Giới thiệu

Cuộc sống của Thẩm Hạo là một chuỗi ngày dài tăm tối, bế tắc.

Ở tuổi 27, hắn là một cô nhi không nhà, không xe, không sự nghiệp ổn định, lại còn mang trên vai món nợ khổng lồ 15 vạn tệ sau một tai nạn xe hơi ngớ ngẩn.

Vốn sở hữu một gương mặt điển trai, tuấn tú, từng là ban thảo hotboy của lớp suốt những năm tháng đi học, nhưng vẻ ngoài ấy chẳng thể giúp hắn thoát khỏi cái nghèo đeo bám dai dẳng khi bước chân vào xã hội.

Bị bạn gái lâu năm ruồng bỏ vì không mua nổi một căn hộ ở thành phố, Thẩm Hạo chìm sâu trong tuyệt vọng, sống lay lắt qua ngày bằng công việc phụ hồ tạm bợ ở công trường.

Tương lai của hắn dường như là một con ngõ cụt không lối thoát, một bức tranh xám xịt không chút ánh sáng.

Thế nhưng, trong một đêm mưa giông sấm chớp, khi đang giải sầu dưới một gốc cây, một tia sét định mệnh đã đánh trúng Thẩm Hạo.

Tia sét ấy không giết chết hắn, mà lại ban cho một kỳ ngộ kinh thiên động địa: trong ý thức của hắn xuất hiện một không gian lập phương bí ẩn, mỗi chiều dài 2 mét, tổng cộng 8 mét khối.

Điều kỳ diệu hơn nữa là khi Thẩm Hạo tiến vào không gian này, một cánh cổng dịch chuyển hình xoáy nước lập tức hiện ra, dẫn lối đến một thế giới hoàn toàn khác.

Tò mò và khát khao đổi đời, Thẩm Hạo không ngần ngại bước qua cánh cổng.

Hắn đặt chân đến một vùng đất hoang sơ, rừng rậm bạt ngàn,

không khí trong lành đến sảng khoái tâm hồn.

Nhưng niềm hưng phấn chưa kéo dài được bao lâu, hắn đã đụng độ hai gã đàn ông trung niên ăn mặc rách rưới, tay lăm lăm đại đao, ánh mắt hung tợn như thú dữ.

Bị tấn công bất ngờ, Thẩm Hạo lĩnh trọn một nhát đao vào vai trái.

Trong gang tấc, hắn kích hoạt không gian và trốn thoát về thế giới của mình, nhưng vết thương sâu hoắm và dòng máu tuôn không ngừng đã buộc hắn phải nhập viện.

Đây cũng chính là khởi đầu của câu chuyện, khi hắn tỉnh lại trên giường bệnh, toàn thân đau nhức nhưng vẫn còn may mắn giữ được mạng sống.

Sau khi bình phục và xuất viện, Thẩm Hạo bắt đầu khám phá tiềm năng của không gian dị năng.

Với món nợ treo trên đầu và cuộc sống túng quẫn, suy nghĩ đầu tiên của hắn là dùng nó để kiếm tiền.

Trong một lần đến thăm người bạn thân Vương Tiểu Đào, hắn tình cờ chứng kiến một sòng bài tạc kim hoa một loại poker của Trung Quốc.

Một ý nghĩ táo bạo lóe lên: hắn có thể dùng không gian để giấu và tráo bài.

Với thủ đoạn gian lận gần như không thể bị phát hiện này, Thẩm Hạo, một tay mơ cờ bạc, đã thắng lớn, mang về hơn 17000 tệ hũ vàng đầu tiên trong đời.

Số tiền này trở thành vốn khởi nghiệp cho một kế hoạch táo bạo hơn.

Tình cờ nghe được cuộc trò chuyện về sự chênh lệch giá vàng cực

lớn giữa Hồng Kông và Đại Lục, Thẩm Hạo quyết định dấn thân vào con đường buôn lậu.

Hắn bán căn nhà cũ ở nông thôn, vay mượn thêm tiền, làm visa và bắt đầu những chuyến đi con thoi giữa Thâm Quyến và Hồng Kông.

Với không gian 8 mét khối làm công cụ vận chuyển hoàn hảo, hắn dễ dàng qua mặt hải quan, biến số vốn ít ỏi ban đầu thành gần 800000 tệ chỉ trong một tháng.

Thẩm Hạo trả hết nợ nần, chính thức bước sang một trang mới của cuộc đời.

Có tiền, nhưng nỗi ám ảnh về nhát đao ở thế giới kia vẫn còn đó.

Hắn quyết định phải trang bị vũ khí để tự vệ trước khi quay lại khám phá.

Nghe nói Thái Lan Xiêm La là thiên đường của súng đạn chợ đen, hắn không ngần ngại bay sang đó.

Tại đây, hắn thuê một hướng dẫn viên địa phương tên Sa Vượng Tố Tây và mua được hai khẩu súng ngắn.

Tuy nhiên, chuyến đi không hề suôn sẻ.

Thẩm Hạo và người hướng dẫn viên vô tình chứng kiến một cuộc giao dịch của băng đảng xã hội đen Độc Lang Bang và bị truy sát.

Cả hai phải chia nhau bỏ chạy.

Thẩm Hạo nhờ có không gian nên an toàn thoát thân, nhưng Sa Vượng Tố Tây lại không may mắn như vậy.

Khi tìm thấy người hướng dẫn viên, anh ta đã chết.

Sợ bị liên lụy, Thẩm Hạo hoảng loạn đưa thi thể vào không gian.

Chính hành động này đã mở khóa một năng lực còn kinh khủng

hơn của không gian: nó có thể thôn phệ thi thể và chuyển hóa thành một luồng sương trắng ký ức.

Sau khi hấp thụ luồng sương này, Thẩm Hạo không chỉ kế thừa toàn bộ ký ức của Sa Vượng Tố Tây, thông thạo tiếng Thái, tiếng Anh mà còn sở hữu cả kỹ năng bắn súng và kinh nghiệm quân ngũ của người đã khuất.

Với vũ khí trong tay và kỹ năng chiến đấu vừa học được, Thẩm Hạo quay trở lại dị giới để báo thù.

Hắn chuẩn bị kỹ lưỡng, phục kích và dễ dàng hạ sát hai tên cướp đã tấn công mình.

Bằng cách thôn phệ thi thể của chúng, hắn tiếp tục nhận được ký ức và năng lực mới.

Đặc biệt, từ tên cướp Lưu Đại Bưu, hắn biết được đây là một thế giới có võ giả, với các cảnh giới tu luyện như Đoán Thể, Hậu Thiên, Tiên Thiên. và học được bộ công pháp nhập môn Đoán Thể Dẫn Đạo Thập Nhị Thức.

Từ đây, Thẩm Hạo bắt đầu một cuộc sống hai mặt.

Ở dị giới, hắn là một võ giả đang trên con đường tu luyện, dùng bạc mua thảo dược, khám phá trấn Dương Quan.

Ở thế giới hiện đại, hắn tận dụng sự chênh lệch vật giá, bán nhân sâm từ dị giới cho nữ doanh nhân giàu có Tiêu Băng trớ trêu thay lại chính là chủ nhân chiếc Rolls Royce hắn đâm phải năm xưa, thu về hàng chục triệu tệ.

Hắn mua căn hộ cao cấp, tậu xe BMW, sống cuộc đời xa hoa mà trước đây không bao giờ dám mơ tới.

Đồng thời, hắn cũng bắt đầu xây dựng gia đình riêng ở dị giới khi mua về những nha hoàn xinh đẹp như Tống Vĩnh Từ, Cơ Đông Ca,

những người có thân thế phức tạp và dần trở thành một phần quan trọng trong cuộc đời hắn.

Câu chuyện mở ra với một Thẩm Hạo đã hoàn toàn lột xác: từ một kẻ cùng khổ dưới đáy xã hội trở thành một phú ông giàu có, một võ giả với năng lực thôn phệ ký ức độc nhất vô nhị.

Với tiền tài, mỹ nhân, sức mạnh và hai thế giới rộng lớn để mặc sức tung hoành, hành trình của hắn chỉ mới thực sự bắt đầu.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 733

Chương 734

Chương 735

Chương 736

Chương 737

Chương 738

Chương 739

Chương 740

Chương 741

Chương 742

Chương 743

Chương 744

Chương 745

Chương 746

Chương 747

Chương 748

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 764

Chương 765

Chương 766

Chương 767

Chương 768

Chương 769

Chương 770

Chương 771

Chương 772

Chương 773

Chương 774

Chương 775

Chương 776

Chương 777

Chương 778

Chương 779

Chương 780

Chương 781

Chương 782

Chương 783

Chương 784

Chương 785

Chương 786

Chương 787

Chương 788

Chương 789

Chương 790

Chương 791

Chương 792

Chương 793

Chương 794

Chương 795

Chương 796

Chương 797

Chương 798

Chương 799

Chương 800

Chương 801

Chương 802

Chương 803

Chương 804

Chương 805

Chương 806

Chương 807

Chương 808

Chương 809

Chương 810

Chương 811

Chương 812

Chương 813

Chương 814

Chương 815

Chương 816

Chương 817

Chương 818

Chương 819

Chương 820

Chương 821

Chương 822

Chương 823

Chương 824

Chương 825

Chương 826

Chương 827

Chương 828

Chương 829

Chương 830

Chương 831

Chương 832

Chương 833

Chương 834

Chương 835

Chương 836

Chương 837

Chương 838

Chương 839

Chương 840

Chương 841

Chương 842

Chương 843

Chương 844

Chương 845

Chương 846

Chương 847

Chương 848

Chương 849

Chương 850

Chương 851

Chương 852

Chương 853

Chương 854

Chương 855

Chương 856

Chương 857

Chương 858

Chương 859

Chương 860

Chương 861

Chương 862

Chương 863

Chương 864

Chương 865

Chương 866

Chương 867

Chương 868

Chương 869

Chương 870

Chương 871

Chương 872

Chương 873

Chương 874

Chương 875

Chương 876

Chương 877

Chương 878

Chương 879

Chương 880

Chương 881

Chương 882

Chương 883

Chương 884

Chương 885

Chương 886

Chương 887

Chương 888

Chương 889

Chương 890

Chương 891

Chương 892

Chương 893

Chương 894

Chương 895

Chương 896

Chương 897

Chương 898

Chương 899

Chương 900

Chương 901

Chương 902

Chương 903

Chương 904

Chương 905

Chương 906

Chương 907

Chương 908

Chương 909

Chương 910

Chương 911

Chương 912

Chương 913

Chương 914

Chương 915

Chương 916

Chương 917

Chương 918

Chương 919

Chương 920

Chương 921

Chương 922

Chương 923

Chương 924

Chương 925

Chương 926

Chương 927

Chương 928

Chương 929

Chương 930

Chương 931

Chương 932

Chương 933

Chương 934

Chương 935

Chương 936

Chương 937

Chương 938

Chương 939

Chương 940

Chương 941

Chương 942

Chương 943

Chương 944

Chương 945

Chương 946

Chương 947

Chương 948

Chương 949

Chương 950

Chương 951

Chương 952

Chương 953

Chương 954

Chương 955

Chương 956

Chương 957

Chương 958

Chương 959

Chương 960

Chương 961

Chương 962

Chương 963

Chương 964

Chương 965

Chương 966

Chương 967

Chương 968

Chương 969

Chương 970

Chương 971

Chương 972

Chương 973

Chương 974

Chương 975

Chương 1

Tại bệnh viện nhân dân huyện, trong phòng bệnh ngoại khoa tầng sáu, Thẩm Hạo lơ mơ tỉnh lại.

Ngay khoảnh khắc ý thức quay về đại não, cảm giác đau đớn lập tức ập đến.

Cả người hắn chỉ thấy mỏi nhừ vô lực, vai truyền đến từng cơn đau nhói, khiến Thẩm Hạo phải hít vào một hơi khí lạnh.

Nhìn cô y tá đang thay thuốc cho mình, trong lòng hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Phù.

Mẹ nó, cuối cùng cũng sống sót trở về.

Cảm nhận cơn đau từ cánh tay truyền đến, Thẩm Hạo không nhịn được quay đầu nhìn.

Chỉ thấy trên cánh tay treo một thiết bị giống như máy bơm nước.

Y tá bên cạnh thấy vậy liền giải thích: Nằm yên đi, bây giờ thuốc tê đã hết tác dụng nên chắc chắn sẽ đau.

Đây là bơm giảm đau giúp anh bớt khó chịu.

Nghe vậy, Thẩm Hạo gật đầu không nói gì thêm.

Hắn nhắm mắt lại, trong đầu hồi tưởng lại cảnh tượng trước khi bị thương.

Nếu không phải chạy nhanh, có lẽ mạng cũng mất rồi.

Cú chém đó, mỗi lần nhớ lại, hắn đều cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Bây giờ nghĩ lại, đáy lòng vẫn không khỏi run rẩy.

Đó là một thế giới khác.

Thẩm Hạo chỉ cảm thấy một luồng sáng trắng lóe lên, một thanh đao sáng loáng chém thẳng vào vai trái của hắn.

May mà Thẩm Hạo chạy nhanh, nếu không thì lúc này thi thể đã bị dã thú gặm sạch rồi.

Đúng vậy, là dã thú.

Nhà Thẩm Hạo tuy điều kiện không khá giả nhưng hắn cao 1m78, da dẻ trắng trẻo nhờ thừa hưởng từ mẹ.

Mày kiếm mắt sáng, tóc lại dày, không cần uốn sấy cũng tự nhiên bồng bềnh.

Vì vậy trông hắn cũng cao đến 1m80, nếu ăn diện một chút cũng là một soái ca.

Bất kể là cấp hai, cấp ba hay cao đẳng, nhan sắc của hắn đều thuộc hàng hot boy của lớp, thuộc top đầu.

Dù nghèo, hắn cũng chưa bao giờ thiếu phụ nữ, ngày thường chi tiêu đều do bạn gái trả.

Nhưng khi ra xã hội thì lại khác, tuy dễ dàng tìm được bạn gái, nhưng hễ đến tuổi kết hôn là rất dễ tan vỡ, chỉ vì một chữ nghèo.

Tất nhiên, cũng có người muốn bao nuôi hắn, nhưng người thì ngoại hình bình thường, mà phú bà xinh đẹp thì lại hiếm.

Còn những người muốn hắn làm rể chui gầm chạn, với lòng tự tôn cao, Thẩm Hạo cũng không cam lòng.

Hắn vừa chia tay một người, đối phương yêu cầu phải có nhà ở thành phố tỉnh Trường An mới chịu cưới, Thẩm Hạo lấy đâu ra tiền mà mua nhà.

Dây dưa hai ba năm, hai người chia tay, Thẩm Hạo cũng trở nên mất tự tin, muốn xông pha tạo dựng sự nghiệp.

Nhưng thực tế đã vả vào mặt hắn.

Hắn không có tay nghề, tuổi cũng đã 27, đến cả một căn nhà ở huyện thành cũng không có, xe không, công việc chính thức cũng không.

Thêm vào đó là thân phận mồ côi, mẹ hắn mất vì bệnh lúc hắn sáu tuổi, cha thì gặp tai nạn hầm mỏ qua đời khi hắn học cấp hai.

Dù trông đẹp trai, khiến người ta sáng mắt, nhưng ra xã hội, cơ hội biến nhan sắc thành tiền không nhiều, ít nhất bạn phải hạ mình xuống và có cơ hội mới được.

Tiền tài mới là vua.

Lêu lổng bốn, năm năm, hắn cũng từng làm streamer, nhưng không kiên trì được, cũng chẳng có tài năng gì. 27, 28 tuổi mới có nhận thức rõ ràng về xã hội này, một mình cô độc, chỉ nghĩ sống cho qua ngày.

Lăn lộn mấy năm, trong người còn chưa tiết kiệm được hai vạn tệ.

Cũng không ít người ám chỉ Thẩm Hạo, muốn bao nuôi hắn, nhưng toàn là phụ nữ lớn tuổi khiến Thẩm Hạo không cứng nổi.

Trước đó khi làm việc tại một hãng xe điện, giám đốc công ty là một ông già cũng ám chỉ Thẩm Hạo, chỉ cần ở bên ông ta ba năm, sẽ mua xe mua nhà cho hắn, dọa Thẩm Hạo sợ đến mức trực tiếp xin nghỉ việc.

Mẹ nó, có chết đói cũng không bán cúc hoa.

Hơn nữa, tiền của đàn ông là tài sản chung của vợ chồng, chơi chán rồi, đến lúc vợ ông ta khởi kiện ra tòa, Thẩm Hạo sẽ chẳng còn

một cọng lông.

Sau này, bạn bè nói chạy xe công nghệ một ngày kiếm được hơn 600, chỉ cần siêng năng là có tiền.

Thế là, Thẩm Hạo theo một người bạn học lái xe công nghệ, thuê một chiếc xe điện bắt đầu chạy.

Hắn nghĩ, cực khổ một chút cũng có thể kiếm được tiền.

Ai ngờ ngành này nước sâu khôn lường, xe điện mỗi tháng tiền thuê đã ba nghìn, cộng thêm phí sạc điện và đỗ xe.

Mỗi ngày Thẩm Hạo mở mắt ra, tính cả ăn uống và chi phí xe cộ, nếu không kiếm được tiền thì tương đương lỗ 260 tệ.

Do không hiểu ngành, chiếc xe điện Thẩm Hạo thuê đương nhiên là loại thường, pin không bền, chạy vài cuốc đã hết điện.

Không phải đang sạc thì cũng là đang trên đường đi sạc.

Càng xui xẻo hơn, hai ngày trước Thẩm Hạo còn tông đuôi một chiếc Rolls Royce.

Gara 4S báo giá sửa chữa 35 vạn.

Loại xe công nghệ thuê này tuy có bảo hiểm, nhưng hạn mức bảo hiểm rất thấp.

Xe kinh doanh vận tải các công ty bảo hiểm thường không muốn nhận, phí bảo hiểm cực kỳ cao.

Để giảm chi phí vận hành, một số công ty cho thuê xe công nghệ chỉ mua bảo hiểm bắt buộc và bảo hiểm trách nhiệm dân sự bên thứ ba, quá đáng hơn thậm chí chỉ mua bảo hiểm bắt buộc.

Chiếc xe Thẩm Hạo thuê còn có lương tâm, mua cho bảo hiểm bên thứ ba một triệu.

Cái hố ở đây là dành cho tài xế xe công nghệ.

Chiếc xe điện này không phải bảo hiểm toàn diện, cũng không có điều khoản miễn thường, công ty bảo hiểm bồi thường theo tỷ lệ, chỉ trả 20 vạn, 15 vạn còn lại chỉ có thể do Thẩm Hạo tự gánh.

Không những phải bồi thường chi phí sửa chữa Rolls Royce, còn phải bồi thường tiền khấu hao xe điện cho thuê, rồi lại bồi thường tiền phí bảo hiểm tăng lên.

Xe kinh doanh vận tải gặp tai nạn, phí bảo hiểm năm sau rất cao, thậm chí họ không muốn bán bảo hiểm nữa.

Xảy ra tai nạn, xe điện cũng bị thu hồi.

Vốn đã nghèo rớt mồng tơi, nay lại càng thêm họa vô đơn chí.

Thành phố tỉnh không ở nổi nữa, chi phí quá cao, không biết đến năm nào tháng nào mới trả hết nợ, chỉ có thể về quê tìm việc gì đó làm.

Cuối cùng, qua giới thiệu của cậu bạn thân Vương Tiểu Đào, hắn làm phụ hồ ở công trường, một ngày 220 tệ.

Tuy là việc thời vụ, nhưng may là tiền công trả theo ngày, chi phí ở huyện nhỏ cũng thấp, dù sao cũng tiết kiệm được chút tiền.

Gánh trên vai món nợ 15 vạn, Thẩm Hạo bị đè đến không thở nổi.

Người đã xui thì uống nước lã cũng mắc răng.

Chuyện vẫn chưa hết, ba ngày trước, trong một đêm mưa giông sấm chớp.

Thẩm Hạo lòng đang phiền muộn, sau khi uống rượu về ký túc xá, đi tiểu dưới gốc cây, kết quả lại bị sét đánh.

Có lẽ vận xui cũng có lúc chạm đáy rồi bật lại, đây mới là lẽ thường của cuộc sống.

Tái ông thất mã, nào biết đâu là phúc.

Tái ông mất ngựa, nào biết không phải là phúc.

Khi Thẩm Hạo tỉnh lại, hắn phát hiện trong ý thức của mình có thêm một không gian khác, không gian không nhỏ, dài, cao, rộng đều 2 mét. 2x2x2, toàn bộ không gian tổng cộng tám mét khối.

Càng không thể tin được là, khi cơ thể Thẩm Hạo tiến vào không gian này, không gian lập tức xuất hiện một cánh cổng dịch chuyển xoáy nước.

Bên kia vòng xoáy là một thế giới khác.

Đúng là tò mò hại chết mèo.

Đã đọc vô số tiểu thuyết mạng, Thẩm Hạo đương nhiên biết đây là bàn tay vàng của mình đã đến.

Nóng lòng muốn phất lên, Thẩm Hạo thậm chí không kịp suy nghĩ nhiều đã tiến vào thế giới kia.

Vừa vào thế giới này, Thẩm Hạo vô cùng phấn khích.

Nhìn khung cảnh xa lạ xung quanh, tâm trạng hắn rất tốt.

Bầu trời xanh biếc trôi lững lờ vài đám mây trắng.

Nhìn ra xa, phong cảnh tú lệ, xung quanh là những dãy núi trập trùng kéo dài hàng ngàn dặm.

Cây cối um tùm, những cây xung quanh đều to bằng một người ôm, cỏ dại mọc đầy trên đường.

Rõ ràng đây là một khu rừng chưa được khai phá.

Không khí cũng đặc biệt trong lành, hít một hơi thật sâu, Thẩm Hạo chỉ cảm thấy cả người sảng khoái, đầu óc minh mẫn lạ thường.

Thẩm Hạo chưa kịp vui mừng bao lâu thì thấy hai người đàn ông

trung niên khoảng ba mươi tuổi chặn trước mặt.

Họ mặc quần áo vải gai thô, tay cầm đao sáng loáng, mặt mày hung ác, rõ ràng không phải người lương thiện.

Ánh mắt họ phấn khích nhìn Thẩm Hạo, nói một thứ phương ngữ mà hắn không hiểu nổi.

Tuy nghe không hiểu, nhưng nhìn hành động và biểu cảm đó, Thẩm Hạo đã xem vô số phim truyền hình, tự nhiên hiểu ra.

Chết tiệt, gặp phải bọn cướp đường rồi.

Nhờ có không gian, Thẩm Hạo tuy trong lòng có chút sợ hãi nhưng vẫn khá bình tĩnh.

Thấy Thẩm Hạo không nói gì, dường như đã chọc giận đối phương.

Gã đàn ông râu quai nón bên phải không nói hai lời, lao nhanh tới, vung đao chém xuống.

Khoảng cách bốn năm mét, Thẩm Hạo còn chưa kịp phản ứng, gã đàn ông kia đã đến trước mặt hắn, lưỡi đao chém thẳng vào vai.

Hắn lại bị đá bay ra ngoài.

Trong lúc kinh hoàng, Thẩm Hạo trực tiếp trốn vào không gian.

Chương 2

Sau khi ra khỏi không gian, Thẩm Hạo phát hiện mình vẫn ở trong phòng trọ, thời gian vẫn là lúc trước khi đến dị giới.

Nói cách khác, một khi đến dị giới, thế giới đô thị sẽ ngưng đọng thời gian.

Nhưng lúc này, máu tươi đã nhuộm đỏ cả áo, Thẩm Hạo đâu dám chần chừ, băng bó qua loa rồi vội vàng chạy ra ngoài, vẫy một chiếc xe đến bệnh viện.

Hắn thật sự sợ mất máu quá nhiều mà chết.

May mắn thay, huyện thành nhỏ dân số thường trú chỉ có vài vạn, hoàn toàn không kẹt xe, năm, sáu phút đã đến phòng cấp cứu của bệnh viện huyện.

Khi nhìn thấy bác sĩ, cả người hắn mới thả lỏng.

Bác sĩ cấp cứu kiểm tra, chụp phim thấy không bị thương đến xương.

Nhưng vết thương không nhỏ, bắt đầu tiêm tê cục bộ để khâu lại.

Cũng may là không nặng, nếu nhát đao này quá nghiêm trọng nguy hiểm đến tính mạng, bệnh viện đã phải báo cảnh sát.

Vết thương do dao bình thường, gia đình không có ý kiến, bệnh viện cũng chỉ khâu lại, lực lượng cảnh sát cũng không lãng phí vào những chuyện nhỏ nhặt này.

Đa phần là dân không báo, quan không cứu.

Trong đầu hồi tưởng lại những gì đã trải qua mấy ngày nay, Thẩm Hạo chỉ cảm thấy mình đúng là gan to bằng trời.

Bây giờ nghĩ lại vẫn thấy sợ.

Cảm nhận cơn đau nhói trên cánh tay, Thẩm Hạo căm hận nghiến răng nghiến lợi, có cơ hội nhất định phải báo thù.

Nhưng nghĩ đến gã đàn ông kia, khoảng cách bốn, năm mét mà trong nháy mắt đã đến trước mặt, trong lòng Thẩm Hạo lại thấy có chút sợ hãi.

Mẹ nó, đây rõ ràng không phải là một thế giới bình thường.

Điểm mấu chốt hơn nữa là, một gã đàn ông tồn tại như trần nhà sức mạnh của nhân loại như vậy, lại mặc quần áo vải gai thô, làm nghề cướp đường.

Tình huống này cho thấy hai gã đó sống rất tệ, thuộc tầng lớp thấp nhất của xã hội đó.

Đối với Thẩm Hạo mà nói, một kẻ lợi hại như vậy mà chỉ là tầng lớp thấp nhất của xã hội đó, vậy tầng lớp cao nhất sẽ lợi hại đến mức nào.

Nghĩ thôi cũng thấy sợ.

Trong cơn mê man, Thẩm Hạo lại thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, Thẩm Hạo nghe thấy có người gọi tên mình bên tai.

Hạo Tử, Hạo Tử Thấy là bạn thân của mình, Thẩm Hạo nói: Lão Tứ, cậu đến rồi à.

Sao rồi, không sao chứ.

Chó chết, thằng nào chém cậu, tôi đi báo thù cho.

Vương Tiểu Đào, bạn thân của Thẩm Hạo, nói.

Không sao, tự tôi làm thôi, cậu đừng nghĩ lung tung.

À này Lão Tứ, lại phải làm phiền cậu một việc.

Việc gì.

Cho tôi vay thêm một nghìn, viện phí không đủ.

Không sao, tôi đi nạp tiền cho cậu, cậu cứ yên tâm dưỡng bệnh.

Ừ, đợi tôi xuất viện sẽ trả lại cậu.

Yên tâm dưỡng bệnh đi, đợi cậu có tiền rồi hãy nói.

Dị giới, không nghi ngờ gì là một con đường làm giàu.

Nhưng sau khi bị một nhát chém này, Thẩm Hạo cảm thấy không ổn, không có thủ đoạn bảo mệnh, tốt nhất là tạm hoãn.

Ngoài việc phát tài ở dị giới, Thẩm Hạo còn có một không gian 8 mét khối.

Đây cũng là một con đường làm giàu.

Ngay lập tức, Thẩm Hạo nghĩ đến việc dùng không gian này để buôn lậu.

Ở công trường bốc gạch, bỏ gạch vào trong đó chẳng phải là phát tài rồi sao, một ngày không kiếm được năm, sáu trăm à.

Đi vận chuyển hàng hóa, tiết kiệm được phí cao tốc.

Tầm nhìn này có phải hơi nhỏ không.

Tầm nhìn phải lớn hơn một chút, hay là ra nước ngoài.

Đến Mexico buôn Chết tiệt, suy nghĩ này không đúng.

Năng lượng tích cực, phải là năng lượng tích cực.

Cống hiến cho tổ quốc, hay là đến Hà Lan mua một cái máy quang khắc vận chuyển về.

Hoặc là, từ nước ngoài mua hàng xa xỉ, đồng hồ hàng hiệu về đại

lục bán, cũng là một con đường làm giàu.

Nhưng vấn đề mới lại nảy sinh, làm thế nào để có tiền vé máy bay ra nước ngoài, đến nước ngoài rồi lại lấy đâu ra tiền mua hàng xa xỉ.

Chẳng lẽ cướp.

Lúc này, Thẩm Hạo chỉ cảm thấy bụng đói cồn cào, nhìn lại số dư trong Alipay trên điện thoại, chỉ còn mười đồng.

Huabei còn đang nợ tiền, không dùng được.

Thẩm Hạo không nhịn được khóe miệng giật giật, trong số bạn học của mình, có lẽ hắn là người thảm nhất.

Nhưng Thẩm Hạo cũng không để tâm.

Có bàn tay vàng rồi mà còn không phất lên được, thì đúng là một phế vật chính hiệu.

Về đến phòng trọ, Thẩm Hạo tự pha cho mình một bát mì, ăn một cách ngon lành, lần này còn xa xỉ thêm hai cây xúc xích, đúng là mỹ vị nhân gian.

Tiền viện phí lần này đều là vay của cậu bạn thân Vương Tiểu Đào.

Cũng nên đi thăm cậu ấy.

Khi đến nhà Vương Tiểu Đào, lại phát hiện trong nhà có hơn chục người, đều là người ở các công trường xung quanh, có ba người tỉnh khác, còn lại đều cùng một huyện, đang tụ tập chơi bài Tạc Kim Hoa.

Hạo Tử, cậu đến thì đến thôi, còn mang quà làm gì.

Vương Tiểu Đào miệng nói vậy, nhưng khóe miệng không nhịn được nhếch lên, vừa nhận đồ vừa nói.

Thẩm Hạo cười nói: Lão Tứ đừng khách sáo, mấy thứ này cậu cứ

cầm lấy, tiền nợ cậu, tôi sẽ trả lại sớm nhất có thể.

Cậu giúp tôi nhiều như vậy, mang chút quà là chuyện nên làm.

Vương Tiểu Đào nói: Hạo Tử, cậu bây giờ kinh tế khó khăn, chuyện nợ nần không vội, đợi cậu có tiền rồi hãy nói, tôi bây giờ cũng không cần gấp.

Nghe vậy, Thẩm Hạo gật đầu.

Sau khi hắn gặp chuyện, bạn bè học cũ đều coi hắn như ôn thần, tránh xa.

Chỉ có cậu bạn thân Vương Tiểu Đào sẵn lòng giúp đỡ hắn, trước sau đã cho Thẩm Hạo vay ba vạn, lần này viện phí lại thêm một nghìn, ân tình này, Thẩm Hạo miệng không nói, nhưng trong lòng vô cùng cảm kích.

Hoạn nạn mới thấy chân tình.

Dù sao, Vương Tiểu Đào cũng chỉ là một thợ điện ở công trường, một tháng cũng chỉ được khoảng 6 nghìn.

Ba vạn này cũng là một khoản chi tiêu không nhỏ.

Ngày thường không có sở thích gì khác, chỉ thích chơi bài Tạc Kim Hoa.

Hạo Tử, cậu ngồi chơi một lát đi, tự rót nước uống nhé.

Thẩm Hạo nói: Không sao Lão Tứ, cậu không cần lo cho tôi.

Nhìn Vương Tiểu Đào chia bài, Thẩm Hạo cũng không tiện nói gì.

Dù sao mỗi người đều có sở thích riêng.

Tiền người ta kiếm được, thích tiêu thế nào thì tiêu.

Tại hiện trường có tổng cộng 12 người, chơi trò Tạc Kim Hoa đơn giản và thô bạo.

Cược gốc 10 tệ, tố không xem bài 10, xem bài 20, vòng đầu tiên bắt buộc tố không xem, cược tối đa 20.

Món Tạc Kim Hoa này, Thẩm Hạo tuy không chơi nhưng cũng thích xem.

Xem vài ván, Thẩm Hạo phát hiện cậu bạn thân của mình đúng là một kẻ đầu sắt.

Năm nhà tố không xem bài, cậu ta chỉ có một lá Át lẻ cũng theo.

Kết quả, một loáng đã thua mấy trăm.

Người khác đều có sảnh đồng chất hoặc sảnh, đôi lớn mới theo, còn cậu bạn thân của hắn có một lá K lẻ cũng dám theo.

Thấy vậy, Thẩm Hạo không nhịn được lắc đầu, cái danh đầu sắt của Lão Tứ quả nhiên danh bất hư truyền.

Bỗng nhiên, trong lòng Thẩm Hạo nảy ra một ý, mình có không gian, có thể gian lận, giấu hai lá bài trong không gian không.

Nghĩ đến đây, tim Thẩm Hạo đập thình thịch.

Nhìn thấy trên bàn trà còn một bộ bài cũ, Thẩm Hạo cầm lên bắt đầu nghiên cứu.

Dùng tay che lá bài, ngay khoảnh khắc tay chạm vào lá bài, một lá bài đã vào trong không gian.

Chương 3

Tiếp đó, lá bài trong không gian dưới sự điều khiển của ý thức Thẩm Hạo lại được lấy ra.

Toàn bộ quá trình, do có tay che, ngay cả chính Thẩm Hạo cũng không phát hiện được.

Hình như có thể làm được.

Thế này chẳng phải tiền sẽ đến sao.

Tiếp đó, Thẩm Hạo lại thử nghiệm hơn chục lần, sau khi xác nhận không có sai sót, trong lòng đã yên tâm, quả nhiên có thể.

Nghĩ đến đây, tim Thẩm Hạo không kiểm soát được mà đập nhanh hơn.

Máu trong người như sôi lên.

Nhìn cậu bạn thân một cái, chỉ thấy Vương Tiểu Đào đã thua gần 700, chưa thắng ván nào.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo đi tới.

Nhỏ giọng nói với Vương Tiểu Đào: Lão Tứ, cho tôi vay năm trăm, tôi cũng chơi thử, đổi vận cho cậu.

Nghe vậy, một người đàn ông nói giọng tỉnh khác bất mãn nói: 500 tệ chơi cái quái gì, ít nhất cũng phải 1000.

Đúng vậy, có 500 tệ thì làm được gì.

Thời buổi này đi chơi gái 500 cũng không đủ, cùng lắm là thêm tí tinh dầu rồi quay tay thôi.

Vương Tiểu Đào bên cạnh nói: Anh bạn, cậu thôi đi, cậu chưa chơi bao giờ, cẩn thận thua sạch đấy.

Thẩm Hạo trong lòng cạn lời, tôi chưa chơi bao giờ cũng còn hơn cái đầu sắt như cậu.

Thấy mọi người chê ít tiền, Thẩm Hạo nói: Lão Tứ, cho tôi vay một nghìn, tôi cũng chơi vài ván, lúc đó trả lại cậu.

Vương Tiểu Đào cũng không nhiều lời, từ trong ví rút ra mười tờ đưa cho Thẩm Hạo.

Những người khác thấy vậy cũng không có ý kiến gì, còn mong thắng được tiền của tay mơ này.

Nào, đặt cược đi, đặt cược đi.

Thẩm Hạo nhân lúc xào bài, bỏ hai lá bài vào không gian, nói cách khác, bộ bài này thiếu hai lá.

Một lá 2 chuồn, một lá K bích.

Rất nhanh, mỗi người được chia ba lá bài.

Có lẽ lần đầu gian lận, Thẩm Hạo căng thẳng đến mức hai chân hơi run.

Sau khi tố không xem bài 10 tệ một vòng, Thẩm Hạo cầm bài lên.

Phát hiện bài của mình, hai lá 2 một lá 3, là đôi nhỏ nhất.

Tố không xem tiếp 10 tệ.

Nhà trên tố một vòng, Thẩm Hạo không do dự nói: 20.

Trong không gian có một lá 2, hoàn toàn có thể đổi thành sáp, trong lòng Thẩm Hạo rất vững.

Tiếp đó, mấy người tố không xem năm vòng, Thẩm Hạo theo 5 vòng.

Có mấy người cảm thấy không ổn, không đoán được Thẩm Hạo, liền xem bài, phát hiện đều là bài lẻ rất nhỏ, đến một lá J cũng không

có, trực tiếp bỏ bài.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là, chỉ một lát, chỉ còn lại hắn và một người tố không xem bài.

Người tố không xem chính là gã người tỉnh khác, người chê Thẩm Hạo có năm trăm là ít.

Vương Tiểu Đào đã bỏ bài, muốn xem bài của Thẩm Hạo là gì, cậu ta thấy Thẩm Hạo cứng rắn như vậy, trong lòng nghĩ bài của Thẩm Hạo chắc chắn rất lớn.

Nhưng lại bị Thẩm Hạo từ chối, chỉ thấy Thẩm Hạo úp bài xuống nói: Lão Tứ đừng vội, đợi lát nữa mở bài rồi xem.

Thấy vậy, Vương Tiểu Đào có chút tò mò, nhưng vẫn gật đầu.

Anh chàng người tỉnh khác thấy Thẩm Hạo vẫn không mở bài, cũng không để tâm, tiếp tục tố không xem.

Hai người lại một sáng một tối đấu nhau hơn chục vòng, đúng là kim đâm vào bao, ai cũng không nhường ai.

Nhưng thế trận của Thẩm Hạo khiến anh chàng người tỉnh khác có chút không đoán được, thế là anh ta xem bài.

Thấy là Át lẻ, chỉ còn hai người, trong pot còn 7, 8 trăm tệ, đánh cược một lần xe đạp biến thành xe máy.

Thế là, không do dự nói: 20, mở bài cậu, cậu là bài gì.

Thẩm Hạo thản nhiên nói: Anh mở, anh lật bài trước đi.

Tôi Át lẻ K 9, 2, cậu là bài gì.

Nói rồi cũng không lằng nhằng, trực tiếp lật bài ra.

Thấy vậy, Thẩm Hạo nghĩ đôi 2 nhỏ của mình cũng đủ thắng đối phương, không cần đổi bài.

Vì vậy, Thẩm Hạo cũng không nhiều lời, trực tiếp lật bài.

Khi mọi người thấy bài, biểu cảm khác nhau.

Vãi, một đôi 2 nhỏ cũng thắng, lúc nãy tôi có đôi 4 mà bỏ luôn.

Đúng vậy, tôi thấy cậu ta cứng rắn như vậy, còn tưởng là bài lớn, không ngờ lại nhỏ thế.

Đáng đời, nhát gan làm gì.

Mấy người đều tố không xem, tôi đâu dám theo.

Thấy anh em mình thắng, Vương Tiểu Đào phấn khích nói: Vãi chưởng, Hạo Tử ván này được đấy, mở hàng hồng phát.

Ván đầu tiên này, ấn tượng của mọi người về Thẩm Hạo đã có một cái nhìn đại khái, gã này đôi 2 nhỏ cũng dám theo như vậy, mẹ nó lại là một cái đầu sắt.

Đầu sắt tốt, đầu sắt hay, họ chơi Tạc Kim Hoa chỉ thích đầu sắt.

Nếu không, gặp phải loại người vừa chia bài đã xem, có bài lớn thì theo, không có bài lớn thì bỏ, một ván xuống chẳng thắng được bao nhiêu tiền.

Phải là đầu sắt mới được.

Cứ như vậy, ván đầu tiên Thẩm Hạo đã thắng hơn tám trăm, trong lòng vẫn rất phấn khích.

Được rồi đừng lằng nhằng nữa, người thắng xào bài, chia bài.

Thẩm Hạo gật đầu, gom tiền lại, vội vàng sắp xếp bài.

Nhìn động tác vụng về của Thẩm Hạo, mọi người liền biết gã này chắc chắn là tay mơ, trong ánh mắt đều là sự khinh thường và phấn khích.

Tay mơ lại còn là đầu sắt, hai buff này chồng lên nhau, đây tuyệt

đối là bạn chơi bài hoàn hảo nhất.

Họ rất thích.

Tiếp theo, Thẩm Hạo thua nhiều thắng ít.

Nhưng mỗi lần thắng đều là pot lớn, một ván ít nhất thắng cả nghìn.

Không biết tự lúc nào, ba tiếng đã trôi qua, nhờ không gian đổi bài, Thẩm Hạo thắng không ít, đá bay mấy người.

Tiền của Thẩm Hạo cũng có gần hai vạn, gần như một mình hắn thắng hết.

Trước đó, hai anh chàng người tỉnh khác thua nhiều nhất, một người hơn năm nghìn, một người hơn ba nghìn.

Khoảng 12 giờ, kết thúc ván bài, kết quả cuối cùng, một mình Thẩm Hạo thắng 1,75 vạn.

Những người khác đều ghen tị và căm hận.

Nhưng cũng không ai nghĩ Thẩm Hạo gian lận, dù sao thủ pháp đó thật sự rất vụng về.

Hơn nữa mọi người cũng đang nhìn, xác thực không có.

Chỉ có thể đổ cho vận may của Thẩm Hạo tốt mà thôi.

Trên chiếu bạc, tay mơ luôn có ưu đãi, đây là quy tắc ngầm.

Sau khi mọi người rời đi, Vương Tiểu Đào phấn khích nói: Vãi chưởng, Hạo Tử cậu ngầu vãi, tôi chơi Tạc Kim Hoa chưa bao giờ thắng, cậu lần đầu tiên đã thắng hơn một vạn, vận may này tốt quá.

Thẩm Hạo cười nói: Chỉ là may mắn thôi.

Đây là 2500 cậu cầm trước, hai nghìn là tiền viện phí và tiền đánh bạc, 500 là tiền lãi, cậu đừng chê ít.

Số tiền còn lại, tạm thời chưa thể trả cậu, cho tôi một tháng, tôi sẽ trả cả vốn lẫn lãi cho cậu.

Vương Tiểu Đào lắc đầu nói: Trả tôi tiền vốn là được, tiền lãi thì thôi, cậu bây giờ đang cần tiền.

Thẩm Hạo lắc đầu nói: Vậy không được, một chuyện ra một chuyện, cứ quyết định như vậy đi.

Thấy Vương Tiểu Đào còn muốn từ chối, Thẩm Hạo chuyển chủ đề: Họ thua rồi có báo cảnh sát không.

Vương Tiểu Đào vỗ ngực nói: Điểm này cậu yên tâm, chúng tôi thường xuyên chơi cùng nhau, đều là người nhà cả.

Nhân phẩm đều có thể đảm bảo, tuyệt đối không xảy ra chuyện này.

Chút tiền này họ vẫn thua được.

Thẩm Hạo trong lòng thở phào, gật đầu nói: Được, vậy thì yên tâm rồi.

Trời cũng không còn sớm, tôi đi trước đây.

Cậu yên tâm, tháng sau tôi sẽ trả tiền cho cậu.

Trả tiền không vội, ngày mai họ lại chơi Tạc Kim Hoa, cậu có đến không.

Vận may của cậu tốt như vậy, chắc chắn còn có thể thắng.

Vương Tiểu Đào mong đợi nói.

Thẩm Hạo nói: Không chơi nữa, cái này quá hên xui, tôi nghĩ thôi đi.

Được rồi không nói nữa, tôi đi đây.

Ra khỏi khu dân cư, Thẩm Hạo trực tiếp về nhà.

Về phần Tạc Kim Hoa, chuyện này Thẩm Hạo sẽ không chơi nhiều, một lần là đủ rồi, chơi nhiều sẽ có hại, sớm muộn cũng xảy ra chuyện.

Bây giờ đã có vốn khởi nghiệp đầu tiên, nên suy nghĩ cách lăn quả cầu tuyết nhanh hơn.

Ngày hôm sau, khi Thẩm Hạo đi ăn sáng ở quán bánh bao, nghe thấy hai phụ nữ trung niên bên cạnh đang nói chuyện.

Giá vàng nước ngoài giảm mạnh như vậy, trong nước lại không có phản ứng gì, giá vàng vẫn cao thế, thật đáng lo.

Đúng vậy, giá vàng ở Hồng Kông chỉ có 410 một chỉ, trong nước lại là 480, chênh lệch tới 70 tệ.

Con trai tôi chuẩn bị kết hôn, bây giờ phải mua năm món vàng, ai ngờ giá vàng tăng mạnh thế, biết sớm lúc 460 đã mua rồi, thật hối hận chết đi được.

Trong tiệm vàng, một cái vòng tay mỗi chỉ còn phải thêm 56 tệ tiền công, tính ra một chỉ đã 536 tệ, một cái vòng tay bình thường cũng phải 30 chỉ.

Mười sáu nghìn, còn chưa tính dây chuyền, nhẫn.

Đúng vậy, cũng không biết khi nào giá vàng trong nước giảm, tại sao không đồng bộ với giá vàng thế giới.

Nghe vậy, trong lòng Thẩm Hạo khẽ động.

Vốn còn đang nghĩ làm thế nào để dùng không gian để làm giàu, không ngờ cơ hội đã đến.

Đối với vàng, trước đây Thẩm Hạo không có tiền mua, vì vậy cũng chưa bao giờ quan tâm, bây giờ đã biết thông tin này, Thẩm Hạo cũng không còn tâm trí ăn sáng nữa.

Chương 4

Giá vàng trong nước và Hồng Kông chênh lệch 70 tệ một chỉ, lợi nhuận này quả thực không tồi.

Đương nhiên, để buôn vàng, cách tốt nhất là mua vàng miếng đầu tư, không có tiền công.

Thẩm Hạo tra một chút, không tính tiền công, tiệm vàng thu lại 465 một chỉ, chênh lệch lợi nhuận có thể đạt đến 55.

Thẩm Hạo nhớ năm 98, trong huyện có rất nhiều người đi về phía Nam buôn vàng mà phất lên.

Tiếc là, vốn khởi động quá ít, chỉ có hơn một vạn tệ.

Đã có mục tiêu, Thẩm Hạo cũng không nhiều lời, chuẩn bị đi Hồng Kông.

Trước tiên hắn đi làm giấy thông hành Hồng Kông Macao.

Visa du lịch thông thường trong ba tháng chỉ có thể đến Hồng Kông hai lần.

Thẩm Hạo sau khi tìm hiểu đã làm visa thương vụ Hồng Kông Macao, tức là visa S, có thể đi lại Hồng Kông nhiều lần.

Đương nhiên, để lấy được sớm, hắn đã tìm đến cò, tốn thêm một ít tiền.

Có tiền, vốn dĩ visa 20 ngày mới có, kết quả đối phương nói 15 ngày là được.

Tiền này tiêu rất đáng, tiết kiệm được chi phí thời gian.

Bây giờ, thứ Thẩm Hạo thiếu chính là vốn.

Thẩm Hạo nhìn vết sẹo trên vai, trong lòng hận đến nghiến răng

nghiến lợi, mẹ nó vô duyên vô cớ bị một nhát đao, mối thù này Thẩm Hạo vẫn luôn ghi nhớ.

Nhưng, đã từng chịu thiệt, Thẩm Hạo không dám tay không quay lại, phải có vũ khí phòng thân.

Ngay lập tức, Thẩm Hạo nghĩ đến việc kiếm một khẩu súng, đây mới là vương đạo.

Chuyện kiếm súng, ở trong nước chắc chắn không có cửa, Thẩm Hạo rất muốn đến Mỹ, lúc đó dùng không gian cướp thêm một ít.

Nhưng muốn đến Mỹ, vé máy bay cũng phải mấy vạn, còn chưa chắc có được visa.

Thôi kệ, đi một bước xem một bước, kế hoạch trước mắt là kiếm tiền trước.

Đã muốn đi Hồng Kông, vậy thì phải kiếm thêm chút vốn.

Thế là, Thẩm Hạo bán căn nhà ở nông thôn, vốn là nhà cấp bốn 120 mét vuông, trang trí đơn giản, bên ngoài cũng đã ốp gạch men.

Giá trị hơn mười vạn, để bán được nhanh, Thẩm Hạo bán cả đất nền và nhà với giá bốn vạn.

Đương nhiên, ở nông thôn có quy định, đất nền chỉ có thể chuyển nhượng cho người trong thôn.

Bán lỗ để đẩy nhanh, Thẩm Hạo cũng chỉ có thể làm vậy.

Đợi khi phát tài rồi mua lại sau.

Đồng thời, hắn lại tìm một cậu bạn thân trong thôn làm cho vay nhỏ, vay được hai vạn, cũng là bạn thân trong thôn, lãi suất không lấy nhiều.

Một tháng 400 tệ tiền lãi.

Lại tìm Vương Tiểu Đào vay thêm một vạn.

Hơn nữa, để tránh phiền phức, Thẩm Hạo đều yêu cầu tiền mặt, dù sao đến Hồng Kông cũng phải đổi sang tiền Hồng Kông.

Trong nháy mắt, 15 ngày đã đến, Thẩm Hạo cũng đã nhận được giấy thông hành Hồng Kông Macao, trực tiếp đi máy bay đến Thâm Quyến, rồi đi tàu điện ngầm đến Hồng Kông.

Không nhiều lời, mục đích của Thẩm Hạo rất đơn giản, trực tiếp mua vàng miếng đầu tư của ngân hàng, loại 50 chỉ một miếng.

Hơn 7 vạn, tổng cộng mua 3 miếng vàng 50 chỉ.

Đương nhiên, đến ngân hàng mua vàng miếng sẽ có lợi hơn mua trang sức ở tiệm vàng.

Giá thu lại cũng không lỗ quá nhiều.

Lại đi tàu điện ngầm vào Thâm Quyến, việc đầu tiên Thẩm Hạo làm là đến thị trường giao dịch trang sức Thủy Bối nổi tiếng của Thâm Quyến.

Chênh lệch giá vàng miếng trong nước và Hồng Kông là 70 một chỉ, Thẩm Hạo ước tính một chuyến có thể kiếm được một vạn, nhưng thực tế không phải vậy.

Giá vàng trong nước 480, giá thu lại là 465.

Nhưng mua trang sức phải thêm tiền công, thấp nhất cũng là 60 một chỉ, tính ra đến tiệm vàng mua các loại trang sức như nhẫn, một chỉ đã 540.

Mua 410 bán 465, tức là chênh lệch một chỉ là 55, một chuyến Thẩm Hạo kiếm được 8250, trừ đi chi phí đi lại như tàu điện ngầm, kiếm được tám nghìn.

Nhưng dù vậy, lợi nhuận cũng không thấp, một ngày hai ba

chuyến không có vấn đề.

Đương nhiên, người bình thường muốn kiếm chênh lệch này là không thể, không có không gian, cửa hải quan cũng không qua được.

Dù sao còn phải nộp thuế, cộng thêm các chi phí khác không có lời.

Loại kinh doanh này, chỉ có người như Thẩm Hạo, có không gian mới làm được.

Đương nhiên, mua sản phẩm điện tử, hàng xa xỉ chênh lệch cũng không thấp, nhưng vòng quan hệ của Thẩm Hạo thuộc tầng lớp thấp nhất, không có kênh nào để tiêu thụ những thứ này, lại dễ bị lộ, không đáng.

Phải nói, kết quả này vẫn khiến Thẩm Hạo rất phấn khích.

Bận rộn một ngày, cuối cùng cũng thở phào, tìm một khách sạn, Thẩm Hạo thuê một phòng ngủ một giấc.

Trong một tháng tiếp theo, Thẩm Hạo liên tục đi lại giữa Hồng Kông và Thâm Quyến.

Do vốn của Thẩm Hạo như quả cầu tuyết, ngày càng lớn, chuyến cuối cùng kiếm được hơn 40 vạn.

May mắn là, thị trường vàng của Thâm Quyến vô cùng lớn, số lượng của Thẩm Hạo chỉ là muối bỏ bể, không ai chú ý đến hắn.

Trong một tháng ngắn ngủi, lợi dụng chênh lệch giá vàng, hắn kiếm được gần 80 vạn.

Để tránh sau này có người tra, mỗi lần từ Hồng Kông về Thẩm Hạo đều mang theo không ít đồ, trên danh nghĩa cũng mang 200 chỉ vàng, thuế phải nộp đều đã nộp, có biên lai hải quan.

Dù sao trên visa của hắn là mua hộ, nộp thuế hợp lý.

Dù có tra cũng không tra ra được.

Hơn nữa, tiệm vàng Thẩm Hạo hợp tác cũng luôn dùng tiền mặt giao dịch.

Trong thời đại dữ liệu lớn này, muốn điều tra một người quá đơn giản, tra thẻ ngân hàng là mọi thông tin đều ra hết, vẫn là tiền mặt an toàn hơn.

Người tầng lớp thấp như Thẩm Hạo, trước mặt cơ quan chức năng không có chút riêng tư nào.

Người khác dễ dàng có thể tra ra gốc gác của bạn.

Vàng thì yên tâm hơn nhiều.

Cộng thêm chiến tranh Đại Hùng Nhị Hùng, vàng vẫn luôn tăng giá, thêm nữa kinh tế đi xuống thì vàng ắt tăng, đây là xu thế.

Vàng thì tiệm vàng nào cũng thu.

Trước đây Thẩm Hạo còn lo tiệm vàng tra lai lịch vàng, đúng là xem tiểu thuyết nhiều quá rồi, tiệm vàng mỗi ngày đổi trang sức cũ lấy trang sức mới không ngớt, có ai ngốc đi tra.

Hơn nữa, trừ khi bạn một lúc bán ra mấy chục vạn, mấy trăm vạn, tiệm nhỏ này không nuốt nổi.

Có tiền kiếm, đa số ông chủ đều không hỏi nhiều.

Về phần lợi dụng vàng kiếm chênh lệch, cũng chỉ là vốn khởi nghiệp đầu tiên của Thẩm Hạo, khai phá dị giới mới là vương đạo.

Có tiền rồi, việc đầu tiên Thẩm Hạo làm là trả lại tiền cho Vương Tiểu Đào, lại cho thêm năm nghìn làm tiền lãi.

Bây giờ có tiền rồi, cũng không thiếu chút tiền này.

Đồng thời, hắn cũng bồi thường cho công ty xe công nghệ một vạn tệ, cũng như chi phí sửa chữa Rolls Royce, và hai vạn tiền vay cùng lãi suất.

Tất cả tiền cộng lại, tổng cộng đã trả 20 vạn.

Cộng thêm chi tiêu trước đó, trên người còn lại 60 vạn.

Giờ phút này, không nợ nần, Thẩm Hạo chỉ cảm thấy một cuộc sống mới đã đến.

Áp lực trên người cũng hoàn toàn biến mất, cả người đi đường cũng nhẹ tênh.

Không chỉ vậy, vết sẹo trên vai Thẩm Hạo cũng đã hoàn toàn lành, tuy vẫn còn hơi đau nhưng đã không ảnh hưởng đến sinh hoạt.

Tiếp theo, Thẩm Hạo dự định khám phá thế giới kia.

Chương 5

Trước khi đến dị giới, việc đầu tiên Thẩm Hạo phải làm là kiếm một khẩu súng để phòng thân.

Ai cũng biết, ngoài bảy bước súng nhanh, trong bảy bước súng vừa nhanh vừa chuẩn, không nói võ đức.

Tên lâu la kia tuy lợi hại, nhưng Thẩm Hạo có thể nhìn rõ động tác của đối phương, rõ ràng đối phương không thể né được đạn.

Không gian này, điều duy nhất khiến Thẩm Hạo không hài lòng là có chút hạn chế.

Mỗi lần xuất hiện, đều là ở địa điểm bạn biến mất lần cuối.

Hơn nữa, hai thế giới không đồng bộ, một khi rời khỏi dị giới, dị giới sẽ tiến vào trạng thái tĩnh.

Một khi rời khỏi thế giới đô thị, vào dị giới, thế giới đô thị cũng sẽ tĩnh.

Đương nhiên, giống như Einstein nói, tốc độ nhanh đến một mức độ nhất định, thế giới sẽ tĩnh.

Nói cách khác, lần sau đến dị giới, Thẩm Hạo vẫn sẽ ở trong khu rừng đó, và bọn cướp vẫn đang đợi ở đó.

Nếu có thể giống như không gian của Uchiha Obito trong Naruto, muốn đi đâu thì đi đó, thì sướng biết mấy, ngày nào cũng sang Mỹ cướp.

Con người luôn không thỏa mãn, đã muốn khai phá dị giới, theo Thẩm Hạo thấy, có một khẩu súng là điều bắt buộc.

Nhưng kênh mua súng, Thẩm Hạo thật sự không có, thật khiến

người ta đau đầu.

Nghĩ đi nghĩ lại, ban đầu Thẩm Hạo định chọn đến Mỹ.

Ai cũng biết, nước Mỹ vui vẻ, đấu súng mỗi ngày.

Mỹ không cấm súng, khả năng kiếm được súng rất lớn.

Muốn đến Mỹ, cách nhanh nhất là đi du lịch theo đoàn.

Ở Thâm Quyến có rất nhiều đoàn du lịch, Thẩm Hạo tìm hiểu một chút, đi du lịch Mỹ theo đoàn, chi phí là 3,3 vạn.

Xuống máy bay là ở Las Vegas.

Chơi mười ngày.

Nhưng hộ chiếu của Thẩm Hạo là hộ chiếu trắng chưa từng đi nước nào, phỏng vấn visa chưa chắc đã qua.

Bỗng nhiên, Thẩm Hạo nhớ lại một tin tức trên video ngắn mà mình từng xem, nước Xiêm La hình như súng đạn tràn lan.

Trước đây không lướt thấy, gần đây lướt thấy rất nhiều, đều là video nói nước Xiêm La loạn, khuyên người dân không nên đến Xiêm La du lịch.

Thế là, Thẩm Hạo lập tức lấy điện thoại ra bắt đầu tra trên một ứng dụng nào đó, nước Xiêm La có phải súng đạn tràn lan không.

Rất nhanh, liền hiện ra tin tức Thái Xiêm La súng đạn tràn lan.

Dân số Xiêm La bảy mươi triệu, súng dân dụng có hơn mười triệu.

Tức là cứ bảy người thì có một người có súng.

Nhiều súng như vậy, xem ra nên rất dễ kiếm súng, như vậy tiện hơn nhiều.

Hơn nữa nước Xiêm La này còn miễn visa cho người Trung Quốc,

thật tiện lợi.

Trong ấn tượng của Thẩm Hạo, đặc sản nhiều nhất của Xiêm La là người chuyển giới và Sawasdee krap, không ngờ súng đạn lại tràn lan như vậy.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo bỗng nhớ ra, nước Xiêm La này thường xuyên đảo chính, súng đạn tràn lan xem ra cũng hợp lý.

Điều này lại mang đến cho Thẩm Hạo sự tiện lợi lớn.

Không chút do dự, Thẩm Hạo trực tiếp mua vé máy bay đi Xiêm La.

Vài giờ sau, máy bay hạ cánh tại sân bay Xiêm La.

Ra khỏi sân bay, Thẩm Hạo nhìn thấy một người đàn ông Xiêm La khoảng ba mươi tuổi, da ngăm đen, cầm một tấm bảng ghi Ông Thẩm Hạo.

Thấy vậy, Thẩm Hạo vẫy tay đi về phía người đàn ông.

Người đàn ông vừa nhìn thấy Thẩm Hạo, lập tức mừng rỡ.

Chào ông Thẩm, tôi tên là Sa Vượng Tố Tây Lai.

Lần này tôi sẽ phục vụ ông suốt hành trình.

Ông muốn đi đâu chơi, đều có thể nói với tôi.

Anh ta nói tiếng Hán lơ lớ, Thẩm Hạo vừa vặn nghe hiểu.

Đây là phiên dịch và hướng dẫn viên mà Thẩm Hạo đã tìm trước qua một công ty du lịch trước khi đến.

Thẩm Hạo không nói nhảm, đi thẳng vào vấn đề: Tôi nghe nói ở Xiêm La có bán súng, tôi muốn đi mua vài khẩu, nếu chuyện này thành công, sẽ không thiếu tiền cho cậu.

Nghe vậy, mắt Sa Vượng Tố Tây sáng lên, vội cười nói: Thẩm

tiên sinh, chuyện này quá đơn giản.

Trên con phố lớn bên cạnh Nhà hát Hoàng gia Bangkok có gần 80 cửa hàng súng và phụ kiện súng, có thể nói là một thị trường bán buôn súng quy mô lớn.

Những cửa hàng này đều là chi nhánh của các công ty sản xuất vũ khí nước ngoài.

Ở Xiêm La chúng tôi, chỉ cần đủ hai mươi tuổi, vượt qua vòng kiểm tra lý lịch tư pháp và đưa ra lý do sở hữu súng hợp lý là có thể xin giấy phép.

Mặc dù sở hữu súng trái phép bị phạt tù mười năm, nhưng việc thực thi pháp luật không nghiêm ngặt lắm.

Rất nhiều súng được tuồn vào từ các nước láng giềng, thậm chí không ít súng còn bị tuồn ra từ quân đội và cảnh sát, họ cũng bán súng trên chợ đen để kiếm lời.

Trên mạng và chợ đen rất dễ mua được súng.

Thẩm Hạo mừng thầm, có manh mối là được, đúng là thông tin bế tắc thật.

Hóa ra ở Xiêm La lại dễ dàng kiếm được súng như vậy, trước đây trong nước không tuyên truyền, căn bản không hề biết.

Quả nhiên là đất nước yêu thương mình, bảo vệ quá tốt rồi.

Tuy nhiên, gần đây lướt mạng toàn thấy tin tức Xiêm La khá hỗn loạn, rất nguy hiểm.

Thẩm Hạo cũng chỉ mới lướt thấy tin súng đạn tràn lan ở Xiêm La gần đây, trước đây thật sự không thấy.

Thẩm Hạo nói: Vậy bây giờ đến chợ đen.

Sa Vượng Tố Tây nói: Bây giờ còn sớm, buổi tối tôi sẽ dẫn ngài

đi.

Được thôi.

Tiếp đó, Sa Vượng Tố Tây đưa Thẩm Hạo đến ở một khách sạn bốn sao.

Điều khiến Thẩm Hạo ngạc nhiên là khách sạn ở đây không hề đắt, phòng giường lớn ở khách sạn bốn sao chưa đến 400 tệ.

Chi tiêu thật sự không cao, vé máy bay cũng rẻ, xem như là rất đáng tiền.

Sau khi vào phòng, Sa Vượng Tố Tây cười nói: Thẩm tiên sinh có muốn tôi giới thiệu cho ngài vài đặc sản ở đây không.

Gái châu Âu, Nhật, Xiêm La, Hàn đều có, xe độ cũng có thể.

Giá cả cũng phải chăng.

Thẩm Hạo nghi hoặc hỏi: Xe độ là ý gì.

Là độ toàn bộ, tức là nữ tính hóa hoàn toàn.

Nghĩ đến văn hóa người chuyển giới của Xiêm La, Thẩm Hạo lập tức hiểu ra.

An toàn không.

Sa Vượng Tố Tây nói: Đương nhiên không có vấn đề gì, ở Xiêm La chuyện này đều hợp pháp.

Hay là, buổi tối tôi dẫn ngài đến đường Khao San ở Bangkok, Patong ở Phuket, hoặc quảng trường Nana ở Bangkok, đều là những nơi nổi tiếng thế giới.

Cảm nhận một chút đặc sắc cũng được.

Thế là, Thẩm Hạo đưa cho Sa Vượng Tố Tây 2000 baht còn lại.

Nhận được tiền, thái độ phục vụ của Sa Vượng Tố Tây càng lúc

càng tốt, hắn cười nói: Thẩm tiên sinh, đường xa mệt mỏi, ngài nghỉ ngơi trước đi.

Tối khoảng 7 giờ, tôi sẽ dẫn ngài đi chợ đen dạo một vòng.

Không vấn đề.

Khoảng 7 giờ, Sa Vượng Tố Tây đến đón Thẩm Hạo.

Tâm trạng đang vui, Thẩm Hạo trực tiếp đưa cho hắn một vạn baht, chưa đến 2000 tệ, đây là số tiền đã thỏa thuận trước với hướng dẫn viên.

Điều này khiến Sa Vượng Tố Tây vui mừng khôn xiết.

Ngồi trên chiếc xe máy của Sa Vượng Tố Tây, luồn lách qua các con phố ở Bangkok.

Nhìn ánh đèn neon rực rỡ trên phố, quảng trường Nana có người từ khắp nơi trên thế giới, cảm nhận một nền văn hóa khác hẳn trong nước.

Chẳng mấy chốc đã đến chợ đen, có Sa Vượng Tố Tây dẫn đường, Thẩm Hạo nhanh chóng mua được hai khẩu súng lục.

C9.

Khẩu súng này là một loại súng lục bán tự động do hãng sản xuất súng Hi Point của Mỹ sản xuất.

Nó nổi bật với chất lượng tuyệt vời và giá cả phải chăng.

Súng lục Hi Point C9 sử dụng loại đạn 9mm Parabellum phổ biến, nòng súng dài khoảng 89mm 3,5 inch, tổng chiều dài súng khoảng 171mm 6,75 inch, trọng lượng khi không có băng đạn là khoảng 709 gram, trọng lượng vừa phải, độ giật cũng nhỏ.

Nó được trang bị băng đạn tiêu chuẩn 10 viên có thể tháo rời, và còn có các lựa chọn dung lượng lớn hơn, điều này cũng làm nó nổi bật

trong số các loại súng lục nhỏ gọn.

Chương 6

Khi nạp đủ 10 viên đạn, nó nặng khoảng 822 gram.

Tuy nhiên, đối phương hét giá 2200 đô la Mỹ một khẩu, rõ ràng là quá đắt.

Nhưng giá này, mua hay không thì tùy.

Suy nghĩ một lúc, anh ta vẫn trả tiền.

Thẩm Hạo tạm thời chỉ lấy hai khẩu C9 và một trăm viên đạn, sau này có nhu cầu thì tính tiếp.

Thẩm Hạo hiện đang rất cần súng, cũng lười mặc cả, khai phá dị giới mới là quan trọng nhất, sau này có kênh rồi thì mua súng cũng tiện.

Là một người bình thường, Thẩm Hạo không có kênh nào cả, cũng không biết mua thứ này ở đâu.

Tiếng Xiêm La còn không biết nói, cứ mua trước đã.

Tuy đắt nhưng so với giá trị mà nó mang lại thì chỉ là muối bỏ bể.

Sa Vượng Tố Tây còn nói chợ đen còn có một số loại súng rẻ tiền, súng tự chế chỉ có giá từ 6000 đến 8000 baht, rẻ hơn nhiều so với súng đăng ký thông thường 15000 đến 30000 baht.

Thẩm Hạo thẳng thừng từ chối, loại súng đó chắc chắn có nhiều lỗi, làm sao tốt bằng loại này được.

Tiếp theo, Sa Vượng Tố Tây dẫn Thẩm Hạo đi chơi khắp Bangkok.

Lúc quay về đã là 12 giờ đêm.

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo và Sa Vượng Tố Tây đến sòng bạc

ngầm để chơi.

Ở đây Thẩm Hạo đã xem được các trận đấu Muay Thái ngầm, quả thực rất tàn bạo.

Cảm giác thị giác mạnh mẽ từ những cú đấm vào da vào thịt khiến Thẩm Hạo máu nóng sôi trào.

Không biết tự lúc nào đã đến 12 giờ đêm.

Khi hai người đi ra từ cửa sau, đột nhiên thấy mấy chục tên xã hội đen mặc áo ba lỗ, mình đầy hình xăm.

Thấy vậy, sắc mặt Sa Vượng Tố Tây đột nhiên thay đổi, kéo Thẩm Hạo nói: Chạy mau.

Thẩm Hạo còn đang ngơ ngác thì đã thấy một đám người mặc đồ đen xông tới.

Hai người vừa chạy, Sa Vượng Tố Tây vừa giải thích: Tôi biết hai băng nhóm này, đều là xã hội đen ở Bangkok, bang Sói Độc và đảng mô tô Thiên Sứ Địa Ngục.

Bang Sói Độc chủ yếu buôn bán ma túy và buôn người, lừa bán thiếu nữ làm gái mại dâm, khách hàng mục tiêu của chúng chính là người Hoa đến Xiêm La du lịch.

Lần này thấy chúng giao dịch, chắc chắn chúng sẽ muốn bịt miệng chúng ta.

Lời vừa dứt, pằng, đạn găm vào tường tóe lên những tia lửa.

Thẩm Hạo sợ đến mức tim đập thình thịch.

Thấy sắp bị đuổi kịp, đến một ngã ba, Sa Vượng Tố Tây vội nói: Chúng ta chia ra chạy.

Điều này đúng ý Thẩm Hạo, anh ta lập tức gật đầu, chia nhau ra chạy.

Vừa rẽ vào góc, Thẩm Hạo liền trốn vào trong không gian.

Không gian tương đương với một trạm trung chuyển.

Khi từ thế giới thực vào không gian, thế giới thực sẽ không dừng lại, nhưng dị giới sẽ dừng lại.

Tương tự, khi từ dị giới vào không gian, dị giới sẽ không dừng lại, nhưng thế giới thực sẽ dừng lại.

Hơn nữa, khi Thẩm Hạo trốn trong không gian, anh ta vẫn có thể cảm nhận được có người hay không trong phạm vi một mét xung quanh.

Hai băng nhóm tìm kiếm nửa ngày cũng không tìm thấy Thẩm Hạo, lại quay sang đuổi theo Sa Vượng Tố Tây.

Đợi khoảng một tiếng, Thẩm Hạo mới cẩn thận đi ra.

Kết quả phát hiện xung quanh vô cùng yên tĩnh, đã không còn ai.

Mở điện thoại, Thẩm Hạo nhận được một tin nhắn, chính là của Sa Vượng Tố Tây gửi đến.

Hắn hỏi Thẩm Hạo có sao không, và bảo anh ta nếu đã trốn được thì đừng về khách sạn, hãy về thẳng sân bay, còn hắn đã về nhà rồi.

Ban ngày, Sa Vượng Tố Tây từng đưa Thẩm Hạo về nhà hắn, vừa hay Thẩm Hạo có định vị, liền tìm đến nhà của Sa Vượng Tố Tây.

Bật đèn pin điện thoại, cẩn thận bước về phía trước, Thẩm Hạo lờ mờ thấy dường như có một người đang nằm ở góc nhà.

Thẩm Hạo lập tức rút súng lục, giữ cảnh giác, lấy hết can đảm đi tới, đến nơi nhìn thì phát hiện đó chính là Sa Vượng Tố Tây.

Lúc này Sa Vượng Tố Tây đang nằm trên mặt đất, máu tươi ở ngực đã nhuộm đỏ một mảng.

Theo phản xạ, Thẩm Hạo sờ mũi đối phương, phát hiện đã không còn hơi thở.

Cộng thêm xung quanh tối om, Thẩm Hạo sợ đến nỗi tóc gáy dựng đứng, trong dạ dày bắt đầu cuộn lên.

Lần đầu tiên sờ vào xác chết, Thẩm Hạo cảm thấy ghê tởm, suýt nữa thì nôn ra.

Cố gắng kìm nén sự khó chịu, ép mình phải bình tĩnh.

Dù sao Sa Vượng Tố Tây cũng vì mình mà bị giết, để xác ở đây cũng không phải là cách.

Thẩm Hạo cũng sợ thi thể của Sa Vượng Tố Tây rơi vào tay cảnh sát Xiêm La.

Lần đầu gặp phải chuyện này, Thẩm Hạo hoảng vô cùng.

Anh ta chỉ sợ chuyện mình đến Xiêm La mua súng cũng sẽ bị bại lộ.

Không được, thi thể của Sa Vượng Tố Tây không thể để ở đây, phải giấu đi đã, vứt vào không gian là an toàn nhất, đến lúc đó sẽ vứt xác qua dị giới.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo thử đưa thi thể của Sa Vượng Tố Tây vào không gian.

Khi thấy thi thể của Sa Vượng Tố Tây trên mặt đất biến mất, và thực sự xuất hiện trong không gian, Thẩm Hạo mới thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên là được.

Không dám nói nhiều, anh ta lập tức lên chiếc xe máy của Sa Vượng Tố Tây rồi đi.

Đồng thời mở định vị đến sân bay, khách sạn Thẩm Hạo cũng không dám quay lại.

Cái chết đột ngột của Sa Vượng Tố Tây khiến Thẩm Hạo trở tay không kịp, làm anh ta có chút hoảng loạn.

Dù sao chuyện này cũng liên quan đến mình, lại đang ở nơi đất khách quê người, Thẩm Hạo chỉ cảm thấy ở lại Xiêm La không hề an toàn.

Bây giờ chưa phải lúc để kiêu ngạo.

Bọn xã hội đen chắc chắn cũng đang tìm mình, chúng điều tra cũng cần một khoảng thời gian, mau chóng chuồn đi mới là thượng sách.

Anh ta mua vé máy bay ngay trong đêm rồi bay về.

Do buổi tối Bangkok không có chuyến bay về các thành phố nội địa, Thẩm Hạo trực tiếp mua vé bay đến Hồng Kông.

Vài giờ sau, khi máy bay hạ cánh xuống Hồng Kông, Thẩm Hạo mới thực sự thở phào nhẹ nhõm.

Sa Vượng Tố Tây mất tích, cảnh sát Xiêm La dù có điều tra manh mối cũng phải mất một thời gian, ít nhất cũng phải tìm được thi thể rồi mới tính tiếp.

Tìm một khách sạn để ở, lúc này Thẩm Hạo mới có thời gian kiểm tra thi thể của Sa Vượng Tố Tây.

Khi ý thức tiến vào không gian, Thẩm Hạo lập tức chết lặng, mẹ nó, thi thể của Sa Vượng Tố Tây đâu rồi.

Một luồng khí lạnh không tên ập đến, chạy từ lòng bàn chân thẳng lên đỉnh đầu.

Anh ta chỉ cảm thấy cơ thể lạnh toát, sống lưng ớn lạnh, mẹ nó không phải là gặp ma đấy chứ.

Đột nhiên, Thẩm Hạo nhíu mày, vì anh ta phát hiện có điều không ổn.

Toàn bộ không gian dường như có thêm một ít sương mù màu trắng.

Chưa đợi Thẩm Hạo phản ứng, toàn bộ đám sương mù trắng này bay vào đầu anh ta.

Tiếp đó Thẩm Hạo tối sầm mắt, ngất đi.

Khoảng một giờ sau, Thẩm Hạo mới từ từ tỉnh lại.

Những nghi hoặc trong lòng cũng hoàn toàn được giải đáp.

Tại sao thi thể của Sa Vượng Tố Tây lại biến mất, mà lại có thêm một ít sương mù màu trắng.

Thi thể của Sa Vượng Tố Tây sở dĩ biến mất là vì đã bị không gian này nuốt chửng và tiêu hóa.

Mà đám sương mù trắng này chính là tinh hoa còn lại sau khi tiêu hóa, xem như là ký ức linh hồn của Sa Vượng Tố Tây.

Chương 7

Khi Thẩm Hạo hấp thụ xong đám sương mù trắng này, cuộc đời của Sa Vượng Tố Tây giống như một bộ phim lướt qua trong đầu anh ta.

Đương nhiên, đó chỉ là một phần nhỏ ký ức của Sa Vượng Tố Tây, giống như những tình tiết quan trọng trong phim, không thể nào nhớ hết mọi chuyện vặt vãnh, chuyện lúc nhỏ được.

Là một hướng dẫn viên du lịch, Sa Vượng Tố Tây không chỉ biết tiếng Trung mà còn biết cả tiếng Anh.

Nói cách khác, trong một giờ, Thẩm Hạo đã nắm vững thêm hai ngôn ngữ là tiếng Thái và tiếng Anh.

Hơn nữa, điều Thẩm Hạo không ngờ tới là, kỹ năng bắn súng của Sa Vượng Tố Tây này cũng không tồi.

Đối phương lại là một quân nhân giải ngũ của Xiêm La, từng là một binh sĩ trong tiểu đoàn kỵ binh thiết giáp số 21, đơn vị tinh nhuệ nhất của Xiêm La.

Đương nhiên cũng chỉ là một binh sĩ bình thường.

Tuy không phải là thần súng, nhưng cũng xem như là đạt chuẩn.

So với một người mới học như Thẩm Hạo thì mạnh hơn nhiều, ít nhất Sa Vượng Tố Tây có thể bắn trúng hồng tâm trong phạm vi mười mét, điểm này đã rất lợi hại rồi.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo nghĩ đến việc Xiêm La có chế độ nghĩa vụ quân sự bắt buộc, ngay cả người chuyển giới cũng phải đi lính, thì cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Có được ký ức của Sa Vượng Tố Tây, Thẩm Hạo cũng có dũng

khí để xông pha dị giới, ít nhất không cần phải luyện tập bắn súng nữa.

Mối thù một đao kia, Thẩm Hạo bây giờ vẫn còn nhớ.

Ngoài ra, Thẩm Hạo cũng nắm được một công năng khác của không gian này, đó là có thể nuốt chửng thi thể, còn có thể nhận được ký ức và năng lực của thi thể.

Mẹ nó, năng lực này thật sự quá biến thái.

Chẳng phải là có thể kế thừa một cách hoàn hảo bất kỳ ngành nghề, bất kỳ chuyên môn nào sao.

Dễ dàng trở thành một siêu nhân toàn tri toàn năng.

Cũng giống như việc nhặt đồ trong game sinh tồn vậy.

Hít một hơi thật sâu, Thẩm Hạo không vội đến dị giới, mà dự định quay về nội địa chuẩn bị thật kỹ càng rồi mới tính.

Theo suy đoán của anh ta, dị giới lúc này chắc chắn đang đứng yên.

Vậy thì khi đến dị giới, hai tên cướp kia chắc chắn vẫn còn ở trước mắt, cho nên phải chuẩn bị thật chu toàn.

Bây giờ đã có súng, nên chuẩn bị đồ phòng ngự.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Hạo đi tàu điện ngầm đến Thâm Quyến.

Đồng thời, anh ta mua một con dao găm, còn đặt mua áo chống đâm, mũ bảo hiểm trên Taobao.

Thẩm Hạo mua loại áo chống đâm đắt tiền.

Mặc dù không biết có tác dụng không, nhưng mặc vào vẫn an toàn hơn.

Lại mua thêm một bao vôi bột lớn.

Sau khi quay về nội địa được bốn ngày, Thẩm Hạo mới dưỡng đủ tinh thần, đội mũ bảo hiểm, trang bị đầy đủ, còn đặt một tấm thép trước ngực.

Hít một hơi thật sâu, chuẩn bị vẹn toàn, anh ta mới một lần nữa tiến vào dị giới đầy ẩn số kia.

Lại một lần nữa đặt chân đến dị giới, Thẩm Hạo ngay lập tức phát hiện ra bóng dáng của hai tên cướp.

Hai tên cướp nhìn thấy Thẩm Hạo cũng kinh ngạc, sao trong nháy mắt, quần áo của người này đã khác, vết thương cũng không còn.

Gặp quỷ.

Nhân lúc hai người còn đang ngây ra, máu trong người Thẩm Hạo chảy ngược, dồn hết mười hai phần tinh thần, một tay ném vôi bột vừa lùi về sau.

Đã đến lúc báo thù.

Anh ta rút súng lục ra, đột nổ súng.

Khoảng cách ba mươi mét Thẩm Hạo không chắc, nhưng khoảng cách hai mét, anh ta chắc chắn một trăm phần trăm.

Trong lòng đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, nếu súng không giết được chúng, vậy thì phải chuồn ngay.

Một băng đạn được bắn hết trong vài giây.

Hai tên cướp vừa nghe thấy tiếng động, thậm chí còn chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy ngực nóng lên, trên đùi, trên cánh tay truyền đến một cơn đau nhói bỏng rát, máu tươi từ vết thương không ngừng tuôn ra.

Đều đã bị đạn bắn trúng.

Hai người mắt trợn tròn như chuông đồng, không thể tin được,

một người bình thường yếu ớt như vậy, tại sao có thể phát ra ám khí lợi hại đến thế, sánh ngang với cảnh giới Tiên Thiên.

Tiếp đó, toàn thân run rẩy ngã xuống.

Trong mắt chúng, Thẩm Hạo chỉ là một người bình thường, một con kiến có thể tùy ý bóp nát, không ngờ lại lật thuyền trong mương.

Trước khi chết, hai người mắt vẫn không nhắm lại, không thể hiểu nổi, thực sự không thể hiểu nổi, đối phương đã là một cao thủ ám khí, tại sao trước đó lại giả vờ không biết võ công.

Quần áo của hắn làm sao mà thay đổi được, tiếc là những thắc mắc này Thẩm Hạo sẽ không nói cho chúng biết.

Nhìn hai người nằm trong vũng máu, tim Thẩm Hạo căng thẳng như muốn nổ tung, máu trong người sôi trào.

Ngón tay cũng hơi run rẩy, đây là lần đầu tiên anh ta giết người.

Khoảng mười phút sau, Thẩm Hạo nhìn hai người bất động, suy nghĩ một lúc, vẫn không dám tiến lên.

Để cho chắc ăn, Thẩm Hạo thay băng đạn mới, nhắm vào đầu hai người đột bắn thêm một băng đạn nữa.

Trực tiếp bắn cho hai người nát mặt mới dừng lại.

Cảm giác đại thù được báo, sướng.

Ở dị giới, Thẩm Hạo không bị pháp luật ràng buộc, cảm giác tùy tâm sở dục còn sướng hơn cả báo thù.

Thấy hai người không có chút động tĩnh nào, Thẩm Hạo cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu như vậy mà còn không chết, thì Thẩm Hạo cũng chịu thua.

Anh ta bước tới, đưa thi thể của hai người vào không gian.

Lần này, ý thức của Thẩm Hạo luôn theo dõi tình hình bên trong không gian.

Điều khiến Thẩm Hạo kinh ngạc là, sau khi hai thi thể này tiến vào không gian, chúng giống như bông tuyết rơi vào dung nham nóng chảy.

Trong khoảnh khắc đã biến mất không thấy tăm hơi.

Khoảnh khắc thi thể biến mất, không gian lại một lần nữa tràn ngập một lớp sương mù mỏng.

Chỉ là sương mù lần này đậm đặc hơn sương mù của Sa Vượng Tố Tây trước đó.

Có lẽ vì vội vàng muốn tìm hiểu thế giới xa lạ này, Thẩm Hạo lập tức tiến vào không gian.

Vừa vào không gian, đám sương mù trắng như thể tìm được lối thoát, toàn bộ dung nhập vào cơ thể Thẩm Hạo.

Sau khi hấp thụ xong đám sương mù trắng, đầu Thẩm Hạo đau như búa bổ, mặt trắng bệch, mũi bắt đầu chảy máu.

Mãi một lúc lâu mới hồi phục lại, nhưng đầu vẫn đau vô cùng, vì đã hấp thụ sương mù trắng của ba người, tinh thần của Thẩm Hạo đã tăng lên không ít.

Nhưng tinh thần tăng cường, cơ thể lại không tăng theo.

Do đó, mới dẫn đến việc chảy máu cam.

Hít một hơi thật sâu, sau khi bình ổn tâm trạng, việc cấp bách bây giờ là tăng cường thể chất.

Thông qua ký ức của hai người, Thẩm Hạo cũng đã có hiểu biết sơ bộ về thế giới này.

Vị trí hiện tại được gọi là Dương Quan cổ trấn, và nơi này thuộc

về Đại Ương vương triều.

Nơi này là dãy núi Sùng Dương trong lãnh thổ Đại Ương vương triều, dãy núi kéo dài ngàn dặm, chia Đại Ương vương triều thành hai nửa.

Về phía bắc là sa mạc phương bắc, vượt qua dãy núi Sùng Dương là phía nam, nơi dẫn đến kinh thành.

Dương Quan cổ trấn vừa hay là ranh giới, do đó đạo phỉ hoành hành.

Trong rừng sâu của dãy núi Sùng Dương còn có mãnh thú, yêu thú hoành hành.

Chương 8

Đúng vậy, là yêu thú.

Thế giới này, có võ giả, càng có yêu thú.

Trước đó, kẻ chém Thẩm Hạo một đao tên là Lưu Đại Bưu, chỉ là một võ giả Đoán Thể.

Người còn lại là người bình thường.

Lưu Đại Bưu là thổ phỉ của Lưu Gia Trại, đại đương gia của Lưu Gia Trại là Lưu Bảo Sơn, một cao thủ Hậu Thiên lục trọng.

Là cha nuôi của Lưu Đại Bưu.

Theo ký ức của Lưu Đại Bưu, hắn chỉ biết rằng, cảnh giới của võ giả được chia thành: Đoán Thể Cường Cân, Đoán Cốt, Luyện Bì, Hậu Thiên, Tiên Thiên, còn cao hơn nữa thì không có ấn tượng, dù sao cũng là người ở nơi nhỏ bé, chưa từng thấy đời.

Cái gọi là Đoán Thể, là thông qua một số công pháp bí tịch hô hấp pháp, kết hợp với các động tác trong bí tịch, để đạt được cường cân kiện cốt, tăng cường khí huyết.

Sau khi Đoán Thể viên mãn, khí huyết của người sẽ vượng thịnh.

Liền có thể lợi dụng khí huyết để thông kinh mạch từ huyệt đạo, sẽ cảm thấy trong cơ thể như có một luồng thanh dương chi khí.

Nếu luồng khí này tụ tập thành công ở đan điền, sẽ sản sinh ra nội lực, cũng chính là Tụ Khí Cảnh.

Đợi đến khi nội lực tăng nhiều, đả thông kỳ kinh bát mạch đầu tiên chính là cảnh giới Hậu Thiên nhất trọng.

Hậu Thiên, Hậu Thiên tổng cộng có chín tầng, đợi đến khi viên

mãn.

Đến lúc đó, khí, huyết tung hoành giao quán, vận hành đại chu thiên toàn thân, quán thông nội ngoại, tạng phủ, chi tiết của cơ thể thành một thể thống nhất, như vậy là có thể nhập Tiên Thiên.

Sự khác biệt ở Hậu Thiên không lớn, nằm ở lượng nội lực nhiều hay ít.

Nội lực tinh thuần liên quan đến công pháp mạnh yếu, nội lực tinh thuần hơn thì bền bỉ hơn, uy lực cũng có nhiều khác biệt.

Đương nhiên, nội lực nhiều, chiêu thức sử dụng được lâu hơn, muốn vượt cấp đơn đấu, trừ phi chiêu thức vô cùng lợi hại.

Loại công pháp này đều là công pháp đỉnh cấp nhất, người bình thường chỉ có thể đứng nhìn.

Loại công pháp lợi hại này, nếu nội lực không mạnh, cũng không duy trì được bao lâu.

Bây giờ có được ký ức của Lưu Đại Bưu, Thẩm Hạo cũng có được công pháp sơ bộ.

Công pháp của Lưu Đại Bưu là do cha nuôi Lưu Bảo Sơn truyền thụ.

Chỉ có thể tu luyện đến Đoán Thể viên mãn.

Công pháp có tên là Đoán Thể Dẫn Đạo Thập Nhị Thức, trong đó có mười hai động tác, cộng thêm khẩu quyết hô hấp pháp, và dược dịch cần thiết để tu luyện.

Sau khi cơ thể hồi phục, Thẩm Hạo dựa theo ký ức của Lưu Đại Bưu, bắt đầu đi vào trong trấn Dương Quan.

Từ đây đến trấn Dương Quan, quãng đường này ít nhất cũng phải ba mươi dặm.

Tên nghe như trấn, nhưng thực chất là một huyện, lại còn là nơi giao nhau giữa nam và bắc, nên lại vô cùng phồn hoa.

Chỉ có một điểm duy nhất, là có chút hỗn loạn.

Ba mươi dặm, Thẩm Hạo không có thể lực để đi bộ qua.

Vì vậy, anh ta quay về xã hội hiện đại, cạo trọc đầu, lại mua một bộ quần áo của hòa thượng.

Vừa hay đổ đầy xăng cho chiếc xe máy của Sa Vượng Tố Tây, trực tiếp mang nó đến thế giới này.

Cưỡi lên chiếc xe máy nhỏ yêu quý, tâm trạng Thẩm Hạo rất tốt.

Đối với dị giới, Thẩm Hạo cuối cùng cũng đã thành công bước ra bước đầu tiên.

Tiếng gầm của xe máy vang vọng khắp khu rừng.

Trên đường cũng không có nhiều người, nơi Thẩm Hạo đi qua, bụi vàng mù mịt, đất cát bay tung.

Cách trấn Dương Quan khoảng một dặm, Thẩm Hạo tìm một nơi hẻo lánh, cất chiếc xe máy vào không gian.

Khi xuất hiện trở lại, Thẩm Hạo đã trở thành một khổ hạnh tăng đầy phong trần.

Theo ký ức của Lưu Đại Bưu, khổ hạnh tăng thường không ai cướp bóc.

Không chỉ không có dầu mỡ gì, mà thế lực sau lưng hòa thượng còn rất mạnh.

Nước láng giềng của Đại Ương quốc là Đại Khôn vương triều, mà Khôn vương triều lại sùng bái Phật giáo, Tướng Quốc Tự không chỉ là quốc giáo của Đại Sùng quốc, mà còn là một trong những môn phái mạnh nhất trong võ lâm.

Nghe nói bên trong cao thủ như mây.

Đương nhiên, tất cả những điều này không liên quan đến Thẩm Hạo.

Anh ta đóng giả hòa thượng, chỉ là để tiện lợi.

Là một người hiện đại, Thẩm Hạo không có gánh nặng đạo đức thân thể tóc da là của cha mẹ.

Trước khi có sức mạnh tự vệ, vẫn nên khiêm tốn thì tốt hơn.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là, văn tự của thế giới này vẫn là chữ Hán.

Phương ngữ không giống, ngữ pháp thì gần như nhau.

Chẳng mấy chốc, mười mấy phút sau, Thẩm Hạo đã đến trấn Dương Quan.

Binh lính gác cổng chỉ liếc Thẩm Hạo một cái, liền cho qua.

Vào trong trấn, quả là náo nhiệt phi thường.

Dọc đường có rất nhiều tiểu thương, trong đó, Thẩm Hạo thấy không ít nhân sĩ giang hồ mang theo đao kiếm.

Nhưng Thẩm Hạo không để ý, mà tìm một tiệm thuốc.

Trước khi đến, Thẩm Hạo còn mang theo 3 thỏi vàng năm mươi gram, tức là ba lạng vàng.

Còn về việc dùng đồ thủ công hiện đại gì đó để đổi bạc, Thẩm Hạo không có ý định này, quá phô trương.

Hỏi đường người qua lại, anh ta đến tiệm thuốc lớn nhất trấn Dương Quan là Bách Tế Đường.

Tiểu sư phụ, ngài đến khám bệnh hay bốc thuốc.

Học đồ của tiệm thuốc nhìn Thẩm Hạo đầu trọc lóc, cười hỏi.

Thẩm Hạo dựa theo ký ức của Lưu Đại Bưu, đọc ra tên các loại dược liệu.

Đương quy, phục linh, hổ cốt phấn, bạch truật, thục địa.

Được rồi tiểu sư phụ, ngài muốn lấy mấy phần.

Một phần bao nhiêu tiền.

Thẩm Hạo hỏi.

Một phần khoảng mười lạng bạc.

Nghe vậy, Thẩm Hạo gật đầu nói: Vậy lấy hai phần.

Được rồi tiểu sư phụ, xin chờ một lát.

Ở thế giới này, bạc khá có giá trị.

Một lạng vàng chỉ đổi được mười lạng bạc.

Thẩm Hạo có 150 gram, tức là 3 lạng vàng, chỉ có thể mua được 3 phần.

Ngay sau đó, ánh mắt Thẩm Hạo nhìn sang các loại dược liệu khác trong tiệm thuốc.

Khi thấy giá nhân sâm núi 50 năm tuổi chỉ có một lạng bạc, anh ta lập tức có chút bất ngờ, rẻ vậy sao.

Đợi học đồ bốc thuốc xong, Thẩm Hạo hỏi: Nhân sâm này là loại năm mươi năm tuổi phải không.

Đúng vậy tiểu sư phụ, dãy núi Sùng Dương này sản xuất rất nhiều nhân sâm núi, đây là hàng cũ, giá không cao.

Ngoài ra, dãy núi Sùng Dương này có nhiều loại linh dược bổ sung nguyên khí, hiệu quả so ra thì nhân sâm lại kém hơn.

Ngài xem cây Chi Dương Thảo này, một cây đó giá một trăm lạng, so ra thì nhân sâm rẻ hơn nhiều.

Đương nhiên, nói đi cũng phải nói lại, nhân sâm cũng không tính là rẻ, chỗ chúng ta sản xuất nhiều nhân sâm, cũng phải một lạng bạc.

Đối với ngài, một lạng bạc không nhiều, nhưng 5 lạng bạc đã có thể mua được một nha hoàn rồi, một lạng bạc đủ cho một gia đình ba người ăn cả tháng.

Cho nên nói là không rẻ, nhà bình thường cũng không tiêu thụ nổi, đương nhiên, họ muốn ăn thì tự mình vào rừng đào là được, chỉ sợ gặp phải dã thú.

Nếu nhân sâm năm mươi năm tuổi mang đến kinh thành, có lẽ bán được 7, 8 lạng, đường sá xa xôi, có khi còn phải gấp đôi.

Thẩm Hạo hiểu ra, nơi này là nơi bán buôn nhân sâm, giá có thể rẻ hơn, võ giả có linh dược tốt hơn.

Hàng cũ cũng tốt, bây giờ nhân sâm tươi đều là thực vật cấp một, cấm khai thác.

Bạc ở đây không bị mất giá, một lạng bạc đổi ra cũng phải mấy nghìn nhân dân tệ.

Tuy nhiên, đối với Thẩm Hạo mà nói, nhân sâm núi này đúng là giá bèo, ở thế giới hiện đại bây giờ vàng đắt bạc rẻ, chênh lệch giá này cũng đủ để Thẩm Hạo kiếm không ít.

Chương 9

Anh ta không biểu cảm nói: Vậy lấy cho tôi thêm mười củ nhân sâm núi cũ năm mươi năm tuổi.

Mắt học đồ trong tiệm thuốc sáng lên, tiểu hòa thượng này quả là khách sộp.

Được, xin chờ một lát, tôi sẽ gói lại cho tiểu sư phụ ngay.

Chẳng mấy chốc, tiểu hòa thượng đã gói dược liệu và nhân sâm bằng giấy dầu vàng rồi đưa cho Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo gật đầu, quay người rời đi.

Tìm đến một nơi không có người, thân hình Thẩm Hạo trực tiếp quay về xã hội hiện đại.

Nhìn đồng hồ, rồi nhìn đồng hồ treo tường.

Vẫn là 1 giờ 20 phút.

Quả nhiên, khi ở dị giới, thời gian ở thế giới hiện đại sẽ đứng yên.

Lúc đi trấn Dương Quan là 1 giờ 20 phút, lúc về vẫn là 1 giờ 20 phút.

Mình ở trấn Dương Quan mấy tiếng đồng hồ, mà ở đây một giây cũng không thay đổi, thật thần kỳ.

Ngay sau đó, ánh mắt Thẩm Hạo nhìn vào căn phòng đơn nhỏ mà mình thuê.

Bây giờ có tiền rồi, cũng đến lúc phải đổi nhà.

Đúng lúc này, điện thoại của Thẩm Hạo nhận được một tin nhắn WeChat.

Khi thấy avatar của người gửi, Thẩm Hạo có chút bất ngờ, lại là chủ xe Rolls Royce.

Lẽ nào còn muốn đòi tiền.

Thẩm Hạo trong lòng có chút khó chịu, mẹ nó thật là tham lam vô độ.

Ban đầu đúng là Thẩm Hạo lái xe công nghệ tông vào đuôi chiếc Rolls Royce của đối phương, nhưng là do đối phương đột nhiên dừng xe mới dẫn đến va chạm.

Hơn nữa, chiếc Rolls Royce đang ở trên làn đường nhanh, phía trước cũng không có xe nào, lại đột ngột dừng xe một cách kỳ quái, Thẩm Hạo không thể hiểu nổi, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Nhưng tai nạn giao thông, người ta không quan tâm đối phương có cố ý dừng xe hay không, anh tông vào đuôi, vậy thì anh chịu toàn bộ trách nhiệm, ai bảo anh không giữ khoảng cách an toàn.

Hít một hơi thật sâu, bình ổn tâm trạng, Thẩm Hạo mở WeChat, lại phát hiện đối phương không phải đòi tiền, mà là trả lại tiền.

Chào anh bạn đẹp trai, thật xin lỗi.

Vụ va chạm lần trước, trách nhiệm chính thuộc về phía tôi.

Chuyện này, bên tôi sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm.

Hôm va chạm, vì vội nên đã giao cho công ty bảo hiểm xử lý.

Hôm nay công ty quyết toán, đột nhiên phát hiện thừa ra 35 vạn, hỏi ra mới biết nguồn gốc của 35 vạn này. 35 vạn đối với cô Tiêu không là gì cả, nhưng đối với một tài xế xe công nghệ như anh, vẫn là một gánh nặng rất lớn.

Anh cho tôi số tài khoản, tôi sẽ chuyển khoản tiền này cho anh.

Về việc này đã gây ra sự bất tiện cho cuộc sống của anh, tôi vô

cùng xin lỗi.

Thẩm Hạo ngẩn người, đối phương lại muốn trả lại tiền.

Có bị coi là lừa đảo bảo hiểm không.

Số tiền này có chút nóng tay, Thẩm Hạo không định lấy, nhưng đối phương không trả lời tin nhắn nữa, dường như chỉ là làm theo thủ tục.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cũng không để ý nữa, đợi sau này có cơ hội rồi tính.

Anh ta bắt đầu thu dọn đồ đạc, bây giờ có tiền rồi, cũng sẽ không ở trong cái xó nhỏ này nữa.

Đội mũ lên rồi đi tìm một công ty môi giới.

Hiện tại, trong thẻ của Thẩm Hạo còn 55 vạn.

Số tiền này ở thành phố lớn thậm chí còn không đủ tiền trả trước, nhưng ở một huyện nhỏ mua nhà thì vẫn dư dả.

Tìm đến công ty môi giới, anh ta nhanh chóng mua được một căn nhà ưng ý.

Khu chung cư mới nhất của huyện là khu Tân Duyệt, 97 mét vuông, tầng 19 áp mái, đã hoàn thiện nội thất cao cấp được hơn nửa năm, vốn dùng làm phòng cưới, chỉ là chưa kịp dọn vào ở, bên gái đột nhiên đòi có nhà ở thành phố tỉnh, không muốn ở huyện nhỏ.

Bên trai bất đắc dĩ đành phải bán nhà ở huyện nhỏ, gom tiền trả trước để mua nhà ở thành phố tỉnh Trường An.

Giá 50 vạn không mặc cả, cần thanh toán toàn bộ.

Thẩm Hạo rất dứt khoát đồng ý.

Sau khi giao dịch hoàn tất, nhân viên môi giới cười nói: Thẩm tiên

sinh, anh đúng là hời to rồi, bây giờ nhà thô ở khu này đã tăng lên 4500 một mét vuông, cộng thêm nội thất cao cấp ít nhất cũng phải trị giá 58 vạn.

Người thích căn nhà này rất nhiều, nhưng người có thể bỏ ra 50 vạn một lúc thì quá ít.

Cái này cũng xem như là nhặt được của hời rồi.

Thẩm Hạo không có tâm trạng tán gẫu, mà trực tiếp nói: Giao dịch của chúng ta đã hoàn tất, phí môi giới của anh bao nhiêu, tôi chuyển cho anh.

Nhân viên môi giới vui mừng nhìn Thẩm Hạo nói: Phí môi giới tổng cộng là 8120, anh đưa chẵn 8000 là được.

Thẩm Hạo gật đầu, không lằng nhằng mà thanh toán ngay.

Đối với căn nhà này, Thẩm Hạo rất hài lòng, nội thất cao cấp, đồ điện tử đầy đủ, có thể dọn vào ở ngay.

Hơn nữa, hai căn hộ một thang máy lại ở tầng áp mái, độ riêng tư cũng tốt.

Huyện nhỏ nơi Thẩm Hạo ở khác với các thành phố phía nam, ở một huyện nhỏ phía tây bắc như thế này, tầng 19 đã là tầng cao nhất trong huyện rồi.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo mua một cái khóa vân tay để thay.

Nhìn sang căn 1902 đối diện, Thẩm Hạo thật sự muốn mua luôn, như vậy, cả tầng 19 này đều là của mình, sẽ không có ai làm phiền anh ta.

Sẽ không có ai cản trở mình luyện võ.

Nhưng căn đối diện là căn hộ lớn 151 mét vuông, bây giờ Thẩm Hạo vẫn chưa có nhiều tiền để mua.

Thôi vậy, sau này có tiền sẽ mua biệt thự.

Mua sắm đồ dùng hàng ngày xong, Thẩm Hạo lại đến cửa hàng dệt may gia đình, mua một bộ chăn ga gối đệm bốn món và một cái thùng gỗ lớn.

Buổi tối, sau khi về đến nhà, Thẩm Hạo đặt thùng gỗ vào trong nhà vệ sinh rồi xả đầy nước nóng.

Tiếp đó, anh lấy một phần dược liệu, dùng nồi đất sắc thành nước thuốc rồi đổ vào thùng gỗ.

Làm xong tất cả, Thẩm Hạo mới ổn định lại tâm trạng, ngồi vào trong thùng.

Vừa ngồi vào, da thịt liền truyền đến cảm giác đau nhói từng cơn, nhưng vẫn có thể chịu được.

Tiếp đó, Thẩm Hạo nhắm chặt hai mắt, nửa ngồi trong thùng gỗ bắt đầu xuống tấn trung bình, đây chính là thức đầu tiên của Đoán Thể Dẫn Đạo Thập Nhị Thức.

Với thể chất của Thẩm Hạo, xuống tấn trung bình một phút cũng không kiên trì nổi.

Nhưng lần này, khi lẩm nhẩm khẩu quyết và phương pháp hít thở, cơ thể Thẩm Hạo hấp thụ dược dịch, không hiểu sao lại kiên trì được.

Nửa giờ sau, Thẩm Hạo mới từ từ mở mắt ra.

Lúc này toàn thân anh đỏ bừng, bốc hơi nóng hầm hập.

Nhưng tinh thần lại tốt hơn bao giờ hết, xua tan hết vẻ mệt mỏi trước đó, toàn thân như vừa mới xông hơi xong, tất cả lỗ chân lông trên người đều giãn ra.

Thấy dược dịch trong nước đã được hấp thụ hết, Thẩm Hạo mới

bước ra.

Sau khi dùng vòi sen tắm rửa sạch sẽ, anh đi ra phòng khách, bắt đầu xuống tấn trung bình.

Điều khiến Thẩm Hạo kinh ngạc là lúc này hai chân anh vô cùng vững chắc, không hề có chút cảm giác yếu ớt nào.

Tên Lưu Đại Bưu kia luyện ba năm vẫn còn ở kỳ Đoán Thể, chính là vì không nỡ ngâm thuốc tắm.

Ngâm thế này thoải mái biết bao.

Theo ký ức của Lưu Đại Bưu, bạc vẫn rất có giá trị.

Loại thuốc tắm này, một phần đã là mười lạng, sức mua tương đương với khoảng mười nghìn tệ ở thế giới hiện thực.

Tên Lưu Đại Bưu này quả thật không nỡ chi.

Trong nhận thức của Lưu Đại Bưu, ngâm thuốc tắm thì sao chứ, chẳng phải vẫn chỉ là một tên lâu la thôi sao.

Trong tuần tiếp theo, Thẩm Hạo không hề ra khỏi cửa, mà cứ ba ngày lại ngâm thuốc tắm một lần, tu luyện Đoán Thể Dẫn Đạo Thập Nhị Thức.

Nhờ có sự hỗ trợ của thuốc tắm, tốc độ tu luyện Đoán Thể của Thẩm Hạo cực kỳ nhanh.

Giai đoạn đầu tiên của Đoán Thể là cường cân đã viên mãn, đã đến lúc tiến vào giai đoạn thứ hai là đoán cốt.

Hiện giờ, thuốc tắm đã dùng hết, để nhanh chóng đạt đến Đoán Thể viên mãn, anh lại phải đi mua dược liệu.

Chương 10

Sở dĩ tu luyện nhanh như vậy cũng phải cảm ơn sự nỗ lực của Lưu Đại Bưu.

Hắn không nỡ mua thuốc tắm, nhưng lại có hiểu biết vô cùng sâu sắc về Đoán Thể Dẫn Đạo Thập Nhị Thức, giúp cho Thẩm Hạo không gặp phải bất kỳ vấn đề gì, tu luyện cũng vì thế mà làm ít công to.

Lúc này, thực lực của Thẩm Hạo, bất kể là sức mạnh, tốc độ, sức bền hay phản ứng đều đã gấp hai đến ba lần trước kia, hoàn toàn có thể miễu sát bản thân mình trước đây.

Cụ thể con số là bao nhiêu thì Thẩm Hạo chưa từng đo thử.

Bây giờ Thẩm Hạo đã mua nhà, trong tay chỉ còn lại khoảng 10000 tệ.

Tuy nhiên, lần này anh không chọn mua vàng mà là mua bạc.

Lần trước do quá vội vàng, không chuẩn bị kỹ lưỡng, dùng vàng mua thuốc tắm đúng là lỗ nặng.

Vàng ở dị giới tuy cũng quý, nhưng không quý bằng vàng ở thế giới hiện đại.

Suy cho cùng, ở thế giới áp dụng bản vị bạc, bạc mới là tiền tệ lưu thông.

Trùng hợp là bạc ở thế giới hiện đại lại rẻ, đây chính là chênh lệch thông tin.

Ở dị giới, một lạng vàng đổi được mười lạng bạc.

Thiết lập về bạc, không giống với thời cổ đại, mỗi thế giới giá cả

đều khác nhau, ở đây hoàn toàn là để cho tiện.

Mà giá vàng trong nước lại cao ngất ngưởng, một gram đã lên tới 486 tệ.

Bạc thì lại cực kỳ rẻ, 8,5 tệ một gram.

Một lạng bạc chỉ khoảng 425 tệ, mười lạng bạc cũng chỉ có 4250 tệ.

Trong khi đó một lạng vàng lại cần đến 24300 tệ, chênh lệch giá ở giữa là hai mươi nghìn tệ.

Nếu dùng bạc đến dị giới đổi lấy vàng, vậy một lạng vàng đã kiếm được hai mươi nghìn tệ.

So với việc buôn lậu vàng ở Hồng Kông thì còn lợi nhuận khủng hơn, lại không có chút rủi ro nào.

Mẹ nó, cái này được.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo mở điện thoại.

Vì để luyện võ không bị người khác làm phiền, cả ngày hôm nay anh không hề xem điện thoại.

Mở điện thoại ra, có hơn mười mấy tin nhắn.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ nhất là tin nhắn từ ngân hàng, tài khoản của anh lại có thêm 350000 tệ.

Hiển nhiên, số tiền này là do cô Tiêu, chủ nhân chiếc Rolls Royce kia chuyển đến.

Quả nhiên, với tài lực và thế lực của đối phương, điều tra thông tin của mình là chuyện rất đơn giản. 350000 tệ này, trong đó bảo hiểm đền 200000 tệ, anh tự bỏ ra 150000 tệ, chẳng phải là nói, anh còn kiếm được 200000 tệ tiền bảo hiểm sao.

Số tiền này Thẩm Hạo không dám nhận, mình đâm đuôi xe người ta, bồi thường là đáng đời.

Người ta không cần bồi thường là người ta rộng lượng, nhưng muốn trả lại tiền thì lại không biết số tài khoản của đối phương.

Thôi kệ, sau này hãy tính.

Sau đó, Thẩm Hạo lười biếng nằm trên sofa, lướt Douyin.

Xem một lúc, anh lại lên mạng tìm kiếm giá trị của nhân sâm hoang dã.

Nhân sâm hoang dã bốn lá, tuổi đời từ 40 đến 50 năm, điều này rất phù hợp.

Giá trị khoảng 300000 đến 500000 tệ.

Giá này không tệ.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo lại tra giá của nhân sâm hoang dã trăm năm.

Giá trị của loại trăm năm khoảng 2 triệu tệ, nhưng có giá mà không có hàng.

Đồng thời, nhân sâm trồng nhân tạo không đáng tiền, đều bán theo cân.

Tìm kiếm một hồi, Thẩm Hạo phát hiện ở Trường An có một chuỗi nhà thuốc đông y có thu mua nhân sâm hoang dã.

Thế là, anh gọi điện thoại để tư vấn.

Để xác thực thật giả, đối phương đã thêm WeChat của Thẩm Hạo.

Xem qua loa, đúng là hàng thật.

Giao hàng ở đâu.

Thẩm Hạo nói: Cô quyết định đi.

Vậy anh đến cửa hàng của tôi, tiền trao cháo múc.

Sau đó đối phương liền gửi định vị cho Thẩm Hạo.

OK.

Cúp điện thoại, Thẩm Hạo suy nghĩ về những ngày tháng sau này.

Hiện tại mà nói, tiền đã đủ tiêu, chỉ cần qua lại giữa hai thế giới, đổi vàng bạc là đủ để Thẩm Hạo ăn uống không lo.

Đương nhiên, thứ Thẩm Hạo muốn còn nhiều hơn thế, ai mà không muốn sở hữu sức mạnh võ lực cường đại và tài sản vô địch chứ.

Chuỗi nhà thuốc của đối phương ở Trường An, lại phải đi một chuyến.

Đừng thấy củ nhân sâm hoang dã trong tay Thẩm Hạo có giá trị, nhưng thứ này người bình thường không tiêu thụ nổi, cũng không chắc đã bán được.

Với nguồn lực của Thẩm Hạo, khả năng chuyển thành tiền mặt quá kém, căn bản không có mối quan hệ trong giới đó.

Vòng quan hệ xung quanh Thẩm Hạo đều là những người sống ở mức đủ ăn đủ mặc.

Xem ra, nhân sâm bắt buộc phải bán, sau này có quan hệ với giới này rồi mới có thể bán được nhiều thứ hơn.

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo cầm 350000 tệ mà Tiêu Băng trả lại cộng với 10000 tệ trong thẻ của mình, tổng cộng là 360000 tệ.

Một đơn hàng lớn như vậy khiến ông chủ tiệm vàng vui mừng khôn xiết. 85 cân bạc này, tôi muốn toàn bộ là loại 50 gram, trên đó không cần bất kỳ chữ nào, làm được không.

Ông chủ tiệm vàng vội nói: Không vấn đề, đương nhiên không

vấn đề gì.

Nhưng ngài cần gấp, bên tôi một lần không thể lấy ra được số lượng lớn như vậy, cho tôi hai ngày, đảm bảo sẽ chuẩn bị xong cho ngài.

Thẩm Hạo nói: Được, vậy bây giờ có bao nhiêu, tôi lấy bấy nhiêu.

Bây giờ còn 20 thỏi bạc, đều là loại 100 gram, vừa tròn 2 kg.

Tốt, lấy hết.

Ngài đợi một chút, tôi đi lấy ngay.

Sau khi gói hàng cho Thẩm Hạo xong, ông chủ tiệm vàng lấy từ quầy ra một chiếc cốc bạc, cười đưa cho Thẩm Hạo nói: Thẩm tiên sinh, món đồ chơi nhỏ này không đáng tiền, tặng ngài, tiện cho việc uống nước, ngàn vạn lần đừng chê.

Thẩm Hạo cười nói: Vậy tôi không khách khí nữa.

Đâu có, đâu có, ngài chiếu cố việc làm ăn của tôi, tặng chút đồ là chuyện nên làm.

Cảm ơn ông chủ.

Rời khỏi tiệm vàng, Thẩm Hạo lại vào siêu thị mua không ít đồ dùng sinh hoạt.

Sau khi về nhà, anh dọn dẹp một phen, mặc tăng bào vào rồi lại đến dị giới.

Lại một lần nữa đến tiệm thuốc.

Chưởng quỹ tiệm thuốc vừa nhìn thấy Thẩm Hạo, đầu tiên là sững sờ một chút, trong lòng dấy lên nghi ngờ, tiểu hòa thượng này vừa mới ra ngoài không lâu, sao lại quay lại rồi.

Chẳng lẽ muốn trả thuốc.

Thuốc này chắc chắn không thể trả được.

Đã quyết định xong, ông ta lại nghĩ tiểu hòa thượng này là khách hàng lớn, trong vài giây suy nghĩ đã thay đổi, khách đến là khách quý, chưởng quỹ vẫn niềm nở bước ra đón.

Tiểu sư phụ, ngài không phải là muốn trả thuốc đấy chứ, việc này không hợp quy củ đâu.

Thuốc trộn lẫn vào nhau dược hiệu sẽ bị ảnh hưởng, không dễ bán đi được.

Thẩm Hạo nói: Yên tâm, tôi không đến để trả thuốc, là vừa nãy mua thiếu, muốn mua thêm một ít.

Nghe vậy, chưởng quỹ tiệm thuốc trong lòng vui mừng khôn xiết, trên mặt lại lộ ra nụ cười phúc hậu: Lần này mua gì ạ.

Vẫn là thuốc tắm lần trước, mua thuốc, đương quy, phục chi linh, hổ cốt phấn, bạch thuật, thục địa.

Tốt quá, cần bao nhiêu ạ.

Lấy 3 phần.

Tiểu sư phụ ngài đợi một lát.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo nghĩ đến việc có người thu mua nhân sâm hoang dã, giá cả của loại năm mươi năm và trăm năm chênh lệch rất lớn, không nhịn được tò mò hỏi: Ở đây có nhân sâm hoang dã trăm năm không.

Chưởng quỹ cười nói: Cái này đương nhiên là có, giá trị của nhân sâm hoang dã không cao, không tính là vật hiếm có gì.

Thêm nữa Dương Quan trấn lại thịnh sản nhân sâm hoang dã, nhu cầu bên ngoài lại quá ít.

Nhân sâm trăm năm vẫn có, tiểu sư phụ ngài cần bao nhiêu.

Nhưng loại này so với loại năm mươi năm trước đó thì đắt hơn một chút, cần mười lạng bạc.

Thẩm Hạo nói: Vậy lấy một củ đi.

Vừa hay ba phần dược dịch là 30 lạng bạc, một củ nhân sâm trăm năm là mười lạng bạc, tiền lại tiêu hết sạch, thật nhanh.

Không vấn đề.

Rõ ràng, ở thế giới hiện thực nhân sâm rất quý giá, nhưng ở đây dường như lại không đáng tiền.

Có lẽ, thế giới này có linh dược lợi hại hơn.

Một lúc sau, tiểu nhị tiệm thuốc gói xong dược dịch và nhân sâm đưa cho Thẩm Hạo.

Tiểu sư phụ, tổng cộng 40 lạng.

Thẩm Hạo lấy ra 20 thỏi bạc 100 gram đưa cho chưởng quỹ.

Nhìn bạc trong tay Thẩm Hạo, chưởng quỹ nói: Tiểu sư phụ, bạc của ngài thật tinh khiết, phát ra ánh sáng trắng, phẩm chất thật tốt, thật không tệ.

Thẩm Hạo nói: Khách sáo rồi, lần sau có nhu cầu, tôi lại đến chỗ ông.

Chưởng quỹ trong lòng vui vẻ, gã hòa thượng trước mắt này tuy là hòa thượng nhưng thật hào phóng, cười gật đầu nói: Đương nhiên không vấn đề, thế này đi, tôi tặng ngài thêm một củ nhân sâm 50 năm, xem như kết giao bằng hữu.

Thẩm Hạo nói: Chưởng quỹ, ông làm thế này sao tôi dám nhận chứ.

Miệng nói vậy, nhưng tay nhận nhân sâm lại không hề chậm chút nào.

Tiểu hòa thượng này, ra tay thật nhanh.

Chưởng quỹ thầm nghĩ trong lòng, sắc mặt vẫn như thường, khẽ vuốt râu cười nói: Đâu có đâu có, tiểu sư phụ là khách hàng lớn, sau này có nhu cầu cứ việc đến là được.

Hơn nữa, củ nhân sâm này để ở đây, người bình thường không tiêu thụ nổi, cũng hiếm có ai hỏi đến, thiếu một lạng bạc cũng không sao.

Thẩm Hạo nói: Vậy thật sự cảm ơn nhiều.

Sau khi mua thuốc tắm và nhân sâm, Thẩm Hạo liền rời khỏi tiệm thuốc.

Chương 11

Dạo một vòng quanh Dương Quan trấn, Thẩm Hạo suy nghĩ xem có nên mua một căn nhà ở đây để tiện cho việc đi lại sau này không.

Càng nghĩ, anh càng thấy không tệ.

Có một nơi ổn định, đi lại cũng tiện hơn nhiều.

Trở về nhà, Thẩm Hạo lại ngâm thuốc tắm.

Khi luyện xong động tác thứ sáu, Thẩm Hạo thở phào một hơi dài.

Cuối cùng cũng đến cảnh giới đoán cốt của kỳ giữa Đoán Thể, thuốc tắm này ngâm quả thật không tệ.

Nhìn vào thùng gỗ, chỉ thấy nước trong thùng đã hơi chuyển sang màu đen, toàn bộ đều là tạp chất trong cơ thể Thẩm Hạo.

Giờ phút này, anh có thể cảm nhận rõ ràng sức mạnh cường đại trong cơ thể mình.

Sau khi tắm rửa xong, nhìn mình trong gương, Thẩm Hạo có chút kinh ngạc.

Vốn dĩ trên má còn vài vết thâm mụn, lúc này lại hoàn toàn biến mất.

Ngay cả những mụn đầu đen li ti trên mũi cũng không còn, da dẻ trắng nõn bóng láng, như thể đã bật chế độ làm đẹp.

Mẹ nó, da dẻ này đúng là đỉnh thật.

Điều này trực tiếp nâng nhan sắc của Thẩm Hạo lên một bậc.

Ngũ quan vẫn là ngũ quan đó, nhưng trông lại đẹp hơn hẳn, bây giờ nói là hot boy trường học cũng không hề quá lời.

Đương nhiên, tiền đề là ngũ quan của Thẩm Hạo vốn đã có nền tảng tốt.

Nếu là người xương gò má to, mắt la mày lét thì cũng đành chịu, trừ khi đi phẫu thuật thẩm mỹ.

Không thể tin được.

Thẩm Hạo vui mừng nói.

Sự thay đổi lần này lớn đến mức khiến anh vô cùng kinh ngạc, ai mà không muốn mình đẹp trai hơn chứ.

Không chỉ là thay đổi về ngoại hình, mà còn là thay đổi về khí chất.

Có lẽ là vì bây giờ Thẩm Hạo đã có tiền, khí chất cả con người cũng thay đổi.

Tâm trạng cũng không còn lo âu như trước, ánh mắt tràn đầy tự tin.

Quả nhiên, tiền bạc chính là xương sống và lòng tự trọng của đàn ông.

Có tiền không dùng và không có tiền là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Sau khi tắm xong, Thẩm Hạo mặc một bộ quần áo mới, rồi mua vé tàu hỏa đi đến tỉnh lỵ Trường An để giao dịch nhân sâm với người của tiệm thuốc.

Khoảng 3 giờ chiều, anh đã đến Trường An.

Thẩm Hạo rất thích cuộc sống thong thả như thế này, dù sao cũng không vội, thời gian còn nhiều.

Bắt một chiếc xe công nghệ, Thẩm Hạo đi thẳng đến khu công nghệ cao.

Ngồi trên xe, nhìn ra ngoài cửa sổ con phố tấp nập, tâm trạng vô cùng tốt.

Cảm giác lái xe công nghệ và ngồi xe công nghệ quả thật khác nhau.

Trường An là thành phố lớn nhất vùng Tây Bắc, xe cộ rất đông, vì vậy quãng đường 15 cây số đi mất gần 40 phút.

Sau khi xuống xe, theo chỉ dẫn của bản đồ, cuối cùng cũng đến được dưới lầu của tiệm thuốc.

Nhìn tòa nhà sáu tầng cao, toàn bộ đều là của tiệm thuốc đông y, Thẩm Hạo liền yên tâm, có thực lực như vậy ở Trường An mới mua nổi.

Lễ tân cười nói: Thưa anh, anh đến khám bệnh hay bốc thuốc ạ.

Thẩm Hạo nói: Tôi đến bán nhân sâm, đã hẹn trước với các vị rồi.

Là Thẩm tiên sinh phải không ạ, vậy mời anh theo tôi.

Mời anh theo tôi, bác sĩ Lý đang đợi anh ở khu hậu khách trên tầng 3.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của lễ tân, anh bước vào thang máy.

Nhìn cô lễ tân mặc bộ váy công sở màu xám, thân hình uyển chuyển lộ ra không sót gì, cộng thêm đôi tất đen, đôi chân quả là không tệ.

Đồng phục lễ tân của tiệm thuốc này không tồi, có tiền đồ đấy.

Trong thang máy, không gian chật hẹp.

Mùi nước hoa trên người cô lễ tân từng cơn bay tới.

Có lẽ vì ngũ quan đã trở nên nhạy bén hơn, mùi nước hoa quá nồng, khiến Thẩm Hạo có chút khó chịu.

Loại phụ nữ này nhìn sau lưng thì không tệ, nhưng ngũ quan và da dẻ lại bình thường, theo tiềm thức Thẩm Hạo đã cho một điểm thấp.

Mắt không thấy thì lòng không phiền.

Vài giây sau, một tiếng ding.

Thang máy đã đến tầng 3.

Dưới sự dẫn dắt của lễ tân, Thẩm Hạo đi vào một hành lang.

Hành lang chật hẹp, hai bên đều là những chiếc tủ nhỏ được đặt làm riêng.

Trong tủ là những bình thủy tinh trong suốt, bên trong đều chứa dược liệu.

Nhìn phần giới thiệu bên dưới, có nhân sâm, hoàng kỳ, linh chi, sơn dược đủ cả.

Đặc biệt là khu trưng bày nhân sâm, Thẩm Hạo nhìn thêm vài lần, trong đó có một củ sâm vương trăm năm, giá niêm yết hơn 2 triệu tệ.

Tuy nhiên đó chỉ là mẫu vật giả, nhưng cũng khiến Thẩm Hạo được mở rộng tầm mắt.

Chẳng mấy chốc đã đến phòng khách, rộng khoảng hơn 60 mét vuông.

Trong phòng chỉ có ba người.

Một người đàn ông trung niên tóc hoa râm, khoảng 40 tuổi, da ngăm đen, mặc áo blouse trắng, khí chất trông giống một bác sĩ giỏi.

Một người khác, ăn mặc có lẽ là y tá trợ lý, một phụ nữ hơi mập khoảng ba mươi tuổi.

Lễ tân giới thiệu: Vị này là bác sĩ Lý Thành, là chủ nhiệm giáo sư của bệnh viện y học cổ truyền, thường sẽ đến hội chẩn vào thứ bảy

và chủ nhật, phí khám bệnh đều là 300 tệ.

Hôm nay là thứ sáu, ông ấy đặc biệt đến đây để đợi anh.

Là Thẩm tiên sinh phải không, có thể cho tôi xem nhân sâm trước được không.

Thẩm Hạo gật đầu: Đương nhiên là được.

Nói rồi, anh lấy túi ni lông từ trong túi ra đưa cho đối phương.

Lý Thành lấy củ nhân sâm ra, cẩn thận xem xét, sau đó lại ngắt một chút rễ sâm, cho vào miệng từ từ nhai.

Một lát sau, mắt ông sáng lên, không nhịn được gật đầu: Sâm tốt, dược tính cũng đúng.

Nói xong, ông cẩn thận cầm củ sâm lên, thưởng thức, càng xem càng hài lòng: Sâm tốt.

Tôi có thể khẳng định, không phải của núi Trường Bạch, cũng không phải từ bên Nga qua.

Hiện nay 99% nhân sâm hoang dã trên thị trường đều là hàng buôn lậu từ Nga về, hình dáng tương tự, công hiệu như nhau, tùy theo tuổi và phẩm tướng mà giá từ 100 đến vài trăm tệ một gram.

Nhưng củ sâm này của anh, tôi thật sự không cảm nhận được nơi xuất xứ.

Từ xưa đã có câu phía nam xem củ, phía bắc xem rễ.

Rễ chính dài, nhân sâm hoang dã ngắn thì 30 năm, dài thì hơn trăm năm, việc hấp thụ dinh dưỡng lâu dài làm cho đất đai xung quanh cạn kiệt màu mỡ, buộc hệ rễ phải không ngừng vươn xa, khai phá nguồn dinh dưỡng mới.

Không ngừng hấp thụ dinh dưỡng mà phát triển, lâu dần, rễ chính của nó vươn ra rất xa, dài hơn gấp 3 lần rễ củ.

Mà củ nhân sâm này dược tính dồi dào, trăm phần trăm là nhân sâm hoang dã thuần chủng, tuổi đời khoảng năm mươi năm, chỉ là đã để hơi lâu một chút.

Điều khiến tôi không thể tin được là dược tính của nó còn mạnh hơn cả sâm núi năm mươi năm của núi Trường Bạch.

Đây tuyệt đối là hàng thuần chủng trăm phần trăm, nhất định là sinh trưởng ở nơi có sâm già trăm năm.

Chỉ có nơi như vậy mới mọc ra được nhân sâm hoang dã có dược tính như thế, chứ không phải là sâm được can thiệp, gieo hạt trong rừng.

Năm mươi năm là quý, trăm năm là báu, tuy dược tính không tệ, nhưng phẩm tướng và số lá đều thể hiện rõ tuổi đời.

Hiện nay loại nhân sâm hoang dã tuổi đời này, giá thị trường khoảng năm trăm nghìn tệ, nhưng giá thu mua chắc chắn sẽ thấp hơn.

Tuy nhiên, dược tính của anh đủ mạnh, tôi bằng lòng thu mua theo giá thị trường.

Dù vậy, trên thị trường cũng rất khó gặp được.

Sâm tốt, thật sự không tệ.

Nếu anh bán, tôi thu mua với giá năm trăm nghìn, nếu không bán thì cứ đi nơi khác xem thử.

Lý Thành không hề tiếc lời khen ngợi, cũng rất thành thật, khiến Thẩm Hạo yên tâm hơn nhiều.

Trước khi đến anh đã tra giá, nhân sâm hoang dã năm mươi năm giá từ 300000 đến 500000 tệ, đây là giá bán ra, không phải giá nhập vào.

Chương 12

Đối phương đưa ra mức giá này đã là rất hậu hĩnh rồi.

Anh còn sợ đồ của hai thế giới không giống nhau, vậy thì lãng phí thời gian rồi.

Thẩm Hạo nói: Nếu không có vấn đề gì, vậy chúng ta giao dịch đi.

Thành giao.

Lý Thành hài lòng cười nói: Tốt, không vấn đề.

Điểm này ông ta không lừa Thẩm Hạo, giá bán ra và giá thu vào là hai chuyện khác nhau, không có lợi nhuận ai mà làm ăn với anh.

Hai bên giao dịch vô cùng vui vẻ, nhận được tiền, Thẩm Hạo vô cùng mãn nguyện.

Nếu đã giao dịch xong, vậy tôi đi đây.

Nghe vậy, Lý Thành nói: Thẩm Hạo, chúng ta thêm WeChat đi, sau này có nhân sâm cứ liên hệ trực tiếp với tôi, tôi thấy nguồn hàng của anh không tệ.

Được, không vấn đề gì.

Thẩm Hạo cũng vô cùng sảng khoái.

Sau khi tiền vào tài khoản, Thẩm Hạo liền cáo từ, cũng không có ý định bán những củ nhân sâm khác, việc biến nó thành tiền mặt cũng không phải là lúc này.

Một củ nhân sâm thì dễ giải thích, một lúc xuất hiện năm sáu củ thì giải thích thế nào.

Thứ này bán nhiều rồi sẽ bị chú cảnh sát mời đi uống trà.

Đừng nói là nhân sâm, ngay cả sỏi cuội trong sông, anh đào nhiều cũng phải dính vào kiện tụng, bảo vệ tài nguyên khoáng sản.

Người dân bình thường, không có kênh tiêu thụ thì cũng thôi đi, còn dễ vướng vào kiện tụng.

Thứ này lại không phải củ cải trắng, từ khi nào mà nhân sâm hoang dã lại đầy rẫy ngoài đường.

Bây giờ là thời đại bảo vệ thực vật, nhân sâm hoang dã lâu năm bán một hai củ không ai nói gì, anh mà bán cả mớ tươi mới, có người tố cáo là phải đi uống trà.

Năm ngoái vừa mới ban hành thông báo cấm khai thác nhân sâm hoang dã, điểm này Thẩm Hạo cũng đã tra qua.

Mặc dù vẫn có giao dịch ngầm, nhưng đó là giao dịch trong giới, một người ngoài giới như Thẩm Hạo thì làm gì có kênh nào.

Bán được đã là không tệ rồi, người bình thường có đồ tốt, muốn biến thành tiền mặt đều phải hết sức cẩn thận.

Ngay sau khi Thẩm Hạo rời đi không lâu, Lý Thành liền gọi điện thoại cho thầy của mình.

Thầy Chu, con vừa thu được một củ nhân sâm hoang dã năm mươi năm.

Năm mươi năm thì có ích gì, phải cần loại trăm năm.

Nhân sâm trăm năm trong tiệm của con còn không được, huống chi là loại năm mươi năm.

Thầy Chu đừng vội, củ nhân sâm năm mươi năm này, con cảm thấy dược tính rất dồi dào, nói không chừng có thể dùng được.

Được, con đã nói vậy thì mang qua đây.

Vâng thưa thầy, con qua ngay.

Lý Thành không ngừng nghỉ chạy đến một viện dưỡng lão.

Nhìn thấy một ông lão mặc trang phục Đường, ông cười nói: Thầy Chu.

Đưa nhân sâm cho ta xem trước.

Vâng thưa thầy.

Ông lão này là thầy của Lý Thành, người đã hướng dẫn ông lấy bằng tiến sĩ, ngự y gia truyền Chu Bồi Nguyên.

Chu Bồi Nguyên không nhiều lời, ngắt một chút rễ sâm, nhẹ nhàng nhai, một lát sau hài lòng nói: Nguyên khí dồi dào, sâm tốt, cực phẩm, tuy tuổi đời không đủ, nhưng dược tính quả thật đủ.

Lý Thành khẽ cười nói: Thầy có thể dùng làm thuốc không ạ.

Đương nhiên là được, mua ở đâu vậy.

Hôm nay một cậu thanh niên tên Thẩm Hạo bán cho con, con còn thêm WeChat rồi.

Tốt, ta dẫn con đi gặp Tiêu tổng.

Vâng, thưa thầy.

Hai người đến khu bệnh xá tầng hai, Lý Thành gặp được Tiêu tổng.

Tuổi khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám, ngũ quan vô cùng tinh xảo của một ngự tỷ.

Mặt mộc không trang điểm, khuôn mặt trái xoan thanh tú, da trắng nõn, lông mày được tỉa tót cẩn thận càng làm nổi bật vẻ tinh tế.

Cô mặc một bộ váy công sở bó sát màu xanh nhạt, phô bày thân hình hoàn mỹ không chút che giấu, đặc biệt là đôi chân dài gợi cảm, vừa thon dài cân đối, hai chân khép lại với nhau, khít khao không một

kẽ hở, có lẽ một tờ giấy cũng không nhét qua được.

Đôi chân này đúng là cực phẩm.

Khí chất thật không tệ.

Trong thực tế, đây là lần đầu tiên Lý Thành gặp một người phụ nữ cực phẩm như vậy, không khỏi nhìn thêm vài lần.

Ừm, lời rồi.

Khi nhận ra ánh mắt của Lý Thành, Tiêu Băng cũng không để ý, loại ánh mắt này cô đã thấy nhiều rồi.

Chu lão, củ nhân sâm này có thể dùng được không.

Có thể, dược tính đủ rồi, tôi sẽ thử xem.

Vậy làm phiền ông rồi.

Tiếp đó, cô quay sang Lý Thành nói: Bao nhiêu tiền, tôi chuyển cho ông.

Tôi thu vào năm trăm nghìn.

Được, có thể dùng làm thuốc, vậy là có giá trị, tôi chuyển cho ông.

Chẳng mấy chốc, Lý Thành nhận được tám trăm nghìn, có chút bất ngờ, không ngờ Tiêu tổng lại hào phóng như vậy.

Trên mặt ông không có nhiều vẻ vui mừng, bây giờ ông công thành danh toại cũng không thiếu tiền.

Nếu không phải Chu lão cần, củ nhân sâm này ông cũng chưa chắc đã bán.

Tuy nhiên, Tiêu Băng là người nhà họ Tiêu, đối với mạng lưới quan hệ của ông rất quan trọng, đây không phải là thứ tiền có thể mua được.

Cảm ơn Tiêu tổng.

Giới quyền quý nhiều như vậy, nhân sâm hoang dã cũng có thể mua được, nhưng loại nhân sâm hoang dã có giá trị dược tính và dinh dưỡng khổng lồ thực sự như thế này thì nguồn tài nguyên quá ít, thường đều được ưu tiên cung cấp cho các lãnh đạo cấp cao.

Loại nhân sâm cực phẩm này, có thể gặp nhưng không thể cầu.

Thời buổi này, nhân sâm trồng nhân tạo thì nhiều, loại sáu năm cũng chỉ vài chục tệ một củ, cái gọi là nhân sâm hoang dã trên thị trường cũng đều là hạt giống được gieo vãi trong rừng.

Nhân sâm hoang dã trên thị trường thật giả lẫn lộn, muốn có nhân sâm hoang dã thuần chủng thực sự, cần phải giám định mới được.

Miệng nói không cho đào, nhưng người ăn nhiều nhất vẫn là họ.

Miệng nói không cho săn bắn, nhưng người ăn cũng là họ.

Với bối cảnh của Tiêu Băng, mua được nhân sâm trăm năm tuyệt đối không khó, nhân sâm trăm năm mua trước đó tuổi thì đủ, nhưng dược hiệu lại không được.

Không ngờ lần này củ nhân sâm năm mươi năm lại có dược hiệu dồi dào đến vậy.

Có thể nói, toàn bộ thành phố Trường An, thậm chí toàn tỉnh Tần, trong giới nhân sâm toàn quốc, Tiêu Băng đều đã đánh tiếng, chỉ cần có người bán nhân sâm hoang dã là phải thông báo cho cô.

Lần này Lý Thành quả thực đã mang đến cho cô một bất ngờ.

Giáo sư Lý, củ nhân sâm này mua từ đâu vậy.

Tiêu Băng đi thẳng vào vấn đề.

Lý Thành cũng không vòng vo, trực tiếp đưa WeChat và số tài khoản của Thẩm Hạo cho Tiêu Băng.

Tiêu Băng gật đầu, nói với trợ lý bên cạnh: Tra một chút.

Vâng.

Một lát sau, trợ lý có chút bất ngờ, vội vàng chạy tới.

Tiêu tổng, Thẩm Hạo này chính là người đã đâm vào đuôi xe của cô.

Nghe vậy, Tiêu Băng sững sờ, không khỏi bật cười, đúng là vô xảo bất thành thư.

May mà lúc đó đã trả lại tiền, xem như kết một thiện duyên, cô liên hệ thử xem.

Vâng, Tiêu tổng.

Lúc đó, WeChat mà Thẩm Hạo thêm chính là của cô trợ lý này.

Đồng thời, Tiêu Băng cũng tò mò nhân sâm hoang dã của Thẩm Hạo từ đâu mà có, loại nhân sâm hoang dã thuần chủng này trên thị trường rất hiếm thấy.

Thẩm Hạo vừa về đến nhà, thì phát hiện Tiêu Băng, người mà anh đã đâm đuôi xe lúc trước, gửi tin nhắn cho mình.

Thẩm tiên sinh, hôm nay anh đã bán một củ nhân sâm hoang dã năm mươi năm phải không.

Thẩm Hạo nhíu mày: Cô theo dõi tôi.

Không phải, là có người mang nhân sâm hoang dã đến bán, muốn hỏi một chút, trong tay anh còn nhân sâm hoang dã không, chúng tôi cần số lượng lớn, yên tâm, an toàn có đảm bảo.

Thẩm Hạo suy nghĩ một chút, đối phương lái chiếc Rolls Royce biển số mấy con 6, bối cảnh chắc chắn không có vấn đề.

Có thể trả lại tiền, khả năng cao sẽ không làm bậy.

Nếu thật sự dùng bối cảnh để ép người, bây giờ người gọi cho

Thẩm Hạo có lẽ đã là chú cảnh sát rồi.

Vì vậy, khi bán nhân sâm, Thẩm Hạo đều bán hàng cũ, chỉ bán một củ, cũng là để thăm dò.

Đừng không tin, xã hội hiện thực chính là người ăn người, ăn đến mức anh không còn chút phản kháng nào.

Anh trực tiếp hỏi: Chắc chắn không có chuyện gì chứ.

Đương nhiên, trong phạm vi cả nước, nhân sâm hoang dã gần như đều đã mua qua, tôi không quan tâm nguồn hàng của anh từ đâu, chỉ cần đảm bảo hàng thật.

Tôi còn một củ nhân sâm hoang dã trăm năm, không biết Tiêu nữ sĩ có hứng thú không.

Đương nhiên là có.

Trợ lý báo tin này cho Tiêu Băng.

Nghe vậy, Tiêu Băng còn chưa kịp nói gì, Chu Bồi Nguyên và Lý Thành bên cạnh mắt đã sáng rực lên.

Chu Bồi Nguyên vội vàng nắm lấy cánh tay trợ lý, tha thiết hỏi: Lời này là thật sao.

Tiêu Băng cũng sáng mắt lên, vui mừng nói: Thẩm Hạo thật sự có sao.

Trợ lý gật đầu: Anh ta nói như vậy.

Thấy hai người kích động như vậy, trợ lý cũng không hiểu tại sao.

Chu Bồi Nguyên hỏi: Phẩm chất có giống như củ nhân sâm năm mươi năm này không.

Trợ lý ngơ ngác, cô ta làm sao mà biết được.

Tiêu Băng nói: Mau hỏi Thẩm Hạo đi.

A, đúng đúng, tôi hỏi ngay đây.

Tiêu Băng vội vàng gửi tin nhắn cho Thẩm Hạo.

Dược tính của nhân sâm có giống nhau không.

Đúng vậy, trăm phần trăm giống nhau, hỗ trợ kiểm nghiệm.

Thẩm Hạo tự tin nói.

Nghe vậy, Chu Bồi Nguyên nói: Vậy mau dẫn ta đi xem, nếu là thật, nói cho đối phương biết, củ nhân sâm trong tay cậu ta trị giá ít nhất cũng từ 8 triệu đến hơn 10 triệu tệ.

Xem xong tin nhắn đối phương gửi, Thẩm Hạo sững sờ, trong lòng đầy nghi hoặc, trước đó anh tra tài liệu không phải giá này, nhưng ai lại chê tiền nhiều chứ.

Thấy Thẩm Hạo không nhắn lại, lúc này, Chu Bồi Nguyên trực tiếp bảo trợ lý gọi video, giải thích: Năm 2012, giá đấu giá của một củ sâm vương trăm năm núi Trường Bạch đã lên tới 3 triệu tệ.

Nếu củ nhân sâm trăm năm trong tay cậu có phẩm chất giống như củ năm mươi năm, tôi ước tính giá trị ít nhất cũng khoảng 10 triệu tệ.

Giá trị thực sự thế nào, vẫn phải xem qua mới biết được.

Đáng giá như vậy sao.

Về phương diện này, Thẩm Hạo hoàn toàn không hiểu, cho dù có được không gian khác, đột nhiên nghe đến mười triệu, vẫn khiến Thẩm Hạo lòng dạ xốn xang.

Trọc phú mới nổi, khí chất vẫn chưa nâng lên được.

Vậy thế này đi, ngày mai tôi mang qua giao dịch.

Thẩm Hạo nói.

Chu Bồi Nguyên nói: Không cần, chúng tôi lái xe trực tiếp đến nhà

cậu lấy.

Đối phương vội vàng như vậy, hiển nhiên là đang cần gấp.

Thẩm Hạo nói: Vậy được thôi.

Tiếp đó, Thẩm Hạo gửi định vị qua.

Tiêu Băng nói với trợ lý Triệu Lộ bên cạnh: Lập tức chuẩn bị xe, nhớ giữ bí mật chuyện này.

Vâng.

Mười phút sau, Chu Bồi Nguyên và Tiêu Băng đến hầm gửi xe.

Nhìn thấy chiếc Rolls Royce sắp khởi động, biển số Tần A với một dãy số 6.

Ngay lúc lên xe, Chu Bồi Nguyên nói: Chiếc xe này có hơi phô trương quá không, có chiếc nào kín đáo hơn không.

Nghe vậy, Tiêu Băng cũng thấy vậy, bèn nói: Vậy lái chiếc xe thương vụ Alphard kia qua đây.

Vâng.

Nửa giờ sau, chiếc xe từ đường vành đai lên cao tốc.

Chương 13

Ngồi trong xe, mọi người đều không nói gì, ai nấy đều nhắm mắt dưỡng thần, tâm tư đều đặt trên củ nhân sâm.

Dường như rất vội, tốc độ xe rất nhanh, trên đường đều là 140 km trên h, lúc ít xe thì lên đến 160 km trên h.

Một giờ sau, xe xuống cao tốc.

Dưới sự chỉ dẫn của định vị, ba người đã đến nhà Thẩm Hạo.

Mở cửa ra, nhìn thấy chính là Tiêu Băng, người mà anh đã đâm đuôi xe trước đó, Thẩm Hạo có chút bất ngờ, thế giới này thật nhỏ bé.

Các vị đợi chút, tôi đi lấy nhân sâm.

Vào phòng ngủ, Thẩm Hạo lấy nhân sâm từ trong không gian ra, cầm trong tay đi ra ngoài.

Chu Bồi Nguyên liếc mắt đã nhìn thấy củ nhân sâm, đặc biệt là bộ rễ sâm khoa trương kia.

Lập tức vui mừng vô cùng.

Thấy vậy, Chu Bồi Nguyên cẩn thận cầm củ nhân sâm lên, tỉ mỉ quan sát.

Càng xem càng kinh ngạc, giống như Lý Thành, ông cũng cắt một chút đuôi rễ sâm nhai thử, một lát sau nói: Không tệ, nhân sâm hoang dã thuần chủng, dược tính dồi dào, còn mạnh hơn cả loại năm mươi năm.

Tiêu Băng vui mừng nói: Chú Chu, thật sao ạ.

Trăm phần trăm là nhân sâm hoang dã thuần chủng.

Tuy tuổi đời không sánh được với phẩm tướng của sâm vương

trong đại hội đấu sâm lần trước, nhưng may là dược tính lại dồi dào hơn.

Ánh mắt của Chu Bồi Nguyên không hề rời khỏi củ nhân sâm.

Lúc này Tiêu Băng mới thở phào nhẹ nhõm, kinh ngạc nhìn Thẩm Hạo nói: Thẩm tiên sinh, anh định bán bao nhiêu tiền.

Thẩm Hạo nói: Giá trị của nó tôi cũng không biết là bao nhiêu, các vị cứ ra giá đi.

Tiêu Băng quay sang Chu Bồi Nguyên nói: Chú Chu, chú nói giá đi, cứ theo giá cao nhất thị trường.

Chu Bồi Nguyên gật đầu nói: Tại hội đấu giá nhân sâm lần đầu năm 2012, một củ nhân sâm trăm năm được bán với giá 3 triệu, đó là giá của 11 năm trước.

Năm ngoái tại hội chợ triển lãm nhân sâm hoang dã, một củ sâm vương được niêm yết giá mười triệu, nhưng củ đó trọng lượng lớn hơn, là loại 240 năm, rễ cũng lớn.

Phẩm tướng và dược tính của cậu, tôi thấy thậm chí còn tốt hơn cả nhân sâm hoang dã núi Trường Bạch.

Hai mươi năm trước ở Hồng Kông, một củ nhân sâm hoang dã trăm năm thuần chủng của núi Trường Bạch, mỗi ounce đã bán được 30000 đô la Mỹ, một ounce là 28,35 gram, tương đương khoảng 8500 tệ một gram, nhưng đó cũng là chuyện của hơn hai mươi năm trước rồi.

Củ nhân sâm này không chỉ phẩm tướng tốt, dược hiệu cực cao, quan trọng là còn tươi mới, tôi ước chừng tuổi đời khoảng một trăm mười năm.

Dược tính như vậy, xem như rất hiếm thấy.

Thế này đi, làm tròn số, 10 triệu tệ sau thuế, Băng Băng cháu thấy thế nào.

Tiêu Băng cười nói: Tất cả nhờ chú Chu quyết định.

Nói xong, Tiêu Băng quay người lại nói với Thẩm Hạo: Thẩm tiên sinh cảm thấy mức giá này thế nào.

Đối với mức giá này, anh rất hài lòng.

Có những thứ đáng tiền nhưng không có nghĩa là anh có thể tìm được người mua thích hợp.

Món đồ trị giá hàng chục triệu không phải ai cũng mua nổi, mà người mua nổi cũng phải có nhu cầu mới được.

Thẩm Hạo cũng coi trọng sự an toàn, không phải vì sợ hãi, có thế giới huyền huyễn chống lưng, Thẩm Hạo vô cùng can đảm, chỉ là không muốn gây ra quá nhiều phiền phức.

Vấn đề thuế má giải thích thế nào.

Tiêu Băng nói: Đào nhân sâm trong núi để bán thuộc vào trường hợp người sản xuất nông nghiệp bán nông sản tự sản xuất, được miễn thuế giá trị gia tăng và cũng không bị thu thuế thu nhập cá nhân, vì vậy không cần nộp thuế.

Anh yên tâm, những chuyện này tôi sẽ để bộ phận pháp vụ xử lý, anh không cần lo lắng nhiều.

Cứ như đã nói, 10 triệu là giá anh nhận được, còn những vấn đề sau đó tôi sẽ giải quyết.

Đương nhiên, Thẩm Hạo tin rằng món đồ trị giá hàng chục triệu chắc chắn sẽ bị thu thuế.

Có qua có lại, lần này cô ấy đã giúp Thẩm Hạo tiết kiệm được mấy triệu, phải nói rằng người phụ nữ này làm việc rất hào phóng.

Đột nhiên trở thành triệu phú, Thẩm Hạo vẫn có chút phấn khích.

Mặc dù đã có bàn tay vàng, nhưng tâm thái vẫn chưa theo kịp.

Không vấn đề.

Triệu Lộ, bảo phòng tài vụ chuyển tiền vào thẻ của Thẩm tiên sinh, ghi danh nghĩa đầu tư để đi qua sổ sách công ty.

Vâng, Tiêu tổng.

Chẳng mấy chốc, khoảng ba phút sau, điện thoại của Thẩm Hạo nhận được tin nhắn từ ngân hàng.

Ngân hàng Nông nghiệp An LạcCông ty TNHH Tập đoàn Tiêu Thị Trường An đã hoàn tất giao dịch chuyển khoản vào tài khoản của quý khách có số cuối 9527 lúc 18:27 ngày 28 tháng 5, số tiền 10,000,000 NDT, số dư 10,508,000 NDT.

Lúc này, Triệu Lộ đi tới, đưa cho Thẩm Hạo một bản hợp đồng, cười nói: Thẩm tiên sinh, đây là hợp đồng mua bán nhân sâm hoang dã trăm năm, anh xem qua, nếu không có vấn đề gì thì ký tên vào đây.

Dù sao chúng ta cũng dùng sổ sách công ty nên cần có hợp đồng.

Thẩm Hạo gật đầu, xem xét kỹ lưỡng, không phát hiện vấn đề gì liền ký tên.

Đương nhiên, anh cũng tin đối phương sẽ không lừa mình.

Nếu thật sự lừa anh, Thẩm Hạo cũng không ngại cho nhà họ một phen kinh hãi.

Không biết từ lúc nào, sự kính sợ của Thẩm Hạo đối với pháp luật và đạo đức đã biến mất, có lẽ sự chuyển biến trong tâm thái bắt đầu từ lúc giết hai tên thổ phỉ đó.

Sau khi giao dịch hoàn tất, cả Tiêu Băng và Chu Bồi Nguyên đều vô cùng kích động.

Nhân sâm trăm năm trên thị trường cũng có, nhưng loại có dược tính cực phẩm như thế này thì gần như không có.

Hơn nữa, theo quan sát của Chu Bồi Nguyên, củ nhân sâm hoang dã trăm năm này có hình dáng hoàn chỉnh, chắc chắn được bảo quản rất tốt.

Điều đó đủ để nói lên rằng đối phương là một cao thủ có kinh nghiệm trong lĩnh vực này.

Sau khi hai bên hoàn tất giao dịch, lúc sắp rời đi, Tiêu Băng đột nhiên lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho Thẩm Hạo: Thẩm tiên sinh, đây là danh thiếp của tôi, mã QR trên đó là WeChat cá nhân của tôi, sau này nếu anh còn có nhân sâm hoang dã thì có thể bán cho tôi.

Tôi sẽ đưa ra mức giá cao nhất thị trường, tuyệt đối không để anh chịu thiệt.

Thẩm Hạo ngẩn ra, nghi hoặc hỏi: Không phải trước đó tôi đã thêm WeChat của cô rồi sao.

Tiêu Băng khẽ cười: Xin lỗi Thẩm tiên sinh, WeChat trước đó là của trợ lý Triệu Lộ của tôi.

Trợ lý Triệu Lộ đứng bên cạnh cũng giải thích: WeChat anh thêm là của tôi.

Thẩm Hạo không khỏi lúng túng, trước giờ cứ ngỡ là WeChat của Tiêu Băng, không ngờ lại là của trợ lý cô ấy.

Bây giờ nghĩ lại cũng phải, với thân phận của Tiêu Băng, sao có thể tùy tiện thêm WeChat của một người lạ.

Có lẽ, cô ấy đã nhìn thấy giá trị từ trên người Thẩm Hạo, nên mới cho phương thức liên lạc cá nhân.

Chu Bồi Nguyên ở bên cạnh cũng đưa cho Thẩm Hạo một tấm

danh thiếp, cười nói: Thẩm Hạo, sau này có đồ tốt cũng có thể gọi cho tôi.

Yên tâm, chỉ cần đồ tốt, giá cả cũng sẽ là cao nhất thị trường.

Thẩm Hạo nói: Không vấn đề gì.

Tuy nhiên, lúc sắp đi, Thẩm Hạo vẫn trả lại 35 vạn cho Tiêu Băng, việc mình tông vào đuôi xe xem như đáng đời, có tiền rồi cũng không muốn chiếm món hời này.

Đương nhiên, còn một điểm nữa, nếu Thẩm Hạo nhận 35 vạn này, chắc chắn sẽ bị nghi ngờ lừa đảo bảo hiểm, công ty bảo hiểm mà kiện thì chỉ có thua, Thẩm Hạo không muốn dính vào loại chuyện phiền phức này nữa.

Đã có chục triệu rồi, còn tự rước lấy phiền phức làm gì.

Sau khi Thẩm Hạo giải thích, Tiêu Băng cũng không ép nữa, mà trực tiếp mua thêm một củ nhân sâm hoang dã khác, đưa cho Thẩm Hạo năm mươi vạn.

Như vậy, số tiền mặt của Thẩm Hạo đã lên tới 11 triệu.

Không cần băn khoăn về giá cả, củ nhân sâm trước đây tôi mua từ tay Lý Thành cũng đã mất 80 vạn, lần này đưa anh 50 vạn cộng với 35 vạn anh trả lại là vừa tròn.

Được, vậy cứ thế đi.

Thẩm Hạo cũng không từ chối nữa, người ta thật sự không thiếu tiền.

Lúc đầu Tiêu Băng trả lại 35 vạn cho Thẩm Hạo, một là vì không thiếu tiền, hai là cô cũng có lỗi vì đã phanh gấp, ba là, giáo dục từ nhỏ đã dạy cô không nên dồn người khác vào đường cùng, lợi bất cập hại.

Một tài xế xe công nghệ thì có bao nhiêu tiền, nếu bị dồn vào

đường cùng mà gây nguy hại cho mình thì không đáng.

Mạng sống và sức khỏe của cô còn quý giá hơn.

Không cần thiết phải làm mọi việc quá tuyệt tình, đó cũng là thói quen làm việc của Tiêu Băng.

Ngay sau đó, Tiêu Băng, Triệu Lộ và Chu Bồi Nguyên rời đi.

Lúc này Thẩm Hạo mới biết, giá cả nhân sâm trên thị trường chênh lệch lớn đến vậy.

Thấy trên mạng có người nói nhân sâm hoang dã là thuế IQ, giá trị dinh dưỡng cũng tương đương củ cải.

Kẻ nói ra câu này không phải ngu ngốc thì cũng là kẻ đần.

Kinh nghiệm mấy nghìn năm của tổ tiên truyền lại, há có thể là giả được.

Đừng nói là nhân sâm hoang dã, chỉ cần bỏ ra vài chục đồng mua một củ nhân sâm trồng ăn vào cũng đủ khiến toàn thân nóng lên, chảy máu mũi.

Ăn một củ cải thì không sao, ăn một củ nhân sâm trồng có lẽ sẽ mất mạng.

Sau đó, Thẩm Hạo tìm kiếm sơ qua về Tập đoàn Tiêu Thị trên mạng.

Xem xong mới phát hiện, Tập đoàn Tiêu Thị đã phát triển thành một tập đoàn doanh nghiệp hiện đại lớn với tổng tài sản vượt quá ba mươi tỷ NDT.

Dưới trướng có nhiều công ty con và các dự án trực thuộc do tập đoàn toàn quyền sở hữu hoặc nắm cổ phần chi phối, quy mô sản nghiệp vô cùng lớn.

Đường cao tốc, bất động sản, thang máy, y dược, năng lượng.

ngành nào cũng có.

Những ngành này, ngay cả người thuộc tầng lớp đáy xã hội như Thẩm Hạo cũng biết, không có bối cảnh thì căn bản không thể chen chân vào.

Đối với thân phận của đối phương, Thẩm Hạo tuy tò mò nhưng cũng chỉ dừng lại ở tò mò.

Trong thời gian tiếp xúc với Tiêu Băng, mặc dù đối phương luôn mỉm cười lịch sự, nhưng đó cũng chỉ là sự tu dưỡng cá nhân của cô.

Khoảng cách thân phận giữa hai người là một trời một vực.

Trong ánh mắt của cô, từ đầu đến cuối đều không có hình bóng của Thẩm Hạo.

Mặc dù không có lời lẽ nào kích động, nhưng chính sự xa cách thầm lặng đó mới là thứ kích thích nhất.

Vẻ kiêu ngạo toát ra từ trong xương tủy vẫn khó mà che giấu được.

Chương 14

Một người phụ nữ tuyệt mỹ như vậy, Thẩm Hạo đương nhiên cũng thích.

Nhưng điều đó không thực tế, Thẩm Hạo cũng không có ý định tán tỉnh nữ thần, chỉ đơn thuần là sự thưởng thức đối với những điều tốt đẹp.

Một bạch phú mỹ cấp kim cương như Tiêu Băng, những người đàn ông bên cạnh đều là tinh anh trong giới tinh anh, không chỉ có ngoại hình ưa nhìn mà học vấn, gia thế bối cảnh đều không có gì để chê.

So với họ, Thẩm Hạo trông có vẻ tầm thường, không có chút ưu thế nào.

Giờ đây, đã có bàn tay vàng, chỉ cần tiếp tục khai thác thế giới khác, người phụ nữ nào mà không có được.

Hiện tại, chỉ có thể nói vẫn còn quá yếu.

Gọi một phần đồ ăn ngoài, ăn xong, Thẩm Hạo lại bắt đầu ngâm thuốc tắm để tu luyện Đoán Thể Dẫn Đạo Thập Nhị Thức.

Vừa thực hiện động tác, vừa lẩm nhẩm khẩu quyết hô hấp pháp: Miệng thở ra, rồi mũi hít vào, lặp lại như vậy mười tám lần.

Mỗi lần miệng thở ra hết, đến khi cảm thấy phổi đã trống rỗng, sau đó tự động hít vào, phổi như túi da tự động căng đầy, hít vào không tiếng động, dài và êm là tốt nhất.

Thời gian bất giác lặng lẽ trôi đi.

Cùng lúc đó, khi đến Trường An, Tiêu Băng và những người khác lập tức mang củ nhân sâm hoang dã trăm năm trở lại viện dưỡng lão ở

ngoại ô.

Chị, em tìm được nhân sâm hoang dã trăm năm thật sự rồi.

Một người đàn ông mặc áo khoác hành chính, khoảng bốn mươi tuổi, lắc đầu nói: Không phải lại là hàng dởm đấy chứ.

Người này chính là anh trai của Tiêu Băng, Tiêu Quân, năm nay đã 45 tuổi, là Bí thư Thành ủy của một thành phố cấp địa khu thuộc tỉnh Tần, đã làm hết một nhiệm kỳ, ở vị trí chính sảnh này ông đã ngồi được 4 năm, tư lịch tuyệt đối đủ.

Bước tiếp theo chính là Phó Tỉnh trưởng.

Vượt qua được bước này mới có thể thực sự được gọi là cán bộ cấp cao, con đường quan lộ của nhà họ Tiêu mới có thể tiếp tục truyền thừa.

Nhưng đúng vào thời điểm quan trọng này, ông cụ lại bị trúng gió hôn mê, đối với con đường quan lộ của ông là một đòn đả kích rất lớn.

Trên quan trường, tuổi tác luôn là thứ quý giá, trước 35 tuổi không lên được phó khoa thì cả đời này cũng không có cơ hội.

Năm nay đã 45 tuổi, hai năm nữa là 47, nếu đến năm mươi tuổi không lên được phó bộ thì cả đời này sẽ dừng lại ở đó, muốn trở thành một vị quan đứng đầu một phương cũng không còn cơ hội.

Cấp phó tỉnh bộ đến 60 tuổi sẽ phải rời khỏi các bộ phận thực quyền, hoặc nghỉ hưu.

Chỗ dựa lớn nhất của Tiêu Quân chính là ông cụ, vì vậy ông cụ ngã xuống đối với ông là đòn đả kích lớn nhất.

Không chỉ ông, nếu ông cụ Tiêu mất đi, thị trường kinh doanh của gia tộc họ cũng sẽ bị người khác nuốt chửng, đó đều là kết quả tất

yếu.

Nếu không có ông cụ Tiêu, làm sao họ có thể lấy được những lô đất tốt, các công ty bất động sản làm sao có thể mua thang máy của Tiêu Thị.

Các dự án đường cao tốc làm sao lại tìm đến họ.

Đúng như người ta nói, những gì quyền lực cho bạn, cuối cùng cũng sẽ bị quyền lực nuốt chửng.

Anh yên tâm đi, lần này là thật, chú Chu đã đích thân kiểm nghiệm rồi, dược tính tuyệt đối có thể dùng.

Nghe vậy, sắc mặt Tiêu Quân khá hơn nhiều.

Chỉ cần ông cụ còn sống, thì vẫn còn cơ hội.

Tiêu Băng hít một hơi thật sâu, trán hơi giãn ra.

Hai năm nay là thời kỳ quan trọng của anh ấy, không thể xảy ra sai sót.

Thấy Tiêu Băng mặt mày mệt mỏi, Tiêu Quân quan tâm nói: Được rồi, em cũng mệt cả ngày rồi, mau đi nghỉ đi.

Anh, em không sao.

Tiêu Băng nói.

Đối với cô em gái này, cả nhà họ Tiêu đều rất cưng chiều, ông cụ Tiêu lại càng yêu thương hết mực.

Đương nhiên, trong đó cũng có nguyên nhân là năm Tiêu Băng ra đời, đúng vào thời kỳ kế hoạch hóa gia đình nghiêm ngặt nhất.

Để không ảnh hưởng đến tiền đồ của ông cụ Tiêu, nhà họ Tiêu đành phải đem Tiêu Băng cho người khác.

Một lát sau, Tiêu Quân nói: Đối với con trai út nhà Tỉnh trưởng

Tôn, Tôn Chí Hoành, em có suy nghĩ gì không.

Tiêu Băng lắc đầu: Con người phù phiếm, tài hèn chí lớn, em không thích lắm.

Tiêu Quân nói: Em gái à, có phải mắt nhìn của em cao quá rồi không.

Tôn Chí Hoành mới 33 tuổi mà đã là một trong những người sáng lập quỹ Hỏa Sơn trị giá hàng chục tỷ. 18 tuổi vào Cambridge, lại còn dùng 3 năm để lấy được bằng cử nhân kinh tế học, thạc sĩ kỹ thuật điện tử và máy tính.

Từng làm việc tại Goldman Sachs, Blackstone và các công ty khác, từng đảm nhiệm vị trí cố vấn tư vấn quản lý tại chi nhánh Thung lũng Silicon của McKinsey & Company.

Trong thời gian đó, đã giúp hội đồng quản trị và ban quản lý cấp cao của nhiều doanh nghiệp trong danh sách Fortune 500 thiết kế chiến lược tiếp thị sản phẩm, quy trình quản lý nội bộ, chiến lược sáp nhập.

Như vậy còn chưa gọi là ưu tú sao.

Hơn nữa, người ta cũng rất bảnh bao.

Tiêu Băng phì cười: Anh, anh thấy có khả năng không.

MIT đã chứng thực, không ai có thể hoàn thành 3 bằng cấp trong vòng 3 năm.

Quỹ đó là thế nào, anh đừng nói với em là anh không biết nhé.

Chẳng phải là do mấy tay thương nhân kia lập ra một quỹ cho cậu ta chơi thôi sao.

Tiêu Quân lại không cho là vậy: Trên đời này thành công không bao giờ là ngẫu nhiên.

Tập đoàn Tiêu Thị phát triển đến ngày hôm nay, em nghĩ là dựa

vào đầu óc kinh doanh hay là nguyên nhân khác.

Chỉ cần không tự tìm đường chết, tài năng kinh doanh của Tôn Chí Hoành sẽ luôn tồn tại.

Ngụ ý là, tầng lớp quyền quý sẽ mãi mãi giàu sang.

Tiêu Băng mấp máy môi nhưng không nói nên lời.

Ừm, em hiểu là được rồi, riêng tư tiếp xúc một chút cũng là chuyện tốt.

Em năm nay cũng 28 rồi, không thể cứ tùy hứng làm bậy mãi được, cũng nên suy nghĩ đến chuyện hôn nhân đại sự rồi.

Bất kể ông cụ có tỉnh lại hay không, Tiêu Quân đều phải chuẩn bị hai phương án, liên hôn là một lựa chọn không tồi.

Nghe vậy, Tiêu Băng gật đầu: Em biết rồi anh.

Hưởng thụ phúc lợi do gia tộc mang lại, cũng đồng nghĩa với việc phải cống hiến cho gia tộc.

Điểm này, Tiêu Băng cũng đã sớm chuẩn bị tâm lý.

Thấy tâm trạng Tiêu Băng không tốt, Tiêu Quân nói: Nếu thật sự không có cảm giác, anh sẽ tìm người khác cho em.

Nhà họ Tiêu chúng ta vẫn còn các mối quan hệ.

Được rồi, cũng không còn sớm nữa, em cũng mau xuống nghỉ ngơi đi.

Tiêu Băng trở về phòng nằm trên giường, chỉ cảm thấy thân tâm mệt mỏi.

Về việc mua nhân sâm hoang dã, cô cũng chỉ là cho người đi dò la, chỉ cần có người bán thì lập tức thông báo cho cô, không ngờ lại thật sự có hiệu quả.

Dù sao, những củ nhân sâm trăm năm mua từ các kênh khác trước đây dược hiệu đều kém xa.

Không ngờ lần này lại mua được hàng thật.

Cầm điện thoại lên xem, cô có chút bất ngờ khi phát hiện Thẩm Hạo vẫn chưa thêm WeChat của mình.

Hôm nay, ánh mắt Thẩm Hạo nhìn cô rất thẳng thắn, nói rằng anh ta không có ý gì với cô là điều không thể.

Theo Tiêu Băng, sau khi Thẩm Hạo có được thông tin liên lạc của mình, chắc chắn sẽ lập tức thêm WeChat, vậy mà bây giờ lại không có động tĩnh gì.

Một lát sau, Tiêu Băng không còn để tâm nữa, đó cũng chỉ là một tình tiết nhỏ, Thẩm Hạo căn bản không phải gu của cô, bất kể là học vấn hay bối cảnh đều chênh lệch quá lớn.

Chỉ có thể coi là một người qua đường, phụ nữ chỉ có thể tương thích với người hơn mình, chứ không bao giờ tương thích với người kém hơn.

Cô, Tiêu Băng, càng không phải loại con gái lụy tình, cô nhìn nhận thực tế rất rõ ràng, cô cũng chỉ thích kẻ mạnh.

Ngày thứ ba, Thẩm Hạo bước ra từ tiệm vàng, ông chủ cung kính tiễn anh ra cửa.

Một khách hàng lớn như vậy xứng đáng được đối đãi như thế.

Thẩm Hạo đã nhận được 81 cân bạc còn lại.

Có 810 lượng bạc này, Thẩm Hạo hoàn toàn có thể sống phóng khoáng ở thế giới khác một thời gian dài.

Tuy nhiên, bây giờ trong người có gần 11 triệu, Thẩm Hạo đã không thể kiểm soát được ham muốn tiêu dùng của mình.

Trước tiên, mua một căn biệt thự có tính riêng tư cao, như vậy có thể không bị ai làm phiền.

Thẩm Hạo không muốn sống ở huyện nhỏ quê nhà, vì không thể giải thích được nguồn gốc số tiền.

Người quen quá nhiều.

Suy nghĩ mãi cũng không quyết định được nên mua biệt thự ở khu nào.

Kệ đi, có tiền cứ tiêu đã, quyết định đi mua sắm lớn, có tiền không tiêu, giữ tiền làm gì.

Tiền là để tiêu dùng.

Những thứ trước đây thích mà không có tiền mua, bây giờ cuối cùng cũng có tiền, có thể tiêu xài thỏa thích.

Anh bắt xe đến thủ phủ của tỉnh, bắt đầu mua sắm.

Chương 15

Đầu tiên, Thẩm Hạo đến cửa hàng 4S của BMW, đàn ông ai cũng thích xe sang.

Thẩm Hạo cũng có lòng hư vinh.

Có những thứ, chỉ khi sở hữu rồi, anh mới cảm thấy không quan trọng.

Đó mới là sự trải đời thực sự, chưa từng sở hữu, làm sao nói đến không quan trọng.

Đối mặt với Tiêu Băng, nội tâm Thẩm Hạo có chút xao động, đó là vì Thẩm Hạo chưa từng sở hữu người phụ nữ đẳng cấp như vậy, nên nội tâm mãi không thể bình tĩnh.

Có được rồi thì sẽ không còn quan trọng nữa.

Cảm giác bị xem thường đó mới khiến anh thất vọng.

Giống như Jack Ma nói không quan tâm đến tiền, tiền để là ông ấy là người giàu nhất, đã từng có tiền.

Nếu Jack Ma phải gánh nợ nhà, nợ xe, mỗi ngày tăng ca đến khuya, liệu ông ấy còn có thể nói ra câu đó không.

Cường Đông nói không biết vợ đẹp, là vì bên cạnh mỹ nữ như mây, tự nhiên không biết vợ mình đẹp ở đâu.

Đến cửa hàng 4S, Thẩm Hạo không gặp phải tình tiết giả vờ bị nhân viên bán hàng coi thường rồi vả mặt, mà rất nhanh chóng thanh toán toàn bộ tiền để mua một chiếc BMW 5 series màu trắng, giá lăn bánh 48 vạn.

Vì Thẩm Hạo mua trả thẳng, điều này khiến nữ nhân viên bán

hàng khá thất vọng.

Mua trả góp, tiền hoa hồng của cô ta sẽ nhiều hơn.

Mua xong bảo hiểm, làm xong biển số tạm, nữ nhân viên bán hàng cười nói: Thẩm tiên sinh, chúng tôi đã chuẩn bị cho ngài một nghi thức nhận xe.

Thẩm Hạo xua tay: Không cần, tôi còn có việc.

Nói xong, anh cầm chìa khóa xe rồi lái đi.

Chậc chậc, xe sang lái quả là thoải mái, sướng hơn nhiều so với chiếc xe công nghệ mình thuê.

Lái chiếc BMW 5 series mới mua, tâm trạng Thẩm Hạo vô cùng tốt.

Đây là chiếc xe sang mà anh hằng mơ ước trước đây.

Thứ mà thời niên thiếu không có được, cuối cùng sẽ trói buộc người đó cả đời.

Vốn tưởng cả đời này cũng không có hy vọng mua được, ai ngờ hôm nay đã thực hiện được.

Tâm trạng vui vẻ, tiếp tục mua sắm.

Cảm giác tiêu tiền thật thoải mái, dù đã có không gian riêng, tâm trạng Thẩm Hạo vẫn không thể bình tĩnh.

Hết cách, Thẩm Hạo trước đây chỉ là một kẻ nghèo kiết xác, thật sự là sợ nghèo rồi.

Bây giờ phải tiêu xài thật mạnh tay để trả thù lại.

Anh lái xe đến SKP ở Trường An, tại cửa hàng xa xỉ phẩm Armani, Thẩm Hạo mua mấy bộ vest thường ngày, giống như một tên trọc phú mới phất, tiêu tốn mười mấy vạn, mua cùng kiểu với nam

diễn viên Dịch Tiểu Xuyên.

Đồng hồ cũng phải sắm.

Một chiếc Blancpain Fifty Fathoms vỏ gốm vàng hồng, giá niêm yết tại cửa hàng chuyên doanh của Blancpain là 265,000 NDT.

Không tồi, thích thì mua.

Lại mua thêm hai chiếc điện thoại, một chiếc iPhone 14 Pro Max 1TB màu tím giá hơn một vạn.

Một chiếc Huawei Mate 60 giá hơn chín nghìn.

Mặc dù không có nhiều tác dụng, nhưng chính là muốn mua, trước đây muốn mua mà không nỡ, bây giờ có tiền nên tùy hứng.

Một ngày, Thẩm Hạo đã tiêu hơn 1,3 triệu.

Cái vẻ mặt tiêu xài của kẻ nghèo bỗng chốc giàu sang, của một tên trọc phú, đã được Thẩm Hạo diễn tả một cách vô cùng sống động.

Nhưng trọc phú thì ai mà không yêu chứ.

Ánh mắt của các nhân viên bán hàng xa xỉ phẩm đều như kéo tơ.

Nói về cảm giác tiêu tiền này, chỉ có thể dùng một từ để hình dung, đó là sướng.

Tiêu hết hơn một triệu, Thẩm Hạo không hề có chút tiếc nuối.

Thật sự là số tiền này đến quá dễ dàng.

Đồng thời, Thẩm Hạo cũng rút hết số tiền còn lại bỏ vào trong không gian, tiền tự mình giữ mới yên tâm, dùng cũng tiện lợi.

Sau một ngày tiêu xài, Thẩm Hạo cuối cùng cũng bình tĩnh lại, tìm một khách sạn bốn sao thuê một phòng.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo không ngủ mà đi đến thế giới khác.

Lần này đến thế giới khác là để mua nhà.

Anh đã lấy lại 81 cân bạc còn lại từ tiệm vàng, để đó cũng phí.

Trấn Dương Quan này không tiện lợi như thế giới hiện thực, không có trung tâm môi giới bất động sản.

Mua nhà cửa các thứ đều phải tự mình tìm kiếm.

Điều này không làm khó được Thẩm Hạo.

Đến khu vực sầm uất nhất của khu chợ, nơi đây toàn là những tiểu thương, tin tức linh thông nhất.

Thẩm Hạo biết được có người bán nhà từ một tiểu thương bán hạt dưa.

Hơn nữa, trấn Dương Quan là một giao lộ quan trọng, nên ở đây không yêu cầu thân phận quá khắt khe, chỉ cần anh mua, quan phủ sẽ cấp địa khế cho anh.

Đương nhiên, Thẩm Hạo cũng mua hai cân hạt dưa, tốn mười mấy đồng tiền.

Ở thế giới này, bạc và đồng rất có giá trị, thậm chí còn có giá hơn bạc và đồng ở xã hội hiện đại.

Ở đây, một thạch gạo chỉ cần 300 văn, như vậy một lượng bạc có thể mua được khoảng 10 thạch gạo, một thạch tương đương với khoảng 50 kg ngày nay.

Tính ra một lượng bạc có thể mua được một nghìn cân gạo.

Ở thành thị hiện đại, giá gạo khoảng 2 NDT trên cân, vì vậy một lượng bạc ở đây tương đương với khoảng 2000 NDT.

Đương nhiên, vật giá không có tiêu chuẩn như vậy, dù sao thế giới khác nhau, sức mua cũng khác nhau.

Có thứ rẻ, có thứ đắt.

Ở đây muối, sắt, đường đều khá đắt.

Còn ở xã hội hiện thực thì lại rẻ.

Nếu buôn lậu muối ăn đến đây bán, còn lãi hơn cả buôn bạc.

Nhưng món này dễ mất mạng, Thẩm Hạo không có ý định làm.

Từ xưa đến nay, thương nhân buôn muối đều là những người giàu có địch quốc.

Thương nhân buôn muối ở Dương Châu thời cổ đại xa hoa bậc nhất thiên hạ, những người có tài sản dưới một triệu lượng chỉ được gọi là tiểu thương, đủ thấy sự giàu có của họ.

Món đồ này, một khi Thẩm Hạo buôn lậu, rất dễ bị phát hiện.

Chuyện phô trương như vậy, Thẩm Hạo không muốn làm.

Giá nhà ở trấn Dương Quan không cao, nhà của người dân bình thường cũng khá rộng rãi.

Gia đình nhỏ có thể mua nhà, lại có thể giữ vợ ở bên, thật là một chuyện vui vẻ.

Dưới sự dẫn dắt của tiểu thương, Thẩm Hạo đã bỏ ra 260 lượng bạc để mua một tòa tứ hợp viện ba lớp sâu, lại còn là một tòa nhà ba tầng mặt đường. bốn gian mặt tiền, ba tầng sâu, mặt đường là lầu.

Vào cửa, hai bên là sương phòng, ba gian phòng khách, một gian phòng bếp.

Đi qua hành lang vào trong, tầng thứ ba có ba phòng ngủ, một phòng bếp.

Mặc dù cách con phố sầm uất của trấn Dương Quan hơi xa, nhưng được cái yên tĩnh, phù hợp hơn với yêu cầu của Thẩm Hạo.

Hơn nữa phía sau còn có một khoảng sân lớn, khoảng 400 mét

vuông.

Cái này mà đặt ở xã hội hiện đại chính là một căn biệt thự sang trọng.

Một căn nhà sân vườn độc lập xa hoa như vậy chỉ tốn 260 lượng bạc.

Có thể thấy những người có tiền ở thế giới này, nhà cửa của họ còn lớn đến mức dùng không hết.

Chương 16

Đợi tiểu thương đi rồi, Thẩm Hạo mới quan sát kỹ tòa nhà này.

Quả thực quá lớn, điều này khiến Thẩm Hạo nảy sinh ý định mua vài người hầu.

Nhìn mặt trời chói chang trên đầu, thời gian vẫn còn sớm.

Thẩm Hạo dự định thuê vài nô lệ để hầu hạ mình.

Xã hội cũ vạn ác, đây là việc mua bán người hợp pháp.

Tuy nhiên, lần này Thẩm Hạo không mặc tăng bào, mà tìm một chiếc trường bào mặc vào, đội một chiếc nón lá.

Thời buổi này, một hòa thượng đi mua nha hoàn vẫn có chút bị dị nghị.

Điều này không phù hợp với phong cách sống ẩn dật.

Thẩm Hạo không quen thuộc trấn Dương Quan, cũng không biết nơi nào bán nha hoàn.

Ai ngờ Thẩm Hạo vừa hỏi thăm, trời ạ, phía nam thành chính là nơi bán nha hoàn, lúc này mới biết trấn Dương Quan không thiếu thứ gì nhất chính là nha hoàn.

Trấn Dương Quan nghe thì là tên một trấn, nhưng thực tế lại là một huyện thành.

Trấn Dương Quan là con đường phải đi qua để phân chia Nam Bắc, vì vậy vô cùng náo nhiệt.

Dân số khoảng mười vạn, số dân này ở xã hội hiện đại chỉ có thể coi là một huyện nhỏ, nhưng ở thế giới này, đó đã là một thành phố lớn.

Đến phía nam thành, người bán con gái không ít.

Rất nhiều người đều ăn mặc rách rưới, vá víu.

Đại gia, xem con bé nhà tôi đi, 6 lượng bạc, ngài mua về đi.

Gia, con bé nhà tôi năm nay 16 tuổi rồi, biết may vá, có thể làm ấm giường, chỉ cần hai mươi lượng thôi.

Nhìn những tiếng rao bán xung quanh, Thẩm Hạo phát hiện, những đứa xấu xí, nhỏ tuổi chỉ cần vài lượng bạc là có thể mua được một nha hoàn.

Những đứa có ngũ quan đoan chính, biết nấu ăn, may vá, có tay nghề thì giá cao hơn một chút, khoảng 20 lượng.

Xem qua một lượt, Thẩm Hạo đều lắc đầu, toàn là những đứa bé gái da đen nhẻm, gầy gò, tóc vàng hoe, trông chỉ như học sinh lớp ba, lớp bốn.

Nhưng tuổi của chúng đã khoảng 13 tuổi, rõ ràng là bị suy dinh dưỡng.

Nhìn mà Thẩm Hạo chẳng có chút hứng thú nào, tìm nha hoàn cũng phải tìm người thuận mắt, xinh đẹp một chút chứ.

Thẩm Hạo mua nha hoàn, yêu cầu duy nhất là xinh đẹp.

Không thể không nói, phụ nữ thời đại này thật thảm.

Tuy trong lòng có chút đồng tình, nhưng Thẩm Hạo không thể cứu được cả thiên hạ.

Anh vẫn chưa thánh mẫu đến thế.

Trước đây, Thẩm Hạo không cảm thấy một phần thuốc dịch giá mười lượng bạc là đắt, nhưng nhìn một nha hoàn chỉ có giá 6, 7 lượng bạc, đủ để thấy bạc quý giá đến mức nào.

Chỉ có thể nói, tầng lớp thấp ở thế giới này còn khổ hơn.

Lúc này, Thẩm Hạo nhìn thấy một cô gái khoảng mười tám đôi mươi, quỳ bên đường, trên cổ đeo một tấm biển ghi Bán thân chôn cha, sau lưng là một chiếc chiếu cỏ, cuốn một thi thể.

Mặc dù mặc áo vải gai thô, nhưng dung mạo lại vô cùng xinh đẹp, ngũ quan rất tinh xảo, da dẻ trắng trẻo, nền tảng rất tốt, đúng gu thẩm mỹ của Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo mua nha hoàn, một là để hầu hạ anh, hai là để hầu hạ người anh em của anh.

Từ Xiêm La trở về đã lâu như vậy, Thẩm Hạo chưa từng đụng đến phụ nữ, lại bị Tiêu Băng kích thích như vậy, làm sao mà nhịn được.

Mấy nha đầu nhỏ Thẩm Hạo không có hứng thú, cô gái trước mắt này lại rất đáng để ngắm nghía, ngũ quan vô cùng ưa nhìn.

Chỉ là trông hơi nhếch nhác, tóc tai rối bời, mặt có chút bẩn, môi khô nứt nẻ toàn da chết, trạng thái tinh thần rất tệ.

Lúc này, mặt cô gái đỏ bừng, giống như đang sốt.

Cả người cúi đầu rơi lệ, phảng phất như ngọn nến lay lắt trong gió, có thể tắt bất cứ lúc nào.

Nhưng Thẩm Hạo lại phát hiện, cô gái này không chỉ trông kinh diễm, mà khí chất lại càng ôn hòa dịu dàng, loại khí chất này vừa nhìn đã biết không phải là con gái nhà thường.

Xung quanh có không ít người bàn tán, nhưng lại không có ai mua.

Nguyên nhân là cô gái này nợ người khác hai trăm lượng, muốn mua cô thì phải giúp trả nợ.

Theo Thẩm Hạo thấy, nền tảng của cô gái này thật sự không tệ,

mặc áo vải gai thô cũng khó che được thân hình uyển chuyển, vùng da ở cổ cũng trắng nõn.

Hơn nữa, khí chất của cô gái này tuyệt đối không phải là con gái nhà nông bình thường có thể nuôi dưỡng được.

Ngay cả một số gia đình giàu có cũng không nuôi dưỡng được loại khí chất này.

Loại quý khí này, Thẩm Hạo đã từng thấy trên người Tiêu Băng.

Xem ra, cô gái này là gia đình sa sút, cô cũng theo đó mà suy sụp.

Xinh đẹp, hai trăm lượng không lỗ, bảo Thẩm Hạo bỏ ra vài lượng, mười mấy lượng để mua một đứa xấu xí, thật không có hứng thú.

Tiền nào của nấy, hai trăm lượng đối với tài sản của Thẩm Hạo mà nói cũng chỉ là 8 vạn NDT, cũng chỉ tương đương một chuyến đi chơi ở Xiêm La, còn không bằng một chiếc đồng hồ trên tay anh.

Anh tìm một cô gái bao một lần cũng không ít tiền.

Lại ra giá hai trăm lượng, trời đất ơi, con mụ này lấy đâu ra dũng khí vậy.

Yếu ớt lại còn bệnh tật, mua về làm sao làm việc được.

Ai mua kẻ đó đúng là không có não.

Trông cũng xinh thật.

Xinh đẹp có ăn được không, 200 lượng mua được bao nhiêu mẫu đất, mua được bao nhiêu người phụ nữ chứ.

Đối mặt với những lời bàn tán của mọi người, cô gái cúi đầu thấp hơn.

Thân thể yếu ớt run rẩy.

Đúng lúc này, bên tai cô truyền đến một giọng nói ấm áp: Được, đi theo ta.

Nghe vậy, cô gái không dám tin, khẽ ngẩng đầu lên, chỉ thấy một người đàn ông cao lớn xuất hiện trong tầm mắt.

Một khuôn mặt tuấn tú trẻ trung, đang mỉm cười với cô.

Cả người phảng phất như đang tắm mình trong ánh nắng, trong phút chốc tưới mát trái tim khô cằn của cô.

Vào thời khắc đen tối và sụp đổ nhất của cô, phảng phất như một tia sáng chiếu rọi cả thế giới.

Mọi người xung quanh kinh ngạc nhìn Thẩm Hạo.

Bỏ ra 200 lượng mua một con bệnh, đây không phải là kẻ ngốc sao.

Không để ý đến sự kinh ngạc và bàn tán của mọi người, Thẩm Hạo thuê một chiếc xe lừa, chở cô gái và thi thể cha cô về sân nhà.

Cô gái này ra giá 200 lượng, tuy Thẩm Hạo thèm muốn thân thể cô, nhưng cũng phải hỏi cho rõ ràng.

Cứ cảm thấy, đắt như vậy có gì đó kỳ lạ.

Thẩm Hạo còn chưa kịp nói gì, cô gái đã trực tiếp quỳ xuống trước mặt Thẩm Hạo, mặt đầy vẻ cảm kích: Đa tạ công tử, từ hôm nay trở đi, Vĩnh Từ chính là nô tỳ của công tử, mặc cho ngài sai khiến, tuyệt không hai lòng.

Có thể nói ra những lời này, đã không phải là người bình thường.

Ngươi không phải là đọc cả Xuân Thu đấy chứ.

Thẩm Hạo thầm nghĩ.

Nghe vậy, Thẩm Hạo đỡ Tống Vĩnh Từ dậy, vô thức đưa tay sờ

trán Vĩnh Từ, nóng vô cùng.

Chà, nóng quá, cô sốt rồi.

Vĩnh Từ mặt đỏ bừng, đây là lần đầu tiên cô gần gũi với một người đàn ông như vậy.

Cố gắng kìm nén sự xấu hổ và khó chịu trong người, cô nói: Vĩnh Từ không sao ạ.

Thẩm Hạo nói: Lai lịch của cô, có thể nói một chút không.

Tống Vĩnh Từ gật đầu, do dự một lúc, cắn nhẹ môi mỏng, cuối cùng cũng nói ra sự thật: Công tử, tiểu nữ họ Tống, tên Vĩnh Từ.

Cha tiểu nữ là thái y Tống Hữu Lễ của Thái Y Viện triều Đại Dương, vì ngày thường chỉ say mê nghiên cứu y học, lại thêm tính tình cương trực, nên đã đắc tội với hôn quân, bị đày ra biên ải.

Tiểu nữ vì không ở kinh thành nên thoát được một kiếp.

Sau khi nhận được thư của bạn cha, biết được mọi chuyện, tiểu nữ liền ở trấn Dương Quan chờ đợi.

Nhưng không ngờ, chờ được lại là tin dữ.

Mà cha tiểu nữ, vì không có tiền hối lộ cho đám quan lại áp giải, nên họ đã tìm đủ cách hành hạ cha mẹ tiểu nữ.

Mẹ tiểu nữ không chịu nổi nhục nhã, đã nhảy sông tự vẫn trên đường đi, hôm qua cha tiểu nữ cũng đã tự vẫn.

Hu.

Bọn họ vì muốn che mắt thiên hạ, đã định đốt thi thể cha tiểu nữ.

Chương 17

Có người đã ra mặt đưa thi thể cha tiểu nữ ra ngoài, nhưng đối phương đòi 200 lượng bạc, vì vậy tiểu nữ mới phải bán thân chôn cha.

Bị tịch biên gia sản.

Phản ứng đầu tiên của Thẩm Hạo là liệu có rước phiền phức vào người không.

Anh chỉ muốn kiếm chút tiền, mua một người phụ nữ xinh đẹp thôi, chứ không muốn đối đầu với triều đình ở đây.

Thẩm Hạo nói: Người đưa thi thể cha cô ra là ai.

Là một Ngự sử của Cẩm Tú Ti, trước đây cha tiểu nữ từng chữa bệnh cho ông ấy.

Người đó ở đâu.

Đợi ta gặp ông ta rồi nói tiếp.

Nghe vậy, trong lòng Tống Vĩnh Từ run lên, điều này có nghĩa là, Thẩm Hạo không chắc sẽ mua cô.

Nghe vậy, Thẩm Hạo mới phát hiện mua một nha hoàn mà dường như lại rước về một phiền phức.

Hèn gì Tống Vĩnh Từ trông giống tiểu thư nhà quyền quý, hóa ra cha nàng là thái y.

Thái y à, nếu hấp thu được ký ức, chẳng phải ta sẽ trở thành một thánh y Trung y hay sao.

Biết y thuật cũng đồng nghĩa với việc biết độc thuật, có bản lĩnh này, ở dị giới Thẩm Hạo cũng sẽ có cảm giác an toàn.

Dù sao thì, độc dược là thứ vô thanh vô tức, ngươi thật sự không thể biết được.

Trước tiên cứ xem Cẩm Tú Ti này là chức quan gì, quyền thế có lớn không đã.

Nếu Cẩm Tú Ngự Sử này có chức vị cao, vậy thì mua Tống Vĩnh Từ không những không lỗ, mà dường như còn kết được một thiện duyên.

Còn về hoàng đế, Thẩm Hạo chẳng có chút kính sợ nào.

Thế giới này có rất nhiều vương triều, cùng lắm thì đổi nơi khác sống vẫn thoải mái như thường.

Là một người hiện đại, hắn chẳng hề kính sợ hoàng quyền, hơn nữa, có không gian trong tay, Thẩm Hạo cũng chẳng sợ gì.

Cùng lắm thì trốn vào không gian, lấy vài quả lựu đạn ra, mọi người cùng chơi tới bến.

Xin lỗi công tử, đã làm khó người rồi, Tống Vĩnh Từ lí nhí.

Nghe vậy, Thẩm Hạo lắc đầu: Có làm khó hay không, cứ xem xét rồi nói sau.

Chủ nợ của ngươi ở đâu.

Công tử yên tâm, Cẩm Tú Ti tin tức linh thông, chắc sẽ đến nhanh thôi.

Vị Cẩm Tú Ti Ngự Sử đó, sao không trực tiếp giúp ngươi mai táng cha ngươi.

Nàng là người trong quan trường, không thể quá công khai được.

Nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Tống Vĩnh Từ, Thẩm Hạo không hỏi thêm nữa.

Tạm thời xem ra, Tống Vĩnh Từ này không phải là kẻ vong ân bội nghĩa.

Đúng lúc này, đột nhiên trên tường xuất hiện một bóng đen.

Trong nháy mắt, người đó đã nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh Tống Vĩnh Từ.

Người đến vận đồ đen, đầu đội nón rộng vành, tay cầm một thanh bảo kiếm.

Tuy nhiên, thân hình khá nhỏ nhắn, cao khoảng một mét sáu, nhìn qua là biết phụ nữ.

Chỉ là trên chiếc nón có che một lớp sa đen, không nhìn rõ dung mạo.

Thẩm Hạo nhìn mà kinh ngạc, lẽ nào đây chính là khinh công trong truyền thuyết, quả thật như quỷ mị.

Điều này càng khiến Thẩm Hạo thêm khao khát.

Người mặc đồ đen đánh giá Thẩm Hạo rồi hỏi: Ngươi bỏ 200 lượng mua cô ta.

Thẩm Hạo lắc đầu: Tạm thời chưa, đợi xác định an toàn rồi mới mua.

Hừ, người mặc đồ đen hừ lạnh một tiếng: Ngươi cũng cẩn thận đấy.

Cứ yên tâm mua đi, ta và cô ta cũng có chút tình nghĩa cũ. 200 lượng kia cũng là để cho thuộc hạ uống trà, ta ra ngoài không mang tiền.

Vì họ đào hố chôn mấy tên quan sai áp giải cũng tốn không ít sức lực.

Tống Vĩnh Từ lo lắng hỏi: Ngươi không phải đã.

Không sai, mấy tên quan sai tham lam vô độ, giết thì cũng giết rồi.

Hôn quân hiện giờ đã không thể khống chế triều đình, nơi này trời cao hoàng đế xa, cứ yên tâm, sẽ không có phiền phức gì đâu.

Ta ở Cẩm Tú Ti cũng có chút quyền thế.

Nói xong, người mặc đồ đen quay sang Thẩm Hạo: Đã mua cô ta thì hãy chăm sóc cho tốt, còn những vấn đề khác thì không cần lo lắng.

Ngươi cứ yên tâm, tổng đốc Dương Châu là Lý Sùng Nham không ưa gì hôn quân, Tống Vĩnh Từ sẽ không mang lại phiền phức gì cho ngươi đâu.

Đây cũng coi như ta trả lại nhân tình cho Tống Hữu Lễ, năm xưa ông ta cứu ta, giờ ta cứu con gái ông ta.

Nếu có ai gây sự, cứ đưa tấm bài tử này ra là được.

Nói rồi, nữ tử áo đen ném cho Thẩm Hạo một tấm bài tử, trên đó có khắc ba chữ Cẩm Tú Ti.

Mặc dù không biết Cẩm Tú Ti là cơ quan gì, nhưng Thẩm Hạo vẫn quyết định trả tiền.

Hắn đưa 200 lượng bạc cho đối phương.

Nữ tử áo đen mở túi tiền ra xem, lại cầm lên tay cân nhắc, rồi hài lòng nói: Không tệ, bạc chất lượng tốt, số lượng cũng đủ.

Ngươi có thể yên tâm an táng cho cha ngươi, sau này không cần phải lo lắng nữa.

Tiếp đó, chỉ thấy nữ tử áo đen mũi chân điểm nhẹ, thân thể nhẹ như lông hồng, bay lên đầu tường rồi biến mất.

Thẩm Hạo nhìn mà nóng cả mắt, đây mới đúng là cao thủ.

Nhìn tấm bài tử Cẩm Tú Ti trong tay, thứ quái gì đây.

Đã bỏ tiền ra, Thẩm Hạo cũng làm người tốt đến cùng, mua một mảnh đất mai táng thi thể, còn mua cả quan tài và áo liệm.

Nửa canh giờ sau, người giao quan tài cũng tới.

Thẩm Hạo nói: Trước tiên cứ an táng cho cha ngươi đã rồi tính.

Đa tạ công tử.

Sau đó, người ta mặc áo liệm cho Tống Hữu Lễ rồi đưa vào quan tài.

Điều này khiến Tống Vĩnh Từ vô cùng cảm động.

Thời đại này rất coi trọng đạo hiếu, khi trưởng bối qua đời, có thể mặc một bộ áo liệm mới, có một cỗ quan tài tốt, chết rồi cũng là hạnh phúc, càng là biểu hiện cho lòng hiếu thảo của con cái.

Ngay khi chuẩn bị đóng nắp quan tài, Thẩm Hạo hỏi: Có muốn nhìn cha ngươi lần cuối không.

Tống Vĩnh Từ mắt ngấn lệ, gục xuống quan tài khóc không ngừng, rồi ngất lịm đi.

Mấy ngày nay, Tống Vĩnh Từ vốn đã bị sốt, lại thêm không ăn uống gì, bây giờ đau thương quá độ nên ngất đi.

Nhân cơ hội này, Thẩm Hạo trực tiếp đưa thi thể Tống Hữu Lễ vào không gian.

Hắn cũng muốn tìm hiểu xem Tống Vĩnh Từ và người phụ nữ áo đen kia có nói dối không.

Thi thể thì không biết nói dối.

Ngay sau đó, hắn lại ném vào một tảng đá có trọng lượng tương đương với cơ thể người.

Lúc này mới đậy nắp quan tài, đóng đinh lại.

Quan tài được chôn cất trên mảnh đất đã mua.

Làm xong tất cả, Thẩm Hạo mới quay về phòng chăm sóc Tống Vĩnh Từ.

Dùng nhiệt kế đo thử, 39,1 độ, trong không gian của Thẩm Hạo cũng không có thuốc, thế là hắn quay về khách sạn ở thành phố hiện đại, gọi người giao thuốc hạ sốt, thuốc tiêu viêm đến.

Mặc dù không phải bác sĩ, nhưng hắn vẫn biết cách xử lý một số bệnh cơ bản.

Lúc này, Thẩm Hạo không vội quay lại dị giới, dù sao thời gian cũng đứng yên nên không cần gấp.

Hắn vào không gian, chọn hấp thu ký ức của Tống Hữu Lễ.

Vừa vào không gian, làn sương trắng bao phủ khắp nơi liền ập về phía Thẩm Hạo.

Trong khoảnh khắc, ký ức về Tống Hữu Lễ trào dâng như thủy triều.

Tống Hữu Lễ có y thuật gia truyền.

Ông thuộc đời chữ Hữu.

Gia tộc họ Tống đặt tên theo thứ tự: Công Trung Hòa Hiếu Hữu Vĩnh Thế Phát Vinh Xương.

Chỉ là đến đời ông, ba đời đơn truyền, ông lại chỉ sinh được hai người con gái.

Con gái lớn Tống Vĩnh Trinh mất tích năm sáu tuổi, tám phần là đã chết.

Chỉ còn lại cô con gái nhỏ Tống Vĩnh Từ.

Dựa vào y thuật gia truyền, cộng thêm nhiều năm nghiên cứu, y

thuật của Tống Hữu Lễ ở Thái Y Viện cũng thuộc hàng đầu.

Về chuyện bị tịch biên gia sản, tất cả là do bắt mạch cho Hoàng Thái hậu.

Đầu tháng trước, Lưu Thái hậu ăn uống không ngon, chán ăn, cứ buồn nôn.

Triệu kiến năm, sáu thái y đều nói là do không được nghỉ ngơi đầy đủ, kê thuốc an thần cũng không hiệu quả.

Mãi cho đến khi triệu kiến Tống Hữu Lễ, kết quả, ông phát hiện Thái hậu có hỉ mạch.

Chương 18

Tống Hữu Lễ nói thẳng ra: Thái hậu, người. người đã có thai.

Phải nói rằng, Tống Hữu Lễ là một thần y đủ tư cách, nhưng không phải là một thái y đủ tư cách.

Lưu Thái hậu này là Hoàng hậu của tiên đế Tuyên Đế.

Nay Tuyên Đế đã mất hai năm, Thái hậu làm sao có hỉ mạch.

Đây chẳng phải là dâm loạn hậu cung sao.

Làm thái y, không chỉ biết xem bệnh, mà còn phải biết nhìn rõ tình hình triều chính, ai nắm quyền thì nghe người đó.

Mấy vị thái y khác sớm đã nhìn ra là hỉ mạch nhưng đều ngậm miệng không nói, ngược lại ông lại quá cương trực.

Tiên đế Tuyên Đế chết như thế nào, chẳng phải là do bị Thái Y Viện sử tức Viện trưởng trị chết sao.

Rõ ràng là hàn chứng, tất cả thái y lại nói là nhiệt chứng.

Kết quả càng uống thuốc càng suy yếu.

Thái Y Viện sử trị chết Dương Tuyên Đế, không những không sao mà còn được tân hoàng ban thưởng, thật là kỳ lạ.

Dương Văn Tán hai mươi tuổi lên ngôi, trở thành vị hoàng đế thứ mười của Đại Dương vương triều, tức Văn Đế.

Dương Văn Tán vừa lên ngôi liền hoàn toàn điên cuồng.

Khi lo tang sự cho Tuyên Đế, hắn vừa xoa những vết sẹo do bị Tuyên Đế đánh đập, vừa chửi ầm lên: Chết quá muộn, chết quá muộn.

Mới lên ngôi được mấy tháng đã bắt đầu giết người.

Nhìn ai không vừa mắt là giết.

Ngũ thúc Dương Vũ Hiến quá lợi hại, nắm giữ phần lớn quân quyền, được coi là Định hải thần châm.

Không giết không yên tâm, liền ra lệnh thắt cổ.

Những người do cha hắn Tuyên Đế trước đây phái đến giám sát hắn, một người cũng không tha, giết sạch.

Giết người lập uy, triều chính cũng ổn định hơn.

Năm thứ hai làm hoàng đế, Dương Văn Tán đột nhiên nổi hứng, sủng hạnh đàn bà của cha mình.

Trừ mẹ ruột là Tôn Tú Nga, Dương Văn Tán thu hết toàn bộ phụ nữ trong hậu cung của Tuyên Đế, ngay cả em gái cùng cha khác mẹ của mình cũng không tha.

Mà Lưu Thái hậu chính là Hoàng hậu của Tuyên Đế, bị Dương Văn Đế trực tiếp chiếm đoạt, rồi mang thai.

Dương Văn Đế này thậm chí còn cảm thấy một Hoàng hậu là quá ít, liền một hơi phong năm Hoàng hậu.

Đúng là một hôn quân chính hiệu.

Dương Văn Tán tự mình loạn lạc trong hậu cung là chuyện của hắn, nhưng truyền ra ngoài sẽ tổn hại đến thiên uy.

Các thái y khác đều giả vờ không nhìn ra, chỉ có Tống Hữu Lễ nói thẳng.

Vì thế, câu chúc mừng này lại thành chuyện xấu, trực tiếp bị tịch biên gia sản.

Theo Thẩm Hạo, Tống Hữu Lễ này chết cũng đáng, không oan chút nào, còn liên lụy đến gia đình.

Làm một thái y mà không có sự khôn khéo, không có đầu óc chính trị, sớm muộn gì cũng gặp chuyện.

Không có năng lực đó thì đừng chiếm giữ vị trí, có lúc thật sự sẽ hại chết người.

Tội danh là tiết độc Thái hậu.

Hấp thu xong toàn bộ ký ức của Tống Hữu Lễ, Thẩm Hạo cũng có cái nhìn đại khái về cục diện của Đại Dương vương triều, cũng biết rõ thế giới này quả thực có võ giả thông thiên.

Đoán Thể, Hậu Thiên, Tiên Thiên, Chân Nguyên. toàn bộ Đại Dương vương triều, lợi hại nhất chính là cao thủ cảnh giới Chân Nguyên.

Ngũ thúc Dương Vũ Hiến mà hôn quân Dương Văn Tán sát hại chính là cao thủ Chân Nguyên cảnh của Đại Dương vương triều, có thể lăng không hư độ, ngự kiếm giết địch.

Vốn dĩ Dương Vũ Hiến là trụ cột trấn quốc của Đại Dương vương triều, không ngờ lại bị chính cháu trai mình dùng độc dược tán hết chân nguyên, bị thắt cổ chết trong thiên lao.

Chỉ có thể nói là quá uất ức.

Thế giới này rất lớn, cực bắc của Đại Dương vương triều là Bắc Hoang, đi về phía nam là Đại Khôn vương triều.

Mà ba vương triều kề sát nhau này cũng chỉ là phiên thuộc quốc của Thiên Vũ hoàng triều.

Ba vương triều mỗi năm đều phải tiến cống cho Thiên Vũ hoàng triều.

Quả nhiên, hấp thu ký ức của Tống Hữu Lễ giúp hắn có nhận thức rõ ràng hơn về đại cục thế giới.

Tuy nhiên, điều khiến Thẩm Hạo thất vọng là thi thể của Tống Hữu Lễ không có ký ức về công pháp.

Dù sao, ông cũng chỉ là một thái y.

Không hiểu sao, Thẩm Hạo lại muốn đi tìm thi thể của Dương Vũ Hiến.

Vị Ngũ hoàng thúc này, đã là cao thủ Chân Nguyên cảnh, chắc chắn có công pháp.

Biết được thế giới này còn có cao thủ lợi hại như vậy, tâm tình luyện võ của Thẩm Hạo càng thêm kích động.

Đặt một mục tiêu nhỏ trước, đạt đến cảnh giới Hậu Thiên.

Phải nói rằng, tên hôn quân Dương Văn Tán này đúng là một con súc sinh.

Nhưng không hiểu sao Thẩm Hạo lại có chút hâm mộ.

Làm hoàng đế, đàn ông bình thường đa số sẽ là hôn quân, còn minh quân, loại người này mới thật sự tàn nhẫn.

Hấp thu ký ức của Tống Hữu Lễ, Thẩm Hạo không chỉ một bước trở thành thánh thủ y lâm, mà còn biết cả thư pháp.

Tống Hữu Lễ từ nhỏ đã khổ luyện y thuật và thư pháp, đã có thể coi là đại gia.

Phải nói, Tống Hữu Lễ là người có tài thực học, không giỏi luồn cúi nơi quan trường.

Điều đó giúp ông có nhiều thời gian và tinh lực để chơi đá, thưởng nghiên, nghiên cứu thư pháp và y thuật.

Ông theo đuổi y thuật và thư pháp đến mức si mê, tính cách khác người, không giống kẻ phàm tục và những thói quen kỳ quặc trong mắt người khác có lẽ chính là nền tảng cho sự thành công của ông.

Tiếc là không có thiên phú tự sáng tạo, một khi tạo ra được phong cách chữ viết của riêng mình, đó chính là một đại tông sư.

Đừng nói Tống Hữu Lễ, ngay cả trong lịch sử, những nhà thư pháp có thể khai tông lập phái, tạo ra chữ viết của riêng mình cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Nhưng mà, có được thư pháp và y thuật đã khiến Thẩm Hạo rất hài lòng.

Có kiến thức về thư pháp, Thẩm Hạo cũng bắt đầu tìm kiếm trên mạng.

Trước đây tuy biết những nhà thư pháp như Vương Hi Chi, Nhan Chân Khanh, Tống Huy Tông, Ngu Thế Nam, Đổng Kỳ Xương rất lợi hại, nhưng không hiểu lợi hại ở đâu.

Có ký ức của Tống Hữu Lễ mới có thể nhìn ra chỗ tinh vi.

Cách dùng mực, bố cục dòng chữ đều vô cùng tinh tế.

Đồng thời, Thẩm Hạo cũng biết được thân phận của người phụ nữ áo đen kia, đối phương quả thật không lừa hắn.

Người phụ nữ đó tên là Văn Nhân Y Y, là Cẩm Tú Ngự Sử, tổ chức Cẩm Tú Ti tương tự như Cẩm Y Vệ.

Thấy vậy, Thẩm Hạo thả lỏng, rõ ràng Tống Vĩnh Từ sẽ không mang lại phiền phức cho hắn.

Không biết tự bao giờ, mấy tiếng đồng hồ đã trôi qua, nhìn lại thời gian, đã là ba giờ sáng.

Thẩm Hạo vội vàng đi ngủ.

Sáng hôm sau, hắn lái xe về huyện thành nhỏ.

BMW 5 Series ở tỉnh lỵ Trường An không có gì nổi bật, không ai chú ý.

Nhưng ở một huyện thành nhỏ chỉ có mười mấy vạn dân, BMW 5 Series tuyệt đối là xe sang.

Sau khi về đến huyện, cảm giác mới mẻ với chiếc xe sang đã qua, cũng không còn tâm trí đi chơi nữa.

Thẩm Hạo tắm rửa, gọi đồ ăn ngoài, rồi bắt đầu tiếp tục sự nghiệp tu luyện.

Cứ như vậy, một tuần trôi qua, thuốc ngâm mình mà Thẩm Hạo mua cũng đã dùng hết.

Chương 19

Thẩm Hạo làm vài động tác, cơ thể vang lên một tràng răng rắc.

Cân cốt tề minh.

Cường cân, đoán cốt viên mãn chính là cảnh giới cân cốt tề minh, cuối cùng cũng tiến vào Đoán Thể hậu kỳ rồi.

Di chứng do Tống Hữu Lễ mang lại cuối cùng cũng biến mất, cơ thể vẫn là không theo kịp a.

Thở phào một hơi, Thẩm Hạo cuối cùng cũng thấy nhẹ nhõm.

Bây giờ có thể bắt đầu luyện bì.

Thực lực hiện tại đã ngang với tên thổ phỉ Lưu Đại Bưu.

Cũng gần rồi.

Chỉ còn lại luyện bì thôi.

Thẩm Hạo lại một lần nữa đến dị giới.

Nhìn Tống Vĩnh Từ đang nằm trên giường, Thẩm Hạo bắt mạch cho nàng, phát hiện chỉ là cảm lạnh, không bị nhiễm trùng.

Uống chút thuốc hạ sốt là gần như khỏi.

Tuy nhiên, khí huyết đều suy nhược nghiêm trọng, cần phải bồi bổ.

Sau khi uống thuốc hạ sốt, Tống Vĩnh Từ liền ngủ say.

Thế là Thẩm Hạo lại đến hiệu thuốc ở trấn Dương Quan, mua mười thang thuốc ngâm mình, tốn hết một trăm lượng.

Số thuốc này đủ để Thẩm Hạo đạt đến Đoán Thể viên mãn.

Nhưng công pháp tiếp theo lại không có, điều này khiến Thẩm

Hạo phải suy nghĩ tìm cách.

Đúng lúc này, Thẩm Hạo thấy trên đường có dán một tờ cáo thị.

Lệnh truy nã: Truy nã thổ phỉ Lưu Bảo Sơn của Lưu Gia Trại. kẻ này sát hại quan lại áp giải của triều đình, tội không thể tha.

Phàm ai biết tin, có thể nhận được thưởng năm mươi lượng bạc.

Thấy vậy, Thẩm Hạo mừng thầm trong lòng, đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh.

Một khi triều đình tiêu diệt Lưu Gia Trại, thì đại đương gia của Lưu Gia Trại là Lưu Bảo Sơn cũng sẽ bị giết.

Theo ký ức của Lưu Đại Bưu, Lưu Bảo Sơn này là cao thủ Hậu Thiên lục trọng, trong tay chắc chắn có công pháp truyền thừa.

Một khi giết được Lưu Bảo Sơn, hấp thu thi thể của hắn, thì có thể dễ dàng có được công pháp tiếp theo.

Nghĩ đến đây, lòng Thẩm Hạo khẽ động.

Người khác không biết tình hình cụ thể của Lưu Gia Trại, nhưng sau khi hấp thu ký ức của Lưu Đại Bưu, Thẩm Hạo lại rất rõ về nơi này.

Tên thổ phỉ Lưu Đại Bưu cướp bóc hắn lúc trước chính là con nuôi của Lưu Bảo Sơn.

Trong ký ức, hắn rất rõ về Lưu Gia Trại, từ nơi ẩn náu, đường lớn ngõ nhỏ, cho đến số lượng người và tình hình vũ khí.

Những thông tin này đủ để triều đình hạ được Lưu Gia Trại.

Giết quan sai áp giải phạm nhân, chắc là nói đến mấy tên quan sai áp giải Tống Hữu Lễ.

Mấy tên đó không phải do người của Cẩm Tú Ti Văn Nhân Y Y

giết sao.

Sao lại biến thành bị thổ phỉ Lưu Gia Trại sát hại.

Xem ra Văn Nhân Y Y đã đổ tội cho Lưu Gia Trại, thổ phỉ thì làm gì có quyền giải thích.

Thẩm Hạo đoán, đã đổ tội thì Văn Nhân Y Y chắc chắn sẽ giết người diệt khẩu.

Chỉ có khả năng này.

Nội tình cụ thể, Thẩm Hạo không biết, cũng không có hứng thú tìm hiểu.

Hiện tại hắn chỉ muốn lấy được thi thể của Lưu Bảo Sơn.

Mọi người đều có được thứ mình cần, ngươi tốt, ta tốt, mọi người cùng tốt.

Tuy nhiên, chuyện này Thẩm Hạo không muốn tự mình ra mặt.

Nếu người khác hỏi một câu, sao ngươi biết rõ như vậy, Thẩm Hạo không thể giải thích được.

Hắn suy nghĩ một lúc rồi quay về phòng, đơn giản vẽ một tấm bản đồ địa hình Lưu Gia Trại, cùng với tình hình nhân sự, trang bị của trại.

Nhân lúc không có ai, hắn ném nó xuống đất.

Quả nhiên, rất nhanh đã có người cầm tờ giấy vào huyện nha, lĩnh thưởng.

Tất cả những chuyện này, Thẩm Hạo đều không quan tâm, mà một mình quay về tiểu viện.

Tống Vĩnh Từ sau khi uống thuốc ngủ một giấc đã tỉnh lại.

Cơn sốt đã lui, cả người trông tinh thần hơn nhiều, chỉ là vẫn còn

hơi yếu.

Thấy Thẩm Hạo bước vào, Tống Vĩnh Từ vội vàng đứng dậy định hành lễ, nhưng Thẩm Hạo đã ngăn lại.

Cứ dưỡng bệnh cho tốt, chuyện khác sau này hãy nói.

Tống Vĩnh Từ vội lắc đầu: Công tử, giờ ta là nha hoàn của người, sao có thể để người làm những việc này.

Thẩm Hạo nói: Không vội một chốc một lát, cứ yên tâm nằm nghỉ đi.

Nói xong, Thẩm Hạo liền rời khỏi phòng.

Nhìn bóng lưng cao lớn của Thẩm Hạo, Tống Vĩnh Từ trong lòng tràn đầy cảm động.

Đời này ngoài cha mẹ, Thẩm Hạo là người đàn ông đầu tiên đối xử tốt với nàng như vậy.

Hơn nữa, hắn lại xuất hiện vào thời khắc đen tối nhất trong cuộc đời nàng, giống như một vị thần cứu rỗi nàng.

Vốn dĩ, nàng đã chuẩn bị sẵn tâm lý làm nha hoàn bị người ta lăng nhục.

Chỉ là không ngờ lại gặp được Thẩm Hạo.

Hơn nữa, Thẩm Hạo hoàn toàn không coi nàng là hạ nhân, thái độ với nàng cũng rất tốt, không hề quát mắng, còn chữa bệnh cho nàng.

Điều này khác xa với tưởng tượng về cuộc sống nha hoàn.

Gặp được Thẩm Hạo, đối với Tống Vĩnh Từ mà nói, là một vận may trời cho.

Giờ phút này trong lòng, Tống Vĩnh Từ cảm thấy Thẩm Hạo chính là người đàn ông tốt nhất trên đời này, trong lòng thầm thề, đời này

tuyệt đối sẽ trung thành với Thẩm Hạo.

Trở lại thế giới thực, ăn cơm xong, tiện thể mang theo một phần cháo, một quả trứng gà.

Lại mua thêm một ít trái cây như chuối, rồi mới quay lại trấn Dương Quan.

Mặc dù thế giới đô thị không có cao thủ, nhưng về mặt vật chất lại vô cùng phong phú, đối với người xưa mà nói, chính là thiên đường.

Đặt đồ ăn lên bàn, thấy má Tống Vĩnh Từ đỏ bừng.

Thấy vậy, Thẩm Hạo lập tức hiểu ý của đối phương.

Là không muốn đi vệ sinh sao.

Tống Vĩnh Từ gật đầu, cả người xấu hổ đến mức má đỏ bừng, tai cũng đỏ ửng.

Vậy ngươi cứ tự nhiên.

Hắn liền đóng cửa đi ra ngoài, nhưng không đi xa.

Đợi mấy phút, nghe không có tiếng động, Thẩm Hạo mới lại đi vào.

Thấy Thẩm Hạo vào, Tống Vĩnh Từ xấu hổ không chịu nổi, vùi đầu vào trong chăn, không dám nhìn Thẩm Hạo.

Mặc dù là nha hoàn của Thẩm Hạo nhưng vẫn có chút bất tiện.

Uống xong cháo, cơ thể yếu ớt của Tống Vĩnh Từ lại mơ màng ngủ thiếp đi.

Chỉ là lần này, khóe miệng nàng lại nở một nụ cười nhàn nhạt, không còn vẻ mặt u sầu.

Giấc ngủ này rất ngon, ngủ một mạch 16 tiếng, cho đến chín giờ

sáng hôm sau.

Ánh nắng ban mai chiếu qua cửa sổ, rọi lên má, Tống Vĩnh Từ thoải mái vươn vai.

Cơ thể đã hồi phục, tinh thần cũng tốt hơn, sốt cũng đã lui.

Bỗng nhiên, Tống Vĩnh Từ nghĩ đến điều gì đó, có chút hoảng hốt, vội vàng đứng dậy.

Còn Thẩm Hạo cũng đã trải qua đêm đầu tiên ở thế giới này.

Thẩm Hạo đang luyện võ, thấy Tống Vĩnh Từ vội vã chạy ra, liền cười nói: Ngươi tỉnh rồi.

Tống Vĩnh Từ vội vàng cung kính nói: Xin lỗi công tử, là ta ngủ quên mất.

Thẩm Hạo nói: Không cần để ý những tiểu tiết này, cơ thể cảm thấy thế nào, còn có gì không khỏe không.

Đỡ nhiều rồi ạ, công tử.

Thẩm Hạo nói: Đã tỉnh rồi thì chuẩn bị ăn cơm thôi.

Vâng công tử, ta đi làm ngay.

Không cần, ta đã làm xong rồi, ngươi dọn bàn là được, Thẩm Hạo nói.

Chương 20

Tống Vĩnh Từ không dám chậm trễ, vội vàng dọn dẹp bàn ăn.

Đương nhiên, nấu cơm là không thể nào, vẫn là mang từ thế giới thực về.

Trong đĩa không có sơn hào hải vị gì, chỉ là cháo thịt bằm trứng bắc thảo đơn giản, thêm chút hoa quả, trứng gà và ngô.

Nhìn chằm chằm vào những loại hoa quả trên bàn, Tống Vĩnh Từ kinh ngạc đến ngây người.

Công tử, những loại quả này là gì vậy, sao ta chưa từng thấy bao giờ.

Thẩm Hạo nói: Cái này gọi là dâu tây đỏ, cái màu vàng này là chuối, còn đây là ngô.

Theo ký ức, thế giới này có chuối, nhưng không có dâu tây và ngô.

Được rồi đừng nhìn nữa, mau ăn đi.

Nghe vậy, Tống Vĩnh Từ cố nén sự chấn động trong lòng.

Phải biết rằng, chuối là loại quả chỉ có ở Đại Khôn quốc.

Ở Đại Dương quốc này căn bản không có.

Người có khả năng ăn được chuối chính là hoàng đế và quyền quý, dù sao thời đại này đường sá xa xôi, chi phí vận chuyển quá cao.

Lúc Tống Hữu Lễ còn làm việc ở Thái Y Viện, Tuyên Đế từng ban thưởng cho một quả, Tống Hữu Lễ không nỡ ăn mang về, Tống Vĩnh Từ có thể nói là đến giờ vẫn khó quên.

Không phải chuối hiếm, chủ yếu là vận chuyển quá khó khăn, đường sá thế giới này khó đi, thổ phỉ hoành hành, đều dựa vào xe

ngựa, đương nhiên đi chậm, đợi đến nơi thì đã hỏng hết.

Có lẽ trái cây không đắt, nhưng phí vận chuyển lại trên trời.

Trấn Dương Quan tuyệt đối không thể ăn được chuối, có thể nói là giá trên trời.

Một quả chuối 10 lượng bạc cũng có người ăn.

Điều khiến nàng kinh ngạc hơn là, quả chuối này còn tươi như vậy.

Không chỉ thế, trên bàn còn có rất nhiều loại quả chưa từng thấy, thật sự chấn động.

Dù chưa ăn qua, nhìn hình dáng cũng biết là cực kỳ đắt đỏ.

Thế giới này không thiếu hoa quả, nhưng người bình thường không ăn nổi, chủ yếu là vận chuyển quá khó khăn, cho dù mua được cũng không tươi, chỉ có thể ăn một hai loại quả địa phương.

Ở phương bắc này, những loại quả như vậy quý giá đến mức nào tự nhiên không cần phải nói nhiều.

Tống Vĩnh Từ không thể ngờ rằng, Thẩm Hạo lại mua những thứ quý giá như vậy.

Nhất thời có chút không dám ăn.

Đương nhiên, hành vi của Tống Vĩnh Từ, Thẩm Hạo không thể hiểu nổi.

Những thứ này ở thế giới thực rất bình thường, mặc dù biết là quý, nhưng Thẩm Hạo vẫn cảm thấy mình đã là người có gia tài chục triệu, đối với người của mình mà bỏ ra mấy chục đồng cũng keo kiệt, thì đúng là não tàn.

Được rồi, đừng nhìn nữa, mau ăn đi.

Công tử, ta. trước đây cũng chưa từng sung túc như vậy, nay chỉ là một nha hoàn.

Tống Vĩnh Từ nghẹn ngào.

Thẩm Hạo nhẹ nhàng vỗ vai Tống Vĩnh Từ an ủi: Được rồi, không cần nghĩ nhiều nữa.

Ngươi là người của ta, đối tốt với ngươi là chuyện nên làm.

Đừng khóc lóc nữa, để người khác chê cười.

Dưỡng tốt thân thể mới là quan trọng, công tử còn đang thèm đây này.

Tống Vĩnh Từ nức nở: Ta là nha hoàn của công tử, công tử muốn thế nào thì cứ thế đó, cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Công tử đối với ta tốt như vậy, đãi ngộ này ngay cả công chúa cũng không bằng.

Vĩnh Từ đời này đều là người của công tử, sống là người của công tử, chết là ma của công tử, xin công tử đừng bỏ rơi ta.

Rời khỏi công tử, Vĩnh Từ thật không biết phải sống thế nào nữa.

Chỉ thấy Tống Vĩnh Từ ánh mắt kiên định nhìn Thẩm Hạo, giọng điệu chân thành, lời lẽ tha thiết.

Nghe mà Thẩm Hạo thấy xương cốt toàn thân nhẹ đi mấy lạng, cảm giác này thật sảng khoái.

Ở xã hội hiện đại là không thể nào có chuyện này, ngươi đối tốt với người ta thế nào, người ta cũng phải giữ giá.

Được rồi, cháo sắp nguội rồi, đừng nói nhảm nữa, mau ăn đi.

Vâng, công tử.

Trên bàn ăn, Tống Vĩnh Từ chỉ ăn cháo, còn hoa quả thì không dám

động đến.

Theo nàng, hoa quả quý giá như vậy, vẫn là để Thẩm Hạo ăn thì tốt hơn.

Thẩm Hạo đã đối tốt với nàng lắm rồi, nàng không thể được voi đòi tiên.

Ngô, dâu tây, những thứ này, Tống Vĩnh Từ chưa từng thấy, ăn vào miệng ngọt ngào, nhưng trong lòng còn ngọt hơn.

Thỉnh thoảng liếc nhìn Thẩm Hạo, đôi mắt đẹp đều là tình ý.

Ăn cơm xong, Thẩm Hạo để Tống Vĩnh Từ tiếp tục nghỉ ngơi, bị bệnh thì phải nghỉ nhiều.

Còn Thẩm Hạo thì quay về thế giới thực, bắt đầu ngâm thuốc, dù sao xã hội hiện đại có nhiều thứ rất tiện lợi, đi vệ sinh cũng tiện hơn.

Mười thang thuốc ngâm mình, Thẩm Hạo ngâm ròng rã một tháng, đã ngâm xong toàn bộ, phải nói hiệu quả thật sự tốt.

Đoán Thể Dẫn Đạo Thập Nhị Thức đã luyện thành toàn bộ, cường cân, đoán cốt, luyện bì hiện tại Đoán Thể đã viên mãn.

Thẩm Hạo bây giờ khí huyết dồi dào, toàn thân tràn đầy sức mạnh.

Theo ký ức của Lưu Đại Bưu, đến giai đoạn này, có thể lợi dụng khí huyết dồi dào để đả thông kinh mạch, đến lúc đó trong cơ thể sẽ có một luồng thanh dương chi khí, đây chính là mấu chốt.

Chỉ cần thành công tập trung luồng khí này vào đan điền, sẽ sản sinh ra nội lực.

Nhưng Thẩm Hạo hấp thu ký ức của Lưu Đại Bưu, căn bản không biết làm, bản thân Lưu Đại Bưu cũng chỉ mới ở Đoán Thể trung kỳ, cảnh giới còn không bằng Thẩm Hạo hiện tại.

Căn bản không biết cách dẫn dắt khí huyết thông kinh, thông

mạch, xem ra cần có người chỉ đạo.

Về người chỉ đạo này, Thẩm Hạo đặt mục tiêu vào Lưu Bảo Sơn.

Trở lại trấn Dương Quan, mọi thứ vẫn như lúc rời đi, Tống Vĩnh Từ vẫn đang ngủ.

Thẩm Hạo ra ngoài dò la tin tức, muốn xem quan phủ đã hành động chưa.

Cùng lúc đó, quan phủ sau khi nhận được bản đồ địa hình và thông tin chi tiết về Lưu Gia Trại, đã không vội vàng tấn công ngay, mà phái hai thám tử đi xem xét đường đi có vấn đề gì không.

Thẩm Hạo đi dạo một vòng trên phố, đang chuẩn bị quay về thì thấy một đám người đang tụ tập bàn tán xôn xao.

Lòng hiếu kỳ thôi thúc, Thẩm Hạo cũng chen vào xem.

Nhìn kỹ, phát hiện mọi người đều đang xem công cáo vừa được huyện nha dán lên.

Trên công cáo là lệnh chiêu hiền của huyện nha.

Đại ý là, bọn phỉ Lưu Gia Trại tội ác tày trời, thập ác bất xá, người người đều có thể tru diệt.

Thành tâm mời các lộ hào kiệt cùng nhau lên núi tiễu phỉ.

Phàm là người đến sơn trại, mỗi người được mười lượng bạc.

Giết địch có công được một trăm lượng.

Tru sát phỉ thủ Lưu Bảo Sơn, thưởng năm trăm lượng.

Nhìn xung quanh, Thẩm Hạo phát hiện người xem náo nhiệt không ít, nhưng người thực sự đăng ký tham gia lại chẳng có mấy ai.

Lên núi tiễu phỉ, đó là cần có bản lĩnh thật sự.

Không có bản lĩnh mà đi tiễu phỉ, chỉ có đi nộp mạng.

Thẩm Hạo nhìn cáo thị, trầm ngâm suy nghĩ.

Sau một lúc, hắn cảm thấy chuyện này có thể làm được.

Hiện tại, mục đích của Thẩm Hạo chính là muốn có được thi thể của Lưu Bảo Sơn.

Muốn có được thi thể, thì phải tiếp cận Lưu Bảo Sơn.

Hơn nữa, quan phủ dám đi tiễu phỉ, chắc chắn đã có sự chuẩn bị chu toàn, trong đó tất nhiên cũng có cao thủ ngang tầm với Lưu Bảo Sơn.

Thi thể của những người này cũng có thể là mục tiêu của Thẩm Hạo.

Hơn nữa, gặp nguy hiểm thì trốn vào không gian.

Cùng lắm thì chuồn là thượng sách.

Chương 21

Hơn nữa, có ký ức của Lưu Đại Bưu, Thẩm Hạo đối với Lưu Gia Trại quen thuộc như về nhà.

Toàn bộ sơn trại, ngoài Lưu Bảo Sơn là cao thủ Hậu Thiên lục trọng, còn có một nhị đương gia Hậu Thiên tứ trọng, và một tam đương gia Hậu Thiên nhị trọng, những người còn lại đều ở cảnh giới Đoán Thể.

Chỉ cần không chọc vào ba vị đương gia này, những người khác đều không phải đối thủ của Thẩm Hạo.

Càng nghĩ càng thấy ý tưởng của mình không tồi.

Đã quyết định, Thẩm Hạo mặc một bộ đồ đen bó sát, đến phủ nha đăng ký.

Nha dịch phụ trách ghi danh sách, thấy mái tóc húi cua của Thẩm Hạo, có chút kinh ngạc.

Mặt trời mọc đằng tây sao, hòa thượng cũng đăng ký đi tiễu phỉ.

Tên.

Vương Lão Cát.

Ban đầu Thẩm Hạo định báo tên thằng bạn thân Vương Lão Tứ, nhưng lời đến miệng lại đổi.

Ừm, sáng mai sẽ đi tiễu phỉ, thù lao của các ngươi, đợi sau khi tiễu phỉ xong sẽ phát, nha dịch nói xong, đưa cho Thẩm Hạo một cái yêu bài.

Thẩm Hạo nhận lấy yêu bài, xoay người rời đi.

Trở về nhà, Tống Vĩnh Từ vẫn đang ngủ.

Nhàn rỗi, hắn lại đọc y thư mà Tống Vĩnh Từ tặng.

Trước đây đọc không hiểu cũng không có hứng thú, bây giờ lại đọc say sưa, có chút không muốn rời tay.

Là một người hiện đại, Thẩm Hạo thích sự đơn giản và trực tiếp của Tây y hơn.

Một lý do khác, so với Trung y thì rẻ hơn.

Mặc dù trên mạng có nhiều người bôi nhọ Trung y, nhưng trong thực tế, đi khám Trung y thật sự rất đắt, bác sĩ giỏi một chút phí khám đã mấy trăm.

Một tuần thuốc giá đã lên đến cả ngàn, mà bệnh nhân vẫn nườm nượp.

Bây giờ Thẩm Hạo cũng được coi là một thánh thủ Trung y, chỉ là thiếu cơ hội thực hành.

Đến tối, Tống Vĩnh Từ cũng tỉnh lại, cả người tinh thần rõ ràng đã tốt hơn rất nhiều.

Rửa mặt, chải lại tóc, khí chất cả người rõ ràng tinh tế hơn nhiều, giống như viên minh châu được lau đi lớp bụi trần, Thẩm Hạo sáng cả mắt.

Mặc dù Tống Vĩnh Từ vẫn mặc bộ quần áo vải thô, nhưng vẻ đẹp trời sinh không thể che giấu.

Gò má trắng nõn khiến nàng càng thêm thanh lệ thoát tục.

Đặc biệt là khí chất ôn uyển chỉ có ở nữ tử Giang Nam, cùng với ánh mắt dịu dàng như nước, tràn đầy vẻ quyến rũ của phụ nữ phương Đông, vẻ đẹp cổ trang thuần tự nhiên này khiến tim Thẩm Hạo đập nhanh.

Chỉ là, khí huyết không đủ, khiến gò má Tống Vĩnh Từ trắng như

tờ giấy, có một vẻ đẹp bệnh tật, giống như Lâm Đại Ngọc.

Thấy ánh mắt Thẩm Hạo nhìn mình chằm chằm, Tống Vĩnh Từ trong lòng có chút vui mừng, má hơi ửng hồng, dùng tay vuốt lại lọn tóc mai, nhẹ giọng nói: Công tử, đã muộn thế này, người chắc là đói rồi, muốn ăn gì ta giúp người làm.

Thẩm Hạo nói: Không cần, ngươi đi rửa tay đi, rồi có thể ăn cơm.

Chủ yếu là cô nàng này nấu cơm khó ăn quá, ăn không nổi, miệng nhạt như nước ốc.

Vâng, công tử, Tống Vĩnh Từ ngại ngùng gật đầu, xoay người đi.

Bữa tối rất đơn giản, trên đĩa là một món khoai tây xào ớt xanh, cháo loãng, bánh màn thầu, một đĩa dưa chuột trộn và một phần canh sườn.

Đương nhiên, những món này đều là Thẩm Hạo mua đồ ăn ngoài từ nhà hàng.

Nhìn bàn ăn thịnh soạn như vậy, Tống Vĩnh Từ không thể tin nổi, nàng cũng không thấy Thẩm Hạo nấu cơm.

Còn đứng đó làm gì, mau ngồi xuống ăn đi, Thẩm Hạo nhìn Tống Vĩnh Từ đứng bất động, không hài lòng nói.

Công tử, ta là nha hoàn sao có thể cùng người ăn cơm, người cứ ăn trước, ta ở bên cạnh hầu hạ người, Tống Vĩnh Từ mỉm cười nói.

Thẩm Hạo nói: Được rồi, bớt lằng nhằng, ngươi nhớ kỹ, ta bảo đi về đông thì đi về đông, bảo ngươi làm gì thì làm đó.

Nếu không nghe lời, ta sẽ rất không vui.

Thấy vậy, Tống Vĩnh Từ cũng không dám cố chấp nữa, sợ làm Thẩm Hạo nổi giận.

Nàng dùng giọng nói mềm mại đáp: Vâng, công tử.

Thế mới phải chứ, nói rồi, hắn lấy một cái bánh màn thầu đưa cho Tống Vĩnh Từ: Ăn đi.

Hít một hơi thật sâu, Tống Vĩnh Từ trong lòng ngọt như mật.

Gắp một miếng khoai tây, vị chua cay nhẹ và giòn tan, vô cùng ngon miệng.

Tống Vĩnh Từ mắt đẹp sáng lên: Món gì mà ngon vậy.

Trong lòng nàng tràn đầy tò mò về Thẩm Hạo.

Bất kể là hoa quả hay món ăn, đều là những thứ nàng chưa từng thấy.

Từ nhỏ sống ở kinh thành, kinh thành Đại Dương lại ở phía nam, vô cùng phồn hoa.

Tống Vĩnh Từ có thể nói là người từng trải, nhưng trước mặt Thẩm Hạo bỗng nhiên cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé, giống như ếch ngồi đáy giếng chưa từng thấy thế giới bên ngoài.

Thẩm Hạo mỉm cười, không giải thích gì.

Thích ăn thì ăn nhiều vào, những chuyện khác không cần hỏi nhiều.

Lịch sử văn hóa năm ngàn năm của An Lạc, không chỉ truyền thừa văn tự, mà còn truyền thừa cả việc ăn uống.

Từ xưa, cách chào hỏi của người An Lạc không phải là xin chào, mà là ăn cơm chưa.

Chữ ăn này, trong từng câu chữ, đều thể hiện rằng, người An Lạc đã từng nếm trải mùi vị của đói khát.

Vì vậy mới hỏi như vậy.

Hơn nữa, tổ tiên mang về từ nước ngoài những loại rau quả đều

đã được kiểm chứng, không ngon tuyệt đối sẽ không mang về.

Dù sao cũng là cửu tộc nghiêm tuyển, chất lượng đảm bảo.

Một bữa cơm, chủ tớ đều ăn rất vui vẻ.

Sau bữa ăn, Tống Vĩnh Từ ngoan ngoãn đi rửa bát.

Lúc trở về, Thẩm Hạo mệt rã rời.

Cơn buồn ngủ ập đến, hắn nhìn Tống Vĩnh Từ.

Thấy Tống Vĩnh Từ vẫn đứng bất động ở đó, Thẩm Hạo nói: Ngươi định cứ đứng như vậy mãi sao.

Tống Vĩnh Từ vốn đang chờ Thẩm Hạo phân phó, dù sao nghiệp vụ làm nha hoàn cũng chưa quen, vội nói: À, công tử chờ một lát, nô tỳ đi gánh nước ngay.

Thẩm Hạo ngẩn ra, ý của hắn là bảo Tống Vĩnh Từ đi ngủ, không ngờ lại bị đối phương hiểu lầm.

Mặc dù Tống Vĩnh Từ là nha hoàn Thẩm Hạo mua về, nhưng cuộc sống đại lão gia thế này vẫn cần một thời gian để thích ứng, đâu phải vừa bắt đầu đã hiểu ngay.

Xe mới cũng cần phải chạy rốt đa, phải không.

Khoảng nửa giờ sau, Tống Vĩnh Từ bưng một cái chậu đặt bên cạnh Thẩm Hạo, giọng mềm mại nói: Công tử đã vất vả cả ngày rồi, để nô tỳ rửa chân cho ngài.

Thẩm Hạo gật đầu, cũng không từ chối.

Mua nha hoàn về vốn là để hưởng thụ, chứ không phải để cung phụng.

Tống Vĩnh Từ nhẹ nhàng giúp Thẩm Hạo cởi giày rồi đến tất.

Hết sức cẩn thận, nàng đặt một chân của Thẩm Hạo vào chậu,

giọng dịu dàng hỏi: Công tử, nước có vừa không ạ.

Ừm, vừa đủ.

Tống Vĩnh Từ ngọt ngào mỉm cười: Vậy thì tốt quá, công tử cứ ngâm một lát, nô tỳ giúp ngài xoa bóp vai.

Nói rồi, nàng đi ra sau lưng Thẩm Hạo, đôi tay ngọc ngà như búp măng từ từ xoa nắn cho hắn.

Phải nói, lực tay này vừa vặn hoàn hảo, Thẩm Hạo thoải mái nhắm mắt hưởng thụ.

Cái xã hội phong kiến vạn ác này, ta phải phê phán ngươi mới được.

Trong lúc xoa bóp, Tống Vĩnh Từ tò mò hỏi: Công tử, lực tay thế nào ạ.

Thẩm Hạo đáp: Rất tốt, rất hưởng thụ, kỹ thuật không tồi.

Nghe vậy, mặt Tống Vĩnh Từ đỏ bừng: Công tử nói đùa rồi, từ nhỏ nô tỳ theo phụ thân học qua một ít về huyệt vị và xoa bóp, công tử không chê là tốt rồi.

Đương nhiên không chê, ta cảm thấy rất tốt.

Thoải mái.

Thẩm Hạo nhắm mắt hưởng thụ, không nói thêm lời nào.

Ngâm chân được năm phút, Tống Vĩnh Từ bắt đầu nhẹ nhàng xoa bóp chân cho Thẩm Hạo.

Đến khi nước sắp nguội, nàng mới giúp hắn lau khô chân.

Công tử, chờ một lát, nô tỳ đi trải giường.

Ừ, đi đi.

Ít phút sau, giọng của Tống Vĩnh Từ từ trong phòng vọng ra.

Công tử có thể ngủ rồi ạ.

Ta đến đây.

Khi Thẩm Hạo đẩy cửa bước vào, hắn hơi sững sờ, chỉ thấy Tống Vĩnh Từ ánh mắt né tránh, cũng đang nằm trong chăn.

Thẩm Hạo hỏi: Đây là.

Tống Vĩnh Từ nghiêm túc nói: Công tử, nô tỳ là nha hoàn của ngài.

Trong thoáng chốc, Thẩm Hạo vẫn chưa phản ứng kịp.

Xã hội phong kiến thật hại người không ít, nhưng Thẩm Hạo lại khá truyền thống, cũng thích kiểu truyền thống này, điều mà thế giới đô thị hoàn toàn không có.

Đây cũng coi như là hồi tưởng lại lịch sử.

Hắng giọng một tiếng, Thẩm Hạo nói: Cái này. không hay cho lắm.

Công tử, buổi tối ở đây khá lạnh, ngài vừa rửa chân xong đừng để bị cảm, mau vào trong chăn đi.

Tống Vĩnh Từ nói nhỏ như muỗi kêu. nếu không phải Thẩm Hạo tai thính mắt tinh thì chưa chắc đã nghe thấy.

Thẩm Hạo lại cộng thêm Đoán Thể viên mãn, ngâm thuốc tắm gần hai tháng, khí huyết cường tráng.

Bản thân hắn cũng không phải là một người đàn ông thật thà, càng không phải người có tính tự chủ mạnh mẽ.

Không phải cán bộ không chịu nổi thử thách, chỉ là thử thách này quá khó.

Chương 22

Nhưng vừa chạm tay vào, nhiệt tình đã giảm đi một nửa, hắn lắc đầu nói: Thôi bỏ đi, thân thể ngươi yếu như vậy, lại còn đang đến tháng, không vội, đồ tốt không sợ muộn.

Công tử, thân thể nô tỳ không sao đâu.

Tống Vĩnh Từ lí nhí nói.

Khụ, khụ, hồ đồ, sao có thể được, nhưng cũng không phải là không có cách.

Thẩm Hạo ho khan nói.

Cách gì ạ.

Vừa rồi thủ pháp xoa bóp của ngươi không tệ, đổi chỗ khác xem tay nghề thế nào.

Công tử, nô tỳ không biết có đúng không.

A, đúng, đúng, đúng.

Công tử, nô tỳ đi rửa mặt.

Ừ, đi đi.

Lúc này, trăng đã lên cao.

Mặt trăng của thế giới này sáng như mặt trăng mà Thẩm Hạo thấy lúc nhỏ, tựa như ban ngày.

Mà trong phòng, Thẩm Hạo cũng có chút buồn ngủ, chưa đầy một phút đã ngủ thiếp đi.

Nằm trong lòng Thẩm Hạo, Tống Vĩnh Từ nghe tiếng thở đều đều của hắn, tâm trạng vui vẻ một cách khó tả.

Một cảm giác an toàn chưa từng có trào dâng trong lòng.

Mặc dù Thẩm Hạo đã ngủ, nhưng Tống Vĩnh Từ vẫn sột soạt mặc lại quần áo rồi bước ra ngoài.

Giấc ngủ này, Thẩm Hạo ngủ rất thoải mái, Tống Vĩnh Từ cũng ngủ ngon một cách lạ thường.

Sáng hôm sau, Thẩm Hạo một mình đến cổng huyện nha.

Lúc này, trước cổng nha môn đã tụ tập gần trăm người.

Có người cầm đao, có người cầm kiếm, còn có người cầm lang nha bổng.

Ai nấy trông cũng đều vô cùng dữ tợn.

Sự xuất hiện của Thẩm Hạo không gây ra gợn sóng nào.

Khoảng chín giờ, hơn ba trăm binh sĩ mặc giáp trụ chạy bộ tới.

Dương Quan trấn là nơi giao thông trọng yếu, vì vậy nơi này có tổng cộng ba doanh tuần phòng.

Mỗi doanh năm trận, mỗi trận có một trăm binh sĩ.

Có một vị tổng tuần trưởng.

Lát sau, một trận tiếng vó ngựa truyền đến, một người đàn ông mặt mày thanh tú, tuổi chừng bốn mươi, cưỡi ngựa, mặc khôi giáp, tay cầm một thanh Cửu Hoàn Đao, trông khá uy phong lẫm liệt.

Người đàn ông xuống ngựa, ánh mắt sắc bén quét quanh một vòng, rồi nói: Ta là tổng tuần Dương Quan trấn Triệu Sấm, mục đích hôm nay chính là san bằng Lưu gia trại.

Các vị đã gia nhập đội ngũ tiễu phỉ, tại đây, ta muốn cảnh cáo các vị.

Nếu trong lúc tiễu phỉ, có kẻ nào lùi bước hoặc tung tin đồn nhảm

làm ảnh hưởng quân tâm, giết không tha.

Các vị có dị nghị gì không.

Không có.

Mọi người thưa thớt đáp lại.

Triệu Sấm liếc nhìn mọi người, cũng không kỳ vọng quá nhiều.

Trong mắt y, những người này chẳng qua chỉ để cho đủ số, là một đám ô hợp.

Giờ lành đã đến, xuất phát.

Theo một tiếng ra lệnh, Thẩm Hạo cũng đi theo đội ngũ ra ngoài thành.

Tiếp đó, Thẩm Hạo liền lộ vẻ mặt khổ sở, bởi vì Lưu gia trại cách đây gần hai mươi cây số.

Đội nắng gắt, đi bộ ròng rã hơn ba tiếng đồng hồ.

May mà Thẩm Hạo đã Đoán Thể viên mãn, nếu không thì hai chân đã đi phế rồi.

Lần này, Thẩm Hạo cũng nghiệm chứng được thực lực của mình, bất kể là sức mạnh, tốc độ hay sức bền đều tăng cường rất nhiều.

Bây giờ bảo Thẩm Hạo tham gia marathon, hắn cũng có tự tin giành giải nhất.

Khoảng sáu giờ, đã đến chiều, đội ngũ mới tới chân núi của Lưu gia trại.

Triệu Sấm ra lệnh: Nghỉ ngơi tại chỗ, ba giờ sau, nhân lúc trời tối tấn công Lưu gia trại.

Rõ.

Trong khi đó, Dương Quan trấn tiễu phỉ rầm rộ như vậy, Lưu gia

trại cũng đã nhận được tin tức.

Toàn bộ thành viên đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

Đại đương gia của Lưu gia trại, Lưu Bảo Sơn, triệu tập mọi người tại đại sảnh để thương nghị cách đối phó lần này.

Các ngươi nói xem, chúng ta nên đối phó thế nào.

Tam đương gia Trần Đại Hổ nói: Hay là xuống núi tập kích, tiên hạ thủ vi cường.

Nhị đương gia Chu Hải Hồ vẻ mặt khinh bỉ nói: Ngu xuẩn, Lưu gia trại chúng ta cộng lại cũng chỉ có tám mươi người, ngay cả binh khí cũng không đủ, làm sao đối mặt với binh lính triều đình toàn thân mặc giáp.

Còn tiên hạ thủ vi cường.

Giao chiến với quân chính quy trên đồng bằng, đây không phải là tìm chết sao.

Một đợt xung kích là tan nát hết.

Tam đương gia Trần Đại Hổ hừ lạnh một tiếng: Vậy ngươi nói xem nên làm thế nào.

Không thể đối đầu trực diện, đánh được thì giữ, đánh không lại thì sớm rút lui.

Nhị đương gia Chu Hải Hồ nói.

Nghe vậy, Lưu Bảo Sơn thấy mọi người không nói gì, bèn lên tiếng: Ý của Hải Hồ không tồi, nhưng chạy cái gì mà chạy, đây là đại bản doanh của chúng ta, khó khăn lắm mới tích góp được chút gia sản không thể để mất được.

Dương Quan trấn cũng chỉ có ba doanh tuần phòng, hơn trăm người, Lưu gia trại chúng ta dễ thủ khó công, chỉ cần chúng ta tử thủ,

bọn chúng có thể làm gì được.

Nhưng đại đương gia, nghe nói lần này dẫn binh là tổng tuần trưởng Triệu Sấm, người này là Hậu Thiên bát trọng, bộ Cửu Liên Hoàn Đao Pháp của y đại khai đại hợp, sắc bén vô cùng, chúng ta vẫn nên tẩu vi thượng sách.

Lưu Bảo Sơn hừ lạnh nói: Ta, Lưu Bảo Sơn, cũng là Hậu Thiên lục trọng, Thanh Phong Kiếm Pháp của Lưu gia ta há lại sợ y.

Nghe vậy, nhị đương gia Chu Hải Hồ cũng im miệng không nói.

Trong lòng có chút không tin, Thanh Phong Kiếm Pháp tuy lợi hại, nhưng ngươi, Lưu Bảo Sơn, học nghệ không tinh.

Triệu Sấm nổi tiếng là cao thủ, trước đây còn là ngự lâm quân ở kinh thành.

Vì là tâm phúc của Tuyên Đế, tân hoàng Dương Văn Đế mới đày y đến đây, thực lực phi phàm, cùng cảnh giới không có đối thủ.

Nhìn dáng vẻ không coi ra gì của Lưu Bảo Sơn, Chu Hải Hồ thầm than trong lòng, đi theo một thủ lĩnh không có đầu óc, kết cục chính là cái chết.

Lúc này hắn đã có ý định rút lui.

Chu Hải Hồ không có bản lĩnh gì khác, chỉ có một bản lĩnh là chạy rất nhanh.

Giỏi nhất là khinh công, không vượt quá một đại cảnh giới thì căn bản không đuổi kịp hắn.

Những người khác cũng bắt đầu tâng bốc Lưu Bảo Sơn.

Theo lệnh của Lưu Bảo Sơn, thổ phỉ Lưu gia trại bắt đầu chuẩn bị chiến đấu.

Thẩm Hạo vốn định nhân lúc trời tối, chuồn là thượng sách, tiếc là

không có cơ hội, xung quanh đều có binh lính canh gác.

Với tốc độ của Thẩm Hạo, chạy chắc chắn không thoát, lại thêm cả ngày chưa ăn gì, đói đến sôi cả ruột gan, dứt khoát quay về thế giới hiện thực luôn.

Ngồi trên ghế sô pha, Thẩm Hạo gọi một phần gà om, vừa ăn vừa chửi.

Chó chết thật, đi tiễu phỉ mà cũng không lo cơm nước, còn cho lính canh gác, đây chẳng phải là coi chúng ta như bia đỡ đạn sao.

Mẹ nó, nghĩ hay thật.

Thẩm Hạo thật muốn cho y một phát súng, để y biết thế nào là lợi hại.

Mười mấy phút sau, gà om được giao tới.

Giao hàng ở huyện thành nhỏ đúng là nhanh thật.

Ăn no uống đủ, Thẩm Hạo nằm trên sô pha lướt Douyin một lúc, mơ mơ màng màng ngủ một giấc, rồi mới lại đến dị giới.

Lúc này, Thẩm Hạo tinh thần gấp trăm lần, không mệt mỏi như những người khác.

Khoảng bảy giờ tối, Triệu Sấm ra lệnh tấn công.

Nghe vậy, Thẩm Hạo hừ lạnh một tiếng, nhân lúc không ai để ý liền trốn vào trong không gian.

Bán mạng cho đám người này, đừng có mơ.

Tuy nhiên, trốn trong không gian, chỉ có thể cảm nhận được tình hình trong phạm vi một mét xung quanh.

Lúc này, Triệu Sấm lệnh cho người điểm danh.

Khi phát hiện thiếu một người, y lập tức nhíu mày.

Các ngươi không thấy có người chạy trốn sao.

Không có.

Người này, xem ra là một cao thủ khinh công, tạm thời không cần quan tâm, tấn công Lưu gia trại trước.

Rõ.

Khoảng nửa giờ sau, Thẩm Hạo cảm thấy không còn ai, lúc này mới ra ngoài.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo lại đi một vòng, từ một con đường nhỏ ở hậu sơn đi lên.

Đối với Lưu gia trại này, Thẩm Hạo vô cùng quen thuộc.

Đi được nửa đường, hắn nghe thấy tiếng la hét chém giết.

Lưu gia trại cũng lửa cháy ngút trời, hiển nhiên quân triều đình đã ra lệnh phóng hỏa.

Từ thế giới hiện thực tiến vào không gian, thế giới hiện thực không đứng yên, dị giới đứng yên.

Từ dị giới tiến vào không gian, dị giới không đứng yên, thế giới hiện thực đứng yên.

Chương 23

Thế giới nào tiến vào không gian thì thế giới đó không đứng yên.

Men theo con đường nhỏ, Thẩm Hạo đi khoảng mười phút.

Bỗng nhiên, hắn nghe thấy phía trước có tiếng la hét chém giết.

Lập tức trong lòng kinh hãi, vội vàng nấp vào chỗ tối quan sát.

Dưới ánh lửa, Thẩm Hạo phát hiện hai người đang giao đấu, một người là nam tử khoảng ba mươi tuổi, theo ký ức của Lưu Đại Bưu, người này là nhị đương gia Chu Hải Hồ, khinh công thân pháp cao siêu.

Người còn lại là một nữ nhân mặc đồ đen, đội nón che mặt.

Mà chiếc nón đó Thẩm Hạo rất quen thuộc, chính là Văn Nhân Y Y đã lấy của mình hai trăm lượng bạc hôm đó.

Cả hai người tốc độ đều rất nhanh, chỉ khi ở gần ánh lửa, Thẩm Hạo mới có thể lờ mờ nhìn thấy chút bóng dáng.

Thân pháp này, nhìn mà Thẩm Hạo có chút ngưỡng mộ.

Lúc này, Thẩm Hạo cuối cùng cũng xác nhận nữ nhân này chính là Văn Nhân Y Y.

Mà con đường nhỏ này, lúc trước Thẩm Hạo cũng đã vẽ ra, cho nên quan phủ biết.

Rõ ràng, tổng tuần phòng Triệu Sấm kia, làm rùm beng như vậy, chính là để tấn công chính diện thu hút địch nhân, còn Văn Nhân Y Y này từ đường nhỏ bao vây.

Hai người dây dưa với nhau, rất rõ ràng nhị đương gia Chu Hải Hồ không phải là đối thủ của Văn Nhân Y Y.

Hắn liên tục bị ép đánh, chỉ là khinh công lợi hại hơn một chút, nhưng bị Văn Nhân Y Y quấn lấy cũng không chạy thoát được.

Ước chừng một tuần trà, nội lực của Chu Hải Hồ tiêu hao quá độ, tốc độ dần dần chậm lại.

Trên mặt cũng hiện rõ vẻ lo lắng vô cùng.

Bởi vì một khi tốc độ chậm lại, cách cái chết cũng không xa.

Quả nhiên, chưa đến mười chiêu, Chu Hải Hồ bị một kiếm xuyên tim, trực tiếp đi đời nhà ma.

Giết xong nhị đương gia, Văn Nhân Y Y không dừng lại mà bay về phía sơn trại.

Ngay khoảnh khắc Văn Nhân Y Y biến mất, Thẩm Hạo liền chọn trốn vào trong không gian, đối phương là cao thủ, hắn không dám cược.

Nghĩ đến trong phim ảnh cao thủ đều tai thính mắt tinh, Thẩm Hạo cũng không chắc mình có bị lộ hay không, tóm lại cẩn thận vẫn hơn.

Quả nhiên, ngay khi Thẩm Hạo vừa trốn vào không gian không lâu, Văn Nhân Y Y từ phía sau vòng lại.

Văn Nhân Y Y vừa hay dừng lại ở vị trí của Thẩm Hạo.

Kỳ lạ, vừa rồi rõ ràng nghe thấy có tiếng bước chân ở đây, sao lại biến mất rồi.

Thẩm Hạo trốn trong không gian cũng cảm nhận được Văn Nhân Y Y, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, mẹ nó may mà chạy nhanh.

Tìm kiếm một lúc lâu, Văn Nhân Y Y cũng không tìm thấy người, trong lòng có chút cảnh giác.

Lần này nàng đến tiêu diệt Lưu gia trại, thứ nhất là để đổ tội cho Lưu gia đã giết Tống Hữu Lễ, thứ hai là muốn hỏi ra viên yêu đan của

Lưu gia.

Vừa rồi sở dĩ tốn công sức mới hạ được Chu Hải Hồ, chủ yếu là vì nghe thấy bên này có động tĩnh, động tác có chừa lại đường lui để phòng bất trắc.

Nếu toàn lực ra tay, Chu Hải Hồ này mấy chiêu đã bị chém rồi.

Văn Nhân Y Y tìm kiếm toàn bộ trong phạm vi ba dặm, cũng không phát hiện ra người nào.

Khinh công của người này lại cao siêu đến vậy, cũng không biết có mục đích gì.

Lẽ nào cũng vì yêu đan.

Nghĩ ngợi một lúc, nàng dứt khoát không quan tâm nữa, mũi chân điểm nhẹ, thân hình lóe lên giữa rừng cây, biến mất trong sơn trại.

Trốn trong không gian, đợi khoảng nửa giờ, Thẩm Hạo mới ra ngoài.

Nhìn quanh bốn phía không thấy ai, hắn mới lẻn lên sơn trại.

Nhìn thi thể của nhị đương gia Chu Hải Hồ đang nằm thẳng cẳng, Thẩm Hạo thu thi thể hắn vào không gian.

Lúc này, toàn bộ sơn trại, dưới sự giáp công của Văn Nhân Y Y và Triệu Sấm, đã hoàn toàn bị chiếm lĩnh.

Thẩm Hạo cũng ra vẻ đi theo đại đội.

Rất nhanh, mấy chục tên thổ phỉ đều bị trói lại, đại đương gia Lưu Bảo Sơn cũng bị trói gô.

Mà, Văn Nhân Y Y lại không có ở đó, xong việc liền phủi áo ra đi, giấu sâu công danh.

Triệu Sấm ra lệnh cho binh sĩ dưới trướng, đem toàn bộ lương

thực và vàng bạc châu báu của Lưu gia trại dọn sạch.

Phải nói, những năm nay tài sản mà Lưu Bảo Sơn tích lũy thật không ít.

Riêng vàng bạc, tổng giá trị đã hơn ba vạn lượng, còn có không ít lương thực và dược liệu, cũng như không ít phụ nữ nhà lành.

Triệu Sấm hài lòng gật đầu, có được những chiến lợi phẩm này, cuối cùng cũng không uổng công một chuyến.

Đợi sau khi vơ vét xong, Triệu Sấm ra lệnh: Đốt trụi toàn bộ sơn trại cho ta.

Rõ.

Lưu Bảo Sơn bị bắt ở bên cạnh không phục nói: Ta chỉ muốn biết làm sao các ngươi biết con đường nhỏ ở hậu sơn kia.

Triệu Sấm hừ lạnh một tiếng: Hừ, lũ sơn tặc quèn, cũng dám chống lại triều đình, lát nữa sẽ tiễn ngươi xuống địa ngục.

Rất nhanh, Lưu Bảo Sơn bị Văn Nhân Y Y đưa đi.

Nhìn nữ tử áo đen trước mặt, Lưu Bảo Sơn nói: Các hạ vì sao phải đuổi cùng giết tận.

Văn Nhân Y Y hỏi: Yêu đan đâu.

Lưu Bảo Sơn hừ lạnh nói: Không biết, bây giờ phủ của ta đã bị Lý Chí Khôn chiếm rồi, ngươi nên hỏi hắn.

Để xem ngươi cứng miệng được đến bao giờ.

Chưa đến mười phút, lúc Lưu Bảo Sơn được đưa về thì đã chết, trên người thê thảm vô cùng, hiển nhiên đã chịu trọng hình.

Thấy vậy, Triệu Sấm lập tức ra lệnh: Người đâu, đem đám thổ phỉ này xử tử tại chỗ.

Rõ.

Theo một tiếng ra lệnh của Triệu Sấm, binh sĩ dưới trướng không nói hai lời, trường thương trong tay liền đâm tới.

Đám thổ phỉ này thậm chí còn chưa kịp cầu xin tha mạng.

Các ngươi, chôn hết những thi thể này đi.

Vâng.

Những người khác cùng đi tiễu phỉ không dám nói lời thừa, đều ngoan ngoãn khiêng thi thể.

Thẩm Hạo cũng trà trộn trong đó.

Mọi người đồng tâm hiệp lực, đào một cái hố lớn, rồi mỗi người kéo một thi thể ném vào.

Nhân lúc mọi người không để ý, Thẩm Hạo cũng thu thi thể của Lưu Bảo Sơn vào.

Làm xong việc, trời đã tờ mờ sáng, gà trống cũng bắt đầu gáy.

Mọi người có mặt đều vừa mệt vừa đói, chỉ có Thẩm Hạo vẫn tinh thần phấn chấn như vậy.

Triệu Sấm hừ lạnh một tiếng: Xong việc, xuống núi tự đi lĩnh thưởng.

Nói xong, y phất tay, dẫn binh lính dưới trướng rời đi trước.

Mọi người lúc này mới bắt đầu chửi rủa.

Mẹ kiếp, không cho ăn thì thôi, còn bắt lão tử làm cu li, đúng là một lũ súc sinh.

Chó chết, lũ trời đánh thánh vật.

Hừ, mẹ nó, mệt cả ngày cả đêm chết lão tử rồi, lần sau chuyện này đứa nào đi là chó.

Ta đi trước đây, nhanh lĩnh thưởng, nếu không đám sai nha chó chết này lại giở trò.

Đúng đúng, ta cũng đi, nếu không lĩnh được tiền thì công cốc cả.

Nhìn bóng lưng vội vã rời đi của mọi người, Thẩm Hạo ngược lại không vội.

Hắn tìm một nơi không có người, tiến vào không gian, bắt đầu kiểm kê thu hoạch lần này.

Lúc này, trong không gian, thi thể của nhị đương gia Chu Hải Hồ và Lưu Bảo Sơn đã bị không gian thôn phệ, để lại một mảng sương mù lớn.

Tiếp đó, ký ức ồ ạt ập đến như sóng thần.

Đầu tiên là của nhị đương gia Chu Hải Hồ, người này từ nhỏ sống ở kinh thành Đại Dương vương triều, là một thần trộm chính hiệu, suốt ngày trộm gà bắt chó, chuyên làm việc trộm cắp đào mộ.

Hai năm trước, trộm một ngôi mộ cổ, từ bên trong phát hiện một bản bí tịch.

Khinh Hồng Tuyệt Ảnh là khinh công thượng thừa hiếm thấy trong võ lâm.

Người luyện kỹ năng này mũi chân điểm đất, có thể bay vọt lên trời, thân thể như làn khói nhẹ bay thẳng lên, chỉ cần bảy tám lần nhảy vọt đã ra xa mấy chục trượng.

Chu Hải Hồ trong hai năm cũng chỉ học được đến nhập môn, dù vậy đã vô cùng lợi hại.

Khinh Hồng Tuyệt Ảnh tuy lợi hại, nhưng tiêu hao nội lực cũng lớn, nguyên nhân chủ yếu là vì nội lực của Chu Hải Hồ không mạnh, không thể chống đỡ quá lâu.

Bởi vì ngôi mộ khai quật là mộ tổ của một thế gia đại tộc, nên bị truy nã, chỉ có thể tạm thời trốn ở đây.

Hấp thu xong ký ức của Chu Hải Hồ, tiếp theo là ký ức của Lưu Bảo Sơn.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là, công pháp mà Lưu Bảo Sơn biết lại là Thanh Phong Kiếm Pháp gia truyền.

Kiếm pháp bao gồm cả nội công tâm pháp và thân pháp, cũng được coi là công pháp hạng hai.

Người luyện thi triển theo thế, hồn nhiên thiên thành, đi theo đường lối khinh linh, tổng cộng hai mươi hai thức, càng lúc càng nhanh.

Lưu Bảo Sơn từ tám tuổi bắt đầu tu tập, nhưng vì tư chất bình thường, đến bây giờ Thanh Phong Kiếm Pháp cũng chỉ mới đạt cảnh giới tiểu thành, xa không bằng phẩm cấp của Khinh Hồng Tuyệt Ảnh của Chu Hải Hồ.

Ngay cả Thẩm Hạo cũng không ngờ, Chu Hải Hồ này lại có bí tịch như vậy, chỉ là một mực giấu rất kỹ, chưa từng nhắc đến.

Đồng thời, từ trong ký ức của Lưu Bảo Sơn, Thẩm Hạo biết được một tin tức.

Chương 24

Tổ tiên của Lưu Bảo Sơn lại còn có một viên yêu thú nội đan, ở trong thư phòng của tổ trạch Lưu gia.

Đó là để chuẩn bị cho hắn từ Tiên Thiên đột phá Chân Nguyên, là bảo vật có giá trị nhất của Lưu gia.

Một khi đột phá Chân Nguyên cảnh, Lưu gia sa sút của bọn họ liền có thể quật khởi trở lại, chỉ tiếc là, Lưu Bảo Sơn đến chết cũng không đột phá được Tiên Thiên, không có thiên phú đó.

Bởi vì ở thế giới này, từ Tiên Thiên đột phá đến Chân Nguyên, cần phải có yêu thú nội đan.

Hơn nữa không chỉ cần yêu thú nội đan, mà còn phải là yêu thú nội đan cùng thuộc tính, điều này càng khó hơn.

Trong những manh mối này, còn có một số truyền thuyết, trong đó có nhắc đến Linh Đan cảnh trong truyền thuyết.

Chân Nguyên có thể đạp phi kiếm phi hành, Linh Đan cảnh có thể ngự không phi hành, thông tin chỉ là vài lời ít ỏi.

Chỉ nói nơi này không thích hợp tu luyện, nơi duy nhất thích hợp tu luyện là Thiên Vũ hoàng triều, nơi đó có rất nhiều Chân Nguyên cảnh.

Thẩm Hạo đại khái hiểu ra, nơi này chỉ là tiểu học, Thiên Vũ hoàng triều chính là đại học.

Đồng thời, Thẩm Hạo cũng biết được cách lợi dụng khí để thông huyệt thông kinh, thông mạch, làm thế nào để cảm nhận được luồng thanh dương chi khí trong cơ thể người.

Lượng ký ức khổng lồ khiến Thẩm Hạo đầu óc quay cuồng.

Một giờ sau mới hồi phục lại.

Lắc lắc đầu, hắn bắt đầu bình tâm tĩnh khí, dựa theo ký ức của Lưu Bảo Sơn bắt đầu dẫn đạo khí huyết chi lực thông kinh, thông mạch.

Đột nhiên, Thẩm Hạo trong lòng chấn động.

Hắn phát hiện mình dựa theo ký ức của Lưu Bảo Sơn, vận chuyển Thanh Phong Quyết, trong cơ thể lại có một luồng nội lực không yếu hơn Hậu Thiên tam trọng.

Luồng nội lực này, lại phảng phất như tự sinh ra trong cơ thể, như cánh tay chỉ huy, vô cùng nghe lời.

Không kịp suy nghĩ nhiều, Thẩm Hạo vội vàng ổn định tâm thần, bắt đầu dẫn đạo nội lực tu luyện.

Một giờ sau, Thẩm Hạo tỉnh lại từ trong nhập định.

Trong lòng có chút kinh hỉ.

Cuộc đời của hai người như một bộ phim lướt qua, chỉ để lại năng lực và ký ức chính, thật không tồi.

Không ngờ, lần này không gian hấp thu thi thể của Lưu Bảo Sơn và Chu Hải Hồ, không chỉ kế thừa ký ức của hai người, mà còn nhận được thêm nội lực.

Mà không gian này giống như một bộ lọc lớn, tinh luyện nội lực, những nội lực này tinh thuần vô cùng, giống như là do chính Thẩm Hạo khổ tu nhiều năm mà có được.

Hiện tại, thực lực của Thẩm Hạo đã đột phá cảnh giới Đoán Thể, trở thành cao thủ Hậu Thiên, hơn nữa còn là cao thủ Hậu Thiên tam trọng.

Nội lực tinh thuần, ở tam trọng thiên tuyệt đối không có đối thủ.

Không chỉ vậy, Thẩm Hạo còn có ký ức của hai người, nói cách khác, Thẩm Hạo không chỉ tinh thông khinh công Khinh Hồng Tuyệt Ảnh của Chu Hải Hồ, mà còn kế thừa nội công tâm pháp và kiếm pháp Thanh Phong Kiếm Pháp của Lưu Bảo Sơn.

Một bước trở thành cao thủ Hậu Thiên.

Mấu chốt là, Lưu Bảo Sơn trước đây là cao thủ Hậu Thiên lục trọng, những cảnh giới này Thẩm Hạo cũng hiểu rõ, tương đương với không có ngưỡng cửa đột phá.

Khinh Hồng Tuyệt Ảnh Chu Hải Hồ chỉ mới nhập môn đã lợi hại như vậy, nếu tiểu thành, đại thành há chẳng phải còn lợi hại hơn.

Điều càng khiến Thẩm Hạo kinh ngạc là, tổng tuần phòng Triệu Sấm giao thủ với Lưu Bảo Sơn, lại là Hậu Thiên bát trọng, hơn nữa đao pháp sắc bén, thế lớn lực trầm, Lưu Bảo Sơn căn bản không phải đối thủ.

Mà cho dù là Hậu Thiên bát trọng như Triệu Sấm, đối mặt với nữ tử áo đen cũng là tất cung tất kính.

Bất kể là thân phận hay thực lực, đều mạnh mẽ vô cùng.

Sau đó, Thẩm Hạo cũng không quan tâm nữa.

Dù sao những chuyện này cũng không liên quan đến hắn, hắn có được thứ mình muốn là được.

Viên yêu đan kia ở trong thư phòng của Lưu gia, mà Lưu gia, lại ở Dương Linh phủ cách đây gần một trăm cây số.

Tuy nhiên, tạm thời Thẩm Hạo chỉ là một tiểu lâu la Hậu Thiên tam trọng, yêu đan đối với hắn hiệu quả không lớn lắm, cũng không vội sử dụng.

Mặc dù nội công tâm pháp trong Thanh Phong Kiếm Pháp của Lưu

Bảo Sơn chỉ là tiêu chuẩn hạng hai, nhưng có không gian này, tương đương với có thêm một cái Hấp Tinh Đại Pháp, hơn nữa còn an toàn không độc hại.

Điều này khiến Thẩm Hạo cảm thấy rất hài lòng.

Trước đây, Thẩm Hạo vẫn luôn cho rằng, không gian hệ thống này chỉ phản hồi ký ức của thi thể, chỉ riêng điểm này đã đủ bá đạo rồi.

Không ngờ, theo thực lực của thi thể ngày càng lợi hại, lại còn có thể hồi quỹ cho Thẩm Hạo nội lực tinh thuần.

Hấp thu tất cả ký ức, Thẩm Hạo có chút phấn khích.

Hắn không thể chờ đợi được mà thi triển Khinh Hồng Tuyệt Ảnh, tốc độ rất nhanh, trong mấy lần lóe lên, đã cách xa một trăm mét.

Vui mừng quá đỗi, Thẩm Hạo không nhịn được thầm cười: Ha ha, bây giờ mà đi giao hàng, vua đơn hàng không phải ta thì còn là ai.

Tự trêu chọc một phen, tâm trạng Thẩm Hạo vô cùng tốt.

Vốn định tiếp tục ném hết những thi thể kia vào, nhưng theo ký ức đều là những kẻ bình thường, không có giá trị, thôi bỏ đi.

Hậu Thiên tam trọng ở đại lục này không là gì, nhưng ở thế giới hiện thực thì chính là sự tồn tại vô địch như vũ khí hạt nhân.

Đương nhiên, vẫn không chống lại được đạn và pháo, nhưng tiền đề là phải bắn trúng.

Đừng nói Hậu Thiên tam trọng, chỉ là một binh sĩ tinh nhuệ giỏi súng pháp, cũng phải cần mấy trăm cảnh sát vũ trang mới được.

Thẩm Hạo nhớ có một binh vương phản bội, hơn sáu ngàn quân cảnh vây công, còn bị phản sát không ít.

Hấp thu ký ức của Lưu Bảo Sơn, Thẩm Hạo cũng biết điểm huyệt rồi, cuối cùng không còn là gà yếu nữa.

Thẩm Hạo từ nhỏ xem phim võ hiệp lớn lên, tự nhiên cũng hướng tới những môn võ học thần kỳ này.

Tiếp đó, trong niềm vui sướng, Thẩm Hạo lại luyện một lần Thanh Phong Kiếm Pháp, do không có kiếm, chỉ có thể dùng cành cây thay thế.

Múa một lượt, tổng cảm thấy không có gì thú vị.

Xem ra phải kiếm một thanh kiếm.

Theo ký ức, về vũ khí phàm gian, công nghệ rèn đúc của thế giới này, chắc chắn không bằng thế giới hiện thực.

Bất kể là kiểu dáng hay chất lượng đều kém xa.

Vì vậy, Thẩm Hạo quay trở về thế giới hiện thực.

Trực tiếp mở điện thoại bắt đầu tìm kiếm kiếm.

Ở thế giới hiện thực, thanh kiếm nổi tiếng nhất mà Thẩm Hạo từng nghe qua chính là Long Tuyền bảo kiếm.

Từ xưa đến nay, bảo kiếm là vật cát tường trấn trạch trừ tà, hóa sát sinh vượng, chỉ có hoàng cung đại điện, phủ đệ quý tộc mới bày trí.

đến ngày nay, bảo kiếm là niềm kiêu hãnh trong lĩnh vực sưu tầm nghệ thuật, sưu tầm để tăng giá trị, chỉ có tăng không có giảm.

Mở tìm kiếm, nhìn Long Tuyền bảo kiếm, kiểu dáng thật sự không tồi, càng nhìn càng thích.

Tuy nhiên, giá của kiếm Long Tuyền từ cao cấp đến thấp cấp đều có, không đồng đều.

Ngay cả loại hơn hai trăm tệ, đặt ở dị thế giới cũng là kiếm tinh phẩm, giá trị không nhỏ.

Mà Thẩm Hạo xem là loại kiếm Long Tuyền cao cấp từ ba ngàn tệ trở lên.

Một thanh kiếm tốt, chủ yếu phụ thuộc vào hai phương diện. một là vật liệu tốt, hai là công nghệ tốt, mà công nghệ tốt hay xấu chủ yếu phụ thuộc vào tâm thái của người thợ, làm chậm ra hàng tinh xảo, mười năm mài một thanh kiếm.

Chọn lựa một lúc lâu, Thẩm Hạo để ý một thanh bảo kiếm giá 8888 tệ, thật sự rất ngầu.

Tuy nhiên, sau khi tư vấn mới biết, kiếm này chưa được mài lưỡi.

Chủ tiệm nói với Thẩm Hạo, sau khi mài lưỡi thì không thể gửi bưu điện.

Loại trường kiếm này một khi đã mài lưỡi sẽ thuộc về dao cụ bị kiểm soát.

Mua bán dao cụ bị kiểm soát là hành vi vi phạm pháp luật, sẽ bị xử lý theo tội danh mang theo dao cụ bị kiểm soát trái phép.

Theo quy định của pháp luật là sẽ bị tịch thu và phạt tiền, trường hợp nghiêm trọng có thể bị tạm giữ hình sự.

Không chỉ người mua phạm pháp, mà người bán cũng gặp xui xẻo.

Ở đây có loại thép cacbon cao, có loại sắt thiên thạch, sắt thiên thạch đắt hơn, phải ba vạn.

Sắt thiên thạch nguyên chất.

Nghe có vẻ cao cấp, Thẩm Hạo không nhịn được hỏi thêm một câu.

Đương nhiên là không phải, chỉ là mảnh vụn sắt thiên thạch, trước đây hiếm, bây giờ không hiếm, ở Tân Cương rất nhiều.

Chương 25

Tuy nhiên, kiếm được rèn từ sắt thiên thạch và thép, độ dẻo dai tốt, cường độ cao.

Nếu một thanh kiếm sắt thiên thạch được nung chảy và một thanh kiếm sắt thiên thạch được cắt mài va vào nhau, thì thanh kiếm sắt thiên thạch đã qua nung chảy sẽ nhỉnh hơn một chút.

Thanh ba vạn này chính là loại đã qua nung chảy, qua 16000 lớp gấp rèn, mài giũa thượng đẳng, chưa mài lưỡi.

Thẩm Hạo xem mà lòng nóng rực, gật đầu nói: Được, anh gửi địa chỉ đi, tôi đích thân đến xem, nếu thích tôi mua hai thanh.

Hiện tại, Thẩm Hạo không thiếu tiền, thích là mua.

Kệ nó là sắt thiên thạch, thép cacbon cao hay thép mangan cao, Thẩm Hạo chủ yếu là thích.

Không nói hai lời, trực tiếp đặt vé máy bay.

Ngày hôm sau, chủ tiệm không ngờ Thẩm Hạo thật sự đến.

Cũng không nói nhiều lời, trực tiếp dẫn Thẩm Hạo vào lò rèn của mình.

Thẩm tiên sinh, thanh này chính là sắt thiên thạch đã qua nung nóng.

Những thanh đao kiếm này đều là thép T10, là thép công cụ cacbon, hàm lượng cacbon 1% thuộc về thép cacbon cao.

Thẩm Hạo vừa nghe ông chủ giới thiệu, vừa xem kiếm.

Hai thanh này là đắt nhất ở đây của tôi, Thái Sơ kiếm, Thanh Liên kiếm.

Đều là sắt thiên thạch, ba vạn một thanh, kích thước đều giống nhau, tổng chiều dài kiếm 102cm, lưỡi kiếm 71cm, dày 0,5mm, nặng ba cân.

Thẩm Hạo trực tiếp rút Thanh Liên kiếm ra, cầm trong tay, cảm giác rất tốt.

Tùy ý múa một đường kiếm, nhẹ nhàng thoải mái, thủ pháp vô cùng phong độ.

Ông chủ xem mà mắt tròn mắt dẹt, giơ ngón tay cái lên nói: Cao thủ a, không ngờ Thẩm tiên sinh lại là một cao thủ võ thuật, ngài tốt nghiệp trường võ phải không.

Thẩm Hạo không giải thích, mà nhìn sang một thanh kiếm khác, chuôi kiếm màu vàng kim, vỏ kiếm nạm không ít bảo thạch, vô cùng đẹp mắt.

Ông chủ cười nói: Thanh kiếm này, tên là Thần Phong, một vạn hai một thanh.

Thẩm Hạo hỏi: Có thể mài lưỡi không.

Ông chủ lắc đầu nói: Cái này thật sự là phạm pháp, hơn nữa, thanh kiếm này ngài làm sao mang đi được.

Thẩm Hạo nói: Thái Sơ kiếm, Thanh Liên kiếm, Thần Phong kiếm, ba thanh này tôi lấy hết.

Ông chủ vẻ mặt vui mừng: Vậy cũng không phải là không được, nhưng nếu kiếm của ngài bị tịch thu, đừng có trách tôi.

Trong tình hình chung, kiếm bị tịch thu, cũng sẽ không có ai đi truy cứu bên mài lưỡi, hai người lại không cùng một tỉnh.

Thẩm Hạo cười nói: Ngươi nghĩ một người có thể bỏ ra mấy vạn tệ để mua ba thanh kiếm về chơi, lại sợ bị bắt sao.

Ông chủ sững sờ, rồi giơ ngón tay cái lên: Quên mất, ngài chắc chắn có bối cảnh.

Ngài xem, thanh toán tiền mặt hay quét mã.

Quét mã đi.

Đinh.

Tài khoản WeChat nhận 72000 tệ.

Nghe thấy âm thanh tuyệt diệu này, ông chủ vui mừng khôn xiết, vội nói: Thẩm tiên sinh, mời qua bên này, tôi sẽ tự mình khai nhận cho ngài.

Dưới sự dẫn dắt của ông chủ, Thẩm Hạo đến xưởng làm việc trong kho.

Ông chủ không nói nhiều lời thừa, cẩn thận khai nhận từng thanh kiếm.

Ba thanh kiếm, giá cả không rẻ, vì vậy ông chủ khai nhận cũng vô cùng tỉ mỉ.

Mất trọn ba tiếng đồng hồ mới hoàn thành tất cả.

Dù mệt đến mồ hôi đầm đìa, nhưng trong lòng lại vô cùng vui sướng.

Đơn hàng này thành công, ông ta cũng kiếm được không ít.

Ba thanh kiếm, Thái Sơ Kiếm, Thanh Liên Kiếm, Thần Phong Kiếm, được lần lượt cho vào những chiếc hộp đóng gói tinh xảo, sau khi gói xong liền đưa cho Thẩm Hạo.

Lúc sắp đi, ông chủ dặn dò cặn kẽ: Thẩm tiên sinh, ngài tuyệt đối đừng đi phương tiện giao thông công cộng, qua kiểm tra an ninh trăm phần trăm sẽ bị tra xét.

Tốt nhất là lái xe hoặc gọi taxi.

Thẩm Hạo nói: Đa tạ ông chủ nhắc nhở, tôi biết rồi.

Tóm lại, Thẩm tiên sinh bước ra khỏi cửa này rồi, chuyện khai nhận kiếm cho ngài, tôi không nhận đâu nhé.

Yên tâm, sẽ không liên lụy đến ông đâu.

Rời khỏi tiệm Công Hán, Thẩm Hạo tìm một nơi không có người, ném cả ba thanh kiếm vào trong không gian.

Trải nghiệm mua sắm lần này, nhìn chung mà nói, vẫn rất hài lòng.

Ở lại khách sạn một đêm, Thẩm Hạo liền đáp máy bay về nhà.

Về đến nhà, nhìn thấy trên sàn nhà và đồ đạc có một lớp bụi, hắn bèn gọi điện cho dịch vụ dọn dẹp.

Mất 200 tệ, dọn dẹp sạch sẽ từ trong ra ngoài.

Nhìn căn nhà sáng bóng như mới, tâm trạng Thẩm Hạo cũng tốt lên rất nhiều.

Nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau ăn xong bữa sáng, Thẩm Hạo mới quay trở lại trấn Dương Quan.

Lần này trở về, trong tay Thẩm Hạo có thêm một thanh Thanh Liên Kiếm.

Tay cầm kiếm, sao có thể nhịn được.

Hắn lập tức thi triển Thanh Phong Kiếm Pháp.

Tổng cộng hai mươi hai thức, chiêu này nối tiếp chiêu kia, dày đặc không kẽ hở.

Có lẽ không bằng được vị tổng tuần phòng Triệu Sấm kia, cũng có lẽ không bằng nữ tử áo đen nọ.

Nhưng trong lòng Thẩm Hạo rất hài lòng.

Với thân thủ hiện tại, ở thế giới hiện thực chẳng phải là quét ngang tất cả sao.

Đương nhiên, Thẩm Hạo cũng sẽ không ngớ ngẩn đi thách thức chính quyền quốc gia, làm một vị chánh án công lý gì đó.

Dù có lợi hại đến đâu, đối mặt với cỗ máy nhà nước, không nghi ngờ gì chính là lấy trứng chọi đá.

Múa xong một bộ kiếm pháp, Thẩm Hạo hơi đổ mồ hôi, tâm trạng vô cùng sảng khoái.

Từ hôm nay trở đi, lão tử cũng được coi là một kiếm khách rồi.

Vừa đi, hắn vừa không nhịn được nhìn thanh Thanh Liên Kiếm trong tay, càng nhìn càng thích.

Đàn ông không ai là không thích kiếm.

Hồi nhỏ, nhặt được một cành cây thẳng tắp trên đường, Thẩm Hạo cũng có thể vui cả ngày.

Huống chi là kiếm.

Lúc trở về, Thẩm Hạo dùng khinh công Khinh Hồng Tuyệt Ảnh.

Mặc dù trong ký ức, Chu Hải Hồ đã nhập môn, nhưng vẫn cần phải thực hành mới được.

Cũng phải nói, tuy Thẩm Hạo chỉ mới ở cảnh giới Hậu Thiên tam trọng, nhưng nội lực tinh thuần thì không phải Chu Hải Hồ và Năng Lưu Bảo Sơn có thể so sánh.

Thi triển Khinh Hồng Tuyệt Ảnh còn trôi chảy tự nhiên hơn cả Chu Hải Hồ.

Mẹ nó, đẹp trai thật chứ.

Thân như hành vân lưu thủy, tâm như hạo nguyệt thanh phong,

tĩnh như xử tử, động nhược giảo thỏ.

Vẻ đẹp tuyệt mỹ trong khoảnh khắc mới là vĩnh hằng của đất trời.

Văn quân hữu bạch ngọc mỹ nhân, diệu thủ điêu thành, bất thắng tâm hướng vãng chi.

Kim dạ tử chính, đương đạp nguyệt lai thủ, quân tố nhã đạt, tất bất trí lệnh ngã dã.

Nghe nói ngài có mỹ nhân ngọc trắng, được bàn tay khéo léo điêu thành, lòng này không khỏi hướng về.

Đêm nay giờ Tý, ta sẽ đạp trăng đến lấy, ngài vốn thanh nhã độ lượng, ắt sẽ không khiến ta về tay không.

Không hiểu sao, Thẩm Hạo lại nhớ đến Sở Lưu Hương.

Mình cũng coi như là một thần thâu rồi, học hỏi Sở Lưu Hương một chút dường như cũng không có gì sai.

Do Khinh Hồng Tuyệt Ảnh tiêu hao rất lớn, đi được vài cây số thì nội lực đã chẳng còn lại bao nhiêu, vì vậy hắn liền đổi sang khinh công đi kèm trong Thanh Phong Kiếm Pháp là Thanh Phong Đề Tung Thuật, tốc độ chậm hơn không ít nhưng tiêu hao lại nhỏ hơn rất nhiều.

Theo suy đoán của Thẩm Hạo, để học môn công pháp Khinh Hồng Tuyệt Ảnh này, ít nhất cũng phải đạt đến Tiên Thiên cảnh, Hậu Thiên có phần khó khăn.

Có nội lực, tốc độ chạy rất nhanh.

Đoạn đường vốn dĩ mất năm sáu tiếng, chưa đến nửa tiếng đã vào đến trấn Dương Quan.

Về đến nhà, khoảnh khắc Tống Vĩnh Từ nhìn thấy Thẩm Hạo, nàng liền ôm chặt lấy hắn, nước mắt lã chã tuôn rơi.

Công tử, người không sao chứ, nghe nói bên ngoài loạn lắm.

Thẩm Hạo cho nàng một ánh mắt yên tâm, nói: Yên tâm đi, ta không sao, ra ngoài tiễu phỉ thôi.

Tống Vĩnh Từ vội lau nước mắt, kiểm tra thân thể Thẩm Hạo: Công tử, người không bị thương chứ, sau này chuyện như vậy tuyệt đối không được đi nữa.

Yên tâm đi, bản lão gia công lực cao thâm, mấy tên trộm vặt sao là đối thủ của ta được, Thẩm Hạo nói.

Công tử đừng đùa nữa, tim ta đập lợi hại lắm.

Sau đó, Thẩm Hạo sờ trán Tống Vĩnh Từ, thấy không sốt.

Hắn cười nói: Được rồi, ta không phải đã bình an trở về rồi sao, sau này sẽ không quá mạo hiểm nữa.

Công tử, năm nay không thái bình, vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Công tử có đói không, ta đi nấu cơm cho người.

Thẩm Hạo lắc đầu nói: Tạm thời không ăn, ta có mang về cho nàng chút thuốc bổ khí huyết, nàng uống đi.

Sự quan tâm âm thầm mà tinh tế này của Thẩm Hạo khiến Tống Vĩnh Từ trong lòng rất cảm động.

Công tử, người tốt thật.

Tỳ tử kiếp trước chắc chắn đã thắp mười đời nhang mới đổi lại được cơ hội hầu hạ công tử.

Lời nịnh nọt này khiến Thẩm Hạo trong lòng sướng rơn.

Hắn không nhịn được hôn lên má Tống Vĩnh Từ một cái, nói: Cái miệng nhỏ này càng ngày càng ngọt, không tệ, đáng được đề cao.

Đó đều là vì được ở cùng công tử.

Trong nháy mắt, năm ngày đã trôi qua, Thẩm Hạo cũng không ra ngoài, chỉ ở nhà thỉnh thoảng luyện kiếm pháp, luyện khinh công, làm quen với công pháp.

Mất năm ngày, cuối cùng cũng đã quen thuộc.

Mà Tống Vĩnh Từ, sau năm ngày tịnh tâm điều dưỡng, thân thể cũng đã hoàn toàn hồi phục.

Ngay cả Thẩm Hạo cũng không ngờ rằng, Tống Vĩnh Từ sau khi dưỡng bệnh lại đẹp đến mức không thể tả xiết.

Đặc biệt là cái vẻ duyên dáng của người con gái Giang Nam, cộng thêm khí chất cổ điển, đúng là tuyệt vời.

Thẩm Hạo trong lòng thầm hô vớ được bảo vật.

Lúc này, Tống Vĩnh Từ đã hoàn toàn thể hiện vẻ đẹp nhất của mình trước mặt Thẩm Hạo.

Chương 26

Gò má không còn vẻ xanh xao bệnh tật như trước, mà trở nên hồng hào, sáng bóng, mày cong như vẽ, dung nhan tuyệt mỹ, nhìn mãi không chán.

Một bộ váy dài màu xanh nhạt, cả người càng thêm thanh lệ thoát tục, diễm lệ đoạt hồn.

Khi ở một mình thì vô cùng điềm tĩnh, nhưng khi đôi mắt đẹp nhìn về phía Thẩm Hạo, trong ánh mắt đều là làn nước mùa thu.

Đồng thời, khóe môi nàng luôn cong lên.

Hôm nay, Thẩm Hạo dẫn Tống Vĩnh Từ đi thăm cha nàng, Tống Hữu Lễ.

Cũng coi như đã qua lễ đầu thất.

Trở về nhà, Thẩm Hạo nhận thấy tâm trạng của Tống Vĩnh Từ rất sa sút, hắn bước tới nắm lấy tay nàng, lòng bàn tay lạnh như băng.

Vĩnh Từ, đừng buồn nữa, người chết không thể sống lại, con người luôn phải nhìn về phía trước.

Cha mẹ nàng chắc chắn cũng hy vọng nàng sống tốt.

Công tử, ta biết, nhưng ta không nhịn được, sau này ta không còn người thân nữa rồi, hu hu.

Tống Vĩnh Từ lệ rơi như mưa.

Thẩm Hạo nhẹ nhàng ôm eo nàng, chỉ cảm thấy vòng eo mềm mại vô cùng, vừa cảm nhận sự mềm mại, vừa nói: Yên tâm đi theo bản công tử, cả đời này sẽ không cô đơn.

Vâng, có thể làm nha hoàn của công tử, là phúc khí tu được từ

kiếp trước của ta, Tống Vĩnh Từ nghẹn ngào, khẽ nói.

Thẩm Hạo nhếch miệng, nói đùa: Vậy thì hầu hạ bản công tử cho tốt vào.

Vâng, công tử.

Sau khi cúng bái xong, Thẩm Hạo liền dẫn Tống Vĩnh Từ trở về trấn Dương Quan.

Trên đường đi, tâm trạng của Tống Vĩnh Từ không được tốt lắm.

Dù sao thì, cuộc đời sau này, nàng chỉ còn lại một mình.

Về đến sân viện, Tống Vĩnh Từ cũng rất nhanh chóng nhập vai nha hoàn, bắt đầu nấu cơm xào rau.

Tuy có chút chưa được như ý, nhưng cũng đang dần tiến bộ.

Cũng không thể yêu cầu quá nhiều.

Mấy ngày tiếp theo, Thẩm Hạo cũng không mấy khi ra ngoài.

Kể từ khi có được không gian, hắn cứ chạy qua chạy lại giữa hai thế giới, vẫn chưa được hưởng thụ cuộc sống của riêng mình.

Như vậy sao được.

Ở thế giới hiện thực, lần duy nhất Thẩm Hạo hưởng thụ là lúc đi Trường An tiêu tiền.

Còn ở trấn Dương Quan này, Thẩm Hạo thật sự chưa đi dạo bao giờ.

Buổi chiều sau khi ăn cơm xong, Thẩm Hạo bảo Tống Vĩnh Từ ở nhà không được ra ngoài, rồi một mình đi ra phố lớn.

Mục tiêu rất rõ ràng, đó chính là con phố trăng hoa náo nhiệt nhất trấn Dương Quan.

Nhìn thấy một gã mập mặc áo gấm, tay cầm quạt xếp, Thẩm Hạo

tiến lên hỏi: Huynh đài, có biết kỹ viện đi đường nào không.

Ta muốn đến học hỏi một chút.

Các hạ quả là có mắt nhìn, ngươi hỏi đúng người rồi.

Kỹ viện ở trấn Dương Quan chúng ta đều ở phố Phượng Minh, nơi đó thật sự là tiên cảnh nhân gian, khiến người ta lưu luyến quên về, gã mập đắc ý nói.

Phố Phượng Minh.

Phố gà gáy.

Thẩm Hạo không khỏi giơ ngón cái tán thưởng: Cái tên này đặt hay thật.

Ta cũng muốn đến phố Phượng Minh, ta dẫn ngươi đi cùng nhé. gã mập tỏ vẻ tự nhiên.

Thẩm Hạo cũng không từ chối: Vậy thì làm phiền rồi.

Ha ha, chuyện phong nhã thế này, có bạn đồng hành là tốt nhất, gã mập nói rồi kéo tay Thẩm Hạo đi về phía trước.

Nhưng bị Thẩm Hạo né được, hai gã đàn ông kéo kéo đẩy đẩy thì ra thể thống gì.

Vừa đi, gã mập vừa giới thiệu: Bản công tử Lại Nhạc Kinh, sở thích duy nhất là dạo phố Phượng Minh này.

Tới tháng.

Tên hay thật, Thẩm Hạo suýt nữa thì bật cười, may mà lão tử định lực tốt.

Lại Nhạc Kinh khinh bỉ liếc Thẩm Hạo một cái: Nhìn tóc ngươi ngắn như vậy, đi được mấy bước đã hai lần khen tên hay.

Không có văn hóa thật đáng sợ.

Hôm nay bản công tử sẽ cho tên nhà quê ngươi mở mang tầm mắt, xem cái gì gọi là phong nhã.

Hôm nay chúng ta đến Di Hồng Các.

Di Hồng Các có gì đặc biệt.

Tên nhà quê, nói cho ngươi biết, Di Hồng Các này là kỹ viện tốt nhất trấn Dương Quan, bên trong mỹ nữ như mây, mà các cô nương ai nấy đều như hoa như ngọc, cầm kỳ thư họa cái gì cũng tinh thông.

Ngươi có tiền cũng chưa chắc được, nếu cô nương không thích, cũng sẽ không đồng ý với ngươi đâu.

Chậc chậc.

Chỉ vậy thôi.

Thẩm Hạo ngơ ngác.

Chẳng lẽ không cao cấp sao.

Ngươi tưởng các cô nương ở Di Hồng Các đều là những con hát son phấn lòe loẹt bán da thịt à.

Đây đều là kỹ nữ thực thụ, có kỹ nghệ trong người đấy, Lại Nhạc Kinh vẻ mặt kiêu ngạo.

Cái này gọi là đã làm đĩ còn đòi lập đền thờ trinh tiết, Thẩm Hạo nói.

Lại Nhạc Kinh:.

Hắn nhất thời không biết phản bác thế nào.

Ngươi. ngươi thật là tục không chịu nổi, tục không chịu nổi, hừ.

Nói rồi, Lại Nhạc Kinh tức giận bỏ đi.

Đi được nửa đường, lại không phục quay lại nhìn Thẩm Hạo: Tên nhà quê đi nhanh lên, hôm nay ta sẽ cho ngươi mở mang tầm mắt, chi

tiêu tối nay của ngươi ta bao, để sau này ngươi biết cái gì gọi là phong nhã.

Nhìn vẻ mặt không phục của Lại Nhạc Kinh, Thẩm Hạo vẻ mặt ngưỡng mộ nói: Vậy đa tạ Nguyệt Kinh huynh, có thể đi theo học hỏi bên cạnh một người cao nhã như Nguyệt Kinh huynh, là vận khí của tên nhà quê này.

Ta tin rằng dưới sự hun đúc của Nguyệt Kinh huynh, tên nhà quê này cũng sẽ trở nên cao nhã.

Cú nịnh nọt này gãi đúng chỗ ngứa của Lại Nhạc Kinh, hắn lập tức vẻ mặt hài lòng, cười ha hả: Coi như ngươi biết điều, đi nhanh đi nhanh, chiếm một chỗ tốt.

Rất nhanh, Thẩm Hạo theo Lại Nhạc Kinh đến phố Phượng Minh.

Gần chạng vạng, mặt trời cũng vừa mới lặn về phía tây.

Các con phố khác người đi đường đã dần thưa thớt, nhưng phố Phượng Minh này lại vô cùng náo nhiệt, đèn đuốc rực rỡ.

Trước cửa không ít kỹ viện, đều có kỹ nữ cầm khăn tay lụa vẫy gọi người đi đường.

Đại gia vào chơi đi ạ.

Đại gia, chỗ chúng tôi mới về mấy thiếu nữ, non mơn mởn.

Các vị đại gia mau vào đây, chỗ chúng tôi có hồ nữ thượng hạng từ Bắc Hoang, tuyệt đối đủ bốc lửa.

Lại Nhạc Kinh khinh thường nói: Hồ nữ kia người toàn mùi dê, chậc chậc, hừ, lừa mấy người mới thì được.

Thẩm Hạo vẻ mặt kính phục: May mà có Nguyệt Kinh huynh, không thì ta chẳng phải tốn bao nhiêu tiền oan sao.

Lại Nhạc Kinh hài lòng vỗ vỗ vai Thẩm Hạo, đương nhiên, hiểu

rõ như vậy là vì đây đều là những cái hố hắn đã từng dẫm phải.

Dưới sự dẫn dắt của Lại Nhạc Kinh, Thẩm Hạo đến Di Hồng Các.

Không giống các kỹ viện khác, trước cửa đều có kỹ nữ vẫy gọi.

Di Hồng Các này ngược lại không có, chỉ có mấy tên quy nô đứng ở cửa.

Lại Nhạc Kinh kiêu ngạo nói: Thấy chưa, đây mới là cao cấp.

À đúng.

Nhụ tử khả giáo dã, đi, hôm nay ta mời khách.

Bước vào Di Hồng Các, mỗi người thu phí hai lượng bạc.

Đập vào mắt là một sân khấu lớn, mấy ca nữ đang múa.

Khách thì không nhiều, nhưng ai nấy đều không phú thì cũng quý, quần áo lụa là.

Lại Nhạc Kinh trực tiếp dẫn Thẩm Hạo lên nhã tọa lầu hai.

Nhìn xuống đám người dưới lầu, hắn nói: Chỗ này mới là vị trí đẹp nhất, tiêu thụ tối thiểu 20 lượng.

Thẩm Hạo nhìn quanh nghi hoặc: Có gì khác biệt sao.

Một lát nữa ngươi sẽ biết, Lại Nhạc Kinh thần bí nói.

Nói xong, mặt hắn vẫn đầy vẻ mong chờ nhìn Thẩm Hạo, biểu cảm giống như học sinh tiểu học được một trăm điểm đang chờ giáo viên khen ngợi.

Khoảng tám giờ, ngay lúc Thẩm Hạo còn đang ngơ ngác, một thiếu nữ áo trắng tay cầm dải lụa trắng, biến đổi tư thế trên không trung rồi từ từ bay xuống.

Tư thế uyển chuyển đó, cũng có vài phần đáng xem.

Tiếp theo, mấy nữ nhân khác cũng tương tự, có người gảy đàn tỳ bà, có người hát, ai nấy đều đeo mạng che mặt vẻ bí ẩn, sau đó một nữ nhân cất giọng hát.

Kim tương bạch ngọc bài, hồng chủy lục anh ca.

Lưỡng biện liên câu tam thốn liên, yêu nhi lâu, kiên thượng các.

Bối nhi thân trụ thủ thủ nhi mạc.

Ai nha ngã đích ca ca.

Nhiễu loạn liễu thanh ti phát, thái nha, thái khinh bạc.

Thẻ ngọc trắng viền vàng, miệng hồng chim anh vũ xanh.

Gót sen ba tấc cong như lưỡi câu, eo ôm lấy, vai tựa vào.

Lưng tựa vào, tay vuốt ve.

Ôi ca ca của ta.

Chương 27

Làm rối mái tóc xanh, thật là, thật quá khinh bạc.

Đáng tiếc Thẩm Hạo hoàn toàn không có cảm giác gì, sức ảnh hưởng thị giác quá kém.

Còn không bằng mấy video trên TikTok ở thế giới hiện thực, mấy cô nàng mặc quần yoga, quần cá mập, trực tiếp xoạc chân một đường thẳng, đạp xe, tập yoga còn kích thích hơn.

Nếu mở một kỹ viện ở đây, cho mấy cô này mặc tất lụa, váy siêu ngắn, váy ôm mông, ren hoa, quần lọt khe.

Rồi thêm một màn múa cột nữa.

Chẳng phải sẽ mê chết cái tên nhà quê như Nguyệt Kinh này sao.

Chậc chậc, nghĩ đến đây Thẩm Hạo cảm thấy có thể làm được, bán tất lụa các thứ tiền rất dễ kiếm.

Thẩm Hạo nhìn Lại Nhạc Kinh bên cạnh, lúc này hắn đang đắc ý phe phẩy chiếc quạt xếp trong tay, thỉnh thoảng còn nghiêng đầu về phía Thẩm Hạo.

Nhã không.

Cứ hỏi ngươi nhã không.

Chỉ vậy thôi.

Ngưỡng của ngươi thấp quá rồi đấy, đồ nhà quê.

Hắn không khỏi lắc đầu cười.

Nụ cười đó có chút mỉa mai, bị một tên nhà quê chế giễu, Lại Nhạc Kinh lập tức xù lông, không vui nói: Ngươi cười cái gì.

Thẩm Hạo nói: Hóa ra khi cạn lời, người ta thật sự sẽ cười một cái.

Lại Nhạc Kinh nhíu mày: Ngươi nói không cao nhã.

Hừ, nếu ngươi ngưỡng mộ đại danh của một cô nương nào đó ở Di Hồng Các, muốn cầu kiến một lần, chỉ có tiền thôi là không đủ.

Trên đời này có rất nhiều trọc phú, trong mắt các cô nương đã từng trải, hoàn toàn chẳng có gì đáng hiếm lạ.

Chỉ có những người có tài tình, biết lãng mạn, mới có cơ hội được cô nương để mắt tới, được mời lên lầu, một đêm xuân tiêu.

Thẩm Hạo nói: Nguyệt Kinh huynh, huynh nói đúng, nơi này thật sự quá cao cấp, kẻ phàm tục như ta không thưởng thức nổi.

Theo Thẩm Hạo, kỹ nữ là gì.

Là tri kỷ khi đàn ông cần, là thánh nữ được tô vẽ, là món đồ chơi qua đường sau một đêm trăng hoa mấy lượng bạc, chỉ vậy mà thôi.

Lại Nhạc Kinh bất mãn nói: Nếu đã không thưởng thức nổi, vậy thì uống rượu, rượu Tình Nhân Túy của Di Hồng Các này cũng là một tuyệt phẩm.

Nói xong, hắn rót cho Thẩm Hạo một ly.

Nhìn rượu trong ly có chút vẩn đục, còn có cặn.

Một chút hương rượu, đây cũng gọi là rượu.

Thế nào, tên nhà quê ngớ người ra rồi chứ, ngươi chắc chắn chưa từng uống loại rượu ngon như vậy, rượu này thơm chứ.

Lại Nhạc Kinh đắc ý.

Thẩm Hạo gật đầu: Đúng, Nguyệt Kinh huynh nói gì cũng đúng.

Nếu Nguyệt Kinh huynh mời ta chơi kỹ, không đúng, mời ta

thưởng thức kỹ nghệ, ta mời huynh uống rượu.

Nói rồi, Thẩm Hạo lấy từ trong không gian ra một chai rượu trắng.

Món này là rượu trong tiệc cưới ở miền Bắc, giá ba bốn chục tệ một chai, lần trước lấy ở siêu thị vứt trong góc, lần này vừa hay dùng để đãi Lại Nhạc Kinh.

Chai rượu hình hồ lô, toàn thân bằng sứ màu đỏ.

Thẩm Hạo đổ ly rượu của Lại Nhạc Kinh đi, Lại Nhạc Kinh thấy mà đau lòng.

Ngươi.

Lời còn chưa dứt, hắn lập tức bị một luồng hương rượu nồng nàn ập tới.

Lại Nhạc Kinh tinh thần chấn động, không thể tin nổi nhìn vào bình rượu hồ lô màu đỏ trong tay Thẩm Hạo, dưới ánh nến lấp lánh, quả thật là cực phẩm, tuyệt đối giá trị không nhỏ.

Khi thấy rượu trong hồ lô rót ra trong vắt, như nước suối, mà hương rượu lại lan tỏa bốn phía, hắn kinh ngạc đến không nói nên lời.

Nguyệt Kinh huynh, mời.

Lại Nhạc Kinh run rẩy nhận lấy ly rượu, nhìn thứ rượu trong suốt thấy đáy, tim đập thình thịch.

Hắn đã từng thấy loại rượu trong như thế, nhưng đều là cống tửu, mỗi bình giá trị trăm kim, trên thị trường căn bản không có, mà mùi rượu cũng nhạt, không đậm đà bằng thứ rượu này.

Cẩn thận nhấp một ngụm, lập tức một vị cay nồng truyền đến, khiến hắn có chút không quen, tiếp đó chỉ cảm thấy trong bụng có một luồng cảm giác nóng rực.

Hắn lập tức sáng mắt lên, bình thường uống toàn rượu dịu nhẹ, loại rượu mạnh như thế này thật sự là lần đầu, đây tuyệt đối là trải nghiệm chưa từng có, chỉ riêng cảm giác này đã đáng giá ngàn vàng.

Sảng khoái, rượu này thật thống khoái, vị rượu thuần hậu, đúng là hảo tửu, đây mới là tiên nhưỡng chứ.

Cho dù là ngự tửu của Thiên Vũ hoàng triều cũng chỉ đến thế này thôi, nói xong, Lại Nhạc Kinh ánh mắt nóng rực nhìn chai rượu trắng trong tay Thẩm Hạo, kích động nói: Tiên nhưỡng, tiên nhưỡng, thật sự là tiên nhưỡng a.

Sau đó, Lại Nhạc Kinh vẻ mặt xấu hổ, vừa rồi còn luôn miệng chế giễu Thẩm Hạo là tên nhà quê, hóa ra thằng hề lại chính là mình.

Ta mới là tên nhà quê thực sự.

Trong tay Thẩm Hạo có tiên nhưỡng như vậy, sao có thể là người chưa từng trải sự đời.

Nhà. dám hỏi công tử cao danh quý tánh.

Lại Nhạc Kinh xoa tay, vẻ mặt mong chờ nhìn Thẩm Hạo.

Lúc này, hắn mới thật sự coi Thẩm Hạo là người cùng đẳng cấp, thậm chí là công tử nhà giàu có đẳng cấp cao hơn hắn.

Thẩm Hạo.

Thẩm công tử, rượu này có bằng lòng bán không, ta nguyện ý mua với giá cao.

Thẩm Hạo nói: Ồ, Nguyệt Kinh huynh định ra giá bao nhiêu.

Lại Nhạc Kinh do dự một lúc rồi nói: Một nghìn lượng vàng, cộng thêm hoa khôi hàng đầu của Di Hồng Các, Cơ Đông Ca.

Nhưng mà, cái bình rượu này Thẩm công tử cũng phải bán cho ta, đồ sứ tinh xảo như vậy, thật sự hiếm có.

Nói xong, Lại Nhạc Kinh cẩn thận nhìn Thẩm Hạo, quan sát sắc mặt hắn, sợ Thẩm Hạo không đồng ý.

Chỉ riêng rượu này đã giá trị không nhỏ, hồ lô rượu này cũng là cực phẩm, màu sắc diễm lệ, sáng bóng, tuyệt phẩm a, cái bình này thật sự là đồ tốt, tuyệt đối giá trị không nhỏ.

Nếu đem tặng cho vị đại nhân vật nào đó ở kinh thành, mình chẳng phải sẽ phất lên sao.

Có thể trở về kinh thành rồi.

Trước giờ vẫn không tìm được món quà thích hợp, bây giờ không phải có rồi sao.

Càng nghĩ, Lại Nhạc Kinh càng kích động.

Là một thương nhân, chút tính toán này vẫn có thể làm được.

Giá này Thẩm Hạo rất hài lòng, một nghìn lượng vàng, tương đương một trăm cân.

Tức là 5 vạn gram, giá thu mua một gram vàng ít nhất cũng phải 460 tệ, cho dù độ tinh khiết của vàng không đủ, tính 400 tệ một gram, cũng có thể bán được hai mươi triệu, quá hời.

Hơn nữa, còn có một hoa khôi.

Tuy chưa thấy mặt hoa khôi, nhưng chắc cũng không tệ.

Theo tiêu chuẩn tiêu phí của Di Hồng Các này, giá của hoa khôi cũng không thấp, ít nhất cũng phải đáng giá một vạn lượng bạc chứ.

Thẩm Hạo nghi hoặc: Nguyệt Kinh huynh, vừa rồi huynh không phải nói, kỹ nữ ở đây dù có tiền cũng chưa chắc chịu tiếp khách sao.

Sao lại có thể đem tặng người khác.

Lại Nhạc Kinh cười nói: Đó là đối với người khác, nếu là tặng

cho Thẩm công tử, thì hoàn toàn không thành vấn đề, đó là phúc phận của các nàng.

Điều này làm Thẩm Hạo tò mò, lẽ nào tên nhà quê này có bối cảnh lớn.

Nếu thật sự như vậy, Thẩm Hạo cũng sẵn lòng bán chai rượu này cho đối phương, kết giao một chút.

Ồ, Nguyệt Kinh huynh, Thẩm mỗ rất tò mò về duyên cớ trong đó, nguyện nghe tường tận.

Lại Nhạc Kinh đắc ý cười: Ha ha, không giấu gì Thẩm huynh, Di Hồng Các này chính là sản nghiệp của Lại mỗ.

Thằng chó này, hóa ra chờ ta ở đây à.

Thẩm Hạo trước đó vẫn luôn tò mò, tên nhà quê này có phải đang giở trò gì không.

Dù sao thì, trên đời không có bữa trưa miễn phí, Thẩm Hạo không tin sức hấp dẫn của mình lớn đến mức khiến người ta vô duyên vô cớ bỏ ra cái giá lớn như vậy, mời mình đi chơi hoa, hóa ra là đang tiếp thị.

Thậm chí lúc này, Thẩm Hạo còn nghĩ thằng chó này có phải là một tên cò mồi rượu không, cố ý dẫn mình đến đây.

Ăn uống xong, cuối cùng bắt mình thanh toán.

Mẹ nó, cò mồi rượu ở thế giới hiện thực, ít ra cũng là một cô gái, một gã đàn ông như ngươi cũng làm cò mồi rượu.

Thật ghê tởm.

Tuy nhiên, điểm này Thẩm Hạo đã nghĩ nhiều rồi, Lại Nhạc Kinh thật sự chỉ muốn mời hắn đi chơi hoa, chỉ là địa điểm ở nhà mình mà thôi.

Lại Nhạc Kinh thật sự không có ý đồ đó, đối với kỹ viện do mình mở, hắn rất tự hào.

Thẩm Hạo ăn mặc lộng lẫy, cao lớn tuấn tú, da cũng trắng, khí chất tốt, nhìn là biết không phải gia đình giàu có bình thường có thể nuôi dưỡng ra được.

Lại Nhạc Kinh nghĩ, ngươi xem thường, thì để ngươi mở mang tầm mắt, biết thế nào là cao cấp.

Ngươi không phải sẽ nhớ ơn ta sao.

Đối với mô hình kinh doanh của Di Hồng Các, đây vẫn luôn là niềm tự hào của Lại Nhạc Kinh, không cho phép người khác nghi ngờ.

Tuy nhiên, khi Thẩm Hạo lấy ra chai rượu trắng đó, Lại Nhạc Kinh lập tức tỉnh táo lại.

Mẹ nó, hôm nay hình như bị vả mặt rồi.

Lại Nhạc Kinh cũng không phải kẻ ngốc, Thẩm Hạo có thể lấy ra tiên nhưỡng đẳng cấp như vậy, lại còn dùng đồ sứ tinh xảo như thế để đựng, Thẩm Hạo có thể là người bình thường sao.

Hơn nữa, tiên nhưỡng như vậy, Thẩm Hạo không hề để tâm, cứ thế tùy ý mời hắn uống.

Càng chứng tỏ Thẩm Hạo xuất thân bất phàm, đây tuyệt đối là khí phách của công tử nhà siêu cấp đại thế gia.

Chương 28

Vì vậy, Lại Nhạc Kinh quyết định giao dịch công bằng, tiện thể kết giao với Thẩm Hạo, chắc chắn không lỗ.

Hơn nữa, vật hiếm thì quý, Lại Nhạc Kinh thật sự chưa từng thấy đồ sứ nào tinh xảo hơn cái bình rượu này.

Cộng thêm rượu trong như nước, hương rượu lại thuần hậu như vậy, đây không phải tiên nhưỡng thì là gì.

Nếu đặt ở kinh thành của Thiên Vũ hoàng triều, có thể bán được giá trên trời, bán ra mấy vạn lượng vàng, Lại Nhạc Kinh cũng tin.

Lúc này, Lại Nhạc Kinh mặt hơi đỏ, không ngờ mình mới là tên nhà quê.

Tuy nhiên, trong lòng cũng có chút đắc ý, coi kìa, lão tử hào phóng một lần, liền kết giao được với một con cá lớn.

Nếu Thẩm Hạo biết Lại Nhạc Kinh tự suy diễn như vậy, thật sự sẽ cho một bạt tai.

Tốt, cứ nghĩ như vậy đi.

Đồ nhà quê, lão tử chính là đích trưởng tử của đại thế gia.

Đương nhiên, suy nghĩ trong lòng của hai bên, đối phương đều không biết.

Thẩm Hạo mặt không đổi sắc nói: Nếu Nguyệt Kinh huynh muốn chai rượu này, cũng có thể thương lượng.

Chỉ là nếu hoa khôi này mà xấu, ta không có hứng thú đâu.

Nếu ta không ưng, vẫn nên đổi thành một nghìn lượng vàng thì hơn.

Lại Nhạc Kinh thay đổi vẻ khờ khạo trước đó, ánh mắt sáng rực, hưng phấn nói: Thẩm công tử yên tâm, đảm bảo ngài hài lòng.

Nói xong, hắn vỗ tay, một nha hoàn bước tới.

Đi gọi Cơ Đông Ca đến đây.

Vâng.

Rất nhanh, dưới sự dẫn dắt của nha hoàn, một thiếu nữ mặc váy tím, đeo mạng che mặt uyển chuyển bước tới.

Tuổi khoảng mười tám, cũng chỉ bằng học sinh cấp ba vừa tốt nghiệp ở thế giới hiện thực.

Chỉ thấy trong lòng thiếu nữ còn ôm một con mèo trắng nhỏ, vừa đi vừa dùng bàn tay ngọc nhẹ nhàng vuốt ve đầu con mèo.

Con mèo trắng được vuốt ve vẻ mặt hưởng thụ.

Khi đến gần, điều khiến Thẩm Hạo kinh ngạc là, con mèo trắng này khá béo, quan trọng là nó còn là một con mèo chột mắt.

Mắt trái nhắm nghiền, có một vết sẹo dao rõ rệt, như thể bị người ta chém một nhát.

Lại Nhạc Kinh cười chào: Thẩm công tử, đây chính là hoa khôi hàng đầu của Di Hồng Các chúng ta, Cơ Đông Ca.

Mau, mau bỏ mạng che mặt ra cho Thẩm công tử xem.

Cơ Đông Ca đôi mắt quyến rũ liếc Thẩm Hạo một cái, do dự một lúc rồi cũng gật đầu, tháo mạng che mặt ra.

Khi Cơ Đông Ca tháo mạng che mặt, trong lòng Thẩm Hạo không khỏi thầm khen ngợi.

Khuôn mặt trái xoan tiêu chuẩn, một đôi mắt phượng, ánh mắt tĩnh lặng như giếng cổ, ở độ tuổi này rất hiếm có.

Nhìn nghiêng không giống như nhìn chính diện cho người ta cảm giác dịu dàng, mà nhìn nghiêng lại sắc sảo, góc cạnh, còn có một chút anh khí và linh khí.

Khiến nàng đẹp một cách thanh tân thoát tục.

Nhan sắc và Tống Vĩnh Từ ngang ngửa nhau, nhưng khí chất khác biệt, Tống Vĩnh Từ là dịu dàng như nước.

Cơ Đông Ca này lại có cảm giác cao ngạo, lạnh lùng.

Thấy Thẩm Hạo không biểu lộ thái độ, Lại Nhạc Kinh vội nói: Đông Ca này là ta định gửi đến kinh thành Đại Dương, tham gia cuộc thi hoa khôi năm năm một lần đó.

Hôm nay là gặp được Thẩm công tử, ta mới bằng lòng cắt ái.

Lời này không phải Lại Nhạc Kinh nói bừa, Cơ Đông Ca thật sự là dùng để gửi đến kinh thành tham gia cuộc thi hoa khôi.

Một khi giành được giải nhất, thì Lại Nhạc Kinh hắn có thể trở thành người thừa kế của Lại gia.

Hắn không muốn cả đời ở lại trấn Dương Quan này, đối với người khác, nơi đây không tệ, nhưng trong mắt Lại Nhạc Kinh, đây chính là nơi khỉ ho cò gáy.

Lúc này, Cơ Đông Ca mới hiểu ra, hóa ra nàng đã bị ông chủ bán cho vị công tử tóc ngắn trước mặt này.

Nàng liếc nhìn Thẩm Hạo một cái, rồi không nói gì nữa, ánh mắt tĩnh lặng như giếng cổ, không nhìn ra vui giận.

Thẩm công tử thấy thế nào.

Lại Nhạc Kinh giọng điệu hơi căng thẳng.

Nhan sắc và khí chất của Cơ Đông Ca, Thẩm Hạo về cơ bản là hài lòng, giao dịch này có thể tiến hành.

Thẩm Hạo gật đầu: Có thể giao dịch.

Nghe vậy, đôi mắt đẹp của Cơ Đông Ca lóe lên một tia ảm đạm, rồi lập tức biến mất.

Mặc dù trong lòng đã nhận thức rõ ràng về số phận của mình, nhưng, lúc này, khi nàng thật sự bị người ta giao dịch như một món hàng, trong lòng vẫn không khỏi dâng lên một chút bi thương.

Số phận của nàng, không do nàng quyết định.

Lại Nhạc Kinh vui mừng nói: Ha ha, Thẩm công tử, hợp tác vui vẻ.

Người đâu, đi lấy khế ước bán thân của Đông Ca đến đây.

Rồi đi lấy một nghìn lượng vàng nữa.

Vâng.

Giao dịch hoàn thành, tâm trạng Lại Nhạc Kinh vô cùng sảng khoái, giao dịch này ít nhất có thể lời gấp bốn năm lần, chai rượu này có thể làm được rất nhiều việc, rất hài lòng.

Tâm trạng của Thẩm Hạo cũng vô cùng vui vẻ, một chai rượu trắng chưa đến 40 tệ, bán được hai mươi triệu, còn có một hoa khôi, thật không tệ.

Lời to rồi, đây là suy nghĩ chung của cả Thẩm Hạo và Lại Nhạc Kinh.

Lại Nhạc Kinh trực tiếp từ phía đối diện, ngồi xuống bên cạnh Thẩm Hạo, vẻ mặt kích động nhìn chai rượu trắng trong tay hắn.

Thấy vậy, Thẩm Hạo trực tiếp đưa rượu cho hắn, nói: Từ hôm nay trở đi, chai rượu này là của ngươi.

Đa tạ Thẩm công tử ưu ái, cái này đối với ta quá quan trọng, Lại Nhạc Kinh kích động nói.

Sờ vào bình rượu, cảm giác mát lạnh, trơn nhẵn, còn mịn hơn cả lụa, càng cảm thấy quý giá.

Cũng không biết làm bằng chất liệu gì, quả thật là cực phẩm.

Trong lòng càng cảm thấy mình lời to, để sợ Thẩm Hạo đổi ý, Lại Nhạc Kinh vội cho người cẩn thận cất rượu đi.

Làm xong tất cả, mới thở phào nhẹ nhõm.

Đối với hành động của Lại Nhạc Kinh, Thẩm Hạo không hiểu nổi, dù sao rượu này cũng chỉ mấy chục tệ, hoàn toàn không có cảm giác gì.

Có thể khiến Lại Nhạc Kinh trân trọng như vậy, Thẩm Hạo không thể ngờ tới.

Nhưng mặt khác cũng chứng minh giá trị của rượu này không nhỏ.

Thẩm Hạo cười nói: Một chai rượu không đáng kể, hơn nữa, giá ngươi đưa ra, ta thấy rất hợp lý, chúng ta là giao dịch công bằng.

Lợi nhuận chênh lệch trong đó quả thực là siêu lợi nhuận, không đúng, siêu lợi nhuận đã không đủ để hình dung giao dịch này.

Bọn buôn ma túy mà biết thứ đồ mấy chục tệ bán được hơn hai mươi triệu, lợi nhuận này so với ma túy, bọn buôn ma túy cũng phải hận không thể xấu hổ tự sát.

Một lát sau, một nha hoàn phía sau còn có hai quy nô, hai người cùng nhau khiêng một cái hòm gỗ.

Hòm gỗ này không lớn, dài rộng đều khoảng ba mươi centimet.

Khi đặt lên bàn, phịch một tiếng, rõ ràng là khá nặng.

Lại Nhạc Kinh mở hòm gỗ, bên trong đặt 20 thỏi vàng.

Trên các thỏi vàng còn có một tờ khế ước bán thân.

Đồng thời, Lại Nhạc Kinh lấy ra một thỏi vàng đưa cho Thẩm Hạo.

Thẩm công tử, ngài kiểm tra hàng đi, xem có phải thật không.

Thẩm Hạo nhận lấy thỏi vàng, dùng tay cân nhắc một chút, khoảng năm cân.

Lại hơi dùng sức bóp một cái, thỏi vàng cảm giác bị móp, rõ ràng là hàng thật.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo với thân gia hàng chục triệu, đã không còn kích động như lúc bán nhân sâm trước đó, thản nhiên nói: Ta tin vào nhân phẩm của Lại công tử, sẽ không làm ra chuyện hủy ước như vậy.

Thẩm công tử nói nhanh làm nhanh, quả thật là tấm gương cho chúng ta, Lại Nhạc Kinh tâng bốc.

Nhìn các kỹ nữ vẫn đang múa dưới lầu, Lại Nhạc Kinh lại nói: Thẩm công tử, có muốn gọi hai cô nương lên đây uống rượu góp vui không.

Thẩm Hạo lắc đầu, hoàn toàn không có hứng thú.

Nhìn bên ngoài trời đã tối đen, hắn từ chối: Thôi, hôm nay không còn sớm nữa, ta về trước đây.

Trong nhà Thẩm Hạo còn có một Tống Vĩnh Từ trắng trẻo sạch sẽ đang chờ mình, đạn của Thẩm Hạo không muốn lãng phí vào đám phụ nữ này.

Phí phạm.

Thấy vậy, Lại Nhạc Kinh có chút thất vọng.

Hắn còn muốn giao lưu thêm với Thẩm Hạo, thúc đẩy tình cảm.

Thẩm Hạo nhất quyết muốn đi, hắn cũng không tiện giữ lại.

Trong lòng hiểu rõ, công tử nhà giàu như Thẩm Hạo chắc chắn không thiếu phụ nữ, những kẻ son phấn lòe loẹt này đều không lọt vào mắt.

Nếu đã vậy, Lại mỗ cũng không tiện giữ lại, Thẩm công tử lúc nào đến, ta cũng luôn hoan nghênh, Lại Nhạc Kinh ôm quyền nói.

Nói xong, nhìn hòm gỗ, lại nói: Thẩm công tử, có cần người giúp ngài mang về không, thứ này nhìn không lớn, nhưng trọng lượng cũng không nhẹ đâu, mà trên đường cũng không an toàn.

Đề nghị này bị Thẩm Hạo từ chối thẳng thừng, hòm không lớn, chỉ bằng một cái cặp sách, còn phải có người khiêng, xem thường ai vậy.

Chương 29

Thế là, Thẩm Hạo không giải thích nhiều, mà một tay nhẹ nhàng nâng hòm gỗ lên.

Vẻ mặt thản nhiên, hắn nói: Cũng được, không nặng, một mình ta là đủ rồi.

Thấy vậy, Lại Nhạc Kinh chợt hiểu ra, kính phục nói: Không ngờ Thẩm công tử còn là một cao thủ, Lại mỗ thật là mắt vụng về.

Luyện võ quá khó, ta không chịu nổi cái khổ này.

Hòm vàng nặng 100 cân, bị một tay nhấc lên dễ dàng như vậy, rất rõ ràng công phu trên người Thẩm Hạo không yếu.

Thẩm Hạo cũng không giải thích.

Liếc nhìn Cơ Đông Ca, nói: Được rồi, bây giờ ngươi là người của ta, đi theo ta.

Thấy Cơ Đông Ca không nói gì, Lại Nhạc Kinh vội cảnh cáo: Bây giờ khế ước bán thân của ngươi đang ở trong tay Thẩm công tử, sau này đi theo Thẩm công tử thì phải ngoan ngoãn nghe lời.

Nếu không, hậu quả sẽ giống như Lưu Ly.

Nghe vậy, sắc mặt Cơ Đông Ca hơi tái nhợt.

Lưu Ly là hoa khôi trước đây của Di Hồng Các.

Chỉ vì không chịu tiếp đãi khách quý của Lại Nhạc Kinh, mà bị ném sống vào quan tài cho chết ngạt.

Đừng thấy Lại Nhạc Kinh cả ngày cười híp mắt, thủ đoạn của hắn độc ác vô cùng.

Nghĩ đến đây, trong lòng Cơ Đông Ca một mảng u ám.

Nàng cho rằng, người có thể giao dịch cùng Lại Nhạc Kinh, cũng không phải kẻ tốt lành gì, tuyệt đối đủ tàn nhẫn.

Nghĩ đến cuộc đời sau này, sắc mặt Cơ Đông Ca càng thêm trắng bệch, trong lòng tràn ngập sợ hãi và mông lung.

Hỏi ngươi đó.

Thấy Cơ Đông Ca vẫn không nói gì, sắc mặt Lại Nhạc Kinh cũng khó coi, giọng điệu lạnh lùng.

Ta tự biết.

Biết là tốt rồi, đừng trách ta không cảnh cáo ngươi.

Sau đó, ánh mắt của Lại Nhạc Kinh lại nhìn về phía Thẩm Hạo.

Hắn nói với Thẩm Hạo: Thẩm công tử, kỹ viện đều có một quy tắc bất thành văn.

Giống như Cơ Đông Ca là một sồ kỹ chưa ra mắt, chân không được chạm đất.

Trên đường đi, đều phải cưỡi trên cổ quy nô, đưa đến phủ của khách.

Như vậy cũng là để lấy may.

Thẩm công tử, ngài xem có cần ta phái quy nô đưa Cơ Đông Ca đến phủ không, trên đường cũng an toàn hơn.

Thẩm Hạo không vui nói: Không cần, ta không quan tâm đến những quy tắc này, Cơ Đông Ca một mình đi theo ta là được rồi.

Nữ nhân của mình cưỡi trên cổ người đàn ông khác, chuyện này, Thẩm Hạo sao có thể chấp nhận được.

Chỉ cảm thấy quá độc địa, nghe thôi đã không thoải mái.

Đừng nói thân phận của đối phương là quy nô của kỹ viện, cho dù

thân phận của đối phương là hoàng đế, Thẩm Hạo cũng không bằng lòng.

Bản thân Thẩm Hạo là một người theo chủ nghĩa nam nhi đại trượng phu, cũng là một người đàn ông có tính chiếm hữu rất mạnh.

Nếu đã vậy, ta cũng không nhiều lời nữa.

Lại Nhạc Kinh cũng không quan tâm, dù sao giao dịch đã hoàn thành, Cơ Đông Ca này sống hay chết, đã không còn liên quan đến hắn.

Chỉ cần không làm hỏng chiêu bài của hắn là được.

Sau đó, Thẩm Hạo dẫn Cơ Đông Ca rời khỏi Di Hồng Các.

Khoảnh khắc bước ra khỏi Di Hồng Các, thân thể yêu kiều của Cơ Đông Ca khẽ run.

Nàng chỉ cảm thấy không khí xung quanh dường như cũng trong lành hơn.

Trong lòng, không hiểu sao lại có chút mong chờ.

Còn mong chờ điều gì, nàng cũng không biết.

Đồng thời, lại cảm thấy không thể tin nổi.

Mình trong tình huống không hề chuẩn bị gì đã bị Lại Nhạc Kinh bán đi.

Hôm qua, còn vì tham gia cuộc thi hoa khôi ở kinh thành mà liều mạng luyện tập vũ đạo, đánh đàn tỳ bà, đàn cổ tranh.

Không ngờ, hôm nay đã bị bán đi, sự tình thay đổi quá nhanh có chút không thể thích ứng.

Nếu không phải con mèo trắng trong lòng vẫn còn hơi ấm, nàng sợ mình đang nằm mơ.

Ánh trăng chiếu lên bóng lưng thẳng tắp của Thẩm Hạo, dưới ánh

trăng, kéo ra một cái bóng thật dài.

Dọc đường đi, dù Thẩm Hạo và Cơ Đông Ca đều không nói chuyện, nhưng Cơ Đông Ca lại có một cảm giác an toàn khó tả, rất thoải mái.

Đi được một lúc, Cơ Đông Ca phát hiện bước chân của Thẩm Hạo rất nhanh, mình đã hơi tụt lại phía sau, vội vàng xách váy chạy theo.

Đến khi tụt lại một đoạn ngắn, Cơ Đông Ca đã thở hồng hộc.

Tâm trạng lại có chút thư thái, thậm chí còn muốn ngân nga vài câu hát.

Nhưng vì không quen thân với Thẩm Hạo, nàng đành nén lại ý nghĩ đó trong lòng.

Cơ Đông Ca thậm chí còn không quay đầu lại nhìn Di Hồng Các một lần, hay nói đúng hơn là cả con phố Phượng Minh nàng cũng không hề liếc mắt.

Đối với nơi đã sống nhiều năm này, nàng không có chút lưu luyến nào.

Nếu có lựa chọn, nữ nhân nào lại muốn làm xướng kỹ chứ.

Lưu Ly chính vì không muốn tiếp vị khách quý mà Lại Nhạc Kinh sắp xếp, liền bị ném thẳng vào quan tài trước mặt tất cả mọi người trong kỹ viện, cho đến khi chết ngạt.

Còn có những chuyện thảm hơn, Di Hồng Các trước kia cũng giống như các kỹ viện khác, đều là nơi bán thân.

Có một kỹ nữ mang thai ba tháng, sau khi Lại Nhạc Kinh biết chuyện, ngay tối hôm đó đã bắt nàng uống thuốc phá thai, còn sai quy nô đạp mạnh vào bụng nàng, khiến nàng chảy máu đầm đìa.

Dù vậy, tối đến vẫn phải ra ngoài tiếp khách, không đi thì bị đánh

cho đến chết.

Vận mệnh của họ, chỉ đến lúc chết mới được giải thoát.

Cơ Đông Ca là người may mắn, vừa bị Lại Nhạc Kinh mua về đã gặp lúc Di Hồng Các cải cách, nếu không thì giờ phút này nàng cũng không có tư cách đi theo sau lưng vị Thẩm công tử này.

Thời buổi này nữ nhân không đáng tiền, chết một hai kỹ nữ cũng chẳng ai quan tâm, thiếu nữ trẻ tuổi lớp này đến lớp khác, luôn có người mới đến thay thế vị trí của ngươi.

Ban đêm ở Dương Quan cổ trấn không phồn hoa như thế giới hiện thực, không có đèn đường, tầm nhìn không tốt.

May mà ánh trăng sáng tỏ, chiếu xuống mặt đất như rắc một lớp sương.

Người đi đường rất ít, phần lớn đều đã đi ngủ.

Vì vậy, cả con phố yên tĩnh chỉ còn lại tiếng bước chân của Thẩm Hạo và Cơ Đông Ca.

Nghe tiếng bước chân đều đặn, Cơ Đông Ca lại có cảm giác an toàn khó tả, thật hy vọng cứ đi mãi như thế này.

Nàng vẫn có chút sợ hãi, sợ hãi đối mặt với cuộc sống sắp tới.

Sợ rằng khi về đến nhà, Thẩm Hạo sẽ biến thành một người khác, xé bỏ mọi lớp ngụy trang, hung hăng lao vào nàng.

Đột nhiên, Thẩm Hạo dừng bước.

Hắn đứng tại chỗ, thản nhiên nói: Đi theo lâu như vậy rồi, ra đây đi.

Giọng vừa dứt, hai nam tử mặc đồ đen từ trong bóng tối bước ra.

Ném hòm vàng và người đàn bà qua đây, tha cho ngươi một mạng.

Một giọng nói khàn khàn vang lên.

Thẩm Hạo nhướng mày, không do dự, trực tiếp ném chiếc hòm đầy vàng qua.

Hắc y nhân thấy vậy, trong lòng vui mừng.

Vừa chuẩn bị đưa tay ra đỡ.

Đột nhiên, pằng, pằng.

Hai tiếng nổ lớn vang vọng trong đêm, tạo ra từng đợt hồi âm, truyền đi rất xa.

Một luồng lửa lóe lên, hai hắc y nhân không thể tin nổi nhìn Thẩm Hạo, rồi thân thể cứng đờ ngã xuống đất.

Còn chưa giao thủ đã xong đời.

Không nói võ đức, dùng ám.

ám khí.

Bọn chúng không ngờ rằng, công phu ám khí của Thẩm Hạo lại lợi hại đến vậy.

Cơ Đông Ca đứng bên cạnh sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu.

Con mèo trắng trong lòng nàng, đôi mắt lóe lên ánh sáng kỳ lạ, tò mò đánh giá vật đen sì trong tay Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo nhìn hai người ngã trên đất, không nói hai lời, lại pằng pằng bắn thêm hai phát nữa.

Thấy cảnh này, con mèo trắng trong lòng Cơ Đông Ca ánh mắt thoáng qua một tia khinh bỉ.

Chương 30

Dường như đang chế giễu Thẩm Hạo thật nhát gan.

Nó đảo mắt một cái, tìm một vị trí thoải mái rồi tiếp tục ngủ trong lòng Cơ Đông Ca.

Đêm vốn tĩnh lặng, tiếng súng giòn giã vang vọng giữa trời đêm khiến không ít người giật mình không hiểu chuyện gì xảy ra.

Thẩm Hạo xách thi thể, đi đến góc đường, trực tiếp ném vào trong không gian.

Hắn muốn xem xem, rốt cuộc là ai đến tập kích mình.

Thẩm Hạo trước nay không thù dai, nhưng có thù là báo ngay tại chỗ.

Sau khi ném thi thể vào không gian, Thẩm Hạo tạm thời không để ý đến, đưa Cơ Đông Ca trở về viện lạc đã mua.

Khi Tống Vĩnh Từ thấy sau lưng Thẩm Hạo có một thiếu nữ dung nhan tuyệt mỹ đi theo, đôi mắt đẹp thoáng qua một tia chua xót, nhưng lập tức biến mất.

Nàng cười nói với Thẩm Hạo: Công tử gia, có muốn tắm rửa không ạ.

Thẩm Hạo nói: Không cần, ngươi sắp xếp cho cô ấy một căn phòng đi.

Vâng ạ, công tử gia.

Đối với sự phân phó của Thẩm Hạo, Tống Vĩnh Từ không dám chậm trễ, vội vàng sắp xếp cho Cơ Đông Ca ở phòng bên cạnh.

Cơ Đông Ca nhìn căn phòng đơn sơ trước mắt, tuy không xa hoa

như phòng ở Di Hồng Các, nhưng trong lòng lại thấy an tâm lạ thường.

Sau này đều phải ở đây rồi.

Nghĩ đến đây, Cơ Đông Ca cũng giúp thu dọn chăn nệm.

Phu nhân, việc này cứ để ta làm, người đừng động tay.

Tống Vĩnh Từ vội nói.

Cơ Đông Ca xua tay nói: Ngươi hiểu lầm rồi, ta không phải phu nhân gì cả, thân phận của ta cũng giống như ngươi, đều là nha hoàn được mua về, trước đây ta chỉ là một kỹ nữ.

Nghe vậy, Tống Vĩnh Từ sững người một chút, nhưng thái độ vẫn không thay đổi.

Chuyện công tử gia phân phó, ta đương nhiên phải tận tâm làm.

Vừa nói, nàng vừa trải giường.

Tay chân làm việc vô cùng nhanh nhẹn, trong khi Cơ Đông Ca lại không biết làm.

Cơ Đông Ca đứng bên cạnh cũng không nói gì thêm.

Làm những việc này, nàng thật sự không giỏi, múa thì còn được.

Sau khi thu dọn xong xuôi, Tống Vĩnh Từ nói với Cơ Đông Ca: Phu nhân, tối nay tạm chịu thiệt một chút, ngày mai người còn thiếu gì, ta sẽ nói với công tử.

Nói rồi nàng mới nhẹ nhàng bước ra ngoài, khoảnh khắc đóng cửa lại, nàng khẽ thở dài.

Giống như trong lòng bị vắt vào mấy giọt chanh.

Nói rằng không buồn vì sự xuất hiện của Cơ Đông Ca, sao có thể chứ.

Nhưng nàng biết rõ địa vị của mình, nàng chỉ là một nha hoàn, căn bản không có tư cách ghen tuông.

Tiếp đó, nàng lại chuẩn bị nước nóng, bưng vào phòng ngủ.

Khi thấy Tống Vĩnh Từ mỉm cười bước vào, Thẩm Hạo vẫy tay, ra hiệu cho nàng đến gần hơn.

Công tử gia sao vậy ạ.

Thẩm Hạo mỉm cười, một tay ôm nàng vào lòng, hôn lên gò má trắng nõn của nàng rồi cười nói: Ghen rồi à.

Tống Vĩnh Từ đỏ mặt, e thẹn nói: Không có, ta chỉ là nha hoàn của công tử gia, ta biết thân phận của mình, sao lại ghen chứ.

Thẩm Hạo cười mà không nói.

Còn nói không ghen, bản công tử đã ngửi thấy mùi dấm chua rồi.

Yên tâm đi, nàng ấy cũng là nha hoàn ta mua về, không cần để ý.

Trong lòng bản công tử, ngươi mãi mãi là số một.

Một tràng lời ngon tiếng ngọt, nghe mà Tống Vĩnh Từ lòng nở hoa, trong lòng ngọt ngào.

Chút chua xót kia, trong khoảnh khắc đã tan thành mây khói.

Được Thẩm Hạo an ủi như vậy, tâm trạng nàng lập tức tốt lên.

Công tử gia chỉ giỏi trêu chọc ta thôi.

Thẩm Hạo dùng tay quẹt nhẹ sống mũi cao thẳng của Tống Vĩnh Từ, cười hắc hắc nói: Đêm nay ngươi chạy không thoát đâu, ngày này, bản công tử đã mong chờ rất lâu rồi, bây giờ thân thể ngươi cũng đã khỏe lại, chính là lúc rồi.

Sáng sớm hôm sau, phía đông chân trời đã hửng lên sắc trắng bạc, vài tia sáng xuyên qua mây mù, ánh sáng vạn trượng chiếu thẳng lên

trời, vạn vật đều trở nên sáng rõ.

Gió nhẹ thổi qua cửa sổ, từng làn gió mát mơn man trên má Thẩm Hạo, khiến hắn cảm thấy vô cùng thoải mái, lim dim mắt tận hưởng làn gió say lòng người.

Lúc này, trong phòng truyền đến một giọng nói mềm mại.

Công tử gia, hôm nay muốn ăn gì ạ, ta đi làm.

Tùy tiện.

Lúc Thẩm Hạo ra ngoài, Cơ Đông Ca mà hắn mang về hôm qua đã ngồi trong sân từ lâu.

Thấy Thẩm Hạo ra, nàng không biết phải bắt chuyện thế nào, vẻ mặt có chút gượng gạo.

Nhìn con mèo một mắt trong tay đối phương, Thẩm Hạo trêu chọc: Con mèo này tên gì.

Cơ Đông Ca hơi ngẩn người, không ngờ Thẩm Hạo lại nói như vậy.

Tên là Nhục Bao ạ.

Nói xong, nàng lại giải thích thêm một câu.

Nó khá thích ăn thịt ạ.

Thẩm Hạo nheo mắt, hồi nhỏ từng bị mèo hoang cào, nên vẫn không ưa mèo hoang, nói: Con mèo này từ nhỏ đã vậy, hay là bị thương.

Cơ Đông Ca giải thích: Ta nhặt được nó, lúc đó nó bị thương rất nặng.

Vậy là mèo hoang rồi.

Cùng lúc đó, con mèo trắng trong lòng Cơ Đông Ca liếc Thẩm Hạo

một cái, ánh mắt đó giống như hổ đang rình mồi.

Vô cùng sắc bén.

Thẩm Hạo nhìn con mèo trắng, trong lòng lại có chút khó chịu, mẹ nó dám trừng ta.

Sao trông con vật này giống con hổ thế.

Khốn kiếp, một con mèo cũng dám làm càn.

Con mèo này trông dữ dằn, có chút kiêu ngạo nhỉ.

Cơ Đông Ca vội vàng che chở con mèo trắng, nói: Xin lỗi công tử, lần sau ta sẽ chú ý.

Nhớ là được, trông chừng con mèo cho kỹ, thứ đồ hoang dã này nếu cào người ta, còn phải tiêm vắc xin dại, đến lúc đó ta ném thẳng ra ngoài đấy.

Cơ Đông Ca sợ đến trắng bệch cả mặt, không hiểu tiêm chích là có ý gì.

Ta. ta biết rồi ạ.

Biết là tốt rồi, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi.

Lúc này, Tống Vĩnh Từ từ trong phòng đi ra, ôm theo tấm ga giường bẩn, đặc biệt là vết máu đỏ trên đó càng thêm bắt mắt.

Giờ phút này, Tống Vĩnh Từ má đào ửng hồng, cả người toát ra vẻ dịu dàng của một người vợ.

Vốn dĩ thấy Thẩm Hạo và Cơ Đông Ca còn có chút e thẹn, nhưng nghe thấy lời của Thẩm Hạo, nàng vội nói: Công tử gia, đừng nóng giận.

Nói xong, Tống Vĩnh Từ lại khuyên giải Cơ Đông Ca: Đông Ca, mau xin lỗi công tử gia đi, công tử gia là người rất tốt.

Cơ Đông Ca gật đầu nói: Lần sau ta nhất định sẽ chú ý.

Cùng lúc đó, con mèo trắng một mắt trong lòng Cơ Đông Ca nhìn Thẩm Hạo một cái, rồi rúc vào lòng nàng.

Nghe vậy, Thẩm Hạo gật đầu nói: Nếu ngươi đã nói vậy, nhớ kỹ con mèo này không được xuất hiện trong phòng của ta, nếu không đừng trách ta không khách khí.

Thẩm Hạo sợ trên người thứ này có bọ chét, đây là mèo hoang thuần túy, vừa không tiêm phòng vừa không tẩy giun, lỡ dính bọ chét thì phiền chết mất.

Phù Tống Vĩnh Từ đang ôm ga giường mới thở phào một hơi dài.

Đông Ca muội muội, xem ra công tử gia thật sự không thích mèo, sau này muội phải chú ý một chút.

Sắc mặt Cơ Đông Ca hơi tái đi, nhưng vẫn gật đầu.

Thấy vậy, Tống Vĩnh Từ cũng biết trong lòng Cơ Đông Ca vô cùng hoảng sợ.

Nàng an ủi: Yên tâm đi, ta cũng là do công tử gia mua về.

Ngài đối với ta rất tốt, chữa bệnh cho ta, còn giúp ta chôn cất phụ thân.

Ngày thường cũng chưa từng mắng ta một lần nào, muội ở vài ngày là quen thôi.

Có lẽ chỉ là không thích mèo thôi.

Lát nữa, ta sẽ dọn dẹp gác lửng ở sân trước cho muội, muội ở trong đó, như vậy, muội và con mèo sẽ ở xa công tử gia.

Như thế công tử gia cũng sẽ không nói gì đâu.

Cơ Đông Ca mím môi, vẻ mặt đầy tủi thân, nàng cũng biết Tống

Vĩnh Từ là vì tốt cho mình.

Cảm ơn tỷ tỷ.

Không sao, sau này đều là người một nhà, qua vài ngày muội sẽ biết công tử gia là người thế nào thôi, đừng lo lắng.

Trở về phòng, Thẩm Hạo không phải là ghét mèo, chỉ là ghét những con mèo hoang đầy bọ chét.

Mèo hoang là vật chủ chính mang virus dại, trong cơ thể có hơn 200 loại virus đã biết, hơn 100 loại ký sinh trùng, cộng lại hơn 300 loại, trong đó có hơn 200 loại có thể lây nhiễm cho người.

Thẩm Hạo khó khăn lắm mới có được ngón tay vàng, là để hưởng phúc, chứ không phải để tìm chết.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo trực tiếp trở về thế giới đô thị.

Vừa mới có được một trăm cân vàng, vẫn là nên bán đi thì hơn.

Đồng thời, Thẩm Hạo cũng biết được thân phận của hai hắc y nhân tối qua.

Điều khiến Thẩm Hạo kinh ngạc là thân phận của hai hắc y nhân này không hề đơn giản, lại là thám tử của Bắc Hoang vương triều.

Mục đích lần này đến Đại Dương vương triều là để điều tra trụ cột của Đại Dương vương triều, cao thủ Chân Nguyên cảnh của Đại Dương vương triều Ngũ vương gia Dương Vũ Hiến, điều tra xem ông ta có thật sự đã chết hay không.

Biên giới giữa Bắc Hoang và Đại Dương vương triều không ngừng xảy ra xung đột, trước đây Ngũ vương gia Dương Vũ Hiến vẫn luôn trấn thủ, mấy tháng trước đột nhiên bị triệu về, lại nghe nói Ngũ vương gia Dương Vũ Hiến đã bị tân đế giết.

Bắc Hoang sợ rằng đây là âm mưu của Đại Dương vương triều,

nên phái thám tử đến điều tra.

Nhiệm vụ hoàn thành, chuẩn bị trở về Bắc Hoang đế quốc.

Hai người hôm qua cũng ở Di Hồng Các tiêu dao, vừa hay thấy được chiếc hòm mà quy nô ôm, chỉ nghe tiếng thôi cũng biết bên trong là thứ gì.

Vì vậy, chúng bám theo Thẩm Hạo suốt đường, định bụng làm một vố trước khi về, dù sao cũng không ai biết.

Chỉ là không ngờ lại gặp phải một cục xương cứng như Thẩm Hạo.

Chương 31

Trực tiếp bị hai phát súng hạ gục.

Điều khiến Thẩm Hạo tiếc nuối là hai người đều chỉ là cao thủ Hậu Thiên nhất trọng, Thẩm Hạo không nhận được bao nhiêu nội lực.

Nhưng hắn cũng nhận được một tin tức, Bắc Hoang đã chuẩn bị một lượng lớn lương thảo ở biên giới.

Hơn nữa, cao thủ Chân Nguyên cảnh của Bắc Hoang vương triều là Thân Đồ Giao cũng đã được triều đình Bắc Hoang phái đến biên giới giữa Bắc Hoang và Đại Dương vương triều.

Dựa vào những thông tin này, lại liên tưởng đến việc Ngũ vương gia Dương Vũ Hiến, một cao thủ Chân Nguyên cảnh của Đại Dương vương triều bị giết.

Xem ra, Bắc Hoang chuẩn bị động thủ với Đại Dương vương triều rồi.

Tuy nhiên, Dương Quan cổ trấn cách biên giới cũng phải một tháng đường, nói cách khác, cho dù có đánh nhau, cũng phải hai tháng sau mới đến được đây.

Về phần tiết lộ tin tức này cho Đại Dương vương triều, Thẩm Hạo không có hứng thú.

Thứ nhất, không giải thích rõ được nguồn tin, còn dễ bị bắt làm gián điệp.

Thứ hai, Đại Dương vương triều bị diệt vong thì có liên quan quái gì đến Thẩm Hạo hắn chứ.

Thế giới này rất lớn, quốc gia cũng không ít, đổi chỗ khác vẫn tiêu dao tự tại, sung sướng biết bao.

Thẩm Hạo đến đây chỉ để cầu tài tiêu dao, học chút công pháp, rồi trường sinh cũng không quá đáng chứ.

Hơn nữa, Đại Dương vương triều này chỉ là một nước phụ thuộc của Thiên Vũ hoàng triều.

Chế độ của Thiên Vũ hoàng triều có chút giống với chế độ phân phong của nhà Chu.

Tức là cho ngươi một danh phận, ngươi đi khai hoang, chiếm được bao nhiêu đất đai thì là của ngươi.

Nhưng ngươi phải cống nạp cho ta.

Cả Đại Dương vương triều và Bắc Hoang vương triều đều như vậy.

Về phần đám tiểu đệ tàn sát thôn tính lẫn nhau, Thiên Vũ hoàng triều không quan tâm, các ngươi thích đánh thì đánh, phần của ta đưa đủ là được.

Thiên Vũ hoàng triều tọa trấn Trung Châu mấy trăm năm, có được những vùng đất phì nhiêu nhất, cũng sở hữu sức mạnh cường đại nhất.

Các vương triều chư hầu bên dưới, dù có lòng tạo phản cũng phải có thực lực đó.

Cho dù Bắc Hoang thôn tính Đại Dương vương triều, cũng không ảnh hưởng đến việc Thẩm Hạo phát tài.

Trở về thế giới hiện thực, Thẩm Hạo cũng hiếm khi được thảnh thơi.

Nói về chất lượng không khí, vẫn là không khí ở dị giới tốt hơn.

Nhưng nói về chất lượng cuộc sống, thì phải là thế giới đô thị.

Việc ăn uống vui chơi ở dị giới quả thực thảm không nỡ nhìn.

Nếu không thì một bình rượu làm sao có thể bán được giá cao.

Lần này trở về thế giới hiện thực, Thẩm Hạo cũng đi mua sắm một phen.

Hắn lại mua thêm mấy cái bình giữ nhiệt, ở dị giới không có đồ để giữ nước nóng.

Sau khi mua sắm một trận ở siêu thị vẫn chưa thỏa mãn.

Thẩm Hạo lại lên Taobao mua hơn một trăm cái súng thử vàng nhiệt độ cao, yêu cầu chủ tiệm dùng chuyển phát nhanh nhất, phí ship không thành vấn đề.

Súng thử vàng nhiệt độ cao này chủ yếu là để nung chảy toàn bộ số vàng thỏi mà đám anh em Nguyệt Kinh kia đưa thành những thỏi vàng một trăm gram.

Thuận tiện cho việc bán ra.

Ở lại thế giới hiện thực ba ngày, Thẩm Hạo mới trở về dị giới.

Mọi thứ vẫn như lúc hắn đi.

Hắn gọi Tống Vĩnh Từ và Cơ Đông Ca đến, hai người họ rất kinh ngạc, bình giữ nhiệt cũng thật lợi hại, đổ nước nóng vào mà lại có thể giữ ấm, thật quá chấn động.

Họ càng ngày càng cảm thấy công tử nhà mình thật thần kỳ.

Thẩm Hạo không để ý đến sự kinh ngạc của họ, lại lấy ra bột ngọt, rượu nấu ăn và nhiều loại gia vị khác.

Hắn chỉ cho Tống Vĩnh Từ cách sử dụng.

Rất nhanh, lúc nấu cơm trưa, Tống Vĩnh Từ chấn động.

Cho thêm bột ngọt, rượu nấu ăn và các loại gia vị này vào, món ăn nấu ra lại ngon vô cùng, có thể mở tiệm ăn làm đầu bếp chính được

rồi.

Tất cả những điều này đã lật đổ nhận thức của họ.

Lúc ăn cơm, Cơ Đông Ca cũng sáng mắt lên kinh hô: Vĩnh Từ tỷ tỷ, tay nghề của tỷ tốt quá, ta lần đầu tiên được ăn món ngon như vậy, còn lợi hại hơn cả những đầu bếp lớn ở kinh thành.

Tống Vĩnh Từ được khen có chút chột dạ, đỏ mặt nói: Không phải công lao của ta, là gia vị mà công tử gia cho ta lợi hại.

Thẩm Hạo nói: Được rồi, mau ăn cơm đi, ăn xong còn phải làm việc.

Vâng, công tử.

Cơ Đông Ca bây giờ không dám chọc giận Thẩm Hạo, sợ hắn nổi giận sẽ ném con mèo của mình đi.

Qua tiếp xúc, nàng phát hiện Thẩm Hạo cũng không quá nghiêm khắc, đối với nàng cũng không có gì khác biệt.

Điều duy nhất khiến nàng lo lắng là Thẩm Hạo không thích mèo.

Ăn cơm xong, rửa sạch nồi bát.

Thẩm Hạo gọi Tống Vĩnh Từ và Cơ Đông Ca đến, dạy họ cách nung chảy vàng.

Nhìn vàng dưới nhiệt độ cao nhanh chóng biến thành chất lỏng.

Hai cô gái kinh hãi thất sắc.

Tống Vĩnh Từ kinh hô: Nhiệt độ của ngọn lửa này cao quá.

Cơ Đông Ca cũng chấn động nhìn chằm chằm vào chất lỏng vàng.

Thẩm Hạo không giải thích, mà nói: Hai mươi thỏi vàng này, nung chảy hết đi.

Vâng, công tử gia.

Phân phó xong, Thẩm Hạo liền không để ý nữa, mà lim dim mắt phơi nắng.

Mãi đến khi mặt trời dần lặn về phía tây, Cơ Đông Ca và Tống Vĩnh Từ mới hưng phấn chạy tới.

Tống Vĩnh Từ với vẻ mặt kể công nói với Thẩm Hạo: Công tử, công tử, người xem thế nào.

Chỉ thấy trong hòm gỗ, xếp ngay ngắn năm trăm thỏi vàng, đều là loại một trăm gram một thỏi.

Tuy lợi nhuận không bằng nhân sâm, nhưng nhân sâm hoang dã bán nhiều thì giải thích thế nào, thứ này lại không phải rau cải trắng, trong mắt Thẩm Hạo còn lâu mới thoải mái bằng vàng.

Ở thế giới hiện đại, Thẩm Hạo chỉ là người bình thường, không có bối cảnh quan hệ gì.

Cơ Đông Ca đứng bên cạnh cũng đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Thẩm Hạo, trong ánh mắt cũng có chút mong đợi, hy vọng Thẩm Hạo có thể khen ngợi một phen.

Nàng bây giờ thật sự đang nỗ lực thể hiện, hy vọng Thẩm Hạo có thể giữ lại con mèo của nàng.

Đối với biểu cảm của Cơ Đông Ca và Tống Vĩnh Từ, Thẩm Hạo trong lòng hiểu rõ, không nhịn được cười nói: Không tệ, các ngươi biểu hiện rất tốt.

Thẩm Hạo từ trong túi lấy ra hai thanh sô cô la đưa cho hai cô gái.

Cái này cho các ngươi ăn.

Cơ Đông Ca và Tống Vĩnh Từ mở ra, phát hiện bên trong là một viên hoàn màu đen, mặt đầy kinh ngạc.

Tống Vĩnh Từ nói: Công tử gia đây là cái gì.

Thật sự ăn được sao, sao lại màu đen thế.

Ngươi cứ coi nó là kẹo đi, đương nhiên ăn được rồi.

Nói xong, Thẩm Hạo lại lấy ra một cái, trực tiếp xé bao bì ăn luôn.

Thấy vậy, Tống Vĩnh Từ không chút do dự, trực tiếp bỏ vào miệng ăn.

Khoảnh khắc vừa vào miệng, mắt nàng lập tức sáng lên.

Kinh ngạc nói: Công tử, có chút đắng, nhưng ăn nữa lại thấy rất ngọt ạ.

Thích không.

Thẩm Hạo cười hỏi.

Thích ạ, cảm ơn công tử.

Cơ Đông Ca trong lòng cũng tò mò vô cùng, không nhịn được ăn thử.

Cái vị này, mềm mượt ngọt ngào.

Lập tức chinh phục nàng.

So với những loại kẹo ngày thường ăn, không biết ngon hơn bao nhiêu lần.

Trên người vị công tử này sao lại có nhiều thứ thần kỳ như vậy.

Cơ Đông Ca và Tống Vĩnh Từ từ nhỏ cuộc sống không tồi, nhưng cũng chưa từng thấy qua thứ này.

Chỉ có thể cảm thấy lai lịch của Thẩm Hạo càng lúc càng phi phàm.

Cùng lúc đó, Lại Nhạc Kinh cầm theo rượu, đi đến một biệt viện sang trọng.

Sau khi hạ nhân thông báo, Lại Nhạc Kinh mới vẻ mặt hưng phấn

bước vào.

Chương 32

Thấy nữ tử áo đen ngồi trên ghế chủ vị, hắn lập tức cung kính hành lễ: Ra mắt Văn Nhân tiểu thư.

Văn Nhân Y Y thản nhiên nói: Lại đại thiếu khách sáo rồi, ngươi và ta không có giao tình gì, ngươi đột nhiên tìm ta có việc gì.

Lại Nhạc Kinh vội vàng cung kính nói: Văn Nhân tiểu thư khách sáo rồi, ta chỉ là một kẻ bị ruồng bỏ bị đày đi, sao dám xưng đại thiếu.

Lần này đến, là tình cờ có được một món trân bảo, đặc biệt đến tặng cho Văn Nhân tiểu thư.

Nghe vậy, khóe miệng Văn Nhân Y Y lộ ra một tia mỉa mai.

Một kẻ bị Lại gia ruồng bỏ, lưu đày đến Dương Quan cổ trấn này, có thể có bảo vật gì chứ.

Nàng, Văn Nhân Y Y, bảo vật gì mà chưa từng thấy qua, trong lòng không hề có chút hứng thú nào.

Ồ, ngươi nói thử xem.

Đối với biểu cảm của Văn Nhân Y Y, Lại Nhạc Kinh tự nhiên hiểu rõ, trong lòng hừ lạnh một tiếng, cứ chờ xem.

Ngay sau đó, hắn từ trong hộp lấy ra bình rượu trắng.

Khoảnh khắc bình rượu màu đỏ xuất hiện, Văn Nhân Y Y lập tức có chút bất ngờ.

Bình rượu này lại trơn bóng tinh xảo như vậy, thậm chí có thể soi được bóng người.

Cuối cùng nàng cũng có chút hứng thú: Đích thực hiếm thấy.

Lúc này, chỉ thấy Lại Nhạc Kinh trực tiếp mở nắp bình.

Lập tức, một luồng hương rượu nồng nàn tràn ngập cả phòng khách.

Đôi mắt đẹp của Văn Nhân Y Y sáng lên, kinh ngạc nhìn bình rượu trong tay Lại Nhạc Kinh.

Nàng bước một bước đã đến trước mặt hắn.

Một tay giật lấy bình rượu, đặt dưới mũi hít một hơi thật sâu.

Quả nhiên là rượu ngon.

Ngay sau đó, nàng nhìn vào trong bình rượu, càng thêm không thể tin nổi, chỉ thấy rượu trong vắt thấy đáy.

Loại rượu này nàng cũng chỉ từng thấy vài lần ở ngự tửu của Thiên Vũ hoàng triều.

Nhưng hương rượu tuyệt đối không nồng đậm như vậy.

Quả nhiên là rượu ngon, người đâu, mau lấy chén rượu của ta đến đây.

Lại Nhạc Kinh đứng bên cạnh khóe miệng nhếch lên, sớm đã chuẩn bị sẵn, từ trong hộp lấy ra một chén rượu bằng bạch ngọc đưa cho Văn Nhân Y Y.

Văn Nhân tiểu thư, mời dùng.

Nhìn chén rượu Lại Nhạc Kinh đưa tới, Văn Nhân Y Y nhíu mày, không vui nói: Không cần.

Lại Nhạc Kinh lúng túng giơ chén rượu, tay cứng đờ giữa không trung.

Lúc này hắn mới nhớ ra Văn Nhân Y Y này có chứng sạch sẽ, không dùng đồ của người khác.

Một lát sau, nha hoàn không dám chậm trễ, cầm một chiếc chén

rượu màu xanh biếc, vội vã chạy tới.

Giật lấy chén rượu, Văn Nhân Y Y không nhịn được rót một chén, nhìn rượu trắng trong chén, quả nhiên trong vắt như nước, càng lúc càng không thể tin nổi.

Rồi nàng uống một hơi cạn sạch.

Vị giác chỉ cảm thấy một luồng cay nồng vào cổ họng, tiếp theo là bụng dưới một trận nóng rực.

Một lát sau, lại một luồng hương rượu nồng nàn quẩn quanh trong khoang miệng.

Nàng không nhịn được kinh hỉ nói: Rượu ngon, thật sự là rượu ngon a, trong vắt như nước, hương rượu ngưng mà không tan, thật là lần đầu tiên gặp được, không tệ.

Trong lòng nàng cũng mừng rỡ không thôi, sư phụ của nàng thích nhất là uống rượu, rượu này tặng cho sư phụ quả thực là hoàn mỹ.

Đối với món quà này của Lại Nhạc Kinh, Văn Nhân Y Y trong lòng vô cùng hài lòng.

Không tệ, thứ ngươi tặng ta rất thích, nói đi, ngươi muốn ta giúp ngươi làm gì.

Lại Nhạc Kinh trong lòng vui mừng, hít sâu một hơi nói: Ta lúc trẻ không hiểu chuyện, làm sai, bị gia tộc lưu đày đến đây.

Ta muốn trở về kinh thành, đoạt lại vị trí thuộc về mình.

Nghe vậy, Văn Nhân Y Y gật đầu nói: Được, đây cũng chỉ là chuyện ta nói thêm một câu, Lại gia các ngươi cũng không dám phản đối.

Ngươi yên tâm, ta sẽ cho ngươi một cơ hội, còn ngươi có làm được hay không là chuyện của ngươi.

Lại Nhạc Kinh cảm kích nói: Chỉ cần có cơ hội này là đủ rồi.

Trước đây hắn vẫn luôn muốn dựa vào đại hội tuyển chọn hoa khôi để chứng minh năng lực của mình, trở lại Lại gia.

Nhưng tình cờ biết được Văn Nhân Y Y ở Dương Quan cổ trấn, lại thêm sự xuất hiện của Thẩm Hạo, đặc biệt là sự xuất hiện của bình rượu này, đã cho hắn một cơ hội mới.

Trong mắt Lại Nhạc Kinh, đây chính là ông trời đang tạo cơ hội cho hắn.

Thế là, hắn quả quyết từ bỏ hoa khôi đã bồi dưỡng mấy năm, đạt thành giao dịch với Thẩm Hạo.

Đột nhiên, Văn Nhân Y Y nhíu mày, chỉ có một bình rượu này, nếu uống hết thì phải làm sao.

Nghĩ đến đây, nàng liền nói: Lại Nhạc Kinh, rượu này ngươi lấy ở đâu ra.

Lại Nhạc Kinh sững người, rồi nói: Là giao dịch với Thẩm Hạo công tử.

Người ở đâu.

Thân phận gì.

Văn Nhân Y Y hỏi.

Câu hỏi này làm khó Lại Nhạc Kinh, hắn suy nghĩ một lúc rồi sắp xếp ngôn từ nói: Thân phận cụ thể ta không biết, nhưng hắn trông cao lớn tuấn lãng, ngọc thụ lâm phong, khí độ phi phàm.

Dừng, bớt nói nhảm đi, không phải bảo ngươi nịnh hót hắn, nói vào trọng điểm.

Văn Nhân Y Y sa sầm mặt nói.

Lại Nhạc Kinh: Ấn tượng sâu nhất của ta là một mái tóc ngắn, ngoài ra không có gì.

Tóc ngắn.

Văn Nhân Y Y nheo mắt, đột nhiên trong đầu lóe lên một ý nghĩ, nhớ đến một người, Tống Vĩnh Từ.

Đúng vậy, lần trước lúc giao dịch với Tống Vĩnh Từ, đã gặp một công tử tóc ngắn, có lẽ là hắn.

Được rồi, ngươi có thể đi rồi, chuyện của ngươi, ta sẽ viết một phong thư, ngươi bây giờ có thể thu dọn hành lý về kinh thành rồi.

Đa tạ Văn Nhân tiểu thư, đa tạ.

Sau khi Lại Nhạc Kinh đi, Văn Nhân Y Y ôm bình rượu đi về phía hậu viện.

Sư phụ, sư phụ.

Người chưa đến, tiếng đã tới.

Két.

Cửa phòng bị đẩy ra.

Văn Nhân Y Y với vẻ mặt lấy lòng cười với một nữ nhân: Sư phụ, người xem ta mang thứ tốt gì đến cho người này.

Chỉ thấy, một nữ tử diệu linh ngồi trên ghế thái sư, tuổi khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám, tóc vấn cao trên đỉnh đầu, được một cây trâm gỗ giữ lại.

Một thân áo trắng, tiên khí phiêu phiêu, ngồi trên ghế thái sư nhắm mắt dưỡng thần.

Ngũ quan tinh xảo, thanh nhã tuyệt tục như tiên nữ.

Tiên nữ đẹp đến đâu, phàm nhân cũng chưa từng thấy, nhưng chỉ

cần nhìn thấy nữ tử này, sẽ không kìm được mà hiện lên bốn chữ mỹ nhược thiên tiên.

Đẹp đến lạ kỳ, ngay cả Văn Nhân Y Y ngày thường cũng hay nhìn trộm.

Chỉ là lúc này sắc mặt nữ tử vô cùng tái nhợt, vẻ mặt bệnh tật, gò má không có chút huyết sắc.

Sau khi điều tức một chút, nữ tử mở mắt ra, liếc nhìn Văn Nhân Y Y.

Ở riêng tư, trước mặt nữ nhân, không cần phải đeo mạng che mặt.

Đôi mắt đen trắng phân minh kia, phảng phất có thể nhìn thấu lòng người.

Dọa cho Văn Nhân Y Y lè lưỡi.

Chuyện gì.

Văn Nhân Y Y như dâng bảo vật đặt bình rượu lên bàn.

Sư phụ, cái này tặng cho người.

Nữ nhân liếc mắt một cái, rồi không quan tâm nữa.

Thứ xa xỉ như vậy, đối với người thanh tu như chúng ta vô dụng, mang đi đi.

Nghe vậy, Văn Nhân Y Y cũng không giải thích, trực tiếp mở nắp bình rượu.

Trong khoảnh khắc, một luồng hương rượu nồng đậm lan tỏa ra.

Nữ tử sững người, không ngờ lại là rượu.

Rượu này.

Văn Nhân Y Y vẻ mặt mong đợi nói: Sư phụ, người nếm thử một ngụm đi, tuyệt đối sẽ thích.

Nói xong, Văn Nhân Y Y rót một chén đưa cho nữ tử.

Nhận lấy chén rượu, nữ tử uống một hơi cạn sạch.

Trong bụng một luồng nóng rực, gò má hơi ửng hồng, đôi mắt đẹp của nữ tử sáng lên, khuôn mặt lạnh như sương lần đầu tiên xuất hiện dao động.

Rượu này cay nồng như vậy, rượu ngon này từ đâu ra.

Giọng điệu của nữ tử cũng có chút nhanh hơn.

Sư phụ, ta mua từ tay một người, rượu này có tác dụng với người không ạ.

Ừm, rượu này thật sự không tệ, uống xong, hàn khí trong cơ thể vi sư tạm thời bị áp chế đi mấy phần.

Rượu này trong vắt như vậy, chắc cũng rất đắt đỏ nhỉ.

Nữ tử nói.

Tặng cho sư phụ thì dù đắt đỏ đến đâu cũng có sao, chỉ cần có tác dụng, ta sẽ tìm thêm mang đến cho sư phụ.

Nghe vậy, ánh mắt nữ tử có chút dao động, trầm ngâm một lát rồi nói: Có lòng rồi.

Từ hôm nay trở đi, ta nhận ngươi làm ký danh đệ tử.

Văn Nhân Y Y lập tức kích động quỳ xuống trước mặt nữ tử, dập đầu nói: Sư phụ tại thượng, xin nhận của đệ tử một lạy.

Được rồi, đừng làm bộ làm tịch, bản phái không câu nệ những thứ này, trước đây không nhận ngươi, ngươi cũng nên hiểu.

Đệ tử hiểu, sư phụ, đều tại đệ tử tư chất ngu dốt, không lọt vào mắt xanh của người.

Nữ tử gật đầu, từ trong lòng lấy ra một cuốn sách bằng lụa đã ố

vàng.

Đây là tâm pháp nhập môn của bản môn, Tiên Thiên Thổ Nạp Thuật, ngươi hãy đọc kỹ, đợi ta chữa lành vết thương, sẽ giúp ngươi đả thông hai mạch Nhâm Đốc, đạt đến cảnh giới Tiên Thiên, liền có thể tu hành.

Văn Nhân Y Y mặt đầy kinh hỉ, vội nói: Đa tạ sư phụ, ta nhất định sẽ không làm người thất vọng.

Tâm pháp nhập môn đã phải đạt đến cảnh giới Tiên Thiên, Văn Nhân Y Y nội tâm mừng như điên, thật sự là đặt cược đúng chỗ rồi.

Được rồi, ngươi lui ra đi.

Vâng, sư phụ.

Đợi Văn Nhân Y Y đi rồi, nữ tử không nhịn được lại rót một chén rượu, từ từ thưởng thức, hít một hơi thật sâu, rồi mới uống cạn.

Vừa uống vừa nhắm mắt cảm nhận.

Cảm nhận được hàn khí trong cơ thể bị áp chế đi một chút, trong lòng nàng cũng thấy nhẹ nhõm phần nào.

Nữ tử tên là Mạnh Huyền Cơ, là chưởng môn của Ngọc Thanh Cung trong lãnh thổ Thiên Vũ hoàng triều.

Ba tháng trước, nàng nghe tin dãy núi Sùng Dương xuất hiện một con yêu thú tam cảnh, nội đan bên trong lại là thuộc tính thủy.

Chương 33

Trong lòng nàng hơi vui mừng, vừa hay thích hợp với đệ tử thân truyền của mình, cũng là người trong gia tộc.

Mạnh Huyền Cơ đã là Linh Đan đỉnh phong, đối phó với một con yêu thú tam cảnh vẫn không thành vấn đề.

Nhưng ai ngờ, tin tức có sai sót, con yêu thú này lại là đại yêu tứ cảnh.

Con đại yêu này chỉ cần một hơi thở, một luồng hàn băng, đã đánh bay Mạnh Huyền Cơ, làm tổn thương kinh mạch, Linh Đan bị tổn hại, hàn khí trong người như huyền băng vạn năm.

Nếu không phải có bí bảo của tông môn, e là đã thân tử đạo tiêu rồi.

Hàn khí này như giòi trong xương, không lúc nào không giày vò nàng.

Mỗi ngày, chỉ riêng việc áp chế hàn khí trong cơ thể đã hao hết toàn bộ khí lực của nàng.

Cảnh giới của nàng cũng từ Linh Đan đỉnh phong tụt xuống Linh Đan sơ kỳ, và tình hình không những không khá hơn mà còn ngày càng tồi tệ.

Trạng thái của nàng cũng ngày càng sa sút, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống Chân Nguyên cảnh.

Tất cả là vì Linh Đan của nàng bị hàn khí làm tổn thương, có chút vết nứt.

Nếu cứ kéo dài như vậy, kết cục sẽ là Linh Đan vỡ nát, cảnh giới rơi xuống Chân Nguyên cảnh.

Để đối phó với hàn khí trong cơ thể, không chỉ cần dùng linh lực hùng hậu trong người để chống lại, mà còn cần sự trợ giúp từ ngoại vật.

Muốn tu phục Linh Đan thì phải cần đến Bất Lão Tuyền, tiếc là nó ở trong cấm địa.

Rượu chính là một môi giới rất tốt.

Rượu càng mạnh, hiệu quả càng tốt.

Tuy chỉ miễn cưỡng có tác dụng, nhưng cũng còn hơn không.

Tiếc là, đi suốt chặng đường này, nàng cũng không gặp được loại rượu ngon nào.

Điều đó cũng khiến nàng từ một chưởng môn không dính một giọt rượu, biến thành một kẻ nghiện rượu.

Mạnh Huyền Cơ vạn lần không ngờ rằng, thiếu nữ mà nàng tiện tay cứu năm xưa, hôm nay lại báo đáp nàng lớn như vậy, cho nàng một niềm vui bất ngờ.

Rượu này trong vắt như nước, quan trọng là còn mạnh như lửa, lại có thể tạm thời áp chế hàn khí trong cơ thể, thật không thể tin nổi.

Hiệu quả tốt đến bất ngờ.

Rất tốt, nếu loại rượu này có thể uống mỗi ngày thì tốt biết bao.

Nghĩ đến đây, Mạnh Tuyền Cơ khẽ lắc đầu, loại rượu thượng hạng thế này, cho dù là chưởng môn của Ngọc Thanh Cung, bà cũng mới được uống lần đầu.

Điều đó đủ để cho thấy sự quý giá của loại rượu này.

Tuy nói hiệu quả của nó không bằng linh tửu, nhưng về khẩu vị, linh tửu thật sự không thể sánh bằng, dùng để tiêu khiển là thích hợp nhất.

Vừa nghĩ tới con yêu thú Tứ cảnh kia, Mạnh Tuyền Cơ khẽ nhíu mày.

Thực lực của con đại yêu này rõ ràng đã đột phá Tứ cảnh được vài năm, tuyệt đối không phải loại vừa mới đột phá, tại sao lại cảm thấy nó là yêu thú Tam cảnh, khí thế của hai loại chênh lệch một trời một vực.

Nói cách khác, tin tức đã có sai sót.

Có kẻ cố tình để mình đi, hãm hại mình sao.

Nhưng tin tức này lại do đệ tử thân truyền của mình, cũng là người trong gia tộc của mình báo.

Có lẽ đã bị tên tiểu nhân Trần Đức Đồng kia lợi dụng rồi.

Nghĩ đến đây, trong lòng Mạnh Tuyền Cơ có chút khó chịu.

Đây cũng là nguyên nhân bà không muốn nhận Văn Nhân Y Y làm đồ đệ.

Đương nhiên, thiên phú của Văn Nhân Y Y quả thực cũng hơi kém.

Dù không có bằng chứng, nhưng sự nghi ngờ giống như một hạt giống, một khi đã gieo xuống, nó sẽ bắt đầu nảy mầm.

Trong lòng bà có chút bài xích việc nhận đồ đệ.

Mạnh Tuyền Cơ nghĩ mãi không thông, dứt khoát không nghĩ nữa, trước hết loại bỏ hàn độc trong cơ thể rồi nói sau.

Hàn độc này cho dù sư phụ là Thông Huyền cũng không có cách nào giải được.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo mang theo thỏi vàng đã được luyện lại trở về thế giới đô thị.

Trở lại phòng ngủ, mở chiếc hòm gỗ ra, nhìn 500 thỏi vàng óng ánh, mỗi thỏi đều nặng 100 gram.

Thẩm Hạo trong lòng vui mừng khôn xiết.

Ai mà không thích vàng chứ. 100 cân vàng cơ mà.

Thế là, Thẩm Hạo lập tức gửi tin nhắn Wechat cho ông chủ tiệm vàng đã bán bạc cho mình lần trước.

Hỏi đối phương có thu mua vàng không, giá cả thế nào.

Đối phương trả lời rất nhanh.

Thẩm tiên sinh, hiện tại giá vàng là 487 một gram, thu mua lại là 470.

Anh có thể mua bao nhiêu.

Khoảng 5 cân, hiện tại giá vàng vẫn đang tăng, ngân hàng trung ương các nước đều đang mua lại, rất khan hàng.

Nhưng tiệm của tôi quy mô không lớn, một triệu là giới hạn rồi.

Thẩm Hạo gật đầu nói: Được, tôi có năm cân, bán cho anh đấy.

Giao dịch bằng bạc hay tiền mặt đều được.

Được, được, Thẩm tiên sinh ngài hẹn thời gian đi.

Tiệm vàng của các anh mấy giờ đóng cửa. 7 giờ tối ạ.

Vậy được, tăng ca nhé, 7 rưỡi tôi qua.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo đi tắm, chờ thời gian trôi qua.

Khoảng 7 giờ 30 tối, Thẩm Hạo đúng giờ có mặt tại tiệm vàng.

Cả tiệm vàng chỉ còn lại một mình ông chủ, tươi cười chờ đợi Thẩm Hạo.

Thẩm tiên sinh mời vào.

Sau khi vào trong, Thẩm Hạo nói: Ông chủ không cần pha trà đâu, giao dịch xong là tôi đi.

Ông chủ cười nói: Thẩm tiên sinh, sau này cứ gọi tôi là lão Kim là được.

Tiếp đó, Thẩm Hạo từ trong cặp tài liệu lấy vàng ra đặt lên quầy.

Nhìn những thỏi vàng óng ánh, mắt lão Kim sáng lên.

Gần đây giá vàng liên tục tăng, hơn nữa theo thông tin từ cấp trên, rất có khả năng sẽ vượt qua năm trăm, vì vậy lão Kim cũng dám mua vào số lượng lớn.

Đương nhiên, về lai lịch của số vàng, ông chủ không quan tâm.

Mở tiệm vàng, mỗi ngày đều có khách mang trang sức vàng cũ đến đổi trang sức vàng mới.

Nếu đều phải hỏi khách lai lịch của trang sức vàng, e rằng tiệm vàng phải đóng cửa hết.

Hơn nữa, huyện thành này vốn phát triển nhờ mỏ vàng, nhà nào mà không có chút hàng tích trữ chứ.

Sau khi dùng máy kiểm tra xong, lão Kim gật đầu nói: Độ tinh khiết không đủ, chúng ta đều là khách quen, lão Kim tôi cũng không nói bừa, một gram chỉ có thể đưa anh 460 thôi, giao dịch bằng tiền mặt, Thẩm tiên sinh nếu anh thấy thế nào.

Thẩm Hạo cũng không muốn tính toán quá nhiều, trực tiếp gật đầu nói: Được.

Nghe vậy, lão Kim trong lòng mừng rỡ.

Giao dịch tiền mặt, không chỉ Thẩm Hạo thích, ông ta cũng thích, như vậy có thể nộp ít thuế hơn và không cần xuất hóa đơn.

Năm cân vàng, một gram 460, tổng cộng 1,15 triệu, tôi dùng bạc

trắng trị giá 750 nghìn và 400 nghìn tiền mặt để giao dịch, thế nào.

Thẩm Hạo nói: Được.

Một gram bạc trắng hiện tại là 8,5 tệ, 750 nghìn bạc trắng, tức là 176,4 cân bạc trắng, Thẩm tiên sinh giống như lần trước, anh đợi tôi ba ngày được không.

Một nghìn bảy trăm lạng.

Đủ dùng rồi.

Được, không vấn đề gì.

Thẩm Hạo nói.

Tiếp đó, ông chủ cũng không né tránh Thẩm Hạo, trực tiếp lấy 400 nghìn tiền mặt từ trong két sắt ra đưa cho Thẩm Hạo.

Vẻ mặt hưng phấn nói: Nếu Thẩm tiên sinh dùng bạc trắng để thanh toán toàn bộ, tôi còn có thể mua thêm 10 cân vàng nữa.

Ông ta bán cho Thẩm Hạo một gram bạc là 8,5 tệ, nhưng ông ta lấy hàng từ nhà máy đều là giá thấp nhất, nếu số lượng lớn sẽ kiếm được không ít.

Trong lòng đương nhiên vui vẻ.

Nghe vậy, Thẩm Hạo trầm ngâm một lúc, không chọn tiếp tục giao dịch.

Cảm thấy vẫn nên chờ xem sao đã.

Ba ngày sau, tôi đến lấy bạc.

Vâng, Thẩm tiên sinh.

Rời khỏi tiệm vàng, rẽ một cái, Thẩm Hạo trực tiếp cất tiền vào trong không gian.

Hiện tại, tiền mặt của Thẩm Hạo cộng thêm 400 nghìn vừa rồi, đã

có hơn 9 triệu.

Bạc thì không còn nhiều, chỉ còn hơn 240 lạng, lần này một lúc thu về 1764 lạng, thật không tệ.

Sức mua của bạc ở dị giới rất cao, nhưng ở thế giới hiện đại bạc bây giờ không đáng tiền.

Ngày thứ hai, vừa sáng sớm tỉnh dậy đã nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Chương 34

Nghi hoặc mở cửa, khi nhìn thấy hai cảnh sát thì sững người một lúc.

Chưa đợi Thẩm Hạo nói gì, hai cảnh sát đi đầu đã nói: Xin chào, có phải Thẩm Hạo không.

Thẩm Hạo gật đầu, chỉ thấy một viên cảnh sát giơ chứng minh thư ra nói: Chúng tôi là người của đồn cảnh sát XX trấn Thành Quan, có một vụ việc cần anh hỗ trợ điều tra, mời đi cùng chúng tôi một chuyến.

Nghe vậy, Thẩm Hạo nhíu mày, trong lòng không hiểu sao có chút hoảng loạn.

May mà, tố chất tâm lý của Thẩm Hạo hiện tại cực kỳ mạnh mẽ.

Trên mặt không có chút hoảng sợ nào.

Mà gật đầu nói: Vậy được, đợi tôi thay bộ quần áo.

Hai cảnh sát gật đầu, đi theo vào trong nhà.

Mặc xong quần áo, thay xong giày.

Trong lòng tôi cứ suy nghĩ mãi, cảnh sát tìm mình làm gì.

Chẳng lẽ vì bán quá nhiều vàng nên bị nghi ngờ.

Hay là Lăng Nguyên Các bị điều tra ra.

Hay là việc mua bảo kiếm đã mài lưỡi bị ông chủ báo cáo.

Hay là việc buôn lậu vàng bị phát hiện.

Hay là bán nhân sâm là phạm pháp.

Đếm sơ qua, Thẩm Hạo phát hiện mình dính dáng đến không ít

chuyện.

Bước vào thang máy, Thẩm Hạo không nén được nghi hoặc trong lòng, nói: Cảnh sát, rốt cuộc có chuyện gì vậy.

Đến đồn cảnh sát anh sẽ biết. một viên cảnh sát nói.

Lần này khiến Thẩm Hạo có chút phiền muộn, trong lòng cũng không quá căng thẳng, cùng lắm thì trốn vào dị giới, sau khi vô địch rồi quay lại thống nhất toàn cầu, ai sợ ai chứ.

Thẩm Hạo bèn đi theo hai cảnh sát lên xe.

Hai mắt nhắm nghiền, hai viên cảnh sát trên xe phát hiện Thẩm Hạo vậy mà không hề căng thẳng, cũng không nói nhiều.

Sau khi lên xe cảnh sát, cảnh sát đã tắt máy ghi hình thực thi pháp luật.

Trên đường đi, Thẩm Hạo và cảnh sát đều không nói chuyện.

Nhìn những con đường quen thuộc ngoài cửa sổ, Thẩm Hạo lần đầu tiên ngồi xe cảnh sát, khó tránh khỏi có chút không quen, toàn thân không thoải mái.

Đến đồn cảnh sát, Thẩm Hạo được đưa đến một phòng thẩm vấn.

Điều khiến Thẩm Hạo kinh ngạc là, trong phòng thẩm vấn không chỉ có trưởng đồn, mà còn có hai người Đông Nam Á mặc áo bò.

Lúc này, trưởng đồn cảnh sát nói: Hai vị này là cảnh sát hình sự quốc tế của nước Xiêm La, tìm anh để tìm hiểu một vài chuyện, không cần có gánh nặng tâm lý gì cả, chỉ là hỏi chuyện đơn giản thôi.

Nghe vậy, Thẩm Hạo bừng tỉnh ngộ, mẹ nó, hóa ra là vì chuyện ở Thái Lan.

Khốn kiếp.

Dọa ông đây giật cả mình.

Nếu đã là Thái Lan, vậy thì Thẩm Hạo biết tại sao rồi.

Chắc chắn có liên quan đến hướng dẫn viên Sa Vượng Tố Tây trước đây.

Kể từ khi từ Xiêm La trở về, thời gian đã trôi qua hai tháng, Thẩm Hạo đã quên mất chuyện ở Xiêm La rồi.

Không ngờ, bọn họ vậy mà còn tìm đến.

Điều này khiến anh có chút bất ngờ, nhưng trong lòng không hề hoảng sợ.

Thứ nhất, hướng dẫn viên Sa Vượng Tố Tây của Xiêm La không phải do anh giết.

Thứ hai, không ai có thể tìm thấy thi thể của Sa Vượng Tố Tây.

Chỉ với hai điểm này, Thẩm Hạo không hề sợ hãi.

Nếu bọn họ dám dùng thuật phục hồi ký ức, Thẩm Hạo cũng không ngại tiễn bọn họ đi gặp Thượng đế.

Với thực lực hiện tại của Thẩm Hạo, giết bọn họ một cách âm thầm không tiếng động là chuyện dễ như trở bàn tay, còn không tìm ra được manh mối.

Trực tiếp hơn một chút, dùng nội lực chấn vỡ tâm mạch của bọn họ, trong nháy mắt là xong.

Hoặc là dùng độc, kế thừa ký ức của thái y Tống Hữu Lễ, Thẩm Hạo không chỉ biết cứu người, mà còn biết dùng độc giết người.

Cảnh sát rót cho Thẩm Hạo một cốc nước.

Trưởng đồn cảnh sát cười nói: Thẩm Hạo phải không, đừng căng thẳng, chỉ là một cuộc hỏi chuyện bình thường thôi.

Lát nữa tích cực phối hợp với hai vị cảnh sát hình sự quốc tế của Xiêm La này, không có chuyện gì cũng không cần sợ, đây là An Lạc, không ai có thể vu oan cho cậu được.

Thẩm Hạo vẻ mặt thật thà nói: Vâng, thưa chính phủ.

Ngay sau đó, một cảnh sát của Xiêm La dùng tiếng Anh nói: Thẩm, mục đích anh đến Xiêm La vào tháng 5 là gì.

Một viên cảnh sát của đồn làm phiên dịch.

Thẩm Hạo dùng tiếng Anh nói: Tôi biết tiếng Anh, có thể hiểu được.

Mấy viên cảnh sát có chút bất ngờ, họ đã xem qua lý lịch của Thẩm Hạo, một sinh viên cao đẳng mà có thể giao tiếp tiếng Anh trôi chảy.

Nhưng họ vẫn phiên dịch nhỏ tiếng, đây không phải để Thẩm Hạo nghe, mà là để lãnh đạo của họ nghe.

Anh đã làm gì ở Xiêm La, tiếp xúc với những ai.

Thẩm Hạo nói: Tôi đã thuê một hướng dẫn viên tên Sa Vượng Tố Tây, anh ta dẫn tôi đi chơi, à đúng rồi, anh ta còn giới thiệu em họ của mình cho tôi.

Tên là Dara.

Nghe vậy, các viên cảnh sát có mặt đều không thể tin nổi, hướng dẫn viên này tốt thế, còn giới thiệu cả em họ, bọn họ đều muốn đi kết giao một chút, hướng dẫn viên tốt như vậy tìm ở đâu ra.

Nói dối, Dara không phải em họ của Sa Vượng Tố Tây.

Cô ta là người anh ta giới thiệu cho anh, là vợ thuê của anh, chi phí thuê vợ khoảng 8000 Baht Thái, tương đương khoảng 2000 nhân dân tệ.

Thẩm Hạo nói: Hình như là có chuyện này, chuyện này hình như không vi phạm pháp luật của Xiêm La chứ.

Sau khi cảnh sát phiên dịch, các viên cảnh sát có mặt đều sững sờ.

Được lắm, được lắm, thằng nhóc này chơi bạo thế nhỉ.

Thằng nhóc này vậy mà chạy sang Xiêm La đi chơi gái. không đúng, là bao nuôi phụ nữ, cũng không đúng, chính xác mà nói là đi thuê vợ.

Mấu chốt là còn rẻ như vậy, 2000 tệ.

Thật hay giả.

Ngay cả ánh mắt của trưởng đồn nhìn Thẩm Hạo cũng có ý muốn kết bạn.

Cảnh sát Xiêm La lại nói: Sau đó, các người lại đi đâu, làm gì.

Đi xem quyền Thái, sau đó thì về.

Nói bừa, tối hôm đó, các người đã xảy ra mâu thuẫn, đấu súng, anh đã giết Sa Vượng Tố Tây.

Lời này vừa thốt ra, mấy viên cảnh sát của đồn đều tỉnh táo hẳn lên, đây là vụ lớn.

Bọn họ thực sự hy vọng Thẩm Hạo là một tên tội phạm giết người đặc biệt nghiêm trọng, công trạng hạng hai đến rồi đây.

Thế là, Thẩm Hạo lắc đầu nói: Anh đừng nói bừa, tôi chỉ đi du lịch, hơn nữa, tôi và hướng dẫn viên Sa Vượng Tố Tây chỉ là quan hệ thuê mướn.

Anh ta kiếm tiền của tôi, hai chúng tôi không thù không oán, tại sao tôi phải giết hướng dẫn viên của mình, hoàn toàn không có logic.

Nói chuyện phải có bằng chứng, đây là An Lạc, không phải Xiêm

La.

Không có bằng chứng thì là phỉ báng, tôi có thể kiện các anh đấy.

Nếu các anh có bằng chứng thì đưa ra đây, tôi đi theo các anh ngay.

Tôi quang minh chính đại.

Vậy anh nói xem tình hình cụ thể tối hôm đó thế nào.

Nội dung cụ thể, tối hôm đó, chúng tôi từ nhà thi đấu quyền anh đi ra, thì gặp hai băng đảng xã hội đen đang giao dịch, đều là xã hội đen ở Bangkok.

Nghe hướng dẫn viên Sa Vượng Tố Tây giải thích, bọn họ là băng Sói Độc và băng xe máy Thiên Sứ Địa Ngục.

Dường như vì chúng tôi phát hiện ra cuộc giao dịch, nên bọn họ đuổi theo chúng tôi nổ súng.

Đến một ngã rẽ, tôi và hướng dẫn viên Sa Vượng Tố Tây chia nhau ra chạy.

Sau đó tôi nhận được tin nhắn của Sa Vượng Tố Tây gửi cho tôi, bảo tôi mau chạy đi đừng về khách sạn.

Nói xong, Thẩm Hạo đưa điện thoại cho đối phương để kiểm tra.

Nghe vậy, hai cảnh sát Xiêm La và mọi người trong đồn đều xem lịch sử trò chuyện trên điện thoại của Thẩm Hạo.

Lịch sử trò chuyện trước đó, Thẩm Hạo đều không xóa.

Mọi người trong đồn cảnh sát, trong lòng đã hiểu đại khái, e rằng hướng dẫn viên này bị xã hội đen xử lý rồi, bọn họ không tìm được người, nên mới đến tìm Thẩm Hạo.

Nghĩ đến đây, mọi người trong đồn nhìn hai cảnh sát hình sự quốc tế của Xiêm La với ánh mắt cũng không mấy thiện cảm, mẹ nó, dân

nước chúng ta dễ bắt nạt thế à.

Đương nhiên, cảnh sát Xiêm La tìm Thẩm Hạo, nguyên nhân chính là, cảnh sát Xiêm La điều tra được sau khi Sa Vượng Tố Tây mất tích, tin nhắn cuối cùng chính là gửi cho Thẩm Hạo.

Vì vậy mới đến An Lạc để hỏi.

Vậy anh có biết Sa Vượng Tố Tây cuối cùng đã đi đâu không.

Thẩm Hạo nói: Không biết, tôi là một công dân lương thiện hợp pháp, mà An Lạc của chúng ta lại an toàn như vậy, tôi đâu có trải qua đấu súng bao giờ, tôi sợ chết khiếp, chạy thẳng một mạch.

An ninh của các anh so với An Lạc còn kém xa.

Cảnh sát phiên dịch xong câu này, không ít lãnh đạo đều rất hài lòng.

Chương 35

Điểm này không cần anh nhắc nhở, anh có tin tức mới nhất của Sa Vượng Tố Tây không.

Hay là anh ta đã liên lạc với ai.

Chẳng lẽ các anh không nên điều tra các băng đảng xã hội đen trong lãnh thổ Bangkok của các anh, băng Sói Độc và băng xe máy Thiên Sứ Địa Ngục sao.

Nghe vậy, khóe miệng hai cảnh sát hình sự quốc tế của Xiêm La giật giật.

Điều tra cái con khỉ, hai băng đảng xã hội đen có thể tồn tại lâu như vậy, làm sao có thể không có chống lưng.

Cuối cùng, hỏi nửa ngày cũng không ra được kết quả gì, đành thôi.

Đương nhiên, ở bên phía Trung Quốc, cảnh sát cũng không nhất định phải nể mặt bọn họ, bọn họ cũng không hy vọng gì nhiều, chỉ là điều tra theo thủ tục, tiện thể đi du lịch bằng công quỹ.

Một Sa Vượng Tố Tây không có chống lưng mà thôi, không đáng để điều tra quá sâu, các vụ án còn bỏ ngỏ nhiều vô kể, cuối cùng chẳng phải đều không giải quyết được gì sao.

Chỉ là không ngờ, cảnh sát bên An Lạc lại rất nhiệt tình và phối hợp, khiến bọn họ có chút bất ngờ, cuối cùng không đến cũng không được.

Mặc dù cảm thấy hai cảnh sát Xiêm La có chút bất tài, nhưng phong thái của nước lớn vẫn có, dưới sự hộ tống của cảnh sát, hai cảnh sát hình sự quốc tế của Xiêm La đã rời đi.

Cùng lúc đó, trưởng đồn cảnh sát cười với Thẩm Hạo nói: Vất vả

cho cậu rồi, bây giờ không sao rồi, tôi bảo bọn họ đưa cậu về nhé.

Yên tâm đây là An Lạc, cảnh sát Xiêm La cũng không dám làm bậy, không ai có thể vu oan cho người dân của chúng ta được.

Ấn tượng ban đầu là quan trọng nhất, bọn họ đã chọn tin tưởng Thẩm Hạo, trong lòng cũng cảm thấy Thẩm Hạo may mắn và thông minh, đã sớm chạy về, nếu không thật sự dễ xảy ra chuyện.

Thẩm Hạo cười nói: Không cần đâu, tôi tự về được rồi.

Vậy chúng tôi không lo nữa, nhưng mà, sau này cảnh sát Xiêm La qua đây điều tra nữa, cậu vẫn phải đến phối hợp.

Số điện thoại đã lưu trước đó, phải giữ liên lạc, để chúng tôi tiện liên hệ.

Thẩm Hạo cười nói: Không vấn đề gì.

Được, vậy thế nhé.

Trưởng đồn quay người định đi, lại đột nhiên nói thêm một câu: Gần đây không có việc gì thì đừng đến Xiêm La nữa, đừng để người nhà phải lo lắng.

Trước đó, khi Xiêm La điều tra, các cảnh sát cũng cảm thấy Thẩm Hạo có vấn đề, dù sao cảnh sát hình sự quốc tế cũng đã đến điều tra rồi.

Nhưng, tra lý lịch của Thẩm Hạo thì lại vô cùng trong sạch, không có vấn đề gì cả.

Hơn nữa cảnh sát bên Xiêm La chẳng có bằng chứng gì, không có động cơ gây án, không có hung khí, không có thời gian gây án, thậm chí ngay cả thi thể cũng không tìm thấy, đây chẳng phải là có bệnh thì vái tứ phương sao.

Thêm vào đó, Thẩm Hạo cũng không có sở thích cờ bạc gì, đối

mặt với cảnh sát không hề hoảng loạn, còn có bối cảnh của hai băng đảng xã hội đen, rất rõ ràng, tất cả cảnh sát đều tin rằng, hướng dẫn viên mất tích là do vấn đề của xã hội đen, là do an ninh của bọn họ không tốt.

Họ đều cảm thấy Xiêm La đã nhầm, không dám tìm xã hội đen, lại đi tìm Thẩm Hạo.

Mặc dù Thẩm Hạo có ghi chép chơi gái ở Xiêm La, nhưng ở Xiêm La gọi là thuê vợ, không phạm pháp.

Lại không phải ở trong nước, cho dù ở trong nước, mối quan hệ này cũng thuộc về quan hệ bao nuôi, loại này không thuộc về chơi gái, vì vậy cũng không làm khó Thẩm Hạo, trực tiếp cho đi.

Ra khỏi đồn cảnh sát, Thẩm Hạo chỉ cảm thấy xui xẻo.

Không ngờ, nước Xiêm La còn cử cảnh sát qua hỏi anh.

Điều này hoàn toàn không giống phong cách của Xiêm La.

Từ khi nào phá án lại nghiêm túc như vậy.

Rời khỏi đồn cảnh sát, Thẩm Hạo không về nhà.

Đang yên đang lành về đô thị hưởng thụ, không ngờ lại bị mời đến đồn cảnh sát, Thẩm Hạo chỉ cảm thấy xui xẻo, thật sự là xui xẻo.

Thế là, tôi đến thành phố tắm gội, ngâm mình trong bồn tắm rồi đi mát xa.

Chơi ở huyện thành ba ngày, trong thời gian đó cũng không có cảnh sát nào đến tìm tôi hỏi chuyện, ngược lại khiến tâm trạng Thẩm Hạo vui vẻ lên không ít.

Đến tiệm vàng của lão Kim, lấy đi 176,4 cân bạc trắng.

Về đến nhà, nhìn căn phòng lại bị mình làm cho bừa bộn, không khỏi lắc đầu.

Mấy ngày nay, Thẩm Hạo liên tục ăn đồ ăn ngoài, khiến anh có chút nhớ bữa cơm gia đình do ông bà nội nấu ở quê.

Nhìn vầng trăng tròn trên bầu trời đêm, Thẩm Hạo không hiểu sao cảm thấy có chút cô đơn.

Nhưng cũng chỉ trong chốc lát, ngay sau đó, anh nằm trên ghế sofa bắt đầu lướt Douyin, giết thời gian.

Còn về việc luyện công, là một người hiện đại, căn bản không có kiên nhẫn để luyện.

Nằm thẳng cẳng mới là thứ Thẩm Hạo thích nhất.

Nếu thật sự tự giác như vậy, Thẩm Hạo cũng không đến nỗi không vào được trường cao đẳng hạng hai.

Hơn nữa, sự thiếu tự giác lâu dài, sao lại không phải là một loại tự giác.

Trước đây nỗ lực như vậy, không phải Thẩm Hạo siêng năng, mà là vì sinh tồn.

Bây giờ Thẩm Hạo giàu nứt đố đổ vách, đương nhiên nghĩ đến chuyện nằm thẳng cẳng.

Lướt Douyin một lúc, kết quả là những video được đề xuất cho tôi toàn là tập yoga, mặc quần yoga đạp xe, đủ các loại video ngắn của các nữ streamer.

Mẹ nó, dữ liệu lớn nhìn người thật chuẩn.

Ở lại một lúc, Thẩm Hạo liền đến thế giới huyền huyễn.

Nghĩ đến thanh bảo kiếm đã mua, Thẩm Hạo đột nhiên hứng thú, không nhịn được lấy bảo kiếm từ trong không gian ra, bắt đầu luyện tập Thanh Phong Kiếm Pháp.

Kiếm pháp dày đặc không kẽ hở, quả thực rất đẹp mắt.

Tống Vĩnh Từ và Cơ Đông Ca ngồi bên cạnh không khỏi thầm tán thưởng.

Ngay cả Cơ Đông Ca cũng không ngờ, Thẩm Hạo lại biết kiếm pháp lợi hại như vậy.

Trước đó còn tưởng Thẩm Hạo là một công tử nhà giàu lêu lổng.

Rốt cuộc là đã xem thường hắn rồi.

Múa xong hai mươi hai thức Thanh Phong Kiếm Pháp, trán Thẩm Hạo cũng lấm tấm mồ hôi.

Tống Vĩnh Từ vội vàng lấy khăn mặt đến bên cạnh Thẩm Hạo.

Công tử, mệt lắm phải không ạ.

Vừa nói, vừa nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán cho Thẩm Hạo.

Có thể nói là chăm sóc Thẩm Hạo vô cùng chu đáo.

Đúng lúc này, ngoài cửa có tiếng gõ cửa.

Công tử đợi một lát, tôi ra mở cửa.

Nói xong, Tống Vĩnh Từ bước nhanh đến cổng.

Khi mở cửa, nhìn thấy một nữ tử áo đen đội nón lá, Tống Vĩnh Từ hơi kinh ngạc.

Vì người đến chính là nữ tử áo đen đã thu của cô 200 lạng bạc lúc trước.

Người đến chính là Văn Nhân Y Y.

Chỉ thấy Văn Nhân Y Y nhàn nhạt nói: Không mời ta vào sao.

Tống Vĩnh Từ sững người một lúc, nhìn về phía Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo ngay lập tức biết người phụ nữ này là ai, ra hiệu cho Tống Vĩnh Từ một cái.

Tống Vĩnh Từ lúc này mới gật đầu nói: Ân, mời vào.

Sau khi vào sân, Văn Nhân Y Y liếc mắt một cái đã nhìn thấy Thẩm Hạo đang đứng trong sân.

Tóc ngắn, tên giao dịch hình như là Thẩm Hạo.

Thế là, Văn Nhân Y Y bước tới.

Nói với Tống Vĩnh Từ: Vị công tử này là.

Nghe vậy, Tống Vĩnh Từ nhìn về phía Thẩm Hạo, đôi mắt đẹp đầy vẻ dò hỏi, ý là em có thể nói không.

Tính cách của Tống Vĩnh Từ ôn nhu, không có nghĩa là cô ngốc.

Văn Nhân Y Y này, vừa vào đã hỏi lai lịch của Thẩm Hạo, mục đích rất rõ ràng, hiển nhiên có vấn đề.

Đúng là không có việc thì không đến điện Tam Bảo.

Cô thật sự sợ Văn Nhân Y Y này sẽ gây bất lợi cho Thẩm Hạo.

Thấy vậy, Thẩm Hạo trực tiếp nói: Tại hạ Thẩm Hạo, không biết cô nương tìm ta có việc gì.

Quả nhiên là ngươi.

Văn Nhân Y Y trong lòng vui mừng, thế là không nói nhảm nữa, trực tiếp gỡ nón lá trên đầu xuống.

Hiện ra trước mắt là một khuôn mặt trái xoan nhỏ bằng bàn tay, làm nổi bật ngũ quan càng thêm tinh xảo.

Có lẽ vì đội nón lá nhiều, nên da mặt trắng lạnh, trông làn da trắng nõn như tuyết.

Tỷ lệ ngũ quan tam đình ngũ nhãn đều rất chuẩn, cốt tướng đẹp, bì tướng cũng đẹp.

Một đôi mắt hạnh, long lanh như nước, như biết nói.

Văn Nhân Y Y không nói nhảm, đi thẳng vào vấn đề: Ta đến lần này, là muốn cùng ngươi làm một cuộc giao dịch.

Thẩm Hạo nghi hoặc nói: Ồ.

Chương 36

Giao dịch gì.

Văn Nhân Y Y nói: Rượu ngươi bán cho Lại Nhạc Kinh, ta rất thích, có thể bán cho ta không, yên tâm tiền sẽ không thiếu của ngươi.

Đồng thời, ngươi cũng sẽ có được tình hữu nghị của thế gia Văn Nhân chúng ta.

Thẩm Hạo lắc đầu, con mụ này thật biết tính toán.

Mẹ nó nói nửa ngày mà không nói giá cụ thể, còn ra vẻ ta đây.

Hóa ra là đang vẽ bánh vẽ à.

Thẩm Hạo nhún vai, vẻ mặt tiếc nuối nói: Thật ngại quá, rượu này ta cũng chỉ có một bình, là của tổ tiên truyền lại.

Nếu không phải vì cuộc sống ép buộc, ta sẽ không bán nó đâu.

Văn Nhân Y Y nhíu mày, cô ta không tin lời ma quỷ của Thẩm Hạo, thế là lại nói: Nói bừa, rượu này rõ ràng là mới ủ, tại sao ngươi lại nói là của tổ tiên truyền lại, lừa ta phải không.

Chẳng lẽ ngươi không sợ gia tộc Văn Nhân chúng ta sao.

Thẩm Hạo tính tình như con lừa, là trai thẳng, trước nay đều ăn mềm không ăn cứng, nhưng mà, nắm đấm không đủ lớn, Thẩm Hạo vẫn là người biết thời thế.

Bây giờ chưa phải là lúc để mạnh mẽ.

Rượu này công nghệ rất phức tạp, thật sự rất khó ủ, nếu không đã bán từ lâu rồi.

Văn Nhân Y Y biết, rõ ràng điều kiện mình đưa ra không thể lay động được đối phương.

Xem ra giơ da hổ của gia tộc ra không có tác dụng rồi, phải bỏ ra vàng bạc thật sự.

Nghĩ đến đây, Văn Nhân Y Y trong lòng có chút đau xót.

Hít sâu một hơi, giọng điệu không thiện cảm nói: Vậy được, đổi cách nói khác.

Ngươi bán rượu cho ta, ta giúp ngươi làm việc, hoặc ngươi nói một cái giá.

Thẩm Hạo nói: Rượu này hơi đắt một chút.

Văn Nhân Y Y nhíu mày, đây là sợ cô ta không có tiền sao, không phục nói: Ngươi ra giá đi.

Giá ta bán cho Lại Nhạc Kinh là một nghìn hoàng kim cộng thêm một hoa khôi.

Nếu cô muốn mua thì hai nghìn hoàng kim đi.

Thẩm Hạo nói.

Hừ, ta còn tưởng ngươi bán bao nhiêu tiền chứ.

Chẳng phải là hai nghìn hoàng kim sao, bản cô nương mua.

Nhưng mà, rượu của ngươi phải là loại đựng trong bình rượu màu đỏ mới được, nếu không phải giảm giá, ta không muốn chịu thiệt đâu.

Văn Nhân Y Y trong lòng tính toán.

Rượu này là rượu ngon, rất đáng tiền.

Nhưng bình rượu này cũng là tuyệt phẩm, công nghệ tinh xảo, ngay cả triều đình Thiên Vũ cũng chưa từng thấy, tuyệt đối giá trị không nhỏ.

Sư phụ Mạnh Tuyền Cơ của mình chỉ uống rượu, vậy thì bình

rượu là của mình, cũng có thể bán đi.

Hình như không lỗ nhỉ.

Cuộc mua bán này có thể làm được.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Văn Nhân Y Y lộ ra một nụ cười gian kế đã thành.

Đôi mắt to sáng ngời kia cũng híp lại thành một vầng trăng khuyết.

Mức giá này Thẩm Hạo cũng rất hài lòng.

Một bình rượu, chỉ có giá bốn mươi tệ, mua một thùng, tính giá sỉ, một bình rượu còn có thể rẻ hơn hai tệ.

Mà chỉ bốn mươi tệ rượu lại có thể đổi được hai nghìn hoàng kim, đó là 200 cân vàng, nói ra ai tin.

Năm cân vàng, đã bán được 1,15 triệu, 200 cân này chẳng phải có thể bán được 46 triệu sao.

Chậc chậc, mẹ nó đây không phải là siêu lợi nhuận, thì cái gì là siêu lợi nhuận.

Thẩm Hạo cũng cười rất vui vẻ, và Văn Nhân Y Y hai người nhìn nhau một cái, đều có thể thấy được sự gian trá trong ánh mắt của đối phương.

Sợ tình hình có biến, rượu này phải cầm trong tay mới an toàn.

Hừ, ngươi chờ đó, ta đi lấy hoàng kim ngay.

Nói xong, Văn Nhân Y Y quay người bỏ đi.

Nhìn bóng lưng của Văn Nhân Y Y, Thẩm Hạo ý thức nhìn vào trong không gian, phát hiện vậy mà không còn loại rượu trắng đó nữa.

Thôi vậy, vẫn là về hiện đại mua một thùng để sẵn.

Dù sao cũng không đáng tiền.

Thế là, anh quay người về phòng, nhân lúc không ai chú ý, thân ảnh biến mất tại chỗ.

Cả dị giới lại một lần nữa rơi vào trạng thái tĩnh.

Trở lại thế giới đô thị, nhìn phòng khách vẫn bừa bộn, tâm trạng Thẩm Hạo có chút không vui.

Thế là anh gọi điện thoại, cho người dọn dẹp đến nhà. 200 tệ, không bao gồm vệ sinh máy hút mùi.

Mức giá này Thẩm Hạo có thể chấp nhận, hơn nữa, Thẩm Hạo lâu như vậy cũng không nấu ăn, máy hút mùi căn bản chưa từng động đến.

Trong lúc người dọn dẹp đang làm việc, Thẩm Hạo lái chiếc BMW 5 Series sắp phủ bụi của mình đến tiệm rượu thuốc lá.

Ông chủ, loại rượu trắng bình đỏ đó bao nhiêu tiền một bình. 40.

Một thùng thì sao.

Một thùng sáu bình, nếu mua một thùng, mỗi bình rẻ hơn hai tệ.

Được, cho một thùng.

Vâng, ngài đợi một lát.

Tổng cộng 228 tệ.

Lấy cho tôi thêm hai cây Song Trung Chi Hoa Tử, hai cây Vũ Hoa Thạch, tính tiền luôn.

Hai cây Song Trung Chi 1200, hai cây Vũ Hoa Thạch 1000, cộng với rượu trắng tổng cộng 2428, tôi tặng ngài một cái bật lửa.

Nói xong, ông chủ dùng túi đen gói thuốc lá và rượu cho Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo nói: Cảm ơn.

Nhìn Thẩm Hạo lái xe đi, ông chủ có chút kỳ quái.

Thuốc này chắc là để tặng người, rượu này chẳng lẽ tự mình uống.

Rượu trắng bốn mươi tệ một bình có phải hơi mất đẳng cấp không.

Thứ này đều là rượu trắng dùng trong tiệc cưới ở nông thôn, lái 5 Series mà uống cái này.

Ông chủ nghĩ nửa ngày cũng không hiểu được hành động của Thẩm Hạo.

Lái BMW 5 Series, mua rượu trắng bốn mươi tệ, cái quái gì vậy.

Lái xe đến tầng hầm, ngay sau đó cất thuốc lá và rượu vào trong không gian.

Bình thường Thẩm Hạo không nghiện thuốc lắm, nhưng bây giờ có tiền rồi cũng phải hưởng thụ một chút.

Trước đây không dám hút thuốc, bây giờ có tiền rồi đương nhiên phải nếm thử chứ.

Hơn nữa ra ngoài xã giao, thuốc lá là cầu nối giao tiếp của đàn ông.

Về đến phòng, Thẩm Hạo nhìn căn phòng sạch sẽ tinh tươm, liền gật đầu hài lòng.

Trả tiền xong, người dọn dẹp đi rồi, Thẩm Hạo nằm trên ghế sofa, ngủ một giấc ngon lành.

Vừa mới làm một nháy với Tống Vĩnh Từ, vẫn còn hơi mệt.

Tỉnh dậy, trời đã hơi tối.

Thẩm Hạo đặt một phần thịt cừu nướng xiên, một phần tôm xào,

một phần salad, gọi mấy chai bia Đại Ô Tô.

Phải nói, đồ ăn ngoài ở huyện thành nhỏ thật nhanh.

Chưa đến nửa tiếng, tất cả đã được giao đến.

Phải nói hưởng thụ cuộc sống vẫn là ở huyện thành nhỏ, thành phố lớn ngoài y tế giáo dục ra, Thẩm Hạo không cảm thấy có gì tốt.

Tắc đường chết người, đồ ăn ngoài giao chậm chết người.

Phải nói thành phố lớn môi trường tốt, nhiều chỗ chơi, nhưng đối với người thích ở nhà, lười ra ngoài như Thẩm Hạo, hoàn toàn không có sức hấp dẫn.

Điểm du lịch đi một lần là hết hứng thú.

Bây giờ, đang là tháng 8, thời tiết nắng nóng.

Bật điều hòa, uống bia lạnh, ăn đồ nướng, Thẩm Hạo cảm thấy thật sung sướng.

Đang vừa ăn đồ nướng, vừa lướt Douyin, điện thoại của Thẩm Hạo có thông báo Wechat.

Mở ra xem ảnh đại diện và ghi chú, là bạn học cấp hai, mười năm không liên lạc.

Đối phương gửi một câu: Đang ở đâu đó.

Thẩm Hạo cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp trả lời một câu: Đây, có việc gì.

Anh em, đang ở đâu thế.

À, tôi đang ở Thượng Hải, sao thế.

Không có gì, công ty chúng tôi làm ăn không tốt, tháng này lương bị chậm, cậu có thể cho tôi vay ít tiền không, không nhiều, năm trăm, tháng sau trả lại ngay.

Cái gì.

Quả nhiên, bạn bè, bạn học mười năm không liên lạc, liên lạc với bạn chắc chắn không có chuyện gì tốt.

Thẩm Hạo suy nghĩ một lúc, gõ chữ: Năm trăm có phải hơi ít không, một vạn thế nào.

Thật không.

Vậy thì tốt quá.

Thẩm Hạo nói: Cậu gửi chứng minh thư của cậu qua đây, tôi giúp cậu làm, vừa hay tôi quen nghiệp vụ này, tôi tính lãi cho cậu thấp nhất.

Người ta vay nóng là chín ra mười ba, tôi tính cho cậu chín ra mười hai thế nào.

Chương 37

Một vạn không đủ, cậu chỉ cần có nhà, năm mươi vạn tôi cũng dám cho vay.

Ý cậu là gì.

Vay nặng lãi.

Đúng vậy, bạn học cũ tôi tưởng cậu biết rồi chứ, tôi đang làm ở một công ty cho vay nặng lãi nhỏ.

Cậu không phải đang cần tiền gấp sao, chỉ cần cung cấp chứng minh thư, mười phút, tiền có thể vào tài khoản ngay.

Đều là bạn học, cậu vừa hay giúp tôi có thành tích, tôi cũng giúp cậu giải quyết được việc cấp bách.

Không cần đâu, tôi chỉ thiếu năm trăm tệ không đến nỗi phải vay nặng lãi, thật sự không cần, cảm ơn.

Cậu cứ bận việc của cậu đi, tôi tìm người khác giúp thử xem.

Thấy vậy, khóe miệng Thẩm Hạo nhếch lên.

Mẹ nó, mười năm không liên lạc, liên lạc là vay tiền, mày nghĩ đẹp quá, ông đây nợ mày à.

Loại bạn học rác rưởi này, Thẩm Hạo nhìn thấy đã thấy ghê tởm, thế là, lập tức cho hắn vào combo chặn, xóa.

Xóa xong, Thẩm Hạo chỉ cảm thấy toàn thân sảng khoái.

Sảng khoái hơn cả uống bia.

Đối phó với loại ngu ngốc này, cứ phải làm thế.

Tửu lượng của Thẩm Hạo chỉ có thể nói là bình thường, hai chai

Đại Ô Tô đã thấy lâng lâng.

Ngay sau đó, anh nằm trên giường ngủ một giấc ngon lành.

Lơ mơ lẩm bẩm một câu: Vẫn là nệm Simmons ngủ sướng thật.

Ngày hôm sau, khi Thẩm Hạo tỉnh dậy, đã là mười giờ sáng.

Kéo rèm cửa, nhìn mặt trời đã gần lên đến đỉnh đầu, Thẩm Hạo vươn vai một cái.

A.

Cảm giác không phải đi làm, ngủ đến khi tự tỉnh này thật là sướng.

Ra phòng khách, nhìn những chai bia và hộp đồ ăn ngoài lộn xộn trên bàn trà tối qua mình uống, đâu đâu cũng là dầu mỡ, Thẩm Hạo có chút chán ghét.

Thẩm Hạo theo phản xạ muốn tìm người dọn dẹp, Thẩm Hạo bây giờ lười đến mức không muốn động đậy.

Suy nghĩ một lúc, vẫn là tìm một người giúp việc biết nấu ăn thì hợp lý hơn.

Tìm hiểu sơ qua thị trường giúp việc, lương giúp việc ở huyện thành nhỏ cũng chỉ khoảng 3000.

Thế là, anh mở Douyin đăng tin tuyển dụng.

Tuyển bảo mẫu.

Nữ.

Tuổi: Dưới 40 tuổi.

Yêu cầu: Bản thân sạch sẽ, nấu ăn gia đình khá.

Lương: Trả theo tháng, một tháng 3500.

Phạm vi công việc: Mỗi ngày dọn dẹp phòng có robot hút bụi, mỗi

ngày nấu hai bữa.

Ai có hứng thú thì nhắn tin riêng.

Ngay sau đó, để nhanh chóng tìm được người phù hợp.

Thẩm Hạo bỏ ra 500 tệ để chạy Dou+ , thứ này bỏ tiền ra đẩy một cái là lưu lượng tăng lên nhiều ngay.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo lại lên một trang thương mại điện tử mua một con robot hút bụi, hết sáu nghìn tệ.

Buổi trưa lại gọi đồ ăn ngoài, ăn xong bật điều hòa lại lơ mơ ngủ một giấc trưa.

Buổi chiều tỉnh dậy, Thẩm Hạo định lướt Douyin một lúc rồi trở về trấn Dương Quan.

Vừa mở Douyin lên, tôi phát hiện tin nhắn riêng đã lên tới hàng trăm.

Toàn là những tin nhắn muốn ứng tuyển làm bảo mẫu.

Càng khiến Thẩm Hạo kinh ngạc hơn là, những người ứng tuyển làm bảo mẫu này tuổi đều không lớn.

Đều là những phụ nữ ngoài 30.

Trong đó có hai người còn gửi ảnh riêng, đồng thời còn gửi ảnh ba món mặn một món canh mình nấu.

Một người 34 tuổi, tên Lục Khiết, da trắng, dáng người rất thon thả.

Trên ảnh trông rất xinh đẹp, nhưng trên Douyin có hiệu ứng làm đẹp, vì vậy thứ này chó cũng không tin.

Người còn lại, tên Tôn Trân Trân, 28 tuổi, là một quản lý bộ phận buồng phòng của khách sạn.

Thẩm Hạo cảm thấy người phụ nữ này dáng người cao ráo, nhan sắc cũng không tệ, nếu đã xinh đẹp như vậy làm tiểu tam cũng được, cần gì phải làm bảo mẫu.

Nhưng mà, nhìn cũng thuận mắt.

Đương nhiên ở huyện thành nhỏ, tổ trưởng lễ tân cũng gọi là quản lý.

Ngoài ra còn có không ít dì gần bốn mươi tuổi, có người trẻ, Thẩm Hạo cũng không muốn tìm người lớn tuổi.

Càng khiến Thẩm Hạo bất ngờ hơn là, còn có một người đàn ông, nói mình trước đây là đầu bếp, rất thích dọn dẹp vệ sinh, cầu xin cho anh ta một cơ hội.

Thẩm Hạo trực tiếp chặn luôn, cái quái gì cũng có.

Thế là, Thẩm Hạo nhắn tin riêng cho Lục Khiết và Tôn Trân Trân, hẹn cả hai cùng đến, đồng thời tự mua một ít món tủ để thử tay nghề, thời gian định vào lúc năm giờ.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo kết bạn WeChat với hai người, gửi cho mỗi cô một bao lì xì 100 tệ coi như tiền đi chợ.

Bao lì xì một trăm tệ này cũng khiến hai cô gái xua tan ý nghĩ gặp phải lừa đảo.

Đối phương là thật.

Khoảng bốn giờ năm mươi, Lục Khiết và Tôn Trân Trân đều đã đến, hai cô gái xách túi lớn túi nhỏ mang theo không ít đồ.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là cả Lục Khiết và Tôn Trân Trân đều có nhan sắc rất cao, thuộc dạng cực kỳ thu hút ánh nhìn giữa đám đông, tỷ lệ người ngoái đầu nhìn chắc chắn không thấp.

Tôn Trân Trân mặc bộ váy công sở màu xám của khách sạn, vóc

dáng rất đẹp, dưới lớp đồng phục tôn lên những đường cong quyến rũ, chân đi tất đen khiến đôi chân càng thêm thon dài thẳng tắp.

Làn da trắng trẻo sạch sẽ, mắt to, miệng nhỏ, lông mày được tỉa tót cẩn thận.

Một người phụ nữ rất tinh tế, điều làm Thẩm Hạo ngạc nhiên là cô lại đến ứng tuyển làm bảo mẫu.

Lục Khiết có khuôn mặt trái xoan cỡ lòng bàn tay, ngũ quan cũng nhỏ nhắn, vô cùng xinh đẹp, quả thật không phải do app làm đẹp.

Tóc đen, buộc đuôi ngựa cao một cách tùy ý.

Cô ăn mặc rất đơn giản, thân trên là một chiếc áo thun trắng, bó sát lấy vòng một căng đầy.

Thân dưới mặc quần lửng màu đen, cả người trông đầy tinh thần và tháo vát.

Nhan sắc của hai cô gái thật sự không có gì để chê.

Lục Khiết có chút câu nệ, còn chưa kịp chào hỏi thì Tôn Trân Trân bên cạnh đã mỉm cười chào: Ông chủ, chào anh, tôi là Tôn Trân Trân.

Thẩm Hạo gật đầu nói: Cứ gọi tôi là Thẩm Hạo là được.

Nhan sắc của hai cô thật sự ngoài dự liệu của tôi, nhìn thế nào cũng không giống người ứng tuyển làm bảo mẫu.

Bây giờ thị trường bảo mẫu cạnh tranh khốc liệt đến vậy sao.

Lục Khiết nói: Ông chủ, lương ở huyện nhỏ này thấp lắm.

Trước đây tôi bán quần áo nam ở trung tâm thương mại, lương cơ bản một tháng tám trăm tệ cộng hoa hồng, qua Tết là huyện vắng tanh không có người.

Tính ra một tháng chưa đến 1300 tệ, bây giờ trung tâm thương mại

cũng đóng cửa rồi.

Hơn nữa công việc bảo mẫu này thời gian cũng tự do, chỉ nấu hai bữa cơm mà lương cũng khá.

Nấu cơm xong vừa hay có thời gian đưa đón con.

Tôn Trân Trân gật đầu nói: Tôi cũng coi trọng điểm này.

Quản lý khách sạn trước đây của tôi một tháng trả 2600 tệ, tuy dịch bệnh đã qua nhưng kinh doanh không tốt, ông chủ ba tháng rồi chưa trả lương.

Bây giờ khách sạn còn đang sửa chữa, tôi đã nghỉ nửa tháng rồi, sau này cũng không biết thế nào.

Con gái tôi còn phải đi học, áp lực rất lớn, nên tôi cũng muốn thử xem.

Quản lý ở huyện nhỏ, nói trắng ra cũng chẳng khác gì tổ trưởng, khách sạn cũng không phải dạng sao số gì.

Mức lương này ở một huyện nhỏ có mười vạn dân thường trú đã được coi là khá, cũng có chỗ ba nghìn, nhưng đa số đều phải làm 12 tiếng.

Nghe vậy, Thẩm Hạo gật đầu, ở huyện nhỏ thì các bà mẹ trẻ là nhiều nhất, đa số đều không có việc làm, ở nhà chăm con.

Một điểm nữa là lương ở huyện nhỏ rất thấp, dù có bảo mẫu đi làm thì lương cũng không cao.

Đúng như câu nói: Tộc vượng lưu nguyên tịch, gia bần tẩu tha hương dòng họ thịnh vượng thì ở lại quê cha đất tổ, nhà nghèo thì đi xứ khác.

Đàn ông có thể ở lại huyện nhỏ đều là những người có cuộc sống không tệ.

Hoặc là bản thân có tay nghề, giống như bạn thân của Thẩm Hạo là Vương Tiểu Đào, làm thợ điện nước, nuôi sống cả gia đình không thành vấn đề.

Chương 38

Hoặc là nhà có gia thế, có quan hệ trong cơ quan nhà nước, hoặc mở cửa hàng kinh doanh.

Còn đa số đàn ông ở huyện nhỏ đều phải ra ngoài làm thuê, phụ nữ thì ở nhà chăm con.

Thế là, Thẩm Hạo nói: Được rồi, không dài dòng nữa, hai cô mỗi người nấu một món tủ, nửa tiếng là được.

Tôi thấy hài lòng thì giữ lại, không hợp, tôi sẽ gửi 200 tệ lì xì coi như phí đến nhà.

Vâng, thưa ông chủ.

Hai cô gái đều rất hài lòng với sự sắp xếp này.

Hơn nữa cũng rất thích công việc này.

Ông chủ Thẩm Hạo vừa cao to đẹp trai, con trai thì cũng ít chuyện.

Dù không được nhận thì ông chủ cũng cho hai trăm tệ lì xì, không coi như đi toi công.

Ấn tượng đầu tiên về Thẩm Hạo là đẹp trai và hào phóng, hai cô đều vô cùng hài lòng, ông chủ như vậy sẽ ít chuyện, dễ phục vụ.

Đối với công việc này, cả hai đều khá trân trọng.

Vì thế khi nấu ăn cũng đặc biệt nghiêm túc.

Lục Khiết dù là rửa rau hay thái rau đều rất nhanh.

Còn Tôn Trân Trân thì có phần lóng ngóng, lúc nấu ăn còn phải xem video.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo không quan tâm, chỉ cần cô nấu ăn ngon là

được, không cần biết dùng phương pháp gì.

Khoảng nửa tiếng sau, hai cô đã làm xong.

Lục Khiết làm một món thịt xào ớt chuông, một món canh trứng rong biển.

Tôn Trân Trân làm món trứng xào cà chua, một món cà tím kho tộ.

Ba món mặn một món canh, và cơm trắng.

Thẩm Hạo nói: Hai cô cũng đói rồi, ngồi xuống ăn cùng đi.

Không cần đâu ạ, ông chủ.

Anh cứ ăn đi, tôi không đói.

Lục Khiết và Tôn Trân Trân đều từ chối.

Không tệ, rất biết điều.

Thẩm Hạo rất hài lòng với biểu hiện của hai cô, biết vị trí của mình, nếu thật sự ngồi xuống, Thẩm Hạo chắc chắn sẽ không tuyển dụng, thuê bảo mẫu chứ không phải thuê bà cô về hầu.

Tiếp theo, Thẩm Hạo nếm thử mỗi món một miếng, cẩn thận thưởng thức.

Lục Khiết và Tôn Trân Trân đều căng thẳng nhìn Thẩm Hạo, đây là vấn đề quyết định việc đi hay ở của hai người.

Một lát sau, Thẩm Hạo không dài dòng mà nói thẳng: Món thịt xào ớt và canh trứng này tôi rất thích, chúc mừng cô, Lục Khiết.

Nghe vậy, đôi mắt đẹp của Lục Khiết lóe lên một tia vui mừng, thậm chí có chút kích động nói: Cảm ơn ông chủ, cảm ơn ông chủ.

Tôn Trân Trân lộ vẻ thất vọng, nhưng trong lòng cũng đã chuẩn bị sẵn.

Cô bình thường rất ít nấu ăn, không giỏi phương diện này.

Xem ra chỉ có thể đi tìm công việc khác.

Vậy thưa ông chủ, tôi xin phép về trước.

Tôn Trân Trân chào một tiếng rồi rời đi.

Thấy vậy, Thẩm Hạo nói: Được, tôi đã gửi lì xì rồi, cô nhớ nhận nhé, đây là cô xứng đáng được nhận.

Cảm ơn ông chủ.

Lúc này, trong phòng chỉ còn lại Thẩm Hạo và Lục Khiết.

Thẩm Hạo nói: Lát nữa tôi ăn xong, cô dọn dẹp phòng một chút, hôm nay tính là một ngày công của cô.

Mỗi tháng trả lương vào ngày cuối cùng, tôi không giữ tiền cọc, muốn đi lúc nào thì thanh toán lúc đó.

Mỗi ngày cô đi chợ thì giữ lại hóa đơn, tôi sẽ thanh toán cho cô.

Công việc cụ thể mỗi ngày là dọn dẹp nhà cửa, sau đó là nấu hai bữa trưa và tối, còn thời gian còn lại là tự do của cô, tôi sẽ không can thiệp.

Lương vẫn như đã nói là 3500, cô có yêu cầu gì cũng có thể đề xuất.

Lục Khiết vội vàng xua tay nói: Không có, những yêu cầu này tôi đều có thể làm được.

Thẩm Hạo nói: Được, lát nữa tôi đưa cô thẻ ra vào tiểu khu, rồi đăng ký vân tay trên cửa cho cô.

Vâng, thưa ông chủ.

Được rồi, vậy thôi.

Nói xong, Thẩm Hạo bắt đầu ăn cơm, cũng không quan tâm đến cô nữa.

Lục Khiết ngồi trên ghế ăn, nhìn ngó căn nhà, cả căn nhà được trang trí rất đẹp, dọn dẹp cũng không khó.

Một giờ sau, Thẩm Hạo giúp Lục Khiết đăng ký xong khóa vân tay, Lục Khiết cũng dọn dẹp xong phòng và xách túi rác rời đi.

Ting tong.

Lục Khiết vừa xuống lầu đổ rác thì điện thoại đột nhiên rung lên, nhìn thấy tin nhắn, không ngờ là ông chủ gửi cho cô hai trăm tệ lì xì, trong lòng vui mừng.

Lương là lương, đây là lì xì phỏng vấn hôm nay, cô và Tôn Trân Trân đều như nhau.

Cảm ơn ông chủ.

Lục Khiết vui vẻ nhận lấy.

Ông chủ này hào phóng thật.

Cô cũng không sợ bị ông chủ nợ lương, trước đây bán quần áo nam ở trung tâm thương mại, lương một tháng chưa đến một nghìn rưỡi mà còn bị nợ không trả.

Ai, ở huyện nhỏ tìm được một công việc tốt thật khó.

Đi làm ở ngoài thì lại không thể chăm sóc con cái.

Bây giờ thì tốt rồi, mỗi ngày nấu hai bữa cơm, dọn dẹp phòng một tháng được 3500, đối với công việc hiện tại, Lục Khiết vô cùng hài lòng.

Vừa có thể chăm sóc con, lại có thu nhập đáng kể, áp lực kinh tế cũng giảm đi không ít.

Đợi Lục Khiết đi rồi, Thẩm Hạo liền tiến vào không gian, khi xuất hiện lại đã ở trong phòng tại Dương Quan trấn.

Ra khỏi phòng, mọi thứ vẫn như thường, Văn Nhân Y Y dường như vừa mới đi.

Công tử, lát nữa ăn gì ạ.

Thẩm Hạo vừa ăn no, thật sự không đói.

Bèn nói: Các ngươi xem mà làm, nhưng không cần làm cho ta, chỉ làm cho hai người các ngươi là đủ rồi.

Vâng, thưa công tử.

Tống Vĩnh Từ đáp.

Cơ Đông Ca cũng ở bên cạnh Tống Vĩnh Từ, giúp nhặt rau phụ việc.

Hai cô gái giờ cũng đã quen thân, chủ đề nói chuyện cũng nhiều hơn.

Đề tài phần lớn đều xoay quanh Thẩm Hạo.

Cơ Đông Ca cũng phát hiện, Thẩm Hạo thật sự không phải loại người tàn bạo, đúng như Tống Vĩnh Từ nói, tính cách khá tốt.

Khoảng nửa tiếng sau, Văn Nhân Y Y đến.

Lần này không đi cổng chính mà trực tiếp nhảy vào.

Bức tường cao hơn hai mét đối với nàng ta chẳng khác nào đi trên đất bằng.

Chỉ thấy, Văn Nhân Y Y ném một chiếc hộp gỗ dài ba mươi centimet, rộng hai mươi centimet xuống trước mặt Thẩm Hạo.

Hai thỏi vàng lớn, ngươi đếm xem.

Thẩm Hạo mở hộp gỗ ra xem, dùng tay ước lượng một chút, số lượng vừa đủ.

Không sai, số lượng chính xác, chờ ta đi lấy rượu cho ngươi.

Tiếp đó, Thẩm Hạo quay về phòng, từ trong không gian lấy thùng rượu trắng ra, mở bao bì, lấy một chai rượu.

Nhìn chai rượu, Thẩm Hạo cười hắc hắc, 38 tệ một chai, bán cho ngươi 46 triệu, nghĩ thôi cũng thấy sướng.

Hít sâu một hơi, thu lại vẻ mặt, lúc này mới làm ra vẻ không nỡ đi ra ngoài, đưa rượu cho Văn Nhân Y Y.

Cho ngươi rượu, đây là đồ gia truyền của ta đấy, thật không nỡ đưa cho ngươi.

Văn Nhân Y Y không thể chờ đợi được mà mở nắp chai, một mùi rượu nồng nàn lan tỏa.

Không tệ, chính là mùi này.

Đôi mắt đẹp của Văn Nhân Y Y lóe lên một tia kinh ngạc, nhìn Thẩm Hạo với ánh mắt vui mừng, cả hai đều vô cùng hài lòng với giao dịch này.

Văn Nhân Y Y lấy được rượu, Thẩm Hạo lấy được vàng.

Cả hai bên đều rất hài lòng với lần giao dịch này, tâm trạng rất vui vẻ.

Lúc sắp đi, Văn Nhân Y Y quay đầu nói: Có chuyện có thể thông báo cho ta, chỉ cần ngươi có rượu, ta rất vui lòng giúp đỡ.

Thẩm Hạo liếc nhìn Văn Nhân Y Y, chắp tay nói: Được, không vấn đề.

Thấy Thẩm Hạo thức thời như vậy, Văn Nhân Y Y rất hài lòng, đội nón lên, khẽ nhảy một cái đã biến mất trong sân.

Lần này có thể mua được rượu từ tay Thẩm Hạo, đối với Văn Nhân Y Y mà nói thật là một chuyện đáng mừng.

Phải biết rằng, sư phụ của nàng, Mạnh Toàn Cơ, để áp chế hàn

khí, một chai rượu chỉ đủ uống một tuần.

Nếu không tìm được nguồn rượu, thật không biết giải thích thế nào.

May mà tìm được Thẩm Hạo này.

Trong tay đối phương còn có rượu.

Như vậy, Văn Nhân Y Y cũng yên tâm rồi.

Đợi Văn Nhân Y Y đi rồi, Tống Vĩnh Từ và Cơ Đông Ca bắt đầu nhóm lửa nấu cơm.

Còn Thẩm Hạo thì ra ngoài.

Ta đến phố sách của Dương Quan trấn, định mua một ít sách về lịch sử nhân văn để đọc, cũng như sách về địa lý, phong thổ nhân tình.

Tìm hiểu thêm một chút, luôn là điều tốt.

Chương 39

Đi vào Kinh Tịch Phô ở Dương Quan trấn, bên trong đủ thứ hổ lốn cái gì cũng có.

Công pháp võ công cũng có, nhưng giá cả đều vô cùng đắt đỏ, Thẩm Hạo căn bản không thèm nhìn.

Thứ này, Thẩm Hạo căn bản không có ý định.

Những thứ có thể bày bán ở đây, chắc chắn đều là hàng đại trà, luyện vừa chậm vừa không lợi hại, đương nhiên cũng tùy người.

Kiều Phong chỉ dùng một bộ Thái Tổ Trường Quyền đã đánh cho cao tăng Thiếu Lâm không còn mặt mũi.

Đi một vòng, cũng không mua được thứ gì ưng ý.

Thời đại này, sách chuyên về địa lý quá ít.

Trên đường về, Thẩm Hạo thấy hai gã lang thang quyết đấu.

Thực lực đều ở cảnh giới Đoán Thể, thuộc dạng bị Thẩm Hạo một chiêu giết chết.

Nhìn hai cái, liền mất hứng.

Dù sao, cao thủ thật sự, chẳng có thời gian rảnh rỗi cả ngày đi lang thang trên phố.

Sau khi trở về, Cơ Đông Ca và Tống Vĩnh Từ đã ăn cơm xong.

Tống Vĩnh Từ quan tâm hỏi: Công tử, hôm nay không có khẩu vị ạ.

Thẩm Hạo lắc đầu nói: Cũng không phải, chỉ là luyện công đến cảnh giới của ta, không đói lắm thôi.

Ồ, ra là vậy, vậy khi nào công tử đói thì nói với ta một tiếng, ta giúp người nấu.

Biết rồi.

Bỗng nhiên, Thẩm Hạo nói: À, đúng rồi, hai ngày nay ngươi tranh thủ đi thăm cha ngươi đi.

Nghe vậy, Tống Vĩnh Từ sững sờ, nghi hoặc hỏi: Công tử sao vậy ạ.

Thẩm Hạo cũng không dài dòng, nói thẳng: Mấy ngày nữa, chúng ta sẽ chuyển khỏi đây, đến Dương Linh phủ cách đây hơn một trăm cây số.

Vâng, thưa công tử, ta biết rồi.

Tống Vĩnh Từ cũng không hỏi thêm.

Đã là quyết định của Thẩm Hạo, nàng sẽ không hỏi nhiều.

Cơ Đông Ca bên cạnh có chút ngạc nhiên, Thẩm Hạo lại muốn chuyển khỏi Dương Quan trấn.

Tuy nhiên, nàng bây giờ là tài sản riêng của Thẩm Hạo, Thẩm Hạo đi đâu, nàng sẽ theo đến đó.

Ngày hôm sau, Tống Vĩnh Từ liền mang đồ lễ đến viếng cha mình là Tống Hữu Lễ.

Thẩm Hạo đứng đợi ở bên cạnh, trong lòng có chút ngượng ngùng.

Dù sao, thứ được chôn trong quan tài chỉ là một tảng đá.

Bỗng một cơn gió mạnh thổi tới, cuốn theo lá khô bay lượn trong không trung.

Dọa Thẩm Hạo giật nảy mình.

Mẹ nó.

Không lẽ có ma.

Trong lòng chột dạ, ta nhìn trái nhìn phải, rồi ngước nhìn mặt trời chói chang trên đầu, tâm tình Thẩm Hạo lại bình tĩnh trở lại.

Theo logic, ma quỷ dù lợi hại đến đâu cũng không thể xuất hiện giữa ban ngày.

Tống Vĩnh Từ quỳ trước mộ, vừa đốt vàng mã, vừa dập đầu.

Gò má trắng trẻo lúc này đã đẫm nước mắt.

Cha, nữ nhi bất hiếu, nếu có khả năng con nhất định sẽ báo thù cho người.

Nhưng có một chuyện phải nói với cha, công tử bằng lòng để đứa bé theo họ Tống.

Cha, người ở dưới suối vàng, nhất định phải chăm sóc tốt cho mẹ con, bà ấy sợ lạnh nhất.

Cha, con xin lỗi, sau này con không thể thường xuyên đến thăm người được, cầu người tha thứ.

Nói đến đây, Tống Vĩnh Từ đã khóc không thành tiếng, nằm rạp trên đất khóc nức nở.

Tiếng khóc làm lòng Thẩm Hạo cũng có chút khó chịu, khẽ thở dài, ta chọn cách đi xa một chút.

Mắt không thấy, lòng không phiền.

Khoảng ba giờ chiều, Thẩm Hạo đánh xe ngựa trở về Dương Quan trấn.

Trong thùng xe lắc lư, Tống Vĩnh Từ đã ngủ thiếp đi.

Trở về, Cơ Đông Ca nhìn Tống Vĩnh Từ với hốc mắt sưng đỏ, vội

vàng đi lấy nước.

Vĩnh Từ tỷ, tỷ rửa mặt trước đi.

Ừ, cảm ơn.

Nghe giọng nói khàn khàn của Tống Vĩnh Từ, trong lòng Cơ Đông Ca cũng rất khó chịu.

Rõ ràng là đã khóc rất lâu.

Vội vàng an ủi: Người chết không thể sống lại, đừng khóc hỏng thân thể.

Vĩnh Từ tỷ, tỷ rửa mặt đi, ta đi rót nước cho tỷ uống.

Một lát sau, Cơ Đông Ca bưng một ly nước ấm đi tới.

Vĩnh Từ tỷ uống miếng nước đi.

Ừ, cảm ơn ngươi, Đông Ca.

Thở ra một hơi dài, Tống Vĩnh Từ run rẩy hai tay bưng ly nước lên uống một ngụm.

Uống xong vẫn không ngừng nấc nghẹn.

Thấy vậy, Thẩm Hạo ra hiệu cho Cơ Đông Ca: Đi, dìu Vĩnh Từ tỷ của ngươi đi ngủ một giấc.

Vâng, công tử.

Trong phòng, dưới sự chăm sóc của Cơ Đông Ca, Tống Vĩnh Từ ngủ thiếp đi.

Nhìn Tống Vĩnh Từ đang ngủ say, lòng Cơ Đông Ca cũng vô cùng khó chịu, như bị ai đó bóp nghẹt.

Nàng ngồi bên giường ngẩn người, một lát sau lẩm bẩm: Vĩnh Từ tỷ tỷ tuy cha mẹ không còn, nhưng ít ra cũng đã được gặp cha mẹ.

Còn cha mẹ của ta là ai.

Nghĩ đến đây, nàng cũng khẽ thở dài.

Tức cảnh sinh tình, bất giác, khóe mắt nàng cũng hơi ẩm ướt.

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo đến chợ ngựa ở phía tây thành, chuẩn bị mua một chiếc xe ngựa.

Đến chợ ngựa phía tây, Thẩm Hạo hỏi sơ qua giá xe ngựa, cũng không rẻ, loại bình thường cũng phải một trăm lạng bạc.

Lúc này, một người đàn ông mặc áo vải thô đi tới.

Tiểu sư phó có muốn thuê xe ngựa không.

Thẩm Hạo sững sờ, thứ này còn có thể thuê sao.

Chuyện này ta thật sự không biết.

Giá cả thế nào.

Không đắt, thuê một chiếc xe ngựa một ngày khoảng 5 tiền bạc, xe ngựa sang trọng hơn một chút thì 2 lạng.

Giá này Thẩm Hạo có thể chấp nhận, đối với Thẩm Hạo, mua xe ngựa dùng một lần thật quá lãng phí.

Nếu không phải không gian có diện tích nhỏ, Thẩm Hạo thật sự muốn mua một chiếc xe việt dã từ thế giới hiện thực.

Sở dĩ mua xe ngựa cũng là vì cân nhắc đến hai cô gái Tống Vĩnh Từ và Cơ Đông Ca.

Thẩm Hạo nhìn người đàn ông này hỏi: Đến Dương Linh phủ, giá cả thế nào.

Xà phu nói: Ngựa ở đây, nếu chạy một mình, một ngày giới hạn là 200 dặm.

Mà Dương Quan trấn cách Dương Linh phủ 300 dặm.

Nếu xe ngựa kéo người, mỗi ngày giới hạn chỉ có thể chạy

khoảng 60 dặm, vì buổi tối không thể đi đường đêm, chuyến này ít nhất cũng mất năm ngày.

Một chuyến xe ngựa bình thường đi về hết 5 lạng bạc, tính ngài 3 lạng.

Nếu ngài chọn xe ngựa tốt hơn, một chuyến đi về hết 20 lạng bạc, tôi có thể tính ngài 15 lạng.

Đương nhiên nếu ngài thấy đắt, còn có xe lừa, xe bò, hai loại này rẻ hơn.

Được, vậy 15 lạng, thuê loại xe ngựa tốt hơn.

Không vấn đề, ngài khi nào dùng xe ngựa.

Chắc phải mấy ngày nữa.

Được rồi, tôi tên Mã Lão Lục, lúc đó ngài cần xe ngựa cứ tìm tôi là được.

Được.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo đi dạo một vòng rồi rời đi.

Ngay khi Thẩm Hạo vừa đi không lâu, một người đàn ông mặc đồ đen gọn gàng, trực tiếp ném cho Mã Lão Lục một nén bạc.

Nói, gã vừa rồi làm gì.

Mã Lão Lục nói: Đây là bí mật của khách, tôi không thể nói.

Mười lạng.

Không nói.

Hai mươi lạng.

Ngài đừng làm khó tôi nữa, tôi thật sự không thể nói.

Mẹ nó không biết điều, Mã Lão Lục phải không, sau này ngươi không muốn làm nữa à.

Ngươi nghĩ đến gia đình của ngươi đi.

Ngay sau đó, người đàn ông đó giơ ra lệnh bài bên hông.

Sắc mặt Mã Lão Lục hơi thay đổi, sợ hãi nói: Người này muốn đến Dương Linh phủ, muốn dùng xe ngựa của tôi.

Thế có phải xong rồi không, lãng phí thời gian của lão tử, nếu không phải cấp trên đang ở Dương Quan trấn, thật muốn một đao chém chết ngươi.

Rất nhanh, bóng dáng người đàn ông biến mất khỏi chợ ngựa.

Đến một biệt viện, đối diện với một nữ tử áo đen, hắn lập tức quỳ xuống: Văn Nhân đại nhân, Thẩm Hạo đó muốn đến Dương Linh phủ.

Nghe vậy, Văn Nhân Y Y nhíu mày nói: Biết rồi, ngươi lui xuống trước đi, theo dõi chặt, đừng để hắn chạy mất, đến lúc ta tìm không thấy hắn, ta sẽ hỏi tội ngươi.

Vâng.

Thẩm Hạo tên này muốn chạy trốn.

Là đi Dương Linh phủ làm việc.

Hay là cố ý né tránh ta.

Nghĩ đến đây, tâm tình Văn Nhân Y Y có chút trầm xuống, khuôn mặt xinh đẹp vô song cũng lạnh đi.

Việc Thẩm Hạo đột ngột bỏ đi khiến Văn Nhân Y Y trở tay không kịp.

Hiện tại, trong tay nàng chỉ có hai chai rượu, cũng chỉ đủ cho Mạnh Toàn Cơ uống nửa tháng.

Nếu Thẩm Hạo chạy mất, nàng biết tìm ai mua rượu đây.

Nhưng hiện tại trong tay nàng cũng không có đủ vàng để mua.

Điều này khiến nàng nhất thời khó xử.

Hơn nữa, nàng tạm thời không thể rời đi được.

Văn Nhân Y Y là một Ngự Sử của Cẩm Tú Ti.

Chương 40

Tổ chức này, trước đây phụ trách giám sát quan lại chính vụ, không có quyền lực gì lớn.

Nhưng sau khi hoàng đế Dương Văn Tán của triều Đại Dương lên ngôi, đã ban cho Cẩm Tú Ti rất nhiều đặc quyền.

Tay cầm tiết trượng và hổ phù, đi khắp nơi tuần tra đốc sát, phát hiện vấn đề phi pháp có thể thay trời hành sự, chủ yếu là xử lý những kẻ mà hôn quân Dương Văn Tán không vừa mắt.

Phụ trách giúp hoàng đế giám quản thân quý và thần thuộc, đồng thời còn giám quản hình ngục và thảo gian, phụ trách điều tra các vụ án đặc biệt.

Quyền lực vô cùng lớn, gần giống như khâm sai.

Tóm lại một câu, hoàng quyền đặc cách, tùy nghi hành sự.

Mà, quan viên lớn nhất trong Cẩm Tú Ti là Cẩm Tú Tư Đồ, dưới đó là 4 vị Ngự Sử, ngoại giới cũng gọi là Cẩm Tú Ngự Sử.

Giám sát 4 châu tỉnh, mỗi Ngự Sử phụ trách một châu.

Mà Văn Nhân Y Y chính là Cẩm Tú Ngự Sử, giám sát toàn bộ Dương Châu.

Lần này Văn Nhân Y Y ở Dương Châu, mục đích chỉ có một, đó là nhắm vào Tổng đốc Lý Sùng Nham đang đóng quân tại đây, tìm cơ hội giết hắn.

Lý Sùng Nham là Tổng đốc tổng lĩnh mọi quyền lực quân chính của Dương Châu, muốn giết hắn, tìm tội chứng của hắn khó khăn đến nhường nào.

Nhưng có người tố giác, Lý Sùng Nham có thư từ qua lại với cao thủ Chân Nguyên cảnh của Bắc Hoang là Thân Đồ Giao.

Mục đích của Văn Nhân Y Y là tìm được chứng cứ này.

Đây là nhiệm vụ do hôn quân Dương Văn Tán của triều Đại Dương giao phó.

Dù sao, Lý Sùng Nham là tâm phúc ái tướng của Dương Vũ Hiến.

Hôn quân Dương Văn Tán ngay cả ngũ thúc Dương Vũ Hiến cũng đã giết, đối với tâm phúc ái tướng của ông ta cũng không yên tâm.

Đối với Lý Sùng Nham, chỉ có giết chết mới an lòng.

Mọi người đều biết, Dương Châu là cửa ngõ của kinh thành, nếu nơi này không giữ được, cả kinh thành cũng nguy ngập.

Nhưng hôn quân muốn giết, Văn Nhân Y Y cũng đành phải tuân lệnh.

Hơn nữa, Văn Nhân thế gia của họ không chỉ có ảnh hưởng ở triều Đại Dương.

Nền tảng rộng lớn của Văn Nhân thế gia còn ở Thiên Vũ hoàng triều, nhánh của Văn Nhân Y Y chỉ là một chi của Văn Nhân thế gia.

Dù triều Đại Dương có diệt vong, Văn Nhân gia tộc của họ vẫn là Văn Nhân gia tộc, quyền thế phú quý vẫn thịnh vượng.

Chỉ là đổi một ông chủ mà thôi.

Cho nên, hôn quân muốn làm gì thì làm, Văn Nhân Y Y cũng lười quan tâm.

Ban đầu, Văn Nhân Y Y bị thương, chính là thái y Tống Hữu Lễ giúp nàng chữa khỏi.

Vì thế, Văn Nhân Y Y vẫn luôn ghi nhớ ân tình này.

Vừa hay, Tống Hữu Lễ bị áp giải ra biên cương, giữa đường đi qua Dương Quan trấn.

Văn Nhân Y Y vốn định tiện tay cứu ông ta.

Không ngờ, Tống Hữu Lễ lại chết thẳng.

Cuối cùng, nàng ra mặt giúp Tống Vĩnh Từ đoạt lại thi thể.

Để không bị bại lộ, tìm một sơn trại đổ vỏ là tốt nhất.

Dù sao hôn quân cũng sẽ không quan tâm đến sống chết của một thái y.

Văn Nhân thế gia, cũng đã nhìn ra triều Đại Dương sắp bị hủy trong tay hôn quân.

Vì thế, cũng đang trong trạng thái quan sát.

Bây giờ chỉ có thể giám sát Thẩm Hạo, trước tiên xem tên này ở đâu, đợi hắn ổn định rồi mới qua đó.

Lại sợ Thẩm Hạo xảy ra chuyện.

Thậm chí cũng từng nghĩ đến việc bắt giữ Thẩm Hạo, hỏi lai lịch của thứ rượu này.

Nhưng trên người Thẩm Hạo chỗ nào cũng toát ra vẻ kỳ quái.

Lần đầu tiên Văn Nhân Y Y gặp Thẩm Hạo, đối phương giống như một người bình thường, không có chút tu vi nào.

Lần này gặp lại Thẩm Hạo, lại đã có tu vi Hậu Thiên tam trọng, hơn nữa không có một chút hư phù, tuyệt đối không phải do uống thuốc mà lên.

Giống như tu luyện vững chắc từng bước.

Nhưng mới có mấy ngày, có lẽ đối phương vẫn luôn che giấu bản thân.

Thêm vào đó, trong tay Thẩm Hạo có hồ lô rượu và rượu trắng cực phẩm như vậy, đều không phải thứ mà người bình thường có thể lấy ra, khiến nàng lại dẹp đi ý nghĩ này.

Nghĩ đi nghĩ lại, Văn Nhân Y Y vẫn quyết định báo tin này cho sư phụ của mình.

Đến hậu viện, vừa chuẩn bị gõ cửa.

Bên trong truyền ra một giọng nói trong trẻo lạnh lùng.

Vào đi.

Văn Nhân Y Y thu lại vẻ mặt, sau khi mở cửa, một mặt cung kính nói: Sư phụ.

Ừm, Y Y có chuyện gì.

Mạnh Toàn Cơ mở mắt hỏi.

Văn Nhân Y Y đặt chai rượu trắng đã mua lên bàn.

Mạnh Toàn Cơ vui mừng nói: Y Y, con có lòng rồi.

Sư phụ, người bán rượu cho con sắp rời khỏi Dương Quan trấn rồi.

Ồ.

Hắn muốn đi đâu.

Mạnh Toàn Cơ hỏi.

Người này muốn đến Dương Linh phủ, con bên này không thể phân thân, hơn nữa con cũng sợ hắn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, sẽ làm lỡ việc của sư phụ.

Văn Nhân Y Y áy náy nói.

Nghe vậy, Mạnh Toàn Cơ cũng cảm thấy có lý.

Rượu trắng lần này, hiệu quả áp chế hàn khí rất tốt.

Nếu hết, thật sự khó tìm.

Mạnh Toàn Cơ liếc nhìn Văn Nhân Y Y nói: Con muốn vi sư đi theo hắn.

Văn Nhân Y Y ngại ngùng nói: Vâng, gần đây cả Dương Châu đều không yên bình.

Hơn nữa thực lực của Thẩm Hạo đó thấp kém, rất dễ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Có sư phụ đi theo, cũng thêm một phần bảo hiểm.

Nói xong, Văn Nhân Y Y không dám nhìn Mạnh Toàn Cơ, sợ đối phương mắng mình.

Dù sao, Mạnh Toàn Cơ là cao thủ Linh Đan cảnh, một tông chủ, đi bảo vệ một kẻ bán rượu, nói ra cũng có chút mất giá.

Nhưng Mạnh Toàn Cơ lại không nghĩ nhiều, chỉ là không muốn mất đi nguồn rượu của mình.

Bà thản nhiên nói: Được, người đó ở đâu, ta sẽ âm thầm theo hắn đến Dương Linh phủ.

Đôi mắt đẹp của Văn Nhân Y Y sáng lên, không ngờ sư phụ tiên tử của mình lại đồng ý.

Sư phụ, người này tên là Thẩm Hạo, dáng người cao lớn tuấn lãng, đặc điểm nhận dạng là mái tóc ngắn, bên cạnh còn có hai nha hoàn xinh đẹp, ở ngay ngã tư đường rẽ về phía bắc.

Mạnh Toàn Cơ gật đầu nói: Ừm, biết rồi, khi nào hắn xuất phát, con thông báo cho ta một tiếng.

Vâng, sư phụ.

Sau khi Thẩm Hạo đi, mọi chuyện xảy ra sau đó, ta hoàn toàn không biết.

Trở về nơi ở, Thẩm Hạo liền cho người bắt đầu bán nhà.

Nơi này sau này chắc chắn rất khó quay lại, ban đầu mua với giá 260 lạng bạc.

Tuy rằng, số tiền này đối với Thẩm Hạo mà nói chẳng là gì.

Nhưng muỗi dù nhỏ cũng là thịt.

Đã muốn bán, Thẩm Hạo cũng không chần chừ, trực tiếp tung tin, nhà bán gấp 200 lạng.

Đối với hành động của Thẩm Hạo, Tống Vĩnh Từ và Cơ Đông Ca không hiểu lắm, nhưng cũng ủng hộ.

Thẩm Hạo cũng không giải thích, bây giờ có vốn rồi, đương nhiên phải đến nơi lớn hơn, nơi nhỏ không tiếp xúc được với người có tu vi cao.

Đương nhiên, Thẩm Hạo cũng không định đợi lâu, nếu năm ngày còn không bán được, sẽ trực tiếp đi, đến lúc đó xem ai thuận mắt thì tặng cho người đó.

Điều Thẩm Hạo không ngờ là, ngày thứ ba, đã có người đến mua nhà.

Chương 41

Lại chính là chủ nhà cũ.

Sau khi giao dịch hoàn thành, tối nay chúng ta ở lại một đêm, sáng mai sẽ đi, đến lúc đó ông qua nhận nhà.

Thẩm Hạo nói.

Chủ nhà cũ trực tiếp đồng ý.

Mua lại căn nhà cũ của mình với giá 200 lạng, chủ nhà vẫn rất vui mừng.

Chưa đầy một tháng, nhà vẫn là nhà của mình, ngược lại còn kiếm được sáu mươi lạng.

Mọi người xung quanh đều vô cùng ghen tị, chưa đầy một tháng kiếm được sáu mươi lạng, thật sự là lợi hại không thể tả.

Chút tiền này, Thẩm Hạo không quan tâm, nơi nhỏ này, Thẩm Hạo sau này cũng sẽ không quay lại nữa.

Theo nguyên tắc không lãng phí, bán được 200 lạng cũng hơn là vứt đi, chủ yếu là cắt lỗ kịp thời.

Tối đó, mọi thứ đều được dọn dẹp xong, Thẩm Hạo đều thu vào không gian.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Hạo dẫn Tống Vĩnh Từ và Cơ Đông Ca ngồi xe ngựa rời khỏi Dương Quan trấn, tiến về Dương Linh phủ.

Ngay khi Thẩm Hạo vừa đi, Văn Nhân Y Y liền nhận được tin tức, không dám chậm trễ lập tức bẩm báo cho sư phụ Mạnh Toàn Cơ.

Trên quan đạo dẫn đến Dương Linh phủ, một chiếc xe ngựa chậm rãi di chuyển.

Trong xe, bên trái Thẩm Hạo là Cơ Đông Ca, bên phải là Tống Vĩnh Từ.

Kéo rèm cửa sổ xe ra, ánh mắt Thẩm Hạo nhìn ra ngoài.

Hai bên quan đạo là những cánh đồng xanh mướt trải dài, những người nông dân vác cuốc, và những đứa trẻ nô đùa trên ruộng.

Trên quan đạo, là những người đi đường vội vã, thậm chí còn có những hiệp khách giang hồ cưỡi ngựa đi qua.

Cảm giác cổ kính này, so với hình ảnh trên phim ảnh còn chân thực hơn nhiều.

Bỗng nhiên, Thẩm Hạo nhìn thấy Mã Lão Lục vẻ mặt do dự muốn nói lại thôi.

Không nhịn được hỏi: Lão Lục, ngươi có chuyện gì muốn nói phải không.

Mã Lão Lục do dự một lát, gật đầu nói: Là thế này Thẩm công tử, mấy ngày trước sau khi ngài đi, có một người đến hỏi thăm tung tích của ngài.

Thẩm Hạo có chút ngạc nhiên, mình ở Dương Quan trấn này không gây sự với ai, vô cớ hỏi thăm ta làm gì.

Nghi hoặc hỏi: Người này thân phận là gì.

Là người của Cẩm Tú Ti.

Nghe vậy, Thẩm Hạo lập tức hiểu ra, theo ký ức của Tống Hữu Lễ, Cẩm Tú Ti này có tính chất hơi giống Cẩm Y Vệ.

Suy nghĩ kỹ một chút, Thẩm Hạo liền biết mục đích của đối phương.

Ở Dương Quan trấn, Thẩm Hạo giao tiếp nhiều nhất với hai người, một là Lại Nhạc Kinh, một là nữ nhân áo đen Văn Nhân Y Y

đó.

Ba chữ Cẩm Tú Ti cũng thành công gợi lại ký ức của Thẩm Hạo về Tống Hữu Lễ.

Trước đây ký ức quá lớn, Thẩm Hạo chỉ lướt qua một lượt, căn bản không chú ý.

Biết được thân phận của Văn Nhân Y Y.

Ban đầu Tống Hữu Lễ còn từng cứu chữa cho Văn Nhân Y Y, mà Văn Nhân Y Y này lại là Ngự Sử của Cẩm Tú Ti.

Biết được thân phận của đối phương, cũng yên tâm rồi.

Nhìn vẻ áy náy trên mặt Mã Lão Lục, Thẩm Hạo suy nghĩ một chút liền hiểu ra chuyện gì.

Dưới sự ép buộc của đối phương, Mã Lão Lục này chắc chắn đã nói ra hướng đi của mình rồi.

Điểm này, Thẩm Hạo không trách Mã Lão Lục.

Đối mặt với cường quyền, ngươi căn bản không thể từ chối.

Đổi lại là Thẩm Hạo có lẽ đã nói từ lâu, căn bản sẽ không có chút áy náy nào.

Đều là người lạ áy náy cái quái gì.

Nhưng, cũng phản ánh được nhân phẩm của Mã Lão Lục này không tệ.

Thẩm Hạo an ủi: Lão Lục không cần để ý, giữa ngươi và ta không có bất kỳ giao tình nào, hơn nữa, ta cũng không yêu cầu ngươi giữ bí mật.

Cho nên, ngươi không cần phải cảm thấy gánh nặng, ta bỏ tiền ra mua chỉ là dịch vụ của ngươi, không phải lòng trung thành của ngươi.

Lời này vừa nói ra, trong lòng Mã Lão Lục càng không phải là hương vị, cảm thấy có chút có lỗi với Thẩm Hạo, áp lực trong lòng có chút lớn.

Nhưng cũng không nói thêm gì nữa, chỉ âm thầm ghi nhớ trong lòng.

Đương nhiên, tất cả những điều này Thẩm Hạo không quan tâm, hai người chỉ là bèo nước gặp nhau mà thôi.

Thời gian tốt đẹp, luôn ngắn ngủi.

Ngồi xe ngựa hai tiếng, Thẩm Hạo đã không chịu nổi.

Cả người xóc nảy muốn chết.

Là một người hiện đại, quen hưởng thụ, thật sự không thể chấp nhận được.

Nhưng cũng chỉ có thể chịu đựng.

Đi được bảy tám tiếng, gần chạng vạng, cuối cùng cũng nghỉ lại ở Triệu Gia trấn gần đó.

Mở hai phòng, Thẩm Hạo, Tống Vĩnh Từ, Cơ Đông Ca một phòng, Mã Lão Lục một phòng.

Chỉ là giường quá nhỏ, Cơ Đông Ca ngồi trên ghế ngủ một đêm.

Thẩm Hạo cũng không để ý, ôm Tống Vĩnh Từ ngủ đặc biệt ngon lành.

Sáng dậy, Tống Vĩnh Từ nhìn Cơ Đông Ca với vẻ mặt mệt mỏi có chút áy náy.

Đông Ca không sao chứ.

Không sao, chỉ là hơi buồn ngủ.

Ừm, lát nữa lên xe ngựa ngủ một giấc là được.

Sáng ăn chút điểm tâm, tiếp tục lên đường.

Thoáng chốc, 4 ngày đã qua, cách Dương Linh phủ còn bốn mươi cây số.

Điều này khiến Thẩm Hạo thật sự cạn lời.

Đã quen với cuộc sống nhịp độ nhanh, cách đi đường chậm chạp này, thật sự không quen.

Giữa đường, lúc nghỉ ngơi ở Lư Dương huyện.

Mã Lão Lục nói với Thẩm Hạo: Thẩm công tử, sáng mai đi sớm, tốt nhất là đến Dương Linh phủ vào buổi tối.

Mà muốn đến Dương Linh phủ, phải đi qua Hắc Hổ Hạp.

Gần đó, có một đám thổ phỉ rất lợi hại, chúng ta muốn qua đó an toàn, tốt nhất là lập đội với người khác.

Để phòng ngừa bất trắc, tôi đề nghị hai vị phu nhân thay trang phục nam.

Sau đó, chúng ta gia nhập Lư Gia Tiêu Cục, đi cùng họ, đưa cho họ hai lạng bạc là được.

Nghe vậy, Thẩm Hạo nhíu mày, không ngờ khu vực này còn có thổ phỉ.

Gia nhập Lư Gia Tiêu Cục, là an toàn rồi sao.

Đúng vậy, chỉ cần gia nhập Lư Gia Tiêu Cục, thổ phỉ sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ, vì Lư Gia Tiêu Cục có cao thủ Tiên Thiên.

Lư Gia Tiêu Cục, mỗi ngày đều có chuyến hàng đến Dương Linh phủ.

Thẩm Hạo có chút nghi ngờ đám thổ phỉ này có phải là do nhà họ

Lư nuôi không.

Nhưng không có bằng chứng, ta cũng không xen vào chuyện của người khác, bỏ ít tiền mua bình an là đáng giá.

Thế là gật đầu nói: Được, biết rồi, ngươi đi thương lượng, hai lạng bạc này ta trả.

Vâng, Thẩm công tử.

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo cùng Tống Vĩnh Từ và Cơ Đông Ca giả trai, cũng gia nhập Lư Gia Tiêu Cục.

Quả nhiên, khi đến Hắc Hổ Hạp, xa xa đột nhiên bụi vàng mù mịt.

Mã Lão Lục thấy vậy kinh ngạc nói: Công tử, ít nhất cũng phải trăm kỵ binh mới có khí thế này.

Nghe vậy, một cảm giác nguy hiểm ập đến.

Thẩm Hạo quay về xe ngựa, thấy Tống Vĩnh Từ và Cơ Đông Ca đang ngủ say sưa.

Ta cũng không làm phiền họ, mà định trở về thế giới đô thị một chuyến.

Phía trước có nhiều kỵ binh như vậy, Thẩm Hạo không tự tin có thể đối phó được, càng không tin vào Lư Gia Tiêu Cục gì đó.

An nguy của mình phải tự mình nắm giữ, nhưng, hiện tại trong tay Thẩm Hạo chỉ có khẩu súng lục mua ở chợ đen Xiêm La lần trước.

Súng lục nhỏ, solo thì được.

Đối mặt với nhiều kỵ binh như vậy, súng lục không thể cho Thẩm Hạo cảm giác an toàn lớn, vẫn phải là súng trường tấn công và lựu đạn mới được.

Nghĩ là làm, Thẩm Hạo trở về thế giới đô thị.

Chương 42

Nhìn căn phòng gọn gàng sạch sẽ, tâm trạng vẫn rất hài lòng.

Mấy ngày nay, gió bụi mệt mỏi đi đường, người sắp rã rời.

Tắm nước nóng xong, ngủ một giấc ngon lành.

Đồng thời, đặt vé máy bay đi Xiêm La.

Lần này Thẩm Hạo định đi nhập một ít hàng.

Lấy mấy khẩu súng trường tấn công, hoặc lựu đạn.

Một khi gặp thổ phỉ, trực tiếp ném hai quả lựu đạn qua, chắc chúng nó sợ tè ra quần.

Nghĩ thôi đã thấy phấn khích.

Ngày hôm sau, sáng sớm, Thẩm Hạo gọi bảo mẫu mới thuê là Lục Khiết đến.

Cô biết lái xe không.

Lục Khiết gật đầu nói: Biết ạ, tôi thi bằng mấy năm trước rồi.

Thẩm Hạo nói: Vậy lái xe đưa tôi ra sân bay Trường An một chuyến, sau đó cô lái xe về.

Nghe vậy, Lục Khiết sợ đến mức vội vàng xua tay: Đừng ạ, ông chủ, tuy tôi từng lái xe, nhưng chưa lái xe trên cao tốc bao giờ, tôi không dám lái.

Thẩm Hạo nói: Cô từng lái xe trên quốc lộ vào buổi tối chưa.

Lái rồi ạ.

Vậy là được, xét về độ khó lái xe, lái xe trên quốc lộ buổi tối khó hơn nhiều.

Lái xe trên quốc lộ buổi tối còn không sao, lái xe trên cao tốc còn đơn giản hơn, cô cứ nghe tôi chỉ huy là được.

Nhìn Lục Khiết có chút do dự, Thẩm Hạo nói: Đừng lo, xảy ra chuyện tôi chịu.

Vâng ạ.

Lục Khiết cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

Lâu rồi không lái xe, Lục Khiết cũng có chút ngứa tay.

Đến hầm để xe, khi thấy Thẩm Hạo mở cửa một chiếc BMW 5 Series gần như mới, tim Lục Khiết đập thình thịch.

Xe tốt như vậy, cô thật sự chưa từng lái.

Lên xe, Thẩm Hạo trực tiếp ngồi vào ghế phụ.

Ném chìa khóa cho Lục Khiết.

Lục Khiết hô hấp cũng có chút không thông, vội vàng nói: Ông chủ, chiếc BMW này tôi chưa lái bao giờ, lái thế nào ạ.

Nguyên lý đều giống nhau.

Tiếp đó, Thẩm Hạo giải thích đơn giản một chút, Lục Khiết liền đạp phanh khởi động bằng một nút bấm, lái xe từ từ ra khỏi hầm.

Ra khỏi tiểu khu, mở định vị đi thẳng đến sân bay.

Chưa từng lái xe tốt như vậy, Lục Khiết vô cùng căng thẳng.

Suốt quãng đường đều căng thẳng thần kinh, toàn trình cẩn thận từng li từng tí.

Rất nhanh, đến trạm thu phí cao tốc, Lục Khiết nhận thẻ từ nhân viên thu phí, bắt đầu lên đường.

Ra khỏi đường dẫn, trực tiếp lên 60, cao tốc giới hạn tốc độ thấp nhất là 60.

Trước khi chuyển làn, nhìn gương chiếu hậu xem có xe tải không, không có xe tải thì trực tiếp chuyển làn, đi vào làn giữa, làn giữa là làn của xe khách và xe con.

Đúng vậy, tăng tốc lên, trực tiếp lên trên 80.

Nghe Thẩm Hạo chỉ huy, Lục Khiết suốt quãng đường không dám thở mạnh.

Lòng bàn tay căng thẳng toàn là mồ hôi, vô lăng đều ướt sũng.

Điều này khiến Thẩm Hạo cảm thấy có chút thú vị.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo cũng không làm phiền cô, để cô thích nghi một chút.

Nửa giờ sau, thấy Lục Khiết đã thả lỏng, Thẩm Hạo nói: Cô chuyển sang làn trái nhất, tốc độ tăng lên 130, chạy một lúc là quen.

Sau này cô có thể tự mình lên xuống cao tốc rồi.

Vâng, ông chủ.

Không phải ngày lễ, trên cao tốc xe không nhiều.

Lục Khiết cũng đã thích nghi.

Thế nào, lái xe trên cao tốc đơn giản nhất phải không.

Vâng, thưa ông chủ.

Vậy được, cô cứ theo định vị mà đi, tôi chợp mắt một lát, đến nơi thì gọi tôi.

Vâng, ông chủ.

Nhìn Thẩm Hạo ngủ say, tâm trạng Lục Khiết rất phấn khích.

Lần đầu tiên lái xe tốt như vậy, không kích động mới lạ.

Trong lòng bất giác có chút khao khát.

Càng lái càng thích, không hổ là xe sang, tiếng ồn nhỏ, tăng tốc nhanh, xe ổn định, nội thất cũng đẹp.

Lục Khiết không nhịn được hai tay vuốt ve vô lăng, sờ chỗ này một chút, sờ chỗ kia một chút, yêu không muốn rời tay. 5 Series là xe sang, khuyết điểm duy nhất là đắt.

Hai tiếng rưỡi sau, cuối cùng cũng đến sân bay.

Nhìn Thẩm Hạo vào sân bay, Lục Khiết mới lưu luyến chuẩn bị quay về.

Ngay khoảnh khắc quay người, điện thoại ting một tiếng.

Phát hiện là Thẩm Hạo gửi lì xì cho cô.

Hai trăm tệ lì xì này là thêm, mấy ngày tôi không ở đây coi như cô nghỉ phép có lương.

Lục Khiết trong lòng vui mừng, kích động nói: Ông chủ hào phóng.

Lại gửi một sticker Ông chủ yêu anh.

Gửi xong, tim Lục Khiết tự đập nhanh hơn.

Nhưng khi thấy Thẩm Hạo không để ý đến mình, trong lòng lại có chút mất mát.

Ngay sau đó, ngồi vào ghế lái BMW, Lục Khiết không nhịn được quay một video Douyin.

Lái xe hai giờ về đến tiểu khu, bình luận và lượt xem video Douyin gấp mấy chục lần bình thường, khu bình luận, rất nhiều tin nhắn đều là phú bà cầu bao nuôi.

Còn có mấy cô bạn thân quen, lập tức gọi điện, hỏi Lục Khiết có phải gặp được người có tiền rồi không, đã lái cả BMW, khi nào dắt ra ngoài mời ăn cơm, ẩn ý là cầu giới thiệu.

Lời nói chua lè.

Lòng hư vinh của Lục Khiết, trong nháy mắt được lấp đầy, tâm trạng vô cùng tốt.

Ở huyện nhỏ không thiếu phụ nữ xinh đẹp, nhưng người có tiền thì không nhiều, người có tiền chịu chi vì nhan sắc của bạn càng không nhiều.

Đa số đàn ông đều muốn chơi chùa, điểm này Lục Khiết vẫn rất rõ ràng.

Lúc đến Xiêm La, đã là buổi chiều.

Ra khỏi sân bay, Thẩm Hạo nhẹ nhàng quen đường, bắt một chiếc taxi, dùng tiếng Thái thành thạo nói ra địa điểm lần này.

Lần này đến Xiêm La, việc đầu tiên Thẩm Hạo muốn làm là kiếm một ít vũ khí quân dụng.

Việc thứ hai là muốn bán vàng.

Lần trước Lại Nhạc Kinh đưa cho một cân vàng, đã bán đi năm lạng.

Văn Nhân Y Y đưa cho hai cân vàng, chưa đụng đến.

Tổng cộng lại, hắn có 29,5 cân vàng.

Với một lượng vàng lớn như vậy, Thẩm Hạo dự định bán đi 29 cân.

Bán ở trong nước quá phiền phức, nhưng chợ đen ở Xiêm La thì lại có thể.

Xiêm La tín ngưỡng Phật giáo, cần một lượng lớn vàng.

Vừa hay có thể dùng vàng để mua súng ở chợ đen.

Ban ngày, Thẩm Hạo đeo khẩu trang, kính râm đi dạo ở khu Siam

Paragon, Bangkok, đây là phố cửa hàng nổi tiếng của thành phố.

Nhìn các loại súng ống, ống phóng tên lửa, súng trường, súng bắn tỉa trong cửa hàng, thứ gì cũng có, nhưng người nước ngoài không được mua.

Đương nhiên, chuyện này cũng tùy tình hình.

Rất nhiều súng ở chợ đen đều là tuồn ra từ các cửa hàng.

Nếu không phải khắp nơi đều có camera giám sát, Thẩm Hạo thật sự muốn dùng không đồng mua sắm.

Buổi tối, Thẩm Hạo đến chợ đen mua súng.

Rất nhanh hắn đã chọn được một khẩu súng trường.

M416.

Nguyên bản sản xuất tại Đức, là một khẩu súng trường tấn công nổi tiếng do công ty Heckler & Koch sản xuất, tên gốc là HK416.

Chỉ là giá cả không hề rẻ, ba mươi nghìn đô la Mỹ.

Thẩm Hạo mua thẳng 20 hộp đạn 50 viên một hộp, cộng thêm ống giảm thanh 1000 đô la Mỹ.

Cùng với kính ngắm 4x, trong thực tế chính là kính ngắm ACOG nổi tiếng được quân đội Mỹ sử dụng rộng rãi.

Chương 43

Kính ngắm TA31 có giá lên tới 3000 đô la Mỹ.

Tổng cộng chi phí hết 40 nghìn đô la Mỹ, tức là 288 nghìn Nhân dân tệ.

Thẩm Hạo đã tiêu tốn sáu trăm gram vàng.

Nhưng hắn không thấy có ai bán lựu đạn.

Đối phương thấy Thẩm Hạo hào phóng như vậy, liền cho hắn một thông tin, muốn có loại lựu đạn này, rất đơn giản, cứ đến thẳng Trung Phi.

Ở đó, một quả lựu đạn chỉ cần 1 đô la Mỹ, nhiều người dân địa phương quen dùng lựu đạn, giá còn rẻ hơn đồ uống thông thường, hơn nữa có thể dễ dàng mua được, ngay cả một cậu bé cũng có thể mua được loại vũ khí này ở chợ địa phương.

Nghe vậy, Thẩm Hạo như được khai sáng, đúng rồi, đến Trung Phi.

Hình như ở Trung Phi có thể kiếm được.

Những ngày tiếp theo, Thẩm Hạo bán vàng cho khu phố người Hoa ở Bangkok và cả chợ đen, đổi thành đô la Mỹ, mỗi gram 60 đô la, gần tương đương với 430 Nhân dân tệ mỗi gram.

Giá thấp nhưng xử lý số lượng lớn sẽ nhanh hơn. 29 cân vàng 145kg, Thẩm Hạo đổi được 9,062,500 đô la Mỹ, quy ra Nhân dân tệ là 65,250,000.

Thân gia hơn nửa tỷ.

Thoải mái quá, một khoản tiền khổng lồ như vậy, thật sự là

sướng.

Việc Thẩm Hạo bán ra một lượng lớn vàng đương nhiên cũng bị xã hội đen Thái Lan để mắt tới.

Ngay lúc Thẩm Hạo chuẩn bị về khách sạn, hắn phát hiện có mấy người đang theo dõi mình, hắn cười lạnh một tiếng, rẽ vào một con hẻm.

Đây đều là những người bình thường, Thẩm Hạo chỉ cần nhẹ nhàng nhảy một cái là đã lên được nóc nhà.

Năm gã người Xiêm mặc áo sơ mi hoa hòe thấy lại mất dấu, tức giận không thôi.

Mẹ nó lại mất dấu rồi, thằng cha này nhanh nhẹn như khỉ vậy.

Đúng thế, làm sao bây giờ.

Gã này là người ở đâu vậy.

Chắc chắn là người Xiêm La chúng ta, giọng của gã này là giọng miền Bắc Xiêm La, tiếng Thái miền Bắc.

Chắc chắn không phải người nước ngoài.

Làm sao đây, người chạy mất rồi, lão đại sẽ xử chúng ta mất.

Tao biết làm sao được, đi về thôi.

Ngay khi mấy người vừa rời đi, Thẩm Hạo cười lạnh một tiếng, lẳng lặng bám theo sau.

Mấy ngày nay liên tục bị theo dõi, Thẩm Hạo cũng không phải là người không có tính khí.

Thế là, hắn bám sát theo sau năm người.

Hắn muốn xem xem, đám này thuộc băng đảng nào.

Đúng là âm hồn không tan.

Thẩm Hạo cũng muốn cho đám này một bài học sâu sắc.

Dưới sự phản theo dõi của Thẩm Hạo, cuối cùng hắn đã đến một trang viên.

Thấy có hai con chó Doberman đang sủa, Thẩm Hạo đeo găng tay len màu trắng, nhặt hai viên sỏi dưới đất, trực tiếp đánh ngất hai con chó.

Tiến vào trang viên, Thẩm Hạo đầu tiên đến phòng bảo vệ.

Hai tên bảo vệ thấy Thẩm Hạo thì ngẩn ra, nghi hoặc không biết người này là ai, vừa định hỏi, kết quả Thẩm Hạo đã lên tiếng trước, rút bảo kiếm ra nhàn nhạt nói: Ngươi muốn thử xem bảo kiếm của ta có sắc bén không.

Khốn kiếp, dám đến đây giương oai.

Hai tên bảo vệ nổi giận, định rút súng từ bên hông ra xử lý Thẩm Hạo.

Nào ngờ, đã bị Thẩm Hạo cứa một nhát vào cổ.

Thẩm Hạo không kiểm soát tốt lực đạo, đầu của tên bảo vệ đứng gần hắn nhất trực tiếp lăn xuống đất.

Máu tươi phun ra tung tóe, cảnh tượng quá máu me, đến nỗi chính Thẩm Hạo cũng thấy buồn nôn.

Chậc, mẹ nó thật ghê tởm.

Không ngờ, dưới sự gia trì của nội lực, thanh kiếm này lại sắc bén đến vậy.

Ban đầu Thẩm Hạo chỉ định cứa cổ hai người, chứ thật không muốn làm cả căn phòng toàn là máu.

Hắn thu thi thể còn lại vào không gian, chờ không gian thôn phệ.

Sau khi hấp thụ ký ức, Thẩm Hạo cũng biết đây là đâu.

Một trong những băng đảng xã hội đen ở Bangkok, một phân đường của Băng Độc Lang.

Buôn bán ma túy và buôn người, bắt cóc thiếu nữ bán dâm, đây là một cứ điểm của Băng Độc Lang.

Bên trong có 23 người.

Sau khi nắm rõ cách bố trí bên trong, Thẩm Hạo nhanh chóng cắt đứt hệ thống giám sát của trang viên.

Đồng thời, hắn lẳng lặng lẻn vào trong.

Gặp người nào là giết người đó.

Chẳng mấy chốc, toàn bộ trang viên chỉ còn lại mười người trong đại sảnh.

Một đường chủ, năm gã mặc áo sơ mi hoa hòe, và bốn vệ sĩ áo đen.

Khốn kiếp, năm thằng chúng mày theo dõi một người mà cũng để mất dấu, chúng mày là heo à.

Năm gã mặc áo sơ mi hoa hòe sợ đến không dám nói gì.

Chúng đều là côn đồ ở Bangkok, bản lĩnh khác không có, nhưng đối với địa hình, theo dõi người thì rất rành.

Thế mà thứ giỏi nhất lại không có tác dụng, bị lão đại chửi là đáng.

Các người đang tìm tôi sao.

Một giọng nói đột ngột vang lên, phá vỡ nhịp điệu của mấy người.

Mọi người nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy một người đàn ông đeo khẩu trang, đội mũ lưỡi trai đang từ từ bước ra từ bóng tối.

Trong tay hắn cầm một thanh trường kiếm, dưới ánh đèn lóe lên một tia sáng lạnh.

Thấy vậy, 4 vệ sĩ áo đen lập tức phản ứng, rõ ràng là đến để tìm chết, liền rút súng từ bên hông ra.

Nhưng tốc độ của họ cuối cùng vẫn hơi chậm.

Chỉ thấy bóng người đàn ông lóe lên, đã đến trước mặt họ.

Bốn vệ sĩ mặc vest đen còn chưa kịp phản ứng, đã ôm cổ ngã thẳng xuống đất.

Chưa đầy một giây, bốn tên tay chân của băng đảng đã bị giết trong nháy mắt, bốn người này đều là tinh anh được huấn luyện bài bản.

Đối phó với người thường tay không tấc sắt, chỉ cần một khoảnh khắc là có thể hạ gục.

Ngay cả những kẻ mạnh như họ cũng bị giết trong nháy mắt, người đàn ông cầm đao trước mặt này phải đáng sợ đến mức nào. 5 tên côn đồ mặc áo sơ mi hoa hòe đã theo dõi Thẩm Hạo trước đó, sợ đến mức chân mềm nhũn, bò rạp trên mặt đất.

Mà vị đường chủ cũng kinh ngạc đến trợn mắt há mồm.

Hắn đã bao giờ thấy thân pháp quỷ mị như vậy chưa.

Khoảng cách từ cửa đến ghế sofa ít nhất cũng phải 7, 8 mét.

Chỉ trong một cái chớp mắt, đã đến ngay trước mặt.

Nói ra, ai mà tin được.

Tâm trí của đường chủ khá vững vàng, hắn lập tức bình tĩnh lại.

Không nói hai lời, hắn quỳ thẳng xuống trước mặt Thẩm Hạo.

Dập đầu cầu xin tha mạng.

Hắn biết, đối mặt với cường giả không rõ lai lịch này, dù có rút súng cũng vô dụng.

Thậm chí, tay vừa chạm vào súng, có lẽ đã bị giết rồi.

Vị tiên sinh này, có gì từ từ nói, có gì từ từ nói, muốn tiền tôi đưa tiền. 5 gã đàn ông mặc áo sơ mi hoa hòe kia cũng vội vàng quỳ xuống đất, không ngừng dập đầu cầu xin tha mạng.

Đại ca, em sai rồi, đại ca cầu xin anh tha cho em.

Đại ca, chúng em không hề có ý đắc tội với anh, cũng không có ý theo dõi anh.

Đều là do đường chủ ra lệnh cho chúng em.

Đúng vậy, chính đường chủ bảo chúng em theo dõi ngài, thật không thể trách chúng em được.

Nghe vậy, đường chủ mới hiểu ra, người đàn ông bán vàng mà mình muốn tìm, lại chính là người đàn ông đáng sợ trước mặt này.

Chương 44

Sắc mặt hắn ta lập tức trắng bệch vì sợ hãi, môi bắt đầu run rẩy.

Cả người sắp khóc đến nơi.

Hắn chỉ muốn kiếm chút tiền, chứ không hề muốn chọc vào một tồn tại đáng sợ như vậy.

Thẩm Hạo lười nói nhảm với bọn họ.

Hắn vung kiếm một vòng, trong mắt 6 người chợt lóe lên một tia sáng lạnh, rồi từng người một ôm cổ, ngã vào vũng máu.

Không hề có sức phản kháng.

Thẩm Hạo giết họ như giết gà.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo thu hết súng của 6 người vào không gian.

Hắn lục soát trong phòng một lượt.

Bất ngờ phát hiện một chiếc vali da màu đen, bên trong có khoảng một triệu đô la Mỹ tiền mặt, và mấy túi bột trắng lớn, không cần đoán cũng biết là thứ gì.

Ước chừng bằng tay, ít nhất cũng phải 5kg.

Mẹ nó, ở An Lạc 50 gram đã là tử hình, 5kg này phải bị kết án bao nhiêu năm đây.

Suy nghĩ một lúc, thứ này có vẻ có ích, Thẩm Hạo không hủy nó ngay lập tức mà cất vào trong không gian.

Đột nhiên, tai Thẩm Hạo động đậy, chỉ nghe thấy trên lầu hai có người đang đập cửa.

Thỉnh thoảng còn có tiếng ư ư vang lên.

Thẩm Hạo nheo mắt, liền cầm kiếm từng bước một đi lên lầu hai.

Lần theo tiếng động, hắn đến một phòng ngủ ở phía trong cùng của lầu hai.

Mở cửa phòng ngủ ra.

Chỉ thấy trên sàn nhà ngay cửa phòng, có một người phụ nữ đang nằm.

Chính xác hơn, là một cô gái mặc váy hai dây màu đỏ rượu bị trói chặt.

Sợi dây trói quá chặt, khiến thân hình quyến rũ của cô gái hiện ra không sót một chi tiết nào.

Bờ vai ngọc ngà và cánh tay lộ ra trông càng thêm trắng nõn.

Người phụ nữ này có một mái tóc dài gợn sóng màu đỏ rượu nổi bật, xõa tung một cách lộn xộn.

Cô gái thấy Thẩm Hạo cầm kiếm, trong đôi mắt đẹp thoáng qua một tia kinh hãi.

Rất nhanh, cô gái đã bình tĩnh lại, liên tục lắc đầu với Thẩm Hạo, dường như có điều muốn nói.

Ban đầu còn do dự có nên tiện tay giết luôn cô gái này không, thấy tình hình của cô như vậy, Thẩm Hạo suy nghĩ một chút, vẫn quyết định nghe xem cô muốn nói gì.

Thế là, hắn dùng kiếm nhẹ nhàng khều một cái, chiếc khăn trong miệng cô gái rơi xuống.

Lập tức, ngũ quan tinh xảo hiện ra rõ ràng.

Làn da trắng nõn mịn màng, dường như có thể búng ra sữa.

Ngũ quan lập thể tinh xảo, giống như một con búp bê sứ, một con

lai điển hình.

Vẻ đẹp diễm lệ tuyệt trần, kiều diễm như đóa hoa hồng đang nở rộ.

Một người phụ nữ đẹp đến cực điểm, quyến rũ như hồ ly tinh thế này, Thẩm Hạo vẫn là lần đầu gặp.

Cô gái dường như biết đã xảy ra chuyện gì, vùng vẫy ngồi dậy, đôi mắt màu nâu nhạt nhìn thẳng vào Thẩm Hạo, hít một hơi thật sâu, bình ổn tâm trạng rồi mới từ từ mở miệng: Chào tiên sinh, tôi tên là Tống Mộ Mạt Lạp.

Là con gái của bang chủ Băng Hắc Xà ở Xiêm La.

Tiên sinh, bất kể anh đã làm gì, tôi cầu xin anh tha cho tôi một mạng, sau này chúng ta có thể hợp tác.

Hơn nữa, tôi không phải người của Băng Độc Lang, là bị bọn chúng bắt cóc đến đây.

Băng Hắc Xà.

Thẩm Hạo biết băng đảng này.

Theo ký ức của tên hướng dẫn viên và tên bảo vệ ở cửa, Băng Hắc Xà này là một trong những thế lực hắc đạo lớn nhất ở Xiêm La.

Chủ yếu buôn bán vũ khí quân dụng và buôn lậu.

Bang chủ Tống Mộ Minh Lạp là con trai của thiếu tướng lục quân đã nghỉ hưu Tống Mộ Tán, điều hành tập đoàn Lục Bảo Thạch.

Công ty này trong nhiều năm qua luôn đóng vai trò quan trọng trong các giao dịch mua vũ khí và trang bị quân sự cho quân đội Myanmar.

Là một nhân vật có tiếng tăm khắp khu vực Tam Giác Vàng.

Có thể nói, ở Xiêm La hắn ta có thể thông đồng cả hắc đạo lẫn

bạch đạo.

Tống Mộ Mạt Lạp trước mắt này chính là con gái duy nhất của bang chủ Băng Hắc Xà Tống Mộ Minh Lạp.

Ban đầu, Thẩm Hạo định tiện tay giết luôn cô gái này, nhưng thân phận của cô ta khiến hắn do dự.

Không phải là sợ, mà là cảm thấy có thể lợi dụng một chút.

Nếu có thể khống chế được người phụ nữ này, đối với Thẩm Hạo mà nói, sẽ rất có lợi.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo bèn kéo một chiếc ghế, ngồi xuống trước mặt cô gái, không vội cởi trói cho cô.

Mà ánh mắt sắc bén, giọng điệu lạnh lùng nói: Nói thử xem, tại sao tôi phải cứu cô.

Tiên sinh, tôi biết anh và Băng Độc Lang chắc chắn có thù oán gì đó, mà tôi và Băng Độc Lang cũng có thù lớn.

Chúng ta không phải là kẻ thù.

Lý do này không thuyết phục được tôi, vậy nên đừng trách tôi ra tay tàn hoa.

Câu nói này khiến Tống Mộ Mạt Lạp tức thì lo lắng.

Cô vội nói: Tiên sinh cầu xin ngài cho tôi một cơ hội, đừng vội phủ định, tôi có ích.

Chúng ta có thể thử hợp tác.

Bởi vì cha tôi đã bất ngờ qua đời trong một giao dịch ở Myanmar.

Phó bang chủ của Băng Hắc Xà không muốn tôi kế thừa băng đảng.

Vì thế đã liên hợp với Băng Độc Lang, sai người bắt cóc tôi.

Sở dĩ chưa giết tôi là vì không dám.

Bởi vì trong Băng Hắc Xà vẫn còn rất nhiều thuộc hạ trung thành với cha tôi, họ cũng đang tìm tôi.

Đại cục chưa ổn định, Băng Độc Lang cũng không dám tự ý hành động.

Chỉ cần các hạ có thể giúp tôi, từ nay về sau, mạng này của tôi là của các hạ.

Cả Băng Hắc Xà tôi cũng nguyện ý dâng hai tay.

Phải nói rằng, những lời này đã làm Thẩm Hạo động lòng.

Khi làm việc ở An Lạc, đôi lúc không tiện.

Thẩm Hạo muốn kiếm chút vật tư cũng rất phiền phức.

Nhưng nếu có thể khống chế một băng đảng như vậy ở Xiêm La, thì việc xử lý đồ ăn cắp, hoặc cần vật tư gì đó cũng sẽ tiện lợi hơn rất nhiều.

Càng nghĩ càng thấy có thể làm được.

Trong lòng đã có chủ ý, nhưng trên mặt vẫn không biểu cảm, đương nhiên hắn đang đeo khẩu trang, cô gái này cũng không nhìn thấy được biểu cảm.

Cô gái thấy người đàn ông không có phản ứng gì, liền nói tiếp: Tiên sinh, tôi cũng nguyện ý trở thành người phụ nữ của anh.

Tôi năm nay 24 tuổi, là thạc sĩ kép ngành luật và tài chính của Đại học Harvard.

Hơn nữa tôi vẫn còn là xử nữ, nếu không tin anh có thể tự mình kiểm tra.

Trước đó, bị Băng Độc Lang bắt cóc đến đây, Tống Mộ Mạt Lạp

cũng không lo lắng, dù sao cũng không nguy hiểm đến tính mạng, hai bên có thể đàm phán.

Trong ánh mắt nhàn nhạt của Thẩm Hạo, có một sự coi thường sinh mệnh.

Tống Mộ Mạt Lạp có cảm giác như tử thần đang đứng trước mặt, nỗi sợ hãi bản năng từ trong linh hồn khiến cô sợ hãi không thôi.

Đối mặt với một sát thủ máu lạnh vô tình như vậy, Tống Mộ Mạt Lạp thật sự sợ hãi.

Trước sinh tử, cô vẫn chưa thể coi cái chết nhẹ tựa lông hồng.

Sợ đến mức chân cũng hơi mềm nhũn, sự bình tĩnh này chỉ là chút can đảm cuối cùng của cô.

Chương 45

Thẩm Hạo nhàn nhạt nói: Vậy sao cô không bán mình cho bang chủ của Băng Độc Lang.

Tống Mộ Mạt Lạp vội vàng giải thích: Tiên sinh, hắn không dám, hơn nữa hắn cũng không dám chứa chấp tôi.

Dù sao tôi cũng là con gái của bang chủ Băng Hắc Xà, thuộc hạ cũng có một nhóm người trung thành.

Một khi có tin đồn lọt ra, hắn cũng sợ bị bắn lén.

Suy nghĩ một lát, Thẩm Hạo lại nói: Thả cô ra cũng không thành vấn đề.

Giúp cô đoạt được vị trí bang chủ Băng Hắc Xà càng không có vấn đề gì.

Nhưng, làm sao tôi xác định được, cô sẽ nghe lời tôi.

Sẽ không phải là đang lừa tôi chứ.

Tống Mộ Mạt Lạp vẻ mặt nghiêm túc nói: Tuy tôi không biết các hạ là thân phận gì.

Sau khi bị bắt, tôi đã quan sát sơ qua tình hình của cả trang viên, bên trong trang viên này có tổng cộng 23 người.

Hơn nữa đều là tinh anh của Băng Độc Lang, thân thủ đều không tệ, trong tay còn có súng.

Ngay cả cảnh sát bình thường cũng không muốn dây vào họ.

Nhưng các hạ, lại có thể giải quyết toàn bộ người trong trang viên này một cách không một tiếng động, đủ để chứng minh sự lợi hại của các hạ.

Cường giả như anh, muốn giết tôi chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao.

Chẳng lẽ với thân thủ như vậy, các hạ còn sợ một tiểu nữ tử như tôi thoát khỏi tầm kiểm soát.

Ở trong hoàn cảnh này mà vẫn không sợ hãi, tâm lý của Tống Mộ Mạt Lạp quả thực rất tốt, Thẩm Hạo búng tay một cái, cho cô gái một ánh mắt tán thưởng.

Cô rất khá, rất thông minh, cũng rất có đầu óc, giao dịch này của cô, tôi thấy không tệ, có thể thành giao.

Ban đầu, Thẩm Hạo còn định đi châu Phi một chuyến, kiếm một ít vũ khí quy mô lớn như tên lửa, lựu đạn, có những thứ này, trong lòng Thẩm Hạo cũng yên tâm hơn.

Nhưng bây giờ xem ra, vũ khí quân dụng dường như đã có kênh mới.

Hơn nữa mạng lưới quan hệ của Băng Hắc Xà rất lớn, vũ khí trong tay đều là vũ khí hạng nhẹ mới nhất do Israel sản xuất.

Những trang bị quân sự như vậy, ngay cả chợ đen cũng chưa chắc mua được.

Nghĩ đến đây, thanh Thanh Liên kiếm trong tay Thẩm Hạo nhẹ nhàng vung lên, hàn quang lóe lên.

Trong khoảnh khắc, sợi dây trói Tống Mộ Mạt Lạp đứt làm đôi.

Sau khi được cởi trói, Tống Mộ Mạt Lạp thở phào một hơi dài, không chỉ cơ thể có thể hoạt động, mà chính xác hơn, cô dường như đã có vốn để sống tiếp.

Cô xoa xoa cánh tay mỏi nhừ, hoạt động gân cốt.

Tiếp đó, cô từ từ đi về phía Thẩm Hạo.

Đôi mắt màu nâu kia, nhìn chằm chằm vào Thẩm Hạo.

Rất nhanh điều kiện đã được thỏa thuận.

Thẩm Hạo cũng tháo khẩu trang ra.

Tống Mộ Mạt Lạp trong lòng thở phào nhẹ nhõm, còn có chút may mắn.

May mà, Thẩm Hạo không phải loại xấu xí, không phải loại đàn ông già.

Trước đó, Thẩm Hạo đeo khẩu trang, cô cũng chỉ dựa vào giọng nói để phán đoán Thẩm Hạo là một người trẻ tuổi.

Chỉ là điều khiến cô có chút kinh hỉ là, sau khi Thẩm Hạo tháo khẩu trang, dung mạo tuấn tú kia, hoàn toàn đúng gu thẩm mỹ của cô.

Có thể tìm được người có nhan sắc cao, ai lại muốn tìm người xấu.

Huống chi, Thẩm Hạo còn mạnh mẽ đến vậy.

Bây giờ, giao dịch đã hoàn thành.

Sự tin tưởng của Tống Mộ Mạt Lạp đối với Thẩm Hạo cũng tăng thêm vài phần, tương tự, Thẩm Hạo đối với cô cũng có vài phần tin tưởng.

Hai bên hợp tác, đã có một nền tảng rất tốt.

Tống Mộ Mạt Lạp tò mò nói: Tôi thấy anh không giống người Xiêm La, nhưng giọng nói của anh khiến tôi nghi hoặc, quá chuẩn.

Không sai, tôi là người An Lạc.

Nếu hai bên đã muốn hợp tác, Thẩm Hạo cũng không che giấu thân phận của mình.

Đương nhiên, với thực lực hiện tại của Thẩm Hạo, hắn cũng có

bản lĩnh đồ sát.

Muốn bắt được hắn quá khó.

Một khi để hắn chạy thoát, hắn có thể ở lại dị giới mấy chục năm, rồi quay lại báo thù.

Vậy tôi nên xưng hô với anh thế nào.

Tống Mộ Mạt Lạp tò mò hỏi.

Sau này gọi tôi là ông chủ, tôi và cô chỉ liên lạc một chiều, bất kỳ tình huống nào liên quan đến tôi đều không được tiết lộ.

Một khi bị tôi phát hiện, hợp tác của chúng ta sẽ chấm dứt.

Đương nhiên, cô có khó khăn cũng có thể tìm tôi, tôi sẽ ra tay giúp cô.

Thẩm Hạo nói.

Vậy anh cần tôi làm gì.

Tống Mộ Mạt Lạp hỏi.

Thế giới không có bữa trưa miễn phí, giao dịch đương nhiên là đôi bên cùng có lợi.

Thứ tôi cần chỉ là một ít vũ khí quân dụng mà thôi.

Thẩm Hạo nói.

Chỉ vậy thôi.

Không cần vốn của Băng Hắc Xà chúng tôi sao.

Tống Mộ Mạt Lạp kinh ngạc hỏi.

Không cần, chúng ta cứ giao dịch bình thường là được, đương nhiên có lúc, cô cũng giúp tôi rửa một ít tiền, đơn giản như vậy thôi.

Thẩm Hạo nói.

Được, thành giao.

Tống Mộ Mạt Lạp trong lòng vui mừng.

Không ngờ, yêu cầu của Thẩm Hạo lại là như vậy.

Điều này khiến cô thở phào nhẹ nhõm, Băng Hắc Xà tuy là sản nghiệp của nhà cô, nhưng trong băng có rất nhiều lão thành đều có cổ phần.

Nếu Thẩm Hạo muốn toàn bộ, cô thật sự có chút khó xử.

Vậy bây giờ chúng ta là quan hệ gì.

Đôi mắt đẹp của Tống Mộ Mạt Lạp lóe lên một tia mong đợi.

Quan hệ thuê mướn, tôi là ông chủ của cô.

Nhưng, con người tôi trước nay bá đạo, nếu biết cô qua lại với người đàn ông khác, tôi sẽ tàn sát cả Băng Hắc Xà.

Nhớ kỹ, sau này gọi là ông chủ.

Thẩm Hạo mỉm cười nói.

Tống Mộ Mạt Lạp trong lòng lạnh toát, đảo mắt một cái.

Cô thật sự không hiểu nổi, Thẩm Hạo vừa mới ôn nhu, sao lại có thể nói ra những lời lạnh lùng như vậy.

Trong lòng cũng có chút ngọt ngào, sự bá đạo của Thẩm Hạo, vừa hay chứng minh trong lòng đối phương có cô.

Vâng, ông chủ.

Vậy chúng ta có nên đi chưa, lỡ có người đến thì sao.

Tống Mộ Mạt Lạp quyến rũ nói.

Được, trước khi đi, phóng hỏa, cả trang viên đều phải đốt, không thể để lại dấu vết của tôi.

Thẩm Hạo nhàn nhạt nói.

Vừa rồi ở trong căn nhà này, hắn đã đổ mồ hôi.

Tế bào da, dấu vân tay, đều sẽ có, đây đều là chứng cứ, chỉ có đốt sạch mới được.

Tôi cũng đang có ý này.

Tống Mộ Mạt Lạp nói xong, đứng dậy.

Mười phút sau, Thẩm Hạo và Tống Mộ Mạt Lạp đứng bên ngoài trang viên, nhìn trang viên chìm trong biển lửa.

Thẩm Hạo có chút tiếc nuối nói: Trang viên tốt như vậy, đốt đi có chút đáng tiếc.

Nghe vậy, Tống Mộ Mạt Lạp cười nói: Căn nhà này không đáng tiền, anh thật sự thích, tôi ở Bangkok có một căn biệt thự hiện đại tặng cho anh.

Nếu không hứng thú với những thứ này, tôi ở Pattaya còn có một trang viên, cũng có thể tặng cho anh, nhưng cách Bangkok hơn một trăm km.

Dường như sợ Thẩm Hạo không hiểu về Pattaya, Tống Mộ Mạt Lạp lại giải thích: Pattaya là một khu nghỉ dưỡng ven biển nổi tiếng, được biết đến với ánh nắng, bãi biển, hải sản và các buổi biểu diễn của người chuyển giới, được mệnh danh là Hawaii của phương Đông.

Trang viên của tôi nằm ở khu phía đông Pattaya, chiếm diện tích 2 rai 3200 mét vuông = 4,8 mẫu.

Là một biệt thự trang viên độc lập tinh xảo, xinh đẹp với hồ bơi lớn.

Hồ bơi cảnh hồ siêu lớn dài 30 mét, cảnh hồ tuyệt đẹp, sân vườn thư thái dễ chịu, 7 phòng 8 vệ sinh, không gian rộng rãi, trang trí tinh

mỹ. thế nào, có hứng thú không.

Tống Mộ Mạt Lạp vẻ mặt mong đợi nhìn Thẩm Hạo, dường như muốn dùng nhà cửa để trói buộc hắn.

Cũng đừng nói, Thẩm Hạo thật sự có hứng thú, trang viên bãi biển cảnh biển vẫn khiến người ta yêu thích.

Chương 46

Thế là hỏi: Trang viên ở Pattaya bao nhiêu tiền.

Tống Mộ Mạt Lạp nói: Tôi tặng cho anh, xem như là ơn anh cứu tôi.

Thẩm Hạo mất kiên nhẫn nói: Bớt nói nhảm, nói giá đi.

Tống Mộ Mạt Lạp đảo mắt nói: Đúng là người đàn ông thô lỗ.

Giá bán 29 triệu Baht Thái khoảng 5,58 triệu Nhân dân tệ tức là 775 nghìn đô la Mỹ.

Thẩm Hạo nói: Được, giá cả tôi thích.

Nói xong, nhìn Tống Mộ Mạt Lạp đang khoanh tay trước ngực, run lẩy bẩy vì lạnh.

Thẩm Hạo lại nói: Được rồi, trước tiên đưa cô về.

Nói xong, hắn đẩy chiếc xe máy của tên hướng dẫn viên từ trong góc ra.

Tống Mộ Mạt Lạp ngồi phía sau, hai tay ôm chặt lấy Thẩm Hạo.

Chỉ có hơi ấm của Thẩm Hạo, mới có thể cho cô đủ cảm giác an toàn.

Nói địa chỉ.

Khu thương mại phía đông thành phố.

Thẩm Hạo gật đầu, liếc nhìn trang viên đang cháy hừng hực phía sau, rồi vặn ga, phóng khoáng rời đi.

Đám cháy lớn bên này, rất nhanh sẽ có người báo cảnh sát.

Tất cả những điều này, đều không phải là chuyện Thẩm Hạo có

thể quản.

Buổi tối, Thẩm Hạo ở lại biệt thự của Tống Mộ Mạt Lạp.

Hai người, lại lần nữa bàn về việc hợp tác.

Sau khi tắm rửa xong.

Thẩm Hạo hỏi: Bây giờ trở ngại để cô nắm quyền Băng Hắc Xà còn có ai.

Có ba người, đều là nguyên lão của băng đảng.

Đưa ảnh và địa chỉ cho tôi, tối nay giải quyết luôn.

Nghe vậy, Tống Mộ Mạt Lạp có chút do dự nói: Nếu tất cả đều bị giết, liệu có ai nghi ngờ tôi không.

Thẩm Hạo nói: Trước sức mạnh tuyệt đối, mọi âm mưu quỷ kế đều là hổ giấy.

Cô thử nghĩ xem, trong một đêm, tất cả bọn họ đều chết một cách không tiếng động, người trong băng đảng dù trong lòng có nghi ngờ, nhưng ai dám phản đối.

Tống Mộ Mạt Lạp há miệng, nửa ngày không biết trả lời thế nào.

Thẩm Hạo nói: Chỉ cần cô có thể khống chế được thuộc hạ của mình là được, những kẻ phản đối đều tiễn chúng đi gặp Thượng đế, không đúng, các người ở Xiêm La tín ngưỡng Phật giáo, nên tiễn chúng về Tây Thiên mới phải.

Vậy được rồi, anh cẩn thận một chút.

Thẩm Hạo mặc xong quần áo, cho cô một ánh mắt yên tâm.

Nghe tiếng xe máy rời đi, Tống Mộ Mạt Lạp trong lòng có chút không yên tâm.

Trong một đêm, quan hệ với Thẩm Hạo phát triển nhanh như vậy,

khiến cô có chút không kịp trở tay, nhưng cũng không có gì hối hận.

Chẳng mấy chốc, Thẩm Hạo đã đến một biệt thự ở ngoại ô, nhìn phó bang chủ đang ngủ say trên giường.

Trong lòng còn ôm một người chuyển giới, khung xương của người chuyển giới kia còn to hơn cả phó bang chủ, nhìn mà Thẩm Hạo thấy ghê tởm từng cơn.

Mắt cũng bị bẩn rồi.

Hắn điểm huyệt ngủ của người chuyển giới, rồi trực tiếp dùng nội lực chấn đứt tâm mạch của phó bang chủ.

Giết người không một tiếng động.

Đối với những thứ khác trong biệt thự, Thẩm Hạo cũng lười động, nhìn thấy két sắt trong phòng sách, trong lòng chợt động.

Nhưng két sắt này vô cùng phức tạp, Thẩm Hạo không mở được, dứt khoát cũng lười mở, trực tiếp ném vào không gian.

Làm xong tất cả, Thẩm Hạo mới lặng lẽ rời đi.

Mà trong biệt thự, mười mấy tên bảo vệ, lại không hề hay biết.

Tiếp đó, Thẩm Hạo dùng thủ đoạn tương tự, giết chết ba nguyên lão của Băng Hắc Xà.

Trong im lặng, họ đã đi gặp Phật tổ phương Tây, chết không thể chết hơn.

Sáng sớm, Thẩm Hạo lại quay về biệt thự của Tống Mộ Mạt Lạp.

Tống Mộ Mạt Lạp đang ngủ say, đột nhiên cảm thấy bị ai đó ôm vào lòng.

Cảm giác lạnh lẽo, ngay lập tức khiến cô bừng tỉnh.

Khi thấy là Thẩm Hạo, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Không nhịn được nũng nịu nói: Hết cả hồn, em còn tưởng là gã đàn ông hoang dã nào chứ, em còn chưa mặc quần áo đâu đấy.

Thẩm Hạo vỗ vỗ vai Tống Mộ Mạt Lạp nói: Ai dám vào đây, tôi không chém chết hắn.

Ông chủ, anh thành công rồi sao.

Tống Mộ Mạt Lạp tò mò hỏi.

Đương nhiên, cô cứ yên tâm làm bang chủ của mình đi.

Thẩm Hạo nói.

Nghe vậy, Tống Mộ Mạt Lạp vẻ mặt kinh ngạc, trong lòng dâng lên sóng lớn ngập trời.

Mặc dù thực lực của Thẩm Hạo rất mạnh, nhưng trong một đêm tiêu diệt ba nguyên lão của băng đảng, điều này quá khó tin.

Một người đàn ông như vậy, băng đảng nào dám chọc vào.

Phải biết rằng bên cạnh ba lão đại băng đảng, đều có hơn mười vệ sĩ.

Tống Mộ Mạt Lạp quan tâm hỏi: Anh không bị thương chứ.

Đối phó với bọn họ mà tôi còn bị thương, thì còn ra thể thống gì nữa.

Thẩm Hạo khinh thường nói.

Ông chủ, anh mạnh quá.

Tống Mộ Mạt Lạp chân thành tán thưởng.

Cái miệng nhỏ này thật ngọt, câu này tôi thích nghe, nói thêm đi.

Lúc này, ánh mắt Tống Mộ Mạt Lạp nhìn Thẩm Hạo tràn đầy sùng bái, cũng như kính sợ.

Một người đàn ông mạnh mẽ như vậy, quả thực khiến Tống Mộ

Mạt Lạp có chút mê mẩn.

Ban đầu Thẩm Hạo định giết xong mấy người này rồi bay về nước ngay, nhưng nghĩ lại rồi từ bỏ ý định này.

Băng Hắc Xà một lúc chết ba nguyên lão, đối tượng bị nghi ngờ chắc chắn là Tống Mộ Mạt Lạp.

Để phòng có người không phục, Thẩm Hạo cảm thấy vẫn nên ở lại mấy ngày, giúp Tống Mộ Mạt Lạp xử lý một số vấn đề tiếp theo.

Ngày hôm sau, cả Băng Hắc Xà chấn động.

Ba nguyên lão của băng đảng họ, cứ thế chết một cách không một tiếng động.

Càng kỳ lạ hơn là, bên cạnh những lão đại này đều có hơn mười vệ sĩ, vậy mà không hề hay biết.

Không chỉ vậy, những người phụ nữ, người chuyển giới nằm bên cạnh các lão đại cũng không hề hay biết gì, đều ngủ say như chết.

Thậm chí camera giám sát cũng không ghi lại được bất kỳ thông tin hữu ích nào.

Không nghi ngờ gì nữa, những người trên giường của các lão đại trở thành đối tượng bị giám sát chặt chẽ.

Mà pháp y sau khi đến hiện trường kiểm tra, phát hiện người chết không có bất kỳ vết thương ngoài nào, cứ như thể chết trong mơ vậy.

Vụ án này đầy rẫy những điều bí ẩn, khiến người ta không rét mà run.

Cảnh sát, băng đảng đều chấn động không thôi.

Đối mặt với điều chưa biết, tất cả mọi người trong Băng Hắc Xà đều lòng đầy sợ hãi.

Manh mối duy nhất chỉ có một điểm, trong biệt thự của ba lão đại băng đảng, đều mất một chiếc két sắt.

Nhưng, mỗi chiếc két sắt đều là loại tiên tiến nhất nhập khẩu từ Thụy Sĩ, chiếc nhẹ nhất cũng nặng hơn 200kg, cần mấy người mới khiêng đi được.

Nhưng lại thần kỳ như vậy, két sắt biến mất một cách bí ẩn, thậm chí không có dấu vết di chuyển nào.

Đơn giản là sự kiện kỳ lạ nhất thế kỷ này.

Không chỉ Băng Hắc Xà, tối qua một đường chủ của Băng Độc Lang, cùng mấy chục người bị diệt khẩu, toàn bộ chôn thây trong biển lửa.

Hiện trường cực kỳ thảm khốc.

Trong một thời gian, các băng đảng xã hội đen ở Bangkok đều gió thổi cỏ lay, các lão đại băng đảng đều bắt đầu người người lo sợ.

Thật sự là, trong một đêm, chết nhiều người như vậy, khiến người ta khủng hoảng.

Sự kiện khủng bố như vậy, để tránh ảnh hưởng quá lớn, cảnh sát cũng cố gắng che đậy, truyền thông cũng không có bất kỳ tin tức nào.

Bề ngoài thì sóng yên biển lặng, nhưng trong bóng tối, xe cảnh sát đã tăng cường gấp mười mấy lần.

Rất nhiều người, đều nghi ngờ, các nguyên lão của Băng Hắc Xà đã trúng một loại độc dược không rõ.

Cùng lúc đó, Tống Mộ Mạt Lạp nhân lúc bang phái đại loạn, lòng người hoang mang, đã trực tiếp lên nắm quyền trở thành bang chủ của Hắc Xà bang.

Cũng có người nghi ngờ việc các nguyên lão trong bang xảy ra

chuyện là do Tống Mộ Mạt Lạp làm, nhưng lại không có bằng chứng, cũng không dám nói bừa.

Hơn nữa, kết quả khám nghiệm tử thi cũng là một bí ẩn, hoàn toàn không phải do độc dược.

Đương nhiên, cái chết của ba vị nguyên lão quá ly kỳ, cũng khiến họ có chút sợ hãi.

Thẩm Hạo ở lại đây ba ngày, trong ba ngày này, anh đã chơi đùa Tống Mộ Mạt Lạp đến mức tàn tạ.

Nhân cơ hội này, Tống Mộ Mạt Lạp đã dùng thủ đoạn sấm sét, thanh lý toàn bộ những kẻ không phục trong bang, xem như đã hoàn toàn nắm trong tay Hắc Xà bang.

Chương 47

Tất cả những điều này đều được Thẩm Hạo nhìn thấy, trong lòng cũng yên tâm không ít.

Tống Mộ Mạt Lạp là đối tác mà Thẩm Hạo lựa chọn, nếu quá vô dụng, Thẩm Hạo thật sự phải cân nhắc đổi người khác.

Một bình hoa di động không phù hợp với logic của Thẩm Hạo, dễ dàng làm lộ bản thân.

Ngày thứ tư, Tống Mộ Mạt Lạp đưa Thẩm Hạo đến Pattaya, cách Bangkok hơn một trăm cây số.

Nơi đây là khu nghỉ dưỡng ven biển nổi tiếng của Xiêm La, lừng danh với nắng vàng, bãi cát, hải sản và các buổi biểu diễn của người chuyển giới, được mệnh danh là Hawaii của phương Đông.

Mục đích của Thẩm Hạo đến đây đương nhiên là để mua một trang viên.

Nhìn trang viên biệt thự có hồ bơi lớn riêng biệt, tinh tế và xinh đẹp trước mắt, Thẩm Hạo rất hài lòng.

Đặc biệt là hồ bơi siêu lớn dài 30 mét, nước trong xanh thấy đáy.

Đối diện là bãi biển, còn có không ít mỹ nữ bikini.

Nhìn thôi đã thấy thoải mái.

Tống Mộ Mạt Lạp cười giới thiệu: Đây là trang viên em đã giới thiệu trước đó, chiếm diện tích 2 rai 3200 mét vuông = 4,8 mẫu. 7 phòng 8 vệ, không gian rộng rãi, trang trí tinh xảo. anh có thích không.

Được, tôi mua.

Ông chủ, em tặng anh không được sao.

Thẩm Hạo lắc đầu nói: Chút tiền này, tôi còn chưa để vào mắt, anh đây không phải là người ăn bám.

Trước đó cô nói là 29 triệu Baht khoảng 5,58 triệu Nhân dân tệ, tức là 775000 đô la Mỹ, đúng không.

Thấy Thẩm Hạo tính toán rạch ròi như vậy, Tống Mộ Mạt Lạp có chút thất vọng trong lòng.

Nhưng vẫn gật đầu.

Tôi đưa cô tám trăm ngàn đô la Mỹ, sau khi mua xong, ngày kia tôi về nước một chuyến, lúc đó cô cử người qua đây dọn dẹp giúp tôi, Thẩm Hạo nói.

Ngày kia đã phải đi rồi sao.

Tống Mộ Mạt Lạp lưu luyến nói.

Mấy ngày nay ở cùng Thẩm Hạo, cô có một cảm giác an toàn chưa từng có, khiến cô say mê.

Đột nhiên nghe Thẩm Hạo sắp đi, tâm trạng rất hụt hẫng.

Thẩm Hạo véo chiếc cằm láng mịn tinh xảo của Tống Mộ Mạt Lạp, cười nói: Sau này có thời gian sẽ qua.

Tống Mộ Mạt Lạp gật đầu, rồi nói: Trang viên này, cứ xem như em tặng anh đi.

Không cần, chút tiền này tôi không coi ra gì, tôi đưa cô tám trăm ngàn đô la Mỹ, Thẩm Hạo nói.

Hiện tại, Thẩm Hạo chỉ tính riêng Nhân dân tệ đã có hơn 9,3 triệu, trước đó bán 290 cân vàng, tổng cộng bán được 9,06 triệu đô la Mỹ, diệt đường chủ của Độc Lang bang, thu được một triệu đô la Mỹ và ma túy.

Hiện tại, Thẩm Hạo còn 10,06 triệu đô la Mỹ.

Tiền này để không cũng là để không, chẳng bằng tiêu đi.

Đương nhiên, tính cách của Thẩm Hạo cũng không thích ăn bám.

Vậy được rồi.

Thẩm Hạo rất hài lòng với căn biệt thự này, buổi tối liền cùng Tống Mộ Mạt Lạp ở lại đây.

Nhìn hồ bơi trong xanh, Thẩm Hạo cũng có chút động lòng, tõm một tiếng nhảy xuống.

Trong hồ bơi, nước bắn tung tóe, sóng gợn từng đợt.

Ở Xiêm La bảy ngày, Thẩm Hạo cũng chơi đủ rồi, định rời đi.

Mấy ngày nay, Thẩm Hạo cũng nhờ Tống Mộ Mạt Lạp kiếm cho mình một ít lựu đạn uy lực lớn.

Chuyến bay về nước đã cất cánh từ lâu, Tống Mộ Mạt Lạp vẫn đứng đó nhìn theo.

Một lát sau, cô mới lưu luyến quay về xe.

Cùng lúc đó, cô bảo mẫu Lục Khiết nhận được tin nhắn của Thẩm Hạo, bảo cô bốn tiếng rưỡi nữa đến sân bay Trường An đón anh.

Lục Khiết vội vàng trả lời một tin: Vâng.

Nhìn đồng hồ, vẫn còn sớm.

Nhìn mái tóc hơi bẩn trong gương, Lục Khiết đến tiệm gội đầu, nhờ thợ Tony sấy cho một kiểu tóc tạo hình một lần.

Đôi chân trông càng thêm cân đối, đẹp mắt.

Cô trang điểm nhẹ nhàng xinh đẹp, lại xịt thêm chút nước hoa.

Nhìn bản thân tinh tế trong gương, tim Lục Khiết không hiểu sao đập nhanh hơn.

Đã bao lâu rồi cô không chăm chút bản thân như vậy.

Trong lòng mơ hồ có chút mong đợi.

Còn mong đợi điều gì, cô cũng không dám nói.

Thế là, cô đến khu nhà của Thẩm Hạo, lái xe thẳng lên cao tốc.

Khoảng ba tiếng sau, cô đến sân bay.

Nhìn đồng hồ thấy còn sớm, cô lại không nhịn được quay một video Douyin.

Rất nhanh, chưa đầy ba phút, nhóm bạn thân đã gọi video tới.

Woa, giấu cũng kỹ ghê, chiếc BMW này của ai thế, bảo anh ta mời ăn cơm đi.

Đúng đó, Lục Khiết cậu không tốt bụng gì cả.

Giới thiệu chút đi, anh chàng này làm nghề gì vậy.

Quay video cho bọn tớ xem xe đi, có phải thật không.

Hành động của các cô bạn thân khiến lòng hư vinh của Lục Khiết được thỏa mãn tột độ, nhưng cô không dám nói mình đang làm bảo mẫu cho người khác.

Thế là, cô cầm điện thoại quay quanh chiếc xe.

Có gì đó không đúng nha, Lục Khiết hôm nay cậu còn trang điểm, mặc tất lụa, còn mặc váy ôm mông nữa.

Đây là sân bay, chắc là đến đón đàn ông rồi.

Phá án rồi, chân tướng đã lộ diện.

Lát nữa người đàn ông đến, nhớ quay video cho bọn tớ xem.

Lục Khiết không đáp lại yêu cầu của bạn thân, chỉ gửi một icon haha rồi cúp máy.

Cô biết rõ mấy cô nàng này không phải dạng vừa, một khi giới thiệu Thẩm Hạo cho họ, chắc chắn sẽ ra tay.

Ở huyện nhỏ, phụ nữ đẹp rất nhiều, nhưng người có tiền thì không nhiều.

Muốn được bao nuôi cũng không có thực lực đó.

Vòng quan hệ của họ cũng không tiếp xúc được với người giàu.

Lục Khiết thoát khỏi nhóm chat, mấy cô bạn vẫn đang nói chuyện.

Phần lớn nội dung là đoán xem người đàn ông đó là ai, và nói Lục Khiết keo kiệt, không nỡ giới thiệu bạn trai cho họ.

Chẳng mấy chốc, máy bay từ Xiêm La đã hạ cánh.

Trong đám đông, Thẩm Hạo liếc mắt một cái đã thấy Lục Khiết mặc chiếc váy ôm mông.

Thấy Thẩm Hạo, Lục Khiết vội vàng vẫy tay: Ông chủ, ở đây.

Một thiếu phụ xinh đẹp có vóc dáng và nhan sắc cực cao vẫy tay như vậy, khiến không ít đàn ông phải ngoái nhìn.

Khi thấy Thẩm Hạo đi về phía cô, mắt nhiều người đỏ lên, hận không thể thay thế.

Trông đẹp trai thì ngon lắm à.

Mẹ kiếp.

Không ít người chua lè chửi thầm.

Theo sau Thẩm Hạo lên chiếc BMW, nhiều người lại bừng tỉnh ngộ, thảo nào lại thế.

Phì, đồ đào mỏ.

Lần này, Thẩm Hạo ngồi vào ghế lái.

Mấy ngày không lái xe, Thẩm Hạo cũng thấy ngứa tay.

Lên xe, Thẩm Hạo nói với Lục Khiết: Vất vả cho cô rồi.

Lục Khiết vội xua tay: Không vất vả, không vất vả, đây là việc tôi nên làm.

Thẩm Hạo khởi động xe, xuất phát.

Vừa lái xe, anh vừa nói: Việc này không thuộc phạm vi công việc của cô, coi như là làm thêm giờ, lát nữa tôi gửi cho cô một bao lì xì.

Lục Khiết vội xua tay: Không cần đâu ông chủ, mấy ngày nay tôi không nấu cơm cho ông chủ, ông chủ vẫn trả lương cho tôi, tôi ngại lắm.

Thẩm Hạo nói: Được rồi, cứ theo ý tôi đi.

Nói xong, Thẩm Hạo liếc nhìn Lục Khiết một cái: Không tệ, hôm nay mặc rất đẹp, chân cũng đẹp.

Nghe vậy, má Lục Khiết ửng hồng, tim đập thình thịch.

Cô vừa vén mấy sợi tóc mai sau tai, vừa ngượng ngùng nói: Đâu có, ông chủ quá khen rồi.

Thẩm Hạo nhếch mép cười, không nói gì.

Lục Khiết hôm nay ăn mặc xinh đẹp như vậy, tóc cũng mới sấy, trên người còn có mùi thơm.

Ăn mặc đẹp thế này, Thẩm Hạo sao lại không nhận ra.

Gái đẹp vì người thương, ăn mặc xinh đẹp chẳng phải là để chờ Thẩm Hạo khen sao.

Đương nhiên, Thẩm Hạo cũng rất hiểu tâm tư phụ nữ, anh nhanh chóng đáp lại cảm xúc của cô.

Chương 48

Nhưng mấy ngày nay, Thẩm Hạo vẫn luôn ở Xiêm La, cả ngày có mỹ nhân Tống Mộ Mạt Lạp bên cạnh, Lục Khiết tuy khiến người ta sáng mắt, nhưng Thẩm Hạo không có chút suy nghĩ nào.

Chẳng mấy chốc, xe đã lên cao tốc, Thẩm Hạo bật chế độ ga tự động, lúc này mới lấy điện thoại ra chuẩn bị sạc.

Khi Thẩm Hạo vừa đặt điện thoại lên đế sạc không dây phía trước cần số, đôi chân dài miên man của Lục Khiết thuận thế áp lại gần.

Thẩm Hạo ngẩn người, ý gì đây.

Tưởng mình muốn sờ chân, sợ không với tới nên chủ động đưa qua à.

Khi thấy gò má Lục Khiết hơi ửng hồng ngượng ngùng, để không làm người đẹp thất vọng, Thẩm Hạo vẫn nể mặt đặt tay lên.

Đôi chân này mịn màng thật, cảm giác tay rất tuyệt.

Sờ một lúc, không khí trong xe có chút gượng gạo.

Thẩm Hạo chuyển chủ đề: Sao bình xăng trong xe đầy thế, cô đổ à.

Lục Khiết vội nói: Vâng, trước khi đến em sợ trên đường hết xăng nên đã đổ đầy.

Ồ, ông chủ yên tâm, em cũng đổ xăng 95.

Thẩm Hạo gật đầu: Ừm, lát nữa tôi chuyển tiền cho cô, đón tôi là việc riêng, không thể để cô tốn kém được.

Ông chủ thật sự không cần đâu.

Được rồi, chút tiền này đối với tôi không là gì, nhưng đối với cô

thì không rẻ, cứ quyết định vậy đi.

Lát nữa ghé siêu thị mua ít đồ ăn, hôm nay ăn ở nhà.

Mấy ngày nay ở Thái Lan ăn toàn thứ gì đâu không.

Nói đến đây, Thẩm Hạo không nhịn được bắt đầu phàn nàn, thật sự ăn không quen.

Vâng ạ, ông chủ.

Lục Khiết vội nói.

Thấy cô bảo mẫu ngoan ngoãn hiểu chuyện như vậy, Thẩm Hạo trong lòng cũng rất hài lòng, đúng là đã tìm đúng người.

Lái xe hơn một tiếng, Thẩm Hạo có chút mệt mỏi, bèn dừng lại ở trạm dừng chân giữa đường, để cô bảo mẫu lái.

Anh nhắm mắt lại, bắt đầu ngủ.

Nhìn Thẩm Hạo nhắm mắt ngủ say, tay cũng không còn sờ chân mình nữa, Lục Khiết có chút thất vọng, nhưng vẫn cẩn thận lái xe.

Chưa đầy hai tiếng, xe đã về đến khu nhà.

Lục Khiết nhẹ nhàng nói: Ông chủ, đến nơi rồi.

Thẩm Hạo mơ màng nhìn ra ngoài, đang ở trong garage của khu nhà mình.

Anh gật đầu: Ừm, tôi lên trước đây, cô đi siêu thị mua đồ ăn, nhanh lên nhé, tôi hơi đói rồi.

Vâng ạ, ông chủ.

Đi thang máy lên tầng 19, vào phòng, vừa thay giày xong, Thẩm Hạo đột nhiên nhớ ra điều gì đó.

Anh liền lấy điện thoại chuyển cho Lục Khiết 1000 tệ.

Số tiền này bao gồm tiền xăng và tiền đến sân bay đón anh.

Dù sao, quãng đường này đi về cũng hơn 400 cây số, thuê một tài xế cũng không ít tiền, chưa kể đổ đầy bình xăng 95 cũng mất mấy trăm.

Thẩm Hạo không đến mức chiếm lợi của cô bảo mẫu.

Có lời dặn của Thẩm Hạo, Lục Khiết cũng không do dự nữa, vui vẻ nhận tiền.

Cô gửi một sticker: Ông chủ hào phóng, yêu anh.

Nửa giờ sau, Lục Khiết trở về.

Thẩm Hạo trực tiếp ném cho cô một túi gạo lớn: Dùng gạo này nấu cơm.

Vâng, ông chủ.

Một tiếng sau, Lục Khiết đã nấu xong ba món mặn một món canh.

Ngửi mùi thơm của gạo, Lục Khiết không nhịn được nói: Ông chủ, gạo này thơm thật.

Thẩm Hạo cười: Cô cũng biết hàng đấy, đây là gạo Xiêm La, chuyên dùng cho hoàng gia.

Lần này ở Xiêm La, Thẩm Hạo đã mang về mười mấy túi.

Vậy ông chủ, tôi về trước đây.

Ăn cùng đi, một mình tôi ăn không hết.

Như vậy không hay lắm ạ.

Bớt lời thừa, ngồi xuống ăn.

Lục Khiết gật đầu, cô cũng muốn nếm thử loại gạo chuyên dùng cho hoàng gia này.

Đi, lấy hai chai bia trong tủ lạnh ra đây.

Lục Khiết không dám chậm trễ, lấy bia cho Thẩm Hạo.

Bữa cơm này khiến Thẩm Hạo ăn rất đã, mấy ngày ở Xiêm La ăn toàn thứ gì đâu, chẳng có chút khẩu vị nào.

Vẫn là đồ ăn quê nhà ăn mới thoải mái.

Nhìn Lục Khiết đang dọn dẹp, Thẩm Hạo nói: Dọn xong không cần chào tôi, cứ về thẳng là được.

Nếu cần dùng xe thì cứ lái đi.

Tôi ngồi máy bay cả ngày, tôi ngủ một giấc đây.

Vâng ạ, ông chủ.

Thấy Thẩm Hạo vào phòng ngủ, Lục Khiết dọn dẹp cũng nhẹ tay nhẹ chân, sợ làm phiền đến anh.

Nửa giờ sau, dọn dẹp xong xuôi, cô mới cẩn thận đóng cửa lại.

Một đêm không lời, Thẩm Hạo ngủ một giấc ngon lành.

Ngày hôm sau, hơn tám giờ, anh nghe thấy tiếng mở cửa.

Thẩm Hạo ra phòng khách, thấy Lục Khiết mang theo bữa sáng, tào phớ, hai cái bánh bao và một quả trứng gà bước vào.

Ông chủ, ông chủ ăn sáng trước đi, tôi dọn dẹp.

Thẩm Hạo nói: Công việc của cô không bao gồm bữa sáng, không cần phải như vậy.

Lục Khiết vội nói: Không sao đâu ạ, đưa con đi học xong, tiện tay mua luôn.

Ông chủ cứ rửa mặt ăn sáng đi, tôi dọn dẹp cho.

Một lát sau, tiếng của Lục Khiết vang lên từ phòng ngủ.

Ông chủ, ga giường này của ông chủ lâu lắm rồi chưa thay, trong nhà còn bộ nào không, tôi thay cho ông chủ một bộ mới.

Ở dưới cùng tủ quần áo đó.

Nhìn Lục Khiết bận rộn, Thẩm Hạo rất hài lòng với cô bảo mẫu này.

Ăn xong, Thẩm Hạo thoải mái vươn vai, tinh thần đã phục hồi, lúc này anh mới định quay về dị giới.

Vươn vai một cái, Thẩm Hạo liền tiến vào không gian, thay trang phục cổ trang, một lần nữa đến dị giới.

Nơi đây vẫn giữ nguyên dáng vẻ lúc Thẩm Hạo rời đi.

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo gia nhập Lư gia tiêu cục ở huyện Lư Dương, và lúc này, trên xe ngựa, Tống Vĩnh Từ giả trai và Cơ Đông Ca cũng đang ngủ gà ngủ gật.

Bên ngoài, tiếng ầm ầm vang dội, mặt đất bắt đầu rung chuyển.

Trận thế này ít nhất cũng phải có trăm kỵ binh.

Nhìn từ xa, bụi vàng mù mịt che kín cả bầu trời, như một cơn bão cát.

Tiếng động lớn cũng làm kinh động cả Lư gia tiêu cục.

Chuẩn bị phòng ngự.

Cùng lúc đó, Tống Vĩnh Từ và Cơ Đông Ca cũng bị tiếng động lớn làm cho tỉnh giấc.

Cả hai mặt mày căng thẳng trốn vào lòng Thẩm Hạo.

Lúc quay về, Thẩm Hạo đã lấy khẩu M416 từ trong không gian ra.

Chẳng trách thời xưa chỉ có các hiệp khách mới dám lang bạt, người thường gặp phải tình huống này chỉ có thể ngoan ngoãn chịu trận.

Sắc mặt Thẩm Hạo cũng trở nên ngưng trọng, nếu chỉ có một mình, dù đối mặt với thiên binh vạn mã hắn cũng chẳng hề để tâm.

Nhưng có Tống Vĩnh Từ và Cơ Đông Ca bên cạnh, hắn không thể không lo cho an nguy của hai nàng.

Ta đi diệt bọn chúng.

Công tử, có nguy hiểm không.

Chỉ là một đám tép riu thôi, yên tâm.

Tống Vĩnh Từ và Cơ Đông Ca đều có chút lo lắng.

Thấy vậy, Thẩm Hạo nghĩ rằng sau khi ổn định, cũng đã đến lúc để hai nàng theo mình luyện võ, không cầu võ công của họ lợi hại đến mức nào, ít nhất cũng phải có chút khả năng tự vệ.

Lúc này, chỉ thấy một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi bước ra từ Lư gia tiêu cục.

Rút thanh bội kiếm bên hông, ông ta nghiêm nghị đứng phía trước.

Thấy vậy, Thẩm Hạo lấy làm lạ, trước đó phải nộp phí bảo kê cho Lư gia tiêu cục.

Cứ tưởng đám thổ phỉ này là người của Lư gia tiêu cục, giờ xem ra không phải.

Tiếng vó ngựa ngày càng gần, tinh thần của mọi người đều căng như dây đàn.

Hí Tên thổ phỉ cầm đầu ghì chặt dây cương, cho ngựa dừng lại trước Lư gia tiêu cục.

Mấy trăm con ngựa đồng loạt dừng lại.

Trong khoảnh khắc, bụi đất mù mịt.

Tại hạ là Tổng tiêu đầu Lư Tuấn Sanh của Lư gia tiêu cục, các vị có thể nể mặt, tạo điều kiện thuận lợi, ngày sau nhất định sẽ đến tận cửa bái phỏng.

Tên thổ phỉ cầm đầu cười lạnh một tiếng: Lư Tuấn Sanh là ai.

Chưa từng nghe qua, cho các ngươi ba hơi thở, tất cả ngoan ngoãn hạ vũ khí, đứng sang một bên chờ.

Nếu không đừng trách chúng ta lòng lang dạ sói.

Nghe vậy, ánh mắt Lư Tuấn Sanh cũng trở nên sắc bén.

Nếu đã không thể thương lượng, vậy thì đọ sức dưới tay xem ai hơn ai.

Tên thổ phỉ cầm đầu nhếch mép lộ ra vẻ chế giễu.

Một tên Tiên Thiên tam tầng quèn cũng dám khoe khoang trước mặt lão tử, những người khác đứng yên tại chỗ, đợi lão tử xử lý hắn xong rồi tính.

Chương 49

Kẻ nào dám manh động, giết không tha.

Vâng, lão đại.

Tên thổ phỉ nói xong, chân trái khẽ đạp vào bàn đạp, thân hình như mũi tên rời cung, một bước đã đến trước mặt Lư Tuấn Sanh.

Đại đao trong tay thuận thế chém xuống.

Dưới một đòn, Lư Tuấn Sanh bị đẩy lùi mạnh mấy bước.

Chết tiệt, sơ suất rồi.

Trong lòng ông ta kinh hãi tột độ, thực lực của tên thổ phỉ này ít nhất cũng ở Tiên Thiên lục tầng.

Ông ta biết hôm nay lành ít dữ nhiều rồi.

Tiếp đó, thân hình tên thổ phỉ nhanh như chớp, lại áp sát, vung ngang đao quét qua.

Đao pháp sắc bén đó, Lư Tuấn Sanh không dám đón đỡ, nhảy lùi về sau né tránh chiêu này.

Rắc một tiếng.

Lư Tuấn Sanh né được, nhưng chiếc xe ngựa phía sau lại không né được, trực tiếp bị đao khí của tên thổ phỉ chém thành hai nửa.

Trong lúc hai người giao chiến, chân khí lan tỏa, nơi họ đi qua, mặt đất để lại những vết hằn sâu.

Trong nháy mắt, hai người đã giao đấu mấy chục chiêu.

Lư Tuấn Sanh vẫn luôn ở thế bị động phòng thủ, vẫn có chút gắng gượng.

Ông ta tung người lên không, kéo dãn khoảng cách.

Ai ngờ, tốc độ của tên thổ phỉ còn nhanh hơn.

Điều khiến Thẩm Hạo kinh ngạc là hắn thậm chí không nhìn ra chiếc xe ngựa bị tên thổ phỉ chém đôi như thế nào.

Trong lòng thầm than, quả nhiên không cùng cảnh giới, căn bản không nhìn ra được manh mối.

Giờ phút này, hắn đã có nhận thức rõ ràng về chiến lực của cảnh giới Tiên Thiên.

Chỉ là, điều Thẩm Hạo không thể tin được là đám thổ phỉ này lại đều là cao thủ Tiên Thiên.

Chiêu thức của hai người đều rất nhanh, đao pháp của tên thổ phỉ đơn giản thô bạo, chém ngang bổ dọc, trông có vẻ đơn giản nhưng chiêu nào chiêu nấy đều nhắm vào yếu hại, càng giống như đao pháp trong quân đội, chỉ sinh ra để giết địch.

Kiếm pháp của Lư Tuấn Sanh linh hoạt nhưng lực đạo không đủ, hiển nhiên việc bị đánh bại chỉ là vấn đề thời gian.

Thấy vậy, Thẩm Hạo nheo mắt, rút khẩu súng trường M416 ra, một khi tên thổ phỉ này đến gần, hắn sẽ xả một băng đạn.

Bắt giặc phải bắt vua, chỉ cần giết được tên đầu sỏ, những tên còn lại không đáng lo.

Nhưng Lư Tuấn Sanh và tên thổ phỉ đang quấn lấy nhau, khẩu súng trong tay Thẩm Hạo căn bản không thể nhắm chuẩn.

Đột nhiên, tên thổ phỉ chém một đao vào vai Lư Tuấn Sanh.

Tiếp theo là một cú đá, Lư Tuấn Sanh trực tiếp bay ngược ra sau, bị hai tên thổ phỉ bắt lại.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cau mày, Lư Tuấn Sanh này đúng là đồ vô

dụng.

Xem ra phải đổi đồng minh rồi.

Nghĩ vậy, Thẩm Hạo lấy ra hai quả lựu đạn từ trong không gian.

Đây là thứ mà Thẩm Hạo đã nhờ Tống Mộ Mạt Lạp chuẩn bị cho hắn trong mấy ngày ở Xiêm La.

Không nhiều, chỉ có mười quả.

Sau khi Lư Tuấn Sanh bị trói lại, tên thổ phỉ không giết ông ta, mà nói với mọi người: Tổng tiêu đầu Lư Tuấn Sanh của các ngươi đã bị bắt rồi, bây giờ từ bỏ chống cự, có thể tha cho các ngươi một mạng.

Nếu không nghe lời, vậy thì giết hết.

Thấy vậy, mọi người của Lư gia tiêu cục cũng chọn từ bỏ kháng cự.

Sự việc đến nước này, Thẩm Hạo cũng rõ ràng cảm thấy đối phương không phải là thổ phỉ bình thường.

Những tên thổ phỉ này tuân lệnh răm rắp, ai nấy đều được huấn luyện nghiêm chỉnh, tên cầm đầu càng mạnh mẽ vô cùng.

Thẩm Hạo nghi ngờ những kẻ này đều là người trong quân đội ra.

Nhanh, tất cả xuống xe, xếp hàng.

Lúc này, một tên thổ phỉ cầm đao gõ vào xe ngựa của Thẩm Hạo.

Bên trong mau xuống xe cho ta.

Thẩm Hạo nói với hai nàng: Hai người cứ trốn trong xe tạm thời đừng động đậy, ta đi dụ đám thổ phỉ ra.

Tống Vĩnh Từ vội lắc đầu: Công tử đừng đi, chàng không phải là đối thủ của tên thổ phỉ đó đâu.

Ngay cả Cơ Đông Ca bên cạnh cũng lộ vẻ lo lắng.

Thẩm Hạo cười nói: Yên tâm đi, sơn nhân tự có diệu kế.

Tiếp đó, hắn cho hai nàng một ánh mắt an ủi rồi bước xuống xe ngựa.

Thấy hai tên thổ phỉ định lục soát người, Thẩm Hạo giơ tay lên bắn hai phát, trực tiếp bắn nát đầu chúng.

Cảnh tượng đột ngột này khiến tất cả mọi người đều ngây người.

Đám thổ phỉ không ngờ trong đám người lại có kẻ cứng đầu, lúc này còn dám ra tay.

Tên cầm đầu thổ phỉ lập tức biến sắc, giận dữ nói: Bắt nó lại cho ta, lão tử muốn lột da nó sống.

Thẩm Hạo chế nhạo một tiếng: Đồ vô dụng, bắt được cha ngươi rồi hẵng nói, tạm biệt nhé đồ ngốc.

Nói xong, mũi chân Thẩm Hạo điểm xuống đất, chân trái đạp lên mui xe ngựa, bay vọt lên trời, thân hình như một làn khói bay thẳng lên, ba, bốn lần nhảy vọt đã cách xa mười mấy trượng.

Hắn liều mạng chạy về phía đỉnh núi.

Đây chính là tuyệt đỉnh khinh công Khinh Hồng Tuyệt Ảnh mà Thẩm Hạo có được từ Nhị đương gia Chu Hải Hồ.

Đây cũng là sự tự tin của Thẩm Hạo, chỉ cần dụ được tên đầu sỏ này đi, mọi chuyện sẽ dễ giải quyết.

Trong lòng hắn cầu nguyện đám người Lư gia tiêu cục còn có chút tác dụng.

Hơn nữa, Thẩm Hạo còn muốn giết chết tên này.

Trong tay có mười quả lựu đạn, dù là Tiên Thiên thì đã sao.

Tên đầu sỏ thổ phỉ ngẩn người, rõ ràng không ngờ Thẩm Hạo lại

có khinh công tuyệt đỉnh như vậy.

Hắn không những không sợ hãi, ngược lại còn nhếch mép, vẻ mặt hưng phấn.

Ánh mắt hắn lóe lên một tia tham lam.

Thân pháp tuyệt đỉnh như vậy, hắn cũng không có.

Hơn nữa, hắn cũng nhìn ra Thẩm Hạo còn chưa nhập Tiên Thiên, chỉ là một con gà con Hậu Thiên.

Hừ, trông chừng bọn chúng cho kỹ, lão tử đi bắt tên nhóc đó trước.

Cùng lúc đó, trong rừng cây, một bóng trắng cũng lặng lẽ theo sau Thẩm Hạo.

Chính là Mạnh Tuyền Cơ đã theo dõi Thẩm Hạo suốt chặng đường.

Tốc độ của tên thổ phỉ rất nhanh, chưa đầy mười hơi thở đã gần đuổi kịp Thẩm Hạo.

Mà Thẩm Hạo chạy phía trước cũng cảm nhận được sự chênh lệch giữa Hậu Thiên và Tiên Thiên.

Nếu hắn là cao thủ Tiên Thiên, khi sử dụng Khinh Hồng Tuyệt Ảnh, tên thổ phỉ làm sao có thể đuổi kịp.

Đến Hắc Hổ Hạp, nơi đây bốn bề đều là đá tảng, uy lực của lựu đạn mới có thể phát huy tốt hơn.

Thấy Thẩm Hạo tiến vào Hắc Hổ Hạp, tên thổ phỉ cũng lộ vẻ vui mừng.

Hắc Hổ Hạp xung quanh đều là vách núi dựng đứng, cao mấy chục trượng không có chỗ đặt chân, căn bản không thể leo lên.

Hơn nữa, con đường Hắc Hổ Hạp này dài khoảng mười mấy cây số, chỉ có thể đi thẳng về phía trước, không có lối rẽ nào khác.

Nếu Thẩm Hạo cứ chạy lên núi, tên đầu sỏ còn phải tốn chút công sức, tiến vào Hắc Hổ Hạp này chính là tự tìm đường chết.

Theo phỏng đoán của tên thổ phỉ, nội lực của Thẩm Hạo cũng sắp cạn kiệt, chẳng mấy chốc sẽ phải bó tay chịu trói.

Tên thổ phỉ ngược lại không vội nữa, có cảm giác mèo vờn chuột.

Hắn thích cảm giác săn mồi này.

Chạy được vài phút, Thẩm Hạo chỉ còn lại ba thành nội lực, vừa chạy vừa bỏ hết mười quả lựu đạn vào túi, đồng thời dùng băng dính quấn chúng lại thành một bó, tiện cho việc rút chốt lựu đạn.

Làm xong tất cả, Thẩm Hạo mới ra vẻ chạy không nổi nữa, ngồi trên một tảng đá thở hổn hển.

Ngay khi Thẩm Hạo vừa ngồi xuống chưa đầy vài giây, bóng dáng tên thổ phỉ đã đuổi tới.

Thấy Thẩm Hạo ngồi trên đá thở dốc, tên thổ phỉ nhếch mép lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

Chương 50

Nhóc con, sao không chạy nữa, tiếp tục chạy đi, ngươi dừng ở đây, lão tử chỉ thấy mất hứng.

Thẩm Hạo xua xua tay: Không chạy nữa, chạy không nổi rồi, ngươi tha cho ta một mạng, ta sẽ hai tay đầu hàng.

Ánh mắt tên thổ phỉ lóe lên một tia sát ý lạnh lùng.

Trong lòng hắn cười khẩy: Tha cho ngươi, con chó chết nhà ngươi lãng phí của lão tử nhiều thời gian như vậy, không chặt ngươi ra làm tám mảnh, khó tiêu mối hận trong lòng.

Hít một hơi thật sâu, hắn cố nén cơn giận trong lòng, hắn còn có việc quan trọng phải làm.

Hôm nay, sự xuất hiện của Thẩm Hạo thật sự là một niềm vui bất ngờ.

Chính xác hơn là khinh công thân pháp của Thẩm Hạo khiến hắn kinh hỉ, thân pháp cao minh như vậy, hắn cũng không có.

Không ngờ đi cướp bóc lại gặp được chuyện tốt như vậy.

Tên thổ phỉ nở một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc: Tha cho ngươi một mạng cũng được, ngươi chỉ cần ngoan ngoãn chép lại khinh công thân pháp mà ngươi vừa sử dụng.

Ta thề sẽ tha cho ngươi một mạng, đồng thời còn cho ngươi làm thuộc hạ của ta.

Hưởng hết vinh hoa phú quý.

Thẩm Hạo đưa tay ra sau lưng, lặng lẽ rút chốt lựu đạn, rồi cười lạnh nói: Đồ vô dụng, với chỉ số thông minh của ngươi mà cũng

muốn lừa ta à.

Có phải muốn lừa công pháp của ta, rồi giết ta không.

Ngươi đúng là bà góa nằm mơ, nằm mơ giữa ban ngày à.

Tìm chết, lão tử sẽ chặt ngươi ra làm tám mảnh.

Bị một con kiến hôi chế nhạo, tên thổ phỉ lập tức bị chọc giận, trực tiếp cầm lấy đao, sải bước mạnh mẽ, một cú lao tới, vọt đến giết hắn.

Thẩm Hạo thấy tên thổ phỉ lao tới, trên mặt không những không sợ hãi mà còn lộ ra vẻ hưng phấn.

Trong lòng hắn thầm đếm thời gian nổ của lựu đạn.

Đợi tên thổ phỉ đến gần, hắn sẽ trốn ngay vào không gian, cho nổ tung cái thằng chó chết này.

Ngay lúc đó, sau lưng tên thổ phỉ, đột nhiên vang lên một tiếng xé gió.

Lông tơ tên thổ phỉ dựng đứng, trong lòng kinh hãi.

Không dám sơ suất, hắn lập tức phản ứng.

Hắn nhào lộn một vòng trên không, thay đổi tư thế.

Tên thổ phỉ biết rõ, nếu tiếp tục giết Thẩm Hạo, mình có thể sẽ bị thương.

Chỉ có thể né tránh.

Hắn không ngờ Thẩm Hạo còn có đồng bọn.

Trong khoảnh khắc, một chiếc lá từ phía sau tên thổ phỉ bay nhanh qua, nơi nó đi qua, dường như không gian xung quanh cũng gợn lên từng đợt sóng lăn tăn.

Mặc dù tên thổ phỉ phản ứng nhanh chóng điều chỉnh vị trí, nhưng

chiếc lá xanh non này vẫn trúng vào cánh tay trái của hắn.

Cánh tay trái của tên thổ phỉ, trước mặt chiếc lá, chẳng khác gì đậu hũ.

Toàn bộ cánh tay trái bị chiếc lá cắt đứt lìa, bàn tay trái rơi xuống đất, trông vô cùng chói mắt.

Mà chiếc lá sau khi chặt đứt cánh tay hắn, không hề dừng lại, mà cắm thẳng vào một tảng đá lớn.

Máu tươi từ vai trái của tên thổ phỉ phun ra, áo cũng bị máu thấm đẫm.

Bản thân tên thổ phỉ đột ngột mượn lực trên không trung, đã khiến thân hình không ổn định, lần này lại mất đi vai trái, càng thêm tuyết thượng gia sương.

Thân thể mất thăng bằng, ngã xuống đất, mặt mày cũng đau đớn không chịu nổi.

Cả người suýt nữa đau đến ngất đi.

Mà Thẩm Hạo bên cạnh, cũng nhìn thấy mà hít một hơi lạnh.

Hắn vội hoàn hồn, chớp lấy cơ hội, ném hết số lựu đạn trong tay về phía tên thổ phỉ.

Đồng thời, nhanh chóng nhảy lùi về sau, trốn sau một tảng đá lớn cách đó 8 mét.

Tên thổ phỉ còn chưa kịp hoàn hồn, đã thấy Thẩm Hạo ném về phía mình một đống sắt đen sì.

Mặc dù chưa từng thấy thứ này, hắn vẫn chuẩn bị dùng đao chém.

So với chiếc lá vừa rồi, đòn tấn công này tên thổ phỉ vẫn có thể chống đỡ được.

Nén cơn đau kịch liệt từ vai trái truyền đến, hắn vừa cầm đao định chém, đột nhiên một tiếng nổ lớn vang lên.

Lửa bốc ngút trời, lấy tên thổ phỉ làm trung tâm, trong phạm vi bảy, tám mét, một vụ nổ dữ dội hình thành, đá vụn bay loạn xạ.

Trong khoảnh khắc vụ nổ, tên thổ phỉ dùng đao chắn ngang ngực, dù vậy thân thể cũng bị hất bay ra xa, nằm trên đất co giật một lúc rồi tắt thở.

Tiếng nổ lớn cũng kinh động động vật trong rừng, chim muông hoảng sợ bay loạn, chạy tán loạn.

Đợi tiếng nổ dần tắt, khói bụi tan đi, nơi tên thổ phỉ vừa nằm, đã có thêm một cái hố lớn vài mét, đen kịt và nồng nặc mùi thuốc súng.

Chậm lại vài giây, Thẩm Hạo mới thò đầu ra từ sau tảng đá.

Khi thấy tên thổ phỉ đã nằm cách đó mười mấy mét, máu thịt bầy nhầy, không nhận ra mặt mũi, Thẩm Hạo cười khà khà, cầm khẩu M416 lên, xả một tràng đạn vào tên thổ phỉ.

Đát Toàn bộ đạn đều găm vào người tên thổ phỉ.

Mà tiếng súng này càng vang vọng khắp Hắc Hổ Hạp, truyền đến từng đợt tiếng vang.

Đợi ba, bốn giây, xác định tên thổ phỉ này chết không thể chết hơn được nữa, Thẩm Hạo mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, nghĩ đến việc vừa rồi có người đánh bị thương tên thổ phỉ, Thẩm Hạo không chắc đối phương là địch hay bạn.

Hơn nữa, cũng không biết đối phương dùng ám khí gì, còn lợi hại hơn cả đạn, trực tiếp chặt đứt cánh tay, điều này khiến Thẩm Hạo kinh hãi không thôi.

Rồi hắn nghĩ lại, mục tiêu của đối phương là tên thổ phỉ, vậy

chắc là đang giúp mình.

Võ công của đối phương cao như vậy, muốn chạy cũng không thoát, là địch hay bạn, cứ gặp mặt rồi tính.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo dứt khoát đứng ra từ sau tảng đá.

Trong lòng lại chuẩn bị sẵn sàng chạy trốn bất cứ lúc nào, nếu không né được, vậy thì trốn vào không gian.

Lúc này, cả Hắc Hổ Hạp chỉ có thi thể của tên thổ phỉ, không còn vật gì khác.

Thẩm Hạo chắp tay ôm quyền nói: Đa tạ cao nhân cứu giúp, xin hãy hiện thân gặp mặt.

Tiếng nói vừa dứt, đột nhiên từ trên cao bay xuống một nữ tử áo trắng, cứ thế lẳng lặng đứng giữa không trung.

Mẹ kiếp, lăng không hư độ.

Thẩm Hạo trong lòng kinh hãi, năng lực này chẳng phải là cảnh giới trong truyền thuyết của Linh Đan cảnh sao.

Mẹ nó, mình gặp vận may gì thế này, ở đây cũng gặp được cao thủ cấp bậc này.

Cả Đại Dương vương triều, cao thủ trên danh nghĩa cũng chỉ có một Trấn quốc tướng quân Ngũ hoàng thúc Dương Vũ Hiến cảnh giới Chân Nguyên.

Bây giờ lại xuất hiện một cao thủ Linh Đan cảnh, vận may này đúng là không còn gì để nói.

Khi nhìn rõ nữ tử mặc một bộ đồ trắng.

Gương mặt mang khăn che, không nhìn rõ dung mạo.

Nhưng chỉ riêng đôi mắt đó đã vô cùng xinh đẹp và sáng ngời, khí

chất lại có một vẻ lạnh lùng, theo định luật, cao thủ như thế này thường là tuyệt sắc giai nhân.

Thẩm Hạo cẩn thận nói: Đa tạ tiền bối ra tay cứu giúp.

Nữ tử chính là Mạnh Tuyền Cơ.

Trong lòng nàng cũng rất kinh ngạc, ánh mắt nhìn chằm chằm vào khẩu M416 trong tay Thẩm Hạo, đôi mắt đẹp lóe lên một tia tò mò.

Nghĩ đến vụ nổ vừa rồi, trong lòng cũng có chút nể phục.

Uy lực như vậy, đừng nói là một Tiên Thiên, ngay cả Chân Nguyên cảnh cũng phải bị thương trong chốc lát.

Mà vũ khí trong tay Thẩm Hạo, uy lực và tốc độ lại không hề thua kém cao thủ Chân Nguyên cảnh, chỉ là dễ bị né tránh mà thôi.

Trong lòng nàng cũng có chút tò mò về Thẩm Hạo, lại có ám khí thần kỳ như vậy, lại không cần sử dụng chân khí.

Xem ra người thường cũng có thể sử dụng, quả là lợi hại.

Lẽ nào Thẩm Hạo này là cao thủ luyện khí.

Hay sư môn sau lưng hắn có đại sư luyện khí.

Chương 51

Nghĩ đến đây, Mạnh Tuyền Cơ nhàn nhạt nói: Không có ta ra tay, ngươi cũng sẽ không sao.

Thẩm Hạo bên cạnh, đảo mắt một vòng, cao thủ Linh Đan cảnh như vậy, kết giao một chút vẫn rất có lợi, hắn cười nói: Tiền bối khách sáo rồi, nếu không phải tiền bối chặt đứt một cánh tay của tên thổ phỉ, hắn cũng chưa chắc đã trúng chiêu, vẫn phải cảm tạ tiền bối ra tay cứu giúp.

Không biết phải báo đáp tiền bối như thế nào.

Mạnh Tuyền Cơ nhàn nhạt nói: Rượu.

Thẩm Hạo ngẩn người, rồi bừng tỉnh ngộ.

Nếu là vì rượu mà đến, vậy chắc chắn có liên quan đến Văn Nhân Y Y.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo thả lỏng hơn nhiều.

Có yêu cầu là được rồi.

Đã là người một nhà, Thẩm Hạo cũng không còn cẩn thận như vậy nữa.

Vả lại, đối mặt với một cao thủ Linh Đan cảnh hùng mạnh, Thẩm Hạo cũng không có thực lực để bỏ trốn.

Chỉ là, điều khiến Thẩm Hạo không ngờ tới là Văn Nhân Y Y này đúng là mẹ nó trâu bò thật, lại có thể tìm được một cao thủ Linh Đan cảnh đi theo mình.

Quả thật hắn đã bị chấn động.

Chẳng lẽ Linh Đan cảnh không đáng tiền.

Thẩm Hạo lại nói: Nếu tiền bối muốn rượu, vậy thì đơn giản, rượu đang ở trên xe ngựa.

À, đúng rồi, còn xin tiền bối ra tay cứu giúp hai nha hoàn của ta, ta vừa rồi tiêu hao hơi lớn, nhất thời không qua đó kịp.

Chỉ cần hai nha hoàn của ta bình an vô sự, ta nguyện ý dâng lên hai bình rượu ngon quý giá.

Dù Thẩm Hạo không biết người phụ nữ này muốn rượu để làm gì, nhưng chỉ cần đối phương cần rượu, Thẩm Hạo có thể dùng rượu để lôi kéo nàng ta.

Một bình rượu trắng bốn mươi đồng đổi lấy một siêu cấp cao thủ lợi hại như vậy, thật quá hời.

Cho dù có cho ngươi bao nhiêu vàng bạc cũng không tìm được.

Đương nhiên, Thẩm Hạo sẽ không thỏa mãn nàng ta một lần, nếu không lần sau muốn nàng ta ra tay nữa, e rằng sẽ lại được voi đòi tiên.

Từng chút một mới là vương đạo.

Dọn dẹp mấy tên thổ phỉ dễ như bóp chết một con kiến, Mạnh Tuyền Cơ gật đầu nói: Được, thành giao.

Nói xong, thân ảnh của Mạnh Tuyền Cơ trong nháy mắt đã biến mất tại chỗ.

Mẹ kiếp.

Người phụ nữ này.

Tốc độ nhanh đến mức Thẩm Hạo còn không nhìn rõ động tác của đối phương, người không biết còn tưởng ban ngày ban mặt gặp ma.

Thẩm Hạo vô cùng ngưỡng mộ.

Phi thiên độn địa, tiêu dao nhân gian, ai mà không muốn chứ.

Càng nghĩ, tâm tình Thẩm Hạo càng thêm kích động.

Ngay sau đó, hắn đi về phía thi thể máu thịt be bét của tên thổ phỉ.

Đi được vài bước, Thẩm Hạo bỗng khựng lại, rồi không dám tin mà trợn trừng mắt, nhìn chằm chằm vào một chiếc lá cây.

Chính xác hơn là một tảng đá cao một mét, ở giữa có thêm một chiếc lá, không phải rơi trên mặt mà là một nửa chiếc lá khảm sâu vào bên trong.

Một chiếc lá cắm vào trong tảng đá, điều này đã lật đổ nhận thức của Thẩm Hạo.

Bỗng nhiên, Thẩm Hạo nhớ ra, tên thổ phỉ kia dường như bị một thứ vũ khí sắc bén nào đó chặt đứt cánh tay trái.

Chẳng lẽ chính là chiếc lá này.

Chẳng lẽ chiếc lá này là ám khí.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo tò mò đi tới.

Ngồi xổm xuống, Thẩm Hạo quan sát kỹ chiếc lá, nhìn thế nào cũng chỉ là một chiếc lá bình thường không có gì lạ.

Chẳng có gì đặc biệt.

Thế là, Thẩm Hạo dùng tay nhẹ nhàng rút ra.

Chỉ thấy hắn vừa rút chiếc lá ra, cả tảng đá lớn liền như tấm kính vỡ, phủ đầy những vết nứt chi chít.

Rắc một tiếng giòn tan.

Tảng đá trong nháy mắt vỡ thành vô số mảnh nhỏ.

Nhìn lại chiếc lá vẫn còn nguyên vẹn trong tay, Thẩm Hạo bị màn trình diễn này làm cho da đầu tê dại.

Mẹ nó, thật đúng là khủng bố đến mức này.

Không hổ là Linh Đan cảnh, thật lợi hại, may mà không phải là kẻ địch.

Không tin vào mắt mình, Thẩm Hạo lại xé đôi chiếc lá, kết quả rất dễ dàng.

Đây chỉ là một chiếc lá cây bình thường.

Sau đó, Thẩm Hạo vứt chiếc lá đi, tiến về phía thi thể của tên thổ phỉ.

Tên này tuy bị nổ cho máu thịt be bét, nhưng đúng là một cao thủ Tiên Thiên thực thụ.

Không nói hai lời, hắn trực tiếp ném gã vào trong không gian.

Xong xuôi, Thẩm Hạo cũng không để ý nữa, lập tức quay trở về.

Dù sao, Tống Vĩnh Từ và Cơ Đông Ca vẫn còn ở trên xe ngựa, Thẩm Hạo cũng lo lắng cho an nguy của hai nàng.

Cùng lúc đó, mọi người của Lư gia tiêu cục, Mã Lão Lục cùng với Tống Vĩnh Từ và Cơ Đông Ca đang giả trai đều bị thổ phỉ trói lại.

Lúc này, kể từ tiếng nổ lớn vừa rồi, cũng chỉ mới trôi qua một phút.

Tổng tiêu đầu Lư Tuấn Sanh của Lư gia tiêu cục trong lòng cũng ngày càng sốt ruột, nhưng gã bị điểm huyệt, một thân thực lực không thể phát huy.

Chỉ có thể âm thầm dùng chân khí xung kích huyệt đạo.

Trong lòng gã cũng đang thầm cầu nguyện cho Thẩm Hạo, hy vọng Thẩm Hạo kéo dài thời gian để gã xung giải huyệt đạo.

Theo gã thấy, Thẩm Hạo liều mạng dụ tên đầu sỏ thổ phỉ đi, cũng là muốn tranh thủ một tia sinh cơ cho bọn họ.

Tống Vĩnh Từ và Cơ Đông Ca cũng giống những người khác, ngồi trên đất.

Tiếng nổ lớn vừa rồi cũng làm người ta chấn động, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Hai nàng vô cùng lo lắng.

Còn đám thổ phỉ thì vẻ mặt thản nhiên, trong mắt bọn chúng, Thẩm Hạo chỉ là một tên rác rưởi Hậu Thiên cảnh, làm sao có thể là đối thủ của thủ lĩnh bọn chúng.

Bỗng nhiên, mấy tiếng xé gió ập đến.

Mấy tên thổ phỉ đứng ngoài cùng trực tiếp bị đánh bay.

Hai tên thổ phỉ canh giữ tổng tiêu đầu Lư Tuấn Sanh còn chưa hiểu chuyện gì đã bị người ta cắt cổ.

Lư Tuấn Sanh cũng bị một viên đá bắn trúng, nhưng lại không hề làm gã bị thương chút nào, ngược lại còn giải khai huyệt đạo đang trói buộc gã.

Điều này khiến Lư Tuấn Sanh kinh hãi vô cùng.

Khả năng khống chế lực đạo của đối phương thật sự quá huyền diệu, nhiều người như vậy đều chết, chỉ riêng gã được giải huyệt đạo.

Thời gian cấp bách, Lư Tuấn Sanh không dám nghĩ nhiều.

Nhặt bảo kiếm trên đất lên, gã liền lao vào chiến đấu.

Đám thổ phỉ còn lại lập tức vây lên.

Bọn chúng biết rõ, chỉ cần lão đại quay về, những người này chắc chắn phải chết.

Còn có mấy tên thổ phỉ thấy người của mình bị giết, lập tức nổi

giận.

Cầm khảm đao lên liền chém về phía người của Lư gia tiêu cục.

Đao vung lên hạ xuống, bốn năm người đã bị giết.

Mắt thấy sắp chém tới Mã Lão Lục, từ xa lại có mấy chiếc lá bay tới, lướt qua đâu, thổ phỉ ở đó đều bị chém ngang lưng.

Máu tươi của thổ phỉ bắn tung tóe khắp người Mã Lão Lục.

Chương 52

Lúc này, Mã Lão Lục toàn thân như vừa tắm máu, trông vô cùng đáng sợ.

Mùi máu tanh nồng nặc khiến gã buồn nôn.

Tống Vĩnh Từ và Cơ Đông Ca ở phía sau trực tiếp nôn mửa không ngừng.

Có sự giúp đỡ của cao thủ thần bí, Lư Tuấn Sanh dẫn đầu người của Lư gia tiêu cục nhanh chóng giết sạch đám thổ phỉ.

Xong việc, Lư Tuấn Sanh mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, một người trong Lư gia tiêu cục nói: Tổng tiêu đầu, những người này hình như là kỵ binh của Bắc Hoang, đây là yêu bài lấy từ trên người một tên thổ phỉ, trên đó còn có chữ.

Nhìn tấm yêu bài bằng đồng, Lư Tuấn Sanh cả kinh, vội vàng lấy qua xem.

Chỉ thấy trên tấm đồng bài khắc ba chữ Bách phu trưởng Mưu khắc bột cực liệt, quả thật là yêu bài của Bắc Hoang.

Loại yêu bài bằng đồng này chính là yêu bài độc quyền của Bách phu trưởng Bắc Hoang.

Biên chế quân đội của Bắc Hoang cũng tương tự như Đại Ương vương triều, chỉ là tên gọi khác nhau.

Thiên phu trưởng Mãnh an bột cực liệt dùng yêu bài bằng bạc, Vạn phu trưởng tức Vạn hộ Thắc mẫu bột cực liệt dùng yêu bài bằng vàng.

Dưới đó là Mãnh an phó vạn phu trưởng làm bằng bạc, trên nữa là

Đô thống tướng quân Thống quân sử đều dùng yêu bài bằng ngọc.

Vậy xem ra, tên đầu sỏ thổ phỉ kia hẳn là một Thiên phu trưởng Mãnh an bột cực liệt của Bắc Hoang, thậm chí là Vạn phu trưởng, lại dám chạy đến Dương Linh phủ này.

Vậy phải làm sao.

Lư Tuấn Sanh thầm than, thật đúng là thời buổi rối ren.

Từ khi hôn quân lên ngôi, Đại Ương vương triều đã bắt đầu loạn lạc, Trấn quốc tướng quân Dương Vũ Hiến đã chết, Bắc Hoang rất có khả năng sẽ tiến công.

Bây giờ kỵ binh của Bắc Hoang đã tiến vào tận vùng đất trung tâm của Dương Châu là Dương Linh phủ, có thể thấy chiến loạn giữa hai nước sắp xảy ra.

Nghĩ đến đây, Lư Tuấn Sanh tâm tình có chút nặng nề, nói: Chuyến hàng này đi xong, tất cả mọi người rời khỏi Lư Dương huyện, chuẩn bị đến Dương Linh phủ cắm rễ.

Vâng, tổng tiêu đầu.

Đối với quyết định của tổng tiêu đầu, các tiêu sư chưa bao giờ nghi ngờ.

Lúc này, Thẩm Hạo mới đủng đỉnh đi tới.

Khi Lư Tuấn Sanh thấy Thẩm Hạo bình an vô sự, đồng tử liền co rút lại, kinh ngạc vô cùng.

Một Hậu Thiên cảnh như Thẩm Hạo làm sao có thể thoát khỏi sự truy sát của một cao thủ Tiên Thiên lục trọng trở lên.

Chẳng lẽ là tiếng nổ lớn vừa rồi.

Liên tưởng đến cao thủ thần bí ra tay ban nãy, Lư Tuấn Sanh trong lòng kinh hãi.

Rõ ràng, tên thổ phỉ kia chắc chắn lành ít dữ nhiều.

Mà vị Thẩm công tử trước mắt này, thân phận nhất định là công tử của một thế gia lớn, nếu không, cũng sẽ không có cao thủ bực này đi theo bảo vệ.

Lại liên tưởng đến khinh công cao tuyệt của Thẩm Hạo, gã càng nghĩ càng thấy đúng.

Thẩm Hạo hoặc là công tử ca của thế gia lớn, hoặc là đệ tử nòng cốt của đại môn phái.

Sâu trong nội tâm, Lư Tuấn Sanh càng nghiêng về khả năng là công tử ca của thế gia lớn.

Dù sao, ở tuổi của Thẩm Hạo mà còn chưa đến Tiên Thiên cảnh, trong đại môn phái nhiều lắm cũng chỉ là chân sai vặt, không thể nào là đệ tử nòng cốt được.

Không phải đệ tử nòng cốt thì không thể có cao thủ bảo vệ.

Nghĩ đến đây, thái độ của Lư Tuấn Sanh đối với Thẩm Hạo càng thêm cung kính.

Chỉ thấy Thẩm Hạo đi đến trước mặt Tống Vĩnh Từ và Cơ Đông Ca, phát hiện hai nàng không sao, mới thở phào nhẹ nhõm.

Không sao chứ.

Công tử, người không sao chứ.

Tống Vĩnh Từ và Cơ Đông Ca đồng thanh nói.

Ta không sao.

Mã Lão Lục, ngươi không sao chứ.

Thẩm Hạo quan tâm hỏi.

Dù sao, Mã Lão Lục cả người đầy máu tươi, trông có chút đáng

sợ.

Mã Lão Lục nở một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, nói: Đa tạ Thẩm công tử quan tâm, ta không sao, đây đều là máu của thổ phỉ.

Ừm, đi thay bộ quần áo đi, nếu không có thì cứ lột một bộ từ trên người mấy tên thổ phỉ này.

Vâng, Thẩm công tử.

Lúc này, Lư Tuấn Sanh mặt đầy tươi cười tiến lên, chắp tay nói: Lần này thật sự cảm kích ân cứu mạng của Thẩm công tử, nếu hôm nay không có Thẩm công tử ở đây, e rằng Lư gia tiêu cục của chúng ta ở Lư Dương huyện sau này sẽ trở thành lịch sử.

Thẩm Hạo hiểu rằng đối phương chắc chắn đã hiểu lầm mối quan hệ giữa người phụ nữ kia và hắn.

Nhưng hắn cũng không giải thích, chuyện này cứ để hiểu lầm lại là chuyện tốt.

Thẩm Hạo nói: Lư tổng tiêu đầu không cần để ý những chi tiết này, ta cũng chỉ là tự vệ mà thôi, nên không cần khách sáo như vậy.

Thấy Thẩm Hạo không có chút dáng vẻ nào là muốn kể công, Lư Tuấn Sanh càng cảm thấy Thẩm Hạo khí độ bất phàm.

Thẩm công tử khách sáo rồi.

Mạo muội hỏi một câu, tên đầu sỏ thổ phỉ kia đâu rồi.

Thẩm Hạo nói: Ở Hắc Hổ hạp, nhưng chỉ còn lại một cánh tay thôi.

Hít.

Mọi người hít một hơi khí lạnh, kinh ngạc vô cùng.

Vừa rồi tổng tiêu đầu của bọn họ, Lư Tuấn Sanh, còn bị đánh cho

không ngóc đầu lên được, chưa đến hai mươi chiêu đã bị đánh bại.

Một cao thủ lợi hại như vậy mà lại chỉ còn một cánh tay, nghĩ đến thôi họ đã thấy kinh hãi.

Ánh mắt nhìn Thẩm Hạo càng thêm kính sợ.

Lư Tuấn Sanh vốn định nói cho Thẩm Hạo biết đối phương là kỵ binh của Bắc Hoang, nhưng nghĩ đến Thẩm Hạo là công tử của thế gia lớn, một cái Bắc Hoang còn chưa đáng lo, liền không nói nhiều nữa.

Chắp tay ôm quyền nói: Bất kể Thẩm công tử nghĩ như thế nào, nhưng hôm nay đã cứu mạng mấy chục người của Lư gia tiêu cục chúng ta, ân tình này lớn hơn trời.

Sau này, Thẩm công tử có bất kỳ yêu cầu gì, chỉ cần ngài lên tiếng, Lư Tuấn Sanh ta tuyệt đối sẽ không giữ lại chút nào, dù gan óc lầy đất cũng sẽ hoàn thành.

Thêm một người bạn là thêm một con đường, Thẩm Hạo tuy biết Lư Tuấn Sanh làm vậy là có ý kết giao với hắn, nhưng vừa hay, hắn cũng có ý muốn kết giao.

Một cao thủ Tiên Thiên, đối với Thẩm Hạo hiện tại, cũng là một trợ thủ khó có được.

Lư tổng tiêu đầu khách sáo rồi, chúng ta là bằng hữu không phải sao, giúp đỡ là chuyện qua lại.

Tốt, tốt, tốt, là bằng hữu, là bằng hữu.

Lư Tuấn Sanh vui mừng khôn xiết.

Nhìn những thi thể xung quanh, Thẩm Hạo nói: Lư tổng tiêu đầu, những thi thể này vẫn nên xử lý đi thì hơn, cẩn thận nhiễm ôn dịch, hơn nữa, vứt ở đây cũng không đẹp mắt, dù sao đây cũng là quan đạo.

Lư Tuấn Sanh gật đầu nói: Vẫn là Thẩm công tử suy nghĩ chu đáo.

Thi thể dễ xử lý, chỉ là những con ngựa này phải làm sao.

Đây đều là chiến mã thượng đẳng, giá trị không nhỏ.

Những con ngựa này, toàn bộ do Thẩm công tử quyết định phân phối.

Ý tứ rất rõ ràng, để Thẩm Hạo quyết định, cũng coi như một cách gián tiếp tặng tiền cho Thẩm Hạo.

Đương nhiên, nếu không có sự giúp đỡ của cao thủ thần bí, bọn họ cũng đã chết không thể chết hơn.

Nghe vậy, Thẩm Hạo nói với mọi người: Hôm nay mọi người đều vất vả rồi, còn có huynh đệ vì chuyện này mà hy sinh tính mạng.

Ta trong lòng không nỡ.

Những con chiến mã này đối với người bình thường là quý giá, nhưng đối với ta lại là gánh nặng, không có giá trị gì.

Vì vậy, những con chiến mã này, các ngươi cứ lấy đi chia đều.

Còn chia thế nào thì để Lư tổng tiêu đầu quyết định, nhưng nhớ chừa lại một con cho phu xe của ta là được.

Dù sao, lần này ông ấy cũng bị một phen kinh sợ.

Thẩm công tử uy vũ.

Mọi người kích động nói.

Một con chiến mã thượng đẳng có giá trị hơn 400 lượng, ở đây có hơn 80 con, trung bình mỗi người đều có thể chia được một con, phen này coi như giàu to.

Đối với chút tiền này, Thẩm Hạo căn bản không để vào mắt.

Hơn nữa mọi người đều đã ra trận chém giết, nếu một mình hắn

nuốt trọn, chẳng phải là chọc giận mọi người sao.

Mã Lão Lục ở một bên bị Thẩm Hạo làm cho cảm động đến hốc mắt đỏ hoe, trong lòng nghĩ đến chuyện trước đó đã bán đứng thông tin của Thẩm Hạo, càng cảm thấy áy náy.

Thậm chí Mã Lão Lục còn đang suy đoán, đám thổ phỉ này có lẽ là do ông ta tiết lộ hành tung của Thẩm Hạo mà ra.

Dù sao, trước đây trên con đường này không hề có thổ phỉ, mọi người chỉ cần đưa cho Lư gia tiêu cục hai lượng bạc là sẽ bình an vô sự.

Tiếp đó, Lư Tuấn Sanh dẫn các tiêu sư của Lư gia tiêu cục xử lý thi thể.

Rất đơn giản, trực tiếp ném xuống hẻm núi bên dưới, tự nhiên sẽ có dã thú, mãnh cầm đến tiêu hóa sạch sẽ.

Lề mề mất hơn một giờ, đoàn xe lại tiếp tục lên đường.

Khi Tống Vĩnh Từ và Cơ Đông Ca mở rèm xe ngựa ra, lại phát hiện trên xe đã có một nữ tử mặc váy trắng, đeo mạng che mặt màu trắng, khí chất thoát tục đang ngồi đó.

Vừa định kinh hô, đã bị Thẩm Hạo bịt miệng lại.

Đừng kêu, là người một nhà.

Mạnh Tuyền Cơ không để ý đến hai nàng, mà ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Thẩm Hạo, ngữ khí lạnh băng nói: Rượu đâu.

Hôm nay Thẩm Hạo gặp nguy hiểm, Mạnh Tuyền Cơ trong lòng vẫn rất vui.

Bởi vì nàng có thể ra tay thể hiện giá trị của mình.

Rượu mà Văn Nhân Y Y đưa cho nàng đã uống gần hết, chỉ còn lại lượng cho một ngày.

Chương 53

Nếu không có rượu uống, sẽ ảnh hưởng đến việc nàng áp chế hàn khí.

Nhưng Mạnh Tuyền Cơ trong tay lại không có vàng bạc, trước đó còn đang băn khoăn làm sao để lấy rượu từ tay Thẩm Hạo, vẫn chưa tìm được cơ hội.

Nếu dùng vũ lực thì lại vi phạm đạo tâm của mình.

May mà đám thổ phỉ này đến, khiến Mạnh Tuyền Cơ trong lòng có chút vui vẻ.

Cuối cùng cũng có thể phát huy giá trị của mình.

Quả nhiên, sau khi Mạnh Tuyền Cơ ra tay, Thẩm Hạo đã đồng ý cho nàng hai bình rượu, vụ làm ăn này, Mạnh Tuyền Cơ cảm thấy không tệ.

Chỉ là chuyện phất tay một cái.

Nhưng khi đến xe ngựa tìm kiếm một hồi lại không thấy rượu đâu.

Tâm trạng của Mạnh Tuyền Cơ lập tức không còn vui vẻ nữa.

Hừ.

Tên nhóc này lừa ta.

Nếu Thẩm Hạo thật sự lừa nàng, Mạnh Tuyền Cơ cũng không ngại cho Thẩm Hạo một nhát thấu tim, để Thẩm Hạo trải nghiệm cái gì gọi là hàn khí thấu xương, lạnh vào cốt tủy.

Càng nghĩ, ánh mắt Mạnh Tuyền Cơ nhìn Thẩm Hạo càng thêm nguy hiểm.

Chỉ một ánh mắt thôi, Thẩm Hạo đã cảm thấy da đầu hơi tê dại, hô hấp có chút khó khăn.

Trong lòng có chút kinh hãi, bà cô này quả thật lợi hại.

Nhưng Thẩm Hạo cũng không quá sợ hãi.

Thứ đối phương cần chỉ là rượu trắng mà thôi, Thẩm Hạo lại không phải không có.

Từ một góc độ khác mà nói, cũng có thể phản ánh rằng tâm cơ của người phụ nữ này không sâu lắm.

Lão hồ ly thật sự, tâm cơ đều cực sâu, trên mặt căn bản không nhìn ra hỉ nộ.

Càng là người hỉ nộ ra mặt như thế này, lại càng dễ đối phó.

Thẩm Hạo cho Tống Vĩnh Từ và Cơ Đông Ca một ánh mắt an tâm, rồi nói với Mạnh Tuyền Cơ: Tiền bối, xin bớt giận, ta đi lấy rượu cho người ngay đây.

Nghe vậy, Mạnh Tuyền Cơ khẽ gật đầu, lúc này mới thu lại khí thế sắc bén, nhàn nhạt nói: Đi đi.

Thẩm Hạo gật đầu, xuống xe ngựa.

Ở bên ngoài dặn dò Mã Lão Lục một phen, lề mề một lúc, tìm một nơi không có người, từ trong không gian lấy rượu ra.

Giấu trong tay áo rộng, hắn lại trở về xe ngựa.

Khi thấy Thẩm Hạo lấy rượu trắng ra, tâm tình của Mạnh Tuyền Cơ cuối cùng cũng dịu lại.

Tâm trạng rất tốt, giữa hai hàng lông mày cũng không còn vẻ sắc bén như trước.

Tiền bối, đây là rượu đã hứa cho người.

Thấy vậy, Mạnh Tuyền Cơ cũng không khách khí, nhẹ nhàng vung tay, hai bình rượu trắng trong tay Thẩm Hạo lập tức biến mất không thấy đâu.

Có được rượu trắng đang cần gấp, ánh mắt Mạnh Tuyền Cơ nhìn Thẩm Hạo cũng trở nên thuận mắt hơn.

Thấy rượu trắng biến mất, Thẩm Hạo đoán đó là loại bảo vật không gian trữ vật.

Hắn giả vờ kinh ngạc nói: Đây chẳng lẽ là không gian trữ vật trong truyền thuyết.

Mạnh Tuyền Cơ giọng trong trẻo lạnh lùng nói: Không sai.

Thẩm Hạo vẻ mặt tò mò hỏi: Tiền bối, không biết loại không gian trữ vật này giá trị thế nào.

Tống Vĩnh Từ và Cơ Đông Ca ở bên cạnh cũng vô cùng tò mò.

Hôm nay, coi như đã được mở rộng tầm mắt, phát hiện ra một thế giới không thuộc về nhận thức của họ.

Mạnh Tuyền Cơ nghĩ một lúc rồi nói: Đây là vật phẩm của thế giới tu hành, e rằng vàng bạc thông thường không mua được.

Nghe vậy, Thẩm Hạo gật đầu, đối với không gian trữ vật này, hắn cũng không có ý muốn gì.

Không gian thôn phệ của hắn còn lợi hại hơn nhiều.

Nhưng vẫn ra vẻ tiếc nuối nói: Vậy thật đáng tiếc quá.

Sau đó, hắn đổi chủ đề, lại hỏi: Tiền bối, ta có một vài khúc mắc trong tu hành, muốn thỉnh giáo một phen.

Không biết tiền bối có thể giải đáp cho ta không.

Đương nhiên, sẽ không để tiền bối vất vả vô ích.

Ta có thể tặng thêm tiền bối một bình rượu, coi như tạ lễ.

Nghe vậy, Mạnh Tuyền Cơ sững sờ một chút, trong lòng vui mừng, nhưng mặt vẫn không biểu cảm nói: Thôi được, rảnh rỗi không có việc gì, ta sẽ miễn cưỡng giúp ngươi giải đáp một phen.

Dáng vẻ được hời còn ra vẻ của Mạnh Tuyền Cơ, Thẩm Hạo cũng không vạch trần, mà cười nói: Tiền bối, ta hiện tại là cảnh giới Hậu Thiên tam trọng, ta muốn hỏi một chút, sự khác biệt giữa các cảnh giới Hậu Thiên, Tiên Thiên, Chân Nguyên, Linh Đan là gì.

Và làm thế nào để tấn thăng đột phá.

Nhìn Thẩm Hạo một cái, Mạnh Tuyền Cơ suy nghĩ một lát, sắp xếp lại ngôn từ rồi nói: Người thường tu luyện, thông qua rèn luyện thân thể, nâng cao khí huyết trong người.

Tích tụ đến một mức độ nhất định, liền có thể lợi dụng khí huyết để thông kinh mạch, sẽ cảm thấy cơ thể như có một luồng thanh dương chi khí.

Luồng khí này hội tụ ở đan điền, liền sản sinh ra nội lực.

Đó chính là sự khác biệt giữa Đoán Thể cảnh và Hậu Thiên cảnh.

Còn Hậu Thiên và Tiên Thiên thì khác.

Hậu Thiên thông qua tích trữ nội lực, đả thông kinh mạch.

Chỉ có đả thông hai mạch Nhâm Đốc, câu thông với lực lượng của trời đất, mới có thể tiến vào Tiên Thiên chi cảnh.

Từ Hậu Thiên đến Tiên Thiên, là một sự thay đổi về chất, một sự chênh lệch về cấp độ năng lượng.

Thay đổi lớn nhất, chính là nội lực trong cơ thể chuyển hóa thành chân khí.

Nội lực chuyển hóa thành chân khí, đó là một quá trình biến đổi về

chất.

Không chỉ là sự thay đổi về uy lực, mà còn là sự thay đổi trong việc vận chuyển công pháp tu hành.

Công pháp Hậu Thiên và công pháp Tiên Thiên có sự khác biệt một trời một vực.

Loại khinh công bộ pháp mà ngươi sử dụng, hẳn là công pháp Tiên Thiên.

Vì vậy, khi sử dụng ở cảnh giới Hậu Thiên, tiêu hao đặc biệt lớn.

Hơn nữa, đến Tiên Thiên cảnh chân khí có thể ngoại phóng, và tác dụng của công pháp chính là khuếch đại uy lực của những luồng chân khí ngoại phóng này.

Công pháp càng tinh diệu, uy lực phóng ra càng lớn.

Giống như loại ám khí trong tay ngươi vậy, quả thật lợi hại.

Cùng là sắt, nhưng thông qua ám khí của ngươi bắn ra, liền trở nên khác biệt.

Loại ám khí của ngươi tương đối lợi hại, cho dù người thường sử dụng cũng có thể phát huy sức mạnh gấp mấy lần.

Ta thậm chí không dám tưởng tượng, nếu 10 người thường cầm loại ám khí này, cao thủ Tiên Thiên cũng khó thoát khỏi cái chết, quả thật lợi hại.

Nhưng để đối phó với cao thủ Chân Nguyên cảnh thì không có tác dụng lớn lắm.

Một điểm nữa, một khi câu thông được thiên địa chi kiều, tiến vào Tiên Thiên chi cảnh, ngươi mới có thể nhìn thấy sự vận chuyển biến hóa của chân khí trong không khí.

Nói cách khác, cao thủ Tiên Thiên dùng chân khí đánh ngươi, cao

thủ Hậu Thiên cũng không hề hay biết.

Đây chính là sự chênh lệch về cảnh giới.

Nghe xong một lượt lý luận này, Thẩm Hạo bừng tỉnh đại ngộ.

Chẳng trách trước đó, tên đầu sỏ thổ phỉ kia dùng đao cách không chém nát xe ngựa, Thẩm Hạo nhìn mà như lọt vào sương mù.

Hắn còn không biết làm sao mà né được, cứ như bị chém cách không vậy.

Hóa ra là võ giả Hậu Thiên không nhìn thấy được sự vận chuyển chân khí của võ giả Tiên Thiên.

Điều này cũng giống như trẻ sơ sinh mới chào đời, chỉ có thể nhìn thấy hai màu đen trắng, những màu sắc khác đều không nhìn thấy được.

Thẩm Hạo lại hỏi tiếp: Vậy sự khác biệt giữa Tiên Thiên và Chân Nguyên cảnh là gì, làm thế nào để đột phá đến Chân Nguyên cảnh.

Về kiến thức trong lĩnh vực này, Thẩm Hạo chỉ có một ký ức đại khái từ đại đương gia Lưu Bảo Sơn của Lưu gia trại.

Đó là, thông qua yêu đan cùng thuộc tính có thể đột phá Chân Nguyên, nhưng cụ thể làm thế nào thì không biết.

Mạnh Tuyền Cơ cũng không giấu giếm, mà từ từ giải thích: Từ Tiên Thiên đến Chân Nguyên, cũng giống như từ Hậu Thiên đến Tiên Thiên, đều là một sự biến đổi về chất của năng lượng.

Mỗi lần đột phá đến một cảnh giới, đều sẽ gây ra một sự biến đổi về chất.

Từ nội lực đến chân khí, từ chân khí đến chân nguyên.

Dùng khí hóa lỏng hình thành chân nguyên, đó chính là Chân Nguyên cảnh.

Tuy nhiên, cực hạn của người thường chính là Tiên Thiên cảnh, muốn đạt tới Chân Nguyên cảnh là vô cùng khó.

Không chỉ cần kỳ ngộ, mà còn cần linh căn.

Còn cần linh căn.

Thẩm Hạo vội hỏi: Mẹ kiếp, chẳng lẽ không có linh căn thì không thể đột phá đến Chân Nguyên cảnh sao.

Có lẽ cảm thấy ngữ khí của Thẩm Hạo có chút thô lỗ, Mạnh Tuyền Cơ liếc nhìn Thẩm Hạo một cái, rồi lại nói: Đúng vậy, phải có linh căn mới được.

Bởi vì linh khí của phương thiên địa này đã cạn kiệt, thuộc tính linh khí ẩn chứa trong linh khí quá ít, đương nhiên không chỉ là có linh căn.

Cho dù là có linh căn bình thường, muốn từ Tiên Thiên cảnh đột phá đến Chân Nguyên cảnh, đều cần yêu đan mới được.

Chỉ có thông qua hấp thu yêu đan cùng thuộc tính với linh căn, mới có thể tiến vào Chân Nguyên cảnh, cho nên nói là muôn vàn khó khăn.

Chương 54

Bởi vì nội đan của yêu thú sẽ thai nghén ra thuộc tính linh lực, thông qua phương thức luyện dược tinh luyện rồi có thể hỗ trợ con người đột phá.

Không vào Chân Nguyên cuối cùng vẫn là con kiến, chính là ý này.

Đột phá đến Chân Nguyên, tuổi thọ của con người mới tăng lên đến 200 năm.

Vì vậy, một khi đã quá sáu mươi tuổi mà chưa tiến vào Chân Nguyên, khí huyết suy bại, cả đời này cũng khó có cơ hội.

Tiên Thiên cảnh có lẽ rất nhiều, nhưng trong một vạn người, có thể ra một Chân Nguyên cảnh đã là không tệ rồi.

Đây chính là điểm lợi hại của Chân Nguyên cảnh.

Chân Nguyên cảnh có thể phóng pháp thuật, ngự kiếm phi hành, Tiên Thiên cảnh căn bản không phải là đối thủ.

Nói đến đây, Mạnh Tuyền Cơ nhàn nhạt quét mắt nhìn Thẩm Hạo một cái rồi nói tiếp: Hậu Thiên có thể thông qua một số thủ đoạn để săn giết Tiên Thiên, nhưng tuyệt đối không thể giết chết cao thủ Chân Nguyên cảnh.

Ý tứ rất rõ ràng, loại vũ khí kia của ngươi, đối phó với cao thủ Tiên Thiên thì còn được, đối phó với Chân Nguyên cảnh trở lên thì không xong đâu.

Nghe Mạnh Tuyền Cơ giải thích, Thẩm Hạo trực tiếp ngây người.

Mẹ nó, Tiên Thiên đột phá Chân Nguyên, lại còn phải có linh căn, có linh căn còn chưa chắc có tác dụng, còn phải dùng yêu đan cùng thuộc tính mới có thể đột phá, đúng là biến thái.

Chân Nguyên cảnh đã hiếm có và quý giá như vậy, vậy Linh Đan cảnh cao hơn Chân Nguyên cảnh thì sao.

Điều này càng cho thấy sự quý giá của người phụ nữ trước mắt.

Thế là Thẩm Hạo tò mò nói: Vậy tiền bối, có thể giúp ta kiểm tra xem ta có linh căn không.

Mạnh Tuyền Cơ mí mắt cũng không thèm nhấc lên, nhàn nhạt nói: Không có.

Nghe vậy, Thẩm Hạo có chút thất vọng.

Mẹ kiếp, lại không có linh căn.

Ta đây không phải là thiên tuyển chi tử sao.

Chỉ thấy Mạnh Tuyền Cơ lại nói: Nhưng chân khí của ngươi lại rất tinh thuần, hẳn là công pháp rất cao minh.

Liên tưởng đến khinh công cao minh trước đó của Thẩm Hạo, Mạnh Tuyền Cơ cảm thấy truyền thừa của Thẩm Hạo cũng không đơn giản.

Chỉ là không có linh căn, đã định sẵn là thân xác phàm thai.

Hơn một trăm năm sau, cũng chỉ là một nắm đất vàng mà thôi.

Sau đó, Mạnh Tuyền Cơ nhìn Tống Vĩnh Từ một cái, gật đầu nói: Nha đầu này lại có linh căn.

Nếu nguyện ý bái ta làm sư phụ, ta cũng không ngại thu đồ đệ.

Linh vận trong mắt nàng ấy rất đủ, ta thấy vô cùng bất phàm.

Cái gì.

Thẩm Hạo không ngờ nha hoàn của mình lại có linh căn.

Mẹ nó, thế giới này quá điên rồ, công tử không có linh căn, nha hoàn ngươi lại có linh căn, thật đúng là đi ngược lại lẽ thường.

Ngay cả Tống Vĩnh Từ cũng có chút kinh ngạc.

Mạnh Tuyền Cơ không để ý đến phản ứng của mấy người, cũng không quan tâm Thẩm Hạo có đồng ý hay không, bàn tay ngọc trắng như tuyết nhẹ nhàng đặt lên lưng Tống Vĩnh Từ.

Linh lực bắt đầu dò xét.

Một lát sau, trong mắt nàng tinh quang lóe lên rồi biến mất.

Trong lòng kinh hãi vô cùng, khá lắm, cực phẩm thủy linh căn.

Bản thân Mạnh Tuyền Cơ cũng là thiên phú kim linh căn thượng đẳng.

So với cực phẩm thủy linh căn của Tống Vĩnh Từ, hai người chênh nhau một phẩm cấp.

Vạn vạn lần không ngờ, bên cạnh Thẩm Hạo lại có một nha hoàn có thiên phú bực này, linh căn còn tốt hơn cả nàng.

Một hạt giống tốt cực phẩm như vậy, lại bị Thẩm Hạo dùng làm nha hoàn, thật là lãng phí.

Phung phí của trời, phung phí của trời a.

Nghĩ đến đây, Mạnh Tuyền Cơ hung hăng trừng mắt nhìn Thẩm Hạo một cái.

Ánh mắt đó sắc bén vô cùng, như một thanh lợi kiếm, dường như muốn xé nát Thẩm Hạo.

Ánh mắt nhìn thẳng của người phụ nữ này, khiến Thẩm Hạo cảm thấy khó hiểu.

Hắn vô thức sờ sờ mặt, tò mò hỏi: Sao vậy.

Có hoa à.

Công phu dưỡng khí xưa nay rất tốt của Mạnh Tuyền Cơ, hô hấp

cũng trở nên dồn dập, tức đến gan đau.

Răng ngà cắn chặt, hận không thể một đao chém chết Thẩm Hạo.

Hít một hơi thật sâu, cố gắng bình ổn tâm tình, nhưng ánh mắt muốn chém người kia lại không sao giấu được.

Nàng cũng lười giải thích với Thẩm Hạo, mà nói: Linh căn của nha hoàn nhà ngươi rất mạnh, hoàn toàn có thể không cần nội đan yêu thú cũng có thể đột phá Chân Nguyên cảnh giới, thậm chí là Linh Đan cảnh giống như ta.

Vì vậy, ta muốn thu nàng làm đồ đệ.

Thẩm Hạo sững sờ, không thể tin được mà nhìn Tống Vĩnh Từ, không ngờ nha đầu này thiên phú lại tốt như vậy.

Được thôi, ta không có vấn đề gì.

Thẩm Hạo nói.

Nha hoàn của mình có được cơ duyên này, Thẩm Hạo cũng không ngại tác thành cho đối phương.

Tống Vĩnh Từ hốc mắt trong nháy mắt đong đầy nước mắt.

Nàng nhìn Thẩm Hạo với vẻ mặt cầu xin, nói: Đừng, công tử, ta sẽ không rời xa người.

Ta không có hứng thú với tu luyện.

Lần này đến lượt Mạnh Tuyền Cơ sốt ruột, vội vàng nói: Sau khi ngươi tu luyện, sau này sẽ là người trên người, mạnh hơn việc làm nha hoàn của ngươi gấp vạn lần.

Hơn nữa, phàm nhân tuổi thọ bất quá mấy chục năm, nhiều nhất là trăm năm.

Đợi ngươi tu luyện, liền có thể sống mấy trăm năm, dung nhan

vĩnh trú, không tốt sao.

Tống Vĩnh Từ lắc đầu nói: Sống thêm mấy trăm năm thì sao.

Chẳng qua là cô độc chờ chết, ta không có chút hứng thú nào.

Ta sẽ không rời xa công tử đâu.

Mạnh Tuyền Cơ hận sắt không thành thép nói: Ngươi đang lãng phí thiên phú.

Ngươi có biết, thiên phú linh căn của ngươi là cực phẩm, đã định sẵn là rồng phượng trong loài người.

Lãng phí quá đáng tiếc.

Tống Vĩnh Từ lắc đầu, không chút do dự nói: Ta không hứng thú, ta không có ước mơ gì quá lớn.

Chỉ thích ở bên cạnh công tử, bầu bạn với người, hầu hạ người, ta đã cảm thấy vô cùng vui vẻ hạnh phúc rồi.

Nói xong, nàng lệ mắt lưng tròng nhìn Thẩm Hạo.

Trong đôi mắt đẹp toàn là sự cầu xin, sợ Thẩm Hạo sẽ bỏ rơi mình.

Thẩm Hạo mỉm cười, ôm Tống Vĩnh Từ vào lòng.

Yên tâm, ngươi không thích thì không học.

Mạnh Tuyền Cơ tức giận phùng má nhìn Thẩm Hạo nói: Ngươi có biết đây là kỳ ngộ của nàng ấy không.

Thẩm Hạo thản nhiên nói: Ta lại không thấy vậy, sự cô độc dài lâu, sao bằng sự nương tựa ngắn ngủi.

Tiền bối hà tất phải khổ sở ép buộc.

Mạnh Tuyền Cơ thất vọng vô cùng, nói với Tống Vĩnh Từ: Nam nhân thối tha có gì tốt, tu luyện cho tốt để đắc đạo mới là chính đồ.

Đợi ngươi tu luyện có thành tựu, nam nhân thiên hạ mặc ngươi sai khiến, ngươi muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, không hơn một mình hắn sao.

Ta là chưởng môn Ngọc Thanh Cung Mạnh Tuyền Cơ, làm đệ tử thân truyền của ta, đó là điều bao nhiêu người mơ cũng không được.

Tống Vĩnh Từ lắc đầu, vẻ mặt mờ mịt nói: Chưa nghe qua.

Mạnh Tuyền Cơ:.

Đột nhiên cổ họng nàng như bị ai đó bóp nghẹt, không thể hô hấp.

Nàng sắp phát điên rồi.

Sợ chọc giận Mạnh Tuyền Cơ sẽ gây bất lợi cho Thẩm Hạo, Tống Vĩnh Từ dịu giọng nói: Nam nhân thiên hạ có nhiều hơn nữa, ta cũng không hứng thú.

Đời này chỉ nguyện làm nha hoàn của Thẩm công tử, chỉ vậy mà thôi.

Lời này nghe vào tai Thẩm Hạo khiến hắn vui sướng, hài lòng gật gật đầu nói: Không tệ không tệ, ha, điều này chứng tỏ sức hút của ta lớn.

Gỗ mục không thể đẽo, gỗ mục không thể đẽo.

Mạnh Tuyền Cơ đau khổ nhắm mắt lại, không muốn nhìn Tống Vĩnh Từ nữa.

Thẩm Hạo nói: Mạnh tiền bối, lời này ta không dám đồng tình.

Tác dụng của gỗ mục vốn là dùng để đốt, người cứ ép nó phải điêu khắc chẳng phải là đi ngược lại quy luật trời đất sao.

Mạnh Tuyền Cơ hừ lạnh một tiếng, nhìn Thẩm Hạo thêm một cái cũng không muốn, thật muốn giết chết tên này.

Cực phẩm thủy linh căn a.

Càng nghĩ càng đau khổ.

Mạnh Tuyền Cơ càng đau khổ, Thẩm Hạo càng vui vẻ.

Sức hút của ta là vô đối.

Hắn ôm Tống Vĩnh Từ hung hăng hôn một cái.

Thật ngoan, đến Dương Linh phủ, công tử mời ngươi ăn lẩu Haidilao.

Công tử, lẩu Haidilao là gì ạ.

Tống Vĩnh Từ tò mò hỏi.

À, cái này là lẩu, loại rất cay ấy.

Đồ cay, không phải có độc sao.

Thẩm Hạo thật sự không biết giải thích thế nào.

Chương 55

Dựa theo ký ức của thái y Tống Hữu Lễ, thế giới này cũng có thực vật cay, có lẽ do thiên địa nguyên khí dồi dào, thực vật cay ở thế giới này đều là kịch độc.

Căn bản không có ai nghiên cứu để làm thành món ăn.

Thẩm Hạo nói: Yên tâm, đợi làm xong ngươi ăn là được.

Sau đó, Thẩm Hạo cũng không thèm để ý đến Mạnh Tuyền Cơ nữa.

Ngươi đừng nói là chưởng môn của Ngọc Thanh Cung, ngươi có là Thượng Thanh Cung, Thái Thanh Cung, đối với lão tử không có tác dụng, cũng không thèm để ý.

Thích làm gì thì làm, Thẩm Hạo không hầu, nha hoàn của mình không thơm sao.

Huống hồ, còn nhồi nhét tư tưởng nữ cường nhân cho nha hoàn của mình.

Cái gì mà nam nhân muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, công khai đào góc tường của mình, coi thường mình, điều này khiến Thẩm Hạo rất khó chịu.

Trên người Mạnh Tuyền Cơ cũng không có thứ gì Thẩm Hạo cần.

Về phần công pháp các loại, tìm vài cái thi thể mạnh mẽ là xong chuyện.

Còn việc nịnh bợ Mạnh Tuyền Cơ, Thẩm Hạo hoàn toàn không có ý nghĩ đó.

Lão tử có cầu xin ngươi cái gì đâu, sao phải nịnh bợ ngươi.

Ngươi là cao thủ Linh Đan cảnh, thì liên quan quái gì đến ta.

Vấn đề là, nàng ta có lông không.

Cái này, Thẩm Hạo thật sự không biết, chưa từng thấy.

Nếu Thẩm Hạo dám hỏi câu này, e rằng đã bị một kiếm xuyên tim rồi.

Có lẽ, lời tỏ tình sâu sắc của Tống Vĩnh Từ, hoặc có lẽ vì Thẩm Hạo mà nàng đã từ bỏ cơ hội tu luyện, điều này khiến Thẩm Hạo rất cảm động.

Vì vậy hắn đối với Tống Vĩnh Từ càng thêm tốt.

Hai người nồng nàn thắm thiết, thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng cười khúc khích của Tống Vĩnh Từ.

Có thể thấy, nàng thật sự rất vui vẻ.

Những âm thanh này trong xe ngựa lọt vào tai Mạnh Tuyền Cơ, đặc biệt chói tai.

Ồn ào, thứ âm thanh lả lơi này quá độc hại.

Không chịu nổi nữa rồi.

Nàng hung hăng trừng mắt nhìn Thẩm Hạo một cái, tiếp đó chỉ thấy thân ảnh của Mạnh Tuyền Cơ, trong nháy mắt đã biến mất khỏi xe ngựa.

Sau khi bóng dáng của Mạnh Tuyền Cơ biến mất, không khí trong cả xe ngựa lập tức trở nên thoải mái.

Ngay cả con mèo trắng trong lòng Cơ Đông Ca cũng thở phào một hơi, vươn vai lười biếng.

Vừa rồi khi Mạnh Tuyền Cơ ở trong xe, nó còn trực tiếp giả chết, bây giờ Mạnh Tuyền Cơ đi rồi thì lại thả lỏng.

Chỉ thấy Tống Vĩnh Từ dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve má Thẩm Hạo, hơi nghi hoặc hỏi: Công tử, vì sao râu của người lại mọc nhanh thế.

Sáng nay lúc ta lau mặt cho người vẫn chưa có mà.

Sao đến chiều đã dài thế này rồi.

Nghe vậy, Thẩm Hạo ngẩn người, vô thức sờ sờ râu, thấy hơi lún phún.

Đúng là đã mọc dài thật.

Ban đầu còn hơi mơ màng, nhưng chỉ một lát sau hắn đã bừng tỉnh ngộ.

Ở thế giới này mới trôi qua vài giờ, nhưng ở thế giới đô thị đã qua bảy, tám ngày rồi.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo lại nghĩ đến một vấn đề thực tế.

Mặc dù thời gian ở hai bên thế giới đều sẽ đứng yên khi hắn đi sang thế giới kia, nhưng thời gian của hắn thì không hề đứng yên.

Nói cách khác, sinh mệnh của hắn vẫn đang trôi đi.

Ở bên này qua mười ngày, bên kia qua mười ngày, vậy là hai mươi ngày.

Tính ra như vậy, chẳng phải hắn sẽ già nhanh hơn người khác sao.

Mẹ nó.

Thẩm Hạo chỉ cảm thấy như sét đánh ngang tai, trong lòng bất giác có một cảm giác cấp bách.

Nhưng rồi hắn lại thở phào nhẹ nhõm, nghĩ rằng thế giới này là một thế giới huyền huyễn có thể tu luyện, sinh mệnh lực có thể tăng thêm.

Thế là trong lòng lại thấy được an ủi.

Không sao, chỉ cần có không gian Thôn Phệ thần kỳ, mình chăm chỉ tu luyện, bánh mì sẽ có, nhà sẽ có, thời gian của mình cũng sẽ có.

Thẩm Hạo cười nói: Chắc là nàng nhìn nhầm thôi.

Tống Vĩnh Từ cũng không nghĩ nhiều, gật gật đầu, ngại ngùng nói: Công tử, là do ta sơ suất, lần sau nhất định sẽ cạo râu cho người ngay lập tức.

Nói xong, nàng thoải mái nằm vào lòng Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo nói: Không cần đâu, sau này chuyện này ta tự làm là được.

Sao được ạ, đây là việc mà một nha hoàn như ta nên làm.

Hơn nữa, công tử không giống những nam nhân khác thích để râu.

Giúp người cạo râu là việc ta nên làm.

Thẩm Hạo đáp: Không cần đâu, sau này hãy nói.

Vâng ạ.

Thường xuyên qua lại hai thế giới, Thẩm Hạo làm sao nhớ được những chi tiết nhỏ nhặt này, thay vì thế, chi bằng tự mình làm cho tiện giải thích.

Trong nháy mắt, hai ngày đã trôi qua, đoàn người Thẩm Hạo cuối cùng cũng đã đến Dương Linh Phủ.

Hai ngày nay, Thẩm Hạo cũng không thấy Mạnh Tuyền Cơ đến quấy rầy đòi nhận đồ đệ, đúng là mắt không thấy tim không phiền.

Tổng tiêu đầu của Lư gia tiêu cục, Lư Tuấn Sanh, chắp tay nói với Thẩm Hạo: Thẩm công tử, ơn cứu mạng, cảm kích không lời nào tả xiết.

Sau này nếu có việc gì cần sai bảo, cứ cho người đến báo một tiếng, tại hạ nhất định sẽ tận tâm tận lực.

Thẩm Hạo gật đầu: Tổng tiêu đầu khách sáo quá.

Tiêu cục còn có chút việc, hôm nay xin cáo biệt tại đây, sau này nếu có cơ hội, nhất định sẽ mời công tử uống một bữa thỏa thích.

Lư Tuấn Sanh cười nói.

Đương nhiên không vấn đề gì.

Thẩm Hạo cũng đáp lời.

Tiếp đó, mọi người trong Lư gia tiêu cục cũng lần lượt chắp tay cảm tạ Thẩm Hạo.

Chuyến đi áp tiêu lần này vô cùng nguy hiểm, quả thật là nhờ có Thẩm Hạo mới cứu được mạng của họ.

Thêm một điểm nữa, Thẩm Hạo đã chia cho họ những con chiến mã của bọn thổ phỉ.

Đối với họ, đây cũng là một khoản thu nhập không nhỏ.

Sau khi chia tay Lư Tuấn Sanh và mọi người, Thẩm Hạo tìm một khách điếm rồi ở lại.

Phải công nhận rằng Dương Linh Phủ này quả thật phồn hoa hơn Dương Quan trấn gấp bội.

Sau đó, Thẩm Hạo nhìn Mã Lão Lục bên cạnh nói: Trời cũng không còn sớm nữa, hôm nay ông cũng ở lại đây đi.

Mã Lão Lục vội vàng xua tay: Không được đâu, khách điếm này đắt quá, phòng bình thường một đêm cũng mất ba tiền bạc, tôi không nỡ tiêu đâu.

Có ba tiền bạc này, cắt ít thịt, mua mấy thước vải về nhà, vợ con

cũng vui mừng.

Thẩm Hạo vỗ vỗ vai Mã Lão Lục: Được rồi, tối nay cứ yên tâm ở lại, tiền phòng của ông tôi trả.

Mã Lão Lục vội xua tay: Thế thì tuyệt đối không được, lần này vì duyên cớ của tôi mà khiến Thẩm công tử rơi vào nơi nguy hiểm, trong lòng tôi áy náy vô cùng.

Huống hồ, Thẩm công tử còn để Lư tổng tiêu đầu chia cho tôi một con chiến mã, tôi cảm kích còn không kịp.

Bây giờ đâu còn mặt mũi nào để Thẩm công tử mời tôi nữa.

Thẩm công tử ngài cứ yên tâm, gã thô kệch như tôi không có nhiều kiểu cách đâu.

Tối ngủ ở đâu cũng như nhau cả.

Ông nghĩ nhiều rồi, lần này đám thổ phỉ không liên quan đến ông, bọn chúng không phải người của Cẩm Tú Ti.

Thẩm công tử đừng an ủi tôi nữa.

À phải rồi Thẩm công tử, cũng không còn sớm nữa, nên đi cho ngựa ăn rồi, đột nhiên có thêm một con ngựa, tiền cỏ liệu lại tốn thêm một ít.

Tuy nói vậy nhưng Mã Lão Lục lại toe toét miệng cười, mặt mày hớn hở.

Nói xong, không đợi Thẩm Hạo từ chối, Mã Lão Lục vội vã vẫy tay chào tạm biệt.

Dưới ánh hoàng hôn, Mã Lão Lục vui vẻ như một đứa trẻ, vừa đi vừa nhảy, dường như đang chạy về một tương lai tốt đẹp, vui vẻ và tiêu dao.

Bị không khí đó lây nhiễm, Thẩm Hạo mím môi cười, tâm trạng

cũng vui vẻ hơn nhiều.

Bước vào khách điếm, tiểu nhị dẫn Thẩm Hạo vào phòng thượng hạng.

Thẩm Hạo không thiếu tiền, đương nhiên cũng không bạc đãi bản thân.

Lúc này trời đã gần tối, sau khi ăn cơm tối và tắm rửa xong, Thẩm Hạo ôm Tống Vĩnh Từ và Cơ Đông Ca rồi ngủ thiếp đi.

Mỹ nhân trong lòng, nhưng Thẩm Hạo lại không có chút hứng thú nào, trong lòng chỉ nóng lòng muốn vào không gian.

Chương 56

Nửa giờ sau, vì mệt mỏi sau chuyến đi dài, cộng thêm những kinh hãi trên đường, Cơ Đông Ca và Tống Vĩnh Từ cũng đã ngủ say với hơi thở đều đặn.

Thế là, Thẩm Hạo liền nhân lúc hai nàng không chú ý, lẻn vào không gian.

Bóng dáng vừa tiến vào không gian, luồng sương trắng khổng lồ và hỗn loạn, xen lẫn những tia sáng đỏ, như thể tìm được lối thoát, tranh nhau xông vào cơ thể Thẩm Hạo.

Lần này, tốc độ hấp thu của Thẩm Hạo chậm hơn trước gấp mấy lần.

Phải mất trọn một giờ mới kết thúc.

Lúc này, Thẩm Hạo mồ hôi đầm đìa, đầu đau như búa bổ, toàn thân ướt sũng như vừa xông hơi xong.

Mất vài phút hắn mới hoàn hồn lại.

Nhưng trên mặt Thẩm Hạo không có chút đau đớn nào, ngược lại là vui mừng khôn xiết.

Thì ra, tên đầu sỏ thổ phỉ đó là một vạn phu trưởng của Bắc Hoang, hơn nữa còn là con nuôi của cao thủ Chân Nguyên cảnh phương Bắc Thân Đồ Giao, tên là Thân Đồ Liệt.

Hắn là một vạn phu trưởng dưới trướng Thân Đồ Giao, một cao thủ Tiên Thiên Thất Trọng.

Công pháp hắn học thuộc loại nặng nề, đại khai đại hợp, tuy không linh hoạt nhưng trên chiến trường lại là một vị chiến thần.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ hơn là Thân Đồ Liệt này còn sở hữu linh căn, là hỏa linh căn trung đẳng.

Ban đầu chính vì là hỏa linh căn trung đẳng nên mới được Thân Đồ Giao nhận làm con nuôi, vì mang hỏa linh căn nên đổi tên thành Thân Đồ Liệt.

Có thể nói, chỉ cần Thân Đồ Liệt đạt tới Tiên Thiên viên mãn, lại có thêm một viên nội đan yêu thú thuộc tính hỏa là có thể đột phá đến Chân Nguyên cảnh.

Vì vậy, hắn rất được Thân Đồ Giao coi trọng.

Lần này phái Thân Đồ Liệt đến Dương Châu, Dương Linh Phủ cũng là để hắn lập công, dọn đường thăng tiến, ai ngờ lại gặp phải Thẩm Hạo, đi tong cả mạng.

Thân Đồ Liệt xuất hiện ở Lư Dương huyện, diệt đám thổ phỉ gần Hắc Hổ Hạp rồi ngụy trang thành thổ phỉ.

Tất cả mục đích này, chính là để giết người quen cũ của Thẩm Hạo, Văn Nhân Y Y.

Bởi vì hoàng đế ngu ngốc Dương Văn Đế đã phái Cẩm Tú Ngự Sử Văn Nhân Y Y giám sát tổng đốc Dương Châu là Lý Sùng Nham.

Mà Lý Sùng Nham cũng nhận được tin tức ngay lập tức.

Lý Sùng Nham là thuộc hạ trực hệ của Trấn Quốc tướng quân Ngũ hoàng thúc Dương Vũ Hiến, bản thân Dương Vũ Hiến bị giết, hắn đã vô cùng cảnh giác.

Hoàng đế ngu ngốc phái Cẩm Tú Ngự Sử Văn Nhân Y Y đến điều tra hắn, sao hắn có thể nhẫn nhịn.

Chó bị dồn vào đường cùng còn nhảy tường, thỏ bị dồn ép còn cắn người.

Huống chi là tổng đốc Lý Sùng Nham nắm giữ đại quyền quân chính một châu.

Vì thế, hắn cũng không muốn trung thành với hoàng đế ngu ngốc Dương Văn Đế nữa, đã ngầm đạt được thỏa thuận với Thân Đồ Giao của Bắc Hoang.

Đối phương chỉ cần có thể công phá Dương Châu, Lý Sùng Nham sẽ trực tiếp đầu hàng.

Thư từ giữa hai bên bị tiết lộ, vì vậy Lý Sùng Nham hy vọng Thân Đồ Giao phái người giết Văn Nhân Y Y.

Biết được ngọn ngành sự việc, Thẩm Hạo không khỏi cảm thán: Cái mạng chó của Văn Nhân Y Y này đúng là tốt thật, mình lại thay cô ta gánh kiếp nạn này.

Với thực lực Tiên Thiên Thất Trọng của Thân Đồ Liệt, giết một Văn Nhân Y Y chẳng phải là quá đơn giản sao.

Sắp xếp xong ký ức, tiếp theo là lợi ích mà Thẩm Hạo nhận được, phải nói rằng, lợi ích lần này thật sự rất lớn.

Giống như đánh một con boss nhỏ rớt ra trang bị vậy.

Lượng chân khí khổng lồ của Thân Đồ Liệt, sau khi được không gian Thôn Phệ tinh luyện, đã trả lại cho Thẩm Hạo một phần năm.

Chỉ một phần năm thôi cũng đã trực tiếp giúp Thẩm Hạo đạt tới cảnh giới Tiên Thiên Nhất Trọng.

Đương nhiên, lợi ích mà Thẩm Hạo nhận được còn xa hơn thế.

Đồng thời, điều khiến Thẩm Hạo vui mừng hơn là không gian còn thôn phệ cả hỏa linh căn trung đẳng của Thân Đồ Liệt.

Thậm chí, không gian này còn rất chu đáo chia cho Thẩm Hạo một phần.

Hiện tại, Thẩm Hạo cũng là một người đàn ông sở hữu hỏa linh căn.

Có điều, linh căn là hỏa linh căn hạ đẳng nhất.

Tuy bình thường, nhưng dù vậy, Thẩm Hạo đã mừng rỡ khôn xiết.

Không sợ linh căn thấp, chỉ sợ không có linh căn.

Vậy nếu như, tìm thêm vài cao thủ có hỏa linh căn để thôn phệ, chẳng phải có thể đạt tới cực phẩm hỏa linh căn sao.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo vui đến không ngậm được miệng.

Hai ngày trước, còn từng vì một câu không có linh căn của Mạnh Tuyền Cơ mà bị đả kích đến ăn không ngon ngủ không yên, không ngờ buồn ngủ lại có người mang gối đến.

Cái không gian này, đúng là trâu bò vãi.

Thẩm Hạo bất giác giơ ngón tay cái lên.

Một điểm nữa, diện tích của không gian Thôn Phệ cũng đã mở rộng gấp đôi.

Trước đây chiều trên, dưới, rộng đều là 2 mét, tổng cộng 8 mét khối, bây giờ trực tiếp đạt tới chiều trên, dưới, rộng mỗi chiều 4 mét, tức là 64 mét khối.

Điều này khiến Thẩm Hạo vô cùng vui mừng.

Hắn bây giờ chỉ mong gặp được thêm vài cao thủ như Thân Đồ Liệt.

Tốt nhất là những bao kinh nghiệm như thế này càng nhiều càng tốt.

Đồng thời, Thẩm Hạo cũng biết thêm một công năng khác của không gian Thôn Phệ.

Đó là có thể thôn phệ linh căn, đúng là biến thái mà.

Điều này cũng chứng minh một điều, không gian này có lẽ là không gian ăn thịt, trước đây, Thẩm Hạo ném một số dược liệu quý vào không gian, không gian này không hề có phản ứng, không có hứng thú.

Chỉ ăn thịt, không ăn chay.

Đương nhiên, thu hoạch còn xa hơn thế, Thẩm Hạo còn có được công pháp tu luyện của Thân Đồ Liệt.

Lần này, đúng là cất cánh.

Đương nhiên, những ký ức mà Thẩm Hạo hấp thu chỉ là những ký ức quan trọng, hoặc nói là những ký ức mà bản thân người chết ghi nhớ sâu sắc nhất.

Dù sao thì trí nhớ của con người cũng có hạn, không thể nhớ rõ mọi chuyện.

Mà ký ức sâu sắc nhất của Thân Đồ Liệt chính là công pháp.

Thân Đồ Liệt tu luyện Tiên Thiên Liệt Dương Quyết, là một bộ công pháp thích hợp cho người có hỏa linh căn tu luyện, có thể trực tiếp đột phá đến cảnh giới Linh Đan.

Tổng cộng có chín tầng, ba tầng đầu là của cảnh giới Tiên Thiên, ba tầng giữa là của cảnh giới Chân Nguyên, ba tầng sau là của cảnh giới Linh Đan.

Nhưng cha nuôi của hắn là Thân Đồ Giao chỉ truyền cho hắn ba tầng đầu của công pháp, nội dung của cảnh giới Tiên Thiên.

Sáu tầng sau chưa được truyền thụ.

Lúc Thẩm Hạo đột phá Tiên Thiên, vào khoảnh khắc nội lực trong cơ thể chuyển hóa thành chân khí, đã vận chuyển theo Tiên Thiên Liệt

Dương Quyết.

Có điều, Thẩm Hạo đã có ký ức của Thân Đồ Liệt, nên rất quen thuộc với bộ công pháp này, đột phá cũng đơn giản.

Nhưng Thẩm Hạo sẽ không tiếp tục tu luyện, trong mắt hắn, không gian Thôn Phệ mới là công pháp tu luyện tốt nhất.

Thay vì khổ sở tu luyện, chi bằng giết thêm vài cao thủ Tiên Thiên cho nhanh.

Đến lúc đó, xem công pháp của ai lợi hại thì dùng của người đó.

Thân Đồ Liệt còn tu luyện một bộ đao pháp.

Chính là đao pháp gia truyền của cha nuôi hắn Thân Đồ Giao.

Thân Đồ Đao Pháp tổng cộng có chín thức, đại khai đại hợp, toàn là chiêu thức dùng sức mạnh.

Không thích hợp để đơn đấu, mà thích hợp khi hai quân đối đầu, xông trận giết địch.

Chương 57

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là khinh công của Thân Đồ Liệt chỉ là đề tung thuật đơn giản, vô cùng kém cỏi.

Cha nuôi hắn lại không hề dạy.

Trong mắt Thân Đồ Giao, khinh công thân pháp là thứ vô dụng nhất, đợi đến Chân Nguyên cảnh là có thể ngự khí phi hành.

Nên cũng không dạy cho Thân Đồ Liệt.

Tổng kết xong ký ức công pháp của Thân Đồ Liệt, Thẩm Hạo cũng không chọn tu học.

Vẫn thích Thanh Phong Kiếm Pháp của mình hơn.

Bây giờ, thực lực của Thẩm Hạo đã đột phá đến Tiên Thiên Nhất Trọng, vận chuyển Khinh Hồng Tuyệt Ảnh thì mười Thân Đồ Liệt cũng không đuổi kịp.

Nhưng, sau khi hấp thu xong ký ức, Thẩm Hạo lại nghĩ đến một vấn đề khác.

Nếu đã là tổng đốc Dương Châu Lý Sùng Nham câu kết với Thân Đồ Liệt để phục kích Văn Nhân Y Y.

Vậy bây giờ vì sự tồn tại của mình, Thân Đồ Liệt đã sớm đi bán muối.

Chẳng phải nói, mình đã đồng thời đắc tội với đại tướng quân Chân Nguyên cảnh của Bắc Hoang Thân Đồ Giao và tổng đốc Dương Châu Tiên Thiên đại viên mãn Lý Sùng Nham sao.

Chuyện ở Hắc Hổ Hạp chắc chắn không giấu được, bảy con chiến mã đều đã chia đi, chỉ cần điều tra một chút là biết ai đã giết

Thân Đồ Liệt.

Đến lúc đó, Lư gia tiêu cục chắc chắn sẽ gặp chuyện.

Mà điều tra kỹ hơn, Mã Lão Lục và cả hắn cũng sẽ bị tra ra.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo cũng không còn tâm trạng nào nữa.

Chỉ là hiện tại đầu đau như búa bổ, vẫn chưa thích hợp để quay về khách điếm.

Suy nghĩ một chút, hắn thay một bộ quần jean và áo phông, chọn quay về thế giới đô thị.

Cứ ẩn mình phát triển một thời gian đã rồi tính.

Lần nữa quay về phòng khách, nghe thấy tiếng bảo mẫu Lục Khiết đang thay ga giường trong phòng ngủ.

Thẩm Hạo thở dài một hơi, lúc này đầu đau như búa bổ.

Người cũng nhớp nháp.

Đi đến bên bàn trà, cầm lấy chai nước khoáng trên bàn, tu một hơi hết một cốc lớn.

Lúc này mới thở ra một hơi dài.

Ngồi trên sofa lim dim một lúc, cảm giác đau đầu như búa bổ cũng dịu đi không ít.

Khoảng mười phút sau, Lục Khiết từ phòng ngủ đi ra.

Thấy Thẩm Hạo ngồi ở phòng khách trông có vẻ buồn ngủ, vội vàng quan tâm hỏi: Ông chủ, buồn ngủ thì về phòng ngủ đi.

Thẩm Hạo gật đầu: Ừm, biết rồi, tôi chợp mắt một lát, cô dọn dẹp xong không cần gọi tôi.

Vâng, ông chủ.

Tiến vào phòng ngủ, Thẩm Hạo vào phòng tắm trong phòng ngủ

chính tắm rửa qua loa.

Cũng không mặc quần áo, cứ thế nặng nề nằm vật ra giường.

Ngủ hơn ba tiếng đồng hồ.

Cho đến khi tiếng gõ cửa của Lục Khiết đánh thức hắn.

Ông chủ, cơm xong rồi ạ.

Thẩm Hạo đáp: Được, ra ngay đây.

Thoải mái vươn vai một cái, Thẩm Hạo lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù đầu vẫn còn hơi đau, nhưng cuối cùng cũng đỡ hơn một chút.

Rửa mặt qua loa rồi mới đi ra ngoài.

Nhìn thấy trên bàn có canh sườn hầm thanh đạm, thịt heo thái sợi xào ớt xanh, cùng với rau xanh xào, sắc hương vị đều đủ cả.

Thẩm Hạo cảm thấy thèm ăn hẳn.

Ăn một miếng sườn, hắn khen ngợi: Không tệ, tay nghề của cô đúng là không tệ, thịt hầm vừa tới, vị cũng không đậm.

Khóe miệng Lục Khiết hơi nhếch lên cười: Vâng, cảm ơn ông chủ đã khen ạ.

Lúc này, điện thoại của Lục Khiết kêu ting một tiếng, xem xong tin nhắn, Lục Khiết không nhịn được gửi một tin nhắn thoại: Không phải hôm qua mới đưa tiền sinh hoạt phí cho con sao, sao lại hết tiền rồi, con bé này có thể tiêu tiết kiệm một chút không.

Nói xong, cô lại ngại ngùng nhìn Thẩm Hạo một cái: À, ông chủ, nếu không có việc gì thì tôi về trước.

Ông ăn xong cứ để đấy, chiều tôi qua dọn dẹp.

Thẩm Hạo gật đầu: Được, cô về đi.

Sau khi Lục Khiết đi, Thẩm Hạo cũng chỉ ăn một bát cơm rồi thôi.

Thấy còn thừa không ít thức ăn, Thẩm Hạo liền bỏ vào tủ lạnh.

Sau đó cảm thấy đầu vẫn còn hơi đau, lại chạy vào phòng ngủ ngủ một giấc.

Cứ như vậy, dưỡng bệnh ba ngày, Thẩm Hạo mới lại tràn đầy tinh thần.

Ba ngày nay, Thẩm Hạo không đi đâu cả, chỉ ở nhà chơi điện thoại, ăn cơm do bảo mẫu Lục Khiết nấu, lướt Douyin, cuộc sống cũng rất tiêu dao.

Mẹ nó, cái tài khoản này phế rồi, toàn đề xuất mấy video yoga, nhảy nhót lề mề.

Lúc này, WeChat có một tin nhắn đến.

Thẩm tiên sinh, có đó không, còn nhớ tôi không.

Thấy ghi chú là Chu Bồi Nguyên, hắn lập tức nhớ ra là ai, là hậu nhân của ngự y mà Thẩm Hạo mang theo để giám định nhân sâm lúc bán nhân sâm trăm năm cho Tiêu Băng.

Lúc đó trước khi đi, Thẩm Hạo đã thêm WeChat của nhau.

Có, Chu lão có việc gì không.

Thẩm tiên sinh, tôi cũng không vòng vo nữa, loại sâm núi 50 năm lần trước còn không.

Giá một trăm vạn.

Nghe vậy, Thẩm Hạo suy nghĩ một chút rồi vẫn đồng ý: Được thôi, còn hai củ, ông giao dịch thế nào.

Vậy thì tốt quá rồi, tôi đến tìm anh trực tiếp là được, nhất định

phải giữ lại cho tôi nhé.

Hình như sợ Thẩm Hạo đổi ý, ông ta lập tức xin số tài khoản ngân hàng của Thẩm Hạo, chuyển cho hắn hai triệu.

Nhìn trong thẻ có thêm hai triệu, nội tâm Thẩm Hạo không chút gợn sóng.

Trong không gian, vẫn còn 9,3 triệu nhân dân tệ, 9,26 triệu đô la Mỹ, năm cân vàng, và 1730 lạng bạc.

Không thiếu tiền.

Nhưng, ai lại chê tiền nhiều chứ. 9,26 triệu đô la Mỹ trong không gian, ở trong nước còn không đổi được.

Vừa hay, Thẩm Hạo cũng định mua một căn biệt thự, giao dịch cũng không tệ.

Trước đây toàn dùng túi ni lông đựng nhân sâm, có chút mất mặt.

Mặc dù trong không gian còn mười củ nhân sâm 50 năm, không đáng tiền, nhưng ở thế giới đô thị lại rất có giá trị.

Thế là, Thẩm Hạo lục lọi trong không gian, tìm được chiếc hộp đựng vàng trước đây.

Trông cổ kính, thế là trực tiếp ném nhân sâm vào.

Sở dĩ định bán nhân sâm, chủ yếu là vì chuyện lần trước bị cảnh sát đưa đi, mặc dù chỉ là phối hợp điều tra.

Nhưng cũng khiến Thẩm Hạo cảm thấy, ở trong nước vẫn phải có chút quan hệ mới được.

Mặc dù vũ lực có thể giải quyết mọi phiền phức, nhưng cũng chỉ có thể giải quyết một lần, Thẩm Hạo không cho rằng mình thông minh đến mức có thể đối đầu với chính phủ.

Thật sự mà đại khai sát giới như vậy, Thần Hài Hòa 404 sẽ đến ngay.

Đương nhiên, Thẩm Hạo cũng không muốn gây chuyện ở trong nước, kín đáo mới là vương đạo, có những chuyện, tìm người khác xử lý sẽ đơn giản hơn.

Khoảng bốn giờ chiều, Chu Bồi Nguyên đích thân đến tận cửa, chỉ mang theo một trợ lý.

Lục Khiết đang bóc tỏi thì đột nhiên nghe thấy tiếng chuông cửa.

Vội vàng đặt tỏi xuống, đứng dậy mở cửa.

Mở cửa ra, Lục Khiết thấy một ông lão khoảng sáu mươi tuổi, bên cạnh còn có một thanh niên tuấn tú khoảng 20 tuổi, có chút bất ngờ.

Không khỏi hỏi: Các vị tìm ai.

Chu Bồi Nguyên cười nói: Chúng tôi tìm Thẩm Hạo, đã hẹn trước rồi.

Lúc này, trong phòng ngủ vang lên tiếng của Thẩm Hạo.

Để họ vào đi.

Lục Khiết nói: Mời vào ạ.

Lúc này Thẩm Hạo cũng từ phòng ngủ đi ra.

Chỉ thấy Chu Bồi Nguyên cầm một hộp quà cười đưa cho Thẩm Hạo.

Đây là chút trà người ta tặng, bình thường tôi cũng không hay uống, nên tặng cho cậu.

Thẩm Hạo ngẩn người, không ngờ ông lão này cũng rất biết điều, biết không thể đi tay không đến nhà người khác.

Thế là cười nói: Chu lão khách sáo quá, mời ngồi.

Sau khi ngồi xuống, Chu Bồi Nguyên không cậy già lên mặt, mà nói chuyện ngang hàng.

Thẩm Hạo, không ngờ mấy ngày không gặp mà khí sắc cậu tốt thế này, khí huyết dồi dào, thật khiến tôi kinh ngạc, người trẻ tuổi biết dưỡng sinh như cậu đúng là quá ít.

Thẩm Hạo lắc đầu: Chu lão ông quá khách sáo rồi, tôi bình thường không thức khuya thôi.

Chu Bồi Nguyên ha ha cười, Thẩm Hạo vừa định rót nước, Chu Bồi Nguyên lắc đầu: Thẩm Hạo không cần phiền phức đâu, lần này đến chủ yếu là muốn mua nhân sâm.

Chúng ta cứ xem nhân sâm trước đi.

Người thanh niên bên cạnh cũng tò mò nhìn Thẩm Hạo, trong lòng có chút mong đợi.

Chương 58

Thẩm Hạo gật đầu: Vậy hai người đợi chút, tôi đi một lát rồi quay lại.

Nói xong, hắn vào phòng ngủ, làm bộ làm tịch, đợi một hai phút rồi mới ra.

Một lát sau, chỉ thấy Thẩm Hạo ôm một chiếc hộp gỗ, đặt trước mặt Chu Bồi Nguyên và người thanh niên.

Mở hộp ra, một mùi hương nồng đậm ập vào mũi.

Chu Bồi Nguyên không kìm được kích động cầm lên xem, càng xem càng hài lòng.

Tốt, tốt, tốt.

Tiếp đó, ông lại ngắt một rễ sâm nhỏ, nhai thử một lát, mắt sáng lên, không nhịn được tán thưởng: Vị đậm đà, dược tính dồi dào, cực phẩm, tuyệt đối là cực phẩm.

Nhân sâm này tuyệt đối không sai.

Nhân sâm tốt thế này, phẩm tướng đẹp vô cùng, xem mãi không chán.

Những lời khen ngợi không ngớt.

Nói xong, ông lại kiểm tra củ nhân sâm còn lại.

Đều là trân phẩm không còn nghi ngờ gì, tốt, tốt, tốt.

Thẩm Hạo nói: Chuyện này, đương nhiên không thể đùa được.

Chu Bồi Nguyên nhìn gương mặt tuấn tú bình tĩnh của Thẩm Hạo, trong lòng không khỏi thầm khen một tiếng.

Nhưng lại cảm thấy kỳ lạ, dù sao Thẩm Hạo sống ở Tây Bắc, cũng không ở nơi trồng nhân sâm.

Làm thế nào tìm được loại sâm núi cực phẩm này.

Nhưng, kinh nghiệm sống phong phú mách bảo Chu Bồi Nguyên, bất cứ chuyện gì cũng không nên truy cùng hỏi tận, nếu không sau này sẽ không còn khả năng hợp tác nữa.

Chỉ có thể nói Thẩm Hạo người này năng lực lớn, sau lưng có con đường riêng của mình.

Mối quan hệ này, Chu Bồi Nguyên không muốn đánh mất.

Sâm núi có giá trị dược tính thật sự không dễ tìm.

Thẩm Hạo, lần sau nếu có loại nhân sâm này nhớ liên hệ tôi, giá cả tuyệt đối không thành vấn đề, giá cao nhất thị trường.

Thứ tốt thế này, có nhiều hơn nữa tôi cũng không chê.

Chu Bồi Nguyên cảm khái nói.

Cùng với khí hậu ấm lên, môi trường không khí ngày càng tệ, loại sâm núi này càng ngày càng hiếm.

Bây giờ rất nhiều loại thuốc bắc sở dĩ đắt, là vì loại mọc hoang không còn nữa.

Loại trồng trong đất, dược liệu tốt đều bán sang Nhật Bản, trong nước ngược lại phẩm tướng kém hơn.

Cho nên, là một lão trung y, Chu Bồi Nguyên đối với loại sâm núi thuần khiết này yêu đến tận xương tủy.

Càng nhìn càng thích.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cũng không nói gì nhiều.

Lúc này, trong không gian của hắn còn tám củ sâm núi, nhưng hắn

không định bán hết một lần.

Thứ này, bán một lần quá nhiều sẽ không còn giá trị, vật hiếm mới quý.

Chu lão yên tâm, sau này có hàng, nhất định sẽ liên hệ ông, đương nhiên không vấn đề gì.

Vậy thì tốt quá rồi, cứ quyết định vậy đi Thẩm Hạo, không được lừa tôi đâu nhé.

Ngay sau đó, chỉ thấy Chu Bồi Nguyên lấy nhân sâm từ trong hộp gỗ của Thẩm Hạo ra, đặt vào hộp gỗ chuyên dụng mà ông mang đến.

Sau khi đặt vào, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Thời buổi này muốn tìm được loại sâm núi có dược tính dồi dào như vậy thật sự quá khó.

Hơn nữa, dược tính của nhân sâm của Thẩm Hạo, Chu Bồi Nguyên đã nghiên cứu trong thời gian này, hiệu quả còn tốt hơn sâm núi Trường Bạch.

Cũng vì vậy, sau thời gian bồi bổ bằng thuốc, cộng thêm các loại y thuật đỉnh cao chữa trị, lão gia tử nhà họ Tiêu cũng đã tỉnh lại.

Nhưng củ sâm núi trăm năm và củ sâm núi 50 năm lần trước đã dùng hết.

Lúc này mới có bệnh thì vái tứ phương, lại lần nữa liên hệ với Thẩm Hạo.

Đương nhiên, Chu Bồi Nguyên cũng chỉ hỏi thử một chút, cũng không ôm hy vọng lớn.

Chỉ cảm thấy thứ này hiếm có.

Nhưng cuộc đời luôn có những bất ngờ, không ngờ Thẩm Hạo lại nhiệt tình như vậy, lại thật sự có sâm núi.

Trong lòng vui mừng khôn xiết, lập tức chuyển tiền rồi lái xe đến.

Lấy được nhân sâm, Chu Bồi Nguyên vô cùng hài lòng, nói với người thanh niên: Tiêu Nhiên, đã giao dịch xong, chúng ta đi thôi.

Mà vị công tử tên Tiêu Nhiên này, ánh mắt lại nhìn vào chiếc hộp gỗ trong tay Thẩm Hạo.

Không nhịn được lên tiếng: Thẩm Hạo, tôi có thể xem chiếc hộp gỗ trong tay anh được không.

Thẩm Hạo gật đầu, cũng không do dự, trực tiếp đưa chiếc hộp gỗ cho đối phương.

Thấy vậy, Tiêu Nhiên vui mừng nhận lấy hộp gỗ, cẩn thận xem xét.

Càng xem càng vui mừng.

Đồng thời, lại đưa tay sờ, gỗ trơn nhẵn, mịn màng, ước lượng trọng lượng, rất nặng, không nhịn được hài lòng nói: Thẩm Hạo, chiếc hộp gỗ này của anh chắc là gỗ hoàng hoa lê Hải Nam, phẩm tướng rất tốt.

Một điểm nữa, công nghệ này không giống thời Minh Thanh, nhưng lại rất cổ điển, đáng để nghiên cứu.

Tôi rất thích, có hứng thú bán cho tôi không.

Thẩm Hạo ngẩn người, chiếc hộp gỗ này là của Văn Nhân Y Y dùng để đựng vàng, trong trí nhớ, loại gỗ này không đáng tiền, không ngờ lại là hoàng hoa lê Hải Nam.

Mặc dù Thẩm Hạo không chơi đồ nội thất, cũng không am hiểu đồ cổ.

Nhưng video ngắn bây giờ phát triển như vậy, những kiến thức linh tinh kỳ quái cũng biết sơ sơ.

Gỗ kim tơ nam mộc, tử đàn lá nhỏ, hoàng hoa lê, đây đều là những loại gỗ cực kỳ quý hiếm.

Mặc dù kim tơ nam mộc, tử đàn lá nhỏ đều là lựa chọn hàng đầu cho đồ nội thất của hoàng gia Minh, Thanh, nhưng hoàng hoa lê còn đắt hơn kim tơ nam mộc, đều bán theo gram.

Đương nhiên, giá cả cụ thể Thẩm Hạo cũng không biết.

Về phần tay nghề cổ điển, cái này Thẩm Hạo cũng không dễ giải thích, chỉ có thể nói là của một nghệ nhân tài ba nào đó.

Thế là hỏi: Tôi không có ý định sưu tầm, chỉ cần giá cả hợp lý, anh thích thì tôi bán cho anh.

Chu Bồi Nguyên có chút kinh ngạc nhìn Thẩm Hạo, không ngờ gia thế của Thẩm Hạo lại dày đến vậy.

Chiếc hộp này lại là gỗ hoàng hoa lê.

Trước đó tâm tư đều đặt vào nhân sâm, không chú ý lắm, Tiêu Nhiên nói vậy, ông mới nghiêm túc quan sát.

Nhìn một cái quả đúng là thật, thế là cười nói: Đúng là hoàng hoa lê được mệnh danh là vàng của gỗ, màu sắc vàng óng.

Vân gỗ rõ ràng đẹp mắt, mùi thơm cũng rất đậm.

Hoa văn đối xứng, còn là vân mắt thiên, cực phẩm hoàng hoa lê không còn nghi ngờ gì nữa.

Hiện tại giá thị trường của hoàng hoa lê này thấp nhất cũng khoảng mười lăm nghìn một cân, cái này tôi thấy mười tám nghìn một cân cũng đáng.

Nhưng, giá này cũng chỉ là giá gỗ, công nghệ này cũng không tầm thường, còn phải cộng thêm tiền.

Loại hộp này, thời xưa gọi là hộp bách bảo, năm đó Đỗ Thập

Nương nổi giận nhấn chìm hộp bách bảo, chính là chỉ loại hộp này.

Đương nhiên, hộp bách bảo của Đỗ Thập Nương nghe nói là tử đàn lá nhỏ, không tốt bằng hoàng hoa lê này.

Tôi ước chừng chiếc hộp này khoảng 15 cân, giá trị ít nhất ba mươi lăm vạn.

Mặc dù Chu Bồi Nguyên là đại gia trung y, đối với đồ cổ tuy không rành lắm, nhưng đã thấy qua nhiều thứ tốt, tự nhiên cũng hiểu.

Tiêu Nhiên nói: Vân gỗ này đúng là hoàng hoa lê, hơn nữa công nghệ của chiếc hộp bách bảo này cũng rất cổ điển, tôi lại không nhìn ra là của triều đại nào.

Tôi rất thích, năm mươi vạn, Thẩm Hạo anh thấy thế nào.

Thẩm Hạo gật đầu: Tôi không có hứng thú sưu tầm cái này, giá này không tệ, nếu anh thích, tôi bán cho anh.

Loại hộp bách bảo như vậy, trong không gian của Thẩm Hạo còn một cái, là của Lại Nhạc Kinh đưa cho Thẩm Hạo lúc đầu.

Cũng là để đựng vàng.

Điều duy nhất khiến Thẩm Hạo thất vọng là, loại hộp bách bảo này không có một câu chuyện hay, nếu đây là hộp bách bảo mà Đỗ Thập Nương ném xuống sông thì sao.

Vậy giá trị chẳng phải tăng gấp mười lần, nhưng nghĩ lại thì thôi, hai thế giới còn không giống nhau, làm sao có thể có câu chuyện như vậy.

Thấy Thẩm Hạo sảng khoái như vậy, Tiêu Nhiên rất vui.

Trực tiếp chuyển khoản cho Thẩm Hạo.

Vài giây sau, Thẩm Hạo nhận được tin nhắn ngân hàng.

Thẩm Hạo, sau này có đồ nội thất tốt, đồ tốt như vậy, anh có thể liên hệ tôi, giá cả không thành vấn đề.

Tiêu Nhiên tuy trông chỉ ngoài 20 tuổi, nhưng nói năng làm việc rất chững chạc, không có chút nào phù phiếm.

Hơn nữa sở thích lại độc đáo.

Chu Bồi Nguyên giải thích: Thằng nhóc này, chỉ thích đồ cổ và đồ nội thất.

Chương 59

Đại học học lịch sử, cũng làm kinh doanh ngành này.

Thẩm Hạo không có hứng thú với việc Tiêu Nhiên làm kinh doanh gì, chỉ cần tiền vào tài khoản là được.

Vậy được, sau này có đồ tốt sẽ bán cho anh.

Chu Bồi Nguyên nói: Vậy hôm nay đến đây thôi, Thẩm Hạo chúng tôi đi đây.

Đi thôi, tôi tiễn hai người.

Nói xong, Thẩm Hạo và Chu Bồi Nguyên, Tiêu Nhiên ba người vào thang máy.

Vào thang máy, Thẩm Hạo hỏi: Xe của hai người ở tầng hầm à.

Không, đậu ở ngoài tiểu khu.

Chu Bồi Nguyên nói.

Thẩm Hạo nói: Con đường bên ngoài đó, gần đây có nhiều người khiếu nại, nên cảnh sát giao thông thỉnh thoảng sẽ đến dán giấy phạt, đặc biệt là vào buổi chiều.

Tiêu Nhiên cười nói: Không sao, chuyện nhỏ, một trăm đồng thôi mà.

Nếu đã không thiếu tiền, Thẩm Hạo cũng không nói gì nữa.

Rất nhanh, Thẩm Hạo phát hiện, chiếc xe mà cậu ta lái chính là chiếc Rolls Royce mà mình từng đâm phải, biển số có mấy con 6.

Cứ đậu bên lề đường, vô cùng bắt mắt.

Ở một huyện nhỏ, một chiếc Porsche 718 chưa đến 80 vạn đậu

bên đường đã rất nổi bật, huống chi là Rolls Royce.

Rolls Royce thì không nói, biển số này càng thu hút mọi ánh nhìn.

Biển số của thành phố tỉnh, lại còn là một dãy số 6, ai biết chút tình hình đều biết.

Biển số này không hề rẻ, có tiền cũng chưa chắc có được.

Quả nhiên, không ít người đang đứng xa xa quan sát, thậm chí có người còn cầm điện thoại lén chụp.

Thẩm Hạo phát hiện, ngay cả mấy cảnh sát giao thông cũng đang ở không xa.

Chỉ là không đến gần, nhưng ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc về phía này.

Thấy vậy, Thẩm Hạo không khỏi cảm khái, quan hệ của cậu nhóc này đúng là cứng thật.

Tiêu Nhiên đã quen với tất cả những điều này, ngược lại có chút hưởng thụ.

Chu Bồi Nguyên thì bất lực lắc đầu.

Lúc này, một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi, mặc một chiếc áo phông màu xanh, cười đi tới.

Tiêu Nhiên sao cậu lại ở đây, ôi chao Chu lão ông cũng ở đây à.

Thấy người đàn ông, Tiêu Nhiên cười nói: Lão Lưu là ông à, tôi đến đây có chút việc.

Chu Bồi Nguyên nói: Lưu Hỉ Hồng thật là trùng hợp, không hổ là địa bàn của ông, đâu đâu cũng có ông.

Đối với lời châm chọc của Chu Bồi Nguyên, Lưu Hỉ Hồng mặt dày như thường, dường như không nghe ra.

Lưu Hỉ Hồng nói: Chu lão, Tiêu Nhiên, nếu hai người đã đến đây, vậy tôi làm chủ, lát nữa đi ăn một bữa thế nào.

Tiêu Nhiên lắc đầu: Thôi, chúng tôi đến đây mua chút đồ, trước khi trời tối còn phải về gấp, lần sau đi.

Lời này không phải là qua loa, ông nội cậu ta còn đang đợi nhân sâm.

Lưu Hỉ Hồng có chút thất vọng: Vậy được, lần sau thì lần sau.

Ngồi vào xe, Chu Bồi Nguyên không để ý đến Lưu Hỉ Hồng mà vẫy tay với Thẩm Hạo: Thẩm Hạo, giữ liên lạc nhé.

Thẩm Hạo gật đầu: Biết rồi.

Tiêu Nhiên gật đầu với Lưu Hỉ Hồng, sau đó cũng vẫy tay chào tạm biệt Thẩm Hạo: Thẩm Hạo có việc cứ tìm tôi, có đồ tốt nhớ giữ cho tôi.

Sau đó vẫy tay, lái xe đi.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cũng không muốn phơi nắng, đặc biệt là buổi chiều mùa hè, muỗi thật sự rất phiền.

Ngay lúc Thẩm Hạo chuẩn bị đi, người tên Lưu Hỉ Hồng vội vàng đuổi theo.

Tiểu huynh đệ đợi một chút.

Thẩm Hạo nói: Có việc gì.

Tôi nhìn Tiêu Nhiên lớn lên từ nhỏ, không ngờ Tiêu Nhiên ở nơi này còn có bạn bè, làm quen một chút, tôi, Lưu Hỉ Hồng, là người mới được điều đến đây.

Lưu Hỉ Hồng cười đưa tay ra.

Người ta đưa mặt cười ra không ai nỡ đánh, Thẩm Hạo cũng bắt

tay một cái: Thẩm Hạo, không thân với Tiêu Nhiên.

Lời này Lưu Hỉ Hồng đương nhiên không tin, không thân.

Vậy mà vị công tử kiêu ngạo như Tiêu Nhiên lại còn chủ động chào hỏi.

Lừa ai chứ.

Ông ta thật không ngờ, ở cái huyện nhỏ này lại có một nhân vật như Thẩm Hạo.

Lưu Hỉ Hồng có ý muốn kết giao với Thẩm Hạo, cười nói: Tôi ở huyện này cũng có chút năng lực, Thẩm lão đệ số điện thoại bao nhiêu, có việc gì cậu có thể gọi cho tôi.

Thẩm Hạo gật đầu: Được, ông ghi lại đi 1XXX6 Không do dự, Lưu Hỉ Hồng lập tức gọi đi, nửa ngày không thấy động tĩnh, mặt đầy nghi hoặc nhìn Thẩm Hạo: Thẩm lão đệ sao điện thoại cậu không có phản ứng gì vậy.

Thẩm Hạo cạn lời, thật sự gọi à.

Ho khan một tiếng: Chắc là điện thoại để ở nhà rồi.

Lưu Hỷ Hồng cười nói: Tôi đã nói rồi mà, sao lại không gọi được.

Số điện thoại này của cậu Thẩm có phải là số WeChat của cậu không.

Để tôi thêm bạn nhé.

Thẩm Hạo lắc đầu nói: Không phải, số WeChat của tôi là số QQ.

Vậy số QQ của cậu là bao nhiêu. 5xx321xx, biệt danh là Kim Thập Lục.

Khi Lưu Hỷ Hồng thấy biệt danh trên WeChat, ông ta mới yên tâm, cười nói: Được rồi, cậu Thẩm, có cơ hội tôi mời cậu uống rượu

nhé.

Có cơ hội rồi nói sau.

Sau khi vào khu dân cư, Thẩm Hạo không nhịn được mà lắc đầu.

Đúng là lãnh đạo, mặt dày thật.

Số điện thoại Thẩm Hạo đưa lúc trước là số không thường dùng, không ngờ gã này lại gọi ngay tại chỗ.

Điện thoại không gọi được còn muốn xin số WeChat, dù sao thì Thẩm Hạo cũng không thể không cho được.

Sau khi Thẩm Hạo rời đi, Lưu Hỷ Hồng quay trở lại văn phòng.

Ông ta lập tức cử người đi điều tra thông tin của Thẩm Hạo.

Một tiếng sau, cửa văn phòng mở ra.

Thư ký, đây là tài liệu ngài cần.

Được rồi, cậu ra ngoài đi.

Chuyện này phải giữ bí mật tuyệt đối, nếu tiết lộ ra ngoài, tôi sẽ hỏi tội cậu.

Vâng, thưa thư ký.

Mở tập tài liệu ra, sau khi xem xét kỹ lưỡng, Lưu Hỷ Hồng phát hiện Thẩm Hạo hoàn toàn bình thường, chỉ là một người bình thường.

Lý lịch rất đơn giản, không có họ hàng thân thích gì, chỉ có một người bác đã chuyển hộ khẩu ra tỉnh khác.

Năm nay Thẩm Hạo đột nhiên bắt đầu kinh doanh hàng xách tay từ Hương Giang, có vẻ đã kiếm được một ít tiền.

Dưới tên hắn có một căn nhà, một chiếc xe, ngoài ra không có gì khác.

Rất nhanh, ông ta đã tra ra được nguồn gốc hai khoản tiền trong

thẻ ngân hàng của Thẩm Hạo.

Một khoản mười triệu, một khoản là hai triệu vừa được chuyển vào hôm nay.

Khi phát hiện công ty chuyển tiền đều là Công ty TNHH Tập đoàn Tiêu thị Trường An, ông ta lập tức sững sờ.

Lẽ nào Thẩm Hạo và nhà họ Tiêu là họ hàng.

Hay là con riêng.

Nếu không, tại sao lại chuyển cho hắn nhiều tiền như vậy.

Tiêu Nhiên và Chu Bồi Nguyên sao lại có quan hệ tốt với Thẩm Hạo như thế.

Thật không khoa học.

Hơn nữa, Lưu Hỷ Hồng cũng không phát hiện ra Thẩm Hạo làm ăn gì.

Hiện tại, có tin đồn rằng sếp lớn nhà họ Tiêu là Tiêu Quân đã chắc suất lên phó tỉnh.

Ông ta, Lưu Hỷ Hồng, cũng muốn thăng tiến theo.

Mười năm trước ông ta từng là thư ký của sếp lớn nhà họ Tiêu, bây giờ quan hệ đã xa cách một chút, ông ta muốn tiếp tục kéo gần lại quan hệ.

Tiếc là vẫn luôn không có cơ hội, mối quan hệ giữa Thẩm Hạo và Tiêu Nhiên khiến ông ta có chút động lòng.

Thẩm Hạo trở về phòng, Lục Khiết đã xào xong thức ăn, còn nấu cả canh.

Cô nói với Thẩm Hạo: Ông chủ, bây giờ ăn cơm chưa ạ.

Thẩm Hạo nói: Tạm thời chưa đói, pha một ấm trà đi.

Trà lão Chu tặng đâu rồi.

Lục Khiết lấy trà từ trong tủ rượu ra, đưa cho Thẩm Hạo nói: Ông chủ, trà lão Chu tặng là trà Kim Tuấn Mi của Chính Sơn Đường đấy ạ, một vạn một cân đó.

Bây giờ uống luôn ạ.

Trong mắt Lục Khiết, loại trà đắt tiền như vậy đều là để dành tặng người khác, tự mình uống thì có chút xa xỉ.

Thẩm Hạo có chút bất ngờ, không ngờ trà mà Chu Bồi Nguyên tặng lại có giá không hề rẻ.

Hắn cũng không rành về các thương hiệu trà, nếu Lục Khiết không nói, hắn thật sự không biết.

Tuy nhiên, với thân phận của Thẩm Hạo bây giờ, đừng nói là trà một vạn một cân, cho dù là trà mười vạn một cân, hắn cũng uống ngon lành.

Thế là Thẩm Hạo gật đầu nói: Ừm, pha một ấm thử xem.

Nhìn động tác pha trà thành thạo của Lục Khiết, Thẩm Hạo có chút ngạc nhiên.

Trước đây cô từng làm việc này à.

Lục Khiết gật đầu nói: Vâng, lúc còn trẻ đi làm ở tỉnh khác, tôi làm ở một quán trà, pha trà cho khách.

Nghe vậy, Thẩm Hạo gật đầu rồi không nói gì thêm.

Rất nhanh, trà đã được pha xong, quả thật hương thơm ngào ngạt, so với loại trà một trăm đồng một cân thì thơm hơn nhiều.

Trà tuy thơm nhưng Thẩm Hạo không biết thưởng trà, hắn bưng chén trà lên nhấp một ngụm, chỉ cảm thấy hương vị đậm đà.

Thế là hắn nói với Lục Khiết: Hôm nay được thơm lây rồi, tay nghề của cô quả không tồi.

Lục Khiết được khen, trong lòng rất vui, nhưng vẫn lắc đầu nói: Ông chủ nói đùa rồi, là do trà ngon chứ không liên quan gì đến tôi cả.

Được rồi, cô cũng ngồi xuống uống vài chén đi, vất vả rồi.

Vâng, ông chủ.

Nhìn Lục Khiết đang yên lặng uống trà, Thẩm Hạo thầm nghĩ có nên tăng lương cho người giúp việc này không.

Dù sao thì dịch vụ giúp việc không bao gồm việc pha trà, hơn nữa ban đầu Thẩm Hạo và Lục Khiết đã thỏa thuận, chỉ nấu hai bữa cơm và dọn dẹp phòng vào buổi sáng.

Bây giờ thì tốt rồi, dịch vụ của Lục Khiết ngày càng nhiều, quần áo gì đó cũng đều giặt sạch sẽ, khiến Thẩm Hạo có chút ngại ngùng.

Lục Khiết cũng nhận ra ánh mắt của Thẩm Hạo, ánh mắt cô có chút né tránh không dám nhìn hắn, trong lòng cũng có chút kinh ngạc.

Mọi chuyện hôm nay đã lật đổ nhận thức của cô.

Chương 60

Từ khi Lục Khiết đến làm việc, cô chưa bao giờ thấy Thẩm Hạo đi làm, hắn cứ ở nhà suốt, chẳng làm gì cả.

Trước đây trong lòng cô còn đoán xem Thẩm Hạo lấy tiền từ đâu ra, cũng lo lắng Thẩm Hạo hết tiền, mình sẽ mất công việc này.

Đối với công việc này, Lục Khiết rất hài lòng, lương 3500 ở một huyện nhỏ là không tồi, chi tiêu thấp còn có thể tiết kiệm được không ít.

Chỉ cần nấu hai bữa cơm, dọn dẹp vệ sinh một chút.

Mà nói đến dọn dẹp vệ sinh, cũng có robot hút bụi, cụ thể chỉ cần lau bụi đơn giản là được.

Nhưng, mọi chuyện hôm nay, xem như đã khiến cô được mở mang tầm mắt.

Một già một trẻ kia, chỉ mua một cái hộp đã tốn năm mươi vạn, còn yêu thích không rời tay.

Nói là hoàng hoa lê gì đó, cô cũng không hiểu, nhưng lại cảm thấy Thẩm Hạo thật lợi hại, toàn là người ta tự đến cửa đưa tiền.

Có một cảm giác không hiểu nhưng thấy rất lợi hại.

Hơn nữa, lúc nói chuyện, hình như còn nhắc đến nhân sâm, cây nhân sâm đó hình như là một triệu.

Càng nghĩ, cô càng cảm thấy Thẩm Hạo rất lợi hại, một ngày hắn kiếm được số tiền đủ cho cô nỗ lực cả đời.

Ở nhà thoải mái kiếm được nhiều tiền như vậy, Lục Khiết thật sự không dám tưởng tượng.

Ăn tối xong, sau khi Lục Khiết dọn dẹp, thức ăn thừa Thẩm Hạo bảo cô gói mang về, đổ đi thì có chút lãng phí.

Sau khi Lục Khiết đi, Thẩm Hạo một mình cũng hiếm khi được thảnh thơi.

Thế là, hắn không nhịn được lấy điện thoại ra xem biệt thự.

Trước đây, ở Xiêm La, trang viên có hồ bơi ba mươi mét, Thẩm Hạo thật sự rất thích, nhưng cũng không thể ngày nào cũng đến đó.

Có một căn biệt thự trong nước cũng thoải mái hơn nhiều.

Căn nhà này tuy mới sửa sang nhưng hắn luôn cảm thấy nó quá nhỏ.

Xem một lúc, Thẩm Hạo lại uống một chai bia lạnh, rồi mới ngủ một giấc ngon lành.

Sáng hôm sau, vừa sáng sớm đã bị người ta làm cho tỉnh giấc.

Alo, xin chào, có phải anh Thẩm không ạ.

Tôi là Hà Lỵ Lỵ, quản lý khách hàng tài chính cá nhân của anh.

Số tiền gửi trong ngân hàng của anh đã đạt ba triệu.

Ngân hàng chúng tôi có hoạt động ưu đãi, tặng anh 10 vạn điểm tích lũy một trăm điểm đổi được 1 tệ, có thể đổi thẻ mua sắm siêu thị trị giá một nghìn tệ.

Chỉ cần anh gửi ba triệu này vào ngân hàng chúng tôi một năm không rút.

Trong thời gian này, mỗi tháng chúng tôi sẽ tặng thêm cho anh 1 vạn điểm.

Nếu tiện, anh cho tôi một địa chỉ, tôi sẽ gửi thẻ qua cho anh.

Thẩm Hạo đang bực mình vì bị đánh thức, trực tiếp cúp máy.

Mẹ nó, lại là lừa đảo qua điện thoại.

Cúp máy xong, Thẩm Hạo lại ngủ đến khoảng chín giờ.

Sau khi tắm rửa, ăn bữa sáng Lục Khiết mua, ăn no uống đủ, thân ảnh của Thẩm Hạo lại một lần nữa đến khách sạn ở thế giới huyền huyễn.

Thế giới huyền huyễn vẫn đang là ban đêm.

Ta vẫn đang nằm giữa Cơ Đông Ca và Tống Vĩnh Từ.

Ở thế giới thực đã ngủ đủ giấc, lúc này Thẩm Hạo quả thực tinh thần sảng khoái.

Con mèo trắng một mắt đang rúc dưới gầm giường ngủ, nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn.

Nó không nhịn được thò đầu ra ngó, khi phát hiện Thẩm Hạo đang nhìn nó chằm chằm, nó lập tức sợ hãi rụt vào gầm giường.

Nó biết Thẩm Hạo vô cùng bất mãn với nó, thật sự sợ Thẩm Hạo sẽ hầm nó mất.

Hổ xuống đồng bằng bị chó khinh a.

Lão nương khi nào mới có thể chấn chỉnh lại hổ uy a.

Một tên nhóc thối cảnh giới Tiên Thiên, năm xưa lão nương một vuốt một mạng, đến lượt ngươi ở trước mặt lão nương diễu võ dương oai sao.

Khoan đã, cảnh giới Tiên Thiên.

Lão nương vừa rồi cảm thấy khí tức có chút không đúng.

Tên nhóc này trước đây không phải là Hậu Thiên tam trọng sao, sao một đêm đã lên Tiên Thiên nhất trọng, lẽ nào tên nhóc này lén lút cắn thuốc.

Nghĩ đến đây, nó không nhịn được muốn ra ngoài xem lén, xác định xem có phải mình nhìn nhầm không.

Nhưng lại sợ bị Thẩm Hạo tìm cớ ném nó ra ngoài.

Bây giờ nó yếu đến mức một con chó hoang cũng không đánh lại, mỗi ngày hơn nửa thời gian đều phải chìm vào giấc ngủ sâu để tự phục hồi.

Thôi kệ, để tên nhóc ngươi kiêu ngạo thêm một thời gian, lão nương đại lượng không thèm chấp nhặt với ngươi.

Bản thể của nó là Bạch Hổ thuộc tính Kim cường đại, móng vuốt sắc bén vô cùng.

Chỉ là lúc độ lôi kiếp bị đánh lén, bây giờ yếu như một con mèo, nên đành giả làm mèo.

Ở thế giới đô thị, Thẩm Hạo đã ở ba ngày, mà mỗi ngày lướt video ngắn đều là các loại video ngắn khoe thân hình trong bộ đồ bó sát.

Toàn là lẳn ranh.

Thẩm Hạo làm sao chịu nổi, chỉ có thể tìm nha hoàn giúp đỡ.

Điều này làm khổ con mèo một mắt, à không, là hổ một mắt trốn dưới gầm giường, nghe âm thanh phía trên, thật sự phiền không chịu nổi.

Nó chỉ có thể cuộn tròn lại, bịt tai lại.

Nửa đêm sau, Thẩm Hạo một mình đến phủ cũ của Lưu Bảo Sơn, Lưu phủ.

Nhưng lại phát hiện Lưu phủ trong ký ức, lúc này đã đổi thành Lý phủ.

Lý phủ không chỉ đèn đuốc sáng trưng, quan trọng là còn có binh

lính tuần tra.

Thế là Thẩm Hạo, đợi sau khi binh lính tuần tra biến mất, lặng lẽ lẻn vào.

Mục đích lần này đến đây chủ yếu là để lấy viên nội đan yêu thú trong ký ức của Lưu Bảo Sơn.

Đây là một thứ tốt.

Trốn trong bóng tối, tìm kiếm trong ký ức.

Hình như dưới viên gạch lát sàn dưới giá sách trong thư phòng, có một ngăn tối.

Sau khi xác định lộ trình, Thẩm Hạo dựa vào khinh công cao tuyệt, rất nhanh đã đến thư phòng trong ký ức.

Lại phát hiện nơi này phòng thủ nghiêm ngặt, chỉ riêng lính tuần tra đã có hơn hai mươi người, ai nấy đều hung quang lẫm liệt.

Hơn nữa, qua ánh đèn, hắn phát hiện có hai bóng người bên trong.

Thẩm Hạo có chút bất ngờ, không ngờ lại có nhiều người như vậy.

Họ Lý.

Bỗng nhiên, Thẩm Hạo tìm được manh mối từ trong ký ức của Thân Đồ Liệt.

Đây là phủ đệ của tri phủ Dương Linh phủ, cũng là cháu trai của tổng đốc Lý Sùng Nham, Lý Chí Khôn.

Theo ký ức của Thân Đồ Liệt, gã này là cao thủ Tiên Thiên tam trọng, cha hắn Lý Sùng Tung còn là Tiên Thiên thất trọng.

Mẹ nó, đây chẳng phải là tăng thêm độ khó sao.

Ngay khi Thẩm Hạo chuẩn bị rời đi, đột nhiên nghe thấy tiếng nói

chuyện bên trong.

Nghiêm ngặt giám sát tất cả mọi người trên dưới Lư gia tiêu cục, một người cũng không được để lọt.

Chờ thời cơ chín muồi.

Tri phủ, tại sao không nhân lúc đêm tối ra tay.

Ngu xuẩn.

Lý Chí Khôn tức giận nói, sau đó hít sâu một hơi để bình tĩnh lại, nói tiếp: Làm việc phải mưu tính rồi mới hành động, tạm thời đừng bứt dây động rừng, hiện tại chúng ta còn không biết có bao nhiêu người biết chuyện.

Muốn bắt thì phải bắt hết, không được để lọt một người biết chuyện nào, hiểu chưa.

Trong lòng hắn lại hoảng như cầy sấy, mẹ nó đồ ngu, đối phương có thể giết cả cao thủ Tiên Thiên thất trọng như Thân Đồ Liệt, ta lấy cái gì đi bắt người.

Là ngươi đi nộp mạng, hay là ta đi.

Đây chẳng phải là chán sống đi tìm chết sao.

Lý Chí Khôn thậm chí còn muốn giả vờ không biết chuyện này, ai muốn đi thì đi.

Chương 61

Đại nhân anh minh.

Đi thông báo cho cha ta, bảo ông ấy điều một nghìn, không, ba nghìn trọng binh đến đây, ngày mai đợi viện binh đến rồi tính.

Vâng, đại nhân.

Nghe vậy, Thẩm Hạo sững sờ, trùng hợp vậy sao.

Hắn lập tức từ bỏ ý định tiếp tục tìm kiếm nội đan yêu thú.

Xem ra tổng đốc Lý Sùng Nham đã nhận được tin Thân Đồ Liệt chết, đây là muốn ra tay rồi.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo vẫn quyết định đi thông báo cho Lư Tuấn Sanh một tiếng, dù sao cũng đã từng cùng nhau chiến đấu.

Trong vài lần lóe lên, Thẩm Hạo đã biến mất khỏi Lý phủ.

Hắn tìm trong thành nửa giờ mới thấy.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là Mã Lão Lục cũng ở đó, rõ ràng là từ tiệm cầm đồ Thặng Đại đến, đỡ cho Thẩm Hạo phải đi tìm hắn.

Khi nói sự thật cho Lư Tuấn Sanh, sắc mặt đối phương cũng kinh biến.

Hắn vứt bỏ hành lý, dẫn theo người của Lư gia tiêu cục chạy ra ngoài thành.

Cổng thành tuy đóng chặt, nhưng đối với cao thủ Tiên Thiên, những binh lính này chẳng khác gì gà đất chó sành.

Binh lính giữ thành vừa hô Ai đó, đã bị cắt cổ họng.

Sau khi mở cổng thành, Lư Tuấn Sanh vẻ mặt cảm kích nhìn

Thẩm Hạo nói: Thẩm công tử đại ân đại đức không gì báo đáp, sau này nếu cần đến Lư mỗ, nhất định sẽ không từ nan.

Thẩm Hạo nói: Được rồi, đừng nói những lời khách sáo nữa, các ngươi định đi đâu.

Lư Tuấn Sanh nói: Trốn đến kinh thành.

Nếu Lý Sùng Nham cấu kết với Bắc Hoang có ý đồ mưu phản, chúng ta chỉ cần đến kinh thành là sẽ rất an toàn.

Thẩm Hạo nói: Không tồi, đi về phía nam đến kinh thành, quả là một cách hay.

Vậy Thẩm huynh thì sao.

Khi nào huynh đi.

Lư Tuấn Sanh hỏi.

Thẩm Hạo nói: Yên tâm, ta cũng đi ngay đây.

Vậy thời gian cấp bách, xin cáo từ tại đây, sau này kinh thành gặp lại.

Kinh thành gặp lại.

Thẩm Hạo cũng chắp tay nói.

Nhìn đám người Lư gia tiêu cục đi xa, hắn lại phát hiện Mã Lão Lục vẫn chưa đi.

Lão Lục, sao ngươi còn chưa đi.

Mã Lão Lục nói: Tôi phải về Dương Quan trấn một chuyến, vợ con tôi vẫn còn ở đó.

Ngươi có biết, lần này ngươi trở về, rất nguy hiểm, có thể một đi không trở lại không.

Thẩm Hạo khuyên.

Dù có chết cũng phải trở về.

Công tử, không nói nữa, tôi phải lên đường rồi.

Thẩm Hạo gật đầu nói: Ngươi trở về cứ ra đường la lớn Lý Sùng Nham muốn tạo phản, tự nhiên sẽ có người tìm ngươi.

Chính là Cẩm Tú Ti đã hỏi ta hành tung lúc trước, tìm được bọn họ, có lẽ ngươi còn có cơ hội sống sót.

Mã Lão Lục gật đầu cảm kích không thôi, lập tức quỳ xuống đất, dập đầu lạy Thẩm Hạo.

Đa tạ Thẩm công tử, đại ân đại đức.

Được rồi, mau cút đi, đừng lãng phí thời gian.

Mã Lão Lục gật đầu, lần này hắn tháo xe ngựa ra, một người cưỡi hai con ngựa, tốc độ nhanh hơn nhiều.

Đợi hơn nửa giờ, Thẩm Hạo mới quay lại thành.

Hắn ném thi thể binh lính giữ cổng thành đến trước cửa Lý phủ.

Rất nhanh, đã bị lính tuần tra phát hiện.

Chết tiệt, đây là lính gác cổng thành, chắc chắn có chuyện rồi, mau đi bẩm báo tri phủ.

Mấy người các ngươi đến cổng thành xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Vâng.

Đội tuần tra vội vàng chạy vào phủ.

Thẩm Hạo trốn ở một bên, thì lén lút trốn đi.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là, nghe tin lính giữ thành bị giết, cổng thành mở toang.

Tri phủ Lý Chí Khôn lại án binh bất động, chỉ cho lính thay một

nhóm khác giữ thành là xong.

Hoàn toàn coi như không có chuyện gì xảy ra.

Thấy vậy, Thẩm Hạo sững sờ, trực tiếp nổi giận.

Thảo nê mã, sao không chơi theo bài.

Ta còn đang đợi ngươi xuất binh truy kích đám người Lư gia tiêu cục, để lão tử còn vào khoắng nhà.

Ai ngờ ngươi, cái thằng chó chết Lý Chí Khôn, lại chẳng làm gì cả.

Tên tri phủ này đúng là đồ vô dụng, ngồi không ăn bám, chẳng làm được việc gì nên hồn.

Tức giận, Thẩm Hạo trực tiếp phóng một mồi lửa đốt cháy nhà củi của Lý phủ, rồi mới phẫn nộ rời đi.

Cháy rồi, cháy rồi.

Lý Chí Khôn nhìn ngọn lửa hừng hực ở nhà củi, trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm.

May mà đối phương chỉ cho ta một lời cảnh cáo, may mà ta đủ thông minh, thằng ngu mới đi truy đuổi, nói không chừng đối phương đang đợi ta cắn câu.

Lý Chí Khôn cũng không phải đồ ngốc, Thân Đồ Liệt là chiến tướng hung mãnh của Bắc Hoang, Tiên Thiên thất trọng, thế mà còn bị giết, hắn thì là cái thá gì.

Lấy cái gì mà đuổi.

Mạng nhỏ của mình mới là quan trọng nhất.

Điều khiến Lý Chí Khôn bất an hơn là, bên này vừa mới chuẩn bị bố phòng bắt người, bên kia đã biết.

Trực tiếp giết người rời đi, tình báo của đối phương quá khủng bố.

Thậm chí, giờ phút này, Lý Chí Khôn còn cảm thấy gáy mình lành lạnh, không có chút cảm giác an toàn nào.

Trong lòng hắn đoán rằng, cái chết của Thân Đồ Liệt, trăm phần trăm là do cao thủ của Cẩm Tú Ti ra tay.

Nghĩ đến đây, trong lòng càng thêm hoảng sợ, lo lắng đi đi lại lại.

Kế hoạch thất bại, Thẩm Hạo lại một lần nữa trở về khách sạn.

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo bảo Tống Vĩnh Từ và Cơ Đông Ca cũng dậy sớm.

Tống Vĩnh Từ nhìn Cơ Đông Ca đang nhíu mày, không nhịn được nói: Công tử, hay là nghỉ thêm một ngày đi, Đông Ca không khỏe, không tiện đi đường nhiều.

Thẩm Hạo nói: Không đi nữa sẽ nguy hiểm.

Những tên thổ phỉ chúng ta giết là kỵ binh của Bắc Hoang, bọn chúng cấu kết với tổng đốc Dương Châu Lý Sùng Nham.

Mục đích lần này là giết Văn Nhân Y Y trước, đợi Bắc Hoang đánh vào thì đầu hàng.

Cho nên, chúng ta đã bị lộ, nơi này không thể ở lâu.

Tống Vĩnh Từ sợ đến mức mặt trắng bệch nói: Vậy mau đi thôi công tử.

Thẩm Hạo nói: Ừm, yên tâm, có ta ở đây, các nàng sẽ không sao đâu.

Lúc này chỉ thấy Cơ Đông Ca lấy một cây kéo, cắt đi mái tóc truyền thống của mình.

Khi nhận ra ánh mắt của Thẩm Hạo, má nàng lập tức đỏ bừng, rụt cổ lại.

Thẩm Hạo nói: Đi thôi.

Dù phải đi, Thẩm Hạo cũng không vội vàng, mà thuê một chiếc xe ngựa, thong dong ra khỏi thành.

Đến cổng thành, Thẩm Hạo phát hiện, vết máu tối qua đã được dọn sạch sẽ.

Binh lính như không có chuyện gì xảy ra, đứng gác.

Thẩm Hạo không nhịn được lắc đầu nói: Tên tri phủ này thuộc giống rùa à, thế mà cũng nhịn được.

Tống Vĩnh Từ nghi hoặc nói: Công tử, như vậy mới tốt chứ ạ, càng tiện cho chúng ta trốn thoát.

Haizz, tiểu nha hoàn đâu biết được nỗi buồn của Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo không giải thích.

Xe ngựa vừa ra khỏi thành không bao lâu, xe rung lên một cái, Thẩm Hạo phát hiện trong xe đột nhiên có thêm một người.

Chính là Mạnh Tuyền Cơ đã biến mất mấy ngày.

Chiếc xe ngựa này chỉ là xe ngựa bình thường, không gian bên trong không lớn, đột nhiên có thêm một người trở nên vô cùng chật chội.

Thẩm Hạo nói: Tiền bối hôm nay sao lại có nhã hứng như vậy.

Mạnh Tuyền Cơ đeo mạng che mặt màu trắng, luôn giữ vẻ bí ẩn, lúc này lại nhìn thẳng vào Thẩm Hạo mà không nói gì.

Một lát sau, nàng nhìn Thẩm Hạo với vẻ mặt không thể tin nổi, trong mắt lóe lên một tia nghi ngờ và kinh ngạc.

Dường như không dám tin vào những gì mắt mình nhìn thấy.

Nàng định thăm dò một phen, nhưng nghĩ đến nam nữ khác biệt, nên từ bỏ ý định này, mà nghi ngờ hỏi: Sao ngươi đột nhiên lại đến cảnh giới Tiên Thiên, có phải đã uống thuốc không.

Thẩm Hạo cười nói: Ta có ngộ tính cực cao, một đêm đốn ngộ.

Nghe vậy, Mạnh Tuyền Cơ không tin lời nói nhảm của Thẩm Hạo, một con gà mờ đến Tiên Thiên còn chưa tới, nói cái gì mà đốn ngộ.

Ngươi không phải là đã ăn quá nhiều Tụ Khí Tán chứ.

Mạnh Tuyền Cơ nói.

Thẩm Hạo nói: Đương nhiên là không.

Tụ Khí Tán Thẩm Hạo biết, là đan dược mà cảnh giới Chân Nguyên ăn.

Đến cảnh giới Chân Nguyên, chân khí chuyển thành chân nguyên.

Lúc này cần đan dược phụ trợ, nếu không tiến cảnh sẽ chậm chạp, không thể đột phá cảnh giới Linh Đan.

Nghe vậy, Mạnh Tuyền Cơ căn bản không tin, khí tức không thể lừa người được, Thẩm Hạo lúc đầu xác thực là cảnh giới Hậu Thiên, bây giờ lại là cảnh giới Tiên Thiên thực thụ.

Giữa hai cảnh giới này là một trời một vực.

Cho dù là đốn ngộ, cũng không thể một đêm nhập Tiên Thiên, nhiều nhất chỉ là đốn ngộ về cảnh giới mà thôi.

Lại liên tưởng đến rượu trong tay Thẩm Hạo, cũng như khinh công cao minh kia, Mạnh Tuyền Cơ bỗng nhiên bừng tỉnh nói: Xem ra trên người ngươi chắc chắn có bảo vật ẩn giấu khí tức.

Đối với suy đoán của Mạnh Tuyền Cơ, Thẩm Hạo không giải thích.

Chương 62

Hắn thuận theo suy nghĩ của Mạnh Tuyền Cơ, giơ ngón tay cái lên nói: Đúng.

Xác thực được suy đoán trong lòng, Mạnh Tuyền Cơ không còn để ý đến Thẩm Hạo nữa, mà nhìn sang Tống Vĩnh Từ.

Nàng lần này đến đây chính là vì Tống Vĩnh Từ.

Thế nào, suy nghĩ hai ngày, có từng nghĩ đến việc làm đồ đệ của ta, theo ta tu tập vô thượng công pháp không.

Ngọc Thanh Cung của ta, ngay cả ở Thiên Vũ hoàng triều cũng là chính đạo cự phách.

Bái nhập Ngọc Thanh Cung của ta, tuyệt đối là chuyện mà vô số người mơ ước.

Nói xong, Mạnh Tuyền Cơ mong đợi nhìn Tống Vĩnh Từ.

Tiếc là, điều khiến nàng thất vọng là Tống Vĩnh Từ không chút do dự từ chối.

Nàng không có chút hứng thú nào với đề nghị của Mạnh Tuyền Cơ.

Thẳng thừng nói: Xin lỗi tiền bối, ta đối với tu luyện thật sự không có một chút hứng thú nào, người đừng nói nữa.

Thẩm Hạo ở bên cạnh nghe vậy bật cười.

Đối với suy nghĩ của Tống Vĩnh Từ, Thẩm Hạo hiểu rõ nhất.

Nữ nhân này chính là kiểu người truyền thống một mực, bây giờ trong đầu toàn là cái bánh vẽ mà Thẩm Hạo vẽ ra cho nàng.

Sau khi sinh con với hắn, đứa con sẽ mang họ Tống.

Để lại một huyết mạch cho Tống gia.

Đây quả thực là một chuyện trọng đại.

Trong lòng Tống Vĩnh Từ, để lại một huyết mạch cho Tống gia, chuyện này quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Tu hành gì đó, nàng hoàn toàn không quan tâm.

Mạnh Tuyền Cơ bị đả kích, thật muốn trực tiếp bắt người đi.

Đặc biệt là nụ cười của Thẩm Hạo, càng là một sự chế giễu không lời.

Tức đến nỗi, trong mắt Mạnh Tuyền Cơ tóe lửa.

Cố gắng bình ổn tâm tình, nàng mới nói: Thẩm Hạo, lẽ nào ngươi nhẫn tâm nhìn thiên phú của nàng ta bị lãng phí sao.

Cuộc đời của nàng ta nên hướng đến một thế giới rộng lớn hơn, chứ không phải làm một nha hoàn.

Thẩm Hạo nhún vai, vẻ mặt vô tội nói: Ta có cản trở nàng ấy đâu.

Tuy Vĩnh Từ là nha hoàn của ta, nhưng ta chưa bao giờ ép buộc nàng ấy.

Ta không có thói quen kiểm soát suy nghĩ của người khác.

Nàng ấy thích làm gì thì làm, đó là tự do của nàng ấy.

Sau đó, Mạnh Tuyền Cơ nói: Hay là chúng ta làm một giao dịch, ngươi bây giờ đã là cảnh giới Tiên Thiên, ta tặng ngươi một bộ công pháp cảnh giới Tiên Thiên thì thế nào.

Thẩm Hạo không chút hứng thú nói: Thôi đi, ta thật sự không có hứng thú.

Công pháp, ở đâu mà không có, cần ngươi cho sao.

Đợi sau khi lấy được yêu đan bên này, Thẩm Hạo dự định đi trộm

mộ, đào thi thể của Dương Vũ Hiến kia lên.

Đó là cao thủ cảnh giới Chân Nguyên, còn có linh căn, Thẩm Hạo tự nhiên không muốn lãng phí.

Công pháp chẳng phải là muốn bao nhiêu có bấy nhiêu sao.

Trong một lúc, Mạnh Tuyền Cơ thật sự muốn cưỡng ép bắt Tống Vĩnh Từ đi.

Tiếc là, làm như vậy, Tống Vĩnh Từ càng không chịu tu luyện, ép người cũng không có ý nghĩa.

Đúng lúc này, Thẩm Hạo nhàn nhạt nói: Thế này đi, chúng ta làm một giao dịch, Mạnh tiền bối người đưa hai nha hoàn của ta đến kinh thành, chỉ cần sắp xếp ổn thỏa.

Hai tháng sau, ta sẽ đến đó, lúc đó ta sẽ đích thân khuyên nàng ấy theo người tu hành.

Mạnh Tuyền Cơ trong lòng vui mừng, nhàn nhạt nói: Thật không.

Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.

Là một nam nhân, ta nói lời luôn giữ lời.

Dường như sợ Thẩm Hạo đổi ý, Mạnh Tuyền Cơ không chút do dự trực tiếp nói: Thành giao.

Tống Vĩnh Từ ở bên cạnh vẻ mặt lo lắng nhìn Thẩm Hạo nói: Công tử, người đi cùng chúng ta đi, ở đây nguy hiểm như vậy, ta có chút lo lắng.

Sự quan tâm của mỹ nhân, Thẩm Hạo vẫn rất hưởng thụ.

Hắn đưa tay vuốt má Tống Vĩnh Từ, cho nàng một ánh mắt yên tâm nói: Yên tâm đi, bản công tử tự có tính toán, ngươi và Cơ Đông Ca cứ nghe lời là được, trên thế giới này người muốn giết ta, còn chưa sinh ra đâu.

Nghe vậy, Mạnh Tuyền Cơ và con mèo trắng trong lòng Cơ Đông Ca bất giác liếc nhìn Thẩm Hạo một cái.

Ánh mắt đều mang theo tia khinh bỉ.

Tên nhóc này có chút quá kiêu ngạo.

Công tử nhà mình đã nói như vậy, Tống Vĩnh Từ cũng đành phải làm theo, ngoan ngoãn gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Phải nói rằng, Thẩm Hạo chính là thích sự ngoan ngoãn này của Tống Vĩnh Từ.

Nghe lời mới là nữ nhân tốt.

Cơ Đông Ca ngồi bên cạnh, muốn nói lại thôi, do dự một lúc, vẫn nhẹ giọng nói một câu: Công tử, vạn sự nhất định phải hết sức cẩn thận, chúng ta đều ở kinh thành đợi người.

Nói xong những lời này, má nàng vẫn như ráng chiều, hồng rực vô cùng hồng nhuận động lòng người.

Nữ nhân chính là nữ nhân, con đường này đã thông, lòng cũng hướng về ngươi, chuyện bồi dưỡng tình cảm này, không tồn tại.

Không thể không nói, vẫn là Trương Ái Linh hiểu nữ nhân.

Yên tâm đi, cho dù Đại Dương vương triều có bị diệt, bản công tử cũng sẽ tiêu sái tự tại không có chuyện gì.

Chúng ta tin công tử.

Cơ Đông Ca và Tống Vĩnh Từ đồng thanh nói.

Lúc này, Bạch Hổ trong lòng Cơ Đông Ca, bịt tai lại, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Trong lòng là một vạn con thảo nê mã đang phi nước đại.

Con mắt độc nhất còn lại liếc nhìn Thẩm Hạo một cái, ánh mắt

toàn là phẫn nộ và không cam lòng.

Ở bên cạnh Thẩm Hạo, với tu vi của Thẩm Hạo, tuyệt đối không thể phát hiện ra thân phận yêu của nó.

Nhưng mà, ở bên cạnh Mạnh Tuyền Cơ, khả năng bị bại lộ là rất lớn.

Dù sao, nữ nhân này là cao thủ cảnh giới Linh Đan, đặt ở giới yêu thú cũng là yêu thú tam cảnh.

Nhớ năm xưa, những kẻ tép riu cảnh giới Linh Đan như Mạnh Tuyền Cơ, cũng chỉ đáng đứng ngoài cửa nhìn nàng, bây giờ hổ xuống đồng bằng chỉ có thể làm chó.

Xem ra, lão nương phải ẩn giấu khí tức kỹ hơn nữa, chó chết Thẩm Hạo, sớm muộn gì cũng cho ngươi biết móng vuốt của lão nương sắc bén đến mức nào.

Trong lòng vạn phần bất mãn, cũng phải ngoan ngoãn như một con mèo, không dám thở mạnh.

Nhìn ba người tình tứ với nhau, Mạnh Tuyền Cơ nhíu mày.

Nàng ghét nhất là nữ nhân cả ngày tình tứ không tu luyện.

Đồng thời, ánh mắt nàng nhìn chằm chằm Thẩm Hạo, dường như đợi Thẩm Hạo nói gì đó.

Thấy vậy, khóe miệng Thẩm Hạo khẽ nhếch lên, hắn đại khái có thể đoán được, nữ nhân này chắc chắn muốn xin hắn rượu.

Dù sao cũng hai tháng, rượu cần không ít.

Nhưng mà, chuyện này, chủ động mở miệng thì đã rơi vào thế hạ phong, chẳng phải là tự hạ thấp mình sao.

Địch không động, ta không động.

Cứ găng với nhau, Thẩm Hạo cũng muốn xem nữ nhân này khi nào mở miệng.

Điều khiến Thẩm Hạo có chút kinh ngạc là, Mạnh Tuyền Cơ này nhìn thì lạnh lùng, tính tình lại rất nóng nảy, chưa được mấy phút đã mở miệng.

Chỉ thấy Mạnh Tuyền Cơ bất mãn nói: Thẩm Hạo, ta bảo vệ nữ nhân của ngươi hai tháng, ngươi không nói gì sao.

Thẩm Hạo trong lòng vui vẻ, đầu tiên là vẻ mặt mờ mịt, sau đó là vẻ bừng tỉnh.

Mạnh Tuyền Cơ đang nhìn chằm chằm hắn, vẻ mặt mong đợi đợi Thẩm Hạo mở miệng.

Xem cái đầu của ta này, thật là đãng trí.

Quên nói lời cảm ơn rồi.

Cảm ơn ngươi, Mạnh tiền bối.

Mạnh Tuyền Cơ tức đến sôi gan.

Ta nói là rượu, ngươi một câu cảm ơn là xong chuyện à.

Ta không cần nhiều, chỉ tám bình, xem như là thù lao bảo vệ nữ nhân của ngươi hai tháng.

Thẩm Hạo ra vẻ hóa ra là vậy nói: Là vậy sao Mạnh tiền bối, người nói sớm có phải tốt không, cần gì phải vòng vo.

Nói sớm thì ta đã đưa cho người rồi, chẳng phải chỉ là mấy bình rượu sao.

Hoàn toàn không thành vấn đề, đến trấn phía trước ta sẽ đưa cho người.

Được, cứ quyết định vậy đi.

Nói xong, Mạnh Tuyền Cơ nhắm chặt hai mắt, nàng một giây cũng không muốn nhìn Thẩm Hạo, sợ không kiểm soát được chính mình.

Tất nhiên, Thẩm Hạo cũng chỉ dám trêu chọc nhẹ một chút, thật sự chọc giận nữ nhân này, muốn đánh hắn thì làm sao bây giờ.

Hắn còn là trai tân đó.

Mục đích hiện tại của Thẩm Hạo, là thuận lợi lấy được viên nội đan yêu thú kia.

Bây giờ đã bị lộ, Tống Vĩnh Từ và Cơ Đông Ca hai nha hoàn là gánh nặng của Thẩm Hạo, không tiện ra tay.

Vừa hay Mạnh Tuyền Cơ có việc cần nhờ hắn, lợi dụng Mạnh Tuyền Cơ, đưa hai nữ nhân an toàn đến kinh thành.

Chương 63

Có sự bảo vệ của Mạnh Tuyền Cơ, Thẩm Hạo cũng rất yên tâm.

Mục đích cuối cùng của Thẩm Hạo, đó là định cư ở Thiên Vũ hoàng triều, chứ không phải nơi nhỏ bé như Đại Dương vương triều này.

Nơi đó vật tư phong phú, xa lánh chiến tranh, còn có vô số thiên tài, vô số thi. vô số tài nguyên.

Đại Dương vương triều này, một nơi rách nát, không đáng để Thẩm Hạo lưu luyến.

Bây giờ, Tống Vĩnh Từ và Cơ Đông Ca hai nha hoàn đã đến kinh thành của Đại Dương vương triều, Thẩm Hạo không còn gì phải lo lắng.

Có Mạnh Tuyền Cơ ở đó, Thẩm Hạo không tin có ai có thể làm hại hai nha hoàn.

Toàn bộ Đại Dương vương triều, trên danh nghĩa, Thẩm Hạo cũng chỉ nghe nói có một người cảnh giới Chân Nguyên, mà còn chết rồi.

Cho dù có cảnh giới Chân Nguyên, ở trước mặt Mạnh Tuyền Cơ, chẳng phải là tiện tay diệt sao.

Hơn nữa, Mạnh Tuyền Cơ đã để mắt đến Tống Vĩnh Từ, muốn thu làm đồ đệ, chẳng phải sẽ chăm sóc cẩn thận sao.

Hai nguyên nhân này, cũng là nơi Thẩm Hạo yên tâm.

Xe ngựa chậm rãi đi, đến chập tối, mới đến một thị trấn nhỏ gần đó.

Tìm một khách sạn ở lại, nhân lúc không ai chú ý, Thẩm Hạo quay

trở lại thế giới hiện đại.

Ban đầu còn định mua loại rượu trắng bốn mươi đồng một bình, nhưng nghĩ lại, làm như vậy, có phải là khiến Mạnh Tuyền Cơ cảm thấy rượu này đến quá dễ dàng không.

Mua loại có vị kém hơn một chút, để nàng ta so sánh.

Càng nghĩ Thẩm Hạo càng thấy đúng, phụ nữ thích ăn chiêu trò.

Từ xưa chân tình không giữ được, chỉ có chiêu trò được lòng người.

Thế là hắn đến một cửa hàng bán rượu lẻ nói với ông chủ: Ông chủ, rượu lẻ này bao nhiêu tiền. 10 tệ 1 cân.

Bao nhiêu độ. 30 đến 40, 40 đến 60 đều có.

Rẻ hơn đi, chỗ ông chắc toàn là pha cồn công nghiệp phải không.

Thẩm Hạo nói.

Ông chủ có chút không tự nhiên cười nói: Đây đều là rượu ngũ cốc nguyên chất, ba cân ngũ cốc một cân rượu, buôn bán thật thà.

Thẩm Hạo nói: Ông mà nói vậy là tôi đi đấy, có rẻ hơn không.

Tôi thấy cậu thật lòng muốn mua, thế này đi, 10 tệ 1 cân.

Mua 5 cân, tặng thêm 1 cân.

Thẩm Hạo nói: Được, tôi muốn loại 60 độ, lấy mười cân, ông tặng tôi thêm một cái vò rượu mười cân nữa.

Được thôi, không thành vấn đề.

Nhìn ông chủ bận rộn, Thẩm Hạo cũng không vội, mà ngồi trên ghế lướt Douyin.

Đều là cuộc sống, chủ yếu là hưởng thụ.

Một cân mười đồng, cũng không đắt, đủ cho Mạnh Tuyền Cơ

uống.

Mấy phút sau, ông chủ đã đóng rượu xong đưa cho Thẩm Hạo.

Đây, tổng cộng 100 tệ, vò lớn này là mười cân, vò nhỏ là hai cân, tổng cộng 12 cân, cậu xem xem.

Được, không vấn đề gì.

Một trăm đồng, so với rượu đóng chai bốn mươi tệ một bình một cân thì rẻ hơn không ít.

Giá cả không quan trọng, phải để Mạnh Tuyền Cơ biết rượu trước đây không còn nhiều, không phải ngươi muốn là có.

Tất nhiên, Thẩm Hạo cũng muốn xem phản ứng của Mạnh Tuyền Cơ, nếu có thể chấp nhận, thì tốt.

Không chấp nhận được, thì đổi rượu.

Phụ nữ không thể chiều chuộng được.

Trả tiền xong, Thẩm Hạo quay về nhà ở tầng 19, rồi mới lại đến dị thế giới.

Mặc dù Thẩm Hạo chưa từng thấy Mạnh Tuyền Cơ uống rượu.

Nhưng nữ nhân này vừa nói chuyện, trong miệng đã thoang thoảng mùi rượu.

Khiến Thẩm Hạo hiểu rằng, nữ nhân này là một con sâu rượu chính hiệu.

Nếu đã là sâu rượu, thì rượu ngon dở cũng không quan trọng, dù sao cũng là sản phẩm của công nghệ.

Còn về Ngũ Lương Dịch, Lô Châu Lão Diếu, Mao Đài các loại, Thẩm Hạo không có ý định mua cho nàng.

Uống rượu lẻ là được rồi.

Đẳng cấp gì mà đòi uống rượu giống Quan Lão Gia.

Nếu đã thích uống rượu, thì rượu đóng chai và rượu lẻ cũng gần như nhau.

Đến dị thế giới, khi Thẩm Hạo xách hai vò rượu lên, Mạnh Tuyền Cơ nhíu mày, vì rượu Thẩm Hạo xách không giống như trước.

Nàng sợ Thẩm Hạo vừa mới mua rượu ở tửu lầu.

Nhìn thấy biểu cảm của Mạnh Tuyền Cơ, Thẩm Hạo biết suy nghĩ của nữ nhân này.

Hắn đặt rượu lên bàn, không nói nhảm, trực tiếp mở nắp vò.

Hương rượu nồng nặc tràn ngập cả tửu lầu.

Mắt Mạnh Tuyền Cơ sáng lên, không thể chờ đợi rót một chén, nếm thử một ngụm.

Cảm giác cay nồng quen thuộc ập đến, còn cay hơn cả rượu lần trước.

Cảm giác nóng rực, đốt cháy khiến toàn thân nàng ấm áp.

Trong lòng vui mừng, rượu lần này dường như có hiệu quả tốt hơn lần trước.

Mặc dù vị có kém hơn một chút, nhưng hiệu quả mạnh mà.

Không biết tại sao, Mạnh Tuyền Cơ uống rượu của thế giới này hoàn toàn không có hiệu quả.

Nhưng uống sản phẩm công nghệ của Thẩm Hạo mang về, thì quả thật có tác dụng áp chế hàn khí, thật không tồi.

Kỳ thực nàng không hiểu, cho nên Mạnh Tuyền Cơ chỉ cảm thấy dược liệu trong rượu lần này của Thẩm Hạo nhất định còn quý giá hơn.

Trong lòng có chút cảm động, tên nhóc này vẫn còn chút lương tâm.

Không uổng công ta giúp ngươi bảo vệ nữ nhân.

Nàng kiêu ngạo hừ một tiếng, ánh mắt nhìn Thẩm Hạo cũng dịu đi vài phần.

Nhàn nhạt khẽ nói: Ừm, lần này coi như ngươi có tâm.

Thẩm Hạo, người vẫn luôn quan sát vẻ mặt của Mạnh Tuyển Cơ, thấy nàng uống xong ly rượu mạnh này không những không nổi giận mà dường như còn có chút hài lòng.

Thật là kỳ lạ.

Thẩm Hạo trong lòng có phần kinh ngạc.

Lần trước, chai rượu trắng giá 40 tệ một chai, nồng độ không cao, chỉ có 45 độ.

Lần này, rượu mạnh mà Thẩm Hạo mua là loại 60 độ.

Loại rượu này thường được pha chế bằng công nghệ và các thủ thuật khác, hơn nữa vì có thêm hương liệu nên mùi rượu khá nồng, nhưng vị thì chỉ ở mức trung bình.

Nếu nói là rượu ngũ cốc nguyên chất, Thẩm Hạo không tin, tuyệt đối không thể nào.

Lý do đưa rượu mạnh cho Mạnh Tuyển Cơ là muốn nói cho nàng biết, rượu lần trước đưa cho ngươi tương đối quý giá, ta cũng không có nhiều.

Mọi thứ chỉ có giá trị khi được so sánh.

Vốn dĩ Thẩm Hạo còn đang chờ Mạnh Tuyển Cơ nổi giận để mình có cơ hội giải thích một phen rằng rượu lần trước không dễ gì có được, bây giờ thì tốt rồi, xem ra không cần giải thích nữa.

Rượu ở thế giới này đều là rượu có nồng độ thấp, cho dù dược liệu tốt cũng không có kỹ thuật ủ rượu cao siêu.

Đương nhiên, ở thế giới huyền huyễn, ai cũng bận rộn tu luyện, ai rảnh rỗi không có việc gì làm mà đi nghiên cứu ủ rượu.

Thương nhân ở đây cũng là một danh từ đồng nghĩa với sự thấp kém.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo không nhịn được hỏi: Mạnh tiền bối thật sự cảm thấy vị rượu này ngon sao.

Mạnh Tuyển Cơ dường như tâm trạng không tệ, hiếm khi giải thích vài câu: Cũng được, tuy vị không dễ chịu bằng lần trước, nhưng rượu lần này mạnh hơn, rất có ích cho ta, rất tốt.

Hóa ra là vậy.

Thẩm Hạo đã hiểu.

Mụ đàn bà này không quan tâm đến chất lượng rượu, chỉ quan tâm đến nồng độ, đủ mạnh là được.

Hay là cho nàng thử loại rượu mạnh nhất thế giới, loại vodka Sinh Mệnh Chi Thủy 96 độ của Ba Lan.

Vodka còn không sao, vậy thì cồn y tế chắc cũng không thành vấn đề.

Chương 64

Nếu Mạnh Tuyển Cơ thích, Thẩm Hạo không ngại mua cho nàng cả tấn.

Thấy Mạnh Tuyển Cơ có vẻ thích, Thẩm Hạo ho nhẹ một tiếng rồi nói tiếp: Rượu này còn tốt hơn rượu lần trước, ủ càng khó hơn.

Đây cũng là vì nể mặt Mạnh tiền bối đã bảo vệ nha hoàn của ta, ta mới nỡ lòng đưa cho ngươi.

Nghe vậy, Mạnh Tuyển Cơ cảm thấy cũng có lý, ấn tượng về Thẩm Hạo lại tốt thêm một chút.

Ừm, vậy đa tạ.

Chỉ cần Mạnh tiền bối thích là được.

Buổi tối, họ thuê hai phòng trong khách sạn, Thẩm Hạo, Tống Vĩnh Từ và Cơ Đông Ca một phòng, Mạnh Tuyển Cơ một mình một phòng.

Nhưng đến nửa đêm, sắc mặt Mạnh Tuyển Cơ vô cùng khó coi, không thể nghe nổi thứ âm thanh mỹ diệu đó.

Nàng hừ lạnh một tiếng rồi biến mất tại chỗ.

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo ngồi xe ngựa đi thêm mấy dặm đường.

Tìm một nơi không có người, hắn cho Tống Vĩnh Từ và Cơ Đông Ca tập bắn súng.

Mỗi người bắn hai mươi phát rồi mới kết thúc.

Thẩm Hạo bảo họ cất súng đi, rồi đưa thêm cho mỗi cô hai mươi viên đạn.

Hắn căn dặn: Hai khẩu súng này để các ngươi phòng thân, nhớ kỹ,

thứ này dùng để đánh lén là tốt nhất.

Bình thường thì khóa chốt an toàn lại, tuyệt đối đừng để cướp cò.

Vâng, công tử.

Tống Vĩnh Từ và Cơ Đông Ca ngoan ngoãn đáp.

Mạnh Tuyển Cơ ở bên cạnh thì mặt không cảm xúc nhìn đỉnh núi xa xa, lười để ý đến Thẩm Hạo.

Chỉ thấy Thẩm Hạo dặn dò hai cô gái xong, lại quay sang nói với Mạnh Tuyển Cơ: Vậy phiền Mạnh tiền bối chiếu cố hai nha hoàn này của ta nhiều hơn.

Rượu đủ là được, không thành vấn đề.

Nói xong, không đợi Thẩm Hạo từ biệt Tống Vĩnh Từ và Cơ Đông Ca, nàng đã túm lấy vai hai cô gái, bay vút lên trời cao như một con nhạn Nam quy, nhanh chóng biến mất.

Bóng dáng ba người ngày càng nhỏ dần, cho đến khi trở thành một chấm đen rồi mất hút.

Ngồi xe ngựa khiến Mạnh Tuyển Cơ bực mình chết đi được, tối qua lại còn nghe thấy âm thanh mỹ diệu làm nàng phiền lòng, nên nàng chọn cách bay đi cho xong chuyện.

Biết bay thì hay lắm à.

Thẩm Hạo nói với vẻ ghen tị.

Đợi đến khi bóng dáng ba người biến mất, Thẩm Hạo mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn cải trang một phen rồi quay trở lại Dương Linh phủ.

Tìm một tửu lầu trọ lại, chờ đến tối để tìm cơ hội trộm yêu đan.

Thời gian chầm chậm trôi qua, màn đêm buông xuống.

Nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời, mặt đất cũng sáng rõ mồn một.

Thẩm Hạo thầm chửi trong lòng, mẹ nó chứ sáng thật đấy.

Nếu dắt mỹ nhân đi dạo dưới ánh trăng thì vô cùng lãng mạn.

Nhưng đi làm trộm thì có chút phá hỏng phong cảnh.

Mặc xong bộ đồ dạ hành, Thẩm Hạo khẽ nhảy một cái, thân hình biến mất tại chỗ.

Lần nữa đến Lý phủ, Thẩm Hạo phát hiện phòng bị ở đây còn nghiêm ngặt hơn hôm trước.

Toàn bộ Lý phủ, đội tuần tra rõ ràng đã tăng lên mấy lần, canh phòng cẩn mật.

Nhưng vòng ngoài đều là binh lính bình thường, không thể nào phát hiện ra bóng dáng của Thẩm Hạo.

Hắn lặng lẽ nhảy lên mái nhà quan sát tình hình.

Điều khiến Thẩm Hạo mừng rỡ là tất cả binh lính đều tập trung quanh hậu viện, còn thư phòng chỉ có hai đội tuần tra.

Nắm được quy luật tuần tra, Thẩm Hạo thân nhẹ như én, lặng lẽ đáp xuống.

Mở cửa thư phòng, hắn lẻn vào trong.

Không nói nhiều lời, hắn đẩy giá sách ra, thuần thục cạy một viên gạch lát nền lên, nhưng khi mở ra lại thấy bên trong trống không.

Mẹ kiếp, yêu đan của ta đâu rồi.

Tìm cả buổi cũng không thấy.

Quan sát hồi lâu cũng không phát hiện ra điều gì, nhưng theo ký ức của Lưu Bảo Sơn, tuyệt đối không thể sai được.

Lẽ nào đã bị người khác lấy đi.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo càng cảm thấy có khả năng.

Người đầu tiên hắn nghĩ đến là tri phủ Lý Chí Khôn.

Dù sao thì nơi này từng là phủ đệ của gia tộc Lưu Bảo Sơn, bây giờ đã trở thành Lý phủ.

Việc phát hiện ra bí mật này cũng chẳng có gì lạ.

Thứ nhất định phải có được lại không còn, điều này khiến Thẩm Hạo vô cùng tức giận, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hắn.

Đã không còn thì Thẩm Hạo cũng không do dự nữa.

Hắn vừa định rời đi thì phát hiện trên tường có treo một thanh bảo kiếm, dưới ánh trăng đêm lại khẽ phát sáng.

Mẹ kiếp, đồ tốt đây.

Trên bàn còn có không ít đồ ngọc, bàn ghế trong thư phòng hình như đều làm bằng gỗ hoàng hoa lê.

Thôi thì trộm không về tay không, Thẩm Hạo bèn cho hết vào không gian.

Cả nghiên mực, bút lông cũng bị hắn thu gom sạch sẽ.

Ngay cả giá sách và tất cả sách vở cũng bị hắn cho vào.

Làm xong tất cả, Thẩm Hạo vẫn cảm thấy chưa hả giận.

Hắn vào không gian, lấy một bình xăng từ chiếc xe máy ra.

Vẩy khắp thư phòng.

Sau khi ra khỏi phòng, hắn châm một mồi lửa rồi mới rời đi.

Dưới ánh trăng, Thẩm Hạo biến mất khỏi Lý phủ.

Lửa cháy ngút trời, lập tức kinh động đến đội tuần tra.

Cháy rồi, cháy rồi.

Lý Chí Khôn và cha hắn là Lý Sùng Tung đang bàn chuyện thì đột nhiên nghe thấy trong phủ có tiếng cháy.

Hai người vội vàng chạy đến thư phòng.

Đợi đến khi ngọn lửa được dập tắt.

Lý Chí Khôn chỉ muốn khóc mà không ra nước mắt, lúc này cả thư phòng chẳng còn lại gì, sách trên giá đều là những bản quý hiếm mà ông ta sưu tầm.

Cha ông ta thì sắc mặt đại biến, giận dữ quát: Kiếm Kim Lân đâu.

Mau tìm cho ta.

Lý Chí Khôn cũng biến sắc, kiếm Kim Lân này là bọn họ đã bỏ ra mười vạn hoàng kim mua từ Thiên Vũ hoàng triều.

Nó được chế tạo chủ yếu từ huyền kim, còn dùng cả một chiếc vảy từ móng vuốt của một con Kỳ Lân, yêu thú cấp năm trong truyền thuyết.

Mất ba năm, tìm được thợ rèn giỏi nhất mới chế tạo xong, bây giờ thì chẳng còn gì nữa.

Đó là thanh bảo kiếm chém sắt như bùn, có thể gia tăng uy lực chân khí.

Tìm cả buổi cũng không thấy, thậm chí mọi người còn phát hiện trong phòng dường như chẳng có gì, không hề có dấu vết cháy xém của bàn ghế, giá sách.

Bàn ghế to như vậy làm sao có thể mất được.

Lý Sùng Tung tức đến nỗi suýt xuất huyết não.

Ông ta nghiến răng nghiến lợi nói: Tra cho ta.

Vâng, tướng quân.

Thẩm Hạo trộm xong liền chuồn đi.

Về đến khách sạn, Thẩm Hạo ngẩn người, mẹ nó, sao cảm giác làm trộm này lại sướng thế nhỉ.

Ngay sau đó, hắn trở về thế giới đô thị.

Lần này trở về, hắn định kiếm một khẩu súng bắn tỉa và một ít bom hẹn giờ.

Lý Chí Khôn, Thẩm Hạo chắc chắn phải giết, nếu không thì tìm yêu đan ở đâu.

Trở lại phòng khách, Thẩm Hạo lấy thanh bảo kiếm tìm được trong thư phòng của Lý Chí Khôn ra khỏi không gian.

Chương 65

Thanh bảo kiếm khẽ phát sáng, không cần nghĩ cũng biết là đồ tốt.

Thẩm Hạo rút kiếm ra, một luồng hàn khí ập đến, cái lạnh buốt thấu xương khiến Thẩm Hạo rùng mình.

Luồng khí lạnh này suýt nữa làm Thẩm Hạo đánh rơi thanh bảo kiếm trong tay.

Mẹ kiếp.

Chỉ vừa mở vỏ thôi mà đã lạnh buốt, khiến hắn dựng tóc gáy.

Mắt Thẩm Hạo sáng lên, tán thưởng: Đồ tốt.

Hắn suy nghĩ một chút, rồi lấy thanh bảo kiếm Long Tuyền đã mua trước đó từ trong không gian ra.

Tay trái cầm kiếm Long Tuyền, tay phải cầm thanh bảo kiếm tỏa ra hàn quang lạnh lẽo.

Nhẹ nhàng chạm vào nhau.

Cạch.

Kiếm Long Tuyền lập tức gãy làm đôi, rơi xuống sàn gạch.

Điều này khiến Thẩm Hạo rất kinh ngạc.

Kiếm Long Tuyền đã gãy, còn thanh kiếm này lại không hề sứt mẻ.

Điểm mấu chốt hơn nữa là Thẩm Hạo thậm chí còn không dùng sức, chỉ nhẹ nhàng chạm vào một cái.

Cảm giác đó giống như dùng dao cắt đậu phụ, chém sắt như bùn.

Một thanh bảo kiếm sắc bén như vậy khiến Thẩm Hạo vô cùng

phấn khích.

Trước đây, sau khi có được ký ức của Thân Đồ Liệt, Thẩm Hạo đã hiểu rằng kiếm Long Tuyền chỉ là phàm binh.

Chất lượng không tệ, võ giả Hậu Thiên dùng thì rất thích hợp.

Nhưng đối với võ giả Tiên Thiên thì lại kém hơn một chút.

Không thể gia tăng chân khí, hiệu quả bình thường.

Xem ra thanh bảo kiếm này chắc chắn không đơn giản.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo vô cùng đắc ý.

Trộm không về tay không, cuối cùng cũng không phải đi tay trắng.

Cổ nhân nói không sai, trong rủi có may.

Nhìn thanh bảo kiếm trong tay, sắc bén vô cùng, trên thân khắc hai chữ Kim Lân.

Thẩm Hạo bất giác nghĩ đến một bộ tiểu thuyết, kim lân há là vật trong ao.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo nghĩ đến ba chiếc két sắt trộm được từ Xiêm La.

Trước đây vì thấy phiền phức nên chưa đụng đến, bây giờ có thanh kiếm Kim Lân này, đúng là thích hợp để mở chúng ra.

Ngay lập tức, Thẩm Hạo đi vào không gian.

Hiện tại không gian đã cao, rộng, dài đều đạt đến bốn mét.

Có thể chứa được cả một chiếc xe địa hình nhỏ, cũng có đủ không gian cho Thẩm Hạo thi triển.

Chiếc két sắt nặng một trăm kg, Thẩm Hạo nhẹ nhàng nhấc lên không chút tốn sức.

Đặt ba chiếc két sắt cạnh nhau, Thẩm Hạo cầm kiếm Kim Lân,

nhẹ nhàng vung một đường.

Giống như lần trước, dễ dàng như cắt đậu phụ, chiếc két sắt làm bằng thép cường độ cao đã bị chém bay nóc.

Đồ vật bên trong loảng xoảng rơi ra.

Trong chiếc két sắt đầu tiên có một triệu đô la Mỹ, 30 triệu baht Thái, 13 thỏi vàng 100g, và một khẩu Desert Eagle.

Chiếc két sắt thứ hai, trên cùng là một túi bột trắng nặng một kg.

Có năm mươi vạn đô la Mỹ, 20 triệu baht Thái, và một tượng Phật vàng to bằng nắm tay.

Một khẩu súng lục, hai tập tài liệu, một tờ giấy da bò rất dày, trên đó có quốc huy hình chim thần Garuda.

Thẩm Hạo xem qua, là giấy tờ đất tức sổ đỏ sở hữu vĩnh viễn.

Còn có sổ hộ khẩu và hợp đồng mua bán nhà đất của cục địa chính.

Chiếc cuối cùng, bên trong chỉ có một cái USB.

Mẹ nó, chết tiệt, chỉ có mày là nghèo nhất.

Thẩm Hạo không cần xem cũng biết cái USB này chắc chắn chứa những bằng chứng quan trọng, nhưng những thứ này đối với hắn chẳng có ý nghĩa gì.

Thế là, Thẩm Hạo kiểm kê sơ qua thu hoạch từ ba chiếc két sắt. 1,5 triệu đô la Mỹ, 50 triệu baht Thái, 1300g vàng, một tượng Phật vàng, một kg bột trắng, sổ đỏ, hai khẩu súng lục.

Không nhiều, cũng không ít.

Hiện tại, trong thẻ ngân hàng của Thẩm Hạo có hơn 3 triệu tệ, đây là số tiền còn lại từ trước, cộng thêm tiền bán nhân sâm cho Chu Bồi

Nguyên và bán chiếc hộp bách bảo bằng gỗ hoàng hoa lê cho Tiêu Nhiên.

Cộng tất cả tiền mặt lại, tính sơ qua, trong không gian hiện có 50 triệu baht Thái, 9,3 triệu Nhân dân tệ, 9,76 triệu đô la Mỹ.

Cả số vàng trước đây, hiện tại có tổng cộng 7,4kg vàng và một tượng Phật vàng. 6kg bột trắng, nhưng thứ này Thẩm Hạo vẫn chưa nghĩ ra cách xử lý.

Cảm thấy đổ xuống biển thì hơi lãng phí, nghĩ đi nghĩ lại, tạm thời cứ giữ lại đã.

Nếu bị phát hiện, ít nhất cũng phải ăn một cân đạn.

Nhìn trong không gian lộn xộn, thứ gì cũng có.

Bừa bộn, trong đó có một đống đồ là từ thư phòng của Lý Chí Khôn hôm qua.

Có bàn, ghế, giá sách, vân vân.

Những thứ này đều là gỗ hoàng hoa lê cùng phẩm cấp với chiếc hộp bách bảo.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo không vội bán đi, bây giờ hắn không thiếu tiền.

Điều Thẩm Hạo mong muốn nhất vẫn là lấy được yêu đan.

Đối với thực lực của mình, Thẩm Hạo không biết rõ, cũng chưa từng giao đấu với ai.

Nhưng về khoản chạy trốn, Thẩm Hạo vẫn rất tự tin.

Lần này đi, hắn định kiếm ít bom hẹn giờ.

Lựu đạn tuy không tệ, nhưng đếm giây phiền phức quá, vẫn là bom hẹn giờ tiện lợi hơn.

Trở lại phòng ngủ, Thẩm Hạo lấy ra một chiếc điện thoại dự phòng, chiếc điện thoại này chỉ dùng để liên lạc với Tống Mộ Mạt Lạp.

Người Xiêm La không dùng WeChat, họ dùng LINE.

WeChat có thể vượt trội về tính năng so với LINE, nhưng tầm ảnh hưởng của LINE ở Xiêm La lớn hơn, gần như ai cũng có, chiếm 94% thị phần.

Chiếc điện thoại dự phòng của Thẩm Hạo cũng đã tải LINE.

Thẩm Hạo gửi một dấu chấm hỏi.

Tống Mộ Mạt Lạp lập tức trả lời.

Lão bản.

Cảm giác được trả lời tin nhắn ngay lập tức khiến Thẩm Hạo rất hài lòng.

Đang làm gì thế.

Lão bản, em đang nhớ anh.

Ngoan, có chút chuyện cần cô giúp.

Lão bản cứ việc ra lệnh.

Kiếm cho tôi một khẩu súng bắn tỉa, và một ít bom điều khiển từ xa.

Được lão bản, không thành vấn đề.

Súng bắn tỉa có yêu cầu về tầm bắn không, uy lực của bom cần lớn đến mức nào.

Thẩm Hạo suy nghĩ một chút rồi nói: Súng bắn tỉa cần uy lực lớn, độ chính xác cao, bom điều khiển từ xa đương nhiên uy lực càng lớn càng tốt.

OK lão bản, ba ngày nữa sẽ chuẩn bị xong cho anh.

Thẩm Hạo hài lòng nói: Không vấn đề.

Lão bản, em đói rồi.

Vậy cô muốn ăn gì, cứ gọi đồ ăn ngoài là được.

Lão bản, em chỉ muốn anh thôi.

Mẹ kiếp.

Thẩm Hạo:.

Lời này đã thành công khơi dậy lửa giận của Thẩm Hạo.

Đợi đấy, vài ngày nữa qua xử lý cô.

Lão bản, em chờ anh nha, đến lúc đó đừng quan tâm sống chết của em.

Mẹ nó, cút.

Thẩm Hạo trực tiếp kết thúc cuộc trò chuyện, phải nói rằng, hắn bị trêu chọc đến mức có chút khó chịu.

Chương 66

Chết tiệt, định lực vẫn chưa đủ.

Ném điện thoại vào không gian, Thẩm Hạo dùng nước lạnh rửa mặt.

Lúc này, cậu bạn thân Vương Tiểu Đào rủ Thẩm Hạo chơi Vương Giả.

Đã lâu không chơi, Thẩm Hạo cảm thấy chơi một ván để giết thời gian cũng tốt, vừa bị Tống Mộ Mạt Lạp trêu chọc đến khó chịu, chuyển sự chú ý đi sẽ tốt hơn.

Thế là hắn lại tải game về.

Mùa trước là Vương Giả 4 sao, mùa này chưa đánh, trực tiếp bị rớt xuống Kim Cương.

Cũng may, cậu bạn thân Vương Tiểu Đào chơi ba năm cũng là tuyển thủ Vĩnh Hằng Kim Cương, hiện tại đang ở mức Kim Cương I.

Mẹ kiếp, Hạo, sao hôm nay mày có thời gian chơi game thế, lâu lắm rồi không thấy mày, dạo này đi đâu đấy.

Thẩm Hạo nói: Gần đây có chút việc, đến lượt mày cấm tướng rồi kìa.

Cậu bạn thân thích nhất là chơi Arthur, sợ nhất là đồng đội chơi Bách Lý, nên ván nào cũng phải cấm Bách Lý.

Cái thằng tướng ngu này bao giờ mới bị xóa đi, nhìn thấy đã thấy phiền.

Hạo, mày chơi gì, vẫn xạ thủ à.

Không, tao chơi hỗ trợ Lan Lăng Vương.

Chỉ thấy cậu bạn thân Vương Tiểu Đào trực tiếp gõ chữ: Ván này có đại thần gánh team, chúng mày nằm im hưởng thụ đi.

Thấy vậy, Thẩm Hạo mặt đầy vạch đen, tao chơi Vương Giả hai năm, Vô Song còn chưa lên nổi, đại thần cái con khỉ.

Đây không phải là đang bôi nhọ tao sao.

Mẹ nó, thằng chó chết này đừng có nói bậy, tao mà là đại thần cái gì.

Yên tâm, thực lực của mày anh em biết rõ, rank Kim Cương còn không phải chém giết tưng bừng à.

Cũng phải nói, dù thực lực của Thẩm Hạo không ra gì, nhưng được cậu bạn thân tâng bốc như vậy, trong lòng Thẩm Hạo cũng có chút hư vinh, khóe miệng bất giác nhếch lên.

Quả nhiên, chơi game rồi thì đàn bà là cái thá gì.

Vào game, Thẩm Hạo chọn Lan Lăng Vương đi hỗ trợ, mang theo Trừng Phạt.

Ra đường cũng không mua trang bị hỗ trợ, bị Lỗ Ban Nhỏ chửi cho một trận.

Mẹ mày, hôm nay chơi game toàn gặp phải thằng ngu, chơi cái con mẹ mày Lan Lăng Vương.

Cái thứ này hỗ trợ có tác dụng gì, mày hỗ trợ ra đường còn không mua trang bị hỗ trợ, cút, đừng có ra đường của tao.

Đối với đồng đội cục súc, Thẩm Hạo không thèm để ý, trực tiếp chặn tin nhắn.

Hắn đi thẳng sang cướp rừng của Ngộ Không đối phương.

Khi quái rừng còn chút máu, Thẩm Hạo trực tiếp dùng Trừng Phạt, lên cấp hai.

Một bộ kỹ năng tung hết vào người Ngộ Không, đuổi đến tận trụ hai đường giữa lấy được mạng đầu tiên.

Cậu bạn thân Vương Tiểu Đào, trực tiếp mở miệng chửi.

Thằng Lỗ Ban, nói gì đi chứ.

Nghe vậy, khóe miệng Thẩm Hạo khẽ nhếch lên.

Ngay sau đó, hắn lại ra đường giữa, giết chết Tiểu Kiều đối phương.

Cậu bạn thân lại nói: Thằng Lỗ Ban, nói gì đi chứ.

Tiếp theo, Thẩm Hạo lại đến khu vực bùa đỏ, lại giết Ngộ Không một lần nữa.

Lại đến đường trên giết Trình Giảo Kim cấp ba của đối phương.

Mỗi lần giết được một mạng, cậu bạn thân Vương Tiểu Đào lại dùng chất giọng đặc trưng của mình hỏi thăm mẹ của Lỗ Ban Nhỏ.

Thằng Lỗ Ban, nói gì đi chứ.

Chưa đầy 6 phút, đối phương đã bị Lan Lăng Vương của Thẩm Hạo đánh cho tan nát.

Giao tranh cuối game, Thẩm Hạo phát hiện khả năng phản ứng của mình cực nhanh, thậm chí có thể đổi trang bị trong chớp mắt, và kỹ năng của đối phương cũng rất dễ né.

Một ván game kết thúc, Thẩm Hạo lấy được 30 mạng, chết 1 lần.

Tiểu Kiều còn bị Thẩm Hạo giết đến mức treo máy.

Còn xạ thủ Lỗ Ban Nhỏ của team, trực tiếp bị cậu bạn thân dùng những lời lẽ hoa mỹ chửi cho không ngóc đầu lên được.

Chơi liên tiếp bốn ván, ván nào cũng MVP, Thẩm Hạo cũng chơi rất sướng.

Chơi game, thắng không phải là sướng nhất, cảm giác tự mình gánh team thắng mới là sướng.

Chơi game xong, bảo mẫu Lục Khiết nói: Ông chủ, cơm xong rồi, ăn cơm thôi.

Được, tôi đến ngay.

Thời gian thoáng qua, ba ngày đã trôi qua, Thẩm Hạo lại một lần nữa đáp máy bay đến Bangkok.

Lần này Thẩm Hạo dự định ở lại một tháng.

Vừa ra khỏi sân bay, đã thấy Tống Mộ Mạt Lạp, tươi cười đứng bên ngoài vẫy tay với hắn.

Thẩm Hạo trực tiếp mặt đỏ tim đập.

Giống như được khai sáng.

Có thể nói, lúc này hắn đã trực tiếp tại chỗ đốn ngộ, lập địa thành Phật.

Cho dù bên cạnh là một Tống Mộ Mạt Lạp xinh đẹp vô ngần.

Nội tâm Thẩm Hạo vẫn tĩnh như mặt nước, hai mắt bình tĩnh, không một gợn sóng.

Giống như một bậc thánh hiền, cảnh giới vô cùng cao thượng.

Coi mỹ nữ như bộ xương khô, coi tiền bạc như phân đất.

Giúp Thẩm Hạo chỉnh lại quần áo, Tống Mộ Mạt Lạp nhẹ nhàng khoác tay hắn, đầu tựa vào vai Thẩm Hạo. cười như đang kể công: Lão bản, bây giờ tâm trạng anh thoải mái rồi chứ, không nổi giận nữa chứ.

Nói xong, gò má trắng nõn kiều diễm của Tống Mộ Mạt Lạp nở một nụ cười rạng rỡ.

Trong đôi mắt đẹp chỉ có hình bóng của Thẩm Hạo, tâm trạng cũng vô cùng vui vẻ.

Có thể giúp đỡ Thẩm Hạo là cô đã rất vui rồi, không cầu mong gì khác.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cười nói: Từ khi nào miệng lưỡi lại ngọt như vậy, đường huyết của tôi không cao đâu, cô đừng nói bừa.

Bị Thẩm Hạo nói vậy, Tống Mộ Mạt Lạp lộ ra vẻ mặt đáng thương, liếc mắt một cái, hờn dỗi nói nhỏ: Lão bản, anh thật đáng ghét.

Tim Thẩm Hạo đập mạnh một cái.

Cái giọng điệu này, cái âm thanh lời biếng này, cô nàng này cũng có tài đấy.

Thật đáng ghét.

Thẩm Hạo trêu chọc.

Đương nhiên là đáng ghét, nhưng anh càng xấu, em lại càng thích.

Tống Mộ Mạt Lạp nói một cách trìu mến.

Ánh mắt không hề xê dịch, ánh mắt nóng rực đó khiến Thẩm Hạo cũng không biết phải đáp lại thế nào.

Hắn ho nhẹ một tiếng, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhìn dòng xe cộ qua lại không ngớt, Thẩm Hạo có chút không muốn đối diện với ánh mắt này.

Bất giác có cảm giác tội lỗi.

Chết tiệt, sao lại có thể xuất hiện cảm giác này chứ.

Nghĩ đến đây, tâm cảnh của Thẩm Hạo lại một lần nữa ổn định.

Tay lái lụa, phải vững vàng.

Thấy Thẩm Hạo không nói gì, Tống Mộ Mạt Lạp lo lắng nói: Lão bản, anh giận rồi sao.

Không có.

Lão bản, anh không nói gì làm em sợ chết đi được.

Không giận sao lại không nhìn em.

Sợ nhìn nhiều sẽ không nhịn được mà ăn thịt cô mất.

Lão bản, em đều nghe lời anh mà, anh đẹp trai phóng khoáng như vậy, ai mà không yêu chứ.

Lời nịnh hót này khiến khóe miệng Thẩm Hạo không nhịn được khẽ nhếch lên.

Quan sát thấy biểu cảm của Thẩm Hạo có thay đổi nhỏ, Tống Mộ Mạt Lạp mỉm cười, tâm trạng cũng rất tốt.

Cô định làm gì đó, nhưng bị Thẩm Hạo ngăn lại.

Dù Thẩm Hạo cũng có chút rung động, nhưng địa điểm không thích hợp.

Thẩm Hạo nói: Vừa xuống máy bay, tôi chợp mắt một lát đã, về trang viên rồi nói sau.

Vâng lão bản, em đều nghe lời anh.

Nói xong, Tống Mộ Mạt Lạp tìm một vị trí thoải mái, dựa vào lòng Thẩm Hạo, nói với tài xế ngồi ghế trước: Ô Nha, cô lái chậm một chút, vững một chút, để lão bản ngủ thêm một lát, không cần vội.

Tôi biết rồi, chủ tịch.

Nghe vậy, Thẩm Hạo tò mò liếc nhìn người tài xế.

Lúc này mới phát hiện, tài xế này không phải người Xiêm La, mà là một phụ nữ da đen.

Mái tóc tết dreadlock thô, làn da đen bóng, răng trắng tinh.

Gương mặt to, trông cao khoảng một mét bảy mấy, thân hình cao lớn, trông rất vạm vỡ.

Vóc dáng này nhìn thế nào cũng không giống phụ nữ, mà giống một con khủng long bạo chúa đầy sức chiến đấu.

Lại còn tên là Ô Nha.

Thẩm Hạo không nhịn được liếc nhìn Tống Mộ Mạt Lạp, cô cũng thật biết đặt tên.

Sao không gọi là gà ác.

Dường như nhận ra sự tò mò của Thẩm Hạo, Tống Mộ Mạt Lạp vội vàng giải thích: Cô ấy tên là Ô Nha, là người tôi đã cứu ở Miến Điện.

Từ đó, cô ấy rất trung thành với tôi.

Chương 67

Thường ngày phụ trách bảo vệ an toàn cho tôi, còn kiêm luôn việc lái xe.

Đối với Ô Nha, Thẩm Hạo không có hứng thú tìm hiểu, chỉ gật đầu đơn giản rồi không nói gì thêm.

Dù sao thì, thuê tài xế nào cũng là chuyện riêng của Tống Mộ Mạt Lạp.

Vốn dĩ hai tiếng là đến nơi, nhưng vì muốn điềm đạm, chậm rãi, nên mất ba tiếng mới đến khu phía đông của Pattaya, Xiêm La.

Nơi này chính là trang viên biệt thự có hồ bơi lớn, tinh xảo, xinh đẹp mà Thẩm Hạo đã chi 800000 đô la Mỹ để mua.

Diện tích 2 rai, tương đương khoảng 4,8 mẫu 3200 mét vuông. 7 phòng ngủ 8 phòng tắm, không gian rộng rãi, trang trí tinh tế.

Bước vào trang viên, điều đầu tiên đập vào mắt là hồ bơi.

Mặt nước xanh biếc, hồ bơi siêu lớn 30m trong vắt thấy đáy, tâm trạng Thẩm Hạo lập tức thoải mái.

Cảnh hồ tuyệt đẹp, sân vườn yên tĩnh, thư thái.

Vì thích nước, Thẩm Hạo cởi áo thun, nhẹ nhàng nhảy một cái, lao xuống hồ bơi, thỏa thích bơi lội.

Động tác uyển chuyển như vậy, Thẩm Hạo trước đây không thể nào làm được.

Hắn tuy biết bơi, nhưng chỉ biết một kiểu duy nhất, đó là kiểu bơi chó gia truyền.

Bơi rất tốn sức.

Bây giờ Thẩm Hạo đã biết nhiều kiểu bơi hơn, kiểu nào cũng biết.

Nguyên nhân chỉ có một, đó là học được từ hướng dẫn viên du lịch ở Xiêm La, hướng dẫn viên bơi rất giỏi, cô ấy giỏi, Thẩm Hạo tự nhiên cũng giỏi.

Tống Mộ Mạt Lạp trên bờ thấy Thẩm Hạo bơi vui vẻ như vậy, tâm trạng cũng rất vui, cũng nảy sinh hứng thú.

Tống Mộ Mạt Lạp bảo tài xế lái xe ra ngoài trước, lập tức, cả trang viên hồ bơi chỉ còn lại cô và Thẩm Hạo.

Không nói hai lời, cô cũng nhảy xuống hồ bơi.

Phải nói rằng, kỹ thuật bơi của Tống Mộ Mạt Lạp cũng thuộc hàng đỉnh.

Giống như một nàng tiên cá, chỉ vài hơi thở đã đến bên cạnh Thẩm Hạo.

Thấy vậy, Thẩm Hạo không nhịn được cười nói: Sao không mặc đồ bơi, mặc đồ thường không khó chịu à.

Tống Mộ Mạt Lạp vuốt hết mái tóc ướt sũng ra sau.

Nháy mắt với Thẩm Hạo.

Trong đôi mắt đó, tràn đầy sự khiêu khích.

Lão bản, anh không định giúp em sao.

Tương tư là thứ tình cảm dễ xử lý nhất nhưng cũng khó xử lý nhất trên đời.

Nói nhiều cũng vô ích, không bằng hành động thực tế để thể hiện tình cảm của mình.

Buổi chiều, hoàng hôn chiếu rọi xuống hồ bơi, hắt lên má Thẩm Hạo, hắn quay đầu nhìn Tống Mộ Mạt Lạp bên cạnh.

Chỉ thấy lúc này Tống Mộ Mạt Lạp, gò má cũng hồng hào, giống như ráng chiều do cơn gió nhẹ mùa hè mang đến, vô cùng quyến rũ.

Thẩm Hạo vừa uống nước ép nho, vừa nằm trên ghế bãi biển nghịch điện thoại.

Còn Tống Mộ Mạt Lạp thì ngồi bên trái Thẩm Hạo, nhẹ nhàng giúp hắn massage.

Đồng thời, cô kể lể nỗi nhớ nhung mấy ngày qua và một số chuyện của bang phái.

Mà Thẩm Hạo thì giống như một người lắng nghe, không đưa ra bất kỳ ý kiến nào, chỉ im lặng lắng nghe.

Tống Mộ Mạt Lạp giống như một cái máy nói, lải nhải gần nửa tiếng đồng hồ mà vẫn không hề mệt mỏi.

Thẩm Hạo dù cảm thấy nhàm chán, nhưng vẫn trả lời qua loa.

Là một hiền giả, một cao tăng đắc đạo chân chính, Thẩm Hạo hiện tại không có bất kỳ hứng thú nào với phụ nữ.

Dù Tống Mộ Mạt Lạp xinh đẹp tuyệt trần, nhưng trước mặt Thẩm Hạo cũng như một bộ xương khô, không hề có sức hấp dẫn.

Con đường tu đạo của ta thật hứa hẹn.

Mãi đến chạng vạng, Tống Mộ Mạt Lạp làm một bàn đầy món ăn.

Cà ri Thái, gỏi đu đủ xanh, xôi xoài, phở xào kiểu Thái, nói thật, Thẩm Hạo không quen ăn món Thái kiểu này.

Thực sự không có khẩu vị.

Chỉ ăn qua loa vài miếng cho xong bữa.

Buổi tối, Tống Mộ Mạt Lạp không về, ở lại cùng Thẩm Hạo.

Một đêm không ngủ, ngày hôm sau, sau khi trút hết nỗi khổ tương

tư.

Hai người mới bàn đến chuyện chính.

Tống Mộ Mạt Lạp dẫn Thẩm Hạo đến tầng hầm.

Chỉ thấy trong tầng hầm đặt hai chiếc vali lớn.

Mở một chiếc vali ra, bên trong là một đống linh kiện.

Tống Mộ Mạt Lạp thuần thục lắp ráp, vài phút sau, một khẩu súng bắn tỉa mới toanh đã xuất hiện trong tay Thẩm Hạo.

Tống Mộ Mạt Lạp cười nói: Đây là khẩu súng trường bắn tỉa M200 do Mỹ sản xuất, hiện đang đứng đầu thế giới trong lĩnh vực súng bắn tỉa.

Nó là khẩu súng có tầm bắn xa nhất thế giới, công dụng chính là tiêu diệt các mục tiêu ở khoảng cách cực xa, hộp đạn nguyên bản chứa 7 viên.

M200 có thể bắn với độ chính xác kinh khủng nhỏ hơn 1 MOA ở khoảng cách lên tới 2000 mét.

Còn một điểm nữa, khẩu súng này còn được trang bị một máy tính cầm tay, theo dõi thời gian thực các yếu tố môi trường như sức gió, nhiệt độ, độ ẩm, áp suất không khí.

Đảm bảo loại bỏ mọi điều kiện bất lợi, để thực sự bách phát bách trúng.

Nhìn khẩu M200 này, Thẩm Hạo càng nhìn càng thích.

Hắn không nhịn được tán thưởng: Đồ tốt, thật chu đáo, chắc không rẻ đâu nhỉ.

Tống Mộ Mạt Lạp cười tươi nhìn Thẩm Hạo, lắc đầu nói: Mấy món đồ chơi không đáng tiền thôi ạ.

Nghe vậy, Thẩm Hạo véo nhẹ sống mũi của Tống Mộ Mạt Lạp, nói: Cái này thì cô không lừa được tôi đâu, trước khi đến tôi đã tra trên mạng rồi, khẩu M200 này ở Mỹ giá bán đã là bốn trăm nghìn đô la, đến tay cô chắc phải tăng gấp đôi nhỉ.

Lát nữa tôi đưa cô một triệu đô la, đừng từ chối.

Những khẩu M200 buôn lậu như thế này ít nhất cũng phải 600000 800000 đô la Mỹ.

Còn chưa tính đến bom hẹn giờ đã mua.

Nghe vậy, Tống Mộ Mạt Lạp kiên quyết lắc đầu: Lão bản, em sẽ không lấy tiền của anh đâu.

Bây giờ, gia tộc chỉ còn lại một mình em, toàn bộ tài sản đều là của em.

Mà tiền của em, chẳng phải là tiền của anh sao.

Tiền của em là để cho anh tiêu.

Anh mà không nhận, em sẽ buồn lắm.

Nếu anh đưa tiền cho em, vậy ý nghĩa của sự nỗ lực của em là gì.

Ờ thì.

Nghe xong những lời này, tâm trạng của Thẩm Hạo vẫn rất vui vẻ.

Tống Mộ Mạt Lạp cao 1m68, nét tinh xảo đặc trưng của con lai, gương mặt xinh đẹp như búp bê sứ, quả thực rất kinh diễm.

Thêm vào đó, thân hình ma quỷ, chân vừa trắng vừa thẳng.

Nói chuyện lại dễ nghe, quan trọng là còn có tiền.

Một bạch phú mỹ kim cương cực phẩm như vậy, ăn cơm mềm đúng là thơm thật.

Bất giác, Thẩm Hạo nhớ lại chuyện bị bà phú bà kia bao nuôi năm xưa.

Lúc đó, Thẩm Hạo mới khoảng 24 tuổi, ngoài đẹp trai ra thì chẳng có gì.

Tan làm là ra quán net chơi game, công việc cũng không ổn định.

Tiền cũng không kiếm được, một lần tình cờ, hắn bị một khách hàng nữ để ý.

Lần đầu gặp mặt, bà ta ném thẳng cho Thẩm Hạo 1 vạn, lại còn mua cho một chiếc iPhone 8 Plus.

Chương 68

Nể mặt tiền, Thẩm Hạo cũng quyết định thử ăn cơm mềm, hơn nữa bà phú bà này cũng lớn tuổi, trông bảo dưỡng cũng tạm được.

Đến lúc đó trùm chăn lên đầu, chẳng phải cũng như Điêu Thuyền sao.

Nhưng, Thẩm Hạo đã đánh giá quá cao khả năng ăn cơm mềm của mình.

Buổi tối, tại một khách sạn một sao, khi bà phú bà tẩy trang, không một mảnh vải che thân.

Hiện ra nguyên hình.

Mặt đầy tàn nhang, vết chân chim ở khóe mắt, cằm hai ngấn.

Thẩm Hạo đơ người, không có phản ứng, trong lòng cảm thấy ghê tởm.

Lớn từng này, hắn chưa bao giờ gặp phải người phụ nữ cấp độ này.

Cảm giác đó, giống như một bà phú bà, bưng một bát thuốc bổ, bắt bạn uống, bạn không uống, liền tát cho một cái.

Uống.

Đàn ông thích phụ nữ trẻ, không phải không có lý do.

Thẩm Hạo tỏ rõ mình thực sự không được, trực tiếp trả lại đồ.

Bát cơm này, hắn thực sự không bưng nổi.

Ngày hôm sau, vì bước chân trái vào công ty, Thẩm Hạo bị sa thải.

Mọi người ngầm hiểu, Thẩm Hạo cũng ngoan ngoãn cuốn gói.

Trước đây hắn coi thường những kẻ ăn cơm mềm, từ ngày hôm đó, Thẩm Hạo thực sự nể phục những người anh em này.

Nếu, năm đó là Tống Mộ Mạt Lạp, Thẩm Hạo đoán chừng sẽ không có chút do dự nào.

Thấy thái độ của Tống Mộ Mạt Lạp kiên quyết, Thẩm Hạo ho nhẹ một tiếng nói: Được rồi, không đưa tiền cho cô nữa, cô có khó khăn gì tôi sẽ giúp cô giải quyết.

Cảm ơn lão bản.

Tống Mộ Mạt Lạp kích động nhảy vào lòng Thẩm Hạo.

Tiếp đó, Thẩm Hạo mở chiếc vali còn lại.

Bên trong là một chiếc hộp đen.

Tống Mộ Mạt Lạp giới thiệu: Quả bom này tương đối đơn giản, dễ tháo gỡ.

Loại thiết bị nổ đơn giản này còn được gọi là IED, kích nổ bằng điều khiển từ xa.

Ừm, đơn giản là tốt nhất, còn việc dễ tháo gỡ thì không quan trọng, uy lực thế nào.

Tống Mộ Mạt Lạp nói: Tương đương với năng lượng nổ của khoảng 200kg TNT Trinitrotoluene. 1kg TNT có năng lượng khoảng 4,184 triệu joule, tức 4184000 joule.

Lượng thuốc nổ của một quả lựu đạn khoảng 30 100g, còn một quả đạn pháo 76mm, lượng thuốc nổ khoảng 1kg, có thể phá nát một ngôi nhà nhỏ.

Quả bom điều khiển từ xa này được cải tiến từ bom hàng không MK 84 của quân đội Mỹ, uy lực không nhỏ.

Nghe nói, nó có thể tạo ra một hố bom đường kính 7 mét, sâu 3

mét, bán kính sát thương của sóng xung kích khoảng 50 mét, bán kính sát thương của mảnh văng là 166 mét.

Khi nổ thực tế, sự chuyển hóa và hấp thụ năng lượng còn phụ thuộc vào số lượng các công trình kiến trúc xung quanh.

Nếu cho tên tri phủ Lý Chí Khôn kia ăn một phát này, đủ cho hắn uống mấy ấm trà, lập tức cho hắn về với tổ tiên.

Thẩm Hạo thậm chí còn sợ rằng sẽ nổ thành tro bụi, nếu không, chỉ cần lệch khỏi tâm vụ nổ một mét, lúc đó dù không chết, hắn cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của Thẩm Hạo.

Uy lực này khiến Thẩm Hạo vô cùng hài lòng, hắn không nhịn được vỗ nhẹ vào mông Tống Mộ Mạt Lạp, khen ngợi: Việc này làm tốt lắm.

Làm việc cho lão bản, em đương nhiên vui rồi.

Tống Mộ Mạt Lạp hôn Thẩm Hạo một cái rồi nói.

Biết nói chuyện đấy.

Tống Mộ Mạt Lạp do dự một lát rồi nói: Lão bản, thứ này rất nặng, cũng không dễ mang, anh làm thế nào để mang về.

Số lượng lớn như vậy, anh bị bắt sẽ rất nguy hiểm.

Thiếu điều nói thẳng là anh sẽ bị bắn chết.

Thẩm Hạo bí ẩn nói: Điểm này không cần lo, tôi sẽ không gây nguy hại cho xã hội, thiếu niên dưới cờ đỏ, đều là năng lượng tích cực cả.

Tống Mộ Mạt Lạp liếc mắt một cái, tin anh mới có quỷ.

Thẩm Hạo đã không muốn nói, Tống Mộ Mạt Lạp cũng không hỏi thêm.

Tiếp đó, Thẩm Hạo ôm Tống Mộ Mạt Lạp ra khỏi tầng hầm.

Hai người ngồi trên ghế sofa trong phòng khách.

Thẩm Hạo hỏi: Hôm qua cô nói, băng Độc Lang tìm cô gây sự.

Chuyện làm ăn của Hắc Xà bang các cô cũng có vấn đề.

Tống Mộ Mạt Lạp gật đầu nói: Lần trước, không phải em bị người của băng Độc Lang bắt cóc sao.

Sau đó lão bản anh xuất hiện, tiêu diệt bọn chúng.

Bọn chúng nghi ngờ là em giở trò, nên đã truy sát em.

Đương nhiên cũng là vì chuyện của bang phái chúng ta.

Thẩm Hạo hỏi: Ồ, vấn đề của Hắc Xà bang ở đâu.

Tống Mộ Mạt Lạp giải thích: Lần trước phó bang chủ bị giết, em vội vàng lên nắm quyền, trong tay ông ta có một cái USB màu đen.

Trong đó không chỉ có hóa đơn giao dịch vũ khí của bang, mà còn có cả tay cầm của các quan chức và sĩ quan quân đội Xiêm La.

Đồng thời còn có rất nhiều khách hàng lớn.

Lúc đó em không biết, mấy ngày nay sau khi sắp xếp lại bang phái mới phát hiện ra.

Bây giờ cái USB màu đen đó không biết ở đâu, bang phái tạm thời không thể liên lạc với những khách hàng lớn đó.

Tin tức USB biến mất không biết làm sao lại bị lọt ra ngoài.

Mất đi ô dù bảo kê, Hắc Xà bang cũng khó tồn tại, đây cũng là nguyên nhân tại sao băng Độc Lang dám ra tay với em.

Em thậm chí còn nghi ngờ, băng Độc Lang ra tay là do những quan chức cấp cao này chỉ thị.

Dù sao thì, băng Độc Lang chuyên buôn bán ma túy và buôn bán

thiếu nữ, bình thường chúng sẽ không khiêu khích những kẻ buôn vũ khí như chúng ta.

Nghe xong phân tích của Tống Mộ Mạt Lạp, Thẩm Hạo gật đầu.

Thế là, hắn thò tay vào túi, tìm thấy cái USB màu đen từ trong két sắt trong không gian, đưa cho Tống Mộ Mạt Lạp.

Cô xem có phải cái này không.

Thấy vậy, Tống Mộ Mạt Lạp sửng sốt, không thể tin được nhìn Thẩm Hạo.

Không dám chần chừ, cô vội vàng lấy một chiếc laptop từ phòng ngủ ra, mở USB, lại phát hiện cần mật khẩu.

Sắc mặt lập tức có chút lo lắng.

Lão bản, USB có vẻ đúng rồi, nhưng cần mật khẩu.

Nghe vậy, Thẩm Hạo khẽ cười nói: Bình tĩnh, không cần vội, thi thể của phó bang chủ các cô đâu rồi.

Vẫn chưa chôn cất, còn ở nhà xác của cục cảnh sát XX.

Thẩm Hạo nói: Ừm, yên tâm đi, mật khẩu này tôi sẽ tìm cho cô.

Thật không lão bản.

Lão bản lừa cô bao giờ chưa.

Đã đến đây một chuyến, cô cho tôi biết vị trí của bang chủ băng Độc Lang, ngày mai tôi sẽ đến cho hắn một bài học.

Thẩm Hạo nói.

Tống Mộ Mạt Lạp nói: Thôi bỏ đi, em sẽ tìm người khác xử lý hắn, mục đích quan trọng nhất bây giờ là lấy được mật khẩu.

Yên tâm, có lão bản ở đây, mọi chuyện không thành vấn đề, cô cho tôi biết vị trí của bang chủ băng Độc Lang, tối nay tôi xử lý luôn.

Coi như là quà tặng cho cô.

Cảm ơn lão bản.

Tống Mộ Mạt Lạp nhìn Thẩm Hạo với ánh mắt đầy yêu thương.

Hai người quấn quýt một lúc, Tống Mộ Mạt Lạp liền cho người đi điều tra vị trí của bang chủ băng Độc Lang.

Còn Thẩm Hạo cũng trở về thế giới huyền huyễn, khách sạn ở Dương Linh phủ.

Lần này trở về, một là đến hiệu thuốc ở đây để pha chế ít độc dược, dùng để khống chế bang chủ băng Độc Lang, chỉ cần nắm được mấy băng đảng ở Xiêm La, Thẩm Hạo sẽ rất thuận tiện trong việc cần vật tư.

Hai là cho nổ chết Lý Chí Khôn, lấy được yêu đan.

Thẩm Hạo cũng muốn xem thử quả bom TNT 200kg này, uy lực của vụ nổ có phải là nghệ thuật không.

Trong khách sạn, đêm vẫn còn dài.

Lúc này, Thẩm Hạo vẫn giữ dáng vẻ vừa mới lẻn ra khỏi phủ của tri phủ.

Hắn không hề buồn ngủ, mà bắt đầu nghiên cứu khẩu súng bắn tỉa M200 này.

Khẩu súng trường bắn tỉa M200 do người Mỹ chế tạo này có thể bắn ra với độ chính xác kinh khủng, nhỏ hơn cả 1 MOA ở khoảng cách lên đến 2000 mét.

Khoảng cách xa như vậy, Thẩm Hạo không cần, chỉ cần vài trăm mét là đủ rồi.

Đương nhiên, còn một điểm khiến Thẩm Hạo hài lòng nhất, khẩu súng này được trang bị một máy tính cầm tay, có thể giám sát thời gian

thực các yếu tố môi trường như sức gió, nhiệt độ, độ ẩm, áp suất không khí.

Đảm bảo loại bỏ mọi điều kiện bất lợi, thực sự đạt đến đạn không bắn trượt, tương đương với việc có thêm một người quan sát bắn tỉa.

Kỹ năng bắn súng của Thẩm Hạo cực kỳ tệ, chắc chắn không phải là tay bắn tỉa hàng đầu, đưa cho hắn một khẩu, hắn cũng chưa chắc đã dùng được.

Nhưng tố chất thân thể của hắn tuyệt đối nghiền ép bọn họ, thứ hắn thiếu chỉ là một loại cảm giác và kỹ xảo.

Người dẫn đường trước kia, tuy là bộ đội tinh nhuệ, nhưng tinh nhuệ của Xiêm La cũng chỉ có thế, mà anh ta cũng không phải là tay súng bắn tỉa.

Ở thế giới hiện thực, những tay súng thần thực thụ đều ở trong quân đội, trừ phi hắn hạ gục một người rồi ném vào không gian.

Chương 69

Lần này, Thẩm Hạo không định dựa vào súng bắn tỉa, mà tập trung nhiều hơn vào thuốc nổ. 200kg, đừng nói Lý Chí Khôn là Tiên Thiên tam trọng, cho dù là viên mãn cũng không chịu nổi.

Trong khi đó, cả Lý phủ đang loạn cào cào, tất cả đều đang tìm thanh Kim Lân Kiếm.

Lý Chí Khôn nghi ngờ là do người trong phủ của mình giở trò.

Rốt cuộc, thư phòng này bị đốt, nhưng bàn ghế bên trong hoàn toàn không có dấu vết bị cháy.

Chắc chắn là bị người của mình trộm đi.

Logic then chốt lại không thông, ai rảnh rỗi lại đi trộm bàn ghế chứ.

Đây không phải là tự tìm đường chết sao.

Suốt một đêm, cả Lý phủ bị lật tung lên, cũng không phát hiện ra bất kỳ tung tích nào, một chút manh mối cũng không có.

Chuyện quỷ dị như vậy khiến tất cả mọi người trong Lý phủ đều cảm thấy rờn rợn.

Rất nhiều người nghi ngờ là lệ quỷ của nhà họ Lưu quay về báo thù.

Ngôi nhà này, ban đầu là của nhà họ Lưu, bị nhà họ Lý cướp lấy.

Trong tình huống không tìm thấy, Lý Chí Khôn có chút bàng hoàng.

Mười vạn hoàng kim chế tạo, làm sao có thể không nổi giận.

Phong tỏa thành cho ta, kiểm tra nghiêm ngặt bất kỳ ai xuất thành.

Bắt đầu từ ngày mai, lục soát từng nhà, cho dù có phải lật tung mọi thứ, đào sâu ba thước đất, cũng phải tìm ra Kim Lân Kiếm.

Cho dù là chó xuất thành, cũng phải lột một lớp da cho ta.

Vâng.

Ngược lại, phía Thẩm Hạo, hắn nghịch khẩu M200 đến rạng sáng mới mơ màng ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Hạo phát hiện binh lính trên đường phố đã tăng lên gấp mấy lần.

Ngay cả khách sạn hắn ở cũng bị lục soát, thậm chí khi hắn ra ngoài ăn sáng cũng bị tra hỏi lục soát một lượt.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo không vội lộ diện, ngược lại còn ung dung thong thả ăn sáng.

Tiếp đó, hắn đến tiệm thuốc tìm dược liệu.

Sau khi trở về khách sạn, hắn bào chế ra một loại độc dược tên là Tán Dương Phấn, cùng với một ít thuốc giải, tốn mất 500 lượng bạc.

Khi phát tác, toàn thân như bị rút cạn sức lực, mềm nhũn vô lực, đại tiểu tiện không tự chủ.

Mỗi ngày, nếu không uống thuốc giải, sẽ bị như vậy.

Một tuần không uống thuốc, sẽ chết vì suy kiệt nội tạng.

Đồng thời, Thẩm Hạo lại mua một ít dược dịch cần thiết cho cảnh giới Đoán Thể, đây là chuẩn bị cho Tống Mộ Mạt Lạp, Thẩm Hạo định để cô ấy luyện tập Đoán Thể Dẫn Đạo Thập Nhị Thức.

Ở thế giới đô thị, Thẩm Hạo đã thử rồi, không thể tu luyện, cũng không thể khôi phục chân khí, hơn nữa chân khí còn liên tục tiêu hao.

Nói cách khác, Thẩm Hạo không thể ở lại thế giới hiện thực quá

lâu, nếu không chân khí sẽ tan biến hết.

Đương nhiên, chân khí tiêu hao cũng là tiêu hao từng ngày chứ không phải mất hết ngay lập tức, cho dù tiêu hao nhiều, trở về thế giới huyền huyễn ngồi đả tọa một đêm là hồi phục, căn bản không có ảnh hưởng gì, dù sao hai thế giới, luôn có một thế giới là tĩnh.

Không thể không nói, không gian này thật sự nghịch thiên, là một sự tồn tại siêu việt thời không.

Mặc dù ở thế giới đô thị, người bình thường không thể tu luyện chân khí, nhưng có thể nâng cao khí huyết.

Để Tống Mộ Mạt Lạp tu luyện một chút, đối phó với người thường vẫn là nghiền ép.

Có điều, đến Dương Linh Phủ này, dược liệu đều đắt đỏ hơn.

Trước đó Thẩm Hạo ở Dương Quan trấn, một thang dược dịch cũng chỉ có mười lượng bạc.

Ở Dương Linh Phủ thì cần hai mươi lượng bạc.

Mười thang dược dịch, tổng cộng tốn 200 lượng.

Nhân sâm năm mươi năm tuổi cũng cần 2 lượng bạc.

Giá cả tăng gấp đôi.

Thẩm Hạo cũng tin lời của chưởng quỹ ở Dương Quan trấn, nơi nhỏ thì dược liệu rẻ.

Một lúc đã tiêu hết 700 lượng, Thẩm Hạo cũng không thấy xót xa gì.

Chỉ là không ngờ, Tán Dương Phấn kia lại đắt đến thế.

Sau khi trở về, nhất định phải tống tiền tên bang chủ Độc Lang Bang một phen mới được, tốn đứt năm trăm lượng, cho nữ nhân của

mình ta còn chưa tiêu nhiều tiền như vậy.

Làm xong tất cả những việc này, đã đến chiều.

Mà trong cả thành, việc lục soát cũng ngày càng điên cuồng.

Thẩm Hạo vừa ăn cơm xong, liền nghe thấy tiếng bàn tán xôn xao trên đường phố.

Nghe nói chưa, tất cả mọi người của Lư gia tiêu cục đều bị giết hết rồi.

Ngay cả tổng tiêu đầu của Lư gia tiêu cục, cao thủ Tiên Thiên Lư Tuấn Sanh cũng bị treo trên tường thành.

Bị đánh cho máu thịt bầy nhầy, chỉ còn lại một hơi thở.

Tại sao vậy.

Ta làm sao biết được, chắc chắn là đắc tội với nhà họ Lý, liên tưởng đến việc toàn thành đang đại lục soát, cũng có thể đoán được vài phần.

Nghe vậy, Thẩm Hạo ngẩn người.

Lư Tuấn Sanh không phải đã đi về phía nam, chạy đến kinh thành rồi sao.

Sao lại bị bắt được.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo cũng theo đám đông hóng chuyện, lặng lẽ đến dưới tường thành.

Nhìn lên tường thành cao 5 mét, lơ lửng một người đàn ông, lúc này toàn thân máu thịt bầy nhầy.

Xương tỳ bà ở vai đều bị xuyên thủng, treo thẳng ở đó, có thể tưởng tượng được đau đớn đến mức nào.

Thân thể người đàn ông khẽ run rẩy, có thể thấy hắn vẫn chưa

chết, nhưng nhìn cơ thể không ngừng rỉ máu, rõ ràng người này cũng không cầm cự được bao lâu.

Nhìn kỹ lại, tuy máu thịt bầy nhầy, nhưng đúng là tổng tiêu đầu của Lư gia tiêu cục, Lư Tuấn Sanh.

Thấy vậy, Thẩm Hạo nhìn quanh bốn phía, không phát hiện cao thủ lợi hại nào.

Hắn quyết định cứu người trước, như vậy cũng có thể dụ Lý Chí Khôn đến truy đuổi hắn.

Suy nghĩ một hồi, Thẩm Hạo từ trong không gian, tìm thấy thanh Long Tuyền Kiếm mà mình đã bẻ gãy trước đó.

Truyền chân khí vào, khẽ vung một cái, đoạn kiếm cắm thẳng vào tường thành.

Đồng thời chặt đứt sợi dây thừng đang trói Lư Tuấn Sanh.

Cơ thể đang treo trên tường đột nhiên rơi xuống, dọa cho đám đông một trận kinh hãi, nhanh chóng lùi về phía sau.

Thẩm Hạo khẽ nhảy lên, hai tay đỡ lấy Lư Tuấn Sanh đang rơi từ trên không trung.

Không dám chần chừ, Thẩm Hạo cõng Lư Tuấn Sanh, nhanh chóng chạy ra ngoài thành.

Thẩm Hạo đã đạt tới cảnh giới Tiên Thiên, khi sử dụng Khinh Hồng Tuyệt Ảnh, tốc độ nhanh như tia chớp.

Mũi chân điểm nhẹ xuống đất, bay vút lên trời, bảy, tám lần nhảy vọt đã ra xa mấy chục trượng.

So với cảnh giới Hậu Thiên, đó hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

Đứng lại, chạy đi đâu.

Tri phủ Lý Chí Khôn đang ngồi uống trà trên tường thành, thấy vậy, đâu thể nhịn được, gầm lớn một tiếng, vội vàng đuổi theo.

Nghe tiếng hô hoán phía sau, Thẩm Hạo không những không sợ hãi, ngược lại còn cười khà khà, để lộ hàm răng trắng ởn.

Tiếp đó, hắn liền từ không gian lấy ra thanh Kim Lân Kiếm trộm được tối qua, cố ý để lộ ra ngoài.

Dưới ánh hoàng hôn, thân Kim Lân Kiếm tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Tri phủ Lý Chí Khôn hơi sững sờ, nhìn kỹ, đây không phải là thanh Kim Lân Kiếm trong thư phòng của hắn sao.

Trong lòng vui mừng, tiếp đó mặt mày phẫn nộ nói: Kim Lân Kiếm lại ở trong tay ngươi, hôm nay ta không lột da ngươi sống, lão tử sau này mang họ ngươi.

Nói xong, hắn nói với binh sĩ phía sau: Mau đi bẩm báo với cha ta, ta đuổi theo tên ác tặc này trước.

Tên trộm này tuy khinh công thân pháp lợi hại, nhưng hắn cũng một người chắc chắn không chạy được bao xa.

Vâng.

Tiếp đó, Thẩm Hạo cũng Lư Tuấn Sanh chạy phía trước, tri phủ Lý Chí Khôn liều mạng đuổi theo.

Rất rõ ràng, hướng đi của Thẩm Hạo chính là Hắc Hổ Hạp cách đó bốn mươi dặm.

Chương 70

Ban đầu ở Hắc Hổ Hạp giết Thân Đồ Liệt, Thẩm Hạo cảm thấy đây là một mảnh đất phong thủy bảo địa, giết Lý Chí Khôn ở đây cũng là hợp lý.

Tốc độ của hai người rất nhanh, trong nháy mắt, mấy phút đã cách xa mấy dặm.

Lúc này, Lư Tuấn Sanh trên lưng Thẩm Hạo cũng nhận ra mình đã được cứu, dùng hết sức lực cuối cùng, mở mắt ra, phát hiện là Thẩm Hạo.

Khóe miệng khẽ nhếch lên.

Thả ta xuống, mau. mau chạy.

Lời vừa dứt, Lư Tuấn Sanh hai mắt nhắm nghiền, tay rũ xuống lơ lửng trong không trung, hoàn toàn tắt thở.

Thấy vậy, Thẩm Hạo khẽ thở dài, cũng không nói gì thêm.

Do Thẩm Hạo cõng một người, tuy tốc độ nhanh, nhưng tiêu hao cũng lớn.

Mục đích của Thẩm Hạo là dụ tên này đến Hắc Hổ Hạp, vì vậy càng đi càng nhanh, trong khoảnh khắc đã bỏ xa Lý Chí Khôn.

Nhưng chỉ cần hơi chậm lại thở vài hơi, Lý Chí Khôn liền có thể đuổi kịp.

Thẩm Hạo hiểu rằng, bốn mươi dặm là giới hạn.

Đến lúc đó, chân khí sẽ tiêu hao hết sạch.

Tốc độ của hai người rất nhanh, hai mươi phút đã đến Hắc Hổ Hạp.

Mặc dù khí tức của Thẩm Hạo dài và tinh thuần vô cùng, nhưng chạy đến Hắc Hạp Cốc này, nội lực của Thẩm Hạo đã còn lại không bao nhiêu.

Lư huynh, trợ ta một tay, sau hôm nay ta sẽ đích thân báo thù cho huynh.

Nói xong, Thẩm Hạo nhân cơ hội một khúc cua, nhanh chóng nhảy ra sau một tảng đá lớn, thân ảnh tiến vào không gian.

Đồng thời, với nguyên tắc không lãng phí, hắn cũng thu thi thể vào trong không gian.

Tiếp đó, thân ảnh của Thẩm Hạo cũng nhanh chóng trở về Xiêm La.

Tại trang viên, hắn thay một bộ quần áo, tắm rửa một cái, lúc này mới ngồi trên ghế thở hổn hển.

Mẹ nó, mệt chết đi được.

Cõng một người chạy mấy chục dặm, đúng là không phải việc của người.

Thẩm Hạo ngồi xếp bằng, một lát sau vẫn lắc đầu, xem ra thế giới hiện thực không thể vận chuyển công pháp, không thể hồi phục chút nào.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo cũng không lo lắng, trong không gian còn có thi thể của Lư Tuấn Sanh.

Đợi Lư Tuấn Sanh bị không gian thôn phệ xong, chân khí trả về cũng đủ để Thẩm Hạo hồi phục.

Đến lúc đó lấy sức nhàn chống sức mỏi, giết Lý Chí Khôn báo thù cho Lư Tuấn Sanh.

Cũng giống như, ngươi không đi làm kiếm tiền nằm thẳng cũng

được, nhưng ngươi hút thuốc, uống rượu, ăn cơm, tiền điện nước đều phải tiêu, duy trì sự sống thì phải tiêu tiền.

Ăn xong bữa trưa, Thẩm Hạo ngủ một giấc, sau khi thể lực hồi phục, lúc này mới tiến vào không gian.

Mà lúc này, thi thể Lư Tuấn Sanh trong không gian đã biến mất không thấy.

Trong không gian, tràn ngập một đoàn sương mù màu trắng.

Trong chốc lát, sương mù màu trắng phảng phất như tìm được nơi nương tựa, tranh nhau chen lấn tràn vào cơ thể Thẩm Hạo.

Cơ thể Thẩm Hạo bị sương mù màu trắng bao bọc, một lát sau, hấp thu lượng lớn ký ức và chân khí.

Điều khiến Thẩm Hạo vui mừng là lần này không cảm thấy đau đầu.

Rõ ràng, lần này không bị quá tải.

Hấp thu ký ức đại khái của Lư Tuấn Sanh.

Thẩm Hạo cuối cùng cũng hiểu, tại sao Lư Tuấn Sanh lại bị bắt.

Thì ra, ngay khi biết tin Thân Đồ Liệt tử vong.

Tổng đốc Dương Châu Lý Sùng Nham đã đích thân ra tay, còn có ba cao thủ Tiên Thiên lục trọng, mai phục trên đường đến kinh thành.

Rất rõ ràng, Lý Sùng Nham đã tính trước đối phương sẽ chạy trốn đến kinh thành, sớm đã mai phục sẵn.

Thân Đồ Liệt bị diệt, Lý Sùng Nham cho rằng đối phương có cao thủ Tiên Thiên bát trọng trở lên, vì vậy đích thân đi theo, nhưng Lư gia tiêu cục rõ ràng không phải.

Lư Tuấn Sanh và những người khác, trực tiếp chui vào cái túi mà

Tổng đốc Lý Sùng Nham đã giăng sẵn.

Điều khiến Thẩm Hạo cảm động là, để ép hỏi ra cao thủ đã giết Thân Đồ Liệt, cho dù Lý Sùng Nham tra tấn Lư Tuấn Sanh thế nào.

Lư Tuấn Sanh vẫn cứng rắn không hé nửa lời về thông tin của Thẩm Hạo.

Đúng là hảo hán.

Xương tỳ bà bị lợi khí xuyên thủng, hắn không rên một tiếng.

Móng tay bị bóc từng mảng, hắn không rên một tiếng.

Răng bị đánh gãy hết, nhét vào trong bụng, hắn vẫn không rên một tiếng.

Ký ức đến đây, hốc mắt Thẩm Hạo cũng hơi đỏ lên.

Thẩm Hạo tin rằng, nếu chính mình đối mặt với loại cực hình này, có lẽ đã sớm khai ra rồi.

Thở dài một hơi, ánh mắt Thẩm Hạo trở nên có chút kiên định nói: Lư huynh huynh yên tâm, huynh trợ ta một tay, ta nhất định sẽ báo thù rửa hận cho huynh.

Hấp thu chân khí của Lư Tuấn Sanh, Thẩm Hạo đã từ Tiên Thiên nhất trọng đột phá đến Tiên Thiên nhị trọng.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo không vội ra dị thế giới.

Mà dành nửa giờ để làm quen với chân khí trong cơ thể.

Càng khiến Thẩm Hạo kinh hỉ là khinh công thân pháp Khinh Hồng Tuyệt Ảnh của hắn đã có bước đột phá mới.

Nếu ban đầu chỉ là nhập môn, thì bây giờ đã có thể coi là tinh thông.

Thì ra loại công pháp này, vốn dĩ là dùng để chạy trốn.

Thẩm Hạo cõng Lư Tuấn Sanh, liều mạng chạy loạn, ngược lại lại dung hội quán thông được Khinh Hồng Tuyệt Ảnh.

Bây giờ có thể nói, Thẩm Hạo lại sử dụng công pháp Khinh Hồng Tuyệt Ảnh này, tuyệt đối có thể tiết kiệm được một phần ba chân khí.

Sau khi làm quen xong, Thẩm Hạo cầm lấy Kim Lân Kiếm.

Ánh mắt lóe lên một tia sắc lạnh.

Theo ký ức, tri phủ Lý Chí Khôn chỉ là cảnh giới Tiên Thiên tam trọng.

Cả đường đuổi theo hắn, một hơi đuổi bốn mươi dặm, nội lực tiêu hao chắc chắn cũng nhiều.

Thêm vào đó có lợi khí như Kim Lân Kiếm trong tay, Thẩm Hạo tự nhiên cũng không sợ hãi.

Thẩm Hạo suy nghĩ một chút, vẫn lấy thuốc nổ ra, quyết định chôn ở đó trước, đánh không lại thì trực tiếp bỏ chạy, trực tiếp nhấn nút điều khiển từ xa.

Ban đầu, Thẩm Hạo dự định cầm M416, bất ngờ cho hắn một băng đạn.

Nhưng suy nghĩ lại, cảm thấy vẫn nên giao thủ với Lý Chí Khôn một phen rồi nói sau.

Thẩm Hạo cũng muốn cảm nhận một chút thực lực của mình rốt cuộc như thế nào.

Điều chỉnh tốt trạng thái, Thẩm Hạo lúc này mới đến Hắc Hổ Hạp ở dị thế giới.

Vẫn nấp sau tảng đá lớn.

Nhân lúc y chưa đến, Thẩm Hạo đặt thuốc nổ xuống đất, đồng thời phủ quần áo của Lư Tuấn Sanh lên che đậy.

Làm xong tất cả, Thẩm Hạo khẽ nhảy lên, ngồi trên tảng đá lớn.

Lại lấy thanh Long Tuyền Bảo Kiếm đã gãy trong không gian, dùng vải bọc chuôi kiếm lại, nhét vào trong vỏ của Kim Lân Kiếm.

Suy nghĩ một chút, để cho giống thật, lại dùng nước khoáng xịt lên mặt một ít, giả vờ một bộ dáng mệt mỏi.

Làm xong, chưa đầy ba phút, một bóng người với tốc độ cực nhanh đuổi tới.

Người đến là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, mặt gầy, miệng để ria mép, ánh mắt có chút âm lãnh.

Chương 71

Một bộ kình trang màu đen, tay cầm một thanh lợi kiếm, hơi thở hổn hển.

Khi nhìn thấy Thẩm Hạo ngồi trên tảng đá, sắc mặt càng thêm âm hiểm.

Tiểu súc sinh, ngươi khiến bản phủ phải tốn công như vậy, hôm nay ta phải nghiền xương ngươi thành tro, mới hả được mối hận trong lòng.

Thẩm Hạo vội vàng xua tay, giả vờ không địch lại nói: Cầu tri phủ đại nhân tha cho ta một mạng, ta trả lại Kim Lân Kiếm cho ngài ngay, ta thực sự không còn sức để chạy nữa.

Nghe vậy, Lý Chí Khôn trong lòng vui mừng, vội nói: Được, ngươi ném kiếm qua đây, ta tha cho ngươi một mạng.

Thẩm Hạo dường như đã chấp nhận số phận, không nói hai lời, trực tiếp ném kiếm qua.

Thấy vậy, Lý Chí Khôn vội vàng đưa hai tay ra đỡ.

Hắn vốn còn có chút e dè Kim Lân Kiếm trong tay Thẩm Hạo, rốt cuộc thanh kiếm này quá mức sắc bén.

Không ngờ, Thẩm Hạo lại ném qua.

Trong lòng chỉ cảm thấy Thẩm Hạo là một tên ngu ngốc hết thuốc chữa.

Thậm chí đã nghĩ xong làm thế nào để hành hạ Thẩm Hạo rồi, phải phanh thây xẻ thịt mới được.

Đồng thời cũng xác định một việc, Thẩm Hạo thật sự không chạy

nổi nữa rồi.

Hắn còn tiêu hao cực lớn, huống chi là Thẩm Hạo cũng một thi thể, cảnh giới của đối phương còn không bằng hắn.

Ngay khoảnh khắc Lý Chí Khôn hai tay đỡ lấy kiếm, trong tay Thẩm Hạo đột nhiên xuất hiện một thanh lợi kiếm tỏa ra hàn quang.

Mũi chân đạp lên tảng đá lớn, thân ảnh như mũi tên rời cung, nhanh như tia chớp.

Lao về phía Lý Chí Khôn.

Vừa nhận được kiếm, còn chưa kịp nhìn, Lý Chí Khôn đã phát hiện động tác của Thẩm Hạo, không nói hai lời, vội vàng lùi lại.

Nhưng mà, Thẩm Hạo thi triển khinh công Khinh Hồng Tuyệt Ảnh, tốc độ thực sự quá nhanh.

Mặc dù Lý Chí Khôn phản ứng kịp, nhưng vừa rồi cả đường đuổi theo, thể lực, chân khí tiêu hao lớn như vậy, tốc độ cũng chậm đi một chút.

Lợi kiếm trực tiếp lướt qua cổ tay hắn, trong khoảnh khắc, máu tươi bay tung tóe.

Bàn tay trái của Lý Chí Khôn bị chém đứt.

Tay trái đứt lìa, máu tươi phun trào.

Cơn đau kịch liệt khiến sắc mặt Lý Chí Khôn trắng bệch, hít một hơi khí lạnh.

Vội vàng điểm huyệt đạo cầm máu.

Ánh mắt căm phẫn nhìn Thẩm Hạo nói: Tiểu súc sinh, ta phải cho ngươi chết.

Mặc dù mất đi tay trái, Lý Chí Khôn không chọn cách bỏ chạy.

Thứ nhất, tốc độ của hắn không bằng Thẩm Hạo, chắc chắn không chạy thoát.

Thứ hai, hắn cho rằng một kích vừa rồi của Thẩm Hạo đã dùng hết chân khí cuối cùng, hắn không chạy còn có khả năng liều một phen, chạy rồi thì thật sự không còn gì.

Lập tức, hắn cảnh giác nhìn Thẩm Hạo, chính xác hơn là Kim Lân Kiếm trong tay Thẩm Hạo.

Thật trùng hợp, ta cũng muốn con súc sinh nhà ngươi xuống dưới bồi táng cho bằng hữu của ta.

Nói xong, Thẩm Hạo cầm kiếm lại tiến lên.

Kiếm pháp sắc bén vô cùng, mỗi chiêu mỗi thức đều kín kẽ không kẽ hở.

Lý Chí Khôn liều mạng né tránh, vì không dám đỡ cứng Kim Lân Kiếm.

Lúc này, trong lòng hắn hối hận vạn phần, vạn vạn không ngờ, Thẩm Hạo này lại là giả vờ.

Chân khí phảng phất như dùng mãi không hết.

Vừa đánh vừa lùi, trong lòng Lý Chí Khôn càng thêm lo lắng, cứ đánh tiếp, hắn chắc chắn phải chết.

Dừng tay.

Nhưng Thẩm Hạo căn bản không thèm để ý đến hắn.

Cha ta là tổng binh của Dương Linh Phủ Lý Sùng Tung, Tiên Thiên thất trọng, đại bá ta là tổng đốc Dương Châu Lý Sùng Nham, Tiên Thiên viên mãn, ngươi xác định muốn đối đầu với Lý gia chúng ta sao.

Thẩm Hạo mặt không biểu cảm nói: Yên tâm, ta sẽ tiễn cha con

ngươi xuống dưới đoàn tụ.

Nói xong, Thẩm Hạo căn bản không cho Lý Chí Khôn cơ hội chạy trốn, lần này thi triển Thanh Phong Kiếm Pháp sở trường nhất đuổi theo.

Lý Chí Khôn trong lòng kinh hãi nói: Thanh Phong Kiếm Pháp.

Ngươi là người của Lưu gia.

Thẩm Hạo đảo mắt, trực tiếp thừa nhận.

Không sai, ta chính là Lưu Bảo Sơn của Lưu gia đã trốn thoát.

Ngày xưa Lý gia các ngươi diệt cả nhà Lưu gia ta, trộm sản nghiệp của ta, trộm yêu đan của Lưu gia ta, các ngươi thật đáng chết.

Lý Chí Khôn vốn chân khí tiêu hao cực lớn, lại bị Thẩm Hạo đánh lén bị thương, tuy là Tiên Thiên tam trọng, nhưng lúc này căn bản không phải là đối thủ của Thẩm Hạo.

Gia chủ Lưu gia chỉ là cảnh giới Tiên Thiên ngũ trọng, làm sao giữ được yêu đan, cho dù không có ta, người khác cũng sẽ cướp đoạt.

Hơn nữa yêu đan này, đại bá ta đã lấy đi, là để tặng cho đại tướng quân của Bắc Hoang, cao thủ Chân Nguyên cảnh Thân Đồ Giao.

Con nuôi của ông ta, Thân Đồ Liệt, vừa hay là thuộc tính hỏa.

Yêu đan này chính là chuẩn bị cho con nuôi của ông ta.

Nghe vậy, Thẩm Hạo không ngờ, thì ra là như vậy.

Nhìn Lý Chí Khôn liều mạng chạy trốn, Thẩm Hạo lại đuổi theo.

Mặc dù kiếm pháp của Lý Chí Khôn tinh diệu, nhưng lại không dám đỡ cứng kiếm pháp của Thẩm Hạo.

Thấy không né được nữa, chỉ có thể cứng rắn đỡ một chiêu.

Kim Lân Kiếm chém sắt như chém bùn, kiếm của Lý Chí Khôn,

vừa chạm vào liền bị một kích mà gãy.

Mất đi kiếm, Lý Chí Khôn tay không tấc sắt, càng không phải là đối thủ của Thẩm Hạo.

Hắn rất muốn chạy, nhưng lại không chạy thoát.

Khinh công Khinh Hồng Tuyệt Ảnh của Thẩm Hạo, cao minh hơn kiếm pháp Thanh Phong Kiếm Pháp mấy lần.

Truy đuổi người càng lợi hại.

Mất đi kiếm, Lý Chí Khôn chính là cừu non chờ làm thịt.

Ngay khoảnh khắc chân khí của hắn hao hết, tốc độ chậm lại, Thẩm Hạo mũi chân đạp đất, một vệt hàn quang lóe lên.

Kim Lân Kiếm trực tiếp xuyên từ sau lưng qua tim của Lý Chí Khôn, một nhát thấu tim.

Lý Chí Khôn trừng lớn hai mắt, chết không nhắm mắt ngã xuống đất.

Ngày thường vô cùng cẩn thận, không ngờ kẻ chuyên đi săn chim ưng như hắn, hôm nay lại bị chim ưng mổ vào mắt.

Hắn chết cũng không thể hiểu nổi, Thẩm Hạo, một tên tân binh Tiên Thiên nhất trọng, tại sao chân khí lại nhiều như vậy, lấy mãi không hết, dùng mãi không cạn.

Đáng tiếc, hắn đã gặp phải một tay lão luyện trong việc âm mưu.

Giết Lý Chí Khôn xong, Thẩm Hạo ném thi thể của hắn vào không gian.

Thẩm Hạo muốn xác nhận một chút sự thật, bây giờ yêu đan kia rốt cuộc đang ở trong tay ai.

Sau khi vào không gian, chỉ vài phút, thi thể của Lý Chí Khôn đã

hoàn toàn chuyển hóa thành sương mù.

Khi Thẩm Hạo xuất hiện, sương mù màu trắng như thể thấy được cha ruột, lập tức bao bọc lao về phía Thẩm Hạo, từ từ biến mất trong cơ thể hắn.

Vài phút sau, Thẩm Hạo hấp thu ký ức của Lý Chí Khôn.

Lúc này mới phát hiện, tên Lý Chí Khôn này thật sự không lừa hắn, yêu đan quả thật là được dùng để tặng cho Thân Đồ Liệt.

Ban đầu tiêu diệt Lưu gia, cũng là để có được yêu đan.

Chỉ là Lưu Bảo Sơn ở bên ngoài không biết nội tình trong đó.

Yêu đan này cũng là yêu đan thuộc tính hỏa, tặng cho đại tướng quân Bắc Hoang Thân Đồ Giao, để đổi lấy địa vị vững chắc của Lý Sùng Nham.

Sở dĩ hào phóng như vậy, chủ yếu là vì trong nội bộ Lý gia, không có một ai có linh căn.

Yêu đan này giữ trong tay, ngược lại là cục sắt nóng, chuốc lấy thị phi.

Có được vô dụng, bỏ đi thì tiếc.

Chẳng thà tặng đi còn hơn.

Mà là một Tiên Thiên tam trọng viên mãn như Lý Chí Khôn, lượng chân khí của hắn cũng không ít.

Trực tiếp khiến Thẩm Hạo từ Tiên Thiên nhị trọng sơ kỳ, đạt đến cảnh giới Tiên Thiên nhị trọng viên mãn.

Chương 72

Điều duy nhất đáng tiếc, chính là không đột phá được Tiên Thiên tam trọng.

Nhưng cũng có thể hiểu được, rốt cuộc mỗi lần tăng một tầng, lượng chân khí cần thiết lại tăng gấp đôi.

Nhưng chân khí của Thẩm Hạo tinh thuần vô cùng, Thẩm Hạo hiện tại đối phó với Lý Chí Khôn chính diện cứng đối cứng cũng không thành vấn đề.

Một điểm khác, Lý Chí Khôn dùng là kiếm pháp gia truyền của Lý gia.

Lý Thị Kiếm Điển.

Kiếm pháp này tinh diệu hơn Thanh Phong Kiếm Pháp của Lưu Bảo Sơn mấy lần.

Nếu nói Thanh Phong Kiếm Pháp của Lưu Bảo Sơn là kiếm pháp hạng hai, thì Lý Thị Kiếm Điển, tuyệt đối thuộc hàng đỉnh trong hạng nhất.

Kiếm pháp tinh diệu, biến hóa đa đoan.

Học tập hơn 30 năm, Lý Chí Khôn đối với Lý Thị Kiếm Điển đã sớm dung hội quán thông, đạt đến cảnh giới tiểu thành.

Theo ký ức của Lý Chí Khôn, cha hắn Lý Sùng Tung đang trấn giữ ngoài thành.

Vừa rồi trước khi đến, đã thông báo cho cha hắn.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo nhặt quần áo của Lý Chí Khôn lên.

Cha hắn Lý Sùng Tung là cao thủ Tiên Thiên thất trọng, đối phó

với cao thủ cấp bậc này, Thẩm Hạo hoàn toàn không có ý định đối đầu.

Lần này, thuốc nổ hẳn là có đất dụng võ rồi.

Vậy theo thời gian tính toán, có lẽ vài phút nữa sẽ đến đây.

Thẩm Hạo nhếch mép, cao thủ Tiên Thiên thất trọng, đây chẳng phải là gói kinh nghiệm béo bở sao.

Nói là làm, Thẩm Hạo không chút do dự.

Thân ảnh lập tức biến mất tại chỗ, đến nơi ném thi thể kỵ binh Bắc Hoang trước đó.

Vung người nhảy lên, vài lần lóe lên đã đến dưới hẻm núi.

Chỉ vài ngày, thi thể đã bắt đầu bốc mùi, có cái đã thối rữa không chịu nổi, bị côn trùng gặm nhấm.

Trong mấy trăm cỗ thi thể, Thẩm Hạo cuối cùng cũng tìm được một cỗ thi thể có hình dáng tương tự Lý Chí Khôn.

Mặc quần áo của Lý Chí Khôn lên thi thể.

Lại mang thi thể đến Hắc Hổ Hạp.

Không nói hai lời, trực tiếp đè thi thể của Lý Chí Khôn lên thuốc nổ.

Đặt kiếm của Lý Chí Khôn ở bên cạnh.

Sau đó nấp ở xa, chờ Lý Sùng Tung đến.

Theo tư duy của người bình thường, nhìn thấy thi thể con trai, chắc chắn sẽ lập tức đến kiểm tra. 200kg TNT Trinitrotoluene năng lượng nổ, vô cùng lớn.

Theo giải thích của Tống Mộ Mạt Lạp. 200kg thuốc nổ TNT này, có thể tạo ra một hố bom đường kính 7 mét, sâu 3 mét, phạm vi sát

thương của sóng xung kích khoảng 50 mét, phạm vi sát thương của mảnh vỡ là 166 mét.

Vì sự an toàn của bản thân, Thẩm Hạo cảm thấy vẫn nên nấp thật xa, lỡ như không nổ chết Lý Sùng Tung, mà lại nổ chết mình, chẳng phải là trực tiếp đại kết cục sao.

Nhưng cũng không thể quá xa, quá xa thì tín hiệu điều khiển từ xa sẽ không đủ.

Suy nghĩ một lát, Thẩm Hạo tìm một chỗ góc khuất, lại di chuyển thi thể và thuốc nổ ra xa ba mươi mét.

Thẩm Hạo đã nghĩ kỹ, đợi khoảnh khắc nổ, sẽ nấp vào không gian trước, Lý Sùng Tung chết hay không không quan trọng, mình an toàn trước rồi nói.

Làm xong tất cả, Thẩm Hạo vẫn không dám rời đi, sợ có tên ngốc nào đến, di chuyển thi thể.

Chỉ có thể âm thầm chờ Lý Sùng Tung đến tận cửa.

Lúc này, Thẩm Hạo lại rất mâu thuẫn.

Lo lắng sẽ nổ Lý Sùng Tung thành tro bụi.

Nếu nổ thành tro bụi, vậy chẳng phải là lãng phí sao.

Nghĩ đến vẫn có chút đau lòng.

Theo tính toán của Thẩm Hạo, Lý Sùng Tung đáng lẽ năm phút nữa sẽ đến.

Nhưng thực tế khiến hắn thất vọng là, ba mươi phút rồi, Lý Sùng Tung vẫn chưa đến.

Ngay khi Thẩm Hạo nghi ngờ Lý Sùng Tung có phải là không đến hay không.

Từng đợt tiếng xé gió truyền đến.

Chỉ thấy một người đàn ông mặc chiến giáp hoàng kim.

Bộ giáp này dưới ánh hoàng hôn, tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Theo ký ức, người này chính là cha của Lý Chí Khôn, Lý Sùng Tung.

Cao thủ Tiên Thiên thất trọng, thống lĩnh ba vạn binh mã.

Thấy vậy, trong mắt Thẩm Hạo lóe lên một tia hưng phấn.

Lý Sùng Tung nhìn trái ngó phải, liên tục tìm kiếm ai đó.

Đột nhiên, thân thể chấn động.

Chỉ thấy trên đất có một thi thể đang nằm sấp.

Vóc dáng, quần áo, và cả thanh bảo kiếm bên cạnh, đều là của con trai hắn, Lý Chí Khôn.

Chỉ có điều, lúc này trên người toàn là máu, không nhìn rõ.

Lập tức trong lòng nóng như lửa đốt, liền xông tới.

Đến rồi, đến rồi, ông ta đến rồi.

Lý Sùng Tung hai mắt đỏ ngầu, bất chấp tất cả lao về phía Lý Chí Khôn.

Khôn nhi.

Ngay khi còn cách khoảng bốn, năm mét, Lý Sùng Tung dừng bước, hắn ngửi thấy một mùi hôi thối.

Cầm quân nhiều năm, trong khoảnh khắc liền biết đây là mùi tử thi.

Có bẫy.

Hắn dừng bước, hai mắt sắc bén nhìn thi thể.

Ánh mắt quét quanh bốn phía, chần chừ không chịu bước thêm một bước.

Thấy vậy, Thẩm Hạo ngẩn người, không ngờ lão già này lại nhạy bén như vậy.

Trong lòng mong chờ, mau tiến lên, tiến lên.

Điều khiến Thẩm Hạo thất vọng là, Lý Sùng Tung không những không tiến lên, bước chân còn lùi lại.

Thấy vậy, Thẩm Hạo không còn quan tâm đến điều khác, trực tiếp nhấn nút điều khiển từ xa.

Oành.

Một tiếng nổ lớn, vang trời động đất.

Lửa bốc ngút trời.

Cả Hắc Hổ Hạp bắt đầu rung chuyển.

Không ít nham thạch lăn xuống.

Mặc dù Thẩm Hạo đã nấp vào không gian, vụ nổ không có tác dụng với hắn.

Chương 73

Nhưng tiếng nổ kinh thiên động địa, vẫn làm cho tai hắn tê dại, truyền đến từng đợt tiếng ù ù.

Mãi một lúc lâu mới nghe được thứ gì đó.

Khoảng một phút sau mới dịu lại.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo bước ra khỏi không gian, kiểm tra tình hình.

Chỉ thấy lúc này cỗ thi thể kia, đã sớm bị nổ thành tro bụi.

Mà Lý Sùng Tung mặc chiến giáp lại không chết, trên chiến giáp trừ tấm hộ tâm kính không bị vỡ, những thứ khác đều tan nát không còn hình dạng.

Mà hắn chỉ nằm đó toàn thân đầy máu.

Nằm đó, vẫn còn cử động.

Để đề phòng, Thẩm Hạo không tiến lên, mà lấy ra súng bắn tỉa M200.

Khoảng cách chưa đến 100 mét, Thẩm Hạo vẫn có chút tự tin.

Nhắm vào đầu Lý Sùng Tung, bóp cò.

Pằng.

Một tiếng súng vang lên.

Dưới ống ngắm, cơ thể Lý Sùng Tung giật một cái, rồi không còn động đậy.

Thấy vậy, Thẩm Hạo mới thở phào nhẹ nhõm, cất súng bắn tỉa đi, từ từ đi tới.

Khi phát hiện giữa trán Lý Sùng Tung có một lỗ máu, lúc này mới thở phào.

Cao thủ Tiên Thiên chỉ là chân khí đủ mạnh, chứ không phải nói hắn máu thịt vô địch.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo cũng có chút may mắn, khẩu súng bắn tỉa này không phải là Barrett, uy lực tương đối nhỏ.

Súng M200 nổi tiếng, lại đắt, độ chính xác không phải bàn, nhưng uy lực không được công nhận.

Về mặt quân dụng, tình cảnh của M200 cũng rất khó xử.

M200 sử dụng đạn lõi đặc. 408, tuy có độ chính xác cao hơn một số súng trường bắn tỉa chống khí tài 12,7mm, nhưng khả năng phá hủy là một điểm yếu.

Sát thương của đạn lõi đặc bằng hợp kim đồng niken thua xa so với đạn đầu đồng của loại 12,7mm.

Dùng làm súng trường bắn tỉa chống khí tài không thích hợp lắm.

Nếu là Barrett, Thẩm Hạo đoán, đầu của Lý Sùng Tung sẽ nổ tung như quả dưa hấu.

Có người còn trêu đùa về doanh số thảm hại của M200, số người mua súng này cũng nhiều như số người bị sét đánh.

Tuy nhiên, có người tò mò điều tra số liệu và phát hiện, ở Mỹ thực tế số người mua súng này còn ít hơn số người bị sét đánh chết, công ty chiến thuật CheyTac bày tỏ: Đau lòng quá ông bạn già.

Khi nhìn thấy áo giáp của Lý Sùng Tung trừ tấm hộ tâm kính, các áo giáp khác đều vỡ nát.

Tấm hộ tâm kính ở ngực lại hoàn hảo không tổn hại.

Điều này làm Thẩm Hạo có chút kinh ngạc, đây là vật liệu gì.

Thẩm Hạo suy nghĩ một chút cũng hiểu ra.

Thế giới này là thế giới huyền huyễn, có một số vật liệu đương nhiên sẽ rất cứng rắn.

Không nói hai lời, hắn ném thi thể của Lý Sùng Tung, và cả tấm hộ tâm kính vào trong không gian, đây đều là đồ tốt.

Tiếp đó, lại thu hai thanh kiếm của Lý Chí Khôn và Lý Sùng Tung vào, cũng là đồ tốt.

Làm xong tất cả, Thẩm Hạo mới thở phào nhẹ nhõm.

Cải trang một phen, lại một lần nữa trở về Dương Linh Phủ.

Bây giờ, cả tri phủ của Dương Linh Phủ là Lý Chí Khôn và cha hắn Lý Sùng Tung đều không còn, Thẩm Hạo cũng không sợ hãi.

Màn đêm dần buông.

Thẩm Hạo vẫn ở trong phòng của mình.

Tuy gia vị ở thế giới này thiếu thốn, nhưng thanh đạm một chút cũng tạm chấp nhận được.

Đợi đến đêm khuya vắng lặng, Thẩm Hạo tiến vào không gian.

Một lượng lớn sương mù màu trắng bao phủ toàn bộ không gian.

Lượng chân khí này nhiều hơn của Lý Chí Khôn gấp mấy lần.

Thẩm Hạo vừa bước vào, tất cả sương mù điên cuồng tràn vào cơ thể hắn.

Dưới lớp sương mù trắng xóa khổng lồ, thân thể Thẩm Hạo từ từ lơ lửng giữa không trung.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Hạo hấp thụ một lượng chân khí lớn đến vậy.

Chân khí khổng lồ cũng khiến cảnh giới của Thẩm Hạo tăng vọt.

Tiên Thiên tam trọng: Tiên Thiên tam trọng sơ kỳ, Tiên Thiên tam trọng trung kỳ, Tiên Thiên tam trọng viên mãn.

Tiên Thiên tứ trọng: Tiên Thiên tứ trọng sơ kỳ, Tiên Thiên tứ trọng trung kỳ, Tiên Thiên tứ trọng viên mãn.

Sau khi đạt đến viên mãn mới dừng lại, chỉ thiếu một chút nữa là đột phá đến Tiên Thiên ngũ trọng.

Dù vậy, Thẩm Hạo cũng đã vô cùng hài lòng.

Chỉ trong một ngày, từ Tiên Thiên sơ kỳ đã trực tiếp đạt đến Tiên Thiên tứ trọng viên mãn, quan trọng là chân khí còn vô cùng tinh thuần.

Chuyện này nếu nói ra ngoài, quả thực kinh người.

Sự lĩnh ngộ của Lý Sùng Tung đối với kiếm pháp của Lý Thị Kiếm Điển còn hơn Lý Chí Khôn một bậc.

Hai người lĩnh ngộ tương hỗ ấn chứng, Lý Thị Kiếm Điển của Thẩm Hạo trực tiếp đại thành.

Sở dĩ mọi chuyện đến muộn hơn dự kiến của Thẩm Hạo, thứ nhất là để đề phòng Kim Lân Kiếm trong tay Thẩm Hạo, nên hắn mặc áo giáp. thứ hai, dọc đường đi Lý Chí Khôn cũng không để lại dấu hiệu, nên tìm hơi chậm.

Theo ký ức của Lý Sùng Tung, yêu đan quả thật đang nằm trong tay Dương Châu Tổng đốc Lý Sùng Nham.

Hắn và Lý Sùng Nham là anh em họ.

Theo kết quả thương lượng của hai anh em, chỉ cần Thân Đồ của Bắc Hoang giao công vào Dương Châu, Lý Sùng Nham sẽ dâng yêu đan lên.

Mục đích chỉ là để ổn định vị trí của mình.

Kể từ khi Dương Văn Tán lên ngôi, tên hôn quân này luôn không yên tâm về hắn, muốn giết hắn.

Lý Sùng Nham cũng không phải là người hiền lành, người không vì mình trời tru đất diệt.

Cao thủ Chân Nguyên cảnh của Đại Dương Vương triều là Dương Vũ Hiến bị giết, mất đi sự bảo hộ của cao thủ Chân Nguyên cảnh, Lý Sùng Nham cảm thấy chắc chắn không phải là đối thủ của Bắc Hoang.

Sớm muộn gì cũng xong đời.

Ngươi đối với ta bất nhân, thì đừng trách ta đối với ngươi bất trung.

Ý nghĩ này, Thẩm Hạo tán thành một trăm phần trăm.

Nếu yêu đan nằm trong tay Tổng đốc Dương Châu, Thẩm Hạo liền có cách.

Cẩm Tú Ti Ngự sử Văn Nhân Y Y không phải muốn có bằng chứng Lý Sùng Nham cấu kết với Bắc Hoang sao.

Người khác không có, nhưng là tâm phúc như Lý Sùng Tung thì lại có.

Xem ra, ngày mai phải tìm Văn Nhân Y Y một chuyến, cũng không biết người đàn bà này còn sống hay không.

Đối phó với cao thủ Tiên Thiên viên mãn, Thẩm Hạo không có chút tự tin nào.

Hấp thụ xong ký ức, thực lực Thẩm Hạo tăng vọt.

Trong lòng càng ngày càng bành trướng, chỉ là một lúc hấp thụ quá nhiều, đầu có chút đau.

Từ không gian, tôi trực tiếp đến trang viên ở Xiêm La.

Chương 74

Lúc này trong trang viên không có mấy người.

Tôi đi tắm, sau đó nhảy một phát xuống hồ bơi, bắt đầu bơi lội thỏa thích.

Chiều tối, ăn cơm xong, Tống Mộ Mạt Lạp liền tới.

Cô ấy cười nhẹ nói: Ông chủ, tài liệu anh cần em mang đến rồi đây.

Thẩm Hạo nhận lấy tài liệu, lướt mắt qua, véo nhẹ má Tống Mộ Mạt Lạp nói: Được, biết rồi.

Thẩm Hạo mở tài liệu trong tay ra xem.

Tài liệu rất đơn giản, một phần là về nhà xác nơi cất giữ thi thể của phó bang chủ Quan Vũ.

Phần còn lại là tài liệu về bang chủ của Độc Lang bang.

Bang chủ Độc Lang bang, Mã Lý Áo, không chỉ kinh doanh ngành công nghiệp tình dục mà còn bán cả phấn trắng.

Tối nay, Mã Lý Áo tổ chức một bữa tiệc lớn tại biệt thự của mình, mục đích là để tranh cử nghị viên Bangkok, chắc chắn một trăm phần trăm sẽ có mặt.

Sau khi xem xong tài liệu, Thẩm Hạo ghi nhớ những địa chỉ này.

Buổi tối, Thẩm Hạo bắt một chiếc taxi, xuống xe ở một nơi cách biệt thự của bang chủ Độc Lang bang hai cây số.

Nhẹ nhàng nhảy một cái, anh ta đã lên nóc một tòa nhà cao mấy chục mét.

Đeo khẩu trang và mũ, thân hình anh ta nhảy nhót trên các mái nhà

như một bóng ma, tránh được tất cả camera giám sát.

Anh ta dễ dàng lẻn vào trang viên.

Nhìn cảnh tượng ly rượu đan xen trong sảnh lớn của biệt thự, bang chủ Độc Lang bang Mã Lý Áo đứng trước sân khấu, vui vẻ nâng ly nói: Hôm nay là một ngày đáng để ăn mừng, chúc mừng Xiêm La chính thức hợp pháp hóa cần sa.

Chúng ta cạn một ly nào.

Cạn ly.

Nhìn những người trong sảnh, đa số mặc vest, còn có người mặc đồng phục cảnh sát, đồng phục quân đội.

Thẩm Hạo thực sự nể phục, Đông Nam Á đúng là thiên đường của tội phạm.

Xiêm La từng là quốc gia tiên phong trong việc chống ma túy ở Đông Nam Á, mức độ nghiêm ngặt chỉ đứng sau Singapore, Malaysia và Trung Quốc.

Nhưng vào cuối năm 2022, chính phủ Xiêm La đã đưa ra một biện pháp cải cách táo bạo. hợp pháp hóa ba điều cấm kỵ lớn là tình dục, cờ bạc và ma túy, đồng thời tiến hành quản lý và thu thuế đối với chúng.

Phải nói rằng, ngày càng nhiều quốc gia hợp pháp hóa cờ bạc và tình dục.

Trong các nước Đông Nam Á, ngành công nghiệp tình dục của Xiêm La nổi bật, đồng thời cũng là nơi tập trung buôn người và nội tạng.

đặc sản của Miến Điện là đá quý, bột trắng, đảo chính và quân phiệt. cảng Sihanoukville của Campuchia đã từng điên cuồng một thời

gian, trực tiếp hợp pháp hóa cờ bạc trực tuyến, sau đó dưới áp lực của các nước láng giềng, mới miễn cưỡng dừng lại. các công ty lừa đảo trực tuyến rời Campuchia lại chuyển đến Philippines, hiện tại, Philippines là cường quốc số một về cờ bạc trực tuyến.

Chính phủ các nước Đông Nam Á vì muốn kiếm ngoại tệ, đối với những ngành công nghiệp không thể đưa ra ánh sáng này, đều mắt nhắm mắt mở.

Tuy nhiên, đa số đều là người mình hại người mình.

Bọn họ trong ngành có một thuật ngữ, gọi là cẩu thôi hoặc đại quân rau cải.

Nghe một lúc, Thẩm Hạo cũng nắm được đại khái nội dung.

Mã Lý Áo này không chỉ ăn mừng việc hợp pháp hóa cần sa, mà còn muốn tranh cử nghị viên, tự thành lập chính đảng, muốn làm thị trưởng Bangkok.

Hắn còn định mở một sòng bạc, dù sao cũng đã hợp pháp hóa rồi.

Lúc này, vừa hay có một người phục vụ bưng một cái khay, trên đó đặt sáu bảy ly sâm panh, đi đến bên cạnh Mã Lý Áo.

Thấy vậy, Thẩm Hạo từ bồn hoa bên cạnh nhặt một viên sỏi nhỏ, nhẹ nhàng búng ra, bắn trúng huyệt ma trên khuỷu tay người phục vụ.

Khay trong tay người phục vụ văng ra, rượu đổ ướt hết người Mã Lý Áo.

Biến cố bất ngờ khiến cả hội trường im lặng.

Người phục vụ sợ đến mức sắp khóc, hai tay run rẩy, vội vàng xin lỗi.

Xin lỗi, xin lỗi.

Thấy mọi người đều nhìn mình, Mã Lý Áo mỉm cười, ôn hòa vỗ

vai người phục vụ nói: Không sao, không sao, lần sau cẩn thận một chút.

May là va vào tôi, chứ nếu va vào khách của tôi, tôi không tha cho cậu đâu.

Người phục vụ nghe vậy mừng rỡ, vội vàng gật đầu cảm ơn.

Mã Lý Áo vỗ vỗ tay, cười với mọi người: Xảy ra chút sự cố nhỏ, không vấn đề gì lớn, mọi người cứ uống tiếp đi, tôi lên lầu thay bộ đồ.

Nói xong, hắn mỉm cười vẫy tay ra hiệu với mọi người.

Khi Mã Lý Áo đi đến cầu thang, nụ cười trên mặt biến mất, hắn ngoắc tay với một tên tâm phúc bên cạnh: Tôi không muốn nhìn thấy hắn nữa.

Bang chủ, tôi biết phải làm gì.

Mã Lý Áo không biểu cảm gật đầu, từ từ đi lên lầu.

Vừa vào phòng, Mã Lý Áo chỉ cảm thấy sau gáy có một luồng gió nhẹ, còn chưa kịp nghi ngờ thì đã ngất đi.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo lại điểm á huyệt của hắn, đổ Tán Dương Phấn vào miệng hắn.

Giống như vứt rác, anh ta ném hắn xuống đất, rồi một cước giải huyệt đạo của Mã Lý Áo.

Khi Mã Lý Áo nhìn thấy Thẩm Hạo, trong lòng kinh hãi.

Phát hiện mình có thể cử động, đối phương lại không có vũ khí, hắn lập tức hét lớn: Có sát thủ, mau tới đây.

Nhưng điều khiến Mã Lý Áo kinh hoàng là, mặc cho hắn gào thét đến khản cổ, cũng không phát ra được một chút âm thanh nào.

Thấy Mã Lý Áo muốn xông ra ngoài, Thẩm Hạo nhấc chân đá một cước.

Bốp. một tiếng.

Mã Lý Áo như bị xe tải đâm, bay ngược ra sau đập vào bức tường cách đó bốn mét.

Hắn ngã xuống đất, khóe miệng phun ra máu tươi.

Thẩm Hạo từ từ bước tới.

Lúc này, người đàn ông đeo khẩu trang và mũ trước mắt, trong mắt Mã Lý Áo như một con quỷ, sợ hãi đến mức trốn vào góc tường không dám động đậy.

Hắn không biết tại sao mình không nói được nữa, nhưng hắn đoán chắc chắn có liên quan đến người đàn ông trước mặt.

Thẩm Hạo nhìn Mã Lý Áo từ trên cao, giọng nói lạnh như băng, không chút sức sống: Tiếp theo, ngươi phải nhớ kỹ từng câu ta nói.

Nếu không nhớ được, vậy chỉ có thể chờ chết.

Mã Lý Áo biết mình không phải đối thủ, vội vàng gật đầu.

Thẩm Hạo lại nói: Từ hôm nay trở đi, ta chính là ông chủ của ngươi.

Khi ta cần, ta sẽ liên lạc với ngươi.

Nếu không làm được cũng không sao, ta sẽ tiễn ngươi đi gặp Phật Tổ.

Đồng thời, để bày tỏ thành ý, ta đã cho ngươi ăn một thứ.

Thứ này, mỗi tháng đều phải uống thuốc giải mới có thể thuyên giảm.

Thứ này một khi phát tác, toàn thân ngươi sẽ như bị rút cạn sức

lực, sẽ mềm nhũn bất lực như người thực vật, đại tiểu tiện không tự chủ.

Nhưng ý thức của ngươi lại rất tỉnh táo.

Mỗi ngày, nếu không uống thuốc giải, trạng thái này sẽ kéo dài một giờ.

Một tuần không uống thuốc, sẽ chết vì suy tạng.

À đúng rồi, sáng mai tám giờ độc của ngươi sẽ phát tác.

Để cho ngươi trải nghiệm một lần dược hiệu của độc dược, thuốc giải, hai giờ chiều mai ngươi sẽ nhận được.

Nhưng thuốc giải không miễn phí đâu, nhớ kỹ, thuốc giải trị giá năm triệu đô la Mỹ, thiếu một xu, sau này đừng hòng có thuốc giải nữa.

Giờ phút này, ông trùm xã hội đen Mã Lý Áo tung hoành Bangkok, giống như một con chó, run lẩy bẩy không dám nói lời nào.

Thẩm Hạo cũng không để ý đến hắn nữa, đạp mạnh vào vai hắn một cái, giải á huyệt của hắn.

Nhớ kỹ từng chữ ta nói, nếu không ta sẽ khiến ngươi chết vô cùng đau đớn.

Nói xong, Thẩm Hạo xoay người rời đi.

Vừa rồi, Mã Lý Áo muốn mở ngăn kéo lấy súng, nhưng hắn không có can đảm đó.

Cú đá kia của Thẩm Hạo, đơn giản không phải của con người, khiến hắn kinh hoàng vô cùng.

Mã Lý Áo không chỉ buôn ma túy, kinh doanh các tụ điểm tình dục, mà còn điều hành cả võ đài quyền anh ngầm.

Nhưng dù là cao thủ Muay Thái lợi hại nhất, hắn cũng chưa từng thấy ai mạnh như Thẩm Hạo, sức lực lớn đến vậy.

Chỉ là đối phương đeo khẩu trang, đội mũ, hắn cũng không biết là ai.

Nhưng có thể chắc chắn một điều, đối phương chắc chắn là người Xiêm La, giọng nói địa phương này người nước ngoài không có được.

Mã Lý Áo chỉ cảm thấy xương sườn đau dữ dội, vội vàng gọi điện thoại kêu người.

Chương 75

Hắn muốn đến bệnh viện kiểm tra, muốn xác định xem có bị trúng độc hay không.

Rất nhanh, hắn được người đưa đến bệnh viện.

Nhưng đến bệnh viện làm một loạt kiểm tra, bác sĩ nói: Chỉ bị gãy sáu cái xương sườn.

Nhưng nếu lực mạnh hơn một chút, xương sườn này thậm chí có thể đâm thủng nội tạng.

Ông chắc chắn không bị trúng độc chứ.

Mã Lý Áo không dám tin hỏi.

Tất nhiên là chắc chắn, phân tích máu của ông rất bình thường.

Nghe nói không trúng độc, Mã Lý Áo thở phào nhẹ nhõm.

Đối phương lừa hắn, ngay lập tức ánh mắt hắn lóe lên một tia độc ác.

Tra cho ta.

Vâng.

Sau khi Thẩm Hạo ra khỏi biệt thự của Mã Lý Áo, vừa chuẩn bị đi thì phát hiện người phục vụ lúc nãy đang bị hai người trói lại.

Nghĩ đến đây, vừa rồi cũng là vì mình mà khiến người phục vụ ra nông nỗi này.

Mạng không nên tuyệt.

Miệng người phục vụ bị nhét khăn, liều mạng cầu xin.

Hai người đàn ông áo đen không để ý.

Một trong hai người đá ngã anh ta, từ trong lòng lấy ra một khẩu súng lục có gắn ống giảm thanh.

Thẩm Hạo trực tiếp đánh ngất hai người, cứu người phục vụ.

Sau khi được thả ra, người phục vụ vội vàng quỳ xuống đất cầu xin.

Cầu xin ngài tha mạng cho tôi, tha mạng cho tôi, tôi không dám nữa Im miệng, cậu xem tình hình xung quanh trước đi, Thẩm Hạo nói.

Nghe vậy, người phục vụ mượn ánh đèn đường yếu ớt, nhìn thấy hai người đàn ông áo đen vừa áp giải mình đã ngất xỉu trên mặt đất, bên cạnh còn có một khẩu súng lục có gắn ống giảm thanh.

Anh ta lập tức sợ đến chân mềm nhũn, mặt cắt không còn giọt máu.

Thẩm Hạo nói: Vừa rồi tôi không cản, có lẽ cậu đã chết rồi.

Người phục vụ sợ đến phát khóc, hôm nay được cứu, sau này vẫn sẽ bị giết.

Thẩm Hạo thản nhiên nói: Muốn sống chỉ có một cách.

Người phục vụ vội vàng quỳ trước mặt Thẩm Hạo dập đầu cầu xin: Cầu xin tiên sinh cứu tôi.

Giết cả hai bọn chúng.

Người phục vụ giật mình, bảo anh ta giết người thì vạn lần không dám.

Thẩm Hạo không để ý đến anh ta mà nói: Tôi đếm đến mười, nếu cậu vẫn không ra tay, vậy sống chết của cậu hoàn toàn dựa vào cậu. 10, 9, 8, 7.

Mỗi một con số, đều như một nhát búa tạ, nện vào tim anh ta.

Ngay khi đếm đến 3, người phục vụ run rẩy nhặt súng lên, nhắm mắt bắn mấy phát vào hai người.

Thấy vậy, khóe miệng Thẩm Hạo nhếch lên, thản nhiên nói: Rất tốt, cậu có tư cách sống tiếp.

Nói xong, Thẩm Hạo lấy ra một cái chai nhỏ, ném cho người phục vụ.

Hai giờ trưa mai, mang thuốc này đến cho Mã Lý Áo, nói với hắn, cậu là người của tôi, rồi đòi hắn năm triệu đô la Mỹ, hiểu chưa.

Hiểu, hiểu, tiên sinh, tôi tên là Ba Tụng, tôi nên liên lạc với ngài thế nào.

Nói số của cậu ra. 6xxxx Nói xong, Ba Tụng phát hiện bóng dáng Thẩm Hạo đã biến mất, lập tức hít một hơi khí lạnh, tưởng mình gặp ma.

Nhưng nhìn hai cái xác, anh ta lại kinh hãi vô cùng.

Phải rời đi trước đã.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo đến nhà xác.

Anh ta dễ dàng lấy được chìa khóa từ nhân viên bảo vệ, tắt camera giám sát, lấy được thi thể.

Lúc trở về trang viên đã là bốn năm giờ sáng.

Phía đông chân trời đã hửng sáng.

Sáng tám giờ, khi Thẩm Hạo thuần thục giải mã chiếc USB của phó bang chủ, Tống Mộ Mạt Lạp kinh ngạc vui mừng nhảy vào lòng Thẩm Hạo, ôm anh hôn không ngừng.

Ông chủ, anh lợi hại quá.

Tôi lợi hại chỗ nào.

Ông chủ chỗ nào cũng lợi hại.

Cái miệng nhỏ này thật ngoan, đi làm chút đồ ăn đi.

Vâng, ông chủ.

Nhìn Tống Mộ Mạt Lạp mặc chiếc váy bó hông, cặp mông cong vút, tròn trịa, đường cong hoàn mỹ.

Thẩm Hạo nhìn mà thấy hơi bốc hỏa.

Nhìn đồng hồ, Thẩm Hạo quyết định sáng nay phải tăng ca.

Lát sau, con dao thái rau trong tay Tống Mộ Mạt Lạp cũng cầm không vững, một quả cà chua thái mãi không xong.

Nhìn ánh bình minh không ngừng rung động ngoài cửa sổ, Tống Mộ Mạt Lạp có chút si mê.

Cùng lúc đó, trong bệnh viện, Mã Lý Áo toàn thân mềm nhũn, bắt đầu đại tiểu tiện không tự chủ.

Mặc cho bệnh viện cứu chữa kiểm tra thế nào cũng vô dụng.

Nhưng ý thức của Mã Lý Áo lại vô cùng tỉnh táo.

Hắn thật sự đã trúng độc rồi.

Trong lòng nỗi sợ hãi càng tăng.

Ba Tụng vừa tỉnh dậy đã đi hỏi thăm các bệnh viện lớn ở Bangkok, cuối cùng cũng biết Mã Lý Áo đang ở bệnh viện nào.

Nhưng nhìn đồng hồ mới chín giờ sáng, anh ta lại thở phào nhẹ nhõm.

Hôm qua, người đàn ông bí ẩn nói với anh ta là hai giờ chiều, nên không thể vội vàng.

Một ca tăng ca của Thẩm Hạo chỉ kéo dài nửa giờ.

Bữa sáng của Tống Mộ Mạt Lạp mới làm xong.

Chỉ là một chiếc sandwich đơn giản.

Lúc này, những lọn tóc mai của Tống Mộ Mạt Lạp dính trên trán, mồ hôi thơm còn chưa tan.

Ông chủ, trong thẻ này có một mươi triệu đô la Mỹ, là toàn bộ tiền tiết kiệm của em.

Số tiền này đều sạch sẽ, không có bất kỳ phiền phức nào.

Ông chủ anh cứ cầm tiêu đi.

Trong gara em còn mua cho anh một chiếc Bentley Continental.

Anh ở Bangkok đi lại cho tiện.

Nếu không thích, em mua cho anh chiếc khác, siêu xe Ferrari hay Lamborghini cũng được.

Tống Mộ Mạt Lạp đưa cho Thẩm Hạo một chiếc thẻ và một chiếc chìa khóa.

Thẩm Hạo ho khan một tiếng, cũng không từ chối.

Vốn dĩ, Thẩm Hạo định rửa sạch 50 triệu Baht, 9,76 triệu đô la Mỹ trong không gian, không ngờ Tống Mộ Mạt Lạp lại trực tiếp đưa cho anh một mươi triệu đô la Mỹ.

Bang hội ở Bangkok không giàu có như Yamaguchi gumi của Oa khấu hay Mafia của Ý.

Một bài báo của Fortune dẫn số liệu cho thấy, Yamaguchi gumi của Nhật Bản đã trở thành tổ chức xã hội đen kiếm tiền giỏi nhất thế giới.

Thu nhập hàng năm của Yamaguchi gumi hiện đạt 80 tỷ đô la Mỹ.

So với đó, Hắc Xà bang chỉ là một xưởng nhỏ.

Một mươi triệu đô la Mỹ đã là con số trên trời.

Thẩm Hạo nói với Tống Mộ Mạt Lạp: Ngoan, lát nữa đưa em đi lượn một vòng.

Vâng ông chủ, vậy em đi tắm đây.

Tống Mộ Mạt Lạp có chút mong đợi nói.

Được đi chơi cùng người mình yêu, còn gì vui hơn.

Đi đi.

Sau khi Tống Mộ Mạt Lạp đi, Thẩm Hạo lấy đô la Mỹ và Baht trong không gian ra.

Anh định để Tống Mộ Mạt Lạp rửa sạch chúng.

Ngoài ra, Thẩm Hạo cảm thấy, lấy vật tư từ dị giới ra, để Tống Mộ Mạt Lạp rửa sạch là một lựa chọn không tồi.

Đến lúc đó chuyển tiền cho Thẩm Hạo, cho dù quan chức điều tra, Thẩm Hạo cũng không sợ.

Tiền bạn gái cho, sạch sẽ gọn gàng.

Ăn bám thì sao chứ.

Đẹp trai lại có sở trường, nữ tổng tài sao không yêu.

Cứ nhất quyết phải cho tôi tiền.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo cảm thấy đây là một cách rất hay.

Chương 76

Chỉ cần thành lập một công ty thương mại là được.

Sau khi tắm xong, Tống Mộ Mạt Lạp trông vừa tinh tế vừa xinh đẹp.

Cô mặc một chiếc váy liền thân, thân hình quyến rũ hiện ra không sót một chi tiết nào.

Đôi chân trắng ngần, càng nhìn càng thấy đẹp mắt.

Nếu ngồi trên xe, tay trái lái xe, tay phải vuốt ve.

Hoàn mỹ.

Ông chủ, em thay đồ xong rồi.

Khi Tống Mộ Mạt Lạp nhìn thấy đô la Mỹ và Baht trên bàn, cô sững người một lúc, nhiều tiền như vậy từ đâu ra, nhưng Thẩm Hạo không nói, cô cũng không hỏi.

Thẩm Hạo nói: Được, hôm nay lái xe đi lượn một vòng.

Ở thế giới huyền huyễn, Thẩm Hạo đại sát tứ phương, mùi máu tanh nồng nặc.

Cần phải thư giãn một chút, nếu không con người cũng hỏng mất.

Hai người đến gara dưới tầng hầm, Thẩm Hạo vừa nhìn đã thấy chiếc Bentley Continental màu xanh lam nhạt, không đúng, màu này phải gọi là màu xanh Brule.

Một chiếc coupe hai cửa, 4,0T GT V8.

Tất nhiên Thẩm Hạo không hiểu rõ, trước kia anh chỉ sống ở mức đủ ăn đủ mặc, cũng chỉ dám mơ tưởng đến BBA.

Ngay cả những chiếc xe sang nhập môn như BMW 3 series, Audi A4 và Mercedes C Class cũng đã là đỉnh cao của tầng lớp lao động bình thường.

Đương nhiên, cấp bậc 34C này, người bình thường cũng mua nổi, nhưng có nỡ hay không lại là chuyện khác.

Người bình thường tiền đều để dành mua nhà, trả góp nhà.

Mua nổi và nuôi nổi là hai chuyện khác nhau.

Nhìn chiếc coupe Bentley Continental hai cửa, Thẩm Hạo càng nhìn càng thích.

Hiệp khách, danh tướng xưa yêu ngựa quý, đàn ông hiện đại yêu xe sang.

Mercedes, BMW chỉ là bước đệm, Bentley mới là nấc thang tiếp theo.

Tống Mộ Mạt Lạp thấy Thẩm Hạo thích, trong lòng cũng rất vui.

Ông chủ thích là được rồi.

Khởi động xe, lùi ra khỏi gara.

Phải nói rằng, cảm giác cầm vô lăng này thật tốt, thật mượt mà.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Hạo lái một chiếc xe tốt như vậy, trong lòng vẫn có chút phấn khích.

Anh chở Tống Mộ Mạt Lạp đi dạo trên đường phố Bangkok.

Lúc chờ đèn đỏ, Thẩm Hạo vuốt ve đôi chân ngọc trắng ngần của Tống Mộ Mạt Lạp.

Mấy người đàn ông trên xe buýt mắt đều đỏ lên.

Cảm giác này thật không tệ.

Còn thoải mái hơn cả lúc không có ai.

Trong lúc Thẩm Hạo và Tống Mộ Mạt Lạp đi chơi.

Ba Tụng run rẩy cầm lọ thuốc Thẩm Hạo đưa, đến bệnh viện.

Nhìn hành lang bệnh viện đen kịt một đám vệ sĩ, anh ta không khỏi chột dạ.

Khi nhìn thấy Ba Tụng, tên tâm phúc tối qua lập tức nổi giận.

Vốn dĩ đã cử người đi giải quyết tên Ba Tụng này, không ngờ lại bị giết ngược.

Cuối cùng cũng tìm thấy mày rồi, bắt nó lại cho tao, tao phải lột da nó sống.

Vâng.

Ba Tụng vội nói: Tôi đến để cứu bang chủ, trong tay tôi có thuốc giải.

Bang chủ bị trúng độc.

Nghe vậy, tên tâm phúc nhíu mày, ra lệnh cho người thả Ba Tụng ra.

Mày nói thật không.

Là thật.

Ngay sau đó, Ba Tụng kể lại chuyện gặp Thẩm Hạo tối qua và chuyện thuốc giải.

Mày vào đi, nếu bang chủ có chuyện gì, mày biết hậu quả rồi đấy.

Chuyện gặp người bí ẩn, Mã Lý Áo chỉ nói với một mình hắn, chắc chắn là thật.

Ba Tụng vào trong, cho Mã Lý Áo uống thuốc giải.

Ngay lúc uống thuốc giải xong, Mã Lý Áo lập tức có lại sức lực.

Ánh mắt chuyển động một lúc, hắn từ từ ngồi dậy.

Mọi người thấy bang chủ ngồi dậy, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mã Lý Áo thở ra một hơi dài, kinh nghiệm mấy giờ ngắn ngủi làm người thực vật, đại tiểu tiện không tự chủ khiến hắn sống không bằng chết.

Hắn cũng xác định được mình thật sự đã trúng độc.

Hít sâu một hơi, hắn lạnh lùng nhìn Ba Tụng nói: Người bí ẩn đó là ai.

Ba Tụng lắc đầu nói: Không biết, hắn cứu tôi, bảo tôi mang thuốc giải cho ông, đồng thời đòi ông 5 triệu đô la Mỹ.

Mã Lý Áo do dự một lúc rồi gật đầu đồng ý.

Mọi chuyện hôm nay đã vượt quá nhận thức của hắn, loại độc này lại không thể kiểm tra ra được.

Là độc thần kinh.

Nghĩ đến năm triệu đô la Mỹ, tim hắn như rỉ máu.

Nhưng lại không dám cược, không giết được người bí ẩn, hắn không dám cược.

Đúng lúc này, điện thoại của Ba Tụng reo.

Alo, tiên sinh.

Lấy được tiền chưa.

Ba Tụng nhìn về phía Mã Lý Áo, chỉ thấy Mã Lý Áo gật đầu nói: Người đâu, đi chuẩn bị năm triệu đô la Mỹ.

Vâng.

Ba Tụng lúc này mới nói: Bang chủ đã đi lấy rồi.

Đưa điện thoại cho Mã Lý Áo.

Ba Tụng không dám chậm trễ, đưa điện thoại cho Mã Lý Áo.

Nhận điện thoại, ánh mắt Mã Lý Áo tràn đầy lửa giận.

Tiên sinh, tiền tôi cũng đã đưa rồi, bây giờ ông nên giúp tôi giải độc chứ.

Trong lòng Mã Lý Áo, đối phương chỉ là đến cướp tiền của hắn.

Xem ra ngươi sống chán rồi, lời hôm qua, ngươi quên rồi phải không.

Từ bây giờ, Ba Tụng này chính là người liên lạc giữa ngươi và ta.

Nếu hắn xảy ra chuyện, vậy ngươi cứ chờ trúng độc mà chết.

Khi nào cần, ta sẽ để Ba Tụng liên lạc với ngươi.

Tút Mã Lý Áo nhìn chiếc điện thoại đã bị cúp máy, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng nghĩ đến phản ứng sau khi trúng độc buổi sáng, lại kinh hoàng vô cùng.

Hắn xé toạc chiếc bỉm người lớn, ném vào mặt Ba Tụng.

Giận dữ như một con sư tử, trừng mắt nhìn Ba Tụng.

Hắn tại sao lại cứu ngươi, để ngươi làm người liên lạc của hắn.

Nói cho rõ, nếu không ngươi biết thủ đoạn của ta rồi đấy.

Ánh mắt Mã Lý Áo độc địa nói.

Có thể sống sung túc ở Bangkok, thủ đoạn tự nhiên không cần phải nói nhiều, lòng dạ độc ác, ra tay tàn nhẫn.

Ba Tụng đương nhiên hiểu rõ, tay có chút run rẩy nói: Tôi tôi thật sự không biết.

Tối qua tôi cũng không nhìn rõ mặt đối phương.

Đối phương nói, nếu ông ra tay với tôi, hắn sau này cũng sẽ không liên lạc với tôi nữa.

Mặc dù sợ Mã Lý Áo, nhưng Ba Tụng cũng không ngốc, Mã Lý Áo bị tống tiền năm triệu đô la Mỹ mà không dám hó hé tiếng nào, chắc chắn cũng không dám ra tay với anh ta.

Anh ta có thể cáo mượn oai hùm rồi.

Dù sao, không ai biết nội dung cụ thể cuộc nói chuyện giữa anh ta và Thẩm Hạo.

Như vậy, anh ta muốn nói thế nào cũng được.

Nghe vậy, lời độc ác đến miệng Mã Lý Áo lại dừng lại.

Nếu người bí ẩn không liên lạc với Ba Tụng nữa, vậy thuốc giải của hắn thì sao.

Chương 77

Cảm giác bị người khác nắm giữ mạng sống, đối với Mã Lý Áo như xương mắc trong họng, đơn giản là một loại tra tấn.

Mã Lý Áo dù sao cũng là người thâm sâu, miễn cưỡng nuốt xuống cục tức như nuốt phải phân này.

Được rồi, ta biết rồi, Samak, ngươi đưa nó đi lấy tiền.

Vâng.

Đồng thời, Mã Lý Áo cho người điều tra số điện thoại vừa rồi, khi biết số điện thoại lại chính là của một trong hai vệ sĩ bị giết tối qua, hắn tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Ngoài ra, Mã Lý Áo cho người đặt một thiết bị theo dõi vào trong năm triệu đô la Mỹ, chỉ cần bắt được đối phương, mọi thứ mới có thể thoát khỏi sự kiểm soát.

Bị người khác kiểm soát, làm con rối, đây là lần đầu tiên trong đời hắn gặp phải.

Buổi tối, Ba Tụng nhận được chỉ thị của Thẩm Hạo, mang năm triệu đô la Mỹ đến một tòa nhà bỏ hoang.

Theo chỉ thị, đặt đô la Mỹ lên tầng ba, rồi ngoan ngoãn lui xuống.

Trong một chiếc xe không xa, Samak, tâm phúc của Mã Lý Áo, nhìn tín hiệu của thiết bị theo dõi trên màn hình chỉ thị trong tay.

Đột nhiên, tín hiệu trên màn hình biến mất.

Hắn lập tức kinh hãi, vội vàng nói: Nhanh, bao vây các tòa nhà xung quanh cho tôi, lục soát từng tầng một, nhất định phải tìm ra đối phương.

Hơn ba trăm người, bao vây toàn bộ khu nhà bỏ hoang kín như bưng, kết quả, tìm cả một đêm không thấy một cọng lông, tức đến mức Mã Lý Áo muốn thổ huyết.

Mà Thẩm Hạo sau khi lấy được năm triệu đô la Mỹ, gửi cho Ba Tụng một tin nhắn, nhưng nội dung là để cho Mã Lý Áo xem.

Thuốc giải lần sau, trì hoãn ba ngày.

Ngay sau đó, tín hiệu điện thoại biến mất.

Mã Lý Áo không nghe lời, Thẩm Hạo phải từ từ tra tấn hắn một phen.

Lúc nhỏ, con chó sói nhà Thẩm Hạo nuôi rất hung dữ, dám sủa bậy với anh.

Cách của Thẩm Hạo rất đơn giản, trói con chó trong lồng, bỏ đói ba ngày, rồi đánh một trận, thế là nó ngoan ngoãn.

Ngày thứ hai, Thẩm Hạo đưa 50 triệu Baht, 9,76 triệu đô la Mỹ trong không gian, cùng với năm triệu đô la Mỹ tống tiền được từ tay Mã Lý Áo, toàn bộ giao cho Tống Mộ Mạt Lạp, bảo cô đi rửa sạch số tiền này, sau đó chuyển vào thẻ của anh.

Còn Thẩm Hạo thì đeo khẩu trang, đến một biệt thự.

Biệt thự này là nơi phó bang chủ giấu tiền.

Trước đó, Thẩm Hạo chỉ tìm thấy một chiếc USB đã mã hóa trong két sắt của phó bang chủ mà không có tiền.

Không ngờ, gã này lại giấu tiền trong một két sắt khác.

Hơn nữa, gã này còn có một sở thích là thích sưu tập đồng hồ.

Hầu hết các mẫu đồng hồ hot đều có.

Rolex Green Submariner, Rolex Iced Out, Patek Philippe Celestial,

Vacheron Constantin, Richard Mille Gã là một người đam mê Rolex cuồng nhiệt.

Đương nhiên, so với các thương hiệu khác, dân xã hội đen thích Rolex hơn, vì Rolex là đồng tiền cứng.

Theo ký ức, Thẩm Hạo quen đường quen lối tiến vào biệt thự.

Mật mã két sắt, đơn giản.

Dễ dàng nhập vào.

Mở két sắt, tầng đầu tiên là các thương hiệu khác, tầng thứ hai là Rolex, tầng thứ ba cũng là Rolex.

Một số đồ lặt vặt khác, cơ bản là hộ chiếu, và khoảng mười mấy vạn đô la Mỹ.

Toàn bộ két sắt, có gần sáu mươi chiếc đồng hồ, có thể thấy, vị phó bang chủ này thật sự rất thích.

Trong đó, mẫu Rolex thật sự rất nhiều, Green Submariner, Black Submariner, Rolex Datejust Mint Green, Daytona series. còn có chiếc Rolex GMT Master series đính kim cương phiên bản đặc biệt 116769 giống của cầu thủ quốc tế C.

Ro, giá niêm yết khoảng 4,5 triệu. một chiếc đồng hồ khó tìm, đương nhiên người giàu bình thường muốn mua phải xếp hàng mấy năm cũng không mua được.

Chỉ có thể mua với giá cao hơn, hoặc mua ở thị trường thứ cấp.

Trong đó, chiếc đồng hồ Rolex sành điệu nhất là Rolex Daytona vàng hồng vành cầu vồng, trông không tệ, chỉ là bị dân buôn đồng hồ thổi giá lên hơn 2,5 triệu.

Đây là chiếc Daytona cầu vồng cùng loại với Châu Thiên Vương, phải nói, gã này thật sự thích Rolex.

Tiền kiếm được đều mua đồng hồ hết.

Hơn nữa, đều là mua mới, cũng có người tặng.

Điều khiến Thẩm Hạo không thể hiểu là, gã này mua đồng hồ nhưng không đeo.

Chỉ đơn thuần là ngắm, hơn nữa cách một tuần, lại đến biệt thự này lấy đồng hồ ra, cẩn thận lau chùi một phen.

Còn cẩn thận hơn cả với vợ.

Đây cũng là một trong số ít cách giải tỏa căng thẳng của gã.

Đương nhiên, ai mà không có chút sở thích chứ.

Thẩm Hạo nhớ ở Thâm Thị có một ông trùm xã hội đen, ba chiếc đồng hồ đấu giá đã lên tới cả trăm triệu.

Đếm sơ qua, tổng cộng có 56 chiếc đồng hồ, giá trị của những chiếc đồng hồ này cộng lại cũng lên tới cả trăm triệu.

Chiếc Porsche Thẩm Hạo mua ở Trường An năm đó, bị những chiếc đồng hồ này cho ra bã.

Chiếc nào chiếc nấy lấp lánh ánh vàng, Thẩm Hạo chọn lựa một hồi, cuối cùng vẫn đeo chiếc Rolex GMT Master series cùng loại với C.

Ro.

Đồng hồ được đính kim cương, làm lóa mắt Thẩm Hạo.

Còn chiếc vàng hồng vành cầu vồng kia, Thẩm Hạo chuẩn bị tặng cho Tống Mộ Mạt Lạp.

Trước khi đi, Thẩm Hạo lau sạch dấu vân tay, biến mất trong biệt thự.

Trở về biệt thự của mình, Tống Mộ Mạt Lạp đang dựa vào sofa

ngủ.

Đôi chân đẹp trắng ngần, tư thế ngủ lười biếng.

Tâm trạng vui vẻ, Thẩm Hạo quyết định phải lên lớp cho cô một bài.

Chiếc sofa phải chịu đựng sức nặng mà nó không nên có.

Đèn pha lê trong phòng khách rung lắc không ngừng.

Tống Mộ Mạt Lạp chỉ cảm thấy sướng đến chết đi được.

Tắm rửa xong, Tống Mộ Mạt Lạp nằm trong lòng Thẩm Hạo, nói những lời ngọt ngào.

Thẩm Hạo từ trong không gian lấy ra chiếc Rolex Daytona vành cầu vồng, đeo vào tay Tống Mộ Mạt Lạp.

Cảm nhận được sự mát lạnh từ cổ tay, Tống Mộ Mạt Lạp quay đầu lại nhìn, lập tức kinh ngạc vui mừng.

Cô kích động ôm Thẩm Hạo hôn mấy cái, phấn khích nói: Oa, ông chủ, em yêu anh.

Tống Mộ Mạt Lạp kích động, không phải vì giá trị của chiếc đồng hồ, mà vì đây là đồng hồ Thẩm Hạo tặng.

Bản thân Tống Mộ Mạt Lạp cũng có mấy chiếc đồng hồ, đều là loại hàng triệu.

Nhưng đồng hồ Thẩm Hạo tặng có thể giống vậy sao.

Đây là món quà đầu tiên Thẩm Hạo tặng cô.

Thẩm Hạo cười hắc hắc nói: Em thích là được rồi.

Ông chủ, anh đối với em tốt quá.

Thật sao, tốt đến mức nào.

Rất tốt, rất tốt.

Vậy lát nữa em báo đáp anh thế nào.

Ông chủ, anh không cần quan tâm đến sống chết của em đâu.

Ha ha, không tồi không tồi, hai ngày nay làm hơi nhiều, vẫn là nên nghỉ ngơi một đêm.

Em đều nghe lời ông chủ.

Được, để thưởng cho em, ngày mai đưa em đi mua sắm, Thẩm Hạo nói.

Cảm ơn ông chủ.

Tống Mộ Mạt Lạp ôm cổ Thẩm Hạo vui mừng không thôi.

Thời gian trôi nhanh, Thẩm Hạo ở Xiêm La đã hai mươi ngày, chân khí trong cơ thể chỉ còn một nửa.

Thế là, buổi tối, Thẩm Hạo gỡ Tống Mộ Mạt Lạp đang bám dính lấy hắn như một con bạch tuộc ra.

Vươn vai một cái, hắn mới tiến vào không gian, đến dị giới.

Thời gian ở đây vẫn là ban đêm.

Hôm nay, Thẩm Hạo không ngủ, mà hiếm hoi tu luyện công pháp.

Tu luyện chính là Tiên Thiên Liệt Dương Quyết của Thân Đồ Liệt.

So với công pháp của Lý Chí Khôn, Lư Tuấn Sanh, Tiên Thiên Liệt Dương Quyết của Thân Đồ Liệt có phẩm cấp cao hơn, Thẩm Hạo tu luyện tốc độ càng nhanh.

Bây giờ Thẩm Hạo đã có Hỏa linh căn, tuy cấp thấp, nhưng tu luyện Tiên Thiên Liệt Dương Quyết cũng là làm ít công to.

Chương 78

Hơn nữa chân khí còn khá nóng bỏng.

Không biết tự lúc nào, chân khí của Thẩm Hạo lại một lần nữa hồi phục.

Không chỉ vậy, lúc rạng đông, trên mặt Thẩm Hạo lộ ra một tia vui mừng.

Hắn đột phá rồi.

Đột phá đến Tiên Thiên ngũ trọng.

Đối với lần đột phá này, Thẩm Hạo không hề cảm thấy bất ngờ chút nào.

Trước đó, sau khi hấp thu lượng chân khí khổng lồ của cao thủ Tiên Thiên thất trọng Lý Sùng Tung, cảnh giới của Thẩm Hạo đã là Tiên Thiên tứ trọng viên mãn, có thể đột phá bất cứ lúc nào.

Chỉ là Thẩm Hạo trước nay vẫn chưa chủ động tu luyện mà thôi.

Lần này chân khí tiêu hao nhiều như vậy, cộng thêm công pháp mà Thẩm Hạo tu luyện là Tiên Thiên Liệt Dương Quyết của Thân Đồ Liệt.

Một điểm nữa là, bản thân cảnh giới của Thân Đồ Liệt là Tiên Thiên thất trọng.

Tuy bị Mạnh Tuyền Cơ một chiêu giết chết, nhưng đó đã là đỉnh cao của người thường.

Trong ký ức của Thân Đồ Liệt, sự lĩnh ngộ công pháp đã đến Tiên Thiên thất trọng, kinh nghiệm đột phá ngũ trọng không thiếu thứ gì.

Đáp án đã bày sẵn ở đó, Thẩm Hạo chỉ cần chép theo là được.

Thùng đã đóng xong, Thẩm Hạo chỉ cần đổ nước vào là được.

Do đó, Thẩm Hạo từ Tiên Thiên tứ trọng lên Tiên Thiên ngũ trọng hoàn toàn không có chút trở ngại nào.

Điểm kinh nghiệm đều đã đầy, cứ thế thuận theo mà đi, mọi chuyện nước chảy thành sông.

Cứ chăm chỉ tu luyện là đột phá, không hề có chút khó khăn nào.

Có thể nói, chỉ cần trước Tiên Thiên bát trọng, Thẩm Hạo tích lũy đủ chân khí là có thể tiếp tục đột phá.

Sau khi đột phá Tiên Thiên ngũ trọng, Thẩm Hạo cảm thấy toàn thân thoải mái, hai mắt thần quang nội liễm, cả người tinh thần phấn chấn.

Khoảng cách đến Tiên Thiên cửu trọng dường như cũng không còn xa vời.

Sau một hồi hưng phấn, Thẩm Hạo lại cảm thấy nhàm chán.

Ngay lập tức, hắn đến Lý phủ, từ phòng ngủ của Lý Sùng Tung tìm được thư từ qua lại giữa Tổng đốc Dương Châu Lý Sùng Nham và Bắc Hoang, rồi lặng lẽ rời đi mà không kinh động bất kỳ ai.

Ngày hôm sau, toàn bộ Dương Linh phủ hỗn loạn.

Tri phủ Lý Chí Khôn biến mất, Tổng binh Lý Sùng Tung cũng biến mất.

Trong chớp mắt, đại loạn nổi lên, toàn bộ Lý phủ lòng người hoang mang.

Còn Thẩm Hạo thì lặng lẽ rời đi, tiến về Dương Quan trấn.

Lần này, hắn định hợp tác với Văn Nhân Y Y để xử lý Tổng đốc Dương Châu Lý Sùng Nham.

Viên yêu đan kia, Thẩm Hạo quyết phải có được.

Cùng lúc đó, tại kinh thành của Đại Dương vương triều, ba người Mạnh Tuyền Cơ, Tống Vĩnh Từ và Cơ Đông Ca đều đang tạm trú trong biệt viện của Văn Nhân Y Y.

Tống Vĩnh Từ chuẩn bị nấu cơm, kết quả mở hũ gạo ra xem, chẳng còn gì cả.

Nàng bèn nói với Mạnh Tuyền Cơ: Mạnh tiền bối, trong hũ hết gạo rồi, làm sao bây giờ.

Nghe vậy, Mạnh Tuyền Cơ ngẩn ra, chuyện này đúng là làm khó bà rồi.

Trước kia khi ở đây, bà đã từ chối sự giúp đỡ của gia tộc Văn Nhân, bây giờ không có tiền, thật khó xử.

Trong nhẫn không gian của Mạnh Tuyền Cơ cũng không có vàng bạc, đều là những thứ dùng để tu luyện.

Với cảnh giới của bà, sớm đã có thể tịch cốc, không cần ăn uống.

Nhưng Tống Vĩnh Từ và Cơ Đông Ca đều là người thường, không thể không ăn.

Đột nhiên, Mạnh Tuyền Cơ nghĩ ra điều gì đó, nói với Tống Vĩnh Từ: Ngươi đi gọi Văn Nhân Sách qua đây.

Vâng ạ, Mạnh tiền bối.

Văn Nhân Sách chính là anh trai của Văn Nhân Y Y, cũng là đích trưởng tử của gia tộc Văn Nhân.

Khoảng nửa giờ sau, Văn Nhân Sách vội vã chạy tới.

Em gái mình, Văn Nhân Y Y, có thể bái chưởng môn Ngọc Thanh Cung làm sư phụ là vinh dự tột bậc của gia tộc Văn Nhân.

Điểm này, cả gia tộc Văn Nhân đều vô cùng coi trọng.

Vì vậy, đối với yêu cầu của Mạnh Tuyền Cơ, họ không dám có chút chậm trễ.

Chẳng mấy chốc, một Văn Nhân Sách vận bạch y phiêu diêu, nho nhã tuấn tú vội vã chạy đến, vẻ mặt cung kính hành lễ: Mạnh chưởng môn, ngài có gì phân phó ạ.

Mạnh Tuyền Cơ nhẹ nhàng phất tay, trên bàn trà xuất hiện một chiếc hồ lô rượu màu đỏ, chính là bình thủy tinh đựng rượu trắng mà Thẩm Hạo tặng bà.

Ngươi đem thứ này đi bán đi, đổi lấy ít ngân lượng tiêu dùng.

Nghe vậy, Văn Nhân Sách vội nói: Xin lỗi Mạnh tiền bối, đều là do chúng tôi sơ suất.

Sao dám để ngài phải bán đi bảo vật quý giá như vậy, tôi ở đây còn một ngàn lượng ngân phiếu, ngài cứ dùng tạm.

Tôi sẽ lập tức quay về, bảo gia tộc chuẩn bị thêm một ít ngân phiếu mang đến cho ngài.

Mạnh Tuyền Cơ lãnh đạm nói: Không cần, ngươi cứ mang cái này đi bán là được, sau đó mang tiền về đây.

Còn bán được bao nhiêu tiền, ngươi cứ xem mà bán.

Chuyện này.

Văn Nhân Sách không dám nhận lời.

Không cần đa nghi, cứ làm theo lời ta nói là được.

Mạnh Tuyền Cơ nói.

Vâng, Mạnh chưởng môn, tôi đi ngay đây.

Bên cạnh, Tống Vĩnh Từ cẩn thận đưa hồ lô cho Văn Nhân Sách.

Nhận lấy chiếc hồ lô rượu màu đỏ, cảm giác chạm vào vừa lạnh vừa mượt.

Văn Nhân Sách trong lòng kinh ngạc, đúng là bảo bối.

Nhìn kỹ chiếc hồ lô này càng thấy nó tự nhiên như trời sinh, không có chút dấu vết ghép nối nào.

Sắc màu lộng lẫy, sáng bóng, mơ hồ phản chiếu hình ảnh, đây quả là cực phẩm.

Vật quý giá như vậy, ngay cả Văn Nhân Sách đã quen nhìn trân phẩm thế gian cũng yêu thích không nỡ rời tay.

Mặc dù trong lòng rất muốn có, nhưng giá cả cụ thể hắn không thể biết được, lỡ như đưa thiếu, chọc giận Mạnh chưởng môn thì thật sự không biết ăn nói làm sao.

Hắn không dám chậm trễ.

Sau khi quay về, hắn lập tức triệu tập các công tử nhà giàu quyền thế khác.

Khi mọi người nhìn thấy chiếc hồ lô rượu màu đỏ trong suốt này, ai nấy đều kinh ngạc như thấy vật trời ban.

Oa, bảo bối quá, đây là lưu ly sao.

Không giống, nó quá tinh xảo, màu sắc tươi đẹp như vậy, đúng là hàng độc, ta lần đầu tiên nhìn thấy.

Đúng là đẹp thật, có chút khác biệt với các loại ngọc thạch tự nhiên khác, lại còn thoang thoảng mùi rượu.

Tự nhiên như trời sinh, tinh xảo trong suốt, trên thân còn khắc hoa văn, không tồi.

Đúng vậy, ta cũng ngửi thấy.

Văn Nhân huynh, huynh gọi chúng ta đến là để khoe bảo vật mới có được sao, quả là cực phẩm.

Ở một góc, Lại Nhạc Kinh nhìn thấy chiếc hồ lô rượu, con ngươi co lại.

Đây đã từng là của ta.

Nhưng địa vị của hắn bình thường, hoàn toàn không thể chen vào vòng tròn của những công tử hàng đầu này.

Văn Nhân Sách thấy mọi người đều rất thích, bèn nói: Lần này gọi mọi người đến là định bán món bảo vật này, giá cao thì được.

Văn Nhân huynh nói thật chứ.

Hoàn toàn là thật.

Văn Nhân Sách không chút do dự đáp.

Được, ta ra bốn ngàn hoàng kim.

Năm ngàn hoàng kim.

Các vị, ta vô cùng thích món này, một vạn hoàng kim.

Vật quý giá như vậy, ta cũng rất thích.

Thưa các vị, các vị cũng biết gần đây hoàng đế rất nghi ngờ Vạn gia chúng ta.

Lần này có thể vượt qua cửa ải khó khăn này hay không, món bảo vật này rất quan trọng, các vị nhường lại cho ta có được không.

Người nói chính là đích trưởng tử của Hộ Bộ Thượng Thư, Vạn Thiên Sơn.

Vạn Thiên Sơn đã nói vậy, mọi người cũng không tiện tranh giành nữa.

Nhưng chiếc hồ lô đỏ này bọn họ thật sự rất thích.

Vật hiếm thì quý, bọn họ chưa từng thấy thứ gì tinh xảo đẹp đẽ như vậy.

Ai cũng biết giá trị của chiếc hồ lô đỏ này không hề nhỏ, tiềm năng tăng giá rất lớn.

Mua được là lời to, đồ cổ bảo vật, quan trọng nhất chính là sự khan hiếm.

Vậy thì nhường cho Vạn huynh vậy.

Đa tạ các vị đã ưu ái, xem như ta nợ các vị một ân tình.

Vạn Thiên Sơn chắp tay cảm tạ từng người.

Hắn biết đám người này không thiếu tiền, nếu cứ cạnh tranh thế này, giá sẽ lên đến mấy vạn lượng.

Ngay sau đó, Vạn Thiên Sơn nói với Văn Nhân Sách: Ta cũng không làm khó Văn Nhân huynh, hai vạn hoàng kim thì thế nào.

Nghe vậy, Văn Nhân Sách có chút không nỡ, hai vạn lượng chính hắn cũng muốn giữ lại, nhưng lời đã nói ra, cũng không tiện nuốt lời.

Chương 79

Hắn gật đầu nói: Được, cứ quyết định vậy đi.

Ở góc phòng, Lại Nhạc Kinh càng đau như cắt ruột, nhưng không dám nói gì thêm, chỉ nghĩ sau này gặp lại Thẩm Hạo, nhất định phải bám lấy đùi hắn.

Có được hồ lô rượu, Vạn Thiên Sơn trong lòng vô cùng vui vẻ, vội vàng quay về lấy tiền.

Đợi đến khi Vạn Thiên Sơn mang ngân phiếu vàng quay lại, mọi người đã giải tán hết.

Văn Nhân huynh, đây là hai vạn lượng ngân phiếu vàng, huynh cầm lấy.

Vạn Thiên Sơn vui mừng nói.

Văn Nhân Sách cũng không đếm, dù sao đếm trước mặt người khác cũng hơi khó coi.

Được, chỉ là, món bảo vật này hoàng đế chưa chắc đã thích, huynh vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.

Vạn Thiên Sơn cười khổ một tiếng, lắc đầu thở dài: Đều tại thanh danh của muội muội ta làm liên lụy.

Văn Nhân Sách nói: Ai, ai cũng biết Dương Văn Đế đương triều hiếu sắc hoang dâm, mà muội muội của huynh lại được ca ngợi là đệ nhất mỹ nữ kinh thành, đúng là bị danh tiếng làm hại.

Vạn Thiên Sơn kỳ vọng nói: Văn Nhân huynh, hay là. huynh cưới muội muội ta đi.

Gả cho huynh, cho dù thánh thượng trong lòng bất mãn, cũng

không dám động đến gia tộc Văn Nhân.

Văn Nhân Sách lập tức sợ đến giật nảy mình, vội nhìn quanh bốn phía, thấy không có ai mới thở phào nhẹ nhõm, rồi nói nhỏ: Vạn huynh, lời này sau này tuyệt đối không được nhắc lại nữa.

Nếu để phu nhân ta biết được, chẳng phải lột da ta ra sao.

Ai.

Vạn Thiên Sơn trong lòng thở dài.

Đích trưởng tử của gia tộc Văn Nhân, Văn Nhân Sách, cầm, kỳ, thư, họa đều tinh thông, lại còn là cao thủ Tiên Thiên thất trọng, có thiên phú thủy linh căn trung đẳng.

Vốn dĩ, gia tộc Văn Nhân của Đại Dương vương triều chỉ là một nhánh phụ của nhánh phụ của gia tộc Văn Nhân ở Thiên Vũ hoàng triều.

Quan hệ với dòng chính trực hệ là quan hệ chủ tớ, thậm chí không có chút địa vị nào, cũng chưa từng nhận được bất kỳ sự hỗ trợ nào từ gia tộc Văn Nhân trực hệ, đều tự mình âm thầm phát triển.

Ngoài ra, cho dù dòng chính không quan tâm đến họ, những nhánh phụ này mỗi năm vẫn phải cống nạp cho dòng chính.

Bởi vì chỉ cần gia tộc Văn Nhân trực hệ không sụp đổ, những chi nhánh, nhánh phụ của họ mới có thể tiếp tục ổn định.

Một khi dòng chính sụp đổ, họ cũng sẽ bị diệt vong theo, đó là điều tất yếu.

Sự che chở vô hình này vẫn luôn tồn tại.

Giống như sư tử đầu đàn trên thảo nguyên, không đi săn nhưng vẫn được ưu tiên hưởng thụ con mồi, bởi vì chúng chịu trách nhiệm những việc nguy hiểm hơn, bảo vệ đàn sư tử.

Từ khi thiên phú linh căn của Văn Nhân Sách bị lộ ra, hắn lập tức được dòng chính của gia tộc Văn Nhân ở Thiên Vũ hoàng triều chú ý đến, trở thành hậu duệ được gia tộc trực hệ tập trung bồi dưỡng trong tương lai.

Vừa tặng công pháp, vừa tặng đan dược, còn gả con gái dòng chính cho Văn Nhân Sách.

Chỉ cần Văn Nhân Sách đột phá đến Chân Nguyên cảnh, thì nhánh phụ của Văn Nhân Sách có thể hoàn toàn quy về dòng chính, được ghi vào gia phả, hưởng thụ sự cung phụng của tất cả các nhánh phụ khác trong gia tộc Văn Nhân.

Văn Nhân Sách có khuyết điểm duy nhất là sợ vợ.

Nhưng cũng không có cách nào, phu nhân của Văn Nhân Sách, Văn Nhân Anh, là đích nữ của dòng chính.

Mặc dù Văn Nhân Anh không có linh căn, nhưng tu vi lại là cao thủ Tiên Thiên viên mãn, lại còn giỏi sử dụng tiên pháp.

Tính tình thẳng thắn, ghét ác như thù, hễ không vừa ý là quất roi.

Nàng là ác mộng của tất cả các công tử ăn chơi trác táng ở kinh thành.

Với bối cảnh như vậy, ai dám trêu chọc.

Trong lòng Vạn Thiên Sơn, chỉ cần gả muội muội cho Văn Nhân Sách, cho dù là Dương Văn Đế cũng chỉ có thể từ bỏ.

Đáng tiếc, Văn Nhân Sách không dám, điều này khiến Vạn Thiên Sơn rất đau khổ.

Nếu Dương Văn Đế bình thường một chút, thì đưa muội muội vào hoàng cung cũng là một lựa chọn không tồi.

Nhưng Dương Văn Đế này là hôn quân trong số các hôn quân, ai

dám đẩy muội muội vào hố lửa.

Hiện nay, Đại Dương vương triều dưới sự điều hành tệ hại của Dương Văn Đế có thể nói là nội ưu ngoại hoạn, có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Lúc này đưa muội muội vào cung, không những hại muội muội, mà còn liên lụy cả Vạn gia.

Phúc thì chẳng được hưởng chút nào, lại còn theo đó mà gặp xui xẻo.

Sau này khi bị liên lụy, tuyệt đối không thể thoát được.

Đối với suy nghĩ của Vạn Thiên Sơn, Văn Nhân Sách cũng hiểu, nhưng thật sự là lực bất tòng tâm.

Phu nhân của hắn tuy nóng nảy, nhưng Văn Nhân Sách lại thật sự thích kiểu người như vậy.

Dù không yêu phu nhân, Văn Nhân Sách cũng không dám nạp thiếp.

Nếu để gia tộc Văn Nhân trực hệ biết được, chẳng phải họ sẽ lột da hắn ra sao.

Lúc này, Văn Nhân Sách không có tâm tư nói chuyện nhiều với Vạn Thiên Sơn, mà đang vội vàng đi đưa ngân phiếu vàng, đây là chính sự không thể chậm trễ.

Hắn và Vạn Thiên Sơn quan hệ tốt, cũng không nói nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp chắp tay nói: Vạn huynh, thật sự xin lỗi, ta bên này còn có chút việc gấp, hôm nay không thể tiếp huynh được nữa, ngày khác ta nhất định sẽ mời rượu tạ tội.

Về chuyện của muội muội huynh, huynh có tìm người kiểm tra thiên phú của nàng chưa.

Nếu có linh căn, bái nhập vào tông môn đại phái, cho dù là Dương Văn Đế cũng không dám đến quấy rầy nữa.

Vạn Thiên Sơn cười khổ lắc đầu nói: Điểm này ta sớm đã nghĩ tới, muội muội ta không có chút linh căn nào.

Ai, vậy thì thật đáng tiếc.

Văn Nhân Sách cũng không biết làm sao để an ủi bạn mình.

Vạn Thiên Sơn cũng là người biết điều, hít sâu một hơi chắp tay nói: Nếu Văn Nhân huynh còn có việc gấp, Vạn mỗ không làm phiền nữa, xin cáo từ trước.

Được, Vạn huynh đi thong thả, ta không tiễn.

Sau khi từ biệt Vạn Thiên Sơn, Văn Nhân Sách vội vã đến nơi ở của Mạnh Tuyền Cơ.

Gia tộc Văn Nhân ở Thiên Vũ hoàng triều được coi là thế gia hạng nhất, trưởng lão gia tộc cao nhất cũng chỉ là Linh Đan cảnh.

Nhưng so với tông môn chính đạo khổng lồ như Ngọc Thanh Cung, nội tình còn kém xa.

Hai bên hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Vì vậy, đối với việc em gái Văn Nhân Y Y có thể bái nhập Ngọc Thanh Cung, được chưởng môn Mạnh Tuyền Cơ thu làm đệ tử ký danh, hắn vô cùng vui mừng.

Dưới sự dẫn dắt của Cơ Đông Ca, Văn Nhân Sách cung kính đặt ngân phiếu vàng lên bàn, cúi người thi lễ nói: Mạnh tiền bối, đây là ngân phiếu vàng bán bảo vật có được, tổng cộng hai vạn lượng.

Ngài xem giá trị của số ngân phiếu vàng này có được không ạ.

Nếu không đủ, tôi sẽ về gia tộc xin thêm.

Bên cạnh, Cơ Đông Ca trong lòng chấn động.

Chiếc hồ lô màu đỏ kia, nàng biết rất rõ, là dùng để đựng rượu.

Ban đầu, Lại Nhạc Kinh của Di Hồng Các đã mua nó từ tay Thẩm Hạo, chỉ dùng một ngàn lượng vàng cộng thêm một mình nàng.

Lúc đó bên trong còn đựng rượu, vậy mà bây giờ chỉ một cái bình không đã bán được hai vạn lượng vàng, thật không thể tin nổi.

Tuy nhiên, Cơ Đông Ca cũng cảm thấy nó đáng giá.

Một cái bình đẹp như vậy, nàng chưa từng thấy qua.

Đối với số ngân phiếu vàng trên bàn, Mạnh Tuyền Cơ nhìn cũng không thèm nhìn, lãnh đạm nói: Biết rồi.

Ngươi cầm lấy một tờ ngân phiếu vàng, đi mua thêm một ít gạo, thịt, rau.

Văn Nhân Sách không dám chậm trễ, gật đầu nói: Vâng, Mạnh tiền bối.

Nói xong, Văn Nhân Sách liền cung kính cúi người, chậm rãi lùi ra ngoài.

Đợi Văn Nhân Sách rời đi, Mạnh Tuyền Cơ nói với Tống Vĩnh Từ: Ngươi cất số ngân phiếu vàng này đi, sau này dùng để mua thực phẩm là được.

Nghe vậy, Tống Vĩnh Từ kinh ngạc đến ngây người.

Đây là ngân phiếu vàng trị giá hai vạn hoàng kim đó.

Ban đầu, nàng bán thân chôn cha cũng chỉ vì 200 lượng bạc trắng.

So sánh như vậy, khiến lòng nàng chênh lệch vô cùng lớn.

Thấy vậy, trong mắt Mạnh Tuyền Cơ lóe lên một tia mong đợi, ngữ khí ôn hòa nói: Vĩnh Từ à, những thứ vàng bạc này chung quy

cũng chỉ là vật tầm thường.

Chỉ cần bái ta làm sư phụ, theo ta tu luyện, tài phú thế gian này mặc cho ngươi lấy, cũng không ai dám nói nửa lời không phải.

Chỉ thấy Tống Vĩnh Từ không chút do dự, vội vàng xua tay nói: Mạnh tiền bối, hay là đợi công tử về rồi hãy nói.

Lúc này, Tống Vĩnh Từ hoàn toàn không nghĩ đến chuyện tu luyện, mà trong đầu chỉ toàn là việc để lại huyết mạch cho Tống gia, đó mới là đại sự hàng đầu.

Đúng là đồ gieo giống.

Nghĩ đến đây, Mạnh Tuyền Cơ đột nhiên hận Thẩm Hạo đến nghiến răng nghiến lợi.

Một hạt giống tốt như vậy, lại bị tên tiểu tử thối này làm hỏng thành ra thế này.

Tiếp theo, kinh thành xuất hiện một cảnh tượng kỳ lạ.

Đích trưởng tử của gia tộc Văn Nhân, Văn Nhân Sách, lại tự mình đi mua gạo, rau và thịt.

Hơn nữa không những không cảm thấy hạ tiện, mà còn vui vẻ không biết mệt.

Chuyện này đã trở thành một kỳ quan của kinh thành.

Cùng lúc đó, đoạn đường vốn cần mấy ngày, Thẩm Hạo chỉ dùng một ngày đã đến Dương Quan trấn.

Chương 80

Từ huyện nha biết được vị trí của Văn Nhân Y Y, hắn liền chạy như bay đến đó.

Văn Nhân Y Y đang luyện kiếm, đột nhiên một bóng người tiến vào sân.

Đồng tử của Văn Nhân Y Y co rụt lại, lập tức chuẩn bị phòng ngự.

Nàng đã nhận được tin, Thân Đồ Liệt của Bắc Hoang đã chết ở Hắc Hổ Hạp không xa Dương Linh phủ.

Khi nhìn thấy người đến là Thẩm Hạo, nàng càng thêm kinh ngạc.

Chỉ thấy Thẩm Hạo lúc này, hai mắt thần quang nội liễm, khí tức dài và sâu.

Khí thế trên người Thẩm Hạo khiến nàng hô hấp không thông, hoàn toàn không thể nhận ra cảnh giới của hắn.

Cảm giác này, giống như người đứng trước mặt không phải là Thẩm Hạo, mà là anh trai nàng Văn Nhân Sách.

Nhưng, anh trai nàng Văn Nhân Sách là cao thủ Tiên Thiên thất trọng.

Mà Văn Nhân Y Y trước đây gặp Thẩm Hạo, hắn vẫn chỉ là một người bình thường không có gì nổi bật, nhiều nhất cũng chỉ là võ giả Đoán Thể cảnh khí huyết dồi dào.

Chẳng lẽ, mới mấy ngày không gặp, Thẩm Hạo đã trở thành cao thủ Tiên Thiên.

Sao có thể.

Mặc dù trong lòng vạn lần không tin, nhưng thân pháp quỷ mị vừa rồi của Thẩm Hạo, tuyệt đối không phải Hậu Thiên cảnh có thể sử dụng được.

Nén xuống sự kinh hãi trong lòng, nàng nói: Thẩm Hạo, ngươi đã đột phá đến Tiên Thiên cảnh.

Thẩm Hạo cũng không giấu giếm, thành thật đáp: Ừm, tối qua đột phá đến Tiên Thiên ngũ trọng.

Văn Nhân Y Y:.

Một lúc lâu sau, Văn Nhân Y Y mới hoàn hồn.

Chẳng trách khí thế trên người Thẩm Hạo lại đáng sợ như vậy, hóa ra vừa mới đột phá, khí tức còn chưa thu liễm.

Tiên Thiên ngũ trọng đấy.

Mặc dù không dám tin, nhưng sự thật bày ra trước mắt.

Ngay lập tức, Văn Nhân Y Y liền hiểu ra.

Thẩm Hạo này trước đây chắc chắn đã là cao thủ Tiên Thiên cảnh, chỉ là ngụy trang quá tốt mà thôi.

Nghĩ đến đây, đôi mắt đẹp của Văn Nhân Y Y lóe lên một tia ngưỡng mộ.

Nàng đã bị kẹt ở Hậu Thiên viên mãn một năm rồi, nhưng mãi vẫn chưa có cơ hội đột phá.

Nàng và anh trai Văn Nhân Sách đều có linh căn, chỉ là anh trai là thủy linh căn trung đẳng, còn nàng là hỏa linh căn cấp thấp nhất.

Thiên phú linh căn tuy có, nhưng quá kém, đây cũng là lý do ban đầu Mạnh Tuyền Cơ không coi trọng nàng.

Cùng một mẹ sinh ra, mà thiên phú lại chênh lệch quá lớn.

Anh trai nàng thích đọc sách, tu luyện cũng thuận buồm xuôi gió không có gì khó khăn.

Văn Nhân Y Y ngày thường thích múa đao luyện thương, ngược lại càng luyện càng kém, càng không thể đột phá Tiên Thiên, càng sốt ruột.

Nghĩ đến đây, lòng Văn Nhân Y Y chua như vắt chanh.

Vốn dĩ còn có thể chịu đựng được, chỉ không ngờ, Thẩm Hạo, tên lính mới ngày nào, lại cũng là một đại lão.

Điều này càng làm nàng khó chịu hơn.

Nín nhịn một hồi lâu, Văn Nhân Y Y nói: Ngươi. ngươi giấu kỹ thật đấy.

Thẩm Hạo khóe miệng hơi nhếch lên, lòng ngươi càng chua xót, lòng ta đây càng ngọt ngào.

Hắn nói: Ta cũng không cố gắng mấy, tự dưng đột phá thôi.

Nghe vậy, Văn Nhân Y Y kiêu ngạo quay đầu đi, không thèm để ý đến Thẩm Hạo.

Nói đi, tìm ta có chuyện gì, không phải ngươi đã đến Dương Linh phủ rồi sao.

Thẩm Hạo nói: Ta có được một lá thư, là thư từ qua lại giữa Tổng đốc Lý Sùng Nham và Đại tướng quân Bắc Hoang Thân Đồ Giao.

Ánh mắt Văn Nhân Y Y lóe lên một tia ngạc nhiên, rồi lại trở lại vẻ mặt lãnh đạm: Bây giờ không cần nữa, Cẩm Tú Ti hiện tại không có cao thủ nào để dùng.

Cho dù tìm được chứng cứ cũng không ai là đối thủ của Lý Sùng Nham.

Ngươi mà đến muộn một ngày, ta đã về kinh thành rồi.

Thẩm Hạo ngẩn ra: Vậy ý của cô là, ta làm việc vô ích rồi.

Đôi mắt đẹp của Văn Nhân Y Y lóe lên một tia đắc ý, mày mắt cong cong cười nói: Dĩ nhiên cũng không hẳn, vẫn có chút tác dụng.

Cẩm Tú Ti chúng ta tuy không có cao thủ đối phó được Tổng đốc Lý Sùng Nham, nhưng chị dâu ta, Văn Nhân Anh, thì không vấn đề gì.

Hơn nữa, chị dâu ta đã đến thành Dương Châu rồi, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

Thẩm Hạo nghi hoặc hỏi: Cô chắc chắn là chị dâu Văn Nhân Anh, chứ không phải chị gái Văn Nhân Anh.

Văn Nhân Y Y giải thích: Chị dâu ta, Văn Nhân Anh, là đích nữ của gia tộc Văn Nhân trực hệ, gả cho anh trai ta Văn Nhân Sách.

Sao cơ, gia tộc Văn Nhân các ngươi còn thịnh hành cái trò nước phù sa không chảy ruộng ngoài à.

Nam không lấy vợ ngoài, nữ không gả chồng ngoài, đây chẳng phải là loạn luân sao.

Thẩm Hạo kinh ngạc nói.

Loạn cái đầu ngươi, gia tộc Văn Nhân trực hệ và nhánh phụ của chúng ta, huyết mạch đã cách nhau mấy trăm năm, tính ra cũng đã vô cùng loãng rồi.

Hơn nữa, ai nói với ngươi gia tộc Văn Nhân chúng ta nam không lấy vợ ngoài, nữ không gả chồng ngoài.

Có rất nhiều thế gia liên hôn với gia tộc Văn Nhân.

Anh trai ta Văn Nhân Sách thiên phú rất tốt, nên dòng chính vì để lôi kéo anh ta, mới gả chị dâu ta qua đây.

Văn Nhân Y Y nói.

À, ra là vậy.

Nghe xong giải thích, Thẩm Hạo coi như đã hiểu.

Hắn liền hỏi: Lý Sùng Nham ta nhớ là Tiên Thiên viên mãn, chị dâu của cô, Văn Nhân Anh, có đánh lại không.

Văn Nhân Y Y nói: Nói nhảm, chị dâu ta đương nhiên lợi hại rồi, cũng là cao thủ Tiên Thiên viên mãn, hơn nữa bí pháp gia tộc lợi hại hơn Lý Sùng Nham nhiều.

Nhưng ta có một điểm không hiểu.

Thẩm Hạo hỏi.

Văn Nhân Y Y kiêu ngạo hừ một tiếng: Vậy ngươi nói xem chỗ nào không hiểu, bản tiểu thư sẽ giải đáp cho ngươi.

Thẩm Hạo nói: Nếu Dương Văn Tán là một hôn quân, mà thế gia Văn Nhân các người lại lợi hại như vậy, tại sao cô lại phải bán mạng cho hôn quân, nhất quyết phải giết chết Lý Sùng Nham, điều này không phù hợp với lợi ích, chẳng lẽ các người rảnh rỗi không có việc gì làm.

Văn Nhân Y Y cũng không giấu giếm: Nghe nói trong tay Lý Sùng Nham có một viên yêu đan thuộc tính hỏa, rất phù hợp với ta.

Cho nên, vừa hay hôn quân muốn giết hắn, gia tộc Văn Nhân chúng ta liền thuận thế mà làm.

Dĩ nhiên, còn có một bí mật khác mà Văn Nhân Y Y không nói.

Trong tay Lý Sùng Nham còn có một viên yêu đan thuộc tính thủy, quan trọng là nội đan của yêu thú nhị cảnh Chân Nguyên cảnh, tốt hơn nội đan yêu thú nhất cảnh rất nhiều.

Ban đầu Lý Sùng Nham cùng Trấn quốc đại tướng quân Dương Vũ Hiến lấy được ở dãy núi Sùng Dương.

Nghe nói là hai con yêu thú nhị cảnh, vì tranh đoạt một quả linh quả sắp chín mà đánh nhau đến chết.

Kết quả, trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, làm lợi cho Dương Vũ Hiến và Lý Sùng Nham.

Hai người mỗi người một viên nội đan yêu thú.

Điểm đáng tiếc duy nhất là Lý Sùng Nham không có linh căn nên không thể đột phá, còn Dương Vũ Hiến nhờ vào yêu đan nhị cảnh đã một bước đột phá đến Chân Nguyên cảnh.

Thiên phú linh căn càng kém, cấp bậc cảnh giới của yêu đan càng cao thì càng dễ đột phá, ai mà không muốn có một viên yêu đan tốt hơn.

Tin tức này, Văn Nhân Y Y cũng mới biết gần đây, là tra được từ một lá thư cũ của Dương Vũ Hiến.

Mà chị dâu nàng Văn Nhân Anh lần này đến, chính là vì viên yêu đan nhị cảnh này, chủ yếu là vì chồng nàng, Văn Nhân Sách.

Linh căn của Văn Nhân Sách là thủy linh căn trung đẳng, hai thứ này quả là hoàn mỹ.

Nội đan yêu thú phẩm cấp càng cao, càng có hy vọng đột phá Linh Đan.

Một khi có được viên yêu đan thuộc tính thủy này, liền có thể thuận lợi đột phá Chân Nguyên cảnh.

Yêu đan khó tìm, yêu đan cùng thuộc tính càng khó tìm, mà yêu đan cấp cao có thuộc tính phù hợp lại càng khó tìm hơn nữa.

Nghe lời của Văn Nhân Y Y, tâm trạng Thẩm Hạo lập tức không vui, ánh mắt hơi nheo lại, đầy vẻ nguy hiểm.

Càng nhìn con nhỏ Văn Nhân Y Y này, Thẩm Hạo càng thấy khó

chịu.

Chết tiệt, con nhỏ này lại dám tranh yêu đan với ta, còn gọi cả người giúp đỡ đến, thật đáng chết.

Tức quá đi.

Hay là mai phục trong bóng tối, đợi bọn họ bắt được Lý Sùng Nham, mình dùng súng bắn tỉa kết liễu Lý Sùng Nham.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo lắc đầu, không ổn.

Theo lời của Văn Nhân Y Y, Văn Nhân Anh này là người của dòng chính gia tộc Văn Nhân, vì một viên nội đan yêu thú mà đắc tội với một gia tộc mạnh như vậy, Thẩm Hạo cảm thấy không đáng.

Chỉ là một viên nội đan thuộc tính hỏa mà thôi, sau này còn nhiều cơ hội.

Vì một viên yêu đan rác rưởi.

Càng tự an ủi mình, Thẩm Hạo trong lòng càng khó chịu.

Chương 81

Con mồi mình theo dõi bấy lâu, nửa đường lại nhảy ra một Văn Nhân Y Y, mẹ nó vận khí thật xui xẻo.

Thế là, Thẩm Hạo nói: Bên cạnh Lý Sùng Nham còn có mấy cao thủ Tiên Thiên lục trọng.

Chị dâu của cô một mình có phải là đối thủ không.

Văn Nhân Y Y đắc ý nói: Hừ, ngươi xem thường rồi, chị dâu ta là người của dòng chính trong dòng chính của gia tộc Văn Nhân, là con gái ruột của tộc trưởng hiện tại, ngươi nghĩ chị ấy không có chút bản lĩnh nào sao.

Đến lúc đó ngươi sẽ biết, chị dâu ta ra tay, một Lý Sùng Nham cỏn con chẳng phải là dễ như trở bàn tay.

Ngươi đã là cao thủ Tiên Thiên ngũ trọng, sao không cùng giúp một tay, đến lúc đó sẽ không thiếu phần thưởng cho ngươi.

Nghe vậy, Thẩm Hạo nghĩ nghĩ cũng không phải là không được.

Nếu đã không lấy được nội đan yêu thú, thì để không gian nuốt chửng vài cái thi thể cũng không tồi.

Dựa theo ký ức của Lý Sùng Tung, bên cạnh Lý Sùng Nham có năm sáu cao thủ Tiên Thiên, đây đều là phân bón, không, đều là người thân yêu dấu a.

Đặt thêm một mục tiêu nhỏ, đột phá đến Tiên Thiên viên mãn rồi tính.

Được, không vấn đề, trừ ma vệ đạo, nghĩa bất dung từ.

Không nhìn ra nha Thẩm Hạo, ngươi ngoài việc chơi gái ra, cũng

rất có chính nghĩa.

Văn Nhân Y Y hài lòng nói.

Thẩm Hạo không để ý đến Văn Nhân Y Y, mà hỏi tiếp: Lão Mã Lục kia không sao chứ.

Văn Nhân Y Y gật đầu: Vận khí của hắn khá tốt, quay về được Dương Quan trấn này nên mới không xảy ra chuyện.

Ngược lại, đám người của Lư gia tiêu cục, thông minh lại bị thông minh hại, tự đưa mình lên đoạn đầu đài.

Từ ký ức của Lư Tuấn Sanh, Thẩm Hạo cũng biết rõ chi tiết.

Tổng đốc Lý Sùng Nham giết đám người Lư gia tiêu cục, Thẩm Hạo giúp Lư Tuấn Sanh báo thù, cũng coi như hợp lý.

Thân Đồ Liệt của Bắc Hoang bị giết, Văn Nhân Y Y đương nhiên biết là ai làm, chắc chắn là sư phụ của nàng, Mạnh Tuyền Cơ.

Nghĩ đến đây, Văn Nhân Y Y nói với Thẩm Hạo: Nếu ngươi đã đến, vậy thì thu dọn đi.

Ngày mai chúng ta cùng đến thành Dương Châu.

Đến đó, ngươi đừng có làm bậy, mọi việc đều phải nghe theo lời chị dâu ta.

Thẩm Hạo nói: Yên tâm, không vấn đề gì.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo dặn dò một phen rồi định đi tìm Mã Lão Lục xem tình hình gã thế nào.

Khi biết Mã Lão Lục sớm đã mang vợ con bỏ đi, ngược lại còn đi lên phía bắc đến Bắc Hoang, Thẩm Hạo ngẩn ra, không hổ là Lão Lục, chạy thật nhanh.

Ngày hôm sau, để mau chóng đến thành Dương Châu, Văn Nhân Y

Y chuẩn bị bốn con ngựa, nàng và Thẩm Hạo mỗi người cưỡi hai con.

Suốt chặng đường, họ đều đi suốt đêm.

Khi sắp đến thành Dương Châu, Văn Nhân Y Y mới thả lỏng một chút.

Nàng vô cùng khâm phục kỹ năng cưỡi ngựa của Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo, thuật cưỡi ngựa của ngươi khá lắm, đạt tới cảnh giới nhân mã hợp nhất, giống như từ nhỏ sống trên lưng ngựa vậy, chẳng kém ta chút nào.

Thẩm Hạo:.

Kỹ năng cưỡi ngựa của Thẩm Hạo đương nhiên là kế thừa từ Thân Đồ Liệt.

Là một chiến tướng của Bắc Hoang, Thân Đồ Liệt cưỡi ngựa bắn cung thuộc hàng nhất lưu, tư thế vô địch.

Kỹ thuật bắn tên bách phát bách trúng, còn lợi hại hơn cả thương pháp, không hề thua kém Lữ Bố bắn kích ở Viên Môn.

Làm được như Quách Tĩnh một tiễn hạ song điêu cũng không thành vấn đề.

Thấy Thẩm Hạo không trả lời mình, Văn Nhân Y Y hừ một tiếng, đôi mắt đẹp lóe lên vẻ tinh nghịch, bất ngờ vung roi, quất vào con ngựa đen dưới háng Thẩm Hạo.

Bất ngờ bị quất một roi, đau điếng, con ngựa đen hí lên một tiếng, điên cuồng lao về phía trước, tung bụi vàng mịt mù.

Thẩm Hạo cố hết sức kéo dây cương, phía sau truyền đến tiếng cười trong như chuông bạc của Văn Nhân Y Y.

Khi đến thành Dương Châu đã là buổi chiều, ráng mây phía tây

nhuộm đỏ cả bầu trời.

Thành Dương Châu là tỉnh phủ của Dương Châu, lớn hơn Dương Linh phủ gấp mấy lần, và cũng phồn hoa hơn rất nhiều.

Nhìn bức tường thành cao mấy chục mét, nó cao gần bằng tường thành của Tần tỉnh.

Tuy nhiên, độ cao này đối với cao thủ Tiên Thiên như Thẩm Hạo thì không có chút áp lực nào.

Tiến vào thành Dương Châu, Văn Nhân Y Y dẫn Thẩm Hạo đến một võ quán sang trọng.

Vừa vào trong, từ các góc lập tức xuất hiện bốn, năm người đàn ông cầm đao, cảnh giác nhìn Thẩm Hạo và Văn Nhân Y Y.

Khi thấy người đến là Văn Nhân Y Y, họ lập tức thả lỏng, cung kính nói: Chào tiểu thư.

Văn Nhân Y Y gật đầu, dẫn Thẩm Hạo đến phòng khách chính.

Trên ghế thái sư trong phòng khách có một nữ tử trẻ trung đang ngồi.

Tuổi khoảng ngoài hai mươi, mặc một bộ kình trang màu đen.

Không giống như những nữ tử bình thường để tóc xõa, tóc nàng được búi lên như nam tử, ngũ quan nhỏ nhắn tinh xảo nhưng lại tràn đầy vẻ anh khí.

Ánh mắt toát lên sự kiêu ngạo không thể che giấu.

Thấy hai người tiến vào, nàng cũng không có phản ứng gì, vẫn thản nhiên uống trà.

Văn Nhân Y Y giới thiệu: Đây là chị dâu ta, Văn Nhân Anh.

Chị dâu, đây là một cao thủ Tiên Thiên của Cẩm Tú Ti, em bảo

anh ta đến giúp đỡ.

Văn Nhân Anh gật đầu, nói với Văn Nhân Y Y: Biết rồi, đừng để hắn kéo chân sau là được.

Rồi lại nói: Chuẩn bị đi, tối nay hành động, bắt sống là được.

Văn Nhân Y Y vẻ mặt hưng phấn: Vậy thì thật sự cảm ơn chị dâu nhiều.

Không cần, giúp em chỉ là tiện thể, chủ yếu là vì anh trai em.

Văn Nhân Anh mặt không biểu cảm nói.

Tiếp đó, không cho Văn Nhân Y Y cơ hội từ chối, nàng nói: Được rồi, đi đường vất vả rồi, mau xuống nghỉ ngơi đi.

Vâng, chị dâu.

Cưỡi ngựa đi đường lâu như vậy, Thẩm Hạo cũng mệt, đùi đau rát.

Vẫn là đi xe ngựa sướng hơn.

Thẩm Hạo được một người đàn ông mặc đồ đen dẫn đến một phòng khách.

Sau đó, lại có người mang cơm nước đến.

Đợi người đàn ông mặc đồ đen đi rồi, Thẩm Hạo vươn vai một cái, hai ngày nay mệt thật.

Chỉ là nghĩ đến gương mặt lạnh lùng anh khí của Văn Nhân Anh, Thẩm Hạo lại thấy tò mò.

Lý Sùng Nham là cao thủ Tiên Thiên viên mãn, con mụ này lấy đâu ra tự tin vậy.

Lại dám nói có thể bắt được Lý Sùng Nham Tiên Thiên viên mãn.

Hơn nữa, trong Lý phủ còn có hai người thân tín của Lý Sùng

Nham đều là cao thủ Tiên Thiên lục trọng, còn có hai Tiên Thiên ngũ trọng và một Tiên Thiên thất trọng làm cung phụng.

Chỉ với mấy người này sao.

Chẳng lẽ Văn Nhân Anh này có pháp bảo gì lợi hại.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo có chút tò mò.

Đến thế giới này lâu như vậy, Thẩm Hạo vẫn chưa thấy qua pháp bảo lợi hại nào.

Thẩm Hạo tắm rửa xong, chợp mắt một lúc.

Thời gian trôi nhanh, đêm đen lặng lẽ buông xuống.

Khoảng mười giờ tối, cả thành Dương Châu đã yên tĩnh, không còn sự ồn ào của ban ngày.

Dưới sự dẫn dắt của Văn Nhân Anh và Văn Nhân Y Y, hàng chục bóng người với tốc độ cực nhanh đã đến phủ đệ của Tổng đốc Dương Châu Lý Sùng Nham.

Điều khiến Thẩm Hạo ngơ ngác là, Văn Nhân Anh và những người khác không hành động lén lút, mà quang minh chính đại đánh thẳng vào cửa.

Chết tiệt, kiêu ngạo thế sao.

Đồng thời, bên cạnh Văn Nhân Anh còn có thêm một người đàn ông trung niên.

Kẻ nào.

Hàng chục binh lính gác cổng lập tức rút đao, bao vây lại.

Văn Nhân Anh và những người khác mặt không biểu cảm đứng đó, không có chút hoảng loạn nào.

Chỉ thấy, người đàn ông trung niên rút bảo kiếm từ bên hông ra,

nhẹ nhàng vung lên, một vệt sáng màu vàng nhạt tức thời bắn ra, xuyên qua cơ thể hàng chục tên thị vệ, chém đứt ngang lưng bọn họ.

Đồng thời, vệt sáng không hề dừng lại, lại với tốc độ cực nhanh, xuyên qua cánh cửa son cao năm mét.

Rầm.

Điều khiến Thẩm Hạo chấn động là, một kiếm này không chỉ chém mở cánh cửa son cao năm mét, mà còn chém cả tòa lầu cổng thành đống phế tích.

Nếu nói dùng kiếm khí chém mở cánh cửa son cách xa mười mét, Thẩm Hạo cũng có thể làm được.

Nhưng cả một tòa lầu gác bị dễ dàng chém thành phế tích, điều này Thẩm Hạo không thể làm được.

Thấy vậy, Thẩm Hạo không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Chương 82

Chết tiệt, lợi hại quá.

Đây tuyệt đối không phải là điều cao thủ Tiên Thiên có thể làm được.

Hơn nữa, xung quanh kiếm khí có ánh sáng vàng nhạt, vì lớp ánh sáng vàng này là một biểu hiện bên ngoài của chân nguyên thuộc tính kim.

Thẩm Hạo bừng tỉnh ngộ.

Chẳng trách Văn Nhân Anh lại tự tin như vậy, hóa ra là có người giúp đỡ.

Có cao thủ như vậy ở đây, Thẩm Hạo đương nhiên cũng vô cùng tự tin.

Trong đêm tối yên tĩnh, tiếng nổ vang trời, làm chấn động vô số người.

Trong khoảnh khắc, sáu bảy bóng người với tốc độ cực nhanh lao đến.

Thấy vậy, hai mắt Thẩm Hạo sáng lên.

Toàn là cao thủ Tiên Thiên.

Người dẫn đầu chính là Tổng đốc Dương Châu Lý Sùng Nham, Tiên Thiên đại viên mãn.

Bên trái là thuộc hạ thân tín của hắn, cao thủ Tiên Thiên lục trọng.

Bên phải là một cung phụng Tiên Thiên thất trọng và hai cung phụng Tiên Thiên ngũ trọng.

Còn có mấy trăm cung thủ tinh nhuệ, giương cung nghiêm trận

chờ sẵn.

Lý Sùng Nham nhìn đống đổ nát trước mắt, trong lòng hít một hơi khí lạnh.

Sắc mặt hắn trở nên ngưng trọng.

Bởi vì hắn cảm nhận được sự dao động của nguyên lực.

Đây là thứ mà chỉ cao thủ Chân Nguyên cảnh mới có được.

Hơn nữa, cánh cổng lớn này bị một đòn phá hủy, dù là hắn, một Tiên Thiên viên mãn, cũng không thể làm được.

Vô số dấu hiệu cho thấy, đối phương có cao thủ Chân Nguyên cảnh.

Mà hiện trường ngoài một nam tử trung niên cầm kiếm sắc, những người khác đều không có động tĩnh gì.

Lý Sùng Nham nắm rất rõ tư liệu về Văn Nhân Y Y.

Một nha đầu của nhánh phụ Văn Nhân thế gia, chỉ mới ở cảnh giới Hậu Thiên, dựa vào thế lực của Văn Nhân thế gia mà làm một Cẩm Tú Ngự Sử trong Cẩm Tú Ti.

Không biết trời cao đất rộng mà đến điều tra hắn.

Chỉ là không ngờ, bên cạnh đối phương lại có cao thủ Chân Nguyên cảnh.

Một nhánh phụ của Văn Nhân thế gia, chẳng qua chỉ là một nhánh bên được dòng chính dùng để hút máu mà thôi, làm sao có thể có cao thủ Chân Nguyên cảnh được chứ.

Trong khoảnh khắc, Lý Sùng Nham nghĩ đến một khả năng, đó là người do dòng chính của gia tộc Văn Nhân phái tới.

Nhưng, nếu dòng chính gia tộc Văn Nhân phái người đến, tin tức

này hắn chưa từng nhận được.

Trong lòng một trận hoảng loạn, hắn biết hôm nay khó mà sống yên.

Tốc độ của cao thủ Tiên Thiên có nhanh đến đâu cũng không phải là đối thủ của cao thủ Chân Nguyên cảnh.

Sự chênh lệch giữa hai cảnh giới như trời với đất, tuyệt đối không phải là khoảng cách giữa Hậu Thiên và Tiên Thiên có thể bù đắp được.

Có câu nói, không vào Chân Nguyên, chung quy cũng chỉ là con kiến.

Sự cường đại của Chân Nguyên, Lý Sùng Nham đã đích thân trải nghiệm.

Vốn còn tự tin tràn trề, bây giờ Lý Sùng Nham có chút luống cuống.

Dù có vắt óc suy nghĩ cũng không thể ngờ được cục diện ngày hôm nay.

Không chỉ Lý Sùng Nham hoảng sợ, mà cả những khách khanh và cung phụng bên cạnh hắn, cùng hai người tâm phúc cũng hoảng hốt.

Mẹ kiếp, bọn họ đến Lý phủ là để hưởng phúc, để nhận tài nguyên cung phụng, chứ không phải để toi mạng vô ích.

Trong đó, gã cao thủ Tiên Thiên thất trọng đã chuẩn bị sẵn sàng rút lui.

Đối mặt với kẻ địch Tiên Thiên cảnh, gã còn có dũng khí động thủ, nhưng đối mặt với cao thủ Chân Nguyên cảnh, ngay cả dũng khí động thủ cũng không có.

Văn Nhân Anh thản nhiên nói: Là bó tay chịu trói.

Hay là để chúng ta tốn chút công sức.

Lý Sùng Nham hít sâu một hơi, trong lòng đã tính đến phương án xấu nhất.

Hắn hiểu rồi, đối phương chắc chắn là người của dòng chính gia tộc Văn Nhân.

Tốn nhiều công sức như vậy, chỉ để giúp Văn Nhân Y Y giết hắn sao.

Sao có thể chứ.

Mục đích tự nhiên là vì viên yêu đan nhị cảnh trong tay hắn.

Nếu gia tộc Văn Nhân đã quyết tâm phải có được, sau khi lấy được yêu đan, làm sao đối phương có thể tha cho hắn được.

Khoảnh khắc nói ra về yêu đan, cũng là lúc hắn phải chết.

Nếu vì mạng sống mà cắn răng không nói, hậu quả rất rõ ràng, hắn nhất định sẽ bị tra tấn đủ mọi cách, sống không bằng chết.

Nghĩ đến đây, trong mắt Lý Sùng Nham lóe lên một tia tàn nhẫn.

Hai ngày trước Lý Sùng Nham nhận được tin, người em họ Lý Sùng Tung của hắn đã mất tích.

Cả con trai của em họ, cũng là cháu trai Lý Chí Khôn của hắn cũng mất tích.

Bây giờ, gia tộc Văn Nhân rầm rộ kéo đến, bọn họ chắc chắn đã chết không thể chết hơn được nữa.

Nếu Lý Sùng Tung chết thì cũng thôi, nhưng cái chết của Lý Chí Khôn lại là một đòn đả kích rất lớn đối với Lý Sùng Nham.

Bởi vì đó là con ruột của hắn.

Chuyện này, ngoài hắn và vợ của Lý Sùng Tung ra, không một ai

khác biết.

Ngay cả Lý Chí Khôn cũng bị giấu.

Hơn nữa, Lý Sùng Nham cũng vẫn luôn trọng điểm bồi dưỡng Lý Chí Khôn.

Vì Lý Sùng Nham hắn không có con, thân thể bị thương, căn bản không thể có con được.

Có thể nói, Lý Chí Khôn chính là vảy ngược của hắn.

Là một tổng đốc, sự tàn nhẫn quyết đoán cần có vẫn phải có.

Hít sâu một hơi, sau khi bình tĩnh lại, Lý Sùng Nham chắp tay nói: Ta nguyện ý bó tay chịu trói.

Nhưng, xin hãy tha cho mấy huynh đệ bên cạnh ta, chuyện này không liên quan đến họ, hãy cho họ một con đường sống, ta nguyện ý phối hợp vô điều kiện.

Lời này vừa nói ra, mấy người bên cạnh đều cảm động nhìn Lý Sùng Nham.

Ngay cả Thẩm Hạo cũng có chút nhìn hắn bằng con mắt khác.

Sắp chết đến nơi mà vẫn quan tâm đến huynh đệ của mình, đúng là một anh hùng hảo hán.

Tổng đốc, muốn chết thì cùng chết.

Đúng vậy tổng đốc, chúng ta nguyện vì ngài vào sinh ra tử, tuyệt đối không sống tạm bợ.

Hai người tâm phúc ánh mắt kiên nghị, kẻ sĩ chết vì tri kỷ.

Lý Sùng Nham nói: Không cần như vậy, trước mặt cao thủ Chân Nguyên cảnh, mọi thứ đều là vô ích.

Lời này lọt vào tai nam tử trung niên phía trước, quả thực vô cùng

dễ chịu.

Hắn thản nhiên nói: Hừ, coi như ngươi biết điều.

Văn Nhân Anh nhìn chằm chằm Lý Sùng Nham nói: Tha cho bọn họ không thành vấn đề, nhưng ngươi phải ngoan ngoãn phối hợp.

Lý Sùng Nham chắp tay, vẻ mặt cung kính nói: Đương nhiên không thành vấn đề.

Thấy Lý Sùng Nham từ trong túi lấy ra một viên đan dược màu đỏ, gã cung phụng kia sắc mặt biến đổi, sẵn sàng bỏ chạy bất cứ lúc nào.

Nhân lúc mọi người không chú ý, Lý Sùng Nham nuốt một viên đan dược màu đỏ như máu.

Đợi một lát, hắn đẩy hai tên tâm phúc về phía nam tử Chân Nguyên cảnh.

Trong chốc lát, khí huyết toàn thân Lý Sùng Nham tăng vọt, trên người tỏa ra một cỗ khí thế cường đại.

Cùng lúc đó, thân hình hắn như sao băng lao về phía Văn Nhân Anh.

Chương 83

Cảnh tượng đột ngột này khiến tất cả mọi người có mặt đều kinh hãi.

Cao thủ Chân Nguyên cảnh giận dữ hét: Tìm chết, Huyết Cổ Đan của Ma Môn.

Nói xong, không dám nhiều lời, vận chuyển chân nguyên, chắn trước mặt Văn Nhân Anh để bảo vệ an nguy cho nàng.

Mẹ nó, sơ suất rồi.

Sự việc đột ngột này cũng dọa Thẩm Hạo giật nảy mình, vội vàng lùi về phía sau, không muốn bị liên lụy.

Chỉ thấy, tốc độ của Lý Sùng Nham nhanh như chớp.

Bành.

Sau một đòn, lớp kim quang nhàn nhạt trên người cao thủ Chân Nguyên cảnh kia trở nên ảm đạm, thân thể bay ngược ra xa mấy mét.

Thân thể Văn Nhân Anh cũng bay ra ngoài, miệng phun máu tươi.

Tuy không có gì đáng ngại, nhưng lại vô cùng chật vật.

Hai người va chạm tạo ra một luồng khí lãng khổng lồ, giống như sóng xung kích của một vụ nổ.

Ngay cả Thẩm Hạo đứng ở xa cũng bị hất bay.

Văn Nhân Y Y có cảnh giới thấp nhất, càng bị chấn đến ngất đi.

Nhìn lại Lý Sùng Nham, lúc này hắn đã hơi tàn sức kiệt, tóc và lông mày trở nên trắng như tuyết.

Gương mặt khô héo, thân hình teo tóp, giống như một ông lão sắp

chết.

Chỉ đứng được vài giây, thân thể hắn liền ngã thẳng xuống đất.

Cảnh tượng này khiến Thẩm Hạo ngây người.

Mẹ kiếp, cái quái gì vậy.

Uống một viên thuốc mà người chết luôn.

Làm cả buổi trời, chỉ vì khoảnh khắc bùng nổ này thôi sao.

Rõ ràng, mục đích của đối phương là nhân lúc lâm chung giết chết Văn Nhân Y Y, đáng tiếc đối mặt với cao thủ Chân Nguyên cảnh, vẫn có chút bất lực.

Nhìn lại mấy gã khách khanh cung phụng Tiên Thiên.

Hai cao thủ Tiên Thiên lục trọng tâm phúc của Lý Sùng Nham, trực tiếp bị cao thủ Chân Nguyên cảnh dùng một chiêu kiếm miểu sát.

Còn lại hai người Tiên Thiên ngũ trọng và một người Tiên Thiên thất trọng là ba gã cung phụng.

Ba người chia làm ba hướng bỏ chạy.

Ngay lúc Lý Sùng Nham uống thuốc, bọn họ đã lập tức chạy.

Cao thủ Chân Nguyên cảnh, sau khi thấy Văn Nhân Anh không sao, bảo kiếm trong tay liền xoay quanh hắn một vòng.

Tiếp đó, hắn đạp lên phi kiếm, thân hình như sao băng đuổi theo.

Tốc độ quá nhanh, trong nháy mắt đã không thấy bóng người.

Ngự kiếm phi hành quả thật quá ngầu, Thẩm Hạo có chút mong đợi.

Lúc này, Văn Nhân Y Y bên cạnh cũng đã tỉnh lại.

Nhìn Lý Sùng Nham tóc đã bạc trắng, không nhịn được kinh hô: Chị dâu, rốt cuộc là chuyện gì vậy.

Văn Nhân Anh giải thích: Đó là một loại bí pháp của Ma Môn, Huyết Cổ Đan.

Toàn thân màu đỏ như máu, sau khi uống vào có thể tăng thực lực lên gấp bội trong nháy mắt, nhưng chỉ kéo dài chưa đến một khoảnh khắc.

Bên trong Huyết Cổ Đan có một loại Phệ Huyết Cổ Trùng, có thể hấp thu và giải phóng toàn bộ tinh huyết của người trong nháy mắt.

Tuy có thể tăng thực lực, nhưng sau khi uống chắc chắn sẽ chết.

Trừ phi ôm lòng quyết tử, nếu không tuyệt đối sẽ không sử dụng.

Thẩm Hạo lúc này mới hiểu, Lý Sùng Nham hoàn toàn là bị ép đến đường cùng.

Trong khoảnh khắc, một tiếng xé gió truyền đến.

Chỉ thấy, cao thủ Chân Nguyên cảnh của gia tộc Văn Nhân, trong tay xách ba cỗ thi thể.

Chính là ba gã khách khanh cung phụng của Lý Sùng Nham, một Tiên Thiên thất trọng, hai Tiên Thiên ngũ trọng.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cũng trở nên ngoan ngoãn, cúi đầu nép mình ra sau không nói lời nào.

Đối với việc mấy cao thủ Tiên Thiên bị giết, các binh lính bình thường vô cùng kinh hãi.

Những đại nhân vật ngày thường bay lượn trên cao, hôm nay lại bị người ta giết như giết gà mổ chó.

Hóa ra trên đời này, còn có những nhân vật lợi hại hơn cả các vị cung phụng này.

Bọn họ càng cảm thấy mình nhỏ bé.

Cả thế giới quan đều bị đảo lộn.

Ngay sau đó, ánh mắt của Văn Nhân Anh nhìn về phía những binh sĩ khác trong phủ Lý Sùng Nham.

Nàng thản nhiên nói: Các ngươi có biết kho báu của Lý Sùng Nham ở đâu không.

Tên vệ sĩ dẫn đầu vội vàng cung kính nói: Tôi biết, kho báu ở dưới hòn non bộ trong hoa viên phía sau, có một cánh cửa đồng.

Còn chìa khóa thì ở trên người Lý tổng.

Lý Sùng Nham.

Văn Nhân Anh nói: Tốt, bây giờ cầm chìa khóa, dẫn ta đến kho báu.

Nếu dám lừa ta, các ngươi đều phải chết.

Vâng, nữ hiệp.

Mọi người vội vàng nói.

Ngay cả tổng đốc Lý Sùng Nham lợi hại nhất cũng đã chết, bọn họ đâu dám kiêu ngạo.

Văn Nhân Anh lại nói với Văn Nhân Y Y: Em dẫn người đi xử lý những thi thể này.

Văn Nhân Y Y gật đầu: Vâng, chị dâu.

Đợi Văn Nhân Anh đi rồi, Thẩm Hạo tự mình xung phong đứng ra.

Để tôi xử lý những thi thể này đi, tôi đi tìm một cỗ xe ngựa.

Những người khác vốn đang ngại phiền phức, Thẩm Hạo chủ động nhận việc, bọn họ đương nhiên mừng không kịp.

Cơ hội vào kho báu của Lý phủ, đó là cơ hội phát tài, ai lại muốn ở đây cực khổ vận chuyển thi thể chứ.

Thế là, những người khác nhìn Thẩm Hạo như nhìn cha đẻ, chắp tay nói: Được, Thẩm huynh, vất vả cho huynh rồi, chúng tôi vào trước đây.

Thẩm huynh, vất vả rồi.

Ngày mai mời huynh uống rượu.

Văn Nhân Y Y bên cạnh nói: Ngươi không ngại mệt thì tự mình xử lý đi.

Ban đầu, nàng định để những người khác làm.

Thẩm Hạo lắc đầu nói: Bọn họ có được thành tựu như hôm nay, trong số người thường đều là những người xuất chúng.

Đều là cao thủ Tiên Thiên, nay lại có kết cục thế này cũng thật đáng tiếc.

Đã chết rồi thì nên an táng cho tử tế, cho họ một chút thể diện mới phải.

Nghe vậy, Văn Nhân Y Y không thể tin được nhìn Thẩm Hạo, tán thưởng: Ngươi cũng tốt bụng ghê.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo chỉ vào cỗ thi thể quỷ dị của Lý Sùng Nham, hỏi: Vậy thi thể của Lý Sùng Nham này có cần giữ lại không.

Chôn cùng luôn đi, đã không còn giá trị lợi dụng nào nữa rồi, Văn Nhân Y Y nói.

Thẩm Hạo trong lòng vui mừng, mặt không biểu cảm nói: Được, ta đi tìm một cỗ xe ngựa trong Lý phủ.

Khi Thẩm Hạo kéo xe ngựa ra, ở cửa không còn một ai, tất cả đều đã vào kho báu của Lý phủ.

Đúng là một đám người chăm chỉ làm việc.

Thẩm Hạo sợ có người lén lút dòm ngó, bèn giả vờ đặt các thi thể lên xe ngựa, sau khi hạ rèm xe xuống, lập tức đưa các thi thể vào trong không gian.

Hai tên tâm phúc, ba gã khách khanh cung phụng, tất cả đều được xếp ngay ngắn.

Tính cả thi thể của Lý Sùng Nham, tổng cộng có sáu cỗ thi thể.

Thẩm Hạo đánh xe ngựa đến ngoại ô.

Tuy nhiên, hắn không vội vào không gian, mà câu giờ khoảng một tiếng, rồi chuẩn bị quay về Lý phủ.

Làm vậy chủ yếu là vì, nếu bây giờ vào không gian, chắc chắn sẽ đột phá.

Mới đi có một tiếng mà đột phá nhanh như vậy, chắc chắn có vấn đề.

Thà quay về Lý phủ, đợi sau khi chia tay rồi hẵng nói.

Đến Lý phủ, chỉ thấy sắc mặt của Văn Nhân Anh và Văn Nhân Y Y cùng những người khác đều không tốt.

Bởi vì, lật tung cả Lý phủ cũng không tìm thấy yêu đan.

Trong kho báu, toàn là vàng bạc châu báu, binh khí giáp trụ.

Bây giờ Lý Sùng Nham lại chết rồi, manh mối đều đứt.

Văn Nhân Anh sa sầm mặt, khí thế bức người.

Chương 84

Không tìm thấy thì thôi.

Y Y, em ở lại Lý phủ này, tiếp tục tìm kiếm, ta về kinh thành trước.

Tìm được manh mối rồi nói sau.

Là dòng chính của Văn Nhân thế gia, không tìm được yêu đan nhị cảnh cũng không quá bận tâm.

Dù sao thì, tài nguyên và mối quan hệ của họ vẫn có nhiều kênh khác để có được yêu đan.

Vâng, chị dâu, Văn Nhân Y Y nói.

Tiếp đó, Văn Nhân Anh ném cho Văn Nhân Y Y một viên đan dược, nói: Đây là Ngưng Khí Đan, nếu em vẫn không thể đột phá Tiên Thiên, thì uống cái này là được.

Văn Nhân Y Y vui mừng nói: Đa tạ chị dâu.

Ừm, vậy chúng ta về trước đây.

Nói xong, Văn Nhân Anh liền lên xe ngựa, ung dung rời đi.

Trong chốc lát, chỉ còn lại mấy người của Cẩm Tú Ti.

Văn Nhân Y Y thản nhiên nói: Các ngươi lập tức điều động người phong tỏa nơi này, không cho phép bất kỳ ai đến gần.

Vâng.

Thẩm Hạo bên cạnh nói: Nếu chuyện ở đây đã xong, vậy tôi cũng xin cáo từ, ngày mai tôi sẽ lên đường đến kinh thành.

Văn Nhân Y Y nói: Ừm, biết rồi, vừa rồi vất vả cho ngươi.

Thẩm Hạo nói: Đây là việc nên làm, cáo từ.

Nói xong, Thẩm Hạo liền cưỡi ngựa rời đi.

Nhìn bóng lưng của Thẩm Hạo, Văn Nhân Y Y đột nhiên cảm thấy có chút buồn bã.

Nàng liền lắc đầu, tiến vào Lý phủ, nàng muốn tìm được viên yêu đan kia.

Rời khỏi khu vực Lý phủ, Thẩm Hạo không chọn ra khỏi thành mà tìm một quán trọ.

Không hổ là phủ thành của Dương Châu, gần 12 giờ đêm mà vẫn còn đón khách.

Sau khi vào quán trọ, Thẩm Hạo mới hít sâu một hơi, vội vàng đóng cửa lại.

Ngay sau đó, thân hình Thẩm Hạo lóe lên, đã đến trong không gian.

Lúc này, toàn bộ không gian tràn ngập sương mù màu trắng.

Thẩm Hạo vừa bước vào, sương mù như tìm được nơi trú ngụ, ào ạt kéo tới, trong nháy mắt bao bọc lấy hắn.

Lượng chân khí khổng lồ khiến hắn lơ lửng giữa không trung.

Lần này tổng cộng có sáu cỗ thi thể: hai cao thủ Tiên Thiên lục trọng tâm phúc của Lý Sùng Nham. ba gã khách khanh cung phụng: hai Tiên Thiên ngũ trọng, một Tiên Thiên thất trọng. và cả Lý Sùng Nham.

Mất trọn một giờ, Thẩm Hạo mới dừng lại.

Tổng lượng chân khí khổng lồ cũng giúp thực lực của Thẩm Hạo một lần nữa đột phá.

Tiên Thiên ngũ trọng sơ kỳ, Tiên Thiên ngũ trọng trung kỳ, Tiên Thiên ngũ trọng hậu kỳ.

Tiên Thiên lục trọng sơ kỳ, Tiên Thiên lục trọng trung kỳ, Tiên Thiên lục trọng hậu kỳ.

đến Tiên Thiên thất trọng sơ kỳ thì dừng lại.

Điều duy nhất khiến Thẩm Hạo thất vọng là, Lý Sùng Nham vì đã uống Huyết Cổ Đan của Ma Môn nên không cung cấp cho Thẩm Hạo bất kỳ chân khí nào.

May mà gã khách khanh Tiên Thiên thất trọng kia lại ẩn giấu thực lực, bản thân là cao thủ Tiên Thiên bát trọng sơ kỳ.

Gã mới đột phá tháng trước, chỉ là lão lục gặp phải Chân Nguyên cảnh, cũng đành chịu.

Thẩm Hạo lúc này đã hiểu, chân khí từ những thi thể này có lẽ sẽ được chia làm ba phần, và hắn chỉ có thể nhận được một phần ba.

Phần còn lại đều bị không gian hấp thu.

Công pháp của hai tên tâm phúc đều là Lý Thị Kiếm Điển do Lý Sùng Nham dạy, không có gì mới mẻ.

Phẩm cấp công pháp của họ còn xa mới bằng Tiên Thiên Liệt Dương Quyết của Thân Đồ Liệt. công pháp của ba gã khách khanh cũng bình thường, không có gì hấp dẫn Thẩm Hạo.

Ngược lại, gã khách khanh Tiên Thiên bát trọng này có chút thú vị, bản lĩnh khác thì không có, nhưng thân phận lại là một đệ tử ngoại môn nhất của Ma Môn.

Mà viên Huyết Cổ Đan của Ma Môn mà Dương Châu tổng đốc Lý Sùng Nham đã uống, chính là do gã đưa.

Còn có ba viên nữa giấu trên xà nhà trong phòng gã.

Chẳng trách, Lý Sùng Nham vừa uống Huyết Cổ Đan, gã này đã lén lút lùi về sau.

Chỉ là gã này thuộc vòng ngoài của vòng ngoài trong Ma Môn, không có chút tình báo nào.

Chỉ biết Ma Môn tên là Cửu U Môn, mục đích của môn phái chỉ có một, đó là lật đổ Thiên Vũ hoàng triều.

Lý tưởng này rất vĩ đại, phù hợp với khí chất của đại phản diện.

Theo kinh nghiệm đọc tiểu thuyết nhiều năm của Thẩm Hạo, phàm là đại phản diện đều là những người có chí lớn, có lý tưởng và hoài bão, hơn nữa còn tài năng hơn người, nỗ lực tự giác, không có thói hư tật xấu.

Nhưng, ngẫm kỹ lại, sao Thẩm Hạo lại cảm thấy mình giống phản diện thế nhỉ.

Thôn phệ thi thể, thu được ký ức.

Ngay lập tức, Thẩm Hạo lắc đầu, vứt cái ý nghĩ chết tiệt này ra khỏi đầu.

Tuy Lý Sùng Nham không cung cấp cho Thẩm Hạo chút chân khí nào, nhưng lại cho hắn biết vị trí của hai viên yêu đan.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là, cả hai viên yêu đan đều nằm trong mộ của mẹ tri phủ Lý Chí Khôn.

Điều càng khiến Thẩm Hạo kinh ngạc hơn là, tri phủ Lý Chí Khôn lại là con ruột của Lý Sùng Nham.

Mẹ nó, em họ Lý Sùng Tung chết cũng không biết, đầu mình đã xanh mơn mởn.

Thằng khốn, cũng biết chơi thật.

Thẩm Hạo thật không ngờ, Dương Châu tổng đốc Lý Sùng Nham này lại ngủ với vợ của em họ Lý Sùng Tung.

Cũng được đấy.

Mẹ của Lý Chí Khôn đã qua đời hai năm trước.

Lý Sùng Nham liền đem hai viên yêu đan đặt vào trong mộ của mẹ Lý Chí Khôn.

Phải nói, giấu ở đó, không ai có thể ngờ tới.

Dù Văn Nhân Y Y có lật tung cả Dương Châu thành cũng không tìm ra.

Hấp thu ký ức của sáu người, đầu Thẩm Hạo lại bắt đầu đau, thể chất có chút không theo kịp.

Ban đầu, Thẩm Hạo còn lo lắng hấp thu ký ức của nhiều người như vậy sẽ khiến đại não hỗn loạn.

Thực ra, là hắn đã nghĩ nhiều.

Ký ức của họ bị không gian thôn phệ, Thẩm Hạo hấp thu.

Nhưng, nó giống như xem phim vậy, ký ức của mỗi người đều là nhân vật chính trong một bộ phim.

Thẩm Hạo chỉ kế thừa năng lực và ký ức chính của họ, dù vậy, tinh thần tiêu hao cũng vô cùng lớn, đầu như muốn nổ tung.

Cơn đau đầu khiến Thẩm Hạo quyết định tạm thời quay về thế giới đô thị nghỉ ngơi một phen.

Còn về yêu đan, cứ để sau khi dưỡng sức rồi tính.

Khi quay về, Tống Mộ Mạt Lạp vẫn đang ngủ say.

Nhưng Thẩm Hạo đầu đau như búa bổ, cũng không có hứng thú gì nhiều.

Tắm rửa xong, hắn tiếp tục đi ngủ.

Chiều ngày hôm sau, khi Tống Mộ Mạt Lạp trở về, phát hiện bữa sáng Thẩm Hạo không ăn, vẫn còn đang ngủ say.

Cô nhất thời giật mình, vội vàng vào phòng ngủ kiểm tra.

Sờ trán Thẩm Hạo cũng không sốt, dùng nhiệt kế đo thì mọi thứ bình thường.

Tần số hô hấp cũng không có vấn đề gì.

Hoàn toàn giống như đang ngủ.

Nhưng mãi không tỉnh, ngủ lâu như vậy Tống Mộ Mạt Lạp thật sự lo lắng.

Ngay lúc Tống Mộ Mạt Lạp chuẩn bị gọi xe cứu thương, Thẩm Hạo tỉnh lại.

Thấy vậy, Tống Mộ Mạt Lạp mừng đến phát khóc: Lão bản, anh tỉnh rồi.

Thẩm Hạo xoa xoa cái đầu căng tức, gật đầu: Ừm, tôi không sao, cô yên tâm đi, đi rót cho tôi cốc nước.

Vâng, lão bản.

Một lát sau, Tống Mộ Mạt Lạp đã vội vã bưng cốc nước chạy vào.

Thẩm Hạo uống một hơi cạn sạch.

Lão bản, tôi đi rót thêm cốc nữa.

Tiếp theo, Thẩm Hạo uống liền ba cốc nước mới thở phào nhẹ nhõm.

Chương 85

Tống Mộ Mạt Lạp vỗ vỗ ngực nói: Lão bản, anh ngủ lâu như vậy, dọa chết tôi rồi.

Thẩm Hạo nói: Yên tâm đi, tôi tu luyện là khí công của Đạo gia, nên ngủ cũng là một loại tu luyện, sau này đừng ngạc nhiên làm gì.

Vâng, lão bản, tôi biết rồi, Tống Mộ Mạt Lạp ngoan ngoãn nói.

À, lão bản anh đói rồi phải không, tôi đi làm chút đồ ăn cho anh nhé, trưa nay tôi mua thịt cá ngừ vây xanh đại dương, có cả thịt thân đỏ, mắt cá, thịt bụng béo, đủ các bộ phận.

Lão bản muốn ăn loại nào.

Ờ.

Cái này thuộc về vùng kiến thức mù của Thẩm Hạo rồi.

Một con cá mà còn chia ra nhiều thế sao.

Thẩm Hạo nói: Đang đói, làm hết đi.

Vâng, lão bản.

Đợi Tống Mộ Mạt Lạp đi rồi, Thẩm Hạo cũng đứng dậy mặc quần áo, đi vào nhà bếp.

Thấy Thẩm Hạo vào, Tống Mộ Mạt Lạp đang thái thịt liền cười nói: Lão bản, anh đến rồi.

Thẩm Hạo gật đầu, khi nhìn thấy con mắt cá ngừ vây xanh, có chút kinh ngạc, một con mắt cá mà còn to hơn cả lòng bàn tay hắn.

Hắn không nhịn được hỏi: Cái này ăn được à.

Tống Mộ Mạt Lạp cười nói: Đương nhiên rồi, vị rất tuyệt, mà

tròng mắt cũng ngon lắm, dùng giấy bạc bọc lại nướng lên, thật sự rất ngon.

Thịt tươi mềm, tan trong miệng, không hề có cảm giác khô cứng.

Con mắt này, là phần thịt má của cá ngừ vây xanh, thường được gọi là thịt hoàng đế, là vùng đắt nhất.

Tròng mắt cũng ngon, to gần bằng trứng cút, lát nữa làm xong cho lão bản nếm thử.

Ờ.

Nghe đến đây, Thẩm Hạo có chút không quen miệng.

Ngày thường ăn gà, vịt, bò, dê là đủ rồi, loại này thật sự ăn không quen.

Tuy nhiên, Tống Mộ Mạt Lạp giới thiệu hay như vậy, Thẩm Hạo lại muốn thử xem.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo chỉ vào một miếng thịt đỏ au, hình dáng và kích thước giống thịt bò.

Đây là thịt bò à.

Tống Mộ Mạt Lạp nhìn qua rồi giải thích: Lão bản, cá ngừ vây xanh sau khi câu lên, thường sẽ được để trong kho lạnh ủ acid từ 48 đến 72 tiếng.

Sau khi ủ acid, vị thịt cá ngừ vây xanh đạt đến đỉnh điểm.

Các bộ phận khác nhau có khẩu vị và giá cả rất khác nhau.

Mắt cá, thịt má này chính là thịt hoàng đế, rất đắt.

Miếng này gọi là thịt thân đỏ, là vị trí trên lưng cá, hàm lượng mỡ ít, màu đỏ au.

Giá cả so với các bộ phận khác thì rẻ hơn, ăn vào cảm giác giống

thịt bò, cũng rất dai.

Miếng này là thịt bụng béo, là phần thịt có giá rất cao trong cá ngừ vây xanh.

Vì hàm lượng mỡ cao, dùng dao thái, cảm giác như thái dưa hấu, có thể nghe thấy tiếng mỡ vỡ ra.

Lão bản, anh nghe thử xem.

Nói rồi, Tống Mộ Mạt Lạp bắt đầu dùng dao thái miếng thịt bụng béo.

Phải nói, âm thanh sột soạt thật giống thái dưa hấu.

Hơn nữa, miếng thịt này rất nhiều mỡ, thái một nhát là lộ ra hết.

Lão bản, thịt bụng béo này ăn sống là ngon nhất, trong ẩm thực Nhật Bản rất đắt.

Thẩm Hạo nhìn miếng thịt bụng béo ngậy, chỉ cảm thấy một trận ngán.

Làm sủi cảo đi, ăn sống thì thôi.

Nghe vậy, Tống Mộ Mạt Lạp có chút ngượng ngùng: Lão bản, tôi không biết gói sủi cảo, yên tâm tôi sẽ học.

Ừm, biết rồi, vậy cô cứ làm theo món sở trường của cô đi, tôi nếm thử tay nghề của cô.

Vâng, lão bản.

Khoảng một tiếng sau, Tống Mộ Mạt Lạp đã làm xong đồ ăn.

Ăn một miếng thịt bụng béo, quả nhiên giống như Thẩm Hạo đoán, rất ngấy.

Mấy đứa Nhật Bản cũng biết ăn thật.

Thẩm Hạo nói: Không được, ngấy quá, cô ăn nhiều vào.

Tống Mộ Mạt Lạp nói: Lão bản, vậy anh ăn thịt mắt cá ngừ đi.

Thẩm Hạo nuốt nước bọt, có chút không nuốt nổi, chỉ cảm thấy ghê ghê.

Hắn từ nhỏ đã không thích ăn mấy thứ này.

Thôi, tôi ăn thịt thân đỏ này vậy.

Tống Mộ Mạt Lạp thất vọng Ồ một tiếng rồi nói: Được ạ lão bản, cái này em dùng phương pháp của bít tết, có hương thơm thoang thoảng, sẽ không át đi vị tươi ngon của bản thân thịt cá.

Nghe vậy, Thẩm Hạo gật đầu, cái này thì được.

Ăn vào cũng không tệ, rất dai.

Quả nhiên, Thẩm Hạo không ăn được đồ đắt tiền.

Tuy nhiên, một bàn này cũng hơn năm nghìn rồi.

Thẩm Hạo lần đầu tiên ăn đắt như vậy.

Xem ra có tiền rồi, chất lượng cuộc sống lại không theo kịp.

Nhưng, ăn sashimi, ăn thịt mắt cá, Thẩm Hạo vẫn không quen.

Buổi tối, Thẩm Hạo bảo Tống Mộ Mạt Lạp mua một cái thùng gỗ lớn.

Hắn muốn cho Tống Mộ Mạt Lạp ngâm thuốc tắm.

Ở thế giới huyền huyễn, Thẩm Hạo đã mua mười phần dược dịch, chính là để giúp Tống Mộ Mạt Lạp rèn luyện thân thể.

Đương nhiên, lần này Thẩm Hạo dạy cho Tống Mộ Mạt Lạp không phải là Đoán Thể Dẫn Đạo Thập Nhị Thức đã học trước đó, mà là công pháp đoán thể và phương pháp hít thở trong công pháp của Thân Đồ Liệt, Tiên Thiên Liệt Dương Quyết.

Dù sao, cái này cũng cao cấp hơn một chút.

Lần này Thẩm Hạo đổ vào tổng cộng hai phần.

Vì hắn định cùng Tống Mộ Mạt Lạp ngâm thuốc tắm, tu luyện lại một lần để củng cố nền tảng.

Lúc đầu Tống Mộ Mạt Lạp còn tưởng Thẩm Hạo đang chơi trò tình thú.

Nhưng sau khi làm theo phương pháp hít thở và động tác của Thẩm Hạo, cơ thể trở nên nhẹ nhàng hơn, tinh thần cũng tốt lên.

Cô lập tức hiểu đây là thứ tốt.

Khi tu luyện kết thúc, nước trong thùng gỗ đã cạn sạch, văng tung tóe khắp phòng tắm.

Tắm rửa xong, trong phòng khách, Tống Mộ Mạt Lạp có chút kinh ngạc nói: Lão bản, công pháp anh vừa dạy tôi là gì vậy.

Cảm giác lợi hại quá.

Tôi cứ có cảm giác bây giờ mình có thể đánh chết một con bò.

Hình như còn lợi hại hơn cả Ô Nha nữa.

Thẩm Hạo nằm trên sofa, uể oải nói: Chỉ là vài trò vặt vãnh thôi, nhưng đây là bí mật của hai chúng ta, không được nói cho người khác biết.

Nghe vậy, Tống Mộ Mạt Lạp trong lòng ngọt ngào, vui vẻ nói: Vâng, lão bản.

Tống Mộ Mạt Lạp có chỉ số IQ cao, tự nhiên biết thứ Thẩm Hạo giao cho cô vô cùng quý giá.

Loại phương pháp có thể thay đổi thể chất của một người chỉ bằng cách hít thở, động tác và ngâm thuốc tắm, thực sự không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ cần công bố ra ngoài, tuyệt đối có thể giành được một giải Nobel, nâng cao thể chất của toàn nhân loại.

Đương nhiên, bản thân Thẩm Hạo không sợ thứ này bị truyền ra ngoài.

Bởi vì, dù có phương pháp hít thở và động tác, bạn cũng không thể luyện thành.

Ngay cả tên thổ phỉ Lưu Đại Bưu gặp ở thế giới khác, tu luyện nhiều năm mới chỉ đạt Đoán Thể sơ kỳ.

Ở thế giới này, chỉ càng khó khăn hơn.

Phải dựa vào dược dịch mới được.

Cổ đại có bao nhiêu đạo pháp, phương pháp hít thở, có mấy người có thể kiên trì được.

Nhưng phàm là luyện tập, tán thủ các loại, bạn kiên trì 10 năm, đó cũng là cao thủ lợi hại.

Luyện võ thứ này, quý ở chỗ kiên trì.

Mà dược dịch chính là công cụ phụ trợ để rút ngắn quá trình này.

Thẩm Hạo không tin có người có thể kiên trì mấy chục năm như một, dù sao ở xã hội hiện đại, bạn luyện giỏi đến đâu cũng chỉ là chuyện của một viên đạn.

Hai người trò chuyện trong phòng khách một lúc, Thẩm Hạo chắc chắn sẽ phải dưỡng sức ở thế giới đô thị thêm vài ngày, nên cũng không muốn lãng phí thời gian, học thêm chút gì đó cũng tốt.

Hắn bèn tò mò hỏi: Ở Xiêm La có tay súng bắn tỉa nào lợi hại không.

Tống Mộ Mạt Lạp sững người, nghi hoặc nhìn Thẩm Hạo, không hiểu tìm tay súng bắn tỉa để làm gì.

Cô bèn tò mò hỏi: Lão bản, anh muốn giết ai, tôi có thể giúp anh liên hệ.

Thẩm Hạo ho khan một tiếng: Cái đó thì không cần, tôi chỉ muốn biết, trong lãnh thổ Xiêm La, có tay súng bắn tỉa nào lợi hại không, tôi muốn học hỏi một chút.

Trong không gian có một khẩu súng bắn tỉa, không thể lãng phí được.

Tác dụng lớn nhất của súng bắn tỉa là ám sát từ khoảng cách siêu xa.

Cự ly gần, Thẩm Hạo tự mình cũng được, nhưng cự ly xa thì khác, cần có kiến thức và cảm nhận chuyên nghiệp.

Chương 86

Nếu Thẩm Hạo tự luyện, cho hắn ba tháng cũng có thể luyện được.

Dù sao, nguyên lý của các loại bắn súng đều tương thông.

Chỉ cần nắm vững nguyên lý là được, cung tiễn của Thân Đồ Liệt bách phát bách trúng.

Thẩm Hạo áp dụng vào lý thuyết của súng, tự nhiên cũng có thể.

Nhưng trong vòng trăm mét thì không có vấn đề gì, xa hơn thì liên quan đến kiến thức mới.

Sai một ly, đi một dặm.

Rõ ràng có hack, còn đi khổ sở luyện tập, đây không phải là não có vấn đề sao.

Tống Mộ Mạt Lạp suy nghĩ một chút rồi nói: Tay súng bắn tỉa bình thường thì trong quân đội có rất nhiều.

Có loại nào đặc biệt lợi hại không.

Thẩm Hạo hỏi.

Tống Mộ Mạt Lạp nhíu mày suy tư.

Bỗng nhiên nhớ ra một người, nói: Hình như có một người, là người của một quốc gia nhỏ ở châu Âu.

Nghe nói là sát thủ quốc tế, đã gây ra hàng chục vụ án liên tiếp ở châu Âu, giết rất nhiều quan chức và người nổi tiếng.

Người này là một tay súng bắn tỉa lợi hại, còn biết dịch dung, nên rất khó bị bắt.

Đã bị đưa vào Lệnh truy nã châu Âu.

Lần này hắn bị bắt ở Xiêm La, nghe nói cũng là kết quả hợp tác của cảnh sát nhiều nước.

Nhiều quốc gia châu Âu đã đề xuất dẫn độ tên sát thủ này về nước xét xử.

Tuy nhiên, đã bị chính phủ Xiêm La từ chối.

Thẩm Hạo nghi hoặc hỏi: Tại sao lại từ chối.

Tống Mộ Mạt Lạp nhớ lại một chút rồi nói tiếp: Vì Anh quốc, Nga, và Mỹ ba quốc gia này cũng muốn dẫn độ về nước.

Có thể nói, tên sát thủ này bây giờ đã trở thành củ khoai lang nóng trong tay Xiêm La.

Thả cũng không được, không thả cũng không xong.

Nga, Mỹ, Anh là ba trong năm nước thường trực, Xiêm La đều không đắc tội nổi.

Thẩm Hạo hỏi: Hắn đến Xiêm La làm gì.

Tống Mộ Mạt Lạp khẽ ho một tiếng: Đến để giết một tay buôn vũ khí của Nga tên là Orlov.

Thẩm Hạo hỏi: Sát thủ bây giờ ở đâu.

Ở doanh trại quân đội cách đây mười dặm, bên trong canh phòng nghiêm ngặt, có một tiểu đoàn trinh sát đồn trú.

Tên buôn vũ khí đó đã từng giao dịch với chúng tôi, nên chuyện này tôi vẫn còn ấn tượng.

Nói xong, Tống Mộ Mạt Lạp kinh ngạc nhìn Thẩm Hạo: Lão bản, anh không phải là định đi cứu hắn đấy chứ, nơi đó không phải là đồn cảnh sát, mà là doanh trại quân đội được trang bị vũ khí đạn thật.

Thẩm Hạo nói: Yên tâm, tôi không ngốc đến vậy.

Nghe vậy, Tống Mộ Mạt Lạp thở phào nhẹ nhõm: Vậy thì tốt rồi, được rồi, đi ngủ thôi.

Đến khoảng hai giờ sáng, Thẩm Hạo đang ngủ say bỗng nhiên tỉnh giấc, sau đó ấn nhẹ vào gáy Tống Mộ Mạt Lạp, khiến cô lập tức chìm vào giấc ngủ sâu.

Tiếp đó, Thẩm Hạo đeo găng tay, thân hình biến mất khỏi trang viên.

Hiện tại, Thẩm Hạo đã có thực lực Tiên Thiên thất trọng.

Nhẹ nhàng nhảy một cái là mười mấy mét, tốc độ nhanh như tàn ảnh.

Khoảng ba, năm phút sau, Thẩm Hạo đã đến doanh trại quân đội.

Hai giờ sáng, rất nhiều người trong doanh trại đã ngủ.

Chỉ có hai lính gác đang làm nhiệm vụ.

Không ai có thể ngờ có người dám xông vào doanh trại quân đội.

Hơn nữa, còn có camera giám sát.

Lách qua điểm mù của camera, Thẩm Hạo đánh ngất người trong phòng giám sát, tắt camera, lấy chìa khóa từ trên tường.

Với tốc độ cực nhanh, hắn đến phòng giam giữ tên sát thủ.

Sát thủ nghe thấy tiếng mở cửa, lập tức giật mình tỉnh giấc.

Nhưng đột nhiên trước mắt tối sầm, liền ngừng thở.

Ném tên sát thủ vào không gian, Thẩm Hạo đặt lại chìa khóa, bật lại camera đã tắt.

Hoàn thành tất cả những việc này chỉ tốn ba mươi giây.

Khi Thẩm Hạo quay về biệt thự, nhìn đồng hồ, còn chưa đến

mười phút.

Nhìn Tống Mộ Mạt Lạp đang ngủ say, Thẩm Hạo đi vào không gian.

Trong thế giới của người thường, sát thủ vô cùng lợi hại.

Nhưng trước mặt Thẩm Hạo, chẳng khác nào một con sâu con kiến.

Sương mù của gã, Thẩm Hạo chỉ mất một thoáng là hấp thụ xong.

Đồng thời, hắn cũng biết được cuộc đời truyền kỳ của gã này.

Viktor, năm nay 46 tuổi, có một quá khứ vô cùng đặc sắc.

Từ nhỏ đã là một thiên tài mắc chứng tự kỷ, có năng lực tính toán và trí nhớ siêu phàm.

Vì vậy, gã được tuyển vào Học viện Ngoại ngữ Quân sự Moscow, có thể sử dụng thành thạo 6 thứ tiếng: tiếng Nga, tiếng Nhật, tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Bồ Đào Nha và tiếng Đức.

Sau khi trải qua huấn luyện quân sự, gã được đặc cách vào phục vụ trong một đơn vị đặc nhiệm lục quân ở thành phố Vitebsk, phía đông bắc của Liên Xô cũ.

Nhờ tài năng bắn súng xuất sắc, gã nhanh chóng được bồi dưỡng thành một tay bắn tỉa cừ khôi.

Sau đó, gã gia nhập KGB.

Đầu những năm 90 của thế kỷ 20, gã trở thành nhân viên công tác tại đại sứ quán ở Mỹ.

Công việc bề ngoài là phụ trách phiên dịch, nhưng ngầm phụ trách thu thập tình báo và ám sát.

Sau khi Liên Xô tan rã, gã cũng bị bỏ rơi, trở thành người tự do,

bắt đầu sự nghiệp sát thủ.

Đồng thời, gã còn bắt đầu buôn lậu vũ khí, có bóng dáng ở cả Trung Đông và châu Phi.

Ngoài ra, gã còn giết không ít đặc công của Anh và Mỹ.

Lần này đến Xiêm La quốc là để ám sát một tên trùm buôn vũ khí.

Bởi vì tên trùm này đã bị Anh và Mỹ mua chuộc, bán cho Nga một bộ hệ thống phòng không Pantsir S1.

Bao gồm 12 tên lửa đất đối không 57E6 và hai pháo phòng không 30mm 2A38M.

Vũ khí này được thiết kế để bảo vệ các mục tiêu mặt đất khỏi các loại vũ khí không quân của đối phương như máy bay cánh cố định, trực thăng, tên lửa đạn đạo, tên lửa hành trình và máy bay không người lái nhỏ.

Hệ thống Pantsir S1 có thể phóng đồng thời tối đa 4 tên lửa.

Điều này khiến Nga vô cùng phẫn nộ, quyết định trừ khử tên trùm buôn vũ khí.

Chỉ là không ngờ, sát thủ Viktor lại bị tình báo của Mỹ theo dõi, thất thủ và bị bắt.

Hấp thụ những năng lực này, Thẩm Hạo không thể không nói, gã này thật sự lợi hại.

Năng lực tính toán lạnh lùng và trí nhớ, đây tuyệt đối là thiên phú siêu cường.

Đương nhiên, tất cả những thứ này đều thuộc về Thẩm Hạo.

Đồng thời, hắn không chỉ tinh thông các loại súng ống mà còn học được sáu thứ tiếng.

So với tiếng Anh của hướng dẫn viên Sa Vượng Tố Tây, tiếng Anh của Viktor này còn đỉnh hơn.

Còn việc Anh, Mỹ, Nga đều muốn có gã này, Thẩm Hạo không quan tâm.

Hắn lấy được thứ mình muốn là được.

Ngày hôm sau, cả Xiêm La quốc chấn động.

Sát thủ Viktor bị giam giữ trong doanh trại quân đội lại biến mất không một dấu vết.

Hơn nữa không có chút manh mối nào, thật quái dị, camera giám sát cũng không tra ra được.

Điểm đáng ngờ duy nhất là camera giám sát đã dừng lại 25 giây.

Nhưng 25 giây thì làm được gì.

Rất nhiều người đều cho rằng camera bị giật lag.

Chương 87

Xiêm La quốc càng điều động những trinh sát tinh nhuệ nhất, thậm chí Mỹ và Anh đều cử cảnh sát hình sự quốc tế đến hỗ trợ điều tra.

Đương nhiên, bề ngoài họ là cảnh sát hình sự quốc tế, nhưng sau lưng đều là người của MI6 và CIA.

Dù họ đã tìm kiếm mọi manh mối, cũng không phát hiện được gì.

Vốn tưởng là do nội bộ Xiêm La quốc giở trò, kết quả điều tra tất cả nhân viên tại chức đêm đó, đều không thu được thông tin hữu dụng.

Vụ việc trở thành một vụ án thế kỷ.

Hoàn toàn vượt qua nhận thức của con người, dù suy diễn thế nào cũng không hợp lý, chỉ có thể niêm phong hồ sơ, sau này có manh mối sẽ điều tra tiếp.

Nhưng truyền thông lại không có bất kỳ tin tức nào, chuyện mất mặt như vậy đều được giữ bí mật nghiêm ngặt.

Đương nhiên, sự việc cũng liên lụy đến nhiều bên.

Anh, Mỹ, Nga ngang nhiên gây chuyện ở Xiêm La quốc như vậy cũng đã thu hút sự chú ý của nước láng giềng.

Đối với chuyện của họ, Thẩm Hạo không quan tâm.

Hắn đang dạy Tống Mộ Mạt Lạp luyện tập Đoán Thể Dẫn Đạo Thuật.

Sau năm ngày nỗ lực, Tống Mộ Mạt Lạp đã đạt đến Đoán Thể trung kỳ Đoán Cốt cảnh.

Thẩm Hạo không để cô tiếp tục tu luyện nữa, trung kỳ là đủ dùng

rồi.

Trong năm ngày này, mặc dù Đoán Thể của Thẩm Hạo không có tiến triển gì, nhưng chứng đau đầu lại khỏi hẳn.

Điều này khiến Thẩm Hạo rất hài lòng, hắn dự định quay về thế giới huyền huyễn để tìm yêu đan.

Hắn vẫn chọn buổi tối.

Đợi Tống Mộ Mạt Lạp ngủ say, Thẩm Hạo tiến vào dị giới.

Đến dị giới, vẫn là khách điếm tối om như lần trước.

Lần này Thẩm Hạo không ngủ, mà chọn đả tọa tu luyện.

Đợi đến khi xuất định tỉnh lại, đã là khoảng 7 giờ sáng.

Sau khi ăn sáng xong, cả thành Dương Châu lại chấn động vì vụ cả nhà Tổng đốc Lý Sùng Nham bị sát hại.

Quan phủ còn dán cáo thị dưới chân tường thành.

Loạn thần tặc tử Lý Sùng Nham, cô phụ thánh ân.

Cấu kết với Thân Đồ Giao ở Bắc Hoang, lũ giặc phản quốc này, người người đều có thể giết.

Đồng thời, bên cạnh cáo thị còn có nội dung thư từ giữa Lý Sùng Nham và Thân Đồ Giao ở Bắc Hoang.

Tò mò, Thẩm Hạo cũng ghé xem.

Khi phát hiện nội dung thư tín chính là thứ mà mình đưa cho Văn Nhân Y Y, khóe miệng hắn giật giật.

Con mụ này, miệng thì nói không cần, sau lưng lại lén lút giữ lại.

Tội danh Lý Sùng Nham cấu kết với Bắc Hoang đã được xác thực.

Trong chốc lát, Lý Sùng Nham, vị Tổng đốc Dương Châu từng một thời phong quang vô hạn, giờ đây lại trở thành kẻ người người

đòi đánh.

Trở thành đề tài bàn tán sau bữa trà của tất cả mọi người.

Loạn thần tặc tử, đáng giết.

Không sai, giết hay lắm.

May mà phát hiện sớm, nếu không chúng ta đều bị giết cả rồi.

Đúng.

Ta lấy làm hổ thẹn khi cùng phe với hắn.

Nhìn dáng vẻ căm phẫn của đám đông xung quanh, Thẩm Hạo không nói gì.

Viên Sùng Hoán bị lăng trì, dân chúng kinh thành hân hoan ăn thịt.

Viên Sùng Hoán được minh oan, dân chúng kinh thành lại vô cùng thương tiếc.

Dân chúng chẳng quan tâm ngươi giết là trung thần hay gian thần, chỉ cần quan chức đủ cao, họ đều sẽ vỗ tay hoan hô.

Đầu thời Dân quốc, các nhà cách mạng bị sát hại cũng tương tự như vậy.

Đương nhiên, phần lớn mọi người đều mù chữ, không hiểu những chuyện này, quan tâm ngươi giết ai làm gì, điều mà đa số quan tâm không phải là chính nghĩa và anh hùng, mà là lợi ích của bản thân và sự náo nhiệt.

Tất cả đều phải xem triều đình định hướng dư luận như thế nào.

Cho nên, nắm giữ yết hầu thật sự rất quan trọng.

Ban ngày ban mặt, Thẩm Hạo không vội đào mộ, mà dự định đợi đến tối.

Tuy nhiên, tiện thể đi dò la tình hình cũng được.

Với ký ức của Lý Chí Khôn, Thẩm Hạo rất nhanh đã đến được mộ phần của mẹ Lý Chí Khôn.

Xung quanh đều là mộ tổ của nhà họ Lý, mộ phần được xây dựng cũng rất xa hoa.

Phát hiện xung quanh không có ai.

Thẩm Hạo suy nghĩ một chút, châm ba điếu thuốc đặt trước mộ.

Chuyện đào mộ này, Thẩm Hạo vẫn chưa từng làm, trong lòng có chút run sợ.

Quay về thành Dương Châu.

Lúc này, toàn bộ quân đồn trú trong thành Dương Châu đã bị thay thế.

Nhà họ Lý từng một thời không ai bì nổi, đã hoàn toàn tan thành tro bụi.

Tổng đốc Dương Châu Lý Sùng Nham bị giết, ảnh hưởng vẫn đang tiếp tục lan rộng.

Thân bằng hảo hữu có quan hệ với nhà họ Lý đều gặp tai ương.

Những người thân này không chỉ phải đối mặt với sự chèn ép của quan phủ, mà còn cả sự chèn ép của đối thủ cạnh tranh.

Có người còn xui xẻo hơn, phúc chưa hưởng được, khổ đã nếm đủ, thậm chí còn vào tù.

Văn Nhân Y Y cho quân lính tìm kiếm khắp nơi, vẫn không tìm thấy yêu đan, tức đến điên người.

Thẩm Hạo thì vui vẻ nhìn xem.

Yêu đan đã vào miệng hắn, làm sao có thể nhổ ra được.

Mặc dù việc nhà họ Lý bị diệt mang lại một ảnh hưởng nhất định.

Nhưng cuộc sống của dân chúng bình thường, vẫn diễn ra như cũ.

Chỉ là có thêm nhiều chuyện để bàn tán sau bữa ăn.

Sau khi quay về khách điếm, Thẩm Hạo trở lại thế giới đô thị.

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo một mình lái xe đến nơi bán máy xúc mini.

Tự mình còng lưng đi đào thì không biết đến năm nào tháng nào mới xong.

Thẩm Hạo phát hiện, những thứ này ở Xiêm La quốc đắt hơn trong nước.

Lựa chọn hồi lâu, hắn mua một chiếc giá 120000 Baht 30000 Nhân dân tệ.

Hắn còn học sơ qua cách vận hành.

Về đến trang viên, nhân lúc không ai chú ý, hắn trực tiếp ném chiếc máy xúc nhỏ vào trong không gian.

Ở khách điếm đợi đến rạng sáng, hắn mới đến khu mộ nhà họ Lý.

Đêm khuya sao thưa, trăng đêm nay đặc biệt sáng.

Xung quanh ngoài tiếng côn trùng ra, không còn âm thanh nào khác.

Dùng đèn pin chiếu sáng, hắn tìm thấy mộ của mẹ Lý Chí Khôn.

Thế là, Thẩm Hạo bắt đầu vận hành máy xúc để đào bới.

Trong đêm tối, tiếng động cơ đào đất, đổ đất không ngừng vang lên.

Chương 88

May mà xung quanh không có người, nếu có người chắc bị dọa chết khiếp.

Có sự trợ giúp của máy xúc, Thẩm Hạo rất nhanh đã đào xong.

Khi nhìn thấy một chiếc quan tài bằng đá, Thẩm Hạo không vội vàng, mà đeo một chiếc mặt nạ phòng độc.

Ngay sau đó, hắn mới dùng một chưởng đẩy nắp quan tài ra.

Cầm đèn pin lên chiếu vào, bên cạnh thi thể Thẩm Hạo phát hiện hai chiếc hộp ngọc.

Theo ký ức của Lý Sùng Nham, đây chính là hộp ngọc đựng yêu đan, hắn trực tiếp thu vào không gian.

Những thứ khác, chỉ có một cây trâm ngọc, đây là món quà Lý Sùng Nham tặng khi hai người lén lút qua lại.

Thẩm Hạo không lấy, để lại cho hai người một vật kỷ niệm, lỡ như xuống âm gian, cũng có vật làm tin để gặp lại.

Khi nắp quan tài được đậy lại, Thẩm Hạo vừa tháo mặt nạ phòng độc ra, một luồng mùi hôi thối xộc tới.

Hắn cũng không dám trì hoãn, nhẹ nhàng nhảy lên, lập tức rời đi.

Tiếp đó, Thẩm Hạo nhìn chiếc quan tài lộ thiên, suy nghĩ một chút, vẫn vận hành máy xúc, lấp đất lại.

Tránh để phơi thây nơi hoang dã.

Làm xong mọi việc, phía đông đã hửng sáng.

Quay về khách điếm.

Thẩm Hạo trở về thế giới đô thị, tắm rửa một trận.

Lúc này mới tiến vào không gian.

Nhìn hai chiếc hộp ngọc to bằng nắm tay, tâm tình Thẩm Hạo có chút kích động.

Hắn cẩn thận mở chiếc hộp ngọc đầu tiên.

Lập tức một luồng hơi nóng ập đến, chỉ thấy trong hộp ngọc là một viên yêu đan màu đỏ to bằng quả nhãn.

Nó tỏa ra ánh sáng đỏ nhàn nhạt và nhiệt lượng.

Đột nhiên, yêu đan bay vọt lên không trung, trong khoảnh khắc biến mất không thấy đâu.

Dọa Thẩm Hạo giật nảy mình.

Tiếp đó, trong không gian xuất hiện từng luồng sương mù màu đỏ, chui vào mũi Thẩm Hạo.

Một lát sau, Thẩm Hạo vui mừng, yêu đan này quả nhiên có thể thôn phệ.

Nâng cấp hỏa linh căn cấp thấp, nâng cấp thành trung đẳng tạp hệ hỏa linh căn linh căn tạp chất.

Yêu đan nhất cảnh, hiệu quả nâng cao linh căn không được tốt lắm.

Thân Đồ Liệt ban đầu là trung đẳng hỏa linh căn, sau khi không gian hấp thụ, trực tiếp phản hồi cho Thẩm Hạo là hỏa linh căn cấp thấp.

Mà, yêu đan nhất cảnh này, chỉ nâng cao một chút phẩm chất linh căn cho Thẩm Hạo, có lẽ không gian đã thu phí trung gian.

Phải cần thêm một viên hỏa hệ yêu đan nhất cảnh nữa mới có thể

nâng lên thành thuần trung đẳng hỏa linh căn.

Tuy nhiên, dù là tạp hệ trung đẳng hỏa linh căn, Thẩm Hạo đã rất vui rồi.

Ít nhất, vẫn có thể thăng cấp.

Cũng không phải không có lợi ích khác.

Thực lực của Thẩm Hạo trực tiếp đạt đến Tiên Thiên thất trọng viên mãn.

Có thể đột phá Tiên Thiên bát trọng bất cứ lúc nào.

Tiếp đó, ánh mắt Thẩm Hạo nhìn sang chiếc hộp ngọc còn lại.

Không ngoài dự đoán, đây chính là viên thủy hệ yêu đan nhị cảnh kia.

Vừa mở hộp ngọc, yêu đan này trực tiếp bay vào không trung.

Không gian dường như có chút không thể chờ đợi.

Một lát sau, một luồng sương mù màu xanh nhạt bị Thẩm Hạo hấp thụ.

Mười phút sau, Thẩm Hạo mở mắt ra.

Thủy linh căn cấp thấp đã thành, vậy là Tiên Thiên bát trọng viên mãn rồi, thăng cấp có chút sảng khoái.

Cảm nhận được cảm giác ấm áp trong cơ thể, Thẩm Hạo rất hài lòng.

Hiện tại, hắn có thủy linh căn cấp thấp, trung đẳng tạp hệ hỏa linh căn.

Nếu tìm thêm vài viên yêu đan nữa, đẳng cấp linh căn chắc chắn sẽ tăng vùn vụt.

Tuy nhiên, thu hoạch hôm nay cũng không tồi.

Có thể nói, chuyến đi thành Dương Châu lần này, Thẩm Hạo thu hoạch đầy đủ.

Tiếc là không gian quá nhỏ, hiện tại chỉ có 64 mét khối, dài rộng cao đều là bốn mét.

Nếu mở rộng thêm một chút, Thẩm Hạo dự định đến căn cứ không quân của Xiêm La quốc, kiếm một chiếc trực thăng vũ trang.

Món đồ này, lái sướng hơn ô tô nhiều, không ngại địa hình.

Ai dám gây sự, cho ăn một quả tên lửa không đối đất.

Thu hoạch đầy đủ, Thẩm Hạo đến dị giới, chuẩn bị rời Dương Châu, đến kinh thành.

Dương Châu dù rất lớn, nhưng so với cả thế giới, chỉ là một phần nhỏ của tảng băng chìm.

Tu hành giả rất ít.

Thẩm Hạo mới chỉ gặp hai người, một là Mạnh Tuyền Cơ, người còn lại là cao thủ Chân Nguyên cảnh của gia tộc Văn Nhân.

Điều này cho thấy nơi đây không phải là mảnh đất lành cho các cao thủ như vậy sinh trưởng.

Nhưng Thẩm Hạo chỉ là một kẻ ở Tiên Thiên cảnh, còn chưa đạt đến cảnh giới của cao thủ Chân Nguyên cảnh, cũng không có ai nói cho hắn biết nội tình.

Chỉ có thể tự mình mò mẫm.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo đã có ý định, đó là đến kinh đô của Đại Dương vương triều.

Ngôi mộ chôn cất Ngũ hoàng thúc của Dương Văn Đế, Dương Vũ Hiến.

Nghĩ là làm, hắn lập tức thu dọn đồ đạc, không chút lưu luyến, tiến về kinh thành.

Hắn lặng lẽ rời đi, không kinh động bất kỳ ai.

Rời khỏi thành Dương Châu, thẳng tiến về phía nam đến kinh thành.

Trên đường, Thẩm Hạo không chọn cưỡi ngựa, mà chọn ngồi xe ngựa.

Cưỡi ngựa lâu ngày, đùi bị ma sát đau rát.

Trên quan đạo đến kinh thành, xe ngựa lắc lư di chuyển.

Đột nhiên, xe ngựa cán qua một cái hố lớn, Thẩm Hạo trong xe trực tiếp nhảy dựng lên, đầu đập vào nóc xe.

Hắn có chút bất mãn lườm lão già đánh xe phía trước, Thẩm Hạo cảm thấy kỹ thuật của lão không bằng Mã Lão Lục.

Ít nhất Mã Lão Lục thấy loại hố này đều sẽ tránh đi.

Không thể không nói, giao thông thời này thật sự tệ.

Điều này khiến Thẩm Hạo càng thêm nhớ cảm giác ngồi máy bay.

Việc nâng cấp không gian thật sự cấp bách.

Đi được một ngày, hắn đến một nơi gọi là trấn Tây Đào.

Chương 89

Nơi này sản xuất nhiều đào, do đó mà có tên.

Thẩm Hạo cho người đánh xe đi, một mình lang thang trên phố.

Chỉ là một thị trấn bình thường, lượng người qua lại không nhiều.

Hai bên đường đều là những gánh hàng rong.

Trong đó, hơn một nửa là bán đào.

Cạnh tranh vô cùng khốc liệt.

Thẩm Hạo đi đến một sạp hàng.

Chủ sạp là một bà lão, đội một chiếc khăn trùm đầu đã giặt đến bạc màu.

Bà mặc bộ quần áo vải thô, trên người cũng toàn là miếng vá.

Chỉ có sạp đào của bà là không có lá, cũng rất sạch sẽ, nhưng bà lại không dám rao bán.

Đào bán thế nào.

Mười đồng một cân.

Thẩm Hạo trong không gian không có tiền đồng, thật khó xử, thấp nhất cũng là một lạng bạc.

Nhìn thấy ánh mắt của những người bán hàng rong xung quanh, Thẩm Hạo biết, nếu mình lấy ra một lạng bạc, bà lão này hôm nay e là sẽ bị ghen tị.

Vì vậy hắn hỏi: Có thể nếm thử không.

Ngài cứ lấy một quả ăn đi, đồ nhà trồng không đáng tiền.

Trên khuôn mặt đen sạm đầy nếp nhăn của bà lão, toàn là nụ cười.

Thẩm Hạo gật đầu, lấy một quả nhỏ, phát hiện trên đó lại không có lông.

Kích thước cũng không nhỏ, còn to hơn nắm tay của Thẩm Hạo.

Cắn một miếng, Thẩm Hạo thầm khen trong lòng, thật là giòn tan.

Thơm ngọt ngon miệng.

Sống từng này tuổi, Thẩm Hạo vẫn là lần đầu tiên ăn được quả đào ngon như vậy.

Có lẽ thế giới khác biệt, đào ở thế giới này thật sự không tệ.

Màu sắc tươi đẹp, vỏ mỏng thịt mịn, nước ngọt như mật.

Thẩm Hạo đoán, ngay cả đào mật Thâm Châu trong nước, loại chuyên cung cấp cho các lãnh đạo cấp cao, cũng chỉ đến thế mà thôi.

Thế là, Thẩm Hạo nói: Ta muốn mua năm sáu cân, bà giao đến khách điếm cho ta.

Bà lão vội nói: Được, được, không vấn đề gì.

Mình ở đây, buôn bán cũng không tốt, khó khăn lắm mới có người mua, đương nhiên là bà đồng ý.

Thẩm Hạo đi phía trước, bà lão xách giỏ đi phía sau.

Đến khách điếm, Thẩm Hạo nói: Đào của bà không tệ, ta mua hết, bao nhiêu tiền.

Bà lão vui mừng khôn xiết, vội nói: Tổng cộng ba mươi hai cân, ngài cho ba trăm văn là được.

Thẩm Hạo cười cười, từ trong không gian lấy ra một lạng bạc, đặt vào tay bà lão.

Nói: Tiền này bà cầm lấy, đừng làm ầm ĩ.

Bà lão trong lòng kinh ngạc, lập tức có chút hoảng sợ.

Cái này. cái này nhiều quá, tôi.

Được rồi, bản công tử hôm nay vui vẻ, còn nói nhảm nữa thì không mua nữa.

Vậy. vậy lão thân xin nhận.

Nói xong, ánh mắt bà lão vẫn có chút không dám tin, đây là một lạng bạc đó.

Ánh mắt tràn đầy cảm kích.

Thẩm Hạo lại như đuổi ruồi, xua bà lão đi.

Hắn cầm một quả đào lên ăn.

Phải nói, có lẽ vì linh khí dồi dào, hoa quả ở đây thật sự không tệ.

Nếu buôn bán hoa quả giữa hai thế giới, cũng có thể phát tài.

Không nói đâu xa, chỉ riêng loại đào thượng hạng này, một trăm đồng một quả cũng có người tranh nhau mua.

Người giàu không thiếu tiền, chỉ xem đồ của bạn có tốt hay không thôi.

Đào ở đây không tệ, nhưng không vận chuyển đi được.

Đường sá không tiện, đợi vận chuyển đến nơi thì hoặc là hỏng, hoặc là nát.

Cao thủ Chân Nguyên cảnh có lẽ có thể, nhưng ai lại ngớ ngẩn đi buôn bán mấy quả đào vô dụng.

Chiều hôm đó, Thẩm Hạo cảm thấy loại đào này thật sự không tệ, rất ngon, lại mua thêm một ngàn cân đào để trong không gian, cũng chỉ mất mười lạng bạc.

Có thể nói, hơn một nửa số đào trên phố đều bị Thẩm Hạo mua hết.

Buổi tối, Thẩm Hạo quay về thế giới đô thị.

Từ trong không gian, hắn chọn bảy tám quả đào, Thẩm Hạo cũng muốn cho Tống Mộ Mạt Lạp nếm thử.

Chiều hôm đó, Tống Mộ Mạt Lạp trở về.

Khi nhìn thấy đào đặt trong phòng khách, cô có chút ngạc nhiên.

Lão bản, anh đi siêu thị à.

Thẩm Hạo nói: Không có, em thử xem đào này thế nào, tuyệt đối không độc hại, không thuốc trừ sâu, thuần tự nhiên.

Tống Mộ Mạt Lạp cũng rất tin tưởng Thẩm Hạo, cầm một quả lên ăn.

Nhẹ nhàng cắn một miếng, đôi mắt cô lập tức sáng lên, tán thưởng: Đào này ngon thật, em chưa từng ăn qua, anh mua ở đâu vậy.

Thẩm Hạo nói: Em thấy thế nào.

Ừm, rất ngon, giá chắc không rẻ đâu nhỉ.

Em đoán xem giá bao nhiêu.

Thẩm Hạo cười nói.

Em từng ăn dứa từ Vườn lạc của Anh, một quả 40000 Baht.

Nhưng khẩu vị còn không bằng quả đào này.

Ít nhất cũng phải 40000 Baht 8000 Nhân dân tệ.

Thẩm Hạo không ngờ, Tống Mộ Mạt Lạp lại đưa ra mức giá cao như vậy, nói: Ừm, có thể bán được giá cao như vậy sao.

Đương nhiên không vấn đề, năm 2016, tại một buổi đấu giá ở Tokyo, một chùm 26 quả nho Ruby Roman đã được bán với giá trên trời 1,1 triệu Yên, tương đương hơn 300000 Baht, tức là cũng phải 70000 Nhân dân tệ.

Những quả nho đó to bằng quả bóng bàn, một chùm chỉ có 26 quả.

Một quả nho trị giá 3080 tệ, quả đào này bán 8000 cũng không đắt.

Nhưng phải có danh tiếng mới được, nếu không cũng không bán được giá này.

Em từng ăn dứa từ Vườn lạc của Anh, cũng ăn nho Ruby Roman của Nhật Bản, nhưng khẩu vị thật sự không bằng quả đào này.

Chỉ cần vận hành một chút, tìm một cơ quan giám định kiểm tra giá trị dinh dưỡng của nó.

Em đoán một quả đào bán một vạn đô la Mỹ cũng không vấn đề, dù sao cũng là độc nhất vô nhị trên thế giới, những người giàu có sẵn sàng chi tiền có rất nhiều.

Cái họ cần là khẩu vị và thể diện.

Quả đào này hoàn toàn có thể đáp ứng nhu cầu của họ, tiền đối với người giàu, nếu không thể dùng để khoe khoang, nâng cao phẩm chất đẳng cấp của bản thân, thì cũng chỉ là một đống con số.

Đương nhiên, anh phải biết marketing, không có marketing tốt, sản phẩm có tốt đến mấy cũng không bán được giá cao.

Nghe vậy, Thẩm Hạo sững sờ, dường như cảm thấy đúng là như vậy.

Hoa quả giá trên trời rất nhiều, người bình thường thật sự không thể tiêu thụ nổi.

Trước đây Thẩm Hạo xem tin tức trên Douyin, nói là trong siêu thị ở trung tâm thương mại SKP ở kinh thành, một loại vải tên là Tăng Thành Quải Lục, giá mỗi cân lại cao đến 1049 tệ.

Vừa lên kệ đã bán hết, chỉ có thể nói người giàu thật nhiều.

Sau khi nói chuyện với Tống Mộ Mạt Lạp một hồi, mới phát hiện

giá hoa quả ở kinh thành thật là cao ngất ngưởng.

Một quả dứa của Anh có thể bán đến một vạn, lại còn có tiền cũng không mua được.

Đương nhiên, Thẩm Hạo cũng hiểu, vật hiếm thì quý, một yếu tố khác chính là hiệu ứng thương hiệu.

Cùng một chất liệu túi xách, hàng hiệu dám bán mười mấy vạn.

Tương tự, hoa quả của thế giới này mang đến thế giới huyền huyễn e là cũng có giá trên trời, bản thân hoa quả ở thế giới huyền huyễn đã đắt, chủ yếu là vì vận chuyển khó khăn, hoa quả thường bị hỏng trên đường đi.

Cao thủ Chân Nguyên cảnh thì có thể, nhưng cao thủ nào lại ngớ ngẩn đi buôn bán hoa quả, đi săn một con yêu thú không sướng hơn sao.

Chuối của Đại Khôn quốc, mang đến Đại Dương quốc, đều có thể bán giá trên trời, có thể tưởng tượng được các loại hoa quả khác rồi.

Tống Mộ Mạt Lạp cười nói: Lão bản, nếu anh thật sự muốn kinh doanh đào này, em có thể vận hành, biến nó thành một sản phẩm xa xỉ.

Nhưng tiền đề là chúng ta phải độc quyền được nguồn hàng loại đào này.

Thẩm Hạo suy nghĩ một chút rồi nói: Nguồn hàng hoàn toàn có thể độc quyền, làm thế nào để thao tác.

Tống Mộ Mạt Lạp nói: Lão bản anh quên rồi sao, em là thạc sĩ kép luật và tài chính của Đại học Harvard, bạn học của em đều có mạng lưới quan hệ rộng lớn.

Vận hành một thương hiệu rất đơn giản, hơn nữa quả đào này vô cùng có giá trị.

Chương 90

Đầu tiên, mua lại một phòng thí nghiệm, tuyên bố với bên ngoài đã bồi dưỡng ra loại đào độc nhất vô nhị trên thế giới.

Sau đó, để cơ quan giám định tiến hành giám định dinh dưỡng.

Có những yếu tố cơ bản này, chúng ta cần thành lập thương hiệu, bắt đầu marketing.

Tiếp đó, đưa đào đến buổi đấu giá, chúng ta ngầm tìm một người làm cò, đấu giá đào với giá trên trời, để thu hút sự chú ý của mọi người.

Ở Xiêm La quốc, đối tượng marketing tốt nhất chính là hoàng gia, đào đấu giá được với giá trên trời, sau đó tặng cho quốc vương Xiêm La, tìm truyền thông thổi phồng một phen.

Hoàng gia có thể diện, chúng ta có lưu lượng, một công đôi việc.

Thời đại tự truyền thông bây giờ, những thứ này dễ thu hút người khác nhất.

Tuy nhiên, số lượng đào này, khi tuyên truyền ra ngoài không được có quá nhiều, tối đa chỉ có một trăm quả.

Nếu không sẽ không có giá trị.

Sau đó là để những ngôi sao Hollywood của Mỹ, hoặc những ngôi sao NBA tung hô, đám người này thích nhất là khoe giàu.

Vừa hay, đám người này có lượng fan hâm mộ khổng lồ trên quốc tế.

Chỉ cần có thể cung cấp vốn để khoe giàu, quả đào này không cần chúng ta thổi phồng, sẽ có người tung hô, ăn đào đại biểu cho thể

diện.

Trong thời đại lưu lượng là vua, chỉ cần đào có lưu lượng, dù thích hay không, những người làm tự truyền thông đó sẽ điên cuồng theo trend.

Nghe vậy, Thẩm Hạo không ngờ lại phiền phức như vậy.

Điểm mấu chốt là, Thẩm Hạo không định ở lại trấn Tây Đào này lâu.

Có bao nhiêu cách kiếm tiền, bán đào quá lãng phí thời gian.

Thẩm Hạo không có thời gian đó.

Thôi bỏ đi, mình giữ lại ăn là được, lại không thiếu tiền, có nhiều thứ kiếm tiền hơn.

Tống Mộ Mạt Lạp có chút thất vọng nói: Ồ, vâng thưa lão bản.

Gia tộc cô buôn bán vũ khí, nhưng cô lại muốn chuyển hướng.

Dù sao, cứ mãi bán vũ khí cũng không phải là chuyện lâu dài.

Cha, chú đều chết vì chuyện này.

Cô thậm chí còn muốn bán tập đoàn, đóng gói toàn bộ công việc kinh doanh.

Nhưng sự xuất hiện đột ngột của Thẩm Hạo, khiến cô tạm thời không có hành động này.

Một lý do khác, Thẩm Hạo cũng cần cô để mua vũ khí.

Vì vậy, Tống Mộ Mạt Lạp tiếp tục làm.

Đương nhiên, chủ yếu là cô cũng chưa tìm được hướng chuyển đổi, các ngành nghề đều đã bão hòa, rất khó chen chân vào.

Quả đào hôm nay, cô thật sự đã rung động.

Một khi vận hành thành công, tuyệt đối có thể trở thành một

thương hiệu.

Tiếc là Thẩm Hạo không có hứng thú, cô cũng không tiện kiên trì.

Buổi tối, sau khi ân ái với Tống Mộ Mạt Lạp.

Thẩm Hạo lại đến thế giới huyền huyễn, định thu mua thêm một ít.

Để lại cho mình ăn hoặc tặng người khác, dù sao sau này có còn đến nơi này nữa không, Thẩm Hạo thật sự không biết.

Ngày hôm sau, người dân ở trấn Tây Đào đều biết, có một vị công tử nhà giàu muốn thu mua đào số lượng lớn.

Tất cả mọi người đều đổ xô đến, nhưng Thẩm Hạo chỉ thu mua những quả có chất lượng tốt, kích thước lớn.

Mặc dù giá thu mua chỉ có 5 văn tiền một cân, nhưng lại có thể thu mua số lượng lớn, lợi nhuận ít nhưng bán được nhiều.

Rất nhiều người vui mừng khôn xiết.

Ở trấn Tây Đào, đào tuy nổi tiếng, nhưng lại không bán đi được, rất nhiều quả chỉ có thể thối rữa trên núi.

Địa hình của trấn Tây Đào, đất bằng rất ít, một gia đình có được một hai mẫu đã là không tồi.

Phần còn lại đa số là đất núi và đất lạch, hơn nữa những nơi này đều là đất cát sỏi, trồng lương thực hoàn toàn không được, chỉ có thể trồng một ít cây.

Cùng với sự phát triển hàng trăm năm, khắp núi đồi đều là cây đào.

Cây đào ở đây đều có tuổi đời hàng trăm năm, tuổi cây càng lớn, quả kết ra càng to.

Thậm chí, còn có rất nhiều quả đào to bằng quả bóng chuyền.

Bàn đào trên tiên giới cũng chỉ đến thế mà thôi.

Loại đào thượng hạng này, Thẩm Hạo cũng không keo kiệt, hai mươi văn một cân.

Tuy nhiên, không gian có hạn, còn đang để một chiếc máy xúc nhỏ.

Thẩm Hạo cũng không thể thu mua được bao nhiêu.

Hơn một vạn cân, hầu như đều là đào ngon, nhiều đào như vậy, chỉ tốn 200 lạng bạc.

Hắn không tiếp tục thu mua nữa, đây chỉ là một tình tiết nhỏ.

Ở lại trấn Tây Đào một ngày, trời cũng dần tối.

Cùng lúc đó, tại trại Mã Bang cách trấn Tây Đào mười cây số.

Lúc này trong đại sảnh.

Lão đại của trại Mã Bang là một cao thủ Hậu Thiên cửu trọng, là thế lực một tay che trời ở trấn Tây Đào, mỗi gia đình đều phải nộp cống, còn lợi hại hơn cả thuế của quan phủ.

Trong phạm vi mười dặm quanh trấn Tây Đào, có thể nói là vô pháp vô thiên, nhưng đối phương là cao thủ cửu trọng, cũng không ai làm gì được, sai dịch cũng chỉ có thể giả vờ không biết, đánh không lại, báo lên trên cũng không ai quản.

Ngay cả một con chó đi qua trấn Tây Đào cũng phải bị lột một lớp da.

Rất nhiều người đã dắt díu gia đình bỏ đi.

Khi biết tin, trấn Tây Đào có một công tử nhà giàu đến, đang thu mua đào, lập tức hắn có hứng thú.

Đại đương gia, ta đã xem qua, người này không có tùy tùng, rất có tiền, đã thu mua mấy vạn cân đào.

Một mình dám đến địa bàn của chúng ta thu mua đào, người này chẳng lẽ là cao thủ.

Ta thấy vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Bỏ đi, làm gì có nhiều cao thủ như vậy.

Cả Đại Dương vương triều cũng chỉ có Dương Vũ Hiến là cao thủ Chân Nguyên, hơn nữa một cao thủ Tiên Thiên, thu mua đào thì có ích gì.

Ta đoán, chắc là muốn buôn bán đào thôi.

Đào của trấn Tây Đào nổi tiếng gần xa trong phạm vi trăm dặm.

Được, làm một vụ, xem ra là một con cừu béo.

Ha ha, vặn cái đầu của thằng nhóc này xuống làm bô đêm.

Lão đại, chúng ta nghe theo ngươi.

Thẩm Hạo chính mình cũng không ngờ, thu mua chút đào nếm thử, lại có người nhòm ngó.

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo làm ra vẻ, thuê mấy chiếc xe ngựa chở đào ra khỏi thành.

Ngay khi Thẩm Hạo vừa ra khỏi thị trấn không xa, bảo phu xe để đào xuống rồi quay về, chuẩn bị ném đào vào không gian.

Đột nhiên, một đội kỵ binh kéo đến.

Nơi họ đi qua, bụi đất mịt mù.

Rất nhanh đã bao vây Thẩm Hạo.

Bụi vàng mù mịt khiến Thẩm Hạo mặt mày xám xịt.

Ngươi chính là vị công tử thu mua đào ở trấn Tây Đào.

Thẩm Hạo nói: Các hạ có chỉ giáo gì.

Rất tốt, thấy ngươi ăn mặc sang trọng, huynh đệ bọn ta định mượn chút tiền tiêu xài.

Cả cái trấn Tây Đào này đều phải nộp thuế cho Mã Bang chúng ta, ngươi thu mua đào cũng phải nộp chút thuế.

Người đàn ông dẫn đầu cởi phanh áo, trên cánh tay toàn là sẹo dao, hung hãn vô cùng.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo không hề sợ hãi, chỉ là một tên lâu la Hậu Thiên cửu trọng.

Là địch không phải bạn, vậy thì không cần nói nhiều, giết hết.

Đột nhiên, trong tay Thẩm Hạo xuất hiện một thanh kiếm sắc bén ánh vàng lấp lánh, dưới ánh mặt trời có chút chói mắt.

Chính là Kim Lân kiếm.

Chương 91

Thân hình Thẩm Hạo như quỷ mị, nơi đi qua người ngã ngựa đổ.

Chỉ trong nháy mắt, ba mươi mấy tên thổ phỉ toàn bộ đều chết.

Thậm chí chúng còn chưa kịp la hét cầu xin tha mạng.

Nghĩ đến nguyên tắc không lãng phí, hắn định bỏ những thi thể này vào không gian.

Thế là, hắn trực tiếp ném tên đầu sỏ của Mã Bang vào không gian.

Những tên lâu la khác, Thẩm Hạo không có hứng thú, không gian thôn phệ cũng chẳng có tác dụng gì.

Nhưng nhiều ngựa như vậy lại khiến Thẩm Hạo khó xử.

Suy nghĩ một chút, hắn lại dắt ngựa đến trấn Tây Đào bán rẻ.

Lúc đầu ngựa không bán được, vì mọi người đều nhận ra, đây là ngựa của trại Mã Bang, vì vậy dù rẻ cũng không ai dám mua.

Mua rồi sẽ mất mạng.

Khi biết tin Thẩm Hạo đã diệt Mã Bang, mọi người đều nghi ngờ.

Rất nhanh, có người dân vào trấn nói rằng ven đường có rất nhiều thổ phỉ chết, lúc này mới có người tin.

Ba mươi bảy con ngựa không ai mua hết nổi, Thẩm Hạo liền bán rẻ, giảm giá một nửa, một con ngựa mười lạng bạc, bán được ba trăm lạng.

Lần này coi như không lỗ.

Tuy nhiên, cũng làm lỡ của Thẩm Hạo một ngày hành trình.

Buổi tối, Thẩm Hạo tiến vào không gian.

Sương mù màu trắng không nhiều, rất ít.

Trong nháy mắt đã bị hấp thụ.

Thẩm Hạo vốn đã Tiên Thiên bát trọng viên mãn, sau khi được chân khí kích thích một lần, trực tiếp lên đến Tiên Thiên cửu trọng.

Đồng thời, Thẩm Hạo cũng hiểu ra, hóa ra đám mã phỉ này tưởng hắn là người buôn đào.

Một tên thổ phỉ Hậu Thiên cửu trọng gan cũng thật lớn, cấp trên không quản cũng là có nguyên nhân.

Bởi vì gã này mỗi tháng đều phải nộp thuế cho quản gia của Tổng đốc Dương Châu Lý Sùng Nham.

Chẳng trách đào ở trấn Tây Đào này không bán đi được, không chỉ vì đường xa, mà còn vì Mã Bang liên tục cướp bóc.

Thương khách qua lại đều không dám đến.

Tuy nhiên, cũng là một lời cảnh tỉnh cho Thẩm Hạo, sau này thu mua đồ, vẫn không thể làm rầm rộ, mẹ nó, ai biết có ai đang theo dõi mình.

Vẫn là chưa đủ cẩn thận.

Tiếp theo, để không lãng phí thời gian, Thẩm Hạo chọn cưỡi ngựa, sau năm ngày hành trình, Thẩm Hạo cuối cùng đã đến địa giới kinh thành.

Khi còn cách kinh thành của vương triều Đại Dương chừng hai mươi dặm, Thẩm Hạo dừng lại.

Hắn không vội vào thành mà chuẩn bị đến phía đông hoàng lăng trước.

Hoàng lăng của vương triều Đại Dương chủ yếu là nơi chôn cất hoàng đế và các phi tần.

Phía tây hoàng lăng là nơi chôn cất hoàng tử và công chúa.

Còn phía đông hoàng lăng là nơi chôn cất những vương gia không có đất phong riêng.

Dương Vũ Hiến là Ngũ hoàng thúc, địa vị tôn quý, tuy bị Dương Văn Đế giết chết nhưng vẫn được ban cho quy cách mai táng cao, chôn ở phía đông hoàng lăng.

Tuy nhiên, ở hoàng lăng có thái giám và binh lính canh gác.

Thẩm Hạo phải đi thăm dò tình hình trước.

Hắn nghỉ chân trong một ngôi miếu nát cách hoàng lăng không xa.

Gần tối, hắn thay dạ hành y, dùng tốc độ cực nhanh tiến đến hoàng lăng để xem có lính canh hay không.

Sau khi quan sát kỹ lưỡng, hắn thấy hoàng lăng đèn đuốc sáng trưng, không chỉ có lính gác đứng tại chỗ mà còn có đội tuần tra mười người một tốp.

Phía đông và phía tây hoàng lăng lại không có nhiều lính canh.

Hai khu vực này cách nhau khoảng hai dặm.

Có thể hành động được.

Nghĩ vậy, Thẩm Hạo nhân lúc trời tối lẻn đến phía đông hoàng lăng.

Sau một hồi tìm kiếm cẩn thận, hắn đã tìm thấy mộ của Dương Vũ Hiến.

Quy cách vẫn là quy cách của một vương gia.

Ngay khi Thẩm Hạo chuẩn bị động thủ, một tiếng xé gió đột nhiên ập đến.

Thẩm Hạo điểm nhẹ mũi chân, thân hình bay ngược ra đáp xuống

một cành cây ở xa.

Nơi hắn vừa đứng lúc nãy đã cắm một cây trường thương hồng anh.

Mũi thương găm sâu vào đất, thân thương run rẩy, phát ra tiếng ong ong.

Một lát sau, tiếng bước chân vang lên.

Chỉ thấy một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi mặc khôi giáp trắng rút trường thương lên khỏi mặt đất, lạnh lùng nhìn Thẩm Hạo.

Lớn mật, dám đột nhập hoàng lăng ban đêm, xem ra ngươi chán sống rồi.

Nói xong, hắn cầm trường thương hồng anh, mũi chân đạp mạnh, thân hình hóa thành một vệt sáng trắng lao về phía Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo khẽ nhảy lên tránh được, tay cầm kiếm Kim Lân nghênh chiến.

Sau khi hấp thu ký ức của tri phủ Lý Chí Khôn, tổng đốc Dương Châu Lý Sùng Nham và cả tên mọc sừng Lý Sùng Tung, Lý thị kiếm điển của Thẩm Hạo đã đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa, cảnh giới đại thành.

Lúc công lúc thủ, kiếm pháp thi triển liền một mạch, trôi chảy như nước, không hề có chút ngưng trệ hay sơ hở.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là thực lực của vị tướng quân áo trắng này cũng vô cùng mạnh mẽ.

Hai người giao đấu nhanh như điện quang hỏa thạch, đánh đến bất phân thắng bại.

Kiếm Kim Lân và trường thương hồng anh va chạm tóe lửa trong đêm tối.

Thẩm Hạo hiểu ngay, cây thương của đối phương chắc chắn cùng đẳng cấp với kiếm Kim Lân của hắn, vậy mà có thể chống lại được kiếm của hắn.

Hai người thăm dò lẫn nhau một hồi, đều đã hiểu rõ thực lực của đối phương.

Thẩm Hạo chỉ là Tiên Thiên cửu trọng sơ kỳ, còn đối phương đã là Tiên Thiên cửu trọng viên mãn.

Tuy có chênh lệch nhưng không quá lớn.

Giờ chỉ xem chiêu thức của ai lợi hại hơn.

Ưu thế của Thẩm Hạo nằm ở kiếm pháp đã đại thành, công thủ toàn diện, ít sơ hở.

Thế nhưng, thương pháp của đối phương còn xuất thần nhập hóa hơn, tuyệt đối là tác phẩm của bậc đại thừa.

Múa lên dày đặc không kẽ hở, Thẩm Hạo căn bản không thể đến gần.

Vừa có ý định, mũi thương của đối phương đã đâm tới.

Hơn nữa, bộ giáp trên người gã này cũng là đồ tốt.

Thẩm Hạo dùng kiếm Kim Lân đâm một nhát mà không hề hấn gì.

Gã này vũ trang như một cái mai rùa, Thẩm Hạo thật sự hết cách.

Chẳng trách, luật pháp thời xưa, trong nhà có đao không phải chuyện lớn, nhưng tàng trữ riêng giáp trụ lại là tội lớn mưu nghịch.

Một giáp địch ba nỏ, ba giáp xuống địa phủ.

Đang đánh, đối phương đột nhiên dừng lại.

Chương 92

Kiếm chiêu ngươi dùng là Lý thị kiếm điển của Lý Sùng Nham, ngươi là người nhà họ Lý.

Thẩm Hạo mặt không biểu cảm nói: Không sai, hôn quân giết cả nhà họ Lý của ta, hôm nay ta phải đào mộ tổ tiên của hắn.

Nghe vậy, khóe miệng người đàn ông cầm ngân thương giật giật, địch ý dần tan, không ra tay với Thẩm Hạo nữa.

Nếu ngươi là hậu nhân của Lý Sùng Nham, tuổi còn trẻ đã có tu vi Tiên Thiên cửu trọng thế này, quả thực khiến người ta chấn động.

Tu vi không dễ, khuyên ngươi đừng tìm đường chết.

Ngươi mau đi đi, ta sẽ không làm khó ngươi, nhớ kỹ sau này đừng đến hoàng lăng nữa, đây không phải nơi ngươi nên đến.

Thẩm Hạo hỏi: Ngươi là thủ tướng ở đây.

Tại hạ là thủ tướng hoàng lăng, Triệu Tín.

Ngươi chính là thống lĩnh cấm quân Cúc hoa Tín.

Trong ký ức của thái y Tống Hữu Lễ, Thẩm Hạo có đọc được một số ghi chép về Triệu Tín.

Triệu Tín nói: Cúc hoa Tín gì chứ, hừ, đường đường nam nhi bảy thước, đừng có nói bậy.

Thống lĩnh cấm quân là chuyện trước kia, bây giờ ta là thủ tướng hoàng lăng.

Nghe vậy, Thẩm Hạo bừng tỉnh ngộ, gã này cùng với Dương Vũ Hiến, Lý Sùng Nham đều là những ái tướng tâm phúc của Tuyên Đế.

Nay Dương Văn Đế lên ngôi, tâm phúc của vị vua tiền nhiệm

đương nhiên sẽ bị chèn ép.

Triều vua nào, quan thần nấy.

Thẩm Hạo nói: Nếu hôn quân đã đối xử với ngươi như vậy, hay là chúng ta cùng nhau đào mộ tổ tiên của hắn thì sao.

Đồng tử Triệu Tín co rút lại, không thể ngờ Thẩm Hạo lại dám nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy.

Điều này quả thực đã lật đổ nhận thức của hắn.

Trong lòng Triệu Tín chỉ cảm thấy Thẩm Hạo là một tên điên, lắc đầu nói: Đại tướng quân có ơn với ta, ta nguyện vì ngài mà giữ lăng.

Nếu ngươi là hậu nhân họ Lý, cũng là hậu nhân tâm phúc của đại tướng quân, ta sẽ tha cho ngươi một mạng, ngươi đi đi.

Sau này cũng đừng nói những lời nghịch thiên như vậy nữa, hôm nay coi như ta chưa từng thấy ngươi, nếu không đừng trách thương của ta không lưu tình.

Thẩm Hạo đảo mắt nói: Lẽ nào ngươi muốn ở đây giữ mộ cả đời.

Dương Văn Đế là một tên hôn quân, lại không tin tưởng ngươi, cớ gì phải cứng đầu như vậy, đào mộ tổ tiên của hắn, lấy tiền tiêu dao khoái hoạt không tốt hơn sao.

Ngươi ngươi quả thực cuồng vọng đến cực điểm.

Lẽ nào không biết những lời này tương đương với tội tru di cửu tộc sao.

Thật dám nói năng bừa bãi.

Được rồi, đừng nói nhảm nữa, cho ngươi ba hơi thở, còn không đi, đừng trách ta vô tình.

Nói xong, Triệu Tín cảnh giác nhìn Thẩm Hạo.

Hắn thực sự bị Thẩm Hạo dọa sợ, thời đại này lại có kẻ dám coi thường hoàng quyền như vậy.

Ánh mắt Thẩm Hạo cũng trở nên không thiện cảm, giọng điệu sắc bén nói: Cản đường người khác kiếm tiền, như mối thù giết cha, ngươi thật sự không nhường.

Chức trách của ta là vậy, ngươi muốn xông vào, trừ phi bước qua xác ta.

Triệu Tín nói.

Ta thật sự có ý này, xác của ngươi cũng có chút tác dụng.

Nói đến đây, Thẩm Hạo thực sự muốn kiểm tra lại thực lực của mình.

Gã trước mắt này là cảnh giới Tiên Thiên viên mãn, thực lực hai người có chút chênh lệch nhưng không lớn lắm.

Đây là một cơ hội rèn luyện rất tốt, lỡ như giết được gã này, chẳng phải là hời to, đánh không lại thì chuồn.

Thẩm Hạo phát hiện, gã này tuy giống như mai rùa, nhưng tốc độ không nhanh bằng mình.

Nghĩ vậy, Thẩm Hạo đột nhiên ra tay, vung một nhát kiếm.

Kiếm khí như cầu vồng, cây cối xung quanh bị cắt đứt phăng.

Triệu Tín dùng thương chặn ngang.

Không ngờ, gã Thẩm Hạo này lại ngoan cố như vậy.

Ánh mắt hắn cũng trở nên lạnh lẽo vô cùng, nếu đã muốn chết, vậy thì đừng trách ta lòng dạ độc ác.

Nghĩ vậy, trường thương trong tay Triệu Tín như có mắt, chuyên đâm vào tim Thẩm Hạo.

Cả hai đều không nương tay, trận chiến bước vào giai đoạn quyết liệt, thân ảnh liên tục lóe lên trong đêm tối.

Kiếm pháp của Thẩm Hạo biến ảo đa dạng, mỗi chiêu mỗi thức đều sắc bén vô cùng.

Thương pháp của Cúc hoa Tín cũng tinh chuẩn tàn nhẫn không kém, tốc độ công thủ nhanh, giỏi biến hóa, hiệu quả rõ rệt.

Công như điện, thủ như phong.

Mấy lần Thẩm Hạo suýt chút nữa bị gã này dùng một thương hư chiêu đánh trúng.

Do trường thương hồng anh dài hơn, chiếm ưu thế, Thẩm Hạo thậm chí không thể đến gần.

Thương không hổ là vua của trăm loại binh khí, thực lực kém hơn một chút, e rằng sẽ bị gã này chọc thành tổ ong vò vẽ.

Nếu cưỡi ngựa chiến đấu, Thẩm Hạo chắc chắn không phải là đối thủ.

Nhưng khinh công thân pháp Khinh Hồng Tuyệt Ảnh của Thẩm Hạo đủ lợi hại.

Tốc độ nhanh hơn một chút, ai cũng không làm gì được ai.

Cả hai đều không giữ lại sức, đánh một trận thỏa thích.

Chỉ trong một chén trà, hai người đã giao đấu hơn trăm chiêu.

Tiếng đánh nhau và sức phá hoại của hai người cũng vô cùng lớn, trong đêm tối tĩnh mịch lại càng thêm rõ ràng.

Điều này cũng kinh động đến lính canh hoàng lăng.

Mau, có người đến, bên kia có tình hình.

Hàng trăm binh sĩ vội vã chạy về phía này.

Thẩm Hạo cũng thấy hàng trăm ngọn đuốc đang chạy về phía mình.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cũng không tiện ở lại lâu.

Chuồn thôi, chuồn thôi, chuồn thôi.

Thẩm Hạo không dùng toàn lực, đương nhiên là để tiện đường chạy trốn.

Hắn trực tiếp thi triển khinh công Khinh Hồng Tuyệt Ảnh rút khỏi chiến trường, mấy lần lóe lên, thân ảnh đã biến mất trong đêm tối.

Khinh công của Triệu Tín vốn không bằng Thẩm Hạo, lại thêm việc mặc giáp trụ càng bất tiện hơn nên cũng không đuổi theo nữa.

Một lát sau, hàng trăm thị vệ cầm đao chạy tới.

Triệu tướng quân, đã xảy ra chuyện gì.

Triệu Tín nhìn bóng lưng xa dần của Thẩm Hạo, bình thản nói, cũng không cho người đuổi theo: Không có gì, vừa rồi có một tên trộm vặt muốn đến ăn trộm đồ cúng, bị ta đánh chạy rồi, các ngươi không cần để ý, không còn sớm nữa, lui xuống nghỉ ngơi đi, nơi này ta canh giữ.

Vâng, tướng quân.

Sau khi mọi người lui đi, Triệu Tín vẻ mặt ngưng trọng.

Hắn trước đây là thống lĩnh Ngự Lâm quân, thường gọi là cấm quân, ở kinh thành, vì tân hoàng đăng cơ nên bị giáng chức đến đây.

Đương nhiên hắn cũng bằng lòng như vậy, dù sao, trong hoàng lăng này có người hắn kính trọng, cũng có người hắn yêu.

Chỉ là hậu nhân nhà họ Lý này quả thật bí ẩn, đến hoàng lăng làm gì.

Mà Thẩm Hạo quay về ngôi miếu nát, bắt đầu ngồi xuống điều tức.

Một giờ sau, hắn mới hồi phục.

Nếu đánh chính diện không lại, vậy thì chỉ có thể dùng vũ khí hiện đại.

Bom chắc chắn không được, động tĩnh quá lớn, sẽ kinh động rất nhiều người.

Lỡ như trong hoàng thành có cao thủ thì phải làm sao.

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn là súng bắn tỉa tốt hơn.

Thẩm Hạo bây giờ, tuyệt đối là tay súng bắn tỉa hàng đầu thế giới.

Trong phạm vi 1500 mét có thể giết bất cứ ai.

Mặc dù Cúc hoa Tín này là Tiên Thiên viên mãn, nhưng chung quy vẫn là thân xác phàm trần.

Uy lực của đạn cũng không thua kém uy lực của cao thủ Tiên Thiên.

Đột nhiên, Thẩm Hạo nghĩ đến Mạnh Tuyển Cơ, hay là để người phụ nữ này giúp đỡ.

Điều này có vẻ khả thi.

Chỉ một Triệu Tín, đối với Mạnh Tuyển Cơ còn không phải là dễ như trở bàn tay.

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo vẫn không chọn vào thành, mà đi tìm điểm phục kích tốt nhất.

Rất nhanh, Thẩm Hạo đã tìm thấy, phía nam hoàng lăng có một ngọn núi tên Phục Ngưu.

Mặc dù núi không cao, nhưng lại là điểm phục kích rất tốt.

Chương 93

Khoảng cách đến hoàng lăng chỉ có một nghìn mét.

Súng bắn tỉa M200 của Thẩm Hạo, vận tốc đầu nòng là 993m trên s.

Độ chính xác của khẩu súng này tuyệt đối thuộc hàng đầu thế giới.

Duy nhất có một điểm đáng tiếc, không có loại đạn siêu thanh.

Theo ký ức của sát thủ Viktor, Sa Nga đã nghiên cứu ra một loại đạn bắn tỉa siêu thanh, có thể bỏ qua mọi loại phòng ngự.

Mà siêu thanh là chỉ tốc độ trên 1500m trên s trên 5 Mach.

Hiện tại, loại đạn bắn tỉa có tốc độ bay nhanh nhất cũng không thể vượt quá 1000m trên s.

Hầu hết tốc độ bay của đạn bắn tỉa đều nằm trong khoảng 500 đến 1000m trên s.

Mà với tư cách là cao thủ Tiên Thiên, phạm vi cảm nhận nguy hiểm là trong vòng một trăm mét.

Chân khí phòng hộ cần 0,5 giây để phản ứng, không thể chặn được đạn súng bắn tỉa.

Chân Nguyên cảnh thì có thể.

Tuy nhiên, đối phương phải phối hợp mới được.

Nếu Cúc hoa Tín này cứ trốn trong nhà không ra, vậy Thẩm Hạo cũng đành chịu.

Hắn lấy khẩu M200 ra khỏi không gian.

Súng trong tay, Thẩm Hạo đột nhiên có cảm giác người súng hợp

nhất, còn mạnh hơn cả Viktor.

Dù sao, đối phương tuy có thiên phú kinh người, nhưng chung quy cũng chỉ là một người bình thường.

Súng bắn tỉa như M200 rất nặng, người thường cầm cũng thấy mệt.

Barrett chỉ nặng 14kg, nhưng M200 nặng đến 14,7kg.

Nhưng với Thẩm Hạo, một người Tiên Thiên cửu trọng, cầm nó lên giống như cầm súng lục, hoàn toàn không có chuyện cầm không nổi.

Đừng nói cái này, dù có một tay ôm khẩu súng máy hạng nhẹ M249, cũng có thể tùy ý xả đạn mà không hề có áp lực.

Nhân lúc không có ai, Thẩm Hạo lên núi Phục Ngưu.

Hắn tìm được một vị trí tốt nhất, khoảng cách chừng 1200 mét.

Lúc này, trong đầu Thẩm Hạo điên cuồng tính toán tốc độ gió và độ ẩm xung quanh.

Do vương triều Đại Dương nằm ở phía nam, nên độ ẩm có phần cao hơn.

Nhìn những con số trên máy tính cầm tay, Thẩm Hạo rất hài lòng.

Mặc dù một khẩu M200 có giá hơn 40 vạn đô la Mỹ, nhưng đắt xắt ra miếng.

Tầm bắn của nó có thể đạt 2,5km, còn được trang bị một máy tính vi mô, có thể tính toán chính xác tốc độ gió, độ ẩm không khí, và cả quỹ đạo đạn.

Rất nhanh, dưới ống ngắm, từng binh sĩ canh gác hoàng lăng bắt đầu luyện tập.

Nhưng mãi vẫn không thấy bóng dáng Triệu Tín.

Đột nhiên, trong ký ức của thái y Tống Hữu Lễ, Thẩm Hạo tìm thấy một số thông tin về Triệu Tín.

Triệu Tín là ái tướng tâm phúc của tiên hoàng Dương Tuyên Đế, năm đó có công cứu giá ở bãi săn nên được đề bạt làm thống lĩnh Ngự Lâm quân cấm quân.

Mà thanh mai trúc mã, mối tình đầu của Triệu Tín là Thành Phục Trinh, lại trở thành Thành Quý phi của Dương Tuyên Đế, phong tình vạn chủng, vô cùng được sủng ái.

Năm đó Thành Quý phi khó sinh bị băng huyết, Tống Hữu Lễ từng chữa trị, nhưng không cứu được.

Theo ký ức, nói theo y học hiện đại, chính là thuyên tắc ối.

Kể cả với y học hiện đại, cứu được một ca thuyên tắc ối, cả bệnh viện cũng phải khoe khoang cả đời.

Trước kia Tống Hữu Lễ EQ thấp, dường như không phát hiện ra điều gì bất thường.

Bây giờ ngẫm lại kỹ, hình như Cúc hoa Tín này và Thành Quý phi kia có một chân.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo liền có hứng thú.

Người này nếu có sơ hở, vậy thì dễ đối phó rồi.

Hơn nữa, Thẩm Hạo còn nhớ, năm đó khi ở trấn Dương Quan tiễu trừ Lưu Gia Trại, tên tổng tuần phòng của doanh tuần phòng, Triệu Sấm, Hậu Thiên bát trọng, hình như cũng xuất thân từ cấm quân.

Dường như còn là cháu của Triệu Tín này thì phải.

Năm đó tên Triệu Sấm này thật không ra gì, cùng đi tiễu phỉ mà lại không lo cơm nước.

Nhưng người từ Ngự Lâm quân ra, quả thực có tư cách kiêu ngạo.

Tiếc là bây giờ chỗ dựa đã đổ, cũng chỉ có thể đến nơi hẻo lánh như trấn Dương Quan.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo qua ống ngắm quan sát tình hình hoàng lăng.

Từ sáng đến tối, Thẩm Hạo đều không phát hiện ra bóng dáng Triệu Tín.

Trong lòng có chút bất ngờ, không ngờ gã này lại là một trạch nam chính hiệu.

Thẩm Hạo không có sự kiên nhẫn của một tay bắn tỉa, hắn quay về thế giới đô thị.

Tống Mộ Mạt Lạp vẫn đang trong trạng thái ngủ say.

Rõ ràng là quá mệt.

Tống Mộ đang mơ màng bị Thẩm Hạo gọi dậy, Thẩm Hạo bảo cô đi làm chút đồ ăn.

Nằm trên núi Phục Ngưu cả ngày, hắn không ăn gì, chỉ ăn mấy quả đào.

Tống Mộ Mạt Lạp tò mò hỏi: Ông chủ, ngài muốn ăn gì.

Úp bát mì là được rồi.

Vâng, ông chủ ngài đợi chút.

Tống Mộ Mạt Lạp vừa đứng dậy, chân liền mềm nhũn, suýt nữa ngã nhào.

Thẩm Hạo hỏi: Sao vậy.

Tống Mộ Mạt Lạp liếc Thẩm Hạo một cái nói: Ông chủ, chân tôi hơi tê.

Nghe vậy, khóe miệng Thẩm Hạo không hiểu sao lại nhếch lên, cái kiểu mà AK cũng không đè xuống được.

Bớt nói nhảm đi, mau đi nấu mì gói, nấu thêm hai gói, ông chủ hơi đói.

Vâng, ông chủ.

Mười phút sau, Thẩm Hạo ăn ngấu nghiến hết mì gói.

Điều này khiến Tống Mộ Mạt Lạp vô cùng nghi hoặc.

Ông chủ, sao ngài đói vậy.

Chắc là khẩu vị tốt, được rồi, ăn no uống đủ thì đi ngủ.

Ông chủ, tôi đi rửa bát trước đã.

Ừ, đi đi.

Đợi lúc Tống Mộ Mạt Lạp quay lại, Thẩm Hạo đã ngủ say.

Dù sao ở thế giới huyền huyễn, mấy ngày nay, Thẩm Hạo ngủ không được thoải mái cho lắm, làm sao bằng được ở thế giới đô thị.

Ngày hôm sau, khi Thẩm Hạo tỉnh dậy, phát hiện Tống Mộ Mạt Lạp đã rời đi.

Đồng thời, mấy quả đào từ trấn Tây Đào để ở phòng khách cũng không thấy đâu.

Rõ ràng, Tống Mộ Mạt Lạp trong lòng vẫn chưa từ bỏ, vẫn muốn làm chuyện bán đào.

Nhưng Thẩm Hạo tuy không ủng hộ, cũng không từ chối, chẳng qua là bán chút đào, muốn làm thì cứ làm.

Ăn no uống đủ, Thẩm Hạo không quay về thế giới huyền huyễn.

Hắn ra bờ biển tắm nắng, nhìn những mỹ nữ mặc bikini bên bờ biển, tâm trạng rất tốt.

Buổi chiều, Thẩm Hạo lại đi mát xa Thái.

Người trông bình thường thì 60 tệ một giờ, Thẩm Hạo chọn một cô xinh đẹp giá 300 tệ.

Mặc dù kỹ thuật mát xa quả thực không tồi, giúp giảm mệt mỏi rất tốt.

Cô gái làm rất tận tâm, Thẩm Hạo còn cho 100 Thái thù tiền boa.

Điều này khiến cô kỹ thuật viên cảm động không thôi.

Sau một ngày tiêu dao, tinh thần sảng khoái, trở về biệt thự, Thẩm Hạo mới đến thế giới huyền huyễn.

Đợi đến rạng sáng, Thẩm Hạo lại một lần nữa đến hoàng lăng.

Chương 94

Lần này Thẩm Hạo không che giấu hành tung của mình, rất nhanh Triệu Tín đã vội vã chạy đến.

Cầm trường thương hồng anh chỉ vào Thẩm Hạo, lạnh lùng nói: Hậu nhân nhà họ Lý, ngươi thật không biết sống chết, lại còn dám đến hoàng lăng.

Thẩm Hạo cười nhạt, vẻ mặt tự tin, hắn quá biết cách chọc giận Triệu Tín.

Là một kẻ chuyên lên mạng khẩu chiến với anti fan, tài khoản Douyin của Thẩm Hạo thường xuyên vì chửi người mà bị đưa vào danh sách đen, cấm nhắn tin riêng và bình luận.

Thẩm Hạo chuyên chọc vào nỗi đau của đối phương: Triệu thống lĩnh, ngươi có biết Thành Phục Trinh, Thành Quý phi không.

Nghe vậy, toàn thân Triệu Tín chấn động, ánh mắt sắc lẹm nhìn Thẩm Hạo.

Ngươi là ai.

Sao ngươi lại biết Thành Quý phi.

Thẩm Hạo nói: Nghe nói Thành Quý phi là vì sinh con bị băng huyết mà chết, đứa bé đó cũng chết yểu.

Triệu thống lĩnh, ngươi nói xem đứa bé đó là của Tuyên Đế, hay là nghiệt chủng của tên đàn ông hoang dã nào đó.

Nghiệt con mẹ mày, mày tìm chết.

Triệu Tín trong nháy mắt đỏ mặt, trực tiếp vác thương đâm tới.

Lần này một kích dùng hết mười thành lực đạo.

Tốc độ quá nhanh, Thẩm Hạo thậm chí có thể nghe thấy tiếng nổ siêu thanh từ trường thương truyền ra.

Khóe miệng Thẩm Hạo nhếch lên, không chọn đối đầu trực diện, mà tích lũy sức lực, nhẹ nhàng né tránh.

Triệu thống lĩnh, nghe nói ngươi và Thành Phục Trinh Thành Quý phi là thanh mai trúc mã, ngươi vội vã như vậy.

Cái nghiệt chủng kia.

à không đúng, đứa bé đó không phải là của ngươi chứ.

Câm miệng, câm miệng, con mẹ mày câm miệng cho lão tử, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết.

Triệu Tín tức giận, như một con trâu rừng điên cuồng.

Thương ra như rồng, lóe lên tàn ảnh.

Đá bia và cây cối xung quanh lại gặp họa.

Bị phá hủy tan tành, trở thành một đống đổ nát.

Triệu Tín càng điên cuồng, Thẩm Hạo càng hưng phấn.

Thẩm Hạo vừa chạy, Triệu Tín liều mạng đuổi theo, dường như không giết được Thẩm Hạo thề không bỏ cuộc.

Có lẽ, bí mật sâu kín nhất trong lòng bị phơi bày, khiến hắn không còn mặt mũi nào.

Tuy nhiên, tốc độ của hắn chung quy không bằng Thẩm Hạo.

Hai người đuổi nhau mấy dặm, cuối cùng cũng đến đỉnh núi Phục Ngưu.

Mặc dù Triệu Tín biết mình có thể đã mắc bẫy, nhưng con người ai cũng có cảm xúc.

Sát ý trong lòng căn bản không thể khống chế.

Thẩm Hạo lại nói: Triệu thống lĩnh, ngươi tức giận như vậy, xem ra ta nói đúng rồi, Tuyên Đế đối xử với ngươi như vậy, ngươi lại ngủ với nữ nhân của ông ta, Thành Quý phi, ngươi và Dương Văn Đế bây giờ có gì khác biệt.

Khốn nạn, con mẹ mày đừng chạy, lão tử giết chết mày.

Đến đây, ta đứng ngay đây ngươi giết ta đi.

Ngươi, Triệu Tín, không phải tự xưng là trung trinh bất nhị sao, ngươi trung thành như vậy đấy.

Cắm sừng cho hoàng đế.

Lợi hại thật, ngươi làm được việc ta muốn làm, thật ngưỡng mộ ngươi.

Tao đụ mười tám đời tổ tông nhà mày, mày đứng lại cho lão tử, đứng lại, con mẹ mày đứng lại.

Triệu Tín đuổi không kịp Thẩm Hạo, hai mắt đã dần đỏ ngầu.

Rõ ràng đã đến bờ vực của sự điên cuồng.

Thẩm Hạo không hề sợ hãi, đuổi không kịp, có điên cuồng cũng vô dụng.

Ngược lại còn tiếp tục trào phúng: Thành Quý phi chắc chắn rất lẳng lơ nhỉ, thủ cung sa của nàng là do ngươi phá hay hoàng đế phá.

Ta phải giết ngươi, băm ngươi thành vạn mảnh.

Triệu Tín trực tiếp cởi bỏ khôi giáp trên người, giảm nhẹ trang bị, tốc độ quả thực nhanh hơn một chút, nhưng vẫn không đuổi kịp Thẩm Hạo.

Ngày mai, ta sẽ đem chuyện của ngươi và Thành Quý phi rêu rao khắp nơi, đến lúc đó, để cho tất cả mọi người xem, vị Triệu đại thống lĩnh này làm sao dâm loạn hậu cung.

Để mọi người đều ngưỡng mộ, ngươi cũng coi như lưu danh bách thế rồi.

Chết tiệt, đừng nói nữa, con mẹ mày đừng nói nữa.

Mỗi ngày nhìn thân thể xấu xí của lão hoàng đế, chà đạp Thành Quý phi, ngươi rất tức giận phải không.

Nữ nhân của mình cũng không giữ được, ngươi tính là nam nhân gì.

Nhìn nữ nhân mình yêu thương, bị người đàn ông khác làm, có phải cũng có một loại cảm giác tham gia, ngược lại còn rất kích động.

Chức thống lĩnh cấm quân của ngươi, không phải là do Thành Quý phi dùng thân thể của nàng đổi với Tuyên Đế chứ, ngươi cái đồ trai bao, thật khiến người ta ngưỡng mộ a.

Lời này trực tiếp phá vỡ phòng tuyến của Triệu Tín.

Triệu Tín đang trong cơn thịnh nộ đột nhiên tức đến phun ra một ngụm máu tươi.

Thành Phục Trinh là bạch nguyệt quang của hắn, không cho phép bất kỳ ai vấy bẩn.

Nhưng đuổi không kịp Thẩm Hạo, Triệu Tín lòng như lửa đốt.

Trong cơn tức giận, Triệu Tín mạnh mẽ ném trường thương trong tay ra.

Thấy vậy, Thẩm Hạo trong lòng vui mừng, nhẹ nhàng né qua một kích này, trực tiếp thu trường thương của Triệu Tín vào không gian.

Lần này ổn rồi.

Không thương không khôi giáp, ngươi kiêu ngạo cái gì.

Mục đích đã đạt được, Thẩm Hạo cũng không chạy nữa, mà cầm

kiếm Kim Lân đứng trên cành cây, yên tĩnh đợi Triệu Tín đến.

Trăng như đĩa bạc, treo cao trên bầu trời đêm.

Thẩm Hạo cầm kiếm sắc trên ngọn cây, gió nhẹ thổi qua, y phục xào xạc.

Quả thực có phong thái của đại hiệp.

Nhìn Triệu Tín đang điên cuồng lao đến, Thẩm Hạo vẻ mặt phong khinh vân đạm.

Tốc độ không theo kịp, trong mắt Thẩm Hạo, chắc chắn sẽ chết.

Mặc dù, Triệu Tín là Tiên Thiên viên mãn, Thẩm Hạo chỉ là Tiên Thiên cửu trọng sơ kỳ.

Nhưng, chân khí của Thẩm Hạo đều đã được không gian tinh lọc, tinh thuần vô cùng, lượng chân khí tuy không đủ, nhưng chất lượng cao.

So sánh hai bên, không chênh lệch bao nhiêu.

Hơn nữa, chênh lệch cảnh giới giữa hai người không lớn, cũng không gây ra thay đổi về chất.

Cho nên, thực lực không chênh lệch bao nhiêu, cái đấu chính là chiêu thức.

Bây giờ, Thẩm Hạo tốc độ nhanh, trong tay còn có kiếm Kim Lân, chiếm ưu thế.

Còn Triệu Tín, trường thương và khôi giáp trong tay đều đã mất, ưu thế cũng biến mất.

Trước đó, Triệu Tín vũ trang đầy đủ, Thẩm Hạo thật sự không có cách nào.

Bây giờ tay không tấc sắt, chẳng phải là muốn nắn thế nào thì nắn

thế đó sao.

Một lát sau, Triệu Tín đuổi tới, nhìn thấy Thẩm Hạo đứng trên ngọn cây, hốc mắt đỏ ngầu nói: Tiểu tạp chủng, sao ngươi không chạy nữa, hôm nay nhất định sẽ khiến ngươi chết không có chỗ chôn.

Không giết ngươi, khó nguôi mối hận trong lòng.

Ta phải giết ngươi, giết ngươi.

Lúc này, sự phẫn nộ đã làm mờ đi lý trí của Triệu Tín, giống như một con trâu điên.

Tiếng gào thét tê tâm liệt phế đó, có thể thấy được sự thù hận đối với Thẩm Hạo.

Khóe miệng Thẩm Hạo nhếch lên, không nói nhiều lời, nhẹ nhàng nhảy lên, áp sát, vung kiếm chủ động tấn công.

Triệu Tín thấy vậy, không những không sợ, khóe miệng còn lóe lên một tia tàn nhẫn.

Hắn tuy giỏi về thương pháp, nhưng công phu trên tay cũng không phải để trưng.

Một tay Thiết Sa Chưởng, không biết bao nhiêu người đã gặp họa.

Thấy Thẩm Hạo chủ động tấn công, Triệu Tín lấy thủ làm công, chuẩn bị tư thế phòng ngự.

Thẩm Hạo cũng thấy Triệu Tín đầy tự tin, dựa vào ưu thế khinh công, trong nháy mắt đột kích.

Một nhát kiếm vung ngang bị Triệu Tín né được, xoay người đổi kiếm chiêu thành đâm thẳng.

Triệu Tín nhẹ nhàng né qua, một chưởng đánh vào thân kiếm.

Lực đạo trong lòng bàn tay, thông qua kiếm Kim Lân, chấn cho tay

phải Thẩm Hạo hơi tê dại.

Trong lòng hiểu rõ, công pháp trên tay gã này cũng không yếu.

Thẩm Hạo lập tức thay đổi phương thức tấn công, kiếm chiêu đột nhiên tấn công vào nửa thân dưới của Triệu Tín, với tốc độ cực nhanh, không ngừng thay đổi phương thức.

Chương 95

Khiến Triệu Tín tức giận mắng: Con mẹ mày thật là bỉ ổi, có giỏi thì trả thương lại cho ta, đàn ông đích thực thì đối đầu trực diện đi.

Ngươi xem, lại nóng rồi.

Thẩm Hạo cười hắc hắc.

Mặc dù bị tức giận làm cho mờ mắt, nhưng Triệu Tín không phải là kẻ ngốc.

Với sự sắc bén của kiếm Kim Lân, hắn căn bản không dám đỡ trực diện.

Càng đánh, Triệu Tín càng trở nên chật vật.

Thẩm Hạo tiếp tục kích động Triệu Tín, bình thản nói: Nghe nói thân thể của Thành Quý phi chắc chắn rất mượt mà nhỉ, nếu không lão hoàng đế cũng không thích đến vậy.

ĐM nhà mày, mày đáng chết.

Triệu Tín hoàn toàn điên cuồng, chân khí rót đầy hai tay, chỉ riêng chưởng phong đã thổi rát cả má Thẩm Hạo.

Hắn vội vàng vận khinh công né tránh, dùng một chiêu nhảy ngang, đứng trên một cành cây.

Triệu Tín nhanh chóng lao lên, đột nhiên tung một chưởng.

Thẩm Hạo đổi hướng, nơi hắn vừa đứng, cành cây đã bị chưởng pháp sắc bén đánh nát.

Dựa vào tốc độ di chuyển cao, Thẩm Hạo nhảy ra sau lưng Triệu Tín đâm tới.

Triệu Tín không dám đón đỡ kiếm Kim Lân, chỉ có thể dựa vào

chưởng lực hùng hậu để đẩy lùi Thẩm Hạo.

Nhưng Triệu Tín cũng biết, cứ liên tục phóng chân khí ra ngoài, thế này thì nội lực của hắn tiêu hao nhanh hơn, sớm muộn gì cũng toi.

Mà Thẩm Hạo, chỉ dựa vào chiêu thức, tiết kiệm được rất nhiều nội lực.

Mặc dù rất muốn giết Thẩm Hạo, nhưng không có binh khí, hắn chỉ có thể chọn cách né tránh hết mức.

Triệu Tín vừa đánh vừa tìm kiếm cây trường thương của mình, tiếc là tìm nửa ngày cũng không có kết quả.

Chưa từng thấy kẻ nào bỉ ổi vô liêm sỉ như Thẩm Hạo, lại còn giấu vũ khí của người khác.

Hoàn toàn mông lung, không biết đánh thế nào.

Thật là càng nghĩ càng tức, mắng: Đồ chó tạp chủng tiểu nhân bỉ ổi, có giỏi thì trả thương lại cho ta, giấu vũ khí của người khác thì có bản lĩnh gì.

Điều này khiến hắn không khỏi có chút lo lắng.

Nếu không có vũ khí trong tay, hắn căn bản không phải là đối thủ của Thẩm Hạo.

Nghĩ đến đây, không tìm thấy trường thương, trước tiên mặc khôi giáp vào đã.

Trong lòng cũng kinh ngạc về thực lực của Thẩm Hạo.

Tuổi còn nhỏ, lại đã Tiên Thiên cửu trọng, nội lực lại càng tinh thuần vô cùng.

Hơn nữa kiếm pháp của Thẩm Hạo càng tuyệt diệu, cảnh giới đại thành.

Trẻ như vậy, kiếm pháp của hắn là tu luyện từ trong bụng mẹ sao.

Toàn thân Triệu Tín chân khí sung mãn, Thẩm Hạo thật sự không thể đến gần.

Nhưng Thẩm Hạo cũng không vội, phóng ra nhiều như vậy, nội lực tiêu hao rất nhanh.

Dù Kiều Phong có đến, cũng không dám dùng Hàng Long Thập Bát Chưởng liên tục.

Thẩm Hạo muốn xem xem Triệu Tín này có bao nhiêu nội lực.

Rất nhanh, Thẩm Hạo phát hiện Triệu Tín dường như đang lùi lại, vừa lùi vừa tìm kiếm thứ gì đó.

Thẩm Hạo lập tức hiểu ra ý đồ của gã này, hừ lạnh một tiếng, dùng tốc độ nhanh hơn Triệu Tín chạy lên phía trước.

Hắn thu toàn bộ giáp trụ mà Triệu Tín đã ném bên đường vào không gian.

Quá bỉ ổi.

Cảnh này, khiến Triệu Tín tức đến hộc máu, hận đến nghiến răng nghiến lợi nói: Tao giết con mẹ mày, đồ tiểu nhân bỉ ổi vô liêm sỉ.

Nhưng tốc độ của hắn không nhanh bằng Thẩm Hạo, cũng không có cách nào.

Thẩm Hạo cười lạnh một tiếng nói: Được, lão tử cho ngươi nếm thử Như Lai Thần Chưởng của ta.

Nói rồi thu lại kiếm Kim Lân.

Thấy vậy, Triệu Tín trong lòng mừng rỡ.

Dám đối chưởng với hắn so nội lực, thật là tìm chết.

Có giỏi thì cứ nhào vô.

Thẩm Hạo hừ lạnh một tiếng, vận đủ chân khí trong tay, dường như muốn cùng Triệu Tín liều một phen sinh tử.

Triệu Tín trong lòng đại hỷ, lão tử phải một chưởng ép chết ngươi.

Đột nhiên, tay trái sau lưng Thẩm Hạo xuất hiện một khẩu súng lục màu đen, dưới sự che chở của đêm tối, căn bản không thể nhìn thấy.

Nhìn Triệu Tín mất cảnh giác ở hạ bàn, Thẩm Hạo cười hắc hắc.

Ngay khi Triệu Tín kích động muốn đối chưởng với Thẩm Hạo, đột nhiên một tia lửa lóe lên, tiếp đó, hắn phát hiện bắp chân mình truyền đến một cơn đau nóng rát.

Trong lòng kinh hãi, biết mình đã trúng chiêu.

Hắn lập tức nhảy ra sau một cây đại thụ to bằng một người ôm, điểm huyệt cầm máu.

Vạn lần không ngờ Thẩm Hạo, không chỉ khinh công trác tuyệt, mà công phu ám khí cũng lợi hại đến vậy.

Hắn rõ ràng không hề cảm nhận được quỹ đạo của chân khí.

Thẩm Hạo tay phải cầm kiếm, tay trái cầm súng lục, tạo thành thế hỗ trợ lẫn nhau.

Một kiếm chém đứt cây đại thụ nơi Triệu Tín đang ẩn nấp.

Thấy vậy, Triệu Tín ôm cây đại thụ ném về phía Thẩm Hạo.

Nhân cơ hội này, liều mạng chạy trốn.

Tốc độ vốn đã không bằng Thẩm Hạo, bây giờ chân lại bị thương càng chậm hơn rất nhiều.

Nhìn thấy cây đại thụ to bằng một người ôm, Thẩm Hạo một cú

lộn ngược ra sau, mũi chân nhẹ điểm cành cây, nhẹ nhàng né qua.

Ngay lập tức đuổi theo, nhân lúc ngươi bệnh lấy mạng ngươi.

Nhìn hướng Triệu Tín chạy trốn, rõ ràng là hoàng lăng.

Tốc độ dưới chân Thẩm Hạo càng lúc càng nhanh, khó khăn lắm mới dụ được ngươi đến đây, sao có thể để ngươi chạy thoát.

Khoảng cách hai người không quá mấy mét, trong tay Thẩm Hạo xuất hiện một khẩu M416.

Đát, tiếng súng giòn giã, trong đêm tối đặc biệt vang dội.

Triệu Tín vẫn luôn để ý Thẩm Hạo, thấy khoảnh khắc ngón tay Thẩm Hạo bóp cò, liền né sang một bên.

Nhưng điều đó cũng khiến tốc độ của hắn chậm lại.

Thẩm Hạo như một tia chớp, kiếm sắc trong tay tức thì đâm về phía ngực Triệu Tín.

Triệu Tín vận đủ chân khí, tung một chưởng ra.

Ai ngờ, Thẩm Hạo lại là một nhát kiếm hư chiêu, thân thể nhẹ nhàng xoay một cái, một kiếm đâm trúng vào chân phải bị thương của Triệu Tín.

Một kiếm xuyên thấu bắp đùi.

Bỉ ổi vô sỉ.

Triệu Tín đau đến hít một hơi lạnh, tức giận nói.

Chuyên đâm vào yếu điểm, mới là vương đạo.

Rút kiếm Kim Lân ra, máu tươi tức thì phun trào.

Không đợi Triệu Tín phản ứng, Thẩm Hạo lại một lần nữa tấn công.

Vừa nổ súng, vừa thi triển Lý thị kiếm điển.

Kiếm pháp dày đặc không kẽ hở, cộng thêm sự tấn công của đạn, phòng không xuể.

Triệu Tín không hiểu nổi, vì sao có người có thể vừa thi triển kiếm pháp, vừa có thể một lòng hai việc thi triển ám khí.

Hắn không bị loạn khí sao.

Đối mặt với nhiều thủ đoạn như vậy, Triệu Tín căn bản không phải là đối thủ, bụng trúng ba phát đạn.

Tay trái bị chém, nằm trên đất thoi thóp.

Chương 96

Máu chảy không ngừng.

Trong cơn mơ màng, hắn thấy một nữ thần toàn thân tỏa hào quang, từ từ hạ xuống từ trên trời, đưa tay về phía hắn, mỉm cười với hắn.

Khuôn mặt xinh đẹp động lòng người đó, chính là nữ nhân hắn yêu thương, Thành Phục Trinh.

Khóe miệng Triệu Tín nhếch lên, hơi giơ tay, giây phút này chỉ muốn được ở bên người phụ nữ mình yêu.

Thấy vậy, Thẩm Hạo trực tiếp một phát súng bắn trúng trán Triệu Tín, kết liễu hắn.

Thấy vô số ánh lửa đang ập đến từ cách đó trăm mét.

Thẩm Hạo ném thi thể Triệu Tín vào không gian.

Ngay sau đó, thân ảnh biến mất trong đêm tối, từ một phía khác đến trước mộ của Ngũ hoàng thúc Dương Vũ Hiến.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo không vội vàng vào trong, mà tiến vào không gian, trước tiên hấp thu ký ức của Triệu Tín đã.

Cùng lúc đó, tại một biệt viện của Văn Nhân Y Y ở kinh thành.

Mạnh Tuyển Cơ đột nhiên mở đôi mắt đẹp, nhìn về phía hoàng lăng.

Âm thanh này.

Ngay sau đó, hai mắt nàng khép lại, một lần nữa bắt đầu đả tọa.

Sau khi Thẩm Hạo tiến vào không gian, sương mù bên trong lại cuồn cuộn ập tới.

Hấp thụ hết sương mù, Thẩm Hạo chỉ cảm thấy một chữ: Sảng.

Điều đáng tiếc duy nhất là Triệu Tín này không có linh căn.

Thực lực của Thẩm Hạo cũng lại lần nữa tăng vọt, trực tiếp đạt đến Tiên Thiên cửu trọng viên mãn, cũng chính là Tiên Thiên viên mãn.

Chưa đầy một tháng ngắn ngủi, Thẩm Hạo đã đạt tới cảnh giới Tiên Thiên viên mãn, tốc độ này nếu nói ra ngoài chắc chắn sẽ khiến cả thế giới chấn kinh.

Hiện tại mà nói, hắn đã có thể đột phá Chân Nguyên cảnh bất cứ lúc nào.

Có điều, không có công pháp dẫn dắt thì không cách nào đột phá được.

Linh căn của Thẩm Hạo lúc này cấp bậc quá thấp, còn phải nâng cấp mới được, nếu không thì cần yêu đan mới có thể đột phá Chân Nguyên.

Đồng thời, giống như xem phim, hắn lướt qua ký ức của Triệu Tín một lượt.

Trong ký ức, Triệu Tín này và Thành Quý phi đúng là có gian tình.

Thành Phục Trinh lại tìm được mối tình đầu ngày xưa, cấm quân thủ lĩnh Triệu Tín.

Ánh trăng sáng ngày xưa, sao có thể không yêu.

Chính vì là người của Triệu Tín, nên lúc Thành Quý phi xảy ra chuyện, Triệu Tín đã quỳ gối cầu xin thái y Tống Hữu Lễ.

Chỉ là lúc đó Tống Hữu Lễ không nhận ra, nhưng Thẩm Hạo lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Thành Quý phi chết, Triệu Tín lòng nguội lạnh.

Vừa hay Dương Văn Đế nhìn hắn không thuận mắt, hắn liền xin lệnh điều đến đây trông mộ.

Cả hoàng lăng chỉ có hắn là cao thủ Tiên Thiên viên mãn duy nhất.

Những người khác đều là cảnh giới Đoán Thể, còn có hai cao thủ Hậu Thiên.

Dù sao thì, trông coi hoàng lăng đã bị xem là nhân vật bên lề, kẻ lợi hại ai mà đến đây.

Người bình thường cũng không dám to gan như Thẩm Hạo, dám xông vào hoàng lăng.

Mà lúc Dương Vũ Hiến được hạ táng, Triệu Tín cũng đã tận mắt chứng kiến, biết được bên trong không có cơ quan gì.

Thẩm Hạo mới yên tâm, nhưng để cho chắc chắn, hắn vẫn đeo mặt nạ phòng độc.

Ra khỏi không gian, hắn đến trước mộ của Dương Vũ Hiến.

Thẩm Hạo vận đủ chân khí rót vào Kim Lân kiếm, một kiếm chém bay bia mộ.

Mộ táng của hoàng gia không giống với bá tánh bình thường.

Bên trong không phải là đất mà là một gian thạch thất.

Trong đó đặt một cái bàn cúng và một cỗ quan tài bằng đá.

Nhìn cái bàn cúng, chất liệu gỗ giống hệt hộp bách bảo lần trước mua cho Tiêu Nhiên, đều là gỗ hoàng hoa lê.

Xem ra cũng đáng chút tiền, thu vào.

Sau đó hắn mới nhìn đến thạch quan.

Vận đủ chân khí, thi triển Thiết Sa Chưởng của Triệu Tín, dễ dàng đẩy nắp quan tài đá ra.

Hắn cầm đèn pin chiếu vào, phát hiện thi thể của Ngũ Vương gia Dương Vũ Hiến này vẫn chưa thối rữa, không khỏi có chút kinh ngạc.

Nhìn kỹ lại, dựa theo ký ức của Lý Sùng Nham ở Dương Châu và Triệu Tín, đây chính là Dương Vũ Hiến.

Cũng không nhiều lời, trực tiếp thu vào không gian.

Quan sát một vòng, ngoài một thanh bội kiếm ra thì không còn vật gì khác.

Bội kiếm chắc cũng là đồ tốt, thu luôn.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo đậy nắp quan tài lại rồi biến mất tại chỗ.

Ngay sau khi Thẩm Hạo vừa đi không lâu, liền có binh lính phát hiện thi thể của Vũ Hoàng thúc Dương Vũ Hiến đã bị trộm mất.

Rất nhanh, thái giám trông coi hoàng lăng đã hét lên thất thanh.

Mau bẩm báo bệ hạ, có kẻ trộm hoàng lăng.

Thủ lĩnh đội thị vệ dẫn đầu nhìn thấy mộ huyệt của Trấn Quốc Chi Trụ Dương Vũ Hiến bị người ta đào lên, mày nhíu chặt.

Nhất là khi thấy tên thái giám coi lăng này cứ luôn miệng đòi đi bẩm báo, trong lòng càng thêm phiền não.

Thủ lĩnh không nói gì, những người khác cũng không động đậy.

Thấy vậy, thái giám lập tức giận dữ nói: Càn rỡ, các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì.

Trễ nải, tạp gia sẽ lấy đầu của các ngươi.

Đột nhiên, rắc một tiếng, tiếng của thái giám im bặt.

Đầu người lăn xuống đất, máu tươi phun ra.

Mọi người nhìn thanh bội đao còn đang nhỏ máu trong tay thủ lĩnh, tức thì mặt mày kinh hãi, không hiểu vì sao lại giết tên thái giám coi

lăng này.

Đây là tội chém đầu.

Thấy vẻ kinh hãi trên mặt mọi người, thủ lĩnh thị vệ nói: Trộm hoàng lăng là tội chết.

Bất kể có bắt được kẻ trộm hay không, đối với ngươi và ta đều là thất trách, tất cả chúng ta sẽ phải bồi táng theo.

Một khi tên thái giám này bẩm báo lên trên, ngươi và ta có chạy thoát được không.

Chúng ta chết không sao, nhưng nếu liên lụy đến người nhà thì sao.

Nghe vậy, mọi người đều gật đầu, cảm thấy nói có lý.

Chuyện liên quan đến sinh tử của bản thân, tất cả mọi người mới phản ứng lại.

Thủ lĩnh nói phải, chúng tôi đều nghe theo ngài.

Đúng vậy thủ lĩnh, ngài nói xem phải làm thế nào.

Lão đại, chúng ta nghe lời huynh.

Thủ lĩnh thị vệ thấy vậy, lạnh lùng nói: Nếu các ngươi đều nghe lời ta, vậy thì tốt.

Để không tiết lộ bí mật, bây giờ mỗi người chém tên thái giám này một nhát.

Mọi người nhìn nhau, rất nhanh đã có người tiến lên, cầm trường thương đâm thái giám một nhát.

Ngày thường tên thái giám này vênh váo hung hăng, bọn họ sớm đã ngứa mắt rồi.

Tiếp theo, tất cả mọi người đều đâm một nhát.

Thủ lĩnh thị vệ nói: Tốt lắm, bây giờ ném xác thái giám vào trong quan tài đá của Ngũ Vương gia, phong kín cửa mộ, khôi phục lại nguyên dạng.

Vâng, thủ lĩnh.

Sau khi làm xong, thủ lĩnh thị vệ nói: Chuyện đã đến nước này, để sau này có đường lui, chúng ta cũng phải kiếm chút tiền tài mới được.

Canh giữ ở đây cả đời cũng chẳng có lối thoát.

Người khác làm được, sao huynh đệ chúng ta lại không làm được.

Nói xong, ánh mắt hắn nhìn về phía hoàng lăng sau lưng.

Mọi người trong lòng run lên, trộm hoàng lăng là tội lớn diệt cửu tộc.

Chương 97

Nhưng giết thái giám dường như cũng có tội tương tự.

Thấy vậy, mọi người cũng đều gật đầu.

Rất nhanh, thủ lĩnh liền lấy một vò rượu, mỗi người rót một chén.

Hắn rút ra một con dao găm, đi đầu rạch ngón tay, nhỏ máu vào trong rượu.

Việc này hệ trọng, chúng ta phải cùng uống máu ăn thề, khấu đầu đổi thiếp, đối thiên lập thệ.

Thẩm Hạo không biết rằng, sau khi hắn đi, lại có người đi trộm hoàng lăng.

Đến ngôi miếu đổ nát nhỏ, Thẩm Hạo lại một lần nữa tiến vào không gian.

Lúc này, không gian sương mù mờ mịt, nhiều hơn của Triệu Tín rất nhiều.

Còn có một luồng ánh sáng màu xanh lục.

Thẩm Hạo vừa vào, tất cả liền chui vào trong cơ thể hắn.

Khoảng một nén hương sau, Thẩm Hạo tỉnh lại.

Thu hoạch không nhiều.

Thiên phú linh căn của Trấn Quốc Chi Trụ Dương Vũ Hiến: Trung đẳng Mộc linh căn.

Đáng tiếc không phải Hỏa linh căn.

Do đó, qua sự tinh lọc của không gian, Thẩm Hạo lại có thêm một Mộc linh căn, chỉ có điều là Cấp thấp Mộc linh căn.

Điều khiến Thẩm Hạo thất vọng là, đã lâu như vậy, chân nguyên của Dương Vũ Hiến sớm đã bị Uẩn Linh Châu hấp thụ hết rồi.

Sở dĩ thi thể của Trấn Quốc Chi Trụ Dương Vũ Hiến không bị thối rữa là vì trong miệng ông ta ngậm một viên Uẩn Linh Châu.

Mà viên Uẩn Linh Châu này giống như một cục pin, sẽ hấp thụ linh khí từ không khí và trong thi thể, sau đó lại phản bổ trở về, dùng linh lực ôn dưỡng thi thể, khiến thi thể bất hủ.

Mặc dù là một bảo vật, nhưng ngoài công năng này ra thì không có tác dụng nào khác.

Còn công pháp mà Dương Vũ Hiến tu hành là Tam Chuyển Nguyên Dương Quyết mà đệ tử hoàng thất cùng tu luyện, đây là một bộ công pháp có thể tu luyện thẳng đến cảnh giới Linh Đan.

Bên trong có đủ công pháp của cảnh giới Đoán Thể, Hậu Thiên, Tiên Thiên, Chân Nguyên và Linh Đan.

Hơn nữa, bộ công pháp này, linh căn Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ đều có thể tu hành.

Thẩm Hạo cũng có thể tu tập, nhưng trong cơ thể hắn có ba loại linh căn: Hỏa, Thủy, Mộc.

Tốt nhất cũng chỉ là tạp hệ trung đẳng Hỏa linh căn.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo không lựa chọn tu tập mà rời khỏi không gian, đi tìm hai nha hoàn của mình trước đã.

Mấy ngày không gặp, cũng có chút nhớ nhung.

Buổi tối, Thẩm Hạo ngủ tạm một đêm trong miếu đổ nát.

Tường thành của kinh thành không dễ xông vào như tường thành của Dương Châu.

Theo ký ức của Triệu Tín, kinh thành có trận pháp đặc thù, ngay

cả Chân Nguyên cảnh cũng không thể ngự kiếm phi hành.

Kinh thành cao thủ các nơi rất nhiều, Thẩm Hạo tuy đã là Tiên Thiên viên mãn nhưng thật sự không có cảm giác an toàn.

Ngày thứ hai, Thẩm Hạo mới theo đoàn quân vào kinh thành.

Có ký ức của Triệu Tín, Thẩm Hạo vô cùng quen thuộc với toàn bộ kinh thành, rất dễ dàng tìm được biệt viện của Văn Nhân Y Y.

Mặc dù cảnh giới của Mạnh Tuyển Cơ là cao thủ Linh Đan cảnh, thực lực hiện tại của Thẩm Hạo lại đang tăng vọt, rất dễ bại lộ trước mặt nàng.

Dù sao thì lúc mới quen Mạnh Tuyển Cơ, mình vẫn là một con gà con Hậu Thiên.

Nhưng với sự hiểu biết của Thẩm Hạo về Mạnh Tuyển Cơ, người phụ nữ này cốt cách rất cao ngạo, cũng không phải người thích xen vào chuyện của người khác.

Vì vậy, Thẩm Hạo không để tâm.

Hơn nữa, Mạnh Tuyển Cơ còn có việc cần nhờ mình.

Tiểu nha đầu Tống Vĩnh Từ của mình có thiên phú Cực phẩm linh căn, Mạnh Tuyển Cơ cầu còn không được.

Điều này khiến Thẩm Hạo không khỏi cảm thán gen của Tống Hữu Lễ thật sự quá tốt.

Cực phẩm linh căn, chỉ nghĩ thôi cũng đủ khiến người ta kinh ngạc.

Đến biệt viện, nơi này quả thật vô cùng yên tĩnh, cửa vào toàn là tre trúc.

Cùng lúc đó, trong phòng, Mạnh Tuyển Cơ nhìn Tống Vĩnh Từ đang tưới hoa.

Mắt đẹp liếc ra cửa, khẽ ho một tiếng nói: Vĩnh Từ, ra mở cửa đi.

Tống Vĩnh Từ nghi hoặc nhìn Mạnh Tuyển Cơ, nàng rõ ràng không nghe thấy tiếng gõ cửa.

Mạnh tiền bối, con không nghe thấy ai gõ cửa cả.

Người ngoài cửa là người mà ngươi ngày đêm mong nhớ đấy.

Mạnh Tuyển Cơ vừa dứt lời, Tống Vĩnh Từ mặt mày lộ vẻ vui mừng, vứt bình tưới nước trong tay, vội vàng chạy ra ngoài.

Thấy vậy, trong lòng Mạnh Tuyển Cơ thật sự không vui.

Nuôi không thân mà.

Những ngày Thẩm Hạo không ở đây, Mạnh Tuyển Cơ quan tâm hết mực.

Không ngờ Thẩm Hạo vừa về, lòng của nha đầu này đã chạy đi mất rồi.

Thẩm Hạo đang chuẩn bị gõ cửa thì thấy cửa cạch một tiếng mở ra.

Vừa định nói thật trùng hợp thì chỉ thấy Tống Vĩnh Từ mừng đến phát khóc, lao thẳng vào lòng Thẩm Hạo.

Nàng ôm chặt lấy Thẩm Hạo, khẽ nức nở: Công tử, ta nhớ người lắm, ta cứ ngỡ người không cần ta nữa.

Thẩm Hạo khẽ vỗ lưng Tống Vĩnh Từ, rồi hai tay từ từ hạ xuống, véo mạnh một cái vào cặp mông căng tròn của nàng.

Mông đẹp thế này, bản công tử sao nỡ không cần, chỉ hận không thể ngày nào cũng véo một cái.

Tống Vĩnh Từ mặt đỏ bừng, ngượng ngùng nói: Công tử thích là được rồi, muốn véo thế nào thì véo thế ấy.

Mạnh Tuyển Cơ trong phòng hừ lạnh một tiếng, ngọc thủ vung lên, một luồng ánh sáng vàng nhạt bao phủ cả căn phòng.

Tức thì, cả thế giới đều yên tĩnh lại.

Thẩm Hạo dắt Tống Vĩnh Từ vào biệt viện.

Nhìn bố cục của cả sân, Thẩm Hạo tán thưởng: Không hổ là kinh thành, tiểu viện Giang Nam này thật không tệ.

Tống Vĩnh Từ nhỏ giọng nói: Công tử, nếu người thích, ta sẽ mua cho người một căn.

Nghe vậy, ánh mắt Thẩm Hạo có chút kinh ngạc nhìn Tống Vĩnh Từ, khó hiểu hỏi: Ngươi lấy đâu ra tiền.

Tống Vĩnh Từ bị nhìn chằm chằm, vẻ mặt có chút không tự nhiên, khẽ giải thích: Là lần trước trong vựa gạo hết gạo, Mạnh tiền bối đã bán một cái bình rượu màu đỏ, chính là bình rượu mà công tử tặng.

Bán được không ít tiền.

Ừm, ít nhất cũng phải hai nghìn lượng, thế giới này không có thủy tinh, càng không có thủy tinh màu đỏ, chắc chắn rất có giá.

Thẩm Hạo không hề ngạc nhiên.

Tống Vĩnh Từ nhỏ giọng nói: Bán được hai vạn lượng hoàng kim.

Bán được bao nhiêu.

Thẩm Hạo hỏi lại.

Thưa công tử, đúng là bán được hai vạn lượng hoàng kim, kim phiếu vẫn ở trong tay ta, hay là ta đi lấy cho người nhé.

Tống Vĩnh Từ vẻ mặt như đang khoe khoang nhìn Thẩm Hạo, chờ hắn khen ngợi.

Thẩm Hạo hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy có chút thiệt thòi.

Lúc trước bán cho Lại Nhạc Kinh mới được một nghìn lượng hoàng kim cộng một hoa khôi.

Bán cho Văn Nhân Y Y hai nghìn lượng hoàng kim, mà đó là cả rượu bên trong.

Đây chẳng phải là mất toi bốn vạn lượng hoàng kim rồi sao.

Buồn bã một lúc, Thẩm Hạo lại nghĩ thông.

Cái bình này, dù có để Thẩm Hạo bán cũng không bán được giá cao như vậy.

Mặc dù hiếm có, thế giới này không có bình thủy tinh, nhưng vòng quan hệ của Thẩm Hạo cũng không tiếp xúc được với người có thể trả giá cao.

Chỉ có ở kinh thành mới bán được giá cao.

Một bình rượu bốn mươi đồng bán được hai vạn lượng hoàng kim, thật là siêu lợi nhuận.

Hai vạn lượng, tức là hai nghìn cân hoàng kim, trời ạ.

Theo giá vàng hiện tại, giá thu mua là 460 một gram, tính ra là 4,6 ức.

Cho dù độ tinh khiết của vàng có thiếu, chiết khấu một nửa thì cũng còn ít nhất 2,3 ức.

Vãi, đúng là phát tài rồi mẹ nó.

Không giả vờ nữa, tôi là tỷ phú.

Chương 98

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo tự hỏi có nên bán thêm vài cái bình rượu nữa không.

Ý nghĩ này vừa nảy ra liền cảm thấy không ổn.

Bình rượu bán được hai vạn lượng hoàng kim là vì nó khan hiếm.

Ngươi mang thêm vài cái nữa ra thì sẽ không còn giá trị.

Trừ phi đổi nơi khác bán thêm một cái, chơi trò khan hiếm, chơi trò chênh lệch thông tin.

Thấy Thẩm Hạo không nói gì, Tống Vĩnh Từ lo lắng nói: Công tử, có phải là không nên bán bảo vật đó không ạ.

Thẩm Hạo ho khan một tiếng nói: Bán tốt, bán hay, vàng đâu.

Tống Vĩnh Từ vội nói: Công tử, ta đi lấy cho người ngay.

Ừ, đi đi.

Thẩm Hạo lòng ngứa ngáy nói.

Tiếng động trong sân cũng kinh động đến Cơ Đông Ca trong phòng.

Nàng ôm con mèo bước ra.

Khi nhìn thấy Thẩm Hạo, đôi mắt đẹp tức thì lóe lên một tia vui mừng xen lẫn e thẹn, nhẹ nhàng nói: Chào công tử.

Lúc này Cơ Đông Ca mặc một bộ váy trắng, quả thật thanh lệ thoát tục, đẹp đến nao lòng.

Đặc biệt là gò má trắng như tuyết, phảng phất chút ửng hồng, trông thật đáng yêu.

Thẩm Hạo nói: Không tệ không tệ, Đông Ca mấy ngày không gặp càng thêm kiều diễm, mau lại đây để công tử sờ xem có gầy đi không.

Nghe vậy, mặt Cơ Đông Ca đỏ như gấc, khẽ gật đầu, nhẹ bước về phía Thẩm Hạo.

Con mèo trắng trong lòng nàng, kinh ngạc nhìn Thẩm Hạo, vội vàng nhảy xuống đất chạy vào trong nhà.

Khi con bạch hổ độc nhãn trốn trong phòng, qua khe cửa dùng con mắt còn lại duy nhất liếc nhìn Thẩm Hạo.

Trong con ngươi màu vàng kim ấy, lóe lên vẻ kinh ngạc.

Mấy ngày không gặp, Thẩm Hạo này lại đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên viên mãn.

Quả thật là kinh khủng như vậy.

Tên này, quả thật ngày càng quỷ dị.

Lần đầu tiên nó gặp Thẩm Hạo, đối phương chỉ là một tên rác rưởi Hậu Thiên tam trọng.

Nhưng đến phủ Dương Linh, gặp lại Thẩm Hạo, đối phương đã là Tiên Thiên.

Thế mà chỉ xa cách mấy chục ngày, Thẩm Hạo này lại trở thành Tiên Thiên đại viên mãn.

Tốc độ tu luyện kinh khủng như vậy, mấy trăm năm nay nó chưa từng thấy qua.

Trước đây, nó nghi ngờ Thẩm Hạo là do uống thuốc đột phá.

Nhưng chân khí của Thẩm Hạo tinh thuần vô cùng, căn bản không giống như ăn đan dược đột phá, ngược lại giống như tự mình khổ tâm mài giũa tu luyện.

Nhưng thăng cấp thực sự quá nhanh, nhanh đến mức không thể tin được.

Chưa đến hai mươi ngày, từ Tiên Thiên nhất trọng trực tiếp lên Tiên Thiên viên mãn, người thường phải mất mấy năm thậm chí mấy chục năm tu vi mới làm được, Thẩm Hạo lại làm được trong thời gian ngắn như vậy.

Chính xác mà nói, trong một tháng, từ Hậu Thiên tam trọng đạt đến Tiên Thiên viên mãn, điều này sao có thể không khiến. hổ chấn kinh.

Hơn nữa chân khí của đối phương còn có một luồng cảm giác nóng bỏng nhàn nhạt, điều này cho thấy đối phương có Hỏa linh căn.

Nghĩ đến đây, đầu óc nó không đủ dùng nữa rồi.

Ai mà đột phá như uống nước lã, vèo vèo tăng lên như vậy, thật không thể tưởng tượng nổi.

Quan sát kỹ mới phát hiện, lần này Thẩm Hạo chân khí vẫn ngưng thực vô cùng, không hề có chút hư phù nào.

Rất rõ ràng, chân khí không có vấn đề, chính là tự mình khổ tu.

Trong đầu đầy dấu chấm hỏi, vì sao hắn lại đột phá nhanh như vậy.

Chẳng lẽ là đại năng chuyển thế.

Đột nhiên, trong đầu con bạch hổ lóe lên một khái niệm như vậy.

Càng nghĩ càng thấy đúng.

Vì chỉ có như vậy mới có thể giải thích tại sao Thẩm Hạo lại đột phá nhanh như vậy.

Nghĩ đến đây, ánh mắt sắc bén của con bạch hổ tức thì trở nên dịu dàng.

Khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra hai chiếc răng nanh nhỏ, trông đáng yêu hơn nhiều.

Nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu.

Nếu đã là đại năng chuyển thế, hạ thấp tư thái cũng không mất mặt.

Còn Thẩm Hạo ôm Cơ Đông Ca hung hăng hôn mấy cái.

Phải nói rằng, Cơ Đông Ca hôm nay thật xinh đẹp, tóc như thác đen, đôi mắt sáng như sao.

Như thơ như họa, tựa như một khúc nhạc Giang Nam, khiến người ta dư vị vô cùng.

Thẩm Hạo thật sự cảm thấy không tệ, không hổ là hoa khôi.

Ôm một lúc để giải tỏa nỗi tương tư mấy ngày nay.

Bản công tử mấy ngày không ở đây, có nhớ bản công tử không.

Có nhớ ạ.

Giọng Cơ Đông Ca dịu dàng trong trẻo.

Nói xong, nàng nằm trong lòng Thẩm Hạo, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn, trong lòng liền cảm thấy vui sướng vô hạn.

Sau đêm hồng mai ấy, trong lòng nàng toàn là hình bóng của Thẩm Hạo.

Hôm nay gặp lại, đôi mắt nàng tràn ngập kinh hỉ, niềm vui trong lòng hiện ra trên má, không thể che giấu.

Đặc biệt là khi nằm trong lòng Thẩm Hạo, ngửi mùi hương độc hữu của hắn, khiến nàng say đắm.

Không tệ, xem ra tâm trạng ngươi rất tốt, da mặt cũng khỏe mạnh hơn rồi, như vậy mới đúng.

Nghe vậy, Cơ Đông Ca ừm một tiếng rồi không nói gì nữa.

Lúc này, Thẩm Hạo chỉ thấy con mèo trắng của Cơ Đông Ca, đầu hổ não hổ nhảy ra.

Khóe miệng nhếch lên, vẻ mặt vui mừng.

Chẳng hiểu sao, Thẩm Hạo lại thấy được vẻ lấy lòng của con người trên mặt một con mèo độc nhãn.

Chỉ thấy con mèo trắng đi một vòng quanh Thẩm Hạo.

Sau đó do dự một chút, dùng móng trước nhẹ nhàng cọ vào ống quần Thẩm Hạo để bày tỏ thiện ý của mình.

Nếu không phải thực lực tăng lên, Thẩm Hạo thật sự sợ con mèo này có vi khuẩn.

Cảnh tượng này khiến Cơ Đông Ca trong lòng Thẩm Hạo kinh ngạc.

Lúc đầu, khi Cơ Đông Ca nhặt được con mèo trắng này, toàn thân nó đều là vết thương.

Kể từ khi nàng nhặt nó về, ngày thường nó không thèm liếc nhìn bất cứ ai.

Không phải ngủ thì là nằm trong lòng nàng.

Có người lạ đến, nó liền trốn vào gầm giường, không gặp ai.

Thân mật với người ngoài như hôm nay, đây là lần đầu tiên.

Cơ Đông Ca trong lòng vui mừng, điều này cho thấy, con mèo của mình cũng đã chấp nhận Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo nhìn con mèo cọ vào chân mình, cười rồi bế nó lên.

Giơ qua đầu nói: Để bản công tử xem con mèo này rốt cuộc là đực hay cái.

Đột nhiên, con mèo trắng như phát điên nhảy loạn xạ, vèo một tiếng nhảy qua đầu Thẩm Hạo, với tốc độ cực nhanh chui vào gầm giường.

Ở bên ngoài, Thẩm Hạo còn có thể nghe thấy tiếng gầm gừ của con mèo, để thể hiện sự tức giận của nó.

Thẩm Hạo ngẩn người nói: Con mèo nhà ngươi tính tình cũng lớn thật.

Công tử, người không sao chứ.

Chắc là nó còn chưa quen lắm, nó hơi sợ người lạ.

Cơ Đông Ca ngại ngùng nói.

Lúc này, Tống Vĩnh Từ ôm một cái hộp gỗ, hớn hở chạy ra.

Thẩm Hạo ôm nàng vào lòng, một tay ôm một người.

Chương 99

Tống Vĩnh Từ mở hộp gỗ, vội nói: Công tử, đây là số kim phiếu còn lại. 39 tờ, tổng cộng một vạn chín nghìn năm trăm lượng.

Tờ kim phiếu còn lại, trước đó đã dùng để mua gạo.

Vàng bạc còn lại đều để trong phòng.

Nhìn những tờ kim phiếu vàng óng, trên đó có những phù văn thần bí, sờ vào cảm giác rất mềm mại.

Thẩm Hạo cười toe toét, cười không ngậm được miệng, hài lòng nói: Không tệ, không tệ, kim phiếu này đúng là thứ tốt, sao có thể không yêu cho được.

Hộp kim phiếu này trị giá mấy ức, mẹ nó tim đập cũng nhanh hơn.

Ngay sau đó Thẩm Hạo nói: Thứ này vẫn nên đổi thành vàng thì an toàn hơn, lỡ như ngày nào đó kim phiếu này mất giá, không còn giá trị thì sao.

Đối với kim phiếu, Thẩm Hạo cũng biết, một tờ trị giá 500 lượng hoàng kim, là kim phiếu chính thức do Thiên Vũ hoàng triều phát hành.

Thứ này tiện lợi, thích hợp cho giao dịch lớn, nhưng Thẩm Hạo không cảm thấy nó hữu dụng.

Lỡ như phát hành nhiều quá, chẳng phải là lạm phát sao.

Thẩm Hạo không tin người ở thế giới huyền huyễn chơi tài chính, chơi tiền tệ có thể chơi giỏi hơn thế giới đô thị.

Có lúc, phát hành nhiều quá chính mình cũng không biết.

Đến lúc đó lại xuất hiện cảnh 50 vạn mác mua một cái bánh mì, không đúng, phải là 500 lượng kim phiếu mua một cái bánh bao,

chẳng phải là lỗ to sao.

Chỉ có đổi thành vàng nặng trịch cầm trong tay, Thẩm Hạo mới có cảm giác an toàn.

Tống Vĩnh Từ nói: Công tử yên tâm, mỗi tờ kim phiếu đều có ký hiệu đặc biệt, các tiệm vàng, tiệm cầm đồ lớn đều sẽ thu.

Nếu người muốn đổi thành vàng, ta sẽ cho người đi đổi về.

Thẩm Hạo hài lòng nói: Ừ, đây là đại sự, mau đi đổi, không được chậm trễ.

Nói xong, Thẩm Hạo lại cảm thấy lúc trước mình đi bán 30 con ngựa có chút ngu ngốc.

Đã là tỷ phú rồi, còn tham chút tiền lẻ đó.

Hết cách, gia tài trong thời gian ngắn như vậy bùng nổ, cái gốc nghèo của Thẩm Hạo vẫn chưa bỏ được, thật sự là sợ nghèo rồi.

Một cái bình rượu bán ra được giá của gốm sứ Nhữ Diêu nhà Thanh Hoa.

Nhưng nghĩ lại cũng gần như vậy, đồ sứ hoàng gia cổ đại một món cũng có thể bán được mấy ức, cái bình thủy tinh độc nhất vô nhị này, tại sao không thể bán được mấy vạn lượng hoàng kim.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo lại nghĩ có nên kiếm thêm ít cốc thủy tinh gì đó mang qua đây bán không.

Thật là siêu lợi nhuận.

Cho dù không bán được hai vạn lượng, bán năm nghìn lượng hoàng kim cũng không tệ.

Đến lúc lưu thông nhiều, giá cả tụt dốc, bán một trăm lượng hoàng kim cũng là lời to.

Dường như có thể làm được.

Kiếm vàng không thơm sao.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo nói: Sao không thấy Mạnh tiền bối.

Tống Vĩnh Từ nói: Vừa rồi Mạnh tiền bối còn bảo ta ra mở cửa, chắc là đang ở trong phòng, không ra ngoài.

Thẩm Hạo nói: Ừ, đã đến rồi, ta đi bái kiến một chút.

Vâng công tử, vậy ta đi đổi kim phiếu thành hoàng kim.

Tống Vĩnh Từ nói.

Ngươi một nữ tử yếu đuối đi sao được, đây chẳng phải là chờ người ta cướp sao.

Thẩm Hạo nói.

Tống Vĩnh Từ chỉ là một nữ tử yếu đuối, đi đổi gần hai vạn lượng hoàng kim, phô trương như vậy, chẳng phải là tìm chết sao.

Công tử xin yên tâm, ta có thể nhờ trưởng tử nhà Văn Nhân là Văn Nhân Sách giúp đỡ.

Người của cậu ấy đang đợi ở gần đây, gọi một tiếng là đến ngay.

Văn Nhân Sách.

Thẩm Hạo lập tức nghĩ đến Văn Nhân Anh ngũ quan tinh xảo, anh khí bức người mà hắn đã gặp ở thành Dương Châu.

Khí chất quả thật mạnh mẽ.

Đối phương ân cần như vậy, chắc chắn là để nịnh bợ Mạnh Tuyển Cơ.

Thẩm Hạo nói: Ừ, được, vậy ngươi đi đi, ta đi bái kiến Mạnh tiền bối.

Vâng, công tử.

Khi Thẩm Hạo đến cửa phòng Mạnh Tuyển Cơ, vừa định gõ cửa thì bị một luồng kim quang đẩy lùi mấy mét.

Bên trong truyền đến một giọng nói lạnh lùng.

Có chuyện thì nói ở ngoài cửa.

Thẩm Hạo ngẩn người, con mụ này sao mà kiêu ngạo thế.

Nếu thực lực đủ, Thẩm Hạo thật sự muốn nói một câu Ta muốn xem ngươi có lông không.

Con nhỏ này còn ra vẻ kiêu ngạo à.

Xem ta có trị được ngươi không thì biết.

Thẩm Hạo ho khan một tiếng, chậm rãi nói: Ta vốn định thuyết phục nha đầu Vĩnh Từ kia, để nó theo Mạnh tiền bối cùng tu hành.

Nếu Mạnh tiền bối không hứng thú, vậy thì thôi vậy.

Ồ, đúng rồi.

Gần đây ta còn có được một loại rượu, còn cay nồng hơn loại rượu vò lần trước tặng tiền bối.

Xem ra, là ta tự đa tình rồi, vậy thì thôi vậy.

Thẩm Hạo nói xong không chút lưu tình quay người bỏ đi.

Vừa bước được một bước, liền nghe thấy giọng của Mạnh Tuyển Cơ từ bên trong truyền ra: Ngươi vào đi.

Khóe miệng Thẩm Hạo nhếch lên, ngữ khí bình thản nói: Nam nữ thụ thụ bất thân, Mạnh tiền bối vẫn là thôi đi.

Ta cũng không có chuyện gì quan trọng, để tránh làm phiền tiền bối thanh tu, sau này hãy nói.

Lời vừa dứt, chỉ nghe sau cửa có tiếng cạch.

Mạnh Tuyển Cơ đã bước ra.

Nàng vẫn đeo tấm mạng che mặt mỏng màu trắng.

Mắt đẹp lạnh lùng nhìn Thẩm Hạo, đáy mắt lóe lên một tia kinh ngạc, không dám tin nhìn hắn.

Lúc này, nàng thật sự có chút hoài nghi thị lực của mình.

Thẩm Hạo lúc trước, một tên lâu la Hậu Thiên, bây giờ lại là Tiên Thiên viên mãn.

Càng không thể tin được là, nàng còn cảm nhận được khí tức linh căn từ trên người Thẩm Hạo, mà không chỉ một loại, dường như có ba loại.

Sao có thể như vậy được.

Nhưng có ba loại linh căn, tiền đồ nhất định sẽ ảm đạm.

Nghĩ đến đây, Mạnh Tuyển Cơ chỉ thất thần trong chốc lát rồi khôi phục lại lý trí.

Nhưng người có thể khiến nàng thất thần e rằng chỉ có một mình Thẩm Hạo.

Trên người Thẩm Hạo đã xảy ra quá nhiều chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Bình ổn tâm tình, Mạnh Tuyển Cơ nói: Nói đi, có chuyện gì.

Thấy Mạnh Tuyển Cơ ra ngoài, Thẩm Hạo lập tức nở nụ cười nói: Thái độ này mới đúng chứ.

Ta muốn hỏi Mạnh tiền bối một chút, người có biết Đại Dương quốc có cao thủ lợi hại nào không.

Bọn họ bây giờ đang ở đâu.

Là chết rồi hay làm gì rồi, sao không nghe nói có ai lợi hại cả.

Mạnh Tuyển Cơ vừa đi về phía sân, vừa nhẹ giọng nói: Đó là vì,

một số đứa trẻ không có bối cảnh nhưng lại có linh căn, từ nhỏ đã được gửi đến các đại tông môn của Thiên Vũ hoàng triều để tu hành.

Đệ tử thế gia có thể sẽ được gia tộc tự mình bồi dưỡng.

Mấy năm gần đây, Đại Dương vương triều nổi danh chỉ có một Dương Vũ Hiến, cũng chỉ là Chân Nguyên tam trọng mà thôi, lúc trước cũng là vì may mắn có được một viên yêu đan nhị cảnh.

Ông ta cũng là vì tình cảm cá nhân mà lưu lại Đại Dương vương triều.

Thẩm Hạo nghi hoặc nói: Nếu Dương Vũ Hiến lợi hại như vậy, tại sao không tự mình làm hoàng thượng, mà lại bị một tên Dương Văn Đế dùng độc dược hại chết.

Mạnh Tuyển Cơ chậm rãi nói: Về việc có phải bị độc dược hại chết hay không ta không biết, nhưng sau lưng Dương Văn Đế có một tán tu cảnh giới Linh Đan.

Coi như là sư phụ của hắn đi, có lẽ độc dược là do người đó đưa.

Dù sao thì độc dược của phàm gian bình thường đối với Chân Nguyên cảnh không có tác dụng.

Đương nhiên Chân Nguyên đối với các ngươi là cao thủ, nhưng ở Thiên Vũ hoàng thành cũng chỉ là bình thường.

Linh Đan cảnh tiện tay là có thể diệt.

Chẳng lẽ cao thủ Linh Đan cảnh không có giá trị sao.

Vị cao thủ Linh Đan đó cũng ở Đại Dương vương triều à.

Mạnh Tuyển Cơ lắc đầu nói: Điều đó thì không, Linh Đan cảnh ở các đại tông môn đều là chiến lực cao cấp.

Chủ yếu là vì Dương Văn Đế này có linh căn, là cao đẳng Hỏa, Mộc song linh căn, là lựa chọn tuyệt vời cho thiên phú luyện đan.

Tán tu đó coi trọng thiên phú của hắn mà thôi.

Chỉ là Dương Văn Đế này không hứng thú với tu luyện, càng ham luyến quyền thần thế tục, không chăm chỉ tu luyện.

Ngoài ra, Linh Đan cảnh cơ bản đều ở Thiên Vũ hoàng triều, hơn nữa bế quan một lần thường là mấy chục năm.

Hoặc ra ngoài tìm kiếm cơ duyên rồi vẫn lạc cũng là chuyện không biết trước.

Nghe vậy, Thẩm Hạo nuốt nước bọt, ánh mắt lóe lên những tia sáng khác thường.

Chương 100

Mấp máy môi, rồi nói: Khụ, khụ, Mạnh tiền bối, cái yêu đan nhị cảnh, yêu đan nhất cảnh này là có ý gì.

Mạnh Tuyển Cơ giống như một vị lão sư ôn văn nhã nhặn, kiên nhẫn chỉ dạy, trông có vẻ tính tình rất tốt.

Yêu thú và người không giống nhau, nhân loại không có linh căn chỉ có thể tu luyện đến cảnh giới Tiên Thiên chân khí.

Nhưng yêu thú sinh ra đã có thể cảm nhận được thuộc tính linh lực, là linh vật của trời đất.

Tự mình thổ nạp linh lực, bẩm sinh sẽ ngưng tụ yêu đan.

Có yêu đan chính là nhất cảnh yêu thú, thực lực tương đương với cảnh giới Tiên Thiên của nhân loại.

Nhị cảnh yêu thú, yêu đan tiến hóa, thực lực chính là cao thủ Chân Nguyên cảnh.

Tam cảnh yêu thú, thuộc tính linh lực hấp thu càng lúc càng mạnh, yêu đan cũng càng lúc càng lớn.

Do đó thuộc tính của yêu đan cũng mạnh hơn, thực lực tương đương với cao thủ Linh Đan cảnh.

Đương nhiên yêu thú cùng cảnh giới thì thực lực nhục thể mạnh hơn, tu sĩ nhân loại cùng cảnh giới không phải là đối thủ của chúng.

Thẩm Hạo lúc này mới bừng tỉnh ngộ, lại nói: Mạnh tiền bối, vậy cao thủ Chân Nguyên cảnh thường rất khó chết.

Những cao thủ từ Chân Nguyên cảnh trở lên sau khi chết, bọn họ sẽ được mai táng ở đâu.

À không đúng, ý ta là, bọn họ sẽ tu luyện ở đâu.

Mạnh Tuyển Cơ cũng không nghĩ nhiều, mà nói tiếp: Phàm là tu sĩ có linh căn, tu luyện đến Chân Nguyên cảnh, đều sẽ tiến vào Thiên Vũ hoàng triều.

Thiên Vũ hoàng triều trấn giữ trung châu, đất rộng của nhiều, cương thổ ức vạn dặm, tài nguyên phong phú.

Linh khí dồi dào, là nơi mà tất cả tu sĩ đều phải đến.

Tu sĩ của các tiểu quốc xung quanh không phải là không có người lợi hại, mà là khi đến Chân Nguyên cảnh, bọn họ bắt buộc phải đến Thiên Vũ hoàng triều.

Bởi vì, truyền thuyết thượng cổ đại năng thánh nhân đã dùng cửu đỉnh trúc cơ, tạo ra một Tụ Linh Trận khổng lồ cho trung châu.

Linh khí của các tiểu quốc xung quanh đều bị hút đi, đã không còn môi trường sống cho Chân Nguyên cảnh.

Người có thiên phú tốt cũng đã sớm đến Thiên Vũ hoàng triều.

Không ai muốn ở những nơi nhỏ bé như Đại Dương vương triều, Đại Khôn vương triều.

Dù sao thì ở đây linh khí không đủ, tu vi đối với bọn họ không có chút tiến triển nào.

Do đó, các quốc gia xung quanh dù có biến đổi thế nào cũng không ai có thể lay chuyển được vị trí của Thiên Vũ hoàng triều.

Bởi vì Thiên Vũ hoàng triều có nhiều bí cảnh, càng có nhiều tông môn mọc lên như nấm.

Còn có nhiều thế lực liên minh tán tu.

Nghe vậy, Thẩm Hạo dường như đã tìm thấy tổ chức, trong lòng rất phấn khích.

Vội vàng hỏi lại: Vậy cái liên minh tán tu này là làm gì.

Ta có thể gia nhập không.

Mạnh Tuyển Cơ suy nghĩ một lúc, lắc đầu nói: Ta không đề nghị ngươi gia nhập thế lực liên minh tán tu.

Thẩm Hạo nghi hoặc nói: Vì sao vậy.

Mong Mạnh tiền bối không tiếc chỉ giáo.

Mạnh Tuyển Cơ nói: Liên minh tán tu có nhiều thế lực, có mấy thế lực lớn.

Tổ chức của bọn họ lỏng lẻo, càng giống như một liên minh chợ giao dịch.

Người mới gia nhập, mỗi năm đều phải hoàn thành nhiệm vụ do thế lực giao phó.

Nhiệm vụ chủ yếu là săn giết yêu thú, hái lượm linh dược, linh quả, và các loại dược liệu luyện khí.

Những nơi này đều có độ nguy hiểm cực cao.

Mọi người đều là tán tu, sau lưng đều không có chỗ dựa, do đó ngươi không chỉ phải hoàn thành nhiệm vụ, mà còn phải đề phòng đồng bạn của mình đánh lén, có lúc người còn đáng sợ hơn yêu thú.

Giữa bọn họ, không có tông môn làm cầu nối, rất khó có cảm giác tin tưởng.

Nhưng cũng có báo đáp.

Thông qua hoàn thành nhiệm vụ, nhận được điểm cống hiến.

Tích phân có thể đổi lấy các loại bí pháp, linh đan, linh khí, cũng như các loại bảo vật như linh dược, yêu đan.

Nói đến đây, Mạnh Tuyển Cơ nhàn nhạt liếc Thẩm Hạo một cái

nói: Không phải ta đả kích ngươi, chỉ với chút thực lực này của ngươi, đi làm nhiệm vụ e rằng khó mà sống sót.

Nghe vậy, Thẩm Hạo lại sáng mắt lên, vui mừng nói: Đây chẳng phải là hình thức công hội, và đâm sau lưng, hắc ăn hắc sao.

Mạnh Tuyển Cơ ngẫm nghĩ một lúc, gật đầu nói: Ngươi nói vậy cũng đúng.

Tóm lại, gia nhập thế lực liên minh của tán tu là không thể tin tưởng bất cứ ai.

Nói đến đây, Mạnh Tuyển Cơ do dự một lát rồi nói: Đương nhiên, nếu ta nhận Tống Vĩnh Từ làm thân truyền đệ tử, nàng có tư cách mang theo hai người làm phó nhân vào Ngọc Thanh Cung của ta.

Ngươi cũng có thể theo nàng cùng gia nhập Ngọc Thanh Cung.

Mạnh Tuyển Cơ nói như vậy có chút gượng ép.

Ngọc Thanh Cung thu đồ đệ, thấp nhất cũng là cấp thấp đơn thuộc tính linh căn, nhiều nhất là cao đẳng song linh căn, ví dụ như Hỏa Mộc, Hỏa Kim, thích hợp luyện đan, luyện khí, còn những tạp linh căn khác thì sẽ không xem xét.

Đặc biệt là người có nhiều linh căn như Thẩm Hạo.

Bởi vì, linh căn càng nhiều, năng lượng và tài nguyên cần thiết cũng càng nhiều.

Cùng một cảnh giới, cùng một lượng tài nguyên, đơn linh căn tu vi vèo vèo tăng lên, đột phá nhanh dùng tài nguyên ít, đa linh căn còn đang tích lũy thực lực tìm kiếm tài nguyên.

Dù sao thì, trong thế giới tu sĩ, thực lực vi tôn, không ai quan tâm ngươi có bao nhiêu linh căn.

Tông môn làm gì có nhiều tài nguyên như vậy cho một tên phế vật

đa linh căn như ngươi.

Cho nên, các đại tông môn đều thích Cực phẩm linh căn đơn thuộc tính, những người đó đều là thiên chi kiêu tử.

Mạnh Tuyển Cơ khổ tâm như vậy, chủ yếu là sợ Thẩm Hạo gia nhập liên minh tán tu rồi chết, khiến Tống Vĩnh Từ không có tâm tu luyện.

Một hạt giống tốt như vậy, nàng không muốn lãng phí.

Nhưng ý tốt này của Mạnh Tuyển Cơ, trong mắt Thẩm Hạo lại là đảo ngược trời đất.

Điều này khiến Thẩm Hạo không vui.

Để một công tử gia như hắn đi làm phó nhân cho nha hoàn.

Đây chẳng phải là lật trời rồi sao.

Đánh chết hắn cũng không làm.

Thẩm Hạo rất hứng thú với việc gia nhập liên minh tán tu.

Đối với những thiên tài địa bảo kia, Thẩm Hạo hoàn toàn không có hứng thú, hắn chẳng thích chút nào.

Hắn chỉ có chút hứng thú với thi thể của các tu sĩ này.

Hiện tại, Thẩm Hạo không hứng thú với công pháp, bảo vật hay bất cứ thứ gì.

Mục tiêu hàng đầu của hắn chính là nâng cấp linh căn, đó mới là vương đạo.

Căn cứ vào đặc tính của không gian.

Ba linh căn trung đẳng mới bằng một linh căn thượng đẳng.

Hấp thu ba linh căn hạ đẳng sẽ thu được một linh căn hạ đẳng.

Hấp thu ba linh căn trung đẳng thì sẽ thu được một linh căn trung

đẳng.

Cứ thế mà suy ra.

Nếu muốn có được Ngũ Hành cực phẩm linh căn, thì phải hấp thu mười lăm linh căn cực phẩm, lại còn phải là thuộc tính khác nhau.

Đương nhiên, cũng có thể hấp thu toàn bộ linh căn cấp thấp.

Một linh căn trung đẳng có thể bằng ba linh căn hạ đẳng.

Do đó, muốn không gian sau khi tịnh hóa thu được một linh căn trung đẳng thì phải hấp thu tới chín linh căn hạ đẳng mới được.

Như vậy sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Dù sao thì linh căn hạ đẳng chắc chắn nhiều hơn linh căn cực phẩm.

Hơn nữa, hấp thu linh căn hạ đẳng cũng tương đối an toàn hơn.

Linh căn cực phẩm đều là bảo bối của các tông môn, nếu bị giết mất, hậu quả có thể tưởng tượng được, lỡ như bị tra ra thì phải làm sao.

Đối với người khác, họ cần một lượng lớn chân nguyên, nhưng điều này đối với Thẩm Hạo lại là đơn giản nhất.

Chẳng cần phải nỗ lực gì, đã có huynh đệ tài trợ.

Chương 101

Mạnh Tuyền Cơ nhìn Thẩm Hạo đang chìm trong suy tư, hỏi: Ta rất tò mò, vì sao lần trước ta không cảm nhận được linh căn của ngươi.

Nghe vậy, Thẩm Hạo ho nhẹ một tiếng rồi đáp: Thứ này đương nhiên là trọng bảo của gia tộc, thứ cho ta nói thẳng, không thể nói cho ngươi được.

Mạnh Tuyền Cơ gật đầu: Điều này ta hiểu.

Ngay sau đó, nàng lại mong chờ hỏi: Ngươi vừa nói để Tống Vĩnh Từ theo ta tu hành, chuyện này có thật không.

Thẩm Hạo đáp: Đương nhiên, nhưng ngươi không được hạn chế tự do của nàng, tu hành hay không là do nàng quyết định.

Mạnh Tuyền Cơ trong lòng vui mừng, cố nén sự vui sướng, giả vờ bình tĩnh nói: Đó là tự nhiên, Ngọc Thanh Cung chúng ta là chính đạo, chứ có phải tà môn ngoại đạo gì đâu.

Thẩm Hạo nói: Nếu đã như vậy thì tốt.

Nói xong, Thẩm Hạo bèn chuẩn bị về phòng.

Mạnh Tuyền Cơ ho nhẹ một tiếng: Thẩm Hạo, ngươi có phải đã quên chuyện gì rồi không.

Thẩm Hạo nghi hoặc: Chuyện gì cơ.

Loại rượu mạnh hơn mà ngươi vừa nói, là thật sao.

Mạnh Tuyền Cơ khe khẽ nói, đôi mắt đẹp lấp lánh vẻ mong chờ.

Thẩm Hạo không nhịn được hỏi: Rượu quá mạnh, khẩu vị chắc chắn sẽ tệ hơn, dễ làm tổn thương cơ thể.

Mạnh Tuyền Cơ nói: Yên tâm, đến tu vi bậc này của ta thì sẽ không có chuyện gì đâu.

Ừm, được thôi.

Thẩm Hạo hỏi: Rượu lần trước của ngươi đã uống hết rồi à.

Chưa, nhưng cũng không cản trở việc ta tiếp tục uống loại khác.

Mạnh Tuyền Cơ đáp.

Câu này nói rất có trình độ, nhưng ta không thể cho không được chứ.

Thẩm Hạo nói.

Nghe vậy, Mạnh Tuyền Cơ hừ nhẹ một tiếng, từ trong nhẫn không gian lấy ra một thanh bảo kiếm màu lam nhạt đưa cho Thẩm Hạo.

Ngươi nay đã đến Tiên Thiên viên mãn, sắp đột phá Chân Nguyên cảnh rồi.

Thanh Lăng Sương phi kiếm này cho ngươi, tuy chỉ là pháp khí hạ phẩm, nhưng cũng vừa vặn thích hợp với ngươi.

Nói xong, Mạnh Tuyền Cơ thật sự có chút mong chờ xem khi nào Thẩm Hạo sẽ đột phá Chân Nguyên cảnh, tên này thật sự ngoài dự liệu.

Thẩm Hạo cười, hai tay nhận lấy phi kiếm, càng nhìn càng hài lòng: Được, giao dịch hợp lý, yên tâm đi Mạnh tiền bối, phi kiếm này ta sẽ không chê đâu.

Nhìn bộ dạng mặt dày mày dạn của Thẩm Hạo, Mạnh Tuyền Cơ trong lòng tự dưng bốc hỏa, kiêu ngạo nói: Rượu của ta đâu.

Thẩm Hạo đáp: Ngày mai đưa cho ngươi.

Được, một lời đã định.

Giọng nói vừa dứt, Thẩm Hạo chỉ cảm thấy một làn gió thơm lướt qua má, trong chớp mắt Mạnh Tuyền Cơ đã biến mất không thấy đâu.

Thẩm Hạo lắc đầu, cất Lăng Sương phi kiếm đi rồi tiến vào phòng khách.

Cơ Đông Ca đã ngoan ngoãn pha trà sẵn.

Ngay sau đó, Mạnh Tuyền Cơ liền rời đi.

Trở về phòng, Mạnh Tuyền Cơ vẫn còn đang mong chờ việc sắp nhận Tống Vĩnh Từ làm đệ tử.

Kết quả, chưa được bao lâu thì đã nghe thấy âm thanh từ phòng bên cạnh, tức đến mức mặt đỏ bừng.

Nàng lại một lần nữa phong bế lục thức, lựa chọn bế quan.

Nhưng càng nghĩ càng tức, nàng hung hăng trừng mắt về phía Thẩm Hạo, rồi thân ảnh biến mất trong phòng.

Khi con người vui vẻ, thời gian trôi qua rất nhanh.

Tống Vĩnh Từ sau khi ra ngoài liền lập tức thông báo cho nô bộc của gia tộc Văn Nhân.

Đối phương không dám chậm trễ, vội vàng trở về nhà báo cho Văn Nhân Sách.

Biết được Mạnh tiền bối triệu kiến, Văn Nhân Sách đâu dám lề mề, vội vã chạy tới.

Tống cô nương, không biết Mạnh tiền bối tìm ta có việc gì.

Văn Nhân Sách hết mực cung kính nói.

Mặc dù Tống Vĩnh Từ chỉ là một nha hoàn, nhưng Mạnh Tuyền

Cơ đã đích thân nói sẽ nhận nàng làm đệ tử thân truyền.

Chưởng môn của Ngọc Thanh Cung tự mình thu nhận đệ tử thân truyền, thân phận đó tôn quý đến nhường nào.

Đừng nói hắn chỉ là đích trưởng tử của một nhánh phụ trong gia tộc Văn Nhân, cho dù là đích trưởng tử của dòng chính Văn Nhân gặp Tống Vĩnh Từ cũng phải cung kính.

Nào dám có chút chậm trễ.

Bây giờ là thân phận nha hoàn, sau này sẽ là tiên tử.

Không thể qua loa được.

Tống Vĩnh Từ có chút ngại ngùng nói: Văn Nhân công tử, ngươi hiểu lầm rồi, không phải chuyện của Mạnh tiền bối.

Nghe vậy, Văn Nhân Sách có chút thất vọng.

Nhưng chỉ một lát sau đã điều chỉnh lại tâm trạng, vẫn một vẻ cung kính nói: Tống cô nương tuyệt đối đừng gọi ta là Văn Nhân công tử, thật tổn phước ta.

Cứ gọi tên ta là được.

Tống cô nương có gì phân phó, cứ nói đừng ngại, Sách ta có thể làm được nhất định sẽ dốc toàn lực.

Tống Vĩnh Từ nói: Công tử nhà ta không thích kim phiếu, cho nên ta muốn. muốn ngươi đổi toàn bộ số kim phiếu này thành vàng được không.

Ế.

Công tử nhà ngươi.

Văn Nhân Sách trong lòng cả kinh, vị công tử thần bí kia đã đến kinh thành rồi sao.

Trong lòng hắn nảy sinh ý muốn kết giao, có thể khiến đệ tử thân truyền của Ngọc Thanh Cung cam tâm làm nha hoàn, vị công tử này là thiên kiêu bực nào.

Thế là, Văn Nhân Sách nói: Đương nhiên không vấn đề gì, chỉ là Sách có một thỉnh cầu, không biết Tống cô nương có thể đáp ứng không.

Tống Vĩnh Từ nói: Ngươi nói đi.

Ta muốn làm quen với vị công tử trong miệng Tống cô nương.

Văn Nhân Sách cũng không giấu giếm mà nói thẳng.

Tống Vĩnh Từ lộ vẻ khó xử: Chuyện này à. ta không tiện đáp ứng ngươi, ta chỉ là nha hoàn của công tử, không thể thay công tử làm chủ được.

Hay là thế này, lát nữa ngươi đổi xong vàng, ta sẽ đi bẩm báo với công tử.

Nếu công tử đồng ý, ta sẽ dẫn ngươi vào.

Văn Nhân Sách vội nói: Vậy đa tạ Tống cô nương nói tốt giúp, Sách ta đi đổi vàng ngay đây.

Nói xong, hắn quay người định đi.

Số kim phiếu gần hai vạn lượng vàng, Tống Vĩnh Từ không thể yên tâm, đây là số vàng mà công tử ngày đêm mong nhớ, lỡ mất thì phải làm sao.

Thế là nàng suy nghĩ một chút rồi nói: Ta đi cùng ngươi, càng nhanh càng tốt.

Văn Nhân Sách cũng không nghĩ nhiều, gật đầu nói: Được, không vấn đề gì.

Nếu Tống cô nương muốn đổi nhanh.

Ta biết một người có thể đổi kim phiếu thành vàng rất nhanh.

Dù sao một lượng vàng lớn cũng không phải có thể lấy ra ngay được.

Tống Vĩnh Từ nói: Là ai vậy, có thể đổi nhanh thì tốt nhất.

Người này là bạn của ta, hắn là đích trưởng tử của Hộ bộ thượng thư, Vạn Thiên Sơn, cầm kim phiếu trực tiếp đổi từ Hộ bộ là nhanh nhất.

Loại kim phiếu này, Hộ bộ cũng rất thích.

Văn Nhân Sách nói.

Được, vậy chúng ta mau đi tìm bạn của ngươi.

Tống Vĩnh Từ vui mừng nói.

Vậy Tống cô nương mời lên xe ngựa, chúng ta đi ngay.

Kinh thành Vạn gia.

Nơi đây là phủ đệ của Hộ bộ thượng thư.

Bất kể ở triều đại nào, Hộ bộ thượng thư đều là một trong những vị quan trọng nhất của triều đình.

Nhưng lúc này, Vạn gia lại có vẻ u ám.

Trong phòng khách, Hộ bộ thượng thư Vạn Trí Viễn sắc mặt âm trầm, tâm tư bất định.

Bên cạnh ngồi phu nhân của ông, cùng với một đôi nam nữ.

Vị công tử trẻ tuổi mặc trường bào màu lam, nho nhã tuấn tú, chính là đích trưởng tử Vạn Thiên Sơn.

Bên cạnh hắn là một nữ tử mặc váy tím, mái tóc đen như mực được búi thành kiểu tóc tinh xảo, cài xiên một cây trâm ngọc, trông đoan trang hiền thục.

Gò má trắng như ngọc, mịn màng như mỡ, tựa như trái vải đầu hạ.

Vầng trán đầy đặn, sáng bóng, khuôn mặt trái xoan tiêu chuẩn.

Lông mày mảnh dài, cong cong như trăng non, đôi mắt sáng trong veo, không nhiễm bụi trần, vô cùng có thần, ánh lên vẻ linh động, nhìn như nước hồ thu.

Nàng yên lặng ngồi đó, mím môi.

Mỗi cử chỉ, thần thái đều tự nhiên, thanh lệ thoát tục, xinh đẹp như tiên, tựa như nữ tử bước ra từ trong tranh.

Chỉ là lúc này khóe mắt có chút ẩm ướt, tâm trạng sa sút khiến người ta thương cảm.

Nàng chính là Vạn Mộ Tuyết, người được mệnh danh là đệ nhất mỹ nữ kinh thành.

Vạn Thiên Sơn nói: Phụ thân, hay là chúng ta từ bỏ chức thượng thư này, cả nhà trốn đến Bắc Hoang hoặc đến Thiên Vũ hoàng triều đi, với năng lực của người, đi đâu cũng có thể kiếm được miếng cơm ăn.

Vạn Trí Viễn khẽ thở dài: Trốn.

Con nghĩ thì đơn giản, trốn thế nào.

Căn bản không trốn được, chân trước vừa ra khỏi kinh thành, Ngự lâm quân sẽ dốc toàn bộ lực lượng ra truy bắt.

Hơn nữa, chúng ta đi rồi, toàn bộ thân thích Vạn gia đều bị liên lụy, sẽ bị tru di tam tộc.

Không thể vì chúng ta mà khiến cả gia tộc Vạn gia phải chịu vạ lây.

Lão gia, vậy phải làm sao bây giờ, chẳng lẽ chỉ có thể trơ mắt nhìn

Tuyết Nhi bị hôn quân chà đạp sao.

Vạn phu nhân nói xong, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Vạn Mộ Tuyết dùng đôi tay như ngọc nắm lấy tay Vạn phu nhân, nở một nụ cười gượng gạo, đôi môi mỏng khẽ mở: Mẹ, không sao đâu, con nguyện ý vào cung, mọi người đừng lo lắng nữa.

Mặc dù trong lòng vô cùng không muốn, nhưng vì gia đình, nàng cũng nguyện ý nhảy vào hố lửa.

Trong chế độ trọng nam khinh nữ này, nữ giới không có chút tôn nghiêm và địa vị nào, tất cả mọi thứ đều phải dựa dẫm vào đàn ông.

Nhưng cha mẹ Vạn Mộ Tuyết lại vô cùng yêu thương nàng, coi nàng như hòn ngọc quý trên tay.

Nàng sao có thể ích kỷ chỉ nghĩ cho bản thân mình.

Chương 102

Vạn Trí Viễn đột nhiên đứng dậy, đi đi lại lại, trầm giọng nói: Không được, dù có phải liều cái mạng già này, cũng không thể để con vào hố lửa, bị tên hôn quân đó làm nhục.

Nói xong, ông nhìn về phía Vạn Thiên Sơn: Sơn nhi, lát nữa con và Tuyết nhi cải trang một phen, đến Thiên Vũ hoàng triều đi.

Vạn Thiên Sơn hốc mắt đỏ hoe: Không được, muốn đi thì cùng đi.

Ngu xuẩn, nếu có thể đi, còn cần phải làm như vậy sao.

Con và Tuyết nhi sống cho tốt, còn hơn bất cứ thứ gì.

Vạn Trí Viễn nói.

Vạn Mộ Tuyết lắc đầu, khóc nức nở: Cha, mẹ, con có chết cũng sẽ không đi, con nguyện ý gả vào hoàng cung.

Nghe vậy, Vạn Trí Viễn sắc mặt biến đổi, giận dữ nói: Ngu xuẩn, con có biết tên hôn quân đó đã hoang dâm đến mức nào không.

Lúc này, Vạn Trí Viễn tức đến nỗi mặt mày trắng bệch.

Vạn Mộ Tuyết lau đi giọt lệ ở khóe mắt, hàm răng trắng nhẹ cắn môi mỏng, bướng bỉnh nói: Chẳng phải chỉ là trở thành nữ nhân của hôn quân sao, con nguyện ý, chỉ cần cha mẹ, huynh trưởng bình an là được, Tuyết nhi có chết cũng nguyện ý.

Vạn Trí Viễn nghiến răng, trầm giọng nói: Hôn quân Dương Văn Đế, hiện nay không chỉ là háo sắc nữa.

Từ khi hắn đăng cơ, tiêu xài vô độ, ngân khố hoàng gia sớm đã không còn tiền bạc.

Để vơ vét của cải, tên hôn quân này đã bày ra đủ trò.

Hôm qua trên đại điện, hắn bắt Phùng hoàng hậu cởi bỏ toàn bộ y phục, trần truồng nằm trên bàn cho tất cả các đại thần thưởng thức.

Không chỉ vậy, hắn còn bắt Phùng hoàng hậu tạo ra những tư thế khêu gợi, lần lượt để mỗi đại thần giao một ngàn lượng vàng làm lễ xem.

Nỗi sỉ nhục như vậy con cũng nguyện ý đi sao.

Nghe vậy, thân thể Vạn Mộ Tuyết run lên, sắc mặt như bị rút cạn máu, trắng bệch như tờ giấy, đôi mắt trợn trừng, lệ ở khóe mắt như chuỗi ngọc đứt dây lăn dài, bàn tay ngọc che miệng không ngừng run rẩy.

Nếu thật sự đến mức đó, nàng thà chết còn hơn.

Trong phút chốc, cả phòng khách chìm trong bi thương.

Lão gia, thiếu gia, Văn Nhân Sách công tử đến thăm.

Ngay lúc này, giọng của quản gia đã phá vỡ sự tĩnh lặng của phòng khách.

Vạn Trí Viễn thở dài, nói với Vạn Thiên Sơn: Văn Nhân Sách nay đã khác xưa, con hãy tiếp đãi cho tốt.

Nói xong, ông quay sang Vạn phu nhân và Vạn Mộ Tuyết: Đi thôi, chúng ta đến hậu viện trước.

Hai mẹ con gật đầu, cúi đầu lau nước mắt.

Chẳng mấy chốc, Tống Vĩnh Từ và Văn Nhân Sách dưới sự dẫn dắt của nha hoàn đã bước vào.

Vạn Thiên Sơn vội lau đi vết lệ ở khóe mắt, cố nặn ra một nụ cười.

Cười nói: Văn Nhân huynh, hôm nay sao lại rảnh rỗi thế này.

Văn Nhân Sách thấy khóe mắt Vạn Thiên Sơn có chút ẩm ướt, lại nhìn thấy tâm trạng của đối phương, liền hiểu ra vài phần.

Trong lòng thầm than, mỗi nhà mỗi cảnh.

Hắn cũng không giúp được gì.

Cho dù hắn đã đột phá đến Chân Nguyên cảnh, trở thành dòng chính của gia tộc Văn Nhân, thì ở trong gia tộc Văn Nhân cũng không có nhiều tiếng nói.

Gia tộc dòng chính Văn Nhân, sao có thể vì hắn mà giúp đỡ một gia tộc xa lạ, điều này hoàn toàn không phù hợp với lợi ích.

Văn Nhân Sách khẽ thở dài, giới thiệu: Vị này là Tống Vĩnh Từ, Tống cô nương, là cao đồ của một vị tiền bối cao nhân, lần này đến là có việc muốn nhờ Vạn huynh.

Vạn Thiên Sơn cố nặn ra một nụ cười: Tống cô nương xin chào.

Ngay sau đó lại nói: Văn Nhân huynh, có việc gì cứ nói, Vạn mỗ có thể giúp nhất định sẽ giúp.

Văn Nhân Sách nói: Vạn huynh còn nhớ hồ lô rượu màu đỏ mà mấy ngày trước ta bán cho huynh không.

Vạn Thiên Sơn gật đầu: Nhớ, sao vậy, Văn Nhân huynh muốn mua lại à, đáng tiếc hôm qua ta đã tặng cho bệ hạ rồi.

E là lúc này có chút khó khăn.

Văn Nhân Sách xua tay: Vạn huynh hiểu lầm rồi, lần này chủ yếu là muốn đổi số kim phiếu mà lần trước Vạn huynh đưa thành vàng.

Không biết có phiền không.

Vạn Thiên Sơn nói: Chuyện này thì đơn giản, ta đi bẩm báo với cha ta ngay, để ông ấy điều động một ít từ quốc khố.

Không khó xử chứ.

Đương nhiên là không.

Vậy thật sự cảm ơn nhiều.

Đều là bạn bè, không cần như vậy.

Tống Vĩnh Từ bên cạnh cũng cảm kích nói: Lần này phiền ngươi rồi Vạn công tử.

Vạn Thiên Sơn biết có thể khiến Văn Nhân Sách cung kính như vậy, thân phận của nữ tử này cũng không đơn giản, cũng không dám chậm trễ.

Tống cô nương khách sáo rồi, chỉ là cái nhấc tay, huống hồ chỉ là đổi ngang giá, cũng không phải chuyện gì vi phạm quy định.

Nói xong, Vạn Thiên Sơn cho người hầu thông báo với Vạn Trí Viễn, và cho biết yêu cầu của Văn Nhân Sách.

Vạn Trí Viễn đồng ý ngay, một Hộ bộ thượng thư quản lý Hộ bộ của Đại Dương vương triều, chút chuyện nhỏ này mà không làm được thì thà tìm miếng đậu hũ đập đầu chết cho xong.

Sau khi Văn Nhân Sách và Tống Vĩnh Từ ngồi xuống, Văn Nhân Sách quan tâm hỏi: Vạn huynh, vẫn còn lo lắng vì chuyện của lệnh muội à.

Vạn Thiên Sơn gật đầu: Phải, lần trước mua cái hồ lô đỏ tặng vào cung, bệ hạ quả thực rất vui mừng, nhưng cũng chỉ cho muội muội ta một tháng thời gian.

Chỉ là bây giờ bệ hạ ngày càng quá đáng, ta sợ Mộ Tuyết nghĩ quẩn làm chuyện dại dột.

Đối với chuyện hoang đường mà hôn quân Dương Văn Đế làm trên đại điện ngày hôm qua, Văn Nhân Sách cũng có nghe nói, cũng

kinh ngạc không thôi.

Thở dài nói: Tên hôn quân này, thật sự là làm loạn.

Nói đến chủ đề này, Vạn Thiên Sơn lại trở nên trầm mặc, tâm trạng sa sút.

Bỗng nhiên, Văn Nhân Sách nghĩ đến vị công tử trong miệng Tống Vĩnh Từ.

Chỉ cần Mạnh Tuyền Cơ mở lời, tên hôn quân kia chẳng phải sẽ ngoan ngoãn đồng ý sao.

Nghĩ đến đây, Văn Nhân Sách vội nói: Vạn huynh, ta có một cách, có thể thử xem sao.

Nhưng tỉ lệ thành công ta không biết được bao nhiêu.

Nghe vậy, Vạn Thiên Sơn liền nhìn về phía Văn Nhân Sách, như thể nắm được cọng rơm cứu mạng, níu lấy cánh tay Văn Nhân Sách.

Văn Nhân huynh, dù thành hay không, nhất định phải thử một lần, cầu xin huynh, Văn Nhân huynh.

Văn Nhân Sách nói: Sư phụ của vị Tống cô nương này là một nhân vật vô cùng lợi hại, đừng nói hôn quân không dám chọc, ngay cả gia tộc Văn Nhân dòng chính của ta cũng không dám chọc.

Nếu huynh nguyện ý gả lệnh muội cho công tử của Tống cô nương, có lẽ là một lựa chọn không tồi.

Nghe vậy, ánh mắt của Vạn Thiên Sơn nhìn về phía Tống Vĩnh Từ.

Ánh mắt kỳ vọng khiến Tống Vĩnh Từ không biết phải nói sao.

Nhưng vừa nghĩ đến tên hôn quân, nàng cũng hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Năm đó cha nàng là Tống Hữu Lễ, chính vì chẩn đoán ra Lưu thái hậu có thai mà bị hôn quân đày đi sung quân.

Cha mẹ cũng vì thế mà mất mạng.

Nghĩ đến đây, Tống Vĩnh Từ nói: Ta có thể hỏi công tử nhà ta, còn kết quả thế nào, ta không thể biết được.

Vạn Thiên Sơn mừng rỡ nói: Đa tạ Tống cô nương, đa tạ Tống cô nương.

Tống Vĩnh Từ vội xua tay: Đừng nói vậy, chuyện thành hay không còn chưa chắc chắn.

Tống cô nương yên tâm, bất kể chuyện thành hay bại, ta đều cảm kích vô cùng.

Vạn Thiên Sơn cảm kích chắp tay nói.

Văn Nhân Sách thấy vậy, vỗ vỗ vai Vạn Thiên Sơn: Yên tâm đi, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, muội muội của ngươi sẽ không sao đâu.

Ừm, hy vọng là vậy.

Sau đó, trong lúc mấy người chờ đợi, chưa đầy một giờ sau, hai chiếc xe ngựa từ từ tiến đến cổng Vạn phủ.

Thiếu gia, lão gia nói đồ đã chuẩn bị xong, đang ở trên xe ngựa ngoài cổng.

Quản gia cung kính nói.

Vạn Thiên Sơn đáp: Được, biết rồi.

Sau đó quay người hành lễ với Văn Nhân Sách, Tống Vĩnh Từ: Văn Nhân huynh, Tống cô nương, đã đổi xong, mời di bước kiểm tra.

Được.

Ra đến bên ngoài, Tống Vĩnh Từ kiểm tra xong, phát hiện còn nhiều hơn năm trăm lượng vàng, tổng cộng là hai vạn lượng.

Nhưng nàng chỉ đưa kim phiếu một vạn chín nghìn năm trăm lượng vàng.

Năm trăm lượng vàng không phải là con số nhỏ.

Nàng vội kiểm tra lại một lần nữa, quả thực là nhiều hơn năm trăm lượng vàng.

Thế là, Tống Vĩnh Từ nghi hoặc hỏi: Vạn công tử, có phải ngươi nhầm lẫn gì không, sao lại nhiều hơn năm trăm lượng vàng vậy.

Vạn Thiên Sơn nói: Năm trăm lượng vàng này là lễ ra mắt tặng cho vị công tử kia, xin đừng để ý những chi tiết này.

Văn Nhân Sách bên cạnh cũng nói đỡ: Tống cô nương không cần lo lắng, năm trăm lượng vàng này là tự nguyện.

Bất kể chuyện thành bại hay không, số tiền này đều phải đưa, đây là quy củ.

Có quy củ này sao.

Ngay lúc Tống Vĩnh Từ còn định nói gì đó thì đã bị Văn Nhân Sách cắt ngang.

Tống cô nương, chúng ta ra ngoài đã lâu rồi, đừng lãng phí thời gian nữa, để tránh công tử nhà ngươi lo lắng.

Văn Nhân Sách nói.

Ồ, đúng, về trước rồi nói sau.

Tống Vĩnh Từ lúc này mới nhớ ra mình đã đi hơn một canh giờ.

Vậy phiền cô nương lên xe ngựa trước.

Được.

Sau đó, tổng cộng bốn chiếc xe ngựa lắc lư hướng về biệt viện của Văn Nhân Y Y.

Người đi đường thấy hoa văn trên xe ngựa liền biết là dòng chính của Vạn gia và Văn Nhân gia, vội vàng tránh đường.

Mặc dù Vạn gia đang cau mày ủ dột, nhưng ở kinh thành vẫn là quyền thế hiển hách.

Xe ngựa lắc lư đến biệt viện Văn Nhân.

Tống Vĩnh Từ sau khi xuống xe, nói với Văn Nhân Sách và Vạn Thiên Sơn: Các ngươi ở ngoài đợi trước, ta vào báo với công tử một tiếng.

Làm phiền Tống cô nương rồi.

Văn Nhân Sách và Vạn Thiên Sơn đồng loạt cúi người hành lễ.

Đợi Tống Vĩnh Từ vào trong, Vạn Thiên Sơn không nhịn được hỏi: Văn Nhân huynh, Tống cô nương này thân phận thế nào.

Văn Nhân Sách đặt ngón trỏ lên môi, suỵt một tiếng.

Sau này hãy nói, đừng để tiền bối chán ghét.

Thấy Văn Nhân Sách cẩn thận như vậy, Vạn Thiên Sơn trong lòng ngược lại an định hơn.

Điều này đủ để nói lên thân phận của đối phương ngày càng tôn quý, không phải là giả là được.

Đổi được số vàng mà Thẩm Hạo cần, tâm trạng Tống Vĩnh Từ vô cùng vui vẻ.

Nàng vội vã vào phòng khách thì thấy Cơ Đông Ca đang xoa bóp vai cho Thẩm Hạo.

Tống Vĩnh Từ vui mừng nói: Công tử, vàng đã đổi xong rồi, đang

ở trên xe ngựa ngoài cổng.

Thẩm Hạo mắt sáng lên, tâm trạng tức thì sảng khoái.

Đây là số vàng trị giá mấy trăm triệu đấy.

Hắn vội nói: Nhanh, cho xe ngựa vào đây, bên ngoài gió lớn.

Thái độ này của Thẩm Hạo khiến Cơ Đông Ca và Tống Vĩnh Từ mỉm cười.

Tống Vĩnh Từ nói: Công tử yên tâm, bên ngoài còn có công tử nhà Văn Nhân trông chừng.

Có một chuyện phải nói cho công tử biết.

Chuyện gì.

Tống Vĩnh Từ nói: Bên ngoài là công tử của gia tộc Văn Nhân, Văn Nhân Sách và công tử của Vạn thượng thư, Vạn Thiên Sơn, họ muốn gặp công tử.

Số kim phiếu trước đó, họ đã đổi thành hai vạn lượng vàng.

Họ còn cho thêm năm trăm lượng vàng, nói là lễ ra mắt.

Vạn Thiên Sơn.

Văn Nhân Sách.

Theo ký ức của Triệu Tín, hai người này đều là những quý công tử nổi tiếng ở kinh thành, thân thế hiển hách, là người tình trong mộng của vô số tiểu thư.

Còn tặng thêm năm trăm lượng vàng, tốt vậy sao.

Hắn không khỏi nghi hoặc: Ta mới đến kinh thành, họ tìm ta làm gì.

Tống Vĩnh Từ uất ức nói: Vạn Thiên Sơn kia hình như muốn gả muội muội của hắn cho công tử.

Chương 103

Muội muội hắn là Vạn Mộ Tuyết, được mệnh danh là đệ nhất mỹ nữ kinh thành đấy.

Thẩm Hạo nói: Vậy còn chờ gì nữa, đi gọi anh vợ của ta vào đây.

Tống Vĩnh Từ:.

Cơ Đông Ca:.

Theo ký ức của Triệu Tín, cũng có những tin đồn về Vạn Mộ Tuyết.

Vạn Mộ Tuyết được xưng là đệ nhất mỹ nữ kinh thành, đã dám gọi như vậy, chắc hẳn phải có điểm hơn người.

Tống Vĩnh Từ trong thoáng chốc cảm thấy mình không còn thơm nữa.

Nhưng vẫn ngoan ngoãn nói: Vâng, công tử, ta đi ngay.

Ngay sau đó, ánh mắt nàng liếc qua Cơ Đông Ca, hơi sững lại một chút.

Nhưng Thẩm Hạo đang vội gặp Vạn Thiên Sơn, Tống Vĩnh Từ cũng không dám chậm trễ.

Một lát sau, dưới sự dẫn dắt của Tống Vĩnh Từ, Vạn Thiên Sơn và Văn Nhân Sách đã gặp được Thẩm Hạo.

Họ vội hành lễ: Ra mắt Thẩm công tử.

Hai người vừa tặng vàng, vừa tặng phụ nữ, Thẩm Hạo đâu dám chậm trễ.

Hắn cười nói: Mau ngồi, mau ngồi, Vĩnh Từ, đi pha trà.

Vâng, công tử.

Văn Nhân Sách trong lòng chấn động, không thể tin nổi nhìn Thẩm Hạo.

Tên này, ngươi đúng là ngầu thật.

Đệ tử thân truyền của chưởng môn Ngọc Thanh Cung mà thật sự dùng làm nha hoàn à.

Thẩm Hạo ho nhẹ một tiếng, giả vờ không biết, cười nói: Không biết hai vị tìm ta có việc gì.

Văn Nhân Sách đi đầu nói: Thẩm công tử đừng hiểu lầm, chúng ta chỉ muốn kết giao một phen, không có ý gì khác.

Vạn Thiên Sơn cũng vội nói: Đúng vậy, Thẩm công tử.

Thẩm Hạo trong lòng có chút không vui, cái ta muốn là các ngươi có ý đó.

Thiên hạ huyên náo đều vì lợi mà đến, thiên hạ ồn ào đều vì lợi mà đi.

Hai vị cũng không thể vô duyên vô cớ đến thăm một tiểu bối vô danh như ta.

Sao không mạnh dạn hơn một chút, có việc gì cứ nói ra.

Thẩm Hạo mong chờ nói.

Nghe vậy, Văn Nhân Sách và Vạn Thiên Sơn nhìn nhau, thần tình chấn động.

Cả hai cùng chắp tay: Thẩm công tử quả thật văn hay chữ tốt.

Thiên hạ huyên náo đều vì lợi mà đến, thiên hạ ồn ào đều vì lợi mà đi, chỉ một câu nói, hai người đã có thể cảm nhận được sự bất phàm của Thẩm Hạo, nói thật quá hay.

Do đó, hai người cảm thấy con người của Thẩm Hạo càng thêm cao thâm khó lường.

Đặc biệt là Văn Nhân Sách, hắn biết thân phận của Tống Vĩnh Từ, một thiên kiêu như vậy lại làm nha hoàn cho Thẩm Hạo, nếu không tận mắt thấy, ai dám tin.

Nhất thời càng không dám mở miệng đề cập chuyện của Vạn Mộ Tuyết.

Dù sao lần đầu gặp mặt đã đề nghị giúp đỡ, cảm thấy có chút quá công lợi, sợ để lại ấn tượng không tốt cho Thẩm Hạo.

Sắc mặt Thẩm Hạo trầm xuống, đợi nửa ngày trời, không phải để nghe các ngươi nịnh hót.

Thế là, Thẩm Hạo đành phải ám chỉ lần nữa: Ta tuy lần đầu đến kinh thành, nhưng đối với Vạn công tử và Văn Nhân công tử cũng là cửu ngưỡng đại danh.

Hơn nữa, ta còn quen biết lệnh muội của Văn Nhân công tử là Văn Nhân Y Y.

Cho nên mọi người đều là người quen, có việc gì cứ nói thẳng.

Thẩm mỗ có thể giúp nhất định sẽ giúp.

Cái này.

Thái độ của Thẩm Hạo tích cực như vậy, ngược lại khiến Văn Nhân Sách và Vạn Thiên Sơn có chút không nắm bắt được.

Văn Nhân Sách không dám tin: Thẩm công tử quen biết muội muội của ta.

Thẩm Hạo nở một nụ cười mà hắn tự cho là rất thân thiện, nói: Ta và lệnh muội Văn Nhân Y Y quen biết ở Dương Quan trấn, sau đó lại tình cờ gặp ở Dương Châu thành.

Cùng với nàng ấy chứng kiến sự sụp đổ của tổng đốc Dương Châu Lý Sùng Nham.

Nghe Thẩm Hạo nói chính xác tên muội muội mình, cũng như những chuyện bí mật ở Dương Châu thành, Văn Nhân Sách cuối cùng cũng tin.

Trong lòng có chút kinh ngạc, không ngờ lại trùng hợp như vậy.

Sẽ không có xích mích gì chứ.

Nghĩ đến đây, Văn Nhân Sách cẩn thận quan sát Thẩm Hạo.

Thấy đối phương tâm trạng không tệ, không giống như đang ngụy trang.

Rõ ràng là không có xích mích gì với muội muội mình.

Văn Nhân Sách thở phào nhẹ nhõm, chắp tay nói: Thật là trùng hợp.

Trước đây không nghe gia muội nhắc đến.

Nhưng hiện tại nàng ấy đang ở Dương Châu thành xử lý chuyện của Lý gia, đợi sau này nàng ấy trở về, nhất định sẽ đưa gia muội đến tận cửa bái phỏng.

Thẩm Hạo ha ha cười, lại một lần nữa ám chỉ: Cho nên mà, mọi người đều là người nhà.

Không cần phải câu nệ như vậy, ta bình thường không có sở thích gì khác, chính là thích giúp người làm vui.

Cho nên, ta thấy Vạn huynh và Văn Nhân huynh đến thăm, tất có việc muốn nhờ.

Các ngươi cứ mạnh dạn nói thẳng ra đi.

Nghe vậy, Vạn Thiên Sơn và Văn Nhân Sách nhìn nhau.

Văn Nhân Sách gật đầu nói: Nếu đã như vậy, Vạn huynh, huynh cứ nói ra đi.

Có lẽ Thẩm công tử thật sự có cách.

Vạn Thiên Sơn hít sâu một hơi, gật đầu nói: Thẩm công tử quả nhiên tuệ nhãn như đuốc.

Ta quả thực có việc muốn nhờ.

Đến rồi, đến rồi, hắn đến rồi.

Khóe miệng Thẩm Hạo bắt đầu nhếch lên, không thể đè nén được.

Vạn Thiên Sơn không chú ý mà tiếp tục nói: Chuyện này hoàn toàn là do gia muội mà ra.

Gia muội từ nhỏ đã thích cầm kỳ thư họa, đặc biệt đối với thi từ, vô cùng yêu thích.

Gia phụ đối với nàng cũng rất sủng ái, không hề hạn chế nàng.

Do đó gia muội thường xuyên xuất đầu lộ diện, tham gia một số đại hội thi từ.

Cũng chính vì vậy mà danh tiếng của gia muội đạt đến đỉnh cao, được mệnh danh là đệ nhất mỹ nữ, đệ nhất tài nữ kinh thành.

Nhưng danh dự này cũng rước lấy tai họa.

Gia muội bị đương kim Dương Văn Đế nhìn trúng, muốn nạp vào hậu cung.

Ta làm sao có thể nhìn gia muội bị Dương Văn Đế chà đạp, đó chính là một vực sâu không thấy đáy.

Do đó, ta hy vọng Thẩm công tử có thể giúp ta.

Vạn Thiên Sơn không hề nói ra ý định để Thẩm Hạo giúp đỡ bằng cách cưới muội muội mình.

Dù sao hắn vẫn chưa quen biết Thẩm Hạo, cũng không biết Thẩm Hạo có thể giúp mình hay không, trong lòng có chút do dự.

Lỡ như Thẩm Hạo không có năng lực giúp hoặc không muốn giúp, lại vô cớ làm hại muội muội mình, chẳng phải là công dã tràng sao.

Do đó hắn chọn cách cẩn thận.

Thẩm Hạo trong lòng có chút khó chịu, tên nhóc nhà ngươi chỉ nói giúp đỡ, không nói vào chuyện chính à.

Sao lại khác với những gì Tống Vĩnh Từ nói.

Nói là tặng muội muội đâu.

Ngươi còn do dự cái gì.

Một lát sau, Thẩm Hạo liền hiểu ra đối phương đang lo lắng điều gì.

Đây là muốn mình thể hiện thực lực đây mà.

Thế là, Thẩm Hạo ám chỉ: Ồ, Vạn công tử muốn ta giúp ngươi thế nào.

Vạn Thiên Sơn thăm dò: Không biết Thẩm công tử có sách lược gì hay, nếu có thể giúp gia muội qua được kiếp nạn này, Vạn gia nhất định sẽ hậu tạ.

Thẩm Hạo thản nhiên nói: Chuyện này thì đơn giản, giết thẳng Dương Văn Đế là xong chứ gì.

Lời này vừa nói ra, toàn trường tức thì kinh ngạc.

Giết hoàng đế, thật sự là đại nghịch bất đạo.

Họ không ngờ Thẩm Hạo lại nói ra lời kinh người, nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy.

Mặc dù thế giới này có vô số cao nhân, nhưng cũng không ai dám

mở miệng nói giết hoàng đế.

Quả thực quá chấn động.

Cho dù là những cao nhân tu luyện có thành tựu, cũng sẽ không đi ám sát quân chủ một nước, mà sẽ để người của nước khác diệt tên hôn quân này.

Tu sĩ Linh Đan cảnh không được tham gia vào tranh bá vương triều, đây dường như là quy củ.

Tương truyền thượng cổ đại năng thánh nhân đã dùng cửu đỉnh trấn áp khí vận.

Những người làm hoàng đế đều là người có khí vận.

Tu sĩ giết hoàng đế sẽ bị khí vận phản phệ.

Chương 104

Do đó giết hoàng đế phàm trần vẫn là thủ đoạn của phàm nhân.

Ngoài ra, tương truyền sau lưng Dương Văn Đế cũng có cao nhân, có một sư phụ, tuy không ở bên cạnh nhưng cũng là một sự răn đe.

Làm sao mà giết được.

Giết hoàng đế, Thẩm Hạo đi một cái là xong, Vạn gia bọn họ sẽ phải hứng chịu cơn thịnh nộ tiếp theo.

Huống hồ, Thẩm Hạo này nói chuyện giết hoàng đế, ánh mắt bình thản không chút gợn sóng, cảm giác giết một hoàng đế đơn giản như giết một con kiến, thật khiến người ta không dám tin.

Đối với sự lo lắng của mọi người, Thẩm Hạo mỉm cười, cũng không để ý.

Có Mạnh Tuyền Cơ ở đây, hắn sợ cái quái gì.

Hắn cũng không phải người của thế giới này, căn bản không tin vào cái gọi là khí vận.

Giết thì giết thôi.

Nhưng việc Thẩm Hạo coi thường hoàng đế như vậy cũng chứng minh cho Vạn Thiên Sơn một điều, gián tiếp cho thấy bối cảnh của Thẩm Hạo sâu sắc mạnh mẽ, không sợ hoàng đế.

Vạn Thiên Sơn lắc đầu: Phương pháp này vẫn quá táo bạo, không biết Thẩm công tử còn có cách nào khác không.

Thẩm Hạo cười nói: Thực ra các ngươi không cần phải rối rắm, không cần giết hoàng đế, Bắc Hoang cũng sẽ giết tên Dương Văn Đế này.

Hiện nay Đại Dương vương triều không có cao thủ Chân Nguyên cảnh bảo vệ, giống như đứa trẻ ba tuổi ôm vàng ra phố.

Nước Bắc Hoang chắc chắn sẽ nhân cơ hội gây khó dễ.

Không quá ba tháng, ta tin rằng đại quân của Bắc Hoang có thể tiến vào kinh thành.

Đến lúc đó, tên Dương Văn Đế này chắc chắn sẽ chết, muội muội của ngươi cũng sẽ thoát khỏi bể khổ.

Nghe vậy, Vạn Thiên Sơn và Văn Nhân Sách đều rất kinh ngạc.

Văn Nhân Sách nói: Thẩm công tử, lời này từ đâu mà ra.

Thẩm Hạo nói: Điều này đương nhiên là bí mật, ngươi chỉ cần biết Bắc Hoang chắc chắn sẽ tấn công Đại Dương vương triều là được.

Những lời này của Thẩm Hạo, cùng với thái độ của hắn đối với Dương Văn Đế, cũng khiến Vạn Thiên Sơn hiểu ra, Thẩm Hạo thật sự có năng lực đối phó với Dương Văn Đế.

Điều này khiến hắn trong lòng cũng thả lỏng không ít, tuy hiện tại không biết nhân phẩm của Thẩm Hạo thế nào, nhưng qua quan sát của hắn, hai nha hoàn của đối phương nhìn Thẩm Hạo ánh mắt đều tràn đầy ái mộ, từ đầu đến cuối chưa từng nhìn hắn và Văn Nhân Sách, vô cùng để ý Thẩm Hạo, ánh mắt chưa từng rời khỏi Thẩm Hạo.

Điều này đủ để nói lên sức hấp dẫn của Thẩm Hạo, cũng cho thấy Thẩm Hạo đối xử với hai nha hoàn rất tốt.

Đối với nha hoàn còn không tệ, đối với phụ nữ chắc cũng không kém.

Điểm này Vạn Thiên Sơn vẫn tin vào trực giác của mình.

Làm anh trai, đối với chuyện của muội muội vẫn rất quan tâm.

Hắn không muốn muội muội thoát khỏi hang sói lại rơi vào miệng cọp.

Vạn Thiên Sơn nói: Nhưng cho dù ba tháng sau Bắc Hoang diệt Đại Dương vương triều, thì gia muội cũng sẽ rơi vào tay Dương Văn Đế.

Trong ba tháng này chúng ta cũng bất lực, Dương Văn Đế chỉ cho Vạn gia chúng ta một tháng thời gian.

Đây còn là nể mặt chúng ta tặng cho hắn bảo bình.

Thẩm Hạo nhìn Vạn Thiên Sơn lề mề như vậy, trong lòng có chút không vui.

Tặng muội muội mà cũng lằng nhằng thế.

Vậy ngươi muốn thế nào.

Vạn Thiên Sơn do dự một lát, mặc dù không biết thân phận của Thẩm Hạo, nhưng hắn tin tưởng bạn mình là Văn Nhân Sách.

Hít sâu một hơi, quyết định nói: Nếu, ta nói là nếu, gả gia muội Mộ Tuyết cho Thẩm công tử. không biết Thẩm công tử có thể giúp Vạn gia ta vượt qua cửa ải khó khăn này không.

Nói xong, Vạn Thiên Sơn chăm chú nhìn Thẩm Hạo, muốn xem Thẩm Hạo có thật sự không sợ hay không.

Đối với sự kỳ vọng của Vạn Thiên Sơn, Thẩm Hạo không lập tức đồng ý.

Bây giờ đến lượt hắn nắm đằng chuôi rồi.

Đồng ý quá nhanh chẳng phải sẽ mất giá sao.

Giả vờ suy tư một lát, Thẩm Hạo thản nhiên nói: Vạn huynh, việc này e là không thể đồng ý được.

Vạn Thiên Sơn trong lòng căng thẳng, vội vàng hỏi: Thẩm huynh, tại sao vậy.

Là không muốn đắc tội Dương Văn Đế, hay là vì nguyên nhân khác.

Thẩm Hạo cười khẽ: Dương Văn Đế ta chưa từng để vào mắt, hắn đối với ta căn bản không có chút uy hiếp nào.

Chủ yếu là ta và lệnh muội hoàn toàn không quen biết, là hai người xa lạ.

Ngươi đột nhiên muốn gả muội muội cho ta, ta không thể chấp nhận được.

Hơn nữa, ta và lệnh muội chưa từng gặp mặt, đã bị Vạn huynh loạn điểm uyên ương phổ, e rằng có chút không ổn.

Nghe vậy, Vạn Thiên Sơn đã hiểu ý của Thẩm Hạo, dường như sợ muội muội mình danh không xứng với thực, vội vàng chắp tay nói: Thẩm công tử, Vạn mỗ có thể thề với trời.

Xá muội tuyệt đối là loại tuyệt sắc giai nhân trời sinh lệ chất, dung mạo so với hai vị cô nương. cũng xinh đẹp như vậy.

Thẩm Hạo nhướng mày, vẻ mặt hứng thú nói: Ồ, thật sao.

Vậy có rảnh thì gặp mặt rồi nói sau, ta cũng muốn xem Vạn Mộ Tuyết được mệnh danh là đệ nhất mỹ nữ kinh thành rốt cuộc có dung tư thế nào.

Vạn Thiên Sơn thở phào nhẹ nhõm, gả muội muội đi mà cũng khó khăn đến thế sao.

Hắn lập tức chắp tay nói: Vậy thì tốt quá rồi.

Sau đó, hắn lại hỏi tiếp: Không biết Thẩm công tử có phương pháp nào đối phó với Dương Văn Đế không.

Dù sao tên hôn quân này hỉ nộ vô thường, tính tình biến hóa đa đoan, bản tính lại đa nghi, lúc nào cũng có thể thay đổi.

Tuyệt đối không thể tin được.

Ta lo tên hôn quân này đột nhiên đổi ý, hôm nào đó nổi hứng, cưỡng ép xá muội nhập cung, thì phải làm sao.

Đến lúc đó thì không kịp nữa.

Thẩm Hạo nghĩ lại cũng thấy đúng, không thể dùng tư duy của một người bình thường để lý giải một tên hôn quân được.

Hắn trầm ngâm giây lát, trong đầu đã có ý tưởng.

Thẩm Hạo nói: Ta có một món đồ, nếu tặng cho Dương Văn Đế thì có thể trì hoãn suy nghĩ của hắn đối với lệnh muội, thậm chí còn khiến sở thích của hắn thay đổi.

Vạn Thiên Sơn vội nói: Thẩm công tử nếu thật sự có thể làm được như vậy, Vạn mỗ vô cùng cảm kích.

Vạn mỗ nhất định sẽ báo cho gia phụ, hết sức thúc đẩy việc gả xá muội cho Thẩm công tử.

Không thể không nói, gã này nói chuyện thật kín kẽ không một khe hở.

Ý là tiền đề phải thực sự thoát khỏi Dương Văn Đế, nếu không thoát được thì không cần bàn nữa.

Thẩm Hạo không nói nhiều mà chỉ cười cười.

Sau đó nói: Vậy các ngươi chờ một chút.

Nói xong, hắn dẫn Tống Vĩnh Từ và Cơ Đông Ca vào phòng ngủ.

Chỉ thấy, trong tay Thẩm Hạo đột nhiên xuất hiện hai hộp thuốc lá.

Hắn mở ra, lấy từng điếu thuốc trong hộp đặt vào một cái đĩa.

Rồi lại đổ sợi thuốc lá bên trong ra.

Tiếp đó, trong tay hắn có thêm một túi bột mì.

Hắn trộn nó với sợi thuốc lá, khuấy đều.

Tống Vĩnh Từ và Cơ Đông Ca đứng bên cạnh xem mà mặt đầy nghi hoặc.

Thẩm Hạo không giải thích, mà bảo hai nàng nhồi lại sợi thuốc lá vào điếu thuốc.

Làm xong, Thẩm Hạo tìm một chiếc hộp gỗ nhỏ, đặt thuốc lá vào trong.

Lúc này hắn mới cười và đi ra ngoài.

Văn Nhân Sách và Vạn Thiên Sơn thấy Thẩm Hạo cầm một cái hộp, cả hai đều tỏ vẻ mong đợi và tò mò.

Bọn họ thật sự muốn biết, rốt cuộc Thẩm Hạo dùng bảo vật gì mà có thể khiến Dương Văn Đế háo sắc lại không thích phụ nữ.

Thẩm Hạo đưa chiếc hộp cho hai người.

Vạn Thiên Sơn vì tò mò mà mở hộp ra.

Nhìn thấy bên trong là những que cỏ khô được bọc bằng giấy.

Tuy trông tinh xảo, nhưng cũng không phải thứ quý giá gì.

Hắn không khỏi có chút nghi hoặc.

Thẩm công tử, đây là vật gì.

Vạn Thiên Sơn không nhịn được hỏi. trong lòng không khỏi nghi ngờ, thứ này có thể ngăn cản Dương Văn Đế sao.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cười nhạt, từ trong ngực lấy ra một điếu thuốc, dùng bật lửa châm lên rồi hút.

Kể từ khi Thẩm Hạo tiến vào Đoán Thể cảnh, cơn nghiện thuốc đã giảm đi rất nhiều, đã nhiều ngày không hút, hôm nay lại biểu diễn một lần.

Còn Văn Nhân Sách và Vạn Thiên Sơn thì nhìn chằm chằm vào vật trong suốt trong tay Thẩm Hạo, chỉ cần ấn nhẹ là tóe lửa, hai người lập tức chết lặng, kinh ngạc vô cùng.

Chương 105

Trên đời lại có bảo vật như vậy sao.

Chỉ thấy, Thẩm Hạo khoan khoái rít một hơi, nhả ra một vòng khói rồi nói: Thứ ta đưa cho các ngươi gọi là thuốc lá.

Cái này để châm lửa gọi là bật lửa.

Đàn ông hút một hơi là sẽ thích ngay.

Đương nhiên, trong này ta có cho thêm một chút bột thần tiên.

Hút một hơi sẽ có cảm giác như thần tiên.

Nhưng các ngươi tuyệt đối đừng thử.

Vì nó là một loại thuốc độc mãn tính, ngự y bình thường không thể tra ra được.

Thứ này phá hủy dạ dày, hệ tiết niệu, thậm chí cả hệ thần kinh trung ương, đối với đàn ông và phụ nữ có sự khác biệt rất lớn.

Đàn ông sẽ dần mất hứng thú với phụ nữ, bởi vì phụ nữ đã không còn đủ sức kích thích dopamine của họ nữa, đương nhiên cũng có nguyên nhân do nó phá hủy hệ sinh sản.

Vạn Thiên Sơn và Văn Nhân Sách nhìn nhau.

Nhìn Thẩm Hạo đang nhả khói mờ mịt, bọn họ cũng muốn thử một lần.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cười hắc hắc, đàn ông mà, hút điếu thuốc là chuyện bình thường.

Thế là, hắn đưa cho mỗi người một điếu, giúp họ châm lửa, rồi dạy họ cách rít vào cổ họng.

Đáng tiếc lần đầu hút thuốc, cả hai đều ho sặc sụa.

Bọn họ bắt đầu nghi ngờ thứ này có tác dụng gì.

Nhưng sau khi hiểu ra nguyên lý, cả hai đều cảm thấy có chút cảm giác thật.

Có một cảm giác rất ngầu.

Thẩm Hạo nói: Thuốc lá có thể giúp tỉnh táo đầu óc, để não bộ trống rỗng, lại còn khác biệt với mọi người.

Nói rồi hắn lại đặt chiếc bật lửa vào hộp gỗ kia.

Lần nữa nói: Sau khi về, hãy tặng cái này cho tên hôn quân, bảo hắn mỗi ngày hút một điếu là được.

Đương nhiên, nếu hắn thích hút thuốc lá thì cứ để hắn hút nhiều một chút.

Vạn Thiên Sơn nói: Nếu tên hôn quân đó nghi ngờ trong này có độc, bảo ta tự mình hút thì sao.

Thẩm Hạo giơ ngón tay cái lên nói: Ý tưởng này của ngươi rất hay, nghĩ rất toàn diện.

Thế là, hắn lại đặt thêm mười điếu thuốc vào hộp gỗ, loại này là loại bình thường.

Thẩm Hạo nói: Nhìn kỹ hai loại bao bì không giống nhau, nếu hắn bảo ngươi hút, cứ hút loại này là được.

Dù trong lòng Vạn Thiên Sơn cảm thấy có chút không đáng tin, nhưng đây là tấm lòng của Thẩm Hạo, bất kể thành bại, cũng đành phải nhận lấy.

Vạn Thiên Sơn cảm kích nói: Đa tạ Thẩm công tử.

Không biết những thứ này tốn bao nhiêu tiền.

Chi phí này nên do Vạn gia chúng ta chi trả.

Thuốc lá này trông chỉ là giấy bọc một ít cỏ khô, trông tinh xảo chứ không có vẻ gì là đắt tiền.

Nhưng chiếc bật lửa kia lại là một bảo vật đúng nghĩa, chắc chắn giá trị không nhỏ.

Thẩm Hạo ho nhẹ một tiếng rồi nói: Hôm nay các ngươi đưa thừa 500 lượng hoàng kim, coi như là tiền mua những thứ này rồi.

Nghe vậy, Văn Nhân Sách đột nhiên chắp tay nói: Thẩm công tử, cái gọi là bật lửa này còn không.

Ta cũng muốn mua một cái.

Vạn Thiên Sơn thấy vậy cũng nói theo: Đúng vậy Thẩm công tử, ta cũng muốn mua một cái.

Bật lửa loại này, nghe chưa từng nghe, thấy chưa từng thấy, thật không thể tin nổi.

Với quyền thế địa vị của họ mà còn chưa từng thấy qua thứ này, có thể thấy nó quý giá đến mức nào.

Năm trăm lượng hoàng kim không đắt.

Thẩm Hạo ngẩn người, không ngờ hai gã này lại để ý đến chiếc bật lửa của mình.

Một cái bán 500 lượng hoàng kim, tức là năm mươi cân vàng.

Tính ra, một chiếc bật lửa có thể bán được 11,5 triệu sao.

Ừm, có thể bán.

Nhưng, trong túi của mình dường như không còn cái bật lửa nào thừa.

Nghĩ đến đây Thẩm Hạo nói: Nếu các ngươi đã thích, vậy ta đành

nhịn đau cắt ái.

Nhưng, phải ngày mai mới có thể đưa cho các ngươi được.

Vậy quyết định thế nhé.

Văn Nhân Sách và Vạn Thiên Sơn chắp tay nói, rồi cả hai liền cáo từ.

Đợi hai người đi rồi, Thẩm Hạo mới hưng phấn nhìn căn phòng đầy vàng.

Trọn vẹn hai vạn lượng, trị giá mấy trăm triệu lận.

Sờ vào vàng, cảm giác lạnh lẽo ấy lại sưởi ấm trái tim Thẩm Hạo.

Chỉ cảm thấy còn mượt mà hơn cả da thịt phụ nữ.

Không tồi, vẫn là vàng thơm hơn a.

Tống Vĩnh Từ có chút không hiểu cách làm của Thẩm Hạo, cầm ngân phiếu không phải tiện hơn sao.

Tiếp đó chỉ thấy, vàng trong nháy mắt biến mất trước mắt.

Cơ Đông Ca và Tống Vĩnh Từ đều không kinh ngạc, dù sao thế giới này cũng có bảo vật không gian.

Cất vàng vào không gian, tâm trạng Thẩm Hạo mới trở nên cực kỳ thoải mái.

Cùng lúc đó, tại Vạn phủ.

Vạn Thiên Sơn cẩn thận cầm chiếc hộp gỗ, đến thư phòng của Vạn Trí Viễn.

Tiếp đó, hắn kể lại nội dung cuộc nói chuyện với Thẩm Hạo cho Vạn Trí Viễn nghe.

Vạn Trí Viễn nhíu mày nói: Thân phận của Thẩm công tử đó con đã xác định chưa.

Vạn Thiên Sơn nói: Thân phận của Thẩm công tử không thể xác định, nhưng nha hoàn Tống Vĩnh Từ bên cạnh hắn lại có lai lịch phi phàm.

Ồ, con nói nghe xem.

Vạn Trí Viễn tò mò nói.

Trên đường về phủ, Văn Nhân Sách sợ con không có lòng tin, nên đã nói cho con biết sự thật.

Nha hoàn đó là đệ tử thân truyền của chưởng môn Ngọc Thanh Cung.

Mà Văn Nhân Y Y cũng là đệ tử ký danh của chưởng môn Ngọc Thanh Cung.

Vạn Thiên Sơn kích động nói.

Khi biết được thân phận của Tống Vĩnh Từ, hắn đã hoàn toàn yên tâm.

Đừng nói là Vạn Thiên Sơn, ngay cả Vạn Trí Viễn đang ở địa vị cao, trong lòng cũng hít một ngụm khí lạnh.

Chưởng môn Ngọc Thanh Cung là thân phận gì chứ.

Đừng nói ở Đại Dương vương triều, ngay cả ở Thiên Vũ hoàng triều, đó cũng là tầng lớp cao nhất.

Trong lòng ông đã tin mấy phần, dù sao danh tiếng của Văn Nhân Sách trước nay không tệ, lại có linh căn được dòng chính của Văn Nhân gia coi trọng, không cần phải tôn kính một kẻ giả mạo như vậy.

Ván cờ này xem ra đã ổn rồi.

Nghĩ đến đây, Vạn Trí Viễn cầm lấy hộp gỗ nói: Con đem chuyện này nói với muội muội con một tiếng, ta lập tức tiến cung.

Vâng, thưa phụ thân.

Thời gian trôi đi thật nhanh.

Buổi tối, Thẩm Hạo và Tống Vĩnh Từ cuối cùng cũng được toại nguyện, hắn đã để lại hạt giống cho nàng.

Mảnh ruộng này mà không tưới nước nữa, e là đã lỡ mất mùa gieo trồng.

Nhìn Cơ Đông Ca và Tống Vĩnh Từ đang ngủ say, Thẩm Hạo quay trở về thế giới đô thị.

Lần này trở về, hắn tặng cho Mạnh Tuyền Cơ một thùng vodka Sự Sống 96 độ.

Rồi bán số vàng đi.

Thế giới đô thị cũng đang là ban đêm.

Nhìn Tống Mộ Mạt Lạp không một mảnh vải che thân bên cạnh, đặc biệt là cặp bát ngọc sứ trắng úp ngược.

Theo nhịp thở, chúng khẽ rung lên trong không khí.

Nhưng dù vậy, Thẩm Hạo cũng không có hứng thú.

Vừa mới làm no nê Tống Vĩnh Từ và Cơ Đông Ca, nhân cách của Thẩm Hạo đã được thăng hoa.

Hắn không còn hứng thú với phụ nữ.

Đương nhiên chủ yếu là địa chủ cũng hết thóc rồi.

Thế là, hắn nhẹ nhàng đứng dậy, đi vào phòng tắm.

Chương 106

Tắm rửa xong xuôi, hắn mới nằm xuống ngủ.

Ngày hôm sau, khi Tống Mộ Mạt Lạp làm xong bữa sáng, gọi Thẩm Hạo ăn cơm, cô đã kinh ngạc khi phát hiện phòng khách chất đầy vàng óng ánh.

Cô chấn động nói: Ông chủ, số vàng này.

Thẩm Hạo nói: Số vàng này giao cho cô đi bán đi.

Tống Mộ Mạt Lạp gật đầu: Cái này đơn giản, tôi thu mua một tiệm vàng là có thể nhanh chóng tiêu thụ hết.

Được, vậy giao cho cô cả đấy, tôi không quản nữa.

À đúng rồi, cô mua cho tôi một thùng vodka Sự Sống 96 độ nữa nhé.

Tống Mộ Mạt Lạp khuyên: Ông chủ, loại này uống cũng bình thường, hay là mua cho ngài mấy thùng whisky.

Thẩm Hạo nói: Không cần, tôi chỉ thích vodka 96 độ thôi.

Vâng thưa ông chủ.

Tống Mộ Mạt Lạp đi rồi, Thẩm Hạo ném chiếc máy xúc nhỏ trong không gian vào gara.

Lúc này, WeChat nhận được một tin nhắn.

Là của cậu bạn nối khố Vương Tiểu Đào gửi tới.

Hạo, ông Lý Kiến Quốc trong đội mất rồi, ba ngày nữa chôn cất, nhớ về bưng mâm nhé.

Nhìn thấy tin nhắn này, Thẩm Hạo sững sờ.

Lý Kiến Quốc này và ông nội hắn từng đi lính cùng nhau, quan hệ cũng rất tốt.

Trong làng có người già qua đời, Thẩm Hạo phải về một chuyến.

Ngày xưa chôn cất ông bà nội, đều là người trong làng giúp đỡ, người ta giúp mình, mình cũng phải giúp lại người ta.

Đương nhiên sau khi về, Thẩm Hạo cũng định mua lại mảnh đất nền đã bán trước đây.

Thế là hắn nhắn tin hỏi bạn thân: Sao mà chết vậy.

Nghe nói là xuất huyết não.

Được, mai tôi về.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo mở điện thoại định đặt vé máy bay.

Nghĩ lại, lâu rồi không lái xe, tay ngứa ngáy.

Hắn lái chiếc Bentley đến sân bay Bangkok, mua vé cho ngày mai.

Hắn đã ở Thái Lan một tháng rồi, visa cũng sắp hết hạn, tuy có thể gia hạn nhưng bây giờ có việc cũng phải về.

Mua vé máy bay xong, trên đường về, tại một ngã tư, đột nhiên bên phải lao ra một chiếc Honda Civic biển trắng.

Thẩm Hạo đang đi thẳng nên không nhường đường, đạp một cú ga vọt đi rất xa.

Nhưng, điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là chiếc Honda Civic phía sau dường như không có ý định bỏ qua cho hắn, nó liên tục nháy đèn pha từ phía sau, ra hiệu cho Thẩm Hạo dừng lại.

Thẩm Hạo đeo kính râm, tấp xe vào lề đường.

Chỉ thấy chiếc Honda Civic kia trực tiếp chặn ngang trước đầu xe Thẩm Hạo, một người đàn ông Thái Lan khoảng ba mươi tuổi, xăm

trổ, đeo dây chuyền vàng, vẻ mặt vênh váo xông tới, tức giận gõ vào cửa kính xe Thẩm Hạo.

Mẹ mày có biết lái xe không.

Không thấy đầu xe tao đã rẽ rồi à.

Tin tao xử.

Nhưng những lời sau đó không thể nói ra được, vì một họng súng đã dí vào trán gã.

Cút.

Vâng đại ca, em đi ngay, đi ngay.

Bình tĩnh lại, gã mới nhìn rõ đối phương lái một chiếc Bentley.

Chiếc Civic của gã chỉ có 1,2 triệu baht, tương đương khoảng 240 nghìn tệ.

Khi Thẩm Hạo cất súng, gã này lập tức lái xe bỏ chạy, không dám hó hé một lời.

Đối với chứng nổi điên trên đường, Thẩm Hạo thích giao lưu văn minh.

Mà nói thật, ở Thái Lan, cảm giác có thể làm càn thế này thật sự rất sảng khoái, Thẩm Hạo thật sự rất thích.

Trong lòng hắn nảy sinh ý định di dân.

Buổi chiều, Thẩm Hạo báo cho Tống Mộ Mạt Lạp biết chuyện mình sắp về nước.

Tống Mộ Mạt Lạp vẻ mặt không nỡ, ôm chặt Thẩm Hạo không buông: Ông chủ, vậy khi nào ngài lại qua đây ạ.

Thẩm Hạo nói: Yên tâm, rất nhanh thôi.

Vâng thưa ông chủ.

Buổi tối, tự nhiên là thiên lôi địa hỏa.

Huyết chiến đến cùng.

Ngày hôm sau, gió biển thổi làm rèm cửa kêu sột soạt.

Ánh nắng nhân cơ hội len lỏi vào, chiếu lên mặt Tống Mộ Mạt Lạp.

Cô lập tức tỉnh giấc.

Đưa tay sờ, bên cạnh đã không còn bóng người.

Trong lòng rất hụt hẫng, đã nói là muốn cô tiễn mà.

Sau đó, cô chuẩn bị đứng dậy, đột nhiên nhíu mày.

Lúc này cô mới nhớ ra, tình hình chiến trận tối qua có vẻ hơi thảm liệt.

Cô bị trầy xước nhẹ.

Mặt cô đỏ bừng.

Lúc này, trợ lý của cô gọi điện tới.

Bà chủ, tốt quá rồi, quả đào đó thật tuyệt vời.

Bên trong chứa rất nhiều thành phần dinh dưỡng, quan trọng nhất là có một thành phần có thể ức chế sự co ngắn của telomere.

Dù rất hiếm, nhưng nó thật sự tồn tại.

Điều này có nghĩa là, ăn loại đào này có thể có tác dụng làm chậm quá trình lão hóa, chỉ riêng điểm này thôi đã đủ rồi.

Nghe vậy, Tống Mộ Mạt Lạp vui mừng nói: Vậy thì tuyệt quá, chờ đó, chờ đó tôi qua ngay.

Ngay cả Tống Mộ Mạt Lạp cũng không ngờ, lại có thể ức chế sự co ngắn của telomere.

Thật không thể tin được.

Ban đầu chỉ thấy nó ngon, không ngờ dinh dưỡng lại mạnh mẽ đến vậy.

Ngay lập tức, Tống Mộ Mạt Lạp hăm hở chạy đến phòng thí nghiệm.

Thấy bà chủ đến, trợ lý để người phụ trách phòng thí nghiệm bắt đầu giới thiệu.

Người phụ trách là một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi, hói đầu, mặc áo blouse trắng, nói: Bà chủ, vị này là giáo sư Somana Gil, một giáo sư sinh học phân tử nổi tiếng.

Tống Mộ Mạt Lạp đưa tay ra cười nói: Chào giáo sư Somana Gil.

Chào cô Tống Mộ Mạt Lạp.

Tống Mộ Mạt Lạp hỏi: Bên trong thật sự có thành phần có thể ức chế sự co ngắn của telomere sao.

Somana Gil nói: Đúng vậy, trong quả đào này quả thực có chứa một chất tương tự như telomerase, rất kỳ diệu.

Tế bào là đơn vị cơ bản cấu thành cơ thể sinh vật trong sinh học, cũng trải qua quá trình sinh, lão, bệnh, tử.

Trong đó, sự phân chia, sao chép của tế bào là phong vũ biểu của tuổi thọ tế bào, cũng là cơ sở cho sự sinh trưởng, phát triển và sinh sản của cơ thể sinh vật.

Một khi tế bào ngừng phân chia, cơ thể sinh vật sẽ bước vào giai đoạn lão hóa.

Từ góc độ này mà nói, nếu có thể phá vỡ giới hạn phân chia của tế bào, sự lão hóa sẽ càng xa con người hơn.

Nói đến đây, Somana Gil lại nói tiếp: Trong quá trình giải mã cơ

chế đằng sau cái chết của tế bào, các nhà khoa học đã phát hiện ra một chất nằm ở đầu nhiễm sắc thể được gọi là telomere.

Theo nghiên cứu, thông thường mỗi khi tế bào phân chia một lần, telomere lại ngắn đi một chút, và khi telomere ngắn đến mức cực hạn, tế bào sẽ không thể tiếp tục phân chia, do đó telomere cũng được coi là đồng hồ sinh mệnh.

Bắt đầu từ năm 1984, các nhà sinh học phân tử dần dần phát hiện ra sự tồn tại của chất có thể duy trì độ dài của telomere, đó là telomerase.

Telomerase chỉ hoạt động trong một số ít tế bào như tế bào tạo máu, tế bào gốc, tế bào sinh sản.

Tác dụng chính của telomerase là duy trì sự ổn định cấu trúc của telomere, tính toàn vẹn của gen, duy trì hoạt tính phân chia và tăng sinh lâu dài của tế bào.

Năm 2010, một nhóm nghiên cứu của Đại học Harvard, Mỹ, đã tiến hành một thí nghiệm chuột già hóa trẻ.

Bằng cách kích hoạt telomerase, họ đã thành công trong việc kéo dài tuổi thọ của những con chuột thí nghiệm.

Sau đó, các nhà nghiên cứu cũng phát hiện ra rằng, chìa khóa để telomerase kiểm soát sự lão hóa của con người nằm ở chỗ chỉ cần nó có thể phân chia bình thường, không bị co ngắn là được.

Tống Mộ Mạt Lạp rất hài lòng: Vậy ông nói xem, so với các sản phẩm chăm sóc sức khỏe hoặc dược phẩm chứa telomerase thông thường, hiệu quả của quả đào này thế nào.

Somana Gil giải thích: Cấu trúc của telomerase là protein, cần được bảo quản trong điều kiện lạnh mới giữ được hoạt tính, ở nhiệt độ thường sẽ rất nhanh mất hoạt tính.

Nói cách khác, các sản phẩm chăm sóc sức khỏe được đóng gói thông thường trên thị trường sẽ không thực sự chứa telomerase.

Nhưng quả đào này rất kỳ diệu, điểm kỳ diệu nằm ở chỗ, chất tương tự telomerase của nó có thể tồn tại ở nhiệt độ thường.

Nghe vậy, mắt Tống Mộ Mạt Lạp sáng lên, vui mừng nói: Vậy nó có thể ức chế hoàn hảo sự co ngắn của telomere không.

Somana Gil lắc đầu: Đương nhiên là không, quả đào này tuy không tệ, nhưng chỉ có thể coi là một loại trái cây có giá trị dinh dưỡng cao, có lẽ ăn nhiều sẽ tốt cho sức khỏe, nhưng chỉ một quả thì hiệu quả không lớn lắm.

Nếu thật sự có thể ức chế hoàn hảo sự co ngắn của telomere, thì chẳng phải là bàn đào trong truyền thuyết sao.

Chúng ta thông qua việc kiểm tra telomere và telomerase, có thể phát hiện chính xác sự lão hóa sớm của tế bào và sự xuất hiện sớm của ung thư.

Telomere quá ngắn hoặc sự co ngắn nhanh của telomere có liên quan đến nhiều loại bệnh bao gồm bệnh tim mạch, sa sút trí tuệ ở người già, tiểu đường và ung thư, việc kiểm tra này giúp phát hiện các nguy cơ sức khỏe tiềm ẩn.

Hiện tại, các cơ quan có thể kiểm tra và phân tích chính xác độ dài telomere trên quy mô lớn trên toàn thế giới chỉ có ba quốc gia là Anh, Mỹ và Tây Ban Nha.

Trong đội ngũ cố vấn R&D của các cơ quan này đều có các nhà khoa học hàng đầu trong lĩnh vực lão hóa.

Nhưng chất tương tự telomerase trong quả đào này lại là hoàn toàn tự nhiên.

Thường xuyên sử dụng có thể phòng ngừa ung thư và các bệnh

tim mạch, cũng là một sản phẩm rất tốt.

Tống Mộ Mạt Lạp không hề thất vọng, chỉ cần có thể phòng ngừa ung thư và các loại bệnh tật, quả đào này đã là quả đào tốt.

Có điểm nhấn này là đủ rồi.

Giáo sư Somana Gil, các thành phần dinh dưỡng khác trong quả đào này so với các loại trái cây khác thì thế nào.

Gấp hai đến ba lần trái cây thông thường, tuyệt đối là trái cây tốt, ước tính giá trị không nhỏ.

Tống Mộ Mạt Lạp trong lòng rất hài lòng, nói: Vậy là được rồi.

Có những kết quả kiểm tra này làm điểm nhấn là đủ, nghĩ đến đây, Tống Mộ Mạt Lạp lập tức định bắt đầu vận hành.

Chương 107

Sản phẩm tốt như vậy, vận hành cũng rất đơn giản.

Cùng lúc đó, trên chuyến bay từ Bangkok đến sân bay Trường An.

Khoang hạng nhất.

Thẩm Hạo lười biếng nửa nằm, nhắm mắt dưỡng thần.

Thưa ngài, ngài uống gì ạ.

Lúc này, một giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai Thẩm Hạo.

Chỉ thấy một nữ tiếp viên hàng không mặc đồng phục váy ôm, đang nửa ngồi xổm bên cạnh Thẩm Hạo mỉm cười.

đôi chân bọc trong tất đen càng trông thon dài cân đối, khiến người ta không nhịn được mà liếc nhìn thêm một cái.

Đây là lần thứ ba nữ tiếp viên này đến chỗ Thẩm Hạo kể từ khi hắn lên máy bay.

Trước đây, Thẩm Hạo ngồi khoang phổ thông chưa bao giờ được chăm sóc tận tình như vậy.

Lần này Thẩm Hạo liếc qua thấy tên của nữ tiếp viên là Thi Nịnh.

Hắn gật đầu nói: Nước khoáng là được rồi.

Vâng thưa ngài, ngài đợi một chút.

Thi Nịnh mỉm cười lấy một chai Wahaha từ xe đẩy đưa cho Thẩm Hạo.

Cảm ơn.

Ngài cứ tự nhiên.

Sau đó, Thi Nịnh mỉm cười ngọt ngào với Thẩm Hạo, rồi đẩy xe

đi.

Những thứ đẹp đẽ luôn khiến người ta lưu luyến.

Mà phải nói, nữ tiếp viên này thật không tồi, da trắng mặt xinh, dáng người cao ráo.

Đôi chân dài trong tất đen kia thật đáng ngắm, trông chừng một mét bảy, không đi làm người mẫu thì thật đáng tiếc.

Trong lòng lẩm bẩm một câu, Thẩm Hạo liền không để ý nữa.

Thẩm Hạo của bây giờ đã không còn là Thẩm Hạo lần đầu đến Thái Lan nữa.

Lúc đó, chỉ cần không xấu, Thẩm Hạo đều muốn lên.

Bây giờ ăn no rồi cũng chẳng có hứng thú gì.

Trước đây ngồi khoang phổ thông, Thẩm Hạo chưa từng thấy dịch vụ thế này.

Mấy phút sau, Thi Nịnh lại đẩy xe đi tới.

Khi đến bên cạnh Thẩm Hạo, cô khẽ nói: Thưa ngài, chiếc đồng hồ này của ngài là Rolex GMT Master II phiên bản full kim cương.

Tôi nhớ nó cùng loại với của C.

Lo.

Thẩm Hạo sững sờ, lập tức hiểu ra, thì ra người phụ nữ này, mắt nhìn thật tinh tường.

Hắn cười nói: Hàng giả thôi, đeo cho vui.

Thi Nịnh nhìn quanh rồi khẽ nói: Chắc chắn là hàng thật, không lừa được tôi đâu, tôi vẫn có chút mắt nhìn này, tuy không biết giá cụ thể, nhưng ước chừng khoảng 3 đến 5 triệu.

Mới mua ở nước ngoài sao.

Hay đã khai báo với hải quan trước khi mang ra nước ngoài.

Thẩm Hạo nhíu mày: Cô muốn nói gì.

Dường như nhận ra sự thiếu kiên nhẫn của Thẩm Hạo, Thi Nịnh khẽ cười nhạt: Đeo đồng hồ cực kỳ đắt tiền, trước khi qua hải quan phải làm thủ tục khai báo.

Nếu không khai báo, mang chiếc đồng hồ này về nước vẫn phải đóng thuế nhập khẩu.

Mức thuế này từ bốn mươi lăm phần trăm đến sáu mươi lăm phần trăm.

Đồng hồ vài chục nghìn thì hải quan thường cũng không nói gì.

Nhưng chiếc của ngài có giá niêm yết là 370000 bảng Anh, hiện tại giá trị trên thị trường thứ cấp đã gần năm triệu rồi.

Thuộc loại đồng hồ cực kỳ đắt tiền.

Giá trị của chiếc đồng hồ này quá lớn, nộp bù thuế là chuyện nhỏ.

Số tiền liên quan quá lớn, rất có khả năng phải ngồi tù đấy.

Anh đẹp trai nên chuẩn bị tâm lý đi.

Đương nhiên, đa số mọi người, giống như những ngôi sao, streamer phạm lỗi, nộp bù khoản thuế cao ngất là xong, dù sao nộp tiền thì dễ nói chuyện.

Nhưng nộp bù thuế cộng thêm tiền phạt, đó cũng không phải là con số nhỏ.

Anh đẹp trai, anh phải chuẩn bị tâm lý nhé.

Nói xong, cô liền ưỡn mông cong bỏ đi một cách phóng khoáng.

Thẩm Hạo sững sờ, thật không ngờ, cô nàng này lại đến để nhắc nhở hắn.

Mặc dù là để bắt chuyện, nhưng người phụ nữ này cũng có chút bản lĩnh.

Thẩm Hạo trước đây chỉ là một kẻ quèn, làm gì có chuyện đeo đồng hồ mấy triệu, những chuyện trong đó hắn căn bản không hiểu.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo gọi tiếp viên hàng không.

Thi Nịnh mỉm cười đi tới.

Thẩm Hạo nói: Làm quen một chút, tôi là Thẩm Hạo.

Cảm ơn cô đã nhắc nhở, tuy tôi đã làm thủ tục khai báo rồi, nhưng sự nhắc nhở của cô vẫn khiến tôi rất cảm động.

Nghe vậy, Thi Nịnh mỉm cười: Thi Nịnh, Thẩm tiên sinh đã khai báo rồi thì tốt, vậy chúc mừng anh đã tiết kiệm được một khoản chi phí đắt đỏ.

Trong lòng, Thi Nịnh không tin Thẩm Hạo đã khai báo.

Bởi vì quy trình khai báo khi xuất cảnh rất phiền phức, rất ít người đi khai báo.

Là một tiếp viên hàng không, cô biết rõ điều này.

Vì họ đã gặp phải trường hợp như vậy, có người đeo đồng hồ trị giá hàng triệu, bị phát hiện và phải nộp bù thuế, không có tiền nộp thì phải ngồi tù.

Đừng bao giờ đánh giá thấp mắt nhìn của hải quan, nó thật sự rất sắc bén.

Dù sao đi nữa, cảm ơn cô Thi đã nhắc nhở.

Thẩm Hạo nói.

Ngài là khách, đừng gọi tôi như vậy, cứ gọi tôi là Thi Nịnh là được rồi.

Thi Nịnh khẽ cười nói.

Được thôi, Thi Nịnh, cô rất rành về đồng hồ, đồ xa xỉ, mắt nhìn rất tinh tường nhỉ.

Thẩm Hạo hỏi.

Sau đó Thi Nịnh nhỏ giọng nói: Khách sáo quá, tôi không chỉ là tiếp viên hàng không, mà còn làm thêm dịch vụ mua hộ hàng nước ngoài.

Đương nhiên, những thứ này đều được khai báo và đóng thuế đầy đủ.

Tôi là công dân tốt tuân thủ pháp luật, nếu không người ngồi tù chính là tôi rồi.

Thẩm Hạo nhìn Thi Nịnh có dung mạo xinh đẹp, nói chuyện cởi mở, không nhịn được cười: Cô cũng gan lớn thật đấy, có rảnh tôi mời cô ăn cơm, cảm ơn cô đã nhắc nhở.

Thi Nịnh khẽ nhướng chiếc cằm tinh xảo, làm một động tác gọi điện thoại với Thẩm Hạo rồi nói: Được thôi, tôi chờ điện thoại của anh.

Nói xong, cô cười rồi quay người rời đi.

Dù sao cô cũng là tiếp viên hàng không, không thể cứ mãi trò chuyện với khách.

Quay trở lại khu nghỉ ngơi của tiếp viên, mấy nữ tiếp viên khác lập tức vây lại.

Tiểu Nịnh, hôm nay nổi hứng rồi, có gì đó không đúng nha.

Đúng vậy, để ý rồi.

Mà nói thật, anh chàng này đẹp trai thật, khí chất cũng rất tuyệt vời.

Có thể ngồi khoang hạng nhất thì gia thế cũng vững chắc.

Tuyệt đối là con rùa vàng a.

Chiếc đồng hồ kia đã năm triệu rồi đấy.

Thật hay giả vậy.

Lừa các cậu làm gì.

Thảo nào, Tiểu Nịnh luôn cao ngạo cũng chủ động bắt chuyện.

Nghe giá trị của chiếc đồng hồ, ánh mắt của mọi người nhìn Thẩm Hạo đã thay đổi.

Bất giác, Thi Nịnh cảm thấy có chút áp lực, nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười tao nhã.

Ai mà không thích trai đẹp chứ.

Những tiếp viên hàng không như họ, tuy lương khoảng một vạn, nhưng ai cũng kén cá chọn canh.

Những phú nhị đại có chút tiền họ còn không thèm để mắt.

Nhưng loại rùa vàng ưu tú như Thẩm Hạo, ai mà không muốn kết giao.

Vừa đẹp trai vừa có tiền, đây mới là người chồng lý tưởng.

Hơn nữa, đeo chiếc Rolex full kim cương năm triệu, thân gia có thể ít được sao.

Bạn có thể lái được chiếc xe năm triệu, chưa chắc đã đeo được chiếc đồng hồ năm triệu.

Nghèo chơi xe, giàu chơi đồng hồ.

Có thể chơi đồng hồ, chắc chắn không chỉ có một chiếc.

Gia sản của Thi Nịnh không thể coi là trung lưu, nhưng gia đình cũng không tệ.

Từ nhỏ đã bắt đầu học múa, học tại Đại học Hàng không Dân dụng XX, chuyên ngành tiếp viên hàng không, chuẩn thế hệ 2000.

Khí chất xuất chúng, có nền tảng vũ đạo vững chắc.

Chương 108

Bản thân cô cũng rất nỗ lực, lương hàng tháng hơn một vạn, cộng thêm việc mua hộ, một năm cũng kiếm được bốn mươi vạn.

Cô tự mua một chiếc BMW 3 Series để đi.

Những phú nhị đại bình thường cô thật sự không coi trọng.

Nhưng với Thẩm Hạo đeo đồng hồ năm triệu, cô thật sự có ý đồ.

Chiều cao, nhan sắc, tài phú, đều nằm trong phạm vi lý tưởng.

Thi Nịnh hiểu rằng, đàn ông tốt, rùa vàng chưa bao giờ lưu thông trên thị trường, vì vậy nhìn trúng là phải ra tay quyết đoán.

Nhưng nhìn ánh mắt của mấy nữ tiếp viên xung quanh, trong lòng cô vẫn không chắc chắn.

Ánh mắt của Thẩm Hạo nhìn cô từ đầu đến cuối đều rất bình thản, không một chút gợn sóng.

Càng như vậy, càng chứng tỏ Thẩm Hạo là loại đàn ông đã từng trải.

Cũng càng chứng tỏ, thân phận của Thẩm Hạo không đơn giản.

Điểm này, Thi Nịnh khẳng định một trăm phần trăm.

Ban đầu, Thi Nịnh cảm thấy không nên quá chủ động, nếu không sẽ trông có vẻ rẻ tiền.

Nhưng bất giác lại có cảm giác khủng hoảng.

Nghĩ đến đây, Thi Nịnh ho nhẹ một tiếng, giả vờ đùa cợt: Em khó khăn lắm mới để ý được một anh đẹp trai thuận mắt, các chị không được giành với em đâu nhé.

Thi Nịnh nói vậy là không đúng rồi, đồ tốt khan hiếm ai cũng thích, đàn ông tốt càng khan hiếm hơn, chị em mình đều đang độc thân mà.

Đúng vậy, lỡ như Thẩm Hạo không thích kiểu của em, chị em mình cũng có thể cạnh tranh một chút.

Thi Nịnh em không phải là muốn ăn một mình đấy chứ.

Chuyện này không giống em chút nào, em xinh đẹp như vậy, lẽ nào còn sợ không có cơ hội.

Mấy cô gái nói qua nói lại, chọc ghẹo khiến Thi Nịnh có chút khó xử.

Cô giả vờ không quan tâm cười nói: Đương nhiên, em chỉ đùa thôi, em lại không phải vợ anh ấy, em làm sao quản được nhiều như vậy.

Thi Nịnh đây là em nói đấy nhé, đừng nói chị em giành người đàn ông của em.

Đúng vậy.

Sao có thể chứ.

Mắc lừa rồi nhé Thi Nịnh, chúng ta sao có thể giành đàn ông với em được.

Nghe vậy, mấy cô gái cười ha hả, nhưng khóe mắt lại thỉnh thoảng liếc về phía vị trí của Thẩm Hạo.

Đối với tất cả những điều này, Thẩm Hạo đương nhiên không hề hay biết.

Sắp xuống máy bay, Thi Nịnh mỉm cười đi tới, đưa cho Thẩm Hạo một chiếc ô rồi cười nói: Thẩm tiên sinh, bên ngoài đang mưa, anh cầm chiếc ô này đi.

Thẩm Hạo sững sờ, dịch vụ khoang hạng nhất tốt đến vậy sao.

Lần đầu tiên ngồi khoang hạng nhất, quy tắc bên trong Thẩm Hạo thật sự không hiểu.

Thẩm Hạo nói: Như vậy không tốt lắm đâu.

Thi Nịnh cười: Không có gì không tốt cả, không nói nữa, sắp xuống máy bay rồi, tôi phải đi làm việc đây.

Nói xong, cô nhanh chóng rời đi, chỉ để lại một làn hương thoang thoảng.

Không hổ là khoang hạng nhất, dịch vụ thật tốt.

Rất nhanh, máy bay hạ cánh, Trường An quả nhiên đang mưa lớn.

May mà có ô.

Khi Thẩm Hạo mở ô, một mảnh giấy rơi ra từ bên trong.

Trên đó viết: Chú ý hải quan, anh còn nợ tôi một bữa cơm, nhớ hẹn tôi nhé.

Đồng thời để lại số QQ, WeChat, số điện thoại.

Ờ.

Cái này.

Nghĩ một lúc, hắn vẫn nhét vào túi.

Thi Nịnh vẫn luôn lén lút quan sát Thẩm Hạo, thấy cảnh này tim đập thình thịch.

Khóe miệng cô khẽ nhếch lên, vô thức uống một ngụm nước.

Bỗng dưng, nước hôm nay sao mà ngọt thế.

Qua kiểm tra hải quan, Thẩm Hạo thuận lợi thông quan.

Chiếc Rolex trị giá năm triệu bị Thẩm Hạo ném thẳng vào không gian.

Trước đó hắn thật sự đã quên mất chuyện đồng hồ này, cứ nghĩ đeo là không sao.

Ra khỏi sân bay, Thẩm Hạo liền thấy chiếc BMW của mình, đang bật đèn khẩn cấp đỗ bên đường.

Người giúp việc thiếu phụ Lục Khiết, cầm ô, vẻ mặt hưng phấn vẫy tay với Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo vẫy tay lại, đi về phía chiếc xe.

Ngồi vào xe, Lục Khiết đưa cho Thẩm Hạo một tờ khăn giấy.

Ông chủ, hôm nay mưa lớn thật, lau nước mưa trên mặt đi ạ.

Thẩm Hạo vừa lau nước mưa trên mặt, vừa cười nói: Mưa lớn thế này mà còn để cô đến đón tôi, vất vả rồi.

Lục Khiết vội nói: Ông chủ không vất vả, đây là việc tôi nên làm.

Thẩm Hạo nói: Lái xe đi thôi.

Vâng thưa ông chủ.

Xe khởi động, do mưa quá lớn, gạt nước cũng không kịp gạt hết nước mưa.

Mưa lớn quá, lái chậm thôi, không vội.

Vâng ông chủ.

Sau đó, Thẩm Hạo nhớ ra điều gì đó, mình đã chơi bời ở Thái Lan hơn một tháng, hình như tháng trước còn chưa trả lương cho Lục Khiết.

Hắn lấy điện thoại ra chuẩn bị chuyển khoản cho Lục Khiết.

Ban đầu đã thỏa thuận là 3500, nhưng Thẩm Hạo rất hài lòng với Lục Khiết.

Nhan sắc cao, nghe lời, nấu ăn cũng ngon, còn kiêm cả tài xế.

Nghĩ một lúc, Thẩm Hạo lại thêm 500, cho tròn số.

Chuyển xong, Thẩm Hạo nói: Tháng trước chưa trả lương cho cô, sao không nhắc tôi.

Sau này đến hạn, cô nhớ nhắc tôi, tôi đôi khi hay quên.

Lục Khiết ngại ngùng nói: Ông chủ không cần đâu ạ, tháng trước ngài không ở đây, tôi cũng không đi làm, nhận lương của ngài ngại lắm.

Thẩm Hạo nói: Cho cô thì cứ nhận, đã nói rồi, không cần biết có nấu ăn hay không đều là một tháng.

Cảm ơn ông chủ.

Lục Khiết trong lòng vui sướng, thật lòng cảm kích.

Công việc này thật tốt.

Ở huyện nhỏ tìm việc rất khó, đặc biệt là phụ nữ.

Công việc tốt ngoài các cơ quan nhà nước ra thì chẳng còn gì khác.

Không phải bán quần áo thì là làm phục vụ khách sạn, hoặc siêu thị, trạm xăng.

Hoặc là đi coi trẻ ở các khu nhà trọ sinh viên, lương đều không đến ba ngàn.

Hơn nữa những công việc này, thời gian làm việc còn dài, không thể nào sướng bằng làm giúp việc cho Thẩm Hạo được.

Cùng lúc đó, Thi Nịnh đến khu vực hải quan, tìm nửa ngày cũng không thấy Thẩm Hạo, trong lòng có chút thất vọng.

Cô cứ nghĩ Thẩm Hạo vẫn đang ở đây nộp bù thuế.

Lúc này cô mới hiểu, xem ra Thẩm Hạo thật sự đã khai báo chiếc đồng hồ.

Do mưa ngày càng lớn, Thẩm Hạo bảo Lục Khiết đỗ xe ở khu dịch vụ.

Khoảng một tiếng sau, mưa nhỏ lại.

Lúc này mới lái xe về.

Đến huyện nhỏ, đã là năm, sáu giờ chiều.

Thẩm Hạo bảo Lục Khiết thả hắn ở ga tàu, rồi để Lục Khiết lái xe về.

Dù sao, lái BMW về làng quá phô trương.

Thế là hắn gửi một tin nhắn WeChat cho cậu bạn nối khố Vương Tiểu Đào.

Tư, đón tao, vừa xuống tàu.

Chờ đấy, mười lăm phút nữa tới.

Quả nhiên, chưa đến mười phút, cậu bạn đã đến.

Lâu ngày không gặp, Vương Tiểu Đào trực tiếp ôm chầm lấy Thẩm Hạo.

Mẹ kiếp, đi đâu phát tài thế, lâu thế không liên lạc.

Thẩm Hạo cười: Đi nước ngoài một chuyến.

Vãi, mày không phải là giống mấy thằng kia đi Campuchia, Philippines làm ba cái trò đó đấy chứ.

Bây giờ đang truy quét gắt lắm đấy.

Thẩm Hạo nói: Sao có thể, được rồi, lên xe rồi nói.

Ngồi vào ghế phụ, Vương Tiểu Đào ngẩng cổ, đắc ý vỗ vỗ vô lăng, ho khan một tiếng nói: Hạo tử, mày không có gì muốn hỏi à.

Thấy vậy, Thẩm Hạo sững người một chút, khi thấy gã này cứ vỗ vô lăng mãi, nhìn kỹ mới phát hiện là xe mới.

Lập tức, hắn làm ra vẻ kinh ngạc: Vãi chưởng, mày mua xe mới rồi à.

Vương Tiểu Đào nhếch mép, phấn khích nói: Mới mua tháng trước, con Lavida này không tệ chứ, 1,4T 150 mã lực.

Hồi mày trả tiền cho tao xong là tao đi lấy xe luôn.

Thế nào, có muốn lái thử không.

Thẩm Hạo hiểu được sự phấn khích của cậu bạn thân.

Nếu là Thẩm Hạo của trước kia, chắc chắn sẽ tranh lái về, nhưng bây giờ hắn thật sự không có chút hứng thú nào.

Hắn chỉ đành khéo léo từ chối: Thôi, đi đường cả ngày hơi mệt, lần sau lái.

Vậy cũng được, sau này cần xe cứ nói một tiếng.

Không vấn đề, hôm nay không ra công trường à.

Công trình đó xong rồi, giờ tao làm chung với một người anh em, nó làm nước tao làm điện.

Lương lậu thế nào.

Tự mình nhận thầu, trung bình khoảng 400 đến 500 một ngày.

Thu nhập này ngon đấy, cao hơn ở công trường nhiều, lại còn nhặt nhạnh được ít dây đồng mà bán.

Chương 109

Ở huyện nhỏ mà một tháng hơn vạn là quá đỉnh rồi, Thẩm Hạo cười nói.

Vừa hay đến ngã tư đèn đỏ, Vương Tiểu Đào lắc đầu nói: Ngon cái con khỉ, cửa hàng trang trí nội thất giao khoán việc điện nước cho hai đứa tao nhưng có trả tiền công đâu.

Nghe thì thu nhập ngày cao thật, nhưng cửa hàng không thanh toán, toàn nợ tiền, mày lại còn phải nhận việc từ nó, đành phải nhịn.

Hơn nữa cũng đâu phải ngày nào cũng có việc, hôm có hôm không là chuyện bình thường.

Tính trung bình ra, chắc chắn không thoải mái bằng làm ở công trường kia, ít việc mà tiền nong sòng phẳng.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cũng hiểu, nghề trang trí nội thất này không sợ khổ, chỉ sợ không có việc.

Việc nhiều thì thu nhập mới cao.

Hai hôm nay không đánh bài à.

Thẩm Hạo hỏi.

Có đánh, thua mất một hai trăm.

Thôi được rồi, đèn xanh rồi, đi nhanh đi.

Vương Tiểu Đào nói: Trong đám tang, người ta giúp bưng bê đĩa chén, bây giờ đám ma đám cưới đều trọn gói hết rồi, có cả người bưng bê các kiểu, mình chỉ việc đợi ăn thôi.

Thẩm Hạo nói: Ở nông thôn giờ ít thanh niên rồi, đây là xu thế phát triển thôi.

Xe khởi động, Vương Tiểu Đào lúc này mới hỏi: Mày làm gì ở nước ngoài thế.

À, ở Macau giúp người ta đổi ít tiền Hồng Kông, kiếm chút chênh lệch giá.

Vương Tiểu Đào lập tức hứng thú, tò mò hỏi: Lợi nhuận thế nào.

Mười nghìn tệ thì kiếm được khoảng 20 đồng.

Tao làm được không.

Cái này làm nhỏ lẻ thì không sao, làm lớn là thành tội kinh doanh trái phép, bị truy cứu trách nhiệm hình sự đấy.

Đợi lo xong đám tang rồi nói chuyện kỹ hơn.

Được, không vấn đề.

Trên đường đi, hai người trò chuyện không ít.

Về đến thôn, việc đầu tiên Thẩm Hạo làm là mua lại mảnh đất nền của nhà mình.

Nhưng không giống lúc bán, lần này hắn phải bỏ ra mười vạn theo giá thị trường.

Hai bên đều vui vẻ.

Mười vạn tệ, thêm chút tiền nữa là đủ để trả trước một căn nhà ở huyện.

Nhìn căn nhà cấp bốn của mình, đồ đạc bên trong không hề bị xê dịch, vẫn y nguyên như cũ.

Đối với Thẩm Hạo mà nói, mười vạn tệ chỉ như muối bỏ bể, thậm chí sau này cũng chưa chắc đã quay về, nhưng kỷ niệm thì không thể đánh mất.

Buổi chiều, mọi người ăn cơm tại nhà có đám.

Ba món mặn một món canh, ăn với màn thầu.

Canh gạo, dưa muối, nộm, một đĩa dầu ớt.

Trong đám, các chú các thím trong đội đều chào hỏi Thẩm Hạo.

Lúc này, một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi, da ngăm đen, trên đầu buộc khăn tang màu trắng, chính là đội trưởng đội 8 thôn Triệu Gia, Triệu Hữu Dân.

Ông ta vỗ vai Thẩm Hạo, để lộ hàm răng vàng khè nói: Tiểu Hạo, chuyện lần trước chú nói với cháu, cháu suy nghĩ thế nào rồi.

Nghe vậy, Thẩm Hạo giật giật khóe miệng nói: Chú Hữu Dân, cháu có bạn gái rồi, chuyện ở rể thôi bỏ đi ạ.

Ở trong thôn, vì Thẩm Hạo đẹp trai, trắng trẻo, dáng người cao ráo lại là sinh viên đại học, nên các gia đình có con gái một trong thôn đều hy vọng chiêu mộ Thẩm Hạo về ở rể.

Thứ nhất, nhà Thẩm Hạo không còn ai khác.

Thứ hai, đều cùng một thôn, biết rõ gốc gác, phẩm chất của Thẩm Hạo rất tốt, không hút thuốc, không cờ bạc, tính cách cũng ổn.

Thứ ba, các cô gái trong thôn cũng một trăm phần trăm bằng lòng với một chàng trai tuấn tú như Thẩm Hạo.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo hoàn toàn không có hứng thú.

Đội trưởng Triệu Hữu Dân này là người nhiệt tình nhất, vẫn luôn muốn chiêu mộ Thẩm Hạo về ở rể, để mình làm bố vợ, hy vọng lớn nhất là để Thẩm Hạo vào ủy ban thôn, sau này làm thôn trưởng.

Triệu Hữu Dân có chút thất vọng nói: Thế sao không đưa về đây, để chú xem mặt giúp.

Thẩm Hạo cười gượng: Dạo này bận đi làm không có thời gian, để một thời gian nữa ạ.

Thôn Triệu Gia phần lớn đều mang họ Triệu, nghe nói tổ tiên từ thời Tống chạy nạn đến đây và duy trì cho đến nay.

Sau này, cuộc đại di dân ở khu vực hồ chứa Tam Hiệp của tỉnh Hà Nam khiến những hộ ngoại lai như Thẩm Hạo, Vương Tiểu Đào cũng nhiều lên.

Vì thế, thôn Triệu Gia cũng có thêm nhiều họ khác, họ Triệu cũng không còn thuần khiết nữa.

Mà gia đình của Thẩm Hạo, sự kết hợp cũng rất thần kỳ.

Quê gốc của Thẩm Hạo ở tỉnh Hà Nam, thuộc diện di dân từ khu vực hồ chứa Tam Hiệp, được nhà nước phân đến thôn Triệu Gia, tỉnh Tần.

Nhưng ông nội của Thẩm Hạo lại không phải con ruột của cụ cố, mà là người từ Thiểm Nam chạy nạn đến.

Khi đó ông mới 13 tuổi, hai anh em sắp chết đói, thuộc dạng trẻ mồ côi, được chính phủ phân về hai xã khác nhau.

Vì vậy, ông nội của Thẩm Hạo được phân đến thôn Triệu Gia.

Vừa hay, cụ cố di dân từ Hà Nam đến cũng họ Thẩm, lại không có con, nên ông nội Thẩm Hạo được nhận làm con nuôi của nhà họ Thẩm.

Thế nên, dù Thẩm Hạo mang danh hộ di dân khu vực hồ chứa Tam Hiệp tỉnh Hà Nam, tổ tiên lại đích thực là người tỉnh Tần.

Căn nhà cấp bốn trong nhà cũng là do nhà nước cấp kinh phí tái định cư cho hộ di dân, trợ cấp sáu vạn để xây.

Vì vậy, vai vế của Thẩm Hạo trong thôn cũng khá lớn.

Những người bạn thân bằng tuổi Vương Tiểu Đào đều phải gọi hắn là chú.

Còn những người tuổi như Triệu Hữu Dân thì Thẩm Hạo lại gọi là anh.

Người vừa qua đời, Triệu Kiến Quốc, chính là bố của Triệu Hữu Dân.

Triệu Hữu Dân không bỏ cuộc nói: Tiểu Hạo, cháu xem bây giờ tiền thách cưới đắt đỏ thế nào, huyện chúng ta tuy không cao bằng tỉnh Cống Tây, nhưng giờ cũng phải mười vạn rồi đấy.

Cháu về nhà chú, chú cũng không cần tiền thách cưới, lại còn mua cho cháu chiếc xe, cháu thấy thế nào.

Con bé lớn nhà chú chỉ thích mỗi cháu thôi.

Không phải Thẩm Hạo chê con gái Triệu Hữu Dân xấu, chủ yếu là quá quen thuộc, không xuống tay được.

Đương nhiên ngoại hình cũng không hợp gu thẩm mỹ của Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo ho nhẹ một tiếng: Chú Hữu Dân, cháu thật sự có bạn gái rồi, không lừa chú đâu ạ.

Triệu Hữu Dân thất vọng nói: Vậy thì thôi vậy.

Rất nhanh, lại có họ hàng khác đến, Triệu Hữu Dân liền đi chào hỏi người khác.

Thẩm Hạo nhân cơ hội cũng chuồn đi.

Cùng lúc đó, Lục Khiết tiễn Thẩm Hạo xong, đỗ xe lại.

Khi thấy Thẩm Hạo chuyển cho cô bốn nghìn, cô liền có chút vui mừng kinh ngạc.

Phải biết rằng một mình cô nuôi con gái rất vất vả.

Bốn nghìn tệ đối với cô mà nói, là rất cần thiết.

Buổi tối, Vương Tiểu Đào kéo Thẩm Hạo đến căn nhà của mình ở huyện, lại chơi Tạc Kim Hoa.

Đối với Thẩm Hạo, không ít người có mặt ở đây đều quen biết.

Lần trước hắn đã thắng của họ một vạn bảy.

Nào, đặt cược đi, đặt cược đi.

Thẩm Hạo cười ném ra mười đồng.

Lần này Thẩm Hạo không định thắng.

Ban đầu thiếu vốn nên mới dùng không gian gian lận, thắng được 1,7 vạn.

Những người này tuy thích chơi nhưng trong túi đều không có nhiều tiền, lần này hắn định thua cho họ.

Nhưng điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là, vận may của hắn thật tốt, sáp với liêng về liên tục.

Nhưng hắn đều bỏ bài, vốn dĩ không định thắng tiền.

Chơi đến 10 giờ tối, Thẩm Hạo thua một vạn tám, hắn liền không chơi nữa, chỉ nói một câu hôm nay vận khí không tốt, không chơi nữa.

Cả sòng Thẩm Hạo thua nhiều nhất, mọi người đều rất vui vẻ.

Đối với Tạc Kim Hoa, đánh mạt chược, Thẩm Hạo chẳng có hứng thú gì.

Sau khi tiễn Thẩm Hạo ra ngoài, cậu bạn thân Vương Tiểu Đào trong lòng không vui.

Hạo tử, tại tao cả, cứ lôi kéo mày chơi Tạc Kim Hoa.

Vốn nghĩ mày vận may tốt, để mày thắng một ít, giờ lại thua nhiều như vậy.

Thẩm Hạo ho khan một tiếng: Được rồi, không cần đâu, mai còn

phải chôn cất nữa.

Thế tối nay mày ngủ đâu.

Phòng tao thuê vẫn chưa trả, mày cứ đi lo việc đi, không cần quản tao đâu.

Vận may thứ này mông lung lắm, mày nên chơi ít thôi, Thẩm Hạo cười nói.

Đương nhiên, Thẩm Hạo biết, nếu người ta nghe khuyên thì đã không phải là người.

Được, vậy mai tao đón mày về thôn.

Về đến tiểu khu.

Trong nhà vô cùng sạch sẽ, rõ ràng Lục Khiết vẫn luôn dọn dẹp.

Điều này khiến Thẩm Hạo rất hài lòng.

Chương 110

Hắn ngủ một giấc thật ngon.

Ngày thứ hai, Thẩm Hạo cùng Vương Tiểu Đào về thôn.

Trên đường, Vương Tiểu Đào phấn khích nói: Hạo tử, tối nay ăn cơm, ăn xong đi ngâm chân, tối qua tao thắng được ba nghìn.

Tối nay uống tới bến, gọi cả đám Lão Tôn bọn nó ra.

Thẩm Hạo nói: Thôi bỏ đi, tối nay tao còn có chút việc, tiền mày cứ giữ lấy mà tiêu.

Mày cũng biết tao với mấy đứa đó không chơi chung được.

Ừ, vậy cũng được.

Thôn Triệu Gia vì nhiều đồi núi, nên người già vẫn chủ yếu là thổ táng.

Tuy nhiên, cán bộ đều hỏa táng vì có trợ cấp.

Hai giờ rưỡi chiều chôn cất xong, Thẩm Hạo giúp lấp đất rồi quay về huyện.

Quần áo trên người đều dính đất, Thẩm Hạo liền cởi ra vứt đó.

Nằm trên sofa, Thẩm Hạo hiếm khi được thảnh thơi như vậy.

Khoảng bốn giờ chiều, Lục Khiết mua thức ăn về.

Thấy quần áo Thẩm Hạo vứt trên ban công, cô tiện tay cầm lên định bỏ vào máy giặt.

Sờ vào túi quần, phát hiện có đồ vật bên trong.

Lấy ra xem, là một mảnh giấy.

Thẩm tiên sinh, anh còn nợ tôi một bữa cơm, nhớ hẹn tôi nhé.

Bên dưới là một dãy số, số QQ, số WeChat, số điện thoại.

Tim Lục Khiết không hiểu sao đập thình thịch, đây chắc chắn là của hồ ly tinh nào đó hẹn Thẩm Hạo.

Cô liền nói: Ông chủ, mảnh giấy này ai đưa cho anh vậy.

Ừm, biết rồi, cô để trên bàn trà đi.

Vâng, ông chủ.

Ăn cơm xong, Lục Khiết dọn dẹp rồi rời đi.

Thẩm Hạo lúc này mới vươn vai, một lần nữa lựa chọn đến thế giới huyền huyễn.

Tiếng gà gáy đánh thức buổi sớm mai.

Vầng dương nhảy ra khỏi tầng mây, tỏa ra vạn trượng ánh rạng đông.

Khi Thẩm Hạo tỉnh lại, hai nàng Kê Đông Ca và Tống Vĩnh Từ đã đang dọn dẹp đồ đạc, nấu bữa sáng.

Vừa ăn sáng xong.

Vạn Thiên Sơn và Văn Nhân Sách hai người đã tới.

Đồng thời, mỗi người đều mang theo năm trăm lạng hoàng kim.

Văn Nhân Sách cười đưa lên một hộp gỗ nói: Thẩm công tử, đây là năm trăm lạng hoàng kim, không biết cái bật lửa kia thế nào rồi.

Vạn Thiên Sơn cũng đưa cho Thẩm Hạo một cái hộp bách bảo, mong đợi nói: Thẩm công tử, đây là hoàng kim của tôi.

Thẩm Hạo cười nói: Hai vị đến sớm thật đấy.

Chẳng phải là do lòng hiếu kỳ quá mạnh sao, để Thẩm công tử chê cười rồi.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cũng không nói nhảm, từ trong không gian

Thôn Phệ lấy ra hai cái bật lửa.

Đương nhiên, Thẩm Hạo mua không phải loại bật lửa thông thường, mà là loại mua ở cửa hàng hai tệ, giá năm đồng một cái, loại cỡ đại đặc biệt, gas nhiều, thể tích có thể bằng năm sáu cái bật lửa thông thường.

Dù sao, hai người trực tiếp mang đến năm trăm lạng hoàng kim, Thẩm Hạo cũng không nỡ tặng một cái miễn phí.

Cái bật lửa cỡ đại này dài gần 16 centimet, đủ dùng rất lâu.

Thẩm Hạo cũng coi như là một thương gia có lương tâm.

Vạn Thiên Sơn và Văn Nhân Sách hai người cầm bật lửa trong lòng thật sự vui mừng.

Bấm một cái là ra lửa, quá đỉnh.

Quả thật là đồ tốt, đa tạ Thẩm công tử.

Thứ nước này lại có thể đốt cháy, thật không thể tin được.

Thẩm Hạo nói: Ngươi sai rồi, đây thực chất là một loại khí, khi áp suất bên ngoài đạt đến một giá trị nhất định, khí thường sẽ chuyển hóa thành chất lỏng.

Văn Nhân Sách sững người, bỗng có một cảm giác giác ngộ tràn ngập trong đầu, kinh hỉ nói: Thẩm công tử, đây chẳng phải cùng một đạo lý với chân khí ngưng tụ thành chân nguyên sao.

Hóa ra chân khí biến thành chân nguyên là dùng phương pháp nén ép.

Chân nguyên là như vậy mà có, thụ giáo rồi.

Ờ, cái này à.

Thẩm Hạo thật sự không biết giải thích thế nào, đây là kiến thức

vật lý thông thường.

Vạn Thiên Sơn bên cạnh cũng chúc mừng: Chúc mừng Văn Nhân huynh đốn ngộ a.

Văn Nhân Sách xua tay nói: Đây không tính là đốn ngộ, chỉ có thể coi là được Thẩm công tử điểm ngộ.

Trước đây cứ mơ mơ hồ hồ không hiểu tại sao, hóa ra là như vậy.

Nén ép.

Từ này dùng hay quá.

Vậy chân nguyên đến Linh Đan cảnh, chẳng phải cũng là do nén ép sao.

Thẩm Hạo:.

Ngươi đúng là biết suy một ra ba.

Cùng lúc đó.

Binh bộ Thượng thư, Lễ bộ Thượng thư, và Hộ bộ Thượng thư Vạn Trí Viễn nhìn hôn quân ngồi trên long ỷ nhả khói mịt mù.

Trong lòng thầm kinh hãi.

Vị Thẩm công tử này quả thật là thần nhân.

Tên hôn quân này từ khi hút thuốc lá, lúc đầu có chút buồn nôn khó chịu, nhưng lần thứ hai đã thích, đến nay đã yêu không buông tay.

Chỉ trong một nén hương, đã hút năm điếu.

Thuốc lá này quả là cực phẩm, khoái thay, diệu thay, trong phút chốc, trẫm nhìn thấy tiên nữ trên trời, lại thấy vô số thiên tài địa bảo.

Ha, sướng, sướng, sướng.

Hậu cung của trẫm toàn là một đám dung chi tục phấn.

Dương Văn Đế lắc đầu, nửa tỉnh nửa say nói.

Mấy vị đại thần đứng bên cạnh cũng thấy lòng ngứa ngáy.

Thấy hoàng đế ngủ thiếp đi, thái giám khẽ nói: Mấy vị đại nhân vẫn nên rời đi trước đi, tối qua hoàng thượng cứ hút loại thuốc lá này, mê mê hồ hồ cười ngây ngô, không nghỉ ngơi được bao nhiêu.

Các ngài vẫn nên lui ra trước đi.

Mấy người gật đầu, cung kính lui ra.

Ra khỏi hoàng cung, Lễ bộ Thượng thư nói: Vạn đại nhân, loại thuốc lá này còn không.

Bổn quan cũng muốn thử.

Vạn Trí Viễn giật giật khóe miệng, ông ta còn nhớ thứ này là một loại độc dược mãn tính.

Lắc đầu nói: Vạn mỗ cũng là ngẫu nhiên có được, thuốc lá vô cùng quý giá, đâu ra nhiều như vậy.

Đối với yêu cầu của đồng liêu, Vạn Trí Viễn thật sự không có cách nào đáp ứng.

Mà nói đi cũng phải nói lại, nhìn thấy dáng vẻ tiêu sái khoái trá của hôn quân, Vạn Trí Viễn lại cảm thấy không thể tin nổi.

Lần đầu tiên thấy có người trúng độc mà vui vẻ như vậy, quả thật là thần kỳ.

Trong biệt viện.

Văn Nhân Sách và Vạn Thiên Sơn lấy được chiếc bật lửa yêu thích, quả thực yêu không buông tay.

Đồng thời, Văn Nhân Sách chắp tay nói: Thẩm công tử, tối nay cùng nhau đi dạo thanh lâu lớn nhất kinh thành.

Túy Mộng Các.

Đêm nay, do ta làm chủ.

Vạn Thiên Sơn lắc đầu nói: Văn Nhân huynh, chuyện này đừng giành với ta, Thẩm công tử giúp ta rất nhiều, để ta làm chủ là tốt nhất.

Văn Nhân Sách cũng không từ chối nữa, gật đầu nói: Vậy được, cứ để cho Vạn huynh.

Thẩm Hạo cười nói: Ồ, vậy đa tạ, tối nay nhất định đúng giờ đến.

Được, vậy xin cáo từ.

Cáo từ.

Dưới ánh mắt địch ý của Kê Đông Ca và Tống Vĩnh Từ, Văn Nhân Sách và Vạn Thiên Sơn hai người hoảng hốt bỏ chạy.

Quên mất, Thẩm công tử còn có hai nha hoàn khí chất thoát tục xinh đẹp nữa.

Tống Vĩnh Từ bọn họ không dám trêu chọc.

Chạy thôi, chạy thôi.

Bóng dáng Mạnh Tuyền Cơ liền xuất hiện trước mặt Thẩm Hạo.

Rượu hôm qua ngươi hứa với ta đâu.

Thẩm Hạo nói: Mạnh tiền bối chờ một lát.

Chốc lát sau, Thẩm Hạo lấy ra một vò rượu, bên trong đựng chính là vodka Sinh Mệnh Chi Thủy 96 độ.

Đã thích độ cồn cao, Thẩm Hạo liền cho loại cao nhất.

Thế là, mở nắp bình rượu, uống một ngụm.

Mạnh Tuyền Cơ cảm thấy bất ngờ, kinh ngạc nhìn vò rượu trong tay.

Thấy vậy, Thẩm Hạo vẫn chăm chú nhìn Mạnh Tuyền Cơ.

Lại phát hiện, đối phương uống một ngụm Sinh Mệnh Chi Thủy, vậy mà mặt không đổi sắc.

Chương 111

Chỉ là sau khi rượu vào bụng, lại nhắm mắt điều tức.

Một lát sau, Mạnh Tuyền Cơ mở mắt, đôi mắt đẹp lấp lánh vui mừng.

Không biết vì sao, rượu Thẩm Hạo đưa càng mạnh, lại càng có lợi cho nàng.

Vừa rồi một ngụm vào bụng, hiệu quả tốt hơn trước rất nhiều.

Không nhịn được khen ngợi: Rượu ngon.

Thẩm Hạo kinh ngạc nói: Chẳng lẽ không cảm thấy khó uống.

Ta đã phong bế vị giác, khẩu vị không quan trọng, cái cần là hiệu quả, Mạnh Tuyền Cơ nói.

Chà.

Mạnh Tuyền Cơ, ngươi đúng là người tàn nhẫn.

Thẩm Hạo đảo mắt nói: Có phải càng mạnh, càng tốt không.

Hàng độc công nghệ cao dường như có tác dụng với người phụ nữ này.

Mạnh Tuyền Cơ gật đầu: Không sai, rượu này rất thần kỳ, mặc dù chất liệu bình thường, nhưng lại rất hiệu quả.

Vậy nếu cho ngươi thử cồn công nghiệp thì sao.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo cười nói: Được, Mạnh tiền bối người cứ uống đi, đợi người uống xong, lại tìm ta, ta sẽ làm cho người loại mạnh hơn nữa.

Còn có loại mạnh hơn.

Mạnh Tuyền Cơ cũng có chút nhìn bằng con mắt khác.

Không sai, chỉ là tạm thời ta luyện chế không ra, đợi ta tiến vào Chân Nguyên cảnh giới chắc là không có vấn đề gì.

Mạnh Tuyền Cơ tin lời Thẩm Hạo, có chút mong đợi nói: Được, ta chờ.

Buổi trưa, Thẩm Hạo quay về thế giới hiện đại một chuyến.

Mua không ít rau ăn lẩu.

Lại từ siêu thị mua mấy gói gia vị lẩu.

Sở dĩ không mua thịt bò thịt dê, là vì thịt ở thế giới này chất lượng tốt hơn.

Có một loại xích ngưu, hình thể gần bằng con voi.

Thịt rất dai ngon.

Chuẩn bị xong, Thẩm Hạo bảo hạ nhân nhà họ Văn cũng mua một ít thịt.

Sau đó, hắn mới bắt đầu ăn lẩu.

Nhìn nồi lẩu đỏ rực, từng cơn vị cay xộc vào mũi.

Tống Vĩnh Từ và Kê Đông Ca nhìn nhau.

Thế giới này cũng có những thứ rất cay, nhưng đều là vật kịch độc.

Vì vậy, nhìn thấy nồi lẩu này, hai nàng đều cảm thấy thứ này có ăn được không.

Thẩm Hạo cười cười nói: Thái thịt xong thì cứ yên tâm ngồi ăn, đảm bảo không độc chết được.

Vâng, công tử.

Sau một tuần trà, Tống Vĩnh Từ và Kê Đông Ca hai nàng đã thái

thịt thành những lát mỏng theo yêu cầu của Thẩm Hạo.

Bỏ vào trong nồi.

Rất nhanh thịt đã nổi lên, Thẩm Hạo ăn vô cùng ngon lành.

Được đấy, thịt này thật thơm.

Bên cạnh, Tống Vĩnh Từ và Kê Đông Ca một người rót nước, một người lau miệng, Thẩm Hạo vô cùng khoan khoái.

Thẩm Hạo nói: Được rồi, hai nàng không cần hầu hạ ta, thứ này phải ăn cùng nhau mới có ý nghĩa.

Ban đầu công tử đã hứa dẫn nàng đi ăn Haidilao, chính là cái này.

Tống Vĩnh Từ trong lòng lập tức cảm động: Công tử, người thật tốt.

Thật tốt thì ăn nhiều một chút.

Vâng, công tử.

Tống Vĩnh Từ và Kê Đông Ca cũng ngoan ngoãn ngồi bên bàn đá ăn.

Vị cay nồng cũng kích thích đến Mạnh Tuyền Cơ.

Tuy cũng có chút muốn ăn, nhưng nàng vẫn nhịn được.

Nàng chưa bao giờ ăn cơm cùng với nam nhân.

Tống Vĩnh Từ và Kê Đông Ca vốn tưởng không ngon, ai ngờ ăn một miếng đã thích cảm giác cay cay này.

Trước đây chưa từng ăn qua.

Bữa lẩu này đã mở ra một thế giới mới cho họ.

Buổi chiều, Tống Vĩnh Từ liền đi theo Mạnh Tuyền Cơ bắt đầu tu hành.

Còn Thẩm Hạo cũng mua một ít thuốc tắm, cho Kê Đông Ca ngâm.

Đương nhiên, Thẩm Hạo tự mình giúp điều chỉnh động tác và dạy hô hấp pháp.

Đúng là tận tâm tận lực.

Buổi tối, Vạn Thiên Sơn, Văn Nhân Sách dẫn Thẩm Hạo đến Túy Mộng Các.

Đây là kỹ viện lớn nhất kinh thành.

Vừa bước vào, một gã mập mặc gấm vóc lụa là sang trọng từ lầu hai của kỹ viện lao xuống.

Cộp, tiếng bước chân dồn dập thu hút ánh mắt của mọi người trong kỹ viện.

Chỉ thấy gã mập tình cảm dạt dào hô lớn: Thẩm huynh, Thẩm huynh, là ta đây, ta là Nguyệt Kinh, Lại Nhạc Kinh đây.

Thẩm Hạo ngẩng đầu nhìn, đây chẳng phải là vị Nguyệt Kinh huynh gặp ở trấn Dương Quan sao.

Lại Nhạc Kinh mặt mày kinh hỉ nhìn Thẩm Hạo nói: Thẩm huynh, gặp được huynh thật là quá vui mừng, đúng là vinh hạnh cho kẻ hèn này.

Thẩm Hạo cười nói: Nguyệt Kinh huynh, dạo này vẫn khỏe chứ.

Lại Nhạc Kinh vội vàng gật đầu với Vạn Thiên Sơn và Văn Nhân Sách.

Chào Vạn công tử, chào Văn Nhân công tử.

Đối với Lại Nhạc Kinh, hai người trước đó cũng không để tâm, có chút xem thường.

Cha của Lại Nhạc Kinh, Lại Cống đã nhận thái giám tổng quản

làm nghĩa phụ, hiện tại là Thị lang của Hình bộ, kiêm chức Tư ngục điển.

Chức trách là trông coi thiên lao.

Nhưng bây giờ Lại Nhạc Kinh quen biết Thẩm Hạo, hai người vẫn gật đầu đáp lại một cái.

Điều này cũng đủ khiến Lại Nhạc Kinh vui mừng nửa ngày.

Đi, đi, đi, mau lên phòng riêng, hôm nay cứ để Lại mỗ ta thực hiện một chút nghĩa vụ của chủ nhà.

Thẩm Hạo kính phục nói: Nguyệt Kinh huynh lợi hại thật, kỹ viện lớn nhất kinh thành này lại cũng là của huynh.

Lại Nhạc Kinh cười nói: Đâu có, đây là gia sản của nhà họ Lại, ta chỉ tạm thời có quyền kinh doanh mà thôi.

Được, vậy nể mặt huynh.

Sau đó, ba người lên phòng riêng trên lầu hai.

Ngồi xuống xong, Lại Nhạc Kinh lập tức cho ba hoa khôi đến hầu hạ.

Ai nấy đều mỹ diễm động lòng người, không hổ là kỹ viện nổi danh kinh thành.

Văn Nhân Sách và Vạn Thiên Sơn đều không động đậy, thấy vậy, Thẩm Hạo liền ôm một hoa khôi vào lòng.

Hai người lúc này mới thả lỏng.

Quan hệ của đàn ông chỉ cần cùng nhau đi chơi gái, quan hệ sẽ tăng lên nhanh chóng.

Để tăng cường quan hệ với Thẩm Hạo, Văn Nhân Sách, Vạn Thiên Sơn, Lại Nhạc Kinh tỏ ra vô cùng ân cần, còn kể các loại

chuyện thú vị ở kinh thành.

Nhưng trong đó có một câu nói, lại thu hút sự chú ý của Thẩm Hạo.

Đợi đã, ngươi vừa nói ai chết trong thiên lao.

Thấy Thẩm Hạo có hứng thú, Lại Nhạc Kinh vội vàng giải thích: Chính là một cao thủ Tiên Thiên Bát Trọng đã chết.

Nghe nói, người này biết động phủ của một vị cao nhân.

Có lần hắn uống say nói một câu, động phủ hình như là của một cao thủ luyện khí, bên trong có thi thể của cao nhân và một viên yêu đan Nhị cảnh.

Hôm qua bị tra tấn dã man, người này cắn lưỡi tự vẫn cũng không chịu nói ra.

Thẩm Hạo nhướng mày, tò mò nói: Ồ vậy sao, nào, kể chi tiết đi, ta thích nghe.

Càng chi tiết càng tốt, người này rốt cuộc là ai, vì sao lại bị bắt vào thiên lao.

Trong thiên lao, người chết rồi, họ xử lý thi thể của những phạm nhân tử hình đó như thế nào.

Đối với những chuyện này, ta vẫn rất tò mò.

Lại Nhạc Kinh sững sờ, không ngờ Thẩm Hạo lại có hứng thú với một người chết như vậy.

Để nịnh bợ Thẩm Hạo, Vạn Thiên Sơn, Văn Nhân Sách, hắn vội vàng kể lại tất cả những gì mình biết một cách sinh động.

Cao thủ Tiên Thiên Bát Trọng đó tên là Cao Tề Thanh, là một tán tu ở Yến Châu của Thiên Vũ hoàng triều.

Nghe nói là đến Đại Dương vương triều để mua đào ở trấn Tây Đào cho một đại nhân vật Chân Nguyên cảnh.

Vị cao thủ Chân Nguyên cảnh đó, dường như chính là người đi ra từ trấn Tây Đào.

Có lần uống say, hắn đã tiết lộ một bí mật.

Nói rằng hắn biết động phủ của một cao thủ luyện khí, không chỉ có thi thể của cao nhân mà còn có một viên yêu đan Nhị cảnh.

Kết quả là bị bắt vào thiên lao, nhưng gã này miệng rất cứng.

Chương 112

Thà chết cũng không nói ra vị trí.

Thẩm Hạo nói: Đúng là một hán tử cốt khí, ta rất khâm phục.

Lại Nhạc Kinh, Vạn Thiên Sơn, Văn Nhân Sách ba người đều cạn lời.

Thẩm Hạo tiếp tục nói: Ồ, vậy thi thể đâu.

Lại Nhạc Kinh nói: Loại tử tù này, chết rồi cũng không còn giá trị lợi dụng.

Vì thế được chôn ở bãi tha ma ngoại thành.

Thẩm Hạo nói: Đang lúc phong hoa tuyết nguyệt mà cứ nói chuyện thi thể, thật là xui xẻo, nào, uống rượu uống rượu.

Lại Nhạc Kinh:.

Rất nhanh, Túy Mộng Các bắt đầu tiết mục náo nhiệt nhất đêm nay.

Khúc nhạc du dương, tiếng ngâm nga khe khẽ.

Mấy hoa khôi mặc y phục trắng, trong tiếng nhạc cất tiếng hát múa nhẹ nhàng.

Khẽ ngân nga lời ca.

Phải công nhận, ai nấy thân hình uyển chuyển, động tác ưu mỹ.

Nhảy múa lả lướt, so với những sinh viên trường múa học múa cổ điển còn đẹp hơn nhiều.

Nhưng Thẩm Hạo lại chẳng có hứng thú, tâm trí hắn đều đặt vào Cao Tề Thanh kia.

Vì vậy, xem một lúc, cho dù hoa khôi sắc nước hương trời ở bên cạnh, Thẩm Hạo cũng không có ý nghĩ gì.

Hắn cáo từ trước.

Văn Nhân Sách và Vạn Thiên Sơn cũng cùng nhau rời đi.

Lại Nhạc Kinh vừa lo xong việc, khi phát hiện Thẩm Hạo đã đi, lập tức hối hận đến xanh cả ruột.

Hắn vốn định đợi Vạn Thiên Sơn và Văn Nhân Sách đi rồi, mình sẽ đề xuất với Thẩm Hạo ý tưởng mua rượu.

Không ngờ, đối phương đi thẳng.

Ra khỏi Túy Mộng Các, Thẩm Hạo liền chia tay với Vạn Thiên Sơn và Văn Nhân Sách.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo không hề ra khỏi thành.

Tường thành của kinh thành vẫn có chút khó vượt qua.

Ngày thứ hai, cổng thành vừa mở, Thẩm Hạo đã ra khỏi thành.

Dựa theo trí nhớ, hắn đến bãi tha ma, tương tự như một bãi chôn cất loạn lạc.

Bãi tha ma này là một ngọn đồi, xung quanh không có người quản lý, cỏ dại mọc um tùm, toàn là những gò đất lớn nhỏ.

Xung quanh là xương trắng hếu, có chó hoang chạy qua chạy lại, sáng sớm không một bóng người.

Thẩm Hạo quan sát một vòng, phát hiện hai gò đất mới chôn.

Cỏ dại xung quanh ít hơn hẳn những chỗ khác.

Tay phải vận đủ chân khí, một chưởng đánh ra, lập tức hai cỗ thi thể xuất hiện.

Rõ ràng, gò đất chôn rất nông.

Hai cỗ thi thể đều dính đầy bùn đất, áo tù nhân màu trắng toàn là vết roi đỏ máu.

Không biết cái nào là của Cao Tề Thanh, hắn liền ném cả hai vào không gian.

Tiếp đó, thân ảnh của Thẩm Hạo cũng đến trong không gian.

Sở dĩ không đi ngay, là sợ nhầm lẫn, mất công chạy một chuyến vô ích.

Trong nháy mắt, thi thể đã biến mất không thấy đâu.

Ký ức lại một lần nữa hiện lên, thi thể không đào nhầm.

Cái đầu tiên đúng là Cao Tề Thanh.

Cao Tề Thanh: cao thủ Tiên Thiên Bát Trọng, là một tán tu ở Yến Châu của Thiên Vũ hoàng triều, thân mang Cấp thấp Kim Linh căn.

Lần này đến Đại Dương vương triều, đi mua đào ở trấn Tây Đào.

Nguyên nhân, Trần Ung là Chân Nguyên cảnh viên mãn, là trưởng lão của một thế lực tán tu ở Yến Châu tên là Cửu Thành Lâu.

Vì đối phương là người từ trấn Tây Đào đi ra, rất nhớ hương vị đào quê nhà.

Cao Tề Thanh vì muốn lấy lòng đối phương, bái nhập môn hạ, nên đã không quản ngại ngàn dặm đến Đại Dương vương triều mua đào.

Trên đường đến Đại Dương vương triều, hắn đã nhận được một viên ngọc giản, và thông tin trong ngọc giản cho biết.

Động phủ của một cao thủ luyện khí Chân Nguyên cảnh, không chỉ có thi thể của cao nhân mà còn có một viên yêu đan Nhị cảnh.

Tuy nhiên, theo nội dung ngọc giản, nơi đó ở Phong Hàn Cốc, bên trong có một con yêu thú Nhị cảnh.

Với thực lực của hắn căn bản không vào được.

Vốn định lần này trở về, sẽ báo cáo thông tin này cho thế lực tán tu Cửu Thành Lâu, để nhận thưởng.

Không ngờ trong lúc kích động, đã vô thức nói ra.

Kết quả là gặp họa.

Một tán tu không có bối cảnh, thật sự không ai để ý.

Đồng thời, dựa vào ký ức của gã này, Thẩm Hạo đã có một nhận thức đại khái rõ ràng về Thiên Vũ hoàng triều.

Cũng hiểu được Ngọc Thanh Cung này lợi hại đến mức nào.

Mà nói đi cũng phải nói lại, Mạnh Tuyền Cơ này dường như thật sự rất lợi hại.

Thiên Vũ hoàng triều có mấy chục quốc gia chư hầu.

Cương vực rộng ức vạn dặm.

Toàn bộ Thiên Vũ hoàng triều chia thành cửu châu: Trung Châu, Thanh Châu, Vũ Châu, Vân Châu, Tuyết Châu, Ly Châu, Lương Châu, Yến Châu, Hải Châu.

Mà diện tích mỗi châu, khoảng một mươi triệu kilômét vuông, gần bằng một nước Nga.

Thế lực mạnh nhất Trung Châu chính là Thiên Vũ hoàng triều, những thế gia như nhà họ Văn chính là phụ thuộc vào Thiên Vũ hoàng triều.

Thanh Châu: tông môn lợi hại nhất chính là Ngọc Thanh Cung. mà thân là chưởng môn của Ngọc Thanh Cung, Mạnh Tuyền Cơ Mạnh tiên tử đại danh, càng là danh chấn Thiên Vũ hoàng triều, là người tình trong mộng của vô số người.

Mười tám tuổi nhập Chân Nguyên, ba mươi tuổi nhập Linh Đan, ba mươi lăm tuổi Linh Đan cảnh đỉnh phong, là chưởng môn nữ duy nhất trong mấy ngàn năm qua của Ngọc Thanh Cung.

Vũ Châu thì Ngự Thú Tông mạnh nhất ngự thú.

Ly Châu: Ly Hỏa Tông mạnh nhất luyện khí.

Vân Châu: mạnh nhất là Đan Đỉnh Các luyện đan.

Tuyết Châu: mạnh nhất là Tuyết Phật Tự đầu trọc.

Lương Châu: Vọng Khí Tông trận pháp, A Gia Giáo đầu trọc.

Phía nam nhất là Hải Châu, dường như là một hòn đảo, toàn bộ bị biển bao bọc, thuộc phạm vi thế lực của ma môn, mạnh nhất là Cửu U MônVăn Hương Giáo.

Yến Châu là phạm vi của các thế lực tán tu, mạnh nhất có bốn thế lực tán tu: Bát Phương CốcCửu Thành LâuVấn Đạo MinhTiên Nữ Cáctrong đó Tiên Nữ Các toàn là nữ tán tu.

Trong đó Bát Phương Cốctương tự như một tổ chức tình báo chuyên nghe ngóng tin tức.

Toàn bộ Thiên Vũ hoàng triều, bị dãy núi Côn Luân xuyên qua.

Sâu trong dãy núi Côn Luân có vô số đại yêu, vô số cấm địa, không ai dám vào.

Mỗi châu trong dãy núi Côn Luân đều có phạm vi thế lực của riêng mình.

Dãy Sùng Dương chỉ là một nhánh nhỏ của dãy núi Côn Luân.

Hấp thụ xong những kiến thức này, Thẩm Hạo nghĩ ngợi, đã đến lúc mua cho Mạnh Tuyền Cơ một ít rượu ngon rồi.

Mọi người đều là bạn bè.

Chương 113

Đối xử tốt với bạn bè một chút cũng không quá đáng chứ.

Ngay sau đó, ta xem xét một cỗ ký ức khác, cũng là của một tử tù trong Thiên Lao.

Nhưng người này không phải cao thủ Tiên Thiên gì, cũng không phải tội phạm đại gian đại ác.

Gã chỉ là một họa sĩ trong cung đình, tên là Sử Diên Hữu.

Ngày hôm qua, Dương Văn Đế sau khi hút thuốc xong liền tiến vào thế giới ảo tưởng.

Thế là, hắn cho gọi tất cả hoàng hậu, quý phi đã sắc phong tới, mở một đại hội không mảnh vải che thân, rồi bắt họa sĩ cung đình vẽ lại.

Kết quả, Sử Diên Hữu vừa vẽ xong thì bị Dương Văn Đế giết chết.

Đại điêu của trẫm, dưới nét vẽ của ngươi lại biến thành một con sâu nhỏ bé.

Hừ, to gan, dám nhìn nữ nhân của trẫm, tìm chết, áp vào Thiên Lao, đánh một trăm gậy.

Thẩm Hạo thông qua góc nhìn của Sử Diên Hữu, cũng được chiêm ngưỡng toàn bộ nữ nhân của Dương Văn Đế.

Mẹ nó, đúng là biết hưởng thụ thật.

Thẩm Hạo bất giác có chút ghen tị.

Tuy nhiên, Sử Diên Hữu thật sự không vẽ sai, đúng là con sâu mềm oặt trong đống thịt bầy nhầy.

Thật đáng tiếc cho một đại họa sĩ cung đình như Sử Diên Hữu.

Gã chẳng có bản lĩnh gì khác, chỉ giỏi vẽ tranh.

Mười lăm tuổi nhờ thiên phú dị bẩm mà trở thành họa sĩ cung đình.

Chuyên vẽ chân dung cho hoàng đế, đã vẽ gần năm mươi năm.

Năm nay sáu mươi lăm tuổi, đã phục thị bốn đời hoàng đế, không ngờ lại chết dưới trượng của Dương Văn Đế.

Điều này cũng có nghĩa là, Thẩm Hạo thoáng chốc đã trở thành một tông sư quốc họa.

Nhưng nói về vẽ người, vẫn phải là tranh sơn dầu hiện thực.

Thẩm Hạo nhớ trong nước có một họa sĩ tranh sơn dầu theo trường phái siêu thực tên là Lãnh Quân, tranh chân dung ông vẽ giống hệt như ảnh chụp, được mệnh danh là máy in hình người.

Một nhân vật tầm cỡ trong lĩnh vực siêu thực, được coi là người đã đạt đến đỉnh cao trong lĩnh vực này, bức tranh đắt nhất của ông có giá 270 triệu.

Tự cổ văn nhân tương khinh, giới họa sĩ cũng vậy.

Kể từ khi giá tranh của Lãnh Quân ngày càng cao, rất nhiều chuyên gia đã lên tiếng châm biếm rằng tranh của ông không có linh khí, không có giá trị nghệ thuật, chỉ là sao chép ảnh chụp.

Đương nhiên, theo quan điểm của Thẩm Hạo, bất kỳ ngành nghề nào làm đến cực hạn thì đó chính là nghệ thuật.

Bây giờ, về mảng quốc họa và thư pháp, Thẩm Hạo cũng có tự tin này.

Tuy nhiên, chuyện này cũng khiến Thẩm Hạo được một phen đã mắt, Dương Văn Đế này đúng là trâu bò thật.

Không hổ là hôn quân, Thẩm Hạo thật lòng ngưỡng mộ.

Đàn ông đến được cảnh giới này, kiếp này cũng đáng sống rồi.

Sống quá phóng khoáng.

Làm minh quân thì mệt như chó.

Thẩm Hạo cảm thấy với tính cách của mình, cho dù có làm hoàng đế thì tám chín phần cũng là hôn quân.

Có được những thông tin này, đương nhiên cũng có những lợi ích khác.

Cao Tề Thanh không chỉ là cao thủ Tiên Thiên bát trọng mà còn sở hữu kim linh căn hạ phẩm.

Chân khí không tăng lên được bao nhiêu, vì Thẩm Hạo đã đến cực hạn, không thể tăng lên được nữa.

Nhưng linh căn lại tăng lên.

Trước đây, linh căn của Thẩm Hạo gồm thủy linh căn hạ phẩm, tạp hệ hỏa linh căn trung đẳng, mộc linh căn hạ phẩm.

Nay hấp thu kim linh căn hạ phẩm của Cao Tề Thanh, linh căn trong cơ thể lại được mở rộng.

Thêm một tạp hệ kim linh căn 1 trên 3 kim linh căn hạ phẩm.

Điều này có nghĩa là, cần hấp thu thêm hai cái kim linh căn hạ phẩm nữa mới có thể có được một kim linh căn hạ phẩm hoàn chỉnh.

Không gian này lấy phí trung gian đến hai phần ba.

Trả chút tiền cũng là điều nên làm.

Thẩm Hạo nhớ rằng Dương Văn Đế này hình như có hỏa, mộc song linh căn, mà còn đều là cao đẳng.

Khóe miệng Thẩm Hạo có chút thèm thuồng.

Sau khi hấp thu xong, Thẩm Hạo ra khỏi không gian, lúc này mới

thong thả trở về thành.

Vừa đến cổng, liền thấy trên nóc nhà xuất hiện dị tượng.

Lại có một vòng xoáy linh khí xuất hiện.

Mang theo lòng hiếu kỳ, ta đẩy cửa bước vào sân.

Chỉ thấy Tống Vĩnh Từ hai mắt nhắm nghiền, đứng giữa sân, phía trên huyệt Bách Hội trên đỉnh đầu có một luồng linh khí hình thành vòng xoáy.

Mà thực lực của nàng, rõ ràng đã đạt tới Tiên Thiên nhất trọng, dường như vẫn đang tăng lên, không ngừng dùng linh khí nuôi dưỡng thể phách.

Thẩm Hạo nhìn đến trợn mắt há mồm.

Nà ní.

Tiên Thiên nhất trọng.

Trong phút chốc, Thẩm Hạo bắt đầu hoài nghi nhân sinh, nha hoàn nhà mình hack rồi sao.

Hai ngày nay, dưới sự chỉ dạy tận tình của Mạnh Tuyền Cơ, Tống Vĩnh Từ dùng linh dịch nuôi dưỡng thể phách, tu luyện lại là công pháp đỉnh cấp của Ngọc Thanh Cung.

Chỉ trong một ngày, Tống Vĩnh Từ đã nhập môn, đạt tới Tiên Thiên nhất trọng.

Bởi vì thân mang thủy linh căn cực phẩm, căn bản không cần cảnh giới Đoán Thể, Hậu Thiên phiền phức như vậy.

Bách mạch đều thông, có thể trực tiếp hấp thu linh khí.

Vừa nhập môn đã là Tiên Thiên cảnh.

Sau đó lợi dụng chân khí Tiên Thiên để bồi bổ thể phách.

Căn bản không cần lo lắng về cảnh giới, chỉ cần hấp thu linh khí là được.

Nếu không phải vì muốn xây dựng nền tảng vững chắc, Mạnh Tuyền Cơ thật sự muốn cho Tống Vĩnh Từ ăn một ít linh đan.

Thấy ánh mắt kinh ngạc của Thẩm Hạo, Mạnh Tuyền Cơ lạnh lùng liếc một cái, quay người đi nhưng lông mày lại khẽ nhướng lên.

Khóe môi dưới mặt nạ bất giác cong lên, nhưng chỉ thoáng qua rồi biến mất.

Lúc này, Tống Vĩnh Từ đang cách đó năm mét, chỉ hai bước đã đi đến bên cạnh Thẩm Hạo, bộ pháp nàng dùng còn tinh diệu hơn cả Khinh Hồng Tuyệt Ảnh của hắn.

Nàng vui mừng hỏi: Công tử, bữa sáng nguội cả rồi, để ta đi hâm lại cho ngài.

Ừm, đi đi.

Nhìn bóng lưng xinh đẹp của Tống Vĩnh Từ, rồi lại nhìn Cơ Đông Ca vẫn còn đang ở cảnh giới Đoán Thể, Thẩm Hạo lúc này mới hiểu được sự khác biệt về thiên phú, quả là một thứ khiến người ta tuyệt vọng.

Buổi trưa, Văn Nhân Sách và Vạn Thiên Sơn đến.

Vạn Thiên Sơn chắp tay nói: Thẩm công tử.

Thẩm Hạo nói: Vạn huynh có chuyện gì mà vội vàng vậy.

Vạn Thiên Sơn nói: Lần trước Thẩm công tử tặng loại thuốc lá đó, Dương Văn Đế hút hết rồi, bây giờ đang nổi điên trong ngự thư phòng.

Loại thuốc lá đó còn không.

Thẩm Hạo sững sờ, kinh ngạc không thôi, mới có mấy ngày mà đã

hút hết rồi, gã này đúng là không biết tiết chế chút nào.

Đây là loại đã được tinh chế cao cấp, hút nhiều hút nhanh là toi đời.

Không hổ là hoàng đế, không ai quản, không thiếu tiền, muốn làm gì thì làm.

Thẩm Hạo cũng không keo kiệt, cười nói: Có.

Nói xong, trong tay Thẩm Hạo xuất hiện một túi bột.

Chương 114

Khoảng năm công cân.

Vạn Thiên Sơn ngẩn ra, nghi hoặc hỏi: Thẩm công tử, đây là.

Thẩm Hạo lười nhét vào trong thuốc lá nữa, trực tiếp nói: Cái này cứ đưa thẳng cho tên hôn quân là được.

Vạn Thiên Sơn lập tức hiểu ra, nói: Được.

Ngay sau đó, hắn cầm túi bột trắng vội vã rời đi.

Nửa giờ sau, Vạn Trí Viễn mang theo Thần tiên phấn đến ngự thư phòng.

Vừa hay thấy mấy tên thái giám đang khiêng thi thể của hai cung nữ ra ngoài.

Thái giám tổng quản thấy Vạn Trí Viễn như thấy cứu tinh, giọng gấp gáp đến mức như sắp khóc.

Thượng thư đại nhân của tôi ơi, sao bây giờ ngài mới đến.

Ngài xem, bệ hạ nổi trận lôi đình, mấy cung nữ hầu hạ này đều bị giết cả rồi, bây giờ vẫn đang nổi giận kìa.

Cái thuốc lá kia có mang đến không.

Vạn Trí Viễn vội nói: Mang đến rồi, mang đến rồi.

Vậy mau vào đi, bệ hạ đợi sốt ruột lắm rồi.

Vâng, Lưu tổng quản.

Khi Vạn Trí Viễn thấy ngự thư phòng tan hoang, khắp nơi đều là vết máu, hắn cũng phải khâm phục sự tàn nhẫn của tên hôn quân này.

Vừa giơ Thần tiên phấn lên, còn chưa kịp giải thích.

Dương Văn Đế như ngửi thấy mùi vị tuyệt hảo, vồ lấy túi bột trắng, điên cuồng hít lấy hít để.

Ngay sau đó, hắn khoan khoái thở ra một hơi, vẻ mặt say sưa.

Chính là cảm giác này, trẫm sắp phi thăng rồi, ha.

Ối, quỳnh lâu ngọc vũ, tiên hạc cùng bay, oa, nhiều tiên nữ xinh đẹp quá.

Mau tới đây cùng trẫm vui vẻ.

Nhìn Dương Văn Đế rơi vào điên cuồng, Vạn Trí Viễn vội vàng lui ra ngoài.

Nhìn túi bột trắng như tuyết, hắn bất giác cảm thấy sợ hãi.

Thần tiên phấn này lại có thể khiến người ta điên cuồng.

Thấy Vạn Trí Viễn đi ra, Lưu tổng quản vội hỏi: Bệ hạ thế nào rồi.

Không nổi điên nữa, giống như say rượu vậy.

Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi, ít nhất sẽ không giết người lung tung nữa.

Lưu tổng quản thở phào nhẹ nhõm, sau đó vội vàng ra lệnh cho các thái giám vào dọn dẹp.

Các thái giám cung nữ xung quanh sợ đến run lẩy bẩy, nhưng dưới ánh mắt giết người của Lưu tổng quản, họ vẫn ngoan ngoãn vào dọn dẹp.

Buổi chiều, Vạn Thiên Sơn dẫn theo muội muội Vạn Mộ Tuyết đến gặp Thẩm Hạo.

Kể từ khi tên hôn quân hút thuốc, dường như hắn không còn nhắc đến chuyện của muội muội hắn nữa.

Có vẻ như, hắn cũng không còn hứng thú với các phi tần trong hậu cung.

Điều này khiến Vạn Thiên Sơn thấy được hy vọng, những gì Thẩm Hạo nói là thật, thật sự có thể giải quyết phiền phức của muội muội Vạn Mộ Tuyết.

Trong xe ngựa.

Vạn Thiên Sơn nói với Vạn Mộ Tuyết: Đến nơi đó, nếu muội thật lòng không muốn, ca sẽ nghĩ cách khác.

Nghe vậy, Vạn Mộ Tuyết gượng cười, lắc đầu nói: So với tên hôn quân đó, ta thà gả cho một Thẩm công tử chưa từng quen biết, ít nhất ta chỉ phục thị một mình hắn, sẽ không bị những người đàn ông khác lăng nhục.

Vạn Thiên Sơn khẽ thở dài, trong lòng ngũ vị tạp trần, vô cùng áy náy.

Là một người anh, lại không thể bảo vệ được muội muội của mình.

Cảm giác này đối với hắn như có vật gì đó nghẹn ở cổ, vô cùng khó chịu.

Hắn và Vạn Mộ Tuyết là anh em song sinh long phượng, hắn ra đời trước mười phút.

Vì vậy, tình cảm của hai anh em cũng khá tốt.

Phụ thân Vạn Trí Viễn cũng rất cưng chiều hai anh em, từ nhỏ cũng chưa từng ép buộc muội muội bất cứ điều gì.

Ban đầu, phụ thân và hắn đều nói rằng sẽ để Vạn Mộ Tuyết tự mình lựa chọn phu tế, sẽ không can dự.

Nay xem ra phải nuốt lời rồi.

Trong lòng hắn thầm cầu nguyện, chỉ hy vọng Thẩm Hạo có thể đối tốt với muội muội của mình một chút.

Gượng nở một nụ cười, Vạn Thiên Sơn nói: Tuyết Nhi muội yên tâm, Thẩm công tử còn tuấn lãng hơn cả ca, khí chất cũng rất tốt.

Ấn tượng của ta về hắn là một người rất hòa nhã, cho dù không hợp, cũng sẽ không phải chịu khổ.

Nghe vậy, Vạn Mộ Tuyết khẽ gật đầu, không nói gì thêm.

Trong phút chốc, xe ngựa chìm vào tĩnh lặng.

Không khí có phần nặng nề.

Hai anh em đều không nói thêm lời nào.

Xe ngựa lắc lư xuyên qua đám đông, đến biệt viện của Văn Nhân Y Y.

Sau khi xuống xe, liền thấy xe ngựa của Văn Nhân Sách đã đỗ ở cổng.

Rõ ràng, đối phương đã đến đây trước một bước.

Dẫn Vạn Mộ Tuyết đang thấp thỏm bất an vào trong sân.

Văn Nhân Sách cười đi tới.

Thiên Sơn, Mộ Tuyết, hai huynh muội các ngươi cuối cùng cũng đến rồi, mau vào, mau vào.

Lời nói này, cứ như thể hắn là chủ nhân của nơi này.

Vạn Thiên Sơn suy nghĩ kỹ một chút, sân này chẳng phải là của gia tộc Văn Nhân sao.

Nói là chủ nhân cũng không hề quá đáng.

Văn Nhân huynh.

Chào Văn Nhân công tử.

Nhìn Vạn Mộ Tuyết vẻ mặt lo lắng, Văn Nhân Sách cười nói: Mộ Tuyết muội cứ yên tâm, lần này ca của muội thật sự đã tìm cho muội một nơi tốt lành rồi.

Vạn Mộ Tuyết khẽ gật đầu, tâm trạng cũng không thả lỏng hơn bao nhiêu.

Nàng chưa từng gặp Thẩm Hạo, cũng chưa từng nghe qua chuyện của Thẩm Hạo, căn bản không biết Thẩm Hạo là người như thế nào.

Dường như, nửa đời sau của nàng giống như một con rối bị người ta điều khiển.

Nhưng nàng cũng bất lực không thể thay đổi tất cả, chỉ có thể hy vọng Thẩm Hạo không quá tệ.

Ba người vào phòng khách, chỉ thấy trên ghế thái sư trong phòng có một nam tử trẻ tuổi tuấn lãng đang ngồi.

Đập vào mắt là mái tóc ngắn nổi bật.

Vạn Mộ Tuyết hơi kinh ngạc, không thể ngờ Thẩm Hạo lại có hình tượng này.

Dù sao ở thời đại này rất ít người cắt tóc.

Trong lòng bất giác có một nghi vấn, lẽ nào đây là hòa thượng.

Tuy nhiên, nhan sắc của Thẩm Hạo lại không khiến nàng thất vọng, vóc người cao lớn tuấn lãng.

Khí chất cũng rất đặc biệt, không nói nên lời, nhưng nàng chắc chắn chưa từng thấy loại đàn ông này.

Thần sắc trấn định, lại có chút cảm giác bất cần đời.

Cũng được, không phản cảm, tốt hơn so với tưởng tượng không ít.

Vạn Thiên Sơn hành lễ nói: Thẩm công tử, đây là xá muội Vạn Mộ Tuyết.

Ánh mắt Thẩm Hạo đánh giá Vạn Mộ Tuyết.

Không hổ là đệ nhất mỹ nhân kinh thành, ngay từ cái nhìn đầu tiên đã vô cùng kinh diễm.

Làn da trắng nõn mịn màng như ngọc dương chi, làn da điểm tuyệt đối.

Mày thanh mắt tú, đôi mắt long lanh, tỷ lệ khuôn mặt rất đẹp, da thịt đẹp, xương cốt cũng đẹp.

Khí chất cũng rất tốt, ôn nhu hiền tĩnh, ưu nhã đoan trang, mang theo khí chất thư hương, một người phụ nữ Giang Nam điển hình.

Mọi góc độ đều không tìm ra khuyết điểm, có thể xưng là tuyệt sắc giai nhân.

Mặc một chiếc váy màu xanh nhạt, lẳng lặng đứng đó, như người từ trong tranh bước ra, không có chút cảm giác lạc lõng nào.

Bị ánh mắt trực diện của Thẩm Hạo nhìn chằm chằm, má Vạn Mộ Tuyết ửng hồng, ánh mắt lảng tránh, không dám nhìn thẳng.

Thẩm Hạo cười nói: Vạn huynh, người ta đều nói lệnh muội là đệ nhất mỹ nhân kinh thành, quả nhiên là vậy.

Đúng là, trăm nghe không bằng một thấy, gặp mặt còn hơn cả danh tiếng.

Vừa lòng đẹp ý, quốc sắc thiên hương.

Bị Thẩm Hạo khen như vậy, Vạn Mộ Tuyết mặt xinh ửng hồng, tim đập thình thịch, cúi đầu cố gắng tìm mũi chân của mình.

Nàng khẽ nói: Thẩm công tử quá khen rồi, tiểu nữ tử dung mạo tầm thường không đáng được khen như vậy.

Thấy Thẩm Hạo hài lòng, Vạn Thiên Sơn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vạn Thiên Sơn chắp tay nói: Thẩm công tử, Vạn mỗ chỉ có một muội muội này, mong Thẩm công tử sau này chiếu cố nhiều hơn.

Nếu thực sự chán ghét, cũng xin đừng làm hại xá muội, Vạn mỗ bất kể lúc nào ở đâu, cũng sẽ đích thân đến đón xá muội về.

Hốc mắt Vạn Mộ Tuyết đỏ lên, dường như lúc này nàng thật sự sắp phải chia xa với Vạn gia.

Chương 115

Nàng khẽ gọi một tiếng: Ca.

Thẩm Hạo ho khan một tiếng nói: Vạn huynh không cần phải như vậy.

Nói cứ như Thẩm mỗ là kẻ thập ác bất xá vậy.

Thẩm mỗ khinh thường nhất chính là loại đàn ông bắt nạt phụ nữ.

Một tuyệt sắc giai nhân vừa lòng đẹp ý như lệnh muội đứng trước mặt Thẩm mỗ, ta đều cảm thấy không khí cũng thoang thoảng mùi hương.

Bị khen một cách thẳng thắn như vậy trước mặt, Vạn Mộ Tuyết chưa từng trải qua.

Hai đóa mây hồng bò lên má, như ráng chiều do gió nhẹ ngày hè thổi tới.

Văn Nhân Sách bên cạnh cười ha hả, vỗ tay nói: Hay, hay, hay, trai tài gái sắc, thiên tác chi hợp.

Thẩm công tử, đã thế ngươi và Mộ Tuyết muội muội đã thành chuyện tốt, đáng cạn một chén lớn.

Vậy bây giờ cũng nên đổi cách xưng hô rồi.

Thẩm Hạo gật đầu nói: Không sai, không sai, Văn Nhân huynh nói rất đúng, từ nay về sau, Vạn huynh chính là đại cữu tử của ta, không đúng là đại cữu ca.

Đại cữu ca.

Thẩm Hạo cũng rất tự nhiên, trực tiếp gọi.

Nghe vậy, má Vạn Mộ Tuyết nóng bừng, cúi đầu nhưng không

thấy được mũi chân.

Một đôi tay ngọc nắm chặt, hai ngón trỏ như búp măng không ngừng xoay tròn.

Bất giác, trong lòng có chút khác lạ.

Đây là phu quân tương lai của mình sao.

Thấy Thẩm Hạo nói vậy, tâm trạng Vạn Thiên Sơn cũng vui vẻ hẳn lên, cười nói: Có thể kết thân với Thẩm công tử, cũng là vinh hạnh của Vạn gia chúng ta.

Nói xong, hắn quay sang Vạn Mộ Tuyết nói: Tuyết Nhi, ý muội thế nào.

Đây là cơ hội cuối cùng Vạn Thiên Sơn định cho Vạn Mộ Tuyết.

Nếu không đồng ý, cho dù phải trả giá lớn đến đâu hắn cũng sẽ ngăn cản.

Hít một hơi thật sâu để bình tĩnh lại, Vạn Mộ Tuyết lấy hết can đảm, đôi mắt đẹp trong veo sáng ngời nhìn thẳng vào Thẩm Hạo, đôi môi mỏng khẽ mở: Thẩm công tử, tiểu nữ tử từ nhỏ ở nhà được cha anh cưng chiều, nên có chút khác biệt với những nữ tử khác.

Nói chuyện có hơi thẳng thắn, mong Thẩm công tử đừng trách.

Ta có một vấn đề muốn hỏi Thẩm công tử.

Thẩm Hạo nói: Ồ, ngươi hỏi đi.

Vạn Mộ Tuyết nói: Thẩm công tử, gia huynh giao phó ta cho Thẩm công tử là để tránh né tên hôn quân Dương Văn Đế, điều này Thẩm công tử có biết không.

Thẩm Hạo gật đầu nói: Cái này ta biết.

Nói thẳng ra trước vẫn tốt hơn.

Tiểu nữ tử xin làm kẻ tiểu nhân trước rồi quân tử sau.

Thẩm công tử thật sự không sợ Dương Văn Đế sao.

Nếu Thẩm công tử có thể cho tiểu nữ tử một lời hứa, Mộ Tuyết xin tâm cam tình nguyện làm nữ nhân của Thẩm công tử, không hai lòng.

Thẩm Hạo nói: Ngươi muốn lời hứa gì.

Vạn Mộ Tuyết nói: Tiểu nữ tử không có yêu cầu gì khác, chỉ hy vọng người nhà được bình an, không vì chuyện của Mộ Tuyết mà bị liên lụy.

Nếu Thẩm công tử có thể giải quyết Dương Văn Đế, tối nay Mộ Tuyết sẽ mặc cho Thẩm công tử xử trí.

Nếu Thẩm công tử tạm thời không thể giải quyết Dương Văn Đế, hy vọng Thẩm công tử đừng ép người quá đáng.

Bởi vì, tiểu nữ tử là hy vọng cuối cùng của Vạn gia.

Ý tứ của lời này rất đơn giản, nàng lo Thẩm Hạo không có thực lực, không đấu lại được hôn quân Dương Văn Đế.

Nhưng nếu tối nay Thẩm Hạo xử lý được Dương Văn Đế, ngươi muốn đổi tư thế nào cũng được.

Nếu không xử lý được Dương Văn Đế, thì xin ngươi đừng lấy đi thủ cung sa của ta, ta phải giữ lại cho Dương Văn Đế.

Đơn giản thẳng thừng, Thẩm Hạo cười nói: Được, ta cho ngươi lời hứa này, nếu Dương Văn Đế không chết, ta tuyệt đối không động đến Vạn cô nương một cọng. một ngón tay.

Không chỉ Vạn Mộ Tuyết hy vọng Dương Văn Đế chết, mà ngay cả Thẩm Hạo cũng thèm khát thân thể của Dương Văn Đế.

Vạn Mộ Tuyết thở phào nhẹ nhõm nói: Đa tạ ơn đức của Thẩm

công tử, tiểu nữ tử cảm kích không cùng.

Đại công tử, đại công tử, Dương Văn Đế băng hà rồi.

Lúc này, gia nhân của Văn Nhân ở ngoài cửa lớn tiếng hô.

Lời vừa dứt, phòng khách lập tức yên tĩnh lại.

Vụt một tiếng, dung nhan tuyệt mỹ của Vạn Mộ Tuyết đỏ bừng lên.

Đỏ đến mức muốn rỉ máu.

Khóe miệng Thẩm Hạo nhếch lên, Vạn Mộ Tuyết ơi Vạn Mộ Tuyết, ca ca sẽ không khách khí đâu.

Nhưng trong đầu Văn Nhân Sách và Vạn Thiên Sơn lại như nổ tung.

Hôn quân Dương Văn Đế chết rồi.

Sao có thể.

Nhất là Vạn Thiên Sơn, sắc mặt hơi tái đi.

Phải biết rằng, hôm qua hắn lấy Thần tiên phấn từ chỗ Thẩm Hạo, toàn bộ đều đưa cho Dương Văn Đế.

Bây giờ đối phương chết, chẳng phải là bị đầu độc chết sao.

Văn Nhân Sách cũng nghĩ đến điểm này.

Hai người nhìn nhau, đều có vẻ mặt ngưng trọng.

Văn Nhân Sách nói: Vạn huynh, phải làm rõ hôn quân chết như thế nào, ta về xem tình hình trước.

Vạn Thiên Sơn nói: Ta cũng về xem sao.

Ngay sau đó, Vạn Thiên Sơn lại nói: Mộ Tuyết, muội cứ tạm thời ở lại đây, ta đi rồi sẽ về ngay.

Vạn Mộ Tuyết dường như đoán được điều gì, khuôn mặt đang đỏ bừng đột nhiên trở nên tái nhợt.

Dương Văn Đế chết rồi, nàng dường như đã thoát khỏi sự khống chế của hôn quân.

Nhưng, Vạn gia lại có hiềm nghi đầu độc hoàng đế.

Dù sao, thứ đưa cho hôn quân là do chính tay Vạn gia đưa.

Bây giờ, hôn quân chết như thế nào là một vấn đề.

Hoàng đế chết, thật sự có thể nói là kinh thiên động địa.

Văn Nhân Sách chắp tay nói: Thẩm công tử, chúng ta đi xem hôn quân chết thế nào trước, sau đó sẽ quay lại báo cho ngài, xin cáo từ trước một bước.

Vạn Thiên Sơn cũng nói: Thẩm công tử, xá muội phiền ngài chiếu cố.

Nói xong, hai người vội vã ra khỏi sân.

Nhìn bóng lưng vội vã rời đi của Vạn Thiên Sơn và Văn Nhân Sách, Thẩm Hạo lại không có gì lo lắng.

Có đại lão Mạnh Tuyền Cơ ở đây, còn có không gian, hắn sợ cái quái gì.

Tuy nhiên, nhìn sắc mặt tái nhợt của Vạn Mộ Tuyết, Thẩm Hạo nói với Cơ Đông Ca: Ngươi đưa Vạn cô nương xuống nghỉ ngơi trước, đợi mọi chuyện rõ ràng rồi nói sau.

Vâng, công tử.

Lúc này, Tống Vĩnh Từ đã tỉnh lại sau khi tu luyện, biết tin hôn quân Dương Văn Đế chết, trong lòng vô cùng vui sướng.

Dù sao, cha mẹ nàng cũng chết trong tay hôn quân.

Vừa thấy Thẩm Hạo, nàng đã vội vàng nói: Công tử, hôn quân thật sự chết rồi sao.

Thẩm Hạo nói: Ừ, chết rồi, nhưng không biết chết như thế nào.

Tống Vĩnh Từ mừng đến phát khóc: Chết là tốt rồi, chết là tốt rồi, cha mẹ ta dưới suối vàng cũng có thể nhắm mắt rồi.

Thẩm Hạo ôm Tống Vĩnh Từ vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng an ủi: Được rồi, đừng khóc nữa, thù của ngươi cũng xem như đã báo rồi.

Nhưng trong lòng lại đang suy nghĩ, làm thế nào để trà trộn vào hoàng cung, lấy được thi thể của tên hôn quân.

Theo ký ức của Triệu Tín, trong hoàng cung có hai cao thủ Tiên Thiên viên mãn, một là thái giám tổng quản, một là Cẩm Tú Tư Đồ, cũng là cấp trên trực tiếp của Văn Nhân Y Y, tương tự như Cẩm y vệ Chỉ huy sứ.

Quan viên lớn nhất trong Cẩm Tú Ti là Cẩm Tú Tư Đồ.

Dưới đó là bốn Cẩm Tú Ngự Sử, giám sát bốn châu tỉnh, mỗi ngự sử phụ trách một châu, Văn Nhân Y Y giám sát Dương Châu.

Vốn dĩ chức Cẩm Tú Ngự Sử này là của Văn Nhân Sách, vì được gia tộc Văn Nhân chính thống để mắt đến, Văn Nhân Sách liền từ chức Cẩm Tú Ngự Sử.

Do Văn Nhân Y Y thay thế.

Ngoài ra, thủ lĩnh mới của Ngự lâm quân là Văn Nhân Địch, cũng là cao thủ Tiên Thiên viên mãn, là thúc thúc của Văn Nhân Sách, những người này đều không có linh căn.

Thái giám tổng quản là cha nuôi của Lại Nhạc Kinh, thủ lĩnh Ngự lâm quân Văn Nhân Địch là thúc thúc của Văn Nhân Sách, những chuyện này dường như đều có thể giải quyết được.

Có tấm da hổ Mạnh Tuyền Cơ này, Thẩm Hạo không tin Văn Nhân Địch sẽ gây khó dễ cho mình.

Bây giờ, phải trà trộn vào hoàng cung.

Cùng lúc đó, Vạn gia bị người của Cẩm Tú Ti bao vây.

Vạn Thiên Sơn vừa về đến nhà đã bị bắt.

Cùng với vợ chồng Vạn Trí Viễn cũng bị bắt vào Thiên Lao.

Chưa đầy một khắc sau, Văn Nhân Sách vội vàng chạy tới.

Thẩm công tử, Vạn huynh cùng Vạn thượng thư, Vạn bá mẫu đều bị bắt rồi, hiện đang bị giam vào Thiên Lao.

Nghe vậy, Thẩm Hạo còn chưa kịp nói gì, Vạn Mộ Tuyết đã xông ra.

Đôi mắt đỏ hoe nhìn Văn Nhân Sách, giọng run rẩy: Văn Nhân công tử, có chuyện gì vậy.

Văn Nhân Sách liếc nhìn Thẩm Hạo một cái, giải thích: Vạn gia bị người của Cẩm Tú Ti bao vây, Vạn huynh và Vạn bá phụ bá mẫu cũng bị bắt vào Thiên Lao rồi.

Thân thể yêu kiều của Vạn Mộ Tuyết run lên, trong khoảnh khắc nước mắt tuôn rơi, lệ chảy đầy mặt.

Hai tay cũng run rẩy.

Ngay sau đó, như nghĩ đến điều gì, nàng vội quỳ xuống trước mặt Thẩm Hạo nói: Thẩm công tử, Văn Nhân công tử và ca ca ta đều rất kính trọng ngài.

Cầu ngài cứu ca ca và cha mẹ, Mộ Tuyết nguyện làm nô làm tỳ.

Thẩm Hạo định đỡ Vạn Mộ Tuyết dậy, nhưng phát hiện đối phương quỳ trên đất không nhúc nhích.

Thế là, Thẩm Hạo nói: Yên tâm đi, chuyện này cứ giao cho ta, chuyện này ta cũng có trách nhiệm.

Vạn Mộ Tuyết cảm kích dập đầu trước Thẩm Hạo: Đa tạ ơn cứu mạng của Thẩm công tử, Mộ Tuyết cảm kích vô cùng, không biết lấy gì báo đáp.

Chương 116

Nếu công tử không chê, Mộ Tuyết nguyện lấy thân báo đáp, làm nô làm thiếp đến chết không hối.

Thẩm Hạo nói: Chuyện này ta sẽ xử lý, ngươi cứ đợi tin tốt của ta là được.

Văn Nhân Sách nói: Thẩm công tử nếu có nhu cầu, gia tộc Văn Nhân sẽ dốc toàn lực tương trợ, phu nhân của ta là Văn Nhân Anh, Tiên Thiên viên mãn, nhị thúc của ta là Văn Nhân Địch cũng là Tiên Thiên viên mãn.

Đều có thể giúp một tay.

Thẩm Hạo từ ký ức của Ngũ hoàng thúc Dương Vũ Hiến nhớ ra rằng hoàng thất hiện tại còn có hai người, một người tên Dương Vũ Trình, là Lục hoàng thúc của hôn quân, hiện tại cũng là người có quyền lực lớn nhất hoàng thất.

Một người khác là đệ đệ của hôn quân, Dương Văn Thiện mới tám tuổi.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo hỏi: Hôn quân chết rồi, người thừa kế thứ nhất là ai.

Nghe vậy, Văn Nhân Sách suy nghĩ một chút rồi nói: Hôn quân Dương Văn Đế vẫn chưa có con trai.

Hiện tại xem ra, chỉ có Lục hoàng thúc Dương Vũ Trình của hôn quân Dương Văn Tán mới có tư cách làm hoàng đế.

Bản thân thực lực cũng là Tiên Thiên bát trọng.

Hơn nữa, ông ta và Cẩm Tú Tư Đồ Liễu Như Yên quan hệ không tầm thường, có lời đồn hai người có một chân.

Thẩm Hạo hỏi: Dương Văn Thiện thì sao.

Nghe vậy, Văn Nhân Sách sững sờ, không ngờ Thẩm Hạo còn biết đến Dương Văn Thiện.

Hắn giải thích: Dương Văn Thiện là con út của Tuyên Đế, năm nay tám tuổi, vì là con của cung nữ nên không được sủng ái, địa vị bình thường, hơn nữa thường xuyên bị thái giám cung nữ bắt nạt.

Thẩm Hạo nói: Địa vị bình thường, tuổi còn nhỏ, vậy mới tốt chứ.

Cứ như vậy đi, ngươi đi liên lạc với các đại thần, tiến cử Dương Văn Thiện lên ngôi hoàng đế.

Tuổi nhỏ dễ khống chế, không những có thể danh chính ngôn thuận thả Vạn gia, còn có thể giao quyền cho đại thần, ta tin các đại thần đều sẽ đồng ý.

Nếu Lục thúc của tên hôn quân này lên ngôi, ngược lại sẽ không dễ khống chế.

Dù sao, một khi chúng ta rời đi, chẳng phải là hại Vạn gia sao, chỉ có tiểu hoàng đế mới là tốt nhất.

Vạn Mộ Tuyết bên cạnh, kinh ngạc nhìn Thẩm Hạo, trong lòng dâng lên sóng lớn ngập trời.

Không thể ngờ, Thẩm Hạo lại ở đây chỉ điểm giang sơn, chỉ định ai làm hoàng đế, sao có thể chứ.

Quá mức kinh người.

Trong thời đại hoàng quyền thiên thụ, điều này chẳng khác gì tạo phản, đảo ngược cương thường.

Hơn nữa, theo cách nói của Thẩm Hạo, quả thực có lợi cho Vạn gia.

Nghĩ đến tất cả những gì Thẩm Hạo làm, đều là vì Vạn gia, điều

này khiến nàng vô cùng cảm động.

Văn Nhân Sách cũng vô cùng kinh ngạc, không ngờ mục đích của Thẩm Hạo là như vậy.

Ngay sau đó hắn nói: Như vậy có được không.

Thẩm Hạo nói: Không có gì được hay không được, ta là Tiên Thiên viên mãn, vợ ngươi. phu nhân của ngươi, nhị thúc của ngươi đều là Tiên Thiên viên mãn, vậy là ba cao thủ rồi.

Tên thái giám tổng quản kia không phải là cha nuôi của Lại Nhạc Kinh sao.

Ngươi nghĩ ông ta hy vọng một đứa trẻ làm hoàng đế, hay là Lục hoàng thúc này làm hoàng đế.

Chúng ta cộng lại chẳng phải là bốn cao thủ Tiên Thiên viên mãn sao.

Hơn nữa, nhị thúc Văn Nhân Địch của ngươi còn là thủ lĩnh Ngự lâm quân, thiên thời địa lợi nhân hòa, đáng đời gia tộc Văn Nhân các ngươi làm Nhiếp chính vương.

Những việc khác ngươi không cần quan tâm, ngươi lập tức bảo Lại Nhạc Kinh liên lạc với tên thái giám tổng quản kia, phải nhanh chóng hành động, nếu không chậm trễ sẽ sinh biến.

Biết được kế hoạch của Thẩm Hạo, Văn Nhân Sách không dám chậm trễ.

Hắn lập tức trở về gia tộc.

Đem suy nghĩ của Thẩm Hạo nói cho cha hắn Văn Nhân Chính, phu nhân Văn Nhân Anh, và nhị thúc Văn Nhân Địch.

Văn Nhân Anh nhàn nhạt nói: Ta ủng hộ đề nghị này của Thẩm Hạo.

Đôi mắt hổ của Văn Nhân Địch lóe lên một tia sáng.

Ta đồng ý.

Lòng Văn Nhân Chính cũng có chút bành trướng.

Nếu theo cách nói của Thẩm Hạo, vậy thì gia tộc Văn Nhân sẽ trở thành gia tộc đệ nhất của vương triều Đại Dương.

Mình chính là Nhiếp chính vương.

Nghĩ đến đây, Văn Nhân Chính nói: Được, lập tức liên lạc với Lưu công công.

Nhị đệ, đệ lập tức phong tỏa toàn bộ kinh thành.

Văn Nhân Địch gật đầu nói: Được.

Cùng lúc đó, thái giám tổng quản Lưu Tam Hòe cũng nhận được tin tức, mấy thế lực vốn đối đầu nhau rất nhanh đã ngầm đạt được thỏa thuận chung.

Hắn nheo mắt, để cho đứa trẻ tám tuổi Dương Văn Thiện lên ngôi hoàng đế, dường như có thể làm được.

Hắn lập tức đồng ý.

Hiện tại mà nói, một Dương Vũ Trình Tiên Thiên bát trọng, cộng thêm một Cẩm Tú Tư Đồ Liễu Như Yên Tiên Thiên viên mãn.

Căn bản không phải là đối thủ của mấy cao thủ Tiên Thiên viên mãn của họ, trừ đi Cẩm Tú Tư Đồ Liễu Như Yên là đã thành công một nửa.

Tổng bộ Cẩm Tú Ti.

Đột nhiên bị Ngự lâm quân bao vây.

Bất chợt, một bóng trắng đứng trên nóc nhà.

Chính là Cẩm Tú Tư Đồ Liễu Như Yên, một thiếu phụ khoảng ba

mươi tuổi, thân hình đầy đặn, vô cùng xinh đẹp quyến rũ, chính là cao thủ Tiên Thiên viên mãn.

Ngay cả khi nhíu mày cũng vẫn đầy mị lực.

Liễu Như Yên lạnh lùng nói: Biết đây là nơi nào không, các ngươi muốn tạo phản à.

Vì sự an toàn của kinh thành, toàn bộ kinh thành đều giới nghiêm, đợi tân hoàng đăng cơ rồi hãy nói.

Trong đám người, một giọng nói trầm thấp truyền đến.

Chính là thủ lĩnh Ngự lâm quân Văn Nhân Địch.

Văn Nhân Địch.

Xem ra gia tộc Văn Nhân các ngươi không định trung lập nữa rồi.

Sao nào, cái nhánh phụ không ra gì của các ngươi, vừa được chi chính của Văn Nhân để mắt đến, đã phách lối, không biết mình là ai rồi sao.

Liễu Như Yên mỉa mai.

Văn Nhân Địch hừ lạnh một tiếng: Tìm chết, lão tử ghét nhất là đàn bà lắm mồm.

Tiếp đó, hắn rút bội đao, xông thẳng lên.

Một đao vung ra, lăng lệ vô cùng, đao khí đi qua đâu, nóc nhà bị hất tung đến đó.

Đối mặt với đao pháp bá khí, thân hình Liễu Như Yên khẽ lùi, không dám đối đầu trực diện.

Đúng lúc này, sau lưng nàng một luồng kiếm khí cực nhanh và sắc bén lao tới.

Lưng Liễu Như Yên toát mồ hôi lạnh, một đòn này quá sắc bén.

Nàng vội uốn người né tránh một đòn.

Quay đầu lại nhìn, chính là phu nhân của Văn Nhân Sách, Văn Nhân Anh.

Lập tức, trong lòng kinh hãi vạn phần.

Hai cao thủ Tiên Thiên viên mãn, nàng đâu phải là đối thủ.

Hơn nữa, thân phận của Văn Nhân Anh, đó là thiên kim chính thống của gia tộc Văn Nhân, không thể làm tổn thương.

Tình huống này, tuyệt đối là càng đánh càng ấm ức.

Liễu Như Yên hừ lạnh một tiếng, quay người bỏ chạy, giữ được núi xanh không sợ thiếu củi đốt.

Đột nhiên, một luồng chưởng pháp hùng hậu ập tới.

Không kịp đề phòng, Liễu Như Yên phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ngược ra ngoài.

Chỉ thấy trong bóng tối ở góc tường, một thái giám cầm phất trần bước ra, chính là thái giám tổng quản Lưu Tam Hòe.

Sắc mặt Liễu Như Yên tái nhợt, cười thê thảm: Ra tay lớn thật, lại có ba cao thủ Tiên Thiên viên mãn vây công một mình ta.

Lưu Tam Hòe mặt không cảm xúc nói: Ai bảo lập trường của ngươi và của tạp gia không giống nhau, ngươi và Lục vương gia Dương Vũ Trình cấu kết với nhau chính là tử tội, hôm nay ngươi phải chết.

Ánh mắt Liễu Như Yên lóe lên một tia tuyệt vọng.

Xem ra các ngươi muốn đưa Dương Văn Thiện lên làm tiểu hoàng đế rồi.

Nói nhảm làm gì, xử nó đi.

Văn Nhân Địch hừ lạnh một tiếng, tấn công trước.

Đối mặt với ba cao thủ Tiên Thiên viên mãn, cho dù thân pháp của Liễu Như Yên có nhanh nhẹn đến đâu cũng vô dụng.

Chỉ một tuần trà, Liễu Như Yên đã chết không thể chết hơn.

Cùng lúc đó, Lục vương gia Dương Vũ Trình đang thử long bào mới may.

Kể từ khi biết tin hôn quân đăng cơ, vốn đã hết hy vọng lên ngôi, ai ngờ hôn quân tự tìm đường chết.

Tự chơi chết mình.

Bây giờ thời đại của ông ta đã đến.

Đột nhiên, thuộc hạ báo tin.

Chương 117

Lục vương gia không hay rồi, Ngự lâm quân đột nhiên phong tỏa các cửa ra vào kinh thành.

Có chuyện gì.

Lục vương gia Dương Vũ Trình trong lòng kinh hãi, chấn động nói.

Thần không biết, vương gia.

Lời còn chưa dứt, lại có một gia nhân chạy vào.

Vương gia không hay rồi, toàn bộ vương phủ đều bị Ngự lâm quân bao vây.

Nghịch tặc to gan Dương Vũ Trình, lại dám tự ý mặc long bào, tội không thể tha, tội đáng tru di.

Một giọng nói lạnh như băng vang vọng khắp vương phủ.

Lục vương gia Dương Vũ Trình nhíu mày nói: Văn Nhân Địch, đây là chuyện riêng của hoàng gia ta, không liên quan đến gia tộc Văn Nhân các ngươi.

Hừ, tiên hoàng Dương Văn Đế đã truyền lại di chiếu, truyền ngôi cho Tề Vương Dương Văn Thiện tám tuổi.

Hành vi của ngươi không khác gì mưu phản.

Dương Vũ Trình trong lòng kinh hãi, vội nói: Nói bậy, sao có thể, gia tộc Văn Nhân các ngươi muốn mưu quyền soán vị.

Nghịch tặc, người người đều có thể tru diệt, giết không tha.

Theo một tiếng ra lệnh của Văn Nhân Địch, toàn bộ phủ Lục vương gia máu chảy thành sông.

Nam nữ già trẻ, không một ai sống sót.

Ao nước trong hoa viên sau nhà cũng bị máu tươi nhuộm đỏ.

Một ngày, cả thế giới đều thay đổi.

Hôn quân Dương Văn Đế băng hà, Lục vương gia Dương Vũ Trình cấu kết với Cẩm Tú Tư Đồ Liễu Như Yên mưu quyền soán vị, bị tru sát tại chỗ.

Tân đế Dương Văn Thiện đăng cơ.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, hoàng tử hoàn toàn bị gạt ra rìa, do cung nữ sinh ra này, lại trở thành hoàng thượng.

Mà chuyện đầu tiên sau khi Dương Văn Thiện đăng cơ, chính là hạ lệnh giết sạch tất cả thái giám cung nữ đã hầu hạ hắn.

Chuyện thứ hai, chính là ban thưởng cho các công thần phò tá.

Hộ bộ Thượng thư Vạn Trí Viễn có công ủng hộ tân đế, được phóng thích vô tội, phục hồi chức vị cũ, và ban thưởng vạn lượng hoàng kim.

Con trai ông là Vạn Thiên Sơn, được phong làm Hình bộ Thị lang.

Gia tộc Văn Nhân, Văn Nhân Chính có công ủng hộ tân đế, được phong làm Thừa tướng, quản lý mọi việc quân chính, kiến đế bất bái.

Thủ lĩnh Ngự lâm quân Văn Nhân Địch, có công phò tá, gia phong nhất phẩm, đồng thời quản lý Cẩm Tú Tư Đồ.

Cha của Lại Nhạc Kinh, Hình bộ Thị lang Lại Cống có công ủng hộ tân đế, được thăng làm Hình bộ Thượng thư.

Một loạt ban thưởng khiến cả triều đình chấn động.

Mọi người lúc này mới phản ứng lại, vương triều Đại Dương hiện nay, có lẽ sắp đổi thành vương triều Văn Nhân rồi.

Quân chính đại quyền đều bị nắm trong tay.

Chỉ là tất cả những chuyện này xảy ra quá nhanh, khiến người ta không kịp trở tay.

Buổi tối, Thẩm Hạo nhân lúc đại loạn, thay bộ đồ thái giám, mang theo thi thể của Lục vương gia Dương Vũ Trình, lẻn vào hoàng cung.

Có lệnh bài do cha nuôi Lưu tổng quản của Lại Nhạc Kinh đưa, đi lại không bị cản trở.

Nhìn thi thể của hôn quân Dương Văn Đế, Thẩm Hạo trực tiếp thu vào không gian.

Đồng thời, hắn đặt thi thể của Lục vương gia Dương Vũ Trình vào trong quan tài.

Làm xong tất cả, Thẩm Hạo vẻ mặt hưng phấn đến bảo khố hoàng cung, điều khiển hắn bất ngờ là, không có một lính gác nào.

Sau khi vào nội khố, Thẩm Hạo choáng váng, mẹ nó, thảo nào không có ai canh gác.

Bên trong trống không, còn sạch sẽ hơn cả chó liếm.

Rất rõ ràng, đã bị gia tộc Văn Nhân và Lưu tổng quản bọn họ chia nhau sạch sẽ.

Đúng là một mẻ béo bở.

Ý tưởng thì hay đấy, nhưng lúc Thẩm Hạo quay về, Vạn Mộ Tuyết đã không còn ở trong biệt viện.

Nghe tin cha mẹ là vợ chồng Vạn Trí Viễn và Vạn Thiên Sơn được thả ra, nàng đã vội vã trở về.

Thẩm Hạo cũng không để ý, con vịt đã vào nồi thì không thể bay được.

Ngay sau đó, hắn tiến vào không gian.

Dương Văn Đế có hỏa, mộc song linh căn, lại còn là loại cao cấp.

Không gian rút đi hai phần ba linh căn, vậy thì ít nhất cũng có thể nhận được hỏa, mộc song linh căn bậc trung.

Rất nhanh, một luồng sương mù màu đỏ và một luồng sương mù màu xanh lá đã được Thẩm Hạo hấp thu.

Sau khi xem xong ký ức của Dương Văn Đế, hắn phát hiện gã này đúng là tự tìm đường chết.

Người khác một ngày hút hai ba điếu thuốc đã lâng lâng rồi, gã này lại chẳng hề tiết chế, một ngày hút hơn sáu mươi điếu, càng hút càng nghiện.

Đúng là hoàng đế, không ai dám quản, cũng không thiếu tiền, muốn hút thế nào thì hút.

Đồng thời, nhờ một chút sức lực của Dương Văn Đế, linh căn của Thẩm Hạo lại được tăng lên.

Theo quy tắc của không gian, muốn có được một linh căn cấp thấp, phải thôn phệ một linh căn bậc trung hoặc ba linh căn cấp thấp.

Quy đổi thông thường sẽ là: 1 linh căn cực phẩm = 3 linh căn cao cấp = 9 linh căn bậc trung = 27 linh căn cấp thấp.

Nói cách khác, nếu Thẩm Hạo muốn có tất cả linh căn đều là cực phẩm, hắn phải thôn phệ thêm ba linh căn cực phẩm nữa, tương đương với việc phải thôn phệ 81 linh căn cấp thấp.

Thôn phệ hỏa, mộc linh căn cao cấp của hôn quân Dương Văn Đế xong, Thẩm Hạo nhận được hỏa, mộc linh căn bậc trung.

Vì vậy, linh căn hiện tại của Thẩm Hạo đã thay đổi: Thủy linh căn cấp thấp 3, Hỏa linh căn bậc trung 13, Mộc linh căn bậc trung 12,

Ngụy hệ kim linh căn 1.

Xem xong, trong ngũ hành linh căn, chỉ còn thiếu Thổ là chưa có.

Linh căn tốt nhất hiện tại chỉ là hỏa linh căn bậc trung.

Nếu thôn phệ thêm 14 hỏa linh căn cấp thấp nữa, Thẩm Hạo sẽ có thể nâng cấp lên hỏa linh căn cao cấp 27.

Con đường vẫn còn dài.

Hiện tại, cách tốt nhất để nhanh chóng nâng cao linh căn là đến Thiên Vũ hoàng triều.

Nơi đó có nhiều tu sĩ, linh căn cũng nhiều, việc nâng cấp linh căn sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Một điểm nữa, Thẩm Hạo phát hiện không gian này cũng kén chọn.

Ví dụ như bây giờ hắn đã Tiên Thiên viên mãn, nếu thôn phệ cao thủ Tiên Thiên, ngoài ký ức ra thì chẳng được gì cả.

Chân nguyên mới là chân ái.

Tính ra, hiện tại ngoài việc thôn phệ ngũ hoàng thúc Dương Vũ Hiến, Thẩm Hạo vẫn chưa thôn phệ một cao thủ cảnh giới Chân Nguyên nào.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo đã định rời đi.

Mục đích chuyến đi đến kinh thành lần này về cơ bản đã đạt được, thậm chí còn vô cùng hài lòng.

Yêu đan có rồi, linh căn cũng tăng vùn vụt.

Hiện tại, Đại Dương vương triều cũng không có gì khiến hắn lưu luyến.

Nghĩ vậy, Thẩm Hạo quyết định đi đến Thiên Vũ hoàng triều.

Trước tiên sẽ đến Yến Châu, đây là nơi tụ tập của tán tu, thích hợp cho sự phát triển của hắn hơn.

Sở hữu không gian nghịch thiên như vậy, Thẩm Hạo đương nhiên muốn trở thành một chiến binh ngũ giác.

Người khác không muốn nhận đệ tử có linh căn càng nhiều càng yếu, đó là vì tài nguyên và chân nguyên cần thiết sẽ nhiều hơn.

Bởi vì linh căn càng nhiều, tất cả linh căn đều cần chân nguyên, sẽ kéo chậm tốc độ tu luyện.

Giả dụ, một người đơn linh căn và một người đa linh căn cùng tu luyện, một năm sau, người có đơn thuộc tính linh căn có lẽ đã lên Chân Nguyên nhị trọng, trong khi người đa linh căn vẫn dậm chân tại chỗ.

Nhưng tình huống này, Thẩm Hạo lại không hề sợ, quá phù hợp với hắn.

Do đó, Thẩm Hạo nghĩ đến một thung lũng ở ranh giới giữa Yến Châu và Đại Dương vương triều, Phong Hàn Cốc.

Nơi đó còn có yêu đan nhị cảnh và thi thể của một cao thủ Luyện Khí.

Chương 118

Đây là nơi được nhắc đến trong ngọc giản của cao thủ Tiên Thiên Cao Tề Thanh mà Thẩm Hạo đã thôn phệ.

Bên trong có một con yêu thú nhị cảnh, đây là một vấn đề nhỏ, nhưng cũng không lớn lắm.

Suy nghĩ hồi lâu, Thẩm Hạo cảm thấy mình vẫn cần một bộ công pháp tu luyện liên quan đến ngũ hành linh căn, ngày mai sẽ hỏi Mạnh Tuyền Cơ xem có không.

Hắn vui vẻ chìm vào giấc ngủ.

Trăng như lưỡi câu bạc.

Toàn bộ kinh thành vẫn chìm trong bầu không khí căng thẳng.

Dù sao, tân hoàng đăng cơ cũng là một cơ hội để phân chia lại quyền lực.

Không nghi ngờ gì, kẻ thắng lớn nhất chính là Văn Nhân gia tộc.

Ngày hôm sau, mặt trời vừa ló dạng sau tầng mây, Thẩm Hạo đã không thể chờ đợi được mà đi tìm Mạnh Tuyền Cơ.

Chưa đợi Thẩm Hạo mở miệng, Mạnh Tuyền Cơ đã lên tiếng trước: Chuyện gì.

Thẩm Hạo cũng không dài dòng, nói thẳng: Mạnh tiền bối có công pháp nào phù hợp cho người có ngũ hành linh căn tu hành không.

Truyền Công Các của Ngọc Thanh Cung có, nhưng ta không mang theo.

Nghe vậy, Thẩm Hạo mặt mày lúng túng, bất lực nói: Vậy thôi, ta tìm cách khác vậy.

Nếu ngươi muốn, ta biết ở đâu có.

Mạnh tiền bối, ở đâu có.

Lời vừa dứt, cửa phòng mở ra.

Mạnh Tuyền Cơ trong bộ váy trắng đã ngồi trên ghế đá trong viện, nhẹ giọng nói: Công pháp liên quan đến ngũ hành linh căn, thế lực lớn nào cũng có.

Nhưng nếu nói đến công pháp tu luyện ngũ hành linh căn tốt nhất, thì trongTiên Nữ Cáccủa tán tu có một bộNgũ Hành Chân Linh Quyết, được xem là đỉnh cấp nhất trong các công pháp ngũ hành linh căn.

Quý giá như vậy, đối phương chắc chắn sẽ không cho xem đâu nhỉ.

Thẩm Hạo không tin, chẳng lẽ lại phải mượn một chút sức lực của đạo hữu.

Mạnh Tuyền Cơ nói: Công phápNgũ Hành Chân Linh Quyếttuy là đỉnh cấp, nhưng ởTiên Nữ Cáclại không được coi là trân quý, đệ tử nội môn đều có thể đọc.

Các tông môn lớn sẽ không bồi dưỡng đệ tử có đủ ngũ hành linh căn, quá lãng phí tài nguyên, mà thành tựu cũng không cao.

Ngươi cầm ngọc giản của ta đếnTiên Nữ Các, các chủ của họ là Vân Trúc tiên tử có quan hệ không tệ với ta, chắc chắn sẽ cho ngươi mượn đọc.

Dù sao, thứ ngươi mượn cũng không phải là pháp trấn phái của họ.

Một điểm nữa, Vân Trúc tiên tử thích ăn đồ ngọt, với khả năng của ngươi, ta nghĩ chắc chắn có thể kiếm được đồ ngọt ngon.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cười hắc hắc, chuyện này chẳng phải dễ

như uống nước lã sao.

Quá dễ.

Nói xong, hắn cười đi tới, cầm lấy ngọc giản.

Ngọc giản ấm áp khi cầm trên tay, còn thoang thoảng một mùi hương thanh nhã.

Thẩm Hạo nói: Thật cảm tạ sự giúp đỡ của Mạnh tiền bối, nếu tiền bối cần gì, chỉ cần ta có, nhất định sẽ tặng người.

Mạnh Tuyền Cơ nhàn nhạt nói: Ta đợi ngươi đột phá Chân Nguyên, luyện ra loại rượu mạnh hơn, đó chính là báo đáp tốt nhất đối với ta.

Mạnh tiền bối yên tâm, đến lúc đó luyện được rượu rồi, chắc chắn sẽ đủ cho người uống.

Thẩm Hạo tự tin nói.

Dù sao, thứ có nồng độ cao hơn 96 độ chính là cồn, thứ này còn rẻ hơn, lại không phải tài nguyên chiến lược gì, rất dễ kiếm được.

Dùng cồn để tắm cũng có thể thỏa mãn bà.

Mạnh Tuyền Cơ liếc nhìn Thẩm Hạo rồi nói tiếp: Điều kiện tiên quyết để tu luyệnNgũ Hành Chân Linh Quyếtlà phải có đủ ngũ linh căn.

Thẩm Hạo cười nói: Điều này ta tự nhiên biết.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo nói: Ngày mai ta định khởi hành, đến Phong Hàn Cốc.

Phong Hàn Cốc.

Nơi đó thuộc địa giới Yến Châu, là phạm vi thế lực của tán tu.

Vùng đất đó đã thuộc về toàn bộ Thiên Vũ hoàng triều rồi.

Tuy chỉ là biên giới, nhưng cũng được xem là ranh giới giữa tiên và phàm.

Nếu tiến vào thành trì do tu luyện giả quản hạt, bên trong hoàn toàn dựa vào tu vi cá nhân, quyền lực và tiền bạc thế tục đã không còn tác dụng lớn nữa, ngươi nên chuẩn bị tâm lý.

Mạnh Tuyền Cơ nói.

Điều này ta tự nhiên hiểu, vẫn phải cảm tạ lời nhắc nhở của Mạnh tiền bối.

Thẩm Hạo dựa vào ký ức của Cao Tề Thanh cũng đã biết được nhiều chuyện.

Đến Thiên Vũ hoàng triều, tiền tệ mà người phàm dùng để giao dịch vẫn là vàng bạc và tiền đồng.

Nhưng tu luyện giả lại dựa vào linh thạch để giao dịch.

Vừa có thể tu luyện, vừa có thể mua đồ.

Dù sao, vàng bạc đối với tu luyện giả mà nói, chẳng có chút tác dụng nào.

Yến Châu vô cùng rộng lớn, ít nhất cũng hơn mười triệu kilômét vuông, gần bằng bản đồ thời kỳ đỉnh cao của An Lạc.

Bên trong có vô số thế lực tán tu.

Bốn thế lực lớn nhất chiếm giữ bốn góc đông, tây, nam, bắc của Yến Châu.

Phạm vi thế lực ở giữa chủ yếu là các thành trì đồng bằng dựa vào nông nghiệp, xa lánh sự xâm nhiễu của yêu thú, cũng không có tài nguyên tu luyện gì, do đó thuộc quyền quản lý của Thiên Vũ hoàng triều.

Những thành trì càng gần dãy núi Côn Luân thì đều thuộc quyền

quản hạt của tu luyện giả.

Thiên Vũ hoàng triều không thể quản lý những thành trì này.

Thứ nhất, thực lực không đủ, một khi can thiệp vào chuyện của tu luyện giả, sẽ bị quần công.

Cứ giữ thế cân bằng, nước sông không phạm nước giếng là tốt nhất.

Thứ hai, những nơi tu luyện giả đóng quân cũng là nơi yêu thú xuất hiện thường xuyên nhất, dùng để phòng chống yêu thú, do đó người bình thường rất ít khi muốn sống ở đây.

Tu luyện giả cần yêu thú nội đan, yêu thú cũng thích tinh huyết của con người.

Bởi vì tinh huyết của con người có thể giúp yêu tộc khai trí nhanh hơn, đương nhiên tinh huyết của tu luyện giả là tốt nhất.

Vì vậy, con người và yêu thú, ngươi giết ta, ta cũng giết ngươi, cùng nhau thôn phệ.

Mạnh Tuyền Cơ liếc nhìn Thẩm Hạo một cái rồi không để ý đến nữa, mà gọi đồ đệ yêu quý của mình là Tống Vĩnh Từ vào phòng, chỉ đạo tu luyện.

Đối với cô đệ tử mới thu này, Mạnh Tuyền Cơ vẫn rất tận tâm.

Do Tống Vĩnh Từ phải tu luyện, nên một số việc vặt đều giao cho Cơ Đông Ca.

Điều khiến Thẩm Hạo có chút bất ngờ là, từ lần trước hắn bế con mèo một mắt kia lên, nhìn một cái để xem là đực hay cái, con mèo này không bao giờ ra ngoài phơi nắng nữa.

Giống như đã ẩn thân vậy.

Điều này khiến Thẩm Hạo có chút nghi ngờ, con mèo này có điểm

bất thường.

Mèo bình thường đâu có như vậy.

Ở thế giới huyền huyễn này, cái gì cũng có thể xảy ra.

Cùng lúc đó, tại thư phòng Vạn phủ.

Hộ bộ thượng thư được phục chức, cộng thêm việc tiểu hoàng đế không nắm triều chính, quyền lực của ông ta cũng vô hình trung tăng lên.

Vạn Trí Viễn nhìn nữ nhi Vạn Mộ Tuyết đang mài mực, không nhịn được mở miệng hỏi: Tuyết nhi, sau này con có dự định gì.

Vạn Mộ Tuyết thản nhiên cười nhẹ một tiếng nói: Cha, đương nhiên là đi theo Thẩm công tử rồi.

Tuyết nhi, nếu con thật sự không muốn, cha sẽ nghĩ cách khác.

Vạn Mộ Tuyết lắc đầu từ chối: Dù muốn hay không, đây đều là vận mệnh của con.

Hôn quân Dương Văn Đế năm xưa muốn triệu con vào cung, Vạn gia chúng ta cũng không có cách nào.

Huống hồ là đối mặt với Thẩm Hạo thần bí.

Ngay cả Văn Nhân gia tộc mạnh như vậy cũng phải hành động theo ý chí của Thẩm Hạo.

Hoàng đế của Đại Dương vương triều, trong tay Thẩm Hạo, dễ dàng bị thay đổi.

Vạn gia chúng ta tuyệt đối không thể đắc tội.

Đương nhiên, so với hôn quân, vị Thẩm công tử thần bí này cũng có sức hấp dẫn của riêng mình.

Ít nhất con không ghét hắn, mà hắn cũng rất thần bí.

Hơn nữa, hắn không chỉ cứu con, mà còn cứu cả Vạn gia.

Ân tình này, con khắc ghi trong lòng.

Vạn Trí Viễn thở dài nói: Đều tại cha vô năng, không thể bảo vệ con chu toàn, để Tuyết nhi phải chịu thiệt thòi.

Vạn Mộ Tuyết điềm nhiên cười, đôi mắt đen trắng rõ ràng, lấp lánh vẻ kiên định.

Nàng thong thả nói: Con không cảm thấy thiệt thòi.

Tài hoa của Thẩm công tử tạm thời không bàn đến.

Ít nhất Thẩm công tử có dung mạo tuấn dật phi phàm.

Hơn nữa, qua tiếp xúc hôm qua, con quan sát thấy tính cách của hắn không bá đạo, cũng không phải loại người nóng nảy.

Bối cảnh hùng mạnh nhưng lại không hống hách, điều này cũng cho thấy hắn không phải loại người cậy thế hiếp người.

Lật tay làm mây, úp tay làm mưa, một hoàng đế dễ dàng bị lật đổ.

Chương 119

Cả kinh thành cũng không tìm ra người thứ hai ưu tú hơn hắn.

Những điều này, bất kể là điều nào, đều là rồng phượng trong loài người.

Làm nữ nhân của hắn, Tuyết nhi sao có thể thiệt thòi.

Cho dù hắn có nhiều nữ nhân, thì đã sao.

Tam thê tứ thiếp không phải là chuyện rất bình thường sao, ít nhất, con cảm thấy hắn không phải loại người phụ bạc.

Vạn Trí Viễn há miệng, không nói được lời nào.

Tuy đàn ông tam thê tứ thiếp là bình thường, ông cũng rất tán thành chế độ này.

Nhưng khi nữ nhi của mình trở thành một trong những người trong hậu cung của người đàn ông khác, trong lòng lại vô cùng khó chịu.

Tim gan như bị dao cùn cắt thịt, đau đớn biết bao.

Cảm giác này, giống như dưới lầu có một thằng nhóc tóc vàng choé cưỡi con xe ma tốc độ, gào vào mặt ông là lão già, rồi còn hét toáng lên: Tối nay con gái ông không về đâu nhé.

Nhìn người cha mặt mày sầu não, Vạn Mộ Tuyết không thể hiểu được cảm xúc của ông.

Thay vào đó, ánh mắt nàng kiên định nói: Qua sự việc lần này, cũng đã khiến Tuyết nhi nhận thức rõ một đạo lý vô cùng quan trọng.

Trước đây con quá ngây thơ, có lẽ được cha bảo vệ quá tốt, khiến con nghĩ rằng thế giới này là một nơi yên bình.

Nhưng, hối hận cũng đã muộn, thi từ ca phú chung quy cũng chỉ là tiểu đạo.

Chỉ có bản thân thực lực cường đại, mới có thể bảo vệ chính mình, bảo vệ gia đình.

Thấy đôi mắt Vạn Mộ Tuyết lấp lánh lửa, trong lòng Vạn Trí Viễn thật sự không biết tư vị gì.

Đi thôi, đưa cha đi gặp Thẩm công tử đó, xem hắn là người thế nào.

Giọng Vạn Trí Viễn có chút trầm thấp, lại có chút run rẩy.

Không gặp được Thẩm Hạo, ông vẫn không yên tâm.

Vạn Mộ Tuyết gật đầu nói: Vâng, thưa phụ thân.

Đến trưa, Vạn Mộ Tuyết, Vạn Trí Viễn, Vạn Thiên Sơn, Văn Nhân Sách đều đến.

Đối với anh vợ và cha vợ tương lai, Thẩm Hạo tỏ ra vô cùng nhiệt tình, rất có lễ phép.

Sơn ca, bá phụ, mau vào.

Thẩm Hạo nói.

Thấy một cường giả như Thẩm Hạo lại có thái độ khiêm tốn như vậy, ấn tượng đầu tiên của Vạn Trí Viễn đối với Thẩm Hạo không tệ.

Vạn Mộ Tuyết cũng sinh lòng hảo cảm.

Nàng hiểu, một người đàn ông không coi hoàng đế ra gì, tự nhiên cũng chẳng coi một Hộ bộ thượng thư vào mắt.

Thẩm Hạo kiêu ngạo đến mức nào.

Hạ mình như vậy, tất nhiên là vì nàng.

Sau khi vào phòng khách, ngồi xuống.

Vạn Trí Viễn đi thẳng vào vấn đề: Thẩm công tử, Vạn mỗ hôm nay đến, là vì chuyện của tiểu nữ.

Thẩm Hạo nói: Vạn bá phụ xin cứ nói.

Tuyết nhi từ nhỏ lớn lên dưới sự che chở của ta, sở thích thường ngày cũng khác với những nữ tử khác.

Sau này nếu có chỗ nào làm không đúng, nhất định phải bao dung nhiều hơn.

Chuyện này bá phụ yên tâm, ta không phải người có ham muốn khống chế mạnh mẽ, đối với sở thích cá nhân, ta sẽ không can dự.

Thẩm Hạo nói.

Vậy thì tốt, vậy thì tốt, không biết Thẩm công tử sau này có dự định gì.

Thẩm Hạo nói: Ngày mai sẽ khởi hành đi Yến Châu.

A, ngày mai đã đi rồi sao.

Vạn Trí Viễn trong lòng kinh ngạc.

Mặc dù biết Thẩm Hạo sẽ không ở lại lâu, nhưng không ngờ lại đi nhanh như vậy.

Có thể ở lại thêm vài ngày không.

Vạn Trí Viễn do dự một lát rồi nói.

Không thể, chuyện đã định rồi, không tiện thay đổi.

Thẩm Hạo thẳng thừng từ chối.

Vạn Trí Viễn trong lòng thở dài, gật gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Lần này đến, chính là để xem Thẩm Hạo.

Không thể không nói, ấn tượng Thẩm Hạo để lại cho ông không

tệ.

Nếu đã không thể thay đổi, vậy chỉ có thể thuận theo.

Thế là, Vạn Trí Viễn từ trong lòng lấy ra một xấp ngân phiếu vàng, khoảng một vạn hoàng kim.

Chút ngân phiếu này các ngươi cầm đi đường dùng, xem như là của hồi môn cho Tuyết nhi.

Thẩm Hạo nói: Tiền thì không cần đâu, vàng đối với chúng ta cũng không có tác dụng gì.

Chúng ta đi lần này không biết khi nào mới quay lại, tiền cứ để lại cho các người dùng đi.

Đương nhiên, Thẩm Hạo cũng biết, đây là Vạn Trí Viễn sợ nữ nhi của mình ở bên hắn chịu khổ chịu cực, cho tiền cũng là một chỗ dựa.

Vạn Mộ Tuyết vành mắt hơi đỏ: Cha, thật sự không cần đâu.

Vạn Trí Viễn nói: Tiền không nhiều, con cứ cầm lấy đi.

Nói xong, ông cứng rắn đưa cho Thẩm Hạo, sau đó quay người bỏ đi, nhưng bị Thẩm Hạo cản lại.

Thẩm Hạo nói: Nếu bá phụ đã cho của hồi môn, vậy ta cũng phải chuẩn bị chút sính lễ, phiền bá phụ đợi một lát.

Nói xong, Thẩm Hạo quay về phòng ngủ, một lần nữa trở lại thế giới đô thị.

Hắn mua mười thùng rượu trắng, cùng loại với rượu tặng Mạnh Tuyền Cơ.

Nếu một cái bình rượu cũng có thể bán được hai vạn hoàng kim, vậy số rượu này để lại cho Vạn gia cũng đủ cho họ tiêu cả đời.

Sau này, Đại Dương vương triều này, Thẩm Hạo cũng không chắc

sẽ quay lại.

Vàng ở Thiên Vũ hoàng triều chắc chắn cũng không có tác dụng lớn.

Mua rượu xong, Thẩm Hạo quay trở lại thế giới huyền huyễn.

Hắn lấy ra một thùng từ không gian, xé bao bì, dùng dây gai buộc lại, rồi đến phòng khách.

Khi nhìn thấy Thẩm Hạo xách theo nhiều bình hồ lô màu đỏ như vậy, Văn Nhân Sách sững sờ.

Đây không phải là cái bình mà hắn đã bán đấu giá lúc trước sao.

Lúc đó một cái đã là hai vạn hoàng kim.

Bây giờ, lại lấy ra một lúc sáu bình.

Hơn nữa, bên trong còn có chất lỏng trong suốt.

Liên tưởng đến lúc trước, cái bình đó có mùi rượu thoang thoảng, Văn Nhân Sách bừng tỉnh, cái bình này vậy mà chỉ dùng để đựng rượu.

Thật quá xa xỉ.

Rốt cuộc là rượu gì mà có tư cách như vậy.

Thẩm Hạo cười nói: Đây là chút đặc sản quê hương không đáng tiền, xem như là sính lễ, chỉ hy vọng bá phụ không chê.

Nghe vậy, Vạn Thiên Sơn và Vạn Trí Viễn đều mắt chữ O mồm chữ A.

Ban đầu, cái bình này không phải là bảo vật mua về tặng cho hôn quân Dương Văn Đế sao.

Một cái đã tốn hai vạn hoàng kim, vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

Bây giờ, Thẩm Hạo một lúc đưa sáu cái, bên trong còn đựng rượu

trong suốt.

Đây mà gọi là đồ không đáng tiền.

Quê hương nào mà hào phóng thế.

Văn Nhân Sách đứng bên cạnh cũng nhìn mà nóng mắt không thôi.

Ban đầu hắn cũng thích cái bình này, chỉ vì quan hệ với Mạnh Tuyền Cơ nên không giữ lại cho mình.

Bây giờ lại có sáu cái, vậy với quan hệ của Vạn gia và Văn Nhân gia, chia một cái chắc không thành vấn đề nhỉ.

Vạn Trí Viễn cũng biết giá trị của cái bình này, lúc trước ông đã cầm nó trong thư phòng mân mê cả một đêm, yêu thích không nỡ buông tay.

Vạn Trí Viễn lắc đầu nói: Sính lễ này giá trị quá lớn, thật sự không thể nhận, Vạn gia chúng ta cũng không thể đáp lại bằng của hồi môn tương xứng.

Thẩm Hạo cười nói: Bá phụ nói đùa rồi, Mộ Tuyết là minh châu trong tay người, là bảo vật vô giá, mấy thứ vật tầm thường này sao có thể so sánh được.

Lời này vừa nói ra, trong lòng Vạn Mộ Tuyết bất giác ngọt ngào, nàng xấu hổ cúi đầu.

Vạn Trí Viễn, Vạn Thiên Sơn trong lòng cũng vô cùng vui vẻ, không phải vì rượu, mà vì thái độ của Thẩm Hạo đối với Vạn Mộ Tuyết.

Cái này. cái này làm sao được.

Vạn Trí Viễn vẫn cảm thấy có chút khó xử, không dám nhận.

Nếu bá phụ không cần, vậy nó cũng không còn giá trị tồn tại, ta sẽ đập nó đi.

Nói xong, Thẩm Hạo hai tay giơ bình rượu lên, ra vẻ muốn ném.

Đừng, ta muốn, ta muốn.

Vạn Trí Viễn gấp đến nỗi tim nhảy lên tận cổ họng.

Thẩm công tử tuyệt đối đừng manh động.

Văn Nhân Sách vội vàng nói.

Chương 120

Vạn Mộ Tuyết cũng giật mình, Thẩm Hạo đúng là ra tay hào phóng.

Bảo vật mà người thường chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, vậy mà hắn không chút do dự muốn vứt đi.

Thẩm Hạo mỉm cười, vẻ mặt chân thành nói: Nếu đã có của hồi môn, vậy ta tất nhiên phải có sính lễ, như vậy mới không phá vỡ quy củ.

Một thùng rượu trắng chưa đến 300 tệ, đổi lấy một đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương, sính lễ này thật không lỗ.

Ở thế giới đô thị, sính lễ một thùng Mao Đài người ta đã kêu là rẻ.

Với nhan sắc cỡ Vạn Mộ Tuyết, đại gia dù có mua một thùng Romanee Conti năm 90 giá cả triệu một chai trong phim Mỹ Nhân Ngư, cũng sẽ vui vẻ mang đến tận cửa.

Cuối cùng, Vạn Trí Viễn cũng cẩn thận ôm năm bình rượu trở về.

Trong đó một bình tặng cho Văn Nhân Sách, để bày tỏ sự giúp đỡ của hắn.

Đồng thời, Vạn Mộ Tuyết nói với Thẩm Hạo: Công tử, ta phải về thu dọn một chút, sáng mai sẽ qua.

Còn một chuyện nữa, ta có một nha hoàn thân cận tên là Minh Nguyệt lớn lên cùng ta từ nhỏ, không biết có thể mang theo không.

Ta lo, sau khi ta đi, nàng ấy sẽ bị người khác bắt nạt.

Mua một tặng một.

Nghe nói nha hoàn bên cạnh mỹ nhân cũng không xấu, nhưng vẫn

nên hỏi cho chắc.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo hỏi: Nha hoàn tên Minh Nguyệt đó có xấu không.

Bị hỏi thẳng thắn như vậy, Vạn Mộ Tuyết thật sự có chút không chịu nổi, mặt đỏ bừng, nhẹ giọng nói: Tất nhiên là dung nhan tú mỹ, sao có thể xấu được.

Được rồi, vốn dĩ ta còn định đến Thiên Vũ hoàng triều mua mấy nha hoàn, nếu ngươi có sẵn nha hoàn, vậy thì mang theo luôn, dù sao cũng chỉ thêm một đôi đũa.

Hơn nữa ngày mai phải đi rồi, tối nay ngươi hãy ở bên gia đình, chuẩn bị từ biệt đi.

Thẩm Hạo nói.

Đa tạ công tử.

Vạn Mộ Tuyết thở phào nhẹ nhõm.

Nàng và Minh Nguyệt lớn lên cùng nhau từ nhỏ, thật sự không muốn xa nhau.

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Ngày hôm sau, Văn Nhân Sách chuẩn bị một cỗ xe ngựa lớn do tám con ngựa kéo để Thẩm Hạo sử dụng.

Thẩm Hạo xem qua, bên trong xe ngựa rộng rãi sáng sủa, cũng vô cùng xa hoa, ngồi mười người cũng đủ.

Thẩm Hạo rất hài lòng.

Xe ngựa tám con ngựa kéo, quả thực rất phô trương.

Nhưng ở Đại Dương vương triều bây giờ, Thẩm Hạo có thể đi nghênh ngang.

Thẩm Hạo cười nói: Xe này thật không tệ, đa tạ Văn Nhân huynh.

Văn Nhân Sách chắp tay nói: Không khách sáo, nên làm mà, ta sẽ đích thân lái xe ngựa tiễn Thẩm công tử rời khỏi Đại Dương vương triều.

Như vậy sao được.

Đây là việc nên làm, Thẩm công tử xin đừng từ chối.

Lúc này, hai cỗ xe ngựa lảo đảo đi tới, chính là xe ngựa của Vạn gia.

Vợ chồng Vạn Trí Viễn, còn có Vạn Thiên Sơn, hai anh em Vạn Mộ Tuyết đều đến.

Thẩm Hạo cũng nhìn thấy cô nha đầu tên Minh Nguyệt, quả thực thanh tú đáng yêu.

Gương mặt búp bê, khuôn mặt tròn xinh xắn đáng yêu vô cùng, giống như cô em gái ngọt ngào nhà bên, đôi mắt to linh động, tò mò nhìn Thẩm Hạo.

Khi bốn mắt chạm nhau với Thẩm Hạo, má nàng lập tức đỏ bừng, cúi đầu trốn sau lưng Vạn Mộ Tuyết.

Thẩm công tử.

Công tử.

Vợ chồng Vạn Trí Viễn và những người khác chào hỏi.

Thẩm Hạo gật đầu đáp lại, nhưng không nói nhiều, mà nói thẳng: Xin chào bá phụ, bá mẫu, Sơn ca.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo lại nói: Nếu mọi người đã đến đủ, thời gian cũng không còn sớm, không hàn huyên nữa, chúng ta cũng nên khởi hành.

Vạn Mộ Tuyết vành mắt đỏ hoe, quay đầu nhìn vợ chồng Vạn Trí Viễn.

Cha, nương, hai người bảo trọng, thứ cho nữ nhi bất hiếu.

Sau đó, nàng lại nói với Vạn Thiên Sơn: Ca, cha mẹ giao lại cho huynh.

Vợ chồng Vạn Trí Viễn mắt hoe đỏ, nghẹn ngào không nói nên lời.

Vạn Trí Viễn, người luôn tranh luận gay gắt trên triều đình, lúc này lại vụng về không nói được lời nào, chỉ liên tục gật đầu.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo đưa các cô gái lên xe.

Văn Nhân Sách đích thân lái xe.

Xe ngựa từ từ lăn bánh, vợ chồng Vạn Trí Viễn lặng lẽ đi theo.

Mãi đến khi ra khỏi kinh thành mấy chục dặm, Vạn Mộ Tuyết mới nguôi ngoai nỗi buồn.

Nàng ưu tư, hiểu rằng lần chia ly này, không biết bao lâu mới có thể gặp lại.

Hoặc có lẽ, lần chia ly này là cả đời.

Công tử, chúng ta đi đâu vậy.

Cơ Đông Ca tò mò hỏi.

Thẩm Hạo cũng không giấu giếm, nói: Đến Phong Thành.

Đó là đâu.

Đôi mắt đẹp của Cơ Đông Ca long lanh vẻ mờ mịt.

Nàng từ nhỏ đã là cô nhi, sau khi được người ta nhận nuôi thì bị bán cho Lại Nhạc Kinh.

Đối với thế giới này, cả ngày ngoài luyện võ, ca hát ra, nàng không

có ký ức gì khác.

Vạn Mộ Tuyết bên cạnh đã bình tĩnh lại, liền giải thích: Thiên Vũ hoàng triều chia làm chín đại châu, Yến Châu là một trong số đó.

Mà Yến Châu lại chia làm năm đại quận: Đông Quận, Nam Quận, Tây Quận, Bắc Quận, Trung Quận.

Lần lượt do năm thế lực lớn nắm giữ: Đông Quận làBát Phương Cốc, Nam Quận làCửu Thành Lâu, Tây Quận làVấn Đạo Minh, Bắc Quận làTiên Nữ Các, Trung Quận làThiên Vũ hoàng triều.

Trong đó, diện tích Trung Quận lớn nhất, dân số đông đảo, nhưng đại đa số đều là người phàm, thuộc quyền quản hạt của Thiên Vũ hoàng triều.

Bốn quận còn lại đều là địa bàn quản lý của các tu sĩ.

Phạm vi quản hạt của Nam Quận có mười tòa thành trì, Phong Thành chính là một trong số đó.

Phong Thành của Nam Quận cũng gần Đại Dương vương triều nhất.

Lộ trình khoảng mấy ngàn dặm, với tốc độ hiện tại, có lẽ cũng phải mất hai tháng, vì đường đi hiểm trở, lại phải thường xuyên vượt qua các dãy núi, nên sẽ rất chậm.

Nghe vậy, Thẩm Hạo nói: Chắc cũng gần đúng, dù sao Phong Thành cũng gần dãy núi Côn Luân, xe ngựa của chúng ta ra khỏi Đại Dương vương triều, đến gần dãy núi, không còn quan đạo, xe ngựa quá lớn sẽ không thể đi tiếp, bắt buộc phải chọn cưỡi ngựa.

Mạnh Tuyền Cơ bên cạnh lúc này mới mở miệng: Không cần, ra khỏi Đại Dương vương triều, linh khí của Yến Châu sẽ trở nên nồng đậm hơn, ta đưa các ngươi bay qua là được.

Khoảng một canh giờ là có thể đến.

Ban đầu bà định dùng phi chu, nhưng Mạnh Tuyền Cơ nghĩ lại rồi thôi.

Thứ nhất, mục tiêu quá lớn, thân phận sẽ bị bại lộ ngay lập tức.

Bà hiện đang bị thương, không thể để lộ mình.

Thẩm Hạo nói: Vậy thật đa tạ Mạnh tiền bối.

Mạnh Tuyền Cơ lắc đầu: Không cần, tiết kiệm thời gian, có lợi cho ngươi nhanh chóng đột phá.

Câu nói này Thẩm Hạo thật không biết nên nói thế nào.

Phong Hàn Cốc mà Thẩm Hạo muốn đến, nằm cách Phong Thành trăm dặm.

Trong vòng trăm dặm, chỉ có Phong Thành là một nơi duy nhất, được xem là một tòa thành lớn.

Thời gian trôi đi, năm ngày sau, cuối cùng họ cũng rời khỏi Đại Dương vương triều.

Trong ánh mắt ngưỡng mộ của Văn Nhân Sách, Mạnh Tuyền Cơ điều khiển hai thanh phi kiếm nâng cỗ xe ngựa, bay vút lên không trung.

Dưới ánh hoàng hôn, bóng xe dần xa.

Ngồi trong xe ngựa, Thẩm Hạo chỉ cảm thấy không khí xung quanh trong lành lạ thường, linh khí nồng đậm vô cùng, so với Đại Dương vương triều quả là một trời một vực, chẳng trách ai cũng muốn đến Thiên Vũ hoàng triều, nơi này thật không tệ.

Đương nhiên, nơi tốt thì cũng đầy rẫy nguy hiểm.

Nhìn xuống dưới, toàn là rừng rậm cao vút, xa xa là núi non trùng

điệp, đỉnh núi được bao phủ bởi sương trắng.

Núi non như gối đầu lên ánh hoàng hôn, mây giăng sương phủ đẹp như tranh vẽ.

Vừa mới rời khỏi Đại Dương vương triều, Thẩm Hạo đã bị chấn động, đây thật sự là tiên cảnh a.

Tiểu nha hoàn Minh Nguyệt của Vạn Mộ Tuyết nhìn thấy con chim còn to hơn người, kinh ngạc nói: Chim to quá.

Thẩm Hạo nghe vậy, bất giác nhìn về phía đôi môi anh đào của Minh Nguyệt.

Qua mấy ngày tiếp xúc, Thẩm Hạo phát hiện Minh Nguyệt này, mỗi khi mở miệng, đôi môi nhỏ lại bất giác chu lên, vẻ dỗi hờn đó thật khiến người ta không nhịn được muốn hôn một cái.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo nhìn ra ngoài con chim kia.

Chim lớn như vậy, Thẩm Hạo cũng là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy.

Toàn thân đen tuyền, phần mào phía trước màu đỏ thẫm dài hai mươi centimet.

Thân dài hai mét, sải cánh có thể đạt tới mười mét đáng sợ.

Đứng hai, ba người trên đó cũng không vấn đề.

Theo ký ức của tán tu Cao Tề Thanh, loại chim này gọi là Khấp Minh Điểu.

Bởi vì mỗi khi con chim này kêu lên, giống như tiếng khóc của trẻ con.

Chương 121

Khấp Minh Điểu còn được gọi là chim ngốc, đầu óc đơn giản, rất thích hợp để bắt làm tọa kỵ.

Tuy nhiên, thường không ai bắt, vì Khấp Minh Điểu không chỉ ăn nhiều, một ngày ít nhất mười kilôgam thịt, mà mỗi khi đến đêm lại bắt đầu kêu, rất phiền phức.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Đoạn đường vốn dĩ cả ngàn dặm, dưới tốc độ phi hành của Mạnh Tuyền Cơ, chỉ một canh giờ đã đến.

Chưởng môn của Ngọc Thanh Cung đường đường lại trở thành một người đánh xe.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, thật sự sẽ khiến người ta kinh ngạc.

Đến Phong Thành, cách năm dặm, họ gặp phải trận pháp cấm bay.

Thế là, nhóm người Thẩm Hạo đành phải xuống đi bộ.

Cách mấy dặm, Thẩm Hạo đã có thể cảm nhận được sự hùng vĩ của Phong Thành.

Tường thành khổng lồ, ước chừng ít nhất cũng phải năm mươi mét.

Trên đoạn đường vào thành, Mạnh Tuyền Cơ đeo mạng che mặt, cùng với Tống Vĩnh Từ, Cơ Đông Ca, Vạn Mộ Tuyết, Minh Nguyệt, mấy cô gái này ai nấy đều đẹp như tiên.

Suốt đường đi, họ thu hút vô số ánh mắt.

Tuy nhiên, khi cảm nhận được khí thế mạnh mẽ mà Mạnh Tuyền

Cơ tỏa ra, tất cả mọi người đều rất quân tử mà dời đi ánh mắt.

Làm một quân tử, tai không nghe lời dâm, mắt không nhìn sắc tà, miệng không nói lời ác.

Đến cổng thành Phong Thành, Thẩm Hạo cũng bị bức tường thành khổng lồ này làm cho chấn động.

Đây đâu phải năm mươi mét, ít nhất cũng phải hơn một trăm mét, hơn nữa toàn bộ đều được xây bằng những tảng đá khổng lồ, không có một viên gạch xanh nào.

Chỉ cần nhìn vào hai chữ Phong Thành trên tường thành, sau lưng hắn đã dựng tóc gáy.

Một luồng áp lực khổng lồ ập đến, khiến hắn hô hấp không thông.

Ngay lập tức, hắn vội vàng dời ánh mắt.

Không hổ là nơi tu sĩ tụ tập, trong lòng Thẩm Hạo tràn đầy mong đợi.

Muốn vào Phong Thành, mỗi người cần nộp hai khối linh thạch hạ phẩm.

Linh thạch này Thẩm Hạo đương nhiên không có.

Thấy vậy, Mạnh Tuyền Cơ trực tiếp ném ra mười hai khối linh thạch, rồi đi vào Phong Thành.

Bước vào Phong Thành, Thẩm Hạo quả thực đã được mở mang tầm mắt.

Trong Phong Thành có đủ loại người, có người cưỡi thú, có hòa thượng đeo Phật châu, cũng có nữ tu mặc bạch y phiêu dật.

Lại càng có những tu sĩ ăn mặc rách rưới.

Con đường rộng lớn, sạch sẽ gọn gàng, hai bên đều là những

thương nhân bày sạp bán hàng, yếu nhất cũng là Tiên Thiên cửu trọng, mà loại này chỉ là số ít.

Chân Nguyên cảnh chiếm đại đa số.

Theo ký ức, thành chủ Phong Thành là một cao thủ Linh Đan cảnh, là một trong mười đại trưởng lão của Cửu Thành Lâu.

Trong thành cấm tư đấu.

Có khách sạn, một đêm một khối hạ phẩm linh thạch, Thẩm Hạo cảm thấy đắt.

Cũng có thể thuê phòng, một tháng mười khối hạ phẩm linh thạch, dĩ nhiên diện tích vô cùng nhỏ.

Đương nhiên cũng có thể mua nhà, nhưng hiện tại giá hơi cao, một vạn hạ phẩm linh thạch, quá xa xỉ.

Thế là, Thẩm Hạo vay Mạnh Tuyền Cơ một trăm khối hạ phẩm linh thạch, thuê một căn tứ hợp viện, có bốn sương phòng đông, nam, tây, bắc và một cái sân, nói thật thì rất sơ sài.

Dù vậy, một tháng cũng tốn 20 khối hạ phẩm linh thạch.

Thẩm Hạo nói với các nàng: Mọi người dọn dẹp trước đi, ta ra ngoài một lát.

Sau khi ra khỏi cửa, Thẩm Hạo đi thẳng đến con phố lớn ở trung tâm Phong Thành, một tòa lầu các sáu tầng tên là Bát Phương Các.

Phong Thành tuy là địa bàn của thế lực tán tu Cửu Thành Lâu, nhưng các thế lực khác cũng đều có phân đà.

Bát Phương Các này chính là chi nhánh của Bát Phương Cốc, một trong tứ đại thế lực tán tu của Yến Châu.

Bát Phương Cốc chuyên buôn bán và thu thập tình báo.

Bước vào Bát Phương Các, đập vào mắt là một đại sảnh khổng lồ.

Bên trong có không ít người.

Ngay sau đó, một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi mặc trang phục tiểu nhị tươi cười bước tới.

Đạo hữu, có nhu cầu gì không.

Thẩm Hạo cười nói: Ta đến bán tình báo, không biết các vị có thu không.

Nghe vậy, mắt đối phương tức thì sáng lên, vội nói: Đạo hữu, tại hạ là tiểu nhị của Bát Phương Các tên Hải Chấn.

Đạo hữu theo ta vào nội đường.

Thái độ phục vụ này quả không hổ là thế lực tán tu.

Hơn nữa, Bát Phương Các cũng có uy tín tốt, nếu không cũng chẳng thể làm ăn lớn như vậy.

Sau khi vào nội thất, Hải Chấn cười nói: Đạo hữu, xin hãy cho biết nội dung sơ lược của tình báo, tại hạ sẽ đánh giá giá trị cho ngài.

Thẩm Hạo cười nói: Được, tại hạ biết một động phủ của cao thủ Luyện Khí.

Bên trong không chỉ có một viên yêu đan nhị cảnh, mà còn có công pháp truyền thừa của vị cao thủ đó.

Không biết giá trị thế nào.

Hải Chấn trong lòng mừng thầm, nhẩm tính rồi nói: Một viên yêu đan nhị cảnh trị giá năm vạn linh thạch, một bộ truyền thừa của cao thủ Luyện Khí trị giá một vạn linh thạch.

Nhưng, đạo hữu, ngài chỉ bán tin tức, nên chỉ có thể trả cho ngài một phần mười giá, tức là sáu nghìn linh thạch.

Quy tắc của Bát Phương Các chúng ta, không biết đạo hữu có rõ không.

Thẩm Hạo nói: Tự nhiên biết, quy tắc của Bát Phương Các là tin tức phải là tình báo đầu tay.

Ngoài ra, linh thạch sẽ trả trước một nửa, sau khi tin tức được xác nhận không sai sót, sẽ trả nốt nửa còn lại.

Hải Chấn cười nói: Nếu đạo hữu đã biết, vậy đạo hữu có muốn giao dịch không.

Thẩm Hạo nói: Giao dịch.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo nói ra địa điểm của Hàn Phong Cốc.

Nhưng hắn không hề nhắc đến con yêu thú nhị cảnh bên trong.

Tình báo chỉ bán vị trí địa điểm.

Tiếp đó, Hải Chấn đưa cho Thẩm Hạo một túi trữ vật trung phẩm.

Đạo hữu, túi trữ vật này tặng cho ngài, bên trong có ba nghìn hạ phẩm linh thạch, quy tắc chắc đạo hữu biết chứ.

Thẩm Hạo cười nói: Biết.

Túi trữ vật của Bát Phương Cốc đều có ấn ký, mục đích là để đề phòng tình báo giả, truy hồi lại số linh thạch đã trả.

Đương nhiên, tán tu bình thường cũng không dám lừa bán tin tức giả cho Bát Phương Cốc.

Nếu không sẽ bị Bát Phương Cốc truy sát đến tận chân trời góc bể.

Không biết đạo hữu danh hào là gì.

Thẩm Hạo chắp tay ôm quyền nói: Tại hạ Vương Lão Cát.

Ồ, ra là Vương đạo hữu, hân hạnh, hân hạnh, lần sau có tình báo,

nhất định hãy đến nữa nhé.

Thẩm Hạo nói: Đương nhiên, uy tín của Bát Phương Cốc ta đều biết.

Vậy thì tốt, ba ngày sau, ngài hãy đến nhận ba nghìn linh thạch còn lại.

Hải Chấn nói.

Đa tạ.

Ra khỏi Bát Phương Các, sống lưng Thẩm Hạo lập tức thẳng tắp.

Đàn ông không có tiền, nói chuyện cũng chẳng cứng rắn nổi.

Đây là điều Thẩm Hạo không thể chịu đựng.

Sở dĩ bán tình báo, một là để đổi tiền, à không. là đổi linh thạch, hai là để người khác đi đối phó với con yêu thú nhị cảnh kia trước.

Về phần truyền thừa của cao thủ Luyện Khí, Thẩm Hạo chỉ cần có thi thể là biết được.

Công pháp gì đó không quan trọng.

Thậm chí, Thẩm Hạo còn mong có thêm vài kẻ chết ở Hàn Phong Cốc để mình còn đi nhặt xác.

Đối với Thẩm Hạo, thi thể còn hữu dụng hơn bất cứ thứ gì.

Cùng lúc đó, hắn lại đến Giao Dịch Đường của Phong Thành.

Nơi này giao dịch linh đan, dược liệu luyện khí, các loại công pháp, còn có thể nhận nhiệm vụ, dựa vào việc làm nhiệm vụ để đổi lấy linh thạch.

Thẩm Hạo định đi dạo một vòng trước, tính bán bộ công pháp trong tay.

Tam Chuyển Nguyên Dương Quyết, đây là công pháp mà ngũ

hoàng thúc Dương Vũ Hiến của Đại Dương vương triều tu tập, là một bộ công pháp có thể tu luyện thẳng đến Linh Đan cảnh.

Chương 122

Hơn nữa bộ công pháp này, người có linh căn Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ đều có thể tu hành.

Tán tu thiếu công pháp cũng không ít.

Thẩm Hạo đoán chừng cũng có thể bán được không ít linh thạch.

Trong đại sảnh, người không ít, ai nấy khí thế kinh người, đều mạnh hơn Thẩm Hạo.

Thấy vậy, Thẩm Hạo lặng lẽ quyết định tạm thời không bán công pháp, quan sát một thời gian rồi tính.

Một bức tường lớn, trên đó treo đủ loại bảng gỗ.

Đều là nhu cầu của các tán tu.

Cần gấp một viên yêu đan nhị cảnh thuộc tính Hỏa.

Tuyển thê, tại hạ Tất Vân Đào, năm nay vừa tròn tám mươi, do đạo lữ ngày trước qua đời, đau buồn khôn xiết, ăn không ngon.

Muốn tìm một vị đạo lữ song tu cùng nhau thăm dò đại đạo.

Ai vừa ý sẽ nhận được một trăm hạ phẩm linh thạch, tuyệt đối không lừa gạt, hy vọng các vị tiên tử mau đến báo danh.

Thẩm Hạo lắc đầu, hắn muốn xem những nhiệm vụ nguy hiểm.

Ngay sau đó, một nhiệm vụ khiến mắt Thẩm Hạo sáng lên.

Cần một trăm cây Vũ Y Hàn Lan.

Loại Vũ Y Hàn Lan này lá nhỏ hẹp, mặt lá phẳng không có lông, mép lá có nếp gấp gợn sóng nhỏ. mười năm mới nở hoa một lần, hoa màu xanh nhạt.

ưa khí hậu mát lạnh, cực kỳ chịu rét, không chịu úng. là dược liệu chính để luyện chế Băng Tâm Đan.

Chính là đặc sản của Hàn Phong Cốc.

Tuy nhiên, nó lại ở sâu trong Hàn Phong Cốc, nơi có rất nhiều yêu thú.

Thẩm Hạo nhìn thấy không ít người nhận nhiệm vụ này, đã hoàn thành 86 cây, nói cách khác, vẫn còn không ít người chưa hoàn thành đã chết ở Hàn Phong Cốc.

Hắn động lòng rồi, đây đúng là một phương pháp tốt để thu hoạch linh căn.

Vừa hay, động phủ của cao thủ Luyện Khí cũng ở Hàn Phong Cốc, Thẩm Hạo cũng muốn đến đó hôi của một chuyến.

Không vội, cứ về trước rồi tính.

Mấy ngày nay đi đường, Thẩm Hạo cũng đã mệt mỏi rã rời, phải về thôi.

Hiện giờ, khó khăn lắm mới đến được Phong Thành, có thể ổn định lại.

Mỗi ngày nhìn thấy dung nhan tuyệt mỹ của Vạn Mộ Tuyết, Thẩm Hạo đã mong nhớ từ lâu.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo thấy có người bán một chiếc đạo bào trong đại sảnh giao dịch.

Chiếc đạo bào này không có công năng gì khác, chỉ có thể ẩn giấu khí tức.

Cao hơn hai đại cảnh giới cũng không thể dò xét được.

Nhìn giá cả, Thẩm Hạo lựa chọn coi như không thấy.

Trị giá mười vạn hạ phẩm linh thạch.

Mẹ nó, đúng là cắt cổ.

Lượn, lượn thôi.

Về đến căn nhà thuê, Thẩm Hạo trả lại số linh thạch đã vay cho Mạnh Tuyền Cơ.

Vay tiền không trả, Thẩm Hạo luôn cảm thấy không ổn.

Điều này khiến Mạnh Tuyền Cơ có chút kinh ngạc, ra ngoài dạo một vòng đã kiếm được linh thạch, cũng có chút lợi hại.

Không cần trả đâu, tặng ngươi đó.

Thẩm Hạo cười nói: Việc nào ra việc đó, số linh thạch này vẫn phải trả.

Tùy ngươi.

Mạnh Tuyền Cơ tỏ vẻ không quan tâm, chỉ là trăm khối hạ phẩm linh thạch, nàng không để trong lòng.

Về đến sương phòng phía đông của mình, Thẩm Hạo hồi tưởng lại ký ức của Cao Tề Thanh.

Là một tán tu, ngày thường có quá nhiều chỗ cần đến linh thạch.

Công pháp cần linh thạch, yêu đan cũng cần linh thạch, pháp khí cũng cần linh thạch.

Muốn có yêu đan, chỉ dám mơ đến yêu đan nhất cảnh, yêu đan nhị cảnh thực sự quá đắt.

Ngay cả yêu đan nhất cảnh cũng cần đến năm nghìn hạ phẩm linh thạch, tán tu cũng phải tích cóp mấy năm.

Ngày thường, ngoài tu luyện ra thì chính là đi làm công kiếm linh thạch.

Hoặc là đến mỏ linh thạch đào khoáng, hoặc là vào rừng sâu núi thẳm hái linh thảo.

Đương nhiên, còn có một phương pháp kiếm linh thạch khác, đó là gia nhập Thiên Vũ hoàng triều đi giết yêu thú.

Thiên Vũ hoàng triều nói ra cũng là một thế lực tán tu, thực lực cũng rất mạnh, hơn nữa địa bàn rộng lớn, tài nguyên cũng phong phú hơn.

Rất nhiều tán tu đều nguyện ý gia nhập Thiên Vũ hoàng triều, nhận nhiệm vụ, đổi lấy công pháp, yêu đan các loại.

Cũng có không ít tán tu vận may nghịch thiên, nhận được truyền thừa động phủ.

Ra đến sân, nhìn Vạn Mộ Tuyết đang đọc sách, khóe miệng Thẩm Hạo nhếch lên, cũng đến lúc ra tay với nàng rồi.

Nghĩ đến đây, tâm trạng Thẩm Hạo vô cùng tốt.

Ở trong sân nửa giờ, Thẩm Hạo lại không kìm được sự tò mò trong lòng, dù sao Phong Thành này cũng là thành trì của tu sĩ, vẫn khiến người ta háo hức muốn khám phá.

Trên phố lớn, bán đủ thứ, pháp khí, linh phù, còn có linh thú, linh dược, trông hệt như chợ rau.

Nhưng đều là những loại linh phù cấp thấp, dù vậy, cũng cần đến Chân Nguyên cảnh mới có thể sử dụng.

Tùy ý nhìn một vòng, khắp phố đều là cao thủ Chân Nguyên cảnh.

Tiên Thiên cảnh rất ít.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo bỏ ra một trăm khối hạ phẩm linh thạch mua không ít linh mễ, cũng thử xem mùi vị ra sao.

Về phần những thứ khác, Thẩm Hạo đều không mua, không dùng

đến.

Dạo một vòng, cảm giác mới lạ cũng giảm đi rất nhiều.

Phải công nhận, việc quản lý của Phong Thành rất tốt.

Thỉnh thoảng lại có đội chấp pháp tuần tra.

Mỗi đội chấp pháp ít nhất đều là cao thủ Chân Nguyên cảnh tam trọng.

Cũng không ai dám gây sự.

Đều là tán tu, không có bối cảnh, ai cũng không dám phô trương.

Về đến sân, nha hoàn Minh Nguyệt vội vàng bưng một chậu nước đến cho Thẩm Hạo.

Công tử, rửa mặt ạ.

Thẩm Hạo cười nói: Là Minh Nguyệt bé đáng yêu à.

Minh Nguyệt mặt đỏ bừng, trên khuôn mặt tròn trịa lộ ra hai lúm đồng điếu nhỏ, trông vô cùng đáng yêu.

Công tử đừng trêu người ta nữa.

Do răng cửa của Minh Nguyệt hơi hô, nên mỗi khi nói chuyện, đôi môi nhỏ lại chu lên rất nhiều, Thẩm Hạo rất thích nhìn.

Không tệ, công tử thích nghe ngươi nói nhiều, biết không.

Minh Nguyệt cúi đầu không nói gì.

Tống Vĩnh Từ và Cơ Đông Ca ở bên cạnh mím môi cười tủm tỉm, vị công tử này chỉ thích trêu chọc nha hoàn Minh Nguyệt.

Nhìn Minh Nguyệt với đôi má ửng hồng, Vạn Mộ Tuyết nhẹ giọng giải vây: Minh Nguyệt, mau đi lấy khăn cho công tử đi.

Vâng, tiểu thư.

Nhìn Minh Nguyệt hoảng sợ chạy đi, tâm trạng Thẩm Hạo cũng vô cùng vui vẻ.

Ngay sau đó, ánh mắt Thẩm Hạo nhìn sang Tống Vĩnh Từ, tức thì có chút kinh ngạc.

Nàng đột phá Tiên Thiên tam trọng rồi.

Tống Vĩnh Từ gật đầu nói: Vâng ạ công tử, vốn là Tiên Thiên nhị trọng, đến đây tu luyện liền đột phá.

Thẩm Hạo giơ ngón tay cái lên nói: Thiên phú này vô địch rồi.

Quá lợi hại, tu luyện cứ như uống nước lã vậy.

Nghe vậy, con mèo trắng trong lòng Cơ Đông Ca liếc Thẩm Hạo một cái, rồi đảo mắt coi thường.

Trong mắt mèo trắng, người có tu vi tăng nhanh nhất chính là Thẩm Hạo.

Rất nhanh, màn đêm dần buông xuống.

Tiết mục mà Thẩm Hạo mong đợi nhất cuối cùng cũng đến.

Do nhà không lớn, nên Minh Nguyệt và Vạn Mộ Tuyết ở cùng nhau.

Chương 123

Sau khi Minh Nguyệt hầu hạ Vạn Mộ Tuyết tắm rửa xong, đang chuẩn bị đi đổ nước.

Lại thấy gò má Vạn Mộ Tuyết hơi ửng hồng.

Nàng quan tâm hỏi: Tiểu thư, sao mặt người đỏ thế, không phải bị bệnh rồi chứ.

Nói xong, nàng đưa tay lên sờ, kinh ngạc nói: Nóng quá.

Vạn Mộ Tuyết trong lòng càng thêm hoảng loạn, đôi mắt đẹp né tránh, liếc nhìn ngọn nến trên đầu giường, nhỏ giọng nói: Minh Nguyệt, tối nay ngươi qua sương phòng phía tây ngủ nhé.

Minh Nguyệt ngẩn ra một lúc rồi hỏi: Tiểu thư sao vậy ạ.

Tối nay công tử có thể sẽ qua đây.

Nói xong câu này, gò má Vạn Mộ Tuyết đỏ như ráng chiều.

Trong phút chốc, Minh Nguyệt bừng tỉnh ngộ.

Cuối cùng nàng cũng hiểu tại sao tiểu thư lại đỏ mặt.

Hóa ra là Thẩm công tử sắp đến.

Ây da, mình là nha hoàn thông phòng của tiểu thư mà, chẳng phải mình cũng.

Giọng điệu có chút vui mừng nói: Tiểu thư, vậy em đi trước đây, người phải bảo trọng nhé.

Vạn Mộ Tuyết cúi đầu, nàng cũng không biết xấu hổ, dù sao cũng là dâu mới về nhà chồng.

Minh Nguyệt đi rồi, phòng ngủ trở nên yên tĩnh.

Yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi, Vạn Mộ Tuyết thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng tim mình đập.

Mấy ngày tiếp xúc vừa qua, tính cách của Thẩm Hạo cũng cho nàng một cảm nhận khác biệt.

Tóm lại, nói chuyện với hắn rất thoải mái, dường như không có thành kiến gì với phụ nữ, hay nói đúng hơn, thái độ của hắn với mọi người đều gần như giống nhau.

Điều này rất thần kỳ.

Quan trọng là, rất nhiều thứ khi trao đổi với Thẩm Hạo đều có thể nhận được những cảm hứng và khai sáng khác biệt.

Tóm lại là ích lợi rất nhiều.

Nàng cũng rất thích thảo luận vấn đề với Thẩm Hạo.

Thậm chí, thỉnh thoảng Thẩm Hạo còn buột miệng nói ra những lời lẽ nghịch thiên, nhưng ngẫm lại thì lại rất có lý.

Ngay cả thi từ ca phú, thỉnh thoảng hắn buột miệng một câu cũng khiến nàng kinh diễm vô cùng.

Lúc mới rời kinh thành, Vạn Mộ Tuyết nhìn vầng trăng sáng trên trời, trong lòng nhớ cha mẹ.

Thẩm Hạo liền nói một câu: Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, cúi đầu nhớ cố hương, là nhớ cha mẹ rồi phải không.

Câu nói này khiến lòng nàng chấn động.

Đơn giản, mộc mạc, nhưng lại chạm thẳng vào sâu thẳm, tức thì chạm đến điểm yếu của nàng.

Nàng mới biết, phương diện thi từ của Thẩm Hạo cũng lợi hại đến vậy.

Sức hút của Thẩm Hạo chính là ở chỗ, luôn vô tình khiến bạn kinh ngạc.

Đêm càng về khuya, càng thêm yên tĩnh.

Nhà ở Phong Thành, một tháng tuy tốn hai mươi khối hạ phẩm linh thạch, nhưng trận pháp cách âm thì có, tuyệt đối khiến bạn ở thoải mái.

Nhìn vầng trăng sáng lơ lửng, Vạn Mộ Tuyết lại nhớ đến câu thơ của Thẩm Hạo.

Rõ ràng bài thơ này không đầy đủ, khiến trong lòng nàng ngứa ngáy, rất muốn biết bản hoàn chỉnh.

Chỉ là Thẩm Hạo không nói, nàng cũng không tiện hỏi nhiều.

Nghĩ đến đây, nàng thầm tính, lát nữa Thẩm Hạo đến, nhân lúc chỉ có hai người, nhất định phải hỏi cho ra.

Nghĩ đi nghĩ lại, đầu óc nàng lại bình tĩnh trở lại.

Đúng lúc này, két một tiếng, cửa phòng mở ra.

Một bóng người kéo dài ra, che khuất ánh trăng.

Ánh nến vàng mờ ảo chiếu lên gò má Vạn Mộ Tuyết.

Chỉ thấy ánh mắt nàng né tránh, không dám nhìn thẳng vào Thẩm Hạo.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cười bước tới, ngồi xuống bên cạnh.

Vạn Mộ Tuyết đột nhiên nhẹ giọng nói: Công tử, Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, cúi đầu nhớ cố hương hình như phía trước vẫn còn câu mở đầu chưa nói, là gì vậy ạ, chẳng lẽ là chuyên môn viết cho Minh Nguyệt.

Nàng chắc là bây giờ muốn nghe không.

Muốn nghe ạ công tử, không nói trong lòng ta cứ bứt rứt mãi.

Vạn Mộ Tuyết mong đợi nhìn Thẩm Hạo.

Nhớ kỹ nhé, bài thơ này là: Sàng tiền minh nguyệt quang, nghi thị địa thượng sương.

Cử đầu vọng minh nguyệt, đê đầu tư cố hương.

Chiếu xuống đất, quả thực như sương trắng vậy.

Bài thơ này viết hay thật, dễ hiểu, lại mang tình cảm mộc mạc.

Vô nghĩa, đây là thơ của Thi Tiên, đương nhiên là đỉnh rồi.

Sau khi Thẩm Hạo ra ngoài, Minh Nguyệt liền lẻn vào.

Với vẻ mặt quan tâm, nàng hỏi: Không sao chứ tiểu thư.

Vạn Mộ Tuyết lắc đầu, có chút không tự nhiên nói: Không sao.

Không sao là tốt rồi, tiểu thư có muốn em lấy nước rửa mặt không.

Nghe vậy, Vạn Mộ Tuyết gật đầu nói: Đi đi.

Vâng, em đi lấy nước cho tiểu thư rửa mặt ngay đây.

Rất nhanh, Minh Nguyệt đã bưng nước vào, hai chủ tớ như chị em ruột, không có chuyện gì không nói.

Minh Nguyệt cũng tò mò vô cùng.

Đến bữa trưa, điều này lại khiến Tống Vĩnh Từ và Cơ Đông Ca mím môi cười trộm.

Nhưng quan hệ của họ tốt, chỉ trêu ghẹo một tiếng rồi thôi, cũng không trêu chọc Vạn Mộ Tuyết nhiều.

Thẩm Hạo ăn một miếng linh mễ, hài lòng nói: Linh mễ này không tệ thật, thảo nào đắt thế.

Còn Tống Vĩnh Từ lại nhắm mắt đả tọa.

Trong số mọi người ăn linh mễ, nàng là người được lợi nhiều nhất.

Chân khí trong cơ thể cuộn trào, tăng lên vùn vụt.

Chẳng mấy ngày nữa là đến Tiên Thiên tứ trọng rồi.

Thấy Vạn Mộ Tuyết cúi đầu không nói, Thẩm Hạo gắp một miếng thức ăn đặt vào bát nàng.

Ăn cơm xong, Thẩm Hạo định đi đến Phong Hàn Cốc.

Thế là, hắn nói với mấy nàng: Ta ra ngoài một chuyến, mọi người cứ ở nhà nhé.

Vâng, công tử.

Trong nhà có cao thủ Mạnh Tuyền Cơ, Thẩm Hạo tự nhiên cũng yên tâm.

Trước khi ra khỏi thành, Thẩm Hạo làm một cái yêu bài nhập thành.

Một cái yêu bài năm khối hạ phẩm linh thạch, rất đắt, nhưng cũng đáng.

Bởi vì sau khi làm yêu bài nhập thành, trong vòng một tháng, vào Phong Thành không cần nộp linh thạch nhập thành.

Nếu không làm cái này, mỗi lần vào Phong Thành đều phải nộp hai khối hạ phẩm linh thạch.

Chẳng phải là ngu ngốc lắm sao.

Linh thạch rất quý đó.

Đương nhiên, với một thành trì tu sĩ lớn như Phong Thành, phí vào thành đắt là phải.

Cũng có một số tán tu tổ chức chợ nhỏ, gần giống như chợ đen, an toàn không được đảm bảo.

Phong Hàn Cốc, cách Phong Thành khoảng trăm dặm về phía bắc.

Với thực lực hiện tại của Thẩm Hạo, chưa đến một giờ là có thể đến nơi.

Thân hình như gió, nhanh như tàn ảnh, không ngừng nhảy vọt trong rừng.

Vốn tưởng mình rất ngầu, nhưng khi những cao thủ Chân Nguyên đạp phi kiếm bay qua đầu, Thẩm Hạo tức thì cảm thấy tự ti.

Ngầu cái con khỉ.

Tốc độ dưới chân cũng ngày càng nhanh hơn.

Khoảng nửa giờ sau, Thẩm Hạo mới đến được Phong Hàn Cốc.

Nhìn xuống dưới chân, Phong Hàn Cốc như một vực sâu, Thẩm Hạo có chút ngẩn người.

Phong Hàn Cốc này, khí thế kinh người, giống như một vực sâu không thấy đáy, nuốt chửng mọi thứ xung quanh, nhưng linh khí lại nồng đậm hơn trong thành.

Là một thung lũng sâu không thấy đáy của dãy núi Côn Luân.

Rộng cả ngàn mét, nhìn xuống, vách đá thẳng đứng cao đến mấy ngàn mét.

Nhìn xuống dưới, chỉ thấy mây mù lượn lờ, một màu trắng xóa, mắt thường không thể nhìn thấy gì.

Chương 124

Lúc này, mấy cao thủ Chân Nguyên cảnh đạp phi kiếm, nhìn Thẩm Hạo đứng bên vách đá Phong Hàn Cốc, lộ ra một nụ cười chế giễu.

Chỉ là Tiên Thiên cảnh quèn, cũng dám đến Phong Hàn Cốc, nực cười.

Đúng vậy, không biết trời cao đất rộng, bên trong tùy tiện một con yêu thú nhất cảnh cũng có thể diệt được hắn.

Ha, đợi hắn xuống được Phong Hàn Cốc rồi hãy nói.

Năm người cười nhạo trêu chọc Thẩm Hạo, hoàn toàn không coi Thẩm Hạo ra gì.

Một người đàn ông mặc áo bào xanh, dùng thần thức quét qua Thẩm Hạo.

Khi phát hiện Thẩm Hạo chỉ là một tên nghèo, ngay cả một túi trữ vật cũng không có, liền trực tiếp dời ánh mắt đi.

Dường như nhìn thêm một giây cũng thấy lãng phí thời gian.

Hắn chỉ nhàn nhạt nói: Được rồi, đừng để ý đến tên nghèo đó, mau đi thôi.

Ngay sau đó, hắn dẫn đầu đạp phi kiếm bay một cách tiêu sái xuống đáy Phong Hàn Cốc.

Bốn người còn lại cũng vội vàng theo sau.

Tên nghèo à.

Được, được lắm.

Thẩm Hạo lặng lẽ ghi nhớ bộ dạng của năm người.

Đợi bóng dáng mấy người biến mất, Thẩm Hạo mới bắt đầu tìm đường xuống.

Tìm nửa giờ, Thẩm Hạo bỏ cuộc.

Hắn phát hiện căn bản không có điểm tựa, Phong Hàn Cốc nhìn từ trên xuống sâu không thấy đáy, hai bên vách đá lại nhẵn bóng vô cùng, trong phạm vi mấy trăm mét không có một cái cây nào.

Không biết bay, thật sự không xuống được Phong Hàn Cốc này.

Chẳng trách Cao Tề Thanh kia nhận được kỳ ngộ này cũng định bán cho Cửu Thành Lâu, Tiên Thiên cảnh như hắn căn bản không xuống được.

Đương nhiên, con yêu thú nhị cảnh bên trong cũng không phải Chân Nguyên cảnh bình thường có thể đối phó.

Đây cũng không phải chuyện gì to tát, Thẩm Hạo cũng không vội, quay về thế giới hiện thực mua một chiếc trực thăng mini là xong.

Ngoài ra, Thẩm Hạo có ký ức của đặc công, lái một chiếc trực thăng nhỏ hoàn toàn không thành vấn đề.

Ý nghĩ đầu tiên của Thẩm Hạo là loại xe ba bánh bay trên không được trưng bày trong lễ duyệt binh quốc khánh.

Cái đó được gọi là Bàng Đấu Toàn Dực Cơ.

Thế là, tìm một nơi kín đáo, Thẩm Hạo tiến vào không gian.

Từ không gian quay trở lại thế giới đô thị.

Trở lại phòng khách, nhìn trên bàn trà có một tờ giấy.

Nhìn một cái, hắn mới nhớ ra, đây là của cô tiếp viên hàng không Thi Nịnh quen trên máy bay để lại cho hắn, trước đó Lục Khiết giặt quần áo cho hắn đã tìm thấy.

Thẩm Hạo không để ý, mà mở Douyin lên, tìm kiếm giá của chiếc xe ba bánh bay trên không trong lễ duyệt binh.

Tìm kiếm sơ qua, có người nói mười vạn tệ, có người nói bảy mươi vạn tệ.

Tìm kiếm cách mua máy bay trực thăng dân dụng.

Lại phát hiện, còn phải điều tra bạn dùng cho mục đích thương mại hay dân dụng, cũng như có đường bay không, có bằng lái máy bay không.

Quá phiền phức.

Thẩm Hạo tức thì dập tắt ý nghĩ này, vẫn là mua từ nước ngoài cho đơn giản, trực tiếp.

Hắn lại không lái máy bay ở thế giới đô thị, căn bản không cần xin đường bay gì cả.

Hơn nữa, giá máy bay trực thăng mini của Đức cũng không đắt.

Thế là, hắn trực tiếp gọi điện cho Tống Mộ Mạt.

Ông chủ, có gì dặn dò ạ.

Mua cho tôi một chiếc trực thăng mini, ngồi được một đến hai người là được.

Vâng thưa ông chủ, muốn của nước nào ạ.

Vậy lấy của Đức đi.

Vâng thưa ông chủ, cho em hai ngày.

Ừm, ngoan.

Ông chủ, loại đào đó còn bao nhiêu, em chuẩn bị vận hành rồi.

Số lượng đào này không nhiều lắm, khoảng hai nghìn quả, bán hết là hết, cô tự cân nhắc.

Đến lúc đó tôi qua Xiêm La sẽ đưa đào cho cô.

Cô tự vận hành, những chuyện khác tôi không quan tâm.

Loại đào này là của trấn Tây Đào, vẫn còn ở Đại Dương vương triều.

Thẩm Hạo còn chưa biết khi nào mới quay lại Đại Dương vương triều, nên đào chắc chắn không thể hứa hẹn nguồn hàng.

Hơn nữa, thực lực của Thẩm Hạo bây giờ cũng không thiếu tiền, căn bản không cần lãng phí thời gian vào những việc này.

Chỉ là Tống Mộ Mạt ngoan ngoãn nghe lời, Thẩm Hạo cũng không ngại để cô ta làm những việc này.

Cảm ơn ông chủ, yêu anh.

À đúng rồi ông chủ, còn một chuyện nữa.

Chuyện gì, cô nói đi.

Ông chủ, bang chủ Độc Lang Bang Mã Lý Áo.

Sáng hôm qua đột nhiên bị liệt, đại tiểu tiện không tự chủ.

Bác sĩ cũng không tìm ra vấn đề, nghe nói lần trước cũng vì bệnh này mà nhập viện.

Ông chủ có cần xử lý không ạ.

Nghe vậy, Thẩm Hạo tức thì biết chuyện gì xảy ra.

Lần trước, Thẩm Hạo cho Mã Lý Áo ăn là Tán Dương Phấn: khi phát tác sẽ mềm nhũn vô lực, đại tiểu tiện không tự chủ.

Mỗi ngày, nếu không uống thuốc giải, sẽ bị như vậy.

Một tuần không uống thuốc, sẽ suy tạng mà chết.

Nhưng, lần trước Thẩm Hạo tống tiền.

à không, thu của Mã Lý Áo năm triệu đô la Mỹ tiền chữa bệnh.

Vì Mã Lý Áo không thành thật, dám cho người theo dõi.

Vì vậy, Thẩm Hạo chuẩn bị để gã này chịu dày vò vài ngày trước.

Đây mới là ngày thứ hai, chưa vội cho thuốc giải.

Phải để Mã Lý Áo sống trong sợ hãi, mới biết nghe lời.

Ừm, tôi biết rồi, chuyện này cô không cần quan tâm, đợi tôi qua đó rồi tính.

Vâng thưa ông chủ, lần này đến nhất định phải ở lại mấy tháng nhé.

Yên tâm, nhất định sẽ cho cô bé lẳng lơ nhà cô ăn no.

Mong đợi quá, ông chủ mau đến làm chết em đi, đừng quan tâm em sống chết ra sao nha.

Cút.

Vâng thưa ông chủ.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo đặt một vé máy bay đến Xiêm La hai ngày sau.

Ở thế giới huyền huyễn lâu, trở về thế giới đô thị còn có chút không quen.

Nhưng cũng chỉ là chốc lát.

Tắm rửa xong, Thẩm Hạo bắt đầu nằm dài ra.

Xem TV, nằm trên sofa lướt Douyin.

Xem tin tức cảnh sát giao thông bắt người lái xe say rượu.

Đột nhiên, điện thoại của Thẩm Hạo reo lên.

Thẩm Hạo nhìn, không ngờ là của cậu bạn thân Vương Tiểu Đào.

Hắn liền nghe máy: Chuyện gì.

Hạo tử, trong WeChat của mày có tiền không, tao lái xe say rượu bị bắt rồi, giờ đang ở bệnh viện lấy máu, cảnh sát giao thông nói phải nộp phạt tám nghìn.

Vãi chưởng, mày ngầu vãi, gan to thật, uống rượu còn dám lái xe.

Say rượu hay say xỉn.

Thẩm Hạo kinh ngạc hỏi.

Mày biết tửu lượng của tao mà, một thùng bia chẳng có cảm giác gì.

Chẳng phải tối qua thắng được ba nghìn, ăn cơm xong định mời Lão Tôn bọn nó đi mát xa chân.

Ăn đồ nướng không nhịn được, uống một chai bia.

Thẩm Hạo nói: Vậy chắc là say rượu, chưa đến mức say xỉn, may mà không sao, nộp phạt, treo bằng lái là xong.

Có phải thằng ngu Lão Tôn xúi mày uống không.

Còn bảo mày là nó có người trong đội cảnh sát giao thông, cứ yên tâm uống thoải mái.

Bị bắt cũng không sao, một cuộc điện thoại là giải quyết được.

À, đúng rồi, nó nói anh nó làm trong đội cảnh sát giao thông mà.

Tao cũng có tâm lý may mắn, tao còn cố ý đi đường quốc lộ cũ, ai ngờ cảnh sát giao thông lại chặn ở ngã ba, mà đèn xe cảnh sát cũng không bật.

Thôi được rồi, tao chuyển khoản cho mày, ở đâu tao đến đón.

Ừm, vừa lấy máu xong, chắc còn phải qua đồn công an một chuyến, bọn tao bị bắt rồi.

Thẩm Hạo ngẩn ra: Say xỉn khi nào thì bị bắt người.

Có liên quan gì đến đồn công an.

Chương 125

Sao vậy.

Mấy thằng Lão Tôn uống say, ngồi ở ghế sau chửi cảnh sát giao thông ham tiền phát điên, dám phạt tám nghìn tệ, người khác chỉ bị phạt sáu nghìn, còn chửi người ta là chó.

Thẩm Hạo không nói nên lời, đúng là uống vài giọt nước đái mèo vào là không biết trời cao đất rộng.

Tên Tôn Cương đó cũng cùng thôn với Thẩm Hạo và Vương Tiểu Đào.

Anh trai hắn làm cảnh sát phụ ở đội cảnh sát giao thông, thỉnh thoảng có thể giúp người ta xóa một lỗi vi phạm chưa lên mạng.

Vì vậy cả ngày khoác lác inh ỏi, cứ như đội cảnh sát giao thông là do nhà hắn mở.

Thích uống rượu, cứ uống vào là bắt đầu chém gió, ai đó trước mặt tao chỉ là cái đinh, tao năm đó ở trường đánh cho mẹ nó cũng không nhận ra.

Câu cửa miệng thích nói nhất là: Mày không uống rượu với anh, có phải coi thường anh không, không nể mặt anh không.

Uống rượu một lần, tiếp xúc một lần Thẩm Hạo đã ghét gã này.

Ngày thường, có chút tiền là chơi Tiêu Tiêu Nhạc trên trang web Macau Sun City trên điện thoại, vài hào một lượt quay, vài giây một ván.

Cả ngày léo nhéo, Thẩm Hạo ngày thường cũng lười tiếp xúc, hắn cảm thấy chơi với loại người này sớm muộn cũng xảy ra chuyện.

Nhưng, Tôn Cương lại là loại người khuấy động không khí trên bàn rượu, bạn thân Vương Tiểu Đào rất thích uống rượu với hắn, cảm thấy vui.

Điểm này Thẩm Hạo cũng không cản được.

Quả nhiên, người ngông cuồng không có kết cục tốt.

Thôi được rồi, tao chuyển tiền cho mày trước.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo chuyển tám nghìn cho bạn thân Vương Tiểu Đào.

Nhưng bạn thân bị liên lụy, Thẩm Hạo vẫn muốn giúp một tay.

Bỏ chút tiền ra cho cậu ta ra ngoài.

Nhưng nghĩ nửa ngày, ở huyện này thật sự không quen biết ai.

Hắn trước đây toàn đi làm ở ngoài, chưa từng lăn lộn trong giới ở huyện.

Thế là, Thẩm Hạo nghĩ đến người đàn ông Lưu Hỉ Hồng ở cổng tiểu khu lần trước, gã này còn là bí thư huyện ủy.

Thẩm Hạo cũng không biết có được không, dù sao cũng không quen, chỉ mới thêm WeChat một lần, còn phải mượn danh của cô gái tên Tiêu Nhiên.

Lưu thư ký có đó không ạ.

Đợi vài phút, thấy Lưu Hỉ Hồng không trả lời tin nhắn, Thẩm Hạo cũng không đặt hết hy vọng vào ông ta.

Hắn lấy chiếc bàn trong phòng sách của Lý Chí Khôn từ trong không gian ra, đặt vào phòng khách.

Chụp một tấm ảnh, gửi cho Tiêu Nhiên.

Đối phương đã thích đồ nội thất cổ, vậy chiếc bàn sách này chắc

cũng sẽ thích.

Vừa có được một chiếc bàn gỗ Hoàng Hoa Lê, có hứng thú không.

Gửi tin nhắn xong, Thẩm Hạo liền chờ đợi.

Nếu đối phương thích thứ này, Thẩm Hạo cũng không ngại bán cho cô ta.

Một phút sau, Tiêu Nhiên trả lời tin nhắn.

Nhanh, quay video cho tôi xem, để tôi xem kỹ.

Chiếc bàn sách này trông cổ kính, rất có cảm giác.

Thế là, Thẩm Hạo lấy điện thoại ra bắt đầu quay video.

Từ đầu đến cuối đều quay rất kỹ.

Gửi cho Tiêu Nhiên.

Một phút sau, Tiêu Nhiên trực tiếp gọi video.

Thẩm Hạo, mau cho tôi xem chiếc bàn sách đó ở đâu.

Giọng điệu không thể chờ đợi, Thẩm Hạo có chút bất ngờ, không ngờ gã này lại vội vàng như vậy.

Hắn liền chĩa video vào chiếc bàn.

Không tệ, không tệ, nhìn thoáng qua đã biết là đồ tốt.

Kích thước rất đẹp, vừa dài vừa rộng, vững chãi đoan trang, cổ kính trang nhã.

Mau quay vào mặt bàn cho tôi xem, có vân gỗ anh mộc không.

Thẩm Hạo chĩa video vào mặt bàn.

Tốt, tốt, tốt, mặt bàn vân anh mộc này, vân như nước chảy, lại còn là gỗ Hoàng Hoa Lê vân anh mộc, thật sự là cực phẩm.

Chỉ có lớp vỏ ngoài sáng bóng được hình thành qua năm tháng oxy

hóa, mới có thể rực rỡ như lụa.

Hơn nữa toàn bộ mặt bàn được bảo quản cực tốt, không có một vết xước nào.

Giá trị không nhỏ, giá trị không nhỏ đâu.

Chiếc bàn sách này còn đẹp hơn cả chiếc bàn dài Hoàng Hoa Lê mà Mã Đô Đốc từng tiếc nuối.

Ha ha, năm đó Mã Đô Đốc hối hận đến xanh cả ruột, nếu lúc đó mua, bây giờ cũng lời to rồi.

Qua video cũng không dám chắc có phải là Hoàng Hoa Lê không.

Thẩm Hạo, anh giữ kỹ món đồ này nhé, sáng mai tôi sẽ đến tìm anh.

Thẩm Hạo nói: Tối nay cô không rảnh à.

Vốn dĩ Thẩm Hạo còn nghĩ, đợi gã này qua, nhờ giúp đỡ đưa cậu bạn thân Vương Tiểu Đào ra.

Tôi đang ở kinh thành vừa tham gia một buổi đấu giá, giờ không qua kịp.

Được, sáng mai nói vậy nhé.

Không vấn đề gì, Thẩm Hạo nói rồi nhé, anh đừng gửi video cho ai khác, nếu món đồ thật sự là Hoàng Hoa Lê, tôi sẽ trả giá cao nhất thị trường.

Thẩm Hạo nói: Được, không vấn đề gì.

Cúp điện thoại, Thẩm Hạo tra xem chiếc bàn dài Hoàng Hoa Lê mà Mã Đô Đốc từng tiếc nuối là cái gì.

Đừng nói, đó là hot search, trên Douyin tìm là ra ngay.

Sự việc không phức tạp.

Trong đồ nội thất cổ, đồ làm bằng gỗ Hoàng Hoa Lê là quý giá nhất.

Đồ nội thất làm bằng gỗ Hoàng Hoa Lê, có một loại là án, giới sưu tầm gọi là Hoàng Hoa Lê điều án.

Năm 93, chiếc bàn Hoàng Hoa Lê này bán 50 vạn, Mã Đô Đốc lúc đó kẹt tiền nên không mua.

Kết quả, ngày 22 tháng 3 năm 2013, chiếc bàn dài Hoàng Hoa Lê được nhiều người chú ý này, ước tính giá từ 1,5 ~ 2 triệu đô la Mỹ.

Cuối cùng giá giao dịch là 9,083,750 đô la Mỹ, tương đương khoảng 56,45 triệu nhân dân tệ, vượt giá ước tính đến 4,5 lần.

Nói cách khác, chỉ trong hai mươi năm, giá trị đã tăng gấp trăm lần.

Đó còn là giá của mười năm trước năm 2013, bây giờ thị trường Hoàng Hoa Lê còn tăng mạnh hơn.

Không chỉ là 56 triệu nữa.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cũng đại khái hiểu được giá trị của chiếc bàn sách, à không, bàn án của mình.

Cùng lúc đó, Lưu Hỉ Hồng nhận được tin nhắn của Thẩm Hạo.

Nhưng ông ta không trả lời ngay lập tức.

Đến cấp bậc của ông ta, nếu trả lời tin nhắn ngay lập tức, thật sự là mất giá.

Đợi khoảng mười lăm phút sau mới trả lời Thẩm Hạo.

Vừa rồi đang bận, sao thế Thẩm lão đệ, cuối cùng cũng nhớ đến lão ca này rồi à.

Điện thoại rung lên, Thẩm Hạo nhìn thấy là của Lưu Hỉ Hồng.

Thẩm Hạo nghĩ một lúc rồi không nói thẳng chuyện của bạn thân.

Mà tung ra thứ mà Lưu Hỉ Hồng quan tâm nhất.

Chuyện là thế này, ngày mai Tiêu Nhiên sẽ qua đây, không biết Lưu thư ký có rảnh không.

Thấy vậy, Lưu Hỉ Hồng trong lòng rất vui.

Vốn tưởng Thẩm Hạo tìm ông ta có việc, định ra oai với Thẩm Hạo một chút.

Không ngờ đối phương lại tìm ông ta để gặp Tiêu Nhiên.

Trong lòng thầm mừng đã trả lời tin nhắn, nếu không chẳng phải đã bỏ lỡ cơ hội bồi đắp tình cảm với Tiêu Nhiên sao.

Gần đây ông ta luôn muốn đi cửa quan hệ của bố Tiêu Nhiên là Tiêu Quân, chỉ là không có cớ tốt, bây giờ dường như có hy vọng rồi.

Ở vị trí chính xứ này đã gần bảy năm rồi, đợt thay đổi nhiệm kỳ này cũng không được thăng chức, trong lòng lo lắng lắm.

Không những không được thăng, ngược lại còn từ một huyện kinh tế lớn có bốn mươi vạn dân, bị điều ngang sang một huyện nhỏ có mười mấy vạn dân, cấp bậc thì như nhau, nhưng quyền lực không giống nhau, cơ hội thăng tiến càng không giống nhau.

Tương đương với bị giáng nửa cấp, đây là một tín hiệu nguy hiểm.

Cứ thế này, lần sau có khi phải đến Chính Hiệp hoặc Tác Hiệp, quyền lực chức vụ không cùng một đẳng cấp.

Chương 126

Sao không lo lắng sốt ruột cho được.

Lưu Hỉ Hồng ông ta cũng muốn tiến bộ mà.

Thẩm lão đệ, đúng là vô xảo bất thành thư, ngày mai vừa hay rảnh, lúc nào cũng được.

À đúng rồi, Thẩm lão đệ sau này đừng gọi thư ký thư ký nữa, xa lạ quá.

Nếu không sợ tôi chiếm tiện nghi, sau này cậu cứ gọi tôi một tiếng Lưu ca hoặc Hồng ca là được.

Thẩm Hạo nói: Vậy thì ngại quá.

Xem cậu nói kìa, tôi với Thẩm lão đệ vừa gặp đã như quen.

Thẩm Hạo nói: Tối nay cùng ăn bữa cơm nhé.

Lưu Hỉ Hồng tức thì hiểu ra, Thẩm Hạo chắc chắn có việc nhờ ông ta, trong lòng mừng thầm.

Có việc nhờ ông ta thì tốt.

Giữa người với người, chính là thông qua lợi ích ràng buộc, tình cảm dần dần sâu đậm.

Nếu Thẩm Hạo không có giá trị lợi dụng, Lưu Hỉ Hồng lười cả để ý.

Nhưng bây giờ có giá trị rồi, vậy thì chỉ mong Thẩm Hạo nhờ ông ta làm việc.

Món nợ ân tình này, cậu không phải trả tôi sao.

Thế là, Lưu Hỉ Hồng vội nói: Thẩm lão đệ không nói nữa, chuyện

mời khách ăn cơm này, để anh trai lo, cậu cứ chờ tin của tôi nhé.

Vậy được, bữa này Lưu lão ca sắp xếp, bữa sau tôi mời.

Thẩm Hạo nói.

Kết thúc cuộc trò chuyện, Lưu Hỉ Hồng lập tức bảo thư ký sắp xếp một bữa ăn.

Một phút sau, Thẩm Hạo nhận được một định vị.

Nhìn địa điểm định vị, Thẩm Hạo ngẩn người, sao lại hẻo lánh thế này.

Chẳng lẽ không phải nhà hàng lớn.

Nghĩ một lúc cũng không hỏi, liền mở định vị, lái xe đi.

Lái xe khoảng mười lăm phút, đến được địa điểm.

Bên ngoài trông giống một nhà hàng sân vườn, xung quanh góc tường trồng đầy tre.

Dưới sự bao bọc của tre, người bình thường căn bản không chú ý.

Khi xe của Thẩm Hạo đến, ông chủ nhà hàng còn hỏi thân phận của Thẩm Hạo rồi mới cho vào.

Vào trong, Thẩm Hạo mới phát hiện có một thế giới khác, bên trong có hòn non bộ, nước chảy, phòng bao cũng lộng lẫy xa hoa.

Đây thuộc về một nơi khá riêng tư.

Ông chủ trực tiếp đưa Thẩm Hạo đến phòng bao trên lầu hai.

Thẩm Hạo vừa ngồi xuống, phục vụ viên đã bưng món ăn lên.

Chỉ riêng rượu đã có mấy loại, Ngũ Lương, Mao Đài đều có.

Sau khi món ăn được dọn lên đủ, ông chủ cười nói: Thẩm tiên sinh, xin chờ một lát, Lưu lão bản sắp đến rồi.

Biết rồi.

Đợi ông chủ đi rồi, Thẩm Hạo mới có chút kinh ngạc.

Mình sống ở huyện nhỏ này bao nhiêu năm, thật không biết có một nơi như vậy.

Lưu Hỉ Hồng cũng không để Thẩm Hạo đợi lâu, khoảng mười phút sau, chậm rãi đến.

Người Lưu Hỉ Hồng còn chưa vào, giọng đã đến trước.

Ngoài phòng bao truyền đến giọng nói sang sảng của Lưu Hỉ Hồng.

Ây da, Thẩm lão đệ đợi lâu rồi, xin thông cảm nhé.

Đẩy cửa ra, chỉ thấy Lưu Hỉ Hồng mặt đầy áy náy.

Ông ta tiến lên nắm tay Thẩm Hạo, một lần nữa nói: Vừa rồi có mấy văn kiện quan trọng cần ký, Thẩm lão đệ không trách tội chứ.

Thẩm Hạo biết gã này ra vẻ, nếu không phải có thần hài hòa ở đây, thật muốn cho Lưu Hỉ Hồng nếm thử uy lực của cao thủ Tiên Thiên là gì.

Vẫn là ở nước ngoài thoải mái, không kiêng nể gì.

Nghĩ một lúc, ở trong nước nên khiêm tốn một chút.

Thẩm Hạo cười nói: Tôi cũng vừa đến.

Ha ha, vậy thì tốt, nào ngồi, ngồi đi.

Sau khi ngồi xuống, Lưu Hỉ Hồng cười nói: Em Thẩm uống gì nào.

Tôi lái xe nên không uống rượu được.

Được, vậy tôi uống rượu, còn em Thẩm uống nước ngọt nhé.

Em uống gì.

Vương Lão Cát.

Được.

Phục vụ viên vội vàng đổi Vương Lão Cát cho Thẩm Hạo.

Đợi phục vụ viên đi rồi, Lưu Hỉ Hồng ho nhẹ một tiếng, cười nói: Em Thẩm à, em đúng là không có việc không đến điện Tam Bảo a, anh còn tưởng em quên mất người anh già này rồi chứ.

Thẩm Hạo nói: Anh Lưu ngày thường bận trăm công nghìn việc, không có chuyện gì em cũng không dám làm phiền anh.

Lưu Hỉ Hồng sảng khoái cười lớn: Cũng phải.

Em Thẩm tìm anh có việc gì, giúp được anh nhất định sẽ giúp.

Thẩm Hạo cũng không vòng vo: Tôi có một người bạn, hôm nay uống một chai rượu, bị cảnh sát giao thông chặn lại.

Đương nhiên, cũng có chút xích mích nhỏ, trên xe còn có mấy người bạn gây ra chút chuyện Ngay sau đó, Thẩm Hạo kể lại sơ lược chuyện của Vương Tiểu Đào.

Nghe vậy, Lưu Hỉ Hồng ngẩn ra, trong đầu toàn là dấu chấm hỏi.

Chỉ có vậy thôi à.

Tháng trước, cấp trên đã duyệt kinh phí, ga tàu hỏa và bến xe cũ đều phải sửa sang xây lại.

Mấy ngày nay, có rất nhiều người tìm ông ta.

Lưu Hỉ Hồng đã nghĩ, lần này Thẩm Hạo tìm ông ta chắc chắn là nhắm vào dự án bến xe mới.

Vì vậy ông ta còn định ra oai với Thẩm Hạo một chút.

Hóa ra, lại chỉ vì một vụ say rượu lái xe.

Cú ngoặt này khiến Lưu Hỉ Hồng suýt nữa vẹo cả lưng.

Em Thẩm thật sự chỉ vì chuyện nhỏ này thôi sao.

Lưu Hỉ Hồng không chắc chắn hỏi.

Thẩm Hạo gật đầu: Đúng là chuyện nhỏ này.

Lẽ ra say rượu lái xe là đáng đời, nộp phạt cũng là việc nên làm.

Nhưng vì sau đó mấy người bạn kia chửi bới cảnh sát giao thông nên bị tạm giữ ba ngày.

Tôi đang nghĩ có nên xin lỗi cảnh sát giao thông, bồi thường một chút phí tổn thất tinh thần không.

Vấn đề mấu chốt là không quen biết đối phương, không có cách nào xin lỗi cả.

Cho nên mới tìm đến anh Lưu đây.

Lưu Hỉ Hồng cười nói: Yên tâm, chuyện này tôi xử lý.

Nói xong, ông ta gọi điện cho thư ký.

Đến đồn cảnh sát XX Cúp điện thoại, Thẩm Hạo nói: Anh Lưu, lần này thật sự phiền anh rồi.

Chuyện nhỏ thôi, ngày mai Tiêu Nhiên thật sự đến à.

Lưu Hỉ Hồng mong đợi hỏi.

Chắc chắn đến, lúc đó tôi sẽ gửi tin nhắn cho anh, nếu cô ấy đồng ý thì gặp.

Tốt, tốt, vậy thì tốt quá rồi, nào, ăn thức ăn đi, đồ ăn nguội hết rồi.

Nói xong chuyện, quan hệ hai người cũng gần gũi hơn một chút.

Sau đó, Lưu Hỉ Hồng nói: Không giấu gì em Thẩm, trước đây tôi là thư ký của bí thư Tiêu.

Lúc đó có một cơ hội được điều xuống làm huyện trưởng, tôi cũng không bàn bạc với bí thư Tiêu mà tự mình quyết định.

Cũng vì chuyện này mà có chút khúc mắc nhỏ.

Lâu rồi không qua lại, nên muốn tìm cơ hội đi lại một chút.

Nếu có Tiêu Nhiên ở giữa làm trung gian thì sẽ tiện hơn nhiều.

Thẩm Hạo không ngốc, đây đâu phải là khúc mắc, đây rõ ràng là một cái hố sâu.

Anh nghĩ một lát rồi nói: Khúc mắc này, trông thì nhỏ, nhưng e là rất khó san bằng.

Có lẽ vì Thẩm Hạo là người ngoài ngành, hoặc có lẽ đã lâu không có ai để tâm sự, Lưu Hỉ Hồng thở dài: Năm đó tôi 34 tuổi, có cơ hội lên chính xứ đương nhiên là kích động rồi.

Huyện trưởng trẻ nhất toàn tỉnh, năm đó thật sự là hăng hái biết bao, lại có ông già chống lưng, nên cũng không báo cho bí thư Tiêu một tiếng, tôi trực tiếp chọn điều xuống cơ sở.

Ai ngờ, ông già nhà tôi năm thứ ba đột nhiên tai nạn xe qua đời.

Cố gắng đến 40 tuổi, vị trí này của tôi vẫn không có động tĩnh gì.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, sẽ phải nhường chỗ cho người khác.

Vẫn còn trẻ, vẫn muốn tiến xa hơn.

Trong này một bước chậm, là bước nào cũng chậm.

Em Thẩm phải nói giúp anh vài lời đấy nhé.

Nghe vậy, Thẩm Hạo không đưa ra ý kiến, đám người này diễn xuất ai cũng giỏi hơn ai.

Thẩm Hạo không nhìn ra được Lưu Hỉ Hồng đang diễn màn kịch khổ sở hay là đang khổ thật.

Thẩm Hạo nói: Ngày mai Tiêu Nhiên đến, tôi sẽ nói, còn được hay không thì không biết.

Lưu Hỉ Hồng nói: Vậy thì thật sự cảm ơn nhiều, chỉ cần nhắc một câu là được rồi, tôi đã mãn nguyện lắm rồi.

Trong lòng Lưu Hỉ Hồng, Thẩm Hạo và nhà họ Tiêu chắc chắn có quan hệ không tầm thường.

Chương 127

Nhắc một câu cũng có tác dụng rất lớn.

Lúc này điện thoại của Thẩm Hạo reo lên, là Vương Tiểu Đào gọi tới.

Hạo tử, tao được thả rồi, một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi nói là mày tìm quan hệ.

Thẩm Hạo nói: Mày có mắng người ta đâu, người ta thả mày ra là bình thường.

Bằng lái bị treo cũng coi như một bài học.

Mấy thằng Tôn già thì sao.

Bạn học của tao cũng hết cách rồi, mấy người kia thật sự là bó tay, để họ bị giam mấy ngày cũng là tốt cho họ thôi.

Vậy được, tiền ngày mai tao trả mày.

Thôi đi, tiền thì thôi, lần sau đừng say rượu lái xe là được, bị bắt là chuyện nhỏ, đâm vào người ta mới là chuyện lớn.

Ừ, biết rồi, đây cũng là lần đầu.

Tiền không thôi được, mai tao đưa cho mày, lúc đó cùng nhau ăn một bữa.

Mày giúp tao vụ này không nhỏ đâu.

Trong đó nóng chết đi được, may mà tao ra được rồi.

Được rồi lão tứ, tao bên này còn đang bận, mai Nói xong, Thẩm Hạo liền cúp máy.

Mấy người kia, anh lười quan tâm.

Sau đó anh nói với Lưu Hỉ Hồng: Anh Lưu, lần này thật sự cảm ơn anh.

Lưu Hỉ Hồng cười nói: Bạn em có phạm pháp đâu, chỉ là quy trình bình thường thôi, đương nhiên tiền phạt thì nhiều hơn một chút.

Dù sao thì việc thi hành pháp luật và xử phạt này, mỗi nơi đều có sự linh hoạt.

Căn cứ vào chính sách của từng địa phương để thực thi, đương nhiên các khoản phạt này đều phải bổ sung vào ngân sách địa phương.

Cục tài chính sau đó sẽ hoàn lại cho họ một ít.

Thẩm Hạo nói: Cái này tôi thật sự không biết, tôi thấy huyện mình xây dựng khắp nơi cũng không giống như không có tiền.

Vậy thì em nghĩ nhiều rồi, một huyện bây giờ có thể phát lương bình thường, tài chính của huyện đó đã được coi là tốt rồi.

Giáo viên trong huyện đã hai tháng chưa được phát lương, lương của mấy nhân viên hợp đồng ở trung tâm hành chính công cũng đang nợ đấy.

Sao vậy, lương cao quá à.

Thẩm Hạo nghi hoặc hỏi.

Cao.

Chẳng cao chút nào.

Bất kể huyện nào, lương giáo viên đều là một khoản chi khổng lồ, cộng hết số giáo viên trong biên chế lại là một con số khổng lồ.

Ít nhất chiếm một phần ba tổng lương của toàn huyện.

Trên mạng nói nâng cao đãi ngộ cho giáo viên, thật sự là quá khó, nâng lên một trăm đồng cũng khó như lên trời.

Còn những nhân viên hợp đồng ở trung tâm hành chính công bên dưới, một tháng sau khi đóng năm loại bảo hiểm và một quỹ nhà ở thì chỉ còn 1800 tệ, quỹ công tích cũng chỉ có mấy trăm tệ ít đến đáng thương.

Chỉ có công chức ở thị trấn là trợ cấp cao hơn một chút.

Đừng nói đến lương của họ, ngay cả chức đứng đầu như tôi đây.

Lương cả năm là 63000 tệ, trừ đi quỹ nhà ở, bảo hiểm xã hội, y tế, mỗi tháng nhận về tay 3745 tệ.

Ở thành phố thì cao hơn.

Bây giờ đâu đâu cũng có người tố cáo, anh ăn một bữa cơm cũng bị tố cáo.

Em nghĩ chức đứng đầu như tôi dễ dàng lắm à, cấp dưới thì la ó đòi lương, cấp trên thì một xu cũng không nhả.

Không sợ em trai chê cười, hôm qua tôi ngồi ở văn phòng thị trưởng cả ngày cũng không xin được một xu nào.

Ông già nhà tôi giờ không còn nữa, cũng phải đi khắp nơi cầu cạnh, thật sự là khổ quá.

Trong quan trường mà không có quan hệ, làm chút việc thật sự là quá khó.

Nhắc đến lương, Lưu Hỉ Hồng cũng tuôn ra một bụng nước đắng, những lời này không phải là chém gió, đều là sự thật, đương nhiên cũng có chút thêm thắt.

Cho nên, ông ta rất khao khát được tiếp tục quay về dưới trướng nhà họ Tiêu.

Thẩm Hạo không phải người trong ngành nên cũng không biết gã này nói thật hay giả.

Nhưng Lưu Hỉ Hồng cũng không đến mức lừa anh.

Nhất thời Thẩm Hạo không biết đáp lời thế nào, nghĩ một lát rồi nói: Bây giờ ngành nào cũng khó khăn, công chức sau 35 tuổi vẫn có ưu thế hơn, ít nhất là ổn định.

Năm bảo hiểm một quỹ nhà ở nói trắng ra cũng là thuế cá nhân, tính ra thuế thân vẫn là gánh nặng lớn cho người dân.

Chỉ hy vọng nhà nước sớm thu thuế trực thu, thuế thừa kế, thuế bất động sản, thuế xuất cảnh, như vậy thì tốt rồi.

Nói đến đây, Lưu Hỉ Hồng tự giễu lắc đầu, lại nói: Em xem anh già này uống chút rượu vào là hồ đồ rồi, quên mất em không phải người trong ngành.

Nỗi ấm ức này không có chỗ giãi bày, gặp được em lại không nhịn được mà nói nhiều thêm vài câu.

Thôi không nói những lời chán nản này nữa, ngày mai, em phải giúp anh già nói vài câu tốt đẹp đấy nhé.

Thẩm Hạo nói: Đó là tự nhiên.

Sau đó, hai người ăn thêm một lúc, bữa cơm kết thúc.

Thẩm Hạo vừa lái xe rời đi, nụ cười trên mặt Lưu Hỉ Hồng biến mất, hơi men cũng tan sạch, vẻ mặt hoàn toàn bình tĩnh.

Rõ ràng, màn kể khổ vừa rồi, trong mắt ông ta, Thẩm Hạo còn trẻ người non dạ nên sẽ tin sái cổ, chỉ cần có thể nối lại quan hệ với nhà họ Tiêu, chút chuyện này có là gì.

Mặc dù không biết quan hệ giữa Thẩm Hạo và nhà họ Tiêu, nhưng chắc chắn là không xa.

Ngày hôm sau, khi Thẩm Hạo vẫn còn đang ngủ, Tiêu Nhiên đã gọi điện báo cho Thẩm Hạo biết mình đã đến nơi.

Thẩm Hạo mơ màng nhận điện thoại.

Thẩm Hạo, anh dậy chưa, tôi xuống cao tốc rồi, vài phút nữa là đến.

Biết rồi.

Cúp điện thoại, Thẩm Hạo nhìn đồng hồ mới bảy giờ.

Anh cảm thấy cạn lời.

Chim dậy sớm ăn sâu, không biết sao.

Sau khi vệ sinh cá nhân, Thẩm Hạo ngồi trong phòng khách gửi tin nhắn cho Lưu Hỉ Hồng.

Lẽ ra Thẩm Hạo nghĩ gã này chắc chắn đang ngủ.

Không ngờ, vừa gửi đi đã được trả lời ngay.

Đúng là khác biệt.

Em Thẩm, Tiêu Nhiên đến chưa.

Đến rồi, lát nữa tôi sẽ nói với cô Tiêu Nhiên một tiếng, nếu cô ấy đồng ý thì anh qua.

Được, không vấn đề, nghe theo sắp xếp của em.

Yên tâm, tối qua anh đã giúp tôi, ân tình này tôi ghi nhớ.

Em Thẩm, em đúng là người tốt.

Mười phút sau, có người gõ cửa.

Mở cửa ra, chính là Tiêu Nhiên, bên cạnh còn có một người đàn ông khoảng sáu mươi tuổi, mặc áo thun xanh, đeo kính.

Tiêu Nhiên giới thiệu: Đây là Đường Lập Dương, kinh doanh đồ nội thất cao cấp.

Đương nhiên cũng sưu tầm một số đồ nội thất cổ, đặc biệt gỗ

Hoàng hoa lê là món ông ấy yêu thích nhất.

Hồi đó ở Hong Kong ông ấy đã bỏ ra bốn mươi triệu để mua một chiếc ghế xếp Hoàng hoa lê, thân gia không hề nhỏ đâu.

Trong lĩnh vực nội thất Hoàng hoa lê, ông ấy là chuyên gia, tôi đã cho ông ấy xem video anh gửi để nhờ thẩm định, ông ấy lập tức đòi đi theo tôi qua đây.

Nghe vậy, Đường Lập Dương mỉm cười bắt tay Thẩm Hạo, sau đó đưa một tấm danh thiếp: Cậu Thẩm, rất vui được làm quen với cậu, đây là danh thiếp của tôi.

Thẩm Hạo nói: Chào ông Đường.

Mọi người vào đi, đừng đứng ở cửa nữa.

Vừa vào cửa, Tiêu Nhiên và Đường Lập Dương liền nhìn thấy chiếc bàn thư án trong phòng khách.

Mắt họ tức thì sáng lên, vội vàng chạy tới.

Đường Lập Dương còn lấy ra kính lúp, xem xét kỹ lưỡng.

Chỉ cần nhìn một cái, Đường Lập Dương đã biết đây là hàng thật.

Ông ta vô thức dùng tay nhấc thử chiếc bàn, nặng trịch.

Càng thêm chắc chắn.

Bàn tốt, chắc chắn là Hoàng hoa lê, anh xem mặt nu này, vân gỗ như nước chảy, thật không tồi.

Tiêu Nhiên đứng bên cạnh giải thích: Gỗ nu, là tên gọi chung cho các loại gỗ có khối u ở rễ cây hoặc có mắt gỗ trên thân cây, thường mọc ở phần eo hoặc rễ cây.

Gỗ nu là một biểu hiện của sự tăng sinh bệnh lý của cây, Tô Thức trong Đáp Lý Đoan Thúc Thư đã miêu tả: Mộc hữu anh, thạch hữu

vựng, tê hữu thông, dĩ thủ nghiên vu nhân, giai vật chi bệnh dã.

Cây có nu, đá có vằng, tê giác có sừng thông, người lấy làm lạ, đều là bệnh của vật cả.

Nói chính là hiện tượng cây bị biến đổi bệnh lý.

Cây có mắt gỗ, mắt gỗ còn được gọi là nu kết.

Nu kết tuy vẻ ngoài xấu xí, nhưng khi xẻ ra, mặt cắt thường hiện lên những đường vân bất quy tắc đẹp mắt, dày đặc trên nền màu tươi sáng, có tác động thị giác rất lớn.

Như vân quả nho, vân sơn thủy, vân hạt vừng, vân da hổ, vân mặt thỏ, v. v. những đường vân kỳ lạ này hình thành do sự phát triển xoắn lại của nu kết, không thể thấy ở những loại gỗ thông thường.

Chỉ có những loại gỗ quý mới có.

Như Hoàng hoa lê, Tử đàn lá nhỏ và các loại gỗ quý khác.

Có giá trị thẩm mỹ và giá trị thưởng ngoạn rất cao.

Chưa nói đến loại gỗ cứng cực phẩm như Hoàng hoa lê, ngay cả loại gỗ mềm như Kim ti nam mộc, chỉ cần có nu kết thì đều là gỗ cực phẩm.

Nghe vậy, Thẩm Hạo hiểu ra, đồ nội thất làm từ gỗ Hoàng hoa lê, Kim ti nam mộc bị biến đổi bệnh lý lại càng có giá trị.

Quả nhiên, sở thích của người có tiền thật khác biệt.

Đường Lập Dương xem xét hồi lâu, vẻ mặt hài lòng, luôn miệng khen ngợi: Khung viền hẹp, làm cho mặt bàn càng thêm tao nhã.

Kiểu làm viền ngoài hẹp trong rộng này, từ trước đến nay những chiếc bàn thư án, bàn vẽ làm theo kiểu này, không chiếc nào không phải là kinh điển, cách làm bo góc tròn lớn cả trong lẫn ngoài khung viền, vô cùng tinh xảo.

Chương 128

Chân bàn tròn, tấm yếm hình đao, đầu yếm và thanh yếm được tạc từ một khối gỗ, mặt bàn rộng rãi, dày dặn, dùng liệu vô cùng kinh người, thật sự xa xỉ.

Chỉ riêng điểm dùng liệu xa xỉ như vậy, chiếc bàn này tuyệt đối là chỉ có những gia đình quyền thế hoặc vương công quý tộc mới dùng nổi.

Anh xem đường cong này mềm mại tự nhiên, viền cạnh được nhấn bằng đường chỉ đăng thảo cực mảnh.

Lại xem chỗ này, quả là bút pháp thần sầu, tấm yếm và tấm yếm bên hông được làm thành góc bo tròn lớn, tương ứng với khung viền, càng trông tinh xảo, tỉ mỉ.

Hơn nữa, chiếc bàn này có niên đại rất lâu rồi.

Tuyệt đối là tác phẩm của đại gia, không phải thợ mộc bình thường có thể làm ra được.

Đồ tốt a.

Nghe Đường Lập Dương nói vậy, Tiêu Nhiên vui mừng ra mặt.

Đồ tốt khó tìm a.

Anh ta không thích siêu xe, không thích gái gú, chỉ duy nhất yêu thích sưu tầm đồ nội thất cổ này.

Định giá đi, Tiêu Nhiên nói.

Trong lòng Đường Lập Dương thoáng chút tiếc nuối, ông ta biết một khi định giá, chiếc bàn này sẽ thuộc về Tiêu Nhiên.

Ông ta cũng muốn có nó a.

Những năm gần đây, trên thị trường đồ sưu tầm, nội thất Hoàng hoa lê thời Minh Thanh liên tục được bán với giá trên trời, có lúc vượt qua cả nội thất Tử đàn để chiếm vị trí hàng đầu.

Chiếc bàn này bất kể là về chất liệu hay công nghệ đều là thượng hạng.

Chiếc bàn dài Hoàng hoa lê mà Mã Đô Đốc tiếc nuối, năm đó giá trị thực tế là 30 triệu, lại được bán đấu giá với giá trên trời 56 triệu.

Nhưng phong cách thiết kế của chiếc bàn này lại không phải là phong cách nội thất Hoàng hoa lê thời Minh Thanh, điểm này sẽ làm giá trị giảm đi đáng kể.

Nếu để tôi định giá, với thị trường hiện tại, khoảng 60 triệu vẫn có lời.

Đương nhiên, nếu cậu Thẩm mang nó đi đấu giá, giá trị sẽ còn cao hơn một chút.

Nói xong, ánh mắt Đường Lập Dương lóe lên vẻ mong đợi.

Tận sâu trong lòng, ông ta thực sự hy vọng Thẩm Hạo sẽ mang chiếc bàn này đi đấu giá.

Như vậy, ông ta cũng có cơ hội tranh giành.

Thẩm Hạo không để ý đến ánh mắt của Đường Lập Dương, anh rất hài lòng với mức giá này.

Làm ăn thì hai bên đều phải có không gian lợi nhuận, nếu không ai thèm làm ăn với anh.

Hơn nữa, Thẩm Hạo cảm thấy bán cho Tiêu Nhiên đơn giản và trực tiếp hơn, gã này ít chuyện.

Qua tay nhiều người thì phiền phức cũng nhiều.

Lúc này, Tiêu Nhiên nói: Thẩm Hạo, bán cho tôi đi, 61 triệu thế

nào.

Thẩm Hạo cười nói: Được, chốt đơn.

Nghe vậy, ánh mắt Đường Lập Dương thoáng qua một tia thất vọng, như thể món đồ chơi yêu thích bị người khác cướp mất.

Tiêu Nhiên vui mừng nói: Thẩm Hạo, tôi biết anh không phải là người lề mề, ngày mai tôi mời, đến Trường An ăn cơm nhé.

Thẩm Hạo lắc đầu: Ngày mai tôi phải đi Xiêm La, không có thời gian.

Tiêu Nhiên nói: Vậy tối nay thì sao.

Thẩm Hạo nói: Được, tôi mời, nhưng có một người muốn nói chuyện với anh.

Tiêu Nhiên nghi hoặc hỏi: Là ai.

Lưu Hỉ Hồng, nếu anh thấy được thì tôi sẽ báo cho ông ta, không được thì cứ coi như tôi chưa nói.

Thẩm Hạo nói.

Tiêu Nhiên nhíu mày: Ông ta ép anh à.

Cũng không hẳn, chỉ là tối qua ông ta giúp tôi một việc, tôi nợ ông ta một ân tình.

Thẩm Hạo nói.

Được, Thẩm Hạo, hôm nay tôi nể mặt anh, chứ nếu là Lưu Hỉ Hồng đó, hừ, đừng có mơ.

Tiêu Nhiên khinh thường nói.

Thẩm Hạo có chút tò mò, lần trước Tiêu Nhiên đến cũng không thèm để ý đến Lưu Hỉ Hồng.

Lời nói đầy vẻ châm chọc, lần này đến, thái độ vẫn như vậy.

Xem ra Lưu Hỉ Hồng đã đắc tội nặng với Tiêu Nhiên rồi.

Hình như biết được suy nghĩ của Thẩm Hạo, Tiêu Nhiên giải thích: Tôi và Lưu Hỉ Hồng không có thù oán gì, cha ông ta là chú Lưu, ngày xưa là cảnh vệ của ông nội tôi.

Sau này ông nội tôi chuyển ngành về địa phương, cũng đã nâng đỡ chú Lưu.

Chú Lưu theo ông nội tôi cũng được nước lên thuyền lên.

Ông nội tôi cũng không bạc đãi chú Lưu, cuối cùng nghỉ hưu ở cấp sở cục nhưng hưởng đãi ngộ cấp phó bộ.

Sau này lại sắp xếp cho Lưu Hỉ Hồng làm thư ký cho cha tôi, còn đề bạt ông ta lên phó bí thư trưởng.

Vừa hay có cơ hội điều ra ngoài làm việc, cha tôi lúc đó nói chỗ nhỏ không có giá trị, bảo ông ta đợi thêm.

Năm đó nhà tôi gặp chút sóng gió, lựa chọn lui về ở ẩn.

Kết quả là tên sói mắt trắng Lưu Hỉ Hồng này, tầm mắt thật nông cạn.

Thậm chí còn không chào hỏi một tiếng, trực tiếp lựa chọn điều đi làm huyện trưởng của ông ta.

Hừ, chú Lưu bị tức đến bán thân bất toại, sau đó nằm ICU hơn hai năm thì mất.

Không phải là tai nạn xe sao.

Chắc chắn là Lưu Hỉ Hồng nói bừa, nếu không tin lời tôi, tôi có thể cho anh xem hồ sơ bệnh án của chú Lưu.

Gã Lưu Hỉ Hồng này là loại không thấy thỏ không thả chim ưng, có cơ hội là trèo lên.

Sau này anh nên ít qua lại với ông ta thì hơn.

Ông ta tiếp cận anh, chẳng phải là để tiếp tục nối lại quan hệ với nhà họ Tiêu của tôi sao.

Năm đó, Lưu Hỉ Hồng làm vậy cũng coi như là thay thầy đổi chủ rồi, cha tôi không xử lý ông ta, nói trắng ra là đều nể mặt chú Lưu.

Ặc.

Chuyện nội tình này Thẩm Hạo thật sự không biết.

Nói như vậy, cha anh đối với Lưu Hỉ Hồng cũng coi như là tận tình tận nghĩa rồi.

Thẩm Hạo nói.

Tiêu Nhiên bĩu môi: Đó là vì năm đó, chú Lưu đã cứu mạng cha tôi.

Cha tôi kể lúc nhỏ ông trượt băng trên hồ, kết quả bị rơi xuống hố băng, là chú Lưu đã nhảy xuống cứu lên.

Vậy thì hợp lý rồi.

Thẩm Hạo bừng tỉnh ngộ.

Cứu mạng tuyệt đối là đại ân.

Được, nếu đã vậy, tôi sẽ gửi tin nhắn cho ông ta.

Nghe vậy, Tiêu Nhiên nói: Được thôi, không vấn đề, nhưng có một chuyện, tôi phải bàn bạc với anh một chút.

Thẩm Hạo nói: Chuyện gì.

Tiêu Nhiên có vẻ hơi ngại ngùng: Gần đây tôi mới mua một căn biệt thự ở Canada, dòng tiền mặt hơi kẹt một chút, trong tay có hơi eo hẹp.

Là không có tiền.

Tim Đường Lập Dương ở bên cạnh đập thình thịch, vẻ mặt mong đợi nhìn Thẩm Hạo, hy vọng Thẩm Hạo chỉ cần tiền, không cần thứ khác.

Thẩm Hạo nói: Không sao, anh không cần ngại, cứ nói thẳng.

Tiêu Nhiên nói: Là thế này, tôi nghĩ như vầy.

Nội thất Hoàng hoa lê, cũng giống như đồ cổ, đều thuộc loại hàng cũ, không cần nộp thuế giá trị gia tăng.

Giao dịch của anh thuộc loại mua bán cá nhân, không cần nộp thuế thu nhập doanh nghiệp.

Mua bán cá nhân thuộc loại thu nhập từ chuyển nhượng tài sản, phải nộp thuế cá nhân, cái này anh cũng biết.

Chiếc bàn Hoàng hoa lê này trị giá 61 triệu, nếu giao dịch hoàn thành.

Anh sẽ phải nộp 12,2 triệu, nhận về chỉ có 48,8 triệu.

Tôi có một căn biệt thự ở Trường An, ngay cạnh Đại Đường Bất Dạ Thành, cách Đại Nhạn Tháp vài trăm mét.

Là nhà thô ở Khúc Giang Công Quán, trị giá 76 triệu. 1700 mét vuông, có sáu gara, vườn hoa 800 mét vuông, có bể bơi riêng, hai tầng hầm, ba tầng trên có thang máy riêng, chiếm diện tích gần hai mẫu.

Chỉ là chưa trang trí nội thất.

Nhưng bây giờ giá nhà giảm, biệt thự độc lập không dễ bán, tôi có thể trao đổi với anh được không.

Về phần thuế trước bạ mua nhà tôi sẽ trả.

Phải nói trước với anh, căn này trang trí xong ít nhất cũng phải 15 triệu mới có hiệu quả.

Đương nhiên, sở dĩ bán là vì sau này tôi định di dân, những bất động sản này cũng định không cần nữa.

Anh không cần nghi ngờ tôi đang lừa anh, căn nhà này tôi cũng kiếm lời.

Lúc xây năm 2007 là 9200 một mét vuông, lúc tôi mua mới có 5000 một mét vuông, lúc đó giá nhà Trường An thấp đến đáng thương.

Chủ đầu tư cũng cho chút chiết khấu.

Nghe vậy, Thẩm Hạo ngẩn người, tính ra thì mình lời không ít.

Nhưng Thẩm Hạo vẫn cảm thấy có gì đó không ổn.

Trời ạ, mua biệt thự cạnh Đại Đường Bất Dạ Thành ở Khúc Giang với giá 5000 một mét vuông, cộng thêm thuế trước bạ, phí bảo trì cơ sở hạ tầng, các loại phí linh tinh tính ra chẳng phải cũng gần chục triệu sao.

Chương 129

Nhưng năm 2007 giá nhà toàn quốc đều không cao, ở kinh thành giá trung bình là một vạn.

Giá nhà Trường An còn thấp hơn, hình như cũng chỉ khoảng 4300, sau năm 2014 mới tăng lên.

Đủ để thấy giá nhà ảo đến mức nào.

Nói không ghen tị mới là lạ, nhưng người ta ba đời nỗ lực, dựa vào cái gì mà để một kẻ xuất thân hàn môn. không, nhiều nhất là bần nông như mình vượt qua.

Người ta có thể mua với giá 5000 một mét vuông, đó là bản lĩnh của người ta.

Thấy Thẩm Hạo không nói gì, Tiêu Nhiên lại nói: Đương nhiên nếu anh không muốn, tôi có thể dùng tiền mặt giao dịch.

Thẩm Hạo cười nói: Được, không vấn đề, tôi cũng đang định mua một căn biệt thự.

Tiêu Nhiên mừng rỡ, vội nói: Tốt, tốt, tốt, chốt đơn, ngày mai anh cùng tôi đến Trường An, tôi đưa anh đi sang tên.

Căn biệt thự này, anh ta rao bán 80 triệu đã lâu, người có thể trả một lần quá ít.

Anh ta đã muốn bán từ lâu, tuy ở khu vực sầm uất, nhưng anh ta không định ở lại trong nước nữa, bán đi cũng yên tâm.

Bây giờ đưa cho Thẩm Hạo, đôi bên cùng có lợi, ai cũng vui.

Được.

Tiêu Nhiên nói: Để thể hiện thành ý, sau khi sang tên nhà xong, tôi

mới đến chuyển chiếc bàn Hoàng hoa lê này đi.

Thẩm Hạo lắc đầu: Không cần, anh cứ trực tiếp cho người chở đi là được.

Tiêu Nhiên ngạc nhiên: Anh chắc chứ, để tôi chở đi.

Đây là chiếc bàn Hoàng hoa lê trị giá hơn 60 triệu đấy.

Tôi thật sự chở đi rồi, nếu không thừa nhận, trực tiếp nuốt luôn, anh không có bằng chứng thì sau này tìm ai cũng vô dụng.

Dám nuốt Hoàng hoa lê của tôi, tôi xem anh muốn đầu thai rồi.

Thẩm Hạo khẽ nhướng mày, vẻ mặt điềm nhiên nói: Tôi tin anh.

Sự tin tưởng như vậy từ một người xa lạ khiến Tiêu Nhiên trong lòng có chút cảm động.

Ra ngoài xã hội, cộng thêm bên cạnh toàn là những kẻ nịnh hót, chi phí để Tiêu Nhiên tin một người rất cao, rất khó để tin tưởng.

Nhưng hôm nay Thẩm Hạo đã khiến anh ta phải nhìn bằng con mắt khác, lợi ích lớn như vậy mà lại chọn tin tưởng, thật hiếm có.

Anh ta hoàn toàn công nhận nhân phẩm của Thẩm Hạo.

Khoác vai Thẩm Hạo, anh ta cảm khái nói: Tôi lớn từng này, bên cạnh toàn là những kẻ nịnh hót, chẳng có mấy ai hợp khẩu vị.

Hôm nay anh đã khiến tôi phải nhìn bằng con mắt khác, lại có thể tin tưởng một người xa lạ như tôi đến vậy.

Yên tâm, tôi sẽ không để anh thất vọng đâu.

Người bạn này của anh, tôi kết giao chắc rồi.

Thẩm Hạo cười nói: Anh gọi người đến khiêng chiếc bàn này đi, tối nay tôi mời mọi người ăn một bữa.

Được, không vấn đề.

Nói xong, Tiêu Nhiên gọi điện thoại kêu người.

Rất nhanh có bốn người đàn ông cao lớn đi lên.

Đều đeo kính râm, tóc đầu đinh, mặc đồ giống nhau, áo thun màu xanh quân đội.

Tiêu Nhiên cười giải thích: Đây là vệ sĩ của tôi, đều là cao thủ xuất ngũ từ doanh trại đặc chiến.

Thẩm Hạo gật đầu, những người này trong giới bình thường cũng được coi là lợi hại.

Có bốn người bảo vệ, Tiêu Nhiên này thật sự rất chú trọng an toàn cá nhân.

Một vệ sĩ nói: Ông chủ, xe không để vừa.

Tiêu Nhiên nói: Đến huyện thành mua một chiếc Wuling Hongguang hai hàng ghế, rồi mua thêm một ít mút xốp và chăn dày để bọc lại.

Vâng, thưa ông chủ.

Mấy người đi rồi, Thẩm Hạo mới nhớ ra còn chưa rót nước cho hai người.

Thế là, anh pha một ít trà, lần lượt rót cho hai người.

Đối với Thẩm Hạo, Đường Lập Dương cũng cảm thấy không tệ, hơn nữa người này hình như có đồ tốt.

Trước khi đến, Tiêu Nhiên đã nói với ông ta, trong tay Thẩm Hạo không chỉ có nhân sâm núi mà còn có Hoàng hoa lê, trong lòng ông ta cũng đã có ý muốn kết giao.

Cách nhanh nhất để kéo gần quan hệ là tâng bốc và nói chuyện về phụ nữ.

Thế là, Đường Lập Dương nhấp một ngụm trà, chủ động bắt chuyện: Em Thẩm, trà Kim Tuấn Mi của Chính Sơn Đường này quả thật không tệ, trước đây tôi chưa từng uống qua.

Lần sau cũng phải mua một ít mới được.

Tiêu Nhiên cười nói: Ha ha, lá trà này e là còn chưa lọt vào mắt xanh của anh Dương đâu.

Thẩm Hạo nói: Ông Đường khách sáo rồi.

Đường Lập Dương nói: Em Thẩm, đừng gọi ông chủ này ông chủ nọ, nghe xa cách quá.

Nếu không ngại, cứ giống như Tiêu Nhiên, gọi tôi là anh Dương là được.

Thẩm Hạo nói: Được ạ, anh Dương.

Thế mới phải chứ.

Tôi đây không có bản lĩnh gì khác, chỉ thích đồ nội thất quý giá, và chơi xe địa hình.

Nghe nói em Thẩm có nguồn nhân sâm núi, nếu còn, không ngại thì chia cho anh một ít, anh cần bồi bổ.

Đầu năm nay, quen một cô giáo, chắc là bạn gái nhỏ, cô ấy lợi hại lắm, anh già này bây giờ như bã mía vậy, một chút nước cũng không còn.

Bây giờ cảm giác như già rồi không được nữa, dù cô bạn gái nhỏ đó ăn mặc đẹp đến mấy, anh cũng là lực bất tòng tâm.

Kỷ tử, đông trùng hạ thảo, phàm là thứ gì bổ thận, thật sự là cái gì cũng ăn rồi, các loại thuốc bổ thận và thực phẩm chức năng đều đã ăn qua, chẳng có tác dụng gì.

Tôi muốn thử kiếm ít nhân sâm núi ngâm rượu uống xem sao.

Không đi khám bác sĩ sao.

Thẩm Hạo hỏi.

Xét nghiệm máu các kiểu, các bệnh viện lớn đều đã đi rồi, khám xong đều nói là rối loạn điện giải.

Đường Lập Dương buồn bực nói.

Thẩm Hạo liếc nhìn Đường Lập Dương cười nói: Đi ngoài không thành khuôn, dính nhớp.

Ý nghĩ rất mạnh mẽ nhưng chỉ cần phân tâm là mềm oặt như cà tím bị sương đánh.

Vùng hạ bộ ẩm ướt.

Lưỡi đắng miệng khô.

Đường Lập Dương kinh ngạc nói: Vãi chưởng, cậu nói đúng hết rồi, sao cậu biết.

Cái này tây y gọi là rối loạn điện giải, còn theo đông y gọi là âm dương bất hòa, thường gọi là hạ tiêu thấp nhiệt, không liên quan gì đến thận hư hay không.

Thẩm Hạo nói.

Đường Lập Dương ngạc nhiên: Em Thẩm, em còn biết cả đông y à, mau nói xem cái này chữa thế nào.

Thẩm Hạo nói: Anh không phải là cơ thể bị vắt kiệt. rỗng tuếch, anh hoàn toàn là do bồi bổ quá đà.

Cái chứng hạ tiêu thấp nhiệt này, nguyên nhân chính là ăn uống quá nhiều dầu mỡ, dinh dưỡng dư thừa, không thải ra ngoài được, dinh dưỡng không chuyển hóa thành năng lượng mà ngược lại biến thành thấp nhiệt.

Chủ yếu là do không luyện tập, đa số mọi người đều mắc phải chứng bệnh này.

Không cần chữa, anh chỉ cần không thức khuya, sinh hoạt điều độ, ăn uống thanh đạm, mỗi sáng chạy bộ chậm nửa tiếng, kiên trì ba tháng là mọi vấn đề đều hết.

Nghe vậy, Đường Lập Dương cười khổ: Vậy sống còn có ý nghĩa gì, thật sự kiêng khem như vậy, tự giác như vậy, cũng không cần đi khám bác sĩ nữa.

Có bài thuốc nào không, giới thiệu cho anh với.

Cái này tôi không rành, anh phải tìm lão trung y mới được.

Thẩm Hạo cười nói: Cũng không cần, cái này tìm một lão trung y điều lý một chút là được, tôi không biết kê đơn, nên không dám múa rìu qua mắt thợ.

Hơn nữa ăn nhân sâm núi cũng không có tác dụng.

Thấp nhiệt làm tổn thương dương khí dẫn đến tinh thần mệt mỏi, tông cân lỏng lẻo, đó chính là nguyên nhân chỉ cần phân tâm là dễ bị mềm nhũn.

Phương pháp tốt nhất là luyện tập, đi vận động, đi chạy bộ chậm, hiệu quả hơn bất cứ thứ gì.

Năng lực của Thẩm Hạo không thua kém ngự y, tuy có thể nhìn ra bệnh gì, nhưng dược liệu của thế giới huyền huyễn và thế giới đô thị khác nhau, dược hiệu cũng khác nhau.

Về dược liệu của thế giới đô thị, Thẩm Hạo thật sự là một chữ bẻ đôi cũng không biết, hoàn toàn không hiểu.

Cũng không có tâm tư đi từ từ nghiên cứu dược phương.

Không thiếu tiền, lại không muốn làm bác sĩ, khổ làm gì.

Đường Lập Dương nói: Em Thẩm, lời nói của em khiến tôi như được khai sáng.

Chuyện này đúng là đã nhắc nhở tôi.

Trước đây tôi chưa từng nghĩ đến việc đi khám đông y.

Đi khám nam khoa nhiều lần, uống thuốc cũng không có tác dụng.

Về Trường An rồi sẽ tìm lão trung y thử xem.

Thẩm Hạo nói: Trung y và tây y đều có ưu thế riêng, điều lý cơ thể, trung y vẫn mạnh hơn tây y.

Chỉ là lão trung y khó tìm, lừa đảo quá nhiều.

Thêm vào đó, bây giờ các thầy thuốc đông y rất thận trọng, dè dặt hơn nhiều.

Một số phương thuốc mạnh họ không dám kê, thuốc phối ra đều chủ yếu là ôn hòa.

Tiêu Nhiên nói: Cái này không khó, tôi đưa anh Dương đi tìm Chu lão.

Nghe vậy, Đường Lập Dương vỗ đùi một cái, bừng tỉnh ngộ nói: Sao tôi lại quên mất Chu lão nhỉ, tổ tiên ông ấy là ngự y đấy.

Trong lòng người thường, lão trung y đều phải có tuổi mới lợi hại.

Tận sâu trong lòng, Đường Lập Dương cũng tin tưởng hơn vào những lão trung y lớn tuổi, đối với Thẩm Hạo cũng chỉ là nói đùa, thật sự kê thuốc ông ta cũng sẽ không uống.

Thẩm Hạo cười nói: Đúng vậy, Chu lão đã là ngự y, vậy thì trình độ chắc chắn rất cao.

Ha ha, vậy thì tốt rồi.

Anh già này bây giờ có tiền rồi, cái gì cũng không thiếu, cho nên

đang là tuổi hưởng thụ.

Cũng khá quý mạng sống, cho nên tôi nửa năm kiểm tra sức khỏe một lần, luôn cảm thấy cơ thể không có vấn đề gì là tốt rồi, thật sự chưa từng nghĩ đến việc phải điều lý cơ thể.

Bây giờ xem ra, phải điều lý một phen rồi.

Lúc này, Tiêu Nhiên nói: Mọi người chắc chưa ăn sáng phải không, tôi gọi đồ ăn ngoài nhé.

Thẩm Hạo nói: Hay là để tôi, ở đây tôi quen thuộc hơn.

Được, ở đây anh quen, anh đặt đi.

Ha ha, tốt, em Thẩm, tôi cũng muốn nếm thử đặc sản của huyện nhỏ các anh.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo đặt ba phần đồ ăn ngoài.

Trong lúc rảnh rỗi, Thẩm Hạo gửi một tin nhắn cho Lưu Hỉ Hồng.

Tiêu Nhiên đã đồng ý gặp anh rồi.

Tôi hẹn cậu ấy tối nay cùng ăn một bữa, anh qua đây bây giờ, hay là tối cùng ăn cơm.

Lưu Hỉ Hồng lập tức trả lời: Cảm ơn em Thẩm, em đúng là người tốt.

Tối đi, tối cùng ăn cơm, để tôi mời.

Không cần, tối nay tôi mời là được rồi, đến lúc đó hẹn địa điểm, tôi sẽ báo cho anh.

Được, em Thẩm nói sao thì làm vậy.

Nhắn tin xong, trả xong ân tình, Thẩm Hạo không quan tâm nữa.

Chương 130

Về nhân phẩm tốt xấu của Lưu Hỉ Hồng, Thẩm Hạo không có tâm trạng đi tìm hiểu.

Tốt hay xấu cũng không có quan hệ gì với anh, chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi.

Nếu không phải có đại thần hài hòa tồn tại, Thẩm Hạo có cần phải nói năng nhẹ nhàng, hạ mình đi tìm ông ta không.

Trực tiếp khống chế Lưu Hỉ Hồng là mọi vấn đề đều được giải quyết.

Đương nhiên, trong nước và ngoài nước vẫn có sự khác biệt.

Thẩm Hạo cũng chỉ nghĩ vậy thôi, ở trong nước anh không dám làm như vậy.

Trong nước vẫn phải tuân theo quy tắc.

Rốt cuộc, xã hội hài hòa đã cứu ngươi rồi a.

Ăn sáng xong, tâm trạng của Tiêu Nhiên và Đường Lập Dương cũng rất tốt.

Mặc dù hai người đã ăn nhiều sơn hào hải vị, nhưng món ăn vặt ở địa phương này vẫn có thể chấp nhận được.

Ba người tán gẫu một lúc, vệ sĩ của Tiêu Nhiên đã mua xe và quay lại.

Sau khi vào nhà, Tiêu Nhiên dặn dò bốn người: Nhớ đấy, cẩn thận một chút, tuyệt đối đừng để va chạm trầy xước.

Vâng, thưa ông chủ.

Bốn người cũng không phải lần đầu giúp chuyển đồ, đương nhiên

là biết.

Dùng chăn dày, mút xốp bọc lại.

Sau đó dùng băng keo trong suốt quấn lại.

Quấn đủ ba vòng, thế mà Tiêu Nhiên vẫn chưa hài lòng.

Cố định cái này cho chắc vào, trên đường đi chậm thôi.

Yên tâm ông chủ, đảm bảo vận chuyển an toàn đến nơi.

Ừ, các cậu tự về đi, tôi ở đây còn chút việc, tối nay không về.

Bốn người khiêng chiếc bàn Hoàng hoa lê, cẩn thận từng li từng tí ra khỏi cửa.

Tiêu Nhiên không yên tâm cũng đi theo xuống lầu, nhìn chiếc bàn được đóng gói cẩn thận, lên xe.

Tiêu Nhiên nói: Mua thêm mấy cái chăn bông nữa, chèn hết các khe hở hai bên thùng xe, và khe hở gần đầu xe cho tôi, tránh va chạm trên đường gây ra vấn đề.

Vâng, thưa ông chủ.

Nhìn dáng vẻ cẩn thận tỉ mỉ của Tiêu Nhiên, Thẩm Hạo đứng bên cạnh lúc này mới cảm thấy chiếc bàn này có chút quý giá.

Trong không gian còn có một món đồ nội thất Hoàng hoa lê khác, là lấy từ mộ của Dương Vũ Hiến.

Tuy nhiên, đó không phải là bàn thư án, mà là một chiếc bàn dài dùng để đặt đồ cúng và lư hương.

Đến khi chiếc xe chở Hoàng hoa lê đi xa, Tiêu Nhiên và Đường Lập Dương mới thu lại ánh mắt.

Sau đó, Tiêu Nhiên nói: Nếu không có việc gì, Thẩm Hạo anh lái xe đưa tôi đi dạo quanh đây đi, tốt nhất là đến nơi nào có thể câu cá.

Thẩm Hạo cười nói: Được thôi, không vấn đề.

Dù sao thời gian cũng còn sớm, Thẩm Hạo liền lái xe chở Tiêu Nhiên và Đường Lập Dương đến hồ chứa nước.

Ở huyện nhỏ người đi câu không nhiều, do đó hồ chứa nước cũng không có mấy ai câu cá.

Hồ chứa nước nằm dưới chân dãy núi Tần Lĩnh, nên chất lượng nước ở đây rất tốt.

Một mặt nước xanh biếc, núi non bao bọc, cảnh sắc tú mỹ mông lung, phong cảnh tự nhiên rất đẹp.

Nhìn trên mặt nước biếc, những con gọng vó lướt đi trên mặt nước, mặt nước gợn lên từng vòng sóng.

Gió nhẹ thổi qua, lá liễu ven bờ khẽ đung đưa, Đường Lập Dương tức thì vui vẻ hẳn lên.

Nơi thế này, câu cá thật không tệ.

Tiêu Nhiên cũng hài lòng nói: Đúng vậy, so với những khu danh lam thắng cảnh đã được khai thác, nơi này thiếu đi một chút ngăn nắp, nhưng lại có thêm một phần thuần tự nhiên, thật không tệ.

Bộ đồ câu của ba người đều là mới mua hôm nay.

Nhìn Tiêu Nhiên và Đường Lập Dương thành thạo trộn mồi để thả thính, Thẩm Hạo cảm thấy thiếu hứng thú.

Sau đó, ba người cũng bắt đầu tán gẫu.

Thẩm Hạo tò mò hỏi: Tiêu Nhiên, nhà anh ở trong nước quan hệ cứng như vậy, tại sao lại muốn di dân.

Tiêu Nhiên cười khổ lắc đầu: Anh không hiểu giới của chúng tôi đâu.

Đừng nói là tôi có suy nghĩ này, trong giới của tôi, thế hệ thứ hai di dân cũng không ít.

Những mối quan hệ xã giao phức tạp đó, tôi thật sự không đối phó nổi, dùng hai chữ để nói thì là quá mệt.

Tôi không chịu được cái khổ này, thích hưởng thụ hơn.

Cha tôi cũng không ép buộc tôi, như vậy cũng tốt.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cũng tỏ ra thông cảm, liền không hỏi thêm.

Lúc này, Đường Lập Dương cười nói đùa: Trước đây tôi đi câu với một nhóm bạn câu.

Họ thường nói một câu: ở dưới sông mà câu được va li, nặng một chút có thể là nhân dân tệ.

Nhẹ một chút có thể là nhân dân.

Nổi lên, thì e là mảnh vụn của nhân dân rồi.

Thẩm Hạo nói: Ngầu thật, không hổ là dân câu cá chuyên nghiệp, hiểu biết thật nhiều.

Đường Lập Dương ha ha cười lớn: Tôi cũng chỉ là nghiệp dư thôi, không phải loại bất kể mưa gió, đặc biệt thích câu cá.

Tôi thích tự lái xe du lịch, cũng thích chơi xe địa hình.

Tiêu Nhiên nói: Anh Dương, trong nhà có đủ loại xe địa hình, sa mạc, tuyến đường Thanh Tạng chỗ nào cũng đi rồi.

Thẩm Hạo nói: Cuộc sống của những người có tiền như các anh thật đáng ngưỡng mộ.

Ha ha, em Thẩm nói vậy là không đúng rồi, thân gia của em chắc cũng phải cả trăm triệu rồi.

Thẩm Hạo nói: Còn kém xa.

Ồ, hồ chứa này được đấy, hình như có cá cắn câu rồi Ba người chơi đến chiều, Thẩm Hạo mới quay về.

Trong thời gian đó, cậu bạn thân Vương Tiểu Đào chuyển cho Thẩm Hạo tám nghìn tệ, bị Thẩm Hạo từ chối nhận.

Thẩm Hạo nói không cần trả, đợi từ Xiêm La về thì mời ăn cơm.

Lẽ ra, Thẩm Hạo muốn nâng đỡ cậu bạn thân của mình.

Anh định giúp cậu ta đầu tư năm trăm nghìn để mở một cửa hàng vật liệu xây dựng, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn thôi.

Tính cách của cậu bạn thân thật sự không có năng lực đó, ham chơi, người khác gọi một tiếng là chạy đi ngay, căn bản không giữ được cửa hàng, có lẽ phải đợi đến khi kết hôn mới có thể thu tâm lại.

Nghĩ đến việc trực tiếp chuyển năm trăm nghìn, lại cảm thấy càng không thích hợp.

Người nghèo đột nhiên giàu lên, tâm thái không ổn định được, huống chi bạn thân của mình rất dễ bị ảo tưởng.

Lại còn thích chơi bài cào, tiêu tiền hoang phí không nghĩ đến hậu quả.

Không có tiền đã thích mời bạn bè ăn uống chơi bời, lần nào cũng là cậu ta trả tiền, có tiền rồi thì còn đến mức nào.

Chỉ thích náo nhiệt, thích được người khác tâng bốc, không có tâm cơ gì.

Thật sự đưa năm trăm nghìn, e là chưa đến một tháng đã hết, lúc đó ngược lại còn hại cậu bạn thân.

Từ kiệm sang xa thì dễ, từ xa về kiệm thì khó. một khi đã quen với việc tiêu tiền hoang phí, sau này thật sự là hỏng bét, đi làm cũng không có hứng thú, rất dễ đi vào con đường sai lầm.

Con người luôn phải trả giá cho nhận thức của mình, không thể kiếm được của cải vượt ngoài nhận thức.

Cúp điện thoại với bạn thân, Thẩm Hạo thật sự chưa nghĩ ra cách nào để nâng đỡ bạn mình, nghĩ một lát, vẫn là nên hỏi thử Đường Lập Dương, Tiêu Nhiên.

Dù sao hai người này, ở thế giới đô thị có nhiều mối quan hệ hơn Thẩm Hạo nhiều.

Khoảng sáu giờ, Thẩm Hạo đặt một bàn ở khách sạn tốt nhất huyện.

Món ăn vừa được dọn lên đủ, Tiêu Nhiên nói: Bụng đói meo rồi, ngũ tạng phủ đều nổi loạn cả lên, nào, ăn thôi ăn thôi.

Không đợi Lưu Hỉ Hồng à.

Đường Lập Dương hỏi.

Ông ta là cái thá gì, thích đến thì đến, không đến thì thôi, chúng ta cứ ăn của chúng ta.

Tiêu Nhiên nói.

Thẩm Hạo nói: Có uống rượu không.

Uống, đương nhiên là uống, hôm nay quen được em Thẩm vui quá.

Không uống rượu sao được, uống Ngũ Lương Dịch đi, rượu hương tương tôi không quen uống.

Đường Lập Dương nói.

Đúng vậy, hôm nay còn thu được chiếc bàn Hoàng hoa lê chất lượng tốt như vậy, vui phải uống.

Hơn nữa còn chưa uống với Thẩm Hạo bao giờ, nhất định phải

uống.

Được, phục vụ viên, mở hai chai Ngũ Lương Dịch.

Thẩm Hạo nói.

Coi thường ai đấy, mỗi người một chai, Thẩm Hạo, tửu lượng của anh không lẽ không được à.

Tiêu Nhiên ánh mắt gian xảo cười nói.

Rõ ràng, thái độ này có ý định chuốc say Thẩm Hạo.

Định chuốc say một cao thủ Tiên Thiên viên mãn, Tiêu Nhiên này đúng là có suy nghĩ.

Thẩm Hạo nói: Ba chai đi, mỗi người một chai.

Nhân viên phục vụ trong lòng rất vui, dù sao rượu Ngũ Lương Dịch giá hơn ngàn tệ, tiền hoa hồng của cô ta cũng cao.

Sau khi nhân viên phục vụ rời đi, Tiêu Nhiên nói: Nào, ăn chút gì lót dạ trước đã.

Đường Lập Dương cười nói: Vừa hay cũng đang đói meo.

Hai người cũng không khách sáo với Thẩm Hạo, trực tiếp ăn uống.

Vừa ăn vừa gật đầu nói: Cậu đừng nói, khách sạn này tuy bình thường nhưng đồ ăn cũng được đấy.

Bây giờ khắp nơi trên cả nước, các ngành các nghề về cơ bản đều bị đồng chất hóa nghiêm trọng rồi.

Mỗi lần đi du lịch, mẹ nó chứ phong cách gần như y hệt, cùng một kiểu kiến trúc cổ, cùng một kiểu phố ăn vặt, đi đâu cũng như nhau, chán ngắt hết cả hứng.

Giờ tôi chẳng muốn đi chơi trong nước nữa, Đường Lập Dương

lắc đầu nói.

Tiêu Nhiên cười nói: Tôi cũng vậy, giờ tôi thích chơi mấy trò kích thích hơn, như trượt tuyết, lặn biển.

Chương 131

Cũng nghĩ đến nhảy dù, bay wingsuit, nhưng vẫn chưa có dũng khí.

Thẩm Hạo giơ ngón tay cái lên: Cậu đúng là nhà giàu rảnh rỗi sinh nông nổi.

Thẩm Hạo, cậu nói đúng rồi đấy, đúng là chán thật, với phụ nữ cũng không còn hứng thú lắm nữa, giờ tôi thích đến Canada đi săn.

Hơn nữa, tháng chín năm nay tôi định đến thảo nguyên Nam Phi, Thẩm Hạo, anh Dương, hai người có đi không.

Đường Lập Dương nghi hoặc hỏi: Đến thảo nguyên Nam Phi làm gì.

Tiêu Nhiên phấn khích nói: Săn bắn chứ sao.

Trên thảo nguyên Nam Phi bao la bát ngát có tới hàng vạn khu săn bắn hoang dã, còn gọi là khu săn bắn đóng hộp.

Ở đây đều là những con thú bán thuần hóa, chuyên cung cấp dịch vụ săn bắn chiến lợi phẩm cho giới nhà giàu.

Ở Nam Phi có 12000 con sư tử được nuôi nhân tạo, chỉ cần bỏ tiền ra là có thể bắn giết chúng, voi, trâu nước, báo, sư tử và tê giác đều được.

Tôi hỏi rồi, một con báo săn giá 10000 euro khoảng 87000 nhân dân tệ, một con linh dương đen 500 euro khoảng 3600 tệ, hai con trâu nước chỉ cần 8 euro khoảng 60 tệ là có thể săn được.

Săn một con sư tử khoảng 150000 tệ, rất sảng khoái.

Giá cả cũng không đắt, mỗi người chắc cũng chỉ tốn khoảng

500000 tệ, tôi cũng định thử xem.

Đương nhiên là hợp pháp.

Thú hoang trong các khu săn bắn phần lớn cũng là nuôi nhân tạo, chuyên dùng cho kinh tế săn bắn.

Nói cách khác, săn giết những động vật quý hiếm này vốn là bất hợp pháp, nhưng nộp tiền vào thì việc bất hợp pháp trở nên hợp pháp.

Không giấu gì hai người, tôi đã tìm một cơ quan chuyên môn để huấn luyện săn bắn, luyện tập cách bắn tầm xa và phương pháp săn giết các loài thú khó như sư tử, báo săn, voi.

Đường Lập Dương cũng hứng thú nói: Được đấy, vừa hay đến lúc đó mua ít xương sư tử về ngâm rượu thuốc, tăng cường chức năng thận.

Khi thấy ánh mắt của Thẩm Hạo, Đường Lập Dương còn tưởng Thẩm Hạo hiểu lầm anh ta phạm tội, bèn giải thích: Thẩm lão đệ, cậu đừng nhìn tôi như vậy, mang xương sư tử về là hợp pháp.

Xuất khẩu xương sư tử là một ngành công nghiệp lợi nhuận béo bở của Nam Phi, việc xuất khẩu xương sư tử của Nam Phi đã phát triển từ hơn chục năm trước.

Vì xương hổ bị cấm bán nên xương sư tử đã thay thế xương hổ, được cho là có tác dụng y dược.

Chính phủ Nam Phi cho phép xuất khẩu 1500 bộ xương sư tử mỗi năm, thị trường chính là các nước Đông Nam Á như Việt Nam, Xiêm La, Lào.

Các quốc gia này ưa chuộng việc nấu xương thành cao, ăn vào cơ thể sẽ cường tráng như sư tử.

Tiêu Nhiên cũng giải thích thêm: Anh Dương nói không sai, Thẩm

Hạo, cậu đừng xem thường mấy bộ xương sư tử này, không rẻ đâu, 100 gram giá cao tới hơn sáu ngàn tệ.

Nếu muốn mang con sư tử săn được về nhà, chỉ cần trả thêm một khoản phí chiến lợi phẩm là sẽ được phục vụ trọn gói.

Da sư tử bị lột ra, thịt bị loại bỏ, sau đó phủ da sư tử lên bộ xương còn nguyên vẹn là có thể mang một tiêu bản sư tử sống động như thật về nhà.

Kiểu săn bắn chiến lợi phẩm này rất kích thích, nhưng tôi không định mang về nước, tôi định mang sang Canada.

Mang về nước, chắc bố tôi đánh chết tôi mất, ông ấy bảo tôi phải khiêm tốn một chút.

Thấy Thẩm Hạo im lặng lắng nghe không nói gì, Đường Lập Dương cười đề nghị: Thẩm Hạo, đi cùng đi, năm mươi vạn thôi mà, đi chơi cũng không tệ.

Đến lúc đó tìm cho cậu hai cô gái Tây nóng bỏng, cũng coi như làm rạng danh đất nước.

Tiêu Nhiên bên cạnh gật đầu: Đúng vậy, suốt ngày ở trong nước chán chết, làm gì cũng phải cẩn thận, chú ý ảnh hưởng.

Cùng đi chơi đi, săn xong rồi đến Las Vegas chơi một chuyến, xem NBA cũng được.

Thẩm Hạo nói: Nếu hai người đã nói vậy thì đi chơi một chuyến.

Tiêu Nhiên vui vẻ nói: Ha ha, thế mới đúng chứ, mục đích kiếm tiền chẳng phải là để hưởng thụ sao.

Nếu không thì làm nô lệ cho tiền bạc, cuộc đời này thật vô vị.

Yên tâm đi, người mẫu nước ngoài ngon lắm, đặc biệt là mấy em gái U.

Nga, giá không cao.

Mấy em gái Chechnya cũng rẻ.

Phụ nữ ở khu chiến sự Chechnya, cuộc sống cũng không ra gì, vì mấy miếng ăn mà có thể cho cậu ngủ một đêm.

Hơn nữa còn toàn là phụ nữ tri thức cao, có cả giảng viên đại học.

Điều này Thẩm Hạo cũng biết, dù sao dựa vào ký ức của đặc công Liên Xô, đương nhiên anh biết rõ tình hình.

Đường Lập Dương xúc động nói: Trong hoàn cảnh loạn lạc, mạng người như cỏ rác, phụ nữ càng rẻ mạt.

Cho nên nói, chính trị quốc gia ổn định mới có thể đảm bảo mỗi người được sống có tôn nghiêm.

Về điểm này, trong nước làm thật sự rất tốt.

Tiêu Nhiên nói: Nếu đã không có ý kiến, vậy quyết định thế nhé, tháng mười chúng ta cùng đi săn.

Xem ai săn được nhiều hơn.

Đường Lập Dương cười nói: Tôi không vấn đề gì, chỉ sợ Thẩm lão đệ gan nhỏ, nhìn thấy sư tử sợ đến mềm cả chân.

Chỉ thế thôi sao.

Thẩm Hạo ho nhẹ một tiếng: Tôi đương nhiên cũng không có vấn đề gì.

Nào, đừng chỉ nói chuyện nữa, cùng uống một ly.

Nào, cạn.

Một ly rượu vào bụng, Thẩm Hạo liền kể chuyện của người bạn nối khố.

Đường Lập Dương cười nói: Giàu sang không quên bạn cũ, cậu

phát đạt rồi mà không quên người bạn này.

Người bạn này của cậu, chỉ có thể nói là tâm lý còn chưa trưởng thành, loại người này ngược lại cũng đơn giản.

Một lần cho năm mươi vạn và tự mình kiếm được năm mươi vạn, tâm thái khác nhau một trời một vực.

Tiền nhiều quá, thật sự không nắm giữ được đâu.

Tôi có một nhà kho lớn ở Trường An, vừa hay thiếu một quản lý kho, một tháng cho một vạn, sắp xếp ngũ hiểm nhất kim thế nào, cả đời này coi như ổn định rồi.

Tiêu Nhiên nói: Phiền phức thế làm gì, cậu để cậu ta làm đại lý một thương hiệu ống nước, dây đồng nào đó của tập đoàn Tiêu Thị, cho cậu ta ít nghiệp vụ nhỏ, để cậu ta thầu mấy hạng mục điện nước, sưởi sàn của các căn nhà.

Không cho hạng mục lớn, chỉ những hạng mục nhỏ thôi, ít nhất cũng phải năm mươi vạn để thử nước.

Thẩm Hạo nói: Được, có ý tứ, vậy thật cảm ơn nhiều.

Tiêu Nhiên khoác vai Thẩm Hạo nói: Chuyện nhỏ, sau này có đồ tốt nhớ để lại cho tôi.

Đường Lập Dương bên cạnh cũng vội nói: Thẩm Hạo lão đệ, đừng quên tôi đấy, có đồ tốt cũng để lại cho tôi một ít nhé.

Lúc này, có tiếng gõ cửa phòng bao.

Lưu Hỉ Hồng mặt mày tươi cười bước vào.

Đóng cửa lại, anh ta chủ động tiến lên bắt tay nói: Tiêu Nhiên đến mà cũng không báo để tôi ra đón, đây là không coi tôi là người ngoài rồi.

Tiêu Nhiên gắp thức ăn, mí mắt cũng không thèm nhấc lên, mỉa

mai nói: Anh không phải người ngoài lẽ nào họ Tiêu.

Lưu Hỉ Hồng bị nghẹn một lúc, nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười, không hề tỏ ra khó xử.

Anh ta cười nói với Thẩm Hạo: Thẩm lão đệ, rượu đủ không, không đủ tôi gọi thêm mấy chai nữa.

Đủ rồi, nhiều thế này uống không hết.

Lại quay sang Đường Lập Dương nói: Anh Dương, không ngờ hôm nay anh cũng đến.

Đường Lập Dương cười tủm tỉm nói: Đừng, tuyệt đối đừng gọi như vậy, một tiếng anh này của cậu tôi không dám nhận đâu.

Tôi chỉ là một thương nhân, nào dám làm anh của huyện thái gia, đây chẳng phải là tìm chuyện sao.

Lưu Hỉ Hồng ha ha cười nói: Anh Dương thật biết nói đùa, nếu ngày đó anh Dương không xuống biển kinh doanh, thì thành tựu bây giờ chắc không thấp đâu.

Là tôi đến muộn, tôi tự phạt ba ly.

Vừa nói, anh ta vừa rót rượu, trong chốc lát đã rót đầy ba ly.

Cầm ly lên uống một hơi cạn sạch.

Uống xong mặt không đổi sắc, tim không đập loạn, cười nói: Tiêu Nhiên, ngày trước là tôi, Lưu Hỉ Hồng, có chút hồ đồ, tầm mắt hạn hẹp.

Nhưng những năm nay, tôi chưa từng làm chuyện gì có lỗi với nhà họ Tiêu.

Không thể cứ thế đánh chết người ta bằng một gậy được, cũng phải cho người ta cơ hội sửa sai chứ.

Tuy nhiên, Tiêu Nhiên không hề để ý đến Lưu Hỉ Hồng, mà chỉ tự mình ăn thức ăn.

Thẩm Hạo đứng bên cạnh, không thể không khâm phục Lưu Hỉ Hồng.

Mẹ nó, cái tính này thật biết nhẫn nhịn.

Dường như cảm thấy không khí có chút gượng gạo, Lưu Hỉ Hồng lại nói: Tiêu lão gia tử gần đây thế nào rồi, ông già nhà tôi lúc lâm chung chỉ một lòng một dạ nhắc đến Tiêu lão gia tử.

Nghe vậy, Tiêu Nhiên trong lòng một trận câm nín, Lưu Hỉ Hồng này ngoài việc lôi bố anh ta ra nói chuyện, đúng là chẳng có bản lĩnh gì.

Không muốn nghe Lưu Hỉ Hồng nói nhảm nữa, Tiêu Nhiên nói: Được rồi được rồi, ăn một bữa cơm mà anh nói nhiều thế.

Ăn cơm trước đi, ăn xong chúng ta nói chuyện riêng.

Hôm nay Thẩm Hạo mời cơm, đừng làm mất hứng.

Lưu Hỉ Hồng vội nói: Phải phải.

Sau khi ngồi xuống, Lưu Hỉ Hồng lại rót một ly rượu, đối diện với Thẩm Hạo nói: Tối nay nếu không phải Thẩm lão đệ giúp đỡ, tôi cũng không có cơ hội uống rượu với Tiêu Nhiên.

Nào, Thẩm lão đệ, tôi kính cậu một ly, nhất định phải nể mặt lão ca này đấy.

Thẩm Hạo nói: Tôi chỉ thuận miệng nói thôi, không cần để ý.

Uống một ly với Thẩm Hạo, Lưu Hỉ Hồng lại kính Đường Lập Dương.

Anh Dương, giữa anh và tôi có khúc mắc gì đâu, làm gì mà xa cách thế.

Nào, anh Dương, tôi kính anh một ly, không lẽ chút mặt mũi này cũng không cho tôi sao.

Lưu Hỉ Hồng cứ như kẹo cao su dai dẳng, Đường Lập Dương thật sự cạn lời, nói: Cậu đã nói vậy rồi, tôi còn nói được gì nữa.

Hai người cụng ly, Lưu Hỉ Hồng uống một hơi cạn sạch, uống xong sắc mặt cũng vui vẻ hơn nhiều, nói: Hôm nay ăn ngon uống say, cho tôi một chút mặt mũi, bữa này để tôi mời.

Đường Lập Dương lập tức từ chối: Thôi, vẫn là thôi đi, bây giờ tra xét việc dùng công quỹ ăn uống nghiêm trọng như vậy.

Vẫn là để chúng tôi, chúng tôi chỉ đơn giản ăn một bữa cơm, cậu không cần quá câu nệ.

Lưu Hỉ Hồng nói: Làm gì có chuyện nghiêm trọng thế, bạn cũ tụ tập thôi mà, hơn nữa, các cậu cũng không phải nhờ tôi làm việc, chuyện này hoàn toàn phù hợp quy định.

Tiêu Nhiên xua tay nói: Thôi, chúng ta vẫn là đánh nhanh thắng nhanh đi, đây là địa bàn của anh, khách sạn người đông mắt nhiều, đừng lại gây ra thị phi.

Anh không sợ, tôi còn sợ.

Lúc này tâm trạng rất không vui, khó khăn lắm mới được ăn một bữa cơm, tâm trạng cũng bay mất.

Thẩm Hạo cũng đói rồi, lười để ý đến Lưu Hỉ Hồng, tự mình ăn.

Điểm khiến Thẩm Hạo khâm phục Lưu Hỉ Hồng nhất chính là anh ta thật sự có nhiều chủ đề để nói.

Cứ nói liên tục, cái miệng không hề ngừng nghỉ.

Mà cậu thật sự không thể bắt bẻ được.

Ăn được nửa bữa, ông chủ khách sạn cười tươi bưng rượu bước

vào, muốn mời rượu.

Các vị, tôi là chủ khách sạn, Trần Khoan Hào, rất vinh dự được làm quen với các vị, bữa hôm nay cứ để tôi lo.

Thẩm Hạo xua tay: Thôi, thật sự không cần, không thiếu chút tiền này, đừng làm mọi người khó xử, bữa này đã nói là tôi mời, ông không cần phải lo chuyện bao đồng.

Cái này.

Được rồi, mau ra ngoài đi, Tiêu Nhiên mất kiên nhẫn nói.

Được, đi ngay đây, các vị cứ từ từ dùng bữa, Trần Khoan Hào cũng là người biết điều, Lưu Hỉ Hồng cứ liên tục tỏ ra thân thiện với Tiêu Nhiên, đủ để nói lên rằng, chàng trai trẻ này không đơn giản.

Trần Khoan Hào đi rồi, nhưng một lúc sau lại có mấy người đến mời rượu, đều là đồng nghiệp của Lưu Hỉ Hồng.

Lời lẽ cũng y hệt, đi ngang qua làm quen.

Trong tình huống mất hứng như vậy, bữa ăn kết thúc chỉ sau nửa giờ, Thẩm Hạo thanh toán, không để ông chủ giảm giá.

Cộng cả rượu nước cũng chỉ 4500 tệ.

Thẩm Hạo và Đường Lập Dương đi trước ngồi vào xe.

Đường Lập Dương lắc đầu nói: Thấy chưa, hễ đến mấy khách sạn lớn ăn cơm, có những người cứ như mèo ngửi thấy mùi tanh.

Chuyện này, Tiêu Nhiên chỉ có thể tránh, ai biết ngày nào đó lại là một quả mìn, bị liên lụy lúc nào không hay.

Thẩm Hạo nói: Cái này, có lợi có hại, nhưng chuyện tốt thì ít.

Chuyện này tốt nhất là nên tránh xa.

Sau đó, đợi dưới lầu năm phút, Tiêu Nhiên liền đi xuống.

Chương 132

Anh ta nói với Thẩm Hạo: Thẩm Hạo, tôi và anh Dương về Trường An trước đây, sáng mai cậu gửi tin nhắn cho tôi, tôi dẫn cậu đi làm thủ tục chuyển nhượng.

Thẩm Hạo nói: Tôi mười giờ bay, có kịp không.

Yên tâm, tôi đã dặn trước rồi.

Chúng ta đến thẳng xem nhà, chuyển nhượng ngay tại chỗ, cậu ký tên điểm chỉ là xong, việc còn lại tôi lo.

Được, cứ quyết định vậy đi.

Lúc sắp đi, Đường Lập Dương nói với Thẩm Hạo, có đồ tốt cũng đừng quên anh ta, hãy gọi điện cho anh ta.

Về nhà, Thẩm Hạo tắm rửa rồi đi ngủ.

Ngày hôm sau, từ sáng sớm, Thẩm Hạo đã lái xe đến Trường An.

Trên đường, anh đều duy trì tốc độ khoảng 140km trên h, chỉ khi gặp camera bắn tốc độ mới giảm tốc. 8 giờ 30 đã đến khu biệt thự.

Bảo vệ của Tiêu Nhiên đã đợi ở cổng.

Giám đốc quản lý bất động sản cũng đang đứng bên cạnh hầu hạ.

Giám đốc quản lý giới thiệu với Thẩm Hạo: Thẩm tiên sinh, công quán này tọa lạc tại vị trí trung tâm nhất của Khúc Giang, giá cả ở Khúc Giang bây giờ thế nào, ngài chắc cũng rõ.

Đây là khu vực đắt đỏ nhất Trường An.

Phía đông giáp Đại Đường Phù Dung Viên, phía tây giáp Đại Đường Bất Dạ Thành, phía nam tựa vào công viên di chỉ tường thành thời Đường.

Khúc Giang Hải Dương Quán, Đại Từ Ân Tự Đại Nhạn Tháp, Vườn bách thảo Tây An, và quảng trường thành thị lớn nhất châu Á — quảng trường bắc Đại Nhạn Tháp.

Chỉ cách một con đường, rất gần.

Thực sự đạt được cảnh giới tĩnh lặng giữa ồn ào.

Ở đây có biệt thự song lập, nhỏ nhất cũng hơn 500 mét vuông, mà căn của ngài 1780 mét vuông cũng là một trong những căn lớn nhất.

Hiện tại chưa có trang trí nội thất.

Phải nói rằng, vị trí địa lý và môi trường của khu dân cư này thật sự không tệ.

Khi đến căn biệt thự mà Tiêu Nhiên đổi cho, Thẩm Hạo có chút kinh ngạc.

Cả sân đầy lá khô, cỏ dại cao bằng cả người.

Không biết còn tưởng là nhà ma.

Cả khu vườn rộng 800 mét vuông, toàn là cỏ dại mọc um tùm.

Giám đốc quản lý lúng túng nói: Ở đây chưa trang trí nội thất nên cũng không có ai dọn dẹp.

Thẩm Hạo gật đầu.

Thẩm tiên sinh, đây là thang máy trong nhà, có hai tầng hầm.

Không gian tầng hầm này có tính linh hoạt cao, hiệu quả cách âm tốt, là nơi lý tưởng để thiết kế rạp chiếu phim gia đình trong trang trí biệt thự.

Đương nhiên, điều này còn tùy thuộc vào sở thích cá nhân của Thẩm tiên sinh.

Có thể làm hầm rượu, cũng có thể làm phòng tập gym, hoặc cải

tạo thành kho bạc tư nhân.

Đặt kho bạc tư nhân ở tầng hầm không chỉ tận dụng được không gian mà còn có thể tăng thêm phần bí ẩn và xa hoa cho biệt thự.

Trên đường đi, Thẩm Hạo không đưa ra ý kiến gì nhiều.

Chỉ đơn giản là xem qua loa.

Lúc này, bảo vệ của Tiêu Nhiên đi tới nói: Thẩm tiên sinh, ông chủ đến rồi.

Thẩm Hạo nói: Được, chúng ta qua đó.

Bên cạnh Tiêu Nhiên có một cô gái khoảng 20 tuổi mặc đồng phục, rõ ràng là người làm thủ tục chuyển nhượng.

Tiêu Nhiên nhìn khoảng sân hoang tàn, cười gượng nói: Ở đây lâu không có ai chăm sóc nên mới ra nông nỗi này, Thẩm Hạo cậu đừng chê nhé.

Thẩm Hạo cười nói: Cái này tôi hiểu, căn nhà này chắc cậu cũng quên mất rồi.

Tiêu Nhiên cười nói: Được rồi không nói nữa, mau làm thủ tục đi, không phải cậu đang vội sao.

Sau đó, dưới sự giới thiệu của nhân viên, Thẩm Hạo ký mấy chữ rồi điểm chỉ.

Tiêu Nhiên nói: Buổi chiều giấy chứng nhận bất động sản sẽ được gửi đến cho cậu, xe của cậu cứ để trong gara, tôi đưa cậu ra sân bay.

Có lẽ vì đã bán được căn biệt thự, tâm trạng của Tiêu Nhiên cũng rất tốt.

Như vậy không phải phiền quá sao, tôi bắt taxi là được.

Khoác vai Thẩm Hạo, anh ta nói: Đều là bạn bè, khách sáo làm gì, đi, tôi đưa cậu, trên đường nói chuyện thêm.

Lên xe, Tiêu Nhiên hỏi: Cậu đến Xiêm La làm gì.

Thẩm Hạo cười nói: Một người bạn của tôi ở đó.

Ừm, được đấy, có thời gian cùng đến đảo Bali của Indonesia chơi cũng không tệ, phong cảnh ở đó còn đẹp hơn.

Sau khi tài xế khởi động xe, Tiêu Nhiên nói: Chiếc xe đó của cậu hơi mất đẳng cấp, có muốn đổi một chiếc không, tôi có một chiếc Cullinan, mua xong cũng để trong gara không lái, hay là cậu lấy lái tạm.

Thẩm Hạo liếc nhìn Tiêu Nhiên nói: Cậu không phải là muốn tôi mua xe của cậu đấy chứ.

Tiêu Nhiên ha ha cười nói: Cậu không muốn mua thì cứ lấy mà lái.

Gần đây tôi mới mua một chiếc Yangwang U8.

Quay đầu tại chỗ khá là đỉnh, anh Dương thích chơi off road, còn tôi thích lái U8 xuống nước.

Ặc.

Cậu đúng là biết phá mà, nghe nói xuống nước một lần là mất mấy vạn tệ.

Không nhiều đến thế, Yangwang U8 xuống nước chơi chế độ nổi, lên bờ kiểm tra một chút chưa đến hai vạn tệ.

Hơn nữa, mua chiếc này chẳng phải là để quay đầu tại chỗ và chơi nổi trên nước sao.

Tuy có hao lốp, nhưng chơi thì đương nhiên là vui rồi.

Nếu không thì mua Yangwang U8 làm gì.

Anh Dương có một nhóm Yangwang U8, người trong các ngành nghề đều có, mấy hôm trước còn tụ tập đấy.

Cậu có muốn sắm một chiếc chơi không.

Tiêu Nhiên nói.

Thẩm Hạo đáp: Đợi về nước rồi nói.

Được, đến lúc đó có hứng thú thì cùng nhau chơi off road.

Trong nhóm có không ít em gái chất lượng cao, có hứng thú tôi giới thiệu cho cậu vài người, Tiêu Nhiên cười nói.

Cái đó thì không cần đâu.

Không lâu sau, xe đã đến sân bay.

Sau khi qua kiểm tra an ninh, anh theo Tiêu Nhiên vào lối đi VIP.

Vì là khoang hạng nhất, nên Thẩm Hạo được lên máy bay trước.

Khoang hạng nhất không có mấy người, chỉ có một ông lão và một người nước ngoài.

Ngay khi Thẩm Hạo đang nghịch điện thoại, một giọng nữ trong trẻo vang lên.

Thẩm tiên sinh, lại gặp anh rồi.

Ngẩng đầu lên, chính là Thi Nịnh, cô tiếp viên hàng không lần trước đã đưa giấy cho Thẩm Hạo.

Ngay lập tức, ánh mắt của Thẩm Hạo vô thức nhìn về phía đôi chân dài miên man kia.

Anh cười nói: Chào Thi Nịnh.

Thi Nịnh trong bộ đồng phục tiếp viên hàng không, khẽ hừ một tiếng nói: Thẩm tiên sinh, em đợi điện thoại của anh lâu lắm rồi đấy, anh nói mời em ăn cơm mà.

Mặc dù bị chặn đường, nhưng Thẩm Hạo vẫn mặt không đổi sắc, tim không đập loạn, nói: Lần trước tôi quên mất số của em rồi, lần sau nhất định mời em.

Nghe vậy, Thi Nịnh cười tươi tắn lấy điện thoại từ trong túi ra, mở mã QR của mình, đặt trước mặt Thẩm Hạo.

Chọn ngày không bằng gặp ngày, lần này Thẩm tiên sinh không có lý do từ chối thêm WeChat của em nữa chứ, không phải là lừa em đấy chứ.

Thẩm Hạo cười nói: Được thôi, thêm WeChat rồi, lần sau trở về cùng đi ăn cơm.

Nói xong, Thẩm Hạo cũng không từ chối, trực tiếp quét mã WeChat.

Nghe thấy tiếng ting một cái, Thi Nịnh trong lòng vui mừng, lúc này mới đắc ý lắc lắc điện thoại nói: Cứ quyết định vậy nhé, không được cho em leo cây đâu đấy.

Nhìn gương mặt tinh xảo trắng nõn của Thi Nịnh đầy vẻ mong chờ, Thẩm Hạo nói: Yên tâm, đương nhiên sẽ không.

Vậy em đi làm việc trước đây, lát nữa sẽ quay lại, Thi Nịnh ngọt ngào cười, quay người rời đi.

Phải nói rằng, đồng phục của tiếp viên hàng không thật sự rất tôn dáng.

Nó làm nổi bật vóc dáng tuyệt mỹ của Thi Nịnh một cách trọn vẹn.

Bóng lưng thẳng tắp cũng tăng thêm vài phần quyến rũ cho khí chất của cô.

Phải công nhận, vóc dáng, nhan sắc, khí chất, trong ngành tiếp viên

hàng không vốn đã không thiếu người đẹp, cô đều thuộc hàng đỉnh của chóp.

Nhìn rất thuận mắt, cả chuyến đi cũng không nhàm chán.

Thời gian trôi qua, đã đến giờ cất cánh.

Trong chuyến đi ngắn ngủi vài giờ, sự chăm sóc của Thi Nịnh dành cho Thẩm Hạo thật sự là vô cùng chu đáo.

Coi như đã trải nghiệm được dịch vụ VIP của khoang hạng nhất.

Ngay cả trưởng phi hành đoàn cũng không khỏi ngạc nhiên.

Cô kéo Thi Nịnh sang một bên, liếc nhìn Thẩm Hạo nói: Thi Nịnh à, ngày trước em vào hãng với danh hiệu hoa khôi của trường, lại còn có danh hiệu tiếp viên hàng không xinh đẹp nhất, bao nhiêu người theo đuổi, đến mức phải chủ động như vậy sao.

Hạng tỷ, chị không hiểu đâu, khó khăn lắm mới gặp được một người mình thích, không nắm chặt sao được, Thi Nịnh cười nói.

Trưởng phi hành đoàn dùng tay sờ trán Thi Nịnh, nhíu mày nói: Cũng không sốt mà, người đàn ông đó cũng chỉ đẹp trai một chút thôi, trong hãng chúng ta cũng không thiếu trai đẹp.

Anh ấy có sức hấp dẫn của riêng mình, Thi Nịnh nói.

Ngồi khoang hạng nhất thì nhà cũng có chút tiền, nhưng cũng không đến mức phải bám riết như vậy chứ.

Aiya, Hạng tỷ, cái này chị đừng quản nữa, Thi Nịnh cười nói.

Chị sợ em chịu thiệt, mắt phải tinh tường một chút, con gái phải giữ giá, nếu không sẽ không có giá trị, đàn ông sẽ không trân trọng đâu, em phải thể hiện sự đoan trang thường ngày của mình, phải thể hiện bản thân một cách tao nhã.

Đàn ông là để thu hút, chứ không phải để theo đuổi.

Em càng bám chặt, ngược lại người ta càng không coi em ra gì.

Đối với lời của trưởng phi hành đoàn, Thi Nịnh tai trái vào tai phải ra.

Làm sao cô ấy biết được sự ưu tú của Thẩm Hạo chứ.

Thi Nịnh cười mà không giải thích.

Khi máy bay đến Bangkok, sau khi Thẩm Hạo xuống máy bay, Thi Nịnh làm một cử chỉ gọi điện thoại với anh.

Trưởng phi hành đoàn nhìn thấy chỉ lắc đầu: Thi Nịnh này đúng là trúng độc không nhẹ rồi.

Một tiếp viên hàng không khác chua ngoa nói: Người đàn ông đó lần trước em cũng thấy trên máy bay, tên là Thẩm Hạo.

Chuyến bay hôm đó từ Xiêm La đến Trường An, anh ta đeo một chiếc Rolex hơn năm triệu.

Trưởng phi hành đoàn:.

Chương 133

Ra là vậy.

Tài sản 50 triệu tệ không thể nuôi nổi Rolls Royce, càng không thể đeo đồng hồ năm triệu, nói như vậy, tài sản ít nhất cũng phải một trăm triệu.

Nghĩ đến đây, trưởng phi hành đoàn đi đến phòng nghỉ, vỗ vỗ vai Thi Nịnh, trong ánh mắt nghi hoặc của Thi Nịnh, nghiêm túc nói: Thi Nịnh, em làm đúng rồi.

Gặp được người đàn ông tốt thì phải nắm chặt trong tay, không thể để anh ta tuột khỏi tay em được.

Cố lên Thi Nịnh, chị tin ở em.

Thi Nịnh:.

Bị điên à.

Vừa ra khỏi sân bay, liền thấy Tống Mộ Mạt Lạp hưng phấn vẫy tay với mình.

Lên xe, vẫn là kịch bản quen thuộc.

Ông chủ, em nhớ anh quá.

Câu này, ông chủ thích nghe, chữ Hán lần trước dạy em học thế nào rồi.

Tống Mộ Mạt Lạp lườm Thẩm Hạo một cái nói: Đương nhiên là học được rồi, rất thành thạo.

Biệt thự trang viên của Thẩm Hạo nằm ở khu đông Ba Đề Nhã.

Vừa về đến nhà, Thẩm Hạo liền mở hết công suất.

Lần này, đúng là không quan tâm đến sống chết của Tống Mộ Mạt Lạp.

Buổi trưa đến Xiêm La, Thẩm Hạo thậm chí còn chưa kịp ăn một miếng cơm, đã bắt đầu một trận cày cuốc hăng say.

Người An Lạc quả nhiên chịu khổ được, đi đến đâu cũng thích cày ruộng.

Tắm rửa xong, ăn cơm xong.

Tống Mộ Mạt Lạp đưa Thẩm Hạo đến một nhà kho.

Vừa mở cửa cuốn, liền thấy một chiếc trực thăng nhỏ màu đen, yên tĩnh đậu ở đó.

Tống Mộ Mạt Lạp ngượng ngùng nói: Xin lỗi ông chủ, máy bay mini của nước Đức vận chuyển qua đây quá chậm.

Cho nên chỉ mua được chiếc trực thăng Rotaway 162F của nước Mỹ.

Thẩm Hạo cười nói: Không sao, Rotaway 162F cũng không tệ.

Loại máy bay này, Thẩm Hạo cũng hiểu rõ.

Đây là loại trực thăng nhỏ phổ biến nhất trên thế giới hiện nay có thể do cá nhân tự lắp ráp.

Lượng tiêu thụ nhiên liệu thấp 30 lít mỗi giờ, cộng với việc bảo dưỡng đơn giản, chi phí vận hành kinh tế.

Quan trọng là đặc tính tự quay tốt, tầm nhìn 360 rộng rãi, chất lượng bay tốt, công suất dự trữ lớn và cấu trúc chống va đập giảm tỷ lệ tai nạn, độ an toàn cao.

Dài chín mét, không gian vẫn không chứa hết.

Thể tích không gian là: 4x4x4.

Vừa hay, chiếc máy bay này có thể tháo rời để cá nhân lắp ráp, không phiền phức.

Tiếp theo, trong ánh mắt kinh ngạc của Tống Mộ Mạt Lạp.

Thẩm Hạo rất nhanh đã tháo chiếc máy bay này thành linh kiện.

Cảm giác này giống hệt như một chuyên gia quân sự.

Nhìn một đống linh kiện, Thẩm Hạo hài lòng nói: Như vậy là xong, chuyện này cô làm rất tốt.

Tống Mộ Mạt Lạp lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: Tôi còn lo không hoàn thành được sự phó thác của ông chủ.

Sau đó, Thẩm Hạo nói: À đúng rồi, Mario đó thì sao.

Bây giờ thế nào rồi.

Bang chủ bang Độc Lang, Mario, vẫn còn nằm trong bệnh viện, hình như bác sĩ cũng không tìm ra được bệnh.

Thẩm Hạo cười gật đầu nói: Được rồi, tôi biết rồi, đi thôi.

Vâng.

Buổi tối, Thẩm Hạo lấy ra chiếc điện thoại chuyên dụng, gửi một tin nhắn cho Ba Tụng, nói với anh ta thuốc giải ở chỗ lấy tiền lần trước.

Bảo Mario nhớ đời một chút, lần sau làm việc nhanh nhẹn hơn, uống thuốc giải xong, để năm triệu đô la Mỹ, vẫn ở chỗ cũ.

Ba Tụng chính là người phục vụ mà Thẩm Hạo đã cứu lần trước.

Khi Mario trong bệnh viện uống thuốc giải, cả người như từ địa ngục trở về, tinh thần uể oải, không dám chọc vào người thần bí đó nữa.

Ngoan ngoãn gửi năm triệu đô la Mỹ đến tòa nhà bỏ hoang lần

trước.

Tuy không biết mục đích của đối phương, nhưng thủ đoạn tàn nhẫn này, hắn thật sự sợ rồi.

Cái thứ này còn lợi hại hơn cả ma túy.

Lần trước năm triệu đô la, lần này năm triệu đô la, quá đắt.

Thêm một lần nữa, hắn đoán chừng sẽ phá sản.

Cũng không dám đắc tội người thần bí, sống được còn hơn tất cả.

Lấy được năm triệu đô la, Thẩm Hạo ném vào trong không gian.

Ngày hôm sau, nghỉ ngơi một đêm, Thẩm Hạo tinh thần phấn chấn.

Lần nữa đến phía trên Hàn Phong Cốc.

Thẩm Hạo thành thạo lắp ráp các linh kiện của trực thăng, sau khi khởi động thành công.

Anh lấy ống nhòm quan sát kỹ xung quanh, sau khi chắc chắn an toàn, mới điều khiển trực thăng, xuyên qua làn sương mù trắng xóa, đến đáy cốc.

Phải nói rằng, Hàn Phong Cốc thật sự rất sâu, vách đá dựng đứng nghìn trượng không hề quá lời, ít nhất cũng phải cả ngàn mét.

Càng xuống dưới, càng lạnh, gió càng lớn.

Vừa đến đáy cốc, Thẩm Hạo đã thấy một bộ thi thể nằm ở đó.

Nhưng thời gian dường như đã lâu, thi thể đã phong hóa thành xương khô.

Thảm quá.

Không có ai thu dọn thi thể.

Thu dọn thi thể cho người khác cũng là công đức mà.

Thẩm Hạo không nỡ nhìn thấy cảnh phơi thây nơi hoang dã này, trực tiếp ném bộ xương khô vào trong không gian.

Trước tiên tìm hiểu tình hình dưới đáy Hàn Phong Cốc.

Đáy Hàn Phong Cốc xanh tươi mơn mởn, những cây cổ thụ cao chót vót đường kính hai ba mét, cao mấy chục mét có thể thấy ở khắp nơi.

Thẩm Hạo chặt một ít lá cây, giấu chiếc trực thăng đi.

Lúc này mới tiến vào không gian.

Sương mù trắng xen lẫn màu lam hồng và vàng nhạt.

Ký ức không nhiều.

Tên: Phong Bất Bình.

Cảnh giới: Chân Nguyên cảnh tứ trọng.

Công pháp tu luyện: Ly Hỏa Chân Kinh.

Linh căn: Kim, Hỏa trung đẳng song linh căn.

Thế lực: Ngoại môn đệ tử Ly Hỏa Tông Cửu đại châu: Ly Châu, luyện khí mạnh nhất.

Mục đích: Ở Hàn Phong Cốc làm việc vặt cho sư thúc Ly Cửu Cừu ngoại môn trưởng lão Ly Hỏa Tông.

Hai năm trước, Ly Cửu Cừu tẩu hỏa nhập ma mà chết, khi về tông môn báo tin thì bị người ta tập kích sát hại.

Lúc này, Thẩm Hạo đã hiểu ra, hóa ra ngọc giản mà Cao Tề Thanh có được là của Phong Bất Bình này.

Hấp thu ký ức, linh căn của Thẩm Hạo cũng tăng lên.

Phong Bất Bình có kim, hỏa trung đẳng song linh căn, không gian hấp thu hai phần ba, tính ra Thẩm Hạo có thể nhận được kim, hỏa hạ

cấp linh căn + 3.

Hấp thu ba hạ cấp linh căn + 9, Thẩm Hạo có thể nhận được một hạ cấp linh căn + 3.

Cho nên sau khi hấp thu, linh căn của Thẩm Hạo là: hạ cấp thủy linh căn + 3, trung đẳng hỏa linh căn + 3 biến thành 16, trung đẳng mộc linh căn 12, kim linh căn + 3 biến thành 4.

Phải nói rằng, linh căn này tăng lên chậm, chủ yếu là không gian còn tham ô hai phần ba.

Đương nhiên, không có không gian, Thẩm Hạo cũng chẳng là gì cả.

Có được ký ức của Phong Bất Bình, Thẩm Hạo cuối cùng cũng biết được tình hình động phủ của vị cao thủ luyện khí này.

Ngoại môn trưởng lão Ly Hỏa Tông, Ly Cửu Cừu, Linh Đan cảnh sơ kỳ tam trọng, có một con yêu thú nhị cảnh, Xích Diễm Xà.

Có thể phun lửa, thân thể cứng rắn vô cùng, tốc độ cực nhanh, lại còn mang kịch độc.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cảm thấy vẫn nên ở Hàn Phong Cốc này nhặt xác thì hơn.

Bây giờ, hỏa linh căn đã sắp đột phá cao đẳng linh căn rồi, Thẩm Hạo cảm thấy có thể cố gắng một chút, trước tiên đột phá Chân Nguyên rồi nói sau.

Chương 134

Dù sao, chỉ có cao đẳng linh căn mới có thể dựa vào thiên phú của bản thân để đột phá Chân Nguyên, không cần yêu đan.

Thẩm Hạo cảm thấy dùng yêu đan đột phá chắc chắn không an toàn, cũng không mạnh.

Nghĩ đến đây, anh ra khỏi không gian.

Thân ảnh nhanh chóng luồn lách dưới đáy Hàn Phong Cốc.

Phải nói rằng, phạm vi của Hàn Phong Cốc này vô cùng lớn, theo ký ức của Phong Bất Bình, ít nhất cũng phải lớn bằng tỉnh Tân Cương.

Quan trọng hơn, nơi sâu nhất của Hàn Phong Cốc này thông thẳng đến dãy núi Côn Luân, rất dễ gặp phải yêu thú lợi hại.

Vì vậy, Thẩm Hạo cảm thấy tạm thời nên đi loanh quanh bên ngoài, trước tiên đột phá Chân Nguyên rồi tính.

Đến lúc đó, sau khi ngũ linh căn đều biến thành cực phẩm linh căn, sẽ chuyển sang tu luyện ngũ hành công pháp.

Ý tưởng này có thể thực hiện được.

Trên đường đi, Thẩm Hạo không giống những người khác chuyên tìm kiếm thiên tài địa bảo, linh dược các loại.

Mà Thẩm Hạo lại giống như một kẻ biến thái, đi tìm kiếm thi thể.

Thi thể của tu sĩ, mạnh hơn người thường rất nhiều.

Cho dù thiên phú có kém cỏi đến đâu, cũng có linh căn.

Mười phút sau, thấy một bộ thi thể, ném vào.

Vừa qua một khúc quanh, Thẩm Hạo phát hiện ở đây lại có hơn mười gò đất nhỏ.

Không cần đoán cũng biết là có người được chôn cất.

Đào.

Quả nhiên, bên trong gò đất toàn là thi thể xương trắng.

Có mười bộ.

Nhưng không có một túi trữ vật nào.

Các ngươi coi như là may mắn, ít nhất có người thu dọn thi thể cho các ngươi.

Sau đó, Thẩm Hạo lấy quần áo của họ từ trong không gian bọc đá lại, rồi chôn lại.

Một lúc xử lý được nhiều thi thể như vậy.

Thẩm Hạo tìm một góc khuất, trốn vào trong không gian.

Vừa tiến vào không gian, mắt Thẩm Hạo sáng lên.

Toàn bộ không gian trôi nổi các loại sương mù đủ màu sắc.

Đỏ, vàng kim, lam, lục, nâu đất đều có.

Tổng cộng mười một bộ thi thể, đều có linh căn.

Tuy nhiên, phần lớn đều là hạ cấp linh căn.

Trong số những thi thể này, thiên phú tốt nhất là một người có đơn thuộc tính: trung đẳng hỏa linh căn.

Sau khi không gian hấp thu, trả lại cho Thẩm Hạo một phần ba linh căn.

Nhận được nhiều linh căn như vậy, linh căn của Thẩm Hạo hiện tại đã xảy ra biến đổi về chất, đặc biệt là hỏa linh căn.

Hiện tại sau khi hấp thu xong linh căn, sự thay đổi linh căn của Thẩm Hạo: cao đẳng kim linh căn 27%, cao đẳng thổ linh căn 14%, cao đẳng mộc linh căn 70%, cao đẳng thủy linh căn 30%, cực phẩm hỏa linh căn 48%.

Linh căn này hấp thu quả là nhanh.

Thủy, Mộc đều là trung đẳng linh căn.

Vượt qua 30% là trung đẳng linh căn.

Hỏa linh căn đã đạt đến phẩm chất cao đẳng, hấp thu thêm một ít nữa là có thể đạt đến cực phẩm hỏa linh căn.

Cùng lúc hấp thu quá nhiều linh căn, Thẩm Hạo vô cùng phấn khích.

Tuy nhiên, điều khiến Thẩm Hạo thất vọng là, những người này, đa số đều là tán tu, không thu được chút giá trị hữu ích nào.

Điểm đáng tiếc duy nhất là những người này chết đã quá lâu, chân nguyên sớm đã không còn.

Bây giờ, chỉ cần Thẩm Hạo hấp thu một cao thủ Chân Nguyên cảnh, liền có thể trực tiếp đột phá Chân Nguyên cảnh.

Đương nhiên, Thẩm Hạo cũng có thể tự mình tu luyện.

Nhưng, Thẩm Hạo là người khá lười, có thể nằm thì tuyệt đối không ngồi.

Thế là, anh lại lần nữa ra khỏi không gian, chuẩn bị tìm kiếm ứng cử viên thích hợp.

À không, là thi thể thích hợp.

Mục đích của Thẩm Hạo vẫn là động phủ của cao thủ luyện khí Ly Cửu Cừu.

Với ký ức đại khái của nhiều tán tu như vậy, Thẩm Hạo vô cùng quen thuộc với Hàn Phong Cốc.

Nơi nào có hố, nơi nào có lão già ẩn nấp, nơi nào có yêu thú lợi hại, loại thực vật nào có độc, anh đều rõ như lòng bàn tay.

Với tốc độ hiện tại, chắc là cần đi một giờ mới có thể đến động phủ của Ly Cửu Cừu.

Vì vậy Thẩm Hạo cũng không vội.

Sau một giờ đi đường, Thẩm Hạo cuối cùng cũng đến nơi cách động phủ của Ly Cửu Cừu một dặm.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo không vội, mà trốn trên một cây đại thụ, cầm súng bắn tỉa M200 làm ống nhòm quan sát.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là, mấy tên tán tu trước đó đã chế nhạo anh trên Hàn Phong Cốc, cũng ở đây.

Tuy nhiên, dường như bọn họ đã gặp phải nguy hiểm.

Động phủ của Ly Cửu Cừu có trận pháp, còn có yêu thú nhị cảnh Xích Diễm Xà.

Mà mấy tên tán tu này, hiện đang đối đầu với một con mãng xà màu đỏ rực.

Tận mắt chứng kiến, Thẩm Hạo mới biết con Xích Diễm Xà này lớn đến mức nào.

Dài hơn hai mươi mét, đầu to như đầu bò, một con mắt ít nhất cũng phải to bằng quả bóng rổ.

Tuy thực lực của yêu thú nhị cảnh, gần tương đương với cao thủ Chân Nguyên cảnh.

Nhưng da dày thịt béo, cùng cảnh giới mà không có pháp bảo lợi hại thì thật sự không phải là đối thủ.

Thực lực của mấy tên tán tu cũng phi phàm, trong tay có rất nhiều phù lục, pháp bảo.

Tuy nhiên, ngọn lửa mà Xích Diễm Xà phun ra, bọn họ không dám đối đầu trực diện.

Không chỉ có độc, mà còn có thể ăn mòn pháp bảo.

Chỉ có thể né tránh.

Thẩm Hạo nghĩ nghĩ, ở đây không an toàn lắm, vẫn nên rút lui năm trăm mét thì hơn.

Nghĩ vậy, Thẩm Hạo lại lùi thêm năm trăm mét, cầm súng bắn tỉa quan sát chiến trận.

Đột nhiên, chỉ thấy Xích Diễm Xà, một cái đuôi quét trúng một tên tán tu, trực tiếp bị đánh bay xa mấy chục mét.

Hơn nữa, con Xích Diễm Xà này còn biết bồi thêm đòn, nhân cơ hội há miệng chuẩn bị phun lửa.

Người đàn ông áo lam dẫn đầu, vội vàng lấy ra một chiếc ô màu đen che chắn phía trước, dường như muốn chặn ngọn lửa phun ra.

Kết quả, chặn công cốc.

Con Xích Diễm Xà này bắt đầu dùng não, quay đầu chuyển hướng đối phó với một tên tán tu khác, dường như là kẻ yếu nhất.

Chơi một chiêu dương đông kích tây.

Hơn nữa tốc độ cực nhanh, như một đạo tàn ảnh.

Chương 135

Trong nháy mắt đã quấn chặt một tên tán tu, bắt đầu siết lại, và cắn một miếng.

Trong khoảnh khắc, sắc mặt của tên tán tu Chân Nguyên cảnh kia lập tức tím tái, người trực tiếp chết, Thẩm Hạo thậm chí có thể nghe thấy tiếng xương cốt vỡ vụn.

Thấy vậy, sắc mặt mấy người kia trắng bệch.

Người đàn ông áo lam dẫn đầu, hít sâu một hơi nói: Rút lui trước, con Xích Diễm Xà này là nhị cảnh đỉnh phong, chúng ta đánh không lại.

Hơn nữa bề mặt con rắn này còn có một lớp giáp y, là do cao thủ luyện khí luyện chế, phi kiếm của chúng ta căn bản không làm gì được nó, quay về trước rồi tính.

Vâng, lão đại.

Mấy người đạp lên phi kiếm, nhanh chóng bay lên trên.

Thấy vậy, Xích Diễm Xà cũng không có cách nào, nó không biết bay.

Chỉ có thể ở dưới đất phát ra tiếng rít chói tai, tức đến muốn chửi mẹ.

Mấy người chật vật bay đi, Xích Diễm Xà chửi bới một trận, cũng lủi vào động phủ.

Chỉ để lại một bộ thi thể, nằm ở đó.

Thấy vậy, Thẩm Hạo không vội, mà đợi một giờ, nhìn xung quanh, phát hiện không có tình huống gì, lúc này mới lặng lẽ lén lút đi

xuống.

Ném thi thể vào không gian, không chút do dự, trực tiếp rời đi.

Thẩm Hạo quay lại bên cạnh trực thăng, chui vào không gian bắt đầu hấp thu.

Không gian tràn ngập sương mù màu trắng, còn có hai màu sắc khác là xanh lá và xanh lam.

Tên: Đảng Khải Cảnh giới: Chân Nguyên cảnh tam trọng Thế lực: Tán tu Linh căn: Trung đẳng Mộc linh căn, hạ cấp Thủy linh căn.

Chủ yếu tu luyện Mộc linh căn, công pháp Thanh Mộc Linh Quyết rất bình thường, chỉ có thể tu luyện đến Chân Nguyên viên mãn.

Hắn và bốn người vừa rồi là một nhóm nhỏ.

Gã đàn ông mặc áo bào xanh lam từng chế giễu Thẩm Hạo là quỷ nghèo tên là Nguyên Trần, tu vi cao nhất, Chân Nguyên thất trọng, là thủ lĩnh của nhóm bọn họ.

Lần này, mấy người họ đã mua tin tức từ Bát Phương Các, biết được thông tin về một động phủ.

Bát Phương Các thu của họ 18000 hạ phẩm linh thạch, trả trước một nửa là 9000.

Nếu tin tức là thật thì trả nốt 9000 còn lại.

Nếu tin tức là giả, Bát Phương Các sẽ hoàn lại toàn bộ linh thạch, đồng thời bồi thường thêm một nghìn linh thạch.

Vì thế, bọn họ đã gom đủ linh thạch rồi vội vã chạy tới.

Chỉ cần lấy được một viên yêu đan Nhị cảnh, chuyến đi đến Hàn Phong Cốc lần này của họ sẽ lời to.

Hấp thu xong ký ức, Thẩm Hạo mới phát hiện, Bát Phương Các

này kiếm tiền thật nhanh, hắn bán tình báo chỉ được sáu nghìn linh thạch, đối phương bán lại với giá một vạn tám, gấp ba lần.

Cơ thể Thẩm Hạo bắt đầu bay lên không trung.

Lúc này, chân khí toàn thân điên cuồng vận chuyển, xoay tròn, co nén trong đan điền, dường như bắt đầu sôi trào.

Trong khoảnh khắc, chân khí ngừng sôi trào và nguội đi.

Chân khí trong đan điền đã chuyển hóa thành dịch thể.

Cuối cùng, vào khoảnh khắc này, Thẩm Hạo đã đột phá đến Chân Nguyên cảnh.

Khi đạt tới Chân Nguyên cảnh, hắn mới có thần thức.

Thần thức của một người Chân Nguyên nhất trọng bình thường chỉ có đường kính năm mươi mét.

Nhưng khác với những người khác, thần thức của Thẩm Hạo mạnh gấp mười lần, đường kính lên đến năm trăm mét.

Thần thức này đương nhiên càng mạnh càng tốt.

Cùng lúc đó, tại nơi Thẩm Hạo biến mất, một luồng xoáy linh khí xuất hiện xung quanh, nhưng chỉ thoáng chốc đã tan biến.

Khoảng nửa giờ sau, Thẩm Hạo mới tỉnh lại từ trong trạng thái nhập định.

Chân Nguyên nhất trọng, công pháp tu luyện chính là Ly Hỏa Chân Kinh của Ly Hỏa Tông.

Khi Thẩm Hạo mở mắt ra, nhìn thấy không gian trước mắt thì ngẩn người.

Vãi chưởng, thay đổi lớn quá.

Không gian ban đầu là 4x4x4, chỉ cỡ một phòng ngủ nhỏ.

Bây giờ nó đã biến thành một mặt bằng lớn. 16x16x16, tính ra là 4096 mét khối.

Trước đây, không gian từ 2x2x2 mở rộng lên 4x4x4, Thẩm Hạo cứ ngỡ là nhân đôi, giờ xem ra là khuếch đại theo lũy thừa.

Lần này thì không lo thiếu không gian nữa rồi.

Nhưng vẫn phải nỗ lực, ít nhất cũng phải chứa được cả hàng không mẫu hạm mới được.

Đồng thời, linh căn của Thẩm Hạo lại một lần nữa thay đổi.

Tiến độ Mộc linh căn tăng lên 22%.

Thủy linh căn cũng tăng lên 10%.

Mộc linh căn chỉ cần cố gắng thêm chút nữa, đạt tới 27% là sẽ thành cao đẳng Mộc linh căn rồi.

Không tệ, hôm nay thu hoạch thật phong phú.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo ra khỏi không gian, thu trực thăng vào.

Đồng thời, hắn lại chui vào không gian bắt đầu luyện hóa phi kiếm.

Đó là một thanh bảo kiếm màu xanh lam nhạt, tên là Lăng Sương.

Đây là thanh phi kiếm hạ phẩm hắn dùng rượu đổi với Mạnh Tuyền Cơ lúc trước.

Nhờ có ký ức của nhiều tán tu như vậy, Thẩm Hạo luyện hóa phi thường nhanh, chỉ một giờ đã thành công.

Phi kiếm dưới sự điều khiển của Thẩm Hạo bay qua bay lại, như cánh tay chỉ huy.

Hơn nữa, với sự gia trì của chân nguyên, nó còn cứng cáp và sắc bén hơn cả Kim Lân Kiếm.

Thế là hắn ra khỏi không gian.

Thẩm Hạo điều khiển phi kiếm, đứng lên trên rồi cất cánh.

Đương nhiên lần đầu bay, Thẩm Hạo cũng không dám bay quá cao.

Bay một lúc thấy hoàn toàn không có vấn đề gì, hắn mới dám bay xa hơn một chút.

Giống như một đứa trẻ được món đồ chơi mới, hắn chơi đùa không biết chán.

Bay được nửa giờ, chân nguyên trong cơ thể đã tiêu hao hai phần ba, hắn lấy ra một khối linh thạch hấp thu, lại đầy mana.

Lúc này hắn mới hiểu vì sao ở những nơi linh khí không đủ lại không có ai bay lượn.

Ở Hàn Phong Cốc mấy giờ, Thẩm Hạo có hơi đói.

Hắn quay về thế giới đô thị.

Một là để ăn cơm, hai là để giúp Mạnh Tuyền Cơ kiếm cồn.

Nếu Mạnh Tuyền Cơ chỉ thích loại có nồng độ cồn cao, dường như có tác dụng với bà ta.

Vodka Nước mắt của sự sống 96 độ cũng không sao, vậy lần này Thẩm Hạo chuẩn bị chơi lớn, dùng cồn công nghiệp 95%99%.

Nếu vẫn không được, chỉ có thể dùng cồn tuyệt đối ethanol tuyệt đối.

Cồn y tế thông thường đa số cũng chỉ 75 độ.

Cồn tuyệt đối có hàm lượng 100%, cũng gọi là ethanol tuyệt đối.

Chương 136

Cồn công nghiệp chính là ethanol pha loãng.

Thẩm Hạo nhờ Tống Mộ Mạt Lạp mua 100 cân cồn công nghiệp 99%.

Thứ này có độc.

Không biết Mạnh Tuyền Cơ có sợ không.

Nếu không sợ, lần sau sẽ cho bà ta thử cồn tuyệt đối.

Tuy không biết Thẩm Hạo cần cồn công nghiệp để làm gì, nhưng Tống Mộ Mạt Lạp vẫn ngoan ngoãn đi mua.

Trong lúc đó, điện thoại của Thẩm Hạo cũng nhận được mấy tin nhắn WeChat.

Tin đầu tiên là của Tiêu Nhiên, báo cho Thẩm Hạo việc sang tên đã thành công, sổ đỏ đã có, còn chụp một tấm ảnh gửi cho hắn.

Thẩm Hạo bảo cô cứ giữ, sau này về đưa cho hắn là được.

Tin thứ hai là của tiếp viên hàng không Thi Nịnh gửi, hỏi Thẩm Hạo ăn cơm chưa, còn chụp ảnh suất cơm của họ.

Thẩm Hạo trả lời vài câu rồi kết thúc cuộc trò chuyện.

Ăn cơm xong, lấy được cồn công nghiệp, Thẩm Hạo mới quay lại Hàn Phong Cốc.

Hắn vào Phong Thành, trở về căn tứ hợp viện đã thuê.

Ngay khoảnh khắc Thẩm Hạo bước vào, Mạnh Tuyền Cơ trong phòng và con mèo trắng dưới gầm giường của Cơ Đông Ca đồng thời mở mắt.

Con mèo trắng ngửi ngửi, xác định là thật, lắc đầu, trong lòng mắng một câu: Thằng chó chết này nhanh thật. rồi không thèm để ý nữa, trong lòng cũng cảm thấy có chút áp lực.

Mạnh Tuyền Cơ dùng thần thức kinh ngạc quét qua Thẩm Hạo.

Tên này đã lên Chân Nguyên cảnh rồi.

Thật không thể tin được.

Dù biết Thẩm Hạo có chút bất thường, nhưng không ngờ lại bất thường đến thế.

Tống Vĩnh Từ thấy Thẩm Hạo, vui mừng nói: Công tử, người đã về.

Nhìn Tống Vĩnh Từ với vẻ đẹp cổ điển, so với các mỹ nhân đô thị lại có một hương vị khác biệt.

Không tệ, sự thay đổi giữa hai phong cách này giúp Thẩm Hạo luôn giữ được cảm giác mới mẻ, thật tuyệt vời.

Thẩm Hạo nói: Ừm, các cô ăn chưa.

Vẫn chưa, đang đợi công tử về.

Được rồi, các cô đi ăn trước đi, ta vừa ăn rồi.

Ta đi tìm Mạnh tiền bối bàn chút chuyện.

Vâng, công tử.

Khi Thẩm Hạo vừa chuẩn bị gõ cửa, Mạnh Tuyền Cơ đã bước ra.

Bà ta cẩn thận đánh giá Thẩm Hạo, một lần nữa xác nhận hắn đã thực sự đạt đến Chân Nguyên cảnh giới.

Ngươi đột phá rồi.

Thẩm Hạo cười nói: May mắn, may mắn thôi.

Mạnh Tuyền Cơ nhíu mày, không thể tin nổi.

Bởi vì bà ta không cảm nhận được yêu khí trên người Thẩm Hạo.

Người đột phá Chân Nguyên cảnh bằng đan dược luyện từ yêu đan, lúc đầu đều sẽ có một luồng yêu khí, cần phải dùng Băng Tâm Đan để từ từ hóa giải.

Dù có thể hóa giải, nhưng vẫn sẽ để lại di chứng.

Di chứng này sẽ càng mạnh khi cảnh giới đột phá càng cao.

Thường thì khi đến Linh Đan cảnh sẽ nảy sinh tâm ma một lần, có người là sơ kỳ, có người trung kỳ, có người hậu kỳ, tùy thuộc vào trạng thái tinh thần của mỗi người.

Nhưng trên người Thẩm Hạo lại không có luồng khí tức này, thật là kỳ lạ.

Chẳng lẽ Thẩm Hạo đã tìm được một loại đan dược hoàn toàn không có tác dụng phụ.

Ngay cả chưởng môn Ngọc Thanh Cung như Mạnh Tuyền Cơ cũng không khỏi tò mò.

Nếu thật sự có, vậy thì thật không thể tin nổi.

Thế là, Mạnh Tuyền Cơ không nhịn được hỏi: Ngươi tự mình đột phá.

Hay là dùng đan dược đột phá.

Thẩm Hạo đáp: Đương nhiên là dựa vào thiên phú của bản thân để đột phá rồi.

Sao có thể chứ.

Mạnh Tuyền Cơ không dám tin, bà ta biết linh căn của Thẩm Hạo rất bình thường.

Thấy vậy, khóe miệng Thẩm Hạo hơi nhếch lên, nhưng không tiếp

tục đào sâu vào chủ đề này.

Hắn không muốn để Mạnh Tuyền Cơ biết về sự thay đổi linh căn của mình.

Dù có thể cảm nhận được đôi chút, nhưng nếu không kiểm tra thực tế, cũng không ai dám chắc chắn.

Thẩm Hạo chuyển chủ đề: Ta đã chế được loại rượu mạnh hơn, không biết Mạnh tiền bối có hứng thú không.

Mắt Mạnh Tuyền Cơ lóe lên một tia vui mừng, giọng trong trẻo nói: Thật sao.

Thật hơn cả trân châu.

Nói rồi, Thẩm Hạo lại đổi giọng: Nhưng mà, rượu lần này tuy mạnh, nhưng có chút độc nhẹ, bà cứ nếm thử trước, nếu không được thì thôi.

Cồn công nghiệp còn gọi là cồn biến tính, ethanol công nghiệp.

Hàm lượng ethanol trong đó là 95% hoặc 99%, nhưng trong cồn công nghiệp thường chứa một lượng nhỏ methanol, andehit, axit hữu cơ và các tạp chất khác, làm tăng độc tính của nó rất nhiều.

Uống vào dễ bị ngộ độc methanol.

Nhưng cũng không phải chuyện gì to tát, dù có ngộ độc methanol thì uống rượu trắng nồng độ cao là có thể giải độc.

Mạnh Tuyền Cơ nói: Cứ thử xem sao.

Ngay sau đó, trong tay Thẩm Hạo xuất hiện một vò rượu, đưa cho Mạnh Tuyền Cơ.

Thấy vậy, Mạnh Tuyền Cơ mở nắp, rót một chén nhỏ, uống cạn một hơi.

Giây lát sau, trong lòng Mạnh Tuyền Cơ vui mừng khôn xiết.

Lần này uống xong, hàn khí trong cơ thể đã bị áp chế nhiều hơn.

Dùng được.

Mạnh Tuyền Cơ nói: Được, hiệu quả rất rõ rệt.

Uống loại rượu này ba tháng, hàn khí trong cơ thể ta sẽ được hóa giải.

Còn chút độc kia không có tác dụng với ta.

Thủ đoạn của ngươi thật là thần kỳ.

Chẳng lẽ là lấy độc trị độc.

Lúc này, Thẩm Hạo mới biết tại sao Mạnh Tuyền Cơ lại phải uống nhiều rượu như vậy, hóa ra là trong cơ thể có hàn khí.

Chưởng môn Ngọc Thanh Cung lại bị thương, thảo nào.

Dù tò mò, nhưng Thẩm Hạo vẫn nhịn không hỏi.

Dùng được là tốt rồi.

Lần này cảm ơn ngươi.

Nếu không có rượu của ngươi, ta đã phải đến Liệt Hỏa Đảo tìm Hỏa Liên rồi.

Nói đi, lần này ngươi muốn gì.

Thẩm Hạo đáp: Không cần đâu.

Mạnh Tuyền Cơ nhìn Thẩm Hạo bằng đôi mắt đẹp, do dự một lát rồi nói: Hay là ngươi cũng gia nhập Ngọc Thanh Cung đi, ta nguyện ý nhận ngươi làm đồ đệ.

Thẩm Hạo không nghĩ ngợi mà từ chối ngay.

Lão tử có không gian bá đạo như vậy, cần gì phải làm đồ đệ cho

người khác.

Bị bà đè đầu cưỡi cổ à.

Hử.

Bị đè cũng không phải là không được.

Không cần đâu, ta có sư thừa của riêng mình.

Mạnh Tuyền Cơ trong lòng có chút thất vọng.

Thẩm Hạo người này lúc đầu thấy không có gì nổi bật, không ngờ chưa đầy một tháng đã đột phá đến Chân Nguyên, mà còn là tự mình nỗ lực.

Đây quả là nghịch thiên, lúc này trong lòng Mạnh Tuyền Cơ, thiên phú của Thẩm Hạo thậm chí còn hơn cả Tống Vĩnh Từ.

Đồng thời, trong lòng cũng có chút không phục, chưởng môn Ngọc Thanh Cung tự mình thu đồ đệ mà hắn còn không thèm, sư phụ của hắn là ai chứ.

Thế là, bà ta tò mò hỏi: Ồ, sư phụ của ngươi là ai.

Thẩm Hạo nghĩ đến con đường thôn phệ của không gian mình, bèn nói: Sư phụ ta là Bắc Minh Lão Tổ.

Bắc Minh Lão Tổ.

Mạnh Tuyền Cơ nhíu chặt mày, cái tên này chưa từng nghe qua.

Cùng lúc đó, con mèo trắng trong phòng cũng thấy nghi hoặc.

Nghĩ mãi cũng không ra ai tên là Bắc Minh Lão Tổ.

Xem ra sư tôn của ngươi chắc chắn là một vị ẩn sĩ cao nhân vô cùng lợi hại, Mạnh Tuyền Cơ nói.

À, đúng, Thẩm Hạo cười đáp.

Chương 137

Mạnh Tuyền Cơ nghĩ một lúc rồi nói: Giờ ngươi đã đến Chân Nguyên cảnh, có thiếu công pháp không.

Không thiếu.

Nếu đã vậy, ta cho ngươi thêm một thanh phi kiếm nữa.

Đây là lúc ta mới vào nội môn được sư phụ ban thưởng, tên là Phi Tuyết.

Nói xong, trong tay bà ta xuất hiện một thanh kiếm màu trắng, đôi mắt đẹp lóe lên một tia hoài niệm, rồi đưa cho Thẩm Hạo, sau đó không ngoảnh đầu lại mà quay người về phòng.

Nhìn thanh phi kiếm trong tay, Thẩm Hạo cũng không khách sáo, trực tiếp ném vào không gian.

Quay về phòng, Vạn Mộ Tuyết thấy Thẩm Hạo, đôi má trắng nõn ửng hồng, khẽ gọi: Công tử.

Nhìn dung nhan quốc sắc thiên hương của Vạn Mộ Tuyết, Thẩm Hạo kéo nàng vào lòng.

Tuy đối với Vạn Mộ Tuyết, chỉ mới qua mấy giờ, nhưng đối với Thẩm Hạo, đã qua mấy ngày rồi.

Hành động này của Thẩm Hạo khiến Vạn Mộ Tuyết vừa ngượng ngùng vừa vui mừng, trong lòng ngọt như ăn mật.

Toàn bộ tâm trí đều đặt vào Thẩm Hạo.

Công tử, chúng ta chẳng phải vừa mới xa nhau sao.

Một ngày không gặp như cách ba thu, mấy giờ không gặp cũng là mấy tháng rồi.

Còn đau không.

Công tử phải chú ý sức khỏe, đừng quá tham luyến.

Thẩm Hạo ghé vào tai nàng nói mấy câu, trong khoảnh khắc, má Vạn Mộ Tuyết đỏ bừng.

Công tử, người thật xấu.

Ha.

Thẩm Hạo cũng chỉ trêu chọc Vạn Mộ Tuyết một chút.

Buổi chiều, Thẩm Hạo không ra ngoài, mà ở lại trò chuyện, chém gió với mấy cô gái.

Giờ đây, đã đột phá đến Chân Nguyên cảnh, Thẩm Hạo ngược lại không còn vội vã.

Bởi vì đột phá Chân Nguyên cảnh, tuổi thọ sẽ đạt đến 200 năm, có khối thời gian để từ từ nâng cao thực lực.

Đồng thời, Thẩm Hạo cũng kiểm tra túi trữ vật của tên tán tu Đảng Khải.

Phải nói là, vô cùng nghèo nàn.

Bên trong chỉ có mười khối hạ phẩm linh thạch, mấy cây Vũ Y Hàn Lan chủ dược luyện chế Băng Tâm Đan, và một thanh phi kiếm hạ phẩm.

Các loại linh phù khác đã dùng hết trong chiến đấu.

Tên này giỏi nhất là trồng linh dược.

Vì thuộc tính Mộc cao, nên tìm dược liệu cũng thuộc hàng cao thủ.

Nhưng mà, linh thạch tích cóp trước đó đều đã giao cho Bát Phương Các.

Hắn nghĩ, liều một phen chiếm lấy động phủ của cao thủ luyện

khí.

Đáng tiếc, không ngờ bên trong còn có một con Xích Diễm Xà đỉnh phong Nhị cảnh.

Đương nhiên, bọn họ không những không sợ hãi mà còn vui mừng khôn xiết.

Đây chẳng phải là thêm một khoản của cải sao.

Nếu giết được con Xích Diễm Xà Nhị cảnh này, vậy là có hai viên yêu đan Nhị cảnh, lời to.

Chỉ là không ngờ, con yêu thú Nhị cảnh này trên người còn mặc pháp khí phòng ngự.

Chết tiệt.

Hắn cũng mất mạng, đúng là mất nhiều hơn được.

Thẩm Hạo cũng không ngờ tên này lại nghèo đến vậy.

Phẩm cấp của phi kiếm cũng là hạ phẩm.

Đương nhiên, Thẩm Hạo cũng từ ký ức của những tán tu này mà biết được, những người ở Tiên Thiên cảnh giới đều sẽ đến Yến Kỳ sơn mạch bắt yêu thú, vì nơi đó là phạm vi hoạt động của yêu thú Nhất cảnh, rất dễ bắt.

Hàn Phong Cốc này, cao thủ Tiên Thiên bình thường sẽ không tới.

Đồng thời, Thẩm Hạo cũng có một cái nhìn đại khái về phạm vi thế lực của các tán tu xung quanh.

Tán tu là một nhóm người nhỏ bé, không có biên chế chính thức, không có chỗ dựa, chỉ có thể tự mình tìm kiếm cơ duyên.

Họ cũng không được gây rối trong các thành thị của người phàm, vì đây là quy tắc do Cửu Đại Thế Lực và Thiên Vũ Hoàng Triều đặt

ra, cấm giết người phàm trong lãnh thổ.

Người phàm là nền tảng của mọi thứ.

Tu sĩ tùy tiện giết người phàm sẽ ảnh hưởng đến khí vận của Thiên Vũ Hoàng Triều, điều này tuyệt đối bị nghiêm khắc trừng phạt.

Từng có người tác oai tác quái trong thế giới người phàm, kết quả là bị Thiên Vũ Hoàng Triều phái cao thủ Linh Đan cảnh đến trấn áp.

Đương nhiên, tán tu cũng không có hứng thú với những thứ của người phàm.

Bất kể là dược liệu hay vật liệu, đối với tu sĩ đều vô dụng.

Vàng bạc càng vô dụng, thứ mà tu sĩ coi trọng vẫn là linh thạch.

Dĩ nhiên, trong Thiên Vũ Hoàng Triều, linh thạch có thể đổi lấy vàng, chỉ là linh thạch quá quý, không có tu sĩ nào muốn đổi.

Buổi tối, Thẩm Hạo vẫn sủng ái Vạn Mộ Tuyết, tình yêu tràn đầy.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Hạo bắt đầu tế luyện thanh phi kiếm mà Mạnh Tuyền Cơ tặng.

Thanh phi kiếm này lại là một thanh hạ phẩm bảo khí, thật không tệ.

Pháp bảo cũng được phân cấp: Pháp khí, Bảo khí, Linh khí. mỗi cấp lại chia làm ba bậc: hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm.

Pháp khí và Bảo khí không thể thu vào đan điền ôn dưỡng, chỉ có thể đặt trong túi trữ vật, khi dùng thì lấy ra.

Nhưng Linh khí thì có thể thu vào đan điền ôn dưỡng, uy lực càng kinh người.

Tu vi của Thẩm Hạo quá thấp, nên chỉ tế luyện được một phần.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo không chọn tiếp tục tế luyện, mà lại ra khỏi

thành, đến Hàn Phong Cốc.

Lần này Thẩm Hạo không trốn ở xa, mà trốn ngay gần cửa động phủ của Ly Cửu Cừu, muốn xem mấy tên tán tu kia hôm nay có đến nữa không.

Theo suy nghĩ của Thẩm Hạo, với cám dỗ lớn như vậy, chắc chắn chúng sẽ đến.

Cùng với việc tu vi của Thẩm Hạo tăng lên, đột phá đến Chân Nguyên cảnh, phạm vi cảm nhận khi trốn trong không gian cũng mở rộng đến một trăm mét.

Bỗng nhiên, Thẩm Hạo cảm giác có người đến, bèn cẩn thận cảm nhận.

Trốn trong không gian, đừng nói là Chân Nguyên cảnh, cho dù là Linh Đan cảnh mạnh hơn nữa cũng không cảm nhận được, không gian này quả thực nghịch thiên.

Rất nhanh, dưới sự cảm nhận của Thẩm Hạo, tên tán tu áo bào xanh Nguyên Trần hôm qua lại đến.

Vẫn là bốn người, điều này khiến Thẩm Hạo rất tò mò, tên này chẳng lẽ đến nộp mạng.

Lão đại, Hắc Minh Sa này có được không. một tên tán tu mặc áo bào xám hỏi.

Nguyên Trần hừ lạnh một tiếng: Hắc Minh Sa này là đặc sản của Cửu U Đảo ở Hải Châu, chuyên tấn công thần thức của linh thú.

Xích Diễm Xà tuy vẻ ngoài cứng rắn vô cùng, nhưng thần thức lại rất yếu.

Vì vậy mới được nhiều cao thủ luyện khí Linh Đan cảnh thích dùng hỏa diễm của nó để luyện khí.

Bởi vì hỏa diễm của Xích Diễm Xà không chỉ có nhiệt độ cao, mà còn làm tan chảy dược liệu nhanh hơn.

Hừ, chỉ cần dính phải Hắc Minh Sa này, thần thức yếu ớt của nó sẽ sụp đổ, cuối cùng hoàn toàn điên cuồng.

Hắc Minh Sa là thủ đoạn tốt nhất để đối phó với Xích Diễm Xà.

Đáng tiếc, Xích Diễm Xà này quá khó tìm, gặp được một con thật không dễ, tiếc là cảnh giới chúng ta quá thấp, không thể thu phục.

Nghe vậy, mọi người trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Xích Diễm Xà vẫn rất khó đối phó.

Kinh nghiệm hôm qua vẫn còn sờ sờ trước mắt.

Bọn họ vốn định tìm mấy cao thủ Chân Nguyên cảnh lợi hại, nhưng bị Nguyên Trần ngăn lại.

Nếu tìm đến những người giúp đỡ lợi hại khác, thì sau khi giết chết Xích Diễm Xà, việc phân chia lợi ích lại là một vấn đề.

Thay vì bị người khác chia sẻ lợi ích, chi bằng liều một phen.

Nguyên Trần thấy mọi người không phản đối, bèn nói: Đi dụ con Xích Diễm Xà đó ra, cho nó nếm thử sự lợi hại của Hắc Minh Sa.

Vâng.

Mấy người vì để dụ Xích Diễm Xà ra, bắt đầu dùng phi kiếm tấn công động phủ.

Chương 138

Phi kiếm vốn không gì không phá được, nhưng đối mặt với động phủ lại không có cách nào.

Có trận pháp gia trì, phòng ngự vẫn rất tốt.

Dù không phá được cấm chế của động phủ, nhưng tiếng nổ ầm ầm vẫn dụ được Xích Diễm Xà ra.

Chỉ nghe một tiếng soạt soạt.

Một bóng đỏ tàn ảnh, với tốc độ nhanh như chớp, lao ra, trong nháy mắt đã đến trước mặt.

Một cái miệng lớn như chậu máu, cách rất xa, Thẩm Hạo cũng có thể cảm nhận được mùi tanh hôi trong miệng Xích Diễm Xà.

Mắt thấy sắp bị Xích Diễm Xà đánh trúng, tên tán tu không dám chần chừ, trực tiếp ngự kiếm bay lên, né được đòn tấn công này của Xích Diễm Xà.

Tung lưới.

Nguyên Trần nói xong, bốn người hợp tác ăn ý, cùng nhau ra tay.

Một tấm lưới màu đen từ trên trời rơi xuống.

Xích Diễm Xà dường như đã có chuẩn bị, ngẩng đầu lên liền bắt đầu phun lửa, trực tiếp thiêu tấm lưới màu đen thành tro bụi.

Đồng thời, nó còn lè lưỡi về phía mấy người, phát ra tiếng soạt soạt chói tai, dường như đang chế giễu mấy người không biết tự lượng sức mình.

Sắc mặt Nguyên Trần có chút khó coi, tấm lưới này là hắn mượn về.

Vốn nghĩ rằng, chỉ cần nhốt được con Xích Diễm Xà này trong giây lát, là có thể dùng Hắc Minh Sa đối phó nó.

Chỉ là không ngờ, đến việc đó cũng không làm được.

Ngay sau đó, Nguyên Trần nói: Anh em, lên đi, đừng nương tay.

Được.

Ánh mắt mấy người trở nên kiên định, lá bùa vàng trong tay cũng nhiều lên.

Thẩm Hạo trốn trong không gian, cũng tò mò không biết Hắc Minh Sa này là thứ gì.

Ba người đứng trên phi kiếm, tạo thành một hình tam giác, không ngừng đổi vị trí, dùng pháp thuật tấn công Xích Diễm Xà.

Nguyên Trần một mình ở một bên, dường như chuẩn bị đánh lén bất cứ lúc nào.

Phương thức tấn công có Hỏa Cầu Thuật, có Triền Nhiễu Thuật, đầu ngón tay điều khiển gió mưa để tấn công, kết quả đều không như ý, đánh vào người Xích Diễm Xà như gãi ngứa.

Mấy người thấy vậy, sắc mặt càng thêm khó coi.

Vốn dĩ Xích Diễm Xà đã da dày thịt béo, tên cao thủ luyện khí này còn luyện cho nó một bộ áo giáp phòng ngự, thật là ghê tởm.

Kế hoạch bây giờ, chỉ có kết Tam Tài Trận mới có thể cầm chân con Xích Diễm Xà này trong giây lát.

Tranh thủ cho ta một khoảnh khắc, là có thể cho con súc sinh này biết sự lợi hại của Hắc Minh Sa.

Cây Ô Kim Tán này các ngươi cầm lấy, Nguyên Trần nói.

Nghe vậy, ba người kia gật đầu.

Cây Ô Kim Tán này được làm từ ô kim, không sợ nước, lửa, là một kiện pháp khí thượng phẩm.

Ba người đứng thành một hàng, người đứng đầu điều khiển phi kiếm, một tay cầm Ô Kim Tán.

Tam Tài Trận lấy trời, đất, người làm tam tài, trước sau chồng chéo.

Chân nguyên của ba người ngưng tụ lại một chỗ, điều khiển phi kiếm tấn công vào mắt của Xích Diễm Xà.

Uy lực của phi kiếm, so với một người lợi hại hơn nhiều.

Nhưng dù vậy, tiêu hao chân nguyên cũng rất lớn, cứ tiếp tục như vậy, chân nguyên của họ sẽ cạn kiệt, rất nguy hiểm.

Lão đại, không có cơ hội sao.

Nguyên Trần nói: Sắp rồi.

Tiếng nói vừa dứt, Xích Diễm Xà đột nhiên phun lửa về phía ba người.

Ba người vội vàng dùng Ô Kim Tán chống đỡ.

Điều khiến họ kinh hãi là, cây Ô Kim Tán này dường như làm bằng giấy, gặp phải hỏa diễm do Xích Diễm Xà phun ra, liền tan chảy ngay lập tức.

Hỏa diễm trực tiếp bao vây lấy họ.

Ba người nhất thời không để ý, bị trúng chiêu.

Vội vàng vận chân nguyên chống lại hỏa diễm.

Nhân cơ hội này, Xích Diễm Xà nhanh như chớp, trực tiếp quấn lấy ba người.

Lực đạo cực lớn, trực tiếp nghiền nát xương cốt của họ.

Chân nguyên trong cơ thể càng ít đến đáng thương.

Giờ phút này, họ mới hiểu mình đã bị lừa.

Cây Ô Kim Tán này là giả.

Dùng họ để tiêu hao Xích Diễm Xà là thật, để Xích Diễm Xà giết họ cũng là thật.

Trước khi chết, ánh mắt ba người oán độc nhìn Nguyên Trần.

Nhưng do sức siết của Xích Diễm Xà quá lớn, họ không thể nói được một lời.

Ngay lúc này, Nguyên Trần động thủ.

Trong tay hắn có thêm một nắm cát đen.

Hắn trực tiếp ném vào mắt của Xích Diễm Xà.

Con mắt to như quả bóng rổ, có thêm một lớp sương mù đen.

Chỉ thấy Xích Diễm Xà bắt đầu rít lên, điên cuồng gầm thét, lập tức buông ba người ra.

Thân thể to lớn, giống như một con ruồi không đầu bắt đầu đâm loạn xạ.

Nơi nó đi qua, những cây cổ thụ to bằng một người ôm xung quanh, đổ rạp một mảng.

Trong vòng ngàn mét, đều bị san thành bình địa.

Thấy vậy, Nguyên Trần cười lạnh một tiếng.

Thần thức của Xích Diễm Xà bám vào mắt.

Chỉ cần Hắc Minh Sa này dính vào, sẽ không gỡ ra được.

Xích Diễm Xà sẽ hoàn toàn điên cuồng, cho đến khi kiệt sức mà chết.

Nhưng để ném trúng, còn phải để Xích Diễm Xà buông lỏng cảnh giác.

Mà lúc Xích Diễm Xà quấn người, tuy uy lực cực lớn, nhưng cũng là lúc tốc độ chậm nhất.

Nguyên Trần cũng đã chờ đợi cơ hội này.

Ngoài ra, động phủ của vị cao nhân này, ngay khoảnh khắc nhìn thấy Xích Diễm Xà, Nguyên Trần đã biết đây là động phủ của cao thủ Linh Đan cảnh.

Giống như phát hiện ra một kho báu, Nguyên Trần sao có thể bằng lòng chia sẻ với ba người kia.

Dùng ba người làm bia đỡ đạn, không nhiều không ít vừa đủ.

Đồng đội tế trời, pháp lực vô biên.

Bỗng nhiên, Xích Diễm Xà điên cuồng lao về phía Nguyên Trần.

Nguyên Trần bình thản cười, chân đạp phi kiếm bay lên cao.

Hắn bình tĩnh nhìn Xích Diễm Xà phát điên.

Thẩm Hạo trốn trong không gian, thấy cảnh này, cũng giơ ngón tay cái lên.

Quả nhiên, người ngoài cùng lắm chỉ làm tổn thương thân thể ngươi, còn huynh đệ thì thật sự muốn mạng của ngươi.

Nhưng mà, hiện tại thực lực của Nguyên Trần quá cao, Thẩm Hạo không phải đối thủ, nên không định ra mặt.

Xích Diễm Xà đâm ngang xông thẳng, cây cối xung quanh đổ rạp một mảng, núi non sụp đổ, giống như động đất.

Chương 139

Nguyên Trần ở trên cao nhìn, Thẩm Hạo ở trong không gian nhìn.

Hai người cứ thế nhìn Xích Diễm Xà vật lộn suốt một giờ.

Thẩm Hạo cũng có chút mệt mỏi, còn kinh khủng hơn cả phim Nhật.

Phim Nhật ít nhất còn có hai nhân vật, còn có thể tua nhanh, còn cái này thật sự chỉ có thể từ từ chờ đợi.

Nửa giờ nữa trôi qua, Xích Diễm Xà mới đâm đầu vào vách đá của động phủ, thân thể khổng lồ cũng không còn sức lực, nằm trên đất thoi thóp.

Thấy vậy, Nguyên Trần hài lòng gật đầu.

Hắn ngạo nghễ nói: Nghiệt súc, hôm nay Nguyên mỗ sẽ vì dân trừ hại, báo thù cho bốn huynh đệ của ta, để họ trên trời có linh, được yên nghỉ.

Nói xong, hắn mới đạp phi kiếm, từ trên cao bay xuống.

Sau khi đáp đất, nhìn con Xích Diễm Xà không động đậy, trong lòng hắn vô cùng phấn khích.

Ha ha, đây là yêu thú đỉnh phong Nhị cảnh.

Hôm nay thuộc về ta rồi.

Nói xong, hắn cầm phi kiếm đâm về phía vị trí mật rắn của Xích Diễm Xà.

Keng. một tiếng vang lớn.

Phi kiếm tóe ra một tia lửa.

Thấy vậy, Nguyên Trần nhíu mày.

Bộ giáp phòng hộ trên người con Xích Diễm Xà này thật ghê tởm, ít nhất cũng là bảo khí.

Nhưng con Xích Diễm Xà này lúc này đã không còn sức duy trì bảo khí này, ngược lại còn làm lợi cho ta.

Ngay sau đó, hắn quan sát một lượt trên người Xích Diễm Xà.

Cuối cùng ở dưới đuôi rắn, tìm thấy một lớp da mỏng như cánh ve.

Nguyên Trần kinh ngạc thốt lên: Không hổ là cao thủ luyện khí, lại dùng da lột của Xích Diễm Xà luyện chế thành giáp phòng hộ, lợi hại thật.

Nói rồi, hắn đã tìm thấy điểm mấu chốt.

Dễ dàng cởi ra.

Khi nhìn thấy tấm da rắn khổng lồ từ từ tuột ra, tâm trạng Nguyên Trần kích động vô cùng.

Đột nhiên, tấm da rắn đó hóa thành một luồng sáng, nhanh chóng bao bọc lấy Nguyên Trần.

Giống như một tấm lưới cá khổng lồ, Nguyên Trần càng cố gắng giãy giụa, lại càng bị quấn chặt hơn.

Nguyên Trần kinh hãi nói: Không ổn, đây là. một luồng thần thức của cao thủ Linh Đan cảnh.

Lúc này, con Xích Diễm Xà vốn đã hấp hối, cũng bắt đầu giãy giụa.

Nó từ từ quấn lấy Nguyên Trần đang không thể cử động.

Dùng hết sức lực cuối cùng, siết ngày càng chặt, dường như muốn

trút hết mọi hận thù.

Á đù.

Thẩm Hạo trong không gian nhìn mà ngây người.

Trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi.

Trong lòng Thẩm Hạo, chỉ cần trốn trong bóng tối nhặt xác là xong chuyện, lên cấp vù vù.

Còn về yêu đan, truyền thừa của động phủ gì đó, Thẩm Hạo không hề mơ tưởng.

Chỉ là được xem một màn kịch đặc sắc, lật ngược rồi lại lật ngược, cuối cùng còn chơi trò đồng quy vu tận.

Mẹ nó, đều là lão âm bỉ cả.

Dưới sự chứng kiến của hắn, Nguyên Trần, kẻ đã từng chế giễu Thẩm Hạo là quỷ nghèo, bị con Xích Diễm Xà khổng lồ siết chết, xương cốt kêu răng rắc.

Ngay khoảnh khắc siết chết Nguyên Trần, thân rắn đang căng cứng của Xích Diễm Xà cũng thả lỏng ra.

Cái đầu rắn to như con bò cũng đập mạnh xuống đất, làm tung lên vô số bụi bặm, rõ ràng đã chết không thể chết hơn.

Nhưng để an toàn, Thẩm Hạo vẫn đợi nửa giờ mới ra ngoài.

Từ không gian bước ra, cửa động phủ là một mớ hỗn độn.

Thẩm Hạo sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, trực tiếp ném xác Xích Diễm Xà vào không gian.

Đồng thời, hắn cũng ném xác Nguyên Trần và ba người kia vào không gian.

Lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Cảm tạ đạo hữu đã ra tay tương trợ.

Ngay sau đó, ánh mắt Thẩm Hạo nhìn về phía động phủ trước mặt, được bao phủ bởi trận pháp.

Nhưng người khác không biết cách giải khai trận pháp, Thẩm Hạo đã hấp thu ký ức của đệ tử ngoại môn Ly Hỏa Tông là Phong Bất Bình nên vẫn biết.

Nhưng trận pháp ở cửa chỉ là phép che mắt, bên trong còn có một bộ sát trận, tên là Tứ Tượng Huyễn Trận, còn có kiếm trận, một khi vào, chắc chắn phải chết.

Trừ phi là yêu thú như Xích Diễm Xà, sẽ không bị ảnh hưởng.

Đây là do cao thủ Linh Đan cảnh của Ly Hỏa Tông, Ly Cửu Cừu, thiết lập để ngăn có người xâm nhập động phủ.

Một khi đã mở, sẽ không thể đóng lại, trừ phi ngươi là cao thủ Linh Đan cảnh.

Cao thủ Chân Nguyên cảnh, vào là chắc chắn chết.

Vì vậy, Thẩm Hạo cũng không có ý định vào trong.

Hắn định lan truyền tin tức về động phủ ra ngoài, để nhiều người hơn đến tranh đoạt.

Mình chỉ cần nhặt xác là được rồi.

Việc này còn ngon hơn cả động phủ nhiều.

Sau khi dọn dẹp xong chiến trường, Thẩm Hạo lại trốn vào không gian.

Lần này sương mù trong không gian đã khác, bắt đầu lan tỏa sương mù màu đỏ như máu.

Sau khi thấy Thẩm Hạo, chúng điên cuồng ùa vào cơ thể hắn.

Lần hấp thu này có chút lâu.

Mất hơn một giờ đồng hồ, Thẩm Hạo mới tỉnh lại.

Cảm nhận sức mạnh bành trướng trong cơ thể, Thẩm Hạo phấn khích muốn ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng.

Sướng.

Ba tên tán tu, hai người Chân Nguyên tam trọng, một người Chân Nguyên tứ trọng.

Nguyên Trần là cao thủ Chân Nguyên thất trọng.

Hấp thu chân nguyên của bốn người, trực tiếp giúp Thẩm Hạo đột phá đến Chân Nguyên cảnh tứ trọng.

Không chỉ vậy, điều khiến Thẩm Hạo phấn khích hơn là, thân thể của con Xích Diễm Xà này cũng bị không gian thôn phệ.

Quan trọng là, còn trả lại cho Thẩm Hạo một phần, khiến thể chất và nhục thân của hắn được nâng cao nhanh chóng.

Bây giờ chỉ riêng sức mạnh nhục thân, đã có thể so sánh với sức mạnh của một con voi lớn nặng 8 tấn.

Nếu tung một quyền, ít nhất cũng ngang với lực của bốn năm con voi.

Quan trọng là, không chỉ sức mạnh tăng lên, mà khả năng phòng ngự của cơ thể, xương cốt, máu thịt, da cũng được nâng cao.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo tìm thấy thanh Long Tuyền Kiếm mua lúc đầu trong không gian, rạch một nhát lên cánh tay, phát hiện không hề hấn gì.

Lại dùng thanh Kim Lân Kiếm sắc bén như chém bùn trước đây thử, chỉ để lại một vệt trắng trên cánh tay, giống như người bình thường dùng móng tay cào một đường.

Tiếp theo, Thẩm Hạo dùng phi kiếm hạ phẩm rạch một nhát lên cánh tay, lần này lại rách da.

Chỉ là một vết cắt nhỏ, nhưng vết thương nhanh chóng lành lại, quả thực giống như phiên bản Wolverine hiện đại.

Hấp thu yêu thú có thể tăng cường thể chất.

Chương 140

Chẳng phải là có thể tu luyện thể tu sao.

Tuy nhiên, theo ký ức, Thẩm Hạo không phát hiện thế giới này có bóng dáng của thể tu, tự nhiên cũng không có công pháp.

Trước đây, Thẩm Hạo cũng từng ném một ít thịt vào không gian để thử, phát hiện hoàn toàn vô dụng, hóa ra là phải là xác yêu thú mới được.

Điều này khiến Thẩm Hạo rất vui.

Nếu nhục thân ngày càng mạnh mẽ, phi kiếm của người khác đánh vào người mình cũng không có phản ứng, vậy khi chiến đấu, chẳng phải là bố đánh con, tha hồ hành hạ sao.

Một tanker miễn nhiễm sát thương vật lý và phép thuật, đuổi đánh pháp sư, xạ thủ, ngươi có tức không, chắc chắn là không tức nổi.

Tu sĩ lợi hại nhất là có chân nguyên, một khi chân nguyên trong cơ thể dùng hết, còn không bằng một cao thủ võ lâm.

Ngoài ra, không gian không chỉ thôn phệ thân thể của Xích Diễm Xà, mà còn thôn phệ cả yêu đan thuộc tính Hỏa của nó.

Yêu đan đỉnh phong Nhị cảnh, phẩm cấp gần bằng cao đẳng linh căn.

Vì vậy Hỏa linh căn của Thẩm Hạo lại được tăng cường.

Điều khiến Thẩm Hạo thất vọng là, ba tên tán tu chỉ có một người có Hỏa linh căn, mà còn là hạ cấp Hỏa linh căn, chỉ có thể tăng thêm chưa đến hai điểm tiến độ cho linh căn của Thẩm Hạo.

Hiện tại, tiến độ Cực phẩm Hỏa linh căn đã đạt đến 60%.

Linh căn của Nguyên Trần và hai người kia đều là hạ cấp linh căn, lần lượt là Kim, Thủy Thổ, Thủy Mộc Thổ.

Trong đó Nguyên Trần là đơn thuộc tính Kim linh căn, vì vậy cảnh giới tăng lên rất nhanh.

Đương nhiên, hạ cấp linh căn cũng cung cấp cho Thẩm Hạo một chút trợ giúp.

Hiện tại, Mộc linh căn của Thẩm Hạo đã sắp đạt đến cao đẳng Mộc linh căn, tiến độ gần đạt đến 85% của cao đẳng Mộc linh căn.

Tóm lại, thu hoạch rất nhiều.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo bắt đầu kiểm kê túi trữ vật của bốn người.

Kết quả khiến Thẩm Hạo vô cùng thất vọng, ba người kia, mỗi người chỉ còn lại mười mấy khối linh thạch.

Những thứ khác, đều đã dùng hết để mua tin tức.

Thứ đáng giá nhất chính là túi trữ vật và phi kiếm hạ phẩm.

Mà khi Thẩm Hạo nhìn vào túi trữ vật của Nguyên Trần.

Có chút bất ngờ.

Tên này thật là cẩu.

Bên trong chỉ riêng linh thạch đã có năm trăm khối, còn có hai mươi hai cây Vũ Y Hàn Lan.

Còn có một cây dù màu đen, chắc là Ô Kim Tán.

Đồng thời, còn có vật liệu luyện chế phi kiếm là Tinh Thần Tinh Sa, Ô Kim Thạch.

Cuối cùng là cát đen, chắc là Hắc Minh Sa.

Ngoài những thứ này, còn có một số phù lục: Ẩn Thân Phù, Tị

Thủy Phù, Hỏa Cầu Phù, v. v.

Đương nhiên, Ẩn Thân Phù trước mặt các cao thủ có thần thức là không thể ẩn thân, chỉ có thể đối phó với người thường, coi như là một thứ vô dụng.

Đan dược cũng có, Băng Thanh Đan năm viên, Tụ Khí Tán một bình năm viên.

Tụ Khí Tán là đan dược giúp Chân Nguyên cảnh nhanh chóng hồi phục chân nguyên.

Còn có hai ngọc giản, ghi chép công pháp tu luyện.

Nhưng giá trị đều không cao.

Một cái là Luyện Khí Đại Toàn, cái này Thẩm Hạo trong ký ức của Phong Bất Bình của Ly Hỏa Tông có bí tịch tốt hơn.

Thu hoạch không ít, một lúc Thẩm Hạo đã trở nên giàu có.

Đương nhiên, có thể thôn phệ xác yêu thú, điểm này Thẩm Hạo rất hài lòng.

Chiến sĩ lục giác đương nhiên mạnh.

Sau khi ra khỏi không gian, Thẩm Hạo nhẹ nhàng bước một bước, tốc độ nhanh đến mức, còn lợi hại hơn cả khi sử dụng khinh công Khinh Hồng Tuyệt Ảnh trước đây.

Suýt chút nữa thì ngã sấp mặt.

Rõ ràng là, thực lực nhục thân tăng lên quá nhanh, vẫn chưa thích ứng được.

Dù sao thì, trong ký ức của Thẩm Hạo cũng không có kinh nghiệm khống chế lực đạo.

Vốn định về thành, nghĩ lại vẫn là thôi.

Trước tiên luyện tập cách khống chế lực đạo đã.

Lỡ như tối về, lúc hưng phấn làm Vạn Mộ Tuyết hay Tống Vĩnh Từ bị gãy xương, thì thật là khó xử.

Cho nên, việc khống chế lực đạo là cấp bách.

Đương nhiên, phương pháp khống chế lực đạo của Thẩm Hạo, chính là ném cây.

Ôm lấy những cây cổ thụ to bằng một người, rồi ném đi.

Xem xem giới hạn của mình ở đâu, rồi từ từ khống chế lực đạo.

Sau mấy giờ nghiên cứu, cuối cùng cũng đã nhập môn.

Tiếp đó, hắn mới đạp phi kiếm về Phong Thành.

Hiện tại, Thẩm Hạo cũng là cao thủ Chân Nguyên tứ trọng, đi đường lưng cũng thẳng hơn.

Tiến vào Phong Thành, Thẩm Hạo trở về sân viện của mình.

Con mèo trắng dưới gầm giường giật mình đến nỗi lông trắng toàn thân dựng đứng, từng sợi thẳng tắp như con nhím.

Sợ rằng đó là ảo giác, nó nhảy một phát đến cửa, qua khe cửa cẩn thận nhìn chằm chằm vào Thẩm Hạo.

Khi cảm nhận được khí thế quanh người Thẩm Hạo, xác thực là dáng vẻ của Chân Nguyên cảnh trung kỳ.

Nó nhất thời kinh ngạc đến há hốc mồm, không dám tin nhìn Thẩm Hạo.

Hôm qua mới đột phá Chân Nguyên, sáng sớm ra khỏi cửa vẫn là Chân Nguyên cảnh nhất trọng.

Buổi trưa quay về đã là Chân Nguyên cảnh trung kỳ rồi.

Cụ thể là mấy trọng thì nó không biết, vì không dám dùng thần

thức để quét, sợ bị Mạnh Tuyền Cơ phát hiện.

Nhưng chắc chắn là đang ở giai đoạn Chân Nguyên cảnh trung kỳ.

Điều kinh ngạc hơn nữa là trên người Thẩm Hạo không có chút dấu hiệu nào của chân nguyên phù phiếm, chân nguyên ngưng tụ như một.

Điều đó có nghĩa là hắn đã tự mình khổ tu mà có được.

Người thường có thiên phú bình thường, tu luyện chân nguyên, đột phá một trọng thiên phải từ từ cảm ngộ.

Kẻ có hạ phẩm linh căn, đột phá một trọng ít nhất cũng mất ba năm năm, đến Chân Nguyên hậu kỳ thì phải từ từ tích lũy chân nguyên.

Mấy chục năm thậm chí gần trăm năm vẫn ở Chân Nguyên cảnh cũng là chuyện bình thường.

Kẻ biến thái như Thẩm Hạo quả thực thuộc về số ít.

Lúc này, nó càng thêm khẳng định, Thẩm Hạo này thật sự là đại năng chuyển thế, quá biến thái rồi.

Không chỉ con mèo trắng này kinh ngạc, ngay cả Mạnh Tuyền Cơ cũng kinh ngạc đến mức từ trong phòng bước ra.

Đôi mắt đẹp của nàng lấp lánh vẻ khó tin.

Nàng đi đến trước mặt Thẩm Hạo, dùng thần thức cảm nhận một lượt, xác thực là Chân Nguyên cảnh tứ trọng, chân nguyên ngưng thực vô cùng.

Chương 141

Không thể tin được.

Mạnh Tuyền Cơ dưới lớp mạng che mặt màu trắng khẽ hé môi, hít sâu một hơi.

Lúc này mới bình ổn lại được tâm tình của mình.

Ánh mắt nhìn Thẩm Hạo trở nên có chút nóng rực.

Tiểu tử này thật trâu bò, không lẽ là đại năng chuyển thế.

Nàng khẽ ho một tiếng, nói: Thẩm Hạo, ngươi. sau này ngươi có dự định gì không.

Thẩm Hạo nói: Dự định.

Ta dự định sau khi chuyện ở đây kết thúc, sẽ đến Tiên Nữ Các, đến đó mượn đọc bản công pháp Ngũ Hành Ngũ Hành Chân Linh Quyết.

Nghe vậy, trong lòng Mạnh Tuyền Cơ chấn động, vội vàng nói: Hay là thế này đi, ngươi ở đây chờ, ta đi lấy về cho ngươi, ngươi gia nhập Ngọc Thanh Cung có được không.

Ngươi không muốn làm đệ tử của ta, ta cũng có thể để sư phụ ta thu ngươi làm đồ đệ.

Thẩm Hạo xua tay nói: Thôi bỏ đi, ta không có hứng thú, ta quen thói lười biếng tùy tiện rồi, vẫn thích độc lai độc vãng hơn.

Mạnh Tuyền Cơ lại nói: Một mình ngươi tu hành ở bên ngoài quá nguy hiểm, tài nguyên cũng không đủ.

Hay là gia nhập Ngọc Thanh Cung của ta, công pháp, đan dược ngươi tùy tiện chọn, cả tông môn đều hỗ trợ ngươi.

Lời này không phải nói khoác, Mạnh Tuyền Cơ thật sự nhìn thấy tiềm lực trên người Thẩm Hạo.

Quá lợi hại rồi, ở Ngọc Thanh Cung, thiên chi kiêu tử nàng đã thấy nhiều, cực phẩm linh căn cũng có, nhưng dù vậy họ cũng không khoa trương bằng Thẩm Hạo.

Không nói đến Ngọc Thanh Cung, ngay cả cửu đại thế lực cũng không có ai khoa trương như Thẩm Hạo.

Giờ phút này, Mạnh Tuyền Cơ thật sự động lòng rồi.

Ngay cả Tống Vĩnh Từ có cực phẩm thủy linh căn, trong mắt nàng cũng không thơm bằng Thẩm Hạo.

Đa tạ Mạnh tiền bối, ta thật sự không có hứng thú, sư phụ ta Bắc Minh lão tổ sẽ không đồng ý đâu.

Nhưng Thẩm Hạo vẫn không chút do dự từ chối.

Công pháp đan dược ư.

Hình như hắn cũng không thiếu.

Hoàn toàn không có sức hấp dẫn.

Điều này khiến Mạnh Tuyền Cơ thất vọng vô cùng, không có thứ gì có thể hấp dẫn Thẩm Hạo.

Ngay sau đó, nghĩ đến việc Thẩm Hạo muốn đến Tiên Nữ Các, nàng lại lo lắng hắn sẽ gia nhập Tiên Nữ Các, thế là không nhịn được nói: Vậy đi, ngươi dự định khi nào đến Tiên Nữ Các, ta đi cùng ngươi.

Như vậy trên đường cũng không đến nỗi xảy ra chuyện.

Mạnh tiền bối, người thật tốt, vậy ta không khách khí nữa.

Ừm, ngươi là công tử của Vĩnh Từ, đó là việc nên làm.

Nói xong, Mạnh Tuyền Cơ xoay người vào phòng, đưa Tống Vĩnh Từ vào trong.

Nàng nói với giọng thấm thía: Vĩnh Từ à, sau này đối với công tử nhà ngươi phải thật tốt, hiểu chưa, phải bồi đắp tình cảm nhiều vào.

Tống Vĩnh Từ đầu đầy dấu hỏi, trước đây Mạnh Tuyền Cơ luôn bảo nàng tránh xa Thẩm Hạo.

Đệ tử thân truyền của chưởng môn Ngọc Thanh Cung đường đường là vậy, sao có thể đi làm nha hoàn cho người khác.

Bây giờ dường như đã ngầm thừa nhận chuyện này.

Tống Vĩnh Từ nghi hoặc hỏi: Sư phụ, tại sao lại vậy.

Mạnh Tuyền Cơ đáp: Không có gì, hắn là người không tồi.

Ồ, ra là vậy.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Thẩm Hạo liền chế tác hơn mười cái ngọc giản, bên trong chính là thông tin về động phủ của Ly Cửu Cừu.

Tiếp đó, hắn tiện tay vứt chúng ở các góc của Phong Thành.

Làm xong tất cả, Thẩm Hạo mới mãn nguyện trở về sân viện.

Chập tối, sau khi Vạn Mộ Tuyết giúp Thẩm Hạo rửa chân xong, nàng dịu dàng nói: Công tử, tối nay có cần Minh Nguyệt.

Lời còn chưa dứt đã bị Thẩm Hạo ngắt lời, hắn lắc đầu từ chối: Tối nay tạm thời thôi đi, hôm nay vừa mới đột phá, cần phải cảm ngộ một phen, tối nay ta ở một mình.

Bây giờ, sức mạnh vẫn chưa hoàn toàn nắm giữ, Thẩm Hạo không dám làm bừa.

Đôi mắt đẹp của Vạn Mộ Tuyết thoáng qua một tia thất vọng, nàng muốn ở lại bên cạnh Thẩm Hạo.

Vâng, công tử.

Thẩm Hạo lúc này nói: Hay là thế này, sau này nàng cũng cùng Minh Nguyệt bắt đầu tu luyện, ít nhất đột phá đến Tiên Thiên cảnh cũng không tồi, chí ít làm việc cũng thuận tiện hơn.

Vạn Mộ Tuyết cung kính gật đầu: Vâng, công tử.

Cho dù Thẩm Hạo không nói vậy, Vạn Mộ Tuyết cũng đã có suy nghĩ này.

Trước đây trong vòng giao tiếp của nàng, toàn là thơ từ ca phú cầm kỳ thư họa.

Bây giờ, vòng giao tiếp của Thẩm Hạo toàn là tu sĩ.

Ai nấy đều phi thiên độn địa, suy nghĩ của nàng cũng thay đổi, cũng muốn trở nên mạnh mẽ hơn.

Đặc biệt, chuyện hôn quân bức bách Vạn gia, đến nay vẫn còn hiện rõ trước mắt.

Nghĩ đến việc mấy cô gái không có linh căn, Thẩm Hạo có chút tiếc nuối nói: Tiếc là nàng và Minh Nguyệt, Cơ Đông Ca không có linh căn, Tiên Thiên viên mãn đã là cực hạn, thật đáng tiếc.

Mộ Tuyết không có cái mệnh đó.

Nghe vậy, Vạn Mộ Tuyết bất giác có chút buồn bã.

Nàng cũng đã biết từ miệng Mạnh Tuyền Cơ rằng Thẩm Hạo là cao thủ Chân Nguyên cảnh.

Đến Chân Nguyên cảnh, tuổi thọ ít nhất là 200 năm.

Không chỉ vậy, dung mạo cũng lão hóa chậm.

Mà nàng không có linh căn, đến lúc đó dung mạo sẽ già đi trước, đồng thời cũng sẽ từ từ chết đi.

Điều này khiến nàng bất giác buồn bã khôn nguôi.

Thẩm Hạo có chỉ số EQ không thấp, cũng lập tức cảm nhận được cảm xúc của Vạn Mộ Tuyết.

Nhưng chuyện không có linh căn này, Thẩm Hạo cũng không có cách nào.

Thẩm Hạo nói: Thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng, đừng lo lắng.

Vâng, công tử.

Đêm lạnh như nước, trăng sáng treo cao.

Thẩm Hạo lại không có chút ý định tu luyện nào, cứ thế nằm xuống ngủ.

Ngày hôm sau, ăn xong bữa sáng, Thẩm Hạo mới thong thả đến Hàn Phong Cốc.

Điều khiến Thẩm Hạo kinh hỉ là, lúc này, Hàn Phong Cốc vốn vắng vẻ người qua lại, hôm nay lại đặc biệt náo nhiệt.

Đặc biệt là động phủ của Ly Cửu Cừu, càng tụ tập mấy trăm tán tu.

Ai nấy đều cảnh giác nhìn đối phương, đều muốn đi vào.

Thấy vậy, Thẩm Hạo dùng thần thức quét qua một lượt, đa số đều là Chân Nguyên tam tứ trọng, số còn lại đều khoảng Chân Nguyên nhị trọng.

Lợi hại nhất là một cao thủ Chân Nguyên cảnh ngũ trọng.

Khi Thẩm Hạo dùng thần thức quét qua.

Cuộc đối đầu vốn bình tĩnh lập tức xuất hiện biến hóa.

Ai đang dùng thần thức.

Muốn chết phải không.

Là ai thì đứng ra.

Sao dám dùng thần thức mà không dám thừa nhận.

Có phải ngươi không.

Là ngươi đúng không.

Tiếc là tìm cả buổi cũng không tìm thấy, thần thức của Thẩm Hạo mạnh hơn họ rất nhiều.

Thấy vậy, Thẩm Hạo vui vẻ, cảm giác này giống như bạn đang AFK mà bị giết vậy.

Nhất thời hiện trường hỗn loạn như cái chợ.

Nhưng lại không ai dám ra tay trước.

Lúc này, lại có mấy cao thủ Chân Nguyên cảnh đạp phi kiếm bay tới, mục đích đương nhiên cũng là động phủ của Ly Cửu Cừu này.

Mọi người chau mày, trong lòng càng thêm căng thẳng.

Khó khăn lắm mới gặp được một kỳ ngộ, thế mà lại đến nhiều người như vậy.

Sói nhiều thịt ít mà.

Nhưng Thẩm Hạo đang trốn trong không gian lại cảm thấy xung quanh toàn là đạo hữu.

Tốt, tốt, tốt, không hề chê nhiều.

Theo thời gian trôi qua, tin tức Hàn Phong Cốc xuất hiện động phủ của cao nhân lan truyền xôn xao.

Cửa động phủ đã có gần hai trăm tán tu.

Ai nấy đều nhìn chằm chằm động phủ trước mắt như hổ đói.

Ai mà biết được nỗi khổ của tán tu, không có bối cảnh, không có linh thạch, hy vọng duy nhất chính là tiến vào bí cảnh tìm kiếm cơ

duyên.

Mặc dù Hàn Phong Cốc này không được coi là bí cảnh, nhưng lại phát hiện ra động phủ của cao nhân, đối với họ đều là một kỳ ngộ khó có được.

Tán tu vốn nhặt được ngọc giản, tưởng mình là thiên mệnh chi tử, nhưng đến hiện trường mới phát hiện, mẹ nó, sao lại nhiều người thế này.

Do số người quá đông, không ai dám động thủ.

Lúc này, một cao thủ Chân Nguyên lục trọng mặc bạch y bào đứng ra nói: Hay là thế này, mọi người cùng nhau xông vào động phủ.

Chương 142

Bên trong bất kể là đan dược hay bảo vật, ai lấy được thì là của người đó.

Mọi người thấy thế nào.

Mọi người nhìn nhau, tuy cảm thấy không nỡ, nhưng dường như chỉ có thể làm vậy.

Dù sao, cứ tiếp tục giằng co thế này, lát nữa người đến càng đông, mọi người đến canh cũng không có mà húp.

Hơn nữa, xung quanh đây dường như cũng đã trải qua một trận chiến, nói không chừng đồ vật bên trong động phủ sớm đã không còn.

Nghĩ đến đây, mọi người lần lượt gật đầu.

Nếu mọi người không có ý kiến, cùng nhau động thủ phá vỡ trận pháp bên ngoài trước.

Được.

Mọi người tế ra phi kiếm, cùng nhau ra tay.

Mặc dù đều là Chân Nguyên cảnh sơ kỳ, nhưng nhiều người góp củi lửa cao.

Uy lực khi cùng ra tay vẫn rất mạnh.

Một tiếng nổ ầm ầm, núi non xung quanh đều rung chuyển.

Bụi mù tan đi.

Một động phủ cao hai trượng xuất hiện trước mắt.

Thấy vậy, mọi người vui mừng, lập tức tranh nhau bay vào, sợ chậm một bước, cơ duyên đều bị người khác đoạt mất.

Trong nháy mắt, mấy chục bóng người đã tranh nhau xông vào, cảm giác đó giống như nhà ăn mở cửa vậy.

Thẩm Hạo thì không có hứng thú gì.

Các tán tu vào trước tiên, cảm nhận mỗi người mỗi khác.

Động phủ có một thế giới riêng.

Có người cảm thấy toàn thân lạnh buốt, phảng phất như tiến vào thế giới băng tuyết, xung quanh trắng xóa một màu, tuyết rơi lớn như lông ngỗng.

Có người phảng phất như đến núi lửa nóng rực.

Có người phảng phất như đến hải đảo, xung quanh toàn là sóng lớn ngập trời.

Mỗi người đều có cảm nhận của riêng mình.

Mọi người rất nhanh liền hiểu ra, mình đã tiến vào huyễn cảnh.

Không ngờ động phủ này lại có cả huyễn cảnh.

Chưa đợi họ phản ứng lại, tiếp đó chỉ thấy bốn thanh phi kiếm đang bay lượn.

Mỗi lần đều sẽ thu hoạch một mạng người.

Trong nháy mắt, mấy chục người toàn bộ bỏ mạng.

Những người bên ngoài vừa chuẩn bị tiến vào, thấy những người lúc trước đã nằm la liệt ở đó, giật mình một cái, hiểu ra chắc chắn là đã tiến vào trận pháp.

Lúc này mới tỉnh táo lại vì mình đã không vội vàng.

Tùy Phong đạo hữu, lại phải phiền ngươi ra tay rồi.

Mọi người chắp tay với một cao thủ Chân Nguyên thất trọng.

Nghe vậy, Tùy Phong mặc trường bào màu đen gật đầu.

Hắn giỏi nhất chính là trận pháp, là cao thủ trận pháp có tiếng ở Phong Thành.

Vì vậy, hắn cẩn thận quan sát một hồi rồi nói: Trận pháp này là Tứ Tượng Trận, bên trong còn ẩn giấu sát trận.

Nhưng duy trì trận pháp đều là hạ phẩm linh thạch.

Trận này một khi đã khởi động thì không thể đóng lại, cho nên duy trì không được bao lâu.

Mọi người cùng nhau động thủ phá hủy trận nhãn là được.

Được.

Tốt.

Ánh mắt Tùy Phong sắc bén, mục đích lần này của hắn đương nhiên là nhẫn trữ vật của cường giả trong động phủ này.

Bên trong đó mới là bảo vật.

Tại hiện trường còn có mấy trăm người, cùng nhau ra tay uy lực cũng tương đối kinh người.

Trong chốc lát, cả động phủ suýt chút nữa bị đánh sập.

Đợi trận nhãn tan đi, Tùy Phong là người đầu tiên xông vào.

Trước đó không vào, là vì đã nhận ra bên ngoài có trận pháp, bên trong chắc chắn cũng có.

Lần này thì yên tâm hơn nhiều.

Sau khi vào, trên đường đi, hắn ném mấy viên linh thạch vào những góc khuất.

Rẽ qua một khúc quanh, đập vào mắt đầu tiên chính là thi thể nằm trên ngọc thạch.

Không nói hai lời, hắn trực tiếp lấy đi chiếc nhẫn.

Vừa chuẩn bị ra ngoài thì bị mọi người chặn lại.

Còn không ít tán tu lại không lựa chọn tranh đoạt nhẫn.

Mà là lục lọi trên người những tán tu đã chết kia.

Lấy được chút lợi lộc là đã mãn nguyện rồi.

Dưới sự cảm nhận của Thẩm Hạo, có một nam tử áo đen sau khi vào, không chút do dự, mục tiêu chính là túi trữ vật trên thi thể của những tán tu nằm trên mặt đất kia.

Nhưng cũng không tham lam, chỉ lục lọi hai thi thể rồi không chút lưu luyến xoay người bỏ đi.

Mục tiêu rõ ràng, động tác nhanh nhẹn, không chút trì hoãn.

Gã này là một nhân vật.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo không còn chú ý đến hắn nữa, hắn muốn xem có bao nhiêu đạo hữu vẫn lạc ở đây hơn.

Tùy Phong tuy bị mọi người bao vây, nhưng vẫn không hề biến sắc.

Đột nhiên, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt một trận sương trắng.

Lại một lần nữa tiến vào huyễn cảnh.

Thấy vậy, Tùy Phong cười khẽ một tiếng, lấy ra một lá ngọc phù rồi ung dung rời đi.

Trận nhãn mà mọi người vừa tấn công, chỉ phá hủy sát trận, Tứ Tượng Trận vẫn chưa hoàn toàn bị phá hủy.

Hắn chỉ cần giở chút thủ đoạn là có thể dùng lại, tuy chỉ có thể khống chế ba phút, không duy trì được bao lâu, nhưng cũng đủ dùng rồi.

Nhìn biểu hiện của mọi người, Thẩm Hạo phát hiện Tùy Phong này là lợi hại nhất.

Cảnh giới cao nhất, còn biết một tay trận pháp.

Đáng đời người ta phát tài.

Những người khác đều bị nhốt trong trận pháp.

Khoảng ba phút sau, những người bị nhốt trong huyễn tượng mới tỉnh táo lại.

Thấy Tùy Phong đã không còn ở đó, nhất thời hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Tùy Phong chết tiệt, bị lừa rồi.

Mọi người tìm kiếm trong động phủ một hồi, bên trong chẳng còn gì cả.

Ngay sau đó lại nhìn về phía những tán tu đã chết.

Lại phát hiện, thi thể sớm đã bị người khác lục lọi rồi.

Mẹ nó, tốc độ thật nhanh.

Mọi người tìm kiếm nửa ngày, cũng chỉ nhặt được một ít phế liệu mà Ly Cửu Cừu luyện chế pháp khí thất bại vứt đi.

Khoảng mười phút sau, khi không còn gì để vơ vét, mọi người mới không cam lòng rời đi.

Thẩm Hạo cảm nhận không còn ai, lúc này mới tiến vào động phủ.

Chương 143

Hắn ném mười hai cỗ thi thể trên mặt đất vào không gian, lại ném thi thể của Ly Cửu Cừu vào không gian.

Lúc này, đột nhiên cảm nhận có người đến từ ngoài ba trăm mét, Thẩm Hạo trực tiếp trốn vào không gian.

Trong chốc lát, chỉ thấy nam tử áo đen lúc trước là người đầu tiên lục lọi thi thể, lại một lần nữa quay trở lại.

Thấy thi thể trống không, hắn ngẩn ra một chút.

Chỉ thấy nam tử áo đen này đưa hai tay ra, cung kính lạy mấy lạy.

Chỉ là đôi tay đó, trắng nõn như tuyết, thon dài như búp măng, trông đặc biệt đẹp mắt.

Chỉ bằng đôi tay này, cộng thêm thân hình không cao, Thẩm Hạo liền biết dưới lớp áo đen này chắc chắn là một cô nàng.

Chỉ là đôi tay này không đi móc túi thì thật đáng tiếc.

Nữ tử áo đen từ trong túi trữ vật lấy ra mấy nén hương, lẩm bẩm: Cảm tạ đạo hữu tương tặng chi ân, vốn định giúp đạo hữu nhập thổ vi an, lại không ngờ, lại có người mang cả thi thể đạo hữu đi.

Đạo hữu đừng trách.

Ngay sau đó, nàng cung kính vái mấy cái rồi mới rời đi.

Đợi nữ tử áo đen đi khỏi, Thẩm Hạo cũng đã hấp thu xong ký ức và chân nguyên.

Mười hai cỗ thi thể, cao nhất là Chân Nguyên tứ trọng, thấp nhất là Chân Nguyên nhị trọng.

Dù vậy, cũng khiến thực lực của Thẩm Hạo đột phá đến Chân

Nguyên ngũ trọng.

Đồng thời, trong số mấy người có hai người là hạ phẩm hỏa linh căn, những người khác đều là thủy, mộc, kim, thổ, có người ba loại linh căn, có người hai loại linh căn, nhưng cũng đều là hạ phẩm linh căn.

Còn về Ly Cửu Cừu, tuy là cao thủ Linh Đan cảnh sơ kỳ, nhưng thiên phú chỉ là trung phẩm kim hỏa song linh căn.

Trước đó đột phá Chân Nguyên, là dùng yêu đan của Xích Diễm Xà nhị cảnh.

Cũng vì vậy mà bị tâm ma dẫn đến tử vong.

Sau khi hấp thu những linh căn này, cực phẩm hỏa linh căn của Thẩm Hạo đã đạt đến 65%, kim linh căn cũng đột phá đến trung phẩm linh căn.

Trung phẩm thổ linh căn 88%. cao phẩm kim linh căn 43%, cao phẩm mộc linh căn 96%, cao phẩm thủy linh căn 48%.

Bây giờ, chỉ cần hấp thu một hạ phẩm mộc linh căn, mộc linh căn của Thẩm Hạo liền có thể đột phá đến cao phẩm mộc linh căn.

Hiện tại mà nói, trong ngũ linh căn kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, chỉ có thổ linh căn là hạ phẩm linh căn, tương tự chỉ cần hấp thu thêm một hạ phẩm thổ linh căn, cũng có thể đột phá đến trung phẩm thổ linh căn.

Tương lai đầy hứa hẹn.

Cùng lúc đó, Tùy Phong xem xong nhẫn trữ vật, sắc mặt khó coi đến cực điểm.

Bởi vì, trong nhẫn trữ vật của Ly Cửu Cừu đều là một ít phi kiếm sơ cấp, còn có một ít linh thạch, rồi chẳng còn gì nữa.

Rõ ràng, đây không phải là tài sản mà một Linh Đan cảnh nên có.

Đồng thời, Thẩm Hạo cũng từ trong ký ức của Ly Cửu Cừu biết được, chiếc nhẫn trữ vật trên thi thể vốn không phải là gia sản của y.

Biết được tung tích của yêu đan nhị cảnh và chiếc nhẫn thật, hắn không thể không bội phục, gã này đúng là thỏ khôn có ba hang.

Mặc dù Thẩm Hạo không lấy được chiếc nhẫn, nhưng bản thân Ly Cửu Cừu chính là một khối tài sản.

Được nhiều lợi ích như vậy, Thẩm Hạo không thể không cảm tạ: Đa tạ đạo hữu đã giúp ta một tay.

Hấp thu ký ức của Ly Cửu Cừu, Thẩm Hạo cũng đã là một cao thủ luyện khí.

Ly Cửu Cừu luyện chế pháp khí dễ như trở bàn tay, nhưng thiên phú có hạn, tỷ lệ thành công khi luyện chế thượng phẩm bảo khí không cao.

Mà là một luyện khí đại sư Linh Đan cảnh, y cũng có nghiên cứu khá nhiều về trận pháp, đương nhiên về trận pháp chi đạo lợi hại nhất vẫn phải là Vọng Khí Tông ở Lương Châu.

Theo suy đoán của Thẩm Hạo, Tùy Phong này có trình độ trận pháp lợi hại như vậy, có thể là người của Vọng Khí Tông ở Lương Châu.

Dù sao, mỗi pháp khí đều cần có những trận pháp khác nhau.

Pháp khí không chỉ có dược liệu, còn phải khắc họa trận đồ trên pháp khí, có phòng ngự trận pháp, có tiến công trận pháp.

Kinh nghiệm mấy trăm năm này, toàn bộ bị Thẩm Hạo học được.

Hơn nữa, Thẩm Hạo cũng hiểu ra tại sao gã này lại đến Hàn Phong Cốc.

Bởi vì luyện chế một thanh thượng phẩm bảo khí, không có thực lực đó, thiên phú có hạn, nhưng trong lòng lại không phục, cưỡng ép luyện chế.

Dẫn đến ma từ tâm sinh.

Dù sao, dựa vào việc nuốt yêu đan để tăng lên Chân Nguyên cảnh rốt cuộc là không ổn định.

Vì vậy, trong các đại môn phái, chỉ cần là người dựa vào yêu đan để tăng lên Chân Nguyên cảnh, đến Linh Đan cảnh, đều sẽ bị ảnh hưởng của yêu đan.

Muốn hoàn mỹ một trăm phần trăm là không thể.

Không chỉ vậy, trong các đại thế lực, ví dụ như Ly Hỏa Tông, Thiên Vũ hoàng triều, Ngọc Thanh Cung các thế lực lớn này, đều tự nuôi dưỡng yêu thú lạc viên của riêng mình.

Nhưng đều là yêu thú nhất cảnh.

Ly Cửu Cừu là cao thủ Linh Đan cảnh sơ kỳ, khoảng Linh Đan cảnh tam trọng.

Nhưng vẫn là ngoại môn trưởng lão, cho dù đến Linh Đan cảnh hậu kỳ, cũng là ngoại môn trưởng lão, đương nhiên loại hậu kỳ này rất ít.

Dựa vào yêu đan để tăng lên, chung quy là một quả bom nổ chậm.

Ai biết được ngày nào sẽ xảy ra chuyện.

Đệ tử nội môn chân chính của các đại thế lực, đều phải có thiên phú cao phẩm linh căn mới được.

Thiên phú cực phẩm linh căn, đó đều là tranh nhau muốn có, định sẵn là thân truyền của chưởng môn.

Đến Hàn Phong Cốc này, Ly Cửu Cừu chủ yếu là vì nơi đây có

lượng lớn Vũ Y Hàn Lan, có thể luyện chế Băng Tâm Đan, làm dịu đi lực phản phệ của yêu đan.

Chỉ là không ngờ, cuối cùng vẫn bị trúng chiêu.

Ly Cửu Cừu hiện tại đã sống 450 năm, tuổi thọ chỉ còn lại mười năm, không đột phá nữa thì hết, nhưng tâm ma dẫn đến căn bản không thể đột phá.

Chân Nguyên cảnh cao nhất có thể sống 260 năm.

Linh Đan cảnh hậu kỳ đỉnh phong cao nhất có thể sống 650 năm.

Đương nhiên, trừ phi dùng linh dược hoặc thiên tài địa bảo kéo dài tuổi thọ.

Sau khi đột phá Linh Đan cảnh, càng về sau, cảnh giới tăng lên càng khó khăn.

Thiên phú, nghị lực quyết định tất cả.

Trừ phi có đại kỳ ngộ.

Dựa vào việc dùng yêu đan để tăng lên, vĩnh viễn không thể đến Linh Đan cảnh hậu kỳ.

Linh Đan cảnh nhiều nhất là tuyển thủ sơ kỳ, trung kỳ gần như là tồn tại nghiền ép.

Lúc này, Thẩm Hạo mới hiểu ra, Mạnh Tuyền Cơ này thật đúng là nhân vật phong vân, càng là cường giả Linh Đan cảnh đỉnh phong.

Trên Linh Đan cảnh, chính là Thông Huyền cảnh.

Thông Huyền cảnh, thuộc về vũ khí hạt nhân trong các đại thế lực.

Yến Châu tứ đại tán tu thế lực Bát Phương Cốc, Cửu Thành Lâu, Vấn Đạo Minh, Tiên Nữ Các, cảnh giới cao nhất chính là cường giả Linh Đan cảnh đỉnh phong, không có Thông Huyền cảnh.

Theo ký ức của Ly Cửu Cừu, cường giả Linh Đan cảnh tọa hóa trong tông môn, đều sẽ được mai táng tại cấm địa của tông môn.

Hơn nữa, cao thủ Thông Huyền cảnh của các đại thế lực đều thường xuyên đóng quân tại cấm địa.

Điều này khiến Thẩm Hạo có chút thất vọng, mẹ nó, hệ số nguy hiểm hơi cao.

Tiếc là, Ly Cửu Cừu chỉ là một bộ xương khô, chỉ có thể cung cấp ký ức cho Thẩm Hạo.

Dù vậy, hắn cũng rất hài lòng.

Đồng thời, Thẩm Hạo cũng biết được một chuyện, khi Ly Cửu Cừu dần cảm thấy không thể áp chế được tâm ma.

Chưởng môn Ly Hỏa Tông đã bảo y để lại nhẫn trữ vật, để tránh xảy ra chuyện.

Đến lúc đó, đồ vật trong nhẫn có thể tặng cho hậu bối Ly gia.

Chương 144

Chiếc nhẫn đeo trên tay cũng chỉ là hư chiêu.

Biết được tin này, Thẩm Hạo rất hài lòng.

Mình không có được, người khác cũng không có được, tâm trạng cũng thoải mái hẳn lên.

Lời to không lỗ.

Hấp thu xong ký ức, Thẩm Hạo thở phào một hơi.

Thi thể của các tán tu khác, đại bộ phận đều là tuyển thủ Chân Nguyên sơ kỳ nhị trọng, chỉ có một người Chân Nguyên cảnh tứ trọng, không thể mang lại cho Thẩm Hạo nhiều sự tăng tiến.

Ra khỏi không gian, Thẩm Hạo duỗi tay, đầu ngón trỏ xuất hiện một ngọn lửa nhỏ.

Đây là năng lực độc hữu của hỏa linh căn, tiết kiệm cả bật lửa.

Tiếp đó, ngón tay có lúc biến thành màu xanh lục, có lúc biến thành màu vàng, có lúc ngưng tụ giọt nước.

Ngũ hành linh căn hội tụ.

Lần này thu hoạch không nhỏ.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo điều khiển phi kiếm, chuẩn bị quay về.

Bay được nửa đường, đột nhiên nhìn thấy bên dưới có một cỗ thi thể.

Thẩm Hạo nhất thời vui mừng, nhưng không xuống ngay lập tức.

Mà dùng thần thức quét qua một lượt.

Trong phạm vi ngàn mét không có bất kỳ ai, lúc này mới an toàn.

Bây giờ, thần thức của Thẩm Hạo đã đột phá mạnh hơn nữa.

Đường kính khoảng một ngàn mét, gần bằng với Linh Đan cảnh sơ kỳ Ly Cửu Cừu rồi.

Sau khi xuống, Thẩm Hạo mới phát hiện, người này chính là một trong những tán tu vừa lục lọi thi thể.

Bây giờ, lại chết rồi.

Đạo hữu, ta giúp ngươi siêu độ.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo ném thi thể vào không gian.

Lúc này mới đạp phi kiếm, quay về Phong Thành.

Ra khỏi cửa là Chân Nguyên cảnh tứ trọng, trở về đã là ngũ trọng, mẹ nó biến thái.

Tâm Mạnh Tuyền Cơ cũng run rẩy, quá mãnh liệt rồi.

Mèo trắng càng kinh hô biến thái.

Nó càng hạ thấp tư thái, chủ động từ gầm giường bò ra.

Nằm sấp dưới ống quần của Thẩm Hạo, dùng đầu cọ cọ Thẩm Hạo, thể hiện thiện ý của mình.

Nhìn thấy hành động của con mèo chột này, Thẩm Hạo nghi hoặc nói: Con mèo ngốc này có phải động dục không.

Con mèo trắng gầm lên một tiếng, lại quay về gầm giường.

Chó chết không phải người.

Vốn còn có chút nịnh nọt Thẩm Hạo, muốn ôm đùi, bây giờ xem ra hết hi vọng, dễ bị tức chết.

Mấy cô gái mím môi cười trộm.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo nói với mấy cô gái: Các nàng cứ ở trong phòng trước đi, ta ra ngoài một lát.

Vâng, công tử.

Lần này Thẩm Hạo dự định đi mua một ít dược liệu luyện khí, dựa theo ký ức của Ly Cửu Cừu.

Có thể luyện chế một loại áo giáp pháp khí, có thể khống chế sức mạnh.

Đồng thời, luyện chế thêm một kiện đạo bào ẩn nấp khí tức, che giấu khí tức của mình, đương nhiên chỉ có thể khiến người cùng cảnh giới không thể phát hiện, nhưng cũng đủ dùng rồi.

Vì vậy, Thẩm Hạo dự định đi mua sắm một chuyến.

Phong Thành tuy không đông người, nhưng cửa hàng lại vô cùng đa dạng, cái gì cũng có.

Đến đại sảnh giao dịch chính thức của Cửu Thành Lâu ở Phong Thành, hàng chính thức vẫn đáng tin cậy hơn.

Bên trong này, cũng có đủ loại dược liệu được bán.

May mà, chỉ dùng để khống chế sức mạnh, không cần dược liệu quá đắt.

Đạo hữu xưng hô thế nào, cần dược liệu gì.

Vương Lão Cát, cho ta ba khối Kim Lôi Thạch, Tinh Thần Cương, Khương Ngự Tinh, một cuộn Huyền Linh Tàm Ti.

Được thôi Vương đạo hữu, Kim Lôi Thạch 30 linh thạch, Tinh Thần Cương 20 linh thạch, Khương Ngự Tinh 50 linh thạch, một cuộn Huyền Linh Tàm Ti 100 linh thạch.

Thẩm Hạo cau mày nói: Cái Huyền Linh Tàm Ti này sao lại đắt thế.

Không phải là 50 linh thạch sao.

Vương đạo hữu không biết đó thôi, Huyền Linh Tàm Ti sản xuất ở Vũ Châu, Ngự Thú Tông bên đó gần đây hình như xảy ra chuyện, yêu thú bạo động.

Cho nên, Huyền Linh Tàm Ti này tăng giá gấp đôi.

Thẩm Hạo nói: Được rồi, thanh toán đi.

Vương đạo hữu, đây là dược liệu ngài cần, cầm lấy, pháp khí luyện chế xong chúng ta cũng thu mua lại.

Biết rồi.

Mua xong dược liệu, Thẩm Hạo không ở lại lâu, xoay người rời đi.

Trở về tiểu viện.

Thẩm Hạo trở về thế giới hiện thực.

Vừa vào không gian, từng luồng sương mù màu vàng, màu xanh lục, màu đất nâu ập đến.

Chính là linh căn của tán tu mà hắn đã hấp thu.

Không ngờ tán tu này lại là tam linh căn kim, mộc, thổ.

Sau khi hấp thu, linh căn của Thẩm Hạo được nâng cấp.

Trung phẩm mộc linh căn biến thành cao phẩm mộc linh căn.

Hạ phẩm thổ linh căn biến thành trung phẩm thổ linh căn.

Tiến độ của kim linh căn cũng đạt đến cao phẩm kim linh căn 44%.

Lúc này, trong ngũ hành linh căn kim, mộc, thủy, hỏa, thổ của Thẩm Hạo, thấp nhất là thổ linh căn cũng đã biến thành trung phẩm linh căn.

Hỏa linh căn và mộc linh căn đều là cao phẩm linh căn.

Trong đó hỏa linh căn đã sắp đột phá đến cực phẩm.

Tương lai đầy hứa hẹn.

Điều khiến Thẩm Hạo kinh hỉ hơn là, tên tán tu này mẹ nó còn là một thổ hào.

Khi đó, đạo bào trị giá mười vạn linh thạch được treo bán ở đại sảnh giao dịch chính là của gã này.

Đạo bào này không có công năng gì khác, chính là ẩn nấp khí tức.

Cao hơn hai đại cảnh giới cũng không thể tra xét được.

May mà gã này ra ngoài không mang theo, mà để ở một góc khuất, đây không phải là quá hời cho Thẩm Hạo rồi sao.

Trước đây, thường nghe người ta nói, đừng coi thường bất kỳ ai.

Đối với câu nói này, Thẩm Hạo không cảm nhận sâu sắc.

Nhưng giờ phút này, Thẩm Hạo đã ngộ ra.

Ai có thể ngờ được, tùy tiện nhặt một cỗ thi thể, cũng có thể có thu hoạch không nhỏ.

Theo ký ức, đạo bào này được tìm thấy trong một động phủ ở địa giới Vân Châu.

Khi đó trong động phủ có rất nhiều bảo vật, có đan dược, có đỉnh luyện đan, còn có pháp khí.

Khi đó đông người, quần áo không ai để ý, bị tiểu tử này cởi ra mang đi.

Không ngờ lại là một kiện thượng phẩm bảo khí.

Không có công năng gì khác, chính là có thể ẩn nấp khí tức.

Vừa hay, Thẩm Hạo rất muốn có.

Đồng thời, cảnh giới của gã này cũng chỉ là một tiểu tạp nham

Chân Nguyên cảnh nhị trọng.

Đối với Thẩm Hạo không có tác dụng tăng tiến lớn, chỉ tăng thêm một lượng nhỏ chân nguyên, cũng bằng một năm khổ tu.

Dù sao, một người Chân Nguyên ngũ trọng, một người Chân Nguyên nhị trọng, chênh lệch quá lớn.

Chương 145

Ban đầu, định trở về thế giới đô thị, nhưng có đạo bào quý trọng như vậy, trong lòng Thẩm Hạo ngứa ngáy.

Thế là, vội vàng đi ra ngoài.

Thấy Thẩm Hạo rời đi, Vạn Mộ Tuyết và những người khác cũng ngơ ngác.

Vừa mới trở về, sao lại ra ngoài rồi.

Theo ký ức, hắn tìm thấy đạo bào trong một căn phòng nhỏ thuê ở Tô Châu.

Một kiện đạo bào màu xanh nhạt, trên đó vẽ mấy đóa tường vân, mặt trước là một con tiên hạc bay lượn.

Mặc vào, khí chất của Thẩm Hạo lập tức khác hẳn, tiên phong đạo cốt, linh khí bức người.

Hắn bấm một pháp quyết, hài lòng nói: Đạo hữu với ta có duyên.

Đúng, chính là cảm giác này, có cảm giác rồi.

Thẩm Hạo hưng phấn một hồi, liền cởi đạo bào ném vào không gian rồi rời đi.

Đương nhiên, đối phương để ở nhà cũng có thể hiểu được, quần áo quý trọng như vậy, mặc trên người quả thực có chút gây chú ý, luôn có vài người biết hàng.

Trẻ con ôm vàng qua phố, người người đều là ma quỷ.

Đương nhiên, đạo bào này bán giá mười vạn linh thạch chắc chắn là đắt, theo ký ức của Ly Cửu Cừu, thứ này cũng chỉ đáng giá năm vạn linh thạch là cùng.

Ước chừng là bị thương gia trung gian ăn hoa hồng.

Nhưng niềm vui bất ngờ này vẫn khiến Thẩm Hạo vui vẻ.

Trở về tiểu viện, nhìn thấy Thẩm Hạo mặt mày tươi cười.

Mấy cô gái tâm trạng cũng rất tốt.

Minh Nguyệt cười nói: Công tử, có chuyện gì mà vui vậy.

Nhìn đôi môi nhỏ xinh của Minh Nguyệt, Thẩm Hạo không nhịn được trêu chọc: Nhìn thấy đôi môi xinh của Minh Nguyệt, bản công tử thuận buồm xuôi gió.

Tâm trạng đương nhiên vui vẻ rồi.

Công tử lại trêu chọc ta.

Minh Nguyệt mặt đỏ bừng, trong lòng lại là một trận vui mừng.

Hơn nữa Thẩm Hạo lại đẹp trai như vậy, tính cách cũng không nóng nảy, Minh Nguyệt cảm thấy mình thật may mắn.

Thẩm Hạo trêu chọc một phen, liền về phòng.

Bây giờ sức mạnh vẫn chưa nắm vững, Thẩm Hạo cũng không muốn động tay động chân.

Trở về phòng, Thẩm Hạo lại một lần nữa trở về thế giới đô thị.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo nhắn tin bảo Tống Mộ Mạt Lạp mang đến một ít dụng cụ tập thể hình.

Đặc biệt là tạ đòn, tạ tay các loại, mang đến nhiều một chút.

Đối với yêu cầu của Thẩm Hạo, Tống Mộ Mạt Lạp không dám chậm trễ, lập tức phân phó người đi mua.

Đợi Tống Mộ Mạt Lạp đi rồi, Thẩm Hạo đến tầng hầm, khóa trái cửa.

Liền khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu luyện chế pháp khí rèn

luyện thân thể, đây chỉ là trung phẩm pháp khí, đối với Thẩm Hạo là chuyện dễ như trở bàn tay.

Tiếp đó, Thẩm Hạo bắt đầu tinh luyện dược liệu.

Kim Lôi Thạch, Tinh Thần Cương, Khương Ngự Tinh ba loại dược liệu.

Tay bấm pháp quyết, lòng bàn tay xuất hiện một ngọn lửa bắt đầu bốc lên.

Mặc dù, cảnh giới của Thẩm Hạo không bằng Ly Cửu Cừu, nhưng hỏa linh căn của Thẩm Hạo lại mạnh hơn Ly Cửu Cừu.

Vì vậy ngọn lửa cũng tinh thuần hơn một chút.

Kim linh căn càng có thể cảm nhận sự biến đổi của dược liệu, tinh luyện cũng nhanh hơn.

Đây cũng là lý do tại sao luyện khí tông thích nhất kim hỏa song linh căn.

Đương nhiên, đơn thuộc tính hỏa linh căn càng được yêu thích hơn.

Dù sao, luyện khí, luyện đan có mạnh đến đâu, cuối cùng vẫn là thực lực lên tiếng.

Khoảng một giờ sau, Kim Lôi Thạch, Tinh Thần Cương, Khương Ngự Tinh đều bị tinh luyện thành chất lỏng.

Nhưng lúc này, chân nguyên của Thẩm Hạo tiêu hao rất lớn, không đủ sức để luyện chế tiếp.

Thế là, anh ăn một viên Tụ Khí Tán bổ sung chân nguyên.

Sau khi phục hồi chân nguyên, anh tiếp tục luyện chế.

Lần này là tạo hình, Thẩm Hạo luyện chế nó thành một bộ áo

chống đâm màu đen.

Nửa giờ sau, thành hình.

Tiếp theo là khắc họa trận pháp.

Lần này khắc chế Sơn Nhạc Trận, chủ yếu là để tăng trọng lượng.

So sánh ra, khắc chế trận pháp là phiền phức nhất, mất trọn hai giờ đồng hồ.

Hoàn thành xong, Thẩm Hạo mới thở phào một hơi.

Anh lắc đầu nói: Tính cách của ta vẫn không hợp với luyện khí.

Luyện khí không phải là việc người làm, vẫn là đi cướp của đạo hữu, không đúng, là mượn của đạo hữu cho tiện, mình khổ sở luyện khí để làm gì.

Ngay sau đó, anh mặc pháp khí giống như áo chống đâm lên người.

Trong nháy mắt, Thẩm Hạo chỉ cảm thấy như có một ngọn núi nhỏ đè trên lưng.

Đặc điểm của Sơn Nhạc Trận là điều chỉnh trọng lực dựa trên sức mạnh của bản thân.

Bạn dùng lực càng lớn, nó càng nặng.

Đợi bạn hoàn toàn nắm giữ được sức lực, nó sẽ trở nên vô cùng nhẹ nhàng.

Cũng được.

Thế là, Thẩm Hạo mở cửa tầng hầm.

Kết quả, pháp khí vừa mặc, chưa nắm vững được lực đạo, cạch một tiếng, tay nắm cửa trực tiếp hỏng, cửa cũng không mở được.

Nhưng không làm khó được Thẩm Hạo.

Một cước đá xuống, Ầm, cánh cửa trực tiếp vỡ tan tành.

Trong phòng khách, Tống Mộ Mạt Lạp đang gọi điện thoại nghe thấy tiếng động này, giật mình một cái.

Còn tưởng xảy ra nổ.

Vội vàng xuống xem.

Khi thấy Thẩm Hạo một cước đá nát bét cánh cửa, cô có chút ngây người.

Cửa tầng hầm là gỗ cao su nguyên khối.

Để cách âm tốt hơn, nó còn rất dày.

Kết quả, một cước đã đá vỡ thành mấy mảnh.

Cần bao nhiêu sức lực chứ.

Tống Mộ Mạt Lạp vội nói: Ông chủ, anh không sao chứ.

Thẩm Hạo nói: Không sao, chỉ là cửa hỏng rồi, cần thay một cái mới.

Tống Mộ Mạt Lạp nói: Đây là chuyện nhỏ, lát nữa tôi gọi điện cho người đến thay là được.

Ừm, dụng cụ tập thể hình tôi bảo cô mua đã mua chưa.

Thẩm Hạo hỏi.

Ông chủ, theo yêu cầu của anh, đã để trong kho rồi.

Ừm, đưa tôi đến kho.

Vâng, ông chủ.

Rất nhanh, liền đến nhà kho mua máy bay.

Tống Mộ Mạt Lạp thấy máy bay không còn, ngẩn ra một chút.

Liền nhanh chóng hiểu ra, Thẩm Hạo đã cho người lấy đi rồi, nên

không hỏi nhiều.

Dụng cụ tập thể hình, bao bì còn chưa bóc.

Thẩm Hạo nói: Được rồi, ở đây tôi xử lý, cô có việc thì cứ đi làm đi.

Tống Mộ Mạt Lạp cười nói: Ông chủ, tôi không bận, đồ này không nhẹ, tôi giúp anh khiêng.

Không cần, mua về chính là để rèn luyện, không cần quản tôi, cô đi làm đi.

Ông chủ, có muốn tôi rót cho anh ly nước không.

Nghe vậy, Thẩm Hạo nghiêm túc nói: Đi chỗ khác chơi, đừng làm phiền tôi thanh tu.

Vâng, ông chủ.

Tống Mộ Mạt Lạp mím môi cười, trêu chọc Thẩm Hạo xong lúc này mới uốn éo rời đi.

Cứ như vậy, Thẩm Hạo bắt đầu huấn luyện cấp tốc.

Sau mấy giờ tìm tòi, Thẩm Hạo đã quen thuộc với việc nắm giữ lực đạo.

Chương 146

Mặc dù vẫn chưa thể làm được tự nhiên như trước, vẫn cần phải luôn luôn kiềm chế bản thân.

Nhưng đã không tồi rồi.

Buổi tối, Thẩm Hạo vẫn sống cuộc sống của một khổ hành tăng.

Ngày hôm sau, nhìn thấy trên cánh tay Tống Mộ Mạt Lạp có chút vết bầm.

Thẩm Hạo liền biết tay mình đã dùng hơi nhiều sức, thế là, dùng thủy hệ linh lực giúp đỡ.

Trong ngũ hành linh căn, kim hệ có sức chiến đấu mạnh nhất, thuộc về hệ liệt tốc độ, sắc bén, cương mãnh, trong đó mạnh nhất chính là kiếm tu, vô địch.

Hỏa hệ đứng thứ hai, đồng thời cũng là linh căn cần thiết cho luyện đan, luyện khí.

Thủy hệ đối với việc phục hồi vết thương rất mạnh.

Mộc hệ có khả năng khống chế linh thảo mạnh nhất, may mà, Thẩm Hạo cái gì cũng có.

Cảm nhận được cơn đau trên cơ thể biến mất, Tống Mộ Mạt Lạp kinh hỉ nói: Ông chủ, anh lợi hại quá.

Thẩm Hạo nhướng mày nói: Được rồi, dậy đi, tôi đói rồi, đi làm chút gì ăn đi.

Vâng, ông chủ.

Ăn xong bữa sáng, Thẩm Hạo tiếp tục rèn luyện sức mạnh.

Vì vậy việc nắm giữ sức mạnh cũng nhanh, đến tối, nỗ lực của

Thẩm Hạo cuối cùng cũng không uổng phí, cuối cùng đã hoàn toàn nắm giữ được sức mạnh, khống chế ngày càng tự nhiên.

Dù sao, thần thức mạnh mẽ đối với việc nắm giữ cơ thể cũng nhanh hơn.

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo đang ngủ say.

Tống Mộ Mạt Lạp đã lôi Thẩm Hạo dậy.

Ông chủ, hôm nay là ngày chung kết cuộc thi hoa hậu Xiêm La, tôi đưa anh đi xem nhé.

Trong đó có một cô con lai là ứng cử viên sáng giá cho chức vô địch, rất xinh đẹp.

Đầu tiên là ngáp một cái, Thẩm Hạo lại vươn vai.

Hắn lườm Tống Mộ Mạt Lạp, rõ ràng là có chút bực bội khi bị đánh thức.

Cuộc thi hoa hậu gì.

Ladyboy à.

Tống Mộ Mạt Lạp cười nói: Là hoa hậu tuyển chọn chính thống của Xiêm La, tương tự như Hoa hậu Hồng Kông vậy.

Cuộc thi hoa hậu ladyboy thì năm nào Xiêm La cũng có, ông chủ nếu thích cũng có thể đi xem.

Pattaya không có gì nhiều, chỉ có ladyboy là nhiều thôi.

Đưa mười, hai mươi đồng là họ cho ông ôm chụp ảnh, đưa năm mươi, một trăm thì ngực giả cũng cho ông sờ, còn chủ động hôn ông nữa, chỉ xem ông có muốn hay không thôi.

Nói xong, cô ta lắc lắc tấm vé vào cửa trong tay: Vé này là hàng ghế đầu đấy, khó kiếm lắm, quan sát cự ly gần luôn.

Lần này là người đẹp từ 77 tỉnh của Xiêm La, qua bao nhiêu vòng tuyển chọn mới còn lại 77 người.

Ai nấy đều mặc đồ bơi liền mảnh, mỹ nữ vây quanh, tuyệt vời biết bao.

Phải công nhận, Tống Mộ Mạt Lạp là một nhân viên bán hàng đủ tiêu chuẩn, đã thuyết phục được Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo nghi hoặc hỏi: Tự dưng lại bảo tôi đi xem thi hoa hậu, có phải cô có ý đồ xấu gì không.

Nghe vậy, Tống Mộ Mạt Lạp lườm Thẩm Hạo một cách oán trách: Xe tốt đến mấy cũng không chịu nổi dày vò như vậy đâu.

Lần sau tôi không dám ngông cuồng nữa.

Vớ vẩn.

Lần này tôi đã tìm cho ngài một đại mỹ nữ rồi.

Một cô gái lai có thân hình nóng bỏng, 21 tuổi, lai ba dòng máu Xiêm La Anh Hà Lan.

Hơn nữa, trên mặt luôn nở nụ cười ngọt ngào, là ứng cử viên sáng giá cho chức vô địch đấy, tuy sẽ không đoạt giải nhưng xinh đẹp là được rồi.

Đối với cuộc thi hoa hậu Xiêm La lần này, Tống Mộ Mạt Lạp vô cùng am hiểu, kiên nhẫn giải thích cho Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo lại ngẩng cao đầu, nhìn thuộc hạ bại trận Tống Mộ Mạt Lạp của mình mà trong lòng rất sảng khoái.

Từ nhỏ được giáo dục, Thẩm Hạo không có dã tâm chinh phục một quốc gia hay một dân tộc nào.

Không có ý nghĩ đó, cũng lười đi làm, chỉ là một thị dân nhỏ bé.

Hắn lập tức ném ý nghĩ đó ra sau đầu.

Nhìn Thẩm Hạo đang trầm tư, Tống Mộ Mạt Lạp tưởng hắn không vui, vội nói: Ông chủ, đừng trách tôi nhiều chuyện.

Thẩm Hạo nói: Được rồi, vậy thì như cô mong muốn, đi xem thử xem.

Ông chủ, ngài tốt quá.

Thẩm Hạo cười hỏi: Cô không ghen à.

Tống Mộ Mạt Lạp đảo mắt nói: Đương nhiên là không, tuy luật pháp Xiêm La là chế độ một vợ một chồng, nhưng lại cho phép chế độ một chồng nhiều vợ.

Đàn ông Xiêm La ba vợ bốn nàng hầu nhiều vô số kể.

Dạo trước trên mạng có anh chàng lấy tám bà vợ còn gây sốt đấy.

Hơn nữa quốc vương còn có năm bà vợ, tình nhân vô số.

Ông có nhiều vợ, chỉ cần họ tự nguyện thì ai quản ông chứ.

Ở đây mại dâm hợp pháp, cần sa cũng hợp pháp rồi, phụ nữ không để ý chuyện này đâu.

Mà cờ bạc cũng sắp hợp pháp hóa, chắc năm sau là có giấy phép.

Thẩm Hạo hài lòng véo má Tống Mộ Mạt Lạp.

Không tồi, rộng lượng mới làm nên chuyện lớn, điểm này ông chủ rất hài lòng.

Ông chủ hôm nay nể mặt cô đi xem thi hoa hậu.

Thẩm Hạo nói: Vâng, ông chủ, nếu không có ai vừa ý, tôi lại tìm cho ngài người khác.

Tống Mộ Mạt Lạp vui vẻ đáp.

Ngoan, hiểu chuyện đấy, cô đi chuẩn bị đi.

Thẩm Hạo xua tay.

Vâng, ông chủ.

Sau khi Tống Mộ Mạt Lạp rời đi, Thẩm Hạo lại bắt đầu luyện chế pháp khí.

Lần này là luyện chế một kiện đạo bào.

Cuộn Huyền Linh Tàm Ti mua ở Phong Thành vẫn còn một ít.

Đạo bào không có công năng gì khác, nhưng đông ấm hạ mát, lại còn tị trần.

Điều này vô cùng phù hợp với Thẩm Hạo.

Với thực lực hiện tại của Thẩm Hạo, việc luyện chế một kiện đạo bào rất đơn giản.

Suy nghĩ một chút, hắn quyết định luyện chế nó thành một chiếc áo phông màu trắng tinh.

Mặc hàng ngày cũng không tệ.

Nói là làm.

Rất nhanh, chỉ mất một tiếng rưỡi, Thẩm Hạo đã luyện chế xong.

Trận pháp được khắc vào bên trong, bên ngoài nhìn chỉ là một chiếc áo phông trắng đơn giản.

Tương tự như kiểu của Steve Jobs.

Nhưng khi mặc vào lại là một thế giới khác, cảm giác chạm vào vô cùng mượt mà.

Mấy thứ vải cao cấp nhất của Nhật Bản như triacetate, vải lụa tơ tằm thật, cotton nguyên chất, sợi hóa học, đều yếu xìu trước Huyền Linh Tàm Ti.

Quan trọng là bộ quần áo này còn có phòng ngự trận pháp, chống

đỡ cả súng phóng lựu cũng không thành vấn đề.

Trung tâm Hội nghị Triển lãm Quốc tế Chiang Mai, Xiêm La, đây là địa điểm tổ chức vòng chung kết cuộc thi Hoa hậu Xiêm La.

Toàn bộ hội trường có thể chứa được một vạn người, không còn một chỗ trống.

Vé của Tống Mộ Mạt Lạp ở hàng ghế đầu, thuộc khu vực khách quý.

Rất nhanh, trong tiếng hô vang đầy nhiệt huyết của người dẫn chương trình, 77 vị người đẹp từ từ bước ra sân khấu.

Ai nấy đều xinh đẹp da trắng, chiều cao đáng kinh ngạc.

Từng người một mặc đồ bơi liền mảnh, để lộ cặp đùi trắng nõn nà, làm kinh diễm cả khán phòng.

Lập tức, tiếng la hét không ngớt.

Tống Mộ Mạt Lạp cười giải thích: Ông chủ, mỗi năm Xiêm La có rất nhiều cuộc thi sắc đẹp.

Có Hoa hậu Xiêm La, có Hoa hậu Hòa bình Quốc tế, có Hoa hậu Hoàn vũ Thế giới, còn có cả cuộc thi sắc đẹp của người chuyển giới.

Năm nào cũng có một lứa mỹ nhân mới.

Và cuộc thi Hoa hậu Xiêm La hôm nay là cuộc thi chính thức duy nhất.

Người chiến thắng sẽ nhận được vương miện trị giá 1,2 triệu Baht Thái và 1 triệu Baht Thái tiền mặt cùng nhiều phần thưởng khác.

Rất nhiều cô gái nhà nghèo đều muốn đổi đời thông qua các cuộc thi sắc đẹp, dùng nhan sắc làm bàn đạp thay đổi vận mệnh, mưu cầu một tương lai tốt đẹp cho bản thân.

Thậm chí để giữ dáng, họ còn khâu vải gạc vào lưỡi để kiểm soát cân nặng.

Nghe vậy, Thẩm Hạo gật đầu, hứng thú quan sát.

Khoảng cách giàu nghèo ở Xiêm La rất lớn.

Chương 147

Địa vị của phụ nữ thấp, vì vậy nghề bán thân rất phổ biến.

Người chuyển giới cũng phát triển mạnh, có người vì muốn trốn nghĩa vụ quân sự, có người thì muốn thay đổi hoàn cảnh gia đình.

Theo lời giải thích của người dẫn chương trình, các thí sinh bắt đầu catwalk trong trang phục đồ bơi liền mảnh.

Lúc này, Tống Mộ Mạt Lạp chỉ vào một người mẫu đang đi tới: Ông chủ, người tôi nói chính là số 7 này, Arabella Sitnam Gregory.

Thẩm Hạo nhìn kỹ, quả thật cô gái này da trắng nõn, ngũ quan tinh xảo như búp bê, thân hình cũng vô cùng nóng bỏng.

Nhưng cảm giác đầu tiên là cô ta thật cao.

Thẩm Hạo nói: Arabella này cao thật đấy, trời ạ.

Tống Mộ Mạt Lạp mím môi cười: Số liệu chính thức của cô ấy là 1m81, đi thêm đôi giày cao gót 8cm nữa, hiệu ứng thị giác đương nhiên mạnh rồi.

Đây chẳng phải là ngựa Tây mà ông chủ hay nói sao.

Nếu không thích có thể đổi.

Thẩm Hạo đáp: Không tồi, tôi cũng muốn thử cảm giác với ngựa Tây xem sao.

Ông chủ, đây là một lựa chọn sáng suốt.

Arabella này xuất thân từ gia đình đơn thân, mẹ cô ấy làm nghề nhặt ve chai.

Vì vậy cô ấy chưa tốt nghiệp cấp ba đã nghỉ học, tham gia các cuộc thi sắc đẹp để phụ giúp gia đình.

Tiếc là lần này cô ấy không thể giành được vương miện, nếu không phải Á hậu 1 thì cũng là Á hậu 2.

Như vậy cũng dễ dàng khống chế hơn.

Thẩm Hạo hỏi: Tại sao.

Đây là cuộc thi chính thức, người đứng đầu phải có huyết thống Xiêm La, cô ấy mang ba dòng máu chắc chắn không được.

Thứ hai, tuy cô ấy xinh đẹp nhưng gia cảnh bình thường, lời nói cử chỉ cũng không ưu nhã, khí thế kém một chút.

Thứ ba, học vấn cũng không được, chỉ có thể nói là hữu danh vô thực thôi.

Thẩm Hạo hài lòng nói: Tôi chỉ thích cái vỏ bọc thôi, những thứ khác thật sự không có hứng thú.

Phụ nữ bản địa Xiêm La hơi đen, vẫn là cô này tốt hơn.

Nghe vậy, Tống Mộ Mạt Lạp mím môi cười: Tôi biết ngay là ông chủ không thích nội hàm, chỉ thích vẻ bề ngoài mà.

Tiếp theo, ánh mắt Thẩm Hạo không ngừng quét qua 77 vị người đẹp.

Nhìn một vòng, quả thật chỉ có số 7 Arabella Sitnam Gregory là lọt vào mắt hắn.

Ngũ quan của những người còn lại đều phù hợp với huyết thống Xiêm La hơn.

Lúc này, điện thoại của Thẩm Hạo rung lên, có mấy tin nhắn được gửi đến.

Lấy ra xem, là của nữ tiếp viên hàng không Thi Nịnh.

Anh Thẩm đang làm gì vậy ạ.

Sao không trả lời tin nhắn của em.

Anh vẫn chưa về nước à.

Hôm nay em được nghỉ, không có chuyến bay.

Thẩm Hạo lúc này mới phát hiện, những tin nhắn trước đó được gửi từ buổi sáng, điện thoại Apple đôi khi bị trễ thông báo WeChat.

Thẩm Hạo chụp một bức ảnh các người đẹp trên sân khấu gửi cho Thi Nịnh, trả lời: Đang xem chung kết Hoa hậu Xiêm La.

Thi Nịnh đang livestream, nghe thấy tiếng chuông điện thoại, lập tức vui mừng khôn xiết.

Khi thấy bức ảnh Thẩm Hạo gửi, trong lòng bất giác thắt lại.

Phụ nữ trong nước là đối thủ cạnh tranh, phụ nữ nước ngoài cũng là đối thủ cạnh tranh.

Thi Nịnh biết phụ nữ Xiêm La rất nghèo, chỉ cần bỏ chút tiền là dễ dàng câu được.

Trong lòng có chút chua xót, nhưng cô vẫn lập tức trả lời tin nhắn.

Oa, nhìn vị trí này chắc là ở hàng ghế khách quý phía trước rồi, tuyệt thật.

Anh Thẩm có để mắt đến người mẫu Xiêm La nào không ạ.

Tin nhắn này rõ ràng có ý dò xét.

Khoảng một trăm người trong phòng livestream thấy Thi Nịnh trả lời tin nhắn, lập tức bình luận trên màn hình.

Vãi, đại gia top 1 nhắn tin rồi.

Chắc chắn rồi, xem tốc độ trả lời tin nhắn của streamer thì chắc chắn là đại gia top 1 rồi.

Thi Nịnh trả lời xong tin nhắn, cũng thấy được bình luận trong

phòng livestream.

Nhưng cô chọn cách lờ đi, mỉm cười tao nhã nói: Các bạn có nhu cầu về mỹ phẩm có thể đặt hàng nhé.

Tuần sau tôi bay đến Hàn Quốc, có thể mua hộ các bạn mỹ phẩm rất ưu đãi, như WHOO, Sulwhasoo đều được, bấm vào xe đẩy nhỏ bên dưới là có thể đặt trước.

Đương nhiên nếu không thích các thương hiệu Hàn Quốc, thì những loại như tinh chất SK II, kem dưỡng La Mer đều có thể mang về nhé, ưu đãi hơn trong nước một chút.

Hàng xa xỉ cũng được, ít nhất cũng rẻ hơn trong nước một chút.

Sắp đến Thất Tịch rồi, các bạn mua tặng bạn gái cũng được nhé.

Nước thần gì chứ, bên trong có phải pha nước thải hạt nhân của Nhật không, cô dám bán tôi còn không dám dùng.

Đúng vậy, tôi còn sợ có bức xạ nữa, cho tôi cũng không dùng.

Tôi quan tâm hơn là đại gia top 1 nhắn tin cho streamer là ai.

Streamer mặc tất đen đi tôi mua, không khiêu gợi ai thèm xem cô.

Mấy con mụ xấu xí đó cũng xứng để tôi tặng La Mer à.

Nếu streamer đồng ý đi ăn với tôi, tôi sẽ đặt trước.

Streamer mặc quần yoga xoạc chân một đường ngang đi, tôi tặng siêu xe.

Đúng, hoặc mặc váy ôm mông lắc vòng hula đi.

Nhìn những bình luận, Thi Nịnh trong lòng không vui, nhưng vẫn lịch sự mỉm cười.

Streamer chỉ là nghề tay trái thôi, công việc chính của tôi là tiếp viên hàng không, yêu cầu của các bạn tôi không thể đáp ứng được.

Thường ngày sau khi tan làm, Thi Nịnh đều làm thêm livestream, đồng thời cũng bán hàng xách tay trên mạng xã hội.

Cô thường xuyên gặp phải những chuyện như thế này, nhưng tố chất nghề nghiệp giúp cô kiềm chế được tính khí.

Nhưng bây giờ công nghệ làm đẹp phát triển như vậy, chỉ cần bật filter lên là không có phụ nữ xấu.

Hơn nữa, hiệu ứng kéo dài chân, cô gái nào cũng có đôi chân vừa thẳng vừa trắng.

Một điểm nữa là số lượng streamer khoe thân trá hình ngày càng nhiều, cạnh tranh livestream rất khốc liệt.

Nhưng Thi Nịnh biết, muốn tìm được người đàn ông chất lượng cao, thì những chuyện như khoe thân trá hình chắc chắn không thể làm, sẽ làm mất giá trị bản thân.

Điểm này, đầu óc cô vẫn rất tỉnh táo.

Tin nhắn riêng yêu cầu bao nuôi cô rất nhiều, nhưng cô đều không coi trọng.

Bởi vì mục tiêu của Thi Nịnh rất đơn giản, trẻ, có tiền, đẹp trai.

Không chỉ là có tiền là được.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo cũng nhận được tin nhắn, cũng có thể cảm nhận được trong lời nói của Thi Nịnh dường như có ý dò xét.

Rõ ràng là muốn hỏi Thẩm Hạo có phụ nữ nào không.

Thẩm Hạo trả lời: Tạm thời chưa có ai vừa mắt.

Sau này đừng gọi anh Thẩm nữa, gọi anh Hạo đi.

Nhận được tin nhắn, tâm trạng của Thi Nịnh lập tức vui vẻ hẳn lên.

Khóe môi khẽ nhếch lên, đẹp không thể tả.

Người đàn ông chất lượng cao như Thẩm Hạo mới là hình mẫu lý tưởng của cô.

Thời đại này, có thể đeo đồng hồ năm triệu, tài sản ít nhất cũng phải chục tỷ.

Mấy cậu ấm con nhà giàu bình thường, nhiều nhất cũng chỉ lái một chiếc siêu xe cấp thấp vài triệu, đeo một chiếc Rolex Submariner.

Cậu ấm nhà giàu mạnh hơn một chút thì lên Ferrari, nhưng cũng không có thực lực để đeo một chiếc đồng hồ năm triệu.

Thi Nịnh thật sự chưa từng thấy một tỷ phú nào mua cho con trai mình chiếc đồng hồ năm triệu.

Trừ khi là tiền tự mình kiếm được.

Ngay cả những streamer hàng đầu có tài sản hàng trăm triệu, cũng không nỡ mua một chiếc đồng hồ năm triệu.

Một triệu đã là một ngưỡng rồi.

Đồng hồ Patek Philippe của tỷ phú Vương Mục Tiêu cũng chỉ năm triệu.

Quan trọng là mấy cậu ấm nhà giàu, trông thì đeo đồng hồ hàng hiệu, lái xe sang, nhưng trong thẻ chưa chắc có bao nhiêu tiền.

Một tháng có lẽ chỉ có năm vạn đến mười vạn tiền tiêu vặt, mua một hai cái túi xách đã là quá sức.

Tài sản của gia đình là của bố họ, chứ không phải của họ.

Không phải cậu ấm nhà giàu nào cũng ở đẳng cấp của Vương Hiệu Trưởng.

Vài chục ngàn, Thi Nịnh tự mình cũng có thể kiếm được, không

cần phải dựa dẫm.

Thi Nịnh đã thấy rất nhiều phụ nữ xung quanh đều cặp với đàn ông già, chứ không phải các cậu ấm nhà giàu, chính là vì những cậu ấm này chỉ có vẻ bề ngoài, thực ra không có thực lực gì.

Dù sao, nhan sắc của phụ nữ có hạn, để biến nhan sắc thành tiền trong thời gian ngắn nhất, các cậu ấm nhà giàu căn bản không làm được.

Cùng lắm chỉ lừa được những cô gái chưa từng trải, hoặc sinh viên đại học chưa bước vào xã hội.

Vâng ạ, anh Hạo.

Em gần đây được nghỉ phép, có muốn em đến Xiêm La chơi với anh không.

Thẩm Hạo nhận được tin nhắn, trả lời: Vài ngày nữa về, anh mời em đi ăn.

Bên này đang bận tìm kiếm mỹ nữ đây.

Thi Nịnh cô đến thì còn ra thể thống gì, chẳng phải là phá hỏng chuyện tốt của hắn sao.

Nhận được tin nhắn, Thi Nịnh có chút thất vọng, nhưng việc hắn đồng ý hẹn cô đi ăn vẫn khiến cô rất vui.

Chương 148

Vâng ạ anh Hạo, vậy anh chơi vui vẻ nhé.

Thẩm Hạo đáp: Ừm.

Lúc này, vòng chung kết Hoa hậu Xiêm La cũng đã đến phần bình chọn.

Quả thật như lời Tống Mộ Mạt Lạp nói, người giành giải nhất không phải là số 7 Arabella, mà là thí sinh số 6.

Hoa hậu Xiêm La năm nay là người đẹp 24 tuổi Karn đến từ tỉnh Chiang Mai, xin chúc mừng cô ấy.

Lập tức, cả khán phòng vỗ tay như sấm.

Karn mỉm cười vẫy tay chào mọi người.

Thẩm Hạo đánh giá người đoạt giải, gương mặt Xiêm La điển hình, môi hơi dày, ngũ quan không phải kiểu Thẩm Hạo thích.

Nhưng thân hình và khí chất thì đúng là hạng nhất, tao nhã điềm tĩnh, phong thái đoan trang, rõ ràng đã được huấn luyện chuyên nghiệp.

Có thể thấy gia cảnh chắc chắn không tồi.

Tống Mộ Mạt Lạp đứng bên cạnh cười nói: Karn này là sinh viên chuyên ngành dược của Đại học Chiang Mai, chủ tịch hội sinh viên Đại học Chiang Mai, gia thế hiển hách là một gia đình giàu có nổi tiếng ở địa phương.

Thẩm Hạo nói: Hiểu rồi.

Đại học Chiang Mai Thẩm Hạo biết, thuộc top 3 ở Xiêm La, tương tự như các trường đại học nhóm C9 bậc hai trong nước, có thể

làm chủ tịch hội sinh viên thì cũng có chút bản lĩnh.

Người dẫn chương trình lại nói: Xin chúc mừng số 7 Arabella Sitnam Gregory đã giành được giải Á hậu 2, đồng thời nhận được phần thưởng hai mươi vạn Baht Thái, xin chúc mừng cô ấy.

Số 7 Arabella đội vương miện lên, cả khán phòng reo hò.

Thẩm Hạo cũng xem mà thấy vui mắt.

Tiếp theo, sau một loạt lời cảm ơn, người dẫn chương trình lại nói: Đồng thời, quán quân Karn sẽ đại diện cho Xiêm La tham gia cuộc thi Hoa hậu Thế giới.

Lời vừa dứt, không khí toàn trường đã lên đến đỉnh điểm.

Rõ ràng, người dân Xiêm La cũng rất yêu nước.

Lúc này, Tống Mộ Mạt Lạp nói: Ông chủ, chúng ta đi thôi, tôi đã cho người thông báo cho Arabella rồi.

Lát nữa tôi sẽ thương lượng với cô ấy, ngài cứ chờ là được.

Làm tốt lắm, đáng khen.

Ra khỏi Trung tâm Hội nghị Triển lãm Quốc tế Chiang Mai, Thẩm Hạo liền lái chiếc Bentley Continental coupe, đạp ga rời đi.

Còn Arabella vừa giành được giải Á hậu 2 Hoa hậu Xiêm La, sau khi tẩy trang xong, tâm trạng có chút thất vọng.

Hai mươi vạn Baht Thái tuy khiến cô vui mừng, nhưng cũng chỉ là nhất thời.

Cô càng muốn có được danh hiệu quán quân.

Bởi vì có được danh hiệu Hoa hậu Xiêm La, cô sẽ có thể đại diện cho Xiêm La tham gia các cuộc thi sắc đẹp quốc tế, như vậy tiền thưởng sẽ còn nhiều hơn.

Không chỉ vậy, độ phủ sóng cũng cao hơn, giá trị thương mại lớn hơn.

Ước mơ lớn nhất của Arabella là được như Aum Patchrapa, người được mệnh danh là nữ hoàng giải trí của làng giải trí Xiêm La.

Năm đó, Aump chính là thông qua cuộc thi sắc đẹp mà được đài truyền hình số 7 của Xiêm La để mắt đến và ký hợp đồng, từ đó sự nghiệp cất cánh, trở thành ngôi sao hàng đầu có độ nổi tiếng và giá trị thương mại cao nhất, từ đó thay đổi tầng lớp của mình.

Tiếc là bây giờ không còn hy vọng đó nữa.

Quán quân sẽ trực tiếp vào bán kết Hoa hậu Hoàn vũ Thế giới, Á quân 1 cũng có thể tranh suất tham dự Hoa hậu Thế giới.

Cô chỉ là Á hậu 2, chẳng là gì cả.

Arabella cũng hiểu, gương mặt của mình là vấn đề lớn nhất, mang ba dòng máu chắc chắn không có cơ hội.

Ngay khi cô thay quần áo vừa ra khỏi cửa, một người phụ nữ trung niên mặc đồ công sở đã chặn đường Arabella, mỉm cười nói: Chúc mừng cô đã giành được giải Á hậu 2, Arabella.

Tuy tâm trạng không tốt, nhưng Arabella vẫn nở một nụ cười: Cảm ơn bà.

Không biết cô có hứng thú nói chuyện một chút không, sẽ có lợi cho tương lai của cô đấy.

Arabella sững sờ, trong lòng khẽ động, chẳng lẽ là người quản lý.

Nghĩ đến đây, cô vội nói: Có thời gian, có thời gian, không biết nói chuyện gì ạ.

Ông chủ của chúng tôi muốn nói chuyện với cô.

Nghe vậy, Arabella có chút do dự.

Ở Xiêm La, mại dâm, cờ bạc, ma túy đều có đủ, chắc chắn không an toàn như vậy, trong lòng có chút cảnh giác.

Yên tâm, ông chủ của chúng tôi là phụ nữ, cũng là người lai giống cô, cô gặp là biết.

Hơn nữa, hôm nay ở hội trường này có nhiều cảnh sát như vậy, cô sợ gì chứ.

Arabella gật đầu: Được thôi.

Đi theo tôi.

Chẳng mấy chốc, họ đã đến một chiếc xe thương mại Mercedes Benz.

Arabella đã gặp được người được gọi là ông chủ.

Hơn nữa còn là một đại mỹ nữ tinh xảo, mái tóc nâu gợn sóng buông xõa trên vai.

Thân hình vô cùng nóng bỏng, mặc một chiếc váy ôm màu đen, vắt chéo chân, đôi chân dài trắng như tuyết lộ ra không sót một chi tiết.

Trên cổ tay trắng như ngọc, đeo một chiếc Rolex Rainbow, tạo cảm giác không giàu thì cũng sang.

Chính là Tống Mộ Mạt Lạp.

Nhìn Arabella có chút gò bó, Tống Mộ Mạt Lạp khẽ cười, chủ động đưa tay ra: Chào cô, tôi tên là Tống Mộ Mạt Lạp.

Arabella vội nói: Chào cô, tôi tên là Arabella.

Tống Mộ Mạt Lạp cẩn thận đánh giá Arabella.

Sau khi tẩy đi lớp trang điểm đậm, ngũ quan của Arabella càng thêm tinh xảo, hoàn toàn tự nhiên không son phấn.

Cô ta rất hài lòng nói: Tôi rất coi trọng cô.

Tôi cũng không vòng vo nữa, nói thẳng vào mục đích.

Ông chủ của tôi đã để mắt đến cô.

Nghe vậy, Arabella sững sờ, không ngờ đằng sau bà chủ này còn có người khác.

Tâm trạng không có biến động lớn, mà chỉ lặng lẽ chờ đợi những lời tiếp theo.

Tống Mộ Mạt Lạp lại nói: Tôi có thể cho cô hai lựa chọn.

Thứ nhất: đi cùng ông chủ của tôi ba năm.

Mỗi tháng cho cô mười vạn Baht Thái khoảng bảy mươi triệu đồng, sau ba năm sẽ sang tên cho cô một căn hộ ở chung cư Ritz Carlton ở Bangkok, trị giá 2,6 triệu Baht Thái.

Phương án thứ hai: đi cùng ông chủ của tôi ba năm.

Trong vòng ba năm, mỗi tháng cho cô năm vạn Baht Thái, giúp cô ký hợp đồng với đài truyền hình số 7, sau này cũng sẽ để đài truyền hình dùng tài nguyên lăng xê cô.

Trong chốc lát, Arabella thật sự bị sốc, không biết nói thế nào.

Cả hai điều kiện này đều khiến cô rất động lòng.

Điều kiện thứ nhất, cô biết căn hộ ở Ritz Carlton, tuy chỉ là căn hộ nhỏ một phòng ngủ, nhưng đây là ở Bangkok, cô phải nỗ lực bao nhiêu năm mới mua được căn nhà này.

Tuy là Á hậu 2, nhưng Xiêm La năm nào cũng có cuộc thi hoa hậu, còn có cả cuộc thi hoa hậu chuyển giới.

Mỹ nữ nhiều như nấm sau mưa, hết lứa này đến lứa khác.

Nếu sau này không có độ phủ sóng, ai sẽ nhớ đến cô.

Hơn nữa, cô cũng không có học vấn gì đáng kể.

Những cô gái tham gia thi hoa hậu, chẳng phải đều là để gả vào nhà giàu sao.

Một tháng mười vạn Baht Thái, hoàn toàn có thể đón mẹ cô đến ở cùng, không cần phải nhặt ve chai nữa.

Điều kiện thứ hai còn hấp dẫn cô hơn, đây là ký hợp đồng với đài truyền hình số 7, một trong ba đài truyền hình lớn nhất Xiêm La, tỷ lệ người xem luôn đứng đầu bảng, là đài truyền hình hot nhất.

Thần tượng của cô, siêu sao Aum Patchrapa cũng là người của đài số 7.

Trong lòng vô cùng rối bời, hoàn toàn không có sự chuẩn bị.

Cả hai điều kiện đều không tồi.

Nhưng lại lo lắng ông chủ của Tống Mộ Mạt Lạp này là một kẻ biến thái.

Còn về tình yêu, khi bước chân vào con đường thi hoa hậu này, cô chưa từng nghĩ đến.

Từ nhỏ đã sống trong gia đình đơn thân, mẹ cô dựa vào việc nhặt ve chai để nuôi lớn cô, hoàn toàn là tầng lớp đáy của xã hội, từ nhỏ đã chịu đủ mọi ánh mắt khinh miệt.

Để giảm bớt gánh nặng cho mẹ, cô chưa học xong cấp ba đã rời xa trường học, mục đích là để cải thiện hoàn cảnh gia đình.

Khát vọng đối với tiền bạc, là điều người bình thường không thể hiểu được.

Thấy Arabella không nói gì, Tống Mộ Mạt Lạp giọng điệu bình thản nói: Nghe nói cô chưa tốt nghiệp cấp ba.

Đôi mắt đẹp của Arabella thoáng qua một tia hoảng loạn, sắc mặt lập tức tái nhợt không còn giọt máu.

Tống Mộ Mạt Lạp lại nói: Cô nên biết, tham gia cuộc thi Hoa hậu Xiêm La chính thức, cần phải có bằng đại học.

Hậu quả của việc khai gian học vấn, ban tổ chức sẽ thu hồi tiền thưởng.

Arabella gật đầu, nụ cười rạng rỡ trên mặt không còn nữa, cúi đầu không dám nói gì.

Tống Mộ Mạt Lạp nói: Thời gian của tôi rất quý giá, không có thời gian lãng phí ở đây, người muốn trèo lên giường ông chủ của tôi nhiều lắm.

Cho cô một phút để lựa chọn.

Nói xong, Tống Mộ Mạt Lạp nhìn đồng hồ, giọng điệu thờ ơ: Bây giờ là một giờ hai mươi phút chiều.

Đối mặt với Tống Mộ Mạt Lạp khí thế mạnh mẽ, từng bước dồn ép, Arabella căng thẳng đến mức hít thở không thông.

Lúc này, lòng cô đã rối bời, đầu óc cũng trống rỗng.

Còn bốn mươi giây.

Lời này vừa thốt ra, Arabella dường như đã lấy lại được một chút lý trí.

Arabella vội nói: Tôi chọn điều thứ hai, nhưng làm sao cô đảm bảo tôi có thể ký hợp đồng với đài truyền hình số 7.

Tống Mộ Mạt Lạp nhếch mép: Xem ra cô cũng có chút chí tiến thủ, không tồi.

Arabella cắn môi, gật đầu.

Chương 149

Tôi sẽ làm cô yên tâm.

Tống Mộ Mạt Lạp vỗ tay, người phụ nữ trung niên mặc váy công sở lúc nãy bước vào, đưa cho Arabella một danh thiếp, trên đó ghi rõ Trưởng phòng nhân sự đài truyền hình số 7, Basuo.

Thấy Arabella kinh ngạc, Basuo lại nói: Cô nên biết, đài truyền hình số 7 có bối cảnh quân đội, ban đầu được thành lập bởi nguyên soái Lục quân Phibun.

Mà người trước mặt cô đây là bang chủ Hắc Xà Bang, Tống Mộ Mạt Lạp, có mối quan hệ hữu nghị sâu sắc với gia tộc Phibun.

Đây là hợp đồng của đài truyền hình số 7, cô xem xong, không có ý kiến gì thì ký tên.

Arabella có chút hoài nghi, sắc mặt hơi tái đi.

Tên tuổi của Hắc Xà Bang làm sao cô không biết, là băng đảng buôn bán vũ khí.

Có quan hệ với Lục quân, điều này không có gì lạ.

Ở Xiêm La, việc sở hữu súng là hợp pháp, nhưng thị trường chợ đen lại nằm trong tay Hắc Xà Bang.

Cô kinh ngạc khi đối phương lại là bà trùm xã hội đen, càng kinh ngạc hơn là đằng sau đối phương còn có ông chủ.

Nhận lấy tài liệu, Arabella xem qua loa rồi ký tên.

Hợp đồng gì đó căn bản không quan trọng, quan trọng là thái độ của ông chủ đối phương.

Nhìn Arabella đã ký xong, Tống Mộ Mạt Lạp hài lòng nói: Đừng

có xị mặt ra, cười lên cho tôi.

Ban đầu nhìn trúng cô là vì cô cười ngọt.

Nhớ kỹ, lát nữa gặp ông chủ, phải cười thật ngọt, hiểu chưa.

Đừng bắt tôi phải tát cô.

Đối mặt với Tống Mộ Mạt Lạp mạnh mẽ, Arabella cúi đầu không dám phản kháng.

Cẩn thận đánh giá Arabella, Tống Mộ Mạt Lạp nói: Đi rửa mặt cho sạch sẽ, thay một bộ quần áo giản dị hơn, hiểu chưa.

Hiểu, hiểu rồi.

Arabella không dám cãi lại.

Nếu ông chủ hài lòng, cô muốn vượt qua giai tầng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Thôi không nói nữa, đi theo tôi.

Lái xe.

Tống Mộ Mạt Lạp nói xong, không cho Arabella cơ hội phản ứng, trực tiếp bảo tài xế lái xe.

Sau đó, họ đến một trung tâm thương mại, Tống Mộ Mạt Lạp mua một chiếc áo phông trắng, một chiếc quần jean cho Arabella mặc vào.

Phải nói, sau khi thay đổi trang phục đơn giản, cả người cô càng thêm trong sáng, xinh đẹp.

Đi, đến tiệm làm tóc gội đầu nữa.

Sau khi bị Tống Mộ Mạt Lạp hoàn toàn cải tạo, Arabella như biến thành một người khác.

Sau đó, cô ta lại lôi Arabella đến bệnh viện khám sức khỏe.

Làm xong những việc này, đã ba tiếng trôi qua.

Lúc này, cô ta mới đưa Arabella đến trang viên ở Pattaya.

Thẩm Hạo đang bơi trong hồ bơi, nghe thấy tiếng mở cổng.

Trong lòng hiểu rõ, chắc chắn là Tống Mộ Mạt Lạp đã đưa Arabella đến.

Ngay lập tức, hắn từ giữa hồ bơi bơi vào bờ.

Hai khuỷu tay lười biếng dựa vào thành hồ.

Sau khi đỗ xe, trước khi xuống xe, Tống Mộ Mạt Lạp lại cảnh cáo: Cười vui vẻ lên cho tôi, phục vụ tốt ông chủ mới là nhiệm vụ của cô.

Bất kỳ yêu cầu nào của ông chủ cũng phải phối hợp, hiểu chưa.

Arabella lo lắng gật đầu, lúc này cô cũng không biết số phận tiếp theo của mình sẽ ra sao.

Tâm trạng sa sút, nhưng khuôn mặt tinh xảo vẫn nở nụ cười ngọt ngào.

Kỹ năng này, cô đã học được từ nhỏ khi chịu đủ mọi ánh mắt khinh miệt.

Nhìn nụ cười của Arabella, Tống Mộ Mạt Lạp hài lòng nắm tay Arabella: Được rồi, đi theo tôi.

Hai phút sau, Arabella đã gặp được người mà Tống Mộ Mạt Lạp gọi là ông chủ.

Lại là một người Hoa trẻ tuổi, đẹp trai.

Trong lòng cô lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Ở các nước Đông Nam Á, số lượng người Hoa rất lớn.

Xiêm La cũng vậy.

Nhưng người Hoa có thể sống sung túc không nhiều.

Hơn nữa, Hắc Xà Bang là một trong ba băng đảng lớn nhất Bangkok, ông chủ đứng sau lại là một người Hoa, chuyện này nói ra không ai dám tin.

Hồi hộp nhìn Thẩm Hạo đẹp trai, sạch sẽ, Arabella thở phào nhẹ nhõm.

Ông chủ mà cô tưởng tượng trước đó là một người đàn ông trung niên hói đầu, bụng phệ, mặt mày hung dữ.

Không ngờ lại trẻ trung, đẹp trai đến vậy.

Trong lòng cũng không còn kháng cự nhiều nữa.

Thậm chí còn cảm thấy có chút bất ngờ.

Nghĩ đến đây, Arabella cảm thấy mình thật hèn hạ.

Chỉ thấy Tống Mộ Mạt Lạp cầm khăn tắm, cười tươi đi tới.

Khoác lên vai Thẩm Hạo, nhẹ nhàng nói: Ông chủ, Arabella đã đến rồi.

Tôi đã đưa đến bệnh viện kiểm tra, không có bất kỳ dấu vết nào, tuyệt đối còn nguyên.

Thẩm Hạo hài lòng nói: Rất tốt, tôi chỉ thích hàng nguyên thôi.

Nói rồi, hắn nhẹ nhàng nhảy lên bờ.

Tống Mộ Mạt Lạp giống như nhân viên phục vụ trong trung tâm tắm hơi, cầm khăn tắm lau những giọt nước trên người Thẩm Hạo.

Lúc này, Thẩm Hạo mới hứng thú đánh giá Arabella.

Cảm giác đầu tiên là cao, chiều cao thực 1m81 còn cao hơn cả Thẩm Hạo.

Đây là khi Arabella không đi giày cao gót, chỉ đi một đôi dép lê màu trắng.

Ngũ quan trắng trẻo, tinh xảo, tràn đầy phong tình dị vực.

Lúc này, Arabella không trang điểm đậm, toàn thân toát ra khí chất thanh xuân.

Mái tóc màu nâu hạt dẻ buông xõa trước ngực, chỉ cảm thấy căng phồng.

Hai cánh tay như ngó sen.

Thân trên là một chiếc áo phông trắng rộng đơn giản, nhưng lại được Arabella mặc thành rất tôn dáng.

Thắt một nút đơn giản ở eo, phô bày vòng eo con kiến một cách triệt để.

Dưới ánh nắng mặt trời, Arabella trắng đến phát sáng.

Khác với phụ nữ Á Đông, cô tràn đầy phong tình dị vực.

Không tồi, Thẩm Hạo vẫn rất hài lòng, có lẽ vì là người mẫu nên vóc dáng hơi gầy.

Lúc thi hoa hậu, vì để lên hình đẹp, họ đều trang điểm rất đậm, lúc đó nhìn quả thật không quen mắt.

Bị Thẩm Hạo nhìn chằm chằm không chút kiêng dè, Arabella không dám thở mạnh.

Cúi đầu, gò má hơi ửng hồng.

Thẩm Hạo khẽ nâng chiếc cằm tinh xảo của Arabella lên: Ngẩng đầu lên.

Arabella căng thẳng không dám thở, từ từ ngẩng đầu lên.

Thế mới đúng.

Lúc này, bụng của Arabella bắt đầu kêu ọc ọc.

Từ sáng thi hoa hậu đến giờ, sáu bảy tiếng đồng hồ, cô không

uống một giọt nước.

Bây giờ vừa đói vừa khát.

Thẩm Hạo hỏi: Chưa ăn cơm à.

Arabella gật đầu, rồi lại vội vàng lắc đầu.

Không. tôi không đói.

Tống Mộ Mạt Lạp nắm tay Arabella cười nói: Ông chủ, ngài cứ ngồi chơi điện thoại đi, tôi đưa cô ấy vào bếp làm chút gì đó ăn.

Ừ, đi đi.

Đến nhà bếp, Tống Mộ Mạt Lạp hài lòng vỗ vỗ má Arabella: Không tồi, có thể thấy ông chủ rất hài lòng về cô.

Vòng phỏng vấn đã qua rồi.

Lúc này, gò má Arabella nóng bừng, tim đập nhanh.

Chương 150

Chuyện này cô mới trải qua lần đầu.

Được rồi, trong tủ lạnh có đồ, cô muốn ăn gì thì tự làm, nhớ làm nhiều một chút, chắc ông chủ cũng chưa ăn, thử tay nghề của cô xem sao.

Vâng ạ.

Sau đó, Tống Mộ Mạt Lạp dặn dò: Từ bây giờ, cô cũng gọi là ông chủ giống tôi, về chuyện của ông chủ không được tiết lộ ra ngoài một chữ, hiểu chưa.

Hiểu rồi.

Arabella không dám chần chừ.

Tiếp đó, Tống Mộ Mạt Lạp liền đi ra ngoài.

Đúng lúc này, điện thoại của Arabella reo lên.

Thấy là mẹ mình gọi, cô vội vàng bắt máy.

Mẹ ơi.

Arabella, nghe nói con giành được giải Á hậu 2, chúc mừng con nhé.

Do dự một chút, Arabella nói: Vâng, con biết rồi mẹ, ngày mai con sẽ về, hôm nay chắc không có thời gian.

Không sao, bạn con đến đây, đưa mẹ đến một căn hộ ở Bangkok.

Môi trường ở đây rất tốt, còn nói đã tìm cho con một công việc tốt, một tháng mấy chục ngàn Baht Thái.

Arabella, lựa chọn của con là đúng đắn.

Nghe vậy, sắc mặt Arabella hơi tái đi.

Tống Mộ Mạt Lạp đưa mẹ cô đến căn hộ, chẳng phải là giám sát sao.

Ngay sau đó, cô lại tự giễu một tiếng, đã đồng ý làm tình nhân của người Hoa đó rồi, nghĩ nhiều làm gì.

Vâng, là bạn con, mẹ cứ yên tâm ở đó.

Con bên này có chút bận, tạm thời cúp máy nhé.

Được rồi, Arabella, chú ý sức khỏe, đừng làm việc quá sức nhé.

Cúp điện thoại, Arabella thở dài một hơi, nói dối mẹ thật mệt mỏi.

Thế là, cô vội vàng bắt đầu nấu ăn.

Một tiếng sau, cơm đã nấu xong.

Ba món, cơm gà xào sả ớt, mì cà ri, cơm chiên dứa kiểu Thái.

Cô cẩn thận đặt lên bàn ăn, cũng không biết Thẩm Hạo có thích không.

Ông chủ, ngài thử xem thế nào ạ.

Arabella nhỏ giọng nói.

Thẩm Hạo gật đầu, cầm muỗng ăn một miếng cơm chiên dứa, cũng tạm được.

Không tồi.

Tống Mộ Mạt Lạp nói: Được rồi, cô đói cả ngày rồi, mau ăn đi.

Lát nữa còn có việc tốn sức đấy.

Arabella hiểu ngay, mặt đỏ bừng, cúi đầu không nói gì, chỉ gắp mì cà ri trước mặt.

Dường như cô thật sự đói, ăn rất nhanh.

Ngày hôm sau, lúc Arabella tỉnh lại thì Thẩm Hạo đã đi từ lâu.

Tống Mộ Mạt Lạp nói: Được rồi, đi theo tôi, bây giờ tôi đưa cô đến đài truyền hình số 7 ký hợp đồng, còn đi được không.

Arabella gật đầu nói: Được ạ.

Ừm, vậy đi thôi, yên tâm, đãi ngộ đã hứa với cô, một xu cũng sẽ không thiếu.

Arabella nhìn quanh một vòng cũng không thấy Thẩm Hạo, trong lòng có chút trống rỗng.

Đối với người đàn ông đầu tiên của mình, cô vẫn muốn tìm hiểu một chút.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo đang luyện chế phi kiếm trong tầng hầm.

Hắn nấu chảy tất cả mấy thanh phi kiếm nhặt được trong không gian, luyện chế thành một cây kim thêu.

Thẩm Hạo cảm thấy một thanh phi kiếm là đủ rồi, không lợi hại bằng kim thêu.

Sau khi làm xong, Thẩm Hạo lại lấy ra hai khối linh thạch để hấp thu.

Sau khi chân nguyên hồi phục, hắn mới đứng dậy.

Ba ngày tiếp theo, Thẩm Hạo hưởng thụ hết mình ở Xiêm La.

Arabella cũng dần thích ứng với nhiệm vụ làm một con chim hoàng yến.

Cũng may, Thẩm Hạo đối xử với cô không tệ, không hề ngược đãi cô.

Điều này khiến cô rất vui vẻ.

Tiêu dao ở đô thị mấy ngày, Thẩm Hạo mới một lần nữa quay về

thế giới huyền huyễn.

Phong Thành, trong một tứ hợp viện.

Khi Thẩm Hạo từ trong phòng đi ra, Vạn Mộ Tuyết, Cơ Đông Ca đều không nhịn được mà hít hít mũi.

Các nàng ngửi thấy hai mùi hương khác nhau từ trên người Thẩm Hạo.

Vạn Mộ Tuyết tò mò nói: Công tử, người đang luyện chế hương liệu sao.

Sao lại thơm như vậy.

Thẩm Hạo cẩn thận ngửi lại, quả thật có chút mùi hương.

Chắc là mùi của Arabella và Tống Mộ Mạt Lạp.

Thẩm Hạo nói: Ừm, đang nghiên cứu, đợi một thời gian nữa nghiên cứu xong sẽ tặng cho các nàng.

Đa tạ công tử.

Vạn Mộ Tuyết vui mừng nói.

Phụ nữ thích mùi thơm và trang sức lấp lánh, đó là chuyện bình thường.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo nói: Nhân lúc có thời gian, ta sẽ giúp các nàng đả thông kinh mạch.

Vâng, công tử.

Thời gian tiếp theo, Thẩm Hạo liền giúp Vạn Mộ Tuyết, Cơ Đông Ca, Minh Nguyệt đả thông toàn thân kinh mạch, khiến các nàng tu luyện nhanh hơn.

Một điểm nữa là linh lực ở Phong Thành rất mạnh, tu luyện cũng nhanh.

Tuy không có linh căn, nhưng cũng không thể làm một người bình thường được.

Cả ngày hôm nay, Thẩm Hạo đều không thấy Mạnh Tuyền Cơ ra ngoài.

Cũng không làm phiền đối phương.

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo đến Bát Phương Các.

Vì bên trong mặc pháp khí là một chiếc áo phông, bên ngoài mặc trường bào, khí tức cũng được che giấu.

Đến Bát Phương Các, người tiếp đãi Thẩm Hạo vẫn là gã tiểu nhị Hải Chấn lần trước.

Vừa thấy Thẩm Hạo, Hải Chấn có chút bất ngờ, lần trước cảm thấy Thẩm Hạo là Tiên Thiên viên mãn, bây giờ lại không cảm nhận được khí tức của hắn nữa.

Điều này cho thấy, Thẩm Hạo trước đó đã ngụy trang.

Vì thế, thái độ của hắn trở nên cung kính hơn, chắp tay nói: Xin chào Vương đạo hữu.

Thẩm Hạo nói: Hải đạo hữu, ta đến để nhận ba nghìn linh thạch còn lại.

Hải Chấn cười nói: Thông tin mà Vương đạo hữu bán ra đã được xác nhận là thật, xin ngài vui lòng chờ một lát.

Thẩm Hạo cũng không vội, cứ thế chờ đợi.

Rất nhanh, Hải Chấn đưa cho Thẩm Hạo một túi trữ vật.

Thẩm Hạo dùng thần thức quét qua, bên trong chỉ có 2800 khối linh thạch.

Hắn lập tức không hài lòng, chỉ có ta chiếm hời của người khác,

chứ không có thói quen để người khác chiếm hời của ta.

Thẩm Hạo nói: Hải đạo hữu, có gì đó không đúng, sao lại thiếu mất hai trăm khối linh thạch.

Ngươi đừng có lừa ta, ta đã học qua cộng trừ nhân chia rồi đó.

Khóe miệng Hải Chấn giật giật, giải thích: Túi trữ vật này cũng phải trả tiền.

Một cái thu một trăm hạ phẩm linh thạch, đây là giá thị trường.

Lần trước một cái, lần này một cái, tổng cộng là hai trăm khối hạ phẩm linh thạch, lần này khấu trừ luôn một thể.

Thẩm Hạo nói: Vậy túi trữ vật trả lại cho ngươi, ta tạm thời không cần.

Nói xong, Thẩm Hạo đưa hai túi trữ vật của Bát Phương Các cho Hải Chấn.

Túi trữ vật, Thẩm Hạo còn mấy cái, căn bản không thiếu.

Với năng lực hiện tại của Thẩm Hạo, luyện chế pháp khí sơ cấp như túi trữ vật quá đơn giản.

Thật sự là muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, chỉ là Thẩm Hạo không thiếu tiền, cũng không cần lãng phí tinh lực vào việc này.

Thấy vậy, khóe miệng Hải Chấn giật giật, lần đầu tiên hắn gặp phải người như Thẩm Hạo.

Nhưng đối phương không muốn thì cũng không thể ép bán, uy tín của Bát Phương Các vẫn phải giữ.

Thế là, hắn lại đưa cho Thẩm Hạo hai trăm khối linh thạch.

Ra khỏi Bát Phương Các, Thẩm Hạo lại đến đại sảnh giao dịch.

Lần này hắn lại mua bốn cuộn Huyền Linh Tàm Ti, tổng cộng tốn

bốn trăm khối linh thạch.

Thẩm Hạo cũng định luyện chế cho mấy nha hoàn của mình mỗi người một bộ y phục.

Ngay lúc Thẩm Hạo chuẩn bị quay về, hắn thấy trong đại sảnh giao dịch có một trận bàn tán sôi nổi.

Có nhiệm vụ mới rồi, lại là Hàn Phong Cốc sao.

Hôm qua, mấy vị đạo hữu đã bỏ mình ở Hàn Phong Cốc rồi.

Đúng vậy, nghe nói Tùy Phong đạo hữu thu hoạch rất lớn, nhận được truyền thừa của cao thủ Linh Đan cảnh.

Chỉ có thể nói là ngưỡng mộ thôi.

Nhiệm vụ lần này có chút nguy hiểm.

Chắc không sao đâu, lần này có Trần Ung trưởng lão dưới trướng thành chủ dẫn đội, chắc là không có vấn đề gì.

Vậy thì tốt, Trần Ung trưởng lão là cao thủ Chân Nguyên viên mãn cảnh giới, chỉ sau thành chủ thôi.

Chỉ thấy mọi người đều vây quanh đài nhiệm vụ, bàn tán xôn xao.

Chương 151

Thích xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn, Thẩm Hạo cũng chen vào.

Chỉ thấy, phía trên đại sảnh giao dịch treo một nhiệm vụ.

Sâu trong Hàn Phong Cốc, phát hiện một khu vực lớn có Vũ Y Hàn Lan trăm năm.

Thành chủ Tư Đồ Khôn, hiệu triệu tán tu tham gia thu hái.

Do trưởng lão Trần Ung của Cửu Thành Lâu dẫn đội.

Phàm là người theo đội thu hái một gốc Vũ Y Hàn Lan trăm năm, sẽ được thưởng 100 hạ phẩm linh thạch, không được tự ý giấu giếm.

Đương nhiên, cũng có thể tự mình đi hái, bán lại cho Cửu Thành Lâu.

Thấy vậy, Thẩm Hạo ho nhẹ một tiếng nói: Ta muốn đăng ký.

Tiểu nhị của đại sảnh giao dịch lấy ra một tấm mộc bài, hỏi: Đạo hữu xưng hô thế nào.

Vương Lão Cát.

Vương đạo hữu, xác nhận lại một lần nữa, có tham gia đội ngũ thu hái không.

Sâu trong Hàn Phong Cốc, yêu thú nhị cảnh thường xuyên xuất hiện, vô cùng nguy hiểm.

Mắt Thẩm Hạo sáng lên, nguy hiểm thì tốt.

Hắn bèn nói: Ta nguyện ý tham gia, thân là một phần tử của Phong Thành, được Cửu Thành Lâu bảo vệ, cũng nguyện ý góp một phần sức lực cho Phong Thành.

Vương đạo hữu quả thật cao phong lượng tiết, được.

Đây là yêu bài của ngài, ngày mai giờ Ngọ đến đây tập trung.

Thẩm Hạo nói: Được, không vấn đề.

Nhận được yêu bài, Thẩm Hạo liền rời khỏi đại sảnh giao dịch.

Thẩm Hạo nhớ trưởng lão dẫn đội này là Trần Ung.

Là Chân Nguyên cảnh viên mãn, trưởng lão Cửu Thành Lâu.

Xuất thân từ trấn Tây Đào của Đại Dương vương triều, vì nhớ quê hương có đào nên ban đầu Cao Tề Thanh đã đến Đại Dương vương triều để hái đào cho Trần Ung.

Kết quả chết trong thiên lao.

Quay về tứ hợp viện, Thẩm Hạo nói cho các nàng biết chuyện ngày mai phải đến Hàn Phong Cốc.

Vạn Mộ Tuyết lo lắng nói: Công tử, Hàn Phong Cốc có nguy hiểm không, ta từng đọc trong sách, nghe nói sâu đến trăm trượng, người thường không xuống được, bên trong có rất nhiều yêu thú.

Thẩm Hạo nói: Yên tâm, bản công tử trong lòng có tính toán.

Nghe vậy, mấy nàng cũng không hỏi nhiều nữa.

Vẫn rất tin tưởng Thẩm Hạo.

Quay đầu liếc nhìn Mạnh Tuyền Cơ, thấy đối phương không có động tĩnh gì.

Thẩm Hạo liền quay về phòng ngủ.

Lần này hắn luyện chế cho mấy nàng mấy bộ đạo bào.

Huyền Linh Tàm Ti này sản xuất ở Vũ Châu, là tơ thật do huyền tằm thượng đẳng nhả ra.

Không chỉ dẻo dai vô cùng, chạm vào có cảm giác mát lạnh mượt

mà, là dược liệu tốt nhất để may y phục.

Nó thuộc về sản nghiệp độc quyền của Ngự Thú Tông.

Hơn nữa, chỉ cần thêm một chút thuốc nhuộm, liền có thể dệt ra những màu sắc khác nhau, được các nữ tu sĩ của các đại tông môn vô cùng yêu thích.

Nam tu thì cảm thấy thứ này lãng phí, bỏ ra nhiều tiền như vậy, mua một cái túi trữ vật hay mấy lá linh phù còn có lợi hơn.

Tiếp đó, dưới sự khống chế của Thẩm Hạo, Huyền Linh Tàm Ti lơ lửng giữa không trung.

Lòng bàn tay Thẩm Hạo bốc lên ngọn lửa.

Mạnh Tuyền Cơ ngay lập tức cảm nhận được khí tức của Thẩm Hạo.

Trong lòng chấn kinh, vì loại hỏa diễm này chỉ có hỏa linh căn cao cấp mới có thể phát ra.

Càng kinh ngạc hơn là Thẩm Hạo lại còn biết luyện khí.

Điều này quả thực đã đảo lộn nhận thức của nàng.

Luyện khí, luyện đan đều cần thiên phú song linh căn.

Quen biết Thẩm Hạo một thời gian, hắn đã mang lại cho nàng quá nhiều chấn động.

Những điều chưa từng nghĩ tới.

Ban đầu nàng ở Sùng Dương sơn mạch, lợi dụng đại na di linh phù của tông môn truyền tống đến trấn Dương Quan của Đại Dương vương triều.

Không ngờ lại quen biết Thẩm Hạo.

Điều này khiến nàng không thể tin được, một trấn Dương Quan

nhỏ bé lại có thể xuất hiện một người lợi hại như Thẩm Hạo.

Trước mặt hắn, cái gọi là thiên chi kiêu tử dường như có chút yếu ớt.

Trong lòng không hiểu sao có chút ghen tị với Bắc Minh lão tổ kia.

Đệ tử ưu tú như vậy, tại sao lại không phải là của nàng.

Nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi có chút uất kết.

Ngay sau đó, trán nàng vã ra mồ hôi lạnh, tu luyện tối kỵ nhất là phân tâm.

Nàng lập tức bình tâm ngưng thần, ổn định đạo tâm.

Mất một giờ đồng hồ, Thẩm Hạo cuối cùng cũng luyện chế xong.

Tổng cộng luyện chế được bốn bộ, là dựa theo kiểu dáng Hán phục thẩm mỹ hiện đại mà luyện chế, kiểu dáng có chút khác biệt so với thế giới này, trông đẹp hơn một chút.

Của Vạn Mộ Tuyết là một chiếc váy màu xanh nhạt, xét thấy hung khí của Vạn Mộ Tuyết có chút hoành tráng, nên Thẩm Hạo đã luyện chế thêm cho nàng một chiếc áo yếm.

Lúc này hắn mới hài lòng.

Kể từ khi không gian thôn phệ huyết nhục của Xích Diễm Xà, Thẩm Hạo vì khống chế lực đạo, nên mấy ngày nay đều không động đến Vạn Mộ Tuyết.

Ở Xiêm La, Tống Mộ Mạt Lạp, Arabella đều là con lai, không có nét duyên của phụ nữ cổ điển.

Mấy ngày nay toàn ăn đồ Tây, Thẩm Hạo vẫn có chút nhớ món ăn Trung Hoa.

Đối với những tu sĩ có thiên phú thấp khác, liều mạng tu luyện,

luôn cảm thấy thời gian không đủ dùng.

Nhưng Thẩm Hạo không có suy nghĩ đó.

Hắn tu luyện giống như uống nước lã vậy, đơn giản, chẳng có gì đáng quý.

Theo quan điểm của Thẩm Hạo, tu luyện là để hưởng thụ cuộc sống, nếu không tu tiên làm cái quái gì.

Bản thân Thẩm Hạo không phải là người chăm chỉ, chỉ là một người đàn ông bình thường lười biếng, tham tài háo sắc.

Nếu không có không gian này, e rằng cả đời này cũng chẳng có mấy thành tựu.

Sau khi luyện chế xong, Thẩm Hạo liền từ trong phòng đi ra.

Hắn gọi Vạn Mộ Tuyết, Minh Nguyệt, Tống Vĩnh Từ, Cơ Đông Ca lại.

Công tử có chuyện gì vậy.

Tống Vĩnh Từ tò mò hỏi.

Thẩm Hạo lấy ra bốn bộ váy, cười nói: Bản công tử luyện chế được bốn bộ.

Vĩnh Từ, đây là Lũ Yên Thủy Bách Hoa quần của nàng, Đông Ca, của nàng là Lam Sắc Bạch Nhung Bạc Sa quần, Mộ Tuyết là Lục Diệp Khinh Sa quần, Minh Nguyệt, đây là Lam Ngữ Thiên Lam Để của nàng.

Minh Nguyệt kinh hỉ nói: Công tử còn có cả phần của nô tỳ nữa sao.

Đương nhiên, bản công tử trước nay luôn đối xử bình đẳng, túi trữ vật này các nàng mỗi người một cái.

Nói xong, Thẩm Hạo lại đưa cho bốn nàng mỗi người một cái túi trữ vật.

Bốn nàng nhận lấy y phục, yêu thích không nỡ rời tay mà vuốt ve.

Chạm vào thấy mượt mà, cảm giác mềm mại.

Vạn Mộ Tuyết kinh ngạc nói: Y phục này thật đẹp, chất liệu tuyệt hảo, kiểu dáng càng đẹp hơn.

Ta thích quá, đa tạ công tử.

Tống Vĩnh Từ cũng vui mừng khôn xiết, là phụ nữ ai cũng thích quần áo đẹp.

Cảm ơn công tử, ta cũng rất thích.

Đa tạ công tử.

Cơ Đông Ca cảm động nói.

Thẩm Hạo cười nói: Được rồi, đi mặc thử xem.

Vâng, công tử.

Mấy phút sau, Thẩm Hạo nghe thấy tiếng kinh hỉ của mấy nàng.

Oa, thật vừa vặn.

Tiểu thư đẹp quá, mau đi cho công tử xem.

Ừm.

Rất nhanh, Vạn Mộ Tuyết, Tống Vĩnh Từ, Cơ Đông Ca, Minh Nguyệt bốn nàng đều cười tươi đứng trước mặt Thẩm Hạo.

Bốn nàng người béo kẻ gầy, mỗi người một vẻ, quả thật đẹp không thể tả.

Thẩm Hạo trong lòng lóe lên kinh diễm, tán thưởng: Không tệ, rất đẹp.

Là do y phục công tử luyện chế đẹp.

Vạn Mộ Tuyết vui mừng nói.

Y phục chỉ là gấm thêm hoa, mặc trên người các nàng mới thể hiện được giá trị của nó, đó là phúc khí của y phục.

Công tử thật khéo nói.

Bốn nàng mím môi cười trộm, trong lòng còn ngọt hơn ăn mật.

Cùng lúc đó, thời gian trôi đi.

Chương 152

Buổi tối, Thẩm Hạo rủ Vạn Mộ Tuyết, Cơ Đông Ca, Tống Vĩnh Từ chơi mạt chược.

Vận khí bình thường, thường xuyên xảy ra chuyện một pháo ba vang.

Mãi đến khi thua sạch mới kết thúc.

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo cầm yêu bài đến đại sảnh giao dịch.

Lúc này, cả đại sảnh đã tập trung không ít tán tu, cũng khoảng hơn một trăm người.

Sự xuất hiện của Thẩm Hạo không gây chú ý cho người khác.

Sau khi kiểm tra yêu bài, liền để Thẩm Hạo chờ đợi.

Mọi người đứng thành từng nhóm ba năm người, chỉ có một mình Thẩm Hạo trông cô đơn lẻ loi.

Dù sao cũng không có người quen.

Khoảng nửa giờ sau, hậu đường của đại sảnh giao dịch vang lên từng tràng tiếng cung kính.

Trần trưởng lão đến rồi.

Trần trưởng lão.

Chào Trần trưởng lão.

Người đến chính là trưởng lão Phong Thành Trần Ung, cảnh giới Chân Nguyên cửu trọng viên mãn.

Đã hơn 200 tuổi.

Nhìn dáng vẻ nhiệt tình của mọi người, Thẩm Hạo không hề

giống họ mà mặt dày đến cung kính.

Mất giá.

Chân Nguyên cảnh viên mãn, chẳng mấy chốc là có thể đuổi kịp.

Trần Ung mặc một bộ trường bào màu tím, trông rất ung dung hoa quý.

Đối với sự cung kính của mọi người, biểu cảm của hắn không hề có chút dao động, mặt không cảm xúc nhìn mọi người một cái rồi nói: Đến giờ rồi, xuất phát.

Vâng, Trần trưởng lão.

Tiếp đó, mọi người rầm rộ rời khỏi Phong Thành.

Dù sao trong Phong Thành cũng không được phi hành.

Lần này không đạp phi kiếm, mà là thả ra một chiếc phi thuyền.

Chưa đến nửa giờ, đã đến sâu trong Hàn Phong Cốc.

Nơi này rừng rậm hơn, cây cối che trời lấp đất, ánh nắng cũng không xuyên qua được, khiến đáy cốc có chút âm u.

Ngay sau đó Trần Ung nhàn nhạt nói: Lát nữa nếu gặp yêu thú đừng có cậy mạnh, nhiệm vụ của các ngươi là đến thu hái Vũ Y Hàn Lan trăm năm.

Còn yêu thú lão phu tự sẽ xử lý.

Vâng, Trần trưởng lão.

Mọi người đồng thanh nói.

Đối với thái độ cung kính của mọi người, Trần Ung vẫn rất hài lòng.

Hắn bèn nói: Được rồi, mười người một nhóm, cùng nhau tìm kiếm Vũ Y Hàn Lan.

Vâng.

Tiếp theo, mọi người bắt đầu phân chia đội ngũ.

Thẩm Hạo vì không có người quen nên cuối cùng bị thừa lại.

Thấy vậy, Trần Ung nói: Chỉ còn một mình ngươi, vậy ngươi theo ta đi.

Thẩm Hạo chắp tay nói: Đa tạ Trần trưởng lão quan tâm.

Nghe vậy, mọi người nhìn nhau, trên mặt đều là vẻ ngưỡng mộ.

Có thể đi theo bên cạnh Trần Ung, đây là một chuyện tốt.

Lỡ được để mắt tới đề bạt một chút, đó mới là kỳ ngộ.

Không ít người ngưỡng mộ ghen tị nhìn Thẩm Hạo một cái rồi mới không cam lòng rời đi.

Sau khi mọi người đi hết, Trần Ung nói với Thẩm Hạo: Ngươi ở một bên chờ, đợi ta sai bảo là được, sau khi về sẽ ghi công cho ngươi, tính là hai gốc Vũ Y Hàn Lan.

Đối với một tán tu, một lần kiếm được hai trăm linh thạch, đó thật sự là một khoản thu nhập không nhỏ.

Thẩm Hạo vẻ mặt cung kính nói: Đa tạ Trần trưởng lão.

Trần Ung nói xong liền không để ý đến Thẩm Hạo nữa, mà tìm một tảng đá, khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu nhắm mắt tu luyện.

Tuy hắn là cao thủ Chân Nguyên cửu trọng viên mãn, nhưng đã sống 240 tuổi, tuổi thọ không còn nhiều.

Nếu vẫn không thể đột phá Linh Đan cảnh, cả đời này coi như xong.

Vì thế, trong lòng có một cảm giác cấp bách, khiến hắn không dám lơ là.

Không chỉ hắn, các tán tu khác cũng có nỗi lo về tuổi thọ.

Cảnh giới càng cao ngược lại càng lo lắng, cả ngày chỉ nghĩ làm sao để nâng cao thực lực, căn bản không có suy nghĩ khác.

Còn những thú vui ở phàm gian, trong mắt họ như mây bay, không có ý nghĩa gì.

Trăm năm chẳng qua chỉ là một đống đất vàng, lũ kiến mà thôi.

Hơn nữa, Thiên Vũ hoàng triều ở trên đè ép, bọn họ cũng không dám làm bậy ở thành trì của người phàm, nên cũng không có hứng thú.

Thẩm Hạo vô cùng nhàm chán, tìm một cái cây to bằng một người ôm, nằm trên cành cây vắt chân chữ ngũ.

Không khí trong lành khiến Thẩm Hạo hơi say sưa.

Cũng không biết qua bao lâu, trong lúc mơ màng, Thẩm Hạo đột nhiên nghe thấy có người kêu cứu.

Trần trưởng lão không hay rồi, Trần trưởng lão không hay rồi.

Thẩm Hạo cũng giật mình tỉnh lại, chỉ thấy một tán tu đạp phi kiếm, toàn thân đầy máu, một cánh tay đã biến mất.

Thân ảnh Trần Ung trong nháy mắt xuất hiện trước mặt tán tu, lập tức lấy ra một tấm linh phù, dán lên chỗ cánh tay bị đứt.

Nhíu mày hỏi: Xảy ra chuyện gì.

Tán tu đáp: Chúng tôi tìm thấy hơn mười gốc Vũ Y Hàn Lan trăm năm bên cạnh một cái hàn đàm, nhưng lại gặp phải một con Lam Băng Trư nhị cảnh, mấy tán tu đều bị giết rồi.

Băng Trư.

Thẩm Hạo ở bên cạnh nghi hoặc không thôi.

Trần Ung nói: Mau dẫn ta qua đó.

Vâng.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cũng đạp phi kiếm bay theo.

Khoảng một phút sau, cách đó mấy trăm mét, Thẩm Hạo đã ngửi thấy một mùi máu tanh.

Trong lòng không hiểu sao có chút hưng phấn.

Một lát sau, vừa nhìn đã thấy một cái hàn đàm.

Nằm đó là năm thi thể của tán tu.

Đồng thời, bên cạnh còn có một con lợn lông dài màu xám.

Nhìn thấy con Lam Băng Trư này lần đầu tiên, Thẩm Hạo đều chấn động.

Con lợn này thật to.

Thân dài hơn mười mét, chiều cao ít nhất cũng phải năm mét.

Vóc dáng này còn lớn hơn cả voi trưởng thành mà Thẩm Hạo từng thấy.

Đặc biệt là cặp răng nanh phía trước, hàn quang lấp lánh khiến người ta sợ hãi.

Dựa theo ký ức của Ly Cửu Cừu, Thẩm Hạo biết con Lam Băng Trư này trí thông minh không cao, nhưng da dày thịt béo, lấy Vũ Y Hàn Lan làm thức ăn.

Mà nội đan của Lam Băng Trư, càng là loại có giá trị cao nhất trong cùng cảnh giới, tương tự như Băng Tâm Đan.

Uống viên trư đan này, xác suất bị yêu khí phản phệ rất thấp, là nội đan tuyệt hảo.

Chỉ là, Lam Băng Trư đều là nội đan thuộc tính thủy, linh căn thuộc tính khác lại không dùng được.

Lúc này, Lam Băng Trư tấn công trước.

Thẩm Hạo trực tiếp đạp phi kiếm bay lên trời.

Trần Ung thì mắt sáng lên, hưng phấn nói: Đến hay lắm.

Nội đan của Lam Băng Trư giá trị rất cao, huống hồ còn là nội đan của Lam Băng Trư nhị giai, giá trị càng cao hơn.

Rút phi kiếm, vòng tay trái phóng ra vòng sáng màu xanh nhạt, bảo vệ chính mình.

Điều khiến Thẩm Hạo kinh ngạc là, tốc độ của con Lam Băng Trư này vô cùng nhanh, còn nhanh hơn cả Xích Diễm Xà, lại dễ dàng né được phi kiếm của Trần Ung.

Thậm chí, nó còn chủ động tấn công, miệng phun ra mũi tên nước màu xanh lam đồng thời, cơ thể nhanh như tia chớp, hai chiếc răng nanh trực tiếp đâm vào vòng sáng màu xanh lam của Trần Ung.

May mà có pháp khí bảo vệ, nếu không dưới một đòn này, Trần Ung e là cũng phải trọng thương.

Khi cảm thấy không thể gây tổn thương cho Trần Ung, nó lập tức bỏ chạy.

Thấy vậy, ấn tượng của Thẩm Hạo về lợn đã thay đổi, đây là một con lợn có não.

Chương 153

Trần Ung nhanh chóng đuổi theo.

Mà Thẩm Hạo phát hiện mấy tán tu đã lấy đi túi trữ vật và pháp khí của đồng bạn.

Trên mặt đất chỉ còn lại năm thi thể cô đơn, vứt ở đó.

Đúng là phung phí của trời.

Không đúng, đúng là không phúc hậu.

Thấy Lam Băng Trư và Trần Ung dần đi xa, Thẩm Hạo mới bay xuống.

Mấy tán tu lập tức cảnh giác nhìn Thẩm Hạo, lúc này Lam Băng Trư đi rồi, Vũ Y Hàn Lan gần đầm nước chính là của bọn họ.

Một gốc Vũ Y Hàn Lan trăm năm này có giá trị cả trăm viên linh thạch.

Đương nhiên, nếu bán đi giá trị còn cao hơn, nhưng bọn họ không dám.

Trừ phi không muốn lăn lộn ở Phong Thành nữa.

Huống hồ, bọn họ và Thẩm Hạo lại không quen biết, Vũ Y Hàn Lan mà họ liều chết tìm được, tự nhiên không muốn người ngoài đến chia sẻ thành quả khổ cực của mình.

Chỉ thấy một tán tu mặc trường bào màu đen, tay cầm phi kiếm, chĩa vào Thẩm Hạo nói: Không có việc gì thì mau đi đi, Vũ Y Hàn Lan ở đây là do huynh đệ chúng ta khó khăn lắm mới tìm được.

Tên nhóc nhà ngươi tốt nhất nên chạy xa một chút, muốn kiếm linh thạch thì tự mình đi tìm, đừng tự rước lấy phiền phức.

Thẩm Hạo xua tay nói: Các vị đạo hữu đừng hiểu lầm, ta không có chút hứng thú nào với Vũ Y Hàn Lan.

Tuy nói vậy, nhưng sự cảnh giác của mọi người đối với Thẩm Hạo không hề lơi lỏng, vẫn lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn.

Vậy ngươi xuống đây làm gì.

Đúng vậy, mau đi đi.

Cút mau, nơi này không chào đón ngươi.

Chỉ thấy Thẩm Hạo vẻ mặt bi thương, khẽ thở dài, giọng nói trầm thấp chậm rãi nói: Ta chỉ thấy mấy vị đạo hữu, vì để có được mấy gốc Vũ Y Hàn Lan mà bỏ mình tại đây.

Lòng không nỡ, không muốn họ phơi thây nơi hoang dã.

Chúng ta đều là tán tu, có lẽ tương lai của ta cũng sẽ có kết cục như vậy, nên muốn thay họ nhặt xác mà thôi.

Như vậy, cũng hy vọng sau này có người có thể nhặt xác cho ta.

Không muốn họ sau khi chết còn bị dã thú dày vò.

Nhập thổ vi an, họ kiếp sau mới có thể đầu thai tốt.

Lập bia cho họ, cũng để hậu nhân biết câu chuyện của họ.

Vô Thượng Thái Ất Độ Ách Thiên Tôn.

Theo giọng nói đầy tình cảm của Thẩm Hạo vang lên, biểu cảm của mọi người trong nháy mắt dịu đi, vẻ mặt cảm động nhìn Thẩm Hạo.

Nam tử áo đen lúc nãy chắp tay nói: Vị đạo hữu này có lòng rồi, tại hạ bội phục.

Lúc nãy là thái độ của ta không đúng, có nhiều điều đắc tội.

Đạo hữu cao nghĩa, chúng ta bội phục.

Mấy người khác cũng lần lượt chắp tay ôm quyền nói.

Thẩm Hạo nói: Không sao, có thể hiểu được.

Nếu đổi lại là ta, cũng không muốn một người xa lạ đến chia sẻ Vũ Y Hàn Lan mà mình vất vả tìm được.

Dám hỏi đạo hữu là.

Thẩm Hạo chắp tay ôm quyền nói: Tại hạ Vương Lão Cát.

Ra là Vương đạo hữu, thất kính thất kính.

Tại hạ Triệu Khuyết, hôm nay có thể kết giao với Vương đạo hữu thật sự là chuyện may mắn, đợi về đến Phong Thành nhất định mời Vương đạo hữu uống một chén.

Ta cũng vậy.

Sau khi về nhất định phải mời Vương đạo hữu uống một chén.

Sự thâm minh đại nghĩa của Thẩm Hạo khiến bọn họ, những tán tu này, cảm động.

Ngày thường, họ chết thì chết, giống như một cơn gió thổi qua không ai để ý, dường như chưa từng đến thế gian này.

Không ngờ, ở cái tu chân giới lạnh lùng này, lại có người trọng tình trọng nghĩa như Thẩm Hạo.

Trong lòng cảm động không thôi, đều có ý muốn kết giao.

Đều là tán tu nên càng có cảm giác đồng cảm, lỡ sau khi họ chết cũng có người giúp nhặt xác, trong lòng cũng sẽ vô cùng cảm kích.

Đừng nhìn mấy người quen biết nhau, lỡ ai chết, điều đầu tiên đối phương nghĩ đến không phải là nhặt xác, mà là cướp đoạt túi trữ vật.

So với đó, đối mặt với người lạ mà không ngại phiền phức, sẵn lòng nhặt xác, có thể thấy phẩm tính của Thẩm Hạo cao đến mức nào.

Người như vậy chẳng lẽ không đáng để kết giao sâu sắc sao.

Thẩm Hạo ôm quyền nói: Các vị đạo hữu có duyên với ta, sau khi về các vị không chê ta, ta nhất định sẽ uống một chén.

Bây giờ không nói nữa, ta đi thu dọn thi thể của mấy vị đạo hữu trước.

Các vị đạo hữu cũng mau đi đào Vũ Y Hàn Lan đi, cẩn thận chậm trễ sinh biến.

Được, Vương đạo hữu, quả thật là tấm gương cho chúng ta noi theo.

Vậy Vương đạo hữu, chúng ta đi đào Vũ Y Hàn Lan trước, lát nữa làm xong sẽ nói sau.

Được, các vị cứ tự nhiên.

Thẩm Hạo nói.

Mấy tán tu lần lượt chắp tay với Thẩm Hạo rồi rời đi.

Nhìn họ đi về phía Vũ Y Hàn Lan, Thẩm Hạo lúc này mới thu năm cỗ thi thể vào không gian.

Nhưng có mấy người ở bên cạnh, Thẩm Hạo cũng không tiện vào không gian ngay lập tức.

Ánh mắt cũng tò mò nhìn về phía cái gọi là Vũ Y Hàn Lan trăm năm.

Lá của Vũ Y Hàn Lan hẹp nhỏ, phiến lá phẳng mịn không lông, mép có nếp gấp gợn sóng nhỏ. mười năm mới nở hoa một lần, hoa màu xanh nhạt.

ưa khí hậu lạnh mát, cực kỳ chịu lạnh, không chịu úng. là chủ dược để luyện chế Băng Tâm Đan.

Mà Vũ Y Hàn Lan trăm năm, hoa nở ra có màu xanh đậm, cánh hoa cũng nhiều hơn, trông giống như hoa hồng xanh.

Ánh mắt của Thẩm Hạo cũng gây ra sự bất mãn của mấy người.

Mọi người nhìn Thẩm Hạo với ánh mắt có chút nghi ngờ và cảnh giác, rõ ràng điều này đã động đến lợi ích của họ.

Chậc, ai thèm chứ, thế mà cũng giữ của.

Thấy vậy, Thẩm Hạo quay đầu đi, ánh mắt rời đi.

Để giữ cho Vũ Y Hàn Lan tươi mới, đều phải dùng hộp gỗ đặc biệt.

Mấy người cẩn thận thu thập lại.

Lúc này, từ trong hàn đàm đột nhiên vọt ra một bóng đen.

Mấy người giật nảy mình, vội vàng lùi lại.

Nhìn kỹ, là một con yêu thú giống cá sấu.

Chỉ là không có đuôi, thân thể cũng dài hơn.

Có răng nanh và miệng lớn.

Vô Vĩ Ngạc, yêu thú nhị cảnh.

Dựa vào móng vuốt sắc bén và răng nanh để tấn công, có thể đứng thẳng để chạy.

Vừa rồi hai móng của Vô Vĩ Ngạc ẩn chứa kim quang, rõ ràng con ngạc này là yêu thú hệ kim.

Trong đầu Thẩm Hạo hiện lên thông tin như vậy.

Mấy tán tu chỉ có Triệu Khuyết cảnh giới cao, những người khác đều là cảnh giới Chân Nguyên cảnh tứ trọng, đối mặt với Vô Vĩ Ngạc cũng không sợ, có thể đối phó.

Triệu Khuyết mắt sáng lên nói: Đây là Vô Vĩ Ngạc thuộc tính kim,

còn là nhị cảnh, bắt nó cũng là một khoản thu hoạch không nhỏ.

Được, chúng ta cùng lên, đến lúc đó hạ gục Vô Vĩ Ngạc rồi phân chia.

Ta không có ý kiến.

Được.

Ngay sau đó, năm người liền bao vây Vô Vĩ Ngạc.

Ngay cả tán tu bị cụt tay cũng tham gia chiến đấu.

Nhưng, Vô Vĩ Ngạc dường như không có ý định chiến đấu, một đòn không trúng, liền trực tiếp chui vào đầm sâu đen ngòm.

Thấy vậy, mọi người cũng đành bất lực.

Nước trong đầm sâu này trong vắt, nhìn xuống lại thấy đen ngòm vô tận, đủ để nói lên độ sâu vô cùng khủng khiếp.

Muốn đi xuống còn phải mạo hiểm.

Triệu Khuyết nói: Đổng đạo hữu, ngươi có thủy linh căn.

Hay là, ngươi xuống đó xem thử thế nào.

Chúng ta đều không phải thủy linh căn, không thể sử dụng Tị Thủy Thuật.

Đổng Ba lắc đầu nói: Ta là thủy kim song linh căn không sai, nhưng chủ tu là kim linh căn, đầm này sâu thẳm tối tăm, chắc chắn sâu không thấy đáy.

Chút tu vi này của ta đi xuống không phải là nộp mạng sao.

Hắn lại không ngốc, tự nhiên sẽ không đi nộp mạng.

Nếu chỉ có một mình hắn, ngược lại hắn nguyện ý thử một lần.

Thôi được, đã biết hàn đàm này có Vô Vĩ Ngạc, bán thông tin cho Bát Phương Các cũng là một khoản thu nhập.

Chương 154

Năm người chúng ta người thấy có phần.

Đổng Ba nghi ngờ nói: Vậy Vương Lão Cát Vương đạo hữu thì sao.

Triệu Khuyết lườm Đổng Ba một cái, đúng là ấm nào không sôi lại đi nhấc ấm đó.

Bớt một người chia linh thạch, chẳng lẽ không thơm sao.

Bốn người khác cũng nhìn Đổng Ba với ánh mắt không thiện cảm, đúng là đồ đầu gỗ.

Thẩm Hạo ở bên cạnh cười nói: Các vị đạo hữu không cần khó xử.

Nơi này là do các ngươi phát hiện, không liên quan đến ta.

Vương mỗ không bỏ ra bất cứ thứ gì, tự nhiên không có tư cách tham gia.

Các ngươi cứ tùy ý.

Triệu Khuyết hài lòng cười nói: Vương đạo hữu quả thật thâm minh đại nghĩa, Triệu mỗ bội phục, vậy cứ quyết định như thế.

Vương đạo hữu làm người thật không tệ.

Đến Phong Thành, nhất định phải mời Vương đạo hữu uống một chén.

Đổng Ba há miệng, lời đến bên miệng lại nuốt xuống, hắn vẫn cảm thấy vị Vương Lão Cát đạo hữu này không tệ.

Đáng lẽ người thấy có phần.

Nhưng lời nói nhẹ nhàng, nói ra cũng không có trọng lượng gì.

Ngay lúc này, từ xa truyền đến từng tràng tiếng nổ vang, Thẩm Hạo dùng thần thức quét qua, chỉ thấy cách đó ngàn mét, Trần Ung vừa rồi còn vô cùng cao ngạo, lúc này lại vô cùng thảm hại, chân đạp phi kiếm điên cuồng chạy trốn về phía này.

Thẩm Hạo thấy vậy, không nói hai lời, quay người bỏ chạy.

Trần Ung Chân Nguyên cảnh cửu trọng viên mãn còn thảm hại như vậy, vậy yêu thú đuổi theo hắn có thể đơn giản sao.

Năm người khác thấy Thẩm Hạo đột nhiên bỏ chạy thì sững sờ một lúc, nhưng cũng không để ý.

Còn cảm thấy Thẩm Hạo thức thời.

Một lát sau, liền thấy Trần Ung thảm hại không chịu nổi bay tới, mấy người còn định hỏi xem đã xảy ra chuyện gì.

Thì thấy Trần Ung căn bản không có ý định trả lời họ, mà trực tiếp bay đi.

Thấy vậy, mấy người lúc này mới phản ứng lại, vội vàng đuổi theo.

Nhưng chỉ sững sờ mấy giây đó, một bóng đen khổng lồ liền đuổi kịp họ.

Trong khoảnh khắc, liền bị nuốt vào bụng.

Thẩm Hạo quay đầu nhìn thấy cảnh này, chỉ cảm thấy đau lòng.

Đạo hữu tốt như vậy mà cứ thế ra đi.

Trần Ung ở phía sau Thẩm Hạo, thấy tốc độ của Thẩm Hạo ở phía trước còn nhanh hơn mình, khóe miệng giật giật.

Trong lòng liền hiểu ra, Thẩm Hạo không phải là người bình

thường.

Hơn nữa, tuy hắn vừa rồi đang chạy, nhưng hắn có thể cảm giác được, thần thức của Thẩm Hạo vô cùng mạnh mẽ.

Cách khoảng ngàn mét, đã thấy Thẩm Hạo chuồn đi.

Những người khác thì trở thành bia đỡ đạn.

Ngay lúc Thẩm Hạo bất ngờ, có một người cũng đuổi kịp.

Chính là Triệu Khuyết Chân Nguyên lục trọng, người có tu vi cao nhất trong mấy người.

Cùng lúc đó, nhận thấy đã thoát khỏi nguy hiểm, Trần Ung lấy ra một đạo lệnh tiễn bắn lên trời, một đạo lục quang xẹt qua bầu trời, đây là tín hiệu rút lui.

Thông báo cho các tán tu khác mau chóng rời đi.

Bay được mấy ngàn mét, bóng đen khổng lồ kia mới không tiếp tục đuổi theo.

Đợi đến khi ra khỏi Hàn Phong Cốc, Thẩm Hạo tò mò hỏi: Triệu đạo hữu, ngươi lại có thể thoát ra được.

Triệu Khuyết lòng còn sợ hãi nói: Trong tay ta có một tấm Na Di Phù, có thể dịch chuyển mấy trăm mét, nhưng cũng đủ để ta chạy thoát.

Nói xong liền nói với Thẩm Hạo: Vương đạo hữu không phúc hậu, nhận thấy nguy hiểm lại không thông báo cho chúng ta.

Thẩm Hạo nói: Ta cảnh giới thấp kém, ta tưởng các vị cũng đã nhận ra nguy hiểm.

Triệu Khuyết thở dài một hơi nói: Sâu trong Hàn Phong Cốc này, quả thật kinh khủng.

Trần Ung ở bên cạnh mặt đen như than, lạnh lùng nói: Câm miệng.

Lần này là Trần Ung dẫn đội, lại thảm hại như vậy.

Truyền ra ngoài, còn cần mặt mũi nữa không.

Ngay sau đó, Trần Ung chỉnh lại tóc tai, lại thay một bộ trường bào mới.

Bây giờ trông cũng không khác lúc mới ra khỏi thành là mấy.

Thế là, Trần Ung ngồi tại chỗ chờ đợi.

Khoảng nửa giờ sau, một nửa số tán tu quay trở lại.

Mọi người thấy Trần Ung ai nấy đều lòng còn sợ hãi, nếu không phải Trần Ung thông báo cho họ, bây giờ đã chết queo rồi.

Đa tạ Trần trưởng lão.

Trần Ung mặt không biểu cảm nói: Về thành.

Vâng.

Ngay sau đó, mọi người lên phi thuyền rời đi.

Trần Ung nói với các tán tu còn lại: Hành động ở Hàn Phong Cốc lần này, sau khi về đều phải ngậm miệng, không được nói lung tung.

Phần của các ngươi sẽ không thiếu đâu.

Vâng, Trần trưởng lão.

Mọi người lập tức đồng ý.

Nghe vậy, Trần Ung mặt lạnh không nói gì.

Về đến Phong Thành, giao nộp Vũ Y Hàn Lan xong, Thẩm Hạo cũng nhận được linh thạch.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là, Trần Ung còn bảo đại sảnh giao

dịch đưa thêm cho hắn ba trăm.

Thêm một trăm linh thạch, rõ ràng là để hắn ngậm miệng.

Thẩm Hạo lập tức tỏ thái độ, tuyệt đối không nhắc đến một chữ.

Kết quả, đợi Thẩm Hạo ra ngoài, liền nghe thấy mọi người đều đang bàn tán về Trần Ung.

Vô Vĩ Ngạc nhị cảnh, còn có yêu thú khổng lồ.

Rõ ràng, đã có người truyền ra ngoài rồi.

Quả nhiên, thiên hạ không có bí mật.

Nhưng, đối với chuyện này Thẩm Hạo cũng không để ý, không liên quan đến hắn.

Về đến sân, Thẩm Hạo chào hỏi các nàng một tiếng rồi vào phòng.

Ngay sau đó, hắn trực tiếp tiến vào không gian.

Bên trong không gian, trong làn sương trắng có lẫn lộn rất nhiều màu sắc.

Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ đều có đủ.

Năm cỗ thi thể, một cỗ Chân Nguyên ngũ trọng, một cỗ Chân Nguyên tứ trọng, ba cỗ Chân Nguyên tam trọng.

Do cảnh giới quá thấp, không gian thôn phệ hai phần ba, một phần ba còn lại trả về cho Thẩm Hạo, khiến hắn đột phá đến cảnh giới Chân Nguyên lục trọng.

Dù sao thì đây đều là tán tu, tu sĩ Chân Nguyên hậu kỳ quá ít.

Nhưng đa số đều khoảng tứ trọng, hạng như Triệu Khuyết Chân Nguyên lục trọng đã thuộc nhóm đỉnh tiêm ở Phong thành.

Cảnh giới Chân Nguyên, mỗi khi đột phá một trọng, lượng chân nguyên cần thiết đều tăng lên gấp bội.

Vì vậy, rất nhiều tán tu phần lớn thời gian đều dùng để thổ nạp linh khí, hấp thu linh thạch.

Ngoài ra, công pháp của tán tu đều thuộc loại bình thường, tốc độ hấp thu cũng chậm, không mạnh như đệ tử của các môn phái lớn.

Nhưng dù vậy cũng đủ để cảnh giới của Thẩm Hạo tăng vùn vụt.

Mặc dù những tán tu này đều ở Chân Nguyên cảnh sơ kỳ, trung kỳ, nhưng số lượng lớn cũng có thể gây ra chất biến.

Đồng thời, năm người đều là linh căn cấp thấp đa thuộc tính, một người là song linh căn Thủy Thổ, một người là song linh căn Thổ Mộc.

Ba người còn lại đều là tam linh căn: Kim Hỏa Mộc, Kim Thủy Hỏa, Thủy Mộc Thổ.

Nếu là đơn thuộc tính linh căn, đã sớm bị các đại tông môn thu làm đồ đệ, cũng không đến nỗi phải làm một tán tu.

Đương nhiên, Thẩm Hạo lại mong rằng bọn họ đều là linh căn đa thuộc tính.

Dù sao không gian cũng không kén ăn, bất kể là linh căn phẩm chất kém hay phẩm chất tốt, đều sẽ hấp thu.

Tính ra, có ba linh căn Mộc cấp thấp, ba linh căn Thủy, ba linh căn Thổ, hai linh căn Hỏa, hai linh căn Kim.

Sau khi không gian thôn phệ, linh căn của Thẩm Hạo cũng xảy ra biến hóa.

Chương 155

Linh căn Thổ cao đẳng từ 33% tăng lên 44%, linh căn Kim cao đẳng 51%, linh căn Thủy cao đẳng 55%, linh căn Mộc cực phẩm 37%, linh căn Hỏa cực phẩm 67%.

Linh căn Hỏa chỉ tăng được 2%.

Nhìn chung, không có môn nào đặc biệt nổi trội, mà là phát triển toàn diện.

Linh căn tăng lên một cách đồng đều.

Hắn cũng hấp thu được rất nhiều ký ức, như các pháp thuật sơ cấp: Tị Thủy thuật, Hỏa Cầu thuật, Linh Vũ thuật, vân vân, còn có thể vẽ một vài loại phù lục sơ cấp.

Những công pháp thu được cũng đều vô cùng sơ cấp, đối với Thẩm Hạo cũng không có tác dụng.

Xem ra vẫn phải tiếp tục cố gắng.

Hàn Phong cốc đúng là một nơi tốt, chỉ là số người hơi ít.

Ngay sau đó, để che giấu khí tức, Thẩm Hạo liền mặc vào bộ Tường Vân đạo bào lúc trước bán được mười vạn linh thạch.

Có điều, bộ đạo bào này có hơi hoa lệ, vừa nhìn đã biết là đồ tốt.

Ra khỏi không gian, Thẩm Hạo không đi ra ngoài nữa, mà ở trong sân trò chuyện với mấy nữ nhân.

Lúc này, Vạn Mộ Tuyết đi đến sau lưng Thẩm Hạo, nhẹ nhàng xoa bóp cho hắn, rồi mới nhỏ giọng nói: Công tử, người thấy váy của chúng ta có đẹp không.

Thẩm Hạo cười nói: Đương nhiên là đẹp rồi, nàng cũng không

xem là ai luyện chế.

Ngay cả số đo cũng là ta tự tay đo đạc.

Nghe vậy, dung nhan tuyệt mỹ của Vạn Mộ Tuyết ửng lên hai vầng mây đỏ, hờn dỗi lườm Thẩm Hạo một cái.

Lại nói: Nhưng trong sân này có năm nữ nhân, công tử có phải đã luyện chế thiếu một bộ không.

Thẩm Hạo nhíu mày nói: Thiếu của ai.

Vạn Mộ Tuyết vỗ vỗ vai Thẩm Hạo, chỉ vào sương phòng của Mạnh Tuyền Cơ.

Đôi môi mỏng khẽ mở: Sau khi người đi, Mạnh tiền bối có ra ngoài, lúc nhìn thấy y phục của chúng ta, ánh mắt còn nhìn thêm vài lần.

Theo ta được biết, Mạnh tiền bối cũng rất thích.

Thẩm Hạo nói: Nàng có bằng chứng gì.

Ngày thường Mạnh tiền bối đều tu luyện trong phòng, rất ít khi ra ngoài.

Nhưng sau khi người tặng y phục cho chúng ta, sáng nay Mạnh tiền bối đã ra ngoài.

Ánh mắt còn dừng lại trên y phục của chúng ta vài giây.

Mặc dù không nói gì, nhưng ánh mắt đã nói lên tất cả.

Là một nữ nhân, ta vẫn hiểu nữ nhân.

Vạn Mộ Tuyết nhẹ giọng nói.

Thẩm Hạo nói: Ý nàng là, Mạnh tiền bối cũng muốn loại váy này.

Vạn Mộ Tuyết mím môi cười, cúi người xuống áp gò má trắng như tuyết vào tai Thẩm Hạo, dịu dàng nói: Đương nhiên rồi, trên thế

giới này không có nữ nhân nào không yêu cái đẹp.

Mạnh tiền bối cũng không ngoại lệ.

Ừm, biết rồi, vậy thì tặng cho Mạnh tiền bối một bộ là được, có gì to tát đâu.

Thẩm Hạo cười nói.

Dù sao hắn cũng biết luyện chế, Thẩm Hạo cũng không để tâm.

Vâng, công tử, ta tin vào kỹ thuật của người.

Khóe miệng Thẩm Hạo nhếch lên, cố ý nói: Kỹ thuật gì.

Kỹ thuật phương diện nào, nàng phải nói rõ ràng.

Công tử phương diện kỹ thuật nào cũng mạnh.

Coi như nàng biết nói chuyện.

Thôi được rồi, không đùa nữa, nếu Mạnh tiền bối đã thích, vậy thì tặng một bộ là được.

Ta đi mua thêm ít Huyền Linh tàm ti.

Vâng, công tử.

Vạn Mộ Tuyết nói.

Khi Thẩm Hạo ra khỏi cửa, Mạnh Tuyền Cơ khẽ nhướng mày, tâm trạng có vẻ vui vẻ hơn.

Đến đại sảnh giao dịch, Thẩm Hạo lại phát hiện Huyền Linh tàm ti ở đây lại tăng giá.

Trước đó là 100 linh thạch một cuộn, bây giờ tăng lên 110 linh thạch.

Chết tiệt, 10 viên linh thạch, đủ để gọi một tiên tử rồi.

Thế là, Thẩm Hạo nói: Huyền Linh tàm ti này sao lại tăng giá nữa

rồi, không phải là cố ý chứ.

Vương đạo hữu có điều không biết, bên Vũ Châu yêu thú bạo loạn, Ngự Thú Tông tự lo không xong, Huyền Linh tàm ti này có thể nói là đã hết hàng rồi.

Chỉ còn lại ba cuộn cuối cùng, bán xong là hết.

Nghe vậy, Thẩm Hạo trong lòng thầm khinh bỉ.

Tin lời của thương nhân, thà tin heo nái biết leo cây còn hơn.

Ta mua hai cuộn, vẫn giá cũ, một trăm linh thạch một cuộn, không bán thì thôi.

Vương đạo hữu, cái này thật sự không được, hay là ngài đi nơi khác xem thử.

Thẩm Hạo nói: Thật sự không bán.

Thật sự không bán được, nếu không sẽ lỗ vốn mất, lần này giá nhập Huyền Linh tàm ti quá cao.

Thẩm Hạo nói: Nếu đã như vậy, vậy thì thôi.

Nói xong, Thẩm Hạo xoay người bỏ đi.

Ngay khi Thẩm Hạo sắp đi đến cửa, tiểu nhị thấy vậy, vội vàng nói: Vương đạo hữu xin dừng bước, Vương đạo hữu có gì từ từ thương lượng, đừng vội.

Thẩm Hạo đứng ở cửa nói: 100 linh thạch một cuộn bán không.

Không bán ta đi thật đấy, đi rồi sau này sẽ không mua nữa.

Tiểu nhị vẻ mặt đau đớn nói: Bán, bán, bán, Vương đạo hữu là người quen cũ, đành phải cắn răng chịu thiệt vậy.

Thẩm Hạo lúc này mới hài lòng quay lại, tuy không thiếu linh thạch, nhưng cũng không muốn lãng phí.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo sảng khoái trả 200 linh thạch mua hai cuộn.

Không chỉ phải luyện chế một bộ y phục cho Mạnh Tuyền Cơ, Thẩm Hạo còn định tặng cho Tống Mộ Mạt Lạp một bộ.

Dù sao tiểu nương tử này hầu hạ Thẩm Hạo rất thoải mái.

Mỗi lần đến Xiêm La quốc tâm tình đều vô cùng vui vẻ.

Có điều, y phục tặng Tống Mộ Mạt Lạp, Thẩm Hạo định luyện chế một bộ nội y, mặc bên trong càng thêm thân thiết.

Khi Thẩm Hạo vừa đi, tiểu nhị lại từ trong kho lấy ra ba cuộn Huyền Linh tàm ti, đặt lên quầy.

Sau đó, Thẩm Hạo lại đến đại sảnh nhiệm vụ.

Nơi đây tụ tập không ít tán tu, ai nấy đều xoa tay mài nắm đấm, hưng phấn không thôi.

Vương đạo hữu, ngài đến rồi.

Triệu Khuyết chắp tay nói.

Vị này chính là Vương đạo hữu sao, thật là thất kính, thất kính.

Chào Vương đạo hữu.

Vương đạo hữu quả thật là nhân trung long phượng, linh vận dồi dào.

Thẩm Hạo ngẩn ra, từ khi nào mình lại nổi tiếng như vậy.

Triệu Khuyết bên cạnh giải thích: Chư vị đạo hữu rất cảm động trước hành vi thu gom thi thể của Vương đạo hữu, rất bội phục người như Vương đạo hữu.

Cho nên, đều không nhịn được đến chào hỏi.

Thẩm Hạo bừng tỉnh ngộ, liền nói: Chư vị quá khen rồi, Vương

mỗ không dám nhận.

Chư vị tụ tập ở đây, là có chuyện gì sao.

Triệu Khuyết nói: Hôm qua Trần Ung trưởng lão dẫn đội thất bại, thành chủ Tư Đồ Khôn rất tức giận.

Quyết định tự mình ra tay, tiêu diệt con Thực Nguyên Nha nhị cảnh đỉnh phong kia.

Thực Nguyên Nha.

Hôm qua Thẩm Hạo chỉ lo chạy trốn, cũng không để ý, không ngờ lại là Thực Nguyên Nha.

Theo ký ức của Ly Cửu Cừu, Thực Nguyên Nha này là đặc sản của Vũ Châu.

Thể trạng cường tráng, tướng mạo hung ác.

Sải cánh ra dài đến ba mươi mét.

Lông vũ nửa thân trên màu nâu sẫm, nửa thân dưới thường có màu trắng xen kẽ.

Mặt, mỏ và móng vuốt đều có màu đen kịt.

Ngày thường lấy dã thú, yêu thú, tu sĩ làm thức ăn.

Không có gì là không nuốt.

Vì vậy, toàn thân Thực Nguyên Nha sát khí nồng đậm, móng vuốt và mỏ đều có sát khí, tu sĩ bị thương, phải tĩnh dưỡng nửa năm mới có thể trừ bỏ sát khí.

Trong giới tu sĩ bị xem là vật bất tường.

Thực Nguyên Nha nhị cảnh đỉnh phong, thực lực vẫn rất mạnh.

Điểm mấu chốt nhất là, mỏ và móng vuốt của con chim ngốc này đều có sát khí nồng đậm.

Tu sĩ bình thường bị cào một cái cũng không chịu nổi, không dám chống cự.

Nếu là thành chủ Phong thành Tư Đồ Khôn ra tay, thì có thể xử lý con Thực Nguyên Nha này.

Phong thành chỉ có một cao thủ Linh Đan cảnh, đó chính là thành chủ Phong thành Tư Đồ Khôn.

Mặc dù chỉ là Linh Đan cảnh nhất trọng, nhưng ở Phong thành cũng là tôn quý vô cùng, là cường giả mạnh nhất trong phạm vi mấy ngàn dặm, cũng là một trong các trưởng lão của Cửu Thành Lâu, một trong tứ đại thế lực của tán tu.

Thẩm Hạo nói: Triệu đạo hữu, Tư Đồ thành chủ này khi nào ra tay.

Triệu Khuyết nói: Ngày mai xuất phát.

Thẩm Hạo gật đầu nói: Vậy chư vị tụ tập ở đây, chẳng lẽ cũng muốn đi săn giết Thực Nguyên Nha.

Triệu Khuyết nói: Vương đạo hữu xem trọng chúng ta quá rồi.

Lần này, chúng ta vẫn đi tìm Vũ Y Hàn Lan trăm năm.

Những cây Vũ Y Hàn Lan này đều do Tư Đồ thành chủ điểm danh cần đến.

Cũng chính vì vậy, Tư Đồ thành chủ mới chủ động xuất kích.

Nghe vậy, Thẩm Hạo đã hiểu.

Chương 156

Thành chủ Tư Đồ Khôn cần một lượng lớn Vũ Y Hàn Lan trăm năm, mà con Thực Nguyên Nha này đã trở thành yêu thú cản đường, phải trừ bỏ cho nhanh.

Tác dụng duy nhất của Vũ Y Hàn Lan là luyện chế Băng Tâm đan.

Rõ ràng, hoặc là Tư Đồ Khôn dùng, hoặc là người khác trong Cửu Thành Lâu sử dụng.

Phong thành được thành lập, nói trắng ra là vì nơi này đặc sản Vũ Y Hàn Lan, được xem là một hạng mục kiếm tiền của Cửu Thành Lâu.

Thẩm Hạo nói: Ngày mai mấy giờ đi, Vương mỗ cũng muốn chiêm ngưỡng phong thái của Tư Đồ thành chủ.

Triệu Khuyết nói: Sáng mai đi, đến lúc đó cùng nhau.

Thẩm Hạo nói: Được, cùng nhau.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo chào hỏi mọi người rồi rời đi.

Một con Thực Nguyên Nha nhị cảnh đỉnh phong, tuy có thể đánh cho Trần Ung ôm đầu bỏ chạy, nhưng đối mặt với Tư Đồ Khôn Linh Đan cảnh vẫn là chắc chắn phải chết.

Không nói đâu xa, Thẩm Hạo đã nhắm trúng huyết nhục của con yêu thú này.

Thực Nguyên Nha ngoài yêu đan, mỏ và móng vuốt có tác dụng, huyết nhục còn lại không có giá trị.

Cũng không ai dám dùng.

Như vậy chẳng phải là hời cho Thẩm Hạo rồi sao, ai bảo không

gian không kén ăn.

Trở lại tứ hợp viện, Thẩm Hạo bắt đầu luyện chế y phục.

Sau khi luyện chế xong nội y, Thẩm Hạo liền bắt đầu luyện chế cho Mạnh Tuyền Cơ.

Nghĩ đến Mạnh Tuyền Cơ ngày thường đều mặc một bộ váy trắng.

Thẩm Hạo liền làm thêm một bộ theo kiểu dáng của Vạn Mộ Tuyết, chỉ là màu sắc là màu trắng mà thôi.

Trên y phục cũng không có bất kỳ hoa văn nào.

Khi luyện chế xong, trời đã tối sầm lại.

Thấy Thẩm Hạo ra ngoài, Vạn Mộ Tuyết mới cười khẽ nói: Công tử, có cần hâm nóng lại cơm không.

Thẩm Hạo nói: Đi đi.

Sau đó ánh mắt nhìn về phía phòng của Mạnh Tuyền Cơ, phát hiện bên trong tối đen như mực, Thẩm Hạo liền không có ý định làm phiền.

Ăn cơm xong, ánh trăng đã treo cao.

Ánh trăng sáng vằng vặc, mặt đất như được trải một lớp tuyết trắng.

Phải nói rằng, mặt trăng của thế giới này thật sự rất sáng.

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo xoa xoa eo, mới lấy lại tinh thần, ra khỏi tiểu viện.

Đến đại sảnh giao dịch, Thẩm Hạo cuối cùng cũng nhìn thấy thành chủ Phong thành Tư Đồ Khôn.

Một thân trường bào màu lam, tóc được búi gọn trên đỉnh đầu, cắm một cây trâm ngọc, búi tóc theo kiểu âm dương.

Khuôn mặt chữ điền, để râu dê.

Khí tràng trên người vô cùng mạnh mẽ.

Chỉ thấy Tư Đồ Khôn chắp tay sau lưng đứng đó, quét mắt nhìn mọi người, nhàn nhạt nói: Xuất phát.

Trần Ung bên cạnh cung kính nói: Vâng, thành chủ.

Quay người lại, Trần Ung ánh mắt uy nghiêm, mặt không biểu cảm nói với mọi người: Quy tắc vẫn như hôm qua, tìm được một cây Vũ Y Hàn Lan trăm năm được một trăm hạ phẩm linh thạch.

Không được tự ý giấu đi.

Nếu tự ý giấu đi, hậu quả tự gánh.

Vâng, Trần trưởng lão.

Xuất phát.

Thẩm Hạo và Triệu Khuyết đi ở cuối đám đông.

Triệu Khuyết vẻ mặt sùng bái nhìn Tư Đồ Khôn đang đi ở phía trước.

Vương huynh, đời này nếu có thể đột phá Linh Đan cảnh như Tư Đồ thành chủ, vậy đời này cũng đáng sống rồi.

Thẩm Hạo nói: Với thiên phú của Triệu đạo hữu, đột phá Linh Đan cảnh chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao, ta đời này sợ là không có hy vọng rồi.

Triệu Khuyết vỗ vỗ vai Thẩm Hạo nói: Vương đạo hữu đừng tự coi nhẹ mình, ta thấy ngài là người có đại khí vận, tương lai thành tựu không thể lường được.

Thẩm Hạo nói: Vậy thì xin nhận lời tốt của Triệu đạo hữu.

Ha.

Triệu Khuyết căn bản không tin Thẩm Hạo có thể có thành tựu gì, cũng chỉ là lời an ủi ngoài miệng mà thôi.

Lại một lần nữa ngồi phi chu đến Hàn Phong cốc, thẳng tiến vào sâu bên trong.

Địa điểm chính là nơi hôm qua gặp Thực Nguyên Nha.

Phi chu còn chưa hạ xuống, đột nhiên một tiếng kêu dài chói tai vang lên.

Chỉ thấy một con Thực Nguyên Nha màu xám khổng lồ, với tốc độ cực nhanh, lao về phía phi chu.

Thậm chí, mọi người còn có thể thấy trong mắt Thực Nguyên Nha lộ ra vẻ hưng phấn.

Rõ ràng, nó xem bọn họ là một bữa ăn ngon.

Chỉ thấy Tư Đồ Khôn hừ lạnh một tiếng, tay bắt pháp quyết, trong khoảnh khắc một thanh phi kiếm bay lên trời cao.

Thân phi kiếm được bao bọc bởi một vòng sáng màu vàng, theo thời gian trôi qua, vòng sáng càng lúc càng lớn, trong chớp mắt, ngưng tụ thành một thanh phi kiếm khổng lồ, dài khoảng năm mét.

Mọi người đều hưng phấn nhìn cảnh này.

Con Thực Nguyên Nha vốn đang lao tới thấy cảnh này, kinh hãi kêu lên một tiếng, vội vàng quay đầu bay đi.

Đáng tiếc đã muộn.

Ngay sau đó, Tư Đồ Khôn hừ lạnh một tiếng nói: Nghiệt súc còn muốn chạy.

Nói xong, Tư Đồ Khôn tay phải vung lên.

Thanh phi kiếm khổng lồ, như một tia chớp, trong nháy mắt đánh

trúng Thực Nguyên Nha.

Phi kiếm sắc bén vô cùng, trực tiếp xuyên qua cổ của Thực Nguyên Nha.

Đầu và thân tách rời, một màn sương máu nổ tung trên không trung.

Thi thể của Thực Nguyên Nha rơi xuống, phát ra một tiếng ầm.

Cây cối xung quanh đều gặp họa.

Mọi người thấy vậy, đều hít một hơi khí lạnh.

Khoảng cách giữa cường giả Linh Đan cảnh và yêu thú nhị cảnh quá lớn, không hề có sức chống cự.

Triệu Khuyết càng thêm ngưỡng mộ nói: Vương đạo hữu thấy chưa, đây chính là uy lực của cường giả Linh Đan cảnh, có thể mượn lực lượng của trời đất ngưng tụ pháp kiếm.

Đừng nói là một con Thực Nguyên Nha, cho dù đến mười con cũng vô dụng.

So với Triệu Khuyết, Thẩm Hạo càng hiểu rõ về Linh Đan cảnh.

Vậy nếu là yêu thú tam cảnh thì sao.

Triệu Khuyết ấp úng không nói nên lời.

Cái đó, chắc phải tốn chút sức lực, yêu thú tam cảnh, tốc độ vẫn nhanh hơn một chút, nhục thân cũng mạnh hơn.

Lúc này, chỉ thấy Trần Ung bay đến bên cạnh thi thể của Thực Nguyên Nha, lấy nội đan của nó ra, đặt vào trong hộp ngọc, cung kính đặt lên tay Tư Đồ Khôn.

Thành chủ, nội đan.

Tư Đồ Khôn lơ lửng trên không, chắp tay sau lưng.

Gió lạnh thổi qua, vạt áo của y phần phật, ra dáng một cao thủ.

Thu lại yêu đan, lại nói: Mau chóng hái Vũ Y Hàn Lan.

Vâng, thành chủ.

Ngay sau đó, Trần Ung nói với mọi người: Có nguy hiểm thì phát tín hiệu, đừng một mình chống cự, mọi người tản ra tự tìm kiếm.

Vâng.

Nhân cơ hội, Thẩm Hạo một mình rời đi.

Có điều, hắn không chọn đi thu gom thi thể của Thực Nguyên Nha, Tư Đồ Khôn này vẫn còn ở đây, lúc này mà đi thì không thích hợp.

Mục tiêu của Triệu Khuyết vẫn là Hàn Đàm, dù sao ở đó có sẵn Vũ Y Hàn Lan.

Còn Thẩm Hạo thì mở rộng thần thức, tìm kiếm thi thể của tán tu hôm qua.

Không thể không nói, thật sự để Thẩm Hạo tìm thấy.

Đáng tiếc, chỉ là một bộ xương khô, rõ ràng không phải là tán tu hôm qua.

Túi trữ vật trên người đã bị người khác lấy đi.

Rõ ràng đã chết từ lâu.

Dựa trên nguyên tắc không lãng phí, hắn thu vào không gian.

Thần thức quét qua xung quanh, cũng phát hiện vài cây Vũ Y Hàn Lan, nhưng đều là loại mười năm.

Có còn hơn không.

Đột nhiên, thần thức của Thẩm Hạo phát hiện một con Lam Băng Trư đang lao về phía hắn.

Dưới sự cảm nhận của thần thức, con Lam Băng Trư này chỉ là

yêu thú nhất cảnh.

Hắn lập tức thả lỏng, chỉ là một con tép riu, đến nộp mạng mà thôi.

Ngay khi Thẩm Hạo vừa ra khỏi thành không lâu, Vạn Mộ Tuyết liền cầm bộ y phục Thẩm Hạo đã luyện chế xong, đặt vào trong khay, gõ cửa phòng của Mạnh Tuyền Cơ.

Gõ nhẹ ba tiếng, Vạn Mộ Tuyết nhẹ giọng nói: Mạnh tiền bối, làm phiền người một chút.

Chuyện gì, vào trong nói.

Giọng nói của Mạnh Tuyền Cơ từ trong phòng truyền ra.

Chương 157

Đồng thời, cửa phòng cũng tự động mở ra.

Vạn Mộ Tuyết cung kính bưng khay đi vào trong phòng.

Chỉ thấy Mạnh Tuyền Cơ, hai chân khoanh lại, ngồi trên ghế xếp nhắm mắt dưỡng thần.

Thấy vậy, Vạn Mộ Tuyết nói: Mạnh tiền bối, công tử đã luyện chế một bộ y phục cho người, người xem có muốn thử ngay bây giờ không.

Mạnh Tuyền Cơ nói: Ta có đủ y phục rồi, không cần nữa, ngươi cứ mang về tự mặc đi.

Vạn Mộ Tuyết nói: Cái này tuyệt đối không được, đây là công tử chuyên môn luyện chế cho Mạnh tiền bối, ta không dám nhận.

Nếu không, công tử nhất định sẽ trừng phạt ta.

Hơn nữa, số đo của ta và tiền bối cũng không vừa, đây là công tử chuyên môn luyện chế theo vóc dáng của người.

Mạnh tiền bối nếu không nhận, sẽ rất lãng phí, chỉ có thể tặng cho người khác.

Nghe vậy, Mạnh Tuyền Cơ nói: Nếu đã như vậy, vậy thì cứ để đó đi, sau này nếu cần sẽ tặng lại cho các ngươi.

Vạn Mộ Tuyết cung kính nói: Vâng, Mạnh tiền bối.

Đặt khay lên bàn, Vạn Mộ Tuyết liền chậm rãi lui ra ngoài, đóng cửa phòng lại.

Ra đến cửa, Cơ Đông Ca không tiếng động mở miệng hỏi: Nhận rồi sao.

Vạn Mộ Tuyết cười gật đầu, bĩu môi ra hiệu cho Cơ Đông Ca vào trong nói.

Ngay khi Vạn Mộ Tuyết vừa đi, Mạnh Tuyền Cơ liền tỉnh lại từ trong trạng thái nhập định.

Nhìn bộ y phục trên khay, cầm lên ướm thử vào người.

Vừa vặn.

Nghĩ nghĩ, vẫn không nhịn được, thay vào.

Khi mặc vào, tâm trạng tức khắc trở nên vô cùng tốt đẹp.

Phản chiếu từ trong gương đồng, Mạnh Tuyền Cơ tỏ ra rất thích bộ y phục, khóe môi nhếch lên đã nói lên sự yêu thích của nàng.

Tiểu tử này tay nghề không đi làm thợ may thật đáng tiếc.

Không hiểu nổi, Thẩm Hạo tuổi còn trẻ tại sao luyện khí lại lợi hại như vậy.

Hôm qua cảm giác, tiểu tử này còn lợi hại hơn cả những luyện khí sư trăm năm trong tông môn, lẽ nào là ảo giác.

Không thể không nói, mỗi lần Thẩm Hạo đều có thể khiến nàng kinh ngạc.

Hàn Phong cốc, Thẩm Hạo ngồi trên một tảng đá, dựng giá lửa, nhìn cái đùi heo sau đặt bên cạnh.

Chỉ một cái đùi sau đã nặng hai trăm cân.

Nhìn thanh gỗ, Thẩm Hạo hoài nghi liệu nó có chống đỡ nổi cái đùi heo này không.

Bỗng nhiên, Thẩm Hạo nhớ ra, trong không gian còn có một cây hồng anh thương, là phối thương của thống lĩnh ngự lâm quân Triệu Tín của Đại Dương vương triều năm xưa.

Tiếp đó, trong tay Thẩm Hạo xuất hiện một cây hồng anh thương, trực tiếp xiên cái đùi heo sau qua, đặt lên hai tảng đá lớn.

Thẩm Hạo lúc này mới hài lòng gật đầu.

Sau đó đốt lửa bên dưới, bắt đầu nướng thịt.

Con Lam Băng Trư nhất cảnh, bị Thẩm Hạo giết trong nháy mắt.

Trừ một cái đùi sau, những phần còn lại đều ném vào trong không gian.

Sở dĩ giữ lại một cái đùi, là vì muốn nếm thử thịt của Lam Băng Trư này ăn ra sao.

Không thể để không gian hưởng hết, mà Thẩm Hạo lại không được ăn miếng nào.

Lửa lớn nướng hơn một giờ, cái đùi sau cuối cùng cũng nướng xong.

Thẩm Hạo rắc chút muối nướng, rồi bắt đầu ăn.

Thịt dai chắc, hương vị nồng đậm.

Thật không tệ.

Thẩm Hạo ăn được khoảng một cân rưỡi thì không ăn nổi nữa.

Quá lớn.

Một cái đùi sau dài hai mét, nặng hơn hai trăm cân, Thẩm Hạo sao có thể ăn hết được.

Thế là hắn ném phần còn lại vào trong không gian.

Sau đó nằm trên tảng đá, ngủ một giấc.

Còn về việc hái Vũ Y Hàn Lan, hắn không có hứng thú.

Đến chiều, trên trời đột nhiên một luồng sáng lóe lên.

Đây là tín hiệu tập hợp.

Hướng về phía hoàng hôn, Thẩm Hạo mới thong thả đi về điểm tập hợp của tán tu.

Dù sao Thẩm Hạo đã hái được vài cây Vũ Y Hàn Lan, cũng coi như có cái để báo cáo.

Đến điểm tập hợp, Thẩm Hạo cố ý đi đến bên cạnh Thực Nguyên Nha xem thử.

Mỏ và móng vuốt đã không còn, rõ ràng đã bị người khác lấy đi.

Huyết nhục vẫn còn chảy.

Nhìn mà Thẩm Hạo có chút nuốt nước bọt.

Nghĩ nghĩ, vẫn chưa động thủ, lát nữa hãy nói.

Sau khi mọi người tụ tập lại, Trần Ung yêu cầu mọi người mở túi trữ vật, đồng thời dùng thần thức quét một vòng, phát hiện không có ai giấu diếm, liền điều khiển phi chu trở về Phong thành.

Trên phi chu, Triệu Khuyết đến bên cạnh Thẩm Hạo, thăm dò hỏi: Vương đạo hữu, ngài thu hoạch thế nào.

Thẩm Hạo nói: Một cây Vũ Y Hàn Lan trăm năm cũng không có, chỉ hái được vài cây mười năm.

Nghe vậy, khóe miệng Triệu Khuyết nhếch lên, vẻ mặt cũng trở nên kiêu ngạo.

Xem ra Vương đạo hữu vận may không tốt rồi, Triệu mỗ bất tài, chỉ tìm được 12 cây Vũ Y Hàn Lan trăm năm.

Cái vẻ cao ngạo đắc ý này, không phải là đến khoe khoang sao.

Thẩm Hạo cũng thích làm người khác vui lòng, vẻ mặt ngưỡng mộ nói: Triệu đạo hữu lợi hại, thật là hồng phúc tề thiên, khiến người

ta ngưỡng mộ.

Vấn đỉnh Linh Đan cảnh chỉ trong tầm tay.

Sau này, Triệu đạo hữu nhất định phải nâng đỡ Vương mỗ một chút.

Nghe vậy, khóe miệng của Triệu Khuyết không thể nào khép lại được, đắc ý vô cùng.

Hắn bây giờ càng lúc càng thích nói chuyện với Thẩm Hạo, thật dễ nghe.

Vương đạo hữu nói đùa rồi, Linh Đan cảnh đâu có dễ đột phá như vậy.

Nói đến đây, Triệu Khuyết lại nói: Vương đạo hữu, trò chuyện với ngài thật thống khoái, hay là tối nay tiếp tục.

Còn muốn nghe nịnh hót nữa sao.

Thẩm Hạo lắc đầu nói: Thôi, tối nay về còn phải tu luyện, sợ là không có thời gian, hay là để lần sau đi, ta không lợi hại như Triệu đạo hữu, phải chăm chỉ tu luyện mới được.

Triệu Khuyết có chút thất vọng nói: Được, lần sau nhất định.

Đến Phong thành, Thẩm Hạo bán vài cây Vũ Y Hàn Lan rồi rời đi.

Trở lại tứ hợp viện.

Vạn Mộ Tuyết nhỏ giọng nói với Thẩm Hạo: Công tử, Mạnh tiền bối đã nhận y phục rồi.

Thẩm Hạo nói: Ừm, nhận là tốt rồi.

Tiếp đó, Thẩm Hạo lại nói: Đi lấy ít nước, hôm nay người dính dính khó chịu, muốn tắm rửa một chút.

Vâng, công tử, ta đi chuẩn bị ngay.

Sau đó, Thẩm Hạo tiến vào không gian.

Sương mù màu xanh lá, màu đỏ tràn ngập trong không gian, ùa về phía Thẩm Hạo.

Thi thể là của một tán tu, mang song linh căn Hỏa Mộc cấp thấp, là một luyện đan sư.

Chỉ có thể luyện chế một số đan dược sơ cấp, như Tích Cốc đan, Tụ Khí tán, Tị Chướng đan, vân vân.

Những loại cao cấp hơn như Hồi Nguyên đan, Nguyên Linh đan đều không thể luyện chế, cũng không có đan phương.

Đồng thời, Lam Băng Trư nhất cảnh, tương đương với linh căn Thủy cấp thấp.

Ngoài ra, huyết nhục của Lam Băng Trư cũng giúp thể chất của Thẩm Hạo tăng lên một chút, nhưng không nhiều.

Dù sao cũng chỉ là yêu thú nhất cảnh, xa không bằng Xích Diễm Xà tăng thể chất gây chấn động.

Các linh căn khác không đổi, linh căn Thủy cao đẳng 59%, linh căn Mộc cực phẩm 38%, linh căn Hỏa cực phẩm 69%.

Linh căn Hỏa vẫn vậy, hấp thu một linh căn Hỏa cấp thấp tăng 2%.

Chỉ có thể nói, đẳng cấp linh căn của tán tu này quá thấp.

Đệ tử của các đại tông môn, ngày thường cũng rất ít ra ngoài.

Không hiểu sao, Thẩm Hạo nghĩ đến cấm địa mai táng các cao thủ tông môn của Ly Hỏa Tông.

Mấy vạn năm qua, chắc chắn đã tích lũy không ít cường giả có linh căn thiên phú siêu cao.

Chương 158

Hấp thu bọn họ, không chỉ có thể nhận được linh căn cực phẩm, mà còn có thể nhận được ký ức tu luyện của họ.

Điều này khiến tâm tư Thẩm Hạo nóng lên.

Nhưng rất nhanh, liền bị một gáo nước lạnh dội tắt.

Các cấm địa lớn, đều có cao thủ Thông Huyền cảnh trấn giữ.

Thẩm Hạo chỉ là Chân Nguyên cảnh, trước mặt Linh Đan cảnh đã là tép riu, huống chi là trước mặt cao thủ Thông Huyền, chẳng phải là đi nộp mạng sao.

Tìm chết, vẫn là không nên.

Thôi bỏ đi, vẫn là theo đám tán tu chậm rãi phát triển, đã có hai linh căn cao đẳng rồi, cũng không vội nhất thời.

Ra khỏi không gian, nửa giờ sau, Vạn Mộ Tuyết đã chuẩn bị xong nước tắm.

Minh Nguyệt lấy hết dũng khí, cúi đầu nói: Công tử, có phải người không thích ta không.

Thẩm Hạo ngẩn ra, nghi hoặc hỏi: Lời này là sao.

Vạn Mộ Tuyết cười nói: Minh Nguyệt từ nhỏ lớn lên cùng ta, tình như tỷ muội, trước đây người không phải đã đồng ý rồi sao, đã lâu như vậy rồi, không có động tĩnh gì.

Cho nên nha đầu có chút tự ti.

À, là chuyện này sao.

Minh Nguyệt xấu hổ cúi đầu, không dám nhìn Thẩm Hạo.

Chỉ là tay cầm một cái gáo gỗ, không ngừng múc nước trong thùng gỗ dội lên lưng Thẩm Hạo.

Tai lại vểnh lên, muốn lắng nghe câu trả lời của Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo cười khẽ một tiếng nói: Yên tâm đi, chạy không thoát đâu.

Gần đây có chút bận, khi nào rảnh, sẽ đáp ứng nàng.

Bổn công tử vẫn rất thích.

Nói xong, Thẩm Hạo quay đầu nhìn Minh Nguyệt nói: Minh Nguyệt đợi thêm vài ngày không sao chứ.

Minh Nguyệt vui mừng nói: Công tử, không sao, không sao đâu ạ, lúc nào cũng được.

Vạn Mộ Tuyết cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần Thẩm Hạo không ghét Minh Nguyệt là được.

Ngay sau đó Thẩm Hạo hỏi: Mạnh tiền bối có thích bộ y phục ta luyện chế không.

Vạn Mộ Tuyết lắc đầu nói: Tình hình cụ thể ta không biết, nhưng đã nhận thì chắc chắn là cũng thích rồi.

Thẩm Hạo cười cười, vươn vai nói: Được rồi, không tắm nữa.

Vâng, công tử.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Hạo đã ra khỏi cửa.

Đến Hàn Phong cốc, thân thể khổng lồ của Thực Nguyên Nha vẫn còn nằm đó.

Mặc dù không có đầu cũng không có móng vuốt, nhưng thân yêu thú nhị cảnh đỉnh phong vẫn có giá trị.

Thẩm Hạo trực tiếp ném vào trong không gian.

Hắn cũng không định trở về, mà ở lại Hàn Phong cốc chờ đợi.

Bởi vì hôm nay, Trần Ung vẫn sẽ dẫn đội đến Hàn Phong cốc hái Vũ Y Hàn Lan.

Trong lúc nhàm chán, Thẩm Hạo lại từ trong không gian, xé một miếng thịt đùi sau của Lam Băng Trư, tiếp tục ăn.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là, không gian này cũng kén ăn, chỉ ăn thịt sống không ăn đồ chín.

Đùi sau nướng chín, không gian căn bản không thèm ngó tới.

Ăn no uống đủ, đợi khoảng nửa giờ.

Liền thấy một chiếc phi chu nhanh chóng bay tới, Trần Ung dẫn đội ngũ lại một lần nữa đến Hàn Phong cốc.

Mà lần này thành chủ Tư Đồ Khôn không đến.

Dù sao tình hình bình thường, Trần Ung tự mình có thể xử lý.

Mọi người từ phi chu xuống, tự tản ra.

Nhân lúc bọn họ không chú ý, Thẩm Hạo lẳng lặng trà trộn vào đám đông.

Nhưng dù kín đáo như vậy, vẫn bị người ta nhận ra.

Triệu Khuyết vẻ mặt vui mừng nhìn Thẩm Hạo nói: Vương đạo hữu sao ngài mới đến vậy.

Hôm nay không thấy ngài, ta còn tưởng ngài không đến nữa.

Thẩm Hạo ngượng ngùng nói: Ra là Triệu đạo hữu, tại hạ thực lực thấp kém, tự nhiên là phải kiếm linh thạch.

Nếu ta có thiên phú và thực lực của Triệu đạo hữu, cũng không đến nỗi phải liều mạng như vậy.

Triệu đạo hữu chính là tấm gương của ta, là mục tiêu phấn đấu

của ta.

Nghe vậy, khóe miệng Triệu Khuyết cong lên, vẻ mặt vô cùng vui vẻ.

Nhìn ánh mắt của Thẩm Hạo, càng lúc càng thấy thuận mắt.

Vỗ vỗ vai Thẩm Hạo, hài lòng nói: Ha.

Vương đạo hữu. ngài nói chuyện quả thực rất trung thực.

Chỉ là quá thật thà rồi.

Có ai lại khen ưu điểm của người khác ngay trước mặt như ngài không, lần sau đừng nói ở nơi đông người nhé.

Ngay sau đó nói với Thẩm Hạo: Hôm qua, ta biết nơi ẩn nấp của con Lam Băng Trư kia, có hứng thú cùng nhau đi giết nó không.

Yêu thú nhị cảnh, ngươi ta cùng liên thủ, cũng kiếm được không ít.

Hơn nữa, con Lam Băng Trư này thực lực bình thường, không khó đối phó.

Thẩm Hạo trực tiếp từ chối: Cái này hay là thôi đi, tại hạ thực lực không đủ, cũng không muốn mạo hiểm.

Chỉ muốn tìm Vũ Y Hàn Lan là đủ rồi.

Triệu Khuyết nói: Vương đạo hữu quả nhiên là vô cùng ổn trọng, vậy ta đi trước đây, để tránh con Lam Băng Trư kia bị người khác giết mất.

Triệu đạo hữu đi thong thả.

Sau khi hai người tách ra, Thẩm Hạo thong thả đi về phía trước, thần thức lại mở rộng phạm vi tìm kiếm, tìm kiếm thi thể của tán tu.

Đi nửa giờ cũng không thu hoạch được gì.

Xem ra Hàn Phong cốc này, nếu không có bí cảnh, động phủ gì, cũng không có ai quy mô lớn liều mạng.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo đã định đổi chỗ khác.

Mục đích Thẩm Hạo cũng đã nghĩ xong, đó chính là Vũ Châu, nơi thịnh sản Huyền Linh tàm ti.

Lần trước tiểu nhị kia không phải nói, Vũ Châu xảy ra yêu thú bạo loạn sao.

Cái này có thể đến đó làm một chuyến.

Có điều, Vũ Châu khoảng cách có chút quá xa, trước khi đi vẫn nên đến Tiên Nữ các lấy được Ngũ Hành công pháp mới là vương đạo.

Ngay khi Thẩm Hạo đang suy nghĩ con đường tương lai nên đi thế nào.

Đột nhiên xa xa một tiếng ầm ầm, còn có một cảm giác như vạn mã phi đằng, đại địa rung chuyển.

Thẩm Hạo vội vàng bay lên trời cao xem xét, lập tức sững sờ.

Chỉ thấy lúc này Triệu Khuyết đang liều mạng chạy về phía này.

Mà sau lưng hắn, là một bầy Lam Băng Trư, ít nhất cũng phải mấy trăm con.

Con nào con nấy thân hình khổng lồ, như những con voi hoang dã đang phi nước đại, mặt đất cũng đang ầm ầm rung chuyển.

Chỉ là so với voi, tốc độ của chúng nhanh như báo săn, nơi nào đi qua, đều là húc thẳng.

Sức phá hoại vô cùng mạnh.

Thẩm Hạo kinh ngạc nói: Tên này có phải đã chọc vào ổ heo nái

rồi không, nếu không sao bầy heo này lại bùng nổ như vậy.

Tiếp đó, Thẩm Hạo nhìn thấy một bóng đen ở xa, thần thức quét qua, chỉ thấy một người chân đạp một con chim lớn màu đỏ thẫm, đang bay về phía này.

Càng khiến Thẩm Hạo kinh ngạc hơn là, sau lưng bầy Lam Băng Trư này, lại chính là người này đang chỉ huy.

Thẩm Hạo ngẩn ra, chuồn thôi, chuồn thôi.

Hắn chạy về phía Trần Ung, trốn trên một cái cây quan sát diễn biến sau đó.

Một lát sau, tất cả tán tu đều tập trung về phía Trần Ung, tất cả mọi người đều bay lên trời cao.

Lát sau, chỉ thấy nam tử áo xám chân đạp chim lớn màu đỏ thẫm, lạnh lùng nhìn Trần Ung, giọng nói khàn khàn: Thực Nguyên Nha của ta là các ngươi giết.

Trần Ung nhíu mày chắp tay nói: Không sai, là thành chủ Phong thành Tư Đồ Khôn của chúng ta giết.

Tại hạ là trưởng lão của Cửu Thành Lâu, Trần Ung, các hạ là ai.

Lá gan không nhỏ, đã thừa nhận giết hại Thực Nguyên Nha của ta, vậy hôm nay cứ ở lại đây, chôn cùng sủng vật của ta đi.

Sắc mặt Trần Ung khó coi, mình đã nhắc đến Cửu Thành Lâu, đối phương lại vẫn không nể mặt, xem ra là muốn khô máu rồi.

Cẩn thận quan sát đặc điểm ngoại hình của nam tử, lạnh lùng nói: Hừ, Thực Nguyên Nha là đặc sản của Vũ Châu, hôm qua ta còn thắc mắc vì sao ở đây lại xuất hiện Thực Nguyên Nha.

Như vậy xem ra, ngươi hẳn là người của Ngự Thú Tông.

Có thể lấy Thực Nguyên Nha làm sủng vật, e rằng ngươi chính là

tên phản đồ của Ngự Thú Tông, Hậu Nguyên Tinh.

Hậu Nguyên Tinh khinh thường nói: Nói nhảm nhiều thật, Tư Đồ Khôn không ở đây, vậy thì giết ngươi trước.

Ngay sau đó, y vung tay, trong tay xuất hiện một lá cờ, vung lên, vô số Lam Băng Trư lao về phía các tán tu.

Đồng thời, con chim lửa dưới chân cũng phun ra lửa.

Chương 159

Trần Ung vừa lùi lại, vừa khinh thường nói: Nói khoác không biết ngượng.

Thao túng Thực Nguyên Nha nuốt chửng tu sĩ nhân loại, hành vi như vậy người người đều có quyền tru diệt, thật sự coi Cửu Thành Lâu chúng ta là quả hồng mềm dễ nắn bóp sao.

Nói xong, y cũng tế ra phi kiếm, chuỳ trong tay hình thành một tấm khiên hộ thân.

Ngự Thú Tông giỏi ngự thú, cận chiến bình thường.

Chân đạp phi kiếm, với tốc độ cực nhanh lao về phía Hậu Nguyên Tinh.

Thấy vậy, khóe miệng Hậu Nguyên Tinh lộ ra một tia trào phúng, trong tay lại xuất hiện thêm bốn lá cờ nhỏ màu sắc khác nhau.

Khi Trần Ung cầm phi kiếm tiếp cận Hậu Nguyên Tinh thì bị một vòng sáng chặn lại.

Phi kiếm đâm vào vòng sáng, tạo ra một gợn sóng cực lớn.

Thân thể Trần Ung bay ngược ra ngoài.

Cùng lúc đó, trong vòng trăm mét xung quanh, một vòng sáng ngũ sắc khổng lồ hình thành, bao bọc cả thân thể Trần Ung vào trong.

Năm lá cờ, bốn lá cắm ở bốn phía, bao vây Trần Ung và Hậu Nguyên Tinh bên trong.

Một lá cờ màu nâu đất bảo vệ Hậu Nguyên Tinh.

Thẩm Hạo thấy vậy, nhất thời có chút thèm thuồng.

Bởi vì năm lá cờ trong tay Hậu Nguyên Tinh đều là bảo khí

thượng phẩm, còn được gọi là Ngũ Hành Kỳ, được sắp xếp theo ngũ hành Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

Lực phòng ngự vô địch, giống như mai rùa, cùng cảnh giới căn bản không thể phá vỡ.

Ngay cả cảnh giới Linh Đan cũng không sợ, có thể chống đỡ rất lâu.

Ngoài ra, Ngũ Hành Kỳ này còn có công năng vây khốn người khác, một khi đã vào trong Ngũ Hành Trận thì căn bản không thể thoát ra được.

Tuy nhiên, Hậu Nguyên Tinh không có ngũ hành linh căn nên không thể phát huy hoàn hảo thực lực của Ngũ Hành Kỳ.

Trong tình huống bình thường, trận pháp này cần năm người kết hợp.

Mỗi người một góc, thuộc tính Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, tạo thành thế ngũ giác, bày ra Ngũ Hành Đại Trận.

Cảnh giới càng cao, uy lực càng mạnh.

Nhưng dù vậy, để đối phó với Trần Ung thì đã là quá xa xỉ rồi.

Một kẻ phản đồ mà lại sở hữu bảo khí thượng phẩm, lại còn là Ngũ Hành Kỳ, đủ để cho thấy Hậu Nguyên Tinh này ở Ngự Thú Tông cũng không phải nhân vật đơn giản.

Còn Trần Ung tuy là trưởng lão của Cửu Thành Lâu, nhưng pháp bảo lợi hại nhất trong tay cũng chỉ là một chiếc vòng tay phòng ngự bảo khí hạ phẩm, còn không bằng một lá cờ của đối phương.

Trần Ung hừ lạnh một tiếng, chịu thiệt thòi một phen, cũng không tấn công mạnh nữa.

Hắn quay người định rời khỏi vòng sáng, lại phát hiện dù bay thế

nào cũng chỉ loanh quanh tại chỗ.

Trán bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Hắn biết mình đã bị vây khốn.

Sắc mặt ngưng trọng hẳn lên, cũng không vội vàng, mà lấy ra một miếng ngọc phù truyền tin bóp nát.

Hắn chọn gọi người, triệu hoán Thành chủ đại nhân.

Ngay sau đó, hắn nói với các tán tu khác: Người này tên là Hậu Nguyên Tinh, là phản đồ bị Ngự Thú Tông truy nã, người người đều có thể giết.

Mọi người cùng lên, diệt hắn đi.

Pháp bảo của hắn sẽ là của các ngươi.

Những lá cờ này, mỗi một kiện đều là bảo khí thượng phẩm.

Các ngươi chỉ cần tấn công trận pháp của hắn từ bên ngoài là được.

Các tán tu khác nhìn nhau, vừa nghe đối phương là đệ tử Ngự Thú Tông, tất cả đều bất giác lùi lại.

Thế lực của Ngự Thú Tông mạnh hơn Cửu Thành Lâu rất nhiều.

Mặc dù Hậu Nguyên Tinh này là phản đồ, nhưng cũng không phải là người bọn họ có thể chọc vào.

Ai biết sau lưng Hậu Nguyên Tinh có sư phụ hay trưởng bối gì không.

Giết hắn chẳng phải là rước họa vào thân sao.

Đến cuối cùng, Cửu Thành Lâu cũng sẽ không vì bọn họ mà ra mặt, món nợ này ai cũng tính được.

Mọi người đều là tán tu, lại không phải thuộc hạ của Cửu Thành

Lâu nhà ngươi, sao lại vì Cửu Thành Lâu mà đắc tội với Ngự Thú Tông.

Mặc dù thèm thuồng bảo khí này, nhưng Trần Ung còn không làm gì được, bọn họ thì là cái thá gì.

Trần trưởng lão, ngài yên tâm, đám Lam Băng Trư bên dưới cứ giao cho chúng tôi, ngài cứ an tâm đối phó Hậu Nguyên Tinh là được, Triệu Khuyết chắp tay nói.

Đúng vậy Trần trưởng lão, để chúng tôi đối phó yêu thú là được, ngài không cần phân tâm chiến đấu, mọi người lần lượt chắp tay nói.

Những tán tu này hoàn toàn không có ý định giúp đỡ.

Bàn tính trong lòng đều như nhau cả.

Có lợi thì chiếm.

Đánh được thì đánh, không đánh được thì chuồn.

Không cần thiết phải bán mạng cho Cửu Thành Lâu.

Ở Phong Thành không sống nổi nữa thì đi nơi khác sống.

Cái họ cần chính là sự tự do như gió.

Nghe vậy, Trần Ung suýt nữa phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt ẩn chứa lửa giận, nhưng cũng đành bất lực.

Hậu Nguyên Tinh thì càng cười lớn chế giễu.

Thấy chiến hỏa bắt đầu bùng lên, Thẩm Hạo liền nhân cơ hội lẻn vào không gian, vừa ăn thịt nướng vừa xem kịch.

Vừa vào không gian, một lượng lớn huyết vụ đã ập về phía Thẩm Hạo.

Trong chốc lát, thực lực nhục thân của Thẩm Hạo lại tăng lên gấp bội.

Ước chừng một quyền đánh ra, ít nhất cũng phải mấy vạn pound.

Cú đấm toàn lực của Tyson cũng chỉ khoảng 800 pound, nếu Thẩm Hạo ra một quyền, e rằng ít nhất cũng gấp ba mươi lần của gã.

Cụ thể bao nhiêu, Thẩm Hạo cũng chưa thử qua.

E là trên Trái Đất cũng chẳng có cỗ máy nào chịu nổi một quyền của Thẩm Hạo.

Cảm nhận được da thịt tràn đầy sức mạnh, Thẩm Hạo vẫn rất hài lòng.

Dù không có chân nguyên, một quyền này của Thẩm Hạo đánh xuống, người bình thường cũng không thể chịu nổi.

Sau đó, hắn lại bắt đầu xem kịch.

Trần Ung thấy không thể chạy thoát, ánh mắt trở nên hung ác, bắt đầu tấn công.

Hậu Nguyên Tinh khinh thường hừ lạnh một tiếng, lấy ra một cây sáo, thổi ra từng đợt sóng âm.

Con Hỏa Điểu dưới chân cũng bắt đầu tấn công Trần Ung.

Lông vũ sắc bén như đao thép, ngọn lửa trong miệng càng thêm nóng bỏng.

Mà thân thể Hậu Nguyên Tinh thì như mai rùa, Trần Ung hoàn toàn không có cách nào.

Theo sự lan tỏa của sóng âm, yêu thú ngày càng nhiều.

Các tán tu thấy vậy, lần lượt chọn cách bỏ chạy.

Tên Triệu Khuyết kia còn là người chuồn đi đầu tiên.

Giờ đây, hiện trường chỉ còn lại một mình Trần Ung, đơn độc đối mặt với Hậu Nguyên Tinh.

Chương 160

Hừ, giết Thực Nguyên Nha của ta mà còn muốn chạy, hôm nay giết ngươi, cho ngươi nếm thử sự lợi hại của Ngũ Hành Trận.

Nói xong, Hậu Nguyên Tinh tay bấm pháp quyết, chân nguyên khổng lồ rót vào Ngũ Hành Kỳ.

Trong khoảnh khắc, thân ảnh Hậu Nguyên Tinh biến mất tại chỗ, xuất hiện sau lưng Trần Ung.

Tay hắn lóe lên kim quang, một trảo chộp xuống, thân thể Trần Ung bay ngược ra ngoài.

May mà có pháp bảo phòng ngự, nếu không một đòn này đã lấy mạng hắn rồi.

Tiếp đó, thân ảnh Hậu Nguyên Tinh lại biến mất, xuất hiện bên trái Trần Ung.

Lại là một trảo.

Trần Ung lập tức hiểu ra, tên này ở trong trận pháp này, có thể dựa vào cờ trận để di hình hoán vị.

Mỗi lần xuất hiện đều ở bên cạnh một lá cờ.

Trần Ung bay đến giữa, pháp bảo phòng ngự trong tay, rót toàn bộ chân nguyên vào, hình thành một tấm khiên bảo vệ.

Hậu Nguyên Tinh thấy vậy, lập tức hiểu ra ý đồ của hắn.

Y cười khẩy một tiếng nói: Muốn dựa vào khiên bảo vệ, chờ cứu viện à.

Trần Ung không nói gì, mà chọn cách bảo vệ bản thân.

Thấy vậy, Hậu Nguyên Tinh tay bấm pháp quyết, trên người bay

ra một con trùng màu vàng kim, kích thước cỡ quả bóng bàn.

Càng ở khóe miệng có hình răng cưa, sáu chân, mỗi chân đều có một đốt, giống như đốt tre.

Dưới ánh mặt trời lấp lánh tỏa sáng.

Thậm chí, trên thân con kim trùng còn mặc một bộ giáp phòng ngự.

Trần Ung kinh hãi nói: Đây là bản mệnh Kim Trúc Trùng của Ngự Thú Tông.

Ngươi là đệ tử nội môn của Ngự Thú Tông.

Hậu Nguyên Tinh hừ lạnh một tiếng: Muộn rồi, tên chết tiệt.

Tiếng nói vừa dứt, con Kim Trúc Trùng này bay đến bên cạnh Trần Ung, bắt đầu gặm nhấm tấm khiên trên người hắn.

Điểm lợi hại nhất của Kim Trúc Trùng chính là có thể gặm nhấm pháp bảo.

Trong khoảnh khắc, tấm khiên nứt ra một khe hở.

Sắc mặt Trần Ung đại biến, cách đối phó tốt nhất với Kim Trúc Trùng là toàn thân hình thành một ngọn lửa dữ dội.

Đáng tiếc hắn không phải thuộc tính Hỏa, căn bản không làm được.

Ánh mắt Trần Ung lóe lên một tia sợ hãi, toàn thân chân nguyên liều mạng rót vào pháp bảo phòng ngự, đáng tiếc không có tác dụng.

Chỉ chống cự được một chén trà công phu, tấm khiên phòng ngự đã bị phá vỡ.

Ngay khoảnh khắc nó vỡ tan, khóe miệng Hậu Nguyên Tinh lóe lên một tia tàn nhẫn.

Y lập tức bay tới, tay trái xuyên thủng trái tim Trần Ung.

Nhìn Trần Ung rơi từ trên cao xuống, ánh mắt Hậu Nguyên Tinh lóe lên vẻ lạnh lẽo.

Hừ, dám giết Thực Nguyên Nha của ta, tìm chết.

Đi lấy túi trữ vật của hắn qua đây, chắc tên Tư Đồ Khôn sắp tới rồi, bây giờ ta vẫn chưa phải đối thủ của hắn, đợi ta đột phá rồi tính sau.

Kim Trúc Trùng bay đến bên cạnh thi thể Trần Ung, ngậm lấy túi trữ vật, bay vào lòng Hậu Nguyên Tinh.

Hừ lạnh một tiếng, ánh mắt Hậu Nguyên Tinh lóe lên một tia đắc ý, rồi mới quay người bay đi.

Đợi một phút, Thẩm Hạo dùng thần thức, trực tiếp thu thi thể Trần Ung vào không gian.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo đạp phi kiếm quay người bỏ chạy.

Sắp bay ra khỏi Hàn Phong Cốc, Thẩm Hạo liền thấy một chiếc phi chu.

Thấy vậy, Thẩm Hạo không những không trốn đi, ngược lại còn lập tức bay lên, nói với Tư Đồ Khôn đang đứng trên phi chu: Thành chủ đại nhân không hay rồi, Trần trưởng lão bị một tên gọi là Hậu Nguyên Tinh bắt đi rồi.

Đối phương còn dọa sẽ giết cả nhà Thành chủ đại nhân.

Tư Đồ Khôn lạnh lùng nhìn Thẩm Hạo, không hoàn toàn tin tưởng, nhưng cứu người là việc cấp bách.

Y mặt không biểu cảm nói: Lập tức đưa ta đi tìm Trần Ung.

Thẩm Hạo chắp tay nói: Vâng, Thành chủ.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo lên phi chu, đưa Tư Đồ Khôn đến nơi vừa giao chiến.

Nhìn cảnh tượng xung quanh, quả thật có dấu vết giao chiến.

Thần thức Tư Đồ Khôn quét qua, quả thật cảm nhận được dấu vết của Trần Ung.

Y lạnh lùng nhìn Thẩm Hạo nói: Ngươi làm sao biết đối phương tên là Hậu Nguyên Tinh.

Thẩm Hạo nói: Là Trần trưởng lão nói.

Lúc đó, còn có các tán tu khác ở đây, họ hoàn toàn có thể làm chứng.

Vừa rồi Trần trưởng lão nói đối phương là phản đồ Hậu Nguyên Tinh của Ngự Thú Tông, bảo những người khác giúp đỡ, nhưng họ đều bỏ đi rồi.

Hậu Nguyên Tinh của Ngự Thú Tông, quả là có chút khó giải quyết.

Ngươi là ai.

Vì sao lại không đi.

Bẩm báo Thành chủ, tại hạ Vương Lão Cát, là một tán tu, các tán tu khác trong thành đều có thể làm chứng.

Ta và Triệu Khuyết Triệu đạo hữu cũng quen biết, Thành chủ chỉ cần tra là biết.

Sở dĩ ta đi sau cùng, là vì ta và Trần trưởng lão là đồng hương, đều là người của trấn Tây Đào, phủ Dương Linh, châu Dương, vương triều Đại Dương.

Thành chủ, đây là yêu bài của ta.

Nghe vậy, Tư Đồ Khôn đã tin bảy tám phần.

Dù sao, nếu không quen biết, thật sự không thể biết quê hương của Trần Ung ở đâu.

Hơn nữa, Triệu Khuyết ở Phong Thành cũng là người cũ, Tư Đồ Khôn cũng biết.

Ngay sau đó, ánh mắt Tư Đồ Khôn dò xét: Vậy ngươi làm sao biết Hậu Nguyên Tinh muốn giết ta.

Thẩm Hạo nói: Con Thực Nguyên Nha mà hôm qua Thành chủ giết chính là yêu thú của Hậu Nguyên Tinh.

Trần trưởng lão lúc đó lại nói là ngài giết con Thực Nguyên Nha.

Vì thế Hậu Nguyên Tinh mới buông lời độc ác, nói phải giết Trần trưởng lão trước, rồi mới giết Thành chủ.

Hay cho một Trần Ung, chết rồi còn muốn kéo ta xuống nước.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Tư Đồ Khôn càng thêm lạnh lẽo, trong lòng khó chịu như ăn phải phân.

Y đến cứu người, không ngờ lại bị người ta bán đứng.

Có thể đột phá đến Linh Đan cảnh, Tư Đồ Khôn cũng không phải dạng vừa.

Nếu đã kết thù, vậy thì ra tay trước chiếm ưu thế.

Hậu Nguyên Tinh và Trần Ung đều là Chân Nguyên cảnh viên mãn, làm sao hắn có thể bắt được Trần Ung.

Hắn Trần Ung đánh không lại, cũng không đến mức bị bắt, tại sao hắn không chạy.

Thẩm Hạo nói: Ta thấy Hậu Nguyên Tinh phóng ra năm lá cờ màu sắc khác nhau, vây khốn Trần trưởng lão bên trong.

Cảnh này, rất nhiều tán tu đều thấy.

Lại là Ngũ Hành Kỳ, thật là ra tay hào phóng.

Mọi chuyện đều được giải thích thông suốt.

Ngay sau đó, Tư Đồ Khôn hừ lạnh một tiếng, bay lên phi chu, quay về Phong Thành.

Sau khi đến Phong Thành, y lập tức cho người điều tra hỏi các tán tu khác có mặt tại hiện trường, để xác minh lời Thẩm Hạo nói là thật hay giả.

Kết quả nhận được đều là thật, Tư Đồ Khôn cũng hoàn toàn tin tưởng Thẩm Hạo.

Nếu đã là không chết không thôi, vậy Tư Đồ Khôn cũng không do dự nữa.

Tư Đồ Khôn không sợ một Hậu Nguyên Tinh, chỉ là Hậu Nguyên Tinh trong tay có Ngũ Hành Kỳ, lực phòng ngự rất mạnh.

Hơn nữa còn biết ngự thú, nhất thời thật sự không chắc chắn.

Để đảm bảo an toàn, Tư Đồ Khôn cảm thấy vẫn nên gọi người cho chắc.

Lập tức, y dùng truyền tấn phù thông báo cho cao tầng của Cửu Thành Lâu.

Thẩm Hạo trở về tứ hợp viện, chào hỏi mấy cô gái rồi vào phòng phía đông.

Tiếp đó liền tiến vào không gian.

Trong khoảnh khắc, sương mù dày đặc trong không gian đều ùa về phía Thẩm Hạo.

Lần này sương mù rất nhiều, còn có sương mù màu xanh lá, xanh

lam, vàng kim.

Đủ để cho thấy, Trần Ung có ba linh căn Thủy, Mộc, Kim.

Mười phút sau, Thẩm Hạo mở mắt ra, tâm trạng vô cùng sảng khoái.

Chân nguyên của Trần Ung ở Chân Nguyên Cửu Trọng viên mãn vô cùng khổng lồ.

Dù không gian hấp thụ hai phần ba, cũng đủ để Thẩm Hạo từ Chân Nguyên Lục Trọng sơ kỳ, trực tiếp đột phá đến Chân Nguyên Thất Trọng hậu kỳ.

Chương 161

Chỉ còn một chút nữa là có thể đột phá Chân Nguyên Bát Trọng.

Thẩm Hạo vào Phong Thành, tổng cộng chưa đến mười ngày, đã trực tiếp từ Tiên Thiên viên mãn cảnh, đột phá đến Chân Nguyên Thất Trọng cảnh như hiện nay.

Chuyện này nói ra, tuyệt đối sẽ khiến mọi người kinh ngạc đến rớt cằm.

Tốc độ tu luyện này tăng vùn vụt.

Đồng thời, ba linh căn Thủy, Mộc, Kim của Trần Ung đều là trung đẳng linh căn.

Thiên phú bình thường, lại là đa linh căn, dùng gần hai trăm năm mới đạt tới Chân Nguyên cảnh Cửu Trọng.

So sánh như vậy, tốc độ tu luyện của Thẩm Hạo càng thêm nghịch thiên.

Người khác còn đang đi bộ, Thẩm Hạo đã ngồi tên lửa rồi.

Cùng lúc đó, linh căn của Thẩm Hạo cũng xảy ra biến hóa, trở thành: Cao đẳng Kim linh căn 62%, Cao đẳng Thủy linh căn 70%, Cực phẩm Mộc linh căn 42%.

Kim, Thủy hai cái trung đẳng linh căn, bây giờ cũng sắp đột phá đến cao đẳng linh căn rồi.

Điều duy nhất khiến Thẩm Hạo thất vọng, Trần Ung không để lại tài sản gì, đều bị tên Hậu Nguyên Tinh kia hưởng hết rồi.

Qua trận chiến này, Thẩm Hạo phát hiện mình không có pháp bảo phòng ngự.

Ngũ Hành Kỳ trong tay Hậu Nguyên Tinh, thật sự khiến hắn thèm thuồng.

Đáng tiếc, năng lực của Thẩm Hạo chỉ có thể luyện chế bảo khí hạ phẩm, dù vậy cũng là vì hỏa linh căn của Thẩm Hạo mạnh mẽ.

Ly Cửu Cừu nhiều nhất cũng chỉ có thể luyện chế trung phẩm bảo khí, sở dĩ tử vong, cũng là vì luyện chế thượng phẩm bảo khí dẫn đến tâm ma nảy sinh.

Nếu Thẩm Hạo đột phá Linh Đan cảnh, liền có thể luyện chế thượng phẩm bảo khí.

Dù vậy, Thẩm Hạo cũng đã mãn nguyện rồi.

Đối với Ngũ Hành Kỳ, Thẩm Hạo vẫn rất hài lòng, cảm thấy cũng nên luyện chế một bộ ra.

Nhưng, tiền đề luyện chế Ngũ Hành Kỳ là phải có năm viên nội đan yêu thú nhị cảnh, còn phải có thuộc tính khác nhau, Thẩm Hạo trong nháy mắt đã từ bỏ ý định này.

Có năm viên nội đan yêu thú, Thẩm Hạo sẽ ngay lập tức ném vào không gian.

Mẹ nó, quá xa xỉ.

Ngự Thú Tông cả ngày giao tiếp với yêu thú, nội đan yêu thú thật đúng là béo bở.

Ngọc Thanh Cung, Ngự Thú Tông, Ly Hỏa Tông, Thiên Vũ Hoàng Triều. chín thế lực lớn, mỗi bên đều có thế mạnh riêng, đều có chỗ lợi hại riêng.

Ngay sau đó Thẩm Hạo liền nghĩ đến cướp, không đúng, giữa tu sĩ sao có thể gọi là cướp, nhiều nhất là mượn.

Lỡ như Hậu Nguyên Tinh này bỏ mạng thì sao.

Trong lòng, Thẩm Hạo đối với nghề ngự thú này cũng rất có hứng thú.

Một người điều khiển một vạn yêu thú đánh nhau, cũng rất sướng.

Chết thì ném vào không gian, sống thì làm nô lệ.

Nhìn thế nào cũng không lỗ.

Bình ổn tâm tình, cảm thụ chân nguyên cuồn cuộn trong cơ thể, Thẩm Hạo vô cùng hài lòng.

Sau đó ra khỏi không gian.

Cảnh giới đột phá, Thẩm Hạo bắt đầu luyện hóa Phi Tuyết mà Mạnh Tuyền Cơ tặng cho hắn.

Phẩm cấp chỉ là hạ phẩm bảo khí, lần trước luyện hóa được một phần ba, lần này lại luyện chế một phen.

Thực lực tăng lên, luyện hóa cũng rất nhanh.

Chỉ một giờ, đã luyện hóa hoàn tất.

Nhưng, bây giờ Thẩm Hạo đã không còn cảm giác gì nhiều với hạ phẩm bảo khí, thượng phẩm bảo khí là khởi điểm, linh khí mới là đích đến.

Nếu có một bộ Ngũ Hành Kỳ cấp bậc linh khí thì sướng biết bao.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo muốn thử độ cứng của nhục thân.

Lại phát hiện trong không gian lại không còn phi kiếm pháp khí hạ phẩm nào.

Đều bị nấu chảy, luyện chế thành một cây phi châm pháp khí thượng phẩm.

Thế là, hắn lấy Phi Tuyết vừa luyện hóa từ không gian ra, nhẹ nhàng rạch một đường trên cánh tay, vẫn chảy máu.

Chỉ lát sau đã hồi phục như cũ.

Điều này khiến Thẩm Hạo nghi ngờ, thực lực của mình có tăng lên không.

Thẩm Hạo nghĩ đến một câu chuyện cười, luyện thành Kim Cang Bất Hoại Thần Công, lỡ bị viêm ruột thừa, bác sĩ cũng bó tay.

Buổi tối, Thẩm Hạo chọn ngủ một mình.

Thực lực lại tăng lên, Thẩm Hạo lại bắt đầu tiết dục.

Vẫn chưa khống chế tốt lực đạo, vẫn nên khiêm tốn một chút.

Ngày hôm sau, sáng sớm Thẩm Hạo liền đến đại sảnh giao dịch, mua hai khối Không Minh Thạch, để luyện cho mình một chiếc nhẫn không gian.

Bây giờ dù sao cũng là đại lão Chân Nguyên Thất Trọng đỉnh phong, một chiếc nhẫn không gian cũng không có, có chút mất mặt.

Nhân viên bán hàng thấy Thẩm Hạo, lập tức mặt mày tươi cười.

Vương đạo hữu, lần này muốn mua gì.

Thẩm Hạo liếc nhìn một cái, khi thấy Huyền Linh Tàm Ti được bày ở đó, không nhịn được hỏi: Ngươi không phải nói Huyền Linh Tàm Ti đã hết rồi sao.

Vậy đây là gì.

Nhân viên bán hàng nhướng mày, hắn cũng không ngờ Thẩm Hạo lại đến thường xuyên như vậy.

Hắn mặt không đổi sắc nói: Đây là hàng mới về hôm qua.

Gian thương à.

Thẩm Hạo nói: Vậy Huyền Linh Tàm Ti này bao nhiêu linh thạch. 110 khối linh thạch.

Ta ở chỗ các ngươi mua nhiều Huyền Linh Tàm Ti như vậy, không ưu đãi sao.

Nhân viên bán hàng vỗ ngực nói: Đương nhiên có thể, nếu là Vương đạo hữu mua, vậy thì như trước, bớt 10 khối linh thạch.

Ngươi chắc chứ.

Chút quyền lợi này, ta vẫn có.

Vậy được, lấy cho ta hai khối Không Minh Thạch.

Nhân viên bán hàng trán đầy vạch đen, nghi hoặc nói: Ngươi không phải muốn Huyền Linh Tàm Ti sao.

Ai nói ta muốn Huyền Linh Tàm Ti.

Ta chỉ tò mò tại sao chỗ ngươi vẫn còn hàng.

Ta bây giờ muốn là Không Minh Thạch.

Vương đạo hữu, Không Minh Thạch một khối 3000 linh thạch.

Thẩm Hạo bất mãn nói: Chỗ khác đều là 2800 linh thạch, sao đến chỗ ngươi lại 3000 linh thạch rồi, đắt quá.

Ta biết giá thị trường, ngươi đừng có chặt chém ta.

Nhân viên bán hàng bất lực nói: Vương đạo hữu, bao nhiêu năm nay, Không Minh Thạch ở Phong Thành đều là giá này, đừng có mở mắt nói bừa được không.

Đắt chỗ nào. 2800 linh thạch mà ngươi nói là ở địa giới Ly Châu.

Bởi vì là địa bàn của Ly Hỏa Tông, thịnh sản Không Minh Thạch, nên mới rẻ.

Đây là Phong Thành, xem như là nơi hẻo lánh nhất của Thiên Vũ Hoàng Triều, giá cả tự nhiên phải cao hơn một chút.

Ngoài Ly Châu ra, những nơi khác Không Minh Thạch đều là giá

này.

Ngươi không tin có thể đến Vạn Bảo Các hỏi giá thử xem.

Thẩm Hạo nói: Vậy được, ngươi vừa nói mua một khối có thể bớt 10 khối linh thạch, hai khối Không Minh Thạch tính ra 5800 linh thạch, vừa hay mua thêm hai cân Tinh Thần Cương, hai khối Dung Tinh.

Nhân viên bán hàng ngớ người, lắc đầu nói: À, Vương đạo hữu, ngươi tính toán thế này có hơi quá đáng rồi.

Là 6000 linh thạch, bớt 20 linh thạch là 5980 linh thạch mới đúng.

Dung Tinh rất đắt, một khối đã năm mươi linh thạch rồi.

Thẩm Hạo nói: Ngươi làm người thế này không thú vị rồi, toàn thân ta chỉ có 5900 linh thạch, ngươi nói bán hay không đi.

Không bán ta đi thật đấy.

Bán, bán, bán, Vương đạo hữu nhớ lần sau lại đến nhé.

Nhân viên bán hàng vội nói.

Thẩm Hạo lúc này mới hài lòng nói: Thế mới đúng chứ, làm ăn phải học cách làm khách hàng hài lòng.

Lần sau còn nói đắt ở đâu, ta sẽ không đến nữa.

Nhân viên bán hàng quay người vào trong nhà, tìm được Không Minh Thạch đưa cho Thẩm Hạo.

Sau khi giao dịch xong, Thẩm Hạo liền đến đại sảnh nhiệm vụ.

Khi thấy nhiệm vụ ở trên cùng của đại sảnh nhiệm vụ, trong lòng lập tức có tâm thái xem kịch hay.

Chương 162

Nhiệm vụ ở trên cùng, chính là do thành chủ Tư Đồ Khôn ban bố.

Phàm là tìm được vị trí của phản đồ Ngự Thú Tông Hậu Nguyên Tinh, thưởng một vạn linh thạch, một bộ công pháp Linh Đan cảnh Nhiệm vụ này, rất nhiều người nhìn mà thèm thuồng.

Trong giới tán tu, tuy đại bộ phận thực lực thấp kém, nhưng có thể từ tầng đáy lăn lộn lên cũng không phải người bình thường, mỗi người đều có tuyệt chiêu riêng.

Trong đó Thẩm Hạo thấy được mấy người quen.

Một là Tùy Phong lần trước gặp ở động phủ Ly Cửu Cừu, người còn lại là Triệu Khuyết.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo không có hứng thú chào hỏi Triệu Khuyết, tên này đúng là một kẻ phiền phức.

Thế là hắn lặng lẽ rời đi.

Nếu Tư Đồ Khôn đã buông lời độc ác, vậy thì có kịch vui để xem rồi.

Với tính cách kiêu ngạo của Hậu Nguyên Tinh, chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Trở lại tứ hợp viện, không có ý định đến Hàn Phong Cốc.

Thay vào đó, hắn luyện chế nhẫn trữ vật.

Chẳng trách đại bộ phận Chân Nguyên cảnh đều dùng túi trữ vật, rất ít người dùng nhẫn không gian.

Thật sự là đắt.

Tuy nhiên, Không Minh Thạch đắt cũng có thể hiểu được.

Một chiếc nhẫn trữ vật luyện chế xong, cũng có thể bán được hơn một vạn linh thạch.

Bây giờ, tất cả linh thạch của Thẩm Hạo xem như đã tiêu hết.

Hắn định luyện chế hai chiếc nhẫn trữ vật, bán đi một cái, để gỡ vốn.

Nếu không, ra ngoài không có linh thạch, Thẩm Hạo cảm thấy lưng cũng không đủ thẳng.

Hắn lấy Dung Tinh, Không Minh Thạch, Tinh Thần Cương từ túi trữ vật ra bắt đầu luyện chế nhẫn trữ vật.

Trước tiên nấu chảy Tinh Thần Cương, tạo ra hình dáng sơ bộ của chiếc nhẫn.

Tiếp đó bắt đầu luyện Không Minh Thạch.

Bước này khá phức tạp, bởi vì phải bố trí trận pháp bên trong, để ổn định không gian bên trong Không Minh Thạch.

Mất trọn bảy giờ mới xong.

Vội vàng dung hợp với hình dáng sơ bộ của chiếc nhẫn, tiếp đó luyện Dung Tinh, dung hợp chúng lại với nhau, tăng cường độ kín.

Chớp mắt một giờ trôi qua, Thẩm Hạo đã khắc xong đạo trận văn cuối cùng.

Cuối cùng cũng kết thúc.

Tổng cộng dùng mười giờ mới luyện chế được một cái.

Nhìn chiếc nhẫn đen sì, xấu xí, thẩm mỹ của Thẩm Hạo không thể chấp nhận được.

Thế là từ trong không gian, hắn tìm được một chiếc đồng hồ Rolex có đính kim cương, nấu chảy nó, chiết xuất bạch kim bên trong

ra.

Lại tinh luyện một lần nữa.

Dung hợp với bạch kim, chiếc nhẫn trắng sáng lên, trông cũng tạm được.

Thế giới này không có nguyên tố cacbon là bạch kim này.

Không gian bên trong cũng không nhỏ, 4m x 4m x 4m.

Lúc này, bên ngoài trời đã tối.

Khi Thẩm Hạo mở cửa, Vạn Mộ Tuyết, Cơ Đông Ca, Tống Vĩnh Từ, Minh Nguyệt đều đang chờ.

Thấy Thẩm Hạo ra, mặt đầy vẻ quan tâm, đồng thanh hỏi: Công tử, ngài không sao chứ.

Thẩm Hạo nói: Không sao, chỉ luyện chế một chiếc nhẫn thôi, sau này nếu lâu không ra, tức là đang bận, hiểu không.

Biết rồi công tử.

Công tử, có muốn ăn chút gì không.

Vạn Mộ Tuyết hỏi.

Thẩm Hạo nói: Ừm, ăn chút linh mễ, ta còn chút thịt Lam Băng Trư, các nàng cũng nếm thử, cùng ăn đi.

Vâng công tử.

Rất nhanh, bốn cô gái đã bày bàn trong sân.

Thẩm Hạo cắt mấy cân thịt đùi sau của Lam Băng Trư đã nướng sẵn.

Thấy hơi nguội, trong tay Thẩm Hạo xuất hiện một ngọn lửa, trong nháy mắt đã hâm nóng xong.

Chậc chậc, tiện hơn lò vi sóng nhiều.

Công tử, lò vi sóng là gì ạ.

Vạn Mộ Tuyết vẫn tò mò về những thứ mới lạ.

Cũng gần giống như lò luyện đan, chờ đã, uống thêm chút rượu ăn mừng nào.

Thẩm Hạo nói xong, từ trong không gian lấy ra một chai rượu vang đỏ, cùng mấy chiếc ly.

Khi thấy những chiếc ly trong suốt, mấy cô gái đều kinh ngạc không thôi.

Nhìn thấy rượu màu đỏ, cũng tò mò không kém.

Thế giới này không có thủy tinh, cũng không có rượu màu đỏ.

Trông vô cùng yêu diễm.

Vạn Mộ Tuyết tò mò hỏi: Công tử, màu đỏ này có phải là rượu thật không ạ.

Nàng có thể hiểu là rượu hoa quả, Thẩm Hạo cười nói.

Vừa nói, hắn vừa rót cho mỗi cô gái một ly.

Nào, nếm thử xem.

Tống Vĩnh Từ, Vạn Mộ Tuyết, Cơ Đông Ca, Minh Nguyệt bốn cô gái nhìn nhau, rồi uống cạn một hơi.

Vạn Mộ Tuyết mắt sáng lên nói: Ngon quá, có một chút vị chát, cảm giác có chút khô khan khó chịu.

Còn có vị chua, vị ngọt, vị hoa quả.

Nhưng uống xong, lại có một luồng vị rượu thanh tân.

Khẩu vị rất tinh tế, ngon hơn rượu hoa quả ta từng uống nhiều, vừa mở miệng còn có cảm giác thơm miệng.

Thẩm Hạo nói: Thích không.

Vâng, thích ạ, bốn cô gái đồng thanh gật đầu.

Ngon thì uống nhiều một chút.

Lúc này, con mèo trắng cũng chạy ra, nhảy vào lòng Cơ Đông Ca.

Nhìn đùi Lam Băng Trư trên bàn, nó liếm liếm mép.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cắt một miếng thịt đưa cho nó.

Kết quả, điều khiến Thẩm Hạo kinh ngạc là, con mèo này trông không lớn, nhưng khẩu vị lại không nhỏ, ba hai miếng đã ăn xong.

Thẩm Hạo có chút bất ngờ, thế là lại cắt một miếng thịt nữa, đặt trước mặt con mèo trắng.

Tương tự, mấy miếng đã xử lý xong.

Khẩu vị tốt đến kinh người.

Hai miếng thịt, theo ước tính của Thẩm Hạo, thế nào cũng phải gần hai cân.

Người trưởng thành ăn nhiều thịt như vậy, cũng có thể no đến tám phần.

Bên cạnh, Cơ Đông Ca má đỏ bừng, có chút ngại ngùng nói: Công tử, bình thường nó ăn rất ít, chưa bao giờ ăn nhiều như vậy.

Hôm nay không biết vì sao, lại khẩu vị tốt, ăn không ít.

Thẩm Hạo cười nói: Ăn chút thịt thì sao, chẳng phải chỉ ăn mấy miếng thịt sao.

Muốn ăn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo từ trong không gian lấy hết thịt ra.

Khi thấy một cái đùi to bằng cả con ngựa, bốn cô gái đều kinh ngạc.

Chỉ một cái đùi đã lớn như vậy, vậy toàn bộ phải lớn đến mức

nào.

Đây mới chỉ là Lam Băng Trư nhất cảnh, nếu gặp phải Lam Băng Trư nhị cảnh, mới thật sự gọi là to.

Thẩm Hạo nói: Thích ăn thì ăn nhiều một chút, cái khác không có chứ thịt thì nhiều.

Nói xong, Thẩm Hạo cắt khoảng năm sáu cân thịt đặt trước mặt con mèo trắng.

Con mèo trắng nhìn Thẩm Hạo một cái, cúi đầu ăn sồn sột.

Đợi ăn xong, lúc này mới hài lòng ợ một cái, ra vẻ người xoa xoa bụng, rồi rúc vào lòng Cơ Đông Ca bắt đầu ngủ.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cũng không ngạc nhiên, dù sao cũng là thế giới huyền huyễn, mèo ăn nhiều một chút cũng không có gì.

Chương 163

Có rượu vang trợ hứng, khẩu vị của bốn cô gái cũng mở ra.

Trước khi đi ngủ, ai nấy đều no căng bụng.

Mạnh Tuyền Cơ trong phòng, nghe tiếng náo nhiệt bên ngoài, không nhịn được lòng hiếu kỳ, dùng thần thức quét qua.

Khi thấy Thẩm Hạo lấy ra rượu màu đỏ, lại là loại mình chưa từng uống.

Trong lòng không hiểu sao lại chua lè như vắt chanh.

Nàng khẽ hừ một tiếng, nhắm mắt bắt đầu tu luyện.

Chủ yếu là mắt không thấy thì lòng không phiền.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Hạo không vội đến Hàn Phong Cốc, mà tiếp tục luyện chế nhẫn không gian.

Khi luyện xong chiếc nhẫn thứ hai, đã gần chạng vạng.

Hắn không định đến đại sảnh giao dịch bán nhẫn, mà chọn quay về thế giới đô thị.

Sức mạnh nhục thân lại tăng cường, thật sự chưa luyện tập kỹ càng.

Về phương pháp, Thẩm Hạo đã nghĩ ra rồi, đó là nhảy xuống biển, luyện tập dưới đáy biển.

Áp suất dưới đáy biển, tuyệt đối đủ cho Thẩm Hạo luyện tập.

May mà, trang viên của Thẩm Hạo ở Pattaya, bản thân nó là một thị trấn ven biển.

Trở lại trang viên biệt thự, vẫn như lúc đi, Tống Mộ Mạt Lạp và

A Lạp Bối Lạp đều không có ở đó.

Do đã ký hợp đồng với đài truyền hình thứ bảy của Xiêm La, tâm trạng của A Lạp Bối Lạp vô cùng kích động, mỗi ngày như tiêm máu gà, làm việc đầy nhiệt huyết.

Đúng là một người phụ nữ của sự nghiệp.

Thẩm Hạo cũng không quan tâm, thứ hắn muốn chỉ là thể xác của A Lạp Bối Lạp, chứ không phải linh hồn của cô ta.

Do là ban ngày, nên Thẩm Hạo không chọn nhảy xuống biển.

Như vậy quá kinh thế hãi tục.

Thay vào đó, hắn nằm trên ghế bãi biển, ngắm nhìn những cô gái đẹp trên bãi biển, lướt Douyin.

Cuộc sống này thật dễ chịu.

Thế giới huyền huyễn, tuy sức mạnh cá nhân vô hạn, nhưng đời sống tinh thần rất nghèo nàn, xa không bằng thế giới đô thị.

Các loại sản phẩm điện tử.

Chán chường chỉ có thể tu luyện, đương nhiên cũng có thể chơi gái.

Lướt Douyin lướt đến giải đấu tát tai của dân tộc chiến đấu.

Quy tắc rất đơn giản, luân phiên tát vào mặt đối phương, cho đến khi đối phương từ bỏ hoặc phạm quy bị loại.

Người bị tát không được né, phải chịu đòn.

Không được dùng phần đáy lòng bàn tay, chỉ có thể dùng ngón tay và nửa trên lòng bàn tay để tát.

Thấy vậy, Thẩm Hạo trong lòng cũng háo hức muốn thử.

Mình mà lên, chắc một tát là vỡ cả đầu.

Quá mạnh mẽ cũng là một loại dằn vặt, đời người cô đơn như tuyết.

Không kìm được mà ngân nga một điệu.

Vô địch thật là. thật là cô đơn.

Vô địch thật là. thật là trống rỗng.

Một mình trên đỉnh cao, gió lạnh không ngừng thổi qua.

Nỗi cô đơn của ta, ai có thể hiểu cho ta.

Ngay lúc Thẩm Hạo đang cao hứng, điện thoại rung lên.

Lấy ra xem, là tiếp viên hàng không Thi Nịnh gửi cho Thẩm Hạo một tấm ảnh tự sướng vừa xuống máy bay.

Hạo ca đang làm gì thế.

Mệt quá, em vừa đến nước Củ Sâm.

Thật là xui xẻo, lúc thu dọn hành lý, tất chân không cẩn thận vướng vào khóa kéo, tất chân bên trái bị rách mấy đường, xấu hổ quá, nên em cởi ra luôn.

Tấm ảnh trước có lẽ quá hở hang bị chặn, đã đổi tấm khác Xem xong ảnh, Thẩm Hạo có chút bất ngờ, Thi Nịnh này hiểu hắn.

Biết hắn thích chân của cô, còn cố ý gửi một tấm.

Thẩm Hạo nhớ lần trước đi dạo phố với Tống Mộ Mạt Lạp, hình như đã mua 10 đôi tất chân, là tất chân có chữ của Balenciaga thì phải.

Thế là hắn nhắn: Lần trước em giúp anh, lần sau gặp mặt, mời em ăn cơm, tặng em đôi tất chân.

Hạo ca, đừng hiểu lầm, em không có ý đó.

Tất chân của bọn em đều là dùng một lần, công ty phát.

Mùa đông loại dày thì giặt lại mặc, loại tất mỏng này, rách là vứt

đi.

Công ty sẽ phát cái mới.

Thẩm Hạo nói: Không sao, tất chân không đáng tiền, anh thích xem em mặc tất chân, hơn nữa, tiếp viên hàng không đi làm không phải đều phải mặc tất chân sao.

Ngại quá trên , vậy cảm ơn Hạo ca nhiều.

Hạo ca, khi nào anh về nước thế, tuần sau thứ tư em vừa hay được nghỉ.

Vậy à, vậy tuần sau thứ năm về, Thẩm Hạo nói.

Được ạ, Hạo ca, vậy em chờ anh hẹn em, đừng cho em leo cây nữa nhé.

Đã thêm bạn bè rồi, đương nhiên sẽ không cho em leo cây nữa.

Nói xong, liền kết thúc cuộc trò chuyện.

Vừa hay giấy tờ nhà của biệt thự cũng làm xong rồi.

Ngay sau đó, hắn gửi tin nhắn cho Tiêu Nhiên.

Tiêu Nhiên có đó không.

Thẩm Hạo, có chuyện gì.

Tuần sau thứ năm đến Trường An.

Được thôi, vậy cùng ăn một bữa, bữa này tôi mời.

Được, đến lúc đó tìm cậu có chút việc.

Nói đi chuyện gì.

Tôi định tìm một công ty trang trí, trang trí lại biệt thự, cần bao nhiêu tiền.

Chuyện này đơn giản, dưới trướng tập đoàn Tiêu thị có công ty

trang trí, thiết kế trang trí đều có, tính cho cậu giá thấp nhất.

Khoảng bao nhiêu tiền.

Ít nhất một nghìn vạn làm nền, biệt thự lớn như vậy, vật liệu rẻ tiền dễ làm mất đẳng cấp.

Đến lúc đó cậu về rồi nói sau.

Được, không vấn đề.

Kết thúc cuộc gọi, Thẩm Hạo cũng không vội, năm triệu đô la tiền mặt trong không gian vẫn chưa dùng, là do Mario tặng.

Không dùng nữa sẽ bị mốc mất.

Buổi chiều tối, Tống Mộ Mạt Lạp và A Lạp Bối Lạp trở về.

Thấy Thẩm Hạo, hai cô gái cười nói: Ông chủ.

Thẩm Hạo nói: Ăn chưa.

Ông chủ vẫn chưa ạ, ông chủ ăn gì em làm cho, A Lạp Bối Lạp nói.

Không cần, tôi ăn rồi, mang cho các cô chút đồ rừng, các cô ăn thử xem, Thẩm Hạo chỉ vào thịt Lam Băng Trư trên bàn ăn nói.

A Lạp Bối Lạp và Tống Mộ Mạt Lạp ngẩn ra, không ngờ Thẩm Hạo lại còn mang thịt nướng cho họ.

Cảm ơn ông chủ, Tống Mộ Mạt Lạp ngọt ngào cười nói.

A Lạp Bối Lạp cũng vội nói: Cảm ơn ông chủ.

Ừm, đi ăn đi, tôi ra ngoài chạy bộ, tiêu cơm, Thẩm Hạo nói.

Vâng ông chủ.

Trời dần tối, Thẩm Hạo đi dạo ven biển, tìm một góc không người, trực tiếp nhảy xuống biển.

Lần này không sử dụng Tị Thủy Thuật, dù sao cũng là luyện tập khống chế sức mạnh nhục thân.

Chìm xuống đáy biển, Thẩm Hạo ước chừng khoảng một trăm mét.

Đã có thể cảm nhận được một chút áp lực.

Khoảng cách đến giới hạn còn xa.

Lặn xuống ba trăm mét, Thẩm Hạo lúc này mới cảm thấy có chút áp lực.

Gần bằng độ sâu lặn của tàu ngầm thông thường.

Con người trong trường hợp không dựa vào bất kỳ thiết bị nào, chỉ có thể lặn sâu nhất khoảng 20 mét trong đại dương, nhưng con người đã tạo ra kỳ tích, kỷ lục thế giới cao nhất là lặn sâu 103 mét.

Sâu 500 mét, động tác của Thẩm Hạo có chút chậm lại, áp suất khí quyển bắt đầu trở nên mạnh hơn.

Dường như trên người đang gánh nặng hàng vạn kilogam.

Chương 164

Cứ lặn xuống 10 mét, tăng thêm một áp suất khí quyển.

Áp suất khí quyển dưới đáy biển gấp 10 lần trên mặt đất.

Sâu 1000 mét, tương đương với việc tăng 100 áp suất khí quyển, tương đương với 1011 áp suất khí quyển trên mặt đất.

Một áp suất khí quyển là một kilogam, nhưng là trọng lượng một kilogam trên mỗi centimet vuông.

Diện tích bề mặt của một người đàn ông trưởng thành là 1,9 mét vuông, tính ra phải gánh chịu trọng lượng 19 vạn kilogam, đương nhiên con số này có thể không chính xác, nhưng cũng không sai lệch nhiều.

Theo ước tính của Thẩm Hạo, giới hạn của hắn là khoảng 1000 mét.

Đương nhiên, những công thức tính toán này, đều là từ ký ức của tên đặc công Liên Xô KGB kia.

Thẩm Hạo từ 300 mét bắt đầu thử đấm.

Sau đó tiếp tục lặn sâu hơn.

Theo cử động của Thẩm Hạo, đáy biển đều trở nên vẩn đục.

Đến 1000 mét, áp lực lớn hơn, hành động của Thẩm Hạo cũng trở nên khó khăn.

Tuy nhiên, việc nắm bắt sức mạnh cũng trở nên thông thạo hơn, cũng biết giới hạn của sức lực ở đâu.

Tiếp đó, hắn sử dụng Tị Thủy Thuật, toàn thân hiện lên một vòng sáng màu xanh nhạt, bao bọc Thẩm Hạo bên trong.

Không chỉ có thể tự do hô hấp, mà còn có thể tự do bơi lội dưới đáy biển.

Dường như hòa làm một với nước biển.

Thật thần kỳ.

Thế giới dưới đáy biển, quả thực khiến Thẩm Hạo mở rộng tầm mắt.

Lặn xuống đáy biển.

Vùng biển mà Thẩm Hạo lặn, đáy biển phân bố một lượng lớn rạn san hô, còn có các loại cá chưa từng thấy.

Rạn san hô này dài đến một cây số, rộng 30 mét, vô cùng đẹp.

Thẩm Hạo xem mà tấm tắc khen ngợi, đa số rạn san hô đã biết đều nằm ở độ sâu dưới 25 mét, nhưng cũng có ngoại lệ, và một số rạn san hô nước sâu thậm chí đạt đến 3000 mét.

Biển sâu nghìn mét, đã không còn ánh sáng, xung quanh tĩnh lặng vô cùng, dù Thẩm Hạo có Tị Thủy Thuật, vẫn cảm thấy sợ hãi.

Nỗi sợ hãi đối với biển sâu.

Bỗng nhiên, Thẩm Hạo thấy dưới đáy biển có một con tàu đắm.

Có chút bất ngờ, thế là bơi qua đó.

Hàng hóa trên con tàu đắm này, Thẩm Hạo xem qua, đa số là đồ gốm sứ dân gian không đáng tiền.

Sau đó, lại thấy trên tàu đắm không ít bát đĩa, cũng có chút giá trị.

Nhiều món đồ gốm sứ dưới đáy có in chữ viết tay Ung Chính Niên Chế hoặc Đại Thanh Ung Chính Niên Chế.

Suy nghĩ một chút, Thẩm Hạo vẫn thu vào nhẫn không gian.

Trước tiên mang về xem thử là cái gì.

Thẩm Hạo dùng thần thức quét qua, có khoảng hai vạn ba nghìn tám trăm món đồ sứ.

Ngoài ra còn không ít mảnh vỡ, cũng được hắn thu vào hết.

Có điều, xem ra đều là đồ gốm sứ dân gian, cũng không biết giá trị ra sao.

Nhưng dù gì cũng là đồ từ thời Ung Chính, Khang Hy, chắc cũng đáng chút tiền.

Hắn không rành về đồ cổ, nhưng có người rành.

Tiêu Nhiên rành.

Thế là, toàn bộ đồ sứ đều được thu vào không gian.

Sau khi quen với sức mạnh rồi, có lẽ chỉ cần luyện thêm một ngày nữa là xong.

May mà số đồ sứ này ngâm dưới nước mấy trăm năm vẫn không hề hấn gì.

Trở lại trang viên, Thẩm Hạo lấy hơn hai mươi món đồ sứ từ trong không gian ra, bảo Tống Mộ Mạt Lạp và A Lạp Bối Lạp lau rửa.

Sau khi rửa sạch, đồ sứ quả thật rất đẹp.

Thế là Thẩm Hạo chọn một bộ ly đĩa, chụp ảnh gửi cho Tiêu Nhiên.

Tiêu Nhiên nhanh chóng trả lời tin nhắn.

Được đấy, đồ tốt, lại là đồ sứ vớt biển từ thời Ung Chính.

Hình dáng và hoa văn trang trí vẫn giữ phong cách thời Khang Hy, chỉ có điều họa tiết và màu men xanh trắng thì thanh tú và trang nhã hơn.

Điểm này cũng phù hợp với thẩm mỹ thời Ung Chính.

Giá trị thế nào.

Thẩm Hạo chỉ quan tâm đến giá cả.

Giá cả cũng tạm được.

Bộ này ước tính khoảng 3 vạn Nhân dân tệ, thậm chí có thể cao hơn một chút.

Theo giá thị trường, năm ngoái một bộ ly đĩa men xanh trắng vẽ hình cá và tảo thời Khang Hy đã được bán với giá 3,45 vạn Nhân dân tệ tại nhà đấu giá Giai Đức.

Đồ sứ xuất khẩu có thể truy ngược lại từ thời nhà Hán, thịnh hành từ sau thời Tống Nguyên, lịch sử lâu đời hơn đồ sứ xuất khẩu thông thường.

Trong đó, đồ sứ xuất khẩu thời Khang Hy, Ung Chính, Càn Long của nhà Thanh là có chất lượng tốt nhất.

Sở dĩ gọi là đồ sứ xuất khẩu là vì vào thời Minh Thanh, đồ sứ là mặt hàng xuất khẩu quan trọng, được chế tác riêng cho khách hàng ở nước ngoài.

Không chỉ bán sang các thị trường truyền thống như Đông Nam Á, Ấn Độ, vịnh Ba Tư, mà còn bán sang cả châu Âu.

Từ những năm 1980 của thế kỷ 20, khi đồ sứ vớt biển xuất hiện trên thị trường đấu giá nghệ thuật quốc tế, giá giao dịch của nó đã không ngừng tăng lên.

Mà đồ sứ vớt biển này là một phân loại của đồ sứ xuất khẩu.

Nguyên nhân chủ yếu là vì trong mười năm qua, ở bờ biển phía nam Việt Nam, người ta đã lần lượt phát hiện và trục vớt năm con tàu đắm cổ, trong đó số lượng đồ sứ xuất khẩu thời nhà Thanh vớt lên là

nhiều nhất.

Vì vậy cũng được gọi là đồ sứ vớt biển.

Bộ của cậu tuy là đồ dân gian, độ tinh xảo không bằng đồ quan gian.

Nhưng nó cũng có những điểm đặc sắc riêng, và trong môi trường hàng giả tràn lan như hiện nay, điều quý giá nhất của đồ sứ vớt biển chính là nó thật.

Rất nhiều đồ sứ vớt biển là hàng đặt từ nước ngoài, ở trong nước thuộc dạng lần đầu phát hiện, là bản duy nhất.

Vì vậy rất có giá trị sưu tầm.

Cuối năm 2005, ngành đấu giá trong nước lần đầu tiên tổ chức một phiên chuyên về đồ sứ vớt biển.

Năm 2007, nhà đấu giá Sothebys cũng tổ chức một phiên đấu giá đồ sứ xuất khẩu.

Mà này, đồ sứ xuất khẩu thời Ung Chính rất được ưa chuộng đấy, hơn hẳn đồ thời Dân quốc.

Cậu mua lúc nào thế, bao nhiêu tiền.

Nghe Tiêu Nhiên giải thích xong, Thẩm Hạo cơ bản hài lòng, một bộ mà đã có giá ba vạn tệ.

Chỗ hắn có hơn hai vạn ba nghìn món, tính ra ít nhất cũng có giá trị cả trăm triệu.

Thẩm Hạo nói: Ừm, cảm ơn nhé, cậu có quen nhà đấu giá nào không, tôi định bán.

Không cần thiết, chỉ có một bộ thì bán cho tôi là được rồi, còn lên nhà đấu giá làm gì.

Ai nói chỉ có một bộ.

Im lặng ba giây, Tiêu Nhiên lập tức gọi video.

Sau khi kết nối, Tiêu Nhiên lập tức nói: Vãi chưởng, tôi biết ngay mà.

Thẩm Hạo, có phải cậu lại kiếm được đồ tốt rồi không.

Nếu không thì đã chẳng vì một bộ đồ sứ xuất khẩu mà gửi ảnh cho tôi.

Có phải chất lượng đều như thế này không.

Dù không biết Thẩm Hạo có thế lực gì chống lưng, nhưng có thể lấy ra nhân sâm trăm năm, án thư gỗ hoàng hoa lê, hộp bách bảo hoàng hoa lê thì Thẩm Hạo đã không phải người tầm thường.

Chương 165

Lần này lại kiếm được đồ sứ xuất khẩu, theo cảm giác của Tiêu Nhiên, lần này chắc là số lượng lớn.

Thẩm Hạo đáp: Ừm, chất lượng cũng tương đương, bạn tôi ở Xiêm La vớt được một ít đồ sứ, khoảng hơn hai vạn món, chắc đều là đồ sứ xuất khẩu.

Bao nhiêu.

Giọng Tiêu Nhiên cao vút lên, trở nên hơi a á.

Chính xác là hơn 23800 món.

Đều là đồ sứ xuất khẩu thời Ung Chính, phẩm chất còn rất nguyên vẹn.

Thẩm Hạo nói: Có thể nói như vậy.

Nói xong, Thẩm Hạo hướng camera về phía mấy trăm món đồ sứ đang bày trên bàn.

Lại gần chút đi, cho tôi xem nào.

Thẩm Hạo đưa camera lại gần, chĩa vào những món đồ sứ đó.

Tốt, tốt, tốt, toàn là đồ tốt, chắc chắn là hàng thật thời Ung Chính, toàn là đồ sứ xuất khẩu đặt làm riêng.

Hình dáng và hoa văn của những món đồ sứ này đều khá phù hợp với khách hàng châu Âu, đa phần là các loại bình lọ có miệng loe như hũ đựng mù tạt, ấm trà, ly cao, cốc rượu miệng rộng, đồ trang trí và bình hoa nhỏ.

Điều này phản ánh chính xác sự đa dạng và linh hoạt trong sản xuất đồ sứ xuất khẩu thời nhà Thanh, các nghệ nhân đã không ngừng

điều chỉnh thiết kế và phong cách sản xuất theo nhu cầu thị trường và tập quán sinh hoạt.

Quan trọng là phẩm chất bảo quản rất tốt, thật không tệ.

Thẩm Hạo, cậu định đấu giá ở đâu.

Cấp bậc của loại đồ sứ xuất khẩu này không cao, nhà nước cũng không hạn chế, có thể đấu giá trong nước.

Tuy giá trị đơn lẻ không cao, nhưng số lượng của cậu lại lớn.

Thẩm Hạo nói: Cứ tổ chức một phiên đấu giá chuyên về đồ sứ xuất khẩu ở Xiêm La là được.

Tiêu Nhiên nói: Hay là thế này, cậu vận chuyển về đây đi, nếu tin tưởng tôi thì để tôi lo liệu cho.

Đồ sứ xuất khẩu bây giờ rất hot, nhiều người giàu trong nước đều muốn mua, không lo không bán được.

Thẩm Hạo trực tiếp từ chối, cười nói: Thôi bỏ đi, vẫn là đấu giá ở Xiêm La thôi, tôi sẽ nhờ bạn bè liên hệ với nhà đấu giá bên này.

Tiêu Nhiên nói: Cũng được, ngày mai cậu cho tôi chọn một lô trước được không.

Giá cả theo thị trường, sẽ không để cậu thiệt đâu.

Thẩm Hạo nói: Đương nhiên không thành vấn đề, ngày mai tôi sẽ bày hết đồ sứ ra, gọi video cho cậu tự chọn.

Ưng món nào, tôi mang về giúp cậu.

Tốt, ha ha, cảm ơn nhé Thẩm Hạo.

Anh em cậu đúng là ngầu thật, có thể sống sung sướng ở nước ngoài, tôi thật sự khâm phục, sau này cậu phải bao bọc tôi đấy.

Được rồi, không còn sớm nữa, hôm nay đến đây thôi.

Ừm, Thẩm Hạo, ngày mai cậu chuẩn bị xong thì gọi cho tôi ngay nhé.

Được, biết rồi.

Cúp máy, Thẩm Hạo cũng có chút bất ngờ.

Không ngờ những món đồ sứ dân gian này lại có giá trị.

Nhưng đây cũng chỉ là một khoản của cải bất ngờ, nội tâm Thẩm Hạo không có quá nhiều xao động.

Bây giờ hắn không thiếu tiền.

Đối với Thẩm Hạo hiện tại, muốn có tiền thật sự quá đơn giản.

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo bảo Tống Mộ Mạt Lạp và A Lạp Bối Lạp cùng nhau rửa ráy bát đĩa.

Tất cả bát đĩa, bình lọ đều bị ném vào bể bơi.

Mùi tanh nồng nặc của cá làm nước trong bể bẩn cả đi.

Sau khi rửa sạch, Thẩm Hạo sắp xếp chúng ngay ngắn.

Lúc này hắn mới chụp ảnh gửi cho Tiêu Nhiên.

Vừa gửi ảnh đi, Tiêu Nhiên đã gọi video tới.

Sau khi kết nối, liền nghe thấy giọng nói đầy ngưỡng mộ của Tiêu Nhiên: Vãi chưởng, đỉnh thật, số lượng lớn thế này, cậu đúng là phát tài rồi Thẩm Hạo.

Lô này trông đều là đồ sứ thời Ung Chính.

Đây là đồ sứ men xanh trắng và men màu xuất khẩu thời Ung Chính.

Mẹ nó, ngầu vãi, còn có cả một phần đồ sứ huy chương xuất khẩu, thứ này ở nước ngoài bán chạy lắm đấy.

Có thể sánh ngang với đồ quan gian.

Sưu tầm đồ sứ xuất khẩu thì phải chọn đồ sứ huy chương trước tiên.

Có phải cậu tìm thấy tàu đắm không, tôi qua xem ngay đây.

Đồ sứ xuất khẩu còn có sự khác biệt này sao.

Điều này chạm đến điểm mù kiến thức của Thẩm Hạo.

Hắn cũng không có tâm trạng tìm hiểu những thứ này, số đồ sứ này có lẽ đối với Tiêu Nhiên là đáng tiền, nhưng đối với Thẩm Hạo mà nói, chẳng qua chỉ là kiếm chút tiền tiêu vặt mà thôi, hà tất phải phiền phức như vậy.

Cúp điện thoại xong, Thẩm Hạo liền gọi Tống Mộ Mạt Lạp vào phòng.

Ánh mắt Tống Mộ Mạt Lạp có chút sợ hãi, nhỏ giọng nói: Ông chủ, một mình tôi e là không chịu nổi đâu, hay là gọi A Lạp Bối Lạp qua đây.

Thẩm Hạo nói: Đừng có suốt ngày nghĩ đến chuyện bậy bạ, gọi cô vào là có việc đứng đắn.

Nói xong, Thẩm Hạo lấy từ sau lưng ra một bộ nội y đưa cho Tống Mộ Mạt Lạp.

Sau này bên trong cứ mặc cái này.

Việc đứng đắn chính là tặng một bộ nội y.

Trong lòng thầm phàn nàn một câu, Tống Mộ Mạt Lạp vẫn ngoan ngoãn nhận lấy.

Cảm giác mát lạnh, trơn mượt khi chạm vào tay khiến cô không khỏi kinh ngạc.

Ông chủ, đây là chất liệu gì vậy, sờ vào thấy thoải mái quá, tôi chưa từng thấy bao giờ.

Tống Mộ Mạt Lạp từ nhỏ đến lớn, đời sống vật chất vô cùng tinh tế, quần áo đắt tiền đến mấy cũng đã từng mặc, nhưng loại vải này thì quả thật chưa từng thấy.

Thẩm Hạo nói: Đây là đồ tốt đấy, trên đời chỉ có một bộ này thôi, cô dùng dao cắt thử xem.

Nghe vậy, Tống Mộ Mạt Lạp ngẩn ra, nhỏ giọng nói: Như vậy không hay lắm đâu ông chủ, nội y này là do ông tặng, mà vải lại rất thoải mái.

Làm hỏng thì tiếc lắm.

Bớt nói nhảm, bảo cô đi thì cứ đi đi.

Vâng.

Một lát sau, Tống Mộ Mạt Lạp cầm một con dao gọt hoa quả, đâm mấy nhát vào bộ nội y, phát hiện nó không hề có một vết xước nào.

Cô lập tức kinh ngạc không thôi.

Ông chủ, vải này là vải gì vậy, thật sự quá lợi hại.

Thẩm Hạo cầm một khẩu súng lục C9 có giảm thanh, đặt bộ nội y xuống đất, bắn mấy phát.

Dù vậy, nó vẫn không hề có dấu vết gì.

Tống Mộ Mạt Lạp chỉ cảm thấy vô cùng thần kỳ, một bộ quần áo thật lợi hại.

Thẩm Hạo nói: Thấy chưa, cái này chống đạn đấy, sau này cứ mặc vào.

Dù sự thật bày ra trước mắt, cô vẫn khó có thể tin được.

Một lát sau, Tống Mộ Mạt Lạp lấy lại bình tĩnh, nuốt nước bọt nói: Vâng, ông chủ.

Chẳng lẽ đây là loại áo chống đạn mới nhất thế giới vừa nghiên cứu ra.

Nhưng nó mỏng quá, thật không thể tin nổi.

Khoa học kỹ thuật đã phát triển đến mức này rồi sao.

Tống Mộ Mạt Lạp có chút hoài nghi nhân sinh.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo liền đuổi Tống Mộ Mạt Lạp ra ngoài.

Mặc dù đã luyện tập cả đêm dưới đáy biển, nhưng vẫn chưa đủ.

Tống Mộ Mạt Lạp và A Lạp Bối Lạp chỉ là người thường, một chút sơ suất nhỏ của Thẩm Hạo cũng có thể khiến họ toi mạng.

Vì vậy, hắn cần luyện tập nhiều hơn, có thần thức hỗ trợ kiểm soát, việc nắm bắt sức mạnh vẫn rất nhanh.

Sáng hôm sau, ăn sáng xong, Tống Mộ Mạt Lạp và A Lạp Bối Lạp liền ra ngoài.

Một người đến đài truyền hình số 7 để huấn luyện, một người đi vận hành cửa hàng trái cây kia.

Hai cô gái đều bận rộn với công việc của mình.

Khoảng chín giờ, Tiêu Nhiên nhắn tin cho Thẩm Hạo, nói rằng anh ta và Đường Lập Dương sẽ đến sân bay Bangkok trong khoảng bốn tiếng nữa.

Bảo Thẩm Hạo đón tiếp một chút.

Nhưng Thẩm Hạo phải ra biển luyện sức mạnh, không có thời gian.

Thế là hắn nhắn tin cho Tống Mộ Mạt Lạp, bảo cô khoảng một giờ đi đón Tiêu Nhiên và Đường Lập Dương.

Gửi tin nhắn xong, Thẩm Hạo tìm một nơi kín đáo, nhảy xuống

biển.

Để tiết kiệm thời gian, Thẩm Hạo bơi với tốc độ rất nhanh.

Hắn lặn thẳng xuống độ sâu một nghìn mét, áp lực khổng lồ giúp Thẩm Hạo có thể phát huy tối đa sức mạnh của mình.

Luyện tập bốn tiếng đồng hồ, cuối cùng hắn cũng hoàn toàn thích ứng với sức mạnh của cơ thể.

Sau đó, Thẩm Hạo dùng Tị Thủy Thuật, lặn xuống độ sâu hai nghìn mét, muốn tìm xem có tàu đắm nào không.

Kết quả thần thức quét qua, một cọng lông cũng không có.

Ngược lại có không ít cá, cá mập báo, cá ngừ đại dương, cá voi, cá cờ xanh và các loại cá nhiệt đới khác.

Khi nổi lên độ sâu hơn 800 mét, Thẩm Hạo nhìn thấy một con cá ngừ vây xanh dài 3 mét.

Món này, lần trước hắn đã ăn cùng Tống Mộ Mạt Lạp, ấn tượng sâu sắc.

Chương 166

Vốn dĩ Thẩm Hạo không định để ý đến nó, không ngờ con cá này lại lượn lờ quanh hắn không xa, không chịu đi, dường như coi Thẩm Hạo là một loài sinh vật mới, vô cùng tò mò.

Lần trước ăn cùng Tống Mộ Mạt Lạp một lần, thấy cũng không tệ, nhưng so với thịt lợn Lam Băng thì khẩu vị kém hơn một chút.

Nghĩ đến chiều nay Tiêu Nhiên và Đường Lập Dương sẽ đến, Thẩm Hạo định mời hai người ăn một bữa thịt cá ngừ đại dương.

Ngay lập tức, hắn tay bấm pháp quyết, một dòng nước màu xanh lam như sợi dây thừng, dùng Triều Quanh Thuật, trực tiếp trói chặt con cá ngừ vây xanh dài hơn 3 mét.

Dù tốc độ của con cá ngừ này rất nhanh, nhưng vẫn không thoát được.

Kéo lại gần mới phát hiện nó không chỉ dài ba mét, mà còn dài hơn một chút nữa.

Hắn ném nó vào trong nhẫn.

Lúc này hắn mới quay trở lại mặt biển.

Trở về biệt thự, Thẩm Hạo xem đồng hồ, khoảng một giờ, chắc họ đã xuống máy bay rồi, hắn cũng không vội, từ sân bay Bangkok đến đây cũng phải mất mấy tiếng.

Thẩm Hạo nhân cơ hội đi tắm.

Hắn lại gọi điện thoại, cho người mang đến mấy túi đá lớn, lát nữa hai người kia đến thì đặt lên trên đá, nếu không thì con cá này thật khó giải thích.

Khoảng một giờ ba mươi phút, Tiêu Nhiên và Đường Lập Dương ra khỏi sân bay Bangkok.

Đang định gọi điện cho Thẩm Hạo thì phát hiện, ở cổng sân bay có mấy chục chiếc Mercedes S Class màu đen xếp ngay ngắn, ở giữa là một chiếc Lincoln kéo dài.

Bên cạnh là hơn mười vệ sĩ mặc đồ đen, cầm tấm biển có tên Tiêu Nhiên, Đường Lập Dương.

Hai người ngẩn ra, không ngờ Thẩm Hạo lại chơi lớn như vậy.

Tiêu Nhiên mặt mày hớn hở, anh ta còn trẻ, thích nhất là những cảnh tượng thế này.

Vãi chưởng, ngầu quá, Thẩm Hạo đỉnh thật.

Tiếc là ở trong nước không dám làm thế, nếu không bố anh ta là Tiêu Quân sẽ đánh gãy chân anh ta.

Chết tiệt, em Thẩm phô trương ra trò thật đấy.

Ngay cả Đường Lập Dương cũng không nhịn được mà thốt lên.

Có thể nói, Thẩm Hạo đã cho hai người đủ mặt mũi.

Hai người đi tới, Tiêu Nhiên nói: Tôi là Tiêu Nhiên.

Lúc này, một người phụ nữ mặc váy ôm màu trắng từ trên chiếc Lincoln kéo dài bước xuống.

Gương mặt lai tinh tế, cùng với thân hình nóng bỏng quyến rũ đó, khiến người ta khó mà không chú ý.

Cô cười với Tiêu Nhiên, Đường Lập Dương và nói bằng tiếng Anh: Chào ngài Tiêu, ngài Đường, chào mừng hai ngài đến Bangkok.

Tôi là trợ lý của ông chủ, Tống Mộ Mạt Lạp, ông chủ đã đợi hai ngài từ lâu.

Ông chủ.

Tiêu Nhiên nhìn Tống Mộ Mạt Lạp, Thẩm Hạo lại có một cô trợ lý lai vừa tinh tế vừa xinh đẹp như vậy.

Anh ta không nhịn được kinh ngạc nói: Vãi chưởng, Thẩm Hạo ở Xiêm La làm ăn ghê gớm vậy sao.

Còn là ông chủ nữa chứ.

Đường Lập Dương cũng hoàn toàn đồng ý.

Nhất là khi thấy những vệ sĩ mặc đồ đen kia, bên hông đều cộm lên, rõ ràng là có mang súng.

Tiêu Nhiên nói bằng tiếng Anh: Chào cô Tống Mộ Mạt Lạp.

Tống Mộ Mạt Lạp nói: Mời lên xe, ông chủ đang đợi hai ngài ở trang viên.

Được.

Ngay sau đó, Đường Lập Dương và Tiêu Nhiên ngồi lên chiếc Lincoln kéo dài.

Lên xe, Tiêu Nhiên bắt đầu tò mò về thân phận của Thẩm Hạo.

Anh ta quay sang Đường Lập Dương nói: Anh Dương, ở Xiêm La anh có nghe qua tên của Thẩm Hạo không.

Sao tôi chưa từng nghe danh cậu ta bao giờ.

Đường Lập Dương lắc đầu: Cái này tôi cũng không biết, tuy tôi từng nhập khẩu không ít gỗ hồng ở Xiêm La, nhưng cũng không hiểu rõ về Xiêm La.

Những người lợi hại thì chỉ biết mấy gia tộc gốc Hoa.

Gia tộc họ Tô vua rượu, gia tộc họ Trịnh làm linh thụ, gia tộc họ Tạ của tập đoàn Chánh Đại, gia tộc họ Hứa của Red Bull, hoàn toàn

chưa từng nghe nói đến nhà họ Thẩm nào cả.

Tiêu Nhiên nói: Tôi cũng chưa nghe qua, nhưng xem thực lực này thì không yếu đâu.

Gặp Thẩm Hạo rồi hẵng nói.

Ừm.

Đoàn xe đi ba tiếng đồng hồ, đến Pattaya.

Sắp đến trang viên, Tống Mộ Mạt Lạp nhắn tin cho Thẩm Hạo.

Ông chủ, chúng ta sắp đến rồi.

Thẩm Hạo dùng thần thức quét qua, khi nhìn thấy đoàn xe sang trọng, khóe miệng giật giật.

Mẹ nó, làm như đi đám cưới vậy.

Thế là hắn nói: Biết rồi, bảo cô đi đón hai người thôi, sao cô làm rùm beng thế.

Ông chủ, đây là lần đầu tiên ông đưa bạn bè đến, phải có dàn xếp hoành tráng chứ, nếu không sẽ mất mặt ông, như vậy không hay chút nào.

Ừm, nói hay lắm, lần sau đừng nói nữa.

Nhớ kỹ, sau này bảo cô đi đón người thì khiêm tốn một chút.

Vâng, ông chủ.

Dù nói vậy, nhưng Thẩm Hạo cũng biết, Tống Mộ Mạt Lạp làm vậy là vì muốn giữ thể diện cho hắn, nên cũng chỉ nhắc một câu.

Trong thời đại internet phát triển như thế này, Thẩm Hạo không muốn quá phô trương.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo ném con cá ngừ đại dương lên trên đống đá.

Một phút sau, đoàn xe đến trang viên của Thẩm Hạo.

Tiêu Nhiên xuống xe, liền thấy Thẩm Hạo đang đợi ở cửa.

Anh ta tiến lên ôm một cái, cười nói: Chết tiệt, không ngờ đấy, trong thành phố nhỏ này lại ẩn giấu một con rồng.

Thẩm Hạo cười nói: Được rồi, vào trong cả đi.

Vào trong trang viên, Đường Lập Dương và Tiêu Nhiên liếc mắt một cái đã nhìn thấy con cá ngừ đại dương khổng lồ trong phòng khách.

Hơn nữa, nó còn rất tươi.

Đường Lập Dương kinh ngạc nói: Lớn thế này tuyệt đối là cá ngừ vây xanh, thật sự hiếm thấy.

Con này chắc phải nặng bốn năm trăm ký chứ nhỉ.

Tiêu Nhiên nói: Ừm, tôi đoán cũng tầm đó.

Đường Lập Dương lập tức hứng thú, tiến lên xem xét.

Anh ta cũng là người yêu thích câu cá biển, tiếc là chơi nhiều năm như vậy, một con cá ngừ vây xanh cũng chưa câu được.

Đừng nói là vây xanh, ngay cả cá ngừ đại dương bình thường cũng chưa câu được.

Thẩm Hạo nói: Không có gì tiếp đãi hai người, lát nữa chúng ta ăn cá ngừ đại dương.

Đường Lập Dương quan sát kỹ một lượt, có chút ngơ ngác, vì con cá này hoàn toàn không phải bị câu, không có cả vết lưỡi câu, trên người cũng không có vết thương.

Làm sao mà bắt lên được.

Mà còn tươi như vậy.

Thế là, Đường Lập Dương nói với Thẩm Hạo: Em Thẩm, con cá này mới bắt lên à.

Thẩm Hạo nói: Đúng vậy, không phải hai người đến, nên tôi bắt một con.

Bắt một con.

Đây là cá ngừ vây xanh đấy, chưa nói đến giá trị, quan trọng là muốn bắt cũng không bắt được.

Thế là, Đường Lập Dương nói: Em Thẩm, con cá này chưa xả máu phải không.

Bây giờ ăn, thịt cá ngừ vây xanh này chắc chắn tươi ngon.

Nhưng con cá này dài hơn ba mét, to thế này làm sao ăn hết được, tuyệt đối là lãng phí.

Tôi đề nghị khoan một lỗ trên đầu để xả máu.

Sau đó cho vào kho lạnh ủ axit từ 48 72 tiếng, rồi bán giá cao.

Vị của cá ngừ vây xanh sau khi ủ axit mới đạt đến đỉnh cao.

Con cá này quá quý, hai chúng tôi ăn không nổi đâu.

Nói xong, anh ta liếc mắt ra hiệu cho Tiêu Nhiên.

Tiêu Nhiên bên cạnh hiểu ý của Đường Lập Dương, dĩ nhiên anh ta cũng thấy đối phương nói đúng.

Bắt đầu khuyên giải: Đúng vậy, con cá ngừ vây xanh này to như vậy, ít nhất cũng 500 ký, chắc là cá ngừ vây xanh phương Nam, thuộc loài cực kỳ nguy cấp, giá trị hàng chục triệu đấy.

Thẩm Hạo ngẩn ra, không ngờ một con cá ngừ vây xanh lại đắt như vậy.

Tôi không rành về cá ngừ đại dương lắm.

Câu này không phải là lời khiêm tốn, Thẩm Hạo trước đây ngay cả một miếng cá ngừ đại dương bình thường cũng không nỡ ăn, nói gì đến cái con cá ngừ vây xanh chó má gì đó.

Đường Lập Dương lập tức phấn chấn, chỉ cần chịu bán là tốt rồi, điều này ngược lại còn giúp anh ta một việc lớn.

Mặc dù chưa từng câu được cá ngừ vây xanh nhưng cũng đã ăn không ít, hiểu biết không ít.

Thế là anh ta giải thích: Cá ngừ vây xanh này, trước đây người Nhật dùng để cho mèo ăn, sau này họ phát minh ra cách xả máu bảo quản độ tươi, 80% cá ngừ vây xanh đều do người Trung Quốc ăn.

Người Trung Quốc đã ăn con cá ngừ vây xanh này thành giá trên trời.

Trong ba loại cá ngừ vây xanh, cá ngừ vây xanh phương Bắc thuộc loài có nguy cơ tuyệt chủng, cá ngừ vây xanh Thái Bình Dương là loài dễ bị tổn thương, cá ngừ vây xanh phương Nam thậm chí đã trở thành loài cực kỳ nguy cấp.

Cái gọi là cá ngừ vây xanh phương Bắc thường được sử dụng ở Úc, để phân biệt với cá ngừ vây xanh phương Nam và cá ngừ vây xanh phương Đông.

Nhưng thực tế, nó không thuộc họ cá ngừ vây xanh, chúng ta thường gọi loài này là cá ngừ vây lưng xanh.

Thẩm Hạo hỏi: Trông cũng na ná nhau, phân biệt thế nào.

So với cá ngừ vây xanh có chiều dài tối đa 3,5m, trọng lượng tối đa 680kg, thì cá ngừ vây lưng xanh có kích thước nhỏ hơn nhiều.

Cá thể lớn nhất được biết đến hiện nay được bắt ở Salalah, Oman, dài khoảng 1,45m, nặng khoảng 27kg.

Con cá ngừ vây xanh của cậu có giá trị hàng chục triệu, quá xa xỉ.

Chương 167

Cho chúng tôi ăn, thật sự quá lãng phí.

Em Thẩm, hảo ý của cậu tôi xin nhận, tôi thật sự đề nghị bán nó đi.

Đương nhiên tôi cũng có tư tâm.

Đường Lập Dương thật sự bị sự hào phóng của Thẩm Hạo làm cho chấn động.

Mời ăn cơm, trực tiếp đãi món hàng chục triệu.

Trong lòng sao có thể không cảm động được.

Ngay cả Tiêu Nhiên cũng không khỏi cảm khái, trước đây cứ nghĩ mình có tiền, nhưng có tiền đến mấy cũng chưa từng ăn một con cá chục triệu.

Mẹ nó, rốt cuộc ai mới là người có tiền đây.

Thẩm Hạo nói: Thịt cá bây giờ tươi như vậy, cắt một miếng ăn, phần còn lại bán đi là được.

Đường Lập Dương vội nói: Em Thẩm đừng mà, như vậy sẽ mất giá trị, con cá ngừ vây xanh này bán cho tôi được không.

Đồ tốt như vậy, thật không muốn lãng phí.

Thẩm Hạo nhận ra, Đường Lập Dương dường như rất muốn có nó.

Thế là hắn hỏi: Anh Đường có gì cứ nói thẳng, giữa chúng ta không cần phải khách sáo như vậy.

Đường Lập Dương nói: Em Thẩm, vậy thì tôi nói thẳng nhé, ngày mai ở thành phố Quỳnh Hải trong nước có một triển lãm ngư nghiệp

quốc tế.

Các ông chủ hoặc đại diện của các tập đoàn ngư nghiệp các nước đều sẽ tham gia.

Nghe nói, tại hiện trường sẽ có hai con cá ngừ vây xanh được xẻ thịt.

Tập đoàn ngư nghiệp viễn dương Trí Viễn trong nước đã vận chuyển bằng đường hàng không một con cá ngừ vây xanh tươi ướp lạnh từ Tây Ban Nha, nặng hơn 300kg, dài hơn 2m.

Còn tập đoàn ngư nghiệp Maruha của Nhật Bản thì chuẩn bị một con cá ngừ vây xanh nặng hơn 400kg.

Tôi có một người bạn, dưới trướng cũng có một công ty ngư nghiệp.

Bình thường cũng thích câu cá biển, để không cho bọn Nhật Bản chiếm hết sự chú ý, đang sầu não vì không có con cá nào ra hồn.

Bởi vì tại triển lãm quốc tế sẽ có một nghi thức xẻ cá ngừ đại dương quy mô lớn.

Nghệ nhân xẻ cá sẽ lên sân khấu biểu diễn cho khán giả xem nghi thức xẻ cá vua biển sâu hiếm thấy.

Không có cá thì mất mặt lắm.

Con cá ngừ vây xanh của cậu xuất hiện quá hợp lúc.

Yên tâm đi em Thẩm, giá cả tuyệt đối theo giá thị trường, không để cậu thiệt đâu.

Tiêu Nhiên bên cạnh khuyên: Thẩm Hạo, anh Dương nói đúng đấy.

Tập đoàn Maruha của Nhật Bản là công ty thủy sản lớn nhất Nhật Bản.

Cũng là tập đoàn thủy sản số một toàn cầu, việc nuôi cá ngừ vây xanh là nghiệp vụ cốt lõi của công ty này.

Không thể để bọn Nhật Bản kiêu ngạo được.

Tôi thấy con cá ngừ vây xanh này dài hơn 3m, ít nhất cũng phải 500kg, giá trị hàng chục triệu.

Mấy anh em mình chỉ ăn vài miếng, thật sự lãng phí.

Chẳng thà mang đến triển lãm ngư nghiệp quốc tế, dằn mặt bọn Nhật Bản một phen, để chúng nó không dám kiêu ngạo nữa.

Đường Lập Dương vẻ mặt mong đợi nhìn Thẩm Hạo nói: Em Thẩm, con cá ngừ vây xanh của cậu một khi được trưng bày tại triển lãm, tuyệt đối sẽ là gã khổng lồ đúng nghĩa.

Cũng là vua cá nặng ký nhất tại triển lãm ngư nghiệp, là vua hút view không thể tranh cãi.

Thẩm Hạo cười nói: Thôi được, hai người không muốn ăn thì thôi.

Anh muốn thì bán cho anh, tôi mời hai người ăn chút đặc sản khác.

Đường Lập Dương mừng rỡ nói: Em Thẩm, cậu giúp tôi một việc lớn rồi.

Có con cá này, vòng tròn quan hệ của anh ấy sẽ chấp nhận tôi.

Đối với việc kinh doanh của tôi, đây là một bước nâng tầm chất lượng.

Tôi gọi điện cho anh ấy ngay đây.

Nhìn Đường Lập Dương kích động, Thẩm Hạo không nói gì, mà đợi đối phương gọi điện xong.

Tiêu Nhiên cười nói: Người bạn mà anh ấy nói, tài sản mấy chục tỷ, trong vòng bạn bè toàn là dân tài chính rất có tiền.

Thẩm Hạo nói: Anh Dương đúng là luôn biết nắm bắt cơ hội nhỉ.

Anh Dương năm xưa cũng từng huy hoàng, nhưng gia đạo sa sút mới bắt đầu kinh doanh, có được cục diện như hôm nay cũng là nhờ các mối quan hệ tích lũy từ trước.

Tiêu Nhiên nói.

Lúc này, Đường Lập Dương nói: Em Thẩm, con cá của cậu thuộc loại cá ngừ vây xanh phương Nam, tôi mua theo giá 4,5 vạn một ký, đây là giá cao nhất thị trường rồi, tuyệt đối không để cậu thiệt đâu.

Thẩm Hạo nói: Thôi được, anh đã muốn thì bán cho anh.

Đường Lập Dương nói: Em Thẩm, phiền cậu tìm mấy người, cân con cá ngừ vây xanh này qua một chút.

Con cá ngừ vây xanh phương Nam hoang dã trưởng thành dài hơn ba mét, cân nặng 524kg.

Tiêu Nhiên và Đường Lập Dương đều chụp ảnh lưu niệm.

Quá chấn động.

Đường Lập Dương vui mừng khôn xiết nói: Em Thẩm, con cá ngừ của cậu đẹp quá.

Cá ngừ vây xanh hoang dã siêu trọng lượng cấp này đúng là chỉ có thể gặp mà không thể cầu, tôi cũng là được thơm lây lần đầu tiên nhìn thấy.

Xác suất bắt được nó nhỏ như trúng số độc đắc vậy.

Thứ này càng lớn càng đắt.

Cá ngừ vây xanh mà con người bắt được thường nặng khoảng 100kg, nếu có thể vượt quá 200kg thì giá trị của nó sẽ lên tới hàng chục triệu.

Con của cậu còn to hơn, hiếm hơn, 23,58 triệu không hề đắt chút nào.

Tiêu Nhiên giải thích: Giá này là tính theo giá đấu giá của một con cá ngừ vây xanh phương Nam ở Nhật Bản năm ngoái.

Năm ngoái một con cá ngừ vây xanh phương Nam hoang dã của Nhật Bản, 240kg đã được bán với giá 12 triệu Nhân dân tệ.

Đây còn chưa phải là cao nhất, hai năm trước Nhật Bản còn bán đấu giá một con 20 triệu.

Thứ này càng lớn càng có giá, con của cậu coi như là con lớn nhất trong mấy năm gần đây.

Tôi đoán, tham gia triển lãm, sẽ gây chấn động cả giới chơi cá.

Giá thịt cá sẽ tăng vọt.

Đường Lập Dương tận mắt nhìn con cá ngừ vây xanh được xả máu, cho vào kho lạnh, đóng gói lên xe, vô cùng phấn khích.

Mãi đến khi chiếc xe đông lạnh đi khỏi, Đường Lập Dương mới lưu luyến thu hồi ánh mắt.

Anh ta nói với Thẩm Hạo: Em Thẩm, tổng cộng là 23,58 triệu.

Làm tròn chẵn là 24 triệu nhé.

Số tài khoản bao nhiêu, tôi chuyển cho cậu.

Lần này đến Xiêm La, Đường Lập Dương đã thấy được năng lực của Thẩm Hạo.

Mặc dù chỉ là một phần nhỏ của tảng băng chìm, nhưng cũng đủ để anh ta coi trọng.

Cá ngừ vây xanh phương Nam nặng 524kg, điều này quá hiếm có, có thể nói là gây chấn động giới chơi cá.

Ngay cả anh ta cũng là lần đầu tiên được thấy.

Điểm mấu chốt là, Thẩm Hạo thậm chí còn không biết giá của con cá này.

Điều đó rõ ràng là do người khác tặng, càng chứng tỏ năng lực của Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo nói: Người nhà cả, 24 triệu thì thôi, 23 triệu đi.

Còn tiền thì thôi, biệt thự của tôi ở Trường An đang định sửa chữa, 23 triệu này vừa đúng dùng để sửa chữa.

Còn tính toán thế nào, anh cứ tìm Tiêu Nhiên là được.

Tiêu Nhiên cười nói: Chuyện này không thành vấn đề, 23 triệu, đảm bảo làm cho cậu theo tiêu chuẩn 30 triệu.

Đường Lập Dương nói: Vậy thì cảm ơn em Thẩm nhiều, yên tâm, dược liệu đảm bảo sẽ không làm giả đâu.

Thẩm Hạo nói: Anh Đường nói đùa rồi, khách sáo quá, đi thôi, tôi dẫn hai người đi xem đồ sứ xuất khẩu.

Tiêu Nhiên nói: Khoan đã, để tôi đăng lên vòng bạn bè khoe một chút.

Hôm nay ở Xiêm La, bạn mời ăn cá, chẳng qua chỉ là một con cá ngừ vây xanh phương Nam hoang dã bình thường dài 3 mét, nặng 524kg thôi.

Kèm theo đó là hình ảnh.

Đường Lập Dương bên cạnh, thấy vòng bạn bè, bạn của anh ta đã đăng lên, Hôm nay thu mua được một con cá nhỏ.

Thế là cười nói: Tôi cũng góp vui một chút, đăng một bài.

Vừa đăng xong, WeChat của Tiêu Nhiên đã vang lên.

Cùng lúc đó, điện thoại của Đường Lập Dương cũng vậy.

Điện thoại và tin nhắn của hai người vang lên không ngớt.

Cùng lúc đó, giới chơi cá trong nước, vì những bài đăng trên vòng bạn bè, cũng đã bùng nổ.

Cá ngừ vây xanh dài 3 mét, nặng 524kg, ở trong nước làm gì có ai từng thấy.

Ngay cả trên thế giới, cá to như vậy cũng là tin tức chấn động.

Trong chốc lát, không ít blogger câu cá cũng nhận được tin, bắt đầu chia sẻ lại.

Vì vậy, triển lãm ngư nghiệp quốc tế, lập tức hot lên.

Trong nước xuất hiện con cá ngừ đại dương lớn như vậy, những người có quan hệ ở Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu, Thâm Quyến đều bắt đầu liên hệ, muốn nếm thử.

Có thể nói, con cá ngừ vây xanh này chưa về đến nước đã bán hết sạch.

Chỉ chờ ngày mai mổ bụng.

Chương 168

Chẳng mấy chốc, Thẩm Hạo dẫn Tiêu Nhiên và Đường Lập Dương đến căn phòng cất giữ đồ sứ xuất khẩu.

Khi nhìn thấy cả căn phòng đầy đồ sứ, Tiêu Nhiên, Đường Lập Dương hai người mắt đều trợn tròn.

Mẹ kiếp, Thẩm Hạo, cậu đúng là ngầu thật.

Nói xong, anh ta liền không thể chờ đợi mà xem xét, xem qua một lượt rồi kinh ngạc nói: Những món đồ sứ xuất khẩu này đều là từ thời Ung Chính, đồ tốt đấy.

Không có một món nào từ cuối Thanh hay Dân quốc, toàn hàng tuyển.

Rất nhiều là đồ sứ xuất khẩu do người nước ngoài đặt làm.

Đường Lập Dương làm đồ nội thất cao cấp, dĩ nhiên cũng hiểu về đồ cổ.

Đồ tốt đấy, tôi mua vài món về sưu tầm.

Thẩm Hạo nói: Hai người cứ tự nhiên chọn, chọn xong rồi, tôi sẽ bán phần còn lại.

Tiêu Nhiên giơ ngón tay cái lên nói: Được, Thẩm Hạo, cậu đúng là bạn tốt.

Mấy món đồ sứ huy chương xuất khẩu này tôi lấy hết.

Đường Lập Dương nói: Đồ sứ huy chương xuất khẩu này tôi biết, nhưng thật sự không nhìn ra được, cậu để lại cho tôi mấy cái.

Tiêu Nhiên nói: Thẩm Hạo, tôi cũng không lừa cậu, sưu tầm đồ sứ xuất khẩu thì nên chọn đồ sứ huy chương trước tiên, giá cao nhất.

Cậu có thể hiểu là, đồ sứ cao cấp do hoàng gia, quý tộc phương Tây đặt làm.

Đồ sứ huy chương là một loại đồ sứ xuất khẩu thời Minh Thanh, nó dựa trên bản vẽ mẫu từ châu Âu, được các nghệ nhân gốm sứ Minh Thanh vẽ tay và nung thành, là sản phẩm kết hợp giữa nghệ thuật huy chương châu Âu và công nghệ chế tác sứ Minh Thanh.

Chi phí chế tác rất cao, sản lượng lúc đó đã rất hạn chế, số lượng còn lại đến ngày nay càng hiếm.

Trong đó, đắt nhất là đồ sứ huy chương do vua Thụy Điển, nữ hoàng Catherine Đại đế của Nga, và hoàng gia, quý tộc Hà Lan, Anh, Thụy Điển đặt làm.

Đương nhiên cũng có của các gia tộc nổi tiếng, ví dụ như sứ huy chương của gia tộc Newton, gia tộc Washington cũng rất có giá trị.

Những món đồ sứ huy chương của gia tộc châu Âu mà tôi nhận ra được, tôi trả 20 vạn, những món không nhận ra được tôi trả 5 vạn.

Trong số đồ sứ xuất khẩu còn lại, loại tinh xảo như thế này một bộ tôi trả 2 vạn.

Các loại đồ sứ xuất khẩu khác chỉ bán được khoảng 2 nghìn.

Nếu giá cả không hợp lý, cậu cũng có thể tìm một giám định viên.

Cậu cũng biết đấy, người trong nước sưu tầm đồ sứ, thứ nhất là đồ quan gian, thứ hai là thẩm mỹ của đồ sứ trong nước.

Tôi đánh giá cao đồ sứ xuất khẩu, nhưng cũng không dám thu nhiều, chỉ có thể mua mười mấy món đắt tiền, những món còn lại có thể tổ chức giúp đấu giá.

Đồ sứ huy chương rất được các nhà sưu tầm Âu Mỹ ưa chuộng.

Liên hệ với nhà đấu giá nước ngoài, giá cả tuyệt đối sẽ tăng gấp

đôi.

Thẩm Hạo nói: Không cần phiền phức như vậy, cứ theo như cậu nói mà làm.

Hơn hai vạn món, Thẩm Hạo không muốn xử lý, phiền chết đi được.

Tiếp theo, Tiêu Nhiên và Đường Lập Dương lần lượt mua không ít đồ sứ.

Tiêu Nhiên mua toàn đồ đắt tiền, hết hơn hai triệu.

Đường Lập Dương hết hơn một triệu.

Mua từ chỗ Thẩm Hạo, chỉ có hai chữ: đảm bảo thật.

Mua cũng yên tâm.

Dù sao, sự khác biệt lớn nhất giữa đồ sứ xuất khẩu và đồ sứ trong nước là, đồ sứ xuất khẩu do người nước ngoài đặt làm là để trưng bày, không phải để dùng.

Dù đã qua trăm năm, đồ sứ vẫn rất mới, không có vết xước.

Các nhà sưu tầm trong nước bình thường không dám mua.

Chọn xong đồ sứ, Thẩm Hạo mời hai người ăn thịt lợn Lam Băng.

Vốn dĩ định mời hai người ăn cá ngừ đại dương, kết quả lại bán mất rồi.

Ăn cơm xong, hai người ở lại một lúc, đều không thể chờ đợi mà trở về.

Đường Lập Dương về để liên lạc với bạn bè, Tiêu Nhiên vội về để sắp xếp số đồ sứ kia.

Thẩm Hạo cũng không giữ lại.

Đồng thời, hắn bảo Tống Mộ Mạt Lạp tìm một nhà đấu giá để bán

số đồ sứ xuất khẩu còn lại.

Mặc dù không đắt bằng đồ sứ huy chương xuất khẩu, nhưng của Thẩm Hạo cũng đều là hàng tuyển, một món mấy nghìn tệ vẫn có.

Điều này khác với dự tính ban đầu của Thẩm Hạo.

Hơn bảy giờ tối, khi Thẩm Hạo lướt Douyin trong nước, phát hiện con cá ngừ vây xanh mình bán đã lên top tìm kiếm.

Một con cá mua với giá trên trời hai mươi triệu.

Tiêu Nhiên còn nhắn tin cho Thẩm Hạo, nói rằng con cá đó chưa vận chuyển về nước, tất cả thịt đã bị người ta chia nhau hết rồi.

Hoàn toàn không đủ chia.

Triển lãm ngư nghiệp ở thành phố Quỳnh Hải, trong phút chốc độ hot bùng nổ.

Dĩ nhiên, tất cả những điều này, Thẩm Hạo không để tâm.

Ngày hôm sau, triển lãm trong nước đông như kiến, đặc biệt là con cá ngừ vây xanh nặng 524kg kia càng là vua hút view.

Vốn dĩ tập đoàn Maruha của Nhật Bản định chiếm hết sự chú ý trong nước, không ngờ lại bị một con cá của Thẩm Hạo cướp mất.

Các kênh truyền thông tự do càng như cá mập ngửi thấy mùi máu, đổ xô đến, đúng là ở đâu có view thì ở đó có họ.

Đối với chuyện trong nước, Thẩm Hạo không quan tâm.

Thẩm Hạo lại nhảy xuống biển tiếp tục lượn lờ.

Vừa luyện tập sức mạnh, vừa dạo chơi dưới đáy biển.

Cứ như vậy, hắn đã dạo chơi và luyện tập dưới đáy biển ba ngày.

Đến thứ tư, Tiêu Nhiên nhắn tin cho Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo, bản vẽ thiết kế biệt thự xong rồi, tổng cộng có ba loại,

cậu về xem hiệu quả.

Ngoài ra, cậu bạn thân Vương Tiểu Đào của cậu.

Tôi cũng đã giúp cậu ta nhượng quyền một thương hiệu ống nước, thương hiệu dây điện.

Giao cho Vương Tiểu Đào dự án ống nước, dây điện, sưởi sàn cơ bản của một tòa nhà thuộc tập đoàn Tiêu Thị.

Sau này, tôi bảo cậu ta nhập thêm ít cửa ra vào giá rẻ, cửa ra vào của tòa nhà cũng sẽ mua từ chỗ cậu ta.

Nói trắng ra, chỉ cần nhập hàng từ chỗ cậu ta là ổn, một năm kiếm năm mươi đến một trăm vạn chắc chắn không thành vấn đề.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cười nói: Cảm ơn nhé.

Ha ha, cảm ơn cái gì, đều là bạn bè cả.

Anh Dương nói, lần này cậu đã giúp anh ấy một việc lớn, cho anh ấy đủ mặt mũi, anh ấy muốn mời cậu một bữa thịnh soạn, nhờ tôi hỏi cậu mấy giờ đến Trường An.

Trưa mai tôi về Trường An.

Được, tôi đến đón cậu.

Khoảng bốn giờ chiều, Tống Mộ Mạt Lạp và A Lạp Bối Lạp lái xe đưa Thẩm Hạo đến sân bay Bangkok.

Trong ánh mắt lưu luyến không rời của hai cô gái, Thẩm Hạo bước vào sân bay.

Tại phòng nghỉ ở sân bay Trường An, mấy cô tiếp viên hàng không đang ríu rít vây quanh nhau.

Thi Nịnh, tôi vừa tra xong, Hạo ca của cô đã lên máy bay rồi.

Bốn tiếng nữa sẽ đến nơi.

Nghe vậy, Thi Nịnh thở phào nhẹ nhõm: Thế thì tốt rồi, cuối cùng cũng không uổng công chờ đợi.

Ngay sau đó, mấy cô tiếp viên nhìn bó hồng sau lưng Thi Nịnh, không nhịn được nói: Thi Nịnh, cô thật sự định tặng hoa cho Hạo ca của cô à.

Lỡ anh ta không nhận thì chẳng phải mất mặt chết đi được sao.

Đúng vậy, làm gì có chuyện con gái tặng hoa cho con trai, đây chẳng phải là cọc đi tìm trâu sao.

Thi Nịnh, cô là một đại mỹ nhân đấy, kiêu kỳ tự tin lên một chút đi chứ.

Thi Nịnh đưa tay vuốt mấy lọn tóc lòa xòa trước trán ra sau, cười nói: Tôi chỉ muốn tạo cho Hạo ca một bất ngờ thôi mà.

Dù nói vậy, nhưng trong lòng cô cũng không chắc chắn, không biết thái độ của Thẩm Hạo sẽ ra sao.

Tôi thấy tặng hoa vẫn hơi đường đột, cô ra đón anh ta là đủ rồi.

Phải đó, lỡ Hạo ca của cô không nhận hoa thì cô đến cả lối thoát cũng không có.

Sau này sẽ thành trò cười cho cả công ty, còn không bị mấy con mụ xấu tính kia châm chọc cho chết à.

Bị mấy cô bạn nói vậy, Thi Nịnh cũng bắt đầu mất tự tin.

Nhưng suy nghĩ một lúc, cô vẫn lắc đầu: Kệ đi, hôm nay tôi liều một phen.

Nếu Hạo ca không chấp nhận thì thôi vậy, chứng tỏ chúng ta không có duyên phận.

Ừm, như vậy cũng tốt, cứ dây dưa lằng nhằng chỉ lãng phí thanh xuân thôi.

Tôi chẳng thấy Thẩm Hạo đó có gì tốt, chẳng phải chỉ đeo một chiếc đồng hồ thôi sao.

Mấy cậu ấm, quan nhị đại theo đuổi cô không thiếu, cô có hứng thú đâu.

Cô nói linh tinh rồi, rõ ràng là giọng điệu có chút chua chát.

Mấy cậu ấm, quan nhị đại kia, tướng mạo thì méo mó xấu xí, khí chất cũng bình thường, cô không nhìn mặt họ à.

Nhìn họ xong, tôi phát hiện ra mình cũng không yêu tiền đến thế.

Hạo ca của Thi Nịnh ấy, dù không có tiền cũng không tệ, khí chất tốt, ngoại hình tuấn tú, chiều cao cũng đủ, quan trọng là làn da của anh ấy, ôi trời, đẹp quá.

Thật sự không có một chút tì vết nào, ngưỡng mộ ghê.

Đúng vậy, không chỉ thế, dù sao thì tôi cảm thấy Thẩm Hạo đó rất lợi hại, tuyệt đối không phải người tầm thường.

Chương 169

Ánh mắt của anh ấy sắc bén quá.

Lần trước, tôi nhìn thẳng vào mắt anh ấy một cái mà chỉ thấy tim đập chân run.

Cứ như thể trước mặt anh ấy không có bí mật nào có thể che giấu được.

Cảm giác còn khoa trương hơn cả tổng tài bá đạo trong tiểu thuyết nữa.

Có cần phải khoa trương thế không, đến mức vậy sao.

Lừa cô tôi là cún con.

Lát nữa chẳng phải Thi Nịnh đi tặng hoa sao, cô cứ ra đối diện ánh mắt thử cảm nhận một chút là biết.

Nếu thật sự như vậy, người đàn ông này chẳng phải quá nguy hiểm sao.

Chậc, cần chính là người đàn ông như vậy, cảm giác an toàn bùng nổ, làm người phụ nữ bé nhỏ của anh ấy thật thoải mái.

Thi Nịnh, nói trước nhé, nếu Hạo ca của cô không thích kiểu của cô, thì các chị em sẽ xông lên đấy.

Đúng vậy, mỡ màu không để chảy ra ruộng người ngoài, thay vì để tiện nghi cho mấy con hồ ly tinh kia, chẳng thà tiện nghi cho chị em chúng ta.

Đến lúc đó, nếu Thẩm Hạo này thật sự có thực lực, tôi cũng không ngại chia sẻ cho các cô đâu.

Phì, cô đúng là đồ hồ ly lẳng lơ, nhưng mà nói trước rồi đấy, đến

lúc đó tôi cũng không ngại đâu.

Ghét thế, hi hi.

Mấy cô gái vừa cười vừa mắng, đùa giỡn với nhau.

Bị mọi người nói như vậy, đôi mắt đẹp của Thi Nịnh có chút dao động, càng lúc càng mất tự tin.

Khoảng năm tiếng sau, Thẩm Hạo xuống máy bay.

Vừa ra khỏi sân bay, anh đã thấy Tiêu Nhiên lái chiếc Rolls Royce chờ sẵn ở cổng.

Biển số xe vẫn nổi bật như vậy, mấy con số 6 liền nhau, thu hút không ít người vây xem.

Chính là chiếc xe mà Thẩm Hạo đã đâm phải lúc trước.

Ngay khi Thẩm Hạo chuẩn bị đi tới, đột nhiên, anh bị bốn cô tiếp viên hàng không dáng người cao ráo trong bộ đồng phục chặn lại.

Cô gái xinh đẹp nhất với làn da trắng như tuyết ở giữa, mỉm cười đứng chắn trước mặt Thẩm Hạo.

Chính là tiếp viên Thi Nịnh và bốn đồng nghiệp của cô.

Đôi mắt to ngấn nước, vui mừng nhìn Thẩm Hạo.

Tiếp đó, không đợi Thẩm Hạo lên tiếng, Thi Nịnh lấy từ sau lưng ra một bó hoa hồng 99 đóa đưa cho anh.

Hạo ca, Thất Tịch vui vẻ, tặng anh.

Thẩm Hạo nhìn bó hồng trước mặt mà ngẩn ra, lớn từng này rồi đây là lần đầu tiên có phụ nữ tặng hoa cho anh.

Cảm giác này có vẻ không tệ.

Một người đàn ông bình thường, cả đời có lẽ chỉ nhận được hoa một lần, đó là trong tang lễ của mình.

Oa.

Vãi chưởng.

Tiếp viên hàng không chủ động tặng hoa.

Đệt, thằng nhóc này lai lịch gì thế.

Trong nháy mắt, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía này, Thẩm Hạo trở thành tâm điểm của sân bay.

Bị bốn cô tiếp viên hàng không chặn lại, trong đó cô có nhan sắc, khí chất và vóc dáng đẹp nhất chủ động tặng hoa, càng thu hút mọi ánh nhìn.

Tiêu Nhiên đang tựa vào đầu xe cũng ngây người ra, không ngờ vận đào hoa của Thẩm Hạo lại tốt đến vậy.

Không ít người cầm điện thoại lén chụp ảnh, rất nhiều người vây xem đều mang ánh mắt ngưỡng mộ, ghen tị và căm hận.

Trong lòng chua loét.

Bị mọi người vây xem, tim Thẩm Hạo đập hơi nhanh, lòng hư vinh bỗng dưng dâng trào.

Cảm giác đối với Thi Nịnh có chút khác đi.

Phải thừa nhận rằng, khoảnh khắc này, Thẩm Hạo đã bị thả thính thành công.

Chẳng trách phụ nữ thích hoa, cảm giác này thật sự không tệ.

Thẩm Hạo là một người đàn ông cũng thích hoa.

Thế là, Thẩm Hạo mỉm cười nhận lấy bó hoa.

Cảm ơn cô, Thi Nịnh.

Thấy Thẩm Hạo nhận hoa, Thi Nịnh ngọt ngào mỉm cười.

Lúc này, một cô tiếp viên bên cạnh cười trêu: Hoa cũng nhận rồi,

có phải nên mời chúng tôi đi ăn một bữa không.

Thẩm Hạo cười nói: Được thôi, không vấn đề, muốn ăn gì nào.

Vậy thì ăn lẩu Haidilao đi.

Được thôi, không vấn đề.

Nói rồi không được nuốt lời đâu nhé.

Mấy cô tiếp viên vây quanh Thẩm Hạo cười nói.

Thẩm Hạo đáp: Các cô định thời gian đi.

Chọn ngày không bằng gặp ngày, ngay bây giờ đi.

Thi Nịnh nhà tôi từ lúc 8 giờ sáng hạ cánh xong là cứ đợi anh mãi đấy.

Đã 7 tiếng rồi chưa ăn gì đâu.

Nghe vậy, Thi Nịnh đỏ mặt, vội vàng giải thích: Hạo ca đừng nghe họ nói bậy, em có ăn bánh mì rồi.

Thẩm Hạo nói: Vậy được, đi thôi, cùng nhau ăn một bữa.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo vẫy tay với Tiêu Nhiên: Xe của bạn tôi ở đằng kia, chúng ta cùng qua đó.

Nghe vậy, mấy cô tiếp viên tò mò nhìn về phía Tiêu Nhiên, khi thấy chiếc Rolls Royce với mấy con số 6 của anh ta, mắt họ liền sáng lên.

Nhìn lại Thẩm Hạo, ánh mắt đã càng khác biệt.

Họ lần lượt giơ ngón tay cái với Thi Nịnh, ý khen cô có mắt nhìn người thật tốt.

Mặc dù họ là tiếp viên hàng không, tiếp xúc với nhiều người có tiền, nhưng để thật sự tiếp xúc với người ở đẳng cấp của Tiêu Nhiên thì quá khó.

Thấy Thẩm Hạo dẫn bốn cô tiếp viên đi tới, Tiêu Nhiên chậc chậc hai tiếng, giơ ngón tay cái lên: Được đấy Thẩm Hạo, cậu đúng là trâu bò thật, tôi còn chưa từng được ai tặng hoa hồng đâu.

Thẩm Hạo hỏi: Xe của cậu ngồi đủ không.

Tiêu Nhiên đáp: Dĩ nhiên là không vấn đề, phía sau còn có hai chiếc Audi Q7, là xe của vệ sĩ, bảo họ nhường ra một chiếc là được.

Thẩm Hạo nói: Vậy được, đi thôi, mấy cô ấy muốn ăn lẩu, chúng ta đi cùng.

Tiêu Nhiên nói: Đừng mà Thẩm Hạo, Dương ca đã đặt sẵn nhà hàng Thiểm Thái rồi, chỉ chờ cậu thôi.

Mấy em gái trong đó múa đẹp lắm.

Vừa hay đang ít người, bây giờ cậu dẫn theo bốn đại mỹ nhân, cùng đi ăn cho náo nhiệt.

Thẩm Hạo nhìn sang bốn cô gái của Thi Nịnh, hỏi: Các cô muốn ăn lẩu, hay ăn đồ Thiểm Thái.

Đồ Thiểm Thái.

Không đợi Thi Nịnh trả lời, ba cô tiếp viên kia đã đồng thanh đáp.

Thẩm Hạo nói: Vậy được, đi thôi.

Tiêu Nhiên nói: Đợi chút, tôi bảo vệ sĩ dồn sang một xe.

Ba cô tiếp viên còn lại ngồi trên chiếc Q7 phía sau, còn Tiêu Nhiên, Thẩm Hạo và Thi Nịnh thì lên chiếc Rolls Royce.

Tiêu Nhiên ngồi ở ghế phụ, quay đầu nhìn Thẩm Hạo nói: Thẩm Hạo, không giới thiệu một chút à.

Thẩm Hạo cười nói: Thi Nịnh.

Đây là Tiêu Nhiên, bạn tôi.

Tiêu Nhiên bất mãn nói: Vãi chưởng, Thẩm Hạo, lời này của cậu tôi không thích nghe đâu nhé.

Bạn bè gì chứ, là anh em.

Rồi anh ta quay sang Thi Nịnh nói: Chào cô Thi Nịnh, không ngờ hãng hàng không quốc gia lại có tiếp viên xinh đẹp như vậy.

Sớm biết thế, Thẩm Hạo căn bản không có cơ hội này đâu.

Thi Nịnh đỏ mặt, khẽ mỉm cười mà không đáp lại.

Cô ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Thẩm Hạo, không còn vẻ hoạt bát như lúc nãy nữa.

Thẩm Hạo khẽ cười, đã nhận hoa rồi thì cũng không cần giả vờ nữa, có một cô bạn gái làm tiếp viên hàng không cũng không tệ.

Thế là anh vòng tay trái qua vai Thi Nịnh, ôm cô vào lòng nói: Thế thì e là cậu không có cơ hội rồi.

Cảm nhận được hành động của Thẩm Hạo, lòng Thi Nịnh ngọt ngào, đây cũng là một cách thừa nhận thân phận của cô.

Cô thuận thế tựa vào vai Thẩm Hạo.

Không hiểu vì sao, mùi hương trên người Thẩm Hạo rất dễ chịu, hơn nữa chiếc áo phông trắng của anh lại mát lạnh và mềm mượt.

Trong lòng cô vô cùng kinh ngạc, bất giác lén dùng tay sờ thử chiếc áo, quả nhiên chất liệu vô cùng tốt.

Thi Nịnh bình thường làm tiếp viên, lương tháng hơn một vạn, cộng thêm việc bán hàng trên mạng xã hội, livestream sau giờ làm, một tháng cũng kiếm được hơn ba vạn, lúc tốt có thể lên đến bốn, năm vạn.

Thường ngày, cô cũng không keo kiệt với bản thân, nội y gần như đều trên hai nghìn một bộ.

Quần áo khác cũng là hàng chất lượng tốt, hàng xa xỉ cũng từng mua, chất liệu đều là hàng đầu.

Nhưng loại vải như của Thẩm Hạo, cô thật sự chưa từng thấy qua.

Bây giờ đang là cuối tháng Tám, trời rất nóng.

Nhưng tựa vào người Thẩm Hạo, cô lại cảm thấy còn mát hơn cả điều hòa.

Chất liệu thần kỳ như vậy hoàn toàn vượt ra khỏi nhận thức của Thi Nịnh.

Tóm lại là rất không rẻ.

Thấy Thẩm Hạo ôm cô tiếp viên, Tiêu Nhiên nói: Thôi được rồi, cái mùi chua loét của tình yêu.

Thẩm Hạo thắc mắc: Sao cậu không lái chiếc Yangwang U8 của cậu.

Tiêu Nhiên đáp: Cho bạn mượn rồi, nó lái đi lội nước rồi.

Thẩm Hạo nói: Cậu đúng là xem chiếc xe này như thuyền mà lái rồi.

Thế mới ngầu chứ, không như con Mercedes G Class, lái cứng đơ, không thoải mái bằng con này.

Lại không thể quay đầu tại chỗ, càng không thể xuống nước, giá hơn 400 vạn mà còn phải mua chênh giá, làm sao thơm bằng Yangwang U8 được.

Hơn nữa, độ thu hút cũng khác nhau, Yangwang U8 thu hút ánh nhìn cực kỳ, cùng phân khúc là vô địch, tỷ lệ giá trên hiệu suất cao biết bao.

Trong giới của Dương ca, gần như mỗi người một chiếc, Tiêu

Nhiên cười nói.

Thẩm Hạo nói: Nhìn cũng không tệ.

Mau đổi xe đi.

Con BMW 5 series của cậu xấu chết đi được.

Lúc đầu mua xe nên hỏi tôi.

Không nói đâu xa, chỉ riêng tầm giá năm mươi vạn, con 5 series là xấu nhất, không đáng mua nhất.

Cậu mua con Mercedes E Class đi, nội thất đẹp biết bao, hoặc Audi A6 cũng mạnh hơn 5 series.

Giàu như vậy mà lại khiêm tốn thế.

Ở Xiêm La thì lái Bentley, về nước thì lái 5 series, cậu đúng là khiến tôi cạn lời, Tiêu Nhiên nói.

Đến lúc đó rồi nói, Thẩm Hạo cười đáp.

Chương 170

Thi Nịnh ngồi bên cạnh chỉ im lặng lắng nghe, không xen vào.

Nhưng qua cuộc trò chuyện của hai người, cô cũng nắm được hai thông tin: Thẩm Hạo có hai chiếc xe, một Bentley và một BMW 5 series.

Dường như anh có sản nghiệp ở Xiêm La.

Mặc dù đoán Thẩm Hạo có tiền, nhưng cụ thể anh làm gì thì cô thật sự không biết.

Nhưng sự xuất hiện của Tiêu Nhiên hôm nay đã gián tiếp phản ánh vòng bạn bè của Thẩm Hạo không hề đơn giản.

Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã.

Người ở đẳng cấp nào sẽ chơi với người ở đẳng cấp đó.

Ở chiếc Q7 phía sau, ba cô tiếp viên cũng bắt đầu buôn chuyện.

Xem ra lần này Thi Nịnh đặt cược đúng rồi.

Vòng bạn bè càng thể hiện được thực lực của một người.

Thẩm Hạo này không phải là người giả mạo đấy chứ, dù sao thì thời nay thiếu gia giả mạo nhiều quá.

Giả mạo mà cậu tìm được xe biển số 5 con 6 à.

Có thực lực đó thì cần gì phải giả mạo.

Tôi thì hy vọng Thi Nịnh và Thẩm Hạo có thể thành đôi, chúng ta cũng được thơm lây chút.

Tôi cũng thấy vậy, ít nhất nhờ Thẩm Hạo giới thiệu vài người bạn để làm quen cũng tốt mà.

Ừm, đúng là thế, nếu không lại phải về nhà xem mắt rồi.

Thi Nịnh may mắn thật.

Quan trọng là người ta dám yêu dám chủ động, đúng là thế hệ 2000, mạnh mẽ hơn mấy bà dì già chúng ta nhiều.

Phì, tôi sinh năm 98, cô mới là bà dì già.

Là tiếp viên hàng không, vòng quan hệ của họ không lớn, hoặc là gả cho tiếp viên nam, hoặc là gả cho cơ trưởng.

Tuy nhiên, muốn gả cho cơ trưởng thì phải là người xinh đẹp nhất.

So với tiếp viên nam, cơ trưởng có địa vị cao hơn trên máy bay, mức lương cũng cao hơn.

Yêu đương và kết hôn với cơ trưởng cũng là một lựa chọn rất phổ biến và tốt đẹp.

Với những tiếp viên bình thường như họ, gia đình chỉ thuộc dạng khá giả, học lực bình thường, những thiếu gia có gia sản kếch xù sẽ không cưới họ.

Đối với hôn nhân, người có tiền có quá nhiều lựa chọn, tiếp viên hàng không chỉ được xem là mức trung bình.

Môn đăng hộ đối là ưu tiên hàng đầu, sau đó là công chức, nữ giảng viên đại học.

Thôi bỏ đi, lần này đến Trường An Oái ăn một bữa cho đã, không biết đồ Thiểm Thái trong đó có ngon không.

Ở đó đúng là không rẻ, bình quân đầu người hơn một nghìn.

Tôi chỉ nghe nói thôi, ngày thường bận rộn cũng chưa đi bao giờ.

Rất nhanh, hai chiếc xe đã tiến vào khu xưởng phim Trường An

trên đường Tây Ảnh, quận Nhạn Tháp.

Sau khi xuống xe, họ đến một nhà hàng tên là Trường An Oái.

Tiêu Nhiên giải thích: Đây được coi là một trong những nhà hàng Thiểm Thái nổi tiếng nhất ở Trường An.

Nhà hàng này vốn là một xưởng sản xuất do Liên Xô cũ xây dựng, bên trong có chút đặc sắc.

Hơn nữa nó nằm trong khu xưởng phim, phòng riêng rất kín đáo.

Thẩm Hạo nói: Cậu không nói tôi cũng không biết, tôi là người Tần tỉnh mà còn không biết Thiểm Thái có món gì.

Tiêu Nhiên cười ha hả: Cái này tôi hiểu, người Tần tỉnh bình thường ai mà để ý mấy cái này, ăn rồi sẽ biết thôi.

Lúc này, Đường Lập Dương cũng bước ra chào đón: Tiêu Nhiên, Thẩm lão đệ, cuối cùng hai người cũng đến rồi.

Rồi anh ta nhìn mấy cô tiếp viên sau lưng hai người, ngẩn ra một lúc rồi cười nói: Được lắm, còn dẫn theo bốn cô tiếp viên xinh đẹp, mau vào trong.

Thẩm Hạo nói: Dương ca, anh khách sáo quá.

Khách sáo cái gì, mau vào trong rồi nói.

Tiêu Nhiên đi trước, lúc này, Thi Nịnh chủ động khoác tay Thẩm Hạo.

Ba cô tiếp viên phía sau thấy vậy, vẻ mặt có chút ngưỡng mộ.

Miệng thì nói chúc phúc, nhưng trong lòng lại ước gì mình là Thi Nịnh.

Bước vào nhà hàng, nội thất bên trong lấy tông màu đen làm chủ đạo.

Họ đi thẳng lên phòng riêng lớn nhất trên lầu hai.

Phòng có quầy trà và ban công riêng, các món ăn đều được chế biến từ nguyên liệu tươi ngon nhất.

Sau khi ngồi xuống, Đường Lập Dương nhìn Thi Nịnh đang khoác tay Thẩm Hạo, mỉm cười đầy ẩn ý.

Đàn ông có vài người phụ nữ cũng là chuyện bình thường.

Thế là anh ta nói với phục vụ: Mang món lên đi.

Vâng, thưa anh Đường.

Đường Lập Dương nói: Lần này là đón gió cho Thẩm lão đệ, uống rượu Tây Phượng hay Ngũ Lương Dịch.

Thẩm Hạo nói: Đều được, anh xem các cô ấy uống gì.

Chúng tôi không uống rượu đâu ạ, một cô tiếp viên cười nói.

Đường Lập Dương nói: Ha ha, được, vậy chúng ta vẫn uống Ngũ Lương Dịch.

Ở đây có đồ uống đặc biệt dành cho quý cô, mấy vị mỹ nữ cứ uống trước đi, muốn uống gì cứ tự gọi nhé.

Đồ uống đặc biệt, chính là nước mơ chua đổ trong ly rượu vang.

Mấy cô tiếp viên lấy điện thoại ra chụp ảnh đồ uống đặc biệt này.

Ở đây, chi phí bình quân đầu người cho một set ba người đã hơn một nghìn, họ cũng chưa từng đến đây.

Phục vụ lên món rất nhanh, hai phút đã có hơn mười món.

Thẩm Hạo lúc này mới phát hiện Tần tỉnh còn có nhiều món ăn như vậy.

Thật sự chưa từng ăn, thậm chí chưa từng nghe qua.

Đường Lập Dương cười nói: Món gà hồ lô ở đây là đặc sản của

Trường An, một món nhất định phải gọi.

Còn có bánh đa Tần Trấn, mì biangbiang, cá trường thọ.

Các mỹ nữ có thể uống chút canh trước, món súp bột rót nước gừng Thần Mộc này cũng rất ngon.

Thi Nịnh cười nói: Cảm ơn anh.

Lúc này, phục vụ lại mang lên một món nữa, trông khá giống cánh gà.

Và còn dùng lửa bắt đầu nướng.

Đường Lập Dương cười giới thiệu: Món này là bồ câu non xé tay tê cay, bồ câu non này được nướng bằng gỗ hồ đào.

Đặt trên cành thông và lá trà, sau đó nướng lần thứ hai.

Một món nhắm rượu tuyệt hảo.

Đồng thời, phục vụ lại mang lên một cái đùi cừu, đầu bếp đứng bên cạnh phục vụ việc thái thịt.

Phải thừa nhận, trang trí và phục vụ ở đây đều thuộc hàng nhất lưu.

Đường Lập Dương nói: Nào, đừng nhìn nữa, ăn trước đi, ngẩn ra làm gì.

Tiêu Nhiên nói: Vậy thì tôi không khách sáo nữa, vì bữa này mà tôi đã nhịn đói cả buổi sáng.

Đường Lập Dương nói: Ha ha, lại chém gió rồi, buổi sáng ai là người ăn hết nửa cân sashimi.

Ăn sạch cả phần otoro cá ngừ vây xanh mà tôi để lại.

Nói đến đây, Đường Lập Dương cười nói: Thẩm lão đệ, hôm qua cậu không đến hội chợ thủy sản thật đáng tiếc.

Con cá ngừ vây xanh cậu bán, khoảnh khắc được khiêng từ xe đông lạnh xuống, có thể nói là gây chấn động cả hội trường.

Chậc chậc. cảnh tượng đó thật đã đời.

Tiêu Nhiên nói: Đúng vậy, tôi giành được mỗi một miếng thịt má, không đủ ăn.

Thịt má là phần thịt đắt nhất của cá ngừ vây xanh, được mệnh danh là thịt hoàng đế, cậu đừng có không biết đủ.

Con cá tôi giới thiệu mà đến tay tôi chỉ có một cân otoro, lại còn bị cậu chén mất nửa cân.

Món này hot quá, nhu cầu trong nước quá lớn.

Quan trọng là con cá ngừ vây xanh hơn 500kg thật sự quá hiếm, thịt cá cực phẩm, Đường Lập Dương nói.

Thẩm Hạo cười nói: Chẳng phải chỉ là một con cá thôi sao, có rảnh tôi mời các anh ăn cho đã.

Đây không phải là Thẩm Hạo khoác lác, với thực lực của anh, tùy tiện nhảy xuống biển bắt vài con cá ngừ vây xanh chẳng khác gì đi chơi.

Nghe cuộc đối thoại của Đường Lập Dương, Tiêu Nhiên và Thẩm Hạo, bốn cô gái của Thi Nịnh đều kinh ngạc.

Hôm qua, con cá ngừ vây xanh đứng top một hot search trên Douyin, họ dĩ nhiên đã lướt thấy và xem video ngắn.

Lúc đó còn cảm thấy, một con cá mà bán được hơn 20 triệu, lại còn tranh nhau mua.

Trời ạ, thế giới của người giàu thật khó hiểu.

Không ngờ, con cá ngừ vây xanh này lại là do Thẩm Hạo bán.

Chính chủ đang ngồi ngay trước mắt.

Mấy cô gái trong lòng kinh ngạc không thôi, đây là lần đầu tiên họ cảm nhận được sự hào phóng.

Thẩm Hạo càng ưu tú, họ càng ngưỡng mộ Thi Nịnh, trong lòng càng chua loét.

Đường Lập Dương giơ ngón tay cái lên: Cũng chỉ có Thẩm lão đệ cậu mới dám nói câu này.

Sau đó, anh ta rót đầy rượu cho Thẩm Hạo, nâng ly lên nói: Thẩm lão đệ, con cá này của cậu xem như đã giúp tôi một việc lớn, tôi kính cậu một ly.

Thẩm Hạo cười nói: Đừng nói vậy, con cá này để trong tay tôi cũng không bán được đâu.

Thẩm lão đệ khách sáo rồi, đồ tốt thì không bao giờ lo không có người mua, nào, cạn ly.

Hai người cụng ly rồi uống cạn.

Lúc này, Tiêu Nhiên lấy từ trong ví ra một cuốn sổ đỏ, cười nói: Thẩm Hạo, đây là sổ nhà của cậu, đây là phương án thiết kế biệt thự, cậu xem thử.

Hai kiểu phương Tây, một kiểu Trung Hoa, cậu xem thích kiểu nào.

Nhận lấy sổ nhà, Thẩm Hạo không nhìn mà xem qua hiệu ứng trang trí của ba căn biệt thự.

Lướt qua một cái, Thẩm Hạo đã chọn ngay kiểu Trung Hoa, đơn giản mà sang trọng.

Thế là anh nói: Lấy phong cách Trung Hoa này đi.

Tiêu Nhiên giơ ngón tay cái lên: Thẩm Hạo, gu thẩm mỹ của cậu

không chê vào đâu được, một phát chọn ngay cái đắt nhất.

Bây giờ phong cách Trung Hoa đúng là đắt, trang trí xong xuôi cái này hết 35 triệu.

Đều là bạn bè, lợi nhuận thì thôi.

Giá gốc là 27 triệu, trong đó có 5 triệu là chi phí cho các nhà thiết kế và công nhân bên dưới, chi phí này khó mà tiết kiệm được.

Thẩm Hạo nói: Như vậy sao được, làm ăn không có lợi nhuận thì làm sao được, sau này làm sao qua lại.

Cậu dùng bản lĩnh, dùng mối quan hệ của mình để kiếm tiền, lợi nhuận này là xứng đáng.

Tôi tìm ai trang trí mà chẳng phải trả tiền.

Tiêu Nhiên nói: Thôi được rồi, quyết định vậy đi, là bạn bè thì đừng nói nữa.

Chương 171

Hơn nữa, dạo này tình hình kinh doanh không tốt, có thể nuôi được công nhân, để họ có việc làm cũng tốt rồi, dù sao cũng không tốn công sức gì nhiều.

Thẩm Hạo thấy không thể từ chối được nữa, đành gật đầu: Được, ân tình này tôi ghi nhớ.

Nghe vậy, Tiêu Nhiên cười nói: Ha ha, nào, ăn đi ăn đi.

Ban ân tình mà không đề cập yêu cầu, đây chính là chỗ cao minh của Tiêu Nhiên.

Càng không đề cập yêu cầu, Thẩm Hạo càng ghi nhớ ân tình này của anh ta.

Nếu đề cập yêu cầu, cảm giác sẽ khác đi, mối quan hệ giao dịch này sẽ không còn như trước.

Dĩ nhiên, trong lòng Tiêu Nhiên, Thẩm Hạo là người đáng để kết giao, bất kể là năng lực ở Xiêm La hay món thịt nướng mà anh mời đều không phải là hàng tầm thường.

Thi Nịnh và ba cô tiếp viên bên cạnh đều kinh ngạc đến ngây người, trong lòng chấn động không thôi.

Chỉ riêng tiền trang trí đã 35 triệu, vậy căn biệt thự này phải giá bao nhiêu.

Tiêu Nhiên này ra tay cũng quá hào phóng, trực tiếp giảm giá 8 triệu, thật sự quá mức hào sảng.

Điều này trực tiếp phá vỡ nhận thức của họ, mặc dù đã từng gặp không ít đại gia ở khoang hạng nhất.

Nhưng thật sự chưa từng tiếp xúc với vòng sinh hoạt của các đại gia, căn bản không biết họ làm việc như thế nào.

Hôm nay, xem như đã được mở mang tầm mắt.

Rõ ràng, Tiêu Nhiên giảm giá 8 triệu là để kết giao với Thẩm Hạo.

Rõ ràng, Tiêu Nhiên cảm thấy Thẩm Hạo xứng đáng với cái giá đó.

Điều này càng khiến họ tò mò về thân phận của Thẩm Hạo và Tiêu Nhiên.

Đồng thời, cũng chứng minh một điều, Thẩm Hạo tuyệt đối là một đại lão thật sự.

Nghe cuộc đối thoại của Tiêu Nhiên và Đường Lập Dương, bốn cô gái bất giác đều có chút gò bó.

Đường Lập Dương ngồi bên cạnh nói: Thẩm lão đệ, nội thất trong nhà cậu tôi lo, coi như là mừng cậu tân gia.

Thẩm Hạo cười nói: Vẫn còn sớm lắm, chưa nhanh vậy đâu.

Tiêu Nhiên nói: Yên tâm đi, đội thi công tôi tìm cho cậu tuyệt đối chuyên nghiệp, muộn nhất là tám tháng nữa cậu có thể vào ở.

Thẩm Hạo nói: Được, lần này thật sự cảm ơn rồi.

Bạn bè với nhau khách sáo làm gì.

Bốn cô tiếp viên bên cạnh chỉ im lặng ăn, không dám xen vào.

Chuyện này đã vượt quá phạm vi nhận thức của họ.

Lúc này, phục vụ lại mang lên một món nữa, canh nấm củ dền.

Món này đẹp thật, một cô tiếp viên khẽ nói.

Ừm, đúng vậy, nước canh màu đỏ, bên trong còn có một đóa hoa, giống như một đóa hồng đang nở, đẹp lắm, tôi chụp một tấm.

Nhân lúc mấy cô tiếp viên đang rảnh rỗi, Đường Lập Dương ghé vào tai Thẩm Hạo khẽ cười nói: Thẩm lão đệ, món thịt nướng cậu mời chúng tôi ăn ở Xiêm La còn không.

Tiêu Nhiên mắt sáng lên: Thẩm Hạo, cậu không thể bên trọng bên khinh được, món thịt đó tôi cũng muốn.

Thẩm Hạo nói: Hết rồi, sao vậy.

Nghe vậy, ánh mắt Đường Lập Dương thoáng qua một tia thất vọng.

Thế là anh ta giải thích: Món thịt đó ăn vào khẩu vị rất tốt, không chỉ vậy, ăn xong di chứng cũng lớn.

Tối về người đầy sinh lực, cảm giác như vừa uống thuốc thập toàn đại bổ vậy.

Lão già này như trở về tuổi mười tám, không thể tin được.

Ngay cả cô bạn gái nhỏ của tôi cũng phải kêu gào xin tha.

Hiệu quả này tuyệt đối mạnh hơn bất kỳ loại thuốc nào.

Tiêu Nhiên cũng gật đầu: Lúc đầu ăn chỉ thấy ngon, về nhà mới thấy hiệu quả của nó đúng là một chữ ngầu.

Đây là thịt của yêu thú, bổ khí huyết dĩ nhiên là lợi hại rồi.

Thẩm Hạo cười nói: Thịt này chỉ là thịt rừng bình thường thôi.

Chỉ là nó được chế biến đặc biệt với thảo dược, nên công hiệu dưỡng sinh mạnh hơn một chút.

Đường Lập Dương mắt sáng lên, vội nói: Thảo dược này có công thức không, hoàn toàn có thể đầu tư xây dựng nhà máy.

Mạnh hơn Viagra với dầu thần Ấn Độ nhiều, ngày nào cũng ăn cái này, tôi lại có hứng thú với phụ nữ rồi.

Thẩm Hạo nói: Thảo dược này rất đắt đỏ và hiếm, không thể sản xuất hàng loạt được.

Lời này vừa nói ra, Tiêu Nhiên và Đường Lập Dương đều có chút thất vọng.

Đường Lập Dương vẫn không từ bỏ: Thẩm lão đệ, sau này có loại thịt rừng này, nhớ báo tôi một tiếng, thật lòng rất thích ăn.

Cũng nhớ gọi tôi với.

Thẩm Hạo cười ha hả: Không vấn đề, chẳng phải chỉ là một chút thịt rừng thôi sao.

Thực ra, trong không gian của Thẩm Hạo vẫn còn hơn một trăm cân thịt nướng, chỉ là không tiện lấy ra mà thôi.

Nào, uống rượu uống rượu, khó khăn lắm mới tụ tập được một lần, đừng lãng phí, Tiêu Nhiên cười nói.

Lúc này Đường Lập Dương đứng dậy, nâng ly: Hôm nay vốn là đón gió cho Thẩm lão đệ.

Không ngờ còn vô tình quen biết được bốn đại mỹ nhân xinh đẹp, thế này thì phải uống một ly.

Đúng là mỹ sắc khả xan, ăn cơm cũng thấy ngon hơn.

Tôi đề nghị cạn một ly, bốn vị mỹ nữ các cô cứ uống nước mơ chua, thế nào.

Được, cạn một ly.

Thẩm Hạo cũng cười đứng dậy nâng ly rượu.

Thi Nịnh và mấy cô tiếp viên nâng ly thủy tinh lên, cười tươi rói: Cạn một ly.

Những chiếc ly khẽ chạm vào nhau trong không trung, phát ra âm

thanh trong trẻo.

Mọi người uống cạn.

Uống xong, Đường Lập Dương nói với ba cô tiếp viên: Bữa cơm này cũng ăn được nửa buổi rồi, mà vẫn chưa biết tên của mấy vị mỹ nữ.

Thẩm lão đệ chẳng lẽ không nên giới thiệu một chút sao.

Ờ.

Đây là bạn gái tôi, Thi Nịnh.

Khi giới thiệu ba cô gái còn lại, Thẩm Hạo thật sự không biết họ tên gì.

Hôm nay cũng là lần đầu tiên gặp mặt.

Dường như nhận ra sự bối rối của Thẩm Hạo, Thi Nịnh vừa định giới thiệu thì cô tiếp viên ngồi ngoài cùng bên trái đã ngọt ngào cười nói: Dương ca, thế này đi.

Mỗi người chúng tôi sẽ tự nói tên mình, giới thiệu xong anh uống một ly.

Ba người là ba ly rượu.

Sau ba ly, chúng tôi sẽ lần lượt kính anh.

Nếu anh gọi sai tên một trong chúng tôi, anh không những phải uống một ly mà còn phải phạt thêm ba ly, thế nào.

Đường Lập Dương cười ha hả, lập tức vỗ tay tán thưởng.

Anh ta thích nhất là những cô gái biết khuấy động không khí trên bàn rượu.

Mặc dù có ý chuốc rượu, nhưng tửu lượng của anh ta không phải là hạng xoàng.

Được, đề nghị này của cô em rất hay.

Nhưng mà, đã chơi thì phải chơi cùng nhau, một mình tôi thì không vui.

Giới thiệu xong, chúng ta sẽ chơi trò chơi, Tiêu Nhiên, Thẩm Hạo cũng phải tính vào, họ không gọi được tên cũng phải uống rượu.

Tiêu Nhiên cười nói: Được thôi, dĩ nhiên không vấn đề.

Thẩm Hạo nói: Vậy tôi cũng không vấn đề.

Đường Lập Dương nói: Nếu đã vậy, thì bắt đầu thôi.

Cô tiếp viên đầu tiên bên trái cười nói: Dương ca, Hạo ca, Nhiên ca, em tên là Điền Viện.

Đường Lập Dương nói: Tên hay, tôi cạn nhé.

Dương ca, Hạo ca, Nhiên ca, em tên là Diệp Trăn, chữ Trăn có bộ thảo ở trên, bên dưới là chữ Tần, không phải chữ Trân trong trân châu đâu ạ.

Tên hay, cô làm tôi nhớ đến Viên Thế Khải, phải uống, Đường Lập Dương cười nói.

Uống xong, Diệp Trăn bên cạnh tò mò hỏi: Dương ca, sao em lại có liên quan đến Viên Thế Khải ạ.

Đường Lập Dương nói: Đầu thời Dân Quốc ở Tần Hoài có một người phụ nữ rất nổi tiếng tên là Diệp Trăn.

Cũng là người phụ nữ mà Viên Thế Khải rất thích, nên cái tên trùng hợp này làm anh nhớ đến một câu chuyện thú vị.

Dương ca nói nhiều rồi, đáng phạt một ly.

Dương ca, Hạo ca, Nhiên ca, em tên là Tôn Mạn Mạn.

Được, phải uống một ly.

Uống liền ba ly, Đường Lập Dương hoàn toàn không có cảm giác gì.

Điền Viện ngồi ngoài cùng bên trái cười nói: Dương ca, em biết là Diệp Trăn thời Dân Quốc là di thái thứ sáu của Viên Thế Khải, phạt một ly chắc chắn không đủ, anh có phải nên uống thêm hai ly nữa không.

Nghe vậy, Tiêu Nhiên cười cười không nói gì, biết là đang giữ thể diện cho Diệp Trăn, uống thêm một ly nữa coi như là xin lỗi.

Thấy Thẩm Hạo thắc mắc, Tiêu Nhiên khẽ nói: Diệp Trăn là một danh kỹ nổi tiếng ở Tần Hoài đầu thời Dân Quốc, cũng là di thái thứ sáu của Viên Thế Khải.

Vốn là bạn gái của Viên Khắc Văn, nhưng lại gả cho cha chồng là Viên Thế Khải và sinh cho ông ta năm đứa con.

Viên Khắc Văn là một trong Tứ công tử Dân Quốc, lại là con trai thứ hai của Viên Thế Khải.

Diệp Trăn được Viên Khắc Văn từ Kim Lăng cưới về, nhưng cuối cùng người động phòng lại là Viên Thế Khải.

Thẩm Hạo hiểu ra, chẳng trách vừa rồi Đường Lập Dương tự phạt một ly.

Vừa là danh kỹ, vừa là di thái thứ sáu, nói ra đúng là không thích hợp.

Đường Lập Dương cười ha hả: Nên uống nên uống, không ngờ cô em Điền Viện lại hiểu biết về những chuyện thú vị thời Dân Quốc.

Diệp Trăn đỏ mặt: Cái này. cái này.

Đường Lập Dương ngượng ngùng: Ba ly không đủ, tôi uống sáu ly vậy.

Tiêu Nhiên và Thẩm Hạo lập tức bật cười.

Bầu không khí trở nên vui vẻ hơn hẳn sau màn trêu đùa này.

Ngay cả Điền Viện, Tôn Mạn Mạn, Diệp Trăn, Thi Nịnh cũng không uống nước mơ chua nữa mà bắt đầu uống rượu trắng.

Điều khiến Thẩm Hạo và Tiêu Nhiên ngây người là tửu lượng của Điền Viện thật vô địch.

Cô một mình lần lượt kính Thẩm Hạo, Đường Lập Dương, Tiêu Nhiên, mỗi người ba ly.

Không những thế, cô còn dám đối đầu trực tiếp với Đường Lập Dương.

Oẳn tù tì cái gì cũng biết.

Tửu lượng trước đây của Thẩm Hạo chỉ có thể nói là ba ly là ngã.

May mà Thẩm Hạo hiện tại khí huyết dồi dào, nếu là tửu lượng lúc trước, e là đã có chút choáng váng rồi.

Rượu qua nửa tuần, Điền Viện dường như đã uống say.

Một mình cô uống hết một chai Ngũ Lương Dịch mà mặt không đỏ, tim không đập nhanh.

Chương 172

Thẩm Hạo và Tiêu Nhiên nhìn mà thán phục.

Phụ nữ có tửu lượng thế này thật là lợi hại.

Thi Nịnh ghé vào tai Thẩm Hạo giải thích: Điền Viện uống rượu ở công ty chúng em nổi tiếng là tửu lượng cao.

Cô ấy là người dân tộc thiểu số ở tỉnh Kiềm, tửu lượng của cô ấy, uống rượu mao đài nguyên chất có thể uống hơn một cân.

Ngồi gần, Thi Nịnh vừa mở miệng, tai Thẩm Hạo đã cảm nhận được hơi nóng.

Thẩm Hạo cũng không ngờ, cô gái Điền Viện trông rất đáng yêu, cười lên còn lộ hai lúm đồng tiền.

Hóa ra lúm đồng tiền đều dùng để chứa rượu.

Đường Lập Dương rõ ràng cũng đã uống tới bến, một chân gác lên ghế, hưng phấn nói: Tốt, tới nữa đi, lâu lắm rồi chưa gặp được đối thủ.

Anh em tốt.

Năm khôi thủ.

Không khí được khuấy động, Tôn Mạn Mạn, Diệp Trăn cũng kính rượu Thẩm Hạo và Tiêu Nhiên.

Mấy người đều đã ngà ngà say, Diệp Trăn ngọt ngào cười nói: Nhiên ca, Hạo ca, uống rượu với hai anh vui quá, hay là chúng ta kết bạn WeChat đi.

Tôn Mạn Mạn cũng vội gật đầu: Đúng vậy, Nhiên ca, Hạo ca.

Tiêu Nhiên tâm trạng cũng không tệ, liếc nhìn Thi Nịnh một cái,

coi như nể mặt Thẩm Hạo, cũng không từ chối: Được thôi, các cô trên bàn rượu cũng không giả tạo, rất cởi mở, kết bạn WeChat có rảnh thì cùng uống.

Vâng ạ, Nhiên ca.

Thẩm Hạo cũng không từ chối.

Khi Tôn Mạn Mạn và Diệp Trăn kết bạn WeChat với Thẩm Hạo, lòng Thi Nịnh thắt lại, nội tâm cô không muốn thấy cảnh này.

Nhưng không khí đã lên rồi, lại không tiện nói ra.

Bên này Đường Lập Dương và Điền Viện đã đấu hết nửa chai, Đường Lập Dương giơ ngón tay cái lên trước: Cô em Điền Viện, tửu lượng của em thật lợi hại, lão Đường này phục rồi, ăn miếng gì lót dạ đã.

Điền Viện nói: Ha ha, Dương ca là anh nhường em thôi.

Ăn đi ăn đi, mỹ thực An Lạc này không thể phụ lòng.

Ẩm thực của các nước trên thế giới đều bị đồ ăn nhanh phương Tây tấn công, thói quen sinh hoạt của giới trẻ cũng thay đổi.

Chỉ có mỹ thực An Lạc của chúng ta mới chống đỡ được sự tấn công của đồ ăn nhanh, Đường Lập Dương cười nói.

Đúng vậy, ở Mỹ có một câu ngạn ngữ: Thiên đường là gì.

Đó là lương của Mỹ, phụ nữ của Nga, nhà của Anh, và mỹ thực của An Lạc, Tiêu Nhiên cười nói.

Ha ha, cái này là cá hầm nghệ ngâm bánh.

Điền Viện bên cạnh không phục: Tại sao lại là phụ nữ của Nga.

Đường Lập Dương cười nói: Nga trước đây là Liên Xô, thường xuyên xâm lược, dẫn đến số lượng đàn ông giảm mạnh.

Cộng thêm đàn ông Nga lại thích uống rượu, tỷ lệ tử vong vẫn rất cao.

Điển hình là nữ nhiều nam ít, số lượng mỹ nữ đông, chất lượng cao, đều khiến người ta kinh ngạc, nên mới có cách nói này.

Nói đến đây, Đường Lập Dương cười nói: Dĩ nhiên, đó là quan điểm của người Mỹ, đàn ông An Lạc chúng ta vẫn thích phụ nữ có phong vận phương Đông xinh đẹp.

Dương ca, không nói nữa, hôm nay khó khăn lắm mới gặp được một đối thủ, nào, tiếp tục, Điền Viện nói.

Khóe miệng Đường Lập Dương giật giật, đây là nhịp điệu muốn hạ gục anh ta đây mà.

Tới đây, ai sợ ai.

Bữa cơm này kéo dài ba tiếng đồng hồ, có thể nói là chủ và khách đều vui vẻ.

Lúc kết thúc, Tiêu Nhiên hỏi: Thẩm Hạo, tối nay ở đâu.

Thẩm Hạo kéo Thi Nịnh đã ngà ngà say, nói: Đến khách sạn ở một đêm thôi.

Tiêu Nhiên nói: Gần đây tôi có một căn hộ bốn phòng một phòng khách, đưa chìa khóa cho cậu, cậu vào ở đi.

Thẩm Hạo nói: Thôi bỏ đi, vẫn là ở khách sạn đi, gần đây có một khách sạn W.

Vậy được, tôi cho người đưa cậu đi.

Nói xong, Thẩm Hạo nói với ba cô tiếp viên còn lại: Mở cho các cô một phòng, hay là đưa các cô về.

Công ty chúng tôi có ký túc xá ở Trường An, đưa chúng tôi về ký túc xá là được rồi, chúng tôi không muốn làm kỳ đà cản mũi đâu, Diệp

Trăn cười nói.

Thi Nịnh đỏ mặt, không nói gì.

Thẩm Hạo nói: Tiêu Nhiên, phiền cậu rồi.

Phiền cái gì, quyết định vậy đi.

Sau đó, Tiêu Nhiên phái xe đưa Thẩm Hạo đến khách sạn W.

Trong số các khách sạn năm sao ở Trường An, khách sạn W tuy không phải là đắt nhất nhưng lại rất được giới trẻ yêu thích, việc kinh doanh vô cùng phát đạt.

Phong cách trang trí cực kỳ sang trọng và thời thượng.

Sau khi xuống xe, Thẩm Hạo dắt tay Thi Nịnh, người đang có đôi má ửng hồng.

Gió nhẹ thổi qua, gò má nàng như ráng chiều nơi chân trời.

Cũng không biết là say hay là ngượng.

Thẩm Hạo trước đây từng nghe nói văn hóa của khách sạn W chính là văn hóa quán bar, khách sạn W ở Trường An giống như một quán KTV có văn hóa.

Trước đây anh chưa từng đến, bây giờ tận mắt chứng kiến mới hiểu, lời đồn quả không sai.

Là một trong những công trình kiến trúc mang tính biểu tượng của khu Khúc Giang, cách trang trí bên trong quả thực không khác gì một hộp đêm.

Sảnh lớn chính là một quán bar âm nhạc khổng lồ, đèn màu nhấp nháy, còn có đủ loại tác phẩm điêu khắc hiện đại, ngay cả cầu thang cũng lấp lánh ánh tím.

Sau khi đăng ký và đặt cọc, Thẩm Hạo đưa Thi Nịnh lên tầng 18.

Anh đặt một phòng suite giá 3000 một đêm, chứ không ở phòng suite trên tầng cao nhất giá ba mươi nghìn một đêm.

Tuy Thẩm Hạo không thiếu tiền, nhưng anh cảm thấy không cần thiết phải xa xỉ như vậy.

Văn hóa quán bar của khách sạn W vẫn rất được ưa chuộng.

Hai năm gần đây, khách sạn W là nơi giới trẻ và các hot girl mạng check in nhiều nhất.

Thi Nịnh từ đầu đến cuối đều khoác tay Thẩm Hạo, không nói lời nào.

Chỉ là mặt nàng ngày càng đỏ, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Sau khi đóng cửa phòng lại.

Thẩm Hạo mới cười nói: Đi tắm không.

Thi Nịnh cúi đầu đáp: Vâng.

Ừ, em đi trước đi.

Vâng ạ, anh Hạo.

Nói xong, nàng ngượng ngùng bước vào trong.

Thấy vậy, Thẩm Hạo mỉm cười.

Với con mắt của anh, tự nhiên có thể nhìn ra Thi Nịnh chưa từng có bạn trai.

Căng thẳng là điều khó tránh khỏi.

Đứng trên tầng 18, có thể thu hết phong cảnh bên hồ Khúc Giang vào mắt.

Thẩm Hạo chẳng có hứng thú gì, nếu nói về phong cảnh thì phải là thế giới huyền huyễn.

Mây mù lượn lờ, cây cối che trời khuất nắng.

Vẻ đẹp tú lệ của nơi đó hơn hẳn cảnh sắc nhân tạo này rất nhiều.

Mười mấy phút sau, thấy Thi Nịnh vẫn chưa ra, Thẩm Hạo cũng không đợi nữa, liền đi về phía phòng tắm.

Núi không đến với ta, ta ắt phải đi về phía núi.

Thi Nịnh giật nảy mình, nhưng rồi lại nghĩ, đã đến nước này rồi thì còn gì phải giấu giếm nữa, nàng cũng thả lỏng ra.

Nhìn thấy làn da của Thẩm Hạo, nàng không kìm được mà kinh ngạc thốt lên: Anh Hạo, da của anh đẹp thật đấy, giống hệt như da mặt, không có một chút tì vết nào, sao có thể như vậy được.

Thẩm Hạo cười đáp: Có gì mà không thể.

Còn đẹp hơn cả da phụ nữ, em cũng phải ghen tị đấy.

Ghen tị cái gì, sau này em cũng sẽ có thôi.

Không thể nào đâu, da chỉ có thể bảo dưỡng, bẩm sinh đã vậy thì rất khó thay đổi mà.

Anh đây tự có diệu kế.

Tắm xong chưa.

Vâng.

Thời gian trôi qua, trăng đã lên cao.

Ánh trăng của đêm Thất tịch cũng rất nể mặt, không trốn vào trong mây.

Thi Nịnh nằm trong lòng Thẩm Hạo không nhịn được hỏi: Anh Hạo, bây giờ chúng ta là quan hệ gì ạ.

Bây giờ em là bạn gái của anh rồi.

Vâng, anh Hạo, anh tốt thật.

Thẩm Hạo nói: Xinh đẹp như vậy, đi làm không có ai theo đuổi em à.

Lúc này mí mắt Thi Nịnh đã hơi trĩu nặng, giọng nói cũng yếu ớt.

Nhưng nàng vẫn cố gắng tỉnh táo trả lời: Có chứ, có cả công tử nhà giàu, phú nhị đại, còn có cả quản lý trong công ty muốn em làm tiểu tam cho ông ta.

Ngay cả cơ trưởng cũng ám chỉ, hy vọng em làm người tình của ông ấy.

Còn có lãnh đạo doanh nghiệp nhà nước cũng theo đuổi nữa.

Nhưng có mấy người đều là đàn ông lớn tuổi, em không có hứng thú, đã từ chối thẳng thừng rồi.

Hừ, em tự mình cố gắng, cũng không thiếu tiền.

Anh Hạo, anh yên tâm, em không phải là người bắt cá hai tay.

Lời này không phải khoác lác, sức hấp dẫn của Thi Nịnh quả thực rất lớn.

Từ nhỏ đã xinh đẹp, lại học múa, vóc dáng khí chất đều rất tốt.

Điều kiện gia đình cũng không tệ, vì vậy tiêu chuẩn chọn bạn trai cũng rất cao.

Đàn ông bình thường thật sự không lọt vào mắt nàng.

Có người thậm chí kiếm tiền còn không bằng nàng, sao có thể ở bên nhau được.

Ít nhất cũng phải tìm người có điều kiện gia đình tốt hơn mình, lại đẹp trai mới được.

Không nghi ngờ gì, Thẩm Hạo chính là lựa chọn tốt nhất.

Khó khăn lắm mới gặp được một người, Thi Nịnh tự nhiên không

muốn bỏ lỡ.

Làm trong ngành hàng không lâu, thấy nhiều chuyện ngồi lê đôi mách, nàng càng hiểu rõ đàn ông ưu tú không bao giờ thiếu phụ nữ.

Thời buổi này, đàn ông tốt là hàng hot, vô cùng khan hiếm.

Nếu mình không chủ động thì sẽ không có cơ hội.

Trước đây khi thấy Thẩm Hạo đeo chiếc Rolex nạm kim cương trị giá năm triệu, Thi Nịnh vẫn chưa dám chắc về gia thế của anh.

Chương 173

Nhưng sau bữa ăn chiều nay, nàng đã cơ bản hiểu được.

Thẩm Hạo có sản nghiệp lớn ở Xiêm La, một con cá ngừ vây xanh thôi đã bán được hơn hai mươi triệu.

Cá ngừ đại dương bình thường họ cũng hay ăn ở nhà hàng Nhật, đều là loại thông thường, cũng chỉ vài trăm.

Thêm nữa, trang trí biệt thự đã tốn hơn ba mươi triệu.

Thậm chí khi đã ngà ngà say, Diệp Trân còn tò mò mở xem sổ đỏ của Thẩm Hạo.

Khi biết đó là biệt thự ở Khúc Giang Công Quán cũng phải âm thầm lè lưỡi.

Hơn 1700 mét vuông, không dám tưởng tượng nó lớn đến mức nào.

Tuy không phải là khu có đơn giá đắt nhất Trường An, nhưng tổng diện tích lại lớn.

Cộng thêm tiền trang trí, căn nhà này chắc chắn phải hơn một trăm triệu.

Thẩm Hạo ưu tú như vậy, Thi Nịnh cũng rất tự hào, ít nhất mắt nhìn của mình rất tốt.

Nàng cũng sớm đã muốn yêu đương để thoát kiếp độc thân, nhưng không có cơ hội.

Không tìm được người phù hợp.

Nói rồi nói, Thi Nịnh đã ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, Thẩm Hạo lại kéo Thi Nịnh tăng ca.

Thậm chí còn bắt nàng mặc bộ đồng phục đi làm hàng ngày.

Đối với sở thích quái đản này của Thẩm Hạo, Thi Nịnh sao lại không hiểu, nàng lườm anh một cái, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời.

Khoảng mười giờ, sau khi ăn bữa tự chọn ở khách sạn W, Thẩm Hạo liền đưa Thi Nịnh đến trung tâm thương mại SKP mua sắm.

Đối với người phụ nữ của mình, Thẩm Hạo trước nay không hề keo kiệt.

Bắt taxi đến Trường An SKP.

Thi Nịnh nhỏ giọng nói: Anh Hạo, em thích anh, không phải vì tiền.

Thẩm Hạo cười cười, rõ ràng không tin lời này.

Mặc dù biết Thi Nịnh để ý đến ngoại hình và điều kiện vật chất của mình, nhưng Thẩm Hạo không quan tâm.

Phụ nữ thích dựa dẫm vào người đàn ông mạnh mẽ, có tiền.

Đàn ông cũng thích phụ nữ xinh đẹp.

Dù sao thì nhan sắc là món quà tốt nhất của thượng đế.

Thực lực thế nào thì xứng với người phụ nữ thế đó.

Anh véo nhẹ sống mũi của Thi Nịnh, nói: Mua hai bộ quần áo thì có là gì, yên tâm mà mua sắm thỏa thích.

Hôm qua em tặng anh hoa hồng, anh tặng em chút đồ cũng không quá đáng chứ.

Thẩm Hạo rất muốn nói, anh đây không bao giờ nhận không của ai, nhưng cuối cùng vẫn nuốt lời đó vào bụng.

Chuyện này.

Đi thôi.

Bước vào cửa lớn của SKP, đầu tiên là các thương hiệu quốc tế hàng đầu như Hermès, Chanel.

Anh kéo Thi Nịnh vào cửa hàng Chanel.

Nói với nữ nhân viên bán hàng: Chọn cho cô ấy hai chiếc váy kiểu mới, rồi phối thêm một chiếc túi xách.

Nghe vậy, nữ nhân viên trong lòng vui mừng, cô thích nhất là loại phú nhị đại hào phóng này.

Thưa cô, mời đi lối này.

Khoảng bốn mươi phút sau, Thi Nịnh mặc một bộ đồ Chanel mới, gương mặt ửng hồng vì phấn khích, đi đến bên cạnh Thẩm Hạo.

Nàng xoay một vòng, đôi mắt mong đợi nhìn Thẩm Hạo hỏi: Anh Hạo, có đẹp không.

Thẩm Hạo cười nói: Không tệ, rất đẹp.

Quả nhiên khí chất của phụ nữ được đắp nên bằng tiền bạc.

Nữ nhân viên cười nói: Vị tiểu thư đây có vóc dáng rất đẹp, hơn nữa size của cô ấy đều có sẵn, không cần phải đợi hàng.

Thẩm Hạo hỏi: Ừm, được, bao nhiêu tiền.

Nữ nhân viên nói: Thưa anh, xin đợi một lát để tôi tính.

Chiếc túi da nhỏ màu trắng này là 36979 tệ, đôi dép lê da cừu dưới chân là 8600 tệ, một chiếc váy ôm cạp cao kiểu vest là 11800 tệ, một chiếc áo phông ngắn tay màu hồng là 9870 tệ, tổng cộng là 67249 tệ.

Giá này nghe có vẻ đắt, nhưng nói thật, trong các sản phẩm của Chanel thì chỉ là tầm trung, đều thuộc dòng cơ bản.

Thi Nịnh không chọn phiên bản giới hạn.

Nếu không thì một chiếc túi hàng trăm nghìn cũng là chuyện bình

thường.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cười nói: Thanh toán.

Vâng, thưa anh.

Thi Nịnh tuy một tháng cũng kiếm được khoảng ba mươi nghìn, nhưng trừ đi các loại chi phí, một năm mua một chiếc túi đã là tự thưởng cho mình rồi.

Trừ các chi tiêu khác, lại mua một chiếc BMW 3 Series phải trả góp, nàng vẫn không nỡ mua quần áo đắt tiền như vậy.

Hôm nay coi như là xa xỉ một phen.

Ra khỏi cửa hàng, Thi Nịnh phấn khích khoác tay Thẩm Hạo, hôn lên má anh một cái.

Anh Hạo, anh tốt quá.

Thẩm Hạo cười nói: Xem ra em mua đều là dòng cơ bản, đừng có tiếc, thích thì cứ mua.

Cổ thiên nga đẹp thế này, sao có thể không đeo gì được, còn thiếu một sợi dây chuyền.

Đi thôi, đến Van Cleef & Arpels mua một sợi cỏ bốn lá đeo vào, coi như là quà bù cho ngày lễ Tình nhân.

Thi Nịnh ngoan ngoãn đi bên cạnh Thẩm Hạo, tâm trạng vui vẻ lạ thường.

Bước vào Van Cleef & Arpels, nữ nhân viên bán hàng nhìn thấy Thi Nịnh mặc cả cây Chanel, liền cười nói: Chào mừng quý khách đến với Van Cleef & Arpels, thưa anh, thưa cô có cần gì không ạ.

Thẩm Hạo nói: Mua một sợi dây chuyền, loại cỏ bốn lá.

Thưa cô, mời qua bên này chọn ạ.

Anh Hạo, vậy em qua đó nhé.

Đi chọn đi, thích cái nào thì chọn cái đó, Thẩm Hạo nói.

Vâng.

Nhìn bóng lưng của Thi Nịnh và nhân viên bán hàng, Thẩm Hạo mỉm cười.

Mười mấy phút sau, trên chiếc cổ trắng ngần của Thi Nịnh đã đeo một sợi dây chuyền cỏ bốn lá.

Mặc dù thứ này hàng nhái đầy đường, chi phí sản xuất hàng thật cũng rất rẻ, chỉ có vàng 18k và đá khổng tước, chẳng đáng bao nhiêu tiền, nhưng phụ nữ lại rất thích.

Kinh điển không bao giờ lỗi thời.

Nữ nhân viên cười nói: Thưa anh, đây là mẫu cỏ bốn lá cỡ lớn bằng vàng 18k và mã não đỏ.

Thẩm Hạo nói: Nói thẳng giá đi. 52400 tệ.

Được, quẹt thẻ đi.

Vâng, thưa anh.

Từ Van Cleef & Arpels bước ra, Thi Nịnh khoác tay Thẩm Hạo, nụ cười rạng rỡ trên môi.

Ánh mắt nàng nhìn Thẩm Hạo tràn đầy tình yêu và sự ngưỡng mộ.

Ánh mắt sùng bái của phụ nữ khiến lòng hư vinh của Thẩm Hạo cảm thấy rất thỏa mãn.

Khi đến cửa hàng LV, Thi Nịnh nói: Anh Hạo, em tặng anh một chiếc thắt lưng nhé.

Không cần, anh không bao giờ dùng thứ đó.

Thi Nịnh nói: Anh Hạo, anh cho em một cơ hội đi mà.

Thôi được rồi.

Cảm ơn anh Hạo.

Nàng khoác tay Thẩm Hạo vào LV, lựa chọn ở quầy chuyên dụng một lúc lâu, chỉ vào một chiếc thắt lưng LV nói: Lấy cái này ra cho tôi xem.

Vâng thưa cô, đây là thắt lưng Hắc Võ Sĩ của LV, có mặt khóa màu đen nhám, size 100 ạ.

Thi Nịnh hỏi: Bao nhiêu tiền. 4150 tệ.

Ừm, gói lại đi.

Sau khi thanh toán xong, Thi Nịnh bĩu môi làm nũng với Thẩm Hạo: Anh Hạo, anh không được không nhận đâu đấy.

Thấy vậy, Thẩm Hạo nói: Em đã tặng thì đương nhiên anh phải nhận rồi.

Đi thôi, đi dạo lâu thế này có đói không, đi ăn chút gì đi.

Vâng ạ.

Hai người ăn uống vui chơi cả một ngày, trên đường đi đâu cũng nghe thấy tiếng cười giòn giã của Thi Nịnh, rõ ràng tâm trạng vô cùng vui vẻ, ngọt ngào như mật.

Họ đi leo tường thành, rồi lại đến Lâm Đồng xem tượng binh mã.

Buổi tối, Thẩm Hạo đưa Thi Nịnh đến Hoa Thanh Trì xem buổi biểu diễn Trường Hận Ca.

Tuy Thẩm Hạo là người Tần Tỉnh, nhưng đây thực sự là lần đầu tiên anh leo tường thành và xem tượng binh mã.

Trước đây không đi là vì không có tiền.

Vé vào cửa từ 260 đến 888 tệ, Thẩm Hạo mua vé đắt nhất là 888,

buổi diễn bắt đầu lúc 7:10.

Buổi biểu diễn Trường Hận Ca này quả thực không tệ, dàn dựng hoành tráng, hiệu ứng sân khấu bùng nổ, cả khán phòng đều trầm trồ kinh ngạc.

Khoảng một tiếng sau thì kết thúc.

Sau đó họ quay về khách sạn W ở Trường An, lúc này đã 11 giờ.

Sau khi tắm rửa xong, không thể tránh khỏi việc học tập giao lưu.

Sự non nớt vụng về này đối với Thẩm Hạo lại là một trải nghiệm tuyệt vời, đáng được mười điểm.

Khi Thi Nịnh đã ngủ say, Thẩm Hạo lại không ngủ được, liền lướt Douyin.

Đúng lúc này, WeChat có tin nhắn, là Tống Mộ Mạt gửi tới.

Lão bản, tên Ba Tụng kia nhắn tin nói Mario đã đến Mỹ, hình như là để kiểm tra sức khỏe.

Thẩm Hạo đáp: Ừ, biết rồi, đợi hắn về cho hắn một chút kích thích khác lạ.

Lão bản, dự án Trái Đào đã vận hành thành công, đã gây được tiếng vang, sắp bắt đầu quảng bá rồi.

Rất nhanh sẽ hot thôi, đến lúc đó nguồn hàng phải cung cấp đủ đấy.

Yên tâm đi, tạm thời vẫn còn.

Vâng, lão bản ngủ ngon.

Kết thúc cuộc trò chuyện, Thẩm Hạo đi tắm lại.

Anh gột rửa hết mùi nước hoa trên người.

Ở thế giới huyền huyễn, mũi của mấy cô nàng kia rất thính.

Ở thế giới đô thị chơi bời mấy ngày, phải nói là thật thoải mái.

Mặc dù không có cảnh tiền hô hậu ủng, vạn tuế tung hô.

Chương 174

Nhưng về mặt tinh thần, quả thực là cảm giác vô địch.

Muốn làm gì thì làm, thật sự rất sảng khoái.

Ở thế giới huyền huyễn, hiện tại hắn vẫn chưa có thực lực để ngông cuồng như vậy.

Tên Mario này lại còn muốn thoát khỏi sự ràng buộc.

Đúng là tìm chết.

Trở lại thế giới huyền huyễn.

Lúc này, Phong thành vẫn đang gần chạng vạng.

Thẩm Hạo bước ra khỏi phòng, nhìn thấy Vạn Mộ Tuyết, Tống Vĩnh Từ và mấy cô gái khác, cảm thấy rất thân thiết.

Dù sao thì cũng đã ở thế giới đô thị mấy ngày rồi.

Vạn Mộ Tuyết nói: Công tử, người đã xong việc chưa ạ, có muốn tắm rửa không.

Thẩm Hạo đáp: Không cần, ngâm chân là được rồi.

Vâng, được ạ công tử, tôi đi đun nước.

Tiểu thư, để tôi đi.

Lúc này Minh Nguyệt vội vàng chạy vào nhà bếp múc nước.

Trở lại phòng, Thẩm Hạo vừa ngâm chân, vừa dự định ngày mai đi mua một ít phù lục.

Hiện tại đã là cảnh giới Chân Nguyên, có một loại phù lục vô cùng hữu dụng, hoàn toàn có thể khống chế người khác.

Gọi là Tử Mẫu phù, cũng gọi là Chủ Phó phù.

Nhưng loại phù lục này chỉ có thể đối phó với người dưới cảnh giới Tiên Thiên.

Khống chế người bình thường thì dư sức.

Ngâm chân xong, Vạn Mộ Tuyết và Minh Nguyệt, hai chủ tớ mỗi người ôm một chân của Thẩm Hạo, giúp hắn lau khô, rồi lại nhẹ nhàng xoa bóp.

Thẩm Hạo nhắm mắt hưởng thụ.

Mười phút sau, Thẩm Hạo mới ngáp một cái, có chút buồn ngủ nói: Ừm, được rồi, thế là được rồi.

Vâng, thưa công tử.

Nhân lúc Minh Nguyệt vừa ra ngoài, Vạn Mộ Tuyết nói: Công tử, tối nay có muốn Minh Nguyệt thị tẩm không ạ.

Thẩm Hạo cười nói: Cô làm tiểu thư mà thật biết lo cho nha hoàn của mình nhỉ.

Vạn Mộ Tuyết nói: Con bé Minh Nguyệt này cả ngày chỉ mong ngóng thôi.

Hai chúng tôi lớn lên cùng nhau, tôi không nói giúp nó thì ai nói giúp đây.

Thẩm Hạo nói: Ừ, cũng phải, nhưng tạm thời cứ để sau đã, sau này hãy nói.

Vạn Mộ Tuyết thất vọng nói: Vậy tối nay công tử vẫn ở một mình sao.

Cảnh giới đã ổn định rồi.

Nghe vậy, Vạn Mộ Tuyết hiểu ý mỉm cười.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Vạn Mộ Tuyết, khóe miệng Thẩm

Hạo bất giác nhếch lên, nói: Cô gọi Tống Vĩnh Từ và hai anh em Cơ Đông Ca qua đây.

Vâng, thưa công tử.

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo ăn xong bữa sáng liền đến đại sảnh giao dịch.

Tiểu nhị vừa nhìn thấy Thẩm Hạo đã phấn khích vẫy tay.

Vương đạo hữu, Vương đạo hữu.

Thẩm Hạo cười đi tới, chắp tay nói: Giao dịch lâu như vậy mà vẫn chưa biết đạo hữu xưng hô thế nào.

Tiểu nhị chắp tay đáp: Vương đạo hữu khách sáo rồi, tại hạ Yến Sơn Nhạc.

Thì ra là Yến huynh, thất kính, thất kính.

Yến Sơn Nhạc nói: Khách sáo, khách sáo, lần này Vương đạo hữu muốn mua gì.

Mua một cây phù bút, thêm một ít phù chỉ, cùng với chu sa dịch và mực điệp.

Yến Sơn Nhạc nói: Vương đạo hữu muốn vẽ phù à, xin đợi một lát.

Nói rồi hắn lục lọi một hồi trong quầy, tìm ra dụng cụ vẽ phù.

Lấy ra một cây phù bút màu đen, giới thiệu: Vương đạo hữu, cây phù bút này dùng lông đuôi của Kim Lang Vương tam cảnh, vô cùng quý giá.

Nâng bút chấm mực, có thể vẽ tranh sơn thủy, ghi chép sử sách, càng có thể vẽ linh phù trấn tà diệt ma.

Vương đạo hữu có muốn mua thêm một cuốn Phù Lục Đại Toàn

không, bên trong có đủ loại phù lục.

Thẩm Hạo nói: Phù Lục Đại Toàn thì không cần, ta mua cây bút Kim Lang Vương này, tổng cộng bao nhiêu linh thạch.

Tất cả là một trăm linh thạch.

Thẩm Hạo nói: Vậy à, chỗ ngươi có thu pháp khí không.

Yến Sơn Nhạc cười nói: Thu chứ, có bao nhiêu thu bấy nhiêu.

Một chiếc nhẫn không gian đáng giá bao nhiêu linh thạch.

Yến Sơn Nhạc đáp: 8500 linh thạch.

Rẻ quá, người khác đều bán một vạn linh thạch.

Yến Sơn Nhạc nói: Vương đạo hữu, đây là giá thu mua, còn giá bán ra là chuyện khác.

Đại sảnh giao dịch cũng phải có lợi nhuận chứ.

Huống hồ, làm ăn có rủi ro, chúng tôi cũng phải gánh chịu rủi ro, lỡ như không bán được thì chẳng phải ôm hàng sao.

Vương đạo hữu, đây là giá chung, đi đâu cũng vậy thôi.

Thẩm Hạo nói: Vậy chiếc nhẫn này ta bán.

Nói xong, Thẩm Hạo ném chiếc nhẫn cho Yến Sơn Nhạc.

Nhận lấy chiếc nhẫn, Yến Sơn Nhạc ngẩn người, hắn không ngờ Thẩm Hạo lại làm thật.

Thế là, hắn dùng thần thức thăm dò một chút, phát hiện quả nhiên là nhẫn không gian, phẩm chất còn không thấp.

Lại liên tưởng đến việc trước đó Thẩm Hạo mua Không Minh Thạch, Yến Sơn Nhạc bừng tỉnh ngộ.

Không ngờ rằng, Thẩm Hạo lại là một luyện khí đại sư.

Phải biết, có thể luyện chế nhẫn không gian, không phải người bình thường nào cũng làm được.

Rất hiếm khi nghe nói có người ở cảnh giới Chân Nguyên mà luyện chế ra được.

Nhìn lại Thẩm Hạo, ánh mắt Yến Sơn Nhạc đã thêm vài phần kính sợ.

Vương đạo hữu, chiếc nhẫn không có vấn đề gì, phẩm chất rất tốt, 9000 linh thạch được không.

Thẩm Hạo cười nói: Sao lại chủ động tăng giá rồi.

Yến Sơn Nhạc nói: Nhẫn không gian của Vương đạo hữu phẩm chất rất tốt, đáng giá 9000 linh thạch.

Thẩm Hạo nói: Vậy được, trừ đi số linh thạch lúc trước đi. 100 linh thạch, coi như tặng cho Vương đạo hữu.

Không được, việc nào ra việc đó, vẫn nên trừ đi, Thẩm Hạo nói.

Vậy thì theo ý Vương đạo hữu, trừ đi còn lại 8900 linh thạch, Vương đạo hữu xem qua.

Thẩm Hạo dùng thần thức quét qua, không có vấn đề gì.

Số lượng không sai, đa tạ Yến đạo hữu.

Vương đạo hữu quá khách sáo rồi.

Đến đại sảnh nhiệm vụ xem xét một lượt, phát hiện vẫn chưa có thông tin về kẻ phản đồ Ngự Thú Tông là Hậu Nguyên Tinh.

Thẩm Hạo đoán, tên này cũng không phải kẻ ngốc, chắc chắn đã trốn đi rồi.

Sâu trong Hàn Phong Cốc có rất nhiều yêu thú, tu sĩ bình thường không dám ở lại lâu.

Nhưng đối với người của Ngự Thú Tông mà nói, nơi này lại vừa hay.

Cả ngày tiếp xúc với yêu thú, họ càng hiểu rõ cách sinh tồn.

Bởi vậy, các thế lực lớn ở Cửu Châu, mỗi nơi đều có át chủ bài riêng.

Ngự Thú Tông là nơi bán ra nhiều yêu đan nhất.

Trong đại sảnh giao dịch có rất nhiều nhiệm vụ, nhưng không có nhiệm vụ nào có giá trị quá lớn.

Thứ Thẩm Hạo muốn là nhiệm vụ nguy hiểm, lại là nhiệm vụ mà đông đảo tán tu đều biết.

Đi dạo một vòng, Thẩm Hạo liền quay về sân vẽ Tử Mẫu phù.

Phù lục này là hấp thu từ trưởng lão Trần Ung của Phong thành.

Lão già này hơn hai trăm tuổi, vẫn có một tay nghề, đó chính là vẽ phù lục.

Tử Mẫu phù không có gì quá khó khăn.

Thẩm Hạo dễ dàng vẽ được hai ba tấm.

Tiếp đó hắn lại vẽ thêm mấy tấm phù lục khác, Kim Cương phù sau khi dùng toàn thân đao thương bất nhập, vô cùng cứng cáp.

Truy Phong phù, sau khi sử dụng chân như có gió, bỏ chạy là thượng sách.

Cùng với Định Thân phù, Yên Vụ phù, các loại phù lục đều có.

Nhiều hơn cả là phù lục phòng thân và phù lục chạy trốn.

Chủ yếu là an toàn đệ nhất.

Cùng lúc đó, phủ thành chủ Phong thành.

Cửu Thành Lâu cũng phái hai vị trưởng lão Linh Đan cảnh đến.

Tư Đồ Khôn vui mừng khôn xiết, đích thân nghênh đón.

Trần trưởng lão, Trương trưởng lão, hai vị đi đường vất vả rồi, mau ngồi xuống uống chén linh trà.

Hai người này, một người là một nam tử vừa cao vừa đen, trông khoảng năm mươi tuổi, gầy như cây tre, tên là Trần Trường Thanh.

Người còn lại là Trương Tự Tại, thì bụng phệ, đầu tóc bạc phơ, đáng chú ý nhất là râu và lông mày.

Hai hàng lông mày dài, rủ thẳng xuống vai.

Hai người đều là trưởng lão của Cửu Thành Lâu, cảnh giới giống như Tư Đồ Khôn.

Trần Trường Thanh giỏi về thuật truy tung, có thể dựa vào manh mối để tìm ra nơi ẩn náu của kẻ địch.

Trương Tự Tại lại giỏi về sát trận.

Tư Đồ trưởng lão khách sáo rồi, hai người ôm quyền nói.

Sau khi ngồi xuống, ba người hàn huyên một phen.

Tư Đồ Khôn nói: Có Trần trưởng lão và Trương trưởng lão ở đây, vậy thì ta yên tâm hơn nhiều rồi.

Tư Đồ trưởng lão, sau khi giết Hậu Nguyên Tinh, đồ của hắn sẽ thuộc về ta và Trần trưởng lão, Trương Tự Tại nói.

Tư Đồ Khôn gật đầu: Đó là đương nhiên, Tư Đồ Khôn chỉ cần mạng của Hậu Nguyên Tinh thôi.

Trần Trường Thanh hài lòng nói: Hiện tại Ngự Thú Tông cũng đang tìm tung tích của Hậu Nguyên Tinh, chúng ta phải hành động càng sớm càng tốt.

Trương Tự Tại gật đầu: Không sai.

Tư Đồ Khôn cười nói: Không vội một chốc, ta đã chuẩn bị sẵn linh tửu và thịt yêu thú, hay là, nghỉ ngơi một đêm, điều chỉnh trạng thái, ngày mai hãy đi.

Trần Trường Thanh và Trương Tự Tại nhìn nhau, đều không có ý kiến.

Được, như vậy cũng tốt.

Tư Đồ Khôn cười nói: Vậy hai vị đợi một lát, ta đi cho người chuẩn bị ngay.

Nói xong, liền vội vã rời đi.

Đợi Tư Đồ Khôn đi rồi, Trương Tự Tại liền nhìn Trần Trường Thanh nói: Tên Tư Đồ Khôn này báo cáo rằng, trong tay Hậu Nguyên Tinh có Ngũ Hành Kỳ của Ngự Thú Tông, không biết là thật hay giả.

Trần Trường Thanh nói: Bất kể lời đồn là thật hay giả, bắt được là biết ngay.

Trương Tự Tại nói: Cũng phải, chỉ sợ hắn chạy vào trong dãy núi Côn Luân, nếu muốn bắt hắn thì sẽ rất khó.

Hừ, Ngự Thú Tông tuy có thể điều khiển thú, nhưng cũng là tông môn bị yêu thú căm ghét nhất.

Chương 175

Lần này yêu thú ở Vũ Châu bạo động, chính là họ tự gánh hậu quả.

Cũng chỉ khống chế được yêu thú cấp thấp mà thôi, đến dãy núi Côn Luân, với cảnh giới Chân Nguyên viên mãn của hắn, chẳng phải là tự tìm đường chết sao.

Đúng lúc này, hai người đột nhiên cảm giác thiên địa linh khí đang nhanh chóng lưu động.

Vội vàng ra ngoài xem xét, khi nhìn thấy vị trí linh khí lưu động.

Là Hàn Phong Cốc.

Có người đột phá Linh Đan cảnh.

Tư Đồ Khôn cũng vội vàng chạy tới: Trần trưởng lão, Trương trưởng lão.

Hai vị nói có phải là Hậu Nguyên Tinh không.

Trương Tự Tại nói: Rất có khả năng, mau đuổi theo xem, lỡ như hắn đột phá Linh Đan cảnh rồi thì thu thập hắn sẽ tốn chút công sức đấy.

Được.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo vừa về đến sân, đã thấy Mạnh Tuyền Cơ đang đứng trong sân nhìn về phía Hàn Phong Cốc.

Thẩm Hạo tò mò hỏi: Mạnh tiền bối đang nhìn gì vậy.

Mạnh Tuyền Cơ liếc Thẩm Hạo một cái nói: Hàn Phong Cốc hình như có người đang đột phá.

Đột phá ở Hàn Phong Cốc.

Bỗng nhiên, trong đầu Thẩm Hạo lóe lên một tia sáng, không lẽ là tên Hậu Nguyên Tinh kia đang đột phá.

Nghĩ đến đây, trong lòng Thẩm Hạo có chút ngứa ngáy.

Thẩm Hạo hỏi: Mạnh tiền bối, loại đột phá này có phải Linh Đan cảnh đều có thể cảm nhận được không.

Mạnh Tuyền Cơ nhẹ nhàng gật đầu: Đúng vậy.

Nói xong, bà xoay người vào phòng.

Không kìm nén được sự thôi thúc trong lòng, Thẩm Hạo vẫn quyết định đi xem thử.

Biết đâu có thể nhặt được của hời.

Nhưng một mình đi thì chắc chắn không có gì vui.

Suy nghĩ một chút, Thẩm Hạo đến đại sảnh giao dịch.

Nhìn thấy không ít tán tu đang lựa chọn nhiệm vụ, muốn kiếm linh thạch.

Đúng lúc này, tán tu Triệu Khuyết nhìn thấy Thẩm Hạo, phấn khởi đi tới.

Vương đạo hữu, Vương đạo hữu.

Thẩm Hạo nói: Thì ra là Triệu đạo hữu, hôm nay không đi làm nhiệm vụ à.

Triệu Khuyết nói: Không có, Vương đạo hữu muốn làm nhiệm vụ gì, nói ra ta giúp ngươi tham mưu.

Thẩm Hạo nhìn trái ngó phải, rồi vẻ mặt bí hiểm nhỏ giọng nói: Ta có một tin tức quan trọng, ngươi đừng nói cho người khác biết.

Triệu Khuyết mắt sáng lên, vội vàng gật đầu: Vương đạo hữu yên tâm, ta đây là người kín miệng nhất.

Thẩm Hạo trong lòng khinh bỉ, ngươi mà kín miệng thì chó cũng không ăn phân nữa.

Thẩm Hạo hỏi: Thật chứ.

Triệu Khuyết vỗ ngực đảm bảo: Vương đạo hữu lẽ nào không tin vào nhân phẩm của Triệu mỗ.

Thẩm Hạo lúc này mới nói: Cái này tự nhiên là tin tưởng rồi.

Vậy ta nói đây.

Mau nói đi.

Thẩm Hạo lề mề như vậy, hoàn toàn khơi dậy sự tò mò của Triệu Khuyết.

Ta vừa thấy thành chủ đại nhân đi về phía Hàn Phong Cốc, tin này ngươi đừng nói cho ai biết nhé, Thẩm Hạo nói.

Triệu Khuyết mắt sáng lên: Ồ, Tư Đồ thành chủ đi Hàn Phong Cốc làm gì.

Hình như nghe nói đã phát hiện ra Hậu Nguyên Tinh, không nói nữa, ta cũng đến Hàn Phong Cốc đây, xem có nhặt được của hời không, Thẩm Hạo nói.

Vương đạo hữu cũng đi sao.

Đúng vậy, không nói nữa, ta đi trước đây.

Nói xong, Thẩm Hạo ôm quyền rồi rời đi.

Thẩm Hạo vừa đi, Triệu Khuyết liền hăm hở chạy vào đám đông.

Nghe nói chưa, Tư Đồ thành chủ đang đến Hàn Phong Cốc để tiêu diệt Hậu Nguyên Tinh đấy.

Ngươi nói vậy ta mới nhớ, lúc nãy ta thật sự thấy Tư Đồ thành chủ cùng hai vị đạo hữu khác ra khỏi thành.

Trước đó còn có chút nghi hoặc, không ngờ lại là đi Hàn Phong Cốc.

Triệu Khuyết ngẩn ra, lại còn có người giúp sức.

Chư vị đạo hữu, Triệu mỗ cũng đi xem sao, các vị cứ tự nhiên.

Nói xong, Triệu Khuyết sợ bảo vật bị người khác cướp mất, lập tức xông ra ngoài.

Những người khác thấy vậy, trong lòng cũng nóng lên.

Thành chủ đã đi, những người khác cũng hùa theo, lập tức đuổi theo.

Trong phút chốc, tin tức lan truyền ngày càng kỳ quái.

Nghe nói chưa, ở Hàn Phong Cốc xuất hiện một bí cảnh lớn, thành chủ đã dẫn trưởng lão của Cửu Thành Lâu đến đó rồi.

Thật hay giả vậy.

Lừa ngươi làm gì, tận mắt nhìn thấy đấy.

Tin tức này như mọc thêm cánh, bay khắp cả Phong thành.

Vô số tán tu, đều vội vã chạy đến Hàn Phong Cốc.

Cùng lúc đó, Tư Đồ Khôn, Trương Tự Tại và Trần Trường Thanh ba người ngồi phi thuyền, đã đến sâu trong Hàn Phong Cốc.

Quả nhiên nhìn thấy một xoáy linh khí.

Chính là Hậu Nguyên Tinh đang đột phá Linh Đan cảnh, đã đến ngưỡng cửa rồi.

Nhìn thấy Hậu Nguyên Tinh đang ngồi xếp bằng, ánh mắt Tư Đồ Khôn ẩn chứa sát ý.

Lạnh lùng nói: Kẻ này chính là Hậu Nguyên Tinh.

Trương Tự Tại và Trần Trường Thanh lại nhìn về phía năm lá cờ

nhỏ bên cạnh Hậu Nguyên Tinh.

Đây là thượng phẩm bảo khí, mấu chốt là năm lá linh kỳ này còn là một trận pháp, càng có giá trị hơn.

Hai người nhìn nhau rồi trực tiếp nói: Lên.

Trong tay Trương Tự Tại xuất hiện bốn thanh phi kiếm, bao vây Hậu Nguyên Tinh lại.

Phi kiếm trong tay Tư Đồ Khôn cũng không chút do dự mà bay về phía Hậu Nguyên Tinh.

Cảm nhận được nguy hiểm, sắc mặt Hậu Nguyên Tinh vô cùng khó coi.

May mà đã sớm đặt Ngũ Hành Linh Kỳ để phòng ngự.

Công kích của ba người uy lực cực lớn, đều bị vòng sáng của Ngũ Hành trận chặn lại.

Song phương va chạm, chỉ riêng dư chấn đã san bằng khu vực trong phạm vi ba trăm mét.

Trong lúc hai bên đang giao đấu, Thẩm Hạo đã sớm bay lên không trung.

Nhìn thấy trận chiến kịch liệt bên dưới, trong lòng hắn vui như nở hoa.

Quả nhiên là Hậu Nguyên Tinh và Tư Đồ Khôn.

Thấy vậy, Thẩm Hạo bay xuống, đứng xa xa quan chiến.

Tư Đồ Khôn ba người một đòn mà không phá được lớp hộ thuẫn.

Sắc mặt có chút khó coi, đủ để thấy Ngũ Hành trận này lợi hại thế nào.

Trương trưởng lão, Trần trưởng lão, Ngũ Hành trận này ẩn chứa

ngũ hành, ta không tin tiểu súc sinh này có ngũ hành linh căn.

Chúng ta cùng nhau tấn công một điểm.

Được.

Không vấn đề.

Ba người đồng thời tế ra phi kiếm, toàn bộ linh lực rót vào trong đó.

Phi kiếm ngưng tụ pháp thân, thể tích trong nháy mắt tăng lên mấy lần.

Chốc lát sau, cùng nhau công kích về phía đỉnh đầu Hậu Nguyên Tinh.

Đối mặt với sự tấn công của ba cường giả Linh Đan cảnh, sắc mặt Hậu Nguyên Tinh cũng khó coi.

Lớp hộ thuẫn của Ngũ Hành trận đã có chút rạn nứt.

Trong lòng hắn thề nhất định phải giết chết ba người này.

Ngay khi ba người chuẩn bị tấn công lần nữa, xoáy linh khí trên đỉnh đầu Hậu Nguyên Tinh toàn bộ rót vào cơ thể, hắn cuối cùng đã đột phá thành công.

Không kịp ổn định cảnh giới, hắn vội vàng vận chuyển linh lực sửa chữa Ngũ Hành trận, đồng thời lạnh lùng nhìn đám người Tư Đồ Khôn.

Các ngươi là trưởng lão của Cửu Thành Lâu.

Hậu Nguyên Tinh, hôm nay là ngày chết của ngươi.

Đừng nói nhảm nữa, giết hắn trước rồi nói.

Hậu Nguyên Tinh khinh thường nói: Ta đây là Ngũ Hành trận, một khi thi triển ngũ hành lưu chuyển, linh lực sinh sôi không ngừng.

Trước đây ta là Chân Nguyên viên mãn, có lẽ hơi khó chống đỡ công kích của ba vị.

Nhưng bây giờ ta cũng là Linh Đan cảnh rồi, các ngươi làm gì được ta.

Ha, tán tu chẳng qua là một đám gà đất chó sành, cũng xứng sánh vai với Ngự Thú Tông của ta sao.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt ba người khó coi.

Mẹ kiếp, bị chế nhạo rồi.

Trương Tự Tại hừ lạnh một tiếng, vận chuyển bốn thanh phi kiếm, bay lên không trung.

Đồng thời, trong tay hắn xuất hiện một lá lệnh bài phù văn màu vàng.

Thấy vậy, Trần Trường Thanh kinh ngạc nói: Trương trưởng lão, lại dùng cả Thái Nhất Linh Phù, vậy thì uy lực của Âm Dương Kiếp Sát trận này chắc chắn sẽ vô cùng mạnh mẽ.

Trương Tự Tại nói: Hừ, tiểu tử miệng còn hôi sữa, không giết hắn, khó tiêu mối hận trong lòng ta.

Thẩm Hạo đứng bên cạnh quan chiến cũng có chút bất ngờ, Âm Dương Kiếp Sát trận này hắn biết.

Không có trận nhãn, chỉ có thể coi là kiếm trận bình thường.

Nhưng có sự gia trì của trận nhãn, uy lực sẽ tăng vọt.

Có thể trong một phạm vi nhất định làm đảo lộn âm dương, nghịch loạn ngũ hành.

Cùng cảnh giới, chỉ cần tiến vào kiếm trận, có thể một chọi ba.

Mà Thái Nhất Linh Phù này là một loại phù lục cao cấp.

Phù lục và pháp khí giống nhau, đều phân cấp bậc.

Chia làm ba cấp: Phù lục, Bảo phù, Linh phù.

Chương 176

Mỗi cấp lại phân thành hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm.

Trong cửu đại thế lực, Ngọc Thanh Cung của Mạnh Tuyền Cơ chính là tông môn lợi hại nhất về phù lục đạo.

Còn về kiếm trận lợi hại nhất chính là Kim Kiếm Tông Tuyết Châu.

Âm Dương Kiếp Sát trận chính là sở trường của đệ tử nội môn Kim Kiếm Tông.

Thẩm Hạo cũng không ngờ, Trương Tự Tại này lại biết chơi, dùng Thái Nhất Linh Phù của Ngọc Thanh Cung làm trận nhãn cho Âm Dương Kiếp Sát trận của Kim Kiếm Tông.

Hai thứ kết hợp lại, uy lực tăng lên gấp bội.

Quả nhiên, khi Trương Tự Tại ném Thái Nhất Linh Phù lên không trung làm trận nhãn, bốn thanh phi kiếm trong khoảnh khắc phình to theo gió.

Bốn thanh kiếm, mỗi thanh cao tới ba mươi mét, to gần bằng một tên lửa đẩy.

Từ trên trời giáng xuống, chấn động vô cùng, phảng phất như đâm thủng cả bầu trời.

Sắc mặt Hậu Nguyên Tinh trắng bệch, vạn lần không ngờ, Trương Tự Tại này lại lợi hại đến vậy.

Không dám chủ quan, hắn liều mạng vận chuyển Ngũ Hành Kỳ.

Hừ, Thái Nhất Linh Phù của ngươi lợi hại thật, nhưng phi kiếm của ngươi phẩm cấp chẳng qua chỉ là hạ phẩm bảo khí, làm gì được

ta.

Trương Tự Tại cười lạnh một tiếng, ngón trỏ nhẹ nhàng ấn xuống, bốn thanh phi kiếm khổng lồ, như thiên phạt giáng lâm.

Bọn tán tu như Triệu Khuyết vừa đuổi tới đã nhìn thấy một cảnh tượng khó quên.

Bốn thanh cự kiếm to như cột chống trời nghiêng mình đổ xuống.

Khi va chạm vào lá chắn của Ngũ Hành Trận, một luồng năng lượng khổng lồ bùng nổ.

Ầm.

Đại địa cũng phải rung chuyển.

Trong phạm vi ngàn mét, tất cả cây cối đều bị phá hủy.

Thẩm Hạo cũng bị luồng năng lượng này hất văng đi mấy mét.

Thấy cảnh này, Thẩm Hạo nảy ra ý nghĩ với kiếm trận này, đúng là một món đồ tốt.

Bất kể uy lực có được hay không, ít nhất ra vẻ cũng rất ngầu.

Bay lên không trung, chỉ thấy Ngũ Hành Trận của Hậu Nguyên Tinh cũng đã xuất hiện vết nứt.

Dù vậy, nó vẫn còn dùng được.

Ngũ Hành Trận này, nếu đổi thành năm người có đủ năm linh căn Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, uy lực sẽ còn mạnh hơn.

Dù kiếm trận của Trương Tự Tại có lợi hại đến đâu cũng không làm gì được.

Hậu Nguyên Tinh phun ra một ngụm máu tươi, hừ lạnh một tiếng rồi nói: Nếu đã như vậy, thì đừng trách ta.

Nói xong, ánh mắt hắn lóe lên một tia điên cuồng, hắn biết hôm

nay không thể trốn thoát, vậy thì không trốn nữa.

Từ trong nhẫn không gian, hắn lấy ra một viên nội đan yêu thú.

Trương Tự Tại kinh hãi nói: Là nội đan tam cảnh, hắn muốn làm gì.

Tư Đồ Khôn nói: Hừ, cứ giết hắn trước rồi nói sau.

Trần Trường Thanh hừ lạnh: Không sai.

Không ngờ lại có niềm vui bất ngờ.

Ba người lập tức thi triển pháp thuật sở trường của mình để tấn công.

Các tán tu chạy tới thấy cảnh này, ánh mắt đều nóng rực.

Nội đan tam cảnh, đây là món đồ tốt, giá trị liên thành.

Thấy vậy, sắc mặt Trương Tự Tại và Trần Trường Thanh cũng trở nên nghiêm túc.

Hậu Nguyên Tinh không để ý đến bọn họ, mà lại lấy ra một cây sáo bắt đầu thổi.

Chỉ là âm thanh hoàn toàn trái ngược với những bản nhạc du dương, tựa như tiếng kim loại ma sát trên mặt đất, vô cùng chói tai, lại giống như một tiếng ai oán.

Thấy tình hình này, rõ ràng là hắn đã quyết liều mạng.

Một lát sau, mặt đất đột nhiên rung chuyển, tựa như vạn ngựa phi nước đại, lại giống như sấm sét.

Tiếng động ầm ầm vang dội.

Vô số bóng đen từ sâu trong Hàn Phong Cốc lao về phía này.

Các tán tu khác lập tức vào thế nghiêm trận chờ địch.

Ba người Tư Đồ Khôn cũng không chần chừ, tăng cường thế

công.

Trương Tự Tại không sử dụng đại sát chiêu Âm Dương Kiếp Sát Trận nữa, mà giống như Tư Đồ Khôn, vây Hậu Nguyên Tinh trong trận pháp, khiến hắn không còn đường thoát.

Tư Đồ Khôn, Trương Tự Tại, Trần Trường Thanh ba người tạo thành thế chân vạc bao vây Hậu Nguyên Tinh.

Ngay khoảnh khắc lá chắn của Ngũ Hành Trận vỡ tan, vô số yêu thú cuối cùng cũng lộ ra bộ mặt đáng sợ.

Chỉ riêng Băng Lan Trư đã có đến mấy ngàn con, trong đó có hơn trăm con là nhị cảnh.

Thân thể chúng to lớn vô cùng, giống như những chiếc xe buýt di động.

Không chỉ vậy, còn có cả lũ chim ngốc, loại Khấp Minh Điểu mà Thẩm Hạo đã gặp khi mới đến Yến Châu.

Chúng che trời lấp đất, dày đặc đến mấy ngàn con.

Còn có ba loại yêu thú đặc sản của Hàn Phong Cốc: Bạch Hàn Chu, Kim Lang Vương, Vô Vĩ Ngạc, vân vân.

Hậu Nguyên Tinh ném viên yêu đan tam cảnh lên không trung rồi bóp nát nó.

Vô số mảnh vỡ yêu đan bay về phía bầy yêu thú, càng khiến chúng trở nên cuồng loạn.

Thân thể Hậu Nguyên Tinh bị bầy yêu thú che khuất.

Mà những con yêu thú này lại như không nhìn thấy hắn.

Chết tiệt, đây là Linh Thú Hoàn của Ngự Thú Tông, yêu thú tưởng hắn là đồng loại.

Hôm nay phải giết chết hắn.

Thấy vậy, Thẩm Hạo lặng lẽ rời đi, trốn vào trong không gian.

Thẩm Hạo đến đây là để nhặt của hời, chứ không phải để liều mạng.

Các tán tu khác ngược lại trở nên hưng phấn, dù sao cũng có nhiều yêu thú như vậy.

Cùng lúc đó, Hậu Nguyên Tinh cũng thả ra bản mệnh Kim Trúc Trùng của mình.

Sắc mặt Tư Đồ Khôn khó coi, tay cầm phi kiếm nhanh chóng áp sát tấn công.

Bây giờ không còn Ngũ Hành Linh Kỳ hộ thân, đây chính là cơ hội tốt nhất.

Mau ra tay giết hắn.

Cùng lên.

Trần Trường Thanh nói: Để đám tán tu Chân Nguyên cảnh phía sau đối phó với yêu thú, chúng ta đi giết Hậu Nguyên Tinh.

Yên tâm, hắn bị nhốt trong trận pháp không chạy được đâu, ta còn đặt ấn ký trên người hắn rồi.

Tư Đồ Khôn nói với đám tán tu sau lưng: Hôm nay là một cơ hội tuyệt vời, những yêu thú này, ai giết được thì là của người đó.

Có ta ở đây, ai dám làm loạn chính là gây khó dễ cho Cửu Thành Lâu của ta.

Vâng, thành chủ.

Những kẻ có ý định nhặt của hời lập tức tắt lửa.

Tư Đồ Khôn dẫn đầu tấn công.

Mấy ngàn con Khấp Minh Điểu trông thì to lớn vô cùng, nhưng thực chất chỉ là một đám chim ngốc.

Phi kiếm phóng ra luồng năng lượng khổng lồ, đi đến đâu, thương vong vô số.

Trong khoảnh khắc, mấy ngàn con Khấp Minh Điểu trực tiếp hóa thành tro bụi, ngay cả một mảnh thi thể cũng không còn.

Mấy ngàn tán tu gia nhập vào cuộc săn thú.

Tuy nhiên, đối mặt với bầy yêu thú khổng lồ, bọn họ cũng vô cùng vất vả.

Yêu thú có lớp giáp dày, tốc độ nhanh, các tán tu khác cũng khá chật vật, may mà số lượng đủ đông.

Ba người Tư Đồ Khôn, Trương Tự Tại, Trần Trường Thanh nhìn ánh mắt điên cuồng của Hậu Nguyên Tinh, ánh mắt lạnh lẽo vô cùng.

Thật sự nghĩ rằng đám yêu thú này có ích với chúng ta sao, hôm nay ngươi phải chết.

Trương Tự Tại nói: Hai vị đạo hữu, hãy vây hắn lại, để ta diệt hắn.

Hậu Nguyên Tinh muốn chạy, lại phát hiện mình bị nhốt trong trận pháp.

Bốn thanh phi kiếm như một cái lồng sắt thép, chặn hết đường đi của hắn.

Chương 177

Đồng thời, ba người Tư Đồ Khôn cũng dùng Tam Tài Kim Tỏa Trận lên hắn, khóa chặt vị trí của hắn.

Hơn nữa, trong lúc đối kháng vừa rồi, Hậu Nguyên Tinh cũng đã bị thương không nhẹ.

Hắn cắn răng, lại nuốt một lượng lớn đan dược, miệng lẩm nhẩm chú pháp.

Bản mệnh Kim Trúc Trùng lấp lánh ánh sáng.

Ngay khi Trương Tự Tại khởi động Âm Dương Kiếp Sát Trận, một con trùng vàng bắt đầu bay lên không trung, định cắn vào trận nhãn Thái Nhất Linh Phù của Âm Dương Kiếp Sát Trận.

Chỉ là, Trần Trường Thanh đã sớm đề phòng hắn.

Lão cười lạnh một tiếng, lấy ra một tấm lưới nhỏ trực tiếp chụp lấy Kim Trúc Trùng.

Đồng thời, trong tay áo lão cũng có thêm một con chim vàng, mỏ chim rất dài.

Sắc mặt Hậu Nguyên Tinh khó coi đến cực điểm, nghiến răng nghiến lợi nói: Là Kim Cương Điểu.

Kim Cương Điểu có hai sở trường, một là mỏ chim vô cùng cứng rắn, bất cứ thứ gì cũng có thể xuyên thủng, hai là truy tung.

Nhìn bốn thanh cự kiếm từ trên trời rơi xuống, trong mắt Hậu Nguyên Tinh lóe lên một tia tuyệt vọng.

Ầm.

Phi kiếm xuyên thủng thân thể Hậu Nguyên Tinh, linh đan vỡ nát,

thần thức tiêu tán.

Giết được Hậu Nguyên Tinh, ánh mắt của Tư Đồ Khôn, Trương Tự Tại, Trần Trường Thanh cũng nhìn về phía bầy yêu thú.

Do đã ăn phải mảnh vỡ yêu đan tam cảnh, từng con yêu thú đều rơi vào trạng thái điên cuồng, uy lực tăng mạnh.

Không ít tu sĩ đã chết dưới móng vuốt sắc bén của chúng.

Tư Đồ Khôn thấy vậy, hừ lạnh một tiếng, điều khiển phi kiếm chém giết yêu thú.

Có cường giả Linh Đan cảnh gia nhập, yêu thú tuy đông nhưng cũng chẳng thấm vào đâu.

Đặc biệt là lũ yêu thú nhất cảnh Băng Lan Trư chết thảm nhất.

Những yêu thú nhị cảnh khác thấy tình hình không ổn, liền nhao nhao bỏ chạy.

Trương Tự Tại và Trần Trường Thanh cũng lấy đi túi trữ vật của Hậu Nguyên Tinh cùng Ngũ Hành Kỳ.

Lấy được đồ, hai người đều vô cùng hài lòng.

Họ nói với Tư Đồ Khôn: Bây giờ Hậu Nguyên Tinh đã chết, hai người chúng ta cũng xin cáo từ.

Trương trưởng lão, Trần trưởng lão, đừng vội đi, đến thành ở lại một đêm rồi hẵng đi.

Khó khăn lắm mới tụ họp một lần, không uống một trận thỏa thích sao được.

Trương Tự Tại và Trần Trường Thanh nhìn nhau, gật đầu.

Được.

Trương trưởng lão, Trần trưởng lão, chúng ta đi thôi.

Ngay sau đó, ba người lên phi chu rời đi.

Còn các tán tu khác cũng vui mừng thu hoạch chiến lợi phẩm của mình.

Ai có yêu đan thì đào yêu đan, không có yêu đan thì cũng mang thi thể đi.

Hơn một giờ sau, mọi người mới lần lượt rời đi.

Hôm nay thu hoạch đầy ắp, còn những tán tu đã chết, giá trị duy nhất chính là túi trữ vật bên hông, ai cướp được trước thì là của người đó.

Mà Thẩm Hạo sau khi ra khỏi không gian, phát hiện thi thể yêu thú nhị cảnh trên mặt đất đã không còn, ngay cả thi thể yêu thú nhất cảnh Băng Lan Trư cũng bị mang đi.

Dù sao thì huyết nhục của những yêu thú này cũng có thể bán lấy linh thạch, đâu phải là Thực Nguyên Nha.

Hiện trường chỉ còn lại mười mấy thi thể tán tu, và thi thể của Hậu Nguyên Tinh, cô đơn bị vứt ở đó.

Thẩm Hạo lắc đầu nói: Xem ra, các vị đạo hữu có duyên với ta.

Nói xong, Thẩm Hạo vội vàng ném thi thể Hậu Nguyên Tinh vào không gian, tiếp đó thi thể của các tán tu khác cũng bị ném vào không gian.

Túi trữ vật của họ thì đã không còn.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo đạp phi kiếm trở về Phong Thành, về lại biệt viện.

Thẩm Hạo nói với Vạn Mộ Tuyết: Không có sự cho phép của ta, không được gõ cửa, biết chưa.

Vâng, công tử.

Đóng cửa lại, Thẩm Hạo vội vàng tiến vào không gian.

Lúc này, thi thể trong không gian cũng đã biến mất.

Trong sương mù trắng còn có không ít sương mù màu khác.

Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ đều có.

Trong khoảnh khắc, tất cả đều ùa vào cơ thể Thẩm Hạo.

Theo thời gian trôi đi, cảnh giới của Thẩm Hạo bắt đầu tăng lên.

Chân Nguyên bát trọng sơ kỳ, Chân Nguyên bát trọng trung kỳ, Chân Nguyên bát trọng hậu kỳ.

Chân Nguyên cửu trọng sơ kỳ, Chân Nguyên cửu trọng trung kỳ, Chân Nguyên cửu trọng hậu kỳ viên mãn. lúc này mới dừng lại.

Chưa đầy nửa giờ, Thẩm Hạo đã trở thành cao thủ Chân Nguyên viên mãn.

Bằng người khác khổ tu hơn hai trăm năm.

Tu luyện đơn giản như uống nước lã.

Đồng thời, Thẩm Hạo cũng biết được thân phận của Hậu Nguyên Tinh.

Cha hắn là Hậu Xương, là tiền nhiệm chưởng môn của Ngự Thú Tông.

Vì đột phá Thông Huyền, nên mới thoái vị.

Mà Hậu Nguyên Tinh ở Ngự Thú Tông càng là không kiêng nể gì, không ít nữ đệ tử đều thảm hại dưới tay hắn.

Sở dĩ bị truy nã là vì hắn đã cưỡng bức con gái của chưởng môn hiện nhiệm, khiến toàn tông trên dưới phẫn nộ, bị chưởng môn đuổi ra khỏi Ngự Thú Tông.

Nếu không phải có cha hắn ở đó, Hậu Nguyên Tinh đã chết mấy

chục lần rồi.

Hậu Nguyên Tinh này còn trả thù, dẫn dắt yêu thú tàn phá ở Vũ Châu.

Do đó dẫn đến giá Huyền Linh Tàm Ti tăng vọt.

Nhưng đều vì có cha hắn là Hậu Xương tồn tại, ngầm thả hắn đi, chỉ bảo hắn cút khỏi Vũ Châu.

Linh căn thiên phú của Hậu Nguyên Tinh cũng rất mạnh, cao đẳng Hỏa linh căn, cao đẳng Thổ linh căn.

Vì vậy, chỉ trong vòng trăm năm, đã là tồn tại Chân Nguyên viên mãn.

Hơn nữa, có đan dược Hỏa Linh Đan, Thổ Linh Đan mà cha hắn cho, hôm nay cũng thuận lợi đột phá Linh Đan cảnh.

Hỏa Linh Đan: Sử dụng ở giai đoạn Hỏa linh căn Chân Nguyên cảnh viên mãn.

Thổ Linh Đan: Tương tự, sử dụng ở giai đoạn Thổ linh căn Chân Nguyên cảnh viên mãn.

Tu sĩ có trung đẳng linh căn bình thường, muốn đột phá Linh Đan cảnh, đều cần phải sử dụng đan dược.

Linh căn càng phức tạp, cần đan dược thuộc tính tương ứng càng nhiều.

Chính vì vậy, các tông môn lớn càng thích đơn linh căn, vì dùng ít tài nguyên hơn.

Hậu Nguyên Tinh có cha hắn ở đó, tài nguyên vô số, muốn gì có nấy.

Vốn dĩ hắn định thuận theo tự nhiên, không ngờ Tư Đồ Khôn lại phái người tìm tung tích hắn.

Hậu Nguyên Tinh vốn vô pháp vô thiên, kiêu ngạo hống hách làm sao có thể nhịn được, liền trực tiếp nuốt thuốc đột phá.

Dẫn đến thân tử đạo tiêu.

Đồng thời, Thẩm Hạo cũng nắm được công pháp đỉnh cấp của Ngự Thú Tông là Ngự Thú Chân Kinh.

Còn học được cách ngự thú.

Hậu Nguyên Tinh tuy kiêu ngạo hống hách, nhưng thiên phú vẫn có, năng lực chuyên môn vẫn rất mạnh.

Tất cả những điều này đều làm lợi cho Thẩm Hạo.

Tuy nhiên, Ngự Thú Chân Kinh tuy mạnh mẽ, nhưng Thẩm Hạo không cần, cũng không hợp với hắn.

Một điểm nữa, linh căn của Thẩm Hạo lại một lần nữa xảy ra biến đổi chất.

Chương 178

Thi thể tán tu có tổng cộng 15 người, nhưng đều là cấp thấp linh căn, chỉ có hai người là trung đẳng linh căn.

Trong ngũ hành linh căn của Thẩm Hạo, chỉ có Thổ linh căn đột phá, nâng cấp lên cao đẳng linh căn, các linh căn khác chỉ có tiến độ thay đổi.

Cao đẳng Kim linh căn 85%, cao đẳng Thủy linh căn 92,6%. cực phẩm Mộc linh căn 50%, cực phẩm Thổ linh căn 35%, cực phẩm Hỏa linh căn 93,8%.

Mà Hỏa linh căn, sau khi nuốt chửng năm cấp thấp linh căn nữa là có thể hoàn toàn tiến hóa thành cực phẩm linh căn.

Không thể không nói, linh căn của đám tán tu này thật quá kém.

Mấu chốt là không gian nuốt chửng hai phần ba phí trung gian có hơi ác.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo cũng nhận được một thông tin từ trong ký ức của Hậu Nguyên Tinh.

Bí cảnh lớn nhất bên trong Thiên Vũ hoàng triều, Thiên Vũ bí cảnh, sẽ được mở ra sau một tháng nữa.

Phàm là người dưới Linh Đan cảnh đều có thể tiến vào.

Linh Đan cảnh và trên Linh Đan cảnh không thể tiến vào.

Trong Thiên Vũ bí cảnh không chỉ có yêu thú, mà còn có dược thảo luyện chế Ngũ Hành Linh Đan, ví dụ như Hỏa Linh Đan, Thủy Linh Đan, Thổ Linh Đan, vân vân.

Mà Thiên Vũ bí cảnh mỗi một trăm năm mở ra một lần, tán tu bình

thường thật sự không biết.

Bởi vì dược thảo luyện chế Ngũ Hành Linh Đan đều một trăm năm mới trưởng thành một lần.

Dược thảo dưới một trăm năm tuổi bị cấm hái, vì hái cũng không có tác dụng, không thể dùng làm thuốc.

Còn sẽ bị các thế lực lớn truy sát.

Dù sao thì, tài nguyên là thứ không thể chịu được sự lãng phí.

Ngươi dùng thì được, nhưng ngươi dám lãng phí, đó chính là đối đầu với cả thế giới.

Thẩm Hạo cảm thấy quy định này không tồi, lãng phí là đáng xấu hổ.

Hiện tại Thẩm Hạo đã là Chân Nguyên cảnh viên mãn.

Cao đẳng linh căn đã có ba cái là Hỏa, Mộc, Thổ.

Kim, Thủy cũng sắp đột phá cao đẳng linh căn.

Bây giờ linh căn không vội, dù sao thì Thiên Vũ bí cảnh sau một tháng nữa mới là món chính.

Ở bên trong tự sát cướp đoạt, hoàn toàn hợp lý hợp pháp.

Đương nhiên, Thẩm Hạo không có ý định tự sát, chỉ muốn giúp các đạo hữu thu dọn thi thể mà thôi.

Bây giờ, Thẩm Hạo cảm thấy đã đến lúc đi tranh giành Bắc quận.

Thế lực Yến Châu chia làm năm bộ phận, thường được gọi là năm quận lớn: Đông quận, Nam quận, Tây quận, Bắc quận, Trung quận.

Đông quận là Bát Phương Cốc, Nam quận là Cửu Thành Lâu, Tây quận là Vấn Đạo Minh, Bắc quận là Tiên Nữ Các, Trung quận là Thiên Vũ hoàng triều.

đến Tiên Nữ Các, phải lấy được công pháp tu hành cao nhất của ngũ hành linh căn là Ngũ Hành Chân Linh Quyết mới được.

Lần trước Mạnh Tuyền Cơ hình như có nói, Các chủ của Tiên Nữ Các là Vân Trúc tiên tử hình như thích ăn đồ ngọt.

Cái này thì đơn giản, Địa Cầu cái gì cũng có.

Địa Cầu tuy môi trường không tốt, nhưng về khoản ăn uống vui chơi, thì tuyệt đối là hưởng thụ.

Thêm vào đó có Mạnh Tuyền Cơ làm chỗ dựa lớn, trong lòng Thẩm Hạo vẫn có chút tự tin.

Hít sâu một hơi, hắn mới hài lòng rời khỏi không gian.

Khoảnh khắc Thẩm Hạo xuất hiện, Mạnh Tuyền Cơ và con mèo kia đều kinh ngạc đến trợn mắt há mồm.

Bởi vì chân nguyên của Thẩm Hạo mênh mông vô cùng, đã bị rò rỉ ra ngoài.

Mạnh Tuyền Cơ thậm chí còn không giữ được vẻ điềm tĩnh.

Nàng ngay lập tức đã ở trong sân.

Đôi mắt không dám tin nhìn Thẩm Hạo.

Bị Mạnh Tuyền Cơ nhìn chằm chằm như vậy, Thẩm Hạo theo bản năng sờ sờ mặt, nghi hoặc nói: Có phải là quá đẹp trai không.

Mạnh Tuyền Cơ hờn dỗi trừng mắt nhìn Thẩm Hạo một cái, sau đó mới lên tiếng: Ngươi đột phá đến Chân Nguyên cảnh viên mãn rồi.

Thẩm Hạo gật đầu, sau đó nói: Chỉ là may mắn thôi, trải qua khổ tu có chút cảm ngộ, nên trực tiếp đốn ngộ.

May mắn.

Ta cũng muốn may mắn.

Tốc độ tu luyện của Thẩm Hạo tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả, Mạnh Tuyền Cơ chưa từng thấy qua thiên phú lợi hại như vậy.

Ý định thu đồ đệ ban đầu đã nhạt đi, thiên kiêu bực này thế gian hiếm thấy.

Vạn năm cũng không có một người.

Sao có thể hạ mình làm đệ tử của người khác.

Nhưng Mạnh Tuyền Cơ lại muốn tạo quan hệ tốt với Thẩm Hạo, nhất thời thật sự không biết phải làm sao.

Hít sâu một hơi, bình ổn sự chấn động trong lòng.

Thẩm Hạo, thật sự không suy nghĩ đến việc gia nhập Ngọc Thanh Cung sao.

Ta lấy thân phận chưởng môn Ngọc Thanh Cung thề, chỉ cần ngươi gia nhập Ngọc Thanh Cung, bất kỳ điều kiện nào cũng tùy ngươi ra.

Đan dược, công pháp, linh phù, đều mặc cho ngươi dùng.

Chỉ cần là tài nguyên ngươi cần, đều có thể cho ngươi.

Thẩm Hạo lắc đầu nói: Ý tốt của Mạnh tiền bối tại hạ xin nhận, ta sẽ không gia nhập bất kỳ tông môn nào.

Mạnh Tuyền Cơ vội nói: Thẩm Hạo đừng vội, ta còn có một đệ tử thân truyền tên là Vọng Thư, nàng cũng thân thế cao quý, nhan sắc tuyệt thế khuynh quốc khuynh thành.

Giờ khắc này, Mạnh Tuyền Cơ có chút hối hận vì lúc trước không chăm chỉ đọc sách.

Những từ ngữ mỹ miều có thể nghĩ ra, nàng đều đã nghĩ một lượt, mãi mới nặn ra được hai từ.

Má nàng hơi ửng hồng, đột nhiên lại cảm thấy có chút xấu hổ.

Nàng là chưởng môn Ngọc Thanh Cung, một trong chín đại thế lực của Thiên Vũ hoàng triều.

Lại có thể vì lôi kéo một người đàn ông mà hạ thấp thân phận, bán đứng đệ tử của mình.

Nhưng nghĩ lại, hạng người thiên tư tung hoành như Thẩm Hạo, cũng đáng để mình hạ thấp thân phận lôi kéo.

Hay cho gã này, đã dùng đến mỹ nhân kế rồi.

Cán bộ nào mà chịu nổi chứ.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo bây giờ đạo tâm rất vững, một mỹ nhân kế chắc chắn không được, ít nhất phải cả hai sư đồ cùng lúc mới được.

Đương nhiên, Thẩm Hạo chỉ nghĩ vậy chứ không nói ra.

Hắn sợ Mạnh Tuyền Cơ đột nhiên nổi giận một chưởng đánh chết hắn.

Nhưng tâm lý của phụ nữ và đàn ông cũng giống nhau.

Thứ không có được thì vĩnh viễn khiến người ta xao động, ngươi càng không đồng ý, nàng càng quấn lấy chặt.

Ho khan một tiếng, Thẩm Hạo nghiêm mặt nói: Ý tốt của Mạnh tiền bối tại hạ xin nhận.

Mạnh tiền bối có lẽ đã hiểu lầm rồi, Thẩm mỗ không phải là loại người tham luyến mỹ sắc.

Nghe vậy, Mạnh Tuyền Cơ khẽ hừ một tiếng, dưới lớp mạng che mặt lộ ra vẻ mặt tin ngươi mới lạ.

Thẩm Hạo ta nói thật, gia nhập Ngọc Thanh Cung đối với ngươi có rất nhiều lợi ích.

Nếu thật sự không muốn, vậy làm một danh dự trưởng lão cũng được.

Thẩm Hạo nhếch miệng, nửa đùa nửa thật nói: Ta là người rất tham lam đó.

Đôi mắt đẹp của Mạnh Tuyền Cơ sáng lên, cười nói: Không sao, ta không ngại ngươi tham lam, người có năng lực đương nhiên có thể hưởng dụng nhiều tài nguyên hơn.

Bây giờ Mạnh Tuyền Cơ thật sự sợ Thẩm Hạo vô dục vô cầu, như vậy ngược lại không thể lay động được hắn, tốt nhất là càng tham lam càng tốt.

Nhìn Mạnh Tuyền Cơ, khóe mắt ẩn chứa ý cười, tâm trạng Thẩm Hạo cũng không tồi.

Con người thật đúng là biến hóa đa đoan.

Mạnh Tuyền Cơ lúc đầu mặt lạnh như băng, nhìn Thẩm Hạo thêm một cái cũng không muốn.

Bây giờ đã bắt đầu mỉm cười với hắn, hơn nữa biểu cảm này càng ngày càng phong phú.

Thẩm Hạo không thể không cảm thán, thực lực thật sự là một thứ tốt.

Ở thế giới đô thị, dựa vào tiền.

Chương 179

Ở thế giới huyền huyễn, dựa vào cảnh giới.

Thẩm Hạo khẽ ho một tiếng, giả vờ không để ý nói: Vậy nếu ta tham lam chức chưởng môn của Ngọc Thanh Cung thì sao.

Mạnh Tuyền Cơ không chút do dự nói: Đương nhiên có thể, chỉ cần ngươi đột phá Linh Đan cảnh hậu kỳ, ta sẽ tự mình nhường ngôi.

Thẩm Hạo nói: Mạnh tiền bối người hiểu lầm rồi, chưởng môn này không phải chưởng môn kia.

Nói xong, Thẩm Hạo liền quay về phòng, để lại cho Mạnh Tuyền Cơ một bóng lưng tiêu sái.

Điều này khiến Mạnh Tuyền Cơ đầu tiên là vẻ mặt nghi hoặc, không hiểu Thẩm Hạo có ý gì.

Cái gì gọi là chưởng môn này không phải chưởng môn kia.

Lúc này, Vạn Mộ Tuyết đứng bên cạnh khẽ cười một tiếng, dùng ngón tay ngọc thon dài chỉ vào Mạnh Tuyền Cơ nói: Mạnh chưởng môn, người không phải là chưởng môn của Ngọc Thanh Cung sao.

Mạnh Tuyền Cơ đầu tiên là nghi hoặc, mình chính là chưởng môn mà, sao vậy, tiếp đó chợt bừng tỉnh.

Má nàng bỗng chốc đỏ bừng lên, tim đập đột nhiên tăng tốc.

Nàng không ngờ tên Thẩm Hạo này lại tham lam chính nàng, vị chưởng môn này.

Tên khốn đáng chết.

Sau đó nàng ngay lập tức trở về phòng, đóng cửa lại.

Hồi lâu mới bình tĩnh lại được.

Trong lòng ngũ vị tạp trần.

Vạn vạn không ngờ, Thẩm Hạo lại thèm muốn thân thể của nàng.

Điều này khiến Mạnh Tuyền Cơ nhất thời có chút khó chấp nhận.

Nàng từ nhỏ gia nhập Ngọc Thanh Cung đến nay.

Cả ngày ngoài tu hành chính là tu hành, không có suy nghĩ nào khác.

Mặc dù có nhiều người theo đuổi, nhưng đạo tâm của Mạnh Tuyền Cơ kiên định vô cùng, chỉ vì truy cầu đại đạo trường sinh.

Nhưng vì bị thương, nên mới có giao tiếp với Thẩm Hạo.

Có thể nói, tu vi của Thẩm Hạo là do nàng nhìn thấy nó tăng vọt từng ngày.

Từ Dương Quan trấn, đến Dương Linh phủ, và kinh đô của Đại Dương vương triều.

Rồi đến Phong Thành bây giờ.

Cảnh giới của Thẩm Hạo, cũng từ Hậu Thiên, rồi đến Tiên Thiên, cho đến Chân Nguyên cảnh viên mãn hiện tại.

Có thể nói, đã phá vỡ nhận thức của Mạnh Tuyền Cơ về tu luyện.

Cũng chính vì vậy.

Trong nội tâm, cảm quan của nàng đối với Thẩm Hạo cũng đã thay đổi.

Từ trước đây cảm thấy hắn biết luyện chế một chút rượu mạnh có chút thú vị, đến nhìn bằng con mắt khác, đến quý tài muốn mời gia nhập Ngọc Thanh Cung.

Rồi đến kinh ngạc, và bây giờ là không dám tin, hoàn toàn phá vỡ nhận thức.

Lúc này, sâu trong nội tâm lại đã nảy sinh một tia sùng bái.

Có lẽ, ngay cả chính Mạnh Tuyền Cơ cũng không nhận ra.

Bây giờ Thẩm Hạo ngày càng táo bạo, lại dám thẳng thừng trêu chọc nàng như vậy.

Trước đây chưa từng có chuyện này.

Nếu là trước đây, sớm đã một kiếm chém hắn thành hai nửa rồi.

Nhưng bây giờ lại không có chút cảm giác phẫn nộ nào.

Thậm chí khí huyết còn dâng trào vô cùng, tim đập nhanh hơn.

Còn có cảm giác hoảng hốt mất bình tĩnh.

Cảm giác này, cả đời này là lần đầu tiên.

Sau đó Mạnh Tuyền Cơ lại một lần nữa ổn định tâm thần, ném tạp niệm ra khỏi đầu.

Nàng là chưởng môn của Ngọc Thanh Cung, là Mạnh tiên tử mà người người ở Thiên Vũ hoàng triều đều mơ ước, sao có thể vì chuyện tầm thường này mà trì hoãn tu hành, tuyệt đối không thể.

Tu luyện mới là vương đạo, đối với tu luyện mới là mục tiêu theo đuổi cả đời.

Mạnh Tuyền Cơ không ngừng tự an ủi mình như vậy.

Nhưng tâm tư lại không thể khống chế được.

Hiện nay, tính ra Mạnh Tuyền Cơ có tổng cộng bốn đệ tử, thân truyền ba người là Vọng Thư, Mạnh Kiều Diễm, Tống Vĩnh Từ.

đệ tử ký danh một người: Văn Nhân Y Y.

Thiên phú tốt nhất chính là Tống Vĩnh Từ, cực phẩm Thủy linh căn, Vọng Thư thì giống nàng là cao đẳng Kim linh căn, Mạnh Kiều Diễm là trung đẳng Thủy linh căn.

Văn Nhân Y Y thì là cấp thấp linh căn.

Sở dĩ thu Mạnh Kiều Diễm, là vì nàng ta là hậu bối của Mạnh gia, gia tộc cầu đến cửa, nên mới phá lệ thu làm đệ tử thân truyền.

Văn Nhân Y Y vì có ơn với nàng, nếu không cũng sẽ không thu Văn Nhân Y Y.

Bây giờ có rượu mạnh do Thẩm Hạo cung cấp, hàn khí của nàng cũng có thể chống đỡ được.

Bây giờ chỉ cần từ từ chữa trị linh đan là được.

Hiện nay, đối với Thẩm Hạo, Mạnh Tuyền Cơ thật lòng muốn giữ lại.

Vốn định giới thiệu đồ đệ Vọng Thư của mình cho Thẩm Hạo.

Không ngờ, tên này lại tạo phản, lại thích nàng, vị chưởng môn này.

Thật là hồ đồ.

Con mèo trắng trốn dưới gầm giường của Kỷ Đông Ca, càng lúc càng cảm thấy Thẩm Hạo chính là đại năng chuyển thế.

Nếu không tu luyện sao có thể biến thái như vậy.

Thật sự quá kinh khủng, hoàn toàn không thể lý giải được.

Ý nghĩ ôm đùi càng lúc càng mãnh liệt.

Buổi tối, linh căn đột phá, tu vi đột phá, tâm trạng Thẩm Hạo rất tốt.

Ngày thứ hai, Thẩm Hạo liền nói với mấy nàng: Ta định rời khỏi Phong Thành.

Nghe vậy, Tống Vĩnh Từ có chút không nỡ nói: Chúng ta mới quen với tiểu viện này, đã phải đi rồi sao.

Vạn Mộ Tuyết cũng tò mò hỏi: Công tử, chúng ta đi đâu.

Mạnh Tuyền Cơ trong lòng khẽ động, hỏi: Ngươi định đi Bắc quận Tiên Nữ Các.

Thẩm Hạo mỉm cười, giơ ngón tay cái lên nói: Vẫn là Mạnh tiền bối hiểu ta.

Phi, hiểu ngươi cái đầu quỷ.

Tối qua cả đêm cảm xúc dâng trào, hôm nay khó khăn lắm mới ổn định tâm thái, tên Thẩm Hạo này thật sự càng ngày càng táo bạo.

Kỷ Đông Ca nói: Vậy ta đi thu dọn đồ đạc.

Thẩm Hạo nói: Ừ, đi đi.

Mạnh Tuyền Cơ sau khi bình ổn tâm trạng lại nói: Đi Bắc quận cũng được, nhưng có thể đồng ý với ta một việc không.

Thẩm Hạo cười nói: Ồ, Mạnh tiền bối cứ nói, làm được nhất định sẽ làm.

Mạnh Tuyền Cơ nói: Ta hy vọng ngươi mặc kiện tường vân đạo bào kia để che giấu thực lực của mình, đồng thời không nhắc đến thời gian tu luyện của ngươi với người khác.

Để tránh bị người ta ghen ghét, làm hại ngươi.

Thẩm Hạo nói: Đa tạ Mạnh tiền bối nhắc nhở.

Mạnh Tuyền Cơ nói: Giới tu hành, cũng vô cùng hung hiểm.

Đương nhiên, Mạnh Tuyền Cơ cũng sợ sau khi Thẩm Hạo bộc lộ thiên phú của mình, sẽ bị người của Tiên Nữ Các cướp mất.

Tiên Nữ Các tuy là thế lực tán tu, nhưng cả Tiên Nữ Các đều là nữ tiên.

Với sự hiểu biết của Mạnh Tuyền Cơ về Thẩm Hạo, hắn khá là

háo sắc, đi vào Tiên Nữ Các chẳng phải là dê vào miệng sói sao.

Lỡ như bộc lộ thiên phú, nữ nhân Vân Trúc kia thật sự sẽ hạ vốn gốc để lôi kéo Thẩm Hạo.

Không hiểu sao, trong lòng Mạnh Tuyền Cơ có chút phiền não.

Đều tại mình lúc đầu lắm lời, cứ phải nói Tiên Nữ Các có công pháp ngũ hành đỉnh cấp gì đó, nếu không nói, Thẩm Hạo cũng không biết, càng không đi Tiên Nữ Các.

Lúc đầu, đáng lẽ nên tự mình đến Tiên Nữ Các mượn đọc, sau đó sao chép một bản đưa cho Thẩm Hạo.

Càng nghĩ càng hối hận.

Mình dường như đã có lòng tốt làm hỏng việc.

Thẩm Hạo nhìn Mạnh Tuyền Cơ lúc thì nhíu mày lúc thì rối rắm, mặt đầy nghi hoặc, nữ nhân này bị sao vậy.

Sau đó hắn không để ý nữa, trước khi rời khỏi Phong Thành hắn vẫn phải chuẩn bị một chút.

Tuy Thẩm Hạo biết bay, nhưng mấy nàng Tống Vĩnh Từ, Vạn Mộ Tuyết thì không, phải luyện chế một chiếc phi chu.

Chương 180

Việc này thì đơn giản, Thẩm Hạo tự mình biết luyện chế.

Sáng sớm ăn cơm xong, Thẩm Hạo lại đến đại sảnh giao dịch.

Tiểu nhị Yến Sơn Nhạc nói: Vương đạo hữu, lần này định lấy chút gì.

Thẩm Hạo nhìn quầy một cái rồi nói: Thiên Tinh Thạch Phi Tiên Thạch, Tinh Thần Ngân Sa, Thiên Niên Ngọc Linh Mộc.

Yến Sơn Nhạc lắc đầu nói: Xin lỗi Vương đạo hữu, Thiên Tinh Thạch Phi Tiên Thạch và Thiên Niên Ngọc Linh Mộc đều là dược liệu vô cùng đắt đỏ, ở đây chắc chắn không có.

Ngươi muốn mua, phải đến những thành trì lớn hơn mới có bán.

Phong Thành chỉ có thể coi là nơi hẻo lánh.

Thẩm Hạo thất vọng nói: Được, biết rồi.

Vốn định tiêu một khoản, kết quả lại không tiêu được.

Bây giờ đã là tồn tại Chân Nguyên cảnh viên mãn, lại không có một chiếc phi chu, nói ra cũng mất mặt.

Yến Sơn Nhạc cười nói: Vương đạo hữu sao không xem thử những thứ khác.

Thẩm Hạo nhìn một vòng rồi nói: Vậy mua một ít Thiên Tang Mộc, Huyễn Quang Tinh, Mặc Kim Thạch.

Những thứ này đều có, chờ một chút.

Một lát sau, Yến Sơn Nhạc đưa cho Thẩm Hạo một ít dược liệu.

Tổng cộng ba trăm linh thạch, Vương đạo hữu định luyện chế

Ngự Thú Quyển.

Thẩm Hạo nói: Không sai, ta muốn thử luyện chế một chút.

Yến Sơn Nhạc nói: Cái này không có trận pháp phù văn và bí tịch của Ngự Thú Tông, thật sự không chắc được đâu.

Thẩm Hạo nói: Ta cũng chỉ thử xem thôi.

Vậy chúc Vương đạo hữu thành công.

Sở dĩ luyện chế Ngự Thú Quyển, là vì Thẩm Hạo định bắt hai con chim ngốc làm tọa kỵ.

Tuy Khấp Minh Điểu được gọi là chim ngốc, không có sức tấn công gì nhưng chở người bay thì không thành vấn đề.

Bốn nàng Vạn Mộ Tuyết, Minh Nguyệt, Kỷ Đông Ca, Tống Vĩnh Từ vẫn chưa biết bay.

Đã không tìm được dược liệu luyện chế phi chu, vậy bắt mấy con chim cũng không vấn đề gì.

Đồng thời, Thẩm Hạo đến đại sảnh giao dịch.

Mọi người đang bàn tán sôi nổi về uy lực của trận đại chiến giữa các cường giả Linh Đan cảnh ngày hôm qua.

Thẩm Hạo liếc nhìn bảng nhiệm vụ, trên đó xuất hiện mấy nhiệm vụ.

Đi Thiên Vũ bí cảnh tìm Đăng Tâm Thảo, Mộc Lan Hoa, La Tê Quả và các thông tin khác.

Những thứ này đều là để chuẩn bị luyện chế đan dược đột phá Linh Đan cảnh.

Thẩm Hạo cũng mong chờ, Hàn Phong Cốc dù sao cũng quá nhỏ.

Thiên Vũ bí cảnh này mới là bãi săn.

Hơn nữa, bên trong còn có sự tồn tại của các đệ tử dòng chính của cửu đại thế lực.

Thiên phú chắc chắn sẽ tốt hơn đám tán tu này rất nhiều.

Nhìn một vòng, không có gì đặc biệt hấp dẫn.

Tán tu bình thường không biết về Thiên Vũ bí cảnh, nhưng bốn thế lực tán tu lớn tồn tại đã lâu, chắc chắn biết.

Rõ ràng nhiệm vụ này chắc chắn do Cửu Thành Lâu phát ra.

Thẩm Hạo liền quay về tiểu viện, bắt đầu luyện chế Ngự Thú Quyển.

Luyện chế đơn giản, nhưng để hiểu và khắc thú văn thì khó, may mà Thẩm Hạo hiểu.

Một giờ là xong.

Hắn luyện chế ba cái Ngự Thú Quyển.

Tuy chỉ có thể khống chế yêu thú nhất cảnh, nhưng Thẩm Hạo cảm thấy đủ dùng rồi, chỉ là dùng để ngồi thôi.

Khi Mạnh Tuyền Cơ biết được ý định của Thẩm Hạo, nàng đã lấy phi chu của mình ra, để Thẩm Hạo tế luyện lại.

Dù sao thì, dấu ấn của Ngọc Thanh Cung trên chiếc phi chu này quá rõ ràng.

Hơn nữa, đây còn là phi chu chuyên dụng của chưởng môn Ngọc Thanh Cung.

Thẩm Hạo lại vừa hay biết luyện khí, giao cho Thẩm Hạo luyện chế là được.

Hiện tại, chuyện ở Sùng Dương sơn mạch lần trước, khiến Mạnh Tuyền Cơ cảm thấy tốt nhất là tạm thời không nên lộ diện.

Đợi đến khi hoàn toàn hồi phục, mới là vương đạo.

Thẩm Hạo cũng không khách khí, dùng hai ngày, coi như đã tế luyện lại xong.

Phi chu có lẽ cũng chỉ lớn bằng một chiếc xuồng cao tốc, nhưng chở mười mấy người vẫn không thành vấn đề.

Xem xong chiếc phi chu do Thẩm Hạo luyện chế, Mạnh Tuyền Cơ không nhịn được tán thưởng: Thẩm Hạo, thủ pháp luyện khí của ngươi thật lợi hại, sao lại có cảm giác giống thủ pháp của Ly Hỏa Tông vậy, thật thần kỳ.

Mạnh tiền bối khách khí rồi, ta cũng chỉ là may mắn thôi.

Mạnh Tuyền Cơ không nghĩ ra, thiên phú luyện khí của Thẩm Hạo rốt cuộc học được từ đâu.

Cứ như thể đã đắm chìm trong đạo này mấy trăm năm mới có được kinh nghiệm đó.

Thậm chí Mạnh Tuyền Cơ còn nghi ngờ Thẩm Hạo có phải đã bị người khác đoạt xá không.

Nhưng nàng quan sát thần thức và khí tức của Thẩm Hạo, ngưng thực như một, hồn nhiên thiên thành.

Căn bản không phải là bị đoạt xá.

Chỉ có thể quy cho sư phụ của Thẩm Hạo là Bắc Minh lão tổ quá lợi hại.

Ngày thứ ba, Thẩm Hạo liền dẫn mấy nàng rời khỏi Phong Thành.

Trên phi chu, Mạnh Tuyền Cơ, Tống Vĩnh Từ, Kỷ Đông Ca, Vạn Mộ Tuyết, Minh Nguyệt và con mèo trắng trong lòng Kỷ Đông Ca, mỹ nhân vây quanh, tâm trạng Thẩm Hạo cũng vô cùng tốt.

Mục đích của chuyến đi này, chính là Bắc quận Tiên Nữ Các.

Sau khi phi chu bay lên không trung, Mạnh Tuyền Cơ nhàn nhạt nói: Còn một tháng nữa, là ngày Thiên Vũ bí cảnh mở ra.

Thẩm Hạo ngươi biết tin này không.

Thẩm Hạo gật đầu cười nói: Mạnh tiền bối, tin này ta cũng biết một chút, dù sao đại sảnh nhiệm vụ tán tu cũng có phát nhiệm vụ.

Mạnh Tuyền Cơ nói: Vừa hay ngươi là Chân Nguyên cảnh viên mãn, vào trong đó cũng sẽ không quá nguy hiểm.

Mà muốn vào Thiên Vũ bí cảnh thì phải đến Trung quận mới được.

Cửu đại châu, mỗi một châu đều có một lối vào.

Mà Yến Châu là nơi tán tu tụ tập, thế lực mạnh nhất vẫn là Thiên Vũ hoàng triều.

Cho nên lối vào đó nằm ở Trung quận do Thiên Vũ hoàng triều khống chế.

Điều này Thẩm Hạo cũng biết.

Đa tạ Mạnh tiền bối nhắc nhở.

Mạnh Tuyền Cơ đôi mắt đẹp nhìn Thẩm Hạo, do dự một chút lại nói: Cái đó thì không cần.

Thiên Vũ bí cảnh, mỗi lần mở ra, đều sẽ vô cùng náo nhiệt.

Vô số tu sĩ sẽ nhận được kỳ ngộ ở bên trong.

Ngươi chắc chắn cũng sẽ có kỳ ngộ.

Sau khi ngươi vào, có cần Ngọc Thanh Cung chúng ta phái người chăm sóc ngươi không.

Đồ nhi Vọng Thư của ta, lần này cũng sẽ vào Thiên Vũ bí cảnh.

Thẩm Hạo nhìn chằm chằm Mạnh Tuyền Cơ cười xấu xa nói:

Mạnh tiền bối là muốn ta chăm sóc Vọng Thư mới đúng chứ.

Bị nói trúng tâm tư, Mạnh Tuyền Cơ cũng không phủ nhận, gật đầu nói: Thiên Vũ bí cảnh, tuy kỳ ngộ rất nhiều, nhưng cũng đầy rẫy nguy cơ.

Yêu thú trong Thiên Vũ bí cảnh cũng rất nhiều, ngay cả yêu thú tam cảnh cũng có, mà còn không ít.

Không chỉ vậy, còn phải đề phòng sự tấn công của tu sĩ nhân loại.

Giữa các môn phái lớn đều có khoảng cách và thù hận.

Quy tắc bên trong là cường giả vi tôn, cũng coi như là một lần rèn luyện cho các đệ tử môn phái.

Cho nên, các môn phái đều rất coi trọng sự an nguy của đệ tử dòng chính của mình.

Thẩm Hạo nói: Mạnh tiền bối yên tâm đi, Vọng Thư có ta che chở, tuyệt đối an toàn một trăm phần trăm.

Mạnh Tuyền Cơ khẽ thở phào nhẹ nhõm nói: Vậy thì đa tạ rồi, đến lúc đó, ta sẽ cho ngươi một miếng ngọc bội, sau khi nhìn thấy ngọc bội, Vọng Thư sẽ tin tưởng ngươi.

Lúc đó sẽ không xảy ra hiểu lầm.

Được, không vấn đề.

Nói xong, Thẩm Hạo liền nhìn về phía xa.

Ráng chiều phía tây nhuộm đỏ mây lành, lại như ngọn lửa lớn đốt cháy mây lành như lửa thiêu.

Lần này mục đích của Thẩm Hạo rất đơn giản, không đánh nhau, chỉ nhặt thi thể.

Mẹ nó, một trăm năm mở ra một lần, bên trong đó phải có bao

nhiêu thi thể chứ.

Nghĩ thôi đã thấy hưng phấn.

Do Thẩm Hạo không nói gì, Mạnh Tuyền Cơ cũng hết đề tài.

Nàng chìm vào im lặng, ánh mắt đều nhìn về phía xa.

Ngược lại mấy nàng Vạn Mộ Tuyết thì mặt đầy vẻ mới lạ, cũng có chút hướng tới, khi nào các nàng mới có thể tự do bay lượn.

Tốc độ của phi chu không chậm, nhưng dù vậy cũng phải bay suốt một đêm.

Chương 181

Rạng sáng ngày hôm sau, họ mới đến được Bắc Quận của Yến Châu.

Bắc Quận thuộc phạm vi thế lực của Tiên Nữ Các, cũng được chia thành chín thành.

Lần này, mục tiêu của Thẩm Hạo chính là đến tổng bộ của Tiên Nữ Các.

Cái tên cũng rất thông thường, gọi là thành Tiên Nữ.

Thành Tiên Nữ cũng cấm phi hành.

Vì vậy, Mạnh Tuyền Cơ, Thẩm Hạo và bốn người Vạn Mộ Tuyết đều đi bộ vào thành.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là thành Tiên Nữ lại không thu phí linh thạch vào thành.

Xem ra cũng hào phóng đấy.

Mạnh Tuyền Cơ giải thích: Tổng bộ của bốn thế lực tán tu lớn đều không thu phí vào thành.

Vì họ không thiếu chút linh thạch này.

Nghe vậy, Thẩm Hạo nói: Ra là vậy.

Bước vào thành Tiên Nữ, khung cảnh bên trong có vẻ hơi khác so với tưởng tượng của Thẩm Hạo.

Theo hình dung của hắn, trong thành Tiên Nữ hẳn phải giống như một nữ nhi quốc, đâu đâu cũng là nữ tu.

Nhưng xung quanh lại toàn là một đám đàn ông thô kệch, ngay cả người bán hàng rong, chủ tiệm cũng là nam.

Thẩm Hạo nghi hoặc hỏi: Đây thật sự là thành Tiên Nữ sao.

Nhìn dáng vẻ ngơ ngác của Thẩm Hạo, Mạnh Tuyền Cơ không hiểu sao lại muốn cười, không nhịn được nói: Đây là ngoại thành, vẫn chưa vào nội thành.

Đã là tổng bộ của Tiên Nữ Các, đương nhiên có chút khác biệt với Phong Thành.

Nơi này chia làm ngoại thành và nội thành.

Nội thành đều là nữ tu, còn ngoại thành là nam tu.

Thẩm Hạo nói: Ồ, vậy sao, nam tu có thể vào nội thành không.

Nội thành chỉ hạn chế nam tu làm ăn buôn bán, chứ không hạn chế nam tu mua đồ, Mạnh Tuyền Cơ giải thích.

Thẩm Hạo nói: Ra là vậy.

Lúc này trên đường phố, mọi người tụm năm tụm ba, đều đang bàn tán về chuyện bí cảnh Thiên Vũ.

Nghe nói chưa, Tiên Nữ Các cũng đã công bố nhiệm vụ, chiêu mộ tu sĩ tiến vào bí cảnh Thiên Vũ.

Ừ, một trăm năm mới mở một lần, bên trong có rất nhiều linh dược hiếm có.

Không chỉ vậy, còn có rất nhiều truyền thừa của các tiền bối, cũng là cơ duyên của chúng ta đó.

Đừng có nói phét, ngươi mà có vận khí đó thì đâu đến nỗi sống thảm thế này.

Mạnh Tuyền Cơ bình thản nói: Không cần kinh ngạc, tu sĩ bình thường tuy không biết tin tức về bí cảnh Thiên Vũ.

Nhưng bốn thế lực tán tu lớn đã truyền thừa mấy ngàn năm,

đương nhiên rất hiểu rõ tình hình bên trong.

Bốn thế lực tán tu lớn, Bát Phương Cốc, Cửu Thành Lâu, Vấn Đạo Minh, Tiên Nữ Các, nói trắng ra là một hình thức thương hội lớn.

Mỗi trăm năm họ đều sẽ tổ chức cho tán tu đến bí cảnh Thiên Vũ thăm dò.

Chỉ cần là đồ vật mà tán tu mang ra, họ đều sẽ mua lại với giá cao, đồng thời bảo đảm an toàn và lợi ích cho tán tu.

Vì vậy, mỗi lần bí cảnh Thiên Vũ mở ra một tháng trước, bốn thế lực tán tu lớn đều sẽ công bố nhiệm vụ, để tán tu đi làm.

Đương nhiên, bốn thế lực tán tu lớn cũng sẽ cử cao thủ của mình tiến vào bí cảnh Thiên Vũ.

Tương đương với việc ôm nhau sưởi ấm.

Thẩm Hạo gật đầu.

Trên đường đi, Mạnh Tuyền Cơ giống như một hướng dẫn viên du lịch, từ từ giải thích cho Thẩm Hạo những quy tắc trong thành Tiên Nữ.

Đi khoảng nửa giờ, cuối cùng họ cũng đến cổng nội thành.

Cổng nội thành được bố trí một kết giới màu xanh lam.

Mỗi tu sĩ đều phải đi xuyên qua kết giới, giống như qua cổng an ninh vậy.

Mạnh Tuyền Cơ giải thích: Đây là để phòng tà tu tiến vào nội thành.

Trước đây, đã từng có tà tu tu luyện thuật thái bổ tiến vào nội thành, làm hại vô số nữ tu.

Vì vậy, Tiên Nữ Các mới nghiên cứu ra kết giới này.

Tà tu thái bổ chắc chắn phải biết công pháp song tu rồi, Thẩm Hạo lập tức nghĩ lệch đi.

Thẩm Hạo nửa tin nửa ngờ nói: Thứ này thật sự có thể phát hiện ra ai là tà tu sao, lỡ như đối phương dùng thuật ẩn thân để tránh bị phát hiện thì sao.

Mạnh Tuyền Cơ nói: Đương nhiên là không thể, kết giới này không phải là hư danh.

Đã tồn tại thì ắt có lý do của nó.

Thẩm Hạo tò mò đi qua kết giới, sau khi bình an vô sự đi qua, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn còn thật sự sợ kết giới này không linh, phát ra cảnh báo.

Thấy vậy, các cô gái đều mím môi cười.

Bước vào nội thành, mắt Thẩm Hạo sáng rực lên.

Đường phố nội thành rộng rãi hơn, trang trí cũng toàn màu hồng phấn.

Hơn một nửa người trên phố là nữ tu, phảng phất như bước vào nữ nhi quốc.

Chân cô này dài nhưng không thẳng, kém một chút.

Mặt cô này thật nhỏ, tiếc là mũi hơi tẹt.

Mẹ nó, cái mông tròn như trăng rằm này, eo thật thon, dáng người mười điểm, yêu rồi yêu rồi.

Trong lòng Thẩm Hạo thầm chấm điểm cho những nữ tu đi ngang qua.

Giờ phút này, Thẩm Hạo chỉ cảm thấy mắt mình dường như không đủ dùng.

Nơi tốt lành a, Thẩm Hạo không khỏi cảm thán.

Mạnh Tuyền Cơ liếc hắn một cái, rồi dẫn Thẩm Hạo đến tổng bộ Tiên Nữ Các.

Đó là một tòa gác lầu sáu tầng, trên biển hiệu có ghi ba chữ Tiên Nữ Các.

Thẩm Hạo có chút nghi ngờ trong lòng, đây là tổng bộ sao.

Mạnh Tuyền Cơ dẫn Thẩm Hạo vào Tiên Nữ Các.

Vừa bước vào đã bị hai nữ tu sĩ chặn lại.

Xin lỗi, Tiên Nữ Các cấm người ngoài tiến vào.

Mạnh Tuyền Cơ lấy ra một miếng ngọc bội.

Hai nữ tu sĩ vừa nhìn thấy, lập tức cung kính nói: Ra là bạn của các chủ, mời lên lầu sáu.

Sau khi mấy người lên lầu sáu, Thẩm Hạo phát hiện lầu sáu trống không, chỉ có một trận pháp dịch chuyển.

Trong lòng hắn đã hiểu ra vài phần.

Chỉ thấy hai nữ tu sĩ lấy ra mười khối linh thạch, rót vào trong đó.

Trong khoảnh khắc, trận pháp dịch chuyển tỏa ra từng luồng ánh sáng.

Mời các vị.

Mạnh Tuyền Cơ dẫn Thẩm Hạo và những người khác bước vào trận pháp dịch chuyển.

Một luồng sáng lóe lên, Thẩm Hạo chỉ cảm thấy một trận chóng mặt.

Chốc lát sau, hắn đã hồi phục bình thường.

Mở mắt ra lần nữa, hắn phát hiện mình đã đến một thung lũng.

Ở cửa thung lũng có một tấm bia đá khổng lồ, khắc ba chữ Tiên Nữ Các.

Ở nơi sâu nhất trong thung lũng có một ngọn núi nguy nga, lưng chừng núi bị sương mù bao phủ, không nhìn thấy đỉnh.

Đúng lúc này, hai nữ tu sĩ nói với Thẩm Hạo và những người khác: Thưa các vị, các chủ của chúng tôi có lời mời.

Mạnh Tuyền Cơ nói: Dẫn đường đi.

Tiếp đó, nữ tu sĩ thả ra một chiếc phi chu, chở Thẩm Hạo và những người khác bay lên đỉnh núi.

Lên đến đỉnh núi, Thẩm Hạo mới phát hiện ra một thế giới khác.

Đỉnh núi này lại là một vùng đất bằng phẳng rộng lớn, xây dựng hàng trăm tòa gác lầu tinh xảo hoa lệ.

Còn có một hồ nước khổng lồ.

Thật đúng là tiên cảnh.

Thật là hào phóng.

Một thế lực tán tu mà đã có khí thế như vậy, huống chi là chín thế lực lớn kia.

Đúng lúc này, từ xa vọng lại một tràng cười trong trẻo như chuông bạc.

Tuyền Cơ, cuối cùng ngươi cũng nỡ đến thăm ta rồi.

Người chưa đến, tiếng đã tới trước.

Chốc lát sau, Thẩm Hạo chỉ thấy một nữ tử mặc y phục màu hồng, từ trên không trung từ từ bay xuống, trên vai là hai dải lụa dài bay phấp phới trong gió.

Tóc búi cao, làn da trắng như sương tuyết, đôi mắt đẹp sáng như

đá obsidian, long lanh như biết nói.

Nhan sắc tuyệt mỹ, tựa tiên nữ hạ phàm, khiến Thẩm Hạo kinh ngạc.

Khóe miệng nàng nở nụ cười, vẽ nên một đường cong hoàn mỹ.

Chương 182

Trong nụ cười có một sự dịu dàng đặc biệt, trông vô cùng thuần khiết.

Nhan sắc tuyệt vời.

Nụ cười ngọt ngào đó dường như ngay lập tức kéo gần khoảng cách, khiến người ta sinh lòng hảo cảm.

Sau khi đáp xuống đất, nàng từ từ đi tới.

Người đến chính là các chủ của Tiên Nữ Các, Vân Trúc.

Lúc này Thẩm Hạo mới phát hiện, Vân Trúc tiên tử này cũng cao đến 1m7, chiếc váy hồng bó eo càng làm nổi bật vóc dáng yêu kiều của nàng.

Mạnh Tuyền Cơ cũng hiếm khi nở nụ cười, nhẹ giọng nói: Vân Trúc, vẫn khỏe chứ.

Vân Trúc liếc nhìn Thẩm Hạo, trong lòng khá tò mò về thân phận của hắn.

Không ngờ bên cạnh vị chưởng môn cao ngạo của Ngọc Thanh Cung lại có một nam tử đi theo.

Ngay sau đó, nụ cười trên mặt Vân Trúc biến mất, nàng cau mày, khuôn mặt xinh đẹp trở nên lạnh lùng, một luồng khí thế mạnh mẽ khiến Thẩm Hạo hô hấp có chút không thông.

Vân Trúc vội vàng nói: Tuyền Cơ, sao ngươi lại bị thương.

Mạnh Tuyền Cơ nhẹ nhàng nói: Bị yêu thú tấn công.

Nghe vậy, Vân Trúc mới giãn mày ra.

Mau vào nhà đi, ta giúp ngươi xem có chữa được không.

Mạnh Tuyền Cơ cười nói: Không vội, lần này đến có chút việc cần nhờ ngươi.

Vân Trúc cười nói: Ta và ngươi là bạn sinh tử, sao lại nói chữ nhờ, có việc gì cứ nói thẳng.

Mạnh Tuyền Cơ nói: Đồ đệ. người bạn này của ta, Thẩm Hạo, muốn mượn xem công pháp Ngũ Hành Chân Linh Quyết của Tiên Nữ Các.

Vân Trúc tiên tử hơi sững sờ, tò mò nhìn Thẩm Hạo một cái rồi gật đầu nói: Không vấn đề, Ngũ Hành Chân Linh Quyết cũng không phải công pháp gì không thể truyền ra ngoài.

Nói xong, nàng quay sang thị nữ bên cạnh nói: Tử Lâm, dẫn Thẩm đạo hữu đến Tàng Kinh Các.

Vâng, các chủ.

Thị nữ mỉm cười với Thẩm Hạo, nhẹ giọng nói: Thẩm công tử, mời đi theo tôi.

Thẩm Hạo chắp tay nói: Đa tạ Vân các chủ.

Không cần cảm ơn, ta là nể mặt Tuyền Cơ, Vân Trúc bình thản nói.

Sau đó, Thẩm Hạo đi theo Tử Lâm đến Tàng Kinh Các.

Mạnh Tuyền Cơ dẫn Vạn Mộ Tuyết, Tống Vĩnh Từ, Cơ Đông Ca, Minh Nguyệt vào trong gác lầu của Vân Trúc.

Sau khi ngồi xuống, Vân Trúc tò mò hỏi: Tuyền Cơ, ngươi và Thẩm Hạo kia có quan hệ gì vậy.

Ta lần đầu tiên thấy bên cạnh ngươi có nam tử đó.

Mạnh Tuyền Cơ ho nhẹ một tiếng: Hắn có ơn với ta, lần này bị yêu thú làm bị thương, may mà có hắn, nên ta mới phải nhờ vả ngươi.

Vân Trúc gật đầu: Ngươi đưa tay ra đây, ta xem vết thương của ngươi.

Mạnh Tuyền Cơ cũng không phản đối, đưa tay phải ra.

Vân Trúc sau khi thăm dò, mày nhíu chặt.

Tình hình của ngươi không mấy lạc quan, linh đan đã có vết nứt rồi, muốn hồi phục như cũ, e rằng cần đến Bất Lão Tuyền.

Nhưng hàn khí trong người ngươi như giòi trong xương, vẫn nên hóa giải càng sớm càng tốt.

Cách nhanh nhất là tìm một cường giả Thông Huyền cảnh có cực phẩm hỏa linh căn để song tu với ngươi mới có thể hóa giải.

Không phá thì không xây được, biết đâu ngươi còn có thể tiến thêm một bước.

Chỉ là Bất Lão Tuyền này thực sự quá khó tìm, nó ở trong cấm khu, không ai dám đi.

Mạnh Tuyền Cơ ngược lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh: Mọi chuyện đều có số mệnh.

Đôi mắt đẹp của Vân Trúc lóe lên vẻ lo lắng: Ngươi dường như đã tìm được cách khống chế hàn khí, nhưng kéo dài mãi cũng không phải là chuyện tốt.

Hay là ngươi thử tìm các cao thủ Thông Huyền xem ai có cực phẩm hỏa linh căn.

Mạnh Tuyền Cơ nói: Thôi, không nói chuyện này nữa, đi một bước xem một bước.

Ngươi vẫn bướng bỉnh như vậy.

Đã đến đây rồi, đến hậu viện của ta ngâm suối nước nóng đi, biết đâu có ích cho hàn khí của ngươi, Vân Trúc nói.

Cũng được, thử một chút cũng không sao, thật sự không được thì chỉ có thể tìm cách khác, Mạnh Tuyền Cơ nói.

Tiếp đó, Vân Trúc nói với thị nữ bên cạnh: Ngươi dẫn mấy vị cô nương đến phòng khách nghỉ ngơi, Thẩm Hạo kia nếu từ Tàng Kinh Các ra thì cũng đưa qua đó.

Đợi ta và Mạnh chưởng môn ngâm suối nước nóng xong rồi nói.

Vâng, các chủ.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo dưới sự dẫn dắt của Tử Lâm đã tiến vào Tàng Kinh Các của Tiên Nữ Các.

Bước vào tầng một, Thẩm Hạo cảm nhận được vài luồng thần thức quét qua người mình.

Hẳn là các tu sĩ Linh Đan cảnh trấn giữ Tàng Kinh Các.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo cũng không để tâm.

Hiện tại, thần thức của Thẩm Hạo vô cùng mạnh mẽ, đã có thể sánh ngang với cảnh giới Linh Đan.

Tự nhiên có thể cảm nhận được thần thức của đối phương.

Tử Lâm nói với Thẩm Hạo: Thẩm đạo hữu, ngài đợi ở đây một lát, tôi đi lấy ngọc giản công pháp cho ngài.

Thẩm Hạo nói: Làm phiền Tử Lâm cô nương rồi.

Không có gì, đây là mệnh lệnh của các chủ.

Nói xong, Tử Lâm lên lầu hai.

Thẩm Hạo vốn định tặng một món quà, nhưng lại phát hiện sô cô la linh thực trong không gian đã hết sạch.

Thật sự chẳng có gì đáng để tặng cả.

Lần trước Thẩm Hạo nhớ Mạnh Tuyền Cơ có nói, Vân Trúc tiên

tử thích ăn đồ ngọt.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo trầm ngâm, lát nữa tìm cơ hội về thế giới đô thị mua chút sô cô la, bánh ngọt, kẹo các loại.

Người ta cho mình xem bí tịch miễn phí, dù sao cũng phải báo đáp một chút.

Dù sao những thứ này cũng chẳng đáng tiền, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Vài chục phút sau, Tử Lâm mới đi xuống, đưa cho Thẩm Hạo một miếng ngọc giản, nhẹ giọng nói: Thẩm đạo hữu, ngọc giản này vừa mới được sao chép, ngài mang về lĩnh ngộ nhé.

Thẩm Hạo nói: Đa tạ, Tử Lâm cô nương.

Không có gì, vừa rồi các chủ bảo tôi dẫn ngài đến phòng khách nghỉ ngơi, mời ngài đi theo tôi.

Tiếp đó, Thẩm Hạo đi theo sau Tử Lâm.

Đi hơn mười phút, họ đến một biệt viện, phong cách có chút giống cảnh sắc Giang Nam.

Một tòa gác lầu nhỏ hai tầng, có hành lang, đình nghỉ mát và hòn non bộ.

Trong sân chim hót hoa thơm, vô cùng tinh xảo.

Lên lầu hai, Tống Vĩnh Từ, Vạn Mộ Tuyết, Cơ Đông Ca, Minh Nguyệt đều ở đó, chỉ có Mạnh Tuyền Cơ là không có mặt.

Tử Lâm cười nói: Thẩm đạo hữu, các vị cô nương, có việc gì cứ căn dặn, tôi xin phép lui trước.

Tử Lâm cô nương, để tôi tiễn cô, Vạn Mộ Tuyết nói.

Không cần đâu, cô nương xin dừng bước, Tử Lâm lắc đầu nói, rồi

mới rời đi.

Đợi Tử Lâm đi rồi, Thẩm Hạo hỏi bốn cô gái: Mạnh tiền bối đâu.

Mạnh tiền bối và Vân các chủ đi ngâm suối nước nóng rồi, Vạn Mộ Tuyết đáp.

Thẩm Hạo trong lòng ngứa ngáy, chuyện tốt như vậy mà không gọi hắn.

Hắn liền nói: Được rồi, ta biết rồi, ta bế quan một lát, các ngươi đừng làm phiền ta.

Vâng, công tử.

Sau đó, Thẩm Hạo vào phòng, đưa thần thức vào ngọc giản.

Chốc lát sau, một lượng lớn thông tin tràn vào đầu hắn.

Ngũ Hành Chân Linh Quyết: Thiên địa chưa phân, hỗn độn thái hư.

Thủy kiến âm dương, tái sinh ngũ hành.

Lấy ngũ hành làm căn cơ, tu vô thượng chi đại đạo.

Ngũ hành tương khắc, ngũ hành tương sinh. vạn pháp chi tông, chúng công chi cơ.

Nhìn thấy đoạn này, Thẩm Hạo không khỏi kinh ngạc, phong cách thật là cao siêu.

Bộ Ngũ Hành Chân Linh Quyết này, chủ yếu là để ngũ hành linh căn tương sinh tương khắc, luôn duy trì sự cân bằng vĩnh cửu.

Tổng cộng có năm tầng: tầng thứ nhất Hậu Thiên bao gồm Đoán Thể, tầng thứ hai Tiên Thiên, tầng thứ ba Chân Nguyên, tầng thứ tư Linh Đan cảnh, tầng thứ năm Thông Huyền.

Ngoài ra, còn có Ngũ Hành trận pháp.

Còn có Ngũ Hành độn thuật, nhưng cần đến Thông Huyền mới có thể tu luyện.

Quan trọng hơn là, sau khi tu luyện Ngũ Hành Chân Linh Quyết, ngũ hành trong cơ thể sẽ tương sinh, linh khí sinh sôi không ngừng.

Tốc độ hồi phục linh khí gấp năm lần trở lên so với cùng cảnh giới, gần như có thể nói là dùng không cạn.

Ngũ hành tương khắc, cùng cảnh giới lại càng vô địch, một chọi năm cũng không thành vấn đề.

Tuy nhiên, Ngũ Hành Chân Linh Quyết còn có một điểm lợi hại nữa là bao hàm vạn tượng.

Vì công pháp Thẩm Hạo tu luyện quá tạp nham, Ngũ Hành Chân Linh Quyết lại có thể dung hợp hoàn hảo những khuyết điểm của các công pháp này.

Thế nhưng, một khi tu luyện Ngũ Hành Chân Linh Quyết, tương đương với việc trúc cơ lại một lần nữa, cảnh giới sẽ bị tụt xuống.

Điều này khiến Thẩm Hạo bắt đầu do dự.

Vất vả cả buổi trời, ngươi lại bảo ta tu luyện lại từ đầu.

Thẩm Hạo suy nghĩ một lúc, vẫn cảm thấy tạm thời không tu luyện, đợi vào bí cảnh Thiên Vũ rồi tính sau.

Hơn nữa, Thẩm Hạo định để Mạnh Tuyền Cơ xem công pháp này có vấn đề gì không, rồi giúp hắn ghi chú những điều cần lưu ý.

Đúng, cứ như vậy đi.

Dù sao, kiến thức sách vở cuối cùng vẫn nông cạn.

Chương 183

Cùng lúc đó, Mạnh Tuyền Cơ và Vân Trúc đang ngâm suối nước nóng cũng bắt đầu tán gẫu.

Tuyền Cơ, Thẩm Hạo kia có gì đặc biệt không.

Ánh mắt Mạnh Tuyền Cơ lóe lên một chút, rồi nhanh chóng bình tĩnh lại.

Không có, chỉ là nợ hắn một ân tình nên giúp hắn thôi.

Vân Trúc mím môi cười trộm: Ta và ngươi quen biết đã lâu, ta biết ngươi không phải người biết nói dối.

Ánh mắt ngươi né tránh không dám nhìn ta, chứng tỏ ngươi chột dạ.

Mạnh Tuyền Cơ nói: Được rồi, ta nói thật.

Vân Trúc lập tức hứng thú, vẻ mặt hóng hớt hỏi: Nói mau.

Mạnh Tuyền Cơ nói: Thẩm Hạo có một nha hoàn tên là Tống Vĩnh Từ, vì mang trong mình cực phẩm thủy linh căn.

Ta muốn nhận làm đồ đệ, kết quả con bé đó sống chết không chịu tu hành, chỉ nguyện làm nha hoàn cho Thẩm Hạo, sinh con cho Thẩm Hạo.

Sau này, nghe nói Thẩm Hạo muốn mượn xem Ngũ Hành Chân Linh Quyết, ta liền giao dịch với Thẩm Hạo.

Ta đưa hắn đến Tiên Nữ Các mượn xem Ngũ Hành Chân Linh Quyết, điều kiện là để Tống Vĩnh Từ theo ta tu hành.

Đơn giản vậy thôi, sự việc không phức tạp như ngươi nghĩ đâu.

Nghe vậy, Vân Trúc ngây cả người, nghe cả buổi trời chỉ có vậy

thôi sao.

Ngươi chắc chứ.

Đương nhiên, ta lừa ngươi làm gì, chẳng lẽ ngươi nghĩ là nguyên nhân gì.

Cực phẩm thủy linh căn không đáng sao.

Mạnh Tuyền Cơ hỏi lại.

Nếu thật như ngươi nói, nha đầu Tống Vĩnh Từ đó là cực phẩm thủy linh căn, vậy thì cũng đáng.

Vân Trúc gật đầu.

Trong lòng có chút thất vọng, vốn tưởng hôm nay có drama lớn để hóng, kết quả chẳng hóng được gì.

Theo lời của Mạnh Tuyền Cơ, nếu Tống Vĩnh Từ thật sự là cực phẩm thủy linh căn thì cũng hợp lý.

Còn về việc lừa nàng, thì không đến mức đó.

Dù sao, linh thể của Tống Vĩnh Từ ở đó, chỉ cần kiểm tra là biết thật giả.

Không muốn nói nhiều về chủ đề này nữa, Mạnh Tuyền Cơ nói: Bí cảnh Thiên Vũ sắp mở rồi, Tiên Nữ Các các ngươi chuẩn bị thế nào rồi.

Vân Trúc nói: Vẫn như cũ thôi, Tiên Nữ Các lần này cử ba đệ tử Chân Nguyên cảnh viên mãn tiến vào, còn có hơn mười người Chân Nguyên cảnh ngũ, lục trọng.

Đều là đệ tử nội môn của Tiên Nữ Các, được Tiên Nữ Các ta nuôi dưỡng đến nay, cũng nên bỏ chút sức lực rồi.

Về phần các tán tu khác cũng không ít, cộng lại cũng mấy trăm

người.

Mạnh Tuyền Cơ nói: Vậy số người cũng không ít rồi, mỗi lần bí cảnh Thiên Vũ mở ra, đều có không ít người bỏ mạng trong đó.

Vân Trúc nói: Sống chết có số, muốn nâng cao tu vi mà lại không muốn liều mạng, thiên hạ làm gì có chuyện tốt như vậy.

Tán tu linh căn bình thường, thiên phú bình thường, công pháp bình thường, bí cảnh mở ra mới là cơ duyên của họ.

Lỡ như nhận được truyền thừa, chẳng phải là phúc trạch vạn đời sao.

Mạnh Tuyền Cơ gật đầu: Cũng phải.

Tiên Nữ Các, Cửu Thành Lâu, Bát Phương Cốc, Vấn Đạo Minh chẳng phải đều là nhờ nhận được truyền thừa trong bí cảnh mới có thế lực như hiện tại sao.

Tính ra, bốn thế lực tán tu lớn đều không có cao thủ Thông Huyền, so với chín đại tông môn, chỉ có thể xem là đội thứ hai.

Đương nhiên, cao thủ Thông Huyền trước nay không hỏi thế sự, tồn tại như vũ khí hạt nhân, sức răn đe cực lớn.

Trừ phi môn phái gặp đại nạn, ngày thường cũng không tùy tiện hành động.

Ngâm suối nước nóng một lúc, Vân Trúc quay đầu cười nói: Suối nước nóng của ta có tác dụng với hàn khí trong cơ thể ngươi không.

Mạnh Tuyền Cơ khẽ thở dài, lắc đầu: Nhiệt độ thì có, nhưng dường như không có tác dụng gì lớn lắm.

Ánh mắt Vân Trúc lộ vẻ thất vọng: Vậy thôi, ta còn tưởng có tác dụng với ngươi.

Ta vẫn khuyên ngươi, mau chóng tìm một cao thủ Thông Huyền

cảnh có cực phẩm hỏa linh căn để song tu.

Kẻo để lâu ngày, sẽ tổn hại đến căn cơ của ngươi.

Mạnh Tuyền Cơ nói: Được rồi, không nói chuyện này nữa.

Mà phải nói, lâu lắm rồi không được ngâm suối nước nóng, thỉnh thoảng ngâm một lần thật thoải mái.

Vân Trúc khẽ cười: Dù sao cũng đã đột phá Chân Nguyên, linh khí trong cơ thể vận chuyển, cơ thể căn bản không có bụi bẩn, rất ít người chuyên đi tắm.

Nhưng ta thì lại rất thích cảm giác ngâm mình trong suối nước nóng.

Mạnh Tuyền Cơ lắc đầu: Ngươi sống không giống một tu sĩ, mà giống một tiểu thư nhà giàu trong dân gian, biết hưởng thụ.

Ha, ta không hiểu các ngươi tu luyện vì cái gì.

Tu luyện để trường sinh, trường sinh chẳng phải là để tiêu dao sao, nhưng có mấy ai được trường sinh.

Thay vì cả ngày vùi đầu khổ tu, chẳng bằng kịp thời hưởng lạc, tận hưởng niềm vui nhân gian, nếm hết mỹ vị trần đời, Vân Trúc phóng khoáng cười nói.

Mạnh Tuyền Cơ trong lòng vô cùng ngưỡng mộ tâm thái này của Vân Trúc, dù sao nàng cũng không làm được.

Ngay sau đó, Mạnh Tuyền Cơ nói: À đúng rồi, lát nữa ta bảo Thẩm Hạo làm cho ngươi ít đồ ngọt, người này thiên phú tu luyện bình thường, nhưng ủ rượu, làm đồ ngọt đều không tầm thường.

Bảo đảm ngươi chưa từng ăn qua.

Vừa nghe đến đồ ngọt, đôi mắt đẹp của Vân Trúc sáng lên, vô thức liếm liếm khóe môi: Ồ, thật sao, trên đời này còn có đồ ngọt mà

ta chưa từng ăn sao.

Vậy còn chờ gì nữa, lập tức dẫn ta qua đó xem xem.

Ngươi vẫn cái tính nóng nảy như vậy, được rồi, mặc quần áo rồi đi thôi.

Chốc lát sau, hai người ăn mặc chỉnh tề, cùng nhau đến biệt viện.

Lên lầu hai, Vân Trúc đặc biệt nhìn chằm chằm Tống Vĩnh Từ, chỉ cảm thấy đôi mắt của cô gái này vô cùng linh động, cũng tin vào những lời Mạnh Tuyền Cơ nói.

Vạn Mộ Tuyết nói: Mạnh tiền bối, Vân các chủ.

Mạnh Tuyền Cơ hỏi: Thẩm Hạo đâu.

Vạn Mộ Tuyết đáp: Công tử nói ngài ấy muốn lĩnh ngộ công pháp, đang ở trong phòng.

Mạnh Tuyền Cơ nói: Ừ, vậy thì đợi một lát đi.

Nghe vậy, đôi mắt đẹp của Vân Trúc lóe lên vẻ không thể tin nổi.

Đợi một lát.

Giọng điệu này là do Băng tiên tử Mạnh Tuyền Cơ, chưởng môn Ngọc Thanh Cung nói ra sao.

Điều này quả thực là đảo lộn trời đất.

Vân Trúc nheo mắt lại, trong lòng càng thêm khẳng định giữa Thẩm Hạo và Mạnh Tuyền Cơ có chút gì đó.

Nếu không thì sao thái độ lại tốt như vậy.

Tống Vĩnh Từ cũng chỉ là có thiên phú tốt mà thôi, thiên phú tốt và trở thành cường giả là hai khái niệm khác nhau.

Cho dù Thẩm Hạo là thiếu gia của Tống Vĩnh Từ, Mạnh Tuyền Cơ cũng không thể có thái độ này được.

Giờ phút này, Vân Trúc lại càng tò mò và hứng thú với Thẩm Hạo hơn.

Nàng muốn đào sâu một chút, xem bên trong có nội tình gì không ai biết không.

Lúc này, thị nữ của Vân Trúc mang lên mấy tách linh trà.

Các chủ.

Lui xuống đi.

Vâng.

Ngồi ở ghế chủ vị, Vân Trúc nhẹ nhàng nhấp trà, nhưng khóe miệng lại bất giác nhếch lên, ra vẻ như đang xem kịch hay.

Vốn dĩ, chủ yếu là để kiểm tra thiên phú của Tống Vĩnh Từ này, không ngờ Mạnh Tuyền Cơ lại để lộ sơ hở trước.

Tâm tình lập tức trở nên vui vẻ.

Còn có gì khiến người ta tò mò hơn là chuyện hóng hớt chứ.

Đặc biệt là chuyện hóng hớt của chưởng môn Ngọc Thanh Cung.

Mạnh Tuyền Cơ lúc này còn chưa biết, chỉ vì một câu nói vô tình mà bị Vân Trúc suy đoán.

Trong phòng, Thẩm Hạo cũng nhận ra Mạnh Tuyền Cơ và Vân Trúc đã đến.

Nhưng hắn không định đi ra ngoài.

Mà là quay về thế giới đô thị một chuyến trước, kiếm chút đồ ngọt rồi tính sau.

Đi tay không thì không hay lắm, cũng không vội.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo tiến vào không gian, một lần nữa đến thế giới đô thị.

Mà lúc này, thế giới đô thị vẫn đang là ban đêm, trong khách sạn, nữ tiếp viên hàng không Thi Nịnh vẫn đang nằm bên cạnh, chìm sâu trong giấc ngủ.

Rõ ràng, trước đó đã mệt lả đi.

Nhưng Thẩm Hạo lúc này lại vô cùng tỉnh táo.

Vậy còn chờ gì nữa.

Hoa mai nở lần hai, tung một đòn hồi mã thương.

Hồi mã thương, thường bất ngờ, nhưng lại có thể giáng một đòn chí mạng.

Đêm nay ánh trăng không đẹp, sớm đã trốn vào trong mây, dường như sắp mưa.

Nhưng đêm càng sâu, đèn neon của Trường An lại càng rực rỡ.

Ngày hôm sau, Thi Nịnh ngủ một mạch đến mười giờ, thật sự quá mệt.

Dù vậy, lúc thức dậy, chân mềm nhũn suýt nữa thì ngã.

Nhìn Thẩm Hạo đang ăn sáng, Thi Nịnh từng bước đi tới.

Hạo ca, chân em mềm nhũn cả rồi.

Không sao chứ.

Không sao Hạo ca, chỉ là mệt quá thôi.

Thẩm Hạo cười nói: Mệt thì nghỉ ngơi nhiều vào, ăn chút gì rồi ngủ một giấc nữa đi.

Thi Nịnh lắc đầu: Không được đâu Hạo ca, chiều nay còn phải đi làm nữa.

Thẩm Hạo một tay ôm Thi Nịnh lên, đặt trên đùi mình.

Xin nghỉ là xong thôi, khó khăn lắm mới được nghỉ ngơi một chút,

chơi thêm mấy ngày đi.

Thi Nịnh nói: Tổ trưởng của em dữ lắm, xin nghỉ không dễ đâu.

Thẩm Hạo nói: Em cứ xin nghỉ thử xem, cùng lắm thì nghỉ việc luôn, Hạo ca nuôi em.

Thi Nịnh lắc đầu: Không được, hai người cứ dính lấy nhau suốt ngày, lâu dần Hạo ca sẽ chán em mất.

Vẫn nên có chút không gian riêng cho nhau thì tốt hơn.

Chương 184

Em cứ xin nghỉ trước đã.

Thẩm Hạo nói: Được thôi.

Sau đó, Thi Nịnh cầm điện thoại gọi cho tổ trưởng.

Lưu tỷ, em muốn xin nghỉ một ngày.

Cô xin nghỉ làm gì.

Em. em cảm thấy trong người không được khỏe.

Không khỏe.

Hôm lễ tình nhân trước cô làm rùm beng như vậy, tặng hoa ở cổng sân bay, cả công ty ai cũng biết.

Còn dám nói dối, chẳng lẽ Hạo ca của cô là mãnh nam sao.

Thi Nịnh đỏ mặt, thật sự muốn đáp lại một câu, Lưu tỷ chị nói đúng rồi, Hạo ca thật sự rất mãnh liệt.

Ừm, có chút cảm lạnh ạ.

Muốn đi chơi thì nói thẳng, tìm cớ làm gì.

Được rồi, Lưu tỷ cũng không muốn làm người xấu, duyệt cho cô nghỉ thêm một ngày, tôi bảo Diệp Trân làm thay cô một ca.

Tuần sau cô bù lại cho người ta là được.

Không vấn đề gì, Lưu tỷ chị tốt quá, yêu chị ghê.

Bớt ghê tởm đi, cúp máy đây.

Cúp điện thoại, Thi Nịnh vui vẻ ôm lấy Thẩm Hạo, mở miệng định hôn hắn, lại bị Thẩm Hạo ghét bỏ.

Đánh răng chưa.

Thi Nịnh vòng cánh tay trắng như ngó sen qua cổ Thẩm Hạo, chu môi nũng nịu: Đều là của anh, còn ghét bỏ nữa.

Bớt nói nhảm, đi đánh răng đi, ăn chút gì xong anh dẫn em đi mua đồ.

Hừ, mới vậy đã ghét bỏ người ta rồi, Thi Nịnh khẽ hừ một tiếng, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi rửa mặt.

Sau khi rửa mặt, ăn sáng xong, Thẩm Hạo dẫn Thi Nịnh ra khỏi khách sạn.

Không có xe thật là bất tiện.

Thế là, họ bắt taxi đến Khúc Giang Công Quán, lấy chiếc BMW 5 Series trong biệt thự ra.

Bước vào biệt thự, Thi Nịnh tò mò nhìn xung quanh.

Khi phát hiện biệt thự này lớn như vậy, cô lập tức kinh ngạc.

Chỉ riêng diện tích sân vườn đã hơn một ngàn mét vuông, quá khoa trương.

Họ phát hiện bên trong đã có công nhân đang thi công.

Người cai thầu nhìn thấy Thẩm Hạo và Thi Nịnh xuất hiện, nghi hoặc hỏi: Anh chị là ai.

Thẩm Hạo nói: Tôi là chủ nhà, giám đốc của các anh không nói sao.

À, ngài là Thẩm tiên sinh phải không, giám đốc chúng tôi có nói rồi, nhưng tôi chưa xem ảnh của ngài.

Thật xin lỗi.

Thẩm Hạo liếc nhìn đống dược liệu được chất đống: Không cần

đâu, tôi đến lấy xe, các anh cứ làm việc của mình đi.

Nói xong, hắn kéo Thi Nịnh đến gara.

Nhìn gara lớn như vậy mà chỉ đậu một chiếc BMW, Thi Nịnh tò mò nói: Hạo ca, gara này lớn thật.

Ừ, đậu được khoảng sáu, bảy chiếc, khu vực trước cửa biệt thự cũng có thể đậu tùy tiện, không ai quản đâu.

Nhà lớn như vậy, phí quản lý chắc đắt lắm nhỉ.

Phí quản lý ở đây là 4,6 tệ một mét vuông, tính ra một năm khoảng một trăm ngàn tệ.

Thi Nịnh lè lưỡi: Đắt thật, cộng thêm tiền điện nước và các chi phí khác, một năm chi phí sinh hoạt cũng phải mười mấy, hai mươi vạn rồi.

Sau đó, Thẩm Hạo lái xe ra: Đi thôi, đi dạo một vòng.

Thi Nịnh nói: Hạo ca, xe của anh hôm nay bị hạn chế lưu thông.

Phạt một trăm tệ coi như nộp thuế thôi, cứ chạy thoải mái.

Lên xe, Thẩm Hạo hỏi: Bình thường em thích ăn đồ ngọt gì nhất.

Thi Nịnh suy nghĩ một lúc rồi nói: Các loại bánh ngọt nhỏ.

Anh nói là tất cả các loại.

Vậy thì nhiều lắm, bánh kem bơ, sô cô la, kẹo mút, kem, chè trôi nước, trà sữa. chỉ cần ở bên Hạo ca, ăn gì cũng ngọt hơn, Thi Nịnh khoác tay Thẩm Hạo, vẻ mặt hạnh phúc.

Ha, phụ nữ.

Thẩm Hạo cười nói: Đi, anh dẫn em đi mua đồ ngọt.

Vâng Hạo ca.

Cụ thể là em thích nhãn hiệu nào, loại nào nhất.

Thẩm Hạo hỏi.

Thi Nịnh nghiêm túc suy nghĩ, rồi bắt đầu đếm trên đầu ngón tay: Bánh ngọt thì thích Tiramisu, bánh Mousse, bánh Dirty Bread, bánh ngàn lớp, Macaron, bánh su kem, bánh bông lan chà bông.

Bánh ngàn lớp sầu riêng, Mochi, Donut, bánh trứng.

Kem thì Haagen Dazs.

Chè ngân nhĩ hạt sen, chè khoai lang hạt dẻ, chè trôi nước bí ngô.

Sô cô la thì Dove, Ferrero, Alps, trà sữa.

Thẩm Hạo đang lái xe chăm chú lắng nghe, hài lòng nói: Ừm, hôm nay mua hết tất cả.

Thi Nịnh thấy Thẩm Hạo lắng nghe cẩn thận như vậy, còn muốn mua cho mình, trong lòng lập tức ngọt ngào như muốn tan chảy.

Xúc động, cô ôm lấy Thẩm Hạo hôn mạnh một cái: Cảm ơn Hạo ca, anh đối với em tốt quá.

Thẩm Hạo một tay lái xe, tay kia lại đặt lên đôi chân trắng nõn, mịn màng của Thi Nịnh: Em bây giờ là người phụ nữ của anh, không tốt với em thì tốt với ai.

Hạo ca, em yêu anh.

Ừ, Hạo ca cũng yêu em.

Sau đó, Thẩm Hạo dẫn Thi Nịnh đi mua đồ ngọt khắp các con phố, khiến Thi Nịnh vui sướng vô cùng.

Thẩm Hạo cũng tìm hiểu sơ qua về các loại đồ ngọt này, cũng như tên các cửa hàng, dự định ngày mai sau khi Thi Nịnh đi làm sẽ đặt giao hàng tận nơi.

Buổi trưa, Tiêu Nhiên đột nhiên gọi điện thoại, rủ đi ăn buffet ở

đâu đó tên Lô Viên.

Thẩm Hạo cũng không nghĩ nhiều, liền dẫn Thi Nịnh đi theo hẹn.

Trên xe, Thẩm Hạo thật sự không biết chỗ đó ở đâu, bèn mở bản đồ ra tìm.

Cũng may, vị trí không quá xa, cũng ở bên bờ hồ Nam của Khúc Giang.

Lái xe khoảng hai mươi phút là đến.

Hồ Nam Khúc Giang, so với những nơi khác ở Trường An, môi trường cây xanh tốt, lượng người không đông.

Chỗ đậu xe thì rất nhiều.

Thi Nịnh khoác tay Thẩm Hạo bước vào nhà hàng, dưới sự dẫn dắt của nhân viên phục vụ, họ gặp được Tiêu Nhiên.

Cùng lúc đó, bên cạnh Tiêu Nhiên còn có Đường Lập Dương.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là bên cạnh Đường Lập Dương còn có Điền Viện mà hắn đã gặp hôm trước, nhìn hai người họ tình tứ, rõ ràng là đã cặp kè với nhau.

Thẩm Hạo và Đường Lập Dương nhìn nhau cười cười: Hôm nay sao lại nghĩ đến chuyện ăn buffet vậy.

Chẳng phải là rảnh rỗi không có việc gì làm sao, Tiêu Nhiên nói.

Thi Nịnh và Điền Viện quen biết nên ngồi chung với nhau.

Ban đầu hai cô có chút ngượng ngùng, nhưng rất nhanh đã trở lại bình thường, bắt đầu rủ rỉ nói chuyện.

Cậu không phải đi xem mắt sao, sao lại ở cùng với Đường Lập Dương rồi.

Tớ có cưới anh Dương đâu, không tìm được người vừa mắt, nên

tạm thời ở cùng anh Dương thôi.

Ừm, như vậy không tốt lắm đâu, anh Dương này hình như có vợ rồi.

Có gì mà không tốt, anh Dương ra tay hào phóng, tớ lại chưa kết hôn, cũng không định bám lấy anh ấy.

Tớ cũng đang cần một người đàn ông, anh ấy cho tớ tiền tiêu, đôi bên cùng có lợi thôi.

Hơn nữa, tớ thích uống rượu, anh ấy cũng có nhiều tiệc rượu, hợp nhau ngay.

Nói trắng ra, chủ yếu là tìm tớ đi tiếp rượu.

Thi Nịnh đỏ mặt, khẽ phì một tiếng: Chỉ để cậu uống rượu thôi à.

Ai mà tin.

Đương nhiên cũng giải quyết một số nhu cầu, chỉ là anh Dương phương diện đó cũng bình thường thôi.

Lúc này, Tiêu Nhiên kéo Thẩm Hạo lại cười nói: Thẩm Hạo, cậu xem video này đi.

Thẩm Hạo nghi hoặc nhìn vào đoạn video ngắn trên Douyin.

Phía trên, tiêu đề rất rõ ràng.

Quả bàn đào trị giá mười ngàn đô la Mỹ ở Xiêm La, nghe nói có thể làm chậm lão hóa, khống chế telomerase.

Cống phẩm của hoàng gia Xiêm La.

Các ngôi sao Hollywood tranh nhau mua.

Thẩm Hạo xem xong, lập tức sững sờ, lúc này hắn mới phát hiện, Tống Mộ Mạt La đã vận hành thành công quả đào này rồi.

Đường Lập Dương ngồi bên cạnh cười nói: Chẳng phải là cùng

một chiêu trò với trà tài chính sao.

Hàng nhập vào mấy chục tệ, nói với cậu là hàng giới hạn, bày lên kệ bán cho cậu hơn mười ngàn.

Sau đó tung ra thị trường thứ cấp, tay trái đảo tay phải, giá cả không ngừng bị đẩy lên cao.

Rồi lại ngầm tăng giá thu mua lại lá trà, tạo ra sự khan hiếm.

Sau đó tổ chức một buổi đấu giá, thổi phồng giá trị.

Giá thu mua càng cao, thứ này bán càng nhanh.

Cuối cùng lại làm cái nhượng quyền thương mại, hứa hẹn với họ giá thu mua đào sẽ tăng gấp đôi, để họ nhập hàng, rồi ôm tiền bỏ trốn.

Tiêu Nhiên lắc đầu: Tôi không nghĩ vậy, hoàng gia Xiêm La ở Xiêm La không phải là linh vật.

Hơn nữa, cậu xem các ngôi sao Hollywood này, Taylor Swift, Gigi Hadid, The Rock, Scarlett Johansson, Leonardo DiCaprio đều đang khoe quả đào mình mua được.

Hơn nữa ai nấy đều nói số tiền này tiêu quá xứng đáng.

Đủ để nói rằng quả đào tên là Bàn Đào này là hàng thật giá thật, vô cùng quý giá.

Trà tài chính trong nước, quy mô cùng lắm cũng chỉ hai ba trăm triệu, đến lúc đó chủ mưu cũng căng lắm rồi, làm gì có tiền mời nhiều ngôi sao quảng cáo như vậy, cần gì phải chơi trò lừa đảo.

Đắt có cái lý của nó, tôi cảm thấy không giống hàng giả.

Thẩm Hạo nghi hoặc hỏi: Nói thẳng mục đích đi.

Tiêu Nhiên cười nói: Ông nội nhà tôi xuất viện rồi, sắp đến sinh nhật 74 tuổi, tôi muốn mua một quả đào tặng cho ông.

Nhưng tìm đủ mọi mối quan hệ mà vẫn không mua được.

Thẩm Hạo, cậu không phải có quan hệ ở Xiêm La sao, tôi muốn hỏi xem có thể thông qua cậu mua được không, yên tâm, tôi trả giá gấp đôi.

Thẩm Hạo nói: Cậu muốn mấy quả.

Tiêu Nhiên ngẩn ra, không ngờ Thẩm Hạo lại thật sự có thể mua giúp mình.

Anh ta kinh ngạc hỏi: Thẩm Hạo, cậu có mối thật à.

Chuyện này là do Tống Mộ Mạt đứng ra thu xếp, đương nhiên là có mối rồi.

Quan hệ xã hội chính là thứ anh giúp tôi, tôi giúp anh.

Giao dịch qua lại thì tình cảm mới sâu đậm, nếu cứ mãi cho đi một phía thì mối quan hệ nào cũng sẽ tan vỡ.

Tiêu Nhiên đã luôn giúp đỡ Thẩm Hạo, nếu Thẩm Hạo không đáp lại chút gì thì quả thật không hợp tình hợp lý.

Đã vậy, Tiêu Nhiên có lòng hiếu thảo này, Thẩm Hạo cũng sẵn lòng tác thành cho đối phương.

Thẩm Hạo nói: Vừa hay tôi quen người bán đào, anh cần mấy quả.

Vậy lấy cho tôi năm quả, tôi chuyển cho cậu năm mươi vạn.

Thẩm Hạo xua tay: Không cần, chút tiền này thì thôi đi.

Chi phí sửa chữa căn biệt thự ở Khúc Giang Công Quán là 35 triệu, giá này đã rẻ hơn thị trường rất nhiều rồi.

Huống hồ anh chỉ lấy giá gốc là 27 triệu.

Chương 185

Hơn nữa, con cá ngừ vây xanh lần đó chỉ bán được 23 triệu, tính ra tôi vẫn còn nợ anh bốn triệu.

Tặng anh mấy quả đào thì có là gì, nếu còn lấy tiền thì quả thật hơi quá đáng.

Tiêu Nhiên cười nói: Được, vậy năm quả nhé, tôi không đưa tiền cho cậu nữa.

Ừm, tôi sẽ cho người vận chuyển bằng đường hàng không, đến lúc đó gửi đến sẽ báo cho anh, Thẩm Hạo nói.

Đường Lập Dương ngồi bên cạnh cười nói: Em Thẩm, cậu không thể bên trọng bên khinh thế được, tôi cũng muốn thử, mua hai quả trước đã.

Được thôi, không vấn đề gì.

Em Thẩm, tiền thì tôi không đưa cậu nữa, tôi dẫn cậu đi lấy một chiếc xe, Đường Lập Dương cười nói.

Thẩm Hạo đáp: Chỉ có hai quả đào thôi mà, lấy xe gì chứ, không cần thiết đâu.

Đường Lập Dương vội nói: Đừng mà em Thẩm, lần trước con cá ngừ đó cậu đã nhường cho tôi 58 vạn.

Bản thân tôi cũng kiếm được một món nợ ân tình lớn.

Lần này mua hai quả đào, nhất định phải trả tiền.

Một quả rẻ nhất cũng hai mươi nghìn đô la Mỹ, với độ khan hiếm trên thị trường, có tiền cũng chưa chắc mua được.

Một quả đào cứ tính theo giá của Tiêu Nhiên là mười vạn đi, hai

quả là hai mươi vạn, vừa hay gom đủ 80 vạn.

Lấy cho cậu một chiếc Porsche 718.

Cậu lái chiếc BMW 5 Series thật sự không xứng với thân phận của em Thẩm.

Hơn nữa chiếc 718 này em gái đây lái cũng được mà, đúng không.

Thấy Thẩm Hạo định từ chối, Đường Lập Dương lại nói: Em Thẩm, tôi làm ăn thích thà làm tiểu nhân trước, quân tử sau, giá cả rõ ràng thì không ai thiệt cả.

Bạn bè là bạn bè, tiền bạc là tiền bạc.

Tiêu Nhiên cười nói: Chuyện này thì đúng thật, khách sạn anh Đường đầu tư, bố mẹ anh ấy đến ăn cũng phải trả tiền.

Việc nào ra việc đó.

Thẩm Hạo đành nói: Thôi được, cứ quyết định vậy đi.

Đường Lập Dương cười nói: Thế mới phải chứ em Thẩm.

Nguyên tắc kết giao bạn bè của tôi là không để bạn bè chịu thiệt.

Thẩm Hạo cười đáp: Vừa hay tôi cũng vậy.

Tiêu Nhiên ha hả cười: Tôi cũng thế.

Lúc này, một nhân viên phục vụ bước tới.

Thưa quý ông, quý bà, sắp đến nghi thức mổ cá ngừ rồi ạ, ở chỗ chúng tôi đều là mổ tại chỗ, thái tại chỗ và ăn tại chỗ.

Mấy vị có muốn qua xem không ạ.

Nghe vậy, Tiêu Nhiên và Đường Lập Dương đều không có hứng thú.

Thẩm Hạo lại càng không.

Cá ngừ ở đây đều là loại thông thường, nặng chưa đến một trăm cân, hoàn toàn không có sức hấp dẫn.

Ngược lại, Điền Viện và Thi Nịnh lại tỏ ra rất tò mò.

Tuy họ đã từng ăn sashimi cá ngừ ở nhà hàng Nhật, nhưng thật sự chưa từng xem nghi thức mổ cá ngừ bao giờ.

Anh Hạo, em muốn đi xem.

Ừ, đi đi.

Anh Dương, anh Nhiên, anh Hạo, em cũng đi xem, Điền Viện cười nói.

Đợi hai cô gái đi rồi, Đường Lập Dương cười nói: Phụ nữ mà, đều thích mấy trò này, chụp tấm ảnh đăng lên vòng bạn bè.

Loại cá ngừ này chắc toàn là cá nuôi, gửi từ Yên Đài qua thôi.

Tiêu Nhiên nói: Câu này không sai chút nào.

Đường Lập Dương nói: Em Thẩm, lần trước con cá ngừ vây xanh phương nam của cậu, lúc mổ cá, đến cả kênh tài chính CCTV2 cũng đưa tin đấy.

Thẩm Hạo cười đáp: Cái này thì tôi thật sự không biết, đã bao lâu rồi không xem TV.

Cũng phải, bây giờ video ngắn lên ngôi, TV ngược lại đã lỗi thời rồi.

Tôi bây giờ ngoài xem thời sự lúc 7 giờ ra thì chẳng xem gì khác, Đường Lập Dương nói.

Tiêu Nhiên lắc đầu: Quan trọng là cũng chẳng có bộ phim truyền hình nào đáng xem nữa.

À đúng rồi, Thẩm Hạo, cậu ở Trường An có phải vẫn chưa có chỗ

ở không.

Tập đoàn Tiêu thị cũng có dự án ở đây, nhà hoàn thiện nội thất đầy đủ, cậu mua một căn đi, tôi giảm giá cho.

Thẩm Hạo nói: Được thôi, mua một căn ở tạm cũng được.

Giảm giá thì thôi, cứ mua thẳng là được.

Tiêu Nhiên cười nói: Yên tâm, anh em mình với nhau lẽ nào tôi lừa cậu.

Đường Lập Dương nói: Không tệ, đồ nội thất để tôi lo.

Vậy lát nữa xem xe xong thì đi xem nhà luôn.

Thẩm Hạo đáp: Được thôi, không vấn đề gì.

Ngay sau đó, Đường Lập Dương nhướng mày cười nói: Chiếc xe thể thao 718 bản nhập môn này, tặng cho gái là hợp nhất, giá không đắt mà lại khiến cô ấy chết mê chết mệt.

Tuyệt đối đáng giá.

Với đẳng cấp của Thi Nịnh, cậu tặng một chiếc 3 Series, 5 Series thì hơi mất giá.

Đàn ông muốn tặng cô ấy có cả đống.

Dòng Porsche 718 Cayman không tệ, Cayman là dòng Porsche mui cứng cấp thấp.

Nếu cảm thấy hơi mất giá, thêm hai vạn mua chiếc Porsche Cayman Boxster hai chỗ mui trần cũng được.

Thời buổi này lời ngon tiếng ngọt chẳng đáng tiền, cảm giác mới mẻ qua đi, muốn khống chế phụ nữ vẫn phải dùng vật chất.

Tiêu Nhiên cười nói: Về khoản tán gái thì anh Dương là chuyên gia rồi, anh ấy tán gái toàn tặng xe thôi.

Thẩm Hạo cười nói: Được thôi, về mặt này phải học hỏi anh Dương nhiều.

Đường Lập Dương lắc đầu: Em Thẩm nói đùa rồi, đẳng cấp của những người phụ nữ cậu tìm cao hơn phụ nữ của tôi nhiều.

Cần gì tôi phải dạy cậu.

Không sợ các cậu chê cười, hồi thằng con trai tôi học lớp 11, nó thích một con bé trong lớp, nghe nói là hoa khôi gì đó.

Để theo đuổi con bé đó nó đã tiêu mười mấy vạn, kết quả là tay cũng chưa được chạm vào, đúng là đồ vô dụng, nói theo cách bây giờ thì là một thằng liếm cẩu chính hiệu.

Tôi bèn bỏ ra năm nghìn gọi cho nó một em gái ngành cao cấp, phá đi cái thân đồng tử kê.

Sau đó, thằng con tôi không bao giờ thèm để ý đến hoa khôi nữa.

Nó phát hiện ra gái ngành còn xinh hơn cả hoa khôi.

Bây giờ về mặt tinh thần, không có người phụ nữ nào nắm thóp được nó nữa.

Tiêu Nhiên lập tức bật cười.

Anh ta giơ ngón tay cái lên nói: Cao tay, anh Dương, chiêu này của anh đúng là cao minh.

Làm một lãng tử, ít ra còn hơn làm một thằng liếm cẩu.

Đường Lập Dương cười nói: Cũng không phải tôi phản đối nó tiêu tiền cho phụ nữ, tiêu tiền là phải có tỷ lệ hoàn vốn, tiêu tiền rồi mà chẳng được cái gì thì chẳng phải là thằng ngu sao.

Lại còn bị phụ nữ thao túng cảm xúc.

Thẩm Hạo giơ ngón cái lên: Ông bố như anh đúng là không tệ.

Ha ha, đàn ông mà, không thể để phụ nữ chi phối, nếu không thì chỉ là đồ bỏ đi.

Con trai anh đâu rồi.

Đường Lập Dương nói: Thằng con tôi thi đại học điểm cũng tàng tàng, chỉ đủ vào cao đẳng.

Tôi ném thẳng nó ra nước ngoài học đại học rồi, đỡ phải nhìn cho ngứa mắt.

Tiêu Nhiên nói: Gửi ra nước ngoài học đại học đúng là cách tốt nhất để làm đẹp học bạ, sau khi tốt nghiệp đi theo diện thu hút nhân tài, thi công chức cũng tiện.

Đường Lập Dương lắc đầu: Thôi bỏ đi, tôi bây giờ cũng không thiếu tiền, cứ để thằng nhóc đó tiêu dao cả đời.

Việc gì phải vào trong bộ máy nhà nước chịu khổ, rủi ro trong đó lớn lắm, không hợp với nó.

Với cái IQ, EQ của con trai tôi, bị người ta chơi cho đến chết, nó cứ bình bình an an là tốt rồi.

Thẩm Hạo giơ ngón cái: Anh Dương, phải nói là, ở phương diện làm bố, anh đã đạt chuẩn.

Đã sinh ra nó rồi, không chịu trách nhiệm sao được.

Được rồi, mau ăn đi, lát nữa xem xe xong, đi mua một căn nhà nữa, Tiêu Nhiên cười nói.

Bữa ăn kéo dài hơn một tiếng đồng hồ, sau đó mấy người đến đại lý 4S của Porsche.

Vì là người quen nên ông chủ rất sảng khoái.

Họ mua chiếc Porsche 718 Boxster 2,0T bản mui trần.

Anh Đường, lựa chọn cấu hình thế nào ạ.

Tiêu Nhiên nói: Màu sơn tùy chỉnh thì bỏ đi, cái thứ đó 10,88 vạn đúng là lãng phí tiền.

Chỉ là một chiếc 718 không đáng.

Màu sắc đừng chọn màu đen, trông xe nhỏ lắm, cứ lấy màu trắng cơ bản là được.

Vành xe chọn loại lớn, lốp lớn thì độ bám đường mạnh hơn, trông cũng bề thế hơn.

Mâm xe màu xám tiêu chuẩn của 718 chắc chắn không được, chọn loại mâm bảy màu, cái này là bắt buộc, không thì mất giá.

Nội thất bản cơ bản này là da nhân tạo và nhựa mềm chắc chắn không ổn.

Nội thất phải chọn, cứ chọn loại da thật hai tông màu đỏ Bordeaux, thêm cả hệ thống khởi động không cần chìa.

Ghế thông gió, gương chiếu hậu gập điện, và cả vô lăng đa chức năng có sưởi.

Thế là gần đủ rồi.

Vâng ạ, thưa anh Tiêu.

Vô lăng 5700 + gương chiếu hậu 4000 + chìa khóa thông minh 9400 + mâm bảy màu 2000 + nội thất 3,1 vạn. + thuế mua xe 5,28 vạn + 1,9 vạn bảo hiểm.

Tổng cộng là 79 vạn, tôi giảm giá thêm một vạn còn 78 vạn.

Đường Lập Dương cười nói: Lão Tôn, quẹt thẻ đi.

Giám đốc cười hỏi: Lão Đường, cái này viết tên ai.

Thi Nịnh, đưa chứng minh thư của em cho ông ấy, Thẩm Hạo nói.

Thi Nịnh vội vàng lấy chứng minh thư từ trong túi ra đưa cho ông chủ, khuôn mặt vì phấn khích mà hơi ửng hồng.

Mua quần áo, mua trang sức, dù có phấn khích đến đâu cũng không thể so sánh với cú sốc khi được mua xe.

Dù sao thì, giá trị của nó đã ở ngay trước mắt.

Ánh mắt xinh đẹp của cô nhìn Thẩm Hạo gần như có thể chảy ra nước.

Điền Viện đứng bên cạnh nhìn Thi Nịnh với vẻ mặt ngưỡng mộ.

Chẳng trách cô ấy cứ bám lấy Thẩm Hạo, đây chính là sự báo đáp.

Nhìn lại trên người cô ấy toàn là Chanel, từ quần áo, túi xách đến giày dép, rồi cả sợi dây chuyền Van Cleef & Arpels trên cổ, tất cả đều toát lên vẻ giàu sang.

Còn mình thì sao, Đường Lập Dương chỉ mua cho một cái túi LV, một bộ mỹ phẩm Helena Rubinstein, rồi thôi.

Không so sánh thì không có đau thương.

Trong lòng Điền Viện đương nhiên càng thêm khó chịu.

Chẳng mấy chốc, Thi Nịnh đã ký xong giấy tờ, trả thêm năm trăm để nhờ làm thủ tục đăng ký xe.

Chương 186

Giám đốc nói với Thi Nịnh, tất cả các tùy chọn cấu hình sẽ mất hai tháng để hoàn thành, vận chuyển đường biển 45 ngày cộng thêm 15 ngày làm thủ tục hải quan là vừa đủ.

Vì có quan hệ của Đường Lập Dương, nên không cần phải lo về suất mua.

Ra khỏi văn phòng, Thi Nịnh kích động ôm chầm lấy Thẩm Hạo, hôn anh mấy cái thật kêu.

Thẩm Hạo chưa bao giờ hứa hẹn hão huyền với cô, mà trực tiếp mua luôn.

Mặc dù tiền mua chiếc Porsche này là do Đường Lập Dương trả, nhưng số tiền đó vốn dĩ là do Thẩm Hạo nhường lại từ trước, nói cho cùng vẫn là có qua có lại, người mua vẫn là Thẩm Hạo.

Tiêu Nhiên nói: Được rồi, dẫn cậu đi xem nhà.

Đi thôi, anh dẫn đường phía trước đi.

Vốn dĩ Thẩm Hạo định để Thi Nịnh lái, anh lười lái xe.

Kết quả Thi Nịnh nói: Anh Hạo, bây giờ em đang kích động đến mức lòng bàn tay toàn mồ hôi, anh lái đi.

Thẩm Hạo gật đầu: Vậy được, để tôi lái.

Lên xe, Thi Nịnh nhìn Thẩm Hạo với ánh mắt đầy sùng bái.

Xe khởi động, hơn mười phút sau, họ đến một dự án bất động sản do tập đoàn Tiêu thị phát triển ở vành đai 3.

Tòa A, đơn nguyên 1, Tiêu Nhiên dẫn Thẩm Hạo tham quan căn nhà.

Tầng 12, 126 mét vuông, hai ban công, hai thang máy, hai căn hộ một tầng, còn có một chỗ đậu xe, điều hòa trung tâm, nội thất hoàn thiện.

Giá thị trường là 3,2 triệu, tôi lấy cậu 2,2 triệu thế nào.

Phí quản lý 1 tệ một mét vuông, tiện ích trong khu rất tốt, cây xanh cũng được đầu tư.

Thẩm Hạo nhìn qua, thấy trang trí rất đẹp, giá này quả là hời.

Bây giờ giá nhà ở khu vực xung quanh đã là 2,5 vạn một mét vuông rồi.

Tôi cũng không chiếm hời của anh, cứ tính 3 triệu đi, cộng thêm 4 triệu trước đó, tổng cộng là 7 triệu, Thẩm Hạo nói.

Tiêu Nhiên nói: Như vậy sao được.

Nhưng đã bị Thẩm Hạo ngắt lời: Muốn làm bạn bè, muốn đi đường dài, thì cứ như anh Dương ấy, tình cảm là tình cảm, tiền bạc là tiền bạc.

Ăn uống vui chơi là chuyện ăn uống vui chơi, những chuyện khác vẫn nên tính toán rõ ràng thì tốt hơn.

Tiêu Nhiên nói: Vậy được, cứ thế đi.

Đường Lập Dương cười nói: Nhà hoàn thiện nội thất sao có thể không có đồ đạc được, tôi cho người mang đến ngay đây.

Được thôi.

Trong thẻ của Thẩm Hạo không có nhiều tiền, chủ yếu là tiền mặt.

Trong không gian còn hơn mười triệu nhân dân tệ và năm triệu đô la Mỹ.

Lúc này cũng không tiện lấy ra.

Có quan hệ của Đường Lập Dương, cửa hàng nội thất giao hàng rất nhanh.

Ba chiếc giường, một bộ sofa, cùng với bộ chăn ga gối đệm tặng kèm.

Tất cả đều là hàng hiệu, chi phí cũng gần hai mươi vạn, nhưng Đường Lập Dương không lấy tiền, mà bảo Thẩm Hạo mua thêm cho anh ta vài quả đào.

Ngay sau đó, Tiêu Nhiên gọi người dọn dẹp đến.

Mọi người liền đi ăn lẩu ở Haidilao.

Khoảng chín giờ tối, lúc chia tay, Thẩm Hạo nói với Đường Lập Dương và Tiêu Nhiên rằng đào có lẽ sẽ đến vào khoảng trưa mai.

Về đến khu nhà, Thi Nịnh ôm chặt lấy Thẩm Hạo không muốn buông tay.

Thời gian trôi nhanh, đêm đã khuya tĩnh lặng.

Khu dân cư tổng thể rất yên tĩnh, xa đường lớn.

Thi Nịnh kinh ngạc thốt lên: Cái nệm giường hơn hai vạn này đúng là thoải mái thật.

Thẩm Hạo cười nói: Thế này đã là gì, người ta dùng nệm Hästens giá hơn 1 triệu, bây giờ đã lên giá hơn 2 triệu rồi.

Người giàu đúng là biết hưởng thụ.

Nói đến đây, Thi Nịnh mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, Thi Nịnh dậy từ rất sớm, giúp Thẩm Hạo nướng bánh mì, chiên trứng, hâm một ly sữa rồi mới bắt xe đi làm.

Buổi trưa, Thẩm Hạo đóng gói đào xong, cùng với 1 triệu đô la

Mỹ.

Tỷ giá bây giờ là 7,2, vừa hay cũng không chiếm hời của Tiêu Nhiên.

Khi Tiêu Nhiên và Đường Lập Dương nhận được đào, nhìn những quả đào to gần bằng quả bóng chuyền, họ cũng tỏ ra vô cùng hiếu kỳ.

Hai người không thể chờ đợi được nữa, liền cắt một quả ra thử.

Lập tức, họ tấm tắc khen ngợi.

Đáng, thật sự đáng, chẳng trách loại đào này lại đắt như vậy, vị của nó thật sự không phải nói suông, chưa bao giờ được ăn, Tiêu Nhiên không tiếc lời khen ngợi.

Đường Lập Dương cũng gật đầu: Đúng vậy, loại đào này thật sự chưa từng ăn, so với các loại hoa quả khác ăn vào cảm giác ngon hơn hẳn.

May mà có tầm nhìn xa, lấy thêm hai quả, thật đáng giá, lát nữa mang đi biếu.

Hoa quả của thế giới huyền huyễn quả thực không tệ, đáng tiếc dân thường vẫn không được ăn, đường sá quá xa, trừ khi có tu sĩ chịu làm shipper.

Đương nhiên, ai mà rảnh rỗi đi vận chuyển hoa quả cho dân thường chứ.

Muốn giàu, trước phải làm đường, đúng là bí quyết làm giàu.

Thẩm Hạo nói: Được rồi, hai anh cứ ăn đi, tôi còn có chút việc phải xử lý.

Chuyện gì thế, có cần giúp không.

Tiêu Nhiên hỏi.

Không cần, tôi đi mua chút đồ ngọt.

Lại mua đồ ngọt cho tình nhân bé bỏng của cậu à, còn ngọt hơn cả tuần trăng mật nữa, Đường Lập Dương cười nói.

Ha ha, đúng vậy.

Về đến khu nhà, Thẩm Hạo lập tức đặt hàng đồ ngọt trên mạng.

Bất kể là sô cô la, bánh kem, kẹo, thứ gì cũng mua.

Tiêu chí là không trùng lặp.

Chỉ là một Vân Trúc tiên tử nho nhỏ mà thôi, với nhiều đồ ngọt như vậy, còn không ngọt chết ngươi sao.

Khoảng một giờ sau, đồ ngọt cũng lần lượt được giao đến.

Nhìn một đống đồ ngọt bày la liệt trong phòng khách, Thẩm Hạo cảm thấy vô cùng hài lòng.

Ngay sau đó, hắn ném tất cả đồ ngọt vào trong nhẫn không gian.

Sau đó hắn mới thay một bộ quần áo, một lần nữa đến với thế giới huyền huyễn.

Tiên Nữ Các.

Biệt viện khách phòng lầu hai.

Thẩm Hạo lúc này mới đẩy cửa bước ra.

Nghe thấy tiếng cửa mở, khóe miệng Vân Trúc không khỏi khẽ nhếch lên.

Nàng muốn xem xem Thẩm Hạo và Mạnh Tuyền Cơ này rốt cuộc có quan hệ gì.

Ra ngoài, Thẩm Hạo chắp tay cười nói: Mạnh tiền bối, Vân các chủ.

Mạnh Tuyền Cơ chỉ lạnh lùng ừ một tiếng, rồi bắt đầu nhắm mắt

dưỡng thần, ra vẻ người lạ chớ lại gần.

Càng như vậy, Vân Trúc càng thêm nghi ngờ.

Quá cố ý, hoàn toàn khác với thái độ trước đó.

Vẻ mặt tuyệt mỹ của Vân Trúc nở một nụ cười rạng rỡ.

Thẩm đạo hữu, quả thật là phong lưu phóng khoáng, tuấn tú bất phàm.

Ơ.

Thái độ thay đổi này khiến Thẩm Hạo có chút nghi hoặc.

Lúc mới đến thái độ đâu có như vậy.

Thẩm Hạo nói: Vân các chủ khách sáo rồi.

Vân Trúc liếc mắt nhìn phản ứng của Mạnh Tuyền Cơ, phát hiện Mạnh Tuyền Cơ vậy mà không hề động đậy.

Thế là nàng lại nói: Nghe Tuyền Cơ nói, Thẩm đạo hữu biết làm đồ ngọt.

Thẩm Hạo cười đáp: Biết sơ một chút, vừa hay còn ít hàng tồn, mời Vân các chủ nếm thử và cho nhận xét.

Đáy mắt Vân Trúc lóe lên một tia nghi ngờ: Ồ, vậy sao, vậy thì lấy ra thử xem.

Nàng không tin một gã đàn ông như Thẩm Hạo lại có thể làm ra món đồ ngọt gì ngon.

Chẳng qua là nể mặt Mạnh Tuyền Cơ, mặt khác cũng muốn moi móc mối quan hệ giữa Thẩm Hạo và Mạnh Tuyền Cơ.

Lúc này, chỉ thấy trong tay Thẩm Hạo xuất hiện một chiếc bánh kem bơ cỡ khoảng mười tấc.

Hình dáng vô cùng tinh xảo.

Vừa lấy ra, đã có một mùi ngọt ngào thoang thoảng.

Vân Trúc lập tức sáng mắt lên.

Thẩm Hạo đặt bánh lên bàn, cắt một miếng đưa cho Mạnh Tuyền Cơ, sau đó mới cắt một miếng đưa cho Vân Trúc.

Thấy hành động của Thẩm Hạo, Vân Trúc cười nói: Thẩm đạo hữu quả thật rất quan tâm Tuyền Cơ nhỉ.

Mạnh Tuyền Cơ khẽ ho một tiếng, không nói gì.

Thẩm Hạo nói: Không có sự giúp đỡ của Mạnh tiền bối, ta cũng không vào được Tiên Nữ Các, càng không thể mượn xem công pháp.

Chương 187

Đương nhiên phải cảm kích Mạnh tiền bối rồi.

Vân Trúc nói: Cách nói này của ngươi cũng có thể chấp nhận được.

Thẩm Hạo nói: Vân các chủ, thử xem, món ngọt này của ta thế nào.

Vân Trúc cầm miếng bánh lên xem xét, nhẹ nhàng cắn một miếng, đôi môi mỏng lập tức dính đầy kem bơ.

Đôi mắt đẹp sáng lên, không kìm được tán thưởng: Ngon, quả thật thơm ngọt ngon miệng, vị rất tuyệt, trước nay chưa từng được ăn.

Thấy vậy, Mạnh Tuyền Cơ nhướng mày, ánh mắt lóe lên một tia đắc ý không dễ nhận ra.

Dù sao thì, Thẩm Hạo cũng là do nàng đưa đến, cảm giác này, giống như mình cũng được thơm lây.

Thẩm Hạo cười nói: Vân các chủ thích là được rồi.

Vân Trúc ăn hai miếng, khóe môi bất giác nở nụ cười.

Nàng ăn một cách ngon lành: Ngon thật, cái này gọi là gì.

Cái này gọi là bánh kem.

Ngon quá, phần bánh bông lan bên dưới mềm mại cũng ngon nữa, ừm Tuyền Cơ nói không sai, ngươi làm đồ ngọt quả thật lợi hại.

Vân Trúc nói xong, liếc nhìn chiếc bánh kem trên bàn.

Trực tiếp thu vào nhẫn không gian.

Cái đó, ta còn có việc, xin cáo từ trước.

Nói xong, Vân Trúc trực tiếp biến mất tại chỗ.

Khiến các cô gái khác ngẩn người.

Thẩm Hạo cười nói: Không sao, ta vẫn còn.

Nói xong, trong tay Thẩm Hạo lại xuất hiện một chiếc bánh kem mười tấc khác.

Chỉ riêng bánh kem, Thẩm Hạo đã đặt mấy chục loại.

Đặt lên bàn, Thẩm Hạo cắt bốn miếng, Tống Vĩnh Từ, Vạn Mộ Tuyết, Minh Nguyệt, Cơ Đông Ca đều có phần.

Nào, mọi người thử xem.

Vâng, công tử.

Bốn cô gái cẩn thận ăn một miếng, lập tức mắt sáng rực lên.

Cả đời này họ thật sự chưa từng ăn món đồ ngọt nào ngon như vậy.

Công tử, ngon quá.

Quả thật rất ngon.

Bốn cô gái mặt mày hạnh phúc, ăn uống vô cùng hưởng thụ.

Lúc này, Thẩm Hạo cảm giác có thứ gì đó ở chân mình.

Nhìn kỹ lại, chính là con mèo trắng của Cơ Đông Ca.

Thẩm Hạo nhìn chiếc bánh kem, rồi lại nhìn con mèo một mắt.

Ngươi cũng muốn ăn.

Con mèo trắng gật đầu, còn dùng đầu dụi dụi vào bắp chân Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo nói: Con mèo nhà ngươi không ăn thịt mà chuyển sang ăn chay rồi à.

Nói xong, Thẩm Hạo cắt một miếng bánh kem đưa cho con mèo trắng.

Mạnh Tuyền Cơ ở bên cạnh nhìn các cô gái ăn uống ngon lành, cũng có chút thèm, nhưng ngại đang đeo mạng che mặt nên không nói gì.

Thẩm Hạo thấy vậy, lại từ trong không gian lấy ra một chiếc bánh kem nhỏ bằng lòng bàn tay, đưa cho Mạnh Tuyền Cơ.

Mạnh tiền bối, cái này tặng người ăn, cảm ơn sự giúp đỡ của người.

Mạnh Tuyền Cơ cũng không khách sáo, nhận lấy bánh kem nói: Không có gì.

Nói xong, thân hình nàng đã lên lầu hai.

Thẩm Hạo hài lòng hừ một tiếng, phụ nữ à, đều không thoát khỏi những thứ ngọt ngào.

Một Vân Trúc nho nhỏ chẳng phải đã dễ dàng nắm trong tay rồi sao.

Nhìn bốn cô gái ai nấy đều ăn lem cả mặt, Thẩm Hạo cảm thấy vô cùng vui mừng.

Hắn nghĩ lần sau phải mang thêm nhiều mỹ thực của thế giới đô thị qua đây.

Mỗi thế giới có một phong cách riêng, cảm giác vẫn là khác nhau.

Ngày hôm sau, từ sáng sớm, Thẩm Hạo đã vội vàng cầm ngọc giản gõ cửa phòng Mạnh Tuyền Cơ.

Mạnh tiền bối có ở đó không.

Có việc gì sao.

Mạnh tiền bối, công pháp này ta có vài chỗ không hiểu rõ, cho nên muốn thỉnh giáo một phen.

Ừm, vậy ngươi vào đi.

Được Mạnh Tuyền Cơ đồng ý, Thẩm Hạo mới đi vào.

Vào trong phòng, Mạnh Tuyền Cơ vẫn đeo mạng che mặt màu trắng, khoanh chân ngồi trên ghế.

Dù sao thì, tổng bộ Tiên Nữ Các này, linh khí vẫn rất nồng đậm.

Mạnh Tuyền Cơ liếc nhìn Thẩm Hạo, mở miệng hỏi: Công pháp nào không quen thuộc.

Hắn đưa ngọc giản có khắc Ngũ Hành Chân Linh Quyết cho Mạnh Tuyền Cơ, rồi hỏi: Mạnh tiền bối xem thử công pháp này có vấn đề gì không.

Thần thức lướt qua, Mạnh Tuyền Cơ nói: Ngũ Hành Chân Linh Quyết này, là thật, không có vấn đề gì.

Nhưng điều kiện cơ bản nhất để tu luyện Ngũ Hành Chân Linh Quyết là phải có đủ ngũ linh căn.

Thẩm Hạo nói: Điều này ta tự nhiên biết rõ.

Mạnh tiền bối, có thể giải thích chi tiết về ưu nhược điểm và những điều cần chú ý của bí tịch này không.

Mạnh Tuyền Cơ liếc nhìn Thẩm Hạo, vẻ mặt nghi hoặc.

Bình thường ta chưa từng thấy ngươi chăm chỉ nghiêm túc như vậy.

Thẩm Hạo nói: Chẳng phải là đã khai khiếu rồi sao.

Trước đây toàn dùng hack, căn bản không cần động não, bây giờ phải tự mình tu luyện đương nhiên phải cẩn thận hơn một chút.

Thôi được, ta sẽ nói về lý giải của ta, còn việc đúng sai, ngươi nên tự mình cảm ngộ, Mạnh Tuyền Cơ nói.

Làm phiền Mạnh tiền bối rồi.

Ngũ Hành Chân Linh Quyết này quả thực là công pháp đỉnh cấp nhất, nhưng điều kiện tu luyện quá gian nan.

Chủ yếu nằm ở sự cân bằng, muốn tu luyện thì trước hết ngũ hành linh căn phải cân bằng, không thể có một phương diện nào quá mạnh.

Cứ như vậy, Mạnh Tuyền Cơ không biết mệt mỏi giảng giải suốt một giờ.

Thẩm Hạo cũng chăm chú lắng nghe.

Những kiến giải trên chỉ là ý kiến thiển cận của cá nhân ta, sư phụ ngươi không phải tên là Bắc Minh lão tổ sao.

Hẳn là một vị đắc đạo cao nhân, ngươi thỉnh giáo ông ấy cũng được, Mạnh Tuyền Cơ nghiêm nghị nói.

Sư phụ của ta, vân du bốn bể, nhiều năm không liên lạc rồi, ta cũng không biết ở đâu, Thẩm Hạo nói.

Nghe vậy, mắt Mạnh Tuyền Cơ sáng lên, giọng điệu dịu dàng nói: Ngọc Thanh Cung chúng ta có cao thủ Thông Huyền cảnh, sư phụ ta chính là một vị.

Sao ngươi không cân nhắc gia nhập Ngọc Thanh Cung, đến lúc đó ta sẽ mời sư phụ giải đáp cho ngươi.

Vân Trúc lúc này đẩy cửa, cười tươi bước vào.

Chà chà, có phải ta đến không đúng lúc không.

Mạnh Tuyền Cơ lập tức thu lại vẻ mặt, lạnh nhạt nói: Không có gì, Thẩm Hạo có vài vấn đề không hiểu, đến thỉnh giáo ta thôi.

Vân Trúc nói: Tuyền Cơ, ngươi thật đúng là nhiệt tình, lại còn định để sư phụ ngươi ra mặt, chậc chậc.

Nói xong, đôi mắt đẹp của nàng nhìn chằm chằm Thẩm Hạo, càng lúc càng nghi ngờ.

Có điều, nàng lại không nhìn ra Thẩm Hạo có điểm gì bất phàm.

Tuy không nhìn ra, nhưng hai người này chắc chắn có mờ ám, đó là trực giác của Vân Trúc.

Hạt giống nghi ngờ một khi đã gieo xuống, thì rất khó nhổ bỏ.

Thẩm Hạo nói: Vậy Mạnh tiền bối và Vân các chủ cứ từ từ nói chuyện, ta đi trước đây.

Vân Trúc nói: À này Thẩm Hạo, cái bánh kem hôm qua của ngươi còn không.

Thẩm Hạo đáp: Ừm, vẫn còn, nếu Vân Trúc tiên tử thích, vậy thì tặng cho người.

Nói xong, Thẩm Hạo lại lấy ra một chiếc bánh kem mười tấc.

Lần này là bánh kem hoa quả, không giống cái trước.

Nhìn chiếc bánh kem kiểu dáng khác lạ, đôi mắt đẹp của Vân Trúc lóe lên một tia vui mừng.

Nàng lập tức cười tươi, vui vẻ nói: Ừm ừm, Thẩm đạo hữu, đồ ngọt ngươi làm quả thật không tệ, ta rất thích.

Thẩm Hạo nói: Tại hạ xin cáo từ.

Khi Thẩm Hạo ra ngoài, Vân Trúc lập tức ngồi xuống bên cạnh Mạnh Tuyền Cơ, cười nói: Tuyền Cơ, Thẩm Hạo đó rốt cuộc có quan hệ gì với ngươi.

Mạnh Tuyền Cơ bình tĩnh đáp: Chính là quan hệ đã nói trước đó, là

giao dịch để thu nhận đệ tử Tống Vĩnh Từ.

Vân Trúc bĩu môi, chậc lưỡi hai tiếng: Muốn lừa ta à, không có cửa đâu.

Lần đầu tiên ta nghe nói, Mạnh đại chưởng môn ngươi lại có nhã hứng giải thích công pháp cho người khác.

Hừ, ngươi không nói cũng không sao, ta nhất định sẽ tra ra.

Hai người các ngươi không thoát khỏi pháp nhãn của ta đâu.

Mạnh Tuyền Cơ mặt mày bất lực: Ngươi cả ngày rảnh rỗi không có việc gì làm phải không.

Vân Trúc nói: Không có a, lần này ta vốn định đến xin thêm chút đồ ngọt, không ngờ lại phát hiện ra bí mật của hai người.

Vô vị.

Lạnh nhạt liếc nhìn Vân Trúc một cái, Mạnh Tuyền Cơ liền khoanh chân nhắm mắt, không thèm để ý nữa.

Chán thật, không nói chuyện này nữa, Tuyền Cơ có muốn đi ngâm suối nước nóng không.

Vân Trúc hỏi.

Ngâm suối nước nóng không có tác dụng với hàn khí, không đi đâu, Mạnh Tuyền Cơ lắc đầu nói.

Sắp đến ngày Thiên Vũ bí cảnh mở ra rồi, ngươi thật sự không về Ngọc Thanh Cung sao.

Vân Trúc tò mò hỏi.

Không về, Ngọc Thanh Cung tự có trưởng lão quản lý sắp xếp, có ta hay không cũng như nhau, Mạnh Tuyền Cơ đáp.

Thôi được, thật ngưỡng mộ ngươi được làm chưởng quỹ phủi

tay.

Ngươi cũng có thể mà.

Vân Trúc lắc đầu: Thế lực tán tu, chung quy vẫn khác.

Thế lực gốc rễ phức tạp, lại mạnh ai nấy lo, chẳng qua là cùng ăn chung một nồi cơm thôi.

Một khi xảy ra vấn đề, sẽ sụp đổ trong nháy mắt.

Do dự một lúc, Mạnh Tuyền Cơ nói: Mọi chuyện vẫn là thực lực quyết định, ở đâu cũng vậy.

Ngươi nói cũng đúng, bánh kem này ngươi không ăn, ta lấy hết đi đây.

Nói xong không đợi Mạnh Tuyền Cơ phản ứng, Vân Trúc đã cười nhẹ rồi rời đi.

Khi Thẩm Hạo ra ngoài, liền thấy Tống Vĩnh Từ lại đột phá.

Thẩm Hạo không khỏi cảm thán, thủy linh căn cực phẩm này tu luyện tốc độ thật nhanh.

Sắp đuổi kịp Thẩm Hạo rồi.

Điều này khiến Thẩm Hạo cảm thấy có áp lực.

Có điều, bây giờ Thẩm Hạo tuy có Ngũ Hành Chân Linh Quyết, nhưng vẫn chưa thể tu luyện.

Theo lời của Mạnh Tuyền Cơ, ngũ hành linh căn phải cân bằng mới được.

Cách tốt nhất để nâng cao linh căn, chỉ có thể dựa vào sự giúp đỡ của đạo hữu.

Nhưng hiện tại đang ở Tiên Nữ Các, không tiện đi lung tung.

Đợi Thiên Vũ bí cảnh ở Trung quận mở ra rồi tính sau.

Chương 188

Trong nháy mắt, ba ngày sau, Mạnh Tuyền Cơ gọi Thẩm Hạo đến bên cạnh.

Nàng nói với Thẩm Hạo: Thiên Vũ bí cảnh sắp mở ra rồi, ngươi có suy nghĩ gì không.

Thẩm Hạo đáp: Đương nhiên là phải đi rồi.

Mạnh Tuyền Cơ gật đầu: Ta cũng đoán được rồi.

Nếu ngươi đã quyết tâm đi, ta cũng không cản.

Thủ đoạn của ngươi ta tuy không nhìn thấu, nhưng tự vệ tuyệt đối không thành vấn đề.

Nếu ngươi muốn xông vào Thiên Vũ bí cảnh, mang theo Mộ Tuyết, Vĩnh Từ bốn người chắc chắn sẽ không tiện.

Hay là cứ để bọn họ ở lại Tiên Nữ Các này.

Ngươi một mình đi xông pha, đợi khi từ Thiên Vũ bí cảnh ra rồi hãy đến đón họ.

Thẩm Hạo suy nghĩ một lúc, cảm thấy sự sắp xếp này cũng không tệ.

Dù sao Tiên Nữ Các toàn là nữ đệ tử, hơn nữa đây còn là tổng bộ, cũng không ai dám đến gây sự.

Thẩm Hạo hỏi: Vậy Mạnh tiền bối không đến Trung quận sao.

Mạnh Tuyền Cơ lắc đầu: Ta không đi, lần này Vân Trúc tiên tử sẽ dẫn đội đến Trung quận, đến lúc đó ngươi đi cùng nàng ấy.

Thẩm Hạo nói: Vậy phiền Mạnh tiền bối chăm sóc mấy nha hoàn của ta nhiều hơn.

Vĩnh Từ là đệ tử thân truyền của ta, tự khắc sẽ chăm sóc.

Buổi chiều, Thẩm Hạo phát hiện các đệ tử của Tiên Nữ Các lần lượt tập trung tại quảng trường, nhìn trang phục thì thấy đệ tử nội môn không nhiều.

Nhưng cộng lại cũng có mấy nghìn đệ tử, tất cả đều là nữ tu áo quần phiêu dật, trông vô cùng mãn nhãn.

Mỗi người một vẻ, nhưng dù vậy Vân Trúc vẫn có thể diễm áp quần phương.

Trông giống như một buổi lễ khai giảng.

Vân Trúc lơ lửng trên không, nhìn bao quát mọi người.

Trong số các ngươi có đệ tử nội môn của Tiên Nữ Các, cũng có tán tu gia nhập Tiên Nữ Các.

Chỉ cần gia nhập Tiên Nữ Các chúng ta, tất sẽ được chúng ta che chở.

Đương nhiên, trong lúc che chở, các ngươi cũng phải cống hiến cho Tiên Nữ Các.

Linh thảo, nội đan, và truyền thừa mà các ngươi có được trong Thiên Vũ bí cảnh, ta hy vọng các ngươi sẽ ưu tiên bán cho Tiên Nữ Các.

Uy tín của Tiên Nữ Các các ngươi cũng biết rồi.

Một điểm nữa, các ngươi đều là người của Tiên Nữ Các, ta hy vọng sau khi tiến vào Thiên Vũ bí cảnh, các ngươi không được tự tương tàn sát.

Tốt nhất là đoàn kết một chút, sự tàn khốc trong Thiên Vũ bí cảnh chắc các ngươi cũng biết.

Các ngươi đối mặt không chỉ là yêu thú bên trong, mà còn có sự

dòm ngó của các thế lực khác.

Không đoàn kết, hậu quả thế nào các ngươi tự nghĩ đi.

Hiểu chưa.

Hiểu.

Các nữ tu đồng thanh hô lớn.

Rất tốt, ngày mai sẽ xuất phát đến Trung quận, các ngươi lui xuống chuẩn bị đi, ai không đi vẫn còn cơ hội.

Vâng, các chủ.

Sau khi mọi người giải tán, Vân Trúc bay đến bên cạnh Thẩm Hạo.

Đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Thẩm Hạo cười nói: Thẩm Hạo, ngày mai ngươi cùng họ lên đường đến Trung quận nhé.

Ba ngày qua, dưới sự nuôi dưỡng bằng đồ ngọt của Thẩm Hạo, thái độ của Vân Trúc đối với hắn đã có sự thay đổi.

Nụ cười nhiều hơn, giọng nói dịu dàng hơn, cách xưng hô cũng thay đổi.

Thẩm Hạo nói: Đa tạ Vân các chủ.

Vân Trúc hỏi: Vậy hôm nay ăn món ngọt gì đây.

Thẩm Hạo cười nói: Hôm nay ăn sô cô la.

Sô cô la là gì.

Thẩm Hạo mỉm cười, từ trong không gian lấy ra một hộp Dove đã bóc vỏ, đưa cho Vân Trúc.

Ăn một miếng là biết ngay.

Nhìn những viên sô cô la trong hộp thiếc, màu sắc trông có vẻ không ổn lắm.

Với vẻ nghi hoặc, nàng cầm một viên sô cô la lên mũi ngửi ngửi.

Không phát hiện điều gì bất thường.

Đưa vào miệng, hàm răng trắng đều, nhẹ nhàng cắn một miếng.

Ngay lập tức, nàng cảm thấy vị giác bị vị ngọt bao bọc.

Không giống bánh kem, cũng không giống mật ong, lại là một cảm giác đặc biệt khác.

Vân Trúc cười đầy hưởng thụ: Thẩm Hạo ngươi thật lợi hại, lại có thể làm ra nhiều loại đồ ngọt như vậy, thật không tệ.

Thẩm Hạo nói: Chỉ cần Vân Trúc tiên tử thích là được.

Đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, Vân Trúc nhíu mày nói: Ngươi vào Thiên Vũ bí cảnh này là mất cả tháng đấy, thế này đi, ngươi cứ đi sát theo các đệ tử của Tiên Nữ Các chúng ta.

Ta sẽ bảo họ bảo vệ ngươi.

Nói rồi, nàng đưa cho Thẩm Hạo một lệnh bài.

Đây là do Vân Trúc sợ Thẩm Hạo chết trong Thiên Vũ bí cảnh, sẽ không có ai làm đồ ngọt cho nàng nữa.

Đây là lệnh bài của ta, ngươi cầm lệnh bài này, đệ tử nội môn của Tiên Nữ Các nhất định sẽ giúp ngươi.

Còn những tán tu của Tiên Nữ Các, ngươi cũng đừng hy vọng quá nhiều.

Dù sao thì, ta cũng không dám đảm bảo họ có nghe lời ta hay không.

Thẩm Hạo nói: Đa tạ Vân các chủ quan tâm.

Không cần cảm ơn, ngươi mời ta ăn thêm chút đồ ngọt là được rồi.

Nói đến đây, Vân Trúc bí ẩn nói: Này, Thẩm Hạo, ngươi rốt cuộc có quan hệ gì với Tuyền Cơ.

Ta thấy Tuyền Cơ rất để ý ngươi, điểm này không lừa được ta đâu.

Ngay cả đồ đệ thủy linh căn cực phẩm của nàng ấy, cũng không có địa vị trong lòng nàng bằng ngươi.

Ngươi nói ra đi, ta tặng ngươi một nha hoàn.

Cô thị nữ dẫn ngươi đến Tàng Kinh Các là Tử Lâm ngươi thấy rồi chứ, mơn mởn, dáng vẻ không thua kém mấy nha hoàn của ngươi đâu.

Thẩm Hạo vội ho khan một tiếng, ngắt lời: Vân các chủ người thật sự hiểu lầm rồi, không có quan hệ gì cả, tặng thị nữ thì thôi đi, ta bình thường không có gì nổi bật, chỉ là một tu sĩ bình thường, không dám nhận đâu.

Câu trả lời này khiến Vân Trúc rất không hài lòng, nàng lườm Thẩm Hạo một cái, khẽ hừ một tiếng, rồi lại lấy một viên sô cô la từ trong hộp thiếc ném vào miệng, nhai rôm rốp.

Lúc này mới hài lòng nói: Không nói thì thôi, sớm muộn gì các ngươi cũng sẽ lộ đuôi cáo.

Sáng mai, nhớ tập trung ở quảng trường.

Đa tạ Vân các chủ.

Về đến biệt viện, vì sắp phải xa bốn nha hoàn.

Tối nay Thẩm Hạo quyết định chơi mạt chược.

Trong lòng Minh Nguyệt cảm thấy ngọt ngào lạ thường, tảng đá treo lơ lửng trong lòng cũng đã được hạ xuống.

Cuối cùng nàng cũng đã là người của công tử.

Ngày thứ hai, Thẩm Hạo cùng đám người Tiên Nữ Các lên phi chu, khởi hành tiến về Trung Quận.

Tống Vĩnh Từ, Cơ Đông Ca, Vạn Mộ Tuyết và Minh Nguyệt bốn nàng nhìn theo phi chu dần đi xa, trong lòng đều vô cùng luyến tiếc, hốc mắt hơi đỏ lên.

Từ khi theo Thẩm Hạo đến nay, đây là lần đầu tiên họ phải xa hắn.

Phi chu càng lúc càng nhỏ, cho đến khi biến thành một điểm đen rồi biến mất giữa không trung.

Bốn nàng vẫn ngơ ngẩn đứng đó, hồi lâu không nỡ rời đi.

Mạnh Tuyền Cơ tâm trạng cũng có chút bồi hồi: Thiên Vũ Bí Cảnh nguy hiểm trùng trùng, không biết hắn có gặp chuyện gì không.

Đáng lẽ lúc đầu ta nên ngăn cản một chút.

Hắn đã là Chân Nguyên cảnh viên mãn, lại biết luyện khí, vì sao cứ phải xông vào Thiên Vũ Bí Cảnh làm gì chứ.

Vẫn là chưa nói kỹ với hắn về mức độ nguy hiểm nghiêm trọng của bí cảnh này.

Một cách khó hiểu, trong lòng nàng lại dấy lên chút hối hận và lo âu.

Đứng trên phi chu, xung quanh toàn là nữ tu của Tiên Nữ Các.

Chỉ có Thẩm Hạo là nam nhân duy nhất, vì thế ánh mắt của chúng nữ luôn không ngừng lưu chuyển trên người hắn.

Thỉnh thoảng họ lại nhìn Các chủ Vân Trúc, rồi lại nhìn Thẩm Hạo, thầm đoán mò về quan hệ của hai người.

Từ khi họ gia nhập Tiên Nữ Các đến nay, chưa từng thấy nam nhân nào có thể đi gần Các chủ như vậy.

Nếu nói không có khuất tất thì mới là lạ.

Tuy nhiên, ngại uy nghiêm của Các chủ, dù trong lòng tràn đầy hiếu kỳ, họ vẫn không dám lên tiếng hỏi han.

Xuất phát từ buổi sáng, đến buổi chiều khi mặt trời lặn sau dãy núi, ráng chiều rực rỡ cả bầu trời thì họ mới đến được Trung Quận.

Từ trên cao nhìn xuống, trong tầm mắt Thẩm Hạo xuất hiện một tòa thành.

Mà cả tòa thành này bốn phía đều bị núi cao hùng vĩ bao quanh, trông như một miệng giếng.

Trước đó nghe Mạnh Tuyền Cơ nói, Trung Quận của Yến Châu là khu vực do Thiên Vũ hoàng triều thống trị.

Ban đầu Thẩm Hạo còn tưởng Trung Quận là một tòa thành trì của phàm nhân.

Bây giờ xem ra hoàn toàn không phải, phàm nhân bình thường căn bản không thể vào được tòa thành này.

Thẩm Hạo cũng phát hiện ra, xung quanh còn có rất nhiều tu sĩ đang ngự kiếm phi hành vội vã tiến về phía thành trì.

Sau khi phi chu hạ cánh, tại cổng thành đã có hàng trăm tu sĩ cung kính đợi sẵn.

Chương 189

Đủ mọi lứa tuổi nam nữ, hiển nhiên là các tán tu thuộc quyền quản lý của Tiên Nữ Các.

Bái kiến Các chủ.

Đi ở phía trước, Vân Trúc đeo khăn che mặt màu hồng nhạt thản nhiên nói: Ân, vào thành đi.

Rõ, thưa Các chủ.

Còn Thẩm Hạo đứng bên cạnh Vân Trúc, không nghi ngờ gì nữa, lại một lần nữa trở thành tiêu điểm, thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người.

Họ nhao nhao đồn đoán về thân phận của hắn.

Từ nhỏ đã đẹp trai đến lớn, nên đối với những ánh mắt đố kỵ này, Thẩm Hạo cũng đã quen thuộc, hắn ngẩng cao đầu ưỡn ngực đi vào trong thành.

Tòa thành này tên là Thanh Dương Thành.

Binh sĩ ở cổng thành đều mặc khôi giáp, cảnh giới tầm Hậu Thiên thất, bát tầng.

Cảnh giới thấp như vậy, đã lâu rồi Thẩm Hạo không thấy, cảm thấy có chút lạ lẫm.

Vừa tiến vào Thanh Dương Thành, một trung niên nam tử mặc quan bào màu đỏ mỉm cười đi tới: Bái kiến Vân Các chủ, tại hạ là Thái thú của Thanh Dương Thành, Thường Dung.

Vân Trúc đáp: Thường thái thú khách khí rồi.

Vân Các chủ đi đường vất vả, hay là mời đến phủ uống chén trà.

Vân Trúc nói: Không cần đâu, ý tốt của Thường thái thú ta xin nhận, Tiên Nữ Các còn có việc quan trọng cần bàn bạc, không tiện lưu lại lâu.

Thường Dung chắp tay: Vân Các chủ quá khách khí, vậy hẹn lần sau.

Ngay sau đó, Vân Trúc dẫn theo đệ tử Tiên Nữ Các đi về phía trú địa.

Thẩm Hạo đánh giá Thường Dung một lượt, phát hiện nhìn không thấu đối phương, ước chừng cũng là cao thủ Linh Đan cảnh.

Có thể trấn thủ Thanh Dương Thành, cảnh giới Chân Nguyên chắc chắn là không đủ để áp chế người khác.

Đứng giữa một đám nữ tu, Thẩm Hạo vô cùng nổi bật, Thường Dung không nhịn được nhìn thêm vài cái.

Trên đường đi, Thẩm Hạo quan sát Thanh Dương Thành.

Mặt đất đều được lát bằng đá xanh.

Diện tích thành cũng không nhỏ, dọc ngang có tới tám con phố lớn, so với Phong Thành thì lớn hơn gấp mấy lần.

Dù vậy, người đi lại vẫn rất đông đúc.

Binh sĩ tuần tra trên đường cũng không ít, đại bộ phân vừa mới nhập Tiên Thiên cảnh, nhưng những người dẫn đội đều có cảnh giới Chân Nguyên nhị tầng.

Tán tu cũng rất nhiều, tụ tập thành từng nhóm ba năm người.

Số lượng vô cùng đông đảo, nhiều nhất là Tiên Thiên cảnh và Chân Nguyên sơ kỳ nhị tam tầng.

Tất cả đều đang chuẩn bị tiến vào Thiên Vũ Bí Cảnh.

Thiên Vũ Bí Cảnh là một trong số ít những cơ duyên dành cho tán tu, trăm năm mới mở một lần.

Vô số người đều muốn dựa vào cơ hội này để đổi đời.

Đi được mười mấy phút, Thẩm Hạo cùng chúng nữ đã đến trú địa của Tiên Nữ Các, đó là một tòa các lầu ba tầng nằm sát phố.

Tiến vào hậu viện của các lầu, Thẩm Hạo mới phát hiện diện tích nơi này rất lớn, rộng tới hàng trăm mẫu.

Hiển nhiên đây là nơi đóng quân thường trực của Tiên Nữ Các, cũng là phân đà tại Thanh Dương Thành.

Sau khi vào phòng khách, chưởng quỹ của phân đà chắp tay với Vân Trúc: Bái kiến Các chủ.

Vân Trúc nói: Ân, đưa họ đi nghỉ ngơi trước đi.

Rõ, thưa Các chủ.

Đợi mọi người rời đi, Vân Trúc nhìn về phía Thẩm Hạo nói: Còn socola không.

Cái hôm qua ta ăn hết rồi.

Thẩm Hạo nhìn Vân Trúc với vóc dáng thon gọn, trong lòng thầm khâm phục.

Không hổ là người tu tiên, giữ dáng thật tốt, ăn đồ ngọt bao nhiêu cũng không thấy béo.

Thẩm Hạo cười đáp: Tuy rằng khó luyện chế, nhưng vẫn còn một ít.

Nói xong, trên tay Thẩm Hạo xuất hiện một hộp socola đưa cho Vân Trúc.

Vân Trúc lấy ra một túi trữ vật đưa cho Thẩm Hạo: Ta cũng không

ăn không của ngươi, trong này có một trăm linh thạch.

Thẩm Hạo từ chối: Cái này không cần đâu, Vân Các chủ cho ta xem Ngũ Hành Chân Linh Quyết đã là điều vô cùng quý giá rồi.

Chút đồ ngọt này thôi, dù có nhiều hơn nữa cũng là việc nên làm.

Nghe vậy, Vân Trúc mỉm cười nhìn Thẩm Hạo, trong lòng thêm phần hảo cảm: Vậy ta không khách khí nữa.

Cứ tự nhiên, đừng khách khí với ta.

Ân, ngươi muốn đi dạo phố hay để ta sắp xếp chỗ nghỉ ngơi.

Thẩm Hạo nói: Không cần đâu, ta dự định đi dạo Thanh Dương Thành một chút đã.

Vân Trúc dặn: Được, ngươi đi đi, có chuyện gì cứ báo danh hiệu của ta, có ta chống lưng cho ngươi.

Đa tạ Vân Các chủ.

Từ Tiên Nữ Các đi ra, Thẩm Hạo ra đến đại lộ.

Lúc này, cả Thanh Dương Thành náo nhiệt phi thường, giống như cảnh đi chợ phiên ở nông thôn ngày xưa, người đông đến mức chen chúc.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Hạo thấy nhiều tán tu như vậy.

Tất nhiên hắn có thể hiểu được, hội nghị trăm năm một lần, chắc chắn không ai muốn bỏ lỡ.

Ước chừng tất cả tán tu của Yến Châu đều đã đổ về đây.

Người càng đông, Thẩm Hạo càng hưng phấn, hắn thích những nơi náo nhiệt.

Các sạp hàng trên phố cũng mọc lên nhiều hơn, Thẩm Hạo bắt đầu thong thả dạo chơi.

Lúc này, có hai binh sĩ vỗ vai Thẩm Hạo: Vị đạo hữu này, Thái thú nhà ta có lời mời.

Thẩm Hạo sửng sốt, nghi hoặc: Thái thú nhà các ngươi mời ta.

Có nhầm lẫn gì không.

Ta và Thái thú nhà các ngươi không hề có giao tình, hôm nay mới gặp lần đầu.

Binh sĩ dẫn đầu cười nói: Đạo hữu đừng hiểu lầm, Thái thú nhà ta chỉ muốn kết giao với đạo hữu, không có ý gì khác.

Thẩm Hạo hỏi: Ta có thể không đi không.

Dĩ nhiên là được, Thái thú nhà ta không có ý ép buộc đạo hữu.

Thẩm Hạo đáp: Nếu ngươi đã nói vậy, ta lại muốn đi xem thử thế nào, đi thôi, dẫn đường đi.

Rõ.

Dưới sự dẫn dắt của binh sĩ, Thẩm Hạo đến phủ Thái thú, vào đến phòng khách.

Thường Dung ôm quyền: Bái kiến đạo hữu, dám hỏi danh tính đạo hữu.

Thẩm Hạo cười đáp: Thường thái thú khách khí quá, tại hạ là Vương Lão Cát.

Thường Dung nói: Hóa ra là Vương đạo hữu, thất kính thất kính.

Thẩm Hạo thắc mắc: Không biết Thường thái thú mời Vương mỗ đến đây là có chuyện gì.

Lúc này nha hoàn bưng linh trà lên, Thường Dung phất tay cho mọi người lui xuống rồi mới giải thích: Thực không giấu gì đạo hữu, tại hạ có chuyện muốn nhờ.

Thẩm Hạo xua tay: Nhờ ta.

Thường thái thú chắc nhầm rồi.

Việc mà cao thủ Linh Đan cảnh như ông không làm được, Vương mỗ lấy đâu ra thực lực mà giúp.

Thường Dung vội nói: Vương đạo hữu đừng hiểu lầm, chuyện là thế này.

Thiên Vũ Bí Cảnh sắp mở, Thanh Dương Thành sẽ sớm trở thành mục tiêu của muôn người, các thế lực lớn nhỏ đều tụ hội về đây, người đông tất sẽ loạn.

Thường mỗ mới đến đây chưa đầy mười năm, đối với các thế lực lớn vẫn chưa thân thuộc lắm.

Cho nên ta muốn mời Tiên Nữ Các, Cửu Thành Lâu, Vấn Đạo Minh, Bát Phương Cốc bốn thế lực lớn cùng hỗ trợ quản lý.

Hiện tại Tiên Nữ Các đã đến trước, ta muốn thông qua Vương đạo hữu để thương nghị với Vân Các chủ một chút.

Không cần Vân Các chủ phải làm gì nhiều, chỉ cần bày tỏ thái độ là được.

Nghe vậy, Thẩm Hạo đã hiểu: Thường thái thú đánh giá cao ta rồi, ta chỉ là một tán tu, dựa vào quan hệ của tiền bối mà được Tiên Nữ Các che chở, ta làm gì có tư cách nói chuyện với Vân Các chủ.

Thường Dung cười đắc ý: Vương đạo hữu khiêm tốn quá, theo ta được biết, trong mấy trăm năm qua, Vương đạo hữu là nam nhân đầu tiên được đi bên cạnh Vân Các chủ.

Chỉ dựa vào điểm này thôi, Vương đạo hữu đã không phải người thường rồi.

Không có ý gì khác, chỉ mong đạo hữu chuyển lời giúp ta thôi.

Nói xong, ông ta lấy ra một ngàn linh thạch và một gói trà đưa cho Thẩm Hạo: Vương đạo hữu, trà Thanh Dương này là đặc sản nơi đây, cũng là cống trà, tặng đạo hữu dùng thử.

Có quà à, sao không nói sớm.

Thường thái thú làm thế này thật ngại quá, quý giá quá ta không dám nhận đâu.

Lời nói thì vậy, nhưng tốc độ tay của Thẩm Hạo lại không hề chậm, nhanh chóng thu chúng vào nhẫn.

Thấy cảnh đó, mí mắt Thường Dung giật giật, nhưng nụ cười vẫn không giảm: Chút lòng thành không đáng là bao.

Nói xong, Thường Dung bưng chén trà lên nhấp một ngụm.

Thấy đối phương có ý tiễn khách, Thẩm Hạo cười nói: Thường thành chủ nếu không còn việc gì khác, Vương mỗ xin cáo từ.

Vương đạo hữu đi thong thả, Thường mỗ công vụ thân mình, không tiện tiễn xa.

Sau khi Thẩm Hạo đi, quản gia của Thường Dung nghi hoặc: Thái thú, tên Vương Lão Cát đó chẳng qua chỉ là một kẻ mặt trắng, tại sao ông lại khách khí với hắn như vậy.

Thật là giữ thể diện cho hắn quá.

Thường Dung chắp tay đứng nhìn theo: Uy lực của gió thổi bên gối là rất đáng sợ đấy.

Ta giữ chức ở đây nhiều năm, nay bí cảnh sắp mở, hỗn loạn sắp nổi lên, ta không muốn trong nhiệm kỳ của mình xảy ra sai sót nào.

Đám tán tu vốn dĩ ngang tàng khó bảo, nay cần tứ đại thế lực hỗ trợ quản lý, không thể xung đột với họ được.

Rõ, thưa Thái thú.

Hiển nhiên, cả hai đều coi Thẩm Hạo là người tình của Vân Trúc.

Từ phủ Thái thú đi ra, Thẩm Hạo đi dạo một vòng thấy không có gì đặc sắc liền quay về Tiên Nữ Các.

Do Các chủ đã lên tiếng, tuy mọi người không biết quan hệ giữa hắn và Các chủ là gì, nhưng đều vô cùng cung kính.

Thẩm Hạo gõ cửa phòng Vân Trúc: Vào đi.

Khi vào trong, hắn thấy Vân Trúc đang ăn socola.

Một hộp socola đã vơi đi một phần ba.

Xem ra nàng không phải chỉ thích đồ ngọt bình thường mà là cực kỳ đam mê.

Thẩm Hạo nói: Vân Các chủ.

Ân, Thẩm Hạo có việc gì sao.

Vân Trúc vừa ăn vừa cười hỏi.

Thường thái thú vừa mời ta đến phủ.

Ồ, chắc là chuyện nhờ Tiên Nữ Các hỗ trợ quản lý Thanh Dương Thành chứ gì.

Vân Các chủ thật thông tuệ.

Sau đó, Thẩm Hạo đặt linh thạch và trà lên trước mặt Vân Trúc: Đây là Thường thái thú tặng, bảo ta nói giúp vài câu.

Vân Trúc nhìn Thẩm Hạo, trong lòng cảm thấy người này cũng không tệ, nếu là kẻ khác thì chắc chắn đã giấu nhẹm đi rồi.

Nàng khẽ cười: Tặng ngươi thì ngươi cứ cầm lấy đi.

Vô công bất thụ lộc.

Ngươi đã cho ta biết ý đồ của ông ta, đó chính là mục đích của ông ta rồi, vậy nên ngươi cũng có công.

Tặng ngươi thì cứ giữ lấy, nhớ làm thêm nhiều bánh socola cho ta ăn là được.

Vân Trúc trêu chọc.

Được thôi.

Thẩm Hạo thu lại linh thạch và trà, sau đó trên tay hắn xuất hiện một hộp kem Haagen Dazs.

Hơi lạnh tỏa ra ngay lập tức thu hút Vân Trúc.

Nàng tò mò: Đây là cái gì.

Thẩm Hạo cười: Nếm thử đi, đồ ngọt mới nghiên cứu đấy.

Mới nghiên cứu sao.

Những người khác chưa được ăn à.

Đôi mắt đẹp của Vân Trúc sáng lên.

Đúng vậy, nàng là người đầu tiên trên thế giới này được ăn nó.

Oa, nghe có vẻ tuyệt đấy.

Trong lòng Vân Trúc dâng lên chút vui sướng nhỏ nhoi, nàng cầm lấy hộp kem hỏi: Ăn cái này thế nào.

Thẩm Hạo nghiêm túc nói: Cái này tan ngay trong miệng, cứ liếm mà ăn thôi.

Nghe vậy, Vân Trúc bưng hộp kem đưa lên môi, chiếc lưỡi thơm tho khẽ liếm một cái, cảm giác mát lạnh lập tức ập tới, kem tan ngay đầu lưỡi.

Nàng hài lòng nói: Ưm, thật không tệ, vị rất ngon, cảm ơn ngươi nhé Thẩm Hạo.

Nói đoạn lại khẽ liếm thêm mấy cái.

Nhìn dáng vẻ Vân Trúc ăn kem, Thẩm Hạo đứng bên cạnh vô thức

nuốt nước bọt.

Chương 190

Thấy vậy, Vân Trúc hỏi: Ngươi cũng muốn ăn sao.

Thẩm Hạo xua tay: Không có, không có việc gì ta xin cáo từ trước.

Ân, đi đi.

Sau khi ra ngoài, trong đầu Thẩm Hạo vẫn hiện lên hình ảnh chiếc lưỡi nhỏ nhắn của Vân Trúc.

Mẹ kiếp, muốn mạng mà.

Đúng là em gái ngọt ngào.

Buổi tối, Thẩm Hạo nghỉ lại tại Tiên Nữ Các.

Xung quanh đều là các nữ tu thơm tho phưng phức, nơi này chẳng khác nào hậu cung của hắn.

Ngày thứ hai, ba thế lực lớn khác cũng lần lượt đến nơi: Cửu Thành Lâu, Bát Phương Cốc, Vấn Đạo Minh.

Những người dẫn đầu đều là thủ lĩnh của họ, thực lực đều ở Linh Đan cảnh hậu kỳ.

Lâu chủ Cửu Thành Lâu là Chu Dụ Phong, trông như một trung niên nam tử khoảng ba mươi tuổi, trẻ nhất trong ba người.

Đi bên cạnh hắn còn có một cao thủ Linh Đan cảnh mà Thẩm Hạo từng thấy ở Hàn Phong Cốc, đó là Trần Trường Thanh Linh Đan cảnh sơ kỳ.

Cốc chủ Bát Phương Cốc là Liễu Hữu Đạo, một người đàn ông nho nhã.

Minh chủ Vấn Đạo Minh là Bao Sảng, tóc hoa râm, mặt mũi khoảng sáu mươi tuổi, là một lão béo cao chưa đầy một mét sáu.

Vậy là Thẩm Hạo đã thấy đủ bốn vị thủ lĩnh, ba nam một nữ.

Hắn thắc mắc không hiểu vì sao không phải các trưởng lão mà đích thân các thủ lĩnh lại tới đây.

Khi bốn thế lực tề tựu đông đủ, Thái thú Thường Dung mở tiệc tại phủ mời Vân Trúc, Bao Sảng, Chu Dụ Phong và Liễu Hữu Đạo.

Lần này Vân Trúc không từ chối.

Khi bốn người vào phủ, Thường Dung tuy là quan viên của hoàng triều nhưng trong thế giới tu sĩ thực lực vi tôn, ông ta cũng không dám cao ngạo mà cung kính đứng đợi ở cổng thành.

Vân Các chủ, Chu Lâu chủ, Liễu Cốc chủ, Bao Minh chủ, mời vào trong.

Bốn người gật đầu rồi cùng bước vào.

Sau khi an tọa, thị nữ bưng trà Thanh Dương lên.

Thường Dung nói: Đây là trà mới năm nay, mời bốn vị thủ lĩnh thưởng thức.

Bao Sảng lên tiếng: Cứ nói thẳng vào chính sự đi.

Liễu Hữu Đạo gật đầu đồng ý: Ngày mai bắt đầu bố trận chứ.

Vân Trúc đáp: Đồng ý.

Chu Dụ Phong nói: Đồng ý.

Thường Dung chắp tay: Vậy làm phiền bốn vị ra tay rồi.

Không cần khách khí, đây là điều chúng ta đã thỏa thuận với Thiên Vũ hoàng triều.

Mỗi khi Thiên Vũ Bí Cảnh mở ra, xung quanh lối vào sẽ xuất hiện vô số vết nứt không gian, cần phải bố trí phòng ngự trận pháp Tứ Tượng Trận để chống đỡ bí cảnh, kéo dài suốt nửa tháng.

Để duy trì Tứ Tượng Trận cần bốn người, thực lực thấp nhất phải đạt Linh Đan cảnh hậu kỳ lục tầng.

Vì thế lần nào bí cảnh mở cũng cần thủ lĩnh của bốn thế lực đích thân tới.

Sau khi bàn bạc xong, Thường Dung lại nói: Tại hạ còn một chuyện muốn cầu xin.

Bao Sảng của Vấn Đạo Minh hỏi: Chuyện gì.

Thường Dung trình bày: Hiện tại bí cảnh sắp mở, Thanh Dương Thành sẽ sớm đông nghẹt tu sĩ của cả Yến Châu.

Khi đó việc quản lý sẽ vô cùng khó khăn.

Sức mạnh của phủ Thái thú chắc chắn không đủ, nên ta hy vọng các vị thủ lĩnh có thể trợ giúp ta một tay, cùng duy trì trị an của thành.

Vân Trúc thản nhiên nói: Được thôi, không vấn đề gì, ta sẽ ước thúc các tán tu thuộc Tiên Nữ Các.

Nghe vậy, ba người kia hơi sửng sốt.

Không ngờ Vân Trúc của Tiên Nữ Các lại dễ nói chuyện như thế.

Thường Dung mặt mày rạng rỡ, thầm nghĩ: Đúng là uy lực của gió thổi bên gối có khác, hiệu quả thật.

Ông ta vội vàng cảm ơn: Đa tạ Vân Các chủ ủng hộ.

Chu Dụ Phong cười nói: Nếu Vân Trúc tiên tử đã nói vậy, Cửu Thành Lâu ta là người đầu tiên ủng hộ.

Bao Sảng cũng tiếp lời: Vấn Đạo Minh cũng sẽ ước thúc thuộc hạ.

Liễu Hữu Đạo gật đầu: Hỗ trợ trị an có lợi cho tất cả mọi người, Bát Phương Cốc sẵn lòng giúp sức.

Thường Dung thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần bốn thế lực lớn dẫn đầu thì mọi chuyện sẽ ổn.

Sau đó mọi người giải tán.

Ngay khi Vân Trúc chuẩn bị quay về, Chu Dụ Phong cười hớn hở tiến tới, trên tay cầm nhiều loại bánh ngọt: Vân Trúc tiên tử, nghe nói nàng thích đồ ngọt, ta đã đặc biệt sưu tầm rất nhiều loại bánh ngon tặng nàng.

Vân Trúc liếc qua một cái liền mất sạch hứng thú, những thứ này nàng đã ăn chán rồi, căn bản không thể so sánh với đồ ngọt của Thẩm Hạo.

Chu đạo hữu cứ giữ lại mà ăn đi.

Nói xong, Vân Trúc không thèm ngoảnh đầu lại mà bước đi luôn, để mặc Chu Dụ Phong đứng ngây người giữa gió.

Ngày hôm sau, bốn thế lực lớn bắt đầu kích hoạt Tứ Tượng Trận.

Bốn ngọn núi bao quanh Thanh Dương Thành, mỗi người trấn giữ một hướng.

Đông phong là Chu Dụ Phong của Cửu Thành Lâu, Nam phong là Vân Trúc của Tiên Nữ Các, Tây phong là Liễu Hữu Đạo của Bát Phương Cốc, và Bắc phong là Bao Sảng của Vấn Đạo Minh.

Bốn người cầm bốn trận đồ có vẽ hình thần thú: Thanh Long ở Đông, Bạch Hổ ở Tây, Chu Tước ở Nam phong của Vân Trúc, và Huyền Vũ ở Bắc.

Đặt vào trận nhãn, họ đồng thời vận chuyển linh lực.

Trong khoảnh khắc, Thanh Dương Thành bỗng nhiên rung chuyển dữ dội như gặp địa chấn.

Đá vụn trên mặt đất nhảy nhót không ngừng, vô số tán tu lo lắng.

Phút chốc, trên bốn đỉnh núi xuất hiện hư ảnh khổng lồ của tứ thú.

Chỉ là hư ảnh thôi nhưng cũng đủ làm người ta kinh hãi.

Sau khi mở trận, bốn người họ mới hạ xuống đất.

Thấy vậy, Thường Dung thở phào, nhiệm vụ quan trọng nhất năm nay của ông ta đã hoàn thành.

Các tán tu khác nhao nhao bái phục.

Vân Trúc tiên tử, đợi ta với.

Chu Dụ Phong vẫn muốn bắt chuyện nhưng Vân Trúc chẳng thèm để ý.

Mọi người đều cười thầm.

Chuyện Lâu chủ Cửu Thành Lâu theo đuổi Vân Trúc tiên tử ở Yến Châu này không còn là bí mật, chỉ có điều là đơn phương tình nguyện, nữ thần chẳng hề bận tâm.

Vân Trúc không nể mặt chút nào khiến Chu Dụ Phong vô cùng bực bội.

Lúc này, Trần Trường Thanh ở bên cạnh nhỏ giọng: Lâu chủ, ta nghe nói khi Vân Các chủ vào thành, bên cạnh nàng có một nam tử trẻ tuổi.

Nghe đồn Vân Trúc tiên tử còn cười với hắn nữa.

Sắc mặt Chu Dụ Phong lập tức trở nên khó coi, âm trầm hỏi: Kẻ đó là ai.

Để ta đi nghe ngóng ngay.

Được, nhanh lên.

Trần Trường Thanh giỏi nhất là truy vết và tìm kiếm tin tức.

Rất nhanh, khoảng một canh giờ sau đã biết được thân phận của Thẩm Hạo.

Lâu chủ, nghe nói nam tử bên cạnh Vân Các chủ tên là Vương Lão Cát, hôm qua từng đến phủ Thái thú, hóa ra là một tán tu ở Phong Thành.

Chu Dụ Phong nhíu mày: Có khi nào là thân thích của Vân Trúc tiên tử không.

Vương Lão Cát mới ở Phong Thành chưa đầy nửa tháng, hơn nữa bên cạnh còn có năm nữ tử, xem ra tên này rất có tài tán gái.

Nghe Trần Trường Thanh nói xong, sắc mặt Chu Dụ Phong càng tệ hơn.

Hắn là Lâu chủ Cửu Thành Lâu mà lại không bằng một tên tán tu sao.

Vương Lão Cát có vào Thiên Vũ Bí Cảnh không.

Đã đến Thanh Dương Thành thì chắc chắn sẽ vào.

Tốt, bất kể hắn và Vân Trúc tiên tử có quan hệ gì, dám ở bên cạnh nàng lúc này chính là tội chết.

Ta không muốn thấy hắn còn sống đi ra khỏi bí cảnh.

Chu Dụ Phong lạnh lùng ra lệnh.

Lâu chủ yên tâm, ta sẽ sắp xếp.

Nháy mắt đã ba ngày trôi qua.

Bầu trời Thanh Dương Thành bắt đầu mây đen bao phủ.

Thời gian trôi đi, mây đen càng lúc càng dày, chân trời càng thêm u ám.

Lúc này, cả tòa thành chìm trong bóng tối, không phân biệt được ngày đêm, đúng là cảnh tượng hắc vân áp thành thành dục tồi.

Đến ngày thứ mười, trong mây đen bắt đầu xuất hiện sấm chớp,

những tia sét như rắn tím nhảy múa, tiếng sấm ầm vang.

Động vật trong vòng ngàn dặm đều run rẩy sợ hãi.

Đến ngày thứ mười lăm, tiếng sấm dần tắt, trên bầu trời Thanh Dương Thành bắt đầu xuất hiện những vết nứt.

May mà có Tứ Tượng Trận chống đỡ nên không làm hại đến người vô tội.

Ngày thứ hai mươi, mây đen dần tan, xuất hiện một vòng xoáy hư không khổng lồ.

Vòng xoáy từ hư ảo dần trở nên ngưng thực, chỉ cần thêm một thời gian nữa là có thể ổn định.

Vị trí vòng xoáy nằm ngay trên đỉnh núi phía trên Thanh Dương Thành.

Ngay lập tức, cả tòa thành sôi sục, vô số người kích động.

Tốt quá, Thiên Vũ Bí Cảnh trăm năm mới có một lần cuối cùng cũng mở rồi.

Ha ha, lão phu đời này còn kịp tham gia, thật không dễ dàng mà.

Cầu Đạo Tổ phù hộ cho con gặp dữ hóa lành.

Cùng lúc đó, Triệu Khuyết từ Phong Thành vội vã chạy đến.

Vừa vào Thanh Dương Thành, gã đã nhận được lời mời từ Trần Trường Thanh.

Gã kích động không thôi, Trần Trường Thanh là đại lão Linh Đan cảnh, hình tượng oai phong lẫm liệt ở Hàn Phong Cốc năm nào vẫn luôn khiến gã kính trọng.

Bái kiến Trần trưởng lão.

Trần Trường Thanh cười nói: Đừng gò bó, ngồi xuống nói

chuyện.

Vâng, thưa Trần trưởng lão.

Nghe nói ngươi rất thân thiết với Vương Lão Cát.

Triệu Khuyết hơi ngẩn người, không ngờ đối phương không hỏi về mình mà lại hỏi về Thẩm Hạo, nhưng gã vẫn cười đáp: Ồ, Vương đạo hữu sao, là bạn của ta.

Thực lực của Vương Lão Cát thế nào.

Triệu Khuyết suy nghĩ một chút rồi nói: Thực lực bình thường thôi, hình như khoảng Chân Nguyên tứ trọng, nói chung là không bằng ta.

Trần Trường Thanh nhíu mày: Ta nghe nói hắn biết luyện chế nhẫn trữ vật, sao có thể chỉ là Chân Nguyên tứ trọng.

Thời gian qua, Trần Trường Thanh luôn nghe ngóng về Vương Lão Cát, thu thập được không ít thông tin.

Thực lực cụ thể không rõ, nhưng biết luyện nhẫn trữ vật.

Chương 191

Chắc là do tiền bối của hắn luyện cho thôi, hắn làm gì có thực lực đó.

Lần trước ở Hàn Phong Cốc thấy ta hắn còn run lẩy bẩy, lúc hái Bách Niên Vũ Y Hàn Lan thậm chí còn không dám tiến lên.

Nếu không có ta giúp, hắn đã chết ở đó từ lâu rồi.

Triệu Khuyết tự tin khẳng định.

Lần đầu gặp Thẩm Hạo, hắn chỉ đang thu dọn thi thể, chẳng có chút thực lực nào.

Trần Trường Thanh gật đầu: Ân, ta biết rồi.

Nếu các ngươi là bạn, vào Thiên Vũ Bí Cảnh nhớ hỗ trợ lẫn nhau, làm tán tu thật không dễ dàng.

Nghe nói Vương Lão Cát biết luyện pháp khí nên ta muốn mời hắn gia nhập Cửu Thành Lâu, ngươi truyền lời giúp ta.

Bảo với Vương đạo hữu rằng sau khi ra khỏi bí cảnh lần này, Cửu Thành Lâu sẽ cho hắn một cơ hội khảo hạch, nếu thông qua sẽ trở thành cung phụng của lâu.

Thanh phi kiếm này coi như quà gặp mặt, ngươi đưa nó cho Vương Lão Cát giúp ta.

Nhìn thanh phi kiếm, Triệu Khuyết trong lòng vô cùng đố kỵ, đây là một món thượng phẩm pháp khí đấy, gã chua chát nói: Nhưng ta không biết Vương đạo hữu đang ở đâu.

Hắn đang ở chỗ Tiên Nữ Các, ngươi có thể cùng hắn tiến vào bí cảnh.

Ta hiểu rồi.

Nhìn thanh phi kiếm trong tay, Triệu Khuyết đã nảy ý định chiếm làm của riêng.

Ngay lập tức, Trần Trường Thanh dường như thấu cám suy nghĩ của gã, nghiêm mặt nói: Thanh kiếm này nhất định phải tận tay giao cho Vương Lão Cát, ta sẽ đích thân theo dõi.

Nếu ngươi dám chiếm riêng, chắc chắn sẽ bị Cửu Thành Lâu truy sát, hãy cân nhắc cho kỹ trước khi hành động.

Nghe vậy, Triệu Khuyết lộ ra nụ cười gượng gạo.

Nhìn thanh kiếm mà lòng gã đau như cắt, tại sao thanh kiếm này không phải tặng cho gã chứ.

Đau thì đau, gã vẫn cung kính đáp: Trần trưởng lão yên tâm, Triệu mỗ tuyệt đối không phải loại người đó.

Sau khi Triệu Khuyết rời đi, Trần Trường Thanh nở nụ cười lạnh lẽo, trên thanh kiếm đã được đánh dấu, có thể nhanh chóng định vị được người cầm kiếm.

Bởi lẽ sau khi vào bí cảnh, mọi người sẽ bị cưỡng chế phân tán, tìm được nhau cũng là chuyện phiền phức.

Tiếp đó, Trần Trường Thanh báo cáo lại với Lâu chủ Chu Dụ Phong.

Nghe tin đối phương chỉ là Chân Nguyên tứ trọng, Chu Dụ Phong đang uống trà liền phun cả ra ngoài, rồi cười sặc sụa vì cảnh giới quá thấp.

Sau khi bình tĩnh lại, khóe miệng Chu Dụ Phong hiện lên một tia mỉa mai và tự giễu: Trước mặt Vân Trúc tiên tử, ta đường đường là một Lâu chủ mà lại không bằng một con gà mờ Chân Nguyên tứ trọng

sao.

Hắn cũng xứng tranh nữ nhân với ta, thật to gan.

Ta không tin hắn có thể sống sót ra khỏi bí cảnh.

Tìm hai tên Chân Nguyên thất trọng giết chết hắn cho ta.

Rõ, thưa Lâu chủ.

Không, đợi đã, để phòng vạn nhất, cứ tìm hai tên Chân Nguyên cửu trọng đi, bảo chúng nếu thành công sẽ có trọng thưởng.

Rõ, thưa Lâu chủ.

Nháy mắt một canh giờ đã trôi qua, vòng xoáy cũng đã ngưng tụ thành thực thể.

Theo đó, thủ lĩnh của bốn thế lực: Vân Trúc của Tiên Nữ Các, Bao Sảng của Vấn Đạo Minh, Chu Dụ Phong của Cửu Thành Lâu, Liễu Hữu Đạo của Bát Phương Cốc đồng thanh hô lớn: Thiên Vũ Bí Cảnh đã mở cửa thành công, tất cả mọi người có thể tiến vào.

Lời vừa dứt, không ít người đã ngự kiếm, nóng lòng bay vào trong.

Từng đợt từng đợt người biến mất sau vòng xoáy.

Thẩm Hạo không vội vàng, hắn quan sát thấy mọi người vào đều bình an vô sự mới yên tâm chuẩn bị xuất phát.

Đúng lúc này, hắn nghe thấy có người gọi mình: Vương đạo hữu, Vương đạo hữu.

Thẩm Hạo quay đầu lại, hóa ra là người quen cũ Triệu Khuyết.

Hắn cười nói: Thì ra là Triệu đạo hữu, gặp được ngươi ở đây thật là bất ngờ.

Triệu Khuyết cảm nhận được ánh mắt của Trần Trường Thanh,

liền tỏ vẻ không nỡ lấy từ túi trữ vật ra một thanh phi kiếm, cười nói: Ta và Vương đạo hữu vừa gặp đã như thân thiết từ lâu, nay biết đạo hữu sắp xông vào Thiên Vũ Bí Cảnh, nên ta tặng thanh kiếm này cho đạo hữu phòng thân.

Thẩm Hạo nhìn kỹ, thanh kiếm này là thượng phẩm pháp khí, ánh mắt hắn khẽ nheo lại.

Một thanh phi kiếm thượng phẩm giá trị không nhỏ, Triệu Khuyết chỉ là một tán tu mà lại hào phóng như vậy, chắc chắn là có khuất tất.

Là một người hiện đại, hắn hiểu rõ chân lý: cái gì miễn phí mới là cái đắt nhất.

Tuy nhiên, trong Thiên Vũ Bí Cảnh, tu vi cao nhất cũng chỉ là Chân Nguyên cảnh viên mãn, mà Thẩm Hạo chính là trần nhà ở cấp độ này, sợ cái quái gì chứ.

Dù không rõ mưu đồ bên trong là gì, Thẩm Hạo vẫn giả vờ hưng phấn, vì một tán tu thấy thượng phẩm phi kiếm thì ai mà không mừng.

Nếu tỏ vẻ thờ ơ thì mới có vấn đề.

Hắn kích động nói: Đa tạ Triệu đạo hữu, thanh kiếm này đối với ta quá quan trọng, thật là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi mà.

Khóe mắt Triệu Khuyết thoáng qua vẻ đau xót, miệng giật giật: Được rồi, không nói nữa, chúng ta cùng vào thôi.

Thẩm Hạo đáp: Được.

Ngay sau đó, cả hai cùng ngự kiếm tiến vào vòng xoáy.

Vừa chạm vào vòng xoáy, Thẩm Hạo cảm nhận được một lực hút mạnh mẽ như là trận pháp truyền tống.

Một luồng ánh sáng trắng lướt qua mắt, rồi hắn biến mất.

Tiếp đó, Thẩm Hạo phát hiện mình đang ở trong một khu rừng

rậm, dãy núi xung quanh trải dài không thấy điểm dừng, như một khu rừng nguyên sinh.

Vòng xoáy phía sau cũng đã biến mất.

Nhưng Thẩm Hạo cũng không sợ hãi, dù sao cũng chỉ ở đây một tháng.

Thiên Vũ Bí Cảnh không chỉ có các thế lực của Yến Châu, mà có thể nói là tất cả các thế lực của Thiên Vũ hoàng triều đều sẽ tham gia.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo lấy ra một miếng ngọc bội, đây là thứ Mạnh Tuyền Cơ đưa cho hắn trước khi rời Tiên Nữ Các.

Đồ đệ của nàng là Vọng Thư nhìn thấy nó sẽ tin tưởng hắn.

Thẩm Hạo ném thanh phi kiếm của Triệu Khuyết vào không gian, tuy biết nó có vấn đề nhưng hắn cũng không vội, đợi khi thực lực mạnh nhất sẽ từ từ tính sổ với bọn chúng.

Thần thức quét qua, Thẩm Hạo kinh ngạc phát hiện trong bí cảnh này thần thức đã bị phong tỏa, không có tác dụng gì cả.

Có nghĩa là chỉ có thể dựa vào lục giác của bản thân.

May mắn là thể chất của Thẩm Hạo cường đại, lục giác của hắn không khác gì yêu thú nhất cảnh đỉnh phong.

Ngự kiếm bay lên cao, hắn phát hiện nơi mình đang đứng là một vùng núi non trùng điệp bát ngát, hùng vĩ hơn nhiều so với những dãy núi lớn ở quê nhà.

Thẩm Hạo bắt đầu đi thăm dò phía trước.

Đi được mười mấy cây số, tuy phát hiện không ít linh thảo nhưng chẳng thấy cái xác nào, điều này khiến hắn nghi ngờ liệu bí cảnh này có phải là giả không.

Bất chợt, một con yêu thú từ trên không lao xuống, há to cái mồm

máu định cắn Thẩm Hạo.

Hắn nhẹ nhàng lùi lại một bước là né được.

Nhìn kỹ lại, đó là một con sói xám to như một con voi, nhưng vóc dáng kiểu cách và thon dài hơn.

Thẩm Hạo đứng trước mặt nó thậm chí còn không to bằng cái đầu của nó.

Nhưng nó chỉ là yêu thú nhất cảnh, chưa biết pháp thuật, chỉ biết dùng sức mạnh cơ bắp để tấn công.

Thấy vậy, Thẩm Hạo lạnh hanh một tiếng, phóng ra phi kiếm, một chiêu liền hạ gục.

Xác con sói bị xẻ làm đôi, đầu rơi xuống đất.

Với nguyên tắc không lãng phí, hắn ném luôn cái xác vào không gian.

Ngay sau đó, hắn phát hiện gần đó có một cây linh thảo La Tê Thảo, là phụ dược để luyện linh đan, hèn gì có con sói con canh giữ.

Tiếp tục đi tới, hắn thấy trên mặt đất có khoảng năm cái xác, đều ở Tiên Thiên cảnh, bên cạnh thi thể là một con sói xám khác.

Nhưng lần này là yêu thú nhị cảnh, trên đầu sói có thêm một chỏm lông đỏ, hiển nhiên là Hỏa Lang Vương thuộc tính hỏa.

Nhìn mấy cái xác này, Thẩm Hạo chậc chậc lưỡi đầy tiếc nuối: Đã yếu còn cố vào đây chịu khổ làm gì.

Thôi thì gặp ta cũng là phúc phận của các ngươi, ta sẽ trả thù cho các ngươi vậy.

Lang Vương đang chuẩn bị thưởng thức bữa ăn ngon thì Thẩm Hạo đột ngột xuất hiện, nó gầm lên một tiếng, hóa thành một đạo tàn ảnh lao tới vồ Thẩm Hạo.

Tuy là Lang Vương nhị cảnh nhưng đối mặt với Thẩm Hạo, nó căn bản không phải đối thủ.

Phi kiếm của Thẩm Hạo tấn công vào eo Lang Vương, vì đó là điểm yếu của loài sói.

Đồng thời, trên tay hắn xuất hiện thêm một cây châm.

Lang Vương dồn hết sự chú ý vào phi kiếm, bất ngờ cảm thấy đau đớn thấu xương ở phần hạ bộ, hóa ra Thẩm Hạo đã điều khiển phi châm thiến sạch cả cặp tử tôn của nó.

Lang vương đau đớn tru lên thảm thiết.

Thừa cơ ngươi bệnh đòi mạng ngươi, Thẩm Hạo điều khiển phi kiếm và phi châm toàn bộ nhắm thẳng vào mạn sườn của Lang vương mà tấn công.

Trong cơn phẫn nộ, Lang vương phun ra một ngụm hỏa diễm.

Thế nhưng trước mặt một người có Hỏa linh căn cao đẳng như Thẩm Hạo, chiêu này chỉ là trò trẻ con.

Trong tay hắn hiện ra một hỏa cầu to bằng quả bóng bàn, trực tiếp đánh thẳng vào họng của Lang vương.

Lang vương đau đớn kêu gào không dứt.

Đột nhiên, vô số dây leo quấn chặt lấy Lang vương, những khối đất trên mặt đất cũng vừa vặn kẹp chặt lấy vị trí của nó, khiến nó không thể động đậy.

Tiếp đó, Thẩm Hạo thi triển pháp lực hệ Kim lên phi kiếm.

Chương 192

Một luồng ánh sáng lóe lên, Lang vương trực tiếp đi chầu Diêm Vương.

Pháp thuật hệ Kim, một là tốc độ nhanh, hai là sắc bén, đó cũng là lý do tại sao các kiếm tu đều thích tìm đệ tử có linh căn hệ Kim.

Ngũ thuộc tính linh căn khi chiến đấu quá thực quá dễ dàng.

Hệ Mộc và Thổ khống chế, dùng hệ Kim để kết liễu, hoàn hảo không tì vết.

Hắn xách xác Lang vương nhị cảnh ném vào trong không gian.

Thẩm Hạo không chọn tiếp tục tiến lên mà quyết định tiến vào không gian, hấp thụ đống linh căn này trước rồi tính tiếp.

Cùng lúc đó, tại Cửu Thành Lâu, mấy tên tán tu Chân Nguyên cửu trọng lại phát hiện trên la bàn căn bản không có bất kỳ động tĩnh nào.

Liệu có cầm nhầm la bàn không.

Không thể nào, bất kể là cầm trên tay hay để trong nhẫn trữ vật đều có thể cảm nhận được.

Yến Châu tiến vào Thiên Vũ bí cảnh đều ở trong khu rừng rậm này cả.

Hay là tên Vương Lão Cát kia căn bản chưa vào Thiên Vũ bí cảnh.

Càng không thể, ta tận mắt thấy Vương Lão Cát đi vào, ta cũng là bám theo sau hắn mà vào đây.

Vậy tại sao lại không có phản ứng gì.

Có lẽ hắn đã đi sang khu vực khác rồi.

Ừm, điều này cũng có khả năng, đi tìm xem sao.

Rõ.

Còn Thẩm Hạo sau khi tiến vào không gian, một lượng lớn sương mù cùng huyết khí cuồn cuộn lao về phía hắn.

Một lát sau, Thẩm Hạo đã hấp thụ xong, hắn không khỏi mừng rỡ.

Lang vương hệ Hỏa nhị cảnh đã giúp Hỏa linh căn của hắn tăng thêm ba điểm.

Trong đó, năm cái xác dù chỉ là cảnh giới Tiên Thiên nhưng đều có linh căn, đa phần là tam linh căn và song linh căn cấp thấp.

Hai cái trong số đó có thuộc tính Hỏa, vì vậy Hỏa linh căn của Thẩm Hạo bắt đầu thăng cấp, triệt để thăng cấp thành Cực phẩm Hỏa linh căn.

Đây cũng là cực phẩm linh căn đầu tiên mà Thẩm Hạo sở hữu.

Ngoài ra, con yêu thú Hôi lang nhất cảnh là linh căn hệ Mộc.

Các linh căn khác của Thẩm Hạo cũng có sự thay đổi, Kim, Mộc, Thủy, Thổ đều tăng thêm phần trăm.

Trong đó chỉ có Thủy linh căn xảy ra sự biến đổi về chất, từ linh căn trung đẳng thăng cấp thành Thủy linh căn cao đẳng.

Linh căn hiện tại: Cực phẩm Hỏa linh căn, Cực phẩm Mộc linh căn 55,5%, Cực phẩm Thổ linh căn 40%, Cực phẩm Thủy linh căn 34%, Cao đẳng Kim linh căn 92,5%.

Giờ đây, Kim linh căn lại trở thành hạng bét.

Vừa vào chưa bao lâu mà Hỏa linh căn và Thủy linh căn đã thăng cấp, Thẩm Hạo vô cùng mãn nguyện.

Đồng thời, thể chất của Thẩm Hạo cũng thay đổi, nhục thân hiện

tại đã tương đương với yêu thú nhị cảnh, từ tốc độ, sức mạnh đến khả năng kháng cự đều ngang hàng.

Hiện giờ pháp khí hạ phẩm chém lên tay hắn cũng không để lại bất kỳ dấu vết nào, nếu gia trì thêm pháp lực hệ Kim thì cũng chỉ để lại một vết trắng nhạt.

Tốc độ của hắn nhanh như tàn ảnh, chẳng cần dùng gì khác, chỉ riêng nhục thân này Thẩm Hạo đã có thể miểu sát yêu thú nhất cảnh.

Trên người những tên Tiên Thiên này thứ quý nhất chỉ có túi trữ vật, bên trong chẳng có lấy một viên linh thạch.

Thứ duy nhất có giá trị theo mắt Thẩm Hạo là vàng, cộng dồn của năm người lại được khoảng một vạn lượng vàng, nhưng toàn bộ là kim phiếu, phải đến thành trì phàm trần mới đổi được.

Sau khi hấp thụ xong, Thẩm Hạo ra khỏi không gian.

Lần này ta không định dùng pháp thuật nữa mà chỉ thuần túy dùng nhục thân.

Thân ảnh Thẩm Hạo xuyên thoi giữa rừng rậm như tàn ảnh, nhanh đến mức bay lên.

Chỉ trong chớp mắt, người đã ở cách đó mấy trăm mét, chẳng khác gì siêu nhân.

Chưa đầy một phút, hắn đã rời xa ba mươi cây số.

Tốc độ tuy nhanh nhưng Thẩm Hạo không có ý định tìm kiếm thiên tài địa bảo, mục đích duy nhất là tìm người và yêu thú.

Điều khiến Thẩm Hạo kinh ngạc vô cùng là Thiên Vũ bí cảnh này thực sự quá lớn.

Chỉ riêng khu vực Yến Châu đã có hàng vạn tu sĩ tiến vào, từ Tiên Thiên đến Chân Nguyên cảnh đều có.

Cửu đại thế lực cũng đã vào cuộc, ước chừng số lượng tu sĩ ít nhất cũng khoảng vài chục vạn người, vậy mà chạy nãy giờ chẳng thấy bóng dáng ai, chỉ có thể nói là quá rộng lớn.

Đột nhiên, Thẩm Hạo lại thấy một con yêu thú nhất cảnh, vẫn là Hôi lang.

Hiển nhiên, hắn vẫn chưa rời khỏi lãnh địa của đàn sói.

Con sói dường như cảm nhận được nguy hiểm, vừa thấy Thẩm Hạo là bỏ chạy.

Đáng tiếc, tốc độ của nó căn bản không theo kịp Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo tung một bước dài lao tới trước mặt nó, tay trái vung ra trực tiếp móc nội đan của nó.

Con sói lúc sắp chết cắn một phát vào tay Thẩm Hạo, kết quả là một tiếng rắc vang lên, cánh tay Thẩm Hạo quá cứng khiến răng sói gãy vụn.

Nhìn những chiếc răng sói dài khoảng hai mươi centimet rơi trên đất, Thẩm Hạo đắc ý cười cười.

Hắn trực tiếp ném xác sói và yêu đan vào không gian.

Nhìn tay dính đầy máu và mùi tanh, Thẩm Hạo niệm một pháp quyết, lập tức thi triển Thủy cầu thuật để rửa sạch vết máu, sau đó tiếp tục chạy về phía trước.

Bỗng nhiên, Thẩm Hạo nghe thấy tiếng người nói chuyện, hắn sững lại một chút.

Cuối cùng cũng thấy hơi người, hắn liền lần theo âm thanh mà đuổi tới.

Một lát sau, hắn thấy ba toán nhân mã đang tụ tập lại một chỗ, còn có hai con yêu thú nhị cảnh, một con Lang vương và một con chuột

đen cao khoảng một mét bảy.

Ở giữa đám người là một bông hoa đang nở rộ, cuống hoa cao khoảng một mét, đóa hoa rất lớn, hình dáng hơi giống hoa bách hợp nhưng lại có màu xanh lục.

Hoa Mộc Dương: Linh thảo hệ Mộc, là dược liệu đỉnh cấp để luyện chế Mộc Linh Đan.

Thẩm Hạo nhớ bông hoa này rất kiêu kỳ, trăm năm mới nở một lần, kỳ nở hoa chỉ kéo dài ba ngày, sau đó sẽ mất đi dược hiệu.

Hoa Mộc Dương này đối với việc thăng tiến của yêu thú cũng có tác dụng rất lớn.

Ba toán nhân mã gồm: tán tu của Cửu Thành Lâu, tán tu của Bát Phương Cốc và một nhóm tán tu tự do không thuộc thế lực nào.

Thấy ba bên đang đối trì, còn Lang vương và Chuột đen thì khịt khịt mũi, gầm gừ về phía Thẩm Hạo, hiển nhiên rất bất mãn với sự gia nhập của hắn, chỉ là đám người kia không chú ý tới.

Hoa đã nở rồi mà còn không động thủ, Thẩm Hạo nhìn mà sốt ruột, thầm nghĩ giúp họ một tay.

Cười hắc hắc, Thẩm Hạo âm thầm điều khiển phi châm lao thẳng tới Hoa Mộc Dương.

Đám người ngẩn ra, chưa kịp phản ứng thì đã thấy Hoa Mộc Dương bị cắt đứt.

Ngay khoảnh khắc hoa rơi xuống, ba toán thế lực đồng loạt bùng nổ, tranh nhau lao lên cướp đoạt.

Một trận đại chiến lập tức nổ ra.

Thẩm Hạo thì ngồi trên cây ung dung xem kịch.

Trong số các tán tu, Tiên Thiên cảnh chỉ là một lũ pháo hôi, trực

tiếp bị yêu thú quào một cái là mất mạng.

Tốc độ của họ tuy không chậm nhưng trong mắt yêu thú nhị cảnh thì chẳng khác gì rùa bò.

Đối phó yêu thú trước, sau đó chia đều.

Được.

Ba toán thế lực nhanh chóng thống nhất chiến tuyến để đối phó với Lang vương và Chuột đen.

Con Lang vương nhị cảnh tuy với Thẩm Hạo chẳng là gì, nhưng với đám tán tu thì vẫn là đại boss.

Trên đầu Lang vương có một chỏm lông vàng, rõ ràng là Lang vương hệ Kim.

Nó lợi dụng tốc độ cực nhanh phối hợp với Chuột đen, cứ một trảo là một mạng người.

Còn con Chuột đen thì độn thổ thần xuất quỷ nhập, mỗi lần xuất hiện đều lấy đi một mạng tu sĩ.

Các tán tu khác thấy vậy không dám đứng dưới đất, chỉ có thể đứng trên cây mà thi pháp.

Đúng lúc này, Chuột đen thừa cơ đám người bay lên cây liền từ dưới đất vọt lên, một ngụm nuốt chửng Hoa Mộc Dương rồi quay đầu chạy mất, vì nó cảm nhận được mối đe dọa cực lớn từ Thẩm Hạo.

Lang vương thấy vậy gầm lên một tiếng rồi cũng quay người đuổi theo Chuột đen.

Những người còn lại nhìn cảnh này mặt mày âm trầm, Hoa Mộc Dương không lấy được mà còn chết mất bao nhiêu người.

Mỗi bên tự thu gom xác của phe mình thì sao.

Được.

Kết quả là ba toán nhân mã bắt đầu nhặt xác.

Nhìn thi thể đồng bọn mà họ chẳng mấy đau buồn, vài phút sau mấy tên lấy đi túi trữ vật của đồng đội rồi chia chác ngay tại chỗ.

Chương 193

Đi, mau chóng ra khỏi rừng rậm, phía trước mới là cơ duyên của chúng ta.

Nên như vậy.

Nói xong, đám người lần lượt tiến sâu vào rừng rậm.

Mười phút sau, hiện trường chỉ còn lại tám cái xác, đến chôn cũng chẳng ai thèm chôn.

Đúng là máu lạnh thật.

Thẩm Hạo bay xuống, ném tám cái xác vào không gian.

Ta không chọn đuổi theo bọn họ mà tiến vào không gian kiểm kê thu hoạch.

Lang vương nhị cảnh hệ Mộc mang lại cho Thẩm Hạo không ít khí huyết.

Tám tên tán tu gồm bốn tên Tiên Thiên viên mãn, ba tên Chân Nguyên nhị tầng, một tên Chân Nguyên tam tầng, đều chết thảm, chỉ có thể nói là xui xẻo.

Trong đó một tên Tiên Thiên viên mãn có tứ thuộc tính linh căn cấp thấp Kim Mộc Thủy Hỏa, loại này muốn đột phá Chân Nguyên cảnh e là cả đời vô vọng.

Những tên khác đều là tam thuộc tính và nhị thuộc tính.

Tên Chân Nguyên tam tầng là đơn linh căn Kim hệ trung đẳng.

Vì Hỏa linh căn của Thẩm Hạo đã đạt tới cảnh giới cực phẩm nên không thể tăng thêm, bốn linh căn Kim, Mộc, Thủy, Thổ còn lại một lần nữa biến đổi.

Trong đó Kim linh căn đã xảy ra sự thay đổi về chất, biến thành Kim linh căn cao đẳng.

Từ khoảnh khắc này, tất cả linh căn của Thẩm Hạo đều từ cấp cao đẳng trở lên.

Số liệu linh căn hiện tại: Cực phẩm Hỏa linh căn 100%.

Cực phẩm Kim linh căn 49,3%, Cực phẩm Mộc linh căn 74%.

Cực phẩm Thổ linh căn 50,6%, Cực phẩm Thủy linh căn 56,7%.

Cảm nhận sự thay đổi của linh căn, trong lòng Thẩm Hạo chỉ có một chữ: Sướng.

Không hổ là Thiên Vũ bí cảnh, thật không tệ, đâu đâu cũng là đạo hữu.

Điều này khiến Thẩm Hạo tràn đầy động lực.

Mới ngày đầu tiên mà tất cả linh căn đã lên cao đẳng, trong vòng mười ngày, ta tin rằng việc nâng toàn bộ ngũ linh căn lên cực phẩm không phải là vấn đề lớn.

Linh căn cứ tăng vù vù thế này thì cần gì thiên tài địa bảo nữa.

Tuy nhiên, tu vi của Thẩm Hạo không có sự thay đổi, hắn đã đạt đến giới hạn cực hạn của Chân Nguyên cảnh viên mãn rồi.

Duy nhất một điều khiến Thẩm Hạo tiếc nuối là đến giờ vẫn chưa thấy tên thể tu nào, tìm khó quá.

Thẩm Hạo vươn vai một cái, nhục thân hiện tại của hắn mạnh đến đáng sợ.

Rời khỏi không gian, hắn cấp tốc chạy bộ, tốc độ nhanh như tàn ảnh, ngay cả xe đua F1 cũng chỉ là em út.

Thẩm Hạo chạy cực nhanh, nhanh hơn cả những kẻ ngự kiếm

hành phong.

Trên đường gặp yêu thú nhất cảnh là tiện tay kết liễu luôn.

Chạy được hơn trăm cây số, giết tổng cộng ba con yêu thú nhất cảnh mà vẫn chưa ra khỏi rừng.

Thẩm Hạo nhất thời nghi ngờ mình bị lạc đường.

Bỗng nhiên, Thẩm Hạo thấy sâu trong rừng có một thung lũng.

Theo linh cảm, nơi này nhất định có đồ tốt, thế là không cần nghĩ ngợi hắn liền tiến vào.

Vừa vào cửa thung lũng đã thấy năm cái xác nằm trên đất.

Thấy cảnh này Thẩm Hạo cười hắc hắc, không những không thấy nguy hiểm mà trái lại còn chứng minh mình đã đến đúng chỗ.

Không nói hai lời, ném luôn vào không gian rồi đi tiếp.

Trên đường đi lại nhặt thêm hai cái xác, rõ ràng đều là vừa mới đánh nhau mà chết.

Đi được khoảng mười cây số, Thẩm Hạo thấy hơn hai trăm tán tu đang điên cuồng tấn công ba con yêu thú nhị cảnh đỉnh phong.

Đám yêu thú này hình thể to ngang một chiếc xe tải, thoạt nhìn như một con lợn nhưng mũi rất dài, tai lại rất nhỏ, lông trên người như những chiếc gai nhọn của nhím.

Trong đầu hắn lập tức hiện ra cái tên: Mô Cốc Trư.

Loại yêu thú sống bầy đàn, ăn cỏ La Tê.

Mà sau lưng đám yêu thú này lại có hơn mười cây Hoa Mộc Dương, đều là dược liệu đỉnh cấp luyện chế Mộc Linh Đan.

Cỏ La Tê thì mọc từng đám xanh mướt, đây cũng là phụ liệu dược liệu quan trọng.

Hèn gì đám tán tu này điên cuồng liều mạng như vậy, phát tài rồi.

Tuy nhiên Thẩm Hạo không chọn lộ diện mà nấp trong bóng tối cách đó trăm mét quan sát.

Với thính giác mạnh mẽ hiện giờ, hắn có thể nghe rõ mọi động tĩnh trong vòng một dặm không thua gì yêu thú.

Ba con Mô Cốc Trư nhị cảnh đỉnh phong, Thẩm Hạo cũng không nắm chắc đối phó, hơn nữa loài này sống bầy đàn nên cẩn thận vẫn hơn.

Đám tán tu đông người nên nhất thời đánh nhau bất phân thắng bại.

Trong đám tán tu, mấy tên Chân Nguyên cửu trọng đã hái được không ít cỏ La Tê, Hoa Mộc Dương cũng tranh thủ hái được vài cây.

Các tán tu khác nhìn mà đỏ mắt nhưng vẫn phải chống đỡ sự tấn công của Mô Cốc Trư.

Đột nhiên, một tiếng gầm lớn vang lên từ sâu trong thung lũng, đá vụn cũng bắt đầu rung chuyển.

Mấy tên Chân Nguyên cửu trọng thấy thế không chút do dự lập tức rút lui, quay người chạy thẳng, chẳng thèm quan tâm đến sự sống chết của kẻ khác.

Một lát sau, một con Mô Cốc Trư chỉ to bằng lợn rừng bình thường, lông phía trước màu đen phía sau màu trắng lao ra.

Thân ảnh nó liên tục lóe lên, từ chiếc mũi dài phun ra vô số cột nước như đạn pháo, trong chớp mắt giết chết ba tên tán tu Chân Nguyên sơ kỳ.

Mọi người thất sắc kinh hãi: Chạy mau, Mô Cốc Trư tam cảnh.

Tiếp đó, Thẩm Hạo phát hiện sau con lợn tam cảnh này còn có

mấy chục con khác, nhị cảnh có, nhất cảnh cũng có.

Tán tu ù bạt tai mà chạy, Thẩm Hạo cũng trốn vào không gian.

Mô Cốc Trư tam cảnh thì ta chưa muốn dây vào.

Đuổi xong đám tán tu, con lợn tam cảnh gầm khẽ với đàn lợn rồi mới đuổi theo đám người kia.

Đợi vài phút, Thẩm Hạo mới ra khỏi không gian.

Vừa ra đã thấy ba con Mô Cốc Trư nhị cảnh lao về phía mình.

Thẩm Hạo nghiêng người né tránh, thu năm cái xác trên đất vào không gian, hái thêm một đống cỏ La Tê.

Với tốc độ của Thẩm Hạo, đám Mô Cốc Trư kia căn bản không chạm vào được vạt áo hắn.

Sau đó hắn hái tiếp 5 bông Hoa Mộc Dương.

Hành động này dường như đã chạm vào vảy ngược của chúng, chúng ngửa mặt lên trời tru tréo như đang gọi cứu viện.

Thẩm Hạo cười hắc hắc không thèm dây dưa, đạp phi kiếm nhanh chóng rời đi.

Phi kiếm được quán nhập pháp lực hệ Kim nên nhanh như chớp giật, loáng cái đã biến mất.

Thẩm Hạo vừa đi, con Mô Cốc Trư tam cảnh quay lại thấy bị mất đồ thì tức đến nghiến răng, không ngừng gầm thét.

Còn Thẩm Hạo thì dọc đường không ngừng nhặt xác.

Con lợn tam cảnh kia giết không ít tán tu, Thẩm Hạo nhặt thêm được tám cái xác.

Con lợn kia hoàn toàn trở thành kẻ làm thuê cho Thẩm Hạo, chỉ riêng xác người hắn đã nhặt được hai mươi cái.

Phen này Thẩm Hạo sướng rơn, mẹ kiếp, cái bí cảnh Thiên Vũ này đúng là đến đúng nơi rồi.

Chạy được mấy trăm cây số, Thẩm Hạo mới trốn vào không gian.

Tức thì, vô số huyết khí, sương mù và linh căn đổ dồn về phía hắn.

Cực phẩm Hỏa linh căn không đổi, các linh căn khác lại tăng lên: Cực phẩm Kim linh căn 56,7%, Cực phẩm Mộc linh căn 77,7%, Cực phẩm Thủy linh căn 56,7%, Cực phẩm Thổ linh căn 50,6%.

Ba con yêu thú nhất cảnh cũng tăng thêm chút khí huyết nhưng không nhiều, rõ ràng phải là yêu thú nhị cảnh mới mang lại khí huyết mạnh hơn.

Tuy nhiên đám tán tu này toàn linh căn cấp thấp nên không gây ra biến đổi chất, không có thiên phú cao đẳng nào, may mà số lượng lớn nên tứ linh căn đều thăng tiến ổn định.

Chương 194

Hiện tại Mộc linh căn là có hy vọng đột phá cực phẩm thứ hai nhất.

Nghĩ lại mới thấy đệ tử các đại tông môn mới có thiên phú cao đẳng.

Thêm nữa, trong hai mươi cái xác này, bảy cái đầu không có túi trữ vật, mười ba cái sau đều có.

Nhưng bên trong cũng không có gì quá đặc sắc, phi kiếm tốt nhất cũng chỉ là thượng phẩm pháp khí, tương đương với thanh Triệu Khuyết tặng, còn lại toàn là hạ phẩm.

Thêm một ít dược liệu luyện khí và luyện đan rẻ tiền, dù sao cũng là tán tu, không có nhiều tài sản.

Ký ức của bọn họ cũng không có gì giá trị, thông tin duy nhất hữu ích với Thẩm Hạo có lẽ là biết được lối ra của khu rừng rậm.

Lại ra khỏi không gian, Thẩm Hạo đạp phi kiếm bay về phía đông.

Bay chừng mười phút, cuối cùng hắn cũng thấy dãy núi bên ngoài rừng rậm, tức là đã ra khỏi rừng.

Linh khí ở chân núi này còn nồng hậu hơn trong rừng một chút.

Đập vào mắt là vô số ngọn núi trùng điệp kéo dài hàng ngàn dặm.

Thẩm Hạo còn thấy không ít bóng người đang bay lượn trong dãy núi, lòng thầm nhẹ nhõm, dù sao cũng hơn là cô độc một mình trong rừng.

Ngay khi Thẩm Hạo định bay qua thì bị ba tu sĩ Chân Nguyên cảnh chặn lại.

Ngọn núi này đã bị Đan Đỉnh Các chúng ta bao thầu, kẻ nhàn rỗi mau rời đi, đừng tự tìm phiền phức.

Đan Đỉnh Các.

Thế lực ở Vân Châu, đúng là bá đạo.

Thẩm Hạo không hề giận dữ mà trong lòng thầm mừng, cuối cùng cũng gặp người của cửu đại tông môn.

Nghe vậy, Thẩm Hạo không nói gì, quay người rời đi rồi nấp trong bóng tối quan sát.

Đan Đỉnh Các được coi là tông môn luyện đan mạnh nhất Thiên Vũ hoàng triều, lại còn bá đạo chiếm giữ ngọn núi này, Thẩm Hạo đoán hoặc là có bí mật không thể tiết lộ, hoặc là có bảo vật.

Chẳng mấy chốc, Thẩm Hạo phát hiện không ít tán tu đều bị Đan Đỉnh Các chặn lại bên ngoài, cấm bay vào.

Nghĩ ngợi một chút, Thẩm Hạo quyết định tăng thêm chút áp lực cho lũ này.

Thế là hắn quay lại đường cũ, một lần nữa đến thung lũng nọ.

Mô Cốc Trư tam cảnh lợi hại không phải ở tốc độ, nên Thẩm Hạo chẳng sợ.

Thấy Thẩm Hạo, đám lợn nhị cảnh lập tức gầm lên gọi cha.

Thẩm Hạo không ngăn cản, vốn dĩ hắn định dẫn dụ đối phương tới mà.

Con lợn tam cảnh lập tức giận dữ đuổi tới.

Thẩm Hạo thấy vậy cười hắc hắc, tay niệm pháp quyết, tức thì vô số hỏa cầu lao về phía lũ lợn nhất cảnh.

Không ít con bị trúng hỏa cầu kêu la thảm thiết.

Con lợn tam cảnh xù lông lao thẳng về phía Thẩm Hạo.

Trông thì uy mãnh nhưng Thẩm Hạo không thèm đánh trực diện, hắn dựa vào tốc độ liên tục né tránh, giữ khoảng cách sao cho con lợn tam cảnh lúc nào cũng chỉ thiếu một chút nữa là đuổi kịp.

Nó tức đến mức mũi liên tục phun thủy tiễn.

Thẩm Hạo biết chiêu này không thể đỡ cứng nên vừa né vừa điều khiển phi châm đâm vào mũi nó, càng khiến nó điên tiết hơn.

Một người một thú kẻ đuổi người chạy, chẳng mấy chốc đã đến ngọn núi do Đan Đỉnh Các trấn giữ.

Thẩm Hạo cười hắc hắc, đột ngột tăng tốc lao qua, cắt đuôi con lợn tam cảnh.

Thấy vậy, mấy đệ tử Chân Nguyên ngũ tầng của Đan Đỉnh Các lập tức chặn Thẩm Hạo lại.

Gux gan.

Đã muốn chết thì đừng trách chúng ta.

Lập tức, ba tên phóng phi kiếm bao vây Thẩm Hạo.

Đúng lúc này, con lợn tam cảnh cũng lao tới.

Thấy thế, Thẩm Hạo hóa thành tàn ảnh, tung một cước đá thẳng vào bụng một tên đệ tử Đan Đỉnh Các.

Đối phương cậy có pháp bảo phòng ngự nên không thèm để ý, không ngờ cú đá này của Thẩm Hạo trực tiếp đá bay hắn đi mấy trăm mét, suýt chút nữa khiến chân nguyên tan nát.

Thoát khỏi vòng vây, Thẩm Hạo ung dung rời đi.

Lúc này con lợn tam cảnh lao tới đánh nhau với hai tên còn lại.

Đối mặt với lợn tam cảnh cường đại, hai người kia căn bản không

phải đối thủ.

Điều làm Thẩm Hạo kinh ngạc là mũi của con lợn tam cảnh này vậy mà còn có thể dài ra, nó quất mũi một phát là dễ dàng quấn lấy hai tên đệ tử kia, ngoạm một cái chết tươi từng tên một.

Lúc nó há miệng, Thẩm Hạo mới thấy hàm răng của nó sắc bén đến nhường nào.

Tên đệ tử Chân Nguyên ngũ tầng bị Thẩm Hạo đá bay lúc nãy định chạy nhưng phát hiện chân nguyên mãi không ngưng tụ lại được, kết quả cũng bị đồ sát.

Thẩm Hạo thừa cơ ném xác ba người vào không gian, cố ý để lại một bộ y phục của Đan Đỉnh Các ở bên ngoài, sau đó né tránh sự tấn công của con lợn rồi tìm nơi kín đáo trốn vào không gian.

Trận đánh ở đây tuy ngắn ngủi nhưng đã nhanh chóng làm kinh động các đệ tử khác của Đan Đỉnh Các.

Có điều trong Thiên Vũ bí cảnh không dùng được thần thức nên họ không biết đã xảy ra chuyện gì.

Chẳng mấy chốc, vô số đệ tử Đan Đỉnh Các nhanh chóng tới chi viện.

Nhìn quanh hiện trường chỉ còn lại một con lợn tam cảnh, miệng còn dính máu, trên đất có y phục của đệ tử phe mình, họ lập tức hiểu ra ba sư đệ đã gặp nạn.

Đại sư huynh, ba vị sư đệ chắc chắn đã gặp bất trắc rồi.

Gọi người tới, giết chết con súc sinh này báo thù cho sư đệ.

Rõ.

Trốn trong không gian, Thẩm Hạo cũng hấp thụ linh căn của ba người này.

Đúng là đệ tử tông môn có khác, dù chỉ là ngoại môn nhưng đều là đơn linh căn trung đẳng.

Thuộc loại chiến đấu, hai Kim một Mộc, giúp linh căn hệ Kim và Mộc của Thẩm Hạo tăng thêm một chút.

Cực phẩm Kim linh căn 56,7%, Cực phẩm Mộc linh căn 77,7%, tốc độ tăng trưởng thật đáng sợ.

Đồng thời, túi trữ vật của ba người cũng rất phong phú, chỉ riêng linh thạch mỗi người đã có hơn năm trăm viên, phi kiếm toàn là trung phẩm pháp khí, giàu hơn tán tu nhiều.

Đúng là tông môn luyện đan, đan dược rất nhiều: Thể Phách Đan, Tụ Khí Tán, Chân Nguyên Đan, Băng Tâm Đan đều có đủ, nhưng với Thẩm Hạo thì chẳng ích gì.

Ba người này không ai có song linh căn Hỏa Mộc nên cũng không có công pháp luyện đan của Đan Đỉnh Các.

Tuy nhiên, từ ký ức của họ, Thẩm Hạo biết được lý do Đan Đỉnh Các chiếm giữ ngọn núi này là vì nơi đây có động phủ của một cao thủ huyền bí, quan trọng nhất là bên trong có một cây Hoa Linh Quả.

Mà Hoa Linh Quả lại là dược liệu chính để luyện chế Trú Nhan Đan, trăm năm mới kết quả một lần.

Công dụng duy nhất của Trú Nhan Đan là giữ mãi tuổi thanh xuân.

Nam tu sĩ thì không quan tâm mấy, chỉ cầu thực lực mạnh mẽ, nhưng nữ tu sĩ thì phát cuồng vì nó, mỗi lần bán ra đều có giá trên trời.

Vì vậy, Đan Đỉnh Các rất thích luyện chế loại đan này, cứ mỗi lần bí cảnh mở ra là họ lại cử đệ tử tới hái, hiển nhiên họ có đánh dấu ở đây.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo nhìn ra bên ngoài.

Lúc này con lợn tam cảnh đã bị một trăm đệ tử Chân Nguyên cảnh của Đan Đỉnh Các vây chặt.

Đúng là đệ tử danh môn, thủ đoạn phong phú, dù con lợn rất mạnh nhưng cũng bị vây chết, trên người còn bị chụp một tấm lưới.

Thẩm Hạo nhìn là biết lai lịch tấm lưới này: Phược Yêu Võng, bảo khí trung phẩm do Ly Hỏa Tông luyện chế chuyên dùng cho yêu thú.

Kẻ điều khiển lưới là đệ tử nội môn Đan Đỉnh Các, Đổng Nguyên Trần, tu vi Chân Nguyên cảnh viên mãn.

Theo ký ức, linh căn của tên này là song linh căn Hỏa Mộc cao đẳng.

Dưới sự chỉ huy của Đổng Nguyên Trần, cả trăm đệ tử bắt đầu rót linh lực vào lưới để ngăn con lợn chạy thoát.

Nó tuy khỏe nhưng cũng không thoát được.

Thẩm Hạo nấp trong không gian, chẳng có ý định ra giúp một tay.

Một mình con lợn dù mạnh nhưng đối mặt với hàng trăm đệ tử tông môn được chỉ huy thống nhất, tu luyện cùng một mạch công pháp thì uy lực tăng gấp bội, nó không đánh lại là phải.

Chương 195

Nhất thời, con lợn và đám đệ tử rơi vào thế giằng co, nhưng nhìn chung Đan Đỉnh Các vẫn chiếm ưu thế.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cười hắc hắc, lén lút rời khỏi không gian bay lên núi.

Dù trên núi có cấm chế nhưng Thẩm Hạo có ngọc bội của đệ tử Đan Đỉnh Các nên dễ dàng lẻn vào.

Theo ký ức, hắn nhanh chóng tìm đến động phủ.

Trên đỉnh núi mây mù bao phủ, có một cửa động cao bằng đầu người.

Đi vào bên trong mới thấy một vùng trời riêng biệt: non xanh nước biếc, đình đài lầu các, rõ ràng từng có người ở đây, tựa như thế ngoại đào nguyên.

Giữa hồ nước có một gò đất rộng khoảng trăm mét vuông, trên đó có một cây nhỏ cao hai mét, chính là cây Hoa Linh Quả, sai trĩu những quả màu hồng phấn to bằng quả hạnh.

Thẩm Hạo hạ mình xuống định hái quả thì đột nhiên từ dưới hồ vọt lên một con cá sấu không đuôi khổng lồ, há cái miệng đỏ lòm lao về phía hắn.

Thẩm Hạo nhanh chóng né tránh, lúc lùi lại hắn mới phát hiện dưới hồ vậy mà có tới mấy chục con cá sấu không đuôi đều ở nhị cảnh đỉnh phong.

Toàn bộ chúng bao vây lấy cây Hoa Linh Quả.

Ký ức của hai tên ngoại môn kia không hề có chi tiết này.

Khi Thẩm Hạo rời đi, đám cá sấu lại lặn xuống nước như thể chỉ đang canh giữ quả vậy.

Đứng trên bờ, Thẩm Hạo điều khiển phi kiếm đi hái quả, kết quả đám cá sấu phun ra vô số giọt nước như đạn trực tiếp bắn gãy phi kiếm làm đôi.

Thấy vậy Thẩm Hạo cũng không vội, đám cá sấu này thực lực không tồi nhưng đó là khi ở dưới nước, ta bay lên cao thì các ngươi cũng chẳng làm gì được ta.

Hắn từ từ hạ xuống từ đỉnh ngọn cây, quả nhiên đám cá sấu tức tối nhưng chẳng làm gì được.

Trên cây ước chừng ít nhất cũng có hàng trăm quả.

Khi lại gần cây Hoa Linh Quả, Thẩm Hạo ngửi thấy một mùi hương đặc biệt, thoang thoảng mùi tanh hôi.

Tuy rất nhạt nhưng với lục giác siêu cường, hắn vẫn nhận ra được, cảm giác quen thuộc vô cùng nhưng nhất thời không nhớ ra, lập tức cảnh giác.

Ngay khi Thẩm Hạo định ra tay hái quả, từ trên cây bất ngờ vọt ra một con rắn nhỏ màu nâu dài khoảng bốn mươi centimet.

Tốc độ của nó nhanh như chớp, cũng may Thẩm Hạo đã chuẩn bị trước, phản xạ của nhục thân cực nhanh, hắn trực tiếp trốn vào không gian.

Con rắn nâu thò lưỡi rắn ra, bay lượn một vòng trên không trung, không thấy Thẩm Hạo đâu liền không cam lòng bay quanh cây linh quả.

Trốn trong không gian, Thẩm Hạo mới thở phào.

Con rắn này tuy nhỏ nhưng đúng là một kẻ mai phục tài ba.

Theo ký ức của Hậu Nguyên Tinh thuộc Ngự Thú Tông, đây vậy mà lại là một con Thụ Linh Xà tam cảnh.

Loài rắn này hệ Mộc, kịch độc, quanh năm ngụy trang trên cành cây, trên người có mùi tanh hôi, lấy linh quả trăm năm làm thức ăn.

Nhất cảnh toàn thân đen đỏ, nhị cảnh xanh lục, tam cảnh màu nâu, cảnh giới càng cao mùi tanh càng ít, tam cảnh có thể ngự không bay lượn.

Đáng sợ nhất là khả năng ngụy trang và kịch độc, các thuộc tính khác thì bình thường, sợ nhất là lửa.

Nếu bị cắn có thể dùng mật của nó để giải độc.

Quan trọng là loài này thường sống theo cặp, tức là vẫn còn một con nữa nấp trên cây.

Thảo nào Thẩm Hạo ngửi thấy mùi tanh.

Lúc này hắn mới hiểu tại sao đệ tử Đan Đỉnh Các chưa hái quả ngay, hóa ra là biết trên cây có hai con rắn này.

Có lẽ tấm Phược Yêu Võng kia là để đối phó với chúng.

Cả cái bí cảnh này không dùng được thần thức đúng là nguy hiểm trùng trùng.

Thấy con rắn tìm một vòng không được, nó tức tối cắn một quả linh quả nuốt chửng rồi mới mãn nguyện nằm bẹp trên cành cây tiếp tục ngụy trang.

Còn Thẩm Hạo thì tìm con rắn còn lại mãi mà không thấy.

Thấy vậy, hắn ra khỏi không gian bay lên cao, định đánh cỏ động rắn xem sao.

Loại rắn này tuy tam cảnh nhưng phòng ngự không cao, chủ yếu là đánh lén.

Hắn điều khiển phi châm đâm vào vị trí con rắn đang ngụy trang.

Lúc này, hắn thấy một con rắn khác đột nhiên vọt ra từ bên cạnh dùng đuôi đánh rơi phi châm.

Cả hai con đều hiện thân, Thẩm Hạo mới yên tâm.

Hạ xuống đất, thừa lúc hai con rắn chưa kịp phản ứng, hắn nhẹ nhàng đá một phát vào gốc cây, tức thì mấy chục quả Hoa Linh Quả rơi xuống.

Thẩm Hạo trực tiếp thu chúng vào không gian.

Nhìn hai con rắn đang vô cùng phẫn nộ, hắn cười hắc hắc rồi lại trốn vào không gian.

Hiện giờ trong không gian đã có hai mươi quả Hoa Linh Quả, hắn rất hài lòng.

Hai con rắn lượn quanh cây tìm mãi không thấy hắn nên tức giận vô cùng, sau đó lại trốn lên cành cây, ngụy trang hòa làm một với cành lá.

Đúng là biến thái thật.

Đợi hai con rắn bình tĩnh lại, Thẩm Hạo mới bay lên cao rời đi, nhưng lại thấy hai con rắn có vẻ rất thù hằn hắn, bám sát theo sau.

Thấy vậy Thẩm Hạo mỉm cười, vừa hay, để hai con rắn này và đám đệ tử Đan Đỉnh Các đấu với nhau một trận.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt cố ý của Thẩm Hạo, hai con Thụ Linh Xà đuổi theo hắn ra khỏi động phủ.

Chúng tuy độc nhưng tốc độ so với Thẩm Hạo còn kém xa.

Chạy ra ngoài động phủ, Thẩm Hạo ném một quả lựu đạn rồi nhanh như chớp trốn vào không gian.

Một tiếng nổ lớn vang dội thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Đệ tử Đan Đỉnh Các thấy Thụ Linh Xà thì kinh hãi, đây là hai con yêu thú tam cảnh cơ mà.

Thẩm Hạo lại biến mất khiến chúng thực sự nổi điên, trong cơn giận chúng tưởng đám đệ tử kia là đồng bọn của hắn nên lao vào tấn công.

Đám đệ tử Đan Đỉnh Các đang vây đánh lợn tam cảnh lấy đâu ra sức mà đối phó thêm hai con rắn tam cảnh kịch độc này, nhất là khi bị cắn một phát là mất mạng.

Ngay lập tức trận hình của họ rối loạn, con lợn tam cảnh liền thoát khỏi lưới bắt đầu tấn công ngược lại.

Đan Đỉnh Các lâm vào nguy cơ.

Không chỉ vậy, tiếng nổ lớn còn thu hút mọi người quanh đó, trong lúc không có thần thức thì chỉ có thể dựa vào cảm giác.

Chớp mắt, xung quanh đã tụ tập hàng ngàn tán tu, ánh mắt ai nấy đều thèm khát nhìn chằm chằm đệ tử Đan Đỉnh Các.

Đây là tông môn luyện đan mạnh nhất, bình thường muốn mua một viên đan dược của họ khó hơn lên trời, giờ có bao nhiêu đệ tử ở đây, giết được họ là phát tài rồi.

Hơn nữa đây là bí cảnh, quy tắc cho phép chém giết.

Nhưng đó mới chỉ là ý nghĩ, chưa ai dám là người đầu tiên lên tiếng.

Đổng Nguyên Trần thấy vậy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, gã không sợ yêu thú mà sợ đám tán tu này hơn, vì trí thông minh của yêu thú không bằng con người.

Gã vội vàng nói: Chư vị đạo hữu, chỉ cần giúp chúng ta giết ba con

yêu thú này, Đan Đỉnh Các nhất định sẽ hậu tạ.

Thẩm Hạo đang nấp trong không gian liền lên tiếng vọng ra: Muốn bọn ta nộp mạng à, mơ đi.

Ra khỏi bí cảnh rồi thì ai biết ai vào đâu.

Đổng Nguyên Trần nhìn quanh không thấy người nói ở đâu, vội thanh minh: Các vị đạo hữu, Đan Đỉnh Các chúng ta xưa nay luôn giữ lời hứa.

Thẩm Hạo lại tiếp tục châm dầu vào lửa: Giết các ngươi thì bảo vật sẽ thuộc về bọn ta, mọi người chia đều.

Câu nói này vừa thốt ra, ánh mắt của tất cả tán tu đều đã thay đổi.

Chư vị đạo hữu, tài lộc từ trên trời rơi xuống rồi, đám đệ tử Đan Đỉnh Các này đang gặp nguy khốn, thật là cơ hội hiếm có.

Cơ hội tốt, không lên không được, bọn chúng giàu nứt đố đổ vách đấy.

Đúng là đáng đời chúng ta phát tài mà.

Bao vây đám đệ tử Đan Đỉnh Các này lại, đừng để bọn chúng chạy thoát.

Ngày thường từng đứa cao ngạo vô cùng, hôm nay ta xem các ngươi hống hách thế nào.

Lúc này, đám đệ tử Đan Đỉnh Các lâm vào tình cảnh thù trong giặc ngoài.

Một tiếng thét thảm vang lên, chỉ thấy một đệ tử Đan Đỉnh Các bị Thụ Linh Xà cắn một cái, trực tiếp từ trên không rơi xuống.

Da dẻ tím tái, trực tiếp mất mạng.

Thấy cảnh này, đám tán tu có chút kiêng dè con rắn nhỏ kia.

Tiếp theo, liên tiếp có đệ tử Đan Đỉnh Các thảm tử dưới nanh vuốt yêu thú.

Thấy vậy, Thẩm Hạo lại quay về động phủ.

Chương 196

Hắn muốn để bọn họ đánh nhau thêm một lúc, đợi hái xong Hoa Linh Quả rồi tính tiếp.

Bay đến giữa hồ, Thẩm Hạo nhanh chóng hái sạch toàn bộ Hoa Linh Quả trên cây.

Lúc đang cưỡi phi kiếm chuẩn bị quay về, hắn bị một tán tu khoảng năm mươi tuổi chặn đường.

Giao Hoa Linh Quả ra, tha ngươi không chết.

Thẩm Hạo liếc mắt nhìn, Chân Nguyên tầng sáu, đối phương rõ ràng cũng muốn đục nước béo cò.

Không vấn đề.

Lời còn chưa dứt, Thẩm Hạo đã lướt tới trước mặt gã tán tu, bóp cổ gã nhấc bổng quá đầu.

Mẹ nó, cho ngươi mặt mũi còn không biết điều hả.

Ngươi. tốc độ của ngươi.

Lần sau khiêm tốn một chút, Chân Nguyên tầng sáu thì làm màu cái gì.

Nói xong, Thẩm Hạo trực tiếp bẻ gãy cổ gã, ném vào trong không gian.

Sau khi lục soát một vòng, Thẩm Hạo mới rời đi.

Lần này tổng cộng hái được 97 quả Hoa Linh Quả.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo đi ra bên ngoài.

Chỉ thấy lúc này, con Mô Cốc Trư tam cảnh kia đã thoát khỏi tầm

kiểm soát, toàn lực tấn công người của Đan Đỉnh Các.

Rõ ràng cảm giác bị nướng bằng lửa lúc nãy chẳng dễ chịu gì, nó bắt đầu trả thù.

Còn hai con Thụ Linh Xà lại cực kỳ linh hoạt trên không trung, cắn một cái là chết một người.

Vì thể tích nhỏ nên thật sự rất khó bắt.

Những người cảnh giới thấp thương vong vô số.

Đồng thời, đám tán tu cũng bắt đầu tấn công, hiện trường trở nên hỗn loạn vô cùng.

Thấy vậy, Thẩm Hạo không chọn ra tay mà tọa sơn quan hổ đấu.

Mục đích của hắn chỉ có một, đó là nhặt xác để nâng cấp linh căn.

Còn về linh thạch hay đan dược, hắn hoàn toàn không có hứng thú, tu vi mới là vương đạo.

Trận chiến ngày càng thảm khốc.

Tán tu tuy đông nhưng tâm không đều, mạnh ai nấy đánh.

Thứ hai là thực lực và trang bị cũng không bằng, phải bảy tám người mới đánh lại một người, mà còn dễ bị phản sát.

Nhưng cuối cùng quân đông vẫn thắng, không chỉ có ba con yêu thú tam cảnh mà còn có hàng chục tán tu bao vây tấn công.

Đan Đỉnh Các luyện đan giỏi không có nghĩa là chiến đấu giỏi.

Trong đám tán tu, đa phần đều từ Chân Nguyên tầng sáu trở lên, tầng chín cũng có vài chục người.

Đệ tử Đan Đỉnh Các lần lượt ngã xuống, những người còn lại nhìn Đổng Nguyên Trần nói: Đổng sư huynh, huynh mau chạy đi, trả thù cho chúng đệ tử.

Hơn mười đệ tử Đan Đỉnh Các liều mạng yểm hộ để Đổng Nguyên Trần đi trước.

Nhìn sư huynh đệ của mình từng người thảm tử tại chỗ, mắt Đổng Nguyên Trần đỏ hoe, nghiến răng đến chảy máu.

Muốn chết thì cùng chết.

Đổng sư huynh mau chạy đi, nếu không tất cả đều phải chết, các sư đệ sẽ chết uổng mất.

Chết thì chết, ta phải giết sạch bọn chúng để báo thù cho các sư đệ.

Đổng Nguyên Trần lúc này đã sát đỏ cả mắt, mất đi lý trí, trong đầu chỉ còn một chữ Giết.

Mau chạy đi, còn không chạy là không kịp đâu.

Cầu xin huynh đó đại sư huynh, huynh còn không đi, đệ sẽ chết ngay trước mặt huynh.

Sư huynh không đi, chúng đệ tử sẽ chết ngay lập tức.

Lời vừa dứt, hơn mười đệ tử Đan Đỉnh Các cầm phi kiếm kề vào cổ mình.

Ánh mắt coi cái chết nhẹ tựa lông hồng khiến tim Đổng Nguyên Trần run rẩy.

Sư huynh, thay đệ báo thù.

Một sư đệ thấy Đổng Nguyên Trần vẫn chưa đi, liền trực tiếp chọn cách tự vẫn.

Đại sư huynh, huynh có đi hay không.

Một sư đệ bên cạnh gầm lên.

Đổng Nguyên Trần nắm chặt nắm đấm, quay đầu chạy đi.

Các sư đệ khác liều mạng ngăn cản yêu thú và tán tu tấn công.

Tất cả mọi người đều chọn cách liều mạng, đan dược cứ thế nhét vào mồm như không tốn tiền.

Đổng Nguyên Trần phá vỡ vòng vây của đám tán tu.

Nhìn đệ tử Đan Đỉnh Các từng người một liều chết cản đường, mắt hắn chảy ra huyết lệ, cả người sụp đổ khóc rống lên.

Hắn nhìn sâu vào đám tán tu một cái, ngửa mặt lên trời gầm dài một tiếng rồi xoay người rời đi.

Khoảnh khắc này, sự gắn kết của tông môn và đám tán tu đã hiện rõ sự khác biệt.

Mười phút sau, toàn bộ đệ tử Đan Đỉnh Các đều hy sinh.

Để tranh giành túi trữ vật của họ, đám tán tu lại bắt đầu tấn công lẫn nhau.

Hai con Thụ Linh Xà cũng tiêu hao quá lớn, chạy trốn khỏi chiến trường.

Ngay lúc định chui vào sơn động, một đạo bạch quang lóe lên, hai con rắn đã bị Thẩm Hạo núp trong bóng tối chém bay đầu.

Dù mất đầu nhưng thân rắn vẫn không ngừng co giật.

Thấy vậy, Thẩm Hạo trực tiếp móc yêu đan ném vào không gian, sau đó cũng ném luôn xác rắn vào.

Không còn lớp ngụy trang thì chẳng là cái thia gì cả.

Còn trên chiến trường, số người ngày càng đông, con Mô Cốc Trư tam cảnh kia cũng đã sợ hãi bỏ chạy từ lâu.

Yêu thú không còn, đệ tử Đan Đỉnh Các cũng hết, đám tán tu bắt đầu chế độ tranh đoạt.

Trước đó không dám ra tay là vì kiêng dè Đan Đỉnh Các, còn đối phó với đám tán tu khác thì chẳng có gì phải lo ngại.

Tuy nhiên ai nấy đều giữ lại át chủ bài, dù sao cũng không phải kẻ thù sinh tử.

Từng nhóm ba năm người bắt đầu tranh cướp túi trữ vật.

Một số tán tu nhát gan thì tranh thủ rút khỏi trận chiến, chọn đi nơi khác.

Trận đấu kéo dài một tiếng đồng hồ mới dần kết thúc.

Trên mặt đất riêng xác chết đã có hơn ba trăm thi thể, một nửa là đệ tử Đan Đỉnh Các.

Sau khi toàn bộ thi thể bị đám tán tu lục soát sạch sẽ, mọi người mới nhanh chóng rời đi.

Dù sao đây là trận chiến quy mô lớn, tiêu hao nhiều nên ở lại rất nguy hiểm.

Thẩm Hạo đợi thêm nửa tiếng, khi hoàn toàn không còn động tĩnh gì mới bắt đầu thu xác.

Năm phút sau, Thẩm Hạo rời khỏi nơi này, tìm một chỗ kín đáo, tâm trạng vẫn còn rất kích động.

Ngay cả hắn cũng không ngờ sự việc lại phát triển đến mức này, một hơi tiêu diệt sạch đám đệ tử Đan Đỉnh Các, à không, vẫn còn một kẻ chạy thoát.

Hít sâu một hơi, Thẩm Hạo mới tiến vào không gian.

Toàn bộ không gian bị sương mù bao phủ, trong khoảnh khắc tràn về phía Thẩm Hạo.

Đồng thời, hắn cũng theo bản năng vận chuyển Ngũ Hành Chân Linh Quyết.

Vì có lượng lớn linh căn bổ sung nên sự cân bằng hoàn toàn không thiếu.

Không biết qua bao lâu, có lẽ một hai tiếng đồng hồ, Thẩm Hạo mới tỉnh lại.

Tâm trạng hắn vô cùng kích động, linh căn của hắn cuối cùng cũng đã thay đổi.

Cực phẩm Kim linh căn 100%, cực phẩm Mộc linh căn 100%, cực phẩm Thủy linh căn 100%, cực phẩm Hỏa linh căn 100%, cực phẩm Thổ linh căn 100%.

Đồng thời, cảnh giới của Thẩm Hạo cũng đã đạt tới Linh Đan cảnh tầng một.

Vừa bắt đầu tu luyện Ngũ Hành Chân Linh Quyết, cơ sở đã được củng cố lại một lần, cảnh giới có giảm xuống nhưng cũng không ngăn nổi lượng lớn chân nguyên bổ sung như vậy.

May mà linh khí dồi dào trong không gian khiến hắn không gây ra dị tượng quá lớn.

Không chỉ vậy, thể chất của Thẩm Hạo cũng đạt tới đỉnh phong của yêu thú nhị cảnh, khí huyết mạnh mẽ vô cùng.

Giờ đây, pháp khí thông thường không thể gây ra tổn thương thực chất cho hắn nữa.

Chương 197

Sau khi Thẩm Hạo đột phá Linh Đan cảnh, vận chuyển Ngũ Hành Chân Linh Quyết, linh căn dường như đã xảy ra biến hóa.

Ngũ hành linh căn bắt đầu hợp nhất không phân chia, mang lại cho Thẩm Hạo một sự phản hồi.

Thanh tiến độ linh căn bắt đầu xảy ra sự biến đổi về chất khiến hắn giật mình, căn bản không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Qua thông tin phản hồi từ linh căn, Thẩm Hạo đã hiểu ra.

Sau khi năm cái cực phẩm linh căn hợp nhất đã biến thành một loại Tiên Thiên linh căn cao cấp hơn.

Cụ thể là có thể thao túng lôi pháp, bất kỳ pháp thuật nào cũng có thể tu hành.

Nhưng vì không có công pháp nên muốn điều khiển lôi pháp cũng không đơn giản.

Tốc độ tu luyện cũng gấp trăm lần người bình thường, cứ thong thả tu luyện rồi cũng sẽ vô địch sớm thôi.

Những thay đổi khác hắn vẫn chưa rõ, chỉ biết hiện tại là Tiên Thiên linh căn 0,01%.

Hiện tại vẫn chưa biết nó sẽ biến thành hình dạng gì.

Đương nhiên, ngoài thực lực bản thân, không gian cũng mở rộng ra, giờ đây là 256x256x256 mét.

Diện tích mặt đất xấp xỉ sân vận động Tổ Chim rồi, chứa một chiếc hàng không mẫu hạm cũng không thành vấn đề.

Có điều hàng không mẫu hạm dài tận 337 mét, nên vẫn phải để

nghiêng, chứng tỏ không gian này vẫn chưa đủ lớn.

Ngoài ra, ký ức của đám người này chỉ có đệ tử nội môn Đan Đỉnh Các mới có giá trị.

Công pháp cũng là loại đỉnh cấp của Đan Đỉnh Các: Đan Lục Chân Kinh.

Có điều tu luyện cần có cả hỏa mộc song linh căn, nhưng với hắn thì hoàn toàn không thành vấn đề.

Đan dược cũng chia phẩm cấp.

Cảnh giới Tiên Thiên sử dụng đan dược nhất phẩm như Tẩy Tủy Đan, Thể Phách Đan, Tụ Khí Tán.

Cảnh giới Chân Nguyên sử dụng đan dược nhị phẩm: Băng Tâm Đan, Bích Cốc Đan, Chân Nguyên Đan.

Linh Đan cảnh sử dụng đan dược tam phẩm: Ngưng Linh Đan Ngũ Hành Linh Đan, Trú Nhan Đan đều là tam phẩm, Linh Đan cảnh mới có thể luyện chế.

Còn Duyên Thọ Đan lại là tứ phẩm đan dược.

Sở hữu cực phẩm Kim linh căn và cực phẩm Hỏa linh căn, Thẩm Hạo gần như có thể luyện chế đan dược tam phẩm và thượng phẩm bảo khí.

Hơn nữa công pháp thì nhiều vô số kể, có thể nói hiện giờ Thẩm Hạo dư sức tự mình khai tông lập phái.

Lợi hại nhất có bốn bộ công pháp: Ly Hỏa Tông có Ly Hỏa Chân Kinh, Ngự Thú Tông có Ngự Thú Chân Kinh, Tiên Nữ Các có Ngũ Hành Chân Linh Quyết, và Đan Đỉnh Các có Đan Lục Chân Kinh.

Công pháp của đám tán tu khác không đáng nhắc tới.

Đồng thời, Thẩm Hạo phát hiện thần thức của mình đã có thể sử

dụng, không còn bị hạn chế bởi Thiên Vũ Bí Cảnh nữa.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo quyết định tìm hiểu rõ tình hình.

Tuy nhiên, hắn có chút do dự.

Vì đã đột phá Linh Đan cảnh, hắn không biết liệu mình có bị quy tắc của Thiên Vũ Bí Cảnh đẩy ra ngoài không.

Vạn nhất vừa rời không gian đã bị tống khứ ra ngoài thì coi như hỏng bét.

Suy nghĩ một lát, hắn nghiến răng thử một chuyến.

Khi Thẩm Hạo ra khỏi không gian, hắn không thấy có gì bất thường.

Nhờ có Tiên Thiên linh căn, thần thức của hắn có thể hoạt động bình thường, phạm vi rộng gấp trăm lần trước kia.

Hiện giờ phạm vi năm mươi cây số đều nằm trong tầm kiểm soát, không phải Linh Đan cảnh bình thường nào cũng có thể so sánh được.

Chuỗi đột phá liên tiếp khiến tâm trạng Thẩm Hạo cực tốt.

Nhưng hắn không vội đi tìm con mồi mà cưỡi phi kiếm quay lại động phủ Hoa Linh Quả.

Lần này dưới sự tìm kiếm của thần thức, vẫn không thấy động phủ nào.

Hắn nhìn xuống hồ nước dưới gốc cây, bên trong vẫn còn không ít Vô Vĩ Ngạc Cá sấu không đuôi.

Suy nghĩ một lát, Thẩm Hạo thi triển Tị Thủy Thuật rồi nhảy xuống hồ.

Ngay lập tức hơn mười con Vô Vĩ Ngạc nhị cảnh lao về phía hắn.

Thấy vậy, Thẩm Hạo nhẹ nhàng nắm tay phải lại, trong nước đột

nhiên xuất hiện hơn mười bàn tay nước khổng lồ chộp lấy đám cá sấu.

Hắn xuất phi kiếm, dễ dàng giết chết chúng rồi ném vào không gian.

Thẩm Hạo phát hiện Tiên Thiên linh căn giúp sử dụng pháp thuật nhanh hơn, uy lực lớn hơn, thật không tệ.

Tiếp đó, thần thức của hắn bắt đầu quét quét.

Ở độ sâu một trăm mét, hắn thấy một tia sáng.

Thẩm Hạo lặn xuống sâu hơn, nhìn kỹ mới phát hiện đây là một kết giới, giống như kết giới vào nội thành của Tiên Nữ Các.

Thần thức quét qua thấy kết giới này có thể ngăn cản thần thức, thế là Thẩm Hạo bắt một con cá lớn nhất cảnh dài khoảng ba mét, dùng dây thừng buộc lại ném vào trong.

Đợi khoảng một phút, hắn kéo ra thấy con cá vẫn bình an vô sự mới yên tâm.

Sau đó hắn đập chết con cá ném vào không gian rồi mới bước vào kết giới.

Khi vào bên trong, hắn thấy đó là một sơn động.

Nhờ có trận pháp phát quang nên bên trong không hề tối tăm.

Thần thức quét qua, cảnh tượng trong động hiện rõ.

Cửa động kéo dài ba mét rồi rẽ vào một thạch thất.

Thạch thất không lớn, chỉ tầm một phòng ngủ.

Quét một vòng, hắn thấy đến một cái nhẫn cũng không có.

Làm cả buổi trời, đây là động phủ của cao nhân bí ẩn gì mà đến một sợi lông cũng không thấy.

Rõ ràng là đệ tử Đan Đỉnh Các đã tìm thấy và lấy nhẫn đi rồi.

Không có gì nên Thẩm Hạo không vào nữa.

Khi hắn quay lại hồ, đột nhiên một con Vô Vĩ Ngạc tam cảnh lao tới.

Thẩm Hạo không muốn dây dưa, chỉ dùng thủy tường ngăn nó lại một lúc rồi nhanh chóng bay lên mặt hồ.

Hắn lơ lửng trên không trung, khí thế của đại lão Linh Đan cảnh uy nghiêm vô cùng.

Sau đó Thẩm Hạo lại vào không gian, vô số huyết khí tràn về phía hắn.

Mười lăm con Vô Vĩ Ngạc trực tiếp giúp thể chất của hắn đột phá lần nữa, đạt tới thực lực yêu thú tam cảnh.

Linh căn cũng tăng thêm một chút, Tiên Thiên linh căn 0,16%.

Biến hóa không quá lớn nhưng sự thay đổi về thể chất khiến toàn thân Thẩm Hạo tràn đầy sức mạnh.

Nhìn sơn động, Thẩm Hạo tung một cú đấm.

Một tiếng nổ lớn vang lên, cả sơn động sụp đổ.

Hắn rất hài lòng với sức mạnh của mình, chỉ riêng nhục thân đã đủ để giết chết tu sĩ Chân Nguyên cảnh tầng chín trong nháy mắt.

Thần thức quét qua thấy xung quanh không có tán tu nào.

Thực lực tăng vọt giúp Thẩm Hạo tự tin tuyệt đối, cảm thấy đã đến lúc tính toán nợ nần.

Thế là hắn lấy ra thanh phi kiếm mà Triệu Khuyết tặng từ không gian.

Chương 198

Thần thức cảm nhận một chút, lập tức phát hiện ấn ký trên kiếm.

Ấn ký này chỉ có Linh Đan cảnh mới phát hiện được, Chân Nguyên cảnh không thể thấy.

Thẩm Hạo có chút tò mò, không biết Triệu Khuyết định làm gì.

Đúng là ông Thọ treo cổ, chán sống rồi sao.

Hắn cười hắc hắc, không xóa ấn ký mà chọn cách đường hoàng cưỡi kiếm bay đi, thong thả đợi cá cắn câu.

Hắn muốn xem Triệu Khuyết có thực lực thế nào.

Cùng lúc đó, cách vị trí của Thẩm Hạo hơn trăm cây số, mấy tên tán tu của Cửu Thành Lâu đột nhiên phát hiện la bàn trong tay phát sáng, lập tức tinh thần phấn chấn.

Mau nhìn xem, la bàn sáng rồi, thằng nhóc Vương Lão Cát đã xuất hiện.

Mẹ nó, cuối cùng cũng tìm thấy nó, ta cứ tưởng nó chết rồi chứ.

Đi, mau qua đó giết nó đi, coi như hoàn thành nhiệm vụ.

Đúng vậy, giết được Vương Lão Cát, chúng ta mới có thể yên tâm tìm kiếm cơ duyên.

Khoảng cách không xa, đi thôi.

Rõ.

Thế là năm người cưỡi phi kiếm lao về hướng Thẩm Hạo.

Tổng cộng năm người, hai kẻ Chân Nguyên tầng sáu, ba kẻ Chân Nguyên tầng chín, đội hình này ở đâu cũng là thế lực lớn.

Tiêu diệt một tên Vương Lão Cát Chân Nguyên tầng bốn chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao.

Bọn chúng hoàn toàn không để Thẩm Hạo vào mắt.

Dù thông tin có sai lệch thì thực lực cũng không thể chênh lệch quá nhiều, đối mặt với trận hình hùng hậu này, kết cục chỉ có một chữ Chết.

Nhìn điểm sáng trên la bàn ngày càng gần, mặt mấy tên này lộ ra nụ cười tàn nhẫn, dường như đã thấy cảnh Vương Lão Cát quỳ lạy xin tha.

Lúc này, Thẩm Hạo đang cưỡi kiếm du sơn ngoạn thủy rất tự tại, hiếm khi mới có hứng thú như vậy.

Gió rít qua tai, thổi tung vạt áo đạo bào kêu sàn sạt.

Đợi khoảng hai mươi phút vẫn không thấy ai tới, Thẩm Hạo bắt đầu nghi ngờ hay là mình đa nghi quá.

Bỗng nhiên, trong thần thức của hắn xuất hiện năm bóng người.

Hai Chân Nguyên tầng sáu, ba Chân Nguyên tầng chín, hơn nữa mục tiêu của bọn chúng rất rõ ràng là nhắm vào đây, tay còn cầm la bàn.

Thấy vậy, khóe môi Thẩm Hạo nhếch lên, đến hơi chậm đấy.

Chỉ là hắn hơi bất ngờ vì không thấy Triệu Khuyết.

Chẳng lẽ thằng nhóc kia gắp lửa bỏ tay người.

Đồ người khác cho nó, nó lại tặng cho mình.

Nghĩ không thông, Thẩm Hạo cũng lười nghĩ, cứ giết đi ném vào không gian là rõ hết.

Chỉ lát sau năm người đã đuổi kịp.

Nhìn thanh phi kiếm dưới chân Thẩm Hạo, bọn chúng mừng thầm trong bụng.

Tên cầm đầu lạnh lùng nói: Ngươi là Vương Lão Cát.

Thẩm Hạo đáp: Không phải, ta tên Triệu Khuyết.

Còn dám chối, bất kể ngươi tên gì, thanh phi kiếm này ở trong tay ngươi thì ngươi phải chết.

Tiểu tử, đừng trách bọn ta tâm độc thủ lạt, chỉ trách ngươi không có mắt mà đắc tội người không nên đắc tội.

Phí lời với kẻ chết làm gì.

Chư vị, ai ra tay đây.

Chỉ là một tên Vương Lão Cát, để ta.

Mấy tên này rõ ràng chẳng coi Thẩm Hạo ra gì.

Chư vị, tu vi ta thấp nhất, để ta đi.

Lời vừa dứt, một đạo kim quang lóe lên, kẻ vừa nói đầu đã lìa khỏi cổ.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, những kẻ khác còn chưa hiểu chuyện gì.

Chỉ thấy Thẩm Hạo khẽ vung tay, bốn kẻ còn lại trực tiếp bị khống chế, một chiêu hạ gục.

Tên cầm đầu kinh hãi tột độ: Ngươi là Linh Đan cảnh.

Không, điều này không thể nào.

Thẩm Hạo nói: Không gì là không thể.

Vương đạo hữu, không, Vương tiền bối đừng giết ta, ta nói cho ngài biết ai sai bọn ta tới.

Không cần, ta tự mình tìm hiểu.

Ngàn dặm tặng đầu người, lễ nhẹ tình nặng, đối với tinh thần không ngại hy sinh này ta rất tán dương, món quà này ta nhận.

Nói xong, Thẩm Hạo điều khiển phi kiếm cứa cổ mấy tên còn lại, ném thẳng vào không gian.

Hắn cũng tiến vào theo, tức thì lượng lớn sương mù tràn tới.

Sau khi xem ký ức của mấy kẻ này, Thẩm Hạo lại thắc mắc.

Đám người này là thế lực tán tu của Cửu Thành Lâu, lại là do trưởng lão Linh Đan cảnh Trần Trường Thanh phái tới.

Lúc ở Hàn Phong Cốc mới gặp một lần, giữa hai bên dường như không có bất kỳ giao thiệp nào.

Tại sao lại tốn công tốn sức tìm người giết mình.

Rảnh quá sao.

Thôi kệ, đợi khi nào ra ngoài thì giải quyết một thể.

Năm người này cũng khiến điểm kinh nghiệm Linh Đan tầng một của hắn tăng vọt.

Có điều Trần Trường Thanh là trưởng lão Cửu Thành Lâu, giết lão cũng hơi tốn sức, Linh Đan tầng một rõ ràng là không đủ, phải tăng thêm mấy tầng nữa cho chắc ăn.

May mà Thiên Vũ Bí Cảnh này đúng là một nơi tốt.

Thẩm Hạo nghĩ nên luyện chế thêm vài pháp bảo lợi hại.

Trong tay đám tán tu có cả linh đan và dược liệu, nhưng chưa vội, hắn tiếp tục bay về phía trước.

Thiên Vũ Bí Cảnh có nhiều thiên tài địa bảo và nhiều môn phái.

Thẩm Hạo cưỡi kiếm với nguyên tắc không lãng phí, lại đến cửa rừng rậm, ở đây có một con Mô Cốc Trư tam cảnh.

Thấy Thẩm Hạo, đám lợn khác gầm rú lên, quả nhiên vài phút sau con đầu đàn tam cảnh xuất hiện.

Kẻ thù gặp nhau, trực tiếp lao vào đánh.

Con lợn tam cảnh tốc độ nhanh như tàn ảnh nhưng Thẩm Hạo không dùng pháp thuật mà dùng sức mạnh nhục thân để đối kháng.

Giờ đây sức mạnh cơ thể tăng vọt, nó là đối tượng luyện tập tốt nhất.

Oanh.

Thẩm Hạo dùng hết toàn lực va chạm một cú, con lợn bị hất văng đi.

Lúc này hắn biết nó không phải đối thủ của mình, bèn buông lỏng tay chân mà đánh.

Con lợn không ngờ Thẩm Hạo lại biến thái đến vậy, bị đánh đến mức không kịp trở tay.

Sau đó nó bị hắn đá bay, đè chết không ít lợn nhất cảnh.

Thấy không ổn, nó lập tức quay đầu bỏ chạy.

Thấy đã chơi đủ, Thẩm Hạo xuất phi kiếm, rót vào kim hệ pháp lực, tốc độ nhanh như tia chớp.

Một ánh sáng lóe lên, con lợn đã bị găm chặt trên vách đá, chết không thể chết thêm.

Loại yêu thú tam cảnh sơ kỳ này đối với hắn chẳng tốn chút sức lực nào.

Sau đó hắn móc nội đan của nó ra, nội đan thổ thuộc tính tam cảnh còn có ích nên hắn không ném vào không gian mà để vào nhẫn trữ vật, định bụng sẽ luyện chế Ngũ Hành Kỳ.

Xác lợn thì ném vào không gian.

Trong sơn cốc, hàng trăm con lợn khác cũng không thoát khỏi số phận bị tiêu diệt.

Hắn giữ lại một con to bằng con voi để nướng ăn.

Thần thức quét qua, hắn hái thêm nhiều La Tê Thảo và hái sạch Mộc Dương Hoa trong cốc, chủ đạo là không lãng phí cái gì.

Còn đám cá sấu trong động phủ kia hắn không định tìm, vì dưới nước không tiện thu dọn, tốn thời gian, để sức đó đi giết thêm mấy con khác còn hơn.

Thần thức quét qua thấy xung quanh không còn tán tu nào, mọi người đều chạy về phía trung tâm.

Thẩm Hạo cũng không rề rà, cưỡi kiếm bay về hướng đó.

Càng đi sâu, núi non càng nhiều.

Thần thức quét qua khiến Thẩm Hạo ngẩn người, vì trên ngọn núi không xa có vô số trái đào, kích cỡ to bằng đào ở trấn Tây Đào, cả một vùng núi toàn đào là đào.

Trên núi có một đàn khỉ lông trắng, con đầu đàn là yêu thú nhị cảnh.

Thế là Thẩm Hạo hạ cánh xuống, vừa chạm đất định hái một quả ăn thử xem có giống đào ở trấn Tây Đào không, nếu giống thì hái một ít coi như quà tặng bất ngờ cho Tống Mộ Mạt.

Chương 199

Lúc này đám khỉ trên núi bắt đầu kêu gào điên cuồng, tiếng kêu chói tai vô cùng.

Thậm chí có một con khỉ trắng cao ba mét nhe răng trợn mắt lao tới, cánh tay dài hai mét vung lên chào hỏi hắn.

Rõ ràng bọn chúng không hoan nghênh vị khách này.

Thấy vậy, Thẩm Hạo vung tay, phi kiếm trực tiếp chém con khỉ làm đôi.

Hầu vương nhị cảnh gầm rú với hắn, hắn không thèm để ý, hái một quả đào cắn một miếng, vị còn ngon hơn ở trấn Tây Đào, rất hài lòng.

Thế là hắn lướt tới trước mặt hầu vương, nó còn chưa kịp chạy đã bị một tát bất tỉnh.

Sau đó hắn lấy Ngự Thú Quyển đã luyện sẵn từ nhẫn trữ vật đeo vào cổ nó, rồi đá tỉnh nó dậy.

Có Ngự Thú Quyển, hầu vương ngoan ngoãn hơn nhiều.

Thẩm Hạo ra lệnh: Đi, bảo đám khỉ kia hái đào cho ta.

Hầu vương đứng dậy như một con đười ươi, phấn khích đấm ngực bình bịch, hú lên hai tiếng rồi ngửa cổ gầm dài, cả đàn khỉ bắt đầu hành động.

Thẩm Hạo hài lòng gật đầu, ăn nốt quả đào trên tay.

Trong lúc chờ đợi, hắn lấy con Mô Cốc Trư ra chặt một cái đùi sau, dùng Tịnh Thủy Thuật rửa sạch rồi dùng Hồng Anh Thương xiên vào đem nướng.

Thịt này hắn chưa ăn bao giờ nên cũng muốn thử xem sao.

Phải nói là vị rất ngon, bổ khí huyết vô cùng.

Cái này mà cho Đường Lập Dương ăn một miếng chắc về hành hạ mấy cô bồ nhỏ đến chết mất.

Khoảng một tiếng sau Thẩm Hạo đã ăn no uống say.

Cảnh giới càng cao thì sinh hoạt càng tiện, chẳng cần tìm củi đốt lửa, tự mình ra tay luôn.

Nhìn đống đào cao như núi, Thẩm Hạo gật đầu hài lòng, toàn quả to, quả nhỏ thì để lại.

Hắn thu hết vào không gian.

Nhìn hầu vương đang nịnh nọt, hắn xoa đầu nó: Khá lắm, làm tốt đấy, tiếc là không thể đưa ngươi ra ngoài.

Thế này đi, thưởng cho ngươi đi Tây Thiên gặp Như Lai.

Nói xong hắn một chưởng tiễn nó về Tây Thiên rồi ném vào không gian.

Xong xuôi, hắn mới rời khỏi Đào Sơn, tiếp tục bay đi.

Điều khiến Thẩm Hạo thắc mắc là bí cảnh này không có mặt trời hay mặt trăng mà vẫn sáng trưng, chẳng có khái niệm thời gian gì cả.

Bay thêm mấy trăm dặm, sâu trong một khu rừng, hắn thấy một đám người khoảng một trăm tên, trên đất có mười mấy thi thể.

Đa phần là tán tu Chân Nguyên tầng sáu trở lên, đang tranh giành một con hươu trắng đã chết.

Rõ ràng là vừa đánh nhau xong.

Thẩm Hạo nhận ra ngay đó là Thụy Bạch Lộc tam cảnh.

Đặc điểm lớn nhất của nó là tính tình ôn hòa, thuộc tính thủy, nội

đan cũng ôn hòa nhất, là thứ mà các tu sĩ thủy linh căn cấp thấp yêu thích nhất vì ít tác dụng phụ và ít nguy cơ tẩu hỏa nhập ma, nên giá trị rất cao.

Cùng ra tay đi, ai cướp được nội đan thì là của người đó.

Một tán tu Chân Nguyên tầng chín nói.

Được, bảo vật có duyên thì hưởng, nên như vậy.

Thế thì cùng xông lên.

Hai bên lao vào chiến đấu.

Thẩm Hạo nấp trong bóng tối, điều khiển phi châm, thấy ai sắp hết hơi là hắn bồi thêm một nhát.

Đám người bị phong tỏa thần thức không biết chuyện gì đang xảy ra, chớp mắt đã chết mấy chục mạng.

Những người khác tuy thấy lạ nhưng không bận tâm, dù sao đều là tán tu, chết bớt người nào thì bớt đối thủ người nấy.

Không ngờ ngoảnh lại đã thấy hơn 60 người ngã xuống, con số vẫn tiếp tục tăng.

Mọi người sợ hãi nhìn quanh, cái gì không rõ mới là đáng sợ nhất.

Ngay khi một tên Chân Nguyên tầng chín định mổ bụng lấy nội đan thì một đạo kim quang yếu ớt xẹt qua.

Hắn dù cảnh giác nhưng vẫn chậm một bước, cả người run lên rồi ngã ngửa ra sau.

Mọi người nhìn thấy trên trán hắn có một lỗ nhỏ bằng đầu kim đang chảy máu, nhìn lại đống xác chết xung quanh, ai nấy đều kinh hồn bạt vía.

Trong nháy mắt, mấy chục người còn lại bỏ chạy thục mạng.

Họ biết quanh đây có cao thủ, một kẻ Chân Nguyên tầng chín bị giết trong tích tắc không kịp phản ứng thì họ sao đấu lại được.

Không chạy thì chỉ có chết, linh đan tốt thật đấy nhưng phải có mạng mà lấy chứ.

Thấy vậy Thẩm Hạo không ngăn cản.

Thần thức quét qua thấy vẫn còn vài tên nấp trong góc, đã không muốn đi thì ở lại luôn đi.

Hắn bắt quyết, bùn đất dưới chân bốn tên đó lập tức cứng lại giữ chặt chúng, sau đó vô số dây leo quấn chặt, không có cơ hội phản kháng đã bị cứa cổ.

Đến chết cũng không biết ai giết mình.

Thẩm Hạo ném hết 71 cái xác vào không gian, lấy nội đan Thụy Bạch Lộc rồi cũng ném xác nó vào.

Nội đan này luyện Ngũ Hành Kỳ là tốt nhất.

Hiện giờ hắn có nội đan thổ của Mô Cốc Trư, thủy của Thụy Bạch Lộc, còn thiếu kim, hỏa, mộc.

Nghĩ đến đây hắn hơi hối hận vì lúc trước đã ném nội đan Thụ Linh Xà vào không gian, nhẽ ra nên giữ lại một cái.

Nhưng loại rắn đó thích ăn linh quả trăm năm nên chắc cũng không khó tìm.

Túi trữ vật của đám tán tu này khá phong phú, nguyên liệu luyện Ngũ Hành Kỳ coi như đủ, chỉ thiếu ba cái nội đan nữa thôi.

Hắn hài lòng vào không gian, sương mù lại tràn tới.

Cảnh giới của hắn bắt đầu thăng cấp, Linh Đan tầng một viên mãn rồi lên Linh Đan tầng hai, dừng lại ở tầng hai viên mãn, suýt chút nữa là lên tầng ba.

Không sao, thời gian còn dài.

Thực lực nhục thân cũng đạt tới trung kỳ tam cảnh, tiến triển chậm lại.

Hắn cũng tổng hợp ký ức của đám tán tu này, đủ hạng người từ chín đại châu.

Có một thông tin khiến hắn hứng thú: cách đây một ngàn dặm về phía đông có một món linh khí xuất hiện, ba thế lực đang tranh giành.

Đó là một nhóm nữ tử áo đen, một nhóm hòa thượng áo vàng, và một nhóm nam tử áo lam.

Nhóm hòa thượng là Tuyết Phật Tự thế lực mạnh nhất Tuyết Châu.

Đệ tử áo lam là Vọng Khí Tông ở Lương Châu, giỏi nhất là trận pháp và kiếm trận.

Còn nhóm nữ tử áo đen trên ngực thêu một cánh hoa vàng là Văn Hương Giáo một thế lực ma môn ở Hải Châu.

Trong chín đại thế lực hắn đã gặp được vài cái rồi: Ngự Thú Tông, Đan Đỉnh Các, Tuyết Phật Tự, Văn Hương Giáo, Vọng Khí Tông, Ngọc Thanh Cung.

Ba thế lực tranh đoạt linh khí, cơ hội tốt thế này Thẩm Hạo sao có thể bỏ qua.

Thông tin này rất quan trọng với hắn, nhất là kiếm trận của Vọng Khí Tông.

Lúc ở Hàn Phong Cốc, kiếm trận của Trương Tự Tại dùng trông rất ấn tượng, hắn cũng thích cảm giác một mình chấp nhiều người như vậy.

Rời không gian, hắn cưỡi kiếm phi tốc về phía đông.

Mười mấy phút sau thần thức đã cảm ứng được các thế lực đó.

Đệ tử Vọng Khí Tông, Văn Hương Giáo, Tuyết Phật Tự đều từ Chân Nguyên tầng bảy trở lên, vũ khí ít nhất cũng là thượng phẩm pháp khí.

Đúng là đại thế lực, thật hào phóng.

Thẩm Hạo nấp trên cao quan sát tình hình, đối phương không có thần thức nên hắn chẳng sợ bị lộ.

Ma môn yêu nghiệt, hôm nay đụng độ thì đừng mong chạy thoát.

Ở Hải Châu không làm gì được các ngươi, hôm nay bần tăng sẽ trừ ma vệ đạo.

Chương 200

Tùy Hải đạo hữu, hay là Vọng Khí Tông và Tuyết Phật Tự chúng ta liên thủ diệt đám yêu nghiệt Văn Hương Giáo này đi.

Một tên hòa thượng tay lần tràng hạt nói dõng dạc.

Tùy Hải đệ tử cầm đầu Vọng Khí Tông chưa đồng ý, vì bên hòa thượng có cả trăm người, trong khi Vọng Khí Tông và Văn Hương Giáo mỗi bên chỉ có hơn bốn mươi người, rõ ràng đánh không lại.

Quảng Nguyên đại sư, nếu đại sư thề Tuyết Phật Tự chủ động từ bỏ tranh đoạt linh khí lần này thì ta sẵn lòng liên thủ diệt Văn Hương Giáo.

Quảng Nguyên lắc đầu, chắp tay ra vẻ từ bi: Tùy Hải đạo hữu, bần tăng không thể đồng ý, vật này có duyên với Phật giáo chúng ta, nhất định phải mang về.

Hừ, đám trọc hôi hám đừng giả nhân giả nghĩa nữa, thật buồn nôn.

Nữ tử che mặt áo đen của Văn Hương Giáo lạnh lùng thốt lên.

Bên phía đám hòa thượng có hơn trăm người, trong khi Vọng Khí Tông và Văn Hương Giáo mỗi bên chỉ có hơn bốn mươi người.

Quảng Nguyên liền nói: Nếu mọi người đều không chịu nhường bước, vậy thì làm một trận cho xong.

Để các ngươi nếm thử Kim Cương Xử của Tuyết Phật Tự.

Kết Kim Cương Trận.

Ngay lập tức, hơn trăm tên trọc đầu chia thành nhóm năm người, hình thành một trận pháp hình tam giác khổng lồ.

Đám hòa thượng mặc niệm pháp quyết giống nhau, chân nguyên

nhất thời hợp nhất, hình thành một bộ trận pháp.

Chỉ trong chốc lát, một đạo kim thân La Hán cao hàng chục trượng xuất hiện, tay cầm Kim Cương Xử, uy phong lẫm lẫm.

Chúng lại có thể dựa vào trận pháp để ngưng tụ ra pháp thuật mà chỉ có Linh Đan cảnh mới sử dụng được.

Thấy cảnh này, Thẩm Hạo có chút bất ngờ, nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi.

Trận pháp này nhìn thì uy lực mười phần, nhưng không chịu nổi một kích của ta.

Chỉ cần giết tên trọc đầu cầm đầu chủ trì trận pháp là xong chuyện.

Nhưng Thẩm Hạo không chọn giúp đỡ mà đứng ngoài xem kịch.

Đám người này sống chết ra sao chẳng liên quan gì đến hắn.

Tùy Hải của Vọng Khí Tông nói với người của Văn Hương Giáo: Hợp tác đi, nếu không chúng ta đều không phải đối thủ của chúng.

Người của Văn Hương Giáo dù không muốn, nhưng sự đã đành, chỉ có thể chọn hợp tác.

Được.

Tùy Hải nói: Chúng ta bày trận đối kháng La Hán, Văn Hương Giáo các cô ở ngoài quấy nhiễu.

Rõ rồi.

Kết Ngũ Hành Kiếm Trận.

Rõ, sư huynh.

Phút chốc, tất cả người của Vọng Khí Tông đứng thành một hàng ngang, tay bắt pháp quyết.

Năm loại linh khí hội tụ, một thanh phi kiếm khổng lồ đón gió phình to.

La Hán của Tuyết Phật Tự và kiếm của Vọng Khí Tông hình thành sự đối lập rõ rệt.

Lên.

Tùy Hải ra lệnh, phi kiếm lao thẳng lên chín tầng mây, rồi từ trên trời giáng xuống với uy lực kinh người.

Nhưng người của Tuyết Phật Tự không hề sợ hãi, tất cả chắp tay hướng lên.

Kim thân La Hán cũng làm động tác tương tự, một đạo quang thuẫn khổng lồ chặn đứng đòn chí mạng của phi kiếm.

Đùng.

Phi kiếm chém vào La Hán như gãi ngứa, không gây ra thương hại thực tế nào.

Luồng xung kích tản ra khiến cây cối xung quanh đều bị hủy diệt.

Thẩm Hạo cảm thấy không đúng lắm, sao nhìn giống như đang diễn kịch vậy.

Lúc này, đám nữ tử Văn Hương Giáo cũng bắt đầu đi vòng ra sau tấn công đám hòa thượng.

Chỉ thấy kim thân La Hán đột nhiên từ bỏ việc chống đỡ phi kiếm, ngược lại xoay người tung một chưởng về phía các nữ tử Văn Hương Giáo.

Một hư chưởng khổng lồ từ trên trời rơi xuống, bao trùm phạm vi vài trăm mét, tốc độ cực nhanh, dường như muốn một chưởng đánh chết toàn bộ người của Văn Hương Giáo.

Chưởng phong mạnh như bão cấp mười bảy, thổi bay hết mạng

che mặt của đám nữ tử, để lộ những khuôn mặt xinh đẹp như hoa như ngọc.

Thẩm Hạo nhìn đám nữ nhân sắp hương tiêu ngọc vẫn, thầm tiếc nuối: Đám lừa trọc này thật là không hiểu phong tình.

Bắt về để khảo nghiệm định lực cũng tốt mà.

Người của Văn Hương Giáo vạn lần không ngờ đám hòa thượng này thà bỏ phòng thủ phi kiếm cũng phải đối phó mình.

Mau rút.

Chúng vội vã phi thân chạy trốn.

Ngay lúc đó, Vọng Khí Tông vốn đang cùng phe với Văn Hương Giáo đột nhiên chuyển hướng phi kiếm khổng lồ, nhắm thẳng vào họ.

Thấy cảnh này, Thẩm Hạo đã hiểu, Tuyết Phật Tự và Vọng Khí Tông dường như đã đạt được thỏa thuận ngầm từ trước.

Đó là dẫn dụ Văn Hương Giáo vào tròng để nhân cơ hội diệt gọn.

Trong nháy mắt, Văn Hương Giáo tổn thất thảm trọng, chỉ còn lại năm nữ đệ tử.

Năm người này đã rơi vào thế chắp cánh khó bay, đối phương cũng bắt đầu nới lỏng cảnh giác.

Quảng Nguyên chắp tay nói: Lần này đa tạ Tùy Hải đạo hữu trợ giúp.

Tùy Hải đáp: Nhớ kỹ điều kiện các người đã hứa.

Không thành vấn đề, Tuyết Phật Tự chút tín dự này vẫn có.

Nữ tử cầm đầu Văn Hương Giáo sắc mặt trắng bệch, ánh mắt đầy thù hận: Thông tin về linh khí là các người cố ý phát tán.

Tùy Hải nói: Phải, Thánh nữ của Văn Hương Giáo vẫn rất đáng

tiền.

Vì chuyện này, Tuyết Phật Tự sẵn sàng trả ba hạt Tuyết Liên Tử ngàn năm, giá trị rất lớn đấy.

Quảng Nguyên quát: Hừ, Văn Hương Giáo trộm trấn phái chi bảo Tuyết Phật Xá Lợi của Tuyết Phật Tự ta, mối thù này không đội trời chung.

Bắt lấy chúng cho ta.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo nhìn kỹ nữ tử cầm đầu Văn Hương Giáo thì sững người: Sao nàng ta lại giống Tống Vĩnh Từ đến thế.

Trong đầu hắn lập tức hiện lên ký ức của Tống Hữu Lễ.

Người này chẳng lẽ là đại nữ nhi Tống Vĩnh Trinh mất tích năm xưa.

Phải nói là cực kỳ giống, dù không như đúc cùng một khuôn nhưng ngũ quan giống đến bảy tám phần.

Thẩm Hạo dùng thần thức quét qua một lượt, phát hiện vị Thánh nữ này sở hữu cực phẩm Hỏa linh căn.

Tống Vĩnh Từ thì có cực phẩm Thủy linh căn, hai chị em này đúng là thủy hỏa bất dung.

Trong lòng hắn đã chắc chắn đến tám phần.

Thẩm Hạo nhìn đám hòa thượng Tuyết Phật Tự, quyết định ra tay, thao túng phi châm.

Lúc này chính là cơ hội tốt nhất để tập kích.

Chút phòng ngự đó của chúng đối với Thẩm Hạo mà nói chẳng là gì cả.

Sở hữu cực phẩm Kim linh căn, uy lực pháp thuật của Thẩm Hạo

không phải Kim linh căn thông thường có thể so sánh, lại thêm pháp lực của Linh Đan cảnh gia trì, đám hạng xoàng này không thể địch nổi.

Hơn nữa, để hai bên đánh một chắc chắn không phù hợp với lợi ích của hắn, phải để chúng lưỡng bại câu thương mới đúng.

Phi châm xuyên thẳng qua gáy của Quảng Nguyên.

Ngay khi phi châm xuyên thấu, kim thân La Hán lập tức xuất hiện vết nứt, vỡ tan thành mây khói.

Toàn bộ trận pháp bị phá vỡ.

Ngay khoảnh khắc đó, mấy nữ tử Văn Hương Giáo thoát khốn, lập tức kéo giãn khoảng cách.

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột khiến nhóm Tùy Hải ngơ ngác.

Thánh nữ Văn Hương Giáo hiểu rằng có người cứu mình, và người đó ở gần tên hòa thượng Quảng Nguyên.

Nàng tận mắt thấy một cây kim xuyên qua trán hắn.

Tốc độ và uy lực đó dễ dàng phá vỡ phòng ngự của Tuyết Phật Tự, tuyệt đối không phải Chân Nguyên cảnh có thể làm được.

Nàng lập tức hướng về phía Tùy Hải chắp tay: Đa tạ các sư huynh Vọng Khí Tông đã cứu mạng, sau này nhất định hậu tạ.

Hiển nhiên, chiêu trò gắp lửa bỏ bàn tay người này nàng ta chơi rất thạo.

Nói xong, nàng trừng mắt nhìn Tùy Hải rồi xoay người rời đi.

Thù hận hôm nay nàng sẽ không quên, còn vị cao nhân đứng sau kia không biết là địch hay bạn, cứ chạy trước rồi tính.

Văn Hương Giáo vừa đi, Tuyết Phật Tự liền nổ tung.

Đại sư huynh Quảng Nguyên của chúng chết một cách không minh bạch.

Ngay lập tức, mọi cơn giận dữ đều đổ dồn về phía Vọng Khí Tông.

Tùy Hải ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đang yên đang lành sao tự dưng người lại chết.

Báo thù cho Quảng Nguyên sư huynh.

Lên.

Một lần nữa kết Kim Cương Trận, La Hán lại tung ra một chưởng từ trên trời giáng xuống.

Người của Vọng Khí Tông thấy vậy cũng không kịp giải thích, vội vàng vận chuyển phi kiếm chống đỡ.

Thẩm Hạo cười thầm, điều khiển phi châm trực tiếp phá vỡ kiếm trận của Vọng Khí Tông.

Trận pháp bị phá, Vọng Khí Tông không kịp phản ứng, bị La Hán tát một chưởng khiến không ít đệ tử tử vong.

Oành.

Đệ tử Vọng Khí Tông mắt đỏ ngầu vì thù hận, nhìn chằm chằm đám hòa thượng, sự hiểu lầm lúc này đã sâu đến mức không thể cứu vãn.

Chương 201

Giết sạch đám lừa trọc này.

Thẩm Hạo thấy vậy lại dùng phi châm phá vỡ kim thân La Hán.

Sức mạnh hai bên không được chênh lệch quá nhiều, phải cân bằng mới công bằng.

Đồng thời, Thẩm Hạo còn bồi thêm vài đòn vào những đệ tử Vọng Khí Tông bị thương nặng.

Nhân lúc hỗn chiến, mục tiêu chính của hắn là đám hòa thượng Tuyết Phật Tự vì số lượng chúng hơi đông, chiến lực hơi vượt mức.

Lúc này, dù mọi người có nhận ra điều bất thường cũng không thể dừng lại được nữa.

Trận chiến đã vào giai đoạn bạch nhiệt hóa, vô cùng thảm liệt, phạm vi vài dặm bị đánh đến tan hoang, mặt đất đầy thi thể của hai phái.

Chiến lực mạnh nhất của Tuyết Phật Tự là Quảng Nguyên và Kim Cương Trận đều đã mất, năng lực chiến đấu đơn lẻ của đám hòa thượng kém xa Vọng Khí Tông, ưu thế duy nhất chỉ là đông người hơn một chút.

Vọng Khí Tông dù ít người nhưng tinh thông trận pháp, nhất là trong phạm vi nhỏ, kiếm trận uy lực rất mạnh.

Vì thế hai bên rơi vào thế giằng co, khổ chiến.

Thẩm Hạo nấp trong bóng tối, thấy bên nào yếu thế bị áp chế thì giúp bên đó, từ từ tiêu hao thực lực cả hai.

Tùy Hải cũng nhận ra điều bất ổn, vội hô lớn: Dừng tay.

Đừng đánh nữa.

Các người đừng đánh nữa.

Đáng tiếc hai bên đã giết đến đỏ mắt, chẳng ai thèm nghe gã.

Ánh mắt Thẩm Hạo nheo lại: tên nhóc này đã đến lúc phải chết.

Nghĩ đoạn, hắn thừa lúc không ai chú ý, điều khiển phi châm.

Tùy Hải đột nhiên cảm thấy dựng tóc gáy, một mũi phi châm lao đến cực nhanh.

Tốc độ quá lớn khiến hộ thuẫn phòng ngự của gã không kịp kích hoạt.

Phi châm đâm xuyên tâm mạch gã.

Trúng. trúng kế rồi.

Nói xong, thi thể Tùy Hải đổ gục.

Gã có thực lực Chân Nguyên cảnh viên mãn, là đệ tử thân truyền nội môn của Vọng Khí Tông, lại là con trai của tông chủ tiền nhiệm.

Với Kim linh căn cao đẳng, thiên tư xuất chúng, chuyên tu kiếm đạo, cùng cảnh giới hiếm có đối thủ, nhưng cũng vì quá chuyên nhất nên phòng ngự lại bình thường.

Gã chết đi, thực lực bên Vọng Khí Tông giảm mạnh.

Tùy sư huynh chết rồi.

Báo thù cho sư huynh.

Tuyết Phật Tự khí thế dâng cao.

Thẩm Hạo nhếch môi cười, mục tiêu tiếp theo của hắn là đám lừa trọc.

Một đệ tử Vọng Khí Tông tầng tám Chân Nguyên vận chuyển phi kiếm tấn công, Thẩm Hạo liền giúp một tay, giấu phi châm dưới phi

kiếm.

Uy lực phi kiếm tăng vọt, một chiêu phá vỡ phòng ngự của hòa thượng, trực tiếp hạ gục hai tên.

Tên đệ tử kia ngơ ngác: mình mạnh từ bao giờ thế nhỉ.

Trận chiến kéo dài thêm hơn một giờ nữa.

Chẳng mấy chốc trên chiến trường chỉ còn lại chưa đầy mười người.

Tuyết Phật Tự còn bảy người, Vọng Khí Tông còn ba người.

Mau rút, chuyện này nhất định phải báo cáo sư môn, không thể bỏ qua cho Tuyết Phật Tự.

Đám hòa thượng cũng đã giết đỏ mắt: Muốn đi.

Hỏi xem Kim Cương Xử của Phật gia có đồng ý không.

Lúc này mọi người đều đã là nỏ mạnh gần đà, uống đan dược cũng chẳng còn tác dụng lớn.

Đệ tử Vọng Khí Tông không còn tâm trí chiến đấu, chỉ muốn về báo tin, còn đám hòa thượng đương nhiên không muốn để chúng chạy thoát.

Đã đánh đến mức một mất một còn thế này, sao có thể để kẻ địch chạy mất.

Tuy nhiên, dưới sự giúp đỡ của Thẩm Hạo, hai đệ tử Vọng Khí Tông đã chạy thoát.

Để chúng chạy thoát mới phù hợp với lợi ích của hắn, hai đại môn phái đánh nhau mới thú vị, chứ giết sạch thì không ai giải thích được.

Càng nghĩ hắn càng thấy có lý.

Thần thức quét qua, hiện trường chỉ còn lại bảy tên hòa thượng,

trong vòng mười cây số không có ai khác.

Thẩm Hạo trực tiếp điều khiển phi kiếm, kết liễu luôn bảy tên hòa thượng đang kiệt sức kia.

Không giả vờ nữa, lật bài luôn.

Nhìn bãi chiến trường đầy xác chết, Thẩm Hạo nói: Cảm ơn các vị đạo hữu đã giúp ta một tay.

Toàn bộ thi thể, bất kể là hòa thượng hay nam nữ, đều bị hắn ném vào trong không gian.

Tổng cộng 182 thi thể, tu vi thấp nhất cũng là Chân Nguyên tầng sáu.

Văn Hương Giáo chạy mất vài người, Vọng Khí Tông chạy hai người, Tuyết Phật Tự thảm nhất, chết sạch không sót một ai.

Sau khi thu dọn thi thể, Thẩm Hạo nhanh chóng rời đi, tìm một sơn động bí mật để vào không gian.

Ngay lập tức, một lượng lớn sương mù tràn tới, kèm theo vô số linh căn.

Cảnh giới của Thẩm Hạo bắt đầu thăng cấp thần tốc.

Linh Đan tầng ba, Linh Đan tầng ba viên mãn.

Linh Đan tầng bốn, Linh Đan tầng bốn viên mãn. cho đến khi tới sơ kỳ Linh Đan tầng năm mới dừng lại.

Chỉ trong một ngày, từ Chân Nguyên viên mãn nhảy vọt lên Linh Đan tầng năm, chuyện này nói ra chắc chẳng ai dám tin.

Đồng thời, linh căn của hắn lại được cường hóa, Tiên Thiên Linh Căn đạt 18%.

Ở thế giới này chưa có tu sĩ nào thao túng được lôi pháp, nhưng

Tiên Thiên Linh Căn thì có thể.

Theo ký ức, lên đến cảnh giới Thông Huyền muốn đột phá phải độ lôi kiếp, dưới lôi kiếp mười người thì chín người chết.

Lúc đó tác dụng của Tiên Thiên Linh Căn mới thực sự hiển hiện.

Ngoài ra, hắn còn thu được bí tịch của các phái: Ngọc Hương Quyết, Tuyết Phật La Hán Chân Kinh, Tiên Thiên Vọng Khí Quyết, Trận Pháp Đại Toàn.

Trong đó có các loại trận pháp tấn công, phòng ngự, truyền tống, tụ linh, và sát trận.

Các sát trận như Âm Dương Kiếp Sát Trận, Ngũ Hành Kiếm Trận, Tứ Tuyệt Trận rất lợi hại.

Trận mà Trương Tự Tại dùng ở Cửu Thành Lâu chỉ là loại cấp thấp, không bằng Ngũ Hành Kiếm Trận hay Tứ Tuyệt Trận.

Muốn trận pháp mạnh thì phải có phi kiếm xịn và trận nhãn tốt.

Trận nhãn của Trương Tự Tại là Thái Nhất Linh Phù, nếu dùng linh khí làm trận nhãn thì uy lực sẽ vô địch.

Thêm vào đó, Thẩm Hạo còn tìm thấy ba hạt Tuyết Liên Tử ngàn năm trong nhẫn không gian của Tùy Hải.

Thứ này chỉ có tác dụng tăng tỷ lệ kết đan, đối với hắn thì vô dụng.

Hắn đổ hết túi trữ vật của mọi người ra, gom các loại dược liệu luyện khí và luyện đan lại.

Dược liệu để luyện chế bảo khí thượng phẩm và Trú Nhan Đan đã đủ.

Hắn chuẩn bị luyện chế phi kiếm và trận đồ cho Cửu Thành Lâu.

Nhưng vì là bảo khí thượng phẩm nên mất cả tháng mới xong, lúc đó thì chuyện đã rồi.

Vì vậy, để tiết kiệm thời gian, Thẩm Hạo thấy tốt nhất là nên về thế giới hiện đại.

Trở lại thế giới hiện đại, anh vẫn ở trong căn hộ tại Trường An.

Tuy nhiên luyện chế phi kiếm gây động tĩnh lớn, ở trong thành phố chắc chắn không ổn, Thẩm Hạo định bụng sẽ đến núi Chung Nam ở Tần Lĩnh tìm một động phủ hẻo lánh.

Về đến nhà, Thẩm Hạo vươn vai một cái, định đi tắm bồn.

Dù cơ thể anh rất sạch sẽ, không có bụi bẩn, tóc cũng không bết dầu, nhưng thói quen hơn hai mươi năm khiến anh cảm thấy không tắm rửa thì khó chịu trong người.

Vừa rồi ở Thiên Vũ Bí Cảnh sát phạt quá nhiều, anh muốn đi tẩy bớt vận đen.

Chương 202

Nghĩ là làm, Thẩm Hạo lái xe đến một khu xông hơi massage.

Vì là buổi trưa mùa hè nên khách khá vắng, trong bể không có mấy người, nước rất trong.

Thẩm Hạo nằm trong bể nước nóng, tinh thần thư giãn hẳn ra.

Ngâm mình nửa tiếng xong anh mới sang khu tắm vòi sen.

Lúc này một nhân viên kỳ cọ hỏi: Ông chủ có muốn kỳ lưng không.

Thẩm Hạo đáp: Không cần đâu.

Vâng thưa ông chủ.

Giờ cơ thể anh hoàn hảo không tì vết, kỳ cả buổi chắc chẳng ra tí ghét nào, thế thì ngại lắm.

Trong khi đó, Tiêu Nhiên và Đường Lập Dương mang đào về ăn thử thì kinh ngạc vô cùng.

Tiêu Nhiên lập tức quyết định tặng cho bố mẹ mỗi người một quả để nếm thử, để lại một quả mừng thọ ông nội.

Chỉ còn lại quả cuối cùng, nhớ lại hương vị lúc trước, Tiêu Nhiên không kìm được mà ăn sạch sành sanh.

Vừa ăn xong thì điện thoại reo, thấy người gọi, Tiêu Nhiên mặt nhăn như khổ qua, biết ngay đối phương gọi vì chuyện gì.

Cô út có việc gì ạ.

Việc gì à.

Nghe nói cháu có loại đào của nước Xiêm đó.

Hết rồi, thật sự hết rồi, quả dư cháu vừa ăn xong, chỉ còn đúng một quả để mừng thọ ông nội thôi.

Dám lừa cô à.

Không có cửa đâu.

Mang ngay đến văn phòng cho cô, không có thì tự đi mà nghĩ cách.

Tiêu Nhiên thở dài: Vâng, cháu biết rồi.

Cô út của mình không dây vào được, anh chỉ có thể nghĩ đến người anh em tốt Thẩm Hạo, liền gửi tin nhắn WeChat cho anh.

Sau khi lau khô người, Thẩm Hạo lên khu dịch vụ tầng ba định nghỉ ngơi.

Vừa nằm xuống, hai nhân viên mặc váy công sở đen tươi cười ngồi cạnh anh, ngón tay lướt nhẹ trên chân anh, nũng nịu nói: Ông chủ có muốn massage thư giãn một chút không.

Đúng đó ông chủ, giờ cũng vắng người, anh massage chút đi.

Lúc này Tiêu Nhiên gọi video đến.

Thẩm Hạo gạt tay hai cô gái ra, bảo: Tôi nghe điện thoại đã.

Video vừa kết nối, Tiêu Nhiên đã nhìn thấy mấy người phụ nữ bên cạnh Thẩm Hạo.

Đù, cậu vừa hạ gục cô tiếp viên hàng không xong đã đi ăn phở rồi à.

Tìm thì cũng tìm chỗ nào xịn tí chứ, nhìn mấy cô này hạng kém quá.

Nhìn mặt kìa, phấn như trét vôi ấy.

Nghe vậy, Thẩm Hạo chưa kịp nói gì thì hai cô nhân viên đã đen mặt, lườm Thẩm Hạo một cái rồi hậm hực bỏ đi.

Thấy cảnh đó Thẩm Hạo bật cười.

Không có, tôi vừa tắm xong định nằm nghỉ thì họ tự đến thôi.

Tôi biết mà, cậu cũng đâu đến mức đó đói khát thế.

Đang ở đâu đấy, tôi dẫn cậu đi chơi chỗ này hay lắm.

Thẩm Hạo nói: Được thôi, cậu gửi định vị đi, tôi qua.

Sau khi nhận định vị, Thẩm Hạo thanh toán rồi lái xe đến khu Bê Lâm, tới Đô Lệ Quốc Tế.

Dù chưa đến đây bao giờ nhưng anh có nghe danh, nơi này được mệnh danh là Thiên Thượng Nhân Gian của Trường An, cũng có số có má lắm.

Lái xe nửa tiếng, anh đỗ dưới hầm rồi được nhân viên dẫn lên phòng VIP sang trọng.

Tiêu Nhiên cười nói: Mau vào ngồi đi.

Thẩm Hạo thắc mắc: Anh Dương đâu.

Tôi không gọi anh ấy, có mỗi tôi thôi nên chỉ gọi hai cô công chúa phục vụ.

Có cần tôi gọi thêm cho cậu hai cô ngồi cùng uống rượu không.

Thẩm Hạo xua tay: Thôi, tôi còn lái xe.

Lo gì, gọi đại gia là xong, không thì cứ vứt xe ở đây, tôi bảo người lái về cho.

Tiêu Nhiên đã nói thế, Thẩm Hạo cũng khó từ chối.

Được rồi.

Ừm, hôm nay uống rượu ngoại nhé.

Lấy trước ba chai Martell XO với một két Budweiser.

Hai cô phục vụ vội đáp: Vâng thưa anh Tiêu.

Thẩm Hạo nhìn căn phòng trống trải, thắc mắc: Có hai đứa mình mà cậu đặt phòng to thế này, tiêu chuẩn thấp nhất cũng phải mười triệu à.

Không đến đâu, khoảng chín triệu rưỡi.

Tiêu thị tập đoàn hay tiếp khách ở đây nên cũng không tốn mấy tiền.

Hơi vắng người thật, hay là gọi mấy em ngồi bàn cho vui nhé.

Nói xong anh vẫy tay bảo cô phục vụ: Gọi mấy em xinh tươi qua đây.

Vâng ạ.

Chốc lát sau, quản lý dẫn một hàng mỹ nữ vào.

Tiêu Nhiên xua tay: Đổi nhóm khác, nhóm khác đi.

Đợt thứ hai vào, lần này Tiêu Nhiên chọn lấy hai ba cô.

Ba em này ở lại, những người khác ra ngoài.

Vâng, thưa anh Tiêu.

Ba cô gái ngồi xuống, tươi cười: Chào các ông chủ, em là Tiểu Hồng, em là Nhạc Nhi, em là Tiểu Duyệt.

Ừ, ba em đi chọn bài hát trước đi.

Tiêu Nhiên ngồi cạnh Thẩm Hạo, khui chai Martell XO rót đầy ly.

Thấy vậy Thẩm Hạo cười nói: Nói đi có chuyện gì mà khách sáo thế.

Tiêu Nhiên cười: Nói gì lạ vậy, không có việc gì thì không được mời cậu đi hát uống rượu à.

Thẩm Hạo cười: Cậu không nói bây giờ là lát nữa tôi không giúp

đâu nhé.

Tiêu Nhiên cuống quýt: Ấy đừng, tôi nói là được chứ gì.

Thẩm Hạo hỏi: Lề mề quá, việc gì nào.

Tiêu Nhiên ngại ngùng: Thẩm Hạo, cái đào đó cậu còn không, cho tôi xin thêm hai quả nữa.

Thẩm Hạo ngạc nhiên: Chẳng phải vừa đưa cậu năm quả sao.

Đừng nói là cậu ăn hết rồi đấy nhé.

Tiêu Nhiên xua tay: Tôi không nhịn được ăn mất hai quả, đưa bố mẹ mỗi người một quả, còn một quả để dành cho ông nội.

Thẩm Hạo thắc mắc: Thế là vừa đủ rồi mà, sao còn muốn nữa.

Tiêu Nhiên nói: Không phải tôi, là cô út tôi đòi.

Hồi nhỏ tôi sợ cô ấy nhất, không đưa là cô ấy táng tôi thật đấy.

Thẩm Hạo bảo: Cậu lớn ngần này rồi mà cô út vẫn đánh á, khó tin thật.

Tiêu Nhiên bất lực lắc đầu: Cô út chỉ hơn tôi bốn tuổi, tháng trước mới mừng sinh nhật 29.

Ông nội tôi già rồi mới có con gái, hồi đó kế hoạch hóa gia đình nghiêm lắm nên phải gửi nuôi chỗ khác, nhưng vẫn nhận người thân bí mật.

Hai cô cháu học cùng trường tiểu học, tôi bị cô ấy đánh từ nhỏ đến lớn thì làm gì được.

Sau này quy định nới lỏng mới đổi lại họ Tiêu, chỉ là không cùng hộ khẩu thôi.

À mà cô út tôi cậu cũng biết đấy.

Thẩm Hạo ngạc nhiên: Sao tôi lại biết được.

Tiêu Nhiên đáp: Cô út tôi chính là Tiêu Băng, nữ tổng tài vụ xe Rolls Royce mà cậu đâm phải ấy.

Nghe vậy Thẩm Hạo mới vỡ lẽ.

Anh có ấn tượng rất sâu sắc với Tiêu Băng, người phụ nữ này nhân phẩm rất tốt, hồi đó còn trả lại toàn bộ tiền đền bù cho anh.

Nếu không có không gian thì số tiền đó là áp lực cực lớn đối với Thẩm Hạo.

Phải nói là hai cô cháu Tiêu Băng và Tiêu Nhiên đều rất ổn, ít nhất là Thẩm Hạo không chê được điểm nào.

Thẩm Hạo nói: À ra là vậy, được thôi không vấn đề gì, tôi sẽ bảo người chuyển bằng đường hàng không, trưa mai đưa cậu thêm hai quả.

Tiêu Nhiên cười ha hả, khoác vai Thẩm Hạo: Đúng là anh em chí cốt, cậu chắc chắn nhé, mai có thật không.

Chắc chắn một trăm phần trăm.

Thế thì tốt, tôi lấy quả để dành cho ông nội đưa cho cô út trước để giải vây đã, không thì cô ấy đá tôi bay màu mất.

Thẩm Hạo bảo: Cô ấy là phụ nữ, cậu sợ gì, đánh lại không được sao.

Tiêu Nhiên rùng mình một cái, nói nhỏ: Tôi mà dám động vào một sợi tóc của cô ấy thì mai tôi khỏi xuống giường luôn.

Ủa, tại sao.

Tiêu Nhiên kể: Hồi đó kế hoạch hóa là quốc sách, cực kỳ nghiêm ngặt, không ai được làm trái.

Nhà tôi già mới có mụn con gái nên cưng như trứng mỏng, nhưng để không ảnh hưởng đến địa vị của ông nên phải đem gửi nuôi nhà

thuộc hạ.

Vì thế cả nhà từ ông bà đến bác và bố tôi đều thấy áy náy.

Sau này đối với cô út tôi thì đúng là nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa.

Tôi mà dám cãi một câu là bố tôi vả vỡ mồm ngay.

Vả mồm còn nhẹ đấy, dây lưng của ông nội còn chờ sẵn kìa.

Thẩm Hạo à, nói thật với cậu, từ nhỏ tôi đã sống thế đấy, cậu không hiểu đâu, nói ra toàn nước mắt thôi.

Thôi không nói nữa, uống đi, uống đi.

Hai người chạm ly rồi uống cạn.

Thẩm Hạo này, phải công nhận cái đào nước Xiêm này đỉnh thật.

Trong nước mua chẳng được, thế giới thì cháy hàng.

Trước tôi cứ tưởng là chiêu trò thổi phồng, ăn rồi mới thấy đúng là danh bất hư truyền.

Thẩm Hạo cười: Cũng được.

Tiêu Nhiên nói: Chỗ này gái chất lượng lắm, không thích thì đổi.

Trường An không thiếu gì chứ đại học thì đầy.

Uống rượu chơi xúc xắc đi.

Ba em lại đây chơi nào.

Vâng thưa ông chủ.

Phải nói là mấy cô nàng ở đây rất xinh, chân dài miên man.

Tiểu Hồng cười hỏi: Ông chủ muốn chơi gì.

Tiêu Nhiên đáp: Chơi đổ xúc xắc nói dối đi, xem ai tài hơn.

Được ạ, em là trùm nói dối đấy nhé.

Ba cô gái rất bạo dạn, gặp được công tử hào phóng lại đẹp trai như Tiêu Nhiên và Thẩm Hạo thì họ mừng húm, còn mong hai anh động tay động chân chút.

Nhưng cả hai vẫn chưa có hành động gì quá đáng.

Rượu vào lời ra, sau vài tuần rượu, cả Thẩm Hạo và Tiêu Nhiên đều cởi mở hơn nhiều.

Tiểu Hồng còn quàng cổ Thẩm Hạo, ngồi lên đùi đút trái cây cho anh.

Sau đó Tiêu Nhiên gọi thêm ba chai Remy Martin và một chai vang đỏ.

Thẩm Hạo không dùng linh lực để giải rượu nên cũng hơi lâng lâng giống Tiêu Nhiên, bắt đầu gào hát.

Lên bài Anh em tốt của tôi nào.

Cô phục vụ vội chọn bài.

Xong rồi thưa ông chủ.

Theo nhịp điệu nổi lên, Tiêu Nhiên khoác vai Thẩm Hạo cùng hát: Lúc bạn huy hoàng, để tôi hát cho bạn nghe một bài. anh em tốt của tôi, có khổ cực gì cứ nói với tôi, con đường phía trước cùng nhau đi.

Mấy cô gái bên cạnh vỗ tay cổ vũ nhiệt tình.

Tiêu Nhiên và Thẩm Hạo càng hát càng hăng.

Tình anh em cao hơn trời, rộng hơn đất, những năm tháng đó chúng ta nhất định sẽ nhớ mãi.

Hát xong cả hai vẫn còn thèm thuồng.

Tiêu Nhiên bảo: Cho bài Hộ hoa sứ giả nữa đi.

Họ chơi ở phòng hát đến bốn giờ chiều mới giải tán.

Lúc về, Tiêu Nhiên hào phóng boa cho mỗi cô một triệu rồi mới chia tay Thẩm Hạo.

Sau khi tạm biệt Tiêu Nhiên, Thẩm Hạo vận chuyển chân nguyên một chút, rượu lập tức bị đào thải sạch sẽ, người tỉnh táo hẳn ra.

Công nhận là lúc ngà ngà say là vui nhất.

Ban đầu anh định đi núi Chung Nam luyện bảo khí nhưng giờ thấy thôi cứ từ từ đã.

Chương 203

Vừa về đến nhà, Thi Nịnh đã gọi video tới, hai người trò chuyện nửa tiếng mới cúp máy.

Cùng lúc đó, Tiêu Nhiên vừa về đến căn hộ cao cấp của mình thì thấy có người ngồi ở phòng khách.

Nhìn thấy người đó, anh giật mình tỉnh cả rượu.

Cô út, sao cô lại ở đây.

Tiêu Băng lườm anh một cái, tiến lại xách tai: Cô bảo cháu mang đào qua, thế mà cháu lại đi nhậu nhẹt hả.

Tiêu Nhiên vội xua tay: Cô út, cháu sai rồi, cô buông tay ra đi.

Cháu đi nhậu là để nhờ thằng bạn tìm đào cho cô đấy chứ.

Tiêu Băng hừ lạnh: Cháu có người bạn nào như thế từ bao giờ.

Tiêu Nhiên ngồi xuống sofa, uống ngụm nước lấy lại bình tĩnh rồi nói: Người bạn này cô biết mà, chính là Thẩm Hạo, cái người đâm vào xe cô ấy.

Tiêu Băng sững lại, nhớ ra Thẩm Hạo là ai.

Một người lái taxi công nghệ mà đền 350 triệu không một lời phàn nàn làm cô rất ngạc nhiên, sau đó lại quen nhau qua vụ nhân sâm.

Cháu nói là Thẩm Hạo có quan hệ ở nước Xiêm.

Đúng thế, thằng bạn cháu ở bên đó oai lắm, cô muốn vương miện của vua Xiêm nó cũng kiếm được cho cô ấy chứ.

Phi, uống tí rượu vào là không biết mình là ai rồi.

Nói xong, Tiêu Băng thắc mắc: Nếu có cửa làm ăn thế sao trước

kia lại đi lái taxi, nghe không logic chút nào.

Cô thì biết gì, Thẩm Hạo là người khiêm tốn.

Vụ cá ngừ đại dương khổng lồ trên tivi hôm nọ chính là của cậu ấy đấy.

Cái bàn gỗ sưa mà cô cứ ao ước bấy lâu cũng là của Thẩm Hạo luôn.

Hả.

Tiêu Băng ngạc nhiên, trong lòng vô cùng tò mò.

Rồi cô lại nghi hoặc: Lĩnh vực của cậu ta có vẻ hơi rộng quá nhỉ.

Taxi, nhân sâm, đồ cổ, cá ngừ rồi giờ lại đến đào, toàn những ngành chẳng liên quan gì nhau, một người mà có nhiều tâm trí thế sao.

Tiêu Nhiên đắc ý: Cần gì phải hiểu nhiều, có mối quan hệ là được.

Điều này chứng tỏ năng lực của Thẩm Hạo ở bên Xiêm rất lớn.

Tiêu Băng nói: Được rồi, cô biết bạn cháu giỏi rồi, thế đào đâu.

Tiêu Nhiên gãi đầu: Mai mới chuyển về, hôm nay chắc chắn không có.

Cháu vừa nổ với bố cháu là trong tay còn mấy quả mà.

Thế này là sao.

Bị khích tướng, Tiêu Nhiên định bật lại nhưng chợt nhớ ra điều gì, anh búng tay đắc ý: Cô út đừng vội, trong tay cháu vẫn còn một quả, cô đã nói thế thì cháu phải cho cô nếm thử trước cho biết.

Tiêu Băng hỏi: Ơ, chẳng phải cháu bảo hết rồi sao.

Quả này là để cho ông nội, nhưng cháu quyết định cho cô ăn trước để mở mang tầm mắt.

Tiêu Băng:.

Thôi bỏ đi, cô không vội, đợi mai có hàng về cũng được.

Đừng mà, có mấy quả đào thôi chứ to tát gì.

Nói đoạn, Tiêu Nhiên lấy quả đào cuối cùng trong tủ lạnh ra, bóc lớp màng bọc thực phẩm.

Một quả đào hồng hào to như quả bóng chuyền hiện ra trước mặt Tiêu Băng.

Nào cô út, cô nếm thử xem, để biết thế nào là hương vị bùng nổ.

Tiêu Băng nói: Có quá lời không đấy, hoa quả gì mà cô chưa từng ăn qua.

Nếu cô ăn mà thấy không ngon, cháu tặng cô cái bàn gỗ sưa luôn.

Thật không.

Cháu mà cũng hào phóng thế cơ à.

Tiêu Băng cười khẩy.

Với điều kiện cô không được nói dối lòng mình.

Nhìn vẻ tự tin của Tiêu Nhiên, sự tò mò của Tiêu Băng bị kích thích thật sự.

Cô cầm quả đào cắn một miếng.

Vị giòn ngọt, thanh mát lạ kỳ khiến cả người cô bừng tỉnh.

Trong lòng cô thoáng kinh ngạc.

Cắn thêm miếng nữa, cảm giác vẫn tuyệt vời như vậy.

Hương vị có chút khác biệt so với các loại trái cây khác nhưng không thể diễn tả bằng lời, chỉ biết là cực kỳ ngon.

Ăn xong cả người thấy sảng khoái, mọi mệt mỏi đều tan biến hết.

Điểm này thực sự quá thần kỳ.

Quả đào này đúng là không tầm thường.

Thế nào, ngon không.

Tiêu Nhiên hếch mũi lên trời hỏi.

Coi như cháu thắng.

Tiêu Băng định nói dối nhưng thực sự không thể mở miệng được.

Ha ha, đương nhiên rồi.

Tiêu Băng ăn loáng một cái đã hết sạch, vẫn còn thèm thuồng, cô hỏi: Quả cuối cùng rồi à, còn nữa không.

Không ngờ một mình cô lại ăn hết quả đào to thế này.

Bình thường cô ăn trái cây gì cũng chỉ vài miếng là chán, hôm nay đúng là ngoại lệ.

Hết rồi, Thẩm Hạo bảo mai chuyển hàng không về thêm hai quả nữa.

Tiêu Băng nói: Vậy được, hai quả đó để cho cô.

Tiêu Nhiên vội nói: Cô ăn mất phần của ông nội rồi, hai quả đó là để biếu ông đấy.

Yên tâm, cô sẽ đưa cho ông một quả, vừa hay cô cũng chưa chuẩn bị quà gì.

Tiêu Băng ra lệnh với giọng không thể chối từ.

Cô mang đào của cháu tặng ông, thế cháu tặng cái gì.

Đó là chuyện của cậu.

Nói xong, Tiêu Băng mỉm cười rồi mở cửa đi ra ngoài, để lại Tiêu Nhiên với gương mặt ngơ ngác.

Buổi tối, Thẩm Hạo thừa lúc không có ai liền đi tới đỉnh chính của dãy Tần Lĩnh, đỉnh Bát Tiên Đài cao 3767 mét.

Nơi này thời Chu gọi là núi Thái Ất, thời Ngụy Tấn gọi là núi Thái Bạch.

Là long mạch của đất nước, Tần Lĩnh ẩn chứa rất nhiều bí mật.

Tần Lĩnh mênh mông vô tận, rừng sâu như biển, Thẩm Hạo giống như một chiếc lá đơn độc giữa biển khơi, ngay lập tức chìm nghỉm trong rừng cây đại ngàn.

Lần này, Thẩm Hạo không chọn cách phi hành.

Dù sao nơi này cũng có căn cứ quân sự canh phòng nghiêm ngặt và kho dầu dự trữ của quân đội.

Gần căn cứ quân sự chắc chắn có radar.

Thứ này có khả năng xuyên thấu cực mạnh, trong khu vực cảm ứng có thể định vị chính xác sự hiện diện của con người.

Còn việc có quét được tu sĩ đang bay trên không hay không thì Thẩm Hạo cũng không rõ, cho nên dùng cách chạy bộ sẽ tiện hơn, dù sao tốc độ của hắn nhanh đến mức mắt thường không thể thấy được.

Thần thức quét qua một lượt, trong vòng bán kính hai mươi dặm không có ai, Thẩm Hạo mới yên tâm.

Thời buổi này, việc vào Tần Lĩnh lánh đời tu tiên đã trở thành trào lưu.

Tiền thuê một căn nhà tranh rách nát ở núi Chung Nam một năm cũng đã vượt quá hai vạn tệ.

Không có tiền thì tu tiên cái gì.

Vạn nhất gặp phải vài người đang lánh đời tu tiên ở đây thì chẳng phải sẽ ngượng ngùng sao.

Hắn tìm một vách đá cheo leo, trực tiếp đục một động phủ rồi bắt đầu luyện chế.

Luyện chế thượng phẩm Bảo khí thì Thẩm Hạo cũng chưa có nhiều kinh nghiệm, hắn thật sự sợ sơ suất một cái là làm nổ tung cả khu phố.

Đầu tiên, Thẩm Hạo luyện chế một cái lò luyện đan.

Luyện chế Trú Nhan Đan cần phải có lò.

Lò luyện cũng khá dễ luyện chế.

Tầm hơn hai tiếng đồng hồ, hình dáng sơ khai đã hoàn thành, chờ lúc về khắc thêm trận pháp vào là xong.

Việc này đơn giản, hắn ném cái lò thô vào trong không gian.

Tiếp theo, Thẩm Hạo bắt đầu luyện chế dược liệu cho phi kiếm.

Cả hang núi bị ánh lửa chiếu rọi đỏ rực, đặc biệt nổi bật giữa màn đêm.

Phi kiếm hắn luyện chế là thượng phẩm Bảo khí, cho nên việc nung chảy dược liệu luyện khí cũng khó khăn hơn.

Đây cũng là lần đầu Thẩm Hạo luyện chế.

Trước đó Ly Cửu Cừu của Hàn Phong Cốc chỉ là Linh Đan cảnh tầng một, hơn nữa linh căn cũng chỉ là trung đẳng Kim Hỏa song linh căn.

Theo ký ức của đối phương, hắn ta cao nhất cũng chỉ luyện được hạ phẩm Bảo khí mà tỷ lệ thành công còn không cao, thiên tư có hạn.

Thẩm Hạo thì khác, hắn sở hữu cực phẩm Hỏa linh căn lại có cả cực phẩm Kim linh căn, đúng là thiên túng kỳ tài.

Khả năng khống chế hỏa hầu và dược liệu của hắn không phải là thứ mà Ly Cửu Cừu có thể so bì được.

Ngoài ra, Thẩm Hạo còn nắm giữ trận pháp của Vọng Khí Tông.

Về trận pháp đạo, mười tên Ly Cửu Cừu cộng lại cũng không bằng một mình hắn.

Suốt nửa đêm, Thẩm Hạo cũng chỉ mới nung chảy được dược liệu cho một thanh phi kiếm.

Phải nói đây là một công việc cực kỳ tốn thể lực.

Xem đồng hồ thấy trời sắp sáng, Thẩm Hạo cũng không dùng linh thạch để khôi phục mà chạy thẳng xuống núi.

Sau đó hắn dán một tấm Ẩn Thân Phù lên người, một mạch bay về khu chung cư.

Về tới nhà, Thẩm Hạo không cảm thấy quá mệt mỏi.

Nhưng hắn vẫn đi tắm nước nóng rồi ngồi trên sofa chợp mắt một lát.

Đến giữa trưa, Thẩm Hạo từ trong không gian chọn ra hai quả đào, là loại đào từ Đại Dương vương triều trước đó, rồi bỏ vào hộp.

Hắn gửi một tin nhắn WeChat cho Tiêu Nhiên: Lấy được đào rồi, cậu đang ở đâu.

Tiêu Nhiên nhắn lại ngay lập tức: Đợi đó, hai mươi phút nữa tôi đến.

Khoảng hai mươi phút sau, chuông cửa vang lên.

Thẩm Hạo mở cửa, đúng là Tiêu Nhiên.

Chương 204

Thẩm Hạo, đào đâu rồi.

Thẩm Hạo chỉ chỉ vào cái hộp giấy trên bàn trà.

Tiêu Nhiên nóng lòng mở ra xem.

Thấy hai quả đào vẫn còn nguyên vẹn, tươi rói, cậu ta hớn hở nói: Thẩm Hạo, cậu đúng là đỉnh thật, nói được làm được, vận chuyển đường hàng không về mà không hề bị dập nát tí nào.

Những người như Tiêu Nhiên không quá quan tâm đến những thứ có thể mua bằng tiền, họ quan tâm hơn đến những thứ tiền cũng không mua được.

Mang cái này đi tặng thì thật là mát mặt.

Thẩm Hạo nói: Được rồi, không có vấn đề gì là tốt rồi.

Tiêu Nhiên hài lòng: Được lắm, tôi chuyển cho cậu hai mươi vạn, cậu nhận giúp tôi.

Thẩm Hạo đáp: Tiền nong gì chứ, chỉ là hai quả đào thôi, coi như tôi tặng cậu.

Thế sao được, ăn uống chơi bời là một chuyện, mua đồ là chuyện khác.

Với lại, đào này vận chuyển từ nước Xiêm về cũng tốn tiền tốn quan hệ, chứ có phải gió thổi tới đâu, cậu cũng phải chịu chi phí chứ.

Tiêu Nhiên nói.

Chi phí của tôi chắc là tốn vài con khỉ.

Thấy Tiêu Nhiên nói vậy, Thẩm Hạo cũng không cưỡng cầu.

Đợi chút, tôi đi mang đào tặng cho cô tôi, chiều nay chúng ta đi chơi golf.

Nói xong, không đợi Thẩm Hạo từ chối, cậu ta đã hăng hái rời đi.

Đúng là người trẻ, làm gì cũng nhanh.

Tiêu Nhiên đưa đào cho Tiêu Băng xong liền rủ Đường Lập Dương đi chơi golf.

Sau đó, mấy người lái xe khoảng một tiếng đồng hồ đến sân golf dưới chân núi Tần Lĩnh.

Môn này thì Thẩm Hạo thật sự chưa chơi bao giờ.

Tiêu Nhiên có thẻ hội viên ở đây.

Thẩm Hạo, anh Dương, chúng ta đi sân tập hay ra sân đánh cả vòng luôn.

Đường Lập Dương nhìn trời rồi lắc đầu: Trời không còn sớm nữa, hay là ra sân tập đánh khoảng một trăm quả là được rồi.

Tiêu Nhiên nói: Sợ gì chứ, ở đây có biệt thự trang viên, tối nay ở lại đây luôn cũng được.

Nếu không thích thì có thể ra mấy căn villa homestay quanh đây, phong cách đa dạng lắm.

Thẩm Hạo nói: Cũng được.

Nơi này khá gần đỉnh núi Tần Lĩnh, tối đến hành động cũng thuận tiện hơn.

Đường Lập Dương nói: Ba thằng đàn ông chúng ta đi, không gọi mấy cô huấn luyện viên sao.

Tiêu Nhiên cười đáp: Được thôi.

Nói xong liền vẫy tay, nhân viên phục vụ vội mang máy tính bảng

tới.

Mời ông chủ chọn huấn luyện viên.

Tiêu Nhiên chọn vài người.

Thẩm Hạo nhìn qua, toàn là mấy cô xinh đẹp.

Những người nhặt bóng như vậy nhìn cũng mát mắt.

Đường Lập Dương giải thích: Mấy cô nhặt bóng ở sân golf này cũng giống như nhân viên bán xe sang vậy, thay đổi nhân sự nhanh lắm.

Toàn là nhắm tới mấy đại gia thôi.

Thẩm Hạo cười: Tôi có phải đại gia gì đâu.

Thôi đi cậu Thẩm, cậu đúng là chân nhân bất lộ tướng.

Đường Lập Dương cười nói, sau đó chỉ vào một người phụ nữ mặc váy ngắn ở phía xa: Cậu nhìn cô ta xem, trước đây là người nhặt bóng ở đây đấy.

Là một cô gái vùng Đông Bắc, lên Trường An học đại học, kỳ nghỉ đi làm thêm nhặt bóng.

Giờ thì tìm được đại gia rồi, không chỉ có nhà có xe mà còn tự mở được một cửa hàng bán gậy golf nữa.

Gậy của tôi cũng là mua ở chỗ cô ta đó.

Tiêu Nhiên cười nói: Người đàn ông của cô ta quan hệ cũng rộng lắm.

Đừng nhìn cô ta là tiểu tam mà khinh, cô ta biết tiến biết lui, sống rất thấp thào, không bao giờ khoe khoang giàu sang.

Quan hệ rất rộng, đòi hỏi cũng không quá đáng.

Chỉ số cảm xúc cao đến mức kết nghĩa chị em với cả vợ cả của

ông kia luôn.

Tìm phụ nữ là phải tìm người thông minh như vậy.

Mấy loại phụ nữ ngu ngốc suốt ngày lên mạng khoe khoang thì tốt nhất nên tránh xa ra.

Vừa dứt lời, ba cô gái nhặt bóng tươi cười chạy tới.

Chào các ông chủ.

Em tên Lâm Văn Văn.

Em tên Vương Phương.

Em tên Khang Lan Mai.

Tiêu Nhiên bảo: Ừm, Thẩm Hạo, cậu chọn ai.

Vậy Khang Lan Mai đi.

Ok, vậy tôi chọn Vương Phương, tôi thích mấy em gái nhỏ nhắn xinh xắn, nhìn là thấy tự tin rồi.

Đường Lập Dương chọn Vương Phương cao 1m58 rồi cười nói.

Vương Phương đỏ mặt: Ông chủ cứ đùa em.

Vậy tôi chọn Lâm Văn Văn.

Tiêu Nhiên cười nói, Chơi thế nào đây, tính theo số gậy hay tính theo lỗ.

Đường Lập Dương vung vung gậy golf, có chút nóng lòng.

Tiêu Nhiên nói: Vậy cứ theo chuẩn 18 lỗ đi, xem ai dùng ít gậy nhất.

Thẩm Hạo không hiểu rõ mấy quy tắc này nên không nói gì.

Tuy chưa chơi golf bao giờ nhưng đối với hắn, đây là chuyện dễ như trở bàn tay.

Lúc này, Tiêu Nhiên quay đầu lại, đột nhiên đồng tử co rụt: Mẹ kiếp, sao cô tôi lại tới đây, mau. mau lên, ba người các cô tạm thời không cần nữa, yên tâm, tiền boa không thiếu phần các cô đâu.

Nghe vậy, Thẩm Hạo và Đường Lập Dương cũng quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy ba mỹ nhân đô thị tinh tế đội mũ lưỡi trai trắng, vừa nói vừa cười đi về phía này.

Người đi giữa mặc một chiếc váy liền màu xanh nước biển, phối với giày thể thao trắng và mũ che nắng, để lộ đôi chân thon dài trắng nõn.

Chính là nữ tổng tài Tiêu Băng mà Thẩm Hạo từng đâm sầm vào đuôi xe.

Bên trái Tiêu Băng là một mỹ phụ cực phẩm.

Khuôn mặt trái xoan đầy đặn, đôi môi anh đào tô son đỏ khiến cô ấy nổi bật nhất trong ba người.

Chiếc áo ba lỗ màu hồng phối với chân váy xếp ly màu trắng kem.

Không có quá nhiều trang sức, chiếc váy ngắn vừa phải làm tôn lên vóc dáng uyển chuyển.

Nơi cổ trắng ngần đeo một miếng phỉ thúy xanh mướt hình lá cây.

Khí chất toát lên vẻ ung dung hoa quý.

Người bên phải dáng người cao ráo, khí chất nhã nhặn, tri thức.

Ngũ quan sắc sảo tinh tế, nhan trị không hề thua kém Tiêu Băng và người phụ nữ bên cạnh.

Ba người tuổi tác tương đương nhưng khí chất mỗi người một vẻ.

Quả nhiên, bạn thân của mỹ nữ đều là mỹ nữ.

Đường Lập Dương giới thiệu: Người bên trái tên là Hạ Ny, đừng thấy tên quê mà lầm.

Vị này đúng chất là phú bà trăm tỷ đấy.

Cô ấy có một khách sạn bốn sao ở đường Vành Đai 3 kinh thành.

Chỉ riêng mảnh đất làm bãi đậu xe dưới khách sạn đó thôi cũng đáng giá cả tỷ bạc, bao nhiêu đại gia thèm khát mà cô ấy không bán, hào phóng lắm.

Chỉ tiền thu phí bãi xe mỗi năm cũng bỏ túi hai mươi triệu rồi, đúng là con gà đẻ trứng vàng.

Ở kinh thành cô ấy còn mở hơn chục tiệm tôm hùm đất nữa.

Quan trọng là mặt bằng đều của cô ấy cả, cậu nghĩ xem giàu cỡ nào.

Tiệm tôm hùm đất nào cũng đông nghẹt khách.

Hơn nữa cô ấy còn có hơn chục chuỗi nhà hàng buffet hải sản cao cấp trên toàn quốc nữa.

Đúng chuẩn phú bà trăm tỷ luôn.

Người phụ nữ bên phải tên là Trương Mạt, cũng là con nhà quyền thế giống Tiêu Nhiên, nhưng còn đỏ hơn Tiêu Nhiên nhiều.

Thạc sĩ Cambridge, hai năm trước thi đỗ diện tuyển chọn của bộ ban ngành trung ương, được cử về tỉnh Xuyên giữ chức Bí thư thứ nhất trú thôn.

Giờ chắc là kết thúc đợt luân chuyển rồi, về chắc lên chức Phó xứ luôn.

Thẩm Hạo gật đầu, không có gì quá ngạc nhiên.

Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã thôi.

Tiêu Nhiên cạn lời: Mẹ nó anh Dương, tôi không thích nghe câu đó đâu nhé.

Anh cũng là con nhà quyền thế, mắc mớ gì cứ lôi tôi ra so sánh.

Đường Lập Dương cười ha hả: Được rồi, cô Tiêu của cậu tới kìa, nhìn cái bộ dạng sợ sệt của cậu xem.

Rất nhanh, nhóm Tiêu Băng đã đi tới chỗ này.

Tiêu Nhiên vừa quay người lại đã nghe Tiêu Băng lạnh lùng hừ một tiếng: Tiêu Nhiên, cháu trốn cái gì mà trốn.

Tiêu Nhiên ngượng ngùng: Cô ạ, cháu có trốn đâu, chẳng qua mắt bị bụi bay vào nên cháu dụi tí thôi.

Dụi cái đầu cháu ấy.

Sau khi ba người phụ nữ lại gần, Thẩm Hạo cảm nhận rõ ràng ánh mắt của họ dừng lại trên người mình lâu nhất.

Trong lòng hắn thầm nghi hoặc.

Đường Lập Dương cười nói: Chào Tiêu tổng, Hạ tổng, cô Trương.

Hạ Ny mỉm cười gật đầu, sau đó nhìn về phía Thẩm Hạo, cười hì hì nói: Anh Dương cũng không giới thiệu vị này là ai sao.

Tiêu Băng cười: Để tôi giới thiệu, đây là Thẩm Hạo, còn hai vị này là bạn thân của tôi, Hạ Ny và Trương Mạt.

Trương Mạt khẽ gật đầu, chủ động đưa tay ra cười nói: Chào anh, tôi là Trương Mạt.

Thẩm Hạo đáp: Thẩm Hạo.

Hạ Ny cũng cười đưa tay ra: Chào Thẩm Hạo nhé.

Chào cô Hạ.

Thẩm Hạo cũng bắt tay chào hỏi định buông ra, nhưng phát hiện Hạ Ny hoàn toàn không có ý định thả tay.

Hạ Ny cười nói: Trai đẹp, không lẽ sợ chị đây ăn đậu hũ của cậu sao.

Thẩm Hạo nói: Cô Hạ cứ đùa.

Nghe nói Thẩm soái ca có quan hệ rộng lắm, kiếm được không ít đồ tốt.

Nào là cá ngừ vây xanh phương nam hoang dã, rồi cả đào tiên nước Xiêm đang hot dạo gần đây nữa.

Nghe vậy, Thẩm Hạo lập tức hiểu ra, xem ra cuộc gặp gỡ tình cờ này là có mục đích đây.

Hắn nói: Đó chỉ là tình cờ thôi.

Đào đó ngon thật đấy, chị đây mở bao nhiêu nhà hàng buffet hải sản trên toàn quốc, dịch bệnh đến nay hơn hai năm vẫn luôn bù lỗ.

Chính là vì không có món gì đặc sắc để giữ chân khách.

Chương 205

Soái ca có nguồn hàng tốt như vậy, chị phải đặc biệt tới để làm quen đấy.

Hạ Ny dùng đôi mắt đẹp nhìn Thẩm Hạo đầy ý vị.

Phải nói là nhan sắc của Thẩm Hạo rất khá, làn da đẹp đến mức khiến cô cũng phải ghen tị.

Khí chất trên người hắn, đây là lần đầu cô thấy, không diễn tả được, nhưng rất đặc biệt.

Tiêu Băng đứng bên cạnh cũng đang đánh giá Thẩm Hạo.

Gặp lại Thẩm Hạo, trong lòng cô vẫn có chút kinh ngạc.

Trước đây thấy hắn cũng hơi đẹp trai nhưng khí chất bình thường.

Hôm nay nhìn thấy khí chất khác hẳn trước kia, cứ như hai người hoàn toàn khác nhau.

Hơn nữa khí thế rất mạnh.

Càng nhìn càng thấy Thẩm Hạo không hề đơn giản.

Hôm nay là ngày bạn thân Trương Mạt kết thúc đợt luân chuyển trở về, nên ba người họ ăn mừng một chút.

Tiêu Băng mời hai người kia ăn đào.

Chỉ mới ăn một miếng, Hạ Ny đã sáng rực mắt lên, trong lòng bắt đầu toan tính.

Đồ tốt, vào miệng thanh mát, ăn không tốn sức, nhai vài cái là trôi xuống bụng, quá tuyệt vời.

Khi biết con cá ngừ vây xanh phương nam ở triển lãm thủy sản

cũng do Thẩm Hạo cung cấp, lòng cô càng ngứa ngáy.

Hận không thể ngay lập tức làm quen với Thẩm Hạo.

Nhà hàng buffet hải sản cao cấp của cô, cá ngừ là món không thể thiếu.

Nhưng đa số đều là cá ngừ vây vàng hoặc cá ngừ nuôi.

Cá ngừ vây xanh hoang dã cực kỳ khan hiếm.

Nguồn cá ngừ vây xanh hoang dã trong nước có hạn, hơn nữa chi phí đánh bắt cực cao.

Muốn đánh bắt một con cá ngừ đại dương phải có hạn ngạch đánh bắt, phải trang bị tàu viễn dương công suất lớn, thiết bị liên lạc vệ tinh, máy đo sóng âm và nhiệt độ.

Cá ngừ từ lúc lên khỏi mặt nước đến khi mổ xẻ, làm sạch phải nhập kho lạnh 60℃ trong vòng 30 phút, và quá trình vận chuyển cũng phải duy trì ở nhiệt độ đó.

Chỉ có đơn vị đủ thực lực mới dám ra khơi đánh bắt cá ngừ.

Khách hàng của nhà hàng hải sản cao cấp chủ yếu là quản lý cấp cao của các tập đoàn và các đại gia.

Cá ngừ bình thường họ không có hứng thú.

Hơn nữa, Thẩm Hạo còn có cách lấy được đào tiên từ Xiêm La, thứ này giờ là hàng hiếm.

Trước đó Hạ Ny còn nghĩ là do thổi phồng, ăn thử một miếng mới biết nó thực sự đáng giá.

Nếu đưa món này vào chuỗi nhà hàng hải sản của cô, chắc chắn kinh doanh sẽ bùng nổ.

Từ khi có dịch bệnh, chuỗi nhà hàng buffet hải sản cao cấp của cô

liên tục thua lỗ, đều phải lấy lợi nhuận từ các tiệm tôm hùm đất ở kinh thành để bù vào.

Trong thời gian dịch, tiệm tôm hùm đất cũng phải đóng cửa.

Quy mô càng lớn chi phí càng cao.

Tất cả chi phí cộng lại, mỗi năm lỗ tới vài trăm triệu, trong đợt dịch các cửa hàng lỗ tới hơn một tỷ tệ.

Cô lo đến mức suýt chút nữa phải bán cả bãi đậu xe.

Giờ vất vả lắm mới qua đợt dịch nhưng tình hình kinh doanh vẫn không khởi sắc, sao cô không sốt ruột cho được.

Hạ Ny tin rằng chỉ cần lấy được đào tiên Xiêm La, dựa vào điểm này thôi cũng đủ để hồi sinh chuỗi nhà hàng của mình.

Nếu Thẩm Hạo còn có thể kiếm được thêm ít cá ngừ vây xanh hoang dã nữa thì đúng là vô địch.

Thẩm Hạo khéo léo rút tay ra, Hạ Ny muốn giữ nhưng phát hiện hoàn toàn không giữ nổi.

Thẩm Hạo cười nói: Cô Hạ đánh giá tôi quá cao rồi, tôi thật sự không có năng lực đó đâu.

Hạ Ny cũng không vội, cười đáp: Không sao, hôm nay được làm quen với em trai Thẩm Hạo là chị vui rồi.

Đã đến sân golf rồi thì chúng ta làm một trận nhé.

Thẩm Hạo bảo: Tôi chơi golf không giỏi lắm.

Hạ Ny lườm Thẩm Hạo một cái đầy duyên dáng: Đàn ông sao lại nói là không giỏi, không biết cũng không sao, chị dạy cho.

Thế này đi, sáu người chúng ta chia làm ba đội, đánh 18 lỗ.

Ai thua người đó mời khách.

Đường Lập Dương cười: Được thôi, không vấn đề gì, tôi với Tiêu Nhiên một đội.

Tiêu Băng cười mỉm nhìn Thẩm Hạo: Tôi không thích chung đội với đàn ông, tôi với Trương Mạt một đội.

Em trai Thẩm Hạo ơi, xem chị em mình có duyên chưa kìa.

Chúng ta một đội nhé, nam nữ phối hợp làm việc không mệt, chắc chắn sẽ đánh cho họ tan tác luôn.

Hạ Ny nhân cơ hội khoác tay Thẩm Hạo, nhất quyết không buông.

Cô hơi kinh ngạc nhìn Thẩm Hạo, vì khi ôm lấy tay hắn, cô cảm thấy một luồng khí thanh mát tỏa ra, cái nóng nực của mùa hè cũng biến mất, thật thần kỳ.

Còn Thẩm Hạo lúc này chỉ cảm thấy một sự mềm mại truyền tới từ cánh tay.

Cô nàng Hạ Ny này đúng là bạo dạn thật.

Trước sự nhiệt tình của Hạ Ny, Thẩm Hạo có chút không chịu nổi, dù sao mới gặp lần đầu cũng chưa quen.

Thế là hắn khẽ rung vai một cái.

Hạ Ny chỉ cảm thấy cánh tay tê rần, theo bản năng buông tay Thẩm Hạo ra.

Đôi mắt đẹp của cô kinh ngạc nhìn hắn, không hiểu hắn làm thế nào.

Đường Lập Dương ngẩn ra, tưởng Thẩm Hạo giận.

Thế này đi, Tiêu Nhiên cậu với Thẩm Hạo một đội, tôi với Hạ Ny một đội cho quen.

Hạ Ny không vui: Chung đội với ông già như anh thì có gì thú vị.

Đường Lập Dương nghĩ thầm: Mẹ kiếp tôi già chỗ nào.

Được thôi.

Thẩm Hạo cũng không nghĩ nhiều, cười đáp.

Nhưng Đường Lập Dương lại nghĩ sai hướng, hắn không giận, chỉ là không quen việc vừa gặp đã nhiệt tình thái quá như vậy.

Dù biết mục đích của Hạ Ny nhưng được phụ nữ chủ động như thế, là đàn ông thì ai cũng thấy hưởng thụ.

Tất nhiên, Thẩm Hạo cũng thấy Hạ Ny là người được, nói năng thẳng thắn, không giả tạo, không trà xanh.

Ít nhất cô không giấu giếm, vừa lên tiếng đã nói rõ mục đích cần nhờ cậy quan hệ của Thẩm Hạo.

Đường Lập Dương lập tức cười nói: Tới luôn đi, tôi đang nóng lòng muốn trổ tài đây.

Đừng lãng phí thời gian nữa, qua kia thôi.

Tiêu Băng cười: Được, chúng ta ngồi xe qua đó.

Thấy vậy, Trương Mạt đứng bên cạnh cũng không có ý kiến gì.

Tiêu Nhiên vẫy tay, mấy cô nhặt bóng lái xe điện tới.

Đường Lập Dương cười: Xe tới rồi, mọi người lên xe đi.

Hạ Ny kiêu ngạo hừ một tiếng.

Thẩm Hạo cười nói: Vừa hay tôi cũng không biết chơi, còn định thỉnh giáo Tiêu Nhiên một phen.

Thẩm Hạo và Tiêu Nhiên một xe, Trương Mạt và Tiêu Băng một xe, Hạ Ny và Đường Lập Dương một xe.

Sau khi lên xe, Đường Lập Dương nhỏ giọng nói: Hạ Ny, cô vẫn cứ bộp chộp như thế, thẳng tính quá không tốt đâu, phải uyển chuyển

một chút, đi đường vòng chút chứ.

Với lại cậu Thẩm cũng không thiếu tiền.

Hạ Ny lườm Đường Lập Dương một cái, khó chịu nói: Tôi là hạng người như vậy đấy, cả đời này không sửa được.

Tiếp thụ được thì chơi cùng, không thì thôi.

Cứ lằng nhằng làm gì.

Tôi tìm cậu ấy là để hợp tác, chứ có phải ăn không của cậu ấy đâu, cũng chẳng hại gì cậu ấy.

Không muốn hợp tác thì thôi, tôi tìm cách khác.

Yêu đương cũng chẳng lằng nhằng như thế.

Cùng lắm thì mấy năm tâm huyết đổ sông đổ bể, lỗ một vài tỷ thôi.

Số tiền đó tôi vẫn lỗ nổi.

Hơn nữa, cậu Thẩm Hạo này trông cũng trắng trẻo đẹp trai, tôi quý mến thì đã sao.

Chưa nghe nói chị đây thích trai trẻ à.

Chương 206

Thay bằng ông Dương nhà anh, đòi tôi ôm á, tôi còn chê anh già đấy.

Đường Lập Dương bị á khẩu, tôi đến để khuyên cô, chứ không phải để cô mắng.

Một vài tỷ thì không đến mức.

Hạ Ny khinh bỉ nói: Anh là người bán đồ nội thất, anh biết buffet hải sản cao cấp đốt tiền cỡ nào không.

Chỉ riêng một cửa hàng ở kinh thành của tôi, tiền trang trí đã hơn hai mươi triệu, ghế ngồi toàn là đồ da đặt riêng từ Ý.

Thứ đó đắt thế nào, anh bán nội thất chắc không cần tôi giải thích chứ.

Bàn cũng là đồ đặt của Versace đấy.

Hừ, không nói mấy cái đó, chỉ riêng phí quản lý thôi, bên Wanda tính rẻ cũng 80 tệ một mét vuông, diện tích 1500 mét.

Một tháng tiền phí quản lý đã 12 vạn, cộng thêm tiền thuê mặt bằng 260 tệ mỗi mét vuông, anh tính xem một năm tiền thuê và phí quản lý không dưới 6 triệu tệ sao.

Tiền nhân công thì sao.

Thực phẩm tươi sống mỗi ngày nữa.

Số tiền đó anh đã tính qua chưa.

Anh tưởng kinh doanh ẩm thực cao cấp là trò đùa à.

Nhà hàng Tiếu Giang Nam của họ Uông kia kìa, đầu tư hai cái nhà hàng món Xuyên cao cấp mà mấy tháng lỗ vốn năm mươi triệu rồi.

Anh nghĩ buffet hải sản cao cấp mà rẻ được à.

Loại buffet hải sản cao cấp này tôi có tám cái ở các thành phố lớn, anh bảo có lỗ vốn không.

Tôi còn ký hợp đồng cam kết doanh thu với người ta nữa.

Anh bảo lỗ bao nhiêu.

Đường Lập Dương gãi đầu cười ngượng: Cái này tôi cũng chỉ tò mò thôi.

Chỉ là cô đừng nên dùng bộ của phương Tây đó, ở trong nước thì cứ đi đường vòng sẽ tốt hơn, nhiệt tình quá dễ làm người ta sợ.

Tôi thích nhiệt tình đấy thì sao.

Chẳng lẽ vóc dáng và nhan sắc của Hạ Ny tôi đây không đủ trình à.

Đàn ông các anh chẳng lẽ đều thích mấy loại phụ nữ lạnh lùng mới có cảm giác chinh phục sao.

Nhiệt tình cũng là có tội à.

Hạ Ny hừ một tiếng bất mãn.

Nghe vậy, Đường Lập Dương thông minh chọn cách ngậm miệng, không nên lý sự với phụ nữ làm gì.

Đúng là mỗi người mỗi số, bao nhiêu nhiệt tình cô dành hết cho Thẩm Hạo, còn bao nhiêu bực dọc cô trút sạch lên đầu anh.

Nói tiếp chắc anh bị mắng chết mất.

Trên xe, Tiêu Nhiên cười nói: Chị Hạ là vậy đấy, lớn lên ở Mỹ từ nhỏ nên làm việc gì cũng thẳng thừng, người rất tốt, chỉ là không có đầu óc kinh doanh lắm.

Thẩm Hạo cười: Tôi có để ý gì đâu, không cần phải giới thiệu.

Có điều tôi thật sự không có hứng thú hợp tác, con cá ngừ vây xanh đó cũng chỉ là tình cờ có được, chứ thật sự không có nguồn hàng ổn định nào cả.

Tiêu Nhiên cười cười không khuyên nữa mà chuyển chủ đề: Cậu biết phát minh nào hãm nhất trong nước không.

Thẩm Hạo thắc mắc: Là cái gì.

Chính là phái cử lao động thông qua bên thứ ba, đúng là bọn hút máu.

Nghe vậy, Thẩm Hạo gật đầu: Cái đó đúng là hãm thật.

Đúng là ung nhọt của tầng lớp lao động.

Doanh nghiệp ký hợp đồng với cậu thông qua bên thứ ba để rũ bỏ mọi quan hệ lao động và trách nhiệm pháp lý.

Bảo hiểm xã hội không đóng cho cậu, cậu có chuyện gì thì họ đẩy hết trách nhiệm cho bên thứ ba.

Như mấy anh shipper, bảo vệ, công nhân nhà máy đều như vậy cả.

Có họa thì mấy người đó chịu, có việc thì mấy người đó làm.

Pháp luật cũng chẳng bắt bẻ được gì.

Nợ lương thì bỏ trốn.

Đi kiện tụng trọng tài cũng chẳng thắng nổi.

Trọng tài ở Trường An này, mấy cái đơn kiện nợ lương chất cao bằng nửa chiếc xe tải đấy.

Thẩm Hạo ngay lập tức nhớ lại bản thân mình trước đây, cảm giác đồng cảm ùa về, hắn có chút khó chịu: Thôi, nói chuyện hãm đó làm gì.

Tiêu Nhiên cười bảo: Chính phủ, doanh nghiệp nhà nước đều chơi

bài phái cử lao động thì chứng tỏ nó quá tiện lợi rồi.

Tôi nói vậy là muốn cho cậu biết.

Nhân viên trong công ty chị Hạ đều được ký hợp đồng trực tiếp với công ty, không qua bên thứ ba nào cả.

Quan trọng là ngay cả nhân viên phục vụ hay dì rửa bát cũng được đóng đầy đủ bảo hiểm.

Mà không phải đóng kiểu đối phó vài trăm tệ đâu, đóng theo mức của đơn vị sự nghiệp địa phương đấy.

Một nhân viên phục vụ sau khi trừ bảo hiểm vẫn nhận được tám ngàn tệ tiền lương, cậu nghĩ xem riêng khoản nhân công này thôi mỗi tháng chị Hạ đã phải chi ra mấy chục triệu tệ rồi.

Nghe thế, Thẩm Hạo gật đầu: Nếu đúng như cậu nói thì cô ấy đối xử với nhân viên rất tốt.

Nhân viên phục vụ, dì rửa bát mà cũng được đóng bảo hiểm thì đúng là lần đầu tôi nghe thấy.

Đúng vậy, quan trọng là chị Hạ này thật thà quá, pháp nhân công ty đều là chính cô ấy đứng tên.

Cậu xem mấy thái tử gia tập đoàn lớn chơi bài bùng chuyên nghiệp chưa.

Nợ ngân hàng 250 triệu đô mà không thèm trả một xu.

Trực tiếp tẩu tán tài sản, đeo đồng hồ Richard Mille, Patek Philippe hàng chục triệu, đi siêu xe triệu đô nhưng toàn đứng tên người khác.

Ngay cả khi bị cưỡng chế thi hành án thì họ cũng kêu không có tiền.

Bựa nhất là còn công khai từ bỏ mức lương hàng năm mấy chục

vạn Euro ở CLB Inter Milan, có tiền nhưng nhất quyết không trả nợ.

Ngân hàng cũng chẳng làm gì được, vẫn phải cung phụng họ như ông hoàng.

Cùng là đi vay nhưng chị Hạ thuộc diện người ngay đấy.

Thẩm Hạo nghe mà bật cười.

Tiêu Nhiên tiếp tục: Chị Hạ này đúng là không có đầu óc kinh doanh, ở Mỹ thì học Nghệ thuật, Thạc sĩ cũng tốt nghiệp Học viện Nghệ thuật Hoàng gia Anh chuyên ngành tranh sơn dầu.

Phi vụ đầu tư đầu tiên về nước, cô ấy bỏ ra ba trăm triệu tệ gom một lô phỉ thúy nguyên thạch, kết quả hơn một nửa là hàng Guatemala, lỗ thảm hại.

Hàng Guatemala là sao.

Đồ giả à.

Thẩm Hạo không rành về phỉ thúy lắm.

Không phải đồ giả, hàng Guatemala Nguy Liêu tên đầy đủ là phỉ thúy Guatemala.

Chất liệu và chiết suất gần giống phỉ thúy Miến Điện, nhưng sản lượng cực lớn, cậu hiểu chứ.

Chiết suất của nó tương tự phỉ thúy Miến Điện, sản lượng khổng lồ nên ở đó nó chỉ được coi là đồ trang sức rẻ tiền.

Nó có đầy đủ đặc điểm của phỉ thúy nhưng giá cực rẻ.

Hiện nay đầy rẫy gian thương lừa đảo những người không rành, bán hàng Guatemala theo giá phỉ thúy.

Cậu thấy có ai đi quảng bá loại hàng này không.

Nếu không phải các tập đoàn lớn găm hàng phỉ thúy để thao túng

thì giá phỉ thúy sụp đổ lâu rồi.

Năm xưa Hoàng Long Ngọc cũng có giá như phỉ thúy, giờ thì chẳng ai ngó ngàng.

Đồ cổ ngọc thạch, người ta chơi là chơi cái sự quý hiếm.

Thế thì đen thật.

Lần đầu tư thứ hai là mua cổ phiếu của tập đoàn LeTV, cậu biết đấy, hai trăm triệu nữa bay màu.

Thẩm Hạo lại một lần nữa không nhịn được cười: Yên tâm đi, ông chủ Giả sắp về nước rồi.

Kể nốt lần thứ ba xem nào.

Tiêu Nhiên nói đến lần thứ ba cũng bật cười.

Thẩm Hạo tò mò hỏi: Lần này bị lừa kiểu gì.

Tất nhiên, người bị lừa không chỉ có mình cô ấy, vụ án đó lên tới hơn 30 tỷ tệ, bao nhiêu người dính bẫy.

Phải công nhận bọn lừa đảo trình độ cao chơi chiêu đỉnh thật.

Trong đó liên quan đến nhiều công ty lớn như JD, Suning.

Công ty lừa đảo đó vốn dĩ chỉ là một công ty marketing, chuyên cung cấp quà tặng và giải pháp khuyến mãi cho các tập đoàn Global 500 như P&G, Pepsi, Nokia.

Sau này mở rộng kinh doanh, có một mảng hợp tác với JD và Suning theo kiểu làm trung gian ăn chênh lệch.

Công ty đó ứng tiền mua hàng cho JD và Suning, sau đó hai ông lớn này bán hàng xong mới thanh toán lại.

Những công ty lớn như JD, Suning thường có kỳ hạn thanh toán nên sẽ phát sinh các khoản phải thu.

Khoản phải thu này có thể dùng để thế chấp vay vốn, ví dụ cậu chuyển khoản phải thu 1 triệu tệ cho ngân hàng, ngân hàng đưa cậu 80 vạn, sau đó ngân hàng đi thu hồi 1 triệu kia.

Cô nàng lừa đảo này liền khắc hai cái con dấu giả của JD và Suning, làm giả hàng loạt hợp đồng.

Sau đó cô ta tìm đến công ty thẩm định, mà công ty này là Mộc Lan Hội.

Mộc Lan Hội là câu lạc bộ của các nữ doanh nhân trong nước, cả cô lừa đảo và chị Hạ đều là hội viên.

Cả bà chủ của nhà hàng Tiếu Giang Nam cũng ở trong đó.

Chị Hạ thì tính tình tốt nhưng đầu óc kinh doanh hơi kém, thêm nữa là mụ lừa đảo kia làm giả hồ sơ mọi khâu quá hoàn hảo.

Ả biến những hợp đồng giả đó thành một dự án đầu tư rủi ro thấp, lợi nhuận cao rồi mang đi dụ dỗ chị Hạ.

Cộng thêm uy tín từ các khoản phải thu của JD, Suning, ả nhanh chóng huy động được hơn 10 tỷ tệ.

Chương 207

Chị Hạ mất trắng 500 triệu.

Ả lừa đảo kia còn dùng vụ này như một mô hình kinh doanh thành công để đi nhân rộng thêm nhiều lần nữa, cuối cùng lừa được tổng cộng hơn 30 tỷ tệ.

Nghe đến đây, Thẩm Hạo đang uống nước suýt chút nữa phun ra ngoài.

Chị Hạ của cậu đúng là đại thông minh thật sự.

Tiêu Nhiên ngoái nhìn Hạ Ny, thấy cô không chú ý mới thở phào, đây toàn là những ký ức không muốn nhìn lại.

Nếu để cô biết cậu kể cho người khác nghe, chắc cô đánh chết cậu mất.

Chuyện này cậu biết thế thôi, đừng nói lung tung nhé.

Lần này cô ấy đầu tư vào chuỗi buffet hải sản cao cấp nhất, ban đầu đầu tư bốn năm mươi triệu, cuối cùng lãi chưa đến 30 vạn.

Kết quả lại bị người ta dụ dỗ, bảo là để lấp đầy khoảng trống thị trường hải sản cao cấp.

Chị Hạ đang muốn rửa hận nên lại hừng hực khí thế làm tiếp.

Kết quả cậu biết rồi đấy, ẩm thực cao cấp không phải cứ trang trí đẹp là khách đến.

Phải có tiếng tăm, có đẳng cấp mới được.

Nếu cậu làm cho người ta thấy đẳng cấp xứng tầm thì đầy người sẵn sàng bỏ ra cả trăm ngàn tệ cho một bữa ăn.

Thẩm Hạo cười: Quả nhiên, không sợ phú nhị đại ăn chơi trác

táng, chỉ sợ phú nhị đại muốn khởi nghiệp.

Cũng phải do gia thế khủng cơ, người bình thường phá kiểu đó thì trắng tay lâu rồi.

Nhưng cô ấy vẫn chịu được, ở kinh thành còn bao nhiêu mặt bằng và đất đai.

Tiện tay thế chấp cái là vay được hàng tỷ tệ ngay.

Đó toàn là tài sản tốt, ngân hàng chỉ mong chị Hạ thế chấp thôi.

Người ta có mục tiêu đền bù hàng ngàn tỷ còn chẳng sao, yên tâm cô ấy trụ được.

Sau đó, Thẩm Hạo nhìn lên bầu trời xanh mây trắng, tâm trạng rất thư thái, cười hỏi: Luật chơi golf này thế nào.

Nghe Thẩm Hạo bảo không biết luật, Tiêu Nhiên liền tranh thủ trên xe giới thiệu sơ qua.

Môn này hàm lượng kỹ thuật cao lắm, nhưng quy tắc thì đơn giản. 18 lỗ, ai dùng ít gậy nhất để đưa bóng vào lỗ là thắng.

Mỗi lỗ có một bệ phát bóng tee box, một đường bóng fairway, một vùng cỏ quanh lỗ green và một cái lỗ.

Tee box là nơi bắt đầu đánh.

Cậu thấy mấy cái chướng ngại vật kia không, hố cát, hồ nước, cây cối. cố gắng tránh đừng để bóng rơi vào đó, nếu không sẽ bị phạt gậy và phải đánh lại từ vị trí cũ.

Quy tắc đại khái là vậy.

Tiêu chuẩn quốc tế là 72 gậy vào lỗ, nghiệp dư thì đánh tầm hơn 80 gậy là khá rồi.

Thẩm Hạo cười hỏi: Cậu đánh được bao nhiêu gậy.

Tiêu Nhiên ngượng nghịu: Tôi thì cũng tàm tạm.

Thấy vậy, Thẩm Hạo mỉm cười không vạch trần.

Rất nhanh, mọi người đã đến bệ phát bóng của lỗ đầu tiên.

Tiêu Nhiên vỗ tay cười nói: Người đông đủ rồi, bắt đầu thôi.

Được thôi, hai người một đội tự do phát huy, ai đánh cũng được.

Nhóm Tiêu Băng, Trương Mạt và Hạ Ny thấy Thẩm Hạo không biết chơi thì nghĩ trận này chắc chắn thắng rồi, chuẩn bị tinh thần để Tiêu Nhiên và Thẩm Hạo mời khách thôi.

Đội của Trương Mạt, Tiêu Băng là người đánh đầu tiên, một gậy trực tiếp đưa bóng đến vị trí cách lỗ ba mét, chính là vùng green.

Mọi người vỗ tay tán thưởng.

Loại lỗ 3 gậy par 3 này, gậy đầu tiên đã lên được green thì sẽ tiết kiệm được rất nhiều gậy.

Đội của Hạ Ny, Đường Lập Dương đánh gậy đầu tiên, kết quả bình thường.

Thần thức của Thẩm Hạo quan sát kỹ từng chi tiết động tác của họ, không thấy có gì khó khăn.

Tiêu Nhiên cười bảo: Thẩm Hạo, gậy đầu tiên này cậu thử xem.

Được, để tôi thử.

Thẩm Hạo thật sự chưa chơi bao giờ nên cũng muốn thử một chút.

Thẩm Hạo cầm gậy golf, ước lượng trọng lượng.

Dưới sự chú ý của mọi người, hắn khẽ vung gậy, một tiếng bộp vang lên, quả bóng golf bay vút đi.

Nó bay vượt qua cả lỗ đầu tiên, đi xa thêm mười mấy mét.

Tiêu Nhiên tròn mắt kinh ngạc: Mẹ kiếp, gậy này cậu đánh được đấy chứ, hoàn toàn không giống thao tác của người mới tí nào.

Còn Thẩm Hạo thì lại thắc mắc, sao nó lại bay xa quá tính toán của mình như vậy.

Không lẽ mình tính sai.

Hắn cầm một quả bóng golf lên xem, phát hiện trên mặt bóng có rất nhiều lỗ nhỏ li ti, bóp nhẹ một cái thì thấy có độ đàn hồi.

Lúc này hắn mới hiểu vấn đề, hắn đã đánh nó như một quả bóng đặc ruột rồi.

Rất nhanh đến lượt gậy thứ hai của đội Thẩm Hạo.

Tiêu Nhiên vẫn nhường cơ hội cho hắn.

Không ngờ khoảng cách mười mấy mét, Thẩm Hạo khẽ vung gậy một cái, bóng đã vào lỗ.

Mọi người đồng loạt vỗ tay.

Hiện tại, đội của Thẩm Hạo và đội của Tiêu Băng có số gậy bằng nhau.

Lỗ đầu tiên, cả hai đều tốn hai gậy.

Lỗ thứ hai là lỗ 4 gậy par 4.

Khoảng cách khá xa, Thẩm Hạo dùng thần thức quét qua, lập tức nắm rõ mọi thứ.

Ngắm chuẩn, bộp.

Quả bóng golf vẽ một đường cong hoàn mỹ trên không trung rồi rơi thẳng tắp vào lỗ.

Cả sân golf chấn động.

Tiêu Nhiên, Đường Lập Dương, Tiêu Băng, Trương Mạt và Hạ

Ny, cả năm người đều trố mắt nhìn Thẩm Hạo.

Lỗ 4 gậy này tuy không phải tiêu chuẩn quốc tế nhưng cũng dài 390 yard, tức là khoảng 360 mét, vậy mà một gậy vào lỗ luôn.

Mẹ kiếp, lỗ par 4 mà đánh được hẳn Eagle luôn.

Đường Lập Dương kinh hãi kêu lên.

Vãi thật, Thẩm Hạo cậu giỏi giả vờ thật đấy, còn bảo là không biết chơi.

Lỗ bốn gậy mà cậu lại đánh ra được Eagle.

Loại Eagle này, đến cả cầu thủ chuyên nghiệp cả đời cũng chẳng đánh được mấy lần đâu.

Hạ Ny vỗ tay nhiệt liệt không chút do dự, phấn khích nói: Đậu xanh, đỉnh quá, Thẩm Hạo cú này đánh đẹp tuyệt.

Nhầm rồi, đây không phải gọi là Eagle, đây là Albatross nghìn năm có một.

Nghe vậy, Đường Lập Dương và Tiêu Nhiên vội vàng gật đầu: Đúng, lỗ bốn gậy, chỉ dùng một gậy đã vào, thiếu những ba gậy thì gọi là Albatross.

Ngay cả người có tính tình ổn trọng như Tiêu Băng và Trương Mạt khi nhìn Thẩm Hạo cũng kinh ngạc không thôi.

Thằng nhóc này đang giả heo ăn thịt hổ sao.

Cú đánh này không phải ai cũng đánh được, ở đây không ai làm được, thậm chí cả nước cũng không ai làm được.

Nếu đưa ra giải đấu chuyên nghiệp quốc tế thì chắc chắn là một màn trình diễn nhận được tràng pháo tay của toàn trường.

Thẩm Hạo nhìn ánh mắt kinh ngạc của mọi người, thắc mắc hỏi:

Eagle, Albatross là cái gì.

Tiêu Nhiên vẻ mặt đầy nghi ngờ nhìn Thẩm Hạo nói: Lỗ ba gậy mà một gậy vào lỗ, thiếu hai gậy gọi là Eagle.

Lỗ bốn gậy mà một gậy vào lỗ, thiếu ba gậy là Albatross.

Cậu đánh một cú đỉnh như thế mà còn giả vờ là tân binh à.

Ngay sau đó, Tiêu Nhiên nói: Nhanh, đi lỗ tiếp theo.

Thẩm Hạo đáp: Được thôi.

Tiếp theo đó là khoảnh khắc Thẩm Hạo thể hiện trình độ, lỗ ba gậy thì một gậy vào, lỗ bốn gậy cũng một gậy vào, vô cùng nhẹ nhàng, khiến năm người chứng kiến từ đầu đến cuối đều trợn mắt há mồm.

Tuy nhiên, khi Thẩm Hạo biết thế giới này chưa có ai một gậy vào lỗ ở lỗ năm gậy, anh cũng hơi tiết chế lại một chút.

Lỗ năm gậy, anh chọn hai lần vung gậy mới vào lỗ.

Lúc này, Thẩm Hạo vẫn chưa biết kỹ thuật của mình gây chấn động đến mức nào.

Anh rốt cuộc đã làm cái gì vậy.

Chẳng mấy chốc, ba cô nàng Tiêu Băng, Hạ Ny, Trương Mạt đều không đánh nữa, đều đi theo bên cạnh Thẩm Hạo để xem.

Mỗi lần Thẩm Hạo vào lỗ, Hạ Ny lại kích động vỗ tay reo hò, thu hút không ít sự tò mò.

Ngay cả Tiêu Băng và Trương Mạt vốn điềm tĩnh cũng phấn khích đến mức đôi má ửng hồng.

Thẩm Hạo quá lợi hại, đúng là siêu cấp đại thần.

Mấy tay golf như Tiger Woods so ra cũng yếu xìu.

Ba cô gái có nhan sắc, khí chất và vóc dáng đều cực phẩm, vốn dĩ đã rất thu hút ánh nhìn, vẻ mặt kích động như vậy lại càng khiến người khác tò mò.

Chương 208

Nhân viên nhặt bóng vội vàng báo cáo cho quản lý rằng sân golf xuất hiện một siêu cấp cao thủ.

Phen này, không chỉ có ba nàng Tiêu Băng, Hạ Ny, Trương Mạt, mà toàn bộ sân golf đều xôn xao.

Nhân viên, quản lý sân golf, cũng như những người đang tập luyện và các ông chủ doanh nghiệp khác đang chơi golf, tất cả đều chạy đến xem Thẩm Hạo đánh bóng.

Một nhân viên nhặt bóng thấy người đàn ông trung niên bên cạnh mình, kinh ngạc nói: Ông chủ, sao ông lại đến đây.

Ngậm miệng, nói ít thôi.

Nhân viên kia lập tức sợ hãi không dám nói leo.

Thấy người kéo đến ngày càng đông, Thẩm Hạo biết mình hình như đã gây ra náo động hơi lớn.

Anh không hiểu rõ về golf, cũng không biết cơn chấn động mình vừa gây ra lớn đến mức nào.

Nhưng anh vẫn chọn cách nhường nhịn một chút, tránh để quá mức kinh thế hãi tục.

Thế là những lỗ năm gậy phía sau anh dùng năm gậy để vào lỗ, lỗ bốn gậy thì dùng bốn gậy.

Khi trái bóng cuối cùng được đánh xong đủ 18 lỗ, toàn trường bùng nổ những tiếng hét và tiếng vỗ tay như sấm dậy chưa từng có.

Hạ Ny càng kích động đến mức nhảy cẫng lên, đôi bàn tay thon dài vỗ đến đỏ ửng: Mẹ nó đỉnh quá, Thẩm Hạo quá trâu bò, số một châu

Á, top ba thế giới.

May mà cô có mặc quần bảo hộ, nếu không nhảy như vậy là lộ hết rồi.

Suốt dọc đường cô hò hét đến mức khản cả giọng, đây tuyệt đối không phải là tâng bốc.

Nhưng trước biểu hiện nhiệt tình như vậy, Thẩm Hạo cũng thấy hơi bất ngờ.

Không chỉ có Hạ Ny ánh mắt rực lửa, tất cả mọi người đều nhìn Thẩm Hạo với vẻ ngưỡng mộ cuồng nhiệt.

Tiêu Nhiên càng kích động ôm lấy Thẩm Hạo, phấn khích nói: Đậu xanh, đậu xanh, đây là anh em của tôi, đây là anh em của tôi đấy.

Thẩm Hạo cậu có biết cậu đỉnh đến mức nào không.

Tuyển thủ chuyên nghiệp hàng đầu trung bình đánh khoảng 67 gậy, mà 18 lỗ cậu chỉ dùng có 58 gậy.

Quá chất.

Đường Lập Dương cũng kích động đến mặt đỏ bừng nói: 18 lỗ cậu chỉ dùng 58 gậy, kỷ lục thế giới cũng chỉ có 55 gậy thôi.

Quan trọng là cái con số 58 gậy này lại được sinh ra tại sân golf của tôi.

Mẹ nó chứ.

Mau đi lấy thuốc trợ tim cho tôi, tim tôi chịu không nổi rồi.

Ông chủ sân golf kích động ôm ngực nói.

Sau khi uống thuốc, ông chủ vội vàng bước tới, nắm chặt tay Thẩm Hạo nói: Người anh em, làm quen chút đi.

Tôi là ông chủ sân golf Ngô Dũng Nghi, hôm nay nhất định phải nể

mặt lão ca này, cùng nhau dùng bữa nhé.

Tiêu Băng, Hạ Ny, Trương Mạt trong lòng sóng cuộn biển gầm.

Thẩm Hạo này đúng là lợi hại thật sự.

Họ cũng chẳng phải kẻ ngốc, tự nhiên nhìn ra được Thẩm Hạo rõ ràng là đã nhường nhịn ở đoạn sau, nếu không nhường thì còn gây sốc đến mức nào nữa.

Vị trí số một thế giới nắm chắc trong tầm tay.

Hơn nữa còn là kiểu số một có thể phá vỡ kỷ lục thế giới.

Ngay lập tức, Thẩm Hạo đã trấn áp toàn bộ những người có mặt.

Thẩm Hạo vẻ mặt đầy thắc mắc, nhìn phản ứng của mọi người, hình như mình mạnh hơi quá đáng rồi.

Lúc này, không ít ông chủ lần lượt tiến lên đưa danh thiếp cho Thẩm Hạo, muốn kết bạn.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo đều từ chối, thay vào đó anh cùng đám người Tiêu Nhiên đi đến khu biệt thự trang viên ở đây.

Ông chủ Ngô Dũng Nghi kích động hỏi: Cậu em xưng hô thế nào nhỉ.

Thẩm Hạo cười đáp: Thẩm Hạo.

Thẩm lão đệ, cậu quá đỉnh, sân golf của tôi từ khi khai trương đến nay chưa có ai đánh được dưới 65 gậy, cậu quất một phát xuống 58 gậy luôn.

Đây tuyệt đối là top ba thế giới, người anh em, đây là thẻ hội viên kim cương của sân golf chúng tôi, sau này cậu đến đây chơi toàn bộ sẽ được miễn phí.

Ngô Dũng Nghi nói xong liền đưa cho Thẩm Hạo một tấm danh

thiếp.

Thẩm Hạo nói: Vô công bất thụ lộc, thôi bỏ đi, tôi cũng chỉ thỉnh thoảng mới đánh thôi.

Ngô Dũng Nghi nói: Đừng mà Thẩm lão đệ, cậu chỉ cần đến là đã nể mặt tôi lắm rồi, cao thủ như vậy đúng là nghìn năm có một.

Thẩm lão đệ không đi đánh chuyên nghiệp thì thật đáng tiếc.

Chơi golf kiếm tiền nhiều lắm đấy.

Chưa nói gì khác, đi Âu Mỹ đánh giải chuyên nghiệp một năm tiền thưởng cộng với quảng cáo thu về vài trăm triệu đô là cái chắc.

Đến lúc đó hào quang vây quanh, về nước kiếm tiền, một năm vài tỷ tệ chẳng phải là chuyện đùa đâu.

Thẩm Hạo nói: Thôi, tôi thực sự không có hứng thú với việc đó.

Haha, tôi cũng chỉ nói vậy thôi, Thẩm lão đệ kết bạn WeChat nhé, sau này có gì cần cứ lên tiếng một câu.

Siêu cấp cao thủ như cậu đúng là quá khiêm tốn rồi.

Nói xong, Ngô Dũng Nghi vẻ mặt đầy mong đợi nhìn Thẩm Hạo.

Thấy vậy, Thẩm Hạo đáp: Được thôi.

Ngô Dũng Nghi mừng rỡ: Thẩm lão đệ đúng là người sảng khoái, đây là WeChat của tôi.

Sau khi kết bạn xong, Ngô Dũng Nghi nói: Hôm nay cứ yên tâm ở lại đây, tối nay để tôi tiếp đãi tử tế.

Cho tôi cơ hội làm chủ xị, Tiêu tổng, Đường tổng, Hạ tổng không có ý kiến gì chứ.

Tiêu Băng nói: Được thôi, hôm nay cũng không có việc gì, Trương Mạt cô có bận gì không.

Trương Mạt cười nói: Tôi cũng không có việc gì, hiếm khi được thư giãn một lần.

Vốn dĩ hai cô nàng dự định chơi một lát rồi về, nhưng bây giờ đều cảm thấy khá tò mò về Thẩm Hạo.

Anh chàng này trên người có quá nhiều điều thần kỳ.

Hạ Ny nói: Tôi đương nhiên càng không vấn đề gì rồi.

Đường Lập Dương nói: Vậy xem ra tối nay phải hưởng sái hào quang của Thẩm lão đệ rồi.

Mời mọi người ngồi xuống trò chuyện, tôi đi sắp xếp ngay.

Nói xong, Ngô Dũng Nghi phấn khởi chạy ra ngoài.

Tiêu Nhiên khoác vai Thẩm Hạo nói: Vãi thật, Thẩm Hạo, không, Hạo ca, anh là Hạo ca của em, đúng là quá trâu bò, đi đánh chuyên nghiệp đi.

Đến lúc đó Tổng thống Mỹ, Thủ tướng Anh cũng phải hẹn anh đánh golf cho xem.

Thẩm Hạo cười nói: Không đến mức khoa trương vậy đâu, tôi không có hứng thú với cái đó.

Tổng thống hay Thủ tướng gì đó, Thẩm Hạo chẳng mấy quan tâm.

Toàn là những nhân vật tầm thường thôi, Thẩm Hạo ở Trái Đất là tồn tại vô địch, tất cả mọi người trong mắt anh chỉ có một thân phận, đó là phàm nhân mà thôi.

Thế giới đô thị này là nơi để Thẩm Hạo nghỉ ngơi giải trí, anh không muốn can thiệp quá nhiều.

Thẩm Hạo kết bạn hoàn toàn dựa vào sở thích cá nhân.

Tiêu Băng đôi mắt đẹp nhìn Thẩm Hạo, cười tươi rói nói: Thẩm

tiên sinh, lần gặp này thực sự khiến người ta chấn động, cứ như là đổi thành một người khác vậy.

Phải nói rằng, trước đây mắt nhìn của tôi có vấn đề thật.

Thẩm Hạo cười nói: Tiêu tổng quá lời rồi.

Trương Mạt cũng không chớp mắt nhìn chằm chằm Thẩm Hạo, tò mò hỏi: Thẩm tiên sinh, golf của anh lợi hại như vậy, không đánh giải chuyên nghiệp thì tiếc quá.

Kỹ thuật của anh là người giỏi nhất tôi từng thấy, không có ai thứ hai đâu, tôi dám đảm bảo, chỉ cần anh đánh chuyên nghiệp, chắc chắn sẽ gây chấn động thế giới.

Sau đó cô tinh nghịch nháy mắt, đôi mắt đẹp thoáng qua một tia giảo hoạt cười nói: Nhưng mà kỹ thuật nhường gậy của Thẩm tiên sinh thì chẳng ra sao cả.

Thẩm Hạo ho nhẹ một tiếng, không nói nhiều về chủ đề này.

Hạ Ny nhân cơ hội ngồi xuống bên cạnh Thẩm Hạo, cười nói: Thẩm đệ đệ vừa đẹp trai, đánh golf lại giỏi, lại còn khiêm tốn quá mức.

Có thể cưỡng lại được sự cám dỗ của hàng trăm triệu đô mỗi năm, thật là phi thường.

Người khác thì vắt óc kiếm tiền, còn cậu thì ngược lại, chẳng thèm để tâm.

Đúng là có chút cảm giác của ẩn thế cao nhân đấy.

Thẩm Hạo nói: Cũng không hẳn, chỉ là tôi không thích đứng dưới ánh đèn sân khấu thôi.

Nếu thực sự muốn kiếm tiền, đi tham gia boxing chuyên nghiệp, mỗi năm kiếm hơn tỷ đô cũng là chuyện dễ dàng.

Kỷ lục cao nhất của boxing, một lần thượng đài đã là một trăm triệu đô rồi.

Thẩm Hạo tin rằng mình chỉ cần thắng liên tiếp một trăm trận, trở thành người số một làng quyền anh thế giới cũng là chuyện nhẹ như lông hồng.

So với cái đó, kiếm chút tiền từ golf đúng là yếu xìu.

Nhưng Thẩm Hạo không rảnh rỗi như vậy, vấn đề là tiền của anh bây giờ nhiều đến mức tiêu không hết, cần nhiều như thế làm gì.

Lúc này Tiêu Nhiên ngẩng cao đầu, nhìn cô út của mình, ho nhẹ một tiếng.

Lúc trước, Tiêu Băng cứ luôn nói bạn bè anh tìm chẳng có ai ra hồn.

Tiêu Nhiên bây giờ muốn xem cô út sẽ nói thế nào.

Cô út, Hạo ca của cháu thế nào, cô cứ nói xem có đỉnh không.

Nghe vậy, ánh mắt mọi người đều hướng về phía Tiêu Băng.

Thẩm Hạo lợi hại thì liên quan gì đến cháu.

Nói xong, Tiêu Băng hung dữ lườm Tiêu Nhiên một cái.

Không biết nói chuyện thì ngậm miệng lại cho cô.

Sát khí trong ánh mắt khiến Tiêu Nhiên rụt cổ lại.

Hạ Ny ngồi bên cạnh cười nói: Thẩm đệ đệ, lần này chị đặc biệt đến đây vì cậu đấy.

Thẩm Hạo xua xua tay nói: Đừng, vạn lần đừng nói thế, tôi cũng không phải ngôi sao gì, không dám nhận như vậy.

Hạ Ny lườm một cái, trách móc: Cậu nói gì vậy.

Trong mắt chị, Thẩm đệ đệ còn đẹp trai hơn mấy ngôi sao kia

nhiều.

Trương Mạt ngồi bên cạnh cũng phụ họa: Câu này tôi hoàn toàn đồng ý, khí chất của Thẩm Hạo rất tốt.

Hạ Ny cười nói: Chị biết là làm quen hơi đột ngột.

Quan trọng là bây giờ chị đang bày ra một bàn cờ quá lớn, nếu không có ý tưởng gì hay thì tâm huyết bao nhiêu năm sẽ đổ sông đổ biển hết.

Chẳng phải nghe nói cậu có đầu mối sao, nên chị mới tìm tới.

Cậu yên tâm, chị không để cậu giúp không công đâu, chị sẽ chia cổ phần cho cậu theo tỉ lệ để cậu góp vốn.

Thẩm Hạo vội vàng xua tay, với cái thiên phú kinh doanh này của chị thì thôi đi, đúng là lỗ hổng không đáy mà.

Hạ tỷ, chị nghĩ lạc quan quá rồi.

Thứ nhất, sản lượng loại đào ở Xiêm La đó không nhiều, chắc chắn không thể cung cấp lượng lớn cho nhà hàng của chị được.

Chương 209

Hơn nữa đào cũng có mùa vụ.

Nếu chị chỉ dựa vào mỗi quả đào thì hoàn toàn không thực tế.

Hết mùa đào rồi chẳng phải lại quay về như trước sao.

Cho nên, đi theo con đường quả đào này là không thông đâu, chị hãy từ bỏ ý định đó đi.

Thứ hai, cá ngừ vây xanh đại dương hoang dã thì tôi có chút manh mối.

Nhưng loại cá này thường ở vùng biển sâu, thuộc loại khó đánh bắt nhất.

Vì thế, đánh bắt được cá ngừ vây xanh hoang dã cũng phải dựa vào vận khí, điều này không ai đảm bảo được nguồn hàng.

Cho nên, việc này tôi cũng không giúp được gì, có lòng mà không có sức thôi.

Nếu chị muốn tôi giúp kiếm một hai quả đào ăn thử thì không vấn đề gì.

Còn những chuyện khác thì thôi đi, đừng nhắc lại nữa.

Mặc dù trong không gian của Thẩm Hạo đào chất thành núi, nhưng anh chẳng có ý định giúp đỡ chút nào.

Hạ Ny và anh có quan hệ gì đâu chứ.

Tốn công tốn sức để đổi lấy cái gì.

Chỉ dựa vào nhan sắc thôi sao.

Sao có thể giúp cô ta được, Thẩm Hạo cũng không phải là người

tốt bụng bao la.

Hạ Ny cô có phá sản hay không thì liên quan gì đến tôi.

Hoặc có lẽ chờ cô phá sản rồi tôi bao nuôi cô, cái này Thẩm Hạo còn làm được.

Vả lại, bảo Thẩm Hạo đi biển bắt cá ngừ vây xanh cung cấp cho nhà hàng, trừ khi đầu óc anh có vấn đề.

Đừng nói là Hạ Ny, ngay cả Tống Mộ Lạp hay tiếp viên hàng không Thi Nịnh nói vậy, Thẩm Hạo cũng chỉ tặng cho một chữ cút.

Anh chẳng có chút hứng thú nào.

Loại người như Hạ Ny chỉ hợp với ăn chơi nhảy múa, làm một bà phu nhân giàu có trong lồng kính, chứ làm nữ cường nhân thì thực sự không hợp.

Trước đây xem tin lừa đảo qua mạng, thấy nhiều nữ nghiên cứu sinh, nữ giáo sư bị lừa hàng triệu tệ, Thẩm Hạo còn thấy hơi khó tin.

Nhưng khi tấm gương thực tế là Hạ Ny đặt ngay trước mắt, Thẩm Hạo mới thực sự tin rằng, có những người đúng là người ngốc lắm tiền.

Bị lừa mấy lần mà vẫn không chừa, đúng là cạn lời.

Cũng không thể không cảm thán, tiền của phụ nữ đúng là dễ lừa thật.

Tất nhiên, phụ nữ thường cảm tính hơn đàn ông một chút.

Càng là loại phụ nữ này thì càng không nên làm kinh doanh hay làm quan, nếu không toàn làm theo sở thích cá nhân thôi.

Nghe Thẩm Hạo nói vậy, đôi mắt đẹp của Hạ Ny thoáng qua vẻ thất vọng.

Suy nghĩ kỹ lại, cô thấy Thẩm Hạo nói đúng, quả thực cô đang có bệnh thì vái tứ phương.

Cô gượng cười nói: Dù sao thì hôm nay được quen biết Thẩm đệ đệ cũng coi như là một cái duyên.

Lúc nãy có chỗ thất lễ, mong cậu bỏ qua, lát nữa chị tự phạt ba ly để bồi tội với cậu.

Thẩm Hạo cười nói: Cái đó thì không cần đâu, chị cũng không có đắc tội gì tôi.

Không sao, tửu lượng của chị cũng bình thường thôi.

Khi mọi chuyện đã được nói rõ, không khí giữa mọi người cũng hòa hợp hơn nhiều, không còn gượng gạo như lúc nãy.

Lúc này, Trương Mạt ngồi bên trái Hạ Ny, mỉm cười đi đến bên cạnh Thẩm Hạo, chủ động chìa tay ra nói: Làm quen lại chút nhé, tôi tên Trương Mạt, trước đây từng bôn ba du học nhiều nơi, khả năng chịu áp lực tốt, không dễ bị suy sụp, làm bạn với tôi là một lựa chọn rất tuyệt đấy.

Hiện tại tôi đang làm việc trong biên chế nhà nước, tháng sau có lẽ sẽ điều chuyển về Bộ.

Thẩm Hạo cười bắt tay nói: Thẩm Hạo, hiện tại là kẻ vô nghề nghiệp.

Nghe vậy, Trương Mạt nhướn mày mỉm cười nói: Vậy chúng ta bây giờ là bạn bè rồi nhé.

Thẩm Hạo đáp: Tất nhiên là bạn bè rồi.

Vậy xin cái WeChat chắc cậu sẽ không thấy quá đáng chứ.

Nhìn ánh mắt đầy mong đợi của Trương Mạt, Thẩm Hạo cười nói: Không quá đáng chút nào, hoàn toàn không vấn đề gì.

Được mỹ nữ xin WeChat, tôi đương nhiên sẵn lòng rồi.

Nói xong, Thẩm Hạo liền mở mã QR WeChat ra.

Khi Trương Mạt đang quét mã, Hạ Ny nói: Thẩm đệ đệ, hợp tác không thành thì cũng không thể coi như người lạ được.

Cậu không được bên trọng bên khinh, chỉ cho mỗi Trương Mạt kết bạn, hai chúng tôi chắc chắn cũng phải có phần.

Thẩm Hạo nói: Được thôi, mỹ nữ mà, càng nhiều càng tốt.

Tiêu Băng mỉm cười nhẹ, cũng lấy điện thoại ra quét mã của Thẩm Hạo.

Đường Lập Dương đứng bên cạnh thấy Thẩm Hạo được săn đón như vậy, lén lút giơ ngón tay cái lên tán thưởng.

Ba cô nàng Tiêu Băng, Trương Mạt, Hạ Ny, từ nhan sắc, vóc dáng, làn da đến khí chất đều là cực phẩm hàng đầu.

Gia thế cũng chẳng kém cạnh nhau là bao.

Hạ Ny năng lực cá nhân hơi kém chút, nhưng người ta biết vẽ tranh mà.

Buổi tối hai người ở bên nhau, nghiên cứu về tình hữu nghị nguyên thủy, có một họa sĩ tranh sơn dầu bên cạnh cũng là một cái thú.

WeChat của ba cô nàng này, người bình thường chẳng bao giờ có cơ hội kết bạn đâu.

Đừng nhìn Đường Lập Dương thân thiết với ba người họ mà lầm, anh ta còn chẳng có WeChat của họ nữa là.

Nhất thời, chủ đề của mọi người đều xoay quanh Thẩm Hạo.

Qua trò chuyện, Thẩm Hạo mới biết mình lúc nãy đỉnh đến mức

nào.

Nhưng cũng chẳng sao, chỉ cần có người có thể thực hiện được thì chứng tỏ đó là phát huy bình thường.

Còn Tiêu Băng và Trương Mạt cũng đang âm thầm quan sát Thẩm Hạo, rất tò mò không biết anh rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Cảm giác anh thâm sâu khôn lường, đứng trước vinh nhục vẫn thản nhiên.

Trò chuyện được nửa tiếng, Hạ Ny nói: Chúng ta đi thay quần áo thôi, nãy đánh bóng ra đầy mồ hôi, dính bết cả người rồi, đi tắm cái đã.

Được, không vấn đề gì.

Trương Mạt và Tiêu Băng cũng có ý đó.

Nói xong ba cô gái dắt tay nhau rời đi.

Hai mươi phút sau, ba người họ đã thay đồ xong trong phòng bao.

Họ không vội qua ngay mà ngồi lại trò chuyện.

Hạ Ny vẻ mặt bí hiểm nói: Này, các cậu biết không, lúc nãy tớ khoác tay Thẩm Hạo, phát hiện người cậu ấy mát rượi, mịn màng, chẳng thấy chút hơi nóng nào cả.

Còn dễ chịu hơn cả máy lạnh nữa.

Tớ ôm mà chẳng muốn buông tay luôn.

Buổi tối mà ôm cái này vào lòng thì chắc chắn sướng hơn thổi điều hòa nhiều.

Hạ Ny đầy tự tin nói: Tớ có thể lấy nhân phẩm ra đảm bảo, tuyệt đối không phải là ảo giác.

Người cậu ấy rất mát mẻ, nhưng không phải kiểu lạnh ngắt, các

cậu hiểu không.

Giống như gió tự nhiên ấy, rất thoải mái, tớ cũng không biết diễn tả sao nữa.

Hơn nữa cậu ấy là đàn ông mà mùi hương trên người cũng thơm lắm.

Hít một hơi thôi mà thấy tinh thần sảng khoái hẳn lên.

Giống như lúc cậu đang buồn ngủ rũ rượi mà bôi chút dầu gió vào ấy, hiểu không.

Nhìn bộ dạng hăng say, phấn khích của Hạ Ny, Tiêu Băng và Trương Mạt nhìn nhau, cùng nhướn mày.

Thôi xong, cô bạn này điên thật rồi.

Tiêu Băng cạn lời nói: Tớ thấy cậu là đang xuân tâm phơi phới thì có.

Mùa xuân qua lâu rồi, sao cậu lại lên cơn xuân lần hai thế này.

Thấy hai cô bạn thân không tin mình, Hạ Ny liền cuống lên.

Tớ mà lừa các cậu thì tớ làm con cún.

Nếu không tin, tí nữa ngồi cạnh Thẩm Hạo, khoác tay cậu ấy thử một cái là biết ngay.

Trương Mạt nói: Tớ chắc chắn là không tin rồi, lúc nãy tớ bắt tay cậu ấy cũng chẳng thấy cảm giác mát lạnh gì cả.

Tiêu Băng gật đầu: Tớ cũng không thấy thế.

Hạ Ny tức tối đứng phắt dậy, hai tay chống nạnh.

Không tin chứ gì, tí nữa hai cậu cứ ngồi cạnh Thẩm Hạo, chỉ cần chạm vào cánh tay cậu ấy thôi là sẽ biết tớ nói thật hay giả.

Nghe vậy, Tiêu Băng cười nói: Được rồi được rồi, không nói

chuyện này nữa, qua đó trước đã.

Hiển nhiên, Trương Mạt và Tiêu Băng chẳng tin lời Hạ Ny nói, cũng không để tâm lắm.

Hay là thế này, tí nữa chúng ta cùng chuốc rượu Thẩm Hạo, đợi cậu ấy say rồi giả vờ dìu cậu ấy, lúc đó là biết thật giả ngay.

Thành giao.

Sau khi ba cô gái qua tới, ông chủ Ngô Dũng Nghi đã chuẩn bị xong một bàn đầy thức ăn.

Nổi bật nhất ở giữa là một con cừu quay nguyên con.

Nào nào mời mọi người nếm thử xem hương vị thế nào.

Mọi người cũng đã đói nên không khách sáo.

Ăn một miếng thịt cừu, Tiêu Nhiên giơ ngón tay cái khen ngợi: Ông chủ được đấy, chuẩn thịt cừu Diêm Trì của Ninh Hạ luôn.

Đường Lập Dương cười nói: Người ta vẫn bảo, thịt cừu Ninh Hạ ngon nhất thiên hạ, mà thịt cừu Diêm Trì lại ngon nhất Ninh Hạ, quả nhiên không sai, lâu rồi không được ăn.

Ngô Dũng Nghi cười đáp: Chỉ cần mọi người ăn ngon uống say là bữa này tôi mời không uổng rồi.

Nói xong, ông ta khui một chai Mao Đài, rót đầy, hướng về phía Thẩm Hạo mời rượu: Thẩm lão đệ, kỹ thuật đánh golf của cậu làm tôi mở mang tầm mắt quá, xem còn sướng hơn cả giải chuyên nghiệp.

Tôi mời cậu một ly.

Thẩm Hạo gật đầu, bưng ly rượu chạm một cái rồi uống cạn.

Tiếp đó, Ngô Dũng Nghi lần lượt mời một vòng.

Chương 210

Thẩm Hạo có chút ngạc nhiên khi thấy Tiêu Băng, Trương Mạt, Hạ Ny tửu lượng cũng rất khá, tính tình phóng khoáng, mời rượu cũng không hề giữ kẽ.

Điều làm Thẩm Hạo bất ngờ hơn là ba cô nàng này vậy mà lại nhắm vào anh, liên tục mời rượu.

Chẳng mấy chốc, Thẩm Hạo đã uống hết một chai rượu.

Với thể chất của Thẩm Hạo, chỉ cần anh không muốn say thì tốc độ phân giải cồn là rất nhanh.

Nhưng uống rượu mà chẳng thấy chút cảm giác say nào thì còn gì là thú vị, chẳng thà uống nước lọc cho đỡ khát.

Vì vậy, Thẩm Hạo cũng kìm nén lại, để hơi men bốc lên đầu.

Cảm giác lâng lâng là tốt nhất.

Ăn uống hơn một tiếng đồng hồ cũng đã hòm hòm.

Thẩm Hạo bắt đầu giả vờ say.

Thấy vậy, Hạ Ny đưa mắt ra hiệu cho Tiêu Băng và Trương Mạt.

Trương Mạt nói: Ừm, tôi thấy thời gian không còn sớm nữa, hôm nay đến đây thôi nhỉ.

Được, vậy đi.

Đường Lập Dương nói: Vậy tôi và Tiêu Nhiên dìu Thẩm lão đệ đi nghỉ ngơi.

Tiêu Nhiên nói: Để em cõng Hạo ca, hôm nay Hạo ca làm em nở mày nở mặt quá.

Tiêu Băng lườm Tiêu Nhiên một cái: Cút sang một bên đi, việc của cháu à.

Để Hạ Ny và Trương Mạt dìu là được rồi.

Đường Lập Dương:.

Tiêu Nhiên:.

Trương Mạt mỉm cười nhẹ nói: Cứ yên tâm, hồi ở Anh tôi cũng thường xuyên rèn luyện thân thể lắm.

Hạ Ny nói: Đúng thế, mấy ông đàn ông các anh thì biết hầu hạ người khác thế nào.

Nói xong liền đẩy Tiêu Nhiên và Đường Lập Dương ra, cùng Trương Mạt mỗi người một bên dìu Thẩm Hạo.

Khoảnh khắc khoác lấy cánh tay Thẩm Hạo, mắt Trương Mạt chợt sáng lên, đúng là thật này.

Cô theo bản năng đặt ngón trỏ lên mũi Thẩm Hạo, thấy vẫn còn thở mới thở phào nhẹ nhõm, rồi nháy mắt với Tiêu Băng.

Tiêu Băng ngẩn ra, không thể tin nổi nhìn Trương Mạt, nên biết Trương Mạt trước nay chưa từng nói dối, lập tức cũng thấy tò mò.

Hạ Ny nói: Vào phòng thôi.

Đi tới hành lang, Hạ Ny ra hiệu cho Tiêu Băng: Ui da uống hơi bốc quá, Tiêu Băng cậu vào giúp tớ dìu một tay với.

Tiêu Băng giả vờ đáp: Được thôi.

Nói rồi vào thay vị trí của Hạ Ny.

Trong chốc lát, Thẩm Hạo chỉ cảm thấy một luồng hơi ấm truyền tới từ cánh tay, liền biết là đã đổi người.

Ba cô nàng lén lút dìu Thẩm Hạo vào phòng.

Sau khi đặt Thẩm Hạo nằm lên giường, ban đầu anh còn tưởng họ sẽ đi luôn, không ngờ họ chẳng hề nhúc nhích.

Trương Mạt nhướn mày nói: Hay là xem thử trên người cậu ấy có mát không.

Tiêu Băng lườm một cái: Cái đồ hủ nữ này lại tới rồi, cậu tưởng đang đọc truyện đam mỹ đấy à.

Trương Mạt nói: Sợ gì chứ, giờ này làm gì có người ngoài, Thẩm Hạo lại đang ngủ rồi, cảm nhận một chút thì có sao đâu.

Đúng lúc này, tiếng trầm trồ của Hạ Ny vang lên.

Oa, đường nét cơ bắp này mượt mà thật đấy, đẹp quá.

Chỉ thấy Hạ Ny vén áo thun của Thẩm Hạo lên, nhìn cơ bụng của anh mà tắc lưỡi khen ngợi.

Mau lại xem này, da dẻ Thẩm Hạo đẹp quá, cứ mịn như lụa ấy.

Thật hay giả thế.

Trương Mạt, người ngày thường thích đọc truyện đam mỹ, lập tức thấy hứng thú.

Cô ngồi cạnh Thẩm Hạo, dưới ánh đèn, làn da anh ẩn hiện một lớp hào quang mờ ảo.

Cô khẽ chạm vào một cái, lập tức mừng rỡ không thôi.

Vãi thật, đúng là thế này, da dẻ bảo dưỡng kiểu gì vậy không biết, vóc dáng này cũng đỉnh nữa.

Đúng chuẩn nam chính đam mỹ luôn.

Hạ Ny đỏ mặt nói: Say rồi thì không nên mặc quần áo thì hơn, ngủ thế này mới ngon, chúng ta giúp cậu ấy cởi quần luôn đi.

Trương Mạt tán thành: Tớ thấy được đấy.

Tiêu Băng nói: Thôi đi, đừng quá đáng quá nhé.

Hạ Ny đáp: Sợ gì, vẫn để lại cho cậu ấy cái quần lót mà.

Khi cởi bỏ chiếc áo thun trắng, nhiệt độ cơ thể Thẩm Hạo dường như thay đổi ngay lập tức.

Trương Mạt bỗng sững người, theo bản năng sờ lên cơ ngực anh, quả thực cảm nhận được hơi ấm.

Cô kinh ngạc nói: Các cậu xem này, tớ vừa cởi áo ra là người cậu ấy không còn mát như thế nữa.

Hạ Ny cũng tò mò đưa tay sờ thử một cái rồi gật đầu: Đúng thật.

Nói xong cô cầm chiếc áo thun lên, cảm giác chạm vào mát lạnh và mượt mà.

Là do chiếc áo thun này.

Chất liệu cao cấp thật đấy, còn mịn hơn cả lụa tơ tằm, các cậu xem này.

Nghe vậy, Tiêu Băng cũng kinh ngạc, cô là người sành sỏi, loại chất liệu nào mà chưa thấy qua chứ.

Mỗi năm cô chi tiêu vào đồ hiệu Hermès lên tới cả chục triệu tệ, là siêu VIP của hãng.

Vậy mà khi chạm vào chiếc áo thun của Thẩm Hạo, cô cũng thấy mát mịn vô cùng, không khỏi kinh ngạc.

Thần kỳ thật, loại chất liệu này tớ chưa từng thấy bao giờ.

Trương Mạt nói: Tớ hiểu rồi, Thẩm Hạo cảm thấy mát mẻ là do mặc bộ đồ này.

Nhìn thì tầm thường mà thần kỳ vậy, chắc là công nghệ cao rồi.

Kiếm ở đâu ra được nhỉ, tớ chưa từng thấy bao giờ luôn.

Tiêu Băng bắt đầu thốt lên kinh ngạc.

Ba cô nàng cứ thế cầm chiếc áo thun nghiên cứu một hồi, rồi lại nhìn Thẩm Hạo đang nằm đó, càng cảm thấy anh thật thần bí.

Thẩm Hạo cũng cạn lời, ba cô nàng này vậy mà vẫn chưa chịu đi.

Cái cô Trương Mạt này nhìn thì đoan trang, ổn trọng, ai dè lại là một hủ nữ mê đam mỹ.

Nhìn chiếc áo thun trắng trong tay, Tiêu Băng, Trương Mạt, Hạ Ny đều bắt đầu nghi ngờ nhân sinh.

Thế giới này còn có loại chất liệu mà họ không biết sao.

Nhất thời, Thẩm Hạo càng trở nên bí ẩn hơn trong mắt họ.

Tiêu Băng nói: Chất liệu áo này đúng là không tầm thường, không biết mua ở đâu nữa.

Trương Mạt nói: Mai hỏi Thẩm Hạo là biết ngay mà.

Cũng đúng.

Tiêu Băng nói: Thôi được rồi, để Thẩm Hạo nghỉ ngơi đi, chờ sáng mai.

Trương Mạt gật đầu, nhìn làn da trên mặt Thẩm Hạo, tắc lưỡi khen: Da dẻ cứ như ngâm trong sữa ấy, hoàn mỹ không tì vết, chẳng tìm thấy lấy một khuyết điểm nào.

Không biết làm cách nào mà được vậy nữa.

Oa, chẳng nỡ buông tay chút nào.

Tớ cảm giác truyện đam mỹ cũng không miêu tả được cái cảm giác này.

Ngày mai nhất định phải hỏi Thẩm Hạo bí quyết bảo dưỡng mới được.

Tiêu Băng thấy đôi má Trương Mạt ửng hồng, lại nhìn ánh mắt dán chặt của Hạ Ny, chỉ biết cạn lời.

Cô thầm nghĩ sau này tốt nhất nên uống ít rượu lại.

Hủ nữ đúng là hủ nữ.

Hôm nay Trương Mạt nói nhiều như vậy chắc chắn cũng là do hơi men bốc lên rồi.

Thế là cô lấy điện thoại ra định quay lại để ngày mai cho cô nàng xem lại làm kỷ niệm.

Vài phút sau, Tiêu Băng không nhịn được nói: Được rồi, hòm hòm rồi đấy, Thẩm Hạo còn phải nghỉ ngơi nữa, mặc áo vào cho cậu ấy đi, đừng bật điều hòa, thổi điều hòa cũng không tốt cho sức khỏe đâu.

Hạ Ny đáp: Được thôi.

Sau đó ba cô gái mới chịu rời đi.

Đóng cửa lại, Hạ Ny và Trương Mạt đều có vẻ quyến luyến không rời.

Tiêu Băng nói: Thôi đi, hai cậu còn định chuốc rượu người ta, bản thân thì cũng say lướt khướt rồi.

Về tắm rửa rồi ngủ đi cho khỏe.

Được rồi.

Đợi ba cô gái đi khỏi, Thẩm Hạo mới ngồi dậy, cạn lời lắc đầu.

Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong, ai mà ngờ được cô nàng Trương Mạt này lại là hủ nữ mê đam mỹ.

Xem thời gian một chút, Thẩm Hạo định đi luyện bảo khí.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có tiếng bước chân.

Thẩm Hạo giật mình, lập tức tiếp tục giả vờ ngủ.

Cạch.

Cửa mở ra, ánh đèn từ hành lang tràn vào phòng.

Dưới ánh đèn mờ ảo, Thẩm Hạo thấy Hạ Ny diện một chiếc váy ngủ hai dây màu tím đang lén lút lẻn vào.

Cái cô nàng hổ báo này định làm gì đây.

Cửa mở nhưng Hạ Ny không bật đèn mà mò mẫm đi tới trong bóng tối.

Thẩm Hạo ngẩn ra, người phụ nữ này muốn làm gì.

Vì mấy quả đào mà liều mạng vậy sao.

Không đến mức đó chứ.

Hạ Ny nhìn Thẩm Hạo đang nhắm mắt, đột nhiên lên tiếng: Thẩm Hạo, tôi biết cậu không say.

Nghe vậy, Thẩm Hạo giật bắn mình.

Mẹ nó chứ.

Thấy Hạ Ny nói vậy, Thẩm Hạo ho khẽ một tiếng: Chị muốn làm gì.

Vì mấy quả đào sao.

Hạ Ny lắc đầu: Không phải, cậu nói đúng, đào cũng chỉ là nhất thời, chẳng có tác dụng gì cả.

Tôi không hợp làm kinh doanh.

Thẩm Hạo thắc mắc: Vậy chị đang diễn trò gì đây.

Hạ Ny ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào Thẩm Hạo.

Chỉ đơn giản là yêu từ cái nhìn đầu tiên thôi, không được sao.

Thật sự không có mục đích khác.

Thẩm Hạo xác nhận lại lần nữa.

Nếu chỉ có vậy, lửa lòng đã nhen nhóm, Thẩm Hạo cũng không ngại giúp một tay.

Chương 211

Tất nhiên là không.

Yên tâm, tôi chưa đến mức mặt dày bám lấy cậu đâu.

Không tin cậu cứ hỏi Tiêu Băng và những người khác, nhân phẩm của tôi vẫn có bảo đảm đấy.

Giữa hai người khác phái, chỉ cần gặp lần đầu là biết có cảm giác hay không ngay.

Không có là không có.

Cậu dù là khí chất hay ngoại hình đều rất có sức hút.

Bao nhiêu năm qua đây là lần đầu tôi gặp được người như vậy.

Đừng nói tôi, ngay cả Tiêu Băng, Trương Mạt hôm nay nhìn cậu ánh mắt cũng khác hẳn.

Mắt nhìn của hai người họ nổi tiếng là cao, điều đó đủ để nói lên cậu ưu tú thế nào.

Sân golf vốn nằm không xa dưới chân núi Tần Lĩnh, vì vậy đêm về hơi se lạnh.

Thẩm Hạo tò mò hỏi: Chồng cũ của chị sao lại mất.

Thì ăn chơi trác táng mà chết chứ sao.

Hai gia đình chúng tôi liên hôn, anh ta ở nước ngoài quá hống hách nên bị người ta bắn lén.

Lúc đầu tôi còn tưởng cậu vì mấy quả đào, không ngờ là cậu đói thật.

Phi, cậu thử hai năm không đụng vào phụ nữ xem.

Vả lại đàn ông và phụ nữ không giống nhau.

Thời hoàng kim của đàn ông ngắn ngủi, còn phụ nữ càng có tuổi thì lại càng khác.

Tôi dự định sẽ giữ lại mấy cửa hàng tôm hùm đất ở kinh thành thôi, không làm kinh doanh gì khác nữa.

Chị cũng biết tự lượng sức mình đấy.

Ơ, tôi thực sự kém cỏi vậy sao.

Sáng hôm sau, Tiêu Băng nhìn Hạ Ny với đôi má hồng hào, cười nói: Hôm nay sao thấy cậu rạng rỡ thế.

Hạ Ny đáp: Chắc là do khí hậu ở đây tốt, đổi nơi ở tâm trạng cũng khá hơn.

Trương Mạt đứng bên cạnh nói: Vớ vẩn, khí hậu Trường An cũng bình thường thôi, nổi tiếng là ô nhiễm nặng đấy.

Cậu đừng có nói bừa ở đây, muốn khí hậu tốt thì phải đến những vùng khác.

Tiêu Băng cười nói: Chắc là do ngủ ngon thôi.

Đi thôi, về thôi.

Trương Mạt nói: Cậu chẳng phải định hỏi Thẩm Hạo cái áo thun đó mua ở đâu sao.

Tiêu Băng đáp: Thẩm Hạo đi từ sớm rồi.

Hạ Ny kinh ngạc: Đi rồi sao.

Ừ, bay thẳng đến Thái Lan rồi.

Tại sân bay, nhìn Tiêu Nhiên rời đi, đôi mắt đẹp của Hạ Ny thoáng qua một tia thất vọng.

Vừa mới ôn tồn xong, người đã chẳng thấy đâu nữa.

Trương Mạt nói: Ân, đáng tiếc là chưa hỏi ra quần áo của anh ta mua ở đâu.

Lát nữa phải gửi WeChat cho anh ta mới được.

Tiêu Băng cười như không cười nói: Thật sự chỉ là hỏi chuyện quần áo chứ không phải chuyện khác sao.

Trương Mạt trợn trắng mắt: Tôi cũng đâu phải là kẻ cuồng trai đâu.

Tiêu Băng nhếch môi, lấy điện thoại từ trong túi ra.

Cô mở album ảnh, bật một đoạn video lên: Lại đây mà xem, xem tối qua cái đồ hủ nữ này đã làm những gì.

Trương Mạt ngẩn ra, lập tức nhìn vào video.

Trong đó, Thẩm Hạo đang nằm, còn Trương Mạt thì vẻ mặt đầy kinh ngạc, tay không ngừng sờ nắn cơ bụng của anh.

Xem xong, Trương Mạt lập tức muốn cướp điện thoại.

Tiêu Băng mỉm cười né tránh, rõ ràng đã có phòng bị từ trước.

Trương Mạt gào lên: Mau xóa cho tôi.

Thật quá đáng, say rượu mà cậu còn quay phim à.

Cậu không giữ quy tắc gì cả.

Hạ Ny đứng bên cạnh cười nói: Không nhận ra nha Trương Mạt, bình thường ngụy trang tốt thật đấy.

Tối qua chỉ có mình cậu là cứ sờ mãi chỗ đó thôi.

Trương Mạt đỏ mặt mắng: Phi, uống say nên hơi hưng phấn quá đà thôi.

Tiêu Băng mau xóa đi, ghét chết đi được.

Không xóa, tôi phải giữ lại để xem sau này cậu còn dám làm bộ

với tôi nữa không.

Thôi được rồi, tôi mời cậu ăn cơm, ăn ba bữa đại tiệc luôn.

Không cần, tôi không thích ăn đại tiệc.

Tốt lắm Tiêu Băng, xem tôi có cào chết cậu không, đừng để tôi bắt được cơ hội, tôi cũng sẽ quay phim cậu.

Cùng lúc đó, trên máy bay bay đến Thái Lan, Thẩm Hạo nhắm mắt nghỉ ngơi, liên tục ngáp dài.

Tối qua, Tống Mộ Mạt Lạp gửi tin nhắn báo rằng số đào Thẩm Hạo để lại đã hết sạch.

Lúc đầu Thẩm Hạo chỉ đưa vài trăm quả để cô ấy làm marketing thử, không ngờ Tống Mộ Mạt Lạp lại tạo ra tiếng vang thật.

Những chuyện nhỏ nhặt này Thẩm Hạo cũng lười quản.

Phụ nữ thì vẫn nên có sự nghiệp riêng, nếu không rảnh rỗi quá lại sinh nông nổi.

Sau hơn bốn tiếng bay, máy bay hạ cánh.

Tống Mộ Mạt Lạp và A Lạp Bối Lạp đã đứng chờ sẵn bên ngoài sân bay.

Thấy Thẩm Hạo, hai cô nàng lập tức phấn khích vẫy tay: Chào ông chủ.

Thẩm Hạo gật đầu: Ân, ngoan, lên xe rồi nói.

Sau khi lên xe, hai cô gái mỗi người một bên ôm lấy cánh tay Thẩm Hạo.

Tống Mộ Mạt Lạp nói: Ông chủ, mặc bộ quần áo anh tặng, em chẳng thấy nóng chút nào cả, bộ đồ này thần kỳ thật đấy.

A Lạp Bối Lạp đứng bên cạnh nhìn với ánh mắt đầy hâm mộ.

Phải biết rằng ở Thái Lan không có bốn mùa, chỉ có mùa mát, mùa mưa và mùa nóng.

Mà mùa mát thì cũng chẳng mát mẻ gì cho cam.

Thẩm Hạo nhìn ánh mắt của A Lạp Bối Lạp, véo nhẹ má cô rồi bảo: Chỉ cần nghe lời, cô cũng sẽ có thôi.

A Lạp Bối Lạp hân hoan: Ông chủ, cảm ơn anh, anh thật tốt.

Ân, tiếng Trung cần phải tăng cường huấn luyện thêm, cô nói còn chẳng bằng mấy gã thương buôn nữa.

Vâng, ông chủ, em biết rồi.

A Lạp Bối Lạp ngoan ngoãn đáp.

Thái Lan là quốc gia du lịch nên phần lớn mọi người đều biết tiếng Hán, rất dễ tìm việc.

Hai tiếng sau, họ về tới trang viên ở Pattaya.

Ngồi cạnh Thẩm Hạo, Tống Mộ Mạt Lạp báo cáo: Ông chủ, đào hiện tại bán rất chạy, có thể nói là cung không đủ cầu.

Giá niêm yết hiện là mười lăm ngàn đô một quả, tặng kèm một món đồ sứ xuất khẩu.

Thẩm Hạo cười: Cô cũng biết kinh doanh đấy.

Tống Mộ Mạt Lạp nói: Thưa ông chủ, đấu giá đồ sứ rất phiền phức, em thấy chi bằng cứ phối hợp bán kèm với đào lại nhanh hơn.

Thẩm Hạo nói: Được thôi, nếu Hạ Ny có một nửa đầu óc của cô thì cũng không đến mức lỗ thảm như vậy.

Ông chủ, Hạ Ny là ai.

Là người tình của anh sao.

Không phải, một người bạn đang gặp khó khăn, tối qua tôi mới

giúp cô ấy một chút.

Tống Mộ Mạt Lạp mỉm cười: Ông chủ, người của anh tốt quá đi mất.

Ngay sau đó, cô đổi giọng: Nhưng thưa ông chủ, ở thị trường đen, em đã đẩy giá đào lên tới ba mươi ngàn đô rồi.

Thẩm Hạo gật đầu: Được thôi, đào thì tôi không thiếu.

Vâng ông chủ, mỗi ngày tung ra một trăm quả, chiến thuật kinh doanh kiểu đói khát em vẫn nắm rõ.

Ân, vậy thì tốt.

Ông chủ, em đã làm xong thị thực đầu tư cho anh rồi, sau này đi lại sẽ thuận tiện hơn.

Thẩm Hạo đáp: Ân, tôi biết rồi.

Ở Thái Lan, miễn thị thực cũng chỉ được ở lại một tháng.

Có thị thực đầu tư hoặc du học thì có thể cư trú dài hạn, không ai quản lý.

Đôi khi nếu trông không giống người lương thiện, sân bay sẽ kiểm tra vé máy bay khứ hồi, không có vé quay lại thường sẽ bị tạm giữ hộ chiếu.

Sau đó, anh vỗ nhẹ vào mông đẹp của Tống Mộ Mạt Lạp: Đi làm việc đi.

Vâng ông chủ.

Sau khi tắm rửa một phen, A Lạp Bối Lạp và Tống Mộ Mạt Lạp rời đi.

Thẩm Hạo bơi vài vòng trong hồ bơi rồi mới đứng dậy.

Tại tầng hầm, anh khắc trận pháp lên lò luyện đan, sau đó bắt đầu

luyện chế Tẩy Tủy Đan và Thể Phách Đan.

Loại đan dược sơ cấp này đối với anh là chuyện dễ như trở bàn tay.

Chỉ mất một tiếng đồng hồ, anh đã luyện được mười mấy viên.

Thẩm Hạo dự định nâng cao thực lực cho Tống Mộ Mạt Lạp.

Phụ nữ nghe lời thì xứng đáng được khen thưởng.

Buổi tối, Thẩm Hạo dùng linh lực bao phủ toàn thân, hiệu quả tương đương với Phù Ẩn Thân, camera và mắt thường hoàn toàn không thấy được.

Thần thức quét qua, anh tìm thấy bang chủ bang Độc Lang là Mario.

Gã này cư nhiên còn định sang Mỹ tìm cách giải quyết.

Muốn thoát khỏi sự khống chế của anh sao.

Thẩm Hạo sao có thể nhẫn nhịn.

Anh lấy từ trong nhẫn không gian ra một chiếc bùa Tử Mẫu, đánh Tử phù vào trong cơ thể Mario, lúc này mới hài lòng.

Một lát sau, Mario tỉnh táo lại: Chào chủ nhân.

Thẩm Hạo nhướng mày, một gã thô kệch gọi mình là chủ nhân nghe thật nổi da gà: Gọi là ông chủ.

Vâng, ông chủ.

Nhìn bộ dạng cung kính của Mario, Thẩm Hạo muốn thử hiệu quả của bùa Tử Mẫu.

Anh ném qua một con dao gọt hoa quả: Cầm lấy, tự đâm mình một nhát.

Mario nhặt con dao lên, không một chút do dự, đâm thẳng một nhát

vào bụng mình.

Máu tươi chảy ròng ròng.

Thẩm Hạo nhếch môi, hài lòng nói: Xem ra hiệu quả không tệ.

Sau đó anh dùng linh lực giúp gã cầm máu, thản nhiên bảo: Được rồi, đi bệnh viện băng bó đi, đừng để mất máu mà chết.

Mario cung kính đáp: Vâng, ông chủ.

Nhìn mấy tấm bùa Tử Mẫu còn lại trên tay, theo nguyên tắc không lãng phí, Thẩm Hạo hỏi: Lão đại băng Mô Tô ở đâu.

Thưa ông chủ, hắn ta sống ở biệt thự khu Thong Lo, Bangkok.

Sau khi có thông tin, Thẩm Hạo biến mất tại chỗ.

Rất nhanh, lão đại băng Mô Tô là Pola cũng bị Thẩm Hạo đánh bùa Tử Mẫu vào người.

Từ đây, ba bang hội đen lớn nhất Bangkok là Hells Angels băng Mô Tô, bang Độc Lang và bang Hắc Xà đều nằm dưới sự kiểm soát của Thẩm Hạo.

Đồng thời, Thẩm Hạo bảo Pola: Ngày mai ta không muốn thấy tên Gara Jesse Bandat nữa.

Vâng ông chủ.

Tên sát thủ băng Mô Tô từng ám sát Sa Vượng Tố Tây chính là Gara Jesse Bandat.

Như vậy, Thẩm Hạo cũng coi như trả thù giúp cho Sa Vượng Tố Tây.

Làm xong tất cả những việc này cũng chỉ mất có nửa giờ.

Trở lại trang viên, Thẩm Hạo bắt đầu dung luyện dược liệu.

Chương 212

Trước đó ở Tần Lĩnh anh đã có kinh nghiệm nên việc này cũng rất đơn giản.

Mất một buổi tối, anh lại dung luyện thêm được một thanh phi kiếm.

Tốc độ nhanh hơn trước rất nhiều, dù sao cũng đã có kinh nghiệm.

Trời vừa hửng sáng, Thẩm Hạo mới dừng việc luyện chế.

Cùng lúc đó, Hạ Ny đang ở trong nước.

Ngồi trước bàn trang điểm, cô ngẩn ngơ cười một mình.

Ngồi một lúc lâu cho đến khi con mèo Golden của mình không ngừng cọ vào chân mới sực tỉnh lại.

Đậu Đậu đói rồi phải không, để chị đi lấy đồ hộp cho em.

Sau đó, cô vươn vai một cái.

Phụ nữ sau 25 tuổi, nếu không bảo dưỡng nhan sắc sẽ bắt đầu xuống dốc.

Để giữ gìn làn da, Hạ Ny mỗi tuần đi thẩm mỹ viện một lần, hằng ngày đều dùng mỹ phẩm thương hiệu lớn của quốc tế, không dám lơ là ngày nào.

Nước hoa hồng, tinh chất, kem dưỡng da, kem mắt, mặt nạ chống lão hóa đều dùng đủ, mỗi ngày tốn cả tiếng đồng hồ cho việc này.

Vì không mang theo đồ dưỡng da nên hôm nay cô phải bảo dưỡng thật kỹ.

Sau khi rửa mặt xong, đang định thoa kem dưỡng thì cô bỗng nhiên phát hiện một vết nám nhỏ ở khóe mắt đã biến mất.

Lần trước đi khám, bác sĩ nói đó là do nội tiết tố rối loạn.

Dùng bao nhiêu mỹ phẩm cũng không hết.

Tuy chỉ là một vết mờ nhỏ như hạt vừng nhưng đối với người yêu cái đẹp như Hạ Ny, đó là điều tối kỵ.

Mỗi ngày cô đều lo lắng khôn nguôi, chạy đôn chạy đáo các thẩm mỹ viện mà chẳng có tác dụng gì.

Nhưng giờ nhìn kỹ, da mặt nhẵn nhụi như mới, chẳng còn gì cả.

Không biết có phải ảo giác không nhưng cảm giác sờ vào da thật sự khác biệt, dường như da dẻ tốt hơn nhiều, hơn nữa cả ngày hôm nay cô đều cảm thấy tinh thần phấn chấn.

Hạ Ny có chút nghi hoặc, trạng thái này rõ ràng không đúng.

Bởi vì dù nam hay nữ, sau 30 tuổi quá trình trao đổi chất chậm lại, rất dễ phát phì, trạng thái tinh thần sẽ tụt dốc cực nhanh, không thể thức đêm được.

Nghĩ đến đây, lại nhớ tới chiếc áo thun Thẩm Hạo mặc hôm qua mát rượi như điều hòa, cô cảm thấy Thẩm Hạo càng lúc càng phi phàm.

Trên người anh giống như một kho báu vậy.

Hai ngày tiếp theo, ban ngày Thẩm Hạo ở dưới hầm luyện khí, buổi tối thì ở bên Tống Mộ Mạt Lạp và A Lạp Bối Lạp.

Cuộc sống vô cùng hưởng thụ.

Đến ngày thứ ba, Thẩm Hạo gọi Tống Mộ Mạt Lạp xuống hầm.

Tống Mộ Mạt Lạp tò mò: Ông chủ, có chuyện gì vậy ạ.

Thẩm Hạo nói: Lần này gọi cô tới để giúp cô nâng cao thực lực.

Nghe vậy, mắt Tống Mộ Mạt Lạp sáng lên, hân hoan hỏi: Thật sao

ông chủ.

Em vẫn còn không gian để nâng cao sao.

Lúc trước Thẩm Hạo đã cho cô dùng dược dịch ngâm tắm, thực lực đã rất mạnh rồi.

Nhưng giờ có Tẩy Tủy Đan và Thể Phách Đan tốt hơn, tu luyện sẽ nhanh hơn nhiều.

Thẩm Hạo nói: Dĩ nhiên là được, tương lai của cô là không giới hạn.

Oa, đa tạ ông chủ.

Tống Mộ Mạt Lạp ôm lấy Thẩm Hạo hôn một cái để bày tỏ lòng cảm ơn.

Uống hai viên đan dược này đi, ta sẽ canh chừng cho cô và giúp cô đả thông kinh mạch toàn thân.

Vâng thưa ông chủ.

Nhìn hai viên đan dược xanh biếc trước mắt, Tống Mộ Mạt Lạp không một chút nghi ngờ, nuốt thẳng xuống.

Đan dược vào miệng mang theo cảm giác thanh mát, tinh thần lập tức phấn chấn hẳn lên.

Cảm nhận được toàn thân Tống Mộ Mạt Lạp tỏa ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt, Thẩm Hạo bắt đầu giúp cô đả thông kinh mạch.

Với thực lực của Thẩm Hạo hiện giờ, chỉ mất một phút là xong xuôi.

Lúc này, thực lực của Tống Mộ Mạt Lạp đã đạt đến Hậu Thiên nhất trọng.

Sau đó, Thẩm Hạo truyền thụ thêm hai bộ công pháp: Tam Chuyển

Nguyên Dương Quyết và bộ khinh công Khinh Hồng Tuyệt Ảnh mà anh từng học.

Trong Tam Chuyển Nguyên Dương Quyết có đầy đủ công pháp tu luyện từ Đoán Thể cảnh, Hậu Thiên cảnh, Tiên Thiên cảnh, Chân Nguyên cảnh cho đến Linh Đan cảnh.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo chỉ truyền thụ phần Hậu Thiên và Tiên Thiên, còn phần Chân Nguyên và Linh Đan thì chưa truyền.

Chủ yếu là vì Tống Mộ Mạt Lạp không có linh căn, mà không gian thôn phệ cũng không thể truyền linh căn cho người khác, nó chỉ có thể thôn phệ xác chết, sinh vật sống không vào được.

Việc này Thẩm Hạo cũng không có cách nào.

Hơn nữa Thẩm Hạo đã quan sát không ít người, chẳng ai có linh căn cả.

Có thể nói, Trái Đất không có thổ nhưỡng tu luyện nên cũng không thể sản sinh ra hạt giống.

Dù không có linh căn nhưng tu luyện đến Hậu Thiên cảnh giới thì ở thế giới này cũng đã là tồn tại vô địch rồi.

Lại đây, thử vận chuyển công pháp một chút xem.

Tống Mộ Mạt Lạp ngoan ngoãn làm theo, một tiếng sau cô lắc đầu bảo: Ông chủ không được rồi, em chẳng có cảm giác gì cả, có phải do em tư chất ngu muội không.

Thẩm Hạo đáp: Không phải lỗi của cô, việc này cũng đơn giản thôi.

Nói xong, trong tay Thẩm Hạo xuất hiện một viên Tụ Khí Tán.

Lại đây, uống viên thuốc này vào rồi xem có tu luyện được không.

Vâng, ông chủ.

Sau khi uống thuốc, Tống Mộ Mạt Lạp nhắm mắt vận hành theo lộ trình Thẩm Hạo đã dạy.

Một lát sau, cô reo lên kinh ngạc: Ông chủ, em cảm nhận được luồng khí anh nói rồi, nó ấm áp lắm.

Thẩm Hạo gật đầu: Được rồi, tôi biết rồi, cô ra ngoài đi.

Vâng ông chủ.

Sau khi Tống Mộ Mạt Lạp đi, Thẩm Hạo giúp cô luyện chế Tụ Khí Tán.

Khoảng một tiếng đồng hồ, anh đã luyện được hàng trăm viên.

Chắc là đủ dùng rồi.

Tiếp đó, Thẩm Hạo lại bắt đầu luyện chế phi kiếm.

Hiện tại, phôi hình của năm thanh phi kiếm đã hòm hòm, bước tiếp theo là khắc trận pháp lên.

Đúng lúc này, Thẩm Hạo nhận được video call từ cô tiếp viên hàng không Thi Nịnh.

Hạo ca, 2 giờ chiều nay máy bay của em hạ cánh xuống Bangkok, có thể dừng lại năm tiếng.

Hạo ca, anh đang ở đâu.

Em đến tìm anh nhé.

Thẩm Hạo cười đáp: Được, 2 giờ chiều anh ra sân bay đón em.

Hạo ca, anh thật tốt.

Nũng nịu thêm vài phút nữa họ mới tắt máy.

Sau đó Thẩm Hạo bảo Mario đặt một phòng tổng thống tại khách sạn Ritz Carlton ở Bangkok.

Khách sạn năm sao này là một trong những tài sản của Mario, dĩ

nhiên giờ cũng thuộc về Thẩm Hạo.

Vì cô nàng tiếp viên nhỏ sắp đến nên Thẩm Hạo tạm gác việc luyện chế để đi bồi Thi Nịnh.

Thẩm Hạo tắm rửa sạch sẽ, lái chiếc xe thể thao Bentley GT hai cửa tiến về phía sân bay Bangkok.

Phải nói rằng đường phố Bangkok thật sự tắc kinh khủng.

Khi Thẩm Hạo đến được sân bay thì đã là 2 giờ rưỡi.

Vừa lái xe đến cổng, anh đã thấy Thi Nịnh đang kéo vali, đứng cười tươi tắn ở cửa sảnh đại sảnh.

Thẩm Hạo gửi tin nhắn: Có thấy chiếc Bentley màu xanh nhạt đang bật đèn xi nhan bên lề đường không.

Em thấy rồi Hạo ca.

Thấy rồi thì lại đây.

Xem xong điện thoại, Thi Nịnh lập tức lộ vẻ vui mừng, vội vàng kéo vali chạy tới.

Lên xe xong, Thi Nịnh liền ôm chầm lấy Thẩm Hạo, hôn anh một cái.

Thẩm Hạo cũng không chịu kém cạnh.

Hạo ca, em nhớ anh quá.

Nhớ chỗ nào.

Chỗ nào cũng nhớ hết.

Hơn bốn mươi phút sau, họ đến khách sạn lớn.

Nhân viên khách sạn tiếp nhận chìa khóa, Thẩm Hạo đưa 100 Baht tiền tip nhưng cậu ta không dám nhận.

Thưa Thẩm tiên sinh, ông chủ chúng tôi đã dặn không được nhận

tiền tip ạ.

Nói xong, nhân viên vội vàng lái xe đi.

Thẩm Hạo cũng không hỏi nhiều, nắm tay Thi Nịnh bước vào đại sảnh.

Vừa vào trong, anh đã thấy quản lý khách sạn dẫn theo toàn bộ nhân viên đứng chờ ở tầng một.

Năm sáu mươi người cả nam lẫn nữ đứng thành hàng, ai không biết chắc tưởng đang họp.

Ngay khi thấy Thẩm Hạo, tất cả đồng loạt cúi người 90 độ: Chào mừng Thẩm tiên sinh.

Một người đàn ông trung niên mặc vest đen vội vàng tiến lên nhận lấy túi xách trên tay Thi Nịnh: Thẩm tiên sinh, mời đi lối này, điều hòa trong phòng đã được bật sẵn.

Tôi là quản gia riêng của ngài, Lý Thái Phú.

Giọng tiếng Hán thuần chính này làm Thẩm Hạo hơi bất ngờ: Ông là người Hoa à.

Thưa Thẩm tiên sinh, tổ tiên tôi ở Phúc Kiến, di cư sang đây từ thời kháng chiến ạ.

Thi Nịnh nhìn bảng tên trên ngực trái của Lý Thái Phú có ghi Tổng giám đốc, cô có chút kinh ngạc.

Chương 213

Tổng giám đốc của một khách sạn năm sao lại đích thân phục vụ, cô không khỏi tò mò về thân phận của Thẩm Hạo, có vẻ anh cũng không hề quen biết đối phương.

Thẩm Hạo gật đầu: Ân, làm tốt lắm.

Cảm ơn Thẩm tiên sinh.

Lý Thái Phú hân hoan.

Đây là đại lão bản đích thân dặn dò với thái độ vô cùng tôn kính, chứng tỏ thân phận của Thẩm Hạo cực kỳ lớn lao.

Dù chưa nghe danh bao giờ nhưng cứ cung kính là đúng rồi.

Suốt dọc đường, Lý Thái Phú đích thân bấm thang máy phục vụ.

Tất cả nhân viên phục vụ thấy Thẩm Hạo đều cung kính chào hỏi, rõ ràng họ đã được dặn trước.

Họ đi thẳng lên phòng tổng thống ở tầng 33.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là trang trí bên trong lại mang phong cách Trung Hoa.

Thẩm tiên sinh, tôi sẽ chờ ở ngoài cửa, ngài có bất kỳ nhu cầu nào đều có thể gọi tôi bất cứ lúc nào.

Lý Thái Phú nói.

Thẩm Hạo đáp: Không cần đâu, ông cứ đi đi, có nhu cầu tôi sẽ gọi.

Sắp bước vào cuộc chiến khói lửa ngập trời rồi, Thẩm Hạo không có thói quen để một người đàn ông đứng canh gác ngoài cửa.

Vâng, Thẩm tiên sinh.

À đúng rồi, ngài có thể lên bể bơi vô cực ở tầng 18 để thư giãn.

Hiện tại khách sạn đã dọn sạch người ở đó để phục vụ ngài, sẽ không có ai làm phiền đâu ạ.

Thẩm Hạo nói: Được, tôi biết rồi, lát nữa chập tối tôi sẽ lên.

Vâng, Thẩm tiên sinh.

Bước vào phòng tổng thống, Thi Nịnh phấn khích vô cùng.

Một đêm ở đây tốn hơn bốn vạn tệ, cô chưa từng được ở bao giờ, hôm nay coi như được trải nghiệm một phen.

Cô tò mò ngắm nhìn mọi thứ.

Cả căn phòng rất lớn, chỉ riêng phòng khách đã rộng cả trăm mét vuông.

Trên bàn trà còn bày một chai vang đỏ cùng hoa quả và những món ăn Thái tinh tế.

Còn có phòng ăn, quầy bar nhỏ và bồn tắm massage.

Trang trí vô cùng xa hoa.

Đứng bên cửa sổ sát đất có thể phóng tầm mắt bao quát cả Bangkok, thấy ngay tòa nhà Pixel biểu tượng như bắp ngô của thành phố.

Chờ tổng giám đốc đi khỏi, Thi Nịnh phấn khích reo lên: Hạo ca, cảnh ở đây đẹp quá.

Có gì hay đâu, toàn sắt thép với xi măng thôi.

Khi nào có thời gian anh đưa em lên bể bơi vô cực trên đỉnh tòa nhà ở Pattaya chơi, hướng ra đại dương, cả mặt biển đầy du thuyền, nhìn mới thích.

Ân, Hạo ca anh đối với em tốt quá, lãng mạn thật đấy.

Nói đoạn, Thi Nịnh nhìn Thẩm Hạo với đôi mắt như chứa nước mùa thu.

Nói không thôi thì chưa đủ, phải bằng hành động thực tế kìa.

Hạo ca chờ em, em đi tắm một cái rồi ra hầu hạ anh.

Thi Nịnh hào hứng nói.

Ân, đi đi.

Ba mươi phút sau, Thi Nịnh mới quấn khăn tắm trắng bước ra.

Hạo ca chờ có sốt ruột không.

Thẩm Hạo hỏi: Sao lâu thế.

Cái bồn tắm massage em chưa thử bao giờ nên dùng thử một chút.

Thẩm Hạo cười, vỗ vỗ lên sofa: Lại đây, dùng nước miếng khử độc trước đã.

Thi Nịnh nháy mắt với Thẩm Hạo.

Cô đi đến quầy bar, mở một chai vang đỏ, rót vào ly rồi thêm hai viên đá, sau đó uống cạn.

Thi Nịnh bỗng cảm thấy có gì đó vướng vướng, kéo ra thì thấy đó là một sợi tóc.

Nhìn sợi tóc màu vàng kim này, cô sững người, tóc cô màu đen và chưa từng nhuộm bao giờ.

Sợi tóc vàng này rõ ràng không phải của cô, lại còn dài như vậy.

Hơn nữa nó không phải được tìm thấy trên vai áo.

Điều này có ý nghĩa gì thì không nói cũng hiểu.

Trong lòng cô bỗng thấy chua xót như bị nhỏ nước chanh vào.

Dù biết Thẩm Hạo chắc chắn không chỉ có mình cô, nhưng tận

mắt chứng kiến vẫn thấy khó chịu.

Thẩm Hạo đang lướt Douyin xem video ngắn, thấy cô đứng im liền thắc mắc: Sao dừng lại rồi.

Hạo ca, vang đỏ hết rồi, để em đi uống thêm chút nữa.

Ân, nhanh lên nhé.

Thời gian trôi đi, phải nói rằng dù Bangkok nóng nhưng điều hòa của khách sạn rất mát mẻ.

Đến chập tối, Thẩm Hạo cùng Thi Nịnh lên bể bơi vô cực tầng 18.

Lúc này nơi đây đã được dọn sạch người.

Thi Nịnh dường như đã quên chuyện không vui ban nãy, cô nhảy xuống hồ bơi, bơi đến cạnh thành bể nhìn xuống dưới, cảm thấy hơi sợ: Hạo ca, cao quá, em sợ.

Không sao, có Hạo ca ở đây, có rơi xuống cũng không sợ.

Chơi ở hồ bơi một lúc, Thi Nịnh cảm thấy hơi lạnh liền bơi lên, ngồi xuống ghế nằm cạnh Thẩm Hạo: Hạo ca, thời gian sắp hết rồi, em phải đi làm thủ tục lên máy bay đây.

Thẩm Hạo nói: Tối nay ở lại đây một đêm đi, mai hãy đi.

Không được đâu, xin nghỉ khó lắm.

Hạo ca, lần sau có cơ hội bay qua, em lại bồi anh nhé.

Thi Nịnh ôm cổ Thẩm Hạo nũng nịu.

Được thôi, vậy đi, anh tiễn em.

Thẩm Hạo cũng không định ép Thi Nịnh ở lại.

Hai người thay quần áo xong, Thẩm Hạo lái xe đưa cô ra sân bay.

Lúc sắp đi, Thi Nịnh không nỡ rời xa, ôm chặt lấy anh: Hạo ca, anh đừng bỏ rơi em nhé.

Thẩm Hạo ngẩn người, cảm xúc này sao có vẻ không đúng lắm.

Nhưng anh cũng không nghĩ nhiều, phụ nữ vốn đa sầu đa cảm mà: Em ngoan như thế, Hạo ca sao nỡ bỏ rơi em.

Nếu em mà dám rời xa anh, anh sẽ đánh gãy chân em luôn.

Thật không Hạo ca.

Thi Nịnh ôm cổ anh hân hoan.

Ơ.

Anh nói là đánh gãy chân em mà, em vui cái gì chứ.

Thẩm Hạo thắc mắc, chẳng lẽ cô nàng này thức tỉnh tiên thiên thánh thể chịu ngược à.

Thi Nịnh hôn anh một cái, nũng nịu: Nếu anh đánh gãy chân em, anh phải nuôi em cả đời đấy nhé.

Cứ yên tâm, nếu thật sự đánh gãy chân em, anh sẽ nuôi em mười kiếp luôn.

Mười kiếp thì khoa trương quá, một đời một kiếp là đủ rồi.

Thi Nịnh dịu dàng nói.

Ân, ngoan, đợi em được nghỉ phép, Hạo ca sẽ đưa em đi chơi khắp Thái Lan, mua cho em một căn biệt thự ở đây, sau này rảnh thì qua đây ở.

Thẩm Hạo cười bảo.

Hạo ca, anh đối với em tốt quá.

Thi Nịnh ôm anh quấn quýt không rời.

Thẩm Hạo nhướng mày hỏi: Chưa no à.

Thi Nịnh đỏ mặt: Ghét ghét, không thể ôn tình một chút sao, là ăn quá no rồi, không nói nữa em đi đây.

Nói xong, cô kéo vali vẫy tay chào Thẩm Hạo.

Một lát sau, dường như lại không nỡ, cô buông vali chạy lại ôm chầm lấy Thẩm Hạo, trao một nụ hôn kiểu Pháp rồi mới rời đi.

Sau đó Thẩm Hạo lên xe, lau vết son môi trên mặt: Phụ nữ dính người quá cũng thật phiền phức.

Trên máy bay, tiếp viên trưởng thấy Thi Nịnh cứ thẫn thờ liền hỏi: Sao thế, cãi nhau với Hạo ca của em à.

Thi Nịnh lắc đầu, tâm trạng vẫn hơi thấp thỏm.

Hay là Hạo ca của em ngoại tình.

Tiếp viên trưởng đoán.

Thi Nịnh:.

Thấy phản ứng của Thi Nịnh, tiếp viên trưởng liền hiểu ngay.

Cô mỉm cười an ủi: Một người đàn ông vừa đẹp trai, vừa giàu có lại còn chung thủy, loại đàn ông đó mười phần thì hết tám chín phần là kẻ lừa đảo rồi.

Không thực tế đâu.

Hạo ca của em có những người phụ nữ khác mới là bình thường.

Thôi, nghĩ nhiều làm gì, đã kết hôn đâu mà lo.

Đàn ông trên đời này đều một giuộc cả, chẳng có ai hiền lành đâu.

Đừng nói Hạo ca của em, ngay cả mấy gã tiếp viên nam, phi công hay quản lý, có gã nào ngoan đâu.

Có cơ hội là xơi ngay.

Điểm khác biệt duy nhất là có gã không đủ thực lực để ngoại tình thôi, hiểu không.

Tư duy của đàn ông khác phụ nữ, cơm nhà không bao giờ ngon

bằng phở, vợ người khác bao giờ cũng đẹp nhất.

Cho dù người đó nhan sắc bình thường nhưng nếu được ăn chùa thì họ cũng không bỏ qua đâu, họ thấy kích thích, coi đó là chiến lợi phẩm.

Cho dù không còn thích em nữa họ cũng không chủ động chia tay.

Tại sao ạ.

Thi Nịnh thắc mắc.

Dĩ nhiên là vì miễn phí mà.

Thi Nịnh:.

Cho nên, vì đàn ông đều không chung thủy, tại sao không chọn người vừa giàu vừa đẹp trai, ít nhất em cũng không chịu thiệt.

Hạo ca đối xử với em cũng không tệ, hai người bên nhau chưa đầy nửa tháng mà anh ta đã tặng xe Porsche, mua quần áo hàng hiệu, túi xách đắt tiền cho em, thế là may mắn hơn khối đứa bị đàn ông chơi bời vài năm rồi bỏ rơi.

Cái ông chuyên gia kinh tế họ Lang bên Đài Loan ấy, chơi bời với cô tiếp viên ba năm rồi còn kiện cô ta ra tòa để đòi lại biệt thự và tiền, cuối cùng cô nàng đó còn gánh khoản nợ hơn 900 vạn tệ.

Nếu gặp loại đàn ông đó em mới nên khóc.

Ít nhất Hạo ca của em không hề keo kiệt.

Nghe tiếp viên trưởng nói vậy, lòng Thi Nịnh bỗng thấy nhẹ nhõm hơn.

Tiếp viên trưởng cười hỏi: Chị hỏi thật nhé, em có muốn chia tay với Hạo ca của mình không.

Thi Nịnh lắc đầu: Không muốn, em rất thích ở bên cạnh anh ấy.

Tiếp viên trưởng nói: Vậy là được rồi, với điều kiện của em tìm một phú nhị đại cũng không khó, cộng thêm thu nhập của em cũng khá.

Chỉ cần mình thích là được.

Chương 214

Ngoài ra, Hạo ca của em lăn lộn ở Thái Lan, bên này chuyện năm thê bảy thiếp là thường tình, em nên chuẩn bị tâm lý.

Tiền bạc thì anh ta chắc không thiếu, chỉ không biết chuyện đó có ổn không thôi.

Nếu yếu quá sau này em sẽ chịu không nổi đâu.

Thi Nịnh đỏ mặt đáp: Hạo ca. rất mạnh.

Tiếp viên trưởng lập tức hứng thú, ghé sát Thi Nịnh: Ồ, kể chi tiết xem nào.

Kể chi tiết cái gì chứ.

Thi Nịnh giả vờ không hiểu.

Nhóc con, chị đây là người từng trải, cái gì mà chẳng thấy qua.

Không muốn nói thì thôi vậy.

Ngay sau đó, tiếp viên trưởng lại đổi giọng hóng hớt: Em bắt gặp anh ta ở cùng người phụ nữ khác à.

Thi Nịnh lắc đầu: Không, em chỉ thấy một sợi tóc vàng, tuyệt đối không phải của em.

Tiếp viên trưởng cụt hứng: Chỉ một sợi tóc thôi á.

Chị cứ tưởng hai đứa vừa đánh nhau một trận chứ.

Một sợi tóc thì chẳng chứng minh được gì, biết đâu là dính ở đâu đó thôi, em nhạy cảm quá rồi.

Đã bắt được bằng chứng xác thực nào đâu.

Nghe vậy, Thi Nịnh há miệng nhưng chẳng biết giải thích thế nào.

Chẳng lẽ lại nói là lúc đang thân mật thì phát hiện ra.

Tìm thấy sợi tóc ở chỗ đó thì chỉ có một nguyên nhân duy nhất: Trước cô, đã có một người phụ nữ tóc vàng làm hành động tương tự với anh.

Em đã nói chuyện sợi tóc với anh ta chưa.

Tiếp viên trưởng hỏi.

Dạ chưa.

Vậy thì chẳng có chuyện gì cả, cứ coi như không thấy đi.

Dù sao em cũng hài lòng về mọi mặt của Hạo ca, còn lăn tăn gì nữa.

Em. em cứ cảm thấy trống rỗng, không có cảm giác an toàn.

Vớ vẩn, cảm giác an toàn không bao giờ do người khác cho cả, mà phải do mình tự nỗ lực mà có.

Lúc này có người đi tới nên họ cũng kết thúc câu chuyện.

Chớp mắt đã qua năm ngày, Thẩm Hạo cuối cùng cũng luyện chế xong toàn bộ năm thanh phi kiếm.

Trận pháp bên trong kiếm cũng đã được khắc xong.

Năm thanh phi kiếm Thượng phẩm Bảo khí uy lực vô cùng.

Hơn nữa, trận đồ cũng đã hoàn thiện, hiện tại chỉ thiếu một vật trấn áp trận nhãn.

Vật trấn áp dĩ nhiên càng lợi hại càng tốt, Linh khí là tốt nhất nhưng hiện tại thật sự không có.

Anh cũng không vội, chờ vào Thiên Vũ Bí Cảnh rồi thử vận may sau, biết đâu cơ duyên lại tới.

Hiện tại Ngũ Hành Kiếm Trận của Vọng Khí Tông đã thành, ở

cùng cảnh giới anh chính là tồn tại vô địch.

Thẩm Hạo tự tin hiện giờ mình có thể chấp năm người cùng cảnh giới mà không gặp khó khăn gì.

Dĩ nhiên, thực tế còn tùy thuộc vào diễn biến chiến đấu và át chủ bài của đối phương.

Buổi tối, sau khi đã cho ăn no Tống Mộ Mạt Lạp và A Lạp Bối Lạp, Thẩm Hạo tiến vào Thiên Vũ Bí Cảnh.

Vừa vào bí cảnh, anh liền cảm nhận được vô số linh khí cuộn trào kéo đến.

Lượng linh khí tiêu hao ở thế giới đô thị thời gian qua lập tức được bổ sung đầy đủ trong nháy mắt.

Phải nói rằng tốc độ khôi phục linh lực của Thẩm Hạo hiện giờ còn mạnh hơn cả cắn thuốc, đúng là vô hạn năng lượng.

Anh vươn vai một cái, ăn một quả đào rồi mới đạp phi kiếm bay về hướng trung tâm.

Thiên Vũ Bí Cảnh này thật sự quá rộng lớn, với tốc độ hiện tại mà bay suốt nửa ngày anh vẫn không thấy bóng người nào, thật không thể tin nổi.

Thẩm Hạo đâu biết rằng sau hai trận đại chiến, thương vong lên tới hàng trăm người.

Những tán tu nghe tin đều sợ hãi trốn biệt tăm.

Ngay cả đệ tử của Vọng Khí Tông, chùa Học Phật, Đan Đỉnh Các cũng thương vong gần hết, họ đâu dám ở lại đây lâu.

Chỉ có thể nói khu vực này có độc, không thích hợp để nán lại vì quá nguy hiểm.

Tin đồn ngày càng lan xa, thậm chí có người còn nói ở đây xuất

hiện một con Đại yêu tứ cảnh, thấy người là ăn thịt.

Vì vậy chẳng ai dám la cà ở đây nữa.

Tất cả những nguyên nhân này Thẩm Hạo đều chưa biết.

Bay thêm vài giờ, anh đến một khu rừng đá kỳ quái.

Phóng tầm mắt nhìn qua, nơi đây chi chít những khối đá lớn nhỏ với đủ hình thù, có khối cao tới hàng chục trượng, bên trong ẩn chứa không ít quái thú.

Không thấy người sống nhưng anh lại thấy một con bọ cánh cứng màu đen đỏ.

Toàn thân phần bụng màu đen, lưng màu đỏ và có vảy, cao hơn ba mét.

Miệng nhọn, có hai sợi râu rất dài, quan trọng nhất là nó có hai chiếc cánh.

Phi Xích Giáp Thú, một loại yêu thú hệ Hỏa tam cảnh.

Trong móng vuốt của nó còn đang quắp xác một tán tu, nó há miệng nuốt chửng.

Dưới chân con quái vật này còn có bốn năm cái xác khác.

Thần thức quét qua không thấy tán tu nào khác, Thẩm Hạo biết con quái vật này đã tận số.

Vừa hay, anh đang cần nội đan của yêu thú tam cảnh để luyện chế Ngũ Hành Kỳ.

Hiện giờ Thủy và Thổ đã có, chỉ còn thiếu Hỏa, Kim và Mộc.

Vừa đẹp, vậy dùng ngươi để thử hiệu quả của Ngũ Hành Kiếm Trận vậy.

Nói xong, Thẩm Hạo thao túng phi kiếm, bắt đầu dàn trận trước.

Trận nhãn tạm thời dùng kiếm trận đồ thay thế.

Nghiệt súc, còn không mau ra chịu chết.

Phi Xích Giáp Thú thấy Thẩm Hạo, đôi mắt đỏ rực lập tức hiện lên vẻ khát máu.

Tinh huyết của tu sĩ đối với nó là cách thăng tiến thực lực nhanh nhất.

Nó hưng phấn rít lên hai tiếng, vỗ cánh bay tới, tốc độ nhanh như chớp, thoáng chốc đã đến trước mặt Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo không vội dùng pháp thuật mà chọn đối kháng bằng thể chất thuần túy.

Khi móng vuốt của Phi Xích Giáp Thú vồ tới, Thẩm Hạo dùng tay không bắt lấy, sau đó tung một cú đá khiến nó bay xa hàng trăm mét.

Thẩm Hạo lập tức nhận ra đạo hạnh của con quái này vẫn còn hơi kém.

Sau cú đòn đó, Phi Xích Giáp Thú biết không đấu lại liền quay đầu định chạy.

Thẩm Hạo cười: Bé con, lão tử đã nhắm trúng ngươi rồi, sao có thể để ngươi chạy thoát được.

Tiếng cười này làm con quái vật sợ hãi rít lên loạn xạ, không còn vẻ phấn khích lúc nãy nữa.

Ngay khi nó định đào tẩu, phía trước đột nhiên xuất hiện một thanh phi kiếm khổng lồ màu vàng từ trên trời rơi xuống.

Thanh kiếm rơi thẳng xuống, chém đứt luôn hai sợi râu dài của nó.

Theo trí nhớ của Hậu Nguyên Tinh thuộc Ngự Thú Tông, điểm yếu của loại Phi Xích Giáp Thú này chính là đôi râu.

Con Phi Xích Giáp Thú thống khổ kêu gào.

Tiếng kêu chói tai của nó khiến Thẩm Hạo cảm thấy vô cùng khó chịu, còn ồn ào hơn cả ve sầu.

Không chịu nổi tạp âm này, Thẩm Hạo thao túng phi kiếm.

Năm chuôi phi kiếm tỏa ra kim quang nhàn nhạt, tốc độ nhanh như chớp, đâm thẳng vào cơ thể Phi Xích Giáp Thú, khiến nó chết không thể nào chết thêm được nữa.

Có Kim linh lực gia trì, phi kiếm quả nhiên vừa nhanh vừa sắc bén.

Chẳng trách kiếm tu đều thích tìm đệ tử có Kim linh căn, quả thực là có lý do cả.

Hắn móc nội đan ném vào nhẫn, thi thể thì ném vào không gian.

Còn có bốn cái xác tán tu cũng được hắn ném luôn vào đó.

Tiếp theo, Thẩm Hạo tiến vào không gian.

Trong chớp mắt, sương mù ập đến.

Chương 215

Thẩm Hạo lúc này mới hiểu vì sao xung quanh không còn tán tu nào nữa.

Hóa ra mấy kẻ này chính là những tán tu từng vây công Đan Đỉnh Các trước đó.

Sau đó, họ cũng chứng kiến đại chiến giữa Tuyết Phật Tự, Vọng Khí Tông và Văn Hương Giáo, thấy cảnh Văn Hương Giáo tháo chạy thục mạng.

Trong phút chốc, nơi này trở thành vùng đất bất tường, mọi người đều bỏ chạy hết.

Dù sao thì đó đều là những thế lực lớn mà còn không chống đỡ nổi, hạng tán tu như họ sao dám đắc tội.

Bốn tên tán tu này không cung cấp cho Thẩm Hạo được bao nhiêu tu vi.

Bởi lẽ hiện tại hắn đã là Linh Đan cảnh tầng thứ năm, linh lực cần thiết là vô cùng bàng đại.

Phi Xích Giáp Thú cũng cung cấp một ít thể chất nhưng không có gì quá nổi bật.

Giờ đây, hắn đã có nội đan tam cảnh của các hệ Thủy, Thổ, Hỏa, chỉ còn thiếu Kim và Mộc.

Chỉ cần thu thập đủ năm loại yêu đan tam cảnh, Thẩm Hạo sẽ luyện chế ra Ngũ Hành Kỳ, khi đó chắc chắn sẽ lập được vị thế bất bại.

Lúc ấy, uy lực của Ngũ Hành Kỳ không phải là thứ mà cái tên Hậu Nguyên Tinh nhỏ bé kia có thể so bì được.

Rời khỏi không gian, Thẩm Hạo lập tức rời khỏi khu vực này.

Dù sao phụ cận đây ngoài đá tảng ra thì chẳng có gì tốt.

Bay được mấy trăm dặm, cuối cùng hắn cũng cảm nhận được hơi người.

Thẩm Hạo bỗng thấy có chút hưng phấn lạ thường.

Đột nhiên, nơi chân trời phía đông lóe lên một luồng quang hoa, hà quang rực rỡ cả một vùng trời.

Mắt Thẩm Hạo sáng lên, đây chính là hiệu ứng khi linh khí xuất thế.

Linh khí tất nhiên là dành cho người có đức, chắc chắn hiện trường sẽ không thiếu đạo hữu.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo lập tức đạp phi kiếm lao tới.

Chỉ trong vài phút, hắn phát hiện trên bầu trời dày đặc người, ít nhất cũng phải gần vạn người, toàn bộ đều là tu sĩ đang đạp phi kiếm.

Khoảnh khắc này, tâm tình Thẩm Hạo đặc biệt kích động.

Thịnh thế này cuối cùng cũng thấy được rồi.

Tốt, tốt lắm.

Không hổ là linh khí, quả nhiên có phô trương.

Trên đường đi, vô số tu sĩ đều nhìn nhau với ánh mắt cảnh giác nhưng không ai dây dưa quá nhiều.

Mục đích của họ đều nhất trí, toàn bộ hướng về nơi phát ra hà quang mà bay tới, chỉ sợ đi muộn sẽ mất cơ hội.

Ngược lại, Thẩm Hạo không hề vội vã, hắn thong dong bay lượn, thầm mong đến muộn một chút để trực tiếp đi nhặt xác.

Bay thêm khoảng nửa giờ, Thẩm Hạo cuối cùng cũng thấy được

nơi phát ra hà quang.

Đó là một ngọn núi khổng lồ cao chọc trời, mây mù che lấp ngang lưng núi, phong cảnh trên đỉnh hoàn toàn không thấy rõ từ bên dưới.

Trên không trung có năm con Kim Điêu khổng lồ đang sải cánh, to ngang ngửa một chiếc máy bay khách.

Mắt Thẩm Hạo sáng lên, trong số đó con có thể hình nhỏ nhất lại là yêu thú tam cảnh hệ Kim.

Chúng lượn lờ trên không trung, chắc chắn là đã phát hiện ra đám tán tu đông đảo bên dưới.

Lúc này, dưới chân núi đã vây kín tu sĩ.

Thẩm Hạo còn thấy được bốn thế lực lớn khác: Ngọc Thanh Cung, Ngự Thú Tông, Ly Hỏa Tông và Thiên Vũ Hoàng Triều.

Bốn thế lực tán tu lớn cũng có mặt: Bát Phương Cốc, Cửu Thành Lâu, Vấn Đạo Minh và Tiên Nữ Các.

Ngoài ra còn có hàng trăm người mặc áo giáp, tu vi thấp nhất cũng là Chân Nguyên tầng bảy, mấy người dẫn đầu đều đã đạt Chân Nguyên viên mãn.

Đó chính là thế lực của Thiên Vũ Hoàng Triều.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là người của Đan Đỉnh Các, Vọng Khí Tông và Tuyết Phật Tự đều không có ở đây.

Có lẽ trong Thiên Vũ bí cảnh, những thế lực này bị phân tán ra các khu vực khác nhau, những kẻ chết trước đó chỉ là một nhóm nhỏ.

Nhìn số lượng người đông đảo thế này, rõ ràng cuộc chiến tranh đoạt linh khí lần này sẽ vô cùng thảm khốc.

Trong đám người, Thẩm Hạo còn nhìn thấy Vọng Thư đệ tử thân truyền mà Mạnh Tuyền Cơ từng nhắc tới.

Mạnh Tuyền Cơ quả thực không lừa hắn, Vọng Thư mang khí chất tiên tử, đẹp đến mức không lời nào tả xiết, nhưng lại vô cùng cao lãnh.

Mái tóc của nàng được búi cao, cố định bằng một chiếc ngọc trâm.

Làn da trắng như tuyết, ngũ quan tinh tế tuyệt mỹ, đôi mắt thanh triệt nhưng ánh nhìn lại sắc sảo, toát lên vẻ không cho người khác đến gần.

Dưới sống mũi thanh tú là đôi môi mỏng, khí chất thanh lệ thoát tục, cũng lãnh đạm giống hệt Mạnh Tuyền Cơ.

Nàng vận một bộ bạch sa y, ngạo nhiên đứng trên phi kiếm.

Trong làn gió nhẹ, mái tóc đen dài và vạt áo tung bay, tăng thêm một phần nhã nhặn, bớt đi một phần nhu hòa.

Phía sau nàng là một trăm đệ tử Ngọc Thanh Cung, cả nam lẫn nữ.

Đồng thời, Thẩm Hạo cũng thấy đệ tử của Tiên Nữ Các.

Để không bị nhận ra, Thẩm Hạo trốn ở vòng ngoài cùng, dùng thần thức quan sát toàn trường.

Hiện tại, toàn bộ ngọn núi bị bao quanh bởi một luồng kết giới màu xanh lam, ngăn cản mọi người ở bên ngoài.

Có thể thấy kết giới này vô cùng lợi hại.

Mọi người đều bàn tán xôn xao nhưng không ai đứng ra dẫn đầu.

Thẩm Hạo nhìn mà sốt ruột không thôi, thầm thúc giục họ xông lên đi.

Một lát sau, xung quanh ngọn núi đã dày đặc người, Thẩm Hạo quét thần thức qua, có hơn vạn người, cả Tiên Thiên và Chân Nguyên đều có đủ.

Hắn thậm chí còn thấy người quen là Tùy Phong và Triệu Khuyết từng gặp ở Hàn Phong Cốc.

Cảnh giới Tiên Thiên đến đây quả thực chỉ làm bia đỡ đạn.

Ngay sau đó, người dẫn đầu của Thiên Vũ Hoàng Triều đạp trên một tấm khiên, tay cầm hồng anh thương bước ra.

Nhìn gã có chút giống tướng quân xung trận.

Nghe người xung quanh bàn tán, Thẩm Hạo mới biết gã là Ngũ hoàng tử Thiên Dũng của Thiên Vũ Hoàng Triều.

Thiên Dũng từ nhỏ đã mang cực phẩm Thổ linh căn, mới 19 tuổi đã đạt đến Chân Nguyên cảnh viên mãn, thực lực vô cùng cường hoành.

Khả năng phòng ngự của gã cực mạnh, đứng trên mặt đất chẳng khác nào một cỗ xe tăng, là một nhục chiến sĩ chuyên hoành hành ngang dọc.

Thiên Dũng đạp khiên bay vào giữa, ánh mắt sắc lẹm, ngạo khí ngút trời: Chư vị đều vì linh khí mà đến.

Thay vì lãng phí thời gian ở đây, chi bằng chúng ta cùng hợp lực phá vỡ kết giới này.

Vọng Thư tiên tử, Hậu đạo hữu, Cừu đạo hữu, ý mọi người thế nào.

Hậu Nguyên Khuê của Ngự Thú Tông gật đầu: Ngự Thú Tông không vấn đề gì.

Cừu Dương nói: Ly Hỏa Tông không vấn đề gì.

Vọng Thư nhẹ nhàng mở môi: Ngọc Thanh Cung cũng không vấn đề gì.

Bốn thế lực lớn đã gật đầu, những kẻ khác cũng chẳng dám nói gì

thêm.

Ngay sau đó, ánh mắt Thiên Dũng hướng về phía bốn thế lực tán tu.

Tử Lăng đệ tử nội môn của Tiên Nữ Các nói: Tiên Nữ Các không vấn đề gì.

Vấn Đạo Minh không vấn đề gì.

Bát Phương Cốc đồng ý.

Cửu Thành Lâu không ý kiến.

Khi thấy Cửu Thành Lâu, đôi mắt Thẩm Hạo nheo lại.

Hắn lại nhìn sang Hậu Nguyên Khuê của Ngự Thú Tông, trong lòng lập tức nảy ra một kế hoạch.

Lần trước Hậu Nguyên Tinh chết ở Hàn Phong Cốc, và kẻ giết hắn chính là người của Cửu Thành Lâu.

Thẩm Hạo nhớ rõ Hầu Nguyên Khuê và Hậu Nguyên Tinh là anh em ruột.

Nếu hai thế lực này đánh nhau thì cũng khá thú vị đây.

Chương 216

Ngũ hoàng tử Thiên Dũng mặt không cảm xúc nói: Nếu mọi người đã không có ý kiến thì cùng ra tay đi.

Ai không muốn có thể rút lui ngay bây giờ.

Kẻ nào không ra tay mà muốn trà trộn vào, phát hiện một đứa giết một đứa.

Giọng điệu bình thản nhưng lại khiến đám tán tu rùng mình, vội vã gật đầu.

Ngọn núi này vì linh khí xuất thế mà đột ngột hiện ra kết giới, chứng tỏ đây là một khu vực chưa được khai phá, bên trong chắc chắn có không ít thiên tài địa bảo.

Thiên Dũng lập tức vung hồng anh thương, hô lớn: Cùng ra tay.

Nghe lệnh, hơn vạn người đồng loạt xuất thủ.

Thẩm Hạo cũng giả vờ vận chuyển phi kiếm.

Trong chớp mắt, đủ loại pháp thuật ngũ quang thập sắc cùng oanh kích vào kết giới màu xanh lam.

Tuy thực lực của từng người không cao, nhưng kiến đông cũng cắn chết voi, uy lực không thể xem thường.

Tiếng nổ đùng đoàng vang dội trời đất.

Đột nhiên, trên kết giới lam sắc nứt ra một khe hở.

Mọi người mừng rỡ, càng dồn lực tấn công.

Oanh.

Trong khoảnh khắc, kết giới vỡ tan thành vô số mảnh vụn.

Luồng linh khí nồng đậm tức thì tràn ra.

Mọi người sáng mắt lên, linh khí bàng đại thế này chắc chắn bên trong có nhiều đồ tốt.

Vô số người ùa vào.

Ngọc Thanh Cung, Thiên Vũ Hoàng Triều, Ngự Thú Tông, Ly Hỏa Tông cũng lập tức đạp phi kiếm theo sát.

Thẩm Hạo thong thả bám đuôi mọi người.

Ai nấy đều mải mê tìm linh khí, còn Thẩm Hạo thì đang chờ đợi một trận đại chiến.

Giờ phút này đông người như vậy, hắn không muốn lộ diện, khiêm tốn mới là thượng sách.

Vào trong núi, vô số linh thảo, linh dược khiến đám tán tu mừng đến phát điên.

Thậm chí Thẩm Hạo còn thấy cả Hoa Linh Quả dược liệu chính để luyện chế Trú Nhan Đan.

Chỉ trong nháy mắt, nó đã bị cướp sạch.

Thứ này giá trị không nhỏ, nữ tu sĩ cực kỳ yêu thích.

Vì tranh đoạt Hoa Linh Quả, cuộc chiến bắt đầu nổ ra.

Thẩm Hạo nấp một bên quan sát.

Chỉ vì một cây Hoa Linh Quả mà hàng trăm người lao vào đại chiến.

Kẻ tu vi thấp chết ngay tại chỗ, kẻ tu vi cao thì bị nhiều người vây công.

Thậm chí có những tán tu đi cùng nhau cũng quay sang đâm lén đồng đội.

Lúc lâm chung, kẻ bị đâm không cam lòng thốt lên: Sư phụ nói không sai, con dao bên cạnh mình luôn là con dao nhanh nhất, độc nhất.

Mười mấy phút sau, hiện trường để lại 83 cái xác, những kẻ khác đều đã biến mất.

Thẩm Hạo cười hắc hắc, chỉ còn xác hắn cũng không chê.

Hắn hoàn toàn không hứng thú với túi trữ vật của đám tán tu vì toàn là rác rưởi không đáng tiền.

Còn Hoa Linh Quả thì hắn có tới 97 quả rồi, chẳng bận tâm.

Một lát sau, hắn quét thần thức thấy không còn ai, liền vung tay thu hết xác vào không gian.

Phải nói rằng ngọn núi này cao chọc trời, quả thực rất lớn.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo bay lên phía trên, càng lên cao linh khí càng nồng đậm.

Trên đường đi rải rác thi thể, cứ cách vài nghìn mét lại thấy mười mấy cái xác.

Chỉ trong hai mươi phút, Thẩm Hạo đã nhặt được hơn 500 cái xác.

Sau đó hắn lên tới đỉnh núi.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là trên đỉnh núi có một hồ nước.

Giữa hồ có một hòn đảo nhỏ với lầu đài gác tía, và luồng hà quang lúc trước chính là phát ra từ đó.

Tuy nhiên, hồ nước này đang bị người của Thiên Vũ Hoàng Triều, Ngọc Thanh Cung, Ly Hỏa Tông và Ngự Thú Tông trấn giữ, không cho người khác vào.

Hàng nghìn tán tu đứng đó mà không ai dám bước lên.

Thấy vậy, Thẩm Hạo âm thầm vận chuyển phi châm.

Phi châm trong nháy mắt xuyên thủng trán một đệ tử Ngự Thú Tông.

Một giọt máu rỉ ra, thi thể gã đổ rầm xuống.

Người của Ngự Thú Tông ngẩn ngơ, rồi vội vàng lao tới kiểm tra.

Ai làm.

Rốt cuộc là ai làm.

Đám tán tu nhìn nhau, trong lòng lại thầm hả hê.

Cho đám thế lực lớn các ngươi bá đạo, chết là đáng đời.

Thẩm Hạo lại điều khiển phi châm giết thêm một đệ tử Ly Hỏa Tông với cách thức tương tự.

Ngay sau đó, đệ tử Ngọc Thanh Cung và Thiên Vũ Hoàng Triều mỗi bên cũng mất mạng một người.

Trong tích tắc, bốn thế lực lớn đều phẫn nộ, trừng mắt nhìn đám tán tu.

Thẩm Hạo thừa cơ đổ thêm dầu vào lửa, hô lớn: Chúng ta đông người sợ cái gì, giết đi.

Rồi hắn khẽ phất tay, một luồng năng lượng khổng lồ hất văng hàng trăm người ra phía trước, trông như thể họ đang chủ động tấn công.

Mẹ kiếp, đứa nào đẩy ta.

Tán tu đã tấn công, sao có thể nhịn được nữa.

Ngay lập tức, bốn thế lực lớn liên minh lại đối kháng với đám tán tu.

Một số tán tu lùi lại, số khác thừa cơ lẻn vào hòn đảo.

Mọi người bắt đầu bạo loạn.

Đại bộ phận đã sớm ngứa mắt với bốn thế lực lớn nên cũng gia nhập chiến đấu, hiện trường hỗn loạn tưng bừng.

Bốn thế lực này tuy mạnh nhưng đó là ở bên ngoài, còn trong Thiên Vũ bí cảnh thì ai cũng như ai.

Tán tu tuy trang bị và công pháp kém hơn nhưng lại áp đảo về số lượng.

Hơn nữa, Thẩm Hạo còn thỉnh thoảng đánh lén.

Chưa đầy mười phút, bốn thế lực lớn thương vong quá nửa, chỉ có thể rút lui về phía đảo nhỏ.

Đám tán tu thừa cơ dọn dẹp chiến trường, kẻ thì cướp túi trữ vật rồi chạy, kẻ thì tiến vào đảo.

Kẻ chủ mưu là Thẩm Hạo thì lại nấp một góc xem kịch, tay cầm quả đào ăn ngon lành.

Chờ đến khi không còn ai, hắn thu gom hàng trăm cái xác vào không gian rồi mới tiến vào đảo.

Hòn đảo nhìn từ ngoài thì nhỏ nhưng vào trong mới thấy có trận pháp, không gian cực kỳ rộng lớn, nhìn không thấy điểm dừng.

Giữa đảo có một cung điện khổng lồ, mọi người đều điên cuồng lao vào đó.

Thẩm Hạo cũng không chịu kém cạnh, vội vàng bay tới.

Đến quảng trường cung điện, hắn thấy vẫn còn hàng nghìn người ở đây.

Đột nhiên cung điện phóng ra vạn chuôi phi kiếm tấn công mọi người.

Chương 217

Mọi người bắt đầu né tránh, nhưng Thẩm Hạo dùng thần thức quét qua thì phát hiện chẳng có vạn chuôi nào cả, thực chất chỉ có ba chuôi thôi.

Đây là một kiếm trận.

Hắn thấy bốn người đã vào được bên trong: Ngũ hoàng tử Thiên Dũng, Vọng Thư của Ngọc Thanh Cung, Hậu Nguyên Khuê của Ngự Thú Tông và Cừu Dương của Ly Hỏa Tông.

Rõ ràng bốn người này đều có bản lĩnh thật sự.

Thẩm Hạo không chọn vào ngay mà đứng đợi họ ra để cướp.

Lỡ bên trong có nguy hiểm thì sao.

Một đám kiến hôi Chân Nguyên, cướp thì cứ cướp thôi.

Tuy nhiên, để giữ bí mật, Thẩm Hạo thấy rằng kẻ nào nhìn thấy bộ mặt thật của hắn thì không thể giữ lại, phải xử lý hết.

Trong lúc đám tán tu đang đối phó với kiếm trận, Thẩm Hạo tìm một góc khuất chui vào không gian, chuẩn bị nâng cao thực lực.

Người ta nói khi lo âu là do bản thân chưa đủ mạnh và suy nghĩ quá nhiều, Thẩm Hạo thấy mình đang lo âu nên phải thăng cấp.

Vừa vào không gian, sương mù dày đặc ùa về phía hắn.

Cảm giác này chỉ có một từ để diễn tả: Sướng.

Với hơn sáu trăm cái xác, hắn có thể hấp thụ ít nhất một phần ba.

Lượng sương mù khổng lồ khiến thực lực Thẩm Hạo tăng vọt.

Linh Đan cảnh tầng năm sơ kỳ, trung kỳ, viên mãn. rồi tầng sáu sơ

kỳ, trung kỳ, viên mãn. cuối cùng dừng lại ở Linh Đan cảnh tầng bảy sơ kỳ.

Đồng thời, Tiên Thiên linh căn của hắn cũng tiến hóa lên 43%.

Không chỉ vậy, Thẩm Hạo còn nắm được công pháp Ngọc Thanh Quyết và Phù Lục đạo của Ngọc Thanh Cung.

Tuy những đệ tử này chỉ ở Chân Nguyên cảnh nên hắn chỉ luyện được nhị phẩm phù lục nhưng thế cũng là tốt rồi.

Hiện giờ cảnh giới của Thẩm Hạo đã coi như đạt tới Linh Đan cảnh hậu kỳ, chuyện này nói ra chắc chẳng ai dám tin.

Sau khi hấp thụ xong linh khí, Thẩm Hạo mới rời không gian.

Thần thức của hắn lại mở rộng, bao phủ diện tích một trăm dặm, con số này thực sự kinh người.

Ngay cả những người đỉnh phong như Mạnh Tuyền Cơ, Vân Trúc cũng chỉ có phạm vi mười dặm.

Thần thức của Thẩm Hạo quá mạnh.

Tuy đã đột phá tầng bảy nhưng hắn chưa muốn tiến lên ngay mà đứng đợi họ ra.

Lúc này, bên trong đại điện, bốn người Thiên Dũng, Vọng Thư, Cừu Dương và Hậu Nguyên Khuê đang chiến đấu với một con rối khôi lỗi.

Con rối cao hai mét, hình dáng như một người gỗ không có ngũ quan, bề mặt đen bóng.

Không ai ngờ được chỉ một con rối mà có thể áp chế bốn người khiến họ chật vật vô cùng.

Con rối này ở Linh Đan cảnh, chúng ta cùng lên, ai đoạt được bảo vật thì là của người đó.

Đừng nương tay nữa.

Hậu đạo hữu, ông thạo việc đối phó loại khôi lỗi này nhất, chúng ta giúp ông khống chế nó, ông thừa cơ phá hủy nó đi.

Thiên Dũng hét lớn.

Được, ta biết phải làm gì rồi.

Hậu Nguyên Khuê đáp lời, lập tức thả ra bản mệnh Kim Trúc Trùng của mình.

Đó là một con sâu vàng óng to bằng quả bóng tennis, xúc giác ở miệng hình răng cưa, sáu cái chân có đốt như tre.

So với con của Hậu Nguyên Tinh lúc trước thì mạnh hơn nhiều.

Kim Trúc Trùng vừa chạm vào con rối đã bị nó vỗ một phát bay mất.

Hậu Nguyên Khuê đau xót vô cùng, tâm thần bị ảnh hưởng theo.

Ông ta kinh hãi trước sức mạnh của con rối này, vốn dĩ Kim Trúc Trùng của ông ta là công cụ đối phó pháp khí tốt nhất.

Thấy vậy, Thiên Dũng cầm khiên xông lên chống đỡ, Vọng Thư điều khiển phi kiếm tấn công từ bên cạnh, còn Cửu Dương dùng một món bảo khí dạng dây thừng trói chặt con rối.

Kết quả là bốn người phát hiện con rối này quá lợi hại, mình đồng da sắt, đánh không xi nhê.

Ngũ hoàng tử dùng hết sức đâm một thương vào ngực con rối.

Một tiếng động lớn vang lên, trên ngực con rối đen bóng lộ ra một mảng màu vàng kim.

Cửu Dương của Ly Hỏa Tông lộ vẻ tham lam, kinh ngạc: Con rối này lại được làm toàn bộ từ Huyền Canh Kim, quá xa xỉ rồi.

Thứ này là nguyên liệu chính để luyện chế thượng phẩm bảo khí, vô cùng quý giá.

Bình thường chỉ cần một chút là đủ, không ngờ con rối này lại làm từ Huyền Canh Kim nguyên khối.

Sắc mặt ba người còn lại trở nên khó coi.

Huyền Canh Kim cực kỳ kiên cố, ngoại lực khó lòng phá vỡ.

Nếu không phá được phòng ngự của con rối thì làm sao tắt được cơ quan.

Quan trọng hơn là bên trong nó có Tụ Linh Trận, có thể tự động hấp thụ linh khí bổ sung năng lượng, chẳng khác nào động cơ vĩnh cửu.

Cừu đạo hữu, Ly Hỏa Tông tinh thông luyện khí, ông không phát hiện ra cơ quan nằm ở đâu sao.

Hậu Nguyên Khuê bất mãn.

Cừu Dương lạnh lùng đáp: Trong Thiên Vũ bí cảnh không dùng được thần thức.

Hơn nữa tốc độ con rối này nhanh như quỷ mị, mắt ta nhìn không kịp thì tìm cơ quan kiểu gì.

Vọng Thư nhíu mày: Nếu không xử lý được thì dẫn nó ra ngoài, sau khi tìm thấy linh khí rồi tính sau.

Ý kiến hay.

Hậu Nguyên Khuê đồng ý.

Huyền Canh Kim tuy đáng giá nhưng so với linh khí thì vẫn kém xa.

Thế là bốn người vừa đánh vừa lùi ra ngoài điện.

Họ vốn lo con rối sẽ không rời khỏi cung điện, nhưng hóa ra họ lo hão, nó đuổi theo họ không buông, bộ dạng như muốn sống mái một phen.

Ngũ hoàng tử cầm khiên đỡ mấy chục cú đấm, tấm khiên phòng ngự cực mạnh mà bị đấm cho móp méo thảm hại khiến gã nổi điên.

Khi bốn người ra tới quảng trường, hàng nghìn người ở đó đều ngẩn ra.

Rồi họ thấy một con quái vật đen thui không mặt mũi lao ra, ai nấy đều hết hồn.

Nhận ra là con rối, họ thở phào nhưng giây sau đã không cười nổi nữa.

Tốc độ con rối nhanh như chớp, quyền pháp điêu luyện, cứ mỗi cú đấm là một người ngã xuống.

Trong nháy mắt, mười mấy tán tu đã mất mạng.

Đám đông hoảng loạn chạy tán loạn.

Cừu Dương, Thiên Dũng và Hậu Nguyên Khuê nhân cơ hội đó lẻn vào lại trong đại điện.

Vọng Thư thì ra tay cứu các đệ tử Ngọc Thanh Cung.

Nơi này không phải chỗ các em nên đến, chị sẽ giữ chân con rối, các em mau đi đi.

Sư tỷ, chúng em ở lại giúp chị.

Không cần, chị có cách thoát thân, các em đi ngay đi, nếu không sẽ chết dưới tay nó hết.

Các đệ tử Ngọc Thanh Cung nghe lời, lập tức bay đi.

Đám tán tu khác vẫn định nán lại xem sao.

Đúng lúc này, ba người Cừu Dương, Thiên Dũng và Hậu Nguyên Khuê lại từ trong điện chạy ra, phía sau họ dắt theo một con rối nữa.

Giờ đây đã là hai con rối giống hệt nhau.

Đám tán tu thấy vậy thì vắt chân lên cổ mà chạy.

Một con đã kinh như vậy, bốn thế lực lớn còn không địch nổi, giờ thêm con nữa thì chỉ có nước chết.

Họ quyết định bỏ cuộc, dù sao ngọn núi còn nhiều chỗ khác để tìm, không cần phải đâm đầu vào chỗ chết.

Trong phút chốc, trên mặt đất chỉ còn lại mấy chục cái xác và hai con rối.

Cừu Dương, Thiên Dũng và Hậu Nguyên Khuê dẫn con rối ra xong liền lập tức chui lại vào điện, thậm chí còn đóng chặt cửa điện.

Mục đích của bọn họ là để một mình Vọng Thư đối phó với hai con rối, rõ ràng là muốn dồn nàng vào chỗ chết.

Chương 218

Thẩm Hạo nấp một bên nhìn thấy vậy cũng phải khâm phục sự tàn nhẫn của ba kẻ kia, đúng là một lũ cáo già.

Vọng Thư đối phó một con còn có cơ thoát, đối phó hai con thì chắc chắn sẽ bị giết trong tích tắc.

Nàng vừa né được cú đấm của một con thì con kia đã áp sát, đá thẳng vào bụng nàng khiến nàng bay xa hàng trăm mét.

Chiếc vòng tay phòng ngự trên người nàng vỡ tan, chứng tỏ lực đạo cú đá cực mạnh.

Vọng Thư vội uống đan dược hồi phục, định đứng dậy nhưng phát hiện không thể điều động chân nguyên, thương thế chưa lành.

Ngay lúc nàng tuyệt vọng nhất, một bóng người chắn trước mặt nàng, bế xốc nàng lên rồi đạp phi kiếm bay vút lên không trung.

Đột nhiên cảm nhận được hơi ấm nam tính, Vọng Thư người chưa từng tiếp xúc với đàn ông lập tức đỏ bừng mặt.

Nàng hít sâu một hơi hỏi: Vị này là ai.

Thẩm Hạo nghiêm mặt đáp: Ta là bạn của Mạnh tiên tử.

Nói rồi, hắn đưa ra một miếng ngọc bội.

Cảm nhận được hơi thở của Mạnh Tuyền Cơ trên ngọc bội, Vọng Thư mới thở phào, đôi mắt đẹp nhìn Thẩm Hạo đầy vẻ biết ơn.

Đa tạ ơn cứu mạng, không biết nên xưng hô thế nào.

Thẩm Hạo nói: Cứ gọi ta là Thẩm Hạo, nàng mau tranh thủ chữa thương đi.

Vâng, đa tạ Thẩm đạo hữu.

Thẩm Hạo gật đầu, liếc nhìn nàng một cái, thầm nghĩ cứu nàng thế này có vẻ dễ dàng quá chăng.

Nàng liệu có thấy trân quý không.

Nghĩ đoạn, Thẩm Hạo cố ý giảm tốc độ bay, đồng thời âm thầm vận chuyển phù thủy thuật khiến trán lấm tấm mồ hôi, trông có vẻ rất vất vả.

Nhìn khuôn mặt tuấn tú của Thẩm Hạo, Vọng Thư đỏ mặt, nằm trong lòng một nam nhân lạ lẫm khiến nàng không tự nhiên chút nào.

Điều làm nàng kinh ngạc hơn là hai con rối kia cũng biết bay, tốc độ cực nhanh, nàng nghĩ mình chắc chắn không chạy thoát nổi.

Thấy mồ hôi trên trán Thẩm Hạo, nàng vô cùng cảm động.

Nếu hắn đi một mình chắc đã thoát rồi, vì mang theo mình nên mới bị liên lụy.

Khi thấy hai con rối đấm vào lưng Thẩm Hạo khiến hắn bị đánh văng ra, nhưng hắn vẫn ôm chặt lấy nàng, nàng cảm động đến rơi lệ, không đành lòng nói: Thẩm đạo hữu, hãy bỏ tôi xuống rồi tự mình chạy đi.

Sống được một người cũng tốt, hãy về tạ tội với sư phụ giúp tôi, nói đồ nhi bất hiếu.

Thẩm Hạo đang dẫn dụ hai con rối bay lượn trên không, chơi đùa rất vui vẻ, nghe nàng nói vậy thì thầm cười.

Sức mạnh của lũ khôi lỗi này chỉ cỡ yêu thú tam cảnh sơ kỳ, đánh vào người hắn chẳng khác nào gãi ngứa.

Hắn khẽ ho một tiếng: Yên tâm đi, ta chưa bao giờ có thói quen bỏ rơi phụ nữ một mình mà chạy.

Nàng mau chóng phục hồi thương thế để còn giúp ta đối phó

chúng.

Tinh thần đại nghĩa của Thẩm Hạo khiến Vọng Thư chấn động.

Nàng hít sâu một hơi, biết tình hình nguy cấp nên không dám lơ là, vội vàng chữa thương.

Cảm nhận được chân nguyên của nàng đã có thể vận chuyển, Thẩm Hạo nói: Ta sẽ đặt nàng xuống rồi dẫn dụ chúng đi chỗ khác, nàng tranh thủ phục hồi.

Hắn tăng tốc đến sau một tảng đá lớn, đặt nàng xuống rồi lại bay lên không dụ địch.

Vọng Thư lo lắng dặn dò: Thẩm đạo hữu nhớ cẩn thận.

Chỉ trong loáng mắt, bóng dáng Thẩm Hạo và hai con rối đã biến mất.

Hóa ra tốc độ của Thẩm đạo hữu nhanh đến thế.

Nàng cảm thấy có chút áy náy.

Thẩm Hạo lượn một vòng thấy không có người, đột ngột phanh gấp khiến hai con rối không kịp phản ứng va vào người hắn.

Hắn thẳng tay tát mỗi con một phát, đánh bay chúng xa hàng nghìn mét, làm nát vụn nhà cửa và đá tảng xung quanh.

Hắn bay xuống, lũ rối lại xông lên.

Thẩm Hạo quét thần thức nhưng phát hiện bên trong chúng có thể chặn thần thức, còn bên ngoài thì được thiết kế kín kẽ không tì vết, chẳng tìm thấy cơ quan ở đâu.

Quả nhiên là đồ tốt, các khe hở nhỏ tới mức mắt thường không thấy được.

Trong lúc Thẩm Hạo đang nghiên cứu, lũ rối liên tục đấm đá vào

người hắn như tàn ảnh, nhưng hắn chẳng hề hấn gì.

Cứ để chúng đấm đến bốc khói cũng vô dụng.

Tìm mãi không thấy cơ quan, lại bị chúng đá đấm liên hồi, Thẩm Hạo nổi cáu.

Mẹ kiếp, cho mặt mũi mà không nhận hả.

Trong cơn thịnh nộ, hắn vung tay tát mạnh một cái, trực tiếp đánh bay cái đầu của con rối bên trái.

Kết cấu bên trong lộ ra, Thẩm Hạo quét thần thức một cái là hiểu ngay, còn thấy một miếng ngọc bội.

Hắn cầm miếng ngọc áp lên trán, một lượng thông tin khổng lồ tràn vào: Canh Kim Khôi Lỗi Thuật.

Nắm rõ nguyên lý, hắn tóm lấy con rối còn lại, vặn đầu nó một trăm tám mươi độ.

Lập tức, nó ngừng cử động.

Thẩm Hạo hài lòng phủi tay: Tốt, khôi lỗi Linh Đan cảnh đúng là đồ tốt.

Điều khiến hắn ngạc nhiên là toàn bộ tông môn khôi lỗi này đã dời đi hết, chỉ để lại hai con rối này.

Qua thời gian, trận pháp ẩn giấu của tông môn mất hiệu lực nên mới lộ ra.

Sau khi mọi người phá kết giới, lũ khôi lỗi cũng được kích hoạt.

Còn về luồng hà quang phát ra từ ngọn núi, đó thực chất là một linh khí một chiếc Bát Quái Hộ Thân Kính.

Thẩm Hạo ngạc nhiên thấy nó được treo ở một góc khuất trên nóc đại điện, có tác dụng duy trì trận pháp ẩn giấu toàn tông.

Bên trong đại điện thực ra chẳng có gì cả.

Thu hai con rối vào nhẫn không gian, Thẩm Hạo quay lại quảng trường thu hết xác chết trên mặt đất, bao gồm đệ tử Ngọc Thanh Cung, Thiên Vũ Hoàng Triều, Ngự Thú Tông và Ly Hỏa Tông.

Với đệ tử Ngọc Thanh Cung, hắn chẳng có cảm xúc gì, nếu không phải Vọng Thư xinh đẹp thì hắn cũng chẳng cứu.

Tam quan của hắn luôn đi theo ngũ quan mà.

Thu xác xong, hắn bay lên nóc nhà lấy chiếc Bát Quái Hộ Thân Kính.

Vừa hay, trận nhãn cho kiếm trận đã có, có thứ này thì Ngũ Hành Kiếm Trận sẽ càng mạnh hơn.

Lấy được gương, Thẩm Hạo lén lút nấp vào bóng tối, quét thần thức thấy Thiên Dũng, Cừu Dương và Hậu Nguyên Khuê đều đã chạy thoát ra ngoài đảo.

Lúc hắn bế Vọng Thư đi, ba kẻ đó cũng mở cửa điện chuồn mất vì trong đó chẳng có gì ngoài hai con rối đánh mãi không chết.

Thế là Thẩm Hạo lại vào không gian.

Sương mù cuồn cuộn kéo tới, 23 cái xác tán tu giúp chân nguyên của hắn tăng thêm một chút nhưng không đáng kể, chỉ tương đương nửa năm khổ tu.

Túi trữ vật của đám tán tu đã bị ba kẻ kia lấy mất nhưng Thẩm Hạo cũng chẳng màng.

Hiện giờ hắn đã là đại sư về luyện khí, luyện đan, phù lục và trận pháp, tùy tiện luyện món đồ gì cũng bán được khối tiền.

Vài phút sau, hắn ra khỏi không gian.

Thấy Vọng Thư đã hồi phục năm sáu phần, có thể tự vệ, hắn

không quan tâm nữa.

Là một kẻ theo chủ nghĩa vị kỷ tinh tế, hắn không rảnh làm không công.

Vả lại nàng chỉ bị đá một cái gây nghẽn chân nguyên chứ không phải thương thế chí mạng.

Thẩm Hạo bay đi hướng ra ngoài đảo, nơi các đạo hữu tán tu đang chờ hắn.

Ngay sau khi hắn rời đi, Vọng Thư vội vã đạp phi kiếm tới.

Nàng nhìn quanh thấy các xác chết đều biến mất thì lòng thắt lại, lo lắng không biết có yêu thú nào gần đây không.

Không thấy Thẩm Hạo đâu, nàng lo âu vô cùng.

Nhìn đại điện đóng kín, nàng quyết định xông vào xem lỡ Thẩm Hạo có ở trong đó không.

Vào trong thấy trống không, không có dấu vết chiến đấu, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Với tốc độ của Thẩm đạo hữu, chắc là đã cắt đuôi được hai con rối đó rồi.

Nghĩ đến tốc độ của hắn, nàng sững sờ.

Nàng là Kim linh căn cao đẳng mà còn không bằng, vậy hắn chắc chắn là cực phẩm Kim linh căn.

Còn về việc hắn đạt Linh Đan cảnh thì nàng không dám nghĩ tới, vì thường tu sĩ sắp đột phá sẽ không vào bí cảnh này vì quá nguy hiểm và cần tĩnh ngộ.

Tìm kiếm không kết quả, nàng vội vã đi tìm các sư huynh đệ của mình.

Thẩm Hạo vừa bay ra khỏi đảo đã thấy bên bờ chi chít xác của đám tán tu.

Thần thức quét qua, tình huống trong vòng trăm dặm thu hết vào tầm mắt.

Chương 219

Chỉ thấy tu sĩ của Ngự Thú tông, Ly Hỏa tông và Thiên Vũ hoàng triều đang truy sát các tán tu.

Hắn lập tức hiểu ra, khẳng định là ba người Thiên Dũng, Cừu Dương và Hậu Nguyên Khuê đang báo thù cho sư đệ của mình.

Vừa rồi ở bên ngoài tiểu đảo, không ít đồng môn sư đệ bị giết, mối thù này bọn họ vẫn còn ghi hận.

Trước đó, vì mải mê tìm kiếm linh khí nên không rảnh tay, hiện tại đã rảnh rang, cũng đến lúc phải tính sổ rồi.

Đối phó với khôi lỗi thì bọn họ khép nép nhún nhường, nhưng đối phó với tán tu thì đúng là ra đòn nặng nề.

Thấy không ít tán tu lần lượt ngã xuống, Thẩm Hạo lại hưng phấn hẳn lên, tốt, tốt lắm.

Có thù tất báo, đây mới là sư huynh tốt chứ.

Thẩm Hạo rất thích kiểu đại sư huynh sát phạt quyết đoán như vậy.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo thấy một con kim điêu trên không trung lao xuống, dường như muốn tranh đoạt thi thể với hắn.

Mẹ nó chứ.

Thẩm Hạo lập tức điều khiển phi kiếm, phi kiếm nhanh như chớp, tốc độ gấp bốn năm lần kim điêu.

Kim điêu muốn né cũng không kịp.

Cứ như vậy, con kim điêu tam cảnh trực tiếp bị giết trong nháy mắt.

Thẩm Hạo móc ra yêu đan, ném vào trong nhẫn không gian.

Thi thể cũng ném vào không gian luôn.

Hiện tại, nội đan yêu thú tam cảnh đã tụ tập đủ Kim, Thủy, Hỏa, Thổ, chỉ còn thiếu một cái thuộc tính Mộc nữa thôi.

Xem chừng không khó.

Đúng lúc này, một con kim điêu khác hướng về phía Thẩm Hạo lao xuống.

Toàn thân nó tỏa ra ánh kim quang nhàn nhạt, dường như muốn liều mạng.

Thể hình của nó to gấp ba bốn lần con kim điêu tam cảnh lúc nãy, nhưng thực chất chỉ là một con yêu thú nhị cảnh.

Thẩm Hạo tích lực tung một quyền, quyền phong tạo thành một luồng sóng xung kích, trực tiếp đánh nổ nó từ xa.

Con kim điêu to như một chiếc máy bay chở khách bị đánh thành những mảnh thịt vụn.

Nhìn yêu đan nhị cảnh rơi xuống, Thẩm Hạo chẳng buồn có chút hứng thú nào.

Nhưng với nguyên tắc không lãng phí, hắn vẫn thu vào trong nhẫn.

Sức mạnh này khống chế chưa tốt, lần sau dùng một phần công lực là vừa đẹp.

Đánh cho ngơ ngác luôn chứ không cần nát bét thế này.

Tổng kết xong kinh nghiệm, Thẩm Hạo tiếp tục dịch vụ tang lễ trọn gói của mình.

Thần thức quét đến đâu, bất kỳ góc khuất nào có tán tu hắn cũng không bỏ qua.

Ngay cả khi nhặt chai lọ hắn cũng chưa từng nghiêm túc đến thế.

Dưới sự quét sạch của bốn đại thế lực, tán tu như chim sợ cành cong, phi tốc tháo chạy.

Những kẻ không chạy trước đó đều là lũ không não hoặc quá tham lam.

Dù vậy, vẫn có hơn 300 xác chết để lại.

Các tán tu khác đã sớm giải tán chạy sạch.

Thẩm Hạo đợi bọn họ thu gom xong chiến lợi phẩm rồi rời đi mới bắt đầu thực hiện dịch vụ an táng.

Phải nói rằng, cái bí cảnh này mỗi trăm năm mới mở một lần, quả nhiên có nhiều đồ tốt.

Ít nhất là yêu thú tam cảnh không hề thiếu.

Tiếp theo, Thẩm Hạo cần tìm kiếm yêu đan thuộc tính Mộc.

Thẩm Hạo tiến vào không gian.

Lượng lớn sương mù và huyết khí ùa tới.

Tuy có hơn ba trăm cái xác, nhưng đều là một lũ tán tu, chân nguyên hư phù, cảnh giới cũng thấp, không thể so sánh được với đệ tử của cửu đại thế lực.

Thực lực của Thẩm Hạo chỉ tăng lên đến Linh Đan cảnh tầng bảy viên mãn, dường như giây sau có thể đột phá, nhưng khi Thẩm Hạo nhận ra thì cảm giác đó lại biến mất.

Giống như kiểu buồn hắt hơi mà mãi không hắt ra được.

Tiên thiên linh căn tiến hóa đến 55%, cũng coi như không tệ.

Ở phương thiên địa này, cực phẩm linh căn đã là tuyệt đại thiên kiêu, tuy hiếm nhưng vẫn có, mỗi thế lực đều sở hữu.

Nhưng tiên thiên linh căn thì chính là duy nhất.

Quan trọng là có thể dẫn động lôi đình, cái này mới thực sự bá đạo.

Chỉ là hiện tại Thẩm Hạo không có công pháp dẫn động lôi đình, thật là bất lực.

Nhục thân lại được tăng cường thêm lần nữa.

Không tồi, tương lai đáng kỳ vọng.

Ra khỏi không gian, Thẩm Hạo không vội vàng đi tìm kiếm mục tiêu.

Việc thăng cấp liên tục khiến tinh thần hắn có chút mệt mỏi, nhục thân cũng cần quá trình để thích ứng.

Thế là, hắn bay lên đỉnh núi, nằm trên một tảng đá lớn.

Ngẩng đầu nhìn những đám mây tường thụy trôi lơ lửng trên không trung.

Bầu trời xanh thẳm, mây trắng từng đóa, một bầu trời như thế này Thẩm Hạo cũng chưa từng chăm chú thưởng thức qua.

Tinh thần mệt mỏi, Thẩm Hạo bắt đầu ngáp liên tục, mí mắt nặng trĩu, càng lúc càng buồn ngủ.

Hắn chỉ cảm thấy nằm trên tảng đá này vô cùng thoải mái, trong lúc mơ màng cảm nhận được linh khí thiên địa dường như đang hội tụ về phía mình.

Với nhiều năm kinh nghiệm nằm ườn, hắn lập tức hiểu ra đây chính là lúc cần nghỉ ngơi.

Chủ yếu là tùy tâm sở dục.

Không biết từ lúc nào hắn đã ngủ thiếp đi.

Ngũ Hành Chân Linh Quyết trong cơ thể bắt đầu tự động tu luyện, huyết khí bắt đầu chậm rãi được thể chất hấp thu.

Chớp mắt đã qua bảy ngày, Thẩm Hạo vẫn còn đang chìm trong giấc nồng.

Bỗng nhiên, linh khí thiên địa xung quanh điên cuồng tràn về phía Thẩm Hạo, khiến thân thể hắn lơ lửng lên.

Các loại linh khí thuộc tính khác nhau lũ lượt kéo đến, tất cả đều bị Thẩm Hạo hấp thu.

Sự khủng khiếp của tiên thiên linh căn đã thể hiện rõ.

Tốc độ thổ nạp linh khí gấp hàng chục lần cực phẩm linh căn.

Ngay cả Thiên Vũ bí cảnh linh khí sung túc, trong phạm vi vài trăm dặm xung quanh, toàn bộ linh khí đều bị hút cạn, tạo thành một vòng xoáy linh khí khổng lồ.

Luồng linh khí bàng đại như một cơn lốc xoáy cấp 12.

Mây trên trời cũng bắt đầu xoay quanh vòng xoáy linh khí đó.

Dị tượng thiên địa kinh khủng này ngay lập tức làm chấn động tất cả tu sĩ và yêu thú trong vòng trăm dặm.

Bọn họ chỉ cảm thấy linh khí xung quanh nhanh chóng cạn kiệt, ngẩng đầu nhìn lên liền thấy một vòng xoáy linh khí khổng lồ khiến ai nấy đều kinh hãi tột độ.

Thật sự quá chấn động.

Cả đời này bọn họ chưa từng thấy trận thế nào như vậy.

Sự không biết chính là nỗi sợ hãi lớn nhất.

Đây.

Chương 220

đây là có người đang đột phá sao.

Vòng xoáy linh khí khủng bố thế này, đột phá Linh Đan cảnh không thể tạo ra được.

Chẳng lẽ là yêu thú tam cảnh đỉnh phong đang đột phá.

Vậy không phải là yêu thú tứ cảnh sao.

Rất có thể, mau. mau chạy đi.

Có yêu thú tứ cảnh, chạy mau.

Trong nháy mắt, thông tin xuất hiện yêu thú tứ cảnh lan truyền ra ngoài.

Tin đồn bay đi cực nhanh, tạo thành hiệu ứng đám đông.

Chỉ trong chốc lát, tất cả mọi người đều bỏ chạy thục mạng.

Ngay cả Ngũ hoàng tử Thiên Dũng, Ngự Thú tông Hậu Nguyên Khuê, Ly Hỏa tông Cừu Dương hay Ngọc Thanh cung Vọng Thư cũng không dám tiến đến thám thính.

Dị tượng thiên địa này quá mức chấn hãm.

Bọn họ cũng phân phó đệ tử môn hạ nhanh chóng rời đi.

Tất cả những chuyện xảy ra bên ngoài, Thẩm Hạo đều không hay biết, hắn vẫn còn đang ngủ say.

Dị tượng thiên địa kéo dài hơn hai giờ đồng hồ rồi mới chậm rãi tan đi.

Theo thời gian trôi qua, lại ba ngày nữa thoáng chốc vụt mất.

Không biết qua bao lâu, Thẩm Hạo mới từ từ tỉnh dậy, chỉ cảm

thấy thần thanh khí sảng, tinh thần phấn chấn chưa từng có.

Giống như bụi bặm trên tấm gương đã được lau chùi sạch sẽ.

Hơn nữa chân nguyên trong cơ thể vô cùng sung mãn, huyết khí cường hoành cực kỳ.

Thần thức lại mở rộng thêm một chút, đạt tới phạm vi 150 km.

Tiên thiên linh căn 60%.

Đồng thời, không biết tự bao giờ, Thẩm Hạo phát hiện mình đã đột phá đến Linh Đan cảnh tầng thứ tám.

Thẩm Hạo cảm nhận rất rõ ràng, thực lực hiện tại gấp mấy lần so với trước khi ngủ.

Mọi chuyện diễn ra thế nào hắn cũng không rõ.

Nghĩ mãi không thông, hắn cũng mặc kệ không thèm nghĩ nữa.

Thẩm Hạo làm sao biết được, con đường hắn đi hầu như đều là bật hack.

Mặc dù không gian đã lọc sạch linh khí và huyết khí thành năng lượng thuần khiết nhất, nhưng quan trọng là Thẩm Hạo chỉ bị động hấp thu, chưa từng chủ động tiêu hóa.

Cơ thể đã không còn chứa thêm được nữa, có cảm giác như bị tiêu hóa không tốt.

Giấc ngủ này coi như đã thầm tiêu hóa hết lượng linh khí dư thừa.

Linh khí trong cơ thể tự thăng hoa và được hấp thu triệt để.

Giờ đây, thể chất của Thẩm Hạo đã đạt đến thực lực đỉnh phong của yêu thú tam cảnh giới.

Có thể nói, Thẩm Hạo hiện tại mạnh đến mức đáng kinh ngạc.

Vươn vai một cái, Thẩm Hạo lại phát hiện linh khí xung quanh vô

cùng loãng, hắn nhíu mày.

Mẹ nó chứ, thằng khốn nào đã hút hết linh khí ở đây rồi.

Chẳng lẽ xung quanh có yêu thú lợi hại.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo quét thần thức một lượt, phát hiện trong phạm vi 150 km xung quanh không hề có một tán tu nào.

Không chỉ không có tán tu, ngay cả một con yêu thú nhất cảnh Thẩm Hạo cũng không thấy.

Chim chóc, sâu bọ cũng chẳng còn một mống.

Cái quái gì vậy.

Đã xảy ra chuyện gì.

Sự thường phản thường tất có yêu.

Không hiểu tại sao, Thẩm Hạo cảm thấy nơi này không nên ở lâu, lập tức đạp phi kiếm bay về phía khu vực trung tâm.

Vừa bay lên đã thấy khác biệt, Thẩm Hạo phát hiện tốc độ của mình nhanh gấp mấy lần trước đó.

Cảm giác thực lực biến chuyển về chất này thật sự là một chữ sướng.

Chỉ có thực lực mạnh mẽ mới mang lại cho Thẩm Hạo đủ cảm giác an toàn.

Ngay sau đó, hắn tăng tốc bay về phía trước.

Điều khiến Thẩm Hạo uất ức là bay mấy trăm cây số mà không thấy một bóng người, thật là tà môn.

Dưới sự quét quét liên tục của thần thức, cuối cùng, Thẩm Hạo thấy ở một khu rừng rậm phía trước, trong một hang động có năm sáu xác chết tán tu.

Mà bên cạnh thi thể lại có một cây Băng Linh Tảo.

Băng Linh Tảo: quả to bằng ngón tay cái, tinh khiết trong suốt như trân châu, tươi ngon ngọt lịm.

Trong quả chứa linh lực băng hàn cực kỳ tinh thuần.

Ba trăm năm mới kết quả một lần.

Là dược liệu chính để luyện chế Thủy Linh Đan, có thể tăng xác suất đột phá từ Chân Nguyên cảnh lên Linh Đan cảnh.

Cũng là đồ tốt đây.

Một nơi bí ẩn thế này mà mấy gã tán tu này có thể tìm thấy cũng không dễ dàng gì.

Tất nhiên cũng có khả năng là bọn họ biết tin tức từ trước.

Nhìn mặt mũi bọn họ xanh mét, đều là trúng độc mà chết.

Một cảm giác quen thuộc ùa về.

Lão ẩn tệ kẻ ẩn nấp già đời Thụ Linh Xà.

Kịch độc, thường xuyên ngụy trang trên cành cây, lấy linh quả trăm năm làm thức ăn, thường sống theo cặp đực cái.

Thẩm Hạo quét thần thức, quả nhiên, sau thân cây giấu hai con rắn nhỏ màu nâu.

Cả hai con rắn đều là tam cảnh.

Thẩm Hạo trong lòng vui mừng.

Ngũ Hành Kỳ chỉ còn thiếu một cái yêu đan hệ Mộc nữa.

Bây giờ lại phát hiện ra hai con lão ẩn bút này, hắn lập tức vui mừng khôn xiết.

Những người khác không có thần thức chắc chắn sẽ mắc bẫy.

Thẩm Hạo thao túng phi kiếm, khi Thụ Linh Xà còn chưa kịp phản ứng đã chém đứt thất tốn của chúng.

Thụ Linh Xà một khi bị phát hiện nơi ẩn nấp, sức uy hiếp sẽ giảm mạnh.

Tất nhiên đối phó với Chân Nguyên cảnh bình thường thì chúng vẫn có thể giết sạch trong nháy mắt.

Thẩm Hạo bay vào, ném xác tán tu vào không gian.

Tiếp đó móc nội đan của Thụ Linh Xà, ném xác hai con rắn vào không gian luôn.

Ngay sau đó, ánh mắt Thẩm Hạo mới nhìn về phía cây Băng Linh Tảo.

Số quả trên cây đã bị hai con rắn kia ăn gần hết, chỉ còn lại hai mươi quả.

Thẩm Hạo cũng không khách sáo, hái sạch sành sanh.

Sau đó, vì tò mò, hắn không nhịn được ăn thử một quả, lối vào ngọt lịm, mát lạnh sảng khoái.

Cảm giác quả thực không tầm thường.

Chỉ là hơi nhỏ.

Chương 221

Giống như Trư Bát Giới ăn nhân sâm quả, chưa kịp nếm vị gì đã hết rồi.

Thế là hắn ăn thêm hai quả nữa.

Đừng nói, ăn vào thấy rất tuyệt.

Một hơi ăn năm quả mà vẫn chưa thèm, Thẩm Hạo biết ngay cái thứ này có ăn hết hai mươi quả cũng không đủ dính răng.

Cuối cùng hắn vẫn để lại mười lăm quả, tìm mấy cái hộp ngọc bỏ linh quả vào.

Tiếp đó, từ không gian lấy ra một quả đào bắt đầu gặm.

Đã có vật quý trước mắt, quả đào vốn thấy ngon giờ lại thấy không thơm như trước nữa.

Dù sao thì cũng dùng để ăn vặt cho đỡ buồn mồm được.

Đã gom đủ năm loại yêu đan Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, mà tất cả đều là tam cảnh.

Bất kỳ một cái yêu đan nào mang ra ngoài cũng là thứ người ta tranh giành sứt đầu mẻ trán.

Thu hoạch tràn trề, Thẩm Hạo bấy giờ mới hài lòng rời khỏi nơi này, tiếp tục bay về phía trước.

Thần thức quét qua, thỉnh thoảng lại có thể thấy thi thể tán tu.

Thẩm Hạo giống như một nhân viên tang lễ chuyên nghiệp, một cái cũng không bỏ sót.

Nhờ có thần thức trợ giúp, Thẩm Hạo bớt đi được không ít đường vòng.

Trên đường đi, phần lớn là xác tán tu, đệ tử đại thế lực rất ít.

Dù sao thì các đại thế lực này đều tụ tập thành nhóm để sưởi ấm cho nhau và phân phối tài nguyên, lại càng hiểu rõ cách phối hợp.

Đây là điểm mà tán tu không bằng được.

Bay hơn một trăm dặm, Thẩm Hạo nhặt được hơn 210 cái xác.

Thế là, hắn không tiếp tục bay tới trước mà tiến vào trong không gian, hấp thu đám sương mù và huyết khí này xem có đồ gì tốt không.

Mười mấy phút sau, thực lực Thẩm Hạo từ Linh Đan cảnh tầng tám sơ kỳ tiến tới tầng tám trung kỳ.

Hiện nay, cảnh giới càng cao thì nhu cầu linh lực càng lớn.

Tu vi của đám tán tu này chỉ có thể nói là tạm chấp nhận được.

Tìm kiếm hơn một giờ, hắn cũng không tìm thấy thông tin gì hữu dụng trong ký ức của đám tán tu này.

Trong đó có hai điểm Thẩm Hạo cảm thấy tạm được.

Thứ nhất là đệ tử Ngự Thú tông đang ở hướng Đông cách đây ba trăm dặm để bắt Bạch Hạc.

Thứ hai là Thẩm Hạo đào được một thứ khá thú vị từ ký ức của một tán tu.

Gã này trước khi tu luyện từng biết thuật dịch dung, sau khi đột phá Chân Nguyên cảnh còn tự sáng tạo ra một loại huyễn tướng thuật.

Sử dụng dược liệu luyện chế một chiếc mặt nạ cũng được coi là một loại pháp khí, cộng thêm việc dùng chân nguyên điều chỉnh lớp da giả, có thể đạt được hiệu quả giả thật khó phân biệt trong thời gian ngắn.

Nhưng cái này cũng thuộc loại gân gà, chỉ có thể lừa được người

cảnh giới thấp, người cảnh giới cao nhìn một cái là biết ngay ngươi không phải người.

Tuy nhiên cũng khá thú vị.

Thuật luyện khí của Thẩm Hạo cấp bậc càng cao luyện ra đồ càng tốt, càng tinh phẩm.

Quả nhiên là không thể xem thường bất cứ ai, ai cũng có ưu thế riêng của mình.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo nghĩ đến đệ tử của Ngự Thú tông.

Đây quả là một cơ hội tốt để khiến Ngự Thú tông và Cửu Thành Lâu đánh nhau.

Nghĩ vậy, Thẩm Hạo ra khỏi không gian, trực tiếp bay về phía Đông.

Bay được mười phút, cuối cùng cũng thấy đệ tử Ngự Thú tông.

Những đệ tử này vừa mới bắt được một con Bạch Hạc, đây là yêu thú nhị cảnh.

Lực công kích của Bạch Hạc dựa vào móng vuốt sắc bén và mỏ chim.

Sải cánh dài hơn tám mét, trên đó có thể đứng được bốn năm người.

Loại Bạch Hạc này yêu đan không đáng tiền lắm nhưng lại là vật cưỡi rất tốt.

Thứ đáng tiền nhất chính là dùng làm thú cưỡi.

Điều này làm Thẩm Hạo liên tưởng đến Nam Cực Tiên Ông.

Suy nghĩ một chút, Thẩm Hạo cảm thấy mình cũng nên có một con thú cưỡi.

Hắn không vội vàng mà thuận tay luyện chế một chiếc mặt nạ đeo lên mặt, trong khoảnh khắc biến thành gã tán tu của Cửu Thành Lâu đã truy sát hắn lúc trước.

Sau đó, hắn mới bay về phía đám người Ngự Thú tông.

Sự xuất hiện đột ngột của một kẻ ngoại lai khiến đám người Ngự Thú tông lập tức cảnh giác nhìn Thẩm Hạo.

Ở Thiên Vũ bí cảnh này, không dựa vào bối cảnh mà dựa vào thực lực làm trọng.

Cút ngay, không thấy Ngự Thú tông chúng ta đang làm việc sao.

Một tên đệ tử dẫn đầu có tu vi Chân Nguyên tầng tám nói.

Ngự Thú tông tính là cái thá gì.

Ta giết chính là người của Ngự Thú tông các ngươi.

Cửu Thành Lâu chúng ta giết đệ tử Ngự Thú tông cũng không phải một lần hai lần, chưa bao giờ cần lý do.

Trước đó ở trên đỉnh núi, đám danh môn đại phái các ngươi đã giết bao nhiêu tán tu của chúng ta.

Hôm nay, họ Chu ta đến đây là để báo thù cho các vị đạo hữu tán tu đó.

Thẩm Hạo lạnh lùng nói.

Cửu Thành Lâu từ khi nào dám cuồng vọng như vậy.

Ngươi rốt cuộc là ai.

Sao dám ly gián quan hệ giữa hai thế lực.

Đệ tử Ngự Thú tông không tin lời Thẩm Hạo, mặt đầy vẻ lạnh lùng.

Tuy nhiên, hắn cảm nhận được áp lực từ người Thẩm Hạo nên

nhất thời không dám chủ động ra tay.

Ha ha, tiểu tử vô tri.

Lão tử đi không đổi tên ngồi không đổi họ, chính là Chu Binh.

Bản tọa là tâm phúc của Trần Trường Thanh Trần trưởng lão thuộc Cửu Thành Lâu.

Năm đó Trần Trường Thanh trưởng lão, Trương Tự Tại trưởng lão cùng Tư Đồ Khôn thành chủ ở Hàn Phong Cốc đã giết một đệ tử Ngự Thú tông tên là Hậu Nguyên Tinh.

Hôm nay, ta cũng tiễn các ngươi xuống đó gặp hắn.

Năm đó tên Hậu Nguyên Tinh kia đã đột phá Linh Đan cảnh, nhưng thì đã sao.

Chẳng phải vẫn bị Trương Tự Tại trưởng lão và Trần Trường Thanh trưởng lão dùng một chiêu Âm Dương Kiếp Sát Trận giết cho hồn phi phách tán sao.

Không chỉ vậy, Trần trưởng lão còn cướp được Ngũ Hành Kỳ của Hậu Nguyên Tinh nữa.

Thực lực của Trần Trường Thanh trưởng lão mạnh hơn đám phế vật Ngự Thú tông các ngươi nhiều.

Nói nhiều như vậy là để các ngươi chết cho minh bạch, khi xuống địa phủ báo danh còn biết là ai đã thịt các ngươi, đừng để lúc đó làm con ma chết oan.

Nghe vậy, mọi người nổi trận lôi đình.

Hơn nữa, trong tay Hậu Nguyên Tinh quả thực có Ngũ Hành Kỳ.

Một tên tán tu mà dám khiêu chiến Ngự Thú tông sao.

Nhục mạ sư môn ta, ngươi tìm chết.

Thật là nói lời bừa bãi, cùng nhau giết hắn, ra ngoài rồi sẽ tính sổ với Cửu Thành Lâu sau.

Rõ, sư huynh.

Thẩm Hạo thấy lửa đã hừng hực, thông tin cần truyền đạt đã truyền đạt xong, không còn nói nhảm nữa.

Ngự Thú tông lợi hại nhất là ngự thú.

Chương 222

Mọi người mở túi ngự thú, từ bên trong thả ra đủ loại yêu thú.

Đều là yêu thú nhị cảnh, Thẩm Hạo chỉ cần phất tay là diệt được.

Nhưng mục đích lần này là châm ngòi thổi gió chứ không phải để giết mấy tên này.

Do đó, Thẩm Hạo vừa né tránh đòn tấn công của yêu thú, vừa thỉnh thoảng giết chết một đệ tử Ngự Thú tông.

Sau khi giết xong, Thẩm Hạo còn sáp lại gần buông lời khiêu khích: Lũ phế vật các ngươi có làm được trò trống gì không.

Mười mấy đứa vây công mà vẫn bị ta phản sát.

Lời này vừa thốt ra, mọi người giận không kiềm chế được, hận không thể xé xác Thẩm Hạo.

Nhưng không hiểu sao Thẩm Hạo lại trơn tuột như một con lươn, yêu thú của bọn họ căn bản không chạm được vào vạt áo của hắn.

Giết được khoảng một nửa, Thẩm Hạo lại nói: Phế vật, Ngự Thú tông đúng là một lũ phế vật.

Cho các ngươi nếm thử trận pháp mà Trần Trường Thanh trưởng lão truyền thụ: Âm Dương Kiếp Sát Trận.

Nói xong, Thẩm Hạo điều khiển bốn thanh phi kiếm, trong khoảnh khắc đã nhốt bốn con yêu thú nhị cảnh vào trong trận pháp.

Chớp mắt, bốn con yêu thú bị chém giết, nhưng hắn không truy sát những người còn lại.

Mục đích của Thẩm Hạo là khiến bọn họ kinh hoàng tháo chạy.

Những người khác của Ngự Thú tông thấy cảnh này thì vô cùng

hoảng sợ, không nói hai lời, quay người bỏ chạy ngay lập tức.

Bọn họ cũng không ngờ thực lực của tên Chu Binh thuộc Cửu Thành Lâu này lại mạnh mẽ đến thế.

Mau quay về tìm Hậu sư huynh.

Chạy mau.

Nhìn năm người còn lại chạy trối chết, Thẩm Hạo chọn đuổi theo tên chạy chậm nhất.

Điều này làm đệ tử Ngự Thú tông này sợ đến phát khiếp, kinh hãi nhìn Thẩm Hạo.

Ngươi đừng có qua đây nha.

Thẩm Hạo thấy đùa giỡn đã đủ, điều khiển phi kiếm trực tiếp chém chết hắn.

Ngay sau đó ném xác vào không gian, đồng thời cũng ném hết xác những người khác và xác yêu thú vào theo.

Đối với bốn người đã trốn thoát, Thẩm Hạo không đuổi theo nữa mà hướng ánh mắt về phía con Bạch Hạc đang bỏ chạy.

Thẩm Hạo đạp phi kiếm, trong chớp mắt đã đuổi kịp.

Tuy tốc độ Bạch Hạc rất nhanh nhưng trước mặt Thẩm Hạo thì chẳng khác nào rùa bò.

Thẩm Hạo đưa tay chộp vào hư không, trên trời đột nhiên xuất hiện một bàn tay khổng lồ, túm lấy cổ Bạch Hạc khống chế trực tiếp.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo kiểm tra túi trữ vật của đệ tử Ngự Thú tông nhưng không thấy vòng ngự thú nhị cảnh nào.

Vì vậy, hắn tìm được dược liệu trong túi trữ vật của bọn họ rồi tự luyện chế vòng ngự thú nhị cảnh ngay tại chỗ.

Với cảnh giới luyện khí hiện nay của Thẩm Hạo, luyện chế một cái vòng ngự thú nhị cảnh vô cùng đơn giản.

Dược liệu nhanh chóng được nung chảy, ngưng tụ thành hình, sau đó là khắc chế trận pháp.

Động tác thuần thục vô cùng, giống như một lão sư phụ trăm năm kinh nghiệm.

Trong lúc Thẩm Hạo đang luyện chế vòng ngự thú, mấy tên đệ tử Ngự Thú tông vừa rồi cũng đã chạy thoát về đến bản doanh.

Thấy Hậu Nguyên Khuê, bọn họ lập tức kêu cứu đại thanh: Hậu sư huynh, Hậu sư huynh, cứu mạng.

Hậu Nguyên Khuê sững người, khi thấy bốn người nhếch nhác không chịu nổi, nhíu mày hỏi: Đã xảy ra chuyện gì, sao lại hoảng hốt như vậy.

Những đệ tử khác đâu.

Hậu sư huynh, vừa rồi chúng ta đang bắt một con Bạch Hạc. ai ngờ giữa đường gặp phải một tán tu của Cửu Thành Lâu tên là Chu Binh, sau đó hắn đuổi theo giết chúng ta.

Còn nói Ngự Thú tông chúng ta xách dép cho Cửu Thành Lâu cũng không xứng.

Thậm chí còn tiết lộ Hậu Nguyên Tinh cũng là bị ba tên Linh Đan cảnh của Cửu Thành Lâu hợp lực sát hại.

Sắc mặt Hậu Nguyên Khuê càng nghe càng khó coi.

Đặc biệt khi nghe em trai mình là Hậu Nguyên Tinh bị người của Cửu Thành Lâu giết chết, trong lòng hắn hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Tuy nhiên, với tư cách là đại sư huynh của Ngự Thú tông, hắn vẫn

giữ được lý trí trong giây lát.

Ngươi có chắc hắn là tán tu của Cửu Thành Lâu không.

Liệu có phải kẻ khác giả danh để ly gián quan hệ hai phái chúng ta.

Hậu sư huynh, cái này chúng ta không dám bảo đảm, nhưng có thể điều tra sau khi ra ngoài.

Hậu Nguyên Khuê lại nói: Tên Chu Binh đó ở đâu.

Bắt lấy hắn tra tấn nghiêm ngặt thì mọi chuyện sẽ rõ ràng.

Hậu sư huynh, đệ dẫn đường phía trước, mọi người theo sau.

Kẻ nói chuyện chính là một trong bốn người vừa chạy thoát, ánh mắt lấp lánh tia thù hận, hận không thể lập tức xông tới xé xác Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo bên này đã luyện chế xong vòng ngự thú, trực tiếp đeo lên cổ Bạch Hạc.

Nhưng dù vậy, con Bạch Hạc này vẫn cao ngạo ngẩng đầu, không chịu khuất phục.

Nhị cảnh quả thực cũng có suy nghĩ riêng.

Thông qua vòng ngự thú, Thẩm Hạo cảm nhận được cảm xúc của Bạch Hạc, hắn liền tặng cho nó một cái tát.

Trực tiếp đánh bay con Bạch Hạc xa mấy chục mét.

Cho mặt mũi mà không cần đúng không.

Còn lằng nhằng ta thịt luôn bây giờ, cút qua đây cho lão tử.

Bạch Hạc trước tiên không cam tâm ngửa mặt lên trời kêu dài mấy tiếng, sau đó như một con đà điểu ngoan ngoãn chạy đến bên cạnh Thẩm Hạo.

Lúc này Thẩm Hạo mới hài lòng, thu nó vào trong túi trữ thú.

Thẩm Hạo không rời đi ngay, hắn định chờ đám người Ngự Thú tông đến báo thù.

Nếu người khác đóng giả Chu Binh có lẽ không giống, nhưng Thẩm Hạo thì tuyệt đối không vấn đề gì.

Bất kể là linh căn, diện mạo hay thậm chí là công pháp đều có thể mô phỏng.

Quan trọng là phi kiếm của Chu Binh cũng đang ở trong tay hắn, coi như mọi thứ đã sẵn sàng.

Chờ khoảng mười phút, dưới sự cảm ứng của thần thức, cuối cùng Thẩm Hạo cũng thấy Hậu Nguyên Khuê dẫn theo đệ tử Ngự Thú tông đi về phía này.

Hậu sư huynh mau nhìn, đó chính là tán tu Chu Binh của Cửu Thành Lâu.

Sắc mặt Hậu Nguyên Khuê lạnh lẽo, trong mắt toàn là sát khí.

To gan thật, giết đệ tử Ngự Thú tông ta mà còn dám ở lại chỗ cũ, trước tiên hỏi rõ mục đích rồi sau đó sẽ nghiền xương thành tro.

Bắt sống cho ta.

Rõ, sư huynh.

Khi khoảng cách còn khoảng trăm mét, Thẩm Hạo trực tiếp quay đầu bỏ chạy, làm ra vẻ vô cùng sợ hãi.

Hậu Nguyên Khuê thấy vậy, nghiến răng nghiến lợi nói: Giết đệ tử Ngự Thú tông ta mà còn muốn chạy.

Hôm nay Hậu Nguyên Khuê ta thề nhất định phải nghiền xương ngươi thành tro.

Giọng nói của Hậu Nguyên Khuê ẩn chứa chân nguyên, xung quanh vài dặm đều nghe rõ mồn một.

Thẩm Hạo ngoảnh đầu lại nói: Hậu Nguyên Khuê phế vật của Ngự Thú tông, ngay cả sư đệ của mình cũng không bảo vệ được, ngươi thì có tích sự gì.

Chỗ dựa của bản tọa chính là trưởng lão Cửu Thành Lâu Trần Trường Thanh.

Lão nhân gia ngài ấy là cường giả Linh Đan cảnh, giết các ngươi như giết gà giết vịt thôi.

Hậu Nguyên Khuê đuổi theo phía sau tức đến bật cười.

Chỗ dựa chẳng qua chỉ là một Linh Đan cảnh nhỏ nhoi mà dám cuồng vọng như vậy, thật coi Ngự Thú tông là bùn nặn chắc.

Kẻ vô tri đúng là không sợ gì cả, thật đáng chết.

Tức ở chỗ là đuổi không kịp.

Sát ý trong mắt Hậu Nguyên Khuê dường như muốn trào ra ngoài, hắn gầm nhẹ: Hôm nay tất sát ngươi.

Đợi sau khi ra khỏi Thiên Vũ bí cảnh, ta sẽ đích thân thịt tên Trần Trường Thanh kia, cắt đầu hắn xuống để hắn xuống dưới đó tiếp tục làm chỗ dựa cho ngươi.

Nghe vậy, Thẩm Hạo hắc hắc cười nói: Cái loại phế vật như ngươi, đuổi kịp ta rồi hãy nói.

Thanh phi kiếm này là Trần trưởng lão tặng ta đó, bay nhanh cực kỳ.

Ánh sáng đom đóm mà dám tranh vẻ sáng với nhật nguyệt sao.

Tiểu tử vô tri, có biết Trần trưởng lão mạnh thế nào không.

Ngài ấy là người đứng trên đỉnh núi, loại kiến hôi như ngươi Trần trưởng lão chỉ cần một ngón tay là diệt sạch.

Huống hồ, lâu chủ Chu Dụ Phong của Cửu Thành Lâu chúng ta là tồn tại Linh Đan cảnh hậu kỳ khủng bố, vô địch thế gian.

Trần trưởng lão từng nói qua, khu khu Ngự Thú tông chẳng qua là một lũ tạp mao chơi chim mà thôi.

Lời này vừa thốt ra, tất cả đệ tử Ngự Thú tông đều phẫn nộ.

Đã bao nhiêu năm rồi chưa có ai dám sỉ nhục Ngự Thú tông như thế.

Tốt, tốt lắm, ngươi đáng chết.

Hậu Nguyên Khuê nghiến răng nói: Xem ra những năm nay Ngự Thú tông quá thấp điệu nên để loại tán tu các ngươi cưỡi lên đầu lên cổ rồi.

Có giỏi thì đừng có chạy.

Phế vật, đuổi kịp ta rồi tính.

Thẩm Hạo nói xong, nở một nụ cười giễu cợt, sau đó tăng tốc cắt đuôi đám người Ngự Thú tông.

Tận mắt nhìn thấy đối phương chuồn mất ngay trước mũi mình, Hậu Nguyên Khuê tức đến mức muốn hộc máu, cơn giận ngút trời không có chỗ phát tiết.

Chương 223

Giết sạch cho ta, hễ thấy tán tu Cửu Thành Lâu là thịt hết, ta muốn tất cả bọn chúng phải ở lại Thiên Vũ bí cảnh này.

Rõ, Hậu sư huynh.

Sau đó, Hậu Nguyên Khuê ghi nhớ thật kỹ diện mạo của Thẩm Hạo.

Cắt đuôi được đám người Hậu Nguyên Khuê, Thẩm Hạo cười hớn hở, sau đó gỡ bỏ ngụy trang trở lại diện mạo thật của mình.

Mặc dù Thẩm Hạo không biết tại sao Trần Trường Thanh lại phái người truy sát mình, nhưng hắn vốn không bao giờ ghi thù, vì có thù là hắn báo ngay tại chỗ.

Làm xong việc này, Thẩm Hạo tìm một nơi bắt đầu luyện hóa Bát Quái Hộ Thân Kính.

Đây là linh khí đầu tiên của hắn.

Sau đó, hắn khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu dùng thần thức luyện hóa.

Không hổ là linh khí, Thẩm Hạo phải mất một ngày mới luyện hóa hoàn mỹ.

Bát Quái Hộ Thân Kính là linh khí công phòng hợp nhất, có hai mặt: mặt lõm dùng để dẫn lực vào và hấp thụ lực, mặt lồi trực tiếp phản xạ lại sức mạnh tấn công.

Cái này có chút giống kiểu gậy ông đập lưng ông, nhưng xịn hơn Mộ Dung Phục nhiều.

Thứ này dùng làm trận nhãn thì quá tuyệt vời.

Địch nhân tấn công càng mạnh thì uy lực của kiếm trận càng lớn.

Thẩm Hạo rất hài lòng.

Giờ đây, hắn đã có tự tin một mình khiêu chiến bốn đại thế lực tán tu: Bát Phương Cốc, Vấn Đạo Minh, Tiên Nữ Các và Cửu Thành Lâu.

Những kẻ đứng đầu cũng chỉ đến Linh Đan cảnh hậu kỳ, cho dù có con bài tẩy ẩn giấu thì Thẩm Hạo ước tính cùng lắm cũng chỉ ở đỉnh phong Linh Đan cảnh mà thôi.

Hắn tự tin trước khi rời khỏi Thiên Vũ bí cảnh sẽ đột phá đến đỉnh phong Linh Đan cảnh.

Cùng cảnh giới, một mình Thẩm Hạo đánh năm người là chuyện bình thường.

Tuy nhiên, chỉ có Trần Trường Thanh là đắc tội với Thẩm Hạo, hắn cũng không định đối đầu trực diện với cả bốn thế lực.

Cứ ra ngoài giết chết Trần Trường Thanh trước đã, xem lão già khốn kiếp đó vì sao lại nhắm vào hắn.

Luyện hóa xong Bát Quái Hộ Thân Kính, Thẩm Hạo mới tiến vào không gian.

Sương mù và huyết khí lập tức tràn tới.

Tuy đều là đệ tử nội môn của Ngự Thú tông nhưng bọn họ chỉ ở Chân Nguyên cảnh, số lượng lại ít nên không tăng thêm được bao nhiêu kinh nghiệm, nhưng có còn hơn không.

Nếu toàn bộ là Linh Đan cảnh thì đúng là sướng rơn người.

Thẩm Hạo bấy giờ mới hiểu tại sao Linh Đan cảnh sơ kỳ nhiều như vậy mà Linh Đan cảnh hậu kỳ lại ít thế.

Không có tài nguyên thì chỉ có thể chậm rãi chịu đựng thôi.

Quan trọng là phẩm cấp linh căn kém, dựa vào yêu đan để đột phá Chân Nguyên cảnh thì khi đến Linh Đan cảnh còn phải lo lắng về việc bị phản phệ, tẩu hỏa nhập ma.

Phải nói rằng món quà của thượng đế tặng cho, trong bóng tối đã sớm định giá xong xuôi rồi.

Ra khỏi không gian, Thẩm Hạo vung vài quyền.

Chỉ riêng quyền phong đã phá hủy toàn bộ cây cối xung quanh.

Thẩm Hạo nhìn kỹ lại, phát hiện loại gỗ này có vẻ quen thuộc.

Chính là gỗ Sưa Hoàng Hoa Lê mà Tiêu Nhiên từng nhắc đến, còn có cả gỗ Kim Ti Nam Mộc nữa.

Cả một vùng rộng lớn đều là chúng, hơn nữa đều đã hàng trăm năm tuổi.

Thẩm Hạo nhớ từng xem tin tức, hình như một cây cột gỗ Kim Ti Nam Mộc trong nhà Hòa Thân có giá trị lên tới 2,7 tỷ nhân dân tệ, tuy có phần cường điệu nhưng cũng cho thấy loại gỗ này rất đáng tiền.

Ở đây, cây mảnh nhất cũng to hơn cột nhà Hòa Thân.

Đúng lúc biệt thự đang trang trí, chặt lấy vài cây thôi.

Nghĩ là làm, Thẩm Hạo điều khiển phi kiếm.

Trong chớp mắt, những cây gỗ Sưa, Kim Ti Nam Mộc mấy người ôm không xuể bị đốn hạ hàng loạt.

Thẩm Hạo chọn ra bảy tám cây to nhất, mỗi cây đều phải to bằng nửa cái rơ moóc.

Chặt bỏ cành lá, hắn ném chúng vào trong nhẫn không gian.

Những cây khác thì hắn cũng lười quản.

Một cây là đủ cho hắn dùng rồi, thứ này quý là nhờ độ hiếm, nếu

mang về quá nhiều thì sẽ mất giá, hơn nữa Thẩm Hạo cũng chẳng thèm để mắt đến chút tiền lẻ này.

Sau đó, Thẩm Hạo tiếp tục bay về phía trung tâm.

Trên đường đi, điều khiến hắn bất ngờ là phát hiện khá nhiều thi thể tán tu, phần lớn đều là người của Cửu Thành Lâu.

Thấy cảnh này, Thẩm Hạo lập tức mỉm cười, trong lòng hiểu rõ Hậu Nguyên Khuê đã bắt đầu hành động rồi.

Thẩm Hạo cũng tiện tay ném tất cả vào không gian.

Sau đó, hắn bay về phía Đông, cách nơi này khoảng hai ngày đường là đến đích.

Thẩm Hạo biết được từ ký ức của đệ tử tứ đại tông môn rằng trong Thiên Vũ bí cảnh có một cái hồ gọi là hồ Kim Liên.

Đây cũng là một trong những cơ duyên lớn nhất của Thiên Vũ bí cảnh.

Cửu đại thế lực đều biết, chỉ có tán tu là không hay.

Đây là khu vực trung tâm của Thiên Vũ bí cảnh, do đó mỗi lần bí cảnh mở ra, nơi đây đều là chiến trường quyết định cuối cùng.

Diện tích hồ Kim Liên rất lớn, mênh mông bát ngát hàng ngàn dặm, căn bản không thấy bờ.

Ở giữa hồ là những lá sen trải dài vô tận, nhìn từ trên cao xuống chỉ thấy một màu xanh ngắt.

Hoa sen có màu vàng, hạt sen mọc trên đài sen mới chính là đồ tốt, được gọi là Kim Liên Tử.

Kim Liên Tử phải mất hàng trăm năm mới thành hình, là dược liệu chính để luyện chế Kim Linh Đan.

Thậm chí tu sĩ Tiên Thiên cảnh giới cũng có thể sử dụng để tăng khả năng cảm ngộ Kim linh căn, hiệu quả ngang ngửa yêu đan.

Theo ký ức, Kim Liên Tử này là đặc sản của Thiên Vũ bí cảnh, những nơi khác không hề có.

Đây cũng là nơi mà tất cả cửu đại thế lực khi vào bí cảnh nhất định phải đến.

Hơn nữa không chỉ có hạt sen quý giá, ngó sen vàng còn là thánh dược trị thương.

Củ sen ăn vào có thể tăng trưởng tu vi, tịnh hóa yêu khí, cả cơ thể đều là bảo vật.

Một nơi tốt như vậy, sao Thẩm Hạo có thể không đến.

Chẳng trách trên đường đi Thẩm Hạo không thấy đệ tử đại môn phái nào, chắc hẳn bọn họ đều đã thẳng tiến hồ Kim Liên rồi.

Ở những nơi như thế này yêu thú cũng là nhiều nhất, chắc chắn sẽ có một trận ác chiến.

Đến sớm thì đánh sớm.

Thẩm Hạo không vội vàng, hắn thả Bạch Hạc ra, đạp trên lưng nó, suốt dọc đường đều mở thần thức để tìm kiếm chậm rãi.

Chỉ cần thấy thi thể là hắn lập tức bay tới ngay, chủ yếu là không để lãng phí.

Khó khăn lắm mới vào được Thiên Vũ bí cảnh một lần, Thẩm Hạo không muốn bỏ lỡ cơ hội.

Chỉ trong vài trăm dặm, Thẩm Hạo đã phát hiện hơn trăm cái xác.

Đồng thời, hắn cũng đã gom đủ các phụ liệu khác để luyện chế Trú Nhan Đan, về nhà là có thể luyện ngay.

Còn những thứ như Thủy Linh Đan hay Mộc Linh Đan, Thẩm Hạo cũng lười đi tìm, dược liệu chính đã có rồi, các phụ liệu khác thì trên thị trường giao dịch đầy rẫy, bỏ ra chút linh thạch là mua được hết.

Không biết đã bay bao lâu, thần thức Thẩm Hạo quét qua, cách đó trăm dặm xuất hiện một hồ nước xanh biếc.

Thẩm Hạo bỗng thấy hưng phấn lạ thường.

Kim Liên ơi, ta đến đây.

Tiến lên phía trước thêm vài chục dặm, Thẩm Hạo phát hiện thêm mấy chục cỗ thi thể, đều là tán tu.

Chương 224

Hắn trực tiếp thu hết vào trong không gian.

Thần thức của Thẩm Hạo quét qua, phát hiện xung quanh Kim Liên hồ đã bị người vây kín, chỉ riêng một góc đã có tới mấy ngàn người.

Kim Liên hồ rộng lớn như vậy, vòng quanh nơi này e rằng phải đến mấy vạn người.

Dù sao cũng sắp đến nơi, Thẩm Hạo cũng không vội vã.

Trên đường đi, hễ thấy thi thể là hắn thu lại.

Thẩm Hạo cảm thấy, nếu mình mà mở dịch vụ mai táng thì quả thực là vô địch thiên hạ.

Hắn đã nhặt được gần hai trăm bộ thi thể rồi.

Thẩm Hạo không tiến lên nữa mà đi vào không gian bắt đầu hấp thu.

Đợi đến khi hấp thu xong, cảnh giới của Thẩm Hạo đã đạt tới Linh Đan cảnh tầng tám đỉnh phong, chỉ thiếu một chút nữa là có thể đột phá Linh Đan cảnh tầng chín.

Cảm giác mạnh mẽ khiến Thẩm Hạo có chút đắc ý, nhưng sau đó hắn lập tức bình tĩnh lại.

Tu luyện là để hưởng thụ cuộc sống, chứ không phải để tìm đường chết.

Hiện giờ, Thẩm Hạo ít nhất cũng có thể sống thêm vài trăm năm, không cần lo âu về tuổi tác, lại có Trú Nhan đan nên cũng chẳng ngại chuyện già nua.

Nghĩ đến đây, tâm thái hắn lập tức ổn định lại, Thẩm Hạo chẳng tìm ra lý do gì để mình phải lo lắng nữa.

Từ trong không gian bước ra, Thẩm Hạo vặn cổ nghe tiếng kêu răng rắc.

Thần thức vừa quét qua, hắn phát hiện bên bờ Kim Liên hồ bắt đầu có động tĩnh.

Đã có tu sĩ và yêu thú đánh nhau, tuy nhiên đều chưa tung ra át chủ bài, chỉ là đang thử dò xét.

Kim Liên hồ rộng mênh mông, bên trong có yêu thú, xung quanh cũng có vô số yêu thú thuộc loài chim, lấy cá trong hồ làm thức ăn.

Hiện tại tu sĩ kéo đến, yêu thú cũng bắt đầu cảnh giác vì lãnh địa bị xâm phạm.

Tuy nhiên, đa số đều là yêu thú nhị cảnh.

Các thế lực hắn từng thấy trước đó đều có mặt.

Vọng Thư của Ngọc Thanh cung, Cừu Dương của Ly Hỏa tông, Hậu Nguyên Khuê của Ngự Thú tông, Ngũ hoàng tử Thiên Dũng của Thiên Vũ, còn có Tuyết Phật tự, Vọng Khí tông, Văn Hương giáo đều có người đến.

Ngay cả sư huynh Đổng Nguyên Trần của Đan Đỉnh các, kẻ từng bỏ chạy trước đó, cũng đang dẫn theo không ít sư huynh đệ ở đây.

Phải nói rằng, chín đại thế lực, mỗi thế lực thống trị một châu, đệ tử quả thực rất đông.

Nhưng đông nhất vẫn là phe tán tu, đen kịt một mảnh tới mấy vạn người, chủ yếu do bốn đại thế lực tán tu dẫn đầu.

Lần này, tất cả tu sĩ đều không nội chiến mà đều đề phòng nhìn chằm chằm vào yêu thú.

Yêu thú thực sự quá nhiều.

Quang là loài Kim Điêu từng thấy trước đó đã có tới mấy ngàn con.

Đặc biệt là loài Liên Hoa Giải trong hồ, da dày thịt béo, cao tới năm mét, một đôi càng sắt lớn có thể lấy mạng người, sức mạnh vừa lớn vừa sắc bén, cũng là dược liệu luyện khí tốt.

Đồng thời, nhiều nhất trong hồ chính là Kim Liên Xà, mỗi con đều là cự mãng dài hai mươi mét, bò dày đặc bên bờ, ai mắc chứng sợ vật thể dày đặc nhìn thấy chắc chắn sẽ phát khiếp.

Đương nhiên còn không ít loại yêu thú khác.

Linh khí tại Kim Liên hồ là sung túc nhất, tự nhiên yêu thú quy tụ rất đông.

Thấy mọi người chưa động thủ quy mô lớn mà chỉ thử dò xét, Thẩm Hạo đeo chiếc mặt nạ tự chế, hóa thân thành tán tu Chu Binh, ẩn mình trong đám người, hoàn toàn không gây chú ý.

Hiện trường đông người như vậy mà không ai động thủ khiến Thẩm Hạo có chút ngạc nhiên.

Kim Liên hồ có nhiều thiên tài địa bảo như thế, chẳng lẽ chỉ đứng nhìn.

Thẩm Hạo quét thần thức, phát hiện ở trung tâm hồ đang tỏa ra ánh kim quang nhàn nhạt.

Một đóa kim liên khổng lồ sắp sửa nở rộ, đường kính tới ba mét, có thể thấy đóa liên hoa này là sự tồn tại hiếm có nhất của hồ sen này.

Xem chừng phải vài ngày nữa mới nở, mọi người đều chờ đợi đóa liên hoa này.

Đối với đóa liên hoa đó, ký ức của Thẩm Hạo không có thông tin

gì hữu ích.

Vì vậy, hắn quét thần thức, chủ yếu quan sát thủ lĩnh của các đại thế lực.

Rất nhanh, Thẩm Hạo phát hiện Đổng Nguyên Trần của Đan Đỉnh các, Cừu Dương của Ly Hỏa tông, Ngũ hoàng tử Thiên Dũng, Vọng Thư của Ngọc Thanh cung, Hậu Nguyên Khuê của Ngự Thú tông, Tùy Hành của Vọng Khí tông, Quảng Trần của Tuyết Phật tự đang tụ lại bàn bạc. còn tán tu của Yến Châu, Văn Hương giáo của Hải Châu và Cửu U môn thì không được mời.

Thẩm Hạo nhanh chóng nghe được công dụng của kim liên từ miệng bọn họ.

Ngũ hoàng tử Thiên Vũ hoàng triều Thiên Dũng nói: Các vị đều là đệ tử nòng cốt của các đại môn phái, vốn không cần vào Thiên Vũ bí cảnh để rèn luyện.

Nhưng lần này Kim Liên Vương của Kim Liên hồ nở rộ là cơ duyên không thể bỏ lỡ, đây cũng là mục đích cuối cùng của các vị khi đến đây.

Ta nghĩ các vị đều rõ hiệu quả của Kim Liên Vương, nó có tác dụng trọng đại đối với việc đột phá từ Linh Đan cảnh lên Thông Huyền cảnh sau này.

Bí mật này chỉ có đệ tử nòng cốt của mấy đại thế lực chúng ta biết, nên việc bảo mật là tất yếu.

Đóa kim liên lớn nhất này còn bảy ngày nữa sẽ nở, chúng ta cùng ra tay, các đệ tử khác sẽ ngăn cản đám tán tu.

Đến lúc đó, liên tử sẽ phân chia theo ước định của sư môn, các vị thấy thế nào.

Đồng ý, Được, Ta không có ý kiến.

Mọi người lần lượt gật đầu.

Thiên Dũng hài lòng nói: Rất tốt, còn về những phần khác của Kim Liên Vương, mọi người cứ tùy theo bản lĩnh.

Có thể.

Điều này khiến Thẩm Hạo bất ngờ.

Hóa ra mấy đại thế lực này còn nắm giữ thông tin nội bộ như vậy.

Điều này khiến hắn sinh lòng hứng thú, muốn xem Kim Liên Vương có tác dụng gì.

Vẫn còn vài ngày nữa, Thẩm Hạo vào không gian bắt đầu sửa chữa những khôi lỗi đã bị đánh vỡ trước đó.

Sau khi học được Canh Kim Khôi Lỗi Thuật , việc sửa chữa khôi lỗi không còn là áp lực đối với hắn.

Hai cỗ khôi lỗi Linh Đan cảnh, toàn thân chế tạo từ Canh Kim, kiên cố vô cùng, để chúng đi tranh đoạt Kim Liên Vương thì quá đơn giản.

Đã biết có đồ tốt, Thẩm Hạo sao có thể để kẻ khác lấy mất.

Đồ tốt xưa nay thuộc về kẻ mạnh, thực lực mới là chân lý duy nhất.

Tuy nhiên việc sửa chữa khôi lỗi có chút khó khăn, phải mất năm ngày mới xong.

Dù khôi lỗi bị Thẩm Hạo đánh bay đầu chỉ bằng một chưởng, nhưng muốn sửa lại không phải là dùng keo dán là xong, mà phải tu sửa từ nền tảng.

Thời gian kéo dài chủ yếu là vì Canh Kim rất khó dung luyện.

Trong năm ngày này, các trận chiến quy mô nhỏ liên tục diễn ra,

hầu hết là tán tu đối phó với yêu thú để lấy bảo vật trên người chúng.

Chín đại thế lực ngược lại vẫn giữ bình tĩnh.

Thẩm Hạo không vội, chờ đợi Kim Liên Vương khai mở.

Theo thời gian trôi qua, Thẩm Hạo phát hiện linh khí xung quanh bắt đầu đổ về giữa hồ.

Đám yêu thú bên bờ cũng bắt đầu tụ tập về trung tâm.

Các đại thế lực bắt đầu xao động, báo hiệu Kim Liên Vương sắp nở.

Thẩm Hạo vẫn thong thả nhìn đám cá bơi lội trong hồ, con nhỏ nhất cũng cả trăm cân, đây chắc chắn là thiên đường của những lão ngư dân.

Không biết qua bao lâu, trong tầm quét thần thức, Thẩm Hạo thấy Kim Liên Vương bắt đầu rung động, những cánh sen nở ra từng lớp một, mỗi cánh hoa to như lá chuối.

Vọng Thư, Cừu Dương, Hậu Nguyên Khuê, Thiên Dũng và những người khác đã không thể chờ đợi thêm được nữa.

Thấy mọi người rục rịch, Thẩm Hạo nhếch môi, vỗ vai hai cỗ khôi lỗi cao lớn bên cạnh, điềm tĩnh nói: Hanh Cáp nhị tương, đến lúc các ngươi ra sức rồi.

Nhớ kỹ, bê cả cái tòa Kim Liên Vương đó về cho ta.

Dứt lời, hai cỗ khôi lỗi trực tiếp nhảy xuống nước, lướt đi như tàn ảnh.

Cùng lúc đó, Thiên Dũng, Vọng Thư và những người khác lập tức đạp phi kiếm bay về phía trung tâm.

Chương 225

Các tán tu khác dù không biết đóa kim liên khổng lồ kia có tác dụng gì nhưng thấy đệ tử nòng cốt các đại thế lực kích động như vậy thì biết chắc chắn không phải hàng tầm thường.

Dù các đại thế lực ra sức ngăn cản nhưng do người quá đông, hồ lại rộng nên không ngăn hết được, chỉ là tốc độ của đám tán tu không bằng các đại thế lực.

Vô số yêu thú cũng điên cuồng lao về phía Kim Liên Vương.

Qua thần thức, Thẩm Hạo ngạc nhiên thấy hai cỗ khôi lỗi ở dưới nước không những không chìm mà còn bơi rất nhanh.

Quan trọng nhất là đám yêu thú nhất cảnh trong nước hoàn toàn không hay biết, không hề cản trở, vì tốc độ khôi lỗi quá nhanh khiến chúng không kịp phản ứng.

Linh khí ngưng tụ ngày càng đậm đặc, cánh hoa Kim Liên Vương xòe ra, kim quang chói mắt.

Phạm vi năm trăm mét quanh Kim Liên Vương trở thành tiêu điểm.

Hàng ngàn con Kim Điêu lao xuống từ trên không, mục tiêu cũng là Kim Liên Vương.

Đám Liên Hoa Giải dưới hồ giơ càng lớn bảo vệ đóa sen, coi đó là thức ăn của mình.

Kim Điêu muốn đoạt sen phải phá vỡ sự phòng thủ của đám cua, đồng thời ngăn cản tu sĩ tấn công.

Trong phút chốc, đại chiến bùng nổ.

Những tán tu nhát gan chỉ ở ven hồ hái những hạt sen trăm năm,

hạt sen trăm năm cũng là thứ tốt, là dược liệu chính để luyện Kim Linh đan.

Ngó sen, hoa sen đều là thánh dược trị thương hoặc tăng tu vi, không nhất thiết phải liều mạng vì đóa Kim Liên Vương.

Thẩm Hạo quét thần thức, hiệu ứng thị giác vô cùng chấn động.

Toàn bộ Kim Liên hồ nổ ra một trận hỗn chiến, mấy vạn người, mấy vạn yêu thú, chiến huống thảm khốc.

Thi thể nằm la liệt trong phạm vi mấy chục dặm.

Có những tán tu nhặt vài cái túi trữ vật rồi nhanh chóng rời chiến trường, Thẩm Hạo đánh giá cao những kẻ biết tự lượng sức mình này.

Còn những kẻ tự tin thái quá đều đã táng mạng dưới móng vuốt yêu thú.

Dưới sự quan sát của hắn, hai cỗ khôi lỗi đã phá vỡ phòng tuyến của đám Liên Hoa Giải, mặc kệ sự tấn công của yêu thú.

Càng của cua, răng độc của rắn đều vô dụng trước thân thể bằng Canh Kim.

Thẩm Hạo nhìn thấy một con Kim Liên Xà cắn vào tay khôi lỗi liền bị gãy luôn hai chiếc răng độc, khiến hắn không nhịn được mà cười thầm.

Cuối cùng, khôi lỗi đã tiếp cận được Kim Liên Vương, nhưng chúng không ra tay ngay mà chờ đóa sen nở hoàn toàn.

Đổng Nguyên Trần, Cừu Dương, Thiên Dũng, Vọng Thư, Hậu Nguyên Khuê, Quảng Trần và cả những tán tu Chân Nguyên cảnh viên mãn cũng đã đến gần.

Giải quyết yêu thú trước, lát nữa ai cướp được thì của người đó.

Thiên Dũng cau mày nói.

Mọi người đồng ý, vì đám yêu thú này quá phiền phức.

Đúng lúc này, Kim Liên Vương nở rộ hoàn toàn, kim quang rực rỡ xông thẳng lên trời.

Một con Liên Hoa Giải khổng lồ màu xích hắc và một con Kim Liên Xà vàng rực đột ngột lao tới tranh đoạt.

Đôi càng lớn của cua quét ngang, yêu thú xung quanh bị cắt làm đôi.

Thiên Dũng, Vọng Thư hít một hơi lạnh, vội bay lên cao.

Đều là yêu thú tam cảnh, ta không có Thủy linh căn, ở đây không chiếm ưu thế.

Cừu Dương nói.

Hậu Nguyên Khuê của Ngự Thú tông tiếp lời: Đừng sợ, hai thứ này không biết bay, chỉ cần không xuống nước là được.

Đang lúc bọn họ tính toán cách lấy sen, hai cỗ khôi lỗi phục kích dưới nước liền chộp lấy cuống sen, trực tiếp chặt đứt, ôm lấy cả hoa và đài sen rồi vọt thẳng lên trời bỏ chạy.

Cảnh tượng đột ngột này khiến tất cả không kịp trở tay.

Mau nhìn kìa, là hai cỗ khôi lỗi trước đó.

Hậu Nguyên Khuê biến sắc.

Mau đuổi theo.

Mọi người lập tức rời chiến trường, điên cuồng truy đuổi.

Chỉ cần cướp được một hạt sen của Kim Liên Vương là đủ rồi.

Tiếc là tốc độ của bọn họ không theo kịp khôi lỗi.

Cỗ khôi lỗi còn lại nhân cơ hội đào luôn cả ngó sen của Kim Liên

Vương dưới lớp bùn, một đoạn ngó sen trắng muốt dài năm mét, to như cột điện, rồi ôm lấy tẩu thoát dưới đáy nước.

Thẩm Hạo thi triển Tị Thủy thuật nhảy xuống hồ, dưới sự che chở của lá sen, hắn thu các thi thể vào không gian.

Khôi lỗi dưới nước bơi đến bên cạnh hắn, phía sau là con Liên Hoa Giải và Kim Liên Xà tam cảnh đang đuổi theo gắt gao.

Thẩm Hạo thu ngó sen vào giới chỉ, rồi hạ lệnh cho khôi lỗi đi hỗ trợ cỗ còn lại.

Đối mặt với hai con yêu thú tam cảnh, vốn là đại boss trong mắt kẻ khác, nhưng với Thẩm Hạo thì đây chỉ là một bữa tiệc hải sản.

Hắn điều khiển phi kiếm, một đạo kim quang xẹt qua, đôi càng khổng lồ của cua bị chặt đứt.

Mất đi vũ khí, con cua chẳng khác nào phế vật.

Thẩm Hạo đào yêu đan, ném thi thể vào không gian với động tác vô cùng thuần thục.

Con Kim Liên Xà tam cảnh ngẩn người, không ngờ đối thủ ngang cơ với mình lại bị hạ gục trong chớp mắt.

Nó nhận ra có điều không ổn, lập tức quay đầu bỏ chạy.

Đã đến thì đừng hòng đi.

Thẩm Hạo hừ lạnh, thi triển Thủy Lưu Trói Buộc thuật.

Mấy chục dòng nước như xích sắt khóa chặt con rắn lại.

Trong nước, Thẩm Hạo với Thủy linh căn cực phẩm chính là bá chủ, hắn một kiếm chém con rắn làm đôi, lấy yêu đan và thu xác.

Sau đó, Thẩm Hạo lặn ngụp dưới hồ để nhặt xác, con yêu thú nào không biết điều liền bị hắn một kiếm kết liễu.

Hắn cũng hái hết những đóa kim liên trăm năm nhìn thấy.

Hầu như toàn bộ kim liên trăm năm trong hồ đều bị Thẩm Hạo quét sạch.

Chỉ trong ba giờ, hắn ước tính mình đã nhặt được hơn ba ngàn bộ thi thể tu sĩ và hàng trăm xác yêu thú.

Phát tài rồi.

Thần thức quét qua không còn đồ tốt, Thẩm Hạo định lên bờ thì thấy hàng trăm con Liên Hoa Giải nhỏ bao vây.

Đã muốn chết thì ta thành toàn.

Thẩm Hạo vận pháp quyết, hàng ngàn mũi tên nước trong suốt hiện ra, chỉ một cái phất tay, đám cua bị giết sạch.

Nghĩ đến đặc sản Thiên Vũ bí cảnh, hắn chọn vài con cua còn nguyên vẹn ném vào không gian giới chỉ để mang về ăn thử.

Lên bờ, Thẩm Hạo đi về hướng khôi lỗi.

Đám Vọng Thư, Thiên Dũng vẫn đang điên cuồng truy đuổi.

Bỗng Vọng Thư kinh hãi: Cỗ khôi lỗi còn lại cũng đuổi tới rồi.

Mọi người giật mình, một cỗ khôi lỗi đã khó đối phó, giờ thêm một cỗ nữa, mà chúng lại cứng như mai rùa, không đánh phá nổi.

Vọng Thư lập tức nghĩ đến Thẩm Hạo, trong lòng dâng lên nỗi lo lắng: Không biết Thẩm đạo hữu giờ thế nào rồi.

Nghĩ vậy, nàng quyết định từ bỏ: Các vị, hai cỗ khôi lỗi này không phải thứ chúng ta có thể địch lại, Vọng Thư xin cáo từ.

Thiên Dũng gắt lên: Vọng Thư tiên tử, nàng muốn rút lui.

Hãy nghĩ kỹ hậu quả.

Hậu Nguyên Khuê cũng hăm dọa: Đúng vậy, đã nói là cùng tiến

lùi, giờ không cho phép nàng rút.

Những kẻ khác cũng đồng tình, vì Vọng Thư là Chân Nguyên cảnh viên mãn, có thêm nàng là thêm sức mạnh để cầm chân khôi lỗi.

Thẩm Hạo đứng từ xa quan sát, thấy bọn chúng ép buộc Vọng Thư thì nổi giận: Mẹ nó, dám bắt nạt nữ nhân của ta, các ngươi chán sống rồi.

Từ lúc hắn cứu Vọng Thư, nàng đã là người của hắn.

Thẩm Hạo hạ lệnh cho khôi lỗi xử lý tên Ngũ hoàng tử kiêu ngạo trước.

Cỗ khôi lỗi thứ hai lập tức chặn đường Thiên Dũng, tung ra những cú đấm nặng nề và nhanh như chớp.

Dù Thiên Dũng phòng ngự mạnh nhưng cũng không chịu nổi sự nhắm vào điên cuồng này, hắn bị đánh đến thổ huyết.

Thiên Dũng tuyệt vọng cầu cứu nhưng không ai đoái hoài, bọn họ chỉ lo đuổi theo khôi lỗi giữ sen, coi Thiên Dũng như bia đỡ đạn để bớt đi một đối thủ cạnh tranh tài nguyên.

Thiên Dũng nghiến răng, lấy ra Đại Na Di linh phù của Ngọc Thanh cung để thoát thân.

Một trận hào quang lóe lên, hắn xuất hiện ở nơi cách đó năm mươi dặm.

Thẩm Hạo dùng thần thức định vị, lập tức đạp phi kiếm đuổi tới.

Thiên Dũng vừa định uống đan dược trị thương thì cảm thấy tóc gáy dựng đứng.

Chương 226

Một đạo kim quang xuyên thủng hộ thuẫn, một vết máu đỏ hiện ra trên cổ hắn.

Trước khi chết, hắn trố mắt nhìn Thẩm Hạo: Linh Đan. sao có thể.

Hắn không thể tin được có người dám giết Ngũ hoàng tử của Thiên Vũ hoàng triều, càng không hiểu sao đối phương lại là Linh Đan cảnh.

Thẩm Hạo thu xác hắn vào không gian: Một tên Ngũ hoàng tử hèn mọn mà dám bắt nạt nữ nhân của ta.

Kiếp sau hãy mở mắt ra mà nhìn, nữ nhân xinh đẹp không dễ chọc vào đâu, vì người đàn ông đứng sau nàng rất mạnh.

Tiếp theo, Thẩm Hạo hạ lệnh cho khôi lỗi xử lý Cừu Dương của Ly Hỏa tông, còn Hậu Nguyên Khuê thì để lại để xem kịch hay giữa Cửu Thành lâu và Ngự Thú tông sau này.

Đám người đang truy đuổi thấy khôi lỗi quay lại thì chửi thề: Tên Thiên Dũng đúng là phế vật, chưa đầy một phút đã để nó đuổi kịp.

Bọn chúng bắt đầu nghi ngờ khôi lỗi bị người điều khiển nhưng lại thấy vô lý vì kẻ điều khiển không thể có cảnh giới thấp hơn khôi lỗi Linh Đan cảnh được.

Cừu Dương chạy nhanh nhất, tưởng sắp chạm được vào sen thì khôi lỗi đổi hướng, chặn đường hắn rồi tung một quyền khiến hắn bay xa mấy trăm mét.

Cỗ khôi lỗi này cứ nhắm chết một mình Cừu Dương mà đánh.

Chứng kiến Cừu Dương bị đánh nát tâm mạch, mọi người kinh hãi tột độ.

Vọng Thư nhân cơ hội rời đi, không ai dám ngăn cản nữa.

Chiến lực cao cấp mất một nửa, những người còn lại bắt đầu nản chí vì khôi lỗi có trận pháp tụ linh, sức lực vô tận, còn bọn họ thì đã mệt lử.

Từng người một bỏ cuộc khi bí cảnh sắp đóng cửa.

Hậu Nguyên Khuê dù không cam lòng cũng phải hạ lệnh rút lui.

Hai cỗ khôi lỗi một bên vác xác Cừu Dương, một bên ôm Kim Liên Vương quay về gặp Thẩm Hạo tại một ngọn núi ẩn mật.

Thẩm Hạo hài lòng thu xác và quan sát Kim Liên Vương.

Đài sen lớn có 7 hạt tỏa ánh sáng trắng.

Chỉ ngửi một hơi, hắn đã thấy sắp đột phá.

Thẩm Hạo cẩn thận cất nó vào giới chỉ vì sợ để trong không gian sẽ bị nuốt mất.

Hắn vào không gian để đột phá.

Luồng khí huyết và sương mù khổng lồ tràn về giúp hắn thăng cấp liên tục từ Linh Đan tầng chín sơ kỳ lên đến viên mãn.

Nhưng đến đây thì dừng lại vì hắn chưa bao giờ hấp thu thi thể Thông Huyền cảnh nên không thể tạo ra sự biến đổi về chất.

Thẩm Hạo bắt đầu lục soát ký ức của Thiên Dũng và Cừu Dương, tìm kiếm tâm đắc để đột phá từ Linh Đan cảnh lên Thông Huyền cảnh.

Kinh nghiệm tu luyện này là do lão tổ của Thiên Vũ hoàng triều truyền lại, chỉ cần là đệ nhất trong đám đồng lứa thì mới được quan duyệt.

Thông tin không quá nhiều, chỉ là sơ lược, nhưng cũng giúp Thẩm

Hạo thu thập được không ít tin tức hữu dụng.

Linh Đan cảnh và Thông Huyền đều là tu luyện thần thức, chủ yếu là luyện thần.

Thông Huyền có thể lợi dụng linh khí thiên địa để ngưng tụ pháp thân của chính mình.

Chẳng trách trong Ngũ Hành Chân Linh Quyết, Ngũ Hành Độn Pháp chỉ có Thông Huyền mới sử dụng được, hóa ra là ở điểm này.

Tuy nhiên, trong kinh nghiệm tu luyện này còn nhắc qua một chút: trên Thông Huyền còn có Tam Hoa Tụ Đỉnh.

Thông Huyền muốn đột phá lên Tam Hoa Tụ Đỉnh dường như phải trải qua lôi kiếp.

Tu sĩ chết dưới lôi kiếp nhiều không đếm xuể.

Cái gọi là Tam Hoa chính là thần hồn, linh lực cùng với linh khí thiên địa, sau khi trải qua lôi kiếp rèn luyện, tam khí hợp nhất, dung hợp như mây khói, ngưng tụ thành ba đóa hoa, Tam Hoa hợp nhất giống như đóa hoa sen vậy.

Mà hạt sen trong đài sen Kim Liên Vương có một loại thanh khí mờ ảo, có thể tăng cao đáng kể xác suất chuyển hóa thần thức thành thần hồn, càng có thể giúp thần hồn ngưng tụ cánh hoa.

Thẩm Hạo lúc này mới hiểu ra, giá trị của Kim Liên Vương vô cùng lớn.

Theo ký ức của Thiên Dũng và Cừu Dương, tu vi cao nhất trong sư môn của họ cũng chỉ là cảnh giới Thông Huyền.

Chín mươi phần trăm Thông Huyền đều không vượt qua được lôi kiếp.

Thiên Dũng tuy có kinh nghiệm tu luyện nhưng lại không có cách

nào cảm ngộ, điều này khiến Thẩm Hạo rất sốt ruột.

Nhưng rất nhanh, Thẩm Hạo liền nở nụ cười.

Hắn từ ký ức của Thiên Dũng biết được, không biết bao nhiêu đời lão tổ của hắn ta, năm ngoái chỉ vì một đạo lôi kiếp không chống đỡ nổi mà mất mạng.

Thi thể của người trong Thiên Vũ hoàng triều không giống các tông môn khác.

Tổ tiên của Thiên Vũ hoàng triều cũng từng làm hoàng đế, sau khi chết đều táng tại hoàng lăng của Thiên Vũ hoàng triều.

Khặc. vụ này ta rành lắm.

Đang lo không có thầy dạy, đây chẳng phải là tới rồi sao.

Chỉ cần có được ký ức của lão tổ Thiên Dũng thì sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Ngay sau đó, hắn tìm kiếm ký ức của Cừu Dương, phát hiện đãi ngộ của y còn không tốt bằng Thiên Dũng.

Chỉ có thông tin về việc hạt sen Kim Liên Vương giúp đột phá Thông Huyền, còn lại không có gì thêm.

Mà Thẩm Hạo, linh căn cũng đã là Tiên Thiên linh căn hoàn mỹ 100%, hoàn toàn có thể ngự lôi.

Ngoài ra, thể chất của Thẩm Hạo vô cùng cường hãn, Tam Cảnh đỉnh phong, có thể so với Thông Huyền thông thường mạnh hơn rất nhiều.

Nhưng Thẩm Hạo phát hiện, thể chất của mình dù có hấp thu thêm huyết khí cũng không thể đột phá được nữa.

Rời khỏi không gian, trong tay Thẩm Hạo có thêm một hạt sen Kim Liên Vương.

Hắn không nói hai lời, trực tiếp ăn luôn.

Tức thì, một luồng thanh linh chi khí lan tỏa.

Đầu óc Thẩm Hạo trở nên thanh tỉnh lạ thường, hắn vội vàng vận chuyển tu tập chi pháp cảnh giới Thông Huyền của Ngũ Hành Chân Linh Quyết.

Không biết qua bao lâu, Thẩm Hạo từ trong nhập định tỉnh lại.

Hắn lắc lắc đầu, đã cảm giác chạm tới ngưỡng cửa Thông Huyền, nhưng lại cảm thấy như còn cách một lớp màng.

Chủ yếu vẫn là chưa hiểu được nguyên lý chuyển hóa thần hồn này.

Nghĩ không thông, Thẩm Hạo cũng lười nghĩ tiếp.

Nếu giới tu luyện bên ngoài biết được ý nghĩ của Thẩm Hạo, ước chừng sẽ tức chết.

Người khác kẹt ở tầng này mấy trăm năm, ngươi mới có mấy canh giờ đã chịu không nổi.

Hạt sen Kim Liên Vương Thẩm Hạo còn sáu hạt, hắn quyết định giữ lại, món đồ này khá trân quý, đợi sau khi đến hoàng lăng rồi tính tiếp.

Đúng lúc này, một lực hút cực lớn truyền đến.

Thẩm Hạo liền hiểu ra, đây là lúc phải rời khỏi Thiên Vũ bí cảnh.

Thế là hắn ném con rối vào không gian, ngụy trang một chút rồi mới ra khỏi không gian.

Vòng xoáy trên bầu trời càng lúc càng lớn.

Tu sĩ ở khắp nơi trong Thiên Vũ bí cảnh cũng lập tức bay vào trong đó.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cũng bay vào.

Một trận bạch quang lóe lên, Thẩm Hạo lại xuất hiện, thần thức quét qua, phát hiện mình vẫn đang ở Thanh Dương thành, trên ngọn núi đi vào Thiên Vũ bí cảnh.

Nhìn thấy mọi người đi ra, Thanh Dương thành chủ Thường Dung đang chờ bên ngoài lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Thiên Vũ bí cảnh này cuối cùng cũng kết thúc, nhiệm vụ chủ yếu của ông ta cũng coi như hoàn thành.

Thủ lĩnh các thế lực tán tu và bốn phái khác cũng đang nóng lòng chờ đợi.

Vân Trúc của Tiên Nữ Các, Chu Dụ Phong của Cửu Thành Lâu, Bao Sảng của Vấn Đạo Minh, Liễu Hữu Đạo của Bát Phương Cốc đều đang chờ đợi đệ tử của mình.

Chương 227

Thẩm Hạo đã phát hiện ra Trần Trường Thanh của Cửu Thành Lâu, nhưng hắn không vội vàng giết y ngay mà đợi tìm cơ hội khác.

Thần thức quét qua, Thẩm Hạo nhận ra thủ lĩnh của bốn đại thế lực này, người cao nhất là Bao Sảng của Vấn Đạo Minh, Linh Đan cảnh tầng chín.

Chu Dụ Phong của Cửu Thành Lâu mới chỉ Linh Đan cảnh tầng tám.

Vân Trúc cũng là Linh Đan cảnh tầng tám.

Thẩm Hạo bất giác thẳng lưng lên một chút.

Một lũ tép riu cả.

Hiện tại Thẩm Hạo dù không dùng kiếm trận cũng có thể lấy một địch bốn, chẳng tốn chút sức lực nào.

Nghĩ tới đây, có nên làm một màn thiên thần hạ phàm, giết chết Trần Trường Thanh trước không.

Thôi, thế thì kiêu ngạo quá.

Thế giới này vẫn còn có Thông Huyền, đợi đến khi lên Thông Huyền rồi nói sau.

Đám tán tu lần lượt hướng về bốn vị thủ lĩnh và Thái thú Thường Dung chắp tay.

Thu mua đây, thu mua các loại thảo dược, giá cao thu mua. , Ở đây thu mua các loại dược liệu. , Thánh dược trị thương, mau đến xem, mau đến mua đi.

Đám tán tu vừa ra ngoài, vô số thương nhân đã hưng phấn hét lớn.

Có thể từ Thiên Vũ bí cảnh sống sót trở ra, không có ai là nghèo cả.

Tuy nhiên, mọi người đều không chọn dừng lại mà vội vàng rời đi.

Nhiều người như vậy, để lộ bản thân vẫn rất nguy hiểm.

Một tháng trời, ngày nào cũng nơm nớp lo sợ, về nhà ngủ một giấc thật ngon để thư giãn cái đã.

Thẩm Hạo cũng giống như mọi người, vội vã rời đi.

Vào Thanh Dương thành, Thẩm Hạo không vội trở lại đội ngũ của Tiên Nữ Các, hắn còn dự định thu thập Trần Trường Thanh.

Trần Trường Thanh của Cửu Thành Lâu cau mày, không ngừng quét tìm bóng dáng của Chu Binh và những người khác.

Nhưng nhìn nửa ngày cũng không tìm thấy.

Vài canh giờ sau, thấy vòng xoáy biến mất, Trần Trường Thanh mới không cam lòng nói: Lâu chủ, đám người Chu Binh e rằng đã gặp bất trắc rồi.

Chu Dụ Phong nhàn nhạt nói: Tên Vương Lão Cát kia đã ra chưa.

Trần Trường Thanh đáp: Bẩm tông chủ, cũng không thấy bóng dáng Vương Lão Cát, thuộc hạ cũng không cảm ứng được sự tồn tại của ấn ký thần thức, ước chừng là đã chết rồi.

Nghe vậy, trên mặt Chu Dụ Phong hiện lên một nụ cười đắc ý, hài lòng nói: Vương Lão Cát chết là được rồi, khu khu Chân Nguyên cảnh cũng dám cùng bản lâu chủ tranh giành nữ nhân, cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga.

Trần Trường Thanh thấy Chu Dụ Phong không trách tội mình, lập tức trong lòng nhẹ nhõm, chắp tay cung kính nói: Lâu chủ anh minh

thần võ, khu khu một tên Vương Lão Cát Chân Nguyên tầng bốn, tự nhiên là dễ như trở bàn tay.

Nếu không phải vào Thiên Vũ bí cảnh, sớm đã giết hắn rồi.

Chu Dụ Phong thản nhiên: Chuẩn bị một phần đồ ngọt, ta đi thăm Vân Trúc tiên tử. , Rõ.

Cùng lúc đó, tại phân bộ Tiên Nữ Các, Vân Trúc cau mày nhìn những đệ tử trở về từ Thiên Vũ bí cảnh.

Các ngươi không thấy Thẩm Hạo sao.

Tử Lăng đáp: Bẩm Các chủ, không thấy ạ.

Sắc mặt Vân Trúc trở nên khó coi: Làm sao bây giờ, biết ăn nói thế nào với Tuyền Cơ đây. , Các chủ, Thiên Vũ bí cảnh nguy cơ tứ phía, Thẩm đạo hữu vẫn lạc cũng là chuyện bình thường.

Đừng nói là Thẩm đạo hữu, ngay cả đệ tử các môn phái lớn cũng thương vong thảm trọng.

Vân Trúc thở dài, trong lòng không hiểu sao có chút phiền muộn.

Đúng lúc này, một đệ tử vào báo cáo: Các chủ, Lâu chủ Chu Dụ Phong của Cửu Thành Lâu tới. , Vân Trúc bực bội: Không gặp, bảo hắn lão nương không có tâm trạng. , Rõ, Các chủ.

Lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến giọng của Chu Dụ Phong: Có phải tình nhân của nàng không ra được nên nàng đau lòng không.

Nghe vậy, sắc mặt Vân Trúc lạnh lùng: Là ngươi giết hắn.

Chu Dụ Phong đẩy cửa bước vào, không phủ nhận mà trực tiếp thừa nhận, thâm tình nói: Phải, khu khu một con kiến hôi, giết thì giết thôi, hắn cũng không xứng đứng bên cạnh nàng.

Chỉ có ta mới là lương phối của nàng.

Bất cứ nam nhân nào dám có ý đồ với nàng, ta đều sẽ làm thịt hắn.

Vân Trúc tiên tử, lòng ta đối với nàng nhật nguyệt có thể chứng giám, nàng chẳng lẽ còn không hiểu sao.

Ánh mắt Vân Trúc lạnh lẽo, nghĩ đến Thẩm Hạo vì mình mà chết, trong lòng áy náy vô cùng, trái tim như bị ai đó thắt lại: Ngươi đáng chết, ngươi muốn khơi mào đại chiến giữa Tiên Nữ Các và Cửu Thành Lâu sao.

Nhìn Vân Trúc đầy vẻ sốt sắng, trong lòng Chu Dụ Phong càng thêm sảng khoái.

Giết hay lắm.

Nàng càng đau khổ, càng chứng minh ta giết đúng người rồi.

Chu Dụ Phong cười lạnh một tiếng, khinh miệt nói: Thứ mà Chu mỗ ta không có được, kẻ khác cũng đừng hòng tơ tưởng.

Nói đoạn, y đặt phần đồ ngọt lên bàn, lại nói: Khu khu một tên Vương Lão Cát Chân Nguyên tầng bốn, ta không tin Vân Trúc tiên tử sẽ vì hắn mà khai chiến với Cửu Thành Lâu.

Y cười khẽ một tiếng rồi quay người rời đi, sau đó bắt đầu cười lớn: Ha.

Vân Trúc phẫn nộ quát: Ném ra ngoài. , Rõ, Các chủ.

Các đệ tử khác vội vàng mang đồ Chu Dụ Phong đem tới ném ra đường.

Hít một hơi thật sâu, thần sắc Vân Trúc ngưng trọng, cái chết của Thẩm Hạo khiến nàng có chút khó chấp nhận, phải về bàn bạc với Mạnh Tuyền Cơ.

Thế là nàng lạnh lùng ra lệnh: Lập tức trở về Tiên Nữ Các. , Rõ, Các chủ.

Cùng lúc đó, tại kinh thành Thiên Vũ hoàng triều, thấy Thiên Vũ bí cảnh đã đóng lại mà Ngũ hoàng tử Thiên Dũng vẫn chưa ra, tất cả thị vệ xung quanh đều sợ hãi quỳ rạp dưới đất run rẩy, lưng áo sớm đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Không ra ngoài đồng nghĩa với cái chết.

Thiên Dũng là hoàng tử thiên phú nhất của Thiên Vũ hoàng triều trong hàng trăm năm qua.

Cực phẩm Thổ linh căn, xác suất đột phá Thông Huyền vô cùng lớn, hơn nữa phòng ngự dày, càng có thể chống chọi lôi kiếp, có thể nói là được ký thác kỳ vọng rất lớn, vậy mà cứ thế chết rồi sao.

Hoàng đế Thiên Vũ ngồi trên ngai vàng, tay bắt đầu run rẩy: Giết. , Rõ, bệ hạ.

Những thị vệ vừa từ Thiên Vũ bí cảnh ra, nghe thấy vậy chỉ cảm thấy trời sập xuống: Hoàng thượng tha mạng. , Bệ hạ tha mạng. , Là vì Thiên Vũ bí cảnh có con rối Linh Đan cảnh, quá mạnh mẽ.

Không ít thị vệ Chân Nguyên tầng chín quay đầu bỏ chạy.

Nhưng giây tiếp theo, trên không trung xuất hiện hàng chục cường giả cảnh giới Linh Đan, trực tiếp tiêu diệt toàn bộ bọn họ.

Hàng ngàn Chân Nguyên cảnh, toàn bộ đầu rơi xuống đất.

Tác dụng duy nhất của bọn họ khi vào Thiên Vũ bí cảnh là bảo vệ Ngũ hoàng tử Thiên Dũng, hiện tại Thiên Dũng không còn, bọn họ cũng không còn giá trị lợi dụng, phải bồi táng theo.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo đi tới ngoài Thanh Dương thành.

Hắn lấy thanh phi kiếm có ấn ký thần thức ra, dẫm dưới chân bay lảo đảo.

Trần Trường Thanh của Cửu Thành Lâu đột nhiên cau mày, sắc

mặt biến đổi, đầy vẻ không tin nổi.

Chu Dụ Phong ngồi ở vị trí chủ tọa nhàn nhạt hỏi: Có chuyện gì.

Trần Trường Thanh nói: Lâu chủ, thanh phi kiếm tặng cho Vương Lão Cát đã xuất hiện.

Thuộc hạ cảm ứng được nó ở ngay ngoài thành.

Chu Dụ Phong cười nói: Thiên Vũ bí cảnh vốn là nơi ngươi sống ta chết, có người cướp được thanh phi kiếm này là chuyện quá bình thường.

Trần Trường Thanh nói: Lâu chủ, để cho chắc chắn, thuộc hạ đi xem xét một chuyến.

Chu Dụ Phong gật đầu: Ừm, cẩn thận một chút cũng tốt, đi đi, bất kể là ai, giết là được.

Những kẻ có thể xuất hiện ở đây đều là đám tán tu không có bối cảnh, không đáng lo ngại.

Rõ, Lâu chủ.

Rời khỏi phân bộ Cửu Thành Lâu, Trần Trường Thanh tăng tốc bước chân.

Ra khỏi thành, y lập tức bay lên không trung, hướng về vị trí thanh phi kiếm truy đuổi.

Thần thức của Thẩm Hạo luôn chú ý đến động tĩnh của Cửu Thành Lâu, khi thấy Trần Trường Thanh đuổi tới, hắn lập tức mỉm cười.

Một lát sau, Trần Trường Thanh thấy người cầm phi kiếm chính là Vương Lão Cát, trong lòng chấn động, không thể tin nổi: Vương Lão Cát, ngươi cư nhiên chưa chết.

Thẩm Hạo cười nói: Không ngờ đúng không Trần trưởng lão, mấy

người ngươi phái đi đều bị ta giết cả rồi.

Trần Trường Thanh cau mày: Ngươi không phải Chân Nguyên cảnh tầng bốn.

Thẩm Hạo trực tiếp thừa nhận, gật đầu: Ngươi đoán đúng rồi, ta là Linh Đan cảnh viên mãn.

Trần Trường Thanh khinh miệt cười một tiếng: Nực cười, cũng không sợ gió lớn làm đau lưỡi.

Linh Đan cảnh căn bản không vào được Thiên Vũ bí cảnh.

Thôi đi, lười lãng phí lời lẽ với ngươi, để lão phu tiễn ngươi một đoạn, cũng coi như báo thù cho đám người Chu Binh.

Thẩm Hạo cười: Khéo quá, ta cũng muốn tiễn ngươi xuống dưới.

Sắc mặt Trần Trường Thanh sững lại, trong lòng y, tên Vương Lão Cát này dù có ẩn giấu tu vi thì cũng chỉ là Chân Nguyên viên mãn mà thôi.

Tự tin như vậy, chẳng lẽ có bài tẩy gì.

Không quan trọng, trước mặt Linh Đan cảnh, rốt cuộc cũng chỉ là kiến hôi, không có cơ hội thắng.

Trần Trường Thanh vừa mới lấy ra phi kiếm, còn chưa kịp ra tay, một đạo kim quang lóe lên, tiếp đó, trên trán y xuất hiện một lỗ máu nhỏ bằng lỗ châm.

Trần Trường Thanh: Ngươi.

Một câu nói chưa xong xuôi, thân thể y đã từ trên cao rơi xuống.

Y đến chết cũng không tin được, mình là một Linh Đan cảnh mà cứ thế bị giết trong nháy mắt.

Tiêu sái bao nhiêu năm, lần này đụng phải gốc rễ cứng rồi.

Thẩm Hạo thu thi thể của y vào không gian, sau đó cũng tiến vào theo.

Vừa vào không gian, Thẩm Hạo trợn mắt há mồm, không tin nổi nhìn mọi thứ.

Bởi vì trong không gian lại xuất hiện thêm một đám mây mù vòng xoáy.

Vòng xoáy này lại dẫn đến đâu.

Thẩm Hạo nhất thời có chút chấn động.

Chẳng lẽ là Thiên Vũ bí cảnh.

Nghĩ tới đây, Thẩm Hạo buộc dây vào người con rối, bảo nó cầm điện thoại đi vào trong vòng xoáy.

Một lát sau kéo con rối ra, nhìn hồ Kim Liên quen thuộc trong video, Thẩm Hạo thở phào nhẹ nhõm.

Thật không thể tin nổi, không gian này còn có chức năng này, mở cửa hậu sao.

Vậy chẳng phải muốn đi Thiên Vũ bí cảnh lúc nào thì đi lúc ấy.

Cái này được đấy.

Vì tò mò, Thẩm Hạo đi tới Thiên Vũ bí cảnh, nhìn non xanh nước biếc quen thuộc, Thẩm Hạo lập tức bật cười.

Thiên Vũ bí cảnh này sau này là của riêng một mình hắn rồi.

Ngay sau đó, hắn trở lại không gian, tâm trạng cực tốt.

Chương 228

Sau đó, hắn mới hứng thú xem xét ký ức của Trần Trường Thanh.

Từ ký ức biết được, kẻ muốn giết hắn cư nhiên là Lâu chủ Chu Dụ Phong của Cửu Thành Lâu.

Chỉ vì đứng cùng một chỗ với Vân Trúc mà đã nảy sinh sát ý.

Mẹ nó, đúng là một tên liếm chó biến thái.

Nghĩ lại, Thẩm Hạo cũng thấy bình thường, thế giới tu sĩ thực lực vi tôn, giết thì giết thôi, chẳng có gì lạ.

Nếu ngươi đã muốn giết ta, vậy ta không giết ngươi chẳng phải bị ngươi xem thường sao.

Ban đầu Thẩm Hạo còn định để Cửu Thành Lâu và Ngự Thú Tông đánh nhau một trận, nhưng báo thù không đợi qua đêm, hiện tại Thẩm Hạo không nhịn nổi nữa.

Không giết Chu Dụ Phong, trong lòng không thoải mái.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo không dự định ra tay trong Thanh Dương thành, đợi Chu Dụ Phong ra khỏi thành sẽ trực tiếp giết chết y.

Sau đó, Thẩm Hạo kiểm tra nhẫn không gian của Trần Trường Thanh, bên trong còn có hai lá cờ Ngũ Hành Kỳ, chính là thứ giành được ở Hàn Phong Cốc lúc trước, ba lá còn lại bị Trương Tự Tại lấy mất.

Cùng với một số đan dược và dược liệu luyện khí khác.

Tuy là tu sĩ Linh Đan cảnh, nhưng đồ trong nhẫn không gian so với Thiên Dũng của Thiên Vũ hoàng triều hay Cừu Dương của Ly Hỏa

Tông thì thật nghèo nàn.

Đồng thời, Thẩm Hạo cũng từ ký ức của Trần Trường Thanh biết được thực lực chiến đấu của Cửu Thành Lâu.

Toàn bộ Cửu Thành Lâu tổng cộng chỉ có mười tám cao thủ Linh Đan cảnh.

Trong đó có hai người mạnh nhất, một người Linh Đan cảnh đỉnh phong, một người Linh Đan cảnh tầng chín.

Linh Đan cảnh đỉnh phong là Lâu chủ tiền nhiệm, cũng là cha của Chu Dụ Phong.

Một Linh Đan cảnh tầng chín là sư phụ của Trần Trường Thanh.

Không có cao thủ Thông Huyền cảnh.

Nếu có cao thủ Thông Huyền thì đã không gọi là thế lực tán tu.

Linh Đan cảnh dưới tầng ba là nhiều nhất, bao gồm cả Trần Trường Thanh là mười hai người.

Trương Tự Tại gặp ở Hàn Phong Cốc và Thành chủ Tư Đồ Khôn của Phong Thành đều ở cảnh giới này.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cảm thấy một mình mình có thể tiêu diệt cả Cửu Thành Lâu.

Nhưng nghĩ lại thôi bỏ đi, náo động quá lớn chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của các cao thủ Thông Huyền.

Cứ thịt Chu Dụ Phong trước rồi tính.

Sau đó, Thẩm Hạo chờ đợi không kiên nhẫn, bèn khống chế một tên tán tu bảo hắn đi báo tin cho Chu Dụ Phong.

Trong Thanh Dương thành, Chu Dụ Phong uống xong một ngụm trà Thanh Dương, cũng chuẩn bị đứng dậy rời đi.

Đợi mãi không thấy Trần Trường Thanh trở lại, trong lòng y dâng lên một trận nghi hoặc, giết một tên tán tu mà mất thời gian lâu vậy sao.

Lâu chủ không xong rồi, Trần trưởng lão bị một cao thủ Linh Đan cảnh cầm chân rồi.

Sắc mặt Chu Dụ Phong trầm xuống, lạnh lùng hừ một tiếng: Lại dám ra tay với người của Cửu Thành Lâu ta, thật không biết lượng sức, dẫn đường phía trước. , Rõ, Lâu chủ.

Dưới sự quét quét của thần thức Thẩm Hạo, Chu Dụ Phong dẫn theo đám người Cửu Thành Lâu bay về phía này.

Là Lâu chủ Cửu Thành Lâu, Chu Dụ Phong tuy là Linh Đan cảnh tầng tám, nhưng trong tình huống Thông Huyền không ra mặt thì y đã là tồn tại vô địch, gần như có thể đi ngang mà không ai dám đắc tội.

Khoảng mười phút sau, đám người Chu Dụ Phong cuối cùng cũng tới nơi, chỉ thấy một mình Thẩm Hạo đứng dưới đất.

Thần thức của Chu Dụ Phong quét qua, cư nhiên không nhìn thấu được Thẩm Hạo, trong lòng bắt đầu cảnh giác, cau mày hỏi: Trần trưởng lão đâu.

Thẩm Hạo nhàn nhạt đáp: Trần Trường Thanh hả.

Bị ta làm thịt rồi.

Chu Dụ Phong lập tức cảnh giác, vì y không nhìn thấu được Thẩm Hạo.

Đối mặt với Lâu chủ Cửu Thành Lâu mà vẫn bình tĩnh như vậy, tự nhiên không phải hạng người tầm thường.

Chu Dụ Phong trầm giọng hỏi: Các hạ là ai. , Ta chính là Vương Lão Cát mà ngươi muốn tìm.

Thẩm Hạo nói xong, Chu Dụ Phong ngẩn người.

Vương Lão Cát, một tên tán tu khu khu Chân Nguyên tầng bốn mà có thể giết được Trần Trường Thanh sao.

Các hạ chẳng lẽ đang nói đùa.

Thẩm Hạo nói: Lão tử rảnh hơi mà đùa với ngươi à.

Đã tới rồi thì đừng đi nữa.

Nói xong, Thẩm Hạo lấy ra năm chuôi phi kiếm, hình thành một trận pháp, nhốt đám người Chu Dụ Phong vào trong kiếm trận.

Một mình Thẩm Hạo đủ sức giết chết Chu Dụ Phong, nhưng để đề phòng y bỏ chạy, hắn đặc biệt bày ra trận pháp.

Chu Dụ Phong lập tức vận chuyển trận pháp phòng ngự: Đây là Ngũ Hành Kiếm Trận của Vọng Khí Tông, các hạ rốt cuộc là ai.

Tại hạ là Lâu chủ Cửu Thành Lâu Chu Dụ Phong.

Cửu Thành Lâu có chỗ nào đắc tội các hạ, xin hãy lượng thứ. , Thẩm Hạo đáp: Nói ra thân phận cũng phải chết.

Ngay khoảnh khắc ngươi nảy sinh sát tâm, ngươi đã là một cái xác rồi.

Thế giới này chỉ có chuyện ta giết người khác, kẻ khác muốn giết ta thì chỉ có nước chết.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo ném Bát Quái Hộ Thân Kính ra trấn thủ trận nhãn.

Ánh mắt Chu Dụ Phong ngưng lại, kinh hãi nói: Là Linh khí, ngươi cư nhiên dùng Linh khí làm trận nhãn.

Nhất thời, y như gặp đại địch, người trước mắt mang lại cho y áp lực chưa từng có.

Thẩm Hạo nhìn qua, bên cạnh Chu Dụ Phong còn có ba tán tu Chân Nguyên tầng chín và một trưởng lão Linh Đan cảnh tầng một: Muốn trách thì trách các ngươi theo nhầm người, kiếp sau hãy mở to mắt ra mà nhìn.

Thấy Thẩm Hạo đã lộ sát ý, Chu Dụ Phong cũng không lùi bước nữa: Giết hắn, Linh khí sẽ là của chúng ta.

Trong ấn tượng của y, các đại thế lực Linh Đan cảnh hậu kỳ căn bản không có ai tên Thẩm Hạo này.

Những người khác cũng cảnh giác không thôi, dù sao kẻ có thể dùng Linh khí đều không phải hạng thường.

Thẩm Hạo nói: Chiêu này của ta gọi là Vạn Kiếm Quy Tông, đây là lần đầu tiên sử dụng, nói ra các ngươi cũng thật may mắn đấy.

Nói xong, Thẩm Hạo phất tay, kiếm trận khởi động.

Trong khoảnh khắc, mọi người chỉ thấy hàng vạn thanh phi kiếm lao về phía mình.

Chu Dụ Phong lạnh lùng nói: Chút tài mọn, muốn chết. , sau đó thi triển pháp thuật, quanh thân hình thành một lá chắn hộ thân.

Mọi đòn tấn công của phi kiếm đều bị chặn đứng.

Thấy vậy, Chu Dụ Phong hừ lạnh một tiếng: Ta tưởng mạnh thế nào, hóa ra là đồ yếu xìu.

Khóe miệng Thẩm Hạo nhếch lên, cũng không vội vàng, hắn mới chỉ dùng một phần công lực, chủ yếu là muốn thử xem cái Bát Quái Hộ Thân Kính này có ổn không, cũng muốn xem xem chiêu lấy đạo của người trả lại cho người rốt cuộc thế nào.

Lên cho ta.

Chu Dụ Phong vừa nói xong, mọi người đồng loạt thi triển pháp

thuật nhắm vào Thẩm Hạo.

Có phi kiếm, có hỏa diễm, có phi nhận.

Thẩm Hạo cứ đứng nguyên tại chỗ, không có bất kỳ phòng hộ nào.

Thấy thế, Chu Dụ Phong lộ vẻ mừng rỡ: Chết đi.

Ngay khi Chu Dụ Phong tưởng Thẩm Hạo sẽ bị thương, Bát Quái Hộ Thân Kính đột nhiên phóng ra một đạo hào quang bao phủ lấy Thẩm Hạo, đòn tấn công của mọi người tự động bị gương hấp thụ.

Tiếp đó, hàng vạn thanh phi kiếm lại một lần nữa ập tới.

Chu Dụ Phong không để ý lắm, vì lực đạo ban nãy y vẫn có thể chống đỡ được.

Nhưng oanh một tiếng, lá chắn của y cư nhiên vỡ nát, đòn tấn công đột nhiên mạnh lên.

Thấy vậy, Thẩm Hạo vô cùng hài lòng.

Cái Bát Quái Hộ Thân Kính này hấp thụ 100% sát thương, lại có thể phản lại 80% sát thương, thật không tồi.

Như vậy, chỉ cần sức mạnh nằm trong phạm vi chịu đựng của gương thì hắn có thể đứng ở vị trí bất bại.

Thẩm Hạo nói: Mềm nhũn chẳng có tí lực đạo nào, vậy mà cũng muốn kết thành đạo lữ với Vân Trúc.

Không ngại nói cho ngươi biết, ta và Vân Trúc đã có thực tế phu thê rồi.

Nghe vậy, Chu Dụ Phong lập tức nổi trận lôi đình: Nói bậy, nói dối, ta thấy nguyên âm của Vân Trúc vẫn chưa mất, căn bản không thể nào.

Thẩm Hạo nhếch môi: Đứa trẻ tội nghiệp, ngươi chẳng lẽ không biết còn có những phương pháp khác sao.

Nàng thích ăn đồ ngọt, ngươi đoán xem ngọt đến mức nào.

Cái đụ mẹ nhà ngươi.

Chu Dụ Phong trực tiếp bùng nổ, toàn bộ pháp lực rót vào phi kiếm, uy thế hừng hực.

Đòn này đủ để tiêu diệt một ngọn núi.

Oanh.

Cú đánh toàn lực vẫn bị Bát Quái Hộ Thân Kính chặn lại, sau đó sát thương lại được chuyển vào kiếm trận.

Thẩm Hạo cũng nhân cơ hội tăng thêm năm phần linh lực hệ Kim.

Quang mang lưu chuyển, hàng vạn thanh phi kiếm trực tiếp xuyên thủng lá chắn của Chu Dụ Phong, rồi xuyên qua cơ thể y, chết không thể chết thêm.

Những người khác cũng vạ lây.

Uy lực này thật không tồi, Thẩm Hạo rất hài lòng với sức mạnh của Bát Quái Hộ Thân Kính, ít nhất đứng trong trận pháp thì có thể bất bại.

Chương 229

Sau đó, hắn ném thi thể của đám người Chu Dụ Phong vào nhẫn.

Hiện tại ném vào không gian đều là lãng phí, lại chưa đột phá được, chẳng phải là làm hư tài nguyên sao.

Cứ đợi đến khi đột phá Thông Huyền rồi mới lấy Chu Dụ Phong ra khai đao, vậy mới gọi là sử dụng tài nguyên hợp lý.

Thẩm Hạo vốn luôn tiết kiệm, ngay cả hạt cơm trong bát cũng phải ăn sạch.

Hắn dọn sạch nhẫn không gian của Thiên Dũng để đựng thi thể.

Vậy là Lâu chủ Cửu Thành Lâu đường đường một phương cứ thế chết không kèn không trống tại đây.

Thần thức quét qua, phát hiện trong vòng mấy chục dặm không có ai, Thẩm Hạo mới hài lòng.

Đại cừu đã báo, Thẩm Hạo bỏ lớp ngụy trang, thong thả tiến vào Thanh Dương thành.

Trên đường cái, các tán tu đều lộ vẻ hỉ sắc, hiển nhiên lần này thu hoạch không ít, Thẩm Hạo cũng tâm tình vui vẻ.

Qua vài ngã rẽ, hắn đi tới phân bộ của Tiên Nữ Các.

Khi chưởng quỹ phân bộ thấy Thẩm Hạo thì kinh ngạc đến trợn mắt há mồm: Thẩm đạo hữu, ngài không phải đã.

đã vẫn lạc ở Thiên Vũ bí cảnh rồi sao, tại sao lại không sao.

Nói hay lắm, lần sau đừng nói thế nữa.

Thẩm Hạo hỏi: Thằng khốn nào đồn đại về ta thế.

Chưởng quỹ đáp: Thẩm đạo hữu, là Lâu chủ Chu Dụ Phong của Cửu Thành Lâu nói, hắn tận mắt thừa nhận đã phái người tập kích ngài. , Thẩm Hạo nói: Giả đấy, Chu lâu chủ là người khoan dung như vậy, là tiền bối mà ta hằng kính trọng, sao có thể làm chuyện bỉ ổi thế được.

À đúng rồi, Vân Các chủ đâu.

Chưởng quỹ trả lời: Vân Các chủ nghe tin Thẩm đạo hữu gặp chuyện đã lập tức trở về Tiên Nữ Các rồi.

Nghe vậy, Thẩm Hạo hài lòng gật đầu, không tệ, xem ra Vân Trúc vẫn còn chút lương tâm, đồ ngọt không cho ăn trắng.

Thế là hắn cười nói: Ừ biết rồi, vậy ta cũng đi qua đó đây.

Nhìn bóng lưng Thẩm Hạo, chưởng quỹ mặt đầy mộng bức, hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra.

Lâu chủ Cửu Thành Lâu nói đã giết Thẩm Hạo, nhưng Thẩm Hạo lại đang đứng sờ sờ ở đây.

Chẳng lẽ Lâu chủ Cửu Thành Lâu không có được Các chủ nên cố ý nói dối để chọc tức nàng.

Cũng không đến mức vô liêu như vậy chứ.

Cùng lúc đó, Vân Trúc đã trở lại tổng bộ Tiên Nữ Các, nhưng không lập tức đi gặp Mạnh Tuyền Cơ.

Ngồi trên bồ đoàn, lòng nàng đầy phiền muộn, vẫn chưa nghĩ ra cách giải thích chuyện của Thẩm Hạo với Mạnh Tuyền Cơ.

Nàng khẽ thở dài, đối với Chu Dụ Phong thì hận thấu xương, còn đối với chuyện của Thẩm Hạo thì càng thêm áy náy.

Các chủ, Mạnh chưởng môn cầu kiến. , lúc này bên ngoài truyền đến tiếng của thị nữ Tử Lâm.

Vân Trúc theo bản năng xoa xoa vầng trán trơn bóng, nhất thời cư nhiên không dám đối mặt với Mạnh Tuyền Cơ.

Nhưng Mạnh Tuyền Cơ đã tìm tới tận cửa, hiển nhiên đã biết tin Thiên Vũ bí cảnh kết thúc.

Sự đã đến nước này, Vân Trúc cũng chỉ có thể đâm lao phải theo lao.

Cho Tuyền Cơ vào đi. , Rõ, Các chủ.

Một lát sau, cửa phòng đẩy ra, trong ánh nắng, bóng dáng Mạnh Tuyền Cơ chậm rãi bước vào.

Hiếm thấy là lúc này trên mặt Mạnh Tuyền Cơ còn nở nụ cười nhàn nhạt.

Nhưng Mạnh Tuyền Cơ càng tỏ ra nhẹ nhõm thì lòng Vân Trúc càng thêm áy náy, ánh mắt né tránh không dám nhìn thẳng.

Nàng gượng cười, khẽ nói: Tuyền Cơ, muội tới rồi à.

Nhìn Vân Trúc có vẻ chột dạ, lòng Mạnh Tuyền Cơ thắt lại một cái, hít một hơi sâu trấn tĩnh tinh thần, hỏi: Vân Trúc, sao trông không được vui thế, chẳng lẽ không hoan nghênh muội tới.

Vân Trúc gượng cười lắc đầu: Sao có thể chứ, ta vui còn không kịp nữa là, có lẽ là do vừa từ Thanh Dương thành về nên hơi mệt mỏi.

Lời này nói ra, ngay cả Vân Trúc cũng không tự thuyết phục được chính mình.

Nhìn Vân Trúc lời lẽ né tránh, Mạnh Tuyền Cơ càng thêm khẳng định suy đoán của mình: Có phải Thẩm Hạo đã xảy ra chuyện gì không.

Hỏi xong câu này, không biết tại sao, tim Mạnh Tuyền Cơ như bị một bàn tay vô hình bóp nghẹt.

Vân Trúc khẽ hừm một tiếng nhỏ như tiếng muỗi kêu, cũng may cả hai đều là cường giả Linh Đan cảnh, nếu không thật sự không nghe thấy.

Mạnh Tuyền Cơ nhất thời thẫn thờ, cảm thấy có chút không thể nào, bởi Thẩm Hạo là người thần bí khó lường, ngay cả nàng cũng không nhìn thấu được, vả lại tu vi mỗi ngày một khác, hoàn toàn không thể dùng lẽ thường mà xét.

Ban đầu vì rượu mà kết duyên với Thẩm Hạo, sau lại vì Thủy linh căn cực phẩm của Tống Vĩnh Từ, rồi đến tốc độ tu luyện kinh người của hắn.

Những năm qua, nàng thật sự chưa từng ở bên người nam nhân nào lâu như vậy.

Giờ đột nhiên nghe tin Thẩm Hạo gặp chuyện, nàng nhất thời luống cuống.

Vân Trúc khuyên nhủ: Tuyền Cơ, ta biết Thẩm Hạo gặp chuyện muội rất buồn, nhưng nhất định phải bảo trọng thân thể.

Mạnh Tuyền Cơ hít một hơi dài, cưỡng ép bản thân bình tĩnh lại: Làm sao tỷ chắc chắn Thẩm Hạo gặp chuyện.

Vân Trúc khẽ ngước mắt nhìn Mạnh Tuyền Cơ rồi mới nói: Thiên Vũ bí cảnh đã đóng lại, ta hoàn toàn không thấy Thẩm Hạo đi ra. , Mạnh Tuyền Cơ cau mày: Chỉ vì điểm này thì không thể kết luận Thẩm Hạo gặp chuyện được, hoặc là tỷ không chú ý thì sao.

Vân Trúc lắc đầu kiên định: Không thể nào, thần thức của ta luôn chú ý, ngoài ra. , Ngoài ra cái gì.

Mạnh Tuyền Cơ sốt sắng hỏi.

Ngoài ra, Lâu chủ Chu Dụ Phong của Cửu Thành Lâu đã thân miệng thừa nhận chính y phái người giết Thẩm Hạo. , Vân Trúc nói

đến đây thì cúi đầu, giọng càng lúc càng nhỏ.

Lòng nàng đau xót khôn nguôi, cảm thấy vừa mắc nợ Mạnh Tuyền Cơ, vừa có lỗi với Thẩm Hạo.

Nghĩ đến việc Thẩm Hạo làm đủ loại đồ ngọt cho nàng ăn, mà nàng lại gián tiếp hại chết hắn, hốc mắt nàng không khỏi ươn ướt.

Mạnh Tuyền Cơ cau mày nghi hoặc: Tại sao lại thế.

Thẩm Hạo và Chu Dụ Phong hoàn toàn không có thù oán gì, càng không có lợi ích gì liên quan, tại sao Chu Dụ Phong phải ra tay độc ác với hắn.

Vân Trúc giải thích: Tất cả đều là vì ta, Chu Dụ Phong luôn theo đuổi ta.

Ở Thanh Dương thành thấy Thẩm Hạo đứng cùng ta nên hắn mới nảy sinh sát tâm.

Nghe vậy, Mạnh Tuyền Cơ cũng tin được vài phần, nhưng không hiểu sao, nàng luôn đặt kỳ vọng rất lớn vào Thẩm Hạo, cảm thấy hắn không dễ chết như vậy.

Sự tin tưởng mù quáng này không biết từ đâu mà có, nhưng lời Vân Trúc nói quá chắc chắn khiến nàng bắt đầu mất tự tin.

Nàng nén nỗi đau trong lòng hỏi: Chu Dụ Phong theo đuổi tỷ là vì Cực Âm chi thể của tỷ sao.

Truyền ngôn Cực Âm chi thể hay còn gọi là Bạch Hổ, có thể tăng mạnh xác suất đột phá Thông Huyền cảnh.

Vân Trúc gật đầu: Tâm tư của Chu Dụ Phong làm sao ta không biết.

Hắn theo đuổi ta chính là muốn lợi dụng thể chất của ta để trợ giúp hắn đột phá Thông Huyền khi đạt tới Linh Đan cảnh đỉnh phong.

, Mạnh Tuyền Cơ mặt không cảm xúc đứng dậy, giọng lạnh lùng: Muội biết rồi, muội về báo tin này cho Vĩnh Từ và Mộ Tuyết trước. , Hay là để ta đi giải thích cho.

Vân Trúc khẽ nói.

Không cần. , Tuyền Cơ muội yên tâm, ta nhất định sẽ cho muội một câu trả lời thỏa đáng. , Mạnh Tuyền Cơ gật đầu rồi quay người rời đi.

Lúc này nhìn bóng lưng cô độc của Mạnh Tuyền Cơ, lòng Vân Trúc như kim châm, càng thêm hận Chu Dụ Phong thấu xương.

Mạnh Tuyền Cơ vừa về tới viện, Tống Vĩnh Từ, Vạn Mộ Tuyết, Minh Nguyệt, Cơ Đông Ca bốn nữ vội vàng vây lại: Sư phụ, công tử đã về chưa. , Mạnh tiền bối, công tử nhà con đã về chưa.

Tống Vĩnh Từ và Vạn Mộ Tuyết đồng thanh hỏi.

Minh Nguyệt và Cơ Đông Ca cũng sốt sắng nhìn Tống Vĩnh Từ, nhất là Minh Nguyệt vừa mới được Thẩm Hạo phá thân thì hắn đã đi mất, lòng nàng nhớ nhung khôn nguôi.

Nhìn ánh mắt thiết tha của bốn nữ nhân, Mạnh Tuyền Cơ lời đến cửa miệng lại không biết nói thế nào.

Vạn Mộ Tuyết thấy Mạnh Tuyền Cơ do dự không quyết, lòng thắt lại, có dự cảm chẳng lành, nhưng lại không dám mở miệng hỏi vì sợ nói quở lại thành thật.

Bốn nàng đều thông minh tuyệt đỉnh, nhanh chóng nhận ra điều bất thường, sắc mặt đang hớn hở bỗng chốc trở nên tái nhợt.

Mạnh Tuyền Cơ không thích không khí này, nhưng nàng cũng không phải người biết nói dối, bèn hít một hơi sâu nói: Vân Trúc vừa nói rồi, Thẩm Hạo không ra khỏi Thiên Vũ bí cảnh, có lẽ đã xảy ra chuyện. , Tống Vĩnh Từ vội vàng chắp tay cầu nguyện: Chắc không

phải đâu, công tử cát nhân có thiên tướng, nhất định không sao đâu.

Nói đoạn, giọng Tống Vĩnh Từ đã bắt đầu run rẩy, nước mắt như chuỗi ngọc đứt dây tuôn rơi.

Tay Vạn Mộ Tuyết cũng run lên, giọng nghẹn lại: Mạnh tiền bối, chẳng lẽ không còn khả năng nào khác sao. , Mạnh Tuyền Cơ lắc đầu: Có lẽ có, nhưng hy vọng quá mong manh, chúng ta cứ ở đây chờ, biết đâu Thẩm Hạo sẽ về. , Vâng, công tử nhất định không sao đâu.

Vạn Mộ Tuyết kiên định nói.

Trong bốn nàng, chỉ có nàng là tương đối bình tĩnh, không rơi một giọt lệ nào.

Cơ Đông Ca và Minh Nguyệt sớm đã ôm nhau mà khóc, khóc không thành tiếng.

Nghe tiếng khóc của các nàng, lòng Mạnh Tuyền Cơ càng thêm phiền muộn, đối với Chu Dụ Phong càng hận thấu xương.

Nghĩ đến việc Ngọc Thanh Cung mất đi Thẩm Hạo, Mạnh Tuyền Cơ cảm thấy nghẹn đắng ở tim, một luồng sát ý trào dâng không thể ngăn nổi.

Nàng hít một hơi sâu: Bốn người các con tạm thời ở lại Tiên Nữ Các chờ, ta đi Thanh Dương thành tìm kiếm một chuyến. , Vâng, Mạnh tiền bối. , Vâng, sư phụ.

Bốn nàng lập tức gật đầu, mong chờ Thẩm Hạo chỉ là đang đi nơi khác.

Khi Mạnh Tuyền Cơ vừa đi ra, Vân Trúc cũng bay đến bên cạnh nàng: Muội muốn đi tìm Chu Dụ Phong sao.

Mạnh Tuyền Cơ đáp: Phải, Thẩm Hạo là người của Ngọc Thanh Cung ta, ta phải đòi lại công bằng cho hắn. , Vân Trúc nói: Thân phận

của muội là Chưởng môn Ngọc Thanh Cung, nếu muội đánh tới cửa sẽ gây ra biến động lớn giữa Ngọc Thanh Cung và các thế lực tán tu.

Tán tu tuy nội bộ mâu thuẫn chồng chất nhưng một khi gặp thế lực ngoại lai sẽ vô cùng đoàn kết. , Mạnh Tuyền Cơ lắc đầu: Đây là ân oán cá nhân của muội, không liên quan tới môn phái.

Đợi xong việc này muội sẽ từ chức Chưởng môn. , Vân Trúc can ngăn: Không được, hiện tại muội bị thương nặng, Linh Đan chưa hồi phục, vạn lần không được cưỡng cầu động nộ.

Chuyện này cứ giao cho ta đi, Tiên Nữ Các và Cửu Thành Lâu đều thuộc hàng tán tu, dù có xảy ra mâu thuẫn cũng không gây ảnh hưởng quá lớn. , Không cần, muội tự mình ra tay, chuyện này không liên quan tới tỷ. , Các chủ, tin tốt, tin tốt.

Lúc này, thị nữ Tử Lâm kinh hỉ hét lớn.

Vân Trúc sắc mặt sa sầm, không vui quát: Hét cái gì mà hét, còn ra thể thống gì nữa. , Là. là Thẩm công tử tới rồi.

Vân Trúc và Mạnh Tuyền Cơ sững người.

Thẩm Hạo đã về rồi sao.

Hai người thậm chí không kịp hỏi han mà trực tiếp dùng thần thức quét qua.

Khi thấy Thẩm Hạo dưới sự dẫn dắt của thị nữ, vừa đi vừa ngân nga tiểu khúc, chậm rãi bước lên, Mạnh Tuyền Cơ bật cười một tiếng.

Nàng nhẹ nhàng lau khóe mắt, nói với Vân Trúc: Ta ở biệt viện đợi hắn.

Nói xong liền quay người rời đi.

Vân Trúc cũng vội vàng ổn định tâm thần, nhìn theo bóng lưng

Mạnh Tuyền Cơ mà bĩu môi: Đúng là người phụ nữ ngạo kiều.

Tuy nhiên, việc Thẩm Hạo bình an vô sự cũng khiến Vân Trúc thở phào nhẹ nhõm, không đến mức phải áy náy quá nhiều.

Đồng thời trong lòng nàng lại hiếu kỳ vô cùng, nàng rất muốn biết làm sao Thẩm Hạo có thể thoát khỏi sự truy sát của Chu Dụ Phong.

Chương 230

Khi Mạnh Tuyền Cơ đem tin Thẩm Hạo bình an báo cho bốn nàng Tống Vĩnh Từ, Vạn Mộ Tuyết, Cơ Đông Ca và Minh Nguyệt, cả bốn đều kích động ôm nhau khóc nức nở.

Vạn Mộ Tuyết còn khóc đến không thành tiếng, cảm xúc bị đè nén bấy lâu nay lập tức được giải tỏa.

Thẩm Hạo thong dong theo thị nữ tiến vào Tiên Nữ Các.

Chỉ thấy Các chủ Vân Trúc đang tĩnh lặng đứng trên bậc thềm, dường như chuyên môn đợi hắn.

Thẩm Hạo cười phẩy tay chào hỏi: Vân Trúc tiên tử hôm nay lại đẹp hơn rồi.

Giọng điệu ngả ngớn này khiến Vân Trúc vừa giận vừa buồn cười lườm hắn một cái, nhưng cũng không để ý sự thất lễ của hắn.

Cũng chính vì Thẩm Hạo mà nàng đã gây ra một hiểu lầm tai hại, khiến bản thân mất mặt, nàng cố ý hừ lạnh một tiếng: Ái chà chà, Thẩm công tử đã đi đâu phong lưu khoái hoạt mà giờ mới biết đường về nhà vậy.

Thẩm Hạo khẽ cười nói: Lúc về thuận tay báo thù chút thôi, nên mới chậm trễ vài phần.

Vân Trúc hừ một tiếng đầy kiêu kỳ: Được rồi, mau vào đi, bốn nha hoàn của ngươi khóc lóc thảm thiết lắm rồi đấy.

Thẩm Hạo nghi hoặc hỏi: Chẳng lẽ biết ta về nên kích động quá sao.

Ngươi vào rồi sẽ biết.

Vân Trúc không tiện giải thích, dù sao chuyện này cũng do nàng mà gây ra hiểu lầm, nói xong liền vội vàng rời đi.

Nhìn bộ dạng chạy trốn của Vân Trúc, Thẩm Hạo có chút khó hiểu, chỉ có thể cảm thán phụ nữ đúng là đa biến.

Vừa bước vào biệt viện, bốn nàng Vạn Mộ Tuyết, Tống Vĩnh Từ, Cơ Đông Ca và Minh Nguyệt đều lao vào lòng Thẩm Hạo, ôm chặt lấy hắn như sợ hắn lại biến mất lần nữa.

Thẩm Hạo nhếch miệng cười, mị lực của mình đúng là thiên hạ vô song.

Lúc này, con mèo trắng trốn trong phòng Cơ Đông Ca bỗng dựng đứng lông lên, nó nhảy vọt tới cửa, con mắt duy nhất nhìn chằm chằm Thẩm Hạo với vẻ kinh hãi.

Khí thế này, mùi vị này.

Đây là cảm giác sắp đột phá Thông Huyền sao.

Làm sao có thể, một tháng trước mới là Chân Nguyên viên mãn, giờ đã Linh Đan cảnh viên mãn rồi.

Nó cảm thấy thế giới này điên rồ rồi.

Trong phòng, Mạnh Tuyền Cơ cũng kinh ngạc khôn xiết, dưới thần thức quét qua, nàng lại cảm nhận được một tia áp lực.

Điều này chưa từng xảy ra trước đây.

Thần thức của nàng là Linh Đan cảnh đỉnh phong, có thể khiến nàng áp lực thì làm sao có thể.

Chỉ một tháng ở Thiên Vũ bí cảnh mà đột phá tới Linh Đan cảnh đỉnh phong, chuyện này đúng là thiên phương dạ đàm.

Tu luyện một đường, càng về sau càng chậm chạp, đôi khi một cảnh giới nhỏ cũng có thể kẹt lại hàng trăm năm.

Nàng không màng giữ kẽ nữa, mở cửa bước ra ngoài, nàng muốn hỏi cho rõ ngọn ngành, nếu không trong lòng sẽ bứt rứt như mèo cào.

Két.

Khi cửa phòng Mạnh Tuyền Cơ mở ra, bốn nàng mới xấu hổ rời khỏi vòng tay Thẩm Hạo.

Thấy Mạnh Tuyền Cơ, Thẩm Hạo cười nói: Tuyền Cơ, nàng ra rồi sao.

Lời này vừa thốt ra, cả trường kinh ngạc.

Đúng là đảo lộn tôn ti.

Trước đây còn gọi tiền bối, hôm nay lại dám gọi thẳng tên.

Tống Vĩnh Từ khẽ kéo góc áo Thẩm Hạo nhắc nhở: Công tử.

Mạnh Tuyền Cơ lại không để ý, đôi mắt đẹp nhìn Thẩm Hạo đầy vẻ không thể tin nổi: Ngươi hiện tại là cảnh giới gì.

Thẩm Hạo nhếch miệng, vênh mặt lên trời, một luồng khí thế bàng bạc lập tức quét sạch cả biệt viện.

Các nàng dưới áp lực này liên tục lùi bước.

Mạnh Tuyền Cơ càng kinh hãi hơn: Linh Đan cảnh đỉnh phong, sao có thể chứ.

Dù sự thật bày ra trước mắt nhưng nàng vẫn không thể tin nổi.

Con mèo của Cơ Đông Ca nhìn Thẩm Hạo đầy sợ hãi.

Mẹ nó, đây là con trai của Thiên Đạo chắc.

Mạnh Tuyền Cơ hít một hơi lạnh: Hèn chi dám gọi thẳng tên ta, cánh cứng thật rồi.

Thẩm Hạo, ngươi. ngươi.

Nhất thời, Mạnh Tuyền Cơ lúng túng không biết nói gì.

Thẩm Hạo cười: Lần này từ Thiên Vũ bí cảnh về, ta có mang cho các nàng vài thứ tốt.

Vạn Mộ Tuyết tò mò hỏi: Công tử, là đồ tốt gì vậy.

Thẩm Hạo đắc ý cười, lòng bàn tay đột nhiên xuất hiện mười quả trái cây to bằng quả hạnh.

Bốn nàng không biết, nhưng Mạnh Tuyền Cơ liếc mắt đã nhận ra: Lại là Hoa Linh Quả.

Tống Vĩnh Từ hỏi: Sư phụ, Hoa Linh Quả là gì ạ.

Mạnh Tuyền Cơ giải thích: Ăn một quả Hoa Linh Quả có thể khiến dung nhan không già đi.

Nếu dùng để luyện chế Trú Nhan Đan thì có thể giữ mãi tuổi thanh xuân.

Tuy không giúp ích nhiều cho tu vi, nhưng đúng là thứ tốt khó tìm, nhất là nữ tu sĩ cực kỳ yêu thích.

Là chưởng môn của Ngọc Thanh Cung, Trú Nhan Đan nàng không thiếu, nhưng nghe đến đây, mắt bốn nàng đều sáng rực lên.

Người phụ nữ nào mà chẳng khát khao thanh xuân vĩnh cửu.

Nhưng thứ quý giá như vậy họ cũng không tiện mở lời.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cười nói: Tối nay ta sẽ luyện chế Trú Nhan Đan cho các nàng, mỗi người một viên.

Oa.

Công tử người thật tốt.

Công tử, người tuyệt quá.

Bốn nàng kinh hỉ ôm lấy Thẩm Hạo, ánh mắt long lanh.

Mạnh Tuyền Cơ lại nắm bắt được điểm mấu chốt, kinh ngạc hỏi:

Ngươi còn biết luyện chế đan dược.

Để luyện chế Trú Nhan Đan không phải là chuyện mà luyện đan sư bình thường làm được, nếu không có hàng chục, hàng trăm năm kinh nghiệm thì không dám thử.

Bởi vì Hoa Linh Quả quá hiếm hoi.

Thẩm Hạo đáp: Chuyện nhỏ ấy mà.

Sau đó hắn nói với Mạnh Tuyền Cơ: Tuyền Cơ, để ta xem thương thế của nàng.

Nghe cách xưng hô thân mật này, mặt Mạnh Tuyền Cơ đỏ lên một cách kỳ lạ.

Nhưng hiện tại tu vi Thẩm Hạo còn mạnh hơn nàng, gọi tiền bối quả thực không hợp.

Đang lúc do dự, giọng nói kinh hỉ của Vân Trúc truyền tới: Thẩm Hạo, sao ngươi lại mạnh như vậy.

Câu này nghe thật sướng tai.

Vân Trúc tiên tử biết nói chuyện thì nói nhiều chút, ta thích nghe.

Một lát sau, Vân Trúc bước vào, nhìn Thẩm Hạo đầy chấn kinh.

Vừa rồi trở về nàng bỗng thấy có gì đó không ổn, vì nàng cảm nhận được một áp lực chưa từng có từ Thẩm Hạo.

Lúc nãy do hiểu lầm nên không để ý, giờ nghĩ lại liền vội vàng tới kiểm tra.

Vừa đến cổng biệt viện đã cảm nhận được khí thế bàng bạc của hắn khiến nàng khó thở, đúng là quá mạnh.

Nàng không màng thân phận mà xông vào để xác nhận cảnh giới của hắn.

Nhìn Thẩm Hạo, nàng mới chắc chắn là thật: Ngươi. chẳng lẽ ngươi gặp được truyền thừa trong Thiên Vũ bí cảnh.

Nhưng không đúng, truyền thừa nào có thể giúp ngươi đột phá tới Linh Đan cảnh đỉnh phong chứ.

Thẩm Hạo khẽ ho một tiếng, thong thả nói: Chủ yếu là do vận khí tốt, trên đường được nhiều đạo hữu giúp đỡ mới có thành tựu hôm nay.

Đúng là: Người đắc đạo được nhiều sự giúp đỡ, kẻ thất đạo thì ít người giúp.

Lời này là ý đó sao.

Vân Trúc chắc chắn không tin, nhưng Thẩm Hạo không muốn nói rõ nên nàng cũng không tiện hỏi thêm.

Mỗi người đều có bí mật riêng.

Bỗng nhiên Vân Trúc nhớ tới lời Thẩm Hạo nói lúc nãy, kinh ngạc thốt lên: Ngươi vừa nói ngươi đi báo thù, chẳng lẽ ngươi đã giết Chu Dụ Phong.

Mạnh Tuyền Cơ cũng kinh ngạc nhìn hắn.

Chu Dụ Phong là cao thủ Linh Đan cảnh tầng tám, lại là Lâu chủ của Cửu Thành Lâu, nếu bị giết thì thật quá chấn động.

Thẩm Hạo trực tiếp thừa nhận: Đúng vậy, vừa rồi thuận tay làm thịt lão ta rồi.

Lão ta đã muốn giết ta, ta đương nhiên phải giết lại, không thể chịu thiệt được.

Có thù không báo phi quân tử.

Vân Trúc kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Phải biết rằng từ khi Thiên Vũ bí cảnh đóng cửa đến giờ chưa bao lâu, vậy mà Thẩm Hạo đã giết được Chu Dụ Phong, quan trọng là hắn không hề bị thương, cứ như giết một con gà vậy.

Cho dù là Mạnh Tuyền Cơ thời kỳ đỉnh phong đối phó Chu Dụ Phong cũng phải tốn chút công sức.

Linh Đan cảnh đỉnh phong tuy mạnh hơn hậu kỳ một chút nhưng cũng không đến mức vô lý như vậy.

Ngươi. ngươi.

Thẩm Hạo hỏi: Vân Trúc, giờ nàng không phải muốn báo thù cho Chu Dụ Phong đấy chứ.

Vân Trúc lườm hắn một cái: Xì, lão ta chết là đáng đời, chỉ sợ người của Cửu Thành Lâu tìm ngươi gây phiền phức thôi, cha của lão ta là cường giả Linh Đan cảnh đỉnh phong đấy.

Thẩm Hạo nói: Yên tâm đi, ta làm việc rất sạch sẽ, chỉ cần các nàng không nói thì không ai biết đâu.

Đương nhiên Thẩm Hạo cũng chẳng sợ, dù tứ đại thế lực tán tu có cùng ra tay, hắn cũng có thể giết sạch.

Có không gian trong tay, hắn có thể hồi máu tức thì.

Thẩm Hạo hiện tại vô cùng tự tin, đến chính mình còn thấy sợ khi xuống tay tàn độc.

Vân Trúc thở phào: Vậy thì tốt, sự đột phá của ngươi đúng là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả, ta chưa từng nghe thấy bao giờ.

Mạnh Tuyền Cơ gật đầu đồng ý.

Nàng hiểu Thẩm Hạo hơn Vân Trúc.

Suốt quãng đường, nàng tận mắt chứng kiến Thẩm Hạo như dùng phần mềm hack, từ một kẻ Hậu Thiên yếu ớt thăng cấp chóng mặt tới

Linh Đan cảnh đỉnh phong như hiện nay.

Dù đã bị sốc nhiều lần nhưng lần này nàng vẫn thấy kinh hãi.

Linh Đan cảnh mỗi khi đột phá một tầng đều phải khổ tu, không dám lơ là, tu sĩ luôn cảm thấy thời gian không đủ.

Ai mà ngờ chưa đầy hai tháng, Thẩm Hạo đã trực tiếp lên Linh Đan cảnh đỉnh phong.

Chương 231

Nói ra chắc người ta tưởng Mạnh Tuyền Cơ bị điên.

Thẩm Hạo nói: Ha ha, chỉ là may mắn thôi.

Ngươi đột phá nhanh như vậy liệu có để lại di chứng gì không.

Vân Trúc lo lắng hỏi.

Mạnh Tuyền Cơ lắc đầu: Cái này chắc không đâu, căn cơ của hắn thâm hậu đến mức ta chưa từng thấy bao giờ.

Vân Trúc không tin, làm sao có chuyện vừa đột phá nhanh vừa có căn cơ thâm hậu được, bèn nói: Thẩm Hạo, có thể để ta cảm nhận căn cơ của ngươi một chút không.

Được chứ.

Thẩm Hạo vừa nói xong, Vân Trúc liền nắm tay hắn để kiểm tra.

Linh lực của hắn kiên cố như bàn thạch, vững như Thái Sơn, linh lực của nàng căn bản không thể xâm nhập.

Thật không thể tin nổi, không có một chút cảm giác hư phù nào.

Thẩm Hạo cười nói: Được rồi, để ta xem thương thế của Tuyền Cơ thế nào.

Mạnh Tuyền Cơ gật đầu.

Thẩm Hạo nắm lấy cổ tay nàng, thấy nàng không phản đối, hắn liền lấn tới, bàn tay kia nắm chặt lấy bàn tay ngọc ngà của nàng.

Thấy cảnh này, gò má Mạnh Tuyền Cơ lập tức ửng đỏ.

Linh đan của nàng có vết nứt, lại bị một tầng băng mỏng bao phủ, đó là nguyên nhân khiến tu vi giảm sút mạnh.

Thương tổn không nhẹ đâu.

Thẩm Hạo nhận xét.

Vân Trúc nói: Thứ làm Tuyền Cơ bị thương là yêu thú tứ cảnh Thụy Bạch Lộc.

Linh Đan cảnh còn thiếu chút hỏa hầu, không thể trừ bỏ hoàn toàn.

Hỏa linh căn cực phẩm của Thông Huyền cảnh đúng là hiếm thấy.

Thụy Bạch Lộc.

Thẩm Hạo biết con này, hắn đã gặp và giết một con trong Thiên Vũ bí cảnh, yêu đan vẫn còn ném trong nhẫn không gian kia.

Đặc điểm lớn nhất của Thụy Bạch Lộc là tính cách ôn hòa, là linh thú hệ Thủy, nội đan của nó cũng rất ôn hòa, là thứ mà các tu sĩ Tiên Thiên cảnh hệ Thủy yêu thích nhất.

Một khi uống vào, tác dụng phụ là nhỏ nhất, gần như không có nguy cơ tẩu hỏa nhập ma.

Vì vậy, yêu đan Thụy Bạch Lộc quý giá vô cùng.

Thẩm Hạo hiểu rồi, chắc Mạnh Tuyền Cơ đi săn Thụy Bạch Lộc cho đệ tử nào đó, không ngờ lại gặp phải yêu thú tứ cảnh nên bị dính chưởng.

Mạnh Tuyền Cơ nhân cơ hội rút tay lại, cố tỏ ra bình tĩnh: Ta thà không chữa chứ không tùy tiện tìm người chữa trị.

Thẩm Hạo khẽ ho một tiếng: Chuyện này dễ thôi, tôi có thể giúp được.

Nghe vậy, Vân Trúc kinh ngạc: Ý ngươi là ngươi có hỏa linh căn cực phẩm.

Thẩm Hạo cười nhẹ, đầu ngón tay đột nhiên xuất hiện một luồng

hỏa diễm đỏ rực, chính là ngọn lửa chỉ có ở hỏa linh căn cực phẩm, khiến các nàng đều cảm thấy nóng rực.

Vân Trúc trợn tròn mắt: Quả nhiên là hỏa linh căn cực phẩm, vậy thì vừa khéo rồi.

Nhưng muốn đột phá Thông Huyền cũng không đơn giản như vậy.

Thẩm Hạo nghiêm túc nói: Yên tâm đi, vì cơ thể của Tuyền Cơ, à không, vì thương thế của Tuyền Cơ, ta sẽ nhanh chóng đột phá Thông Huyền.

Vân Trúc bĩu môi, dã tâm của tên này ai cũng thấy rõ rồi.

Nhưng Thẩm Hạo không sao, lại còn đạt đến Linh Đan cảnh đỉnh phong, Vân Trúc vẫn thấy rất vui.

Ít nhất quan hệ giữa nàng và hắn cũng tốt, có một người bạn mạnh mẽ như vậy thì thật tuyệt.

Tuy là Các chủ Tiên Nữ Các nhưng nàng cũng có những kẻ không phục mình.

Còn đồ ngọt không.

Đồ ngươi đưa trước đây ta ăn hết rồi.

Vân Trúc hỏi.

Thẩm Hạo đáp: Cái này thì thiếu gì.

Nói xong liền đưa ra thêm một ít sô cô la và bánh ngọt.

Vân Trúc lập tức nở nụ cười ngọt ngào: Cảm ơn ngươi nhé Thẩm Hạo, vẫn là đồ ngọt ngươi làm ngon nhất, người khác không làm ra được vị này.

Nói đoạn, Vân Trúc hì hì cười: Được rồi, không làm phiền các ngươi tâm sự nữa, ta đi trước đây.

Sau khi Vân Trúc đi, Mạnh Tuyền Cơ nói khẽ: Cái đó. lời Vân Trúc nói ngươi không cần để tâm đâu.

Nói xong định quay người rời đi nhưng bị Thẩm Hạo nắm lấy tay.

Mạnh Tuyền Cơ hiện tại trước mặt Thẩm Hạo chẳng khác nào một Chu Trúc Thanh yếu đuối.

Tuyền Cơ nàng cứ yên tâm, ta sẽ nhanh chóng đột phá Thông Huyền, hãy tin ta.

Tin ngươi mới lạ đấy.

Nói xong, Mạnh Tuyền Cơ vội vàng chạy vào phòng để mắt không thấy tim không phiền.

Vạn Mộ Tuyết và Tống Vĩnh Từ cũng mỉm cười trộm.

Hơn một tháng không gặp, họ cũng nhớ hắn khôn nguôi.

Còn Mạnh Tuyền Cơ trực tiếp chọn đóng kín lục giác, nhập định bế quan tu luyện.

Sau đó, Thẩm Hạo mới tìm một căn phòng mới để luyện chế Trú Nhan Đan.

Dược liệu chính là Hoa Linh Quả, thứ này hắn hái được 97 quả trong bí cảnh, tha hồ mà phung phí.

Huống hồ Thiên Vũ bí cảnh giờ đã là của riêng hắn, muốn vào lúc nào cũng được.

Bí cảnh rộng lớn vô cùng, hắn ở trong đó bao nhiêu ngày cũng chỉ mới tìm kiếm được một phần nhỏ.

Nhờ có mộc linh căn cực phẩm, hắn có cảm ngộ thiên phú trong việc nung chảy dược thảo.

Mất sáu tiếng đồng hồ, hắn mới luyện xong, tổng cộng được 12

viên Trú Nhan Đan.

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo đưa bốn viên cho Tống Vĩnh Từ, Vạn Mộ Tuyết, Cơ Đông Ca và Minh Nguyệt.

Cảm ơn công tử.

Bốn nàng kích động nói, ngay cả Vạn Mộ Tuyết cũng không giấu nổi vẻ hưng phấn.

Thanh xuân vĩnh cửu là bốn chữ có sức sát thương cực lớn với bất kỳ người phụ nữ nào.

Thẩm Hạo nói: Ngoan, sau này có đồ tốt đều sẽ cho các nàng.

Tiếp đó, hắn đưa cho Mạnh Tuyền Cơ một viên: Tuyền Cơ, viên này cho nàng.

Mạnh Tuyền Cơ lắc đầu: Trước đây ở tông môn sư phụ đã cho ta một viên rồi, đưa cho ta là lãng phí.

Thẩm Hạo bảo: Chỉ là một viên Trú Nhan Đan thôi mà, thứ không đáng tiền.

Nói đoạn, hắn trực tiếp đưa đan dược vào tay nàng.

Nhìn viên đan trong tay, Mạnh Tuyền Cơ cảm thấy vui vẻ một cách kỳ lạ.

Trú Nhan Đan tuy quý giá nhưng đó là với người thường, nàng là chưởng môn không thiếu mấy thứ này, nhưng Thẩm Hạo tặng khiến nàng có cảm giác khác biệt, không nói rõ thành lời được.

Thẩm Hạo lại nói: Tôi chuẩn bị khởi hành đến kinh đô của Thiên Vũ hoàng triều.

Mạnh Tuyền Cơ ngẩn ra, nghi hoặc hỏi: Đến kinh đô làm gì.

Có chút chuyện nhỏ cần xử lý, nàng cứ đưa Vĩnh Từ và Mộ Tuyết

về Ngọc Thanh Cung trước đi, lúc đó tôi sẽ đến tìm.

Bốn nàng có chút luyến tiếc, vừa mới tụ họp lại phải xa nhau.

Mạnh Tuyền Cơ gật đầu: Được, ta biết rồi.

Nàng nói tiếp: Miếng ngọc bội ta đưa cho ngươi có thể trực tiếp vào tông môn Ngọc Thanh Cung.

Không vấn đề gì.

Định khi nào đi.

Ngày mai đi luôn.

Biết rồi.

Nói xong, Mạnh Tuyền Cơ trở về phòng.

Sắp đến lúc chia ly, Thẩm Hạo chắc chắn có nhiều điều muốn nói với Tống Vĩnh Từ và các nàng.

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo mang Trú Nhan Đan tìm Vân Trúc.

Gặp được nàng, hắn cũng không nói nhảm mà ném bình ngọc qua, cười bảo: Vân Trúc, tặng nàng viên Trú Nhan Đan này.

Vân Trúc sững sờ: Tự nhiên đưa Trú Nhan Đan cho ta làm gì, thứ này quý trọng lắm.

Nghe nói lần này ở Thiên Vũ bí cảnh, Đan Đỉnh Các không thu hoạch được gì, không tìm thấy Hoa Linh Quả, giá trị của Trú Nhan Đan giờ cao ngất ngưởng, ngươi thật sự nỡ cho ta sao.

Thẩm Hạo cười: Tất nhiên là nỡ, nếu không có Ngũ Hành Chân Linh Quyết thì tôi đã không có ngày hôm nay.

Giá trị của công pháp vượt xa mấy món đồ ngọt, viên đan này chỉ là chút tâm ý thôi.

Vân Trúc vui vẻ: Ừm, cảm ơn anh nhé Thẩm Hạo.

Lát nữa tôi phải đi kinh thành Thiên Vũ rồi, lần này tới cũng là để chào tạm biệt nàng.

Vân Trúc hơi ngẩn ra, trong lòng có chút không nỡ: Hả, đi nhanh vậy sao, không ở lại thêm vài ngày à.

Thôi, đến kinh đô còn có chút việc riêng.

Ồ. vậy thì được.

Vân Trúc cũng biết không giữ được hắn.

Nhìn Vân Trúc tâm trạng không vui, Thẩm Hạo lấy rất nhiều đồ ngọt từ trong nhẫn ra đặt lên bàn, cười với nàng: Chỗ sô cô la và bánh ngọt này đủ cho nàng ăn vài tháng đấy.

Nghe vậy, Vân Trúc nhìn đống đồ ngọt mình thích mà lại thấy không hứng thú lắm: Ừm, cảm ơn anh, gặp khó khăn cứ đến Tiên Nữ Các tìm tôi.

Thẩm Hạo cười cười, vẫy tay: Được rồi, không nói nữa, tôi đi đây.

Dứt lời, hắn quay người rời đi, để lại một bóng lưng tiêu sái.

Sau khi chào tạm biệt Mạnh Tuyền Cơ và các nàng, Thẩm Hạo rời khỏi Tiên Nữ Các.

Vì đường đến kinh thành ngược hướng với Ngọc Thanh Cung nên hắn không đi cùng năm nàng mà độc hành.

Sau khi hắn đi, Mạnh Tuyền Cơ đưa bốn nàng chào tạm biệt Vân Trúc.

Đột ngột tất cả đều rời đi khiến Vân Trúc thấy hụt hẫng, nhìn đống đồ ngọt trên bàn mà thấy lòng trống rỗng.

Ra khỏi Tiên Nữ Các, Thẩm Hạo thả bạch hạc ra, nằm trên lưng nó nhìn mây trắng trời xanh, ung dung tự tại.

Bay vài tiếng đồng hồ mà vẫn chưa ra khỏi Yến Châu, tính tình nóng nảy của Thẩm Hạo thấy vô vị cực điểm, liền trở về thế giới hiện đại.

Thế giới hiện đại, tại trang viên Pattaya, Thái Lan.

Lúc này vẫn là ban đêm.

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo gọi Tống Mộ Mạt Lạp vào thư phòng, đưa viên Trú Nhan Đan cho cô.

Viên đan này bổ khí huyết, hiệu quả lắm đấy.

Tống Mộ Mạt Lạp không nghĩ nhiều, khoác tay Thẩm Hạo nũng nịu: Cảm ơn ông chủ, nhưng ông chủ ơi, tôi có một thỉnh cầu nho nhỏ.

Ồ, cô nói thử xem.

Ánh mắt cô né tránh, khẽ cười: Hay là để tôi giới thiệu cho ông chủ thêm một người nữa nhé, mấy cô minh tinh truyền hình không thiếu đâu.

Có nhiều tân binh rất đẹp nhưng chưa có cơ hội.

Thẩm Hạo bảo: Cái đó không cần, tạm thời tôi chưa có ý định.

Bây giờ hắn thật sự không có hứng thú.

Ông chủ, giờ không có hứng thú thì có thể bồi dưỡng tình cảm trước, khi nào có hứng thú thì dùng luôn.

Nếu không thích con lai thì có thể tìm mấy cô gái Việt Nam, da dẻ cũng trắng lắm.

Thẩm Hạo chậc chậc hai tiếng.

Đúng lúc này, điện thoại của hắn reo lên, là tin nhắn WeChat của Hạ Ny.

Cô gửi một tấm ảnh chụp từ phía sau, mặc váy liền thân dệt kim, tạo dáng hình trái tim, kèm theo một dòng chữ: Thẩm Hạo có đó không.

Tôi muốn đến Thái Lan du lịch, không biết anh có hứng thú làm hướng dẫn viên cho tôi không.

Lúc này cô lại muốn gặp hắn.

Tống Mộ Mạt Lạp thấy ảnh của Hạ Ny, mắt sáng rực lên: Ông chủ, cô nàng này được đấy, thật xinh đẹp.

Chương 232

Tôi và Arabella đều rất thích kết bạn.

Thẩm Hạo ngạc nhiên nhìn Mạt Lạp, trêu chọc: Cô ấy mà tới, các cô không đánh nhau mới lạ.

Tống Mộ Mạt Lạp nhún vai, vẻ mặt không quan tâm: Ông chủ yên tâm, tôi bảo đảm đánh không trả tay, chửi không trả miệng, chuyện gì cũng chiều theo cô ấy.

Những lời này lọt vào tai Thẩm Hạo nghe cũng khá lọt tai, hắn hài lòng nói: Được rồi, tùy cô vậy.

Thế là Thẩm Hạo gửi một đoạn thoại cho Hạ Ny: Muốn qua đây sao.

Hạ Ny nhắn lại ngay: Vâng ạ.

Vậy thì qua đi, đây là địa chỉ.

Hắn gửi xong tin nhắn thì không để ý nữa, rồi nói với Mạt Lạp: Viên đan tôi đưa cho cô, giờ ăn luôn đi.

Tống Mộ Mạt Lạp ngoan ngoãn gật đầu, không chút do dự, cô tin Thẩm Hạo sẽ không hại mình.

Sau khi uống vào, cô thấy mát rượi, rất dễ chịu.

Ông chủ, viên đan này thật tuyệt.

Ừ, biết là đồ tốt là được rồi.

Tống Mộ Mạt Lạp nói tiếp: Ông chủ, số vàng lần trước ông bảo tôi bán đã bán xong rồi, tổng cộng được 960 triệu Baht, khoảng 27,45 triệu đô la Mỹ.

Còn tiền bán đào nữa, tổng cộng bán được 1200 quả, trừ chi phí

vận hành vẫn còn dư 10 triệu đô la, ông có muốn đổi hết sang nhân dân tệ không.

Thẩm Hạo bảo: Chưa đến 40 triệu đô thì đổi làm gì cho phiền phức.

Số tiền lớn thế này bên thuế vụ trong nước với ngân hàng gọi điện suốt ngày, phiền chết mất.

Mạt Lạp cười: Vâng thưa ông chủ, lát nữa tôi sẽ làm cho ông một chiếc thẻ đen American Express Centurion, ông cứ tiêu xài thoải mái.

Thẩm Hạo không bận tâm: Được rồi, cô cứ tự xem mà làm.

Trong không gian của hắn còn hơn 4 triệu đô chưa có chỗ tiêu, trong thẻ cũng có mấy triệu nhân dân tệ, tiêu không hết.

Hắn nói tiếp: Có thể tăng lượng xuất hàng đào lên một chút.

Sản lượng và chất lượng có theo kịp không ạ.

Mạt Lạp lo lắng.

Ừ, chất lượng còn tốt hơn lần trước, nên giá cả tăng gấp đôi, mỗi năm bán một tháng là đủ rồi.

Vâng thưa ông chủ.

Tống Mộ Mạt Lạp định đi thì quay lại hỏi: À, lát nữa ông chủ muốn ăn gì.

Thẩm Hạo suy nghĩ một chút: Lát nữa ăn cơm chiên gạch cua đi.

Vâng thưa ông chủ, tôi đi mua cua.

Không cần, gạch cua lát nữa tôi có, tôi sẽ mang xuống cho cô.

Vâng ạ.

Sau khi cô đi, Thẩm Hạo vào kho hàng, lấy con cua sen từ hồ Kim Liên ra.

Con cua cao ba bốn mét nhìn phát khiếp.

Hắn dùng phi kiếm, thoắt cái đã chặt hết chân cua và càng lớn.

Khi cạy mai cua sen ra, bên trong toàn là gạch cua khiến hắn thèm thuồng.

Hắn múc hết gạch cua ra, rồi ném chân cua các thứ vào không gian, lập tức bị nuốt chửng.

Hắn càng ngày càng hài lòng với không gian này, hoàn toàn là nơi xử lý rác không gây hại, thật tiện lợi.

Khi Tống Mộ Mạt Lạp thấy mấy cân gạch cua, cô liền ngây người kinh ngạc: Ông chủ, phải giết bao nhiêu con cua mới có nhiều gạch thế này, nhiều quá đi mất.

Cơm ít thôi, gạch cua nhiều một chút là được.

Vâng ạ.

Cùng lúc đó, Hạ Ny đã bắt đầu thu xếp đồ đạc.

Nghĩ đến việc sắp gặp Thẩm Hạo, cô thấy rất vui.

Nhìn đống mỹ phẩm hàng hiệu trong túi, cô lấy ra sắp xếp lại một lượt rồi vội vàng đặt vé máy bay trên điện thoại.

Thậm chí cô còn không kịp uống nước, trực tiếp bảo tài xế đưa ra sân bay.

Ngồi trong phòng chờ VIP ở sân bay, đeo kính râm và đội mũ che nắng, tâm trạng Hạ Ny đặc biệt vui vẻ.

Có lẽ do uống nhiều nước nên cô đi vệ sinh.

Hạ Ny.

Lúc này, vừa ra khỏi đó thì có người gọi tên cô.

Hạ Ny giật mình, không ngờ ở đây cũng gặp người quen, quay đầu

lại thì ra là Trương Mạt.

Cô chột dạ nói: Ái chà Trương Mạt, cậu cũng ở đây à, mình không để ý.

Trương Mạt cười tươi nhìn cô: Cậu một mình ngồi đây ăn diện lộng lẫy, xem ra tâm trạng tốt quá nhỉ.

Hạ Ny đáp: Không có, mình đi thư giãn chút thôi, à đúng rồi, cậu đi đâu đấy.

Trương Mạt nói: Đi Thượng Hải công tác, đâu có sướng như tiểu phú bà cậu, muốn làm gì thì làm.

Hạ Ny bĩu môi: Công việc của cậu sắp xếp xong rồi à.

Điều nghiên viên cấp ba của Ủy ban Kỷ luật.

Được đấy, lên phó xử rồi, nhưng làm cái này chẳng phải dễ đắc tội người ta sao.

Đấu với người khác thú vị vô cùng, cảm giác tìm ra manh mối từ những chi tiết nhỏ cậu không hiểu được đâu.

Trương Mạt thắc mắc: Cậu phô trương thế này mà ngồi hạng thương gia à.

Hiện tại mình vẫn chưa chính thức nhậm chức, lần này đi là tự túc, không chiếm tiện nghi của công.

Sau đó Trương Mạt nghi hoặc hỏi: Chiều rồi, cậu bay đi đâu thế.

Hạ Ny ánh mắt đảo liên hồi, vuốt tóc nói: À, đi xử lý chút việc kinh doanh.

Trương Mạt nhướn mày, ghé sát vào người Hạ Ny ngửi ngửi, khóe miệng nở nụ cười: Ồ, lại còn xịt nước hoa Chanel No. 5, Sự quyến rũ của thiếu phụ, trước đây cậu đâu có xịt loại này.

Có phải tìm được bạn trai rồi không.

Hạ Ny khẽ ho một tiếng, lắc đầu: Làm gì có, cậu nghĩ nhiều rồi, chẳng qua là có tuổi rồi nên cũng nên đổi mùi nước hoa thôi.

Lúc này, một cô tiếp viên đi tới: Hạ tiểu thư, chuyến bay đi Xiêm La bắt đầu kiểm tra vé, mời cô đi theo tôi.

Sắc mặt Hạ Ny có chút không tự nhiên, vội đứng dậy vẫy tay với Trương Mạt: À đúng rồi, đợi mình xuống máy bay rồi nói chuyện sau nha.

Nhìn theo dáng vẻ hoảng hốt của Hạ Ny, Trương Mạt càng thấy có vấn đề.

Thái Lan.

Hạ Ny lén lút như vậy, là đi hẹn hò với đàn ông sao.

Tên Thẩm Hạo kia hình như đang ở Thái Lan.

Không có bằng chứng nên Trương Mạt cũng không dám khẳng định, nhưng hạt giống nghi ngờ đã được gieo xuống.

Lên máy bay, Hạ Ny mới thở phào nhẹ nhõm: Thật đen đủi, lại đụng ngay Trương Mạt.

Suýt nữa thì lộ tẩy.

Sau khoảng năm tiếng bay, cô đã tới sân bay Thái Lan.

Hạ Ny xuống máy bay cũng không báo cho Thẩm Hạo, cô đổi ít tiền Baht rồi bắt taxi thẳng tiến Pattaya.

Suốt quãng đường, tim Hạ Ny đập thình thịch, không biết do thời tiết Thái Lan nóng hay vì lý do nào khác mà lòng bàn tay cô đầy mồ hôi.

Khi tới Pattaya thì trời đã tối.

Nhìn địa chỉ Thẩm Hạo gửi, rồi nhìn căn biệt thự ven biển trước mắt, Hạ Ny lấy dũng khí nhấn chuông cửa.

Một lát sau, từ trong biệt thự bước ra một cô gái lai cao hơn cô nửa cái đầu.

Thấy vậy, lòng Hạ Ny thắt lại.

Sao lại còn người phụ nữ khác thế này.

Cô ta cao quá.

Liệu cô ta có đánh mình không, mình đánh không lại đâu.

Nhất thời Hạ Ny thấy thấp thỏm không yên.

Xin chào, cô là Hạ Ny tiểu thư phải không.

Arabella mỉm cười hỏi.

Hạ Ny ngẩn ra, vội dùng tiếng Anh đáp: Đúng vậy, đây là nhà của Thẩm Hạo phải không.

Vâng, mời vào, ông chủ đang đợi cô đấy.

Arabella cười nói.

Nghe vậy, Hạ Ny thở phào, may mà không nhầm địa chỉ.

Nhìn vóc dáng cao ráo và ngũ quan tinh tế của Arabella, Hạ Ny đoán cô gái này chắc chắn là một trong những người phụ nữ của Thẩm Hạo.

Nhưng cô cũng không dám hỏi nhiều.

Hay là mình tới quá vội vàng, không chuẩn bị trước.

Vào trong, thấy Thẩm Hạo đang ngồi trên ghế sofa, mặt Hạ Ny lập tức đỏ lên: Thẩm.

Thẩm Hạo.

Thấy Hạ Ny thẹn thùng, Thẩm Hạo phì cười, cô nàng hổ báo này gan cũng to thật, dám tìm tận cửa nhà.

Lúc chuông cửa vang lên, hắn dùng thần thức quét qua cũng thấy bất ngờ.

Đến rồi thì đứng đó làm gì, lại đây ngồi đi.

Thẩm Hạo vỗ vỗ chỗ bên cạnh trên ghế sofa, cười nói.

Hạ Ny khẽ liếc nhìn Tống Mộ Mạt Lạp và Arabella.

Cô nhận thấy hai người phụ nữ này đối với sự xuất hiện của mình không hề có vẻ tức giận, thậm chí có vẻ còn rất vui mừng, vô cùng hoan nghênh cô.

Trong lòng Hạ Ny đầy nghi hoặc nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cô thực sự sợ hai người họ sẽ có ý kiến với mình mà trực tiếp ra tay.

Sau khi ngồi xuống, lúc này bụng Hạ Ny bỗng kêu lên ùng ục.

Thẩm Hạo trêu chọc: Đói rồi sao.

Vâng, lúc đến tôi vẫn chưa ăn gì.

Thẩm Hạo nói với Tống Mộ Mạt Lạp: Cơm chiên gạch cua kia còn không.

Thưa ông chủ, vẫn còn rất nhiều ạ.

Đi làm một bát mang qua đây, để Hạ Ny lót dạ trước, một lát nữa còn phải hoạt động thể lực đấy.

Rõ, thưa ông chủ.

Nghe Thẩm Hạo giao tiếp thành thạo bằng tiếng Thái, Hạ Ny có chút bất ngờ: Không ngờ anh nói tiếng Thái tốt như vậy.

Cũng tạm thôi, tôi có chút thiên phú ngôn ngữ.

Thẩm Hạo nắm lấy tay Hạ Ny, nghi hoặc hỏi: Nóng lắm sao.

Sao lòng bàn tay toàn mồ hôi thế này.

Dù đã từng tiếp xúc với Thẩm Hạo, Hạ Ny vẫn không khỏi ngại ngùng, cúi đầu giải thích: Tôi cứ hễ căng thẳng là lại như vậy.

Sao lại dám một mình đến Thái Lan, không sợ tôi là người xấu à.

Khóe miệng Thẩm Hạo nở một nụ cười xấu xa.

Tất nhiên là không sợ rồi, tôi tin anh không phải loại người đó.

Hạ Ny đáp.

Qua vài câu trò chuyện đơn giản, Hạ Ny cũng thả lỏng hơn nhiều, không còn căng thẳng như vừa rồi.

Cô nhìn Arabella một cái, nhịn không được thắc mắc: Tôi đột nhiên đến đây, tại sao hai người họ lại không tức giận.

Thẩm Hạo đắc ý: Họ sẽ không tức giận đâu.

Vả lại, ở Thái Lan này thì đây là chuyện rất bình thường.

Hạ Ny gật đầu, quả thực nếu đàn ông quá mạnh mẽ, phụ nữ thường cũng không để ý đến những người phụ nữ khác.

Nhưng thông thường, đàn ông lại không bằng phụ nữ.

Hạ Ny nói: Khả năng tiếp nhận của phụ nữ trong nước cũng mạnh, miễn là người đàn ông có thế lực.

Đàn ông có mấy vợ nhiều lắm, thậm chí bốn năm bà vợ còn ở chung một nhà.

Như tác giả Hàn Hàm kia kìa, hai bà vợ còn công khai ở cùng nhau đấy thôi.

Thẩm Hạo nói: Kệ họ đi.

Lúc này, Tống Mộ Mạt Lạp bưng lên một bát cơm chiên gạch cua.

Hạ Ny ngửi thử, lập tức hương thơm nồng nàn xộc vào mũi khiến cô thèm ăn vô cùng.

Cảm giác thơm quá.

Được rồi, đừng lề mề nữa, mau ăn đi.

Vâng.

Hạ Ny khẽ đáp.

Sau khi xác định Tống Mộ Mạt Lạp và Arabella không giận, Hạ Ny hoàn toàn thả lỏng.

Dù bị ba người nhìn chằm chằm nhưng lúc này đang đói, cô cũng không màng giữ kẽ nữa.

Chỉ mới ăn một miếng, đôi mắt đẹp của cô lập tức sáng lên, kinh ngạc thốt lên: Món cơm chiên gạch cua này ngon quá.

Ngon thì ăn nhiều vào.

Vâng.

Không biết có phải vì đói hay không mà cảm giác thèm ăn của Hạ Ny đặc biệt tốt.

Ngon quá, tôi chưa bao giờ được ăn món cơm chiên gạch cua nào ngon thế này.

Lời này không phải Hạ Ny nói nịnh nọt mà là lời khen chân thành.

Dù sao cô cũng đã đi khắp thế giới thưởng thức đủ loại mỹ thực, đây là lần đầu tiên cô ăn được món cơm chiên ngon đến vậy.

Cô có thể cảm nhận được, gạo không hẳn là quá xuất sắc, nhưng gạch cua này thực sự quá tuyệt vời.

Một bát cơm chiên lớn đã bị cô ăn sạch sành sanh.

Arabella mỉm cười mang bát đi rửa.

Hạ Ny nấc cụt một cái, ngại ngùng nói: Lâu rồi tôi chưa được ăn món nào ngon thế này, để mọi người chê cười rồi.

Chương 233

Món cơm chiên cua này thực sự quá đỉnh.

Không biết tại sao, Hạ Ny cảm thấy sau khi ăn xong, cả người tinh thần sảng khoái, cảm giác mệt mỏi trước đó quét sạch sành sanh, tinh thần minh mẫn chưa từng thấy.

Thẩm Hạo nói: Ăn xong rồi thì đi tiêu thực chút đi, đi bơi nào.

Hạ Ny lắc đầu: Tôi không mang đồ bơi.

Thẩm Hạo cười hắc hắc, giải thích: Hai cô ấy có đồ đấy.

Sau khi dọn dẹp xong, Tống Mộ Mạt Lạp và Arabella cũng nhảy xuống hồ bơi.

Hạ Ny tựa bên thành hồ bơi, ngắm nhìn cảnh đêm ven biển, không nhịn được tán thưởng: Trang viên này thực sự rất tốt, rất hưởng thụ, tiếc là nóng quá, nếu không tôi cũng sắm một bộ.

Thích thì ở lại thêm vài ngày.

Thẩm Hạo nói.

Vâng, được ạ.

Hạ Ny cũng muốn ở bên Thẩm Hạo lâu hơn một chút.

Cô gan cũng to thật, một mình dám chạy thẳng qua đây.

Thẩm Hạo cười.

Hạ Ny không cho là đúng: Mỗi năm tôi đều đi du lịch nước ngoài, Thái Lan cũng đã đến vài lần.

Thái Lan là quốc gia du lịch, chỉ cần không đến những nơi quá hẻo lánh thì sẽ không sao.

Bangkok, Pattaya đều là những điểm du lịch đông khách nhất, rất an toàn.

Ở sân bay Thái Lan một nửa là người nước mình đến du lịch.

Mỗi tuần có hàng chục vạn lượt người Hoa đến đây, có gì mà không an toàn.

Vả lại thế giới này làm gì có nơi nào an toàn tuyệt đối.

Thẩm Hạo ôm lấy Hạ Ny, cười nói: Tôi sẽ bán cô vào khe núi.

Hạ Ny ôm cổ Thẩm Hạo, ánh mắt long lanh: Không sợ, bị anh bán tôi cũng cam tâm tình nguyện.

Buổi tối, ánh trăng treo cao.

Gió biển thổi tới mang theo sự mát mẻ lạ thường.

Sáng hôm sau, khi Hạ Ny tỉnh dậy thì phát hiện không còn ai.

Cô vươn vai một cái, sau khi vệ sinh cá nhân xong mới đi xuống lầu.

Thẩm Hạo nói: Lại đây ăn sáng đi.

Vâng.

Thấy đồ ăn vẫn là cơm chiên gạch cua, Hạ Ny vui mừng: Món cơm chiên này thực sự quá ngon.

Tôi đến Thái Lan du lịch mấy lần rồi mà chưa từng nghe nói có món cơm chiên cua nào ngon thế này.

Thẩm Hạo nói: Trên đời này chỉ có một nơi này có thôi, những nơi khác không có đâu.

Ồ, ra là vậy.

Hạ Ny cứ ngỡ là do tay nghề của Tống Mộ Mạt Lạp giỏi.

Sau khi ăn xong, Tống Mộ Mạt Lạp và Arabella đều đi làm việc,

chỉ còn lại Thẩm Hạo và Hạ Ny.

Nằm trên ghế bãi biển, Thẩm Hạo ôm Hạ Ny hỏi: Cô có biết thợ mộc nào trong nước có tay nghề giỏi không.

Hạ Ny ngẩn người, không ngờ Thẩm Hạo lại hỏi chuyện này.

Cô nhíu mày suy nghĩ một lát rồi nói: Tôi có biết một người, là đại sư mộng mẹo gỗ cứng hàng đầu trong nước, trước đây chương trình Đại quốc công tượng mời mà ông ấy còn không đi.

Có điều, lão già này kiêu ngạo lắm, cả đời chỉ mê gỗ cực phẩm, nếu có phôi gỗ tốt thì ông ấy lại rất sảng khoái.

Lão ấy tên là Lý Quốc Sinh, chỉ có gỗ cực phẩm lão mới chịu làm đồ gia dụng.

Chẳng hạn như gỗ ô mộc, hoàng đàn Giao Chỉ, kim ti nam, hoàng hoa lê, tử đàn các loại.

Đường Lập Dương cũng quen ông ấy, anh định làm đồ gia dụng sao.

Thẩm Hạo: Đúng vậy, có ít gỗ, định làm bộ đồ gia dụng.

Việc này phải tìm Đường Lập Dương, anh ta chuyên làm đồ gia dụng cao cấp, giao thiệp với Lý Quốc Sinh cũng nhiều.

Hạ Ny nói.

Thẩm Hạo gật đầu: Tôi biết rồi, lát nữa tôi sẽ liên hệ với Đường Lập Dương.

Lúc này, Mario, bang chủ bang Độc Lang, gửi cho Thẩm Hạo một tin nhắn: Ông chủ, tôi vừa thu một trang viên ở Chiang Mai, diện tích 8000 mét vuông.

Vừa hay tặng cho ngài.

Thẩm Hạo xem tin nhắn, hài lòng đáp: Gửi địa chỉ qua đây, tôi đi xem thử.

Trang viên ven biển ở Pattaya này cũng tốt, nhưng Thẩm Hạo hiện tại cảm thấy hơi nhỏ, định kiếm thêm một trang viên lớn hơn.

Không ngờ tên Mario này lại hiểu chuyện như vậy.

Nghĩ đến gã này đang tranh cử thị trưởng Bangkok, Thẩm Hạo thấy cũng có thể giúp gã một tay.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo nói: Đi thôi, ra ngoài dạo chút.

Hạ Ny kinh ngạc: Thật sao.

Thẩm Hạo: Tất nhiên là thật, lừa cô làm gì.

Thế là hắn lái chiếc Bentley từ gara ra, đi thẳng đến sân bay.

Hạ Ny thắc mắc: Đi sân bay làm gì.

Ngồi máy bay đến Chiang Mai, đến đó nhận một cái trang viên.

Thẩm Hạo giải thích đơn giản.

Nghe vậy, Hạ Ny ngoan ngoãn đi theo bên cạnh không nói thêm gì nữa.

Hơn một tiếng sau, họ xuống máy bay.

Hạ Ny nhận xét: Sân bay Chiang Mai này đúng là nhỏ thật.

Được rồi, bớt nói nhảm đi.

Thẩm Hạo vừa ra ngoài đã thấy năm sáu đại hán áo đen nghênh đón.

Họ cung kính cúi chào: Ông chủ.

Thẩm Hạo không cảm xúc ừ một tiếng, sau đó đưa Hạ Ny lên một chiếc xe Mercedes thương vụ.

Trên đường đi, Hạ Ny không khỏi tò mò: Sao trông cứ như đại ca xã hội đen thế này.

Thẩm Hạo cười hỏi: Rõ ràng vậy sao.

Rất rõ.

Chiang Mai cũng không tệ, có nhiều công viên quốc gia, lại còn có suối nước nóng nữa.

Hạ Ny nói.

Cô từng đến đây rồi à.

Từng đến rồi, trị an ở đây còn tốt hơn Bangkok, so với cả khu vực Đông Nam Á thì cũng thuộc hàng top đầu.

Xe chạy khoảng một tiếng thì đến một trang viên.

Toàn bộ trang viên được thiết kế cây xanh rất tốt, đường đi đều lát đá bằng phẳng.

Có hòn non bộ, đài phun nước, ao hồ, riêng biệt thự đã có bốn năm căn.

Một lát sau, một người phụ nữ Thái Lan mặc váy công sở mỉm cười đi tới: Chào ông chủ, mời đi lối này, tôi xin giới thiệu qua về biệt thự cho ngài.

Toàn bộ trang viên đều do nhà thiết kế nổi tiếng thiết kế.

Căn biệt thự phía trước là dành cho bảo vệ cư trú.

Ba căn ở giữa là nơi dành cho chủ nhân ở, dãy bên cạnh kia là gara, có thể đỗ được mười chiếc xe.

Phía cây bàng kia là một hồ bơi ngoài trời, bên trong biệt thự còn có một hồ bơi trong nhà.

Nơi này cách công viên quốc gia 19 km, ngài có thể tự lái xe tham

quan, dọc đường đều là rừng quốc gia rất đẹp.

Xung quanh còn có vườn voi, có thể đi cưỡi voi du ngoạn.

Cách trung tâm thành phố 15 km, lái xe mất khoảng mười phút.

Thẩm Hạo nhìn sơ qua, cảm thấy rất hài lòng.

Trang viên rất rộng lớn.

Hạ Ny tò mò hỏi: Trang viên lớn thế này thì bao nhiêu tiền.

Khoảng 65 triệu Baht, tương đương với 13 triệu Nhân dân tệ.

Mức giá này đúng là không tệ.

Hạ Ny nhìn mà cũng thấy động lòng.

Tuy nhiên, sau đó cô lại lắc đầu, mua cái này cũng chẳng để làm gì.

Ông chủ, nếu ngài thấy nhỏ, bên cạnh còn 2 vạn mét vuông khoảng 30 mẫu đất có thể mua thêm.

Thẩm Hạo hỏi: Bao nhiêu tiền. 20 triệu Baht, khoảng 4 triệu Nhân dân tệ ạ.

Thẩm Hạo nói: Tôi biết rồi.

Sau khi tham quan xong, Thẩm Hạo gửi tin nhắn cho Mario, bảo gã thay toàn bộ đồ nội thất trong trang viên, đồng thời mua luôn 2 vạn mét vuông đất bên cạnh, đứng tên Tống Mộ Mạt Lạp.

Mario lập tức làm theo.

Sau đó, Thẩm Hạo cùng Hạ Ny dạo chơi vườn thú lớn nhất Thái Lan, còn đi xem gấu trúc.

Chơi một vòng, tâm trạng Thẩm Hạo vẫn rất tốt.

Đúng lúc này, hắn thấy Vương Tiểu Đào gửi video qua WeChat.

Hạo Tử, đang ở đâu đấy.

Đang ở nước ngoài à.

Năm ngày nữa tớ đính hôn, lúc đó cậu nhớ qua uống rượu nhé.

Đính hôn.

Cái quái gì thế, cậu có bạn gái từ bao giờ vậy.

Thẩm Hạo kinh ngạc.

Haha, chẳng phải là mới phất lên một chút, mua được con Mercedes C nên có người giới thiệu cho một cô giáo, ba ngày là chốt xong.

Thẩm Hạo tặc lưỡi hai tiếng: Được, biết rồi, tớ nhất định sẽ tới.

Tắt video, Thẩm Hạo không khỏi cảm thán cái xã hội này.

Ngày trước bạn nối khố Vương Tiểu Đào đi xem mắt mười mấy lần, ba bốn năm chẳng tìm được ai.

Giờ thì hay rồi, vừa mua con Mercedes là thành công ngay.

Nhưng Thẩm Hạo cũng hiểu, ai chẳng muốn tìm người có điều kiện tốt.

Vừa hay sắp đến ngày giỗ của ông nội Thẩm Hạo, tiện thể về một chuyến cũng không phiền phức gì.

Hạ Ny ở bên cạnh cũng có chút ngạc nhiên khi thấy Thẩm Hạo có người bạn nghèo như vậy, nhưng cô không dám hỏi nhiều.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo nói với Hạ Ny: Ngày mai tôi về nước, sẵn tiện tìm Đường Lập Dương xem mấy phôi gỗ.

Hạ Ny cười hỏi: Có cần tôi đi cùng anh tham gia lễ đính hôn của bạn anh không.

Thẩm Hạo đáp: Cái đó thì không cần đâu.

Hạ Ny có chút thất vọng, thầm nghĩ khi về sẽ tặng Thẩm Hạo một món quà.

Cô nghĩ ngợi rồi gửi WeChat cho bạn thân: Đặt giúp mình một chiếc SUV mới nhất của Ferrari.

Đại tỷ, Ferrari người ta không gọi là SUV mà gọi là FUV.

Rắc rối, chẳng phải đều là SUV cả sao, Ferrari muốn kiếm tiền mà vẫn giữ giá, thôi được rồi, gọi là gì cũng được, đặt cho mình một chiếc.

Bà gửi chứng minh thư qua đây.

Không phải cho mình, mình tặng người khác.

Vậy bà gửi chứng minh thư của người đó qua.

Việc này làm khó Hạ Ny rồi, cô làm gì có chứng minh thư của Thẩm Hạo.

Bỗng nhiên cô nhớ ra Tiêu Băng dường như biết.

Thế là cô nhắn: Được rồi, đợi mình về rồi nói sau, cậu cứ đặt trước cho mình một chiếc, màu đen hoặc đỏ là được.

Gửi tin nhắn xong, cô mới thận trọng liếc nhìn Thẩm Hạo, thấy hắn không chú ý mới thở phào.

Dù sao cũng muốn cho Thẩm Hạo một bất ngờ, không thể để hắn biết được.

Trở về trang viên ở Pattaya, Thẩm Hạo báo cho Tống Mộ Mạt Lạp biết việc mình đã tậu một trang viên ở Chiang Mai, cộng thêm phần đất vừa mua, tổng diện tích khoảng 2,8 vạn mét vuông.

Ngày hôm sau, Tống Mộ Mạt Lạp lái xe đưa Thẩm Hạo và Hạ Ny ra sân bay về nước.

Đến sân bay Trường An, chưa kịp ra khỏi sân bay, Hạ Ny đã mua vé bay về kinh thành.

Lúc sắp đi, cô ôm Thẩm Hạo một cái rồi mới chia tay.

Sau đó, Thẩm Hạo trở về khu chung cư, lấy chiếc BMW của mình lái về huyện nhỏ.

Chương 234

Trên đường cao tốc về huyện, tâm trạng Thẩm Hạo vô cùng tốt.

Ở ngoài tiêu sái thế nào đi nữa, nhưng mỗi lần nghĩ đến việc về nhà, hắn luôn cảm thấy một sự bình yên.

Trước đây Thẩm Hạo định cứ ở lì tại huyện nhỏ, thỉnh thoảng tìm vài người phụ nữ để đổi vị, cuộc sống thế cũng sướng rồi.

Nhưng có những chuyện phát triển không nằm trong tầm kiểm soát.

Khoảng 2 giờ chiều, Thẩm Hạo xuống cao tốc.

Vào đến căn hộ tầng 19, nhìn căn phòng sạch sẽ không một hạt bụi, trong lòng hắn rất hài lòng.

Đã gần một tháng không về, cô giúp việc nhỏ Lục Khiết vẫn thường xuyên đến dọn dẹp.

Đã lâu không được ăn cơm nhà do Lục Khiết nấu, Thẩm Hạo liền gửi một tin nhắn thoại: Lát nữa nấu nhiều món chút nhé, không cần mua thịt đâu, trong phòng có sẵn rồi.

Đối phương nhận được tin liền trả lời ngay lập tức: Ông chủ, anh về rồi ạ.

Vừa mới đến nơi.

Vâng thưa ông chủ, tôi tới ngay đây.

Ngay sau đó Thẩm Hạo cắt một ít thịt heo ma yêu thú để vào tủ lạnh.

Hắn bật điều hòa, lướt Douyin.

Hiện giờ Thẩm Hạo đã đạt đến cảnh giới hàn thử bất xâm, nhưng

là một người bình thường, trời nóng thế này mà không bật điều hòa thì đúng là hơi biến thái.

Nằm lướt Douyin, Thẩm Hạo cũng không vội thông báo cho cậu bạn Vương Tiểu Đào.

Hắn nhờ Tiêu Băng giúp đỡ Vương Tiểu Đào nhưng không nói cho cậu ta biết là do quan hệ của mình, chỉ có thể nói là hai người hợp duyên nên Tiêu Băng muốn nâng đỡ một chút.

Khoảng hơn một tiếng sau, cô giúp việc Lục Khiết đã đến tầng 19.

Vừa nhìn thấy Thẩm Hạo, Lục Khiết bỗng nhiên có chút kích động như gặp lại người thân lâu ngày, mỉm cười nói: Chào ông chủ.

Nhìn những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán Lục Khiết, đôi má đỏ bừng vì nắng, Thẩm Hạo cười hỏi: Cô đi bộ đến à.

Lục Khiết có chút ngại ngùng: Vâng thưa ông chủ, xe điện con gái tôi đi học rồi.

Trước đây căn phòng thuê không tốt lắm nên tôi cho con bé ở nội trú.

Giờ tôi mới thuê căn hộ một phòng ngủ một phòng khách nên cho cháu dọn ra khỏi ký túc xá rồi.

Ông chủ, tôi đi nấu cơm ngay đây.

Thẩm Hạo cười: Đừng căng thẳng, tôi không có ý dò xét đời tư của cô đâu, cứ ngồi xuống nghỉ ngơi đã, không vội, ngồi xuống nói chuyện chút.

Lục Khiết mỉm cười nhẹ, vội vàng rót nước cho Thẩm Hạo.

Ngồi bên cạnh hắn, cô có chút không tự nhiên.

Gần một tháng không gặp, Lục Khiết cảm thấy hơi xa lạ, lại có chút căng thẳng.

Cô cũng sợ Thẩm Hạo sẽ sa thải mình.

Dù sao công việc hiện tại quá nhẹ nhàng, một ngày chỉ nấu hai bữa cơm, thời gian còn lại tự do, vừa có thể chăm sóc con lại không ảnh hưởng công việc, quan trọng là lương cũng khá.

Ở huyện nhỏ tìm việc khó lắm, bất kể có học vấn hay không cũng vậy.

Cô rất thích công việc này, nhưng Thẩm Hạo cứ đi miết không về, Lục Khiết sợ sau này hắn không về nữa sẽ cho cô nghỉ việc.

Cảm nhận được sự căng thẳng của Lục Khiết, Thẩm Hạo trêu chọc: Có phải sợ tôi đuổi việc không.

Lục Khiết ngượng nghịu cúi đầu, tim đập thình thịch, gượng cười nói: Ông chủ, vậy làm đến cuối tháng này có được không ạ.

Thẩm Hạo cười: Ai nói là đuổi việc cô, tôi thấy cô làm việc rất tốt, đang định tăng lương cho cô đây.

Lục Khiết ngẩn người, kinh ngạc nhìn Thẩm Hạo: Cái này.

ông chủ, tôi không nghe nhầm chứ.

Thẩm Hạo nói: Đúng thế, cô không nghe nhầm đâu, nhà cửa cô dọn dẹp rất sạch sẽ, tôi nhìn thấy rất thoải mái.

Lục Khiết vui mừng xua tay: Đừng ông chủ, không cần tăng lương đâu ạ, chỉ cần không đuổi việc tôi là được, tôi rất thích công việc này.

Nhìn cô kìa, chẳng có chí khí gì cả.

Với nhan sắc của cô, đi làm livestream cũng kiếm được khối tiền đấy.

Thẩm Hạo cười.

Lục Khiết vội vàng lắc đầu: Không được đâu, tôi vụng miệng không biết nói, vả lại cũng sợ làm con gái mất mặt, sợ cháu bị bạn bè ở trường trêu chọc.

Chồng cô đâu.

Lục Khiết có chút không tự nhiên: Chạy theo phú bà rồi ạ.

Thẩm Hạo lập tức bật cười: Kể chi tiết đi, tôi thích nghe mấy chuyện này.

Chúng tôi là bạn học cấp hai.

Anh ta cao ráo đẹp trai, lại có hai người anh trai nên ở cái trấn nghèo của chúng tôi cũng thuộc dạng có máu mặt.

Tôi lúc đó được coi là xinh đẹp nhất trường.

Nhiều cô gái thầm thương trộm nhớ anh ta lắm, sau này anh ta theo đuổi tôi nên tôi đồng ý.

Lúc đó tuổi trẻ chưa hiểu sự đời, trong đầu chỉ toàn hình bóng anh ta.

Sau đó tôi thi đỗ cấp ba, anh ta trượt.

Để được ở bên anh ta, tôi bỏ học theo anh ta lên Quảng Đông làm thuê.

Bố tôi giận quá mà đoạn tuyệt quan hệ với tôi.

Năm 17 tuổi tôi mang thai rồi lấy anh ta.

Nhà anh ta ba anh em đều nghèo nên chúng tôi cứ phải thuê nhà suốt.

Sau khi kết hôn anh ta cũng chẳng có nghề nghiệp gì, suốt ngày cưỡi mô tô đi tán tỉnh những người phụ nữ khác.

Lúc đó tôi chỉ nghĩ, mỗi tháng anh ta đưa tôi hai nghìn tệ đủ cho

hai mẹ con chi tiêu là được, cũng chẳng muốn quản anh ta.

Ba năm trước, anh ta đi làm thuê bên ngoài gặp được một phú bà.

Vì bà ta mà anh ta ly hôn với tôi.

Sau khi ly hôn, tôi một mình nuôi con.

Nhà đẻ tôi cũng không còn mặt mũi nào để về.

Vì phải chăm sóc con nên cũng không thể đi làm ăn xa, mấy năm nay cứ thế mà sống lay lắt qua ngày.

Nghe vậy, Thẩm Hạo mỉm cười, không ngờ Lục Khiết lại là kiểu phụ nữ mù quáng vì tình như vậy, đúng là rất thích hợp làm vợ.

Nhà ba anh em trai, không xe không nhà mà cũng dám gả, quả thực dũng khí đáng khen.

Có lẽ do còn trẻ, chứ nếu được học đại học, tuyệt đối sẽ lý trí hơn.

Cô không có dã tâm gì lớn, cũng không có năng lực hay học vấn gì đặc biệt.

Xinh đẹp, lại nấu ăn ngon, rất thích hợp làm một người vợ hiền trong gia đình.

Mấy năm nay cô không đi xem mắt, tìm một người đàn ông có điều kiện tốt sao.

Với điều kiện của cô chắc không thành vấn đề chứ.

Lục Khiết ngượng ngùng: Cũng có, nhưng đều không thành.

Có người thì xấu trai, có người thì không có tiền.

Có người tôi nhìn thấy không yên tâm, sợ họ đối xử không tốt với con gái mình.

Thẩm Hạo hỏi: Hai năm nay cô không về nhà ngoại sao.

Có lẽ chạm đến nỗi đau, mắt Lục Khiết đỏ hoe, lắc đầu: Mấy năm trước nếu không phải mẹ tôi lén lút tiếp tế thì tôi cũng không biết phải làm sao.

Tôi biết là do bố tôi ngầm đồng ý, nhưng tôi không còn mặt mũi nào để về cả.

Nói đến đây, Lục Khiết bật khóc nức nở.

Dường như những uất ức kìm nén bấy lâu nay đã hoàn toàn vỡ òa.

Nhìn Lục Khiết khóc như hoa lê đái vũ, Thẩm Hạo thấy hơi khó xử.

Đang trò chuyện sao tự dưng lại khóc lóc thế này.

Thẩm Hạo không tiến lên an ủi, con người đôi khi cũng cần phải phát tiết ra ngoài.

Khóc xong chắc chắn sẽ thấy thoải mái hơn.

Hắn đưa hộp khăn giấy cho Lục Khiết.

Khóc vài phút, Lục Khiết lẳng lặng lau nước mắt: Xin lỗi ông chủ, để anh thấy cảnh này rồi.

Thẩm Hạo cười: Được rồi, khóc xong rồi thì chuyện cũ cho qua đi.

Tôi còn chưa nói xong về đãi ngộ dành cho cô mà.

Ông chủ.

Lục Khiết vừa định nói gì đó đã bị Thẩm Hạo ngắt lời.

Từ tháng sau, lương của cô tăng lên năm nghìn tệ, mỗi tháng bảo hiểm y tế và bảo hiểm dưỡng lão tôi cũng sẽ nộp cho cô.

Ở đây tôi không có đơn vị để đăng ký, nên sẽ theo tiêu chuẩn bảo hiểm 100% dành cho lao động tự do tại Trường An.

Y tế một năm ước tính nộp 5710 tệ, dưỡng lão khoảng 1,7 vạn tệ.

Thẩm Hạo nói xong, Lục Khiết ngẩn người, đãi ngộ này quá tốt.

Cô cảm thấy như đang mơ vậy.

Tính ra một tháng thu nhập cũng phải hơn bảy nghìn tệ rồi.

Ông chủ, đãi ngộ này. quá. quá tốt rồi ạ.

Lục Khiết kích động đến mức thở gấp.

Thẩm Hạo nói: Được rồi, quyết định vậy đi, cô lên mạng đăng ký bảo hiểm xã hội tự nguyện, xong rồi gửi số thẻ cho tôi, tôi sẽ chuyển tiền qua.

Ông chủ, tôi. tôi, không lẽ anh muốn bao nuôi tôi sao.

Nói xong, ánh mắt Lục Khiết né tránh không dám nhìn Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo thực ra chưa từng có ý định bao nuôi Lục Khiết, vì trước đó hắn nghĩ cô đã có chồng.

Chương 235

Nhưng nghe Lục Khiết nói vậy, Thẩm Hạo cũng thấy bất ngờ.

Hắn nhìn kỹ Lục Khiết từ trên xuống dưới một lượt rồi cười nói: Muốn làm người phụ nữ của tôi cũng không phải là không thể, còn phải xem biểu hiện của cô thế nào nữa.

Lục Khiết có chút căng thẳng, cô tuy xinh đẹp nhưng kinh nghiệm sống không nhiều, kiến thức cũng bình thường.

Thẩm Hạo vừa cao vừa soái, lại không thiếu tiền, nếu được Thẩm Hạo nuôi nấng, Lục Khiết vô cùng sẵn lòng.

Cô hiện tại không muốn kết hôn, chỉ muốn nuôi nấng con gái khôn lớn, đỗ đại học là cô mãn nguyện rồi.

Vì bao năm qua chỉ thui thủi một mình nên cô cũng chẳng có tiền tiết kiệm gì.

Con gái cô đã 16 tuổi, cuối năm nay là lên lớp 11 rồi.

Thế nên Lục Khiết luôn lo lắng về chi phí học đại học của con sau này.

Làm tình nhân của Thẩm Hạo, cô không có ý kiến gì, chỉ là hơi tự ti, không đủ tự tin.

Nghe Thẩm Hạo nói vậy, Lục Khiết vô thức hỏi: Ông.

ông chủ, tôi. tôi phải biểu hiện thế nào ạ.

Thẩm Hạo nói: Lại đây.

Lục Khiết ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh Thẩm Hạo.

Sau khi ly hôn, cô chưa tìm ai khác sao.

Lục Khiết vội vàng lắc đầu: Chưa ạ, có người tôi không ưng, có người thì tâm địa không ngay thẳng.

Thẩm Hạo nói: Một lát nữa nếu cô dám nói dối thì tôi sẽ không bao nuôi đâu đấy.

Lục Khiết: Ông chủ, tôi. tôi không lừa anh đâu.

Nhìn vẻ mặt căng thẳng mà nghiêm túc của Lục Khiết, Thẩm Hạo bật cười.

Người phụ nữ này cả đời coi như bị gã tra nam kia hủy hoại rồi.

Lúc trẻ không hiểu chuyện, nếu ngày đó học hết cấp ba, rồi học đại cao đẳng thì cuộc đời đã khác.

Trốn ở cái huyện nhỏ này đúng là lãng phí tài nguyên.

Tất nhiên, phụ nữ xinh đẹp mà không có học thức thì nhiều vô kể.

Kiểu phụ nữ này chủ yếu là chưa từng thấy thế giới rộng lớn bên ngoài.

Thẩm Hạo cuối cùng cũng xác minh được một chuyện, Lục Khiết không nói dối.

Lục Khiết dịu dàng nói: Ông chủ, tôi đối với cuộc sống hiện tại đã rất mãn nguyện rồi, sẽ không đòi hỏi gì thêm đâu.

Ý tứ rất rõ ràng, tôi sẽ không bám lấy anh.

Thẩm Hạo vỗ vai Lục Khiết nói: Đi nấu cơm đi, tôi hơi đói rồi.

Vâng, ông chủ, vậy anh đợi tôi một lát.

Nói đoạn Lục Khiết vội đứng dậy, Ông chủ, anh có khăn tắm không ạ.

Thẩm Hạo mỉm cười, trong không gian của hắn vẫn còn bộ đồ ngủ chân tơ mua cùng Tống Mộ Mạt Lạp lần trước, thế là hắn giả vờ

thò tay dưới gối lấy ra một bộ váy ngủ hai dây bằng lụa tơ tằm còn chưa xé mác đưa cho Lục Khiết.

Này, mặc cái này đi.

Lục Khiết nhận lấy bộ váy, cảm giác mượt mà mát lạnh.

Nhìn mác giá, cô thấy nhãn hiệu La Perla dù không biết tên nhưng giá tiền thì cô biết, 8500.

Ông chủ, cái này có đắt quá không ạ, vạn nhất bạn gái anh biết thì tính sao.

Được rồi, bớt lảm nhảm đi, bảo mặc thì cứ mặc, cái giá này là tiền Baht, đổi ra nhân dân tệ cũng chỉ có 1700 thôi.

Ồ, tôi biết rồi thưa ông chủ.

Sau đó Thẩm Hạo nằm chơi điện thoại một lúc.

Ngồi ở phòng khách nhìn Lục Khiết bận rộn trong bếp, tâm trạng hắn khá tốt.

Sự việc phát triển ngoài dự kiến nhưng Thẩm Hạo cũng không bận tâm.

Sướng là được, chuyện sau này tính sau.

Cũng chẳng tốn bao nhiêu tiền, chủ yếu là để sưu tập.

Lục Khiết nấu ăn rất nhanh, chưa đầy một tiếng đã xong bốn món một canh, cơm trắng nóng hổi.

Thẩm Hạo nói: Đi lấy một chai bia qua đây.

Lục Khiết bảo: Ông chủ, trong tủ lạnh hết rồi ạ, để tôi đi mua ngay.

Không có thì thôi.

Nhanh lắm ông chủ ạ, ngay cổng khu chung cư có cửa hàng rượu

thuốc, ông chủ cho tôi mượn cái áo phông nhé.

Được, đi đi.

Lục Khiết mặc một chiếc áo phông trắng của Thẩm Hạo rồi xuống lầu mua bia cho hắn.

Vài phút sau, Lục Khiết khệ nệ bưng một thùng bia Thanh Đảo về.

Thấy vậy Thẩm Hạo nói: Được rồi, ngồi xuống ăn cùng đi.

Ông chủ, tôi. tôi không ăn đâu, lát nữa còn phải về nấu cơm cho con gái nữa.

Thẩm Hạo bảo: Nhiều thức ăn thế này ăn không hết đâu, chia làm hai phần, một phần cho con gái cô mang về, cô cũng đỡ phải nấu.

Ông chủ, thế sao được ạ.

Bớt nói nhảm đi, muốn tôi bao nuôi cô thì điều đầu tiên là phải biết nghe lời, rõ chưa.

Vâng, tôi biết rồi ông chủ.

Được rồi, chia xong thức ăn rồi thì ăn đi.

Tuy giọng điệu Thẩm Hạo có vẻ không thiện cảm, nhưng trong lòng Lục Khiết thấy rất ngọt ngào, tâm trạng cũng trở nên cực tốt.

Do không phải về nấu cơm nên thời gian rất dư dả.

Ăn xong, Lục Khiết dọn dẹp nhà bếp, lại thay cả ga giường trong phòng ngủ, vội vàng vứt vào máy giặt.

Thay xong bộ ga gối mới, Lục Khiết mới thở phào.

Đúng lúc này điện thoại vang lên tiếng đinh.

Mở ra xem, Thẩm Hạo vậy mà chuyển cho cô năm vạn tệ.

Cô giật nảy mình.

Ông chủ, có phải anh chuyển nhầm không ạ, nhiều tiền quá.

Thẩm Hạo vỗ nhẹ vào mông Lục Khiết, cười nói: Được rồi, số tiền này cô cứ yên tâm mà tiêu.

Lấy tiền này đi mua mấy bộ quần áo đẹp chút, gợi cảm một chút nghe không, đừng mặc lôi thôi thế này nữa.

Lục Khiết vô cùng cảm động, mắt hơi đỏ.

Không ngờ Thẩm Hạo đối xử với cô tốt như vậy, cô khẽ vâng một tiếng.

Ông chủ, cảm ơn anh.

Bao nhiêu năm qua cô thực sự không có tiền tiết kiệm, số tiền này đủ cho con gái cô đóng học phí hai năm đại học rồi.

Dường như nhìn thấu tâm tư nhỏ mọn của Lục Khiết, Thẩm Hạo nghiêm mặt nói: Nhớ kỹ, đừng có không nỡ tiêu tiền, nếu ngày mai thấy cô vẫn mặc lôi thôi thế này thì tôi phải xem xét lại việc có bao nuôi cô nữa hay không đấy.

Á, vâng.

ông chủ, tôi biết rồi ạ.

Sau khi Lục Khiết đi, Thẩm Hạo bắt taxi về thôn quê.

Sở dĩ không lái xe BMW là vì Thẩm Hạo ngại phiền phức.

Người thân ruột thịt thì không còn, nhưng họ hàng xa bắn đại bác không tới thì vẫn có.

Dù sao ông nội Thẩm Hạo cũng là do cụ nội của hắn nhận nuôi.

Cụ nội Thẩm Hạo có rất nhiều họ hàng trong thôn, nhưng vì không có quan hệ huyết thống nên cũng chẳng thân thiết gì, chỉ treo cái danh họ hàng chứ từ lâu đã không còn đi lại.

Ngày trước để lo tang lễ cho ông nội, Thẩm Hạo đi tìm những người gọi là họ hàng này để vay tiền mà chẳng ai thèm cho một đồng.

Vì thế Thẩm Hạo cũng chẳng muốn giao thiệp với họ.

Thói đời khinh nghèo sợ giàu, một thằng nghèo kiết xác tự nhiên lái con BMW về chắc chắn cả thôn sẽ xôn xao, sau lưng lại chẳng biết đàm tiếu ra sao.

Chi bằng cứ thấp điệu một chút cho lành.

Lần này về không chỉ vì lễ đính hôn của bạn nối khố mà còn vì ngày giỗ ông nội, hắn muốn ra mộ thắp nén nhang, đốt ít đồ tế.

Do không có người ở nên sân nhà mọc đầy cỏ dại.

Sẵn tiện không có việc gì, Thẩm Hạo cầm xẻng dọn dẹp đống cỏ hoang.

Dọn xong trông căn nhà cũng có chút hơi người.

Đã lâu không về, Thẩm Hạo trèo lên mái nhà nhìn ra xa, ruộng đồng một màu xanh mướt.

Những ruộng ngô cao quá đầu người, những con đường đất cũng đã được thay bằng đường bê tông.

Giờ đây nhà nước thực hiện chương trình nông thôn mới, hạ tầng giao thông ngày càng tốt nhưng con người thì thưa thớt dần.

Nông thôn bây giờ đìu hiu, cái vẻ nhộn nhịp ngày xưa chẳng còn nữa.

Chỉ có dịp Tết, những người đi làm xa về mới đông vui được chút đỉnh, nhưng phần lớn là tụ tập đánh bài bạc.

Có người vất vả cả năm, mấy ngày Tết nướng hết sạch vào sòng bài, chủ yếu là tìm cảm giác mạnh.

Căn phòng cũng đầy bụi bặm, Thẩm Hạo dùng phép trừ trần một cái là xong ngay, rất đơn giản.

Sáng hôm sau, sau khi ra mộ sớm, Thẩm Hạo nằm trên giường gửi WeChat cho Đường Lập Dương: Anh Dương có đó không.

Có đây, em trai Thẩm có việc gì cứ nói.

Em có một cây gỗ Kim Ti Nam Mộc, muốn tìm Lý Quốc Sinh đóng vài bộ đồ gia dụng, liệu có vấn đề gì không.

Gỗ Kim Ti Nam Mộc.

Em chắc chắn chứ.

Trên thị trường đầy rẫy hàng giả đấy.

Không phải là gỗ Nam thông thường chứ.

Có thể khẳng định 100% là hàng thật.

Có ảnh không, gửi anh xem trước nào.

Thẩm Hạo nói: Đợi em vài phút.

Ngay sau đó Thẩm Hạo kiểm tra trong không gian.

Cây gỗ Kim Ti Nam Mộc nhỏ nhất cũng dài hơn mười mét, đường kính thân cây 1,5 mét.

Sân nhà ở quê hoàn toàn không để vừa.

Thế là Thẩm Hạo dùng phi kiếm cắt thành từng đoạn hai mét.

Chương 236

Hắn lấy một đoạn quẳng ra sân rồi chụp một tấm ảnh gửi đi.

Mẹ nó, em trai Thẩm, cái này em kiếm ở đâu ra thế.

Nhìn ảnh thì vân gỗ và sợi tơ kim loại này có vẻ là thật, hơn nữa dường như vừa mới đốn hạ.

Cây Kim Ti Nam Mộc to thế này ít nhất cũng phải nghìn năm tuổi.

Em giỏi thật đấy, cái này mà cũng kiếm được.

Tuy nhiên muốn đóng đồ gia dụng thì gỗ phải khô mới được.

Của em dường như vừa đốn xong, vẫn còn tươi.

Ít nhất cũng phải để khô tự nhiên nửa năm trở lên.

Như vậy gỗ mới tốt nhất, đồ đóng xong không bị biến dạng, đây là việc đòi hỏi kỹ thuật cao đấy.

Thẩm Hạo nói: Yên tâm đi, loại khô cũng có.

Tốt, vậy thì hoàn toàn không có vấn đề gì, em đang ở đâu, anh qua tìm em ngay.

Thẩm Hạo cười đáp: OK, lát nữa anh qua khu chung cư của em ở huyện nhé.

Được, quyết định vậy đi, em trai Thẩm, việc đóng đồ cứ để anh lo, nhất định sẽ tìm Lý Quốc Sinh làm cho em.

Đừng tìm người khác nhé.

Yên tâm, em vẫn giữ chữ tín mà.

Kết thúc cuộc trò chuyện, Thẩm Hạo mới biết đóng đồ gia dụng thì gỗ phải được sấy khô.

Việc này chẳng làm khó được hắn.

Hắn niệm pháp quyết, trực tiếp rút cạn toàn bộ hơi nước bên trong cây gỗ Kim Ti Nam Mộc.

Ngay khoảnh khắc nước bị rút cạn, lớp vỏ cây bong tróc hoàn toàn.

Sau đó Thẩm Hạo nhắn tin cho Lục Khiết bảo cô lái xe đến đón mình.

Hai mươi phút sau Lục Khiết nhắn tin lại: Ông chủ, tôi đến quảng trường đầu thôn rồi, có cần tôi vào tận nhà đón anh không.

Không cần, tôi ra ngay đây.

Nhìn lại căn nhà một lượt, Thẩm Hạo khóa cửa rồi đi bộ ra đầu thôn.

Trên xe, Lục Khiết thấy Thẩm Hạo liền vội vàng xuống mở cửa xe, đúng là một tài xế tận tâm.

Ông chủ, anh lái hay tôi lái ạ.

Cô lái đi, sau này xe này cô cứ lấy mà đi, chắc sau này tôi cũng ít dùng đến.

Thẩm Hạo nói.

Nghe vậy Lục Khiết ngẩn người, không tin nổi hỏi: Ông chủ, anh cho tôi lái thật sao, cái này.

Được rồi cô không nghe nhầm đâu, đừng lề mề nữa, lái xe đi thôi.

Thẩm Hạo nói.

Vâng, tôi biết rồi ông chủ.

Lục Khiết thầm vui sướng trong lòng.

Tuy nhiên cô vẫn lắc đầu từ chối: Ông chủ, ở huyện nhỏ tôi

thường đi xe điện thôi, ít khi lái xe, vả lại xe này đắt quá.

Hay là cứ để trong gara thì hơn, tôi đối với cuộc sống hiện tại đã mãn nguyện lắm rồi.

Thẩm Hạo bảo: Bảo cô lái thì cứ lái đi, sao lắm lời thế.

Xe mua mà không đi, để lâu chẳng phải hỏng sao.

Cô cứ lái đi, chẳng lẽ không thích à.

Lục Khiết vội xua tay: Không. không phải, là tại ông chủ đột nhiên cho nhiều quá làm tôi thấy hoang mang.

Thẩm Hạo sờ vào đùi mịn màng của Lục Khiết, cười nói: Cứ yên tâm đi, ngoan ngoãn nghe lời thì lợi ích không thiếu phần cô đâu.

Vâng, tôi biết rồi ông chủ.

Suốt dọc đường đi đôi má Lục Khiết cứ ửng hồng.

Đến huyện, Thẩm Hạo thuê thêm một cái gara có cửa cuốn ở khu chung cư.

Một năm ba nghìn tệ, ở cái huyện nhỏ này thì giá đó là khá đắt rồi.

Nhưng gara độc lập thì cũng đáng đồng tiền bát gạo.

Tiếp đó hắn quăng hai khúc gỗ vào trong.

Tranh thủ lúc Đường Lập Dương chưa đến, Thẩm Hạo và Lục Khiết đã có một trận đấu bóng rổ kịch liệt ngay trong căn hộ.

Khung rổ kêu lên rầm rầm.

Trận đấu kết thúc, trán Lục Khiết vẫn còn lấm tấm mồ hôi thơm.

Những sợi tóc mai bết vào thái dương, cô nhìn điện thoại thở dốc nói: Ông chủ, gần 11 giờ rồi, để tôi đi nấu cơm nhé.

Thẩm Hạo gật đầu: Ừ, đi đi.

Cô vẫn mặc bộ váy ngủ hai dây đó.

Nhìn vẻ ngoan ngoãn của Lục Khiết, Thẩm Hạo thấy rất hài lòng.

Kiểu phụ nữ không có dã tâm lớn lại nghe lời như thế này thực sự ở bên cạnh rất thoải mái.

Nằm nghỉ một lát Thẩm Hạo cũng ngồi dậy, ước tính Đường Lập Dương cũng sắp tới nơi rồi.

Ngồi trên sofa nhìn Lục Khiết đang nấu bếp, bộ váy lụa cùng đôi chân trắng nõn nà của cô thực sự rất hút mắt.

Thẩm Hạo nói: Đi mặc quần áo tử tế vào đi, lát nữa chắc bạn tôi đến đấy.

Vâng thưa ông chủ.

Quả nhiên sau khi Lục Khiết thay đồ không lâu, Đường Lập Dương đã nhắn tin: Em trai Thẩm, còn vài phút nữa anh đến khu nhà em rồi.

Được, em xuống dưới đón anh.

Nhắn xong Thẩm Hạo bảo Lục Khiết: Tôi xuống dưới một lát, cô pha ít nước đi, lát nữa bạn tôi có thể lên đây.

Vâng.

Ra đến cổng khu chung cư khoảng ba phút thì Đường Lập Dương lái xe tới.

Có tất cả ba người đi cùng.

Thấy Thẩm Hạo, Đường Lập Dương cười nói: Em trai Thẩm, để em chờ lâu rồi.

Anh Dương khách khí quá, đi thôi.

Được.

Thẩm Hạo dẫn họ đến gara.

Khi nhìn thấy hai khúc gỗ Kim Ti Nam Mộc nằm trong gara, mắt Đường Lập Dương lập tức sáng rực, vui mừng khôn xiết.

Anh ta vội vàng lấy đèn pin soi thử, lập tức những sợi tơ vàng lấp lánh hiện ra.

Một người đàn ông đi cùng Đường Lập Dương quan sát kỹ lưỡng hồi lâu, vẻ mặt đầy hưng phấn và kinh ngạc thốt lên: Đồ tốt, đúng là đồ tốt.

Toàn thân nổi rõ tơ vàng, diện tích tơ vàng chiếm 100%, thật không thể tin nổi.

Hoa văn mượt như lụa này đúng là Kim Ti Nam Mộc không sai vào đâu được.

Trong một trăm cây gỗ Nam, có được 2% có tơ vàng đã là tốt lắm rồi.

Thông thường Kim Ti Nam Mộc có 80% tơ vàng đã là cực phẩm.

Hai khúc gỗ này 100% tơ vàng, đúng là cực phẩm trong các loại cực phẩm.

Hoa văn cũng tuyệt đẹp.

Hơn nữa gỗ to thế này, tuổi thọ ít nhất phải 1500 năm trở lên.

Vẻ đẹp tự nhiên, không phải do con người tác động.

Đường Lập Dương trong lòng cũng vô cùng chấn động, loại gỗ tốt thế này trên thị trường hiếm thấy vô cùng, chỉ có trong Tử Cấm Thành hay phủ Hòa Thân mới có thể so bì được, thậm chí tơ vàng còn không nhiều bằng thế này.

Sợ Thẩm Hạo hiểu lầm, anh ta vội giải thích: Em trai Thẩm đừng trách, thị trường gỗ Kim Ti Nam Mộc giả nhiều quá nên anh phải mời

sư phụ đi cùng để xem giúp.

Thẩm Hạo nói: Em hiểu mà.

Em trai Thẩm, gỗ tốt thế này em định đóng món gì.

Đóng giường đi.

Gỗ tốt thế này mà đóng giường thì lãng phí quá, phẩm chất tuyệt vời thế này đóng một bộ bàn ghế để ở phòng khách thì oai biết mấy.

Đóng thành giường người ta có nhìn thấy đâu, thật là lãng phí quá mức.

Chỉ riêng chi phí gỗ thôi, một cái giường của em tính ra giá trị đã hơn hai mươi triệu tệ rồi, trời ạ em xa xỉ quá đấy.

Khối gỗ này cũng chỉ đóng được hai đến ba cái giường thôi, số gỗ thừa có thể làm vài món đồ nhỏ như tủ đầu giường, ghế đẩu hoặc đàn cổ tranh các loại.

Thẩm Hạo nói: Cứ đóng giường đi, còn đồ gia dụng thì em vẫn còn ít gỗ Kim Ti Nam Mộc nữa.

Đường Lập Dương:.

Hít một hơi thật sâu, Đường Lập Dương giơ ngón tay cái lên thán phục: Em trai Thẩm, em đúng là giỏi thật, lão Đường anh đúng là có mắt không tròng.

Người thợ mà Đường Lập Dương dẫn tới cầm thước dây nói: Để tôi đo thử khúc gỗ này trước.

Sau một hồi đo đạc, ông ta tiếp tục: Khoảng năm khối.

Nếu làm một chiếc giường gỗ nguyên khối đồng bộ, có cả đầu giường và tủ đầu giường, thì làm được khoảng hai bộ rưỡi.

Vẫn còn thừa khá nhiều gỗ vụn, có thể làm vài cái khay trà, khay

hoa quả.

Số gỗ thừa còn lại tiện thành hạt chuỗi Kim Ti Nam cũng không lãng phí.

Loại vân tơ lụa này đẹp quá, tỷ lệ tơ vàng cao thế này, một chuỗi có thể bán tới hơn vạn tệ.

Thẩm Hạo bảo: Cái đó thì thôi, tôi không đeo mấy thứ này.

Đường Lập Dương không nhịn được mà bội phục: Vẫn cứ là cậu Thẩm đây ngầu thật.

Tất nhiên, Kim Ti Nam cũng chia thành nhiều loại, vân gỗ và năm tuổi khác nhau thì giá cũng khác.

Tiền nào của nấy mà.

Kim Ti Nam chủ yếu xem tỷ lệ bao phủ của tơ vàng, càng cao càng giá trị.

Năm tuổi càng lớn, vân gỗ càng đẹp thì càng đắt.

Loại 300 năm tuổi giá 25 vạn một tấn, mà phẩm chất còn chẳng bằng chỗ này của cậu.

Kim Ti Nam có rất nhiều loại, nhưng đa số là hàng bình thường.

Chỉ có loại hương thơm bền lâu, chống mục, chống ẩm, chống côn trùng như của cậu mới thực sự gọi là Kim Ti Nam.

Các loại khác không đáng tiền, cũng không phải thực vật được bảo hộ.

Khúc gỗ nghìn năm này của cậu có thể đổi màu theo ánh sáng, được coi là phẩm chất tốt nhất trong dòng Kim Ti Nam, gọi là Đầu Bãi Nam, hoa văn cũng tuyệt đẹp.

Phẩm chất tốt thế này, nếu là tôi, tôi sẽ xẻ thành từng tấm rồi

đóng khung lại như tranh mà bán.

Làm giường thì không hợp lắm, hay là để trang trí biệt thự cho cậu đi.

Tuy rằng Kim Ti Nam là đồ ngự dụng của hoàng gia nhà Minh, Hòa Thân năm đó bị tịch thu gia sản cũng vì tội sử dụng Kim Ti Nam, nhưng thường thì người ta dùng để trang trí hoặc làm quan tài hoàng gia.

Người hiện đại không kiêng kỵ nhiều, nhưng dùng làm bàn ghế, tủ quần áo thì không ít.

Làm ghế đẩu cũng tốt, đông ấm hạ mát.

Chương 237

Chứ làm giường thì vẫn là số ít.

Nghe đến chuyện làm quan tài, lông mày Thẩm Hạo giật giật.

Thấy biểu cảm của hắn, Đường Lập Dương cười giải thích: Tất nhiên, chủ yếu không phải vì kiêng kỵ, mà là vì loại gỗ cực phẩm này quá đắt, người bình thường không nỡ làm giường.

Đa số làm bàn ghế, bàn trà, sập gụ thôi.

Kim Ti Nam đỉnh cấp thường dùng làm tủ lớn, vì nó thẳng và cao, dùng làm cột nhà mới là cách dùng đỉnh nhất, anh xem cột nhà Hòa Thân chính là thứ này đấy.

Nhưng cột của ông ta còn chẳng bằng của cậu đâu.

Ngai vàng trên điện Kim Loan cũng có thân chính là gỗ Kim Ti Nam.

Còn nói về làm quan tài, người thường làm gì có tư cách dùng gỗ này.

Như gỗ tùng, gỗ lê, gỗ sồi dùng làm quan tài số lượng cực lớn, người ta vẫn lấy làm giường đó thôi.

Quan tài của Từ Hy cũng dùng gỗ Hoàng Hoa Lê đấy, nên cái này tùy sở thích cá nhân thôi, có tiền thì muốn tiêu xài thế nào chẳng được.

Thẩm Hạo nói: Vậy thì dùng để trang trí đi, còn nội thất thì dùng gỗ Hoàng Hoa Lê.

Đường Lập Dương giơ ngón tay cái: Cậu thật xa xỉ, dùng loại gỗ cực phẩm này trang trí thì chi phí ít nhất phải thêm mười triệu nữa.

Biệt thự của cậu dùng một khúc là đủ rồi, khúc này bán lại cho tôi

nhé.

Anh muốn thì cứ lấy.

Được, cậu Thẩm, tôi cũng không khách sáo nữa.

Năm tuổi và hoa văn của cậu là hàng loại một.

Tôi trả cậu giá cao nhất thị trường là 150 vạn một tấn, khúc này năm khối chắc khoảng 7 tấn, tôi gửi cậu con số tròn là 11 triệu được không.

Thẩm Hạo đáp: Được.

Đường Lập Dương cười rạng rỡ: Vậy thì cảm ơn cậu, thu mua được khúc gỗ này tôi cũng kiếm được một khoản.

Làm ăn mà, không kiếm được tiền thì làm làm gì.

Thứ này Thẩm Hạo chẳng hiếm, trong không gian còn cả đống.

Nếu cậu Thẩm yên tâm, tôi sẽ cho người kéo cả hai khúc đi, một khúc để trang trí nhà cho cậu.

Đường Lập Dương nói.

Tôi vẫn tin tưởng anh Đường mà, đi thôi, lên nhà uống chén trà.

Thẩm Hạo mời.

Được thôi, không vấn đề gì.

Vừa đi Đường Lập Dương vừa cảm thán: Thủ đoạn của cậu thật lợi hại, đồ tốt gì cũng kiếm được, bội phục thật.

Chỗ Hoàng Hoa Lê kia khi nào cậu vận chuyển tới, tôi sẽ cho người đóng nội thất cho cậu.

Vì Kim Ti Nam hàng giả quá nhiều nên giá không bằng Hoàng Hoa Lê.

Nếu hai khúc gỗ này là Hoàng Hoa Lê thì trị giá một trăm triệu là

cái chắc.

Thẩm Hạo đáp: Được, không thành vấn đề.

Gỗ Hoàng Hoa Lê trong không gian Thẩm Hạo cũng có không ít, chỉ là chưa lấy ra thôi.

Cậu Thẩm, tôi nói thật lòng, ngành gỗ nội thất cao cấp này làm ăn khó nhất.

Một năm cậu bán được mười triệu nhưng vốn đọng phải đến vài trăm triệu.

Không phải ai cũng tiêu thụ nổi, chỉ có một nhóm nhỏ thôi.

Nếu không phải thật lòng yêu thích, tôi cũng muốn đổi nghề rồi.

Thẩm Hạo nói: Làm được ngành mình thích mà vẫn kiếm được tiền là tốt lắm rồi.

Sau khi vào phòng, Đường Lập Dương nhìn thấy bảo mẫu Lục Khiết thì nở nụ cười đầy ẩn ý, lén giơ ngón tay cái với Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo thật biết chơi, ở Thái Lan có con lai, ở Trường An có tiếp viên hàng không, giờ ở huyện nhỏ này còn nuôi một con chim hoàng yến.

Thật là tiêu sái.

Sau khi ngồi xuống, Lục Khiết vội vàng rót nước, rồi lại vào bếp bận rộn tiếp.

Cậu Thẩm giỏi thật, tôi thật sự ngưỡng mộ cậu.

Anh Dương khách sáo rồi, ngưỡng mộ gì chứ, anh chơi bời cũng đâu có ít.

Không được rồi, già rồi, tinh lực kém xa ngày xưa.

Giờ mấy em gái trẻ là tôi chịu không thấu.

Phụ nữ bình thường quá ba tháng là tôi hết hứng thú, nhìn thấy cũng chẳng có phản ứng gì.

Khẩu vị đàn ông luôn thay đổi mà.

Hồi trẻ tôi không thích mấy em non choẹt, thấy thiếu phong vị đàn bà, chỉ thích mấy chị đẹp mặn mà.

Giờ quá 23 là tôi thấy già rồi, lại thích mấy em 17, 18 hơn.

Đường Lập Dương cười ha hả.

Chả trách Tiêu Nhiên bảo anh suốt ngày chạy qua khu đại học, hóa ra là có ý đồ cả.

Thẩm Hạo trêu chọc.

Haha, kiếm tiền không chơi gái thì kiếm tiền làm gì.

Để trong thẻ ngân hàng chỉ là một dãy số, tiêu trên người các em gái thì mới là động lực vô tận.

Hơn nữa, đàn ông trong nước kiếm tiền mua nhà mua xe, đưa sính lễ, chẳng phải đều vì phụ nữ sao.

Quan hệ hôn nhân bây giờ cũng chẳng khác gì giao dịch là mấy, không còn dựa vào tình cảm nữa mà dựa vào tiền bạc.

Một khi nguồn tiền của nam giới bị đứt quãng, tình cảm lập tức về không.

Đàn ông trung niên trong gia đình chỉ đóng vai trò cỗ máy kiếm tiền.

Không kiếm được tiền thì địa vị chẳng bằng con chó.

Tất nhiên đó là ý kiến thiển cận của tôi, không đáng lên mặt báo.

Đường Lập Dương cười nói.

Thẩm Hạo cười đáp: Lời tuy thô nhưng thật.

Chỉ là tư duy truyền thống từ xưa đến nay đã ăn sâu rồi, không kết hôn là thấy có lỗi với tổ tiên.

Ở thành phố lớn thì tư tưởng cởi mở hơn nhiều.

Haha, không nói chuyện xúi quẩy đó nữa.

Thẩm Hạo này, khi nào Hoàng Hoa Lê về phải báo tôi ngay nhé.

Không vấn đề gì.

Đường kính Hoàng Hoa Lê chỉ cần quá 50 cm là có giá trên trời rồi.

Đường Lập Dương nói.

Về gỗ lạt thì Thẩm Hạo thực sự không rành.

Hoàng Hoa Lê trong không gian của hắn đường kính dường như đều tầm 80 cm, xem ra là ổn rồi.

Tiếp đó, Đường Lập Dương hỏi: 11 triệu này chuyển khoản thế nào.

Nếu vào tài khoản cá nhân của cậu, bên thuế chắc chắn sẽ bắt cậu nộp thêm thuế đấy.

Ý anh Dương thế nào.

Biệt thự của cậu ở Khúc Giang Công Quán đang trang trí đúng không, chắc cũng mất nửa năm.

Một người bạn của tôi ở Trường An cũng có một căn biệt thự, cũng ở Khúc Giang, ngay cạnh Tử Vi Phường.

Đã trang trí xong từ một năm trước, chỉ chờ bay hết mùi là vào ở thôi, có thể nói là mua nội thất là dọn vào được ngay.

Nay đang bán giảm giá 15%.

Thẩm Hạo hỏi: Ồ, giá cả thế nào.

Năm tầng cả trên lẫn dưới, thang máy vào tận nhà, vườn nam bắc 80 mét vuông, phòng khách thông tầng 6 mét.

Điều hòa trung tâm, hệ thống lọc khí, sưởi sàn đều có đủ.

Gara riêng.

Diện tích 500 mét vuông, diện tích sử dụng thực tế là 620 mét.

Cậu cũng biết đấy, chính quyền không cho giảm giá nhà, nên chủ đầu tư tăng thêm diện tích, coi như giảm giá gián tiếp.

Cách căn của cậu không xa đâu.

Giá giảm còn 25,5 triệu.

Tất nhiên cậu cứ đi xem mẫu đi, không thích thì tính sau, mua biệt thự không phải chuyện nhỏ.

Đường Lập Dương nói.

Chưa có người ở à.

Thẩm Hạo nghi hoặc.

Chưa, mới trang trí xong một năm, nội thất còn chưa sắm.

Tại sao lại bán.

Bán xưởng cho người Đức rồi, chuẩn bị di cư.

Đường Lập Dương ngượng nghịu đáp.

Phạm tội à.

Thẩm Hạo tò mò.

Đường Lập Dương lắc đầu: Cái đó thì không.

Chỉ là không muốn làm nữa.

Giờ làm doanh nghiệp thực thể khó lắm, sơ sểnh cái là vào tù như chơi.

Bạn tôi mở xưởng ngũ kim, gia công linh kiện.

Thẩm Hạo thắc mắc: Ngũ kim chẳng phải rất kiếm tiền sao.

Sao lại bán.

Đường Lập Dương giải thích: Cậu có thể không hiểu, quốc gia có một danh mục cấm sản xuất các linh kiện liên quan đến súng ống.

Xưởng ngũ kim không được phép sản xuất những thứ đó.

Người thường cứ nghĩ chỉ cần không sản xuất súng là được.

Nhưng đâu biết đằng sau còn có một bộ hồ sơ pháp luật cất trong ngăn kéo, dân thường không thấy và cũng không hiểu được.

Bộ hồ sơ đó ngoài những linh kiện súng ống bị cấm công khai, còn có những linh kiện khác bị cấm ngầm, người thường không biết thì làm sao mà tuân thủ.

Sản phẩm của xưởng ngũ kim thì vô số kể, nhiều cái trông rất giống nhau, ai mà biết cái nào là linh kiện súng ống.

Kết quả là một ông chủ xưởng ngũ kim đồng nghiệp nhận một lô đơn hàng từ châu Âu, là mấy cái linh kiện nhỏ như móc chìa khóa.

Chương 238

Trông chẳng khác gì linh kiện trên xe lăn, ai ngờ làm xong thì bị tố cáo là linh kiện súng, bị bắt luôn, xử mười mấy năm.

Có thể nói, nhiều đơn hàng kiểu này chủ xưởng còn chẳng biết mình đang làm linh kiện súng.

Quan trọng là quốc gia không có quy định rõ ràng về các linh kiện cấm sản xuất, nên nó rất mập mờ.

Những luật về linh kiện súng này không công khai, chỉ có công an mới có quyền giải thích, dân thường mù tịt.

Không biết luật, không biết quy tắc mới là điều đáng lo nhất, vì cậu không biết lúc nào mình dính bẫy.

Nhiều ông chủ ngũ kim sợ đến run người.

Bạn tôi cũng lo lắng nên thôi không làm nữa, bán xưởng 300 triệu cho người Đức cho xong chuyện, ra nước ngoài hưởng lạc.

Gần đây anh ta cũng đang tống khứ tài sản trong nước.

Căn biệt thự này trang trí xong là rao bán luôn, nhưng giờ bất động sản khó bán nên chấp nhận lỗ.

Giá vốn đã là 29 triệu rồi.

Thẩm Hạo bảo: Anh Dương, anh đúng là một tay bán hàng giỏi đấy, có video biệt thự không.

Thực ra Thẩm Hạo cũng chẳng để tâm lắm, mua thêm căn biệt thự cũng chẳng sao, ở cho thoải mái.

Có, để tôi tìm cho.

Đường Lập Dương tìm một lúc rồi đưa video cho hắn xem.

Thẩm Hạo xem xong thấy khá hài lòng.

Được, tôi thấy ổn đấy.

Đường Lập Dương nói: Cậu Thẩm hào sảng quá, tôi không nói nhiều nữa, 25 triệu, phí thủ tục sau đó để anh ta chịu.

Thẩm Hạo chốt: Được, 14 triệu còn lại khi nào Hoàng Hoa Lê về thì kết toán một thể.

Không vấn đề gì, tháng mười đi châu Phi mọi chi phí tôi bao hết.

Đường Lập Dương hào hứng.

Được thôi.

Đường Lập Dương kiếm được tiền, mời khách cũng là chuyện thường.

Lục Khiết nghe cuộc đối thoại của hai người mà thầm kinh ngạc.

Ông chủ thật quá giàu, mua biệt thự mà chẳng thèm chớp mắt.

Bàn bạc xong xuôi, Đường Lập Dương uống thêm vài hớp trà rồi có người gọi điện báo xe cẩu đã đến.

Nhìn gỗ được bốc lên xe tải, tâm trạng Đường Lập Dương rất tốt.

Kết giao với Thẩm Hạo đúng là quyết định sáng suốt, lúc nào cũng kiếm được đồ hiếm.

Đường Lập Dương càng thêm coi trọng Thẩm Hạo.

Mối quan hệ chính là sự trao đổi lợi ích.

Sau khi Đường Lập Dương đi, Thẩm Hạo về phòng.

Chuyện mua nhà đối với hắn bây giờ chẳng khác gì mua mớ rau.

Ăn cơm xong, hắn vào không gian tìm hai cây Hoàng Hoa Lê kích thước tương đương, đường kính khoảng 85 cm, dài hơn 5 mét.

Một kiếm vung xuống, hai cây gỗ bị chặt thành bốn khúc.

Sau đó hắn rút hết nước, khô như gỗ phơi tự nhiên, rồi ném vào gara.

Mai bảo Đường Lập Dương qua lấy.

Chỗ gỗ này chắc thừa sức trả tiền biệt thự và làm nội thất, có khi còn đắt hơn nhiều.

Đến chiều tối, Thẩm Hạo liên lạc với cậu bạn chí cốt Vương Tiểu Đào.

Thế là Tiểu Đào rủ hắn đi ăn đồ nướng.

Đi cùng còn có mấy người bạn nữa, Thẩm Hạo đều quen nhưng không thân.

Ngồi xuống, Vương Tiểu Đào phấn khởi: Hôm nay cứ ăn uống thoải mái đi, đừng khách sáo.

Mày không dẫn vợ sắp cưới theo à.

Dẫn cô ấy theo làm gì, anh em tụ tập, phụ nữ phiền lắm.

Được rồi, bọn mày ngồi đi, tao đi lấy két bia.

Chờ Vương Tiểu Đào đi rồi, mấy người kia mới xì xào: Cái cô vợ mà Tiểu Đào tìm được ghê gớm lắm.

Ừ, kinh khủng thật, đòi sính lễ 22 vạn, còn cả vàng cưới nữa.

Quan trọng nhất là cô ta ôm trọn 22 vạn sính lễ đó một mình, nhà đẻ không được một xu.

Bảo là để tự mua một căn hộ nhỏ cho có cảm giác an toàn.

Vãi thật, Tiểu Đào tự dưng làm cái giá sính lễ trong thôn tăng vọt.

Người ta có 10 vạn 8, nó quất luôn 22 vạn.

Lại còn không cho nhà đẻ, chắc chắn nhà gái không vui rồi.

Chứ còn gì nữa, giờ mới đính hôn thôi, chưa cưới mà nhà gái đã khó dễ rồi.

Chẳng lẽ để nhà gái bỏ tiền túi ra làm cỗ cưới với sắm đồ cưới cho mày à.

Có phải con một đâu.

Thẩm Hạo ngồi bên cạnh chỉ nghe chứ không bình luận.

Nhưng hắn cũng thấy cô ả này quá ích kỷ và độc ác, ôm hết tiền như vậy là không nể mặt nhà đẻ chút nào.

Ở huyện này, sính lễ vài năm trước chỉ tầm 6 8 vạn, gần đây mới tăng lên khoảng 10 12 vạn kèm vàng cưới.

Nhà trai đưa sính lễ mặc định là đưa cho nhà gái để họ sắm sửa đồ cưới và lo tiệc tùng.

Chưa từng thấy ai ôm sạch tiền mà không nhả ra đồng nào.

Nếu là con một thì không nói, đằng này nhà cô ta còn có anh em trai nữa.

Đám cưới này mà nhà gái vui vẻ được thì mới lạ.

Đúng lúc đó, điện thoại trên bàn của Vương Tiểu Đào reo lên.

Thấy hiện tên Vợ yêu, Thẩm Hạo không nghe.

Chuông reo ba hồi rồi tắt.

Một lúc sau, Vương Tiểu Đào bê hai két bia cười hớn hở đi tới.

Thẩm Hạo bảo: Vợ mày vừa gọi đấy.

Vương Tiểu Đào đặt bia xuống, vội vàng gọi lại.

Kết quả gọi bốn năm lần đối phương đều dập máy.

Đến lần thứ năm thì bị chặn số luôn.

Thẩm Hạo nhìn mà ngơ ngác.

Tìm đâu ra cái loại này vậy.

Chỉ vì không nghe máy kịp lúc mà chặn số luôn.

Vương Tiểu Đào ngượng ngùng: Vợ tao tính khí nó thế.

Thẩm Hạo chưa gặp cô ta đã thấy bực mình, đây chẳng phải là bỏ tiền ra mua khổ vào thân sao.

Hắn thắc mắc: Vợ mày đẹp lắm à.

Vương Tiểu Đào: Cũng được, không xấu.

Đã ấy ấy chưa.

Chưa.

Thẩm Hạo cạn lời: Chưa làm ăn gì mà mày đã làm kẻ đổ vỏ rồi à.

Xem ra mày nhịn lâu quá nên thấy thịt lợn xề cũng thành cực phẩm.

Nhớ kỹ, mày bây giờ không phải mày của ngày xưa nữa, mày có tư cách không thiếu phụ nữ, đừng có hạ mình như vậy.

Tao khuyên mày nên cắt lỗ kịp thời, cái hạng này rước về thì mày đúng là đại oan chủng.

Sau này nó sẽ nắm thóp mày, mày đưa tiền cho nó tiêu mà nó vẫn khinh mày.

Đến nhà đẻ nó còn đối xử như thế thì với mày nó tốt được sao.

Vương Tiểu Đào đáp: Chắc không đến nỗi đâu.

Sính lễ đưa hết rồi à.

Chưa, đưa một nửa, trước cưới một tháng mới đưa nốt.

Thẩm Hạo nói: Mày bây giờ không còn là mày của mấy tháng

trước nữa đâu.

Phải tự tin lên, mày chỉ là nhịn lâu quá, thèm hơi đàn bà quá nên mới hèn thế thôi.

Thẩm Hạo đoán cậu bạn mình vẫn chưa biết giá trị bản thân hiện tại.

Một năm kiếm 50 vạn đến một triệu tệ thì ở huyện nhỏ này tuyệt đối là hàng hiếm.

Tìm một cô gái xinh đẹp dù học vấn thấp chút cũng dễ như trở bàn tay.

Xem ra cậu bạn này ế lâu quá, bị từ chối nhiều nên sinh tâm lý tự ti.

Phải giúp nó phá bỏ cái vòng hào quang của phụ nữ đi, không thì cả đời chỉ làm kiếp liếm chó.

Tao thấy cũng ổn mà.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cũng không khuyên nữa, lúc này nói gì cũng vô ích.

Thằng nhóc này đang bị tinh trùng xông lên não rồi, khuyên gì cũng chẳng nghe đâu.

Hơn nữa Thẩm Hạo cũng chưa gặp đối phương, không thể chỉ vì một cú điện thoại mà kết luận nhân phẩm người ta, thôi cứ đợi đến lúc đính hôn rồi xem sao.

Nếu người phụ nữ đó không ra gì, Thẩm Hạo sẽ phải cho bạn mình mở mang tầm mắt mới được.

Mấy người kia cũng chỉ là bạn rượu thịt, mày đi thì họ nói xấu sau lưng, mày đến thì họ nịnh nọt.

Bạn rượu thịt cũng tốt, không có tranh chấp lợi ích, chỉ uống rượu

thôi.

Chương 239

Nói chuyện một lúc Thẩm Hạo thấy chán, hơn 8 giờ đã cáo từ.

Chán quá, Thẩm Hạo nhắn tin cho Lục Khiết bảo cô qua đây.

Mười mấy phút sau, Lục Khiết vội vàng chạy tới.

Thẩm Hạo không nói hai lời, bắt đầu lao vào trận chiến.

May mà khung thành đủ chắc chắn.

Khoảng 9 giờ rưỡi, đột nhiên một tia chớp tím rạch ngang bầu trời đêm.

Vài giây sau tiếng sấm vang trời lở đất.

Một lát sau, trên cửa sổ vang lên tiếng mưa lộp độp, rồi nhanh chóng biến thành mưa như trút nước.

Lục Khiết đang giúp Thẩm Hạo dọn dẹp vội ngồi dậy.

Ái chà ông chủ, ngoài kia mưa to quá, tôi phải đi đón con gái, con bé không mang ô.

Thẩm Hạo tựa vào đầu giường bảo: Mưa to thế này, lấy xe mà đi.

Vâng, tôi biết rồi ông chủ.

Vội vàng mặc quần áo, Lục Khiết xuống gara, lái xe đến trường cấp ba.

Khoảng 10 giờ, Lục Khiết đón được con gái Lục Đình Đình.

Lên xe, Lục Đình Đình tò mò nhìn quanh, rõ ràng là xe mới.

Xe mới thế này sao có thể cho người ngoài mượn, nếu không phải quan hệ đặc biệt thì không đời nào.

Như phát hiện ra châu lục mới, con bé ngạc nhiên: Oa, mẹ lái xe

BMW của ai thế.

Mẹ nói thật đi, có phải mẹ tìm được đại gia rồi không.

Cái con bé này, nói bậy bạ gì đấy.

Mẹ ơi, mẹ độc thân thì sợ gì chứ.

Hơn nữa, tìm được người có tiền cũng tốt mà, chứng tỏ mẹ của con sức hấp dẫn vô hạn.

Ai dạy con mấy thứ đó hả, tí tuổi đầu không lo học, toàn nói chuyện đâu đâu.

Xì, mẹ ơi thời đại nào rồi, giờ mạng xã hội phát triển thế này con đâu có ngốc.

Mẹ tìm được người có tiền là đúng rồi, nuôi con cũng đỡ vất vả hơn.

Hừm, mẹ yên tâm đi, dù mẹ không tìm được đại gia thì sau này con cũng sẽ đi làm nuôi mẹ.

Lục Đình Đình nghiêm túc nói.

Nói nhảm, nhiệm vụ của con bây giờ là học cho tốt, đừng suốt ngày nghĩ đến chuyện tiền nong.

Mẹ ơi, con cũng muốn học tốt lắm, nhưng thầy giáo nói năng khiếu học tập của con bình thường, khuyên con theo con đường nghệ thuật, tranh thủ lớp 10 chọn môn vẽ.

Nhưng nghe nói môn vẽ đó, riêng tiền tập huấn đã mất mười vạn, nhà mình đào đâu ra tiền.

Nghe vậy, mắt Lục Khiết hơi đỏ lên, trong lòng thấy rất có lỗi với con.

Thấy vậy, Lục Đình Đình vội chuyển chủ đề: Mẹ yên tâm đi, con

đoán tương lai con sẽ đi theo diện xét tuyển riêng, chọn ngành điều dưỡng cao cấp cũng không tệ mà.

Hơn nữa còn không cần thi đại học, có thể đi làm sớm vài tháng.

Làm vài tháng là đủ tiền học phí rồi, mẹ cũng đỡ vất vả.

Lục Khiết lườm con gái: Con mới lớp 10 thôi, lo mà bổ túc kiến thức đi, khai giảng tháng chín cố mà kéo điểm văn hóa lên, vào được trường loại hai cũng tốt.

Chuyện tiền bạc không phải lo, mẹ sẽ giải quyết.

Nói xong, Lục Khiết bẻ lái quay đầu xe.

Lục Đình Đình thè lưỡi rồi vâng một tiếng.

Con bé cũng tò mò không biết mẹ mình tìm được người đàn ông thế nào, già hay trẻ, đẹp trai không.

Vì bố mẹ ly hôn nên Lục Đình Đình trưởng thành và hiểu chuyện hơn bạn cùng lứa rất nhiều.

Thậm chí con bé còn chủ động đòi đổi họ, tính cách hoàn toàn trái ngược với mẹ.

Lục Khiết làm việc hay do dự, dễ rơi nước mắt, còn Lục Đình Đình thì yêu ghét rõ ràng.

Lục Khiết cũng không biết giải thích chuyện Thẩm Hạo với con thế nào nên chỉ im lặng lái xe, suốt dọc đường Lục Đình Đình cũng không hỏi gì, hai mẹ con rơi vào sự im lặng ngắn ngủi.

Mẹ, lớp con có hai bạn nữ nghỉ học rồi, chuẩn bị đi làm, con cũng muốn đi.

Lục Khiết ngẩn người, sa sầm mặt mày: Con dám, còn ý nghĩ đó nữa là mẹ đánh gãy chân.

Con tưởng đi làm sướng lắm à.

Nghĩ đến việc mình ngày xưa bỏ trốn theo trai, 17 tuổi đã mang thai, bà tuyệt đối không cho phép con gái đi vào vết xe đổ của mình.

Thấy mình hơi nặng lời, Lục Khiết dịu giọng: Hai bạn đó mới lớp 10 sao đã muốn đi làm rồi.

Tuổi còn nhỏ thế ra xã hội chắc chắn sẽ chịu thiệt thòi.

Nhà nghèo mà mẹ, mỗi lần xin tiền mua vở bài tập là bố mẹ các bạn ấy lại kêu suốt ngày tiền.

Các bạn ấy nghe cũng buồn chứ.

Hơn nữa, hai bạn đó học cũng kém như con, thầy giáo cũng bảo đi học nghệ thuật.

Mà ở trường mấy bạn giàu toàn dùng iPhone đời mới nhất, bọn con toàn dùng Redmi từ đời tám hoánh nào rồi.

Đương nhiên là muốn kiếm tiền rồi.

Lục Khiết lườm Lục Đình Đình: Mẹ không quản được người khác, nhưng con không được bỏ học, lo mà học cho xong ba năm cấp ba đi.

Chỉ cần thành tích của con tiến bộ, mẹ sẽ mua cho con iPhone 14.

Lục Đình Đình nghi ngờ: Mẹ ơi, mẹ phát tài rồi à, sao giờ giọng mẹ khác thế.

Lục Khiết đỏ mặt, không giải thích.

Chẳng mấy chốc đã đưa Lục Đình Đình về đến nhà.

Lục Khiết dặn: Ở nhà cho ngoan, không được chạy lung tung nghe chưa.

Lục Đình Đình cười hì hì: Mẹ ơi, tối nay mẹ không về ạ.

Cái con bé này, chuyện người lớn con ít quản thôi, mai không phải đi học thêm nên đừng có chạy loạn đấy.

Nói xong, bà nhấn ga phóng đi mất.

Tối hôm đó Lục Khiết đương nhiên không về.

Ngày hôm sau, Đường Lập Dương đến, nhìn thấy mấy khúc Hoàng Hoa Lê mà kinh ngạc đến mức không khép nổi miệng, liên tục giơ ngón tay cái: Đỉnh, đỉnh thật đấy.

Anh xem chất lượng thế nào.

Khỏi phải bàn, phẩm chất cực tốt.

Đường Lập Dương vuốt ve không nỡ rời tay: Cậu Thẩm này, cậu định bán hết hay định làm nội thất cả.

Hai khúc này làm nội thất, hai khúc kia bán.

Đường Lập Dương cười nói: Được, hai khúc nhỏ kia tôi trả giá 45 triệu được không.

Mức giá này Thẩm Hạo cũng chẳng quan tâm lắm, tâm lý không chút gợn sóng.

Không vấn đề gì, còn chi phí đóng nội thất tính thế nào.

Cậu Thẩm, cái đó cậu không phải lo, chi phí đó tôi bao hết.

Vậy thì được. 45 triệu, trả cậu tiền mặt được không.

Được thôi.

Tiền mặt hay chuyển khoản hắn đều không để ý.

Mục đích trả tiền mặt thì Thẩm Hạo cũng hiểu.

Tiền mặt thì trừ đi 14 triệu trước đó, tổng cộng còn lại 31 triệu.

Trong vòng ba tháng trả hết được không.

Tất nhiên là được.

Thẩm Hạo không có ý kiến gì.

Tài sản và tiền mặt là hai chuyện khác nhau.

Một người có tài sản hàng tỷ nhưng bảo lấy ra ngay một trăm triệu tiền mặt cũng cần thời gian xoay xở, đa số là dùng cổ phiếu thế chấp ngân hàng cho nhanh.

Hợp tác vui vẻ.

Khi gỗ được bốc lên xe, Đường Lập Dương cũng cáo từ để về liên hệ thợ đóng đồ.

Ngày hôm sau là tiệc đính hôn của Vương Tiểu Đào.

Thẩm Hạo đã thấy cô vợ sắp cưới kia.

Một cô giáo tiểu học không có biên chế, tốt nghiệp cao đẳng.

Tiệc tàn, Thẩm Hạo và mọi người chuẩn bị về thì thấy cô ả sa sầm mặt mày, càu nhàu với Tiểu Đào: Anh đi mời rượu mà chẳng biết nói câu gì, cứ như khúc gỗ ấy.

Đã bảo rồi, học hết cấp hai thì mãi là học hết cấp hai, làm tôi mất mặt trước bạn bè quá.

Ánh mắt Thẩm Hạo nheo lại, càng nhìn cô ả này càng thấy buồn nôn.

Thật không chịu nổi.

Tiêu tiền của bạn mình mà còn khinh người ta học thấp, đúng là đồ khốn.

Thẩm Hạo không nói gì, cùng mọi người rời đi.

Buổi chiều, hắn gọi Tiểu Đào ra.

Mày thực sự định sống cả đời với loại đàn bà đó à.

Cô ta là bậc thầy thao túng tâm lý đấy, mày không đấu lại đâu.

Vương Tiểu Đào chép miệng: Đính hôn rồi, thôi cứ sống tạm vậy.

Thẩm Hạo hỏi: Mày có hộ chiếu không.

Có, đầu năm định đi Philippines làm việc nên làm một cái, sau không đi được.

Giỏi thật, mày còn định đi Philippines làm cờ bạc mạng à.

Mới làm được bảy tháng, còn hạn hơn chín năm nữa, có việc gì thế.

Tiểu Đào thắc mắc.

Thẩm Hạo khoác vai bạn: Đi thôi, anh em mình sang Thái Lan lượn một vòng.

Hộ chiếu xuất cảnh phải còn hạn trên sáu tháng, của mày là ổn rồi.

Các nước khác xin visa hơi khó nhưng Thái Lan miễn thị thực nên rất tiện.

Bây giờ á.

Tao vừa mới đính hôn, đi thế này không tiện lắm.

Nghe tao không sai đâu, để tao cho mày biết thế nào là phụ nữ thực thụ.

Con mụ kia rất thông minh, nó luôn tìm cách đả kích, phủ nhận mày để thao túng mày đấy.

Tao dẫn mày đi mở mang tầm mắt để thoát khỏi cái mớ rác rưởi đó.

Vừa xấu vừa xa lại còn đòi đóng vai bà hoàng.

Nói xong, Thẩm Hạo đặt ngay hai vé máy bay cho ngày mai.

Cái này.

Nghe tao thì đừng có lề mề, nhớ đừng có nói cho ai biết đấy.

Thẩm Hạo ra lệnh.

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo kéo Vương Tiểu Đào bay sang Thái Lan.

Đến Bangkok, họ ở khách sạn năm sao lần trước.

Chương 240

Thẩm Hạo nhắn tin cho Mario bảo chuẩn bị vài thứ đặc sắc.

Nhìn khung cảnh xung quanh, Vương Tiểu Đào kinh ngạc: Vãi thật, mày ở Thái Lan mà oai thế, mọi người xung quanh đều cung kính với mày vậy.

Thẩm Hạo cười: Đó là sức mạnh của đồng tiền.

Lát nữa cho mày mở mang tầm mắt để thấy cô vợ sắp cưới của mày rác rưởi thế nào.

Thật hay đùa đấy.

Cứ chờ xem.

Khoảng nửa tiếng sau, cửa phòng mở ra.

Quản lý khách sạn dẫn sáu cô gái với nhiều phong cách khác nhau đi vào, đứng thành một hàng, cung kính chào: Chào ông chủ.

Nhìn cô nào cũng trắng trẻo xinh đẹp, cô nào cũng hơn đứt vợ sắp cưới của mình, Vương Tiểu Đào nuốt nước bọt như lạc vào thế giới mới.

Thẩm Hạo liếc mắt nhìn, phát hiện có một người là hàng độ chế.

Hắn quay sang hỏi bạn: Mày thích loại nào.

Tiểu Đào run run: Trẻ con mới chọn, tao lấy hết được không.

Vãi, tao coi thường mày quá rồi.

Vậy thì chọn họ đi.

Trong đó có hai cô da trắng nõn, tầm 20 tuổi là người Việt Nam.

Cô bên phải ngoài cùng tinh xảo nhất, đẹp nhất nhưng lại không

phải phụ nữ.

Thẩm Hạo bảo: Cô ngoài cùng bên phải là anh Vương đấy.

Tiểu Đào không hiểu: Anh Vương là sao.

Là xe độ lại, người chuyển giới đấy.

Vương Tiểu Đào nhìn một lúc rồi do dự: Đẹp thế này rồi thì giới tính quan trọng gì nữa.

Khá lắm, lão tử trước đây khinh thường mày quá.

Vậy chọn ba cô này nhé.

Đúng, ba cô này.

Tiểu Đào không chút do dự.

Được rồi, ba người ở lại, những người khác về đi.

Thẩm Hạo dặn Tiểu Đào: Mai tao quay lại, cần gì cứ bảo quản lý.

Biết rồi Hạo à.

Nhìn bộ dạng của bạn, Thẩm Hạo phì cười.

Hắn đóng cửa phòng lại rồi tìm một nơi vắng vẻ, tàng hình bay thẳng đến biệt thự ở Pattaya.

Som mommala và Arabella đều không có nhà.

Thẩm Hạo bơi một lúc rồi nằm phơi nắng ngắm mỹ nữ trên bãi biển.

Lúc này có ba người phụ nữ Thái vào dọn dẹp.

Biệt thự tuy nhỏ nhưng ngày nào cũng có người đến quét dọn.

Còn bảo mẫu thì Thẩm Hạo không thuê vì không thích người lạ trong nhà.

Buổi tối, Som mommala và Arabella trở về.

Thấy Thẩm Hạo, hai cô nàng mừng rỡ vô cùng, mấy ngày không gặp nên rất nhớ nhung.

Ông chủ, sao anh không bảo em ra đón.

Phiền phức lắm.

Ông chủ ăn gì chưa.

Chưa.

Anh muốn ăn gì không.

Để em đi mua.

Ăn chút hải sản đi.

Em đi mua ngay đây.

Ngày hôm sau, Vương Tiểu Đào nhắn tin cho Thẩm Hạo.

Khi Thẩm Hạo đến khách sạn, nhìn thấy Tiểu Đào đi đứng mà chân run lẩy bẩy, hắn cười ha hả: Vãi, mày ghê thật đấy.

Vương Tiểu Đào tuy mệt nhưng tinh thần phấn chấn chưa từng có, ánh mắt tinh anh hơn hẳn, cái lưng cũng thẳng ra.

Thế nào, giờ thấy vợ sắp cưới của mày có còn ổn nữa không.

Hạo à, mày nói đúng, phải mở mang tầm mắt mới được.

Mẹ kiếp, cô ta cứ không cho tao chạm vào, bảo là đợi đến lúc cưới.

Giờ tao thèm vào nhé.

Nói đến đây, Tiểu Đào sáng mắt hỏi: Chi phí ở đây thế nào.

Rẻ hơn trong nước chút, nhưng mấy cái bao bì có hình lá cần sa thì đừng có mua, toàn ma túy đấy.

Nước ở đây cũng không uống trực tiếp được, tự vào siêu thị mà

mua nước đóng chai.

Muốn chơi ở đây thì tự lên mạng mà tìm hướng dẫn.

Tài xế taxi đa số biết nói tiếng Trung, không biết thì dùng phần mềm dịch.

Nhớ kỹ, đi chơi đừng có tìm đoàn du lịch của người mình hay nhờ người mình dẫn đi.

Mày cứ lên mạng mà xem, mấy vụ mất tích ở đây toàn là người mình hại người mình thôi.

Có việc gì cứ gọi cho tao, tao có mấy người bạn ở đây có thể giúp được.

Thẩm Hạo dặn dò.

Không vấn đề gì, tao thấy Thái Lan cũng hay, định chơi thêm hai ngày nữa.

Được thôi.

Thẩm Hạo vỗ vai bạn rồi nói tiếp: Dẫn mày đi chơi là để mày biết, đừng có suốt ngày như chưa thấy đàn bà bao giờ.

Nhớ kỹ, mày bây giờ là người kiếm tiền tỷ mỗi năm, là hàng hiếm đấy.

Tìm phụ nữ thì phải tìm người hiền hậu, ít chuyện thôi.

Còn cái loại suốt ngày đả kích để thao túng mày thì cho nó cút sớm cho rảnh nợ.

Vương Tiểu Đào là bạn nối khố của Thẩm Hạo, tuy đã 28 tuổi nhưng tâm trí vẫn chưa trưởng thành.

Đương nhiên, sự trưởng thành của con người không liên quan đến tuổi tác, chủ yếu vẫn là nhìn vào kinh nghiệm.

Vương Tiểu Đào vừa nghĩ tới tối hôm qua đã hưng phấn không thôi.

Hạo tử, nghĩa phụ, sau này tôi nghe theo anh tất.

Vương Tiểu Đào kích động nói.

Làm Vương công cảm giác thế nào.

Thẩm Hạo tò mò hỏi.

Cũng không có gì khác biệt, chỉ là hơi rát, chắc chắn phải dùng thêm dầu bôi trơn.

Vương Tiểu Đào nuốt nước bọt nói.

Cậu đúng là đồ muộn tao.

Nhưng từ xưa đến nay, chơi thỏ ca đều là giới quý tộc, cậu thế này cũng coi như bước chân vào ngưỡng cửa quý tộc rồi, sau này cố gắng phát huy.

Cơ mà chơi chơi thôi nhé, đừng có mà nghiện, đến lúc bị bẻ cong luôn thì hỏng bét.

Còn nữa, sau này đối với phụ nữ phải để tâm một chút, đừng có ngốc nghếch, tiền mất tật mang mà chẳng được tích sự gì.

Vương Tiểu Đào nói: Chân thành chút không tốt sao.

Thấy thằng bạn nối khố ngây thơ như vậy, Thẩm Hạo vừa an ủi vừa có chút cạn lời, trải nghiệm của cậu ta vẫn còn quá ít, cứ chịu thiệt vài lần là khôn ra ngay.

Chân thành đổi lại chưa chắc đã là chân thành, không phải ai cũng biết ơn đâu.

Thực tế thường rất tàn khốc, hiểu không.

Thẩm Hạo lại nói tiếp: Biết vì sao có những người đàn ông rất

nghèo, nhưng phụ nữ lại cứ đâm đầu vào, tình nguyện đi theo không.

Vương Tiểu Đào lắc đầu: Không biết, nếu tôi biết thì đã chẳng đến mức không tìm được phụ nữ.

Thẩm Hạo cười cười, giải thích: Bởi vì loại người đó có EQ rất cao, làm cho phụ nữ cảm thấy hắn rất mạnh.

Giống như mấy tay trẻ trâu tóc vàng ấy, vừa xấu vừa chẳng có gì, nhưng phụ nữ vây quanh không thiếu.

Loại người này không có tiền, nhưng phụ nữ lại thấy hắn ngầu, hắn mạnh.

Dù là làm ăn hay tìm đối tượng, tất cả đều dựa vào cảm giác.

Giống như cậu bán trái cây vậy, cùng là quả dưa hấu, cậu để nguyên cuống rồi phun thêm chút nước, người ta sẽ cảm thấy nó tươi.

Cậu bán đồ, giá đắt không quan trọng, nhưng cậu phải làm cho người ta cảm thấy họ đang vớ được món hời, họ chắc chắn sẽ mua.

Phụ nữ là sinh vật sùng bái kẻ mạnh, và họ coi trọng cảm xúc hơn.

Cậu phải làm cho cô ta thấy cậu rất mạnh, cô ta sẽ dễ dàng bị hạ gục.

Thế nên rất nhiều phụ nữ mới bị bọn lừa đảo dắt mũi.

Loại người thật thà như cậu thường quá thành thật, người ta hỏi một câu là cậu muốn dốc hết cả gan ruột ra, dễ dàng bị phụ nữ nhìn thấu, bảo sao họ thích cậu cho được.

Họ thấy cậu yếu đuối.

Giống như cô vợ chưa cưới của cậu vậy, tại sao cô ta dám đối xử với cậu như thế, cô ta là hạng người gì chẳng lẽ cậu không biết sao.

Bởi vì cậu cho cô ta cảm giác cậu không mạnh, cậu không bằng cô

ta.

Từ tận đáy lòng cô ta đã coi thường cậu, cảm thấy cậu không xứng, nhưng cô ta lại ham vật chất của cậu.

Cho nên, dù sau này cậu có tài sản hàng chục triệu hay hàng trăm triệu, cô ta vẫn sẽ coi thường cậu, càng muốn kiểm soát cậu hơn.

Nhìn mấy vụ điển hình trong giới giải trí là thấy, chồng có thành công đến mấy thì vợ vẫn khinh khi trong lòng.

Loại phụ nữ đó là đồ ngu không biết lượng sức mình, đại gia trăm tỷ thiếu gì phụ nữ mà lại bị một con đàn bà rẻ rách dắt mũi.

Nhớ kỹ, cảm động là chuyện không thể nào xảy ra, cậu có móc tim gan cho cô ta cũng vô dụng, cô ta chỉ thấy cậu đưa cho quá ít thôi.

Vậy nên cậu có nỗ lực thế nào cũng chẳng ích gì.

Tiền đề của sự chân thành là cả hai bên phải thích nhau và đều có lòng biết ơn.

Như vậy mới có tác dụng, hiểu chưa.

Vương Tiểu Đào thắc mắc: Vậy làm sao để phụ nữ thấy tôi mạnh.

Thì phải khoe cơ bắp chứ sao.

Khoe cơ bắp.

Cơ bắp tôi mạnh lắm mà.

Vương Tiểu Đào nói rồi gồng bắp tay lên.

Cậu đúng là thật thà quá mức, ý tại ngôn ngoại mà cũng không hiểu.

Khoe cơ bắp không phải là nhìn bắp tay, mà là khoe thực lực của cậu.

Chính là khoe giàu đấy, hiểu không.

Giống như căn phòng tổng thống cậu đang ở đây, một đêm hơn ba vạn, cậu chụp ảnh không gian, giá cả rồi đăng lên mạng xã hội.

Cậu thử nói xem, đám phụ nữ trong danh sách bạn bè thấy thế có còn nghĩ cậu yếu không.

Giờ thì hiểu vì sao có người hay khoe giàu chưa.

Chương 241

Đó không chỉ là hư vinh, mà còn là khoe cơ bắp.

Công xòe đuôi chính là để khoe cơ bắp.

Xã hội bây giờ phù phiếm lắm, cái nhìn đầu tiên quyết định tất cả, chẳng ai rảnh rỗi mà đi tìm hiểu sâu xa con người cậu đâu.

Chín mươi phần trăm phụ nữ đều nông cạn, nếu cậu không đẹp trai thì phải dùng thực lực cứng.

Cứ năng khoe giàu vào, tự khắc có phụ nữ kết bạn, nhưng cậu phải ung dung, đừng thấy họ nhắn tin là trả lời ngay, phải biết làm giá.

Đương nhiên, với trải nghiệm hiện tại của cậu thì chưa thể bình tĩnh được đâu.

Nghĩa phụ, con phải làm sao bây giờ.

Vương Tiểu Đào nhìn hắn với vẻ mặt khát cầu.

Những lời của Thẩm Hạo làm cậu ta như bừng tỉnh đại ngộ.

Thẩm Hạo nhếch môi cười: Sự lý trí và bình tĩnh không ai dạy được, chỉ có thể tự mình trải nghiệm.

Cách đơn giản nhất là giải mẫn cảm với phụ nữ, bỏ đi cái nhìn sùng bái họ.

Thế nên, năm nay đừng vội tìm vợ, trước tiên cứ đạt thành tựu trảm một trăm người đi, có như vậy cậu đối với phụ nữ mới lý trí hơn, mới biết mình thực sự muốn gì.

Con người ta chỉ khi đã sở hữu tất cả mới có thể bình tĩnh đối mặt với mọi thứ.

Đến lúc đi xem mắt lần nữa, tâm thái của cậu sẽ rất thản nhiên, đối với phụ nữ cứ giữ thái độ bất cần là được.

Nghĩa phụ, người nói chí phải.

Vương Tiểu Đào phấn khích mong chờ.

Thẩm Hạo cười nói: Nhớ kỹ, tiền là dùng để kiểm soát lòng người, không phải để cậu dùng làm liếm cẩu cho phụ nữ.

Cổ nhân có câu: Chó không được cho ăn quá no.

Cho ăn quá no, cậu gọi nó cũng chẳng thèm thưa.

Phụ nữ cũng vậy, tiền đưa một lần quá nhiều, cô ta sẽ không còn nghe lời nữa.

Cậu phải khiến cô ta không ngừng cần đến cậu, cô ta mới bám lấy cậu, thuận theo cậu, ngoan ngoãn nghe lời.

Đương nhiên, câu này áp dụng cho tất cả mọi người.

Đàn ông hay phụ nữ đều như nhau, không được cho ăn quá no.

Nếu cậu có lương hưu một vạn một tháng, con dâu sẽ hầu hạ cậu chu đáo, chỉ sợ cậu ốm đau tai ương, mong cậu sống thêm vài chục năm nữa.

Nhưng nếu cậu có một triệu tiền tiết kiệm, con dâu sẽ chỉ mơ cậu chết sớm để thừa kế số tiền đó thôi.

Nếu là người khác, ta chẳng buồn nói nhiều thế đâu.

Thế giới này chỉ có hai loại người, một là sói ăn thịt người, hai là cừu bị sói ăn.

Trước đây cậu là một con cừu, bây giờ phải học cách biến thành sói, hiểu chưa.

Nghĩa phụ, sau này con đều nghe theo người.

Vương Tiểu Đào hưng phấn nói.

Được rồi, bớt nịnh nọt đi, tối nay lại đổi cho cậu một nhóm khác, chơi đến khi nào cậu nhìn thấy phụ nữ là thấy ngán thì thôi.

Không vấn đề gì.

Được, tối nay đi phố Na Na dạo một vòng, ở đó có cả một con phố bar, phụ nữ nhiều vô kể.

Nhất trí.

Đúng lúc này, cô vợ chưa cưới của Vương Tiểu Đào nhắn tin tới: Anh chết ở đâu rồi, dám không nghe điện thoại của tôi, tôi vừa nhìn trúng cái túi xách, còn thiếu ít tiền nữa.

Vương Tiểu Đào theo bản năng nhìn về phía Thẩm Hạo.

Nhìn tôi làm gì.

Cậu muốn thế nào thì thế nấy.

Thẩm Hạo thản nhiên nói.

Nếu thằng bạn này thực sự chuyển tiền, Thẩm Hạo cũng chẳng thèm nói thêm làm gì.

Bùn nhão không trát nổi tường, loại người đó không cứu được.

Vương Tiểu Đào nhắn lại: Cút đi, sau này đừng phiền tôi nữa, về nhà tôi sẽ hủy hôn, mẹ kiếp đúng là cho cô mặt mũi mà.

Nói xong, cậu ta liền kéo đen số của cô ta.

Thấy cảnh này, Thẩm Hạo hài lòng mỉm cười.

Khá lắm, có tiến bộ, đi thôi, đi ăn cái gì đã.

Những ngày tiếp theo, Thẩm Hạo đưa Vương Tiểu Đào quẩy tung trời ở vương quốc Xiêm La.

Năm ngày tổng cộng trảm rụng 20 người, đủ các loại từ Thái Lan,

Việt Nam đến cả con lai.

Có thể nói, Vương Tiểu Đào lột xác vô cùng nhanh chóng.

Sau đó, họ mới ngồi máy bay trở về.

Trên máy bay, Vương Tiểu Đào phấn khích nói: Hạo tử, giờ tôi thấy người nhũn ra như nước rồi.

Cậu chơi bời quá độ thì chẳng vậy, nghỉ ngơi mười ngày nửa tháng là lại rồng đến hổ đi ngay thôi.

Ừ, tôi biết rồi.

Sau khi xuống máy bay, Thẩm Hạo và Vương Tiểu Đào tách ra.

Vương Tiểu Đào lái xe từ sân bay về huyện để hủy hôn, còn Thẩm Hạo thì đi nghiệm thu biệt thự.

Căn biệt thự trị giá 25 triệu tệ này làm Thẩm Hạo thực sự hài lòng.

Nhìn bề ngoài thì rẻ được 4 triệu, nhưng thực chất là rẻ hơn cả chục triệu tệ.

Nếu không mua biệt thự mà đổi thành tiền mặt thì phải nộp thuế mất khoảng 7,5 triệu.

Đây là căn nhà thứ tư của Thẩm Hạo nên thuế suất cũng cao, nhưng đối phương trả tiền nên hắn rất hài lòng.

Đến biệt thự, Thẩm Hạo thấy rất ưng ý.

Rèm cửa, đèn, thiết bị vệ sinh đều đã lắp xong, chỉ thiếu giường, sofa và các đồ nội thất khác.

Đường Lập Dương cười nói: Trông được đấy chứ, tôi sẽ cho người chở đồ nội thất đến ngay, 8 phòng ngủ, tầng hầm cũng đã lắp đặt phòng giải trí chiếu phim.

Lúc trước mua thô đã là 26 triệu, trang trí hết 5 triệu.

Cái cửa vào này cũng đã mười mấy vạn rồi.

Trang trí xong, thông gió hơn một năm rồi, giờ dọn vào ở là vừa đẹp.

Nếu tự mình ở thì thực sự rất tuyệt.

Nói thật, giá nhà ở Trường An so với cả nước vẫn còn bình thường.

Ở đây giá bình quân hơn một vạn, nhà cũ nát thậm chí chỉ 7 nghìn, còn không cao bằng các thành phố hạng hai ở tỉnh Giang, Triết.

Trường An là trung tâm của năm tỉnh Tây Bắc, là siêu đô thị duy nhất, bệnh viện, trường đại học đều là hàng đầu.

Với vị thế của vùng đô thị, Trường An chắc chắn sẽ thu hút nhân tài từ khắp năm tỉnh Tây Bắc.

Thẩm Hạo cười đáp: Tăng giá hay giảm giá không quan trọng, cứ vừa mắt, ở thoải mái là được.

Nói xong hắn đi thang máy lên xem tầng hai, tầng ba.

Trang trí rất đẹp, đúng gu thẩm mỹ của Thẩm Hạo, thích hợp để ở, chỉ là không có bể bơi.

Tuy nhiên, đất đai quanh khu Đại Nhạn Tháp đắt đỏ cũng là chuyện bình thường.

Rất tốt, cho nội thất vào đi.

Được, giường có yêu cầu gì không.

Dương ca cứ xem mà làm, sofa các thứ cứ dùng loại tốt nhất.

Thẩm Hạo vốn là người thích hưởng thụ.

Thẩm lão đệ yên tâm.

Sẽ sắp xếp ổn thỏa hết.

Nếu không có ý kiến gì thì chiều nay tôi sẽ tìm người làm thủ tục sang tên nhà đất, phí thủ tục các thứ bên bạn tôi lo hết.

Được thôi.

Đúng lúc này, điện thoại của Thẩm Hạo vang lên, là Hạ Ny gọi tới.

Thẩm Hạo đang ở đâu thế.

Thẩm Hạo đáp: Đang ở phía Khúc Giang.

Gửi định vị cho em, em qua ngay.

Sao, đói rồi à.

Thẩm Hạo cười trêu.

Rất đói, rất đói luôn.

Hạ Ny hưng phấn nói.

Được rồi, tôi gửi định vị cho cô.

Tắt điện thoại, Đường Lập Dương tò mò hỏi: Thẩm lão đệ, ai vậy.

À, Hạ Ny.

Nghe vậy, Đường Lập Dương cười hắc hắc, giơ ngón tay cái lên: Đỉnh thật, Thẩm lão đệ, cậu đúng là đỉnh của đỉnh.

Cô nàng phú bà trăm tỷ này mà cũng bị cậu hạ gục.

Hạ Ny là mẫu phú bà mà biết bao nhiêu đàn ông thèm muốn, vô số công tử theo đuổi còn chẳng được.

Những kẻ muốn ăn cơm mềm chắc xếp hàng từ Trường An tới tận Kinh thành mất.

Tuy năng lực kinh doanh của Hạ Ny bình thường, nhưng không chịu được là gia thế người ta quá khủng, tiêu xài thoải mái cũng đủ chơi cả đời.

Nói đến đây, Đường Lập Dương cũng không khỏi cảm thán, có những người sinh ra đã ở vạch đích.

Cuộc sống thuận lợi, còn mấy thứ gọi là trắc trở nhân sinh chỉ là để lừa người thôi.

Lúc này Đường Lập Dương cũng vô cùng ngưỡng mộ Thẩm Hạo.

Bất kể là ai ở bên Hạ Ny thì cũng bớt phải phấn đấu mấy chục đời.

Nhưng Thẩm Hạo cũng chẳng thiếu tiền, chủ yếu là do sức hấp dẫn vô hạn của hắn.

Thẩm Hạo cười cười nói: Tiền bạc không quan trọng, ta nhìn phụ nữ chỉ nhìn ngũ quan nhan sắc và khí chất, thân phận đối với ta chẳng có ý nghĩa gì.

Đã xấu thì dù cô có là Maria ta cũng chẳng có hứng thú.

Đường Lập Dương ngơ ngác: Maria này là ai vậy.

Maria chỉ là một cách nói thôi, con gái của Tổng thống Nga bên cạnh cũng tên là Maria đấy.

À, ra là vậy.

Đường Lập Dương hiểu ý Thẩm Hạo, ý là dù có là con gái Tổng thống mà xấu thì hắn cũng chẳng thèm.

Chương 242

Thẩm lão đệ, vậy giờ tôi liên hệ người chở giường và đồ nội thất đến cho cậu nhé.

Được, tối nay tôi sẽ ở lại đây cảm nhận một chút.

Ok, khoảng một tiếng nữa là xong xuôi.

Ngay lập tức, Đường Lập Dương gọi điện cho nhân viên ở cửa hàng chở đồ đến.

Tổng cộng tám cái giường, tám bộ đệm, cộng thêm sofa, bàn trà, bàn ghế làm việc.

Ngoài ra, Đường Lập Dương cũng cho người chở tủ lạnh và máy giặt đến.

Tắt điện thoại, Đường Lập Dương nói tiếp: Thẩm lão đệ, cây cảnh cậu có thích loại nào không, để tôi bảo họ chở đến luôn một thể.

Thẩm Hạo cười từ chối: Cái này không cần đâu, để tôi tự lo.

Ok, vậy không vấn đề gì.

Tiếp đó hai người tán gẫu một lúc, khoảng nửa tiếng sau, trước cửa bỗng vang lên tiếng còi xe.

Đường Lập Dương cười nói: Lần này giao hàng nhanh đấy, Thẩm lão đệ, chúng ta ra xem thử.

Khi Thẩm Hạo và Đường Lập Dương bước ra, nhìn thấy chiếc xe tải trước mắt thì sững người.

Đó không phải xe chở nội thất, mà là một chiếc xe tải chuyên dụng, trên thùng xe có một cái lồng kính trong suốt, bên trong là một chiếc Ferrari SUV màu đen.

Lúc này, tài xế xe tải đi xuống với tập hồ sơ trên tay: Ai là ông Thẩm Hạo, xin mời ký nhận.

Thẩm Hạo cầm bút ký tên.

Ngay cả hắn cũng thấy bất ngờ, không ngờ Hạ Ny lại tặng hắn một chiếc Ferrari Purosangue.

Đường Lập Dương đứng bên cạnh ghen tị nói: Thẩm lão đệ vẫn là cậu giỏi nhất, lão Đường tôi thực sự ghen tị đỏ mắt đây.

Chiếc Ferrari Purosangue này là bản full option, cộng thêm thuế xe sang nữa thì cũng phải hơn 8 triệu tệ.

Cả đời này tôi chỉ toàn mất tiền cho phụ nữ, chưa có người đẹp nào tặng quà cho tôi cả.

Tiếp viên hàng không Thi Nịnh tặng cậu hoa hồng, Hạ Ny tặng cậu Ferrari SUV.

Cậu đúng là trùm thật sự.

Khoản trị phụ nữ này, tôi phục cậu sát đất.

Tuy không thiếu tiền nhưng Thẩm Hạo trong lòng cũng thấy khá sảng khoái: Chắc là do tôi quá đẹp trai thôi.

Câu này cũng không sai, mà phải nói khí chất của cậu đúng là độc nhất vô nhị, đúng là gu mà các phú bà yêu thích.

Lúc này, tài xế xe tải cẩn thận lái chiếc Ferrari xuống.

Biển số vẫn chưa được gắn.

Sau khi chiếc xe được hạ xuống, tài xế nói với Thẩm Hạo: Ông Thẩm, mời ông kiểm tra, nếu không có vấn đề gì chúng tôi xin phép đi trước.

Thẩm Hạo gật đầu, lên xe nổ máy khởi động.

Động cơ rất êm, không hề có tiếng gầm rú như tưởng tượng.

Thẩm Hạo thắc mắc: Động cơ V12 này sao chẳng nghe thấy tiếng gì nhỉ.

Đường Lập Dương cười giải thích: Chiếc xe này thiết kế ống xả khá dài, nên khi đi trong phố rất yên tĩnh, cậu thử đạp ga lên 8000 vòng xem.

Nghe vậy, Thẩm Hạo đạp mạnh chân ga.

Ngay lập tức động cơ phát ra tiếng gầm rú rung trời chuyển đất.

Thiết kế này Thẩm Hạo thấy rất ổn, ít nhất là khi đi bình thường không làm phiền người khác.

Thẩm Hạo hài lòng nói: Được, không vấn đề gì.

Vâng ông Thẩm, vậy chúng tôi xin phép.

Được, vất vả cho các anh rồi, đi đường cẩn thận.

Nói xong, Thẩm Hạo từ trong không gian lấy ra hai hộp thuốc lá Vũ Hoa Thạch đưa cho tài xế.

Đa tạ ông Thẩm.

Tài xế mừng rỡ nói.

Đường Lập Dương nhìn chiếc Ferrari SUV chậc chậc khen ngợi: Đẹp, chiếc xe này đúng là đẹp thật, động cơ V12, công suất 800 mã lực, tiếng máy giòn giã, rất hợp với thanh niên.

Thấy vậy Thẩm Hạo cười hỏi: Dương ca có muốn làm một vòng không.

Đường Lập Dương vội vàng lắc đầu: Thôi, tôi già rồi, giờ chẳng còn hứng thú gì với xe xăng, cứ xe điện mà chạy cho sướng.

Nói về hưởng thụ thì phải là xe điện, nhưng nói về giữ mặt mũi

thì vẫn phải xe xăng.

Tôi giờ chẳng cần mặt mũi nữa, chủ yếu là thoải mái.

Hơn nữa, đi xe điện cũng thấp điệu, ra đường cũng không lo bị ghét giàu.

Thời buổi internet phát triển thế này, đi xe điện ra ngoài bớt được khối phiền phức.

Xe sang thì chỉ dịp quan trọng mới đi thôi.

Đúng lúc này, một tiếng còi xe vang lên.

Một chiếc Rolls Royce từ từ tiến lại gần.

Nhìn biển số toàn số sáu, Thẩm Hạo biết ngay là Tiêu Nhiên tới.

Sau khi chiếc Rolls Royce dừng hẳn, tài xế bước xuống chính là Tiêu Nhiên.

Phía sau là Hạ Ny diện bộ váy hồng xinh xắn.

Thấy Thẩm Hạo, Hạ Ny vô cùng hưng phấn chạy tới khoác tay hắn.

Chiếc xe này anh có thích không, không thích thì đổi chiếc khác.

Thẩm Hạo nhéo má Hạ Ny, hài lòng nói: Được lắm, dạo này tôi cũng đang thiếu xe, cô đúng là kịp thời thật.

Hi hi, anh thích là được rồi.

Hạ Ny nũng nịu.

Tiêu Nhiên đứng bên cạnh đầy ngưỡng mộ: Chậc chậc, Hạo ca vẫn là anh giỏi nhất.

Ny tỷ cũng chịu đầu hàng anh rồi, cái này cho anh.

Nói đoạn, Tiêu Nhiên đưa một tập hồ sơ cho Thẩm Hạo.

Cái gì đây.

Biển số xe, anh mở ra xem có thích không.

Thẩm Hạo mở ra xem, là hai chiếc biển số màu xanh.

Tần U. toàn số sáu.

Biển Tần A hết rồi, chỉ còn Tần U thôi, cũng là biển của Trường An cả.

Tiêu Nhiên cười nói.

Vất vả cho cậu rồi, biển số sao cũng được.

Thẩm Hạo ôm Hạ Ny cười.

Nói xong, nhân lúc không ai chú ý, hắn vỗ mạnh vào mông Hạ Ny một cái coi như phần thưởng.

Hạ Ny nhận được tín hiệu, đôi mắt đẹp cười cong cả lại.

Để em lắp biển số cho anh, con Ferrari SUV này em còn chưa có đâu.

Tiêu Nhiên hăng hái nói.

Lắp xong biển số, cậu ta quay sang Thẩm Hạo: Hạo ca, chìa khóa đâu, cho em làm một vòng.

Thẩm Hạo ném chìa khóa qua.

Cậu xem còn xăng không, đừng để chết máy giữa đường đấy.

Em đã bảo bên giao xe đổ đầy bình rồi.

Hạ Ny ngoan ngoãn nói.

Cảm nhận được hơi mát rượi tỏa ra từ người Thẩm Hạo còn sướng hơn cả điều hòa, Hạ Ny càng dính sát vào hắn hơn.

Tiêu Nhiên lên xe, một cú đạp ga đưa vòng tua lên tới 8500.

Tiếng gầm rú của động cơ vang vọng khắp khu biệt thự.

Không hổ là động cơ V12 của Ferrari, sướng thật.

Tiêu Nhiên phấn khích nói.

Dứt lời, cậu ta đạp mạnh ga, cảm giác lưng dính chặt vào ghế vô cùng mãnh liệt.

Buổi tối mà làm một cú thế này chắc người ta chửi tắt bếp mất.

Đường Lập Dương cười.

Cũng đúng.

Thẩm Hạo cười đáp.

Khu biệt thự vốn thoáng đãng, buổi tối lại yên tĩnh, đột nhiên gầm rú thế này thì nhiều người sẽ bực mình lắm.

May mà chiếc Ferrari này nếu đạp nhẹ thì cũng không sao.

Hạ Ny tò mò ngắm nghía căn biệt thự, hỏi: Thẩm Hạo, đây là biệt thự anh mới mua à.

Đúng vậy, mới mua xong.

Nghe thế Hạ Ny kinh ngạc: Em thấy rồi, anh còn giàu hơn cả em, bên Xiêm La vừa mua trang viên lớn, về đây lại mua thêm biệt thự mới.

Đường Lập Dương xen vào: Thẩm lão đệ còn có một bộ nội thất gỗ Hoàng Hoa Lê, căn biệt thự đó toàn dùng gỗ Tiểu Diệp Tử Đàn Tứ Xuyên trang trí, thậm chí còn là hàng cực phẩm nữa.

Hạ Ny ngẩn người: Tiểu Diệp Tử Đàn Tứ Xuyên chẳng phải là gỗ Kim Tơ Nam sao.

Đường Lập Dương khẳng định: Đúng vậy, Tiểu Diệp Tử Đàn Tứ Xuyên được coi là gỗ Kim Tơ Nam chính tông nhất.

Quan điểm này đã được các chuyên gia trong ngành và các bậc thầy thủ công công nhận.

Hàng của Thẩm lão đệ phẩm cấp còn cao hơn, mùi hương, màu sắc, tỷ lệ vân kim tơ và đường nét đều là hàng thượng hạng.

Quá xa xỉ.

Hạ Ny cũng bị sự giàu sang của Thẩm Hạo làm cho choáng váng.

Lúc này Thẩm Hạo thấy Đường Lập Dương mồ hôi nhễ nhại, liền cười nói: Ngoài này nóng, vào trong thôi.

Đường Lập Dương nói: Được, Thẩm lão đệ đúng là chịu nhiệt giỏi thật, chẳng thấy giọt mồ hôi nào.

Hạ Ny nhếch môi, áp sát vào Thẩm Hạo hơn.

Máy điều hòa di động này đúng là vô đối.

Bước vào phòng khách, mặt sàn vẫn còn chút bụi.

Đường Lập Dương nói: Nếu Thẩm lão đệ định ở lại tối nay, tôi sẽ gọi công ty vệ sinh đến, dọn dẹp xong xuôi cùng lúc lắp đặt nội thất luôn.

Mắt Hạ Ny sáng lên: Chắc là chưa mua chăn ga gối đệm đâu nhỉ, Thẩm Hạo, chúng ta đi mua đi.

Được rồi, lát nữa đi.

Lúc này bên ngoài vang lên tiếng động cơ xe tải.

Một lát sau Tiêu Nhiên bước vào.

Con SUV này được đấy, đi thoải mái hơn xe thể thao nhiều.

Tiêu Nhiên cười nói.

Đường Lập Dương cười bảo: Ferrari cứng miệng lắm, cứ nhất quyết gọi là FUV.

Nhưng phải nói là quy luật thơm thì chẳng ai thoát được.

Năm xưa Lamborghini sắp phá sản nhờ làm SUV mà đổi đời.

Rolls Royce cũng nhanh chóng theo chân.

Ferrari lúc đầu cũng mạnh miệng lắm, cuối cùng cũng không trụ nổi, bắt đầu sản xuất SUV rồi.

Ai mà chê tiền cơ chứ, máy V12 cũng đáng đồng tiền bát gạo, nhìn mà em cũng thấy thèm.

Tiêu Nhiên chậc chậc nói.

Thẩm Hạo hỏi: Hay là mua một chiếc.

Tiêu Nhiên lắc đầu: Thôi, xe trong gara em đi còn chẳng hết, mua xe trong nước thuế đắt quá.

Thỉnh thoảng anh cho em mượn chạy là được rồi, xe của em anh cứ lấy mà đi thoải mái.

Điều hòa phòng khách tuy đã bật nhưng chưa có chỗ ngồi.

Chương 243

Đường Lập Dương nói: Cốp xe tôi có mấy cái ghế xếp ngoài trời, thường dùng để đi câu cá với bạn bè, để tôi ra lấy.

Nói xong Đường Lập Dương đi ra ngoài.

Tiêu Nhiên nhìn quanh biệt thự, gật đầu: Trang trí đẹp đấy, nhưng hơi đơn điệu, chưa có đồ trang trí gì cả, để em tặng anh mấy bức thư họa, rồi mua thêm mấy cái bình gốm thời Thanh.

Thẩm Hạo đáp: Cái đó không cần đâu, tranh thì tự ta vẽ là được.

Hạ Ny kinh ngạc: Thẩm Hạo, anh cũng biết vẽ tranh sao.

Cô vốn theo học ngành mỹ thuật chuyên ngành sơn dầu nên rất ngạc nhiên.

Biết một chút, biết một chút thôi.

Thẩm Hạo khiêm tốn nói.

Tiêu Nhiên sợ Thẩm Hạo ngại, liền đỡ lời: Thế thì tốt quá, viết cho em một bức chữ luôn đi, để em treo trong phòng làm việc.

Thẩm Hạo gật đầu: Được, chuyện nhỏ.

Một bức chữ chỉ mất vài phút.

Giờ đây với sự hỗ trợ của thần thức, thư họa của Thẩm Hạo càng thêm linh động, sớm đã vượt xa họa sĩ cung đình và thái y Tống Hữu Lễ.

Đụng tới chuyên môn của mình, Hạ Ny cũng rạo rực muốn thể hiện một chút trước mặt Thẩm Hạo, để hắn thấy cô không phải chỉ là một bình hoa di động.

Nghe nói anh cũng biết vẽ sơn dầu à.

Hạ Ny gật đầu: Vâng, em học từ nhỏ, đại học cũng học ngành này.

Thẩm Hạo cười hỏi: Có biết cảnh vẽ tranh trong phim Titanic không.

Cảnh kinh điển thế sao em không biết được.

Nói đến đây, Hạ Ny trố mắt nhìn hắn không tin nổi: Anh không định bảo em làm mẫu cho anh vẽ đấy chứ.

Nhưng ngay lập tức, mắt cô nàng sáng rực lên, vẻ mặt đầy phấn khích: Cái này em làm được, đúng chuyên môn của em luôn.

Thẩm Hạo nói: Vậy thì tốt, lát nữa có một người bạn nữa cũng qua đây.

Nghe vậy Hạ Ny ngớ người, vẻ mặt thẫn thờ, trong lòng thấy chua xót.

Nhưng cũng chỉ một thoáng, cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, chuyện ở Xiêm La chẳng phải đã nếm trải rồi sao.

Cô vuốt lại mái tóc, thắc mắc: Ai vậy, em có quen không.

Thẩm Hạo đáp: Cô không quen đâu, lớn hơn cô khoảng ba bốn tuổi.

Nói xong, Thẩm Hạo ném chìa khóa xe cho Hạ Ny: Cô lái đi, tôi nhắn tin cho người ta.

Hạ Ny ỉu xìu gật đầu: Vâng.

Sau khi khởi động xe, cô hỏi khẽ: Mấy giờ người ta tới.

Thẩm Hạo làm sao biết được, liền lắc đầu: Không rõ.

Hạ Ny lườm hắn một cái: Anh là chủ mà lại không biết à.

Thẩm Hạo cười mắng: Nói ít thôi, lo mà lái xe đi.

Đương nhiên chuyện thật giả thế nào Thẩm Hạo cũng chẳng bận

tâm: Không được phân biệt đối xử đâu đấy.

Ta là loại người đó sao.

Chắc chắn sẽ bát nước chi đều.

Nghe Thẩm Hạo hứa hẹn, Hạ Ny mừng rỡ: Nói rồi đấy nhé, không được nuốt lời đâu.

Thẩm Hạo: Lắm lời quá, đi thôi.

Được rồi, đi thôi.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo gửi tin nhắn cho cô bảo mẫu nhỏ Lục Khiết: Lái xe qua đây, tối nay tôi không về nhà.

Hắn gửi kèm định vị căn biệt thự, sau đó cùng Hạ Ny đi mua thêm màu vẽ, giấy tuyên, bút lông các loại.

Sau khi lượn lờ bên ngoài khoảng ba tiếng, Thẩm Hạo quay về biệt thự.

Hạ Ny mang mấy bộ chăn ga mới mua bỏ vào máy giặt, giặt sơ qua một lượt.

Đồ này mới xuất xưởng, qua tay nhiều người lắm, không giặt sạch cứ thấy không thoải mái thế nào ấy.

Thẩm Hạo nói: Phụ nữ đúng là phiền phức, lắm chuyện thật.

Cái này gọi là ưa sạch sẽ, chẳng lẽ anh thích hạng phụ nữ lôi thôi lếch thếch sao.

Trong lúc chờ Hạ Ny giặt đồ, Thẩm Hạo ngồi trên sofa định làm ván Vương Giả Vinh Diệu, nhưng lại thấy yêu cầu cập nhật, tốc độ thì chậm rì.

Hắn dẹp luôn.

Sau đó, Thẩm Hạo đi vào không gian riêng, một lần nữa bước vào

thế giới huyền huyễn.

Bạch hạc vẫn đang ung dung bay lượn trên bầu trời.

Hắn dứt khoát nằm trên lưng hạc chợp mắt một lát.

Đây mới đúng là chế độ lái tự động thực thụ.

Đương nhiên, thứ này người bình thường làm gì có tư cách sở hữu.

Từ Yến Châu tới kinh đô Thiên Vũ Hoàng triều vẫn còn một quãng đường rất xa.

Cả Thiên Vũ Hoàng triều rộng lớn nhường nào, chỉ riêng một vùng Yến Châu đã rộng hơn mười triệu km vuông.

Điều quan trọng là hơn mười triệu km vuông này đều là nơi thủy thảo phong phú, đất đai có thể canh tác, không có sa mạc hay băng nguyên.

Có thể tưởng tượng được dân số nơi đây đông đúc thế nào.

Cả Thiên Vũ Hoàng triều có chín đại châu như Yến Châu, đó là chưa kể đến các phiên thuộc quốc nhỏ như Đại Dương vương triều hay Đại Khôn vương triều.

Chỉ riêng Yến Châu đã có một trăm triệu dân.

Sau này Thẩm Hạo mới biết, cách tính một trăm triệu dân này không giống với cách thống kê dân số ở thế giới hiện đại.

Nó tương tự như cách tính trước thời Càn Long nhà Thanh, tính theo đinh.

Thuế cũng thu theo đinh.

Nam giới từ 16 đến 60 tuổi mới được gọi là đinh.

Phụ nữ, bé trai dưới 16 tuổi và người già trên 60 tuổi đều không

được tính.

Vì vậy, con số dân số này có độ chênh lệch rất lớn, nếu tính theo cách của thế giới hiện đại là thống kê toàn bộ già trẻ lớn bé, ước chừng dân số phải gấp 3, 4 lần mới hợp lý.

Như vậy dân số mới thuộc loại bình thường.

Dẫu sao đất đai rộng lớn, không cao nguyên, không sa mạc thì có thể nuôi sống biết bao nhiêu người.

Chỉ một châu đã như vậy, cả Thiên Vũ Hoàng triều có bao nhiêu dân.

Ước tính bảo thủ cũng phải ba tỷ người.

Tuy nhiên, đại bộ phận đều là người phàm, tu sĩ chỉ chiếm một phần rất nhỏ.

Nếu Thiên Vũ Hoàng triều không có võ lực cường đại thì cũng không thể thống trị được cương vực rộng lớn đến thế.

Bay thêm mấy canh giờ nữa mới ra khỏi Yến Châu.

Thẩm Hạo nhìn xuống phía dưới, cách đó không xa có một ngọn núi lớn, trên núi có một tôn đại Phật kim quang rực rỡ.

Thẩm Hạo ước chừng đã đến Đại Khôn quốc.

Đi lối Đại Khôn quốc là đường tắt.

Trời cũng dần tối, Thẩm Hạo bảo bạch hạc tìm một nơi nghỉ ngơi.

Sau khi cho ăn một viên linh đan, bạch hạc hưng phấn xoay quanh hắn.

Hắn tìm thấy một sơn động, định nghỉ lại một đêm.

Đột nhiên, hắn thấy phía xa hỏa quang ngút trời, tiếng kêu cứu, tiếng hâm dọa giết chóc vang lên không ngớt.

Thần thức Thẩm Hạo quét qua, lập tức có chút bất ngờ.

Hóa ra đây là một ngôi làng nhỏ dưới trướng Đại Khôn quốc.

Lúc này, toàn bộ dân làng đang quây quanh một đống lửa lớn.

Ở giữa đám đông là một giá củi khổng lồ.

Trên đó nằm một người một ma, chính xác mà nói là một nam một nữ.

Người nam đã chết được mấy ngày, còn người nữ thì vẫn sống sờ sờ, dung mạo thủy linh.

Tiếng kêu cứu chính là từ nữ nhân này.

Bởi vì đám người kia muốn thiêu sống nàng.

Đang lúc buồn chán, Thẩm Hạo bỗng thấy hứng thú.

Chẳng lẽ lại là câu chuyện của Võ Đại Lang và Phan Kim Liên.

Hắn dùng thần thức quét qua thì phát hiện nữ nhân này tuổi đời còn trẻ, chỉ tầm 17, 18 tuổi, nguyên âm chưa mất, xem ra không phải loại Kim Liên ngoại tình.

Nghe kỹ lại mới hiểu, đây là đang tế tự.

Góa phụ là vật bất tường, ngươi không còn lý do gì để sống tiếp, nếu ngươi không chết sẽ gây họa cho cả thôn chúng ta.

Để ngươi được hỏa thiêu cùng trượng phu là vinh dự to lớn của ngươi.

Nam nhân của ngươi ở kiếp sau cũng cần một bạn đời như ngươi.

Ngươi sẽ gặp được chân Phật của A Gia giáo.

Thẩm Hạo đã hiểu, đám người này dùng việc thiêu sống phụ nữ để tế tự Phật của A Gia giáo.

A Gia giáo lũ lừa trọc cũng giống như Vọng Khí tông, đều thuộc

phạm vi thế lực của Lương Châu.

Rõ ràng ở Đại Khôn quốc có một số nơi tín phụng A Gia giáo.

Lần trước ở Thiên Vũ bí cảnh, Thẩm Hạo thật sự chưa từng thấy đám A Gia giáo này.

Nếu thấy, hắn chắc chắn sẽ giết thêm vài tên, coi như tích công đức.

Theo cách nói của ngôi làng này, cứ là góa phụ thì là bất tường.

Vậy thì bao nhiêu năm qua đã có bao nhiêu góa phụ bị thiêu chết.

Chỉ thấy người góa phụ liều mạng muốn thoát khỏi đống củi, nhưng bị mười mấy dân làng xung quanh cầm gậy dài đánh tới tấp.

Nếu nàng dám nhảy xuống, chắc chắn sẽ bị loạn gậy đánh chết.

Thấy cảnh này, Thẩm Hạo lập tức cảm thấy khó chịu, một luồng hỏa khí dâng lên trong lòng.

Chương 244

Mẹ nó, một lũ kiến hôi dám làm ảnh hưởng đến đạo tâm của bản tọa, thật đáng chết.

Gã đàn ông cầm đầu có vẻ là thôn trưởng, nhảy múa vài động tác rồi lẩm bẩm khấn vái.

Sau đó gã hét lớn: Tiễn nàng đi gặp trượng phu, nguyện cho bọn họ kiếp sau vẫn là phu thê ân ái.

A Gia Phật Tổ sẽ phù hộ các người.

Không.

đừng mà, cầu xin các người.

Thiếu nữ sợ hãi đến lệ chảy đầy mặt, mấy lần muốn trốn đều bị đuổi trở lại.

Cuối cùng nàng bị trói chặt, miệng bị nhét giẻ.

Tên cầm đầu ném bó đuốc vào.

Chứng kiến cảnh này, những người xung quanh đều nhìn với vẻ mặt tê liệt.

Đồng tử thiếu nữ co rụt dữ dội, điên cuồng cầu xin.

Ngay lúc bó đuốc sắp rơi xuống đống củi, nó đột nhiên tắt ngóm.

Mọi người sững sờ, chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Những dân làng cầm gậy và gã đàn ông cầm đầu bỗng nhiên đứng sững tại chỗ không nhúc nhích.

Một khoảnh khắc sau, một cái đầu rụng xuống.

Những người khác cũng chịu chung số phận, đầu lìa khỏi cổ.

Á.

Một tiếng kinh khiếu vang lên, những người còn lại sợ đến mức bỏ chạy tán loạn.

Thiếu nữ cũng sợ đến run cầm cập nhưng không hề la hét, điều này khiến Thẩm Hạo có chút ngạc nhiên.

Thẩm Hạo điều khiển phi kiếm cắt đứt dây thừng cho nàng.

Thấy mình được cứu, nữ nhân lập tức quỳ xuống đất liên tục dập đầu: Đa tạ ân công cứu mạng, đa tạ ân công cứu mạng.

Dù không biết ai cứu mình, nhưng nàng biết đây là cơ hội sống sót duy nhất.

Không trung truyền đến một giọng nam trầm thấp: Không cần, thuần túy là ta nhìn bọn chúng không thuận mắt, cứu ngươi chỉ là tiện tay thôi.

Nhìn đôi mắt linh hoạt của nữ nhân này, ước chừng cũng có linh căn.

Thẩm Hạo cũng lười lộ diện, bèn ném xuống một bản công pháp tán tu, một ít bạc và một viên Tẩy Tủy đan.

Chạy đi tìm đường sống đi.

Cầu ân công thu lưu, Tra Nhĩ Mã nguyện cả đời làm nô tỳ.

Khi Tra Nhĩ Mã ngẩng đầu lên thì phát hiện xung quanh vẫn tĩnh lặng không một tiếng động, vị cao nhân kia căn bản không hề lộ diện.

Xung quanh chỉ còn mùi máu tanh nồng nặc.

Tra Nhĩ Mã lau nước mắt, dập đầu thật mạnh vài cái, sau đó cầm bó đuốc châm lửa đốt thi thể trượng phu rồi quay người rời đi, biến mất trong màn đêm.

Mẹ nó, thoải mái rồi, giờ có thể ngủ ngon một giấc.

Đối với khúc mắc nhỏ này, Thẩm Hạo chẳng hề để tâm.

Không thấy thì thôi, thấy rồi mà không ra tay chẳng phải là tự làm mình khó chịu sao.

Chủ yếu là phải sảng, phàm là thứ gì khiến hắn không thoải mái thì đều là dị đoan.

Đại Khôn quốc linh khí không nhiều, vì thế Thẩm Hạo cũng không có ý định tọa thiền tu luyện.

Sáng hôm sau khi vừa hừng đông, Thẩm Hạo thả bạch hạc ra, bay về phía hoàng thành.

Bay mất hai ngày, Thẩm Hạo cuối cùng cũng đến được kinh thành Thiên Vũ hoàng triều.

Xuống khỏi bạch hạc, hắn đi bộ vào thành.

Tường thành cao hàng trăm mét, lại có trận pháp cấm bay.

Thủ đô kinh thành này là nơi phàm nhân và tu sĩ cùng tồn tại, diện tích cực kỳ rộng lớn.

Dân số lên đến hàng chục triệu người, ở thời cổ đại thế này quả là hiếm thấy, náo nhiệt vô cùng.

Vào nội thành, dòng người đông đúc, bán đủ mọi thứ.

Người phàm đối với tu sĩ cũng không có vẻ gì là ngưỡng mộ hay sợ hãi.

Ở đây tất cả đều lấy quốc pháp làm trọng.

Dẫu sao những tán tu dám gây chuyện ở kinh đô đều đã bị giết sạch.

Nhìn đường phố rực rỡ muôn màu, cái gì cũng bán, tâm trạng

Thẩm Hạo rất tốt.

Không hổ là kinh thành Thiên Vũ hoàng triều, vật phẩm phong phú đa dạng.

Thậm chí có không ít thứ ở thế giới hiện đại là đồ quý hiếm, nhưng ở đây lại có vẻ bình thường.

Ví dụ như phỉ thúy toàn lục, thậm chí là phỉ thúy chủng thủy tinh, cứ thế bày trên sạp hàng ven đường, thi thoảng có phụ nữ ghé hỏi giá.

Lại có những chiếc ấm tử sa ở trong nước bán giá hàng chục triệu, ở đây cũng chẳng có gì đặc biệt.

Ban đầu Thẩm Hạo định nghỉ một đêm rồi đi trộm hoàng lăng, giờ xem ra khó khăn lắm mới đến một chuyến, không mang chút đặc sản nào về thì hơi lãng phí.

Phỉ thúy món đồ này Thẩm Hạo tuy không mấy thích, nhưng đem tặng phụ nữ thì rất ổn.

Ban ngày đi trộm mộ cũng không tiện, thế là Thẩm Hạo bắt đầu đi dạo.

Ghé vào một sạp hàng, hắn hỏi: Đôi vòng này bán thế nào.

Cái này hai mươi lượng bạc một đôi, loại này mười lượng bạc một đôi.

Chủ quán nhiệt tình đáp.

Mức giá này đối với bình dân mà nói cũng đủ xa xỉ, nhưng bạc ở thế giới hiện đại lại rất rẻ.

Thẩm Hạo nói: Ngươi có bao nhiêu cái.

Chủ quán ngẩn ra, nghi hoặc hỏi: Còn khoảng năm mươi đôi nữa.

Tính rẻ chút, ta mua hết.

Thẩm Hạo hào sảng nói.

Á, đương nhiên là được, tôi tính cho ngài mười lăm lượng một đôi, ngài thấy sao.

Chủ quán vội vàng đáp.

Được, loại đá này ngươi mua ở đâu vậy.

Thẩm Hạo tò mò.

Tự tay tôi đào trong mỏ của nhà mình đấy, nếu ngài muốn, nhà tôi có đầy.

Thẩm Hạo:.

Được rồi, ngày mai ngươi mang vài chục khối qua đây, ta xem thử.

Không vấn đề gì, tuyệt đối không vấn đề gì.

Chủ quán kích động khôn cùng, gặp được khách lớn nên vô cùng hưng phấn.

Khi thấy Thẩm Hạo phẩy tay một cái, tất cả vòng tay đều biến mất, chủ quán mới nhận ra: Hóa ra là tu sĩ.

Tiếp theo, Thẩm Hạo đến một cửa hàng bán ấm trà.

Chương 245

Ấm trà này bán thế nào.

Công tử, mỗi bộ này đều được mài giũa suốt một tháng, loại phẩm tướng bình thường này chỉ mười lượng, những bộ tinh phẩm này năm mươi lượng.

Nghề làm ấm nhà tôi đã truyền thừa mấy trăm năm rồi.

Thẩm Hạo nhìn kỹ, thấy chúng được chế tác hoàn mỹ, đúng là ấm tử sa, món này dùng để tiếp khách thì tuyệt.

Mua ba bộ phẩm tướng tốt nhất.

Vâng thưa công tử, tổng cộng một trăm năm mươi lượng.

Vì bạc không đủ, Thẩm Hạo lại đến tiệm đổi tiền của thương hội.

Mỗi tiệm hắn đổi năm ngàn lượng vàng.

Trong Thiên Vũ bí cảnh, hắn thu quét từ túi trữ vật của đám tán tu được khoảng hai vạn lượng vàng phiếu, để đó cũng chẳng làm gì, cầm vàng thật vẫn sướng tay hơn, thế nên hắn đổi hết.

Tu sĩ không thiếu tiền, nhưng Thẩm Hạo vốn tính tiết kiệm từ nhỏ nên vẫn rất thích vàng.

Sau đó, thấy cái gì vừa mắt là hắn mua cái đó.

Cửa hàng đồ gỗ ở kinh thành cũng không rẻ.

Bàn viết khá đắt, ba trăm lượng bạc một chiếc, Thẩm Hạo mua ba chiếc bàn gỗ hoàng hoa lê.

Gỗ hoàng hoa lê vẫn còn tính là giá thấp nhất, loại đắt hơn hắn không biết nên không mua, chủ yếu là kinh tế thực dụng.

Tuy bàn viết Đường Lập Dương tặng cũng không tệ, nhưng chắc chắn không đẳng cấp bằng gỗ hoàng hoa lê này.

Một chiếc bàn trị giá cả nửa tỷ, viết lách trên đó mới có cảm giác.

Hắn mua thêm bốn chiếc ghế thái sư.

Có sẵn đồ thì đơn giản hơn nhiều.

Dạo chơi một hồi, Thẩm Hạo mới thong dong đi về phía khu Đông.

Kinh thành chia làm bốn khu Đông Tây Nam Bắc, khu Đông là nơi tập trung nhiều tu sĩ nhất.

Vị trí hoàng lăng cũng nằm trong lâm viên hoàng gia ở ngoại ô phía Đông.

Theo trí nhớ của Ngũ hoàng tử Thiên Dũng, lâm viên hoàng gia này rộng khoảng 50 vạn km vuông, tương đương diện tích một tỉnh.

Trên đường đi, Thẩm Hạo quan sát phong cảnh, nhận ra kinh thành tuy lớn nhưng tu sĩ và bình dân đều có vòng tròn xã hội riêng.

Tuy ở cùng một nơi nhưng có người cả đời cũng không gặp được tu sĩ.

Cũng giống như Thẩm Hạo trước kia ở trong huyện mà chưa bao giờ gặp huyện trưởng, sau khi quen Tiêu Nhiên mới gặp được bí thư huyện ủy.

Loại tu sĩ đi mua đồ ở khu người phàm như Thẩm Hạo thật sự rất hiếm.

Nhìn kinh thành phồn hoa, hắn thậm chí muốn mua một căn nhà định cư.

Đúng là kinh thành, hàng hóa muôn màu muôn vẻ.

Đi mất mấy tiếng mới ra khỏi khu Tây, gần tối Thẩm Hạo mới tới khu Đông.

Vị trí hoàng lăng hắn đã biết, nhưng bên trong có một tu sĩ Linh Đan cảnh tầng năm và một tu sĩ Linh Đan cảnh tầng ba trấn thủ.

Một người ở vòng ngoài, một người ở ngay cửa hoàng lăng.

Vì vậy muốn trộm mộ, việc đầu tiên là phải âm thầm xử lý hai tên này.

Việc này không làm khó được Thẩm Hạo, chỉ là miểu sát thôi.

Hơn nữa thần thức của hắn mạnh hơn, khi đối phương phát hiện ra hắn thì đã bị giết rồi.

Vấn đề là không được để hai người này gây ra động tĩnh quá lớn.

Màn đêm hoàn toàn buông xuống, Thẩm Hạo mới lén lút tiến vào lâm viên hoàng gia.

Thần thức quét qua, hắn dễ dàng tránh được các thị vệ tuần tra.

Khi cách hoàng lăng khoảng mười cây số, Thẩm Hạo dừng lại.

Để không đánh động kẻ địch, hắn không dùng thần thức nữa.

Hắn lặng lẽ xử lý một tên thị vệ, ném vào không gian.

Sau khi hấp thụ ký ức, hắn thay trang phục thị vệ, trà trộn vào đội tuần tra.

Theo ký ức của tên thị vệ, hai tu sĩ Linh Đan cảnh hôm nay đều có mặt, không có biến số nào khác, hắn mới yên tâm.

Bình thường hai người bọn họ đều tu luyện trong phòng mình, không cho phép ai làm phiền thanh tu.

Vì thế trong phạm vi ngàn mét không có bất kỳ thị vệ tuần tra nào.

Đương nhiên người bình thường cũng không dám tìm chuyện,

Linh Đan cảnh đã là siêu cấp cao thủ, lại đang ở lâm viên hoàng gia, ai dám nảy ý đồ với họ.

Chỉ tiếc lần này họ gặp phải Thẩm Hạo, coi như họ đen đủi.

Hơn nữa trong ký ức, đám thị vệ bảo vệ Ngũ hoàng tử ở Thiên Vũ bí cảnh sau khi trở về đều bị hoàng đế giết sạch.

Điều này khiến Thẩm Hạo có chút áy náy, sớm biết thế đã tiễn bọn họ một đoạn trong bí cảnh cho xong, đỡ phải ra ngoài chịu nhục.

Thẩm Hạo một mình đi đến phòng ở của tu sĩ Linh Đan cảnh vòng ngoài, trực tiếp gõ cửa.

Cộc.

Ngay lập tức, bên trong truyền ra tiếng quát giận dữ: Một lũ phế vật, đã nói rồi, không có việc gì đừng làm phiền ta thanh tu.

Không cho bản tọa một lời giải thích hợp lý, ta sẽ khiến ngươi chết rất thảm.

Thẩm Hạo đáp: Mẹ nó, mấy anh em mua rượu ngon có lòng mời ngươi uống, ngươi còn bày đặt cái gì.

Lãng phí tình cảm của lão tử, không uống thì cút mẹ ngươi đi.

Kiến hôi tìm chết.

Bên trong gầm lên một tiếng đầy nộ khí.

Cửa gỗ bị hất văng, một thanh phi kiếm bay ra.

Thẩm Hạo hắc hắc cười lạnh, cũng phóng ra một thanh phi kiếm, tốc độ nhanh hơn, trong chớp mắt đã miểu sát đối phương.

Một tên Linh Đan cảnh tầng ba lại bị giết chết khi chưa kịp đề phòng.

Ném thi thể tên này vào nhẫn không gian, Thẩm Hạo đặt hai bộ

khôi lỗi trong phòng, nếu có ai tới kiểm tra, khôi lỗi sẽ xử lý trước.

Sau đó hắn lao về phía sâu nhất của lâm viên hoàng gia, nơi có hoàng lăng.

Vì không thể bay nên hắn phải chạy, tốc độ chạy cũng nhanh chẳng kém gì bay.

Có ký ức của Thiên Dũng nên hắn rất thông thạo đường xá.

Mười mấy phút sau, Thẩm Hạo đã đến hoàng lăng.

Xung quanh là những quần thể kiến trúc ngói lưu ly vàng rực rỡ, hai bên là những hàng tượng đá đứng sừng sững.

Đây là Đông hoàng lăng, chỉ có hoàng đế và hoàng hậu mới đủ tư cách an táng ở đây.

Tây hoàng lăng mới là nơi dành cho hoàng tử công chúa.

Một tu sĩ Linh Đan cảnh tầng năm đang trấn thủ bên trong.

Thần thức Thẩm Hạo quét qua, thấy đối phương đang nhập định, hắn lập tức xông vào.

Cảm giác có người, vị cung phụng Linh Đan cảnh tầng năm vừa mở mắt đã thấy trong phòng có thêm một người.

Hắn kinh hãi định phản kháng nhưng đã bị đối phương bóp chặt cổ.

Chương 246

Ngay lập tức máu huyết ngưng trệ, mặt đỏ tía tai, gân xanh nổi đầy thái dương.

Trong đầu hắn chỉ có một ý nghĩ: Sức mạnh của đối phương thật lớn.

Tha. tha mạng.

Thẩm Hạo chẳng thèm để ý, khẽ dùng lực bẻ gãy cổ đối phương.

Phải nói là sơ ý một chút thôi cũng mất mạng như chơi, hoàng lăng cũng chẳng an toàn gì.

Ném hai cái xác Linh Đan cảnh vào nhẫn không gian, hắn không chọn hấp thụ ký ức của họ.

Bên trong hoàng lăng, Linh Đan cảnh không có tư cách tiến vào, chỉ những hoàng tử có linh căn cực phẩm như Thiên Dũng mới được phép.

Trăng thanh gió mát, ánh trăng như sương trắng, cái bóng của Thẩm Hạo hiện rõ mồn một.

Lần đầu trộm mộ, Thẩm Hạo còn thấy hơi rợn người, nhưng giờ thì không còn cảm giác đó nữa.

Đến ngôi mộ cuối cùng dựa lưng vào núi, Thẩm Hạo mở cơ quan, một phiến đá lớn chậm rãi nâng lên.

Bên trong hoàng lăng không có cơ quan gì nguy hiểm, mộ thất đèn đuốc sáng trưng.

Trên bàn thờ đặt không ít đồ cúng.

Giữa mộ thất là một chiếc quan tài ngọc khổng lồ.

Thẩm Hạo đẩy nắp quan tài, bên trong nằm một cái xác, trông khá thảm, mặt mũi đen thui, chắc là bị sét đánh đến thảm thương.

Chính là vị lão tổ tông trong ký ức của Ngũ hoàng tử Thiên Dũng.

Ném cái xác vào không gian thôn phệ, Thẩm Hạo đậy nắp quan tài lại, khôi phục như cũ.

Rất nhẹ nhàng.

Đương nhiên cái sự nhẹ nhàng này chỉ dành cho Thẩm Hạo.

Bên ngoài có Linh Đan cảnh tầng năm canh giữ nên chẳng ai dám tới đây tìm chết.

Dù đối với Thẩm Hạo thì không là gì, nhưng ngay cả lâu chủ Cửu Thành Lâu là Chu Dụ Phong có đến cũng khó mà miểu sát được.

Thu hồi khôi lỗi, mọi thứ trở lại bình thường, Thẩm Hạo mới rời khỏi lâm viên hoàng gia.

Sau đó hắn lập tức tiến vào không gian.

Trong chốc lát, một lượng lớn sương mù ùa tới.

Một tiếng sau, Thẩm Hạo tỉnh lại, đã có một con đường rõ ràng để đột phá từ Linh Đan cảnh lên Thông Huyền cảnh.

Hắn cũng biết thêm không ít bí mật của Thiên Vũ hoàng triều.

Người này tên là Thiên Hiên, sống hơn một ngàn năm, là vị hoàng đế thiên phú nhất của Thiên Vũ hoàng triều, thực lực Thông Huyền đỉnh phong.

Khi tuổi thọ sắp cạn, ông ta mới lấy hết dũng khí để độ lôi kiếp.

Lúc đó cả tinh khí thần lẫn khí huyết đều không ở trạng thái đỉnh cao, đương nhiên không chịu nổi lôi kiếp.

Khi cảm nhận được uy lực của lôi kiếp từ trong ký ức, Thẩm Hạo

cũng rùng mình theo bản năng.

Một đạo lôi đình đường kính ba bốn mét từ trên trời giáng xuống, dù là linh hồn hay nhục thân đều chịu trọng thương, ngay cả linh khí hộ thể cũng tan thành tro bụi, sau đó là một màn đen tối, bỏ mạng.

Uy lực của lôi kiếp thật đáng sợ.

Mà cả Thiên Vũ hoàng triều cũng chỉ có sáu cường giả cảnh giới Thông Huyền, một người hậu kỳ, một người đỉnh phong.

Nay Thiên Hiên là Thông Huyền đỉnh phong đã vẫn lạc, chỉ còn lại năm người.

Tin tức này bên ngoài vẫn chưa hay biết, Thiên Vũ hoàng triều che giấu rất kỹ, chắc là để tránh nảy sinh sự cố.

Tiếp đó Thẩm Hạo chuẩn bị đột phá.

Tuy nhiên đột phá Thông Huyền cần lượng linh khí khổng lồ, động tĩnh cũng sẽ rất lớn, chắc chắn gây ảnh hưởng nghiêm trọng.

Nhưng chuyện đó không làm khó được Thẩm Hạo.

Thiên Vũ bí cảnh hiện giờ không có ai, hoàn toàn là vườn sau của hắn.

Nghĩ là làm, Thẩm Hạo đến Thiên Vũ bí cảnh.

Có con đường cảm ngộ, hắn đột phá một cách tự nhiên.

Bản thân thiên phú của Thẩm Hạo đã mạnh gấp mười mấy lần người khác, việc đột phá càng đơn giản hơn.

Trong phút chốc, lượng lớn linh khí hội tụ, hình thành một vòng xoáy linh khí khổng lồ, linh khí trong phạm vi nghìn dặm đều bị hút cạn.

Cả người Thẩm Hạo được linh khí bao bọc, thần thức bắt đầu

chất biến.

Không biết qua bao lâu, hắn mới mở mắt ra.

Giờ đây hắn có thể cảm nhận được phạm vi cả ngàn dặm, mạnh hơn Thiên Hiên lúc ở Thông Huyền đỉnh phong gấp năm sáu lần.

Thật là không thể tin nổi, giờ đây hắn mạnh đến mức đáng sợ.

Đồng thời Thẩm Hạo cũng biết thêm nhiều bí mật ẩn giấu.

Trong hoàng cung Thiên Vũ lại có một bộ công pháp song tu truyền lại từ thời viễn cổ, nhưng người thường không thể tu luyện, hoàng tộc cũng chẳng ai luyện được.

Những bí mật này chỉ có những ai đạt tới Thông Huyền mới được biết.

Thông Huyền đột phá lên Tam Hoa Tụ Đỉnh phải trải qua lôi kiếp khảo nghiệm, chỉ có vượt qua lôi kiếp, ngưng tụ thần hồn Tam Hoa mới có thể băng qua dãy núi Côn Luân để đến Linh Vân đại lục.

Chỉ có điều dãy núi Côn Luân rộng lớn vô cùng, là nơi yêu thú tụ tập, sâu trong đó yêu thú tứ cảnh, ngũ cảnh nhiều không đếm xuể.

Không chỉ vậy còn có một vùng lôi khu, dường như dùng để trừng phạt yêu thú.

Do đó nếu muốn băng qua mà thần hồn chưa được lôi kiếp tẩy lễ thì chỉ có nước bị đánh chết.

Thiên Vũ hoàng triều chỉ là một phần nhỏ của Linh Vân đại lục.

Mảnh đất này vốn tên là Linh Vân đại lục, là một đại lục hoàn chỉnh, mấy vạn năm trước có một trận đại chiến khiến nó vỡ ra thành mười mấy mảnh lớn nhỏ khác nhau.

Cả đại lục bị dãy núi Côn Luân chia cắt thành hàng chục mảnh, yêu thú chiếm giữ Côn Luân, nhân loại tu sĩ chiếm giữ các lục địa.

Thiên Vũ hoàng triều chỉ là một phần nhỏ bé nằm ở rìa dãy Côn Luân.

Linh khí không đủ, không đột phá Tam Hoa thì không thể qua nổi dãy Côn Luân.

Vì đại lục vỡ vụn nên chất lượng linh khí giảm sút nhanh chóng, giới tu luyện ở Thiên Vũ hoàng triều bắt đầu suy tàn.

Để sinh tồn, tu sĩ bắt đầu cải biên công pháp, từ thổ nạp tiên thiên linh khí chuyển sang hấp thu linh khí mang thuộc tính đơn nhất, đồng thời tìm ra phương pháp giết yêu thú lấy nội đan.

Vì thiếu linh khí, Thiên Vũ hoàng triều cùng các thế lực khác đã dùng chín chiếc đỉnh thiết lập một đại trận tụ linh khổng lồ, nhờ đó mới có thể tiếp tục tu hành, nhưng cũng chỉ hấp thu được ngũ hành thuộc tính.

Ở mỗi châu, bên dưới lối vào Thiên Vũ bí cảnh chính là vị trí đặt của các chiếc đỉnh.

Vì vậy Thiên Vũ hoàng triều coi như bị dãy Côn Luân vây chết.

Tất nhiên cũng có cách khác là vượt biển từ Hải Châu, nhưng vùng biển mênh mông yêu thú còn nhiều hơn, chẳng kém gì dãy Côn Luân.

Một cách nữa là tiến vào cấm địa, nơi đó sát khí ngút trời, linh lực và thần thức đều vô dụng, chỉ có thể dựa vào nhục thân, rộng vô cùng, nhiều tu sĩ đã bỏ mạng ở đó.

Thẩm Hạo còn biết được một tin tức, Linh Vân đại lục có thể tu, lại có một loài giao long có cánh tên là Hủy Long.

Thịt và nội đan của loài này ăn vào có thể thăng cấp huyết mạch, càng có thể cường hóa cậu nhỏ. nhưng nhược điểm là khiến người ta trở nên thị sát, dễ tẩu hỏa nhập ma.

Thẩm Hạo không mấy hứng thú với những thứ khác ở Linh Vân đại lục, dù sao lên tới Thông Huyền là sống được ngàn năm rồi, cứ tiêu dao tự tại là sướng nhất.

Nhưng thịt Hủy Long thì làm hắn thèm thuồng, muốn nếm thử vài miếng.

Chương 247

Người khác không dám thử nhưng hắn có không gian thôn phệ, có thể giải quyết hoàn mỹ các nhược điểm đó.

Thẩm Hạo tuy đạt tới Thông Huyền nhưng bản chất vẫn là nam nhi bản sắc.

Người khác tu luyện để trường sinh, còn hắn hoàn toàn là để sống cho sướng.

Nếu trường sinh mà phải vô tình cô độc, không được tìm nữ nhân thì hắn thà sớm đầu thai còn hơn, sống như thái giám thì có ý nghĩa gì.

Ngay cả Tam Thánh Mẫu, Thất Tiên Nữ còn không nhịn được mà tìm người phàm, hắn còn chưa phải tiên nhân nên chẳng cần giả vờ thanh cao.

Đồng thời Thẩm Hạo biết được trong tàng thư các hoàng cung có một bộ công pháp song tu viễn cổ, điều này làm hắn rất ham muốn.

Tu luyện xong có thể cải thiện tư chất, linh hồn hai bên cộng minh, có thể cùng chia sẻ cảm ngộ cảnh giới.

Muốn tu luyện cần Thuần Dương Chi Thể và Tiên Thiên Linh Căn, nhưng cả hai thứ đó đều chẳng làm khó được hắn.

Giờ đây hắn đã có thể sử dụng ngũ hành độn pháp, vì thế việc thâm nhập tàng thư các hoàng cung rất đơn giản.

Không gian của Thẩm Hạo lại một lần nữa mở rộng, giờ đây chiều dài, rộng, cao đã từ 256 mét biến thành 65500 mét.

Sớm nhất là 2 mét, đột phá Tiên Thiên thành 4, đến Chân Nguyên là 16, Linh Đan là 256, giờ Thông Huyền đã là hơn 6 vạn mét.

Thật là rộng lớn vô biên, hắn không còn lo lắng về chỗ chứa nữa, để mười mấy chiếc tàu sân bay vào cũng vẫn thừa thãi.

Đột phá xong, hắn không vội ra ngoài mà thích nghi với sức mạnh mới.

Giờ đây thần thức đã chất biến thành thần hồn, linh lực trong cơ thể cũng chuyển hóa thành pháp lực.

Phóng phi kiếm ra khẽ vẫy một cái, một đạo quang mang lóe lên, mặt đất xuất hiện một rãnh sâu rộng hàng chục mét, dài hàng nghìn mét.

Uy lực này khiến hắn rất hài lòng.

Hắn còn có thể ngưng tụ pháp thân, lũ lừa trọc ở Tuyết Phật tự làm sao bì kịp.

Sau đó hắn nghiên cứu ngũ hành độn pháp trong Ngũ Hành Chân Linh Quyết.

Muốn dùng độn pháp phải có đầy đủ cực phẩm linh căn, độ thân hòa với thiên địa cực cao.

Dù là Thông Huyền cảnh mà không có linh căn cực phẩm thì cũng không dùng được.

Hắn bắt quyết, cả người lún xuống đất như Thổ Địa công.

Nhìn xuống dưới tối đen như mực, chỉ có thể dựa vào thần thức để di chuyển, dù vậy cũng vô cùng thần kỳ.

Từ dưới đất chui lên, hắn lại dùng mộc độn, hòa mình vào thân cây.

Độn pháp thật là kỳ diệu.

Sau khi nghiên cứu một hồi, hắn ném hai cái xác Linh Đan cảnh của hoàng lăng vào không gian.

Theo nguyên tắc không lãng phí, hắn cũng ném luôn xác Chu Dụ Phong và một tên tán tu Linh Đan cảnh khác vào.

Những kẻ này bị không gian hấp thụ cũng tương đương với mấy tháng khổ tu của hắn.

Vài phút sau, trong không gian tràn ngập sương mù.

Với ký ức của Thiên Hiên cộng thêm linh khí khổng lồ, cảnh giới Thông Huyền của hắn giờ rất vững chắc, bằng người khác khổ tu mấy năm.

Thẩm Hạo ra khỏi không gian, lúc này kinh đô hoàng thành đang là lúc rạng đông, cũng là lúc tối trời nhất.

Cấm chế của hoàng thành chỉ nhắm vào Linh Đan cảnh trở xuống, đối với Thông Huyền thì không có tác dụng gì.

Hắn dùng độn thổ vào tàng thư các, ở đó có một người Linh Đan cảnh tầng tám canh giữ, trình độ cỡ Chu Dụ Phong.

Nhưng giờ đối với hắn thì chẳng khác gì đứa trẻ, đối phương còn chưa kịp phát hiện đã bị hắn xử lý mang đi.

Thần thức quét qua, hắn tìm thấy bộ công pháp song tu đó, còn những thứ khác hắn chẳng thèm để mắt tới, rồi lặng lẽ rời đi.

Khi hắn ra khỏi hoàng cung, chân trời đã hửng sáng, phố xá lại náo nhiệt.

Trời mờ sáng, hai bên đường các cửa hàng đã bắt đầu bán đồ ăn sáng.

Đến thế giới này lâu rồi mà hắn chưa được ăn sáng ở đây, nhìn qua thì thấy cũng giống thế giới hiện đại, chủ yếu là bánh bao và cháo.

Nhưng bánh bao ở đây chia làm nhiều loại, loại thường 3 văn một cái, bánh bao thịt yêu thú đắt gấp trăm lần, khoảng 300 văn.

Người thường không ăn nổi loại này.

Cho một bát cháo và hai cái bánh bao yêu thú.

Vâng thưa công tử, ngài đợi một lát.

Bánh bao bưng lên, Thẩm Hạo nếm thử, vị cũng không tệ, chỉ tiếc là không có dầu ớt.

Ở đây cũng có cây giống ớt nhưng có độc, chưa ai lai tạo loại không độc.

Ăn xong, rạng đông đã bắt đầu ửng hồng ở phía Đông.

Hắn thong thả đi dạo thì gặp lại chủ quán bán phỉ thúy hôm qua.

Thấy hắn, chủ quán hưng phấn gọi: Công tử, công tử phía bên này.

Thẩm Hạo mỉm cười bước tới.

Công tử, đá nguyên thạch ngài dặn hôm qua tôi đã chuẩn bị xong rồi.

Ông chủ mở tấm bạt trên xe gỗ, bên trong có hai sọt tre đựng hơn hai mươi khối nguyên thạch to cỡ quả dưa hấu.

Thẩm Hạo chỉ nói chơi vậy thôi, không ngờ lão chủ quán này lại để tâm thật.

Đều là của nhà ngươi hết à.

Chủ quán cười đáp: Vâng, mỏ nguyên thạch bên này nhà tôi bao thầu nhưng chẳng ai mua.

Ban đầu bỏ tiền thầu mỏ ngọc, ai ngờ ra toàn lục nguyên thạch, coi như lỗ vốn nặng.

Thẩm Hạo hỏi: Được rồi, bao nhiêu tiền.

Mỗi khối ngài cho tôi hai mươi lượng bạc, đều là hàng tuyển cả.

Thẩm Hạo bảo: Cắt thử một khối xem.

Cái này ngài phải tự tay làm thôi, chỗ tôi không có công cụ.

Không nói nhảm, Thẩm Hạo rút phi kiếm xẻ ra, quả nhiên bên trong xanh mướt, gọt lớp vỏ đi thì hầu như toàn là màu lục.

Hắn chẳng hiểu gì về phỉ thúy, chỉ nghe Tiêu Nhiên nói sơ qua thôi.

Hơn nữa sợi dây chuyền Hạ Ny đeo cũng là phỉ thúy, hắn thấy phẩm chất còn chẳng bằng cái này.

Được, hai mươi lượng thì hai mươi lượng.

Hắn đưa bốn mươi lượng vàng, làm chủ quán mừng húm, vội tặng thêm một đôi vòng tay phỉ thúy tím.

Tặng ngài đôi vòng này cảm ơn ngài đã chiếu cố, sau này cần cứ đến tìm tôi, nguyên thạch gì cũng có.

Thẩm Hạo cười nhận vòng: Được rồi, ta biết rồi.

Còn lần sau là khi nào thì chính hắn cũng chẳng biết.

Hoàng lăng đã trộm xong, cảnh giới đã thăng cấp, giờ là lúc đi tìm Mạnh Tuyền Cơ song tu.

à không, là đi chữa thương cho Mạnh tông chủ.

Thu hết nguyên thạch vào không gian, hắn đi ra ngoài thành.

Thiên Vũ hoàng triều nằm ngược hướng với Ngọc Thanh Cung nên phải quay về đường cũ.

Ngồi trên bạch hạc, hắn thong dong bay đi, lần này không vội vã.

Sau khi cho bạch hạc ăn một viên linh đan, hắn để mặc nó bay còn mình thì nằm ngủ.

Chương 248

Cứ thế bay hai ngày thì đến Yến Châu, thêm hai ngày nữa mới tới Thanh Châu.

Thanh Châu tuy cũng có tán tu và thế lực của triều đình, nhưng tông môn lợi hại nhất chính là Ngọc Thanh Cung.

Đến Thanh Châu, hắn cho bạch hạc nghỉ một đêm, hôm sau mới đi Ngọc Thanh Cung.

Màn đêm buông xuống, hắn nghỉ chân cạnh một thôn làng, đêm tối chỉ nghe thấy tiếng côn trùng và tiếng chó sủa, không gặp phải chuyện tế tự biến thái như ở Đại Khôn quốc.

Bình yên vô sự.

Sáng hôm sau khi tử khí đông lai, hắn tiếp tục lên đường.

Đến buổi chiều mới tới núi Ngọc Thanh, cũng là nơi trú đóng của phái Ngọc Thanh Cung.

Kẻ nào đến đó.

Nơi này là Ngọc Thanh Cung, cấm bay lượn.

Vừa bay tới chân núi, hắn đã bị mấy đệ tử cưỡi phi kiếm của Ngọc Thanh Cung chặn lại.

Thẩm Hạo lấy ra miếng ngọc bội mà Mạnh Tuyền Cơ đã đưa cho hắn.

Nhìn thấy ngọc bội, thái độ các đệ tử lập tức trở nên cung kính, họ cũng không cảm nhận được cảnh giới của Thẩm Hạo nên biết chắc hắn mạnh hơn họ rất nhiều, không dám chậm trễ, chắp tay nói: Hóa ra là bằng hữu của chưởng môn, phiền tiền bối đi bộ cùng chúng tôi lên

núi.

Thẩm Hạo không làm khó họ, cười đáp: Được thôi.

Tiền bối, mời đi lối này.

Tiền bối.

Từ này nghe cũng được đấy, Thẩm Hạo rất hài lòng.

Đi theo các đệ tử Ngọc Thanh Cung, Thẩm Hạo chậm rãi lên sơn môn.

Đi qua một đoạn rừng rậm là một con sông nhỏ, nước sông tỏa ra bạch khí, vốn là linh tuyền từ trên núi chảy xuống.

Các dãy núi nối tiếp nhau, chủ phong cao vút tận mây xanh, sương mù bao quanh lượn lờ.

Đang lúc Thẩm Hạo nghi hoặc đi bộ thế này thì bao giờ mới tới nơi, thì thấy dưới chân núi có phi chu, mỗi chiếc có thể chở được mười người.

Một đệ tử Ngọc Thanh Cung cảnh giới Chân Nguyên cung kính nói: Tiền bối, đây là phi chu chuyên dùng để đưa đón trong nội sơn của Ngọc Thanh Cung chúng ta.

Thẩm Hạo gật đầu, bước lên trên.

Nhìn những chiếc phi chu qua lại, Thẩm Hạo đã hiểu ra, cái trò này chính là xe buýt chứ đâu.

Cũng được đấy, khá là có đầu óc.

Nếu không cấm bay, đệ tử cứ bay loạn xạ thì còn gì là uy nghiêm của đại phái.

Cả cái hệ thống phi chu công cộng này đúng là có ý tưởng.

Phải thừa nhận là vùng núi Ngọc Thanh này thực sự rất lớn.

Phi chu chậm rãi bay lên, mất khoảng nửa tiếng mới tới được chân núi của chủ phong.

Tiền bối, chủ phong cấm bay, mời người theo vãn bối lên núi.

Không vấn đề.

Chủ phong đều được lát bậc thang đá, cả hai dùng tốc độ cực nhanh lao lên trên.

Đệ tử dẫn đường thấy Thẩm Hạo không nhanh không chậm bám sát mình liền gia tăng tốc độ.

Nhưng dù y có tăng tốc thế nào, Thẩm Hạo vẫn giữ nguyên khoảng cách đó, khiến y cảm thấy áp lực như núi thái sơn.

Lúc này y mới hiểu, vị tiền bối này thực sự lợi hại.

Hai người chạy suốt bốn mươi phút mới lên đến đỉnh núi.

Trên đỉnh chủ phong, kiến trúc san sát nhau.

Rất nhanh, hai người đã bị chặn lại.

Người này là ai.

Đạo Phong sư huynh, vị này là quý khách của chưởng môn.

Thẩm Hạo lấy ngọc bội ra, Đạo Phong nhìn thoáng qua, dùng thần thức quét qua Thẩm Hạo nhưng lại phát hiện như đang nhìn vào biển cả mênh mông.

Lập tức y hiểu ra người này tuyệt đối trên cảnh giới Linh Đan.

Thái độ y liền trở nên cung kính: Tiền bối, vãn bối là nội môn đệ tử của Ngọc Thanh Cung Đạo Phong, mời người đi theo vãn bối.

Thẩm Hạo gật đầu.

Trên đường đi, phong cảnh Ngọc Thanh Cung đẹp như họa, linh khí dồi dào, không hề thua kém Thiên Vũ bí cảnh.

Đến trước một tòa Ngọc Càn Cung, Đạo Phong nói: Tiền bối đợi một lát, vãn bối đi thông báo ngay.

Không sao.

Đột nhiên, Thẩm Hạo nghe thấy bên trong tường có tiếng quát mắng giận dữ: Phế vật, giặt cái quần áo mà cũng không sạch.

Loại rác rưởi có linh căn cấp thấp như ngươi cũng đòi bái vào môn hạ của sư tôn sao.

Ngoại môn Ngọc Thanh Cung còn chẳng thèm nhận ngươi nữa là.

Nghe vậy, Thẩm Hạo thầm cảm thán, đúng là nơi nào có người nơi đó có giang hồ.

Số quần áo này không giặt xong thì không được ăn cơm.

Vâng, sư tỷ.

Giọng nói quen thuộc này khiến Thẩm Hạo sững người, thần thức quét qua, lập tức nhận ra ngay.

Nữ tử áo lam đang giặt đồ chính là Văn Nhân Y Y của Cẩm Tú Ti từng gặp ở Dương Quan trấn.

Cảnh giới hiện tại là Tiên Thiên tầng một.

Còn kẻ đứng bên cạnh là một nữ tử mặc váy hồng, đang nghênh ngang chỉ tay năm ngón.

Cảnh giới Tiên Thiên viên mãn, sắp sửa đột phá Chân Nguyên cảnh.

Đúng lúc này, Đạo Phong vừa định bước vào thì bị nữ tử váy hồng chặn lại.

Đạo Phong, huynh làm gì đấy.

Đạo Phong nhìn thấy người tới thì một hồi bất lực, tuy cảnh giới

của y không bằng đối phương, nhưng ai bảo nàng ta là thân truyền đệ tử của chưởng môn, không thể đắc tội.

Mạnh sư tỷ, quý khách của chưởng môn tới rồi, tôi đi bẩm báo.

Được rồi, biết rồi, mau đi đi.

Tức thì, nữ tử váy hồng họ Mạnh kia hưng phấn chạy ra ngoài.

Khi mở cửa nhìn thấy Thẩm Hạo, nàng ta sững lại một chút.

Ban đầu nàng ta còn tưởng là Các chủ Vân Trúc của Tiên Nữ Các, nhưng vẫn lộ ra nụ cười ngọt ngào cung kính nói: Tiền bối, chào ngài, vãn bối là nhị đệ tử của Mạnh chưởng môn Mạnh Kiều Diễm.

Thẩm Hạo thản nhiên: Ừ, biết rồi.

Một lát sau, Mạnh Tuyết Cơ đích thân bước ra.

Nhìn thấy Thẩm Hạo, mắt nàng sáng lên, kinh hỉ nói: Thẩm Hạo, huynh đến rồi.

Thẩm Hạo cười: Vừa mới tới.

Cảm nhận được thần thái trong ánh mắt của Thẩm Hạo giống hệt sư phụ mình, Mạnh Tuyết Cơ hít sâu một hơi, cố nén sự chấn kinh trong lòng: Đột phá rồi sao.

May mắn thôi.

Mạnh Tuyết Cơ lườm một cái, cái câu may mắn này huynh đã nói bao nhiêu lần rồi.

Từ bao giờ mà Thông Huyền lại trở nên đơn giản như vậy chứ.

Mau vào trong đi.

Nói xong, Mạnh Tuyết Cơ nhớ lại những lời mình từng nói trước đó, dưới lớp mặt nạ, đôi má nàng ửng hồng.

Để che giấu sự lúng túng, nàng vội vàng đi vào trong.

Thẩm Hạo cũng đi theo.

Điều này khiến Mạnh Kiều Diễm và Đạo Phong chấn kinh tột độ.

Đây là lần đầu tiên họ thấy Mạnh chưởng môn dẫn một nam tử vào trong cung.

Mạnh Kiều Diễm như phát hiện ra lục địa mới, vội vàng bám theo.

Sau khi ngồi xuống, Mạnh Tuyết Cơ liếc nhìn Mạnh Kiều Diễm, mặt không cảm xúc nói: Ngươi đi gọi bốn người Vĩnh Từ, Mộ Tuyết, Minh Nguyệt, Đông Ca tới đây.

Mạnh Kiều Diễm cung kính: Vâng, thưa chưởng môn.

Chờ Mạnh Kiều Diễm rời đi, Thẩm Hạo nghi hoặc hỏi: Mạnh Kiều Diễm là đệ tử của nàng.

Mạnh Tuyết Cơ khẽ thở dài: Phải, nàng ta có Trung đẳng Thủy linh căn, là hậu bối của Mạnh gia, gia tộc tìm đến cửa cầu xin nên ta phá lệ thu làm thân truyền đệ tử.

Lúc trước ta đến dãy núi Đại Dương giết Thụy Bạch Lộc cấp ba cũng là để lấy nội đan cho nàng ta, ai ngờ lại gặp phải yêu thú cấp bốn.

Thẩm Hạo cười nói: Cũng đúng, linh căn không đủ thì dùng yêu đan bù vào.

Thụy Bạch Lộc có đặc điểm là tính tình ôn hòa, yêu thú hệ Thủy nên nội đan của nó cũng dịu nhẹ nhất, tác dụng phụ thấp, hầu như không có nguy cơ tẩu hỏa nhập ma, dùng để đột phá Chân Nguyên thì không còn gì bằng.

Chẳng lẽ tình báo sai lệch sao.

Mạnh Tuyết Cơ gật đầu: Gần như vậy.

Thẩm Hạo nghi vấn: Chẳng lẽ là do Mạnh Kiều Diễm cố ý hãm

hại.

Mạnh Tuyết Cơ thở dài: Haiz, không nhắc đến nàng ta nữa.

Huynh thực sự đột phá rồi sao.

Thẩm Hạo hắc hắc cười: Dĩ nhiên, lần này ta còn tìm được một bản công pháp song tu đỉnh cấp nữa.

Lời nói trực bạch như vậy khiến Mạnh Tuyết Cơ đỏ mặt, lườm Thẩm Hạo một cái.

Nàng khẽ cúi đầu, nói nhỏ: Huynh. huynh còn chưa thấy dung mạo thật của ta, không sợ dáng vẻ của ta sẽ làm huynh sợ sao.

Có hy vọng rồi.

Thẩm Hạo nghiêm túc đáp: Dĩ nhiên không sợ, nàng có là quỷ xấu xí ta cũng tình nguyện.

Tất nhiên, dù lớp mạng che mặt kia có công hiệu ngăn cản thần thức, nhưng thấp thoáng vẫn có thể thấy được ngũ quan, tuyệt đối là một tuyệt sắc giai nhân.

Nếu thực sự xấu thì đừng tháo mạng ra là được, chỉ cần người đẹp là được rồi.

Mạnh Tuyết Cơ hờn dỗi lườm hắn, nhưng ánh mắt đó mang theo vài phần thẹn thùng: Huynh mới là đồ xấu xí ấy, cứ đợi huynh an ủi xong bọn Vĩnh Từ rồi hãy nói tiếp.

Giọng điệu này nghe sao mà thấy có mùi chua thế nhỉ.

Chữa thương cho Tuyết Cơ mới là đại sự hàng đầu, vạn lần không được chậm trễ.

Ta đột phá nhanh như vậy cũng là vì muốn chữa thương cho nàng đó.

Chương 249

Nàng chính là động lực của ta.

Thẩm Hạo mặt đầy chân thành nói.

Tuy biết Thẩm Hạo đang nói hươu nói vượn nhưng Mạnh Tuyết Cơ nghe xong trong lòng vẫn thấy rất ngọt ngào.

Cảm giác này nàng chưa từng có, vô cùng hưởng thụ.

Trong phòng tràn ngập bầu không khí mập mờ, nhiệt độ như đang tăng cao.

Nhìn Mạnh Tuyết Cơ mặt đỏ hây hây, Thẩm Hạo vừa định tiến tới nắm tay thì bỗng nhiên có tiếng bước chân dồn dập truyền đến, cắt đứt bầu không khí này.

Mạnh Tuyết Cơ vội vàng ngồi ngay ngắn lại, giữ khoảng cách với Thẩm Hạo.

Một lát sau, bốn nàng Tống Vĩnh Từ, Vạn Mộ Tuyết, Cơ Đông Ca, Minh Nguyệt vui mừng hớn hở lao tới.

Nhìn thấy Thẩm Hạo, các nàng mừng rỡ đến phát khóc.

Công tử, cuối cùng người cũng tới rồi.

Công tử, bọn em nhớ người lắm.

Công tử đi đường mệt lắm phải không.

Công tử.

Vừa nói, các nàng vừa vây quanh Thẩm Hạo.

Mạnh Kiều Diễm đứng bên cạnh thấy cảnh này thì ngây người ra.

Cái quái gì thế này.

Lúc trước khi Thẩm Hạo đưa bốn người này về, Mạnh Kiều Diễm đã một phen đố kỵ, sau đó phát hiện Tống Vĩnh Từ lại có Cực phẩm Thủy linh căn, nàng ta ghen tị đến đỏ cả mắt.

Tại sao linh căn cực phẩm đó không phải là của nàng ta chứ.

Vốn dĩ nàng ta còn định cậy quyền nhị sư tỷ để bắt nạt bốn người này, kết quả chưa kịp ra tay thì Mạnh Tuyết Cơ đã lớn tiếng cảnh cáo: Nếu dám bắt nạt bốn người họ, ta sẽ phế bỏ tu vi của ngươi, đuổi về gia tộc.

Lời cảnh cáo nghiêm lệ như vậy là lần đầu tiên Mạnh Tuyết Cơ nói ra, khiến Mạnh Kiều Diễm không dám manh động, chỉ đành trút giận lên đầu Văn Nhân Y Y.

Trước đó nàng ta còn tưởng là do linh căn cực phẩm của Tống Vĩnh Từ, giờ mới nhận ra là vì nam tử trước mặt này.

Đối với sự nhớ nhung của các nàng, Thẩm Hạo rất tận hưởng, hắn cười nói: Được rồi, mới có mấy ngày không gặp thôi mà.

Mạnh Kiều Diễm đứng bên cạnh nhìn Thẩm Hạo đầy suy tư.

Nàng ta không hiểu Thẩm Hạo có thân phận gì mà có thể khiến sư phụ đích thân chăm sóc phụ nữ cho hắn.

Nhưng chắc chắn là không tầm thường.

Sau khi tâm sự một hồi, Thẩm Hạo nhìn Tống Vĩnh Từ, không nhịn được khen ngợi: Khá lắm, Tiên Thiên tầng bốn rồi, không hổ là Cực phẩm Thủy linh căn.

Ánh mắt Mạnh Kiều Diễm thoáng qua một tia đố kỵ.

Nàng ta cũng là Thủy linh căn, nhưng đáng tiếc chỉ là trung đẳng.

Mạnh Tuyết Cơ hài lòng nói: Vĩnh Từ là đệ tử có thiên phú tốt nhất mà ta từng thu nhận.

Trong thế giới tu luyện, có thiên phú và tài nguyên thì thành tựu sẽ không giới hạn.

Thẩm Hạo cười: Có người sư phụ như nàng chỉ dạy thì tiền đồ dĩ nhiên vô lượng.

Đối với lời khen của Thẩm Hạo, Mạnh Tuyết Cơ rất hài lòng.

Nàng mỉm cười nhạt, ánh mắt liếc qua Mạnh Kiều Diễm: Ngươi ra ngoài trước đi, ở đây không cần ngươi nữa.

Mạnh Kiều Diễm cung kính đáp: Vâng, thưa sư phụ.

Nhìn trời đã dần tối, Mạnh Tuyết Cơ nói: Ta không làm phiền các người ôn chuyện nữa, tối nay huynh cứ ở cùng bọn Vĩnh Từ đi.

Được thôi.

Thẩm Hạo vẻ mặt không sao cả nói.

Mạnh Tuyết Cơ nhìn Thẩm Hạo một cái rồi không nói gì thêm, đi vào phòng mình.

Thẩm Hạo dắt Tống Vĩnh Từ và Vạn Mộ Tuyết vào thiên điện.

Vừa hay, Thẩm Hạo cũng muốn thử xem công pháp này thế nào.

Loại thứ nhất, bên thể chất yếu hơn sẽ được kẻ mạnh cải biến thể chất.

Loại thứ hai là chữa thương.

Loại thứ ba là có thể cảm ngộ cảnh giới.

Tu luyện công pháp này cần Thuần Dương Chi Thể và Tiên Thiên Linh Căn.

Đọc giải thích công pháp mới hiểu, Thuần Dương Chi Thể là một loại thể chất tu luyện tới cực hạn.

Cơ thể người có phân âm dương, mà Thuần Dương Chi Thể nghĩa

là dương khí của cá thể đã tu luyện tới cảnh giới cao nhất, cơ thể hoàn toàn tràn ngập dương khí.

Người sở hữu thể chất này có tiềm năng tu luyện siêu phàm và tố chất cơ thể vượt trội, sức sống mãnh liệt, dễ dàng hấp thụ khí trời đất, hiệu quả tu luyện cực tốt.

Đây chẳng phải nói chính Thẩm Hạo sao.

Thể chất hiện tại của hắn mạnh đến mức chính hắn cũng không rõ nữa.

Trở lại thiên điện, đây là một khởi đầu hoàn hảo, Thẩm Hạo vô cùng mãn nguyện.

Chờ Tống Vĩnh Từ tỉnh lại sau khi nhập định, Thẩm Hạo ôm lấy nàng và kể một chuyện khiến nàng chấn động: Lần trước ở Thiên Vũ bí cảnh, ta thấy một nữ nhân trông rất giống nàng.

Tống Vĩnh Từ mỉm cười, tựa vào lòng Thẩm Hạo nói: Chắc là do em có gương mặt đại trà quá, nên nhiều người giống thôi.

Thẩm Hạo lắc đầu: Cô ấy tên là Tống Vĩnh Trinh.

Nghe thấy cái tên này, Tống Vĩnh Từ kinh hãi ngồi bật dậy: Công tử, không thể nào.

Chị gái em đã mất tích mười hai năm rồi, sao có thể xuất hiện lại được.

Nàng cũng nói cô ấy chỉ là mất tích thôi mà, đâu phải đã chết, nàng cũng đâu có thấy thi thể đúng không.

Thẩm Hạo cười đáp.

Đột nhiên nghe tin người chị mất tích nhiều năm vẫn còn sống, Tống Vĩnh Từ vui mừng khôn xiết.

Sau khi bình tĩnh lại, nàng vội hỏi: Công tử, chị em cô ấy vẫn khỏe

chứ.

Rất tốt, thiên phú của cô ấy giống nàng, đều là linh căn cực phẩm.

Giờ cô ấy còn là Thánh nữ của Văn Hương Giáo, sao mà không tốt được.

E là sau khi Thiên Vũ bí cảnh kết thúc, cô ấy sẽ đột phá Linh Đan cảnh.

Cho nên nàng cũng phải gắng sức tu luyện, đừng để bị chị mình bỏ xa quá.

Vâng thưa công tử, em nhất định sẽ chăm chỉ tu luyện.

Lúc này, Tống Vĩnh Từ biết chị mình còn sống thì vô cùng kích động, chỉ muốn lập tức bay đến Văn Hương Giáo để tận mắt xác nhận.

Nàng không tin Thẩm Hạo sẽ lừa mình.

Nghe chị mình sắp lên Linh Đan cảnh, nàng cũng cảm thấy áp lực vô hình.

Công tử, em e là đời này chẳng đuổi kịp chị em đâu.

Chị ấy giỏi như vậy, chắc chắn mạnh hơn em nhiều.

Tống Vĩnh Từ hơi nản chí.

Trước kia nàng chưa từng tiếp xúc tu luyện nên không hiểu rõ cảnh giới, nhưng giờ đã đột phá Tiên Thiên tầng năm, nàng mới hiểu càng về sau càng khó.

Tiên Thiên cách Linh Đan cảnh cả một cái Chân Nguyên cảnh to đùng.

Huống hồ thiên phú hai chị em như nhau, tài nguyên tương đương thì căn bản không thể đuổi kịp.

Thẩm Hạo véo má nàng, tự tin nói: Yên tâm đi, nàng là Thủy linh căn cực phẩm, tu vi không kém chị nàng đâu.

Tống Vĩnh Từ bừng tỉnh, thẹn thùng hỏi: Xin lỗi công tử, em không nghĩ được nhiều như vậy, mà cái hack kia là gì ạ.

Là phi chu ấy mà, cứ nhớ lấy, có bản công tử dắt các nàng bay thì có khác gì dùng bản hack đâu.

Câu này Thẩm Hạo không hề khoác lác, có không gian nghịch thiên tồn tại, tu luyện chẳng khác gì uống nước lã.

Còn việc đi Linh Vân đại lục, với kẻ khác thì khó như lên trời, nhưng với Thẩm Hạo thì không quá khó.

Cấm địa không dùng được thần thức và linh lực, hoàn toàn dựa vào nhục thân.

Vừa hay, thể chất Thẩm Hạo lại cực mạnh.

Ngoài ra, hắn hoàn toàn có thể về thế giới hiện đại kiếm một cái máy bay mang sang đây bay thẳng luôn.

Dù cấm địa có rộng lớn vô biên, nhưng chỉ cần có điểm cuối thì không phải là chuyện khó.

Một khi đến được Linh Vân đại lục, tu vi của Thẩm Hạo chẳng phải sẽ tăng vọt sao.

Lúc này, ba nàng Vạn Mộ Tuyết, Cơ Đông Ca, Minh Nguyệt cũng tỉnh lại sau khi nhập định.

Cảm nhận tu vi tăng lên, ai nấy đều vui mừng khôn xiết.

Trước đó, Thẩm Hạo đã cho các nàng dùng Tẩy Tủy Đan và Thể Phách Đan, cũng đã đả thông kinh mạch cho các nàng.

Nhưng tu luyện là quá trình tích lũy, các nàng vẫn chưa đột phá Tiên Thiên.

Các nàng không hề lười biếng, nhưng hiệu quả không bao giờ thần tốc như đêm nay.

Có lẽ mấy ngày không gặp, sự nhớ nhung dành cho Thẩm Hạo khiến các nàng đặc biệt nhiệt tình, dường như có nói chuyện cả đêm cũng không hết.

Không biết qua bao lâu, câu chuyện mới kết thúc, mọi người lần lượt đi ngủ.

Sáng hôm sau, khi trời vừa hửng sáng, Thẩm Hạo vừa mở cửa đã thấy con mèo trắng một mắt kia lao tới, quanh quẩn bên chân hắn, liên tục dụi đầu vào chân hắn.

Đói rồi à.

Thẩm Hạo cười, lấy một miếng thịt yêu thú từ không gian ném cho nó.

Ta không đói.

Một giọng nói dịu dàng, ngọt ngào vang lên bên tai Thẩm Hạo.

Hắn sững lại, nhìn quanh quất nhưng không thấy ai, giọng nói này cũng vô cùng lạ lẫm.

Sau đó hắn nhìn về phía con mèo trắng.

Đúng rồi, là ta đây.

Mèo trắng lấy hết dũng khí ngẩng đầu nhìn Thẩm Hạo.

Khoảnh khắc này, đưa ra quyết định này đối với nó cũng vô cùng gian nan.

Chương 250

Hôm qua khi nhìn thấy Thẩm Hạo, nó biết tên này lại đột phá rồi.

Thông Huyền.

Nó không thể nào giữ bình tĩnh được nữa.

Kể từ khi biết Thẩm Hạo, chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, hắn từ một kẻ rác rưởi Hậu Thiên đã đột phá lên tận Thông Huyền.

Tốc độ này đúng là xưa nay chưa từng có.

Đừng nói là yêu tộc ở dãy núi Côn Luân chưa từng thấy, mà ngay cả trong ghi chép về các tu sĩ ở Linh Vân đại lục cũng chẳng có ai như vậy.

Thế nên nó chủ động lộ diện, nó muốn nhận chủ.

Đúng thế, tuy nó thuộc tộc Bạch Hổ mạnh nhất dãy núi Côn Luân, nhưng nó thấy nhận Thẩm Hạo làm chủ không hề mất mặt.

Tiềm năng của Thẩm Hạo là thứ nó chưa từng thấy bao giờ.

Thẩm Hạo nhìn con mèo trắng biết nói, chậc chậc khen lạ: Ngươi lại biết nói chuyện, không đơn giản nha.

Mèo trắng ngồi trước mặt Thẩm Hạo nói: Bản thể của ta là Bạch Hổ, là một trong bốn đại yêu tộc ở dãy núi Côn Luân.

So với nhân loại, yêu thú có nhiều khiếm khuyết và phải chịu nhiều lần lôi kiếp.

Yêu thú cấp ba tuy thông minh nhưng chưa mở linh trí, cấp bốn mới bắt đầu mở linh trí.

Yêu thú gặp nhiều gian nan hơn, sau cấp bốn, mỗi cấp đều phải chịu lôi kiếp thử thách.

Vượt qua lôi kiếp tẩy lễ, sinh ra thần hồn, cấp năm có thể nói tiếng người.

Thần hồn sau khi qua lôi kiếp đột phá cấp sáu sẽ ngưng tụ được nhân hình, trở thành Tiên Thiên Đạo Thể giống như con người, chính thức hóa thành người.

Nghe vậy, Thẩm Hạo hỏi: Ngươi nói được tiếng người, ý ngươi là ngươi là yêu thú cấp năm.

Cấp bốn tương đương với Thông Huyền, vậy cấp năm là Tam Hoa Tụ Đỉnh sao.

Bạch Hổ gật đầu: Phải mà cũng không phải, ta từng là cấp năm đỉnh phong, nhưng do nôn nóng cầu thành, khi độ lôi kiếp bị đánh lén nên không vượt qua được, vì vậy hiện tại đang trong giai đoạn dưỡng thương.

Nghe xong, ý nghĩ đầu tiên của Thẩm Hạo là thừa lúc nó bệnh lấy mạng nó luôn, trực tiếp giết chết ném vào không gian.

Dù sao yêu thú cấp năm cũng là thứ có thể ngộ không thể cầu.

Nhân và yêu vốn có thù truyền kiếp, đó là thường thức.

Nhưng nghĩ lại thôi bỏ đi, hắn chưa từng giao đấu với yêu thú cấp năm, ai biết nó có bài tẩy lợi hại nào không.

Ồ.

Ngươi đột ngột lộ diện như vậy, không sợ ta giết ngươi sao.

Thẩm Hạo cười hỏi.

Bạch Hổ nói: Cái đó còn tùy tình hình, chỉ cần ngươi giúp ta chữa thương, ta nguyện giao ra bản mệnh tâm huyết, ký kết khế ước phụng ngươi làm chủ.

Ồ.

Cái này được đấy.

Có một con Bạch Hổ làm tọa kỵ cũng không tồi, ngày cưỡi đêm cưỡi, chủ yếu là không lãng phí.

Về việc ký kết khế ước, Thẩm Hạo có ký ức của Ngự Thú Tông nên biết rõ, một khi đã ký, yêu thú không thể phản bội chủ nhân.

Chủ chết thì nó cũng chết.

Thẩm Hạo thấy mị lực của mình đúng là không lối thoát, yêu thú cấp năm cũng quỳ xuống cầu bao dưỡng.

Thẩm Hạo nói: Nể tình ngươi thành tâm như vậy, ta miễn cưỡng đồng ý.

Nghe vậy, Bạch Hổ lén lườm một cái.

Ngươi tên là gì.

Thẩm Hạo hỏi.

Ta không có tên của loài người.

Thấy ngươi toàn thân lông trắng muốt, hay gọi là Bạch Khiết nhé.

Không được, cái tên này phong trần quá, lão hổ còn được gọi là thố thỏ, hay gọi là Bạch Thỏ.

Không thèm, thỏ là loại rác rưởi gì chứ, hổ không thèm để mặt mũi vào đâu.

Hay thế này đi, Võ Tòng đả hổ có câu một con hổ trắng trán hoa, gọi là Bạch Tình nhé.

Tên vừa khó đọc vừa xấu, ta thấy Bạch Tuyết nghe cũng được.

Bạch Hổ duỗi vuốt nói.

Thẩm Hạo cười: Ngươi chắc chứ.

Ta thấy rất tốt.

Vậy gọi là Bạch Tuyết.

Vâng, chủ nhân.

Nói xong, Bạch Tuyết dùng vuốt cào nhẹ lên trán, một giọt máu tươi hồng hào trôi lơ lửng trong không trung.

Thẩm Hạo không kháng cự, giọt máu trực tiếp hòa vào thần thức của hắn.

Một lát sau, trên trán một người một hổ đều xuất hiện một huyết văn, rồi nhanh chóng biến mất.

Thẩm Hạo có thể cảm nhận rõ ràng những vết thương trên người Bạch Hổ.

Thần hồn bị trọng thương, cơ thể cũng bị thương rất nặng.

Thẩm Hạo nói: Trời ạ, ngươi bị thương nặng thế này thì khôi phục kiểu gì.

Bạch Tuyết nói: Trong Thiên Vũ bí cảnh có một Hồ Kim Liên, bên trong có một loại Kim Liên Vương là bí bảo vô thượng.

Hạt kim liên có thể chữa trị thần hồn, thậm chí có xác suất giúp Linh Đan cảnh đột phá thần hồn.

Còn ngó sen là liều thuốc quý không gì bằng để chữa trị vết thương nhục thân.

Đáng tiếc Thiên Vũ bí cảnh chỉ có Chân Nguyên cảnh mới vào được.

Thẩm Hạo sững người, trùng hợp thế sao.

Lập tức trong tay hắn xuất hiện một hạt sen.

Cái này hả.

Bạch Tuyết chấn kinh nhìn Thẩm Hạo, không ngờ hắn lại có hạt

của Kim Liên Vương.

Chỉ mới ngửi qua khí tức tỏa ra, thần hồn của nó đã có cảm giác đang được chữa lành, nó run rẩy: Là thật, đúng là thật rồi.

Thẩm Hạo hỏi: Thứ này chữa được thần hồn cho ngươi chứ.

Bạch Tuyết nuốt nước miếng: Chữa được, thưa chủ nhân.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cười cười, ném thẳng hạt sen cho nó.

Sau đó lại lấy từ không gian ra một đoạn ngó sen.

Cái này thì sao.

Ngó sen của Kim Liên Vương.

Bạch Tuyết lại chấn kinh lần nữa.

Nó nhìn Thẩm Hạo với vẻ không thể tin nổi, cái gì hắn cũng có.

Khoảnh khắc này, nó bắt đầu cảm thấy may mắn vì lựa chọn của mình, quả nhiên ôm đùi đại gia mới là chân lý.

Chủ nhân, chỉ cần ba đoạn là nhục thân của ta có thể khôi phục.

Thẩm Hạo nói: Được rồi, thứ này ta còn nhiều.

Nói đoạn, Thẩm Hạo ném thêm ba đoạn ngó sen nữa.

Đa tạ chủ nhân.

Bạch Tuyết phấn khích muốn nhảy dựng lên.

Thiên Vũ hoàng triều tuy ở thế giới tu luyện chỉ là vùng hẻo lánh, nhưng Kim Liên Vương trong Thiên Vũ bí cảnh lại là sự tồn tại vô địch, được coi là thiên tài địa bảo cực phẩm.

Có hai thứ này là ngươi khôi phục được rồi chứ.

Thẩm Hạo đầy mong đợi.

Có một yêu thú cấp năm đỉnh phong làm tay sai, hắn có thể nằm

chơi xơi nước, đánh đâu thắng đó rồi.

Bạch Tuyết lắc đầu: Vẫn chưa đủ, thần hồn và nhục thân khôi phục rồi, nhưng yêu đan lại cần nước suối Bất Lão Tuyền mới có thể khôi phục nhanh nhất.

Cả Mạnh Tuyết Cơ kia nữa, nội đan của nàng ta cũng cần nước Bất Lão Tuyền mới chữa khỏi được.

Thẩm Hạo cười, trực tiếp tát cho Bạch Tuyết một cái.

Bày đặt dùng tâm kế cơ đấy, còn biết lấy Tuyết Cơ ra làm bia đỡ.

Ngươi có thân hình của Tuyết Cơ không mà đòi so.

Chủ nhân, khi ta vượt qua lôi kiếp là có thể tái tạo nhân hình, ngài muốn dáng vẻ thế nào ta cũng có thể biến hóa ra được.

Bạch Tuyết đầy mong chờ.

À cái này.

Phải thừa nhận câu nói này đã thành công thuyết phục được Thẩm Hạo.

Sao ngươi không nói sớm.

Thẩm Hạo hài lòng.

Điều này làm hắn nhớ đến cảnh Hồ Mị Nương biến thành hình dáng của Bạch Nương Tử trong phim.

Bạch Tuyết lườm một cái.

Biết ngay cái bản tính háo sắc của tên chủ nhân này mà.

Tuy nhiên, trong tộc Bạch Hổ, tộc trưởng sở hữu nhiều hổ cái là chuyện bình thường, nên Bạch Tuyết không thấy có gì sai trái.

Chủ nhân, ngài có hỏi đâu.

Thẩm Hạo ho nhẹ một tiếng: Nào, nói đi, cái Bất Lão Tuyền đó ở

đâu, để ta xem có kiếm về được không.

Mắt Bạch Tuyết lóe lên vẻ hưng phấn: Chủ nhân, ngài pháp lực vô biên, là đại năng chuyển thế.

Kẻ khác không làm được nhưng chủ nhân chắc chắn làm được.

Mẹ nó, nịnh hót vừa thôi, nói vào trọng tâm đi.

Vâng chủ nhân.

Bất Lão Tuyền nằm ở Cấm địa.

Bên trong đó cả yêu thú và tu sĩ đều không thể ở lâu.

Tại sao.

Thẩm Hạo tò mò.

Cấm địa, cái tên này làm hắn thấy vô cùng hiếu kỳ.

Bạch Tuyết giải thích: Bên trong Cấm địa là một vùng hoang vu, không có chút sinh cơ nào.

Cấm địa sẽ liên tục nuốt chửng linh lực của tu sĩ và yêu thú, bất kể là Thông Huyền hay Chân Nguyên, hễ vào đó là trong vòng nửa tiếng linh khí sẽ cạn sạch.

Càng bay lượn thì tốc độ bị hút linh khí càng nhanh, dù có uống đan dược cũng không bù kịp tốc độ nuốt chửng của Cấm địa.

Ở đó không thấy mặt trời, không xác định được phương hướng, vì vậy cũng không dùng được pháp khí.

Chương 251

Tu sĩ chỉ có thể đi bộ, người bình thường và tu sĩ vào đó chẳng khác gì nhau.

Thẩm Hạo hỏi: Thế còn khôi lỗi thì sao.

Khôi lỗi về bản chất vẫn cần linh lực duy trì, nên cũng vô dụng.

Bất cứ thứ gì mang linh khí đều bị hút hết.

Bên trong còn có một loại quái thú bò sát đặc biệt, chuyên ăn xác người và yêu thú, vô cùng nguy hiểm.

Tuy thực lực cá thể không mạnh nhưng số lượng thì cực kỳ đông, dày đặc như kiến.

Ở trong đó không thể bay, chỉ có nước chờ chết thôi.

Thẩm Hạo cười: Hóa ra là vậy.

Cái này thì không làm khó được Thẩm Hạo, không dùng được linh lực thì dùng máy móc, có gì to tát đâu.

Lái xe tăng, lái máy bay là được.

Thẩm Hạo vẫn còn một chiếc trực thăng, nhưng cái đó tốc độ hơi chậm.

Kiếm một chiếc máy bay tư nhân Gulfstream hoặc chiến đấu cơ cũng được.

Suy nghĩ một lát, Thẩm Hạo hỏi: Bất Lão Tuyền nằm ở đâu trong Cấm địa.

Bạch Tuyết nói: Truyền thuyết kể rằng, giữa Cấm địa có một tòa thành trì bao phủ trong sương máu, Bất Lão Tuyền nằm ở chính giữa thành trì đó.

Sương máu hít vào sẽ phá hủy cơ thể và thần thức, nên cực kỳ gian nan.

Thẩm Hạo nghĩ thầm, cái này cũng giải quyết được, đeo mặt nạ dưỡng khí là xong.

Sao ở đó lại có Bất Lão Tuyền.

Bạch Tuyết đáp: Đó chính là điểm thần kỳ của Bất Lão Tuyền, vạn vật tương sinh tương khắc, âm dương bổ trợ cho nhau.

Trong cái chết có sự sống, điều đó cũng bình thường mà.

Thẩm Hạo nói: Ngươi nói rất có lý, thôi mau đi khôi phục cơ thể đi, ta còn đợi ngươi độ kiếp hóa hình đấy.

Bạch Tuyết nháy mắt một cái rồi chui tọt vào phòng.

Cửa mở ra, Minh Nguyệt ôm quần áo chăn màn đi ra.

Thấy Thẩm Hạo, nàng đỏ mặt nói: Công tử, em đi giặt chăn màn.

Ừ, đi đi.

Lúc này Mạnh Kiều Diễm cười tươi đi vào, nhìn Thẩm Hạo ngọt ngào nói: Thẩm tiền bối, mấy việc nặng nhọc này cứ giao cho vãn bối là được.

Thẩm Hạo bảo: Không cần, để Minh Nguyệt đi giặt là được.

Vãn bối thông thạo nơi này hơn, cứ để vãn bối.

Mạnh Kiều Diễm nói xong liền nhiệt tình giành lấy đống đồ.

Cứ giao cho vãn bối.

Minh Nguyệt nhìn về phía Thẩm Hạo.

Nàng ta đã muốn giặt thì cứ để nàng ta đi.

Mạnh Kiều Diễm vừa ra khỏi thiên điện liền vứt chăn màn quần áo xuống đất, giẫm lên mấy cái.

Dường như vẫn chưa hả giận, nàng ta còn nhổ bọt mấy bãi.

Cái thứ gì chứ, cũng đòi để ta hầu hạ.

Tiếp đó, nàng ta dùng phi kiếm khều đống đồ ném vào cạnh chậu nước.

Văn Nhân Y Y, con tiện nhân kia còn không mau lại đây giặt đồ đi.

Cảm nhận được cảnh này, Thẩm Hạo thấy Mạnh Kiều Diễm này đã bắt đầu tìm đường chết rồi.

Sau đó, Thẩm Hạo đi tìm Mạnh Tuyết Cơ.

Hắn chưa kịp gõ cửa thì bên trong đã vang lên giọng của nàng: Mời vào.

Bước vào trong thấy Thẩm Hạo, Mạnh Tuyết Cơ đỏ mặt, ánh mắt né tránh không dám nhìn thẳng.

Huynh đến rồi.

Thẩm Hạo nhìn bộ dạng lúng túng của nàng liền hiểu ra ngay.

Hắn trực tiếp ngồi xuống bên cạnh, không nói nhảm mà nắm lấy tay nàng.

Muốn quan hệ nam nữ tiến triển nhanh thì phải nhanh tay nhanh chân.

Mạnh Tuyết Cơ rụt tay lại hai cái nhưng không được, bèn khẽ nói: Đợi đã, để ta tháo mạng che mặt ra.

Mắt Thẩm Hạo sáng lên, cười bảo: Được chứ.

Thẩm Hạo buông một tay ra, tay kia vẫn nắm chặt, dù sao tháo mạng thì một tay là đủ rồi.

Mạnh Tuyết Cơ hít sâu một hơi, nhẹ nhàng tháo mạng che mặt xuống.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi quen biết Thẩm Hạo nàng tháo mạng trước mặt một nam tử.

Một chiếc váy trắng dài bao phủ thân hình mảnh mai.

Khi lớp lụa trắng mỏng manh dần hạ xuống, một gương mặt tuyệt mỹ hiện ra trước mắt khiến Thẩm Hạo kinh diễm.

Làn da trắng như tuyết, mịn màng như ngọc không chút tì vết, đúng là nhìn hoài không chán.

Lông mày thanh tú như họa, đôi má ửng hồng.

Khí chất thanh nhã thoát tục như tiên nữ hạ phàm.

Dù lớp mạng che mặt trước đó thấp thoáng cho thấy dung mạo, nhưng cảm giác khi tháo ra vẫn mang lại sự chấn động cực lớn cho Thẩm Hạo.

So với Vân Trúc thì nàng mang thêm vài phần thanh lãnh, như bước ra từ trong tranh, đẹp tựa thiên tiên.

Thẩm Hạo nuốt nước miếng, khẽ nâng cằm nàng lên: Cuối cùng nàng cũng rơi vào tay ta rồi.

Mạnh Tuyết Cơ một khi đã lựa chọn thì sẽ không lùi bước.

Thẩm Hạo là nam tử thần bí và lợi hại nhất nàng từng gặp, không ai bằng.

Dù hắn khá đào hoa nhưng đối xử với phụ nữ rất tốt.

Ngay cả khi Vạn Mộ Tuyết, Minh Nguyệt, Cơ Đông Ca không có linh căn, hắn vẫn không rời bỏ.

Đa số nam tu sĩ khi muốn phụ nữ chỉ cần xuống phàm trần một chuyến, chơi chán rồi bỏ, chẳng thèm quan tâm sống chết.

Điểm này ở Thẩm Hạo khiến Mạnh Tuyết Cơ rất có thiện cảm.

Hơn nữa, sự mạnh mẽ của hắn cũng khiến nàng tò mò.

Thẩm Hạo sở hữu Cực phẩm Hỏa linh căn, lại là cao thủ Thông Huyền cảnh, từ lúc gặp gỡ đến lúc hiểu nhau chỉ trong vài tháng.

Khi nghe tin hắn không ra được khỏi bí cảnh, đầu óc nàng trống rỗng, vô cùng đau lòng, chính điều đó đã giúp nàng nhận ra tình cảm của mình.

Tất cả khiến nàng cảm thấy đây có lẽ là sự sắp đặt của ý trời.

Sư phụ từng dặn nàng đừng tháo mạng trước mặt nam nhân, trừ khi nàng nguyện ý phó thác cả đời cho người đó.

Nếu không thích thì cứ đeo mãi.

Hôm nay là lần đầu nàng tháo mạng trước mặt hắn.

Sư phụ của Mạnh Tuyết Cơ có thuật xem tướng khí rất giỏi, từng nói nàng là người có đại khí vận.

Ban đầu nàng không hiểu.

Không chỉ vậy, khi đại đệ tử Vọng Thư từ bí cảnh trở về, sư phụ nói khí vận của Vọng Thư cũng mạnh lên.

Hỏi kỹ mới biết ở trong bí cảnh đã gặp Thẩm Hạo, lúc đó nàng mới hiểu.

Một nam tử thần bí như Thẩm Hạo, chỉ cần gặp được đã là một cơ duyên trời cho.

Trong quá trình tìm hiểu, nàng cũng dần đem lòng yêu hắn.

Mãi một lúc sau, thấy Thẩm Hạo không có động tĩnh gì, Mạnh Tuyết Cơ hơi nghi hoặc.

Theo những gì nàng biết về hắn, hắn phải là kẻ há sắc mới đúng, không ngờ lúc này lại đứng hình.

Điều này khiến nàng thấy mất tự tin, theo bản năng đưa tay vén lọn tóc mai.

Huynh sao thế.

Mạnh Tuyết Cơ nhịn không được hỏi.

Thẩm Hạo cười, hôn một cái lên môi nàng.

Không vội, cứ đóng dấu cái đã.

Mạnh Tuyết Cơ nhất thời đỏ bừng cả mặt.

Người ta nói con gái đỏ mặt là vì tình lang, hơn vạn lời nói.

Giờ nhìn lại, quả nhiên đẹp không gì sánh bằng.

Vậy. vậy sao huynh. không giống mọi khi vậy.

Mạnh Tuyết Cơ nói xong câu này thì thẹn đến mức không dám ngẩng đầu.

Một tông chủ như nàng chưa từng nói lời nào như vậy.

Thẩm Hạo ho nhẹ một tiếng: Ta cũng nôn nóng lắm chứ, nhưng mà việc trục xuất hàn khí thì đơn giản, tốt nhất là nên kết hợp phục hồi linh đan luôn.

Thế nên ta phải đi một chuyến tới Cấm địa để lấy nước Bất Lão Tuyền đã.

Thấy hắn hứa hẹn như vẽ bánh nướng, Mạnh Tuyền Cơ cũng không dám tin.

Từ bao giờ việc đột phá Thông Huyền lại trở nên đơn giản như vậy.

Điều này làm sao có thể.

Mạnh Tuyền Cơ không dám tin hỏi.

Thẩm Hạo cười hắc hắc, một tay ôm Mạnh Tuyền Cơ vào lòng,

hung hăng hôn mấy cái.

Đã dám nói vậy, tự nhiên ta có nắm chắc.

Mạnh Tuyền Cơ từng là Linh Đan cảnh đỉnh phong, nhưng vì Linh Đan bị tổn thương, thực lực đã giảm xuống Linh Đan cảnh sơ kỳ.

Cơ hội tốt thế này, không chỉ có thể trị thương mà còn giúp nàng đột phá Thông Huyền, huống hồ còn có hạt sen của Kim Liên Vương giúp đỡ.

Chương 252

Dù sao nàng cũng đã là nữ nhân của mình, Thẩm Hạo cũng không vội vã lúc này.

Chẳng qua đêm qua vừa mới đánh mạt chược xong, Thẩm Hạo tuy keo kiệt, nhưng một khi đã vào cửa thì đều là người của mình, hắn cũng không nỡ bủn xỉn.

Nghe vậy, Mạnh Tuyền Cơ tựa đầu vào lòng Thẩm Hạo, nội tâm vô cùng cảm động.

Thẩm Hạo cư nhiên vì nàng mà nguyện ý đi xông pha cấm địa.

Cấm địa là ác mộng của tu sĩ, mười đi không có một người trở về, Thông Huyền cảnh vào đó cũng vậy thôi, đây không phải là yêu thì là gì.

Càng hiếm có hơn là hắn có thể nhẫn nhịn không động vào nàng, điều này thực sự khó đắc.

Chứng tỏ Thẩm Hạo không chỉ thèm khát thân thể nàng, mà còn thực tâm suy nghĩ cho nàng.

Nữ nhân nào mà chẳng cảm động cơ chứ.

Theo bản năng, nàng ôm chặt lấy Thẩm Hạo, cảm thấy quyết định của mình thực sự rất đúng đắn.

Hai người dựa vào nhau một lát, Mạnh Tuyền Cơ ngồi dậy, lắc đầu nói: Suối Bất Lão bỏ đi, quá nguy hiểm.

Chỉ cần hồi phục thương thế, Linh Đan từ từ tu bổ, cùng lắm thì ta phế bỏ đan điền tu luyện lại từ đầu là được.

Thẩm Hạo có chút kinh ngạc nhìn Mạnh Tuyền Cơ, không ngờ nữ

nhân này quyết tâm lại lớn đến vậy.

Từ nghèo sang giàu thì dễ, từ giàu về nghèo mới khó.

Để một Linh Đan cảnh đỉnh phong phế đan tu lại, việc này còn khó hơn giết nàng.

Thậm chí là kẻ mang theo hack như Thẩm Hạo, bảo hắn hiện tại phế đan tu lại, hắn cũng làm không được.

Tâm cảnh của Thẩm Hạo vẫn chưa đến cảnh giới đó.

Nàng yên tâm đi, chuyện nhỏ thôi mà.

Cấm địa đối với các ngươi là mãnh hổ, nhưng đối với ta, chẳng khác nào lấy đồ trong túi.

Tuyệt đối không có bất kỳ vấn đề gì.

Thấy Thẩm Hạo tràn đầy tự tin, Mạnh Tuyền Cơ vội vàng giải thích: Nơi đó sẽ thôn phệ linh khí, hơn nữa không thể phi hành, có một loại quái thú toàn thân trắng bệch, chỉ có chỗ cổ có lông trắng như đuôi ngựa, mật độ dày đặc đếm không xuể.

Thẩm Hạo cười nói: Quên món vũ khí ta từng dùng rồi sao.

Luyện khí ta là chuyên gia, hiểu không.

Những súc sinh đó không chọc vào ta thì thôi, nếu chọc vào ta, ta sẽ cho chúng biết tại sao hoa lại đỏ như vậy.

Dù sao cũng là cấm địa, nếu đám súc sinh đó thực sự không có mắt mà chọc giận Thẩm Hạo, thì chúng sẽ thảm rồi.

Thẩm Hạo chuyện gì cũng dám làm, nếu thực sự phát hỏa, hắn có thể quăng một quả bom nguyên tử xuống.

Không được, bom nguyên tử uy lực quá nhỏ, hơn nữa phóng xạ hạt nhân lớn quá không đáng.

Làm một quả bom khinh khí bom H, uy lực gấp nghìn lần bom nguyên tử mà phóng xạ lại nhỏ.

Nhìn Thẩm Hạo đầy tự tin, Mạnh Tuyền Cơ nói: Vạn lần chớ có cậy mạnh.

An tâm, ta còn chờ giúp nàng trị thương mà.

Thẩm Hạo chính khí lẫm nhiên nói.

Phi, chỉ toàn nghĩ chuyện xấu.

Sau đó, Thẩm Hạo cười hỏi: Văn Nhân Y Y này đến từ lúc nào vậy.

Mạnh Tuyền Cơ nói: Là lúc ngươi đi Thiên Vũ bí cảnh, nàng ấy đến Ngọc Thanh Cung, sau khi từ Tiên Nữ Các trở về thì chính thức được ta thu làm ký danh đệ tử.

Nói đến đây, Mạnh Tuyền Cơ bảo: Vọng Thư nói nàng ấy đã gặp ngươi ở Thiên Vũ bí cảnh, còn nói ngươi bị hai con rối Linh Đan cảnh truy sát.

Ừm, nếu không phải đệ tử của nàng, ta đã không quản chuyện bao đồng rồi.

Ồ, đúng rồi, Vọng Thư đâu.

Thẩm Hạo tò mò hỏi.

Nàng ấy à, đi bế quan rồi.

Từ Thiên Vũ bí cảnh trở về, nàng tu luyện đặc biệt chăm chỉ, nói không đột phá Linh Đan cảnh sẽ không xuất quan.

Đáng được biểu dương, sau này ta cũng coi như là sư nương. không đúng, sư đa của nàng ấy rồi.

Mạnh Tuyền Cơ đỏ mặt lườm Thẩm Hạo một cái: Phi, làm gì có

ai gọi là sư đa.

Ta thực sự không biết xưng hô thế nào nữa.

Chuyện này chạm đến vùng mù kiến thức của Thẩm Hạo.

Nữ nhân của sư phụ gọi là sư nương.

Sư phụ là nữ, thì nam nhân của nàng gọi là gì, Thẩm Hạo thực sự không biết, thầy giáo cũng chưa từng dạy qua.

Cũng có thể xưng hô là sư trượng, sư công, hoặc gọi là tiền bối là được.

Mạnh Tuyền Cơ nói.

Thẩm Hạo cười hắc hắc: Không tệ, gián tiếp thừa nhận ta là tướng công của nàng rồi, đáng được biểu dương.

Mạnh Tuyền Cơ đỏ mặt, khẽ cười một tiếng.

Tuy Thẩm Hạo xấu xa, nhưng nàng không ghét.

Đợi đến khi Thẩm Hạo đi ra, liền thấy Văn Nhân Y Y đang giặt quần áo.

Nghĩ đến thuở xưa tại Dương Quan trấn, nàng hào hùng biết bao, giờ đây tại Ngọc Thanh Cung lại hèn mọn như vậy.

Thế giới tu sĩ thực lực vi tôn.

Thẩm Hạo khẽ ho một tiếng, Văn Nhân Y Y quay đầu lại nhìn, cư nhiên là Thẩm Hạo.

Nàng vô cùng chấn kinh, trong lòng lại có chút mừng rỡ.

Là huynh, Thẩm Hạo, sao huynh lại đến đây.

Nói đến đây, Văn Nhân Y Y bỗng nhớ ra điều gì.

Có phải nhờ quan hệ của Vĩnh Từ không.

Lúc này, Văn Nhân Y Y còn tưởng rằng Thẩm Hạo dựa vào quan hệ của Tống Vĩnh Từ mới vào được đây.

Dù sao thiên phú của Tống Vĩnh Từ là cực phẩm, đưa ra yêu cầu cũng là lẽ đương nhiên.

Thẩm Hạo nói: Coi là vậy đi.

Cô là đồ đệ của chưởng môn, sao lại phải đi giặt quần áo thế này.

Văn Nhân Y Y đỏ hoe mắt, với thân phận của nàng, tự nhiên không cần làm vậy.

Nhưng nhị đồ đệ của Mạnh Tuyền Cơ là Mạnh Kiều Diễm lại tìm đủ mọi cách hành hạ nàng.

Văn Nhân Y Y tuy xinh đẹp nhưng thiên phú lại cực kém, là linh căn cấp thấp, điều này khiến nàng rất tự ti.

Có thể bái vào môn hạ của Mạnh Tuyền Cơ đã là vận may thiên đại rồi, nàng không dám vì chút chuyện bị bắt nạt nhỏ nhặt này mà làm phiền Mạnh Tuyền Cơ.

Hơn nữa, Mạnh Kiều Diễm và Mạnh Tuyền Cơ đều là người Mạnh gia.

Nàng sợ nếu nói cho Mạnh Tuyền Cơ, hậu quả sẽ là mình bị trục xuất khỏi Ngọc Thanh Cung.

Thỉnh thoảng chịu chút nhục nhã cũng không sao, dù sao ở Ngọc Thanh Cung, dưới mắt Mạnh Tuyền Cơ, Mạnh Kiều Diễm có điêu ngoa phách lối đến đâu cũng không dám quá phận.

Chút ủy khuất này so với việc được gia nhập Ngọc Thanh Cung thì chẳng đáng là bao, nàng nhẫn nhịn được.

Huống hồ, Mạnh Tuyền Cơ luôn lo lắng cho Thẩm Hạo, cũng không có thời gian để ý đến nàng, dù sao thiên phú quá thấp, Mạnh

Tuyền Cơ cũng không để tâm.

Văn Nhân Y Y không muốn nói nhiều về chủ đề này, vội vàng lảng sang chuyện khác: Lúc trước ở phủ tổng đốc không tìm thấy yêu đan, khi trở về kinh thành, ta nghe anh trai ta nhắc đến huynh.

Thẩm Hạo mỉm cười, yêu đan sớm đã bị hắn lấy đi rồi, tìm được mới lạ.

Anh trai cô Văn Nhân Sách cũng khá lắm, lần biệt ly ở Đại Dương vương triều lần trước cũng đã gần hai tháng rồi.

Văn Nhân Y Y nói: Anh trai ta đã cùng chị dâu đến gia tộc Văn Nhân trực hệ ở kinh đô Thiên Vũ hoàng triều rồi.

Ta tin rằng dưới sự giúp đỡ của gia tộc Văn Nhân, anh ta chỉ vài năm nữa là có thể đột phá Chân Nguyên cảnh.

Ôi, tài nguyên tu luyện thực sự quá thiếu thốn, cũng may ta gia nhập Ngọc Thanh Cung, coi như là may mắn rồi, nơi này linh khí vô cùng sung túc.

Thấy đối phương vì một cái Chân Nguyên cảnh mà nỗ lực như vậy, Thẩm Hạo có chút không quen.

Thẩm Hạo đột nhiên có cảm giác như kẻ no không biết người đói đang lả.

Hắn đã hiểu lời tên tiểu tử Mi Bút nói, tu luyện ngày càng khó, việc này khó lắm sao.

Nhìn Văn Nhân Y Y vô cùng nỗ lực mà tu vi vẫn ở Tiên Thiên tầng một.

Nhìn lại Tống Vĩnh Từ, tu luyện giữa chừng, cũng chẳng nỗ lực mấy mà tu vi cứ tăng vù vù.

Chỉ có thể nói, thiên phú đã đánh bại chín mươi chín phần trăm con

người.

Thẩm Hạo từ trong không gian lấy ra một viên Tẩy Tủy Đan, một viên Thể Phách Đan, còn có mười mấy viên Tụ Khí Tán, tất cả đều đưa cho Văn Nhân Y Y.

Nhìn thấy đan dược trong tay, Văn Nhân Y Y ngẩn người.

Những viên đan dược vốn bình thường trong mắt Thẩm Hạo này lại trân quý vô cùng.

Bởi vì những tài nguyên tu luyện này không thể mua được bằng vàng bạc thông thường.

Nếu không có linh thạch, căn bản không mua nổi, nàng thực sự mua không nổi.

Trong phút chốc, hốc mắt nàng đỏ bừng.

Đến Ngọc Thanh Cung hơn một tháng, Văn Nhân Y Y chịu đủ mọi ủy khuất, đột nhiên có người đối xử tốt với mình như vậy, nàng cảm động vô cùng.

Nhất thời, những giọt nước mắt kìm nén bấy lâu không thể giữ được nữa, nàng khẽ nức nở.

Thẩm.

Thẩm Hạo, tại sao huynh lại đối tốt với ta như vậy.

Bởi vì khuôn mặt của cô rất xinh đẹp.

Văn Nhân Y Y kinh ngạc nhìn Thẩm Hạo, chỉ vì xinh đẹp sao.

Chương 253

Đây là lần đầu tiên có người khen nàng xinh đẹp.

Trước đây, nàng làm việc tại Cẩm Tú Ti của Đại Dương vương triều, trong đó toàn là nữ nhân, cũng chưa từng có ai khen nàng đẹp.

Ở Đại Dương vương triều, danh tiếng của Cẩm Tú Ti quá tệ, nam nhân đều gọi nàng là nữ la sát.

Đến Ngọc Thanh Cung, nàng lại bị Mạnh Kiều Diễm bắt nạt đủ điều, đả kích đủ đường, khiến nàng kiệt sức cả về thân xác lẫn tinh thần, tâm lý u uất.

Sự tán thưởng của Thẩm Hạo làm nàng có chút luống cuống, nhưng được người khác tán thưởng, nội tâm vẫn thấy rất vui vẻ.

Nàng chưa từng cảm nhận tình cảm nam nữ, cũng không biết đó là mùi vị gì.

Tóm lại, sự quan tâm và tán dương đột ngột này đã đem lại một tia nắng cho nội tâm u ám của nàng, rất cảm động.

Cảm ơn huynh, Thẩm Hạo, đây là lúc ta vui nhất trong suốt thời gian qua.

Những đan dược huynh tặng ta rất muốn lấy, nhưng chúng quá quý trọng, vô công bất thụ lộc, huynh hãy giữ lại đi.

Chắc chắn huynh cũng cần dùng đến đan dược mà.

Huynh có thể quan tâm đến ta, ta đã rất cảm động rồi.

Văn Nhân Y Y đưa đan dược lại cho Thẩm Hạo, thiên phú của nàng bình thường, vì thế không muốn làm lỡ dở việc tu hành của hắn.

Theo nàng nghĩ, đan dược tốt như vậy chắc chắn là sư phụ Mạnh

Tuyền Cơ tặng cho Tống Vĩnh Từ, rồi với tư cách là nha hoàn của Thẩm Hạo, Tống Vĩnh Từ lại đưa đan dược cho hắn.

Giờ đây Thẩm Hạo lại đưa cho nàng, nghĩ như vậy, nội tâm nàng bỗng thấy ngọt ngào và vô cùng cảm động.

Cảm giác này giống như Thẩm Hạo được Tống Vĩnh Từ bao nuôi, sau đó Thẩm Hạo lại âm thầm bao nuôi nàng.

Thẩm Hạo lắc đầu: Ta là người đã tặng đồ đi thì không bao giờ thu lại, cô nếu không lấy, ta vứt luôn.

Nói xong, Thẩm Hạo trực tiếp định vứt đi, không hề do dự.

Dường như đối với hắn đan dược chẳng là gì.

Văn Nhân Y Y vội vàng nắm lấy tay Thẩm Hạo: Đừng.

đừng. ta lấy là được chứ gì.

Thẩm Hạo cười hắc hắc, đột nhiên xoay tay nắm lấy tay Văn Nhân Y Y nói: Ta vẫn thích dáng vẻ kiêu ngạo không khuất phục lúc đầu của cô hơn.

Nhớ lại lúc đó, lần đầu tiên gặp Văn Nhân Y Y, đối phương còn là một cao thủ Hậu Thiên, không chỉ là Ngự sử của Cẩm Tú Ti, mà còn là đại tiểu thư của gia tộc Văn Nhân, cao ngạo như một con thiên nga.

Bây giờ nghĩ lại, Thẩm Hạo bỗng thấy có chút kích thích.

Nghe vậy, Văn Nhân Y Y đỏ mặt, muốn rút tay ra nhưng lại phát hiện không rút được.

Đối với Thẩm Hạo nàng không hề ghét, nhưng sự việc đột ngột thế này làm nàng không biết phải làm sao, tâm lý rối bời như tơ vò.

Thẩm Hạo có thể cảm nhận được lực rút tay của Văn Nhân Y Y không hề mạnh.

Hắn chỉ vuốt ve một chút rồi buông tay, có những việc không nên làm quá trớn.

Thẩm Hạo buông tay, Văn Nhân Y Y bỗng thấy lòng hụt hẫng lạ kỳ.

Nơi đất khách quê người, lại bị ghẻ lạnh, chịu đủ ủy khuất, đột nhiên có người quan tâm thực sự khiến hảo cảm của nàng tăng vọt.

Hít sâu một hơi, Văn Nhân Y Y nghiêm túc nói: Thẩm Hạo, ở Ngọc Thanh Cung ta chỉ là kẻ thấp kém nhất, không có tiếng nói gì cả.

Kiều Diễm sư tỷ cũng luôn theo sát ta, nếu huynh đi gần ta quá, e là sẽ liên lụy đến huynh.

Cho nên chúng ta không thể quá giới hạn.

Lời còn chưa dứt, nàng đã thấy ánh mắt đầy xâm lược trần trụi của Thẩm Hạo, tim bỗng đập nhanh liên hồi.

Những lời còn lại của Văn Nhân Y Y nghẹn lại nơi đầu lưỡi.

Huynh. huynh muốn làm gì, đi gần ta thực sự. thực sự sẽ hại huynh đó.

Văn Nhân Y Y khẽ nói.

Thấy Thẩm Hạo vẫn không nói gì, cứ nhìn chằm chằm mình, Văn Nhân Y Y bỗng thấy hoảng loạn, bắt đầu nói năng lộn xộn.

Ta thật sự không lừa huynh đâu. ta không phải ghét huynh.

Huynh. huynh đừng nhìn ta như vậy được không, nói câu gì đi chứ.

Cùng lắm thì. tránh mặt Mạnh sư tỷ để lén gặp huynh một lần.

Nói xong câu này, đôi má Văn Nhân Y Y đỏ bừng như lửa đốt, nóng hổi vô cùng.

Đại não nàng rối loạn, sao mình lại có thể nói ra lời như vậy.

Thẩm Hạo cười hắc hắc, ôm chầm lấy Văn Nhân Y Y vào lòng.

Tại sao phải lén lút, cứ quang minh chính đại gặp mặt không tốt sao.

Không. không được đâu, Kiều Diễm sư tỷ sẽ tìm huynh gây rắc rối đó, ta. giờ ta đánh không lại tỷ ấy, cũng không giúp gì được cho huynh.

Văn Nhân Y Y hơi thở dồn dập nói.

Phóng tứ, cư nhiên dám câu dẫn tiền bối.

Lúc này, một tiếng quát mắng truyền đến.

Nghe thấy giọng nói này, Văn Nhân Y Y vội đẩy Thẩm Hạo ra, cầu xin: Xin lỗi sư tỷ, đều là lỗi của muội.

Mạnh Kiều Diễm chậm rãi bước tới, lạnh lùng nhìn Văn Nhân Y Y.

Trong tay nàng bỗng xuất hiện một cây roi.

Tiện nhân, cư nhiên dám câu dẫn nam nhân của Vĩnh Từ sư muội, hôm nay không giáo huấn loại tiện tì không biết kính trên nhường dưới như ngươi thì không được.

Nói xong, nàng vung tay quất một roi.

Văn Nhân Y Y nhắm chặt mắt, đã chuẩn bị sẵn sàng để chịu đòn.

Kết quả đợi mãi vẫn không thấy roi rơi xuống.

Mở mắt ra, nàng thấy một cảnh tượng khiến mình chấn kinh.

Chỉ thấy trong hư không có một bàn tay khổng lồ đang bóp cổ Mạnh Kiều Diễm, nhấc bổng nàng ta lên không trung.

Linh lực thực chất hóa, đây là việc chỉ có Linh Đan cảnh mới làm

được.

Nàng há hốc mồm nhìn Thẩm Hạo, làm sao có thể như vậy.

Thẩm Hạo lúc trước ở trước mặt nàng chỉ là một người bình thường, vậy mà chỉ trong vài tháng ngắn ngủi đã là Linh Đan cảnh rồi sao.

Nàng đột phá Tiên Thiên còn gian nan vạn phần, từ bao giờ đột phá lại đơn giản như thế.

Chợt nàng nhớ ra, Mạnh Kiều Diễm vừa rồi gọi Thẩm Hạo là tiền bối.

Lúc này Mạnh Kiều Diễm mặt mày đỏ gay, hô hấp khó khăn, sắc mặt dần chuyển sang tím tái, đến sức lực vùng vẫy cũng không có.

Văn Nhân Y Y lập tức tỉnh táo lại: Thẩm. tiền bối, mau thả sư tỷ ra, tỷ ấy là người thuộc gia tộc của sư phụ, vạn lần đừng giết tỷ ấy.

Hơn nữa giết người ở Ngọc Thanh Cung hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng.

Nghe vậy, Thẩm Hạo hừ lạnh một tiếng, trực tiếp quăng Mạnh Kiều Diễm bay xa mười mấy mét.

Nàng ta nằm dưới đất, há hốc miệng thở dốc, nước miếng nước mắt chảy ròng ròng.

Thẩm Hạo thản nhiên nói: Nể mặt Tuyền Cơ, nếu không ta đã giết chết ngươi rồi.

A.

Tuyền Cơ.

Đại não Văn Nhân Y Y trong nháy mắt đình trệ.

Mạnh Kiều Diễm sau khi hồi phục, chậm rãi bò dậy, vẻ mặt cung

kính nói: Tiền bối dạy bảo rất phải.

Nhưng khoảnh khắc quay người đi, ánh mắt nàng ta đầy độc ác.

Nàng ta phải đi báo cáo phó tông chủ, phải giết chết Thẩm Hạo.

Thấy vậy Thẩm Hạo hừ lạnh, tiện nhân đã muốn chết thì không thể giữ lại.

Kim quang lóe lên, Mạnh Kiều Diễm bịch một tiếng ngã xuống đất.

Cảnh tượng này làm Văn Nhân Y Y ngẩn ngơ, vạn lần không ngờ Thẩm Hạo cư nhiên vì nàng mà giết chết Mạnh Kiều Diễm.

Lập tức nàng khóc nức nở như mưa, trong lòng cảm động vô cùng.

Thẩm.

Chương 254

tiền bối sao huynh lại ngốc thế, giết người ở Ngọc Thanh Cung là sẽ xảy ra chuyện lớn đó.

Thẩm Hạo mỉm cười, vẫy tay một cái trực tiếp ném xác Mạnh Kiều Diễm vào không gian.

Mẹ nó, một con kiến hôi đến Chân Nguyên còn không phải mà cũng dám tìm chết.

Làm hỏng đạo tâm của ta, đáng chết.

Hắn sớm đã chướng mắt Mạnh Kiều Diễm này rồi, loại người này hễ đã đắc tội thì cứ một chưởng vỗ chết cho xong.

Không sao, không tồi gì đâu, cô không nói ta không nói thì không ai biết.

Thẩm Hạo bảo.

Văn Nhân Y Y nắm lấy tay Thẩm Hạo, nước mắt lã chã: Huynh làm vậy là đối địch với Ngọc Thanh Cung đó, sao huynh đánh lại họ được.

Huynh mau đi đi, đi càng xa càng tốt.

Thẩm Hạo mỉm cười, vẻ bất cần: Chuyện này không liên quan đến cô, có chuyện gì mình ta gánh vác.

Văn Nhân Y Y điên cuồng lắc đầu: Không. không phải đâu, ta không sợ phải gánh trách nhiệm, ta sợ huynh gặp chuyện.

Huynh làm vậy vì ta không đáng đâu, cầu xin huynh đó, mau đi đi, nếu sư phụ biết thì phải làm sao.

Không phải huynh thấy ta xinh đẹp sao, chỉ cần huynh chịu đi, ta

lập tức trao thân cho huynh.

Không được, ta không phải loại người thừa nước đục thả câu, vả lại chuyện này không thể miễn cưỡng.

Thẩm Hạo nghiêm túc nói.

Văn Nhân Y Y nắm tay Thẩm Hạo đặt lên ngực mình.

Không miễn cưỡng, ta thực tâm nguyện ý trao thân cho huynh.

Huynh làm nhanh lên rồi nhân lúc còn sớm mà đi đi.

Nói xong, Văn Nhân Y Y ôm lấy Thẩm Hạo rồi hôn lên.

Cảm nhận được hành động của Văn Nhân Y Y, Thẩm Hạo lại đẩy nàng ra.

Bộ dạng nước mắt nước mũi tèm lem này làm hắn cạn lời.

Hơn nữa lúc này Văn Nhân Y Y rõ ràng đã mất kiểm soát cảm xúc.

Bị Thẩm Hạo đẩy ra, Văn Nhân Y Y có chút luống cuống.

Theo nàng nghĩ, Thẩm Hạo vừa tặng đan dược, vừa giúp nàng giết Mạnh Kiều Diễm, đó chắc chắn là vì muốn ở bên nàng, thích thân thể nàng.

Cảm động quá mức, nàng cũng chẳng màng đến tấm thân này, chỉ sợ lần tới gặp lại hai người đã âm dương cách biệt.

Bây giờ bị đẩy ra khiến nàng ngơ ngác không hiểu nổi.

Thẩm Hạo nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt nơi khóe mắt Văn Nhân Y Y.

Bình tĩnh chút đi, giết một con kiến hôi Tiên Thiên viên mãn đối với ta chẳng có gì khác biệt cả.

Văn Nhân Y Y:.

Thẩm Hạo khẽ ho một tiếng nói: Tất nhiên ta không nói cô.

Cho dù có giết Mạnh Kiều Diễm trước mặt tất cả mọi người ở Ngọc Thanh Cung cũng chẳng sao.

Họ sẽ không vì một cao thủ Tiên Thiên viên mãn cỏn con mà kết oán với ta.

Hơn nữa cô phải nhớ kỹ một điều, ta giết Mạnh Kiều Diễm chẳng có chút quan hệ nào với cô cả, đừng có gánh nặng tâm lý.

Giết nàng hoàn toàn là do nàng tự tìm đường chết, hiểu không.

Điểm này không phải Thẩm Hạo an ủi Văn Nhân Y Y, mà hắn thực tâm nghĩ vậy.

Theo Thẩm Hạo dự tính, vết thương của Mạnh Tuyền Cơ chắc chắn không tách khỏi quan hệ với Mạnh Kiều Diễm này.

Chẳng qua Mạnh Tuyền Cơ đã nhẫn nhịn không xử lý nàng ta, chắc là nể tình đồng tộc.

Đối với Mạnh Kiều Diễm, Thẩm Hạo vốn định nể mặt Mạnh Tuyền Cơ mà dạy dỗ một trận rồi thôi, không ngờ con mụ này lại thù dai đến vậy.

Thẩm Hạo không phải hạng người thích tự tìm rắc rối cho mình.

Lão tử đã Thông Huyền vô địch rồi mà còn bị một con kiến hôi đe dọa, thế thì ta tu luyện chẳng phải phí công sao.

Mạnh Tuyền Cơ nhịn được chứ Thẩm Hạo thì không.

Đúng là chán sống.

Văn Nhân Y Y lo lắng hỏi: Vậy nếu sư phụ hỏi thì tính sao.

Chẳng lẽ lại trở mặt với sư phụ.

Thẩm Hạo thản nhiên cười: Cứ để ta sắp xếp là được.

Thật sự không sao chứ.

Văn Nhân Y Y vẫn không dám tin.

Dù sao giết người ở Ngọc Thanh Cung chính là một loại khiêu khích, Ngọc Thanh Cung không truy cứu sao được.

Vậy thì làm sao đứng vững trong giới tu sĩ.

Cho dù là Linh Đan cảnh cũng không thoát khỏi sự truy sát của Ngọc Thanh Cung.

Nhưng Văn Nhân Y Y đã quá coi thường Thẩm Hạo rồi, hắn là Thông Huyền cảnh, ở Thiên Vũ hoàng triều tuyệt đối là tồn tại có thể đi ngang.

Tuy không phải Thông Huyền cửu tầng đỉnh phong, nhưng nhờ Ngũ Hành Tuần Pháp, Thẩm Hạo có thể coi là vô địch, dùng độn thổ mà chạy thì chẳng ai làm gì được.

Với thực lực hiện tại, Thẩm Hạo đánh một Thông Huyền lục thất tầng không thành vấn đề, cùng cảnh giới căn bản không phải đối thủ.

Hơn nữa nếu đánh thật thì cả Ngọc Thanh Cung cũng sẽ bị hủy diệt.

Nhìn Văn Nhân Y Y vẫn còn hoảng sợ, Thẩm Hạo mỉm cười, dành cho nàng một cái ôm thật chặt.

Nằm trong vòng tay rộng lớn của Thẩm Hạo, cảm nhận hơi ấm và mùi hương nam tính, Văn Nhân Y Y khẽ cựa quậy tìm một vị trí thoải mái, tham lam hít hà mùi vị trên người hắn.

Một cảm giác an toàn chưa từng có trào dâng trong lòng.

Cảm giác đó giống như con thuyền cô độc giữa biển khơi, không biết đã lênh đênh bao lâu, bỗng nhiên nhìn thấy ngọn hải đăng.

Nàng thở hắt ra một hơi dài, không còn khóc nữa.

Văn Nhân Y Y sở dĩ nhẫn nhục chịu đựng Mạnh Kiều Diễm

không chỉ vì bản thân, mà còn vì cả gia tộc Văn Nhân.

Khi biết tin Văn Nhân Y Y được chưởng môn Mạnh Tuyền Cơ thu làm đệ tử, đúng là một người đắc đạo gà chó lên trời.

Không chỉ anh trai nàng là Văn Nhân Sách được đón tới gia tộc Văn Nhân trực hệ ở Thiên Vũ hoàng triều, mà ngay cả phân gia ở Đại Dương vương triều cũng được nhập vào tộc phổ trực hệ.

Đó là một vinh dự to lớn, cả gia tộc Văn Nhân đều vui mừng khôn xiết.

Vô hình trung điều này đã tạo áp lực cực lớn lên Văn Nhân Y Y, nàng có chết cũng phải chết ở Ngọc Thanh Cung, càng không thể đắc tội hay bị đuổi khỏi Ngọc Thanh Cung.

Thẩm Hạo ôm Văn Nhân Y Y, vỗ vỗ vai nàng: Được rồi, đừng lo lắng nữa, chỉ là chuyện nhỏ thôi.

Đi nào, ta đưa cô về, đi ngủ một giấc trước đã.

Văn Nhân Y Y khẽ vâng một tiếng, hiện tại nàng cũng mất phương hướng, chỉ có thể lựa chọn tin tưởng Thẩm Hạo.

Hơn nữa nàng cũng phát hiện mình không nhìn thấu được Thẩm Hạo, thậm chí bắt đầu hoài nghi lúc đầu mình có nhìn nhầm không.

Thật là có mắt mà không thấy núi Thái Sơn.

Có lẽ ngay từ lúc ở Dương Quan trấn Thẩm Hạo đã là cao thủ Linh Đan cảnh rồi, chỉ là vẫn luôn ngụy trang, do cảnh giới của nàng thấp nên không nhìn ra mà thôi.

Dù sao Văn Nhân Y Y cũng không tin một người có thể từ Hậu Thiên lên Linh Đan cảnh chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, việc này căn bản chưa từng nghe thấy bao giờ.

Thẩm Hạo bế bổng Văn Nhân Y Y lên, định đưa về phòng nhưng

không biết nàng ở đâu.

Phòng của cô ở đâu.

Ở.

ở nhà củi.

Văn Nhân Y Y nhỏ giọng nói.

Mạnh Kiều Diễm này đúng là đáng chết, sao cô không nói với sư phụ.

Ta. ta.

Văn Nhân Y Y cúi đầu đầy tự ti.

Dù sao nàng cũng chỉ có linh căn thấp nhất, làm gì có tiếng nói.

Nàng càng sợ nếu bị đuổi khỏi Ngọc Thanh Cung thì cả gia tộc Văn Nhân cũng tiêu đời.

Nhổ một sợi lông mà động cả toàn thân, nàng không thể tự quyết định được.

Nhìn ra suy nghĩ của nàng, Thẩm Hạo đưa nàng vào thiên điện nơi bốn nữ nhân của Tống Vĩnh Từ đang ở.

Yên tâm đi, sau này cứ an tâm ở đây, không ai dám bắt nạt cô nữa đâu.

Vâng, đa tạ tiền bối.

Lúc này đầu óc Văn Nhân Y Y đã tỉnh táo lại, không dám gọi thẳng tên Thẩm Hạo nữa.

Thẩm Hạo vỗ một cái lên cặp mông tròn trịa của nàng, không hổ là tu sĩ, độ đàn hồi cực tốt.

Ta vẫn thích dáng vẻ ớt hiểm lúc đầu của cô hơn, quyến rũ lắm, không được gọi là tiền bối.

Vâng.

Văn Nhân Y Y đỏ mặt, Thẩm Hạo càng trêu ghẹo nàng lại càng thấy ngọt ngào.

Thấy Thẩm Hạo bế Văn Nhân Y Y vào, Tống Vĩnh Từ cười nói: Lúc trước bảo Văn Nhân tỷ tỷ dọn vào đây, tỷ ấy cứ nhất quyết không chịu, cứ đòi ở chung với Mạnh sư tỷ.

Thẩm Hạo cười cười cũng không giải thích, đặt Văn Nhân Y Y xuống rồi dặn dò Tống Vĩnh Từ: Chăm sóc tốt cho Văn Nhân Y Y, ta qua chỗ Tuyền Cơ một chuyến.

Cùng lúc đó, Mạnh Tuyền Cơ cũng nhận được báo cáo từ đệ tử.

Chương 255

Báo cáo chưởng môn, hồn đăng của Mạnh sư tỷ đột nhiên tắt rồi.

Đệ tử cẩn trọng nói, sợ làm chưởng môn tức giận.

Mạnh Tuyền Cơ ngẩn người, đôi mày thanh tú khẽ nhíu lại.

Thần thức nàng quét qua xung quanh nhưng không thấy bóng dáng Mạnh Kiều Diễm, lại phát hiện Thẩm Hạo đang bế Văn Nhân Y Y.

Thế là trong lòng dường như đã có vài phần suy đoán.

Được rồi, ta biết rồi, ta sẽ sai người đi tra.

Chuyện này trước tiên hãy giữ bí mật, đừng tiết lộ tin tức gây ra những suy đoán không đáng có.

Rõ, thưa chưởng môn.

Sau khi đệ tử rời đi, Mạnh Tuyền Cơ khẽ thở dài, theo bản năng chạm vào đan điền, cảm nhận vết nứt trên Linh Đan, trong lòng phức tạp khôn nguôi.

Nơi nào có người nơi đó có giang hồ, tranh giành lợi ích không phải ngươi chết thì là ta sống.

Cuộc đấu đá của cấp cao môn phái, Mạnh Kiều Diễm cũng chẳng qua chỉ là một con tốt thí bị lợi dụng mà thôi.

Vì thế Mạnh Tuyền Cơ cũng không vạch trần chuyện này.

Về việc Mạnh Kiều Diễm bắt nạt Văn Nhân Y Y, Mạnh Tuyền Cơ cũng biết, nhưng chỉ nói một câu chứ không quan tâm nhiều.

Đây là thế giới tu sĩ, giảng giải về thực lực và bối cảnh.

Nếu Văn Nhân Y Y không chịu được chút ủy khuất này thì chi

bằng rời đi sớm cho rảnh nợ.

Nàng có thể giúp một thời chứ không giúp được cả đời.

Không có Mạnh Kiều Diễm bắt nạt thì cũng có đệ tử khác bắt nạt, đó chính là hiện thực tàn khốc.

Thậm chí có kẻ để đối phó Mạnh Tuyền Cơ còn trực tiếp coi Văn Nhân Y Y như bia đỡ đạn.

Bị bắt nạt đôi khi lại là một chuyện tốt.

Ngay khi Mạnh Tuyền Cơ đang suy nghĩ vẩn vơ, Thẩm Hạo bước vào, ôm chầm lấy nàng vào lòng.

Thấy vậy Mạnh Tuyền Cơ lườm hắn một cái, cố ý trêu chọc: Kẻ vừa chiếm được trái tim của một thiếu nữ, cảm thấy chưa đủ nên còn định tới kích thích ta sao.

Thẩm Hạo cười cười, hôn lên trán nàng một cái.

Vừa định nói chuyện đã giết Mạnh Kiều Diễm thì bị bàn tay ngọc ngà của nàng chặn miệng lại.

Mọi chuyện tự có định số.

Mạnh Tuyền Cơ nói xong, Thẩm Hạo có chút bất ngờ.

Khoát đạt như vậy, xem ra suy đoán của hắn tám chín phần là đúng, chắc chắn Mạnh Kiều Diễm kia lúc trước chẳng tốt lành gì.

Thẩm Hạo tò mò cười hỏi: Sao nàng lại đeo mạng che mặt lên rồi.

Mạnh Tuyền Cơ lắc đầu: Ở trước mặt ngươi thì tháo ra là được, với những người khác ta vẫn quen dùng mạng che mặt.

Không tệ, ta thích.

Sau đó Thẩm Hạo tự tay tháo tấm mạng của nàng xuống.

Một khuôn mặt thanh tú tuyệt mỹ hiện ra, thực sự là nhìn mãi

không chán.

Nhìn một lúc lâu, Thẩm Hạo thản nhiên nói: Ngày mai ta định sẽ lên đường tới cấm địa.

Trong đôi mắt đẹp của Mạnh Tuyền Cơ lóe lên tia lo lắng.

Mặc dù Thẩm Hạo nói chắc như đinh đóng cột, nhưng uy danh của cấm địa không phải hư danh.

Cấm địa hung hiểm, là nơi chất chồng vô số xác chết.

Mấy vạn năm qua chưa từng nghe thấy ai có thể từ đó trở ra.

Hay là chàng cân nhắc lại lần nữa.

Bên trong huyền diệu khó lường, bất kỳ ai vào đó cũng gặp tình cảnh khác nhau.

Thẩm Hạo rất tận hưởng sự quan tâm của nàng.

Ta tự có nắm chắc, nàng cứ yên tâm.

Thấy Thẩm Hạo kiên trì như vậy, Mạnh Tuyền Cơ mấp máy môi nhưng không khuyên bảo thêm nữa.

Dù sao Thẩm Hạo luôn tạo ra kỳ tích, lần này chắc chắn cũng có thể gặp dữ hóa lành.

Nàng thầm cầu nguyện trong lòng.

Hai người tựa vào nhau cho đến khi trăng lên tới đầu cành, Thẩm Hạo mới dần rời đi.

Ngồi bên cửa sổ, Mạnh Tuyền Cơ trong bộ váy trắng lặng lẽ nhìn theo bóng lưng hắn, tâm tư phức tạp, lo lắng nhiều hơn.

Sau khi về, vì phải đi cấm địa nên Thẩm Hạo cũng nghỉ ngơi sớm.

Văn Nhân Y Y cứ ngỡ hắn sẽ tới, nhưng chờ cả đêm không thấy đâu khiến nàng thất lạc vô cùng.

Sâu thẳm nội tâm nàng đã chấp nhận Thẩm Hạo, trong lòng cũng toàn là hình bóng của hắn.

Thẩm Hạo mạnh mẽ thần bí lại ra mặt giúp nàng, nói không thích mới là giả.

Ngày hôm sau, Văn Nhân Y Y bị Mạnh Tuyền Cơ gọi vào phòng.

Việc này khiến nàng vô cùng thấp thỏm, cứ ngỡ chuyện của Mạnh Kiều Diễm đã bại lộ, không nói hai lời liền quỳ xuống trước mặt sư phụ.

Xin lỗi sư phụ, là con hại chết Kiều Diễm sư tỷ, xin người xử phạt.

Mạnh Tuyền Cơ thản nhiên nói: Một kẻ Tiên Thiên tầng một như ngươi sao giết nổi Tiên Thiên cửu tầng viên mãn như Mạnh Kiều Diễm.

Con. con.

Văn Nhân Y Y bị hỏi đến cứng họng, không biết giải thích thế nào.

Mạnh Tuyền Cơ hừ một tiếng: Ngươi đúng là vì nam nhân mà mạng cũng không cần.

Sắc mặt Văn Nhân Y Y trong nháy mắt trắng bệch, tưởng Thẩm Hạo đã bị phát hiện, kinh hãi nói: Không phải đâu sư phụ, đúng là con hại Mạnh sư tỷ, không liên quan đến bất kỳ ai khác.

Nhìn Văn Nhân Y Y đầy hoảng sợ, Mạnh Tuyền Cơ không hỏi thêm về chủ đề này mà thản nhiên bảo: Được rồi, chuyện này cứ thế bỏ qua, sau này có ai hỏi thì ngươi cứ nói không biết, rõ chưa.

Nghe vậy Văn Nhân Y Y ngơ ngác.

Chuyện. chuyện này qua rồi sao.

Chuyện lớn thế này mà cứ vậy một câu là xong ư.

Một lát sau mới định thần lại, nàng lập tức mừng rỡ: Đa tạ sư phụ, con biết rồi, con chết cũng không nói đâu.

Được rồi, sau này ngươi cứ ở phòng của Mạnh Kiều Diễm đi, một trăm linh thạch này ngươi cầm lấy.

Rõ, thưa sư phụ.

Bước ra khỏi phòng Mạnh Tuyền Cơ, Văn Nhân Y Y cảm giác như đang mơ.

Việc giết chết Mạnh Kiều Diễm đối với nàng chẳng khác nào trời sập, vậy mà chuyện lớn như vậy lại được giải quyết nhẹ nhàng như không.

Thẩm Hạo nói chẳng sai chút nào.

Điều này khiến nàng hơi khó hiểu, Ngọc Thanh Cung không đến nỗi sợ một cao thủ Linh Đan cảnh chứ.

Hay là vì thiên phú của Tống Vĩnh Từ.

Nghĩ không thông nàng cũng chẳng nghĩ nữa, chỉ muốn đem tin tốt này báo cho Thẩm Hạo nhanh nhất có thể.

Thế là nàng vội vàng chạy về, nhưng về đến nơi mới phát hiện Thẩm Hạo sớm đã rời đi.

Việc này khiến nàng thất vọng vô cùng.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo đã khởi hành tới cấm địa.

Ngồi xếp bằng trên lưng hạc trắng, tâm trạng hắn khá tốt.

Nhưng thực lực chưa đạt tới Thông Huyền đỉnh phong vẫn làm hắn chưa hài lòng.

Là một người Hoa, từ nhỏ xem phim kháng chiến mà lớn lên, trong

phim quân đội ta luôn có chứng sợ thiếu hỏa lực, Thẩm Hạo cũng vậy.

Bay tầm năm ngày, cuối cùng hắn cũng tới rìa cấm địa.

Nơi này bán kính trăm dặm một vùng hoang vu, toàn là đá và cát, linh khí chẳng có một chút nào.

Phạm vi trăm dặm này cỏ không mọc nổi, càng không có dấu chân người.

Không hổ là cấm kỵ, chỉ vùng rìa thôi đã đủ hoành tráng rồi.

Thẩm Hạo bay thêm mười cây số nữa, cuối cùng thấy một tấm bia đá khổng lồ cao hàng trăm mét, trên bia khắc bốn chữ lớn đỏ tươi như máu: Cấm Địa Cấm Hành.

Bốn chữ này như có ma lực, chỉ nhìn một cái đã thấy như rơi xuống vực thẳm.

Thẩm Hạo nhìn một cái rồi rời mắt đi, kiên quyết bước vào.

Chỉ mới đi chưa đầy năm mét, Thẩm Hạo đã cảm thấy linh lực trong cơ thể bắt đầu bị tiêu tán chậm rãi, tuy chậm nhưng lại có thể cảm nhận rõ ràng.

Cảm giác này giống như hơi nước bị mặt trời nung nấu vậy.

Thế là hắn nghĩ một chút, quyết định lùi ra ngoài trước xem sao.

Nhưng khi vừa lùi lại một bước, Thẩm Hạo phát hiện cảnh sắc phía sau mình đã thay đổi.

Tấm bia đá khổng lồ kia đã biến mất không dấu vết.

Lúc này Thẩm Hạo mới hiểu mình đã lọt vào trận pháp, không hề hay biết gì mà đã mắc bẫy, đúng là lợi hại.

Chương 256

Hắn ngẩn người, không hổ là cấm địa, quả nhiên có chút bản lĩnh.

Thẩm Hạo trực tiếp biến mất tại chỗ, tiến vào không gian.

Tiếp đó, một luồng sương mù ập tới bao quanh lấy hắn, ngay lập tức bị hấp thu.

Hắn lần nữa trở về thế giới đô thị.

Ngồi trên ghế sofa trong biệt thự, khi Hạ Ny vẫn đang giặt ga giường để chuẩn bị cho màn đấu địa chủ buổi tối, tâm trạng Thẩm Hạo vô cùng sảng khoái.

Đối với việc tiến vào cấm địa, Thẩm Hạo chẳng hề cảm thấy có bất kỳ gánh nặng nào.

Không những có thể tùy thời rút lui về đô thị, mà còn có Thiên Vũ bí cảnh với linh khí bổ sung khổng lồ như thế, Thẩm Hạo sợ cái quái gì chứ.

Chẳng phải là so kè tiêu hao sao.

Ai có thể so nổi với ta.

Đồng thời, Thẩm Hạo cũng hấp thu ký ức của Mạnh Kiều Diễm.

Năm đó Mạnh Tuyền Cơ đi tìm dãy núi Đại Dương chính là do Mạnh Kiều Diễm cung cấp tin tức.

Mà tin tức này lại là do phó tông chủ cung cấp cho Mạnh Kiều Diễm.

Thực lực của bà ta chỉ kém Mạnh Tuyền Cơ một chút, trong cuộc cạnh tranh chức chưởng môn Ngọc Thanh Cung đã không giành chiến thắng.

Mạnh Kiều Diễm minh biết rõ có vấn đề nhưng vẫn nói cho Mạnh Tuyền Cơ.

Thứ nhất là tâm trung đố kỵ, thứ hai là kẻ khác đã trao lợi ích.

Chỉ có thể nói là ngu ngốc, nếu cứ đi theo Mạnh Tuyền Cơ, dù thiên phú có kém thì cũng là dưới một người trên vạn người.

Ngay lúc này, Hạ Ny nói: Thẩm Hạo, ga giường sấy khô xong rồi, em đi trải giường đây, phòng ngủ chính ở phòng nào.

Tầng hai hướng về phía mặt trời.

Thẩm Hạo nói.

Ân, em biết rồi.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo lên thư phòng tầng ba, lấy chiếc bàn thư án mua ở kinh thành Thiên Vũ hoàng triều ra, rồi quăng chiếc bàn làm việc Đường Lập Dương tặng vào không gian.

Trong phút chốc, đẳng cấp đã hoàn toàn khác biệt.

Dù sao, một chiếc bàn thư án bằng gỗ sưa cũng trị giá hơn sáu mươi triệu.

Kế đó, hắn lại đặt hai chiếc ghế Thái sư ra, một chiếc giá mười triệu cũng không quá đáng chút nào.

Ngồi lên trên, tuy không thoải mái như sofa nhưng lại cảm thấy rất thư thái.

Đương nhiên, cũng chỉ là hiếm lạ được vài giây, Thẩm Hạo đã không còn hứng thú gì mấy.

Hắn nghĩ thầm, chuẩn bị đi kiếm một chiếc máy bay.

Trực thăng cũng không tệ, nhưng tốc độ quá chậm.

Máy bay tư nhân hay máy bay chiến đấu đều được.

Nếu nói về tốc độ tối cao thì phải là máy bay chiến đấu, vượt qua 2 Mach cũng là chuyện dễ dàng.

Nói về máy bay chiến đấu, lựa chọn đầu tiên của Thẩm Hạo là của Mỹ.

Có thể nói bọn họ xấu xa, nhưng không thể nói bọn họ yếu.

Ít nhất cũng phải kiếm vài chiếc máy bay chiến đấu thế hệ thứ năm.

Đối với chức năng tàng hình của máy bay chiến đấu, Thẩm Hạo không quan tâm, cái hắn cần là nhanh.

Tuy nhiên, máy bay chiến đấu nhanh thì nhanh thật, nhưng động cơ mài mòn tiêu hao rất lớn, thời gian sử dụng không dài.

Ai biết cấm địa rộng lớn nhường nào, suy nghĩ một lát, Thẩm Hạo cảm thấy kiếm một chiếc máy bay chiến đấu, rồi thêm một chiếc máy bay ném bom tầm xa thì sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Đương nhiên, Thẩm Hạo còn phải cân nhắc trọng lượng của nó.

Hiện tại sức lực bản thân Thẩm Hạo tầm khoảng 60 tấn là không vấn đề gì, cộng thêm linh lực gia trì, nâng bổng cả trăm tấn cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Cho nên Thẩm Hạo cảm thấy có thể thực hiện được.

Dù sao không gian đủ lớn, kiếm thêm vài loại máy bay cũng không tệ.

Nào là trực thăng, máy bay ném bom chiến lược, máy bay chiến đấu thế hệ thứ năm, máy bay tư nhân.

Cứ thử xem sao, không được thì vứt.

Mục tiêu của Thẩm Hạo chính là nước Mỹ.

Thế là hắn lên mạng tìm kiếm một chút.

Kết quả thật sự khiến Thẩm Hạo tìm thấy.

Hàn Quốc, Nhật Bản và Mỹ đang tiến hành diễn tập quân sự.

Tuy nhiên, điều Thẩm Hạo quan tâm không phải cái này, mà là trên đó có những loại máy bay gì.

Thế là Thẩm Hạo tra xét.

Trên đó có bảy mươi chiếc máy bay, gồm máy bay vận tải, máy bay chiến tranh điện tử, máy bay cảnh báo sớm, trực thăng cùng với loại máy bay chiến đấu mạnh nhất F18 được gọi là Đại Hoàng Phong, thật sự là đầy đủ cả.

Không tệ, chủng loại máy bay trên đó không ít, đỡ tốn cho Thẩm Hạo không ít thời gian.

Dù sao hiện tại không gian đủ lớn, có bao nhiêu cũng chứa hết được.

Tính theo thời gian thì đại khái còn khoảng tám ngày nữa, đến lúc đó tính sau.

Tra cứu tư liệu xong, Thẩm Hạo đã nắm chắc trong lòng.

Lúc này, Hạ Ny cũng đã trải xong ga giường.

Cô đi xuống lầu, cười tủm tỉm hỏi: Sao họ còn chưa tới.

Thẩm Hạo lấy điện thoại ra xem giờ, cười nói: Không vội, chắc sắp tới rồi.

Ga giường trải xong chưa.

Hạ Ny ngạo kiều đáp: Hừ, còn cần anh nói sao, tuyệt đối không vấn đề gì.

Thẩm Hạo cười cười, nói: Được rồi, xuống lầu nghỉ ngơi chút đi,

em cũng đói rồi phải không, có muốn ăn gì không.

Hay là mua ít đồ nướng, uống chút bia ăn mừng nhé.

Thẩm Hạo nói: Mua ít rượu, mua cái vỉ nướng là được rồi, thịt thì không cần mua, ở đây có sẵn.

Hảo a, em đặt hàng ngay đây, bảo họ giao bia qua, anh uống bia gì.

Bia đen Đức hay là gì.

Cứ Budweiser đi, bia đối với ta mà nói không có khác biệt quá lớn.

Ân, em đặt hàng đây, bảo họ mang luôn vỉ nướng tới.

Sau khi đặt hàng xong, thấy Thẩm Hạo đang tải game, Hạ Ny cười nói: Em cũng chơi Vương Giả Vinh Diệu này, em là Top 1 quốc gia tướng Dao đấy.

Thẩm Hạo:.

Hạ Ny ngồi lên đùi Thẩm Hạo, mở Vương Giả Vinh Diệu hỏi: Anh chơi QQ hay WeChat, em tặng anh nạp V10, tặng anh toàn bộ trang phục luôn.

Thẩm Hạo nói: WeChat.

Hi hi, vậy chúng ta là hảo hữu rồi, anh vào giao diện game là thấy em thôi.

Hạ Ny đắc ý nói, vừa nói vừa đung đưa đôi chân thon dài.

Nếu không phải vừa mới đánh mạt chược ở Ngọc Thanh Cung xong, Thẩm Hạo thật sự muốn thu phục cô nàng này ngay lập tức.

Sau khi tải game xong, Thẩm Hạo phát hiện hòm thư trong game có rất nhiều thông báo, mở ra xem.

Ny Ny Dao sắp cười chết rồi đã thêm bạn làm hảo hữu Ny Ny Dao sắp cười chết rồi: Tặng bạn 30 vạn quân huy Lúc này Hạ Ny ôm lấy

Thẩm Hạo, vẻ mặt nịnh nọt nhìn hắn.

Biểu cảm trên mặt giống như vừa nhận được bông hoa đỏ, đang cầu xin thầy giáo khen ngợi vậy, chỉ thiếu điều nói ra miệng: Mau khen em đi, mau khen em đi.

Thẩm Hạo nói: Cái cô nàng phá gia chi tử này, ba mươi ngàn tệ cứ thế mà lãng phí, tặng cho Đằng Tấn, Mã Hóa Đằng có đau lòng hay không ta không biết, chứ ta là thật sự thấy xót.

Hạ Ny lườm Thẩm Hạo một cái, nhìn tài khoản của hắn trước đó chưa từng nạp một đồng, ngay cả Triệu Vân cũng không có.

Nếu ai cũng chơi game như anh thì Đằng Tấn chết đói hết rồi.

Thẩm Hạo ha ha cười nói: Em không hiểu đâu, em bảo ta bỏ ra vài ngàn mua cái điện thoại thì ta sẵn lòng, chứ bảo ta nạp tiền mua trang phục thì ta thật sự thấy xót tiền.

Dù sao quân huy cũng tặng anh rồi, không đòi lại được đâu, hừ.

Hạ Ny nói.

Thôi được, nếu em đã tặng thì không dùng cũng uổng.

Hai mươi ngàn là có thể lên V10 rồi, ba mươi ngàn này đủ để tiêu xài thoải mái, thực hiện tự do trang phục luôn.

Thẩm Hạo nói.

Thấy Thẩm Hạo dùng quân huy, Hạ Ny trong lòng vô cùng vui vẻ, cái này còn vui hơn cả khi được tặng Ferrari FUV.

Sau khi cả hai đăng nhập, Hạ Ny dường như muốn khoe khoang trước mặt Thẩm Hạo, phô diễn con tướng Dao quốc phục của mình, biểu tượng quốc phục lấp lánh thật sự quá chói mắt.

Đồng đội lại càng được một phen xôn xao.

Oa, Dao quốc phục, phú bà kìa.

Phú bà ơi, cầu bao nuôi.

Phú bà ơi, em sở thích tốt, thận tốt, kỹ năng lại càng tốt.

Thẩm Hạo nói: Mẹ nó, con Dao quốc phục này của em tốn bao nhiêu tiền thế.

Từng đứng top 10 đỉnh phong, cũng chỉ mất khoảng năm trăm ngàn tệ thôi.

Đúng là đồ phá của.

Anh chọn Marco Polo đi, em chọn Dao cưỡi trên người anh.

Hạ Ny ghé sát tai Thẩm Hạo, hơi thở nóng hổi thổi vào khiến hắn cảm thấy ngứa ngáy.

Mẹ kiếp, em thật sự là thiếu đòn mà.

Thẩm Hạo chọn một con Marco Polo.

Trận đấu bắt đầu, đồng đội cũng là một lũ dở hơi.

Pháp sư đường giữa Angela trực tiếp chat toàn kênh: Dao của chúng tôi là quốc phục đó, là bà chủ đó nha, sao còn chưa tới đường giữa nộp mạng đi.

Kết quả, pháp sư đối phương là Tiểu Kiều, cấp 2 xuống gank, cấp 3 xuống gank, cấp 4 lại xuống gank.

Rừng đối phương là Lý Bạch, cấp 4 cũng xuống gank.

Chương 257

Marco Polo và Dao màn hình chưa bao giờ sáng nổi.

Hiệp cuối cùng, Tiểu Kiều trực tiếp núp bụi sốc sát thương hạ gục Marco Polo của Thẩm Hạo.

Mẹ nó, chơi thế này thì còn trải nghiệm gì nữa, không dưng lại khoe cái biểu tượng quốc phục làm gì.

Hạ Ny hi hi cười nói: Đừng giận mà, tối nay em sẽ mặc bộ đồ của Tiểu Kiều cho anh xem.

Nghe cô nói vậy, Thẩm Hạo lập tức hết giận.

Thấy sắc mặt Thẩm Hạo dịu lại, Hạ Ny vội vàng nói: Lý Bạch với Tiểu Kiều bên kia nhìn là biết không phải dân bản địa rồi.

Anh nhìn rừng đối phương kìa, rõ ràng là rất lợi hại, một dàn MVP luôn, chắc chắn là cao thủ xuống chăn gà ở bậc Tinh Anh thôi.

Với lại đồng đội mình chẳng chịu hỗ trợ gì cả, thua là chuyện bình thường mà.

Nghe vậy, Thẩm Hạo nhấn xem trang cá nhân đối phương, quả nhiên là một dàn MVP.

Tuy em chỉ mới là Vương Giả hai sao nhưng điểm đỉnh phong cao lắm đó, em là Dao quốc phục mà, người em bắt cặp cùng đương nhiên là lợi hại rồi.

Hạ Ny rất muốn nói một câu: Con Marco Polo này của anh dùng Thanh Tẩy chỉ để hồi lại sát thương chiêu cuối của Tiểu Kiều thôi, nhưng cô sợ Thẩm Hạo mắng nên không dám nói.

Mẹ kiếp, đi theo em chẳng được hưởng phước gì, toàn chịu tội, cả

trận bị nhắm vào.

Marco Polo đầu trận chết vài mạng thì còn tác dụng gì nữa, con Lỗ Ban kia bắn ta một phát là nửa cây máu rồi, lính vào trụ là Lý Bạch với Tiểu Kiều lại tới, chơi cái quái gì nữa.

May mà có thẻ bảo hộ sao, không thì rớt xuống Kim Cương luôn rồi.

Lại đây, làm ván nữa, ván này chơi Địch Nhân Kiệt đi, Marco Polo đầu trận yếu quá, lại còn đèo bồng thêm cái bình dầu như em nữa, suốt ngày bị nhắm vào chơi chán chết.

Thẩm Hạo nói xong liền chọn Địch Nhân Kiệt.

Hạ Ny khoác tay Thẩm Hạo nũng nịu cười nói: Được rồi, đừng giận nữa, tối nay em mặc đồ Tiểu Kiều, anh muốn chơi thế nào thì chơi thế ấy, trút hết giận lên người em đi.

Mẹ nó, làm hỏng đạo tâm của ta.

Đợi chút em đổi khu đã, khu này cũng là Tinh Anh, hai chúng ta vừa vặn khớp nhau, dễ đánh hơn nhiều.

Một lát sau, đổi khu xong, Hạ Ny nói: Em chọn Minh Thế Ẩn vậy.

Chọn Liêm Pha đi, cần một trợ thủ cứng cáp một chút.

Không chịu đâu, xấu lắm, em vẫn thích chơi Tiểu Minh cơ.

Được rồi, dù sao cũng mạnh hơn Dao một chút.

Lúc vào trận thì khiêm tốn thôi, đừng có khoe cái quốc phục rách của em ra nữa, dễ kéo thù hận lắm, chơi game mà không thắng thì còn trải nghiệm gì nữa.

Biết rồi mà, biết rồi mà, Tiểu Minh của em trình độ bình thường thôi, không có biểu tượng quốc phục đâu.

Tiếp theo, trong tình huống đầu trận không bị nhắm vào, Thẩm Hạo phát triển rất nhanh.

Hơn nữa nhờ vào khả năng phản xạ siêu cao, hắn đã giành chiến thắng ván game này.

Tuy rằng khả năng phản xạ của Thẩm Hạo rất nhanh, đã đạt đến giới hạn của trò chơi, nhưng hiểu biết về game của hắn vẫn chưa sâu, kinh nghiệm và ý thức vẫn còn kém nhiều.

Vì vậy thỉnh thoảng vẫn bị kẻ địch núp bụi bắt lẻ, nhưng Địch Nhân Kiệt lên nửa chống chịu lại có chiêu giải khống chế nên căn bản chẳng sợ.

Đánh tổng lực trực diện, tốc độ phản xạ siêu cao khiến Thẩm Hạo trở thành một tồn tại không thể ngăn cản.

Liên tục chơi thêm ba ván thắng cả ba, khiến Thẩm Hạo chơi đến vui vẻ.

Cô bảo mẫu nhỏ Lục Khiết cuối cùng cũng gửi tin nhắn tới: Ông chủ, tôi đến cổng khu biệt thự rồi, bảo vệ ở đây không cho vào.

Thẩm Hạo lập tức gọi điện cho ban quản lý, bảo họ cho xe vào.

Mười phút sau, Lục Khiết mới đỗ xe xong, bước vào biệt thự.

Khi thấy bên cạnh Thẩm Hạo còn có một đại mỹ nữ ngồi đó, khí chất lại vô cùng sang quý, cô lập tức giật nảy mình, cứ ngỡ Hạ Ny là vợ của Thẩm Hạo, lòng đầy thấp thỏm không yên.

Chẳng lẽ chuyện của mình và Thẩm Hạo đã bị chính thất phát hiện rồi sao.

Người phụ nữ này đến để đòi lại xe và tiền chuyển khoản à.

Trong lòng cô còn có chút hổ thẹn, dù sao cũng là cướp người đàn ông của kẻ khác, vì vậy cứ cúi đầu không dám nói năng gì.

Nhìn vẻ mặt thấp thỏm của Lục Khiết, cùng là phụ nữ, Hạ Ny lập tức hiểu ngay tâm tư của cô.

Cô cười tươi nghênh đón, trực tiếp khoác tay Lục Khiết.

Đừng lo lắng, thân phận của tôi cũng giống cô thôi, ông chủ của cô gọi cô tới đây thì còn có thể làm gì nữa.

Nghe vậy, Lục Khiết gật gật đầu, cũng không nói gì.

Nhìn Lục Khiết đang câu nệ bên cạnh, cảm giác ưu việt của Hạ Ny lập tức thể hiện ra ngoài.

Thân hình, diện mạo so với cô thì kém một chút, khí chất lại càng không bằng.

Điều này khiến Hạ Ny có chút nghi ngờ gu thẩm mỹ của Thẩm Hạo, nhưng đương nhiên cô cũng chỉ dám lẩm bẩm trong lòng.

Thẩm Hạo vẫy vẫy tay với Lục Khiết.

Lại đây ngồi đi.

Lục Khiết thở phào nhẹ nhõm, không phải tìm phiền phức là tốt rồi.

Cô gật đầu, ngoan ngoãn ngồi xuống bên trái Thẩm Hạo.

Hạ Ny cũng ngoan ngoãn ngồi xuống bên phải hắn.

Tối nay tạm thời ở lại đây, mai hãy về, biết chưa.

Lục Khiết ân một tiếng.

Tôi biết rồi thưa ông chủ.

Con gái cô bên đó không sao chứ.

Tôi đã chuyển tiền cho con bé rồi, lát nữa bảo nó tự đi mua đồ ăn.

Nó đã quen tự lập một mình rồi, không sao đâu ạ.

Thẩm Hạo cười nói: Vậy thì tốt rồi.

Dứt lời, điện thoại Hạ Ny reo lên.

Hạ Ny nói với Thẩm Hạo: Bia với vỉ nướng đến rồi.

Lục Khiết vội vàng đứng dậy: Ông chủ, để tôi đi lấy.

Không cần, họ sẽ mang vào tận nơi.

Quả nhiên, vài phút sau, dưới sự dẫn đường của bảo vệ, đã có người mang đồ tới, còn tặng kèm không ít gia vị đồ nướng.

Đi thôi, ra ban công nướng thịt ăn.

Trước khi đánh địa chủ thì cũng phải để nông dân ăn no cái bụng đã chứ.

Hạ Ny lập tức lộ ra vẻ mặt khổ sở.

Ngoài kia nắng vẫn chưa tắt, nóng lắm.

Thẩm Hạo quay đầu nhìn, ánh nắng vẫn còn khá chói mắt.

Được rồi, vậy vào bếp nướng mà ăn, thịt để sẵn trong tủ lạnh đấy, hai người vào lo liệu đi.

Vâng thưa ông chủ.

Biết rồi ạ.

Hạ Ny hừ một tiếng, kéo Lục Khiết vào bếp.

Vào đến bếp, đóng cửa lại, Hạ Ny và Lục Khiết bắt đầu trò chuyện vui vẻ.

Tôi tên Hạ Ny, còn cô.

Lục Khiết.

Quan sát kỹ một lượt, Hạ Ny lắc đầu nói: Lục Khiết à, không phải tôi nói cô đâu, nhưng gu ăn mặc của cô tệ quá.

Nên thay đổi nhiều một chút mới phải.

Lục Khiết nhìn lại trang phục của mình, đây là bộ đồ cô đã tốn một hai ngày đi dạo ở huyện lỵ mới mua được, vốn dĩ cảm thấy cũng không tệ, nhưng nhìn sang trang phục của Hạ Ny thì đúng là có chút tự ti.

Từ khi kết hôn đến giờ, bộ đồ đắt nhất cô từng mua là một chiếc áo lông vũ giảm giá hơn một ngàn tệ, thế mà còn bị chồng cũ mắng cho một trận tơi bời là biết tiêu xài hoang phí.

Có thể nói trước khi gặp Thẩm Hạo, cô chẳng hề có chút hưởng thụ niềm vui cuộc sống nào.

Chỉ có thể nói là trái đắng gieo từ thời trẻ, giờ tự mình gánh lấy.

Với nhan sắc của Lục Khiết, nếu thật sự muốn buông thả thì cũng có thể sống rất tốt, nhưng vì con gái, cô vẫn luôn âm thầm chịu đựng.

Còn về gu ăn mặc thì làm sao mà tốt cho được.

Thứ này cần rất nhiều tiền bạc để nâng cao, cần phải thử sai liên tục, phải bồi dưỡng từ nhỏ.

Không có tiền thì nâng cao cái nỗi gì.

Thấy biểu cảm của Lục Khiết, Hạ Ny ngạo kiều hừ một tiếng, trong lòng rất mãn nguyện, cứ áp đảo trước một chút rồi cho một viên kẹo ngọt sau, quyền chủ động sẽ nằm trong tay cô.

Tiếp đó, Hạ Ny cười nói: Gu ăn mặc kém cũng không sao, sau tối nay chúng ta sẽ là hảo tỷ muội rồi, hai chúng ta cũng coi như là hảo tỷ muội đồng cam cộng khổ, tình thâm ý trọng.

Ngày mai tôi dẫn cô đi dạo phố, diện cho thật đẹp vào, làm cho ông chủ của cô mê mệt luôn.

Nghe vậy, Lục Khiết có chút động lòng.

Trước đó cô mặc thế nào cũng thấy bình thường, nhưng đứng cạnh Hạ Ny, sự khác biệt lập tức lộ rõ.

Đúng là không có so sánh thì không có đau thương, điều này khiến cô cũng bắt đầu sốt ruột, sợ Thẩm Hạo sẽ không còn hứng thú với mình nữa.

Thế là cô cảm kích nói: Vậy thì phiền chị Hạ Ny quá.

Khóe miệng Hạ Ny nhếch lên, tiếng chị này gọi thật đúng ý cô.

Cô tươi cười nói: Chị em gì chứ, chúng ta tuy xưng hô tỷ muội nhưng không phân lớn nhỏ, sau này có việc gì cứ gọi cho tôi, tôi bao che cho cô.

Ân, em biết rồi.

Lục Khiết trong lòng cũng không còn ghét Hạ Ny nữa, thậm chí còn có chút cảm kích.

Được rồi, mau làm cơm đi, lát nữa ông chủ lại nổi giận bây giờ.

Em đi lấy thịt.

Ngay sau đó, nhân lúc Lục Khiết đang nướng thịt, Hạ Ny lại đặt hàng mua một bộ đồ Tiểu Kiều và một bộ đồ Dao, tối nay định chơi trò đóng vai nhân vật.

Có tiền đúng là nhanh thật, bốn mươi phút sau đồ đã được giao tới, cô ném vào máy giặt, giặt xong thì sấy khô luôn.

Ăn xong đồ nướng, Hạ Ny dắt Lục Khiết vào phòng vệ sinh.

Cô mặc cái này đi.

A, bộ đồ này sao trông kỳ cục vậy.

Cái này là nhân vật trong game, đáng yêu lắm phải không.

Lục Khiết không nói gì thêm.

Chơi game mà phiền phức vậy sao, sao còn phải đội cả tóc giả màu xanh thế này.

Lục Khiết vẻ mặt đầy khó xử.

Hạ Ny nhìn Lục Khiết trong gương, gật gật đầu nói: Cũng được đó, chơi game thôi mà, có làm gì đâu, vui vẻ là chính.

Hạ Ny nghĩ ngợi rồi nói tiếp: Đóng vai nhân vật mà không có lời thoại sao được.

Cô tên Lục Khiết, họ Lục, vừa hay nhân vật này cũng có yếu tố hươu con Tiểu Lộc, nên phải biết nói vài câu thoại.

Hả.

Còn phải nói lời thoại nữa sao.

Cái này em không biết đâu.

Lục Khiết vội vàng xua tay.

Cô không biết thì tôi biết, tôi dạy cô.

Cô nghe cho kỹ đây, không cần nhớ nhiều, chỉ cần nhớ hai câu này thôi.

Nào là hươu con gì chứ, nhất định là đứa trẻ không đáng yêu nhất thế giới này phải không.

Nhớ kỹ chưa.

Hạ Ny hỏi.

Ân, nhớ rồi ạ.

Chúng ta cùng khớp lời thoại đi, nói đi nói lại vài lần cho quen, kẻo lát nữa căng thẳng lại quên mất.

Lát nữa cô tải cái Vương Giả Vinh Diệu về đi, tôi dạy cô chơi game.

Thôi, em không có hứng thú với game đâu, bảo em nấu cơm thì còn được.

Vậy thôi, không miễn cưỡng cô nữa.

Thời gian trôi qua, một đêm yên tĩnh.

Sáng hôm sau, hai người xuống lầu, thấy Thẩm Hạo đang ngồi bên bàn trà uống trà.

Chương 258

Từ đằng xa đã có thể cảm nhận được một mùi hương thoang thoảng.

Chỉ cần ngửi thôi, Hạ Ny và Lục Khiết đã cảm thấy tinh thần phấn chấn hẳn lên.

Hạ Ny kinh ngạc thốt lên: Trà gì thế này, chỉ ngửi thôi đã thấy tinh thần vô cùng tỉnh táo, em chưa từng thấy loại này bao giờ.

Thẩm Hạo rót cho hai người mỗi người một chén trà.

Thanh Dương trà, người bình thường thật sự chưa nghe qua đâu.

Hạ Ny và Lục Khiết cũng tò mò vô cùng, khẽ nhấp một ngụm.

Chỉ cảm thấy hương trà lan tỏa, dư vị vô cùng, quan trọng là sau khi uống xong, cảm giác mệt mỏi trên người đều tan biến hết.

Hạ Ny chấn kinh khôn xiết.

Cô từng uống qua vô số loại trà ngon, loại trà vài chục ngàn một lạng cũng uống không ít, nào là Thái Bình Hầu Khôi, Lục An Qua Phiến, trà phân gấu trúc, Long Tỉnh trước mùa mưa, Đại Hồng Bào cực phẩm. nhưng không có loại nào có thể so bì được với loại Thanh Dương trà này.

Ngay cả trong cung đình cũng chưa chắc đã có loại trà cấp bậc thế này.

Trà này quá đỉnh, mà nước pha trà cũng cực phẩm luôn.

Thẩm Hạo cười cười: Em cũng biết nhìn hàng đấy.

Nước này là nước hồ Kim Liên, tự nhiên không phải nước Trái Đất có thể so sánh được.

Thanh Dương trà kia vốn là trà tiến cống cho hoàng thất Thiên Vũ hoàng triều, sao có thể kém được.

Lục Khiết thì không cảm thấy chấn động gì nhiều, chỉ thấy đây là loại trà ngon nhất cô từng được uống.

Uống xong thì tự rót lấy.

Đối với sự chấn kinh của Hạ Ny, Thẩm Hạo không có cảm nhận gì lớn, dù sao hắn cũng ít khi uống trà.

Ân ân.

Hạ Ny cũng không khách sáo, lại rót thêm một chén nữa.

Cô hít sâu một hơi, thích thú thưởng thức.

Uống xong, Hạ Ny mới phát hiện bộ ấm chén này làm bằng tử sa.

Quan sát kỹ một phen, đúng là hàng thật.

Hơn nữa ấm tử sa này tinh tế bóng loáng, không một chút tì vết, hồn nhiên một khối, tuyệt đối là bút tích của đại sư.

Đất tử sa vốn đã hiếm, mà ấm tử sa lại càng quý, ấm tử sa của danh gia thì giá trị lên đến hàng chục triệu.

Nhà Hạ Ny cũng có một bộ ấm tử sa hình quả bí ngô do Trần Minh Viễn chế tác từ thời nhà Thanh, hiện trị giá 33 triệu.

Chiếc ấm này của Thẩm Hạo, bùn đất tử sa tuyệt đối là loại đỉnh cao nhất, vô cùng mịn màng, sờ vào như lụa, cảm giác rất tốt.

Tay nghề chế tác ấm cũng tuyệt đối là cấp bậc đại sư, không hề thua kém bộ ở nhà cô chút nào.

Cái nghề này, dược liệu càng tốt càng quý, tay nghề chế tác ấm càng giỏi càng đắt.

Duy nhất là không có dấu ấn của danh gia.

Dù không có dấu ấn danh gia, nhưng với phẩm tướng và cảm giác này, ai am hiểu về ấm cũng sẵn lòng bỏ ra mười triệu để sở hữu.

Quá xa xỉ.

Ấm tử sa của cô toàn cất trong két sắt, còn Thẩm Hạo lại mang ra để uống trà hàng ngày.

Thẩm Hạo, cái ấm tử sa này là do đại sư nào làm vậy.

Thẩm Hạo đáp: Không biết, dùng để uống trà thôi quan tâm làm gì, chẳng phải nói dùng ấm tử sa uống trà tốt cho sức khỏe sao.

Loại bùn đất tốt thế này, tay nghề chế tác đỉnh cao thế này mà bị mai một thì thật đáng tiếc.

Cái này mua ở đâu vậy, em cũng muốn mua vài bộ.

Hạ Ny đầy mong đợi nói.

Thẩm Hạo liếc nhìn một cái, lắc đầu: Người làm ra nó không còn nữa rồi.

Ồ.

Hạ Ny có chút thất vọng.

Ấm tử sa này thật sự không tệ, tuy không có dấu ấn danh gia nhưng rất đáng để sưu tầm, tặng cho ông cụ ở nhà thì tuyệt đối không còn gì bằng.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cười cười, tối qua màn đóng vai Tiểu Kiều và Dao khiến Thẩm Hạo cảm thấy rất tuyệt, lời thoại cũng rất hay, vì thế hắn định ban thưởng một chút.

Ngay sau đó, trên tay Thẩm Hạo xuất hiện hai chiếc vòng ngọc phỉ thúy.

Thứ này Thẩm Hạo đã mua cả trăm cái, dùng làm quà tặng thật sự

không tệ.

Còn có hai mươi khối nguyên thạch, chưa kể ông chủ còn tặng thêm một cặp vòng tay nữa.

Mỗi người một cái, đeo thử xem có vừa không.

Lục Khiết nhìn chiếc vòng, kinh thán: Đẹp quá, cảm ơn ông chủ.

Hạ Ny kinh ngạc nhìn Thẩm Hạo, rồi nhìn chiếc vòng trong tay hắn, lại tháo mặt dây chuyền phỉ thúy trên cổ mình ra so sánh, lập tức thốt lên: Trời ơi.

Đây là vòng tay phỉ thúy chủng thủy tinh màu Đế Vương Lục sao.

Lục Khiết ở bên cạnh ngơ ngác nhìn Hạ Ny.

Chị Hạ Ny, chiếc vòng này đắt lắm sao.

Hạ Ny gật đầu nói: Vô cùng đắt.

Màu Đế Vương Lục này dưới ánh nắng và ánh sáng tự nhiên là hai loại sắc xanh khác nhau.

Từ xưa phỉ thúy lấy màu xanh làm quý, loại xanh mướt như sắp nhỏ giọt ra thế này được gọi là Đế Vương Lục.

Trên thị trường đa số phỉ thúy xanh không phải màu thuần, ít nhiều sẽ lẫn chút sắc vàng hoặc lam, nhưng màu sắc của Đế Vương Lục không chỉ thuần chính mà còn phải nồng đậm.

Ngoài ra, nó còn phải đi kèm với chủng thủy tốt, ít nhất phải đạt từ chủng băng trở lên mới được gọi là Đế Vương Lục.

Hiện tại cấp bậc cao nhất trong giới phỉ thúy là chủng thủy tinh, màu sắc đẹp nhất là Đế Vương Lục, hai cái này kết hợp lại chính là cái giá trên trời.

Cô nhìn xem, bên trong chiếc vòng Đế Vương Lục này có những

điểm đen, cái đó gọi là Mặc Lục, xanh đến một mức độ thuần tự nhiên mới có được.

Còn về thật giả, Hạ Ny tuy chưa đi kiểm chứng, nhưng trong lòng khẳng định chắc chắn 100% là thật, Thẩm Hạo sẽ không dùng đồ giả lừa cô.

Hai chữ giá trên trời khiến tim Lục Khiết run bắn lên.

Chiếc vòng này trị giá bao nhiêu tiền vậy ạ.

Hạ Ny suy nghĩ một chút rồi nói: Cái mặt dây chuyền tôi đang đeo cũng là chủng thủy tinh Đế Vương Lục, lúc trước mua gần 8 triệu, giờ đã tăng lên 10 triệu rồi.

Chiếc vòng tay Đế Vương Lục này, mười năm trước đã hơn 10 triệu, giá thị trường hiện tại ít nhất cũng phải 50 triệu tệ.

Tháng tư năm nay, nhà đấu giá Poly Hồng Kông vừa đấu giá một chiếc vòng chủng thủy tinh Đế Vương Lục với giá 60 triệu tệ đó.

Lục Khiết nghe đến đây, sắc mặt lập tức trắng bệch, lòng hoang mang vô cùng, chẳng thấy vui mừng chút nào mà chỉ thấy thấp thỏm lo âu: Ông chủ. cái này quá quý trọng, tôi không thể nhận được.

Nói xong, cô run rẩy tháo ra, cẩn thận đặt chiếc vòng lên bàn, sợ rằng lỡ tay làm sứt mẻ chút nào thì bán cả người cô đi cũng không đền nổi.

Ông chủ, tôi thật sự không dám nhận đâu, đeo trên tay sợ hỏng, cất ở nhà thì cả ngày nơm nớp lo sợ, sau này sao tôi ngủ ngon được nữa.

Lục Khiết lắc đầu từ chối.

Thẩm Hạo nhìn sắc mặt xanh xao của Lục Khiết, cười cười, trên tay lại xuất hiện thêm một chiếc vòng khác.

Cái kia không lấy thì lấy cái này vậy.

Nhìn chiếc vòng phỉ thúy màu tím này, ngay cả Hạ Ny cũng chấn kinh đến mức bịt miệng lại.

Phỉ thúy chủng thủy tinh màu Tử La Lan, lại còn là kiểu vòng tay xoắn quẩy Bánh quai chèo, mẹ ơi, Thẩm Hạo, tổ tiên anh là hoàng thất à.

Thẩm Hạo nhìn chiếc vòng tay trông giống như cái bánh quẩy, lúc đó tên chủ quán tặng hắn, hắn cứ ngỡ không đáng tiền, nhìn phản ứng của Hạ Ny thì dường như nó còn quý hơn cả Đế Vương Lục.

Không hiểu nhưng cũng không thể để mất mặt, Thẩm Hạo không nói gì.

Lục Khiết rụt rè hỏi: Chị. chị Hạ, cái này có nghĩa là còn đắt hơn sao.

Chẳng phải chị nói đắt nhất là Đế Vương Lục sao.

Hạ Ny hít sâu một hơi nói: Phụ nữ thời Dân quốc hay trước đó chơi phỉ thúy là nhìn vào màu sắc, còn người thời nay chơi phỉ thúy là nhìn vào chủng thủy.

Mà phỉ thúy chủng thủy tinh dù không có màu sắc gì cũng đã có giá khởi điểm là 3 triệu rồi, huống chi đây còn là Tử La Lan.

Quan trọng nhất là công nghệ chế tác chiếc vòng này là kiểu xoắn quẩy phục cổ.

Cô có biết vòng tay xoắn quẩy đắt thế nào không.

Hiện tại truyền thuyết chỉ có hai chiếc vòng tay xoắn quẩy Đế Vương Lục, một chiếc tương truyền nằm trong tay Đông Hoàng Mạnh Tiểu Đông, chiếc còn lại nằm trong tay Tống Mỹ Linh.

Chiếc vòng xoắn quẩy của Tống Mỹ Linh thời Dân quốc đã trị giá vài ngàn đại dương, sức mua tương đương cả chục triệu tệ, vì năm

đó Lỗ Tấn mua một căn tứ hợp viện ba lối vào ở kinh thành cũng chỉ mất 3500 đại dương, giờ căn đó ít nhất cũng 200 triệu.

Thế nên cô biết thứ này quý giá nhường nào chưa.

Phôi ngọc Tử La Lan chủng thủy tinh cực phẩm thế này ai mà nỡ điêu khắc thành hình xoắn quẩy cơ chứ.

Đông Hoàng Mạnh Tiểu Đông là ai, nổi tiếng lắm sao.

Lục Khiết mặt đầy mờ mịt.

Hạ Ny giải thích: Mạnh Tiểu Đông là đệ nhất nữ lão sinh của kinh kịch trong nước, fan gọi bà là Đông Hoàng.

Bà hai lần làm thiếp, lần đầu cho đại sư kinh kịch Mai Lan Phương, lần thứ hai cho trùm băng đảng Dân quốc Đỗ Nguyệt Sanh.

Nghe nói chiếc vòng tay xoắn quẩy trong tay Tống Mỹ Linh chính là do Mạnh Tiểu Đông tặng.

Nói đến đây, ánh mắt Hạ Ny nhìn Thẩm Hạo tràn đầy sự sùng bái.

Mẹ kiếp, quá hào phóng rồi.

Chiếc vòng tay xoắn quẩy Tử La Lan chủng thủy tinh này chỉ cần tung ra ngoài, 200 triệu tệ sẽ có người mua ngay lập tức, đấu giá còn có thể lên đến giá trên trời.

Ở Hồng Kông hay đại lục, giới đại gia trăm tỷ sưu tầm phỉ thúy nhiều vô kể.

Con trai của ông trùm họ Vương, cái anh Vương hiệu trưởng lập đội tuyển eSports ấy, bỏ ra 200 triệu mua vòng tay cho mẹ mình mà còn không bằng cái này đâu.

Chương 259

Bà Trần ăn thịt Đường Tăng kia cũng là một tín đồ của phỉ thúy.

Trong giới giải trí, mấy nữ minh tinh đeo phỉ thúy toàn là hàng cấp chục triệu trở lên thôi.

Lục Khiết đứng bên cạnh nuốt nước miếng ực một cái, sợ đến mức không dám cử động.

Ngày hôm nay hoàn toàn đảo lộn nhận thức trước đây của cô.

Đến lúc này cô mới biết ông chủ của mình giàu có đến mức nào.

Thẩm Hạo ngẩn ra, không ngờ chiếc vòng tay xoắn quẩy mà lúc trước hắn có chút chê bai lại quý giá đến vậy.

Thẩm Hạo nói: Nếu đã thấy quý thì ta đổi cho cô cái khác.

Nói xong, trên tay Thẩm Hạo lại xuất hiện thêm một chiếc vòng phỉ thúy nữa.

Hạ Ny đã không biết nói gì thêm, chiếc vòng này tuy không phải Đế Vương Lục nhưng cũng là chủng băng xanh mướt.

Cô giải thích: Cái này cũng không rẻ đâu, chủng băng toàn lục, giá khởi điểm mười triệu.

Cô MC họ Tạ đài Xoài mới tái xuất sau sinh cũng có một chiếc đấy.

Anh đúng là thực sự quá giàu rồi.

Hạ Ny thật sự bị sự hào phóng của Thẩm Hạo làm cho chấn động.

Chiếc Đế Vương Lục này Thẩm Hạo nhớ lúc mua là hai mươi lượng bạc, còn chiếc toàn lục là mười lượng bạc.

Hôm nay Thẩm Hạo mới có khái niệm đại khái về giá cả phỉ thúy của mình, thứ này càng cao cấp thì càng có giá.

Quả nhiên đích đến của các phú bà đều là phỉ thúy.

Nhìn Lục Khiết đang đứng im không dám nhúc nhích, Thẩm Hạo nói: Đây là loại kém nhất rồi, kém hơn nữa thì không còn đâu.

Lục Khiết lắc đầu nói: Ông chủ, tôi vẫn là không nên nhận thì hơn, những gì anh cho đã quá nhiều rồi.

Hạ Ny hừ một tiếng nói: Cô ngốc quá, anh ấy cho thì cứ nhận lấy, ông chủ của cô không thiếu chút tiền này đâu.

Lục Khiết nhất quyết không nhận.

Hạ Ny thì lại muốn, không phải vì giá trị của nó, mà chủ yếu là vòng tay Đế Vương Lục thường bị giới đại gia sưu tầm hết rồi, muốn mua cũng phải chờ cơ hội.

Thấy vậy, Thẩm Hạo nói: Đợi đó.

Nói xong, Thẩm Hạo đi lên lầu.

Hắn lấy từ không gian ra mười lượng vàng, sử dụng linh lực hệ Kim chỉ trong chốc lát đã nung chảy, chưa đầy một phút đã luyện chế ra năm chiếc vòng tay, mỗi chiếc nặng một trăm gram.

Sau đó hắn mới đi xuống lầu.

Ngay lập tức, hắn quăng cho Lục Khiết hai chiếc vòng vàng.

Vàng thì không có vấn đề gì chứ.

Lục Khiết đỏ mặt ân một tiếng: Cảm ơn ông chủ.

Cô rất hài lòng với chiếc vòng này, hai chiếc này cũng trị giá khoảng một trăm ngàn tệ.

Thứ hàng chục triệu kia cô không dám nhận, nó vượt quá nhận

thức của cô.

Hạ Ny day day trán, đúng là nhặt hạt vừng bỏ quả dưa mà.

Thấy Lục Khiết đã nhận, Thẩm Hạo cười cười.

Kế đó, hắn cầm một chiếc vòng Đế Vương Lục đeo vào tay Hạ Ny.

Cô ấy không lấy thì em đeo đi.

Hạ Ny trong lòng ngọt ngào vô cùng, đây là lần đầu tiên Thẩm Hạo tặng quà cho cô, lại còn quý giá như thế, cô vui sướng muốn chết, ôm chầm lấy Thẩm Hạo định hôn một cái, nhưng bị hắn đẩy ra.

Cút đi.

Hạ Ny hừ một tiếng, nắm lấy tay Lục Khiết: Đi thôi, để chị đưa em đi tân trang một phen, mua mấy bộ đồ thật đẹp nào.

Ông chủ còn chưa ăn cơm nữa ạ.

Thẩm Hạo xua tay: Không cần, hai người cứ đi chơi đi, ta không đói.

Khi hai người xuống hầm gửi xe, lúc Lục Khiết định lái chiếc BMW, Hạ Ny nói: Lái Ferrari đi, lái BMW thì mấy gã đàn ông thối tha tự phụ vẫn cứ dám tới bắt chuyện, cô lái con này thì bọn họ thấy cô là né xa tám mét, tuyệt đối có thể dẹp bỏ 90% phiền phức.

Sau khi Hạ Ny và Lục Khiết rời đi, Thẩm Hạo một mình ngồi thưởng trà.

Buổi chiều, Tiêu Nhiên và Đường Lập Dương tìm đến.

Đường Lập Dương cười hỏi: Có cần đi làm thủ tục sang tên không.

Tiêu Nhiên đáp: Không cần phiền phức thế đâu, tôi giúp anh xử lý

trực tiếp luôn rồi.

Nhà đất sang tên thì chính chủ có đi hay không cũng không quan trọng, lần trước giúp anh Hạo làm cái Giấy ủy quyền công chứng ở chỗ công chứng vẫn còn dùng được, cứ để luật sư đi làm là xong.

Thẩm Hạo nói: Đã có Giấy ủy quyền công chứng thì tôi không đi nữa.

Được thôi, Tiêu Nhiên, cậu gửi số điện thoại của luật sư đó cho tôi, tôi sẽ bảo người qua bàn giao.

Đường Lập Dương cười nói.

Sau khi nhận được số điện thoại, Tiêu Nhiên từ trong túi lấy ra một tấm vé đưa cho Thẩm Hạo.

Nhìn tấm vé trong tay, Thẩm Hạo thắc mắc: Đây là cái gì.

Vé tàu du lịch hạng sang, hành trình trên biển một tháng, lên tàu tại Hàn Quốc.

Sau khi kết thúc một tháng du lịch, vừa vặn có thể đi châu Phi săn bắn.

Đi du lịch bằng du thuyền tuyệt lắm đấy.

Tiêu Nhiên cười giải thích.

Lên tàu từ Hàn Quốc sao.

Đúng vậy.

Khóe miệng Thẩm Hạo nhếch lên, chẳng phải trùng hợp quá sao, vừa vặn có thể lên tàu sân bay để mua sắm không đồng.

Hắn cười nói: Không vấn đề gì, cậu đã mua vé rồi, không đi chẳng phải là lãng phí sao.

Vậy thì tốt, năm ngày sau, chúng ta bay sang Hàn Quốc, du thuyền

hạng sang đang neo đậu ở đó.

Chúng ta sẽ băng qua Thái Bình Dương, Đại Tây Dương và Ấn Độ Dương, tận mắt thấy ba vùng biển lớn: Hồng Hải, Địa Trung Hải và vùng biển Caribe.

Đi qua cả hai con kênh đào vĩ đại nhất trong lịch sử nhân loại là kênh đào Suez và kênh đào Panama.

Có thể nói, toàn bộ phong cảnh toàn cầu sẽ thu gọn trong tầm mắt.

Chúng ta lên tàu từ Hàn Quốc, xuống tàu tại Canada, sau đó đi cùng đội ngũ bên đó bay đến Nam Phi, rồi chuyển hướng sang Zimbabwe.

Anh Hạo, anh thích dùng súng hay dùng cung trợ lực.

Cứ hễ nhắc đến đi săn là Tiêu Nhiên lại hưng phấn hẳn lên.

Thẩm Hạo đáp: Mấy thứ này cái nào cũng được, không khác biệt lắm.

Dùng cung, Thẩm Hạo có thể hạ gục bất cứ ai trên Trái Đất.

Dùng súng cũng vậy.

Tất nhiên là có khác biệt chứ, súng ngắn khoảng 800 USD, súng trường 1200 USD, còn dùng cung trợ lực đặt làm riêng ở Nam Phi phải mất hai ngàn đô đấy.

Vậy dùng súng đi, dùng cung chẳng thú vị gì.

Mà tên của mấy cái cung này tôi nhớ là đắt lắm đúng không.

Thẩm Hạo không mấy hứng thú với cung trợ lực.

Nhìn dáng vẻ nóng lòng muốn thử của Tiêu Nhiên, rõ ràng là cậu ta muốn dùng cung, thật là không biết lượng sức mình mà.

Giá tên cũng ổn, tên carbon khoảng 8 USD, tên nhôm 35 USD.

Tôi đã đặt làm một cây, kiếm thêm cây súng trường nữa là đủ bộ.

Chiều dài sải tay cũng đã đo xong, đến Nam Phi là lấy được ngay.

Thẩm Hạo mỉm cười nói: Cậu vui là được, vốn dĩ là đi chơi, quan trọng là tham gia cho vui.

Đường Lập Dương đứng bên cạnh cười nói: Nên mang theo hai vệ sĩ cho an toàn.

Tiêu Nhiên cười đáp: Cái đó thì cứ yên tâm đi, đảm bảo không vấn đề gì.

Ở Zimbabwe không có gì nhiều, chỉ có người mình là đông, rất nhiều người nước mình mở mỏ ở đó, hoa kiều cũng không ít.

Một người bạn của tôi cũng mở mỏ điêu khắc ở đó.

Tôi đã thuê trước một căn biệt thự lớn, thuê cả một quản lý người da đen.

Gã quản lý đó thuộc đội cận vệ tổng thống Zimbabwe, ở đó gã có thể đi ngang đi dọc.

Ngoại trừ giao thông hơi tệ thì những thứ khác đều ổn.

Hơn nữa, chính phủ Zimbabwe cho phép săn bắn.

Ở đó có mười vạn con voi, có thể nói là vô địch trong chuỗi sinh học, tuổi thọ lại dài, săn bắn mới là chuyện bình thường.

Anh giết lợn rừng hay giết voi đều có tiền đô mang về đấy.

Đừng nhìn trong nước cấm buôn bán ngà voi, ở bên đó đều là hợp pháp cả, vì chúng quá nhiều.

Vậy thì được, trong ấn tượng của tôi, mấy người da đen châu Phi đều nghèo đến mức không có cơm ăn cơ.

Đường Lập Dương gật đầu nói.

Haha, đi rồi sẽ biết.

Tiêu Nhiên cười nói.

Thẩm Hạo pha một ấm trà Thanh Dương rồi bảo: Lại đây uống trà, uống trà đi.

Một mùi hương thanh khiết tỏa ra, Đường Lập Dương và Tiêu Nhiên nhấp một ngụm, hai mắt lập tức sáng rực.

Trà ngon quá, mẹ nó, mua ở đâu thế.

Tiêu Nhiên kinh ngạc hỏi.

Người khác tặng thôi.

Thẩm Hạo cười giải thích.

Giá cả thế nào, tôi định mua một ít.

Tuy không biết là trà gì nhưng uống một ngụm xong tôi cảm thấy trà ở nhà mình chẳng còn vị gì nữa.

Đường Lập Dương nói.

Chắc là không mua được đâu, chỉ còn bấy nhiêu thôi.

Không phải Thẩm Hạo bủn xỉn, vốn dĩ thành chủ Thanh Dương thành cho hắn cũng không nhiều, có bấy nhiêu đó, mang đi tặng thì cũng chẳng bõ dính răng.

Vậy thì thật đáng tiếc.

Lần trước món thịt ăn ở Thái Lan còn không, thật sự là nhớ quá đi mất.

Ăn xong là cả người thấy nóng hừng hực.

Đường Lập Dương mong đợi nhìn Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo cười nói: Cái đó còn một ít, lát nữa ở lại ăn chút thịt nướng.

Đường Lập Dương hưng phấn: Tốt quá, vậy tôi không khách sáo nhé.

Quan trọng là cái loại thịt đó của anh đỉnh thật đấy.

Ăn xong về mấy cô nàng nhỏ bé cứ khen mãi, quấn quýt không rời.

Vớ vẩn, huyết nhục yêu thú bổ khí huyết là vô địch.

Người có sức khỏe kém mà ăn vào thì khí huyết càng thêm cường tráng.

Tiêu Nhiên cũng hưng phấn nói: Vậy thì tốt quá, loại thịt đó thực sự không tệ, trước đây tôi chưa từng được ăn.

Đúng lúc này, Hạ Ny và Lục Khiết dắt tay nhau đi vào.

Chương 260

Phải nói là Lục Khiết sau khi được Hạ Ny tân trang lại, khí chất quả thực đã thay đổi hẳn.

Tiêu Nhiên cười chào: Chị Hạ Ny.

Ơ Tiêu Nhiên à, sao hôm nay cậu lại tới đây.

Tôi định cùng anh Hạo đi du thuyền chơi một chuyến.

Hạ Ny mắt sáng lên, hứng thú hỏi: Ồ, khi nào thế, tôi cũng đi.

Chị Hạ Ny, chúng tôi đến Canada là xuống du thuyền rồi, sau đó sẽ đi châu Phi săn bắn.

Đi chỗ đó sao.

Cho tôi đi với, tôi cũng muốn đi săn, chưa bao giờ được trải nghiệm cả.

Hạ Ny xao động tâm hồn.

Tiêu Nhiên hận không thể tự vả vào miệng mình một cái, mang theo phụ nữ phiền phức chết đi được.

Vạn nhất bị sư tử hay lợn rừng vồ cho một cái thì biết làm sao.

Cái chỗ Zimbabwe đó, chị Hạ Ny tốt nhất đừng đi.

Khách sạn bên đó không giống trong nước đâu, Zimbabwe nghèo lắm, cơ sở hạ tầng rất kém, thường xuyên mất điện mất nước, muỗi lại đặc biệt nhiều.

Đường sá cũng không tốt, phần lớn là đường đất.

Đâu đâu cũng là động vật hoang dã, chẳng có gì vui đâu.

Vừa nắng vừa nóng, có gì thú vị chứ.

Tiêu Nhiên khuyên.

Nói bậy, cậu đi được tại sao tôi không đi được.

Tôi cũng không cần cậu bảo vệ, có Thẩm Hạo bảo vệ tôi rồi, ở đâu cũng an toàn hết.

Hạ Ny kiêu ngạo ngẩng đầu nói.

Sức lực của Thẩm Hạo cô đã tự mình trải nghiệm qua rồi.

Một tay hắn cũng có thể nhấc bổng cô lên cả nửa tiếng đồng hồ mà không hề thấy mệt.

Đúng là biến thái.

Tiêu Nhiên nhìn sang Thẩm Hạo, ý tứ rất đơn giản, đi hay ở là do anh quyết định.

Thẩm Hạo nói: Đi săn bắn cô góp vui làm gì.

Chúng tôi còn định đi tìm mấy cô gái Tây nữa, mang theo cô là phụ nữ thì có gì thú vị chứ.

Hạ Ny lườm một cái: Hừ, tôi cũng đâu có làm vướng chân anh.

Không được, tôi không có thời gian chăm sóc cô đâu.

Thẩm Hạo từ chối.

Được rồi, biết rồi.

Hạ Ny hừ một tiếng, tỏ vẻ rất ngoan ngoãn.

Cô biết phải nể mặt đàn ông, không thể cương quyết trước mặt mọi người, chẳng có tác dụng gì.

Đợi đến buổi tối, khiến Thẩm Hạo thoải mái rồi mới thổi gió bên gối sau.

Được rồi, hai cô đi làm ít thịt nướng hôm qua đi, mọi người cùng ăn.

Vâng ạ.

Lục Khiết và Hạ Ny liền vào bếp bận rộn.

Thẩm Hạo cùng Đường Lập Dương và Tiêu Nhiên ngồi uống trà.

Chuyến này đi Hàn Quốc lên du thuyền, Thẩm Hạo cảm thấy rất ổn, sẵn tiện trước khi Mỹ và Nhật diễn tập quân sự với Hàn Quốc, hắn sẽ lấy trộm mấy cái máy bay.

Lão Mỹ lần này đúng là mất mặt với cả thế giới rồi.

Bên này trò chuyện vui vẻ, có mối quan hệ của Tiêu Nhiên nên việc sang tên nhà đất diễn ra rất nhanh.

Người khác phải mất một tuần, Thẩm Hạo chỉ mất một tiếng, sổ hồng cũng đã được mang tới.

Ăn xong thịt yêu thú, Đường Lập Dương và Tiêu Nhiên đều rời đi.

Hai người hỏa tốc ra về, chắc chắn là đang vội vàng chuyện gì đó.

Buổi tối, Hạ Ny lúc này mới xoay người nằm trong lòng Thẩm Hạo, nũng nịu: Tôi cũng muốn đi săn, tôi chưa đi bao giờ cả.

Thẩm Hạo nói: Bên đó muỗi và động vật hoang dã nhiều lắm, vả lại mấy gã đàn ông đi chơi với nhau, cô là phụ nữ đi theo làm gì.

Bọn họ sao mà chơi thoải mái được.

Hạ Ny ngoan ngoãn nói: Tôi cũng đâu có ngăn cản anh tìm gái Tây đâu, tôi còn có thể giúp anh quay phim lại nữa kìa.

Thẩm Hạo:.

Cô đúng là thiên tài, mấy cái này học từ ai thế.

Trương Mạt chứ ai, thỉnh thoảng cô ấy lại than vãn trong nhóm mà, cô ấy nói trong các hồ sơ vụ án, có những gã đàn ông chơi bời dữ lắm, nhưng không thể công khai được.

Thỉnh thoảng cô ấy cũng kể vài chi tiết.

Hạ Ny cười đáp.

Nếu cô đã nói thế thì mang cô theo cũng không phải là không thể.

Thẩm Hạo nói.

Cũng có thể mang theo cô tiếp viên Thi Nịnh của anh đi cùng không.

Hai chúng tôi cũng có bạn.

Hạ Ny mong đợi hỏi.

Sao cô biết Thi Nịnh.

Thẩm Hạo thắc mắc.

Tiêu Băng kể đấy chứ đâu.

Hạ Ny cười hì hì.

Thẩm Hạo lại hỏi: Cô ấy sao mà biết được.

Tất nhiên là Tiêu Nhiên kể cho cô ấy rồi.

Tiêu Băng còn than anh là cái máy dập, sớm muộn gì cũng bị hút cạn.

Hạ Ny trực tiếp bán đứng cô bạn thân.

Điều này khiến Thẩm Hạo cạn lời.

Đầu óc cô ấy có vấn đề à, tôi với cô ấy chẳng có quan hệ gì, than vãn tôi làm cái gì.

Thẩm Hạo nói.

Nghe vậy, Lục Khiết đứng bên cạnh mỉm cười.

Hạ Ny lườm một cái: Anh nhìn xem Lục Khiết cũng đang cười anh kìa, anh thật sự không hiểu phụ nữ hay là giả vờ không hiểu vậy.

Một người phụ nữ nếu không có hứng thú với một người đàn ông, cô ấy nhìn anh một cái cũng thấy phiền.

Cứ thỉnh thoảng lại than vãn về anh, lấy anh làm chủ đề câu chuyện, đương nhiên là có ý đồ với anh rồi.

Tôi chưa thấy Tiêu Băng than vãn về người đàn ông nào khác đâu.

Thì ra là vậy, đã biết về Thi Nịnh thì chắc chắn là Tiêu Nhiên nói rồi, thằng nhóc này sau lưng lại dám bán đứng tôi.

Thẩm Hạo không vui nói.

Cái đó còn tùy tình hình, Tiêu Nhiên và anh chỉ là bạn tốt, còn Tiêu Băng là cô ruột của cậu ấy.

Tất nhiên là cậu ấy phải hướng về cô mình rồi.

Trước đó, Tiêu Băng có hỏi về chuyện của anh, về phương diện nam nữ.

Tiêu Nhiên đâu có ngốc, tất nhiên là biết cô Tiêu Băng có hứng thú với anh rồi.

Tuy các anh là anh em tốt, nhưng Tiêu Nhiên càng không muốn làm hại cô ruột mình chứ sao.

Thế nên cậu ấy mới kể tình hình của anh cho Tiêu Băng nghe.

Vậy nên Tiêu Băng mới than anh là cái máy dập trong nhóm, cho anh mệt chết luôn.

Giả sử anh là Tiêu Nhiên, anh có chọn kể sự thật cho cô mình không.

Thẩm Hạo cười ngượng ngùng: Thì chắc chắn cũng giống như Tiêu Nhiên, sẽ nói thật thôi.

Nhưng đàn ông mà, ham tài háo sắc chẳng phải là chuyện bình

thường sao.

Đó là bản tính rồi.

Xì, đàn ông các anh đúng là ích kỷ.

Anh em tốt cặp kè với người phụ nữ khác thì không sao, còn hết lòng ủng hộ.

Nhưng hễ đụng chạm đến chị em gái, cô dì hay con gái mình là lập tức thay đổi thái độ ngay.

Hừ.

Hạ Ny bĩu môi nói.

Thẩm Hạo bảo: Đã muốn đi thì đi thôi, tôi bảo Tiêu Nhiên mua thêm hai tấm vé tàu nữa.

Vậy anh nhớ chuyển tiền cho người ta nhé, đừng có đi chùa.

Một tấm vé du thuyền này tận ba trăm ngàn tệ, rồi còn đi châu Phi săn bắn, chi phí tính ra mỗi người ít nhất cũng phải năm trăm ngàn.

Hạ Ny nhắc nhở.

Vớ vẩn, tôi là loại người thích đi chùa sao.

Thẩm Hạo thản nhiên nói.

Vé du thuyền đắt thế sao.

Lục Khiết kinh ngạc hỏi.

Hạ Ny vòng qua Thẩm Hạo, ôm lấy Lục Khiết nói: Du thuyền sang trọng hàng đầu thế giới mà, tất nhiên là đắt rồi, nhưng đắt xắt ra miếng.

Kích thước của nó gấp năm, sáu lần tàu Titanic đấy.

Chi phí đóng tàu lên tới 1,35 tỷ USD, chi phí vận hành mỗi ngày ít nhất cũng 8 triệu tệ.

Cao 18 tầng, dài hơn 300 mét, chị cứ hiểu nó như một thành phố nhỏ nổi trên biển vậy, bên trong cái gì cũng có.

Hành trình quanh thế giới 86 ngày, hạng phòng thấp nhất tổng chi phí khoảng 300 ngàn tệ một người, bao gồm vé tàu, phí cảng, phí visa, phí tham quan trên bờ.

Tính bình quân mỗi ngày khoảng 1800 tệ một người, bao ăn, bao ở, bao đi lại, bao chơi.

Đó là hạng thấp nhất đấy.

Tiêu Nhiên và Thẩm Hạo chắc chắn sẽ không chỉ đi hạng thấp nhất đâu, vé một tháng ba trăm ngàn chắc chắn là dịch vụ cao cấp hơn nhiều rồi.

Chương 261

Ăn uống ở cũng toàn hàng đỉnh cấp, tiền nào của nấy mà, ở đâu cũng vậy thôi.

Ví dụ như dùng bữa tại nhà hàng dành riêng trên du thuyền, xem biểu diễn ca múa nhạc Âu Mỹ, câu lạc bộ thể hình, biểu diễn xiếc hàng đầu, thưởng thức nhạc sống, chơi golf mini, sòng bạc.

Chi phí một ngày khoảng 10 ngàn tệ.

Tất nhiên loại du thuyền đi một hai ngày cũng có nhiều, trong nước toàn là hạng đó thôi, nhưng môi trường và đẳng cấp thì kém xa.

Lục Khiết nửa hiểu nửa không gật đầu, chưa bao giờ tiêu xài mức đó nên không thể cảm nhận được.

Lục Khiết, chị cũng đi cùng đi.

Hạ Ny vừa nói xong, Lục Khiết đã xua tay: Thôi, theo kế hoạch này đi một chuyến mất mấy tháng trời, chắc chắn là không được rồi.

Tôi còn phải trông con gái nữa, con gái bây giờ mà không quản là dễ xảy ra chuyện lắm.

Hạ Ny nghĩ lại cũng thấy đúng: Vâng, vậy cũng được.

Thẩm Hạo nói: Đi đi về về cũng hơn hai tháng, Thi Nịnh có xin nghỉ được không.

Trừ khi cô ấy không muốn làm nữa.

Hạ Ny ôm Thẩm Hạo nói: Yên tâm đi, anh rể họ của tôi là Phó vụ trưởng Vụ Nhân sự và Giáo dục của Tổng cục Hàng không dân dụng, chỉ cần đánh tiếng một câu là xong ngay.

Thẩm Hạo cạn lời: Cô làm thế chẳng phải là phô trương quá sao,

chỉ xin nghỉ thôi mà có cần đến mức đó không.

Hạ Ny hừ một tiếng: Nghĩ nhiều làm gì, chỉ là giúp một tay thôi mà, cũng chẳng phải tham ô hay chiếm đoạt gì của ai, vả lại Thi Nịnh không đi làm thì cũng tạo cơ hội cho người khác mà.

Lương tiếp viên dựa vào giờ bay, ai cũng vui vẻ cả.

Nói xong, cô thổi một hơi vào tai Thẩm Hạo.

Nói nhiều thế làm gì, có phải là đang tìm cớ không, mệt thì nghỉ ngơi thôi.

Thẩm Hạo nhường mày: Cái đồ khốn kiếp này, nếu cô đã muốn tìm cái chết thì tôi sẽ thành toàn cho cô.

Hừ, vậy anh chính là con khốn đó đấy.

Chi tiết quyết định thành bại, cũng có khi làm người ta cay mắt.

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo chuyển cho Tiêu Nhiên 3 triệu tệ.

Trước đó nói là bay trực tiếp đến Canada rồi đi châu Phi, nay đi du thuyền thì giá cả tất nhiên là khác rồi.

Anh Hạo làm thế này thì mất vui rồi, 3 triệu tệ là có ý gì chứ.

Tôi dắt thêm hai người nữa, Thi Nịnh và Hạ Ny.

Vậy thì tính vào phần của tôi, đã nói là tôi mời mà.

Thôi đi, phụ nữ của tôi mà để cậu bỏ tiền ra thì ra thể thống gì, cứ quyết định thế đi, còn từ chối nữa thì sau này chơi bời kiểu gì.

Được rồi.

Thế là Thẩm Hạo gọi điện cho Thi Nịnh, khi biết Thẩm Hạo dắt mình đi du lịch, trong lòng cô rất vui, nhưng nghe thấy phải đi hai tháng, lập tức xị mặt ra.

Thi Nịnh khó xử vô cùng: Anh Hạo, đi một mạch hai tháng thì sao

em xin nghỉ được, chắc chắn sẽ bị mắng chết cho xem.

Thẩm Hạo nói: Cứ đi xin thử xem, vạn nhất người ta phê chuẩn thì sao.

Thi Nịnh nghiến răng nói: Anh Hạo, vậy để em đi thử xem.

Ừ, đi đi.

Cúp điện thoại, Thi Nịnh đầy vẻ rối rắm, lông mày nhíu chặt.

Xin nghỉ một hai ngày thì nhờ người làm thay là được, nhưng xin nghỉ tận hai tháng, chẳng phải là rước họa vào thân sao.

Có khi bị đuổi việc luôn cũng nên.

Tiếp viên hàng không cạnh tranh rất lớn, mỗi năm có vô số người tốt nghiệp từ các trường hàng không.

Không chỉ vậy, các sinh viên xinh đẹp từ các trường đại học top đầu ứng tuyển tiếp viên cũng không thiếu.

Còn có các cô gái từ học viện kịch nói, âm nhạc, điện ảnh cũng đến ứng tuyển.

Những người này khí chất tốt, giọng nói ngọt ngào, có thể nói đều là những đối thủ cạnh tranh cực kỳ đáng gờm.

Thi Nịnh, em đứng thẫn thờ ở đây làm gì thế.

Sao sắc mặt kém vậy, không lẽ anh Hạo của em lại ngoại tình à.

Tiếp viên trưởng thắc mắc hỏi.

Thi Nịnh ngượng ngùng đáp: Cái đó thì không phải, em đang muốn xin nghỉ mà không biết mở lời thế nào.

Tiếp viên trưởng nói: Không sao, chị có thể giúp em đổi ca, tuần sau em chẳng phải được nghỉ ba ngày sao, chị điều thêm cho em nữa là có thể nghỉ sáu ngày, không vấn đề gì.

Thi Nịnh ái ngại nói: Chị tiếp viên trưởng, em muốn xin nghỉ dài hạn, mà lại cần ngay mấy ngày tới.

Tiếp viên trưởng nhún vai nói: Nghỉ dài hạn thì chị chịu thôi, xếp lịch trước ba ngày thì chị còn làm được, chứ xin nghỉ dài thì chị không giúp được, phải được bộ phận của công ty phê duyệt cơ.

Hay là em học theo Diệp Trăn đi, giả vờ ngã một cái lúc đang bay, rồi tính là tai nạn lao động, thế là được nghỉ phép có lương.

Yên tâm, chuyến bay nào cũng có nhân viên dự phòng, không phải lo đâu.

Em muốn xin nghỉ hai tháng.

Nói đến đây giọng Thi Nịnh nhỏ dần.

Tiếp viên trưởng đờ người ra, nhìn Thi Nịnh đầy vẻ không tin nổi, sau đó bực bội nói: Xin nghỉ hai tháng, em định lên mặt trăng à.

Nói xong bà nhìn vào bụng Thi Nịnh, lại bảo: Bụng vẫn phẳng lì, sao em xin nghỉ dài thế.

Phẫu thuật cận thị thì có thể phê chuẩn cho em, nhưng lúc khám sức khỏe mắt em tinh như mắt cú ấy, chẳng có vấn đề gì thì xin kiểu gì.

Khoa xương khớp thì có thể nghỉ được ba tháng, hay là để chị đánh gãy chân em nhé.

Hoặc là nói em bị áp lực tinh thần quá lớn cũng được.

Nhưng công ty sẽ báo lên Cục Hàng không dân dụng, khả năng được bay lại là không lớn đâu.

Thi Nịnh thở dài, biết ngay là sẽ như vậy mà.

Vậy em phải làm sao bây giờ.

Chị không giúp được em, nhưng chị có thể giúp em nộp đơn xin nghỉ.

Tiếp viên trưởng nói.

Vâng, để em thử xem sao.

Thi Nịnh do dự một lát rồi cầm bút viết đơn.

Viết xong mà lòng cô thấy chột dạ vô cùng.

Khi tiếp viên trưởng cầm đơn xin nghỉ nộp lên phòng tiếp viên của công ty, kết quả là đối phương duyệt ngay tức khắc, còn đặc biệt dặn dò bảo Thi Nịnh nghỉ ngơi cho tốt, cho hưởng lương trong thời gian nghỉ.

Tiếp viên trưởng đờ người, trợn mắt hốc mồm không dám tin.

Nhìn vào chữ ký của Phó Tổng giám đốc, Thành viên Đảng ủy Chu Dật trên tờ đơn.

Một tiếp viên nhỏ bé xin nghỉ mà có thể khiến Phó Tổng giám đốc ký tên sao.

Nuốt nước miếng một cái, tiếp viên trưởng đã hiểu ra, Thi Nịnh này đã ôm được cái đùi lớn rồi.

Nếu trước đây có mối quan hệ này thì làm sao vẫn còn là một tiếp viên nhỏ bé chứ.

Thật sự có quan hệ thì ai mà đi làm tiếp viên.

Những cô gái xinh đẹp không có gia thế chẳng phải đều muốn dùng nền tảng tiếp viên hàng không này làm bàn đạp sao.

Bà lăn lộn bao nhiêu năm mới lên được chức tiếp viên trưởng, cay đắng thế nào bà biết rõ nhất.

Thi Nịnh tìm được một người đàn ông là có tất cả.

Tiếp viên trưởng hiểu rằng lần này con bé đã ôm đúng đùi rồi.

Phó Tổng giám đốc rảnh rỗi đến mức ký tên vào đơn xin nghỉ của tiếp viên sao.

Chứng tỏ mối quan hệ này không phải dạng vừa.

Thế là bà vội vã đi tìm Thi Nịnh.

Thi Nịnh, thường ngày chị đối đãi với em không tệ chứ hả.

Thi Nịnh nhìn cử động kỳ quái của tiếp viên trưởng, dè dặt đáp: Chị có chuyện gì thì cứ nói thẳng, đừng làm em sợ.

Tiếp viên trưởng nhiệt tình nắm lấy tay Thi Nịnh cười nói: Không ngờ em giấu kín thật đấy, anh Hạo của em có mối quan hệ khủng khiếp như vậy mà em cứ giấu giếm, sợ các cô nàng khác trong công ty cướp mất anh Hạo của em à.

Thi Nịnh ngẩn ra một lúc, sau đó liền hiểu ngay vấn đề.

Cô không ngốc, lập tức nghe ra ý của tiếp viên trưởng.

Trong lòng vui mừng nhưng vẫn thấp thỏm hỏi: Chị, chị bảo là đơn xin nghỉ của em được duyệt rồi sao.

Tiếp viên trưởng gật đầu nói: Duyệt rồi, hơn nữa còn là đích thân Phó tổng Chu ký tên đấy.

Thi Nịnh cũng thấy kinh ngạc.

Sao lại là Phó tổng ký tên cơ ạ.

Cái đó thì phải hỏi anh Hạo của em thôi.

Lòng Thi Nịnh ngọt ngào, hớn hở cầm lấy cánh tay tiếp viên trưởng nũng nịu: Thật sự cảm ơn chị nhiều lắm.

Tiếp viên trưởng trong lòng ngưỡng mộ không thôi, bà cũng muốn có một người đàn ông mạnh mẽ che chở, hiềm nỗi nhan sắc không

cho phép.

Giọng bà có chút ghen tị: Sau này đừng quên chị là được rồi.

Tất nhiên là không rồi, chị đã chăm sóc em thế nào em đều biết mà.

Tiếp viên trưởng bấy giờ mới hài lòng cười nói: Được rồi, em mau thu dọn đồ đạc đi chơi đi, chị đã sắp xếp nhân viên dự phòng đến thay ca cho em rồi.

Cảm ơn chị, đợi em về sẽ mang quà và đồ ăn ngon cho chị.

Haha, vậy thì đúng là nhờ phúc của anh Hạo nhà em rồi.

Sau đó Thi Nịnh hớn hở đi thay quần áo.

Nhìn theo bóng lưng Thi Nịnh, tiếp viên trưởng cũng có chút cảm khái.

Nhan sắc quả nhiên có thể nghịch thiên cải mệnh, đặc biệt là phụ nữ xinh đẹp lại có thêm một nền tảng tốt.

Tuy nhiên, cơ hội cũng chỉ dành cho người có chuẩn bị, Thẩm Hạo đi mấy chuyến bay mà chỉ có mình Thi Nịnh chủ động tiến tới làm quen và đã thành công.

Các tiếp viên khác đều không nắm bắt được cơ hội này.

Chỉ có thể nói, Thi Nịnh hội tụ đủ cả tầm nhìn, khí chất lẫn nhan sắc.

Đối với những tiếp viên xinh đẹp, tiếp viên trưởng xưa nay đều khá ưu ái.

Ai biết được ngày nào đó họ lại leo lên giường của lãnh đạo cơ chứ.

Có thể giúp thì giúp, không giúp được cũng không tùy tiện đắc tội.

Đó cũng là đạo xử thế của bà, vĩnh viễn không bao giờ được coi

thường những người phụ nữ vừa xinh đẹp vừa thông minh.

Chẳng mấy chốc, tin tức Thi Nịnh xin nghỉ đã lan truyền khắp tổ bay.

Cơ trưởng và cơ phó nhìn nhau, đều hiểu rõ ẩn ý bên trong.

Có chút thất vọng, dù sao Thi Nịnh cũng là người phụ nữ đẹp nhất công ty này.

Nói không có ý đồ gì thì đúng là nói dối, nhưng tiêu chuẩn của Thi Nịnh rất cao, họ căn bản không có cơ hội tiếp cận.

Các tiếp viên khác cùng chuyến bay với Thi Nịnh cũng ghen tị đến đỏ mắt.

Tuy sau lưng đều tỏ vẻ coi thường Thi Nịnh, nhưng trong lòng ai nấy đều thèm muốn chết đi được.

Nếu có cơ hội, họ còn nịnh bợ hơn cả Thi Nịnh nữa kìa.

Chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ, nhưng địa vị của Thi Nịnh trong tổ bay đã hoàn toàn khác.

Sau khi thay quần áo xong, Thi Nịnh nóng lòng bay đến Trường An.

Buổi chiều, cô lái chiếc xe BMW Series 3 của mình đến khu biệt thự của Thẩm Hạo.

Bảo vệ đã được báo trước nên không hề gây khó dễ.

Chương 262

Đến căn biệt thự mới, Thi Nịnh có chút kinh ngạc.

Mới mấy ngày không gặp, Thẩm Hạo lại mua thêm một căn biệt thự khác.

Thật là quá hào phóng.

Cô hăm hở chạy vào biệt thự.

Thế nhưng, sau khi vào cửa, nhìn thấy Hạ Ny và Lục Khiết, trong lòng cô bỗng dâng lên một nỗi tủi thân.

Cô cố kìm nước mắt, gượng cười chào: Anh Hạo.

Thẩm Hạo thấy vậy vẫy vẫy tay bảo cô lại gần.

Dù tủi thân nhưng cô cũng không dám nổi cáu trước mặt Thẩm Hạo, cố nở nụ cười gượng gạo bước tới.

Khi cô lại gần, Thẩm Hạo kéo Thi Nịnh vào lòng.

Xin nghỉ xong rồi chứ.

Thi Nịnh gật đầu: Vâng, xong rồi ạ.

Chưa ăn gì phải không.

Dạ chưa.

Lại đây, hôm nay ăn hải sản.

Nói xong, Lục Khiết bưng ra một đĩa gạch cua.

Thi Nịnh chỉ cảm thấy một mùi hương ngào ngạt, nhưng nỗi tủi thân trong lòng khiến cô không còn tâm trạng ăn uống gì.

Dù biết Thẩm Hạo có những người phụ nữ khác, cô cũng chỉ như con đà điểu vùi đầu vào cát, giả vờ như không biết.

Nhưng khi tận mắt đối diện với những người phụ nữ của Thẩm Hạo, cô thấy vừa tủi thân vừa luống cuống.

Đối với tâm lý của Thi Nịnh, Hạ Ny mỉm cười, con nhóc này còn bày đặt tủi thân nữa chứ.

Một lát nữa thôi, khi tất cả cùng thành thật với nhau thì chẳng còn nỗi tủi thân nào hết.

Ăn chút gì đi đã, lát nữa hãy nói.

Thi Nịnh lẳng lặng gật đầu, nhân cơ hội lau đi giọt nước mắt nơi khóe mắt.

Cô ăn một ngụm, chỉ cảm thấy ngon vô cùng, trước đây chưa từng được ăn món nào như vậy.

Đúng lúc này, Thi Nịnh đang tâm trạng không tốt, cảm thấy Thẩm Hạo nắm lấy tay mình cũng không để ý lắm.

Bỗng nhiên cô thấy cổ tay thắt lại, rồi một cảm giác mát lạnh truyền đến.

Theo bản năng cô nhìn qua, thấy Thẩm Hạo đang đeo vào cổ tay mình một chiếc vòng phỉ thúy.

Về đồng hồ và hàng xa xỉ thì cô rất am hiểu, nhưng về phỉ thúy thì cô thực sự không rành lắm.

Hạ Ny cười giải thích: Đây là vòng tay phỉ thúy Đế Vương Lục, giá trị thị trường khoảng năm mươi triệu tệ đấy.

Nghe vậy, Thi Nịnh run tay theo bản năng, kinh ngạc nhìn chiếc vòng, rồi lại nhìn Thẩm Hạo.

Nỗi tủi thân trong lòng lập tức bị sự kinh ngạc và vui sướng thay thế, cô nuốt nước miếng, không dám tin hỏi: Anh Hạo, cái này. cái này quý trọng quá.

Thẩm Hạo véo má Thi Nịnh, cười hỏi: Còn tủi thân nữa không.

Thi Nịnh nở nụ cười ngọt ngào, vội vàng ôm chầm lấy Thẩm Hạo: Anh Hạo, anh đối với em tốt quá, em không thấy tủi thân chút nào nữa.

Lục Khiết đứng bên cạnh nhìn mà có chút ngưỡng mộ, nhưng không hề đố kỵ.

Cô rất hài lòng và mãn nguyện với cuộc sống hiện tại.

Không còn phải lo lắng về sinh kế nữa, cả người cô cũng trở nên tự tin hẳn lên.

Được rồi, mau ăn đi.

Thi Nịnh ngoan ngoãn: Vâng, em biết rồi anh Hạo.

Lại ăn thêm một ngụm gạch cua, mắt Thi Nịnh sáng lên, khen ngợi: Oa, ngon quá đi mất.

Thẩm Hạo trêu chọc: Vừa nãy không ngon à.

Làm gì có đâu.

Ăn cơm xong, ba người phụ nữ đều giới thiệu làm quen với nhau.

Họ cũng dần trở nên thân thiết, đây là lần đầu tiên Thi Nịnh gặp những người phụ nữ khác của Thẩm Hạo.

Tuy trong lòng có chút hụt hẫng, nhưng cô cũng biết hoặc là rời đi, hoặc là phải chấp nhận.

Thẩm Hạo tặng cô toàn hàng xa xỉ, xe Porsche, giờ lại thêm chiếc vòng trị giá năm mươi triệu, năng lực lại mạnh mẽ.

Cô chẳng tìm được lý do gì để rời xa hắn.

Vòng tay phỉ thúy thì người phụ nữ nào cũng thích, nhưng người đeo nổi chiếc vòng trị giá hàng chục triệu thì quá ít.

Tài sản không có vài tỷ thì căn bản không dám đeo loại Đế Vương Lục này.

Dựa vào bản thân Thi Nịnh, dù có tìm một người đàn ông khác thì cả đời này cũng không thể có được.

Ngay cả những hot girl hay đến check in ở chỗ của thiếu gia họ Vương cũng chưa chắc được đãi ngộ thế này.

Cô say sưa ngắm nhìn chiếc vòng phỉ thúy trên tay.

Không kìm được liền lấy điện thoại ra chụp ảnh, định khoe một chút.

Nhưng sau khi chụp xong, đã soạn sẵn tin nhắn cảm ơn anh Hạo, định gửi đi thì lại thấy không ổn.

Nếu là món đồ tiền triệu như chiếc Porsche Thẩm Hạo tặng thì cô dám đăng, nhưng chiếc vòng Đế Vương Lục trị giá năm mươi triệu này thì cô lại do dự.

Cô cảm thấy đăng lên có khi lại không tốt.

Tài sản không nên lộ ra ngoài, giá trị này đã vượt xa sự hiểu biết của người bình thường rồi.

Đăng lên chỉ tổ chuốc họa vào thân, rất nguy hiểm.

Trong nước dù an ninh rất tốt nhưng mỗi ngày vẫn có vô số vụ án hình sự xảy ra, tốt nhất là không nên khoe khoang bừa bãi.

Nghĩ vậy, cô xóa luôn cả nội dung lẫn ảnh.

Buổi tối, đương nhiên không thể thiếu một trận mạt chược.

Lần đầu tiên tham gia, cơ thể Thi Nịnh cứng đờ vô cùng.

Nhưng con người vốn là sản phẩm của môi trường, càng dễ bị ảnh hưởng bởi không khí xung quanh mà thay đổi.

Kẻ mạnh thay đổi môi trường, kẻ yếu thích nghi với môi trường.

Phải nói rằng, là thế hệ Gen Z, khả năng thích nghi của cô thực sự rất mạnh.

Thậm chí cô còn đích thân biểu diễn một đoạn nhảy Tik Tok.

Mọi phiền não ưu sầu đều cút hết đi.

Eo thon nhỏ, eo thon nhỏ, Hello Mr.

DJ cái nhịp điệu này đừng dừng lại, xin cho tôi một phút để ý thức được quyền trống rỗng.

Đương nhiên, nhảy múa cũng là hoạt động thể lực, tục ngữ có câu, thà đổ mồ hôi nhảy múa còn hơn nấu một bữa cơm.

Ngày hôm sau, Lục Khiết chuẩn bị trở về huyện lỵ.

Con gái Lục Đình Đình đang học lớp 11, nhất định phải trông nom kỹ.

Nhỡ đâu cũng giống cô, bị mấy thằng nhóc tóc vàng lôi kéo đi mất thì thật sự xong đời.

Cô tuyệt đối không thể chấp nhận chuyện đó.

Hạ Ny hào sảng cười nói: Đã muốn về thì đi thôi, tôi dắt hai người đi mua quần áo, sẵn tiện mua cho cháu gái tôi vài bộ luôn.

Đã từng cùng chiến đấu trên một chiến hào, Thi Nịnh cũng không còn bài trừ như trước nữa.

Quan hệ bây giờ còn thân hơn cả chị em tốt.

Lục Khiết cảm kích: Cảm ơn chị Hạ.

Tuy lớn tuổi hơn Hạ Ny vài tuổi nhưng dù là trải nghiệm hay kiến thức, Hạ Ny đều mạnh hơn cô.

Cô cũng học được rất nhiều điều từ Hạ Ny.

Thế là ba người phụ nữ lên chiếc Ferrari SUV, hướng về trung tâm thương mại SKP Trường An để mua hàng xa xỉ.

Lát nữa tôi sẽ tặng mỗi người một chiếc túi Hermes.

Vừa bước vào cửa hàng Hermes, nhân viên bán hàng lập tức mời tất cả các khách hàng khác ra ngoài.

Có người bất mãn: Quá độc đoán rồi, dựa vào cái gì mà đuổi người.

Đúng là cậy lớn bắt nạt khách à.

Xin lỗi quý khách, vị phu nhân này là siêu cấp VIP của Hermes chúng tôi, đây là quyền lợi của bà ấy.

Mọi người im bặt, siêu cấp VIP của Hermes mỗi năm phải tiêu xài ít nhất mười triệu tệ tại đây.

Nhân viên bán hàng căn bản không thèm để ý đến những người khác, trực tiếp mời họ ra ngoài, đóng cửa lại và treo biển tạm dừng kinh doanh.

Hạ Ny hài lòng nói: Tốt lắm, mang mấy cái túi ra đây, mấy mẫu cơ bản thì đừng có mang ra.

Thưa bà Hạ, xin bà đợi một chút.

Nhìn dáng vẻ mạnh mẽ của Hạ Ny, Thi Nịnh thầm kinh ngạc về thân phận của cô ấy.

So với biểu hiện tối qua thì đúng là hai người hoàn toàn khác nhau.

Tối qua điên cuồng như một vũ nữ, hôm nay lại giống như một quý bà sang trọng.

Hermes được coi là hàng xa xỉ trong số các hàng xa xỉ.

Đẳng cấp rất cao.

Mấy thương hiệu như LV, Chanel so với nó thì thật là tầm thường.

Chương 263

Thi Nịnh cũng thích Hermes nhưng cũng biết rõ rằng thương hiệu này nổi tiếng là không lừa người nghèo.

Muốn mua túi xách, bạn phải mua khăn quàng cổ, phụ kiện, đồng hồ của họ trước, toàn là mấy thứ vô thưởng vô phạt, ngay cả một cái móc chìa khóa cũng phải ba ngàn tệ.

Tiêu xài tích lũy trên năm trăm ngàn tệ mới có cơ hội mua chiếc túi Hermes đầu tiên trong đời.

Mà đó cũng chỉ là mẫu cơ bản thôi, còn loại da cá sấu thì đừng có mơ, không đủ tư cách đâu.

Rất nhanh sau đó, Hạ Ny mua cho mỗi người một chiếc túi.

Loại da cá sấu đen giá ba trăm ngàn tệ.

Lục Khiết và Thi Nịnh đều bị khí chất của Hạ Ny khuất phục.

Cầm trên tay chiếc túi trị giá ba trăm ngàn, hai người vừa hưng phấn vừa thấp thỏm.

Kiểu dáng tuy không phải loại Thi Nịnh thích nhưng cảm giác thì thật sự rất sướng.

Tiếp theo đó, Thi Nịnh và Lục Khiết mới biết Hạ Ny này hào phóng đến mức nào.

Dù là Chanel, LV, hay Prada, Dior. phàm là thương hiệu nổi tiếng, cô ấy đều là siêu cấp VIP.

Thật sự là quá giàu.

Có thể nói Hạ Ny đã giúp Lục Khiết và Thi Nịnh mở mang tầm mắt, lúc này mới hiểu người giàu tiêu tiền như thế nào.

Không tính túi xách, chỉ riêng tiền mua quần áo cho Lục Khiết và Thi Nịnh, Hạ Ny đã chi hơn tám trăm ngàn tệ.

Ban đầu định mua cho Lục Đình Đình nhưng bị Lục Khiết ngăn lại.

Đình Đình còn nhỏ, tuyệt đối đừng mặc đồ đắt tiền như thế này.

Hạ Ny thản nhiên nói: Con gái thì phải nuôi dưỡng trong nhung lụa, không phải để con bé tiêu xài hoang phí mà là để nâng cao tầm nhìn cho nó.

Chị nhìn chị xem, nếu ngày xưa chị được nuôi dưỡng tốt thì đã chẳng bị mấy thằng nhóc tóc vàng kia lừa mất.

Nhưng ở huyện nhỏ mà chị mặc đồ hiệu thì người ta cũng bảo là hàng giả thôi.

Vậy thì mua ít đồ thể thao thương hiệu vậy, Adidas, Nike mua lấy vài bộ.

Dù sao cũng không thể để cháu gái mình chịu thiệt được.

Lục Khiết hoàn toàn bị Hạ Ny thuyết phục, gật đầu: Vâng, em biết rồi chị Hạ.

Hạ Ny lúc này mới hài lòng: Đừng có sợ tốn tiền, ông chủ của chị tiền nhiều vô kể, tiền không tiêu thì cũng chỉ là giấy lộn thôi.

Tiếp đó ba người phụ nữ đi mua quần áo cho Lục Đình Đình, toàn là Adidas, Nike, còn mua cả bộ tứ sản phẩm Apple mà giới trẻ thích nhất: điện thoại, máy tính bảng, máy tính xách tay, đồng hồ.

Nhìn những món quà này, Lục Khiết còn thấy ngưỡng mộ cả con gái mình.

Ở tuổi đó cô chưa bao giờ được hưởng đãi ngộ như vậy.

Sau đó khi ba người trở về, Lục Khiết liền lái xe quay lại huyện

ly.

Buổi tối, khi Lục Đình Đình nhìn thấy một đống quần áo và bộ tứ sản phẩm Apple, cô bé đã nhảy cẫng lên vì vui sướng.

Hai má hưng phấn đỏ bừng.

Oa, iPhone 14 Pro, máy tính xách tay, đồng hồ, Nike.

Mẹ ơi, mẹ trúng số năm triệu rồi ạ.

Vui quá đi mất, mẹ ơi con yêu mẹ nhất.

Mẹ, mẹ thật là tuyệt vời.

Lục Đình Đình kích động ôm chặt lấy Lục Khiết không buông.

Lục Khiết thấy con gái vui vẻ như vậy cũng rất hạnh phúc.

Cô càng thêm cảm thấy may mắn khi làm người tình của Thẩm Hạo, và càng thêm trân trọng cơ hội này.

Đây là dì Hạ Ny mua cho con đấy, còn cái này là dì Thi Nịnh mua.

Lục Đình Đình ngẩn ra, Hạ Ny, Thi Nịnh cô bé chưa từng nghe qua, không biết mẹ mình có những người bạn thân giàu có như vậy từ bao giờ.

Một lát sau, cô bé thông minh lập tức phản ứng lại.

Mẹ, dì Hạ với dì Thi chắc không giống mẹ, đều là phụ nữ của người đàn ông đó chứ.

Lục Khiết đỏ mặt nói: Cái con bé này, chỉ có con là thông minh thôi, được rồi mau thử quần áo xem có vừa không.

Vâng, cảm ơn mẹ yêu.

Lục Đình Đình hớn hở cầm quần áo đi thử ngay.

Cả buổi tối hôm đó Lục Đình Đình hưng phấn đến mức không ngủ được.

Có thể nói tối nay là buổi tối vui vẻ nhất từ trước đến nay của cô bé, và cô bé càng thêm tò mò về người đàn ông bí ẩn kia.

Chớp mắt đã năm ngày trôi qua.

Thẩm Hạo dắt theo Hạ Ny và Thi Nịnh, cùng với Đường Lập Dương và Tiêu Nhiên lên máy bay khởi hành đi Seoul.

Trên máy bay, Thi Nịnh tỏ ra vô cùng phấn khích.

Dù sao thì việc được đi chơi trên một chiếc du thuyền sang trọng đẳng cấp nhất thế giới, chỉ cần tưởng tượng thôi cũng thấy vui rồi.

Mấy người bọn họ đều ngồi ở khoang hạng nhất.

Hạ Ny và Thi Nịnh ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Thẩm Hạo.

Một người đút cho anh ăn bánh ngọt, một người đút trái cây.

Điều này khiến Đường Lập Dương và Tiêu Nhiên kinh ngạc khôn cùng, đối với Thẩm Hạo lại càng thêm phần bội phục.

Ở đất nước Xiêm La, việc hai cô nàng lai chung sống hòa thuận, ngoan ngoãn thế này còn có thể giải thích được, vì ở đó việc năm thê bảy thiếp là chuyện thường tình.

Xiêm La vốn cởi mở, thậm chí còn đang nghiên cứu luật bình đẳng hôn nhân.

Thế nhưng ở trong nước, muốn thấy cảnh tượng hài hòa như thế này là rất hiếm.

Cho dù không phản đối, họ cũng không thể thân thiết như chị em ruột thịt thế được.

Hạ Ny vốn là nữ đại gia tài sản chục tỷ, vậy mà giờ đây lại ngoan ngoãn như một chú mèo nhỏ.

Chuyện này chỉ có thể nói là Thẩm Hạo quá lợi hại.

Thi Nịnh nằm trong lòng Thẩm Hạo, khẽ hỏi: Hạo ca, chẳng phải người ta bảo châu Phi chiến tranh loạn lạc, nhiều quân phiệt lắm sao.

Thẩm Hạo đáp: Châu Phi là một đại lục, có rất nhiều quốc gia.

Chiến loạn chỉ ở vùng Đông Bắc, Trung Phi hoặc một số nước phía Nam thôi.

Như Nam Phi chính trị rất ổn định, Zimbabwe cũng không vấn đề gì.

Gần như không có khả năng gặp quân phiệt đâu.

Mà nếu có chiến loạn thì cũng là do mấy ông lớn Anh, Pháp, Mỹ đứng sau giật dây vì lợi ích thôi.

Hiện tại trong nước đầu tư rất nhiều vốn vào đó, người mình sang châu Phi vẫn có đãi ngộ đặc biệt đấy.

Tầm ảnh hưởng của nước mình ở châu Phi đứng thứ nhất.

Quân phiệt các nước châu Phi đa phần đều tốt nghiệp từ học viện quân sự của mình, em đoán xem họ có dám làm loạn không.

Thậm chí nếu có chính biến, đối với người thường cũng không ảnh hưởng nhiều.

Zimbabwe ở phía Nam châu Phi từng là quốc gia phát triển nhất lục địa này, giờ thì thành nơi dừng chân của những người thích an phận rồi.

Nước mình viện trợ cho họ không ít, ông chủ người Hoa bên đó rất nhiều, cảnh sát cũng không dám làm càn.

Hạ Ny kiêu kỳ hừ một tiếng: Đàn ông nước mình sang châu Phi là đắt hàng lắm đấy.

Ai nấy đều sống rất sung sướng, mỹ nữ vây quanh, tận hưởng sự dịu dàng lãng mạn của các cô gái bản địa.

Việc có vài cô bạn gái hay tình nhân người Phi là chuyện thường ngày ở huyện.

Mấy cô nàng da đen nổi tiếng có vòng ba bốc lửa, mà Hạo ca của em thì lại rất thích kiểu đó đấy.

Thi Nịnh kinh ngạc hỏi: Hạo ca, anh không định tìm vài cô người Phi đấy chứ.

Thẩm Hạo trả lời: Tôi tuy có sở thích với mông đẹp, nhưng tuyệt đối không ăn gà ác đâu.

Chuyện này thì liên quan gì đến gà ác.

Thi Nịnh ngơ ngác hỏi.

Hạ Ny bật cười khúc khích: Gà ác thì da nó đen thui chứ sao.

Thi Nịnh lúc này mới vỡ lẽ, lườm Thẩm Hạo một cái.

Hạo ca, lỡ như gặp phải quân phiệt hay băng đảng xã hội đen thì sao.

Thẩm Hạo mỉm cười, điềm nhiên nói: Tốt nhất là bọn họ nên nói lý lẽ với tôi.

Nói lý lẽ.

Những kẻ đó làm sao mà biết nói lý lẽ được.

Nghĩ nhiều làm gì, cứ lên du thuyền chơi bời một tháng đã rồi tính.

Em biết rồi, Hạo ca.

Khoang hạng nhất có wifi nên Thẩm Hạo tranh thủ xem tin tức quốc tế.

Rất nhanh, anh đã tìm thấy tin mình cần.

Mỹ, Nhật, Hàn sẽ bắt đầu cuộc tập huấn quy mô lớn nhất năm vào ngày mai, dự kiến kéo dài hai tuần.

Hạm đội Thái Bình Dương của Mỹ thông báo trên trang chủ rằng: Cụm tác chiến tàu sân bay Nimitz và hạm đội đổ bộ Makin Island sẽ triển khai diễn tập phối hợp tại vùng biển Nam Hải.

Cùng tham gia với tàu Nimitz còn có biên đội không quân hạm đội 17, và 4 tàu khu trục lớp Arleigh Burke.

Tàu sân bay đang hoạt động ở phía Tây Bắc bãi đá Hoàng Nham.

Chương 264

Xác định được thông tin cần thiết, Thẩm Hạo nở nụ cười.

Mục tiêu lần này của anh rất rõ ràng: kiếm vài chiếc máy bay.

Còn cái thứ tàu sân bay kia, đối với Thẩm Hạo vừa to vừa cồng kềnh, chẳng có tác dụng gì mấy nên anh không hứng thú.

Hơn nữa, nếu tàu Nimitz đột ngột biến mất dưới tầm mắt của vệ tinh thì quá kỳ quặc, sẽ gây ra rắc rối lớn.

Không chỉ có Mỹ mà vệ tinh của cả thế giới đều đang chằm chằm nhìn vào nó.

Chìm thì còn giải thích được, chứ biến mất thì không ổn.

Còn về việc giúp đỡ quốc gia, Thẩm Hạo không có ý định đó.

Một khi dùng năng lực siêu nhiên can thiệp vào chuyện quốc gia, mọi thứ sẽ trở nên phức tạp.

Cá nhân quá mạnh mẽ đối với quốc gia chỉ có hại chứ không có lợi.

Lòng người rất khó đoán, không phải ai cũng nghĩ anh có ý tốt.

Giúp đỡ đôi khi chỉ mang lại sự kiêng dè và phiền phức vô tận, cho đến khi anh biến mất hoặc bị kiểm soát hoàn toàn.

Sự xuất hiện của một sức mạnh vượt trội giống như hiệu ứng cánh bướm, sẽ làm đảo lộn cả thế giới.

Đó không phải điều Thẩm Hạo muốn thấy.

Đối với Thẩm Hạo, thế giới hiện đại là nơi để hưởng thụ và thư giãn.

Con người luôn cần một nơi để tâm hồn được bình yên.

Đúng như câu nói: Nơi nào lòng bình yên, nơi đó là quê hương.

Thế giới huyền huyễn không thể cho anh cảm giác này.

Dù ở đó anh có mạnh đến đâu cũng cảm thấy mình lạc lõng, vì tư duy của anh đã sớm định hình rồi.

Thế nên, anh chẳng mặn mà gì với việc dùng sức mạnh siêu phàm để giúp quốc gia.

Hơn nữa, nước nhà giờ đây đã mạnh mẽ khiến cả thế giới phải ngước nhìn, hiện tại cũng chỉ có Mỹ mới đủ sức đối đầu, còn lại đều là đàn em.

Quốc gia ổn định và cường thịnh, cũng không cần một thảo dân như anh phải lo lắng quá nhiều.

Thẩm Hạo còn nhớ chuyện xưa, để bảo vệ cổ vật, nước mình từng vận chuyển cổ vật từ Syria về dưới danh nghĩa triển lãm chung.

Mấy chục thùng cổ vật mang tới, lúc về chẳng lẽ lại để thùng không, thế là tiện tay bỏ ít đặc sản vào cũng là lẽ thường.

Sau đợt triển lãm đó, ở Syria xuất hiện hàng loạt súng trường tự động Type 56 2 và tên lửa phòng không FN 6.

Đội phòng không Syria dùng loại tên lửa này bắn cho trực thăng vũ trang Mỹ không ngóc đầu lên nổi.

Hay như lực lượng vũ trang Houthi, đối với Mỹ chỉ như một con kiến, nhưng con kiến này lại dám cắn thần linh, khiến đối phương tức mà chẳng làm gì được.

Houthi có vô số tên lửa diệt hạm và máy bay không người lái dùng mãi không hết.

Nếu ai hiểu lịch sử nước mình sẽ rõ điển tích Trịnh Trang công

bắn trúng vai Chu Thiên tử, một mũi tên bắn ra năm trăm năm thời Xuân Thu.

Tóm lại, thần linh thì không thể đổ máu, một khi đổ máu, thần tính sẽ không còn.

Kế hoạch của Thẩm Hạo rất đơn giản: trộm máy bay trước, sau đó tiện tay đánh chìm luôn tàu sân bay.

Tàu chìm rồi thì chuyện mấy chiếc máy bay bị mất tích dưới biển cũng là điều hợp lý.

Dù sao thì ở Nam Hải này, những thứ mất tích bí ẩn của Mỹ đã quá nhiều rồi, chẳng hạn như vụ tàu ngầm hạt nhân Connecticut đâm phải vật thể lạ hay các vụ máy bay rơi.

Sau vài giờ bay, cuối cùng họ cũng đến Seoul.

Cả nhóm nhận phòng tại khách sạn 5 sao Ritz Carlton.

Thẩm Hạo cùng Hạ Ny và Thi Nịnh thuê một căn hộ tổng thống.

Tiêu Nhiên chỉ biết giơ ngón tay cái thán phục: Cậu mới đúng là đại gia thứ thiệt.

Bảo anh ta bỏ ra 12 vạn tệ cho một đêm phòng tổng thống thì anh ta cũng không nỡ.

Sau khi nhận phòng, mọi người đi tham quan Seoul.

Buổi chiều, tin tức Hàn Quốc tràn ngập thông báo về việc ông chủ của họ đã đến.

Hãng thông tấn Yonhap đưa tin: Tàu sân bay hạt nhân của Mỹ đã cập cảng Busan.

Cuộc diễn tập giả định và phối hợp thực địa kéo dài 10 ngày sẽ bắt đầu từ ngày 29.

Đây là cuộc diễn tập chung quy mô lớn nhất trong 5 năm qua.

Thẩm Hạo mỉm cười hài lòng với thông tin này.

Sau một vòng dạo chơi, đến chập tối, cả nhóm tập trung tại phòng tổng thống uống rượu vui vẻ một tiếng rồi mới giải tán.

Đêm xuống, Thẩm Hạo ngồi xem tin tức Hàn Quốc.

Hạo ca, thảo nào anh nói tiếng Hàn giỏi thế, hóa ra là vì ngày nào cũng xem tin tức bên này à.

Thi Nịnh trêu chọc.

Thẩm Hạo ôm cô vào lòng: Xem cho đỡ buồn thôi, mà mấy chương trình giải trí của họ cũng được lắm.

Hôm nay, việc Thẩm Hạo nói tiếng Hàn lưu loát đã khiến mọi người kinh ngạc không thôi.

Không ngờ anh không chỉ giỏi tiếng Thái mà tiếng Hàn cũng xuất sắc, đúng là thiên tài ngôn ngữ.

Sáng sớm hôm sau, khi tàu sân bay Mỹ đang neo đậu ở Busan thì nhóm Thẩm Hạo cũng đã lên du thuyền.

Nhìn chiếc siêu du thuyền sang trọng, Thi Nịnh và Hạ Ny đều vô cùng hào hứng.

Họ ở trong căn hộ thông tầng trên tầng 16.

Bước vào phòng, Thi Nịnh trầm trồ: Oa, hành lang mỗi tầng dài hàng trăm mét, con tàu lớn nhất thế giới này thực sự khiến người ta quên mất là mình đang đi trên biển, cứ ngỡ như đang nghỉ dưỡng trong một khách sạn siêu sang vậy.

Phí cao thì phục vụ tất nhiên phải tương xứng rồi.

Hạ Ny tiếp lời.

Hay là ra bể bơi trên boong tàu chơi đi, cảnh ở đó đẹp lắm.

Đi thôi.

Cả nhóm chơi đùa thỏa thích.

Công viên nước lớn nhất, thác nước cao nhất và bể bơi vô cực treo đầu tiên.

Có cả máng trượt với độ cao kỷ lục 14 mét trên biển.

Chơi một vòng đã đến chiều tà, cả nhóm lên boong tầng 18 ngồi ngắm hoàng hôn.

Mặt biển được ánh nắng chiếu rọi nhuốm một màu cam rực rỡ.

Thi Nịnh phấn khích: Ngày mai phải chơi mấy trò cảm giác mạnh hơn mới được.

Em muốn thử đi bộ trên không, đạp xe trên không, đu quay cao không và leo núi trên biển.

Hạ Ny uể oải: Mệt chết đi được, thà đi đánh bowling còn hơn.

Tiêu Nhiên bên cạnh cười nói: Muốn kích thích thì vào sòng bạc.

Cửa hàng miễn thuế và sòng bạc trên du thuyền hiện chưa mở, phải ra đến hải phận quốc tế mới hoạt động.

Đến lúc đó nếu thích thì vào làm vài ván.

Sòng bạc là nguồn thu quan trọng nhất của du thuyền đấy.

Nếu muốn chơi thì tốt nhất nên đổi sẵn đô la Mỹ, trên này họ chỉ nhận đô thôi, đổi muộn thì tỷ giá sẽ không hời đâu.

Thẩm Hạo cười đáp: Được, tôi biết rồi.

Trong không gian của anh vẫn còn 4 triệu đô dùng mãi không hết.

Vả lại, sòng bạc đối với anh chẳng khác nào cây rút tiền, kiếm vài triệu đô là chuyện nhỏ, chứ kiếm chục triệu thì hơi lộ liễu quá.

Vài chục phút sau, khi mặt trời đã hoàn toàn lặn xuống biển, mọi người mới đi ăn tối.

Đêm đó, Thẩm Hạo bay lên không trung, khi gần đến Hàn Quốc thì lặn xuống biển.

Hiện tại, tốc độ thủy độn của anh đã nhanh hơn trước gấp mười lần.

Đến Busan, Thẩm Hạo dùng thần thức quét qua một lượt và tìm thấy những chiếc máy bay mình muốn.

Sau khi kiểm tra kỹ, anh có chút bất ngờ.

Ban đầu cứ ngỡ máy bay chỉ đỗ trên boong, không ngờ bên trong tàu sân bay còn có một kho chứa máy bay với hơn ba mươi chiếc nữa.

Thế này thì tiện hơn nhiều, vì nếu máy bay trên boong mất tích đột ngột, vệ tinh sẽ phát hiện ra ngay.

Điều khiến anh ngạc nhiên hơn là dưới tàu sân bay còn có một tàu ngầm hạt nhân hộ tống.

Chương 265

Thẩm Hạo không có ý định với tàu ngầm, anh áp sát tàu sân bay, tàng hình tiến vào kho chứa máy bay.

Anh phá hỏng hệ thống giám sát.

Vì là ban đêm nên trong kho không có nhân viên bảo trì.

Rất nhanh, Thẩm Hạo đã thu vào không gian vài chiếc: một chiếc tiêm kích F 18 Super Hornet, một chiếc máy bay vận tải cánh cố định C 2 Greyhound, một trực thăng săn ngầm MH 60R Seahawk và một trực thăng đa năng MH 60S Knight Hawk.

Anh còn tiện tay lấy vài trăm thùng nhiên liệu hàng không từ kho nhiên liệu.

Sau đó, Thẩm Hạo mỉm cười, châm lửa đốt toàn bộ số thùng nhiên liệu còn lại để xóa sạch dấu vết.

Ban đầu anh định làm nổ lò phản ứng hạt nhân, nhưng thứ đó không dễ nổ chút nào.

Thẩm Hạo trực tiếp dùng hỏa thuật thiêu cháy hơn mười lỗ thủng lớn khoảng năm sáu mét trên thân tàu, nước biển lập tức tràn vào.

Chỉ chưa đầy một phút, tàu sân bay bắt đầu nghiêng hẳn đi.

Nghe tiếng chuông cảnh báo vang dội trên tàu, Thẩm Hạo cười nhạt.

Nhân lúc hỗn loạn, anh đánh ngất mang theo một phi công rồi biến mất dưới lòng biển.

Dù chưa biết máy bay có dùng được không nhưng cứ lấy đã, không được thì tìm cái khác.

Về phần Cấm địa, anh cũng chưa hoàn toàn nắm chắc.

Đi chưa được bao xa, anh nghe thấy những tiếng nổ oanh tạc kinh hoàng phía sau.

Thẩm Hạo không bận tâm đến sự hỗn loạn mình vừa tạo ra mà quay trở lại du thuyền.

Mọi chuyện diễn ra thần không biết quỷ không hay.

Trở về phòng, anh ôm Hạ Ny và Thi Nịnh tiếp tục ngủ, coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Anh đâu biết rằng lúc này cả thế giới đang rúng động.

Các quốc gia dùng vệ tinh giám sát tàu sân bay đều thấy cảnh tượng nó nổ tung và chìm xuống biển.

Ai nấy đều bàng hoàng: Chết tiệt, ai đã đánh chìm tàu sân bay vậy.

Điều quan trọng là vệ tinh hoàn toàn không bắt được bất kỳ dấu vết nào của tên lửa.

Giữa đêm khuya, các nguyên thủ quốc gia bị dựng dậy khẩn cấp.

Chuyện này quá chấn động, quốc gia nào cũng muốn biết thực hư.

Phía Mỹ thì vừa tức tối vừa phải cúi đầu xin lỗi.

Hàn Quốc lập tức cho máy bay chiến đấu F 35 cất cánh để truy tìm tung tích kẻ địch.

Một chiếc tàu sân bay tự dưng chìm nghỉm khiến họ cảm thấy sợ hãi.

Câu hỏi đầu tiên hiện ra là: Phải chăng Trung Quốc đã nghiên cứu ra vũ khí mới.

Một loại vũ khí laser thế hệ mới chăng.

Phía Trung Quốc cũng ngơ ngác không kém.

Truyền thông thế giới phát cuồng, đặc biệt là Trung Đông và Nga thì được dịp hả hê.

Trung Quốc và Nga cũng khẩn trương điều tra.

Có thể nói cả thế giới đang sôi sùng sục.

Vì chênh lệch múi giờ nên lúc này ở Mỹ mới khoảng 10 giờ sáng.

Toàn bộ các kênh truyền hình lớn, Google, Facebook, Tiktok và các trang mạng đều tràn ngập tin về tàu Nimitz chìm tại Busan.

Cả nước Mỹ chấn động.

Tờ Washington Post giật tít: Ôi trời đất ơi.

Thật là một tin đau lòng, vừa mới đây thôi.

Các blogger phân tích chính trị trong nước cũng thức trắng đêm để làm video.

Tin tàu sân bay Mỹ bị đánh chìm lập tức leo thẳng lên vị trí số một tìm kiếm nóng.

Không chỉ vậy, truyền thông châu Âu cũng đưa tin dồn dập, đa phần là mỉa mai châm chọc.

Đừng nhìn Liên minh Châu Âu lúc nào cũng theo đuôi Mỹ, thấy Mỹ gặp hạn họ cũng vui lắm, chẳng ai muốn làm đàn em mãi cả.

So với báo chí Mỹ, báo chí nước ngoài thẳng tay chế giễu.

Đặc biệt là Pháp một quốc gia có chủ quyền độc lập hoàn chỉnh đã mỉa mai không thương tiếc.

AFP đưa tin: Tàu sân bay Mỹ vừa chìm xuống biển, thật không thể tin nổi.

Hóa ra cái tàu sân bay hạt nhân này làm bằng giấy à.

Phía Nga còn đăng một tấm ảnh trên trang truyền thông chính

thống: Một con rùa biển nằm ngửa bốn chân lên trời.

Tờ The Times của Anh thì viết: Chẳng lẽ đây là kỹ thuật mới nhất của Mỹ, tàu sân bay hạt nhân có thể lặn được.

Lời này sát thương không cao nhưng tính sỉ nhục cực kỳ lớn.

Trên mạng xã hội nước ngoài cũng đầy rẫy những lời chế nhạo.

Một cư dân mạng Ấn Độ viết: Tôi đã thấy chiếc tàu này ở trên trời, kèm theo một bức ảnh chế tàu sân bay bay trên mây.

Đến cả người Hàn cũng bắt đầu mỉa mai: Đây là đến Busan biểu diễn tiết mục lặn à.

Việt Nam thì bình luận: Mỹ đúng là hải quân số một thế giới, cất công chạy đến vùng biển Hàn Quốc để giấu tàu sân bay, giấu kỹ đến mức người của mình lặn mãi không tìm thấy.

Các anh giấu giỏi thật đấy.

Cư dân mạng Trung Quốc thì viết: Nhìn kỹ vào, lấy tàu sân bay làm pháo hoa, tôi chỉ biểu diễn một lần thôi.

Mỹ lập tức cử người đến điều tra.

Tàu sân bay có hệ thống phòng thủ tên lửa hoàn hảo, gần như không thể bị tấn công bằng tên lửa khi đang hoạt động, vậy mà lại bị nổ tung, thật không thể tin nổi.

Chiếc tàu ngầm hạt nhân ở gần đó cũng ngơ ngác vì hoàn toàn không thấy dấu vết của một cuộc tấn công nào.

Phía quân đội Mỹ cho rằng có lẽ do nổ từ bên trong, dù sao chuyện này cũng không phải lần đầu.

Đồng thời họ cũng lập tức tổ chức trục vớt lõi lò phản ứng hạt nhân, đó là trái tim của con tàu, tuyệt đối không được để rơi vào tay Trung Quốc.

Chỉ trong vòng một giờ, vùng biển hàng chục hải lý xung quanh đã bị phong tỏa.

Vòng ngoài là quân đội Hàn Quốc tuần tra, bên trong là hải quân và nhân viên tình báo Mỹ.

Thợ lặn bắt đầu xuống biển, may là mực nước không quá sâu.

Đến rạng sáng, nhân viên điều tra quay lên và đưa ra kết luận: Không phải do tấn công từ bên ngoài mà do nổ từ bên trong.

Điểm nổ chính là kho chứa máy bay, gây ra rò rỉ.

Toàn bộ máy bay trên tàu đã bị hủy diệt.

May mắn là các thanh nhiên liệu hạt nhân vẫn ổn vì hệ thống đã chủ động đóng lại để tránh rò rỉ phóng xạ nghiêm trọng.

Tất nhiên, dù có rò rỉ thì Mỹ cũng chẳng quan tâm, vì nơi bị ô nhiễm là Đông Nam Á, và dưới đáy biển kia đã có không biết bao nhiêu xác tàu ngầm hạt nhân rồi.

Lượng nước thải hạt nhân mà Mỹ và châu Âu xả ra còn gấp mấy lần của một nước nào đó mà có ai nói gì đâu.

Mặc dù kết quả điều tra sơ bộ là tự nổ, nhưng chuyện này rất khó giải thích.

Muốn đổ tội cho người Hoa cũng khó.

Còn nếu tuyên bố tàu sân bay bị đánh chìm thì chẳng khác nào tự tát vào mặt mình.

Thế là họ bắt đầu họp bàn khẩn cấp.

Trung Quốc và Nga đều muốn biết tại sao con tàu đó lại chìm.

Sang ngày hôm sau, cả thế giới vẫn còn bàn tán xôn xao.

Tiêu Nhiên và Đường Lập Dương thì phấn khởi vô cùng.

Hạo ca, anh thấy chưa, tàu sân bay Mỹ chìm rồi, thật là sướng quá đi mà.

Thẩm Hạo cười: Chắc là gặp sự cố gì rồi.

Ha ha, kệ nó đi, ít nhất là nó không dám nghênh ngang ở châu Á nữa.

Tất nhiên, tàu sân bay chỉ dùng để dọa mấy nước nhỏ thôi, đối với nước lớn thì vẫn phải xem tên lửa.

Không chỉ bọn Tiêu Nhiên mà những hành khách khác trên du thuyền cũng bàn tán không ngớt.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên một tàu sân bay bị chìm, lại còn là của Mỹ.

Tầm ảnh hưởng là cực lớn.

Chương 266

Đối với người bình thường thì đây là chuyện thú vị để hóng, nhưng với các cường quốc thì họ đang trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu, ngầm trao đổi gắt gao để tìm hiểu nội tình nhưng cuối cùng vẫn chẳng thu được gì.

Kết luận cuối cùng đưa ra là một quả tên lửa bị oxy hóa lâu ngày dẫn đến phát nổ.

Cách giải thích này hơi khiên cưỡng, vì tàu chìm quá nhanh.

Để trục vớt một con tàu sân bay từ dưới đáy biển lên còn khó hơn lên trời, cần số tàu cứu hộ gấp năm lần kích thước của nó, chưa kể đến áp suất nước biển.

Dù ồn ào là vậy, du thuyền vẫn tiếp tục hành trình.

Khi vào hải phận quốc tế, các cửa hàng miễn thuế và sòng bạc chính thức mở cửa.

Tiêu Nhiên kéo Thẩm Hạo đi làm vài ván.

Đi thôi, đi chơi vài ván cho biết.

Đường Lập Dương cười: Cái du thuyền này quái thật, cấm hút thuốc, ai vi phạm phạt 200 đô, nhưng trong sòng bạc thì lại cho hút.

Đúng là đầy rẫy cạm bẫy.

Thẩm Hạo nói: Các anh cứ đi trước đi, lát nữa tôi tới.

Được, nhanh lên nhé.

Hạ Ny và Thi Nịnh cũng hào hứng muốn đi theo.

Thẩm Hạo đưa cho mỗi người năm vạn đô la Mỹ.

Cứ chơi thoải mái đi, hết thì bảo tôi.

Thi Nịnh phấn khích ôm lấy Thẩm Hạo: Cảm ơn Hạo ca.

Hạ Ny cũng kinh ngạc, không biết Thẩm Hạo đào đâu ra năm vạn đô tiền mặt nhanh thế, cô cười bảo: Anh không đi thật à, bọn em đi trước đấy.

Lát nữa tôi sẽ đến.

Hạo ca, anh nhớ đến sớm đấy nhé.

Nói rồi Hạ Ny và Thi Nịnh dắt tay nhau vào sòng bạc.

Sau khi mọi người đi hết, Thẩm Hạo tiến vào không gian.

Làn sương mù nhạt bao quanh lấy anh.

Gã phi công anh mang về là phi công của biên đội Super Hornet trên tàu Nimitz.

Cả con tàu có hơn 200 phi công và hơn 2000 nhân viên bảo trì.

Trước cuộc diễn tập này, bọn họ còn vừa thực hiện một chiến dịch ám sát ở Trung Đông để hỗ trợ cho đồng minh của Mỹ.

Theo ký ức của tên này, chiến dịch đó còn hai mục đích sâu xa: Một là đánh bóng hình ảnh cảnh sát thế giới, tiên phong chống khủng bố của Mỹ trên trường quốc tế sau khi họ rút quân khỏi Trung Đông khiến uy tín bị sụt giảm.

Hai là thông qua hành động đó để lấy lại tiếng nói và quyền lực tại khu vực này.

Ngoài ra, Thẩm Hạo cũng biết lái chiếc F 18 này, thực ra không quá khó, chủ yếu là tố chất cơ thể phải cực tốt để chịu được áp suất trên cao, mà điều này thì anh dư thừa.

Thế là Thẩm Hạo đổ đầy xăng rồi lái máy bay vào khu vực Cấm

địa của thế giới huyền huyễn.

Sau khi khởi động, anh trực tiếp nhấc chiếc máy bay ném lên không trung rồi bắt đầu điều khiển.

Cái thứ này còn cần đường băng làm gì.

F 18 Super Hornet là loại máy bay phổ biến nhất trên tàu sân bay, bền bỉ, linh hoạt và hệ thống điện tử mạnh mẽ.

Vũ khí còn có ba tên lửa đối không.

Cần điều khiển cũng tương tự như điều khiển máy xúc, kéo trái nghiêng trái, kéo phải nghiêng phải, kéo về phía sau là bay lên.

Dưới chân có hai bàn đạp điều hướng.

Tốc độ cũng không tệ, khoảng 1,5 Mach, tương đương 1800km trên h.

Thẩm Hạo nhận thấy từ trường ở đây không ảnh hưởng nhiều đến máy bay, la bàn vẫn hoạt động bình thường.

Tuy không rõ phương hướng nhưng cứ bay về phía Nam là được.

Chỉ mới bay được mười phút, Thẩm Hạo cảm thấy linh khí trong cơ thể bị rút sạch sành sanh.

Đúng là danh bất hư truyền, cái Cấm địa này hấp thụ linh khí nhanh thật.

Nhưng không sao, sức mạnh thể chất của anh vẫn vô cùng đáng sợ.

Lái máy bay chiến đấu khiến anh vô cùng hưng phấn, chơi đến quên cả trời đất.

Đàn ông không bao giờ lớn, chỉ có đồ chơi của họ là ngày càng lớn hơn thôi.

Anh lái một mạch hơn hai tiếng đồng hồ vẫn chưa thấy điểm dừng.

Nhìn kim xăng báo sắp hết, máy bay bắt đầu lướt chậm lại, Thẩm Hạo lắc đầu rồi thu nó vào không gian.

Máy bay chiến đấu rốt cuộc cũng không thể bay quá lâu.

Thẩm Hạo quay về Thiên Vũ bí cảnh để hồi phục linh lực.

Sau đó, anh lại lôi chiếc C 2 Greyhound ra.

Loại này bay bền bỉ hơn, tuy tốc độ chỉ bằng một phần ba chiếc F 18 nhưng vẫn nhanh hơn trực thăng nhiều, lại có chế độ bay tự động, đỡ tốn sức hẳn.

Vài phút sau, linh khí trong cơ thể lại biến mất khiến Thẩm Hạo cạn lời, cái nơi này thật quái đản.

Anh bật chế độ bay tự động rồi quan sát xung quanh.

Thần thức vừa mới thò ra anh đã phải rụt lại ngay.

Thẩm Hạo cuối cùng cũng hiểu tại sao không dùng được thần thức: trong không khí có một loại vật chất có thể nuốt chửng thần thức.

Chỉ trong chưa đầy một giây, anh cảm thấy phạm vi thần thức của mình bị thu hẹp đáng kể.

Lợi hại thật, ai dám dùng thần thức ở đây sẽ bị nuốt chửng ngay.

Đối với tu sĩ, mất linh lực, không dùng được thần thức thì coi như phế vật.

May mà Thẩm Hạo có thể chất mạnh mẽ.

Bay được khoảng ba ngàn cây số, chiếc C 2 cũng hết xăng.

Chẳng còn cách nào khác, anh lại ném nó vào không gian, hồi phục

linh khí rồi tiếp tục lái chiếc F 18.

Lần này chỉ mất ba phút linh khí của anh đã cạn kiệt.

Mẹ nó, rút còn nhanh hơn cả đi hút mỡ.

Cứ thế, Thẩm Hạo bay ròng rã mười tiếng đồng hồ, phía trước vẫn là một vùng xám xịt mênh mông không thấy bờ bến.

Anh bắt đầu nghi ngờ cuộc đời, bay ít nhất mấy vạn cây số rồi mà chẳng thấy bóng dáng sinh vật nào, quái vật cũng không có lấy một con.

Thẩm Hạo mệt mỏi rã rời, cảm giác như đi bộ trong sa mạc cả tháng trời mà không thấy lối thoát.

Đây thực sự là thử thách lòng kiên nhẫn.

Trong lúc nóng nảy, anh bắn một quả tên lửa đối không.

Tiếng nổ oanh tạc khiến tai anh ù đi, nhưng có tiếng động mới làm anh cảm thấy thực tế một chút.

Quan sát kỹ, xung quanh vẫn im lìm không một tiếng động.

Tiếp tục bay về phía Nam, anh không tin là không có điểm dừng.

Thế là anh thay phiên lái đủ loại từ F 18, C 2 đến trực thăng MH 60R, MH 60S suốt một ngày một đêm vẫn chưa thấy tận cùng.

Thảo nào gọi là Cấm địa, ai mà vượt qua nổi chỗ này.

Quay về Thiên Vũ bí cảnh, anh bổ sung linh khí rồi chợp mắt một lát.

Tinh thần anh mệt mỏi vì sự vô định này.

Chẳng biết ngủ bao lâu, khi tỉnh dậy anh lại tràn đầy năng lượng.

Điều làm anh ngạc nhiên là sau nhiều lần lặp đi lặp lại như vậy, tốc độ tăng trưởng linh lực của anh lại nhanh hơn.

Với người khác thì đó là tin mừng, nhưng anh thì chẳng mặn mà gì, vì anh tu luyện toàn dùng hack với cheat thôi.

Lần này anh quay lại Cấm địa bay suốt năm ngày.

Thẩm Hạo đã dùng hết toàn bộ số xăng dầu trộm được nhưng vẫn chẳng thấy làn sương đỏ hay bức tường thành nào cả.

Anh bắt đầu nghi ngờ mình bị rơi vào ảo cảnh, nhưng rõ ràng là anh không quay lại những nơi đã nổ tên lửa trước đó, tức là vẫn đang bay thẳng.

Anh vươn vai một cái rồi quay về thế giới hiện đại.

Thể lực thì không sao nhưng cứ nhìn vào một vùng hoang vu mãi khiến tinh thần anh sắp phát điên đến nơi.

Chương 267

Nếu là tu sĩ khác mà đi bộ chắc đi đến già cũng chưa xong.

Trở về phòng, Thẩm Hạo xem bản đồ, tuy đang ở hải phận quốc tế nhưng đây là vị trí gần căn cứ quân sự của Mỹ tại Nhật nhất.

Đêm nay anh định đi nhập thêm ít hàng.

Thi Nịnh, Hạ Ny và Tiêu Nhiên đã ra sòng bạc từ sớm.

Thẩm Hạo chỉnh đốn lại rồi cũng đi tới đó.

Đập vào mắt anh là những dãy máy xèng san sát.

Anh cứ ngỡ không đông lắm, ai dè người đông nghịt, toàn là những tay đỏ đen.

Thẩm Hạo quét thần thức một lượt đã thấy Tiêu Nhiên và Đường Lập Dương đang chơi Baccarat, còn Hạ Ny và Thi Nịnh thì chơi máy xèng.

Anh tiến lại gần.

Thấy Thẩm Hạo, Thi Nịnh ngượng ngùng bảo: Hạo ca, em thua mất một vạn đô rồi.

Thẩm Hạo cười đáp: Cứ thua thoải mái đi, lát nữa tôi thắng lại cho em.

Hạ Ny đề nghị: Đi chỗ khác chơi đi, cái máy xèng này chẳng có gì vui cả.

Thẩm Hạo dùng thần thức quét qua máy xèng, nhanh chóng hiểu ra nguyên lý hoạt động của nó, thứ này anh dư sức điều khiển.

Nhưng anh không vội, ngày đầu lên tàu mà thắng vài triệu đô từ máy xèng thì hơi quá lộ liễu.

Thế là anh dẫn hai cô gái đến chỗ bọn Tiêu Nhiên.

Thấy anh đến, Tiêu Nhiên vẫy tay chào: Hạo ca, chơi Baccarat không.

Thẩm Hạo đáp: Được chứ, đã đến thì làm vài ván cho vui.

Nói rồi anh lấy từ Hạ Ny ba vạn tiền chip.

Baccarat chơi rất đơn giản, chỉ là so điểm giữa nhà cái và người chơi, anh có thể đặt cửa Nhà cái, Nhà con hoặc Hòa.

Tỷ lệ thắng ở cửa Nhà cái và Nhà con là 1:1 Nhà cái mất 5% hoa hồng, còn cửa Hòa là 1 ăn 8.

Ngoài ra còn có các cửa phụ như đôi, bảo hiểm với tỷ lệ cao hơn.

Với Thẩm Hạo, trò bài lá này thắng dễ như trở bàn tay.

Anh đặt một vạn vào cửa Hòa.

Tiêu Nhiên can: Hạo ca, cửa Hòa xác suất thấp lắm.

Đường Lập Dương cũng gật đầu: Đúng thế, tỷ lệ ăn cao nhưng khó ra lắm.

Thẩm Hạo cười: Đánh bạc là để tìm cảm giác mạnh mà, đặt mấy cửa kia chẳng thấy thú vị gì.

Thấy anh nói vậy, hai người cũng không khuyên nữa, có tiền thì cứ tiêu thôi.

Kết quả ván đầu anh thua, Nhà cái thắng.

Ván thứ hai anh vẫn đặt Hòa, kết quả Nhà con thắng.

Thi Nịnh đứng bên cạnh bắt đầu lo lắng, Thẩm Hạo mỗi ván đặt một vạn, thua nhanh quá.

Hạ Ny thì không bận tâm lắm, thua vài triệu cũng chẳng sao.

Cô gọi phục vụ mang tới một ly cocktail.

Ván thứ ba, Thẩm Hạo thắng, cửa Hòa ăn gấp tám lần.

Hạo ca, đỉnh quá.

Thẩm lão đệ vận khí tốt thật đấy.

Thẩm Hạo không hề để ý, mà tiếp tục đặt vào cửa Hòa, lần này vẫn là một vạn chip.

Dường như Thẩm Hạo chỉ biết đặt mỗi cửa này.

Liên tục thua bốn ván, Thẩm Hạo có vẻ nổi giận.

Hai ván sau đó đều đặt hai vạn chip, ván thứ năm nhà cái thắng, ván thứ sáu lại là Hòa, một lần nữa nhân tám lần tiền cược.

Ba vạn chip ban đầu giờ đây trong nháy mắt biến thành mười sáu vạn.

Cứ như vậy, Thẩm Hạo liên tục đặt cửa Hòa, có đôi khi liên tiếp mười mấy ván không trúng, nhưng chỉ cần một ván trúng là thu hồi vốn, thậm chí còn kiếm thêm được năm sáu vạn.

Sau hai giờ đồng hồ, tuy thua nhiều thắng ít, nhưng chip của Thẩm Hạo đã từ ba vạn tăng vọt lên một triệu.

Cảnh tượng này khiến mọi người chung quanh trợn tròn mắt, thầm nghĩ: Mẹ nó, hóa ra Baccarat còn có thể chơi kiểu này sao.

Cũng không ai nghi ngờ Thẩm Hạo gian lận, vì sau mỗi vòng đấu đều thay bài mới.

Hơn nữa Thẩm Hạo mỗi lần đều trực tiếp đặt cửa Hòa, nhìn cũng chẳng buồn nhìn, chỉ là có đôi khi chip đặt xuống nhiều hơn thôi.

Mọi người đều nghĩ hắn đã thua đến đỏ mắt rồi.

Hạ Ny và Thi Nịnh nhìn dáng vẻ phong thái ung dung của Thẩm Hạo, trong lòng không khỏi sùng bái vô cùng.

Đi thôi, tầng 6 có quán bar, tôi mời.

Thẩm Hạo cười nói.

Tiêu Nhiên bội phục ra mặt: Hạo ca, anh đúng là đỉnh thật, kiếm tiền mà cứ như uống nước lã vậy.

May mắn thôi.

Thẩm Hạo mỉm cười.

Chẳng mấy chốc, mấy người đã đến quán bar.

Thẩm Hạo gọi cho Đường Lập Dương và Tiêu Nhiên mỗi người mười mấy chai rượu để họ uống cho thỏa thích.

Trong lúc đó, có vài phụ nữ Âu Mỹ đến bắt chuyện nhưng đều bị Thẩm Hạo đuổi đi.

Rõ ràng họ thấy Thẩm Hạo đại sát tứ phương ở sòng bạc nên muốn làm quen.

Đường Lập Dương tặc lưỡi: Thẩm lão đệ, mắt nhìn của cậu cao thật đấy, xinh đẹp thế kia mà cũng không lọt vào mắt xanh.

Tôi thì khẩu vị tốt, không kén ăn đâu.

Tiêu Nhiên nói: Hạo ca là người có phẩm vị cao.

Tiếc là lần trước món thịt nướng kia hết rồi, uống rượu này đúng là lãng phí.

Thẩm Hạo cười đáp: Có cơ hội tôi sẽ lại mời các anh ăn.

Sau đó, Thẩm Hạo bị Hạ Ny và Thi Nịnh kéo vào sàn nhảy.

Xong xuôi, ai về nhà nấy.

Khoảng mười giờ tối, Thẩm Hạo biến mất trong màn đêm, bay về phía một căn cứ quân sự.

Với tốc độ của Thẩm Hạo hiện tại, nó gấp mười lần tốc độ của

tiêm kích F18.

Chỉ trong chốc lát, hắn đã đến căn cứ của Mỹ tại Nhật Bản.

Thần thức quét qua, hắn lập tức tìm thấy số dầu hỏa hàng không mình cần.

Dưới sự bao bọc của linh lực, hắn hoàn toàn ẩn thân.

Hắn khống chế nhân viên kho hàng để gã mở cửa kho.

Hắn không lấy hết mà vẫn để lại một phần ba, số còn lại đủ cho máy bay của hắn bay cả năm.

Sau đó, hắn bảo nhân viên kho hàng châm lửa đốt số dầu còn lại.

Kết quả Thẩm Hạo phát hiện loại dầu hỏa hàng không này dùng lửa thường không thể đốt cháy ngay được.

Thế là hắn đích thân ra tay giúp một tay, một đốm lửa nhỏ bắn vào, kho hàng lập tức bùng cháy dữ dội.

Thấy vậy, Thẩm Hạo hài lòng rời đi.

Những thứ khác hắn không động vào, đối với một người vô địch như Thẩm Hạo, mấy thứ đó chẳng khác gì sắt vụn, chỉ để đối phó phàm nhân thôi, những gì Thẩm Hạo đánh không lại thì đống sắt vụn này càng không thể đánh bại.

Căn cứ quân sự đột nhiên bốc cháy, Tư lệnh quân Mỹ tại Nhật Bản lập tức điều tra.

Kết quả phát hiện kẻ thủ ác lại chính là người của mình.

Đưa cái gã khốn kiếp đó lại đây cho ta.

Rõ, thưa Tướng quân.

Chẳng mấy chốc, nhân viên kho hàng bị đưa đến.

Tại sao ngươi lại làm vậy.

Nhân viên kho hàng hiên ngang lẫm liệt nói: Tôi chướng mắt với sự tàn khốc của Mỹ tại Trung Đông, tôi kiên quyết phản đối chiến tranh, phản đối diệt chủng.

Không ai ép ngươi làm vậy sao.

Không có, những thứ nhiên liệu này sẽ khiến bao nhiêu đứa trẻ vô tội phải chết, nó là tội ác, tôi không thể tha thứ cho chính mình, Amen.

Khốn kiếp Fuck you, ngươi sẽ phải hầu tòa quân sự.

Đm ngươi, Đm cả nhà ngươi, hầu tòa thì hầu tòa, dù có bị bắn chết tôi cũng không trợ trụ vi ngược giúp kẻ ác làm càn, Amen.

Lôi ra, lôi cổ nó ra ngoài cho ta.

Tư lệnh quân Mỹ tức đến đỏ cả mặt.

Vài phút sau, Thẩm Hạo đã trở lại tàu du lịch.

Tiếp đó, hắn lại tiến vào không gian.

Đổ đầy xăng cho tất cả máy bay rồi tiếp tục thám hiểm cấm địa.

Bay không biết bao lâu, Thẩm Hạo cảm thấy tê liệt cả người, dựa theo lượng nhiên liệu, hắn ước tính mình đã bay ít nhất ba tháng.

Thân máy bay F18 bắt đầu rung lắc, động cơ đột nhiên tắt lịm.

Mẹ nó, động cơ hỏng rồi.

Tiếp đó, Thẩm Hạo nhìn hai quả tên lửa đối không, với nguyên tắc không lãng phí, hắn trực tiếp phóng chúng đi.

Hai tiếng nổ lớn vang rền.

Ngay khi Thẩm Hạo định vứt bỏ máy bay, hắn chợt thấy dưới đất xuất hiện dày đặc những quái vật màu trắng.

Thấy vậy, Thẩm Hạo mừng rỡ khôn xiết.

Chương 268

Hay lắm, cuối cùng cũng thấy ma. thấy quái thú rồi.

Chúng toàn thân trắng toát, cổ có một chùm lông trắng như bờm ngựa.

Miệng hơi giống mỏ vịt, kích thước tương đương chó săn, có một chiếc đuôi dài đầy lông.

Những quái vật loại này có tới hàng vạn con.

Thẩm Hạo không có linh lực nên không thể bay, liền vứt máy bay đi rồi vào không gian.

Đến Thiên Vũ bí cảnh hồi phục linh khí xong, Thẩm Hạo lại quay lại cấm địa.

Tuy linh khí chỉ có thể sử dụng trong một phút nhưng cũng đủ rồi.

Chỉ thấy chiếc máy bay vừa ném xuống giờ đã biến thành đống linh kiện vụn vặt.

Điều khiến Thẩm Hạo chấn động là lũ quái vật này đến sắt cũng ăn được.

Mẹ nó, đỉnh thật.

Cảm nhận linh lực sắp tan biến, Thẩm Hạo lại vào không gian.

Nơi này mà không có linh lực thì đúng là chỉ có nước chờ chết.

Nhưng Thẩm Hạo rất vui vì ít nhất đã thấy được phương hướng tiến lên, không còn là chơi trò chơi một mình nữa.

Tin tốt là đám quái vật này không biết bay, nếu biết bay nữa thì đúng là thần kỳ.

Trở về Thiên Vũ bí cảnh ngủ một giấc để bổ sung linh khí, hắn phát hiện mình đã đột phá lên Thông Huyền tầng hai.

Tốc độ này tương đương với mấy chục năm khổ tu của người khác, nhưng Thẩm Hạo không hề có chút vui mừng nào.

Trở lại cấm địa, lần này Thẩm Hạo lái máy bay vận tải C2.

Vẫn thao tác như cũ, khởi động động cơ trong không gian rồi lao ra ngoài không trung để vào buồng lái.

Thú thực nếu không có linh lực, dù Thẩm Hạo có ném máy bay lên trời nó cũng không bay nổi.

Hắn cũng từng thử dùng phi chu, nhưng linh thạch trên đó ngay lập tức bị hút cạn, phi chu hoàn toàn không thể hoạt động.

Lái máy bay nhìn xuống thấy vô số quái vật đuổi theo, Thẩm Hạo chẳng buồn quan tâm, tiếp tục bay về phía Nam.

Giờ đã thấy quái vật, hắn lại có thêm động lực để tiến bước.

Bay lâu như vậy, quãng đường ít nhất cũng phải 80 vạn cây số, khoảng cách này Thẩm Hạo ước tính đủ để đi về giữa mặt đất và mặt trăng một vòng rồi.

Hắn chỉ biết cảm thán nơi này quá rộng lớn.

Mở chế độ bay tự động, Thẩm Hạo lấy máy ảnh độ phân giải cao ra chụp lại đám quái vật này xem như kỷ niệm, để sau này cho Mạnh Tuyền Cơ và Bạch Hổ xem phong cảnh cấm địa là thế nào.

Để đến được Linh Vân đại lục, có thể đi qua cấm địa, đường biển hoặc dãy núi Côn Luân.

Thẩm Hạo phát hiện ra rằng dù có đột phá Thông Huyền đạt đến Tam Hoa Tụ Đỉnh thì vào đây cũng chỉ có con đường chết.

Không biết kẻ biến thái nào đã tạo ra nơi này.

Thế là Thẩm Hạo tiếp tục bay.

Bay thêm vài giờ nữa vẫn chẳng thấy gì ngoài một màu xám xịt, tuy nhiên thỉnh thoảng dưới đất lại thấy quái vật xuất hiện.

Nhìn đám quái vật dày đặc, Thẩm Hạo cũng thấy da đầu tê dại.

Khoảng cách xa như vậy quả thực không ai có thể kiên trì nổi, dù nhục thân Thẩm Hạo mạnh mẽ cũng không chịu đựng được.

Đám quái vật bên dưới không biết có thủ đoạn gì, tốt nhất là ít chạm mặt.

Tiếp theo, khi hết dầu, Thẩm Hạo lại về không gian tiếp nhiên liệu, rồi sang Thiên Vũ bí cảnh nghỉ ngơi bổ sung linh lực.

Chợp mắt một lát, ăn một quả đào rồi lại tiếp tục hành trình.

Thời gian chậm rãi trôi qua, bay ròng rã suốt ba tháng, nơi này rộng lớn đến mức Thẩm Hạo phát ngán, thậm chí bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Đột nhiên, Thẩm Hạo thấy một vùng sương mù màu máu đỏ rực, hắn mừng rỡ reo lên.

Có thứ này nghĩa là sắp đến nơi rồi.

Tuy nhiên vùng sương mù này có vẻ không thể hít thở được, Thẩm Hạo liền lấy mặt nạ phòng độc từ trong không gian ra đeo vào rồi tiếp tục tiến tới.

Bay khoảng một giờ, cuối cùng Thẩm Hạo cũng nhìn thấy một tòa thành trì.

Hắn vui mừng khôn xiết, ném máy bay vào không gian, sang Thiên Vũ bí cảnh khôi phục linh khí rồi bắt đầu đi bộ về phía thành trì.

Thế nhưng linh khí chưa đầy một phút đã bị hút cạn, việc khôi phục coi như công cốc.

Lúc này, đột nhiên hàng ngàn con quái vật da trắng lao về phía Thẩm Hạo.

Thấy thế, Thẩm Hạo rút Kim Lân kiếm ra.

Tuy không thể dùng linh lực và thần thức nhưng thể chất của hắn vẫn cực kỳ mạnh mẽ.

Tốc độ của đám quái vật này chỉ tương đương yêu thú nhị cảnh.

Thẩm Hạo chém một kiếm qua, vậy mà chúng chẳng hề hấn gì.

Mẹ nó, thật biến thái.

Kim Lân kiếm không xong, hắn đổi sang một thanh phi kiếm thượng phẩm bảo khí.

Quả nhiên phi kiếm sắc bén hơn, nhưng cũng không thể một chiêu giết chết ngay.

Chém rơi đầu một con quái thú, hắn phát hiện máu của chúng màu đen, cảm giác hơi giống dầu mỏ.

Sau khi giết mười mấy con, Thẩm Hạo ném chúng vào không gian rồi cũng tiến vào theo.

Ta muốn xem chúng là cái thứ gì.

Kết quả sau khi vào không gian, tuy không gian đã thôn phệ yêu thú nhưng không hề có phản hồi gì, không có huyết khí cũng không có ký ức.

Điều này khiến Thẩm Hạo câm nín, đúng là lãng phí tình cảm.

Trở lại Thiên Vũ bí cảnh khôi phục linh khí rồi quay lại cấm địa.

Tuy linh lực chỉ dùng được một phút nhưng chừng đó đã đủ để Thẩm Hạo tiếp cận thành trì.

Vào đến cấm địa, Thẩm Hạo không dám chậm trễ, trực tiếp bay

vào trong thành.

Toàn bộ tòa thành ngập tràn sương mù màu máu, trông vô cùng quỷ dị.

Thẩm Hạo chỉ có thể đeo mặt nạ phòng độc mà bước tiếp.

Đứng trên tường thành, xung quanh là một mảnh đỏ rực mông lung.

Dù không rõ phương hướng nhưng cứ men theo tường thành mà đi là được.

Đi được vài cây số, cuối cùng cũng thấy một đài phong hỏa.

Tầm mắt nhìn qua vẫn không thấy bất kỳ dấu hiệu của sự sống nào, tĩnh mịch đến đáng sợ.

Đi hơn một giờ, dưỡng khí trong mặt nạ cũng hết, Thẩm Hạo mới trở lại không gian.

Khôi phục linh khí xong, Thẩm Hạo chạy đi với tốc độ nhanh nhất, một phút bay được hơn 200 cây số.

Cuối cùng hắn đã thấy một cổng thành khổng lồ, trên đó có ba chữ Trường Thọ Thành viết bằng triện văn thượng cổ.

Thẩm Hạo có kiến thức này từ ký ức của Thiên Dũng lão tổ tông nhà Ngũ hoàng tử.

Mẹ nó, nơi này hở ra là đòi mạng người, không có ai đến nên chắc chắn là trường thọ rồi.

Thẩm Hạo tiến vào trong thành.

Xung quanh đã sớm điêu tàn, rõ ràng là một tòa cổ thành rất lớn.

Thẩm Hạo chỉ liếc qua một cái rồi không còn hứng thú gì, mà lập tức chạy nhanh đi.

Mục tiêu lần này là tìm Bất Lão Tuyền chứ không phải đi du lịch.

Với tốc độ của Thẩm Hạo mà đi nửa ngày cũng không dạo hết tòa thành này, đủ thấy nó lớn thế nào.

Chương 269

Sau ba giờ, Thẩm Hạo cuối cùng đã thấy thứ mình muốn.

Ở trung tâm thành có một tòa cổ lâu, dưới tường thành có ba chữ lớn Bất Lão Tuyền.

Hơn nữa trong phạm vi trăm mét quanh cổ lâu không hề có một chút sương mù máu nào, thật là thần kỳ.

Nhưng Thẩm Hạo không vội mà trở về Thiên Vũ bí cảnh bổ sung linh lực xong mới xuất hiện lần nữa.

Khi Thẩm Hạo tiến lại gần Bất Lão Tuyền, hắn phát hiện linh khí trong người không hề biến mất.

Hơn nữa ở quanh đây thần thức cũng có thể sử dụng bình thường.

Thẩm Hạo thầm mừng rỡ, thần thức quét qua thấy bên trong cổ lâu có một cái giếng đường kính hai mét.

Trên thành giếng có viết hai câu: Trời cũng hoang, đất cũng già, suối chẳng già.

Đá cũng nát, biển cũng cạn, suối chẳng cạn.

Khẩu khí thật không nhỏ, nhưng nhìn làn nước suối hơi ánh lên sắc xanh, Thẩm Hạo cũng không biết đây có phải Bất Lão Tuyền thật không.

Suy nghĩ một chút, Thẩm Hạo múc một bình nước suối rồi vào Thiên Vũ bí cảnh, bắt một con cua Liên Hoa nhị cảnh trong hồ Kim Liên.

Hắn đánh nó thừa sống thiếu chết, yêu đan rạn nứt, sau đó cho nó uống một ngụm nước suối rồi quan sát kỹ.

Kết quả khiến Thẩm Hạo kinh ngạc là chỉ trong chốc lát, vết thương của con cua đã phục hồi hoàn toàn, nó lại bò loăng quăng khỏe mạnh.

Thấy thế, Thẩm Hạo vung kiếm kết liễu nó rồi ném xác vào không gian.

Đợi hấp thụ xong ký ức, Thẩm Hạo mới chắc chắn đây đúng là Bất Lão Tuyền thật.

Con cua nhị cảnh bị đánh gần chết mà sau khi uống nước suối, yêu đan phục hồi thần tốc bằng mắt thường có thể thấy được.

Có ký ức này, Thẩm Hạo mới yên tâm.

Tiếp đó, Thẩm Hạo lại bắt một con rắn Kim Liên nhị cảnh, đánh tàn phế rồi cho uống nước suối, đồng thời cũng làm tương tự với một con Kim Điêu nhị cảnh.

Sau khi hai con yêu thú phục hồi, Thẩm Hạo tiện tay giết chúng ném vào không gian.

Phải thử trên vài loại khác nhau mới biết chính xác hiệu quả.

Rất nhanh sau đó, Thẩm Hạo đã xác nhận được công dụng thần kỳ của Bất Lão Tuyền.

Hắn bắt đầu luyện chế một cái bể chứa nước lớn bằng vật dụng lưu trữ.

Phải vất vả lắm mới tới được đây, phải lấy nhiều một chút.

Sau hơn một giờ, hắn luyện xong một cái bể cao ba mét, dài rộng năm mét.

Diện tích này chắc là đủ rồi.

Chuẩn bị xong, Thẩm Hạo quay lại cấm địa.

Hắn vận chuyển pháp quyết nhưng phát hiện Bất Lão Tuyền miễn nhiễm với pháp thuật.

Không sao, dùng sức mạnh vật lý cũng được.

Thế là Thẩm Hạo luyện ra một cái gáo lớn rồi bắt đầu múc nước.

Sau một hồi miệt mài, bể lớn đã đầy một phần ba thì nước suối cạn sạch.

Cái gọi là Bất Lão Tuyền không bao giờ cạn đã bị Thẩm Hạo múc sạch sành sanh, không còn một giọt.

Bên dưới đáy có vài khối ngọc thạch màu trắng.

Thẩm Hạo không vội đi ngay mà dừng lại quan sát, mười phút sau từ kẽ ngọc thạch mới rỉ ra một giọt nước suối.

Thứ này chắc chỉ để trang trí, hắn không phá hỏng mà để lại nguyên vẹn.

Vĩnh không cạn kiệt mà thế này thôi à.

Thẩm Hạo nhìn số nước trong bể rồi nuốt nước miếng.

Có nên nếm thử chút không.

Thú thực là hắn rất muốn thử, bèn uống một ngụm nhỏ.

Cảm giác mát lạnh thấu xương, giống như uống bia đá giữa ngày hè oi bức, chỉ có một chữ: Sảng.

Cũng không tệ.

Lấy được Bất Lão Tuyền, tâm trạng Thẩm Hạo cực tốt.

Hắn trở về tàu du lịch, tắm rửa sạch sẽ rồi ăn mừng một phen.

Việc này đúng là làm khổ Hạ Ny và Thi Nịnh, vì phục vụ hai cô nàng này mà Thẩm Hạo phải tốn không ít sức lực.

Thế nhưng dù vậy, Thi Nịnh và Hạ Ny vẫn không dậy nổi, nằm

bẹp suốt một ngày.

Thẩm Hạo cùng Tiêu Nhiên và Đường Lập Dương ngồi ở ban công ăn đồ nướng uống rượu.

Hai người kia đi đứng vẫn còn hơi lảo đảo.

Thấy Thẩm Hạo vẫn sinh long hoạt hổ mà không thấy bóng dáng hai cô nàng kia đâu, cả hai đều giơ ngón tay cái thán phục: Đỉnh thật.

Đường Lập Dương cười nói: Thẩm lão đệ, cậu khỏe thật đấy, tối qua hai cô người mẫu đó chắc chắn phải nhờ cậu thôi.

Thẩm Hạo đáp: Đừng, thực sự không có hứng thú gì mấy.

Rồi hắn cười hỏi: Hai người vừa nãy tán chuyện gì thế.

Đường Lập Dương bảo: Tôi đang định bán bớt số rượu Mao Đài tôi tích trữ.

Thẩm Hạo hỏi: Ồ, để lại tự mình uống không tốt sao.

Tiêu Nhiên lắc đầu cười: Hạo ca, chắc anh không biết, hũ vàng đầu tiên của Dương ca là nhờ bán rượu Mao Đài mà có đấy.

Hồi đó Dương ca nghỉ việc ra làm riêng, vay vốn tích trữ Mao Đài, lãi suất 7%, năm đầu tiên đã huy động được một tỷ.

Mao Đài tăng giá vọt lên 1500 trong hai năm, Dương ca phát tài từ đó.

Sau khi có tiền thì chuyển sang làm đồ nội thất, nhưng vẫn âm thầm tích trữ Mao Đài.

Thứ này dùng để ngoại giao rất tốt, nhiều người trên bàn tiệc mà không có Mao Đài là họ không khai tiệc đâu, anh hiểu chứ.

Thẩm Hạo cười: Vậy thì tốt quá còn gì, sao lại phải bán.

Đường Lập Dương lắc đầu: Thị trường không còn tốt như trước

nữa, thế hệ trẻ ít uống loại này, quan trọng nhất là hãng đã thông qua bán hàng trực tuyến.

Điều này ảnh hưởng lớn đến các đại lý.

Đại lý lỗ thì người trữ rượu cũng lỗ, phe buôn đi bán lại không có lời.

Một khi kinh doanh mà mọi người đều không kiếm được tiền thì phải rút nhanh thôi.

Năm nay tính toán lại thấy lợi nhuận thấp quá, tranh thủ lúc còn có lãi thì bán gấp.

Xuân giang thủy noãn áp tiên tri Nước sông xuân ấm vịt biết trước.

Thẩm Hạo cười nói.

Tôi cảm giác sau khi rượu vang đỏ sụp đổ thì Mao Đài cũng không còn xa.

Giới trẻ không chơi thứ này nữa.

Mao Đài sụp thì cả thị trường rượu trắng sẽ sụp theo.

Mấy năm qua thị trường rượu trắng tăng phi mã theo Mao Đài, đạt đến độ cao không thuộc về chúng.

Mấy năm trước kinh tế tốt, tiêu dùng nâng cấp, mấy năm nay bắt đầu giảm phát rồi, rút sớm là tốt nhất.

Hơn nữa rượu trắng chỉ bán được trong nước, nước ngoài chẳng ai uống cả, chỉ trông chờ vào thị trường nội địa.

Tất nhiên, nghề tay trái nhỏ mọn của tôi sao so được với Thẩm lão đệ.

Đường Lập Dương cảm thán.

Tôi chỉ là may mắn thôi.

Thẩm Hạo khiêm tốn.

Thẩm lão đệ đừng có khiêm tốn quá, bằng tuổi cậu tôi vẫn còn đang ngửa tay xin tiền công ty bố tôi đây.

Đường Lập Dương ngưỡng mộ.

Thôi đi Dương ca, đừng có than nghèo kể khổ nữa, cổ phiếu BYD với Ninh Đức của anh tăng vọt kìa, sao không thấy anh nói.

Ha ha, may mắn thôi.

Lúc này Tiêu Nhiên nhíu mày, thấy mấy người đàn ông bàn bên cạnh cắm một cái khăn giấy có hình quốc kỳ Nhật Bản lên bàn ăn.

Tiêu Nhiên lập tức khó chịu, dòng máu dân tộc trỗi dậy.

Anh vẫy tay gọi phục vụ: Lại đây, treo cho tôi lá hồng kỳ lên, cột cờ phải cao hơn của bọn Nhật kia.

Nói rồi anh đưa cho phục vụ một trăm đô tiền boa.

Người phục vụ mừng rỡ: Thưa ngài, xin đợi một lát.

Đường Lập Dương cũng ủng hộ: Phải chơi tới bến với chúng nó.

Thẩm Hạo quay đầu nhìn, đúng là mấy người Nhật.

Chẳng mấy chốc phục vụ mang hồng kỳ đến buộc vào cột buồm, cao hơn cái khăn giấy của bọn Nhật một mét.

Cao thấp lập tức phân rõ.

Điều này khiến đám người Nhật khó chịu, xì xào một hồi rồi quát phục vụ: Nâng quốc kỳ của chúng tôi lên cao hơn, nếu không tôi sẽ khiếu nại anh.

Nhưng vì không đưa tiền boa nên phục vụ giả vờ như không nghe thấy.

Tiêu Nhiên hỏi: Bọn Nhật kia có phải đang chửi người không.

Thẩm Hạo bình thản giải thích: Bọn Nhật đó bảo phục vụ nâng quốc kỳ lên cao hơn.

Hạo ca anh còn biết cả tiếng Nhật à, đỉnh của chóp.

Tiêu Nhiên giơ ngón tay cái.

Đường Lập Dương thầm tính toán: Tiếng Hàn, tiếng Thái, tiếng Nhật, tiếng Trung, đây đã là bốn thứ tiếng rồi, chắc chắn tiếng Anh cũng không vấn đề gì.

Biết năm thứ tiếng, đúng là thiên phú ngôn ngữ đáng kinh ngạc.

Chương 270

Hai người không biết rằng với năng lực của Thẩm Hạo bây giờ, học bất kỳ ngôn ngữ nào cũng cực nhanh, nhìn qua là biết, nghe qua là nói được.

Tất nhiên cách nhanh nhất vẫn là dùng không gian thôn phệ ký ức.

Tiêu Nhiên khinh thường: Bọn Nhật này kiết lị lắm, hôm nay dù có phải tán gia bại sản tôi cũng phải thắng chúng nó.

Thẩm Hạo cười: Quả nhiên gặp Nhật là mạnh mẽ hẳn lên.

Đám người Nhật thấy phục vụ không phản ứng liền đưa ra một trăm đô tiền boa.

Thấy vậy, Tiêu Nhiên khinh khỉnh nhìn chúng rồi gọi phục vụ: Lại đây, tôi cho anh một ngàn đô.

Mắt người phục vụ sáng rực, cung kính: Rõ, thưa ngài.

Chứng kiến cảnh đó, tên người Nhật tức phát điên, người phụ nữ Nhật bên cạnh vội kéo tay gã: Ito kun, đi ra ngoài đừng gây sự.

Vì việc treo cờ mà tốn cả ngàn đô không đáng đâu.

Tên người Nhật cũng biết nghe lời, gật đầu rồi im lặng.

Tiêu Nhiên hừ một tiếng cười đắc ý: Sướng thật, tuyệt đối không thể để bọn Nhật vượt mặt chúng ta.

Đường Lập Dương cũng thấy rất có lý.

Ba người trò chuyện một hồi về những cô nàng phương Tây tối qua.

Tiêu Nhiên cười bảo: Hạo ca, lúc nào gọi thử hai em xem, đảm bảo anh không thiệt đâu, phong tình dị quốc lắm.

Thẩm Hạo đáp: Để khi nào có cơ hội đã.

Tôi tin vào thực lực của Hạo ca.

Ba người nói cười vui vẻ, tâm trạng đều rất tốt.

Chiều hôm đó, Hạ Ny và Thi Nịnh mới dậy nổi, sau khi ăn uống xong thì đi chơi leo núi và lướt ván trên boong tàu.

Có được Bất Lão Tuyền, Thẩm Hạo cũng hiếm khi được thả lỏng tâm hồn.

Nhưng cứ nghĩ đến con đường quay về Ngọc Thanh Cung xa xôi là hắn lại thấy đau đầu.

Những ngày tiếp theo, Thẩm Hạo và nhóm Tiêu Nhiên chơi đùa trên tàu thêm khoảng mười ngày. 11 giờ đêm, nhìn Thi Nịnh và Hạ Ny đã ngủ say, hắn lại vào không gian.

Lần này Thẩm Hạo không chọn lái máy bay mà trực tiếp bay về.

Hắn dốc toàn lực bay, tốc độ còn nhanh hơn cả tiêm kích.

Hơn nữa ở cảnh giới Thông Huyền, linh lực bao bọc quanh người giúp hắn không bị cản trở bởi không khí.

Hắn đã quan sát quanh Bất Lão Tuyền một tuần, chẳng còn gì để mang đi.

Nước suối là đặc sản vùng này, không thể di dời được.

Nếu di dời được thì năm xưa Tôn hầu tử đã mang cây bàn đào và nhân sâm quả về Hoa Quả Sơn rồi.

Quan trọng là sau khi linh khí bị hút cạn rồi bổ sung lại, linh khí trong cơ thể tăng trưởng rất nhanh.

Thế là khi có linh khí, Thẩm Hạo cưỡi phi kiếm với thuộc tính Kim toàn lực phóng đi, khi hết linh khí thì lại vào Thiên Vũ bí cảnh.

Tuy hơi phiền phức nhưng linh khí tăng trưởng thực sự rất nhanh.

Trong mười phút hắn đã bay được hơn 3000 cây số.

Tiếp tục duy trì như vậy, một tháng sau Thẩm Hạo phát hiện linh khí trong cơ thể đã duy trì được hai phút, xem ra sắp ra khỏi cấm địa rồi.

Sang tháng thứ hai, linh khí duy trì được mười phút.

Thẩm Hạo hiểu rằng mình sắp ra ngoài.

Quả nhiên chưa đầy mười ngày sau, Thẩm Hạo đã thoát ra ngoài.

Điều khiến hắn ngạc nhiên là lần này hắn có thể nhìn thấy tấm bia đá khổng lồ ghi chữ Cấm địa, cấm vào.

Thẩm Hạo đoán có lẽ là do mình đã uống nước Bất Lão Tuyền, nhưng nguyên nhân cụ thể thì hắn cũng chẳng buồn nghĩ sâu.

Phải thừa nhận cái cấm địa này rộng khủng khiếp.

Vừa ra khỏi cấm địa, linh khí không còn biến mất nữa mà từ từ phục hồi.

Thẩm Hạo cẩn thận vào Thiên Vũ bí cảnh hồi phục một lượt.

Hiện tại thực lực của hắn đã đột phá lên Thông Huyền cảnh tầng ba đỉnh phong, sắp sửa lên tầng bốn.

Có thể nói lúc đầu, trong một ngày linh khí của hắn bị hút cạn hàng ngàn lần rồi lại được lấp đầy, cứ lặp đi lặp lại như thế khiến linh lực tôi luyện cực kỳ tinh thuần.

Cùng lúc đó, tại Ngọc Thanh Cung đang diễn ra một màn ép cung.

Phó tông chủ Trần Đức Đồng trực tiếp triệu tập đại hội trưởng lão.

Một vị chưởng môn của Ngọc Thanh Cung đường đường mà thực

lực chỉ vỏn vẹn Linh Đan cảnh tầng hai, truyền ra ngoài chẳng phải để thiên hạ cười chê sao.

Ta đề nghị Mạnh Tuyền Cơ lập tức từ bỏ chức vị chưởng môn.

Nghe vậy, mọi người nhìn Mạnh Tuyền Cơ một cái, không ít người bày tỏ sự ủng hộ với Trần Đức Đồng.

Phó tông chủ nói có lý.

Ủng hộ.

Ủng hộ thay chưởng môn, thực lực không đủ đúng là không thể đại diện cho tông môn ra ngoài được.

Ngay cả những người trước đây ủng hộ Mạnh Tuyền Cơ cũng chọn cách im lặng, mà im lặng cũng có nghĩa là mặc nhận.

Một Mạnh Tuyền Cơ chỉ có Linh Đan cảnh tầng hai thực sự không còn tư cách ngồi ghế chưởng môn nữa, họ cũng không có cách nào phản bác.

Tại hiện trường, 90% số người đồng ý đổi người.

Khuôn mặt sau lớp mạng che của Mạnh Tuyền Cơ có chút khó coi, nàng nghiến răng, ánh mắt lộ vẻ phẫn nộ.

Nếu không phải Trần Đức Đồng và Mạnh Kiều Diễm liên thủ gài bẫy thì nàng đã không đến mức Linh Đan tổn thương, cảnh giới sa sút thế này.

Sư phụ nàng vừa mới bế quan tử quan vài ngày trước, bên này bọn chúng đã không nhịn được mà ra tay.

Nhưng lúc này Mạnh Tuyền Cơ cũng chẳng còn cách nào.

Một khi đã vào tử quan ở cấm địa hậu sơn Ngọc Thanh Cung thì người bên ngoài không thể liên lạc được, trừ khi tông môn gặp đại kiếp sắp diệt vong.

Mạnh Tuyền Cơ hiểu rằng với tu vi Linh Đan cảnh sơ kỳ, nàng không thể xoay chuyển đại cục, có chống cự cũng vô ích.

Nàng hít sâu một hơi nói: Được, nếu đã vậy, năm ngày sau là đại điển thường niên của tông môn, ta sẽ từ chức chưởng môn.

Trần Đức Đồng hừ lạnh một tiếng: Không chỉ có vậy, ngươi tự ý đưa đàn ông vào tông, vi phạm môn quy, phải bị nghiêm trị.

Đáng hận hơn là ngươi còn tàn hại đệ tử Mạnh Kiều Diễm, sát hại đồng môn, đúng là táng tận lương tâm, phải phế bỏ đan điền, trục xuất khỏi sư môn.

Nghe vậy, mọi người đều chấn động nhìn Trần Đức Đồng.

Đây rõ ràng là muốn ép Mạnh Tuyền Cơ vào đường chết.

Sư phụ của Mạnh Tuyền Cơ chỉ đi bế quan chứ chưa có chết.

Trần Đức Đồng, ông nói năng phải có bằng chứng, làm vậy chẳng phải là hãm hại đồng môn sao.

Đúng thế, làm sao ông biết Mạnh Kiều Diễm là do Mạnh chưởng môn hãm hại, ông có bằng chứng gì không.

Mạnh chưởng môn hà tất phải hại Mạnh Kiều Diễm.

Cách nói này của ông không thể thuyết phục được ai.

Ai cũng biết chưởng môn bị thương là vì cứu Mạnh Kiều Diễm, chưởng môn hy sinh như vậy thì sao lại đi hại chính đệ tử của mình.

Ông đúng là ăn nói hồ đồ.

Trần Đức Đồng ngẩn ra, không ngờ lại kích động sự phẫn nộ của mọi người như vậy.

Lão làm quái gì có bằng chứng.

Ngay cả những người ủng hộ lão cũng không dám mở miệng.

Mạnh Tuyền Cơ làm tông chủ bao nhiêu năm qua vẫn có uy tín nhất định.

Mọi người chỉ thấy nàng hiện tại thực lực không đủ để ngồi ghế chưởng môn chứ chưa từng nghĩ đến việc hại chết nàng.

Cách làm của Trần Đức Đồng khiến họ cảm thấy bất an, nếu lão dám hãm hại cả Mạnh Tuyền Cơ thì sau này khi lão lên nắm quyền, họ sẽ ra sao.

Đúng là gan to tày trời.

Mạnh Tuyền Cơ bình thản nói: Trần Đức Đồng, ông tưởng việc ông hãm hại ta không nói ra là xong sao.

Hãm hại chưởng môn, ông biết hậu quả thế nào rồi đấy.

Nghe vậy, ánh mắt mọi người nhìn Trần Đức Đồng đầy vẻ nghi ngờ.

Nếu Mạnh Tuyền Cơ thực sự bị người ta hãm hại thì chuyện này cần phải xem xét lại.

Trần Đức Đồng vội vàng nói: Ngậm máu phun người.

Vậy tại sao hồn đăng của đệ tử ngươi là Mạnh Kiều Diễm đã tắt mà ngươi không cử người điều tra.

Mạnh Tuyền Cơ lạnh lùng đáp: Sao ông biết ta không cử người điều tra.

Trần Đức Đồng nói: Việc điều tra hay chưa mọi người đều thấy rõ.

Cho dù Mạnh Kiều Diễm không phải do ngươi hại chết thì việc ngươi thờ ơ với đệ tử như vậy cũng không xứng đáng làm thầy nữa.

Ta đề nghị giao Tống Vĩnh Từ dưới trướng ngươi cho tông môn xử lý.

Mạnh Tuyền Cơ nheo mắt lại, giờ nàng mới hiểu mục đích thực sự của Trần Đức Đồng là nhắm vào đệ tử của nàng.

Từ khi Thẩm Hạo đi vào cấm địa, hơn nửa năm không có tin tức khiến nàng vô cùng lo lắng.

Tống Vĩnh Từ lại càng liều mạng tu luyện, dưới sự chỉ dẫn của Mạnh Tuyền Cơ, nàng đã đột phá Chân Nguyên cảnh cách đây vài ngày.

Phải nói rằng thiên phú cực phẩm linh căn quá đáng sợ, điều này cũng thu hút sự chú ý của những người khác.

Chương 271

Chuyện Tống Vĩnh Từ có Thủy linh căn cực phẩm đã truyền ra ngoài, những người khác cũng bắt đầu có ý đồ.

Việc này liên quan đến lợi ích của họ, ai chẳng muốn có một đệ tử cực phẩm linh căn.

Nhưng họ đều ngại mở miệng, vì vừa mới ép Mạnh Tuyền Cơ từ chức mà giờ đã cướp đệ tử của người ta thì trông khó coi quá.

Mạnh Tuyền Cơ không chút do dự đáp: Điều đó là không thể, trừ khi Trần Đức Đồng ông bước qua xác ta.

Nói xong, ánh mắt nàng lạnh băng, trực tiếp triệu hồi phi kiếm, ra dáng vẻ liều chết không thôi.

Mọi người thấy vậy không khỏi nảy sinh lòng đồng cảm với Mạnh Tuyền Cơ.

Đường đường là Mạnh tiên tử, chưởng môn Ngọc Thanh Cung mà giờ bị ép đến mức phải rút kiếm.

Họ đều nhìn về phía Trần Đức Đồng, sẵn sàng ra tay.

Hiện giờ Mạnh Tuyền Cơ vẫn là chưởng môn, họ nhân cơ hội này dạy cho Trần Đức Đồng một bài học cũng không tệ.

Mí mắt Trần Đức Đồng giật giật, lão biết Mạnh Tuyền Cơ hiện vẫn là chưởng môn, dù thực lực có kém đi chăng nữa lão cũng không dám manh động lúc này.

Lão hít sâu một hơi nén giận, tạm gác chuyện này lại, đợi sau khi nàng từ chức chưởng môn rồi tính sổ cũng chưa muộn.

Vừa hay có thể dùng Tống Vĩnh Từ làm mồi nhử, chỉ cần ai ủng

hộ lão làm chưởng môn thì lão sẽ giao Tống Vĩnh Từ cho đệ tử của người đó.

Trần Đức Đồng cười thầm trong lòng, một Mạnh Tuyền Cơ Linh Đan cảnh sơ kỳ lão chưa hề đặt vào mắt.

Được, cho ngươi năm ngày, đến lúc đó từ chức chưởng môn rồi hãy nói.

Mạnh Tuyền Cơ nhạt giọng: Không cần ông nhắc, các vị có ý kiến gì không.

Nói xong nàng nhìn lướt qua mọi người.

Khi chạm phải ánh mắt của nàng, họ đều tránh né không dám nhìn thẳng.

Mạnh Tuyền Cơ làm chưởng môn trước nay công bằng chính trực, họ đều phục.

Nhưng đáng tiếc thực lực nàng đã tổn hại, đây là chuyện không còn cách nào khác.

Trong giới tu luyện, kẻ mạnh làm tôn, dù phục nàng nhưng họ cũng không thể chấp nhận một người tu vi kém hơn mình làm chưởng môn.

Thấy mọi người im lặng, Mạnh Tuyền Cơ cảm thấy lạnh lòng vô cùng.

Khi sa cơ lỡ vận mới biết rõ lòng người.

Sau khi bình tâm lại, Mạnh Tuyền Cơ bình thản nói: Nếu đã không có ý kiến, năm ngày sau gặp lại tại đại điển tông môn.

Đến lúc đó, ta sẽ đích thân từ chức chưởng môn trước mặt toàn thể đệ tử.

Còn về vị tân chưởng môn, cứ để hội đồng trưởng lão quyết định.

Nói xong, Mạnh Tuyền Cơ quay người rời đi, chỉ vài bước đã biến mất khỏi đại điện.

Việc Mạnh Tuyền Cơ từ chức khiến tâm tư mọi người đều khác nhau.

Người có tư cách tranh ghế chưởng môn không chỉ có mình Trần Đức Đồng, những người khác cũng có ý đồ riêng.

Chính vì vậy khi Trần Đức Đồng đề nghị Mạnh Tuyền Cơ thoái vị, họ mới đồng loạt hưởng ứng.

Dù sư phụ nàng có xuất quan cũng chẳng nói được gì, thực lực đệ tử kém cỏi thì không thể trách ai.

Một trận sóng gió cấp cao tạm thời lắng xuống, nhưng ai cũng hiểu đây chỉ là sự yên bình trước cơn bão.

Một khi Mạnh Tuyền Cơ không còn là chưởng môn, rắc rối sẽ dồn dập kéo đến.

Hiện tại những người khác dù có khó chịu cũng không dám công khai đánh trả chưởng môn, phạm thượng công khai sẽ dẫn đến sự phẫn nộ của công chúng, Ngọc Thanh Cung còn cần giữ thể diện.

Trở về phòng, Tống Vĩnh Từ thấy sắc mặt sư phụ khó coi, quan tâm hỏi: Sư phụ, có chuyện gì vậy ạ.

Mạnh Tuyền Cơ lắc đầu: Không có gì, con lui xuống trước đi, để ta yên tĩnh một mình.

Tống Vĩnh Từ định hỏi tin tức về Thẩm Hạo, nhưng thấy sư phụ như vậy nàng cũng không dám hỏi thêm: Rõ, thưa sư phụ.

Sau khi Tống Vĩnh Từ đi ra, Mạnh Tuyền Cơ hít sâu một hơi, ánh mắt hiện lên vẻ lo âu.

Không phải nàng tiếc nuối chức chưởng môn, mà là nàng lo lắng

không biết bảo vệ Tống Vĩnh Từ thế nào nếu không còn địa vị đó.

Trong giới tu luyện, tất cả đều nói chuyện bằng thực lực.

Suy nghĩ một lát, nàng lấy ngọc phù truyền tin ra, hy vọng Vân Trúc ở Tiên Nữ Các có thể giúp đỡ đưa mấy cô gái đi chăm sóc một thời gian.

Thẩm Hạo đã giao họ cho nàng, nàng tuyệt đối không để họ xảy ra chuyện.

Làm xong mọi việc, Mạnh Tuyền Cơ mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn qua cửa sổ ra rừng trúc, ánh mắt nàng dần mất tiêu cự, trong lòng không khỏi lo lắng cho Thẩm Hạo.

Cấm địa là nơi thập tử vô sinh, mấy vạn năm qua chưa từng nghe thấy ai vào đó mà còn quay ra được, những lời đồn đại về cấm địa đều là từ xa xưa lưu truyền lại.

Có phải nàng đang nhớ bản công tử không.

Giọng nói cợt nhả vô cùng quen thuộc vang lên bên tai, khiến Mạnh Tuyền Cơ ngẩn người, cứ ngỡ mình đang nằm mơ.

Mạnh Tuyền Cơ lắc đầu, tự giễu một tiếng: Chẳng lẽ vì áp lực quá lớn mà sinh ra huyễn giác sao.

Đột nhiên, nàng phát hiện thân thể mình bay ngược về phía sau, kinh hãi thất sắc.

Định phản kháng, nàng lại nhận ra bản thân căn bản không chút sức lực.

Trong giây lát, khi cảm nhận được vòng ôm ấm áp quen thuộc, thân hình căng cứng của Mạnh Tuyền Cơ tức khắc thả lỏng.

Nàng không dám tin quay đầu lại nhìn.

Khi thấy người đàn ông trước mắt chính là Thẩm Hạo mà mình hằng đêm mong nhớ, nỗi uất hận dồn nén bấy lâu trong lòng lập tức bùng phát, nước mắt không tự chủ được mà trào ra.

Đột nhiên nàng lại bật cười, nhẹ nhàng đấm vào lồng ngực Thẩm Hạo: Sao bây giờ huynh mới về.

Câu nói mang chút oán trách này thật giống như tiểu kiều thê đang đợi trượng phu trở về.

Khoảnh khắc này, uất ức và áp lực trong lòng nàng tan biến sạch sành sanh, một cảm giác an toàn chưa từng có dâng lên.

Nói xong, nàng ôm chặt lấy Thẩm Hạo.

Chuỗi hành động này khiến Thẩm Hạo ngẩn người, bởi phong cách này không giống Mạnh Tuyền Cơ chút nào.

Vị Mạnh tiên tử vốn dĩ không cẩu thả cười nói nay lại khóc lóc đầy uất ức.

Thẩm Hạo hắc hắc cười rộ, dùng lực ôm nàng vào lòng.

Hắn cứ ngỡ là do mị lực của mình quá lớn, Mạnh Tuyền Cơ quá nhớ hắn nên mới thất thái như vậy.

Là ta về muộn, chỉ là không ngờ cấm khu kia lại lớn như thế, dọc đường đều phải gấp rút lên đường.

Khẽ nức nở vài tiếng, Mạnh Tuyền Cơ lau đi giọt lệ nơi khóe mắt, khôi phục lại vẻ lãnh tĩnh thường ngày.

Nàng không kể lể những uất ức mình phải chịu mà quan tâm hỏi: Huynh không sao chứ.

Dù sao nguy hiểm trong cấm khu cũng không phải hư danh.

Thẩm Hạo vẻ mặt tự tin: Cái cấm khu nhỏ bé đó ta nắm gọn trong lòng bàn tay.

Đối với người khác là hồng thủy mãnh thú, nhưng với ta thì không phiền phức đến vậy.

Nghe vậy, Mạnh Tuyền Cơ thở phào nhẹ nhõm: Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi.

Thấy thế, Thẩm Hạo nhẹ nhàng gỡ tấm khăn che mặt của nàng xuống, khuôn mặt tuyệt mỹ khuynh thành lại hiện ra trước mắt.

Đây cũng là lần đầu tiên Mạnh Tuyền Cơ lộ chân dung trước mặt Thẩm Hạo, hay nói cách khác, hắn là nam nhân đầu tiên được thấy dung nhan thật của nàng.

Thẩm Hạo nhìn Mạnh Tuyền Cơ đang đỏ mặt, trêu chọc: Đường đường là tiên tử mà suýt chút nữa nghẹt thở, không sợ người ta cười rụng răng sao.

Mạnh Tuyền Cơ không để ý tới lời trêu chọc, chỉ thản nhiên lau đi vệt nước miếng trên mặt và khóe miệng: Huynh còn không mau đi quan tâm Vĩnh Từ, Mộ Tuyết bốn người bọn họ.

Thời gian qua huynh không có ở đây, bọn họ đều lo lắng đến phát điên rồi, cả ngày sầu muộn, tiều tụy đi nhiều lắm.

Thẩm Hạo cười cười, khẽ nhéo mũi nàng: Nàng đúng là không tham lam, đợi đấy, có đồ tốt cho nàng.

Nói đoạn, tay Thẩm Hạo xuất hiện một bình nước khoáng màu xanh nhạt: Thứ này chính là Bất Lão Tuyền, nếm thử xem có chính tông không.

Lời này vừa thốt ra, đôi mắt đẹp của Mạnh Tuyền Cơ không thể tin nổi nhìn Thẩm Hạo.

Nàng vạn lần không ngờ hắn thật sự lấy được Bất Lão Tuyền từ cấm địa, trong lòng cảm động vô cùng.

Nàng mấp máy môi, muốn nói lời cảm ơn nhưng lại chẳng biết thốt ra sao cho đủ.

Sau khi hai người ôm nhau hồi lâu rồi tách ra, Thẩm Hạo thản nhiên nói: Được rồi, đừng nói nhảm nữa, mau uống Bất Lão Tuyền rồi tính tiếp.

Mạnh Tuyền Cơ đỏ mặt, khẽ đáp: Chuyện này e là không được.

Thẩm Hạo nghi hoặc: Tại sao lại vậy.

Lúc này, Mạnh Tuyền Cơ đã cúi đầu thật thấp, giải thích: Cái này phải hóa giải hàn khí trong cơ thể trước, sau đó mới phục dụng Bất Lão Tuyền thì hiệu quả mới tốt nhất.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cười hắc hắc, cảm thấy cũng đúng, thương thế chưa lành thì sao hồi phục được, nếu hồi phục được thì cần gì Bất Lão Tuyền với song tu nữa.

Nói qua nói lại, hóa ra là cần song tu a.

Chuyện này Thẩm Hạo vô cùng thông thạo, quen cửa quen nẻo, không chút khó khăn.

Được thôi, không vấn đề gì, chuyện này ta rất sở trường, cứ giao cho ta.

Vậy tối nay thế nào.

Mạnh Tuyền Cơ lắc đầu: Tối nay chắc chắn không được.

Điều này lại khiến Thẩm Hạo không hiểu: Chẳng lẽ Ngọc Thanh Cung các nàng còn có quy củ khác.

Chuyện động phòng còn phải chọn ngày hoàng đạo.

Hay là phải bái đường thành thân trước.

Mạnh Tuyền Cơ lườm Thẩm Hạo một cái, khẽ giải thích: Tu sĩ

chúng ta tự nhiên không để ý tới những lễ tiết tục tĩu đó, Ngọc Thanh Cung cũng không có quy củ phương diện này.

Vậy nàng có ý gì.

Thẩm Hạo khó hiểu.

Huynh vừa mới về, không phải nên đi an ủi Vĩnh Từ, Mộ Tuyết bốn người họ trước sao.

Ngày mai được không.

Ngày mai ta. ta mặc quân xử trí.

Nói xong câu này, mặt Mạnh Tuyền Cơ đã đỏ đến mức như sắp rỉ máu.

Tiên tử thẹn thùng quả thực khiến người ta động lòng.

Chương 272

Thẩm Hạo cười nói: Nàng nói cũng có lý, vậy quyết định thế nhé.

Mạnh Tuyền Cơ khẽ vâng một tiếng, thẹn thùng gật đầu: Được rồi, mau đi an ủi Vĩnh Từ bọn họ đi, đừng để họ quá lo lắng.

Thẩm Hạo gật đầu, ôm Mạnh Tuyền Cơ hôn một cái rồi mới xoay người rời đi.

Nhìn theo bóng lưng hắn, một cảm giác an toàn và ngọt ngào chưa từng có dâng trào trong lòng nàng.

Tâm trí nàng giờ đây tràn ngập hình bóng của Thẩm Hạo.

Cùng lúc đó, Tống Vĩnh Từ, Vạn Mộ Tuyết, Cơ Đông Ca và Minh Nguyệt đang thẫn thờ ngồi trên ghế đá, vẻ mặt đầy tuyệt vọng.

Tống Vĩnh Từ vừa mới đi tìm Mạnh Tuyền Cơ nhưng không có bất kỳ tin tức nào về Thẩm Hạo.

Không có tin tức, vừa là chuyện tốt, cũng vừa là chuyện xấu.

Tốt ở chỗ ít nhất vẫn còn hy vọng.

Tất nhiên, Mạnh Tuyền Cơ cũng không nói cho bọn họ biết Thẩm Hạo đã đi đâu, nếu biết hắn vào cấm địa, có lẽ bọn họ sẽ lấy nước mắt rửa mặt cả ngày mất.

Đúng lúc này, một trận tiếng bước chân truyền đến.

Nghe nhịp điệu quen thuộc, mắt Tống Vĩnh Từ sáng lên.

Âm thanh này nàng quá đỗi quen thuộc, đã xuất hiện vô số lần trong mơ, đây chính là thói quen đi đứng của Thẩm Hạo.

Tống Vĩnh Từ lập tức kích động đứng bật dậy.

Hành động này cũng làm kinh động ba người còn lại.

Theo bản năng, họ nhìn theo ánh mắt của Tống Vĩnh Từ.

Trong giây lát, khi bóng hình Thẩm Hạo hiện ra, bốn nữ nhân vui mừng phát khóc, vội vàng lao tới.

Công tử, cuối cùng huynh đã về. , Công tử. , Công tử, huynh bình an vô sự là tốt rồi. , Công tử, muội nhớ huynh lắm.

Nhìn bốn nàng lệ rơi đầy mặt, lòng Thẩm Hạo cũng thấy ấm áp.

Lúc này, hắn liếc thấy con Bạch Hổ ở góc sân.

Con hổ trắng lúc này cũng lộ vẻ kinh ngạc và hưng phấn.

Đã ký khế ước chủ tớ với Thẩm Hạo, nó luôn biết hắn còn sống, bởi nếu hắn chết thì nó cũng tiêu đời.

Nhưng khi hắn thực sự xuất hiện, nó vẫn kích động khôn cùng.

Thẩm Hạo cư nhiên có thể từ cấm địa sống sót trở ra, đúng là quá lợi hại, chuyện này chưa từng nghe qua.

Đến nửa đêm, Thẩm Hạo đi tới thiên điện, triệu hoán Bạch Hổ tới.

Thấy Thẩm Hạo, Bạch Tuyết kích động nói: Bái kiến chủ nhân, chủ nhân uy vũ.

Thẩm Hạo hài lòng xoa đầu hổ, sau đó mới hỏi: Thời gian ta đi, có chuyện gì xảy ra không.

Có ai bắt nạt bọn họ không.

Bạch Tuyết vội vàng đáp: Có, gã phó tông chủ Trần Đức Đồng kia thường xuyên cho người làm khó Đông Ca, Mộ Tuyết, Minh Nguyệt.

Hắn còn giả mượn danh nghĩa tìm kiếm Mạnh Kiều Diễm để đổ tội lên đầu Tống Vĩnh Từ, hù dọa nàng ấy nếu không làm đệ tử của lão thì sẽ phế bỏ tu vi, đuổi khỏi Ngọc Thanh Cung.

May mà có Mạnh chưởng môn ngăn cản, vì việc này mà đôi bên đã xảy ra mâu thuẫn mấy lần.

Vừa nãy, lão phó tông chủ đó còn triệu tập tất cả trưởng lão họp hội nghị, ép Mạnh Tuyền Cơ từ chức chưởng môn.

Thẩm Hạo nhíu mày, nghe mà lửa giận bốc lên.

Tên Trần Đức Đồng này trong mắt hắn đã là kẻ chết chắc.

Những kẻ làm hỏng đạo tâm của người khác đều phải ném vào không gian.

Tuy nhiên Thẩm Hạo không vội, Trần Đức Đồng tuy là tép riu, nhưng đây là Ngọc Thanh Cung, cao thủ Thông Huyền vẫn còn bốn, năm vị.

Để ổn thỏa, hắn định cho Bạch Hổ uống Bất Lão Tuyền để phục hồi yêu đan.

Tên này là yêu thú ngũ cảnh, dù không hồi phục được đỉnh phong thì cũng đủ dùng rồi.

Một người một hổ càn quét Ngọc Thanh Cung không phải chuyện khó.

Nghĩ đoạn, Thẩm Hạo lấy một bình Bất Lão Tuyền ném cho Bạch Hổ: Đây là Bất Lão Tuyền, uống đi, nó có sức mạnh thần kỳ.

Bạch Hổ nhìn Bất Lão Tuyền mà nuốt nước miếng, kinh ngạc vô cùng: Chủ nhân, thế này có phải quá nhiều không.

Thẩm Hạo hào phóng: Được rồi, mau uống đi để nâng cao thực lực.

Năm ngày sau, trước mặt mọi người, nhất định phải cho Trần Đức Đồng biết tại sao hoa lại đỏ như thế.

Lão già này cấu kết với Mạnh Kiều Diễm hãm hại Tuyền Cơ, xem

ra là chán sống rồi.

Rõ thưa chủ nhân, ba ngày là ta có thể khôi phục một nửa thực lực.

Ngọc Thanh Cung nhỏ bé không thành vấn đề.

Nghe Thẩm Hạo nói vậy, Bạch Tuyết không dám chậm trễ, vội uống một hớp lớn Bất Lão Tuyền rồi bắt đầu hồi phục.

Thẩm Hạo rất hài lòng, xem ra khoản đầu tư này không tệ.

Thấy Bạch Hổ đang hồi phục, hắn không làm phiền nữa.

Ngày hôm sau, Tống Vĩnh Từ tỉnh lại từ trạng thái nhập định, cảnh giới lại có tiến bộ nhỏ, củng cố hoàn toàn Chân Nguyên cảnh, thật là đáng mừng.

Thiên phú tu luyện này quả thực khiến người ta ghen tị.

Đến trưa, Thẩm Hạo vẻ mặt hưng phấn tới phòng Mạnh Tuyền Cơ.

Thấy nàng có chút ngập ngừng, hắn nghiêm túc nói: Tuyền Cơ, đến lúc trị thương rồi.

Mạnh Tuyền Cơ khẽ vâng một tiếng, cúi đầu không nói.

Thế là mọi chuyện diễn ra tự nhiên và hài hòa.

Bắt đầu trị thương thôi. , Thiếp đã chờ đợi bấy lâu.

Mạnh Tuyền Cơ nhắm chặt mắt.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo mặc niệm khẩu quyết.

Hàn khí trước mặt cực phẩm Hỏa linh căn nhanh chóng tan chảy, kinh mạch cũng dần được tu phục.

Một lát sau, trên mặt và y phục của Mạnh Tuyền Cơ phủ một lớp băng sương mỏng, giống như vừa từ trời tuyết trở về.

Lớp băng mỏng trên kinh mạch nàng tan ra, trên đỉnh đầu bốc lên sương trắng.

Tất cả hàn khí đã bị tan chảy. , Bây giờ uống Bất Lão Tuyền, trực tiếp tu phục linh đan. , Ân, được.

Nàng uống một ngụm lớn nước Bất Lão Tuyền, toàn thân phát ra ánh lam quang nhạt.

Chẳng mấy chốc trời đã sẩm tối, bên ngoài Tống Vĩnh Từ và các nàng thấy Thẩm Hạo mãi không ra cũng rất sốt ruột.

May mà lúc vào, hắn đã dặn không có việc gì thì đừng làm phiền hắn và Mạnh Tuyền Cơ.

Văn Nhân Y Y cũng đã tới, nàng biết Thẩm Hạo đã về nên tâm trạng rất kích động, nhưng hắn chưa kịp tìm nàng khiến nàng thất vọng vô cùng.

Nhìn Tống Vĩnh Từ bên cạnh, Văn Nhân Y Y vô cùng ngưỡng mộ.

Thiên phú của hai người so với nhau đúng là một trời một vực, một bên là cực phẩm Thủy linh căn, một bên là Hỏa linh căn cấp thấp nhất, tốc độ tu luyện đúng là khác biệt giữa xe đạp và máy bay.

Đáng tiếc, trời định như vậy cũng không có cách nào.

Vạn Mộ Tuyết nói: Hay là chuẩn bị ít nước nóng, lát nữa công tử chắc chắn sẽ muốn tắm. , Văn Nhân Y Y lắc đầu: Sao có thể chứ, trên Linh Đan cảnh thì làm sao ra mồ hôi được. , Vạn Mộ Tuyết mím môi cười: Dù không có mồ hôi, công tử cũng có thể ngâm bồn để thả lỏng một chút. , Ừm, vậy cũng được.

Đợi thêm ba tiếng nữa vẫn chưa thấy Thẩm Hạo ra.

Trăng lên như đĩa bạc, thấy trời đã muộn, Vạn Mộ Tuyết lắc đầu: Chắc tối nay huynh ấy không ra đâu, chúng ta về thôi, ở đây có khi lại

ảnh hưởng tới họ.

Các nàng khác thấy vậy cũng gật đầu.

Văn Nhân Y Y hơi thất vọng nhưng cũng không nói gì thêm.

Sau khi các nàng rời đi, cả sân viện chìm vào tĩnh lặng.

Cùng lúc đó, phó tông chủ Trần Đức Đồng đang hưng phấn uống rượu chúc mừng, tích cực liên lạc với các trưởng lão khác để giành ghế chưởng môn.

Leo lên vị trí đó, không chỉ tài nguyên được điều động tùy ý mà còn đại diện cho quyền lực vô thượng.

Lần trước tranh đoạt bại dưới tay Mạnh Tuyền Cơ vì thực lực không bằng, nay linh đan của nàng có vết nứt, đời này tu vi chỉ đến thế thôi, trụ được vài năm nữa là cùng, khi linh đan vỡ nát rơi xuống Chân Nguyên cảnh, vị Mạnh tiên tử cao cao tại thượng kia cũng chỉ là món đồ chơi của lão mà thôi.

Nghĩ đến đó là lão lại thấy hưng phấn.

Trong giới tu luyện, thực lực là trên hết.

Linh đan bị nứt giống như thùng nước bị thủng lỗ, không những linh lực không giữ được mà cái lỗ đó còn to dần ra, cuối cùng chỉ có con đường vỡ nát.

Muốn sửa linh đan, cách tốt nhất là tìm Bất Lão Tuyền, nhưng đó chỉ là truyền thuyết, không thực tế chút nào.

Nghĩ tới bốn ngày sau sẽ đăng cơ chưởng môn, Trần Đức Đồng hưng phấn lạ thường.

Người đâu. , Chưởng môn.

Trần Đức Đồng hài lòng nhìn kẻ mới tới, gật đầu: Tốt lắm, người giám sát Mạnh Tuyền Cơ đã sắp xếp xong chưa. , Thưa chưởng môn,

đã xong xuôi, tuyệt đối không một con ruồi nào bay ra được. , Tốt, bốn ngày sau khi ta lên chức sẽ không thiếu phần ngươi. , Đa tạ chưởng môn.

Để tránh bất trắc, lão sai người giám sát chặt chẽ nơi ở của Mạnh Tuyền Cơ.

Nếu là trước kia, dám giám sát chưởng môn đúng là tìm chết, nhưng nay nàng đại thế đã mất, cấp dưới cũng bắt đầu tìm chỗ dựa mới.

Với lão, Mạnh Tuyền Cơ bây giờ như vịt đã nấu chín.

Chương 273

Lão còn phải khống chế Tống Vĩnh Từ, đó là cực phẩm Thủy linh căn, đột phá Linh Đan cảnh dễ như ăn cháo, tương lai đạt tới Thông Huyền cũng không phải vấn đề lớn, loại sức mạnh này phải nắm trong tay mới được.

Đêm đen trôi qua, phía chân trời hửng sáng, Thẩm Hạo và Mạnh Tuyền Cơ cuối cùng cũng kết thúc đợt song tu này.

Phải nói hiệu quả lần đầu tiên thực sự bùng nổ, thực lực Thẩm Hạo từ Thông Huyền tầng ba đỉnh phong đã đạt tới Thông Huyền tầng bốn trung kỳ.

Quả nhiên nguyên âm chi lực là liều thuốc bổ tốt nhất.

Mạnh Tuyền Cơ đạt lợi ích còn lớn hơn, bởi chênh lệch thực lực giữa hai người quá lớn, lại thêm Bất Lão Tuyền là thiên tài địa bảo, hàn khí được trừ sạch, linh đan hồi phục, thực lực không những quay lại Linh Đan cảnh đỉnh phong mà một chân đã bước vào Thông Huyền cảnh.

Thẩm Hạo còn cho nàng hạt sen Kim Liên Vương, chỉ cần bế quan một lần nữa là có thể đột phá.

Trút bỏ được gánh nặng bệnh tật, Mạnh Tuyền Cơ vô cùng si mê Thẩm Hạo.

Chính sự xong rồi thì cũng nên hưởng thụ một chút.

Mặt trời lên cao, hai người mới từ phòng bước ra.

Lúc này Mạnh Tuyền Cơ không đeo khăn che mặt, đôi má hồng hào bóng bẩy, không còn vẻ đẹp nhợt nhạt trước kia.

Vốn đã tuyệt mỹ nay càng thêm rạng rỡ, đẹp không sao tả xiết.

Tống Vĩnh Từ và ba nàng kia mím môi cười.

Sư phụ, người ra rồi.

Mạnh Tuyền Cơ đỏ mặt, lộ vẻ e thẹn của thiếu nữ, vội đeo lại khăn che mặt: Ừm.

Các nàng đều hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này Tống Vĩnh Từ nói: Sư phụ, các chủ Tiên Nữ Các là Vân Trúc tiên tử đã tới.

Mạnh Tuyền Cơ ngẩn ra, bấy giờ mới nhớ mình đã phát linh phù truyền tin từ hôm kia.

Có điều không ngờ Thẩm Hạo lại về và trị khỏi thương thế cho mình.

Nhưng người đã đến thì cũng tốt.

Ta biết rồi, đi gặp Vân Trúc thôi.

Sau đó, Thẩm Hạo và Mạnh Tuyền Cơ cùng tới phòng khách.

Vân Trúc thấy hai người, mắt đẹp hiện lên tia kinh ngạc.

Chẳng phải bảo Thẩm Hạo mất tích sao, sao lại về rồi.

Quan trọng nhất là nàng cảm nhận được áp lực cực lớn từ người Mạnh Tuyền Cơ.

Nàng vui mừng hỏi: Tuyền Cơ. muội khôi phục rồi sao.

Mạnh Tuyền Cơ lấp lánh niềm vui: Ân, nhờ sự giúp đỡ của Thẩm Hạo mà muội đã đột phá.

Nghe vậy, Vân Trúc sững sờ, kinh ngạc nhìn Thẩm Hạo.

Chuyện này. sao có thể.

Muốn giúp Mạnh Tuyền Cơ phải cần cực phẩm Hỏa linh căn đạt Thông Huyền cảnh, muốn sửa linh đan nứt vỡ phải có Bất Lão Tuyền.

Ba điều kiện này, cái nào nói ra cũng khó như lên trời.

Dường như cảm nhận được sự không tin nổi của Vân Trúc, Mạnh Tuyền Cơ khẳng định: Thẩm Hạo thực sự đã tới Thông Huyền cảnh và cũng đã tìm được Bất Lão Tuyền.

Vân Trúc hồi lâu mới hoàn hồn, không nhịn được khen ngợi: Quá mạnh, huynh đúng là không phải người mà.

Thẩm Hạo nhìn ánh mắt sùng bái của nàng, trong lòng hơi đắc ý, bình thản nói: May mắn thôi, không cần kinh ngạc. , Ta cũng muốn may mắn một lần như thế.

Vân Trúc đầy ngưỡng mộ, rồi thở phào nói tiếp: Tuyền Cơ, muội không sao là tốt rồi, trước đó ta còn lo cho cảnh ngộ của muội, giờ thì yên tâm rồi.

Tuy nhiên gã Trần Đức Đồng kia phải cho hắn một bài học.

Mạnh Tuyền Cơ lắc đầu thở dài: Ta là chưởng môn một tông, cách làm của lão cũng không bắt bẻ được gì, ta cũng không làm gì được lão.

Nếu công khai ra tay với lão sẽ mang tiếng tàn hại đồng môn.

Thẩm Hạo đứng bên cạnh thản nhiên nói: Không sao, để ta xử lý, dám bắt nạt nữ nhân của ta, không làm cho lão chết đi sống lại thì thật quá hời cho lão rồi.

Vân Trúc mím môi cười, mắt đẹp ánh lên thiện cảm: Thế mới giống nam nhân chứ.

Mạnh Tuyền Cơ hơi lo lắng: Ngọc Thanh Cung có năm vị thái thượng trưởng lão Thông Huyền, ba người sơ kỳ, một trung kỳ, một hậu kỳ, công nhiên ra tay tại đại điển tông môn liệu có ổn không.

Hay là bí mật giết chết Trần Đức Đồng thôi.

Thẩm Hạo tự tin: Cứ yên tâm, cứ xem ta biểu diễn là được, ta không bao giờ đánh trận mà không chắc thắng.

Lão chẳng phải muốn ép nàng từ chức trước mặt mọi người để nàng mất sạch thể diện sao.

Vậy giết lão giữa thanh thiên bạch nhật mới càng sảng khoái.

Nghe vậy, Vân Trúc cũng nhìn Thẩm Hạo với vẻ sùng bái.

Một mình cân cả Ngọc Thanh Cung chỉ để xả giận cho nữ nhân của mình, quá ngầu.

Nàng rất trân trọng loại nam nhân có thể làm chỗ dựa cho nữ nhân như thế này, không nhịn được mà giơ ngón tay cái: Tuyền Cơ, muội tìm được một nam nhân tốt, thật khiến người ta ghen tị. , Mạnh Tuyền Cơ cười nhẹ: Nếu tỷ thích thì muội giới thiệu cho, Cực Âm chi thể của tỷ vốn hay rước lấy thị phi, chi bằng sớm đưa ra quyết định.

Vân Trúc sững người, mấp máy môi nhưng không biết nói sao.

Mạnh Tuyền Cơ nhìn Thẩm Hạo nghiêm túc: Thẩm Hạo, hay là huynh thu nhận luôn cả Vân Trúc đi, thể chất của tỷ ấy đối với bản thân tỷ ấy vừa có lợi vừa có hại.

Vân Trúc đỏ mặt, ra ý bảo Mạnh Tuyền Cơ đừng nói nữa, nhưng Mạnh Tuyền Cơ không để ý.

Qua sự kiện tranh giành chức chưởng môn này, nàng hiểu ra một đạo lý: Không có thực lực cường đại thì chẳng giữ được gì cả.

Vân Trúc cũng bị rất nhiều kẻ dòm ngó.

Vân Trúc bèn lảng sang chuyện khác: Thẩm Hạo. không đúng, giờ phải gọi huynh là tiền bối rồi.

Thấy nàng không muốn nhắc tới, Mạnh Tuyền Cơ cũng không nói thêm, mọi chuyện cứ đợi cuộc tranh giành chưởng môn kết thúc rồi

tính.

Thẩm Hạo cười: Gọi tiền bối làm ta già đi đấy, ta vẫn thích cô gọi là Thẩm Hạo hơn.

Mạnh Tuyền Cơ lườm một cái.

Vân Trúc trong lòng bỗng thấy ngọt ngào và hưng phấn, khẽ đáp: Vậy ta gọi thật nhé. , Cứ thoải mái mà gọi, ta không có kiêng kị gì đâu. , Thẩm Hạo, cái bánh ngọt với socola kia còn không, ta muốn ăn.

Thẩm Hạo nói: Chuyện nhỏ, vẫn còn dư đây.

Nói xong hắn lấy từ không gian ra hơn chục loại đồ ngọt đặt lên bàn: Chỗ này cho cô hết. , Oa, ngửi thôi đã thấy ngọt rồi, thật tuyệt.

Ở Thiên Vũ hoàng triều chỉ có huynh làm là ngon nhất, người khác làm ăn chẳng có cảm giác gì.

Thẩm Hạo bảo: Thích thì cô cứ ăn nhiều vào.

Sau đó Mạnh Tuyền Cơ bảo: Huynh ra ngoài trước đi, ta nói chuyện với Vân Trúc một lát. , Được thôi, vậy hai tỷ muội cứ tâm sự.

Ra khỏi phòng, Thẩm Hạo đi xem Bạch Hổ, gã này vẫn đang ngủ say.

Chớp mắt năm ngày đã trôi qua.

Ngày hôm đó, cả Ngọc Thanh Cung náo nhiệt phi thường.

Bất kể là đệ tử thân truyền, nội môn hay ngoại môn đều xôn xao.

Hiện tại trong cung đang lan truyền lời đồn: Chưởng môn Mạnh Tuyền Cơ bị thương nặng, sắp rớt khỏi Chân Nguyên cảnh.

Ban trưởng lão sẽ yêu cầu chưởng môn thoái vị trong buổi đại điển hôm nay.

Mọi người đều vô cùng tò mò.

Đại điển hàng năm vốn chỉ là nghi thức, nhiều người không tham gia nếu không phải đại bỉ mười năm một lần, họ thường bế quan hoặc ra ngoài làm nhiệm vụ.

Nhưng hôm nay thì khác, từ trưởng lão đến đệ tử đang bế quan đều lộ diện để xem thực hư.

Nếu chưởng môn thực sự rớt xuống Chân Nguyên cảnh thì không chỉ các trưởng lão không phục mà đệ tử thân truyền cũng chẳng nể nang, tu vi không đủ thì ai nghe lời.

Chưởng môn không nhất thiết phải là người mạnh nhất tông nhưng tuyệt đối không được quá yếu.

Boong.

Ba tiếng chuông trầm đục vang rền khắp Ngọc Thanh Cung, rõ mười mươi trong vòng trăm dặm.

Toàn bộ đệ tử vội vàng đổ về quảng trường truyền đạo.

Vài chục phút sau, quảng trường đã chật kín đệ tử Ngọc Thanh Cung.

Ngồi phía trên là 36 vị trưởng lão, Trần Đức Đồng cũng ở đó.

Tu vi lão đã là Linh Đan cảnh tầng chín, không xa đỉnh phong, có tư cách nhất để ngồi ghế chưởng môn.

Sư phụ lão tuy không bằng sư phụ Mạnh Tuyền Cơ nhưng cũng chỉ kém một chút, đều là cao thủ Thông Huyền.

Chỉ cần nàng từ chức, lão sẽ từ từ thu xếp nàng, nữ nhân ấy mà, rơi vào tay lão rồi thì đừng hòng thoát.

Giữa sự mong đợi của mọi người, một bóng áo trắng tiên khí phiêu phiêu, Mạnh Tuyền Cơ từng bước tiến lại, hiện trường lập tức im phăng phắc đến mức nghe rõ tiếng kim rơi.

Trần Đức Đồng cười lạnh: Ta cứ ngỡ Mạnh chưởng môn sợ quá không dám tới chứ.

Mạnh Tuyền Cơ tiến lên phía trước, đôi mắt lạnh lùng đảo qua bốn phía.

Ai chạm mắt nàng cũng vô thức né tránh.

Dù có tin đồn tu vi nàng thụt lùi, nhưng uy vọng vẫn còn, không ai muốn làm con chim đầu đàn.

Sau đó, nàng nhìn về phía Trần Đức Đồng, đôi môi mỏng khẽ mở: Hôm nay là ngày đại điển hàng năm của Ngọc Thanh Cung.

So với những năm trước, người tới xem đúng là không ít.

Giọng nói mang chút mỉa mai của nàng khiến đám đông im lặng.

Ngọc Thanh Cung có vạn người, số người nàng quen mặt chẳng quá trăm.

Đây giống như một bộ máy khổng lồ vận hành theo quy tắc của nó.

Ta tuyên bố, đại điển năm nay chính thức.

Chưa dứt lời, Trần Đức Đồng đã ngắt lời: Ta thấy so với đại điển, việc quan trọng hơn lúc này là bầu lại chưởng môn mới.

Chương 274

Trần Đức Đồng ta cho rằng ngươi không đủ tư cách đảm nhiệm chức vị này.

Từ khi Ngọc Thanh Cung lập phái, phưởng môn tu vi thấp nhất cũng phải Linh Đan cảnh tầng chín.

Còn ngươi, Mạnh Tuyền Cơ, chỉ mới Linh Đan cảnh tầng hai, sao xứng với vị trí này.

Làm chưởng môn phải công chính liêm minh, tuân thủ thanh quy giới luật, còn ngươi lại công nhiên dẫn trai lạ về ngủ qua đêm.

Lời này vừa thốt ra, toàn trường xôn xao.

Vị Mạnh tiên tử mà họ sùng bái cư nhiên lại chứa chấp đàn ông lạ, cảm giác như trời sập, khiến người ta vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ.

Tất cả nam đệ tử có mặt đều thấy chua chát và ghen tị.

Ngay cả chưởng môn là nam cũng không được phép cho khách nữ ngủ lại qua đêm, môn phái đã có khu lưu trú riêng cơ mà.

Thấy vẻ mặt kinh hãi của mọi người, Trần Đức Đồng đắc ý nói tiếp: Hơn nữa, đệ tử thân truyền Mạnh Kiều Diễm của ngươi đã chết mà ngươi lại chẳng thèm đoái hoài.

Sau khi nàng ta chết, gã đàn ông đó cũng biến mất khỏi Ngọc Thanh Cung.

Ta nghi ngờ chính gã đó đã sát hại Mạnh Kiều Diễm, rất có thể do nàng ta bắt gặp gian tình của hai người các ngươi nên bị giết diệt khẩu.

Khi hồn đăng của nàng ta tắt, ngươi lại dìm chuyện này xuống,

cấm đệ tử điều tra.

Tâm địa độc ác như thế đã quá rõ ràng.

Hãy giao chức chưởng môn ra, đồng thời giao nộp gã đàn ông đó.

Cả quảng trường sôi sùng sục.

Họ không ngờ chuyện lại nghiêm trọng đến thế.

Đệ tử thân truyền bị giết mà không cho điều tra, ai cũng thấy lời Trần Đức Đồng có lý.

Bởi việc Mạnh Kiều Diễm mất tích là thật, gã kia biến mất cũng là thật, có hồ sơ ghi chép cả.

Quan trọng là lệnh cấm điều tra của Mạnh Tuyền Cơ cũng là thật, khiến người ta không thể không nghi ngờ có gian tình che giấu.

Nhất thời, mọi người đồng loạt hô vang.

Dù Mạnh Kiều Diễm ngày thường kiêu ngạo hống hách, nhưng lúc này tất cả đều đồng lòng căm phẫn gã đàn ông lạ mặt kia hơn cả Mạnh Tuyền Cơ.

Giao ra chức chưởng môn. , Giao nộp gã đàn ông đó, báo thù cho Mạnh sư muội.

Thấy Mạnh Tuyền Cơ bị cả tông môn lên án, tâm trạng Trần Đức Đồng vô cùng sảng khoái.

Chỉ cần bôi nhọ danh tiếng nàng, dù sư phụ nàng có xuất quan cũng chẳng làm được gì.

Mạnh Tuyền Cơ nhìn lão, ánh mắt ngày càng băng lãnh.

Nhưng cái chết của Mạnh Kiều Diễm đúng là có liên quan tới Thẩm Hạo, nàng cũng chẳng còn hứng thú với ghế chưởng môn này nữa, bèn lạnh lùng nói: Từ hôm nay, Mạnh Tuyền Cơ ta từ bỏ chức vị

chưởng môn, mọi chuyện theo quy củ Ngọc Thanh Cung, vị trí này sẽ do hội đồng trưởng lão bầu chọn.

Trần Đức Đồng cười nhạt: Không chỉ là từ chức, hôm nay gã đàn ông đó cũng phải giao ra, phải cho đệ tử Mạnh Kiều Diễm của chúng ta một lời giải thích.

Gã đó là chìa khóa để lão khống chế Mạnh Tuyền Cơ, phải tìm bằng được.

Đúng thế, Mạnh Kiều Diễm tuy thiên phú bình thường nhưng cũng là đệ tử Ngọc Thanh Cung, phải có lời công đạo.

Một trưởng lão khác lên tiếng.

Ngay cả những trưởng lão từng ủng hộ nàng lúc này cũng im lặng, họ cũng thấy việc nàng không cho điều tra là quá kỳ lạ.

Thấy nàng mặt mày tái mét không nói gì, Trần Đức Đồng quát: Mọi thứ ngươi có đều là do tông môn bồi dưỡng, vậy mà ngươi vì một gã đàn ông lại tàn hại đệ tử thân truyền.

Gã đó đâu, giao ra đây ngay, đừng ép chúng ta ra tay.

Nói đoạn, lão rút phi kiếm ra.

Ngươi nằm mơ à.

Đúng lúc Trần Đức Đồng định ra tay, một giọng nói từ xa truyền tới, hàm chứa nộ ý, khiến những kẻ tu vi thấp thấy đau nhức tai, kinh hãi trước thực lực của người tới.

Trong nháy mắt, một nam tử tuấn lãng mặc lam bào phóng tới cực nhanh.

Gây chú ý nhất chính là mái tóc ngắn sảng khoái, trên vai đậu một con mèo trắng một mắt.

Thấy nam tử này, mắt Trần Đức Đồng sáng lên hưng phấn, có

chính chủ ở đây thì lời nói càng thêm thuyết phục.

Nhìn Thẩm Hạo lao tới, mắt Mạnh Tuyền Cơ lấp lánh ý tình, lòng rất cảm động.

Sự lên án của vạn người khiến nàng mệt mỏi rã rời, lại không thể biện minh.

Nàng cứ ngỡ mình tự xử lý được nên tối qua đã hết lời xin hắn đừng lộ diện, vì Ngọc Thanh Cung là nơi nuôi nấng nàng lớn lên, nàng không muốn hắn và tông môn trở mặt, càng không muốn tông môn trở thành trò cười cho thiên hạ.

Nhưng khi hắn xuất hiện, nàng đã quyết định chọn đứng về phía hắn.

Trần Đức Đồng và các trưởng lão khác phẫn nộ nhìn Thẩm Hạo, những người khác thì tiếc nuối cho vị chưởng môn của mình vì một gã đàn ông mà phản bội sư môn, tự hủy tiền đồ.

Trần Đức Đồng cười lạnh: Lên, bắt lấy hắn. , Rõ.

Hai trưởng lão Linh Đan cảnh tầng hai lập tức ra tay.

Kết quả, Thẩm Hạo chộp vào hư không, hai bàn tay khổng lồ ngưng tụ bóp chặt cổ họ.

Toàn trường hít một ngụm khí lạnh.

Đồng tử Trần Đức Đồng co rụt: Thông Huyền cảnh.

Chỉ có Thông Huyền cảnh mới ngưng tụ được loại pháp thuật tương tự pháp thân này, điều mà không ai ngờ tới.

Thấy ánh mắt cầu khẩn của Mạnh Tuyền Cơ, Thẩm Hạo không giết người, thản nhiên nói: Hôm nay ta chỉ sát Trần Đức Đồng, người không liên quan mau lui ra. , Láo xược.

Đây là Ngọc Thanh Cung, đừng tưởng Thông Huyền cảnh là có

thể làm càn, kết trận.

Các trưởng lão lập tức kết trận, uy thế rợn người.

Thẩm Hạo cười nhạt, thân hình lóe lên rồi biến mất, sau đó xuất hiện ngay sau lưng họ.

Hắn phất tay nhẹ một cái, một đại thủ hư không dài trượng đánh đám đông tan tác, không kịp kết trận.

Đây là Độn thổ.

Hắn là cực phẩm Thổ linh căn.

Thông Huyền cảnh kết hợp cực phẩm linh căn mới thi triển được độn pháp, loại người này là vô địch cùng cấp.

Thẩm Hạo túm lấy Trần Đức Đồng, cười lạnh: Dám bắt nạt nữ nhân của lão tử, hôm nay ta sẽ giết ngươi trước mặt cả Ngọc Thanh Cung. , Dừng tay.

Một tiếng quát chói tai vang lên, từ cấm địa Ngọc Thanh Cung, ba bóng người lao tới cực nhanh, đều là Thông Huyền cảnh.

Trần Đức Đồng mừng rỡ: Sư phụ, cứu con.

Thấy vậy, Thẩm Hạo vẫn thản nhiên, cười lạnh.

Ngón trỏ hắn ngưng tụ một đạo kim quang rồi khẽ gạt qua, trực tiếp chém đứt cánh tay trái của Trần Đức Đồng: Giờ thì biết tại sao hoa lại đỏ như thế chưa.

Nói xong, Thẩm Hạo chẳng nể mặt ai, lại chém đứt nốt cánh tay phải của lão: Loại chuột cống hôi hám như ngươi mà cũng dám vu khống nữ nhân của lão tử.

Hôm nay ngươi phải chết, không ai cứu nổi, ta nói đấy.

Hàng vạn đệ tử Ngọc Thanh Cung tận mắt chứng kiến Trần Đức

Đồng bị Thẩm Hạo chém đứt hai cánh tay.

Cảnh tượng này thực sự quá chấn động, sức công phá thị giác quá lớn.

Trần Đức Đồng ngày thường cao cao tại thượng, tu vi Linh Đan cảnh tầng chín, vậy mà lại bị giết trong nháy mắt.

Đây chính là uy lực của Thông Huyền cảnh sao.

Trong lòng mọi người đều chấn động khôn cùng, trong nỗi sợ hãi còn mang theo sự cuồng nhiệt đối với tu vi.

Trong nháy mắt, hai vị Thái thượng trưởng lão của Ngọc Thanh Cung đã nhanh chóng đáp xuống quảng trường.

Họ nhìn Thẩm Hạo với vẻ mặt đầy cảnh giác, bởi vì họ cảm nhận được áp lực cực lớn từ trên người hắn.

Bành Dương, sư phụ của Trần Đức Đồng, nhìn đệ tử bị chém đứt hai tay, cố nén cơn giận hỏi: Các hạ rốt cuộc là ai.

Hành động tàn nhẫn như thế, thật sự muốn đối đầu với Ngọc Thanh Cung sao.

Sao còn chưa thả Đức Đồng ra.

Thẩm Hạo hừ lạnh một tiếng, mặt không cảm xúc nói: Thả hắn.

Nghĩ hay đấy, hôm nay dù ai đến cũng vô ích.

Cảm nhận được áp lực mà Thẩm Hạo mang lại, Bành Dương lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn, không vội vàng ra tay.

Kết oán với một cao thủ Thông Huyền cảnh không phải là chuyện tốt lành gì đối với Ngọc Thanh Cung.

Huống hồ, thân phận lai lịch của Thẩm Hạo quá bí ẩn, lão chưa từng nghe qua, cũng chưa từng thấy người này.

Lão đã rà soát lại thông tin về các cao thủ trong mấy trăm năm qua nhưng không thấy ai như hắn.

Việc hắn đột nhiên xuất hiện khiến lão sinh lòng cảnh giác.

Nếu không thể giết chết đối phương ngay lập tức, hậu hoạn chắc chắn sẽ khôn lường, cả Ngọc Thanh Cung sẽ nằm trong vòng đe dọa, sau này làm sao phát triển được nữa.

Giang hồ không chỉ là chém chém giết giết, mà còn là nhân tình thế thái.

Đến cảnh giới như bọn họ, một khi động thủ sẽ ảnh hưởng đến toàn cục.

Nếu đối phương có thực lực tương đương, tuyệt đối sẽ không chọn cách dùng vũ lực.

Hậu quả của việc ra tay rất nghiêm trọng, liên lụy quá lớn, thậm chí là hủy tông diệt môn cũng không quá lời.

Phải làm rõ nguyên do sự việc rồi mới tính tiếp.

Xin hỏi các hạ, tên đệ tử không tiền đồ này của ta đã đắc tội với các hạ thế nào.

Thẩm Hạo nhàn nhạt đáp: Tên đệ tử này của ông công nhiên hãm hại nữ nhân của ta, khiến nàng bị yêu thú tứ cảnh làm trọng thương, đan điền rạn nứt.

Chương 275

Ông nói xem hắn có đáng chết không.

Nghe vậy, sắc mặt vốn đã tái nhợt của Trần Đức Đồng lại càng thêm khó coi.

Hắn kinh hãi trong lòng, không hiểu sao Thẩm Hạo lại biết được những chuyện mình đã làm.

Thẩm Hạo sở dĩ không giết tên này ngay là muốn để hắn tự mình tẩy trắng cho Mạnh Tuyền Cơ.

Hắn không quan tâm, nhưng Mạnh Tuyền Cơ thì có.

Bành Dương trừng mắt nhìn Trần Đức Đồng với vẻ giận dữ vì hắn không biết cố gắng, trong lòng hối hận vì đã nhận hắn làm đệ tử.

Lão không ngờ tên này lại ngu xuẩn đến mức dám đắc tội với một đối thủ mạnh mẽ như vậy.

Bành Dương vội vàng nói: Nếu đã như thế, các hạ cũng đã báo thù rồi, hay là hóa giải hận thù đi.

Không biết nữ nhân của các hạ là vị nào, ta đại diện Ngọc Thanh Cung sẵn sàng bồi thường.

Lúc này, một vị trưởng lão bên cạnh vội ghé sát tai Bành Dương giải thích một hồi.

Bành Dương bấy giờ mới vỡ lẽ.

Lão nhìn Mạnh Tuyền Cơ, rồi lại nhìn Trần Đức Đồng, trong lòng chỉ muốn tát chết tên này.

Thật là ngu xuẩn đến cực điểm.

Một cao thủ Thông Huyền cảnh mạnh mẽ như thế không lo mà lôi

kéo, lại còn công nhiên đắc tội.

Đúng là đầu óc heo, mà ánh mắt cũng thật độc, chọn kẻ thù cũng chọn đúng kẻ mạnh nhất.

Bành Dương chắp tay nói: Sự việc này có nhiều hiểu lầm, các hạ ở cảnh giới này sao lại đi giết một đệ tử Tiên Thiên cảnh, xin đừng vội ra tay, hãy để chúng ta điều tra một phen được không.

Thẩm Hạo khinh bỉ: Hiểu lầm.

Chẳng có hiểu lầm gì cả.

Trần Đức Đồng có một điểm nói không sai, Mạnh Kiều Diễm của Ngọc Thanh Cung đúng là do ta giết.

Lời này vừa nói ra, đám đông xôn xao.

Hóa ra nãy giờ Trần Đức Đồng nói đều là thật.

Khóe mắt Bành Dương giật giật, tên này quả nhiên chẳng nể mặt chút nào.

Ta đã đưa bậc thang cho ngươi xuống, ngươi lại không xuống, nhất định phải làm cho rách mặt sao.

Nhưng dù vậy, Bành Dương cũng không muốn liều mạng với Thẩm Hạo.

Vì một đệ tử còn chưa đạt đến Chân Nguyên cảnh mà phải sống chết với một Thông Huyền cảnh thì không phù hợp với lợi ích của Ngọc Thanh Cung.

Không ai lại làm thế cả.

Vì vậy lão vội nói: Chắc hẳn Mạnh Kiều Diễm đã đắc tội với các hạ.

Thẩm Hạo khinh miệt nói: Đúng thế, ả đắc tội ta, vì Trần Đức

Đồng và Mạnh Kiều Diễm cấu kết với nhau hãm hại Tuyền Cơ của ta, cố ý đưa thông tin sai lệch, khiến nàng suýt chút nữa mất mạng trong dãy núi Đại Dương.

Tin này vừa ra, mọi người lại kinh hô một phen.

Cốt truyện lại đảo ngược rồi.

Không ít người cảm thấy điều này khá đáng tin.

Dù sao nam nhân này cũng là cao thủ Thông Huyền cảnh, không đến mức phải nói dối chuyện nhỏ nhặt này.

Hơn nữa thường ngày Mạnh Kiều Diễm cậy mình là đệ tử thân truyền của Chưởng môn Mạnh Tuyền Cơ nên luôn kiêu căng hách dịch, lòng đố kỵ rất mạnh, chỉ cần nữ đệ tử nào đẹp hơn hoặc thiên phú tốt hơn ả đều bị nhục mạ, thậm chí là bắt nạt công khai.

Các đệ tử Chân Nguyên cảnh còn đỡ, chứ đệ tử Tiên Thiên cảnh là đối tượng chịu trận đầu tiên.

Loại phụ nữ này quả thực chuyện gì cũng làm ra được.

Trần Đức Đồng vội vàng phủ nhận: Không có chuyện đó, tuyệt đối không thể nào, sao ta có thể vu hãm Chưởng môn nhà mình được, đúng là ngậm máu phun người.

Khóe miệng Thẩm Hạo nhếch lên, cười lạnh: Vậy ý ngươi là ta đang nói dối.

Nếu đã vậy thì không cần phí lời nữa.

Ta tiễn ngươi xuống dưới mà đối chất với Mạnh Kiều Diễm, nhớ báo với Diêm Vương là ai đã giết ngươi.

Nói xong, Thẩm Hạo trực tiếp dùng lực định bóp chết Trần Đức Đồng.

Thấy Thẩm Hạo không làm theo quy tắc thông thường, Trần Đức

Đồng vội vàng gào lên: Tha cho ta, ta nhận.

Đúng là ta đã hãm hại Mạnh Tuyền Cơ, vì ta thèm khát vị trí Chưởng môn nên đã cấu kết với Mạnh Kiều Diễm hãm hại nàng.

Các hạ, đây là chuyện của Ngọc Thanh Cung chúng ta, nên để Ngọc Thanh Cung tự xử lý.

Mạnh Tuyền Cơ hiện vẫn là Chưởng môn, việc ta hãm hại nàng nên để đích thân nàng xử lý là tốt nhất.

Trần Đức Đồng dựa vào hiểu biết về Mạnh Tuyền Cơ, tin rằng nàng chắc chắn sẽ không giết hắn, tiếc là hắn lại chẳng hiểu gì về Thẩm Hạo.

Nghe vậy, mọi người nhìn nhau đầy ngỡ ngàng.

Không ngờ đó lại là sự thật.

Mạnh Kiều Diễm này cư nhiên cấu kết với Trần Đức Đồng hãm hại sư phụ mình, loại phụ nữ này đúng là chết không tiếc, giết rất hay.

Lúc này mọi người mới hiểu tại sao Mạnh Tuyền Cơ không cho người điều tra cái chết của Mạnh Kiều Diễm, hóa ra là muốn dĩ hòa vi quý.

Quan trọng nhất là không ai ngờ được phu quân của Chưởng môn Mạnh Tuyền Cơ lại là một cao thủ Thông Huyền cảnh.

Có một người đàn ông như vậy chống lưng mà nàng vẫn bị Trần Đức Đồng bắt nạt, chỉ có thể nói Mạnh Tuyền Cơ quá hiền lành.

Mọi người bắt đầu đồng tình với nàng, hoàn toàn quên sạch chuyện tiên tử nhà mình bị trai lạ câu mất.

Nếu là Thông Huyền cảnh thì không sao cả, đây không phải trai lạ, đây là rể hiền kim quy.

Họ phục rồi.

Bành Dương không ngờ đệ tử mình lại kém cỏi như thế, vội vàng nói: Chuyện này đúng là Ngọc Thanh Cung chúng ta có lỗi, hy vọng các hạ hãy giao Trần Đức Đồng cho Ngọc Thanh Cung xử lý.

Thẩm Hạo mỉm cười: Được thôi, không thành vấn đề.

Nói xong, Thẩm Hạo bẻ gãy cổ Trần Đức Đồng, ném xác hắn cho Bành Dương.

Ngươi.

Hành động của Thẩm Hạo hoàn toàn là khiêu khích.

Sắc mặt Bành Dương lạnh thấu xương, giận dữ nhìn Thẩm Hạo: Các hạ thật sự cho rằng Ngọc Thanh Cung sợ ngươi sao.

Hết lần này đến lần khác khiêu khích chúng ta.

Thẩm Hạo dửng dưng đáp: Cũng không hẳn, chỉ là ta đã nói hôm nay hắn phải chết thì không ai cản được.

Ra đời bôn ba thì lời nói phải có trọng lượng.

Bành Dương hít sâu một hơi, lạnh lùng nhìn Thẩm Hạo, đồng thời bóp nát một tấm linh phù.

Trong chốc lát, cả Ngọc Thanh Cung được bao phủ bởi một kết giới màu xanh lam.

Sắc mặt mọi người biến đổi.

Cùng lúc đó, Vân Trúc cũng tái mặt.

Tống Vĩnh Từ nghi hoặc hỏi: Vân các chủ, có chuyện gì vậy.

Đây là Hộ sơn đại trận của Ngọc Thanh Cung.

Hôm nay đại điển, khai mở Hộ sơn đại trận cũng có khả năng mà.

Vân Trúc lắc đầu, ánh mắt hiện lên vẻ lo lắng giải thích: Chỉ có

một tình huống duy nhất Ngọc Thanh Cung mới mở đại trận này, đó là khi tông môn đứng trước nguy cơ diệt môn.

Khi đó, tất cả các Thái thượng trưởng lão Thông Huyền cảnh đều sẽ xuất quan.

Nghe lời này, sắc mặt Tống Vĩnh Từ và Vạn Mộ Tuyết bốn người biến đổi, vô cùng lo lắng.

Trong vòng ngàn dặm quanh Ngọc Thanh Cung đều có thể nhìn thấy kết giới màu xanh này.

Mọi người đều chấn kinh vô cùng.

Kẻ nào lại có thể bức Ngọc Thanh Cung phải mở đại trận.

Mau, mau đi bẩm báo tông môn.

Ngay lập tức, các thế lực khắp nơi bắt đầu báo cáo.

Dù giữa các đại phái có quan hệ cạnh tranh, nhưng nếu một bên gặp họa diệt môn, những bên khác cũng cần phải giúp đỡ.

Trong nháy mắt, vô số tin tức từ vùng lân cận Ngọc Thanh Cung tỏa đi khắp Cửu Châu.

Phía dưới, Mạnh Tuyền Cơ cũng thoáng hiện vẻ lo lắng.

Nàng không ngờ sự việc lại phát triển đến mức này.

Ban đầu nàng chỉ muốn từ chức Chưởng môn là xong, dù sao Mạnh Kiều Diễm cũng chết vì nàng, nàng cũng đã thất thân, không còn tư cách làm Chưởng môn.

Chỉ không ngờ Trần Đức Đồng lại ép người quá đáng, cuối cùng bị Thẩm Hạo giết chết.

Giờ đây mở đại trận, ngay cả các Thái thượng trưởng lão đang bế tử quan cũng sẽ xuất quan hết.

Ngọc Thanh Cung có tới năm vị cao thủ Thông Huyền cảnh, một mình Thẩm Hạo căn bản không thể chống đỡ, nàng sợ hắn sẽ bị thương.

Nhưng nhìn bộ dạng phong thái ung dung của Thẩm Hạo, nàng lại nhẹ lòng đi ít nhiều.

Bạch Tuyết thấy từ trong cấm địa có các cao thủ Thông Huyền bay ra, ánh mắt lóe lên vẻ hưng phấn và khinh bỉ.

Đã đến lúc thể hiện giá trị của mình cho chủ nhân thấy rồi, nếu không Thẩm Hạo cứ mắng nó là con quái vật chỉ biết ăn bám thì khó nghe lắm.

Trong chốc lát, lại có thêm ba vị cao thủ Thông Huyền từ cấm địa bay ra.

Chương 276

Không chỉ vậy, nhiều đệ tử đang bế quan đột phá cũng bị kinh động, lập tức chạy đến.

Trong đó có Vọng Thư đang ở đỉnh phong Chân Nguyên cảnh, chuẩn bị đột phá Linh Đan cảnh, nhưng trước họa diệt môn của tông môn, nàng cũng đành tạm thời từ bỏ đột phá.

Khi nhìn thấy Thẩm Hạo đang đứng trên không, nàng kinh hãi bịt miệng lại.

Thẩm.

Thẩm đạo hữu.

Đồng môn bên cạnh vội hỏi: Muội quen người này sao.

Nhìn biểu cảm của mọi người, rồi nhìn cái xác của Trần Đức Đồng, Vọng Thư đoán tất cả có lẽ liên quan đến Thẩm Hạo, nhưng lại cảm thấy không thể tin nổi.

Lúc trước, Thẩm Hạo và nàng gặp nhau ở Thiên Vũ bí cảnh, điều đó chứng minh cảnh giới của hắn không thể là Linh Đan cảnh.

Vậy mà giờ đây hắn lại ép tông môn mở đại trận, đây rõ ràng là thực lực của cao thủ Thông Huyền.

Sao có thể chứ.

Thông Huyền làm sao vào được Thiên Vũ bí cảnh.

Căn bản là không thể nào.

Chẳng lẽ trong vòng chưa đầy một năm, Thẩm Hạo đã từ Chân Nguyên cảnh đột phá đến Thông Huyền.

Nghĩ đến đây, Vọng Thư chỉ thấy mình chắc phát điên rồi, đây

đúng là chuyện viễn tưởng.

Nàng lắc đầu nói: Ta sao có thể quen biết được, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thẩm Hạo đứng trên không, cũng không vội, cứ thế tĩnh lặng quan sát.

Một lát sau, năm vị Thông Huyền của Ngọc Thanh Cung đã tập trung đông đủ.

Sư phụ của Trần Đức Đồng là Bành Dương cấp Thông Huyền tầng một, sư phụ của Mạnh Tuyền Cơ là Tiết Mẫn cấp Thông Huyền tầng hai.

Ba người kia gồm một người Thông Huyền tầng hai, một người trung kỳ tầng bốn, và một người hậu kỳ tầng tám.

Người mạnh nhất chính là lão Chưởng môn Trương Đạo Minh.

Mọi người lập tức cung kính: Bái kiến Trương trưởng lão, Hách trưởng lão, Tiết trưởng lão.

Trương Đạo Minh dùng thần thức quét qua Thẩm Hạo, phát hiện tu vi đối phương khoảng Thông Huyền tầng bốn, nên cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lão trầm giọng hỏi: Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bành Dương vội vàng thuật lại đầu đuôi sự việc.

Nghe xong, Trương Đạo Minh cau mày, khó chịu nhìn cái xác của Trần Đức Đồng.

Hãm hại Chưởng môn nhà mình, thủ đoạn thật hèn hạ, quan trọng là còn chọc vào một kẻ thù mạnh như vậy.

Tuy nhiên, công nhiên không nể mặt mũi thì Ngọc Thanh Cung cũng khó mà giữ thể diện.

Trương Đạo Minh chắp tay: Các hạ, giết người tại Ngọc Thanh Cung ta, căn bản là không coi Ngọc Thanh Cung ra gì.

Chẳng lẽ không nên cho Ngọc Thanh Cung một lời giải thích sao.

Nói xong, lão giải phóng khí thế bàng bạc.

Các đệ tử bên dưới từng người một bị luồng khí lãng hất văng đi, ai nấy đều kinh hãi nhưng trong lòng lại mừng thầm.

Lão tổ tông đúng là lợi hại, họ đang đợi xem Thẩm Hạo bị đánh gục.

Thẩm Hạo chẳng hề để tâm đến khí thế này.

Tuy cảnh giới không bằng Trương Đạo Minh, nhưng nếu đấu tay đôi hắn chẳng sợ chút nào.

Cùng cảnh giới thì một chấp năm cũng không thành vấn đề, vượt cấp đánh một Trương Đạo Minh cũng chẳng khó gì.

Nhưng Thẩm Hạo không định tự mình ra tay, nuôi con Bạch Hổ lớn như thế, không thể để nó ăn bám mãi được.

Thẩm Hạo nói: Giải thích thì không có, nhưng nắm đấm thì có đây.

Ánh mắt Trương Đạo Minh sắc lạnh: Nếu đã vậy, chỉ còn cách đánh một trận thôi.

Nói xong lão quay sang Bành Dương: Đưa các đệ tử khác rời đi, tránh làm bọn họ bị thương.

Rõ.

Thẩm Hạo cũng không ngăn cản, dù sao cũng chỉ là một lũ lâu la, có hay không cũng chẳng quan trọng.

Tiết Mẫn cũng bay đến bên cạnh Mạnh Tuyền Cơ, nhìn đệ tử của

mình, ánh mắt không hề trách móc mà còn có phần hài lòng, hỏi: Đây thực sự là đạo lữ con chọn sao.

Nhãn quang không tệ.

Mạnh Tuyền Cơ không dám nhìn thẳng vào mắt sư phụ, áy náy gật đầu: Vâng ạ.

Tiết Mẫn nhàn nhạt nói: Yên tâm, sư phụ sẽ không để Trương tổ sư hạ thủ quá nặng đâu, dù sao cũng là người mình.

Trong lòng Tiết Mẫn nghĩ Thẩm Hạo một mình chắc chắn không phải đối thủ, nên vẫn muốn bênh vực đồ đệ.

Mạnh Tuyền Cơ định giải thích gì đó nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Khi mọi người đã tản ra, bốn người Tiết Mẫn, Bành Dương lập tức bao vây Thẩm Hạo.

Trương Đạo Minh với tu vi Thông Huyền tầng tám vẫn chưa ra tay, theo lão thấy sự việc chưa đến mức không thể cứu vãn, lão mà ra tay thì tính chất sẽ khác ngay.

Trước khi làm rõ lai lịch của Thẩm Hạo, lão không muốn làm quá căng, lỡ như sau lưng hắn còn có trợ thủ.

Bị bao vây, Thẩm Hạo khẽ cười, vỗ vỗ cái đầu hổ của Bạch Tuyết.

Thể hiện cho tốt, làm tốt ta sẽ cho ngươi ăn thanh súp thưởng.

Bạch Tuyết:.

Thanh súp thưởng là cái quái gì.

Tiếp đó, mọi người thấy con mèo trắng một mắt đang đậu trên vai Thẩm Hạo đột nhiên bay vọt lên không trung.

Ban đầu không ai để ý đến nó, nhưng giờ nó lại có thể phi hành, chứng tỏ ít nhất cũng là yêu thú tam cảnh.

Nhưng họ cũng chẳng bận tâm, một con yêu thú tam cảnh cỏn con không bõ bèn gì với họ.

Đột nhiên mèo trắng chuyển động, biến mất trong tích tắc rồi hiện ra ngay trước mặt Bành Dương.

Nó cào một nhát vào hư không, mọi người chỉ thấy một tia kim quang, Bành Dương tu vi Thông Huyền tầng một thậm chí không kịp phản ứng đã bị xé làm đôi.

Chết không thể chết thêm được nữa.

Xuýt.

Tiếng hít hà kinh hãi vang lên khắp nơi.

Trương Đạo Minh vội kêu lên: Đạo hữu mau dừng tay.

Sau đó lão lập tức xuất ra linh khí phòng ngự của Ngọc Thanh Cung để bảo vệ ba người còn lại.

Thân ảnh Bạch Tuyết lại biến mất, Trương Đạo Minh dùng thần thức tìm kiếm nhưng hoàn toàn không thấy dấu vết.

Khi nó xuất hiện lại thì đã ở ngay trước mặt Trương Đạo Minh.

Lão lập tức vận chuyển toàn bộ pháp lực ngưng tụ hộ thuẫn, một đạo pháp thân cao ba trượng uy phong lẫm liệt hiện ra.

Kết quả, dù có linh khí hộ thân, bộ móng của Bạch Tuyết vẫn vô cùng sắc bén.

Trong chốc lát, linh khí trên người Trương Đạo Minh vỡ vụn, lão bị đánh bay ra ngoài, miệng hộc máu tươi.

Trên vai trái hiện rõ ba vết cào sâu hoắm, thấy cả xương trắng

hếu.

Dưới ánh mặt trời, ai nấy đều cảm thấy lạnh lẽo thấu xương.

Trương Đạo Minh tu luyện gần ngàn năm, Thông Huyền tầng tám, có thể coi là đỉnh cao chiến lực của Thiên Vũ hoàng triều, đi đến đâu cũng là cấp bậc đại lão, vậy mà giờ đây bị một con mèo trắng một mắt hạ gục dễ dàng.

Thậm chí thần thức của lão còn không bắt kịp dấu vết của nó.

Cảnh tượng này khiến toàn trường chấn động tột độ.

Ngay cả Thẩm Hạo cũng hơi bất ngờ, nhưng hắn rất hài lòng với chiến lực của Bạch Tuyết.

Không uổng công tốn lương thực nuôi nó.

Dường như cảm nhận được cảm xúc của Thẩm Hạo, Bạch Tuyết nhào lộn một vòng trên không, hưng phấn vẫy đuôi.

Ngay sau đó, con mắt duy nhất của nó nhìn về phía ba vị Thông Huyền còn lại.

Ba người Tiết Mẫn sợ đến mức rùng mình, áp lực mạnh mẽ từ con mèo khiến lưng họ ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Tiết Mẫn run rẩy nói: Tuyền Cơ, mau bảo nam nhân của con dừng tay.

Mạnh Tuyền Cơ cũng vừa mới tỉnh lại sau cơn chấn kinh.

Khi thấy con mèo trắng bay lượn trên không, nàng đã vô cùng kinh ngạc.

Con mèo này từ khi nào mà mạnh thế.

Chưa kịp hiểu ra thì trong chớp mắt, nó đã giết Bành Dương và hạ gục cả Trương Đạo Minh tầng tám, dù đối phương có linh khí bảo

hộ.

Nếu không có linh khí, chắc lão cũng chết ngắc rồi.

Mạnh, mạnh đến mức chưa từng thấy.

Cảm giác này giống hệt như lúc nàng đối mặt với yêu thú tứ cảnh ở dãy núi Đại Dương vậy.

Một sự bất lực sâu sắc.

Chương 277

Thấy sư phụ cầu cứu, Mạnh Tuyền Cơ vội nói: Thẩm Hạo mau. mau bảo mèo dừng tay, đừng giết sư phụ ta.

Nhưng Bạch Tuyết chẳng thèm đếm xỉa đến nàng, Thẩm Hạo mới là chủ nhân của nó.

Nó chỉ nghe lệnh hắn.

Nhìn Trương Đạo Minh đã mất sức chiến đấu, mèo trắng vung lợi trảo lao về phía ba người Tiết Mẫn.

Ngay khi nó chuẩn bị xé xác họ, Thẩm Hạo búng tay một cái.

Bạch Tuyết lập tức biến mất, thân ảnh nhỏ nhắn hóa thành một tia kim quang đứng trước mặt Thẩm Hạo, vô cùng ngoan ngoãn.

Toàn trường im phăng phắc.

Sự mạnh mẽ của Thẩm Hạo vượt xa tưởng tượng của mọi người.

Chỉ riêng một con yêu thú bên cạnh đã đủ sức diệt cả Ngọc Thanh Cung, vậy bản thân hắn còn khủng bố đến mức nào.

Mạnh Tuyền Cơ chấn động khôn cùng, giờ mới biết Thẩm Hạo mạnh đến mức nào.

Vân Trúc quan chiến từ xa thì đôi mắt lấp lánh như fan cuồng, tâm triều dâng trào.

Ba vị trưởng lão Thông Huyền, bao gồm cả Tiết Mẫn, thì thở hồng hộc vì sợ hãi, cảm giác như vừa từ cõi chết trở về.

Đã bao nhiêu năm rồi họ chưa trải qua cảm giác này.

Nhìn con mèo trắng, tay Tiết Mẫn vẫn còn run, quá đáng sợ.

Thứ này không nên xuất hiện ở thế giới này mới đúng.

Thần thức không thể bắt được bóng dáng nó, chứng tỏ cấp bậc của nó hoàn toàn khác xa bọn họ.

Tất cả mọi người đều chờ đợi phán quyết của Thẩm Hạo.

Lúc này hắn bảo sống thì sống, bảo chết thì phải chết.

Tuyền Cơ làm Chưởng môn, ai đồng ý, ai phản đối.

Lời này thốt ra, mọi người nhìn nhau không dám ho he.

Thẩm Hạo hừ lạnh, định nổi giận.

Vọng Thư yếu ớt lên tiếng: Ta đồng ý.

Ngay lập tức, mọi ánh mắt đổ dồn về phía nàng.

Thẩm Hạo nhàn nhạt nói: Những kẻ còn lại giết hết đi.

Bạch Tuyết hưng phấn liếm môi.

Tiết Mẫn và những người khác sợ hãi vội nói: Chúng ta đều đồng ý, đều đồng ý.

Ba mươi lăm vị trưởng lão khác cũng lần lượt biểu thái: Chúng ta cũng đồng ý, Mạnh Chưởng môn mãi mãi là Chưởng môn của chúng ta.

Một lũ tiện nhân, cứ phải ăn đòn mới biết đau.

Mẹ kiếp, còn đứng đó làm gì.

Định để ta chặt chân mới chịu quỳ sao.

Nghe vậy, mọi người giật mình, lập tức hiểu ý, đồng loạt quỳ xuống trước mặt Mạnh Tuyền Cơ.

Ngay cả sư phụ nàng là Tiết Mẫn và hai vị Thái thượng trưởng lão cũng ngoan ngoãn quỳ xuống.

Tham kiến Mạnh Chưởng môn.

Mạnh Tuyền Cơ giật mình, sao nàng dám để sư phụ quỳ lạy mình, liền vội vàng quỳ xuống trước mặt Tiết Mẫn: Sư phụ, vạn vạn không được.

Tiết Mẫn sốt ruột nói nhỏ: Sao con vẫn cứ cứng nhắc như trước thế, lúc này rồi còn quản nhiều vậy làm gì.

Mau đứng lên đi, đừng để nam nhân của con nổi điên nữa.

Mạnh Tuyền Cơ đành ngượng ngùng đứng dậy.

Thấy vậy, Thẩm Hạo mới hài lòng.

Hắn nói với nàng: Yên tâm, có ta ở đây, không ai dám cướp vị trí của nàng.

Trong lòng Mạnh Tuyền Cơ ngọt ngào, khẽ đáp: Ân, tạ ơn Thẩm. tướng công.

Ánh mắt Thẩm Hạo quét qua đám đông, nếu không phải vì nể mặt nàng, hắn đã thịt cả năm lão Thông Huyền này ném vào không gian rồi.

Nhưng hắn cũng chẳng bận tâm, giờ hắn chính là bá chủ đích thực của vùng đất này.

Mà quá trình đó chỉ mất chưa đầy một năm, nói ra chắc chẳng ai tin.

Tiếp theo giao cho nàng xử lý, kẻ nào không phục cứ giết.

Lời nói lạnh lùng vô tình khiến mọi người lại thở phào.

Mạnh Tuyền Cơ làm việc còn theo quy củ, chứ nam nhân này thì chẳng có quy tắc nào cả.

Đánh không lại, dây không vào được, họ chỉ mong hắn mau đi cho

khuất mắt.

Thẩm Hạo ngẩng đầu nhìn kết giới trên đỉnh, cười khinh miệt: Thứ này mà cũng muốn nhốt ta.

Bạch Tuyết hiểu ý, bay vọt lên cao, dùng hết sức cào một nhát vào kết giới.

Trong chốc lát, một luồng kim quang dài hàng trăm mét đâm thẳng lên tầng mây.

Khi kết giới chạm vào kim quang liền mỏng manh như tờ giấy, tan biến như bong bóng xà phòng.

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, kết giới này là lớp phòng hộ cuối cùng, có thể chống lại cả sự hiện diện của cảnh giới Tam Hoa Tụ Đỉnh, vậy mà lại bị phá vỡ dễ dàng như thế.

Con mèo trắng này rốt cuộc là thần thánh phương nào, và nam nhân kia là ai.

Xong việc, Thẩm Hạo quay về nơi ở của Mạnh Tuyền Cơ.

Đại ôn thần vừa đi, ai nấy đều nhẹ nhõm, nhưng không ai dám đứng dậy, ai biết thần thức của hắn có đang theo dõi ở đây không.

Mạnh Tuyền Cơ thấy vậy mới thanh lãnh nói: Đứng lên hết đi.

Rõ, thưa Chưởng môn.

Lúc này nhóm Tiết Mẫn mới vội vàng đi kiểm tra thương thế của Trương Đạo Minh.

Sư tổ, ngài không sao chứ.

Trương Đạo Minh nhổ ra một ngụm máu, lắc đầu: Chưa chết được, tu dưỡng vài chục năm là hồi phục thôi.

Sau đó lão vẫy tay gọi Mạnh Tuyền Cơ, yếu ớt nói: Sống chết của

Ngọc Thanh Cung đều nằm trong tay con, ta già rồi không bảo vệ được nữa, trông cậy vào con cả đấy.

Mạnh Tuyền Cơ ngẩn người: Con.

Trương Đạo Minh xua tay ngắt lời: Thầy trò Bành Dương, Trần Đức Đồng tàn hại đồng môn, tội không thể tha.

Từ nay về sau, toàn bộ tộc thân và đệ tử liên quan đến hai người bọn họ đều bị phế bỏ tu vi và trục xuất khỏi Ngọc Thanh Cung.

Rõ, thưa sư tổ.

Nói xong, lão dặn dò mọi người một lần nữa: Bất kỳ ai không được trái lệnh Mạnh Chưởng môn, nếu không sẽ bị coi là phản đồ của Ngọc Thanh Cung.

Rõ, thưa sư tổ.

Hít sâu một hơi, nén đau đớn, Trương Đạo Minh lấy ra một chiếc nhẫn không gian đưa cho nàng: Đây là toàn bộ tài nguyên của Ngọc Thanh Cung, nay giao cho con định đoạt.

Dứt lời, lão bay lên không, biến mất vào cấm địa hậu sơn.

Mọi người nhìn nhau, họ hiểu đây là cách Ngọc Thanh Cung nhượng bộ Thẩm Hạo, biến tướng của việc nộp phí bảo hộ.

Tiết Mẫn nhìn đồ đệ mình mà thấy khó tin.

Dù lão và Bành Dương không ưa nhau nhưng thấy đối phương chết lão cũng có chút bi thương.

Lão lắc đầu: Chuyện dọn dẹp hậu quả giao cho con, Ngọc Thanh Cung sau này cũng nhờ con vậy.

Trước đây ta cứ nghĩ con cứng nhắc, quy củ quá dễ chịu thiệt, giờ xem ra ta lo hão rồi.

Từ nay ta yên tâm bế quan, Ngọc Thanh Cung tùy con xử lý.

Nói xong lão cũng bay vào cấm địa.

Các Thông Huyền đi hết, các trưởng lão Linh Đan cảnh còn lại chờ lệnh nàng.

Mạnh Tuyền Cơ nói: Đại điển năm nay hủy bỏ, mọi việc khác vẫn như cũ.

Rõ, thưa Chưởng môn.

Lúc này một trưởng lão lên tiếng: Chưởng môn, Trần Đức Đồng đã chết, vị trí quản lý Ngọc Phù Đường xin người tìm người hiền tài thay thế.

Ngọc Phù Đường là nơi kiếm ra tiền nhất nhờ tài vẽ bùa của phái.

Chưa có người phù hợp thì cứ tạm gác lại.

Rõ, thưa Chưởng môn.

Cùng lúc đó, tin tức Hộ sơn đại trận bị phá lan truyền nhanh chóng.

Ngọc Thanh Cung bị diệt rồi sao.

Mọi người chấn kinh, kéo nhau đến xem.

Không ít tán tu ôm mộng hôi của, cưỡi kiếm mà đến.

Vừa tới chân núi đã bị đệ tử Ngọc Thanh Cung chặn lại.

Người đến dừng bước, đây là Ngọc Thanh Cung, mau rời đi ngay.

Đám tán tu nhìn nhau, không có ý định rời đi: Chúng ta thấy đại trận bị phá nên đặc biệt đến xem thế nào, trừ ma vệ đạo là nghĩa vụ của chúng ta.

Không cần, các người mau đi đi, kẻ nào xâm phạm sơn môn sẽ bị coi là khiêu khích, giết không tha.

Dù vậy, đám tán tu vẫn không chịu đi, còn có kẻ rục rịch muốn thử.

Đệ tử Ngọc Thanh Cung bèn bẩm báo lên trên.

Theo lệnh Mạnh Tuyền Cơ, ba vị Linh Đan cảnh lập tức bay xuống.

Khí thế mạnh mẽ của họ khiến đám tán tu từ bỏ ý định xông vào.

Lúc này, Thái thú của Thiên Vũ hoàng triều đóng quân gần đó cũng bay tới.

Tại hạ là Lợi Chiêu Võ, Thái thú thành Trần Dung, muốn bái kiến Chưởng môn Ngọc Thanh Cung.

Vị trưởng lão Linh Đan cảnh gật đầu: Được, theo ta.

Đa tạ.

Suốt một ngày sau đó, vô số thế lực đến thăm dò Ngọc Thanh Cung, Mạnh Tuyền Cơ đều lần lượt tiếp đãi.

Các thế lực không phát hiện được dấu vết gì bất thường, chiến lực Linh Đan cảnh vẫn còn đó, mọi thứ dường như vẫn bình thường.

Còn các cao thủ Thông Huyền có còn hay không thì họ không rõ, nhưng chẳng ai dám tin cao thủ Thông Huyền lại bị giết.

Ngay cả đệ tử thông thường cũng không biết rõ chiến huống, họ chỉ biết phu quân của Chưởng môn là một cường giả Thông Huyền.

Những trận chiến sau đó họ đều bị đuổi đi nên không thấy được.

Dù Mạnh Tuyền Cơ đã cấm bàn tán về Thẩm Hạo nhưng tin tức vẫn rò rỉ ra ngoài.

Cái tên Thẩm Hạo lập tức nổi đình đám.

Lại thêm một vị Thông Huyền xuất hiện, lại còn là đạo lữ của

Mạnh tiên tử, chuyện này khiến không ít nam nhân đau lòng.

Chương 278

Nhưng bù lại, các thế lực khác đều hiểu rằng Ngọc Thanh Cung dường như càng mạnh hơn nhờ có thêm một ngoại viện Thông Huyền.

Trở về nơi ở, Vân Trúc nhìn Thẩm Hạo với ánh mắt mơ màng, nhưng lại hơi sợ con Chu Trúc Thanh trong lòng Cơ Đông Ca.

Cơ Đông Ca thì chẳng hay biết con mèo nhà mình đã làm gì.

Thẩm Hạo hỏi: Sao nhìn ta như sắc lang vậy.

Vân Trúc đỏ mặt: Xì, làm gì có chứ.

À.

Thẩm tiền bối, con mèo này là thế nào vậy.

Thẩm Hạo cười đáp: Đã bảo gọi tên mà, gọi không quen thì gọi là anh Hạo cũng được.

Anh Hạo, con mèo này.

Bản thể của nó là hổ đấy.

Nghe vậy, Vân Trúc bừng tỉnh.

Trong lòng nàng có chút chấn động, một con Bạch Hổ mạnh như thế mà chỉ có một mắt, vậy thứ gì đã làm nó bị thương.

Nhìn Thẩm Hạo, Vân Trúc bất chợt nhớ lại lời Mạnh Tuyền Cơ từng nói.

Tìm một cường giả như hắn làm đạo lữ đúng là một chuyện vô cùng hạnh phúc.

Trước đây không phải nàng không thích hắn, vì hắn vừa mạnh

vừa điển trai lại còn biết làm bánh ngọt nàng thích, lòng nàng vốn đã có thiện cảm.

Chỉ là nàng thấy tranh nam nhân với bạn thân thì không phải đạo đức cho lắm.

Nhưng giờ nàng thấy có lẽ cũng không vấn đề gì.

Thẩm Hạo mạnh như thế, lại có con Bạch Hổ khủng như vậy, có thêm vài đạo lữ cũng là lẽ thường.

Bộ dạng oai phong của hắn lúc nãy thực sự đã khiến nàng mê mẩn.

Một Thẩm Hạo ngày thường hay cười nói vậy mà cũng có lúc bá đạo như vậy.

Nhưng chuyện này nàng cũng không biết mở lời thế nào.

Buổi tối, Mạnh Tuyền Cơ mệt mỏi trở về.

Việc dọn dẹp hậu quả thực sự quá phiền phức, vừa phải đối nội vừa phải đối ngoại với các thế lực đến thăm dò.

Thấy Thẩm Hạo, nàng trực tiếp ngã vào lòng hắn.

Cảm giác an toàn chưa từng có trào dâng khiến nàng rất hưởng thụ.

Cả hai không nói gì, chỉ lặng lẽ ôm nhau.

Hồi lâu sau, Mạnh Tuyền Cơ mới hỏi về chuyện Bạch Hổ.

Tướng công, con mèo trắng đó sao lại lợi hại như vậy.

Thẩm Hạo cười nói: Nó là một con hổ cái, chắc được coi là yêu thú ngũ cảnh.

Nghe vậy, nàng kinh hãi bịt miệng.

Dù đã đoán trước phần nào nhưng khi hắn nói ra sự thật nàng vẫn

thấy khó tin.

Vậy sao nó lại chịu nhận chàng làm chủ.

Thật khó tin.

Thẩm Hạo thản nhiên cười: Vì ta có thứ nó cần, vả lại theo ta là phúc phận của nó.

Mạnh Tuyền Cơ cũng phải công nhận điều này, vì tốc độ trưởng thành của hắn quá nhanh.

Từ tay trắng lên đến Thông Huyền chưa đầy một năm, mà trong đó nửa năm là ở cấm địa.

Tính ra chỉ mất khoảng ba bốn tháng, thật là quá hoang đường.

Giờ đây tầm mắt Thẩm Hạo đã cao hơn nhiều, tâm trí hắn sớm đã đặt vào đại lục Linh Vân.

Bởi vì những thứ như Chân Nguyên cảnh, Linh Đan cảnh ở Thiên Vũ hoàng triều chỉ là tép riu, hắn không thèm để mắt tới nữa.

Giết mấy người đó ném vào không gian còn không bằng hắn ngồi thiền một giờ để tăng tu vi.

Thông Huyền cảnh mỗi tông môn chỉ có vài người, cùng lắm là năm người, chẳng có cảm giác gì.

Đại lục Linh Vân mới là thế giới rộng lớn hơn.

Tuy nhiên đi sang đó hơi phiền phức, hoặc là đi qua cấm địa, hoặc qua dãy núi Côn Luân, hoặc đi đường biển.

Qua cấm địa thì đơn giản, một mình hắn có thể đi, nhưng dẫn theo những người phụ nữ khác thì hơi vất vả.

Tất nhiên hắn không vội, thọ mệnh giờ cả ngàn năm, lại đang vô địch ở đây thì cứ hưởng thụ cái đã.

Cực khổ cả năm rồi, hưởng thụ một chút thì có sao.

Tuy nhiên vẫn phải hỏi cho rõ.

Thẩm Hạo định bụng sẽ giúp Mạnh Tuyền Cơ đột phá Thông Huyền trước đã.

Đêm đó, cả hai lại cùng nhau nỗ lực tu hành, giúp nàng cảm ngộ thêm về cảnh giới Thông Huyền.

Sau khi cho Mạnh Tuyền Cơ ăn no, Thẩm Hạo một mình ra ngoài gọi Bạch Tuyết.

Chủ nhân tìm ta có việc gì.

Thẩm Hạo vào thẳng vấn đề: Từ dãy núi Côn Luân có thể đến đại lục Linh Vân không.

Bạch Tuyết do dự một lát rồi gật đầu: Được thì được, nhưng Thiên Vũ hoàng triều chỉ nằm ở rìa dãy Côn Luân thôi.

Yêu thú mạnh nhất ở đây chỉ là tứ cảnh.

Muốn đột phá ngũ cảnh thì phải vào sâu trong trung tâm dãy núi, vì ở đó mới có linh thảo và môi trường cần thiết.

Nhưng thế giới này dường như được cao nhân bảo vệ, muốn vào trung tâm Côn Luân phải đi qua một vùng sấm sét, chúng ta gọi là Lôi Vực.

Nơi đó giống như một đường ranh giới, không yêu thú nào qua được.

Ngay cả ta lúc ở thời kỳ đỉnh cao cũng không thể vượt qua.

Thẩm Hạo nghi hoặc: Chẳng lẽ là để ngăn người của Thiên Vũ hoàng triều đến đại lục Linh Vân.

Hay là vì tài nguyên không đủ nên sợ người ta tranh giành.

Bạch Tuyết lắc đầu: Không phải đâu, linh khí ở đại lục Linh Vân dồi dào hơn đây nhiều, tài nguyên vô hạn, công pháp gì cũng có.

Có thể tu, quỷ tu, nói chung là vô cùng đặc sắc.

Diện tích bên đó rộng vô biên, lớn gấp vô số lần Thiên Vũ hoàng triều, cụ thể bao nhiêu thì ta cũng không biết.

Tu sĩ bên đó dù chính đạo hay ma đạo cũng chia làm hai phái: một phái coi phàm nhân như kiến hôi không đáng sống, một phái coi phàm nhân là căn cơ của tu sĩ.

Thế nên hai bên đánh nhau suốt, một bên đòi giết, một bên đòi bảo vệ.

Những khu vực như Thiên Vũ hoàng triều dường như có khá nhiều, chắc là để bảo vệ phàm nhân.

Có lẽ đó là đại kiếp mà yêu tộc chúng ta vẫn nói, khắp nơi đều là chém giết, vì thế tu sĩ đều liều mạng tu luyện, cao thủ xuất hiện rất nhiều.

Ánh mắt Thẩm Hạo sáng lên, chém giết thì tốt, đỡ công hắn phải tự tay làm.

Ồ, vậy tu vi cao nhất bên đó là cảnh giới gì.

Bạch Tuyết có chút ngượng ngùng gãi đầu nói: Ta lớn bằng chừng này vẫn chưa từng ra khỏi dãy núi Côn Luân, nên không rõ lắm.

Thẩm Hạo hỏi: Vậy cảnh giới Ngũ cảnh của ngươi từ đâu mà có.

Bạch Tuyết do dự một lát rồi đáp: Ta sinh ra đã là Tứ cảnh, cứ lớn lên tự nhiên rồi đạt đến Ngũ cảnh thôi.

Thẩm Hạo:.

Vậy cảnh giới ở Linh Vân đại lục ngươi có biết không.

Biết ạ.

Nói nghe thử xem.

Ở phía Thiên Vũ hoàng triều này, hệ thống tu luyện là: Đoán Thể, Hậu Thiên, Tiên Thiên, Chân Nguyên, Linh Đan, Thông Huyền, Tam Hoa Tụ Đỉnh là tới hạn.

Bởi vì những cảnh giới phía sau căn bản không thể chạm tới, cũng không có môi trường để tồn tại.

Thông Huyền chuyển thần thức thành thần hồn, ngưng tụ ba đóa sen vàng chính là Tam Hoa Tụ Đỉnh, phía sau còn có Ngũ Khí Triều Nguyên.

Tại Linh Vân đại lục, Thông Huyền, Tam Hoa, Ngũ Khí có một cách gọi khác, gọi là Bản Thần tam cảnh: Thần Thức, Bản Thần thần hồn, Nguyên Thần.

Chỉ khi đạt đến Nguyên Thần mới có thể câu thông thiên địa, khiến Linh Đan chuyển hóa thành Đạo Thai.

Tương tự, có Đạo Thai là có thể đoạt xá thân thể người khác.

Sau Đạo Thai là Địa Linh cảnh, Thiên Linh cảnh, Tiên Khiếu, Thần Đình, Vũ Hóa.

Sau đó thì phi thăng, những thứ khác ta không biết nữa.

Ở bên này, Thông Huyền ngưng tụ Tam Hoa cần lôi kiếp, nhưng Linh Vân đại lục thì không cần.

Trước Đạo Thai chủ yếu tu luyện Nguyên Thần, sau Đạo Thai thì cường hóa Đạo Thai.

Tu luyện cụ thể thế nào ta không rõ, phải dựa vào chủ nhân tự mình tìm tòi thôi.

Thẩm Hạo hỏi: Không có linh căn, người thường có thể tu luyện

không.

Có thể chuyển sang Thể tu, nhưng quá khó, Thể tu dựa vào sức mạnh huyết mạch.

Sức mạnh bắt nguồn từ máu, phải không ngừng khai phá huyết mạch mới có thể mạnh lên, cái này phụ thuộc vào tổ tông.

Người bình thường muốn nâng cao huyết mạch cần quá nhiều tài nguyên để cường hóa bản thân.

Đương nhiên còn một cách nữa là tu luyện Quỷ đạo.

Giết đối phương, rút linh hồn ra chuyên tu Quỷ đạo, tu Âm thần.

Cái này ta chỉ nghe nói qua, tu luyện cụ thể thế nào thì không rõ.

Nghe vậy, Thẩm Hạo từ bỏ ý định này.

Quỷ tu rõ ràng không đáng tin.

Chương 279

Không còn cách nào khác sao.

Trừ phi sau khi ngài Vũ Hóa phi thăng, có lẽ sẽ có cách khác.

Nói nãy giờ cũng bằng thừa, ngày mai đi một chuyến đến dãy núi Đại Dương, tìm con Thụy Bạch Lộc Tứ cảnh kia để nâng cao thể chất.

Chủ nhân, không vấn đề gì, yêu thú Tứ cảnh ta chấp hết.

Cũng tốt, sẵn tiện đi xem cái Lôi vực kia luôn.

Vâng, chủ nhân.

Thẩm Hạo nói: Được rồi, biến đi.

Rõ thưa chủ nhân.

Bạch Tuyết lập tức biến mất, chui tọt vào lòng Cơ Đông Ca tiếp tục ngủ.

Thẩm Hạo cũng quay về ôm Mạnh Tuyền Cơ ngủ tiếp.

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo báo với Mạnh Tuyền Cơ rằng mình sẽ đến dãy núi Đại Dương giết yêu thú Tứ cảnh.

Điều này khiến Mạnh Tuyền Cơ vô cùng cảm động, cứ ngỡ Thẩm Hạo đi trả thù cho mình.

Nàng ôm lấy hắn, đôi mắt hơi ửng hồng tình tứ nói: Tương công, Vân Trúc dường như cũng có thiện cảm với chàng.

Thẩm Hạo hơi động lòng, nghe nói Vân Trúc có thể chất đặc biệt.

Suy nghĩ một chút, hắn nói: Thế này không hay lắm đâu.

Chừng nào rồi còn giữ kẽ, thiếp thấy Vân Trúc cũng có ý đó, hay

là khi chàng từ dãy núi Đại Dương trở về thì thu nhận muội ấy đi.

Mấy ngày tới, thiếp sẽ làm công tác tư tưởng cho muội ấy.

Mạnh Tuyền Cơ nghiêm túc nói.

Lời này không phải là thử lòng đấy chứ.

Thẩm Hạo cười hì hì hỏi.

Đương nhiên không phải.

Ừm, được thôi, không vấn đề gì.

Nàng lo mà tu luyện đi, ta từ dãy núi Đại Dương trở về sẽ giúp nàng đột phá Thông Huyền.

Thẩm Hạo nói.

Đa tạ tương công.

Mạnh Tuyền Cơ vui mừng khôn xiết.

Rất nhanh, tin tức Thẩm Hạo đi dãy núi Đại Dương đã đến tai bốn nữ nhân Tống Vĩnh Từ, Vạn Mộ Tuyết.

Vạn Mộ Tuyết nói: Công tử, tôi có thể về thăm cha mẹ ở Đại Dương vương triều một chuyến không.

Thẩm Hạo cười đáp: Đương nhiên không vấn đề gì, áo gấm phải về làng, chứ mặc áo gấm đi đêm thì ai hay.

Cảm ơn công tử.

Vạn Mộ Tuyết kinh ngạc vui mừng.

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo đưa Vạn Mộ Tuyết và Minh Nguyệt rời khỏi Ngọc Thanh Cung.

Giờ đây Ngọc Thanh Cung đối với Thẩm Hạo như vườn sau nhà, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.

Văn Nhân Y Y nhìn theo bóng lưng Thẩm Hạo, có chút lưu luyến.

Dù trong lòng vạn lần đồng ý, nhưng thân phận và thực lực của Thẩm Hạo hiện tại khiến nàng thấy tự ti, không dám tiến lên.

Không chỉ nàng, Vọng Thư cũng cảm thấy khó chịu tương tự.

Sau khi được Thẩm Hạo cứu ở Thiên Vũ bí cảnh, không hiểu sao nàng thường xuyên nhớ đến hắn, luôn lo lắng cho sự an nguy của hắn.

Giờ đây biết tin về Thẩm Hạo, nàng lại vô cùng chấn kinh và thất lạc.

Thẩm Hạo lại là cao thủ Thông Huyền, còn là nam nhân của sư phụ Mạnh Tuyền Cơ.

Điều này khiến nàng lập tức thu hồi tâm tư nhỏ nhen kia, không dám biểu lộ, cũng không dám xuất hiện trước mặt hắn, chỉ lén lút nhìn theo bóng lưng.

Sau khi ra khỏi Ngọc Thanh Cung, Bạch Tuyết lập tức biến thân thành một con bạch hổ to lớn như con voi, chở ba người Thẩm Hạo, Vạn Mộ Tuyết và Minh Nguyệt lướt đi trên không trung.

Tốc độ nhanh như chớp, gấp mười lần bạch hạc.

Thẩm Hạo hài lòng nói: Mẹ nó, biết ngươi chạy nhanh thế này thì ta tìm bạch hạc làm gì.

Bạch Tuyết đắc ý: Thiên phú thần thông của ta còn chưa thức tỉnh, đợi khi thức tỉnh rồi mới gọi là nhanh thực sự.

Thế à, khi nào thì ngươi thức tỉnh.

Bạch Tuyết lắc đầu: Không biết, thường thì Ngũ cảnh sẽ thức tỉnh, ta Ngũ cảnh đỉnh phong rồi vẫn chưa thấy gì.

Vậy chắc Lục cảnh mới thức tỉnh.

Không rõ, trong ký ức của ta, thức tỉnh càng muộn thì càng lợi hại.

Ngươi đang chờ ta ở đây để tự khen mình đấy à.

Nhìn một người một hổ nói chuyện, Vạn Mộ Tuyết và Minh Nguyệt mỉm cười.

Sắp được về nhà, tâm trạng hai nàng cũng vô cùng tốt.

Trước đây phải bay rất lâu, nay chỉ vài giờ đã đến Đại Dương vương triều.

Bạch Tuyết bĩu môi: Linh khí ở Đại Dương vương quốc này thật là cạn kiệt.

Không cạn kiệt thì chẳng lẽ Tiên Thiên, Chân Nguyên chạy đầy đường sao.

Bay trên bầu trời vương triều, cuối cùng cũng thấy tường thành quen thuộc.

Họ ẩn thân hạ xuống.

Thẩm Hạo đưa cho Vạn Mộ Tuyết sáu bình đan dược và một cuốn bí tịch.

Đưa cho cha cô đi, coi như là sính lễ năm đó.

Đôi mắt Vạn Mộ Tuyết đỏ hoe, xúc động nói: Đa tạ công tử.

Thẩm Hạo mỉm cười, sau đó thả ra một con rối.

Để con rối này bảo vệ cô, đợi tôi làm xong việc sẽ quay lại đón.

Vâng, công tử đối với tôi tốt quá.

Sau đó, Thẩm Hạo cùng Bạch Tuyết biến mất khỏi kinh thành, hướng về dãy núi Đại Dương.

Khi Vạn phụ biết Vạn Mộ Tuyết trở về thì vô cùng kinh ngạc, tưởng nàng bị gã họ Thẩm đuổi về, lập tức phẫn nộ.

Anh trai nàng là Vạn Thiên Tam cũng vội vàng chạy về.

Vạn Mộ Tuyết quỳ trước mặt cha, lệ tuôn đầy mặt: Đứa con bất hiếu Mộ Tuyết bái kiến cha.

Mau đứng lên.

Thấy con gái đáng thương như vậy, Vạn phụ Vạn mẫu cũng không màng chuyện khác, vội đỡ nàng dậy.

Về là tốt rồi, không chịu uất ức gì chứ.

Con gái đột ngột trở về, họ cứ ngỡ nàng bị Thẩm Hạo đuổi đi.

Vạn Mộ Tuyết biết mọi người hiểu lầm, liền lấy đan dược và bí tịch ra: Lần này con chỉ đi ngang qua thôi, vài ngày nữa phải đi rồi.

Đây là quà công tử tặng mọi người.

Vạn Thiên Sơn nhận lấy bí tịch, tò mò xem qua, kinh ngạc thốt lên: Đây là bí tịch có thể tu luyện đến Thông Huyền, quá trân quý.

Số đan dược này cũng tặng cho gia tộc.

Oa, Tẩy Tủy đan, Thể Phách đan, Tụ Tề đan, Chân Nguyên đan, Ngũ Linh đan. cái này quá quý giá rồi.

Vạn Mộ Tuyết mỉm cười: Những thứ này đối với công tử không đáng là bao.

Vạn Thiên Sơn chấn động: Tài nguyên tốt thế này, chắc Thẩm công tử đã đột phá gia nhập Ngọc Thanh Cung, đạt đến Chân Nguyên rồi nhỉ.

Vạn Mộ Tuyết đáp: Chắc là Thông Huyền cảnh, nói chung cả Ngọc Thanh Cung đều sợ anh ấy.

Nụ cười của Vạn Thiên Sơn cứng đờ.

Thông.

Thông Huyền cảnh, sao có thể chứ.

Thấy dáng vẻ của anh trai, Vạn Mộ Tuyết cười nói: Đúng vậy, anh không nghe lầm đâu.

Vạn Thiên Sơn chỉ cảm thấy đại não trống rỗng.

Trời ạ, Thẩm công tử này rốt cuộc là thần tiên phương nào, Thông Huyền.

Trước đây tôi cứ ngỡ tu vi cao nhất là Linh Đan cảnh.

Xem bí tịch này mới biết thế giới còn có Thông Huyền cảnh.

Xem ra Thẩm công tử trước đây đã là cao nhân, chỉ là quá khiêm tốn thôi.

Vạn phụ, Vạn mẫu không hiểu ý nghĩa của Thông Huyền, chỉ biết con gái về là vui rồi.

Tiếp đó, cả nhà trò chuyện vui vẻ.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo một lần nữa đến trấn Dương Quan.

Đây là nơi đầu tiên Thẩm Hạo đặt chân đến thế giới này, mọi thứ đều khá quen thuộc.

Chỉ cảm thán một lát, hắn cùng Bạch Tuyết biến mất khỏi Đại Dương vương triều, tiến vào dãy núi Đại Dương.

Dãy núi này chỉ là một nhánh của dãy núi Côn Luân, nhưng cũng kéo dài hàng ngàn dặm.

Vào đến núi, Thẩm Hạo quét thần thức ra.

Bay vài trăm cây số, hắn đã tìm thấy con Thụy Bạch Thú Tứ cảnh kia.

Giờ đây thần thức của hắn vô cùng mạnh mẽ, tìm một con yêu thú rất dễ dàng.

Dưới sự chỉ dẫn của Thẩm Hạo, Bạch Tuyết lập tức đến lãnh địa của con hươu Tứ cảnh kia.

Vừa thấy Bạch Hổ, con Thụy Bạch Thú Tứ cảnh lập tức quay đầu bỏ chạy.

Luồng khí tức đó khiến nó sợ hãi.

Trước mặt Bạch Hổ, nó như một đứa trẻ, chỉ lát sau đã bị đuổi kịp.

Rất nhanh, Bạch Hổ tha một con hươu trắng thong thả đi tới, quăng trước mặt Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo móc yêu đan ném cho Bạch Hổ, rồi quẳng xác con hươu vào không gian.

Bạch Hổ nuốt chửng yêu đan, ngoan ngoãn nằm phục trước mặt Thẩm Hạo.

Đi, tới Lôi vực xem thử.

Rõ, chủ nhân.

Tốc độ của Bạch Hổ nhanh như tàn ảnh, đi tới đâu yêu thú ở đó đều sợ hãi run rẩy.

Khu vực này từ khi nào lại có yêu thú mạnh đến vậy.

Dù là tốc độ của Bạch Hổ, muốn đến Lôi vực của dãy Côn Luân cũng phải chạy mất vài ngày.

Khi cảm nhận linh lực xung quanh ngày càng đậm đặc, Bạch Tuyết nói: Chủ nhân, phía trước là đỉnh chính của dãy Côn Luân, đó chính là Lôi vực.

Biết rồi.

Bạch Tuyết tiếp tục lao đi, không biết qua bao lâu, Thẩm Hạo đã

thấy những ngọn núi hùng vĩ nhấp nhô.

Lưng chừng núi bao phủ bởi tầng mây trắng dày đặc.

Nhìn thì ngay trước mắt, nhưng khi Bạch Tuyết tăng tốc chạy, hắn mới nhận ra khoảng cách vẫn còn khá xa.

Chạy thêm khoảng một ngày nữa mới dần tiếp cận chân núi.

Khi Thẩm Hạo ngẩng đầu nhìn đỉnh Côn Luân đâm thẳng vào mây xanh, hắn vô cùng chấn động.

Đứng trước nó, hắn chẳng khác nào một hạt cát.

Bạch Tuyết nói: Muốn vào khu vực dãy núi Côn Luân thì bắt buộc phải đi qua Lôi vực, qua khỏi đỉnh núi là tới.

Được, lên thôi.

Vâng, chủ nhân.

Bạch Tuyết tuy rất sợ Lôi vực, nhưng Thẩm Hạo đã nói vậy, nàng chỉ đành liều mạng xông lên.

Họ bay lên cao không, từ từ thăng lên.

Chương 280

Vài giờ sau mới vượt qua tầng mây trắng dày đặc.

Vừa xuyên qua tầng mây, Thẩm Hạo thấy một cảnh tượng vô cùng chấn động.

Phía trên và phía dưới hoàn toàn là hai thế giới khác biệt.

Dưới tầng mây trời quang mây tạnh, trên tầng mây lại là mây đen dày đặc, sấm chớp rền vang, vô số tia sét tím như rắn bay lượn trong đám mây đen đặc quánh, kéo dài hàng vạn cây số.

Thẩm Hạo vốn đang tự tin, thấy cảnh này cũng hơi chùn bước.

Bạch Tuyết bên cạnh dường như thấy sự do dự của hắn liền nói: Chủ nhân, hay là thôi đi.

Thẩm Hạo khẽ ho một tiếng: Đã đến đây rồi, cứ thử xem sao.

Bạch Tuyết sợ đến rùng mình: Chủ nhân vẫn nên suy nghĩ kỹ, Lôi vực không phải nơi để đùa đâu.

Thẩm Hạo suy nghĩ một chút rồi nói: Được rồi, ngươi đợi ở đây.

Tiếp đó, Thẩm Hạo một mình bay về phía Lôi vực, mang theo khí thế dù ngàn vạn người ta vẫn cứ đi.

Bóng lưng cô độc ấy khiến Bạch Hổ nhất thời mê mẩn.

Ngầu thật.

Đây là lần đầu tiên nàng thấy có người dám xông vào Lôi vực.

Thẩm Hạo cũng chuẩn bị sẵn sàng, vạn nhất chịu không nổi sẽ lập tức vào không gian.

Bay hàng ngàn cây số, Thẩm Hạo mới dần tiếp cận Lôi vực.

Chỉ mới ở rìa, áp lực mạnh mẽ của lôi đình đã khiến hắn nghẹt thở, hô hấp không thông.

Thẩm Hạo vào không gian, hấp thu huyết khí của yêu thú Tứ cảnh, nhưng điều khiến hắn thất vọng là thể chất vẫn chưa đột phá lên thực lực yêu thú Tứ cảnh.

Thế là hắn lấy ngó sen Kim Liên Vương ra, sẵn sàng cắn một miếng bất cứ lúc nào.

Sau đó, hắn quan sát những tia sét bạc loạn vũ bên cạnh chỉ to bằng cổ tay, chắc uy lực nhỏ hơn nhiều.

Vì Tiên Thiên Linh Thể có thể ngự lôi, Thẩm Hạo muốn thử xem sao.

Không phải hắn có khuynh hướng tự ngược, mà đằng nào sau này đột phá cũng phải chịu lôi kiếp, thay vì bị động chịu sét đánh, chi bằng chủ động một chút, chọn tia sét nào nhẹ mà thử.

Hít sâu một hơi, Thẩm Hạo bước ra khỏi không gian, chậm rãi bay vào Lôi vực đầy mây đen.

Vốn dĩ những tia sét này đang phóng túng vô định, nhưng ngay khi Thẩm Hạo vừa tiếp cận, chúng lập tức tìm thấy mục tiêu.

Trong chốc lát, vài tia sét to bằng cổ tay nhắm thẳng vào Thẩm Hạo.

Thấy vậy, hắn điên cuồng vận chuyển linh lực chống đỡ.

Oanh.

Tia sét đầu tiên đánh trúng, đau, cảm giác toàn thân máu thịt đều bị nướng khét, một cơn đau thấu linh hồn.

Khi thấy tia sét thứ hai kéo đến, Thẩm Hạo lập tức trốn vào không gian.

Nhìn cơ thể máu thịt bầy nhầy, máu chảy đầm đìa, trên người vẫn còn ẩn hiện tia điện, Thẩm Hạo phục sát đất.

Mẹ nó, không hổ là lôi đình, mạnh thật.

Hèn gì lão tổ tông của Thiên Vũ hoàng triều bị một phát đánh chết luôn.

Thể chất yêu thú Tam cảnh của mình cũng không trụ nổi, hơn nữa điện hoa còn nhấp nháy làm nhục thân không thể tự hồi phục.

Thế là Thẩm Hạo đến Thiên Vũ bí cảnh, vừa vận chuyển công pháp vừa ăn ngó sen.

Chẳng mấy chốc, tia điện trên người bị máu thịt hấp thụ, thương thế dần hồi phục.

Khi toàn bộ máu thịt phục hồi như cũ, một luồng khí thế mạnh mẽ trào dâng.

Đột phá rồi.

Nhục thân đã đạt đến thực lực yêu thú Tứ cảnh.

Tắm rửa sạch sẽ trong hồ Kim Liên, những vết cháy đen trên người cũng biến mất.

Cảm nhận sức mạnh cường đại, Thẩm Hạo mãn nguyện.

Tiên Thiên Linh Căn đúng là có thể ngự lôi.

Nghĩ vậy, hắn lại ra ngoài.

Vừa ra tới, vài tia sét to bằng cổ tay lại nhắm thẳng vào hắn mà oanh tạc.

Lần này hắn vận chuyển linh lực, tuy vẫn bị thương nhưng không nghiêm trọng như trước.

Dù vẫn rách da nát thịt nhưng đã có thể từ từ hồi phục, có điều tốc

độ hồi phục không kịp tốc độ sét đánh.

Hắn đành trốn vào Thiên Vũ bí cảnh hồi phục lần nữa.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, vài giờ sau, Thẩm Hạo phát hiện những tia sét to bằng cổ tay này không còn gây ra sát thương lớn cho mình nữa.

Do dự một lát, hắn đánh bạo tiếp tục tiến về phía trước dưới sự oanh tạc của vô số tia sét.

Bay chưa đầy trăm mét, một tia sét to gấp đôi gấp ba lúc nãy đánh trúng Thẩm Hạo, hất văng hắn đi, miệng phun tươi máu.

Má ơi, rút thôi rút thôi.

Linh Đan cũng bị đánh cho nứt nẻ rồi.

Hắn lập tức trốn vào không gian.

Vừa uống nước Suối Bất Lão vừa ăn ngó sen Kim Liên, khi trở lại Thiên Vũ bí cảnh, Thẩm Hạo gần như đã tê liệt.

Soi bóng xuống hồ Kim Liên, hắn thấy mình đen thui như cục than.

Nếu không phải trước đó đã có kháng thể nhờ bị sét đánh thì giờ chắc tiêu đời rồi.

Uy lực của lôi đình thật không thể xem thường.

Không biết qua bao lâu, Thẩm Hạo cuối cùng cũng hồi phục.

Cảnh giới cũng vô tình đạt tới Thông Huyền tầng năm, nhục thân càng thêm cường hãn, đã xấp xỉ yêu thú Tứ cảnh đỉnh phong, xung quanh lại có lôi đình nhấp nháy.

Bây giờ chỉ bằng nhục thân, Thẩm Hạo đã có thể giết gọn yêu thú Tứ cảnh vì trong cơ thể có sức mạnh lôi đình, đánh trúng là gây tê liệt.

Thẩm Hạo chợt nhận ra, nếu Hạ Ny ở đây chắc sẽ bị điện cho tê người mất.

Trong linh lực cũng ẩn hiện tia điện.

Bây giờ cả người hắn đều bị sét đánh cho mụ mị.

Đây mới chỉ là rìa Lôi vực, nếu thực sự xông qua đó, chắc bị đánh chết mất.

Chủ yếu là vì không có công pháp, nếu có chắc không mệt thế này.

Nghĩ đến Lôi vực đầy sấm chớp, Thẩm Hạo bất giác thấy rùng mình.

Thế là hắn trở về thế giới hiện đại.

Trên du thuyền, trước hết cứ thư giãn cái đã.

Cảm nhận linh lực trong người ẩn hiện lôi đình, hắn cũng không biết có điện người không, nên không dám vận chuyển công pháp, sợ làm ai đó bị điện chết.

Trở lại du thuyền, Hạ Ny và Thi Nịnh vẫn đang ngủ say.

Thẩm Hạo nắm tay Thi Nịnh, thấy đối phương không có phản ứng gì mới thở phào.

Thật sợ cô nàng bị điện ngất đi thì ngại lắm.

Vào nhà vệ sinh tắm rửa một phen, hắn mới đi ngủ tiếp.

Phải nói là du thuyền hạng sang ở thật sướng, không hề rung lắc, chẳng khác gì ở khách sạn.

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo cùng Tiêu Nhiên và hai người kia bơi lội trong hồ bơi vô cực, chơi đùa vui vẻ.

Phải thừa nhận thế giới thực tại khiến hắn thấy thoải mái nhất.

Buổi tối, Tiêu Nhiên rủ: Đi sòng bạc chơi vài ván đi.

Được thôi, không vấn đề gì.

Thi Nịnh và Hạ Ny cũng muốn chơi, nhưng hai nàng chọn chơi máy xèng.

Chương 281

Thẩm Hạo đưa cho mỗi người mười vạn chip rồi không quản nữa, mà đi đánh bạc cùng Tiêu Nhiên và Đường Lập Dương.

Thắng được hai mươi vạn đô la ở bàn Baccarat, cả ba đang định tìm trò khác chơi thì gặp lại tên người Nhật đã thấy lúc ăn cơm.

Thấy Thẩm Hạo và Tiêu Nhiên, gã Nhật có vẻ rất phấn khích, nói bằng tiếng Anh: Có dám làm một ván không.

Chơi Poker Xì tố nhé.

Thẩm Hạo nhếch môi: Không vấn đề gì, tôi thích nhất là đánh bài với mấy tên như anh.

Sau khi ngồi xuống, Tiêu Nhiên và Đường Lập Dương ngồi cạnh quan chiến.

Mỗi người một triệu đô, dám chơi không.

Thẩm Hạo lắc đầu: Một triệu ít quá, không hứng thú, mỗi người mười triệu đô thì sao.

Ha ha, đương nhiên không vấn đề gì, chúc anh tối nay may mắn.

Nhớ lấy tên tôi là Ito Shiro, sau này sẽ là ác mộng của anh mỗi đêm đấy.

Ito Shiro ánh mắt lóe lên sự tự tin.

Có thể cho tôi tham gia một chân không.

Một người Ả Rập quấn khăn trắng trên đầu lên tiếng.

Thẩm Hạo cười nói: Càng đông càng vui, ai tới cũng được, miễn là có tiền.

OK, tôi cũng tham gia.

Một người da đen dắt theo một phụ nữ tóc vàng đi tới, cười làm quen: Chào mọi người, tôi là Marcus Jordan, chắc hẳn mọi người đều biết tôi.

Thẩm Hạo chẳng hứng thú gì với việc làm quen kẻ tự đắc này, miễn có vốn là được.

Chớp mắt bàn đã đủ năm người: Thẩm Hạo, Ito Shiro, vị người Ả Rập, một người Âu Mỹ và gã da đen Marcus Jordan.

Dù sao người bỏ ra ba mươi vạn đô mua vé du thuyền cũng chẳng thiếu tiền, nhưng người dám bỏ ra mười triệu đô làm tiền cược thì không nhiều.

Tiêu Nhiên đứng bên cạnh nói nhỏ: Marcus Jordan là con trai của huyền thoại Jordan, cả gia đình ba đời đều ham hố đỏ đen, nghe nói gã này còn cướp vợ cũ của đồng đội cha mình.

Nhờ sức ảnh hưởng của Jordan, Marcus là khách quen của các quán rượu, hộp đêm và sòng bạc.

Nghe vậy Thẩm Hạo hơi bất ngờ, nhưng mặc kệ, đánh bài thì quan tâm địa vị làm gì.

Ván bài bắt đầu, mỗi người được chia hai lá.

Marcus có quân Già Bích là lớn nhất trên mặt.

Hai mươi vạn.

Thẩm Hạo quét thần thức qua, biết ván này mình chắc chắn thua nhưng vẫn cười nói: Theo hai mươi vạn.

Gã Nhật Ito Shiro trực tiếp bỏ bài, người Ả Rập theo hai mươi vạn.

Đến vòng thứ ba, Thẩm Hạo lắc đầu bỏ bài.

Ito Shiro âm thầm quan sát, thấy Thẩm Hạo không phải cao thủ liền cười lạnh.

Gã vốn tinh thông Poker, cực kỳ ham mê cờ bạc, dù ở đâu thì đây cũng là trò giải trí chính của gã.

Ban đầu định lột sạch ba người Thẩm Hạo, không ngờ ván bài càng lúc càng lớn, gã càng thêm phấn khích.

Ai mà chê nhiều tiền chứ.

Ván thứ hai Thẩm Hạo lại thua năm mươi vạn, nhưng mặt vẫn không đổi sắc.

Bên này đặt cược lớn nên Hạ Ny và Thi Nịnh cũng tò mò đứng xem.

Nhìn số chip trên bàn, Thi Nịnh trong lòng thầm kinh ngạc.

Thua liên tiếp năm ván, đến ván thứ sáu, Thẩm Hạo có vẻ đã cay cú.

Bài trên mặt chỉ là một đôi 2 nhỏ mà hắn đã trực tiếp đặt năm triệu.

Mọi người sững sờ, vài người bỏ bài, chỉ còn Ito Shiro phấn khích theo bài.

Bài ngửa của gã là một đôi 10, bài tẩy cũng là 10, có bộ ba 10 khiến niềm tin của gã tăng vọt.

Dù Thẩm Hạo có bộ ba 2 gã cũng không sợ.

Lá thứ tư, thấy Thẩm Hạo được một con 3, gã càng thêm hưng phấn.

Thẩm Hạo tiếp tục: Tố tất tay Show hand.

Nhìn bài của Thẩm Hạo, Ito Shiro cười lớn: Một đôi 2 nhỏ cộng

thêm con 3, ai cho anh sự tự tin đó.

Tôi cũng tất tay.

Dealer tiếp tục chia bài, lá thứ năm của Thẩm Hạo vẫn là 2.

Thẩm Hạo không nói nhảm, trực tiếp lật bài: Tứ quý 2.

Sắc mặt Ito Shiro cứng đờ, lá cuối của gã là 7, nghĩa là gã chỉ có bộ ba 10.

Chỉ một ván là sạch túi.

Gã không thể tin nổi: Sao có thể. sao có thể chứ.

Anh gian lận, anh chơi ăn gian.

Gã sợ đến mức nhũn người trên ghế, thua mười triệu đô không phải con số nhỏ.

Thi Nịnh và Hạ Ny phấn khích nhảy cẫng lên, ôm chầm lấy Thẩm Hạo hôn một cái.

Hạo ca, anh đỉnh quá.

Tiêu Nhiên và Đường Lập Dương cũng chấn động vô cùng, vừa rồi họ cũng toát mồ hôi hột thay cho Thẩm Hạo.

Hạo ca, 666.

Thẩm lão đệ giỏi thật.

Thẩm Hạo thì vô cùng bình thản.

Còn không mau khiêng gã xuống, ở đây làm gì cho mất mặt.

Mọi người nhìn Thẩm Hạo với ánh mắt khác hẳn, một ván bài có thể đá văng tên Nhật kia thì chắc chắn là có bản lĩnh.

Sau đó, Thẩm Hạo cười hỏi: Các vị còn chơi nữa không.

Chơi chứ, bốn người là vừa đẹp.

Vị đại gia Ả Rập cười nói.

Là một trong các hoàng tử Saudi, đối với ông ta, thắng thua mười triệu đô cũng chỉ như trò chơi.

Tiếp theo, Thẩm Hạo thua nhiều thắng ít, nhưng mỗi ván thắng đều tầm ba triệu đô.

Ván bài kéo dài hơn hai tiếng, một mình Thẩm Hạo thắng bốn mươi triệu đô mới kết thúc.

Sòng bạc thu 5% tiền hoa hồng, khoảng 2 triệu đô.

Dù vậy, Thẩm Hạo vẫn lãi đậm.

Số tiền này được du thuyền chuyển thẳng vào tài khoản ngân hàng Thụy Sĩ của hắn.

Thắng bốn mươi triệu đô mà mặt hắn vẫn không chút biểu cảm, chẳng có tí niềm vui nào, cứ như chuyện thường ngày, khiến mọi người đều kinh thán.

Tâm lý này đúng là quá đỉnh.

Hoàng tử Saudi trực tiếp đưa danh thiếp cho Thẩm Hạo, cười nói: Tôi là Nasser Ataka, chủ tịch công ty du lịch Ataka, có dịp chúng ta lại đánh bài tiếp.

Thẩm Hạo cười đáp: Được thôi, nhưng tôi không có danh thiếp.

Không sao, có số điện thoại là được.

Trao đổi số điện thoại xong, Ataka rời đi.

Những người khác, bao gồm con trai Jordan, mặt mày ủ rũ bỏ đi, không còn vẻ kiêu ngạo lúc mới đến.

Rõ ràng là thua nên không vui vẻ gì.

Thẩm Hạo đổi hai triệu đô tiền chip, cười nói với Tiêu Nhiên,

Đường Lập Dương: Tối nay chi phí tôi bao hết, tiêu cho hết hai triệu này đi.

Hạo ca, anh đúng là số một.

Tiêu Nhiên phấn khích.

Đường Lập Dương cũng rất hào hứng, tận mắt thấy Thẩm Hạo thắng mấy trăm triệu tệ, cảm giác thật sướng, dù không phải mình thắng nhưng vẫn thấy phê.

Nào, mỗi người năm mươi vạn đô.

Nói xong, Thẩm Hạo đưa cho Tiêu Nhiên, Đường Lập Dương cùng Hạ Ny, Thi Nịnh mỗi người năm mươi vạn chip.

Thi Nịnh hào hứng: Hạo ca, em không đánh bạc có được không.

Em muốn đi cửa hàng miễn thuế mua đồ.

Tiền cho các em rồi thì là của các em, muốn tiêu thế nào thì tiêu.

Hạo ca, anh tuyệt nhất.

Thế là Thi Nịnh và Hạ Ny dắt tay nhau đi mua sắm tưng bừng.

Còn Thẩm Hạo, Tiêu Nhiên và Đường Lập Dương thì vào quán bar hưởng lạc.

Gái xinh nhất, rượu đắt nhất đều gọi ra.

Nào là Lafite, Romanee Conti, whisky Macallan, champagne Dom Perignon gọi như không tốn tiền.

Có thể nói tối nay ba người Thẩm Hạo là những nhân vật nổi bật nhất quán bar này.

Đặc biệt là Thẩm Hạo, một đêm thắng bốn mươi triệu đô đã làm chấn động cả con tàu.

Ai mà chẳng thích tiền chứ.

Đương nhiên, việc đánh bạc trên công hải với Thẩm Hạo chỉ là trò tiêu khiển lúc rảnh rỗi, không quá để tâm.

Chớp mắt mười ngày trôi qua, mọi người chơi bời thỏa thích trên tàu.

Từ sau lần thắng lớn đó, Thẩm Hạo không quay lại sòng bạc nữa.

Sòng bạc đã coi hắn như thần bài, bởi vì mấy lần hắn chơi lần nào cũng thắng, tuyệt đối là cao thủ, còn bảo là do may mắn thì chẳng ai tin.

Sau khi rời tàu ở Canada, Tiêu Nhiên đưa Thẩm Hạo và mọi người về biệt thự của anh ta ở Vancouver.

Đồng thời, người dẫn đường cho chuyến đi châu Phi lần này là một người da trắng khoảng năm mươi tuổi.

Chào các vị, mọi người có thể gọi tôi là Peter.

Công việc chính của tôi là tổ chức các chuyến du lịch săn bắn cao cấp ở nước ngoài.

Đừng nhìn tôi có tuổi, tôi là thành viên kỳ cựu của Câu lạc bộ Viễn chinh Săn bắn Quốc tế đấy, nơi hội tụ những người mê săn bắn toàn cầu.

Chương 282

Chiến tích của tôi luôn nằm trong top đầu.

Tôi có 45 kỷ lục săn bắn, bao gồm tuần lộc Bắc Mỹ, nai sừng tấm, trâu rừng, gấu Bắc Cực và báo sư tử, thậm chí ở Zimbabwe tôi còn dùng cung hỗn hợp săn được sư tử.

Tờ New York Times từng đăng tin về những kỷ lục săn bắn của tôi.

Vì vậy, chuyến đi này sẽ vô cùng thú vị.

Có tôi ở đây, mọi thứ đều không thành vấn đề.

Peter nói xong nhưng thấy mọi người chẳng ai nhìn mình với ánh mắt ngưỡng mộ cả, ông ta thất vọng nhún vai.

Lập tức hiểu rằng đây là một đám gà mờ, chẳng biết chiến tích của mình huy hoàng thế nào.

Tiêu Nhiên cười nói: Chúng ta nghỉ ngơi một đêm, ngày mai huấn luyện cơ bản về súng đạn, ngày kia xuất phát.

Đi cùng còn có vài người đẹp từ Mỹ và Canada nữa.

Thẩm Hạo và mọi người gật đầu không phản đối.

Dù sao đội ngũ cũng không thể chỉ phục vụ vài người.

Sau đó Peter giới thiệu: Lát nữa mọi người chọn vũ khí cần dùng, ngày mai tôi đưa mọi người đi tập bắn.

OK.

Peter lái xe bán tải rời đi.

Tiêu Nhiên cười: Đi ăn đồ nướng thôi, rồi tối nay nghỉ ngơi cho

khỏe.

Ăn xong, mọi người trò chuyện một lúc.

Buổi tối, Hạ Ny đột nhiên ôm lấy Thẩm Hạo khẽ nói: Em vẫn muốn cảm nhận lại cái cảm giác tê tê dại dại đó.

Thẩm Hạo khẽ ho: Em quên bộ dạng xấu hổ hôm đó rồi à.

Qua thử nghiệm, Thẩm Hạo phát hiện chỉ cần không vận chuyển linh lực thì sẽ không có cảm giác dòng điện.

Hạ Ny đỏ mặt: Nhưng đúng là sướng thật mà.

Thẩm Hạo hắc hắc cười: Vậy thì thử nhé.

Thử thì thử, ai sợ ai, nhưng anh nằm im đừng động đậy là tốt nhất.

Hạ Ny bình thản nói.

Được, vậy để xem màn trình diễn của hai em.

Đêm mát như nước, thời tiết ở đây đã bắt đầu hơi lạnh.

Thẩm Hạo nằm hưởng thụ, vô thức nhìn vầng trăng sáng ngoài cửa sổ, soi kỹ thì thấy nó cũng chẳng to hơn ở trong nước là bao.

Xem ra mấy tay trí thức dỏm toàn lừa người, suốt ngày bảo trăng nước ngoài tròn và to hơn.

Ngày hôm sau, Peter lái chiếc Chevrolet giống như GL8 đưa mọi người đến bãi bắn.

Hạ Ny và Thi Nịnh đều là lần đầu chơi súng nên lúc đầu chọn súng ngắn có độ giật thấp.

Sau đó, Hạ Ny thậm chí còn bắn một khẩu Barrett.

Điều khiến mọi người kinh ngạc là Hạ Ny không hề khó chịu với độ giật của khẩu Barrett, làm Peter kinh đến rớt cả hàm.

Đối với phụ nữ, lần đầu chơi Barrett với độ giật cực lớn rất dễ bị chấn thương xương đòn, nhưng Hạ Ny lại chẳng sao cả.

Điều này làm Peter cứ ngỡ nàng là cao thủ.

Khi thấy Thẩm Hạo một tay cầm khẩu Barrett bắn liên thanh mà không gặp chút áp lực nào, quan trọng là phát nào cũng trúng hồng tâm, Peter càng kinh hô: China Kungfu.

Ngay cả Tiêu Nhiên cũng không khỏi kinh ngạc.

Thẩm Hạo bắn năm sáu băng đạn mới dừng lại.

Peter lập tức hưng phấn chạy tới, giơ ngón tay cái với Thẩm Hạo.

China Kungfu, anh cũng lợi hại như Lý Tiểu Long, Thành Long vậy, anh là thần tượng của tôi.

Thẩm Hạo cười: Tôi thực sự không biết võ công.

Thẩm, anh quá khiêm tốn rồi, anh cho tôi cảm giác rất mạnh mẽ, có hứng thú so tài một chút không.

Kỹ thuật cận chiến của tôi cũng khá lắm đấy.

Peter đầy mong đợi nói.

Thẩm Hạo lắc đầu từ chối: Anh già rồi mà tâm hồn chưa già, so quyền cước thì thôi đi, tôi sợ một đấm lại tiễn anh đi gặp Chúa.

Oh my God, Thẩm, anh đúng là một người Hoa kỳ lạ, anh cứ dùng sức đấm tôi một cái xem nào, để tôi xem nắm đấm của anh có cứng như cái miệng không.

Peter nói đoạn vỗ vỗ vào bụng, tám múi cơ bụng săn chắc hiện rõ mồn một.

Thẩm Hạo nhếch môi cười: Chắc chắn chứ.

Đương nhiên, Come on baby.

Peter ngoắc ngoắc ngón tay.

Vậy thì thành toàn cho anh.

Thẩm Hạo nói xong liền tùy ý tung ra một đấm.

Nhìn có vẻ nhẹ nhàng, mọi người không nghĩ nó có uy lực lớn.

Lúc đầu Peter còn đầy vẻ khinh thường, nhưng ngay sau đó gân cổ ông ta nổi lên, mặt đỏ gay, cảm giác như cả người bị xe tải đâm trúng, quỵ rạp xuống trước mặt Thẩm Hạo, hồi lâu không thốt nên lời.

Tiêu Nhiên giật mình lo lắng: Thẩm Hạo, không sao chứ.

Thẩm Hạo đáp: Yên tâm đi không chết đâu, nghỉ vài phút là ổn.

Quả nhiên vài phút sau Peter mới hồi phục lại, ông ta không hề tức giận mà ngược lại còn giơ ngón cái đầy sùng bái: Anh là một cường giả thực thụ, tôi phục anh rồi.

Tiêu Nhiên hào hứng: Peter này trước đây là lính đặc nhiệm Navy SEAL giải ngũ đấy, không ngờ bị ông một đấm hạ gục, đỉnh thật.

Thẩm Hạo cười cười không mấy để tâm, đánh ông ta chẳng khác gì bóp chết một con kiến, chẳng tốn sức.

Qua sự cố nhỏ này, Peter đặc biệt tôn trọng Thẩm Hạo.

Ngày hôm sau mọi người bay sang Nam Phi, dừng ở Úc hai tiếng để tiếp nhiên liệu rồi lại cất cánh.

Lần này đến Zimbabwe săn bắn tổng cộng có hai mươi người, nhóm Thẩm Hạo sáu người, còn có hai nhân viên y tế, hai nhiếp ảnh gia động vật.

Tính cả Thi Nịnh và Hạ Ny thì tổng cộng có năm phụ nữ, trong đó có một cô nàng phương Tây xinh đẹp nhất, mặc bộ quân phục trông rất lạnh lùng.

Trên suốt quãng đường, Peter không ngừng tâng bốc Thẩm Hạo, thổi phồng hắn lên tận mây xanh.

Điều này cũng khiến các nhóm khác tò mò.

Peter vốn có tiếng tăm trong giới này, vậy mà lại tâng bốc một người như thế làm không ít người thấy không phục.

Đến sân bay Nam Phi, mọi người chuyển máy bay đến Zimbabwe.

Vừa xuống máy bay đã có một chiếc xe buýt lớn chờ sẵn.

Ở sân bay cũng có khá nhiều người Hoa, có người đi du lịch bụi, cũng có người đi theo đoàn.

Phi Châu tuy nghèo nhưng du lịch lại đắt hơn Âu Mỹ, kiểu như nghèo thì đi du lịch Châu Âu, còn giàu thì mới đi Phi Châu.

Thẩm Hạo cũng có chút bội phục cái logic này, cái nơi này ngoài động vật hoang dã ra thì đúng là chẳng còn gì khác.

Suốt dọc đường, hễ rời khỏi đường chính là toàn đường đất, vô cùng xóc nảy.

Đã vậy, máy điều hòa trên xe đại ba lại hỏng không mở được, cửa sổ cũng không dám mở, mùi xăng dầu nồng nặc khiến Hạ Ny và Thi Nịnh khó chịu vô cùng, cảm thấy buồn nôn, mà hễ mở cửa là bụi vàng cuộn lên mù mịt, thật sự câm nín.

Thấy vậy, Thẩm Hạo mỉm cười, kéo hai cô gái vào lòng.

Ngay lập tức, Hạ Ny và Thi Nịnh cảm thấy một luồng thanh lương mát rượi bao phủ, sự khó chịu tan biến hẳn.

Nằm trong lòng Thẩm Hạo, hai cô nàng mơ màng ngủ thiếp đi.

Đến một trạm xăng, tài xế xuống đổ xăng, ngay lập tức có mười mấy gã da đen cầm ngô nướng và nước khoáng tới chào mời.

Hạ Ny muốn nếm thử đặc sản địa phương, liền hỏi: Bao nhiêu tiền.

Ngô 1 đô la một bắp, nước khoáng cũng 1 đô la, chỉ nhận đô la Mỹ.

Lấy cho tôi hai bắp ngô.

Ok.

Sau khi trả tiền và ăn một miếng, Hạ Ny liền nhăn mặt: Ngô này khó ăn thật đấy, vừa cứng vừa cháy.

Tiêu Nhiên cười nói: Đồ ăn ở đây chẳng ra gì đâu, vẫn nên ăn đồ chúng ta mang theo thì hơn.

Hạ Ny ăn được hai miếng rồi vứt đi, miếng ngô vừa rơi xuống đã bị mấy đứa trẻ da đen tranh nhau nhặt lấy.

Đổ xăng xong, xe tiếp tục hành trình.

Hạ Ny reo lên kinh hỉ: Mau nhìn kìa, có voi, còn có cả khỉ đầu chó nữa.

Ừ, động vật hoang dã ở đây rất nhiều.

Chẳng mấy chốc, xe đã đến nơi.

Bỉ Đắc mỉm cười nói: Lát nữa chúng ta sẽ đến một trang viên của người da trắng để nghỉ ngơi.

Đó là một biệt thự đô thị.

Ngày mai trạm đầu tiên sẽ là công viên quốc gia, sau đó đi xem thác Victoria nằm ở trung lưu sông Zambezi, biên giới giữa Zimbabwe và Zambia.

Nó rộng khoảng 1700 mét, cao khoảng 100 mét, cùng với thác Niagara ở Bắc Mỹ và thác Iguazu ở Nam Mỹ được mệnh danh là ba

thác nước lớn nhất thế giới.

Chúng ta rất may mắn, hiện đang là mùa nước nổi, mỗi phút có khoảng 500 triệu lít nước đổ xuống, bụi nước thường xuyên tạo thành cầu vồng vào những ngày nắng, đôi khi cách xa 20km vẫn có thể nhìn thấy.

Ngày thứ hai chúng ta sẽ bắt đầu đi săn trên đại thảo nguyên.

Qua đoạn đường đất này là lên được cao tốc rồi, nhưng trên cao tốc cũng có không ít voi rừng và lợn lòi, nên tốc độ không thể quá nhanh, mọi người thông cảm chút.

Nếu không có vấn đề gì thì chúng ta xuất phát.

Ok.

Không vấn đề.

Go.

Ngay sau đó, Bỉ Đắc cười lấy ra một xấp tiền giấy phát cho mọi người.

Đây là tiền đặc sản của Zimbabwe, mỗi người một tờ làm kỷ niệm.

Hiện giờ nó đã ngừng lưu thông, nhưng là đồ tốt đấy, đây là tờ tiền có mệnh giá lớn nhất thế giới.

Hạ Ny, Thi Nịnh, Thẩm Hạo và những người khác nhận lấy tờ tiền, phát hiện con số trên đó là. mệnh giá 100 nghìn tỷ đô la Tân Zim.

Thi Nịnh không nhịn được cười: Giờ tôi cũng là tỷ phú nghìn tỷ rồi nhé.

Tiêu Nhiên cũng cười sặc sụa: Ngân hàng địa phủ ở trong nước cũng không dám in thế này, sợ dưới âm phủ lạm phát mất.

Đường Lập Dương nói: Cậu đừng coi thường, cái này giờ tăng giá rồi đấy.

Lúc mới đầu mỗi tờ chỉ đáng giá 0,4 đô la Mỹ, giờ phải bỏ ra 65 70 đô la mới mua được, tăng giá hơn 100 lần.

Tôi thấy sau này còn tăng nữa, dù sao cũng là một loại đặc sản.

Tiêu Nhiên nói: Cứ yên tâm đi, đây đều là nội dung dịch vụ của đội ngũ Bỉ Đắc.

Tuy đội ngũ Canada này thu phí đắt hơn các đội Bắc Mỹ khác, nhưng uy tín và sự tận tâm thì không chê vào đâu được, dù là phục vụ hay y tế đều rất an toàn.

Thẩm Hạo thì thấy sao cũng được, đối với hắn, nơi nào trên Trái Đất này chẳng an toàn.

Đi được một đoạn, tài xế xe đối diện bắt đầu nháy đèn giữa ban ngày.

Bỉ Đắc nói: Mọi người không cần căng thẳng, đó là họ nhắc nhở phía trước có cảnh sát bắn tốc độ hoặc có sự cố thôi.

Đi được khoảng một dặm, cảnh sát vẫy tay ra hiệu dừng xe đại ba lại.

Chương 283

Sau một hồi trao đổi rôm rả, Bỉ Đắc giải thích: Phía trước có đàn voi đang di cư, phải đợi chúng đi hết mới qua được.

Thi Nịnh ló đầu ra ngoài cửa sổ nhìn, thấy đàn voi đông đúc, cô không giấu nổi sự phấn khích.

Hùng vĩ quá, có được xuống quay video không anh.

Em muốn quay Douyin cho fan xem.

Hạ Ny cạn lời: Giờ em đâu có thiếu tiền nữa, quay Douyin làm gì.

Thi Nịnh đáp: Thế không được, con người không nên rảnh rỗi quá, phải tìm việc gì đó mà làm chứ.

Bỉ Đắc cười nói: Đương nhiên không vấn đề gì, đàn voi này đi qua cũng phải mất nửa tiếng.

Mọi người có thể xuống xe nghỉ ngơi một lát.

Nhìn kìa, hai con voi đực trưởng thành đứng canh hai bên, nếu có xe nào dám xông qua là chúng húc lật xe ngay lập tức.

Nghe vậy, không ít người trong đoàn xuống xe.

Thẩm Hạo cũng ra ngoài hít thở không khí.

Chỉ thấy một đàn voi chậm rãi bước qua, hai bên đường xe cộ đỗ kín, rất nhiều khách du lịch cầm máy quay phim.

Đợi khi đàn voi đi hẳn, cảnh sát mới ra hiệu cho mọi người tiếp tục hành trình.

Chạy thêm hai tiếng, Bỉ Đắc sắp xếp cho mọi người đến một nông trang của chủ người da trắng.

Tuy nhiên, nhóm sáu người của Tiêu Nhiên đã chào hỏi Bỉ Đắc từ trước, nên họ lái xe đến một trang viên của người Hoa gần đó.

Bên trong rộng hàng trăm mẫu, có khoảng 7 8 căn biệt thự.

Tiêu Nhiên dẫn Thẩm Hạo, Thi Nịnh, Hạ Ny vào một căn biệt thự màu trắng.

Vừa vào đến nơi, đã thấy hai người Hoa mỉm cười đi ra, ôm chầm lấy Tiêu Nhiên.

Tiêu Nhiên, lâu rồi không gặp.

Đặng Chí Cương, lâu quá rồi.

Tiêu Nhiên, giới thiệu với cậu, đây là người bạn ở bên này của tôi, Trương Tự Hoa, chuyên làm ăn nhập khẩu quặng liti ở Zimbabwe và Nigeria, một năm cũng kiếm được vài ba mục tiêu nhỏ, tài sản ròng chắc chắn là mấy chục mục tiêu rồi.

Trương Tự Hoa cười nói: Cương Tử lại nói đùa rồi, tôi thì tính là gì chứ.

Đặng Chí Cương tò mò hỏi: Mấy vị này là.

Tiêu Nhiên cười giới thiệu: Đây là anh Dương, đây là anh Hạo, còn hai đại mỹ nhân này là người phụ nữ của anh Hạo.

Nghe vậy, Đặng Chí Cương nhìn Thẩm Hạo một cái, giơ ngón tay cái cười nói: Đỉnh thật.

Mau vào nhà thôi, tôi đã chuẩn bị đồ rừng cho các bạn rồi.

Bước vào biệt thự, có hai vệ sĩ da đen và mấy nữ giúp việc da đen.

Đặng Chí Cương chỉ vào một người da đen lực lưỡng giới thiệu: Đây là quản lý bộ phận an ninh của Hoa ca, tên là Arthur, từng thuộc đội cận vệ Tổng thống Zimbabwe đấy, ở bên này có anh ta thì rất tiện lợi.

Vào đến phòng ăn, trên chiếc bàn lớn bày đầy thức ăn.

Đây là thịt lợn rừng, đây là thịt cá sấu, còn loại cá này tôi cũng chẳng biết tên là gì, cứ ăn tạm đi.

Chủ nông trại người da trắng hàng xóm dùng cung trợ lực bắn được nhiều quá ăn không hết nên mang tặng đấy.

Còn con gà quý phi này là đặc biệt mua từ nhà hàng người Hoa, nổi tiếng lắm, từng lên cả kênh CCTV4 đấy, các bạn nếm thử đi.

Đặng Chí Cương nhiệt tình chào mời.

Nhìn hàng chục món ngon trên bàn, Thẩm Hạo không có hứng thú lắm, nhưng nể mặt nên cũng ăn vài miếng.

Vừa ăn vừa tán gẫu, Đặng Chí Cương giới thiệu cho nhóm Thẩm Hạo những chuyện thú vị ở đây.

Hồi đó vừa tốt nghiệp xong, bố mẹ bắt tôi sang đây, tôi cứ ngỡ là đi chịu khổ.

Không ngờ cũng khá ổn, trừ chuyện ăn uống không ra gì thì những cái khác đều tuyệt.

Hơn nữa ở đây chủ mỏ người Hoa rất nhiều, Zimbabwe không chỉ nhiều quặng liti mà trữ lượng vàng còn đứng thứ hai thế giới.

Đãi ngộ cho người Hoa ở đây cũng tốt.

Tuy cứ vài năm lại có biến động chính trị một lần nhưng không ảnh hưởng nhiều đến dân thường.

Ở đây gặp Tổng thống còn dễ hơn gặp Huyện trưởng hay Thị trưởng ở trong nước.

Trong mấy buổi tiệc thương mại, Tổng thống đều xuất hiện, bạn muốn chụp ảnh chung hay xin chữ ký ông ấy đều rất vui vẻ.

Ha ha, cũng tạm, đám người bản địa tuy có hơn mười triệu người nhưng phần lớn đều nghèo, chỉ có người da trắng và người Hoa mới có tiền.

So ra thì đám người này sợ người da trắng hơn, cái sợ nó ngấm vào xương tủy rồi.

Tiêu Nhiên nghe vậy thì tỏ ra rất hứng thú.

Bữa cơm kéo dài một tiếng, chủ khách đều vui vẻ.

Ngày hôm sau, Tiêu Nhiên không ngồi xe đại ba nữa vì ngồi cái đó quá mệt, anh ta mượn Đặng Chí Cương một chiếc xe thương gia.

Thấy chiếc xe, Bỉ Đắc hơi sững sờ, cười bước tới nói: Thẩm, Tiêu, luật giao thông ở Zimbabwe khá nghiêm khắc, không có bằng lái của Zimbabwe mà lái xe là chuyện nghiêm trọng đấy.

Tiêu Nhiên chỉ vào vệ sĩ da đen trên xe cười nói: Arthur lái.

Bỉ Đắc nhìn Arthur một cái rồi gật đầu: Ok, vậy thì không vấn đề gì, nhưng nói trước là nếu xảy ra chuyện thì không nằm trong phạm vi dịch vụ của tôi đâu đấy.

Yên tâm đi, không sao đâu.

Ngày thứ hai hầu như là đi tham quan, trước tiên đi xem thác nước lớn, sau đó dạo quanh công viên quốc gia Zimbabwe, còn bỏ ra 10 đô la vào công viên sư tử.

Thi Nịnh và Hạ Ny mỗi người dắt một con sư tử con đi chơi, vui vẻ khôn xiết.

Dạo quanh một vòng, trời cũng đã sầm tối.

Quay về biệt thự, Tiêu Nhiên thấy những con sư tử, trâu rừng, khỉ đầu chó, lợn rừng, voi hôm nay đã nóng lòng muốn đi săn lắm rồi.

Đặng Chí Cương cười nói: Thế này đi, tôi thả hai con gà rừng ra

hậu viện, cậu bắn chơi cho đỡ ghiền.

Tiêu Nhiên phấn khích: Được đấy, triển luôn.

Chẳng mấy chốc, hai nữ giúp việc da đen thả hai con gà rừng ra sau vườn.

Tiêu Nhiên rút súng lục ra, bắn liên tiếp bảy tám phát nhưng kết quả là không trúng phát nào.

Hạ Ny cười trêu: Thế này mà cũng đòi đi săn à.

Gà rừng đã bị buộc đá vào chân không bay lên được mà còn bắn không trúng, phải về luyện thêm thôi.

Tiêu Nhiên ngượng chín mặt, bèn lấy cung trợ lực ra bắn liên tiếp mấy mũi tên cũng chẳng ăn thua.

Kỹ thuật này quá tệ, Thẩm Hạo nhìn không nổi nữa, liền rút khẩu CZ75 ra, pằng pằng hai phát, phát nào cũng nổ đầu.

Hạ Ny và Thi Nịnh lập tức phấn khích vỗ tay: Anh Hạo giỏi quá.

Anh Hạo đỉnh thật.

Tiêu Nhiên càng ngưỡng mộ hơn: Anh Hạo, thiện xạ như anh đúng là vô địch rồi.

Thẩm Hạo: Kém thì luyện nhiều vào.

Được rồi, ngày mai thiếu gì cơ hội.

Đi thôi, đi uống rượu nào.

Mọi người vừa ăn đồ nướng vừa uống bia.

Lúc này, một nữ giúp việc da đen nói với Đặng Chí Cương: Ông chủ, bên ngoài có mấy cảnh sát tới.

Đặng Chí Cương nhíu mày: Có lệnh khám xét không.

Dạ không.

Không có thì đuổi thẳng cổ cho tôi.

Quản lý an ninh Arthur nói: Để tôi đi.

Arthur nhanh chóng ra đến cửa.

Các người làm gì ở đây.

Có người báo cáo bên trong có tiếng súng, chúng tôi cần vào kiểm tra.

Đây là lãnh địa tư nhân, các người có lệnh khám xét không.

Cái đó thì không có.

Không có thì biến.

Ba gã cảnh sát nhíu mày, không ngờ gã da đen này lại hống hách như vậy, tên cầm đầu hỏi: Anh là ai.

Arthur đưa thẻ của đội cận vệ Tổng thống ra.

Cả ba lập tức đứng thẳng người chào.

Không có việc gì thì khẩn trương rời khỏi đây.

Rõ.

Ba cảnh sát nhìn nhau rồi lầm lũi rời đi.

Arthur nhanh chóng báo cáo tình hình với Đặng Chí Cương.

Chuyện nhỏ thôi, chẳng qua đây không phải nông trường mà lại có tiếng súng nên cảnh sát hình sự đi kiểm tra theo lệ thôi.

Chẳng biết đứa ngu nào báo cáo nữa, để tôi mà biết được tôi cho nó biết mặt.

Sau đó, anh ta cười nói: Đến đây, kệ họ đi, chúng ta cứ ăn uống tiếp.

Sáng sớm hôm sau, trời vừa hửng sáng, Bỉ Đắc đã tập hợp mọi

người.

Hôm nay đi săn trên đại thảo nguyên, mọi người đừng rời xa nhân viên hỗ trợ của chúng tôi.

Ở đó có trâu rừng, sư tử, báo săn, linh cẩu, linh dương sừng lớn và lợn rừng loại lớn.

Tuy chúng thấy con người thường không dám tấn công, nhưng thú dữ vẫn là thú dữ, không thể kiểm soát được.

Giấy phép săn bắn thì đã đầy đủ cả rồi, quan trọng là mọi người có bắn trúng hay không thôi.

Lợn rừng, voi, báo đều có thể săn.

Tôi nói qua về giá cả: Săn một con ngựa vằn phải trả 800 đô la, một con báo là 2500 đô la, sư tử là 50000 đô la, nhưng không được săn sư tử vương.

Hãy nhớ kỹ điểm này.

Mỗi con voi có giá từ 13500 đến 41500 đô la, tùy thuộc vào kích thước của nó.

Mọi người rõ chưa.

Rõ.

Bắn không trúng thì không mất tiền. 500000 đô la kia là tiền vé vào cửa, tiền hạ gục con mồi tính riêng, nếu giết được mười con sư tử thì là 500000 đô la nữa, nhưng thường thì chẳng ai giỏi đến mức đó.

Rất tốt, còn hai điều nữa cần lưu ý.

Thứ nhất, nếu có một con trâu rừng nặng 800kg lao tới, đừng có chạy.

Bạn không bao giờ chạy nhanh hơn trâu rừng đâu, nếu bạn chạy,

nó sẽ chuyển mục tiêu từ bia đỡ đạn là đám trợ thủ bản địa sang bạn đấy.

Chỉ có cách dùng đạn bắn trúng não hoặc tủy sống mới chặn đứng được nó thôi.

Thứ hai, sau khi săn xong, tốt nhất đừng đăng lên mạng xã hội.

Thế giới này có những kẻ chẳng hiểu gì cả.

Ví dụ như có một ông nha sĩ giết một con sư tử ở Zimbabwe rồi đăng lên mạng, cả năm sau đó ông ta và gia đình bị chửi rủa tới 90000 lần mỗi ngày, thậm chí đám người cờ hoa rảnh rỗi còn kéo đến vây kín cửa nhà ông ta gây rối.

Những kẻ ngu ngốc đó đâu biết rằng săn bắn thể thao hợp pháp không phải là săn trộm bừa bãi.

Bản thân săn bắn là một phương thức bảo tồn, tức là trong điều kiện không gây hại đến sự tồn vong của loài và không vi phạm pháp luật bảo vệ động vật, việc săn bắn giúp gây quỹ bảo vệ động vật hoang dã.

Không có những đoàn đi săn bỏ tiền ra như chúng ta thì các quốc gia Phi Châu lấy đâu ra tiền để duy trì chi phí bảo tồn.

Họ càng không biết rằng động vật hoang dã ở Phi Châu, đặc biệt là những loài có thể giết người hoặc phá hủy cả năm mùa màng chỉ trong một đêm, voi trưởng thành không có thiên địch, một khi số lượng quá đông sẽ là thảm họa.

Ở thế giới này, cách bảo vệ động vật hoang dã tốt nhất là săn bắn hợp lý.

Chương 284

Đó cũng là ý nghĩa tồn tại của Câu lạc bộ Săn bắn Quốc tế.

Được rồi, giờ nói về việc vì sao chi phí của chúng tôi lại đắt, đó là vì mỗi người sẽ được trang bị một đội hỗ trợ năm người, nếu có chuyện gì xảy ra thì họ chính là bia đỡ đạn cho các bạn.

Đừng quan tâm đến sự sống chết của họ, các bạn bỏ tiền ra thì chính là Thượng đế.

Nghe rõ chưa.

Ok.

Còn nữa, Phi Châu có rất nhiều thứ gây khó chịu như muỗi khổng lồ, dơi, các loại bọ cánh cứng, ruồi trâu, mối, chủng loại rất phong phú.

Nghiêm trọng nhất là ruồi trâu Phi Châu, chúng chuyên đốt động vật lớn và cả con người.

Chúng mang mầm bệnh khiến người ta ngủ li bì và không thể đông máu.

Cho nên các bạn phải chú ý phòng hộ, mặc đồ cho kín vào.

Bỉ Đắc thao thao bất tuyệt hơn 40 phút về các điều cần lưu ý.

Hạ Ny, Thi Nịnh, Tiêu Nhiên và những người khác chăm chú lắng nghe, sợ bỏ sót điều gì.

Thẩm Hạo thì mặt đầy vẻ thản nhiên.

Thấy buồn chán, hắn tranh thủ lúc mọi người không chú ý liền vẽ mấy đạo Linh phù, rồi dán lên người Tiêu Nhiên và mấy cô gái.

Có Linh phù này thì chẳng có loài côn trùng nào dám đến gần.

Nói cả buổi trời, Bỉ Đắc mới hô lớn một tiếng: Go, go, go.

Sau đó là phát vũ khí, Thẩm Hạo lấy một khẩu súng trường Browning X Bolt Hunter, đây là khẩu súng săn kinh điển với báng gỗ óc chó đen, cò súng nhạy, rất thích hợp dùng với ống ngắm hiện đại.

Tiêu Nhiên lấy một khẩu Mossberg Patriot Predator 7mm PRC thế hệ mới, thêm một cây cung trợ lực và một khẩu súng lục.

Thi Nịnh và Hạ Ny lấy súng giống Thẩm Hạo, kèm theo hai khẩu CZ75, loại súng này cũng là trang bị của cảnh sát sở tại.

Rất nhanh, mọi người lái xe việt dã tiến vào đại thảo nguyên.

Suốt dọc đường, đủ loại động vật chạy nhảy khắp nơi.

Tiêu Nhiên phấn khích hét lớn.

Đi cùng còn có cảnh sát tuần tra Zimbabwe chịu trách nhiệm bảo vệ an toàn.

Chuyến đi này của đoàn 20 người mang lại lợi nhuận ít nhất vài triệu đô la, số tiền này cũng là tiền lương của họ.

Thấy một đàn linh cẩu dọc đường, Tiêu Nhiên lập tức rút súng trường ra bắn, kết quả là bắn trúng. không khí.

Sau đó, mọi người tiến sâu vào thảo nguyên.

Chẳng mấy chốc đã thấy đàn ngựa vằn đông đúc, không ít người phấn khích giơ súng bắn.

Bỉ Đắc nhắc nhở: Đây toàn là tiền cả đấy, mọi người nương tay chút.

Tiêu Nhiên phấn khích nói: Bắn trúng là được, mặc kệ mẹ nó chứ.

Thấy vậy, Bỉ Đắc cũng không nói gì thêm, chỉ nhún vai cười: Ok, đi chơi thì vui vẻ là chính.

Những người Âu Mỹ khác không bắn ngựa vằn, họ thấy không thú vị.

Mục tiêu của họ là sư tử, voi hoặc báo hoa mai.

Trong số đó có không ít người mang theo súng săn voi, loại này giống như súng săn shotgun cỡ lớn, chỉ cần một phát vào đầu là hạ gục được voi.

Tiêu Nhiên bắn liên tiếp mấy phát nhưng chẳng trúng phát nào, tức đến mức kêu oai oái.

Mọi người mỉm cười, mấy người Mỹ ánh mắt thoáng hiện vẻ khinh miệt.

Đám phụ nữ Âu Mỹ càng không nể phục, họ vốn coi thường kiểu đàn ông mặt trắng của Á Châu, mà thích những người đàn ông cơ bắp, rắn rỏi và đầy năng lượng.

Vì thế, nữ sinh du học người Hoa rất được săn đón, nhưng nam giới thì rất khó tìm được bạn gái da trắng, ngay cả người da đen cũng không coi trọng đàn ông người Hoa.

Đường Lập Dương cũng cầm súng bắn loạn xạ.

Bỉ Đắc lắc đầu: Đừng bắn lung tung, sắp đến chỗ đàn trâu rừng rồi, tiếng súng làm chúng hoảng sợ dễ xảy ra tai nạn lắm.

Nghe vậy, Đường Lập Dương mới hạ súng xuống.

Do ngồi trên xe nên Tiêu Nhiên ngắm bắn không chuẩn, một phát đạn trúng vào cổ một con ngựa vằn.

Anh ta phấn khích tột độ: Đù, trúng rồi.

Vừa dứt lời, một con báo hoa mai từ bụi rậm lao ra, ngoạm thẳng vào cổ con ngựa vằn.

Con ngựa vằn vùng vẫy hai cái rồi đổ gục.

Con báo muốn kéo con mồi lên cây nhưng thấy nặng quá kéo không nổi, đành bắt đầu ăn ngay tại chỗ.

Mới ăn được vài miếng, một đàn linh cẩu bất ngờ vây tới.

Con đầu đàn lẻn ra sau định cắn vào mông con báo.

Con báo vội né tránh, gầm gừ hung tợn mấy tiếng, thấy linh cẩu càng lúc càng đông liền lủi mất.

Đúng là công dã tràng.

Gã cảnh sát tuần tra bên cạnh xì xồ mấy câu.

Bỉ Đắc giải thích: Tuy cậu không lấy được chiến lợi phẩm nhưng con ngựa vằn này cỡ này thì cậu phải trả 1000 đô la đấy.

Tiêu Nhiên chẳng thèm để tâm, hào phóng nói: Được, tôi biết rồi.

Ô tô chạy thêm khoảng 60km, tiến sâu vào thảo nguyên.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của Bỉ Đắc, mọi người tìm một bãi đất cao để đỗ xe.

Bỉ Đắc cười nói: Tối nay chúng ta có thể sẽ cắm trại ở đây, từ giờ trở đi mọi người tự tìm mục tiêu của mình.

Nếu muốn gọi điện hay gì đó thì quay lại căn cứ, ở đây có bộ thu sóng Starlink.

Đương nhiên tôi cũng trang bị cho mỗi người một máy bộ đàm.

Săn được voi hay con mồi lớn thì cứ dùng bộ đàm gọi, chúng tôi sẽ cử người đến xử lý.

Có chuyện gì cũng có thể gọi để đảm bảo an toàn, rõ chưa.

Ok.

Mọi người mặt đầy phấn khích.

Bỉ Đắc hỏi Thẩm Hạo: Thẩm, anh có cần chuẩn bị một khẩu súng

săn voi không.

Khẩu này của anh uy lực không đủ đâu.

Súng săn voi trong vòng 8 mét có thể hạ gục voi chỉ với một phát đạn.

Thẩm Hạo mỉm cười lắc đầu từ chối: Cảm ơn, không cần đâu.

Thứ đó có ích với người khác chứ với hắn thì vô giá trị.

Tay không xé voi với hắn còn dễ như bỡn.

Bỉ Đắc tưởng mục tiêu của Thẩm Hạo không phải là voi mà là sư tử nên cũng không để ý.

Sau đó ông ta nói tiếp với mọi người: Những con voi nặng khoảng 6 tấn, ngà của chúng rất giá trị, nếu muốn mang đi các bạn phải trả thêm vài ngàn đô la.

Tốt nhất là tấn công những con voi đi lẻ, nếu không những con khác sẽ tấn công các bạn.

Cũng không cần thấy tội nghiệp chúng, ở đây có hơn một trăm ngàn con voi, đã thuộc diện quá tải rồi.

Một con voi 6 tấn mỗi ngày ăn ít nhất 300kg thực vật, sức tàn phá của chúng rất kinh khủng và không có thiên địch.

Số lượng tăng không ngừng gây áp lực cực lớn lên thảo nguyên.

Đàn voi có thể biến một khu rừng thành sa mạc trong thời gian ngắn, cây cối bị phá hủy dẫn đến các loài khác cũng tuyệt chủng, chuỗi sinh học sẽ biến mất.

Vì thế, không cần có lòng đồng cảm, cứ mở khóa an toàn và hạ gục nó.

Đương nhiên tốt nhất là lại gần một chút, một phát vào đầu sẽ

giúp nó bớt đau đớn, đó cũng là một sự từ bi.

Rõ chưa.

Rõ.

Vậy thì Go.

Mọi người reo hò.

Nhóm năm người của Thẩm Hạo, Tiêu Nhiên, Đường Lập Dương, Thi Nịnh, Hạ Ny đi trên hai xe việt dã và hai xe bán tải.

Xe bán tải dùng để chở con mồi.

Vì đông người nên chỉ được bố trí 8 nhân viên hỗ trợ.

Sau đó dưới sự dẫn dắt của Tiêu Nhiên, họ chạy mấy km mà chẳng thấy con mồi nào.

Tiêu Nhiên cằn nhằn: Biết thế nãy dừng lại bắn chết mấy con ngựa vằn kia cho xong.

Gã cảnh sát tuần tra bên cạnh dùng thứ tiếng Anh bập bẹ nói: Bờ sông, con mồi, nhiều.

Nghe vậy, Tiêu Nhiên cười nói: Phải rồi, sao tôi không nghĩ ra nhỉ, đi thôi, mau lái xe qua đó.

Chẳng mấy chốc, họ đã đến bờ sông, thấy một đàn ngựa vằn đang cúi đầu uống nước.

Mắt Tiêu Nhiên sáng rực, dẫn mọi người lên một sườn đồi.

Anh ta lấy súng ra lắp ống ngắm x4, ngắm vào một con ngựa vằn đang uống nước.

Thẩm Hạo thấy vậy không nhịn được cười: Hôm nay cậu cứ thích đối đầu với ngựa vằn thế nhỉ.

Quanh đây có mỗi bọn này là nhiều, bắn một con cho đỡ ghiền đã.

Đợi tôi bắn chết nó, lấy da làm đệm ngồi.

Thẩm Hạo lắc đầu cười: Thứ này ở trong nước là động vật bảo vệ cấp hai đấy, cửa hải quan mà cậu qua được thì cứ tự nhiên.

Không mang về được thì thôi, dù sao cũng phải bắn được một con, chứ đi hai xe bán tải mà về tay không thì xấu mặt ở căn cứ lắm.

Nói xong, Tiêu Nhiên ngắm qua ống kính, bắn một phát vào chân con ngựa.

Chương 285

Nhưng vì khoảng cách xa, con ngựa vẫn chỉ đau đớn nhảy dựng lên hai cái rồi lập tức chạy biến, rõ ràng là vẫn còn sung sức lắm.

Gã cảnh sát tuần tra giải thích: Cái này phải bắn một phát vào đầu, nếu không thì không chết ngay được đâu.

Tiêu Nhiên rất hài lòng với sự phục vụ của họ.

Đúng là đoàn săn bắn cao cấp, chứ đi đoàn du lịch tư nhân thì không tiện thế này đâu.

Thi Nịnh tò mò: Một đoàn du lịch bình thường thì bao nhiêu tiền anh.

Tiêu Nhiên nhíu mày nghĩ đoạn: Thấp nhất chắc khoảng 60 đến 80 triệu gì đó, họ sẽ bố trí hai nhân viên đi kèm, nhưng chỉ được bắn mấy con linh dương nhỏ thôi.

Mà cái trò này cũng có chút nguy hiểm, tóm lại là tiền nào của nấy.

Đoàn dưới 30 triệu thì thường không nên đi.

Sau đó, Tiêu Nhiên nói với Thẩm Hạo: Anh Hạo làm một phát đi, chứ về tay không thế này trông chán đời lắm.

Thẩm Hạo nhìn quanh một lượt không thấy gì, liền dùng thần thức quét qua, nhanh chóng phát hiện một con báo hoa mai đang nấp trên cây cách đó 1km.

Hắn cầm súng lên, vừa kê xong liền bóp cò.

Phát súng tùy ý này khiến mọi người cứ tưởng hắn đang chơi đùa.

Đoàng một tiếng súng vang lên.

Một con báo hoa mai từ trên cây rơi rụng xuống đất.

Gã cảnh sát tuần tra trố mắt ngoác mồm, cầm ống nhòm nhìn kỹ rồi giơ ngón tay cái về phía Thẩm Hạo kinh hô: Boss, thần xạ thủ.

Nói xong liền vẫy tay gọi đồng bọn, vội vàng lái xe bán tải lao tới.

Đây là chiến lợi phẩm của Thẩm Hạo, cũng tính vào tiền lương của họ.

Tiêu Nhiên và mọi người cũng lái xe bám theo.

Khi đến trước xác con báo, ai nấy đều kinh ngạc.

Thi Nịnh reo lên: Con báo này to quá, ít nhất cũng cao bằng một người, trên tivi nhìn nhỏ thế mà ngoài đời to thật sự.

Tiêu Nhiên thử bế lên nhưng không nổi, đành phải kéo lê.

Khá khen cho gã này, nó còn nặng hơn cả tôi nữa.

Boss, con này ít nhất cũng phải 100kg.

Gã cảnh sát nói xong liền lấy thước ra đo.

Dài 1,5 mét, đuôi 0,9 mét, răng nanh dài 6cm, móng vuốt 10cm, tầm cỡ này mà bị nó tát một phát chắc lực phải đến 500kg.

Gã cảnh sát quay sang hỏi Thẩm Hạo có muốn bôi chút máu lên mặt không.

Thẩm Hạo lắc đầu: Không cần.

Tiêu Nhiên lập tức phấn khích: Lại đây, bôi máu lên mặt tôi này.

Sau đó, mấy trợ thủ bôi máu lên mặt Tiêu Nhiên.

Anh ta lại nói: Nhấc nó lên cho tôi chụp kiểu ảnh.

Hai gã cảnh sát khênh con báo lên, Tiêu Nhiên ôm nó trong lòng, Đường Lập Dương đứng bên cạnh cầm điện thoại chụp ảnh.

Đường Lập Dương cũng ôm báo để Tiêu Nhiên chụp cho mình.

Có thể thấy mọi người đều vô cùng phấn khích.

Hạ Ny và Thi Nịnh không bế nổi nên chỉ đứng cạnh xác con báo chụp mấy kiểu ảnh kỷ niệm.

Tiêu Nhiên hào hứng: Tiếc là điện thoại không có tín hiệu, không thì tôi đăng ngay lên vòng bạn bè rồi.

Đường Lập Dương nói: Vậy thì mau đi săn thêm mấy con nữa rồi về căn cứ.

Được thôi, lát nữa về căn cứ xem đám Âu Mỹ kia nói gì.

Hạ Ny khoác tay Thẩm Hạo hỏi: Anh Hạo, anh không chụp ảnh à.

Thẩm Hạo lắc đầu: Chẳng thú vị gì.

Chỉ là một con mèo hoa lớn thôi mà, hắn hoàn toàn không có cảm giác gì.

Sau đó mấy gã da đen khênh con báo lên xe bán tải.

Thẩm Hạo nhìn cây cung trợ lực trên lưng Tiêu Nhiên, trêu chọc: Cậu bỏ mấy chục triệu sắm cái thứ này chỉ để làm cảnh thôi à.

Tiêu Nhiên ngượng ngùng: Tôi không ngờ đi săn lại khó thế.

Hạ Ny mỉm cười: Chắc phải làm mấy con vật nhồi bông để đó cho anh bắn thì may ra mới trúng.

Tiêu Nhiên chỉ biết cười trừ, không nói gì thêm, nhưng trong lòng cũng hạ quyết tâm phải dùng cung bắn được một con mồi.

Đột nhiên, Tiêu Nhiên reo lên: Mau nhìn kìa, dưới sông có con cá sấu.

Nói xong liền rút cung ra, lắp mũi tên nhôm, ngắm nghía rồi bắn.

Vút một tiếng, mũi tên nhôm bay về phía con cá sấu.

Điều khiến mọi người ngạc nhiên là phát này lại bắn trúng đuôi

nó.

Tiêu Nhiên phấn khích hét lớn: Trúng rồi, tôi bắn trúng rồi.

Các người nhìn xem.

Con cá sấu quẫy đuôi một cái rồi lặn thẳng xuống nước, mang theo cả mũi tên nhôm biến mất.

Hạ Ny phì cười: Xong phim, bay mất mấy chục đô la cái mũi tên rồi.

Đường Lập Dương giải vây: Đi thôi, chúng ta sang phía kia.

Mau nhìn kìa, con cá sấu đó vẫn chưa chạy xa.

Trên mặt hồ thấp thoáng một vệt sáng bạc của mũi tên nhôm, rõ ràng con cá sấu đang ở ngay dưới đó.

Thẩm Hạo không nói nhiều, giật lấy cây cung từ tay Tiêu Nhiên, kéo căng rồi bắn.

Mọi người thậm chí còn không nhìn rõ mũi tên bay đi thế nào, chỉ thấy một vệt sáng trắng loé lên.

Họ còn đang ngơ ngác không hiểu Thẩm Hạo đang làm gì thì một lúc sau, mặt hồ bắt đầu sủi bọt máu đỏ tươi.

Tiếp đó, một con cá sấu nổi lên mặt nước nhưng lại nằm ngửa bụng.

Trên đầu nó cắm sâu một mũi tên nhôm.

Khi nhìn thấy mũi tên, mọi người đều hít một hơi lạnh.

Hai phần ba mũi tên đã cắm ngập vào sọ con cá sấu.

Điều đó chứng tỏ tốc độ và lực bắn của mũi tên này kinh khủng đến nhường nào.

Mấy nhân viên hỗ trợ ngây người ra, họ đã phục vụ vô số đoàn đi

săn nhưng chưa từng thấy ai dũng mãnh như Thẩm Hạo.

Gã cảnh sát tuần tra xì xồ một hồi, hai nhân viên hỗ trợ mới sực tỉnh, vội vàng nhảy xuống nước kéo con cá sấu lên.

Thấy con cá sấu lớn như vậy, ai nấy đều hò reo phấn khích.

Tiêu Nhiên càng sướng rơn, ôm chầm lấy Thẩm Hạo: Anh Hạo, anh đúng là người đỉnh nhất mà em từng gặp, không ai bằng luôn.

Đường Lập Dương giờ mới hiểu vì sao ở Xiêm La Thẩm Hạo lại bá đạo đến thế.

Thân thủ này đúng là quá kinh người, ở trong nước anh ta chưa từng gặp ai mạnh như vậy.

Dù là tài bắn súng hay bắn cung đều thuộc đẳng cấp thế giới, dù là thiện xạ chuyên nghiệp cũng chẳng được thế này.

Tiêu Nhiên lấy lại cây cung từ tay Thẩm Hạo, vội vàng chụp ảnh như thể con cá sấu này là do mình hạ gục.

Đường Lập Dương cũng phấn khích chụp ké.

Ngay cả Hạ Ny và Thi Nịnh cũng cảm thấy máu nóng sục sôi, bản năng săn bắn trong người được đánh thức.

Hạ Ny và Thi Nịnh vốn còn hơi sợ hãi, nay cũng cầm súng đi tìm con mồi.

Họ bắn pằng pằng mấy phát, nhưng vì súng pháp quá tệ nên bắn mãi chẳng trúng con nào.

Cuối cùng, Hạ Ny trèo lên nóc xe, từ đằng xa bắn trúng một con ngựa vằn đang uống nước.

Cô phấn khích nhảy dựng lên.

Tuy nhiên, con ngựa vằn da dày thịt béo chỉ bị thương chứ không

chết, lập tức bỏ chạy.

Hạ Ny cuống cuồng kêu lên: Nó chạy mất rồi, anh Hạo mau giúp em với.

Thẩm Hạo bồi thêm hai phát, bắn thẳng vào khớp gối chân trước của nó.

Con ngựa vằn ngã quỵ xuống, nằm đó co giật liên hồi.

Hạ Ny vui sướng vô cùng, đây là con mồi đầu tiên cô bắn trúng.

Tiếp đó, mọi người còn săn được một con linh dương sừng lớn và một con lợn rừng.

Hai xe bán tải chất đầy không còn chỗ chứa, họ đành phải dùng bộ đàm gọi chi viện.

Mười mấy phút sau, Bỉ Đắc lái thêm hai xe bán tải lao tới.

Thấy đống con mồi nằm la liệt, ông ta kinh ngạc há hốc mồm.

Vốn dĩ ông ta tưởng nhóm người Hoa này đi săn yếu nhất, nhìn kiểu gì cũng không thấy có thực lực, tất nhiên là trừ Thẩm Hạo ra.

Khi thấy con cá sấu bị mũi tên xuyên thủng đầu, ông ta càng sốc hơn.

Độ khó của phát bắn này còn cao hơn dùng súng trường nhiều.

Ông ta nhìn Tiêu Nhiên đang đeo cây cung, giơ ngón tay cái nói: Ôi trời đất ơi, trước đây tôi nhìn nhầm rồi, không ngờ các bạn lại thâm tàng bất lộ thế này.

Sau khi nghe gã cảnh sát tuần tra giải thích xong, Bỉ Đắc mới thấy hợp lý.

Với thực lực của Thẩm Hạo, ông ta hoàn toàn tâm phục khẩu phục.

Good, Thẩm, anh quá lợi hại.

Có hứng thú gia nhập Câu lạc bộ Săn bắn Quốc tế không.

Thẩm Hạo từ chối thẳng thừng: Không hứng thú.

Hắn đi săn thuần túy là để thư giãn, chứ không có ý định làm thợ săn chuyên nghiệp.

Ồ, vậy thì tiếc quá.

Sau mấy tiếng đồng hồ, ai nấy đều đã đói.

Họ chất con mồi lên xe bán tải rồi quay về căn cứ.

Về đến nơi, đám người Âu Mỹ thấy số con mồi mà nhóm Thẩm Hạo mang về thì đều không thể tin nổi.

Một con báo, một con cá sấu, đặc biệt là con cá sấu bị hạ gục bởi cung trợ lực đã trở thành tâm điểm của cả khu trại.

Mọi người kéo đến xem rất đông.

Chương 286

Dùng súng bắn chết thì thường quá, chứ dùng cung mà hạ được một con cá sấu trưởng thành thì mới là đỉnh cấp.

Ai nấy đều kinh ngạc trước sức mạnh của cây cung đó.

Mấy người phụ nữ Châu Âu trước đó còn coi thường Tiêu Nhiên nay cũng ném ánh mắt ngưỡng mộ về phía họ.

Sự tán thưởng của mọi người khiến Tiêu Nhiên có chút lâng lâng, nhưng anh ta biết rõ đó không phải công lao của mình.

Anh ta liền giải thích với mọi người: Con báo với con cá sấu này không phải tôi bắn đâu, là anh bạn Thẩm Hạo của tôi hạ đấy, đỉnh không.

Bỉ Đắc cũng gật đầu xác nhận.

Lúc này, ánh mắt mọi người nhìn Thẩm Hạo đều đầy vẻ tôn kính.

Bỉ Đắc cười nói: Đến đây nào, mọi người cùng đi nhặt củi khô, tối nay chúng ta sẽ làm một bữa tiệc lửa trại.

Ok.

Lúc này, Tiêu Nhiên, Hạ Ny và Thi Nịnh vì kết nối được Starlink có wifi nên đều phấn khích khoe khoang trong các nhóm chat.

Trong nhóm nhỏ của Hạ Ny, Tiêu Băng và Trương Mạt đã nổ ra một cuộc thảo luận sôi nổi.

Trời ơi, Hạ Ny, cậu gan dạ thật đấy, dám chạy sang tận Phi Châu đi săn cơ à.

Vừa nãy thấy Tiêu Nhiên đăng vòng bạn bè, không ngờ cậu cũng đi.

Người phụ nữ chụp ảnh cùng cậu là ai thế.

Đó là người tình nhỏ của Thẩm Hạo, cô tiếp viên hàng không Thi Nịnh đấy.

Câu nói này vừa thốt ra, cả nhóm lập tức bùng nổ.

Đù.

Tôi đã bảo lần trước cậu lén lén lút lút đi Xiêm La là đi hẹn hò với Thẩm Hạo mà, không ngờ hai người lại gian díu với nhau.

Chẳng lẽ cậu và cô tiếp viên kia cùng nhau phục vụ Thẩm Hạo à.

Giọng nói của Trương Mạt đầy vẻ kích động.

Trước câu hỏi của Trương Mạt, Hạ Ny chỉ cười hắc hắc.

Thì ở chỗ sân golf đấy thôi.

Tiêu Băng nhắn: Hạ Ny, cậu ăn nhầm thuốc gì à.

Sao có thể chấp nhận sự tồn tại của người phụ nữ khác chứ.

Thẩm Hạo có ma lực gì mà khiến cậu phải hy sinh như vậy.

Chẳng lẽ hắn ta có năng khiếu gì đặc biệt sao.

Trương Mạt tò mò hỏi.

Hạ Ny cười hì hì không giải thích, thực ra nàng cũng chẳng biết giải thích thế nào.

Chuyện này nói ra thì hơi ly kỳ, nhưng thực tế quả thực rất ma ảo.

Trên người Thẩm Hạo có quá nhiều điều thần kỳ.

Hiện giờ Hạ Ny cảm thấy trạng thái tinh thần của mình đặc biệt tốt.

Trước đây mỗi tháng đều bị đau bụng kinh, thỉnh thoảng ban đêm còn đổ mồ hôi trộm, nhưng giờ thì hết sạch rồi, đã lâu lắm rồi không

thấy xuất hiện lại.

Những thay đổi này đều là thật.

Nếu không tự mình trải nghiệm thì không thể tin nổi.

Thậm chí nàng còn có ảo giác sức mạnh của mình dường như cũng tăng lên.

Thấy Hạ Ny im lặng, Trương Mạt trực tiếp gọi video trong nhóm.

Hạ Ny từ chối thẳng thừng: Bên này dùng Starlink, nhiều người kết nối quá nên tín hiệu không tốt, đợi về nước rồi chúng ta nói chuyện kỹ hơn.

Nhưng Trương Mạt và Tiêu Băng không tin.

Hai cô nàng bắt đầu âm thầm suy đoán đủ kiểu, nhưng nghĩ mãi không thông.

Dù Thẩm Hạo quả thực có mị lực, nhưng để Hạ Ny hy sinh như vậy, không cãi không nháo thì chắc chắn phải có bí mật gì đó.

Thậm chí Tiêu Băng còn tưởng Hạ Ny đang đùa, lập tức gửi tin nhắn thoại cho Tiêu Nhiên: Hạ Ny thực sự đi Châu Phi cùng cô nàng tiếp viên kia à.

Đúng vậy cô ạ, đừng nghi ngờ gì nữa, thực sự đang ở cùng nhau.

Nói đến đây, Tiêu Nhiên nhìn Hạ Ny và Thi Nịnh mỗi người ôm một cánh tay Thẩm Hạo ngắm hoàng hôn, bèn nói tiếp: Hay là cháu chụp cho cô tấm ảnh nhé.

Tiêu Băng không tin vào tà thuyết: Được thôi.

Rất nhanh, sau khi xem ảnh, Tiêu Băng xác nhận Hạ Ny thực sự đang ở cùng tiếp viên hàng không và Thẩm Hạo.

Điều này khiến đại não của nữ tổng tài Tiêu Băng bị đoản mạch,

không hiểu nổi tại sao.

Tiêu Nhiên, cháu có biết nguyên nhân là gì không.

Tiêu Nhiên nghĩ ngợi rồi trả lời một câu: Nếu cháu là phụ nữ, cháu cũng nguyện ý đi theo Hạo ca.

Tiêu Băng:.

Sau đó Tiêu Nhiên cũng ngồi xuống cạnh Thẩm Hạo.

Thấy Tiêu Nhiên cứ lướt lướt chặn người này chặn người kia, Thẩm Hạo cạn lời: Đã sợ lộ ra ngoài thì cậu đăng vòng bạn bè làm cái gì.

Tiêu Nhiên ngượng nghịu: Sống ảo mà, cũng phải chặn bớt vài người.

Chủ yếu là chặn mấy người thân quan trọng, rồi cả bố mẹ cháu nữa.

Những người khác thì vô tư, trong nước không có nhiều đứa dở hơi tôn thờ chủ nghĩa bảo vệ môi trường hay tổ chức bảo vệ động vật đến thế đâu, toàn kiểu việc không liên quan thì treo cao.

Người Hoa sang Châu Phi đi săn đầy ra, đăng vòng bạn bè cũng chưa thấy ai lên hot search hay bị chú ý cả.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cũng không nói gì thêm.

Nửa giờ sau, mặt trời hoàn toàn lặn xuống đường chân trời thảo nguyên, chỉ để lại một dải ánh cam nhạt.

Dưới sự dẫn dắt của Peter, mọi người đốt lửa trại, bật nhạc ca hát nhảy múa.

Phải công nhận người Âu Mỹ rất thích khiêu vũ.

Đồ ăn là thịt linh dương, nhưng có mùi đất nồng nên Thẩm Hạo

không ăn.

Hạ Ny và Thi Nịnh nếm một miếng cũng thôi, so với cừu nướng nguyên con trong nước thì vị kém xa.

Dù sao ở đại thảo nguyên cũng không tiện nghi, hai cô nàng mỗi người ăn một bát mì tôm.

Lúc này, hướng dẫn viên Peter đi tới chỗ Thẩm Hạo: Thẩm, có hứng thú qua kia nhảy một đoạn không.

Cái này tôi thực sự không biết nhảy.

Đi chơi cho vui thôi mà, dù sao cũng chẳng mất gì.

Peter cười kéo tay Thẩm Hạo, Hạ Ny và Thi Nịnh cũng đẩy hắn vào vũ hội lửa trại.

Mọi người quây quanh đống lửa chơi đùa vui vẻ, những ngăn cách trước đó cũng biến mất.

Vũ điệu kết thúc, mỗi người khui một chai rượu Remy Martin rồi ngồi bên lửa trại tán gẫu.

Lúc này, cô gái tóc vàng xinh đẹp nhất trong nhóm người Mỹ vẻ mặt lạnh lùng ngồi cạnh Thẩm Hạo nói: Hi, tôi là Jenny, con cá sấu đó thực sự bị bắn hạ bằng cung trợ lực à.

Chẳng lẽ không phải có tay là làm được sao.

Thẩm Hạo thản nhiên đáp.

Jenny nói: Ngày mai có hứng thú thi bắn cung trợ lực một trận không.

Thẩm Hạo lắc đầu: Không hứng thú.

Điều này khiến Jenny hơi thất vọng, nhưng cô vẫn cầm chai rượu cụng với Thẩm Hạo một cái.

Mọi người uống rượu, ngắm bầu trời đầy sao, chẳng mấy chốc đã đến 11 giờ đêm.

Peter nói: Xếp xe thành một vòng tròn, đừng để lửa tắt, có nhân viên hỗ trợ và cảnh sát tuần tra, mọi người cứ yên tâm ngủ ngon.

OK.

Mọi người đi săn cả ngày cũng đã mệt.

Khoảng 12 giờ đêm, đột nhiên có tiếng thú hú vang lên, giống như tiếng cười quái dị của trẻ con, nghe rất rợn người, kèm theo đó là tiếng súng nổ.

Mọi người đều giật mình tỉnh giấc.

Thần thức của Thẩm Hạo quét qua một lượt rồi lười chẳng buồn để ý.

Hạ Ny và Thi Nịnh lo lắng: Hạo ca, bên ngoài không sao chứ.

Thẩm Hạo bảo: Tiếng hú này chắc là một đàn linh cẩu, yên tâm, bên ngoài nhiều người thế kia, không cần đến các em đâu.

Hạ Ny phấn khích: Em đi bắn linh cẩu đây.

Thi Nịnh cũng có vẻ rục rịch.

Được rồi, đi thôi.

Rất nhanh, mọi người đều ra ngoài, chỉ thấy hơn 60 con linh cẩu không ngừng chạy quanh căn cứ.

Mục tiêu là số chiến lợi phẩm mọi người săn được.

Peter chỉ tay về phía đàn linh cẩu không xa, nói với mọi người: Đàn linh cẩu này chắc là nhắm vào số chiến lợi phẩm trên xe của chúng ta, mùi máu đã dẫn dụ chúng đến.

Cho thêm củi vào đống lửa, linh cẩu thường đi săn đêm, mọi

người chú ý an toàn.

Rõ.

Tiêu Nhiên nhìn đàn linh cẩu loài được mệnh danh là chuyên gia móc lốp, phấn khích không thôi, lấy cung trợ lực ra định thử sức.

Đường Lập Dương cười nói: Cậu cẩn thận kẻo bị linh cẩu nó móc ruột ra đấy.

Tiêu Nhiên chẳng sợ chút nào: Yên tâm, tôi không ra khỏi căn cứ đâu.

Thi Nịnh cầm đèn pin cường độ cao chiếu một cái, hàng chục đôi mắt phát ra ánh sáng xanh lục trông rất đáng sợ.

May mà có súng trong tay nên cũng không thấy sợ.

Peter thấy mọi người đều lăm lăm súng ống bèn nói: Bật đèn xe lên, đuổi chúng đi là được.

Khi đèn xe bật sáng, đàn linh cẩu vội vàng lùi lại nhưng vẫn chưa chịu đi.

Tiêu Nhiên nhận xét: Trên tivi trông nhỏ nhỏ, mà ngoài đời cũng không bé tí nào, con to nhất chắc cũng bằng con báo ấy chứ.

Linh cẩu không dám lại gần, chỉ lượn lờ xung quanh, lại không nỡ rời đi.

Thấy vậy, Peter nói: Giết mấy con đi, nếu không đêm nay khỏi ngủ ngon.

Lên.

Lúc này, cô nàng Mỹ Jenny đi tới, trên lưng đeo một cây cung trợ lực, khiêu khích nhìn Thẩm Hạo, vẫn không bỏ cuộc mà nhường mày: Hi Thẩm, chú Peter nói anh rất mạnh, biết võ công.

Nhưng ấn tượng của tôi về người Hoa, dù nam hay nữ đều chỉ thích kiểu trắng trẻo gầy gò, quá yếu đuối và mờ nhạt.

Có dám thi đấu một trận ngay bây giờ không.

Peter đứng bên cạnh cười giải thích: Đây là Smith Jenny, nhà cô ấy mở siêu thị súng đạn lớn nhất ở bang Connecticut, Mỹ.

Cô ấy không có nhiều bạn, là khách quen của tôi, tôi và bố cô ấy cũng là bạn thân.

Ông nội và bố cô ấy đều thích đi săn nên cô ấy cũng cực kỳ đam mê.

Cái sở thích nhuốm máu này khiến nhiều người cùng lứa không muốn chơi cùng.

Ngay cả ở trường, dù nam hay nữ đều kính nhi viễn chi.

Sở thích đi săn thì chắc không đến mức không có bạn chứ.

Tiêu Nhiên thắc mắc.

Peter cười: Jenny bình thường nói chuyện chẳng có chủ đề nào khác ngoài việc kể về cách bắn chết động vật, rồi tự tay mổ lấy nội tạng và ruột của một con cừu hay một con gấu.

Người bình thường đều thấy buồn nôn, điều này cũng khiến tính cách Jenny khá giống đàn ông.

Đây đúng là một nữ diêm vương.

Chương 287

Jenny khiêu khích nhìn Thẩm Hạo: Nói một câu như một người đàn ông đi, nếu anh thắng, kẻ mạnh có quyền đưa ra bất kỳ yêu cầu nào.

Tiêu Nhiên xúi giục: Hạo ca, đồng ý với cô ta đi.

Chỉ cần thắng là có thể làm rạng danh đất nước đêm nay rồi.

Như thế cũng coi như một chuyến đi săn hoàn hảo.

Trên du thuyền không coi trọng mấy cô người mẫu kia, nhưng cô nàng đại dương mã này trông thực sự không tệ, mặt mũi vóc dáng đều cực phẩm, chất lượng rất cao lại còn có cá tính.

Rời khỏi Châu Phi là đường ai nấy đi, chẳng phải chịu trách nhiệm gì.

Sắc mặt Jenny lạnh xuống, khinh thường nhìn Thẩm Hạo và Tiêu Nhiên, dùng tiếng Trung bập bẹ cười lạnh: Được, thắng tôi, anh là kẻ mạnh.

Kẻ mạnh có tư cách tận hưởng tất cả.

Tiêu Nhiên:.

Thẩm Hạo:.

Peter cười giải thích: Siêu thị súng đạn nhà Jenny có quản lý là người Hoa, tiếng Trung là cô ấy học từ người đó.

Hiện nay An Lạc trỗi dậy, người học tiếng Trung cũng không ít.

Trên mạng Mỹ cũng nhiều người khen Trung Quốc lắm.

À đúng rồi, Jenny đang học năm nhất Stanford, ngành pháp y, hai cậu thua thì cẩn thận bị cô ấy chơi hỏng đấy.

Tiêu Nhiên ngượng nghịu: Peter, ông cũng biết tiếng Trung à.

Peter lắc đầu: Biết nghe thôi, không biết đọc, tiếp đón nhiều đoàn du khách người Hoa thì cũng phải biết thêm một ngoại ngữ chứ.

Jenny bĩu môi: Hi Thẩm, không phải nhát rồi chứ.

Yên tâm đi, anh thua tôi cũng không mổ xẻ anh đâu, anh chỉ cần nói mình không bằng phụ nữ là được.

Cô nàng này ngông cuồng thật đấy.

OK, thi một trận đi.

Yên tâm, thắng tôi cũng không mổ xẻ cô đâu, cùng lắm là dùng roi da dạy bảo cô một chút thôi.

Thẩm Hạo thản nhiên nói.

Peter nhắc nhở: Hai người phải cẩn thận đấy, đừng thấy linh cẩu là động vật sống theo đàn mà coi thường, lực cắn của bọn này mạnh hơn cả báo và sư tử, tương đương với hổ đấy.

Lực tát của hổ Đông Bắc khoảng 1000kg nhưng lực cắn chỉ khoảng 500kg.

Linh cẩu lực cắn còn kinh người hơn, có thể đạt tới 585kg, nhờ hàm răng chắc khỏe chúng có thể nghiền nát xương con mồi để hút tủy, điều mà sư tử không làm được.

Jenny bình tĩnh: Yên tâm, chuyện nhỏ.

Phải nói là cô nàng Tây này cực kỳ tự tin vào thực lực của mình.

Thẩm Hạo nhận lấy cây cung từ tay Tiêu Nhiên, chẳng buồn nhìn, giơ tay lên là một mũi tên.

Chỉ trong vòng ba giây ngắn ngủi, Thẩm Hạo liên tiếp bắn ra năm mũi tên.

Mọi người cứ tưởng hắn bắn loạn, cho đến khi thấy mấy con linh cẩu nằm co giật dưới đất, tất cả đều hít một hơi lạnh.

Quan trọng là, tên nào cũng xuyên đầu.

Peter càng nuốt nước bọt cái ực, nhìn Thẩm Hạo với ánh mắt đầy tôn kính.

Dù là trong quân ngũ hay khi gia nhập câu lạc bộ săn bắn quốc tế, ông cũng chưa từng thấy ai mạnh hơn Thẩm Hạo.

Mạnh đến mức không giống con người.

Những người có mặt đều không ngớt lời tán thưởng, quá mạnh, thế này mà đi thi Olympic thì ai đấu lại.

Bàn tay đang kéo cung của Jenny cứng đờ, mãi không bắn nổi mũi tên nào.

Nhìn mấy con linh cẩu đã chết không thể chết thêm, Jenny hạ cung xuống, hít một hơi thật sâu: Tôi nhận thua, vụ cá cược này anh thắng.

Mọi người lúc này mới từ trong kinh ngạc tỉnh lại, thi nhau vỗ tay.

Thẩm Hạo nhìn Jenny một cái, nói: Quay người lại đi, đến lúc thực hiện lời hứa rồi.

Jenny ngoan ngoãn làm theo.

Tất nhiên Thẩm Hạo cũng chẳng để bụng, chỉ đơn giản dạy dỗ cô nàng ngông cuồng này một chút.

Xong rồi, vụ cá cược kết thúc.

Thẩm Hạo ném trả cung cho Tiêu Nhiên.

Thấy vậy, Tiêu Nhiên cũng rục rịch muốn thử, giương cung bắn nhưng kết quả chẳng được tích sự gì.

Thấy đàn linh cẩu vẫn chưa chịu rời đi, Peter bảo: Nhổ tên ra, rồi

ném xác mấy con linh cẩu vào giữa đàn.

Linh cẩu không kén ăn, thực đơn rất phong phú, hầu như không từ chối bất kỳ loại thịt nào, kể cả thịt thối, và đương nhiên là không tha cho cả đồng loại.

Rất nhanh, khi mọi người đi nhổ tên, họ chấn kinh phát hiện mỗi mũi tên đều xuyên qua nhãn cầu con linh cẩu.

Dù có đèn xe chiếu sáng thì tầm nhìn cũng chỉ ở mức thường, điều này chứng tỏ tiễn pháp của Thẩm Hạo quá chấn động.

Boss.

Peter sững sờ, tưởng có chuyện gì bèn vội vàng chạy qua.

Hỏi ra mới biết đám nhân viên hỗ trợ bị tiễn pháp của Thẩm Hạo làm cho khiếp vía.

Sau khi xem xong, Peter cũng đầy mặt chấn động, lấy máy ảnh ra chụp lia lịa.

Khi xác linh cẩu được ném vào đàn, chúng nhanh chóng bị xâu xé.

Sau khi đàn linh cẩu rời đi, nhóm Thẩm Hạo mới tiếp tục nghỉ ngơi.

Tiêu Nhiên tiếc nuối: Chưa xử được cô nàng đại dương mã kia đúng là đáng tiếc.

Thẩm Hạo bảo: Tiếc gì chứ, hoàn cảnh không cho phép, tôi không có thói quen biểu diễn trực tiếp.

Cũng đúng.

Sau đó, nhân viên hỗ trợ thay phiên nhau canh gác, nhóm Thẩm Hạo ngủ trong lều.

Sáng hôm sau, mọi người dậy thật sớm để ngắm bình minh trên

thảo nguyên.

Ăn sáng xong, chuyến đi săn tiếp tục.

Lần này, Peter đưa mọi người đi săn voi.

Săn voi tốt nhất nên chọn những con già yếu, kích thước lớn, tốt nhất là kết liễu bằng một nhát ở cự ly gần để nó không phải chịu khổ.

Mọi người gật đầu.

Rất nhanh, ánh mắt mọi người khóa chặt vào một con voi già to lớn với đôi ngà trắng lóa.

Peter nói: Đừng đi quá đông sẽ làm đàn voi kinh động, ai muốn giết nó thì đi theo tôi là được.

Jenny lấy súng săn voi ra, không do dự bước tới.

Lần này mục tiêu của cô là một con sư tử và một con voi.

Được, đi thôi.

Mang theo một nhân viên hỗ trợ, ba người nấp theo bụi cỏ từ từ tiến lại gần.

Mỗi bước đi đều cẩn thận từng chút một.

Tuy súng có thể bắn chết voi nhưng phải trúng đầu ở cự ly gần mới được, nếu không hậu quả sẽ rất nguy hiểm.

Jenny nhìn con voi Châu Phi cao hơn 4 mét, máu trong người cũng sôi sục lên.

Đây là lần đầu tiên cô đi săn voi, bắn chết được thì vui vẻ, không được thì coi như xong đời.

Ba người lặng lẽ tiếp cận từ phía sau con voi, đến khoảng cách 10 mét, con voi dường như cảm nhận được điều gì đó.

Nó rống lên một tiếng rồi quay đầu lại, lao về phía ba người.

Ầm.

Đất trời như rung chuyển.

Ánh mắt Jenny kiên định, không hề lùi bước.

Ở khoảng cách khoảng 5 mét, cô trực tiếp bóp cò.

Đoàng.

Sau một phát súng, con voi ngã gục ngay lập tức.

Uỳnh.

Thân hình khổng lồ đổ xuống, bụi cuốn mù mịt.

Súng săn voi quả không hổ danh.

Thấy vậy, Thi Nịnh thắc mắc: Sao con voi này bị một phát đã đổ rồi, trên mạng chẳng bảo voi có thể chịu được đạn Barrett sao.

Tiêu Nhiên: Lời đó chỉ có mấy đứa ngốc mới tin, voi nghe thấy chắc cũng phải rơi lệ vì bị chém gió đấy.

Em xem cái nòng súng này to cỡ nào, đừng nói là voi, cái thứ này đến khủng long bạo chúa còn chẳng chịu nổi nữa là.

Em tưởng sọ voi là kính chống đạn chắc.

Lực giật của súng săn voi là 90kg, tương đương bị ngựa đá một cú, thế mà cô nàng này không hề hấn gì.

Jenny này mạnh thật đấy.

Con voi bị bắn chết, một con voi con cao gần 3 mét gào thét lao tới.

Peter giơ súng săn voi lên, hét lớn: NONONO.

Tiếp cận khoảng 10 mét, voi con cảm nhận được sự uy hiếp của súng nên đã chạy đi.

Peter cũng thở phào nhẹ nhõm, voi con không nằm trong danh sách săn bắn.

Mọi người quây lại chụp ảnh kỷ niệm bên đôi ngà voi.

Chương 288

OK.

Khi ngà voi được lấy xuống, phần trước rỗng, phần sau đặc và vẫn còn dính máu.

Tiêu Nhiên tiếc rẻ: Thứ này không mang về nước được.

Mỹ thì mang về được, nhưng không được bán trên thị trường, chỉ có thể để ở nhà làm vật trưng bày thôi.

Yên tâm, 50 vạn này không mất trắng đâu, mọi thủ tục đều đầy đủ.

Peter cười nói.

Mười ngày săn bắn tiếp theo, nhóm Thẩm Hạo săn được mười mấy con thú.

Một con voi bị hạ, một con sư tử đực cũng bị tiêu diệt.

Còn về sư tử vương thì không đụng đến vì nó là tư liệu cho nhiều nhiếp ảnh gia, khả năng thu hút tiền bạc rất lớn và được bảo vệ nghiêm ngặt.

Nó có danh tiếng trên quốc tế, giết nó sẽ bị kết án ngay.

Nhưng có lẽ Trung Quốc sẽ dẫn độ, còn Âu Mỹ tuyệt đối chẳng thèm quan tâm đến Zimbabwe, điều duy nhất họ sợ là bị cộng đồng mạng trong nước tẩy chay.

Mọi người rời thảo nguyên, trở lại trang trại của người da trắng ở Zimbabwe.

Peter cho người đưa sư tử, báo, trâu rừng đi làm tiêu bản, số xác thú còn lại thì chở về.

Vừa vào đã thấy bốn năm cảnh sát đang khiêng xác một người da đen ra ngoài.

Chủ trang trại người da trắng đang hút xì gà, cười với mọi người: Oa, nhiều chiến lợi phẩm quá, xem ra lần này đi săn rất thành công.

Peter cười nói: John, lại làm phiền ông rồi, anh chàng da đen kia bị sao vậy.

John cười híp mắt: Không có gì, gã đó lần đầu ngồi trực thăng nên bị rơi xuống.

Nhóm Tiêu Nhiên thấy vậy cũng chẳng tin.

Sau đó họ chào Peter rồi đến trang viên của người bạn Đảng Chí Cương.

Nhóm Thẩm Hạo chỉ mang theo một cặp ngà voi, còn xác thú khác thì không lấy.

Luật pháp Trung Quốc khác với Âu Mỹ, mang về là thành của quốc gia ngay.

Cặp ngà voi kia cũng là để tặng bạn.

Đảng Chí Cương thấy mọi người trở về thì rất vui mừng.

Nhìn cặp ngà voi, ông cười: Có cần tôi giúp đưa đến xưởng điêu khắc gia công một chút không, xưởng nhà mình cả, kỹ thuật tuyệt đối không vấn đề.

Tiêu Nhiên lắc đầu: Thôi, mang về không qua được cửa hải quan, không làm phiền quốc gia nữa.

Lần này chủ yếu là trải nghiệm niềm vui săn bắn, chiến lợi phẩm không quan trọng.

Ở đây quấy rầy ông mấy ngày rồi, cặp ngà voi này tặng ông đấy.

Được rồi, bên này ngà voi cũng không thiếu, mang về nước quả thực rắc rối, hải quan không qua được, bị tịch thu còn bị phạt tiền.

Đừng nói ngà voi to thế này, ngay cả mấy món nhỏ như vòng tay cũng không lọt qua mắt hải quan đâu.

Dù sao trong nước cũng đã ký Công ước CITES.

Muốn mang về phải có giấy phép nhập khẩu động thực vật nguy cấp mới được.

Thôi không nói chuyện này nữa, đi đường mệt mỏi rồi, mau đi tắm rửa một chút đi.

Được thôi.

Rất nhanh, sau khi tắm rửa xong, mọi người ngồi lại ăn uống.

Tiêu Nhiên kể lại chuyện chủ trang trại da trắng và người da đen tử vong.

Đảng Chí Cương nói: Người da đen ở một số vùng xa xôi bên này hiện giờ vẫn gọi người da trắng là lãnh chúa, hiểu vị thế của người da trắng rồi chứ.

Mỗi chủ trang trại đều có trực thăng, tác dụng là dùng súng trường bắn lợn rừng từ trên không trung.

Lợn rừng phá hoại trang trại kinh lắm.

Còn chuyện người da đen rơi từ trực thăng chết, tôi đoán gã đó chắc chắn cầm đầu gây rối, để công đoàn Zimbabwe ép chủ trang trại tăng lương hoặc làm gì đó khiến lão chủ nổi giận, trực tiếp ném từ máy bay xuống.

Người da đen không có não, vài câu dụ dỗ là lên máy bay ngay.

Chuyện này nhiều lắm, có người chết vì trực thăng, có người bị xe tải đâm chết, cảnh sát cũng chẳng có bằng chứng.

Thấy không vừa mắt là xử luôn, anh chẳng tìm được lý do đâu.

Chỉ có các ông chủ người Hoa là dễ nói chuyện.

Thế nên người da đen bên này sợ người da trắng.

Không chỉ người da trắng đâu, ở công xưởng của tôi, mỗi lần công nhân làm xong tôi đều phải cho người khám người, mấy gã này hay trộm vặt lắm.

Đồ trộm chẳng đáng tiền nhưng ảnh hưởng đến sản xuất, rất ức chế.

Công nghiệp bên này lạc hậu, nhiều linh kiện nhỏ phải nhập từ trong nước sang, thiếu một cái là hỏng việc.

Hồi mới sang tôi cũng sốc, thời đại này mà không nói đến nhân quyền sao.

Sau rồi cũng quen, như cô người hầu ở biệt thự của tôi, mỗi lần lễ tết cho ít bột ngô là mừng như bắt được vàng.

Dù bên này nghèo nhưng chi phí du lịch không rẻ đâu, nhà nghỉ nhỏ hay mất điện nửa đêm mà 100 đô một đêm, ở chẳng ra cái gì.

Đồ ven đường thì ít mua thôi, chẳng cái gì rẻ đâu.

Châu Phi bên này chỉ có Nam Phi là tốt nhất, mấy năm nay kinh tế Zimbabwe cũng đi xuống.

Nói thẳng ra, việc bảo vệ động vật hoang dã ở Châu Phi hoàn toàn phụ thuộc vào những người dùng trả phí như các cậu bỏ tiền đi săn.

À đúng rồi, lần này ra thảo nguyên không có sự cố gì chứ.

Tiêu Nhiên lắc đầu: Không có, mọi việc đều thuận lợi.

Lần này chọn đội của Peter vì thấy họ an toàn, tin cậy, không để xảy ra sự cố.

Đồ các cậu săn được có cần làm tiêu bản không.

Đảng Chí Cương cười hỏi.

Không cần, tặng hết cho họ rồi, chúng tôi cũng chẳng mang về được, mấy thứ không đáng tiền.

Cũng đúng.

Phải công nhận là mấy ngày nay ăn đồ rừng, hết mùi đất lại đến mùi tanh, hôm nay cuối cùng cũng được ăn một bữa tử tế.

Buổi tối, lúc mọi người chuẩn bị đi ngủ, Đảng Chí Cương lại gọi Tiêu Nhiên xuống.

Cương tử, có chuyện gì vậy.

Cậu nhìn đi.

Đảng Chí Cương hất cằm.

Theo hướng mắt ông, Tiêu Nhiên sững người, thấy Jenny mặc chiếc váy ngủ hai dây màu đỏ đang ngồi trên ghế sofa.

Trước đây toàn thấy cô nàng mặc quân phục, giờ mới thấy cô nàng Tây này trắng thật.

Jenny mặt không cảm xúc nói: Tôi đến tìm Thẩm, không liên quan đến anh.

Tiêu Nhiên:.

Sau đó Tiêu Nhiên cười hì hì: OK, đi theo tôi.

Lên tầng hai, Tiêu Nhiên gõ cửa phòng Thẩm Hạo.

Khi Thi Nịnh mở cửa thấy Jenny quyến rũ, cô lập tức hiểu ra vấn đề.

Giờ đã quen với việc đấu địa chủ, nàng cũng chẳng thấy có gì ngại ngùng.

Thêm một chiến hữu thêm một người giúp, viện trợ quốc tế cũng không phải không được.

Lúc đánh cược bị thua, Thi Nịnh đã biết sẽ có màn này.

Cô cũng không hỏi nhiều: Vào đi.

Thấy Jenny vào phòng, Tiêu Nhiên cười rồi gọi Đường Lập Dương xuống uống trà.

Đảng Chí Cương thắc mắc: Thế này là sao.

Tiêu Nhiên lập tức hưng phấn, kể lại sống động quá trình Thẩm Hạo chinh phục cô nàng đại dương mã.

Sau đó ba người ở dưới nhà tán gẫu vui vẻ.

Ở phía trên, Thẩm Hạo nhìn Jenny đầy kinh ngạc.

Sao cô lại đến đây.

Jenny nói như lẽ đương nhiên: Cá cược thua rồi, tôi là người của anh, tôi không muốn nợ anh.

Anh nên tổ chức lễ trưởng thành cho tôi.

Tôi biết người An Lạc các anh thích cái màng đó, của tôi vẫn còn.

Ngày mai tôi bay về rồi, tôi cũng muốn cảm nhận hương vị làm đàn bà là thế nào.

Vừa nói, Jenny vừa trực tiếp cởi váy.

Người da trắng đúng là trắng thật, trắng đến lóa mắt.

Hạ Ny nói: Tiêu Nhiên chẳng phải bảo anh làm rạng danh đất nước sao, đây chẳng phải đến rồi đó.

Đã vậy, Thẩm Hạo cũng chẳng khách sáo nữa.

Gái lai đã ăn rồi, nhưng đại dương mã thuần chủng thì đúng là chưa cưỡi bao giờ.

Đã đến lúc mang lại cho Jenny một chuyến đi đáng nhớ rồi.

Đã là làm rạng danh đất nước thì không thể thiếu điện liệu được.

Tiêu Nhiên, Đảng Chí Cương và Đường Lập Dương đang uống trà tán gẫu, hồi tưởng về phong cảnh chuyến đi săn này, nhưng phần lớn là bàn về chiến tích của Thẩm Hạo.

Thực sự khó quên, và sự mạnh mẽ của Thẩm Hạo càng làm họ chấn động.

Đột nhiên, họ nghe thấy tiếng: Oh my god.

Oh. my god.

Ba người mỉm cười hiểu ý.

Chương 289

Đảng Chí Cương càng giơ ngón tay cái lên nói: Bản lĩnh khác của Thẩm Hạo thì tôi chưa thấy hết, nhưng khoản xử lý gái Tây này thì cậu ấy là người mạnh nhất tôi từng thấy.

Riêng điểm này là tôi phục sát đất.

Haha, khiêm tốn thôi.

Ngày hôm sau, nhóm Thẩm Hạo rời Zimbabwe, đến điểm dừng chân cuối cùng ở Châu Phi là Cape Town, Nam Phi vui chơi.

Họ dạo quanh Mũi Hảo Vọng, ngắm loài chim cánh cụt lướt sóng trong truyền thuyết.

Đúng là viên ngọc của Châu Phi, xe sang chạy đầy đường, các ngôi sao thế giới đều mua biệt thự ở đây.

Tiếc là nếu không có Mandela, nơi này vẫn là quốc gia phát triển như trước.

Chơi hai ngày xong, mọi người mới đáp máy bay về nước.

Tuy nhiên họ tách đoàn, Thẩm Hạo cùng Thi Nịnh và Hạ Ny đi Thái Lan, còn Đường Lập Dương và Tiêu Nhiên về nước.

Chuyến du lịch này đi săn vượt mức quy định nên phải nộp thêm 50 vạn đô la Mỹ.

Mọi người chơi vui vẻ nên số tiền này Thẩm Hạo cũng chẳng để tâm.

Sau khi đến Thái Lan, Tống Mộ Mạt Lạp nhìn thấy Thẩm Hạo đi cùng Thi Nịnh và Hạ Ny thì hơi bất ngờ nhưng cũng rất hoan nghênh.

Ông chủ, cuối cùng ngài cũng về rồi.

Thẩm Hạo mỉm cười, lần lượt hôn Tống Mộ Mạt Lạp và A Lạp Bối Lạp, sau đó bảo: Đi thôi, về trang viên.

Vâng, thưa ông chủ.

Vào trang viên ven biển Pattaya, đây là lần đầu Thi Nịnh đến, nàng cũng rất thích kiểu trang viên ven biển thế này.

Tắm rửa xong, các cô gái đều bơi lội ở bể bơi ngoài trời và ăn đồ nướng.

Đón ánh hoàng hôn, Thẩm Hạo đeo kính râm, nằm lười biếng trên ghế bãi biển.

Ý nghĩa của việc nỗ lực chính là để được nằm không hưởng thụ thế này, phải nói là cực kỳ sướng.

Buổi tối ăn cơm xong, Thẩm Hạo tặng Tống Mộ Mạt Lạp và A Lạp Bối Lạp mỗi người một chiếc vòng tay ngọc phỉ thúy xanh hoàng gia.

Điều này khiến hai nàng mừng rỡ vô cùng, nhất là A Lạp Bối Lạp, món quà quý giá thế này nàng cả đời cũng không dám tin mình có thể sở hữu, lòng trung thành với Thẩm Hạo càng thêm sâu sắc.

Khoảng hai giờ sáng, Thẩm Hạo lại vào không gian.

Dù đã chuẩn bị kỹ càng nhưng cứ nghĩ đến việc khi ra ngoài sẽ phải đối mặt với vùng sấm sét ở dãy núi Côn Luân, lại sắp bị sét đánh là hắn thấy da đầu tê dại.

Nếu không có Suối Trường Sinh và ngó sen Kim Liên Vương, hắn thực sự không dám để bị đánh như thế.

Nhưng bị sét đánh cũng giống như uống thuốc, uống nhiều thì có sức đề kháng, chẳng còn tác dụng mấy.

Nghĩ đến đây, tâm trạng Thẩm Hạo dịu đi đôi chút.

Tổng kết lại, dùng lôi điện rèn luyện thân thể cũng không tệ.

Hiện tại nhục thân đã đạt đến đỉnh phong Tứ cảnh, chỉ dựa vào nhục thân thôi cũng đủ để áp đảo mọi Thông Huyền.

Sau khi ra khỏi không gian, trong khoảnh khắc, sấm sét lại tập kích.

Vẫn là những tia sét như cũ, nhưng lần này Thẩm Hạo đã chịu đựng được, không còn bị da bong thịt nát, Linh Đan cũng không bị nứt vỡ.

Tuy vẫn thấy đau nhưng không còn điên cuồng như vừa nãy.

Thấy Thẩm Hạo không sao, lôi đình trong lôi vực dường như cảm thấy bị sỉ nhục, lại trở nên phẫn nộ, lôi đình cuồng nổ giáng xuống.

Phát này khiến Thẩm Hạo đau không chịu nổi, thấy lôi đình dường như cứ đuổi theo mình, hắn lại chui tọt vào không gian.

Ăn một miếng ngó sen, sau khi hồi phục lại ra ngoài.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, Thẩm Hạo phát hiện dù bị sét đánh, nhưng ngoại trừ linh lực mang thêm thuộc tính lôi ra thì chẳng có thay đổi gì lớn.

Thể chất dường như cũng đã đạt đến cực hạn, không tăng thêm được nữa.

Có lẽ đúng như Bạch Hổ nói, do huyết mạch không đủ tốt.

Chẳng còn lợi ích gì nên Thẩm Hạo cũng không muốn bị đánh thêm, trực tiếp bay ra ngoài.

Cảnh giới vẫn là Thông Huyền tầng năm không đổi.

Nhìn núi Côn Luân, Thẩm Hạo dùng độn thổ thử xem sao, phát hiện tuy có thể dùng nhưng chỉ đi được trên bề mặt, đi chẳng được bao lâu lại bị lôi đình khóa chặt, sợ quá hắn lại chạy về.

Dường như muốn vượt qua lôi vực thì chỉ có cách bị sét đánh.

Vượt qua lôi vực thì Thẩm Hạo không có ý kiến gì, nhưng cũng phải có thực lực mới được, chỉ riêng lôi đình ở rìa đã khiến hắn không chịu nổi, lôi đình ở khu vực trung tâm chắc chắn còn đáng sợ hơn nhiều.

Thôi, cứ về rồi tính sau.

Thấy Thẩm Hạo ra khỏi lôi vực, Bạch Tuyết cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng bay đến trước mặt hắn.

Chủ nhân, ngài không sao chứ.

Thẩm Hạo lắc đầu: Không sao, đi thôi, về thôi.

Vâng, chủ nhân.

Bạch Tuyết nói xong lập tức hóa thân thành một con hổ trắng cao khoảng ba mét.

Chỉ có một con mắt trông cực kỳ uy phong lẫm liệt, khiến người ta nhìn mà sợ hãi.

Trở lại thị trấn Dương Quan, Thẩm Hạo kinh nhiên phát hiện một bóng dáng quen thuộc.

Chính là gã đánh xe Mã Lão Lục năm xưa.

Gã này thế mà vẫn không sao.

Tuy nhiên Thẩm Hạo không chọn gặp mặt, mà ném cho gã hai chai rượu trắng, tùy tiện bán đi một chai cũng đủ cho gã ăn uống không lo cả đời.

Mã Lão Lục đúng là có thuộc tính lão lục, chạy trốn nhanh thật.

Tiếp đó, Thẩm Hạo cưỡi Bạch Hổ đến kinh thành của Đại Dương vương triều.

Lần này Thẩm Hạo không chọn cách thấp thỏm mà lăng không phi độ, bay thẳng đến Vạn gia.

Trong nháy mắt, cả kinh thành rúng động.

Lăng không phi độ, đó là điều mà chỉ các cường giả Linh Đan cảnh trong truyền thuyết mới làm được.

Hiện nay Đại Dương vương triều đến Chân Nguyên cảnh còn chẳng có, Linh Đan cảnh này chẳng khác nào thần thoại.

Các đại gia tộc đều sôi sục.

Tin tức chấn động trước đó là gia tộc Văn Nhân dời cả nhà đến Thiên Vũ hoàng triều.

Vạn gia ở kinh thành ngay lập tức trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Vạn gia hiện nay quyền khuynh triều chính, có thể nói quyền thế đã đạt đến đỉnh phong.

Vạn thượng thư đã trở thành Vạn tể tướng, dưới một người trên vạn người.

Tiểu hoàng đế còn nhỏ, cơ bản đều do Vạn tể tướng quyết định.

Lúc này Vạn gia đèn hoa rực rỡ, cả phủ vui mừng hớn hở, vì cô gia của họ đã trở về.

Quan trọng nhất là cô gia trở về bằng một phương thức gây chấn động như thế.

Làm vậy chẳng khác nào lắp cho Vạn gia một cái bảo hiểm cực mạnh.

Tại phòng khách Vạn gia, Vạn phụ Vạn mẫu lại ngồi ở ghế dưới, để Thẩm Hạo ngồi vị trí chủ tọa.

Từ miệng Vạn Mộ Tuyết biết được Thẩm Hạo là đại lão Thông Huyền cảnh, hai người không dám chậm trễ nửa phần.

Nếu nói trước kia Thẩm Hạo dựa vào quyền thế của Mạnh Tuyền Cơ, thì nay Thẩm Hạo dựa vào chính thực lực cá nhân của mình.

Thẩm Hạo nhìn Vạn phụ Vạn mẫu đang câu nệ, cười nói: Bác trai bác gái, không cần căng thẳng như vậy, cứ coi ta như trước đây là được.

Vạn phụ cười khổ một tiếng, há miệng định nói nhưng không thốt nên lời.

Thế này mà giống trước kia được sao.

Đừng nói Thẩm Hạo là Thông Huyền cảnh, ngay cả Linh Đan cảnh hay Chân Nguyên cảnh họ cũng đã cung kính vô cùng rồi.

Thông Huyền là một danh xưng hư vô phiêu miểu đến nhường nào chứ.

Vạn phụ suy nghĩ một lát rồi nói: Thẩm.

Thẩm đại nhân, có thể cho tiểu nữ ở lại phủ thêm vài ngày được không.

Thẩm Hạo lắc đầu: Không được, chậm nhất là sáng mai phải đi rồi.

Nghe vậy, trong mắt Vạn Mộ Tuyết thoáng qua tia thất vọng nhưng nàng cũng ngoan ngoãn không nói gì.

Vạn phụ Vạn mẫu cũng im lặng.

Hiện giờ lời của Thẩm Hạo đối với họ chẳng khác nào thánh chỉ, một lời định đoạt, họ không dám phản bác.

Chương 290

Thẩm Hạo nghĩ ngợi, quyết định mang lại thêm chút lợi ích thực tế cho Vạn gia.

Hắn cười nói: Vạn bác trai, bác có từng nghĩ đến việc làm hoàng đế của Đại Dương vương triều không.

Vạn phụ vội vàng xua tay: Thẩm đại nhân thôi bỏ đi, nay tôi đã già rồi, không còn dã tâm đó nữa.

Thẩm Hạo cười: Bác trai, tuy bác không còn dã tâm nhưng Vạn huynh vẫn còn trẻ, làm hoàng đế cũng không phải không thể.

Vạn Thiên Sơn vội vàng xua tay nói: Thẩm đại nhân, xin đừng gọi là Vạn huynh nữa, thực sự không dám nhận.

Còn về việc làm hoàng đế, tôi cũng chưa từng nghĩ tới.

Thấy Vạn Thiên Sơn không trực tiếp từ chối, Thẩm Hạo thầm hiểu gã có ý định này.

Dù sao khi đã làm hoàng đế, tài nguyên nắm trong tay sẽ hoàn toàn khác.

Thẩm Hạo cười nói: Yên tâm, không mất bao lâu đâu, vài canh giờ là xong thôi.

Ngay cả Thiên Vũ hoàng triều cũng sẽ không nói gì.

Nói đoạn, Thẩm Hạo chỉ vào khôi lỗi: Chỉ mình y là đủ rồi.

Thẩm Hạo đột nhiên muốn giúp họ tranh đoạt hoàng vị khiến người nhà Vạn gia nhất thời không biết nói gì.

Tính cách Thẩm Hạo xưa nay vẫn luôn dứt khoát, hoặc là không làm, hoặc là làm cho ra ngô ra khoai.

Rất nhanh, trước uy thế cường đại của Thẩm Hạo, việc chuyển giao hoàng quyền diễn ra vô cùng thuận lợi, thuận lợi đến mức khiến hắn hơi bất ngờ.

Hắn đâu biết rằng kể từ lúc hắn lăng không hư độ bay vào Vạn gia, các đại hào môn trong kinh thành đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, đó là hoàng đế đổi người.

Quả nhiên sự việc đúng như họ dự liệu, Vạn gia nhân cơ hội lên ngôi.

Đã có dự cảm từ trước nên họ cũng không phải là không thể chấp nhận.

Ai làm hoàng đế không quan trọng, miễn là địa vị của họ không đổi là được.

Chỉ là họ cực kỳ ngưỡng mộ Vạn gia tìm được một người con rể tốt.

Người con rể này bản thân là cường giả Linh Đan cảnh, lại có Ngọc Thanh cung làm chỗ dựa, đúng là vô địch.

Sáng sớm hôm sau, dưới sự chứng kiến của hàng vạn người trong kinh thành, Thẩm Hạo cưỡi Bạch Hổ, chở theo Vạn Mộ Tuyết và Minh Nguyệt rời khỏi Đại Dương vương triều.

Khi về đến Ngọc Thanh cung thì trời đã sẩm tối.

Mạnh Tuyền Cơ thấy Thẩm Hạo trở về, lộ vẻ vui mừng: Tướng công đã về, dọc đường vất vả rồi.

Thẩm Hạo khẽ mỉm cười: Đêm nay sẽ giúp nàng đột phá Thông Huyền.

Mạnh Tuyền Cơ đương nhiên hiểu rõ ý định giúp nàng đột phá Thông Huyền của Thẩm Hạo là làm thế nào.

Trong lòng nàng cũng không mấy kháng cự, dù sao đây cũng chẳng phải lần đầu tiên.

Ngay sau đó, Mạnh Tuyền Cơ nói: Tướng công, chàng có muốn đi thăm mấy nha hoàn của mình không, sau đó hãy quay lại bồi thiếp.

Thẩm Hạo lắc đầu nói: Không cần, ngày mai bồi bọn họ cũng vậy, cũng chẳng phải xa cách bao lâu.

Nàng hãy điều chỉnh tâm thái cho tốt, phục dụng Kim Liên Tử, ta giúp nàng đột phá.

Mạnh Tuyền Cơ gật đầu, bình phục lại tâm tình.

Đối với việc đột phá Thông Huyền, đó cũng là cảnh giới mà nàng hằng mơ ước.

Trước kia chỉ có thể nhìn mà không thể chạm tới, giờ đây lại cảm thấy hy vọng ngay trước mắt.

Nửa giờ sau, Mạnh Tuyền Cơ vẻ mặt nghiêm túc nói: Tướng công, thiếp chuẩn bị xong rồi.

Thẩm Hạo cười ôn hòa: Bắt đầu đi.

Vâng.

Mạnh Tuyền Cơ lấy ra thiên tài địa bảo mà Thẩm Hạo mang về từ Thiên Vũ bí cảnh hạt sen của Kim Liên Vương, rồi nuốt xuống.

Thẩm Hạo vừa vận chuyển linh lực, Mạnh Tuyền Cơ vội vàng ổn định tâm đài.

Trong chớp mắt, Mạnh Tuyền Cơ dường như đã tìm thấy khế cơ, đối với cảnh giới Thông Huyền không còn mê mang nữa, cảm ngộ vô cùng sâu sắc.

Bỗng nhiên, trên đỉnh đầu Mạnh Tuyền Cơ xuất hiện một lốc xoáy linh khí khổng lồ.

Đây là sắp đột phá sao.

Toàn bộ Ngọc Thanh Sơn, tất cả linh khí đều hội tụ về phía này, hình thành một cơn cuồng phong lớn.

Mọi người đều bị kinh động tỉnh giấc.

Nhìn thấy cảnh này, không ít người trong lòng đại hỉ.

Đây là Chưởng môn sắp đột phá Thông Huyền rồi.

Ngọc Thanh Cung chúng ta cuối cùng lại xuất hiện thêm một vị Thông Huyền nữa.

Tại cấm địa hậu sơn Ngọc Thanh Cung, mấy vị Thái thượng trưởng lão cảnh giới Thông Huyền đang bế tử quan cũng đột ngột mở mắt, trong ánh mắt đều lộ vẻ vui mừng.

Trước đó, Bành Dương cảnh giới Thông Huyền bị giết khiến Ngọc Thanh Cung mất đi một vị cao thủ.

Vốn dĩ họ còn lo lắng về vấn đề chiến lực cao cấp, nay Mạnh Tuyền Cơ đột phá Thông Huyền đã bù đắp được khoảng trống này, trong lòng họ vô cùng hoan hỉ.

Ngoài ra, người đàn ông của Mạnh Tuyền Cơ cùng sủng vật của hắn đều là những tồn tại vô địch.

Xét tình hình hiện tại, Ngọc Thanh Cung đã là thế lực mạnh nhất Thiên Vũ hoàng triều.

Mọi người đều dừng việc tu luyện, chọn đứng lại quan sát.

Đây đối với họ cũng là một sự khích lệ và cổ vũ lớn lao, bởi không phải ai cũng có cơ hội chứng kiến cảnh tượng từ Linh Đan cảnh đột phá lên Thông Huyền.

Tại nơi ở của Mạnh Tuyền Cơ, Vọng Thư và Văn Nhân Y Y đều cảm thấy không thể tin nổi.

Sư phụ của mình sắp trở thành đại lão cảnh giới Thông Huyền, tồn tại đỉnh cấp nhất thế giới này, trong lòng họ vô cùng cao hứng.

Các chủ của Tiên Nữ Các là Vân Trúc tiên tử cũng vì người bạn thân của mình mà reo hò nhảy nhót.

Tuy nhiên sâu trong lòng nàng vẫn có chút thất lạc, hảo khuê mật đã đột phá Thông Huyền, mà nàng vẫn còn ở Linh Đan cảnh tầng tám, trong đôi mắt đẹp loé lên vẻ hâm mộ.

Lốc xoáy linh khí điên cuồng tràn vào, Thẩm Hạo cũng được hưởng lợi theo.

Bất tri bất giác đã đến sáng ngày hôm sau.

Cửa phòng Mạnh Tuyền Cơ mở ra.

Trong sự mong đợi của mọi người, chỉ thấy một nam tử bước ra trước.

Hóa ra là Thẩm Hạo đi ra đầu tiên, khiến mọi người không khỏi thất vọng.

Bị mọi người chú ý, Thẩm Hạo cũng không thấy có gì ngại ngùng.

Tối qua thu hoạch của hắn cũng không ít, thực lực đã có sự đột phá.

Huống hồ, thực lực của Thẩm Hạo đã đạt đến đỉnh phong Thông Huyền cảnh tầng thứ năm, không lâu nữa là có thể đột phá tầng thứ sáu, chuyện này nói ra chắc chẳng ai tin nổi.

Nhìn mọi người, Thẩm Hạo tâm tình cực tốt, khẽ mỉm cười nói: Tuyền Cơ vẫn đang củng cố tu vi, dự kiến đến tối mới có thể ra ngoài.

Vân Trúc vội vàng quan tâm hỏi: Tuyền Cơ thực sự đã đột phá rồi sao.

Nàng cũng sợ là Thẩm Hạo đột phá, vì Thẩm Hạo luôn có thể tạo ra kỳ tích.

Thẩm Hạo khẳng định: Đúng thế, đã đột phá thành công rồi.

Nghe lời này, người của Ngọc Thanh Cung cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sư phụ của Mạnh Tuyền Cơ là Tiết Mẫn càng thêm kinh hỉ, cả hai sư đồ đều là Thông Huyền, đây là chuyện độc nhất vô nhị trên toàn đại lục Thiên Vũ hoàng triều.

Đột phá là tốt rồi, đột phá là tốt rồi.

Bà cũng vô cùng cảm kích Thẩm Hạo, nếu không gặp hắn, đồ nhi của bà có lẽ đã hoàn toàn phế bỏ, Linh Đan tan vỡ thì ngay cả bà cũng chẳng có cách nào.

Chẳng mấy chốc, tin tức Mạnh Tuyền Cơ đột phá Thông Huyền truyền khắp Ngọc Thanh Cung.

Không chỉ vậy, động tĩnh lớn đêm qua cũng lọt vào mắt các thế lực khác.

Tin tức Ngọc Thanh Cung lại xuất hiện một vị Thông Huyền như mọc thêm cánh, bay khắp Thiên Vũ vương triều, khiến các thế lực khác vừa hâm mộ vừa ghen ghét nhưng cũng chẳng làm gì được.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, cuối cùng cũng đến buổi tối.

Mạnh Tuyền Cơ bước ra khỏi cửa phòng, lập tức nhận được vô số lời chúc mừng.

Chúc mừng Chưởng môn đột phá Thông Huyền.

Chúc mừng Chưởng môn.

Mạnh Tuyền Cơ vừa mới đột phá, tâm tình cũng đặc biệt vui vẻ, đối với lời chúc của mọi người, nàng cảm thấy rất hạnh phúc: Đa tạ

chư vị.

Nhìn thấy cô bạn thân đang vô cùng phong quang, Vân Trúc trong lòng ngưỡng mộ không thôi.

Vốn dĩ nàng còn khá hài lòng với tu vi của mình, nhưng giờ đây lại cảm thấy một sự cấp bách.

Nàng hy vọng bạn mình sống tốt, nhưng cũng không muốn bạn tốt hơn mình quá nhiều.

Hiện tại, sai một bước là sai cả dặm, địa vị hai người đã có sự khác biệt quá lớn, có thể nói là một trời một vực.

Đã có một khe rãnh khổng lồ xuất hiện, nhìn không thấy sờ không được nhưng lại thực sự tồn tại.

Đó chính là khoảng cách về thực lực, Vân Trúc đã không còn tư cách đối thoại bình đẳng với Mạnh Tuyền Cơ nữa.

Dù Mạnh Tuyền Cơ không có ý nghĩ đó, nhưng đây là sự thật, hai người đã không còn chung một đẳng cấp.

Giữa họ không có mâu thuẫn gì, nhưng lại có những mâu thuẫn không thể điều hòa.

Vân Trúc cũng không thể dùng giọng điệu ngang hàng để giao tiếp nữa, vì vậy ngày hôm sau nàng đã chọn rời đi.

Mạnh Tuyền Cơ có níu kéo thế nào, nàng cũng kiên trì rời đi.

Nói trắng ra, lòng tự trọng không cho phép nàng ở lại nơi này.

Thấm thoát ba tháng đã trôi qua.

Dưới sự nỗ lực không quản ngại gian khổ của Thẩm Hạo, cảnh giới của Mạnh Tuyền Cơ đã ổn định ở Thông Huyền cảnh tầng thứ nhất.

Thẩm Hạo cũng dự định khởi hành đến Linh Vân đại lục.

Chương 291

Tuy nhiên, Thiên Vũ hoàng triều đã xảy ra một chuyện lớn.

Lâu chủ Cửu Thành Lâu là Chu Dụ Phong, kể từ sau khi Thiên Vũ bí cảnh kết thúc, đã mất tích cho đến nay, tính ra cũng gần một năm rồi.

Thế nhưng không thể tìm thấy bất kỳ dấu vết nào, cứ như thể bốc hơi khỏi thế gian.

Sau quá trình điều tra tỉ mỉ, cuối cùng từ một tán tu tên Triệu Khuyết đã tra ra được một chút manh mối.

Việc Chu Dụ Phong mất tích có liên quan đến một tán tu Chân Nguyên cảnh tầng bốn tên Vương Lão Cát và Các chủ Tiên Nữ Các Vân Trúc.

Mà tên Vương Lão Cát này, từ sau khi vào Thiên Vũ bí cảnh cũng không còn tin tức gì.

Cho nên, mục tiêu cuối cùng được đặt lên người Vân Trúc tiên tử.

Lão lâu chủ Cửu Thành Lâu là Chu Đức Bảng, một tồn tại Linh Đan cảnh đỉnh phong, đã đích thân dẫn theo tất cả cường giả Linh Đan cảnh của Cửu Thành Lâu đến Tiên Nữ Các để đòi một lời giải thích.

Vân Trúc lập tức gửi tín hiệu cầu cứu tới Mạnh Tuyền Cơ.

Nhìn thấy lời cầu cứu của Vân Trúc, Mạnh Tuyền Cơ liền lo lắng.

Thẩm Hạo cười cười nói: Ta vừa hay định lại xông vào cấm địa, cũng tiện đường qua Yến Châu, chuyện này cứ giao cho ta xử lý đi.

Mạnh Tuyền Cơ gật đầu: Được thôi, đừng quá tay quá nhé.

Khóe miệng Thẩm Hạo nhếch lên, cười nói: Yên tâm, thủ đoạn của ta luôn luôn ôn hòa.

Ừ, vậy trăm sự nhờ chàng.

Mạnh Tuyền Cơ ôm lấy Thẩm Hạo dịu dàng nói.

Sự tình không thể chậm trễ, giờ ta xuất phát luôn.

Sau khi xong việc ở Tiên Nữ Các, ta có lẽ sẽ vào cấm địa một chuyến.

Còn bao lâu mới về thì chưa rõ, ít thì một năm rưỡi, nhiều thì hai ba năm.

Thẩm Hạo nói.

Mạnh Tuyền Cơ kinh ngạc: Tại sao phải đi lâu thế, trong cấm địa có gì sao.

Thế là Thẩm Hạo mỉm cười giải thích về chuyện Linh Vân đại lục.

Nghe xong, Mạnh Tuyền Cơ hoàn toàn chấn động, ngoài cấm địa, sâu trong dãy núi Côn Luân, hóa ra còn có Linh Vân đại lục, hơn nữa tu vi ở đó còn cao hơn.

Điều này hoàn toàn đảo lộn nhận thức của nàng.

Mạnh Tuyền Cơ nói: Ngọc Thanh Cung có lẽ có ghi chép, hay là để thiếp đi tìm thử, biết đâu có thể tìm thấy thông tin về Linh Vân đại lục, giúp ích được cho chàng.

Thẩm Hạo lắc đầu: Không cần, bất kỳ thế giới nào đối với ta cũng không phải vấn đề.

Hiểu biết về Linh Vân đại lục, ta còn biết nhiều hơn Ngọc Thanh Cung.

Mạnh Tuyền Cơ lo lắng: Chuyến đi này liệu có quá mạo hiểm không.

Thẩm Hạo nói: An tâm đi, ta sang bên đó dạo chơi một chút, sẽ không đưa các nàng theo.

Với năng lực của ta, dự kiến tối đa ba năm năm là có thể đột phá đỉnh phong.

Đến lúc đó tuyệt đối an toàn rồi ta sẽ đón các nàng qua.

Nghe vậy, Mạnh Tuyền Cơ không nói gì thêm nữa.

Tốc độ thăng tiến tu vi của Thẩm Hạo là điều nàng chưa từng thấy trong đời.

Trong thế giới tu sĩ, ba năm năm cũng chẳng khác gì ba giờ đồng hồ.

Suy nghĩ một chút, Mạnh Tuyền Cơ nói: Vậy nếu đã xác định phải đi, chàng hãy nói rõ với mấy nha hoàn một tiếng.

Ừ ta biết rồi, thời gian ta đi, bọn họ nhờ nàng chăm sóc.

Yên tâm đi, cho dù thiếp có chuyện cũng không để nha hoàn của tướng công xảy ra chuyện đâu.

Ngoan.

Sau đó, Thẩm Hạo cũng nói với mấy cô gái là phải đi ra ngoài một chuyến, nhưng lần này không nói là đi Linh Vân đại lục mà chỉ bảo là bế quan một thời gian.

Vượt qua Lôi Vực thì Thẩm Hạo chưa có ý định đó, phía biển chắc chắn cũng có những nguy hiểm chưa biết, tốt nhất là đi qua cấm địa quen thuộc cho an toàn.

Mang theo đám nữ nhân chắc chắn không tiện, Thẩm Hạo cũng tự tin có thể nâng cao tu vi trong thời gian ngắn, đợi xưng bá rồi tính sau.

Chưa lên đến đỉnh cao, Thẩm Hạo luôn cảm thấy không an toàn.

Cùng lúc đó, lão lâu chủ Chu Đức Bảng của Cửu Thành Lâu dẫn theo tất cả Linh Đan cảnh đến Tiên Nữ Các.

Trong bốn thế lực tán tu, Tiên Nữ Các là yếu nhất.

Cửu Thành Lâu tổng cộng có mười hai vị Linh Đan cảnh, trong đó bốn người là Linh Đan cảnh hậu kỳ.

Còn Tiên Nữ Các tổng cộng chỉ có tám vị Linh Đan cảnh, hậu kỳ chỉ có ba người: Vân Trúc tầng tám, Phó các chủ tầng bảy, và cao nhất là Đại trưởng lão sư phụ của Vân Trúc, Linh Đan cảnh đỉnh phong.

Nhất thời, Tiên Nữ Các như đối mặt với đại địch.

Chu Đức Bảng, ngươi không ở lại Cửu Thành Lâu cho tốt, đến Tiên Nữ Các ta làm gì.

Sư phụ của Vân Trúc là Chương Dung sắc mặt lạnh lùng nói.

Chu Đức Bảng hừ lạnh một tiếng: Con trai ta Chu Dụ Phong mất tích không rõ nguyên do, làm cha như ta nhất định phải đòi lại công bằng cho nó.

Hôm nay chỉ có một yêu cầu, đó là giao Vân Trúc ra đây, nếu không đừng trách ta ra tay tàn độc.

Chương Dung sắc mặt khó coi, không chút nhường nhịn: Ngươi thực sự tưởng Tiên Nữ Các ta sợ ngươi chắc.

Hơn nữa, con trai ngươi Chu Dụ Phong mất tích thì liên quan gì đến Vân Trúc.

Ta thấy ngươi là ý đồ khác, cố ý tìm chuyện thì có.

Chu Đức Bảng hừ lạnh: Mang người lên cho ta.

Rõ, Lâu chủ.

Một lát sau, một tán tu bị áp giải lên, chính là Triệu Khuyết mà Thẩm Hạo quen ở Phong Thành.

Chu Đức Bảng trầm giọng nói: Lúc trước tại Thanh Dương Thành, rất nhiều người đã thấy Vân Trúc đi thân mật với một nam tử.

Dụ Phong thích Vân Trúc là chuyện ai cũng biết.

Mà nam tử kia tên là Vương Lão Cát.

Tán tu này tên là Triệu Khuyết, hắn từng rất quen thuộc với Vương Lão Cát.

Dụ Phong mất tích lần cuối chính là vì ra tay với Vương Lão Cát, điểm này Triệu Khuyết có thể làm chứng.

Tuy nhiên, Vương Lão Cát chỉ là một tên Chân Nguyên tầng bốn, căn bản không thể đe dọa được Dụ Phong.

Kẻ duy nhất có thể gây nguy hiểm cho Dụ Phong chính là người nó tin tưởng nhất, ngoài Vân Trúc ra ta không nghĩ được ai khác.

Triệu Khuyết, ngươi nói cho Chương Các chủ biết Vương Lão Cát là người thế nào.

Triệu Khuyết nuốt nước bọt, run rẩy nói: Vương Lão Cát là người tôi quen ở Phong Thành, tuy tu vi rất thấp chỉ có Chân Nguyên tầng bốn, nhưng tướng mạo vô cùng tuấn tú.

Chương Dung khinh bỉ: Chỉ vì Vân Trúc đứng cùng một tên Vương Lão Cát nào đó mà ngươi dám khẳng định là Vân Trúc hại Chu Dụ Phong.

Cửu Thành Lâu các ngươi cũng quá bá đạo rồi đấy.

Nói đến đây, Chương Dung trong lòng cũng thầm lo lắng: Sao người của Bát Phương Cốc và Vấn Đạo Minh vẫn chưa tới nhỉ.

Thường ngày khi tán tu có mâu thuẫn, hai phái kia đều sẽ nhanh chóng tới hòa giải, hôm nay dường như có gì đó khác lạ.

Vân Trúc đứng bên cạnh sắc mặt cũng có chút khó coi.

Tin tức về Chu Dụ Phong nàng biết rõ, không phải hắn mất tích mà là bị Thẩm Hạo giết.

Còn về việc tại sao Chu Đức Bảng và Triệu Khuyết lại gọi Thẩm Hạo là Vương Lão Cát thì nàng không rõ, nhưng cái chết của Chu Dụ Phong nàng tuyệt đối không thể nói ra.

Chu Đức Bảng cười lạnh: Ngươi không phải đang đợi Vấn Đạo Minh và Bát Phương Cốc đến chi viện đấy chứ.

Yên tâm đi, bọn họ không tới được đâu.

Cũng chẳng ngại nói cho ngươi biết, Cửu Thành Lâu đã đầu quân cho Thiên Vũ hoàng triều rồi.

Bát Phương Cốc và Vấn Đạo Minh tự nhiên sẽ có người của hoàng triều canh chừng.

Hôm nay ta chỉ cần Vân Trúc, không liên quan đến những người khác của Tiên Nữ Các.

Còn hậu quả thế nào, ngươi tự mình cân nhắc đi.

Chương Dung tức đến đỏ mặt: Chu Đức Bảng, đồ tiểu nhân bỉ ổi nhà ngươi, vậy mà dám đầu hàng Thiên Vũ hoàng triều, ngươi phản bội liên minh tán tu, ngươi có xứng với công sức của các vị tiền bối Cửu Thành Lâu không.

Nực cười, người không vì mình trời tru đất diệt, con trai yêu quý nhất của ta cũng mất rồi, ta còn quan tâm cái gì nữa.

Cho ngươi thời gian một tuần trà để suy nghĩ.

Nếu đến lúc đó vẫn không giao người, thì chỉ có thể dùng nắm

đấm mà nói chuyện thôi.

Nói xong, những người khác của Cửu Thành Lâu đồng loạt phóng thích khí thế, khiến các nữ đệ tử Tiên Nữ Các bị áp chế liên tục lùi bước.

Vân Trúc nhìn những tỷ muội thân thiết, cắn môi nói: Sư phụ, để con đi.

Chương Dung trừng mắt nhìn Vân Trúc một cái: Trừ phi bước qua xác ta.

Tiên Nữ Các chúng ta tuy toàn là phụ nữ, nhưng huyết tính không thua gì nam giới.

Tôn chỉ của Tiên Nữ Các là bảo vệ nữ tu sĩ, nếu hôm nay ta giao con ra, thì Tiên Nữ Các cũng không cần tồn tại nữa.

Cho dù hôm nay Tiên Nữ Các có tan tành, vi sư cũng sẽ không giao con ra.

Huống hồ lão cẩu Chu Đức Bảng này động cơ bất thuần, rõ ràng là có mục đích khác.

Có lẽ cũng giống con trai hắn, nhắm vào thể chất của con thôi.

Vân Trúc há hốc miệng, không biết phải làm sao.

Nàng có chút hối hận, đáng lẽ ở Ngọc Thanh Cung nên để Thẩm Hạo phá thân cho rồi.

Chương Dung hít sâu một hơi, nhìn các đệ tử Tiên Nữ Các đa số chỉ là Chân Nguyên cảnh, tu vi không cao, thiên phú có hạn.

Ánh mắt bà thoáng chút nhu hòa, sau đó giọng nói trở nên vô tình: Hiện tại Tiên Nữ Các đang lâm nguy, chuyện này không liên quan đến các con, tu vi các con thấp, không cần thiết phải hy sinh vô ích.

Ai muốn rút lui thì lập tức rời đi từ hậu sơn, ta sẽ chặn người của

Cửu Thành Lâu lại.

Thề chết bảo vệ Tiên Nữ Các.

Tất cả nữ đệ tử Tiên Nữ Các ánh mắt kiên định, không một ai lùi bước.

Tiên Nữ Các đã che chở họ, họ sẽ không đào ngũ lúc lâm trận.

Nếu Tiên Nữ Các mất đi, cảnh ngộ của họ cũng sẽ rất thảm khốc, chi bằng tử chiến đến cùng.

Nghe một đám phụ nữ tuyên thệ bảo vệ Tiên Nữ Các, Chu Đức Bảng và thuộc hạ lộ vẻ khinh bỉ.

Một lũ kiến hôi, lại tưởng hét to là có tác dụng sao.

Chương 292

Thời gian một tuần trà đã hết, xem ra Chương Các chủ muốn huyết chiến đến cùng rồi.

Đã muốn chết thì ta thành toàn cho các ngươi.

Giết cho ta, bắt sống Vân Trúc.

Vừa dứt lời, các cao thủ Linh Đan cảnh của Cửu Thành Lâu lập tức bao vây Tiên Nữ Các.

Chương Dung tế ra phi kiếm, bay lên cao không đối lập với Chu Đức Bảng.

Đại chiến sắp nổ ra.

Lúc này, mọi người đột nhiên cảm nhận được một luồng uy thế chưa từng có.

Chu Đức Bảng thậm chí cảm thấy linh hồn run rẩy, thần sắc vô cùng ngưng trọng.

Tiếp đó, hắn nghe thấy một câu nói ngông cuồng nhất đời mình: Chu lão cẩu, ông nội Vương Lão Cát của ngươi tới đây.

Vừa dứt lời, mọi người đồng loạt quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy cách đó vài ngàn mét, một nam tử ôm một con mèo một mắt đang bay tới với tốc độ cực nhanh.

Lăng không hư độ, đây ít nhất cũng là Linh Đan cảnh.

Khi nhìn thấy diện mạo người tới, tán tu Triệu Khuyết chấn kinh khôn xiết.

Người tới đúng là Vương Lão Cát.

Đôi mắt hắn trợn trừng như chuông đồng, dù sự thật ngay trước mắt nhưng lòng vẫn không dám tin.

Còn một người cũng chấn động không kém là Thành chủ Phong Thành Tư Đồ Khôn.

Lúc trước tại Hàn Phong Cốc, vì trưởng lão Trần Ung bị giết mà lão đã đích thân tra hỏi người này.

Không ngờ chỉ mới một năm không gặp, người này đã là Linh Đan cảnh rồi.

Không, phải nói là lúc trước lão mắt mù, căn bản không nhìn ra tu vi thực sự của Thẩm Hạo.

Vân Trúc cũng vô cùng mừng rỡ, nàng biết rõ Thẩm Hạo mạnh thế nào.

Nàng cầu cứu Mạnh Tuyền Cơ cũng là hy vọng Thẩm Hạo có thể tới, không ngờ hắn thực sự đến rồi, trong lòng nàng vừa ngọt ngào vừa cảm động.

Đôi mắt đẹp thoáng chốc phủ một tầng sương mù, tầm nhìn hơi mờ đi, nàng nhân lúc mọi người không chú ý khẽ lau đi giọt nước mắt nơi khóe mi.

Chu Đức Bảng nhìn Thẩm Hạo với thần sắc ngưng trọng, nhưng cũng không quá lo lắng, hiện tại lão đã đầu quân cho Thiên Vũ hoàng triều.

Sở dĩ lão làm vậy chủ yếu là do sự trấn áp của Ngự Thú Tông đối với Cửu Thành Lâu quá tàn khốc.

Không biết Ngự Thú Tông phát điên cái gì mà sau khi ra khỏi Thiên Vũ bí cảnh đã tiến hành thanh trừng thế lực của Cửu Thành Lâu.

Thật sự không đắc tội nổi nên lão chọn Thiên Vũ hoàng triều, và

giờ thấy bước đi này là đúng đắn.

Chỉ trong nháy mắt, Thẩm Hạo đã đứng trước mặt mọi người.

Mọi người trong lòng kinh hãi: Tốc độ thật nhanh.

Chương Dung thấy Thẩm Hạo thì có chút vui mừng, có người giúp là tốt rồi, hơn nữa cảm giác Thẩm Hạo mang lại cho bà còn mạnh hơn chính mình.

Thẩm Hạo đảo mắt một vòng, khóe miệng nhếch lên, nhận ra toàn là người quen: Tư Đồ Khôn, Triệu Khuyết, và cả Trương Tự Tại kẻ từng dùng Âm Dương Kiếp Sát Trận giết chết phản đồ Ngự Thú Tông là Hậu Nguyên Tinh ở Hàn Phong Cốc.

Còn một người nữa là Trần Trường Thanh thì đã sớm bị Thẩm Hạo hóa thành linh khí rồi.

Tuy Thẩm Hạo nhận ra Trương Tự Tại, nhưng Trương Tự Tại không biết hắn.

Tư Đồ Khôn thành chủ, Triệu Khuyết đạo hữu, đã lâu không gặp.

Tư Đồ Khôn khóe miệng giật giật, hiện tại đang là quan hệ thù địch, lão không dám lên tiếng.

Triệu Khuyết không ngờ Thẩm Hạo lại gọi tên mình, kích động đến mức môi run bần bật: Vương.

đạo.

Vương tiền bối, không ngờ ngài lại là Linh Đan cảnh.

Thẩm Hạo nhếch mép: Linh Đan là cái loại rác rưởi gì thế.

Triệu Khuyết:.

Tư Đồ Khôn:.

Chu Đức Bảng, Chương Dung và tất cả Linh Đan cảnh có mặt

đều giận dữ nhìn Thẩm Hạo.

Sau khi đột phá Linh Đan cảnh bao nhiêu năm qua, chưa từng có ai dám nhục mạ họ như vậy.

Vân Trúc cũng u oán nhìn Thẩm Hạo: Chàng Thông Huyền rồi, chàng thanh cao, chàng giỏi rồi.

Chu Đức Bảng lạnh lùng nói: Ngươi chính là Vương Lão Cát, ngươi đến đúng lúc lắm.

Con trai ta Chu Dụ Phong đâu.

Thẩm Hạo cười đáp: Hắn và tên Trần Trường Thanh kia định giết ta, kết quả bị ta làm thịt rồi.

Hắn thậm chí còn không kịp kêu lên hai chữ tha mạng, nên ta mới nói Linh Đan là rác rưởi.

Nói nhảm với ngươi nhiều thế này là để ngươi biết sau khi chết phải tìm ai báo thù.

Trương Tự Tại nghe tin hảo hữu Trần Trường Thanh bị giết thì giận không kìm được: Chỉ dựa vào ngươi sao.

Chắc chắn là dùng thủ đoạn bỉ ổi rồi.

Cái lão già sắp chết nhà ngươi đến cũng đúng lúc lắm, giết ngươi là gom đủ Ngũ Hành Kỳ rồi, cũng đỡ tốn công luyện thêm.

Thẩm Hạo vẻ mặt kiêu ngạo hống hách, hoàn toàn không coi đám người Cửu Thành Lâu ra gì.

Ta đã vô địch rồi, còn phải nhẫn nhịn cái quái gì nữa.

Chu Đức Bảng nghiến răng nghiến lợi: Giết Vương Lão Cát trước, ta phải khiến hắn thịt nát xương tan.

Rõ.

Dứt lời, pháp quyết được niệm, phi kiếm hóa thân to lớn hàng chục trượng, lao thẳng về phía Thẩm Hạo với tốc độ cực nhanh.

Trương Tự Tại càng dốc toàn lực, tế ra chiêu tâm đắc nhất là Âm Dương Kiếp Sát Trận.

Các cường giả Linh Đan cảnh khác của Cửu Thành Lâu cũng đồng loạt tấn công Thẩm Hạo.

Thấy vậy, Chương Dung lập tức tế phi kiếm định giúp Thẩm Hạo, nhưng bị Vân Trúc ngăn lại.

Sư phụ, Hạo ca rất mạnh, mấy người này trước mặt huynh ấy đúng là rác rưởi thật đấy.

Chương Dung:.

Con chắc chứ.

Vương Lão Cát này là đến giúp đấy, con đừng có hố người ta.

Chương Dung nói.

Con chắc chắn một trăm phần trăm.

Vân Trúc tràn đầy tự tin.

Con mèo trong lòng huynh ấy còn có thể giết chết Thái thượng trưởng lão Thông Huyền mạnh nhất Ngọc Thanh Cung là Triệu lão chỉ trong nháy mắt, đám người này dù có đông gấp mười lần cũng không đủ giết.

Thấy vô số pháp thuật và phi kiếm tập kích, Thẩm Hạo cười hắc hắc, né tránh với tốc độ cực nhanh, bắt đầu trò chơi mèo vờn chuột, mà hắn chỉ sử dụng thực lực ở mức Linh Đan cảnh.

Thẩm Hạo tế phi kiếm, đầu tiên chỉ một kiếm đã hạ gục Trương Tự Tại.

Âm Dương Kiếp Sát Trận của đối phương thậm chí còn chưa kịp bày ra.

Sắc mặt Chu Đức Bảng trở nên khó coi: Tốc độ thật nhanh, Kim linh căn này thấp nhất cũng phải là cao đẳng.

Tiếp đó, Thẩm Hạo tìm thấy những lá cờ Ngũ Hành còn lại từ trong nhẫn không gian của Trương Tự Tại.

Hắn cười hắc hắc, lập tức bày ra Ngũ Hành Kỳ Trận, nhốt tất cả cường giả Linh Đan cảnh của Cửu Thành Lâu vào bên trong.

Chưa đợi mấy người Linh Đan cảnh kịp phản ứng, thân ảnh Thẩm Hạo như quỷ mị, biến hóa vị trí liên tục trong trận pháp, chớp mắt đã hạ thêm hai vị cường giả Linh Đan cảnh nữa.

Chỉ trong vài hơi thở, ba cường giả Linh Đan cảnh đã mất mạng, những người có mặt đều hít một hơi lạnh.

Tốc độ phi kiếm của Thẩm Hạo quá nhanh, thân ảnh lại không thể nắm bắt, căn bản không phản ứng kịp, ngay cả pháp khí phòng ngự cũng không chống đỡ nổi uy lực của phi kiếm.

Giết Linh Đan cảnh thực sự dễ như giết một con gà.

Triệu Khuyết nuốt nước bọt, từ khi nào mà Linh Đan cảnh lại yếu thế này.

Không, là Vương tiền bối quá mạnh rồi.

Thẩm Hạo chọn giết từ kẻ yếu trước.

Tư Đồ Khôn thấy mục tiêu là mình thì sợ đến mức quay đầu bỏ chạy, nhưng bị nhốt trong Ngũ Hành Trận thì chạy đi đâu được, lập tức quỳ xuống cầu xin: Vương đạo hữu, nể tình xưa ở Phong Thành, xin ngài tha cho tôi một mạng.

Không được, lúc trước ngươi từng đe dọa ta.

Ngươi mà không đi, lòng ta cứ nhớ đến ngươi mãi, thế thì không được, sẽ làm đạo tâm của ta không thông suốt.

Nói xong, Thẩm Hạo điều khiển phi kiếm giết chết Tư Đồ Khôn.

Chứng kiến cảnh này, Chương Dung trong lòng đã định, không thể tin nổi nhìn đồ đệ của mình.

Vân Trúc, Vương Lão Cát này thực sự quá mạnh, một mình cân cả Cửu Thành Lâu mà vẫn dư sức.

Đúng là một đại ma đầu.

Người đàn ông này con chọn không sai đâu.

Nghe vậy, Vân Trúc đỏ mặt, trong lòng vừa mừng thầm vừa thắc mắc, không hiểu sao Thẩm Hạo lại bày vẽ rắc rối như vậy.

Trong lúc hai sư đồ nói chuyện, Thẩm Hạo lại làm thịt thêm bốn tên nữa.

Mười hai cường giả Linh Đan cảnh của Cửu Thành Lâu, chỉ trong vài hơi thở đã bị giết sạch tám người, giờ chỉ còn lại bốn vị Linh Đan cảnh hậu kỳ.

Hiện trường bao trùm không khí căng thẳng, mọi người chấn động không dám thở mạnh.

Ai nấy đều không ngờ sự việc lại diễn biến ngoài dự liệu như thế, đơn giản là một cuộc thảm sát một chiều.

Chương 293

Lúc trước còn tưởng Vương Lão Cát sẽ bị Cửu Thành Lâu giết chết, không ngờ sự việc lại xoay chuyển như vậy.

Lúc này, Chu Đức Bảng và ba tán tu Linh Đan cảnh hậu kỳ còn lại sợ đến tái mét mặt mày, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Không ai ngờ Ngũ Hành Trận này lại lợi hại đến thế, cứ như thể có năm vị cường giả Linh Đan cảnh đỉnh phong của ngũ hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ cùng nhau lập trận vậy.

Không chỉ vô cùng kiên cố mà còn khiến họ bị nhốt chặt không thoát ra được.

Thẩm Hạo cười hắc hắc, tế ra năm thanh phi kiếm: Hãy nếm thử Ngũ Hành Kiếm Trận của ta.

Tiếp đó tế ra linh khí Bát Quái Hộ Thân Kính.

Là linh khí.

Mọi người chấn động vô cùng.

Trong khoảnh khắc, mây gió biến sắc, năm thanh phi kiếm chớp mắt hóa thành hàng vạn thanh phi kiếm, vô cùng rực rỡ, mang đến cho mọi người một bữa tiệc thị giác đầy huy hoàng.

Sát Na Phương Hoa.

Đồng tử Chu Đức Bảng co rụt lại: Thiên Thành trưởng lão cứu mạng.

Khốn kiếp, dừng tay.

Một nắm đấm khổng lồ từ trên trời giáng xuống, tấn công vào Ngũ Hành Trận Pháp.

Toàn trường hít một hơi lạnh, đây chính là thủ đoạn của Thông Huyền cảnh.

Một tiếng nổ vang dội, Ngũ Hành Trận vẫn vững như bàn thạch.

Thẩm Hạo không thèm để ý đến vị cao thủ Thông Huyền này, trái lại khẽ vẫy tay, trong tích tắc, ba vị cường giả Linh Đan cảnh hậu kỳ bị giết sạch, cho dù Chu Đức Bảng có bảo khí phòng ngự cũng vô ích.

Chu Đức Bảng Linh Đan cảnh đỉnh phong cũng lập tức bị phế, không khác gì người chết.

Tìm chết.

Mọi người chỉ thấy một nam tử mặc hoàng bào lao tới với tốc độ cực nhanh.

Nhìn thấy người tới, Thẩm Hạo mỉm cười, hắn lề mề nãy giờ chính là để nhử kẻ này ra, giết hắn giữa thanh thiên bạch nhật để lập uy.

Nhìn nam tử mặc hoàng bào đang lăng không bay tới, mọi người không dám thở mạnh.

Cảnh giới Thông Huyền lại mặc hoàng bào, rõ ràng là Thái thượng trưởng lão của Thiên Vũ hoàng triều.

Trong não Thẩm Hạo lập tức xuất hiện thông tin về người này: Thiên Thành, cảnh giới Thông Huyền tầng hai.

Đồ khốn, bảo ngươi dừng tay mà không nghe thấy hả.

Thiên Thành giận dữ hét lên.

Thế lực của Cửu Thành Lâu vừa mới được thu phục, chính là do ông ta thao túng.

Chu Đức Bảng đối với Thiên Vũ hoàng triều cũng là một chiến lực lớn.

Giờ thì hay rồi, cả Cửu Thành Lâu bị diệt sạch, còn ý nghĩa gì nữa.

Chu Đức Bảng cầu xin ông ta giúp đỡ, hứa sau này sẽ thề chết trung thành, nên ông ta nghĩ coi như đi dạo một chuyến, không ngờ lại lòi ra tên Vương Lão Cát này.

Thiên Thành giận dữ nhìn Thẩm Hạo, nhưng nghĩ không thể đi tay không về nên lại nói: Dù sao Chu Đức Bảng cũng đã vô dụng, vậy ngươi hãy ở lại đây đi.

Cho ngươi hai lựa chọn: Một là từ nay về sau làm người của Thiên Vũ hoàng triều, hai là ta giết ngươi.

Những người khác thấy Thông Huyền thì sợ đến mức không dám thở mạnh, Thẩm Hạo lại khinh khỉnh cười: Thiên Hiên còn không dám nói lời này trước mặt ta, ngươi là cái thá gì.

Ta chọn cách thứ ba: Giết ngươi.

Ngươi quen biết lão tổ Thiên.

Thiên Thành giật mình, còn chưa kịp hỏi tiếp thì Thẩm Hạo đã hóa thành tàn ảnh lao tới.

Ông ta vội vàng vận chuyển linh khí hộ thể.

Kết quả, bàn tay Thẩm Hạo như một lưỡi dao sắc bén, dễ dàng xuyên thấu lớp phòng ngự, đánh nát tâm mạch của Thiên Thành.

Thiên Thành chưa kịp nói hết câu đã bỏ mạng.

Hiện trường im phăng phắc như tờ.

Đây chính là Thông Huyền cảnh đấy.

Là Thái thượng trưởng lão của Thiên Vũ hoàng triều, vậy mà lại bị giết trong nháy mắt.

Khoảnh khắc này, mọi người đều bị sự cường đại của Thẩm Hạo

làm cho khiếp sợ.

Thẩm Hạo nhìn thi thể Thiên Thành, không buồn suy nghĩ, trực tiếp quăng vào trong không gian.

Thuận chân giải quyết luôn Chu Đức Bảng, từ đó toàn bộ Linh Đan cảnh của Cửu Thành Lâu đã hoàn toàn sạch bóng.

Tất cả thi thể Linh Đan cảnh đều bị ném vào không gian.

Mọi người tuy thèm thuồng nhẫn không gian của những người kia, nhưng không một ai dám ho he, đó là chiến lợi phẩm của Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo nhìn quanh một vòng, ai nấy đều sợ hãi cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

Từ hôm nay trở đi, tất cả tài sản và phạm vi thế lực của Cửu Thành Lâu thuộc về Tiên Nữ Các.

Rõ, tiền bối.

Mọi người đồng thanh đáp ứng.

Chương Dung cười đến không khép được miệng.

Vân Trúc trong lòng cũng ngọt ngào khôn xiết, cảm giác này còn ngọt hơn bất kỳ món đồ ngọt nào.

Trước đó nàng nhờ Mạnh Tuyền Cơ cứu giúp, mong đợi lớn nhất cũng chỉ là giữ lại được Tiên Nữ Các, chưa từng nghĩ đến việc diệt luôn Cửu Thành Lâu.

Thẩm Hạo đúng là quá tuyệt vời.

Đám nữ tán tu và đệ tử của Tiên Nữ Các nhìn Thẩm Hạo với ánh mắt đầy sùng bái và ái mộ, chỉ cần hắn khẽ vẫy tay, chắc chắn họ sẽ tự nguyện dâng hiến.

Sau đó, Thẩm Hạo dưới sự dẫn dắt của Vân Trúc đi vào hậu sơn Tiên Nữ Các.

Một đám tán tu đứng nguyên tại chỗ, vẫn không dám nhúc nhích.

Cảnh tượng hôm nay quả thực đã gây chấn động mạnh mẽ, đủ để họ khoe khoang cả đời.

Bình thường đám tán tu này thấy một cao thủ Linh Đan cảnh đã là hiếm hoi lắm rồi, hôm nay không chỉ thấy nhiều, mà còn thấy những đại lão Linh Đan cảnh cao cao tại thượng bị giết như thịt gà thịt vịt.

Không, còn dễ hơn giết gà.

Thậm chí họ còn thấy cả hai vị đại lão Thông Huyền, mà Thông Huyền cũng bị hạ gục chớp nhoáng, điều này vượt xa trí tưởng tượng của họ.

Đợi đến khi không còn thấy bóng dáng Thẩm Hạo nữa họ mới rời đi.

Lúc này, tán tu Triệu Khuyết mồ hôi lạnh đầy lưng.

Không ngờ vị Vương đạo hữu ngày nào lại là đại lão Thông Huyền, mình lại không ngừng nói lời bất kính trước mặt hắn, thậm chí còn tặng phi kiếm cho đối phương, vậy mà hắn lại tha cho mình.

Triệu Khuyết tự giễu cười một tiếng, có lẽ hắn coi mình chỉ như một con kiến có thể dẫm chết bất cứ lúc nào mà thôi.

Mẹ ơi, Vương tiền bối mạnh quá, đây mà là tán tu sao.

Người này đặt ở đâu cũng là tổ tiên sống đấy.

Chấn động quá, giết Thông Huyền còn nhanh hơn giết Linh Đan, là tôi hoa mắt sao.

Chắc chắn là lúc đầu Vương tiền bối nương tay, cố ý nhử gã kia ra thôi.

Đúng thế.

Tin tức Thái thượng trưởng lão Thông Huyền của Thiên Vũ hoàng triều bị diệt cũng như Cửu Thành Lâu sụp đổ nhanh chóng lan khắp Yến Châu.

Các đại thế lực của Thiên Vũ hoàng triều đều nhận được tin trong thời gian ngắn nhất.

So với việc Cửu Thành Lâu bị diệt, cái chết của cao thủ Thông Huyền cảnh càng gây chấn động hơn, hoàn toàn đảo lộn nhận thức của họ.

Cái tên Vương Lão Cát bỗng chốc nổi danh như cồn.

Tại tổng bộ hậu sơn Tiên Nữ Các, những người khác đều biết ý lui xuống, chỉ còn lại Vân Trúc bồi cạnh Thẩm Hạo.

Hạo ca, em không ngờ là anh đến.

Nhìn khuôn mặt ửng hồng thẹn thùng của Vân Trúc, Thẩm Hạo mỉm cười, hành động dứt khoát, không hề làm bộ làm tịch, liền một tay ôm nàng vào lòng, đặt nàng ngồi lên đùi mình.

Sao thế, chẳng lẽ không hoan nghênh Hạo ca của em.

Vân Trúc thẹn thùng vô cùng nhưng cũng rất tận hưởng: Không có mà, anh đến được em đương nhiên là vui nhất rồi.

Nói đến đây, Vân Trúc do dự một chút rồi lại nói: Luôn có lời đồn rằng trong hoàng thất Thiên Vũ hoàng triều có một cường giả Thông Huyền đỉnh phong, không biết hắn có đến báo thù không.

Thẩm Hạo cười nói: Yên tâm đi, lão ta sớm đã bị sét đánh chết rồi.

Hiện nay, trong hoàng thất Thiên Vũ hoàng triều có năm vị Thông Huyền, chết mất Thiên Thành rồi còn lại bốn vị, không đáng lo.

Họ chắc chắn không dám động thủ đâu.

Nếu thông minh một chút thì có lẽ đang tìm mọi cách để xoa dịu quan hệ, còn nếu cố chấp thì ta cũng không ngại đi thăm Thiên Vũ hoàng triều một chuyến.

Thẩm Hạo sở dĩ dụ Thiên Thành ra tay chính là để giết hắn trước mặt mọi người nhằm lập uy.

Mục đích chính lần này của Thẩm Hạo là xông vào cấm địa, không có tâm trí lãng phí thời gian ở đây.

Nếu không, vừa diệt xong Cửu Thành Lâu mà hắn đi khỏi liền bị người ta trả thù thì công cốc sao.

Giết chết một cao thủ Thông Huyền ngay tại chỗ, sau này ai muốn gây sự cũng phải cân nhắc kỹ lưỡng.

Tuy cao thủ Thông Huyền có thể cung cấp không ít tu vi cho Thẩm Hạo, nhưng cũng chẳng được bao nhiêu, trừ khi giết sạch cao thủ Thông Huyền của tất cả tông môn ở Thiên Vũ hoàng triều thì may ra hiệu quả mới rõ rệt.

Chút ít này chẳng thấm vào đâu, không mấy thú vị.

Đôi mắt đẹp của Vân Trúc lấp lánh ý tình, dường như đang chờ đợi bước tiếp theo của Thẩm Hạo.

Thấy Thẩm Hạo vẫn không động tĩnh gì, Vân Trúc trong lòng chợt dâng lên nỗi buồn, vội hỏi: Hạo ca, có phải anh chê em không.

Sao lại nói vậy.

Vậy sao Hạo ca không động vào em, cả thân tâm Vân Trúc đều thuộc về anh mà.

Vân Trúc si tình nói.

Chương 294

Thẩm Hạo nhếch mép cười, đúng là một cô em ngọt ngào, nói lời nào cũng lọt tai.

Hắn khẽ nâng cằm nàng lên, đặt một nụ hôn lên môi nàng.

Ta đóng dấu trước đã, đợi làm xong việc quay lại sẽ lấy thân xác nàng sau.

Hạo ca, em đợi anh, anh muốn lúc nào thì em trao lúc đó.

Nói xong, đôi gò má trắng như tuyết của Vân Trúc đã đỏ bừng một mảng.

Nhìn Vân Trúc xinh đẹp quyến rũ, Thẩm Hạo cũng có chút động lòng.

Nhưng hắn sực nhớ tới lời Bạch Tuyết nói, Vân Trúc có thể chất đặc thù, chỉ là chưa có công pháp phù hợp, nếu không sẽ thực sự một bước lên mây, giữ lại về sau sẽ có ích lớn.

Sau đó, Thẩm Hạo và Vân Trúc âu yếm nhau vài giờ rồi mới cùng Bạch Tuyết rời đi, tiến về phía cấm địa.

Cùng lúc đó, hoàng thất Thiên Vũ hoàng triều cũng nhận được tin tức trong thời gian sớm nhất.

Phản ứng đầu tiên không phải là phẫn nộ, mà là có chút sợ hãi và lo lắng.

Thiên Thành tuy không phải người mạnh nhất trong các Thông Huyền của hoàng thất, nhưng dù sao cũng là Thông Huyền cảnh, vậy mà lại bị giết nhanh đến thế.

Ngay cả lão tổ Thiên Hiên ở thời kỳ đỉnh phong cũng không làm

nổi.

Thế là, đương kim hoàng đế Thiên Lận của Thiên Vũ hoàng triều, một Linh Đan cảnh đỉnh phong, lập tức mang theo hậu lễ tức tốc đến Tiên Nữ Các ở Yến Châu để cầu kiến Vương Lão Cát.

Thiên Lận, một cường giả Linh Đan cảnh đỉnh phong, lần này không mặc hoàng bào mà diện một bộ đồ vô cùng giản dị, vì sợ rằng trang phục cầu kỳ sẽ khiến Thẩm Hạo không vui.

Đứng dưới lầu Tiên Nữ Các, Thiên Lận cung kính lên tiếng: Vãn bối Thiên Lận, bái kiến Vương tiền bối.

Thiên Lận.

Hoàng đế của Thiên Vũ hoàng triều sao.

Các nữ tán tu của Tiên Nữ Các không dám chậm trễ, lập tức vào bẩm báo với các chủ Vân Trúc.

Dẫn họ vào đây.

Rõ, thưa các chủ.

Vân Trúc khẽ nhếch môi: Đúng như lời Hạo ca nói, quả nhiên họ đã tới bồi tội rồi.

Một lát sau, Thiên Lận được dẫn vào phòng khách của Tiên Nữ Các.

Những thế lực tán tu như Tiên Nữ Các, bình thường Thiên Lận thậm chí còn chẳng buồn liếc mắt nhìn, nhưng hôm nay lại tỏ ra vô cùng cung kính.

Bái kiến Vân các chủ.

Vân Trúc đáp: Hoàng đế khách sáo rồi, mời ngồi.

Sau khi an tọa, Thiên Lận trực tiếp vào thẳng vấn đề: Giữa hoàng

thất Thiên Vũ và Vương tiền bối đã có chút hiểu lầm, ta đặc biệt tới đây để tạ tội.

Không biết Vương tiền bối hiện đang ở đâu.

Vân Trúc lắc đầu: Ngươi đến muộn rồi, Vương tiền bối đã rời đi, cần bế quan một thời gian.

Nghe vậy, Thiên Lận lộ rõ vẻ thất vọng.

Ngay sau đó, y cung kính dâng lên một chiếc nhẫn không gian: Vân các chủ, đây là chút bồi thường của Thiên Vũ hoàng triều, nếu không hài lòng, các vị cứ việc đề xuất thêm.

Vân Trúc cũng chẳng khách khí, trước khi đi Thẩm Hạo đã dặn nàng, nếu có người mang lễ bồi thường tới thì cứ nhận lấy.

Ta sẽ chuyển giao lại cho Vương tiền bối.

Vân Trúc nói.

Đa tạ Vân các chủ.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo và Bạch Tuyết đang phi nước đại về phía cấm khu.

Đối với cấm khu, Bạch Tuyết cảm thấy vô cùng sợ hãi, nàng vẫn không dám đặt chân vào nơi thần bí đó.

Thẩm Hạo cảm nhận được cảm xúc của Bạch Tuyết, liền cười nói: Yên tâm đi, ta có thể an toàn trở ra thì ngươi cũng sẽ không sao đâu.

Rõ, chủ nhân.

Bạch Tuyết dù ngoài miệng đồng ý nhưng trong lòng vẫn không ngừng run rẩy.

Thời gian trôi qua thật nhanh, Thẩm Hạo và Bạch Tuyết đã đến rìa

cấm địa.

Dưới sự chỉ dẫn của Thẩm Hạo, cuối cùng họ cũng bước vào bên trong.

Nhìn tấm thạch bia của cấm địa, Bạch Tuyết vô thức dừng bước.

Nàng ngoái đầu nhìn Thẩm Hạo một cái, như để xác nhận lại lần nữa.

Không cần nhìn lại, cứ lao thẳng về phía trước.

Rõ, chủ nhân.

Bạch Tuyết hít sâu một hơi, chở Thẩm Hạo xông vào cấm khu.

Vừa vào đến nơi, Bạch Tuyết liền phát hiện yêu lực trong cơ thể đang trôi đi một cách điên cuồng, nàng sợ hãi kêu lên: Chủ nhân.

Cứ yên tâm, mọi chuyện đã có ta.

Thẩm Hạo vì đã từng đến đây nên không quá lo lắng, liền lên tiếng an ủi.

Rõ, chủ nhân.

Chưa đầy mười phút, yêu lực trong người Bạch Tuyết đã tan biến sạch sành sanh.

Nguồn sức mạnh biến mất khiến nàng vô cùng sợ hãi, bốn chân hổ run rẩy đến mức mềm nhũn.

Đồ vô dụng, có chủ nhân ở đây mà sợ cái gì.

Yêu lực biến mất, không thể bay được nữa, họ chỉ có thể chạy bộ trong cấm địa.

Tuy thể lực của yêu quái mạnh hơn con người nhưng cũng có giới hạn.

Sau vài ngày chạy không biết mệt mỏi, Bạch Tuyết đã kiệt sức,

nàng biến trở lại thành một chú mèo nhỏ.

Thẩm Hạo cho nàng ăn một ít thịt yêu thú rồi để nàng trốn trong lòng mình ngủ say.

Tiếp theo là đến lượt Thẩm Hạo thay thế Bạch Tuyết chạy điên cuồng.

Tốc độ cực nhanh của hắn không hề thua kém lúc bay, nhưng cái giá phải trả là thể lực tiêu hao cực lớn.

Chưa đầy một ngày, thể lực của Thẩm Hạo đã cạn kiệt, dù uống đan dược hay ăn thức ăn thì tốc độ hồi phục vẫn rất chậm, ngay cả tinh thần cũng mệt mỏi rã rời.

Thế là Thẩm Hạo quay về không gian.

Trong tích tắc, vô số sương mù trắng tràn về phía hắn.

Chỉ trong thoáng chốc, không chỉ tu vi và thể lực được phục hồi hoàn toàn mà cảnh giới của hắn còn đột phá lên Thông Huyền tầng sáu.

Bước ra khỏi không gian, Thẩm Hạo ôm Bạch Tuyết tiếp tục chạy nhanh.

Nhưng chỉ vài phút sau linh lực lại cạn sạch, ngay cả Thẩm Hạo cũng cảm thấy tinh thần mệt mỏi không chịu nổi.

Bất lực, hắn đành lấy chiếc máy bay vận tải từ trong không gian ra, bật chế độ lái tự động.

Nằm trên ghế da thoải mái, Bạch Tuyết vô cùng tò mò, nàng nhìn hết cái này đến cái kia, như thể vừa mở ra một thế giới mới.

Chủ nhân, đây là pháp khí gì vậy.

Sao lại lợi hại thế.

Ngươi có thể hiểu đây là máy bay.

Thật là thoải mái quá đi.

Thẩm Hạo nhắm mắt lại, khẽ nói: Khi nào cái đèn xanh này sáng lên thì gọi ta dậy.

Vâng, chủ nhân.

Không biết bao lâu sau, Thẩm Hạo được Bạch Tuyết gọi tỉnh: Chủ nhân, cái đèn mà ngài nói đã sáng rồi.

Thẩm Hạo gật đầu: Ngươi đợi ở đây, ta đi một lát rồi về.

Sau đó hắn vào không gian, đến thẳng Thiên Vũ bí cảnh để bổ sung linh lực.

Khi Thẩm Hạo biến mất một lần nữa, Bạch Tuyết lại kinh ngạc không thôi.

Nàng không ngờ rằng Thẩm Hạo lại có thể sử dụng thần thông ngay trong cấm địa, thật là quá đỉnh.

Sau khi nạp đầy linh lực, Thẩm Hạo lấy một chiếc máy bay mới từ không gian ra, còn chiếc máy bay vận tải cũ thì ném ngược vào trong.

Dù sao bay lâu như vậy, động cơ máy bay cũng dễ bị hỏng.

Đối với sự thần kỳ của Thẩm Hạo, Bạch Tuyết chỉ biết bái phục từ tận đáy lòng, càng thêm may mắn vì đã nhận hắn làm chủ.

Cứ như thế, một người một hổ lái máy bay thong thả tiến về trung tâm cấm khu.

Cũng không biết đã qua bao lâu, nhiên liệu trong không gian của Thẩm Hạo đã dùng hết mà vẫn chưa tới Bất Lão Tuyền.

Bất đắc dĩ, hắn đành quay về thế giới hiện đại.

Trở lại trang viên ở Pattaya, Thái Lan, mọi thứ vẫn y như lúc hắn rời đi.

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo mới lấy lại được tinh thần sảng khoái.

Nằm trên bãi biển, vừa lướt TikTok vừa ngắm nhìn những mỹ nhân diện bikini từ khắp nơi trên thế giới, hắn không khỏi cảm thán: Đây mới gọi là cuộc sống chứ.

Cứ nghĩ đến việc phải quay lại cấm địa chịu khổ là Thẩm Hạo lại thấy tê cả da đầu.

Cảm giác đó giống như đi giữa sa mạc, dù có ăn có uống nhưng tinh thần thì thật khó mà trụ vững.

Thẩm Hạo chỉ là một người phàm tục, không phải là khổ hành tăng.

Giờ đây hắn có tiền, có thực lực, lại chẳng phải lo lắng về tuổi thọ, nếu không hưởng thụ cuộc sống mà cứ đâm đầu vào cấm địa chịu khổ thì đúng là quá ngược đãi bản thân.

Đối với một người sống trong thời đại internet phát triển, chỉ cần vài tiếng không chạm vào điện thoại là trong lòng đã thấy bứt rứt khó chịu.

Tam quan của một người thường hình thành trước tuổi 20 và sau đó rất khó thay đổi.

Dù Thẩm Hạo có ở đâu, tư duy của hắn vẫn luôn thuộc về thế giới hiện thực.

Lúc này, Thi Nịnh đi tới, ôm lấy Thẩm Hạo và hôn một cái.

Hạo ca, ngày mai em phải về rồi.

Thẩm Hạo thắc mắc: Về làm gì.

Ở lại chơi thêm vài ngày nữa đi.

Thi Nịnh có chút ngại ngùng nói: Không được đâu Hạo ca, lần này em xin nghỉ dài quá rồi, sắp quá hạn rồi, nếu không về sẽ bị đuổi việc mất.

Lúc này Hạ Ny đi tới, khoác vai Thi Nịnh: Cứ thoải mái mà chơi, để chị xem ai dám đuổi việc em.

Thi Nịnh lắc đầu: Thế không được đâu, em cũng thấy ngại lắm.

Thẩm Hạo vỗ nhẹ vào mông Thi Nịnh: Không vấn đề gì, suýt nữa thì tôi quên mất việc này.

Hạo ca, việc gì thế ạ.

Thi Nịnh tò mò.

Hôm trước Đường Lập Dương nói chiếc Porsche 718 mua lần trước đã về rồi, bảo em về nhận xe, sẵn tiện làm thủ tục đăng ký biển số luôn.

Nghe vậy, gương mặt Thi Nịnh đỏ bừng vì phấn khích, nàng ôm chầm lấy Thẩm Hạo hôn tới tấp: Cảm ơn Hạo ca, em biết rồi.

Hạ Ny ở bên cạnh cũng ôm lấy cánh tay hắn nũng nịu: Hạo ca, em cũng muốn.

Thẩm Hạo liếc nhìn Hạ Ny, trêu chọc: Chiếc Porsche 718 mà em cũng lọt vào mắt xanh sao.

Hạ Ny hừ một tiếng: Chỉ cần là đồ Hạo ca tặng thì em đều thích, sau này em chỉ lái xe anh tặng thôi.

Tặng một chiếc xe chẳng tốn bao nhiêu tiền, Thẩm Hạo cũng không có ý kiến gì, giá trị của nó còn chẳng bằng một chiếc vòng tay của hắn.

Được rồi, em thích mẫu nào thì cứ bảo tôi.

Hạo ca, em nghe anh hết.

Thi Nịnh phải đi, Thẩm Hạo liền bảo Tống Mộ Mạt phái người đưa tiễn, cô nàng bay thẳng về Trường An.

Trên chuyến bay đó toàn là những đồng nghiệp quen thuộc.

Chương 295

Ở khoang hạng nhất, Thi Nịnh bị các nữ tiếp viên hàng không vây quanh.

Thi Nịnh, cậu còn chịu quay về cơ đấy.

Đúng vậy, hết đi du thuyền hạng sang lại đi săn bắn, cuộc sống của cậu thật là mỹ mãn quá đi.

Thi Nịnh phát tài rồi thì đừng quên chị em nhé.

Họ đều vô cùng ngưỡng mộ và đố kỵ.

Ai mà chẳng muốn tìm được một anh bạn trai giàu có, nhưng cơ hội đó thật hiếm hoi.

Quan trọng là người đó phải sẵn lòng chi tiền cho mình.

Rất nhiều tiếp viên hàng không, ngay cả khi đã giải nghệ, cũng chẳng tìm được ai giàu có cả.

Thi Nịnh cười đáp: Vậy tối nay mình mời các cậu đi ăn lẩu nhé.

Oa, tuyệt quá.

Thi Nịnh là nhất.

Các cô nàng tiếp viên đều vui mừng khôn xiết.

Tiếp đó, họ tò mò hỏi về chuyến đi săn ở Châu Phi.

Khi biết chỉ riêng chi phí săn bắn đã lên tới năm trăm ngàn, họ đều thầm tặc lưỡi.

Cộng thêm chiếc vé du thuyền ba trăm ngàn, chuyến đi này tiêu tốn bao nhiêu tiền cho xuể.

Hơn nữa, họ còn thấy trên TikTok của Thi Nịnh những chiếc túi

xách, trang sức, đồng hồ mua ở cửa hàng miễn thuế trên du thuyền trị giá hơn tám triệu tệ, thật là quá hào nhoáng.

Việc Thi Nịnh tìm được một người đàn ông vừa giàu có vừa đẹp trai như vậy khiến họ vô cùng ghen tị.

Chẳng cần kết hôn, chỉ cần được ở bên cạnh một năm thôi họ cũng sẵn lòng.

Thi Nịnh này, nếu người đàn ông của cậu đã có vài người phụ nữ rồi thì cũng đừng quên chị em tốt nhé.

Mình là người truyền thống, làm lẽ cũng không có ý kiến gì đâu.

Lời này vừa nói ra, không ít người cũng bắt đầu rục rịch.

Mình cũng truyền thống lắm đây này.

Thi Nịnh cười lớn: Ha ha, nhất định rồi, nhất định rồi.

Nói thật đấy, có cơ hội thì tạo điều kiện cho tụi mình với nhé.

Đúng vậy, chị em đồng lòng, tát biển Đông cũng cạn mà.

Thi Nịnh tận hưởng sự nịnh nọt của mọi người, lòng hư vinh được thỏa mãn cực độ.

Hồi trước khi cô đi giao hoa ở sân bay, trong công ty không biết có bao nhiêu người khinh miệt sau lưng, giờ thì ai nấy đều xúm lại nịnh bợ.

Tuy nhiên, mấy cô nàng này dù trông cũng được, dáng chuẩn, nhưng nhan sắc vẫn còn kém một bậc.

Thi Nịnh tin rằng dù có trao cơ hội thì Thẩm Hạo cũng chẳng thèm ngó ngàng tới.

Cô đã quá hiểu tính cách của hắn, nhan sắc và vóc dáng mới là yếu tố tiên quyết, những thứ khác chỉ là phụ.

Chín mươi phần trăm phụ nữ không thể cưỡng lại sự cám dỗ của vật chất.

Sau khi xuống máy bay, Thi Nịnh bắt taxi thẳng tới showroom Porsche, lấy biển số tạm và nhận chìa khóa, sau đó lái chiếc 718 về khu chung cư.

Buổi tối, khi mời mấy cô bạn đồng nghiệp đi ăn lẩu Haidilao, nhìn thấy chiếc xe đời mới, họ lại càng thêm ghen tị, chỉ muốn ôm chân Thi Nịnh cầu bao nuôi.

Thẩm Hạo chơi ở Thái Lan thêm ba ngày, tâm trạng vô cùng sảng khoái.

Hắn còn ghé qua Chiang Mai xem trang viên lớn của mình, nơi này đã được sửa sang xong, có thể dùng làm khu nghỉ dưỡng được rồi.

Xem xong hắn rất hài lòng.

Sau vài ngày rong chơi, hắn cùng Hạ Ny về nước.

Về đến biệt thự, hai người nghỉ ngơi một lát, Thẩm Hạo liền hỏi: Em muốn xe gì nào.

Dòng Bentley đi anh, đường nét của nó rất đẹp.

Sau đó, hắn đưa Hạ Ny đến showroom Bentley, cô nàng chấm ngay một chiếc Bentley Continental GT màu trắng.

Thẩm Hạo không nói nhiều, hỏi thẳng: Có xe giao ngay không.

Thưa anh có ạ, anh muốn thanh toán một lần hay trả góp.

Thanh toán một lần.

Vâng, để em tính cho anh, giá xe là 2,93 triệu, thuế trước bạ 260 ngàn, thuế xe sang 260 ngàn cộng bảo hiểm 40 ngàn.

Tổng cộng là 3,49 triệu tệ.

Nếu anh trả góp sẽ có ưu đãi.

Thẩm Hạo ngắt lời: Quẹt thẻ đi.

Nhân viên bán hàng ngẩn người ra một lúc, rồi nhìn Hạ Ny bằng ánh mắt ngưỡng mộ, mỉm cười nói: Vâng thưa anh, xin anh đợi một lát.

Quẹt thẻ xong, Hạ Ny hài lòng nhìn chiếc Bentley mới, cô không quá bận tâm về giá cả, chỉ cần là đồ Thẩm Hạo tặng là cô thích.

Trên du thuyền, cô và Thi Nịnh mỗi người đã tiêu ít nhất một triệu đô, giá trị bằng cả một chiếc Cullinan rồi.

Hai người mỗi người lái một chiếc xe rời khỏi showroom.

Hạ Ny vừa về đến biệt thự của Thẩm Hạo, đỗ xe xong thì nhận được điện thoại của Tiêu Băng.

Về nước rồi à.

Tin tức của cậu nhạy bén thật đấy.

Tối nay tụ họp nhé.

Có những ai thế.

Hạ Ny thắc mắc.

Chỉ có tớ, cậu và Trương Mạt thôi.

Cô ấy không đi làm sao.

Cuối tuần mà, bớt lôi thôi đi, đến nhanh nhé, 7 giờ tớ gọi điện thoại cho cậu.

Chưa kịp để Hạ Ny nói thêm gì, đầu dây bên kia đã cúp máy.

Trở vào biệt thự, Thẩm Hạo đang nằm trên sofa tra cứu thông tin về máy bay tư nhân.

Máy bay vận tải hay máy bay chiến đấu tuy tốc độ nhanh nhưng

độ thoải mái thì kém xa.

Tốc độ nhanh hơn vài ngày cũng chẳng có ý nghĩa gì khi cứ phải nạp nhiên liệu liên tục.

Ngay cả ở cấm địa, Thẩm Hạo cũng không muốn chịu khổ, hưởng thụ mới là chân lý.

Hắn cảm thấy không gì bằng một chiếc máy bay tư nhân, một lần bay có thể đi được hơn mười ngàn cây số, việc nạp nhiên liệu cũng thuận tiện hơn nhiều.

Lúc này Hạ Ny bước vào, thấy hắn đang xem máy bay tư nhân, liền cười nói: Hạo ca, anh định mua máy bay tư nhân à.

Dòng Gulfstream này đốt tiền lắm đấy, mua vào cũng phải vài trăm triệu tệ.

Nếu công ty hay đi công tác thì còn được, chứ cá nhân thì không kinh tế lắm, thà bỏ ra vài trăm ngàn để thuê máy bay còn hơn.

Mua.

Thẩm Hạo chẳng hề có ý định mua, đồ của mấy gã nhà giàu Mỹ thì tất nhiên là phải dùng chiêu không tốn một xu rồi.

Hắn định sang Mỹ kiếm vài chiếc về thay đổi.

Những thứ dùng ở thế giới hiện đại thì bỏ chút tiền cũng chẳng sao để tránh phiền phức, nhưng ở thế giới huyền huyễn thì nhất định phải là đồ nhặt được.

Tôi định xem chiếc Gulfstream G700 đời mới nhất này.

Hạ Ny nhìn qua rồi bảo: Chiếc này giá niêm yết là 75 triệu đô, khoảng 600 triệu tệ đấy, thêm thắt các tùy chọn này nọ thì cũng phải gần 800 triệu.

Giới đại gia thế giới rất chuộng dòng này, có giường nằm và

phòng tắm, rất ổn.

Nghe vậy, Thẩm Hạo hài lòng gật đầu: Được, rất có triển vọng.

Sau đó Hạ Ny nói: Hạo ca, tối nay Trương Mạt và Tiêu Băng rủ em đi ăn cơm.

Vậy em đi đi, không cần bận tâm đến tôi đâu.

Em biết rồi Hạo ca.

Hai người nũng nịu với nhau một lát, ăn chút trái cây rồi ngồi chơi game.

Phản xạ của Thẩm Hạo rất nhanh nhưng tư duy chiến thuật thì hơi kém, dù vậy vẫn thắng liên tục.

Tuy nhiên, sau chuỗi thắng là chuỗi thua thảm hại, dù phản xạ của hắn có nhanh đến đâu cũng không gánh nổi đồng đội.

Trở lại Trường An, vì đã sang thu nên buổi chiều trời se lạnh.

Hạ Ny lái chiếc Bentley đến biệt thự của Tiêu Băng.

Ba cô gái gặp nhau, vui mừng khôn xiết.

Trương Mạt và Tiêu Băng lập tức nhận ra sự thay đổi của Hạ Ny.

Trương Mạt đưa tay sờ thử, thốt lên kinh ngạc: Oa, cậu ở Châu Phi bao nhiêu ngày như thế, sao da dẻ lại đẹp hơn thế này, chẳng có chút tì vết nào cả, lại còn trắng trẻo hơn nữa.

Tớ vừa sờ thử, hoàn toàn không có chút mỹ phẩm nào nhé.

Tiêu Băng cũng kinh ngạc không kém, làn da này còn mịn màng hơn cả thiếu nữ mười tám.

Đều là phụ nữ, họ thừa biết để đạt được độ đẹp tự nhiên không cần son phấn thế này là khó tin đến nhường nào.

Tiêu Băng vội hỏi: Hạ Ny, có phải cậu dùng loại kem dưỡng nào

không, mau bảo tớ tên hãng đi, tớ cũng muốn mua.

Hạ Ny ngập ngừng: Tớ. tớ có dùng kem dưỡng gì đâu, chỉ rửa mặt bằng sữa rửa mặt bình thường thôi.

Chắc là do da tớ đẹp tự nhiên chăng.

Định lừa tụi này à.

Đều là phụ nữ với nhau cả, bày đặt làm gì.

Cho dù bẩm sinh có đẹp đến mấy thì qua tuổi ba mươi da cũng không thể căng mọng thế này được.

Cậu thế này rõ ràng là bất thường, chị em tốt với nhau mà có đồ hay lại không chia sẻ sao.

Trương Mạt không hài lòng nói.

Tiêu Băng cũng nhìn chằm chằm Hạ Ny, nhàn nhạt nói: Phụ nữ đẹp nhất là từ 16 đến 22 tuổi, sau đó sẽ lão hóa dần, sinh con xong là già đi ít nhất mười tuổi.

Ngay cả các minh tinh bảo dưỡng hàng ngày, qua tuổi 34 là nhan sắc cũng xuống dốc thấy rõ.

Qua kính lọc vẫn thấy da chảy xệ và vết chân chim ở khóe mắt.

Cậu thì khác hẳn, còn bóng mịn hơn cả tiêm filler.

Tiêm filler trông thì bóng nhưng không tự nhiên, còn cậu nhìn là biết đẹp thuần khiết.

Khai mau, rốt cuộc là dùng đồ gì tốt, nếu không nói thật thì hai đứa này không tha cho cậu đâu.

Đúng đấy, quan hệ tốt thế mà còn giấu nghề, cậu làm tụi này thất vọng quá.

Trương Mạt cũng hùa vào ép cung.

Phụ nữ luôn cực kỳ quan tâm đến nhan sắc.

Tiêu Băng mỗi năm chi hàng triệu tệ để chăm sóc da, nhưng trạng thái vẫn không thể quay lại thời đỉnh cao tuổi 22.

Chương 296

Thời gian chính là kẻ thù lớn nhất.

Hạ Ny chột dạ, cô chẳng biết giải thích thế nào cả, cô có bảo dưỡng cái quái gì đâu, từ khi đi chơi với Thẩm Hạo đến giờ cô chẳng thèm dùng mỹ phẩm, ngay cả sữa rửa mặt cũng bỏ xó, hàng ngày chỉ rửa bằng nước lã.

Có những chuyện nói ra hai cô bạn cũng chẳng tin, vì hoàn toàn không có cơ sở khoa học hay logic nào cả.

Thấy Hạ Ny im lặng, Tiêu Băng và Trương Mạt liếc nhau một cái, ngồi kẹp hai bên Hạ Ny.

Thành thật thì được khoan hồng, kháng cự thì bị nghiêm trị.

Đúng, phải khai thật ra.

Nếu không sau này không thèm chơi với cậu nữa.

Trước sự dồn ép của hai cô bạn, Hạ Ny đành giải thích: Tớ thật sự không biết mà, chắc là do tớ uống trà của Thẩm Hạo thôi.

Loại trà đó ngon lắm, tớ chưa từng được uống bao giờ, gọi là Thanh Dương trà, có thể nói đó là loại trà ngon nhất tớ từng uống.

Nghe vậy, mắt Trương Mạt và Tiêu Băng sáng rực lên.

Hừ, tớ biết ngay cậu có đồ tốt mà, nó đâu rồi, cho tớ xem với.

Phải công nhận Thẩm Hạo tên này thật thần bí.

Không chỉ có nguồn lực đáng nể, cái gì cũng kiếm được, ngay cả loại trà dưỡng nhan như Thanh Dương trà cũng có.

Thứ này chắc chắn là đồ tiêu hao, cậu đừng có bảo là hết rồi nhé.

Tiêu Băng không hài lòng nói.

Hạ Ny vẻ mặt bất lực: Thật sự là không còn mà, anh ấy đưa bao nhiêu tớ uống hết bấy nhiêu rồi, làm gì có hàng tồn.

Cái này chỉ có Thẩm Hạo mới có thôi, tớ lấy đâu ra.

Các cậu nếu có bản lĩnh thì đi mà tìm anh ấy.

Trương Mạt hỏi: Vậy khi nào cậu lại có.

Đúng đấy, khi nào cậu có nữa.

Tiêu Băng cũng hối thúc.

Về chuyện giữ gìn nhan sắc, cô cũng vô cùng xao xuyến.

Hạ Ny thở dài: Tớ sẽ cầu xin Thẩm Hạo xem sao, nếu không được thì các cậu đừng có trách tớ đấy.

Tiêu Băng và Trương Mạt mừng rỡ: Được, ngày mai tụi tớ đợi tin cậu.

Lại đây Ny tỷ, mời chị ngồi uống trà.

Ny tỷ muốn ăn gì để em gắp cho nào.

Sự nhiệt tình đột ngột của hai cô bạn khiến Hạ Ny thấy hơi chột dạ.

Cậu đi chơi với Thẩm Hạo cả tháng trời, rốt cuộc anh ta làm nghề gì mà thần bí thế.

Câu hỏi này thật sự làm khó Hạ Ny.

Dù ở bên hắn một tháng nhưng cô vẫn chẳng rõ hắn làm nghề gì.

Nhớ lại những điều thần kỳ của hắn, cô giải thích: Chắc là Thần Bài đi, hoặc cũng có thể là phiên dịch viên kiêm thợ săn.

Tiêu Băng và Trương Mạt nhìn nhau, ngơ ngác.

Sao lại liên quan đến cả Thần Bài lẫn thợ săn thế này.

Cậu không muốn nói thì cũng đừng có lấy lệ với tụi này chứ.

Đúng đấy, vừa thợ săn, phiên dịch lại vừa Thần Bài, cái kiểu thao tác gì thế này.

Nghề nghiệp gì lạ vậy.

Thế là Hạ Ny kể lại: Anh ấy ở sòng bài một đêm thắng được 40 triệu đô, đi săn thì bách phát bách trúng, lại còn biết 8 thứ tiếng.

Đại loại là vậy đó, à phải rồi, có lẽ còn là một thương nhân kinh doanh phỉ thúy nữa.

Tiêu Băng, Trương Mạt cạn lời.

Cậu càng nói càng thấy vô lý.

Hạ Ny vẻ mặt nghiêm túc: Tớ lừa các cậu làm gì, cứ hỏi Tiêu Nhiên là biết ngay, cậu ấy đều có mặt ở đó mà.

Vậy còn thương nhân phỉ thúy là sao.

Trương Mạt hỏi.

Nghe vậy, Hạ Ny vén tay áo lên, trên cánh tay trắng ngần như ngọc hiện ra một chiếc vòng phỉ thúy xanh biếc.

Đây chính là chiếc vòng phỉ thúy chủng thủy tinh đế vương lục mà Thẩm Hạo tặng tớ đấy.

Có bị lừa không đấy, để tớ xem nào.

Tiêu Băng nhấc tay Hạ Ny lên quan sát kỹ lưỡng.

Một lát sau, cô kinh ngạc: Quả nhiên là đế vương lục thật, anh ta đối với cậu tốt quá nhỉ, chiếc vòng này phải trị giá 50 triệu tệ đấy.

Trương Mạt cũng kinh ngạc há hốc mồm.

Vừa ra tay đã tặng quà 50 triệu, ngay cả cô cũng thấy đó là một sự

hào phóng kinh người.

Ngay cả Tiêu Băng cũng không có vòng tay đế vương lục.

Dù công ty cô trị giá khoảng 30 tỷ nhưng đó không phải của riêng cô, hơn nữa giá trị vốn hóa khác xa với tiền mặt, hai cái đó có bản chất khác nhau hoàn toàn.

Tặng cậu chiếc vòng đế vương lục thì sao lại thành thương nhân phỉ thúy.

Những chiếc vòng như thế này anh ấy đã tặng đi 4 cái rồi, mà thái độ cứ như không ấy.

Trong tay còn có một cặp vòng tử la lan dạng xoắn nữa.

Trương Mạt và Tiêu Băng đứng hình mất hồi lâu.

Thấy hai bạn không nói gì, Hạ Ny tưởng họ không tin.

Tớ không lừa các cậu đâu, một cô tiếp viên hàng không có một cái, bên Thái Lan cũng có hai người có.

Mãi sau Trương Mạt mới lên tiếng: Bây giờ tớ đã hiểu vì sao cậu lại chấp nhận chia sẻ Thẩm Hạo với những người phụ nữ khác rồi, anh ta thật sự quá hào phóng với phụ nữ.

Ngay cả hạng công tử như Vương Mục Tiêu cũng không dám chi tiền cho phụ nữ như vậy.

Tiêu Băng tiếp lời: Bây giờ chi phí để có được phụ nữ cao đến vậy sao.

Tớ nhớ tên nhóc Tiêu Nhiên hồi trước quen một cô nàng streamer, ở bên nhau ba tháng, tính cả tiền donate lẫn quà cáp cũng chỉ tốn hơn một triệu, thế mà cô nàng đó cứ chết sống không chịu chia tay.

Đánh mắng thế nào cũng không rời, cuối cùng Tiêu Nhiên phải trốn sang nước ngoài ba tháng mới được yên thân.

Hạ Ny nhún vai: Cho nên các cậu hỏi Hạo ca làm nghề gì thì tớ chịu chết, nghề của anh ấy nhiều quá mà.

Các cậu xem anh ấy đánh golf kìa, đẳng cấp thế giới luôn đấy.

Tiêu Băng và Trương Mạt nhìn nhau, thấy được sự chấn động trong mắt đối phương.

Thẩm Hạo ngày càng trở nên thần bí trong mắt họ.

Ban đầu họ chỉ mới thấy được phần nổi của tảng băng chìm đã khiến họ có cảm tình tốt, sau đó vì biết hắn có nhiều phụ nữ nên tình cảm cũng nhạt dần.

Nhưng giờ nghe Hạ Ny kể, họ lại càng thêm tò mò về hắn.

Sự hào phóng đó thật sự khiến người ta phải chấn động, dù họ không thiếu tiền nhưng cũng không khỏi xao lòng.

Việc thắng 40 triệu đô ở sòng bài thật quá đỗi kinh ngạc.

Hay là tụi mình hẹn Thẩm Hạo đi leo Hoa Sơn đi.

Trương Mạt nảy ra ý định muốn gặp Thẩm Hạo.

Tớ cũng lâu rồi không leo núi, đi cũng được đấy.

Tiêu Băng hưởng ứng.

Hạ Ny nói: Được thôi, để tớ hỏi thử xem, nếu Hạo ca không đồng ý thì tớ cũng chịu.

Sau đó, trong suốt bữa ăn, chủ đề của ba cô gái đều xoay quanh Thẩm Hạo.

Hạ Ny nhận ra các cô bạn của mình đã bắt đầu để tâm đến hắn, nhưng cô cũng chẳng quan tâm, dù sao phụ nữ của Thẩm Hạo cũng đã quá nhiều rồi.

Sau khi Hạ Ny về, Trương Mạt và Tiêu Băng vẫn tiếp tục bàn tán

về Thẩm Hạo, giống như vừa mở ra chiếc hộp Pandora vậy.

Thậm chí để kiểm chứng lời Hạ Ny nói, Tiêu Băng còn gọi điện hỏi riêng Tiêu Nhiên.

Khi nhận được câu trả lời khẳng định từ Tiêu Nhiên, cả Tiêu Băng và Trương Mạt đều ngẩn người.

Một người sao có thể ưu tú đến mức khó tin như vậy.

Nếu chỉ giỏi ở một lĩnh vực thì còn hiểu được, đằng này Thẩm Hạo lại xuất sắc ở rất nhiều phương diện, điều này vô cùng cuốn hút.

Điểm trừ duy nhất có lẽ là hắn có hơi nhiều phụ nữ.

Nhưng đàn ông có tiền có thế, nhiều phụ nữ cũng là chuyện thường, Tiêu Băng thầm nghĩ.

Như tên nhóc Tiêu Nhiên, một năm thay đến bảy tám cô người yêu, chơi vài tháng là chán.

Đối với hành động của Thẩm Hạo, Tiêu Băng hoàn toàn không hiểu nổi, chi tiền cho phụ nữ như thế thật là quá tốn kém, không hợp logic chút nào.

Theo hiểu biết của cô về đàn ông, dù phụ nữ có đẹp đến mấy thì sau khi chiếm được, đàn ông sẽ nhanh chóng mất đi cảm giác tươi mới và lại tiếp tục đi săn con mồi khác.

Kiểu như Tiêu Nhiên mới là bình thường.

Nhưng điều này cũng chứng minh một điểm là Thẩm Hạo ra tay không hề keo kiệt.

Nếu sau này có chia tay mà những thứ đã tặng không bị đòi lại thì nhân phẩm của hắn cũng chẳng có vấn đề gì lớn.

Không chỉ Tiêu Băng tò mò, Trương Mạt cũng vậy.

Cùng lúc đó, Hạ Ny sau khi về nhà vào buổi tối đã giở đủ mọi chiêu trò để chiều chuộng Thẩm Hạo, khiến hắn mê mẩn chẳng buồn quan tâm chuyện gì khác.

Đợi Hạ Ny từ phòng tắm bước ra, Thẩm Hạo thắc mắc: Sao hôm nay lại vào phòng tắm lâu thế.

Hạ Ny mỉm cười, lén giấu chiếc lọ thủy tinh đi, đáp: Thì em vào đánh răng mà.

Sau đó cô vội chuyển chủ đề: À phải rồi, ngày mai Tiêu Băng và Trương Mạt hẹn tụi mình đi leo Hoa Sơn, anh đi không.

Thẩm Hạo thắc mắc: Tự nhiên leo Hoa Sơn làm gì.

Thì đó chỉ là cái cớ để hẹn anh thôi, phụ nữ ai chẳng muốn giữ giá một chút, dù sao cũng rảnh, đi dạo một chuyến cho biết.

Được thôi, vậy thì đi, vài ngày nữa tôi cũng định sang Mỹ một chuyến.

Sang Mỹ.

Sao tự nhiên lại muốn đi Mỹ thế.

Hạ Ny kinh ngạc ngồi bật dậy.

Thẩm Hạo nói: Có chút công việc, sang đó nhập ít hàng.

Hạ Ny nghi ngờ nhìn hắn: Công việc.

Em ở bên anh cả tháng trời có thấy anh làm việc bao giờ đâu.

Sau đó cô như sực nhớ ra điều gì: À, có phải anh sang đó tìm Jenny không.

Thẩm Hạo lắc đầu: Làm gì có chuyện đó.

Hạ Ny càng nghĩ càng thấy có lý, trong lòng dâng lên cảm giác bất an, không lẽ Thẩm Hạo đã chán mình rồi.

Hừ, đừng hòng lừa em, em nhớ Jenny từng nói cô ấy có một chị gái sinh đôi, không lẽ anh đang nhắm đến cô ấy.

Thẩm Hạo ngẩn người: Jenny có chị sinh đôi à.

Sao tôi không biết nhỉ.

Nhìn điệu bộ của hắn, Hạ Ny mím môi cười: Anh giả vờ giống thật đấy, tối đó Jenny chẳng đã nói rồi sao, chị cô ấy học luật ở Harvard, còn cô ấy học pháp y.

Chuyện này thật sự là oan cho Thẩm Hạo, hắn thật sự chỉ muốn sang Mỹ bàn chuyện làm ăn, và hoàn toàn không biết gì về việc Jenny có chị gái.

Thôi được rồi, ngủ đi, mai còn phải leo núi nữa.

Vâng, nói chuyện thêm chút nữa đi, một chút thôi mà.

Biến đi, đêm hôm rồi còn chuyện với chả trò cái gì.

Sáng hôm sau, 7 giờ Hạ Ny đã dậy sớm.

Cô tìm được hai chiếc lọ thủy tinh nhỏ, chia đôi thành quả vất vả đêm qua ra làm hai.

Nhìn thấy lượng có vẻ hơi ít, cô bèn châm thêm chút nước máy vào, thế mới thấy hài lòng. 8 giờ sáng, Tiêu Băng và Trương Mạt đã có mặt tại biệt thự của Thẩm Hạo.

Chưa kịp chào hỏi hắn câu nào, Hạ Ny đã thần bí kéo cả hai vào phòng ngủ.

Chương 297

Thấy vậy, Thẩm Hạo cũng không bận tâm, phụ nữ vốn dĩ lắm chuyện mà.

Vào đến phòng ngủ, Hạ Ny đưa cho mỗi người một chiếc lọ thủy tinh nhỏ.

Cầm lấy đi, đừng bảo chị em không quan tâm các cậu, chỉ có bấy nhiêu thôi đấy.

Tiêu Băng và Trương Mạt bán tín bán nghi nhận lấy chiếc lọ.

Tiêu Băng thắc mắc: Cậu không lấy nước bột mì ra lừa tụi này đấy chứ.

Hạ Ny khẳng định: Làm gì có chuyện đó, hàng thật giá thật đấy.

Trương Mạt tò mò: Cái này dùng thế nào, bôi ngoài da à.

Không phiền phức thế đâu, cứ uống trực tiếp là được.

Tiêu Băng nghi ngờ nhìn chiếc lọ, thứ này trông chẳng giống sản phẩm công nghệ cao chút nào.

Cậu chắc chứ.

Không uống thì trả đây.

Nói rồi Hạ Ny định giật lại.

Tiêu Băng vội vàng giữ chặt: Đừng có ăn vạ nhé, đưa rồi sao còn đòi lại.

Nói xong, Tiêu Băng uống cạn một hơi.

Trương Mạt thấy vậy cũng uống hết.

Chẳng có cảm giác gì cả, cứ như uống nước lã ấy.

Đúng vậy, cái này có hiệu quả thật không đấy.

Sự nghi ngờ của hai bạn khiến Hạ Ny chẳng biết giải thích sao cho thấu.

Chắc chắn có hiệu quả, ngày mai là biết ngay thôi.

Được, để xem ngày mai hiệu quả thế nào.

Hạ Ny đầy tự tin nói: Đi thôi, đã định leo núi thì khẩn trương lên, đi tàu cao tốc hay lái xe đây.

Tiêu Băng bảo: Lái xe đi, từ đây ra ga tàu cũng mất cả tiếng, rồi chờ đợi nữa thì mất cả ba tiếng đồng hồ lãng phí.

Lái xe chỉ hai tiếng là tới chân núi Hoa Sơn rồi.

Để tớ đặt khách sạn.

OK.

Thẩm Hạo vừa thay bộ đồ leo núi xong thì thấy ba cô gái bước ra.

Hạo ca, tụi mình lái xe đi nhé.

Được thôi.

Thẩm Hạo không lôi thôi, ra gara lấy chiếc Ferrari.

Chở ba cô gái đi khoảng nửa tiếng thì đến trạm thu phí cao tốc.

Lên cao tốc, Thẩm Hạo hầu như toàn chạy 160km trên h, khi nào định vị báo có camera thì mới giảm xuống 120km trên h.

Suốt dọc đường, Tiêu Băng và Trương Mạt thỉnh thoảng lại nhìn trộm Thẩm Hạo qua kính râm.

Phải thừa nhận là góc nghiêng của hắn quá đẹp trai.

Thẩm Hạo nhanh chóng nhận ra sự nhìn trộm của hai cô nàng, nhưng hắn cũng chẳng bận tâm, đẹp trai thì bị phụ nữ nhìn cũng là chuyện đương nhiên thôi.

Hạ Ny cũng im lặng, cô sợ hãi hễ mở miệng là hai cô bạn lại hỏi chuyện mỹ phẩm dưỡng da thì sẽ bị lộ tẩy.

Nếu hai cô bạn mà biết mình vừa uống thứ gì, chắc chắn họ sẽ đánh cô chết, thậm chí tuyệt giao luôn không chừng.

Phải công nhận động cơ V12 chạy nhanh thật, loáng một cái đã lên tới 180km trên h.

Hạ Ny, Tiêu Băng và Trương Mạt sợ đến mặt cắt không còn giọt máu.

Thẩm Hạo, không vội mà, anh chạy chậm lại một chút được không.

Tiêu Băng lên tiếng.

Đúng đấy Hạo ca, nhanh quá em chịu không nổi.

Thấy vậy, Thẩm Hạo đành phải giảm tốc độ xuống.

Đối với hắn, tốc độ này đúng là chậm thật.

Quãng đường hai tiếng đồng hồ, Thẩm Hạo đã rút ngắn được nửa tiếng.

Nếu không phải trên đường có nhiều camera thì hắn đã quất lên 180km trên h suốt chặng rồi.

Sau khi đỗ xe tại một khách sạn bốn sao đã đặt trước, Thẩm Hạo hỏi: Bây giờ đã hơn 11 giờ rồi, leo đến Bắc Phong ít nhất cũng mất 4 tiếng, leo đến Tây Phong thì chắc trời tối mịt.

Các em quyết định đi, muốn đi cáp treo hay tự leo lên.

Tự leo.

Ba cô gái đồng thanh đáp.

Đã đi leo núi mà ngồi cáp treo thì còn gọi gì là leo núi nữa.

Được rồi, vậy mang theo lều bạt, tối nay ngủ lại trên núi một đêm.

Sau khi quyết định, bốn người bắt đầu hành trình leo núi từ Ngọc Tuyền Viện dưới chân núi Hoa Sơn.

Ban đầu, Thẩm Hạo cứ ngỡ thể lực của ba cô nàng sẽ kém, không ngờ họ lại dẻo dai đến vậy, một mạch từ chân núi leo đến cửa soát vé mà chẳng hề hụt hơi.

Sau khi soát vé, cuộc chinh phục đỉnh núi thực sự mới bắt đầu.

Nhân viên bán vé nhìn Thẩm Hạo có vẻ ngoài tuấn tú, mỉm cười nhắc nhở: Mưa vừa mới tạnh, chú ý an toàn, trên các bậc thang có rêu đấy.

Thẩm Hạo cười đáp: Đa tạ.

Không có gì.

Nhân viên bán vé cười trả lời.

Qua khỏi trạm kiểm soát, Tiêu Băng mỉm cười nhìn Thẩm Hạo: Hay là chúng ta so tài một chút, lấy đỉnh Bắc Phong của Hoa Sơn làm đích đến.

Tôi đồng ý, nhưng Thẩm Hạo là đàn ông mà đấu với phụ nữ, chúng tôi chẳng phải là chịu thiệt sao.

Thẩm Hạo lắc đầu nói: Thôi bỏ đi, so leo núi với tôi thì bắt nạt các cô quá.

Cho dù ba người các cô gộp lại, tốc độ cũng không bằng tôi đâu.

Tiêu Băng khẽ mỉm cười, vẻ mặt đầy tự tin.

Cô thức dậy lúc năm giờ sáng mỗi ngày để rèn luyện thân thể.

Bất kể mưa gió, mỗi ngày đều chạy năm cây số, vì vậy cô rất tự tin vào thể lực của mình.

Trương Mạt cũng tự tin không kém, ngày nào cũng tập gym, buổi tối chạy bộ một tiếng, cô thậm chí còn từng tham gia chạy marathon.

Hạ Ny thì có phần kém hơn một chút.

Trương Mạt nói: Nếu anh đã tự tin như vậy, thì ba chúng tôi thách thức một mình anh, anh phải nhường mười phút cho mỗi người, ba người là nửa tiếng.

Anh có dám không.

Thẩm Hạo thản nhiên: Được thôi, đừng nói nửa tiếng, dù là một tiếng tôi cũng nghiền ép được các cô.

Khoác lác.

Tiêu Băng và Trương Mạt đồng thanh nói. nhưng không hiểu sao, trong lòng họ không hề phản cảm với vẻ khoác lác này của Thẩm Hạo.

Được rồi, nhường các cô nửa tiếng, các cô chạy trước đi, bất kể ai trong ba người tới đỉnh núi trước thì coi như các cô thắng.

Nửa tiếng sau gọi video cho tôi để xác định vị trí, rồi chúng ta bắt đầu.

Được, thua thì mời ăn cơm nhé.

Tiêu Băng tự tin nói.

OK.

Cả bốn người đều không có ý kiến.

Tiêu Băng nhìn đồng hồ: Bây giờ là 11 giờ 59 phút, chúng tôi chạy trước, 12 giờ rưỡi trận đấu bắt đầu, Thẩm Hạo anh không có ý kiến chứ.

Không vấn đề.

Xuất phát.

Nhìn theo bóng lưng ba cô gái, Thẩm Hạo bình thản ngồi trên tảng đá ven đường, nhìn dòng suối chảy dưới chân núi.

Anh chơi xong hai ván game, đến 12 giờ 29 phút, Tiêu Băng gọi video tới.

Sau khi kết nối, Thẩm Hạo thấy Tiêu Băng đã lên tới đường mòn Hoa Sơn, tức là đã qua đoạn đường bê tông bằng phẳng.

Đoạn đường này dài khoảng bốn cây số, không có nhiều chướng ngại nhưng hơi dốc.

Ở Hoa Sơn, những người vận chuyển hàng thường lái xe kéo nhỏ lên, người thể chất kém mất một tiếng, người bình thường mất năm mươi phút, mà họ đi mất nửa tiếng chứng tỏ hai cô gái thường xuyên rèn luyện, thảo nào lại tự tin như vậy.

Sau khi xác nhận vị trí của Thẩm Hạo, Tiêu Băng cười tự tin: Thẩm Hạo, cuộc thi bắt đầu, bữa cơm này anh chắc chắn phải mời rồi.

Được thôi, lát nữa lên tới đỉnh Bắc Phong, hy vọng cô vẫn còn cười nổi, để các cô biết thế nào mới là đàn ông.

Ha ha, Thẩm Hạo, hy vọng khẩu khí của anh cũng mạnh mẽ như thực lực của anh vậy.

Trương Mạt tự tin nói.

Tắt video, Thẩm Hạo mới thong thả leo lên.

Tuy nhìn bước chân chậm rãi, nhưng chẳng mấy chốc, không ít người đã bị anh bỏ lại phía sau.

Chưa đầy mười phút, Thẩm Hạo đã đuổi kịp Hạ Ny.

Tiêu Băng và Trương Mạt đã không thấy bóng dáng đâu.

Hai cô ấy bỏ rơi em rồi à.

Thẩm Hạo hỏi.

Hạ Ny đáp: Vâng, hai chị ấy chê em chậm, bảo em cứ từ từ leo, còn hai người họ tự chạy lên trước rồi.

Nghe vậy, Thẩm Hạo bảo: Có cần anh đưa em theo không.

Không cần đâu, hai chị ấy đã bất nhân thì đừng trách em bất nghĩa, anh Hạo anh mau đuổi theo họ đi, nhất định phải thắng họ, em cứ thong thả đi sau.

Được rồi.

Thẩm Hạo đeo lều bạt trên lưng, vẻ mặt nhẹ nhàng, ung dung như đi trên đất bằng.

Cùng lúc đó, Tiêu Băng và Trương Mạt cũng đang chạy bước nhỏ.

Đây không giống như leo núi mà giống như một cuộc đua hơn.

Chẳng mấy chốc, họ đã tới địa điểm check in nổi tiếng của Hoa Sơn, cũng là bậc thang nguy hiểm nhất: Thiên Xích Tràng, còn gọi là Yết hầu Thái Hoa.

Ngước nhìn lên là một khe hở giữa trời, nhìn xuống chân như vực sâu thăm thẳm.

Bậc thang rất dốc, gần như 90 độ.

Nếu không có dây xích sắt thì rất dễ bị ngã.

Hai cô gái hít sâu một hơi, nghỉ ngơi một lát.

Nghĩ đến việc đã bỏ xa Thẩm Hạo như vậy, chắc chắn là thắng rồi, trong lòng họ thầm vui mừng.

Nghỉ vài phút, Tiêu Băng nói: Đi thôi, lên nào.

Trương Mạt mệt đến vã mồ hôi, lắc đầu: Đoạn đường này mệt

chết đi được, tớ nghỉ một lát rồi lên ngay.

Vậy được, tớ lên trước.

Hít sâu một hơi, Tiêu Băng tiếp tục leo lên.

Mới leo được năm, sáu bậc, đột nhiên một người phụ nữ phía trước cô kiệt sức, chân trượt trên đám rêu xanh, ngã thẳng xuống.

Nếu cứ thế ngã xuống, đầu đập đất chắc chắn sẽ xảy ra chuyện lớn.

Tiêu Băng có thể tránh được, nhưng nếu cô tránh, người phụ nữ kia tuyệt đối sẽ gặp nguy hiểm.

Tiêu Băng không suy nghĩ nhiều, lập tức đưa tay ra đỡ.

Người phụ nữ hơi đậm người kia đè thẳng lên người Tiêu Băng, cả hai cùng ngã xuống đất.

Một chân của Tiêu Băng bị người phụ nữ kia ngồi đè lên ngay trên bậc thang, một tiếng rắc vang lên.

Chương 298

Tiêu Băng chỉ cảm thấy cổ chân đau nhói kịch liệt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Người phụ nữ vội vàng đứng dậy, cuống quýt xin lỗi: Tôi xin lỗi, tôi không cố ý, cô có sao không.

Lúc này, Trương Mạt cũng chạy tới.

Nhìn sắc mặt trắng bệch của Tiêu Băng, cô trừng mắt nhìn người phụ nữ vụng về kia.

Thôi được rồi, cô mau đi đi, ở đây không cần cô lo nữa.

Là tôi hại cô ấy, tôi sẽ chịu trách nhiệm.

Tiêu Băng lắc đầu: Không sao, cô đi đi, tôi nghỉ một lát là được, đừng đứng đây làm tắc đường của người khác.

Ngay lúc người phụ nữ còn đang do dự, Thẩm Hạo đã đi tới.

Nhìn Tiêu Băng đang ngồi trên đá, đau đến mức hít khí lạnh, Thẩm Hạo hỏi: Bị thương rồi à.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Tiêu Băng và Trương Mạt trợn tròn mắt, không thể tin nổi nhìn Thẩm Hạo.

Tiêu Băng thậm chí còn quên cả cơn đau trong giây lát.

Họ đã mất gần năm mươi phút mới tới đây, suốt dọc đường còn chạy bộ.

Vậy mà Thẩm Hạo chưa đầy hai mươi phút đã tới nơi, thật quá biến thái.

Nhìn Thẩm Hạo mặt không đỏ, thở không gấp, không một giọt mồ hôi, Trương Mạt há hốc mồm, giơ ngón tay cái: Anh giỏi thật đấy,

chúng tôi nhận thua.

Tiêu Băng bị ngã từ trên kia xuống, hình như trẹo chân rồi.

Tiêu Băng lắc đầu: Không phải trẹo, tôi đoán là bị gãy xương rồi.

Thẩm Hạo cởi giày của Tiêu Băng, khiến cô đau đến mức hít ngược khí lạnh.

Á. ha ha.

Cô không khóc nổi mà cũng chẳng cười nổi.

Sau đó anh cởi tất của cô ra, một bàn chân ngọc trắng ngần hiện ra trước mắt.

Thẩm Hạo chỉ chạm nhẹ vào một cái, bình thản nói: Gãy xương cổ chân.

Nghe vậy, Trương Mạt lập tức lo lắng: Hả, nghiêm trọng vậy sao, giờ phải làm sao đây.

Gãy xương cần phải phẫu thuật nắn lại kịp thời, nếu không sẽ để lại di chứng.

Bây giờ đang ở lưng chừng núi, cũng không có cáp treo.

Muốn đi cáp treo thì hoặc là xuống núi, hoặc là phải leo lên tận đỉnh Bắc Phong.

Người phụ nữ lúc nãy va vào Tiêu Băng cũng mặt đầy lo lắng, tự trách không thôi.

Cô không ngờ lại nghiêm trọng đến thế.

Nếu không có Tiêu Băng, cô có lẽ đã bị thương nặng rồi.

Thẩm Hạo nói: Nếu tin tôi, để tôi giúp cô nắn lại xương trước.

Tiêu Băng nghĩ đến những điều thần kỳ của Thẩm Hạo, do dự một lát rồi gật đầu: Tôi tin anh.

Trương Mạt lo lắng túm lấy áo Thẩm Hạo.

Nhìn Tiêu Băng đang liên tục đổ mồ hôi lạnh, Thẩm Hạo ấn nhẹ vào huyệt Dương Lăng Tuyền ở bắp chân cô.

Ngay lập tức, Tiêu Băng cảm thấy cơn đau hoàn toàn biến mất.

Cô vô cùng chấn kinh, nhìn Thẩm Hạo với vẻ không thể tin nổi.

Đây chẳng lẽ chính là điểm huyệt trong truyền thuyết.

Thẩm Hạo không để ý đến Tiêu Băng, anh cầm lấy chân cô, xoay nhẹ một cái rồi nắn lại xương vào vị trí cũ.

Nếu không phải sợ quá gây sốc, Thẩm Hạo đã trực tiếp dùng linh lực phục hồi cho cô ngay lập tức.

Sau đó, anh tháo khung lều từ trong ba lô ra, dùng vải lều bọc cổ chân lại, dùng khung làm nẹp cố định, xé vải lều thành băng gạc rồi quấn vài vòng.

Xong rồi, sẽ không có vấn đề lớn đâu, lát nữa xuống núi chụp phim kiểm tra lại là được.

Trương Mạt lo lắng: Đây là gãy xương đấy, thật sự không sao chứ.

Tiêu Băng nói: Tớ tin Thẩm Hạo.

Nhưng giờ làm sao xuống núi, phải có người cõng mới được.

Trương Mạt nói xong liền nhìn về phía Thẩm Hạo, trong ba người chỉ có anh mới có năng lực này.

Thẩm Hạo cười: Được rồi, tôi cõng cô lên Bắc Phong, sau đó chúng ta đi cáp treo xuống.

Tiêu Băng cảm thấy một chút thẹn thùng, gật đầu: Vậy phiền anh quá.

Người phụ nữ đã va vào Tiêu Băng nói: Việc này là lỗi của tôi, do tôi không bám chắc xích sắt.

Mọi chi phí tôi xin chịu trách nhiệm.

Lúc này, Tiêu Băng đã không còn cảm thấy đau nữa, cô lắc đầu: Không cần đâu, tôi ổn rồi.

Đây là tai nạn, không liên quan đến cô, cô mau đi đi để tránh ùn tắc.

Người phụ nữ còn muốn nói gì đó nhưng trước sự khuyên ngăn của Tiêu Băng, cô đành rời đi.

Thẩm Hạo dặn dò: Tuy xương đã được nắn lại nhưng chưa được dùng lực, phải để xương tự liền.

Vết gãy này không phức tạp, về nhà bó bột cố định lại là được.

Thời gian hồi phục tùy cơ địa mỗi người, nếu tốt thì một tuần là có thể mọc can xương.

Tiêu Băng khẽ vâng một tiếng.

Trong lòng cô vô cùng kinh ngạc vì thực sự không đau một chút nào, vượt xa nhận thức thông thường.

Gãy xương đau nhất là do các màng xương có nhiều dây thần kinh, các đầu xương gãy cọ xát vào nhau sẽ đau thấu xương tủy, người thường không thể chịu nổi.

Thẩm Hạo nói: Bây giờ cơ bản không sao rồi, đợi Hạ Ny lên tới nơi, chúng ta cùng lên đỉnh rồi ngồi cáp treo xuống.

Được.

Trương Mạt và Tiêu Băng đều tán thành.

Trương Mạt ngồi bên cạnh Tiêu Băng, tò mò hỏi: Cậu không đau

sao.

Tiêu Băng nhìn Thẩm Hạo đang đứng ngắm cảnh bên vách đá, nhỏ giọng: Không đau nữa, không biết Thẩm Hạo làm thế nào, anh ấy chỉ ấn một cái vào chân tớ là hết đau luôn.

Thật thần kỳ.

Trương Mạt kinh ngạc: Không lẽ là điểm huyệt trong tiểu thuyết.

Có thể sao.

Lừa cậu làm gì, lúc nãy tớ đau đến suýt ngất, kết quả Thẩm Hạo tới ấn một cái là khỏi luôn.

Tiêu Băng khẳng định.

Cơ thể của mình, cô là người hiểu rõ nhất.

Chỉ có tự mình trải nghiệm mới thấy sự thần kỳ.

Càng hiểu về Thẩm Hạo, cô càng thấy anh bí ẩn, không thể nhìn thấu.

Trương Mạt nhìn Thẩm Hạo với ánh mắt kinh ngạc, thậm chí còn muốn trải nghiệm thử sự thần kỳ của điểm huyệt.

Tiêu Băng rất hiểu cô bạn thân của mình, không nhịn được cười: Cậu không định thử đấy chứ.

Ừm.

Trương Mạt nghiêm túc gật đầu.

Vậy đơn giản thôi, cậu thấy tảng đá lớn phía trước không, cứ nhắm thẳng mà đá thật mạnh vào.

Phi, ý kiến tồi tệ gì thế, tớ chỉ muốn trải nghiệm chứ không muốn tự ngược đãi bản thân.

Cậu không đau một chút thì làm sao biết cảm giác đó thế nào.

Trong lúc hai cô bạn trêu đùa nhau, thời gian dần trôi qua.

Khoảng hai mươi phút sau, Hạ Ny đã xuất hiện trước mặt họ.

Khi biết Tiêu Băng bị gãy xương cổ chân, cô giật mình hoảng hốt.

Vậy còn đợi gì nữa, mau xuống núi tìm bác sĩ thôi.

Thẩm Hạo nói: Ở đây gần đỉnh Bắc Phong hơn, đi cáp treo sẽ nhanh hơn, tôi cõng cô ấy đi.

À, vậy thì không sao rồi.

Hạ Ny nói. về thực lực của Thẩm Hạo, Hạ Ny đã tự mình trải nghiệm, sức mạnh đó thực sự là vô tận.

Xuất phát.

Nằm trên lưng Thẩm Hạo, tim Tiêu Băng đập thình thịch, một cảm xúc lạ lùng dâng trào trong lòng.

Đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc thân mật với đàn ông như vậy, cảm thấy khá lãng mạn.

Khách du lịch từ khắp nơi đang leo Hoa Sơn đều chứng kiến một cảnh tượng khó tin: một người đàn ông cõng một người phụ nữ leo núi, tốc độ thậm chí còn nhanh hơn họ.

Điều này khiến họ hoài nghi nhân sinh.

Khi đi qua đoạn đường hẹp, Thẩm Hạo ngửi thấy mùi hương trên người Tiêu Băng.

Anh nới lỏng tay một chút khiến người Tiêu Băng hơi tụt xuống.

Tiêu Băng giật mình, cứ ngỡ mình sắp ngã, may mà anh đã giữ kịp.

Cô không dám nói gì vì nghĩ anh không cố ý, dù sao cõng một người trưởng thành cao một mét bảy, nặng năm mươi ký chắc chắn

rất mệt.

Nhưng cô đã nghĩ quá tốt về Thẩm Hạo rồi.

Đừng nói là cõng mình cô, dù có cõng thêm cả Hạ Ny và Trương Mạt thì anh vẫn đi lại như bình thường.

Thẩm Hạo chỉ là muốn thu chút lợi nhuận mà thôi, chủ yếu là không để bản thân chịu thiệt.

Lên tới đỉnh Bắc Phong, bốn người ngồi cáp treo xuống núi.

Sau đó họ bắt xe về khách sạn, không còn tâm trí chơi bời nữa mà lái xe quay về Trường An.

Trên đường cao tốc, Thẩm Hạo nhắn tin cho Tiêu Nhiên bảo cậu ta sắp xếp bệnh viện.

Tiêu Nhiên biết cô của mình đi cùng Thẩm Hạo mà lại bị gãy xương, đầu óc lập tức liên tưởng lung tung: Chẳng lẽ là ở trên đỉnh núi.

Cô mình từ khi nào mà mãnh liệt vậy.

Nhưng cậu ta cũng không dám chậm trễ, lập tức liên hệ bệnh viện chấn thương chỉnh hình tốt nhất Trường An, sắp xếp phòng bệnh cao cấp.

Khi tới bệnh viện thì trời đã sẩm tối.

Hai y tá đã đợi sẵn ở cửa.

Thẩm Hạo đỗ xe xong, bế Tiêu Băng đặt lên xe lăn, hai y tá đẩy cô đi chụp phim.

Hạ Ny và Trương Mạt cũng đi cùng.

Lúc này, Tiêu Nhiên nhìn Thẩm Hạo với ánh mắt không mấy thiện cảm.

Chương 299

Trời ạ, anh Hạo, anh không tử tế chút nào.

Thẩm Hạo không hiểu: Ý cậu là sao.

Tiêu Nhiên nói: Tôi coi anh là anh em, vậy mà anh lại muốn làm dượng của tôi à.

Câu này là từ đâu ra thế.

Thế tại sao cô tôi lại bị gãy xương, chơi cũng bạo quá nhỉ.

Cô của tôi vốn là người bảo thủ, bị anh làm hư rồi.

Thẩm Hạo ngượng ngùng: Đừng có nói bậy, cô ấy tự leo núi rồi ngã xuống đấy, không tin cứ hỏi Trương Mạt và Hạ Ny.

Tôi đã cõng cô cậu từ giữa núi lên tận đỉnh Bắc Phong, đi suốt đoạn đường đó chân tôi muốn gãy luôn đây này.

Tiêu Nhiên thở phào, nhìn Thẩm Hạo rồi tặc lưỡi, thực sự không biết khuyên thế nào.

Một người vừa đẹp trai vừa giàu có, năng lực lại cực mạnh như Thẩm Hạo, Tiêu Nhiên thấy cô mình chắc chắn không chống đỡ nổi.

Đặc biệt là lúc nãy khi ngồi xe lăn, cô được Thẩm Hạo bế, ôm cổ anh rất tự nhiên, không hề có chút kháng cự, thậm chí còn có vẻ tận hưởng.

Làm dượng tôi cũng không phải là không thể, nhưng anh phải cưới cô tôi mới được.

Thẩm Hạo cười nói: Chuyện còn chưa đâu vào đâu, đừng nói linh tinh nữa.

Được rồi, vào phòng bệnh xem sao.

Cùng lúc đó, Tiêu Băng đã chụp phim xong, trưởng khoa chấn thương đích thân xem phim.

Xem xong, ông kinh ngạc nhìn Tiêu Băng: Tiêu tổng, vết gãy này không phức tạp, không vấn đề gì lớn, nhưng quan trọng là cô không cảm thấy đau sao.

Hay là đã uống loại thuốc gì rồi.

Tiêu Băng lắc đầu: Lúc đầu có đau, nhưng sau khi được nắn lại thì không đau nữa, tôi cũng không uống thuốc gì.

Không đúng chứ, chỗ gãy xương dù đã nắn lại thì các dây thần kinh vẫn rất đau, người thường không chịu nổi đâu.

Tuy nhiên, bác sĩ nắn xương cho Tiêu tổng có thủ pháp rất tốt, vị trí xương khớp với nhau hoàn hảo.

Ở bệnh viện chúng tôi cũng chỉ có các chuyên gia hàng đầu mới làm được như vậy.

Cơ bản không có vấn đề gì lớn, chỉ cần bó bột cố định là được, để xương tự lành.

Tôi sẽ kê thêm thuốc thúc đẩy mọc xương.

Dự kiến khoảng mười ngày là có can xương, nếu hồi phục tốt thì một tháng có thể đi lại được.

Nhưng chuyện này còn tùy cơ địa, có người ba tháng xương vẫn không mọc.

Nếu thấy đau thì phải đến bệnh viện ngay lập tức.

Tiêu Băng nói: Vâng, cảm ơn bác sĩ.

Nói thì nói vậy, nhưng trong lòng Tiêu Băng lại tin tưởng vào y thuật của Thẩm Hạo hơn.

Lúc này Tiêu Nhiên và Thẩm Hạo đi tới.

Tiêu Nhiên hỏi: Không sao chứ cô.

Trưởng khoa cười: Vấn đề không lớn, gãy xương không nghiêm trọng, đã được nắn lại rồi, thủ pháp rất điêu luyện.

Chỉ cần cố định bằng nẹp và bó bột để tránh xê dịch, sau đó về tĩnh dưỡng một thời gian là ổn.

Tiêu Nhiên thở phào: Vậy thì tốt quá.

Sau đó Tiêu Băng đi cố định chân và quấn băng mới.

Lúc này trời đã tối hẳn.

Được rồi, hôm nay tới đây thôi, ai về nhà nấy.

Lúc mọi người rời đi, Tiêu Băng nhìn Thẩm Hạo, cảm kích nói: Đa tạ anh, Thẩm Hạo.

Đây là lời từ tận đáy lòng, cũng một người trưởng thành lên Hoa Sơn khó khăn thế nào cô biết rõ.

Hơn nữa nếu không có Thẩm Hạo, chắc cô đã đau đến ngất đi rồi.

Thẩm Hạo cười: Không có gì, chỉ là tiện tay thôi.

Mọi người tách ra, Thẩm Hạo đưa Hạ Ny về biệt thự.

Sau khi Tiêu Băng và Trương Mạt về nhà, Tiêu Băng dặn Tiêu Nhiên: Chuyện tôi bị thương, cậu phải giữ kín miệng đấy.

Tiêu Nhiên cạn lời, với Thẩm Hạo thì cô dịu dàng nhỏ nhẹ, còn với mình thì lại nghiêm mặt.

Bà cô tiêu chuẩn kép của tôi ơi, làm thằng cháu này đau lòng quá.

Dù cháu không nói thì cô đi làm cũng lộ thôi, tuy gãy xương không nghiêm trọng nhưng không có một hai tháng thì không khỏi được đâu.

Cháu kiến nghị cô sang nhà anh Hạo, biết đâu anh ấy có thuốc tiên.

Tiêu Nhiên cố ý trêu.

Muốn ăn đòn phải không.

Thôi được rồi, cô cô, cháu không cãi nhau với bệnh nhân, cô nghỉ ngơi đi.

Buổi tối, Trương Mạt và Tiêu Băng ngủ cùng nhau để Trương Mạt tiện chăm sóc.

Hai người trằn trọc không ngủ được, nói chuyện cả đêm, mà phần lớn chủ đề là về Thẩm Hạo.

Rõ ràng Thẩm Hạo ngày càng có sức hút lớn đối với họ.

Ngày hôm sau, Hạ Ny vệ sinh cá nhân xong, ngồi lên đùi Thẩm Hạo cười nói: Không phải anh muốn đi Mỹ du lịch sao.

Tiện đường đi Kinh Thành, anh đến đại sứ quán phỏng vấn xin visa đi.

Thẩm Hạo mỉm cười, visa, phỏng vấn, đó mà là vấn đề sao.

Bây giờ vị thế đã khác, chỉ cần một ánh mắt là giải quyết xong mọi chuyện.

Tuy nhiên từ Trường An không có chuyến bay thẳng đi Mỹ.

Thẩm Hạo nói: Được rồi, chiều nay đi Kinh Thành, mai bay Los Angeles.

Xin visa chắc không nhanh vậy đâu.

Cứ yên tâm, không phiền phức thế đâu.

Nhìn Thẩm Hạo đầy tự tin, Hạ Ny cũng không nói thêm gì nữa.

Vậy để em hỏi Trương Mạt có về Kinh Thành không, chiều nay đi cùng luôn.

Được, em hỏi đi.

Hạ Ny vội liên hệ Trương Mạt, nhưng hóa ra đối phương đã bay đi từ sáng sớm.

Buổi chiều, Thẩm Hạo và Hạ Ny đáp máy bay tới Kinh Thành.

Hai người đi xe về biệt thự của Hạ Ny ở khu Xương Bình, đường vành đai 6.

Vào biệt thự, Hạ Ny nói: Nghỉ ngơi ở đây một lát, tí nữa mình lái xe vào nội thành.

Đừng khinh khu Xương Bình này ở vành đai 6, xung quanh đây là thành phố đại học đấy.

Toàn là các trường 985, 211, nào là hàng không, ngoại giao.

Gần quan ban lộc, bên này nhiều em gái sinh viên lắm, anh có muốn ở đây không.

Thẩm Hạo: Không hứng thú.

Hạ Ny cười: Anh cứ lái con Ferrari trong gara ra đậu ở cổng trường, đảm bảo hoa đào nở rộ không hết.

Thôi đi, cô đừng lải nhải nữa, có việc gì thì cứ đi làm đi, không cần quản tôi.

Vậy được, trong gara có một chiếc Ferrari 812 và một chiếc Cullinan, anh muốn đi chiếc nào.

Cullinan đi, con Ferrari của cô chạy một vòng là hết xăng, chỉ tổ lỡ việc.

Hạ Ny lườm Thẩm Hạo một cái đầy quyến rũ.

Yên tâm đi, xăng trong đó ít nhất còn chạy được 200 cây nữa, tùy anh lượn lờ ở Kinh Thành.

Được rồi, vậy đổi sang con 812.

Nếu mai không vội, anh có thể đi Hương Sơn ngắm lá đỏ phủ kín núi.

Hạ Ny đưa chìa khóa xe cho Thẩm Hạo rồi tự mình lái xe đi.

Đi chơi với Thẩm Hạo hơn một tháng, cô bỏ bê cả công ty.

Dù đã ủy thác người xử lý các tài sản nhưng cũng cần cô ký tên.

Chẳng mấy chốc Thẩm Hạo lái chiếc Ferrari đến đại sứ quán.

Nhìn hàng dài người đang xếp hàng, Thẩm Hạo trực tiếp ẩn thân đi vào.

Nhân viên phỏng vấn trực tiếp đóng dấu luôn.

Cực kỳ đơn giản.

Xong việc, Thẩm Hạo đi dạo một vòng Cố Cung.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Hạo đến Kinh Thành.

Anh đi lướt qua các địa điểm danh lam thắng cảnh chính, sau đó còn đi Vạn Lý Trường Thành một chuyến để làm hảo hán.

Anh lái xe về hướng vành đai 6.

Đi được nửa đường, Thẩm Hạo thấy đèn báo xăng sáng lên.

Quả nhiên con xe này tốn xăng thật.

Thần thức quét qua, anh thấy cách đó 2 cây số có một trạm xăng, thế là lái xe vào.

Đầy bình 98.

Vâng, xin quý khách đợi một lát.

Chẳng mấy chốc đã đổ xong.

Ông chủ, tổng cộng hết 960 tệ.

Thẩm Hạo quét mã thanh toán.

Nhìn bình xăng, Thẩm Hạo tính toán, một bình chạy được khoảng 430 cây, trung bình 1 cây mất khoảng hai tệ tiền xăng.

Về đến biệt thự, Thẩm Hạo lười biếng nằm trên sofa, đặt vé máy bay cho ngày mai.

Vé hạng nhất giảm giá còn hai mươi ba ngàn tệ.

Mua vé xong, Thẩm Hạo bắt đầu chơi game.

Buổi tối, Hạ Ny lại đặc biệt nỗ lực, dường như muốn vắt kiệt Thẩm Hạo.

Ngày hôm sau, sau khi tiễn Thẩm Hạo lên máy bay, Hạ Ny bay về Trường An, đồng thời mang theo một ít thịt.

Hành động này khiến Tiêu Băng không khỏi thắc mắc.

Thịt này là bí phương của Thẩm Hạo, là đồ tốt đấy, anh ấy đặc biệt dặn dò tớ mang cho cậu.

Lời này cũng không phải giả, cô cũng chẳng biết đó là thịt gì, chỉ biết ăn vào thì tinh thần rất sảng khoái.

Vì tin tưởng bạn thân, Tiêu Băng gật đầu.

Vậy thịt này chế biến thế nào.

Cứ nấu như bình thường thôi, cậu thích vị gì cũng được, làm món thịt bọc bột chiên đi.

Vậy để tớ bảo dì Lưu làm, cậu cũng ở lại ăn luôn.

Ăn xong, Tiêu Băng không nhịn được tán thưởng.

Thịt này ngon thật, ăn xong cảm thấy người nóng hừng hực, giống như vừa tắm nắng xong vậy, mua ở đâu thế.

Hạ Ny lắc đầu: Anh Hạo lấy đấy, tớ cũng không biết, chắc là đồ chế biến theo bí quyết riêng.

Lần này thực sự cảm ơn cậu.

Cảm ơn gì chứ, bạn thân mà, muốn cảm ơn thì cậu cảm ơn anh Hạo ấy, anh ấy mới là người vất vả.

Đúng đúng, cũng nên cảm ơn Thẩm Hạo.

Ngày thứ hai, Tiêu Băng ngủ dậy thấy cổ chân hơi ngứa.

Cô giật mình, vội vàng đến bệnh viện chụp phim.

Kết quả, vị trưởng khoa nhìn tấm phim mà trợn mắt há mồm, hồi lâu không nói nên lời.

Điều này làm Tiêu Băng sợ thót tim.

Sao vậy bác sĩ.

Chương 300

Nghiêm trọng hơn à.

Không, là đang tiến triển cực tốt, không thể tin nổi, cổ chân của cô đã thấy rõ can xương rồi, mới có hai ngày mà bằng người khác cả tháng.

Làm sao mà cô làm được như vậy.

Nghe vậy Tiêu Băng mới thở phào nhẹ nhõm, không sao là tốt rồi.

Cô cũng hiểu ra, đồ Hạ Ny đưa cho mình chắc chắn là bảo bối.

Chuyện này không thể nói lung tung được.

Là do ông Chu cho một ít bí phương.

À, hóa ra là vậy, hèn chi, thay tôi gửi lời hỏi thăm ông Chu nhé.

Nghĩ đến việc tổ tiên Chu Bồi Nguyên là ngự y, có bí phương độc đáo cũng là điều dễ hiểu.

Nếu đã không sao thì tôi xin phép về trước.

Vâng, chào Tiêu tổng.

Rời khỏi bệnh viện, Tiêu Băng lập tức gọi điện cho Hạ Ny.

Hạ Ny, thịt anh Thẩm Hạo cho hôm qua còn không.

Hiệu quả cực kỳ tốt, chỗ gãy xương của tớ đã mọc can xương rồi này.

Hạ Ny ngẩn ra, rồi lập tức hiểu chuyện, chắc chắn Tiêu Băng đã nhận ra lợi ích của nó.

Nhưng giờ cô lấy đâu ra nữa.

Trong tủ lạnh hết rồi, phải đợi Thẩm Hạo về thôi.

Vậy không thể gọi điện bảo anh ấy gửi thêm à.

Chắc là không được đâu, tớ cũng không giúp gì được, thịt này tớ cũng chỉ thấy ở chỗ anh Hạo thôi.

Hạ Ny cũng không biết giải thích thế nào, chỉ đành nói mập mờ như vậy.

Ồ, vậy thì tiếc quá.

Sau 13 giờ bay, Thẩm Hạo cuối cùng đã đến Los Angeles.

Đến Mỹ, mục đích của Thẩm Hạo là để thu hoạch, vì vậy anh không thông báo cho bất kỳ ai.

Tuy nhiên cũng không thể để mục đích quá lộ liễu, thế là anh không ra khỏi sân bay mà đổi chuyến đi Las Vegas.

Ở Las Vegas, Thẩm Hạo chơi ba ngày.

Tiện tay thắng một ít tiền, dạo qua bảy, tám sòng bài, thắng cũng không nhiều, chỉ khoảng 100 triệu đô la.

Tất nhiên, các ông chủ sòng bài muốn điều tra nhưng phát hiện ra họ không tài nào nhớ nổi mặt của Thẩm Hạo.

Đây là do Thẩm Hạo còn nể mặt, nếu không thì anh đã bê sạch cả sòng rồi.

Sau đó, anh bay thẳng đến Georgia, nơi đặt trụ sở chính của Gulfstream.

Lần này anh không đi máy bay, vì khá gần nên lười ngồi.

Thẩm Hạo không đến xưởng để nhận máy bay theo cách thông thường, mà trực tiếp khống chế tổng giám đốc công ty Gulfstream, bắt ông ta cho toàn bộ công nhân nghỉ một ngày và tắt hết camera giám sát.

Thẩm Hạo vào trong xưởng, chọn lấy hai chiếc máy bay đời mới

nhất là Gulfstream G700 và một chiếc G650 mẫu mà tỷ phú Elon Musk đang dùng, cũng là mẫu được các đại phú hào trên thế giới ưa chuộng.

Những chiếc máy bay khác còn đang hoàn thiện dở dang nên anh không để ý tới.

Thẩm Hạo thậm chí còn lấy đi một nửa số nhiên liệu hàng không, đủ để bay trong vài năm.

Trước khi đi, theo thói quen, anh lại phóng một mồi lửa.

Còn những dấu vết khác, anh cũng lười chẳng buồn quản.

Sau khi xong xuôi, bóng dáng Thẩm Hạo biến mất tại chỗ, quay trở lại Las Vegas.

Đồng thời anh gọi điện cho Jenny.

Biết Thẩm Hạo đã đến Mỹ, Jenny vô cùng phấn khích, lập tức đặt vé máy bay chuẩn bị tới Las Vegas.

Tuy đường sắt cao tốc ở Mỹ không phát triển nhưng ngành hàng không lại cực kỳ mạnh mẽ.

Đặt vé xong, Jenny bắt đầu chọn quần áo trong tủ.

Nhưng chọn đi chọn lại cô vẫn không thấy bộ nào ưng ý, thế là nghĩ ngay tới chị gái mình.

Cô rón rén đẩy cửa phòng chị gái.

Mila, giúp em một việc được không.

Mila đang ngồi bên bàn học nghiêm túc ghi chép, không buồn quay đầu lại: Được, em nói đi.

Cho em mượn vài bộ quần áo nhé.

Nghe vậy, Mila ngừng viết, quay lại nhìn em gái với vẻ không thể tin nổi.

Khi cô quay đầu lại, mái tóc vàng kim, đôi mắt xanh nhạt, ngũ quan tinh tế, ngoại hình cực đẹp hiện ra.

Làn da trắng sứ và gương mặt y hệt Jenny, điểm khác biệt duy nhất là khí chất và cách ăn mặc.

Em định làm gì.

Jenny vẻ mặt mếu máo: Bạn trai em tới, em đi gặp anh ấy.

Mila trợn tròn mắt: Em có bạn trai từ bao giờ mà chị không biết.

Cái loại như em mà cũng có đàn ông thích á.

Fck, chị mới không có đàn ông thích ấy.

Bà đây không những có đàn ông thích, mà người đàn ông của em còn đặc biệt, đặc biệt ưu tú, mạnh hơn cái loại gái già trinh tiết như chị nhiều.

Bớt nói nhảm đi, có cho mượn không thì bảo.

Mila nhìn Jenny từ trên xuống dưới.

Trong lòng thầm nghĩ: Thảo nào trưa hôm đó khi ngủ mình cứ mơ thấy ác mộng, hóa ra vấn đề nằm ở đây.

Và gần đây, Mila cũng cảm thấy tâm trạng rất vui vẻ, ngọt ngào mà mãi không tìm ra nguyên nhân.

Bây giờ cô đã hiểu, hai người là chị em song sinh, có tâm linh tương thông.

Thường thì khi đối phương buồn hay vui, người kia đều cảm nhận được đại khái, càng ở gần cảm nhận càng rõ rệt.

Suy nghĩ một lát cô gật đầu: Được thôi, nhưng em phải chụp ảnh cho chị xem người đàn ông nào lại dám rước em.

Và chị nhấn mạnh lại một điểm: chị không giống em, đàn ông theo

đuổi chị xếp hàng từ New York tới Washington, chỉ là chị không hứng thú thôi.

Chị rất ghét cái kiểu tư tưởng hạ lưu giao tiếp chỉ để duy trì nòi giống đó.

Jenny cười lạnh, bĩu môi khinh bỉ.

Cô cũng chẳng khách sáo, lục tung tủ quần áo chọn lấy hai bộ rồi mang đi.

Mila bất mãn: Đồ khốn, lấy đồ của chị mà không biết nói một tiếng cảm ơn à.

Đồ khốn, cảm ơn quần áo của chị nhé.

Không cần cảm ơn, hai bộ đó tặng em luôn đấy, chị không muốn dính dáng chút quan hệ nào tới người đàn ông của em đâu.

Nói thì nói vậy nhưng Mila vẫn vô cùng tò mò.

Bởi lẽ xưa nay không có người đàn ông nào dám theo đuổi Jenny, ai cũng tránh như tránh tà vì cho rằng cô nóng nảy, bạo lực, sợ lúc chia tay bị cô cho ăn kẹo đồng.

Quan trọng là mắt nhìn của Jenny cực cao, ai không cùng sở thích hoặc thực lực kém hơn cô đều không lọt vào mắt xanh.

Ngay cả Mila cũng lo lắng em gái mình sau này không tìm được chồng.

Thấy Jenny đang thay đồ, Mila lén mở điện thoại của em gái.

Nhận diện khuôn mặt của hai chị em song sinh giống hệt nhau không thành vấn đề.

Trong khi đó Thẩm Hạo đang ở trong phòng tổng thống của khách sạn tại Las Vegas.

Xem tin tức một lát, anh vào trong không gian, đến khu cấm địa.

Anh vẫn đang ở trên chiếc máy bay vận tải.

Sau đó, Thẩm Hạo ném chiếc máy bay vận tải vào một góc không gian, lôi chiếc máy bay tư nhân ra.

Thẩm Hạo thả con rối ra định cho nó điều khiển máy bay, nhưng mới một phút nó đã đình công, thế là anh cài chế độ bay tự động rồi mặc kệ, thỉnh thoảng bảo Bạch Tuyết trông chừng là được.

Sau đó, Thẩm Hạo nằm trên sofa, lấy iPad ra xem những bộ phim đã tải xuống từ trước.

Bạch Tuyết ở bên cạnh vô cùng tò mò.

Chủ nhân, cái hộp đen này sao lại có người ở bên trong thế.

À, đây là một món thần khí, nhốt linh hồn vào trong đó để có thể quan sát họ bất cứ lúc nào.

Bạch Tuyết kinh hãi: Chủ nhân, những người này đều đắc tội với ngài sao.

Cũng không hẳn là vậy, thôi bớt nói nhảm đi, có để ta xem phim không thì bảo.

Thế là một người một hổ bắt đầu chế độ xem phim.

Chủ nhân, sao người này lại đen thế.

Ừ, đây là người da đen.

Phim này hay thật đấy.

Thẩm Hạo xem được hai bộ thì mất hứng, lăn ra giường đi ngủ.

Bạch Tuyết trái lại xem rất say sưa, như tìm thấy thế giới mới.

Chẳng mấy chốc iPad hết pin.

Thấy Thẩm Hạo đang ngủ say, nó không dám đánh thức, chỉ đành

phủ phục bên cạnh anh, một con mắt độc nhất chằm chằm nhìn anh không chớp.

Không biết qua bao lâu, Thẩm Hạo mới mơ màng tỉnh dậy.

Vừa mở mắt ra đã giật mình thót tim, thấy Bạch Tuyết đang gục trên ngực mình, trừng trừng nhìn mình.

Thẩm Hạo tát cho nó một cái vào sau gáy.

Mẹ kiếp, có bệnh à, trừng mắt to thế định dọa chết người ta à.

Bạch Tuyết sợ hãi rụt cổ lại, cái vuốt nhỏ chỉ chỉ vào chiếc iPad, lí nhí: Chủ nhân, nó không xem được nữa rồi.

Thẩm Hạo nhìn cái màn hình đen xì: Hết pin rồi.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo dùng một bộ sạc cắm vào nguồn điện.

Chiếc máy tính bảng lập tức sáng lên.

Chương 301

Bạch Tuyết vui mừng nói: Tạ ơn chủ nhân.

Ừ, thích xem thì cứ xem nhiều vào.

Trong thế giới tu luyện, ngoại trừ tu hành ra thì thế giới tinh thần vô cùng nghèo nàn.

Những loại phim ảnh kịch tính này đối với họ chẳng khác nào một loại gây nghiện.

Bạch Tuyết xem đến mức mê mẩn, thấy đoạn nào không hài lòng còn gầm thét lên.

Tiếng ồn ào làm phiền đến Thẩm Hạo, hắn giơ tay tặng cho nó một bạt tai.

Xem phim thì cứ xem, gào thét cái gì, không thấy mất mặt sao.

Chủ nhân, ta là hổ mà.

Ý ngươi là ngươi còn muốn phát uy.

Thẩm Hạo trêu chọc.

Không có, tuyệt đối không có ý nghĩ đó.

Bạch Tuyết nào dám.

Được rồi, tiếp tục xem phim của ngươi đi.

Vâng, chủ nhân.

Thế là, một người một hổ tiếp tục xem phim.

Phải nói về độ thoải mái thì vẫn là loại máy bay tư nhân này tốt nhất.

Cứ như vậy, hai chiếc máy bay tư nhân luân phiên bay.

Bay thêm vài tháng nữa, cuối cùng Thẩm Hạo cũng nhìn thấy lớp sương mù màu huyết sắc.

Trong lòng hắn lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Thật là quá khó khăn mà.

Hắn nói với Bạch Tuyết: Nhìn thấy huyết vụ là sắp đến Bất Lão Tuyền rồi.

Bạch Tuyết cũng vô cùng hiếu kỳ.

Dù sao đây cũng là cấm địa, vậy mà Thẩm Hạo lại dựa vào cái máy bay này để đến nơi một cách dễ dàng, thật không thể tin nổi.

Điều không thể tin nổi hơn là mỗi lần Thẩm Hạo biến mất rồi quay lại, linh lực đều tràn trề vô cùng, có thể trực tiếp bay tiếp.

Điều này quá thần kỳ, chỉ có thể nói là nó đã ôm đúng đùi lớn, lai lịch của Thẩm Hạo chắc chắn rất cường đại.

Biết rằng huyết vụ không thể hấp thụ, Thẩm Hạo và Bạch Tuyết đều đeo máy lọc không khí vào.

Có mục tiêu, cả hai đều phấn chấn tinh thần.

Bay thêm một tháng nữa mới dần thấy được tường thành.

Khi bay qua Bất Lão Tuyền, Thẩm Hạo mới phát hiện phía xa huyết vụ càng lúc càng đậm đặc, mắt thường gần như không nhìn thấy gì, chỉ cảm thấy quỷ dị vô cùng.

Không biết kẻ biến thái nào đã tạo ra chỗ này.

Tiếp theo, bay thêm mười mấy ngày vẫn chưa ra khỏi đó, điều này nằm ngoài dự tính của Thẩm Hạo.

Máy lọc không khí hắn mang theo không đủ dùng, oxy bên trong sắp hết sạch.

Thế là, Thẩm Hạo trở về thế giới đô thị.

Vẫn là trong phòng tổng thống ở Las Vegas.

Mỹ là một quốc gia tư bản, có tiền là có tất cả.

Ở trong cấm địa lâu như vậy, người Thẩm Hạo cũng mụ mị đi, hắn ngâm mình trong bồn tắm nước nóng một lúc lâu mới hồi phục lại.

Lúc này, điện thoại nhận được tin nhắn từ Jenny.

Cô ấy đã lên máy bay, hai tiếng nữa sẽ tới.

Thẩm Hạo nhắn lại một câu bảo cô chú ý an toàn rồi không để ý nữa.

Mà chị gái của Jenny là Mila cũng biết được điểm đến của Jenny hóa ra là Las Vegas.

Điều khiến Mila chấn kinh hơn là trong ảnh chụp chung trên điện thoại của em gái, anh bạn trai bí ẩn kia lại là một người châu Á.

Thật kỳ quái.

Trước đây cô luôn cho rằng đàn ông châu Á quá yếu đuối, kiểu công tử bột, không phải gu của cô.

Chẳng lẽ khẩu vị của em gái đã thay đổi.

Mila cũng giống như phần lớn phụ nữ Mỹ, thích những người đàn ông Mỹ có ngũ quan lập thể, rạng rỡ và khỏe mạnh.

Trong lòng hiếu kỳ, Mila cũng muốn đi theo, nhưng vừa nghĩ đến đống bài tập nặng nề là đầu cô lại to ra.

Nhiệm vụ học tập quá nặng, quốc gia xinh đẹp tuy nói là giáo dục vui vẻ nhưng đó là dành cho tầng lớp dưới, còn tầng lớp tinh hoa thì cạnh tranh vô cùng khốc liệt.

Hơn hai tiếng sau, Jenny bắt một chiếc taxi đến khách sạn nơi Thẩm Hạo ở.

Cùng lúc đó, tại bang Connecticut, Mila phiền não đeo tai nghe vào.

Trong lòng bực bội vô cùng, sách vở không tài nào nạp vào đầu được nữa.

Jenny đáng chết, đúng là đồ khốn.

Tại khách sạn Las Vegas: Thẩm, sao anh đến Mỹ mà không thông báo trước cho em để em đi đón.

Nằm trong lòng Thẩm Hạo, Jenny hỏi.

Không cần đâu, tôi đến đây công tác, chỉ là tạm thời ghé qua thôi.

À đúng rồi, cô có biết chỗ nào bán máy lọc không khí không.

Biết chứ, anh muốn em đưa đi không.

Để mai đi.

Ngày thứ hai, tin báo chí hàng đầu của Mỹ đưa tin: Tổng giám đốc hãng Gulfstream lừa đảo tiền bảo hiểm.

Phát hiện tổng giám đốc Gulfstream bị tòa án Mỹ khởi tố vì nghi ngờ gian lận số tiền bảo hiểm khổng lồ.

Mỗi chiếc máy bay của Gulfstream đều có bảo hiểm, mà đối phương trước đó đã đuổi hết công nhân đi, buổi tối thì xảy ra hỏa hoạn, dấu vết đám cháy rõ ràng có điểm bất thường, thiếu mất hai chiếc máy bay.

Cho nên nhiều người nghi ngờ tổng giám đốc lừa bảo hiểm, điều này quá lộ liễu.

Sau đó, Thẩm Hạo cùng Jenny đi mua không ít bình oxy, đủ dùng trong vài tháng.

Tuy không biết hắn cần nhiều thứ này làm gì nhưng cô vẫn mua.

Tiếp đó Thẩm Hạo đưa Jenny đi dạo quanh Las Vegas.

Trên đường đi gặp rất nhiều chuyện kỳ lạ của người Mỹ.

Có người phụ nữ mặc quần da luyện tập múa cột ngay tại cột đèn đường.

Phải nói rằng khác với trong nước, nơi này thích hợp hơn cho những người trẻ tuổi muốn giải phóng cá tính.

Nói trắng ra là bạn muốn làm loạn thế nào cũng không ai quản.

Đột nhiên, tại ngã tư đường, một gã da trắng khoảng hai mươi tuổi tóc vàng, hai cánh tay xăm trổ, trông như kẻ phê thuốc, liên tục chặn xe ở ngã tư.

Thấy người qua đường, hắn còn thỉnh thoảng rút súng ra đe dọa.

Chưa đầy hai phút sau, xe cảnh sát ập đến.

Cảnh sát hét lớn: Buông súng xuống, nằm xuống đất ngay lập tức.

Gã đàn ông không hề để ý, còn khiêu khích giơ ngón tay thối về phía xe cảnh sát.

Điều khiến Thẩm Hạo ngạc nhiên là cảnh sát không nổ súng mà trực tiếp nhấn ga chiếc SUV Chevrolet lao tới, húc bay gã da trắng kia xa bốn năm mét.

Lúc này họ mới xuống xe còng tay gã lại, đồng thời gọi xe cứu thương.

Đừng nói chi, Thẩm Hạo xem thấy khá sảng khoái.

Đây là thao tác cơ bản thôi.

Dường như sợ Thẩm Hạo không hiểu, Jenny giải thích.

Tôi rất thích phong cách thực thi pháp luật này, gặp mấy đứa ngu

ngốc thì cứ phải cứng rắn như vậy.

Đi thôi, đến sòng bạc dạo chút.

Thẩm Hạo nói.

Em không biết đánh bạc.

Jenny lắc đầu.

Chơi máy đánh bạc slot machine là được rồi.

Được thôi.

Vào một sòng bạc, Thẩm Hạo bảo Jenny chơi máy đánh bạc.

Bỏ vào hai trăm đô la, lượt cuối cùng trúng được 2 triệu đô la.

Khi đèn trên máy nhấp nháy, nó đã thu hút không ít ánh nhìn.

Jenny chấn kinh, cô có kỹ năng này từ khi nào vậy.

Thẩm Hạo mỉm cười không giải thích.

Jenny đã vất vả đến đây phục vụ hắn, hắn cũng phải có chút biểu hiện chứ.

Dùng tiền của sòng bạc, Thẩm Hạo chẳng thấy tiếc chút nào.

Chương 302

Rất nhanh, nhân viên sòng bạc đã đăng ký bằng lái xe của Jenny, ghi lại thời gian và số máy.

Thưa cô, sau khi trừ thuế còn lại 1,34 triệu đô la, đây là chi phiếu, cô có cần cảnh sát bảo vệ không.

Quản lý sòng bạc cười hỏi.

Không cần.

Sau đó Jenny đưa chi phiếu cho Thẩm Hạo.

Tôi không cần tiền, chi phiếu này cô giữ lấy đi.

Thẩm Hạo cười nói: Cô thắng thì là của cô, tiền của tôi tiêu không hết nên không cần đâu.

Nhìn thấy ánh mắt kiên định của Thẩm Hạo, Jenny chỉ đành đồng ý.

Vậy được, hôm nay em sẽ tiêu hết một triệu đô này.

Ok.

Rời khỏi sòng bạc, Thẩm Hạo và Jenny bắt đầu hoạt động mua sắm điên cuồng.

Phải nói Las Vegas đúng là thiên đường tiêu dùng, chỉ cần bạn nghĩ đến là ở đây đều có.

Túi xách xa xỉ, trang sức, quần áo, Jenny mua không ít, toàn là những kiểu dáng Thẩm Hạo thích.

Thậm chí cô còn mua rất nhiều đồ lót Victorias Secret để tối mặc cho Thẩm Hạo xem.

Sau đó Thẩm Hạo lại mua một trăm chiếc máy tính bảng, tải về một đống phim truyền hình: Lượng Kiếm, Chân Hoàn Truyện, phim võ hiệp, phim phá án, phim thần tượng Hàn Quốc, rồi cả Friends, Breaking Bad.

Bộ nhớ đều bị lấp đầy, đủ để xem trong nửa năm cho đến khi nôn ra thì thôi.

Mỗi chiếc máy tính bảng đều được sạc đầy pin để không phải sạc thường xuyên.

Thao tác này khiến Jenny không hiểu nổi, xem trên mạng không phải tốt hơn sao.

Nhưng cô cũng không hỏi nhiều, dù sao hôm nay cũng thắng được hơn một triệu đô la.

Buổi tối, Thẩm Hạo được xem một buổi trình diễn nội y riêng tư.

Phải nói rằng với thân hình đỉnh cao của Jenny, mặc đồ Victorias Secret vào đúng là tuyệt mỹ.

Tuy không cao như siêu mẫu mét tám nhưng cao khoảng mét bảy đối với Thẩm Hạo là vừa vặn.

Nhìn ánh đèn neon bên ngoài cửa sổ Las Vegas, Thẩm Hạo một lần nữa trở lại cấm địa.

Thay bình oxy mới, hắn lại khởi hành.

Bay thêm khoảng mười ngày, Bạch Tuyết chạy đến bên cạnh Thẩm Hạo.

Chủ nhân, mấy cái kia xem hết rồi, còn cái mới không.

Cho ngươi này.

Nói xong, Thẩm Hạo ném qua một chiếc máy tính bảng.

Tạ ơn chủ nhân.

Bạch Tuyết xem một cách ngon lành.

Cứ như vậy bay thêm gần một tháng, khi ra khỏi khu vực sương mù huyết sắc, cả người và hổ đều thở phào nhẹ nhõm.

Thẩm Hạo thử vận chuyển công pháp, phát hiện linh lực vẫn không có cách nào khôi phục, chỉ có thể nói vẫn giống như trước.

Bạch Tuyết hiếu kỳ hỏi: Chủ nhân, vừa rồi sao không ghé qua Bất Lão Tuyền.

Thẩm Hạo đáp: Đến đó làm gì, chỉ vì mấy giọt nước tuyền đó sao.

Bên trong đã bị ta đào rỗng rồi, cũng chẳng thiếu chút đó, ước chừng cũng chỉ còn vài giọt thôi.

Chủ nhân lợi hại.

Bạch Tuyết nịnh nọt.

Bất Lão Tuyền bị đào rỗng, điều này hoàn toàn vượt quá tưởng tượng của nó, nó không dám tin loại thiên tài địa bảo như vậy mà trong tay Thẩm Hạo còn có bao nhiêu nữa.

Ra khỏi khu vực huyết vụ, tâm trạng Thẩm Hạo trở nên vui vẻ.

Tuy không biết còn phải bay bao lâu nhưng hắn cũng không vội vàng nữa.

Hắn và Bạch Tuyết một người một hổ ăn đồ nướng uống rượu.

Trên máy bay tư nhân phòng bếp cái gì cũng có, vừa xem phim vừa ăn nên cũng không thấy buồn chán.

Bay thêm vài tháng, chán đến mức muốn chết, Thẩm Hạo định quay về đô thị chơi bời một chuyến thì đột nhiên bầu trời biến thành màu cam đỏ, giống như dung nham vậy.

Thẩm Hạo nghi hoặc nói: Chuyện này là sao.

Bạch Tuyết vô cùng hưng phấn: Dưới bầu trời đó là một ngọn núi tên là Xích Diễm Sơn, hùng vĩ vô cùng, không kém gì ngọn núi chính của dãy Côn Luân.

Cho nên vùng trời đó mới bị phản chiếu đỏ rực như vậy.

Chỉ cần vượt qua ngọn núi đó là ra khỏi cấm địa rồi.

Nhiệt độ ở Xích Diễm Sơn vô cùng nóng bỏng, người thường không thể sinh tồn, nó giống như một cái lò lửa lớn vậy, là một trong những cấm địa của Linh Vân đại lục.

Tu sĩ bình thường trong người không có linh lực thì không thể phi hành, muốn đi bộ qua đó là điều không thể.

Nghe vậy, Thẩm Hạo hỏi: Phạm vi của Xích Diễm Sơn này lớn bao nhiêu.

Bạch Tuyết ngượng ngùng nói: Ta không biết, phạm vi chắc chắn không nhỏ, nếu không đã không được gọi là cấm khu rồi.

Thẩm Hạo gật đầu, thầm tính toán trong lòng, có thể nhuộm đỏ cả mây trời thì ngọn núi Xích Diễm này đã rất lợi hại rồi.

Điểm quan trọng hơn là hiện tại ngay cả đỉnh núi cũng chưa thấy, chứng tỏ khoảng cách còn rất xa.

Đi trên biển thường là thấy cột buồm trước rồi mới thấy tàu.

Cảnh sắc có sự thay đổi mới, tâm trạng Thẩm Hạo cũng có chút kích động.

Thế là hắn đứng dậy nhìn qua cửa sổ, mặc dù bên ngoài vẫn là một vùng trọc lốc nhưng tâm trạng đã rạng rỡ hẳn lên.

Vậy thì bay thêm một đoạn thời gian nữa xem sao.

Không bay thì không biết, vừa bay một cái là bay thêm mấy ngày.

Thẩm Hạo vẫn không thấy ngọn núi nào, chỉ có thể cảm thán thế giới tu luyện này quá lớn.

Sự kỳ vọng trước đó cũng dần tan biến theo sự mài mòn của thời gian, Thẩm Hạo lại bắt đầu nằm ườn ra.

Thời gian thấm thoát trôi qua, ngay cả Thẩm Hạo cũng không biết đã qua bao nhiêu ngày, có lẽ 20 ngày, có lẽ 40 ngày, hắn đã lười tính ngày rồi.

Đột nhiên cảm thấy nhiệt độ tăng cao, hắn lập tức ngẩn ra.

Bây giờ hắn đã lạnh nóng không xâm được, vậy mà lại có thể cảm thấy nóng.

Thẩm Hạo vội vàng nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên phía nam xuất hiện một đỉnh núi, tỏa ra ánh sáng rực rỡ như nhật chiếu kim sơn.

Thẩm Hạo mừng rỡ khôn xiết, cuối cùng cũng đến được Xích Diễm Sơn, thật không dễ dàng gì.

Cảm nhận được nhiệt độ tăng lên, Thẩm Hạo vội vàng kéo máy bay lên cao.

Không phải hắn sợ nóng, chủ yếu là chiếc máy bay này dù vật liệu là hàng không nhưng suy cho cùng cũng là phàm thiết, hắn thực sự sợ thứ này không chịu được nhiệt độ cao.

Máy bay có thể bay cao thêm nghìn mét, đạt đến độ cao 15000 mét.

Phải nói rằng chiếc máy bay tư nhân Gulfstream này bay êm và cao hơn máy bay thông thường nhiều.

Nhìn xuống lớp mây qua cửa kính, cả lớp mây giống như dung nham vậy, vô cùng chấn động.

Thẩm Hạo không kìm được lấy máy ảnh ra chụp vài tấm.

Bạch Tuyết cũng hiếu kỳ nhìn xuống.

Bất kể là nhân loại hay yêu thú phi hành đều ở dưới lớp mây, rất ít người bay được lên trên tầng mây.

Mất khoảng hai ngày, Thẩm Hạo cuối cùng cũng nhìn thấy Xích Diễm Sơn.

Phóng tầm mắt nhìn đi, núi non trùng điệp kéo dài không dứt như biển lửa, nhìn không thấy điểm dừng.

Nếu không có linh khí để bay qua thì đúng là một sự tuyệt vọng.

Cái này chẳng khác gì Hỏa Diễm Sơn trong Tây Du Ký cả.

Chủ nhân, Hỏa Diễm Sơn là cái gì.

Lúc nào rảnh ta tải Tây Du Ký cho ngươi xem.

Vâng, chủ nhân.

Một người một hổ vốn đang uể oải lập tức phấn chấn hẳn lên, xem đến hăng say.

May mắn thay, ngọn núi Xích Diễm này rốt cuộc cũng có điểm kết thúc.

Bay thêm khoảng ba tháng, Thẩm Hạo đột nhiên cảm nhận được linh khí trong cơ thể từ từ khôi phục, lập tức kinh hỉ vô cùng.

Bạch Tuyết cũng kích động không thôi.

Chủ nhân chúng ta đã ra khỏi cấm địa rồi.

Ta cảm nhận được rồi, ngươi đợi đó.

Nói xong, Thẩm Hạo tiến vào không gian, trực tiếp đến Thiên Vũ bí cảnh.

Ngay lập tức một lượng lớn linh khí ùa tới, Thẩm Hạo khôi phục rất nhanh.

Ra khỏi cấm địa, tuy linh khí đang từ từ khôi phục nhưng dù sao cũng quá chậm.

Sau khi Thẩm Hạo từ Thiên Vũ bí cảnh ra ngoài, phát hiện máy bay đã bay được mấy nghìn mét rồi, hắn lập tức đuổi theo, bế Bạch Tuyết lên rồi ném máy bay vào trong không gian.

Hắn lập tức hóa thành một đạo lưu quang biến mất tại chỗ.

Tốc độ của Thẩm Hạo so với máy bay thì nhanh vô biên.

Chưa đầy một phút, Thẩm Hạo cuối cùng cũng nhìn thấy trời xanh mây trắng.

Trên mặt đất cũng xuất hiện cỏ xanh và cây cối, tổng thể đã có sức sống.

Chương 303

Chỉ riêng vùng ven thôi mà linh khí đã có thể sánh ngang với Ngọc Thanh cung.

Thẩm Hạo và Bạch Tuyết đều vô cùng phấn phấn.

Vùng đất này thuộc về vùng biên duyên của Linh Vân đại lục.

Ngay cả Bạch Hổ cũng chưa từng đến đây, nó từ nhỏ đã sống ở dãy núi Côn Luân, chưa từng đi ra ngoài.

Thẩm Hạo đưa Bạch Tuyết bay đi mấy trăm dặm, vẫn không một bóng người, thậm chí ngay cả một con chim cũng không có, tĩnh mịch vô cùng.

Điều này khiến Thẩm Hạo có chút hoài nghi nhân sinh, không biết mình có đi nhầm chỗ không.

Đồng thời, hắn vừa bay vừa phóng thần thức ra quét quét.

Bay được khoảng 10 phút, đột nhiên Thẩm Hạo phát hiện cách đó một trăm km có mười mấy tu sĩ, có Chân Nguyên cảnh, có Linh Đan cảnh, đang vây công một con yêu thú cấp ba.

Sau khi thần thức xác nhận, chỉ có mấy người này không có ai khác, Thẩm Hạo chọn cách ngụy trang thành một kẻ mới vào Chân Nguyên cảnh, đạp trên phi kiếm từ từ bay tới.

Trước tiên tìm một cái xác để xem đây là nơi nào đã.

Yêu thú và tu sĩ đánh nhau bất phân thắng bại.

Trang phục và công pháp của những người này không thống nhất, rõ ràng là một nhóm tán tu.

Con yêu thú cấp ba kia là một con Đằng Lang trắng thuộc tính

mộc, đôi mắt lóe lên ánh xanh, trên người là lông trắng nhưng bốn chi lại có màu xanh lục, to như cột điện, giống như rễ cây dây leo vậy, móng vuốt vô cùng sắc bén.

Trong số đó, hai kẻ Chân Nguyên tầng chín trực tiếp bị con sói này giết chết chỉ bằng một nhát vuốt.

Tốc độ rất nhanh, bốn kẻ Linh Đan cảnh nhất thời cũng không làm gì được con sói trắng.

Thẩm Hạo không chọn giúp đỡ mà nấp sang một bên quan sát.

Điều khiến hắn kinh ngạc là những tán tu Linh Đan cảnh này trong tay đều có linh khí pháp bảo.

Ở Thiên Vũ hoàng triều thì đó là vật hiếm có, vậy mà ở đây Linh Đan cảnh mỗi người đều có một cái.

Chẳng trách lúc trước trong Thiên Vũ bí cảnh, linh khí Bát Quái Hộ Thân Kính lại được dùng làm vật trang trí trên nóc nhà.

Ban đầu Thẩm Hạo còn tưởng là cố ý đặt ở đó, giấu một cách độc đáo, giờ xem ra là hắn hiểu sai rồi, thứ đó có lẽ thực sự chỉ là vật trang trí.

Đằng Lang Vương tuy tốc độ nhanh nhưng đối mặt với sự vây hãm của bốn Linh Đan cảnh, cuối cùng vẫn bị đánh chết.

Mấy người đó lấy yêu đan của Đằng Lang Vương rồi lột da, toàn bộ cơ thể nó đều được tận dụng.

Không đi làm đồ tể thì đúng là phí phạm, toàn bộ quá trình diễn ra vô cùng chuyên nghiệp.

Thẩm Hạo xem mà tấm tắc khen ngợi, đúng là không lãng phí một chút nào, ngay cả thịt của Đằng Lang Vương cũng được chia hết, thế mới gọi là chuyên nghiệp.

Có ba người chết đều là Chân Nguyên cảnh, những người khác không hề bi thương mà chỉ lục lọi túi trữ vật của họ rồi rời đi.

Đợi họ đi xa, Thẩm Hạo quan sát một lúc, xác định không có gì bất thường mới bay tới, ném ba cái xác vào không gian.

Tiếp đó, Thẩm Hạo tiến vào không gian, sương mù trắng lập tức ùa tới.

Sau khi xem xét ký ức, Thẩm Hạo đã có cái nhìn khái quát về nơi này.

Đúng là Linh Vân đại lục, đám người này đúng là tán tu, nơi này nằm ở biên giới Đông Vực.

Trong vòng vạn dặm phụ cận có hàng chục phường thị tán tu, người quản lý đều là cảnh giới Tam Hoa.

Cách đó khoảng vài chục vạn dặm có một tòa thành tên là Càn Dung, tất cả các phường thị lân cận đều thuộc về thành Càn Dung này.

Đồng thời, thành Càn Dung cũng là thành phố tập trung tán tu lớn nhất, thực lực của người quản lý không rõ.

Hiện tại, toàn bộ Linh Vân đại lục đang trong trạng thái chém giết lẫn nhau.

Yêu thú cũng bắt đầu ra ngoài ăn thịt người, con Đằng Lang Vương này đã ăn sạch người của một huyện thành gần đó.

Theo ký ức của tán tu, địa giới của Linh Vân đại lục vô cùng rộng lớn, diện tích cụ thể bao nhiêu không ai biết được.

Nếu nói diện tích của Thiên Vũ hoàng triều như Trái Đất thì Linh Vân đại lục này ít nhất cũng là Mặt Trời, gấp hơn 100 vạn lần Thiên Vũ hoàng triều.

Ở đây cũng có các thành trấn của phàm nhân, phàm nhân không do hoàng triều quản lý mà đều do các phường thị tán tu quản lý.

Hiện nay khắp Linh Vân đại lục đâu đâu cũng có sát lục.

Nhận được những tin tức này, Thẩm Hạo không những không sợ hãi mà còn có chút vui mừng.

Trong ký ức của ba người này có một tin tức khiến hắn chú ý.

Gần đây liên tục có yêu thú tấn công phường thị, còn có tu sĩ đồ sát phàm nhân.

Mà đan phường Càn Dung là nơi bị tấn công nghiêm trọng nhất, bị một con yêu thú cấp năm tấn công.

Người quản lý đan phường Càn Dung đã bị yêu thú giết chết, thành Càn Dung đã phái người quản lý mới đến, người này tên là Ngô Dũng, thực lực đỉnh phong Tam Hoa Tụ Đỉnh.

Điều khiến Thẩm Hạo động tâm mong đợi hơn là người này còn là một thể tu.

Nghe nói tu vi nhục thân của y có thể sánh ngang với yêu thú cấp bốn, tuy thực lực nhục thân không quá mạnh nhưng chắc chắn là có công pháp.

Điều này làm Thẩm Hạo rất hứng thú, hắn vẫn luôn khổ sở vì không có công pháp tu luyện cho thể tu, chẳng phải thứ đó đang đến sao.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo lập tức định đến đan phường Càn Dung.

Đan phường Càn Dung nói trắng ra là một thị trường giao dịch tương tự như chợ hoa cây cảnh ở thế giới đô thị, cũng có thể gọi là phường thị đan dược, là nơi các tán tu lân cận giao dịch linh thảo, linh dược, yêu đan, đan dược, vô cùng náo nhiệt.

Vì vậy nơi này không chỉ vàng thau lẫn lộn mà còn là trọng điểm tấn công của yêu thú vì có bán yêu đan.

Rõ ràng toàn bộ Linh Vân đại lục đang trong trạng thái tiêu điều sát khí.

Tu sĩ nhân loại giết phàm nhân, yêu thú cũng giết phàm nhân, đồng thời cũng có những tu sĩ bảo vệ nhân loại.

Thẩm Hạo đoán đây có lẽ là cái gọi là thiên đạo đại kiếp.

Theo lý luận tự nhiên, thế giới không có cái gọi là thiên tai, chẳng qua là quy luật tự nhiên mà đại tự nhiên dựa vào để điều tiết cân bằng sinh thái.

Có lẽ tu sĩ quá nhiều đã ảnh hưởng đến sự cân bằng của toàn thế giới.

Phàm nhân giống như các tế bào cơ thể, tế bào người bình thường mỗi phút chết đi hàng tỷ cái, sau đó khi tế bào chết đi sẽ sao chép một bản thân khác để trọng sinh, cứ thế lặp đi lặp lại giữ cho cơ thể khỏe mạnh.

Đây là một vòng tuần hoàn hoàn hảo, nhưng dù hoàn hảo đến đâu cũng có lỗ hổng.

Một khi tế bào phát sinh dị biến thì sẽ biến thành tế bào ung thư, tế bào ung thư không có giới hạn tuổi thọ mà là vĩnh sinh bất tử.

Quan trọng là tế bào ung thư không chỉ trường sinh mà còn liên tục sao chép, công năng y hệt nhau, lúc này hệ thống phòng thủ miễn dịch cuối cùng của con người sẽ giết chết tế bào ung thư.

Nếu giết không được thì kết quả là tế bào ung thư càng ngày càng nhiều, kết cục cuối cùng chính là con người tử vong.

Ước chừng tu sĩ cũng tương tự như tế bào ung thư, phải được

khống chế trong một phạm vi nhất định, một khi tu sĩ quá nhiều thì thiên đạo cũng sẽ sụp đổ.

Đương nhiên đây cũng chỉ là phỏng đoán của Thẩm Hạo.

Là một thanh niên của một quốc gia xã hội chủ nghĩa, lập trường của hắn rất kiên định, chiến đấu vì hòa bình, vì hàng vạn hàng nghìn phàm nhân.

Sau khi từ không gian ra ngoài, Thẩm Hạo nhìn Bạch Tuyết rồi nói: Ngươi quá lộ liễu, Linh Vân đại lục này đầy rẫy nguy cơ, hay là trốn vào túi ngự thú cho an toàn.

Bạch Tuyết gật đầu: Vâng, chủ nhân, người đưa cái máy tính bảng đó cho ta, ta muốn xem.

Được thôi.

Thẩm Hạo lấy túi ngự thú từ trong nhẫn không gian ra, nhét Bạch Tuyết vào trong.

Lúc này hắn mới đạp phi kiếm đi về phía phường thị đan dược.

Trên đường đi rừng cây rậm rạp, thỉnh thoảng cũng có yêu thú.

Thẩm Hạo thuận tay giết vài con yêu thú cấp hai, định đến đan phường Càn Dung để bán, không thể đi tay không được, phải có một cái cớ mới hành động được chứ.

Bay được vài chục dặm, có năm tu sĩ Chân Nguyên cảnh chặn đường Thẩm Hạo.

Một kẻ Chân Nguyên tầng bảy, một kẻ tầng tám và ba kẻ tầng chín.

Đứng lại.

Thức thời thì để lại nhẫn không gian rồi cút ngay cho ta.

Thẩm Hạo không ngờ lại có kẻ dám cướp của mình, năm con kiến hôi Chân Nguyên cảnh.

Hắn cũng lười nói nhảm, vung tay một cái, kim quang lấp lóe, năm tên trực tiếp bị phi kiếm lấy mạng, đi nhận cơm hộp.

Chương 304

Ném xác năm tên vào không gian, Thẩm Hạo bắt đầu kiểm tra thông tin của chúng.

Điều khiến hắn ngạc nhiên là năm tên này lại có tổ chức, ngay tại một sơn trại cách đó trăm dặm tên là Xích Diễm sơn trại.

Thế lực không lớn, khoảng năm mươi người, thủ lĩnh lại là đỉnh phong Linh Đan cảnh, thế lực đại khái cũng giống như Cửu Thành Lâu vậy.

Chỉ là đáng tiếc, so với Cửu Thành Lâu ở Thiên Vũ hoàng triều, Linh Đan cảnh ở đây kém xa về mặt phong thái.

Mẹ nó, mỗi ngày không lo tu luyện tử tế, chỉ muốn đi đường tà, hạng gì đây, có thực lực đó không.

Hôm nay gặp phải ta, chứ nếu gặp tán tu khác thì chẳng phải mất mạng rồi sao, đúng là khối u ác tính mà.

Biến các ngươi thành tro bụi cũng coi như là công đức vô lượng.

Điều khiến Thẩm Hạo để tâm hơn là trong tay trại chủ sơn trại này còn có một thanh phi kiếm linh khí.

Bảo vật dành cho người có đức, sao có thể rơi vào tay một tên thổ phỉ.

Nói đến đây, Thẩm Hạo sao có thể nhịn được, lập tức bay về phía sơn trại.

Trại chủ Xích Diễm sơn trại là Diêu Nãi Siêu, một cường giả đỉnh phong Linh Đan cảnh, là khối u ác tính của khu vực lân cận, không ít tán tu đã bị hắn cướp bóc.

Hôm nay đụng phải tấm thép là Thẩm Hạo, coi như hắn xui xẻo.

Khoảng cách trăm dặm, với tốc độ của Thẩm Hạo thì loáng cái đã tới nơi.

Thần thức quét qua, phát hiện tám kẻ Linh Đan cảnh đều có mặt, mạnh nhất là Diêu Nãi Siêu, còn lại đều là Chân Nguyên cảnh.

Một sơn trại mà linh khí lại vô cùng sung túc, điều này nằm ngoài dự tính của Thẩm Hạo.

Để đề phòng chúng chạy trốn, hắn thậm chí còn bố trí Ngũ Hành trận bao quanh cả sơn trại.

Tuy nói là sơn trại nhưng diện tích cũng không nhỏ, cả ngọn núi đều là của Xích Diễm sơn trại.

Làm đủ mọi chuẩn bị xong, hắn mới lặng lẽ lẻn vào.

Những kẻ canh cổng sơn trại đều là Chân Nguyên cảnh.

Một tên canh cửa thậm chí còn chưa kịp phát hiện ra Thẩm Hạo đã bị hắn bẻ gãy cổ ném vào không gian.

Sau khi tiêu diệt kẻ canh cửa, Thẩm Hạo dùng thần thức quét ngang, phát huy truyền thống tốt đẹp của tổ tiên là không để lại người sống.

Hàng trăm kẻ Chân Nguyên cảnh đều bị tiêu diệt một cách âm thầm rồi ném vào không gian.

Sơn trại dần trở nên yên tĩnh.

Cảnh tượng này cuối cùng cũng thu hút sự chú ý của những kẻ Linh Đan cảnh.

Một tên Linh Đan cảnh tầng năm quét thần thức qua, phát hiện sơn trại đột nhiên mất đi hơn một nửa số người, lập tức cảnh giác.

Chưa kịp phát ra tiếng báo động, y đã cảm thấy một luồng hàn ý ập đến, lông tơ toàn thân dựng đứng.

Y quay người định né tránh nhưng vẫn không kịp, trước mắt tối sầm lại, linh lực còn chưa kịp vận hành đã bị Thẩm Hạo đấm nát tâm mạch rồi ném vào không gian.

Dù Thẩm Hạo có làm kín kẽ đến đâu cũng không thể giấu được những Linh Đan cảnh khác.

Một tiếng chuông vang lên trong sơn trại, tiếng chuông trầm đục như một nhát búa nện vào tâm can, làm thức tỉnh các Linh Đan cảnh khác.

Trại chủ Diêu Nãi Siêu đang bế quan cũng giật mình tỉnh dậy.

Sau khi dùng thần thức kiểm tra, y phát hiện cả sơn trại giờ chỉ còn lại ba cao thủ Linh Đan cảnh, cộng thêm y nữa là bốn người, những người khác đều biến mất một cách quỷ dị.

Diêu Nãi Siêu mặt tái mét, không nói hai lời quay người bỏ chạy từ phía sau núi.

Y có thể lăn lộn ở đây lâu như vậy mà không xảy ra chuyện gì, thứ nhất là vì bất kể người quản lý phường thị đan dược Càn Dung là ai, y đều ngoan ngoãn nộp tiền hiếu kính, có thể nói 70% lợi nhuận đều được dâng lên, đây chính là cái gốc để y an thân lập mệnh.

Thứ hai là Diêu Nãi Siêu không bao giờ chọc vào cường giả.

Thứ ba chính là đủ cảnh giác, chạy đủ nhanh.

Khi y bay được nửa đường thì phát hiện xung quanh xuất hiện kết giới, lập tức kinh hãi vô cùng.

Trong lòng y hiểu rõ đối phương muốn dồn mình vào chỗ chết, rõ ràng đã bố trí trận pháp từ trước.

Hơn nữa đối phương có thể âm thầm tiêu diệt tất cả mọi người, thực lực ít nhất cũng là Thông Huyền cảnh.

Thông Huyền cảnh tuy không phải là mạnh nhất nhưng ở Đông Vực cũng được coi là một phương cao thủ.

Y sắp đột phá Thông Huyền rồi, đã chạm đến ngưỡng cửa, vậy mà không ngờ lúc này lại có người tìm đến tận cửa.

Diêu Nãi Siêu cũng là người quyết đoán, thấy chạy không thoát liền không chạy nữa, lập tức quỳ xuống đất, tháo chiếc nhẫn không gian ở tay phải ra, nâng bằng hai tay quá đầu, cúi đầu nói: Không biết Diêu mỗ đã đắc tội với vị tiền bối cao nhân nào, xin hãy hiện thân cho gặp mặt.

Diêu mỗ nguyện dâng hiến tất cả, chỉ cầu xin tiền bối tha cho một mạng.

Thẩm Hạo vừa giải quyết xong các Linh Đan cảnh khác, đang định xử lý tên này thì thấy Diêu Nãi Siêu quỳ gối bắt đầu cầu xin, lập tức có chút kinh ngạc, đúng không hổ là người của Linh Vân đại lục, giác ngộ thật cao.

Nhưng giác ngộ cao đến đâu cũng vô dụng, đắc tội với Thẩm Hạo thì chắc chắn phải chết.

Thẩm Hạo ghét nhất hai loại người, một loại là cướp của hắn, một loại là không cho hắn cướp, cả hai đều đáng ghét như nhau.

Diêu Nãi Siêu chỉ cảm thấy ánh sáng trước mắt tối sầm lại, một bóng người xuất hiện trước mặt.

Khi nhìn rõ dung mạo của người tới, y sững sờ, nghĩ mãi cũng không thông đã đắc tội với Thẩm Hạo ở chỗ nào.

Tiền bối, không biết vãn bối đã đắc tội tiền bối lúc nào, xin hãy cho vãn bối một cơ hội để chuộc tội.

Tuy nói vậy nhưng Thẩm Hạo phát hiện tên này đã chuẩn bị sẵn sàng để bỏ chạy bất cứ lúc nào.

Thẩm Hạo thản nhiên nói: Chính là vừa nãy, thủ hạ của ngươi đã cướp của ta.

Nghe vậy, môi Diêu Nãi Siêu giật giật, trong lòng như có hàng vạn con thảo nê mã chạy qua, hận chết lũ lâu la đã đi cướp của Thẩm Hạo.

Đúng là một lũ ngu ngốc, người nào có thể đắc tội, người nào không mà cũng không biết, lại đi gây sự với một kẻ mạnh như vậy.

Diêu Nãi Siêu nào biết được một cao thủ Thông Huyền cảnh như Thẩm Hạo lại đi đạp phi kiếm thong thả bay như vậy, hoàn toàn không hợp lẽ thường chút nào.

Điều này ai mà ngờ tới được.

Những cao thủ Thông Huyền khác đâu có ai làm thế.

Tiền bối phải làm sao mới có thể kết thúc ân oán này.

Diêu mỗ nguyện trả bất cứ giá nào.

Thẩm Hạo khẽ ho một tiếng, giọng nói trầm thấp không mang theo chút cảm xúc nào: Ta là người không bao giờ thù dai, vì có thù là ta báo ngay tại chỗ.

Ngươi là người khá thức thời, ta cũng rất tán thưởng.

Nghe vậy Diêu Nãi Siêu mừng thầm, đang định cảm ơn thì nghe Thẩm Hạo đổi giọng: Nhưng ngươi đối với ta vẫn còn chút tác dụng, cho nên ta vẫn phải mượn cái đầu của ngươi dùng một chút, cũng coi như là giúp người làm niềm vui.

Trán Diêu Nãi Siêu mồ hôi đầm đìa, đây mà là lời con người nói sao.

Không nói hai lời, y quay người bay về hướng ngược lại với tốc độ cực nhanh, vừa chạy vừa lạnh lùng nói: Nếu ngươi giết ta, người quản lý đan phường chắc chắn sẽ báo thù cho ta.

Đừng tưởng Thông Huyền là ghê gớm, người mạnh hơn ngươi còn nhiều lắm.

Thẩm Hạo mỉm cười, tĩnh lặng đứng tại chỗ.

Khi Diêu Nãi Siêu bay đến chân núi phía trước thì phát hiện Thẩm Hạo đã đứng đó đợi y từ bao giờ.

Diêu Nãi Siêu chấn kinh: Ngươi. ngươi biết không gian di chuyển.

Ngươi là Tiên Khiếu cảnh.

Sao có thể như vậy, một cường giả như thế sao lại đến đây.

Đồ nhà quê, đây gọi là Ngũ Hành trận pháp.

Thẩm Hạo bước ra một bước, lập tức đã đến trước mặt Diêu Nãi Siêu.

Tốc độ nhanh đến mức khiến y chấn động.

Y tế ra pháp bảo phòng ngự, toàn thân hiện lên một lá chắn màu xanh nhạt, phi nhanh lùi về phía sau, đồng thời tế ra phi kiếm linh khí tấn công Thẩm Hạo.

Nhưng tất cả đều vô dụng, tay của Thẩm Hạo như một con dao phẫu thuật sắc bén, dễ dàng phá vỡ lá chắn của y.

Ngươi vậy mà còn là một thể tu.

Có thể phá vỡ lá chắn dễ dàng như vậy, chỉ có thể tu có thực lực sánh ngang với yêu thú cấp bốn mới làm được.

Ái chà, ngươi biết cũng nhiều đấy.

Nói xong, Thẩm Hạo một tay bóp cổ Diêu Nãi Siêu nhấc bổng lên,

một tay đoạt lấy phi kiếm của y, sau đó nói: Để ta thử xem phi kiếm của ngươi có sắc bén không.

Nói đoạn, tay trái Thẩm Hạo cầm kiếm đâm thẳng vào ngực Diêu Nãi Siêu, xuyên qua ngực, tạo ra một lỗ hổng thấu tim.

Ngươi không phải là người.

Diêu Nãi Siêu chết không nhắm mắt.

Thẩm Hạo ném xác y vào không gian.

Hắn không rời đi ngay mà định xem qua ký ức của Diêu Nãi Siêu đã.

Thỏ khôn có ba hang, lỡ như tên này còn giấu bảo bối gì đó thì chẳng phải phải quay lại một chuyến sao, làm việc gì mà phải làm đi làm lại thì phiền phức lắm.

Sau đó Thẩm Hạo tiến vào không gian.

Tiêu diệt toàn bộ Xích Diễm sơn trại làm trong không gian ngưng tụ một lượng lớn sương mù, tất cả đều ùa về phía Thẩm Hạo.

Chương 305

Việc chỉnh đốn lại sơn trại đã đưa cảnh giới của Thẩm Hạo lên đến Thông Huyền tầng thứ sáu đỉnh phong, chỉ cần tĩnh tâm tu luyện vài ngày là có thể đột phá lên Thông Huyền tầng thứ bảy.

Tu luyện sao.

Cả đời này không bao giờ có chuyện ta tự mình tu luyện, Thẩm Hạo ta vốn không phải hạng người có thể an tâm ngồi đả tọa.

Chỉ có thể nói, thực lực hiện tại vẫn còn quá thấp, giống như chơi trò chơi đánh quái vậy, khi đẳng cấp đã cao mà giết quái cấp thấp thì điểm kinh nghiệm nhận được quá ít.

Nếu tất cả quân địch đều ở Thông Huyền cảnh thì tốt biết mấy, ước chừng lúc này ta đã đạt tới Tam Hoa cảnh rồi.

Thẩm Hạo bắt đầu có chút hoài niệm Thiên Vũ bí cảnh, loại nơi đó người khác tránh không kịp, nhưng hắn lại xem như mật ngọt, cũng không biết bên này có bí cảnh tương tự hay không.

Thật muốn đi du lịch một phen, như thế mới có thể nhanh chóng nâng cao thực lực, chẳng phải là mỹ diệu lắm sao.

Đương nhiên, chuyện này cũng phải tìm cơ hội.

Nhưng cũng không cần vội vàng, thế giới này sát lục nồng đậm hơn, rất thú vị.

Hắn lọc qua ký ức của những kẻ khác một lượt, không có gì bất ngờ, chỉ có ký ức của Diêu Nãi Siêu là có chút giá trị.

Công pháp tu luyện Huyền Linh Quyết có thể trực tiếp tu luyện tới Đạo Thai cảnh giới.

Công pháp này giới thiệu chi tiết sự khác biệt giữa Thông Huyền cảnh, Tam Hoa cảnh, Ngũ Nguyên cảnh Ngũ Khí Triều Nguyên và Đạo Thai cảnh.

Chỉ khi đạt tới Ngũ Nguyên cảnh, đản sinh Nguyên Thần mới có thể câu thông thiên địa, khiến Linh Đan chuyển hóa thành Đạo Thai.

Công pháp này mạnh hơn Ngũ Hành Chân Linh Quyết của Thẩm Hạo, nhưng ở Linh Vân đại lục cũng chỉ là một bản công pháp phổ thông, chưa phải hàng đỉnh cấp.

Đã không phải công pháp tốt, Thẩm Hạo cũng chẳng buồn học, muốn học thì phải học cái tốt nhất, lợi hại nhất mới đáng.

Đồng thời, Thẩm Hạo cũng biết người được thành Càn Dung phái đến quản lý đan phường tên là Ngô Dũng.

Cảnh giới: Tam Hoa cảnh đỉnh phong. nhục thân là Thể tu có thể sánh ngang với yêu thú tứ cảnh.

Điều khiến Thẩm Hạo ngạc nhiên là Linh Vân đại lục tuy rộng lớn vô biên nhưng lại không có tông môn ngự thú.

Bởi vì yêu thú ở đây quá mạnh mẽ, phàm là tông môn nào có ý định ngự thú mà bị phát hiện sẽ bị toàn bộ tộc nhóm yêu thú đồng loạt tấn công.

Yêu thú đến tứ cảnh là có thể mở mang linh trí, ngũ cảnh như Bạch Tuyết có thể nói tiếng người, lục cảnh thì hóa hình.

Chúng đã có trí tuệ, sao có thể cho phép tu sĩ nhân loại nô dịch đồng loại mình.

Thẩm Hạo cảm thấy sau này không nên dùng thủ đoạn ngự thú bừa bãi, vạn nhất chọc giận đám yêu thú bị chúng hội đồng thì thật không đáng.

Đồng thời, hắn cũng biết Suối Bất Lão không chỉ hiếm lạ ở Thiên Vũ hoàng triều mà còn là cực phẩm thiên tài địa bảo độc nhất vô nhị ở Linh Vân đại lục này, giá trị vô cùng cao.

Tuy thế giới này có công pháp và bí bảo tu phục linh đan, yêu đan, nhưng Suối Bất Lão hiệu quả nhanh hơn lại không có di chứng.

Điều này khiến Thẩm Hạo nảy ra ý định.

Trước đó hắn còn nghĩ tên quản lý là cao thủ Tam Hoa cảnh, mình đánh không lại, nhưng nếu đan phường Càn Dung đột nhiên xuất hiện một bình Suối Bất Lão, chắc chắn sẽ gây ra sự điên cuồng vô số.

Đúng vậy, đồ tốt là phải chia sẻ mới đúng.

Phản chính món đồ này Thẩm Hạo có rất nhiều, dùng để tắm cũng đủ.

Tuy nhiên, không thể dùng thân phận thật để đi đấu giá Suối Bất Lão, việc này vẫn nên mượn dùng thân phận của Diêu Nãi Siêu.

Đồng thời, Thẩm Hạo cũng phát tài một khoản nhỏ.

Nhẫn không gian của Diêu Nãi Siêu khá phong phú, linh dược thảo, dược liệu luyện khí có không ít.

Về phần đan dược, Thẩm Hạo hoàn toàn không có hứng thú, đều là đan dược dành cho Linh Đan cảnh, đối với hắn chẳng có tác dụng gì.

Hiện tại hắn quan tâm hơn đến công pháp Thể tu, tốt nhất là có thêm một bản công pháp ngự lôi.

Đương nhiên, tất cả đều không vội, cứ từ từ.

Tiếp theo, Thẩm Hạo bắt đầu luyện chế phi kiếm linh khí.

Thanh kiếm của Diêu Nãi Siêu là hạ phẩm linh khí.

Linh Vân đại lục gọi linh khí này là Hậu Thiên Linh Khí, chia làm bốn bậc: hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm.

Trên linh khí còn có một loại gọi là Hậu Thiên Linh Bảo, cũng chia làm bốn bậc.

So với linh khí, linh bảo không chỉ có thể thu vào đan điền mà còn có thể biến lớn thu nhỏ tùy ý.

Thanh phi kiếm này tuy chỉ là hạ phẩm linh khí, không tốt lắm nhưng có còn hơn không.

Mất hai giờ, Thẩm Hạo đã luyện hóa xong phi kiếm.

Tiếc là chỉ có một thanh, nếu có năm thanh hạ phẩm linh khí, tổ hợp thành Ngũ Hành Kiếm Trận sẽ lợi hại hơn nhiều.

Không đúng, phải là năm thanh Hậu Thiên Linh Bảo mới đủ uy lực.

Thẩm Hạo cũng mong đợi kiếm trận tổ hợp từ năm thanh Hậu Thiên Linh Bảo sẽ mạnh đến mức nào.

Luyện chế xong, hắn bắt đầu đả tọa khôi phục.

Đột nhiên, vô số linh khí ùa tới.

Một lát sau, Thẩm Hạo mở mắt, có chút bất ngờ khi đã vô tình đạt tới Thông Huyền cảnh tầng thứ bảy, chính thức bước vào Thông Huyền hậu kỳ.

Cái quái gì thế, vậy mà cũng đột phá rồi.

Hắn thực sự không cảm thấy có chút khó khăn nào.

Vươn vai một cái, thi triển quyền cước, Thẩm Hạo dự định tiến về đan phường Càn Dung.

Hang hùm miệng cọp, hắn cũng muốn đi xem thử.

Có ký ức của Diêu Nãi Siêu nên lộ trình rất quen thuộc.

Lần này hắn vẫn ngự phi kiếm, nhàn nhã bay đi.

Bay được khoảng trăm dặm, trên không trung xuất hiện không ít tán tu ngự kiếm cũng đang hướng về phía trước, rõ ràng mục đích là phường thị thành Càn Dung.

Thấy một đội ngũ hơn ba mươi người, đều là tu sĩ Chân Nguyên cảnh, dẫn đầu là một người đàn ông râu quai nón khoảng bốn mươi tuổi.

Thẩm Hạo rảnh rỗi nhìn quanh quất, nhưng thấy đối phương vẻ mặt cảnh giác nhìn xung quanh thì lập tức mất hứng, quay đầu nhìn hoàng hôn.

Lúc này, hắn phát hiện một tán tu đang bay về phía mình.

Người nọ mặc trường bào màu tím nhạt, khoảng hai mươi tuổi, tướng mạo tuấn lãng, gương mặt tươi cười tạo cảm giác rất hòa thiện.

Đạo hữu, chờ một chút.

Thẩm Hạo điều khiển phi kiếm dừng lại, lẳng lặng nhìn đối phương.

Theo tư duy bình thường, không dưng mà ân cần thì phi gian tức đạo.

Trong tình huống bình thường chẳng có gì gọi là vừa gặp đã thân, chỉ có những lời nịnh nọt mang theo mục đích mà thôi.

Càng nhiệt tình lúc mới gặp thì chín mươi chín phần trăm là có mưu đồ.

Đợi người kia đến gần, Thẩm Hạo nhàn nhạt hỏi: Đạo hữu có chuyện gì.

Đạo hữu cũng đang đến phường thị đan phường thành Càn Dung phải không.

Đúng vậy.

Thẩm Hạo đáp.

Vậy hay là chúng ta đi cùng nhau.

Thẩm Hạo đang buồn chán, có người tìm đến cũng thấy thú vị, cười nói: Được thôi.

Tại hạ Khâu Trường Phong, mạn phép hỏi danh tính đạo hữu.

Hóa ra là Khâu đạo hữu, tại hạ Vương Lão Cát.

Vương đạo hữu là lần đầu đến đan phường sao.

Đúng thế.

Có cần tôi làm hướng dẫn viên không.

Giá cả rẻ, kinh tế thực dụng, chỉ cần mười viên hạ phẩm linh thạch, sẽ có rất nhiều thông tin mà anh không biết đâu.

Nghe vậy, Thẩm Hạo nheo mắt, tên này cũng là kẻ giả heo ăn thịt hổ đây.

Thần thức của hắn quét qua, phát hiện tên này có thực lực Thông Huyền tầng thứ tư.

Thú vị.

Thẩm Hạo cười nói: Được thôi, không vấn đề gì, đây là mười viên linh thạch.

Khâu Trường Phong cười hớn hở: Vương đạo hữu thật phóng khoáng, đi thôi, tôi sẽ đích thân đưa anh đi tìm hiểu đan phường, đảm bảo đáng đồng tiền bát gạo.

Thế là hai người như bạn bè lâu năm không gặp, trò chuyện vô

cùng vui vẻ.

Thẩm Hạo không rõ mục đích của tên này nên cũng không vội.

Hai gã Thông Huyền cảnh ngự phi kiếm bay về phía phường thị.

Khâu Trường Phong cười nói: Tôi quan sát thấy Vương đạo hữu dường như không phải người bản địa.

Thẩm Hạo cười đáp: Khâu đạo hữu đang nói đến mái tóc của Vương mỗ sao.

Đúng vậy, mái tóc ngắn như Vương đạo hữu quả thực hiếm thấy, không giống người của Đông Vực.

Vương mỗ xưa nay không đi theo lối mòn, tu sĩ chúng ta đã là nghịch thiên mà hành thì phải có cá tính riêng.

Ha ha, đạo lý này có vài phần đúng.

Khâu Trường Phong gật đầu tán thành, sau đó quan sát kỹ Thẩm Hạo rồi mới cười: Là tôi đa nghi rồi, trước đó tôi còn tưởng Vương đạo hữu là yêu thú hóa hình cơ.

Thẩm Hạo:.

Chương 306

Ngươi từng thấy yêu thú nào đẹp trai thế này chưa.

Khâu Trường Phong lắc đầu nghiêm túc: Thật sự là chưa thấy, yêu thú đực và yêu thú cái quả thực khác biệt trời vực.

Yêu thú cái thích hóa thành hình người hơn, cực kỳ để ý dung mạo, thường là thân người hoàn chỉnh, càng đẹp càng tốt.

Ngược lại yêu thú đực không quan tâm lắm, chúng cảm thấy đặc trưng bản thể yêu thú đẹp hơn, ví dụ như vuốt, cánh, sừng, đuôi hay vảy, chúng đều chọn giữ lại.

Đương nhiên như vậy cũng có lợi cho thực lực của chúng.

Nói xong, Khâu Trường Phong cười ôm quyền: Vừa rồi có chút hiểu lầm, xin tạ lỗi với Vương đạo hữu.

Đâu có đâu có, vẫn phải cảm ơn Khâu đạo hữu đã nhắc nhở.

Thẩm Hạo thầm nghĩ, hóa ra vì mái tóc mà bị coi là yêu thú.

Ở Thiên Vũ hoàng triều chẳng ai nghĩ thế, nhưng Linh Vân đại lục này tư duy khác hẳn, nơi đây thực sự có yêu thú hóa hình.

Xem ra vẫn phải chú ý hình tượng một chút, việc này không khó, mua bộ tóc giả là xong.

Bay thêm mấy trăm dặm, hai người đến đan phường Càn Dung.

Khi vào thành, mỗi người phải nộp mười viên hạ phẩm linh thạch.

Khâu Trường Phong trực tiếp ném cho thủ vệ hai mươi viên, cười nói: Đây là phần của tôi và Vương đạo hữu.

Mời hai vị vào.

Thẩm Hạo nói: Khâu đạo hữu, thế này sao tiện.

Ha ha, đừng khách khí, tôi chỉ là mượn hoa dâng Phật thôi, vốn dĩ là linh thạch của anh mà.

Đã đến đan phường Càn Dung rồi, chúng ta tạm biệt tại đây, Khâu mỗ còn chút việc phải xử lý.

Khâu Trường Phong chắp tay.

Thẩm Hạo cũng chắp tay đáp lễ: Khâu đạo hữu cứ tự nhiên.

Hẹn gặp lại sau.

Chờ bóng dáng Khâu Trường Phong biến mất nơi đầu phố, Thẩm Hạo mới tự mình đi dạo.

Đan phường Càn Dung không hề nhỏ, gồm tám con phố dọc ngang, yêu đan, linh thảo, dược liệu luyện khí, công pháp bí tịch.

đều có phố chuyên môn, rất ngăn nắp.

Phía sâu bên trong là khu động phủ dành cho tán tu thuê.

Chia làm ba bậc: Chân Nguyên, Linh Đan, Thông Huyền.

Chi phí khác nhau, linh khí trong động phủ cũng khác nhau.

Thẩm Hạo thuê một động phủ cấp Chân Nguyên cảnh, mỗi tháng một trăm hạ phẩm linh thạch.

Động phủ rất nhỏ, chẳng khác gì khoang giường nằm trên xe lửa.

Nhưng đối với Thẩm Hạo thì không quan trọng, hắn có dựa vào đây để tu hành đâu.

Lúc này, trời cũng đã tối sầm.

Sau một đêm, Thẩm Hạo bắt đầu dạo quanh đan phường, khu linh thảo linh dược không có gì quá hấp dẫn.

Đồ tốt thường không bày bán vỉa hè.

Tiếp đó, hắn đến Đan Lầu lớn nhất phường.

Đây là nơi do thành Càn Dung kinh doanh, bên trong không chỉ bán các loại đan dược mà còn thu mua, đồng thời mỗi tháng đều tổ chức một buổi đấu giá.

Thẩm Hạo vào trong cũng chẳng ai quản, cứ tự nhiên tham quan.

Dạo một vòng, hắn tùy ý mua một lọ Tụ Nguyên Đan phục hồi linh lực cấp Chân Nguyên cảnh.

Thứ này mà cũng bán được hai trăm linh thạch, phải nói kinh doanh đan dược thật dễ kiếm tiền.

Sau khi giao dịch xong, hắn hỏi chưởng quỹ: Chưởng quỹ, buổi đấu giá cuối tháng này có món gì tốt không.

Chưởng quỹ vuốt râu, tự tin nói: Công pháp bí tịch, thiên tài địa bảo, dược liệu luyện khí, thứ gì cũng có.

À đúng rồi, còn có cả linh khí nữa.

Thẩm Hạo định hỏi về Suối Bất Lão, nhưng nghĩ lại thôi, mái tóc ngắn này quá nổi bật, về kiếm bộ tóc giả rồi tính.

Hắn định tự luyện chế một bộ nhưng rồi lại thôi, Thẩm Hạo trở về thế giới hiện đại.

Tại Las Vegas, ánh đèn neon vẫn nhấp nháy như cũ.

Dưới lầu có tiếng ồn ào, Thẩm Hạo dùng thần thức quét qua, thấy mấy gã ma men đang gây sự.

Nơi đây là thành phố du lịch xây trên sa mạc, con bạc và kẻ say là nhiều nhất.

Hắn đóng cửa sổ, không thèm để ý, ôm Jenny thoải mái nằm nghỉ.

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo đưa Jenny đi mua tóc giả, tiền trao cháo

múc, hiệu quả khiến hắn rất hài lòng.

Dạo phố vài giờ, Jenny mong đợi nhìn hắn: Thẩm, hay là anh về nhà em chơi đi, nhà em có rất nhiều tiêu bản gấu xám, cá sấu, sư tử, tuần lộc, anh có muốn tham quan không.

Thẩm Hạo lắc đầu: Tôi phải tranh thủ về, visa du lịch chỉ có bảy ngày thôi.

Ồ, thật đáng tiếc, vậy em có thể sang Hoa Quốc tìm anh chơi không.

Đương nhiên là được, lúc nào cũng hoan nghênh.

Tuyệt quá, năm nay em nhất định sẽ đi, tới lúc đó anh phải làm hướng dẫn viên cho em đấy.

Thẩm Hạo cười: Không vấn đề gì.

Đã sắp đi rồi, hay là chúng ta lại ra sòng bạc dạo một vòng nữa.

Vẫn chơi máy đánh bạc sao.

Jenny thắc mắc.

Tất nhiên là không, chẳng lẽ ngày nào cũng chơi cái đó, chán chết.

Ok, nghe anh tất.

Tiếp theo đó, Jenny đánh đâu thắng đó, sòng bạc cử cao thủ đến kiểm tra nhưng kết quả thấy đúng là do vận khí tốt, không hề gian lận.

Chơi qua mấy sòng bạc, sau khi trừ thuế, thẻ ngân hàng của Jenny đã có thêm mười triệu đô la.

Tuy từ nhỏ không thiếu tiền nhưng cô chưa bao giờ có mười triệu đô trong tay.

Jenny không ngốc, cô không tin vận may của mình tốt đến thế, cứ đi theo Thẩm Hạo là thắng tiền.

Số tiền này cô không muốn nhận, định đưa cho Thẩm Hạo nhưng hắn từ chối.

Chút tiền lẻ này hắn thực sự không để vào mắt.

Sau đó hai người chia tay tại sân bay.

Thẩm Hạo bay về nước, Jenny bay về nhà.

Khi Jenny về tới nhà, mang theo vô số món đồ xa xỉ, đồng hồ Patek Philippe trị giá hàng trăm ngàn đô, vòng cổ kim cương trang sức, cô chị Mila đã vô cùng chấn động.

Con nhỏ này, không lẽ em đi cướp ngân hàng đấy chứ.

Jenny nhàn nhạt đáp: Bạn trai em mua cho đấy.

Ôi chúa ơi, thật hào phóng, gặp mặt phải chia đôi nhé.

Được thôi, không vấn đề gì, nhưng sau này em phải làm chị.

Chết tiệt, mơ đi cưng, có chết chị cũng không gọi em là chị đâu.

Mila hừ mũi.

Jenny bĩu môi, lạnh lùng rút ra một tấm thẻ ngân hàng: Trong này có mười triệu đô, gọi một tiếng chị sẽ được chia năm triệu.

Mila trợn mắt há mồm nhìn Jenny: Em chắc chứ.

Đương nhiên.

Mila nhìn thẻ ngân hàng, do dự một lát rồi không cưỡng lại được sự cám dỗ của tiền bạc: Chị.

Tiện nhân, thật khiến người ta thất vọng, em còn tưởng chị cứng cỏi hơn chút nữa.

Nhớ kỹ nhé, sau này nhớ gọi em là chị.

Nói xong, Jenny kiêu ngạo bỏ đi.

Mila nhìn theo bóng lưng em gái mà giơ ngón tay giữa, nhưng trong lòng lại tò mò vô cùng về thân phận bạn trai của Jenny, người đàn ông nào yêu đương mà lại đưa thẳng cho bạn gái mười triệu đô chứ, quá khoa trương rồi.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo về tới Trường An.

Nghỉ ngơi ở biệt thự một đêm rồi lại tiến vào thế giới huyễn.

Tại đây, hắn treo túi trữ thú lên người, rời khỏi động phủ và đi ra ngoài đan phường Càn Dung.

Bay được vài trăm dặm, hắn thả Bạch Tuyết ra.

Ngươi nói xem nếu đám yêu thú biết đan phường Càn Dung sắp đấu giá Suối Bất Lão, chúng có tới cướp không.

Bạch Tuyết khẳng định gật đầu: Chắc chắn một trăm phần trăm.

Suối Bất Lão là thứ tốt, ai cũng muốn, đặc biệt là yêu thú, mỗi lần độ kiếp bị sét đánh, yêu đan đều có khả năng bị nứt.

Nếu biết tin này, chúng chắc chắn sẽ tới cướp đoạt.

Nghe vậy, khóe môi Thẩm Hạo hơi nhếch lên, hài lòng nói: Rất tốt, vậy việc thông báo cho đám yêu thú giao cho ngươi.

Bạch Tuyết lập tức hiểu ý đồ của Thẩm Hạo: Chủ nhân, ngài muốn yêu thú tấn công đan phường.

Cần gì phiền phức thế, để ta đi là được, tuy tên quản lý là Tam Hoa cảnh nhưng ta cũng không kém.

Hiện tại thực lực của ta đã hoàn toàn khôi phục, tiêu diệt đan phường Càn Dung không thành vấn đề.

Thẩm Hạo lườm Bạch Tuyết một cái: Hồ đồ, việc này cần gì phải tự mình ra tay.

Chúng ta bây giờ phải khiêm tốn, lặng lẽ phát triển.

Ai biết được nơi này có đại lão nào ẩn mình không.

Rõ, chủ nhân.

Bây giờ ngươi đi thông báo cho đám yêu thú, nói năm ngày sau tại buổi đấu giá của Đan Lầu thành Càn Dung sẽ có Suối Bất Lão.

Rõ, chủ nhân.

Nhưng thứ tốt như vậy vì sao lại đem bán.

Thẩm Hạo nói: Đối với kẻ khác là thiên tài địa bảo, nhưng với ta thì không có giá trị lớn.

Vả lại chỉ bán một lọ nhỏ thôi, chẳng đáng là bao.

Ta hiểu rồi chủ nhân, nhưng yêu thú thường nóng tính, ngộ nhỡ chúng tới sớm thì sao.

Ngươi tự xem mà làm.

Đơn giản thôi, ta còn sót lại một chút Suối Bất Lão, yêu thú chỉ cần ngửi qua một lần là nhớ mùi.

Chủ nhân chỉ cần mở một lọ trong thành là được.

Được, cứ theo ý ngươi.

Nói xong, Bạch Tuyết hóa thành một luồng kim quang, tốc biến về phía khu vực của yêu thú.

Còn Thẩm Hạo thì cười hắc hắc, đội tóc giả, đeo mặt nạ da người đã luyện chế trước đó.

Toàn bộ hình tượng đại biến, hoàn toàn như biến thành một người khác.

Tiếp đó, hắn lại vào đan phường Càn Dung, nộp mười viên hạ phẩm linh thạch một cách thuận lợi.

Hắn đến khu chợ giao dịch náo nhiệt nhất, tìm đến một sạp hàng đông đúc.

Thẩm Hạo hỏi: Long Văn Thảo và Phong Linh Hoa này bán thế nào.

Đạo hữu, mỗi cây ba ngàn hạ phẩm linh thạch.

Đắt thế sao.

Thẩm Hạo giả vờ kinh ngạc.

Đắt ở đâu chứ.

Hèn gì anh vẫn ở Chân Nguyên cảnh, nên tự xem lại mình đi, tại sao lại nghèo thế.

Chương 307

Long Văn Thảo và Phong Linh Hoa này đều là loại ngàn năm, là thiên tài địa bảo có thể gặp không thể cầu.

Mua không nổi thì đứng sang một bên, đừng cản trở tôi làm ăn.

Thẩm Hạo nói: Tôi tuy mua không nổi, nhưng tôi có một tin tức trị giá vạn viên linh thạch, đổi với anh thì sao.

Thôi đi, tin tức đắt quá tôi không ham.

Anh muốn nói với ai thì nói, đừng làm phiền tôi.

Chủ quán vẻ mặt thiếu kiên nhẫn.

Trong lòng gã đã dán nhãn Thẩm Hạo là kẻ nghèo kiết xác, hạng người này thì có tin tức gì giá trị cơ chứ.

Thẩm Hạo cố ý nói lớn tiếng: Có biết vì sao sơn trại Xích Diễm gần đây bị diệt môn không.

Lời này vừa thốt ra, mọi người xung quanh lập tức nổi hứng, vội vàng vây lại.

Trong số họ không ít người từng bị thổ phỉ sơn trại Xích Diễm cướp bóc.

Đạo hữu, nói kỹ xem nào.

Đạo hữu, mau nói đi.

Không thể nào, trại chủ Diêu Nãi Siêu của sơn trại Xích Diễm là Linh Đan cảnh đỉnh phong, sao có thể bị diệt được.

Trừ khi có cao thủ Thông Huyền ra tay, mà hạng cao thủ đó sao lại rảnh rỗi đi tiêu diệt sơn trại chứ.

Đúng vậy, sơn trại Xích Diễm tồn tại lâu như thế, chắc chắn có quan hệ chống lưng bí mật.

Thẩm Hạo lại nói: Ta có thể khẳng định trăm phần trăm, sơn trại Xích Diễm quả thực bị diệt rồi, có điều trại chủ Diêu Nãi Siêu đã trốn thoát, nghe nói đã đến đan phường Càn Dung.

Biết vì sao bị diệt không.

Vì sao.

Mọi người bán tín bán nghi, nhưng lại vô cùng tò mò.

Nghe nói Diêu Nãi Siêu có được một bình Suối Bất Lão, vì thế mới bị nhắm vào.

Suối Bất Lão.

Thứ Suối Bất Lão truyền thuyết chỉ có ở cấm địa sao.

Đám đông kinh hô.

Truyền thuyết nói thứ đó có thể tu phục linh đan, là tồn tại nghịch thiên, chỉ có trong lời đồn chứ chưa ai thấy bao giờ.

Thẩm Hạo bình thản: Chắc chắn rồi, chư vị nếu không tin có thể đến sơn trại Xích Diễm xem thử là biết ngay.

Nghe nói Diêu Nãi Siêu đã gửi Suối Bất Lão vào buổi đấu giá của Đan Lầu năm ngày tới.

Thật hay giả vậy.

Tất nhiên là thật.

Mạn phép hỏi danh tính đạo hữu.

Tại hạ Triệu Khuyết.

Hóa ra là Triệu đạo hữu, tin này kịch độc thật đấy.

Có ai muốn cùng tôi đến sơn trại Xích Diễm xem thử không.

Không ít người đã động tâm.

Tên chủ quán lúc nãy hối hận đến xanh ruột, tin tức mà Triệu Khuyết này nói quả thực vô cùng giá trị.

Nhưng khi gã tìm kiếm bóng dáng Triệu Khuyết thì hắn đã sớm biến mất không dấu vết.

Rất nhanh, tin sơn trại Xích Diễm bị diệt truyền khắp đan phường Càn Dung.

Tin Diêu Nãi Siêu có Suối Bất Lão cũng lan ra nhanh chóng, lọt tới tai của quản lý Ngô Dũng.

Người đâu, lập tức đi tra xem sơn trại Xích Diễm có đúng là bị diệt không.

Rõ, đại nhân.

Gã cũng sai người điều tra vị trí của Diêu Nãi Siêu.

Kết quả không tìm thấy Diêu Nãi Siêu nhưng đã xác định được sơn trại Xích Diễm quả thực đã bị san phẳng.

Tuy sơn trại đó trong mắt Ngô Dũng chẳng là gì, nhưng khoản cung phụng hàng tháng thì gã vẫn vui vẻ nhận.

Hiện tại điều Ngô Dũng quan tâm hơn là sự xuất hiện của Suối Bất Lão.

Đó là đồ tốt, quý hiếm và chỉ tồn tại trong truyền thuyết về cấm địa.

Ngô Dũng không dám chậm trễ, lập tức đến một căn phòng ở hậu viện, cung kính đứng ngoài cửa: Công tử, thuộc hạ có việc quan trọng cần bẩm báo.

Vào đi.

Rõ, công tử.

Đẩy cửa bước vào, thấy Khâu Trường Phong đang ngồi trên ghế giao, Ngô Dũng vô cùng cung kính.

Thực lực gã tuy là Tam Hoa tụ đỉnh đỉnh phong, mạnh hơn nhiều so với Khâu Trường Phong đang ở Thông Huyền tầng bốn, nhưng Khâu Trường Phong là con trai của thành chủ thành Càn Dung, gã sao dám đắc tội.

Gã tiến lại gần, nhỏ giọng: Công tử, vừa rồi phường thị có lời đồn về sự xuất hiện của Suối Bất Lão.

Khâu Trường Phong nhíu mày: Suối Bất Lão trong truyền thuyết ở cấm địa.

Rõ, công tử.

Khâu Trường Phong lắc đầu: Chắc chắn là thật không.

Ngô Dũng lắc đầu: Vẫn chưa tìm thấy Diêu Nãi Siêu nên chưa thể xác nhận.

Ai là kẻ tung tin, đã tìm được người chưa.

Nghe nói là một tán tu tên Triệu Khuyết, nhưng vẫn không tìm thấy tung tích người này.

Khâu Trường Phong đứng dậy đi lại vài bước: Xem ra Triệu Khuyết này cố ý tán phát tin tức để đục nước béo cò đây.

Đào sâu ba thước cũng phải tìm ra hắn.

Nếu thực sự có Suối Bất Lão thì tốt quá, có thể nhân cơ hội này kết giao với Huyền Thiên Kiếm Tông.

Rõ, công tử.

Ngô Dũng vội đáp.

Khâu Trường Phong cười: Ngô quản sự không cần căng thẳng, phụ thân phái ông đến quản lý đan phường Càn Dung chắc chắn là đặt nhiều kỳ vọng vào ông.

Ông hiện đã là Tam Hoa đỉnh phong, đợi khi đột phá lên Ngũ Nguyên cảnh là có thể thăng làm trưởng lão, hơn nữa ông còn là Thể tu, phụ thân tôi rất coi trọng ông.

Đa tạ thành chủ hậu ái, Ngô mỗ có ngày hôm nay đều là nhờ thành chủ.

Khâu Trường Phong gật đầu: Ừ, bất kể tin thật hay giả, tên Triệu Khuyết này thực sự đáng ghét, tìm được hắn nhất định phải khiến hắn sống không bằng chết.

Ngô Dũng lại nói: Công tử, tại hạ có dự cảm không lành, có cần thông báo cho thành chủ không.

Ai cũng biết đan phường Càn Dung thường xuyên xảy ra chuyện, nếu không phải quản lý tiền nhiệm đã chết thì cũng chẳng đến lượt Ngô Dũng gã, đây vốn là vị trí béo bở.

Nghe vậy, Khâu Trường Phong tự tin cười: Yên tâm đi, bản công tử ra ngoài không phải chỉ có một mình.

Ngô Dũng ngẩn ra, rồi lập tức vui mừng.

Khâu Trường Phong là con trai duy nhất của thành chủ thành Càn Dung, ra ngoài tất nhiên có người bảo vệ, hơn nữa còn là tồn tại Ngũ Nguyên cảnh hậu kỳ.

Chu trưởng lão cũng ở đây sao.

Vậy thì tốt quá rồi.

Khâu Trường Phong thản nhiên: Yên tâm, có Chu trưởng lão ở đây, bọn chúng không làm nên trò trống gì đâu.

Ngô Dũng nghe vậy thì tâm trạng đại định.

Vị Chu trưởng lão này là tâm phúc của thành chủ, được phái đi bảo vệ Khâu Trường Phong.

Chu Đại Mao tuy cái tên nghe hơi quê mùa nhưng thực lực cực kỳ cường hãn, Ngũ Nguyên cảnh tầng thứ bảy, ở vùng này là một tồn tại vô cùng mạnh mẽ.

Rõ thưa công tử, vậy tôi đi điều tra thân phận của Triệu Khuyết.

Được.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo đã gỡ bỏ ngụy trang, thản nhiên chờ đợi trong động phủ.

Ngô Dũng cũng tìm đến gã tán tu bày sạp lúc trước.

Triệu Khuyết là ai.

Dáng vẻ, tu vi thế nào, mô tả lại cho ta.

Ngô quản sự, đây là họa chân dung.

Còn những thứ khác thì không rõ, lúc tôi đi tìm thì người đã biến mất.

Tuy nhiên, Triệu Khuyết chắc là Linh Đan cảnh.

Ngô Dũng chau mày: Sao biết được.

Thần thức của tôi thăm dò hoàn toàn không có tác dụng, tôi chỉ có thể nghĩ hắn là Linh Đan cảnh.

Ừm, biết rồi, có tin gì lập tức báo cho ta.

Rõ, Ngô quản sự.

Ngô Dũng cũng dùng thần thức quét khắp thành nhưng không phát hiện được gì, người này như bốc hơi khỏi nhân gian.

Tuy không có thông tin cụ thể nhưng việc điều tra vẫn phải tiếp

tục, thậm chí còn dán thông cáo ai nhận ra sẽ có trọng thưởng, nhưng vẫn không có manh mối.

Đồng thời, Diêu Nãi Siêu cũng lặn mất tăm, Ngô Dũng không thu thập được gì thêm.

Bạch Tuyết chạy suốt một ngày, cuối cùng cũng đến nơi tụ tập của yêu tộc.

Nó phóng ra khí trường mạnh mẽ, lập tức bị ba con yêu thú bao vây.

Có Bạch Đằng Lang Vương ngũ cảnh, một con nhện, và một con Ngưu thú lục cảnh bán nhân bán thú, trên đầu có cặp sừng trâu và đeo khuyên mũi, tay cầm lang nha bổng trông rất oai phong.

Ngươi là yêu thú từ đâu tới, dám xông vào địa bàn của lão Ngưu ta.

Nhìn cái vòng lớn trên mũi con ngưu yêu, Bạch Tuyết trong lòng thầm khinh bỉ: Thật là xấu xí.

Nhưng đi theo Thẩm Hạo lâu như vậy, nó cũng học được chút nhân tình thế thái.

Ta là tộc Bạch Hổ từ dãy núi Côn Lân.

Nghe vậy, ba con yêu thú thoáng hiện vẻ kính sợ, nhưng là kính sợ tộc Bạch Hổ chứ không phải Bạch Tuyết trước mắt.

Dãy núi Côn Lân là nơi có nhiều đại yêu, tộc Bạch Hổ lại là một đại tộc, lợi hại hơn nhiều so với bọn tiểu môn tiểu hộ này.

Ngưu yêu hờ hững nói: Hóa ra là tộc Bạch Hổ, thất lễ thất lễ.

Không biết đến địa bàn lão Ngưu ta có việc gì.

Dù không muốn trêu chọc tộc Bạch Hổ nhưng lãnh thổ bị xâm nhập thì cũng không thể nói lời mềm mỏng.

Bạch Tuyết bình thản đáp: Ta biết đan phường Càn Dung sắp xuất hiện thiên tài địa bảo, không biết các ngươi có hứng thú không.

Ngưu yêu nói: Cái nơi nghèo nàn đó thì có đồ gì tốt chứ.

Nếu các vị đã không có hứng thú với Suối Bất Lão thì đa ngôn vô ích, cáo từ.

Bạch Tuyết nói xong xoay người định đi.

Ba con yêu thú nhìn nhau, vội vàng chặn Bạch Tuyết lại.

Suối Bất Lão có sức hấp dẫn cực lớn đối với yêu thú, vì mỗi khi đột phá cảnh giới chúng đều phải chịu lôi kiếp, nên ngoài việc cường hóa nhục thân, chúng luôn tìm kiếm thiên tài địa bảo để tu phục bản thân.

Ngưu yêu vội hỏi: Bạch Hổ huynh, lời này là thật.

Trán Bạch Tuyết hiện vài vạch đen.

Ngươi mù sao, đực cái không phân biệt được à.

Nó định mắng chửi nhưng nhìn con ngưu yêu nửa người nửa thú, nó nén giận.

Việc Thẩm Hạo giao mới là quan trọng nhất.

Thế là, nó rút từ mặt dây chuyền trên cổ ra một cái lọ ngọc.

Bên trong là một giọt Suối Bất Lão ta đoạt được, các ngươi xem có phải thật không.

Nói xong, Bạch Tuyết ném lọ ngọc qua.

Thứ này là phần uống dư lần trước, tuy còn nhiều nhưng Bạch Tuyết không nỡ cho chúng nhiều, chỉ cần một giọt để chúng thấy hiệu quả là đủ.

Ngưu yêu bán tín bán nghi, gã cũng chưa thấy Suối Bất Lão bao

giờ nên chẳng rõ thực hư.

Gã mở lọ, đổ ra lòng bàn tay.

Chỉ thấy một giọt chất lỏng màu xanh lam nằm trên tay.

Ngưu yêu nói: Nghe đồn Suối Bất Lão có thể chữa lành mọi vết thương, Bạch Hổ huynh, ngươi không thử thì sao chúng ta biết thật giả.

Thấy vậy, Bạch Tuyết nổi giận, thực muốn liều mạng với con ngưu yêu này, nhưng nghĩ tới nhiệm vụ Thẩm Hạo giao, nó lại nhẫn nhịn.

Nó không nói nhảm, giơ vuốt rạch một đường lên chân trước, máu lập tức chảy ra.

Lão Ngưu ném giọt chất lỏng màu xanh vào vết thương, trong nháy mắt vết thương đã lành lại.

Lão Ngưu tâm trạng đại định: Đồ tốt, đồ tốt thật.

Thứ này lão Ngưu ta chấm rồi, nó là của lão Ngưu.

Tuy không chắc có phải Suối Bất Lão không nhưng tốc độ lành vết thương này làm gã vô cùng mãn nguyện.

Bạch Tuyết là yêu thú ngũ cảnh đỉnh phong, chỉ một giọt mà vết thương lành nhanh như vậy chứng tỏ món đồ này không giả, vả lại loại chất lỏng này gã chưa từng thấy bao giờ.

Chương 308

Trong lòng gã đã tin bảy tám phần.

Một con nhện đen đỏ cao hai mét bên cạnh nghi hoặc hỏi: Thiên tài địa bảo thế này, sao ngươi không báo cho tộc Bạch Hổ của mình mà lại tới nói với chúng ta.

Lời này khiến ánh mắt Ngưu yêu cũng trở nên bất thiện: Nếu không có lời giải thích hợp lý, ta sẽ nổi khùng đấy.

Bạch Tuyết bình thản: Vị trí Suối Bất Lão ở đan phường Càn Dung, cách tộc Bạch Hổ của ta quá xa.

Số lượng có hạn mà buổi đấu giá sắp diễn ra, ta đi một chuyến về thì người ta đã mua mất rồi.

Ngoài ra, quản lý đan phường Càn Dung là cao thủ Tam Hoa tụ đỉnh đỉnh phong, lại là Thể tu, bên trong có khi còn ẩn giấu nhân vật lợi hại hơn, cộng thêm trận pháp nữa, mình ta chắc chắn không làm được nên cần trợ thủ.

Giải thích này khiến ba con yêu thú hài lòng.

Ngưu yêu còn mỉa mai: Chỉ một tên Tam Hoa tụ đỉnh mà ngươi cũng không đối phó nổi, đúng là làm mất mặt tộc Bạch Hổ.

Bạch Tuyết dù tính tình tốt đến đâu cũng không nhịn được nữa: Vậy ngươi muốn qua vài chiêu với ta không.

Nói xong, nó chìa vuốt ra, kim quang mờ ảo bao phủ toàn thân.

Ngưu yêu lắc đầu: Cái đó thì không cần, mục tiêu hiện tại là lấy được Suối Bất Lão trước đã.

Nhưng gã không nói sẽ phân chia thế nào.

Bạch Tuyết cố ý hỏi: Vậy sau khi lấy được Suối Bất Lão sẽ chia thế nào.

Ánh mắt Ngưu yêu thoáng hiện vẻ tham lam nhưng vẫn cười nói: Tất nhiên là chia theo công lao rồi, yên tâm đi Bạch Hổ huynh, phần của ngươi không mất đi đâu được.

Hy vọng là thế.

Ngưu yêu hú lên một tiếng về phía rừng rậm.

Trong nháy mắt, mười mấy con ngưu yêu xuất hiện, ba con tứ cảnh, còn lại đều là tam cảnh.

Theo ta xuất phát đến đan phường Càn Dung.

Mười mấy con ngưu yêu rống lên đáp lời, một con ngưu yêu tứ cảnh bước lên phía trước, quỳ hai chân trước xuống chờ con ngưu yêu bán nhân bán thú leo lên.

Bạch Tuyết biết tên này đang thị uy.

Một lũ ngu ngốc, đừng tưởng lão Ngưu là lục cảnh mà Bạch Hổ nó dễ bắt nạt, nó là ngũ cảnh đỉnh phong, cũng đã trải qua lôi kiếp, có thể coi là bán lục cảnh, chỉ vì sợ hãi lôi kiếp mà chưa dám độ kiếp thật sự thôi.

Nhưng không sao, trong lòng nó đã tuyên án tử cho lão Ngưu này, tìm cơ hội nhất định sẽ giết chết gã.

Bạch Tuyết tin rằng ý tưởng này chủ nhân nó nhất định sẽ ủng hộ.

Lão Ngưu nói với con nhện và Lang Vương bên cạnh: Triệu tập anh em, theo ta sát phạt đan phường Càn Dung.

Rõ, đại vương.

Thấy ba con yêu thú đều động tâm, Ngưu yêu lại còn tạo ra thanh thế to lớn như vậy, trong lòng Bạch Tuyết không khỏi vui mừng.

Nhiệm vụ Thẩm Hạo giao cho nàng coi như đã hoàn thành, đó là lôi kéo yêu thú tới càng nhiều càng tốt.

Sau khi tập kết đội ngũ, ánh mắt Ngưu yêu sắc bén nhìn về phía Bạch Tuyết: Ngươi tốt nhất đừng có lừa ta, bằng không, lão Ngưu ta đây sẽ chẳng quản ngươi có phải thuộc tộc Bạch Hổ hay không đâu, đây không phải là dãy núi Côn Luân.

Bạch Tuyết thản nhiên đáp: Ta sẽ không lấy chuyện này ra làm trò đùa, hãy nhớ kỹ lời ngươi nói, sau khi đoạt được suối Bất Lão phải phân phối theo công lao.

Đương nhiên, lão Ngưu ta xưa nay nói là làm.

Lão Ngưu nói xong, chính mình cũng không nhịn được mà cười lớn.

Bạch lang và nhện ở bên cạnh cũng cười theo.

Chúng đương nhiên biết tính cách của lão Ngưu, nhìn ngũ quan thô kệch, vẻ ngoài hàm hậu thực thà, nhưng trong bụng lại đầy rẫy mưu mô xảo quyệt, tính tình tàn bạo, chẳng giống một con trâu chút nào.

Bạch Tuyết cũng cười theo, tạo nên một bầu không khí hòa hợp giả tạo.

Ngay sau đó, lão Ngưu hạ lệnh: Xuất phát.

Do thanh thế quá lớn, động tĩnh bên phía Ngưu yêu nhanh chóng thu hút sự chú ý của các tu sĩ nhân loại.

Đan phường Càn Dung cũng sớm nhận được tin tức.

Ngô Dũng lập tức phái người chuẩn bị phòng thủ, không ít tán tu vội vã tháo chạy vì không muốn mất mạng tại đây.

Đồng thời, Ngô Dũng cũng chuẩn bị báo cáo về thành Càn Dung để cầu cứu, nhưng lại bị Khâu Trường Phong ngăn lại.

Hắn lần này ra ngoài là để thay cha tuần thị các phường thị xung quanh thành, nếu vừa gặp nguy hiểm đã cầu cứu thì các trưởng lão trong thành sẽ nhìn hắn ra sao.

Chẳng lẽ lại coi hắn là hạng bùn nhão không trát nổi tường.

Hơn nữa, sau lưng hắn còn có Chu Đại Mao thuộc Ngũ Nguyên cảnh bảo hộ, nên lúc này Khâu Trường Phong vô cùng tự tin, không tin lũ yêu thú có thể làm gì được mình.

Chu Đại Mao cũng lộ vẻ khinh thường: Tiểu Ngô, ngươi làm quản sự kiểu gì mà càng ngày càng nhát gan vậy, hoàn toàn không giống phong cách trước đây.

Chẳng lẽ cái tên Ngô Dũng này thực sự không còn chút dũng khí nào sao.

Đan phường Càn Dung đã trải qua nhiều lần bị vây công, yêu thú mạnh nhất cũng chỉ cấp năm, với năng lực của ngươi thì sợ cái gì.

Nơi này căn bản chẳng có thứ gì đáng để yêu thú cấp sáu phải tấn công.

Ngô Dũng cười gượng gạo, bản thân ông ta không hẳn là sợ, mà chủ yếu là lo cho Khâu Trường Phong.

Nếu công tử xảy ra chuyện ở đây, ông ta chắc chắn không gánh nổi trách nhiệm.

Thành chủ chỉ có duy nhất một đứa con trai, ngày thường cưng như trứng mỏng, nếu có sơ suất gì thì không cách nào giải thích được.

Khâu Trường Phong cũng nhận ra nỗi khổ của Ngô Dũng, vỗ vai ông ta nói: Cứ yên tâm đi, có chuyện gì ta gánh hết.

Lần yêu thú tập kích này chính là cơ hội để ta lập công thể hiện, sao có thể lâm trận lùi bước được.

Nếu không, sau này ta làm sao có chỗ đứng ở thành Càn Dung, còn uy tín gì nữa.

Khâu Trường Phong không những không sợ mà còn vô cùng hưng phấn.

Cha hắn là thành chủ, tương lai hắn sẽ kế thừa thành Càn Dung, dù cha hắn thực lực cường đại nhưng hắn cũng cần có thực lực và công lao mới khiến kẻ khác tâm phục khẩu phục.

Đây chính là cơ hội để chứng minh bản thân.

Ngô Dũng thấy cả hai nói vậy thì chỉ đành cắn răng đồng ý: Lần yêu thú tập kích đan phường Càn Dung này, có lẽ là do tin đồn giả về suối Bất Lão.

Cái tên Triệu Khuyết đó thật đáng chết.

Khâu Trường Phong cười nhạt: Chỉ là hạng kiến hôi, chỉ biết giở trò sau lưng, chỉ có thực lực chân chính mới là vương đạo.

Chu Đại Mao lại có chút tò mò: Triệu Khuyết đó đã dùng điều kiện gì mà có thể đập tan sự đề phòng của yêu tộc, còn khiến chúng đại phí chu chương tập kích đan phường Càn Dung thế này.

Nghe vậy, Ngô Dũng và Khâu Trường Phong đều trầm tư, nhưng nghĩ mãi vẫn không thông.

Kẻ có khả năng điều động thực lực yêu tộc như vậy thì cần gì phải giở trò tiểu nhân, thật không hợp logic.

Đan phường Càn Dung chỉ là một phường thị nhỏ, có gì để chúng mưu đồ chứ, trừ khi mục tiêu là con người.

Nghĩ đến đây, Ngô Dũng vẫn không yên tâm: Công tử, ta cảm thấy chuyện này có nhiều điểm kỳ lạ, công tử hay là lánh đi thì hơn.

Biết đâu mục tiêu của chúng chính là ngài.

Thôi được rồi, không cần nói nữa, hôm nay đan phường Càn Dung này ta nhất định phải giữ.

Khâu Trường Phong nghiêm mặt, không cho phép phản đối.

Rõ, thưa công tử.

Ngô Dũng thở dài, không kiên trì thêm nữa.

Một số tán tu ở bên ngoài đan phường sợ hãi chạy tứ tán, những kẻ ở trong thành do tin tức chậm trễ hoặc đang bế quan thì không kịp chạy nữa, vì Ngưu yêu đã dẫn đại quân vây chặt đan phường Càn Dung.

Tuy nhiên, Ngưu yêu không lộ diện mà nấp ở phía sau quan sát.

Hắn vẫn cảnh giác, không hoàn toàn tin tưởng Bạch Tuyết, đề phòng đây là một cái bẫy để hắn có thể chạy thoát ngay lập tức.

Đồng thời, hắn dùng mũi đánh hơi, mùi vị của giọt chất lỏng màu xanh lam lúc nãy hắn đã ghi nhớ kỹ, nếu trong đan phường không có, hắn cũng không cần lộ diện.

Lúc này, Thẩm Hạo đã lấy ra một bình nhỏ suối Bất Lão từ trong không gian.

Hắn vốn tưởng đám yêu thú sẽ đợi đến khi đấu giá hội mới tới, không ngờ chúng lại nôn nóng như vậy.

Nhưng hắn đã có phương án thứ hai.

Bạch Tuyết cho biết yêu thú chỉ cần thấy qua suối Bất Lão là sẽ nhớ mùi, chỉ cần mở nắp bình, yêu thú chắc chắn sẽ tin tưởng.

Thẩm Hạo mở nắp bình rồi ném vào bụi cỏ gần đan lâu.

Ngay sau đó, tiếng chuông cảnh giới vang dội khắp phường thị Càn Dung.

Tất cả tán tu đang bế quan đều bừng tỉnh, nhanh chóng lao ra khỏi động phủ.

Trong đó, số người có chân nguyên nhiều nhất, Linh Đan cảnh có hơn hai mươi người, Thông Huyền cảnh có ba người.

Đây hầu hết đều là tán tu, tiếng chuông vang lên nghĩa là có kẻ địch tấn công.

Mọi người đều thầm rủa xả đen đủi, họ là tán tu, chẳng ai muốn giúp đan phường phòng thủ, dù sao đây cũng không phải tài sản của họ, chưa kể còn phải đóng phí vào thành.

Nhưng nghe thấy yêu thú tập kích, họ cũng chỉ đành cắn răng mà đánh, vì nếu thành vỡ, họ cũng khó lòng thoát chết.

Ngược lại, nếu phòng thủ thành công, chiến lợi phẩm từ yêu thú sẽ thuộc về họ, còn được thành chủ khen thưởng, đó là quy tắc xưa nay.

Khi ra tới cổng thành, thấy dẫn đầu là ba con yêu thú cấp năm: một con hổ một mắt, một con sói trắng và một con nhện đen đỏ, ai nấy đều hít một ngụm khí lạnh.

Yêu thú cấp năm tương đương với tồn tại Tam Hoa Tụ Đỉnh.

Mà kẻ mạnh nhất ở đan phường Càn Dung lúc này là quản sự Ngô Dũng, dù ông ta ở đỉnh phong Tam Hoa nhưng đối phương có tới ba con cấp năm, thực lực quá chênh lệch.

Đặc biệt là khí thế của con Bạch Hổ kia không hề thua kém Ngô Dũng.

Tại cổng thành, Ngô Dũng vẫn giữ được sự bình tĩnh nhờ có Chu Đại Mao ở phía sau.

Với tư cách quản sự, ông ta bay lên phía trước: Đoàn yêu nghiệt to

gan, dám xấm phạm đan phường Càn Dung, không biết đây là nơi do thành Càn Dung quản lý sao.

Bạch Tuyết thấy Bạch lang và nhện không lên tiếng, lộ vẻ khinh bỉ như nhìn lũ chó nghe lời, nàng hiểu chúng đang đợi lệnh của lão Ngưu.

Để thêm dầu vào lửa, Bạch Tuyết thách thức: Thành Càn Dung tính là cái thá gì, hôm nay chúng ta tới để cướp, thức thời thì ngoan ngoãn giao suối Bất Lão ra, bằng không tất cả đều phải chết.

Ngô Dũng cau mày: Đan phường Càn Dung căn bản không có suối Bất Lão, tin tức đó hoàn toàn là giả.

Bạch Tuyết vặn lại: Giả hay thật làm sao qua được mũi của yêu tộc chúng ta.

Lúc này, Ngưu yêu nấp ở phía sau, đôi mắt to như chuông đồng lóe lên tinh quang.

Hắn thực sự ngửi thấy mùi của suối Bất Lão, lập tức hạ lệnh: Giết cho ta.

Thấy yêu thú bắt đầu rục rịch, Ngô Dũng lùi lại vào trong đan phường: Chư vị kết trận, chỉ cần phòng ngự là được.

Rõ.

Một kết giới phòng ngự khổng lồ bao trùm lấy toàn bộ đan phường Càn Dung.

Yêu thú nhận lệnh của lão Ngưu bắt đầu điên cuồng tấn công kết giới.

Hai bên giằng co, tu sĩ nhân loại thủ, yêu thú công.

Bạch Tuyết giả vờ tấn công nhưng không dùng hết sức.

Chương 309

Chợt thấy bóng dáng Thẩm Hạo, nàng mừng thầm, nháy mắt một cái rồi tiếp tục tấn công.

Số lượng yêu thú tuy hàng ngàn nhưng thấp nhất cũng là cấp hai, lại có ba con cấp năm dẫn đầu, áp lực phòng ngự của đan phường là cực lớn.

Ngô Dũng lạnh lùng quan sát, thầm đánh giá thực lực.

Nếu đều là yêu thú cấp năm sơ kỳ, ông ta có thể một chọi ba, nhưng con Bạch Hổ kia lại ở đỉnh phong cấp năm khiến ông ta vô cùng kiêng dè.

Khâu Trường Phong ở bên cạnh vẫn thản nhiên, vì có Chu Đại Mao ở đó, hắn chẳng sợ gì.

Ngưu yêu nấp phía sau thấy mãi không phá được kết giới thì nổi trận lôi đình.

Hắn đã ngửi thấy mùi suối Bất Lão, sợ xảy ra biến cố nên không muốn chờ thêm nữa.

Cút ra.

Một tiếng gầm phẫn nộ vang lên, tất cả yêu thú lập tức ngừng tấn công, dạt sang hai bên.

Ngưu yêu lắc mình biến thành một con trâu đen cao mười mấy mét, trên đầu là đôi sừng phủ đầy văn lộ, mỗi chiếc sừng dài khoảng ba mét.

Mâuuu.

Tiếng rống vang trời khiến màng nhĩ mọi người đau nhức, ngay cả

Thẩm Hạo cũng thấy tai ù đi.

Đây là lần đầu hắn thấy một con trâu lớn như vậy, đúng là yêu thú cấp sáu, thịt trâu này chắc chắn không tệ.

Các tán tu khác thấy Ngưu yêu xuất hiện thì kinh hãi vô cùng, sắc mặt đại biến: Là Ngưu yêu cấp sáu. , Sao lại có yêu thú cấp sáu ở đây. , Chết tiệt, giờ phải làm sao.

Không ít người hối hận vì không rời đi sớm hơn.

Yêu thú cấp sáu đối với họ quá đáng sợ.

Ngay cả Khâu Trường Phong cũng biến sắc, sự hiện diện của yêu thú cấp sáu đã vượt ngoài dự tính của hắn.

Chu trưởng lão, có đối phó được không.

Chu Đại Mao lắc đầu: Đối phó một con trâu thì không ngại, nhưng còn ba con cấp năm nữa, mà ở đây chỉ có Ngô Dũng là Tam Hoa cảnh.

Sắc mặt Ngô Dũng cũng vô cùng khó coi, không ngờ lại dẫn tới một con Ngưu yêu cấp sáu.

Trận pháp phòng ngự của đan phường căn bản không chịu nổi cú húc của nó.

Giữa lúc mọi người đang lo lắng bàn tán, Ngưu yêu đã hành động.

Nó chồm hai chân trước lên rồi đạp mạnh xuống đất.

Đất trời rung chuyển, vô số nhà cửa trong thành lung lay, đủ thấy lực đạo của lão Ngưu kinh người thế nào.

Sau đó, nó cào hai chân sau xuống đất rồi cúi đầu húc thẳng vào kết giới.

Ngô Dũng và mọi người kinh hoàng: Mau, cùng nhau phòng ngự.

Ngay cả Ngũ Nguyên cảnh như Chu Đại Mao cũng phải ra tay, vì

ông ta biết một khi kết giới vỡ, cả đan phường sẽ bị thảm sát.

Mỗi bước chân của Ngưu yêu như làm mặt đất run rẩy, tốc độ ngày càng nhanh, mọi người có cảm giác như một ngọn núi đang lao tới.

Toàn thân Ngưu yêu bao phủ một tầng hào quang đỏ rực, tựa như thiên thạch xuyên qua khí quyển tạo ra ma sát cực lớn.

Những người khác đều sợ hãi, chỉ có Thẩm Hạo là vô cùng bình thản, dù lão Ngưu có phá vỡ phòng ngự thì hắn cũng chẳng sao, đánh không lại thì trốn vào không gian.

Khoảng cách nghìn mét bị Ngưu yêu rút ngắn trong chớp mắt.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, trận pháp do mọi người hợp lực duy trì đã vỡ vụn dưới cú húc toàn lực của Ngưu yêu.

Mấy người Linh Đan cảnh ở phía trước bị hất văng, hộc máu mồm, còn hàng trăm kẻ ở Chân Nguyên cảnh thậm chí bị chấn chết tại chỗ.

Cổng thành thất thủ, tai họa ập đến.

Ngưu yêu rống lên một tiếng dài đầy đắc ý và ngạo mạn, như đang phát lệnh.

Đám yêu thú nghe thấy tiếng rống liền lộ vẻ hưng phấn và tàn nhẫn, đồng loạt tràn vào trong thành.

Ngay khoảnh khắc kết giới vỡ, Chu Đại Mao lập tức đưa Khâu Trường Phong quay người bỏ chạy.

Nhiệm vụ của ông ta là bảo vệ Khâu công tử chứ không phải giữ đan phường.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo cũng thu hồi suối Bất Lão vào không gian.

Lão Ngưu nhận ra suối Bất Lão biến mất, sắc mặt trở nên cực kỳ

khó coi, nhưng hắn không vội, chỉ cần giết sạch bọn người này là biết thứ đó ở đâu.

Đứa nào cũng không được chạy, vây tụi nó lại cho ta, giết sạch hết.

Thấy Chu Đại Mao định mang theo Khâu Trường Phong chạy trốn, lão Ngưu biến lại dạng bán nhân bán yêu, lao tới chặn đường: Lão Ngưu ta đã nói, không ai được đi đâu hết.

Chu Đại Mao lạnh lùng: Chỉ là một con trâu ngốc mà thôi, tưởng ta sợ ngươi chắc.

Nói đoạn, trên tay Chu Đại Mao xuất hiện một chiếc quạt đỏ, là một món thượng phẩm linh khí.

Ông ta phất nhẹ, vô số hỏa cầu lao về phía Ngưu yêu.

Không tự lượng sức.

Ngưu yêu không thèm tránh, trên người tỏa ra hào quang, đội cả đám hỏa cầu mà lao tới.

Hỏa cầu bị lá chắn quang năng triệt tiêu, va vào người Ngưu yêu nhưng không gây ra thương tổn thực chất nào.

Chu Đại Mao thấy vậy sắc mặt cũng trở nên khó coi, thể chất của yêu thú này quá cường hãn.

Tốc độ của Ngưu yêu cực nhanh, gấp mấy lần lúc nãy.

Chu Đại Mao vội vã đưa Khâu Trường Phong lùi lại: Công tử chạy trước đi, để ta cầm chân con trâu ngốc này.

Được, Chu trưởng lão bảo trọng tính mạng, vạn lần đừng có dây dưa.

Nói xong, Khâu Trường Phong hóa thành một đạo lưu quang chạy mất.

Ngưu yêu định đuổi theo nhưng bị Chu Đại Mao chặn đứng.

Lão Ngưu ta phải thịt ngươi.

Lúc này, Ngưu yêu càng tin rằng suối Bất Lão đang ở trên người tiểu tử kia, có Ngũ Nguyên cảnh bảo vệ thì trên người làm sao thiếu đồ tốt được.

Ngưu yêu vung vẩy lang nha bổng, mỗi đòn đánh đều mang theo vạn quân trọng lực khiến mặt đất rung chuyển.

Mỗi lần vung bổng, vô số kim thép đen bay ra từ bên trong, đó chính là lông trâu của lão Ngưu được luyện thành.

Thẩm Hạo đứng từ xa quan sát tất cả.

Sự xuất hiện của Chu Đại Mao là điều hắn không ngờ tới, không ngờ bối cảnh của Khâu Trường Phong lại sâu như vậy, vệ sĩ cũng có thể chiến đấu ngang ngửa với Ngưu yêu cấp sáu.

Nhưng mục tiêu lần này của Thẩm Hạo không phải là Khâu Trường Phong nên hắn cũng chẳng quan tâm kẻ đó chạy hay không.

Theo ý của Thẩm Hạo, Bạch Tuyết cùng Bạch lang và nhện vây chặt lấy Ngô Dũng, khiến ông ta không đường chạy thoát.

Thẩm Hạo lúc này cũng ra tay không chút do dự, hắn không dại gì đi tìm yêu thú cấp năm hay cấp sáu mà cứ lựa hồng mềm mà nắn, bắt đầu bằng việc bày ra Ngũ Hành Kiếm Trận.

Yêu thú cấp ba, cấp hai lọt vào trận pháp đều bị giết trong nháy mắt, thi thể đều được Thẩm Hạo ném vào không gian.

Chỉ trong vài hơi thở, hắn đã giết được hai mươi con cấp ba và hơn một trăm con cấp hai.

Đối với Thẩm Hạo, yêu thú cấp hai cấp ba vẫn rất có ích.

Ngưu yêu thấy Thẩm Hạo đại sát đặc sát thì tức đến đỏ mắt, định

qua giúp nhưng bị Chu Đại Mao quấn lấy.

Chu Đại Mao phấn khởi: Giết hay lắm, giết sạch bọn chúng đi.

Ông ta cũng không ngờ trong đám người lại có một Thông Huyền cảnh lợi hại như thế, lại còn am hiểu trận pháp, đúng là một chiến binh toàn diện.

Yêu thú cấp hai, cấp ba không thể ngăn cản được sự tàn sát của Thẩm Hạo.

Thấy thuộc hạ bị giết như ngóe, Ngưu yêu hạ lệnh: Tất cả xông lên giết cái thằng tóc ngắn đó cho ta, xé xác nó ra.

Nhận lệnh của đại vương, sáu con yêu thú cấp bốn lập tức vây quanh Thẩm Hạo.

Các tán tu khác thấy vậy liền xông lên giúp đỡ: Đạo hữu, chúng ta tới trợ lực cho ngươi.

Thấy Thẩm Hạo giết chóc sướng tay, mọi người như nhìn thấy hy vọng.

Thẩm Hạo lắc đầu bảo: Không cần quản ta, các ngươi mau đi giúp Ngô quản sự, ông ta sắp kiệt sức rồi.

Ngô Dũng nghe vậy thì trong lòng dâng lên một luồng cảm động, nhìn Thẩm Hạo với ánh mắt biết ơn, đúng là người tốt.

Dù ở đỉnh phong Tam Hoa nhưng đối mặt với ba con yêu thú cấp năm, áp lực là cực lớn.

Đặc biệt là con Bạch Hổ kia cứ như bị đào mồ mả tổ tiên, tấn công điên cuồng theo kiểu liều mạng sát địch một ngàn tự tổn tám trăm.

Ngô Dũng không dám liều như vậy, chỉ có thể cố gắng né tránh, vì đối thủ là ba con cấp năm, chỉ cần bị thương một chút là sẽ bị xé xác

ngay lập tức.

Điều duy nhất khiến ông ta thắc mắc là tuy Bạch Hổ tấn công mãnh liệt nhưng nhiều đòn lại đánh hụt, chắc là do nó bị chột một mắt, ông ta thầm cảm thấy may mắn vì điều đó.

Ở phía bên kia, sáu con yêu thú cấp bốn tập trung tấn công Thẩm Hạo, giúp những tu sĩ khác thở phào nhẹ nhõm.

Đối mặt với vòng vây, Thẩm Hạo mỉm cười đầy phấn khích.

Hắn một mặt giả vờ bất địch, không ngừng né tránh, mặt khác bắt đầu bí mật bố trí Ngũ Hành Kỳ Trận.

Mục tiêu của hắn rất đơn giản: giết sạch sáu con yêu thú cấp bốn này, không để sót con nào.

Đúng là Linh Vân đại lục, yêu thú cấp ba, cấp bốn nhiều vô kể, giết sướng cả tay.

Một con yêu thú cấp bốn tương đương với Thông Huyền cảnh, mà đây mới chỉ là vùng biên viễn của đại lục, diệt được sáu con này chẳng khác nào diệt một tông môn nhỏ.

Nghĩ thôi đã thấy hưng phấn.

Khi Ngũ Hành Kỳ Trận đã thành hình, Thẩm Hạo lập tức chuyển từ thủ sang công.

Chương 310

Ngũ Hành Kiếm Trận phối hợp với Ngũ Hành Kỳ Trận là một sự kết hợp hoàn hảo cả công lẫn thủ.

Điểm yếu duy nhất là các lá cờ trận chỉ là thượng phẩm bảo khí chứ chưa đạt cấp linh khí, nếu ở Thiên Vũ hoàng triều thì vô địch nhưng ở đây có vẻ hơi yếu.

Hắn tự nhủ sau này phải luyện chế bộ cờ tốt hơn, nhưng hiện tại hắn hoàn toàn có thể dùng pháp lực bù đắp lỗ hổng này.

Kiếm trận vừa thành, hàng vạn thanh phi kiếm từ trên không lao xuống, mỗi thanh đều mang theo linh lực hệ Kim sắc bén vô cùng.

Trong chớp mắt, hai con yêu thú cấp bốn sơ kỳ đã bị hạ sát.

Bốn con còn lại bao vây tấn công nhưng Thẩm Hạo di chuyển liên tục như dịch chuyển tức thời, khiến chúng không thể chạm vào chéo áo của hắn mà chỉ có thể bị động ăn đòn.

Yêu lực chúng tung ra thậm chí còn bị kiếm trận hấp thụ, làm tăng thêm uy lực cho trận pháp, khiến chúng sợ tới mức chỉ dám dùng thể thuật.

Chỉ vài phút sau, Thẩm Hạo lại hạ thêm hai con cấp bốn trung kỳ.

Hai con cuối cùng định chạy nhưng không thoát được, chúng quay sang tấn công các lá cờ trận làm trận pháp rung rinh.

Thẩm Hạo lập tức áp sát, một con yêu thú thấy hắn tới gần thì mừng rỡ, tung trảo định xé xác hắn.

Thẩm Hạo độn thổ biến mất rồi xuất hiện ngay bên sườn nó, tay phải rực kim quang đâm thẳng vào ngực yêu thú, trực tiếp lấy mạng một con trung kỳ cấp bốn khác bằng chiêu Hắc Hổ Đào Tâm.

Còn lại con cấp bốn đỉnh phong cuối cùng, Thẩm Hạo cũng chẳng vội, ném năm cái xác vào không gian rồi mới tiếp tục chiến đấu.

Khi thấy Thẩm Hạo không dùng pháp thuật mà vung quyền tới, con yêu thú không né tránh mà chọn cách đối đầu trực tiếp.

Một tiếng nổ vang lên, cả người và yêu đều lùi lại hai bước.

Con yêu thú kinh ngạc, không ngờ Thẩm Hạo còn là một thể tu với thực lực ngang ngửa nó.

Điều làm nó khiếp sợ hơn là Thẩm Hạo đã chiến đấu nãy giờ mà linh lực vẫn dồi dào như chưa hề tiêu hao.

Thẩm Hạo không cho nó thời gian suy nghĩ, đôi tay bao phủ linh lực hệ Kim sắc bén như đao bắt đầu tấn công dồn dập.

Chỉ trong vài nhịp thở, đôi bên đã giao đấu hàng trăm chiêu.

Toàn thân yêu thú đầy vết thương đẫm máu, trong khi Thẩm Hạo ngoài bộ quần áo hơi lộn xộn thì chẳng hề hấn gì.

Yêu thú bắt đầu sợ hãi, nó cảm thấy Thẩm Hạo là một tên biến thái, tấn công thì sắc bén phá được nhục thân của nó, mà phòng ngự cũng cực kỳ cường hãn, như thể trên người có một lớp giáp dày không thể phá vỡ.

Khi đã chơi đủ, Thẩm Hạo dùng pháp thuật hệ Thổ trói chặt nó lại rồi dùng phi kiếm vừa luyện xong đâm xuyên tim, kết liễu con yêu thú cấp bốn đỉnh phong này.

Cùng lúc đó, Ngô Dũng đã đầy rẫy thương tích, sức cùng lực kiệt.

Bạch Tuyết thấy Thẩm Hạo đã xong việc nên không thèm diễn nữa, tung đòn toàn lực xé nát lớp phòng ngự cuối cùng của Ngô Dũng.

Ông ta hộc máu, linh lực cạn sạch.

Bạch Tuyết nhanh như chớp bay tới đá văng Ngô Dũng về phía

Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo vội vàng hô lớn: Ngô quản sự, ta tới cứu ngài.

Nghe vậy, Ngô Dũng buông lỏng cảnh giác, để mặc Thẩm Hạo đỡ lấy mình vì hành động liều mạng giết yêu của hắn lúc nãy đã chiếm được lòng tin của ông ta.

Thẩm Hạo đỡ lấy Ngô Dũng rồi cõng ông ta chạy ra ngoài.

Ngô Dũng cảm động nói: Đa tạ đạo hữu cứu giúp, mau chạy đi.

Nói xong, ông ta lịm đi vì quá kiệt sức.

Bạch lang và nhện định đuổi theo nhưng bị Bạch Tuyết ngăn lại: Mau đi giúp Ngưu đại vương, tuyệt đối không được để lão già kia chạy thoát, ở đây lão ta tu vi cao nhất, suối Bất Lão chắc chắn ở trên người lão.

Còn cái tên tàn phế kia cứ để ta, tốc độ của ta nhanh nhất.

Hai con yêu thú thấy có lý nên bay về phía lão Ngưu.

Bạch Tuyết cười thầm rồi lao theo hướng Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo cõng Ngô Dũng chạy xa hàng trăm dặm trong nháy mắt.

Nhìn Ngô Dũng đang hôn mê, hắn tung một chưởng đánh nát tâm mạch của ông ta, kết thúc cuộc đời của vị quản sự đan phường Càn Dung một cách nhẹ nhàng.

Hắn ném xác vào không gian đúng lúc Bạch Tuyết vừa tới.

Nàng quan tâm hỏi: Chủ nhân, ngài không sao chứ.

Thẩm Hạo lắc đầu: Ta không sao, chúng ta đi thôi, tìm nơi nào kín đáo để ta tu luyện một chút, khi nào thành công ta sẽ tính tiếp.

Dù không hiểu tu luyện của Thẩm Hạo là gì, Bạch Tuyết vẫn gật đầu phục tùng.

Sau một ngày bay, họ tìm thấy một thung lũng bí mật.

Bạch Tuyết đào một động phủ sâu ba mét rồi canh giữ bên ngoài theo lệnh của Thẩm Hạo.

Nàng hậm hực: Chủ nhân, hay là ta quay lại làm nằm vùng tiếp, con trâu ngốc kia kiêu ngạo quá, ta thực sự muốn thịt nó.

Thẩm Hạo liếc nàng một cái: Cá lớn nuốt cá bé, hiện giờ lão Ngưu mạnh hơn chúng ta, cứ nhẫn nhịn một chút, sau này ta sẽ cho ngươi ăn thịt trâu.

Bạch Tuyết nghe vậy thì đồng ý ngay.

Thẩm Hạo tiến vào không gian, lập tức cảm nhận được lượng khí huyết và sương mù khổng lồ tràn tới.

Sau một nén nhang, cảnh giới của hắn bắt đầu thăng cấp chóng mặt: từ Thông Huyền tầng bảy sơ kỳ lên trung kỳ, hậu kỳ, rồi tầng tám, tầng chín và đạt tới viên mãn Thông Huyền.

Thần thức của hắn bắt đầu chuyển hóa thành thần hồn, ngưng tụ ra các cánh hoa.

Tam Hoa Tụ Đỉnh nghĩa là thần thức ngưng tụ thành ba đóa hoa thần hồn, mỗi đóa có ba cánh, hợp lại như một đóa sen đang nở rộ.

Ở Linh Vân đại lục, ba cảnh giới này được gọi là Bản Thần tam cảnh: Thần Thức, Bản Thần Thần Hồn và Nguyên Thần.

Hiện tại Thẩm Hạo tương đương với Tam Hoa cảnh tầng ba.

Thật may là ở đây thăng cấp Tam Hoa không có lôi kiếp.

Nhờ hấp thu khí huyết từ Ngô Dũng và đám yêu thú, thể chất của Thẩm Hạo cũng tiến hóa lên Ngũ cảnh trung kỳ.

Từ ký ức của Ngô Dũng, hắn biết được môn công pháp luyện thể mang tên Tam Chuyển Huyền Công, dù chỉ là tàn thiên nhưng có thể

luyện đến đỉnh phong Lục cảnh yêu thú, đạt tới kim cương bất hoại và miễn nhiễm với pháp thuật cùng cấp.

Nó giúp kiểm soát hoàn hảo từng sợi tóc, đầu ngón tay để phát huy tối đa sức mạnh nhục thân.

Ngô Dũng mới luyện đến tầng thứ hai, còn Thẩm Hạo nhờ không gian đã đạt tới tầng thứ ba.

Công pháp chủ tu của Ngô Dũng là Cửu Trọng Tử Dương Quyết, có thể tu luyện tới Địa Linh cảnh qua chín tầng tương ứng với chín đại cảnh giới, mạnh hơn nhiều so với công pháp của tên phỉ Diêu Nãi Siêu trước đây.

Thẩm Hạo quyết định tạm thời tu luyện theo bộ này.

Khi đột phá Tam Hoa, linh căn của hắn lại biến hóa, từ Tiên Thiên linh căn tiến hóa thành Tiên Thiên linh thể mới đạt 5%.

Đây là thể chất tu luyện đỉnh cao tại Linh Vân đại lục.

Hắn cũng hiểu được vì sao Bạch Tuyết nói Vân Trúc có ích, vì Cực Âm chi thể cũng là một loại Tiên Thiên linh thể, nếu lấy làm đỉnh lô song tu thì có thể đoạt lấy toàn bộ tu vi của đối phương, nhưng với Thẩm Hạo thì điều này không mấy quan trọng.

Thể chất mạnh nhất thế gian là Tiên Thiên Đạo Thể, loại thể chất có thể nắm bắt mọi công pháp trong nháy mắt, luyện thể hay luyện thần đều vô địch, đúng chuẩn con cưng của Thiên đạo.

Tuy nhiên hàng vạn năm qua ở Đông Vực chưa từng xuất hiện ai có Đạo thể này.

Thẩm Hạo nhận ra cánh hoa trong thức hải của mình có màu tím, khác với Ngô Dũng, nhưng trong ký ức của ông ta không có giải thích về điều này.

Không nghĩ ra, hắn tạm gác lại.

Hiện tại với thực lực Tam Hoa cảnh và nhục thân Ngũ cảnh trung kỳ, hắn cảm thấy mình mạnh mẽ vô cùng.

Chỉ cần giết thêm vài con yêu thú mạnh, hắn có thể đưa nhục thân lên đỉnh phong Lục cảnh.

Thẩm Hạo bắt đầu nhắm vào lão Ngưu, nếu giết được Bạch lang, nhện và Ngưu yêu, cấp bậc Lục cảnh sẽ nằm trong tầm tay.

Hắn mở nhẫn không gian của Ngô Dũng ra, thầm cảm thán tên quản sự này đúng là giàu nứt đố đổ vách, chỉ riêng linh khí đã có tới bốn món.

Bốn thanh linh khí phi kiếm, tuy đều là linh khí nhưng xét về phẩm chất thì chỉ có thể coi là hạ phẩm.

Bản thân Ngô Dũng không giỏi dùng kiếm, cũng không biết trận pháp, hắn vốn thích dùng lực mạnh để tạo ra kỳ tích.

Vì thế, mấy thanh phi kiếm này để trong tay hắn cũng không mấy khi dùng tới, giờ lại vừa hay làm lợi cho Thẩm Hạo.

Đồng thời, trong nhẫn không gian còn có không ít dược liệu luyện khí và linh dược thảo, hầu hết đều dành cho cảnh giới Tam Hoa sử dụng.

Giá trị không nhỏ, Thẩm Hạo hiện tại chưa dùng đến nhưng giữ lại chắc chắn sẽ có ích.

Sau khi kiểm kê xong thu hoạch, Thẩm Hạo ra khỏi không gian, quay trở lại sơn động.

Bạch Tuyết ngay lập tức cảm nhận được khí tức của Thẩm Hạo, cho dù biết hắn vô cùng lợi hại nhưng nàng vẫn không khỏi trợn mắt há mốc mồm.

Chỉ trong một lát công phu, Thẩm Hạo thế mà đã đạt tới Tam Hoa cảnh, quan trọng là cảnh giới lại vô cùng vững chắc.

Chẳng lẽ là vì thôn phệ thi thể yêu thú.

Chương 311

Nghĩ đến đây, Bạch Tuyết lại lắc đầu.

Thông thường kẻ thôn phệ huyết nhục của người khác để thăng cấp thì trên thân sát khí sẽ nồng nặc vô cùng, lôi kiếp cũng sẽ đặc biệt chiếu cố.

Nhưng trên người Thẩm Hạo lại không có một chút sát khí nào, rõ ràng là không phải.

Điều này khiến Bạch Tuyết vô cùng tò mò: Chủ nhân. ngài đột phá rồi.

Thẩm Hạo khẽ mỉm cười, tâm trạng cũng rất tốt: Đúng vậy, chỉ là may mắn thôi.

Bạch Tuyết cạn lời, cái kiểu may mắn này nàng cũng muốn.

Ngay sau đó nàng trấn định tâm trí, nói với Thẩm Hạo: Chủ nhân, ta chuẩn bị độ lôi kiếp, lần trước thất bại, lần này nhất định sẽ thành công.

Thẩm Hạo hơi sửng sốt: Sao phải gấp gáp như vậy.

Bạch Tuyết nghiêm túc đáp: Chủ nhân, con ngưu yêu kia là Lục cảnh, muốn giết nó thì thực lực hiện tại là không đủ, ta phải nhanh chóng đột phá Lục cảnh.

Lần trước không thành công là vì bị đánh lén, lần này chắc chắn không có vấn đề gì, lại thêm có Bất Lão Tuyền và ngó sen Kim Liên Vương của chủ nhân, tuyệt đối an toàn.

Nhìn dáng vẻ tự tin tràn đầy của Bạch Tuyết, Thẩm Hạo cũng không ngăn cản nữa: Nếu đã quyết định thì hãy chuẩn bị cho vạn toàn, trước tiên tìm một nơi tốt đã.

Rõ, thưa chủ nhân.

Sau khi Thẩm Hạo và Bạch Tuyết rời đi, Chu Đại Mao bị ba con yêu thú là ngưu yêu, bạch lang và tri chu vây công, trong lúc bất đắc dĩ đã sử dụng bí pháp thoát khỏi chiến trường, chạy xa nghìn dặm.

Ba con yêu thú muốn đuổi theo cũng không kịp.

Chu Đại Mao đã chạy mất, Bất Lão Tuyền cũng không tìm thấy, mà đám yêu thú ngưu yêu mang tới, đặc biệt là đám Tứ cảnh và Tam cảnh đều bị Thẩm Hạo giết sạch.

Lần này có thể nói là tổn thất thảm trọng.

Ngưu yêu tức đến mức mũi thở phì phò.

Tuy thực lực của nó mạnh hơn Chu Đại Mao nhưng thủ đoạn so với tu sĩ nhân loại thì kém xa.

Đây cũng là nhược điểm chung của yêu tộc, trừ những yêu thú có sẵn thần thông thiên phú thì mới có thể xưng là vô địch cùng cảnh giới.

Ngưu yêu gầm lên giận dữ: Phá hủy nơi này cho ta, những kẻ còn lại chưa chạy thoát thì giết hết, không để lại một ai.

Rõ, đại vương.

Bạch lang và tri chu đồng thanh đáp.

Hiện tại, toàn bộ tán tu có thể chạy thoát ở đan phường đều đã đi hết, những kẻ còn lại chỉ là hạng chân nguyên cảnh giới, nhanh chóng bị yêu thú giết sạch, cả khu chợ đan phường bị san bằng thành bình địa.

Thẩm Hạo và Bạch Tuyết tìm đến một ngọn núi hẻo lánh để bắt đầu độ kiếp.

Bạch Tuyết điều chỉnh tâm thái, ngưng tụ yêu lực, nhắm mắt trầm

tư.

Khoảnh khắc sau, trên đầu mây đen kịt kéo đến như ngày tận thế.

Chỉ vài hơi thở, ánh sáng xung quanh đã mờ mịt như trước cơn bão lớn.

Lúc này, Bạch Tuyết đột nhiên hỏi: Chủ nhân, ta nên biến hóa thành hình dạng thế nào.

Câu hỏi này làm khó Thẩm Hạo.

Với con mắt hiện tại của hắn, thật sự chưa có người phụ nữ nào khiến hắn đặc biệt thương nhớ.

Ngươi cứ tự xem mà làm, đừng xấu quá là được.

Ta biết rồi, chủ nhân.

Bạch Tuyết trầm tư, hồi tưởng lại những nhân vật nữ trong các bộ phim đã từng xem, gạn đục khơi trong.

Đối với vóc dáng và nhan sắc, Bạch Tuyết vẫn khá hiểu sở thích của Thẩm Hạo.

Dần dần trong đầu nàng hiện lên một hình ảnh rõ nét.

Ngay sau đó, Bạch Tuyết bay vút lên không trung, lao thẳng vào trong đám mây đen.

Đột nhiên, một tia lôi quang xé toạc màn đêm.

Tiếp đó, Thẩm Hạo nghe thấy tiếng sấm oanh long long vang dội trời đất.

Yêu thú trong vòng trăm dặm đều sợ hãi run rẩy, chúng vốn thiên sinh sợ hãi thiên lôi.

Trong tầm mắt Thẩm Hạo, một đạo lôi điện đánh thẳng lên người Bạch Tuyết.

Dù mạnh như nàng cũng bị sét đánh tới mức da tróc thịt bong.

Không đợi nàng hồi phục, liên tiếp hai đạo lôi nữa giáng xuống chuẩn xác.

Sau khi ba đạo lôi kiếp đi qua, mây đen trên không trung mới từ từ tản đi.

Trời xanh mây trắng lại hiện ra, cảnh sắc đẹp như tranh vẽ.

Sau lôi kiếp, vô số thiên địa linh khí cuồn cuộn đổ về, bao bọc lấy Bạch Tuyết trong một vòng xoáy linh khí.

Khoảng một canh giờ sau, linh khí tan biến, một bóng hình tuyệt mỹ hiện ra.

Mái tóc dài đen nhánh như mực xõa xuống tận eo, ngũ quan tinh tế tuyệt trần, đẹp đến mức khiến người ta nghẹt thở, khí chất vô cùng thanh lãnh.

Trên vầng trán trơn bóng có một phù văn nhạt, chỉ thoáng chốc đã biến mất, đó chính là phù văn chủ tớ ký kết với Thẩm Hạo.

Nàng mặc một bộ váy trắng, nhẹ nhàng bay đến trước mặt Thẩm Hạo.

Đứng trước mặt hắn, nàng như muốn khoe công lao mà xoay một vòng, mặt đầy mong đợi hỏi: Chủ nhân, ta đẹp không.

Biểu cảm giống như một học sinh tiểu học vừa được bằng khen, rất cần lời khen ngợi của thầy giáo.

Thẩm Hạo thành thật gật đầu: Không tệ, quả thực rất đẹp.

Được Thẩm Hạo khen ngợi, trong lòng Bạch Tuyết vô cùng vui sướng: Đa tạ chủ nhân khen ngợi.

Thẩm Hạo nhìn đôi mắt đen trắng phân minh của Bạch Tuyết, hơi ngạc nhiên hỏi: Hóa thành nhân hình thì ngươi biến thành hai mắt rồi

sao.

Bạch Tuyết mỉm cười: Đột phá Lục cảnh sẽ có một cơ hội trọng tổ thần hồn.

Sau lôi kiếp thiên địa cũng sẽ ban thưởng, cơ thể đều có thể khôi phục.

Những vết thương trước đây cũng đã lành hẳn.

Nói xong, Bạch Tuyết lại biến thành một con bạch hổ, ngại ngùng bảo: Chủ nhân, ta vừa mới đột phá, cảnh giới chưa ổn định nên không thể duy trì nhân hình lâu, làm chủ nhân thất vọng rồi.

Thẩm Hạo cạn lời: Thất vọng cái đầu ngươi ấy, ta là người đoan chính.

Được rồi, bây giờ đi đến đan phường Càn Dung thôi.

Tuân lệnh chủ nhân, lên đi, ta cõng ngài qua đó.

Thẩm Hạo cũng không khách khí, trực tiếp ngồi lên lưng bạch hổ.

Bạch Tuyết sau khi đột phá Lục cảnh thì tốc độ càng nhanh hơn.

Khi một người một hổ đến đan phường Càn Dung thì phát hiện nơi này đã bị san bằng.

Trên mặt đất còn vương vãi nhiều vết máu và thi thể không nguyên vẹn.

Hiển nhiên, những tu sĩ tử nạn đều đã bị yêu thú ăn thịt.

Thẩm Hạo quét thần thức qua, không thấy ai, vật tư bên trong cũng bị quét sạch.

Hắn nói với Bạch Tuyết: Xem ra con ngưu yêu kia không tìm thấy Bất Lão Tuyền nên đã phát điên rồi.

Bạch Tuyết hỏi: Chủ nhân, giờ chúng ta làm gì.

Thẩm Hạo suy nghĩ một chút rồi hỏi: Ngươi có thể cầm chân lão ngưu đó bao lâu.

Bạch Tuyết lắc đầu: Hiện tại chỉ có thể cầm chân được trong khoảng thời gian một tuần trà.

Một tuần trà thì có thể diệt được hai con Ngũ cảnh là bạch lang và hắc hồng tri chu, nhưng ngưu yêu thì vẫn chưa đối phó được.

Chu Đại Mao là Ngũ Khí Triều Nguyên tầng thứ bảy mà còn không cản nổi nó, đủ thấy nó lợi hại thế nào.

Hơn nữa, ai biết được trong sào huyệt của nó có còn yêu thú lợi hại nào khác không.

Thôi bỏ đi, tạm thời tha cho nó một mạng.

Bạch Tuyết hỏi: Vậy chúng ta đi đâu.

Thẩm Hạo đáp: Đến thành Càn Dung tìm trợ thủ.

Đan phường bị diệt, Thành chủ chắc chắn không ngồi yên, nói không chừng sẽ tìm ngưu yêu báo thù.

Đi thôi.

Rõ, thưa chủ nhân.

Sau đó, Thẩm Hạo luyện chế một chiếc mặt nạ da người mới, đạt cấp độ thượng phẩm pháp khí, tuy chỉ có thể ngăn cản kẻ cùng cảnh giới trở xuống nhưng cũng đủ dùng rồi.

Đeo vào xong hoàn toàn không thấy khuyết điểm, khí chất hình tượng đều thay đổi, nhìn kỹ thì đây chính là Mã Lão Lục mà Thẩm Hạo từng gặp ở trấn Dương Quan.

Lần này hắn định đổi một cái danh tính giả khác, Vương Lão Cát hay Triệu Khuyết rõ ràng là không dùng được nữa.

Một người một hổ bắt đầu hành trình, tự do tự tại như gió.

Bay được một ngày, Thẩm Hạo quét thần thức thấy tu sĩ dần đông lên, ai nấy đều vội vã bay về phía trước như đi trẩy hội.

Thấy vậy, hắn bảo Bạch Tuyết chui vào túi ngự thú để tránh rắc rối không đáng có, còn mình thì một mình bay tới thành Càn Dung.

Hình bóng hắn đơn độc như một con nhạn lạc đàn.

Với tốc độ của mình, Thẩm Hạo bay mất bảy tám ngày mới tới nơi.

Vào thành Càn Dung cũng phải nộp 10 viên linh thạch hạ phẩm.

So với khu chợ đan phường, thành Càn Dung này lớn hơn gấp mười lần, như một con quái vật khổng lồ.

Hắn tìm một tửu lầu, vừa ngồi xuống thì tiểu nhị đã chạy tới: Khách quan muốn dùng gì.

Cho một vò rượu ngon, một phần thịt yêu thú, một đĩa đồ nhắm.

Có ngay thưa khách quan.

Một lúc sau, đồ ăn được bưng lên.

Món ăn này trông có vẻ thanh đạm, không có nhiều gia vị bắt mắt nhưng lại tỏa ra mùi thơm dịu dàng quyến rũ.

Thịt yêu thú ăn vào cảm giác rất tốt, thịt tươi mọng nước, mỗi miếng cắn như cảm nhận được linh khí ẩn chứa bên trong.

Cách chế biến cũng rất đặc biệt, Thẩm Hạo lần đầu tiên thấy, không phải hầm hay nướng thông thường mà là tẩm ướp gia vị đặc thù rồi mới nướng, khiến hương vị đậm đà mà vẫn giữ được độ tươi.

Ăn vào khiến người ta nhớ mãi, thậm chí có chút gây nghiện.

Thẩm Hạo cầm đũa gắp một miếng bỏ vào miệng, miếng thịt tan

ngay, vị tươi ngon đọng lại nơi đầu lưỡi.

Đang ăn ngon lành thì tiểu nhị đứng bên cạnh đột nhiên lên tiếng: Khách quan, tổng cộng là 200 viên linh thạch hạ phẩm.

Thẩm Hạo ngẩn người, không ngờ giá bữa ăn này lại đắt như vậy.

Hắn nhíu mày, bụng bảo dạ: Chẳng lẽ mình bị tửu lầu này chặt chém.

Hắn không tin lắm nên ngẩng đầu nhìn bảng giá treo trên tường, nhìn kỹ thì đúng là giá đó thật.

Chương 312

Thẩm Hạo cũng không lôi thôi, giá cả đã niêm yết rõ ràng thì không có gì để nói, hắn lấy ra 200 viên linh thạch đưa cho tiểu nhị.

Đa tạ khách quan, mời ngài thong thả dùng.

Sau khi tiểu nhị đi khỏi, Thẩm Hạo nếm thử loại rượu gọi là mỹ tửu kia.

Vị rượu khá nhạt, hơi giống rượu trái cây nhưng hiệu quả sau khi uống lại rất mạnh, có thể tăng độ hoạt dược của linh lực.

Hắn vừa ăn thịt vừa uống rượu, nghe tiếng mọi người trong tửu lầu bàn tán ngày một lớn hơn.

Có người phấn khích, có người nghi ngờ, lo lắng, cũng có kẻ khinh khỉnh.

Nghe nói gì chưa, đan phường bị yêu thú tấn công, thương vong thảm trọng lắm.

Đúng vậy, nghe bảo công tử của Thành chủ cũng ở đó, còn gặp phải yêu thú Lục cảnh, hình như là một con hắc ngưu.

Phải đó, lần này đan phường bị đập phá chắc chắn ảnh hưởng đến thu nhập và danh tiếng của Thành chủ.

Ngài ấy nhất định sẽ tìm cách lấy lại mặt mũi thôi.

Một người phụ họa.

Nhưng những kẻ tép riu như chúng ta tốt nhất đừng có xen vào.

Một người khác nhắc nhở.

Đúng thế, chuyện này không phải chỗ để chúng ta nhúng tay.

Những người khác nhao nhao đồng tình.

Nói nhảm, chúng ta làm sao dám ngông cuồng trước mặt yêu thú Lục cảnh.

Uy tín của Thành chủ ở vùng này lớn như vậy, nếu không báo thù thì sau này ai dám tới đây nữa.

Haiz, thời buổi này loạn quá, chẳng có nơi nào an toàn cả.

Đúng vậy, phận tán tu chúng ta tài nguyên kém, công pháp kém, còn bị bóc lột, thật sự quá khó khăn.

Giờ yêu thú giết tu sĩ, tu sĩ cũng sát phạt lẫn nhau.

Hôm nay còn yên ổn, biết đâu ngày mai đã mất mạng rồi.

Quản làm gì, nay có rượu nay cứ say, ăn no uống đủ là được.

Tới luôn, uống đi.

Nghe đến đây, Thẩm Hạo thấy không có thêm thông tin gì hữu ích nên cũng mất hứng.

Hắn thong thả rời khỏi tửu lầu, dạo bước trên đường phố đông đúc.

Lần đầu tới thành Càn Dung, hắn vẫn rất tò mò quan sát xung quanh, cái gì cũng thấy mới mẻ.

Hai bên đường bày la liệt các sạp hàng và cửa tiệm, đủ loại đan dược, pháp khí, dược liệu, phù lục khiến người ta lóa mắt.

Hắn vừa đi dạo vừa thưởng thức cảnh náo nhiệt, tâm trạng rất thoải mái.

Bỗng nhiên, Thẩm Hạo nhìn thấy hai tờ cáo thị.

Một tờ là lệnh truy nã: Kẻ này tên Triệu Khuyết, tu vi không rõ, ai cung cấp thông tin sẽ được Thành chủ trọng thưởng.

Kèm theo đó là bức họa hình dáng trước đây của Thẩm Hạo.

Hắn cười thầm, chẳng thèm để ý.

Đi ra ngoài ai mà chẳng có vài cái danh tính giả, thân phận là do mình tự đặt, muốn gọi là gì chẳng được.

Tờ cáo thị thứ hai là Thành chủ chuẩn bị vây quét ngưu yêu, ai biết vị trí chính xác của nó sẽ được trọng thưởng.

Thấy vậy, Thẩm Hạo động tâm, đây là một cơ hội tốt nhưng hắn không vội vã.

Chỉ cần biết Thành chủ muốn tìm ngưu yêu gây rắc rối là được, những chuyện khác cứ từ từ.

Hắn quyết định tìm một chỗ ở lại trước rồi mới tính tiếp.

Sau khi hỏi thăm, Thẩm Hạo đến một nơi gọi là Động phủ cho thuê.

Ở đây có đủ loại động phủ để lựa chọn.

Hắn xem qua môi trường xung quanh thấy cũng ổn nên thuê ngay một căn.

Bước vào động phủ, bài trí bên trong khá gọn gàng, tuy không quá xa hoa nhưng đủ đáp ứng nhu cầu cơ bản.

Thẩm Hạo ngồi trên bồ đoàn, bắt đầu suy tính kế hoạch tiếp theo.

Đầu tiên là làm sao để Thành chủ biết được vị trí đại khái của ngưu yêu.

Thứ hai là phải đối phó với mối đe dọa từ Thành chủ, vì lão ta là cường giả Đạo Thai cảnh, hiện tại Thẩm Hạo chưa phải đối thủ, vẫn nên ẩn mình thì hơn.

Có thể nói đây là triệu chứng sợ hãi do thực lực không đủ.

Chung quy lại vẫn phải tìm cách nâng cao thực lực, vì ở thế giới này chỉ có mạnh mẽ mới bảo đảm được an toàn.

Nghĩ vậy, Thẩm Hạo quyết định nghỉ ngơi một chút để điều chỉnh trạng thái.

Sau khi kiểm tra xung quanh thấy không có vấn đề gì, hắn thả Bạch Tuyết ra.

Ngươi có biết sào huyệt của con ngưu yêu kia không.

Biết, thưa chủ nhân.

Ngươi hãy vẽ lại vị trí cụ thể, vài ngày nữa giao cho Thành chủ.

Rõ.

Rất nhanh, Bạch Tuyết đã vẽ ra sơ đồ vị trí của ngưu yêu.

Đó là một thung lũng có địa hình phức tạp, bên trong nhiều hang động và lối đi, dễ thủ khó công.

Xem xong bản đồ, Thẩm Hạo rất hài lòng: Tốt lắm, như vậy giết con ngưu yêu đó sẽ đơn giản hơn nhiều.

Thành Càn Dung này khá nguy hiểm, ngươi hãy trốn vào túi ngự thú để tránh lộ khí tức.

Rõ.

Sau khi Bạch Tuyết vào trong, Thẩm Hạo bắt đầu luyện chế phi kiếm.

Bốn thanh linh khí phi kiếm vừa hay kết hợp thành Ngũ Hành Kiếm Trận.

Thời gian thấm thoát trôi qua, chẳng mấy chốc đã đến ngày thứ hai.

Thẩm Hạo nhắm nghiền hai mắt, ngồi bất động như một bức

tượng.

Đột nhiên hắn mở bừng mắt, thoát khỏi trạng thái nhập định.

Đã gom đủ năm thanh linh khí phi kiếm hạ phẩm, tâm trạng hắn rất tốt.

Hiện tại, cả trận nhãn và phi kiếm đều dùng linh khí, uy lực tăng lên gấp nhiều lần so với trước.

Cộng thêm việc hắn đã thành Tiên Thiên Linh Thể, nhục thân cũng đạt tới Ngũ cảnh, hiện tại có thể nói là thoát thai hoán cốt.

Ở cùng cảnh giới, hắn hoàn toàn tự tin có thể trực tiếp giết chết đối thủ.

Có thêm trận pháp gia trì, thực lực càng mạnh mẽ, dù đối mặt với năm hay mười kẻ địch cũng không thành vấn đề.

Hơn nữa Thẩm Hạo phát hiện chỉ cần tọa thiền một đêm hắn đã đạt được hiệu quả rõ rệt, trong khi Ngô Dũng phải mất cả tháng tu luyện mới đạt được mức tương đương.

Luyện xong phi kiếm, Thẩm Hạo đã có tính toán cho kế hoạch tiếp theo.

Bản thân hắn vẫn không nên lộ diện, phải mượn tay kẻ khác, ném bản đồ xong là chuồn ngay.

Đúng là ba mươi sáu kế, tẩu vi thượng sách.

Thẩm Hạo chậm rãi đứng dậy, vươn vai một cái thật dài: Thật thoải mái.

Lúc này hắn thấy mình đã nghỉ ngơi đủ, có thể thực hiện kế hoạch.

Hắn bước ra khỏi động phủ, đi dạo trên phố, cảm nhận đám đông ồn ào xung quanh.

Hắn không bị vẻ phồn hoa thu hút mà chỉ tìm nơi nào càng đông đúc càng tốt.

Chẳng bao lâu sau, hắn phát hiện một trà lâu vô cùng náo nhiệt, người ra kẻ vào tấp nập.

Thẩm Hạo nhếch mép cười, đúng là một nơi lý tưởng.

Hắn bước vào trà lâu.

Bên trong hương trà ngào ngạt, hơi nóng bốc lên nghi ngút.

Không ít tu sĩ đang thưởng trà đàm đạo, không khí rất sôi nổi.

Khung cảnh hài hòa này khiến Thẩm Hạo hơi chưa thích ứng, nó tương phản hoàn toàn với những cuộc sát phạt ngoài thành.

Hắn tìm một chỗ trống ngồi xuống, gọi một ấm trà, tĩnh lặng thưởng thức.

Uống được vài chén, Thẩm Hạo mới cố ý nói lớn hỏi tiểu nhị: Tiểu nhị, lại đây.

Khách quan có chuyện gì.

Ta thấy cáo thị của Thành chủ đang tìm tung tích ngưu yêu.

Ta lại tình cờ biết chỗ nó ở, cũng đã vẽ xong sơ đồ vị trí.

Chỉ là không biết làm thế nào để giao bản đồ này cho Thành chủ.

Ta không phải tu sĩ thành Càn Dung nên không rõ tình hình nơi này lắm.

Nói xong, Thẩm Hạo mở bản đồ ra.

Ngay lập tức, hắn cảm nhận được mười mấy luồng thần thức quét tới thăm dò.

Tuy nhiên đa số là hạng Linh Đan cảnh giới, chỉ có một luồng Thông Huyền cảnh là của ông chủ trà lâu.

Tiểu nhị trà lâu nhìn Thẩm Hạo đầy vẻ cạn lời.

Ngươi mở bản đồ ra giữa bàn dân thiên hạ thế này thì ai mà chẳng biết.

Nếu họ nhanh chân hơn ngươi đem nộp cho Thành chủ thì phần thưởng chẳng phải thuộc về họ sao.

Chương 313

Khách quan, ngài cứ trực tiếp đến phủ Thành chủ là được, tôi khuyên ngài nên đi ngay đi.

Tiểu nhị vừa dứt lời, Thẩm Hạo đã thấy mười mấy người vội vàng rời đi.

Hắn khẽ nhếch môi, không thèm bận tâm, cười đáp: Không vội, cứ uống hớp trà đã.

Tiểu nhị há miệng định nói rồi lại lắc đầu đi thẳng, trong lòng thầm mắng: Đúng là đồ ngốc.

Lúc này, ông chủ trà lâu cười tủm tỉm ngồi xuống đối diện Thẩm Hạo: Dám hỏi danh tính đạo hữu.

Tại hạ Trương Tam.

Hóa ra là Trương đạo hữu, thất lễ rồi, tại hạ Hoàng Tùng, là chủ trà lâu này.

Hoàng Tùng sở dĩ muốn ra mặt kết giao vì lão phát hiện mình nhìn không thấu Thẩm Hạo.

Thần thức quét qua mặt hắn chỉ thấy một màn sương mù mờ ảo, tu vi cũng không nhìn rõ, lão biết ngay người này không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Một nhân vật thần bí và xa lạ như vậy, tại sao đột nhiên lại đưa ra tấm bản đồ đó.

Thành chủ vừa dán cáo thị đã có người vẽ xong bản đồ ngay.

Chuyện này có ẩn ý gì hay chỉ là trùng hợp.

Tất cả khiến Hoàng Tùng cảm thấy băn khoăn và cảnh giác.

Tuy chưa rõ mục đích của Thẩm Hạo nhưng lão vẫn muốn dò xét lai lịch.

Dù sao nếu có chuyện gì xảy ra, lão cũng có thể giải trình hợp lý với Thành chủ, không để mình rơi vào thế bị động.

Muốn tồn tại ở thành Càn Dung này, quy tắc sắt là không được đắc tội Thành chủ.

Thẩm Hạo cũng biết ý đồ của Hoàng Tùng nhưng hắn chẳng bận tâm vì sắp chuồn rồi.

Hắn cười nói: Hoàng đạo hữu, trà ở đây đúng là tuyệt hảo, trước đây ta chưa từng được uống, hèn gì làm ăn phát đạt thế này.

Hoàng Tùng cười chắp tay: Trương đạo hữu quá khen, nếu đạo hữu thích, ta xin tặng một ít làm quà kết giao bằng hữu.

Hoàng đạo hữu khách sáo quá, ta làm sao dám nhận.

Ta và đạo hữu vừa gặp đã như quen từ lâu, tặng chút trà thì có là gì, xin đạo hữu chớ từ chối.

Nói xong, không đợi Thẩm Hạo khước từ, Hoàng Tùng đã đưa ra một gói trà bọc giấy dầu.

Với nguyên tắc có hời không chiếm là đồ ngu, Thẩm Hạo không khách sáo nhận lấy ngay: Vậy đa tạ Hoàng đạo hữu.

Chút trà mọn thôi, đừng bận tâm.

Không biết Trương đạo hữu làm sao biết vị trí ngưu yêu, lẽ nào trước đây từng tới đó.

Chuyện đó à. tình cờ có được thôi, Hoàng đạo hữu tò mò lắm sao.

Ta có thể dẫn ngươi đích thân đi xem thử.

Thẩm Hạo nheo mắt nói.

Nghe giọng điệu không mấy thân thiện của Thẩm Hạo, Hoàng Tùng vội xua tay cười trừ: Trương đạo hữu đừng hiểu lầm, ta chỉ hiếu kỳ thôi.

Có điều đạo hữu mở bản đồ phô trương như vậy, e là kẻ khác đã nắm được tin rồi, chắc giờ đang kéo nhau đến phủ Thành chủ lĩnh thưởng đấy.

Nghe vậy, Thẩm Hạo giả bộ ảo não: Chết tiệt, sao ta lại quên mất chuyện này, phải đi ngay thôi.

Đa tạ Hoàng đạo hữu đã nhắc nhở.

Nói xong hắn ném lại 5 viên linh thạch hạ phẩm rồi vội vàng rời đi.

Cái vẻ diễn kịch giả tạo đó Thẩm Hạo chẳng buồn quan tâm Hoàng Tùng có tin hay không.

Lão làm ăn nên luôn dĩ hòa vi quý, chỉ cần không đụng đến lão thì lão cũng lười quản, giữ một đường lui cũng là để phòng hờ khi cần.

Thẩm Hạo cười tủm tỉm ra khỏi trà lâu, rồi lập tức rời thành Càn Dung luôn.

Chỉ cần biết Thành chủ sẽ trả thù ngưu yêu là đủ, những thứ khác không quan trọng.

Dù Thành chủ có nghi ngờ nguồn gốc bản đồ thì cũng sẽ phái người đi thám thính, đó là tâm lý thường tình.

Ra khỏi thành, bay được một lúc, Thẩm Hạo thả Bạch Tuyết ra.

Bạch Tuyết không hiểu hỏi: Chủ nhân, sao lại cho ta ra ngoài.

Thẩm Hạo vỗ một phát vào sau gáy nàng: Ngốc, Thành chủ Khâu Thành kia là Đạo Thai cảnh, chúng ta giờ chưa phải đối thủ, chuyện nguy hiểm không được làm.

Ta biết rồi chủ nhân.

Thẩm Hạo dặn: Ngươi hãy đi tìm con ngưu yêu kia, làm nội ứng.

Rõ, thưa chủ nhân.

Dứt lời, Bạch Tuyết hóa thành một luồng sáng biến mất.

Thẩm Hạo tháo tóc giả, khôi phục lại thân phận Vương Lão Cát, thong dong cưỡi phi kiếm bay về hướng sào huyệt ngưu yêu.

Cùng lúc đó tại thành Càn Dung, Thành chủ Khâu Thành đang nhìn tấm bản đồ vừa vẽ lại.

Thần thức quét qua nhưng không phát hiện ra ai khả nghi.

Khâu Trường Phong nói: Cha, bản đồ này chắc không vấn đề gì, khu vực này đúng là nơi yêu thú hay xuất hiện.

Đan phường của chúng ta bị diệt tổn thất cực lớn, phải lấy lại mặt mũi, cũng là để làm gương cho các tán tu khác, nếu không họ chạy sạch mất.

Khâu Thành gật đầu: Con nói có lý, một con ngưu yêu Lục cảnh và ba con Ngũ cảnh mà cũng dám ngông cuồng, sao có thể để chúng tồn tại ở đây.

Khâu Thành lạnh lùng ra lệnh: Chu Đại Mao, Triệu Thiên Quân, Dương Phụng Điện, Trần Ngôn Ngọc, Lăng Ly, năm người các ngươi đi một chuyến, do Chu Đại Mao làm trưởng đoàn.

Rõ, thưa Thành chủ.

Khâu Trường Phong vội nói: Cha, con cũng muốn đi.

Chu Đại Mao lắc đầu: Công tử tốt nhất không nên đi, e là có bất trắc.

Chu trưởng lão nói đúng đó.

Những người khác cũng không đồng ý.

Trong đó Chu Đại Mao và Triệu Thiên Quân đều là cảnh giới Ngũ Khí Triều Nguyên, ba người còn lại là Tam Hoa cảnh.

Dẫn theo một kẻ Thông Huyền tầng bốn như Khâu Trường Phong đúng là gánh nặng.

Đây là đi vào địa bàn yêu thú, họ không dám bảo đảm an toàn cho hắn.

Khâu Trường Phong định nói thêm nhưng bị Khâu Thành liếc một cái khiến hắn im bặt.

Năm người các ngươi đi mau về mau, ta muốn đích thân chém đầu con ngưu yêu đó treo lên thành để răn đe.

Rõ.

Năm người nhìn nhau rồi nhanh chóng biến mất tại chỗ.

Ra khỏi thành, Chu Đại Mao dựa theo bản đồ mà bay tới.

Triệu Thiên Quân hỏi: Chu trưởng lão, thực lực con ngưu yêu đó thế nào.

Khoảng Lục cảnh hậu kỳ, da dày thịt béo, đối phó không dễ đâu.

May mà nó không có thiên phú thần thông.

Nghe vậy Triệu Thiên Quân yên tâm phần nào.

Yêu thú mạnh ở thể xác nhưng thủ đoạn tấn công thì kém xa tu sĩ con người.

Nhưng nếu gặp loại có thần thông thì đúng là vô địch cùng cấp, có thể giết chết tu sĩ nhân loại trong nháy mắt, điều này khiến tu sĩ rất kiêng kỵ.

Chu trưởng lão cứ cầm chân con ngưu yêu, bốn người chúng ta

giết ba con Ngũ cảnh trước, sau đó cùng vây đánh nó.

Cứ tiêu hao dần cũng đủ làm nó chết nghẹn.

Được, cứ thế mà làm.

Chu Đại Mao thấy kế hoạch ổn thỏa nên đồng ý ngay.

Năm người bàn bạc sơ qua rồi lập tức tăng tốc.

Dù tốc độ của họ rất nhanh nhưng bay cả ngày vẫn chưa tới nơi.

Cùng lúc đó, Bạch Tuyết đã đến địa bàn của ngưu yêu.

Ngưu yêu nhìn nàng với vẻ không thiện cảm, lạnh lùng hỏi: Đột nhiên mất tích mấy ngày rồi lại xuất hiện, ngươi rốt cuộc có mục đích gì.

Bạch Tuyết thản nhiên đáp: Ta đi truy sát tên quản sự kia, sau khi giết được hai người thì cảm thấy sắp đột phá nên mấy ngày qua tìm chỗ củng cố tu vi.

Bạch lang, tri chu và ngưu yêu đều ngẩn ra.

Nhìn kỹ thì đôi mắt của nàng đã lành hẳn.

Sau khi thám thính, chúng thấy Bạch Tuyết quả thực đã đột phá lên Lục cảnh.

Bạch lang và tri chu ánh lên vẻ kính sợ, đó là sự áp chế tự nhiên.

Nhưng ánh mắt ngưu yêu vẫn đầy cảnh giác, vì vùng này nó là vua.

Nếu Bạch Tuyết vẫn ở Ngũ cảnh thì không sao, nhưng giờ nàng đã lên Lục cảnh, vị trí của nó đã bị đe dọa.

Bản năng bảo vệ lãnh thổ là thứ có sẵn trong máu.

Ngưu yêu phòng ngự mạnh nhưng tấn công không bằng bạch hổ.

Dù Bạch Tuyết mới là Lục cảnh sơ kỳ nhưng chỉ cần lên Lục

cảnh là nó đã không yên tâm rồi.

Theo chân Thẩm Hạo lâu như vậy, Bạch Tuyết cũng khôn lanh lên nhiều: Đại vương yên tâm, ta chân thành muốn phò tá ngài, đi theo ngài.

Ngưu yêu không tin, vẫn nhìn chằm chằm: Tộc Bạch Hổ ở dãy núi Côn Lôn là một đại tộc, ngươi lại đến đầu quân cho một con ngưu yêu nhỏ bé như ta, nói ra ai mà tin nổi.

Nó nhìn xoáy vào mắt nàng để xem nàng có nói dối không.

Bạch Tuyết không hề né tránh, bình thản nói: Hai năm trước, ta là một trong những ứng cử viên cho chức Thiếu tộc trưởng.

Vốn dĩ đã đột phá Lục cảnh nhưng bị người cùng tộc đánh lén khiến cảnh giới rớt thảm, suýt thì mất mạng.

Tộc Bạch Hổ ta không thể quay về được nữa, nên đại vương không cần lo lắng chuyện đó.

Ánh mắt Bạch Tuyết lộ vẻ oán hận, giọng nói đầy thù hận tận xương tủy.

Nghe vậy, ngưu yêu tin được bảy phần.

Nó từng nghe kể về tộc Bạch Hổ, sự cạnh tranh vô cùng khốc liệt, đúng như câu nói một núi không thể có hai hổ.

Muốn làm Thiếu tộc trưởng thì phải một mất một còn, hoặc là vượt trội hoàn toàn, hoặc là tàn sát lẫn nhau, kẻ thắng làm vua.

Bạch Tuyết nhớ rõ lời Thẩm Hạo từng dạy: Đỉnh cao của lời nói dối là trong mười câu có tám câu thật hai câu giả, và hai câu giả đó phải là đánh lận con đen chứ không phải nói xằng nói xiên.

Tốt.

Có Bạch Hổ huynh gia nhập, thực lực chúng ta lại tăng lên đáng

kể.

Yên tâm, chỉ cần ta có miếng ăn thì tuyệt đối không để huynh thiệt thòi đâu.

Đa tạ đại vương thu nhận.

Bạch Tuyết hoàn toàn không có ý định tranh quyền đoạt lợi, nàng chỉ đơn giản là muốn cùng Thẩm Hạo ăn thịt bò thôi.

Ha, tốt nói tốt nói.

Người đâu, dâng rượu.

Tối nay chúng ta ăn ngon uống say.

Bạch Tuyết chủ động nói: Đại vương, ta có ít rượu ngon, muốn dâng lên ngài.

Ngưu yêu sững lại, nhìn nàng với ánh mắt ngày càng hài lòng: Ồ, rượu gì vậy.

Mau mang lên đây.

Bạch Tuyết vẫy vuốt một cái, trên đất xuất hiện một thùng rượu Nhị Oa Đầu.

Thứ này con người uống vào thì hơi cháy cổ nhưng với yêu quái thì lại vừa khéo.

Chương 314

Ngưu yêu không cảm nhận được chút linh khí nào, đầy vẻ nghi hoặc: Đây là rượu sao.

Chẳng thấy mùi rượu gì cả.

Bạch Tuyết thản nhiên mở một chai rượu trắng, lập tức mùi hương nồng nặc bay ra.

Ngưu yêu hít hà cái mũi bò, nôn nóng cầm lấy chai đổ thẳng vào miệng.

Ực.

ực.

Nó uống cạn một chai trong nháy mắt.

Đôi mắt bò trợn trừng, liên tục khen hay: Rượu ngon.

Đúng là rượu ngon.

Tuy không có linh khí nhưng uống vào cay nồng sảng khoái, thật là hưng phấn.

Phải công nhận đám nhân loại biết hưởng thụ thật.

Thật mẹ nó thoải mái.

Nghe vậy, đám Bạch Lang và Nhện ở bên cạnh cũng không chờ nổi nữa, vội vàng mỗi đứa cướp lấy một bình.

Trước đây chúng thường chỉ uống rượu trái cây, đâu đã từng nếm qua loại rượu chưng cất nồng độ cao thế này.

Cảm giác mới lạ vô cùng.

Sự cay nồng ấy khiến chúng cảm thấy toàn thân sảng khoái lâm ly.

Thật không tệ.

Ngưu yêu không đợi nổi lại mở thêm một bình nữa, ực ực như uống nước lã, trực tiếp dốc thẳng vào bụng.

Đã quá, thật là đã.

Chẳng mấy chốc, cả một thùng rượu chưa đầy một tuần trà đã bị uống sạch.

Bạch Tuyết đứng bên cạnh nhìn mà cạn lời.

Một đêm sóng yên biển lặng, Bạch Tuyết cũng đang cố gắng liên lạc với Thẩm Hạo.

Hai người là quan hệ chủ tớ, giữa họ có một loại cảm ứng nhất định.

Ngày hôm sau, Ngưu yêu gọi Bạch Tuyết vào đại điện.

Tin tức về suối Bất Lão còn gì mới không.

Bạch Tuyết gật đầu nói: Có, nghe nói dường như nó đã bị con trai thành chủ thành Càn Dung lấy đi rồi.

Con trai thành chủ thành Càn Dung.

Bảo sao bên cạnh lại có cường giả Ngũ Khí Triều Nguyên đi theo bảo hộ.

Thằng nhóc này giờ đã chạy vào thành Càn Dung, ta thật sự không có cách nào.

Thành chủ Càn Dung là Khâu Thành, tu vi Đạo Thai cảnh, ta cũng không phải đối thủ của lão.

Ngưu yêu nhíu chặt mày, nói xong liền sốt ruột đi đi lại lại trong đại điện.

Đạo Thai cảnh tương đương với thất cảnh của yêu thú giới.

Khoảng cách thực lực giữa hai bên là một trời một vực.

Suối Bất Lão là thứ lão thực sự muốn có, đó là một món bảo vật tuyệt hảo, sức hấp dẫn lớn hơn bất cứ thứ gì khác.

Ngay lúc này, đột nhiên có một giọng nói truyền tới: Ngưu yêu, còn không mau ra đây chịu chết.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, sắc mặt Ngưu yêu lập tức trở nên khó coi.

Lão tung một cước đá văng cái bàn đá trước mặt, bàn đá đập vào tường vỡ vụn thành từng mảnh, đủ thấy lực đạo mạnh đến mức nào.

Chó chết, lão Ngưu ta chưa tìm ngươi, ngươi đã tự tìm tới nộp mạng.

Theo ta ra ngoài xử đẹp chúng.

Rõ, đại vương.

Đôi mắt Bạch Tuyết cũng lóe lên một tia kim quang.

Nàng có thể cảm nhận được Thẩm Hạo cũng đã tới nơi này.

Một lát sau, Ngưu yêu dẫn theo Bạch Lang, Nhện và đám yêu thú đi ra, liền nhìn thấy nhóm người đang tới.

Khi cảm nhận được khí thế của đối phương, lão không khỏi kinh hãi.

Cùng lúc có tới hai cường giả Ngũ Khí Triều Nguyên cảnh.

Tuy nhiên, lão lập tức thở phào, trong lòng thầm thấy may mắn, may mà hôm qua không đuổi Bạch Hổ đi, nếu không thì chưa chắc đã là đối thủ.

Chu Đại Mao cũng cảm nhận được hơi thở của Bạch Tuyết.

Hắn giật mình kinh ngạc, trước đây đối phương mới chỉ là yêu thú

ngũ cảnh, vài ngày không gặp mà đã đột phá lên lục cảnh rồi.

Những người khác cũng cảm nhận được khí thế của Bạch Tuyết, trong lòng không khỏi áp lực.

Trước khi tới, tình báo chỉ hiển thị có một đầu yêu thú lục cảnh, giờ lại xuất hiện tới hai đầu, chuyện này thật khó giải quyết.

Sự thay đổi này khiến họ có chút trở tay không kịp.

Chu Đại Mao và Triệu Thiên Quân liếc nhìn nhau một cái: Hai chúng ta đối phó Bạch Hổ và Ngưu yêu, ba người các ngươi nhanh chóng tiêu diệt Bạch Lang và Nhện.

Được.

Năm người nhanh chóng đạt thành thỏa thuận.

Ngưu yêu khinh bỉ nói: Một lũ bại tướng dưới tay, lại dám tới đây nộp mạng, ăn của lão Ngưu một gậy.

Nói xong, lão vung lang nha bổng nhanh chóng lao lên.

Chu Đại Mao vốn biết sức mạnh của con trâu này, căn bản không dám đối đầu trực diện, vội vàng bay tản ra.

Oanh.

Một kích của Ngưu yêu dù không trúng người nhưng khí lãng chấn động đã làm đổ rạp tất cả cây cối trong phạm vi nghìn mét.

Bạch Tuyết cũng đối đầu với Triệu Thiên Quân, một cường giả Ngũ Khí Triều Nguyên sơ kỳ.

Dù mới đột phá lục cảnh, chưa hoàn toàn làm chủ được thực lực, nhưng dù vậy, tốc độ và sức mạnh của nàng cũng không phải thứ mà Triệu Thiên Quân có thể bì kịp.

Huyết mạch của Bạch Tuyết cao cấp hơn Ngưu yêu rất nhiều.

Trong khi đó, Thẩm Hạo đã sớm ẩn nấp, không hề có ý định tiến lên giúp đỡ.

Anh trốn trong không gian lén lút quan sát, chờ đợi thời cơ để bồi thêm một nhát.

Chu Đại Mao đang giao chiến với Ngưu yêu chợt nhận ra có người đang nhìn trộm.

Thần thức quét qua nhưng không phát hiện bất kỳ điểm khả nghi nào, trong lòng không khỏi nghi hoặc.

Chẳng lẽ có cao nhân nào tại trường.

Hay là có yêu thú thất cảnh.

Ý nghĩ này nhanh chóng bị gạt bỏ, vì nếu hắn có thể phát hiện ra thì chứng tỏ cảnh giới của đối phương không bằng mình.

Thế nhưng tìm mãi một vòng vẫn không thấy gì.

Ngay lúc hắn đang thất thần, Ngưu yêu tung một cước trực tiếp đá bay hắn ra ngoài.

Đang đấu với ta mà dám phân tâm, xem ra ngươi chán sống rồi.

Chu Đại Mao bị đá văng xa mấy nghìn mét, tạo thành một rãnh sâu trên mặt đất.

May mà có hộ thể linh khí bảo vệ, nếu không phát này đã trọng thương.

Hắn không dám lơ là nữa, lạnh lùng hừ một tiếng, nhanh chóng thoát ly chiến trường, trên tay xuất hiện một đạo linh phù.

Hắn bắt đầu niệm pháp quyết: Cấp cấp như luật lệnh, luật lệnh như lôi, sí nhiên tội nghiệp, khu tà phược mị.

Sắc.

Sau đó ném linh phù về phía Ngưu yêu.

Lập tức, trên không trung xuất hiện một đạo lôi đình giáng xuống người Ngưu yêu, điện quang lấp loáng.

Một mùi khét lẹt bốc ra từ người Ngưu yêu.

Thế nhưng uy lực dường như không lớn lắm, Ngưu yêu chỉ lắc đầu một cái rồi phẫn nộ quát: Chó chết, ngươi dám dùng lôi, hôm nay ta nhất định phải giẫm ngươi thành thịt nát.

Nói xong, công thế của Ngưu yêu càng thêm mãnh liệt.

Về phần Triệu Thiên Quân và Bạch Tuyết, cả hai đánh nhau không phân thắng bại.

Triệu Thiên Quân nhận thấy con Bạch Hổ này càng đánh càng lợi hại, móng vuốt sắc lẹm vô cùng, ngay cả hắn cũng không chống đỡ nổi.

Quan trọng hơn là tiếng gầm của Bạch Hổ trực tiếp bỏ qua phòng ngự của hắn, khiến linh hồn chấn động, ý thức trống rỗng trong chốc lát.

Dù chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi nhưng cũng đủ khiến hắn kinh hãi.

Đây chính là thiên phú thần thông của những yêu thú có huyết mạch cực mạnh.

Chương 315

Dường như con Bạch Hổ này chưa hoàn toàn nắm vững, hoặc là huyết mạch chưa đủ thuần khiết nên uy lực không mạnh.

Nếu cảnh giới cao hơn một chút, hắn có thể đã bị giết trong tích tắc.

Yêu thú có thiên phú thần thông tuyệt đối là tồn tại vô địch cùng cảnh giới.

Nghĩ tới đây, Triệu Thiên Quân càng thêm kiêng dè Bạch Tuyết, không dám đối đầu trực diện, đồng thời cảnh giác với tiếng hổ gầm.

Hai bên đánh nhau túi bụi.

Bạch Lang và Nhện dù bị Dương Phụng Điện, Trần Ngôn Ngọc, Lăng Ly ba người Tam Hoa cảnh vây lại, nhưng không gặp quá nhiều nguy hiểm.

Không ai làm gì được ai, hơn nữa tốc độ của Bạch Lang rất nhanh, Nhện lại giăng đầy tơ độc xung quanh.

Thẩm Hạo nhìn cảnh này thấy thật buồn chán, cứ thế này thì đánh đến bao giờ mới xong.

Thế là anh truyền lệnh cho Bạch Tuyết: Thời gian đã chín muồi, đừng quản Triệu Thiên Quân nữa, giả bộ thua rồi chạy đi.

Mục tiêu lần này là lão Ngưu, những kẻ khác đều là thứ yếu.

Nhận được lệnh của Thẩm Hạo, Bạch Tuyết giả vờ yếu thế.

Ánh mắt Triệu Thiên Quân sáng lên, tưởng rằng Bạch Hổ đã kiệt sức nên tăng cường tấn công.

Một đạo kiếm khí chém qua, Bạch Tuyết né được, tạo thành một

rãnh sâu nghìn mét.

Thừa cơ hội đó, Bạch Tuyết chọn cách tháo chạy.

Sắc mặt Ngưu yêu khó coi vô cùng, không ngờ con Bạch Hổ này lại bỏ chạy vào lúc này, bán đứng lão, tức tới mức mũi phún cả khói.

Triệu Thiên Quân dù không biết tại sao Bạch Hổ lại chạy nhưng cơ hội hiếm có này không thể bỏ qua, lập tức quay sang đối phó Bạch Lang và Nhện.

Hai yêu thú bị bốn người vây công đã vô cùng gian nan, nay lại thêm một cường giả Ngũ Khí Triều Nguyên, chỉ trong chốc lát đã bị Triệu Thiên Quân một kiếm kết liễu.

Ba người còn lại lộ vẻ vui mừng, đây là yêu thú ngũ cảnh, yêu đan và thi thể đều vô cùng giá trị.

Vừa định lao lên, Triệu Thiên Quân đã gắt: Giết Ngưu yêu trước đã.

Hỏng việc lớn của thành chủ, đừng trách ta không nhắc trước.

Còn những thứ khác, thiếu được của các ngươi sao.

Rõ, Triệu trưởng lão.

Triệu Thiên Quân dẫn theo ba người lập tức gia nhập vòng vây giết Ngưu yêu.

Sau khi bốn người rời đi, Thẩm Hạo cười hắc hắc, thần thức quét qua trực tiếp ném thi thể vào trong không gian.

Khi thi thể vào không gian, vô số huyết khí màu đỏ lập tức tràn về phía Thẩm Hạo, chỉ trong chốc lát đã bị hấp thụ hết.

Bạch Lang và Nhện mang lại cho Thẩm Hạo không ít sự thăng tiến, giúp anh đạt tới Ngũ cảnh hậu kỳ.

Nếu hấp thụ thêm Ngưu yêu lục cảnh hậu kỳ, Thẩm Hạo chắc chắn sẽ đột phá lên Lục cảnh sơ kỳ.

Một khi đột phá Lục cảnh, Thẩm Hạo và Bạch Tuyết sẽ không còn sợ Chu Đại Mao Ngũ khí thất tầng và Triệu Thiên Quân Ngũ khí nhị tầng nữa.

Xem ra, lão Ngưu vẫn còn giá trị lợi dụng.

Sau khi hấp thụ xong thi thể, Thẩm Hạo bắt đầu quan sát chiến trường.

Mặc dù có thêm Triệu Thiên Quân và ba tên Tam Hoa cảnh gia nhập nhưng Ngưu yêu vẫn chống chịu được.

Đối với đòn tấn công của đám Tam Hoa, lão trực tiếp phớt lờ, lấy thân mình chịu đựng.

Sự cứng cáp này khiến Thẩm Hạo cũng phải bội phục.

Anh rất vui mừng, Ngưu yêu càng mạnh càng tốt, cứ để hai bên tiêu hao lẫn nhau, rồi anh sẽ ra tay nhặt cá lớn.

Với ý nghĩ đó, Thẩm Hạo thản nhiên đứng xem.

Một đối một, Chu Đại Mao và Ngưu yêu bất phân thắng bại, nhưng thêm Triệu Thiên Quân vào thì khác hẳn.

Áp lực tăng vọt, Ngưu yêu dần rơi vào thế hạ phong.

Lão muốn chạy nhưng bị vây chặt.

Lúc này, người mà Ngưu yêu hận nhất không phải mấy tên tu sĩ nhân loại này, mà chính là con Bạch Hổ kia.

Nếu không phải đối phương bán đứng mình, lão đã không thảm hại thế này.

Theo tính toán của lão, nếu lão và Bạch Hổ liên thủ thì tuyệt đối có

thể nghiền nát đám tu sĩ này, thậm chí là phản sát.

Chỉ là không ngờ Bạch Hổ lại chuồn thẳng, khiến lão trở tay không kịp, phá hỏng toàn bộ kế hoạch.

Lão hối hận vô cùng khi tin tưởng một kẻ không đáng tin như vậy.

Giờ muốn chạy cũng không xong, Ngưu yêu gầm lên một tiếng, biến thành một con trâu đen khổng lồ.

Lão định dốc toàn lực để phá vây, nếu không chạy được thì hôm nay chắc chắn bỏ mạng tại đây.

Trước mặt con Ngưu yêu khổng lồ, năm người Chu Đại Mao nhỏ bé như năm con chuột.

Ngưu yêu lấy đà lao tới, lực đạo mạnh tới mức họ không thể kháng cự, tất cả phải dạt sang một bên.

Nhưng sau khi né được đòn tấn công, họ không hề có ý định thả cho Ngưu yêu đi mà lập tức đuổi theo, bám riết không rời.

Ngưu yêu lúc này chẳng khác nào con bò rừng bị bầy sư tử nhắm trúng, mọi nỗ lực vùng vẫy đều vô ích, chỉ có thể chờ bị bào mòn đến chết.

Nhận thấy không thể chạy thoát, ánh mắt Ngưu yêu hiện lên vẻ tàn độc, quyết tâm liều mạng.

Lão biến trở lại dạng bán nhân bán thú, phớt lờ công thế của Chu Đại Mao và Triệu Thiên Quân, dùng tốc độ cực nhanh kết liễu hai tên Tam Hoa Tụ Đỉnh trong một chiêu.

Đồng thời, đòn tấn công của Chu Đại Mao và Triệu Thiên Quân cũng giáng thẳng xuống lưng Ngưu yêu.

Có cơ hội tốt như vậy, cả hai đều dốc toàn lực, sát thương bùng nổ khiến Ngưu yêu dù mạnh cũng phải phun ra một ngụm máu lớn.

Đôi mắt Ngưu yêu đỏ rực, nhìn chằm chằm vào tên Tam Hoa Tụ Đỉnh cuối cùng: Lão Ngưu ta hôm nay có chết cũng phải kéo vài đứa theo đệm lưng.

Ánh mắt đó khiến tên Tam Hoa còn lại lạnh cả gáy.

Triệu Thiên Quân và Chu Đại Mao vội chắn trước mặt Ngưu yêu: Hôm nay nhất định phải giết ngươi.

Cả hai để giết được con yêu thú này cũng đã tung ra hết các con bài chưa, tiêu hao cực lớn.

Dù gì những chiêu thức uy lực nhỏ không làm gì được lão, còn chiêu mạnh lại tiêu tốn quá nhiều linh lực, trên người họ cũng đã bắt đầu mang thương tích.

Ngưu yêu thở hồng hộc, đôi mắt to như cái chuông đồng nhìn chằm chằm Chu Đại Mao như muốn dùng ánh mắt giết chết hắn.

Chu Đại Mao không quan tâm, lạnh cười trong lòng, biết lão chỉ còn là ngọn đèn trước gió.

Hai bên tạm thời giằng co, ai cũng cố gắng hồi phục nhanh nhất có thể.

Đột nhiên Ngưu yêu động đậy, vung lang nha bổng lao về phía Chu Đại Mao.

Tới đúng lúc lắm, hôm nay giết ngươi xong sẽ có thịt trâu ăn.

Chu Đại Mao vội vận vận linh khí phòng ngự chuẩn bị phản kích.

Thế nhưng Ngưu yêu đột nhiên tung một đòn hồi mã thương, chịu đựng một kích của Chu Đại Mao, rồi mượn lực đó lao tới cực nhanh, tung một cước đá trúng tên Tam Hoa cảnh duy nhất còn lại.

Rắc.

Một tiếng xương sườn gãy vang lên khô khốc.

Tên đó ngã gục, không còn hơi thở.

Ngưu yêu lại một lần nữa gánh chịu đòn tấn công của hai cường giả để giết chết tên Tam Hoa cuối cùng.

Lão nằm bẹp xuống đất, hơi thở nặng nề, da thịt nát bét, máu chảy đầm đìa.

Đồ chó chết.

Chu Đại Mao gầm lên.

Một đổi ba, lời rồi.

Ngưu yêu lạnh lùng cười.

Sắc mặt Chu Đại Mao cực kỳ khó coi.

Lần này hắn dẫn đội, vốn tưởng là chuyện mười mươi, không ngờ lại xảy ra biến số lớn thế này.

May mà con Bạch Hổ kia đã chạy đi, nếu không hôm nay ai sống ai chết còn chưa biết chừng.

Hơn nữa, sự phản kháng điên cuồng của Ngưu yêu đã giết chết ba tên Tam Hoa Tụ Đỉnh.

Đây đều là những chiến lực cao cấp của thành Càn Dung, mất một người là ít đi một người.

Chương 316

Cộng thêm Ngô Dũng trước đó, chiến lực của thành Càn Dung đã tổn thất quá nửa.

Chu Đại Mao không hề thấy vui mừng vì đã đánh bại được Ngưu yêu.

Tổn thất lớn thế này biết ăn nói thế nào.

Hắn cầm phi kiếm từng bước đi tới chỗ Ngưu yêu.

Ta sẽ tự tay móc nội đan của ngươi ra.

Chu Đại Mao lạnh lùng nói.

Còn Triệu Thiên Quân ở bên cạnh, thấy trận chiến đã ngã ngũ liền hoàn toàn thả lỏng, thở phào một hơi rồi bắt đầu ngồi xếp bằng để chữa thương.

Ngay khi Chu Đại Mao định giết trâu lấy đan, đột nhiên mấy đạo kim quang dài hàng chục trượng lóe lên, trực tiếp đánh trúng Triệu Thiên Quân đang điều tức.

Tại vị trí tim của Triệu Thiên Quân xuất hiện ba vết thương đẫm máu, dưới ánh mặt trời hiện rõ cả xương trắng.

Hắn chỉ tay về hướng không xa rồi tắt thở.

Biến cố bất ngờ này khiến không ai lường trước được.

Ánh mắt Ngưu yêu lộ vẻ mừng rỡ, nhìn Bạch Hổ ở phía xa, kích động nói: Bạch Hổ huynh, mau cứu ta.

Chu Đại Mao cũng không ngờ con Bạch Hổ này lại quay lại, còn đánh lén thành công.

Hắn đã tiêu hao quá nhiều linh lực, không màng tới chuyện khác,

phải giết Ngưu yêu trước.

Vạn nhất Ngưu yêu hồi phục, một hổ một trâu đấu với một người, hắn chắc chắn chết.

Trong ánh mắt kinh hoàng của Ngưu yêu, Chu Đại Mao đâm một kiếm xuyên tim lão.

Điều khiến Chu Đại Mao ngạc nhiên là con Bạch Hổ này lại để mặc hắn giết Ngưu yêu mà không hề có ý định ra tay.

Nhất thời hắn không đoán được ý đồ của nó.

Cảnh giác nhìn chằm chằm Bạch Hổ, hắn vội vàng lấy đan dược từ nhẫn không gian nhét vào miệng.

Lúc sinh tử tồn vong này, hắn không còn quan tâm được gì khác.

Đúng lúc đó, Bạch Hổ bỗng động đậy, gầm lên một tiếng.

Chu Đại Mao cảm thấy đầu óc choáng váng trong tích tắc, dù chỉ là một thoáng nhưng cũng đủ khiến hắn đại kinh thất sắc, vội vàng lùi lại rời khỏi chỗ cũ.

Tại nơi hắn vừa đứng xuất hiện mấy rãnh sâu nghìn mét, nếu vừa rồi không chạy kịp thì đã mất mạng.

Thi thể Ngưu yêu cũng rơi xuống đó.

Chu Đại Mao không ngờ Bạch Hổ lại còn có thiên phú thần thông, sợ tới mức bỏ chạy thục mạng.

Dù cảnh giới cao hơn Bạch Hổ nhưng hắn hiện giờ tiêu hao quá nặng, lại mang thương tích, không còn mạnh như vẻ bề ngoài.

Con Bạch Hổ này đang ở trạng thái đỉnh phong lại có thiên phú thần thông, đánh nhau thật sự thì ai chết chưa biết được.

Hắn vừa bay vừa cố gắng hồi phục.

Trong lòng hắn vô cùng cảnh giác với Bạch Hổ, đúng là thâm độc, tưởng chạy rồi không ngờ lại chơi chiêu hồi mã thương.

Chu Đại Mao chạy phía trước, Bạch Tuyết đuổi theo phía sau.

Khi cả hai đã đi xa hàng chục dặm, Thẩm Hạo mới mỉm cười bước ra khỏi không gian, ném thi thể của nhóm Triệu Thiên Quân vào không gian.

Nhìn thi thể Ngưu yêu, Thẩm Hạo chặt đứt một chân trâu, một cái chân này đủ ăn cả năm, rồi cất vào nhẫn không gian, phần còn lại ném vào không gian.

Đã bảo là ăn thịt trâu thì nhất định phải ăn.

Sợ Bạch Tuyết xảy ra chuyện, Thẩm Hạo không dám nán lại lâu, tiếp tục tiến vào không gian.

Ngay lập tức, một lượng lớn sương mù trắng và huyết khí tràn tới, khiến Thẩm Hạo cảm thấy vô cùng thoải mái.

Chỉ trong chốc lát, cảnh giới của Thẩm Hạo bắt đầu tăng vọt.

Thần hồn ngưng tụ cánh hoa: Tam Hoa tứ tầng, Tam Hoa ngũ tầng.

Tam Hoa lục tầng. thất tầng, bát tầng. cho tới Tam Hoa cửu tầng sơ kỳ mới dừng lại.

Thần hồn ngưng tụ ba đóa hoa, chỉ cần hợp nhất là có thể đột phá Ngũ Khí Triều Nguyên.

Đồng thời, nhục thân cũng đột phá tới Yêu thú lục cảnh sơ kỳ, thực lực tăng vọt mang lại cho anh sự tự tin mạnh mẽ.

Nghĩ đến Chu Đại Mao, Thẩm Hạo lập tức rời khỏi không gian.

Nếu có thêm Chu Đại Mao giúp sức, anh tự tin sẽ đột phá được Ngũ Khí Triều Nguyên cảnh.

Bước ra ngoài, Thẩm Hạo khôi phục thân phận Vương Lão Cát.

Tốc độ của anh cực nhanh, chẳng mấy chốc đã đuổi kịp Chu Đại Mao và Bạch Tuyết.

Thấy cảnh đó, Thẩm Hạo cười hắc hắc, lập tức hô to: Nghiệt súc dừng tay.

Tiền bối, ta tới giúp ngài.

Nghe thấy vậy, Chu Đại Mao nhận ra người tới chính là Thẩm Hạo, người hắn từng gặp ở đan phường Càn Dung.

Khi đó, Thẩm Hạo dù chỉ là Thông Huyền cảnh nhưng đã giết yêu thú như ngóe, yêu thú tam cảnh, tứ cảnh căn bản không phải đối thủ.

Điều khiến Chu Đại Mao kinh hỉ hơn là khí tức của Thẩm Hạo hiện giờ đã đạt tới Tam Hoa Tụ Đỉnh.

Dù hơi kinh ngạc về sự thăng tiến này, nhưng lúc nguy cấp hắn không nghĩ được nhiều, chỉ thấy mừng rỡ vì hắn tin tưởng Thẩm Hạo, nhất là khi anh từng xuống tay tàn độc với yêu thú.

Quan trọng hơn là Chu Đại Mao cũng không muốn bỏ đi.

Đồng đội chết sạch rồi, yêu thú chỉ còn lại một con Bạch Hổ, đây là lúc dọn dẹp chiến trường tốt nhất.

Không chỉ có tài sản của đồng đội mà còn thi thể yêu thú ngũ cảnh, lục cảnh, toàn là thứ đáng tiền.

Chu Đại Mao không nỡ rời đi.

Đạo hữu, ngươi tới đúng lúc lắm, chúng ta cùng nhau giải quyết con Bạch Hổ này.

Toàn bộ vật lợi phẩm của nó đều thuộc về ngươi.

Thẩm Hạo lập tức lộ vẻ mừng rỡ: Tiền bối, thế này sao tiện.

Chu Đại Mao vội giục: Đạo hữu, giết Bạch Hổ trước rồi nói sau.

Rõ, tiền bối.

Chỉ cần được nghỉ ngơi một lát, hắn có thể cùng Thẩm Hạo giết chết Bạch Hổ.

Thẩm Hạo quay lưng về phía Chu Đại Mao, nháy mắt với Bạch Tuyết một cái rồi nói: Tiền bối, để ta lên trước, ngài ở phía sau áp trận.

Thái độ của Thẩm Hạo khiến Chu Đại Mao rất hài lòng.

Tên pháo hôi này biết điều đấy, được, được lắm.

Hắn càng nhìn Thẩm Hạo càng thấy thuận mắt.

Đạo hữu, chớ có cậy mạnh.

Rõ, tiền bối, đợi ta bày trận nhốt nó lại.

Nói rồi Thẩm Hạo điều khiển Ngũ Hành Kỳ, ra vẻ dốc toàn lực, bao vây luôn cả Chu Đại Mao vào trong.

Về trình độ trận pháp của Thẩm Hạo thì Chu Đại Mao đã từng thấy qua nên rất bội phục, dù bị vây trong trận hắn cũng không để ý.

Thẩm Hạo vừa né tránh đòn của Bạch Tuyết vừa bố trí trận pháp.

Khi trận đã thành, anh điều khiển Ngũ Hành Kiếm Trận, hàng vạn phi kiếm dày đặc như mưa lao về phía Bạch Hổ.

Thấy vậy, Chu Đại Mao rất hài lòng về Thẩm Hạo.

Đột nhiên Bạch Tuyết gầm lên một tiếng như sấm rền.

Thẩm Hạo giả bộ choáng váng, Bạch Hổ vung móng vuốt lao về phía anh.

Chu Đại Mao thấy cảnh này thì cười lạnh trong lòng, hắn bắt đầu vận pháp quyết, tập trung sức mạnh còn lại.

Chỉ cần Bạch Hổ giết Thẩm Hạo, đó sẽ là cơ hội của hắn.

So với Ngưu yêu, công kích của Bạch Hổ mạnh hơn nhưng phòng ngự kém hơn, hắn tự tin có thể nhất kích tất sát.

Đột nhiên, Thẩm Hạo biến mất, xuất hiện ở vị trí Thổ Kỳ phía sau Chu Đại Mao.

Toàn bộ đòn tấn công của Bạch Hổ đều nhắm thẳng vào Chu Đại Mao.

Hắn kinh hãi vội vàng chống đỡ.

Chương 317

Kim quang của Bạch Hổ va chạm với hồng quang của hắn tỏa ra ánh sáng rực trời.

Bỗng nhiên, Chu Đại Mao cảm thấy lạnh sống lưng.

Vừa quay đầu lại, hắn phát hiện tay phải của Thẩm Hạo đã xuyên thủng lồng ngực mình.

Chu Đại Mao trợn mắt há mồm, không thể tin nổi mình lại chết dưới tay một con người.

Ngươi. ngươi.

Chưa kịp nói hết câu, Chu Đại Mao đã chết không nhắm mắt.

Thẩm Hạo cười hắc hắc, ném thi thể hắn vào không gian.

Vậy là xong, đám Ngưu yêu và nhóm Chu Đại Mao đều đã tiêu đời.

Bạch Tuyết biến thành một con mèo nhỏ nhảy lên vai Thẩm Hạo: Chủ nhân, ngài thật lợi hại.

Thẩm Hạo cười, lấy chân trâu từ nhẫn không gian ra: Đã nói là mời nàng ăn thịt trâu thì sẽ thực hiện.

Nhìn thấy thịt trâu, Bạch Tuyết hào hứng hẳn lên: Đa tạ chủ nhân, con trâu đó chết thật đáng đời, để ta nhóm lửa nướng nó ngay.

Thẩm Hạo lắc đầu: Tạm thời chưa được, ở đây vừa đại chiến xong, không nên ở lại lâu, cứ lánh đi xa chút đã.

Rõ, chủ nhân, vậy chúng ta quay lại hang động lúc trước nhé.

Ừ, cũng được.

Nói xong, Bạch Tuyết hóa thân thành con Bạch Hổ cao năm mét, Thẩm Hạo cưỡi lên lưng nó, ngược nắng chiều bay về phía xa.

Trở lại hang động, Thẩm Hạo lấy cây Hồng Anh Thương của Triệu Tín ra, nhưng vì chân trâu quá lớn nên chỉ cắt một phần nhỏ, phần còn lại cất vào nhẫn không gian để dành.

Thịt trâu lục cảnh anh cũng chưa từng nếm qua.

Lần này Thẩm Hạo định dùng củi gỗ để nướng, bảo Bạch Tuyết chặt mấy khúc cây to mang về, một người một hổ bắt đầu nhóm lửa.

Nướng được nửa ngày, Bạch Tuyết lắc đầu: Chủ nhân, củi này e là không ăn thua.

Nghe vậy, Thẩm Hạo gật đầu, bắt đầu dùng linh hỏa để nướng.

Chỉ một lát sau, miếng thịt đã bắt đầu biến đổi.

Thẩm Hạo hài lòng, nướng thêm hơn một giờ nữa thì mùi thơm tỏa ra, anh rắc thêm gia vị rồi xé một miếng đưa cho Bạch Tuyết.

Nào, ăn thịt trâu đi.

Đa tạ chủ nhân.

Ôi, vị của nó ngon thật đấy.

Dù sao cũng là yêu thú lục cảnh, tất nhiên là ngon rồi.

Thịt trâu đã ngon thế này, không biết gan rồng chả phượng trong truyền thuyết thì vị ra sao nhỉ.

Bạch Tuyết giật mình: Đó là thần thú trong truyền thuyết, đến nhìn còn chưa thấy bao giờ, ai mà dám ăn chứ, nghĩ cũng không dám nghĩ.

Vậy còn Hồi Long thì sao.

Bạch Tuyết lắc đầu: Hồi Long tuy không phải thần thú nhưng huyết mạch cũng rất mạnh, sinh ra đã là bát cảnh.

Thịt và nội đan của nó có thể cường hóa huyết mạch.

Chủ nhân, ngài không định cường hóa chỗ đó đấy chứ.

Dù có tác dụng cường hóa nhưng cũng có nhược điểm là dễ làm người ta trở nên khát máu, dễ tẩu hỏa nhập ma, ngài phải cẩn thận.

Thẩm Hạo nói: Yên tâm, thịt Hồi Long này ta nhất định phải ăn, người khác sợ chứ ta thì không.

Cường hóa vũ khí, điểm này làm Thẩm Hạo khá rung động.

Tiếp đó, một người một hổ ăn thịt nướng ngon lành.

Sau bữa no nê, Bạch Tuyết dường như có cảm ngộ: Chủ nhân, ta muốn bế quan một lát.

Đi đi.

Điều khiển Thẩm Hạo tò mò là cái gọi là bế quan của Bạch Tuyết thực chất chỉ là đi ngủ.

Nàng biến thành con mèo trắng nhỏ, cuộn tròn ở góc hang ngủ say.

Thẩm Hạo uống một ấm trà, sau khi ăn no uống đủ cũng tiến vào không gian.

Anh cũng đến lúc phải thăng cấp rồi.

Chu Đại Mao vốn là Ngũ Khí Triều Nguyên cảnh thất trọng, mang lại một lượng lớn sương mù trắng.

Thẩm Hạo vừa vào không gian, khí tức đã bắt đầu tăng lên.

Cộng với những cảm ngộ về Ngũ Khí Triều Nguyên của Triệu Thiên Quân và Chu Đại Mao, cộng thêm thiên phú thể chất của Thẩm Hạo cao gấp nhiều lần họ, việc hợp nhất ba đóa hoa thần hồn thành một đóa liên hoa diễn ra vô cùng thuận lợi.

Vào khoảnh khắc hợp nhất, khí thế của Thẩm Hạo trở nên vô

cùng mạnh mẽ.

Sương mù trong không gian bị quét sạch chỉ trong chớp mắt.

Do linh khí không đủ, Thẩm Hạo lập tức đi tới Thiên Vũ bí cảnh.

Linh khí trong phạm vi nghìn dặm của Thiên Vũ bí cảnh ồ ạt kéo đến.

Uy thế khổng lồ này khiến đám yêu thú trong bí cảnh sợ tới mức run lẩy bẩy, chúng sống ở đây bao nhiêu năm cũng chưa từng thấy khí thế nào mạnh đến vậy.

Không biết qua bao lâu, linh khí bắt đầu tan đi, Thẩm Hạo mở mắt.

Thành công rồi, Ngũ Khí Triều Nguyên cảnh, dù mới chỉ là nhất tầng nhưng cũng đủ dùng.

Trong lòng anh có chút đắc ý, nhưng nghĩ đến thành chủ thành Càn Dung là Đạo Thai cảnh, niềm vui đó lập tức tan biến.

Càng đột phá, anh càng cảm nhận được sự mạnh mẽ của Đạo Thai cảnh, quả thật là không nên dây vào.

Thủ đoạn tấn công hoàn toàn ở một đẳng cấp khác, cách biệt một trời một vực.

Lúc này, không gian của Thẩm Hạo đã rộng lớn đến mức chính anh cũng không rõ là bao nhiêu, chắc chắn là lớn hơn Thiên Vũ hoàng triều.

Tuy nhiên, có lẽ vì thiếu năng lượng nên không gian này bắt đầu thôn phệ linh khí của Thiên Vũ bí cảnh.

Dù tốc độ không nhanh nhưng sự thôn phệ là có thật, Thẩm Hạo có thể cảm nhận được dao động linh khí.

Chuyện này khiến anh không biết nói gì cho phải.

Có lẽ vài năm hoặc vài trăm năm nữa, Thiên Vũ bí cảnh sẽ mất sạch linh khí như Đại Dương vương triều trước đây.

Nhưng rồi Thẩm Hạo cũng chẳng buồn nghĩ ngợi, miễn sao mình không chịu thiệt là được.

Anh chỉ thắc mắc tại sao nó không thôn phệ linh khí của Linh Vân đại lục.

Chẳng lẽ vì Thiên Vũ bí cảnh là một không gian độc lập.

Nếu vậy, chỉ cần tìm thêm vài bí cảnh nữa là không gian có thể tha hồ thôn phệ rồi.

Theo ký ức của Chu Đại Mao, thế giới này cũng có bí cảnh, thậm chí là vài cái.

Mạnh nhất là Thượng Cổ chiến trường, cũng là bí cảnh mạnh nhất Linh Vân đại lục.

Đó là nơi diễn ra đại chiến giữa nhân tộc và yêu tộc, nhưng muốn vào đó phải đạt tới Tiên Khiếu cảnh mới được.

Còn vào bằng cách nào thì Chu Đại Mao không rõ, cấp bậc của hắn quá thấp.

Sau Đạo Thai là Địa Linh cảnh, Thiên Linh cảnh rồi mới tới Tiên Khiếu cảnh, còn quá xa vời.

Nghe nói Hồi Long trong truyền thuyết sống ở trong Thượng Cổ chiến trường này.

Tuy nhiên, có một nơi mà Đạo Thai cảnh hoặc thấp hơn có thể vào được, đó là các bí cảnh do ba đại tiên môn nắm giữ.

Toàn bộ Linh Vân đại lục, tu sĩ nhân loại chia thành bốn khu vực: Đông, Nam, Tây, Bắc.

Yêu thú sống ở dãy núi Côn Luân và các dãy núi lớn khác, cùng với

khu vực biển cả.

Còn các cấm địa thì không ai vào được.

Mỗi khu vực đều có bí cảnh riêng, thường do các tông môn đỉnh cấp nắm giữ.

Đông vực có ba đại tiên môn: Huyền Thiên Kiếm Tông, Đan Hà Động và Thanh Phong Quan.

Thành Càn Dung chính là một thế lực ngoại môn của Huyền Thiên Kiếm Tông, và những thế lực như vậy có tới mười mấy cái.

Bí cảnh của Đông vực là Vạn Yêu Cốc.

Trong đó có không ít thiên tài địa bảo, nhưng yêu thú cũng cực kỳ nhiều.

Lối vào bí cảnh này do ba đại tiên môn quản lý.

Trước đây họ quy định cứ ba trăm năm mở một lần cho Đạo Thai cảnh hoặc thấp hơn, nhưng giờ đã đổi quy định, chỉ cần đột phá Đạo Thai là có tư cách vào.

Gọi là bí cảnh nhưng thực chất đó là một chiến trường để người và yêu tàn sát lẫn nhau.

Vạn Yêu Cốc không chỉ có một lối vào, yêu thú cũng có thể vào được.

Có thể nói vào đó không phải ngươi chết thì là ta sống.

Còn tại sao giờ không hạn chế thời gian nữa thì không ai rõ nguyên nhân.

Cái tên Vạn Yêu Cốc này nghe rất vui tai, Thẩm Hạo khá thích nó.

Có điều, muốn đột phá Đạo Thai thì còn phải làm nhiều việc nữa.

Sau đó, Thẩm Hạo kiểm tra nhẫn không gian thu được từ đám Chu

Đại Mao, thu hoạch rất phong phú.

Rời khỏi không gian, thấy Bạch Tuyết vẫn còn đang ngủ, anh cũng không vội.

Chương 318

Ngày hôm sau, Bạch Tuyết tỉnh lại, cảm nhận khí tức của Thẩm Hạo thì kinh ngạc vô cùng: Chủ nhân, ngài đã đột phá Ngũ Khí Triều Nguyên cảnh rồi sao.

Thẩm Hạo nói: Chuyện nhỏ như lật bàn tay thôi mà.

Bạch Tuyết:.

Tuy nhiên, trong lòng nàng vô cùng vui sướng, Thẩm Hạo càng mạnh nàng càng mừng, thầm khen mình thông minh khi năm xưa đã ký chủ phó khế ước với anh.

Khế ước này mang lại lợi ích rất lớn cho nàng, chủ nhân cảnh giới càng cao thì tu vi của nàng cũng được hưởng sái.

Bạch Tuyết hưng phấn: Chủ nhân quả nhiên có tư chất vô địch.

Câu này nghe được đấy, biết nói thì nói nhiều thêm chút nữa.

Vâng, thưa chủ nhân.

Tiếp theo chúng ta đi đâu ạ.

Tất nhiên là đi lục soát hang ổ của con trâu kia rồi.

Giết lão rồi mà không tới xem đại bản doanh thì phí quá, biết đâu còn thứ gì tốt.

Chủ nhân anh minh.

Đừng nịnh hót nữa, ta còn đang đợi nàng sớm ổn định nhân hình đây.

Nghe vậy, ánh mắt Bạch Hổ chợt lóe lên vẻ thẹn thùng: Ta biết rồi chủ nhân, ta sẽ cố gắng.

Có biết hang ổ của lão Ngưu ở đâu không.

Biết ạ.

Dẫn đường đi.

Nắng gắt trên đầu, gió thổi lướt qua mặt.

Những cánh rừng rậm rạp lùi lại phía sau.

Bạch Tuyết cõng Thẩm Hạo bay qua, yêu thú xung quanh cảm nhận được khí thế của nàng đều sợ hãi bỏ chạy tán loạn.

Cùng lúc đó, tại thành Càn Dung, thành chủ Khâu Thành nhìn hồn đăng đã tắt của Chu Đại Mao và Triệu Thiên Quân, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Lão biết điều này có nghĩa là gì.

Chu Đại Mao và Triệu Thiên Quân là những tướng tài đắc lực lão phái đi làm nhiệm vụ, nay hồn đăng đã tắt chứng tỏ họ đã gặp bất trắc.

Lão không hiểu nổi, cả hai đều là Ngũ Khí Triều Nguyên cảnh, chỉ đối phó với một con Ngưu yêu mà tại sao lại toàn quân bị diệt.

Tổn thất này quả thực không nhỏ.

Hít sâu một hơi, Khâu Thành mặt lạnh như tiền, nếu không phải vì phải trấn thủ thành Càn Dung, lão hận không thể đích thân tới đó.

Giọng lão lạnh lẽo vô tình: Đổng Húc.

Thành chủ.

Đi điều tra một chuyến xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, không được lỗ mãng.

Rõ, thành chủ.

Nói xong, bóng dáng Đổng Húc biến mất tại chỗ.

Nhìn những đám mây trắng bên ngoài, sắc mặt Khâu Thành vô cùng âm trầm.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã mất đi hai thủ hạ Ngũ Khí Triều Nguyên và bốn tên Tam Hoa Tụ Đỉnh, đòn giáng này đối với lão là rất lớn.

Hiện tại lão không tiện rời thành, vì gần đây có không ít tu sĩ từ Tây vực tới bắt đầu đồ sát bình dân, Huyền Thiên Kiếm Tông lệnh cho lão phải tọa trấn phòng thủ.

Kẻ địch ở trong tối, lão không dám đi đâu.

Nếu mất thành Càn Dung, lão không chết cũng bị người của Huyền Thiên Kiếm Tông xử tử.

Trong cơn đại kiếp này, không ai có thể thoát khỏi.

Đạo khác nhau không thể cùng mưu sự.

Khâu Thành đứng ở vị trí quá thấp nên cũng không nhìn rõ đại cục, chỉ có thể nghe lệnh mà hành sự.

Đối với Đổng Húc vị đại tổng quản này, lão vẫn vô cùng tự tin.

Hắn có tu vi Ngũ Khí Triều Nguyên đỉnh phong, có thể đột phá Đạo Thai bất cứ lúc nào.

Quan trọng hơn là Đổng Húc hành sự ổn trọng, thuật ẩn nặc là một tuyệt kỹ, hơn nữa trong xương tủy còn có sự tàn nhẫn và liều mạng cực độ.

Thẩm Hạo và Bạch Tuyết đi tới sào huyệt của ngưu yêu.

Ở đây quả thực có không ít đồ tốt.

Có tám viên yêu đan tứ cảnh, còn có bảy kiện linh khí, hiển nhiên là chiến lợi phẩm có được sau khi đánh sát các tu sĩ nhân loại.

Những linh khí này có loại phòng ngự, cũng có phi kiếm.

Nhìn đống yêu đan, Thẩm Hạo muốn luyện chế Ngũ Hành Kỳ.

Hiện tại đẳng cấp của Ngũ Hành Kỳ có chút thấp.

Nhưng để luyện chế linh khí, Thẩm Hạo thực sự chưa có năng lực này.

Linh khí và bảo khí vẫn có sự khác biệt rất lớn, các trận pháp khắc chế cũng không giống nhau.

Pháp khí, bảo khí thông thường có trận pháp khắc chế đơn giản, nhưng linh khí thì phức tạp hơn nhiều.

Sự khác biệt là cực kỳ lớn.

Luyện khí cũng tương tự như khoa học kỹ thuật, thứ càng lợi hại thì công nghệ càng phức tạp.

Giống như sự khác biệt giữa con dấu khắc chữ thông thường và máy quang khắc vậy.

Hiện tại mà nói, Thẩm Hạo thực sự không hiểu, không biết các trận pháp dùng cho linh khí, càng không biết cách vẽ trận pháp ra sao, nhưng hắn cũng không vội, dù sao cũng sẽ có người chủ động dâng đến tận cửa.

Sau khi thu quét một vòng, cơ bản đã cảm thấy mãn nguyện.

Thẩm Hạo đem toàn bộ yêu đan tứ cảnh ném cho Bạch Tuyết, những thứ này đối với hắn đã không còn tác dụng gì nữa.

Đa tạ chủ nhân.

Ngươi tự mình phục dụng đi, ta đi luyện hóa phi kiếm.

Rõ, chủ nhân.

Thẩm Hạo đi tới đại điện dùng để nghị sự của ngưu yêu, từ trong

không gian lấy ra ba thanh phi kiếm.

Ba thanh phi kiếm này là thu được từ trong nhẫn trữ vật của ngưu yêu, Triệu Thiên Quân và Chu Đại Mao.

Đều là linh khí thượng phẩm, đương nhiên, trong tay Chu Đại Mao còn có một số phi kiếm linh khí hạ phẩm, nhưng đối với Thẩm Hạo hiện tại thì tác dụng không lớn.

Còn thiếu hai thanh phi kiếm thượng phẩm nữa mới có thể tổ hợp thành Ngũ Hành Kiếm Trận, tạm thời vẫn chưa dùng được.

Năm thanh kiếm phải có phẩm cấp như nhau mới hành, nếu không uy lực sẽ mất cân bằng, hiệu quả tấn công không những không tăng mà còn bị giảm đi.

Sau khi luyện chế xong ba thanh phi kiếm, một ngày đã trôi qua.

Thẩm Hạo lại bắt đầu luyện chế linh khí phòng ngự.

Một tấm kính hộ tâm bằng đồng, là linh khí trung phẩm thu được từ chỗ ngưu yêu.

Đáng tiếc, ngưu yêu quá tự tin vào khả năng phòng ngự của chính mình nên không thèm dùng đến thứ này.

Nhưng Thẩm Hạo cảm thấy món đồ này càng nhiều càng tốt, ước gì có được cả trăm tám mươi kiện thì mới yên tâm.

Đương nhiên, phòng ngự chỉ có tác dụng với những kẻ cùng cảnh giới, nếu gặp phải Đạo Thai cảnh thì cũng vô dụng.

Chớp mắt, hai ngày đã qua.

Thẩm Hạo và Bạch Tuyết chiếm cứ tổ chim khách, bắt đầu trở thành vua của vùng này.

Để tránh những rắc rối không cần thiết, Thẩm Hạo không lộ diện mà chỉ để Bạch Tuyết xuất hiện ở xung quanh để tuyên bố chủ quyền.

Rất nhiều yêu thú đều biết rằng ngưu yêu ở đây đã ngã xuống, thay vào đó là một con bạch hổ.

Ngồi trên đại điện, Bạch Tuyết lúc này đã huyễn hóa thành một nữ tử dung mạo tuyệt mỹ, ngoan ngoãn nằm bên cạnh Thẩm Hạo bóp chân cho hắn.

Đột nhiên, Thẩm Hạo cảm giác được một luồng thần thức đang dò xét.

Mặt hắn không đổi sắc, bắt đầu dùng thần thức của mình để dò ngược lại.

Rất nhanh, hắn phát hiện ra cách đó mười mấy dặm có một bóng đen đang ẩn nấp.

Từ ký ức của Chu Đại Mao, Thẩm Hạo biết được thân phận của người này.

Đó là Đổng Húc, quản gia của thành Cần Dung.

Cảnh giới: Ngũ Khí Triều Nguyên đỉnh phong, sở trường là thuật ẩn nặc.

Nhưng ngay lúc này, Thẩm Hạo bắt đầu nghi ngờ thông tin của Chu Đại Mao liệu có chính xác hay không.

Nếu sở trường là thuật ẩn nặc, sao lại dễ dàng bị phát hiện như vậy.

Lẽ nào đối phương thấy hắn mới chỉ là Ngũ Khí Triều Nguyên tầng một nên tỏ ra khinh thường.

Mà khi chưa đột phá Đạo Thai, dù có giỏi giang đến đâu thì sức mạnh cuối cùng vẫn chưa thể gây ra sự biến đổi về chất.

Thẩm Hạo cũng không sợ.

Thế là, hắn không nói lời nào mà dùng ý niệm để giao tiếp với

Bạch Tuyết.

Đây cũng là một lợi ích của khế ước chủ tớ.

Có người tới, nhưng cứ giả vờ như không biết, hiểu chưa.

Rõ, chủ nhân.

Gã này tên Đổng Húc, là quản gia của thành chủ thành Cần Dung, Ngũ Khí Triều Nguyên đỉnh phong.

Có thể coi là nhân vật số hai ở đó, lần này tới ước chừng là để điều tra tin tức của bọn Chu Đại Mao.

Chương 319

Loại người này không thể giữ lại.

Chủ nhân, ta hiểu rồi, nhưng chúng ta có giữ chân được gã này không.

Hắn giỏi ẩn nấp, nhưng tấn công và phòng ngự lại không mạnh, tuy hơi khó nhằn nhưng có thể xử lý được.

Thẩm Hạo đã từng thấy ngưu yêu và Chu Đại Mao giao chiến, hắn cảm thấy chiến lực của mình không thua kém bọn họ bao nhiêu.

Nếu là một người Ngũ Khí Triều Nguyên thông thường mà có ý nghĩ như Thẩm Hạo thì chắc đã hộc máu mà chết.

Ngươi tu luyện cả thể pháp lẫn linh pháp, tốc độ hồi phục linh khí gấp mười lần người thường, sao có thể giống nhau được.

Coi như đây là một hòn đá thử vàng, Thẩm Hạo cảm thấy có thể thử một phen.

Suy nghĩ của hắn rất đơn giản, đánh không lại thì chạy, quay lại tính sổ sau.

Chúng ta âm thầm áp sát, ta sẽ bố trí trận pháp.

Rõ, chủ nhân.

Sau khi dặn dò xong, Thẩm Hạo cố ý ho khan một tiếng rồi nói: Đi thôi, chúng ta lập tức tới thành Cần Dung.

Rõ, chủ nhân.

Tiếp đó, Bạch Tuyết hóa thành một con hổ, nằm rạp xuống đất.

Thẩm Hạo ngồi lên sau đó lập tức lao ra ngoài.

Đổng Húc trốn trong bóng tối cau mày lại.

Hắn đã tìm kiếm một lượt nhưng không thấy thi thể của bọn Chu Đại Mao, cứ như thể đã bốc hơi vậy.

Hơn nữa, ngay cả ngưu yêu, bạch lang, nhện yêu cũng biến mất.

Tuy nhiên, khu vực này rõ ràng có dấu vết của cuộc chiến.

Lẽ nào bị con bạch hổ kia ăn thịt rồi.

Cũng không đúng, một người một hổ này, một kẻ là Ngũ Khí Triều Nguyên tầng một, một kẻ là yêu thú lục cảnh sơ kỳ, lấy đâu ra thực lực để đối phó với ngưu yêu lục cảnh hậu kỳ và Chu Đại Mao Ngũ Khí Triều Nguyên tầng bảy.

Rõ ràng không hợp logic.

Điều khiến Đổng Húc cảm thấy quái dị hơn nữa là, một nam tử Ngũ Khí Triều Nguyên tầng một làm sao có thực lực để hàng phục và khiến một con bạch hổ lục cảnh sơ kỳ nhận chủ.

Ngay cả hắn cũng không có khả năng thu phục một con yêu thú ngũ cảnh, huống chi là lục cảnh.

Khi thấy một người một hổ chạy vòng quanh phía Đông rồi lại vòng qua phía Tây, thỉnh thoảng còn ném xuống mấy lá cờ trận, Đổng Húc cũng chẳng mấy bận tâm.

Hắn cực kỳ tự tin vào thuật ẩn nặc của mình, đừng nói là Đạo Thai cảnh không phát hiện được, ngay cả Địa Linh cảnh, Thiên Linh cảnh cũng không xong.

Đột nhiên, một người một hổ lao thẳng về phía hắn, Đổng Húc vội vàng thu liễm khí tức.

Ngay khi Thẩm Hạo cắm lá cờ Thổ Hoàng Kỳ xuống cách Đổng Húc không xa, Ngũ Hành Kỳ Trận đã thành.

Điểm duy nhất khiến Thẩm Hạo thất vọng là đẳng cấp của những lá cờ này quá thấp.

Ở Thiên Vũ hoàng triều thì có thể quét ngang, nhưng ở đây thì thực sự hơi yếu.

Đột nhiên, ba đạo kim quang dài hàng chục trượng ập đến, Đổng Húc giật mình vội vàng né tránh.

Vừa bay lên không trung, đột nhiên một thanh phi kiếm vụt qua trong chớp mắt.

Đổng Húc vận khởi một đạo hộ thuẫn bảo vệ toàn thân, kinh ngạc nhìn một người một hổ.

Hắn không kinh ngạc vì thủ đoạn tấn công của đối phương, mà kinh ngạc vì mình lại bị phát hiện.

Làm sao có thể như vậy được.

Tim hắn đập liên hồi, máu huyết bắt đầu chảy ngược.

Ánh mắt hắn lóe lên một tia sát ý.

Chỗ dựa lớn nhất của hắn chính là đạo ẩn nặc, nếu mất đi thứ này thì át chủ bài của hắn coi như vô dụng.

Tuy không biết làm sao Thẩm Hạo phát hiện ra mình, nhưng chỉ cần bắt được hắn, lột da rút gân, thậm chí là sưu hồn cũng phải tìm ra nguyên nhân.

Có hộ thuẫn phòng ngự, Đổng Húc không vội vã mà hỏi: Làm sao ngươi phát hiện ra ta.

Thẩm Hạo nghi hoặc đáp: Khó lắm sao.

Nhìn một cái là thấy rồi.

Ngươi không nghĩ rằng mình trốn rất cao minh đấy chứ.

Đổng Húc tức giận đến mức lửa giận ngút trời.

Trong lòng hắn cho rằng Thẩm Hạo đang trêu cợt mình, sát ý càng thêm nồng đậm.

Hôm nay ngươi chết chắc rồi, ngàn vạn lần không nên đắc tội với ta.

Nói xong, Đổng Húc bay lên cao, đối lập với Thẩm Hạo.

Đại chiến sắp bùng nổ, khu rừng trở nên tĩnh mịch lạ thường, bầu không khí căng thẳng đến cực điểm, như thể không khí cũng bị đông đặc lại.

Đổng Húc mặc hắc bào, trong mắt lóe lên tia sáng sắc bén. còn Thẩm Hạo mặc một bộ bạch bào vân tường, dáng người cao ráo, tuấn dật phi phàm, điểm nổi bật duy nhất là mái tóc ngắn.

Sau khi đối thị một lát, trong tay Đổng Húc đột nhiên xuất hiện một chiếc quạt xếp, mặt quạt lấp lánh các phù trận kỳ dị.

Theo nhịp quạt vung lên, linh lực vô tận tuôn ra, hóa thành vạn ngàn quang nhận biến ảo khôn lường, tấn công dồn dập như mưa sa bão táp.

Ngay khi hắn tưởng rằng có thể nhất kích tất sát Thẩm Hạo, thì thấy bóng dáng đối phương biến mất tại chỗ, khi xuất hiện trở lại đã ở phía sau hắn.

Đổng Húc giật mình: Dịch chuyển tức thời.

Chưa đợi hắn kịp phản ứng, Bạch Tuyết và Thẩm Hạo đồng thời ra tay.

Móng hổ sắc lẹm như muốn xé toạc không gian, còn Thẩm Hạo thì bày ra Ngũ Hành Kiếm Trận.

Năm thanh phi kiếm vận chuyển tốc độ cao, trong khoảnh khắc

hóa thành vạn ngàn thanh kiếm tấn công Đổng Húc.

Đổng Húc không hổ là cường giả đỉnh phong Ngũ Khí Triều Nguyên, hắn dễ dàng né tránh, vung quạt tạo ra vô số phong nhận phong tỏa cả không gian.

Điều khiến Đổng Húc chấn kinh là đòn tấn công của mình lại bị hai bộ trận pháp chặn đứng, thậm chí uy lực kiếm trận của đối phương còn mạnh thêm đôi chút.

Hắn bừng tỉnh hiểu ra, kiếm trận của đối phương có thể hấp thụ sát thương để chuyển hóa thành đòn tấn công.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Đổng Húc trở nên khó coi.

Nếu cứ tiếp tục thế này thì sẽ là cuộc chiến tiêu hao.

Đổng Húc dùng thần thức quét qua, phát hiện những lá cờ xung quanh chỉ là loại hàng kém chất lượng, ngay cả linh khí cũng không tính là được.

Trong lòng hắn dâng lên sự khinh bỉ: Đồ nghèo kiết xác.

Khinh thường thì khinh thường, nhưng Thẩm Hạo vẫn có chút tạo nghệ trong trận pháp.

Nếu chênh lệch cảnh giới giữa hai người không lớn như vậy thì hắn thực sự rất dễ bị lật thuyền trong mương.

Hắn hạ quyết tâm, phải phá vỡ trận pháp ngoại vi trước.

Thẩm Hạo sao lại không biết tâm tư của Đổng Húc.

Ngay khi Đổng Húc vừa quay người, Thẩm Hạo và Bạch Hổ đã lao lên, lần này cả hai không dùng pháp thuật hay yêu thuật mà trực tiếp dùng thể thuật, một trước một sau.

Đổng Húc hừ lạnh một tiếng, trực tiếp ngưng tụ hộ thuẫn chủ yếu để phòng ngự Bạch Hổ.

Theo hắn thấy, sức mạnh của Thẩm Hạo chẳng đáng là bao.

Nắm đấm của Thẩm Hạo mang theo uy lực của Tam Chuyển Huyền Công, vô cùng mạnh mẽ.

Ầm.

Một quyền của Thẩm Hạo nện thật mạnh vào lưng Đổng Húc, đánh bay hắn đi xa hàng ngàn mét.

Bình thường thì trong tình huống này không phế cũng tàn, nhưng gã này lại chẳng hề hấn gì, chỉ kinh ngạc trố mắt nhìn Thẩm Hạo.

Ngươi vậy mà lại là pháp thể song tu.

Thể tu lại có uy lực lục cảnh.

Ánh mắt hắn không còn sự khinh thường như trước mà tràn đầy vẻ kiêng dè.

Cú đấm này nếu không có bảo hộ, hắn cũng nguy to rồi.

Thẩm Hạo không quan tâm đến sự kinh ngạc của Đổng Húc mà nhíu mày, cú đấm toàn lực lúc nãy lại không sao, phải nói là khả năng phòng ngự của gã này quá dày.

Hơn nữa, Thẩm Hạo cảm nhận rõ ràng cú đấm vừa rồi đã chạm vào một quầng sáng, nghĩa là pháp bảo phòng ngự trên người hắn rất mạnh.

Không chắc Đổng Húc có bị thương hay không, nhưng nguyên tắc của Thẩm Hạo là thừa lúc hắn bệnh lấy mạng hắn, tuyệt đối không cho hắn thời gian hồi phục.

Hắn điều khiển phi kiếm tấn công Đổng Húc, Bạch Tuyết cũng vung lợi trảo.

Không chỉ vậy, Thẩm Hạo lại tế ra hai thanh phi kiếm, sử dụng Âm Dương Kiếp Sát Trận.

Chương 320

Lần này, hai thanh phi kiếm quấn quýt lấy nhau, đón gió mà lớn, trong khoảnh khắc đã dài tới trăm trượng, uy thế hãi hùng.

Thẩm Hạo nhẹ nhàng ấn ngón trỏ xuống, phi kiếm oanh tạc về phía Đổng Húc.

Nhiều đợt tấn công như vậy khiến Đổng Húc phòng thủ vô cùng chật vật.

Mặt đất đã xuất hiện hàng trăm hố sâu hàng trăm trượng, đối với người thường thì chẳng khác nào vực thẳm.

Đổng Húc vạn lần không ngờ mình là một Ngũ Khí Triều Nguyên đỉnh phong lại bị một kẻ tầng một ép đến mức này, quan trọng là hắn không có sức để đánh trả.

Lúc này, trâm cài tóc đã rơi, đầu tóc rối bời bay giữa không trung, lòng hận thù với Thẩm Hạo ngày càng mãnh liệt, thề phải giết bằng được.

Bản tính hung ác trong xương tủy của Đổng Húc lại trỗi dậy.

Tốt, tốt lắm, hôm nay sẽ cho ngươi nếm thử mùi vị của lôi đình.

Đổng Húc bay vút lên cao, nhìn xuống Thẩm Hạo, giải phóng toàn bộ khí thế, nuốt vào một viên đan dược.

Ngay lập tức, mây đen xung quanh ngưng tụ.

Bạch Tuyết vội vàng nói: Chủ nhân, gã này muốn thừa cơ đột phá, lôi kiếp sắp giáng xuống rồi, chúng ta có nên chạy không.

Thẩm Hạo lắc đầu nói: Lúc này mà chạy thì không đáng, ngạn nhất gã này đột phá Đạo Thai thật thì chẳng phải sẽ giết chúng ta sao.

Chủ nhân, không chạy là không kịp đâu, lôi kiếp này cũng sẽ khóa chặt và đánh cả chúng ta nữa.

Đổng Húc cười lạnh điên cuồng: Tiểu tử, ngươi chết chắc rồi.

Đã rất lâu không có ai ép ta đến nước này.

Nếu thủ đoạn thông thường không giết được ngươi thì đành mạo hiểm vậy.

Trước đây ta sợ lôi kiếp, nhưng giờ ta thông suốt rồi.

Hôm nay ngươi phải chết.

Hoặc là ta vượt qua lôi kiếp rồi giết ngươi, hoặc là chúng ta cùng chết dưới lôi kiếp.

Hiện tại Đổng Húc đã đưa ra một bài toán lựa chọn cho Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo cười khinh bỉ, chẳng mảy may quan tâm, bảo Bạch Tuyết: Ngươi ra một bên canh chừng đi, để ta xử lý hắn.

Còn về lôi kiếp, nếu chịu không nổi thì ta chạy sau.

Rõ, chủ nhân.

Bạch Tuyết gật đầu, vội vàng lùi lại phía sau, nàng biết Thẩm Hạo vẫn còn át chủ bài.

Thấy Thẩm Hạo bay lên, Đổng Húc lạnh lùng nhìn chằm chằm.

Át chủ bài của hắn vẫn chưa tung ra nhưng hiển nhiên đã mất hiệu quả.

Thứ mạnh nhất của Đổng Húc chính là ẩn nặc khí tức, vốn có từ một kiện linh bảo thượng phẩm thu được trong động phủ cao nhân.

Đó chính là chiếc hắc bào trên người hắn, khả năng ẩn nấp cực mạnh và phòng ngự cũng vô địch.

Đây chính là niềm tin để hắn dám đương đầu với lôi kiếp.

Đòn tấn công của Thẩm Hạo bị hóa giải chính là nhờ nó, không có món đồ này thì hắn đã sớm bị đánh chết rồi.

Ngoài ra hắn còn có một bộ kiếm thuật là Cực Quang Kiếm Pháp, nhanh đến cực hạn, chỉ có một chiêu, phối hợp với thuật ẩn nặc thì hoàn hảo.

Nhờ sự kết hợp này mà hắn đã âm thầm hại chết không ít người.

Nhưng kẻ chuyên đánh lén mạnh nhất là ở chỗ ẩn nấp, một khi bị phát hiện thì coi như xong.

Thẩm Hạo tế ra phi kiếm, lần này năm thanh kiếm được rót đầy Ngũ Hành Chi Lực.

Nhưng hắn chưa ra tay mà đang đợi, đợi khoảnh khắc lôi kiếp giáng xuống.

Phá được phòng ngự của Đổng Húc thì có thể nhất kích tất sát.

Phải thừa nhận phòng ngự của gã này thực sự rất dày.

Đổng Húc cũng nhìn thấu ý định của Thẩm Hạo, ngửa mặt cười to, mỉa mai nói: Muốn đợi lôi kiếp qua đi để đánh lén ta sao.

Thật thiên chân.

Lúc này lôi vân đã hình thành, lôi kiếp đánh ta cũng sẽ đánh cả ngươi.

Ngươi đừng nghĩ mình là thể tu mà có thể chống lại lôi kiếp nhé.

Một con kiến hôi Ngũ Khí Triều Nguyên tầng một mà cũng đòi kháng thiên lôi sao.

Mẹ nó, ngươi nói nhảm nhiều quá.

Thẩm Hạo khinh bỉ đáp.

Dứt lời, bầu trời lóe lên một tia sáng, lôi kiếp đột nhiên giáng xuống.

Giữa không trung, lôi kiếp chia làm hai, một nửa lao về phía Thẩm Hạo, một nửa oanh tạc Đổng Húc.

Ánh mắt Đổng Húc lóe lên tia điên cuồng và hưng phấn.

Khi độ kiếp có người bên cạnh, lôi kiếp mặc định là người đó đang giúp đỡ, nên đòn lôi kích giáng xuống đối phương sẽ nặng hơn.

Tiểu tử, chết đi.

Ầm.

Lôi kiếp bắn trúng cả hai, cơ thể họ trở nên trong suốt dưới luồng sét.

Bạch Tuyết ở xa lo lắng vô cùng, không biết phải làm sao.

Đổng Húc bị sét đánh rơi thẳng từ trên cao xuống, văng ra xa, miệng phun máu tươi, toàn thân bị sét bao phủ, bốc mùi khét.

Trái lại, Thẩm Hạo như không hề hấn gì, vẫn đứng vững giữa không trung.

Đổng Húc kinh ngạc đến mức ngây người, sợ hãi thất thần.

Làm sao. làm sao có thể.

Không có gì là không thể, chút lôi kiếp này tính là gì, chết đi.

Dứt lời, năm thanh phi kiếm trong tay Thẩm Hạo lập tức hợp nhất, mũi kiếm tỏa ra hào quang bảy sắc cầu vồng.

Đột nhiên, chiếc hắc bào trên người Đổng Húc dựng lên một đạo hộ thuẫn.

Khi hai bên va chạm, cây cối trong phạm vi hàng ngàn mét bị tàn phá sạch sẽ.

Hắc bào cũng hoàn toàn mất đi ánh sáng, trở nên vô dụng.

Thẩm Hạo toàn thân lấp lánh tia điện, ngay lập tức bay đến bên cạnh Đổng Húc.

Đổng Húc muốn chạy nhưng không kịp, bị Thẩm Hạo trực tiếp vặn gãy cổ.

Cùng lúc đó, một đạo thiên lôi nữa lại trút xuống.

Thấy vậy, Thẩm Hạo vội vàng ném xác hắn vào không gian.

Luồng lôi kích toàn bộ đánh lên người Thẩm Hạo, nhưng hắn hoàn toàn không sao, thậm chí còn có vẻ hưởng thụ.

Lúc này hắn đã không còn là thông huyền cảnh như trước, khả năng kháng lôi đã mạnh hơn nhiều.

Quan trọng nhất là đóa sen tím trong não hắn vậy mà lại hấp thụ lôi kiếp, bắt đầu phác họa đường nét của nguyên thần Đạo Thai.

Cảnh giới của Thẩm Hạo cũng thăng lên Ngũ Khí Triều Nguyên tầng hai.

Trước khi lên Đạo Thai chủ yếu tu luyện thần hồn và nguyên thần, lôi kiếp của Ngũ Khí Triều Nguyên tự nhiên nhắm vào thần hồn.

Thẩm Hạo không ngờ bị sét đánh lại có lợi ích này.

Sau khi mất đi mục tiêu là Đổng Húc, lôi vân nhanh chóng tan đi.

Đồng thời thể chất của Thẩm Hạo lại được tăng cường, tốc độ cũng nhanh hơn một chút.

Khi lôi kiếp tan hẳn, Bạch Tuyết vội vàng chạy tới.

Chủ nhân, ngài không sao chứ.

Ngươi nhìn ta giống có chuyện gì không.

Chủ nhân uy vũ.

Ánh mắt Bạch Tuyết tràn đầy sự sùng bái.

Trong bản năng của yêu thú vốn đầy rẫy nỗi sợ với lôi kiếp, mà Thẩm Hạo lại là người có thể kháng lôi mà không ngã, thực sự là tồn tại vô địch.

Một phần là nhờ thể chất, phần khác là vì Thẩm Hạo từng bị sét đánh ở dãy núi Côn Luân lâu như vậy, cũng có chút tác dụng.

Bạch Tuyết cũng nhận được không ít lợi ích, nguyên thần của nàng cũng tăng cường đáng kể.

Sau đó, Thẩm Hạo thu lại Ngũ Hành Kỳ và phi kiếm.

Đi, rút lui.

Chủ nhân đi đâu.

Về cái động phủ ta đào trước đó.

Rõ, chủ nhân.

Tiếp theo, một người một hổ rời khỏi khu vực này.

Thẩm Hạo cảm thấy chỗ của ngưu yêu có chút không an toàn, tốt nhất là nên rời đi.

Trở về động phủ, Thẩm Hạo cắt hai miếng thịt bò, dùng linh hỏa nướng lên, lại lấy thêm mấy chai vang đỏ.

Chương 321

Bít tết dị giới kèm vang đỏ, cũng được đấy, lại đây uống chút đi.

Ân.

Sau khi ăn no nê, một người một hổ lại pha một tách linh trà nhâm nhi.

Giữa rừng sâu núi thẳm, có người có hổ trò chuyện cũng không thấy cô đơn.

Đến đêm, sau khi chứng kiến Thẩm Hạo bị sét đánh, Bạch Tuyết cũng có chút cảm ngộ nên nằm ngủ.

Thẩm Hạo tranh thủ tiến vào không gian.

Lượng sương mù tỏa ra từ Đổng Húc kẻ ở đỉnh phong Ngũ Khí Triều Nguyên vẫn rất nhiều.

Khí thế của Thẩm Hạo lại tăng vọt.

Ngũ Khí Triều Nguyên tầng hai trung kỳ, hậu kỳ. rồi tiến thẳng vào tầng ba sơ kỳ. và chỉ dừng lại khi đạt tới tầng ba đỉnh phong.

Trong thức hải của hắn, nguyên thần Đạo Thai cơ bản đã được phác họa xong, nền móng đã vững chắc.

Chỉ chờ thời gian trôi qua, nguyên thần thành hình, trải qua lôi kiếp là có thể đột phá Đạo Thai cảnh.

Sau đó, Thẩm Hạo cũng kiểm tra xong ký ức của Đổng Húc.

Nhìn chiếc hắc bào trước mắt, hắn hối hận đến xanh mặt.

Tên Đổng Húc này biết cái quái gì về thuật ẩn nặc đâu, hoàn toàn là lừa người.

Hóa ra khả năng ẩn nấp đều nhờ chiếc hắc bào này.

Quan trọng nhất, chiếc hắc bào này là linh bảo thượng phẩm, tích hợp cả phòng ngự và ẩn nấp.

Thảo nào hắn lại lỳ lợm đánh mãi không thủng.

Giờ thì hay rồi, bị lôi kiếp đánh hỏng, hoàn toàn mất đi linh tính, trở thành một đống phế liệu.

Sớm biết thế, Thẩm Hạo chắc chắn sẽ tha cho gã này, đợi lên Đạo Thai rồi mới quay lại thu thập sau.

Còn có một bộ kiếm thuật là Cực Quang Kiếm Pháp, chỉ có một chiêu, nhanh đến cực hạn, phối hợp với hắc bào thì đúng là hoàn hảo.

Được, cái này dùng được.

Quan trọng là Thẩm Hạo có được một thông tin: bộ kiếm pháp này và hắc bào đều đến từ một động phủ của cao nhân.

Mà Đổng Húc mới chỉ nhặt được chúng ở bên ngoài động phủ, bên trong vì có cấm chế nên hắn hoàn toàn không vào được.

Sở dĩ hắn đến thành Cần Dung ở Đông Vực hẻo lánh này chủ yếu là để trốn chạy sự truy sát, vì rất nhiều người muốn biết bí mật của động phủ đó.

Nghe nói bên trong có công pháp đỉnh cấp và linh bảo cực phẩm.

Chiếc hắc bào mạnh như vậy mà chỉ là đồ nhặt được bên ngoài, điều này khiến Thẩm Hạo bắt đầu động tâm, nói không chừng chiếc hắc bào đó chỉ là quần áo mặc thường ngày của vị cao nhân kia thôi.

Hắn muốn cả công pháp đỉnh cấp và linh bảo cực phẩm.

Nhưng vị trí động phủ hơi xa, nằm ở Tây Vực.

Nơi đó hiện tại đang rất loạn, các tiên môn đỉnh cấp ở Tây Vực

đang chém giết lẫn nhau, chiến sự vô cùng thảm khốc.

Khói lửa chiến tranh cũng sớm lan đến Đông Vực.

Theo ký ức, ở Tây Vực đã có tu sĩ bắt đầu đồ sát bình dân rồi.

Cuộc chiến đạo thống không phải ngươi chết thì là ta sống.

Ngoài ra Đổng Húc còn có một thanh phi kiếm linh khí cực phẩm, cũng nhặt được từ động phủ đó, dùng để phối hợp với Cực Quang Kiếm Pháp.

Đồ tốt, coi như có thêm một quân bài tẩy.

Thẩm Hạo bắt đầu luyện chế phi kiếm, vài giờ sau đã luyện hóa xong.

Sau khi hoàn thành, theo bản năng, ánh mắt hắn không tự chủ được mà nhìn về phía chiếc hắc bào, càng nhìn càng thấy tiếc, quá lãng phí.

Hắn lắc đầu, cái gì không có được thì cũng lười nghĩ đến, dù sao cũng chỉ là một kiện linh bảo thượng phẩm, sau này sẽ có cái khác thôi.

Thẩm Hạo quay trở về thế giới hiện đại.

Trong biệt thự ở Trường An lúc này vẫn là ban ngày, hắn nhắn tin cho cô nàng tiếp viên hàng không Thi Nịnh: Buổi tối qua đây.

Nửa tiếng sau, Thi Nịnh mới trả lời: Hạo ca, ba tiếng nữa em qua, anh có cần em mang gì không.

Không cần, tắm rửa sạch sẽ là được.

Vâng, em biết rồi Hạo ca.

Tuy trên người không bẩn nhưng Thẩm Hạo cảm thấy không thoải mái, bèn đi tắm một cái.

Tắm nước nóng xong mới thấy dễ chịu hơn hẳn.

Bước ra ngoài ngồi lên sofa, hắn thấy có tin nhắn từ Tiêu Nhiên: Hạo ca, anh về rồi à.

Thẩm Hạo cười đáp: Tin tức của cậu cũng nhạy bén thật đấy.

Ha ha, cũng không hẳn, chẳng qua lúc trước cô út em tìm anh nên em có kiểm tra qua hộ chiếu của anh.

Ước chừng là hai ngày này anh về nên dặn bảo vệ để ý một chút, khi nào anh về thì gọi điện cho em.

Nói đi, có chuyện gì.

Tiêu Nhiên cười nói: Cô út em bảo ăn thịt nướng của anh xong xương cốt đều đã liền lại rồi, hiệu quả cực kỳ tốt.

Cô em thì da mặt mỏng nên sai em qua hỏi thăm xem sao.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cười: Vẫn còn không ít, qua đây tôi cho một ít.

Hạo ca thật là quá cảm ơn anh.

Hay là thế này đi, anh mới về, biệt thự cũng quạnh quẽ, chi bằng gọi cả cô út em sang, mọi người tụ tập một bữa tại biệt thự của anh được không.

Được chứ, không vấn đề gì.

Hạo ca, anh đúng là anh ruột của em.

Vừa vặn gần đây hắn mới xẻ một cái chân bò, thứ này quá lớn ăn không hết.

Sau khi ăn thịt bò kia thì mấy loại thịt yêu thú tích trữ trong nhẫn không gian Thẩm Hạo cũng chẳng thèm để ý nữa, chi bằng lấy ra cho bọn họ ăn.

Cùng lúc đó, tại biệt thự của Tiêu Băng.

Nàng đầy vẻ mong đợi nhìn Tiêu Nhiên: Thẩm Hạo nói sao.

Tiêu Nhiên đáp: Hạo ca nói thịt vẫn còn, hơn nữa còn mời cô qua nhà anh ấy ăn thịt nướng.

Đôi mắt đẹp của Tiêu Băng lóe lên niềm vui, nhưng lại có chút ngại ngùng: Chuyện này. cũng không thể đi tay không được, phải mang theo chút quà chứ, cháu xem nên mang gì thì tốt.

Mang bình rượu nhân sâm kia đi nhé.

Tiêu Nhiên cạn lời: Cô nghĩ Hạo ca của cháu thiếu cái đó sao.

Tiêu Băng nghĩ lại thấy cũng đúng.

Thẩm Hạo muốn tiền có tiền, muốn phụ nữ có phụ nữ, các loại tài nguyên quý hiếm đều tìm được.

Trang trí một căn biệt thự mà khung trần, tủ quần áo, tay vịn cầu thang đều dùng gỗ sưa vàng.

Mức độ xa hoa khiến Tiêu Băng cũng phải tặc lưỡi, quá biết cách tiêu xài đồ tốt.

Quả thực không thiếu thứ gì.

Suy nghĩ một lát, Tiêu Băng nói: Dù có thiếu hay không cũng phải tặng.

Lần trước ở Hoa Sơn cô đã nợ anh ấy một ân tình lớn, tặng quà cũng là một chút lòng thành.

Tiêu Nhiên nói: Vậy cũng được, cô tự xem mà làm, cháu sao cũng được.

Tiêu Băng hỏi: Hay tặng một món đồ sứ.

Cô còn một món quan diêu thời Ung Chính.

Thôi đừng, Hạo ca không thiếu, anh ấy cũng chẳng có hứng thú với mấy thứ đó đâu.

Tiêu Nhiên biết lần trước ở Thái Lan, Thẩm Hạo đã kiếm được bộn đồ sứ Thanh Hoa, tuy là đồ xuất khẩu nhưng biết đâu trong tay anh ấy còn có những món quan diêu khác.

Nghe vậy, Tiêu Băng lườm Tiêu Nhiên một cái sắc lẹm.

Còn nói câu nữa là cô dán miệng cháu lại đấy.

Bảo cháu góp ý xem tặng gì thì cháu bảo sao cũng được, cô đưa ra cái gì cháu cũng bảo không thiếu, thôi. việc này giao cho cháu đấy.

Tiêu Nhiên há hốc mồm, cười gượng gạo: Được rồi, là cháu nhiều lời, cô cứ bận đi. cô bận đi.

Cháu đi đây.

Biến mau.

Tiêu Nhiên sợ hãi chạy mất dạng.

Đợi Tiêu Nhiên đi khuất, Tiêu Băng mới hạ hỏa.

Nghĩ ngợi một lát, nàng gửi tin nhắn cho trợ lý.

Khoảng sáu giờ chiều, Tiêu Băng, Tiêu Nhiên và Đường Lập Dương đều đã có mặt tại biệt thự của Thẩm Hạo.

Thi Nịnh thấy khách đến, ngoại trừ Tiêu Băng chống gậy nàng không quen, còn Tiêu Nhiên và Đường Lập Dương đều là người quen cũ.

Mọi người đều mang theo quà cáp, không ai đi tay không, hoa quả bánh trái gì cũng có.

Lần này Tiêu Băng mang theo hai chai rượu ngon.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cười nói: Đến thì đến thôi, còn mang quà

cáp làm gì.

Tiêu Băng mỉm cười dịu dàng: Nghĩ tới chuyện ăn thịt nướng thì phải có rượu uống mới hợp, nên tôi tiện tay mang hai chai, hôm nay mọi người cùng uống.

Thẩm Hạo cười đáp: Được, mọi người ngồi đi, thịt đang nướng rồi.

Ánh mắt Tiêu Nhiên sáng rực: Vẫn là loại thịt lần trước sao anh.

Đảm bảo nguyên chất.

Thẩm lão đệ, vậy tôi không khách sáo đâu nhé.

Loại thịt nướng này thèm chết đi được, ước gì ngày nào cũng được ăn, Đường Lập Dương hớn hở nói.

Em cũng muốn ăn hàng ngày, Tiêu Nhiên tiếp lời.

Chương 322

Ăn thịt nướng này là đại bổ, hơn bất cứ loại sơn hào hải vị nào, đúng là thuốc bổ hoàn hảo nhất, ai ăn cũng khen ngon.

Tiêu Băng ngồi trên sofa cũng gật đầu tán đồng.

Lần trước Hạ Ny cũng có mang cho nàng một ít thịt, hiệu quả khiến nàng vô cùng kinh ngạc.

Trong lòng nàng cũng đầy vẻ mong đợi.

Ở Linh Vân đại lục đã lâu, giờ gặp lại mấy người này, tâm tình Thẩm Hạo vô cùng vui vẻ.

Cảm giác này giống như đi làm xa cả năm trời, tết về quê gặp lại người thân và bạn bè nối khố vậy.

Yên tâm, hôm nay thịt bao no.

Vậy thì tốt quá rồi.

Hôm nay đúng là có lộc ăn.

Chẳng mấy chốc thịt đã nướng xong.

Thẩm Hạo cũng thuận thế mở chai rượu mà Tiêu Băng mang tới.

Mấy chai vang đỏ này giá không hề rẻ.

Lúc trước trên du thuyền, mấy người họ ngày nào cũng uống.

Tiêu Nhiên và Đường Lập Dương thấy thịt dọn ra là chẳng nói lời thừa thãi nào.

Hạo ca, em không khách sáo nữa, em ăn trước đây.

Thẩm lão đệ, tôi cũng không khách sáo đâu nhé.

Cứ thả lỏng bụng mà ăn cho đã.

Hai người hưng phấn gật đầu, đũa khua liên tục đến mức như bốc khói.

Tiêu Băng và Thi Nịnh thì không ăn uống ngồm ngoàm như vậy, họ ăn rất trang nhã, từ tốn.

Thẩm Hạo chỉ ăn tượng trưng một miếng rồi thôi.

Nhìn chiếc gậy bên cạnh Tiêu Băng, Thẩm Hạo mỉm cười hỏi: Cái chân này đã đỡ hơn chút nào chưa.

Vâng, tốt hơn nhiều rồi, bác sĩ bảo phục hồi nhanh hơn dự kiến mười mấy ngày, xương đã bắt đầu liền lại.

Cái này cũng nhờ ơn miếng thịt mà Hạ Ny lấy từ chỗ anh cho tôi.

Vậy thì tốt, có lẽ do thể chất của chị tốt nên hồi phục nhanh thôi.

Chắc chắn không phải đâu, tôi tự biết mình mà, tôi có phải là Người Sói đâu mà có thể chất nghịch thiên như thế, Tiêu Băng nửa đùa nửa thật nói.

Nói xong, khóe môi nàng nở nụ cười nhạt, ánh mắt dịu dàng nhìn Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo: Nếu đã vậy thì hôm nay hãy ăn nhiều một chút.

Ân.

Thịt vừa nướng xong đã bị quét sạch, mấy người ăn hơn một tiếng đồng hồ mới thấy no căng bụng.

Để em mở rượu.

Tiêu Nhiên chủ động nói.

Tiêu Băng lắc đầu: Cô không uống đâu.

Sợ gì ạ, có Hạo ca ở đây, uống chút rượu cũng không sao.

Tiêu Băng theo bản năng nhìn về phía Thẩm Hạo.

Uống chút rượu không sao đâu, Thẩm Hạo tự tin nói.

Dù có chuyện gì xảy ra hắn cũng có thể giải quyết nhanh chóng.

Nhìn cái chân bó bột của Tiêu Băng, hắn cảm thấy giúp nàng một tay cũng chỉ là việc thuận tay thôi.

Bữa thịt nướng khiến mọi người đều rất vui vẻ.

Hai chai rượu cũng đã cạn.

Tiêu Nhiên và Đường Lập Dương chưa đã cơn thèm, lại mở thêm mấy chai rượu trắng, uống đến mức hơi say.

Thẩm Hạo pha cho mọi người một ấm trà.

Lạ thay, sau khi uống trà, hơi rượu trên người lập tức tan biến sạch sẽ.

Tiêu Nhiên kinh ngạc: Hạo ca, trà này đỉnh thật đấy, em cảm thấy giờ tinh thần minh mẫn hẳn, cơn say tan hết rồi.

Đường Lập Dương cũng thấy không thể tin nổi: Tôi cũng vậy, trà này có phải có công dụng dưỡng sinh không.

Thẩm Hạo cười cười, trà này chỉ là loại mua ở tiệm trà thôi, chẳng có gì kỳ lạ.

Nhưng người bình thường uống vào đương nhiên sẽ có chút hiệu quả.

Chắc là vậy, lát nữa tôi tặng mọi người một ít.

Thôi, Hạo ca khách khí quá, em không cần đâu, Tiêu Nhiên ngại ngùng nói.

Thẩm Hạo bảo: Đừng khách sáo, lần này trà nhiều, tôi cũng chẳng uống mấy.

Loại trà này Thẩm Hạo thực sự không coi vào đâu, để đó cũng phí,

chi bằng đem tặng người khác.

Thôi cứ để vậy đi, khi nào có dịp lại qua đây uống là được rồi, Đường Lập Dương cũng không có ý định nhận.

Tiêu Nhiên và Đường Lập Dương đều sành trà, đương nhiên biết trà này không tầm thường, Đại Hồng Bào ở Vũ Di Sơn lúc trước họ cũng phải bỏ ra mấy chục ngàn tệ mới mua được một gói nhỏ, so với trà này thì chẳng là gì cả.

Chiếm tiện nghi nhiều quá cũng không hay, quan trọng là họ chẳng có đồ gì tốt để tặng lại cho Thẩm Hạo, điều này khiến họ cảm thấy luôn mắc nợ ân tình.

Mối quan hệ không cân bằng thì lâu dần khó mà làm bạn được.

Thấy Thẩm Hạo định nói tiếp, Tiêu Nhiên vội vàng chuyển chủ đề: Hạo ca, rượu đủ cơm no rồi, hay là anh giúp cô út em xem lại cái chân đi.

Cô út em sùng bái y thuật của anh lắm đấy.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cười cười không từ chối.

Đối với vết thương của Tiêu Băng, hắn đương nhiên rất rõ ràng, không phải vết thương lớn lao gì, nghỉ ngơi một thời gian là tự khỏi.

Thẩm Hạo nâng chân Tiêu Băng lên, giả vờ xem xét.

Đầu ngón tay hắn phát ra một luồng linh khí nhạt, chỉ mình hắn mới thấy được, khẽ búng một cái.

Tiêu Băng đột nhiên cảm thấy cổ chân mát lạnh, cảm giác đau đớn và khó chịu biến mất hoàn toàn.

Nàng có chút nghi ngờ nhìn chân mình, rồi lại nhìn Thẩm Hạo, thầm nghĩ không biết có phải ảo giác của mình hay không.

Đặt chân Tiêu Băng xuống, Thẩm Hạo cười nói: Hồi phục rất tốt,

vài ngày nữa là có thể tháo bột được rồi.

Tiêu Nhiên ngẩn người, kinh ngạc: Không thể nào, mới chưa đến mười ngày, có phải là hơi quá khoa trương không.

Cơ thể mỗi người mỗi khác, tốc độ hồi phục không có thời gian cố định, đều tùy vào thể chất cá nhân thôi.

Có người nửa năm xương vẫn chưa mọc lại, có người lại mọc rất nhanh.

Cô út của cậu thuộc loại hồi phục khá tốt đấy, Thẩm Hạo giải thích.

Lời giải thích này khiến mọi người bán tín bán nghi, nhưng hiệu quả thực sự thế nào thì chỉ có chính Tiêu Băng là người rõ nhất.

Trước khi đến biệt thự của Thẩm Hạo, cổ chân của Tiêu Băng tuy đã được điều trị nhưng vẫn còn hơi đau, vậy mà hiện tại cảm giác đó đã hoàn toàn biến mất.

Thậm chí, cô còn thấy cái lớp thạch cao bó trên chân lúc này thật vướng víu.

Tuy nhiên, trước sự việc thần kỳ như vậy, cô không dám khẳng định chắc chắn, chỉ thầm nghi ngờ liệu có phải là ảo giác của chính mình hay không.

Tiêu Băng nhìn Thẩm Hạo đang vẻ mặt bình thản, trong lòng dâng lên từng đợt sóng nhẹ.

Sự bất phàm của Thẩm Hạo thật sự khiến người ta quá đỗi tò mò.

Lúc này cô cảm thấy vô cùng cấp thiết, nôn nóng muốn đến bệnh viện chụp lại phim để kiểm chứng những suy đoán trong lòng.

Vì vậy cô nói: Trời không còn sớm nữa, chúng tôi cũng không quấy rầy nữa.

Đúng vậy Hạo ca, chúng em xin phép về trước.

Thẩm Hạo cũng không giữ lại lâu, cười nói: Không vấn đề gì, có chuyện cứ gọi điện thoại.

Sau khi lên xe, Tiêu Băng bảo: Đến bệnh viện chụp phim.

Tiêu Nhiên ngẩn người, không hiểu chuyện gì hỏi: Cô út, cô thấy chỗ nào không khỏe sao.

Tiêu Băng lườm Tiêu Nhiên một cái, bực bội nói: Bảo anh đi thì đi đi, nói nhiều thế làm gì.

Cô út, không phải cháu nói cô chứ, sao đối với cháu lại bạo lực thế, cô út dịu dàng ngày xưa đâu rồi.

À. chắc là để lại chỗ Hạo ca hết rồi.

Tiêu Nhiên nói giọng mỉa mai.

Tôi thấy anh là ngứa đòn rồi đấy.

Thấy cô út sắp nổi cáu, Tiêu Nhiên không dám cãi bướng nữa.

Cãi tiếp chắc chắn là nhận ngay cái tát vào mặt, ám ảnh từ nhỏ đến giờ vẫn còn đó.

Anh ta không dám chậm trễ, bảo tài xế: Đến bệnh viện.

Rõ, thưa ông chủ.

Trong lúc chờ đèn đỏ, nhìn Tiêu Băng đang nhắm mắt dưỡng thần, Tiêu Nhiên đầy vẻ nghi hoặc.

Bởi vì mới hôm kia vừa chụp phim xong, hôm nay lại đi, để làm gì chứ.

Chụp phim có tốt lành gì đâu, còn bị nhiễm phóng xạ nữa.

Chương 323

Nhưng ngại vì sự cứng rắn của cô út, anh ta không dám hỏi nhiều.

Chẳng mấy chốc xe đã đến bệnh viện.

Sau khi chụp phim ở khoa xương khớp xong, vị bác sĩ chủ nhiệm nhìn tấm phim với vẻ mặt kinh ngạc, thậm chí còn nghi ngờ liệu có chụp nhầm cổ chân không.

Biểu cảm này khiến Tiêu Nhiên hốt hoảng hỏi: Có phải đã xảy ra sai sót gì không.

Vị chủ nhiệm đẩy kính lão trên sống mũi, lắc đầu nói: Sai sót thì chắc chắn là có rồi.

Nhìn trên phim này thì cổ chân hoàn toàn không có bất kỳ vấn đề gì.

Không lẽ là nhầm chân rồi sao.

Tiêu Nhiên theo bản năng nhìn về phía Tiêu Băng, dù sao lúc chụp phim anh ta cũng không có ở bên trong.

Tiêu Băng trong lòng khẽ động, mỉm cười nhạt nói: Được rồi, tôi hơi mệt, về trước đi.

Tiêu Nhiên định nói gì đó nhưng khi chạm phải ánh mắt nghiêm nghị của Tiêu Băng, anh ta đành bĩu môi im lặng, bảo vệ sĩ lấy xe lăn đưa cô út rời khỏi bệnh viện.

Vừa lên xe, Tiêu Băng lại ra lệnh: Đổi một bệnh viện khác chụp tiếp.

Tiêu Nhiên cảm thấy đầu mình sắp nổ tung.

Mẹ nó, nếu Tiêu Băng không phải cô út của mình, chắc chắn anh

ta đã nổi đóa rồi.

Đây chẳng phải là đang đùa giỡn anh ta sao.

Nhưng khi cơn giận của Tiêu Nhiên chạm phải ánh mắt không thể thương lượng của Tiêu Băng, anh ta lại một lần nữa nhịn xuống.

Không chọc vào được, anh ta lầm bầm: Cô út, có phải cô uống quá chén không.

Bệnh viện xương khớp này là bệnh viện hạng A đàng hoàng, cô không tin tưởng kỹ thuật của họ sao.

Hơn nữa chỉ là chụp cái phim thôi, bệnh viện huyện còn làm được, sao mà sai được chứ.

Tôi không muốn nhắc lại lần thứ hai.

Tiêu Băng thản nhiên nói.

Cô giỏi, cô là nhất.

Lái xe đến bệnh viện khác.

Tiêu Nhiên đứng bên cạnh có chút hối hận, hôm nay không biết não có bị chập mạch không mà cứ đòi ngồi chung xe với cô út.

Đổi xe khác có phải tốt hơn không.

Anh ta không ngờ người cô út vốn làm việc quyết đoán như Tiêu Băng, giờ đây cũng trở nên lề mề rắc rối thế này.

Trong lòng chỉ biết cảm thán phụ nữ thật là đa đoan.

Đổi sang một bệnh viện hạng A khác, sau khi chụp xong, bác sĩ nhìn tấm phim nhíu mày: Cổ chân này của cô hoàn toàn bình thường, sao lại phải bó bột thế này.

Bệnh viện nào làm vậy.

Đúng là khốn kiếp, làm ăn vớ vẩn.

Tiêu Nhiên đứng bên cạnh há hốc mồm: Bác sĩ nhìn kỹ lại xem, cái chân này thật sự không sao chứ.

Không tin vào y thuật của tôi thì anh có thể đổi bệnh viện khác.

Tiêu Nhiên vừa định nói gì đó thì thấy Tiêu Băng đang trừng mắt nhìn mình.

Câm miệng, không đến lượt anh lên tiếng.

Nói xong cô lại ôn tồn nói với bác sĩ: Bác sĩ Chung, thật ngại quá, cháu trai tôi hôm nay uống hơi nhiều, đầu óc không được minh mẫn lắm.

Phiền bác sĩ tháo cái thạch cao này giúp tôi.

Bác sĩ gật đầu, gọi y tá đến giúp.

Vài phút sau, khi thạch cao được gỡ bỏ, Tiêu Băng ngồi vắt chéo chân, xoay xoay cổ chân, phát hiện ra không hề đau đớn, cũng không có bất kỳ sự khó chịu nào.

Cô thầm vui mừng, trực giác của cô đã đúng, cổ chân của cô thực sự đã khỏi rồi.

Trước khi đến biệt thự của Thẩm Hạo, cổ chân vẫn còn đau, nhưng sau khi được Thẩm Hạo xem qua, nó đã hoàn toàn hết đau.

Hai chân hiện giờ cho cảm giác giống hệt nhau.

Trong lòng cô vô cùng kinh ngạc, cô không biết Thẩm Hạo đã làm gì, nhưng cảm giác thanh mát lúc đó cực kỳ rõ ràng.

Khoảnh khắc này, cuối cùng cô đã hiểu tại sao Hạ Ny dù có phải tự nguyện dâng hiến cũng muốn bám lấy Thẩm Hạo.

Chỉ mới hiểu được một góc tảng băng chìm của Thẩm Hạo đã đủ khiến cô chấn động.

Sự thần kỳ này khiến cô không thể không tò mò.

Còn Tiêu Nhiên đứng bên cạnh thì càng ngẩn ngơ hơn.

Nhìn cái chân của Tiêu Băng xoay chuyển không ngừng, hoàn toàn bình thường.

Điều khác biệt duy nhất là cái chân này do bó bột lâu ngày nên hơi bẩn.

Nhưng anh ta nhớ rất rõ, xương cổ chân bị gãy, mới hôm kia vẫn còn chụp phim thấy rõ.

Vậy mà bây giờ cô út lại hoàn toàn không sao.

Rốt cuộc bệnh viện nào đang nói dối.

Anh ta nhất thời cảm thấy đầu to như cái đấu.

Tiêu Băng nhìn Tiêu Nhiên đang thẫn thờ, có lẽ vì tâm trạng đang tốt nên giọng điệu cũng ôn hòa hơn: Còn đứng đó làm gì, ra cốp xe lấy đôi dép lê của tôi lại đây.

Vâng, cháu biết rồi cô út.

Hoàn hồn lại, Tiêu Nhiên vội vàng chạy đi lấy dép.

Sau khi xỏ dép vào, Tiêu Băng không thèm ngồi xe lăn, cũng vứt luôn gậy chống, ưỡn ngực hiên ngang bước ra khỏi bệnh viện.

Khí chất ưu nhã cao quý cộng với dung nhan tuyệt mỹ của cô đã tạo nên một phong cảnh đẹp mắt trong bệnh viện.

Sau khi lên xe, Tiêu Nhiên còn chưa kịp hiểu chuyện gì đã nghe thấy lời cảnh cáo của cô út: Chuyện tối nay đến đây là chấm dứt, không được phép hỏi, cũng không được tra xét, rõ chưa.

Điều này khiến Tiêu Nhiên khó chịu vô cùng, trong lòng anh ta đang cực kỳ tò mò mà Tiêu Băng lại không cho tìm hiểu, đúng là khổ

hơn cả chết.

Nhưng lời cô út anh ta không dám không nghe.

Cháu biết rồi ạ.

Thấy vậy, Tiêu Băng mới hài lòng nói: Biết vậy là tốt, cũng không uổng công tôi đi dọn dẹp đống rắc rối cho anh bấy lâu nay.

Nói đến đây, Tiêu Băng theo bản năng vén lọn tóc bên tai, tùy ý hỏi: Thẩm Hạo ngày thường thích kiểu phụ nữ như thế nào.

Tất nhiên là đại.

Nói được một nửa, Tiêu Nhiên mới sực nhớ ra người hỏi là cô út mình, từ mông sắp thốt ra bị nuốt ngược trở lại, vội vàng ngậm miệng.

Thích phụ nữ lớn tuổi hơn sao.

Tiêu Băng suy nghĩ một chút, thấy cũng có lý.

Nhớ lại ba người phụ nữ của Thẩm Hạo trong nước, một người giúp việc, một Hạ Ny, một tiếp viên hàng không Thi Nịnh.

Trong đó có hai người đều lớn tuổi hơn Thẩm Hạo.

Lại nghĩ Thẩm Hạo còn trẻ đã sống một mình, chắc hẳn là thiếu thốn tình mẹ, thích người lớn tuổi hơn xem ra cũng hợp lý.

Bất chợt, Tiêu Băng nghĩ đến việc mình cũng lớn hơn Thẩm Hạo khoảng hai tuổi, tim cô bỗng nhiên đập nhanh một cách lạ thường.

Thế là cô quay đầu nói với Tiêu Nhiên: Mười triệu lần trước đưa cho anh, đã tiêu hết chưa.

Chương 324

Nghe vậy, nỗi uất ức trong lòng Tiêu Nhiên tan biến sạch sẽ.

Anh ta hớn hở, phấn khích nói: Cô út ơi, cháu tiêu hết lâu rồi, căn bản là không đủ tiêu đâu ạ.

Nếu là ngày thường nói vậy, chắc chắn Tiêu Băng đã tặng cho một cái tát.

Nhưng hôm nay, Tiêu Băng có vẻ tâm trạng rất tốt.

Cô lấy từ trong túi xách Hermès ra một chiếc thẻ ngân hàng, mắt Tiêu Nhiên sáng rực lên, nhìn chằm chằm vào chiếc thẻ, nhưng Tiêu Băng không đưa ngay cho anh ta.

Anh cũng chẳng còn nhỏ bé gì, trên người cũng phải có chút tiền mới được.

Trong thẻ này có mười lăm triệu, anh có muốn không.

Muốn chứ, cháu nằm mơ cũng muốn.

Cảm ơn cô út, cô là người cô tốt nhất thế gian.

Tiêu Nhiên cười đến mang tai.

Tiêu Băng giơ giơ chiếc thẻ trong tay, thản nhiên nói: Vui là tốt rồi.

Muốn có chiếc thẻ này cũng rất đơn giản, lát nữa về hãy nhớ lại toàn bộ quá trình anh và Thẩm Hạo quen nhau, cũng như tất cả những chuyện hai người đã trải qua.

Cả sở thích của Thẩm Hạo, chuyện ăn ở đi lại, thậm chí là về phụ nữ của anh ta, tất cả đều phải viết ra.

Ít nhất là mười ngàn chữ, chiều mai đưa cho tôi.

Nếu viết không xong thì xin lỗi nhé, không có gì hết.

Tiêu Nhiên.

Nụ cười phấn khích trên mặt vụt tắt.

Đúng là tạo nghiệp mà.

Cô ơi, cô không phải đang đùa cháu chứ, mười ngàn chữ cháu lấy đâu ra mà viết.

Đó là việc của anh, dùng tài liệu đổi lấy thẻ ngân hàng, anh tự xem mà làm.

Nói xong, Tiêu Băng cất thẻ ngân hàng vào lại.

Vừa về đến biệt thự, Tiêu Nhiên lập tức gọi mấy tên vệ sĩ đến.

Việc anh ta và Thẩm Hạo quen nhau thế nào, những người này đa phần đều biết rõ.

Tiêu Nhiên không chần chừ nói: Giao cho các anh một nhiệm vụ.

Ông chủ, xin cứ dặn dò.

Chuyện giữa tôi và Hạo ca các anh cũng biết rồi đấy.

Tối nay cho các anh một cơ hội, mỗi người viết mười ngàn chữ.

Ghi lại chi tiết quá trình tôi và Hạo ca quen nhau, coi như để chứng kiến tình hữu nghị giữa chúng tôi.

Mấy tên vệ sĩ lập tức lộ vẻ mặt nhăn nhó.

Họ đều là một lũ thô kệch, bảo đi đánh nhau thì được, chứ bảo viết lách cái thứ này thì chịu chết.

Ông chủ, ngài tìm người khác đi, việc này chúng tôi thật sự làm không nổi.

Tiêu Nhiên hỏi: Thật sự không viết được sao.

Thật sự không viết được, thưa ông chủ.

Được rồi, cũng không ép các anh nữa, tôi định bảo cứ một chữ tôi trả mười đồng, nếu các anh không viết được thì thôi vậy.

Ông chủ.

Tôi viết được.

Em họ tôi chuyên viết truyện mạng, tôi kể lại đại khái, nó có thể viết chi tiết.

Tốt, dân viết truyện mạng thường rất giỏi bôi chữ, mười ngàn chữ chắc chắn không vấn đề gì, không bôi chữ sao kiếm được tiền.

Tiêu Nhiên phấn khích nói.

Ông chủ, tôi cũng làm được, em họ tôi là sinh viên khoa văn trường top, văn hay chữ tốt lắm.

Ông chủ, anh họ tôi làm ở văn phòng chính phủ, chuyên viết báo cáo, là cây bút nổi tiếng đấy, mười ngàn chữ bảo đảm không thành vấn đề.

Tiêu Nhiên hài lòng nói: Rất tốt, biểu hiện không tệ.

Tôi không quan tâm các anh tìm ai, giá tôi đưa ra không đổi, mười đồng một chữ, trong vòng mười lăm ngàn chữ cứ tự do phát huy.

Rõ, thưa ông chủ.

Mấy tên vệ sĩ đều phấn khởi hẳn lên, mười đồng một chữ, mười ngàn chữ là được một trăm ngàn.

Lập tức gọi điện thoại, mấy tên vệ sĩ dường như đã bàn bạc xong, đều chuyển nhượng lại với giá một đồng một chữ.

Đối phương lập tức đồng ý, kèo thơm thế này, đừng nói là mười ngàn chữ một đêm, một trăm ngàn chữ họ cũng sẵn lòng.

Thấy đối phương đồng ý dứt khoát như vậy, mấy tên vệ sĩ bỗng cảm thấy đau lòng.

Có phải mình trả hơi cao không, đáng lẽ một chữ năm hào thôi chứ.

Tôi cũng thấy vậy, thôi kệ lỡ chuyển rồi, không rút lại được, lỡ họ không viết chữ nào thì sao.

Cùng lúc đó, dù thời tiết cuối thu rất mát mẻ, nhưng Thi Nịnh vẫn đầm đìa mồ hôi thơm.

Cô thở hắt ra một hơi dài, đợi đến khi hơi thở bình ổn mới vui mừng nói với Thẩm Hạo: Hạo ca, em được thăng chức rồi.

Thẩm Hạo nghi hoặc hỏi: Thăng chức gì vậy.

Bây giờ em không còn là tiếp viên thường nữa, mà là tiếp viên trưởng rồi.

Thật sự phải cảm ơn chị Hạ Ny, không có chị ấy giúp đỡ chắc chắn em không thăng tiến nhanh thế được.

Thi Nịnh hào hứng giới thiệu.

Tiếp viên thường với tiếp viên trưởng thì có gì khác nhau, chẳng phải cũng là bay đi bay lại suốt sao.

Thẩm Hạo lắc đầu nói.

Hạo ca, không thể nói vậy được, trong đơn vị bao nhiêu tiền bối đến lúc nghỉ hưu cũng chẳng lên được chức đó, em coi như là vận may lớn rồi.

Thi Nịnh có chút hân hoan.

Thẩm Hạo nhìn vài lọn tóc mây của Thi Nịnh bị mồ hôi dính vào vầng trán trơn nhẵn, đưa tay vén giúp cô rồi nói: Vậy chứng tỏ em làm việc nghiêm túc, được tổ chức công nhận, lãnh đạo đánh giá cao.

Hi hi, Hạo ca anh sai rồi, chủ yếu là được Hạo ca anh đánh giá cao cơ.

Ái chà chà, khá lắm, mới lên chức tiếp viên trưởng mà lời nói đã có trình độ hẳn lên rồi.

Đó là chuyện đương nhiên, cũng không nhìn xem em là người phụ nữ của ai.

Được rồi, đi tắm rửa rồi ngủ thôi.

Vâng ạ Hạo ca.

Sáng sớm hôm sau, biệt thự của Thẩm Hạo đã có người ấn chuông.

Thẩm Hạo dùng thần thức quét qua, thấy nữ tổng tài Tiêu Băng tay xách đồ ăn sáng, tươi cười đứng ở cửa.

Thẩm Hạo lộ vẻ kinh ngạc, có chút bất ngờ.

Không hiểu nổi vị nữ tổng tài này sáng sớm đến tặng đồ ăn sáng là có ý đồ gì.

Để cảm ơn sao.

Chương 325

Thi Nịnh vội vàng mặc quần áo, xuống lầu mở cửa.

Tiêu Băng nhìn Thi Nịnh với đôi gò má ửng hồng, mái tóc có chút rối bời, ánh mắt không hề gợn sóng, mỉm cười hỏi: Chào em Thi Nịnh, Thẩm Hạo đã dậy chưa.

Thi Nịnh biết rõ thân phận của Tiêu Băng, một nữ tổng tài sở hữu hàng chục tỷ nên không dám lơ là.

Hạo ca dậy rồi, chắc sắp xuống rồi ạ.

Không mời chị vào nhà sao.

À đúng đúng, em quên mất, mời Tiêu tổng vào trong.

Tiêu Băng cười nói: Chị lớn hơn em vài tuổi, cứ gọi là chị Băng là được rồi, gọi Tiêu tổng nghe khách sáo quá.

Em cũng đừng gò bó, chị và Hạ Ny cũng là bạn thân.

Nghe vậy, Thi Nịnh cũng thả lỏng không ít, mối quan hệ giữa cô và Hạ Ny vẫn rất tốt.

Chị Băng.

Chị đi ngang qua tiện thể mua ít đồ ăn sáng, em thích ăn gì thì cứ lấy.

Để ứng phó với Thẩm Hạo cũng là một công việc tiêu tốn thể lực lớn.

Lúc này bụng cũng đang kêu sôi lên.

Thi Nịnh nhìn những hộp đồ ăn sáng, bên trong đóng gói khá nhiều món, cả kiểu Trung lẫn kiểu Tây, đều rất tinh tế.

Đây đâu phải là tiện đường mua, rõ ràng là cố tình mua mà.

Phụ nữ hiểu phụ nữ nhất, dụng tâm thế này chắc chắn là vì Thẩm Hạo.

Thấy vậy, Thi Nịnh đâu dám ăn ngay.

Cô cười nói: Chị Băng, đa tạ chị, em vẫn chưa đánh răng nữa, hay là đợi Hạo ca xuống rồi tính.

Chị Băng cứ ngồi đây, em đi vệ sinh cá nhân một chút.

Được, không vấn đề gì.

Thi Nịnh lại vội vã lên lầu gọi Thẩm Hạo, cô cứ tưởng anh vẫn chưa tỉnh.

Nhìn bóng lưng của Thi Nịnh, khóe miệng Tiêu Băng khẽ nhếch lên, con bé này cũng biết điều đấy, rõ ràng là biết đặt mình vào đúng vị trí, EQ không hề thấp.

Một khi đã có ý định với Thẩm Hạo, Tiêu Băng cũng sẽ không dây dưa, phong cách làm việc của cô từ trước đến nay luôn là quyết đoán, thành bại tính sau.

Ngồi yên lặng trong phòng khách đợi vài phút, Thẩm Hạo đi xuống.

Tiêu Băng mỉm cười đứng dậy nói: Thẩm Hạo dậy rồi à, sáng sớm đã đến quấy rầy, anh sẽ không trách tội tôi chứ.

Thẩm Hạo cười: Cái đó thì không đâu.

Tối qua về xong tôi cảm thấy cổ chân đã khỏi hẳn rồi, cho nên sáng sớm hôm nay đặc biệt đến cảm ơn.

Cũng không biết mang theo gì, nên tiện đường mua chút đồ ăn sáng.

Nhìn những món ăn sáng tinh tế này, Thẩm Hạo cũng không từ chối: Vậy thì tôi không khách khí nhé.

Tiêu Băng mỉm cười: Mau ăn đi, lát nữa nguội sẽ không ngon đâu.

Cô ăn chưa.

Thẩm Hạo hỏi.

Trước khi đến tôi đã uống một ly cà phê đen rồi, dạo này đang giữ dáng.

Tiêu Băng nói.

Nghe vậy, Thẩm Hạo ngẩn người, quan sát Tiêu Băng từ trên xuống dưới.

Thú thật, ngũ quan tinh tế, làn da trắng nõn, tỷ lệ cơ thể rất đẹp, vóc dáng vô cùng thon gọn.

Dù đứng hay ngồi đều toát lên khí chất phi thường, rõ ràng là được bồi dưỡng từ nhỏ.

Nhưng Thẩm Hạo từng cõng Tiêu Băng, đương nhiên biết cô không hề nặng.

Với chiều cao này, tôi thấy phụ nữ khoảng 55kg là vừa đẹp.

Tiêu Băng lườm Thẩm Hạo một cái.

Phụ nữ với đàn ông chắc chắn là khác nhau.

Mật độ xương và khung xương của phụ nữ nhỏ hơn, nếu thật sự 55kg thì nhìn béo lắm. 52,5kg tôi đã thấy béo rồi.

Thẩm Hạo cười nói: Quả nhiên, phụ nữ cực kỳ để tâm đến phương diện này.

Mau ăn đi, đừng để nguội.

Thẩm Hạo cũng không khách sáo, cười mở hộp ra ăn.

Dù sao hôm qua Thẩm Hạo quả thực đã giúp Tiêu Băng, ăn một bữa sáng cũng là lẽ đương nhiên.

Tiêu Băng mong chờ hỏi: Cảm thấy hương vị thế nào.

Không tệ, vị rất được.

Vậy là tốt rồi.

Tiêu Băng thở phào.

Trong suốt lúc Thẩm Hạo ăn sáng, Thi Nịnh tuyệt nhiên không xuống lầu.

Tiêu Băng cũng không hỏi, mọi người đều rất hiểu ý nhau.

Tuy hiện giờ Thẩm Hạo có ăn hay không cũng không quan trọng, nhưng sự cám dỗ của mỹ thực thì ai mà cưỡng lại được.

Thịt yêu thú tuy ngon nhưng ăn mãi cũng ngán.

Dưới sự chú ý của Tiêu Băng, Thẩm Hạo đã ăn xong bữa sáng.

Trong lòng Tiêu Băng cảm thấy thật ấm áp.

Cô đứng dậy thu dọn xong xuôi mới nói: Vậy tôi đi đây, ngày mai muốn ăn gì tôi lại mang đến cho.

Thẩm Hạo xua tay: Đừng, buổi sáng tôi thích ngủ nướng, thường ngày đều không ăn sáng đâu.

Nếu buổi sáng không ăn sẽ không tốt cho sức khỏe, cơ thể sẽ hấp thụ dinh dưỡng từ đường ruột.

Sáng sớm tỉnh dậy thấy đói là ý trời bảo anh phải ăn, nên gọi là thiên thực, buổi trưa là nhân thực, buổi tối là quỷ thực, buổi tối có thể không ăn nhưng bữa sáng chắc chắn phải ăn.

Cô nói thẳng ra là không ăn sáng tương đương với ăn chất thải cho rồi.

Lời lẽ bạo dạn như vậy khiến Tiêu Băng thật sự không đỡ nổi.

Đôi gò má xinh đẹp thoáng đỏ ửng, cô lườm Thẩm Hạo một cái.

Người sau một đêm nghỉ ngơi, dạ dày buổi sáng là trống rỗng, độ axit trong dạ dày khá cao.

Uống nước và ăn sáng vào buổi sáng có tác dụng làm loãng dịch vị rất tốt.

Vì vậy, ăn sáng vẫn là tốt nhất, ngày mai tôi lại mang đến cho anh.

Nói xong, Tiêu Băng đứng dậy cáo từ.

Sau khi Tiêu Băng đi, Thi Nịnh mới xuống lầu.

Lúc này cô đã thay bộ đồng phục tiếp viên hàng không, ngồi cạnh Thẩm Hạo, khoác tay anh cười nói: Hạo ca, nữ tổng tài này để ý anh rồi đấy.

Thẩm Hạo tỏ vẻ khá tán đồng, gật đầu nói: Đàn ông quá đẹp trai cũng không phải chuyện tốt gì.

Chương 326

Đúng, Hạo ca là người đàn ông đẹp trai nhất thiên hạ.

Em ăn gì.

Thẩm Hạo hỏi.

Lát nữa em đi làm, tiện đường mua ít bánh mì sữa là được rồi.

Thi Nịnh đáp.

Được thôi, vậy anh không quản em nữa.

Vâng.

Sau khi Thi Nịnh rời đi, Thẩm Hạo nằm trên ghế sofa xem TV một lúc, lúc này mới cảm thấy giống như đang sống.

Chớp mắt đã đến trưa, mấy tên vệ sĩ đã hoàn thành nhiệm vụ mười ngàn chữ.

Tiêu Nhiên xem qua đại khái, văn phong đều không tệ, trong đó có một người văn hơi kém nhưng logic câu chuyện mạnh, có tình tiết.

Thậm chí còn lấy Thẩm Hạo làm nhân vật chính, viết về một nam chính vô địch, biến Thẩm Hạo thành một vị cao nhân lánh đời.

Nào là nhân sâm, gỗ sưa, cá ngừ đại dương, đánh golf, săn bắn, thần bài, đúng là một tồn tại vô địch.

Chỉ vỏn vẹn mười ngàn chữ hoàn toàn không đủ để phát huy.

Tiêu Nhiên rất hài lòng: Tốt, rất tốt, mỗi người một trăm ngàn, riêng bản này tôi thích, thưởng thêm cho anh năm mươi ngàn.

Rõ, cảm ơn ông chủ.

Bốn tên vệ sĩ mừng rỡ vô cùng.

Tiêu Nhiên cũng rất sảng khoái, nhanh chóng chuyển tiền thành công.

Sau khi Tiêu Nhiên đi, ba người kia ghen tị nói: Em họ cậu viết truyện mạng đúng là đỉnh thật, còn được thưởng thêm năm mươi ngàn.

Phải khao đấy nhé.

Haha, chỉ là nhiều hơn các cậu năm mươi ngàn thôi mà, không đến mức đó.

Cậu cứ nói có khao hay không thì bảo.

Được rồi, mỗi người một cây thuốc lá xịn, một chai rượu quý được chưa.

Thế còn nghe được.

Tiếp đó, mấy người họ cũng lần lượt chuyển tiền cho em họ, anh họ của mình.

Nhìn mười ngàn vừa bay vèo một cái, bốn người trong lòng có chút xót xa, cảm thấy lúc đầu hơi nóng vội.

Trả một đồng một chữ đắt quá, đáng lẽ phải là năm hào, không, một hào mới vừa đẹp.

Đối phương nhận được tiền cũng mừng rỡ không thôi, đều bày tỏ sau này có việc hời như vậy cứ tiếp tục gọi cho họ.

Một đêm kiếm mười ngàn, tiền này kiếm còn dễ hơn cả đi tiếp khách.

Tiêu Nhiên cầm tài liệu hớn hở tìm đến Tiêu Băng.

Cô út, cô xem cháu viết thế nào.

Tiêu Băng đặt tập tài liệu trong tay xuống, xem xét những tờ giấy

A4 Tiêu Nhiên đưa tới.

Vừa nhìn đã biết không phải bút pháp của Tiêu Nhiên, anh ta không có trình độ đó.

Quét mắt nhìn qua, Tiêu Băng đã phán đoán được đại khái.

Trong đó có một bản rõ ràng là của người làm trong chính phủ chuyên viết về dược liệu, mùi vị nồng nặc phong cách công văn, cỡ chữ cũng như số chữ mỗi dòng đều rất quy chuẩn, lại còn thích dùng đủ loại thành ngữ.

Nhưng bản mà Tiêu Băng thích nhất vẫn là bản viết theo hình thức tiểu thuyết.

Dưới góc nhìn lấy Thẩm Hạo làm nhân vật chính, đọc rất thoải mái, không tốn não.

Tiêu Băng đọc một cách nghiêm túc, còn chăm chú hơn cả khi xem hợp đồng.

Điều này khiến Tiêu Nhiên đứng bên cạnh lo lắng phát sốt, tim đập thình thịch vì sợ Tiêu Băng nói lời không giữ lời.

Dù sao bốn bản thảo này, mỗi chữ mười đồng, tính ra anh ta đã tiêu tốn tổng cộng bốn trăm ngàn.

Còn năm mươi ngàn kia là thưởng thêm lúc cao hứng, không tính vào.

Dù trong lòng sốt ruột nhưng anh ta không dám làm phiền Tiêu Băng, chỉ đành kiên nhẫn ngồi trên ghế sofa.

Xem xong, Tiêu Băng đã có hiểu biết cơ bản về Thẩm Hạo, cô rất hài lòng với số tài liệu này: Rất tốt, tuy không phải anh viết nhưng cũng coi như đạt yêu cầu.

Tiêu Nhiên cười nói: Vậy. chuyện cái thẻ.

Tiêu Băng kéo ngăn kéo, lấy ra một chiếc thẻ ngân hàng đặt lên bàn làm việc: Cầm đi.

Tiêu Nhiên mừng rỡ toét miệng cười: Cảm ơn cô út, sau này có việc tốt thế này cứ tìm cháu.

Về thông tin của Hạo ca, cháu còn biết không ít nội tình đâu.

Tiêu Băng nói: Được rồi, chỗ nào mát mẻ thì đến đó mà chơi, đừng làm phiền tôi làm việc.

Rõ rồi, rõ rồi.

Tiêu Nhiên hớn hở nhìn tấm thẻ, quay người đi thẳng không chút do dự.

Mười lăm triệu đủ để anh ta ăn chơi một thời gian dài.

Ngay khi anh ta vừa mở cửa chuẩn bị bước ra, Tiêu Băng hỏi: Vương Tiểu Đào trong tài liệu là bạn nối khố của Thẩm Hạo.

Tiêu Nhiên gật đầu: Vâng ạ, quan hệ hai người rất tốt.

Người duy nhất Hạo ca bảo cháu quan tâm chính là Vương Tiểu Đào, còn vì anh ta mà tìm Quá Lưu Hỷ Hồng nữa.

Ừm, biết rồi.

Còn hai tòa nhà chung cư sắp hoàn thiện cần trang trí đơn giản, anh xem anh ta có hứng thú không.

Phần sơn nước và thạch cao cứ giao cho anh ta.

Rõ, thưa cô út, anh ta chắc chắn sẽ có hứng thú.

Tiêu Nhiên cười nói.

Được rồi, anh đi dặn dò đi.

Sau khi Tiêu Nhiên ra ngoài, Tiêu Băng lại gọi điện thoại cho Hạ Ny: Hạ Ny, khi nào thì đến Trường An.

Mọi việc Tiêu Băng làm, Thẩm Hạo hoàn toàn không biết.

Buổi tối, Thẩm Hạo gọi cô giúp việc nhỏ Lục Khiết đến, tóm lại là không thể để rảnh rỗi.

Sáng hôm sau, Tiêu Băng lại mang đồ ăn sáng đến, còn đổi món khác với hôm qua, Thẩm Hạo cũng không từ chối.

Sau khi ăn no nê, Thẩm Hạo cười nói: Đa tạ Tiêu tổng vì bữa sáng.

Tiêu Băng khẽ mỉm cười: Cứ gọi tôi là Tiêu Băng được rồi, hoặc là Băng Băng cũng được.

Nghe vậy, trong đầu Thẩm Hạo lập tức hiện lên con số tám trăm triệu.

Băng Băng đúng là thật khó gọi ra miệng.

Vậy thì gọi Tiêu Băng đi.

Thế còn nghe được.

Tiêu Băng nói xong, ánh mắt thoáng qua một chút thẹn thùng nhưng biến mất ngay lập tức: Hay là giúp tôi xem lại cổ chân chút đi.

Chương 327

Thẩm Hạo lắc đầu: Không cần đâu, nhìn dáng cô đi lại là biết khỏi hẳn trăm phần trăm rồi.

Bị Thẩm Hạo trực tiếp từ chối khiến Tiêu Băng thầm thất vọng.

Ồ, vậy sao, vậy thì tốt, chỉ là không uống thuốc nên tôi hơi lo lắng thôi.

Thẩm Hạo nói: Thể chất của cô mạnh hơn người bình thường nhiều.

Thật sao.

Tiêu Băng không tin lời Thẩm Hạo nói, thể chất tốt hay không chính cô hiểu rõ nhất.

Đương nhiên, có thể kiên trì chạy bộ sáng sớm mỗi ngày, chỉ điểm này thôi đã mạnh hơn rất nhiều người rồi.

Lời này không phải Thẩm Hạo nịnh nọt mà là thật tâm cảm thấy vậy.

Trước khi có được không gian, chính Thẩm Hạo cũng lười chảy thây, căn bản không thể tự giác như thế.

Bảo hắn lướt Douyin cả ngày, đọc tiểu thuyết, chơi game thì được, chứ bảo hắn rèn luyện thân thể, đọc sách bồi bổ kiến thức thì đánh chết cũng không làm.

Cảm ơn.

Tiêu Băng mỉm cười, trong lòng cảm thấy rất hài lòng.

Cô cũng không ngờ Thẩm Hạo lại khen mình.

Ngay sau đó cô đứng dậy: Tôi cũng phải đi rồi, hẹn gặp lại ngày

mai.

Hẹn gặp lại.

Sau khi lên xe, Tiêu Băng mỉm cười, tâm trạng vô cùng tốt.

Hạ Ny ngày mai sẽ đến, lúc đó sẽ dò xét thêm thực hư.

Sau khi Tiêu Băng đi, giúp việc Lục Khiết đơn giản thu dọn bàn ghế, sau đó mới hỏi Thẩm Hạo: Ông chủ, trưa nay ăn gì ạ.

Thẩm Hạo suy nghĩ một chút rồi nói: Dạo này ăn đồ dầu mỡ nhiều rồi, làm chút cháo đi.

Vâng thưa ông chủ, vậy em đi mua thức ăn đây.

Cô thay bộ quần áo rồi lái xe đi mua đồ.

Đợi khi Lục Khiết đi rồi, Thẩm Hạo vươn vai một cái, một lần nữa tiến vào Linh Vân đại lục.

Bạch Tuyết vẫn đang nằm bò trong góc để cảm ngộ.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cũng tìm một chỗ sạch sẽ nằm xuống nhắm mắt dưỡng thần.

Giờ đây y đã là Ngũ Khí Triều Nguyên tầng ba đỉnh phong, nỗ lực một chút nữa là sắp đột phá rồi.

Trước cảnh giới Đạo Thai, chủ yếu vẫn là sự chuyển biến từ thần hồn sang nguyên thần.

Cảm nhận được đường nét của nguyên thần, Thẩm Hạo tiếp tục phác họa.

Cảm giác đó giống như một bức tranh, Thẩm Hạo chính là họa sĩ đang chậm rãi vẽ phác thảo vậy.

Đối với người khác thì việc cảm ngộ khá khó khăn, nhưng Thẩm Hạo sở hữu ký ức của Đổng Húc một cao thủ Ngũ Khí Triều Nguyên

đỉnh phong, và cả ký ức của Chu Đại Mao Ngũ Khí Triều Nguyên tầng bảy.

Những cảm ngộ của họ về việc phác họa nguyên thần y đều có đủ.

So sánh cả hai, Thẩm Hạo cũng đại khái biết đường nào mà đi.

Thế là y bắt đầu chậm rãi tiếp tục cảm ngộ.

Điều khiến Thẩm Hạo ngạc nhiên là khi y tu luyện nguyên thần lại vô cùng nhẹ nhàng.

Trong ký ức của Chu Đại Mao hay Đổng Húc, việc tu luyện này đều cực kỳ gian khổ.

Nghĩ đến thiên phú của mình, Thẩm Hạo cũng thấy nhẹ lòng.

Thiên phú quá mạnh cũng không tốt.

Thẩm Hạo đâu biết rằng việc này không liên quan nhiều đến thiên phú, chủ yếu là do nguyên thần của y quá mạnh mẽ, đã vượt xa cấp bậc Ngũ Khí Triều Nguyên này rồi.

Tu luyện lên đương nhiên là như hổ thêm cánh.

Một đêm trôi qua, dưới công phu mài sắt nên kim của Thẩm Hạo, cảnh giới rốt cuộc cũng đột phá.

Ngũ Khí Triều Nguyên tầng bốn sơ kỳ.

Từ Thiên Vũ hoàng triều đến bên này, Thẩm Hạo còn chưa nỗ lực mấy đã từ Thông Huyền cảnh một mạch lên Tam Hoa Tụ Đỉnh rồi Ngũ Khí Triều Nguyên.

Cố gắng thêm chút nữa là sắp lên Đạo Thai rồi.

Những kẻ ở Ngũ Khí Triều Nguyên khác thì sợ độ kiếp, nhưng Thẩm Hạo thì không sợ, y còn mong lôi kiếp đến sớm một chút.

Nhìn Bạch Tuyết vẫn còn đang trầm mặc chưa tỉnh, Thẩm Hạo cũng không vội mà kiên nhẫn chờ đợi.

Điều khiến Thẩm Hạo cạn lời là lần chờ đợi này kéo dài tới tận ba ngày.

Bạch Tuyết mới từ từ tỉnh lại.

Thấy Thẩm Hạo đang ngồi bên cạnh ăn thịt nướng, cô nàng mừng rỡ nói: Chủ nhân, nguyên thần của ta đã hoàn toàn ổn định, có thể giữ vững hình người rồi.

Tuy nhiên, một khi bị thương sẽ biến trở lại nguyên hình.

Thẩm Hạo cười nói: Tốt, có tiến bộ, lại đây ăn chút thịt nướng.

Bạch Tuyết ngoan ngoãn gật đầu, một người một hổ bắt đầu đánh chén thịt bò.

Ăn xong, Thẩm Hạo bảo: Đi thôi, chúng ta cùng đi Càn Dung thành.

Rõ, chủ nhân.

Bạch Tuyết chủ động biến thành bạch hổ, cõng Thẩm Hạo bay về phía trước.

Bay được một nửa quãng đường, Thẩm Hạo thu Bạch Tuyết vào ngự thú túi, một mình bay đến Càn Dung thành.

Lúc này, bầu không khí tại Càn Dung thành vô cùng nặng nề.

Ngoại trừ thành chủ Khâu Thành là cao thủ cảnh giới Đạo Thai, thành còn có bốn cao thủ Ngũ Khí Triều Nguyên.

Giờ đây Triệu Thiên Quân, Chu Đại Mao và Đổng Húc đều đã chết, chỉ còn lại duy nhất một trưởng lão Ngũ Khí Triều Nguyên tầng sáu là Lý Hoài Nghĩa.

Tổn thất này có thể nói là vô cùng thảm trọng.

Quan trọng là chết nhiều trưởng lão như vậy mà vẫn không biết đối thủ là ai.

Trong đại điện của phủ thành chủ, quản sự của các phường thị cũng đã đến, họ đều là những cao thủ Tam Hoa Tụ Đỉnh.

Khâu Thành hít sâu một hơi nói: Hiện nay hồn đăng của Triệu Thiên Quân, Chu Đại Mao và Đổng Húc đều đã tắt, kẻ địch vẫn chưa lộ diện.

Các ngươi nói xem đây là do yêu thú làm, hay là người từ phía Tây Vực đến gây chuyện.

Lý Hoài Nghĩa do dự một chút rồi nói: E rằng không phải do yêu thú.

Ở khu vực này của chúng ta, yêu thú mạnh nhất được ghi chép lại chỉ là con ngưu yêu lục cảnh.

Thường thì nước sông không phạm nước giếng, lần này ngưu yêu đột nhiên tấn công đan phường Càn Dung, ta đoán cũng là do bị người ta xúi giục.

Còn tung ra cả thứ không tồn tại như Bất Lão Tuyền, ngoại trừ người từ Tây Vực đến, ta thật sự không biết ai có năng lực đó.

Đám người Khâu Trường Phong cũng lần lượt gật đầu.

Cha, con thấy Lý trưởng lão nói vô cùng có lý.

Thành chủ, chúng tôi cũng tán đồng với suy đoán của Lý trưởng lão.

Khâu Thành gật đầu, đây cũng là suy đoán trong lòng lão.

Càn Dung thành tuy chỉ có một Đạo Thai cảnh, nhưng dù sao cũng là thế lực ngoại môn của Huyền Thiên Kiếm Tông.

Chương 328

Ở khu vực Đông Vực này, thật sự không có ai dám dễ dàng đắc tội.

Tán tu dù có mạnh đến mấy cũng không dám làm loạn như vậy, ít nhất cũng phải nể mặt Huyền Thiên Kiếm Tông.

Suy nghĩ một lát, Khâu Thành nhìn Khâu Trường Phong nói: Phong nhi.

Khâu Trường Phong vội vàng đứng dậy: Cha, có gì dặn dò.

Khâu Thành lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một miếng ngọc bội trắng khiết đưa cho Khâu Trường Phong.

Khâu Trường Phong không hiểu, nghi hoặc hỏi: Cha, đây là gì vậy.

Khâu Thành nhìn chằm chằm Khâu Trường Phong, mỉm cười nói: Con cầm miếng ngọc bội này đến Huyền Thiên Kiếm Tông, có thể trực tiếp bái vào môn hạ của Tô trưởng lão.

Khâu Trường Phong lắc đầu: Cha, con không đi, chết con cũng không đi, con muốn ở lại Càn Dung.

Khâu Thành đứng bên cạnh trừng mắt nhìn Khâu Trường Phong một cái, khiến những lời sau đó của anh ta nghẹn lại trong cổ họng.

Bảo con đi còn có hai tầng ý nghĩa.

Thứ nhất là thỉnh cầu Huyền Thiên Kiếm Tông phái người đến hỗ trợ, cứ nói bên này gặp phải kẻ địch từ Tây Vực, nhân thủ của chúng ta không đủ.

Ngoài ra, đây cũng là một cơ hội vô cùng tốt.

Đây là phần thưởng mà Huyền Thiên Kiếm Tông dành cho cha sau

bao năm tận tụy trấn thủ Càn Dung thành, là thứ con xứng đáng được hưởng.

Cơ hội như vậy là thứ mà biết bao tu sĩ ở Đông Vực nằm mơ cũng không thấy được, ngày mai con hãy lên đường ngay.

Khâu Trường Phong định nói thêm gì đó, nhưng liền bị ánh mắt sắc bén của Khâu Thành lườm cho rụt cổ lại.

Hít sâu một hơi, Khâu Thành nhìn chúng nhân nói: Bất kể là người Tây Vực hay là yêu thú giết, thù của Triệu Thiên Quân, Chu Đại Mao, Đổng Húc và những người khác không thể không báo.

Chúng nhân đưa mắt nhìn nhau, đều không biết kẻ địch là ai, kẻ địch ở đâu, báo thù thế nào.

Lý Hoài Nghĩa do dự một lát rồi nói: Thành chủ, chẳng lẽ chúng ta xuất thành tìm bọn chúng.

Ánh mắt Khâu Thành lóe lên một tia độc ác: Tìm ra mấy kẻ ban đầu hiến bản đồ lĩnh thưởng kia, toàn bộ bắt lại cho ta để sưu hồn, xem thử rốt cuộc có phải là kẻ địch phái tới hay không.

Nghiêm tra nguồn gốc bản đồ.

Nghe vậy, chúng nhân lập tức gật đầu, đều cảm thấy vô cùng có lý.

Lý Hoài Nghĩa lập tức phụ họa: Thành chủ nói rất đúng, nếu không phải tại bọn chúng cung cấp bản đồ, Đổng quản gia, Triệu trưởng lão và Chu trưởng lão đã không gặp chuyện.

Những kẻ này tâm địa đáng chết, đáng giết.

Đáng giết.

Thành chủ nói đúng, bắt hết bọn chúng lại.

Trong đại sảnh, chúng nhân đều nhao nhao ủng hộ.

Hiện nay thành Càn Dung tổn thất thảm trọng, tất yếu phải tìm một nơi để thành chủ phát tiết mới được, nếu không chắc chắn ông ta sẽ đem bọn họ ra khai đao.

Thấy mọi người đều biểu thị ủng hộ, Khâu Thành rất hài lòng: Rất tốt, Hoài Nghĩa trưởng lão, chuyện này giao cho ngươi xử lý, bất kể có liên quan đến ai, đều bắt hết lại cho ta.

Rõ, thành chủ.

Khâu Thành phẩy tay nói: Được rồi, tất cả lui xuống đi.

Rõ, thành chủ.

Chúng nhân đồng thanh đáp.

Đợi sau khi mọi người rời đi, Khâu Thành gọi Khâu Trường Phong vào mật thất.

Khâu Thành chỉ chỉ cái ghế bên cạnh, cười nói: Ngồi xuống nói đi.

Rõ, thưa cha.

Khẽ thở dài một hơi, Khâu Thành quay lưng về phía Khâu Trường Phong nói: Thành Càn Dung ngày càng không thái bình, ngay cả vi phụ cũng cảm thấy có chút quá sức, ngay tối nay con hãy rời đi.

Khâu Trường Phong nghi hoặc: Không phải đã hẹn là ngày mai sao.

Khâu Thành quay người lại nói: Ngu xuẩn.

Những kẻ ở đại sảnh kia tuy rằng phụ thuộc vào chúng ta, nhưng tuyệt đối không thể hoàn toàn tín nhiệm.

Ai biết được trong lòng bọn họ có ý đồ gì khác hay không.

Bất luận ở nơi nào, cũng đừng dễ dàng tin tưởng một người.

Một khi kẻ đó không đáng tin, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Hiểu chưa.

Con biết rồi, thưa cha.

Được rồi, mau về thu dọn đồ đạc, cải trang một phen, sau đó rời đi bằng cửa sau.

Khâu Thành dặn dò.

Rõ.

Khâu Trường Phong cảm thấy Khâu Thành cẩn thận như vậy là hơi quá mức, nhưng trước uy nghiêm ngày thường của cha, hắn không dám phản kháng.

Trên tường thành, Khâu Thành nhìn bóng dáng con trai biến mất trong màn đêm, tâm lý ngũ vị tạp trần.

Lão có một cảm giác bất an nồng đậm, ngày càng rõ rệt.

Khâu Thành không có một chút cảm giác an toàn nào, cho nên mới đuổi con trai đi.

Ở cái thế đạo này, chỉ có cường giả mới xứng đáng được sống.

Chỉ có đưa con trai vào Huyền Thiên Kiếm Tông thì mới có thể nhận được một tia che chở.

Lão chỉ có một đứa con trai này, tự nhiên không hy vọng nó xảy ra chuyện.

Tu sĩ thọ mệnh tuy dài, nhưng tương ứng lại khó có thể sinh hạ tử tự.

Rất nhiều môn phái cũng đều là tuyển chọn những người có thiên phú, có linh căn từ các thành trì phàm nhân để tu luyện.

Ngày hôm sau, trên tường thành Càn Dung treo bảy, tám xác chết của tán tu.

Tội danh đều là câu kết với yêu thú, gây họa cho thành Càn Dung.

Chủ quán trà Hoàng Tùng khi nhìn thấy những tu sĩ trên tường thành kia, sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu.

Những người này lão đều có ấn tượng, đều là mấy kẻ lúc trước vội vàng chạy đi hiến bản đồ.

Quả nhiên, cái gã Trương Tam kia không phải hạng tốt lành gì, đúng là tinh hại người.

May mà lão không bị liên lụy, nếu không giờ này cũng đang bị treo trên tường thành rồi.

Nghĩ đến đây, lưng Hoàng Tùng lạnh toát mồ hôi.

Cùng lúc đó, công tử ca của thành Càn Dung là Khâu Trường Phong đã bay suốt một đêm, cuối cùng bị ba bóng người chặn lại.

Đã đợi công tử từ lâu rồi, Khâu công tử.

Tim Khâu Trường Phong thót lên một cái, bị cha hắn nói trúng rồi.

Sắc mặt hắn lập tức đại biến, nộ đạo: Các người là ai.

Ha ha, chờ ngươi xuống tới âm phủ địa phủ sẽ biết thôi.

Một trung niên nam tử gầy gò cười nói, hoàn toàn không để Khâu Trường Phong ở cảnh giới Thông Huyền vào trong mắt.

Khâu Trường Phong nhìn kỹ cách ăn mặc của mấy người này, kinh ngạc nói: Các người là người của Tây Vực.

Nha, kiến thức cũng không tệ, đáng tiếc ngươi sống không được bao lâu nữa đâu.

Lên, giết hắn.

Rõ.

Hai người còn lại lập tức thi triển pháp thuật, tập kích Khâu

Trường Phong.

Đột nhiên, trên thân Khâu Trường Phong hiện lên một luồng hộ thuẫn, ngăn cản tất cả pháp thuật ở bên ngoài.

Không tệ, còn có cực phẩm linh khí, đáng tiếc vô dụng.

Nam tử gầy gò hừ lạnh một tiếng, trong tay xuất hiện một thanh đao.

Gã nhẹ nhàng vung lên, một đạo đao quang dài mấy chục trượng chém về phía Khâu Trường Phong.

Thấy vậy, Khâu Trường Phong sợ tới mức mặt trắng bệch, vội vàng né tránh.

Nhưng thế nào cũng không tránh thoát được, đao quang đó cứ như thể đã được định vị vậy.

Khâu Trường Phong nhắm hai mắt lại, chờ đợi cái chết ập đến.

Đối phương là cảnh giới Ngũ Khí Triều Nguyên, hắn căn bản không phải là đối thủ.

Tìm chết.

Một tiếng quát lớn truyền đến, đòn tấn công của mấy người kia trong khoảnh khắc tiêu biến không còn dấu vết.

Ba người nhíu mày, chỉ dùng sóng âm mà đã có thể khiến đòn tấn công của bọn họ tan thành mây khói.

Đạo Thai.

Thành chủ thành Càn Dung Khâu Thành đã tới.

Khâu Trường Phong nghe thấy giọng nói quen thuộc, sắc mặt lập tức vui mừng, vội mở mắt ra.

Quả nhiên, bóng dáng cha hắn đang đứng chắn trước mặt.

Khắc này, bóng lưng vĩ ngạn của cha khiến lòng hắn tràn ngập cảm động.

Khâu Trường Phong không ngờ cha mình lại âm thầm hộ tống suốt chặng đường.

Không chỉ Khâu Trường Phong không ngờ tới, mà ngay cả ba người kia cũng không lường trước được.

Ánh mắt Khâu Thành không chút gợn sóng, lãnh đạm nhìn ba người: Là ai nói cho các ngươi biết Phong nhi xuất thành.

Nếu không nói cũng không sao, ta chỉ có thể sưu hồn thôi.

Ba người nhìn nhau một cái, lạnh léo cười: Khâu thành chủ, ngươi đừng nghĩ chỉ có mình ngươi là Đạo Thai cảnh nhé.

Nghe vậy, Khâu Thành nheo mắt lại.

Đột nhiên từ xa truyền đến một tràng cười hồn hậu: Ha, Khâu thành chủ lâu rồi không gặp.

Phòng Hữu Vi.

Không ngờ ngươi cũng tới.

Ánh mắt Khâu Thành ngưng trọng nói.

Một lát sau, một nam tử áo xanh lăng không hư độ, đứng cách Khâu Thành không xa.

Chương 329

Trận chiến lần trước ta và ngươi chưa phân thắng bại, hôm nay cứ giết đứa con trai yêu quý này của ngươi trước rồi tính tiếp.

Ngươi dám.

Khâu Thành nổi trận lôi đình.

Khâu Trường Phong chính là nghịch lân của lão.

Phòng Hữu Vi khinh thường bĩu môi: Vậy ngươi hãy trừng mắt nhìn cho kỹ.

Nói xong, trong tay gã xuất hiện một cây phất trần.

Tiếp đó gã lẩm bẩm mấy câu chú ngữ, vung phất trần về phía Khâu Thành.

Chỉ thấy phất trần đột ngột dài ra như râu rồng, dài tới mười mấy trượng, truy đuổi cha con Khâu Thành.

Khâu Thành hừ lạnh một tiếng, kéo Khâu Trường Phong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Tốc độ nhanh đến mức mắt thường không thể thấy được.

Nhưng cây phất trần kia như có khả năng truy tung, Khâu Thành né đi đâu nó liền đuổi tới đó.

Khâu Thành biết rõ, cây phất trần này đừng nhìn nó trắng muốt như tuyết, nhưng lại có thể hút máu người, tràn ngập sát khí, chạm vào sẽ bị trúng sát khí, vô cùng khó dây dưa.

Đồng thời Phòng Hữu Vi cũng đuổi theo sát nút.

Cả hai đều là Đạo Thai cảnh, tốc độ gần như ngang nhau, lướt qua không trung như hai đạo lưu tinh.

Khâu Thành vung tay phải, một đạo kiếm quang khổng lồ màu xanh chém về phía Phòng Hữu Vi.

Phòng Hữu Vi lập tức bỏ dở việc truy đuổi để né tránh, đạo kiếm quang khổng lồ đó trực tiếp gọt phẳng một ngọn núi nhỏ cách đó nghìn mét.

Thẩm Hạo đang chuẩn bị tiến về thành Càn Dung đột nhiên cảm nhận được dao động sức mạnh, ngẩng đầu liền thấy hai người đang truy đuổi, không, là ba người.

Thần thức quét qua, mắt hắn lập tức sáng lên.

Trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi.

Tuy nhiên Thẩm Hạo chưa muốn đi tìm phiền phức với hai gã Đạo Thai kia, cứ chờ xem sao đã.

Rất nhanh Phòng Hữu Vi đã đuổi kịp Khâu Thành, chặn trước mặt lão.

Muốn chạy.

Chạy đi đâu.

Khâu Thành lạnh lùng nói: Chẳng lẽ thật sự muốn liều mạng một mất một còn.

Ánh mắt Phòng Hữu Vi đạm mạc, ngữ khí lạnh lẽo: Tất nhiên phải là ngươi chết ta sống, đạo bất đồng bất tương vi mưu.

Các ngươi giết sạch phàm nhân, sau này lấy đâu ra tu sĩ nữa.

Tu sĩ sinh con đẻ cái quá khó khăn, ngươi làm vậy là đoạn tuyệt căn cơ của tu sĩ, cả thế giới này sẽ bị hủy diệt.

Khâu Thành phẫn nộ quát.

Ha ha, nực cười, một lũ kiến hôi mà thôi, chết thì cứ chết.

Chính vì kiến hôi quá nhiều, khả năng sinh sản quá mạnh nên mới sinh ra vô số tu sĩ.

Hậu quả là linh khí dần suy lạc khô kiệt, dẫn đến thiên địa đại kiếp.

Bọn tu sĩ chúng ta đều sắp chết cả rồi, còn quản gì lũ lụt ngập trời.

Phàm nhân.

Hừ, chẳng qua là một lũ kiến hôi không đáng kể, bọn kiến hôi này lại dám đặt ra bao nhiêu pháp luật quy củ hư cấu, dùng cái gọi là quan niệm tư tưởng quy tắc đó để nô dịch những con kiến hôi khác.

Đám kiến hôi ti tiện đó lại bị những khái niệm hư cấu khống chế, cam nguyện bị chia thành ba bảy loại, sống ở các tầng lớp khác nhau.

Tâm cam tình nguyện làm ăn xin, làm nô lệ, làm nông phu để hầu hạ đám quyền quý, hoàng đế, cái gọi là quý tộc, đúng là nực cười cực điểm.

Thế giới này chỉ có một loại quy tắc, đó là quy tắc tự nhiên.

Thiên Đạo giáng xuống đại kiếp tự có cái đạo lý của nó, lũ kiến hôi giả dối này không xứng đáng sống trên thế giới này.

Chỉ có giết sạch bọn chúng, thế giới này mới không tăng thêm tu sĩ mới.

Khâu Thành nhìn Phòng Hữu Vi với ánh mắt kiên định, giận dữ nói: Ngươi không phải cũng từ phàm nhân tu luyện mà thành sao.

Giết sạch phàm nhân chẳng khác nào tự đào mồ chôn mình.

Vật cạnh thiên trạch, thích giả sinh tồn.

Quyền thế của ai lớn hơn, kẻ đó là chân lý, mọi thứ khác đều là giả dối.

Tu sĩ chúng ta nghịch thiên cải mệnh, chống lại tự nhiên mới là chính đạo.

Tự đào mồ chôn mình.

Thật là chuyện cười, nếu thế giới này vì phàm nhân bị diệt mà không có tu sĩ, thì điều đó chứng minh Thiên Đạo không cần tu sĩ tồn tại.

Mọi thứ nên tuân theo pháp tắc tự nhiên mới phải.

Dưới đại kiếp tu sĩ còn không sống nổi, lũ kiến hôi này sao xứng đáng sống tiếp.

Khâu Thành thấy khuyên ngăn vô dụng, lạnh lùng nói: Được, vậy thì xem bản sự dưới tay đi.

Nói xong, Khâu Thành truyền âm cho Khâu Trường Phong: Lát nữa tìm cơ hội chạy đi, chạy về hướng thành Càn Dung.

Rõ, thưa cha.

Khâu Trường Phong cũng biết hiện tại mình là một gánh nặng.

Khâu Thành vận khí phi kiếm, kiếm quang như cầu vồng.

Phòng Hữu Vi không dám đón đỡ mà vội vàng né tránh.

Nhân cơ hội đó, Khâu Thành lại vung phi kiếm.

Tốc độ kiếm quang nhanh như chớp, trong nháy mắt đã kết liễu hai gã Ngũ Khí Triều Nguyên cảnh.

Phòng Hữu Vi lúc này mới biết mình trúng kế.

Gã cũng hiểu ý đồ của Khâu Thành, giết cảnh giới Ngũ Khí Triều Nguyên chẳng qua là để con trai lão có thể chạy thoát.

Gã lạnh cười nói: Ngươi đúng là vì đứa con trai này mà hao tâm tổn trí, thật làm mất mặt tu sĩ.

Yên tâm đi, mục tiêu hôm nay của ta là ngươi, giết ngươi rồi thì con trai ngươi cũng không chạy thoát được đâu.

Khâu Thành không thèm đếm xỉa đến lời mỉa mai của Phòng Hữu Vi, mà dẫn Khâu Trường Phong tiếp tục bỏ chạy.

Phòng Hữu Vi đuổi theo phía sau, vừa đuổi vừa vung phất trần.

Để Khâu Trường Phong có thể chạy thoát, Khâu Thành không dám giảm tốc độ mà chọn cách dâng lên hộ thuẫn để chống đỡ vài đòn.

Thấy vậy, Phòng Hữu Vi cười lạnh, cũng không vội vã.

Trong tay gã xuất hiện một thanh phi đao, chỉ to bằng con dao găm, đây mới là đòn sát thủ của gã.

Gã khẽ búng tay, thanh phi đao biến mất không thấy tăm hơi.

Khâu Thành cảm nhận được phi đao ở sau lưng, muốn né tránh nhưng căn bản không tránh được, tốc độ của nó quá nhanh.

Lão chỉ còn cách liên tục lách trái lách phải để tránh né.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo thấy Khâu Thành giết chết hai cao thủ Ngũ Khí Triều Nguyên, liền cười hắc hắc, trực tiếp đi tới lượm xác.

Tuy nhiên có kẻ đã nhanh chân đến trước, chính là tên Ngũ Khí Triều Nguyên còn lại, nhưng mới chỉ ở tầng thứ hai.

Thấy Thẩm Hạo định ra tay, gã liền bị Thẩm Hạo giết chết trong nháy mắt.

Tay trái Thẩm Hạo trực tiếp xuyên thủng lồng ngực gã, còn kèm theo cả lôi điện.

Ngay cả Thẩm Hạo cũng thấy bất ngờ, thể chất và tốc độ hiện tại của hắn cộng thêm linh lực gia trì có tốc độ cực kỳ kinh người, trong linh lực còn có hiệu quả lôi điện.

Quả nhiên là lợi ích từ việc Nguyên Thần thôn phệ lôi điện mang lại.

Ném ba cái xác vào không gian, Thẩm Hạo quyết định chuồn trước rồi tính.

Đạo Thai cảnh hiện tại chưa phải lúc để đối đầu trực diện.

Hắn bay từ phía sườn về hướng thành Càn Dung.

Thẩm Hạo cũng muốn làm rõ thân phận của ba người kia.

Tìm một nơi an toàn, hắn tiến vào không gian.

Một lượng lớn sương mù ùa tới, cảnh giới của hắn cũng theo đó thăng cấp.

Ngũ Khí Triều Nguyên tầng bốn trung kỳ, hậu kỳ, mãi đến Ngũ Khí Triều Nguyên tầng năm sơ kỳ mới dừng lại.

Hiển nhiên trong ba người chỉ có một kẻ ở tầng tám, còn lại đều có tầng thứ thấp hơn.

Rất nhanh Thẩm Hạo cũng nắm rõ thân phận của bọn chúng.

Ba người này là thế lực tán tu ở Tây Vực, kẻ cầm đầu tên là Phòng Hữu Vi, mục đích là cướp đoạt tài phú của thành Càn Dung, đồng thời giết sạch phàm nhân được thành bảo hộ.

Thẩm Hạo cảm thấy giết phàm nhân cũng chẳng tăng thêm thực lực, tốn sức làm gì.

Chương 330

Tất nhiên cách hiểu mỗi người mỗi khác, hoặc giả giác ngộ của bản thân Thẩm Hạo chưa đủ cao.

Tu sĩ và yêu thú giết người không có gì khác biệt lắm, ba con yêu quái ở Sư Đà Lĩnh cũng ăn sạch người của cả một vương quốc, đó cũng coi là bình thường.

Giống như người bình thường hiểu được việc giết người vì tình, vì tiền, vì quyền, nhưng vĩnh viễn không thể hiểu được những kẻ sát nhân đi ngược lại luân thường đạo lý.

Tuy chỉ thăng thêm một tầng nhưng Thẩm Hạo vẫn cảm thấy hài lòng, coi như thăng cấp hằng ngày vậy.

Bước ra khỏi không gian, Thẩm Hạo tránh xa chiến trường của Đạo Thai cảnh.

Theo ký ức, thực lực của Khâu Thành và Phòng Hữu Vi ngang ngửa nhau, muốn giết đối phương không dễ chút nào trừ khi có người trợ giúp.

Cả hai chắc chắn sẽ hướng về phía thành Càn Dung mà đi.

Vì vậy trực tiếp đến thành Càn Dung chẳng phải là nhanh hơn một bước sao.

Đến đó trước xem thử có lượm được món hời nào không.

Theo ký ức, lần này Phòng Hữu Vi mang theo không ít người, vẫn còn ba tên Ngũ Khí Triều Nguyên nữa.

Đạo Thai cảnh thì Thẩm Hạo không dám dây vào, nhưng Ngũ Khí Triều Nguyên thì không thành vấn đề.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo lập tức bay về thành Càn Dung.

Lần này hắn không che giấu tu vi mà phi hành cực tốc, nhanh như sao băng, chớp mắt đã biến mất.

Hơn nữa thần thức của Thẩm Hạo vô cùng mạnh mẽ, có thể giám sát chặt chẽ hai gã Đạo Thai cảnh là Phòng Hữu Vi và Khâu Thành.

Thẩm Hạo phát hiện ra bọn họ thế mà không cảm nhận được hắn, điều này thật kỳ lạ.

Điều này chỉ chứng minh một việc: Nguyên Thần của Thẩm Hạo mạnh hơn bọn họ.

Thẩm Hạo vào thành Càn Dung trước, thấy nơi này vẫn là một phó ca múa mừng thái bình.

Trên đại lộ tấp nập tu sĩ trao đổi pháp bảo và linh đan.

Hiển nhiên bọn họ chưa biết nguy hiểm sắp ập đến.

Thẩm Hạo cười cười, đi tới quán trà.

Thấy Thẩm Hạo, chủ quán Hoàng Tùng lập tức khẩn trương, vội ngồi xuống trước mặt hắn: Trương đạo hữu, rốt cuộc cậu muốn làm gì.

Vì cậu mà bao nhiêu đạo hữu đã mất mạng rồi đấy.

Thẩm Hạo cười đáp: Hoàng đạo hữu nói vậy là ý gì.

Trương đạo hữu đừng giả bộ hồ đồ nữa, mấy vị đạo hữu kia vì tấm bản đồ của cậu mà khiến thành chủ nổi trận lôi đình giết sạch, xác còn treo trên tường thành kìa.

Cậu còn nói không liên quan đến mình.

Hoàng Tùng phẫn nộ nói, nhưng phần nhiều là sợ hãi, lão cảm thấy Thẩm Hạo chính là một vị ôn thần.

Nếu không phải vì nhìn không thấu tu vi của Thẩm Hạo, Hoàng Tùng thật sự muốn đuổi hắn đi.

Chọc không nổi thì phải tránh cho xa.

Thẩm Hạo nhìn Hoàng Tùng đang đầy lo lắng, cười nói: Đừng căng thẳng, thả lỏng đi, ta có ăn thịt người đâu.

Hoàng Tùng nói: Các hạ nên rời đi sớm thì hơn, ta coi như chưa nhìn thấy gì.

Ông đừng có không biết điều, ta đến quán trà là để uống trà, là để tiêu phí.

Nếu ông vô duyên vô cớ đuổi ta đi, tức là coi thường ta, lúc đó ta sẽ không tha cho ông đâu.

Thẩm Hạo thản nhiên cười.

Thẩm Hạo vừa dứt lời, cả quán trà im lặng đến đáng sợ.

Mọi người đều kinh ngạc nhìn hắn, không ngờ gan của kẻ này lại lớn đến thế, dám nói ra những lời như vậy.

Phải biết chủ quán Hoàng Tùng là tồn tại Thông Huyền cảnh tầng chín, ai mà không biết, thế mà còn dám đương diện uy hiếp, đúng là sống không kiên nhẫn rồi.

Bọn họ đều muốn xem Thẩm Hạo bị giáo huấn như thế nào.

Nhưng kết quả lại khiến bọn họ trợn mắt hốc mồm.

Lão bản Hoàng này không những không có phản ứng gì, mà ngược lại còn có chút sợ hãi.

Tim Hoàng Tùng đập thình thịch vì sợ hãi: Ngài muốn thế nào mới chịu rời đi.

Thẩm Hạo nói: Bớt nói nhảm đi, lên trà.

Nghe vậy, trong tay Hoàng Tùng xuất hiện mười mấy gói trà bọc giấy vàng: Trương đạo hữu, đây là toàn bộ hàng tồn trong tiệm, hôm nay xin biếu hết cho ngài.

Thẩm Hạo cũng không khách khí, thu hết vào không gian: Đi rót trà đi.

Hoàng Tùng tuy trong lòng hận đến nghiến răng nghiến lợi nhưng không rõ tu vi của Thẩm Hạo nên vẫn không dám ra tay, đành nhẫn nhịn.

Lão phẩy tay, gã sai vặt vội vàng rót trà.

Sau khi gã sai vặt lại gần, Hoàng Tùng cũng không nói nhảm, quay người rời đi, khuất mắt cho sạch.

Lão không muốn vì Thẩm Hạo mà liên lụy đến bản thân.

Hoàng Tùng vừa đi, gã sai vặt liền vội vàng nói: Khách quan, ngài mau đi đi, đắc tội với lão bản thì phải cẩn thận đó.

Thẩm Hạo cười: Ồ, cẩn thận thế nào.

Hiện tại kẻ lợi hại nhất thành Càn Dung là Đạo Thai cảnh Khâu Thành còn đang như chó nhà có tang, Thẩm Hạo còn sợ cái đếch gì nữa.

Hơn nữa trong thành này có nội gián, không đáng để lo.

Theo ký ức của ba tên tán tu Tây Vực, Thẩm Hạo nhớ rõ tên nội gián này chính là tâm phúc của Khâu Thành, trưởng lão Lý Hoài Nghĩa cảnh giới Ngũ Khí Triều Nguyên tầng sáu.

Đúng là giặc nhà khó phòng.

Còn về lý do phản bội Khâu Thành thì Thẩm Hạo cũng không biết rõ.

Một tán tu ngồi bàn bên cạnh nói: Vị đạo hữu này, không biết cậu

lấy đâu ra tự tin mà dám uy hiếp Hoàng lão bản.

Hoàng gia một môn ba kiệt, Hoàng lão bản còn có hai người anh trai đều là quản sự của phường thị, là tồn tại cảnh giới Tam Hoa Tụ Đỉnh đấy.

Cậu thật sự nghĩ Hoàng lão bản sợ cậu sao.

Thẩm Hạo nhướng mày, thản nhiên hỏi: Ngươi nói là ba anh em nhà họ Hoàng, Hoàng Tùng là người thứ ba.

Đúng vậy, đây là chuyện lớn lao đấy, trăm năm nữa Hoàng gia tuyệt đối là gia tộc mạnh nhất thành Càn Dung.

Tốt, tốt lắm, họ Hoàng, xếp thứ ba trong nhà, hay cho một Hoàng gia Tam thiếu, thật đáng chết.

Thẩm Hạo nói.

Nghe vậy mọi người ngẩn ra, kẻ này không phải bị ngốc chứ.

Nói nãy giờ là để cho cậu biết Hoàng gia mạnh thế nào, thế mà cậu còn dám nguyền rủa Hoàng lão bản giữa thanh thiên bạch nhật.

Ngay lập tức, các tán tu xung quanh đều tránh ra thật xa, sợ bị người ta hiểu lầm là có quan hệ với Thẩm Hạo mà bị liên lụy.

Hoàng gia Tam thiếu đáng chết, nhưng cũng không vội.

Đối với sự cảnh giác của mọi người, Thẩm Hạo cũng không bận tâm, thong thả nhấp trà.

Đột nhiên Thẩm Hạo phát hiện ra điều bất thường, thần thức quét qua liền thấy Khâu Trường Phong đang phi nước đại về phía thành Càn Dung.

Thấy vậy, Thẩm Hạo bước ra khỏi quán trà.

Chỉ thấy Lý Hoài Nghĩa cũng xuất hiện trên thành lầu.

Khâu Trường Phong nhìn thấy Lý Hoài Nghĩa liền kinh hô: Lý trưởng lão, mau mở hộ thành đại trận.

Lý Hoài Nghĩa nhíu mày, không ngờ Khâu Trường Phong này vẫn chưa chết.

Khi Khâu Trường Phong tới gần, Lý Hoài Nghĩa lập tức thay đổi sắc mặt tươi cười: Khâu công tử, cậu xuất thành khi nào mà ta không biết vậy.

Tại sao bây giờ lại đòi mở hộ thành đại trận.

Hộ thành đại trận này nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì tuyệt đối không được mở.

Lý Hoài Nghĩa biết rõ còn hỏi.

Khâu Trường Phong lấy lại nhịp thở, thở hắt ra một hơi nói: Ta ở ngoài thành gặp phải tán tu Tây Vực, bọn chúng truy sát ta.

May mà cha ta cứu mạng, nếu không ông đã không thấy ta rồi.

Đừng nói nữa, mau mở hộ thành đại trận đi.

Lý Hoài Nghĩa nhướng mày, không ngờ thành chủ Khâu Thành lại đích thân bảo vệ con trai mình: Vậy thành chủ đâu rồi.

Lý Hoài Nghĩa vội vàng hỏi.

Cha ta bị một gã Đạo Thai cảnh khác cầm chân rồi.

Cha ta nói trong thành có nội gián, bảo ta chỉ được tin tưởng Lý trưởng lão thôi.

Nghe vậy, Lý Hoài Nghĩa thầm thở phào trong lòng.

Chỉ cần thành chủ không về là được: Được rồi công tử, ta sẽ mở hộ thành đại trận ngay, ngài cứ xuống nghỉ ngơi trước đi.

Lý Hoài Nghĩa cười nói.

Khâu Trường Phong vẫn còn sợ hãi: Vậy làm phiền Lý trưởng lão rồi.

Đây là việc nên làm.

Khâu Trường Phong quay người định về phủ thành chủ, nhưng ngay khi hắn vừa quay đi, một thanh phi kiếm trực tiếp xuyên thủng tâm mạch của hắn.

Khâu Trường Phong không thể tin nổi quay đầu nhìn Lý Hoài Nghĩa: Tại. tại sao lại là ông.

Lý Hoài Nghĩa rút phi kiếm ra, vẻ mặt lãnh đạm: Không có nhiều tại sao như vậy đâu, có trách thì trách cha ngươi ấy, lúc đó đem viên Nguyên Linh Đan duy nhất cho Đổng Húc, còn cho hắn làm quản gia.

Ta tận tụy đi theo cha ngươi cả trăm năm, không có công lao cũng có khổ lao, thế mà cha ngươi một chút cũng không đoái hoài, thật đáng chết.

Miếng ngọc bội kia chắc cha ngươi cũng đưa cho ngươi rồi nhỉ, nếu không ngươi cũng chẳng rời thành trong đêm, may mà bao nhiêu năm qua ta quá hiểu cha ngươi nên đã sớm mai phục một tay.

Khâu Trường Phong há miệng định nói gì đó nhưng lúc này lại không thể thốt nên lời.

Đồng tử hắn đã mất đi tiêu cự, cơ thể đổ rạp về phía sau.

Cảnh tượng này khiến cả thành kinh hãi.

Không ai ngờ được trưởng lão Lý Hoài Nghĩa của thành Càn Dung lại dám giết con trai thành chủ giữa ban ngày ban mặt, đúng là đại nghịch bất đạo, phản nghịch thiên cương.

Chương 331

Nhìn Khâu Trường Phong đã chết, Lý Hoài Nghĩa đưa tay định tháo nhẫn trữ vật của hắn.

Lần này công khai sát hại Khâu Trường Phong cũng đồng nghĩa với việc lão hoàn toàn quyết liệt với thành chủ Khâu Thành.

Về nguyên nhân giết Khâu Trường Phong, vừa là do bất mãn với Khâu Thành, vừa là do lòng tham đối với miếng ngọc bội.

Bởi vì lão vô tình nghe Khâu Thành nói rằng Tô trưởng lão của Huyền Thiên Kiếm Tông còn nợ tổ tiên lão một nhân tình, bất kể là ai, tư chất thế nào, chỉ cần cầm miếng ngọc bội này là có thể bái vào môn hạ của Tô trưởng lão.

Huyền Thiên Kiếm Tông chính là một trong ba tiên môn lớn của Đông Vực, là nơi bao nhiêu tán tu mơ ước.

Lý Hoài Nghĩa lão cũng có ước mơ, cũng muốn tiến bộ chứ.

Nếu là trước kia lão không dám có ý nghĩ này, nhưng hiện tại thành chủ bị vây khốn, ba người Triệu Thiên Quân, Chu Đại Mao, Đổng Húc đều đã chết, hiện giờ lão chính là vua của thành Càn Dung, ai dám không phục.

Ngay khi Lý Hoài Nghĩa định tháo chiếc nhẫn của Khâu Trường Phong, đột nhiên một tiếng quát vang lên: Đồ mặt dày vô liêm sỉ.

Lão tử bình sinh ghét nhất hạng ăn cây táo rào cây sung, loại phản bội thì ai cũng có quyền giết.

Hôm nay ta sẽ thay trời hành đạo.

Lời vừa thốt ra, toàn trường chấn động.

Chúng nhân nhìn theo tiếng nói, khi thấy người lên tiếng lại chính là Thẩm Hạo, ai nấy đều hít một hơi khí lạnh.

Lý Hoài Nghĩa là cao thủ hàng thật giá thật ở cảnh giới Ngũ Khí Triều Nguyên tầng sáu, Thẩm Hạo lại dám khẩu xuất cuồng ngôn.

Trong quán trà, khóe mắt Hoàng Tùng giật giật, lộ vẻ may mắn.

Quả nhiên không nên đi quá gần với kẻ điên, tên này đúng là chán sống rồi.

Tay Lý Hoài Nghĩa khựng lại, sắc mặt lập tức trở nên âm trầm.

Lão vạn vạn không ngờ đến lúc này rồi mà vẫn còn kẻ dám đứng ra khiêu khích lão.

Phải biết lão là cao thủ Ngũ Khí Triều Nguyên tầng sáu đường đường chính chính, hơn nữa còn là Ngũ Khí Triều Nguyên cảnh duy nhất trong thành.

Lý Hoài Nghĩa nổi trận lôi đình, gân xanh trên thái dương giật liên hồi.

Lão nhìn chằm chằm Thẩm Hạo đang thong thả bước tới, nghiến răng nghiến lợi nói: Tốt, tốt lắm, đã ngươi muốn chết thì ta thành toàn cho ngươi.

Ánh mắt Thẩm Hạo bình thản, dường như căn bản không để Lý Hoài Nghĩa vào mắt.

Ngay lúc đó Lý Hoài Nghĩa động thủ.

Ánh mắt lóe lên một tia hàn quang lạnh lẽo, thanh phi kiếm trong tay như một con độc xà linh động lập tức ra khỏi vỏ, hóa thành một đạo cực quang chói lọi, mang theo khí thế lăng lệ đâm thẳng về phía Thẩm Hạo.

Tốc độ của kiếm này cực nhanh như chớp giật, chúng nhân căn

bản không kịp phản ứng, thậm chí cảnh giới của bọn họ còn không bắt được tăm hơi của phi kiếm.

Đột nhiên Thẩm Hạo nhẹ nhàng nhấc tay, chỉ dùng hai ngón tay đã kẹp chặt lấy thanh phi kiếm của Lý Hoài Nghĩa.

Toàn trường kinh hãi.

Im phăng phắc như tờ.

Mọi người đều trợn tròn mắt, vẻ mặt không thể tin nổi.

Phải biết đó là cú đòn của cường giả Ngũ Khí Triều Nguyên tầng sáu.

Tuy không phải toàn lực nhưng cũng đủ lấy mạng.

Vậy mà đòn tấn công mạnh mẽ như vậy lại bị đối phương hóa giải dễ dàng như thế.

Chủ quán trà Hoàng Tùng càng là há hốc mồm, miệng há to đến mức có thể nhét vừa một quả trứng gà.

Lão khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, cổ họng phát ra tiếng ực rõ mồn một.

Lúc này đây, trong lòng lão sớm đã dậy sóng cuồn cuộn.

Tay phải lão run rẩy không kiểm soát nổi, đến nỗi chén trà cũng cầm không vững.

Nước trà bắn ra tung tóe lên áo bào nhưng lão hoàn toàn không hay biết.

Lão vạn vạn không ngờ Trương Tam này lại mạnh mẽ đến thế, dễ dàng đỡ được phi kiếm của Lý Hoài Nghĩa.

Đây là đòn đánh của Ngũ Khí Triều Nguyên tầng sáu cơ mà.

Điều này chứng minh cái gì.

Chứng minh Thẩm Hạo vô cùng mạnh, cảnh giới ít nhất cũng ở Ngũ Khí Triều Nguyên tầng sáu.

Dù Hoàng Tùng có đoán Thẩm Hạo mạnh nhưng không ngờ lại mạnh đến mức này.

Trong lòng lão nảy sinh một tia may mắn, may mà vẫn luôn nhẫn nhịn không đắc tội với Trương Tam này, nếu không người chết chắc chắn là lão rồi.

Nhưng lão đâu có biết vận mệnh của lão đã sớm được định đoạt.

Trên tường thành, đồng tử Lý Hoài Nghĩa co rụt lại.

Dùng hai ngón tay mà kẹp được, ngay cả lão cũng không làm nổi.

Có thể làm được một cách nhẹ nhàng như vậy, trừ phi kẻ này là Thể tu, hơn nữa còn là Thể tu lục cảnh.

Ai cũng biết Thể tu tu luyện vô cùng khó khăn, trong một vạn tu sĩ cũng chưa chắc tìm ra mười người, nhưng một khi tu luyện thành công thì vô cùng mạnh mẽ, đồng cảnh giới vô địch, thậm chí là vượt cấp giết địch.

Nghĩ đến đây, lão lộ vẻ ngưng trọng, trong lòng đã đề cao cảnh giác tối đa.

Lão lập tức thao túng phi kiếm định thu hồi lại.

Cảm nhận được phi kiếm rung động, Thẩm Hạo mỉm cười.

Đây là thượng phẩm linh khí phi kiếm, Thẩm Hạo sao có thể để lão thu hồi.

Hắn chẳng nói chẳng rằng, ném thẳng nó vào không gian.

Lý Hoài Nghĩa đột ngột cảm thấy mình và phi kiếm đã mất đi liên lạc, không còn chút cảm ứng nào.

Tâm thần lão chấn động mãnh liệt.

Chuyện này sao có thể.

Phi kiếm của lão sao có thể bị thu vào nhẫn không gian, mà đáng sợ hơn là không còn cảm ứng được nữa.

Cảm giác bất định này khiến Lý Hoài Nghĩa có chút hoảng loạn.

Thế là lão gầm lên dữ tợn: Các hạ là ai.

Thẩm Hạo khẽ bước tới một bước, bước chân này trông bình thường không có gì lạ, nhưng bóng dáng hắn lại như quỷ mị, nháy mắt đã tới trước mặt Lý Hoài Nghĩa.

Hắn vung tay đấm một cú, tốc độ nhanh đến mức vượt xa trí tưởng tượng, khiến người ta hoàn toàn không thể cảm nhận được quỹ đạo di chuyển.

Lúc này Lý Hoài Nghĩa đại kinh nhưng không hề hoảng loạn mà nhanh chóng phản ứng, bay lùi ra sau để né tránh đòn tấn công bất ngờ này.

Tuy nhiên, dù Lý Hoài Nghĩa đã dốc sức bay lùi nhưng tốc độ của lão so với Thẩm Hạo vẫn là quá chậm.

Ngay khi Lý Hoài Nghĩa vừa mới bay lên khỏi mặt đất, quyền phong của Thẩm Hạo đã như cuồng phong ập tới.

Cú đấm mang theo khí thế lăng lệ, đập mạnh vào ngực Lý Hoài Nghĩa.

Lý Hoài Nghĩa thấy không tránh khỏi, linh khí hộ tâm kính liền dựng lên hộ thuẫn mới khiến lão cảm thấy an toàn hơn đôi chút.

Khi nắm đấm của Thẩm Hạo nện vào hộ thuẫn, Lý Hoài Nghĩa chỉ thấy một luồng sức mạnh khổng lồ va đập tới, cơ thể bị đánh bay ra sau.

Dù lão đã kiệt lực chống đỡ nhưng vẫn phải nhận trọn cú đấm này, cả người bay đi như một đường parabol, đập mạnh vào vọng lâu trên tường thành, rồi lại văng xa thêm mấy trăm mét, tạo thành một rãnh sâu tới một mét dưới đất.

Vọng lâu trên tường thành trực tiếp biến thành đống phế tích.

Điều khiến Lý Hoài Nghĩa kinh hãi hơn cả là toàn thân bị tê liệt, thần thức và linh lực trong cơ thể đều có cảm giác không nghe theo sai bảo.

Có thể làm tê liệt cả thần thức, đó là sức mạnh của lôi đình.

Còn hộ tâm kính trên ngực lão đã vỡ vụn, không còn sử dụng được nữa.

Lý Hoài Nghĩa muốn điều động linh lực nhưng phát hiện cơ thể không nghe theo mệnh lệnh, như thể bị một lực lượng vô hình áp chế, căn bản không thể cử động.

Chỉ sau vài giây ngắn ngủi, Lý Hoài Nghĩa phát hiện hai chân đã có thể điều động, nghĩa là cần thời gian để khôi phục, tầm năm giây.

Nhưng trong lúc sinh tử tồn vong, một giây cũng định đoạt mạng sống.

Lý Hoài Nghĩa vô cùng gấp gáp.

Chương 332

Lúc này không chạy thì chỉ có con đường chết, lão liều mạng bay về phía ngoài thành.

Mà Thẩm Hạo lúc này lại cười lạnh, hắn biết đây chính là thời cơ tốt nhất để giết Lý Hoài Nghĩa.

Thế là Thẩm Hạo không chút do dự thi triển kiếm pháp lấy được từ chỗ Đổng Húc —— Cực Quang Kiếm Pháp.

Chỉ thấy thanh kiếm trong tay Thẩm Hạo đột nhiên nhanh như chớp giật, một đạo kiếm khí lăng lệ nháy mắt lao về phía Lý Hoài Nghĩa.

Đạo kiếm khí đó như một luồng cực quang chói mắt xé rách hư không, mang theo sát ý vô tận, xuyên thẳng qua lồng ngực Lý Hoài Nghĩa.

Lý Hoài Nghĩa trợn tròn mắt, trên mặt lộ vẻ không thể tin nổi, chết không nhắm mắt: Đổng Húc.

Cực Quang.

Lão không ngờ mình lại có thể bị Thẩm Hạo chém giết dễ dàng như vậy, lại còn chết dưới Cực Quang Kiếm Pháp của Đổng Húc, càng không thể tin nổi là còn có sức mạnh lôi đình, thật là đại ý quá rồi.

Sau cái chết của Lý Hoài Nghĩa, thi thể lão đổ xuống đất, máu tươi nhuộm đỏ áo bào.

Thẩm Hạo nhìn thi thể Lý Hoài Nghĩa một cái, khóe miệng khẽ cong lên lộ ra một nụ cười.

Vung tay một cái, Thẩm Hạo thu hồi phi kiếm.

Nhìn thanh kiếm trong tay, Thẩm Hạo vô cùng hài lòng: Không hổ là cực phẩm linh khí phi kiếm, dùng thật thích, giá mà có thêm năm thanh nữa thì tốt.

Ngay sau đó hắn ném xác Khâu Trường Phong và Lý Hoài Nghĩa vào không gian, lúc này mới bay xuống thành lầu.

Thấy Thẩm Hạo đi xuống, mọi người đều sợ vỡ mật.

Bọn họ không ngờ kết cục lại như thế này.

Vốn tưởng Thẩm Hạo và Lý Hoài Nghĩa cảnh giới ngang nhau thì phải đánh một trận ra trò, nhưng giờ xem ra thực lực của Thẩm Hạo vượt xa trí tưởng tượng của bọn họ.

Đặc biệt là Lý Hoài Nghĩa ở Ngũ Khí Triều Nguyên tầng sáu mà lại bị Thẩm Hạo giết trong nháy mắt.

Tất cả mọi người nhìn Thẩm Hạo với ánh mắt kính sợ và sợ hãi.

Lúc này bầu không khí căng thẳng đến cực điểm, không ai dám manh động.

Lúc này Hoàng Tùng hớt hải chạy ra, cung kính nói: Trương tiền bối, thứ cho Hoàng mỗ có mắt không tròng.

Thẩm Hạo thản nhiên nói: Nghe nói ông là Hoàng gia Tam thiếu phải không.

Dạ, thưa Trương tiền bối.

Hoàng Tùng không hiểu đầu đuôi ra sao nhưng vẫn cung kính đáp.

Vậy thì đi chết đi.

Hoàng Tùng giật mình kinh hãi, kẻ này bị bệnh à.

Lão vội quỳ xuống đất cầu xin: Tiền bối tha mạng.

Thẩm Hạo chậc chậc hai tiếng, căn bản chẳng hề để tâm đến lời

cầu xin tha mạng của Hoàng Tùng, trực tiếp ném luôn vào không gian.

Cảnh tượng này khiến đám đông sợ tới mức tim đập chân run.

Một lời không hợp liền giết người, quả thực là Diêm Vương sống.

Không một ai dám xen vào, chỉ sợ chọc giận Thẩm Hạo.

Nhìn thấy ánh mắt của mọi người, Thẩm Hạo lạnh lùng hừ một tiếng: Cút.

Đám đông sợ hãi chạy tán loạn.

Con phố vốn đang náo nhiệt trong phút chốc chẳng còn bóng người, xung quanh yên tĩnh đến mức kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Làm nhân vật phản diện đúng là sảng khoái, muốn làm gì thì làm, chẳng ai quản được ta.

Uống cạn một hồ trà, Thẩm Hạo cũng rời khỏi Càn Dung thành, tìm một nơi thanh tĩnh để tiến vào không gian.

Hấp thụ một lượng lớn sương mù, cảnh giới của Thẩm Hạo lại một lần nữa thăng tiến, đạt tới Ngũ Khí Triều Nguyên tầng thứ năm hậu kỳ, cũng coi như không tệ.

Mà Thẩm Hạo cũng đã biết được nguyên nhân Lý Hoài Nghĩa phản bội Khâu Thành.

Đáng tiếc Khâu Trường Phong này vận khí không tốt, mà nhãn quang của Khâu Thành cũng chẳng ra sao, cư nhiên lại tin tưởng Lý Hoài Nghĩa.

Nhìn miếng ngọc bội trong tay, đây chính là thứ mà Lý Hoài Nghĩa hằng mong ước.

Có miếng ngọc bội này, liền có thể bái vào môn hạ của Tô trưởng lão thuộc Huyền Thiên Kiếm Tông.

Đối với việc gia nhập Huyền Thiên Kiếm Tông, Thẩm Hạo không có ý tưởng gì quá lớn, nhưng đây lại là một bàn đạp tốt.

Dù sao Vạn Yêu Cốc cũng do ba đại tiên môn khống chế, hơn nữa Huyền Thiên Kiếm Tông vì duy trì chính nghĩa nên thường xuyên phái đệ tử đi khắp nơi tham chiến.

Vậy nên nói đi cũng phải nói lại, tạm thời gia nhập Huyền Thiên Kiếm Tông, tính ra giá trị cũng khá hời.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo dự định sẽ đến Huyền Thiên Kiếm Tông xem thử, phỏng chừng sẽ thăng cấp rất nhanh.

Nhưng muốn đến đó phải qua trạm trung chuyển mới được.

Càn Dung thành cách Huyền Thiên Kiếm Tông quá xa, chỉ khi đến Lạc Nhật thành rồi ngồi trận pháp truyền tống mới có thể tới nơi.

Nếu không chỉ dựa vào tự mình bay, chẳng phải sẽ bay đến tận năm tháng nào sao.

Suốt quãng đường này toàn gặp chuyện chậm trễ.

Từ không gian bước ra, Thẩm Hạo cảm nhận được một trận dao động pháp lực.

Thần thức quét qua, hắn phát hiện Thành chủ Càn Dung thành Khâu Thành và tán tu Tây Vực Phòng Hữu Vi đã đánh tới đây.

Chỉ thấy Khâu Thành bỗng nhiên biến sắc, bởi vì lão không cảm nhận được hơi thở của con trai mình là Khâu Trường Phong nữa.

Phòng Hữu Vi ở bên cạnh châm chọc: Đang tìm con trai ngươi à.

Khâu Thành trong lòng có dự cảm chẳng lành, vì lão không cảm nhận được hồn đăng của con trai, mặt cắt không còn giọt máu: Ngươi đã làm gì Phong nhi của ta.

Ha, nói thật cho ngươi biết, con trai ngươi giờ này chắc đã chết

rồi.

Trong Càn Dung thành có người của ngươi.

Không sai, lại còn là người ngươi phi thường tín nhiệm, ngươi thử đoán xem là ai.

Khâu Thành cũng không cảm nhận được hơi thở của Lý Hoài Nghĩa người có thực lực Ngũ Khí Triều Nguyên tầng sáu.

Nhất thời dự cảm bất tường dâng cao.

Chẳng lẽ Lý Hoài Nghĩa chính là kẻ phản bội.

Nếu là Lý Hoài Nghĩa thì xong đời rồi, con trai lão chắc chắn phải chết.

Lão vốn còn đặc biệt dặn dò Khâu Trường Phong khi về phải tìm Lý Hoài Nghĩa đầu tiên.

Không ngờ kẻ trộm trong nhà lại chính là Lý Hoài Nghĩa, người lão tin tưởng nhất.

Nhất thời nội tâm lão không thể chấp nhận được, cả người như bị sét đánh.

Ánh mắt Phòng Hữu Vi xẹt qua một tia trào phúng: Nhìn bộ dạng ngươi chắc là đoán ra rồi, ngươi đoán không sai, kẻ báo tin cho ta chính là Lý Hoài Nghĩa.

Nhận được tin tức xác thực, Khâu Thành cảm thấy trời sập rồi.

Mọi kỳ vọng trong lòng đều tan biến theo cái chết của con trai.

Tại sao, tại sao hắn lại đối xử với ta như vậy, Phong nhi của ta là vô tội.

Càng nói, hai mắt Khâu Thành cư nhiên chảy xuống huyết lệ.

Khâu Thành đời này chỉ thâm ái một người phụ nữ, đó là mẹ của

Khâu Trường Phong.

Năm đó vì cứu con trai, Khâu Thành từng muốn tuẫn tình, nhưng vì Khâu Trường Phong mới sống tạm bợ đến nay.

Do đó, Khâu Thành đem tất cả tình yêu dồn hết cho Khâu Trường Phong.

Có thể nói, con trai là động lực duy nhất để lão sống tiếp, cũng là nghịch lân của lão.

Hít sâu một hơi, Khâu Thành lúc này không còn bất kỳ cố kỵ nào nữa, lão nhìn chằm chằm Phòng Hữu Vi: Ngươi đáng chết, hôm nay giữa ta và ngươi chỉ một kẻ được sống.

Nhìn ánh mắt xem cái chết như không của Khâu Thành, Phòng Hữu Vi trong lòng hồi hộp, bắt đầu thấy hối hận.

Lẽ ra nên bắt sống Khâu Trường Phong thì mới có tác dụng lớn.

Bây giờ không những không uy hiếp được Khâu Thành, thậm chí còn có thể bị phản sát.

Đối mặt với một Khâu Thành ôm quyết tâm cùng chết, lão có chút sợ hãi.

Dù sao đây cũng là tu sĩ Đạo Thai cảnh.

Nếu thật sự liều mạng thì ai cũng không gánh nổi.

Đột nhiên, Khâu Thành cấp tốc lao tới, linh khí quanh thân điên cuồng ngưng tụ, đã đạt đến trạng thái đỉnh phong.

Cùng lúc đó, lão còn không ngừng nuốt dược.

Thấy cảnh này, Phòng Hữu Vi sợ tới mức hồn bay phách lạc, vắt chân lên cổ mà chạy: Cái thằng điên này, ngươi cư nhiên muốn tự bạo, lão tử không rảnh điên cùng ngươi.

Thẩm Hạo quan sát đến đây, tuy không biết uy lực tự bạo của Đạo Thai cảnh ra sao, nhưng tránh xa một chút vẫn tốt hơn.

Nghĩ vậy, Thẩm Hạo không do dự, lập tức trốn vào không gian.

Bị văng lây thì xấu hổ lắm.

Khâu Thành đã quyết tâm liều chết, tốc độ nhanh như tia chớp.

Lúc này lão như hóa thân thành một con dã thú hung mãnh, bất chấp tất cả lao về phía trước.

Ánh mắt lão đầy vẻ quyết tuyệt, dường như đã gạt bỏ sinh tử sang một bên.

Chương 333

Không chỉ vậy, lão còn điên cuồng nuốt đan dược, dùng bí thuật nâng cao cảnh giới.

Những thứ này tuy giúp thực lực tăng mạnh trong chốc lát nhưng cũng tạo gánh nặng cực lớn cho cơ thể.

Tuy nhiên Khâu Thành căn bản không quan tâm, lão chỉ muốn mau chóng đuổi kịp Phòng Hữu Vi để kéo hắn cùng xuống mồ.

Chỉ trong nháy mắt, Khâu Thành đã đuổi kịp.

Thân ảnh lão như quỷ mị khiến người ta không thể nắm bắt.

Phòng Hữu Vi cảm nhận được áp lực cường đại, mặt trắng bệch như tờ giấy.

Ta muốn các ngươi toàn bộ phải chôn cùng Phong nhi của ta, chết hết đi.

Phòng Hữu Vi biến sắc, vội vàng vận chuyển linh lực hộ thân.

Không tránh được, chỉ có thể gồng mình chống đỡ.

Một tiếng nổ vang trời.

Một luồng năng lượng khổng lồ như sóng triều bùng phát, lấy Phòng Hữu Vi làm trung tâm nhanh chóng lan ra bốn phía.

Luồng năng lượng này tựa như một cơn bão kinh thiên động địa, đi đến đâu thôn phệ và hủy diệt đến đó.

Dưới sự xung kích của nó, phạm vi mấy ngàn mét xung quanh bị san bằng địa chỉ.

Rừng cây xanh tốt, nham thạch cứng rắn hay thảm cỏ trên đất đều tan thành mây khói trong nháy mắt.

Mảnh đất này biến thành một vùng hoang vu.

Không chỉ vậy, ngay cả Càn Dung thành ở đằng xa cũng không thoát khỏi tai ương.

Thành phố chịu chấn động cực mạnh, tường thành, nhà cửa đổ sụp hàng loạt, một nửa thành phố đã biến thành phế tích.

Tán tu trong thành thương vong vô số, đúng là cháy thành vạ lây.

Thẩm Hạo vừa vào không gian không lâu đã cảm nhận được dao động năng lượng khổng lồ.

Đợi đến khi mọi thứ ổn định, hắn mới từ không gian bước ra.

Thần thức quét qua, hắn thấy một thứ giống như hài nhi phiên bản thu nhỏ của Phòng Hữu Vi đang bay về phía Càn Dung thành.

Hài nhi.

Đây chẳng lẽ là Đạo Thai của Đạo Thai cảnh.

Xem ra Phòng Hữu Vi đã từ bỏ nhục thân, hoặc là nhục thân đã bị hủy.

Thẩm Hạo đoán lão già này định đi đoạt xá đạo hữu khác.

Nghĩ đẹp đấy.

Thẩm Hạo chẳng nói chẳng rằng, lập tức đuổi theo.

Đạo Thai thoát ly nhục thể thì không còn bảo hộ, yếu ớt như một đứa trẻ sơ sinh.

Thừa lúc ngươi bệnh đòi mạng ngươi, đây mới là tinh túy của chiến tranh du kích.

Tốc độ của Thẩm Hạo cực nhanh, còn mạnh và nhanh hơn cả Đạo Thai của Phòng Hữu Vi.

Trong thoáng chốc đã đuổi kịp.

Phòng Hữu Vi đang chuẩn bị tìm mục tiêu đoạt xá, không ngờ Thẩm Hạo lại tự dẫn xác đến.

Lão vừa định ra tay thì đã bị Thẩm Hạo tát cho một cú trời giáng, bay xa hàng trăm mét.

Đầu óc lão choáng váng, cả người tê dại vì lôi đình lập lòe.

Phòng Hữu Vi đau đớn không thôi, Đạo Thai sợ nhất chính là lôi đình.

Lão không ngờ Thẩm Hạo lại sở hữu sức mạnh lôi đình.

Lúc này lão đã suy yếu cực độ, biết mình không phải đối thủ, vừa định chạy thì Thẩm Hạo đã một kiếm đâm xuyên mi tâm.

Thần thức quét qua, xác nhận đã đoạn tuyệt sinh cơ.

Nhìn Phòng Hữu Vi nằm bất động, Thẩm Hạo không vội qua đó mà chọn cách cẩu một chút, vì hắn không biết Đạo Thai cảnh còn thủ đoạn nào khác không.

Thẩm Hạo thu hồi phi kiếm, trốn vào không gian quan sát.

Quả nhiên hắn đoán không sai, gã này vẫn chưa chết hẳn.

Thẩm Hạo thấy rõ ngón tay nhỏ của nó khẽ cử động một cái.

Cẩu vẫn là có ích nhất.

Thẩm Hạo chỉ tin một câu: Con người luôn phải trả giá cho nhận thức của chính mình.

Những thứ không hiểu rõ thì tốt nhất đừng chạm vào, quân tử không đứng dưới tường đổ.

Một lát sau, không ít tán tu ra ngoài kiểm tra tình hình.

Đột nhiên một người chỉ vào hài nhi dưới đất: Các ngươi nhìn xem kia là cái gì.

Trông giống hài nhi quá nhỉ.

Đúng là một quái thai, người không cao quá đầu gối mà mặt mũi lại già khú.

Lại gần xem đi, hình như chết rồi.

Ngay khi ba người vừa lại gần, hài nhi đột nhiên cử động, hóa thành một đạo lưu quang chui tọt vào mi tâm của một tên tán tu.

Thấy cảnh này, hai người còn lại sợ tới mức thất sắc.

Chưa kịp phản ứng, tên tán tu bị đoạt xá đã nở một nụ cười nanh độc: Chê ta mặt già hả.

Vậy các ngươi đi chết đi.

Hai người sợ hãi lùi lại, đồng thời dựng hộ thuẫn.

Dù là nhục thân mới đoạt xá nhưng xử lý hai tên Linh Đan cảnh vẫn dễ như chơi.

Một thanh phi kiếm từ miệng lão phun ra, dễ dàng phá vỡ hộ thuẫn, tốc độ nhanh đến mức bọn họ không thể theo kịp.

Giết xong hai người, Phòng Hữu Vi cũng suy yếu đi nhiều.

Ngay khi lão chuẩn bị lục soát xác chết thì cảm thấy nguy hiểm, định né tránh nhưng cơ thể mới này không theo kịp phản ứng.

Một thanh phi kiếm trực tiếp xuyên qua người lão.

Nhìn rõ người tới, Phòng Hữu Vi càng thêm tức giận đến hộc máu.

Lão vừa dùng hết sức mạnh còn sót lại, giờ đã yếu tới mức không thể yếu hơn, không ngờ vẫn bị chơi khăm.

Lần này Thẩm Hạo không lôi thôi, trực tiếp bóp gãy cổ lão rồi ném vào không gian.

Hai cái xác tán tu dưới đất cũng được thu nạp, không nên lãng phí.

Đợi vài phút sau Thẩm Hạo mới vào không gian.

Sương mù cuồn cuộn đổ dồn tới, cảnh giới của hắn tăng vọt.

Trước Đạo Thai cảnh chủ yếu tu luyện nguyên thần, dù Phòng Hữu Vi chỉ còn lại Đạo Thai nhưng đó đều là tinh hoa nguyên thần.

Cảnh giới của Thẩm Hạo nhanh chóng đột phá Ngũ Khí Triều Nguyên tầng sáu, tầng bảy, tầng tám, rồi tầng chín viên mãn mới dừng lại.

Giờ đây, chỉ cần vượt qua lôi kiếp là có thể bước vào Đạo Thai cảnh.

Có thể nói, chỉ cần bước ra khỏi không gian là lôi kiếp sẽ tới.

Dựa vào ký ức của Phòng Hữu Vi, Thẩm Hạo đã hiểu hơn về Đạo Thai cảnh.

Đoạt xá, tự bạo đều là kỹ năng cơ bản.

Thi triển pháp thuật đều mang theo thiên địa chi uy, uy lực gấp mười lần Ngũ Khí Triều Nguyên.

Chuẩn bị xong, Thẩm Hạo đến Thiên Vũ bí cảnh rồi bắt đầu giải phóng khí tức.

Ngay lập tức, bầu trời đang trong xanh bỗng bị mây đen kịt bao phủ như một bàn tay khổng lồ che lấp thiên không.

Mây đen tụ lại tạo thành một vòng xoáy khổng lồ thôn phệ cả bí cảnh.

Chương 334

Trong chớp mắt, thế giới chìm vào bóng tối vô tận, giơ bàn tay ra cũng không thấy rõ ngón.

Thẩm Hạo biết khi vượt lôi kiếp Ngũ Khí Triều Nguyên sẽ có năm đạo lôi giáng xuống, gọi là Ngũ lôi oanh đỉnh.

Với đa số tu sĩ, đây là khảo nghiệm sinh tử, nhưng với hắn, đây là cơ hội để tôi luyện.

Thể chất của Thẩm Hạo không sợ lôi kiếp, hắn có thể lợi dụng nó để mài giũa nguyên thần, đột phá cực hạn.

So với Linh Vân đại lục, lôi kiếp ở đây tích tụ rất chậm, mất cả tuần hương mới chuẩn bị xong.

Ngay khi Thẩm Hạo đợi đến sốt ruột thì một đạo tử lôi to bằng cái lu nước dội xuống.

Thẩm Hạo ngẩn người: Mẹ nó, có cần chơi lớn thế không.

Sét đánh đùng đoàng, vô số lôi xà hội tụ thành một cột lôi kiếp thô tráng.

Nhìn cái cột lôi to như lu nước này, Thẩm Hạo cũng thấy hãi.

Tại sao người khác chỉ bị sét to bằng miệng bát, còn mình thì to thế này.

Lôi đình ráng xuống, ánh tím xé toạc màn đêm, trúng đích Thẩm Hạo.

Một tiếng nổ vang.

Thẩm Hạo bị đánh cho tê dại, da thịt nứt toác, không còn chỗ nào lành lặn.

Ngay cả nguyên thần vừa ngưng tụ cũng có dấu hiệu tan rã.

Mạnh thật.

Sau đạo lôi thứ nhất, nguyên thần nhỏ của Thẩm Hạo bắt đầu hấp thụ lôi đình, thương thế cũng bắt đầu hồi phục.

Để tránh rắc rối, hắn uống ực một ngụm Bất Lão Tuyền.

Cùng lúc đó, không chỉ yêu thú trong bí cảnh sợ đến run rẩy mà các đại thế lực của Thiên Vũ hoàng triều cũng kinh hãi không thôi.

Họ phát hiện tại cửa vào Thiên Vũ bí cảnh có lôi đình chớp giật dù bí cảnh chưa đến kỳ mở cửa.

Chuyện này vạn năm qua chưa từng gặp.

Khi vết thương vừa lành, đạo lôi thứ hai lại dội xuống.

Lần này Thẩm Hạo đã chịu đựng được, dường như đã thích nghi với cường độ này.

Hắn lại uống thêm Bất Lão Tuyền để đẩy nhanh tốc độ phục hồi.

Nguyên thần và linh đan dưới sự thôi hóa của lôi kiếp cuối cùng cũng bắt đầu chuyển hóa thành Đạo Thai.

Có lẽ do thuộc tính kháng lôi đã tăng mạnh, những đạo lôi tiếp theo dù vẫn to như lu nước nhưng không làm hắn bị thương thêm, ngược lại còn khiến thể chất mạnh mẽ hơn.

Khi đạo lôi cuối cùng biến mất, mây đen tản đi, ánh mặt trời lại hiện ra.

Cơ thể Thẩm Hạo đã được rèn luyện vô cùng kiên cường, nguyên thần và linh đan dung hợp thành một thể thống nhất.

Một Thẩm Hạo phiên bản nhỏ xuất hiện, đó chính là Đạo Thai.

Khi Đạo Thai thành hình, Thẩm Hạo cảm thấy mình như hòa làm

một với thế giới, tâm cảnh rộng mở, hiểu sâu hơn về thiên địa.

Lúc này Đạo Thai có thể cảm nhận được linh khí luân chuyển xung quanh, thương thế trên người cũng phục hồi với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Đạo Thai chính là tinh hoa của toàn bộ cơ thể.

Thẩm Hạo thậm chí còn lờ mờ thấy được dao động không gian trong bí cảnh, dù chỉ là một tia thoáng qua.

Nghĩa là khi cảnh giới cao hơn, hắn hoàn toàn có khả năng nhìn thấu không gian.

Hắn khá hài lòng với Đạo Thai cảnh.

Chỉ trong mười mấy ngày đã từ Thông Huyền vọt thẳng lên Đạo Thai, đúng là bò cái cưỡi máy bay trâu bò lên tận trời rồi.

Tâm tình đại hảo, Thẩm Hạo không vội ra ngoài mà tạm thời củng cố tu vi.

Qua ký ức của Phòng Hữu Vi, hắn biết Đạo Thai chính thức là bước chân vào đạo, khác hẳn với trước kia.

Sau Đạo Thai là Địa Linh, Thiên Linh, Tiên Khiếu, Thần Đình, Vũ Hóa.

Hiện tại công pháp hắn tu luyện có hơi thấp cấp.

Hắn có hai lựa chọn: một là gia nhập môn hạ Tô trưởng lão Huyền Thiên Kiếm Tông, hai là đi cướp.

Suy nghĩ một chút, hắn chọn phương án đầu tiên vì đó là một trong ba đại tiên môn, có chỗ dựa thì làm loạn cũng tự tin hơn.

Hắn còn muốn xem thử có tìm được mộ phần của tông môn đó không, nhặt vài cái xác cao thủ là phát tài rồi.

Ý tưởng thì hay nhưng thực tế có vẻ khó, vì nơi an táng thường được bảo vệ nghiêm ngặt.

Để đến Huyền Thiên Kiếm Tông phải tới Lạc Nhật thành dùng trận pháp truyền tống.

Thành phố này có quy mô lớn nhất trong vòng bán kính hàng triệu dặm, đầy rẫy nguy hiểm và cơ hội.

Nó được quản lý bởi ba phái: Huyền Thiên Kiếm Tông, Đan Hà Động và Thanh Phong Quan.

Đây là nơi giao thương sầm uất nhất Đông Vực nhưng cũng cực kỳ phức tạp.

Ở đó cao nhân ẩn dật rất nhiều, ai trông bình thường cũng có thể là một lão lục siêu cấp, khiêm tốn mới là vương đạo.

Bước ra khỏi không gian, nhìn Càn Dung thành giờ chỉ còn là đống đổ nát, Thẩm Hạo cảm thán uy lực tự bạo của Đạo Thai cảnh đúng là không đùa được.

Hắn dùng thần thức quét qua, tìm thấy nhẫn không gian của Thành chủ.

Tổng hợp lại từ chỗ Khâu Thành và Phòng Hữu Vi, hắn gom đủ năm thanh phi kiếm linh khí thượng phẩm.

Ngũ Hành Kiếm Trận lại tăng thêm uy lực.

Đáng tiếc là Phòng Hữu Vi dù ở Đạo Thai tầng ba nhưng không biết luyện đan hay luyện khí.

Những chiến binh lục giác toàn năng như Thẩm Hạo đúng là hiếm có.

Giờ đây Thẩm Hạo là kẻ mạnh nhất vùng Càn Dung thành nhưng hắn vẫn chọn cách khiêm tốn, âm thầm phát triển, không nên phô

trương.

Hắn thả Bạch Tuyết ra, cô nàng cảm nhận được hơi thở của hắn liền kinh ngạc vô cùng: Đạo.

Đạo Thai cảnh.

Chủ nhân vô địch thiên hạ.

Bạch Tuyết hưng phấn nói.

Quyết định nhận chủ năm xưa đúng là anh minh, giờ Thẩm Hạo đã hoàn toàn vượt xa cô.

Quan trọng là tốc độ này quá khủng khiếp, chỉ bằng một giấc ngủ trưa của cô thôi.

Trước Thông Huyền cảnh thì nhanh còn hiểu được, nhưng từ Tam Hoa Tụ Đỉnh trở đi, người thường mất hàng trăm năm khổ tu chưa chắc đã đột phá nổi, vậy mà Thẩm Hạo cứ thăng cấp vèo vèo.

Thấy biểu cảm kinh ngạc của Bạch Tuyết, Thẩm Hạo hài lòng: Không tệ, ta rất thích biểu cảm này.

Đi thôi, chở ta về động phủ trước kia.

Đôi mắt hổ của Bạch Tuyết xẹt qua một tia thẹn thùng.

Trước đây Thẩm Hạo nói nếu đột phá Đạo Thai sẽ dùng cô để ăn mừng, rõ ràng là định thực hiện lời hứa rồi.

Vâng, chủ nhân.

Dứt lời, Bạch Tuyết hóa thành một con bạch hổ khổng lồ cao ba mét.

Người thường thấy cảnh này chắc chắn sợ vãi linh hồn.

Bạch hổ chở Thẩm Hạo chạy như bay, gió rít bên tai đầy phấn khích.

Võ Tòng đánh hổ là cái gì chứ.

Quá trẻ con và máu me.

Phải học tập tiền bối Hứa Tiên mới là anh hùng đích thực.

Đến động phủ thì trời đã tối.

Dù cả người lẫn hổ đều có thể nhìn trong đêm nhưng động phủ lạnh lẽo không một chiếc ghế đá này trông thật thiếu hơi ấm.

Thẩm Hạo nhìn quanh rồi bảo: Đợi ta một lát.

Thân ảnh hắn biến mất, trở về thế giới đô thị.

Chương 335

Trong phòng khách, Lục Khiết đã đi mua thức ăn, chỉ còn mình hắn.

Thẩm Hạo lên tầng ba, đem toàn bộ giường đệm, chăn màn trong phòng khách ném vào không gian, nhìn cho thuận mắt chút.

Thấy phòng trống trơn, hắn nhắn tin cho Đường Lập Dương nhờ sắm bộ mới.

Đường Lập Dương trả lời ngay lập tức, sảng khoái đồng ý.

Đang tính quay lại Linh Vân đại lục thì cậu bạn thân Vương Tiểu Đào gọi tới.

Thẩm Hạo tưởng có chuyện gì, vừa bắt máy đã nghe giọng Tiểu Đào phấn khích: Hạo tử, cậu đang ở đâu.

Ở Trường An, có việc gì.

Sáng nay vừa nhận được đơn hàng lớn, tập đoàn Tiêu thị giao thầu toàn bộ việc sơn sửa mấy tòa nhà cho tôi.

Không chỉ vậy, họ còn hứa đơn hàng tiếp theo nữa.

Tôi tính sơ qua, nhẹ nhàng cũng bỏ túi cả triệu tệ.

Chỉ thế thôi.

Thu nhập triệu tệ với Thẩm Hạo giờ chỉ như dẫm chết một con kiến, chẳng mấy hứng thú.

Nhưng nghĩ kỹ thì chắc chắn là Tiêu Nhiên đang giúp đỡ bạn thân của mình.

Điều này khiến hắn hài lòng về Tiêu Nhiên, ít ra việc hắn giao cũng được làm cẩn thận, không phải làm cho có.

Thẩm Hạo cười chúc mừng: Vậy thì tốt quá, chúc mừng nhé.

Hạo tử, cậu ở Trường An thì tốt rồi, tôi qua mời cậu đi ăn, đi hát, đi mát xa chân.

Thẩm Hạo cười: Ăn cơm là được rồi, mấy cái sau miễn đi.

Sao thế được, bữa này nhất định tôi phải mời.

Trước tôi còn thắc mắc sao Tiêu Nhiên lại vô duyên vô cớ giúp tôi, sau khi đi Thái Lan với cậu về tôi mới hiểu ra.

Không ngờ cậu ở bên đó lại oai phong như vậy.

Tôi đoán Tiêu Nhiên nể mặt cậu mới giúp tôi.

Thẩm Hạo nói: Thôi đừng nghĩ nhiều, lúc tôi hoạn nạn cậu cũng giúp tôi, giờ báo đáp cậu là đương nhiên.

Ha ha, đúng rồi, anh em mình lớn lên cùng nhau mà.

Lát nữa tới Trường An tôi nhắn tin, nhất định phải để tôi mời, nếu không tôi áy náy lắm.

Được rồi, xuống cao tốc thì gọi tôi.

Cúp điện thoại, Thẩm Hạo mỉm cười.

Với trải nghiệm và cảnh giới hiện tại, thực ra hắn và Tiểu Đào không còn nhiều chủ đề chung, nhưng con người là một thực thể phức tạp.

Khi trắng tay có người giúp đỡ, đó là than sưởi trong tuyết, là ân nhân, là nhân phẩm.

Còn dệt hoa trên gấm toàn là lợi ích.

Đường Lập Dương hay Tiêu Nhiên đối với hắn chỉ là dệt hoa trên gấm mà thôi.

Tụ lại vì lợi, tan đi vì lợi.

Về mặt tình cảm, họ không thể so được với Tiểu Đào trong lòng hắn.

Định quay lại tìm Bạch Tuyết nhưng hắn thấy cũng không vội.

Lao động phải kết hợp nghỉ ngơi, tìm Lục Khiết trước đã, nếu không kỹ thuật lại mai một mất.

Rảnh rỗi hắn lướt Douyin.

Từ khi hắn không còn hứng thú với mấy cô nàng tập yoga hay nhảy múa, thuật toán đã đổi sang gợi ý phim lịch sử, cuộc sống ở Châu Phi, dựng nhà trong rừng hay livestream game.

Phải công nhận Douyin gợi ý chuẩn thật, lướt một cái là mất cả tiếng đồng hồ.

Lục Khiết đi chợ về, tay xách nách mang đủ thứ.

Thấy hắn ngồi ở sofa, cô cười rạng rỡ: Ông chủ, lần này tôi mua nhiều đồ lắm, anh muốn ăn gì.

Tùy cô, làm món gì cũng được.

Vậy để tôi xem rồi làm.

Dù quan hệ đã tiến triển nhưng Lục Khiết vẫn thích gọi hắn là ông chủ, cảm giác rất thú vị.

Nhìn cô bận rộn trong bếp, Thẩm Hạo chợt nhớ cũng lâu rồi chưa ăn cơm cô nấu. 11 giờ 30, cơm nước xong xuôi với sáu món thịnh soạn.

Lục Khiết mặc một chiếc tạp dề hầu gái đen trắng, khẽ lau tay vào tạp dề, nhìn hắn đầy mong đợi: Ông chủ, có hai món mới học, không biết có hợp khẩu vị anh không.

Thẩm Hạo nếm thử rồi gật đầu: Ngon lắm, có triển vọng.

Lục Khiết mừng rỡ, thở phào: Vậy thì tốt quá, tôi cứ sợ không ngon.

Được rồi, vất vả cho cô rồi, ngồi xuống ăn cùng đi.

Vâng, thưa ông chủ.

Ăn xong, dọn dẹp xong xuôi, Lục Khiết pha trà rồi đứng sau lưng bóp vai cho hắn.

Ở Linh Vân đại lục xông pha sương gió, lâu rồi mới được hưởng thụ thế này, tâm tình rất thư thái.

Khoảng hai giờ chiều, Vương Tiểu Đào tới hẹn đi ăn.

Thấy Thẩm Hạo lái chiếc SUV Ferrari, Tiểu Đào trợn mắt hốc mồm.

Thẩm Hạo cũng ngạc nhiên khi thấy bạn mình đi cùng một phụ nữ, không phải cô vị hôn thê cũ.

Xem ra đi Thái Lan về cũng đã thông suốt rồi.

Tiểu Đào nhìn chiếc xe xuýt xoa: Vãi, Ferrari, nghe nói chiếc này hơn tám triệu tệ đấy.

Thẩm Hạo cười: Người ta tặng ấy mà.

Lúc này Tiểu Đào nói với người phụ nữ: Em vào trước đi, anh nói chuyện với Hạo tử một lát.

Cô gái nhìn Tiểu Đào rồi gật đầu đi vào nhà hàng.

Hạo tử, cậu thấy cô nàng này thế nào.

Thẩm Hạo gật đầu: Ăn mặc kín đáo, dáng cao, da trắng, mặt mộc mà ngũ quan cũng thanh tú, nhìn rất dễ chịu.

Ha ha, vậy là được rồi.

Thẩm Hạo tò mò vỗ vai bạn: Còn cô vị hôn thê kia đâu.

Đá lâu rồi.

Lần trước từ Thái Lan về tôi hủy hôn luôn.

Lúc trước thì kiêu ngạo lắm, bảo tôi đừng có hối hận.

Hai hôm trước còn nhắn tin xin lỗi, bảo là chỉ cần tôi đồng ý thì muốn làm gì cũng được, không làm mình làm mẩy nữa, tôi chặn luôn rồi.

Tiểu Đào kể.

Khá lắm, phải thế chứ.

Có tiền có thực lực thì đừng làm liếm chó, nếu không cả đời không ngóc đầu lên được.

Còn cô này là sao.

Nhìn tuổi không còn nhỏ nữa.

Tiểu Đào đắc ý: Ừ, 28 rồi.

Tôi quen ở chợ đêm, cô ấy bán bánh khoai tây kẹp.

Thấy xinh nên tôi tán.

Gia cảnh hơi nặng nề, có em trai học cấp hai, mẹ phải lọc máu, bố thì tai biến đi lại khó khăn, không làm lụng được gì.

Cả gia đình đè lên vai cô ấy.

Đỉnh đấy, quả này đúng là combo phục địa ma rồi.

Nếu nhân phẩm tốt thì cũng được, nhưng đàn ông bình thường không gánh nổi đâu, áp lực lớn lắm.

Với cậu bây giờ thì không thành vấn đề, bỏ vài trăm nghìn tệ giúp đỡ cũng được.

Nhìn cô ấy không trang điểm, tay chân thô ráp là biết hay làm việc rồi.

Cưới về cũng tốt, ít nhất cô ấy sẽ chăm sóc cậu chu đáo cả đời.

Thẩm Hạo nhận xét.

Rồi hắn nói thêm: Tùy cậu quyết định thôi, cô ấy chắc chắn là người tốt, chỉ sợ là cái hố không đáy thôi.

Tiểu Đào hắc hắc cười: Tôi không có ý định cưới hay kết hôn gì đâu.

Cứ nuôi như tình nhân thôi, mỗi tháng cho chục triệu.

Cô ấy không lấy chồng được vì gánh nặng gia đình quá lớn.

Tôi ra giá mỗi năm hai trăm nghìn tệ, cô ấy đồng ý ngay.

Cô ấy bảo bao nuôi cũng được nhưng phải ít nhất năm năm, để cô ấy lo hậu sự cho bố mẹ và giúp đỡ em trai.

Thẩm Hạo giơ ngón tay cái: Cậu giác ngộ rồi đấy, tôi cứ tưởng cậu định cưới thật.

Chơi chán rồi mới tính chuyện kết hôn, giờ còn sớm.

Thôi vào đi, thức ăn lên hết rồi.

Vừa ngồi xuống, điện thoại Tiểu Đào vang lên.

Nhìn số lạ, cậu ta bắt máy: Ai đấy.

Tiểu Đào, là em.

Tiểu Đào nhìn Thẩm Hạo: Người cũ.

Thẩm Hạo bảo: Bật loa ngoài đi, tôi nghe thử xem.

Ai cũng có tính hóng hớt, và Thẩm Hạo cũng không ngoại lệ.

Vương Tiểu Đào không nói nhảm, lập tức mở loa ngoài.

Từ trong điện thoại vang lên giọng nói của vị hôn thê cũ: Tiểu Đào, em xin lỗi, chúng ta quay lại với nhau đi.

Em nhớ anh lắm, chia tay rồi em mới thấy anh quan trọng hơn bất cứ ai.

Thẩm Hạo đứng bên cạnh bật cười, không nhịn được mỉa mai: Đây là đi dạo một vòng rồi phát hiện ra người khác chỉ muốn nếm thử chứ không muốn mua, hay là nói họ mua không nổi vậy.

Vương Tiểu Đào cũng cười theo.

Khi xưa hắn đã từng hèn mọn thế nào, chỉ có chính hắn mới rõ.

Cô vợ chưa cưới này không chỉ thỉnh thoảng lại đòi tăng giá sính lễ, mà còn muốn sang tên căn nhà cho cô ta ngay cả khi chưa đính hôn.

Bớt giả tạo đi.

Lúc trước tôi gửi bao lì xì 520 tệ, cô còn chê ít, bảo đồng nghiệp của cô nhận được ít nhất cũng 1314 tệ.

Người ta còn được tặng dây chuyền điện thoại này nọ, còn cô thì chẳng có gì.

Cô còn nói người yêu cô thì chỉ thấy cho bao nhiêu cũng không đủ, người không yêu thì mới thấy cho như vậy là nhiều.

Cô bảo đối với tôi không có cảm giác, không thấy rung động, phải đợi sau khi kết hôn rồi mới từ từ thử thách tôi.

Chương 336

Những lời này đều là cô nói cả đấy, giờ tôi vẫn còn nhớ như in, cứ như mới ngày hôm qua vậy.

Tiểu Đào, em sai rồi, cho em thêm một cơ hội đi.

Sau khi chia tay, lúc nào em cũng nghĩ đến anh.

Khoảnh khắc đó em mới biết anh quan trọng thế nào trong lòng em.

Lần này em thật lòng muốn ở bên anh, chúng ta làm hòa đi, coi như em cầu xin anh.

Dạo này em mới học được hai món ăn, để em nấu cho anh nếm thử nhé.

Vương Tiểu Đào không hề thấy cảm động, ngược lại còn thấy buồn nôn: Cô dựa vào cái gì mà nghĩ tôi sẽ tiếp tục đợi cô.

Cô cũng xứng sao.

Bạn gái hiện tại của tôi xinh đẹp hơn cô gấp mấy lần, cao hơn cô, trắng hơn cô, học vấn cao hơn, lại còn nghe lời hơn cô.

Cô nghĩ tôi bị chập mạch rồi mới đi tìm cô chắc.

Sao hả, đi một vòng rồi thấy không tìm được ai tốt hơn à.

Không có, thật sự không có.

Tiểu Đào anh nghe em giải thích, em thật lòng yêu anh.

Hơn nữa lúc trước anh cũng nói yêu em nhất mà, bây giờ em cũng yêu anh, chúng ta hoàn toàn có thể tiếp tục.

Em nhất định sẽ nghe lời.

Lời còn chưa dứt đã bị Vương Tiểu Đào ngắt lời: Thôi xin cô đừng có yêu tôi, tình yêu của cô nặng nề quá tôi gánh không nổi.

Đừng có giả vờ giả vịt nữa, nghe phát tởm.

Sau này còn gọi điện cho tôi nữa là tôi báo cảnh sát đấy, hành vi này gọi là quấy rối đấy biết không, cô còn là giáo viên nhân dân cơ mà.

Nói xong, hắn dứt khoát cúp máy rồi cho vào danh sách đen.

Thẩm Hạo hơi bất ngờ trước loạt thao tác này: Khá khen cho cậu, từ bao giờ mà cái miệng lại lợi hại thế hả.

Vương Tiểu Đào phấn khích nói: Mẹ nó, sướng quá.

Tới, uống rượu, uống rượu thôi.

Cuối cùng cũng rửa được mối nhục này.

Lúc cô ta dắt mũi tôi, chắc cũng chẳng bao giờ ngờ tới sẽ có ngày hôm nay.

Khá lắm, có tiền đồ, cuối cùng cũng tỉnh ngộ rồi, nào cạn ly.

Chứng kiến cảnh này, Thẩm Hạo cũng thấy sướng lây.

Sau một chén rượu, Vương Tiểu Đào hào hứng kể: Hạo tử, lúc đó ông không thấy đâu, khi tôi đề nghị hủy hôn, cái mặt cô ta vênh lên trời.

Gần đây lại còn nhờ người mai mối đến nói giúp cơ đấy.

Thẩm Hạo hỏi: Vậy tiền sính lễ đã đòi lại được chưa.

Không thể để loại đàn bà đó húp không được, đó là tiền mồ hôi nước mắt đấy.

Đòi lại được một nửa.

Lúc tôi đòi, cô ta bảo là lỗi do tôi nên nhất quyết không trả.

Nhưng tôi đã khởi kiện ra tòa, qua hòa giải thì đòi lại được một nửa.

Thế cũng được rồi.

Cưới loại đó về thì ông xui xẻo tám đời.

Nhìn kết cục của Hứa Tam Đa thì biết, loại phụ nữ này là tai họa.

Ăn của ông, uống của ông mà còn khinh rẻ ông, sớm rời đi là sớm thoát thân.

Không sai, nào uống tiếp.

Thẩm Hạo cười nói: Loại phụ nữ này, ước chừng sau này tiêu chuẩn tìm đàn ông của cô ta đều sẽ lấy ông làm chuẩn.

Kiểu như bạn trai cũ của tôi thu nhập triệu đô, lái xe Mercedes.

Ông đã nâng cô ta lên một tầm cao không thuộc về cô ta rồi.

Vương Tiểu Đào sững người, rồi cười ha hả: Biết đâu cô ta lại tìm được anh bạn trai thân giá chục triệu ấy chứ.

Yên tâm đi, sau này ông chắc chắn cũng có thân giá chục triệu, không bao lâu nữa đâu.

Hạo tử, thật lòng cảm ơn ông.

Không có ông thì không có tôi ngày hôm nay, tôi kính ông một ly.

Vương Tiểu Đào nghiêm túc nói.

Hắn đã muốn cảm ơn Thẩm Hạo từ lâu nhưng chưa có dịp.

Nếu không có Thẩm Hạo nâng đỡ, hắn vẫn chỉ là anh thợ điện nước, cả đời này cũng khó mà ngóc đầu lên nổi.

Đừng có sến súa thế, chúng ta là anh em tốt, nói vậy là mất hay đấy.

Được, tôi không nói nữa, tất cả đều trong chén rượu này.

Hai người khó khăn lắm mới tụ họp một lần, không ai giấu giếm điều gì, cứ thế chén thù chén tạt.

Sau khi hết hai chai rượu trắng, Thẩm Hạo vẫn tỉnh bơ như không, còn Vương Tiểu Đào thì bắt đầu say bí tỉ, trời đất quay cuồng.

Hạo tử, tửu lượng của ông từ bao giờ mà kinh khủng thế.

Lời còn chưa dứt, hắn đã oẹ một tiếng muốn nôn.

Người phụ nữ bên cạnh vội vàng cầm cái thùng rác qua, Vương Tiểu Đào nôn thốc nôn tháo vào đó.

Cô ta vừa rót nước vừa vỗ lưng cho hắn.

Chứng kiến cảnh này, Thẩm Hạo thấy người phụ nữ này cũng không tệ.

Tuy nhiên, chuyện tình cảm của bạn thân, hắn cũng lười xen vào.

Vì Vương Tiểu Đào đã say lờ đờ nên các chương trình tiếp theo đều bị hủy.

Bản thân Thẩm Hạo cũng không mấy hứng thú, giờ đây hắn đã khác xưa, bên cạnh không thiếu tuyệt sắc giai nhân, mắt nhìn cũng cao hơn hẳn.

Do người phụ nữ không biết lái xe nên Thẩm Hạo bảo cô ta gọi người lái hộ, hai người vào khách sạn gần đó mở phòng.

Còn chất cồn trong người Thẩm Hạo sớm đã bốc hơi hết, tinh thần cực kỳ sảng khoái.

Sau khi Vương Tiểu Đào rời đi, Thẩm Hạo cũng định lái xe về.

Vừa lấy chìa khóa mở cửa xe, một người phụ nữ bất ngờ ngồi vào ghế phụ.

Sự việc đột ngột khiến Thẩm Hạo hơi bất ngờ.

Cô ta mặc một chiếc váy hai dây, ngũ quan rất xinh đẹp, tự tin nhìn Thẩm Hạo, hơi cúi người xuống như sợ hắn không thấy được đường rãnh ngực kiêu ngạo của mình.

Da dẻ nhìn rất trắng trẻo, nhưng với ngũ quan nhạy bén, Thẩm Hạo ngửi thấy một mùi hương nồng nặc, rõ ràng là trắng do xịt kem chống nắng.

Soái ca, cho em xin phương thức liên lạc nhé.

Thẩm Hạo lười để ý đến cô ta: Không hứng thú, xuống xe đi.

Sắc mặt cô ta hơi biến đổi, thoáng qua vẻ tức giận nhưng rồi lại đưa tay định nắm lấy cánh tay Thẩm Hạo: Soái ca, đừng keo kiệt thế mà, em nghe lời lắm đấy.

Thẩm Hạo lạnh lùng liếc nhìn cô ta một cái: Không được, cô già quá rồi, mau biến đi trước khi tôi nổi nóng.

Người phụ nữ ghé sát lại, vẻ mặt đầy mê hoặc: Soái ca, anh nhất định là chưa hiểu được niềm vui của thiếu phụ rồi.

Kết bạn đi mà, anh có thiệt thòi gì đâu, nha.

Không làm nũng thì thôi, vừa nghe cô ta làm nũng là Thẩm Hạo nổi hết cả da gà.

Lười nói nhảm, hắn trừng mắt nhìn cô ta một cái.

Cô ta bỗng nhiên ngẩn người, đôi mắt trở nên mờ mịt rồi ngoan ngoãn xuống xe.

Thẩm Hạo lắc đầu ngán ngẩm, đúng là xã hội hài hòa đã cứu cô một mạng đấy.

Đợi xe của Thẩm Hạo đi khuất, người phụ nữ mới bừng tỉnh.

Cô ta nhíu mày đầy thắc mắc, không hiểu sao mình lại xuống xe.

Lúc nãy đang ăn, thấy Thẩm Hạo lái chiếc Ferrari 8 triệu tệ, lại đẹp trai như vậy, cô ta đã động lòng.

Thậm chí còn sang hiệu thuốc bên cạnh mua sẵn một hộp bao cao su, định thi triển tuyệt kỹ.

Nguyên bản cô ta tưởng rằng với sức quyến rũ của mình, tối nay chắc chắn sẽ hạ gục được Thẩm Hạo.

Trong cơn tức giận, cô ta định gọi điện báo cảnh sát, nhưng nghĩ mãi không ra đó là loại xe gì, biển số bao nhiêu.

Bỗng nhiên nảy ra ý định, cô ta vào nhà hàng gặp ông chủ đòi xem camera giám sát.

Ông chủ biết chuyện, bề ngoài tỏ ra rất hợp tác, cười híp mắt nói: Mỹ nữ yên tâm, cô đợi ở đây một lát, tôi đi điều chỉnh camera cho cô ngay.

Nhưng ngay khi vào trong, việc đầu tiên ông chủ làm là xóa sạch video.

Ông ta đâu có ngu, giúp điều chỉnh camera cho loại người này đúng là chỉ có kẻ não tàn mới làm.

Khi Thẩm Hạo đến, ông chủ đã đặc biệt chú ý, không chỉ vì xe đẹp mà biển số còn rất ấn tượng.

Lái một chiếc Ferrari SUV đời mới nhất, biển số lại là tứ quý 6.

Loại người này dù có lái xe sau khi uống rượu thì đã sao.

Đừng nói là lái xe lúc say, dù có đâm chết người thì cũng có đủ lý do để tìm người thế mạng.

Ông chủ đến đây làm ăn chứ không phải đến để tìm cái chết.

Một khi video này bị lộ ra, cô ta có sao không thì ông không biết, nhưng cái tiệm này của ông chắc chắn không mở tiếp được nữa.

Suốt ngày tiếp đón thanh tra thôi cũng đủ mệt rồi.

Ông ta với người phụ nữ này không thân không thích, cũng chẳng phải cảnh sát, dựa vào cái gì mà phải giúp cô ta để rồi rước họa vào thân.

Đừng nói là chủ nhà hàng, ngay cả cảnh sát giao thông khi nhìn thấy loại xe và biển số này cũng thấy đau đầu.

Sáng ra kiểm tra nồng độ cồn, chiều có khi đã bị điều chuyển công tác sang bộ phận khác hoặc vùng sâu vùng xa rồi.

Chương 337

Xóa xong video, ông chủ mỉm cười nói với người phụ nữ: Xin lỗi mỹ nữ nhé, camera gặp sự cố rồi, bên trong chẳng quay được gì cả.

Cô ta không tin, cứ nhất quyết đòi kiểm tra cho bằng được.

Còn quấy rối ở đây nữa là tôi báo cảnh sát đấy.

Người đâu, lôi con dở này ra ngoài cho tôi.

Hai nhân viên phục vụ vội vàng lôi cô ta ra ngoài.

Nhìn vẻ mặt gây sự của cô ta, ông chủ khinh bỉ bĩu môi: Mẹ nó, muốn đào mỏ mà cũng không soi gương nhìn lại mình.

Đối với đoạn kịch ngắn này, Thẩm Hạo thực sự không hề hay biết.

Quay về biệt thự, hắn thấy trong phòng khách bày biện rất nhiều hộp quà bánh trung thu tinh xảo, trong lòng thầm thắc mắc.

Thấy Lục Khiết đang cúi người giúp mình thay dép lê, Thẩm Hạo hỏi: Sao lại có nhiều bánh trung thu thế này.

Ở đâu ra vậy.

Lục Khiết cười đáp: Ông chủ, lúc nãy sau khi anh đi ra ngoài, Đường Lập Dương có qua đây giao giường.

Chỗ bánh trung thu này là do anh ta mang tới.

Nghe nói ông chủ không có nhà, anh ta bảo hậu thiên là Trung thu nên mang ít bánh đến cho ông chủ nếm thử, rồi để lại chỗ này và đi luôn.

À, vậy sao.

Hắn cũng có lòng đấy.

Đã tặng thì cứ giữ lại đi.

Tôi không thích ăn đồ ngọt, chỗ bánh này đến lúc đó em mang hết về nhà đi.

Lục Khiết gượng cười nói: Ông chủ, tôi chỉ có mỗi một đứa con gái, nhà chẳng có ai, hai mẹ con tôi cũng không ăn hết nhiều thế này, mang về chẳng phải lãng phí sao.

Thấy vậy, Thẩm Hạo ngồi xuống sofa, ngoắc tay ra hiệu cho Lục Khiết lại gần.

Khi cô ngồi xuống, hắn ôm eo cô và nói: Chẳng phải em đang xích mích với bên nhà ngoại sao.

Giờ cuộc sống của em cũng ổn định rồi, cũng đến lúc nên làm hòa với gia đình.

Vả lại, lúc trước cha mẹ em làm vậy cũng là vì muốn tốt cho em thôi.

Chỗ bánh trung thu này cứ đem tặng cho người nhà đi, nếu không thì tặng họ hàng cũng được.

Thời buổi này ai cũng khó khăn, có ai chê quà đâu.

Nghe vậy, sắc mặt Lục Khiết trở nên căng thẳng, cô khẽ cắn môi, hai tay nắm chặt lại.

Vì dùng lực quá mạnh, mu bàn tay vốn trắng trẻo của cô trở nên nhợt nhạt.

Đồng thời, trong mắt cô thoáng qua một tia mong đợi, nhưng nhiều hơn cả vẫn là sự căng thẳng và bất an.

Cảm xúc mâu thuẫn này khiến tim cô đập nhanh không kiểm soát, đúng là cảm giác về quê mà thấy sợ.

Ông.

ông chủ, cha mẹ tôi liệu có đuổi tôi ra ngoài không.

Thẩm Hạo mỉm cười: Dĩ nhiên là không rồi, trên đời này người tốt với em nhất luôn là cha mẹ.

Nếu lúc trước họ có thể lén lút tiếp tế cho em, chứng tỏ trong lòng họ vẫn có đứa con gái này.

Tôi sợ em đường đột tìm đến thì đôi bên lại khó xử, em có thể đi đường vòng, hẹn em gái hoặc chị gái cùng đi ăn cơm, như vậy chẳng phải sẽ ổn sao.

Lục Khiết càng nghĩ càng thấy lời Thẩm Hạo có lý.

Gương mặt cô lộ rõ vẻ cảm kích: Ông chủ, cảm ơn anh.

Tôi sẽ tìm cách làm hòa với gia đình.

Sau đó, Lục Khiết có vẻ vẫn còn do dự, nhưng rồi cũng lấy hết can đảm nhìn Thẩm Hạo hỏi: Ông chủ, vậy ngày mai tôi có thể về nhà không.

Thẩm Hạo cười nhẹ: Tất nhiên là được, việc gia đình là quan trọng, chắc hẳn cha mẹ em cũng đang mong ngóng tin tức của em đấy.

Nghe câu trả lời này, tâm trạng Lục Khiết nhẹ nhõm hơn hẳn.

Lúc này, Thẩm Hạo chỉ vào mười mấy hộp bánh trung thu ở phòng khách, vỗ nhẹ vào cặp mông kiều diễm của cô: Khi về nhớ mang theo hết chỗ bánh này đi.

Tôi biết rồi ông chủ.

Thời gian không còn sớm nữa, ông chủ muốn ăn gì không.

Tôi làm cho anh.

Tôi vừa ăn xong mới về, không cần lo cho tôi đâu, em muốn ăn gì

thì tự đi mà làm.

Vâng, thưa ông chủ.

Nhìn bóng dáng bận rộn của Lục Khiết, Thẩm Hạo nhìn sang đống bánh trung thu.

Đã đến Trung thu rồi, cũng nên mời mọi người một bữa cơm.

Mấy thứ như bánh trung thu chắc họ chẳng để tâm đâu, phải là thịt yêu thú mới được.

Số thịt yêu thú dự trữ trong nhẫn không gian lần trước đã hết rồi, mà thịt Lục Cảnh Ngưu thì không thích hợp để cho họ ăn.

Thẩm Hạo nghĩ đã đến lúc đi săn một con khác, cấp độ Nhất cảnh hoặc Nhị cảnh là đủ rồi, cảnh giới cao quá cũng không tốt.

Đang lúc Thẩm Hạo thẫn thờ, Hạ Ny gửi tin nhắn đến: Hạo ca, ngày kia là Trung thu rồi, mai em sẽ qua đó, anh có cần gì không để em mang qua.

Không cần đâu, em cứ đến là được.

Vâng ạ Hạo ca, yêu anh quá đi, moah moah.

Kết thúc cuộc gọi, Thẩm Hạo thầm tính toán trong lòng.

Đã đón Trung thu thì chi bằng gọi hết các cô gái đến tụ họp một thể.

Càng nghĩ càng thấy ý kiến này hay, hắn quyết định gọi cả Somsri và Arabella từ Thái Lan qua cùng chung vui.

Còn về Jenny ở tít bên Mỹ, Thẩm Hạo nghĩ thôi vậy, dù sao khoảng cách cũng quá xa.

Tuy tốc độ của hắn rất nhanh, đi Mỹ cũng chẳng mất bao nhiêu thời gian, thậm chí chưa đầy nửa tiếng, nhưng hắn lười đi.

Cũng đã một thời gian không gặp Somsri và Arabella rồi.

Nghĩ là làm, hắn trực tiếp gọi video luôn.

Khi Somsri nhận được cuộc gọi của Thẩm Hạo, cô vô cùng kích động, vì bình thường hắn rất ít khi gọi video cho cô.

Ông chủ, có chuyện gì vậy ạ.

Chuyện nhỏ thôi, ngày kia là Trung thu rồi, em đưa cả Arabella qua đây, chúng ta cùng tụ họp.

Vâng thưa ông chủ, em nhất định sẽ đến, có cần mang theo đặc sản gì không ạ.

Không cần mang gì đâu, hai em qua đây là được rồi.

Vâng ạ ông chủ, yêu anh.

Đợi qua đây rồi để tôi xem em yêu sâu đậm đến mức nào nhé.

Cái đó còn phải xem ông chủ yêu thế nào chứ ạ.

Được rồi, bớt lảm nhảm đi, ngày mai qua luôn nhé.

Ông chủ yên tâm, nhất định đúng giờ ạ.

Cúp máy xong, mắt Thẩm Hạo thoáng qua một tia mong đợi, khóe miệng khẽ nở nụ cười.

Đã lâu không tụ tập đông đủ, trong lòng hắn cũng thấy rạo rực.

Đúng lúc này, Lục Khiết với dáng người cao ráo, khoác trên mình chiếc tạp dề, bưng khay trà nhẹ nhàng bước tới.

Cô đặt khay trà xuống bàn rồi thuần thục pha trà.

Động tác vô cùng nhàn nhục, từng bước một đều cực kỳ tỉ mỉ.

Pha xong trà, cô ngước đầu lên khẽ nói: Ông chủ uống chén trà trước đi, có việc gì cứ gọi tôi nhé.

Thẩm Hạo nhìn mồ hôi lấm tấm trên trán Lục Khiết, nói: Em đi làm chút gì đó ăn đi, đừng lo cho tôi.

Nói xong, hắn khẽ vỗ vai cô.

Ông chủ, tôi không sao đâu.

Lục Khiết lau mồ hôi trên trán, mỉm cười nói.

Bớt nói nhảm, đi làm việc của em đi.

Vâng.

Đến tối, thời tiết bắt đầu chuyển xấu.

Mây đen che khuất vầng trăng sáng, màn đêm đen kịt tương phản hoàn toàn với ánh đèn neon rực rỡ của thành phố Trường An.

Bên ngoài cửa sổ, gió rít từng hồi, cây cối ngoài biệt thự cũng rung rinh theo gió, lá cây xào xạc bay tứ tung.

Lục Khiết cũng giống như những chiếc lá bị gió cuốn đi, lại như con thuyền nhỏ bị sóng lớn xô đẩy lên đỉnh ngọn sóng.

Ngày hôm sau, Tiêu Băng sau khi trang điểm kỹ càng, đúng giờ mang bữa sáng ngon lành đến biệt thự của Thẩm Hạo.

Tiêu Băng hôm nay trông cực kỳ mê hoặc, cô mặc một chiếc váy ôm sát khoe trọn cặp đùi thon dài trong đôi tất da chân, khiến đôi chân càng thêm thẳng tắp.

Áo khoác là một chiếc vest đen nhỏ đơn giản nhưng không kém phần thời thượng, trông vừa tinh tế vừa chuyên nghiệp.

Tổng thể mang lại cảm giác vừa thanh lịch vừa tràn đầy sức hút.

Vừa bước vào đã thấy hơn mười hộp bánh trung thu đóng gói đẹp mắt ở phòng khách, cô không khỏi tò mò: Thẩm Hạo, anh thích ăn bánh trung thu lắm sao.

Thẩm Hạo lắc đầu: Đó là Đường Lập Dương tặng đấy, tôi không thích đồ ngọt, tôi thích ăn cay, không cay không vui.

Em cũng vậy.

Tiêu Băng mỉm cười, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Thẩm Hạo, thoáng hiện vẻ mong chờ.

Nhớ ra điều gì đó, cô lại nói: Chắc hôm nay Hạ Ny sẽ đến đấy.

Tôi bảo cô ấy đến mà, mai chẳng phải là Trung thu sao, tụ họp một chút cho vui.

Nghe vậy, trong mắt Tiêu Băng thoáng hiện vẻ hụt hẫng vì Thẩm Hạo không mời cô.

Chưa đợi cô kịp lên tiếng, Thẩm Hạo lại nói tiếp: À phải rồi, mai mời mọi người ăn đồ nướng, em cũng đến luôn nhé.

Thật sao.

Vậy thì tốt quá.

Tiêu Băng nở nụ cười rạng rỡ, nhan sắc tuyệt mỹ càng thêm lung linh.

Tâm trạng cô lập tức trở nên vui vẻ, giống như mây mù tan đi thấy trăng sáng, mọi thứ bỗng trở nên tươi đẹp lạ thường.

Có những ai thế.

Tiêu Băng tò mò.

Có Tiêu Nhiên, anh Dương, thêm hai người bạn từ Thái Lan qua nữa, và cả Thi Nịnh nữa.

Hai người bạn ở Thái Lan.

Tiêu Băng hơi ngẩn người, rồi lập tức hiểu ra.

Chắc chắn là hai người phụ nữ của Thẩm Hạo ở bên đó.

Cô chỉ mới nghe Tiêu Nhiên kể chứ chưa bao giờ gặp.

Trong tài liệu Tiêu Nhiên đưa lần trước ghi chép rất rõ ràng về tất cả những người phụ nữ có quan hệ với Thẩm Hạo.

Suy nghĩ một chút, Tiêu Băng cảm thấy phía mình ít người quá.

Có phải vẫn là món thịt nướng lần trước không.

Đúng vậy, lần này thịt sẽ tươi ngon hơn nhiều.

Tiêu Băng nhìn Thẩm Hạo hỏi: Đã đông người thế này, lại là Tết Trung thu, hay là mời cả Trương Mạt đến đi, thịt ngon thế này cũng nên để cậu ấy nếm thử.

Được thôi, hoàn toàn không vấn đề gì, thêm đôi đũa thôi mà.

Em với Trương Mạt thân nhau thì em đứng ra mời đi.

Thẩm Hạo cười nói.

Như vậy không tiện đâu, khách không được dắt thêm khách, đó là quy tắc.

Chương 338

Anh là chủ nhà, anh đứng ra thông báo thì tốt hơn.

Tiêu Băng mỉm cười nói.

Đây không phải là cô làm bộ, mà là phép lịch sự cơ bản.

Nếu cô tự gọi Trương Mạt đến, chắc chắn cô ấy sẽ thấy không tự nhiên, dù sao đây cũng không phải nhà cô.

Thẩm Hạo gật đầu: Được, vậy để tôi liên lạc.

Vâng, vậy anh ăn sáng đi, em đi trước đây.

Tiêu Băng nói xong, thấy Thẩm Hạo định đứng dậy tiễn, liền mỉm cười từ chối: Không cần tiễn đâu, em tự đi được rồi.

Sau khi Tiêu Băng đi, Lục Khiết cũng định rời đi.

Ông chủ, vậy tôi xin phép về trước ạ.

Thẩm Hạo ừ một tiếng, xách bánh trung thu bỏ vào cốp xe BMW của cô.

Đi đường cẩn thận nhé.

Tôi biết rồi ông chủ.

Sau khi Lục Khiết đi, Thẩm Hạo gửi tin nhắn mời Trương Mạt rồi tiến vào không gian.

Lần nữa đến với Thiên Vũ bí cảnh, vì đã hứa mai mời mọi người ăn đồ nướng nên phải chuẩn bị nguyên liệu tươi ngon.

Mục tiêu lần này của Thẩm Hạo rất đơn giản, đó là một con Mạc Trư nhị cảnh.

Thần thức quét qua một vòng, hắn liền tìm thấy vị trí của Mạc

Trư.

Loài này thường sống bầy đàn, Thẩm Hạo chọn một con nhỏ, chỉ nặng hơn sáu trăm cân.

Nhiều quá ăn không hết lại lãng phí.

Hắn dứt khoát chặt đầu, bỏ nội tạng, chỉ loáng cái là xong xuôi.

Dù bỏ đi gần một nửa nhưng vẫn đủ ăn.

Thẩm Hạo cũng chẳng hứng thú gì với việc làm thịt tỉ mỉ.

Từ Thiên Vũ bí cảnh trở về biệt thự, Thẩm Hạo đặt thịt Mạc Trư lên thớt bắt đầu thái.

Khi chặt xương sườn, lưỡi dao bỗng gãy làm đôi.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cũng không ngạc nhiên, dù sao dao ở thế giới này cũng chỉ là phàm thiết, thái thịt yêu thú dùng sức một chút còn tạm được chứ chặt xương thì đừng mơ.

Suy nghĩ một chút, Thẩm Hạo quyết định tự luyện một con dao làm bếp, sau này phụ nữ trong nhà dùng cũng tiện hơn.

Hắn tìm trong nhẫn không gian những dược liệu luyện khí phù hợp.

Loại dược liệu này trong không gian của hắn có đầy, trước đây toàn vứt như rác, giờ lại có dịp dùng tới.

Không cần kỹ thuật gì cao siêu, cũng chẳng cần trận pháp phức tạp, Thẩm Hạo gom các dược liệu lại, dùng linh hỏa nung chảy.

Thoắt cái, dược liệu đã hóa thành chất lỏng, rồi hắn bắt đầu tạo hình.

Chỉ trong vòng một phút, con dao dần hình thành, tỏa ra ánh sáng huyền bí.

Hắn còn cho thêm một chút bạch kim vào để bề mặt dao trơn láng, lưỡi dao sắc bén vô cùng.

Có dao mới, tốc độ thái thịt nhanh hơn hẳn.

Chia thịt làm ba loại, Thẩm Hạo vứt tất cả vào tủ lạnh, đợi ngày mai chén.

Đến trưa, Hạ Ny báo cho Thẩm Hạo là cô đã đến sân bay Trường An.

Cô bảo Thẩm Hạo không cần đến đón Somsri và Arabella, cô sẽ đợi hai người họ rồi cùng về biệt thự.

Thẩm Hạo cũng lười đi nên đồng ý ngay.

Tại phòng chờ VIP sân bay Trường An, có hai mỹ nữ cực phẩm đang ngồi trò chuyện vui vẻ.

Một người mặc quần jean và áo sơ mi rất giản dị, chính là Trương Mạt.

Người còn lại mặc váy len ôm sát khoe trọn đường cong chữ S quyến rũ, chuẩn phong cách ngự tỷ, đeo kính mát to bản, tay xách túi Hermes, chính là Hạ Ny.

Nhan sắc của hai người rất nổi bật, nếu ở sảnh ngoài chắc chắn sẽ thu hút vô số ánh nhìn.

Trương Mạt, không ngờ lần này Hạo ca cũng mời cậu, thật là bất ngờ nha.

Hừ, có gì mà bất ngờ, đó là sức hút của mình thôi.

Mình tò mò không biết Thẩm Hạo cho cậu uống bùa mê thuốc lú gì mà cậu lại chết mê chết mệt theo hắn như thế.

Không chỉ vậy, mình còn thấy giọng điệu của Tiêu Băng cũng khác hẳn rồi.

Hạ Ny nhướng mày cười: Chị ấy không phải thay đổi, mà là đã lún sâu vào rồi.

Cái gì.

Tiêu Băng lún sâu.

Sao có thể chứ.

Trương Mạt kinh ngạc không thôi, không tin nổi đó là sự thật.

Đây vẫn là nữ tổng tài Tiêu Băng trong ấn tượng của cô sao.

Cậu không tin à.

Hạ Ny cười đầy ẩn ý.

Dĩ nhiên là không tin.

Với sự cao ngạo của Tiêu Băng, nếu không rõ lai lịch của Thẩm Hạo thì còn có khả năng.

Đằng này biết rõ hắn có nhiều phụ nữ như vậy, sao chị ấy có thể chấp nhận được.

Trương Mạt lắc đầu quả quyết.

Hạ Ny cười bí hiểm, chậc chậc hai tiếng rồi thản nhiên nói: Vậy là cậu quá coi thường sức hút của Hạo ca rồi, năng lực của anh ấy vượt xa tưởng tượng của cậu, dùng rồi ai cũng khen tốt cả.

Mình đoán chắc chắn Tiêu Băng đã biết năng lực của Hạo ca rồi, điều này không cần bàn cãi.

Khi cậu càng hiểu rõ anh ấy, cậu mới thấy anh ấy thần kỳ đến mức nào.

Nếu có người phụ nữ nào không bị anh ấy khuất phục thì mình mới nể phục đấy.

Trương Mạt bĩu môi không tin: Anh ta chẳng qua chỉ là đẹp trai

một chút, dáng người chuẩn, có tiền, có tài, năng lực cá nhân mạnh, ngoài ra mình chẳng thấy có gì đặc biệt cả.

Mình biết anh ta đào hoa, nhưng không có nghĩa là tất cả phụ nữ đều chấp nhận chung chồng.

Có lẽ có những người ở bên anh ta vì tiền.

Cậu nói vậy là sai rồi.

Thế cậu bảo mình với Tiêu Băng có ai thiếu tiền không.

Hạ Ny cười hì hì.

Tại hai cậu khẩu vị nặng thôi.

Trương Mạt nói vậy nhưng trong lòng cũng cực kỳ tò mò.

Cả Hạ Ny và Tiêu Băng đều là những người có mắt nhìn rất cao, vậy mà đều cam tâm tình nguyện theo Thẩm Hạo, không tò mò mới là lạ.

Nói vậy thì có bằng chứng gì không.

Mình vẫn tin Tiêu Băng sẽ không hạ mình dễ dàng như thế.

Đối với cô bạn thân, Trương Mạt vẫn có vài phần tin tưởng.

Sự thật rành rành ra đó, cậu không tin cũng chịu.

Bằng chứng dĩ nhiên là có, đại tổng tài Tiêu Băng của chúng ta mấy ngày liền đều tự tay mang bữa sáng đến biệt thự cho Hạo ca đấy.

Hả.

Tiêu Băng tự tay đưa bữa sáng.

Sao có thể.

Lần này Trương Mạt thực sự bị sốc.

Dù biết Hạ Ny không đem chuyện này ra đùa nhưng cô vẫn không

tài nào tin nổi.

Thật hơn cả vàng, lát nữa gặp chị ấy cậu cứ tự đi mà hỏi.

Hạ Ny khẳng định chắc nịch.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Hạ Ny, Trương Mạt định nói gì đó rồi lại thôi.

Tất cả chuyện này thật khó tin.

Cô không hiểu Thẩm Hạo có ma lực gì mà khiến Tiêu Băng phải như vậy.

Cô không nhịn được hỏi: Vậy Thẩm Hạo tốt ở điểm nào, hay là ưu điểm của anh ta là gì.

Hạ Ny trêu chọc: Cậu là hủ nữ mà cũng tò mò rồi à, có cảm tình rồi phải không.

Trương Mạt gật đầu, không phủ nhận thiện cảm dành cho Thẩm Hạo.

Nếu Thẩm Hạo còn độc thân thì mình chắc chắn sẽ theo đuổi, nhưng tình cảnh thế này, nhiều phụ nữ quá mình không dám động vào.

Nhưng anh ta có thể thu hút cả cậu lẫn Tiêu Băng đến mức này thì chắc chắn phải có bản lĩnh gì đó.

Cậu đừng có úp mở nữa, nói thẳng ra đi.

Hạ Ny lắc đầu nói: Mình cũng không giải thích rõ được, chỉ khi cậu tự mình trải nghiệm mới biết anh ấy thần kỳ thế nào.

Trương Mạt khẽ nhíu mày, ánh mắt hơi thẫn thờ như đang chìm đắm trong suy nghĩ riêng.

Cô cố nhớ lại mọi khoảnh khắc từ khi quen biết Thẩm Hạo để tìm manh mối.

Cô nhớ lại lần đầu gặp mặt, khi đó Thẩm Hạo đã để lại ấn tượng sâu sắc cho cô.

Nụ cười, ánh mắt và khí chất đặc biệt đó khiến cô khó quên.

Ngoại hình và khí chất đều rất hợp gu của cô.

Chương 339

Lần đầu gặp là lúc chơi golf, kỹ thuật của anh ta thực sự khiến cô kinh ngạc.

Ngay cả huyền thoại Tiger Woods có đến đây chắc cũng phải gọi bằng thầy.

Điều khó tin hơn là dù giỏi như vậy nhưng anh ta lại không có ý định phát triển theo hướng đó.

Có thể nói, chỉ cần anh ta muốn, anh ta chắc chắn sẽ trở thành huyền thoại mới, thậm chí là biểu tượng của làng golf thế giới như Jordan của bóng rổ, trở thành danh lưu cấp thế giới, danh tiếng và thành tựu sẽ đưa anh ta lên đỉnh cao danh vọng.

Huống hồ golf còn là trò chơi của giới thượng lưu, đẳng cấp như Thẩm Hạo đi đâu cũng được chào đón.

Nhưng Thẩm Hạo lại chẳng mảy may quan tâm, điều đó khiến cô thực sự chấn động.

Coi danh lợi như rác rưởi, Trương Mạt mới thấy loại người này lần đầu.

Thú thật cũng chính vì thế mà hôm đưa Thẩm Hạo về khách sạn, cô đã không nhịn được mà chiếm chút tiện nghi của anh ta.

Tuy cô hay đọc truyện đam mỹ nhưng sự dè dặt của phụ nữ vẫn có, nếu không có cảm tình thì sao cô lại làm vậy.

Chỉ tiếc là Thẩm Hạo có quá nhiều phụ nữ khiến cô phải chùn bước.

Lúc đầu cô tưởng chỉ có Hạ Ny là nhất thời nông nổi, chơi bời vài năm rồi thôi, không ngờ cô ấy lại lún sâu đến thế.

Bây giờ ngay cả con thiên nga kiêu hãnh như Tiêu Băng cũng bắt đầu gục ngã, còn chủ động đưa bữa sáng nữa.

Thật là không thể tin nổi, tam quan và nhận thức của cô hoàn toàn bị đảo lộn.

Một lúc lâu cô không biết phải nói gì.

Thấy cô bạn thân nghệt mặt ra, Hạ Ny mỉm cười không giải thích gì thêm.

Sự thần kỳ của Thẩm Hạo không thể diễn tả bằng lời, chỉ có thể tự mình cảm nhận.

Đúng lúc này, loa thông báo chuyến bay từ Thái Lan đã hạ cánh.

Đi thôi, họ xuống máy bay rồi.

Hạ Ny cười nói.

Trương Mạt bừng tỉnh, nhớ lại mục đích của chuyến đi này.

Cậu đúng là tận tâm thật đấy, đi đón cả phụ nữ khác cho Thẩm Hạo, làm tiểu tam đến mức này cũng chẳng có ai đâu.

Trương Mạt cạn lời.

Hạ Ny hừ một tiếng đầy kiêu hãnh: Không biết nói thì im đi, ai là tiểu tam hả, mình rõ ràng là tiểu tứ, tiểu ngũ rồi.

Trương Mạt:.

Cậu hết thuốc chữa rồi.

Trương Mạt bất lực đỡ trán.

Haha, cậu đâu phải mình nên sao biết được niềm vui của mình.

Mình còn bảo cho cậu biết, đừng có khinh tiểu tứ tiểu ngũ, Tiêu Băng còn là tiểu lục, à không, chị ấy phải là tiểu thất mới đúng.

Sao lại thành tiểu thất rồi.

Thẩm Hạo có tận 7 người phụ nữ cơ à.

Sao mình nghe các phiên bản cứ khác nhau thế nhỉ.

Trương Mạt thắc mắc, mấy người phụ nữ của Thẩm Hạo cô từng nghe Tiêu Nhiên kể qua, nhưng chưa nghe có thêm người khác.

Bên Mỹ còn có một cô Jenny nữa, quen hồi đi săn ở Châu Phi ấy.

Đỉnh thật, mình chỉ có thể nói là Thẩm Hạo quá đỉnh, còn hư cấu hơn cả tiểu thuyết mình đọc.

Trương Mạt giơ ngón tay cái thán phục.

Cậu cũng đừng nói thế, mình tin tương lai cậu rất có khả năng là tiểu bát hoặc tiểu cửu đấy.

Hạ Ny đầy tự tin.

Phi, bộ đàn ông trên đời này chết hết rồi hay sao mà mình phải đâm đầu vào cái cây Thẩm Hạo đó.

Mình mới không thèm vác xác đến làm bà tám bà chín đâu.

Nhiều phụ nữ thế kia, Thẩm Hạo không sợ bị vắt kiệt à.

Vậy là cậu lo hão rồi, anh ấy khỏe đến mức vô lý, như động cơ vĩnh cửu vậy, có muốn thử không thì bảo.

Hạ Ny nhướng mày trêu chọc.

Mình thấy cậu mấy ngày không gặp Thẩm Hạo là bắt đầu phát dâm rồi đấy.

Trương Mạt đỏ mặt, thật sự không đỡ nổi cái miệng không kiêng nể gì của Hạ Ny.

Hạ Ny chỉ mỉm cười không nói thêm, cô tin rằng Trương Mạt chắc chắn không thoát khỏi bàn tay của Thẩm Hạo.

Lúc này, Thi Nịnh trong bộ đồng phục tiếp viên hàng không, kéo

theo vali, phía sau là hai cô gái lai xinh đẹp, chính là Somsri và Arabella.

Nhìn thấy Tống Mộ Mạt Lạp và A Lạp Bối Lạp, Trương Mạt không khỏi kinh ngạc: Đây là những người phụ nữ của Thẩm Hạo ở Thái Lan sao.

Trời ạ, cao thật đấy.

Ừ, người cao hơn tên là A Lạp Bối Lạp, tầm 1m8, hình như là Á quân hay Quý quân cuộc thi hoa hậu ở Thái Lan ấy.

Hạ Ny nói.

Trương Mạt giơ ngón tay cái lên, Thẩm Hạo này đúng là kiểu phụ nữ nào cũng có.

Đỉnh thật.

Tống Mộ Mạt Lạp và A Lạp Bối Lạp cũng nhìn thấy Hạ Ny.

Là đồng đội cũ, hai cô gái vui vẻ vẫy tay chào Hạ Ny, bước chân cũng nhanh hơn.

Chào Hạ Ny.

Chị Hạ Ny.

Thi Ninh cùng ba cô gái lần lượt chào hỏi.

Hạ Ny vui mừng ôm lấy từng người, nhất thời có bao nhiêu chuyện muốn nói.

Nhìn bốn cô gái trò chuyện thân mật, Trương Mạt đứng bên cạnh bĩu môi đầy gượng gạo.

Cô cảm thấy mình như người thừa.

Trong lòng cô không thể không bái phục Thẩm Hạo, thủ đoạn này đúng là lợi hại.

Nếu Ung Chính trong phim Chân Hoàn Truyện mà có thủ đoạn này thì đã chẳng bị cắm sừng nhiều đến thế.

Hạ Ny và bốn cô gái cứ líu lo mãi không dứt, dường như quên bẵng Trương Mạt bên cạnh.

Trương Mạt cũng ngại mở lời, ngay khi cô bắt đầu mất kiên nhẫn, Hạ Ny mới kéo cô lại giới thiệu: Đây là cô bạn thân Trương Mạt của mình.

Còn đây là các chị em tốt của mình: Thi Ninh, Tống Mộ Mạt Lạp và A Lạp Bối Lạp.

Trương Mạt lườm Hạ Ny một cái, trong lòng đầy bực bội.

Tình cảm bao nhiêu năm nay coi như bỏ đi, cô tức đến độ muốn bốc hỏa.

Ngược lại, nhóm Thi Ninh không hề có chút địch ý nào với Trương Mạt, thậm chí còn rất nhiệt tình.

Trong mắt họ, cô gái này cũng có thể là chị em trong tương lai.

Sau khi chào hỏi đơn giản, Hạ Ny cười nói: Đi thôi, đừng để anh Hạo phải đợi sốt ruột.

Năm cô gái cùng ngồi lên chiếc xe Mercedes thương gia, hướng về phía biệt thự.

Tống Mộ Mạt Lạp và A Lạp Bối Lạp lần đầu đến Hoa Quốc nên rất tò mò về mọi thứ ở đây.

Hạ Ny cười: Đã khó khăn lắm mới đến một lần, hai em cứ ở lại thêm mấy ngày, chị sẽ đưa đi chơi khắp nơi.

Tối nay chúng ta sẽ đến Đại Đường Bất Dạ Thành trước.

Vâng, cảm ơn chị Hạ Ny.

Tống Mộ Mạt Lạp cười đáp.

Hiểu biết của họ về Hoa Quốc chỉ dừng lại ở trên mạng và truyền thông Thái Lan, có cả tiêu cực lẫn tích cực nhưng thực hư thế nào thì chưa rõ.

Người Hoa Quốc sang Thái Lan du lịch nhiều, nhưng người Thái sang đây thì ít hơn, chủ yếu vì dân số Thái Lan ít, lương bình quân cũng chỉ khoảng 1 vạn bạt, tương đương 2000 tệ, không đủ chi trả cho mức tiêu dùng tại đây.

Trên đường đi, Hạ Ny không quản mệt mỏi giải thích về văn hóa Trường An cho hai cô gái, cứ như thể cô là người bản địa vậy.

Trương Mạt bên cạnh bĩu môi, đúng là chị em tốt có khác, bỏ mặc cô bạn thân này sang một bên.

A, phụ nữ.

Dường như nhận ra mình đã bỏ rơi bạn, Hạ Ny nắm tay Trương Mạt cười nói: Hai đứa mình là bạn thân không có gì không thể nói, đừng để tâm nhé.

Trương Mạt lườm một cái, giọng hơi chua chát: Bạn thân sao bằng chị em ruột thịt được.

Hạ Ny biết mình đuối lý nên cười xòa.

Thấy Trương Mạt cứ xoa cổ, cô quan tâm hỏi: Sao thế.

Trương Mạt lắc đầu: Không sao, hai hôm trước ngủ bị vẹo cổ thôi.

Hay để mình bóp vai cho cậu nhé.

Hạ Ny đề nghị.

Đừng, tuyệt đối đừng.

Mình chỉ là bạn thân thôi, không dám nhận sự quan tâm này đâu, tổn thọ chết mất.

Cậu ghen à.

Hạ Ny cười trêu.

Ghen cái đầu cậu ấy, lo mà đi tiếp mấy chị em tốt của cậu đi.

Nói xong, Trương Mạt đeo kính râm, quay đầu nhìn ra cửa sổ không thèm để ý đến Hạ Ny nữa.

Sau khoảng một tiếng, họ cũng từ sân bay về đến biệt thự.

Bước vào nhà, Thẩm Hạo cười chào đón và ôm hôn từng người.

Đi đường có mệt không.

Thi Ninh cười nói: Nghĩ đến việc được gặp anh Hạo là hết mệt ngay ạ.

Vậy thì tốt, mọi người ngồi xuống đi, tôi pha trà rồi, uống chén trà đã.

Cảm ơn anh Hạo.

Trương Mạt quan sát kỹ Thẩm Hạo, cô muốn xem hắn có sức hút gì mà khiến hai cô bạn của mình mê mẩn đến thế.

Nhưng nhìn mãi cũng chẳng thấy gì đặc biệt, đẹp trai một chút, khí chất một chút, nhưng không đến mức khiến phụ nữ phải chết mê chết mệt chứ.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Trương Mạt, Thẩm Hạo cười hỏi: Sao vậy, mặt tôi dính gì bẩn à.

Trương Mạt bỗng thấy chột dạ, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, cô lảng tránh ánh mắt rồi lắc đầu: Không có, không có gì.

Hạ Ny thừa biết bạn mình đang nghĩ gì, liền kéo Trương Mạt ngồi

xuống cạnh mình: Anh Hạo không cần để ý cậu ấy đâu, cứ giao cho em là được.

Thẩm Hạo mỉm cười: Được thôi, đã là bạn thân của em thì em cứ chăm sóc cho tốt.

Anh yên tâm, Trương Mạt là kiểu con gái miền Bắc điển hình, tính tình phóng khoáng lại chịu được khổ, không có đỏng đảnh đâu.

Hạ Ny cười nói rồi rót cho Trương Mạt một chén trà.

Trương Mạt cạn lời lườm Hạ Ny một cái rồi véo cô một phát rõ đau.

Hạ Ny đau đến nhăn mặt nhưng vẫn cười bưng trà đến trước mặt Trương Mạt: Thôi mà, đừng giận nữa, uống chén trà hạ hỏa đi.

Chương 340

Đây tuyệt đối là loại trà ngon nhất mà cậu từng uống đấy.

Hạ Ny rất mong chờ phản ứng của Trương Mạt.

Trong lòng Trương Mạt đầy vẻ khinh thường, cô chẳng tin nổi.

Trà ngon nhất trong nước cô đều đã nếm qua, ông ngoại và ông nội cô đều có suất trà đặc cung, nên cô nghĩ Hạ Ny đang bốc phét.

Nhưng vì đông người, cô cũng không phản bác để giữ thể diện cho bạn.

Suốt quãng đường đi máy bay rồi ô tô không nghỉ, cô cũng hơi khát nên không khách sáo, cầm chén trà lên nhấp một ngụm.

Nước trà màu cam vàng vừa vào miệng, mắt Trương Mạt bỗng sáng rực lên, đầy vẻ không tin nổi.

Mọi mệt mỏi dọc đường tan biến trong chớp mắt, cả người tỉnh táo hẳn ra như vừa ngủ dậy.

Thật không thể tin được, đây là loại trà gì mà hiệu quả lại nghịch thiên như vậy.

Cô chưa bao giờ được uống loại trà nào thế này.

Hạ Ny đứng bên cạnh nhìn chằm chằm, thấy biểu cảm sững sờ của Trương Mạt thì trong lòng thầm đắc ý: Tiểu dạng, còn không trị được cậu sao.

Cô cố ý trêu chọc: Trà này chắc không lọt được vào mắt xanh của đại mỹ nữ họ Trương đâu nhỉ, chắc chẳng bằng trà ở nhà cậu đâu.

Cậu không cần phải nói kháy, mình thừa nhận là mình mắt kém.

Trà này đúng là hiệu quả cực kỳ, đây là trà gì vậy, mình chưa từng

nghe qua.

Trương Mạt tò mò hỏi Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo cũng chẳng biết là trà gì, là của chủ quán trà Hoàng Tùng tặng.

Hắn bèn tùy tiện đặt đại một cái tên: Trà Linh Vân.

Trà Linh Vân.

Sao mình chưa bao giờ nghe nói tới nhỉ.

Mua ở đâu vậy.

Trương Mạt có chút dao động.

Loại trà này đúng là đỉnh, chỉ có tự mình nếm thử mới biết hiệu quả của nó thần kỳ đến mức nào, thực sự là có tác dụng ngay lập tức.

Chỉ một ngụm nhỏ mà tinh thần sảng khoái, như thể đang đứng giữa rừng nguyên sinh hít thở không khí trong lành, cả người như được tắm gió xuân.

Điều khiến Trương Mạt kinh ngạc hơn cả là chứng vẹo cổ khiến cô khó chịu suốt hai ngày qua, vậy mà chỉ sau một ngụm trà Linh Vân, cảm giác khó chịu đó biến mất hoàn toàn.

Thật thần kỳ.

Một người bạn tên Hoàng Tùng tặng, muốn tìm lại chắc là khó đấy.

Nếu cô thích thì cứ uống thêm vài chén.

Thẩm Hạo nói.

Trương Mạt thấy hắn không muốn nói nhiều nên cũng thôi, cô lại nhấp thêm một ngụm nữa, cảm giác vô cùng sảng khoái.

Hạ Ny cười nói: Có những thứ chỉ ở đây mới có, chỗ khác không

tìm được đâu.

Nếu trước đó Trương Mạt còn không tin thì bây giờ cô đã hoàn toàn công nhận.

Những thứ trong nhà Thẩm Hạo cô đều chưa từng thấy qua, thật là khó tin.

Ngày mai ăn thịt nướng cậu nhớ ăn nhiều vào.

Vậy mình phải nếm thử cho biết mới được.

Uống trà xong, Trương Mạt nhìn Thẩm Hạo cùng các cô gái cười nói vui vẻ, chỉ có mình cô ngồi đó thấy hơi gượng gạo như người thừa.

Cô đứng dậy cười nói: Mai là Trung thu, vậy mai mình sẽ cùng Tiêu Băng qua đây, không làm phiền gia đình mọi người đoàn tụ nữa.

Hạ Ny cũng không giữ lại, lát nữa quả thật có vài chương trình không thích hợp để người ngoài xem: Vậy được, đi, mình tiễn cậu.

Khi Hạ Ny tiễn Trương Mạt ra ngoài, Trương Mạt nhìn cô với vẻ mặt kỳ quái: Lát nữa cậu cũng vừa phải thôi đấy, đừng để ra mạng người, lúc đó không hay đâu, cậu về cũng không biết giải thích thế nào.

Hạ Ny lườm một cái: Yên tâm đi, vĩnh viễn không bao giờ có chuyện đó đâu.

Cái đó thì chưa chắc.

Mình có thể chịu trách nhiệm mà nói với cậu là một trăm phần trăm không ra mạng người đâu.

Được rồi, cậu tự biết chừng mực là được, mình đi trước đây.

Chìa khóa xe đâu.

Mình lái xe qua tìm Tiêu Băng.

Trương Mạt chìa tay ra.

Hạ Ny lấy từ trong túi ra chiếc chìa khóa Bentley ném cho cô: Cậu lái xe này đi đi, chú ý an toàn.

Yên tâm, tay lái già rồi, kỹ thuật của mình còn tốt hơn cậu nhiều.

Nói xong, Trương Mạt lái chiếc Bentley ra khỏi biệt thự.

Hạ Ny quay lại phòng khách, Thẩm Hạo hỏi: Trương Mạt đi rồi à.

Vâng, cậu ấy đi tìm Tiêu Băng chơi rồi.

Đi rồi thì không còn ai vướng víu nữa.

Tống Mộ Mạt Lạp và A Lạp Bối Lạp đâu.

Họ đi tắm rồi.

Trương Mạt lái xe đến tập đoàn Tiêu Thị.

Lễ tân nhận ra đại tiểu thư họ Trương nên không ngăn cản, để cô lên thẳng văn phòng.

Tiêu Băng đang xem một bản kế hoạch marketing, bỗng nghe tiếng mở cửa, cô cau mày không thèm ngẩng đầu lên: Chẳng phải tôi đã bảo vào phòng phải gõ cửa sao.

Ra ngoài.

Ái chà, oai quá nhỉ, đúng là nữ tổng tài lạnh lùng của tập đoàn Tiêu Thị có khác.

Một giọng nói trêu chọc quen thuộc vang lên.

Tiêu Băng không cần ngẩng đầu cũng biết là ai, mặt cô lập tức rạng rỡ nụ cười.

Cô đóng tập tài liệu lại, quay ra phía cửa.

Quả nhiên, một bóng dáng quen thuộc hiện ra, chính là cô bạn thân Trương Mạt.

Trương Mạt sải bước vào phòng, vừa đi vừa cười: Mình còn tưởng cậu đang bận lắm chứ.

Tiêu Băng đứng dậy đón bạn: Dù bận đến mấy cũng không thể bỏ mặc chị em tốt của mình được.

Hai người ôm chầm lấy nhau.

Sao tự nhiên lại tới đây.

Mau ngồi đi.

Trương Mạt không khách sáo, bước tới sofa, hai chân khép lại ngồi xuống đầy duyên dáng, phong thái vô cùng đắc thể.

Khóe miệng cô khẽ nở nụ cười: Đến đột ngột tất nhiên là có nguyên do rồi.

Tiêu Băng khẽ cười: Vậy cậu nói xem nguyên do là gì nào.

Mình muốn xem trong văn phòng này có giấu người đàn ông nào không.

Gương mặt tinh xảo, khí chất bất phàm của Trương Mạt đầy vẻ tò mò hóng hớt.

Tiêu Băng cười thầm, hiểu ý của bạn, liền trêu lại: Đây có còn là Trương Mạt mà mình biết không vậy.

Trong ký ức của mình, Trương Mạt là người bình tĩnh, nhạy bén, có gu thẩm mỹ, có nội hàm và được giáo dục bài bản, tinh tế như một tác phẩm nghệ thuật.

Không bao giờ lại hóng hớt như thế này.

Trương Mạt lườm một cái: Trong ký ức của mình, Tiêu Băng là

người cao ngạo như thiên nga, làm gì cũng phải đứng đầu, hành sự quyết đoán lạnh lùng.

Thế mà không ngờ bây giờ Tiêu Băng lại tự tay chuẩn bị bữa sáng tinh tế, mang đi cho đàn ông từ sớm tinh mơ, đúng là đảo lộn nhận thức của mình luôn.

Nghe vậy, Tiêu Băng và Trương Mạt nhìn nhau, không hẹn mà cùng bật cười khúc khích.

Nụ cười dịu dàng và rạng rỡ của hai người như làm bừng sáng cả căn phòng.

Thôi được rồi, hai đứa mình đừng tâng bốc nhau nữa, cậu muốn uống gì không.

Vừa mới uống trà ở chỗ Thẩm Hạo xong, khẩu vị của mình bị nâng tầm rồi, giờ chẳng muốn uống gì nữa.

Trương Mạt lắc đầu.

Ồ, trà gì mà thần kỳ thế.

Tiêu Băng tò mò.

Chẳng nói rõ được, mình chưa thấy bao giờ.

Đừng có đánh trống lảng, khai thật đi, cậu và Thẩm Hạo đã tiến triển đến bước nào rồi.

Trương Mạt đầy vẻ hóng hớt.

Cậu nói linh tinh gì thế, bọn mình đã có gì đâu.

Ánh mắt Tiêu Băng có chút mất tự nhiên.

Trương Mạt bĩu môi: Muốn có gì thì đơn giản thôi mà, tối nay cậu cứ tự mình đưa tới tận cửa là xong.

Với cái tính cách của Thẩm Hạo, lẽ nào lại không nhận.

Tiêu Băng lườm nguýt, đánh nhẹ Trương Mạt một phát: Còn nói bậy nữa là mình không tha cho cậu đâu đấy.

Ái chà, bây giờ Thẩm Hạo đang mở tiệc trong biệt thự kìa, mình bị đuổi ra ngoài rồi, cậu có muốn đến cảm nhận thử không.

Trương Mạt cười nửa miệng nói.

Ban ngày ban mặt mà mở tiệc.

Lẽ nào là ăn thịt nướng.

Không, không phải thịt nướng bình thường đâu.

Còn có hai cô nàng lai Thái Lan, thêm một cô tiếp viên hàng không, cộng thêm Hạ Ny, vừa đủ một đội bóng rổ đấy, cậu mà đến chắc được làm trọng tài luôn.

Trương Mạt nói.

Tiêu Băng lập tức hiểu ra, cô lườm Trương Mạt một cái.

Trong lòng bỗng thấy chua xót như vừa đánh đổ bình giấm.

Thôi, không nói chuyện này nữa, mà thịt nướng đó ngon thật đấy.

Mai bọn mình cùng qua đó ăn đi.

Sao mình lại ngửi thấy mùi chua nồng nặc ở đâu đây nhỉ.

Chắc cậu cảm nhận sai rồi.

Tiêu Băng cứng miệng cãi.

Trương Mạt chỉ trêu một chút rồi thôi, cô chuyển chủ đề: Nói thật lòng nhé, Thẩm Hạo có ma lực gì mà khiến mình tò mò đến thế, hoàn toàn không theo lẽ thường chút nào.

Tiêu Băng vô thức nhìn xuống cổ chân mình.

Chuyện thần kỳ đó đã xảy ra với chính mình nên cô không thể không tin.

Nhưng chuyện này quá trái với khoa học nên cô cũng không biết giải thích thế nào.

Thấy bạn thân hỏi, cô cũng không định giấu giếm mà nói thật: Lần trước đi núi Hoa Sơn, cổ chân mình bị gãy xương, cậu biết không.

Trương Mạt gật đầu: Biết chứ.

Tiêu Băng không nói gì thêm, cô đi vài bước trên đôi giày cao gót 6 phân trước mặt Trương Mạt, thậm chí còn nhảy lên vài cái để chứng minh cổ chân đã khỏi hoàn toàn.

Trương Mạt lúc đầu không hiểu, sau đó bỗng nhận ra, cô kinh ngạc nhìn cổ chân của Tiêu Băng.

Cổ chân cậu khỏi rồi.

Sao có thể chứ.

Gãy xương thì phải mất cả trăm ngày mới hồi phục mà.

Tiêu Băng khẽ cười: Đó chính là một trong những điều thần kỳ của Thẩm Hạo đấy, hôm đó anh ấy xem cho mình một chút, hôm sau đã khỏi hẳn rồi.

À không, phải nói là lúc đó đã gần như khỏi rồi.

Tiêu Băng nhún vai cười: Không có gì là không thể, đây là sự thật.

Trương Mạt há hốc mồm, định nói gì đó nhưng lại thôi.

Cô hít sâu một hơi, không nén nổi tò mò: Anh ta làm thế nào vậy.

Tiêu Băng cố nhớ lại chi tiết lúc đó nhưng nghĩ mãi cũng không thông, đành lắc đầu: Thú thật mình cũng không biết.

Có lẽ chỉ khi trở thành người phụ nữ của anh ấy mới có tư cách biết bí mật này.

Chương 341

Anh ấy thực sự có ma lực thần kỳ, lúc mình bị gãy xương đau muốn ngất đi, anh ấy chỉ chạm nhẹ một cái như điểm huyệt trong tiểu thuyết võ hiệp, mình lập tức hết đau ngay.

Hóa ra.

đây chính là một trong những lý do khiến cậu xiêu lòng à.

Trương Mạt hỏi.

Gần như vậy.

Với điều kiện của chúng ta, đàn ông ưu tú gặp nhiều rồi, nhưng chưa có ai thu hút được mình như Thẩm Hạo.

Năng lực thần kỳ như vậy, cậu không tò mò sao.

Người đàn ông thế này đúng là hiếm như lông phượng sừng lân, mình chắc chắn sự thần kỳ của anh ấy không chỉ dừng lại ở đó.

Đàn ông như vậy sao lại không yêu.

Chẳng lẽ lại đi yêu mấy gã công tử bột, con nhà quyền quý sao.

Trong mắt mình, họ không thể so sánh với Thẩm Hạo được, họ không cùng một đẳng cấp, cậu hiểu không.

Ánh mắt Tiêu Băng lấp lánh sự chờ mong.

Trương Mạt suy nghĩ một lát, sự thần kỳ của Thẩm Hạo đúng là không thể lý giải nổi.

Cô giơ ngón tay cái lên: Đúng là Tiêu Băng mình biết, thấy đàn ông tốt là ra tay ngay.

Nhưng chỉ vì anh ta thần kỳ mà cậu chấp nhận việc anh ta có

những người phụ nữ khác sao.

Nói không buồn là dối lòng, nhưng nếu lấy một người môn đăng hộ đối, liệu anh ta ở bên ngoài không có người phụ nữ khác sao.

Với thân phận đó, vô số phụ nữ sẽ vây quanh, tính toán chuyện đó chẳng có ý nghĩa gì.

So với họ, Thẩm Hạo đủ thẳng thắn và có năng lực.

Làn da của Hạ Ny giờ mịn màng như thiếu nữ, tràn đầy collagen, cậu nói xem nếu không phải nhờ Thẩm Hạo thì là nhờ ai.

Tiêu Băng tự tin nói, rồi nói tiếp: Mình đánh giá cao kiểu đàn ông thành công bằng năng lực cá nhân hơn là dựa dẫm vào gia thế.

Những thứ dựa dẫm đó nếu mất đi chỗ dựa thì cũng như lâu đài trên cát, sụp đổ trong chớp mắt.

Được rồi, mình bị cậu thuyết phục rồi đấy.

Lý luận này mình tạm chấp nhận.

Trương Mạt gật đầu.

Ban đầu cô đến để trêu chọc Tiêu Băng vì đường đường là một tổng tài lại hạ mình đi đưa bữa sáng cho người ta, cứ tưởng bạn mình bị mù quáng vì tình, giờ mới thấy là tầm nhìn của mình còn hẹp hòi quá.

Tiêu Băng không chỉ thuyết phục được chính mình mà còn khiến Trương Mạt nảy sinh tò mò mãnh liệt với Thẩm Hạo.

Cô muốn tìm hiểu thêm về con người này, vén bức màn bí ẩn về hắn.

Lại đây, cậu cởi giày ra cho mình xem cái chân nào.

Thời gian trôi đi, màn đêm dần buông xuống.

Đại Đường Bất Dạ Thành rực rỡ ánh đèn, vô cùng lộng lẫy.

Nơi này đã trở thành điểm đến không thể bỏ qua khi tới Trường An.

Nhóm của Tống Mộ Mạt Lạp, A Lạp Bối Lạp, Thi Ninh, Hạ Ny và Thẩm Hạo sau khi kết thúc một cuộc vui vào khoảng 5 giờ chiều, đã ăn chút thịt nướng tươi ngon rồi nghe theo gợi ý của Hạ Ny và Thi Ninh đến Đại Đường Bất Dạ Thành dạo chơi.

Nơi này nằm đối diện với Đại Nhạn Tháp, cả hai đều miễn phí nên ban ngày khách không đông lắm nhưng ban đêm thì người đông như kiến cỏ.

Đặc biệt là lúc sang đường, đám đông chen chúc đến mức nhìn đâu cũng thấy người.

Dù giữa hàng vạn người, nhóm năm người của Thẩm Hạo vẫn là một cảnh tượng vô cùng bắt mắt, đi đến đâu cũng thu hút mọi ánh nhìn.

Nam thì tuấn tú, nữ thì xinh đẹp, khí chất ngời ngời.

Hạ Ny cười giải thích cho hai cô gái Thái về phong cảnh nơi đây.

Bên kia có chỗ chụp ảnh cổ trang, các em có muốn chụp một bộ không.

Được ạ, tất nhiên là được rồi.

Thẩm Hạo lắc đầu: Mấy ngày này đúng dịp nghỉ Trung thu, người đông kinh khủng.

Thay đồ rồi trang điểm mất cả tiếng đồng hồ, còn chơi bời gì nữa.

Chỉ dạo quanh thôi, nếu muốn chụp ảnh thì đợi ban ngày trang điểm xong rồi hẵng qua.

Thấy Thẩm Hạo nói vậy, các cô gái đều ngoan ngoãn gật đầu,

không ai phản đối, rõ ràng là đã bị hắn dạy dỗ cho rất nghe lời.

Vậy hay là chúng ta qua Đại Nhạn Tháp xem nhạc nước.

Thi Ninh đề nghị.

Giờ này qua đó thì nhạc nước bị người ta vây kín rồi, chen không lọt đâu.

Đừng nghĩ nữa, không có cơ hội đâu.

Thẩm Hạo lắc đầu.

Thi Ninh cười: Anh Hạo, lâu rồi không ăn lẩu, ở Đại Đường Bất Dạ Thành có quán Haidilao, chúng ta vào ăn một bữa rồi lát nữa ra đi dạo thì người sẽ thưa bớt.

Được, ý kiến này hay đấy.

Thẩm Hạo cũng không muốn bị người ta vây xem như xem khỉ, vì nhan trị của bốn cô gái đi cùng quá cao, đúng là khiến người ta mãn nhãn.

Cả nhóm vào Haidilao, may mà vẫn còn chỗ.

Vừa vào trong, ánh mắt của mọi người lập tức đổ dồn về phía này, trong đó có cả sự đố kỵ lẫn ngưỡng mộ.

Điều này khiến Thẩm Hạo cảm thấy sau này đi ra ngoài không nên dắt theo nhiều phụ nữ như vậy, quá phô trương.

Hắn bây giờ đã qua cái thời thích khoe khoang rồi.

Cả nhóm chọn một góc khuất ngồi xuống.

Dù vậy, các nhân viên phục vụ vẫn thỉnh thoảng đi ngang qua đây, không ít đàn ông cũng tranh thủ liếc nhìn bốn cô gái.

Thẩm Hạo cười nói: Dắt các em ra ngoài phô trương quá, dọc đường nếu ánh mắt mà giết được người thì tôi đã chết cả trăm lần

rồi.

Anh Hạo cứ đùa, anh không thấy mấy cô phục vụ cứ thỉnh thoảng lại vào thêm nước canh, rồi lén nhìn anh suốt sao.

Đó là chuyện đương nhiên, anh Hạo đẹp trai và cuốn hút thế này cơ mà.

Được rồi, mau ăn đi.

Thẩm Hạo cùng bốn cô gái cười nói vui vẻ ăn uống hơn một tiếng, hết khoảng 1000 tệ.

Khi xuống lầu đã là 9 giờ rưỡi tối, Đại Đường Bất Dạ Thành vẫn đông nghịt người.

Nơi đây vốn là điểm du lịch trọng yếu, ngày thường đã đông khách, huống chi là kỳ nghỉ lễ dài ngày.

Sau khi đi dạo một vòng đơn giản, nhóm Thẩm Hạo quay về biệt thự.

May mà biệt thự của hắn ở gần đây nên có thể đi bộ, coi như đi dạo tiêu thực luôn.

Về đến nhà, những trận giao hữu nồng nhiệt lại tiếp tục diễn ra, xua tan cái se lạnh của mùa thu.

Ngày hôm sau, rằm tháng Tám Trung thu.

Buổi chiều, Tiêu Nhiên, Đường Lập Dương, Tiêu Băng và Trương Mạt đều đúng giờ có mặt tại biệt thự.

Ai cũng mang theo quà cáp, nào là bánh trung thu, rượu trắng, rượu bia.

Trương Mạt thậm chí còn mang theo một thùng rượu Mao Đài đặc cung dành riêng cho quân đội.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Thẩm Hạo nói: Đã bảo đến chơi thôi mà còn mang theo nhiều quà thế làm gì.

Tiêu Nhiên chỉ vào thùng quà của Trương Mạt, cười nói: Mấy món của em thì đáng gì, đồ của chị Mạt mới là đồ tốt.

Trong này có một chai Mao Đài nhãn Kim Luân năm 1958, còn lại đều là loại nội cung màu trắng.

Đường Lập Dương kinh ngạc: Khá khen cho chai Mao Đài Kim Luân năm 58, hào phóng đấy.

Trương Mạt mỉm cười: Ông cụ nhà em không uống rượu, chai này cứ để đó mãi chẳng ai động vào.

Đến ăn cơm thì không thể đi tay không được.

Nói xong, Trương Mạt không dài dòng mà mở thùng rượu ra.

Ngoài chai Mao Đài năm 58 đó, những chai còn lại trong thùng có bao bì hơi khác với loại bán trên thị trường, đều là bao bì từ những năm 90.

Bây giờ vẫn còn loại Mao Đài nội cung quân nhu này sao.

Chẳng phải bảo trên thị trường toàn là hàng giả à.

Thẩm Hạo thắc mắc.

Sao lại không có đặc cung chứ.

Năm ngoái Bộ Công an mới cấm các thương nhân dùng tên đặc cung để kinh doanh và tổ chức một đợt trấn áp mạnh tay.

Các cơ quan bộ ngành, quân khu dùng thuốc lá, rượu đặc cung từ năm 2004 đã bắt đầu giảm dần, đến năm 2013 thì bị đình chỉ hoàn toàn.

Mấy chai Bạch Nội Cung này là lô sản xuất năm 95, được coi là

rất sớm rồi.

Trước đây biển số xe chính phủ là nền trắng chữ đỏ đen, giờ toàn biển xanh cả.

Mấy cậu ấm trong đại viện quân khu ngày trước xe treo biển quân đội là chuyện thường, có tiền là làm được, giờ thì không còn nữa.

Không thể nói bây giờ không có nghĩa là trước đây không có.

Tất nhiên rượu đặc cung vẫn tồn tại, nhưng tùy theo cấp bậc, cũng giống như việc được trang bị cảnh vệ vậy.

Ngay cả bây giờ vẫn có phiên bản nội cung, vẻ ngoài không khác gì rượu bán ngoài thị trường, không có hai chữ đặc cung, nhưng chất lượng bên trong thì khác và giá rẻ hơn một chút.

Còn có một số loại thuốc mỡ chữa bệnh nữa, thị trường không có đâu.

Loại anh nói là rượu đặc cung bộ ngành quân đội mà trên thị trường 99% là giả, nhưng cũng có hàng thật.

Ban đầu quả thực có sản xuất một lô, sau đó tổng công ty Mao Đài mới đình chỉ.

Rượu chắc chắn là thật, nhưng không phải đặc cung đúng nghĩa.

Chương 342

Tất nhiên Mao Đài cũng có phiên bản nội bộ, nhân viên có loại rượu chuyên cung, không có dây thắt nhưng đều là nhãn Năm Sao, băng dính đóng gói cũng khác, trên mỗi hộp đều có tên nhân viên.

Bỏ chút tiền vẫn mua được, nhưng không ai mua vì giá trị tài chính không cao, cũng không có gì đặc biệt.

Nếu anh thích, em có thể tặng anh một lô.

Trương Mạt cười nói.

Thẩm Hạo cười đáp: Thôi, tôi chỉ nghe nói mấy loại nội cung này toàn là giả nên tò mò thôi, chứ cũng không ham hố lắm.

Nếu Thẩm Hạo thực sự muốn uống thì trên đời này chẳng có loại rượu nào mà hắn không có được.

Không muốn tiếp tục chủ đề này, hắn cười nói: Đã đông đủ cả rồi, chúng ta bắt đầu tiệc nướng thôi.

Tiêu Nhiên vội xua tay: Anh Hạo, đừng vội, em đã gọi bốn thợ nướng chuyên nghiệp rồi, họ sắp đến nơi rồi đấy.

Nghe vậy, Đường Lập Dương trêu chọc: Sao.

Cậu chê tài nướng thịt của anh Thẩm à.

Anh Hạo đừng hiểu lầm, em chỉ nghĩ thịt ngon thế này đừng để phí phạm, giao cho người chuyên nghiệp vẫn hơn.

Bỏ chút tiền để họ phục vụ, chẳng lẽ lại bắt anh Hạo phải tự tay làm sao.

Được thôi.

Thẩm Hạo không từ chối.

Nguyên liệu tốt, có thợ giỏi nướng cũng hay, có người phục vụ tất nhiên là nhàn hơn tự làm.

Tiêu Nhiên và Đường Lập Dương lúc này nhìn những bóng hồng vây quanh trong biệt thự mà lòng đầy bái phục Thẩm Hạo.

Đỉnh thật, không một ai tỏ thái độ hay gây sự, thật khó tin.

Tiêu Nhiên cũng tranh thủ quan sát cô mình là Tiêu Băng.

Với hàng loạt hành động của cô, Tiêu Nhiên sao lại không biết tâm ý của Tiêu Băng chứ, lần này chắc chắn là cô đã lún sâu vào rồi.

Tất nhiên, chuyện tình cảm của cô, Tiêu Nhiên không muốn can thiệp, mỗi người có một suy nghĩ riêng.

Hắn chỉ nói thực tế của Thẩm Hạo cho Tiêu Băng biết, còn xử lý mối quan hệ này thế nào là việc của cô.

Mặc dù Thẩm Hạo nhiều phụ nữ, nhưng Tiêu Nhiên thấy cũng chẳng sao, với năng lực của hắn thì nuôi cả trăm người cũng không thành vấn đề.

Đợi khoảng 10 phút, bốn đầu bếp cuối cùng cũng lái xe tới.

Họ cung kính chào Tiêu Nhiên: Chào Tiêu tổng.

Thịt ở trong bếp, mau đi nướng đi, mọi người đợi không kịp nữa rồi.

Rõ, thưa Tiêu tổng.

Bốn đầu bếp này đúng là dân chuyên nghiệp, tay chân rất nhanh nhẹn, lò nướng và dụng cụ đều mang theo đủ cả.

Một người nhóm than, một người thái thịt, hai người còn lại dùng xiên sắt để xiên, chỉ trong 10 phút đã xong hàng trăm xiên và bắt đầu nướng.

Khi thịt nướng chín khoảng bảy phần, một mùi hương lạ lùng tỏa ra khiến bốn đầu bếp ngẩn người.

Họ nướng thịt bao nhiêu năm nay mà chưa bao giờ ngửi thấy mùi vị nào thơm như thế.

Điều đó chứng tỏ chất lượng thịt cực kỳ tuyệt vời.

Họ cũng rất tò mò không biết đây là thịt gì, thịt rừng họ cũng nướng nhiều rồi nhưng không thơm được thế này.

Tuy nhiên, biết rõ địa vị của Tiêu Nhiên và những người có mặt nên họ không dám tò mò nhiều, chỉ tập trung nướng.

Rất nhanh, một đĩa thịt nướng đã được bưng lên.

Đầu bếp còn làm thêm hai đĩa nộm, một đĩa lạc và một đĩa đậu nành.

Trương Mạt ban đầu chỉ hơi tò mò, nhưng khi thịt được bưng lên, mùi hương đặc biệt đó khiến cô kinh ngạc, thèm đến ứa nước miếng.

Sao có thể chứ.

Bao nhiêu năm qua với điều kiện của mình, món gì mà cô chưa từng nếm qua.

Thẩm Hạo nhìn thịt nướng vàng ươm, quả nhiên vẫn nên để thợ chuyên nghiệp làm.

Thấy mọi người vẫn chưa động đũa, hắn nói: Đứng ngẩn ra đó làm gì, ăn đi chứ.

Anh Hạo, vậy em không khách sáo đâu nhé.

Tiêu Nhiên không đợi được nữa, cầm ngay một xiên thịt nướng ăn ngon lành.

Hạ Ny lấy hai xiên đặt vào đĩa của Tiêu Băng và Trương Mạt: Ăn

mau đi, nguội là không ngon đâu.

Trương Mạt gật đầu, cầm xiên thịt lên ăn.

Chỉ một miếng thôi đã hoàn toàn chinh phục vị giác của cô.

Dù là cảm giác khi nhai hay hương vị, độ dai, đều là thứ cô chưa từng được nếm trải.

Cô không kìm được lời khen ngợi: Đúng là cực phẩm, đây là thịt gì mà ngon thế này.

Tiêu Băng cũng vô cùng tò mò, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm vào Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo giải thích: Một loại thịt lợn đặc biệt, từ nhỏ được cho ăn thảo dược, giá cả rất đắt, trên thị trường không mua được đâu.

Hóa ra là vậy, đúng là có phúc được ăn ngon rồi.

Tiêu Băng tươi cười nhìn Thẩm Hạo.

Thích thì cứ ăn nhiều vào, thịt còn nhiều lắm, chỗ khác có thể không có chứ ở đây thì bao no.

Thẩm Hạo không hề nói phét, Thiên Vũ Bí Cảnh như là trang trại thiên nhiên của hắn, muốn ăn gì là có nấy.

Sau đó, Thẩm Hạo mở chai Mao Đài năm 58 ra, hương thơm nồng nàn tỏa khắp, hắn rót cho mỗi người một ly.

Nào, cạn ly, chúc mọi người Trung thu vui vẻ.

Trung thu vui vẻ.

Mọi người cùng nâng ly va vào nhau rồi uống cạn.

Tâm trạng ai nấy đều vô cùng sảng khoái.

Đường Lập Dương tán thưởng: Hôm nay đúng là có phúc, cả rượu và thịt đều là cực phẩm.

Chai Mao Đài năm 58 này giá thấp nhất cũng phải 120 vạn, vừa hay rót được 50 ly, tính ra một ly cũng khoảng 2,4 vạn tệ đấy.

Còn thịt này lại càng hiếm có trên đời, có tiền cũng không mua nổi.

Hôm nay Trung thu không có việc gì bận, ai thích uống thì cứ uống nhiều một chút, cứ ăn thoải mái đi.

Thẩm Hạo nói.

Thịt này không cần bàn rồi, đến cả trà của anh Hạo cũng là một tuyệt phẩm.

Tiêu Nhiên cười nói.

Còn nhớ đến chuyện uống trà à, không vấn đề gì, lát nữa tôi pha một ấm cho các cậu uống cho đã đời.

Thẩm Hạo cũng không từ chối, mỉm cười đáp lại.

Chẳng mấy chốc, một đĩa thịt đã bị mọi người quét sạch sành sanh.

Ăn đến là ngon miệng, ngay cả những cô gái vốn có sức ăn nhỏ cũng thấy thèm ăn hẳn lên.

Dù có tới bốn đầu bếp nhưng vẫn không phục vụ kịp.

Thịt vừa nướng xong đã bị dọn sạch, căn bản là không kịp trở tay.

Anh Hạo, cảm ơn sự tiếp đãi nồng hậu của anh, tôi kính anh một ly.

Tiêu Nhiên nâng ly cười nói.

Nào, cạn.

Hai người chạm ly, Thẩm Hạo uống cạn một hơi.

Trương Mạt đứng bên cạnh cũng cười nâng ly kính rượu.

Thẩm Hạo, thịt này ngon thật đấy, tôi cũng kính anh một ly.

Thẩm lão đệ, tôi kính cậu một ly.

Anh Hạo, em cũng kính anh một ly.

Thấy mọi người luân phiên kính rượu, khóe môi Thẩm Hạo khẽ nhếch lên, một lũ tôm tép.

Thế thì anh đây lai giả bất cự ai đến cũng tiếp.

Thẩm Hạo của hiện tại đã sớm không còn là gã thanh niên mới uống một chai bia đã đỏ mặt tía tai như trước nữa.

Thấy Thẩm Hạo uống hết ly này đến ly khác mà hoàn toàn không có vẻ gì là say, mọi người đều ngớ người ra.

Mẹ nó chứ, tửu lượng này chắc đủ tiêu chuẩn nhận phụ cấp đặc biệt của nhà nước luôn quá.

Đã thấy mình không phải đối thủ, họ cũng không dám khiêu khích thêm nữa.

Có lẽ vì thịt ngon nên mọi người vừa nói vừa cười, ăn ròng rã suốt một tiếng đồng hồ.

Họ đã uống hết bốn chai Mao Đài và hai két bia.

Trong đó phần lớn là do Thẩm Hạo, Đường Lập Dương và Tiêu Nhiên uống.

Sau khi rượu no cơm chán, ai nấy đều cảm thấy thỏa mãn vô cùng.

Thẩm Hạo pha một ấm trà.

Mọi người ngồi trong sân, nhìn về phía ráng chiều trên bầu trời tây.

Những đám mây được ánh hoàng hôn nhuộm thành màu cam đỏ, tạo thành một khung cảnh hỏa thiêu vân tráng lệ, lan tỏa từ phía tây làm rạng rỡ cả chân trời.

Thời gian dường như chậm lại, mọi người vừa nhâm nhi hương trà thơm ngát, vừa tận hưởng giây phút tĩnh lặng và an nhàn này.

Trên mặt mỗi người đều rạng rỡ vẻ mãn nguyện và vui vẻ, dường như mọi phiền não và áp lực vào lúc này đều đã bị ném ra sau đầu.

Trong khi đó, các đầu bếp trong bếp cũng bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Bất chợt, một đầu bếp nhìn thấy con dao đặt trên bàn bếp.

Ánh thép lạnh lùng tỏa ra lẫm liệt.

Là một đầu bếp, anh ta liếc mắt một cái đã nhận ra con dao này cực kỳ tốt.

Không nén nổi tò mò, anh ta cầm lên xem thử.

Chương 343

Nhấc con dao ra khỏi giá, nó không hề nặng trịch như tưởng tượng mà trái lại vô cùng nhẹ nhàng, cảm giác cứ như một món đồ chơi bằng nhựa.

Nếu bảo đây là dao thật, đánh chết anh ta cũng không tin.

Đầu bếp ngơ ngác, cái thứ này mà dùng được sao.

Chẳng lẽ là hàng giả.

Tuy nhiên, anh ta cũng không quá để ý, chỉ tùy ý dùng ngón tay cái quẹt nhẹ lên lưỡi dao.

Đột nhiên, anh ta cảm thấy một luồng khí lạnh ập đến đầu ngón tay.

Còn chưa kịp nhận ra chuyện gì đang xảy ra, ngón tay cái đã rơi xuống đất.

Đồng tử anh ta co rút lại, thậm chí còn chưa kịp cảm nhận được cơn đau.

Chỉ một lát sau, máu từ chỗ ngón tay bị đứt bắt đầu phun ra xối xả, kèm theo đó là cơn đau thấu xương ập đến khiến anh ta lập tức hét thảm lên.

Những đầu bếp khác đang thu dọn dụng cụ gần đó đều đứng hình, kinh hãi thốt lên: Vãi thật, Tiểu Hắc, sao ngón tay cậu lại rụng mất rồi.

Mau. mau băng bó lại.

Con dao trong tay Tiểu Hắc cũng rơi xuống đất.

Điều khiến ba đầu bếp còn lại chấn động là con dao này không hề

phát ra tiếng va chạm với sàn nhà như tưởng tượng.

Thay vào đó, nó cắm phập hoàn toàn vào sàn nhà, nếu không có cán dao kẹt lại thì có lẽ nó đã lún sâu xuống hẳn bên dưới.

Bốn đầu bếp nhìn thấy cảnh này đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Trời đất ơi, đây là loại dao gì mà lại sắc bén đến mức này.

Họ làm nghề cầm dao mười mấy năm rồi nhưng chưa bao giờ thấy con dao nào khủng khiếp như vậy.

Tiêu Nhiên, Đường Lập Dương và những người khác đang tán gẫu bên ngoài, đột nhiên nghe thấy tiếng hét thảm thiết.

Thẩm Hạo dùng thần thức quét qua, trong lòng một hồi cạn lời, thế mà lại tự làm đứt ngón tay mình.

Tiêu Nhiên lập tức hỏi: Có chuyện gì vậy.

Thẩm Hạo nói: Tôi vào xem thử trước.

Các cô gái nghe tiếng thảm thiết cũng tò mò đi theo sau.

Sau khi vào trong, nhìn thấy một vũng máu trên sàn, ai nấy đều giật mình kinh hãi.

Tiêu Nhiên cũng tỉnh rượu không ít, vội vàng hỏi: Chuyện gì thế này.

Tiêu tổng, Tiểu Hắc lúc nghịch con dao này không ngờ nó lại sắc đến thế, sơ ý một chút đã cắt bay ngón tay cái rồi.

Mọi người đều cạn lời, đúng là mạnh tay thật.

Tiêu Băng nói: Thẩm Hạo, anh mau giúp anh ta giảm đau đi.

Thẩm Hạo liếc nhìn người đầu bếp, làm bộ làm tịch bóp nhẹ vào cổ tay anh ta một cái.

Một luồng linh lực giúp Tiểu Hắc cầm máu và chặn đứng cơn đau.

Thẩm Hạo nói: Được rồi, mau đến bệnh viện đi, nối lại là ổn thôi.

Tiểu Hắc cảm thấy không còn đau như trước nữa, vẻ mặt đầy cảm kích: Đa tạ Thẩm tiên sinh.

Mọi người chứng kiến toàn bộ quá trình, chỉ bóp nhẹ cổ tay hai cái mà đã cầm được máu, giảm được đau sao.

Chuyện này còn khiến người ta kinh ngạc hơn cả lúc chữa cho Tiêu Băng, đây là đứt lìa ngón tay đấy, hiệu quả thật trực quan.

Lúc trước Tiêu Băng bị gãy xương cá chân, chỉ có mình cô cảm nhận rõ nhất, nhưng lần này Tiểu Hắc bị đứt ngón tay là chuyện ai cũng tận mắt nhìn thấy.

Trương Mạt nuốt nước bọt, đôi mắt đẹp nhìn Thẩm Hạo đầy vẻ kinh diễm.

Thật là một người đàn ông thần kỳ.

Tiêu Nhiên đứng bên cạnh nói: Cái lũ này thật là không để ai yên lòng mà.

Để tôi liên hệ bệnh viện, bảo vệ sẽ đưa các anh qua đó làm phẫu thuật trực tiếp.

Cảm ơn Tiêu tổng.

Được rồi, sau này làm việc cẩn thận một chút, viện phí cứ tính cho tôi, tiền bồi thường sau này cứ tìm tôi là được.

Đa tạ Tiêu tổng.

Tiểu Hắc thở phào nhẹ nhõm, lúc nãy anh ta còn lo lắng về khoản viện phí, việc nối ngón tay chắc chắn không rẻ, vả lại lỗi là do anh ta tự gây ra, Tiêu Nhiên dù không bồi thường thì anh ta cũng phải chịu.

Chẳng mấy chốc, đầu bếp Tiểu Hắc đã được đưa đến bệnh viện.

Ngày nay kỹ thuật y tế rất phát triển, việc nối ngón tay không phải kỹ thuật quá khó, chỉ cần không quá muộn là có thể nối lại được.

Sau khi các đầu bếp rời đi, mọi người mới chú ý đến con dao thái đang cắm trên sàn nhà.

Một lần nữa họ lại bị chấn động.

Họ đã bao giờ thấy một con dao cắm ngập vào sàn nhà như thế này đâu.

Sàn này là gạch men toàn phần, bên dưới là bê tông đúc đặc, vậy mà con dao lại có thể cắm sâu vào.

Độ sắc bén của nó đến mức nào chứ.

Ngay cả con dao đắt nhất thế giới cũng không có hiệu quả này.

Đây chẳng khác nào thần binh lợi khí trong truyền thuyết.

Ai nấy đều trợn mắt há mồm.

Tiêu Nhiên nuốt nước bọt nói: Anh Hạo, con dao này. bá đạo thật, hèn gì Tiểu Hắc lại bị cắt đứt tay.

Thẩm Hạo cười nói: Đầu bếp hay thợ mộc mà thiếu ngón tay mới chứng minh được thực lực của họ.

Con dao này quả thực hơi sắc quá.

Thẩm Hạo lúc này mới cảm thấy con dao này không phù hợp để dùng bình thường.

Người bình thường dùng nó đúng là quá nguy hiểm.

Nói đoạn, anh rút con dao ra.

Tiêu Nhiên thì lộ rõ vẻ phấn khích.

Anh Hạo, dao này mua ở đâu, bao nhiêu tiền vậy.

Tôi muốn mua một con, đây đúng là thần binh lợi khí mà.

Đường Lập Dương đứng bên cạnh cũng có chút động lòng.

Một con dao tuyệt thế cực phẩm như vậy tuyệt đối đáng để sưu tầm.

So với dao Đức hay những loại dao nổi tiếng trong nước thì tốt hơn gấp vạn lần.

Bỏ ra mười triệu tệ mua một con vẫn là quá hời.

Thẩm Hạo lắc đầu nói: Cái này thực sự là do bạn tặng, tôi cũng chỉ có mỗi một con này thôi.

Tiêu Băng mím môi cười: Chắc không phải lại là ông Hoàng Tùng kia tặng đấy chứ.

Ừm, đại loại là thế.

Thẩm Hạo đáp.

Thẩm Hạo nhìn vũng máu trên sàn, nói với mọi người: Được rồi, mọi người ra ngoài đi, để tôi dọn dẹp chỗ này.

Thi Nịnh cầm một miếng giẻ lau nói: Anh Hạo, để em làm cho.

Arabella cũng hăng hái nói: Ông chủ, để tôi, ở nhà tôi thường xuyên làm việc này.

Được rồi, hai cô dọn dẹp đi, nhưng đừng động vào con dao đó.

Em biết rồi anh Hạo.

Vâng, thưa ông chủ.

Tiếng Hán lơ lớ của Arabella nghe cũng có phong vị riêng.

Thẩm Hạo vốn định dùng chút pháp thuật để dọn dẹp cho nhanh, nhưng thấy hai cô gái hăng hái như vậy, anh cũng không ép.

Đi thôi, chúng ta tiếp tục uống trà.

Thẩm Hạo cười nói.

Mọi người lần lượt rời khỏi bếp.

Nhưng tâm trạng thì mãi không thể bình tĩnh lại được.

Một con dao đã hoàn toàn phá vỡ nhận thức của họ.

Đúng là chuyện chưa từng nghe thấy, chưa từng nhìn thấy.

Chẳng lẽ là công nghệ cao mới nhất sao.

Ngay cả với điều kiện và gia thế của họ cũng chưa từng thấy qua thứ gì tương tự.

Sau khi ra phòng khách, Thẩm Hạo lấy một cái khay, từ trong không gian lấy ra hơn 20 quả đào.

Trên khay đặt 10 quả.

Những quả còn lại anh dự định làm quà cho mọi người mang về.

Người ta đến thăm mang theo quà, anh cũng không thể để họ về tay không.

Khi nhìn thấy những quả đào trong tay Thẩm Hạo, mắt mọi người lập tức sáng lên.

Thứ này hiện tại là hàng hiếm đấy. 1 vạn đô la một quả, quan trọng là từ tháng 9 trở đi, có tiền cũng không mua được.

Phía công ty ở Xiêm La phản hồi rằng đã hết mùa.

Không ngờ hôm nay Thẩm Hạo lại lấy ra được.

Chương 344

Điều này khiến họ bắt đầu nghi ngờ chắc chắn Thẩm Hạo vẫn còn nguồn hàng.

Đào tuy đắt nhưng họ không phải là không mua nổi, chủ yếu là vì hương vị của loại đào này quá tuyệt vời.

Tiêu Nhiên ngạc nhiên: Anh Hạo, không ngờ chỗ anh vẫn còn loại đào này, hôm nay đúng là được thơm lây rồi.

Những người khác cũng lần lượt gật đầu.

Loại đào này ai cũng thích ăn.

Thẩm Hạo đặt đào lên bàn đá, cười nói: Đừng khách khí, cứ ăn thoải mái đi.

Sao lại ngại thế chứ, đào này quý lắm đấy.

Thấy mọi người chưa ai động thủ, Thẩm Hạo tự mình cầm một quả lên ăn, nói: Đều là bạn bè cả, khách khí làm gì, không đủ thì cứ bảo tôi.

Thấy vậy, mọi người cũng không khách sáo nữa, mỗi người lấy một quả đào ăn.

Tiêu Băng khẽ cắn một miếng, ngạc nhiên thốt lên: Hương vị của quả đào này không hề thay đổi chút nào, vẫn tươi ngon như thế, làm sao anh bảo quản tốt được như vậy.

Thẩm Hạo mỉm cười nhưng không nói gì.

Tiêu Nhiên nhai sồn sột miếng đào lớn, vẻ mặt đầy mãn nguyện, cảm thán: Vẫn là hương vị này mới là chính tông nhất.

Thực sự quá ngon, làm tôi thèm chết đi được.

Anh ta vừa nói vừa ăn ngấu nghiến.

Đường Lập Dương cũng gật đầu lia lịa, tỏ ý hoàn toàn đồng tình với Tiêu Nhiên.

Trương Mạt và Hạ Ny trước đó đã từng ăn đào này ở chỗ Tiêu Băng.

Lúc đó chỉ có một quả mà ba người chia nhau, mỗi người chẳng được bao nhiêu.

Được ăn mỗi người một quả như thế này là lần đầu tiên.

Trương Mạt biết đào này ngon nên cũng không giữ kẽ nữa, ăn một cách ngon lành.

Mọi người đều im lặng tận hưởng vị đào.

Trong sân chỉ còn nghe tiếng nhai đào sồn sột.

Trương Mạt ăn xong một quả, khẽ ợ một cái rõ to.

Một quả đào to thế này mà không ngờ mình ăn hết được, lúc nãy đã ăn bao nhiêu thịt nướng rồi mà vẫn còn chỗ chứa, thật không thể tin nổi.

Thế mới chứng tỏ đào này ngon chứ.

Hạ Ny cười nói.

Câu nói này được mọi người đồng tình.

Đối với họ, buổi tiệc nướng Trung thu hôm nay là một kỷ niệm khó quên, vừa mở mang tầm mắt vừa được thỏa mãn cái miệng.

Tiêu Băng nhìn đồng hồ, đã gần 7 giờ, trời đã bắt đầu tối.

Cô cười nói: Thời gian không còn sớm nữa, hôm nay thế này cũng đủ rồi, ăn uống cũng no nê rồi.

Tiêu Nhiên và những người khác cũng gật đầu.

Anh Hạo, lần sau tụ tập để tôi mời khách, tuy không được xa xỉ như anh nhưng cũng là một chút lòng thành.

Được thôi, không vấn đề gì.

Thẩm Hạo cười đáp ứng.

Nhìn mọi người một lượt, anh nói tiếp: Mọi người đợi một chút.

Nói xong anh đi vào phòng khách.

Mọi người nhìn nhau không hiểu chuyện gì nhưng vẫn kiên nhẫn đợi.

Ba phút sau Thẩm Hạo đi ra, tay xách bốn cái túi nilon trong suốt.

Mỗi túi đựng ba quả đào.

Thẩm Hạo đưa túi cho từng người: Không có túi đóng gói đẹp, dùng tạm mấy cái túi này, mọi người đừng chê nhé.

Sao lại chê được chứ.

Đa tạ anh Hạo, anh hào phóng quá.

Tiêu Nhiên mừng rỡ.

Loại đào này là hàng hiếm, ăn bao nhiêu cũng không thấy đủ, một lần tặng ba quả đã là cực kỳ hào phóng rồi.

Đường Lập Dương nói: Vừa được ăn vừa được gói mang về, thật ngại quá.

Thôi nào, đừng khách khí.

Thấy Thẩm Hạo nói vậy, mấy người họ cũng nhận lấy.

Tiêu Băng mím môi, định nói gì đó nhưng lại thôi.

Trương Mạt đứng cạnh cũng nhìn Thẩm Hạo bằng ánh mắt tò mò xen lẫn chút gì đó quyến luyến.

Chỉ một bữa cơm mà Thẩm Hạo đã khiến cô phải kinh ngạc hết lần này đến lần khác.

Trong lòng cô bắt đầu hiểu được vì sao Tiêu Băng và Hạ Ny lại như vậy.

Thậm chí cô còn nảy ra ý nghĩ đi theo Thẩm Hạo dường như cũng không tệ.

Dù biết ý nghĩ này có chút viển vông nhưng nó lại vô cùng chân thực.

Khi những chiếc xe rời khỏi biệt thự, Thẩm Hạo mới quay lại phòng khách.

Thấy anh vào, Thi Nịnh cười nói: Anh Hạo, chỗ này đã dọn dẹp xong rồi ạ.

Thẩm Hạo cười, véo nhẹ vào má Thi Nịnh một cái, cảm giác mềm mại đàn hồi, da dẻ cực kỳ mịn màng.

Vất vả cho em rồi.

Không vất vả đâu ạ, khi làm tiếp viên hàng không chúng em cũng phải thường xuyên dọn dẹp mà.

Trong phòng khách lúc này toàn là những người phụ nữ của Thẩm Hạo.

Tống Mộ Mạt Lạp, Arabella, Thi Nịnh, Hạ Ny.

Thẩm Hạo cười hỏi: Trung thu không về nhà chắc không sao chứ.

Thi Nịnh và Hạ Ny vội lắc đầu: Dạ không sao, bọn em đã báo trước với gia đình rồi.

Anh Hạo, em cũng vậy.

Thế thì tốt, ta cũng chuẩn bị cho các em mấy quả đào, lát nữa

mang về tặng người nhà cho họ nếm thử.

Dạ em biết rồi anh Hạo.

Hạ Ny nói.

Cảm ơn anh Hạo.

Thi Nịnh vui mừng.

Tống Mộ Mạt Lạp, Arabella, hai cô có muốn nếm thử bánh Trung thu trong nước không.

Thẩm Hạo hỏi.

Ông chủ, không cần đâu, chúng tôi đã ăn no lắm rồi.

Hai cô gái đều lắc đầu.

Vậy được, các cô cứ ngồi đây trò chuyện đi.

Nói xong, Thẩm Hạo đi vào bếp, ném con dao thái vừa luyện vào trong không gian.

Đối với anh, con dao này chỉ là rác rưởi, ngay cả một vết hằn trên da anh cũng không rạch nổi.

Nhưng với người thường, đó lại là tuyệt thế thần binh.

Không phải Thẩm Hạo tiếc của, mà là cái thứ này quá sắc bén, dễ gây họa.

Lúc trước anh không suy nghĩ nhiều, lỡ một ngày nào đó anh không có nhà, các cô gái tự làm đứt tay thì nguy to, chắc là đi đời luôn quá.

Sau đó, Thẩm Hạo tìm trong không gian ba thanh bảo kiếm Long Tuyền đã mua trước đó.

Trong lòng bàn tay anh đột nhiên sinh ra một đoàn hỏa diễm, nung chảy ba thanh kiếm thành thể lỏng, thêm vào một chút dược liệu pháp

khí nhưng vẫn giữ nó trong phạm vi phàm thiết.

Trong chớp mắt, dưới sự kiểm soát của Thẩm Hạo, ba hình mẫu con dao đã xuất hiện: một con dao thái, một con dao gọt hoa quả dài và một con dao nhỏ.

Luyện xong, Thẩm Hạo mới hài lòng gật đầu.

Khoảng 11 giờ đêm, Thẩm Hạo xách một hộp bánh Trung thu đến Linh Vân đại lục.

Thế giới hiện đại đón Tết Trung thu thì cũng phải để Bạch Tuyết ở Linh Vân đại lục đón Trung thu cùng chứ.

Thân ảnh Thẩm Hạo một lần nữa xuất hiện trong hang động.

Bạch Tuyết bất chợt thấy trên tay Thẩm Hạo có thêm một chiếc hộp tinh tế, trên mặt hiện lên tia kinh ngạc.

Lúc nãy rõ ràng không có.

Chiếc hộp này trông rất đẹp mắt, dường như chứa đựng bí mật hoặc vật phẩm trân quý nào đó.

Nàng không khỏi tò mò dán mắt vào chiếc hộp, muốn biết bên trong đựng thứ gì.

Chủ nhân, chiếc hộp này là gì vậy.

Bạch Tuyết không nhịn được tò mò hỏi.

Cái này hả, gọi là bánh Trung thu, thường chỉ có dịp Tết Trung thu mới ăn, mang đến cho ngươi nếm thử.

Thẩm Hạo cười nói.

Tạ ơn chủ nhân.

Trong mắt Bạch Tuyết lóe lên sự hiếu kỳ.

Khi Thẩm Hạo mở hộp ra, bên trong xếp ngay ngắn mấy miếng

bánh Trung thu.

Thẩm Hạo bĩu môi lắc đầu: Mấy cái bao bì bây giờ đúng là chỉ được cái vẻ bề ngoài, bên ngoài trông càng to càng cao cấp thì bên trong đồ lại càng ít.

Chủ nhân, người nói vậy là có ý gì.

Bạch Tuyết không hiểu.

Không hiểu cũng tốt, nào, nếm thử đi.

Thẩm Hạo không tiếp tục chủ đề này mà xé bao bì, lấy một miếng bánh ném cho Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết trong hình người dùng hai tay đón lấy, cẩn thận cắn một miếng.

Chỉ cảm thấy bánh này vừa giòn vừa ngọt, ngoài giòn trong mềm, một miếng cắn xuống là hương thơm ngọt ngào lan tỏa khắp khoang miệng.

Nàng chưa bao giờ được ăn món nào có hương vị như vậy.

Cảm giác này thật kỳ diệu, như thể mở ra một cánh cửa đến thế giới mới.

Nghĩ đến đây là bánh Trung thu do Thẩm Hạo tặng, lòng nàng lại càng ngọt ngào hơn, như thể được ăn mật vậy.

Chương 345

Cảm giác đó không diễn tả được bằng lời nhưng lại vô cùng hưởng thụ.

Chủ nhân, vị thật tuyệt, tuy không có linh lực gia trì nhưng khẩu cảm rất tốt, rất ngon.

Thích là được rồi, nếm thử miếng bánh đậu xanh này nữa đi.

Thẩm Hạo cười.

Chủ nhân, người thật tốt.

Bạch Tuyết mỉm cười ngọt ngào.

Vốn dĩ sau trận đấu bóng rổ, ánh mắt Thẩm Hạo đã trở nên thanh minh, nhân cách như được thăng hoa.

Nhưng nụ cười này của Bạch Tuyết vẫn khiến anh có chút rung động.

Đối với cử động của Thẩm Hạo, Bạch Tuyết không hề hay biết, chỉ mải mê ăn bánh ngon lành.

Thấy vậy, Thẩm Hạo mỉm cười không nói gì, không vội, cứ đợi nàng ăn no uống say rồi tính sau.

Có lẽ vì lần đầu được ăn loại bánh ngon như vậy nên Bạch Tuyết ăn rất vui vẻ, thậm chí trên má còn dính đầy vụn bánh.

Thấy vẻ đáng yêu này của Bạch Tuyết, Thẩm Hạo không khỏi bật cười.

Anh lấy một bao khăn giấy ướt từ trong nhẫn không gian, rút một tờ rồi nhẹ nhàng lau má cho nàng, khéo léo gạt đi những vụn bánh dính trên mặt.

Hành động ấm áp này khiến Bạch Tuyết cảm thấy một luồng hơi ấm và sự xúc động dâng trào.

Ánh mắt nàng trở nên nhu hòa và thâm tình, lấp lánh vẻ khác lạ.

Sự quan tâm tinh tế này đã chạm đến nơi mềm yếu nhất trong thâm tâm nàng, khiến trái tim nàng như tan chảy trong mật ngọt.

Đôi mắt đẹp nước mọng nhìn Thẩm Hạo, biểu cảm nhu hòa chưa từng thấy.

Tuy không hiểu rõ về tình cảm nhưng nàng rất hưởng thụ cảm giác này.

Có lẽ vì chưa bao giờ được nếm qua món ăn như bánh Trung thu, hoặc có lẽ vì đây là thứ Thẩm Hạo đặc ý tặng riêng cho nàng, nên Bạch Tuyết cực kỳ trân trọng.

Cảm nhận lớp vỏ giòn rụm và nhân bánh ngọt ngào hòa quyện trong miệng, mỗi một miếng đều mang lại cho nàng sự mãn nguyện vô cùng, như thể cả thế giới đều trở nên tươi đẹp.

Thời gian trôi qua, bánh Trung thu dần được ăn hết nhưng Bạch Tuyết vẫn chưa dừng lại.

Nàng cẩn thận liếm sạch những vụn bánh rơi trên tay, thậm chí cả một chút nhân dính trên ngón tay cũng không bỏ sót.

Cuối cùng, khi xác nhận đã ăn sạch tất cả những gì có thể ăn được, nàng mới hài lòng liếm môi, nở một nụ cười hạnh phúc.

Thấy Bạch Tuyết thích ăn như vậy, Thẩm Hạo tự hỏi không biết mình có mang hơi ít không.

Ngon không.

Ngon ạ.

Được rồi, lần sau ta lại mang cho ngươi một ít.

Bạch Tuyết lắc đầu: Chẳng phải chủ nhân nói bánh này chỉ Trung thu mới ăn sao.

Ăn vào lúc khác thì chẳng còn ý nghĩa đó nữa.

Một câu nói khiến Thẩm Hạo không biết phản bác thế nào.

Ngươi nói cũng có lý.

Thẩm Hạo nhìn quanh hang động, môi trường hơi tệ, chẳng có gì cả.

Hơn nữa không gian cũng không lớn, hoàn toàn không thể thi triển được gì.

Thẩm Hạo nói với Bạch Tuyết: Mở rộng hang động này thêm gấp đôi nữa cho rộng rãi.

Tuân lệnh chủ nhân.

Tuy không hiểu ý định của Thẩm Hạo nhưng đối với mệnh lệnh của anh, Bạch Tuyết luôn chấp hành tuyệt đối.

Nàng vung tay tạo ra mấy đạo kim sắc lợi nhận, trong động vang lên những tiếng oanh long long dữ dội.

Đá vụn rơi xuống, bụi bẩn tung mù mịt.

Thẩm Hạo khẽ niệm pháp quyết, trong động nổi lên một trận gió nhẹ, bụi bặm trong nháy mắt biến mất không dấu vết.

Khi Bạch Tuyết đã dọn sạch đá ra ngoài, Thẩm Hạo thấy hang động đã rộng rãi hơn nhiều mới lộ vẻ hài lòng.

Anh lấy giường và đệm từ không gian ra đặt xuống đất, lại lấy thêm mấy chiếc đèn chạy pin để trang trí.

Ngay lập tức, bên trong động sáng sủa và ấm cúng hơn hẳn.

Bạch Tuyết nhìn chiếc đệm, tỏ vẻ tò mò: Chủ nhân, đây là cái gì.

Dùng để làm gì ạ.

Thẩm Hạo nở một nụ cười nhạt, nhìn nàng nói: Cái này gọi là đệm giường, không chỉ đẹp mà còn dùng rất tốt, ngươi nằm lên cảm nhận thử xem.

Nghe vậy, Bạch Tuyết tò mò gật đầu.

Nàng nằm thẳng cẳng lên đệm, độ đàn hồi quá tốt khiến thân thể nàng nảy lên.

Lập tức nàng cảm thấy đệm này vô cùng mềm mại và thoải mái, kinh ngạc thốt lên: So với giường bình thường thì thoải mái hơn nhiều, nhân loại thật biết hưởng thụ nha.

Trước đây ta chưa từng thấy cái này bao giờ, nó được làm từ đâu vậy.

Thẩm Hạo cười đầy ẩn ý: Yên tâm, sau này ngươi sẽ được hưởng thụ thường xuyên thôi.

Giờ trăng đã treo cao, cũng đến lúc thực hiện lời hứa rồi.

Bạch Tuyết đỏ mặt gật đầu.

Trong đôi mắt sắc sảo thường ngày giờ đây lại thêm phần thẹn thùng.

Chuyện này mà để người của tộc Bạch Hổ nhìn thấy chắc chắn sẽ rớt cả hàm.

Con hổ cái hung hăng này từ khi nào lại trở nên ôn hòa như vậy chứ.

Sáng hôm sau, bên ngoài động vang lên tiếng chim hót líu lo.

Bạch Tuyết lập tức bừng tỉnh, thầm trách mình mất cảnh giác.

Đêm qua nàng lại ngủ sâu đến vậy.

Quay đầu nhìn Thẩm Hạo vẫn đang nằm đó, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Có lẽ chỉ ở bên cạnh Thẩm Hạo, nàng mới có cảm giác an toàn chưa từng thấy.

Lúc này, Thẩm Hạo đột nhiên lên tiếng: Sao không ngủ thêm chút nữa.

Trời đã sáng rõ rồi, em không ngủ được nữa.

Bạch Tuyết không dám nhìn vào mắt Thẩm Hạo, giọng nói đầy vẻ ngượng ngùng.

Thẩm Hạo cười khẽ một tiếng, cũng ngồi dậy nhanh chóng mặc quần áo.

Vậy ngươi thu dọn một chút, chúng ta chuẩn bị xuất phát.

Vâng, thưa chủ nhân.

Thẩm Hạo thu lại đệm giường, sau này còn dùng.

Ra khỏi hang động, Bạch Tuyết quay đầu nhìn lại, trong lòng dâng lên chút luyến tiếc khó tả.

Những chuyện đêm qua vẫn còn rành rành trước mắt, đã vượt qua cả giới hạn chủng tộc.

Nếu chuyện này truyền về tộc Bạch Hổ, chắc chắn nàng sẽ bị thiên đao vạn quả.

Nhưng mà, cảm giác thật sự rất tuyệt.

Thẩm Hạo thấy Bạch Tuyết mãi không biến thân, đôi mắt cứ dán chặt vào hang động: Luyến tiếc không muốn đi à.

Nếu không nỡ thì ở lại thêm vài ngày, dù sao cũng không vội.

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Bạch Tuyết khẽ đỏ lên, nàng lắc đầu:

Không đâu, không đâu, chúng ta đi thôi.

Nói xong, nàng biến trở lại hình dạng Bạch Hổ.

Sau khi Thẩm Hạo ngồi lên, một người một hổ biến mất khỏi hang động.

Trong mật lâm, những đại thụ chọc trời cao vút tận mây xanh, cành lá rậm rạp như những chiếc ô xanh khổng lồ xòe ra dưới bầu trời.

Ánh nắng xuyên qua kẽ lá rắc xuống những đốm sáng lốm đốm.

Thân ảnh một người một hổ nhanh như chớp giật, chỉ có những tia sáng mờ ảo mới thấp thoáng thấy được dấu vết của họ.

Chủ nhân, nơi này cách Lạc Nhật thành vô cùng xa xôi, với tốc độ của chúng ta, ít nhất cũng phải mất hơn một tháng.

Bạch Tuyết vừa phi nước đại vừa nói.

Cũng không cần vội vã như vậy, cứ từ từ mà chạy, phong cảnh ven đường cũng rất đẹp.

Thẩm Hạo cười nói.

Chủ nhân, với tốc độ này của em thì phong cảnh nào chẳng qua đi như mây khói, trừ khi dùng thần thức để quan sát, nhưng thế thì chẳng có cảm giác gì cả.

Bạch Tuyết thắc mắc.

Ngươi nói cũng đúng, để ta tìm con chim nào đó, hai ta đứng trên lưng nó mà ngắm cảnh.

Tuân lệnh chủ nhân.

Thẩm Hạo nói xong liền thả thần thức tìm kiếm mục tiêu.

Rất nhanh sau đó anh đã tìm được mục tiêu ưng ý.

Về phía nam hai trăm dặm có một đàn Kim Sí Điểu khổng lồ, vừa hay bắt lấy một con cho chúng ta dùng.

Thẩm Hạo nói.

Rõ, thưa chủ nhân.

Bạch Tuyết lập tức chuyển hướng, phi về phía nam.

Cách đó khoảng 200 dặm về phía nam là một dãy núi, đỉnh ngọn núi cao nhất là địa bàn của Kim Sí Điểu.

Loài chim này có sải cánh dài tới mười mét, rộng lớn và hùng vĩ như một đám mây vàng.

Thân thể nó đủ sức chở bốn năm người, thể hiện sức mạnh và khả năng chịu tải cực lớn.

Sở dĩ gọi là Kim Sí Điểu vì từ cổ trở xuống nó phủ một lớp lông trắng muốt như tuyết nhưng đôi cánh lại có màu vàng kim.

Đôi cánh này lấp lánh ánh sáng rực rỡ như được đúc bằng vàng ròng.

Chương 346

Điều đáng nói là đôi cánh của Kim Sí Điểu không chỉ đẹp bề ngoài mà còn có độ cứng và độ sắc bén kinh người, giống như hai lưỡi đao nhọn hoắt có thể dễ dàng xé rách không khí, thể hiện tốc độ và uy lực vô song.

Kim Sí Điểu còn là loài sống bầy đàn, hỗ trợ lẫn nhau.

Thẩm Hạo quét thần thức qua, đàn chim này đa số là nhất cảnh, nhị cảnh.

Chỉ có điểu vương là một con yêu thú tam cảnh.

Tuy nhiên loài chim này tính tình bạo táo, khó bị thuần phục, tính cách cương liệt, thà chết không chịu khuất phục.

Nhưng điều này không làm khó được Thẩm Hạo.

Linh Vân đại lục tuy không có Ngự Thú tông, nhưng Thẩm Hạo thì biết thuật ngự thú.

Cứ đeo một cái Ngự Thú Khuyên vào là sẽ ngoan ngoãn phục tùng ngay.

Nó cũng chẳng phải yêu thú tứ cảnh đã mở linh trí hoàn toàn, nên Ngự Thú Khuyên là biện pháp tốt nhất.

Chẳng mấy chốc họ đã đến tổ của Kim Sí Điểu.

Bạch Tuyết hăng hái hỏi: Chủ nhân, bắt con nào ạ.

Thẩm Hạo không cần suy nghĩ: Đã bắt thì phải bắt con to nhất, chính là con điểu vương kia.

Rõ thưa chủ nhân, cứ xem em đây.

Nói xong, thân ảnh Bạch Tuyết biến mất tại chỗ.

Thậm chí không để Thẩm Hạo phải đợi lâu, nàng đã bắt được con Kim Sí Điểu tam cảnh đó.

Con chim vừa thấy Thẩm Hạo đã lập tức phát ra những tiếng kêu xé lòng.

Tiếng kêu chói tai, lông toàn thân dựng đứng cả lên.

Ánh mắt nó tràn đầy phẫn nộ và thù địch, như đang cảnh cáo Thẩm Hạo không được lại gần.

Đôi cánh khẽ dang rộng, lộ ra bộ móng vuốt sắc lẹm, dường như sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào để bảo vệ tôn nghiêm của mình.

Ngược lại, đối với Bạch Tuyết cũng là loài thú, nó lại tỏ ra vô cùng phục tùng.

Dám bất kính với chủ nhân sao.

Bạch Tuyết lao lên tung một vuốt, dưới cổ nó hiện ra ba vết cào đỏ tươi sâu thấu xương, máu chảy ròng ròng.

Thẩm Hạo lườm Bạch Tuyết một cái: Ngươi giết nó luôn rồi thì cười kiểu gì nữa.

Thái độ ôn hòa chút đi.

Chủ nhân dạy bảo rất đúng.

Bạch Tuyết ngoan ngoãn đáp.

Nhưng con Kim Sí Điểu này dường như không hề nể mặt Thẩm Hạo, nó vẫn tiếp tục kêu ré lên.

Tiếng thét chói tai vô cùng, giống như tiếng loa bị hỏng tạo ra âm thanh rè ríu đến nhức óc.

Thẩm Hạo đứng gần nên không chịu nổi, vung một đạo kiếm khí trực tiếp chém con chim làm hai nửa.

Mẹ nó chứ, ồn ào quá, ta thành toàn cho ngươi luôn.

Bạch Tuyết:.

Chẳng phải người bảo phải ôn hòa sao.

Thẩm Hạo nói: Nhìn cái gì mà nhìn, lúc này khác lúc nãy, con chim không nghe lời thì giữ lại cũng vô dụng, nội đan cho ngươi đấy.

Tạ ơn chủ nhân ban thưởng.

Đối với sự tiêu chuẩn kép của Thẩm Hạo, Bạch Tuyết đã quá quen thuộc nên cũng không để tâm.

Tiếp đó, Thẩm Hạo dùng dược liệu luyện chế một chiếc Ngự Thú Khuyên nhị cảnh, với thực lực hiện tại của anh thì việc luyện chế vô cùng đơn giản.

Nhìn chiếc vòng màu đen trong tay, Thẩm Hạo hài lòng gật đầu.

Ngay sau đó thân ảnh anh loáng một cái đã biến mất.

Vài giây sau, tay anh đã xách một con Kim Sí Điểu nhị cảnh khác.

Anh đeo vòng vào cổ nó.

Con chim vốn đang kêu la inh ỏi bỗng chốc ánh mắt phủ một lớp sương mù, không còn kêu nữa.

Thậm chí nó còn chủ động lại gần Thẩm Hạo, dùng đôi cánh vàng khẽ cọ vào cánh tay anh để tỏ lòng thần phục.

Phải nói là thủ đoạn của Ngự Thú tông thật sự hữu dụng.

Mỗi môn phái đều có những nét đặc sắc riêng.

Bạch Tuyết khâm phục nói: Thủ đoạn của chủ nhân thật cao minh.

Trong thâm tâm, Bạch Tuyết thực sự nể phục.

Theo Thẩm Hạo bấy lâu nay, nàng phát hiện ra Thẩm Hạo thực sự vô sở bất năng.

Luyện đan, luyện khí, ngự thú, luyện thể, trận pháp, đúng là toàn bộ đều tinh thông.

Thực sự chẳng có gì làm khó được anh.

Sau khi đã khống chế được Kim Sí Điểu, Thẩm Hạo tiên phong nhảy lên lưng nó, vẫy tay gọi Bạch Tuyết.

Lên đi thôi, còn ngây ra đó làm gì.

Vâng thưa chủ nhân.

Bạch Tuyết khẽ nhảy một cái đã lên tới lưng chim.

Thẩm Hạo ra lệnh: Xuất phát.

Kim Sí Điểu kêu dài một tiếng, vỗ đôi cánh vàng bay vút đi.

Chủ nhân, con chim này bay có phải hơi chậm không ạ.

Ngươi lắm chuyện quá, lúc thì kêu nhanh lúc thì kêu chậm.

Vâng thưa chủ nhân, em sai rồi.

Tiếp đó, một người một chim một hổ bay về phía Lạc Nhật thành.

Con Kim Sí Điểu như một con trâu già không biết mệt mỏi, lầm lũi bay về phía trước.

Còn Thẩm Hạo thì nướng thịt, Bạch Tuyết lại biến thành hình người, nằm đó xem phim truyền hình.

Thần thiếp làm không được mà.

Thẩm Hạo:.

Không sai, thứ nàng đang xem chính là Chân Hoàn Truyện.

Thẩm Hạo một trận cạn lời.

Cái phim cẩu huyết này ngươi xem cả chục lần rồi mà vẫn chưa chán à.

Chủ nhân, phim này rất hay, em học được rất nhiều thứ, phụ nữ trong này thực sự quá lợi hại.

Nếu em mà quay về tộc Bạch Hổ, mấy tên kia làm sao là đối thủ của em được.

Nghe vậy, Thẩm Hạo không khỏi bật cười.

So với nhân loại, hành vi của yêu thú đơn giản hơn nhiều.

Vui buồn hiện rõ ra mặt, thích là thích, không thích là không thích, hoàn toàn không biết ngụy trang.

Việc dùng tâm kế hay đấu đá nhau càng không phải sở trường của họ.

Có thể nói, lòng người mới là thứ đáng sợ nhất.

Vậy ngươi thích thì cứ xem tiếp đi.

Vâng, thưa chủ nhân.

Nhân lúc Bạch Tuyết đang mải xem phim, Thẩm Hạo lấy thịt bò ra, bắt đầu dùng linh hỏa nướng ăn.

Vừa nướng vừa rắc gia vị.

Một lát sau, thịt bò nướng kêu xèo xèo, mỡ bên trong chảy ra ròng ròng, hương thơm tỏa khắp không gian.

Bạch Tuyết khịt khịt mũi, thèm đến chảy cả nước miếng.

Muốn ăn không.

Dạ.

Vậy xiên này cho ngươi đấy.

Cảm ơn chủ nhân.

Bạch Tuyết mừng rỡ.

Rất nhanh, một người một hổ đã ăn no nê, còn thừa vài miếng Thẩm Hạo ném cho con Kim Sí Điểu.

Chuyện này làm nó sướng phát điên, hưng phấn kêu dài không dứt.

Nó cũng không ngờ đời này còn có cơ hội được ăn thịt yêu thú lục cảnh.

Suốt mười mấy ngày tiếp theo, Thẩm Hạo và Bạch Tuyết thỉnh thoảng ăn thịt nướng, xem phim, rồi lại ngắm nhìn cảnh sắc xung quanh.

Cuộc sống trôi qua vô cùng ung dung tự tại.

Dừng lại.

Bạch Tuyết thắc mắc: Sao vậy chủ nhân.

Phía trước có người đang chiến đấu.

Nghe lời ấy, Bạch Tuyết lập tức cảnh giác lên.

Cô cảm nhận hồi lâu nhưng chẳng thấy gì cả.

Chủ nhân, tại sao ta không cảm nhận được.

Thẩm Hạo đáp: Cách đây hơn trăm dặm rồi.

Bạch Tuyết trong lòng chấn kinh, không ngờ Thẩm Hạo có thể thăm dò xa đến vậy.

Điều này hoàn toàn lật đổ nhận thức của cô.

Dẫu là Đạo Thai cảnh cũng không thể nhìn xa như thế được.

Quả nhiên, thế giới của kẻ biến thái không thể dùng tư duy của người thường để lý giải.

Không hổ là chủ nhân, thật lợi hại.

Thẩm Hạo nói: Được rồi, nàng xuống đi, hai người này có chút lợi hại.

Rõ, chủ nhân.

Tiếp đó, Thẩm Hạo đem Bạch Hổ và Kim Sí Điểu thu hết vào túi ngự thú.

Chương 347

Ngay sau đó, thần thức của hắn bắt đầu thăm dò chiến huống, muốn xem thử có thể nhặt được món hời nào không.

Thực lực của hai người kia đều là Đạo Thai cảnh.

Thẩm Hạo quan sát kỹ lưỡng, một người Đạo Thai tầng ba, một người Đạo Thai tầng hai.

Ở phía dưới hai người không xa, có một cái cây tỏa ra ánh sáng đỏ đang sinh trưởng.

Cái cây này nhìn không cao lớn nhưng lại mang vẻ cổ lão và thần bí.

Trên cây kết ba quả cũng tỏa ra hồng quang, màu sắc tươi đẹp như máu, tựa như có thể nhỏ xuống bất cứ lúc nào.

Những quả này to chừng quả trứng gà, tròn trịa trơn bóng, bề mặt lấp lánh ánh hào quang dụ người.

Trên cây còn quấn quanh lượng lớn dây leo, chúng đan xen chằng chịt, giống như khoác lên cho cái cây một lớp áo xanh dày cộm, bổ trợ lẫn nhau.

Hai người đang truy đuổi kia, ánh mắt chưa từng rời khỏi những quả đỏ ấy, dường như đó mới là mục tiêu thực sự của họ.

Theo thời gian trôi đi, quả dần trở nên rực rỡ hơn, ánh hồng quang cũng phát ra chói mắt.

Ánh mắt hai người đột nhiên trở nên sắc lẹm, rõ ràng là đang chờ đợi khoảnh khắc quả chín.

Thẩm Hạo thực sự không biết quả phát sáng này là gì, nhưng rõ

ràng nó vô cùng quan trọng, nếu không cũng chẳng dẫn đến sự tranh đoạt của Đạo Thai cảnh.

Hơn nữa Thẩm Hạo còn phát hiện, xung quanh còn có hai đầu yêu thú Lục cảnh đang nhìn chằm chằm vào hồng quả, nhưng lại không dám tiến lên.

Hiển nhiên là chúng e ngại uy thế của hai cường giả Đạo Thai cảnh, nhưng lại không muốn rời đi.

Hồng quả này rõ ràng là thứ tốt.

Thẩm Hạo tuy không biết là gì, nhưng có người tranh giành thì chắc chắn là bảo bối.

Hồng quả này đối với Thẩm Hạo có lẽ không có tác dụng lớn, nhưng hắn không cần không có nghĩa là các nữ nhân của hắn không cần.

Một Đạo Thai tầng hai, một tầng ba, Thẩm Hạo không hề sợ hãi.

Dẫu hai người có liên thủ, hắn cũng chẳng ngại.

Dựa vào nhục thân, trận pháp và lôi thuộc tính, hắn tự tin có thể một đấu hai.

Hai kẻ Đạo Thai cảnh đánh nhau nửa ngày vẫn chưa gây ra thương hại thực chất nào.

Đòn tấn công của họ nhìn thì lăng lệ nhưng thực chất chỉ là hư chiêu, đôi bên đều đang cẩn thận thử thăm dò thực lực và nhược điểm của đối phương.

Đột nhiên, cả hai cùng lúc dừng tay.

Cứ đánh thế này thì Diễm Linh Quả sẽ chín mất, hay là dừng tay tại đây thì sao.

Nam tử áo đen nói.

Diễm Linh Quả có ba trái, ngươi cũng xứng tranh với ta.

Nam tử áo xanh đáp.

Y là Đạo Thai tầng ba, đương nhiên không muốn chia sẻ với nam tử Đạo Thai tầng hai.

Thế này đi, mỗi người một trái, trái cuối cùng ai cướp được thì là của người đó.

Nằm mơ giữa ban ngày.

Nam tử áo đen vừa định nói thì lúc này có một tiếng cười khẽ truyền đến.

Đến sớm không bằng đến đúng lúc, chậc chậc, Diễm Linh Quả này ta cũng muốn.

Sắc mặt hai người biến đổi, lập tức quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một nam tử mặc lam bào đang phi trì lao tới với tốc độ kinh người, như một cơn gió lốc nhanh chóng áp sát.

Trong chớp mắt, nam tử thần bí này đã xuất hiện trước mặt họ, gần đến mức khiến người ta gần như không kịp phản ứng.

Thân ảnh hắn như quỷ mị phiêu hốt bất định, tạo cho người ta một cảm giác không chân thực.

Thật nhanh.

Trong lòng hai người cùng lóe lên ý nghĩ này, tốc độ đó họ cũng không đuổi kịp.

Chẳng lẽ là tiền bối cảnh giới cao.

Sau một hồi thăm dò, phát hiện đối phương chỉ có Đạo Thai tầng một, lúc này họ mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng họ cũng không dám đại ý, cảm thấy đối phương có gì đó

quái lạ.

Bởi vì với thực lực của hai người, vậy mà không phát hiện ra kẻ này ngay từ đầu, chuyện này thật vô lý.

Nam tử áo đen lại thầm mừng rỡ.

Dù sao y cũng chỉ là Đạo Thai tầng hai, đối diện với nam tử áo xanh tầng ba vốn có chút áp lực.

Giờ có thêm một kẻ Đạo Thai tầng một, ngược lại có thể giúp y chia sẻ áp lực.

Nam tử áo đen ôm quyền nói: Dám hỏi đạo hữu xưng hô thế nào.

Tại hạ Vương Lão Cát, không biết hai vị đạo hữu xưng hô ra sao.

Thẩm Hạo mỉm cười chắp tay.

Bách Lý Vân Lôi.

Nam tử áo xanh mặt không cảm xúc nói.

Mạc Bắc Thần.

Nam tử áo đen cười đáp.

Thẩm Hạo cười nói: Hôm nay có duyên được biết hai vị đạo huynh, quả thật là vinh hạnh vô cùng.

Bách Lý Vân Lôi vốn có ngoại hình tuấn tú, đường nét như đao khắc, mày kiếm mắt sáng, mái tóc đen nhánh như thác đổ xuống vai.

Lúc này, biểu cảm của y lạnh lẽo như sương muối, trong đôi mắt lóe lên tia sáng lạnh lùng, nhìn chằm chằm Thẩm Hạo.

Nếu Thẩm Hạo không đến, y ít nhất cũng có thể lấy được hai quả Diễm Linh Quả, hoặc cả ba quả đều là của y.

Mạc Bắc Thần căn bản không phải đối thủ của y.

Nhưng hiện tại Thẩm Hạo xuất hiện, chính là một nhân tố không

ổn định.

Mạc Bắc Thần ước chừng bốn mươi tuổi, gương mặt tròn trịa và hàm râu dài, trông có vẻ hiền lành, ngoài mặt tỏ ra nhiệt tình với Thẩm Hạo, thậm chí còn vô thức nhích lại gần.

Nhưng Thẩm Hạo vốn luôn cảnh giác với loại người tự nhiên quen thuộc thế này, kẻ như vậy thường thâm hiểm nhất.

Mạc Bắc Thần còn bí mật truyền âm cho Thẩm Hạo: Vương đạo hữu, ngươi và ta liên thủ đối phó Bách Lý Vân Lôi thấy thế nào.

Thẩm Hạo chưa kịp nói gì, Bách Lý Vân Lôi đã khinh bỉ: Muốn liên thủ thì cứ đường đường chính chính mà nói ra, chẳng lẽ tưởng Bách Lý đại gia ta sẽ sợ các ngươi chắc.

Tên này cũng khá ngạo mạn.

Thẩm Hạo cười nói: Nếu Mạc đạo hữu có ý định liên thủ, Vương mỗ nguyện trợ giúp một tay.

Mạc Bắc Thần hân hoan: Tốt, Vương đạo hữu đến thật đúng lúc, tại hạ vô cùng hoan nghênh.

Thẩm Hạo nói: Đã có ba trái Diễm Linh Quả, hai vị khó phân chia, vậy giờ có ba người thì dễ rồi.

Mỗi người một trái là vừa vặn.

Mạc Bắc Thần gật đầu như giã tỏi: Nên như thế, nên như thế, Vương đạo hữu nói quá đúng.

Tiếc là không có rượu, nếu có rượu, thật đáng uống một trận sảng khoái, nhất định phải kính Vương đạo hữu một ly.

Bách Lý Vân Lôi cười lạnh khinh miệt: Khu khu Đạo Thai tầng một mà cũng dám đứng ra nói chuyện, ngươi cũng xứng nhúng tay vào chuyện của Bách Lý đại gia.

Diễm Linh Quả này ta lấy hết.

Đứa nào biết điều thì cút ngay, nếu không đừng trách đạo gia ta ra tay vô tình.

Khó khăn lắm mới tu luyện đến cảnh giới này, đừng để táng mạng ở đây.

Mạc Bắc Thần sợ Thẩm Hạo rút lui, cười hì hì bảo: Vương đạo hữu đừng sợ, Mạc mỗ nhất định ủng hộ ngươi phía sau, hai ta liên thủ chẳng việc gì phải sợ hắn.

Thẩm Hạo không hề có chút sợ hãi, mà ngược lại còn hăng hái nói: Hay là hai ta cùng lên, xử đẹp Bách Lý Vân Lôi trước rồi tính sau.

Ánh mắt Bách Lý Vân Lôi nheo lại đầy sắc bén, y không ngờ tên Vương Lão Cát này không những không lùi mà còn mạnh miệng đòi xử mình.

Đúng là tìm chết.

Mạc Bắc Thần đứng bên cạnh mừng thầm, tốt quá, vị Vương đạo hữu này thật cứng cỏi, ta thích lắm.

Tuy nhiên Mạc Bắc Thần không hề có ý định liều mạng, y chỉ muốn yên ổn hái lấy Diễm Linh Quả rồi chuồn lẹ.

Sâu trong thâm tâm, y không tin hai người liên thủ có thể đánh bại Bách Lý Vân Lôi.

Chênh lệch một tầng thực lực vẫn có sự khác biệt rất lớn, như cấp trên đè chết cấp dưới, cảnh giới chênh một tầng là áp chế hoàn toàn.

Mạc Bắc Thần cũng không hiểu Vương Lão Cát lấy đâu ra tự tin để khiêu khích Bách Lý Vân Lôi.

Y chỉ hy vọng hai kẻ này lao vào đánh nhau để mình ngư ông đắc

lợi.

Bách Lý Vân Lôi cũng đoán được tính toán của Mạc Bắc Thần, trong lòng đầy khinh bỉ.

Hiện tại Diễm Linh Quả là quan trọng nhất.

Y nhìn Thẩm Hạo bằng ánh mắt sắc lạnh, thầm tuyên án tử cho hắn.

Ra ngoài mà thực lực không mạnh còn dám khoe khoang, đó là tự tìm đòn.

Làm sao Bách Lý Vân Lôi biết được, Thẩm Hạo trong lòng còn táo bạo hơn, thậm chí còn muốn xử cả y lẫn Mạc Bắc Thần để độc chiếm Diễm Linh Quả.

Bách Lý Vân Lôi, Mạc Bắc Thần, Thẩm Hạo, cả ba đều mang tâm tư riêng, tạo thành một thế cân bằng kỳ lạ.

Ngay lúc này, một mùi hương lạ lùng tỏa ra từ Diễm Linh Quả.

Chương 348

Mùi hương này vô cùng đặc biệt, chỉ cần ngửi một hơi là đại não thanh tỉnh, khiến người ta thèm thuồng.

Ánh mắt Bách Lý Vân Lôi và Mạc Bắc Thần sáng rực, họ biết điều này có nghĩa là Diễm Linh Quả đã chín.

Hai người cùng lúc lao về phía hồng quả với ánh mắt tham lam.

Thấy biểu hiện của họ, Thẩm Hạo biết trái cây đã chín, nếu còn do dự sẽ bị cướp mất.

Thế là hắn không ngần ngại thi triển toàn lực tốc độ, thân hình như một tia chớp, tốc độ nhanh đến mức không khí xung quanh dường như bị xé toạc.

Trong nháy mắt, hắn vượt qua Bách Lý Vân Lôi và Mạc Bắc Thần, lao tới với tốc độ kinh hồn, trực tiếp chộp lấy ba trái Diễm Linh Quả vào tay.

Thẩm Hạo mừng thầm: Đã xong.

Bách Lý Vân Lôi và Mạc Bắc Thần trợn tròn mắt, kinh ngạc trước tốc độ của Thẩm Hạo, thậm chí họ còn mơ hồ cảm nhận được hơi thở lôi đình.

Họ vốn tưởng mình đã đủ nhanh, nhưng so với Thẩm Hạo thì đúng là múa rìu qua mắt thợ.

Nhìn thấy Diễm Linh Quả nằm gọn trong tay Thẩm Hạo, sắc mặt hai người biến đổi.

Dẫu biết hắn nhanh nhưng không ngờ lại nhanh đến mức này, hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Lúc này, ngay cả Mạc Bắc Thần vốn luôn ôn hòa cũng có sắc mặt cực kỳ khó coi.

Vương đạo hữu, làm người chớ có quá tham lam, nếu không sẽ xảy ra chuyện đấy.

Đã nói mỗi người một trái, ngươi không thể độc chiếm được.

Ánh mắt Bách Lý Vân Lôi lạnh đến mức như có thể đóng băng không khí, y nhìn chằm chằm Thẩm Hạo.

Sát ý trên người dâng trào như sóng dữ, bầu không khí xung quanh lập tức trở nên căng thẳng và áp bách.

Y không thể chấp nhận một kẻ có cảnh giới thấp hơn mình nhiều như vậy lại dám nẫng tay trên.

Đối với y, đây là một nỗi sỉ nhục lớn lao, khiến y vô cùng giận dữ.

Giao ra Diễm Linh Quả, tha ngươi một mạng.

Thẩm Hạo nhìn hai người đang có thế bao vây mình, trong lòng không chút sợ hãi, ngược lại còn thản nhiên trêu chọc: Muốn hả.

Vậy thì đuổi kịp ta rồi tính.

Nói xong, Thẩm Hạo chẳng hề do dự quay người bỏ chạy, tốc độ của hắn nhanh đến đáng kinh ngạc, tựa như lôi điện rạch ngang bầu trời, để lại một đạo tàn ảnh tại chỗ.

Đuổi theo.

Bách Lý Vân Lôi và Mạc Bắc Thần cũng tăng tốc đuổi theo.

Ba người bắt đầu một cuộc rượt đuổi.

Cảnh giới của Thẩm Hạo tuy không bằng hai người, nhưng tốc độ lại cao hơn hẳn.

Hai kẻ kia dẫu dốc toàn lực cũng chẳng thể chạm tới bóng lưng

của hắn.

Thẩm Hạo vừa chạy vừa dừng, không hề vội vàng, mà vừa chạy vừa tìm cơ hội xử lý hai người này.

Kế hoạch của hắn rất đơn giản: giết kẻ yếu nhất là Mạc Bắc Thần trước.

Một đấu hai tuy thắng được nhưng hắn không muốn mạo hiểm.

Thấy hai người bám riết không buông, Thẩm Hạo đảo mắt một vòng, lập tức nảy ra ý hay.

Hắn lượn một vòng rồi chạy vào vị trí giữa hai người.

Trong tay Thẩm Hạo xuất hiện một trái Diễm Linh Quả, hắn mỉm cười với Mạc Bắc Thần: Mạc đạo hữu, ta đã hứa với ngươi, vậy nên trái Diễm Linh Quả này cho ngươi, ta đi trước đây.

Hắn ném trái quả cho Mạc Bắc Thần rồi đầu cũng không ngoảnh lại mà chạy biến.

Mạc Bắc Thần đón lấy trái quả, không nói hai lời, lập tức quay người chạy theo hướng ngược lại với Thẩm Hạo.

Trong lòng y nghĩ Bách Lý Vân Lôi chắc chắn sẽ đuổi theo Thẩm Hạo, vì hắn có cảnh giới thấp nhất lại đang giữ tới hai trái quả.

Nhưng y không ngờ Bách Lý Vân Lôi lại bám sát lấy y.

Hai người chạy theo hai hướng ngược nhau, sắc mặt Bách Lý Vân Lôi tối sầm.

Y biết tốc độ của mình và Thẩm Hạo chênh lệch vài lần, căn bản không đuổi kịp, nên chỉ có thể nhắm vào trái Diễm Linh Quả trong tay Mạc Bắc Thần.

Dù sao tốc độ của Mạc Bắc Thần không bằng y, dễ đối phó hơn.

Nếu đuổi theo Thẩm Hạo, có khi lại xôi hỏng bỏng không.

Mạc Bắc Thần cảm nhận được áp lực từ Bách Lý Vân Lôi, sợ đến tái mặt.

Bách Lý đạo hữu, đã nói mỗi người một trái, tại sao ngươi cứ bám riết lấy ta không buông.

Ngươi nên đi tìm Vương đạo hữu mới đúng.

Bách Lý Vân Lôi hừ lạnh một tiếng: Yên tâm, cả hai ngươi đều không thoát được đâu.

Giao ra Diễm Linh Quả, tha ngươi một mạng.

Mạc Bắc Thần đời nào chịu, Diễm Linh Quả này là thiên tài địa bảo có thể tăng cơ hội đột phá Địa Linh cảnh.

Tốn bao công sức mới tìm được một trái, sao có thể nhường ra.

Trong thời buổi thiên địa đại kiếp, tài nguyên ngày càng khan hiếm, mỗi phần cơ duyên đều phải dùng mạng để đổi lấy.

Hai người đuổi nhau chạy hơn trăm dặm, Bách Lý Vân Lôi cuối cùng cũng đuổi kịp.

Y điều khiển phi kiếm chặn đứng đường lui của Mạc Bắc Thần.

Trong khi đó, Thẩm Hạo đã quay trở lại nơi cây Diễm Linh Quả sinh trưởng.

Hắn xử lý gọn hai đầu yêu thú Lục cảnh, đào lấy nội đan rồi ném xác vào không gian.

Nhìn cây Diễm Linh Quả, Thẩm Hạo suy nghĩ một chút rồi nhổ tận gốc nó lên.

Tiếp đó, hắn đi vào Thiên Vũ bí cảnh, đem cây trồng vào một thung lũng không xa hồ Kim Liên.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là sau khi di dời vào bí cảnh, lá cây bắt đầu vàng úa và rụng từng chiếc một.

Thẩm Hạo nhíu mày, nhất thời chưa nghĩ ra cách gì hay.

Đột nhiên hắn nảy ra ý định, nhớ tới nước Bất Lão Tuyền trong không gian.

Thử xem hiệu quả thế nào.

Thế là Thẩm Hạo múc một gáo nước Bất Lão Tuyền tưới xuống gốc cây.

Kết quả khiến hắn kinh ngạc, tác dụng của nước này thật sự nghịch thiên.

Chỉ sau một gáo nước, cây Diễm Linh Quả đã mọc ra những mầm non mới, nghĩa là nó đã sống lại.

Thẩm Hạo rất hài lòng, không ngờ nước Bất Lão Tuyền lại có nhiều công dụng đến thế.

Cây đã sống, Thẩm Hạo không còn tâm trí quan tâm nó nữa.

Hắn vào trong không gian, vô số huyết khí tràn về phía hắn.

Sau khi hấp thụ hết huyết khí của yêu thú Lục cảnh, cảnh giới nhục thân của Thẩm Hạo đã đạt tới Lục cảnh hậu kỳ.

Toàn thân hắn cảm thấy trạng thái vô cùng tốt.

Ra khỏi không gian, Thẩm Hạo vung mạnh một quyền.

Một luồng quyền phong rít lên, như núi lở biển gầm, đi tới đâu phá hủy tới đó, mọi thứ đều hóa thành tro bụi.

Chỉ riêng quyền phong đã lợi hại thế này, nếu đánh trực diện vào đối phương, chắc chắn không chết cũng tàn phế.

Nhục thân mạnh chính là ở chỗ máu dày, da thịt bền chắc, tốc độ

nhanh, sức mạnh lớn.

Một khi áp sát được thì chính là vô địch, tu sĩ cùng cảnh giới chỉ có nước chờ chết.

Cảm nhận sức mạnh tràn trề, Thẩm Hạo rất muốn tìm người đánh một trận.

Không nghi ngờ gì nữa, Bách Lý Vân Lôi và Mạc Bắc Thần chính là đối thủ tốt nhất.

Có hai người họ luyện chiêu, hắn có thể dung hợp sức mạnh nhanh hơn.

Thần thức quét qua, hắn thấy hai người kia đã bắt đầu tử chiến.

Lần này là liều mạng thật sự, không giống như lần thử thăm dò trước đó.

Bách Lý Vân Lôi đang áp đảo Mạc Bắc Thần, nhưng cũng không hẳn là nghiền ép, chỉ có thể nói là tỉ lệ sáu bốn.

Dù không biết công hiệu cụ thể của Diễm Linh Quả, nhưng nhìn hai người liều mạng thế này, chắc chắn nó không tầm thường.

Chương 349

Hiện tại hai người đánh nhau bất phân thắng bại, các loại pháp thuật rực rỡ thi triển không ngớt.

Thẩm Hạo lặng lẽ nấp trong bóng tối quan sát cuộc chiến kịch liệt.

Hắn không vội ra tay mà muốn xem kỹ thực lực của họ.

Hắn biết nếu đột nhiên xuất hiện có thể khiến họ ngừng chiến, nên chọn cách kiên nhẫn chờ đợi.

Tuy nhiên trong lòng hắn đã có tính toán, tốc độ của hai kẻ này quá chậm so với hắn, hoàn toàn có thể vờn chúng như chơi.

Bách Lý Vân Lôi điên cuồng truy đuổi Mạc Bắc Thần, pháp thuật liên tục tung ra, đem toàn bộ cơn giận đối với Thẩm Hạo trút hết lên người y.

Hai bóng người đan xen như chớp giật, mỗi đòn tấn công đều chứa đựng sức mạnh vô tận và huyền diệu.

Bách Lý Vân Lôi thi triển một đạo pháp thuật rực rỡ, hóa thành một luồng tử quang lao về phía Mạc Bắc Thần.

Thấy không thể né tránh, Mạc Bắc Thần lập tức ngưng tụ linh lực, quanh thân hiện lên một lá chắn mạnh mẽ để chống đỡ.

Hai luồng năng lượng va chạm tạo ra một vụ nổ lớn.

Mạc Bắc Thần như con diều đứt dây bị văng ra xa, khóe miệng rỉ máu, rõ ràng vết thương không nhẹ.

Hai bên đánh tới đánh lui, không ai nhường ai.

Theo thời gian, áp lực đối với Mạc Bắc Thần càng lúc càng lớn, chỉ còn biết bị động chịu đòn, linh lực trong người cũng cạn kiệt

nhanh chóng.

Mạc Bắc Thần lùi ra xa, thở hổn hển, mắt đỏ ngầu nhìn Bách Lý Vân Lôi nói: Diễm Linh Quả cho ngươi, có thể cho ta một con đường sống không.

Bách Lý Vân Lôi đạm mạc: Giết ngươi rồi, quả vẫn là của ta.

Hôm nay nhất định phải bất tử bất hưu sao.

Sai rồi, là ngươi phải chết.

Bách Lý Vân Lôi tự tin tuyên bố.

Sắc mặt Mạc Bắc Thần vô cùng khó coi, đầu óc điên cuồng tìm đường thoát thân.

Y hiểu cứ tiếp tục thế này thì chết chắc.

Hít sâu một hơi, trong mắt thoáng qua vẻ đau xót, y lấy ra trái Diễm Linh Quả.

Khó khăn lắm mới đoạt được, còn chưa kịp giữ nóng tay đã phải dâng ra.

Bảo mạng là trên hết.

Thế là y vung tay ném mạnh, trái quả vẽ thành một đường cong tuyệt mỹ.

Sau đó, Mạc Bắc Thần dốc toàn lực bỏ chạy theo hướng ngược lại.

Bách Lý Vân Lôi không đuổi theo y mà lao về phía trái quả, đó là thứ y nhất định phải có.

Thẩm Hạo cũng dùng tốc độ cực nhanh nhanh chân chộp lấy trái quả trước.

Sự xuất hiện đột ngột của hắn khiến Bách Lý Vân Lôi không kịp

trở tay.

Vịt nấu chín rồi còn bay mất, lòng hận thù của Bách Lý Vân Lôi càng thêm mãnh liệt.

Nếu ánh mắt có thể giết người, Thẩm Hạo đã chết không chỗ chôn rồi.

Ngươi tìm chết.

Ba chữ này gần như được gầm ra từ kẽ răng.

Thẩm Hạo cười hắc hắc, dùng tốc độ cực nhanh lần nữa đuổi kịp Mạc Bắc Thần.

Thấy Thẩm Hạo đuổi tới, đồng tử Mạc Bắc Thần co rụt lại.

Mạc đạo hữu, Diễm Linh Quả của ngươi đây.

Thẩm Hạo cười nói.

Mạc Bắc Thần nhìn Bách Lý Vân Lôi đang bám sát phía sau, lúc này chỉ hận không thể băm vằm Thẩm Hạo ra.

Y gầm lên: Mẹ nó ngươi có bệnh à, đừng đi theo ta.

Y cảm thấy Thẩm Hạo là một tên điên, cố tình khích bác y và Bách Lý Vân Lôi.

Y lập tức rẽ sang hướng khác để cắt đuôi.

Thẩm Hạo lại đuổi theo, không hề bỏ chạy mà cứ duy trì tốc độ bình thường, bám sát sau lưng y.

Bách Lý Vân Lôi vì muốn đoạt quả cũng bám riết không rời.

Lúc này, Mạc Bắc Thần đang chịu áp lực cực lớn, hận đến mức muốn chết đi cho xong.

Y nhận ra tên Vương Lão Cát này thật sự quá tởm, cố tình dẫn dụ Bách Lý Vân Lôi nhắm vào y mà y lại chẳng có cách nào, tức đến đỏ

cả mắt.

Y gào lên: Vương Lão Cát, mẹ nó ngươi đừng theo ta nữa, cút mau.

Thẩm Hạo vẻ mặt vô tội, giả bộ thắc mắc: Mạc đạo hữu, không phải ngươi nói hai ta liên thủ sao.

Diễm Linh Quả này ngươi không cần nữa à.

Không cần, ta không cần cái gì hết, ngươi mau tránh xa ta ra.

Mạc Bắc Thần hiện tại chỉ muốn tìm nơi nào đó điều trị thương thế, rời xa cái tên ôn thần này.

Nếu cứ chạy thế này, không mệt chết thì cũng bị Bách Lý Vân Lôi đuổi kịp đánh chết.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, Bách Lý Vân Lôi đã đuổi tới.

Phi kiếm trong tay y như sao băng lao về phía hai người.

Mạc đạo hữu cẩn thận.

Nói xong Thẩm Hạo tăng tốc rời đi, bỏ mặc Mạc Bắc Thần gánh chịu đòn này.

Mạc Bắc Thần tức giận chửi bới: Vương Lão Cát, đời mờ tổ tông tám đời nhà ngươi, cái đồ súc sinh.

Do bị ảnh hưởng, tốc độ của Mạc Bắc Thần chậm lại.

Bách Lý Vân Lôi đuổi kịp nhưng không tiếp tục tấn công y mà lại đuổi theo Thẩm Hạo.

Điều này khiến Mạc Bắc Thần thở phào, vội chạy theo hướng ngược lại.

Ngay lúc đó, Thẩm Hạo đột nhiên quay đầu, với tốc độ cực nhanh một lần nữa đuổi kịp Mạc Bắc Thần.

Thấy hắn lại đứng sóng vai với mình, Mạc Bắc Thần chỉ muốn tự tử.

Y chưa từng thấy kẻ nào đáng ghê tởm như vậy, rõ ràng chạy được mà không chạy, cứ bám dính lấy y.

Dường như không hại chết y thì không thôi, tâm địa thật độc ác.

Vương Lão Cát, rốt cuộc ngươi muốn gì.

Mạc Bắc Thần tức đến run cả tay, nhưng tình thế bắt buộc phải hạ giọng cầu xin.

Thẩm Hạo cười bảo: Ném nhẫn không gian của ngươi qua đây, nếu không hôm nay ta theo định ngươi rồi.

Ngươi. ngươi tìm chết.

Mạc Bắc Thần không ngờ Thẩm Hạo lại thừa nước đục thả câu.

Trong mắt y hiện lên tia lệ quang, y không chạy nữa, quyết định liều mạng với Thẩm Hạo.

Vì trong tay Thẩm Hạo có ba trái Diễm Linh Quả, y tin mình có thể thuyết phục Bách Lý Vân Lôi cùng ra tay.

Mạc Bắc Thần đột nhiên đứng khựng lại giữa không trung.

Thẩm Hạo sững lại một chút rồi hiểu ngay ý đồ của y, cười hắc hắc rồi cũng dừng lại.

Lúc này Bách Lý Vân Lôi đã đuổi đến nơi.

Mạc Bắc Thần lên tiếng: Bách Lý đạo hữu, chúng ta cùng liên thủ giết chết tiểu tử này trước, Diễm Linh Quả ta không lấy một trái nào hết.

Bách Lý Vân Lôi không chút do dự gật đầu: Chính có ý đó, không giết kẻ này khó tiêu hận trong lòng ta, hắn quả thật đáng chết.

Thẩm Hạo mỉm cười thản nhiên, đem trái Diễm Linh Quả trong tay ném lại cho Mạc Bắc Thần, sau đó để lại một đạo tàn ảnh, biến mất không thấy đâu.

Vẫn chiêu cũ, nhưng lại vô cùng hiệu quả.

Ánh mắt Bách Lý Vân Lôi dán chặt vào trái quả trong tay Mạc Bắc Thần.

Lúc này Mạc Bắc Thần muốn khóc mà không ra nước mắt, nhưng y cũng không dám ném thẳng quả cho Bách Lý Vân Lôi.

Lỡ đối phương lấy được quả rồi giết luôn y thì sao.

Y đành phải ném trái quả về hướng Thẩm Hạo, còn mình thì chạy theo hướng ngược lại.

Cảnh tượng này thật quen thuộc làm sao.

Nhưng Mạc Bắc Thần chẳng còn lựa chọn nào khác, chỉ muốn thoát khỏi chiến trường thật nhanh.

Thẩm Hạo nhân cơ hội hét lớn: Mạc đạo hữu, ngươi xem tên Bách Lý Vân Lôi này có giống một con chó không.

Chúng ta dắt y đi dạo thế này thật vui.

Sách lược của Mạc đạo hữu thật không tệ, chơi vui lắm.

Sắc mặt Bách Lý Vân Lôi đen như mực, sát ý trên người đặc quánh như thực chất.

Gân xanh trên trán giật liên hồi, mắt đỏ ngầu, y gầm lên: Cả hai ngươi đều phải chết.

Nói xong y cũng chẳng thèm đuổi theo Thẩm Hạo nữa, vì quả thực đuổi không kịp, điều đó càng làm y điên tiết hơn.

Y dồn hết phẫn nộ lên người Mạc Bắc Thần, tấn công điên cuồng.

Chương 350

Thấy vậy, Thẩm Hạo không chạy nữa mà đứng bên cạnh xem kịch.

Mạc đạo hữu mau chạy về phía ta này.

Mẹ nó ngươi câm miệng cho ta.

Mạc Bắc Thần vừa vất vả chống đỡ đòn tấn công vừa nghiến răng nghiến lợi mắng Thẩm Hạo.

Lúc này, người Mạc Bắc Thần hận nhất chính là Thẩm Hạo, chỉ muốn băm vằm hắn ra thành trăm mảnh.

Bách Lý đạo hữu, Vương Lão Cát mới là kẻ thù chung của chúng ta, ngươi đừng trúng kế hắn.

Mạc Bắc Thần vội vã nói.

Bách Lý Vân Lôi sao lại không biết, nhưng y không đuổi kịp Thẩm Hạo.

Thêm vào đó hiện tại đã mất hết lý trí, y cũng chẳng thèm quan tâm quan hệ giữa hai người là gì, chỉ cần giết hết là cơn giận sẽ nguôi.

Không một lời thừa thãi, y tung ra sát chiêu.

Thấy hai người tử chiến, Thẩm Hạo trốn ở gần đó quan sát, đồng thời hét lớn: Mạc đạo hữu mau chạy đi, ngươi không phải đối thủ của con chó điên Bách Lý Vân Lôi đâu, đừng đối đầu trực diện với y.

Cơn giận của Bách Lý Vân Lôi tăng thêm mười phần, Mạc Bắc Thần thì tăng thêm trăm phần.

Vương Lão Cát, đờ mờ ngươi, câm cái mồm vào.

Lão tử có chết cũng phải kéo ngươi theo đệm lưng.

Mạc Bắc Thần càng tức giận thì Thẩm Hạo càng cười khoái chí.

Mạc đạo hữu đừng giận, ta tới giúp ngươi đây.

Nói xong, Thẩm Hạo điều khiển phi kiếm hóa thành một luồng hào quang.

Mạc Bắc Thần vừa thở phào thì đột nhiên nhận ra phi kiếm của Thẩm Hạo lại nhắm vào mình.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, y nhất thời thất thần.

Bách Lý Vân Lôi chớp lấy thời cơ, một đạo kiếm quang dài trăm trượng lập tức lao về phía Mạc Bắc Thần.

Dù y đã dốc sức chống đỡ nhưng vẫn bị trọng thương, văng xa mấy nghìn mét, ngã rầm xuống đất ngay gần chỗ Thẩm Hạo.

Nhìn Mạc Bắc Thần nằm đó không dậy nổi, Bách Lý Vân Lôi thở phào một hơi, định tiến lên kết liễu y.

Thẩm Hạo đứng xem nãy giờ thấy vậy liền cười hắc hắc, chạy tới.

Mạc Bắc Thần thấy Thẩm Hạo lao đến, tức đến suýt nghẹt thở, chẳng biết lấy đâu ra sức lực, y bật dậy bay lùi ra sau.

Nhìn Mạc Bắc Thần chạy trốn, Thẩm Hạo định lên bồi thêm một kiếm thì thấy Bách Lý Vân Lôi đã chặn đường mình.

Hôm nay không giết ngươi, ta thề không làm người.

Thẩm Hạo chẳng buồn đáp lời y, lúc này phải giết kẻ yếu nhất là Mạc Bắc Thần trước đã.

Yên tâm, ta cũng không có ý định để ngươi sống sót rời đi, để ta xử lý xong Mạc Bắc Thần rồi sẽ tới lượt ngươi.

Nói xong Thẩm Hạo đuổi theo với tốc độ cực nhanh.

Bách Lý Vân Lôi gầm lên, vung một đạo kiếm khí về phía hắn: Vương Lão Cát, chết đi cho ta.

Thẩm Hạo khẽ lách mình né tránh một cách dễ dàng, đầu cũng không ngoảnh lại, đuổi kịp Mạc Bắc Thần.

Mạc Bắc Thần đang liều mạng bỏ chạy, nhận ra dù cố gắng thế nào cũng bị đuổi kịp, y tuyệt vọng hét lên: Ngươi đừng qua đây.

Nhưng Thẩm Hạo không quan tâm, tăng tốc lao tới, rõ ràng là muốn dồn y vào chỗ chết.

Mạc Bắc Thần vừa chạy vừa vội vã nhét đan dược vào miệng, thương thế trong người khó phục hồi ngay, y cần thời gian.

Biết giờ không phải lúc chọc giận Thẩm Hạo, y thay đổi thái độ, vẻ mặt van nài: Vương đạo hữu, hai ta vô oan vô cừu, hà tất phải ép nhau đến thế.

Hay là chúng ta liên thủ giết Bách Lý Vân Lôi đi.

Thẩm Hạo cười hì hì: Được thôi, cho ngươi cơ hội cuối cùng, đưa nhẫn không gian đây.

Mạc Bắc Thần khóe miệng giật giật, nhẫn không gian là toàn bộ tài sản của y, trong đó còn có không ít đan dược trị thương, nếu đưa cho Thẩm Hạo thì chẳng khác nào cá nằm trên thớt.

Vương đạo hữu nói đùa rồi, hay là đổi điều kiện khác đi, hai ta liên thủ vẫn hơn một mình ngươi đối phó Bách Lý Vân Lôi.

Chỉ cần giết được y, mọi thứ ta đều không lấy, nhường hết cho Vương.

Lời chưa dứt, Thẩm Hạo đã hóa thành một luồng bạch quang nhanh như chớp.

Mạc Bắc Thần thậm chí chưa kịp có phản ứng gì, chỉ cảm thấy một sức mạnh khổng lồ ập đến.

Y trợn tròn mắt cố nhìn rõ động tác của Thẩm Hạo, nhưng tất cả đã quá muộn.

Kiếm của Thẩm Hạo đã lướt qua cổ y, máu tươi phun trào.

Chiêu này Thẩm Hạo đã thi triển Cực Quang kiếm pháp chân chính, ẩn chứa sức mạnh vô tận của thiên địa.

Đạo thai của Mạc Bắc Thần thậm chí không kịp giải thể để chạy trốn đã bị chém chết tại chỗ.

Cảnh tượng này khiến Bách Lý Vân Lôi vừa đuổi tới phải đứng hình, không thể tin vào mắt mình.

Y vô cùng chấn kinh, không ngờ tốc độ của Thẩm Hạo lại nhanh như vậy, hơn nữa kiếm thuật kia cũng là một đạo cực nhanh.

Mạc Bắc Thần bị giết quá dễ dàng, thực lực Thẩm Hạo thể hiện ra khiến y phải kinh hãi.

Cả không gian rơi vào tĩnh lặng chết chóc, chỉ có thanh kiếm trong tay Thẩm Hạo lấp lánh tia sáng mờ nhạt.

Thẩm Hạo nhanh như chớp ném cái xác vào trong không gian.

Sau khi giết chết Mạc Bắc Thần, hắn không bỏ chạy mà quay người đứng tại chỗ, dường như đang chờ đợi ai đó.

Lúc này, bóng dáng Bách Lý Vân Lôi từ xa lao tới.

Chỉ trong vài nhịp thở, y đã dừng lại trước mặt Thẩm Hạo với vẻ mặt đầy cảnh giác.

Giờ đây, Thẩm Hạo trong lòng Bách Lý Vân Lôi đã trở thành một nhân vật cực kỳ đe dọa, vì y vừa tận mắt chứng kiến hắn giết chết Mạc Bắc Thần bằng một thế lôi đình.

Xem ra tên Thẩm Hạo này còn khó nhằn hơn cả Mạc Bắc Thần.

Nghĩ đến chuyện các tiền bối thường bị lật thuyền trong mương, Bách Lý Vân Lôi càng thêm cẩn trọng.

Y cho rằng Thẩm Hạo chắc chắn đang giả heo ăn thịt hổ, nếu không sao dám một mình cướp quả từ tay hai người họ.

Cảnh giới của họ rõ ràng cao hơn hắn nhiều.

Thần thức y điên cuồng lục quét trên người Thẩm Hạo, nhưng khí tức của hắn rõ ràng chỉ là Đạo Thai tầng một.

Chẳng lẽ mình nghĩ nhiều rồi.

Sau đó y lại đoán, có lẽ do Mạc Bắc Thần đã bị thương quá nặng nên mới để tên Vương Lão Cát này nhặt được món hời.

Rất có khả năng.

Nghĩ lại mình là Đạo Thai tầng ba mà lại sợ một kẻ tầng một, nói ra thật mất mặt.

Nghĩ đến đây, vẻ ngạo mạn của Bách Lý Vân Lôi lại trỗi dậy, y lạnh lùng cao ngạo nói: Vương Lão Cát, giao ra Diễm Linh Quả, ta có thể cho ngươi giữ toàn thây.

Chưa đợi Bách Lý Vân Lôi ra tay, Thẩm Hạo đã chủ động tấn công.

Hắn điều khiển năm chuôi phi kiếm lao về phía đối phương.

Cảm nhận khí tức phi kiếm rít qua bên người khiến không gian như bị cắt xẻ, nhưng lại không gây ra thương hại gì cho y, rõ ràng mục tiêu không phải là y.

Khi Bách Lý Vân Lôi còn đang ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì thì phát hiện mình đã rơi vào trong một trận pháp.

Cảm nhận trận pháp này một chút, y thấy chưa từng gặp qua, liền lạnh lùng nói: Tưởng dựa vào trận pháp mà bù đắp được khoảng cách cảnh giới sao.

Thật ngây thơ, hôm nay sẽ cho ngươi biết.

Lời chưa dứt, Thẩm Hạo đã hóa thành tàn ảnh xuất hiện ngay trước mặt y.

Tốc độ thật nhanh.

Bách Lý Vân Lôi không dám chậm trễ, lập tức dùng linh lực dựng lên một lá chắn phòng ngự.

Oành.

Nắm đấm của Thẩm Hạo cuốn theo sức mạnh vô tận, giống như một ngôi sao băng đang rực cháy, mang theo hơi thở nóng bỏng, đâm sầm vào hộ thuẫn của Bách Lý Vân Lôi.

Trong nháy mắt, cả không gian đều bị chấn động bởi luồng năng lượng cường đại này, dường như thời gian cũng tĩnh chỉ lại ngay khắc đó.

Theo sau một tiếng nổ kinh thiên động địa, sóng năng lượng khổng lồ như gợn sóng lan tỏa từ trung tâm ra xung quanh.

Sóng năng lượng đi đến đâu, mặt đất bị lật tung, cây cối trực tiếp hóa thành tro bụi, như một quả bom hạt nhân bùng nổ, khiến phạm vi mấy chục dặm xung quanh trở nên tan hoang.

Sức phá hoại của hai cường giả Đạo Thai cảnh quả thực vô cùng mạnh mẽ.

Sau một đòn, cả hai lùi lại mỗi người mấy trăm mét, đứng đối diện nhau trên không trung.

Thẩm Hạo cũng có chút kinh ngạc trước sức mạnh của chính

mình, không ngờ nó lại mạnh đến mức này.

Ngược lại, Bách Lý Vân Lôi lại mang vẻ mặt chấn kinh nhìn đôi bàn tay đang run rẩy của mình.

Trong lòng lão không khỏi dậy sóng, tên Thẩm Hạo này lại có thực lực như thế, có thể trực tiếp đối kháng chính diện với lão.

Sợ Thẩm Hạo phát hiện ra sơ hở của mình, Bách Lý Vân Lôi lập tức chắp tay sau lưng, bề ngoài tỏ ra bình tĩnh như nước, nhưng thực tế nội tâm đã sớm dậy sóng kinh hoàng.

Lão không thể ngờ được, một kẻ danh bất kinh truyện lại có thể khiến lão chật vật không chịu nổi như vậy.

Sắc mặt âm trầm nhìn Thẩm Hạo, lão nói một cách không thể tin nổi: Ta nhìn lầm rồi, không ngờ ngươi lại là Pháp Thể song tu, hơn nữa Thể tu đã đạt tới thực lực của yêu thú lục cảnh, thậm chí còn mạnh hơn.

Thẩm Hạo vặn vặn cổ, không rảnh nói lời vô ích với lão, một lần nữa áp sát tiến lên.

Chương 351

Mỗi quyền mỗi cước đều dùng hết toàn lực.

Tốc độ của Thẩm Hạo nhanh đến mức biến mất, Bách Lý Vân Lôi căn bản không thể bắt kịp, chỉ có thể bị động phòng ngự chống đỡ, thậm chí không thể phản kích.

Bởi vì tất cả sức mạnh của lão đều phải dùng để phòng ngự, chỉ cần lơi lỏng một chút, hậu quả sẽ là ăn trọn một chiêu của Thẩm Hạo.

Tốc độ và sức mạnh của Thẩm Hạo có thể sánh ngang với lục cảnh, nếu bị đánh trúng một phát, không chết cũng tàn phế.

Lão chỉ có thể liều mạng chống đỡ, vừa đỡ vừa lùi lại phía sau.

Thẩm Hạo tất nhiên sẽ không bỏ qua đối tượng luyện tập tuyệt hảo này.

Vì thế hắn thậm chí không dùng đến bất kỳ linh lực nào, chỉ thuần túy sử dụng sức mạnh nhục thân.

Bởi vì linh lực của hắn tự thân mang thuộc tính lôi, vạn nhất giật cho Bách Lý Vân Lôi một cái khiến lão không kịp dâng lên hộ thuẫn mà bị một đấm chết tươi thì thật mất hứng.

Nắm đấm của Thẩm Hạo như giông bão trút xuống thân hình Bách Lý Vân Lôi.

Trong lòng Bách Lý Vân Lôi dâng lên một nỗi lo lắng tột độ, cứ tiếp tục bị động ăn đòn thế này thì kết cục của lão sẽ vô cùng nguy hiểm.

Năng lượng của lão không thể duy trì được mức tiêu hao này lâu hơn nữa.

Quả nhiên, càng về sau, vị Thể tu cường đại này giống như một tồn tại không có lời giải.

Loại người có thể luyện nhục thân đến lục cảnh như Thẩm Hạo quả thực là lông phượng sừng lân.

Dựa vào sức mạnh của Thẩm Hạo, Bách Lý Vân Lôi suy đoán cảnh giới Thể tu của hắn không chỉ là lục cảnh, thậm chí có thể sánh với yêu thú lục cảnh hậu kỳ, sắp sửa đột phá đến thất cảnh.

Quan trọng là tốc độ còn nhanh hơn yêu thú, điều này quá mức biến thái rồi.

Ngay lúc này, Bách Lý Vân Lôi có chút hối hận.

Sớm biết Thẩm Hạo biến thái như vậy, lão tuyệt đối không dám đắc tội.

Từ tốc độ biến thái trước đó của Thẩm Hạo, lão lẽ ra phải nhận ra điều bất thường, đáng tiếc tất cả đã muộn.

Thế là, Bách Lý Vân Lôi nuốt hai viên đan dược, ngoài mặt hung hăng nhưng trong lòng run sợ nói: Vương đạo hữu, ngươi đưa cho ta hai quả Diễm Linh Quả, chuyện này cứ thế bỏ qua, thấy thế nào.

Cho ngươi một cái tát đây này.

Nói xong Thẩm Hạo cũng không nuốt lời, một bạt tai quất tới.

Sức mạnh cường đại chấn cho màng nhĩ Bách Lý Vân Lôi đau nhức.

Bách Lý Vân Lôi thấy không dọa được Thẩm Hạo, liền bắt đầu suy tính đường lui.

Nhưng Thẩm Hạo căn bản không cho lão cơ hội thở dốc, quyền phong dày đặc đợt sau tiếp đợt trước, như sóng biển muốn nuốt chửng lão.

Nghiến răng một cái, Bách Lý Vân Lôi nuốt xuống một viên đan dược, đây là viên Thần Linh Đan duy nhất, vô cùng trân quý, sau khi uống vào có thể khiến linh lực toàn thân nhanh chóng khôi phục về trạng thái đỉnh phong.

Dĩ nhiên cũng có tác dụng phụ, đó là sau khi linh lực dùng hết, cơ thể sẽ suy yếu trong vài ngày.

Chút tác dụng phụ này đa phần tu sĩ đều có thể chấp nhận, sau cùng trong lúc sinh tử tồn vong, viên đan dược này có tác dụng quyết định.

So với tác dụng phụ thì lợi ích thu lại cực kỳ cao.

Bách Lý Vân Lôi cũng tự tin có thể giải quyết Thẩm Hạo trước khi linh lực tiêu tán.

Một lần nữa khôi phục trạng thái đỉnh phong, sự tự tin của Bách Lý Vân Lôi bùng nổ.

Lão chỉ dùng một tay đã dễ dàng chặn đứng tất cả các đòn tấn công của Thẩm Hạo.

Hộ thuẫn hùng hậu khiến tâm trạng lão vô cùng sảng khoái.

Lão vung tay lên, một luồng sóng năng lượng khổng lồ hất văng Thẩm Hạo ra xa mấy trăm mét.

Chiếm được ưu thế, Bách Lý Vân Lôi lại buông lời hung ác: Này thì tìm chết, vậy ta tiễn ngươi một đoạn.

Nếm thử Hóa Vũ Thuật của ta đây.

Cùng với tiếng quát khẽ, hai tay lão nhanh chóng kết ấn pháp quyết, trên bầu trời tức thì hiện ra vô số giọt nước.

Những giọt nước này trong nháy mắt ngưng tụ thành những lưỡi đao sắc bén, lóe lên hàn quang, như mưa rào dày đặc lao về phía Thẩm

Hạo.

Tốc độ của những lưỡi đao mưa này cực nhanh, đi đến đâu không gian đều dậy lên từng trận gợn sóng.

Chúng vẽ lên những đường vòng cung trên không trung, mang theo hơi thở lăng lệ lao thẳng tới Thẩm Hạo, tốc độ nhanh không kém gì hắn.

Đối mặt với đòn tấn công cường đại như vậy, Thẩm Hạo vẫn vô cùng thản nhiên.

Hắn phong khinh vân đạm kích hoạt Ngũ Hành Kiếm Trận.

Chỉ thấy Bát Quái Kính ở trận nhãn từ từ bay lên, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, hình thành một lớp hộ thuẫn kiên cố bảo vệ chặt chẽ lấy Thẩm Hạo.

Đồng thời nó cũng hấp thụ sức mạnh từ đòn tấn công của Bách Lý Vân Lôi.

Ngũ Hành Kiếm Trận trong khoảnh khắc hóa thành vạn thanh phi kiếm tấn công Bách Lý Vân Lôi.

Lão đại thủ vung lên, vô số giọt mưa hình thành một tấm khiên khổng lồ, dễ dàng chống đỡ toàn bộ đòn tấn công của Thẩm Hạo.

Phải nói rằng, công thủ của Bách Lý Vân Lôi đều rất mạnh.

Thẩm Hạo cũng không ngờ sau khi cắn đan dược lão lại mạnh đến thế, điều này khiến hắn thấy tò mò không thôi.

Hiện tại hắn cũng không vội, hắn muốn xem lão gia hỏa này có thể kiên trì được bao lâu.

Thẩm Hạo không tin Bách Lý Vân Lôi là con gián đánh mãi không chết.

Sau một đợt tấn công, thực lực của Bách Lý Vân Lôi dường như

lại mạnh thêm một chút.

Rắc một tiếng.

Bát Quái Kính ở trận nhãn Ngũ Hành Kiếm Trận dưới sự tấn công không ngừng của lão đã vỡ làm đôi.

Trận nhãn mất đi, Ngũ Hành Kiếm Trận cũng trong nháy mắt tan rã.

Điều này làm Thẩm Hạo hơi bất ngờ, cấp bậc của chiếc Bát Quái Kính này quả thực hơi thấp.

Bách Lý Vân Lôi thấy vậy thì đại hỷ, tưởng rằng Thẩm Hạo đã là nỗ mạnh hết đà, liền gia tăng tấn công, không còn nương tay.

Vừa phòng ngự vừa tấn công khiến lão tiêu hao rất lớn, nếu kéo dài thêm sẽ vô cùng bất lợi.

Họ Vương kia, lão tử phải băm ngươi thành tám mảnh, vạn đao xuyên tim, không, ta phải nghiền xương mát thịt ngươi.

Thẩm Hạo lạnh cười một tiếng: Mẹ nó, nể mặt ngươi chút lại tưởng mình hay.

Thật khéo, ta cũng đang nghĩ như vậy đấy, còn muốn biến ngươi thành tro bụi nữa.

Không đùa nữa, cho ngươi biết thế nào là cơn thịnh nộ lôi đình.

Nói xong, quanh thân Thẩm Hạo phủ đầy sức mạnh lôi đình, gia trì thêm sức mạnh nhục thân.

Tốc độ nhanh như dịch chuyển, khi Bách Lý Vân Lôi còn chưa kịp phản ứng, nắm đấm của Thẩm Hạo đã hiện ra ngay trước mặt lão.

Oành.

Hộ thuẫn của Bách Lý Vân Lôi bị một quyền đánh nát, lão hộc

máu mồm.

Thân hình lão bay ngược ra như đạn pháo rời nòng.

Bách Lý Vân Lôi vạn lần không ngờ một quyền của Thẩm Hạo lại có thể phá vỡ hộ thuẫn của mình.

Hơn nữa, lão cảm nhận được trên nắm đấm của hắn còn mang theo sức mạnh lôi đình.

Sao có thể như vậy.

Tại sao chứ.

Lão tự hỏi mình hết lần này đến lần khác, nhưng không ai cho lão câu trả lời.

Người duy nhất có thể trả lời lão là Thẩm Hạo, nhưng thứ Thẩm Hạo dành cho lão lại là nắm đấm to như bao cát.

Thừa lúc ngươi bệnh lấy mạng ngươi, đây chính là phong cách làm việc của Thẩm Hạo.

Hắn dùng tốc độ nhanh hơn đuổi theo.

Bay ngược ra mấy ngàn mét, linh lực trong cơ thể Bách Lý Vân Lôi đã có chút tán loạn.

Thấy Thẩm Hạo đuổi tới, ngay lúc này lão đột nhiên cảm thấy cơ thể mình có gì đó không ổn.

Lão muốn vận chuyển linh lực để chạy trốn nhưng lại phát hiện linh lực trong cơ thể dường như trở nên ngưng trệ, không còn lưu động trơn tru như trước.

Chương 352

Điều này khiến lão kinh hãi, nhận ra mình có thể đã trúng ám toán gì đó.

Trong lúc lão còn đang kinh hoàng thất thố, Thẩm Hạo đã lao đến trước mặt.

Hắn không nói lời nào, tặng ngay cho lão một bộ tổ hợp quyền.

Nắm đấm dày đặc như mưa rơi xuống, mỗi một quyền đều mang theo kình đạo lăng lệ và lôi đình sức mạnh, đánh cho Bách Lý Vân Lôi không còn sức hoàn thủ.

Lão căn bản không kịp phản ứng, chỉ có thể bị động ăn đòn, hứng chịu từng cú trọng kích của Thẩm Hạo.

Cuối cùng, Bách Lý Vân Lôi dù muốn mở miệng xin tha cũng không còn sức để nói.

Dẫu vậy, cuối cùng Thẩm Hạo vẫn cho lão chút thể diện, để lại cho lão một cái xác toàn thây rồi ném vào không gian.

Mạc Bắc Thần và Bách Lý Vân Lôi vạn lần không ngờ mình lại bị Thẩm Hạo giết chết, ngay cả cơ hội đoạt xá cũng không có.

Làm xong tất cả, Thẩm Hạo cũng chẳng có vẻ gì là vui mừng bất ngờ, mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát.

Hai người bọn họ vốn dĩ không phải là đối thủ của hắn.

Tiếp đó Thẩm Hạo tiến vào trong không gian.

Một lượng lớn linh khí ùa tới, Thẩm Hạo hưởng thụ nhắm mắt lại.

Cảnh giới một lần nữa thăng cấp thần tốc, đạt tới Đạo Thai cảnh

tầng hai hậu kỳ, tu luyện thêm một thời gian nữa là có thể tiến vào cảnh giới tầng ba.

Tốc độ này đúng là vô đối.

Thẩm Hạo cũng đã biết được tác dụng của quả Diễm Linh này, nó là dược liệu chính để luyện chế Địa Linh Đan, hỗ trợ đột phá cảnh giới Địa Linh.

Sau khi hấp thu xong các thông tin này, Thẩm Hạo tìm thấy một thanh phi kiếm là cực phẩm linh khí trong nhẫn không gian của Bách Lý Vân Lôi, còn có một sợi dây thừng cũng là thượng phẩm linh khí.

Thứ này dùng để trói người rất tốt, Thẩm Hạo vô cùng hài lòng.

Các linh khí khác cũng có nhưng Thẩm Hạo không để vào mắt, cứ để trong không gian, sau này đem tặng cho đám nữ nhân Mạnh Tuyền Cơ.

Cuối cùng hắn mở nhẫn không gian của Mạc Bắc Thần.

Tên này cũng có một món cực phẩm linh khí mà Thẩm Hạo rất cần, ngoài ra còn có một tòa tháp nhỏ là thượng phẩm linh khí.

Phẩm cấp bình thường nhưng cũng đủ dùng.

Vừa vặn Bát Quái Kính đã vỡ, lấy tòa tháp này làm trận nhãn phòng ngự.

Tác dụng của tòa tháp nhỏ này tương tự như túi ngự thú, yêu thú có thể ở bên trong, có thể cách tuyệt hơi thở, còn có tính năng phòng ngự.

Hơn nữa còn có một điểm tốt, đó là yêu thú ở bên trong cũng có thể dùng yêu lực để phòng ngự.

Yêu thú càng mạnh thì lực phòng ngự càng cao.

Đừng xem thường nó chỉ là thượng phẩm linh bảo, Thẩm Hạo

cảm thấy giá trị của nó còn cao hơn cả cực phẩm linh bảo.

Mạc Bắc Thần không có yêu thú không có nghĩa là Thẩm Hạo không có.

Nếu có thêm vài con yêu thú như Bạch Tuyết cùng chủ trì trận pháp thì đúng là vô địch, hiệu quả của kiếm trận cũng sẽ mạnh mẽ hơn nhiều.

Đồng thời trong nhẫn không gian của Mạc Bắc Thần và Bách Lý Vân Lôi cũng có không ít dược liệu luyện khí và luyện đan.

Chỉ là hiện tại kỹ thuật luyện đan và luyện khí của Thẩm Hạo chưa theo kịp, để đó cũng phí.

Điều này làm Thẩm Hạo khao khát tìm vài cao thủ luyện đan hoặc luyện khí ném vào trong không gian.

Về phần tội lỗi, Thẩm Hạo không hề có, vì tài nguyên không phải ngươi chết thì ta sống, còn bàn chuyện đạo đức làm gì.

Đạo đức, chính nghĩa hay tà ác, Thẩm Hạo căn bản không quan tâm.

Đợi khi ngươi có tư thế mạnh mẽ vô địch, chính tà hoàn toàn do ngươi định đoạt.

Đối với những kẻ xem trọng chính tà, Thẩm Hạo chỉ có thể nói là ấu trĩ.

Cấu trúc của quyền lực luôn được duy trì bằng bạo lực, dù là ở thế giới đô thị hay huyền huyễn đều như vậy.

Ngươi mạnh ngươi có lý, ngươi mạnh ngươi đúng, ngươi mạnh ngươi là chính nghĩa.

Nước Mỹ chẳng phải đã minh chứng hoàn hảo cho điều này sao.

Thẩm Hạo cũng đã biết viên đan dược Bách Lý Vân Lôi uống tên

là gì, gọi là Thần Linh Đan, cũng coi như thần kỳ.

Sau khi uống vào linh lực toàn thân nhanh chóng khôi phục đỉnh phong, nhưng tác dụng phụ là sau đó cơ thể sẽ suy yếu mấy ngày.

Có tác dụng phụ thế này thì đúng là không bằng đậu tiên của người ta, thảo nào tên kia lại suy yếu một trận, nói cho cùng sức mạnh không phải của mình thì không thực dụng.

Thẩm Hạo cảm thấy thứ này đúng là phế vật, nếu chỉ mình ngươi có thì mới là vô địch, còn nếu ai cũng có thì coi như bằng không.

Tuy nhiên, biết được hiệu quả của nó thì cũng có cách ứng phó.

Thẩm Hạo không rời khỏi không gian mà ngồi lại đó bắt đầu luyện hóa những linh khí mới thu được.

Phải nói là thu hoạch tràn đầy.

Mấy chục tiếng sau, Thẩm Hạo mới hoàn toàn luyện hóa xong rồi mới ra ngoài.

Sau đó hắn tìm thấy túi ngự thú mình đã giấu kỹ, thả Bạch Tuyết và Kim Sí Điểu ra ngoài.

Không gian Thôn Phệ của Thẩm Hạo cái gì cũng tốt, chỉ tiếc là ngoài hắn ra thì không thể chứa vật sống, dù là để trong túi trữ vật cũng không được.

Cho nên mỗi lần hắn vào không gian đều phải tìm chỗ giấu túi ngự thú.

Có lẽ đợi không gian thăng cấp lần nữa sẽ được.

Bây giờ có tòa tháp nhỏ, Thẩm Hạo không cần đến túi trữ vật nữa.

Vừa ra ngoài Bạch Tuyết đã tò mò hỏi: Chủ nhân, kết thúc rồi ạ.

Đúng vậy, cả hai đều bị ta làm thịt rồi.

Thẩm Hạo cười đáp.

Chủ nhân, ta cũng có thể chiến đấu mà.

Tộc Bạch Hổ sinh ra là để chiến đấu, dù đánh không lại cũng có thể cầm chân đối phương.

Bạch Tuyết nghiêm túc nói.

Thẩm Hạo cạn lời: Rõ ràng có thể ẩn nấp an toàn, sao phải lao lên liều mạng, chẳng phải là tự tìm việc sao.

Đối với kẻ thù phải như gió mùa thu quét lá rụng, nhưng tiền đề là kẻ thù phải yếu hơn ngươi.

Một khi kẻ thù mạnh hơn, thì phải nhẫn nhịn, nhường nhịn, thuận theo và tôn kính hắn, đợi khi ngươi vượt qua hắn rồi thì giết chết hắn sau.

Xem bao nhiêu phim cung đấu rồi, ngươi xem phí cả công à.

Vâng, chủ nhân, ta biết rồi.

Bạch Tuyết nói.

Thẩm Hạo lấy từ nhẫn không gian ra hai viên yêu đan lục cảnh ném cho nàng: Thứ này ngươi cần chứ.

Đa tạ chủ nhân.

Bạch Tuyết mừng rỡ.

Thể chất yêu thú rất đặc thù, không chỉ có thể ăn linh đan tinh huyết của nhân loại mà còn có thể ăn yêu đan của đồng loại, thảo nào nhân loại và yêu thú lại không đội trời chung.

Thẩm Hạo xòe tay, trong lòng bàn tay xuất hiện một tòa tháp linh lung nhỏ.

Hắn cười nói: Ngươi cứ trốn trong tòa tháp này mà luyện hóa yêu

đan.

Vâng, chủ nhân.

Bạch Tuyết nói xong hóa thành một tia lưu quang tiến vào trong tháp.

Còn Thẩm Hạo thì nhìn Kim Sí Điểu: Xuất phát, đi Lạc Nhật thành.

Kim Sí Điểu hót dài một tiếng, vỗ cánh bay cao.

Lần này từ ký ức của Bách Lý Vân Lôi, Thẩm Hạo còn có thêm một thông tin mới.

Đó là ở Lạc Nhật thành sắp có một buổi đấu giá, buổi đấu giá có cả công pháp luyện thể, là công pháp hậu kỳ của Tam Chuyển Huyền Công cùng với Ngự Lôi Thuật.

Tuy nhiên hai cuốn bí tịch này không ai mua.

Công pháp hậu kỳ của Tam Chuyển Huyền Công và Ngự Lôi Thuật lần nào cũng là vật phẩm đấu giá bắt buộc, nhưng lần nào đưa ra cũng không có người đấu giá, đã bị ế hàng hơn mười lần rồi.

Chủ yếu là vì chúng chẳng có tác dụng gì mấy.

Muốn ngự lôi thì tiền đề là phải bị sét đánh, người bình thường ai lại rảnh háng đi chịu sét đánh.

Người bình thường ai lại rảnh háng đi luyện thể.

Trong mắt giới tu luyện, Thể tu tuy ngầu thật nhưng vô dụng, quá khó để đột phá, căn bản không phải dành cho người luyện.

Chương 353

Pháp tu chỉ cần có thiên phú, thổ nạp linh khí thiên địa là có thể đột phá.

Thể tu thì không được như vậy, không chỉ cần thiên phú mà còn cần lượng lớn huyết khí làm tài nguyên, hoàn toàn dựa vào chính mình, cần vô số lần tôi luyện sinh tử mới thành.

Cơ thể là vô hạn, nhưng lượng lớn khí huyết lấy từ đâu.

Chỉ có thể lấy từ cơ thể yêu thú.

Điều này quá khó khăn, không có đại nghị lực đại khí vận thì căn bản không luyện ra được trò trống gì.

Tất nhiên, Thể tu và Ngự Lôi thuật người bình thường không luyện, nhưng Thẩm Hạo không phải là người bình thường.

Thuật ngự lôi luôn là thứ Thẩm Hạo muốn học, thứ này thực sự quá ngầu, có thể coi là tư thế vô địch.

Vô địch cùng cảnh giới, tốc độ nhanh, uy lực mạnh, có thể làm tổn thương nguyên thần, càng có thể làm tê liệt linh lực của đối thủ.

Khả năng kháng lôi của Thẩm Hạo rất mạnh, đến lúc đó có thể đi qua lôi vực ở dãy núi Côn Luân, so với cấm địa thì thuận tiện hơn nhiều.

Tuy bị sét đánh nhưng không hạn chế tốc độ của Thẩm Hạo, có thể tùy ý chạy nhảy.

Với tốc độ hiện tại của Thẩm Hạo, nhanh hơn trước đây nhiều, hắn tin không bao lâu nữa sẽ có thể quay về Thiên Vũ hoàng triều.

Cảnh giới càng cao thì tốc độ chắc chắn sẽ càng nhanh.

Tiếp đó, Thẩm Hạo thong dong nằm trên lưng Kim Sí Điểu, cảm nhận cơn gió mát rượi thổi qua mặt.

Trên đường đi, Thẩm Hạo thưởng thức cảnh non nước hùng vĩ của Linh Vân đại lục, thầm kinh ngạc trước những cảnh đẹp này.

Núi non trùng điệp, mây mù bao phủ, như cảnh tiên vậy.

Mỗi ngọn núi đều có hình dáng và phong thái độc đáo, khiến người ta không khỏi say mê.

Nếu ở hậu thế, bất kỳ ngọn núi nhỏ nào ở đây cũng là khu du lịch 5A, tiền vé thu mỏi tay.

Thẩm Hạo cũng chú ý tới một hiện tượng kỳ lạ: mỗi con sông ở Linh Vân đại lục đều vô cùng sâu thẳm nhưng trong sông lại không hề xuất hiện yêu thú quá mạnh.

Điều này làm Thẩm Hạo thấy tò mò, bắt đầu suy nghĩ nguyên nhân.

Cao nhất cũng chỉ là tam cảnh, tứ cảnh, Thẩm Hạo cũng lười ra tay, đúng là lãng phí thời gian.

Có thời gian đó thà đến bí cảnh đại sát tứ phương còn hơn, nơi đó đều là bảo vật.

Linh Vân đại lục có vài bí cảnh, bí cảnh mạnh nhất là Thượng cổ chiến trường, muốn vào đó phải đạt tới Tiên Khiếu cảnh mới được.

Một bí cảnh khác là Vạn Yêu Cốc ở Đông Vực do ba đại tiên môn kiểm soát, trong đó có không ít thiên tài địa bảo và yêu thú, Đạo Thai cảnh có thể vào.

Nói là bí cảnh nhưng thực chất đó là một chiến trường khác của tu sĩ nhân loại và yêu thú, nói chung là để tiêu hao lẫn nhau.

Đây cũng là điều Thẩm Hạo mong muốn thấy nhất.

Bay khoảng một tháng, phải nói là tốc độ của Kim Sí Điểu đúng là chậm thật, Thẩm Hạo bắt đầu thấy mất kiên nhẫn.

Dù dọc đường phong cảnh tú mỹ như tiên cảnh nhưng nhìn mãi cũng chán.

Tất nhiên, nguyên nhân chính là Thẩm Hạo đang đợi Bạch Tuyết luyện hóa yêu đan.

Trên đường đi hắn cũng làm thịt hơn mười con yêu thú ngũ cảnh và hai con lục cảnh cho nàng.

Có thể nói Bạch Tuyết thăng cấp thất cảnh là điều chắc chắn, bản thân huyết mạch của nàng đã mạnh mẽ nên thăng cấp không khó, cái khó duy nhất là đối mặt với lôi kiếp.

May thay, thứ Thẩm Hạo ít sợ nhất chính là lôi kiếp.

Dưới sự hấp thu từ vô số yêu thú, cảnh giới luyện thể của Thẩm Hạo đã đạt đến lục cảnh đỉnh phong, chỉ còn thiếu một cơ hội là có thể thăng cấp.

Nhưng Thể tu thăng cấp khác xa với Pháp tu.

Pháp tu dựa vào cảm ngộ, có cảm ngộ là có thể trực tiếp đột phá.

Thể tu lại khác, cơ thể con người là một kho báu lớn, lúc ngươi rèn luyện thì sẽ không đột phá ngay mà chỉ khi nghỉ ngơi mới đột phá.

Bởi vì mục đích của rèn luyện là để tiêu hao hết năng lượng trong cơ thể, sau khi năng lượng cạn kiệt sẽ phá vỡ giới hạn cơ thể, tạo ra kỷ lục mới.

Khi ngươi nghỉ ngơi, cơ chế phục hồi của cơ thể sẽ ghi nhớ kỷ lục này, đó chính là đột phá.

Vì vậy Thể tu thường trải qua sinh tử là có thể có đột phá lớn.

Tất nhiên nếu huyết mạch của ngươi được khai phá đến một cực

hạn nhất định cũng có thể đột phá, đó là thiên bẩm không thể so bì, giống như voi sinh ra đã có sức mạnh vô song vậy.

Tác dụng của công pháp luyện thể chính là tiêu hao hết năng lượng cơ thể để khai phá huyết mạch trong người.

Không có huyết mạch Thẩm Hạo cũng không vội, cứ đi cướp là xong.

Những yêu thú có thể đột phá đến thất cảnh thì trong người đều có một tia huyết mạch thần thú, chỉ cần giết thêm nhiều yêu thú thất cảnh, Thẩm Hạo không tin mình không thể đột phá.

Thời gian như thoi đưa, ba tháng trôi qua trong nháy mắt.

Khi sắp đến Lạc Nhật thành, Bạch Tuyết đang trốn trong tháp nhỏ bảo với Thẩm Hạo rằng nàng sắp đột phá thất cảnh, chỉ cần ra khỏi tháp là lôi kiếp sẽ giáng xuống.

Thẩm Hạo lập tức ngăn Bạch Tuyết lại: Đừng vội, đợi ta học được thuật ngự lôi đã.

Lôi kiếp cũng không được lãng phí, muỗi nhỏ cũng là thịt mà.

Vâng, chủ nhân.

Khóe miệng Bạch Tuyết giật giật, cả Linh Vân đại lục này người dám nói câu đó e rằng chỉ có mình Thẩm Hạo.

Cũng chỉ có hắn mới không coi lôi kiếp ra gì, thậm chí còn muốn lợi dụng nó, đúng là biến thái.

Có lẽ đã có mục tiêu mới nên tâm trạng Thẩm Hạo rất tốt.

Hắn nhìn con Kim Sí Điểu dưới chân, vốn dĩ thứ này đã hết giá trị lợi dụng, theo nguyên tắc không lãng phí trước đây hắn chắc chắn sẽ vỗ chết rồi ném vào không gian.

Nhưng hiện tại Thẩm Hạo giàu nứt đố đổ vách, đã không còn

thèm thuồng chút thịt mọn này nữa, thế là hắn trực tiếp tháo vòng ngự thú của nó ra, phóng sinh cho nó.

Con Kim Sí Điểu vốn nổi tiếng hung hãn, giây phút được tháo vòng ngự thú không những không chạy mà trái lại còn dùng cái đầu chim cọ cọ vào chân Thẩm Hạo, tỏ ý thần phục muốn đi theo hắn.

Lúc Thẩm Hạo bắt nó, nó chỉ là một con Kim Sí Điểu nhị cảnh, nhưng giờ nó đã là yêu thú tam cảnh.

Cả đời này nó cũng không ngờ mình lại có thể được ăn yêu đan tam cảnh và thịt yêu thú ngũ cảnh, lục cảnh.

Một cái đùi lớn như Thẩm Hạo, sao nó có thể không hiểu.

Nhưng Thẩm Hạo không hứng thú mang theo tên này, hoàn toàn là một phế vật, trừ đôi cánh màu vàng ra chẳng có ưu điểm gì.

Nếu tốc độ nhanh một chút thì hắn còn định thu lưu, đằng này lại chậm rì.

Hoặc giả trong người có huyết mạch thần thú đáng để bồi dưỡng thì hắn cũng sẽ giữ lại, đằng này chẳng có gì, hoàn toàn không có giá trị lợi dụng.

Thẩm Hạo trợn mắt, khí thế trên người đột ngột tỏa ra: Cút, đừng đến phiền lão tử, nhân lúc tâm trạng ta đang tốt thì mau biến đi, nếu không ta cho ngươi không thấy mặt trời ngày mai luôn.

Kim Sí Điểu bị luồng khí thế mạnh mẽ chấn cho bay ngược ra xa mấy chục mét, kinh hãi hót lên một tiếng, trong mắt đầy vẻ sợ hãi và kính sợ.

Nó nhận ra Thẩm Hạo thật sự sẽ làm thịt mình nên không chút do dự quay đầu bỏ chạy, hy vọng có thể nhanh chóng rời khỏi khu vực nguy hiểm này.

Kim Sí Điểu rời đi, Thẩm Hạo chẳng buồn liếc mắt nhìn lấy một cái, thân ảnh trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Một ngày sau, Thẩm Hạo cuối cùng cũng đến được Lạc Nhật thành trong truyền thuyết.

Điều khiến hắn bất ngờ là để vào thành, yêu cầu cảnh giới thấp nhất phải là Linh Đan cảnh, vì dưới Linh Đan cảnh ngay cả cửa kết giới cũng không qua nổi.

Thẩm Hạo nộp một trăm linh thạch hạ phẩm, trực tiếp đi vào Lạc Nhật thành.

Bước vào thành, Thẩm Hạo không hề thấy có chút không quen nào, dựa theo ký ức của Bách Lý Vân Lôi thì hắn còn thấy vô cùng quen thuộc.

Chỉ là không ngờ ở đây lại đông người đến thế.

Có một kết giới khổng lồ bao trùm cả Lạc Nhật thành, kết giới này có thể ngăn cản những người có cảnh giới thấp tiến vào.

Tuy nhiên, dù có hạn chế như vậy nhưng trong thành vẫn đông đúc như nêm, vô cùng náo nhiệt.

Hai bên đường bày la liệt các sạp hàng, các chủ quán thi nhau trưng bày hàng hóa của mình.

Vật phẩm bày bán ở đây vô cùng phong phú, khiến người ta lóa mắt.

Trong đó bắt mắt nhất là các linh khí, không chỉ vậy, trên một số sạp hàng còn bày bán cả cực phẩm linh khí, tỏa ra hơi thở mạnh mẽ khiến Thẩm Hạo không khỏi động tâm.

Đúng là trăm hoa đua nở, cái gì cũng bán, từ công pháp, dược liệu luyện khí, luyện đan, cho đến thi thể và nội đan yêu thú.

Chương 354

Bạn muốn cái gì, ở đây đều có cái đó.

Nhìn các tiệm luyện khí, Thẩm Hạo cảm thấy ngứa ngáy trong lòng.

Hiện tại kỹ thuật luyện khí và luyện đan mà hắn nắm giữ đã không còn đáp ứng được nhu cầu, phải tìm kiếm kỹ thuật bậc cao hơn, dù không dùng đến nhưng kỹ năng càng nhiều càng tốt, Thẩm Hạo thấy vậy mới yên tâm.

Hắn không dùng thì có thể đưa cho người khác dùng mà.

Tuy nhiên, muốn tìm được tu sĩ giỏi về phương diện này không phải chuyện dễ, vì họ đều được các tông môn coi như tài nguyên quý giá, thường xuyên được bảo vệ và trọng thị, không dễ dàng truyền thụ kỹ nghệ của mình.

Họ cũng không cần ra ngoài tìm tài nguyên, càng không cần chiến đấu, chỉ cần làm tốt công việc chuyên môn đã là cống hiến lớn nhất cho tông môn rồi.

Vì thế, những tu sĩ tử trận ở bên ngoài rất hiếm khi là người luyện khí hay luyện đan.

Luyện đan sư hay luyện khí sư cấp cao lại càng là vật hiếm có, mỗi người đều đáng giá liên thành.

Toàn bộ Linh Vân đại lục có bốn khu vực lớn, Đông Vực có ba đại tiên môn là Huyền Thiên Kiếm Tông, Đan Hà Động và Thanh Phong Quan.

Đan Hà Động giỏi luyện đan, Thanh Phong Quan giỏi luyện khí, còn Huyền Thiên Kiếm Tông thì mạnh về kiếm trận và kiếm pháp, lực

chiến đấu đứng đầu.

Hiện tại muốn có được kỹ thuật luyện đan, luyện khí đỉnh cao nhất thì chỉ có cách nhắm vào các trưởng lão của ba đại tiên môn này, nhưng điều này khá khó khăn, trừ phi gặp đại chiến diệt môn.

Hoặc là Thẩm Hạo đi đào mộ, đào mộ xem ra còn khả thi hơn một chút.

Muốn tìm được những thông tin này thì phải tìm được đệ tử của ba đại tiên môn, hoặc đi tìm động phủ của các cao nhân.

Trước đây Thẩm Hạo giết Đổng Húc, thuật ẩn nấp của tên đó đúng là nhất tuyệt, còn có một bộ kiếm thuật là Cực Quang Kiếm Pháp và phi kiếm cực phẩm linh khí, tất cả đều nhặt được từ động phủ cao nhân.

Đây cũng là một cơ duyên không tồi, nhưng hiện tại còn quá xa nên tạm thời chưa tính đến, có cơ hội sẽ nói sau.

Thẩm Hạo tìm một khách sạn để tạm trú, tiền phòng đắt cắt cổ, một ngày mất tận 100 linh thạch hạ phẩm.

Tất nhiên với thực lực của hắn thì chút tiền này chỉ là hạt cát, hắn nộp luôn tiền phòng 10 ngày.

Hiện tại linh thạch của hắn cũng rất nhiều, hàng triệu thì chưa chắc nhưng vài chục vạn thì vẫn có.

Dưới sự dẫn dắt của tiểu nhị, hắn vào phòng.

Phòng không lớn, trên giường đặt một cái bồ đoàn, một chiếc bàn, trên bàn có một lư hương tỏa ra làn khói nhẹ.

Khói này dường như có tác dụng tỉnh táo, Thẩm Hạo thấy tinh thần phấn chấn hẳn lên, linh lực cũng trở nên hoạt bát, 100 linh thạch này tiêu cũng đáng.

Lúc tiểu nhị đóng cửa không quên cung kính nói: Khách quan, có nhu cầu gì ngài cứ gọi ta.

Được, ta biết rồi.

Nhìn quanh một lượt, Thẩm Hạo đi về phía giường.

Ở Lạc Nhật thành có một sàn đấu giá lớn nhất do ba đại tiên môn Đông Vực nắm giữ.

Đấu giá hội được tổ chức mỗi tháng một lần, mỗi lần như vậy là lúc náo nhiệt nhất thành, không ít thiên tài địa bảo, thông tin động phủ thần bí cùng các loại bí tịch sẽ xuất hiện.

Tất nhiên sau khi đấu giá kết thúc, bên ngoài thành sẽ loạn lạc một hồi, bọn họ không dám cướp trong thành nhưng ra ngoài thành thì cướp bóc là chuyện bình thường.

Còn mười ngày nữa mới đến buổi đấu giá tiếp theo, Thẩm Hạo cũng nhân cơ hội này nghỉ ngơi một chút, dạo quanh Lạc Nhật thành.

Theo ký ức của Bách Lý Vân Lôi, hắn đã có hiểu biết khái quát về nơi này nhưng dù sao cũng không bằng tự mình trải nghiệm.

Đi tới cạnh giường, Thẩm Hạo trực tiếp ném cái bồ đoàn đi rồi nằm vật xuống định ngủ một giấc.

Từ Càn Dung thành đến Lạc Nhật thành, suốt quãng đường hắn chưa hề nghỉ ngơi mà liên tục lên đường, nói không mệt là nói dối, tinh thần đã rã rời.

Giờ cuối cùng cũng đến nơi, cũng nên thư giãn một chút.

Hắn ngáp một cái, nằm một lát đã chìm vào giấc ngủ.

Trận ngủ này của Thẩm Hạo đúng là đã đời, hắn ngủ liền ba ngày ba đêm.

Khi tỉnh dậy, tinh thần hắn tốt chưa từng thấy, con người quả

nhiên vẫn phải nghỉ ngơi đầy đủ.

Rời khỏi khách sạn, Thẩm Hạo bắt đầu dạo phố.

Hai bên đường đều là tiếng rao bán hàng: Linh khí thượng phẩm vừa mới ra lò, đi qua đi lại đừng nên bỏ lỡ. , Các vị đạo hữu mau tới xem, đan dược tuyệt thế chỉ có ở đây. , Đại toàn dược liệu luyện khí, muốn cái gì có cái đó. , Bản đồ động phủ cao nhân thần bí đây. , Thiên tài địa bảo dành cho người có duyên. , Các loại bí tịch cái gì cũng có.

Không ít thứ Thẩm Hạo chưa từng thấy qua, nhưng hắn cũng không bận tâm lắm vì mấy thứ này hắn không thiếu.

Nếu nói bán bí tịch thì bí tịch trong tay hắn cực kỳ nhiều, nhưng bí tịch đỉnh cao thì thật sự không có.

Đợi xong việc ở Lạc Nhật thành hắn sẽ đến Huyền Thiên Kiếm Tông xem sao, biết đâu lại nhặt được món hời.

Những tông môn lớn chắc chắn có nền tảng thâm hậu.

Dạo một vòng, Thẩm Hạo không mua gì nhưng cũng mở mang tầm mắt không ít.

Lúc này, một thiếu nữ áo đỏ thu hút sự chú ý của hắn.

Một bộ váy đỏ rực, ngũ quan đẹp đến nghẹt thở, khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành đầy vẻ ngây thơ lãng mạn.

Thẩm Hạo còn đang cảm thán nàng này thật đẹp thì đôi mắt mỹ lệ của thiếu nữ áo đỏ kia đã nhìn về phía hắn.

Cái mũi xinh xắn khẽ ngửi ngửi rồi bước thẳng về phía hắn.

Ngay lập tức, Bạch Tuyết ở trong tháp nhỏ vội vàng báo cho Thẩm Hạo: Chủ nhân, nàng ta cảm nhận được ta rồi.

Thiếu nữ trước mắt này là một đại yêu đã hóa hình người, ta cảm nhận được khí tức của nàng ta tương đương với trưởng lão trong tộc

của ta, ngài phải hết sức cẩn thận.

Tuy nhiên nàng ta không dám ra tay trong Lạc Nhật thành đâu.

Thẩm Hạo sững sờ, không ngờ cô nàng này lại là một đại yêu.

Yêu thú có thể hóa hình ít nhất cũng phải là lục cảnh, ngay cả thất cảnh cũng chưa thể xưng là đại yêu.

Chỉ có yêu thú từ thập cảnh trở lên mới được gọi là đại yêu.

Yêu thú thập cảnh tương đương với Tiên Khiếu cảnh của nhân loại.

Hiện tại Thẩm Hạo mới chỉ là Đạo Thai cảnh, tương đương yêu thú thất cảnh, phía sau còn kém Địa Linh cảnh, Thiên Linh cảnh rồi mới tới Tiên Khiếu cảnh.

Giỏi thật, đây đúng là một siêu cấp đại yêu.

Mẹ nó, thiếu nữ này đi tới mang lại cho Thẩm Hạo một áp lực cực lớn.

Sợ gây sự chú ý của đối phương, hắn giả vờ như không biết gì, quay đầu đi về phía khách sạn.

Lạc Nhật thành có thể trở thành đệ nhất đại thành ở Đông Vực tự nhiên là có thực lực, ba đại tiên môn đều phái Tiên Khiếu cảnh đến trấn giữ, hơn nữa còn có đại trận gia trì nên người bình thường không dám huênh hoang ở đây.

Nhưng không dám là một chuyện, vạn nhất cô nàng này phát điên thì sao.

Thẩm Hạo vừa quay người đã thấy thiếu nữ kia tươi cười đứng ngay trước mặt mình.

Ngọa tào, là thuấn di.

Kỳ lạ ở chỗ, những người bên cạnh dường như đều không phát hiện ra nhất cử nhất động của thiếu nữ áo đỏ, chuyện này thật sự là quái đản.

Thẩm Hạo giả vờ như không biết ý đồ của thiếu nữ, đổi hướng xoay người định bỏ đi.

Vừa mới quay người, thiếu nữ áo đỏ lại lần nữa xuất hiện trước mặt Thẩm Hạo, chặn đứng đường đi.

Mẹ kiếp, đúng là chưa xong chưa thôi mà.

Thẩm Hạo chỉ đành bấm bụng, lại đổi hướng lần nữa.

Nhưng thiếu nữ áo đỏ vẫn chặn trước mặt hắn.

Nàng chỉ chặn hắn lại chứ không hề mở miệng.

Thật là rảnh rỗi quá mức.

Nhẫn nhịn không nổi, Thẩm Hạo cuối cùng cũng lên tiếng: Vị tiên tử này, có chuyện gì sao.

Cùng lắm thì chuồn mất, chứ không thể chịu đựng cái thói này được.

Thiếu nữ áo đỏ dùng đôi mắt đẹp liếc nhìn Thẩm Hạo một cái, đưa ra bàn tay ngọc trắng muốt, giọng nói trong trẻo dễ nghe vang lên: Đưa đây.

Thẩm Hạo giả bộ không hiểu hỏi: Cái gì.

Tiểu lão hổ.

Ta còn bạch hựu bạch nữa kìa.

Dù thiếu nữ áo đỏ này vô cùng mạnh mẽ, Thẩm Hạo vẫn giả vờ như không hiểu mà nói: Tiểu lão hổ gì chứ, ta không hiểu cô đang nói gì cả, vị này có phải là hiểu lầm rồi không.

Bớt giả hồ đồ đi, đưa tiểu lão hổ cho ta, đừng để ta nổi giận.

Thiếu nữ trừng mắt nhìn Thẩm Hạo đầy bất mãn.

Thấy không trốn tránh được nữa, Thẩm Hạo hỏi: Cô cần nó làm gì.

Liên quan gì đến cô sao.

Thiếu nữ áo đỏ ngạo kiều hừ lạnh một tiếng, bất mãn nói: Hừ, tiểu lão hổ là của Yêu tộc ta, sao có thể nhận ngươi làm chủ.

Ngươi mơ đẹp quá nhỉ.

Mẹ nó, đúng là rảnh rỗi sinh nông nổi, Thẩm Hạo thầm nghĩ đầy cạn lời.

Chương 355

Giọng nói của thiếu nữ rất lớn, nhưng Thẩm Hạo lại kinh ngạc phát hiện, mọi người xung quanh dường như không cảm nhận được sự tồn tại của nàng.

Ngay lập tức, hắn hiểu ra chắc chắn là thiếu nữ này đã thi triển thủ đoạn gì đó.

Điều này khiến Thẩm Hạo kinh hãi khôn nguôi, bởi vì hắn hoàn toàn không cảm nhận được chút biến hóa nào của môi trường xung quanh.

Hơn nữa, Lạc Nhật thành này có kết giới trận pháp, vậy mà nàng ta lại không hề bị ảnh hưởng, đủ thấy thực lực của cô nàng này rất mạnh.

Khoảng cách cảnh giới quá lớn, không chọc nổi thì nên thấp giọng một chút.

Thế là Thẩm Hạo nói: Vị này, đây không phải nơi để nói chuyện, không tiện lắm, hay là cô cùng ta về khách sạn rồi nói tiếp.

Thiếu nữ áo đỏ không nghĩ nhiều, gật đầu nói: Được, ngươi đừng hòng chạy trốn, ta đã đánh dấu lên người ngươi rồi, dù ngươi có chạy đến chân trời góc biển ta cũng tìm được, hừ.

Mẹ kiếp, ngươi là khỉ chắc, không lẽ ngươi vừa mới đi tiểu đánh dấu đấy chứ.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo cảm thấy một trận ghê tởm.

Yêu thú dù sao cũng là dã thú.

Đánh dấu không phải là đi tiểu thì là gì.

Thật đúng là không đúng lúc chút nào.

Chọc không nổi, Thẩm Hạo ngoan ngoãn chọn cách ngậm miệng.

Xem ra không dạo phố được rồi, Thẩm Hạo đành dẫn thiếu nữ áo đỏ đi về khách sạn.

Tiểu nhị cười nói: Khách quan đã về rồi sao.

Thẩm Hạo gật đầu: Ừ.

Lúc lên lầu, Thẩm Hạo liếc nhìn thiếu nữ áo đỏ bên cạnh, trong lòng có chút nghi hoặc.

Ngay cả tiểu nhị khách sạn cũng không nhìn thấy nàng ta sao.

Có lẽ nhận ra ý nghĩ của Thẩm Hạo, thiếu nữ giải thích: Họ không nhìn thấy ta, chỉ có yêu thú mới thấy được ta thôi.

Vậy sao ta lại nhìn thấy cô.

Thẩm Hạo khó hiểu hỏi.

Bởi vì ngươi đã ký kết chủ phó khế ước với tiểu lão hổ, lại hấp thụ bản mệnh tinh huyết của nó, tự nhiên có thể nhìn thấy ta.

Khi ta cảm nhận được ánh mắt của ngươi, ta biết ngay tiểu lão hổ đang ở trên người ngươi.

Khốn kiếp thật.

Hóa ra nãy giờ rắc rối nằm ở chỗ này.

Bởi vì chính mình nhìn thấy nàng ta nên mới chuốc lấy phiền phức.

Đúng là Khổng Tử nói không sai, phi lễ vật thị không nhìn điều trái lễ.

Vào trong phòng, Thẩm Hạo cũng không giả vờ nữa, thả Bạch Tuyết từ trong tháp ra.

Bạch Tuyết hóa thành nhân hình, cung kính nhìn thiếu nữ áo đỏ.

Thiếu nữ áo đỏ nhìn thấy Bạch Tuyết, mừng rỡ cười nói: Tiểu lão hổ, ngươi tự do rồi, ta sẽ giúp ngươi giải khai chủ phó khế ước ngay đây.

Bạch Tuyết cạn lời, vội vàng cắt ngang: Tiền bối khoan đã, là ta tự nguyện.

Thiếu nữ áo đỏ gật đầu: Ta đương nhiên biết ngươi tự nguyện, nếu không tự nguyện thì căn bản không thể ký kết chủ phó khế ước.

Nhưng dù là tự nguyện hay không, Yêu tộc chúng ta vĩnh viễn không làm nô.

Cái mụ này đúng là đa sự.

Nhưng nàng ta thật sự có thực lực đó.

Bạch Tuyết vội vàng nói: Tiền bối, ta tự nguyện đi theo chủ nhân, sở dĩ ký chủ phó khế ước là vì chủ nhân đã chắn lôi kiếp cho ta, ta phải báo ân.

Yêu tộc không có nhiều tâm cơ đấu đá, có ơn tất báo, điều này đã khắc sâu vào bản năng.

Bạch Tuyết muốn dùng điều này để khuyên nhủ thiếu nữ.

Không ngờ, thiếu nữ áo đỏ không hành động theo lẽ thường, mà lại lộ vẻ mặt kinh hỉ nhìn Thẩm Hạo.

Đây là lần đầu tiên đôi mắt đẹp của nàng nhìn thẳng vào Thẩm Hạo, càng nhìn càng thấy thích thú.

Có lẽ vì quá vui mừng, đôi mắt nàng cười híp lại như vầng trăng khuyết, khóe miệng tươi tắn không khép lại được.

Tư thái này làm Thẩm Hạo không biết đường nào mà lần, mụ này sao tự nhiên lại cười ngớ ngẩn ra thế kia.

Hắn thật sự đã chắn lôi kiếp cho ngươi sao.

Thiếu nữ áo đỏ không nhịn được kinh ngạc hỏi.

Cho dù nàng là một đại yêu, nhưng đối diện với lôi kiếp vẫn sinh lòng sợ hãi.

Nàng là hồ yêu, là thiên tài vạn năm mới xuất hiện một lần của tộc hồ yêu, chính là Cửu Vĩ Yêu Hồ.

Sinh ra đã là Thập cảnh, hiện giờ đã là Thập nhất cảnh đỉnh phong nhưng chưa từng trải qua lôi kiếp.

Muốn đột phá Thập nhị cảnh, bắt buộc phải vượt qua lôi kiếp của Thập nhất cảnh, chỉ cần qua được kiếp này, con đường sau này sẽ bằng phẳng.

Cảnh giới cao nhất của yêu thú là Thập nhị cảnh, lôi kiếp Thập nhất cảnh là khó khăn và mạnh nhất.

Đó là nguy cơ lớn nhất của tất cả yêu thú, cũng như của tu sĩ nhân loại.

Biết bao tu sĩ đã ngã xuống dưới lôi kiếp này.

Thập nhất cảnh tương đương với Thần Đình cảnh của nhân loại, còn Thập nhị cảnh giống như Vũ Hóa cảnh.

Thập nhị cảnh chủ yếu là chuyển hóa tiên linh chi khí trong cơ thể là có thể phi thăng.

Yêu thú sinh ra càng mạnh thì lôi kiếp phải chịu càng lớn.

Tuy nửa đời trước có tư chất vô địch, phong quang vô hạn, nhưng cái lôi kiếp Thập nhất cảnh này có thể lấy mạng nàng như chơi.

Nếu vượt qua, Cửu Vĩ Yêu Hồ có thể vô địch thiên hạ, ngày phi thăng không còn xa.

Nàng đến đây là để tìm người mua Ngự Lôi Quyết.

Quyển Ngự Lôi Quyết đó chính là do nàng đem đi đấu giá.

Có người tu luyện Ngự Lôi Quyết thì đại biểu cho Tiên thiên linh thể, thậm chí là Tiên thiên đạo thể.

Những người như vậy không sợ lôi kiếp.

Đáng tiếc, đã đấu giá hơn mười năm mà chẳng có ai thèm mua.

Ngay cả hội đấu giá cũng lười mang ra bán.

Mỗi năm để Ngự Lôi Quyết được thuận lợi lên sàn, nàng đều phải nộp tiền cho hội đấu giá.

Đúng là chuyện lạ đời xưa nay chưa từng có.

Vốn dĩ nàng đã không còn hy vọng gì, không ngờ hôm nay lại có bất ngờ lớn như thế.

Người đàn ông trước mắt này vậy mà có thể giúp yêu thú chống lại thiên lôi, thật không thể tin nổi.

Bạch Tuyết gật đầu: Chắc chắn là thật.

Thiếu nữ áo đỏ gật đầu chằm chằm nhìn Thẩm Hạo: Ta muốn hắn nói.

Thẩm Hạo nói: Độ lôi kiếp khó lắm sao.

Đối với ta chỉ là chuyện nhỏ.

Nghe vậy, thiếu nữ áo đỏ đảo mắt khinh bỉ, chỉ cảm thấy Thẩm Hạo nói chuyện quá hống hách.

Nàng không nhịn được nói: Ta tên là Hồ Cửu Nhi, ngươi tên là gì.

Bạch Tuyết ở bên cạnh dùng ý niệm truyền âm: Chủ nhân, nàng ấy là người của hồ yêu tộc, chắc hẳn là tuyệt thế thiên kiêu vạn năm mới xuất hiện một lần trong truyền thuyết, Cửu Vĩ Yêu Hồ.

Tại hạ Vương Lão Cát.

Thẩm Hạo đáp.

Hồ Cửu Nhi tò mò nhìn Thẩm Hạo: Có thể cho ta xem thể chất của ngươi không.

Thẩm Hạo không hiểu chuyện gì, gật đầu: Có thể.

Đã đánh không lại thì nhận sai, có lột sạch ra xem cũng được.

Hồ Cửu Nhi nhẹ nhàng đưa ra một ngón tay, yêu lực tuôn ra từ đầu ngón tay hóa thành một đạo hồng quang, giống như một con rắn nhỏ linh hoạt di chuyển khắp cơ thể Thẩm Hạo.

Đôi mắt đẹp của nàng lóe lên tia tò mò và mong đợi, như thể đang tìm kiếm một kho báu chưa biết.

Theo đạo yêu lực đó, thần sắc trên mặt Hồ Cửu Nhi càng lúc càng hưng phấn, giống như vừa phát hiện ra lục địa mới.

Nàng đột nhiên bật cười, tiếng cười trong trẻo: Quả nhiên là vậy.

đúng là Tiên thiên linh thể.

Hồ Cửu Nhi chớp mắt, trong mắt lóe lên tia sáng tinh quái.

Nàng ghé sát Thẩm Hạo, có chút kích động nói: Ngươi đúng là Tiên thiên linh thể, thể chất này vô cùng hiếm gặp.

Tuy không bằng Tiên thiên đạo thể của Thiên Đạo chi tử nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Hơn nữa, nó còn có một điểm đặc biệt —— chính là sự thân hòa tự nhiên với sấm sét.

Những người có Tiên thiên linh thể có thể dễ dàng điều khiển sức mạnh lôi điện, tỷ lệ độ lôi kiếp thành công là cực lớn.

Trong lòng đã hiểu được mục đích của Hồ Cửu Nhi, Thẩm Hạo

giả bộ không biết hỏi: Thể chất của ta liên quan gì đến cô.

Hồ Cửu Nhi nhìn chằm chằm Thẩm Hạo: Tất nhiên là có quan hệ, với ta mà nói thì có tác dụng rất lớn, hay là chúng ta làm một cuộc giao dịch thế nào.

Thẩm Hạo trong lòng thầm vui, cười nói: Vậy phải xem là giao dịch gì đã, nếu khó quá thì thôi vậy.

Nghe vậy, ánh mắt Hồ Cửu Nhi lộ vẻ hơi ngượng ngùng.

Ta hy vọng ngươi có thể giúp ta độ lôi kiếp, ta có thể giúp ngươi thực hiện ba nguyện vọng.

Thẩm Hạo đưa mắt đánh giá Hồ Cửu Nhi, không thể phủ nhận nàng thật sự đẹp đến mê hồn.

Cô mạnh mẽ như vậy, không tự mình độ kiếp được sao.

Còn cần ta giúp.

Ta tuy sinh ra đã mạnh, nhưng lôi kiếp không phải thứ ta có thể chống đỡ, lôi kiếp của ta có lẽ hơi mạnh quá mức.

Hồ Cửu Nhi nói.

Vậy ta phải xem cường độ lôi kiếp của cô trước đã, hiện giờ thực lực của cô thế nào.

Thẩm Hạo hỏi.

Chương 356

Đã là Cửu Vĩ Yêu Hồ có chuyện nhờ vả, Thẩm Hạo cũng chẳng cần khách sáo, phải tỏ ra có giá một chút.

Hồ Cửu Nhi cũng không giấu giếm, kiên định nói: Ta sinh ra đã là Thập cảnh, dù không tu luyện thì tu vi cũng tự tăng lên, hiện giờ đã là Thập nhất cảnh đỉnh phong.

Chỉ cần qua được lôi kiếp, ta sẽ là Thập nhị cảnh, có thể phi thăng.

Đậu phộng nó chứ.

Đỉnh thật.

Lúc này, Thẩm Hạo thật sự cảm thấy ghen tị đỏ mắt, hắn thấy cái gì mà Tiên thiên linh thể, Tiên thiên đạo thể, hay không gian thôn phệ đều yếu xìu so với nàng ta.

Tu sĩ bình thường không tài nguyên, không bối cảnh, còn phải trải qua đủ loại lôi kiếp.

Còn Cửu Vĩ Yêu Hồ này vừa sinh ra đã là Thập cảnh, so sánh kiểu gì được đây.

Thật không có cách nào so sánh nổi.

Dù biết có những người vừa sinh ra đã ở vạch đích, nhưng Thẩm Hạo vẫn không nhịn được mà thấy tủi thân.

Nhưng thực tế vốn tàn khốc như vậy.

Dù là thế giới huyền huyễn hay đô thị, đạo lý đều giống nhau.

Người bình thường sinh ra không tốt thì cả đời vất vả.

Qua kỳ thi trung học sàng lọc mất 50%, lên đại học lại sàng lọc

một mảng lớn.

Sau khi tốt nghiệp lại qua đủ loại kỳ thi để loại bớt, cuối cùng mới có được một công việc tử tế.

Rồi gánh nợ cả đời để mua nhà, mua xe, lấy vợ.

Trong khi đó, có những người vừa sinh ra đã là con trai tỷ phú, xe sang nhà lầu có sẵn, chẳng thể nào so được.

Cô đã là Thập nhất cảnh đỉnh phong rồi, ta lấy gì mà giúp cô chứ, lôi kiếp này quá mạnh, cô chắc chắn ta chịu nổi không.

Đến lúc đó ba nguyện vọng của cô ta còn chưa kịp nói ra thì đã mất mạng rồi.

Thẩm Hạo nói.

Hồ Cửu Nhi cũng biết yêu cầu này hơi quá đáng.

Vậy ngươi nói xem, làm sao mới giúp ta.

Thẩm Hạo nói: Nếu ký kết chủ phó khế ước, ta nhất định sẽ dốc toàn lực giúp cô.

Hồ Cửu Nhi tức giận trừng mắt nhìn Thẩm Hạo một cái: Ngươi đừng có mà được nước lấn tới, không bao giờ.

Nhìn gương mặt tuyệt mỹ đang phồng mang trợn má kia, trông cũng khá đáng yêu.

Có thể thấy Hồ Cửu Nhi này vẫn còn rất đơn thuần, sát tâm không mạnh.

Thẩm Hạo nói: Ta mới có Đạo Thai cảnh, cô nghĩ ta gánh nổi không.

Hồ Cửu Nhi lắc đầu, nàng cũng không chắc chắn.

Vậy ngươi nói phải làm sao.

Hồ Cửu Nhi nhìn Thẩm Hạo có chút lúng túng.

Nhún vai, Thẩm Hạo tỏ vẻ thản nhiên: Ta đâu phải Thập nhất cảnh, sao ta biết được.

Cả đời này chưa chắc ta đã đột phá nổi Thập nhất cảnh nữa là.

Ta có thể tìm cho ngươi công pháp đỉnh tiêm nhất, thiên tài địa bảo tốt nhất, cùng với linh khí nồng đậm nhất.

Hồ Cửu Nhi sốt sắng nói.

Cái này thì được.

Thẩm Hạo nói: Vậy thì đưa một trăm tám mươi món cực phẩm linh bảo đây.

Hồ Cửu Nhi đảo mắt nói: Ta không có, chỉ có một món linh bảo phòng ngự thôi, ngươi có lấy không.

Lấy chứ, sao lại không.

Lúc này, một luồng hồng quang lóe lên, một cái mai rùa nhỏ xuất hiện trong tay Hồ Cửu Nhi.

Nàng trực tiếp xóa bỏ dấu ấn trên đó rồi ném cho Thẩm Hạo.

Cho ngươi đó.

Nhìn cái mai rùa bay tới, Thẩm Hạo ngẩn người, không ngờ Hồ Cửu Nhi lại đưa thật.

Bất kể nàng nghĩ gì, Thẩm Hạo cứ nhận lấy trước đã.

Đánh không lại thì người ta muốn nắn gân kiểu gì cũng được mà.

Đây cũng coi như là món linh bảo đầu tiên của Thẩm Hạo.

Hắn thu nó vào không gian.

Thẩm Hạo nhìn chằm chằm Hồ Cửu Nhi, muốn xem cô nàng này đang nghĩ gì trong đầu.

Bị Thẩm Hạo nhìn chằm chằm như vậy, Hồ Cửu Nhi thắc mắc: Mặt ta dính gì à.

Không có, chỉ là tò mò sao cô đại phóng thế, có phải có món tốt hơn nên món này không dùng đến nữa không.

Thẩm Hạo hỏi.

Xì, ta chỉ có một món linh bảo phòng ngự này thôi.

Bình thường ta toàn ở trong tộc, có đánh nhau với ai đâu mà cần nhiều linh bảo.

Hơn nữa, bọn họ cũng chẳng đánh lại ta.

Hồ Cửu Nhi nghiêm túc nói.

Còn một điểm nữa, Hồ Cửu Nhi cũng sợ Thẩm Hạo gặp bất trắc gì mà chết mất thì nàng xôi hỏng bỏng không.

Cũng đúng, với thực lực của cô thì chẳng ai là đối thủ cả, cô cũng được coi là trần nhà của thế giới này rồi.

Trần nhà là cái gì.

Hồ Cửu Nhi tò mò.

Bình thường nàng không có cơ hội trò chuyện với đàn ông, hôm nay nói chuyện với Thẩm Hạo thấy cũng khá thú vị.

Nghĩa là người lợi hại nhất đấy.

Cái này thì đúng thật, cơ mà mấy lão thái thượng trưởng lão của ba đại tiên môn Đông Vực cũng đều là Thần Đình cảnh, ngang ngửa với ta.

Nghe vậy, Thẩm Hạo gật đầu, ba đại tiên môn mạnh nhất Đông Vực có vài lão quái vật như thế cũng là chuyện thường.

Thẩm Hạo nói tiếp: Với thiên phú của cô, sinh ra đã là Thập cảnh,

vậy độ kiếp chắc cũng dễ thôi.

Dù sao các cô đều là thiên chi kiêu nữ, được ông trời ưu ái mà.

Hồ Cửu Nhi lắc đầu: Làm sao có thể, lôi kiếp Thập nhất cảnh là mạnh nhất.

Thiên đạo không quan tâm thiên phú của ngươi mạnh thế nào đâu.

So với chúng ta, nhân loại tuy sinh ra yếu ớt nhưng tiềm lực lại vô hạn.

Đặc biệt là Tiên thiên linh thể như ngươi, có thể thích ứng với lôi đình hoặc tu luyện Ngự Lôi Quyết.

Điểm này Yêu tộc không thể nào so sánh được.

Yêu tộc gặp kiếp nạn là nhiều nhất, ta dù là Cửu Vĩ Yêu Hồ cũng không ngoại lệ.

Thẩm Hạo gật đầu: Ta chưa từng thấy lôi kiếp Thập nhất cảnh, không dám đảm bảo sẽ gánh nổi, nên cô hãy tìm người khác giỏi hơn đi.

Hồ Cửu Nhi đột nhiên lấy ra một bản bí tịch đưa cho Thẩm Hạo.

Quyển Ngự Lôi Quyết này ngươi cứ cầm lấy mà học, nói không chừng sẽ có ích.

Quyển sách ố vàng, mang đậm dấu vết thời gian, toát lên một luồng khí tức thần bí.

Trên bìa sách viết ba chữ cổ phác —— Ngự Lôi Quyết, nét chữ cứng cáp mạnh mẽ, như chứa đựng sức mạnh và trí tuệ vô tận.

Đây chính là bí tịch mà Thẩm Hạo cần nhất lúc này, là công pháp mà hắn hằng ao ước bấy lâu.

Mục đích đến Lạc Nhật thành lần này chính là tìm quyển bí tịch

này, không ngờ Hồ Cửu Nhi lại tự mang đến tận nơi.

Đúng là đỡ tốn bao nhiêu công sức.

Tuy đã có được Ngự Lôi Quyết nhưng công pháp luyện thể vẫn chưa có.

Quyển Tam Chuyển Huyền Công trước đây chỉ là tàn thiên, giới hạn chỉ đến Lục cảnh đỉnh phong.

Muốn tiếp tục đột phá, hắn cần công pháp sau đó để hỗ trợ tu hành.

Và đó cũng là một mục đích khác khi đến Lạc Nhật thành lần này.

Thần thức của Thẩm Hạo quét qua, toàn bộ bộ Ngự Lôi Quyết lập tức được khắc sâu vào trí nhớ.

Sau khi xem qua một lượt, Thẩm Hạo đã hiểu sơ bộ về bộ công pháp này.

Nhưng điều khiến hắn ngạc nhiên hơn là chỉ cần xem một lần hắn đã hoàn toàn thấu triệt những điều ảo diệu bên trong, khả năng lĩnh ngộ này thật sự kinh người.

Chẳng lẽ theo cảnh giới tăng lên, ngộ tính của hắn cũng trở nên mạnh mẽ hơn.

Nhưng Thẩm Hạo vẫn không dám chắc hiểu biết của mình có chính xác hay không, vì hắn chưa từng có kinh nghiệm tu luyện lôi điện pháp môn.

Mục đích Hồ Cửu Nhi đưa quyển Ngự Lôi Quyết này cho hắn là để giúp hắn nhanh chóng thăng tiến để giúp nàng độ kiếp.

Thẩm Hạo cũng không phản đối, tu luyện Ngự Lôi Quyết đúng là cần có lôi đình cường đại trợ giúp.

Tuy nhiên, tính Thẩm Hạo xưa nay vốn không có lợi thì không

làm, chút đồ này chưa đủ để hắn ra tay giúp đỡ.

Hắn thà không tu luyện còn hơn là đi mạo hiểm mạng sống.

Đó là nguyên tắc.

Thẩm Hạo nói: Bảo ta giúp cô độ kiếp không phải là không thể.

Hồ Cửu Nhi mừng rỡ: Được, ngươi nói đi.

Thẩm Hạo nói: Ta cũng không cần ba nguyện vọng gì của cô đâu, nghe giả tạo lắm.

Làm vệ sĩ cho ta ba năm, sau ba năm ta sẽ giúp cô độ kiếp.

Nghe vậy, Hồ Cửu Nhi nói: Ta không giúp ngươi giết người đâu, ác quả quá nhiều lôi đình sẽ càng mạnh hơn.

Thẩm Hạo nói: Được, cô chỉ cần đánh nó tàn phế là được, còn kết liễu cứ để ta.

Vậy thì khác gì ta giết chứ, chắc chắn không được.

Bảo vệ ngươi thì được, chỉ là không để ai bắt nạt ngươi thôi, còn chuyện khác ta không quản.

Hồ Cửu Nhi do dự nói.

Chương 357

Được thôi, không vấn đề gì.

Cô đối phó với ta, ta cũng đối phó với cô.

Đến lúc cô độ kiếp, ta cũng sẽ đối phó cho xong chuyện.

Khóe miệng Thẩm Hạo nhếch lên một nụ cười ẩn ý.

Đến lúc độ lôi kiếp, Thẩm Hạo trực tiếp trốn vào không gian, để mặc cho cô bị sét đánh chết.

Ngươi không sợ ta giết ngươi sao.

Hồ Cửu Nhi bực bội nói.

Cô chẳng phải không muốn dính ác quả sao.

Cô giết ta cũng giống như ta bảo cô giết người vậy, đều dính ác quả cả.

Cô giết ta là hành vi chủ động, nhân quả còn nặng hơn.

Còn ta bảo cô giết người, đó là hành vi bị động, nhân quả chính vẫn nằm trên người ta, hiểu không.

Một phen dỗ dành của Thẩm Hạo đã khiến Hồ Cửu Nhi rối bời.

Ngươi nói vậy cũng có lý, nhưng không được, ta vẫn không thể giúp ngươi.

Một khi sát lục quá nặng, đạo tâm của ta sẽ bị che mờ, chuyện này tuyệt đối không được.

Hồ Cửu Nhi vẫn lắc đầu.

Nhìn vẻ mặt đơn thuần của Hồ Cửu Nhi, Thẩm Hạo nói: Thôi được rồi, vậy đổi điều kiện khác.

Ánh mắt Hồ Cửu Nhi sáng lên: Được, ngươi nói đi.

Trong ba năm này, hễ ta ưng món gì, cô giúp ta lấy món đó về được không.

Cái này.

Nếu chuyện này cũng không đồng ý, ta nghi ngờ thành ý của cô lắm.

Miệng thì nói sẵn sàng thực hiện ba nguyện vọng, vậy mà chút việc này cũng không làm được, cô định lừa người chắc.

Thẩm Hạo tiếp tục bồi thêm.

Ta có thể mua cho ngươi mà, ta có rất nhiều linh thạch.

Hồ Cửu Nhi giơ chiếc nhẫn trên tay lên khoe.

Thôi được, cô nhiều tiền thì tùy cô vậy.

Đi đến hội đấu giá mua giúp ta công pháp luyện thể về đây, ta đang cần dùng.

Thẩm Hạo nói.

Được thôi, chuyện nhỏ.

Nếu đã vậy, thành giao.

Thẩm Hạo chốt hạ.

Thành giao, nhưng không phải các ngươi thường hay ngoéo tay sao.

Hồ Cửu Nhi tò mò hỏi.

Ngoéo cái đầu cha cô ấy.

Thẩm Hạo không thèm để ý, xoay người định đi.

Hồ Cửu Nhi lại chặn trước mặt hắn, đưa ngón út thon dài trắng

muốt ra nói: Bắt buộc phải ngoéo tay.

Bao nhiêu tuổi rồi mà còn con nít vậy.

Bỗng nhiên, ngón tay út của Thẩm Hạo không tự chủ được mà đưa ra, móc lấy ngón út của Hồ Cửu Nhi.

Cảm nhận được hơi ấm truyền từ ngón tay Thẩm Hạo, hai má Hồ Cửu Nhi đỏ ửng, đôi mắt lấp lánh sự mới lạ.

Nàng hưng phấn nói: Thật vui quá, Vương Lão Cát mau cùng ta hô to đi.

Hô cái gì.

Thẩm Hạo thắc mắc.

Ngoéo tay, móc ngoặc, một trăm năm, không thay đổi, ai thay đổi người đó là cẩu.

Thẩm Hạo lắc đầu: Sai rồi, hợp đồng của chúng ta chỉ có ba năm thôi, sau ba năm hai ta không còn quan hệ gì nữa.

Không đúng, dân gian toàn nói là một trăm năm mà.

Hồ Cửu Nhi cãi lại.

Cô có ngốc không thế, phàm nhân chỉ sống được một trăm năm, cô định trù ẻo ta à.

Muốn ngoéo thì ba năm thôi, không thì buông ra.

Thẩm Hạo nói.

Không, ta thấy người ta toàn nói một trăm năm thôi.

Thôi được rồi, cái cảnh giới này của cô là dùng trí thông minh đổi lấy đúng không.

Ngoéo tay, móc ngoặc, một trăm năm, không thay đổi, ai thay đổi người đó là cẩu.

Thẩm Hạo nói lấy lệ.

Không được, phải nói cùng nhau, phía trước còn phải thêm Thiên Đạo chứng giám, kết thúc phải nói tên nữa.

Mẹ nó chứ.

Được rồi được rồi, cô bảo bắt đầu đi.

Bắt đầu.

Thiên Đạo chứng giám, ngoéo tay, móc ngoặc, một trăm năm, không thay đổi, ai thay đổi người đó là cẩu Hồ Cửu Nhi.

Thiên Đạo chứng giám, ngoéo tay, móc ngoặc, một trăm năm, không thay đổi, ai thay đổi người đó là cẩu Vương Lão Cát.

Dứt lời, Thẩm Hạo kinh ngạc thấy một luồng hồng quang bay ra từ ngón út của hai người, một luồng chui vào trán Thẩm Hạo, một luồng chui vào trán Hồ Cửu Nhi.

Thứ lạ lẫm này làm Thẩm Hạo phát hoảng, ánh mắt không thiện cảm trừng Hồ Cửu Nhi nói: Mẹ kiếp, cái gì thế này.

Cô lại giở trò quỷ gì đấy.

Hồ Cửu Nhi ngơ ngác nhìn Thẩm Hạo: Ngươi chưa từng phát thề bao giờ sao.

Đây chính là Thiên Đạo thệ ngôn.

Nếu ngươi vi phạm, Thiên Đạo sẽ giáng lôi kiếp xuống đấy.

Nực cười, ông trời có giỏi thì đánh chết ta đi.

Thẩm Hạo tự tin tuyên bố.

Oàng oàng.

Lúc này, trên bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn, làm Thẩm Hạo giật bắn mình.

Vãi, cái lôi này là thật hay giả thế.

Dĩ nhiên là thật rồi, cảnh giới càng cao thì Thiên Đạo thệ ngôn càng hiệu nghiệm.

Dù sao thì cũng là tầng lớp mạnh nhất thế giới này rồi, Thiên Đạo tất nhiên phải để ý tới chứ.

Hồ Cửu Nhi khẳng định.

Nhìn gương mặt không tỳ vết, đẹp như tiên giáng trần của Hồ Cửu Nhi, Thẩm Hạo trong lòng bắt đầu lo lắng.

Hắn bắt đầu nghi ngờ, liệu cái vẻ ngoài ngây thơ trong sáng kia có che giấu một bụng đầy mưu mẹo hay không.

Hắn gằn giọng chất vấn: Cô cố ý hại ta đúng không.

Không có mà, đã định ước định thì phải tuân thủ, đó chẳng phải là chuyện hiển nhiên sao.

Hồ Cửu Nhi nghiêm túc nói.

Khốn kiếp thật.

Lần này Thẩm Hạo cứng họng thật rồi.

Ở thế giới hiện đại, Thẩm Hạo thề thốt như uống nước lã, nhưng ở thế giới này hắn chưa bao giờ làm thế.

Hôm nay lại bị Hồ Cửu Nhi dụ dỗ thề thốt thực sự.

Sau đó Thẩm Hạo nghĩ lại, cũng chẳng sao cả.

Vương Lão Cát thề chứ có liên quan gì đến Thẩm Hạo ta đâu.

Thôi thế đi, ta cần nghỉ ngơi, ta đợi quyển Tam Chuyển Huyền Công của cô đấy.

Hồ Cửu Nhi nói: Ngươi cứ ngủ đi, ta và tiểu lão hổ vào trong tháp đây, chúng ta còn nhiều chuyện để nói lắm.

Từ khi sinh ra, Hồ Cửu Nhi không có nhiều bạn bè.

Nàng luôn được tộc hồ yêu bảo vệ, mãi đến khi đạt Thập nhất cảnh đỉnh phong, trong tộc không còn ai là đối thủ của nàng nữa, nàng mới được tự do đi lại.

Nhưng những kẻ đồng lứa trong tộc nhìn thấy nàng đều sợ như chuột thấy mèo, chẳng thể nào giao lưu nổi.

Trò chuyện với Thẩm Hạo khiến nàng cảm thấy rất thú vị.

Nàng có thể cảm nhận được Thẩm Hạo không hề có chút kính sợ nào với nàng, đó cũng chính là điều nàng mong muốn.

Dạo chơi chốn phàm trần vài năm, nàng cũng học được không ít thứ.

Nàng cho rằng ngoéo tay chính là tình bạn.

Đây là lần đầu tiên nàng ngoéo tay với Thẩm Hạo, cảm giác rất mới mẻ.

Còn Bạch Tuyết cũng rất tốt, cùng là yêu tộc chắc chắn sẽ có nhiều chủ đề chung.

Thẩm Hạo nói: Cô không tự ra ngoài tìm chỗ mà ở à, ở đây làm cái gì, ảnh hưởng đến ta làm việc.

Hồ Cửu Nhi thắc mắc: Ngươi định làm việc gì.

Ta sao mà ảnh hưởng đến ngươi được.

Nghe vậy, Thẩm Hạo không giải thích mà bế Bạch Tuyết lên hôn một cái.

Đã hiểu chưa.

Á.

Hồ Cửu Nhi đứng hình mất mấy giây, một lúc sau mới phản ứng

kịp, đôi gò má đỏ bừng lên.

Nàng mới hiểu ra cái làm việc mà Thẩm Hạo nói là chuyện gì.

Nhưng nàng vẫn không đi.

Ngươi cứ làm việc của ngươi đi, ta có thèm nhìn trộm ngươi đâu.

Nói xong, không đợi Thẩm Hạo từ chối, nàng kéo Bạch Tuyết đi thẳng vào trong tháp.

Để lại Thẩm Hạo một mình ngơ ngẩn.

Thẩm Hạo đột nhiên mỉm cười, hắn thật sự tò mò, khi hắn cùng Bạch Tuyết nghiên cứu về tình bạn cao cấp thì cô nàng này có lén nhìn trộm hay không.

Mà nghĩ lại thì cũng đáng để mong chờ đấy chứ.

Cảm thấy chán ngắt, Thẩm Hạo chọn quay trở về thế giới hiện đại để nghỉ ngơi một chút.

Thế giới hiện đại vẫn đang là tết Trung thu.

Đã 11 giờ đêm.

Tống Mộ Mạt Lạp, Thi Nịnh, Hạ Ny, A Lạp Bối Lạp vẫn ngủ như lúc hắn rời đi, tiếng ngáy khẽ vang lên.

Trở về thành thị, Thẩm Hạo không chọn đánh thức họ.

Chương 358

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng len qua rèm cửa chiếu vào phòng, mang lại hơi ấm và sự rạng rỡ.

Tiêu Băng dậy sớm, sau khi trang điểm kỹ càng, nàng xách năm phần ăn sáng thịnh soạn đến biệt thự của Thẩm Hạo.

Tiếng chuông cửa làm Thẩm Hạo thức giấc.

Không cần dùng thần thức, hắn cũng biết là Tiêu Băng đến.

Hạ Ny đứng dậy nói: Để em ra mở cửa.

Mở cửa ra, nhìn thấy Tiêu Băng, nàng mím môi cười.

Hôm nay Tiêu Băng mặc một chiếc váy dài thanh lịch, tà váy nhẹ nhàng bay động, tôn lên những đường cong quyến rũ của cơ thể.

Lớp trang điểm nhã nhặn càng làm ngũ quan vốn đã tinh tế của nàng thêm phần mê người.

Hạ Ny trêu chọc: Chà chà, đây chẳng phải là Tiêu đại tổng tài của chúng ta sao.

Lại đích thân mang bữa sáng tới nữa cơ đấy.

Trước đây em còn chẳng tin, giờ tận mắt thấy mới tin được.

Nhìn xem, vị tổng tài bình thường hay để mặt mộc hôm nay còn đặc biệt trang điểm nhẹ nữa kìa.

Đúng là vì người mình thích mà làm đẹp, không sai chút nào.

Đối diện với sự trêu chọc của Hạ Ny, Tiêu Băng không hề cảm thấy ngượng ngùng hay xấu hổ, ngược lại còn nhẹ nhàng vỗ vai Hạ Ny một cái như để đáp lại.

Dù sao thì từ khi quyết định theo đuổi Thẩm Hạo, nàng đã chuẩn bị sẵn tâm lý cho mọi tình huống, nên không có gì phải e thẹn.

Hơn nữa, là một CEO của tập đoàn, nàng đã quá quen với việc đàm phán và cạnh tranh trên thương trường, nếu ngay cả chút trêu chọc này cũng không đối phó được thì khó mà trụ vững trong giới kinh doanh.

Tiêu Băng mỉm cười nói: Đừng nói tớ, nhìn cậu hồng quang đầy mặt thế kia, tối qua chắc chắn là được như ý nguyện rồi chứ gì.

Tiêu Băng chuyển chủ đề sang Hạ Ny.

Yên tâm, cậu cuối cùng cũng không thoát được đâu, chị em tốt như chúng ta chắc chắn còn gắn bó lâu dài, thậm chí là cả đời đấy.

Hạ Ny đắc ý nói.

Hiển nhiên, Tiêu Băng cũng đã biết được sự phi thường của Thẩm Hạo nên mới chủ động theo đuổi hắn.

Đối với cô bạn thân này, Hạ Ny rất hiểu.

Nếu Thẩm Hạo là một người đàn ông bình thường, có lẽ Hạ Ny sẽ ghen, nhưng Thẩm Hạo là ngoại lệ.

Không định mời tớ vào à, cứ bắt đứng ngoài cửa thế này sao.

Mau vào đi, mau vào đi, em nào dám.

Bước vào biệt thự, Tiêu Băng cười hỏi: Sao vẫn chưa thấy Thẩm Hạo xuống nhỉ.

Cậu đến sớm thế này, anh ấy chắc đang bận trong ôn nhu hương rồi, sắp xuống ngay thôi.

Vừa dứt lời, Thẩm Hạo đã dắt tay Tống Mộ Mạt Lạp bước xuống.

Lát nữa chúng ta đi dã ngoại, đưa Tống Mộ Mạt Lạp và A Lạp Bối Lạp đi tham quan phong cảnh trong nước cho biết.

Còn ai muốn đi nữa không.

Hai cô gái này dù sao cũng từ Xiêm La tới, Thẩm Hạo cũng nên thể hiện một chút, không thể suốt ngày cứ ở lì trong biệt thự được.

Chuyện này làm Thẩm Hạo nhớ tới một câu chuyện cười: Em đã chuẩn bị kỹ càng mất hai tiếng đồng hồ, vậy mà anh lại dắt em vào khách sạn ngủ một đêm.

Thi Nịnh đang chiên trứng liền chủ động nói: Hạo ca, em cũng muốn đi.

Hạ Ny lắc đầu nói: Em không đi được rồi, phải về nhà thăm ông nội, dạo này sức khỏe ông không tốt, vừa hay mang mớ đào này về cho ông nếm thử.

Thẩm Hạo chỉ vào ngăn kéo nói: Trong đó còn ít trà nữa, lấy một gói nhỏ mang về đi.

Em biết rồi, Hạo ca.

Tiêu Băng mắt sáng lên, nàng đang rầu rĩ vì không có cơ hội tiếp xúc nhiều với Thẩm Hạo, thấy hắn định đưa hai chị em đi chơi thì cũng động lòng.

Thẩm Hạo, tôi đi cùng có được không.

Tiêu Băng mong đợi hỏi.

Dĩ nhiên là được, càng đông càng vui mà.

Thẩm Hạo gật đầu.

Vậy chúng ta đi đâu thế.

Thi Nịnh tò mò hỏi.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cũng hơi lúng túng vì chưa nghĩ ra.

Thế là hắn quay sang hỏi Tống Mộ Mạt Lạp: Em có muốn đi đâu không.

Tống Mộ Mạt Lạp suy nghĩ một chút: Em muốn đi xem đại thảo nguyên hoặc là sa mạc, những nơi đó em chưa từng đi.

Được, vậy đi sa mạc, chúng ta đến Đôn Hoàng đi, tới đó dạo quanh sa mạc một chuyến.

Thẩm Hạo quyết định.

Được, để em đặt vé máy bay.

Thi Nịnh chủ động.

Tiêu Băng ở bên cạnh cười nói: Không cần đâu, có thể dùng máy bay riêng của tập đoàn Tiêu thị, để tôi sắp xếp, có thể khởi hành bất cứ lúc nào.

Được, cứ quyết định vậy đi.

Đối với máy bay riêng, Thẩm Hạo không lạ lẫm gì, trong không gian của hắn vẫn còn hai chiếc đang vứt xó.

Chỉ là thứ này thuộc dạng hàng lậu, không thể lộ ra ánh sáng.

Một khi lộ diện sẽ gây chấn động cực lớn, phía Mỹ chắc chắn sẽ điều tra ngay lập tức.

Tuy không sợ nhưng Thẩm Hạo cũng không muốn chuốc lấy rắc rối này.

Đến Đôn Hoàng cũng hay đấy, còn có thể đi xem Nguyệt Nha Tuyền, xem trên mạng thấy đẹp thật.

Tiêu Băng cười nói.

Vậy thì được.

Thẩm Hạo chưa từng đến đó nên thấy sao cũng được.

Ở Linh Vân đại lục, cảnh đẹp gì mà hắn chưa thấy qua chứ, so với phong cảnh trong nước còn hùng vĩ hơn gấp nhiều lần.

Vậy chúng ta ăn sáng xong rồi đi luôn, dạo sa mạc xong có thể sang thảo nguyên chơi tiếp.

Được, dù sao có máy bay riêng cũng tiện hơn nhiều.

Thẩm Hạo nói.

Mọi người đều thống nhất ý kiến, bắt đầu bàn bạc lên kế hoạch cho lộ tuyến du lịch.

Hạ Ny đứng bên cạnh có chút ghen tị, biết thế thì để hai ngày nữa hãy về.

Nhưng nghĩ lại nàng liền gạt đi ý nghĩ đó, ông nội đang bệnh, không về thăm thì thật không phải đạo.

Bữa sáng chính là đồ Tiêu Băng mang tới.

Vì biết đông người nên nàng chuẩn bị khá nhiều.

Ăn xong, mọi người cùng lái xe ra sân bay.

Hạ Ny khởi hành đi Kinh thành, còn Thẩm Hạo cùng các cô gái lên máy bay riêng, hướng về đích đến là tỉnh Túc.

Máy bay từ từ hạ cánh xuống sân bay quốc tế Mạc Cao Đôn Hoàng, lúc này đã hơn mười giờ sáng.

Vừa bước ra khỏi sân bay, Thẩm Hạo liền thấy hai người phụ nữ mặc đồng phục hướng dẫn viên du lịch, tay cầm tấm biển ghi rõ hai chữ Tiêu tổng.

Cạnh họ là hai chiếc Buick GL8 đời mới đang tĩnh lặng chờ đợi.

Nhìn thấy cảnh này, Tiêu Băng mỉm cười giải thích với tôi: Đi

thôi, đây là người đến đón chúng ta.

Một người bạn của tôi mở công ty du lịch, vừa hay phụ trách nghiệp vụ ở Đôn Hoàng này.

Đi xem danh lam thắng cảnh mà không có hướng dẫn viên thì không được.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cũng không có ý kiến gì, cười nói: Tranh thủ lúc trời còn sớm, chúng ta mau qua đó đi.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Hạo đến Đôn Hoàng, ấn tượng của hắn về nơi này ngoài các bức bích họa phật tượng nghệ thuật thì chính là Suối Nguyệt Nha giữa sa mạc.

Bước lên phía trước, người phụ nữ dẫn đầu mặc sơ mi xanh và vest đen cung kính nói: Chào Tiêu tổng, tôi là Vương Lộ Lộ, hướng dẫn viên của ngài trong chuyến đi này, rất vinh hạnh được phục vụ ngài.

Tiêu Băng cười đáp: Vất vả cho các cô rồi.

Tiêu tổng khách khí quá, đây là vinh hạnh của chúng tôi.

Được rồi, lên xe thôi, ở đây đông người hỗn tạp.

Thẩm Hạo cảm nhận được những ánh mắt ghen tị của đám đàn ông tại cửa sân bay, liền lên tiếng thúc giục.

Ân, hai chiếc xe thì chia thế nào.

Tiêu Băng hỏi.

Nhóm của Thẩm Hạo gồm Thi Nịnh, Tiêu Băng, Tống Mộ Mạt Lạp, Arabella tổng cộng năm người, cộng thêm tài xế và hướng dẫn viên chắc chắn phải chia làm hai xe.

Trong thâm tâm, Tiêu Băng muốn ngồi cùng xe với Thẩm Hạo nhưng lại ngại ngùng không dám mở lời.

Thẩm Hạo nói: Thi Nịnh, cô và Tiêu Băng một xe đi.

Vương Lộ Lộ mỉm cười hỏi: Tiêu tổng, ngài muốn đi khu thắng cảnh nào trước.

Tiêu Băng đáp: Đợi một chút, để tôi hỏi ý kiến đã.

Nói xong, cô gửi một tin nhắn thoại hỏi Thẩm Hạo muốn đi đâu chơi trước.

Ngồi ở ghế phụ lái, hướng dẫn viên Vương Lộ vẻ chấn kinh, có chút không thể tin nổi.

Ông chủ của cô là người có quan hệ rộng, các ngành các nghề đều có thể dàn xếp ổn thỏa.

Là hướng dẫn viên xuất sắc nhất công ty, ông chủ đã dặn đi dặn lại cô phải phục vụ người phụ nữ tên Tiêu Băng này thật tốt, tuyệt đối không được đắc tội.

Đây là vị nữ tổng tài có tài sản hàng chục tỷ cơ mà.

Vậy mà vị nữ tổng tài được ông chủ coi trọng như vậy lại phải đi hỏi ý kiến của người đàn ông kia.

Trong nháy mắt, Vương Lộ Lộ càng thêm tò mò về thân phận của Thẩm Hạo.

Cô thầm hạ quyết tâm phải càng thêm cung kính với Thẩm Hạo.

Dù không thích cũng tuyệt đối không được đắc tội.

Vài giây sau, Thẩm Hạo gửi tin nhắn lại: Đi hang Mạc Cao.

Tiêu Băng nói: Đến hang Mạc Cao.

Rõ, thưa Tiêu tổng.

Vương Lộ Lộ cung kính đáp.

Hai chiếc Buick nhanh chóng rời khỏi sân bay.

Bình thường hai tài xế này lái xe rất nhanh, có quan hệ của ông chủ nên chuyện chạy quá tốc độ là không tồn tại.

Nhưng hôm nay họ lại chậm và ổn định lạ thường.

Trước khi đi, ông chủ của họ đã buông lời đe dọa, ai để xảy ra chuyện thì tự mang đầu đến gặp.

Vị ông chủ có thế lực cả trong giới hắc bạch đều nể sợ đã nói như vậy, bọn họ nào dám lái nhanh, chỉ có thể cẩn thận chưa từng thấy.

Tiêu Băng, Thi Nịnh ai nấy đều là mỹ nữ da trắng mặt đẹp, khí chất cực phẩm, nhưng hôm nay tài xế đến gương chiếu hậu cũng không dám nhìn trộm.

Chương 359

Đi về phía Đông Nam hơn 30 km, băng qua một vùng đất hoang vu, đột nhiên một ốc đảo hiện ra.

Vương Lộ Lộ cười nói: Tiêu tổng, phía trước ốc đảo chính là hang Mạc Cao rồi.

Đến nơi, Vương Lộ Lộ mua vé dẫn nhóm Thẩm Hạo vào trong.

Vào đến hang Mạc Cao, Vương Lộ Lộ lập tức tự tin hẳn lên, dù sao hướng dẫn viên cũng là nghề chuyên môn của cô.

Hang Mạc Cao tục xưng là Thiên Phật Động, là quần thể hang động đại diện trong các hang động ở Đôn Hoàng.

Tọa lạc tại điểm cuối phía Tây của hành lang Hà Tây, nơi đây từ thời Hán đã luôn là nút giao thông quan trọng giữa Trung Quốc và phương Tây.

Vẻ đẹp và sức chấn hưng của nó là vô song.

Quý Tiện Lâm từng nói: Trên thế giới chỉ có bốn hệ thống văn hóa có lịch sử lâu đời, địa vực rộng lớn, tự thành hệ thống và ảnh hưởng sâu rộng, đó là: An Lạc, Ấn Độ, Hy Lạp và Hồi giáo, không có cái thứ năm. mà nơi bốn hệ thống văn hóa này hội tụ chỉ có một, chính là Đôn Hoàng của chúng ta, không có nơi thứ hai.

Nhìn những bức tượng Phật trên tường, Thẩm Hạo có cảm giác như vịt nghe sấm, loại thắng cảnh này mà không có hướng dẫn viên thuyết minh thì đúng là xem không hiểu, cũng chẳng thấy thú vị gì.

Vương Lộ Lộ nhìn Thẩm Hạo được bốn người đẹp vây quanh mà chấn kinh tận đáy lòng.

Tiêu tổng lại đích thân đút nước cho Thẩm Hạo uống, ba cô gái

bên cạnh người thì lau vết nước ở khóe miệng, hai người thì bóp vai cho anh ta.

Trời đất ơi, cái này. cái này.

Đại não của Vương Lộ Lộ gần như đình trệ.

Tiêu tổng lại không để ý sao.

Thật lợi hại.

Có thể khiến một người phụ nữ có thân phận như Tiêu tổng phục vụ như vậy, đúng là không còn ai khác.

Cô bắt đầu tò mò rốt cuộc người đàn ông này có thân phận gì mà kinh khủng đến thế, nhưng tò mò thì tò mò, thái độ của cô với Thẩm Hạo càng thêm tôn kính hơn, sợ rằng lỡ lời chọc giận anh ta.

Sau khi xem qua một số bích họa và hang động trân quý, họ kết thúc chuyến tham quan vào khoảng 12 giờ vì mọi người đều đã đói.

Tiêu tổng, tôi đã đặt sẵn bữa trưa cho mọi người rồi, mời đi theo tôi.

Vương Lộ Lộ cười nói, nói suốt một đường khiến cô cũng khô cả cổ.

Tiêu Băng đáp: Được, chúng tôi cũng vừa hay thấy đói.

Rất nhanh, mấy người lái xe quay lại khu đô thị, vào một khách sạn.

Các món ăn đều là đặc sản địa phương.

Tiêu tổng, đây đều là các món nổi tiếng của Đôn Hoàng: cừu nướng nguyên con, mì vàng thịt lừa, canh bột thịt dê.

Nếu Tiêu tổng cần gì cứ gọi tôi, tôi ở ngay phòng bên cạnh.

Vương Lộ Lộ cười nói.

Được, làm phiền cô rồi.

Tiêu tổng đừng nói vậy, mời mọi người dùng bữa tự nhiên.

Sau khi Vương Lộ Lộ đi khỏi, Thẩm Hạo nói: Được rồi, mọi người ăn đi thôi, đừng nhìn nữa.

Vâng.

Canh dê này đúng là không tệ.

Cừu nướng cũng ngon lắm.

Chẳng biết là do đói hay do đồ ăn ngon thật mà các cô gái đều ăn rất ngon lành.

Thẩm Hạo cũng hiếm khi được thư giãn.

Nhìn Tiêu Băng không ngừng cắt thịt dê cho mình, khóe miệng Thẩm Hạo nhếch lên một nụ cười đầy ẩn ý, ánh mắt không hề che giấu mà đánh giá cô từ trên xuống dưới.

Hắn thầm buồn cười, đường đường là một đại tổng tài, bỏ cả công việc đi theo du lịch, lại còn ân cần như thế, tấm lòng này quá rõ ràng rồi.

Hắn thầm tính toán, tối nay phải thu phục Tiêu Băng mới được.

Tiêu Băng cảm nhận được ánh mắt rực cháy của Thẩm Hạo, tim không khỏi thắt lại nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh đặt thịt dê lên khay nướng, sau đó cẩn thận rắc gia vị.

Cô hơi mất tự nhiên vuốt lại mái tóc, nói: Nhìn tôi làm gì, mau ăn thịt dê đi, nguội là không ngon đâu.

Thịt dê đại tổng tài cắt chắc chắn là rất tuyệt.

Câu nói này khiến Tiêu Băng cảm thấy ngọt ngào trong lòng.

Thấy Thẩm Hạo ăn ngon lành, cô thầm vui sướng.

Cô nhận ra mình ngày càng thích nhìn bộ dạng Thẩm Hạo khi ăn đồ ăn, dường như có thể tìm thấy một loại cảm giác thành tựu từ đó.

Mọi thứ dường như đang phát triển theo hướng tốt đẹp.

Thi Nịnh đứng bên cạnh cũng thầm khâm phục, một đại tổng tài có thể làm đến mức này, đúng là quả quyết.

Người bình thường chắc chắn không bỏ xuống được cái tôi như vậy.

Ăn xong đặc sản địa phương, cả nhóm rời đi.

Vừa ra khỏi quán, Tiêu Băng cười hỏi: Bây giờ chúng ta đi đâu.

Ánh mắt các cô gái đều hướng về Thẩm Hạo, ở đây hắn mới là người quyết định.

Ngẩng đầu nhìn cái nắng gắt, Thẩm Hạo nói: Trời còn sớm, giờ về khách sạn thì hơi sớm quá.

Hay là chúng ta đi Suối Nguyệt Nha đi.

Hảo, tôi không ý kiến.

Em cũng vậy.

Vậy xuất phát thôi.

Thẩm Hạo vừa dứt lời, hướng dẫn viên Vương Lộ Lộ lập tức gọi tài xế lái xe tới.

Đến Suối Nguyệt Nha, vì vào kỳ nghỉ lễ Quốc khánh nên người đông nghịt, đen kịt một mảnh.

Chỉ riêng lạc đà đã có mấy nghìn con.

Ở nơi khác thì kẹt xe, ở đây thì kẹt lạc đà.

Vương Lộ Lộ cười nói: Thẩm tiên sinh, Tiêu tổng, mọi người đợi một chút, tôi đi dắt mấy con lạc đà qua đây.

Đến Đôn Hoàng mà không trải nghiệm cưỡi lạc đà thì thật là thiếu sót.

Đi đi.

Tiêu Băng nói.

Nhìn ánh nắng trên đầu, có lẽ sợ bị cháy nắng nên Thi Nịnh và Tiêu Băng đều đeo mũ và kính râm.

Arabella và Tống Mộ Mạt Lạp thì không để ý lắm.

Hai cô nàng là con lai nên cũng không sợ đen.

Hơn nữa ở Xiêm La cũng không lấy da trắng làm chuẩn đẹp, họ đi theo phong cách Âu Mỹ với thân hình khỏe khoắn và làn da mật ong.

Nhiều người da trắng Âu Mỹ còn cố tình đi phơi nắng để khoe khoang mình hay đi nghỉ dưỡng ở bãi biển.

Trong lúc chờ đợi, Thi Nịnh nhìn tấm biển quảng cáo: Cưỡi lạc đà một người 100 tệ, vé vào Suối Nguyệt Nha 110 tệ có hiệu lực ba ngày, cũng được đấy chứ.

Thẩm Hạo cười: Đó gọi là chiêu trò đấy, cô hiểu không.

Người bình thường chẳng ai rảnh mà ngày nào cũng đến đây, cơ bản là chơi một ngày rồi về thôi.

Nhưng trong nước đúng là đông người thật, người xưa nằm mơ cũng không ngờ có ngày cái nơi khỉ ho cò gáy này lại kẹt người như vậy.

Hạo ca nói đúng.

Thi Nịnh cười.

Tiêu Băng bên cạnh cũng gật đầu, ánh mắt rạng rỡ nhìn Thẩm Hạo.

Lúc nãy khi ăn cơm, cô có thể cảm nhận được ánh mắt Thẩm Hạo nhìn mình đã có sự thay đổi.

Thái độ của hắn đối với cô dường như cũng khác đi, ánh mắt đó cứ như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy.

Nhưng Tiêu Băng không những không giận mà trái lại còn rất thích.

Trước đây cô luôn cảm thấy có một lớp ngăn cách với Thẩm Hạo, hắn đối xử với cô không lạnh không nóng, cứ như bạn bè bình thường.

Nhưng qua nỗ lực thời gian này, hảo cảm đã tăng lên không ít.

Hôm nay đối với Tiêu Băng mà nói là một sự đột phá, điều này khiến cô rất vui.

Dù Tiêu Băng đeo kính râm nhưng Thẩm Hạo vẫn cảm nhận rõ ánh mắt của cô.

Hắn khẽ mỉm cười với cô, khiến Tiêu Băng chột dạ đỏ mặt.

Cô không ngờ Thẩm Hạo lại biết mình đang nhìn trộm.

Rất nhanh, Vương Lộ Lộ đã dắt sáu con lạc đà tới.

Thẩm tiên sinh, Tiêu tổng, để tôi đỡ mọi người lên lạc đà.

Tiêu Băng nhìn con lạc đà cao lớn thì hơi do dự, dù sao cô cũng chưa từng cưỡi bao giờ.

Thấy biểu cảm của Tiêu Băng, Thẩm Hạo cười nói: Để tôi đỡ em lên.

Nói rồi hắn đỡ lấy Tiêu Băng, bàn tay đẩy nhẹ vào vòng ba căng tròn của cô để đưa cô lên.

Cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay to lớn của Thẩm Hạo, Tiêu

Băng chỉ cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, mặt cũng ửng hồng.

Vương Lộ Lộ thấy hành động thân mật của hai người thì há hốc mồm, định nói gì đó lại thôi.

Cô vốn định nói là con lạc đà này có thể quỳ xuống được.

Thẩm Hạo đỡ xong Tiêu Băng rồi lần lượt đỡ Thi Nịnh và ba cô gái còn lại lên lạc đà.

Tiếp theo, cả nhóm cưỡi lạc đà thong thả tiến về phía trước, phong cảnh sa mạc đẹp không sao tả xiết.

Những cồn cát vàng nhấp nhô liên tiếp, ánh nắng chiếu xuống như một đại dương vàng óng.

Gió nhẹ thổi qua mang theo chút mát mẻ khiến lòng người vô cùng thư thái.

Chương 360

Không biết từ lúc nào họ đã đến một gò cao, từ đây có thể phóng tầm mắt bao quát toàn cảnh tráng lệ của sa mạc.

Arabella và Tống Mộ Mạt Lạp đầy vẻ phấn khích, đối với các cô thì cưỡi lạc đà hay chơi đùa trên sa mạc đều rất mới mẻ và thú vị.

Tống Mộ Mạt Lạp không nhịn được tán thưởng: Ông chủ, nơi này đẹp thật đấy.

Thẩm Hạo cười đáp: Thỉnh thoảng cô đến một lần thì thấy đẹp, chứ bảo ở đây một tháng là cô cuống lên ngay.

Nơi này chỉ hợp để du lịch thôi.

Ông chủ nói đúng.

Tống Mộ Mạt Lạp cười không phản bác.

Sa mạc tuy hùng vĩ nhưng chỉ dùng để thưởng ngoạn, chứ sinh hoạt chắc chắn không thuận tiện vì thiếu nước và rau xanh trái cây.

Suốt dọc đường, nhan sắc của Tiêu Băng và bốn cô gái đã thu hút bao ánh nhìn.

Không chỉ đàn ông ngoái lại nhìn mà ngay cả phụ nữ cũng không ngoại lệ.

Họ lúc thì nhìn các cô gái, lúc lại nhìn chằm chằm vào Thẩm Hạo.

Khí chất và nhan sắc thế này thì ngoài đời thực họ đào đâu ra mà thấy.

Đi được nửa đường thì bắt đầu kẹt lạc đà.

Mấy người cũng chẳng vội, trái lại còn thấy vui vẻ, dù sao kẹt lạc đà cũng thú vị hơn kẹt xe nhiều.

Có hai nữ sinh đại học gần đó vẻ mặt sầu não nói: Hỏng rồi, quên không đặt trước, hang đá Đôn Hoàng không xem được rồi.

Mùa cao điểm du lịch thì đương nhiên không xem được rồi.

Thẩm Hạo thầm nghĩ, trong đó thực ra chẳng có gì xem được nhiều, trừ phi là người yêu thích Phật giáo hoặc hiểu về lịch sử, nếu không có thuyết minh thì đúng là chẳng nhìn ra được gì.

Sau khi kẹt một lúc, lạc đà tiếp tục tiến bước.

Sau khi đến Suối Nguyệt Nha, mọi người bước lên những bậc thang gỗ để lên đỉnh đồi cát.

Nhìn Suối Nguyệt Nha, ai nấy đều hưng phấn.

Một mảng xanh giữa lòng sa mạc, đẹp quá.

Suối Nguyệt Nha này đúng là điểm nhấn tuyệt vời.

Thật thần kỳ, giữa sa mạc lại có hồ nước hình trăng khuyết lớn thế này.

Hướng dẫn viên Vương Lộ Lộ nói: Phía dưới giờ đều có đường ống nhân tạo, dù sao cũng phải đảm bảo trải nghiệm của du khách.

Thuần thiên nhiên thì không phải lúc nào cũng đáp ứng được nên cần có sự can thiệp của con người.

Nhóm Thẩm Hạo gật đầu ra vẻ thấu hiểu, nhiều khu thắng cảnh trong nước đều là nhân tạo cả.

Trên những sườn cát ở Suối Nguyệt Nha đâu đâu cũng thấy bóng người.

Đi du lịch thực chất là đi xem người.

Vương Lộ Lộ chỉ vào những chiếc xe địa hình sa mạc bên cạnh: Tiêu tổng, Thẩm tiên sinh, bên kia có xe địa hình, có thể lái đi chơi tùy

thích.

Thẩm Hạo thì không hứng thú mấy, nhưng Thi Nịnh và Tiêu Băng thì đều muốn thử.

Vậy chúng ta qua đó đi.

Xe địa hình một chiếc chở hai người, năm người của Thẩm Hạo lấy ba chiếc.

Thi Nịnh nhìn ra ý đồ của Thẩm Hạo với Tiêu Băng, liền cười nói: Tôi một người một chiếc.

Còn dư lại chiếc cuối cùng, Tiêu Băng mặt đỏ lên nói: Vậy tôi và Thẩm Hạo một chiếc.

Ban đầu không có hứng thú, nhưng khi Thẩm Hạo lái một vòng, cát bụi bay mù mịt cũng thấy khá vui vẻ.

Thẩm Hạo cua một vòng quá gắt khiến Tiêu Băng sợ hãi ôm chặt lấy hắn.

Cảm nhận được sự mềm mại trên lưng, Thẩm Hạo cười cười rồi tăng tốc.

Có vẻ như thích cảm giác được ôm Thẩm Hạo, từ lúc ôm vào Tiêu Băng liền không hề buông tay.

Chơi xong một vòng, Tống Mộ Mạt Lạp và Thi Nịnh thấy Thẩm Hạo dắt tay Tiêu Băng thì nhìn nhau mỉm cười.

Không biết từ lúc nào đã đến sẩm tối, ánh hoàng hôn nhuộm đỏ cả bãi cát Suối Nguyệt Nha.

Vương Lộ Lộ hỏi: Thẩm tiên sinh, Tiêu tổng, mọi người có muốn ở lại xem cảnh đêm Suối Nguyệt Nha không, cũng rất đẹp đấy ạ.

Thẩm Hạo đáp: Được chứ, xem xong rồi hãy về khách sạn.

Màn đêm lặng lẽ buông xuống, Suối Nguyệt Nha dưới ánh trăng hiện lên vô cùng lộng lẫy.

Du khách ngồi tĩnh lặng trên sườn cát, mỗi người đều bật đèn pin điện thoại, trông như những vì sao lấp lánh điểm xuyết trên nền cát.

Họ khẽ vẫy điện thoại, ánh sáng yếu ớt đan xen giữa bầu trời sao tạo nên một cảnh tượng khá bắt mắt.

Gió nhẹ thổi qua khiến những hạt cát mịn khẽ lay động.

Thi Nịnh lấy điện thoại ra, cười bước đến cạnh Thẩm Hạo nói: Hạo ca, chúng ta cùng chụp ảnh chung đi.

Thẩm Hạo thấy cũng hay, cười nói: Đề nghị của cô đúng là không tệ, chơi cả ngày rồi mà vẫn chưa chụp tấm ảnh chung nào.

Hắn quay đầu thấy Tống Mộ Mạt Lạp và Arabella đang nhìn quanh quất, liền gọi hai nàng: Lại đây, lại đây chụp ảnh chung nào.

Vâng.

Hướng dẫn viên Vương Lộ Lộ xung phong nói: Thẩm tiên sinh, để tôi chụp ảnh cho mọi người.

Vậy đa tạ cô nhé.

Ngài đừng nói thế, đó là việc tôi nên làm.

Cầm lấy điện thoại của Thi Nịnh, Vương Lộ Lộ bắt đầu chụp ảnh từ đủ các góc độ.

Vừa chụp cô vừa cảm thán: Thẩm tiên sinh, Tiêu tổng, hai người đúng là nhân trung long phượng, đẹp quá đi mất, chụp thế nào cũng đẹp, hoàn toàn không có khuyết điểm gì, không cần dùng app làm đẹp luôn.

Những lời khen ngọt ngào thì ai chẳng thích, Tiêu Băng và Thi Nịnh cười tươi như hoa.

Lúc này, Tiêu Băng đột nhiên nói: Thẩm Hạo, hai chúng ta chụp riêng một tấm đi.

Thi Nịnh lập tức reo hò ủng hộ: Hảo, em ủng hộ, để em chụp cho hai người. 1, 2, 3, cười nào.

Ngay khoảnh khắc Thi Nịnh nhấn nút chụp, Tiêu Băng với vẻ mặt hạnh phúc tựa vào lòng Thẩm Hạo.

Chụp xong, Thi Nịnh nhìn ảnh không khỏi thốt lên: Oa, Băng Băng tỷ, tấm này đẹp quá, chị cười tươi như hoa vậy, thật là đẹp.

Tiêu Băng hớn hở: Thật sao.

Lát nữa gửi cho chị nhé.

Nhìn ảnh chụp chung của hai người, Thi Nịnh cũng không nhịn được: Hạo ca, em cũng muốn chụp chung để làm màn hình nền mới.

Được thôi, như cô mong muốn, từng người một, ai cũng có phần.

Cứ thế, Thẩm Hạo lần lượt chụp ảnh với từng cô gái, thoắt cái đã mười giờ đêm.

Mọi người dự định nghỉ ngơi.

Hướng dẫn viên Vương Lộ Lộ cũng thở phào nhẹ nhõm, đi theo cả ngày cô cũng mệt phờ.

Tiêu Băng hỏi: Tối nay ở đâu.

Vương Lộ Lộ đáp: Tiêu tổng yên tâm, tôi đã sắp xếp phòng ngắm sao cho ngài rồi, nếu ngài không thích thì bên kia có cả lều trại.

Được rồi, cứ ở phòng ngắm sao xem thế nào.

Dưới sự dẫn dắt của Vương Lộ Lộ, mọi người đến căn phòng ngắm sao giữa sa mạc.

Đó là một gian phòng hình bầu dục bằng kính, bên trên hoàn toàn

là kính trong suốt, bên trong trang trí hào hoa, diện tích không lớn lắm nhưng tắm rửa gì cũng tiện.

Thẩm Hạo rất hài lòng.

Tiêu tổng, Thẩm tiên sinh, chúng tôi đã chuẩn bị hai phòng, mọi người tự phân phối nhé.

Tống Mộ Mạt Lạp, Arabella và Thi Nịnh nhìn nhau cười đầy ẩn ý.

Tống Mộ Mạt Lạp nói: Ông chủ, ba chúng em ở một phòng, tối nay anh và Tiêu tổng ở một phòng nhé.

Được thôi.

Thẩm Hạo cười đáp.

Hắn quay sang nhìn Tiêu Băng, chỉ thấy lúc này nàng thẹn thùng đỏ mặt, cúi đầu nhìn mũi chân nhưng bị vòng một che khuất tầm mắt nên không thấy được.

Không nói lời nào tức là mặc định đồng ý.

Thẩm Hạo cũng chẳng thèm lôi thôi, dắt tay Tiêu Băng đi thẳng về phòng.

Vào đến phòng, Tiêu Băng khẽ nói: Nghịch cát cả ngày rồi, tôi đi tắm trước đây.

Đi đi.

Tiêu Băng đóng cửa phòng tắm lại, tựa lưng vào tường thở dốc.

Cô căng thẳng đến mức luống cuống chân tay, tình cảnh này còn khiến cô lo lắng hơn cả khi ngồi trên bàn đàm phán.

Nhìn mình trong gương với đôi má đỏ bừng như đang phát sốt, cô vội vã mở vòi nước dùng nước lạnh để hạ hỏa, hít một hơi thật sâu mới gắng bình tĩnh lại được.

Cô nắm chặt nắm đấm tự cổ vũ bản thân.

Còn Thẩm Hạo, người vẫn luôn dùng thần thức quan sát tình hình bên trong, thấy dáng vẻ đáng yêu của Tiêu Băng thì không khỏi bật cười.

Ai mà ngờ được một nữ tổng tài lại có lúc căng thẳng đến mức này.

Thẩm Hạo thấy rất sảng khoái, điều này chứng tỏ gì.

Chứng tỏ mị lực của hắn là vô địch.

Tiêu Băng đang tắm dở thì đột nhiên Thẩm Hạo đẩy cửa bước vào.

Cô giật mình kêu khẽ một tiếng, nhưng khoảnh khắc sau đã không thốt nên lời.

Thời gian từ từ trôi đi, đêm sa mạc yên tĩnh lạ thường.

Chỉ cần ngẩng đầu là có thể nhìn thấy muôn vàn tinh tú qua mái kính, khung cảnh này mang lại cảm giác như thuở nhỏ nằm ngủ trên mái nhà ở nông thôn.

Nhìn Tiêu Băng đang ngủ say, Thẩm Hạo châm một điếu thuốc, rít hai hơi rồi quay trở về Linh Vân đại lục.

Hắn muốn tìm Bạch Tuyết, vì hắn vẫn chưa ăn no.

Cảm nhận được sự triệu hoán của Thẩm Hạo, Bạch Tuyết không thèm để ý đến Hồ Cửu Nhi mà lao ra khỏi tháp.

Tiếp đó, ngay trước mặt Hồ Cửu Nhi, hắn đã dạy cho nàng một bài học sinh động về sự hòa hợp của đại tự nhiên, cũng dạy nàng một câu ngạn ngữ: Không vào hang cọp sao bắt được cọp con.

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo phát hiện Hồ Cửu Nhi không có ở trong tháp, liền bật cười: Con hồ ly tinh này, bảo đừng ở bên trong mà cứ

bướng.

Bạch Tuyết nói: Chủ nhân tốt nhất đừng trêu chọc nàng ta, hiện tại chúng ta đánh không lại nàng đâu.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Bạch Tuyết, Thẩm Hạo vỗ nhẹ vào sóng mũi nàng, thản nhiên nói: Yên tâm đi, nàng ta hiện tại đang cầu cạnh ta, tự nhiên sẽ không làm bậy.

Lại nói ta và nàng ta không có xung đột lợi ích, căn bản chẳng cần phải chọc giận nàng.

Thẩm Hạo vừa dứt lời, Hồ Cửu Nhi đã đẩy cửa bước vào, lườm hắn một cái: Ta vừa đi khỏi ngươi đã nói xấu sau lưng ta rồi.

Thẩm Hạo đáp: Vậy ta nói lại trước mặt ngươi một lần nữa vậy.

Ngươi.

Hồ Cửu Nhi nhất thời cứng họng.

Nàng kiêu kỳ hừ một tiếng, đột nhiên trong tay xuất hiện một miếng ngọc bội quăng cho Thẩm Hạo.

Đây là cái gì.

Thẩm Hạo nghi hoặc.

Ngươi tự xem không phải biết rồi sao.

Hồ Cửu Nhi vẻ mặt đầy mong đợi nhìn Thẩm Hạo, biểu cảm đó giống như học sinh tiểu học đạt 100 điểm đang chờ cha mẹ khen ngợi vậy.

Thẩm Hạo đưa thần thức vào ngọc giản, vô số thông tin ùa vào, lập tức hắn đã hiểu ra.

Hóa ra đây là phần hậu tục của Tam Chuyển Huyền Công.

Thẩm Hạo vẻ mặt quái dị hỏi: Cái này ở đâu ra.

Chẳng phải chỉ là một quyển công pháp thôi sao.

Còn chẳng phải lấy dễ như trở bàn tay, ta đến buổi đấu giá đó rồi sao chép một bản.

Hồ Cửu Nhi nói.

Chương 361

Thẩm Hạo trong lòng vui vẻ nhưng không nhịn được trêu chọc: Ngươi đây chẳng phải là đi trộm sao.

Nghe vậy, Hồ Cửu Nhi đỏ mặt, trừng mắt nhìn Thẩm Hạo.

Nàng vốn định đợi hắn khen ngợi, không ngờ lại bị trêu chọc thế này.

Ngươi không cần thì trả lại ta.

Giờ trả cũng vô dụng thôi, ta xem hết rồi, nội dung bên trong cũng nhớ cả rồi.

Ngươi chắc chắn muốn lấy lại sao.

Thẩm Hạo cười.

Đáng ghét.

Hồ Cửu Nhi cãi không lại Thẩm Hạo, chỉ để lại hai chữ rồi quay lưng bỏ đi.

Tất nhiên là vẫn phải cảm ơn ngươi, ít nhất cũng giúp ta tiết kiệm được không ít linh thạch.

Thẩm Hạo cười nói.

Quay lưng về phía Thẩm Hạo, đôi môi mỏng của Hồ Cửu Nhi hơi bĩu ra, nhưng khóe miệng lại không nhịn được mà nhếch lên: Hừ, coi như ngươi thức thời.

Nói rồi nàng vui vẻ chạy ra ngoài.

Thẩm Hạo bật cười, cô nàng này cảnh giới thì mạnh nhưng tâm tính vẫn như thiếu nữ vậy, cảm xúc đến nhanh đi cũng nhanh, không để bụng.

Cảm giác này giống như nuôi một bảo bối ngoan ngoãn trong nhà mà lại gặp phải gã trai hư vậy.

Đã có được công pháp luyện thể Tam Chuyển Huyền Công cùng ngự lôi công pháp Ngự Lôi Quyết, mục đích của Thẩm Hạo khi đến Lạc Nhật thành coi như đã đạt thành.

Ở lại đây cũng không còn gì thú vị.

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo dẫn theo Bạch Tuyết rời thành.

Đi bên cạnh hắn, Hồ Cửu Nhi tò mò hỏi: Thẩm Hạo, chúng ta đi đâu.

Thẩm Hạo liếc nhìn nàng, nhàn nhạt nói: Đi cho lôi đánh.

Nghe vậy, Hồ Cửu Nhi giật mình: Ngươi không phải đang đùa chứ.

Ai rảnh mà đùa với ngươi.

Là thật đấy.

Tất nhiên không phải nhằm vào ngươi, Bạch Tuyết vừa hay cũng sắp đột phá, ta giúp nàng độ lôi kiếp.

Thẩm Hạo nói.

Bạch Tuyết ở trong tháp vô cùng cảm động: Đa tạ chủ nhân.

Thật sao.

Gương mặt tuyệt mỹ của Hồ Cửu Nhi hiện lên vẻ vui mừng.

Nếu là độ lôi kiếp, nàng nhất định phải xem.

Thẩm Hạo không sợ lôi kiếp thì mới có lợi cho nàng.

Dù Bạch Tuyết đã khẳng định chắc nịch nhưng tai nghe không bằng mắt thấy, phải nhìn tận mắt mới yên tâm được.

Lạc Nhật thành là nơi hội tụ vô số cao thủ, để tránh rắc rối, Thẩm

Hạo dẫn Bạch Tuyết cùng mọi người đi thật xa.

Bay ròng rã một ngày mới đến một đỉnh núi.

Khi đến nơi, đám yêu thú tam cảnh, tứ cảnh trên núi đều sợ hãi bỏ chạy toán loạn.

Thẩm Hạo cũng chẳng thèm để ý đến đám tép riu đó, hắn thả Bạch Tuyết ra ngoài.

Chuẩn bị đi, bắt đầu độ kiếp.

Vâng, chủ nhân.

Bạch Tuyết điều chỉnh tâm thái, đưa trạng thái bản thân lên đỉnh phong.

Thấy Hồ Cửu Nhi có vẻ hăng hái, Thẩm Hạo không nhịn được nhắc nhở: Ngươi tránh xa ra một chút, cẩn thận bị sét đánh trúng.

Hồ Cửu Nhi giật mình, do dự hỏi: Không đến mức đó chứ.

Thẩm Hạo thản nhiên: Vậy ngươi cứ đứng đây đi, bị sét đánh thì đừng trách ta.

Vậy ta trốn vào trong tháp không phải là được sao.

Hồ Cửu Nhi vừa nghĩ đến việc bị sét đánh là đã sợ đến mức run rẩy.

Dù là người hay yêu thì đối với những điều chưa biết luôn có sự sợ hãi tột cùng.

Lúc nhỏ nàng đã tận mắt thấy mẫu thân mình tan thành tro bụi dưới lôi kiếp, nỗi sợ hãi thấu linh hồn đó vẫn luôn bám lấy nàng cho đến khi trưởng thành.

Không vấn đề gì, nhanh lên chút đi, đừng làm lỡ việc ta kháng lôi.

Thẩm Hạo nói.

Hồ Cửu Nhi nhìn Thẩm Hạo với ánh mắt quái dị, người khác đối mặt lôi kiếp đều sợ chết khiếp, có thể trốn thì trốn, sao Thẩm Hạo thấy lôi kiếp lại còn có vẻ hưng phấn.

Nhưng trong lòng nàng lại thấy vô cùng yên tâm.

Điều này chứng tỏ Thẩm Hạo rất mạnh, lúc đó nàng cũng có thể hưởng ké chút lợi lộc.

Hồ Cửu Nhi hóa thành một đạo hồng quang chui vào tiểu tháp.

Ngay sau khi nàng vừa vào được một lúc, mây đen bắt đầu ngưng tụ.

Trên trời sấm vang rền, lôi kiếp đã âm thầm tích tụ.

Bạch Tuyết nhìn Thẩm Hạo: Chủ nhân, nếu chịu không nổi thì người cứ lánh đi trước nhé.

Nàng vẫn nhớ Thẩm Hạo có thể biến mất tại chỗ trong nháy mắt, nếu không chịu được thì chạy trốn cũng không phải vấn đề gì.

Yên tâm đi, chút lôi kiếp cỏn con này ta giải quyết được.

Thẩm Hạo nói xong liền dắt Bạch Tuyết bay vọt lên không trung.

Mây đen ngày càng dày đặc, bầu trời tối sầm lại trong nháy mắt, giơ bàn tay lên không thấy rõ năm ngón.

Yêu thú trong vòng vài chục dặm đều sợ hãi bỏ chạy thoát thân.

Không để Thẩm Hạo và Bạch Tuyết đợi lâu, chỉ trong thời gian một chén trà, một đạo lôi đình to bằng chum nước xé toạc màn đêm, đánh thẳng về phía Bạch Tuyết.

Thẩm Hạo dắt Bạch Tuyết lập tức lao lên, vận chuyển Ngự Lôi Quyết đỡ lấy đại bộ phận lôi đình, Bạch Tuyết chỉ bị thương nhẹ.

Nguyên thần và cơ thể của Thẩm Hạo bắt đầu điên cuồng hấp thụ

lôi đình.

Nếu lúc trước chỉ là bị động hấp thụ gây lãng phí nhiều, thì hiện tại là chủ động hấp thụ, hiệu quả vô cùng tốt.

Trong lúc vận chuyển Ngự Lôi Quyết, Thẩm Hạo không hề dừng lại, hắn còn điên cuồng vận chuyển công pháp luyện thể —— Tam Chuyển Huyền Công.

Trước đó, Thẩm Hạo chỉ có bản thiếu của môn công pháp này, người tu luyện tối đa chỉ có thể đạt tới đỉnh phong Đệ Lục cảnh, sau đó không thể tiến thêm được nữa.

Nhưng giờ thì khác, vì đã có công pháp hoàn chỉnh nên hắn có thể mượn sức mạnh lôi đình để đột phá hạn chế của thể tu.

Ngay lúc đó, lôi đình trên không trung đột nhiên trở nên cuồng bạo dị thường, dường như Thiên Đạo phát hiện có kẻ can thiệp vào mục tiêu độ kiếp nên phẫn nộ không thôi, trực tiếp giáng xuống một đạo lôi đình còn to hơn trước, uy lực tăng lên gấp đôi.

Một tiếng nổ vang dội chấn động cả đất trời, ngay cả mặt đất cũng bắt đầu rung chuyển như sắp vỡ vụn.

Thẩm Hạo cảm nhận được áp lực cực đại ập tới, nhưng hắn nghiến răng chống chịu được đòn tấn công này.

Đồng thời, Ngự Lôi Quyết và Tam Chuyển Huyền Công trong cơ thể hắn vận chuyển đến mức tối đa.

Mỗi tế bào đều tràn ngập sức mạnh lôi đình, chúng đan xen, dung hợp rồi hóa thành của riêng mình.

Sức mạnh này không chỉ khiến tố chất cơ thể hắn tăng vọt mà còn giúp thực lực tiến triển thần tốc.

Để có thể phục hồi nhanh nhất, Thẩm Hạo không do dự ngửa đầu

uống một ngụm lớn Bất Lão Tuyền.

Sát na sau, những vết thương không mấy nghiêm trọng trên người hắn lành lại với tốc độ kinh người, chỉ trong chớp mắt đã biến mất hoàn toàn.

Cùng lúc đó, từ người hắn bùng phát một luồng khí tức mạnh mẽ như dòng lũ cuồn cuộn.

Thuận theo khí thế này, nhục thể của Thẩm Hạo đã thuận lợi đột phá đến Thất cảnh.

Lúc này, toàn thân Thẩm Hạo tràn đầy sức mạnh bùng nổ, dường như có thể phát tiết ra bất cứ lúc nào.

Bạch Tuyết đứng bên cạnh kinh ngạc đến mức há hốc mồm, nàng nhìn Thẩm Hạo trân trối, trong lòng đầy vẻ cạn lời, rốt cuộc là ai đang đột phá đây, sao hắn còn đột phá Thất cảnh nhanh hơn cả nàng.

Không chỉ nhục thể, nguyên thần của Thẩm Hạo cũng được thăng hoa, cảnh giới Đạo Thai đột phá lên tầng thứ ba.

Lúc này, mây đen trên bầu trời lại bắt đầu cuộn sóng, tiếp theo là một tia chớp rạch ngang trời chiếu sáng cả thế giới.

Oanh long long.

Kèm theo tiếng nổ kinh thiên động địa, đạo lôi đình thứ ba từ trên trời giáng xuống, đánh thẳng vào Bạch Tuyết và Thẩm Hạo, nhưng đều bị Thẩm Hạo hấp thụ hóa giải hết.

Theo đạo thứ tư, thứ năm rơi xuống, khí thế trên người Bạch Tuyết ngày càng mạnh.

Giống như con người, yêu thú đột phá Thất cảnh cũng sẽ dẫn tới ngũ lôi oanh đỉnh.

Tuy nhiên, phần lớn lôi đình đều bị Thẩm Hạo ngăn cản.

Thấy Bạch Tuyết đầy vết thương, Thẩm Hạo đưa cho nàng một bình Bất Lão Tuyền.

Biết rõ sự thần kỳ của nó, Bạch Tuyết không do dự uống cạn, vết thương trên người bắt đầu hồi phục.

Trong thoáng chốc, khí thế quanh thân nàng bùng nổ mạnh mẽ, chính thức đột phá Thất cảnh.

Đến đây, cả chủ tớ Thẩm Hạo và Bạch Tuyết đều song song đột phá Thất cảnh.

Bạch Tuyết không tự chủ được biến thành một con mãnh hổ khổng lồ đứng giữa tầng không, ngửa mặt lên trời gầm vang một tiếng, tiếng gầm vang vọng khắp đất trời.

Thẩm Hạo đột nhiên tung một cái bạt tai khiến Bạch Tuyết bay xa mấy trăm mét: Mẹ nó, cô gầm làm ta suýt điếc tai đây này.

Bạch Tuyết vẫy vẫy đuôi, biến lại thành hình dáng một con mèo trắng nhỏ bay vào lòng Thẩm Hạo làm nũng: Chủ nhân, em không dám nữa đâu, chỉ là không nhịn được muốn kêu lên thôi.

Biết vậy là tốt.

Lúc này Hồ Cửu Nhi trốn trong tháp cũng bay ra, kinh ngạc nhìn Thẩm Hạo: Quá lợi hại, đây là lần đầu tiên ta thấy có người dám đối đầu trực diện với lôi kiếp như vậy.

Ngươi lại còn pháp thể song tu, cả hai đều đột phá Thất cảnh, thật không thể tin nổi.

Nhìn ánh mắt sùng bái của Hồ Cửu Nhi, Thẩm Hạo trong lòng thầm sướng, khóe miệng không tự giác nhếch lên, nhưng mày nói: Đừng sùng bái ta, ta chỉ là một huyền thoại thôi.

Hồ Cửu Nhi đảo mắt trắng một cái, đối với sự tự luyến của Thẩm

Hạo, nàng đã sớm có chút miễn dịch.

Đương nhiên, sâu trong thâm tâm, nàng cũng thích cách chung sống này với Thẩm Hạo, cảm thấy rất thú vị, thú vị hơn đám hồ yêu trong tộc nhiều.

Chương 362

Có lẽ vì thiên phú dị bẩm, không chỉ hồ yêu tộc mà toàn bộ yêu tộc hễ thấy nàng là như thấy lão tổ tông, đều tất cung tất kính, khiến nàng rất buồn chán.

Nhưng Hồ Cửu Nhi cũng hiểu, thế giới yêu thú đẳng cấp nghiêm ngặt, không ai dám vượt qua lằn ranh đỏ này, đó là ký ức mang theo trong gen.

Vì vậy, thái độ không xem nàng ra gì của Thẩm Hạo ngược lại khiến nàng rất hưởng thụ.

Cảm giác giống như nàng đang du ngoạn nhân gian và gặp được một người bạn tốt vậy, rất đúng ý nàng.

Bất chợt, nàng nhớ lại lúc Bạch Tuyết và Thẩm Hạo độ kiếp đều đã uống thứ gì đó, thương thế trên người lập tức hồi phục, vô cùng thần kỳ.

Đó quả thực là thần khí bảo mạng, lại có thể bỏ qua sức mạnh lôi đình để chữa trị thương thế.

Sức mạnh lôi đình thông thường dược vật không thể hấp thụ được, chỉ có thể đợi nó từ từ tan đi.

Hồ Cửu Nhi nhịn không được hỏi: Thẩm Hạo, thứ lúc nãy ta thấy ngươi uống là cái gì vậy.

Thẩm Hạo mỉm cười nói: Đồ tốt đấy, muốn biết không.

Hồ Cửu Nhi vội vàng gật đầu.

Gọi tiếng gì nghe lọt tai chút thì ta sẽ nói cho nàng.

Nghe lọt tai sao.

Không sai.

Chuyện này làm khó Hồ Cửu Nhi rồi, nàng không biết thế nào là nghe lọt tai.

Nàng đánh mắt nhìn Thẩm Hạo từ trên xuống dưới một lượt: Ngọc thụ lâm phong.

Tuấn dật phi phàm.

Thẩm Hạo đưa ngón tay lắc lắc: Ý ta không phải là mấy từ tu từ này, tuy nàng rất có văn hóa, dùng từ chính xác, nhưng đây không phải là thứ ta muốn nghe.

Ý ngươi là sao.

Ta không hiểu.

Hồ Cửu Nhi mặt đầy nghi hoặc.

Thẩm Hạo ra hiệu cho Bạch Tuyết bằng ánh mắt, cười nói: Bạch Tuyết, ngươi làm mẫu cho nàng xem một lần.

Tuân lệnh chủ nhân.

Đại ca, Ba ba.

Hồ Cửu Nhi dường như hiểu ra điều gì, trừng mắt nhìn Thẩm Hạo một cái: Ngươi đây chẳng phải là biến tướng chiếm tiện nghi của ta sao.

Thế nàng có gọi không.

Thẩm Hạo hỏi.

Gọi thì gọi.

Hồ Cửu Nhi nghĩ ngợi.

Từ Đại ca thì nàng hiểu, nhưng từ Ba ba này nàng không hiểu lắm.

Chẳng lẽ là có nghĩa là bá khí.

Nghĩ đi nghĩ lại chắc là nghĩa này rồi.

Khen hai câu bá khí vẫn tốt hơn gọi đại ca.

Thế là nàng mỉm cười, tự tin thốt lên: Ba ba.

Thẩm Hạo trong lòng sướng râm ran, khóe miệng lộ ra một nụ cười xấu xa: Lần này không tính, nàng phải gia thêm tên của ta vào rồi gọi lại một lần nữa, nếu không thì không đủ chính thức.

Hồ Cửu Nhi nhìn ra được ánh mắt của Thẩm Hạo có chút bất thường, nhưng cũng không nghĩ ra vấn đề ở đâu.

Không phải chỉ là thêm cái tên thôi sao.

Thẩm Hạo ba ba.

Ngoan.

Thẩm Hạo cười ha hả, tâm trạng cực kỳ sảng khoái.

Còn Bạch Tuyết thì mặt đầy quái dị nhìn Hồ Cửu Nhi.

Đối với sở thích ác quái của Thẩm Hạo, nàng cực kỳ rõ ràng.

Biết Hồ Cửu Nhi bị lừa rồi nhưng cũng không tiện giải thích.

Chuyện này mà giải thích ra, không chừng Hồ Cửu Nhi sẽ bùng nổ mất.

Nhìn Thẩm Hạo cười đến mức nước mắt cũng chảy ra, Hồ Cửu Nhi cảm thấy mình có vẻ đã mắc mưu.

Thẩm Hạo ngươi đừng quá đáng, lúc trước ngươi lừa ta tên là Vương Lão Cát, ta còn chưa tính sổ với ngươi đâu.

Giờ ta chẳng phải đã nói tên thật cho nàng rồi sao, nàng có biết điều này nói lên cái gì không.

Thẩm Hạo thu lại nụ cười, nghiêm túc nói.

Thấy Thẩm Hạo nghiêm túc, Hồ Cửu Nhi cũng tò mò: Nói lên cái

gì.

Nói lên ta đã chính thức tiếp nhận nàng, xem nàng là bạn tâm giao của ta.

Chỉ có những người bạn được ta công nhận mới có tư cách biết được tên thật của ta.

Thẩm Hạo nói.

Hóa ra là vậy, thế chúng ta là bạn tốt rồi.

Thẩm Hạo nói thế khiến Hồ Cửu Nhi trong lòng cũng thấy vui vui.

Vậy ta bảo nàng gọi ba ba có quá đáng không.

Thẩm Hạo nghiêm giọng.

Không quá đáng chút nào.

Hồ Cửu Nhi lắc đầu nghiêm túc đáp.

Thế thì đúng rồi, sau này cứ gọi ta là ba ba, biết chưa.

Sao ta cứ thấy kỳ kỳ thế nào ấy.

Hồ Cửu Nhi không hiểu vì sao, nàng cứ thấy lúc Thẩm Hạo nói ra hai chữ ba ba đều vô cùng hưng phấn.

Được rồi không nói nữa, trời không còn sớm, chúng ta còn phải lên đường.

Vâng, chủ nhân.

Nhìn Thẩm Hạo và Bạch Tuyết bay đi trước, Hồ Cửu Nhi mới bừng tỉnh đại ngộ, Thẩm Hạo này vòng vo nửa ngày, hóa ra là để đánh trống lảng.

Nàng tức giận dậm chân, một cái thuấn di đã xuất hiện trước mặt Thẩm Hạo.

Ba ba ta cũng gọi rồi, ngươi vẫn chưa nói cho ta biết thứ ngươi

uống là gì đâu.

Vậy gọi thêm tiếng ba ba nữa đi, ta sẽ nói cho nàng.

Ba ba nói cho ta biết đi mà.

Đúng là trẻ nhỏ dễ dạy, thứ chúng ta uống gọi là Địch Địch Úy.

Địch Địch Úy.

Cái tên cổ quái quá, sao ta chưa từng nghe qua nhỉ.

Hồ Cửu Nhi mặt đầy nghi hoặc.

Đại não suy nghĩ nửa ngày cũng không tìm ra từ này nghĩa là gì.

Nàng luôn cảm thấy những từ Thẩm Hạo phát minh ra đều rất kỳ quái.

Nàng đương nhiên chưa nghe qua rồi, vì đây là do cá nhân ta nghiên cứu phát triển, cả lục địa Linh Vân này chỉ có một mình ta biết.

Vậy chắc chắn là rất lợi hại rồi, Địch Địch Úy này có công hiệu gì.

Ta thấy các ngươi uống xong thương thế liền khỏi hẳn, thậm chí có thể bỏ qua sức mạnh lôi đình.

Hồ Cửu Nhi như một đứa trẻ tò mò truy hỏi.

Thứ thần kỳ như vậy, nàng rất muốn có.

Ít nhất sau này đối mặt với lôi kiếp cũng có thêm chút tự tin.

Chính như nàng thấy đó, Địch Địch Úy này dùng để trị thương, uống vào sẽ có sức mạnh thần kỳ.

Thẩm Hạo cười nói.

Thẩm Hạo, có thể cho ta một bình không, ta có thể dùng thứ khác để đổi.

Hồ Cửu Nhi vội vàng nói.

Nàng biết rõ tầm quan trọng của Địch Địch Úy, nếu có được nó thì thậm chí có thể giữ mạng.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo lại không chút do dự từ chối nàng: Thế sao được, Địch Địch Úy là ta phải tiêu tốn tâm huyết mấy trăm năm, tìm kiếm vô số thiên tài địa bảo luyện thành.

Lục địa Linh Vân chỉ có một bản duy nhất.

Trân quý vô cùng, sao có thể tùy tiện tặng người khác.

Giọng điệu của hắn kiên định và quyết đoán, như thể chuyện này không có gì để thương lượng.

Cũng có lý.

Hồ Cửu Nhi thầm nghĩ Thẩm Hạo nói đúng, thứ nghịch thiên như vậy quả thực rất hiếm.

Dù sao có thể bỏ qua sức mạnh lôi đình để trực tiếp trị thương thì đúng là hiếm thấy trên đời.

Trân quý là lẽ đương nhiên.

Vậy ngươi cần dược liệu gì.

Ta có thể giúp ngươi tìm, ngươi luyện giúp ta một phần, coi như ta nợ ngươi một ân tình được không.

Hồ Cửu Nhi mong đợi nhìn Thẩm Hạo.

Bạch Tuyết không nỡ nhìn thẳng liền nhắm mắt lại, Hồ Cửu Nhi này bị lừa thảm rồi.

Trong lòng nàng thầm cầu nguyện, hy vọng sau này khi Hồ Cửu Nhi phát hiện ra sự thật sẽ không đánh chết chủ nhân mình.

Ừm, đánh bán sống bán chết cũng được, dù sao uống Địch Địch

Úy cũng có thể phục hồi thương thế.

Nghĩ đến đây, Bạch Tuyết lại nảy sinh chút mong chờ, mong chờ lúc Hồ Cửu Nhi phát hiện sự thật.

Hoặc biết đâu lúc đó chủ nhân đã mạnh hơn nàng rồi, như thế mới thú vị.

Thẩm Hạo vẻ mặt khó xử, suy nghĩ một lát, giống như phải chịu đau cắt thịt mà đưa ra một quyết định lớn lao.

Nếu chúng ta đã là bạn, nàng cũng đã gọi ta là ba ba, nàng yêu cầu như vậy, ta sao nỡ lòng từ chối.

Thật sự cảm ơn ngươi, Thẩm Hạo.

à không, cảm ơn Thẩm Hạo ba ba.

Hồ Cửu Nhi hớn hở nói.

Lúc này, Thẩm Hạo đổi giọng: Đồng ý giúp nàng cũng không phải là không thể, nhưng nàng phải hứa với ta một điều kiện.

Điều kiện gì ta cũng đồng ý hết.

Hồ Cửu Nhi vội vã đáp.

Nhìn vẻ sốt sắng của nàng, Thẩm Hạo cười: Chúng ta là bạn, ta sẽ không làm khó nàng quá đâu.

Ngươi nói thử xem.

Thẩm Hạo bảo: Bóp vai cho ta đi.

Hả.

Chỉ vậy thôi sao.

Hồ Cửu Nhi không thể tin nổi nhìn Thẩm Hạo, nhất thời nghi ngờ mình nghe lầm, hỏi lại: Ngươi chắc chắn chỉ là bóp vai.

Không muốn thì thôi, đổi điều kiện khác vậy.

Thẩm Hạo cười.

Muốn chứ.

Hồ Cửu Nhi lập tức đồng ý.

Bóp vai thì quá đơn giản rồi.

Điều kiện đơn giản thế này ngược lại khiến Hồ Cửu Nhi có chút cảm động.

Vậy bắt đầu đi.

Thẩm Hạo cười nói.

Chương 363

Vậy ta bóp nhé.

Ừm.

Hồ Cửu Nhi bay đến phía sau Thẩm Hạo, nhẹ nhàng xoa bóp cho hắn, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Nàng cảm thấy Thẩm Hạo đối xử với mình rất tốt, Địch Địch Úy trân quý như vậy mà chỉ cần bóp vai, nàng nhất định phải báo đáp thật tốt.

Có nặng tay quá không.

Thẩm Hạo mãn nguyện: Ừm, lực đạo vừa khéo, người bạn này của ta đủ nghĩa khí chứ.

Ừm, ngươi rất tốt, cảm ơn ngươi Thẩm Hạo.

Hồ Cửu Nhi chân thành nói.

Cảm nhận lực đạo mềm mại vừa phải trên vai, Thẩm Hạo nhắm mắt tận hưởng.

Trong lòng hắn không nhịn được mà buồn cười.

Cô nàng này tuy là đại yêu nhưng tâm tư lại quá đơn thuần, kinh nghiệm đời quá ít.

Cũng phải thôi, vừa sinh ra đã là Thập Cảnh, mẹ kiếp ai dám để nàng chịu nửa điểm ủy khuất.

Bên cạnh còn có đủ loại bảo vệ, có thể nói là tập hợp vạn ngàn sủng ái vào một thân.

Thẩm Hạo cũng không nghĩ ra được ai có thể khiến Hồ Cửu Nhi chịu thiệt.

Bất kể là người hay yêu, sự trưởng thành không liên quan đến tu vi hay tuổi tác mà liên quan đến trải nghiệm cá nhân.

Một người từ nhỏ bị bắt nạt, chịu đủ mọi ánh mắt khinh miệt, chịu vô số thiệt thòi thì chắc chắn sẽ trưởng thành hơn kẻ được nuông chiều trong nhà chưa từng ra ngoài xã hội.

Vừa tận hưởng sự xoa bóp của Hồ Cửu Nhi, Thẩm Hạo vừa suy nghĩ xem nên đòi thiên tài địa bảo gì.

Địch Địch Úy ngầu lòi như vậy, đòi thêm chút thiên tài địa bảo cũng không quá đáng chứ.

Đúng, chẳng quá đáng chút nào.

Nghĩ đoạn, hắn liệt kê ra hàng trăm loại thiên tài địa bảo, trong đó trân quý nhất là: Vạn Niên Vân Cô, Vạn Niên Kim Ngọc Diệp, Vạn Niên Linh Vân Thảo, Vạn Niên Nguyên Linh Chi, đây đều là những linh dược cực phẩm.

Linh dược dùng cho Tiên Khiếu cảnh, Âm Linh Thủy nuôi dưỡng nguyên thần, giúp tăng tỉ lệ đột phá.

Những thảo dược khác dù có ăn sống cũng tăng được mấy trăm năm tu vi.

Thẩm Hạo tuy không cần nhưng đồ tốt ai mà chẳng ham.

Trong đó còn có Diễm Linh Quả trước đây đoạt được từ tay Bách Lý Vân Lôi và Mạc Bắc Thần.

Đòi có hơi nhiều quá không nhỉ.

Ngay cả Thẩm Hạo cũng thấy hơi ngại, nghĩ đi nghĩ lại, hắn bèn thêm vào một ít thảo dược phổ thông dùng cho Đạo Thai cảnh.

Thế là hắn nhịn không được nói: Nàng cũng biết hiệu quả mạnh mẽ của Địch Địch Úy rồi đấy, thiên tài địa bảo cần dùng đến cũng

cực kỳ trân quý.

Hồ Cửu Nhi gật đầu tán đồng: Đúng là như vậy.

Khẽ ho một tiếng, Thẩm Hạo hơi chột dạ nói: Âm Linh Thủy, Vạn Niên Vân Cô, Vạn Niên Kim Ngọc Diệp, Vạn Niên Linh Vân Thảo, Vạn Niên Bổ Thiên Chi, Diễm Linh Quả, Thiên Ma, Tử Linh Sâm, Bồ Đề Quả, Long Văn Thảo. nàng thấy có nhiều không.

Hồ Cửu Nhi vừa bóp vai vừa nghiêm túc ghi nhớ, rồi gật đầu: Không nhiều.

Nói xong, Hồ Cửu Nhi có chút ái ngại: Âm Linh Thủy, Vạn Niên Vân Cô, Vạn Niên Kim Ngọc Diệp, Vạn Niên Linh Vân Thảo, Vạn Niên Bổ Thiên Chi thì ta biết và cũng có, bình thường trong tộc đều cung cấp cho ta.

Nhưng còn Diễm Linh Quả, Thiên Ma, Tử Linh Sâm là thứ gì, ta không có cũng chưa từng thấy bao giờ.

Dùng để làm gì vậy.

Để ta về hỏi lại các trưởng lão trong tộc xem sao.

Nghe vậy, khóe miệng Thẩm Hạo giật giật.

Quả nhiên cái khổ giữa người với người là khác nhau.

Cái khổ lớn nhất của Hồ Cửu Nhi hóa ra là không có những loại linh dược cấp thấp như Diễm Linh Quả, Thiên Ma, Tử Linh Sâm.

Cuộc đời này thật là khổ quá đi mà.

Thẩm Hạo nói: Không cần về hỏi đâu, không sao, những dược liệu khác nàng đừng bận tâm, để ta tự nghĩ cách, nàng đưa cho ta những thứ nàng có là được rồi.

Hồ Cửu Nhi mừng rỡ: Thật sự có thể sao.

Đương nhiên là quá được luôn.

Thẩm Hạo khẳng định.

Thẩm Hạo ngươi đúng là người tốt, thật nghĩa khí.

Hồ Cửu Nhi cảm động, cảm thấy Thẩm Hạo quả là một người bạn tuyệt vời.

Nói đoạn, trong lòng bàn tay trắng ngần của nàng hiện ra vài gốc linh dược.

Thẩm Hạo cũng chưa từng thấy những dược liệu này, hắn chỉ nói ra dựa theo ký ức của Bách Lý Vân Lôi.

Ngay cả Bách Lý Vân Lôi cũng chưa từng thấy qua, chỉ là truyền thuyết.

Bất kể thật giả, cứ thu lại trước đã.

Thẩm Hạo thu chúng vào không gian, nói với Hồ Cửu Nhi: Có dược liệu nàng đưa rồi, ba ngày sau ta sẽ đưa nàng một bình Địch Địch Úy.

Cảm ơn.

Hồ Cửu Nhi chân thành cảm kích.

Lúc này đây, nàng đã hoàn toàn công nhận Thẩm Hạo là bạn.

Vì thế, việc bóp vai cho Thẩm Hạo càng thêm dụng tâm hơn.

Thẩm Hạo có chút chột dạ, ngượng ngùng nói: Được rồi, không cần bóp nữa đâu.

Hồ Cửu Nhi lắc đầu nghiêm túc: Ngươi đã giúp ta việc lớn như vậy, bóp vai cho ngươi là việc nên làm.

Thế thì được, nếu nàng đã kiên trì thì cứ tiếp tục bóp đi.

Hồ Cửu Nhi còn không ngại thì Thẩm Hạo ngại cái gì.

Hắn thản nhiên tận hưởng.

Bạch Tuyết quay đầu nhìn Thẩm Hạo một cái, trong lòng thầm cảm thấy may mắn.

May mà lúc đầu nhận chủ nhanh, nếu không bị lừa đến mức cái quần lót cũng chẳng còn.

Những linh dược Thẩm Hạo vừa nói đều là tài nguyên đỉnh cấp nhất của lục địa Linh Vân.

Ngươi có tiêu sạch toàn bộ tích lũy cũng không mua nổi.

Loại đồ vật này thường nằm trong tay các thế lực lớn.

Ngay cả Bạch Hổ tộc cũng không có.

Trong đó có Vạn Niên Kim Ngọc Diệp, phàm nhân uống vào có thể sống thêm hai trăm năm, huống chi là tu sĩ.

Tuyệt đối là tài nguyên đỉnh cấp nhất.

Màn đêm buông xuống, Bạch Tuyết đục một sơn động, một người hai yêu tạm trú bên trong.

Trong động tối đen như mực, Thẩm Hạo lấy ra mấy chiếc đèn bàn chạy pin, không gian lập tức sáng bừng lên.

Hồ Cửu Nhi nhìn chiếc đèn bàn tinh xảo thấy rất lạ lẫm.

Dạ minh châu lớn như vậy ta mới thấy lần đầu, đẹp quá.

Trong lòng nàng có chút kinh ngạc, giờ nàng càng thấy Thẩm Hạo không tầm thường, những thứ hắn lấy ra nàng đều chưa từng thấy qua.

Nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ, rạng rỡ động lòng người của Hồ Cửu Nhi, Thẩm Hạo thấy có một luồng hơi thở thân thiết.

Có cảm giác như được phú bà bao nuôi vậy.

Phú bà như thế này ai mà chẳng yêu.

Nghĩ đến đây, trong tay Thẩm Hạo xuất hiện mấy miếng socola và bánh ngọt.

Hồ Cửu Nhi chun mũi hít hà, chỉ thấy một mùi hương ngọt ngào tỏa ra.

Đây là cái gì.

Đây là một loại điểm tâm ta nghiên cứu ra, mời nàng ăn.

Là điểm tâm nhân gian sao.

Để ta nếm thử.

Hồ Cửu Nhi du lịch nhân gian cũng thích ăn mỹ thực phàm trần.

Cắn một miếng bánh mềm mại hương ngọt, vị này nàng chưa từng được ăn bao giờ.

Ừm, thật sự ngon quá đi, cảm ơn ngươi Thẩm Hạo, ngươi đối với ta tốt quá.

Nhìn Hồ Cửu Nhi ăn đến mức dính đầy kem trên miệng, Thẩm Hạo bắt đầu nghĩ lệch lạc.

Lấy cái này để thử thách cán bộ sao.

Cán bộ nào mà chịu nổi thử thách thế này.

Ăn từ từ thôi, đừng để nghẹn, còn nhiều lắm.

Thẩm Hạo nói rồi dùng tay lau đi vệt kem nơi khóe môi Hồ Cửu Nhi.

Hành động bất ngờ này khiến mặt Hồ Cửu Nhi đỏ bừng.

Một cảm xúc dị lạ dâng trào trong lòng, nàng cảm thấy còn ngọt ngào hơn cả miếng bánh trong tay.

Không nói rõ được là cảm giác gì, nhưng nàng rất tận hưởng.

Bạch Tuyết bên cạnh vừa ăn bánh vừa hỏi: Chủ nhân, tiếp theo chúng ta đi đâu.

Đến Huyền Thiên Kiếm Tông.

Ngay cả Hồ Cửu Nhi cũng thấy kinh ngạc.

Huyền Thiên Kiếm Tông chính là một trong ba đại tiên môn ở Đông Vực.

Ngay cả nàng cũng không dám xông bừa vào.

Nội hàm thâm hậu của nó căn bản không thể tưởng tượng nổi.

Chương 364

Những người có thể gia nhập Huyền Thiên Kiếm Tông đều là thiên kiêu trong số các thiên kiêu.

Thiên tài trăm năm có một trong miệng người đời, ở đây có lẽ chỉ là đệ tử tạp dịch.

Sau khi vào rồi mới biết thiên phú của mình thấp kém đến mức nào.

Hồ Cửu Nhi nghĩ đến thể chất của Thẩm Hạo, đó là Tiên Thiên Linh Thể, vậy thì cũng không có gì lạ.

Thể chất này không kém gì Cửu Vĩ Yêu Hồ thể của nàng, đủ để tiếu ngạo thiên hạ rồi.

Gia nhập Huyền Thiên Kiếm Tông cũng là lẽ đương nhiên.

Nhưng như vậy thì nàng không thể đi theo được.

Huyền Thiên Kiếm Tông không phải nơi nàng có thể đến, thân phận của nàng là yêu hồ, cũng là yêu.

Có thể xuất hiện ở Lạc Nhật thành, nhưng không thể xuất hiện ở Huyền Thiên Kiếm Tông.

Đó chẳng khác nào là khiêu khích.

Tuy thực lực nàng không sợ nhưng dù sao cũng phải kiêng dè một hai.

Đặc biệt là khi lệ khí trời đất dần trở nên bạo ngược, cả người lẫn yêu đều trở nên phù táo, hiếu sát.

Hồ yêu tộc hành sự luôn tránh tranh chấp.

Nàng tuy đi du lịch một mình nhưng cũng không thể đẩy hồ yêu

tộc vào thế bất lợi.

Chuyện như vậy nàng vạn lần không làm được.

Thấy biểu cảm của hai nữ nhân, Thẩm Hạo giải thích: Ta đến Huyền Thiên Kiếm Tông để bái sư.

Hồ Cửu Nhi nói: Bái sư làm gì chứ, ngươi muốn công pháp ta có thể tìm cho ngươi.

Có gì không hiểu cũng có thể hỏi ta.

Ngươi muốn tài nguyên gì ta cũng có thể tìm về, hà tất phải đi bái sư để chịu sự thúc ép đó.

Thẩm Hạo lắc đầu từ chối: Nàng còn nhỏ, nàng không hiểu đâu.

Thẩm Hạo còn dự tính bái sư xong xem có cơ hội tìm được quần thể mộ táng của Huyền Thiên Kiếm Tông hay không.

Đương nhiên, một lý do khác là hắn muốn đến bí cảnh Vạn Yêu Cốc một chuyến.

Đó mới là phương pháp thăng tiến thực lực nhanh nhất.

Hồ Cửu Nhi đảo mắt trắng: Hai ta ai lớn hơn còn chưa biết đâu nhé.

Được rồi, đừng bàn về chủ đề này nữa.

Nàng còn muốn Địch Địch Úy không.

Muốn.

Hồ Cửu Nhi lập tức gật đầu.

Vậy thì đừng nghi ngờ quyết định của ta, ta nói sao thì là vậy.

Ngươi nhất định phải đi sao.

Đương nhiên không phải tự mình bay đi, đến Lạc Nhật thành là để làm trạm trung chuyển, lợi dụng truyền tống trận.

Cứ tự mình bay thì biết đến bao giờ mới tới.

Cũng đúng.

Hồ Cửu Nhi gật đầu.

Ngày mai sẽ đến truyền tống trận.

Được thôi, ta biết nó ở đâu, để ta dẫn ngươi đi.

Hồ Cửu Nhi nói.

Vậy quyết định thế đi, nghỉ ngơi trước đã.

Nói xong Thẩm Hạo tắt đèn, động phủ lại chìm vào bóng tối.

Tiếp đó cả ba bắt đầu tọa thiền.

Hồ Cửu Nhi cứ chằm chằm nhìn Thẩm Hạo bằng đôi mắt đẹp, đầy vẻ tò mò.

Dù nhắm mắt, Thẩm Hạo vẫn cảm nhận được ánh nhìn của nàng.

Nàng không ngủ đi, cứ nhìn ta chằm chằm làm gì.

Nhìn ngươi thôi.

Hồ Cửu Nhi đáp.

Nửa đêm nửa hôm nàng cứ trợn tròn hai mắt nhìn kinh chết đi được, nàng nhìn ta làm gì.

Vì ngươi đẹp trai mà.

Thẩm Hạo khóe miệng không tự giác nhếch lên, mãn nguyện nói: Tốt lắm, nàng cứ tiếp tục đi.

Một đêm trôi qua, Thẩm Hạo nhìn Hồ Cửu Nhi vẫn đang trợn tròn mắt nhìn mình, cạn lời nói: Nàng đúng là rảnh rỗi thật đấy, có thể nhìn chằm chằm cả đêm.

Hồ Cửu Nhi hừ một tiếng, không thèm để ý Thẩm Hạo.

Bạch Tuyết đứng bên cạnh nói: Nếu thấy chán thì có thể xem phim mà.

Hồ Cửu Nhi hỏi: Phim là cái gì vậy.

Nghe vậy, Thẩm Hạo lườm Bạch Tuyết một cái: Không có gì đâu, đi thôi, đến đài truyền tống.

Thẩm Hạo không dám để Hồ Cửu Nhi xem phim.

Xem nhiều nàng sẽ biết thế nào là gọi ba ba ngay, lúc đó thì xôi hỏng bỏng không.

Cảm nhận được tâm ý của Thẩm Hạo, Bạch Tuyết thè lưỡi không dám nói thêm gì nữa.

Hồ Cửu Nhi nghi hoặc nhìn hai chủ tớ, luôn thấy hai người này chẳng có ý tốt gì, nhưng lại không nói rõ được là chuyện gì.

Đến đài truyền tống, Thẩm Hạo nộp một vạn hạ phẩm linh thạch, đợi vài tiếng cho đủ người, gom đủ năm mươi người thì trận pháp mới bắt đầu khởi động.

Trên đài truyền tống xuất hiện những luồng ánh sáng trắng bao bọc lấy mọi người.

Bất chợt, Thẩm Hạo chỉ thấy trời đất quay cuồng, một luồng lực kéo cực lớn dường như phá vỡ hư không.

Không biết qua bao lâu, có lẽ một phút, có lẽ một tiếng đồng hồ.

Khi Thẩm Hạo mở mắt ra lần nữa, hắn đã đến một thành phố dưới sự kiểm soát của Huyền Thiên Kiếm Tông.

Tuy quy mô không bằng Lạc Nhật thành nhưng linh khí ở đây vô cùng dồi dào, xung quanh đa phần là các tu sĩ đeo phi kiếm trên lưng.

Hồ Cửu Nhi truyền âm cho Thẩm Hạo: Huyền Thiên Kiếm Tông ở khu vực này kiểm soát tổng cộng bốn tòa đại thành, lần lượt là Thanh

Long, Chu Tước, Huyền Vũ, Bạch Hổ, đây là Huyền Võ thành.

Trung tâm của bốn tòa thành này chính là Huyền Thiên Kiếm Tông.

Bốn tòa thành cũng là một trận pháp khổng lồ.

Nghe vậy, Thẩm Hạo gật đầu đã hiểu sơ bộ.

Chủ nhân, giờ chúng ta đi đâu.

Hồ Cửu Nhi lại nói tiếp: Nếu ngươi muốn đến Huyền Thiên Kiếm Tông thì không thể mang ta và Bạch Tuyết theo được.

Huyền Thiên Kiếm Tông là một trong ba đại tiên môn chính đạo, thế bất lưỡng lập với yêu tộc, nếu ngươi mang nàng theo thì nguy hiểm lắm.

Bị phát hiện chỉ có con đường chết.

Lời này Hồ Cửu Nhi không lừa Thẩm Hạo.

Thâm tâm nàng không mong Thẩm Hạo gia nhập Huyền Thiên Kiếm Tông.

Nàng sợ Thẩm Hạo sẽ giống như những người ở ba đại tiên môn đó, trở nên không đội trời chung với yêu tộc.

Tính cách của Thẩm Hạo rất phóng túng, không theo quy tắc, là kiểu người nàng chưa từng thấy bao giờ.

Phóng khoáng không câu nệ, không có định kiến với yêu.

Nhưng nếu gia nhập tiên môn, bị ảnh hưởng thì sẽ khác.

Bạch Tuyết cũng quyến luyến nhìn Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo nghĩ ngợi rồi nói: Bạch Tuyết, ngươi tạm thời theo Hồ Cửu Nhi đến yêu tộc, ba tháng sau gặp lại ở bí cảnh Vạn Yêu Cốc.

Bạch Tuyết biết quyết định của Thẩm Hạo không bao giờ thay đổi

nên gật đầu: Vâng, chủ nhân.

Còn bí cảnh ở Đông Vực chính là bí cảnh Vạn Yêu Cốc.

Tính ra đó là bí cảnh của ba đại tiên môn Đông Vực gồm Huyền Thiên Kiếm Tông, Đan Hà Động và Thanh Phong Quan.

Bên trong có không ít thiên tài địa bảo và cũng nhiều yêu thú.

Hai chữ Vạn Yêu đã nói lên tất cả.

Lối vào bí cảnh Vạn Yêu Cốc do ba đại tiên môn quản lý.

Trước đây quy định ba trăm năm mới mở một lần, giờ lại đổi thành chỉ cần đột phá Đạo Thai là có tư cách tiến vào.

Yêu thú ở Vạn Yêu Cốc cũng có thể vào.

Vì vậy, ba tháng sau, Thẩm Hạo sẽ hội ngộ ở bên trong.

Tiếp đó, Thẩm Hạo ném cho Hồ Cửu Nhi một chai nước khoáng.

Hồ Cửu Nhi nghi hoặc: Đây là cái gì.

Đây chính là Địch Địch Úy nàng muốn đấy.

Thẩm Hạo cười nói.

Chẳng phải ngươi bảo hết rồi, vẫn chưa luyện chế sao.

Không phải dùng đồ giả lừa ta đấy chứ.

Hồ Cửu Nhi hoài nghi nhìn Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo không tự chủ được mà bật cười.

Nàng đúng là đồ thông minh.

Hồ Cửu Nhi kiêu ngạo: Đương nhiên rồi.

Tin hay không tùy nàng, không tin thì nàng cứ đổ xuống đất đi.

Thẩm Hạo nói.

Thật sự không lừa ta chứ.

Hồ Cửu Nhi hỏi lại lần nữa.

Đây là bình cuối cùng của ta, vốn định giữ lại ép hòm để bảo mạng, nhưng giờ chia tay rồi, ta cũng không kịp luyện cái mới cho nàng nên đưa bình cuối cùng này cho nàng luôn.

Thẩm Hạo mặt dày nói dối không chớp mắt.

Hồ Cửu Nhi trong lòng bỗng thấy ngọt ngào, đôi gò má trắng ngần thoáng hiện vệt hồng nhạt, trông cực kỳ xinh đẹp.

Biết rồi Thẩm Hạo, vậy ngươi bảo trọng nhé.

Thẩm Hạo gật đầu, giao tiểu tháp cho Hồ Cửu Nhi.

Chương 365

Lúc này Hồ Cửu Nhi lấy ra một miếng ngọc bội tặng cho Thẩm Hạo.

Nếu gặp nguy hiểm hãy bóp nát ngọc bội, ta có thể cảm ứng được và sẽ tới với tốc độ nhanh nhất.

Được rồi, biết rồi.

Thẩm Hạo nói xong xoay người bước đi.

Hai nữ nhân nhìn theo bóng lưng Thẩm Hạo đến ngẩn ngơ, lòng đầy quyến luyến, ánh mắt đượm chút thương cảm.

Nhớ kỹ, hẹn gặp ở bí cảnh Vạn Yêu Cốc.

Đợi bóng dáng Thẩm Hạo biến mất, Hồ Cửu Nhi nói với Bạch Tuyết: Chúng ta cũng đi thôi.

Bạch Tuyết gật đầu.

Hồ Cửu Nhi bảo: Ngươi nắm chặt tay ta.

Vâng.

Khi Bạch Tuyết nắm chặt bàn tay ngọc ngà của Hồ Cửu Nhi, bóng dáng hai người đột nhiên biến mất tại chỗ.

Bạch Tuyết lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác thuấn di.

Huyền Võ thành tuy là phạm vi thế lực của Huyền Thiên Kiếm Tông nhưng chỉ có cấp quản lý là người của tông môn, còn lại đa phần là tán tu.

Thẩm Hạo cầm miếng ngọc bội của Tô trưởng lão tìm đến Huyền Võ đường nơi chấp sự ngoại môn của Huyền Thiên Kiếm Tông.

Đây cũng là nơi quản lý Huyền Võ thành, chuyên phụ trách giao tiếp đối ngoại của tông môn.

Thẩm Hạo bước vào, một tạp dịch Linh Đan cảnh nghi hoặc nhìn hắn: Đạo hữu, có việc gì sao.

Thẩm Hạo lấy ngọc bội đưa cho đối phương.

Đây là ngọc bội của Tô trưởng lão, ông ấy bảo ta có việc gì thì cứ tìm ông ấy.

Tên tạp dịch thấy ngọc bội thì kinh ngạc nhìn Thẩm Hạo.

Đây là ngọc bội đặc hữu của trưởng lão, là biểu tượng thân phận.

Mà Tô trưởng lão là cường giả Tiên Khiếu cảnh, chuyện này đã vượt quá thẩm quyền xử lý của hắn.

Hắn xem kỹ lại, phát hiện khí tức trên ngọc bội đúng là có ký hiệu đặc trưng của Huyền Thiên Kiếm Tông.

Đương nhiên, ở lục địa Linh Vân này chẳng ai dám mạo danh thân phận trưởng lão Huyền Thiên Kiếm Tông cả.

Thế là thái độ đối với Thẩm Hạo càng thêm cung kính.

Cảm vấn tiền bối xưng hô thế nào.

Thẩm Hạo.

Thẩm tiền bối, xin chờ một chút.

Chuyện này quá lớn, ta không có tư cách, phải bẩm báo với đường chủ, mong ngài chờ cho.

Đã biết.

Một tên tạp dịch khác vội vàng bưng ghế cho Thẩm Hạo ngồi, pha trà linh dược thơm phức.

Một tách trà còn chưa uống hết, một nam tử mặc cẩm bào hoa quý

vội vã bước tới.

Khuôn mặt gầy gò, trông khoảng chừng sáu mươi tuổi, để râu dài.

Vừa đi, ông ta vừa dùng thần thức quan sát Thẩm Hạo.

Phát hiện cảnh giới của Thẩm Hạo tuy chỉ là Đạo Thai cảnh tầng ba, nhưng linh vận trên người rất lạ thường, linh khí dồi dào.

Điều này cho thấy thể chất thiên phú của Thẩm Hạo kinh người, linh lực phải vô cùng thâm hậu mới có biểu hiện như vậy.

Điều bất khả tư nghị hơn là ông ta nhận thấy khí huyết của Thẩm Hạo cực kỳ mạnh mẽ.

Thể pháp song tu.

Ý nghĩ này bất chợt nảy ra trong đầu.

Chẳng lẽ là một thiên tài.

Nghĩ đến đây, bước chân ông ta càng nhanh hơn.

Đến trước mặt Thẩm Hạo, ông ta thấy đôi mắt hắn đầy linh khí, càng thêm khẳng định suy đoán của mình.

Thế là ông ta ôn tồn nói: Thẩm Hạo, ta là đường chủ Huyền Võ đường, Ung Kiếm Thu.

Kiến quá Ung tiền bối.

Nhận thấy tu vi đối phương mạnh mẽ, Thẩm Hạo ngoan ngoãn chắp tay.

Ha ha, không cần khách sáo như vậy.

Ung Kiếm Thu sảng khoái cười, ánh mắt không rời khỏi Thẩm Hạo.

Ông ta bước lên nói tiếp: Thẩm Hạo, liệu có thể cho ta xem thể chất của ngươi một chút không.

Được chứ.

Thẩm Hạo nói xong, chủ động đưa tay trái ra.

Đã quyết định gia nhập Huyền Thiên Kiếm Tông thì Thẩm Hạo không có lý do gì để từ chối.

Thế giới nào cũng trọng thực lực, thiên phú càng cao thì càng được tôn trọng, tài nguyên lợi ích nhận được cũng càng lớn.

Ung Kiếm Thu thu lại nụ cười, đặt ba ngón tay lên mạch cổ tay Thẩm Hạo.

Một luồng linh lực bắt đầu thăm dò căn cốt và linh căn của hắn.

Một lát sau, ông ta mặt đầy chấn kinh: Lại là Tiên Thiên Linh Thể, thật không thể tin nổi, thiên tài, đúng là tuyệt thế thiên tài vạn năm khó gặp.

Tuy nói công pháp tu luyện không ra gì nhưng dù vậy, căn cơ của ngươi vẫn thâm hậu vô cùng, quả là xưa nay chưa từng thấy.

Ung Kiếm Thu mừng đến mức cười không khép được miệng.

Dù sao tiến cử được một siêu cấp thiên tài vào tông môn thì phần thưởng sẽ rất hậu hĩnh, lại còn có thêm một mối nhân duyên.

Thiên tài loại này chỉ cần không gặp trắc trở thì chắc chắn sẽ tiến xa vạn dặm, tương lai nhất định đứng trên đỉnh cao của lục địa Linh Vân này.

Kết giao sớm với một siêu cấp thiên tài như vậy tuyệt đối là vụ làm ăn có lãi nhất.

Mấy tên tạp dịch và quản sự bên cạnh đều kinh ngạc nhìn Thẩm Hạo.

Họ vừa nghe thấy gì.

Tiên Thiên Linh Thể sao.

Quá chấn động.

Đây là tuyệt thế thiên tài chỉ xếp sau Tiên Thiên Đạo Thể.

Đối với phản ứng của mọi người, Thẩm Hạo trong lòng cũng thấy khá sướng, nhưng biểu cảm vẫn rất điềm nhiên.

Ung Kiếm Thu lại hỏi Thẩm Hạo: Thẩm Hạo, ngươi có phải còn là một thể tu không.

Thẩm Hạo gật đầu: Đúng vậy.

Mấy người bên cạnh ngây người ra, Tiên Thiên Linh Thể cộng với thể tu, đây đúng là tổ hợp vô địch.

Mẹ nó, ở đâu ra cái tên mãnh nhân tuyệt thế này mà trước giờ chưa nghe danh vậy.

Ung Kiếm Thu mừng rỡ: Tốt, tốt lắm, ngươi hãy tung toàn lực đấm ta một quyền xem nào, để ta cảm nhận thử.

Thẩm Hạo thần sắc quái dị nói: Cái này e là sẽ hơi đau đấy.

Nếu ngươi có thể làm ta bị thương thì ta còn vui hơn đấy.

Ung Kiếm Thu cười.

Chiếc đạo bào trên người ông ta là một món linh khí thượng phẩm, chống đỡ được đòn tấn công của yêu thú Ngũ Cảnh là chuyện nhỏ.

Ung Kiếm Thu đã nói thế, Thẩm Hạo còn chần chừ gì nữa.

Hắn vận chuyển Tam Chuyển Huyền Công.

Khí huyết trên tay hội tụ, ý chí điều động khí huyết, không khí xung quanh dấy lên từng đợt gợn sóng.

Ung Kiếm Thu ánh mắt ngưng lại, cảm thấy có gì đó không ổn.

Tiếc là đã muộn, Thẩm Hạo đã tung một quyền ra.

Tốc độ nhanh đến mức người ngoài không nhìn rõ, chỉ có Ung Kiếm Thu mới bắt kịp được một tia.

Như thể xuyên qua không gian, một quyền nện thẳng lên người ông ta.

Thân hình Ung Kiếm Thu như viên đạn rời nòng, bay ngược ra sau.

Những ngôi nhà xung quanh sụp đổ tan tành theo đà bay của ông ta.

Cuối cùng phải nhờ phó đường chủ dùng linh lực mới đỡ được Ung Kiếm Thu lại.

Động tĩnh lớn thế này đã bao nhiêu năm nay chưa từng xảy ra.

Mọi người đều chấn động vô cùng, đây là địa bàn trực thuộc quản lý của Huyền Thiên Kiếm Tông.

Gây hấn ở đây chính là tát vào mặt tông môn.

Trong nháy mắt, hàng trăm bóng người lao về phía này.

Khi thấy người bò dậy từ đống đổ nát lại chính là đường chủ Huyền Võ đường Ung Kiếm Thu, ai nấy đều rớt cằm vì kinh hãi.

Đường chủ, ngài không sao chứ.

Đường chủ, đã xảy ra chuyện gì vậy.

Vây thằng nhóc kia lại.

Có địch kích.

Ung Kiếm Thu ho khan hai tiếng, phun ra một ngụm máu.

Xương sườn của ông ta gãy mất mấy cái, nội tạng cũng bị tổn thương ở các mức độ khác nhau.

Ngay cả nguyên thần cũng bị đánh cho choáng váng.

Lúc này ông ta không màng thương tích, vội vã vẫy tay bảo mọi người dừng lại.

Đừng căng thẳng, chúng ta chỉ đang tỷ thí thôi, tất cả lui xuống đi.

Rõ, đường chủ.

Mọi người đành phải lui ra.

Chương 366

Hai quản sự vội vàng đỡ Ung Kiếm Thu dậy.

Phó đường chủ Mộ Dung Lâm giận dữ nhìn Thẩm Hạo, quát lớn: Ngươi là ai, dám ở Huyền Võ đường phóng túng.

Ung Kiếm Thu uống một viên đan dược, ổn định thương thế trong người, đứng dậy nói: Không liên quan đến hắn, là ta bảo hắn làm vậy.

Ồ, đúng rồi, nói thêm một câu, hắn tên là Thẩm Hạo, là đệ tử chân truyền mới của Tô trưởng lão.

Nghe thấy lời này, toàn trường hít một hơi khí lạnh.

Phó đường chủ Mộ Dung Lâm tim đập thình thịch, vẻ giận dữ trên mặt biến mất ngay lập tức, thay vào đó là nụ cười tươi như hoa nở.

Ông ta bước đến trước mặt Thẩm Hạo, cung kính nói: Thẩm sư đệ, thật ngại quá, lúc nãy giọng ta có hơi to, ở đây xin tạ lỗi với đệ.

Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt.

Thẩm Hạo vốn thích những nhân tài như thế này, cười nói: Không sao, không sao, đều là hiểu lầm thôi, lúc nãy là lỗi của ta, ra tay không biết nặng nhẹ.

Thấy Thẩm Hạo thực sự không tức giận, Mộ Dung Lâm mới thở phào nhẹ nhõm.

Thẩm sư đệ nói đùa rồi, việc luận bàn bị thương là chuyện thường tình.

Gã không dám đắc tội Thẩm Hạo, bởi người có thể làm trưởng lão của Huyền Thiên Kiếm Tông thì tu vi thấp nhất cũng phải là Tiên Khiếu cảnh.

Mà có thể trở thành quan môn đệ tử của trưởng lão thì thiên phú thấp nhất cũng phải là Cực phẩm linh căn.

Ngoài ra còn một điểm nữa, trưởng lão Tô Thiền của Huyền Thiên Kiếm Tông vốn nổi danh là người bảo vệ đồ đệ đến mức mù quáng.

Lúc này, Đường chủ Ung Kiếm Thu mới đi tập tễnh bước tới, vẻ mặt kinh hãi nhìn Thẩm Hạo.

Cú đánh vừa rồi ít nhất cũng mang thực lực của yêu thú thất cảnh.

Thật sự quá chấn động.

Huyền Thiên Kiếm Tông cũng có thể tu, nhưng người cao nhất cũng chỉ mới lục cảnh, đã là thiên tài trong số các thiên tài rồi.

Vậy mà hiện tại xuất hiện một Thẩm Hạo còn mạnh đến đáng sợ, đạt đến thất cảnh, quan trọng hơn lại là Tiên Thiên Linh Thể loại thể chất vạn năm khó gặp một lần.

Tiên Thiên Linh Thể tuy lợi hại, nhưng không có nghĩa là thể tu cũng sẽ lợi hại.

Ung Kiếm Thu vốn định hỏi thẳng Thẩm Hạo có phải là thể tu thất cảnh không, nhưng thấy ánh mắt của mọi người xung quanh hoặc là sùng bái hoặc là đố kỵ đều dồn vào Thẩm Hạo, gã liền từ bỏ ý định đó.

Gã nghiêm mặt, nói với đám đông: Được rồi được rồi, giải tán hết đi.

Mộ Dung Lâm đứng bên cạnh, đã làm việc cùng Ung Kiếm Thu nhiều năm, lập tức hiểu ý: Nhìn cái gì mà nhìn, còn không mau tránh ra, tụ tập lại muốn làm gì.

Muốn tạo phản à.

Thấy cả Chính đường chủ và Phó đường chủ đều lên tiếng, đám

tán tu nào dám nán lại, đành luyến tiếc rời đi.

Họ cảm giác trong chuyện này chắc chắn có bí mật, nhưng cụ thể thế nào thì không thể biết được.

Khi đám đông đã tản đi, Ung Kiếm Thu nói với Mộ Dung Lâm: Lập tức triệu tập các đệ tử từ Linh Đan cảnh trở lên của tông môn trong thành Huyền Võ, ta có chuyện muốn nói.

Mộ Dung Lâm nhìn Thẩm Hạo một cái, gật đầu xoay người rời đi.

Lúc này gã dù có ngu đến mấy cũng hiểu ra điều gì đó.

Rõ ràng, thiên phú của Thẩm Hạo còn mạnh hơn những gì gã tưởng tượng.

Điều này khiến thái độ của gã đối với Thẩm Hạo càng thêm cung kính.

Lúc bấy giờ, Ung Kiếm Thu mới cười nói với Thẩm Hạo: Thẩm sư đệ, theo ta về phủ rồi nói tiếp.

Ung tiền bối, cảnh giới của ngài cao thâm hơn ta nhiều.

Gọi sư đệ thì có chút quá ưu ái cho ta rồi, không hợp quy tắc cho lắm.

Thẩm Hạo nói.

Hắn biết rõ ở bốn tòa thành Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Võ, Chu Tước, các Đường chủ trấn giữ thấp nhất phải có cảnh giới Thiên Linh cảnh, Phó đường chủ là Địa Linh cảnh.

Mỗi cấp bậc cảnh giới là một trời một vực, Thẩm Hạo hiện tại mới chỉ là Đạo Thai cảnh tầng ba, gọi sư đệ quả thực là quá đề cao hắn.

Thẩm sư đệ đừng nghĩ thế, với thiên phú của đệ, việc vượt qua ta chỉ là vấn đề thời gian.

Ta tin chắc sẽ không lâu đâu, nên gọi trước là sư đệ cũng chẳng có vấn đề gì.

Ung Kiếm Thu cười ha hả.

Ung Kiếm Thu đã kiên trì như vậy, Thẩm Hạo cũng không bận tâm nữa.

Toàn bộ Huyền Thiên Kiếm Tông cũng chỉ có quan môn đệ tử của Chưởng môn là Tiên Thiên Linh Thể, Thẩm Hạo là người thứ hai, nhưng có một điểm là Thẩm Hạo còn kiêm cả thể tu.

Thiên phú này còn mạnh hơn cả đệ tử của Chưởng môn.

Vị trí Chưởng môn tương lai chắc chắn sẽ nảy sinh giữa hai người bọn họ.

Trong lòng Ung Kiếm Thu, thiên phú của Thẩm Hạo mạnh hơn vị đệ tử kia.

Bởi đệ tử của Chưởng môn có mọi tài nguyên tốt nhất, công pháp tốt nhất, sư phụ tốt nhất, tu luyện trăm năm nay mới đạt đến Địa Linh viên mãn.

Thế nhưng Thẩm Hạo hoàn toàn là tự lực, không có công pháp, không có sư phụ giỏi, càng không có tài nguyên, vậy mà có thể tu luyện đến cảnh giới này, hơn nữa căn cơ lại vô cùng thâm hậu, thể tu còn đạt tới thất cảnh.

Những gian khổ và vô số lần sinh tử mà hắn đã trải qua chắc chắn là không thể đong đếm được.

Một người như vậy sẽ đạt được thành tựu phi phàm, từ lâu đã vượt xa khoảng cách về thiên phú, đó là một loại khoảng cách về tâm cảnh.

Ung Kiếm Thu tin chắc Thẩm Hạo sẽ mạnh hơn.

Chẳng mấy chốc đã đến phủ đệ của Ung Kiếm Thu.

Tất cả đệ tử từ Linh Đan cảnh trở lên của Huyền Thiên Kiếm Tông trong thành Huyền Võ đều đã đến, đông nghịt mấy trăm người.

Nội lực thâm hậu này quả không hổ danh là một trong ba đại tiên môn.

Thấy mọi người đã đông đủ, Ung Kiếm Thu vô cảm nói: Tất cả nghe cho kỹ đây, vị sư đệ này tên là Thẩm Hạo, là nội môn đệ tử vừa mới gia nhập Huyền Thiên Kiếm Tông, sư tôn của đệ ấy là trưởng lão Tô Thiền.

Sau này gặp đệ ấy như gặp ta, phải cung kính hết mực, rõ chưa.

Rõ thưa Đường chủ.

Thấy Thẩm sư đệ mà các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì.

Mộ Dung Lâm nghiêm mặt quát.

Mọi người vội vàng chắp tay: Bái kiến Thẩm sư huynh.

Thẩm Hạo mỉm cười nói: Các sư đệ khách khí rồi.

Ung Kiếm Thu phẩy tay: Được rồi, lui xuống hết đi.

Đợi mọi người tản ra, Ung Kiếm Thu gọi mấy tạp dịch Linh Đan cảnh có mặt tại hiện trường lúc nãy lại.

Về chuyện của Thẩm sư đệ, các ngươi phải giữ kín miệng, nghe rõ chưa.

Rõ thưa Đường chủ.

Đi làm việc đi.

Sau khi họ đi khỏi, Ung Kiếm Thu mới cười hỏi: Thẩm sư đệ, ta thấy cảnh giới thể tu của đệ rất cao, chắc là đã đạt tới thất cảnh rồi phải không.

Thẩm Hạo đáp: May mắn mới vừa đạt tới.

Nghe vậy, Mộ Dung Lâm hít một hơi lạnh, trời ạ, đó là thất cảnh đấy.

Tu sĩ trên Linh Vân đại lục nhiều vô kể, nhưng thể tu đạt tới thất cảnh chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Huyền Thiên Kiếm Tông hiện tại chưa có ai, Thẩm Hạo có thể nói là đã khai phá con đường mới.

Ung Kiếm Thu cũng chấn động không kém, dù trong lòng đã có đáp án nhưng khi chính tai nghe Thẩm Hạo thừa nhận, gã vẫn cảm thấy không thể tin nổi.

Ung Kiếm Thu chắp tay: Thế thì chúc mừng Thẩm sư đệ, thật quá lợi hại.

Chờ khi về tông môn, chắc chắn đệ sẽ được quan tâm đặc biệt hơn.

Lúc này, Ung Kiếm Thu đã có thể tưởng tượng ra đãi ngộ mà Thẩm Hạo nhận được khi trở về sẽ là vô tiền khoáng hậu.

Mộ Dung Lâm đứng bên cạnh cuối cùng cũng hiểu tại sao Ung Kiếm Thu lại coi trọng Thẩm Hạo đến vậy.

Thẩm Hạo chỉ cười không nói, không có biểu cảm gì quá lớn.

Tài nguyên Thẩm Hạo cần chính là thi thể, những thứ khác không có nhiều tác dụng.

Nếu có thể mở kho bãi mộ táng của tiền bối, đó mới là tài nguyên lớn nhất đối với hắn.

Tất nhiên yêu cầu này Thẩm Hạo không dám nói ra, vì nói ra có khi sẽ bị đối phương chém một kiếm chết tươi.

Ung Kiếm Thu nói: Thẩm sư đệ đi nghỉ ngơi trước đi, ngày mai ta

sẽ đích thân hộ tống đệ về tông môn.

Vốn dĩ Ung Kiếm Thu muốn đưa đi ngay hôm nay, nhưng gã bị một đấm của Thẩm Hạo làm cho thở không ra hơi, nên phải nghỉ ngơi cho khỏe đã.

Một đệ tử đưa Thẩm Hạo đi nghỉ.

Mộ Dung Lâm mới nhịn không được hỏi: Chẳng lẽ Thẩm sư đệ này có thiên phú dị bẩm.

Ngang ngửa với Quan Mộc, đệ tử của Chưởng môn.

Tê, Tiên Thiên Linh Thể.

Không sai, thậm chí có lẽ còn mạnh hơn, căn cơ của hắn thâm hậu và linh lực tinh thuần chưa từng thấy.

Được rồi lui xuống đi, ta phải bẩm báo sư môn ngay lập tức, cũng phải báo cáo với trưởng lão Tô Thiền một tiếng, dù sao Thẩm sư đệ cũng là đến tìm bà ấy.

Ung Kiếm Thu nói.

Rõ thưa Ung sư huynh.

Sau khi Mộ Dung Lâm ra ngoài, gã lập tức đi về phía phòng nghỉ của Thẩm Hạo.

Đi được nửa đường, gã đột nhiên thấy tay không thì không ổn, trong lòng thoáng chút đau xót, rồi trên tay xuất hiện một thanh phi kiếm.

Thanh phi kiếm này là một món trung phẩm linh bảo, là thứ quý giá nhất của gã.

Suy nghĩ hồi lâu, gã vẫn quyết định nhịn đau mà tặng đi, lấy lòng sớm bao giờ cũng tốt hơn muộn.

Cùng lúc đó, Huyền Thiên Kiếm Tông nhận được tin Ung Kiếm Thu thu nhận một Tiên Thiên Linh Thể, các cấp cao đều chấn động.

Chuyện Thẩm Hạo là Tiên Thiên Linh Thể có thể nói là kinh thiên động địa, trực tiếp kinh động đến Chưởng môn, một cuộc họp trưởng lão được triệu tập ngay lập tức.

Đại sảnh nghị sự, nơi diễn ra những cuộc họp cao nhất của tông môn, mười tám vị trưởng lão đều đã tề tựu.

Để thành trưởng lão, tu vi chí ít phải đạt đến Tiên Khiếu cảnh.

Mỗi vị trưởng lão đều có sở trường riêng, người giỏi luyện đan, người tinh thông luyện khí, người chuyên nghiên cứu trận pháp.

Phần lớn vẫn lấy kiếm đạo làm gốc vì đó là nền tảng lập phái của Huyền Thiên Kiếm Tông.

Khi tất cả các trưởng lão tụ tập, thường chỉ khi có đại sự xảy ra.

Chương 367

Mọi người đều đầy tò mò và nghi hoặc.

Chưởng môn chưa tới, các trưởng lão đã bắt đầu xì xào bàn tán.

Cả trăm năm rồi mới tụ họp đông đủ thế này.

Rốt cuộc có chuyện gì mà vội vàng triệu chúng ta đến vậy.

Thật khó tin.

Không biết, ta đang nghiên cứu kiếm đạo cũng bị gọi đi.

Ta đang luyện đan cũng phải dừng lại nửa chừng.

Huyền Thiên Kiếm Tông rất lớn, mỗi trưởng lão đều có địa bàn riêng, vài chục năm không gặp mặt nhau là chuyện bình thường, có khi bế quan xong cả trăm năm mới thấy một lần.

Giữa lúc mọi người tò mò, bóng dáng Chưởng môn đột nhiên xuất hiện ở chính giữa.

Các trưởng lão lập tức im bặt.

Không có lời chào hỏi thừa thãi, Chưởng môn Thạch Mạc Tây đi thẳng vào vấn đề: Ung Kiếm Thu ở thành Huyền Võ vừa truyền tin về, đã thu nhận một Tiên Thiên Linh Thể.

Lời vừa thốt ra, cả trường xôn xao.

Mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, lúc này họ mới hiểu tại sao lại bị triệu tập, tin tức này quả thực chấn động.

Chỉ trong chốc lát, mười tám vị trưởng lão bắt đầu tranh giành.

Ta đã bao nhiêu năm không thu đệ tử rồi, lần này phải đến lượt ta.

Nói nhảm, cái lão thô kệch như ngươi biết dạy đồ đệ không.

Ba tên đồ đệ của ngươi đều chết sạch rồi.

Một mầm non tốt thế này đưa cho ngươi chẳng khác nào làm phí của trời.

Ai cũng đừng hòng tranh, đứa nhỏ này chắc chắn phải là đệ tử của Uy Chấn Thiên ta.

Tô Thiền lên tiếng: Một đám đàn ông các ngươi mà có mặt mũi tranh đệ tử với một phụ nữ như ta sao.

Có biết xấu hổ không.

Phi, ngươi mà cũng tính là phụ nữ à.

Dạy bảo đệ tử thì liên quan gì đến nam nữ.

Ngay khi mọi người đang tranh cãi không ngớt, Chưởng môn Thạch Mạc Tây lại lên tiếng: Yên lặng.

Nghe nói đứa trẻ này không chỉ là Tiên Thiên Linh Thể mà còn là một thể tu, hơn nữa cảnh giới thể tu cũng rất cao thâm, đã có thực lực thất cảnh.

Câu này vừa ra, mọi người lại bùng nổ.

Trời đất, pháp thể song tu, nhất định phải giành cho bằng được.

Tốt, đứa nhỏ này có duyên với ta, Chưởng môn, ta sẽ tranh tới cùng.

Mơ đẹp quá nhỉ, hay là tỉ thí một trận đi.

Chưởng môn Thạch Mạc Tây khẽ ho một tiếng, nhìn Tô Thiền một cái, nhướng mày nói tiếp: Đứa trẻ này mang theo ngọc bội của trưởng lão Tô.

Nghe vậy, sắc mặt Tô Thiền vui mừng rỡ, đứng bật dậy cười vang trời: Ha, đây là đệ tử định mệnh của lão nương, các ngươi đừng

có mơ tưởng nữa.

Câu này ta không đồng ý, tìm ngươi không có nghĩa là bằng lòng bái ngươi làm thầy.

Đúng vậy.

Ta tán thành ý kiến của trưởng lão Uy, nên để đứa trẻ đó tự mình chọn sư phụ trước mặt mọi người.

Tô Thiền hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt tuyệt mỹ phủ đầy vẻ lạnh lùng: Nói nhảm, các ngươi mơ đẹp quá nhỉ.

Đồ đệ yêu quý của ta, ai dám giành tức là đối đầu với Tô Thiền này.

Không thèm nói nhảm với các ngươi nữa, lão nương đi đón đồ đệ đây, không phục thì tìm Chưởng môn mà nói.

Dứt lời, bóng dáng Tô Thiền biến mất tại chỗ.

Các trưởng lão khác đều nhìn về phía Chưởng môn đang ngồi trên ghế.

Thạch Mạc Tây trong lòng thở dài, đệ tử nghịch thiên như vậy gã cũng muốn, nhưng đối phương chỉ danh tìm Tô Thiền nên gã cũng không tiện làm quá.

Thế là chỉ đành nói: Chuyện này đợi Tô Thiền đưa người về rồi tính, nếu đối phương không muốn làm đệ tử của nàng thì các ngươi mới có cơ hội.

Uy Chấn Thiên khó chịu nói: Đứa nhỏ này lai lịch bất minh, ta đề nghị nên quan sát một thời gian đã.

Nhỡ đâu là gián điệp thì sao.

Câu này vừa nói ra, mọi người đều lộ vẻ khinh bỉ.

Tông môn nào ngu đến mức dùng Tiên Thiên Linh Thể làm gián điệp.

Dù ngươi muốn thu đồ đệ cũng không thể nói như vậy, chẳng phải làm nguội lạnh lòng đệ tử sao.

Đủ rồi Uy Chấn Thiên, những lời như vậy sau này đừng nhắc lại.

Chuyện này đợi Tô trưởng lão về rồi tính.

Triệu tập các ngươi đến chủ yếu là để thông báo việc này, dù sao Tiên Thiên Linh Thể cũng là căn cơ của tông môn.

Được rồi, hôm nay đến đây thôi.

Dứt lời, bóng dáng Thạch Mạc Tây biến mất.

Các trưởng lão khác thấy vậy, trong lòng ghen tị với Tô Thiền đến chết đi được, loại đệ tử nghịch thiên như thế mà lại tự dẫn xác tới cửa.

Đáng chết, thật là ghen tị mà.

Nghĩ đến thiên tài tuyệt thế pháp thể song tu cứ thế vụt mất, lòng ai nấy đều như rỉ máu, từng người lắc đầu thở dài rồi biến mất.

Thành Huyền Võ, phủ đệ của Ung Kiếm Thu.

Phó đường chủ Mộ Dung Lâm gõ cửa phòng Thẩm Hạo.

Vào đi.

Mộ Dung Lâm chỉnh đốn trang phục, tươi cười đẩy cửa vào.

Thẩm Hạo liếc mắt đã thấy thanh phi kiếm trong tay Mộ Dung Lâm.

Khóe môi hắn hơi nhếch lên, được lắm chàng trai, đường đời của ngươi rộng mở rồi đấy.

Thẩm sư đệ, đây là thanh phi kiếm ta sưu tầm nhiều năm, coi như

quà gặp mặt tặng cho đệ.

Mộ Dung Lâm nói xong, hai tay dâng cho Thẩm Hạo, lòng đau như cắt vì đây là thanh trung phẩm linh bảo duy nhất của gã.

Thẩm Hạo mỉm cười nói: Như vậy không tiện lắm đâu.

Lời tuy nói vậy nhưng tốc độ nhận kiếm lại chẳng chậm chút nào, rồi hắn phát hiện hai tay Mộ Dung Lâm nắm kiếm rất chặt, vẻ mặt vô cùng luyến tiếc, Thẩm Hạo liền giật mạnh một cái lấy luôn thanh kiếm.

Thẩm Hạo cười nói: Sư huynh không muốn cho sao.

Hay là huynh cầm về nhé.

Mộ Dung Lâm vội vàng xua tay, cười ngượng nghịu: Thẩm sư đệ, thanh kiếm này theo ta nhiều năm, có chút không nỡ, cho nên mới.

Sư huynh yên tâm, ta hiểu huynh mà, không cần giải thích đâu.

Thẩm Hạo an ủi.

Vậy thì tốt, Thẩm sư đệ, vốn dĩ việc đưa đệ về tông môn lẽ ra là ta đi, không ngờ Ung sư huynh lại đích thân đưa đệ đi.

Sau này ở tông môn có chuyện gì cứ tìm ta nhé.

Mộ Dung Lâm cười nói.

Có Mộ Dung sư huynh chiếu cố, ta yên tâm rồi.

Ăn của người thì ngại, lấy của người thì tay ngắn, Thẩm Hạo vẫn phải an ủi một hai câu.

Đúng lúc này, Ung Kiếm Thu hớn hở bước vào, đẩy cửa nói: Thẩm sư đệ, tin tốt đây.

Thẩm Hạo thắc mắc: Ồ, Ung sư huynh có tin gì tốt thế.

Ung Kiếm Thu đáp: Sư môn vừa truyền tin, trưởng lão Tô Thiền

đích thân tới đón đệ rồi, chắc không lâu nữa sẽ tới nơi.

Mộ Dung Lâm trong lòng kinh ngạc, trưởng lão đích thân tới đón, không hổ danh là Tiên Thiên Linh Thể, mặt mũi thật lớn.

Gã vô cùng ngưỡng mộ, đáng tiếc khoảng cách thiên phú này cả đời gã cũng không thể bù đắp nổi.

Thẩm Hạo ngẩn người, không ngờ vị Tô trưởng lão này lại đích thân tới.

Đa tạ Ung sư huynh đã báo cho biết, không biết tính cách của Tô trưởng lão thế nào.

Tô trưởng lão này à, đó là nữ trưởng lão duy nhất của Huyền Thiên Kiếm Tông, thực lực vô cùng cường đại, hơn nữa lại rất bảo vệ đồ đệ.

Lời còn chưa dứt, bên tai ba người đã vang lên một giọng nói trong trẻo êm tai: Ha ha, đồ nhi ngoan của ta, vi sư tới đây.

Nghe thấy tiếng cười đắc ý tột độ này, Ung Kiếm Thu và Mộ Dung Lâm lập tức cung kính đứng dậy.

Thẩm Hạo cũng tò mò không biết Tô Thiền trông thế nào.

Còn về thực lực của sư phụ ra sao, Thẩm Hạo không quan tâm, hắn vốn chẳng trông chờ bà ấy dạy bảo, chỉ là muốn tìm một bàn đạp để vào tông môn thôi.

Không có ngũ quan thì chẳng thiết tìm hiểu tam quan.

Chốc lát sau, một bóng dáng màu tím xuất hiện trong phòng.

Đôi mắt đẹp lấp lánh niềm vui, ánh mắt dừng trên người Thẩm Hạo không hề rời đi, thậm chí liếc nhìn Ung Kiếm Thu và Mộ Dung Lâm thêm một cái bà ấy cũng thấy thừa thãi.

Điều này khiến hai người rất ngượng ngùng.

Thấy đôi mắt Thẩm Hạo đầy linh vận, bà ấy thầm an tâm, nhưng nếu chưa kiểm tra thì vẫn chưa nói chắc được.

Trong khi Tô Thiền quan sát Thẩm Hạo thì hắn cũng đang quan sát bà ấy.

Một bộ váy bào màu tím rộng rãi vẫn không che giấu được thân hình thướt tha.

Mái tóc búi cao, cài một chiếc trâm ngọc khiến bà ấy trông thật ung dung quý phái, ngũ quan tinh tế như tranh vẽ, da trắng như tuyết, đúng là một mỹ nhân cổ điển tuyệt mỹ.

Không tệ, nhan sắc thuộc hàng đỉnh cao.

Tô Thiền cười tươi tắn nhìn Thẩm Hạo, dường như sợ giọng quá lớn sẽ làm hắn giật mình, bà ấy dịu dàng nói: Thẩm Hạo, có thể để vi sư xem qua thể chất của con không.

Thẩm Hạo cười đáp: Tất nhiên là được rồi.

Tô Thiền cũng không khách sáo, bàn tay ngọc ngà nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay Thẩm Hạo, linh lực bắt đầu thăm dò.

Tiếp xúc cự ly gần, từng luồng hương thơm thoang thoảng bay vào mũi Thẩm Hạo.

Quả nhiên, màu tím rất có phong vận.

Một lát sau, Tô Thiền vui mừng thốt lên: Quả nhiên là Tiên Thiên Linh Thể, ha, tốt, Tô Thiền ta cũng có thể thu được đệ tử thiên tư thế này.

Nói xong, bà ấy nắm lấy tay Thẩm Hạo không nỡ buông, lại nói: Đồ nhi ngoan, có nguyện ý theo vi sư về tông môn không.

Đệ tử nguyện ý.

Tốt, vậy đi thôi.

Vừa dứt lời, bóng dáng Tô Thiền và Thẩm Hạo đã biến mất tại chỗ.

Nhìn căn phòng trống rỗng, Ung Kiếm Thu và Mộ Dung Lâm nhìn nhau, thở dài nhẹ nhõm.

Ung Kiếm Thu bất lực nói: Tô trưởng lão vẫn cứ phong phong hỏa hỏa như vậy.

Mộ Dung Lâm gật đầu, lòng thầm rỉ máu.

Gã vừa tặng Thẩm Hạo một thanh trung phẩm linh bảo phi kiếm, còn chưa kịp xây dựng tình cảm thì Thẩm Hạo đã bị Tô Thiền đưa đi mất.

Điều này khiến tâm lý gã hụt hẫng, lo lắng nhất là khoản đầu tư này sẽ đổ sông đổ biển, trong lòng bỗng thấy hối hận vô cùng.

Liếc thấy Mộ Dung Lâm đang rầu rĩ, Ung Kiếm Thu còn tưởng gã không nỡ xa Thẩm Hạo, liền cười nói: Thôi, thiên kiêu như Thẩm sư đệ tự khắc có chỗ của mình, sau này chắc chắn sẽ bất phàm thôi.

Mộ Dung Lâm gượng cười gật đầu, rồi lẳng lặng đóng cửa lui ra ngoài.

Thẩm Hạo được Tô Thiền dắt tay, bóng dáng liên tục nhảy vọt, tốc độ nhanh như biến ảo.

Đây chính là thuấn di sao.

Thẩm Hạo bỗng thấy có chút mong chờ.

Hắn nhớ thuấn di là dấu hiệu đặc trưng của Tiên Khiếu cảnh.

Chương 368

Muốn sử dụng được thuấn di, Thẩm Hạo còn phải vượt qua Địa Linh cảnh và Thiên Linh cảnh mới được.

Cách mạng chưa thành công, nhiệm vụ còn nặng nề, cần phải có đạo hữu giúp đỡ mới ổn.

Chẳng mấy chốc, Thẩm Hạo và Tô Thiền đã về đến Huyền Thiên Kiếm Tông, đỉnh Ngọc Nữ.

Nơi này chính là nơi thanh tu của trưởng lão Tô Thiền.

Trong một gác mái tinh xảo, Tô Thiền bảo Thẩm Hạo ngồi xuống, đích thân rót trà cho hắn.

Việc này làm Thẩm Hạo có chút không tự nhiên.

Sư phụ, cái này.

để đệ tử làm cho.

Đừng, đồ nhi ngoan, sau này cứ coi nơi đây là nhà, đừng gò bó.

Nếu có ai dám bắt nạt con, cứ báo danh hiệu của ta.

Tô Thiền vừa rót trà vừa dịu dàng nói.

Khó khăn lắm mới gặp được đồ đệ có thiên phú kinh người như vậy, Tô Thiền coi như bảo bối quý giá.

Tiên Thiên Linh Thể chính là thiên tài của thiên tài, chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra là có thể tu luyện đến Thần Đình cảnh, qua được lôi kiếp là có thể vũ hóa phi thăng.

Quan trọng hơn là xác suất vượt qua lôi kiếp của Tiên Thiên Linh Thể lên tới tám mươi phần trăm.

Đó mới là điểm quý giá nhất, được ông trời ưu ái, ai mà không yêu cho được.

Sau khi rót trà xong, Tô Thiền bắt đầu giới thiệu lịch sử của Huyền Thiên Kiếm Tông.

Huyền Thiên Kiếm Tông đã tồn tại hàng chục vạn năm, là một trong ba đại tiên môn mạnh nhất Đông Vực, chiến lực lại là số một.

Tổ sư đời thứ nhất Lữ Đông Đình lại càng là bậc thiên tài kinh thế.

Ngay khoảnh khắc Tô Thiền đưa Thẩm Hạo về, vô số thần niệm đã quét qua người hắn.

Chưởng môn Thạch Mạc Tây trong lòng ngứa ngáy, dù biết rõ Thẩm Hạo được Tô Thiền đưa về thì chuyện Tiên Thiên Linh Thể là thật, nhưng vẫn muốn đích thân xác nhận một chút, chuyện này không thể sơ suất.

Đại tông môn mọi việc đều phải theo quy củ, không có quy củ thì không thành hệ thống.

Vừa đến đỉnh Ngọc Nữ đã thấy trưởng lão của mười mấy đỉnh khác cũng tới, trong đó có cả Uy Chấn Thiên.

Mọi người nhìn nhau, mọi chuyện đều nằm trong im lặng, rồi lần lượt bước vào gác mái của Tô Thiền.

Họ muốn tận mắt chứng kiến thiên tư của vị Tiên Thiên Linh Thể kiêm thể tu thất cảnh này ra sao.

Tô sư muội.

Tô Thiền đang nói hăng say thì nhận ra Chưởng môn tới, vẻ mặt không mấy vui vẻ nhưng vẫn đáp: Đến rồi à.

Sau đó, bà ấy nói với Thẩm Hạo: Chưởng môn và các trưởng lão

khác tới rồi, nhớ lấy một điểm, con là đồ đệ của ta, bất kể ai hứa hẹn gì cũng không được đồng ý.

Thẩm Hạo vỗ ngực nói: Sư phụ yên tâm, ta sống là người của ngài, chết là ma của ngài.

Nghe vậy, Tô Thiền lập tức tươi cười như hoa, nuông chiều lườm Thẩm Hạo một cái.

Chết chóc cái gì, con là đồ đệ yêu quý của ta, có chết thì vi sư cũng chết trước mặt con.

Đi thôi, ra ngoài thôi.

Vâng, sư phụ.

Cửa phòng vừa mở ra, mười mấy ánh mắt đều tập trung vào người Thẩm Hạo.

Chỉ nhìn một cái thôi đã thấy Thẩm Hạo phi phàm.

Chưởng môn Thạch Mạc Tây cười nói: Thẩm Hạo phải không, có thể để ta xem qua thể chất không.

Dù sao chuyện Tiên Thiên Linh Thể cũng rất trọng đại, không thể sơ suất.

Nếu xác nhận là thật, con có thể chính thức nhập tông.

Được ạ.

Một lát sau, Thạch Mạc Tây vuốt râu, vẻ mặt vui mừng: Tốt, Tiên Thiên Linh Thể quả nhiên bất phàm.

Những người khác không tin, cũng lần lượt tiến lên kiểm tra, cuối cùng đều đồng loạt gật đầu.

Chuyện Thẩm Hạo là Tiên Thiên Linh Thể là thật, không thể giả được.

Thạch Mạc Tây nói: Tiên Thiên Linh Thể là thiên tài tuyệt thế, vốn dĩ nên tổ chức cho con một nghi thức hoành tráng.

Nhưng cây cao vượt rừng ắt bị gió dập, để tránh các môn phái khác đỏ mắt, tốt nhất là nên giấu đi.

Cần phải hành sự khiêm tốn, Thẩm Hạo hy vọng con có thể hiểu cho.

Thẩm Hạo gật đầu: Ta hiểu.

Điều này cũng đúng ý Thẩm Hạo, cứ âm thầm làm việc là tốt nhất, không cần phải phô trương.

Tô Thiền ở bên cạnh nói: Đồ nhi ngoan của ta vừa vào tông môn đã phải chịu uất ức lớn như vậy, Chưởng môn sư huynh không có biểu hiện gì thì nói không thông đâu nhỉ.

Khóe mắt Thạch Mạc Tây giật giật, thế này mà gọi là uất ức sao.

Nhưng nhìn ánh mắt sắc lẹm của Tô Thiền, dáng vẻ như thể nếu không đưa đồ thì chuyện này không xong đâu, gã chỉ đành gật đầu.

Thế là trong tay gã xuất hiện một thanh phi kiếm, đưa cho Thẩm Hạo và nói: Bản phái lấy kiếm làm mạnh, thanh Huyền Thanh Kiếm này tặng cho con.

Thẩm Hạo còn chưa kịp phản ứng, Tô Thiền đã giật lấy, nhét vào lòng Thẩm Hạo, cười nói: Đồ nhi ngoan, còn không mau cảm ơn Chưởng môn sư bá, đây là một thanh cực phẩm linh bảo đấy.

Thẩm Hạo chắp tay: Đa tạ Chưởng môn.

Khoảnh khắc này Thẩm Hạo thấy gia nhập đại môn phái cũng có cái hay.

Thạch Mạc Tây cười cười, cũng không mấy tiếc rẻ, dù sao tông môn có thêm một Tiên Thiên Linh Thể là phúc của tông môn, vui

mừng còn không kịp.

Tô sư muội, vậy Thẩm Hạo giao cho muội đấy.

Nói xong, bóng dáng Thạch Mạc Tây biến mất.

Lúc này, ánh mắt Tô Thiền hướng về phía đám người Uy Chấn Thiên.

Uy trưởng lão, chuyện lúc nãy ông vu oan đồ nhi ngoan của ta thì tính thế nào đây.

Đồ đệ của ta thiên tư tuyệt thế, sao có thể chịu uất ức như vậy được.

Uy Chấn Thiên giật giật khóe miệng, các trưởng lão khác cũng giật mình vì phát hiện ánh mắt của Tô Thiền đang quét qua người họ.

Uất ức.

Thẩm Hạo còn chẳng biết mình chịu uất ức ở đâu.

Nhưng rõ ràng chịu uất ức là có lợi.

Chuyện tốt thế này Thẩm Hạo sao có thể từ chối, cứ âm thầm tận hưởng thôi.

Không những không từ chối, hắn còn phối hợp lộ ra vẻ mặt uất ức.

Uy Chấn Thiên thấy biểu cảm của Thẩm Hạo thì trong lòng bực bội vô cùng.

Mẹ nó, hai thầy trò nhà này thật quá đáng.

Uy Chấn Thiên nói: Ta chỉ nêu ra quan điểm của mình, sao tính là uất ức.

Nói bậy, ông nói khơi khơi vu cho đồ nhi ngoan của ta là gián điệp, đó không gọi là uất ức thì gọi là gì.

Tô Thiền lập tức chống nạnh quát lớn.

Ngươi đúng là đồ vô lý, không thể nói chuyện nổi.

Uy Chấn Thiên định bỏ đi.

Hôm nay ông mà dám đi, ngày mai ta sẽ tới dỡ đỉnh núi của ông, điều tra tất cả đệ tử dưới trướng ông xem có ai là gián điệp không.

Không cho đồ nhi ta một lời giải thích, chuyện này không xong đâu.

Tô Thiền lạnh lùng đe dọa.

Nghe vậy, sắc mặt Uy Chấn Thiên khó coi như vừa nuốt phải ruồi.

Tô Thiền là trưởng lão chấp pháp của Huyền Thiên Kiếm Tông, bà ta mà muốn làm khó ai thì người đó thật sự không có cách nào chống đỡ.

Nhịn cho lành.

Uy Chấn Thiên nhìn Thẩm Hạo rồi nói: Không phải bảo Thẩm Hạo là thể tu thất cảnh sao, để hắn đấm ta một quyền, nếu đạt yêu cầu, ta sẽ bù đắp uất ức cho hắn, tặng thanh bội kiếm này cho hắn luôn.

Nói đoạn, trong tay Uy Chấn Thiên xuất hiện một thanh phi kiếm màu xanh dài mười centimet.

Tô Thiền hài lòng: Được, bồi thường này ta chấp nhận.

Bà ấy quay sang Thẩm Hạo ôn tồn bảo: Đồ nhi ngoan, con cứ dùng toàn lực đấm một quyền, cho gã biết tay.

Thẩm Hạo gật đầu, chắp tay với Uy Chấn Thiên: Uy trưởng lão, đắc tội rồi.

Uy Chấn Thiên hừ lạnh một tiếng, đứng yên tại chỗ đợi Thẩm Hạo ra tay.

Các trưởng lão xung quanh cũng đầy mong đợi nhìn Thẩm Hạo.

Thể tu thất cảnh rất hiếm có, quan trọng là Thẩm Hạo còn là Tiên Thiên Linh Thể, điều này càng nghịch thiên hơn.

Bình thường có Tiên Thiên Linh Thể ai lại đi luyện thể, đó chẳng khác nào đi đường vòng, lãng phí thiên phú trời ban.

Trước đó khi đấm Ung Kiếm Thu, Thẩm Hạo chỉ dùng hai phần lực, nhưng đối phó với Uy Chấn Thiên thì phải dốc toàn lực mới được.

Điều chỉnh trạng thái xong, Thẩm Hạo đột nhiên cử động.

Cảnh giới của các trưởng lão cao hơn Ung Kiếm Thu nhiều, họ đều nhìn rõ động tác của Thẩm Hạo.

Chỉ thấy trên nắm đấm của Thẩm Hạo phủ một lớp quầng sáng nhạt, dường như muốn xé toác hư không.

Mọi người đồng loạt gật đầu, quyền này đúng là thực lực thất cảnh.

Nhưng họ không tin Thẩm Hạo có thể làm Uy Chấn Thiên bị thương.

Uy Chấn Thiên cũng công nhận quyền này khá mạnh, gã đưa tay ra, trước mặt hiện lên một tấm bình chướng.

Nắm đấm của Thẩm Hạo va chạm mạnh mẽ với tấm bình chướng.

Oành.

Một luồng sóng năng lượng khổng lồ bùng phát, giống như một cơn cuồng phong, bụi mù tung bay tứ tán.

Chỉ thấy một bóng người bay ngược ra ngoài, đập mạnh vào vách núi cách đó trăm mét, tạo thành một hố sâu hình người sâu tới ba mét.

Khi bụi trần tan đi, chỉ còn Thẩm Hạo đứng độc nhất tại chỗ.

Chương 369

Hiện trường im phăng phắc.

Các trưởng lão há hốc mồm, nửa ngày trời không khép lại được.

Chuyện gì thế này.

Uy Chấn Thiên ở Tiên Khiếu cảnh tầng sáu mà bị đấm bay đi sao.

Chắc là đang mơ rồi.

Thể tu thất cảnh có mạnh đến vậy không.

Đôi mắt đẹp của Tô Thiền cũng lấp lánh niềm vui.

Đồ nhi ngoan này đúng là có thể tạo ra kỳ tích mà.

Không ai hiểu chuyện gì đã xảy ra, chẳng lẽ Uy Chấn Thiên nương tay.

Cảm nhận được sự im lặng xung quanh, Thẩm Hạo khẽ ho một tiếng phá vỡ bầu không khí: Có phải ta ra tay hơi nặng rồi không.

Tô Thiền cười: Không nặng, không nặng chút nào, lực đạo vừa khéo lắm.

Lúc này, Uy Chấn Thiên từ trong vách núi bay ra.

Lúc này gã đã không còn hình tượng trưởng lão nữa, tóc tai rũ rượi, mặt mũi lấm lem bụi bẩn.

Ho một tiếng, Uy Chấn Thiên mới kinh hãi nhìn Thẩm Hạo, vì gã cảm giác được tấm bình chướng hộ thân của mình trực tiếp bị phá vỡ.

Trên nắm đấm của Thẩm Hạo ẩn hiện những tia lôi điện lấp lóe.

Sao có thể chứ.

Không nghĩ ra được mấu chốt vấn đề, Uy Chấn Thiên chỉ thấy

mình mất mặt quá rồi, bị một tên tiểu bối đấm bay đi, chuyện này mà truyền ra thì còn mặt mũi nào nữa.

Gã ném thanh phi kiếm cho Thẩm Hạo, không thèm nói một lời nào, xoay người bỏ đi luôn.

Lấy được lợi lộc là được rồi, Tô Thiền không thèm để ý Uy Chấn Thiên nữa mà quay sang nhìn các trưởng lão khác, cười tủm tỉm nói: Chưởng môn sư huynh và Uy sư huynh đều đã chuẩn bị quà gặp mặt rồi, các vị đây đều là bậc tiền bối, chắc không thể đi tay không chứ.

À. cái này, lão phu có một lọ Hóa Linh Đan tặng cho Thẩm sư điệt.

Tô Thiền hài lòng: Mau cảm ơn Vương sư huynh đi.

Đa tạ Vương trưởng lão.

Thẩm Hạo biết Hóa Linh Đan, khi từ Địa Linh cảnh đột phá lên Thiên Linh cảnh có thể tăng thêm tỉ lệ thành công.

Nhưng sâu trong thâm tâm, Thẩm Hạo cảm thấy cho mấy thanh linh bảo còn thiết thực hơn.

Đây là những lĩnh ngộ về kiếm đạo đối với Tuệ Kiếm Trảm Nguyên của ta, tặng cho Thẩm sư điệt.

Thẩm Hạo gật đầu, mặt không chút biểu cảm.

Tô Thiền rất hài lòng, không hổ là đồ đệ của mình, đối diện với nhiều đồ tốt như vậy mà vẫn giữ được vẻ bình thản, tâm tính này, định lực này đúng là thượng hạng.

Tiếp theo, các trưởng lão khác cũng lần lượt tặng quà gặp mặt.

Tổng cộng hắn thu được mười món linh bảo phi kiếm, không tệ chút nào.

Những thứ còn lại là một số bí thuật kiếm đạo, kinh nghiệm, đan dược các loại, Thẩm Hạo chẳng mấy hứng thú.

Cùng lúc đó, tại đỉnh núi chính của Huyền Thiên Kiếm Tông, Kiếm Đỉnh, hang Lâm Uyên.

Quan Mộc, quan môn đệ tử của Chưởng môn Thạch Mạc Tây, cũng đã biết tin về Thẩm Hạo.

Quan sư huynh, tên họ Thẩm kia chẳng qua mới chỉ là Đạo Thai cảnh tầng ba thôi.

Nghe vậy, Quan Mộc đang ngồi trên bồ đoàn, gương mặt tuấn lãng khẽ nhếch môi lộ ra vẻ mỉa mai.

Cùng là Tiên Thiên Linh Thể, nhưng một kẻ mới là Đạo Thai cảnh tầng ba, còn kẻ kia đã là Địa Linh cảnh viên mãn, cảm giác ưu việt mạnh mẽ này khiến Quan Mộc rất sướng.

Đã lâu rồi gã chưa sướng như vậy.

Một Tiên Thiên Linh Thể như Thẩm Hạo làm đá kê chân cho gã mới thật thú vị.

Quan Mộc muốn giẫm lên vai Thẩm Hạo cả đời, Huyền Thiên Kiếm Tông chỉ có một thiên kiêu, chỉ có một Tiên Thiên Linh Thể, đó chính là Quan Mộc gã.

Ừm, tiếp tục quan sát Thẩm Hạo đi.

Sau khi mọi người đi hết, Tô Thiền mới đưa Thẩm Hạo trở lại gác mái.

Bà ấy lấy ra một bộ đạo bào màu xanh lam đưa cho hắn.

Đây là quà gặp mặt vi sư tặng con, Lam Vân Đạo Bào.

Nó là một thượng phẩm linh bảo, có chức năng ẩn giấu khí tức và có trận pháp phòng ngự.

Thẩm Hạo rất hài lòng, cười nói: Đa tạ sư phụ.

Đừng vội cảm ơn, tuy con đã có không ít phi kiếm, nhưng vi sư vẫn muốn tặng con một thanh, thanh kiếm này đã theo ta nhiều năm, hôm nay tặng cho con.

Thẩm Hạo cung kính đón lấy thanh kiếm: Đa tạ sư phụ.

Bất kể nhân phẩm của Tô Thiền ra sao, nhưng đối với Thẩm Hạo thì quả thực rất tốt.

Ngay sau đó, Tô Thiền nghiêm sắc mặt nói: Tiếp theo, ta sẽ truyền thụ cho con công pháp của Huyền Thiên Kiếm Tông, cũng là nền tảng lập tông của phái ta.

Con hãy khoanh chân ngồi tĩnh tâm, ta sẽ truyền thụ cho con.

Bí tịch chí cao của Huyền Thiên Kiếm Tông đều do sư phụ đích thân truyền thụ.

Vâng, sư phụ.

Sau khi Thẩm Hạo điều chỉnh trạng thái, ngón trỏ của Tô Thiền phát ra ánh sáng nhạt, điểm nhẹ vào giữa lông mày của hắn.

Huyền Thiên Kiếm Điển uy lực mạnh mẽ, là kiếm thuật truyền thuyết mà thần tiên sử dụng.

Nó hòa quyện sức mạnh ngũ hành âm dương của trời đất vào trong kiếm pháp.

Mỗi chiêu thức đều như sấm sét nghìn quân, có thể xé toạc mây mù, chấn động núi non.

Muốn uy lực kiếm đạo đạt mức tối đa thì phải lồng ghép sức mạnh trời đất vào trận pháp, rồi đưa vào kiếm trận.

Kiếm tùng thiên cổ, vọng ngã độc thần.

Huyền Thiên Kiếm Điển không chỉ có tâm pháp mà còn bao gồm cả kiếm đạo, trận đạo, người đại thành có thể trực tiếp tiến vào Thần

Đình cảnh, chỉ cần qua được lần lôi kiếp cuối cùng là có thể vũ hóa phi thăng.

Quá trình truyền công kéo dài hai tiếng đồng hồ mới kết thúc.

Thẩm Hạo cũng ghi nhớ từng chút một trong đầu, rất nhanh đã lĩnh ngộ được không ít.

Bản thân hắn đã có nền tảng về trận pháp nên những thứ này không làm khó được hắn.

Tô Thiền hỏi: Hiểu chưa.

Đã hiểu rồi ạ.

Chỗ nào không hiểu.

Tô Thiền nói được một nửa mới kinh ngạc: Con hiểu rồi sao.

Trận đạo trong này thiên biến vạn hóa, con chắc chắn là đã hiểu.

Coi như hiểu được đại khái ạ.

Thẩm Hạo đành phải phối hợp đáp lại.

Thấy con có vẻ không phục, để ta kiểm tra con một chút.

Tiếp theo, một người hỏi một người đáp, không hề có chút vấp váp nào.

Tô Thiền kinh ngạc nhìn Thẩm Hạo, không thể tin nổi thốt lên: Con còn biết cả trận pháp nữa sao.

Biết một chút, chỉ biết một chút thôi ạ.

Đâu chỉ là hiểu, giản đơn là tinh thông.

Căn cơ trận pháp vô cùng sâu dày, nền tảng cực kỳ tốt.

Có nền tảng rồi, những thứ khác cũng không còn phức tạp như vậy.

Tô Thiền nhìn Thẩm Hạo với vẻ mặt kinh ngạc, Pháp tu, Thể tu, Trận pháp, tiểu tử này không biết còn có những kinh hỉ gì đang chờ đợi.

Nghĩ đến đây, Tô Thiền nói: Nếu ngươi đã hiểu rõ căn cơ, cũng không cần lãng phí khẩu thiệt, hãy đi chuyển hóa công pháp trước.

Có điều gì không hiểu cứ hỏi ta.

Thẩm Hạo đáp: Vâng, sư phụ.

Người đâu, đưa Đại sư huynh của các ngươi đi Cam Lâm Động nghỉ ngơi.

Thẩm Hạo: Đây đã là Đại sư huynh rồi ư.

Vâng, sư phụ.

Hai nữ đệ tử cung kính nhìn Thẩm Hạo, trong đôi mắt đẹp tràn đầy sự hiếu kỳ.

Vừa nãy các nàng cũng ở bên cạnh, sự cường đại của Thẩm Hạo khiến các nàng chấn động.

Thế mà lại có thể ở Đạo Thai Cảnh làm bị thương trưởng lão Tiên Khiếu Cảnh, thật sự là bất khả tư nghị.

Dù trưởng lão Uy có phần khinh địch, nhưng cũng cực kỳ lợi hại rồi.

Các nàng nào biết được sự lợi hại của Lôi pháp.

Đối với việc Thẩm Hạo trở thành Đại sư huynh, các nàng cũng không dám nói gì, chỉ có thể làm theo lời phân phó của sư phụ.

Hai nữ đệ tử đưa Thẩm Hạo đến Cam Lâm Động.

Đợi Thẩm Hạo nhận lấy ngọc bài động phủ, tiến vào Cam Lâm Động rồi, hai nữ mới vẻ mặt ngưỡng mộ rời đi.

Cam Lâm Động là động phủ tốt nhất trên Ngọc Nữ Phong, linh khí vô cùng nồng đậm, hoàn cảnh ưu mỹ, cho dù ở trong tông môn cũng là thượng đẳng cực phẩm.

Bước vào Cam Lâm Động, Thẩm Hạo đầu tiên đánh giá hoàn cảnh.

Nói là động phủ, kỳ thực giống như một tiểu bí cảnh.

Phía sau Cam Lâm Động có một kết giới, cầm ngọc bài là có thể tiến vào.

Có núi có sông, xung quanh sương trắng lượn lờ, kỳ hoa dị thảo nhiều không đếm xuể, giống như một sơn cốc vậy.

Thẩm Hạo rất hài lòng.

Có sư môn vẫn là có chỗ tốt.

Khoanh chân ngồi xuống, Thẩm Hạo bắt đầu luyện chế pháp bảo.

Chương 370

Thứ đầu tiên luyện chế chính là đạo bào mà Tô Thiền tặng hắn, thứ tốt như vậy không thể bỏ qua.

Lại chọn năm thanh Trung Phẩm Linh Bảo phi kiếm, bắt đầu luyện chế.

Cuối cùng lại luyện chế mai rùa mà Hồ Cửu Nhi tặng, thứ này cũng là Thượng Phẩm Linh Bảo phòng ngự.

Kế đó là luyện chế Huyền Thanh Kiếm, đây cũng là thanh Cực Phẩm Linh Bảo duy nhất của Thẩm Hạo.

Đồng thời, Huyền Thiên Kiếm Điển cũng ghi lại không ít kiếm đạo và kiếm trận.

So với Âm Dương Kiếp Sát Trận, Ngũ Hành Kiếm Trận mà Thẩm Hạo từng học trước đây, thì những trận pháp này cao minh gấp mười lần, uy lực một trời một vực.

Những trận pháp được ghi lại trong Huyền Thiên Kiếm Điển đã hòa hợp với pháp tắc lực lượng của thiên địa, căn bản không cùng một cấp độ.

Cơ sở nhất chính là Tứ Tượng Sát Trận, cũng có Ngũ Hành Kiếm Trận, nhưng ở đây được gọi là Thiên Diễn Ngũ Hành Kiếm Trận.

Thiên Diễn Ngũ Hành Kiếm Trận, Linh Bảo hóa thành trận nhãn, trận pháp tự thành, hơn nữa có thể đảo lộn âm dương ngũ hành.

Tất cả đều nằm trong ý niệm của người chủ trận, sinh tử bất do kỷ.

Hạ tiếp Đại Địa Tổ Mạch, cùng sơn xuyên hà lưu hợp nhất, diễn sinh ra hoặc công, hoặc thủ, hoặc sát, hoặc khốn, các loại trận pháp kỳ

diệu.

Bộ trận pháp này rất toàn diện, Thẩm Hạo rất thích.

Nhưng nghiên cứu rất tốn não, cần phải hạ công phu thật sự.

Thẩm Hạo không có thời gian này, hắn định tìm Tổ sư của Huyền Thiên Kiếm Tông giúp đỡ.

Nhưng vừa mới đến đây, hắn còn chưa dám quá phóng túng.

Đồng thời cũng đang chuyển hóa công pháp trong cơ thể, dù sao công pháp trước đây vẫn quá tệ, so với Huyền Thiên Kiếm Điển thì kém xa vạn dặm.

Cùng với việc Thẩm Hạo tiến vào Cam Lâm Động luyện hóa Linh Bảo, một thời gian ngắn mọi chuyện cũng lắng xuống.

Nhưng sự xuất hiện của Thẩm Hạo vẫn gây ra sóng lớn trong Huyền Thiên Kiếm Tông.

Một đệ tử mới đến, thế mà lại làm chấn động Đại hội Trưởng lão, hơn nữa còn là Thể Pháp song tu.

Một quyền đánh bay trưởng lão Tiên Khiếu Cảnh Uy Chấn Thiên, quá mức bá đạo.

Rất nhiều người đều đoán Thể chất của Thẩm Hạo tuyệt đối là Tiên Thiên Linh Thể.

Bởi vì lần trước người làm chấn động Đại hội Trưởng lão chính là Quan Mộc, đệ tử bế quan của Chưởng môn Thạch Mạc Tây, mà Quan Mộc chính là Tiên Thiên Linh Thể.

Mặc dù Chưởng môn đã cấm thảo luận, nhưng lòng bát quái ai cũng có, căn bản không thể ngăn cản.

Thoáng chốc, nửa tháng lặng lẽ trôi qua.

Thẩm Hạo cũng không ngờ lại dùng lâu đến vậy, may mà công pháp trong cơ thể đã hoàn toàn chuyển hóa thành Huyền Thiên Kiếm Điển, cảnh giới đạt đến Đạo Thai Cảnh tầng bốn trung kỳ.

Hơn nữa, sau khi tu luyện Huyền Thiên Kiếm Điển, uy lực trận pháp được gia trì trực tiếp tăng gấp mấy lần.

Không hổ là tông môn lấy kiếm nhập đạo.

Thuật nghiệp có chuyên môn quả nhiên đúng.

Điều này khiến Thẩm Hạo nhớ đến Thông Thiên giáo chủ trong Hồng Hoang thế giới, một bộ Tru Tiên Kiếm Trận, phi Tứ Thánh bất khả phá.

Đó là sự bá đạo đến nhường nào.

Sau khi tu vi đột phá, Thẩm Hạo liền bắt đầu nghĩ đến việc gây chuyện.

Nửa tháng này, qua sự dò hỏi của Thẩm Hạo, hắn cũng đại khái hiểu được nơi chôn cất các tiền bối của Huyền Thiên Kiếm Tông.

Đó là vùng núi phía sau Cung Phụng Đường, tên là Trường Sinh Trủng.

Nơi này cũng là Truyền Công Điện của Huyền Thiên Kiếm Tông.

Đồng thời cũng là cấm địa, các Thái Thượng trưởng lão của Huyền Thiên Kiếm Tông đều bế quan ở hậu sơn.

Những người này đều là nội tình của tông môn, là vũ khí chiến lược của Huyền Thiên Kiếm Tông.

Sở dĩ nói là Truyền Công Điện, bởi vì các trưởng lão từ Tiên Khiếu Cảnh trở lên của Huyền Thiên Kiếm Tông, sau khi chết đều sẽ lưu lại một sợi tàn hồn, tìm kiếm đệ tử thích hợp để truyền thừa.

Đương nhiên loại đệ tử này đều là Chân Truyền đệ tử của tông

môn, nhân vật cốt lõi của tông môn, yêu cầu thấp nhất cũng phải là Địa Linh Cảnh trở lên, còn phải tham gia đại tỷ thí, người ưu tú nhất mới có tư cách truyền thừa.

Điều này khiến Thẩm Hạo khá đau đầu, không dễ ra tay.

Đi lấy chắc chắn không được, chỉ có thể từ bỏ.

Thẩm Hạo tuy thiên phú kinh người, nhưng không muốn tu luyện theo lối cũ như vậy.

Chẳng phải đó là lãng phí Kim Thủ Chỉ sao.

Xuất quan rồi, cũng phải bẩm báo với Tô Thiền một tiếng mới được.

Khi đến các lầu nơi Tô Thiền ở, hắn lại phát hiện sư phụ Tô Thiền không có ở đó.

Liền hỏi mấy nữ đệ tử bên cạnh: Sư phụ đâu rồi.

Sư phụ đã đi Chấp Pháp Điện, chắc sắp về rồi.

Sư phụ có dặn, nếu Đại sư huynh đến thì cứ vào trong đợi trước.

Ừm, ta biết rồi.

Thẩm Hạo bước vào các lầu, trên một chiếc bàn bát tiên đặt một lư hương, những sợi khói xanh lượn lờ bay lên, tỏa ra từng trận u hương.

Hít một hơi, tinh thần sảng khoái gấp bội.

Thứ này thật không tệ, Thẩm Hạo cũng không biết đây là loại hương gì.

Ngồi xuống ghế, thị nữ bưng linh quả đưa tới.

Ăn một miếng, cảm thấy không tệ.

Nhìn kỹ lại ngẩn người, hóa ra lại là Diễm Linh Quả.

Diễm Linh Quả mà Bách Lý Vân Lôi, Mạc Bắc Thần từng tranh giành nửa ngày, ở đây lại chỉ dùng để đãi khách.

Quả nhiên, Đại Tiên Môn chính là hào phóng a.

Tán tu quả nhiên có chút đáng thương.

Khi Thẩm Hạo gần như ăn hết Diễm Linh Quả, Tô Thiền mới chậm rãi đến.

Tô Thiền vốn dĩ sắc mặt khó coi, khi thấy khóe miệng Thẩm Hạo hơi đỏ, lập tức hiện lên nụ cười nói: Diễm Linh Quả tuy ngon, nhưng không thể ăn nhiều.

Thẩm Hạo đáp: Vâng, ta biết rồi.

Ngay sau đó, Tô Thiền nhìn Thẩm Hạo một cái, hài lòng nói: Đạo Thai Cảnh tầng bốn, xem ra nửa tháng này ngươi tiến bộ thần tốc.

Hơn nữa chu thân kiếm ý sắc bén, Huyền Thiên Kiếm Điển đã lĩnh ngộ nhập môn rồi, không hổ là Tiên Thiên Linh Thể, thiên phú này quả thực kinh người.

Sư phụ khách khí rồi.

À phải rồi, ta thấy sư phụ nét mày giận dữ, là ai đã chọc giận sư phụ.

Thẩm Hạo nói.

Hai vị Đường chủ và Phó Đường chủ trấn thủ bí cảnh Vạn Yêu Cốc của tông môn chúng ta hồn đăng đều đã tắt, hiển nhiên đã bị người tập kích lén lút.

Vừa rồi ta đến Chấp Pháp Đường chính là để hạ lệnh điều tra chân hung, phải báo thù cho hai vị Đường chủ.

Tô Thiền nói.

Thẩm Hạo lập tức phấn chấn tinh thần, biểu thái nói: Sư phụ, hãy để ta đi đi, ta đây không giỏi việc khác, chỉ giỏi bắt hung thủ.

Ta đảm bảo sẽ đem lại cho sư phụ một câu trả lời thỏa đáng.

Tô Thiền không chút nghĩ ngợi liền từ chối.

Không được, ngươi không thể đi, ngươi là tương lai của tông môn, sao có thể ra ngoài mạo hiểm.

Thẩm Hạo kiên định nói: Sư phụ yên tâm, ta có thủ đoạn tự vệ.

Huống hồ ta đã trải qua bao hiểm nguy, không phải là đóa hoa trong nhà ấm.

Nếu cứ mãi trốn sau lưng sư phụ, ta cũng sẽ không có thành tựu ngày hôm nay.

Huống hồ, ta thân là một thành viên của sư môn, tự nhiên phải ra sức vì sư môn.

Ngay cả Tô Thiền cũng không ngờ, Thẩm Hạo vừa gia nhập môn phái chưa đầy một tháng mà giác ngộ đã cao đến vậy.

Tô Thiền do dự một lát, vẫn lắc đầu nói: Cảnh giới của ngươi quá thấp, vi sư vẫn khuyên ngươi nên chuyên tâm tu luyện.

Ngươi nỗ lực tu luyện, chính là cống hiến lớn nhất cho tông môn.

Sư phụ, hãy để ta đi đi, vừa nhập tông môn, liền nhận được sự yêu quý lớn như vậy từ các tiền bối sư môn.

Nếu không làm chút chuyện gì cho sư môn, lòng ta khó an, càng không có tâm tu luyện.

Thẩm Hạo vẻ mặt chân thành nói.

Nhìn Thẩm Hạo với vẻ mặt thà chết không lùi, nội tâm Tô Thiền có vài phần cảm động.

Thật là một tấm lòng son a.

Chương 371

Thiên phú tuyệt thế lại còn biết cảm ân.

Đệ tử như vậy ai mà không yêu.

Trong lòng, Tô Thiền cảm thấy trời cao rất là ưu ái nàng, ban cho nàng một đệ tử hoàn mỹ đến vậy.

Mặc dù không hy vọng Thẩm Hạo ra ngoài xông xáo trước khi tu vi đại thành, nhưng cũng không thể đánh mất sự tích cực của Thẩm Hạo.

Vẫn nên khuyến khích thích đáng.

Suy nghĩ một chút, Tô Thiền vẫn đồng ý yêu cầu của Thẩm Hạo, nói: Nếu ngươi đã kiên quyết muốn đi, vi sư sẽ đồng ý với ngươi.

Nhưng mà, ngươi bây giờ mà ra ngoài, tông môn chắc chắn sẽ phái người bảo hộ ngươi.

Thẩm Hạo nói: Điều này đương nhiên ta biết.

Tô Thiền đưa cho Thẩm Hạo một miếng ngọc bội, nói: Nếu cảm thấy có nguy hiểm, lập tức bóp nát ngọc bội, ta sẽ nhanh nhất có thể đến.

Vâng, sư phụ.

Tô Thiền nói: Vậy ngươi đi chuẩn bị một chút, lát nữa sẽ xuất phát.

Vâng.

Đợi Thẩm Hạo đi rồi, Tô Thiền do dự một chút, đi đến một tòa giả sơn ở hậu viện các lầu.

Nàng trực tiếp đi xuyên qua giả sơn.

Chỉ thấy thân ảnh Tô Thiền trực tiếp xuyên qua giả sơn, hiển nhiên đây chính là một huyễn trận.

Phía sau giả sơn chính là một động phủ, gần như giống với Cam Lâm Động của Thẩm Hạo, linh khí vô cùng nồng đậm.

Đây chính là động phủ tu luyện của Tô Thiền.

Sau khi bước vào, ba nữ tử đang tĩnh tọa ở đó, thế mà lại giống hệt Tô Thiền, như thể được đúc từ một khuôn.

Điểm khác biệt duy nhất là trang phục.

Bên trái là váy đen, bên phải là váy trắng, ở giữa là váy xanh lục.

Không sai, ba nữ này đều là các tỷ tỷ và muội muội của Tô Thiền.

Dựa theo Ngọc Dực Thiền Quyên mà xếp hạng.

Đại tỷ tên Tô Ngọc, Nhị tỷ tên Tô Dực, Tam tỷ là Tô Thiền, Tứ muội là Tô Quyên. bốn nữ là tứ bào thai.

Hơn nữa ai nấy đều thiên tư kinh người, đều là Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Căn.

Phẩm cấp chỉ kém Tiên Thiên Linh Thể của Thẩm Hạo một bậc mà thôi.

Có thể nói là Thiên Kiêu, huống hồ lại còn là tứ bào thai, quả thực nghịch thiên.

Bốn nữ đều là Tiên Khiếu Cảnh tầng sáu, điểm quan trọng hơn là, bốn người tâm linh cảm ứng, một người đột phá, ba người còn lại cũng có thể lĩnh hội kinh nghiệm.

Giản đơn chính là gian lận.

Cũng là một trong những át chủ bài của Huyền Thiên Kiếm Tông.

Đây cũng là lý do vì sao Tô Thiền dựa vào cảnh giới Tiên Khiếu

Cảnh tầng sáu mà có thể ngồi vững vị trí Chấp Pháp trưởng lão.

Dựa vào không phải là Chưởng môn Thạch Mạc Tây, mà lại là dựa vào thực lực.

Một người không đấu lại ngươi, thì bốn người tổ hợp kiếm trận, đánh ngươi như đánh con vậy.

Trận pháp do bốn nữ kết hợp, Tiên Khiếu Cảnh vô địch, cho dù Tiên Khiếu Viên Mãn cũng không được.

Thân phận của bốn nữ, chỉ có các trưởng lão mới có tư cách biết, các đệ tử hoặc đường chủ các loại căn bản không có tư cách.

Nữ tử áo đen chính là Đại tỷ Tô Ngọc, nói: Có chuyện gì.

Tô Thiền nói: Bí cảnh Vạn Yêu Cốc bên kia xảy ra chuyện, ta phái đệ tử qua xem xét, cần phải phái người bảo hộ an nguy của hắn.

Nữ tử áo lục là Tứ muội Tô Quyên, khuôn mặt tuyệt mỹ hiện rõ vẻ nghi hoặc nói: Đệ tử nào mà phổ lớn đến vậy.

Trước đây chưa từng thấy muội bận tâm như thế.

Lời này vừa thốt ra, Tô Ngọc, Tô Dực cũng đều tò mò nhìn Tô Thiền.

Tô Dực hỏi: Đúng vậy, Tam muội muội làm quá rồi đó.

Đều là tỷ muội ruột, Tô Thiền cũng không nói lời thừa.

Giản đơn giới thiệu: Đệ tử mới thu tên Thẩm Hạo, Đạo Thai Cảnh tầng ba, không đúng, sau khi chuyển hóa công pháp đã là tầng bốn rồi.

Nghe vậy, ba tỷ muội đều cảm thấy Tô Thiền làm quá.

Chỉ có thế thôi ư.

Nhưng câu nói tiếp theo, khiến ba tỷ muội chấn kinh.

Không những vậy, hắn còn là Tiên Thiên Linh Thể, Luyện Thể Thất Cảnh, hơn nữa trận pháp tinh thông.

Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Quyên trợn mắt há hốc mồm nhìn Tô Thiền, càng nghe càng chấn kinh.

Đây là loại đệ tử thần tiên gì vậy.

Tiên Thiên Linh Thể lại còn Luyện Thể Thất Cảnh, sự kết hợp này thật sự là vô địch.

Lúc này ba nữ mới hiểu ra, vì sao Tô Thiền lại căng thẳng về đệ tử này đến vậy.

Đệ tử như vậy ai mà không yêu.

Nếu là các nàng cũng hận không thể ôm vào lòng, ngậm vào miệng.

Các nàng là át chủ bài và chỗ dựa của đệ tử, tương tự, đệ tử cũng sẽ là át chủ bài và chỗ dựa của các nàng.

Tô Dực ho nhẹ một tiếng nói: Đệ tử như vậy quả thực nên thận trọng, Tam muội làm rất tốt.

Tứ muội Tô Quyên lập tức nói: Đồ nhi tốt như vậy, muội lại nỡ lòng nào để hắn ra ngoài mạo hiểm, không được, ta phải đi xem, không thể để xảy ra sai sót.

Tô Ngọc, Tô Dực đều gật đầu.

Tứ muội, chuyện này giao cho muội vậy.

Tô Quyên nói: Ta không ý kiến.

Thấy ba tỷ muội đồng ý, Tô Thiền nói: Nếu đã như vậy, Tứ muội muội cứ theo sau Thẩm Hạo là được, đừng để hắn phát hiện sự tồn tại của muội.

Tô Quyên cười hì hì nói: Yên tâm đi Thiền tỷ, muội làm việc tỷ cứ yên tâm.

Với cái tính cách hoạt bát của muội, ta mới không yên tâm, nhớ kỹ không được lộ diện trước mặt Thẩm Hạo.

Tô Thiền lắc đầu nói.

Tô Quyên trên má hiện lên nụ cười ngọt ngào.

Yên tâm đi Thiền tỷ, muội nhất định sẽ ổn định.

Tô Thiền gật đầu nói: Vậy được, giao cho muội đó, đừng làm đệ tử của ta bị thương.

Hắn là đệ tử của muội, nhưng cũng là đệ tử của ta a.

Được, muội nói đúng.

Tô Thiền bất lực nói.

Bốn tỷ muội tâm ý tương thông, điểm quan trọng hơn là, có thể liên hệ lẫn nhau trong thức hải của mỗi người, tương đương với bộ đàm rồi.

Vượt qua vị trí địa lý, đây mới là điều lợi hại nhất.

Rất nhanh, Thẩm Hạo dưới sự dẫn dắt của đệ tử tông môn, đã rời khỏi Huyền Thiên Kiếm Tông.

Đồng hành còn có một Phó Điện chủ Chấp Pháp Điện cảnh giới Thiên Linh Cảnh Viên Mãn, cùng với bốn năm đệ tử Đạo Thai Cảnh.

Thẩm Hạo còn tưởng rằng đây là tông môn phái đến bảo hộ mình, tâm trạng còn rất sảng khoái.

Mẹ nó, không hổ là Đại tông môn, thật sảng khoái a.

Trước đây nếu có bảo tiêu đẳng cấp này, Thẩm Hạo đâu còn phải cẩu, đương nhiên sẽ ngang ngược bá đạo rồi.

Chỉ có người không có bối cảnh mới phải cẩu.

Ai ngờ, phía sau còn có một nữ tử áo lục đang theo dõi.

Phi thuyền với tốc độ cực nhanh xuyên qua tầng mây.

Thẩm Hạo tò mò nói: Vị Điện chủ này xưng hô thế nào.

Đối mặt với bảo bối đồ đệ của trưởng lão Tô, Phó Điện chủ Chấp Pháp Điện cũng không dám làm ra vẻ tiền bối.

Có thể khiến các đại lão kích động như vậy, thiên tư này hắn không dám đắc tội, đuổi kịp hắn cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Huống hồ phía sau còn có sự ủng hộ của cấp trên trực tiếp của hắn là Tô Thiền.

Hắn cười ha ha nói: Chương Vũ Đình, Thẩm sư điệt gọi ta là Chương sư thúc là được.

Chương sư thúc, đại khái còn bao lâu nữa thì tới.

Thẩm Hạo hỏi.

Với tốc độ hiện tại của chúng ta, e rằng còn phải mất một ngày.

Chương Vũ Đình trả lời.

Thẩm Hạo cũng không ngờ còn khá xa.

Dù sao tốc độ hiện tại mắt thường không thể thấy, có thể thấy được quãng đường xa đến mức nào.

Đường chủ và Phó Đường chủ trấn thủ bí cảnh Vạn Yêu Cốc của tông môn hồn đăng đều đã tắt, Chương sư thúc nghĩ là ai đã ra tay.

Chương Vũ Đình suy nghĩ một chút nói: Có lẽ là do yêu thú gây ra.

Dù sao người chết không chỉ có Đường chủ và Phó Đường chủ của Huyền Thiên Kiếm Tông chúng ta, mà còn có cả Đường chủ của Thanh Phong Quan và Đan Hà Động cũng đều đã chết.

Có thể nói là đã đắc tội với ba Đại Tiên Môn của Đông Vực, thế lực tầm thường có ăn gan hùm mật báo cũng không dám.

Chuyến đi này có lẽ có nguy hiểm, Thẩm sư điệt xin nhớ kỹ đừng chạy loạn, dù sao tình huống ở đó ai cũng không biết.

Đương nhiên, trong lòng Chương Vũ Đình cũng hiểu rõ, thiên tư như Thẩm Hạo phía sau chắc chắn có người khác chuyên môn bảo hộ, cũng không cần hắn lo lắng, nhưng nhắc nhở một chút kết thiện duyên cũng là tốt.

Nghe vậy, Thẩm Hạo lập tức vui mừng, đôi mắt đều sáng rỡ.

Nhưng ngay sau đó lại cảm thấy biểu cảm của mình có vấn đề, lúc này nên bi thương mới đúng.

Ổn định tâm thần, Thẩm Hạo vẻ mặt nghiêm nghị nói: Yêu thú đáng chết, nhất định phải trừ bỏ cho hả dạ.

Chương Vũ Đình lại lắc đầu nói: Hiện tại còn chưa thể xác định kẻ thù là ai, chỉ có thể từ từ chờ đợi.

Hiện giờ thế đạo hỗn loạn, ai cũng có thể là kẻ ra tay.

Sâu trong nội tâm, Chương Vũ Đình thà là yêu thú.

Dù sao, nếu là yêu thú thì sẽ có dấu vết.

Hơn nữa yêu thú không có nhiều khúc mắc, mà là trực tiếp đối đầu.

Chương 372

Lúc này mấy đệ tử Chấp Pháp Điện khác cũng nhao nhao tiến lên chào hỏi Thẩm Hạo.

Ngày thường dựa vào thân phận Chấp Pháp Điện, đi trong tông môn đều ngẩng cao đầu, vô cùng kiêu ngạo.

Nhưng hôm nay, đối mặt với Thẩm Hạo một tân nhân cảnh giới không bằng bọn họ, lại không dám chút nào kiêu ngạo.

Thái độ không những cung kính, mà còn đầy vẻ nịnh nọt.

Cảm giác được mọi người vây quanh như sao sáng trăng, mới khiến Thẩm Hạo cảm thấy mình quả thật là ngôi sao tương lai của tông môn.

Chẳng cần nói cũng biết thật sảng khoái.

Một ngày thời gian, đối với tu sĩ mà nói, giống như uống một tách trà chiều vậy.

Ngồi thiền một chút là đã trôi qua.

Cuối cùng cũng đã đến lối vào bí cảnh Vạn Yêu Cốc.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là, nơi này hóa ra vẫn là một tiểu thành phồn hoa.

Tên cũng rất gần gũi, gọi là Thí Luyện Thành.

Các tán tu ra vào đông đúc, dường như không có gì dị thường.

Mọi người tiến vào thành, những tán tu kia nhìn thấy đạo bào của Thẩm Hạo, Chương Vũ Đình và những người khác, đều lộ ra vẻ cung kính và ngưỡng mộ.

Thế mà lại kinh động đến Chấp Pháp Điện của Huyền Thiên Kiếm

Tông, hơn nữa nhìn màu sắc đạo bào kia chắc hẳn là Phó Điện chủ.

Nghe nói Phó Điện chủ của ba Đại Tiên Môn đều là tồn tại Thiên Linh Cảnh Viên Mãn.

Biểu cảm của mọi người càng trở nên tôn kính, đây là thái độ nên có đối với cường giả.

Thế mà lại mời cả Phó Điện chủ đến.

Nói nhảm, chuyện lớn như vậy sao có thể không đến.

Chắc Thanh Phong Quan và Đan Hà Động cũng sắp đến rồi.

Cũng không biết là ai đã ra tay, quá lợi hại, dám chọc giận ba Đại Tiên Môn.

Các ngươi mau nhìn, Phó Điện chủ của Huyền Thiên Kiếm Tông thế mà lại đi theo sau người trẻ tuổi kia, đây. vị này rốt cuộc có lai lịch gì.

Lời này vừa thốt ra, mọi người mới chú ý đến Thẩm Hạo.

Nhìn kỹ quả nhiên đúng là vậy, những người của Chấp Pháp Điện Huyền Thiên Kiếm Tông đều đi theo sau hắn.

Suỵt, nhỏ tiếng một chút.

Đây chắc chắn là nhân vật có bối cảnh lợi hại của Huyền Thiên Kiếm Tông, không thể trêu chọc được.

Chương Vũ Đình, Thẩm Hạo và những người khác sau khi tiến vào thành, không để ý đến người khác, trực tiếp đi thẳng đến trú địa của Huyền Thiên Kiếm Tông.

Ngay khi họ vừa vào thành, người của Đan Hà Động và Thanh Phong Quan cũng đã đến.

Tại trú địa của Huyền Thiên Kiếm Tông, nhìn hai cỗ thi thể dưới

tấm vải trắng, Chương Vũ Đình cẩn thận xem xét.

Nhưng không phát hiện vết thương chí mạng nào bên ngoài.

Thân thể không có ngoại thương, Nguyên Thần tan rã mà chết, đây đã không phải là thủ đoạn của Địa Linh Cảnh.

Hẳn là Thiên Linh Cảnh ra tay, ít nhất cũng là hậu kỳ.

Thí Luyện Thành này, mặc dù là cửa vào bí cảnh Vạn Yêu Cốc do ba Đại Tiên Môn quản lý.

Nhưng bí cảnh Vạn Yêu Cốc chỉ có Đạo Thai Cảnh trở xuống mới có thể vào, hiện tại quy tắc đã thay đổi, chỉ cần đột phá Đạo Thai Cảnh là có tư cách tiến vào, không giới hạn thời gian.

Do đó, các đệ tử của ba Đại Tiên Môn trú đóng ở đây đều là Địa Linh Cảnh.

Dù sao, Địa Linh Cảnh đã đủ dùng rồi.

Kiểm tra kỹ một lượt, phát hiện Không Gian Giới Chỉ và mọi thứ đều đã biến mất.

Một lúc mà vẫn không biết ai làm, không giống yêu thú.

Chương Vũ Đình định tính nói.

Thẩm Hạo lại cảm thấy đơn giản, nghĩ bụng, thu vào không gian chẳng phải sẽ biết sao.

Nhưng dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, cũng không tiện ra tay.

Lúc này, bên ngoài cửa truyền đến tiếng gọi.

Chương đạo hữu, có ở đó không.

Chương Vũ Đình nói với Thẩm Hạo: Thẩm sư điệt, là Ngô Cảnh Minh đạo hữu của Đan Hà Động và Du Mộc Xuân đạo hữu của Thanh

Phong Quan đã đến.

Ra ngoài phòng, người của Đan Hà Động và Thanh Phong Quan tương hỗ chắp tay.

Gặp qua Ngô đạo hữu, Du đạo hữu.

Du Mộc Xuân nói: Chương đạo hữu cảm thấy chuyện này là do ai làm.

Chương Vũ Đình lắc đầu nói: Tạm thời không có chút manh mối nào, ta thấy không giống do yêu thú gây ra.

Ngô Cảnh Minh gật đầu nói: Đúng vậy, nếu là yêu thú tập kích, vậy hẳn phải đồ sát cả thành mới đúng, chứ không phải chỉ giết hại người của ba phái chúng ta.

Chúng ta trao đổi thông tin cho nhau, biết đâu có thể tìm được chút manh mối.

Ngô Cảnh Minh nói.

Thế này đi, liệu có thể cho ta xem những thi thể khác không.

Chương Vũ Đình nói.

Có thể.

Thế là, ba thế lực Đan Hà Động, Thanh Phong Quan, Huyền Thiên Kiếm Tông đều tự mình kiểm tra thi thể.

Kết luận đưa ra gần như giống nhau.

Cách chết y hệt nhau, đều là bị một người giết.

Nghe mọi người bàn bạc thảo luận ai đã ra tay, Thẩm Hạo trong đầu lại chỉ tơ tưởng đến thi thể.

Mẹ nó, ba Đại Tiên Môn: Đan Hà Động luyện đan, Thanh Phong Quan luyện khí, Huyền Thiên Kiếm Tông chơi kiếm.

Nếu hấp thu hết sáu cỗ thi thể này, những thiếu sót mà Thẩm Hạo đang gặp phải sẽ được bổ sung toàn bộ.

Chuyện này không thể vội vàng, phải tính toán lâu dài.

Du Mộc Xuân, Ngô Cảnh Minh, Chương Vũ Đình thảo luận nửa ngày cũng không tìm thấy chút manh mối nào, càng không biết ai đã ra tay, không có dấu vết nào để lần theo.

Một điểm nữa, thủ pháp cũng không thể nhận ra ai đã động thủ.

Thấy trời đã không còn sớm, Chương Vũ Đình nói: Thời thần đã không còn sớm, chúng ta ngày mai hãy nói tiếp.

Mấy người đều gật đầu.

Ngay lúc này, Thẩm Hạo lại mở miệng nói: Ta cảm thấy trong chuyện này có điều mờ ám.

Du Mộc Xuân và Ngô Cảnh Minh nhìn Thẩm Hạo, có chút bất mãn, một tiểu bối Đạo Thai Cảnh tầng bốn mà cũng dám chen lời.

Còn có quy củ nữa không.

Chương Vũ Đình không những không trách mắng, ngược lại còn rất kiên nhẫn nói: Thẩm sư điệt, ngươi nói xem quan điểm của ngươi là gì.

Hai người thấy hành động của Chương Vũ Đình, cảm thấy rất kỳ lạ.

Tiểu tử này có thân phận gì.

Lúc này mới nhìn thẳng vào Thẩm Hạo.

Chỉ thấy Thẩm Hạo nói: Hung thủ này có phải là đang câu cá chấp pháp không.

Chương Vũ Đình nghi hoặc hỏi: Câu cá chấp pháp là gì.

Rất đơn giản, vì sao chỉ giết hại đệ tử của ba Đại Tiên Môn chúng ta.

Giết người cần có động cơ.

Hoặc vì tài, hoặc là báo thù.

Vì tài hiển nhiên không hợp lý, giết những tán tu kia chẳng phải an toàn và bí ẩn hơn sao, cũng không ai điều tra.

Vậy chỉ có một nguyên nhân, chính là báo thù.

Nếu là báo thù, hung thủ chắc chắn sẽ ra tay lần nữa.

Mà giết hại mấy vị Đường chủ, có lẽ là để chúng ta ba Đại Tiên Môn phái người đến điều tra, từ đó tiếp tục động thủ với đệ tử của ba Đại Tiên Môn.

Cho nên, cảnh ngộ hiện tại của chúng ta cũng không an toàn, nên ôm đoàn sưởi ấm, chứ không nên phân tán ra.

Lời Thẩm Hạo vừa dứt, Chương Vũ Đình, Du Mộc Xuân và Ngô Cảnh Minh đều cảm thấy Thẩm Hạo nói có lý.

Du Mộc Xuân và Ngô Cảnh Minh bắt đầu nhìn nhận Thẩm Hạo một cách nghiêm túc.

Cảm thấy tiểu tử này phân tích có lý.

Chương Vũ Đình nói: Thẩm sư điệt, ngươi cảm thấy nên làm thế nào là tốt nhất.

Thẩm Hạo vẻ mặt nghiêm túc nói: Ta cho rằng, thế lực của ba Đại Tiên Môn chúng ta nên đoàn kết lại, tập hợp tất cả mọi người lại một chỗ, như vậy phòng tránh bị từng cá nhân đánh phá.

Nghe vậy, Du Mộc Xuân và Ngô Cảnh Minh trong lòng đều tán thành cách nói này.

Thẩm sư điệt này nói có lý.

Du Mộc Xuân gật đầu nói.

Ta cũng đồng ý.

Ngô Cảnh Minh nói.

Chương Vũ Đình nói: Vậy nếu đã như vậy, ba Đại Tiên Môn chúng ta tạm thời ở cùng nhau, cùng nhau điều tra hung thủ.

Tốt.

Thẩm Hạo nói: Vậy thi thể của mấy vị Đường chủ thì sao.

Thi thể vẫn nên đặt ở trú địa của môn phái mình thì tốt hơn, thi thể đối với hung thủ cũng không có tác dụng, sẽ không động tay chân vào thi thể.

Chương Vũ Đình nói.

Du Mộc Xuân và Ngô Cảnh Minh cũng đều đồng ý, bọn họ không muốn đặt thi thể của phái khác trên địa bàn của mình, càng không muốn thi thể của đệ tử môn hạ mình đặt trên địa bàn của người khác.

Suy nghĩ của ba người, ngược lại lại hợp ý Thẩm Hạo.

Mọi người tụ tập tại trú địa của Huyền Thiên Kiếm Tông, đệ tử ba phái mỗi người ở một viện.

Điều này khiến Thẩm Hạo lòng ngứa ngáy không thôi.

Nhưng không còn cách nào khác, Chương Vũ Đình vẫn luôn đi theo hắn, không thể tách ra được.

Bất đắc dĩ, Thẩm Hạo đành nói: Chương sư thúc, ta muốn đi dạo quanh Thí Luyện Thành này được không.

Đương nhiên không thành vấn đề, ta đi cùng ngươi là được.

Ta một mình là được rồi.

Thẩm Hạo nói.

Điều đó tuyệt đối không được, trước khi đến đây, trưởng lão Tô đã dặn đi dặn lại ngàn vạn lần, nhất định phải bảo hộ ngươi thật tốt.

Chương 373

Thẩm sư điệt, đừng làm khó ta.

Ngươi mà xảy ra chút chuyện gì, trưởng lão Tô giết ta cũng có khả năng.

Chương Vũ Đình nói.

Thôi được rồi.

Tuy không muốn, nhưng Thẩm Hạo vẫn gật đầu đồng ý.

Lén lút làm chuyện, vẫn phải khiêm tốn một chút.

Điều này khiến Thẩm Hạo bắt đầu hoài niệm lúc Bạch Hổ còn ở đây, ít nhất có người có thể giúp mình làm việc.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo và Chương Vũ Đình cùng những người khác đi dạo quanh Thí Luyện Thành.

Thí Luyện Thành rất nhỏ, chỉ có hai đường dọc, hai đường ngang tạo thành bốn con phố.

Không có gì đặc biệt.

Điểm quan trọng hơn là, vì phía sau có Chương Vũ Đình và các đệ tử Huyền Thiên Kiếm Tông đi theo, Thẩm Hạo giản đơn trở thành tâm điểm của cả thành, hiếm có như gấu trúc lớn.

Bất cứ nơi nào đi qua, ánh mắt của mọi người, hoặc sùng bái hoặc ghen tị, hoặc ngưỡng mộ hoặc kính sợ.

Có thể nói gương mặt của Thẩm Hạo, đã khắc sâu trong lòng họ.

Sự xuất hiện đột ngột của Thẩm Hạo, khiến những tán tu và đệ tử tông môn khác đều có chút kinh ngạc.

Bởi vì căn bản chưa từng nghe đến danh tiếng của Thẩm Hạo.

Không có bất kỳ tin tức nào, cứ như thể đột nhiên xuất hiện vậy.

Buồn chán vô cùng, Thẩm Hạo đi một vòng, lại một lần nữa quay về trú địa của Huyền Thiên Kiếm Tông.

Các đệ tử của Thanh Phong Quan và Đan Hà Động, lúc này nhìn Thẩm Hạo ánh mắt cũng khác biệt.

Có thể khiến một Phó Điện chủ Chấp Pháp Điện đích thân bảo hộ, tiểu tử này rốt cuộc có lai lịch gì.

Đồng dạng đều là đệ tử của Đại Tiên Môn, trong lòng bọn họ ẩn ẩn có dự cảm.

Chẳng lẽ tiểu tử này có siêu cấp thiên phú bất thành.

Đợi Thẩm Hạo tự mình quay về phòng sau đó, Ngô Cảnh Minh của Đan Hà Động và Du Mộc Xuân của Thanh Phong Quan liền gọi Chương Vũ Đình ra ngoài.

Ngô Cảnh Minh cười nói: Chương đạo hữu, Thẩm sư điệt này của ngươi rốt cuộc có thân phận gì.

Thế mà lại khiến ngươi đích thân bảo hộ, không thể tin được a.

Chương Vũ Đình cười nói: Chỉ là một sư điệt tương đối tốt thôi, không có gì đặc biệt.

Du Mộc Xuân lắc đầu nói: Chương đạo hữu lời này có phần giả dối, đều là đệ tử của ba Đại Tiên Môn, mọi người đều rõ chuyện gì đang xảy ra.

Còn có cần thiết phải giấu giếm như vậy sao.

Chẳng lẽ coi chúng ta như trẻ con ba tuổi.

Đối với sự chất vấn của hai vị đạo hữu, Chương Vũ Đình cười

mà không nói.

Không trả lời câu hỏi của họ, mà chuyển đề tài nói: Uống trà, uống trà.

Ngô đạo hữu vẫn không nên ép buộc Chương đạo hữu nữa, nghĩ bụng hắn cũng có nỗi khổ tâm khó nói.

Du Mộc Xuân nói.

Được, ta biết rồi, vậy chúng ta uống trà, bàn bạc về diễn biến của vụ án.

Thấy hai người không nói, Ngô Cảnh Minh cũng mất hứng thú.

Lẽ ra phải như vậy.

Chương Vũ Đình thở phào nói.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo quay về phòng, đang suy tư làm thế nào để trộm thi thể.

Với thực lực Đạo Thai Cảnh tầng bốn hiện tại của hắn, muốn trộm thi thể ngay dưới mắt Chương Vũ Đình và những người khác, giản đơn là khó như lên trời.

Nếu bị phát hiện, thật sự không dễ giải thích.

Song cũng không phải hoàn toàn không có biện pháp.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo từ Không Gian Giới Chỉ lấy ra một miếng ngọc bội.

Chính là cái mà Hồ Cửu Nhi đã tặng hắn khi rời đi.

Thẩm Hạo cười hắc hắc, mình không trộm được, vậy thì tìm người khác đi trộm.

Với thực lực đỉnh phong cảnh giới thứ mười một của Hồ Cửu Nhi, trộm mấy cỗ thi thể, chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao.

Hơn nữa, ngươi lại không bảo nàng giết đồng bạn.

Chắc hẳn không có vấn đề gì chứ.

Còn về việc gặp nguy hiểm, dường như cũng không có tác dụng gì.

Gọi Hồ Cửu Nhi đến, đến lúc đó lại đòi một khối linh ngọc là xong chuyện.

Bóp nát linh ngọc, Thẩm Hạo vẫn còn suy tư Hồ Cửu Nhi rốt cuộc khi nào sẽ đến.

Dù sao nàng ở đâu hắn cũng không biết.

Hồ Cửu Nhi đang truyền thụ cho Bạch Tuyết một số kinh nghiệm, bỗng nhiên cảm nhận được khí tức của linh ngọc.

Sắc mặt nàng biến đổi, thân ảnh đột nhiên biến mất tại chỗ.

Bạch Tuyết ngẩn người, căn bản không biết chuyện gì đang xảy ra.

Hồ Cửu Nhi tưởng Thẩm Hạo gặp nguy hiểm, dốc toàn lực chạy đi.

Mỗi lần như vậy, nàng đều cảm thấy mây đen sấm sét đang ngưng tụ trên đỉnh đầu.

Dù sao thực lực của nàng quá cường đại, mỗi khi dốc toàn lực đều có thể bị thiên địa cảm ứng.

Khi Hồ Cửu Nhi đến gần Thí Luyện Thành, thần thức cảm nhận được Thẩm Hạo an nhiên vô sự.

Nàng lập tức thở phào nhẹ nhõm, người không sao là tốt rồi.

Nhưng ngay sau đó lại tức giận đảo mắt, không có chuyện gì mà bóp nát linh ngọc làm gì.

Bỗng nhiên, nàng phát hiện, có người vẫn luôn chú ý đến mọi cử động của Thẩm Hạo.

Hơn nữa lại còn là cường giả Tiên Khiếu Cảnh tầng sáu, thực lực cực kỳ mạnh mẽ.

Nhưng cảm nhận khí tức trên người nữ tử kia, trong lòng nàng liền hiểu rõ.

Nữ nhân này chắc chắn là để bảo hộ Thẩm Hạo.

Điều này khiến Hồ Cửu Nhi càng thêm nghi hoặc, có sự bảo hộ mạnh mẽ như vậy, vì sao còn phải gọi nàng đến.

Thế là, nàng ẩn thân đến bên cạnh Thẩm Hạo.

Sau khi vào phòng, Hồ Cửu Nhi liền dùng yêu lực phong tỏa toàn bộ căn phòng.

Bởi vì nàng lo lắng, mình và Thẩm Hạo tiếp xúc, bị người khác nhìn thấy sẽ không tốt cho Thẩm Hạo.

Đợi làm xong mọi việc, Hồ Cửu Nhi mới vẻ mặt giận dỗi chống nạnh xuất hiện trước mặt Thẩm Hạo.

Hừ, ngươi không gặp nguy hiểm, đột nhiên gọi ta đến làm gì.

Là nhàn rỗi quá sao.

Trong căn phòng trống trải, đột nhiên truyền đến một giọng nói trong trẻo dễ nghe.

Khiến Thẩm Hạo giật nảy mình.

Thẩm Hạo quay đầu lại nhìn, liền thấy Hồ Cửu Nhi tuyệt mỹ đang cười tủm tỉm đứng sau lưng hắn.

Mái tóc hơi rối loạn, trên chiếc mũi tinh xảo còn vương mấy giọt mồ hôi trong suốt óng ánh.

Tiểu chủ, chương này phía sau còn có nữa nha, mời nhấp vào trang kế tiếp để đọc tiếp, phía sau còn đặc sắc hơn.

Phải biết, với thực lực của Hồ Cửu Nhi, thế mà cũng toát mồ hôi, điều này đủ để chứng minh nàng đã liều mạng đến mức nào trên đường chạy đến đây.

Nhìn thấy cảnh này, Thẩm Hạo trong lòng không khỏi dâng lên một tia kinh ngạc và cảm động, một dòng ấm áp lặng lẽ trỗi dậy trong lòng.

Nhìn biểu cảm giận dỗi của Hồ Cửu Nhi, chẳng cần nói cũng biết thật đáng yêu, nhan sắc đỉnh cao tức giận cũng đẹp như vậy.

Đương nhiên, bất kể nữ nhân có lợi hại đến đâu cũng đều cần được dỗ dành, Thẩm Hạo khẽ mỉm cười, liền chuyển đề tài nói: Ta gặp phải chuyện còn quan trọng hơn cả nguy hiểm tính mạng, đó chính là đã lâu không gặp nàng, ta nhớ nàng rồi.

Hồ Cửu Nhi ngẩn người, đại não như bị một tia chớp đánh trúng, lập tức trở nên trống rỗng, những suy nghĩ trong đầu dường như bị xóa sạch hoàn toàn, không thể suy nghĩ bất cứ điều gì nữa.

Nàng trợn tròn mắt, khó tin nhìn Thẩm Hạo.

Sự tức giận trong lòng, không hiểu sao tan biến hết.

Chương 374

Một cảm giác ngọt ngào hơn mật tràn ngập tâm hồn, dường như không khí xung quanh cũng tràn ngập hương vị ngọt ngào.

Má nàng dần ửng lên một vệt hồng, như ánh hoàng hôn nhẹ nhàng lướt qua trong ngày hè, tỏa ra vầng sáng đỏ quyến rũ.

Vệt hồng này khiến cả người nàng trông càng thêm kiều diễm động lòng người, như trái cây chín mọng mời gọi.

Tim đập cũng bắt đầu không kiểm soát mà đập thình thịch thình thịch nhanh hơn, như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Cảm giác này nàng chưa từng có.

Những lời chất vấn vốn dĩ đầy giận dỗi đến bên môi, không tự chủ được mà trở nên dịu dàng: Vậy. ngươi. ngươi không sao chứ.

À à, nhớ ta gì chứ, ngươi thật đáng ghét, mới có bao lâu không gặp a.

Nhìn Hồ Cửu Nhi nói năng lộn xộn, khóe miệng Thẩm Hạo khẽ nhếch lên, trong lòng thầm vui vẻ.

Chỉ một cái bình thôi đã đánh cho Hồ Cửu Nhi không biết trời đất, công lực ngày càng cường đại.

Tiểu hồ ly ngây thơ nha, tiểu hồ ly đáng yêu nha.

Thế nhưng, ta vẫn rất yêu thích.

Thế là, Thẩm Hạo tiếp tục gia tăng công thế, thừa lúc nàng bệnh để đoạt mệnh nàng, chiêu này, đối với đàn ông, phụ nữ hay yêu tinh đều rất hữu dụng.

Hắn đột nhiên bước tới, một tay ôm Hồ Cửu Nhi vào lòng, khiến

nàng sợ đến cứng đờ người, không dám thở mạnh.

Chỉ thấy Thẩm Hạo dịu dàng nói: Chẳng hiểu vì sao, từ khi rời xa nàng, ta cả ngày cơm cháo chẳng thiết, ăn uống cũng mất cả khẩu vị, e là đã mắc bệnh.

Hồ Cửu Nhi cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ của Thẩm Hạo, cùng với hormone nam tính đặc trưng, tim đập càng lúc càng nhanh.

Đặc biệt khi Thẩm Hạo nói chuyện, hơi nóng từ miệng hắn phả đúng vào vành tai nàng.

Cả khuôn mặt nàng đỏ bừng như tôm luộc, màu đỏ dường như lan tỏa, chiếc cổ trắng nõn như ngọc cũng ửng hồng.

Đôi tai nhỏ nhắn tinh xảo lúc này cũng đỏ đến mê người.

Bệnh gì vậy.

Bệnh tương tư.

A.

Hồ Cửu Nhi kinh hô một tiếng, đại não lúc này đoản mạch, không biết phải trả lời thế nào, nhưng nghe câu nói này nàng lại thấy trong lòng càng ngọt ngào.

Thậm chí Thẩm Hạo còn cảm nhận được tần suất hô hấp của Hồ Cửu Nhi đang tăng nhanh.

Tiểu hồ ly này thật dễ trêu chọc.

Vậy mấy hôm nay nàng có nhớ ta không.

Thẩm Hạo lại hỏi.

Chắc là có có đó.

Hồ Cửu Nhi lắp bắp trả lời.

Rốt cuộc là có hay không.

Ừm, có đó.

Khóe miệng Thẩm Hạo khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Mùi hương cơ thể thoang thoảng của Hồ Cửu Nhi truyền đến mũi.

Thẩm Hạo hít sâu một hơi, trên mặt dâng lên vẻ say mê.

Hắn không tiếp tục hành động mà lại rất lịch sự buông tay ra, điều này khiến Hồ Cửu Nhi có chút bất ngờ, còn có chút thất vọng.

Tiếp đó, Thẩm Hạo nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh như ngọc của Hồ Cửu Nhi.

Bị Thẩm Hạo nhìn chằm chằm như vậy, Hồ Cửu Nhi cảm thấy có chút xấu hổ và không tự nhiên.

Nàng vô thức né tránh ánh mắt, không dám đối diện với Thẩm Hạo.

Chàng nhìn chằm chằm thiếp làm gì vậy.

Thiếp sợ.

Hồ Cửu Nhi khẽ nói, trong giọng nói mang theo chút ngượng ngùng và căng thẳng.

Vầng hồng vừa tan trên má nàng lại lần nữa ửng lên, khiến nàng trông càng thêm quyến rũ động lòng người.

Cửu Nhi, nàng có biết ta nhớ nàng vào lúc nào không.

Thẩm Hạo cười nói.

Hồ Cửu Nhi trong lòng cũng tò mò, khẽ hỏi: Lúc nào vậy.

Lúc hô hấp.

A.

Hồ Cửu Nhi chưa từng trải qua kiểu trêu chọc này, cả người nàng như bị ù đi.

Không biết đông tây nam bắc.

Nhìn cái miệng nhỏ khẽ mở của Hồ Cửu Nhi, Thẩm Hạo liền hôn một cái.

Với kinh nghiệm có được từ mười mấy cô bạn gái, Thẩm Hạo rất rõ, tán gái cần phải dũng cảm, tinh tế và mặt dày.

Muốn tình cảm tiến triển nhanh, vậy thì phải giở trò lưu manh.

Càng văn vẻ càng rề rà, càng nhanh tay thì càng nhanh được việc.

Mức độ háo sắc của phụ nữ gấp sáu lần đàn ông.

Phụ nữ trò chuyện với anh cả đêm, là đang chờ anh bóc đi lớp vỏ trứng gà đó, giải phóng lòng đỏ bên trong.

Kết quả anh một đêm chẳng dám nói một lời, trò chuyện cũng chỉ là cô đơn.

Combo quyền thuật của Thẩm Hạo tung ra, trực tiếp khiến Hồ Cửu Nhi mất đi khả năng suy nghĩ.

Tình cảm đối với Thẩm Hạo tăng vọt.

Đương nhiên Thẩm Hạo cũng không vội, cần nới lỏng và siết chặt có chừng mực, nắm giữ thật chặt.

Chỉ cần hơi ra tay một chút, liền đạt đến cực hạn của đoạn này.

Khi Thẩm Hạo buông Hồ Cửu Nhi ra, nàng thậm chí còn không biết mình đến đây làm gì.

Mãi nửa ngày sau mới hoàn hồn.

Lúc này nàng đã không thể giận Thẩm Hạo được nữa.

Chàng có gặp nguy hiểm không.

Gọi thiếp qua làm gì vậy.

Hồ Cửu Nhi hỏi.

Ai nói ta không nguy hiểm chứ, hai vị đường chủ của tông môn chúng ta đều đã chết rồi, ta cũng sợ mà.

Thẩm Hạo cười nói.

Hừ, thiếp cũng không thấy chàng sợ gì cả, còn ôm ấp hôn hít thiếp.

Hồ Cửu Nhi nói xong, chính mình cũng chột dạ quay đầu đi không dám nhìn Thẩm Hạo.

Chỉ khi ở trong vòng tay nàng, ta mới có chút cảm giác an toàn.

Thẩm Hạo nghiêm túc nói bừa.

Phì, thiếp còn lạ gì chàng.

Bên cạnh chàng không chỉ có cường giả Thiên Linh cảnh viên mãn, mà phía sau còn có một nữ nhân Tiên Khiếu cảnh tầng sáu bảo vệ nữa, chàng có nguy hiểm gì chứ.

Thiếp thấy chàng lại muốn làm chuyện xấu thôi.

Hồ Cửu Nhi trách mắng.

Nàng nhìn người thật chuẩn.

Thẩm Hạo có chút kinh ngạc, tiểu hồ ly này đã thông minh ra rồi.

Đột nhiên hắn phản ứng lại, phía sau lại có người bảo vệ hắn.

Tiên Khiếu cảnh tầng sáu, quan trọng hơn là còn là nữ nhân.

Thẩm Hạo liền hiểu ra, e rằng là sư phụ Tô Thiền của hắn đã đến.

Quả nhiên vẫn là có sư phụ tốt, ít nhất an toàn có đảm bảo.

Hồ Cửu Nhi lườm Thẩm Hạo một cái, nhưng không hề tức giận.

Mà là nói: Nói đi, gọi thiếp qua, rốt cuộc là muốn làm gì.

Thẩm Hạo liền nghiêm túc nói: Đương nhiên gọi nàng đến vội vàng như vậy, là vì nhớ nàng rồi.

Phì, nếu chàng không nói thiếp đi đây.

Mặc dù tiếp xúc với Thẩm Hạo không lâu, nhưng cũng đại khái biết tính tình của hắn.

Đương nhiên nhớ nàng là chủ yếu nhất, đồng thời, còn cần nàng giúp một chút việc nhỏ.

Thẩm Hạo nghiêm chỉnh nói.

Vậy chàng nói chuyện gì.

Hồ Cửu Nhi hỏi.

Thanh Phong Quan, Đan Hà Động, Huyền Thiên Kiếm Tông, ba đại môn phái có đường chủ ở Thí Luyện Thành gần đây đều bị người sát hại.

Đây cũng là lý do ta đến Thí Luyện Thành, chính là để điều tra nguyên nhân cái chết của họ.

Ta có một bí pháp, là bàng môn tả đạo.

Nhưng bí pháp này có hại cho thiên địa và cần thi thể của họ phối hợp.

Chương 375

Cho nên cần nàng giúp một việc nhỏ, là trộm tất cả thi thể đó về.

Thẩm Hạo nói.

Hồ Cửu Nhi tức giận trừng Thẩm Hạo một cái, trực tiếp bật cười vì tức.

Chàng đúng là đồ khốn nạn, chàng biết không.

Chàng bóp nát ngọc phù là để thiếp giúp chàng trộm mấy bộ thi thể thối rữa.

Vậy nếu lần sau chàng gặp nguy hiểm, thiếp có nên đến hay không.

Thẩm Hạo cười gượng, cũng không phản bác.

Hắn cũng biết chuyện này có chút hoang đường, nhưng ai bảo cảnh giới hắn bây giờ còn thấp chứ.

Hồ Cửu Nhi kiêu ngạo hừ một tiếng: Thiếp biết ngay mà, chàng chính là muốn làm chuyện xấu.

Đã cần thi thể, vậy tại sao lại cần nhiều như vậy, không phải một bộ là đủ rồi sao.

Thẩm Hạo nghiêm túc nói: Sao có thể được, nếu nàng chỉ trộm một bộ thi thể, đối với những thi thể khác chắc chắn là không công bằng.

Họ đều đã hy sinh vì tông môn, lại để họ cảm thấy không công bằng sau khi chết, đó chính là sự bất kính lớn nhất đối với họ.

Hoặc là không bộ nào cả, hoặc là trộm tất cả về.

Nàng nói có giúp ta không.

Hồ Cửu Nhi suy nghĩ một lát rồi gật đầu: Được, chàng đợi thiếp một lát.

Nói xong, bóng dáng Hồ Cửu Nhi biến mất tại chỗ.

Động tác thuấn di này thật ngầu, Thẩm Hạo nhìn mà ngưỡng mộ.

Chỉ trong mấy hơi thở, Hồ Cửu Nhi đã mang thi thể đến.

Nhìn sáu bộ thi thể, Thẩm Hạo trong lòng vui mừng, trực tiếp hấp thu vào không gian.

Hắn vẻ mặt nghiêm túc chắp tay nói: Cảm ơn Cửu Nhi, ta đại diện cho trưởng bối sư môn biểu đạt lòng cảm kích đối với nàng, tương lai điều tra ra hung thủ, sẽ ghi cho nàng một đại công.

Hừ, vậy không có việc gì thiếp đi đây.

Hồ Cửu Nhi nói xong, đôi mắt đẹp nhìn Thẩm Hạo.

Thấy Hồ Cửu Nhi tuy nói muốn đi, nhưng bước chân lại chưa hề di chuyển một tấc.

Thẩm Hạo trong lòng hắc hắc cười thầm, liền hiểu nàng tiểu yêu tinh này e là không nỡ, hắn cũng không trả lời, giả vờ như không nghe thấy.

Thế nhưng Hồ Cửu Nhi lại phát hiện đối với việc mình muốn đi, Thẩm Hạo lại thờ ơ, không có chút biểu hiện nào, trong lòng rất tức giận, nàng trừng Thẩm Hạo một cái rồi lớn tiếng nói: Ta thật sự muốn đi đây.

Thẩm Hạo lập tức giả vờ như vừa mới phản ứng lại, tiến lên nắm lấy hai tay Hồ Cửu Nhi chơi đùa một lúc.

Đi vội thế làm gì.

Hừ, ta không đi thì ở đây làm gì.

Ở lại sinh cho ta một tiểu hầu tử à không, là một tiểu hồ ly.

Thẩm Hạo trêu chọc.

Ghét quá, cái này cái này sao có thể chứ.

Hồ Cửu Nhi mặt đỏ bừng, không dám nhìn vào mắt Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo ngẩn người, nhìn dáng vẻ này chắc là không thành vấn đề.

Thế nhưng, thi thể ba vị đường chủ của ba phái biến mất, không phải là chuyện đùa.

Rất nhanh sẽ có người đến, thời cơ không thích hợp.

Thế là, Thẩm Hạo cười nói: Sao lại không thể.

Hiện tại đương nhiên không thể, cho dù có sinh, cũng phải đợi thiếp độ kiếp xong đã.

Sau khi độ kiếp, nguyên âm của thiếp sẽ có trợ giúp rất lớn cho chàng.

Hồ Cửu Nhi nói đến cuối giọng đã nhỏ đến mức không nghe rõ.

Thái độ này Thẩm Hạo rất hài lòng, hắn ôm Hồ Cửu Nhi hôn một cái.

Ai có thể nghĩ được, Hồ Cửu Nhi cảnh giới đỉnh phong thứ mười một lại vẫn là một kẻ si tình.

Tốt lắm, được đấy.

Yêu tộc một khi đã gieo tình, thì sẽ không thay đổi lòng.

Ta nghe nàng.

Nghe vậy, Hồ Cửu Nhi mới thở phào nhẹ nhõm, nàng thật sự sợ Thẩm Hạo bây giờ lại muốn nàng động phòng.

Thật không biết phải từ chối thế nào.

Vậy thiếp đi đây.

Hồ Cửu Nhi quyến luyến nói.

Đôi mắt đẹp tràn đầy mong đợi nhìn Thẩm Hạo, hy vọng Thẩm Hạo có thể nói vài lời nàng thích nghe.

Quả nhiên, lần này Thẩm Hạo không làm nàng thất vọng, mà là ôm Hồ Cửu Nhi, thâm tình nói: Đôi lứa nếu mãi trường cửu, đâu cần sớm tối bên nhau.

Lần biệt ly này là để lần sau tương phùng càng tốt đẹp hơn.

Cửu Nhi, ta yêu nàng.

Ong.

Đại não Hồ Cửu Nhi lập tức đoản mạch, tim đập kịch liệt tăng tốc.

Nhiệt độ cơ thể nàng tăng vọt, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Mãi nửa ngày sau mới hoàn hồn, trong đầu nàng quên hết mọi thứ, chỉ nhớ ba chữ: ta yêu chàng.

Nàng thâm tình nhìn Thẩm Hạo nói: Ta ta cũng yêu chàng.

Thật yêu sao.

Ừm.

Thật yêu thì không đổi lời.

Thẩm Hạo cười gian nói.

A, vậy vậy ta phải gọi là gì, ta không hiểu.

Gọi phu quân.

Phu quân.

Hồ Cửu Nhi khẽ gọi.

Nói xong, vội vàng vùi đầu vào lòng Thẩm Hạo, không dám có chút động đậy.

Thẩm Hạo hắc hắc cười một tiếng, không ngờ Hồ Cửu Nhi lại ngoan ngoãn như vậy, hắn xoa nắn mông nàng.

Phải nói hồ ly tinh chính là hồ ly tinh, mặc dù vẫn còn là xử nữ, nhưng ánh mắt lưu chuyển kia vẫn mê hoặc vô hạn.

Lúc này, Hồ Cửu Nhi đột nhiên đẩy Thẩm Hạo ra.

Có người đến rồi, thiếp phải đi đây.

Ừm, nhớ ta nhé.

Hồ Cửu Nhi lại từ trong lòng lấy ra một miếng ngọc bội, đặt vào tay Thẩm Hạo.

Gặp nguy hiểm thì bóp nát nó, nhớ ta rồi cũng có thể.

Lời vừa dứt, bóng dáng Hồ Cửu Nhi đã biến mất.

Lúc này, cửa phòng đột nhiên bị mở ra.

Chương Vũ Đình vẻ mặt ngưng trọng đi vào.

Thẩm sư điệt, đã xảy ra đại sự rồi.

Thẩm Hạo giả vờ không hiểu nói: Ồ, có chuyện gì vậy.

Chương Vũ Đình trầm giọng nói: Thi thể sáu vị Đường chủ của Đan Hà Động, Thanh Phong Quan và cả Huyền Thiên Kiếm Tông chúng ta đều đã biến mất.

Chẳng lẽ không có người canh giữ.

Thẩm Hạo thần sắc ngưng trọng nói.

Có người canh giữ, còn có trận pháp, nhưng vẫn biến mất ngay dưới mí mắt chúng ta.

Thủ đoạn này tuyệt đối không phải cảnh giới như chúng ta có thể

làm được.

Có thể vô thanh vô tức trộm đi thi thể của ba phái, ngay cả Tiên Khiếu cảnh cũng không làm được.

Chương Vũ Đình trong lòng vô cùng nặng trĩu.

Thẩm Hạo hít một hơi lạnh, kinh hãi nói: Chương sư thúc, chẳng lẽ đối phương là Thần Đình cảnh.

Nhưng những đại lão như vậy đều là Thái thượng trưởng lão của tông môn, sao lại rỗi hơi đi trộm mấy bộ thi thể.

Chương Vũ Đình gật đầu nói: Đúng vậy, đây chính là điểm không hợp lý.

Thật sự không thể nghĩ thông.

Nói xong, hắn hít sâu một hơi rồi nói tiếp: Thẩm sư điệt, ta đã bẩm báo với sư môn rồi, ý của sư môn là muốn ngươi lập tức trở về sư môn.

Đừng nhúng tay vào chuyện này nữa, không phải là việc ngươi có thể quản.

Mọi việc đều do sư thúc quyết định.

Thẩm Hạo ngoan ngoãn nói.

Dù sao bây giờ thi thể đã có trong tay, Thẩm Hạo lưu lại đây cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Thấy Thẩm Hạo đồng ý, Chương Vũ Đình trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ sợ Thẩm Hạo không đi, vậy thì toi đời.

Đối với kẻ địch không rõ này, bọn họ vẫn sợ hãi và lo lắng, càng không rõ mục đích của đối phương là gì.

Nếu nói trước đây Chương Vũ Đình còn rất tự tin vào thực lực của mình, thì bây giờ lại không còn sự tự tin đó nữa.

Đồng thời, hai phái Đan Hà Động và Thanh Phong Quan cũng chọn cách ẩn mình.

Thật sự là chuyện này quá quỷ dị.

Sau khi chào hỏi Ngô Cảnh Minh của Đan Hà Động và Du Mộc Xuân của Thanh Phong Quan, Chương Vũ Đình liền dẫn Thẩm Hạo vội vã rời đi.

Chuyện này đã kinh động đến chưởng môn các môn phái, không phải là việc bọn họ có thể xử lý được nữa.

Ngô Cảnh Minh và Du Mộc Xuân cũng dẫn đội rời đi, trở về tông môn phục mệnh, chờ đợi tông môn phái người mới đến.

Thời gian trôi nhanh, trở về Huyền Thiên Kiếm Tông.

Chương Vũ Đình lập tức bị Chưởng môn Thạch Mạc Tây gọi đi.

Còn Thẩm Hạo thì trở về Cam Lâm Động.

Tô Quyên, người bảo vệ Thẩm Hạo, cũng đã kể lại tin tức ở Thí Luyện Thành cho ba tỷ muội.

Chương 376

Tô Thiền thần sắc ngưng trọng nói: Ngay cả muội cũng không phát hiện ai ra tay, thủ đoạn này quá nghịch thiên, ngay cả chưởng môn cũng không làm được.

Đại tỷ Tô Ngọc nói: Đúng vào lúc nhiều chuyện, chúng ta phải giữ vững tinh thần, may mà Thẩm Hạo không xảy ra chuyện gì.

Tô Quyên nghi hoặc nói: Nhưng chuyện này khắp nơi đều lộ vẻ quỷ dị, thật sự khó hiểu.

Tô Dực gật đầu nói: Đúng là khó hiểu, với thực lực như vậy, cần thi thể làm gì.

Cho dù luyện chế khôi lỗi cũng vô dụng, đối với cấp bậc của họ, hoàn toàn là vô vị.

Thiếp đi xem chưởng môn nghĩ sao về chuyện này trước, e rằng chuyện này không chỉ Huyền Thiên Kiếm Tông khẩn trương, Đan Hà Động, Thanh Phong Quan cũng vô cùng cẩn trọng.

Tô Thiền nói.

Cũng được, có chuyện gì lập tức thông báo cho chúng ta.

Được.

Lúc này tại Cam Lâm Động, Thẩm Hạo đợi không còn ai, lập tức tiến vào không gian.

Khoảnh khắc sau, một lượng lớn khí trắng lao nhanh về phía Thẩm Hạo.

Thấy lượng khí lớn như vậy, khóe miệng Thẩm Hạo vui vẻ không ngừng.

Khí tức của Thẩm Hạo cũng đang điên cuồng tăng lên.

Đạo Đài cảnh tầng bốn, Đạo Đài cảnh tầng năm, Đạo Đài cảnh tầng sáu, Đạo Đài cảnh tầng bảy, tầng tám Đạo Đài cảnh tầng chín, Đạo Đài cảnh viên mãn.

Lúc này, khí tức bạo tăng mới dừng lại.

Nguyên thần của Thẩm Hạo cũng trở nên càng thêm ngưng thực, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá Địa Linh cảnh.

Chỉ cần tĩnh lặng tọa thiền một chút, là có thể đột phá.

Thế nhưng, Thẩm Hạo cũng không vội, Đạo Đài cảnh viên mãn, đã vô cùng sảng khoái rồi.

Tri túc thì không thiếu.

Tiếp đó, là các loại thông tin khổng lồ bắt đầu diễn hóa: luyện đan, luyện khí, cũng như sự lĩnh ngộ về kiếm trận, kiếm đạo.

Có thể nói, trực tiếp giúp Thẩm Hạo đi bớt mấy chục năm đường vòng, cuộc đời hack này quả thực là vô địch.

Người khác khổ tu cả đời, cuối cùng đều tiện nghi cho Thẩm Hạo Các vị Đường chủ của ba đại tiên môn đóng quân tại Thí Luyện Thành đều là Địa Linh cảnh.

Nhưng Đường chủ hầu như là Địa Linh cảnh tầng một, còn Phó Đường chủ thì có thực lực Đạo Đài cảnh tầng bảy.

Lượng lớn khí tức khiến Thẩm Hạo thăng cấp đến sảng khoái.

Đồng thời, Thẩm Hạo cũng nắm giữ công pháp của Đan Hà Động và Thanh Phong Quan, cũng như kinh nghiệm luyện đan, luyện khí.

Công pháp của Đan Hà Động là Viêm Dương Đan Kinh, của Thanh Phong Quan là Trường Thanh Tiên Pháp.

Hiện tại Thẩm Hạo đã có thể luyện chế đan dược cấp Địa Linh cảnh trở xuống, cơ bản đều không thành vấn đề.

Dù sao đan dược cao hơn nữa, cần thiên tài địa bảo vô cùng nhiều.

Riêng dược liệu cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay mà thôi, đệ tử tu vi phổ thông làm sao có thể luyện chế được.

Ngay cả dược liệu cũng phải là vạn năm tuổi, chưa từng thấy bao giờ.

Tương tự, đạo luyện khí của Thẩm Hạo cũng lên một tầm cao mới.

Hiện tại, luyện chế cực phẩm linh khí không thành vấn đề, ngay cả luyện chế một số hạ phẩm linh bảo cũng có thể.

Tóm lại thu hoạch vô cùng phong phú.

Còn về chuyện gì đã xảy ra ở Thí Luyện Thành, Thẩm Hạo biết được từ vài người rằng, hóa ra là bị một tu sĩ Tây Vực tập kích, còn sử dụng cả trận pháp.

Thật lợi hại.

Các tu sĩ Tây Vực này muốn tiến vào bí cảnh Vạn Yêu Cốc, sau khi bị ngăn cản, liền giết chết sáu người của ba đại tiên môn.

Trước đây, bí cảnh Vạn Yêu Cốc chỉ cho phép tu sĩ Đạo Đài cảnh hoặc dưới Đạo Đài cảnh, loại Ngũ Khí Triều Nguyên tiến vào.

Mục đích là để bồi dưỡng thí luyện, vì vậy nơi đây cũng gọi là Thí Luyện Thành.

Mặc dù bây giờ ba đại tiên môn đã mở cửa bí cảnh Vạn Yêu Cốc, cho phép tu sĩ chỉ cần đột phá Đạo Đài cảnh là có thể tiến vào.

Nhưng Địa Linh cảnh thỉnh thoảng có người vào tìm kiếm thiên tài địa bảo cần thiết, sau đó rất ít người đi nữa.

Dù sao, Thiên Linh cảnh đối với họ, đã không còn giá trị nữa.

Bây giờ tu sĩ Tây Vực tiến vào bên trong, là phúc hay họa thật sự không thể biết được.

Nhưng chuyện này thật sự không dễ giải thích với tông môn, dù sao là cao thủ ra tay, hoàn toàn không để lại dấu vết.

Hiện tại Thẩm Hạo vừa mới đột phá, khí tức cũng vô cùng bất ổn, cũng không tiện ra ngoài.

Nghĩ đi nghĩ lại, Thẩm Hạo liền quay về thế giới đô thị.

Trước tiên về thế giới đô thị chơi một vòng rồi tính.

Đợi cảnh giới ổn định rồi hãy nói.

Thế giới đô thị, vẫn ở trong sa mạc Đôn Hoàng.

Tiêu Băng vẫn ngủ say, nhìn vết hồng trên chăn.

Thẩm Hạo đắc ý cười một tiếng.

Thuở ban đầu Thẩm Hạo và Tiêu Băng quen biết nhau vì một vụ va chạm xe.

Thẩm Hạo khi đó, chỉ là một tài xế xe ôm công nghệ có chút đẹp trai.

Ai có thể nghĩ được, mấy tháng sau, lại có thể ôm được tổng tài vào lòng.

Trước đây nghĩ cũng không dám nghĩ.

Thẩm Hạo không cảm thấy mình là người thông minh tuyệt đỉnh gì, nếu không có hack, thật sự rất khó thay đổi tình hình hiện thực.

Thẩm Hạo thần thức quét qua, phát hiện không có ai.

Hắn liền đến trung tâm sa mạc, bắt đầu vận chuyển công pháp, ổn định trạng thái.

Đến gần sáng, Thẩm Hạo mới quay về phòng.

Sau khi ăn sáng, Thẩm Hạo cùng Tiêu Băng, Thi Nịnh và mấy cô gái liền đi đến Gia Dục Quan, nơi được mệnh danh là đệ nhất hùng quan của thiên hạ.

Hướng dẫn viên vẫn là Vương Lộ Lộ.

Gia Dục Quan cũng chẳng có gì để chơi, nơi này chủ yếu là về lịch sử văn hóa.

Không có hướng dẫn viên, thật sự chẳng có ý nghĩa gì.

Giống như Hoa Thanh Trì ở Trường An vậy, chỉ có một cái hồ trong phòng, nếu không phải có hướng dẫn viên bên cạnh kể chuyện.

Nhiều người nhìn một cái, chụp ảnh rồi đi ngay.

Ngược lại Tống Mộ Mạt Lạp và A Lạp Bối Lạp lại vô cùng vui vẻ.

Hai cô gái ở Xiêm La Quốc, chưa từng thấy cảnh quan Tây Bắc như thế này.

Cũng coi như độc đáo.

Thời gian luôn lặng lẽ trôi đi khi người ta không để ý, rất nhanh đã đến buổi tối.

Hoàng hôn buông xuống, chân trời rực rỡ ánh chiều tà, khoác lên thành phố Tây Bắc một vẻ đẹp lộng lẫy.

Thẩm Hạo và mọi người cũng kết thúc chuyến hành trình này, lên máy bay riêng.

Sau một chuyến bay ngắn ngủi và thoải mái, máy bay ổn định hạ cánh xuống sân bay Trường An.

Sau đó, họ ngồi xe chuyên dụng của tập đoàn Tiêu Thị trở về biệt

thự của Thẩm Hạo.

Vừa bước vào biệt thự, Thi Nịnh liền nóng lòng ném chiếc túi xách sang một bên, sau đó cả người đổ sụp xuống ghế sofa mềm mại.

Nàng thở dài một hơi, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Đi một vòng này thật mệt quá.

Vậy đi tắm bọt biển đi.

Thẩm Hạo cười nói.

Hạo ca anh có muốn cùng không.

Thi Nịnh nháy mắt mời mọc.

Không đâu, em cứ tự mình ngâm đi.

Được thôi Hạo ca.

Thi Nịnh có chút thất vọng.

Đừng vội, uống một ly trà rồi hãy lên.

Thấy các cô gái đều lộ vẻ mệt mỏi, Thẩm Hạo từ trong không gian lấy ra Linh trà, pha một ấm.

Chương 377

Tống Mộ Mạt Lạp ở bên cạnh giúp rót trà.

Mỗi người một ly.

Mọi người đều biết trà của Thẩm Hạo vô cùng lợi hại.

Họ nâng tách trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Nước trà chảy xuống bụng, lập tức cảm thấy mọi mệt mỏi trên người đều tan biến.

Giống như được tiêm doping vậy.

Linh Vân trà này thật kỳ diệu, uống vào là hết mệt ngay.

Tiêu Băng vẻ mặt tò mò nói.

Thẩm Hạo nhàn nhạt nói: Nếu thích uống thì lát nữa tôi sẽ đưa cho em một gói, không có việc gì thì tự mình uống ở văn phòng.

Tiêu Băng đôi mắt đẹp cười cong, gật đầu nói: Được thôi chồng yêu.

Tiếp đó Thẩm Hạo trong tay xuất hiện bốn viên đan dược.

Chính là Trú Nhan Đan đã luyện chế trước đây.

Thứ này vẫn còn không ít.

Giữ trong tay cũng là lãng phí.

Đến đây, mỗi người một viên.

Thấy đan dược, Tống Mộ Mạt Lạp lắc đầu nói: Ông chủ, anh đã đưa cho tôi một viên rồi.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cười nói: Tôi quên mất.

Thi Nịnh, A Lạp Bối Lạp, Tiêu Băng đều tò mò nhìn đan dược.

Viên đan dược này trắng như ngọc, kích thước xấp xỉ chiếc bánh bao nhỏ của hãng Wangzai.

Hơn nữa còn tỏa ra mùi hương thoang thoảng.

Với sự tin tưởng vào Thẩm Hạo, ba cô gái mỗi người cầm một viên.

Tiêu Băng tò mò nói: Viên đan dược này có tác dụng gì vậy.

Ngoài việc vĩnh bảo thanh xuân ra, thì không có tác dụng gì khác.

Tiêu Băng, Thi Nịnh ngây người một lát, rồi kinh ngạc, mắt trợn tròn há hốc mồm.

Đây là lời nói của con người sao.

Vĩnh bảo thanh xuân mà còn gọi là vô dụng.

Hai cô gái nhìn nhau, mặc dù biết Thẩm Hạo không tầm thường, nhưng không ngờ đan dược hắn lấy ra lại thần kỳ đến vậy.

Đây quả thực là đan dược của tiên gia.

Ngay cả Tiêu Băng, người nắm giữ hàng trăm tỷ tài sản, tim cũng đập điên cuồng tăng tốc.

Nếu thật sự có thể vĩnh bảo thanh xuân, viên đan dược này ít nhất có giá trị từ 10 tỷ trở lên, hơn nữa còn có tiền mà không mua được.

Tuyệt đối là tài nguyên quý giá nhất thế giới.

Chỉ có những quyền quý đỉnh cấp nhất mới có tư cách hưởng thụ, sự tồn tại nghịch thiên này, đặt ở trong nước, những tỷ phú như Mã nhỏ, Mã lớn, bọn họ còn không có tư cách ngửi mùi.

Tầng lớp thấp hơn thì ngay cả biết cũng không biết.

Tiêu Băng hít sâu một hơi, cố gắng đè nén niềm vui trong lòng,

không kìm được nói: Đây là thật sao.

Không phải cô nghi ngờ Thẩm Hạo, thật sự là quá kỳ lạ rồi.

Giống hệt như đang nghe chuyện thần thoại vậy, hoàn toàn đi ngược lại logic sinh học.

Thẩm Hạo cười cười nói: Thứ này giống như thần tiên vậy, em tin là thật, không tin là giả.

Thi Nịnh kích động nhìn Thẩm Hạo, hung hăng hôn một cái.

Hạo ca, em tin anh.

Nói xong liền trực tiếp nuốt viên đan dược vào miệng.

Đan dược tan chảy ngay khi vào miệng, một cảm giác lạnh buốt tràn ngập toàn thân.

Toàn bộ lỗ chân lông trên người đều đang reo hò vui vẻ.

Nàng không kìm được rên khẽ một tiếng.

Vẻ mặt kinh ngạc nói: Hạo ca, em cảm thấy toàn thân ấm áp.

Lời vừa dứt, trên da thịt, cánh tay và khắp cơ thể nàng đều bắt đầu rịn ra những giọt mồ hôi màu vàng nhạt, có một mùi hơi tanh.

Thi Nịnh trong lòng giật mình, sợ hãi.

Thấy vậy, Tống Mộ Mạt Lạp bên cạnh cười an ủi: Thả lỏng đi, đây là đang bài trừ tạp chất trong cơ thể, nửa tiếng sau tắm rửa là được.

Thi Nịnh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt tràn đầy vẻ mừng rỡ.

Tuổi xuân vĩnh viễn, thật là một từ ngữ mộng ảo Tiêu Băng bên cạnh cũng nóng lòng ăn ngay.

Tuổi xuân vĩnh viễn đối với phụ nữ là một lực sát thương vô địch.

Tim Tiêu Băng cũng đập điên cuồng tăng tốc.

Rất nhanh, da thịt cô cũng rịn ra không ít mồ hôi.

A Lạp Bối Lạp cũng đã ăn Trú Nhan Đan.

Nửa tiếng sau, tắm rửa xong.

Ba cô gái như lột xác hoàn toàn.

Da thịt mịn màng như em bé, thổi là có thể vỡ.

Không chỉ khuôn mặt như vậy, mà ngay cả toàn thân cũng vậy.

Trắng như tuyết như ngọc, giống như bạch ngọc dương chi thượng hạng, không tìm thấy chút tì vết nào.

Ngay cả vết bớt to bằng móng tay trên mông cũng biến mất.

Thần kỳ.

Tiêu Băng rõ ràng cảm thấy, cả người mình đã trẻ hơn rất nhiều.

Đây là hiệu quả mà mỹ phẩm đắt tiền đến mấy cũng không đạt được.

Có lẽ viên đan dược này là thật.

Khoảnh khắc này, Tiêu Băng cũng hoàn toàn hiểu ra, vì sao Hạ Ny lại nhất quyết phải ở bên cạnh Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo có thể lấy ra đan dược thần kỳ như vậy, điều đó chứng tỏ bản thân Thẩm Hạo còn thần kỳ hơn.

Chẳng lẽ trước đây nhân sâm, thịt nướng, Linh Vân trà, bất kể thứ gì đều là những thứ không có trên thị trường sao.

Nhìn ánh mắt kinh ngạc của ba cô gái, Thẩm Hạo cười nói: Cảm thấy thế nào.

Thi Nịnh hưng phấn nói: Em cảm thấy hiệu quả vô cùng tốt, cả người như trở lại thời cấp ba.

Tiêu Băng cũng khẳng định gật đầu nói: Em cũng vậy.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo lấy ra một chiếc vòng tay phỉ thúy, đưa cho Tiêu Băng.

Cảm ơn chồng yêu.

Đôi mắt đẹp của Tiêu Băng lấp lánh sự yêu thích.

Bởi vì cô biết, Thẩm Hạo mỗi cô gái đều sẽ có một chiếc vòng tay phỉ thúy như vậy.

Điều này đại diện cho việc Thẩm Hạo đã hoàn toàn chấp nhận cô.

Phải nói, thẩm mỹ phỉ thúy lấy màu xanh làm quý, là có lý do.

Đeo vào, quả thực quý khí mười phần.

Thích là tốt rồi.

Tiêu Băng ôm Thẩm Hạo, hôn một cái, nũng nịu nói: Chồng yêu, em phải đi một chuyến, nếu không ông cụ sẽ mắng.

Thẩm Hạo nói: Vậy em đi đi, gói trà này mang về uống.

Nói xong, trong tay hắn có thêm một gói trà.

Ừm.

Sau khi Tiêu Băng đi, Thẩm Hạo nói với ba cô gái Thi Nịnh: Còn đi chơi không.

Không đi nữa.

Được rồi, mọi người đi nghỉ sớm đi, trời cũng không còn sớm nữa.

Nửa đêm, bóng dáng Thẩm Hạo biến mất trong màn đêm.

Hắn đến sâu trong Tần Lĩnh, bắt đầu ổn định cảnh giới.

Sau hai đêm, về cơ bản đã có thể nắm giữ được sức mạnh đại

khái.

Dù sao, có kinh nghiệm sẵn, làm theo cũng sẽ biết.

Nhìn sao Mai trên chân trời, tranh thủ thời gian, Thẩm Hạo định luyện chế một vài chiếc nhẫn phòng ngự.

Mặc dù xác suất xảy ra tai nạn ở thế giới đô thị rất nhỏ, nhưng cũng luôn có phải không.

Với năng lực luyện khí hiện tại của Thẩm Hạo, luyện chế mấy chiếc nhẫn phòng ngự, quá nhỏ nhặt.

Sản xuất hàng loạt cũng không thành vấn đề.

Rất nhanh lấy ra dược liệu, luyện chế mười chiếc nhẫn, sau đó lại từ không gian tìm thấy chiếc đồng hồ Rolex nạm kim cương trước đây.

Gỡ vài viên kim cương xuống, khảm lên trên.

Một chiếc nhẫn kim cương đã thành công.

Chương 378

Chiếc nhẫn này có lực phòng ngự, ngay cả gặp phải bom cũng không sao.

Đủ để bảo vệ an toàn cho các cô gái.

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo gọi Tiêu Băng và cả Lục Khiết đến.

Mỗi người được trao một chiếc nhẫn.

Sau đó, Thẩm Hạo lại đưa cho Lục Khiết một viên Trú Nhan Đan.

Nhìn chiếc nhẫn, các cô gái đều tươi cười rạng rỡ.

Dù sao, ý nghĩa mà chiếc nhẫn đại diện, rất khác biệt.

Tiêu Băng cười nói: Cảm ơn chồng yêu.

Cảm ơn ông chủ.

Cảm ơn Hạo ca.

Các cô gái vui vẻ nói.

Mặc dù đều là phụ nữ của Thẩm Hạo, nhưng cũng không có gì gọi là ghen tuông.

Thẩm Hạo hoàn toàn có thể thỏa mãn mọi nhu cầu của họ, căn bản không cần phải ghen tuông.

Ngay cả việc muốn độc chiếm Thẩm Hạo, bạn cũng phải có thực lực đó mới được Trong chớp mắt, mấy ngày đã trôi qua, thị thực của Tống Mộ Mạt Lạp và A Lạp Bối Lạp đã hết hạn.

Họ phải trở về Xiêm La Quốc.

Hai cô gái mắt lệ nhạt nhòa, trong lòng vô cùng không nỡ.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cười nói: Nhớ tôi thì gọi điện thoại cho tôi,

tôi sẽ tranh thủ qua thăm các cô.

Ông chủ có được không ạ.

Tống Mộ Mạt Lạp hân hoan nói.

Đương nhiên là được.

Được rồi ông chủ, tôi biết rồi.

Với tốc độ hiện tại của Thẩm Hạo, chưa đầy một phút là đã đến Xiêm La Quốc.

Muốn đi lại vô cùng tiện lợi.

Có thể nói, hiện nay cả địa cầu Thẩm Hạo tùy tiện tung hoành.

Làm một người của tổ quốc thật thoải mái.

Thế nhưng, cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Phàm nhân đối với Thẩm Hạo mà nói, quả thực như lũ kiến vậy.

Một người có tư duy bình thường, sẽ không nghĩ đến việc khống chế lũ kiến này.

Mặc dù thỉnh thoảng tâm trạng không tốt, giẫm chết một mảng lớn cũng có thể hiểu được.

Nhưng hiện tại, trên thế giới này thật sự không có sự tồn tại nào có thể khiến hắn tức giận.

Muốn tiền có tiền, muốn phụ nữ có phụ nữ, còn có thực lực vô địch và trường sinh.

Muốn gì có nấy, thật không biết có điều gì có thể khiến hắn ghen tị hay tức giận.

Tống Mộ Mạt Lạp, A Lạp Bối Lạp mang theo đầy ắp quà cáp rời đi.

Cũng có thể nói chuyến đi này không hề uổng phí.

Tiêu Băng mỗi ngày bận rộn đi làm, Thi Nịnh cũng quay về tiếp tục bay.

Chỉ còn lại Lục Khiết một mình mỗi ngày chăm sóc ăn uống, ở lại với Thẩm Hạo.

Buổi tối Tiêu Băng sẽ đến ở lại với hắn.

Chiều tối, Tiêu Băng tan sở liền đến Viện dưỡng lão cao cấp Trường An.

Tiêu Băng đẩy xe lăn của ông cụ, đi dạo trong viện dưỡng lão.

Từ khi ông cụ phẫu thuật tỉnh lại, nửa người đã không thể cử động được.

Miệng méo mắt lệch, nói chuyện ăn uống đều bị rơi vãi, nhưng thế này đã là không tồi rồi.

Di chứng là điều không thể tránh khỏi.

Mặc dù y học hiện đại vô cùng phát triển, nhưng di chứng vẫn không thể tránh khỏi.

Thỉnh thoảng dùng lát nhân sâm bổ sung nguyên khí, nhưng cũng không thể hồi phục.

Dù sao nhân sâm cũng không phải là thuốc chữa bệnh.

Thuở nhỏ, từ khi biết rằng vì chính sách kế hoạch hóa gia đình mà ông Tiêu đã cho cô đi làm con nuôi, Tiêu Băng trong lòng luôn có một nút thắt.

Mặc dù gia đình đã bù đắp cho cô rất nhiều, nhưng vẫn khó mà nguôi ngoai.

Nhìn mái tóc bạc phơ, vẻ mặt gầy gò, trên mặt đầy đồi mồi, cũng không còn mấy lạng thịt, Tiêu Băng cũng dần dần nguôi ngoai.

Nghĩ đến sự thần kỳ của Thẩm Hạo, có lẽ Thẩm Hạo có thể giúp ba cô đứng dậy.

Càng nghĩ càng thấy có khả năng, đột nhiên, Tiêu Băng linh quang lóe lên.

Cô nhớ đến gói trà Linh Vân mà Thẩm Hạo tặng cô.

Cô tự mình uống, còn có thể cảm nhận được sự thần kỳ của trà, vậy nếu ông cụ uống thì sao.

Hay là thử xem.

Trong lòng đã có tính toán, Tiêu Băng nói: Ba, trời lạnh rồi chúng ta về thôi.

Ừm.

Trở về phòng, Tiêu Băng từ trong xe lấy ra gói trà pha một ấm, rót cho ông cụ một ly.

Ba, uống một chén trà đi.

Ông Tiêu nhấp một ngụm, không kìm được tán thán: Trà ngon.

Khi uống xong, chỉ cảm thấy toàn thân ấm áp, thoải mái hơn bao giờ hết.

Trà ngon, uống vào cảm thấy rất dễ chịu.

Nghe vậy, Tiêu Băng cười nói: Vậy thì uống nhiều một chút, con mỗi ngày pha cho ba một ấm, nói không chừng cơ thể sẽ tốt hơn.

Vậy thì tốt rồi, cái thân già này của ba, sống thêm được một ngày nào hay ngày đó.

Điều tiếc nuối duy nhất, chính là chưa nhìn thấy người đàn ông của con.

Khi nào con có thể đưa bạn trai về cho ba xem, ba đã nợ con quá

nhiều.

Giống như lúc chết, thấy con sống tốt là được rồi.

Con đừng quản những người khác, chỉ cần con thích, ba nhất định sẽ ủng hộ con.

Ông Tiêu lão gia tử nói: Tạm thời vẫn chưa có ai phù hợp, đợi có cơ hội ạ.

Tiêu Băng nói.

Với cơ thể của ông cụ nhà cô, nếu thật sự nói người đàn ông cô thích, còn có mấy cô gái khác, nói không chừng ông cụ sẽ tức đến tắc thở ngay.

Ánh mắt đừng cao như vậy, chỉ cần bình thường là được rồi.

Con biết.

Cũng không biết lúc ba chết, có uống được rượu mừng của con không.

Ba, ba nói gì vậy, đương nhiên là không thành vấn đề.

Được rồi, con cũng mau đi làm việc đi, đừng quản cái lão già lẩm cẩm này của ba nữa, ba còn phải trò chuyện với bà lão hàng xóm.

Con không tìm, ba tìm.

Được, ba muốn làm gì thì làm, vậy con về đây.

Tiêu Băng vô ngữ nói.

Đang thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đến biệt thự của Thẩm Hạo thì Tiêu Băng nhận được điện thoại của Trương Mạt.

Cái gì, cô đâm chết người rồi sao.

Tiêu Băng trong lòng giật mình, vội vàng nói: Anh đang ở đâu.

Em đến ngay.

Được, em đợi chút, tôi gọi cho Thẩm Hạo.

Cúp điện thoại, Tiêu Băng lập tức gọi cho Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo nhìn Lục Khiết mệt đến thở hổn hển, vuốt tóc cho cô ấy.

Thấy điện thoại reo, tay anh khẽ vẫy, điện thoại liền bay tới.

Cảnh tượng này khiến Lục Khiết trợn mắt há mồm, cảm giác như bị sốc ngay lập tức.

Cô ấy la lên kinh ngạc.

Nghe điện thoại, biết được sự tình, Thẩm Hạo thần thức quét qua, liền phát hiện vị trí của Trương Mạt.

Thẩm Hạo vỗ vai Lục Khiết nói: Em ngủ một lát đi, tôi đi làm chút việc.

Trong gara một khu dân cư nhỏ, một chiếc SUV đang bật đèn khẩn cấp, trên mặt đất nằm một xác nam giới.

Còn một người phụ nữ đang ngồi trong xe không biết làm sao, chính là Trương Mạt.

Đột nhiên, cô ấy cảm thấy có người vỗ vai mình.

Sợ hãi đến mức hét lên một tiếng, hai tay ôm đầu khóc nức nở: Quỷ.

Đừng qua đây, đừng qua đây.

Rốt cuộc, cô ấy vừa mới đâm chết người, xung quanh cũng không có ai, làm sao có thể có người vỗ vai mình được chứ.

Nhìn Trương Mạt đang hoảng sợ thất thần, Thẩm Hạo không kìm được bật cười.

Nghe thấy tiếng cười, Trương Mạt càng sợ đến rợn cả tóc gáy.

Chương 379

Được rồi, chuyện bé tí thôi, kêu la gì mà lắm thế.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Trương Mạt không thể tin nổi ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy khuôn mặt cười bất cần đời của Thẩm Hạo dưới ánh đèn vàng mờ ảo, giây phút này, thế giới sao mà ấm áp đến thế.

Đầu tiên là ngây người, sau đó liền nhào vào lòng Thẩm Hạo, dùng hết sức lực toàn thân ôm chặt anh, òa khóc nức nở.

Hu.

A hu.

Nước mắt như suối tuôn.

Giây phút này, cô ấy trút hết mọi nỗi sợ hãi, mọi lo lắng trong lòng ra ngoài.

Mãi nửa ngày sau mới khó khăn bình tĩnh lại.

Đợi đến khi tiếng khóc của Trương Mạt nhỏ dần, Thẩm Hạo cười nói: Nói đi, chuyện gì vậy.

Trương Mạt nức nở kể lại: Vì một vụ án ở đây kết thúc, mọi người đi ăn mừng uống chút rượu.

Sau đó, tôi gọi một tài xế hộ tống chuẩn bị về ký túc xá ở đây.

Ai ngờ, vào gara khu chung cư, tài xế hộ tống nói hai bên đỗ xe quá sát, kỹ thuật anh ta không tốt, không đỗ vào được.

Tôi liền bảo anh ta đi.

Kết quả tôi vừa khởi động xe, anh ta liền quay video nói tôi lái xe khi say rượu.

Còn nói sẽ gọi cảnh sát, muốn tôi đưa năm vạn tệ để giải quyết riêng.

Tôi không đưa, thà đợi cảnh sát đến chứ không chịu thỏa hiệp.

Kết quả anh ta rút dao ra uy hiếp tôi, không đưa tiền sẽ động thủ.

Anh ta đứng chặn trước xe tôi, tôi liền cài số lùi, ai ngờ anh ta đột nhiên lại chạy ra phía sau xe, tôi không cẩn thận liền đâm ngã anh ta.

Khi tôi xuống xe kiểm tra, thấy trên mặt đất có rất nhiều máu.

Phát hiện anh ta mũi cũng không thở nữa, hu hu. tôi thật sự không cố ý.

Thẩm Hạo nói: Đã báo cảnh sát chưa.

Đã gọi cấp cứu chưa.

Vâng, đều đã gọi rồi, Trương Mạt nói.

Suy nghĩ một lát, Thẩm Hạo nói: Được rồi, em về trước đi, chuyện ở đây giao cho tôi xử lý.

Em đợi cảnh sát đến rồi mới đi, Trương Mạt lắc đầu nói.

Thẩm Hạo nói: Thôi được rồi, em về trước đi, tin tôi thì cứ để tôi xử lý, đảm bảo em ngủ một giấc dậy, mọi chuyện đều chưa từng xảy ra.

Sao có thể được, anh đến là em đã vui lắm rồi.

Nhưng bây giờ đã xảy ra án mạng, chuyện quá lớn, em không thể liên lụy anh.

Thẩm Hạo cười nói: Ngoan nào, đối với tôi mà nói, đó chỉ là chuyện nhỏ nhặt thôi.

Nếu em không muốn đi, vậy thì cứ ngủ một giấc trên xe, đợi cảnh sát đến.

Vâng, Trương Mạt gật đầu.

Sâu trong nội tâm cô ấy rất cảm động, nhưng đã xảy ra án mạng, cô ấy không muốn để Thẩm Hạo phải gánh vác.

Thẩm Hạo nhìn thoáng qua liền thấy tên nằm trên mặt đất này chưa chết, đang giả vờ.

Anh cười cười, cũng không giải thích.

Khẽ chạm vào Trương Mạt một cái, Trương Mạt liền ngủ thiếp đi.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo đi tới đá một cước, kết quả tên này vẫn giả chết.

Thẩm Hạo cười cười, ngón tay khẽ vẫy, tên đó liền lơ lửng giữa không trung.

Cảm nhận được sự mất trọng lượng, hắn lập tức giật mình tỉnh dậy.

Khi nhìn thấy mình đang lơ lửng trên không trung ba mét, sợ đến tái mặt.

Nói đi, là do người khác sai khiến, hay chỉ vì muốn vòi tiền.

Tiếp đó, đôi mắt của tên tài xế hộ tống liền trở nên mơ màng.

Hắn ngoan ngoãn trả lời: Là do đại ca sai khiến, vì cô gái này đã điều tra ô dù của đại ca, đại ca hiện tại cũng bại lộ, lợi ích bị tổn thất.

Nên định làm cho cô ta mất mặt, vẫn luôn phái người theo dõi cô ta.

Còn bỏ hàng trắng vào xe cô ấy.

Thẩm Hạo gật đầu nói: Được thôi, lát nữa cảnh sát đến, cứ nói tự mình bị ngã, hiểu không.

Vâng.

Theo ngươi thì loại người xấu như đại ca ngươi nên làm gì.

Giết chết hắn.

Đột nhiên, Thẩm Hạo nhớ đến tình tiết của phim Cổ Hoặc Tử.

Đồ ngốc, xã hội hài hòa, cấm đánh đánh giết giết.

Tại sao cứ phải làm ra vẻ đẫm máu như vậy chứ.

Chặt đứt mười ngón tay, mười ngón chân của hắn, sau đó cắt gân tay chân là được rồi, rồi đổ hàng trắng lên.

Ngón tay và ngón chân nhớ ném xuống cống.

Nhớ băng bó trước, đừng để hắn chết.

À đúng rồi, tốt nhất là trực tiếp đưa hắn đi tự thú, loại người này nên nhận sự phán xét của pháp luật.

Tôi không làm được, hắn có vệ sĩ.

Yên tâm, ngươi làm được.

Dặn dò xong, Thẩm Hạo thả hắn xuống.

Búng tay một cái, một luồng linh khí hòa vào cơ thể hắn.

Làm xong tất cả những điều này, Thẩm Hạo cười cười.

Đây cũng là một loại pháp thuật nhỏ.

Cưỡng ép bức toàn bộ tiềm lực trong cơ thể ra ngoài, uy lực vô hạn.

Đợi đến khi linh khí tiêu tán không lâu, chưa đầy một tháng cũng sẽ kiệt quệ mà chết.

Rất nhanh, một trận tiếng ô u ô u truyền đến.

Xe cảnh sát và xe cứu thương đều đã đến.

Cảnh sát hỏi: Chuyện gì vậy.

Thẩm Hạo nói: Vì vấn đề giá cả tài xế hộ tống, xảy ra một chút mâu thuẫn nhỏ, bây giờ đã thương lượng xong.

Thật vậy sao.

Tài xế hộ tống: Vâng, thưa cảnh sát.

Ngay sau đó kiểm tra nồng độ cồn của hai người, đều không uống rượu.

Hỏi han một hồi, cũng không phát hiện vấn đề gì, cảnh sát phê bình: Không có chuyện gì thì đừng lãng phí lực lượng cảnh sát.

Xe cứu thương cũng rời đi.

Thẩm Hạo vẫy tay, tài xế hộ tống liền đạp xe điện rời đi.

Lúc này, Tiêu Băng cũng vội vàng chạy tới.

Vẻ mặt lo lắng nói: Trương Mạt không sao chứ.

Thẩm Hạo nói: Không sao, đang ngủ trên xe.

Thi thể đâu.

Tiêu Băng căng thẳng nói.

Hắn giả chết, là kẻ lừa đảo, cảnh sát đã đưa đi rồi.

Vậy thì tốt, Tiêu Băng thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, cô ấy gọi Trương Mạt dậy.

Khi biết tài xế hộ tống không chết, Trương Mạt ngẩn ra, nghi ngờ mình có phải đã uống say quá không.

Thẩm Hạo liền chiếu đoạn video cảnh sát hỏi cung cho Trương Mạt xem.

Khi phát hiện tên tài xế hộ tống thật sự không sao, cô ấy kinh ngạc

đến trợn mắt há mồm.

Điều càng không thể tin nổi là tên tài xế hộ tống đó không hề nhắc đến chuyện cô ấy lái xe khi say rượu.

Chuyện này là sao.

Bị tôi cảm hóa một hồi, lương tâm thức tỉnh thôi.

Tiêu Băng và Trương Mạt đều cảm thấy có điều gì đó mờ ám, tin Thẩm Hạo mới lạ.

Tiêu Băng nói: Trương Mạt tối nay bị dọa rồi, về biệt thự cùng chúng ta đi.

Trương Mạt gật đầu, sau đó không thể tin nổi nhìn Tiêu Băng nói: Chúng ta.

Tiêu Băng mặt đỏ ửng, cười giơ chiếc nhẫn trong tay nói: Em đã là người của Thẩm Hạo rồi, phải không chồng yêu.

Trương Mạt há hốc mồm, không biết nên nói gì cho phải.

Chuyện này cũng quá nhanh rồi, mấy ngày không gặp, tiến triển nhanh đến vậy sao.

Cả hai cô bạn thân của mình đều đã sa lưới, tối nay nhất định phải hỏi Tiêu Băng tại sao lại bằng lòng làm phụ nữ của Thẩm Hạo.

Chuyện này quá không khoa học, giây phút này, thậm chí cô ấy còn quên cả chuyện mình bị gài bẫy.

Về đến biệt thự, Trương Mạt lập tức kéo Tiêu Băng vào phòng ngủ.

Cô ấy quá tò mò về chuyện này rồi.

Hơn nữa, hôm nay Thẩm Hạo đến cũng quá nhanh, bên này vừa gọi điện thoại xong, Thẩm Hạo đã đến rồi, như quỷ mị vậy.

Điểm mấu chốt hơn nữa là, tài xế hộ tống này làm sao lại thay đổi lời khai, rõ ràng là không đúng.

Khắp nơi đều toát ra vẻ kỳ dị.

Về đến phòng ngủ, Trương Mạt đã sốt ruột hỏi: Tình hình thế nào hả cậu, mấy ngày không gặp cậu và Thẩm Hạo đã lăn lộn cùng nhau rồi sao.

Tiêu Băng đắc ý cười cười, lại giơ chiếc nhẫn trong tay ra.

Nhẹ giọng cười nói: Mấy hôm trước đi Đôn Hoàng du lịch thì ở bên nhau.

Sao đột nhiên lại có sự thay đổi lớn đến vậy, hoàn toàn không giống phong cách của cậu.

Tiêu Băng cười nói: Con người mà, luôn thay đổi theo hoàn cảnh, theo sự thay đổi của nhận thức.

Cậu thật sự có thể chấp nhận Thẩm Hạo có ba vợ bốn thiếp, mấu chốt là anh ấy không giống những người đàn ông khác, còn lén lút, đây là công khai đấy, Trương Mạt không thể tin nổi nhìn cô bạn thân của mình.

Chương 380

Đương nhiên có thể chấp nhận, tớ cũng không thấy có gì, Tiêu Băng nói xong.

Trương Mạt vẻ mặt ngây dại, giờ phút này cô ấy sao lại cảm thấy cô bạn thân này của mình thật xa lạ.

Cô tổng tài lạnh lùng kiêu ngạo ngày xưa, giờ sao lại thay đổi nhiều đến vậy.

Lại còn học được cách chia sẻ.

Không thể tin nổi, Thẩm Hạo này thật sự có ma lực thần kỳ sao, có thể cho tớ một câu trả lời đáng tin cậy không, nếu không tớ thật sự rất tò mò, Trương Mạt không kìm được hỏi.

Cô ấy cũng đã xem qua thông tin của Thẩm Hạo, ngoài học vấn là điểm yếu, những thứ khác đều là đỉnh cấp.

Trên người anh ấy cũng vô cùng thần bí, tài nguyên trong tay lại càng không phải người thường có thể sánh bằng.

Tiêu Băng đảo mắt nói: Rất mạnh có tính không.

Trương Mạt vốn ngày thường thích đọc truyện hủ, lập tức vẻ mặt hóng chuyện, tò mò hỏi: Mạnh cỡ nào.

Rất mạnh, rất mạnh, có thể hiểu là siêu nhân, Tiêu Băng cười hì hì nói.

Ngày thường cô bạn thân cũng rất thích tám chuyện.

Chỉ vì điều này thôi, tớ làm sao mà tin được.

Trương Mạt lắc đầu nói.

Đương nhiên không chỉ vì điều này, còn vì anh ấy thần bí, thường

xuyên lấy ra những thứ thần kỳ.

Ví dụ như thịt nướng, trà linh phẩm, những thứ này cũng thật sự thần kỳ, Trương Mạt tò mò hỏi.

Tiêu Băng cười cười, do dự rồi lại nói: Còn có điều thần kỳ hơn.

Mắt Trương Mạt sáng lên, biết trọng điểm đã đến.

Ồ, nói mau.

Tiêu Băng không giải thích, mà cởi quần áo trước mặt Trương Mạt.

Trong khoảnh khắc, ánh đèn chiếu lên cơ thể trắng nõn như ngọc dương chi, căn phòng cũng sáng bừng lên mấy phần.

Tiêu Băng vẻ mặt thần bí nói: Bây giờ cậu thấy tớ giống ngày xưa mấy phần.

Nhìn Tiêu Băng không mảnh vải che thân, Trương Mạt đầu tiên là sững sờ, không hiểu tại sao.

Nhưng nhìn kỹ lại thì liền phát hiện không đúng.

Thân hình hoàn hảo không nói làm gì, điều quan trọng là trắng phát sáng, mịn màng như ngọc.

Giống như đã xịt kem chống nắng làm trắng vậy.

Không kìm được hỏi: Cậu xịt trắng lên người sao.

Không có, hôm nay tớ không trang điểm chút nào, mặt mộc hoàn toàn, thế nào, trạng thái đẹp chứ.

Tiêu Băng cười nói.

Sao có thể, da cậu sao lại tốt đến vậy, không có một chút tì vết nào, tớ nhớ ngực cậu có một nốt ruồi vừng mà, Trương Mạt không dám tin nói.

Đây chính là điều thần kỳ mà tớ nói, hơn nữa ba mươi năm sau, tớ vẫn sẽ như vậy, Tiêu Băng nói xong, chính mình cũng không kìm được mà mơ mộng.

Trương Mạt nhíu mày, nghi hoặc nhìn Tiêu Băng không hiểu ý nghĩa của câu nói này.

Ý nghĩa bề mặt thì đại khái hiểu, nhưng cô ấy nghi ngờ vấn đề mình hiểu, hỏi: Ý cậu không phải là muốn nói, cậu sẽ không già đi đúng không.

Tiêu Băng nhún vai cười nói: Đoán đúng rồi, đáng tiếc không có thưởng.

Điều này làm sao có thể, ai cũng không thoát khỏi quy luật thời gian của tự nhiên.

Ngay cả theo cách nói của Einstein, thế giới này không có thời gian.

Thời gian chỉ là một biểu hiện của vận động.

Tế bào của cơ thể con người cũng không ngừng vận động, vận động càng nhanh lão hóa càng nhanh.

Tiền đề của tuổi trẻ bất lão là tế bào của cậu không vận động nữa, vậy chẳng phải cũng có nghĩa là cái chết sao.

Trương Mạt có chút nghi ngờ nói.

Trên thế giới luôn có rất nhiều thứ khoa học không giải thích được.

Hiện tại không giải thích được, không có nghĩa là sau này không giải thích được.

Rốt cuộc, khoa học chính là để lật đổ, không phải sao.

Tiêu Băng cười nói.

Trương Mạt: Đây là Thẩm Hạo nói, cậu thật sự tin sao.

Trước đây tớ giữ thái độ hoài nghi, nhưng bây giờ cảm thấy rất tin, ít nhất bây giờ tớ không trang điểm không dưỡng da, vẫn trạng thái rất tốt.

Điều này chỉ có tự mình trải nghiệm mới có thể cảm nhận.

Đương nhiên, những thứ này đều là phụ thêm, chủ yếu vẫn là thích thôi, dù sao người đàn ông như vậy mới có sức hấp dẫn.

Tớ biết cậu đối với Thẩm Hạo cũng có cảm tình, tớ có thể làm cầu nối.

Đến lúc đó ba chị em chúng ta, thật sự sẽ là bạn thân cả đời, Tiêu Băng nói.

Trương Mạt há hốc mồm, lời đến miệng không biết nói thế nào.

Thẩm Hạo quả thực thần kỳ, tớ vừa gọi điện thoại cho cậu xong, Thẩm Hạo đã đến rồi, Trương Mạt nói.

Sao có thể, lúc tớ gọi điện, Thẩm Hạo còn ở biệt thự mà, Tiêu Băng không thể tin nổi nói.

Trương Mạt: Tớ lừa cậu làm gì.

Lúc đó tớ sợ khóc luôn, tớ còn tưởng là ma.

Cậu làm sao mà xác định anh ấy ở biệt thự.

Tớ còn nghe thấy tiếng Lục Khiết kêu la, không ở biệt thự thì ở đâu.

Không tin ngày mai cậu hỏi Lục Khiết thì biết, Tiêu Băng nghiêm túc nói.

Biệt thự này cách nơi tớ gặp chuyện ít nhất mười mấy cây số, cộng thêm đường tắc, tính ra ít nhất nửa tiếng, chẳng lẽ Thẩm Hạo

biết dịch chuyển tức thời sao.

Trương Mạt cảm thấy chuyện này quá kỳ lạ, hoàn toàn nằm ngoài nhận thức.

Hoặc có lẽ thật sự có khả năng, Tiêu Băng nói xong, chính mình cũng không tin.

Mặc kệ, ngày mai hỏi Lục Khiết không phải sẽ biết sao.

Cũng đúng.

Một đêm lặng lẽ trôi qua.

Ngày hôm sau, Lục Khiết đang làm bữa sáng trong bếp.

Trương Mạt và Tiêu Băng đều đi vào.

Khi nhìn thấy bộ dạng của Lục Khiết, Trương Mạt kinh ngạc không thôi.

Lúc này Lục Khiết, trông như chỉ mới 20 tuổi, so với lần trước gặp có sự thay đổi quá lớn, vết rạn da của phụ nữ đã không còn, nếu không phải vì khí chất, nhìn cô ấy giống như một nữ sinh đại học.

Sao có thể chứ.

Không thể không nói, những người phụ nữ đi theo Thẩm Hạo, đều trở nên trẻ trung hơn, Hạ Ny là vậy, Lục Khiết là vậy, Tiêu Băng cũng vậy.

Điều này khiến Trương Mạt không thể không tin vào tính chân thực của việc trẻ mãi không già.

Lục Khiết nghi hoặc nói: Mọi người nhìn tớ làm gì.

Tiêu Băng cười nói: Không có gì, chỉ hỏi cậu, tối qua lúc tớ gọi điện, cậu có biết không.

Nghe vậy, mặt Lục Khiết đỏ bừng, đặc biệt là cảnh điện thoại bay

tới, cô ấy cũng sợ hãi.

Vâng, biết.

Lúc đó Thẩm Hạo có ở biệt thự không.

Trương Mạt căng thẳng hỏi.

Có chứ, chắc chắn là có, Lục Khiết khẳng định.

Trương Mạt, Tiêu Băng nhìn nhau, đều có thể thấy sự chấn động trong mắt đối phương.

Tức là, Thẩm Hạo đã đến nơi Trương Mạt gặp chuyện trong vòng một phút.

Thật thần kỳ và có chút đáng sợ.

Hai cô gái đã bị đảo lộn nhận thức, Trương Mạt nuốt nước bọt nói: Tớ là một người theo chủ nghĩa duy vật kiên định, nhưng giây phút này tớ cảm thấy tín ngưỡng của mình có chút không đúng.

Lục Khiết sẽ không lừa tớ chứ.

Trương Mạt không cam tâm hỏi.

Lừa cậu làm gì, tớ nói đều là thật, không tin cậu đi hỏi ông chủ thì biết, Lục Khiết lắc đầu nói.

Vâng.

Lúc này, điện thoại Trương Mạt đột nhiên nhận được một đoạn video.

Do đồng nghiệp gửi.

Có tin tức mới nhất cậu xem này, vụ án có thể vẫn phải tiếp tục.

Trương Mạt mở video ra, thấy tên tài xế hộ tống đêm qua, lại trực tiếp quay video tố cáo đại ca của mình, còn điên cuồng chặt ngón tay của ông chủ.

Mặc dù rất nhanh bị chặn trên mạng, nhưng vẫn được lan truyền.

Điều quan trọng là tên tài xế hộ tống này còn gửi video gốc cho họ.

Tên này bị điên rồi sao.

Tự mình tố cáo đại ca của mình, Trương Mạt không dám tin nói.

Tiêu Băng thì cười nói: Có Thẩm Hạo ở đây, điều này dường như cũng không phải là không thể.

Trời ơi, Thẩm Hạo thật sự có năng lực này, vậy phá án chẳng phải quá đơn giản sao.

Điều này chẳng phải hiển nhiên sao.

Tiêu Băng nói xong, dừng lại một chút, rồi lại nói: Thôi được rồi, không nói nhảm với cậu nữa, tớ phải đi làm đây, cậu có đi không.

Trương Mạt há hốc mồm, cô ấy rất muốn tiếp tục nghiên cứu Thẩm Hạo.

Nhưng nhìn đồng hồ, nói: Thôi được, tớ cũng đi.

Được, tớ lái xe đưa cậu.

Lên xe sau, Trương Mạt nhìn cảnh tượng đẫm máu trong video, không khỏi nhíu mày.

Tối qua, người đàn ông hung ác tột cùng, sau khi về nhà lại chủ động quay video tố cáo và đầu thú, điều này quá bất thường.

Một lát sau, nhất định phải thẩm vấn kỹ càng.

Chương 381

Về đến tòa nhà làm việc tạm thời của đội tuần tra, Trương Mạt thẩm vấn người đàn ông đêm qua.

Anh có biết tôi không.

Biết, tối qua tôi là tài xế hộ tống của cô.

Anh không phải muốn tố cáo tôi lái xe khi say rượu sao.

Sao đột nhiên lại thay đổi rồi.

Trương Mạt nghiêm túc nói.

Thưa cảnh sát, tôi sai rồi, tôi không phải người, tôi là súc sinh mà, sau khi về tôi liền thức tỉnh.

Không có ai ép buộc anh sao.

Không có, tôi tự nguyện.

Anh có biết người này không.

Vừa nói Trương Mạt vừa lấy ra ảnh của Thẩm Hạo.

Không biết.

Anh nhìn kỹ lại đi, tối qua còn gặp mà.

Thật sự chưa từng gặp.

Thẩm vấn nửa ngày, về thông tin của Thẩm Hạo, người này hoàn toàn không có ấn tượng, điều này khiến Trương Mạt bối rối.

Chẳng lẽ gặp ma rồi.

Không hỏi được điều gì hữu ích, Trương Mạt liền kết thúc thẩm vấn.

Nhưng kết quả thẩm vấn, trước sau mâu thuẫn, căn bản không thể giải thích được.

Người này có không ít tiền án, rõ ràng là giả vờ bị thương để vòi tiền, cuối cùng lại nói là do tự mình bị ngã.

Có thể thay đổi lời khai như vậy, là vì sự xuất hiện của Thẩm Hạo.

Một người mình tận mắt nhìn thấy, lại nói hoàn toàn không có ấn tượng, thậm chí cả máy phát hiện nói dối cũng đã dùng, chứng minh hắn không nói dối.

Quan trọng là sau khi về, hắn còn lập tức chặt ngón tay của đại ca mình, còn công khai tự thú, chuyện này quá kỳ lạ.

Đột nhiên, Trương Mạt trong lòng có một ý nghĩ, lập tức kiểm tra camera giám sát khu chung cư của mình.

Đặc biệt là đoạn camera giám sát vào thời điểm xảy ra chuyện.

Nhưng kết quả điều tra cho thấy, Thẩm Hạo căn bản chưa từng đến khu chung cư này.

Camera giám sát không hề có bất kỳ ghi lại nào.

Không tin tà, Trương Mạt lại lấy chiếc camera hành trình thực thi pháp luật tối qua ra.

Bên trong cũng không có Thẩm Hạo, thậm chí cảnh sát, phó cảnh sát, y tá, bác sĩ tối qua đều nói căn bản chưa từng nhìn thấy Thẩm Hạo.

Rối rít nửa ngày, chỉ có mình cô ấy là Trương Mạt đã nhìn thấy Thẩm Hạo.

Chẳng lẽ là mơ.

Gặp ma rồi.

Trương Mạt chợt lóe lên một ý tưởng, lại vội vàng mở camera hành trình của mình ra.

Tìm đến thời gian xảy ra chuyện tối qua, bắt đầu kiểm tra từng đoạn một.

Đột nhiên, một tiếng hét chói tai trong video, khiến Trương Mạt trong lòng vui mừng.

Đây là giọng của cô ấy.

Quỷ.

Đừng qua đây, đừng qua đây.

Được rồi, chuyện bé tí thôi, kêu la gì mà lắm thế.

Quả nhiên, là giọng của Thẩm Hạo, không phải là mơ, điều này khiến Trương Mạt kinh ngạc vui mừng, trong lòng kích động không hiểu vì sao.

Vội vàng tiếp tục nghe.

Hu.

A hu.

Nói đi, chuyện gì vậy.

Vì một vụ án ở đây kết thúc, mọi người đi ăn mừng uống chút rượu.

Sau đó, tôi gọi một tài xế hộ tống chuẩn bị về ký túc xá ở đây.

Ai ngờ, vào gara khu chung cư.

Khi tôi xuống xe kiểm tra, thấy trên mặt đất có rất nhiều máu.

Phát hiện anh ta mũi cũng không thở nữa, hu hu. tôi thật sự không cố ý.

Đã báo cảnh sát chưa.

Đã gọi cấp cứu chưa.

Vâng, đều đã gọi rồi.

Được rồi, em về trước đi, chuyện ở đây giao cho tôi xử lý.

Em đợi cảnh sát đến rồi mới đi.

Thôi được rồi, em về trước đi, tin tôi thì cứ để tôi xử lý, đảm bảo em ngủ một giấc dậy, mọi chuyện đều chưa từng xảy ra.

Sao có thể được, anh đến là em đã vui lắm rồi.

Nhưng bây giờ đã xảy ra án mạng, chuyện quá lớn, em không thể liên lụy anh.

Ngoan nào, đối với tôi mà nói, đó chỉ là chuyện nhỏ nhặt thôi, nếu em không muốn đi, vậy thì cứ ngủ một giấc trên xe, đợi cảnh sát đến.

Nói đi, là do người khác sai khiến, hay chỉ vì muốn vòi tiền.

Là do đại ca sai khiến, vì cô gái này đã điều tra ô dù của đại ca, đại ca hiện tại cũng bại lộ, lợi ích bị tổn thất.

Nên định làm cho cô ta mất mặt, vẫn luôn phái người theo dõi cô ta.

Còn bỏ hàng trắng vào xe cô ấy.

Được thôi, lát nữa cảnh sát đến, cứ nói tự mình bị ngã, hiểu không.

Vâng.

Theo ngươi thì loại người xấu như đại ca ngươi nên làm gì.

Giết chết hắn.

Đồ ngốc, xã hội hài hòa, cấm đánh đánh giết giết. chặt đứt mười ngón tay, mười ngón chân của hắn, sau đó cắt gân tay chân là được rồi.

à đúng rồi, tốt nhất là trực tiếp đưa hắn đi tự thú, loại người này nên nhận sự phán xét của pháp luật.

Tôi không làm được, hắn có vệ sĩ.

Phía sau còn có đoạn đối thoại của cảnh sát.

Nghe xong đoạn ghi âm đối thoại này, Trương Mạt xác định không phải mình mơ, mà là Thẩm Hạo thật sự đã đến.

Mặc dù không phát hiện bóng dáng Thẩm Hạo, nhưng giọng của Thẩm Hạo thì chắc chắn là thật.

Nhưng cũng xác định một sự thật, đó là Thẩm Hạo có lẽ thật sự có siêu năng lực.

Còn giúp cô ấy hoàn hảo xử lý được nguy cơ.

Mọi chuyện đều đã rõ.

Chẳng trách tên đàn em sau khi về lại chặt đại ca của hắn, còn công khai tự thú.

Tất cả đều là do Thẩm Hạo.

Tức là, Thẩm Hạo không những có năng lực thay đổi ký ức của người khác, mà còn có năng lực dịch chuyển tức thời.

Ngay cả camera ghi hình thực thi pháp luật cũng không có bóng dáng Thẩm Hạo, quá tuyệt vời.

Những năng lực này thật sự quá đỉnh.

Nhìn camera hành trình, Trương Mạt do dự một lúc rồi vẫn chọn xóa toàn bộ.

Vì tất cả mọi người đều không có ký ức về Thẩm Hạo, điều đó có nghĩa là Thẩm Hạo không muốn người khác biết năng lực của anh ấy.

Nếu không phải cứu cô ấy, có lẽ Trương Mạt cả đời này cũng

không thể phát hiện bí mật của Thẩm Hạo.

Đương nhiên, Trương Mạt cũng có chút sợ hãi.

Nếu Thẩm Hạo biết mình còn giữ bằng chứng, vạn nhất anh ấy cũng thay đổi ký ức của mình thì sao.

Ký ức quý giá như vậy, Trương Mạt tuyệt đối không muốn mất đi.

Giây phút này, Trương Mạt hoàn toàn bị Thẩm Hạo chinh phục.

Chẳng trách Hạ Ny cứ phải bám riết lấy Thẩm Hạo, chẳng trách Tiêu Băng thà gạt bỏ tự tôn cũng phải chủ động theo đuổi Thẩm Hạo.

Trước đây còn cảm thấy Hạ Ny ngốc, Tiêu Băng mê muội vì tình yêu, giờ phút này, Trương Mạt mới phát hiện mình mới là người ngốc nhất.

Người đàn ông ngầu như vậy, ai mà không yêu chứ.

Vì Thẩm Hạo có siêu năng lực như vậy, vậy thì trẻ mãi không già cũng không phải là tự lừa dối bản thân.

Rất có khả năng là thật sự tồn tại.

Gen của người đàn ông như vậy hẳn phải ưu tú biết bao, đáng đời có ba vợ bốn thiếp, con cái sinh ra đều là cống hiến cho quốc gia.

Mười đứa cũng không ngại nhiều, thêm mình một đứa là vừa đủ.

Nghĩ đến đây, má của Trương Mạt ửng hồng một cách khó hiểu.

Đồng thời lại có chút tức giận, Thẩm Hạo ngầu như vậy, vậy mà cô bạn thân tốt của mình lại giấu giếm, không nói cho mình biết.

Thật đúng là bạn thân tốt của tôi mà, hừ, đợi đấy.

Thế là, lập tức lấy điện thoại ra, mở nhóm WeChat.

Nhìn ảnh đại diện của Hạ Ny và Tiêu Băng, lập tức gọi video call.

Chương 382

Rất nhanh hai cô gái liền nhận cuộc gọi.

Hạ Ny đang tập thể dục trong một biệt thự, Tiêu Băng đang xem PPT trong văn phòng.

Hạ Ny: Trương Mạt, sao đột nhiên gọi video, cậu không bận nữa à.

Tiêu Băng cười nói: Chắc là xuân tình rồi.

Trương Mạt tức giận phồng má nói: Được, hai cậu đúng là bạn thân tốt của tớ, hừ, hai cậu đúng là bạn thân kiểu nhựa, có đồ tốt thì tự mình hưởng hết đúng không.

Hạ Ny nghi hoặc nói: Cậu nói vậy là ý gì, chúng tớ hưởng riêng cái gì.

Hơn nữa, cậu cũng không thiếu gì.

Tiêu Băng dường như đoán ra điều gì đó.

Khóe miệng hơi nhếch lên, cười nói: Cậu không phải đang nói về Thẩm Hạo đấy chứ.

Hừ, biết thì tốt, tớ còn tưởng chúng ta là bạn thân, không ngờ hai cậu đều không nói cho tớ.

Hạ Ny: Ai nói không nói, trước đây chẳng lẽ không chia sẻ sao.

Là do cậu tự mình không tin thôi.

Sớm nhất tớ đã nói Thẩm Hạo thần kỳ vô cùng, người đàn ông như vậy hiếm có khó tìm, cậu và Tiêu Băng không tin tớ thôi.

Nói ra thì, không phải là vấn đề của chính cậu sao.

Tiêu Băng bây giờ đã nếm được vị ngọt rồi.

Tiêu Băng cười nói: Ừm, tớ cảm thấy quả thật không tầm thường.

Trương Mạt: Cái viên đan dược trẻ mãi không già kia còn không.

Hạ Ny ngẩn ra, nghi hoặc nói: Viên đan dược trẻ mãi không già nào.

Tiêu Băng: Thẩm Hạo cho đấy, đợi cậu đến Trường An chắc anh ấy sẽ cho cậu.

Hạ Ny kêu lên kinh ngạc: Tớ đã bỏ lỡ những gì vậy, tớ đi mua vé máy bay ngay đây.

Nói xong liền cúp video.

Nhìn Hạ Ny đang vội vàng hấp tấp, Tiêu Băng và Trương Mạt đều không nói nên lời.

Cũng có chút hâm mộ, tính cách này họ thật sự không học được.

Trương Mạt nói: Tiêu Băng, cậu nói tớ nên làm thế nào.

Giống cậu đi đưa bữa sáng sao.

Tiêu Băng lắc đầu nói: Cậu gấp gáp gì, tìm một cơ hội.

Thế này đi, cậu cứ mang chút quà đến nhà, nói là để bày tỏ lòng cảm ơn, dù sao Thẩm Hạo cũng đã giúp đỡ cậu mà.

Cậu thấy đúng không.

Chuyện này không thể vội vàng, phải từ từ.

Ừm, cậu nói rất có lý.

Cúp video, Trương Mạt liền suy nghĩ xem nên tặng món quà gì.

Nhưng nghĩ mãi cũng không ra.

Với năng lực của Thẩm Hạo, muốn gì có nấy, đâu thiếu thứ gì.

Huống hồ những thứ Thẩm Hạo có, cô ấy cũng không tìm được.

Suy nghĩ mãi, Trương Mạt vẫn cảm thấy tặng một bộ quần áo là được rồi.

Bày tỏ tấm lòng của mình là đủ.

Cùng lúc đó, Tiêu Nhiên và Đường Lập Dương cười nói đến biệt thự của Thẩm Hạo.

Sau khi vào phòng khách, hai người uống trà linh vân.

Đường Lập Dương không kìm được thốt lên kinh ngạc: Uống bao nhiêu loại trà rồi, trà đắt tiền đến mấy cũng đã uống, thật sự không thể sánh bằng trà ở chỗ Thẩm lão đệ đây.

Thật sự là tuyệt phẩm.

Uống xong tinh thần sảng khoái, sự mệt mỏi trên người tan biến hết, thật sự không thể tin nổi.

Tiêu Nhiên gật đầu nói: Đúng vậy, càng uống càng tỉnh táo.

Điều quan trọng là khác với các loại trà khác, các loại trà khác uống vào buổi tối sẽ khó ngủ.

Trà của Hạo, uống xong buổi tối lại ngủ rất ngon.

Thẩm Hạo cười cười nói: Thích thì đến uống nhiều chút, dù sao pha nhiều trà một mình cũng không uống hết.

Trà này ở Huyền Thiên Kiếm Tông mọc đầy cả sườn núi, chẳng ai uống.

Thẩm Hạo cũng không ngại để họ uống thêm một ít.

Còn về việc tặng thì thôi, không phải là tiếc, dù sao tác dụng của trà này vẫn rất mạnh, Thẩm Hạo không muốn gây ra phiền phức quá lớn.

Vậy thì thật tốt quá, Đường Lập Dương nói.

Hạo ca anh nói vậy, em sẽ thường xuyên đến uống trà ké đó.

Sau đó, Đường Lập Dương đùa nói: Tiêu Nhiên, bây giờ cậu có phải nên đổi cách xưng hô rồi không, gọi là tiểu cô phụ rồi đó.

Nghe vậy, Tiêu Nhiên vô cùng ngại ngùng.

Anh ta cũng không ngờ cô út Tiêu Băng của mình lại không tranh khí như vậy, trực tiếp bị Thẩm Hạo hạ gục.

Thẩm Hạo cười cười nói: Đừng bận tâm những chi tiết nhỏ này, hai chúng ta cứ xưng hô như cũ.

Đường Lập Dương cũng cảm thấy chủ đề này không hay, liền chuyển chủ đề cười nói: Thẩm lão đệ lần này đến, chủ yếu là muốn nói, biệt thự của anh đã sắp sửa xong rồi, có muốn đi xem không.

Thẩm Hạo ngẩn ra, có chút bất ngờ nói: Nhanh vậy sao.

Không phải nói phải mất một năm rưỡi mới xong à.

Tiêu Nhiên cười gật đầu nói: Vì tất cả đều được trang trí bằng gỗ kim tơ nam mộc, riêng thợ mộc đã dùng tám người, đương nhiên là nhanh rồi.

Hơn nữa, việc trang trí chậm là do tiền không đủ, tiền đủ thì thời gian thi công giảm một nửa không thành vấn đề.

Đường Lập Dương cười nói: Đồ nội thất gỗ hoàng hoa lê anh dặn cũng đã xong rồi, đã vận chuyển toàn bộ sang đó.

Vậy thì đi xem, Thẩm Hạo nói.

Biệt thự mới trang trí xong, tâm trạng vẫn rất tốt.

Biệt thự này hiện tại có chút nhỏ, biệt thự lớn hơn ở cũng thoải mái hơn.

Đi thôi, ngồi xe tôi.

Mấy người lên chiếc Rolls Royce của Tiêu Nhiên, nhìn chiếc Rolls Royce, Thẩm Hạo cảm thấy mình có nên sắm một chiếc không.

Chiếc xe này ngồi rất thoải mái.

Cũng không bị kẹt xe.

Rất nhanh, đến biệt thự của Thẩm Hạo.

Khí phách, sáng sủa, cảm giác đầu tiên là quý phái ngập tràn.

Bên trong vẫn còn không ít công nhân đang dọn dẹp mùn cưa còn sót lại.

Đường Lập Dương kinh ngạc nói: Đây chắc phải là biệt thự được trang trí đắt nhất ở Trường An rồi, không có cái thứ hai.

Tiêu Nhiên gật đầu nói: Không chỉ vậy, cả nước cũng không có cái nào xa hoa như thế này, sàn nhà, tủ, tay vịn, trần nhà đều là gỗ kim tơ nam mộc cao cấp, đồ nội thất đều là gỗ hoàng hoa lê.

Chuyện này nói ra cũng không ai dám tin.

Hai người vô cùng kinh ngạc trước sự xa hoa của Thẩm Hạo.

Đừng nói họ kinh ngạc, ngay cả các công nhân trang trí cũng vô cùng kinh ngạc.

Đây là lần đầu tiên họ thấy có người lại xa hoa đến mức dùng toàn bộ gỗ kim tơ nam mộc để trang trí nhà cửa.

Tất cả các cánh cửa gỗ trong nhà, đều là gỗ kim tơ nam mộc, quá tuyệt vời.

Không có hai trăm triệu thì không thể làm được.

Không có đại gia nào trong xã hội này dám làm vậy với gỗ kim tơ nam mộc.

So với nó, có lẽ chỉ có hoàng cung và phủ đệ của Hòa Thân mới sánh bằng.

Quan trọng hơn, gỗ kim tơ nam mộc trong biệt thự của Thẩm Hạo, đều là loại có hàm lượng tơ vàng cao nhất.

Vì vậy, toàn bộ căn phòng trông cực kỳ xa hoa.

Hơn nữa, đông ấm hè mát, còn có mùi hương thoang thoảng, lâu ngày không tan, ở lâu cũng tốt cho sức khỏe.

Chưa dừng lại ở đó, đồ nội thất của biệt thự này còn được mời danh gia chế tạo, bàn trà, ghế tựa, v. v. toàn bộ đều là gỗ hoàng hoa lê.

Quá mẹ nó xa hoa.

Thẩm Hạo thì không có cảm giác gì nhiều, đối với anh mà nói thì quá nhỏ nhặt.

Thực sự muốn làm xa hoa, thì bậc thang ngoài cửa cũng phải làm bằng đá ngọc mới được.

Tham quan một vòng, Đường Lập Dương mới từ sự chấn động hồi phục lại tinh thần.

Chỉ có thể nói là quá đỉnh, làm ăn đồ nội thất cao cấp bao nhiêu năm, đồ cao cấp như thế này vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Tiêu Nhiên nói: Nếu những hình ảnh bên trong này được đưa lên mạng, thì chẳng phải sẽ làm chấn động cả giới gỗ sao, so với nó, những căn biệt thự trang trí hàng trăm triệu khác tính là cái thá gì chứ.

Ở đây mới là xa hoa, lắp đặt vệ sinh, bộ bếp núc, rèm cửa các loại là có thể dọn vào ở.

Thẩm Hạo nói: Điều này thì được.

Đường Lập Dương nói: Cái này của anh toàn bằng gỗ tự nhiên, cũng không cần lo lắng vấn đề formaldehyde, dọn vào ở chắc không

sao đâu.

Formaldehyde căn bản không thành vấn đề, chỉ cần bày một trận pháp Thanh Phong, tất cả đều sẽ được giải quyết.

Xem xong, Tiêu Nhiên cười nói: Gara lớn như vậy của anh, chỉ để một chiếc Ferrari FUV thì ít quá, mua thêm một chiếc siêu xe Ferrari SP3 nữa thì sẽ đẹp, đó là Mã vương ngầu nhất.

Đáng tiếc chiếc xe này hiện tại vẫn khó mua, trong nước hiện tại vẫn chưa có ai mua.

Chỉ có một chiếc ở Luân Luân.

Vậy thì cậu mua một chiếc không phải được sao.

Thẩm Hạo thờ ơ nói.

Khó mua lắm, ở nước ngoài giá khởi điểm là 300 vạn euro.

Nhập khẩu về nước cộng thuế xa xỉ thì giá lăn bánh cũng khoảng 4000 vạn, quan trọng là anh muốn mua, những tên Tây Dương đó còn không bán.

Điều kiện mua rất khắc nghiệt, anh phải sở hữu SP1, SP2, và một chiếc Ferrari Enzo mới có thể giới hạn mua.

Trong nước căn bản không có suất.

Thẩm Hạo cười cười nói: Thật sự muốn sao.

Tiêu Nhiên gật đầu, sau đó ngẩn ra, kinh ngạc mừng rỡ nhìn Thẩm Hạo nói: Hạo ca anh có thể kiếm được sao.

Cậu nói không sai, tôi định mua mấy chiếc xe để trong gara, trước tiên mua chiếc Mã vương SP3 mà cậu nói, sau đó mua thêm một chiếc Bugatti là vừa đủ.

Nếu cậu muốn, tiện thể tôi giúp cậu kiếm một chiếc.

Muốn, nếu mua được chiếc này về, thì thật sự là quý giá rồi, chắc những vườn bách thú thích xe đó đều sẽ tìm quan hệ để đến quay video.

Thẩm Hạo: Được thôi, chờ tôi có thời gian ra nước ngoài, tiện thể mua một chiếc, có gì to tát đâu.

Tiêu Nhiên phấn khích nói: Cảm ơn Hạo ca.

Nếu thật sự có thể tậu một chiếc Ferrari SP3 về, thì đó tuyệt đối là đỉnh của chóp.

Trong giới này sẽ cực kỳ oách.

Sau khi xem xét một lượt, Thẩm Hạo hài lòng nói: Trang trí không tệ, giờ thì đến lượt phần nội thất mềm mại rồi.

Tôi sẽ liên hệ ngay với bên rèm cửa, đồ bếp, thiết bị điện tử.

Đường Lập Dương nói.

Chương 383

Ừ, đừng sợ tốn tiền, nhất định phải là loại tốt nhất.

Thẩm Hạo hào phóng nói.

Được, chỉ cần không sợ tốn tiền, thì mọi vấn đề đều không phải vấn đề.

Hay là sắm thêm ít đồ cổ, tranh danh họa các thứ, tạo chút khí chất.

Tiêu Nhiên nói.

Cái này không cần, tôi không thích, tôi muốn treo mấy thứ khác.

Tranh thì Thẩm Hạo tự mình vẽ là được.

Còn về đồ bày biện, đồ cổ thì quá kém sang, nhất định phải là đồ điêu khắc bằng ngọc thật mới được.

Trong phòng khách mà bày một bắp cải phỉ thúy, dưa hấu phỉ thúy các kiểu, nhìn vào là thấy hào nhoáng, khí thế, một phát biết ngay.

Dù sao thì ngọc Hòa Điền, Linh Vân đại lục đầy rẫy, toàn thứ không đáng tiền.

Ngọc hà sàng cũng nhiều, căn bản chẳng ai thèm.

Vậy thì tốt.

Nếu đã xem biệt thự rồi thì đi thôi, còn về mấy thứ nội thất mềm mại như rèm cửa, tôi sẽ giúp anh lo xong trong một tuần.

Ba người rời đi, Thẩm Hạo trở về biệt thự, liền thấy Hạ Ny đã đến.

Vừa gặp Thẩm Hạo, Hạ Ny liền nhào vào lòng hắn.

Lâu ngày không gặp, vô cùng nhớ nhung.

Hạ Ny: Hạo ca, em cũng muốn Trú Nhan Đan.

Biết ngay em vội vã chạy về đây có mục đích mà, yên tâm, phần của em ở đây này, còn nhiều lắm.

Thứ này quả thật còn rất nhiều, thế là hắn đưa cho Hạ Ny một viên.

Sau khi uống đan dược, cô cũng vào phòng tắm.

Đương nhiên, bữa ăn phụ là điều không thể tránh khỏi.

Nghe tiếng thở dốc nhẹ nhàng của Hạ Ny, hắn nhìn đồng hồ, rồi tiến vào không gian.

Lần nữa trở lại Huyền Thiên Kiếm Tông, Thẩm Hạo vẫn ở trong Cam Lâm Động của hắn.

Giờ phút này, cảnh giới của hắn đã đạt tới đỉnh phong Đạo Thai Cảnh, chỉ còn cách đột phá Địa Linh Cảnh một bước.

Sau khi suy tư một lát, Thẩm Hạo quyết định tĩnh tâm, bắt đầu đả tọa tu luyện.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, một canh giờ thoắt cái đã hết.

Trong khoảng thời gian này, linh khí thiên địa xung quanh như bị một sức mạnh thần bí nào đó dẫn dắt, ào ạt tụ về Bách Hội Huyệt của Thẩm Hạo.

Những linh khí này đặc sệt như vật chất, bao trùm khắp Cam Lâm Động.

Bởi vì linh khí quá mức nồng đậm, thậm chí còn hình thành từng giọt nước trong suốt, óng ánh trên không trung, hệt như một trận mưa phùn nhỏ.

Cùng với lượng lớn linh khí không ngừng tuôn vào trong cơ thể, khí tức của Thẩm Hạo cũng dần trở nên mạnh mẽ.

Khí thế của hắn tựa như một ngọn núi đang vươn lên, không ngừng leo cao.

Hắn điên cuồng thôn phệ linh khí thiên địa, trên không Cam Lâm Động, thậm chí hình thành một luồng xoáy linh khí mạnh mẽ, rút cạn toàn bộ linh khí của Ngọc Nữ Phong.

Toàn bộ đệ tử Ngọc Nữ Phong đều bị ảnh hưởng.

Ba tỷ muội Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Quyên đồng thời mở mắt, thần thức quét về phía Cam Lâm Động.

Cảm nhận được khí tức của Thẩm Hạo, họ chấn động không thôi.

Đây là muốn đột phá Địa Linh Cảnh sao.

Ba tỷ muội đồng thanh nói.

Sao có thể như vậy.

Ta nhớ tên tiểu tử này lúc mới đến vẫn là Đạo Thai Cảnh tầng ba mà.

Không sai.

Mới chưa đầy một tháng mà đã Địa Linh Cảnh rồi sao.

Ta nhớ Tiên Thiên Linh Thể cũng không khoa trương đến vậy chứ.

Ta cũng nhớ vậy, cho dù là.

Quan Mộc, đệ tử bế quan của Chưởng Môn, cũng là Tiên Thiên Linh Thể, tốc độ tu luyện của y đủ nhanh, nhưng so với tốc độ của Thẩm Hạo thì quả thực như bùn với mây vậy.

Ta muốn ra ngoài xem sao.

Không được, thân phận của chúng ta không thể tùy tiện ra ngoài.

Cùng lúc đó, các trưởng lão đang thương nghị về việc xử lý chuyện Thí Luyện Thành ra sao.

Đột nhiên, họ cảm nhận được sự lưu chuyển linh khí thiên địa khác thường.

Thần thức quét qua, tất cả mọi người đều ngẩn ra, trong lòng chấn động cực lớn.

Họ không tự chủ được mà nhìn về phía Chấp Pháp Trưởng Lão Tô Thiền.

Ngọa tào, đây là thu được đồ đệ yêu nghiệt gì thế này.

Chưởng Môn Thạch Mạc Tây không nhịn được mở miệng nói: Người đột phá ở Cam Lâm Động là Thẩm Hạo phải không.

Tô Thiền cũng cố nén niềm vui trong lòng, gật đầu nói: Vâng, Chưởng Môn sư huynh.

Ta nhớ lúc Thẩm Hạo đến, mới chỉ Đạo Thai Cảnh tầng ba mà.

Vâng Chưởng Môn, sau khi chuyển đổi công pháp, y đã đột phá đến Đạo Thai Cảnh tầng bốn.

Đệ tử này của ta tích lũy thâm hậu, căn cơ vô cùng vững chắc, đến ta cũng không thể sánh bằng.

Tô Thiền đắc ý nói.

Mới có mấy ngày mà đã Địa Linh Cảnh rồi sao.

Từ bao giờ đột phá lại dễ dàng đến thế.

Có lẽ, đây chính là thiên tư yêu nghiệt chăng.

Chắc là y đã đốn ngộ rồi, thật khiến người ta ghen tị.

Ta nhớ, ban đầu Quan Mộc cũng không nhanh như vậy, từ Đạo Thai Cảnh đến Địa Linh Cảnh y cũng mất ba mươi năm mà.

Thạch Mạc Tây gật đầu nói: Không sai.

Tô Thiền muội quả nhiên đã thu được một đệ tử nghịch thiên.

Uy Chấn Thiên chua chát nói.

Không nói với các ngươi nữa, ta phải đi xem đồ đệ của ta đây.

Khi nào các ngươi thương nghị xong thì báo cho ta biết.

Tô Thiền nói xong, thân ảnh liền biến mất trong đại điện.

Mọi người nhìn nhau, sự chấn động trong lòng vẫn khó mà kiềm nén.

Thạch Mạc Tây trong lòng rất vui mừng, đây đều là chí bảo của tông môn a.

Cùng lúc đó, tin tức Thẩm Hạo đột phá cũng truyền ra, toàn tông chấn kinh.

Không phải là động tĩnh do y gây ra lớn đến mức nào, mấu chốt là tốc độ đột phá quá nhanh.

Một thiên kiêu như vậy, đương nhiên là tiêu điểm bàn tán của tất cả mọi người.

Ta vừa nghe ngóng, người ở Cam Lâm Động chính là Thẩm sư huynh.

Nghịch thiên quá, cái này còn ngưu bức hơn cả Quan sư huynh, tương lai thành tựu vô hạn a.

Chắc chắn rồi, Quan sư huynh từ nhỏ đã được Chưởng Môn dốc lòng bồi dưỡng, còn Thẩm sư huynh hoàn toàn tự sinh tự diệt, tuy hiện tại chưa thể sánh bằng, nhưng không bao lâu nữa nhất định sẽ kẻ đến sau vượt lên trên.

Ta cũng tin như vậy.

Xem ra vị trí Chưởng Môn tương lai của Huyền Thiên Kiếm Tông còn chưa biết là của ai đâu.

Chắc là Quan sư huynh có áp lực rồi.

Tin tức bên này cũng rất nhanh truyền đến tai Quan Mộc, đệ tử bế quan của Chưởng Môn.

Quan Mộc: đệ tử của Chưởng Môn Thạch Mạc Tây của Huyền Thiên Kiếm Tông, thiên tư vô song, Tiên Thiên Linh Thể, sáu tuổi lên núi, tu luyện trăm năm liền đột phá đến Địa Linh Cảnh viên mãn.

Ngạo khí ngút trời.

Nhưng sự xuất hiện của Thẩm Hạo, thiên tư vô song này sắp bị phá vỡ, e rằng sẽ là tuyệt đại song kiêu.

Kiếm Phong, Lâm Uyên Động.

Một nội môn đệ tử cung kính nói: Quan sư huynh, Thẩm Hạo quả thật đang đột phá Địa Linh Cảnh.

Nam tử trẻ tuổi tuấn lãng đang ngồi trên bồ đoàn chậm rãi mở mắt.

Trong mắt y lóe lên một tia tinh quang.

Từ khoảnh khắc Thẩm Hạo bước vào Huyền Thiên Kiếm Tông, Quan Mộc đã luôn chú ý đến Thẩm Hạo.

Dù sao, hai người sở hữu thiên phú và thể chất giống nhau.

Khi biết đối phương chỉ có Đạo Thai Cảnh tầng ba, ban đầu y có chút khinh thường, thậm chí còn rất vui mừng.

Không có so sánh thì không có tổn thương, cũng không có cảm giác ưu việt.

Nhưng, sự xuất hiện của Thẩm Hạo lại đúng lúc, cùng một thiên

phú, ai mạnh ai yếu sẽ rõ ràng ngay.

Hơn nữa còn có thể chứng minh sự ưu tú của y.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, Thẩm Hạo đến tông môn chưa đầy một tháng, lại từ Đạo Thai Cảnh một mạch đột phá đến Địa Linh Cảnh.

Ngay cả y, Quan Mộc, cũng không thể làm được.

Vẻ khinh thường trên khóe miệng y biến mất.

Quan Mộc từ nhỏ đến lớn thuận buồm xuôi gió, trong xương cốt ngạo khí vô song.

Đây là lần đầu tiên y cảm thấy áp lực.

Một cỗ phiền não không tên dâng lên trong lòng, khiến y không thể tĩnh tâm.

Tiếp tục thăm dò tin tức, y đột phá Địa Linh Cảnh.

Lời còn chưa dứt, Quan Mộc đã im bặt.

Bởi vì y đã cảm nhận được từ Ngọc Nữ Phong, Cam Lâm Động đột nhiên truyền đến một luồng khí thế mạnh mẽ, trực xông tận mây xanh.

Đây là khí thế độc hữu của Địa Linh Cảnh.

Cũng có nghĩa là, Thẩm Hạo đã thành công đột phá Địa Linh Cảnh.

Trong khoảnh khắc, Quan Mộc đột nhiên cảm thấy một trận áp lực ập đến.

Không rõ nguyên nhân khiến y phiền não bất an.

Quan sư huynh, Thẩm Hạo này có phải đã dùng đan dược gì đó nên mới đột phá nhanh như vậy không.

Quan Mộc: Cũng có khả năng đó.

Quan sư huynh, có cần ta đi theo dõi không.

Ừ, đi đi, có tình huống gì thì tùy thời báo cáo cho ta.

Ngay khi Thẩm Hạo thuận lợi đột phá, Tô Thiền liền bước vào ngay lập tức.

Nàng nhìn Thẩm Hạo với vẻ mặt hân hoan.

Ngoan đồ nhi, con thật sự đã giúp vi sư nở mày nở mặt rồi, ha.

Sự đắc ý lộ rõ trên nét mặt nàng.

Sao có thể không vui chứ, vừa thu nhận một đệ tử Tiên Thiên Linh Thể, chưa đầy một tháng đã trực tiếp đột phá.

Chẳng phải điều này nói lên nàng dạy dỗ rất có phương pháp sao.

Chương 384

Thẩm Hạo thu liễm khí tức, không hề có chút kích động nào.

Y bình tĩnh nói: Tất cả đều là nhờ sư phụ dạy dỗ tốt.

Ngoan đồ nhi, miệng con đúng là ngọt ngào.

Tô Thiền nói xong, mím môi cười một tiếng, sau đó thu lại vẻ mặt, nghiêm túc nói: Đồ nhi, để vi sư xem tu vi của con.

Thẩm Hạo không hiểu ra sao, nhưng vẫn gật đầu nói: Vâng sư phụ.

Tô Thiền dùng ngọc thủ nắm lấy Thẩm Hạo, cảm nhận linh lực của y.

Khi nàng nhận thấy linh lực của Thẩm Hạo ngưng thực tinh thuần đến cực điểm, không hề hư phù, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Thế là nàng giải thích với Thẩm Hạo: Vi sư kiểm tra không có ý gì khác, chỉ sợ con vì muốn đột phá cảnh giới mà đi đường vòng, vội vàng dùng đan dược.

Giờ thấy con trạng thái bình ổn, linh lực tinh thuần hiếm thấy trên đời, vi sư cũng yên tâm rồi.

Thẩm Hạo chợt hiểu ra.

Sư phụ yên tâm, con sẽ không làm loại chuyện giết gà lấy trứng đó đâu.

Ừ, vi sư vậy thì yên tâm rồi.

Nàng lấy từ không gian ra một bình đan dược, đưa cho Thẩm Hạo.

Đây là Địa Uẩn Đan, có thể khôi phục linh lực, cũng có thể giúp con mau chóng ổn định Địa Linh Cảnh.

Đa tạ sư phụ.

Tuy Thẩm Hạo không cần thứ này, nhưng đây cũng là tấm lòng tốt của Tô Thiền.

Vì con đã đột phá đến Địa Linh Cảnh, vậy vi sư sẽ giảng giải cặn kẽ cho con những điều cần chú ý khi tu luyện Địa Linh Cảnh, cũng như kỹ xảo đối chiến.

Và cả yếu tố của kiếm trận nữa.

Vâng, sư phụ.

Thẩm Hạo nói.

Tiếp đó, Tô Thiền nói, Thẩm Hạo lắng nghe.

Sau khi giảng giải đơn giản một lượt, Tô Thiền hỏi: Con đã hiểu chưa.

Vâng, đã hiểu.

Thật sự đã hiểu ư.

Đừng có không hiểu mà vờ như hiểu đấy.

Thật sự đã hiểu rồi.

Tô Thiền kinh ngạc nhìn Thẩm Hạo, ngộ tính thật sự nghịch thiên đến thế sao.

Thế là nàng không nhịn được mà hỏi thêm vài câu.

Nhưng theo những câu hỏi của nàng, người chấn kinh lại chính là nàng.

Kiến giải của Thẩm Hạo đối với Địa Linh Cảnh đã đạt đến trình độ rất sâu, căn bản không phải một người vừa mới đột phá có thể có được.

Đây chính là sự đáng sợ của Tiên Thiên Linh Thể sao.

Tô Thiền nhất thời không biết phải nói sao.

Nàng thực sự bị đả kích rồi.

Ban đầu khi nàng đột phá Địa Linh Cảnh, chỉ riêng việc ổn định cảnh giới và lý giải những điều bên trong đó đã tốn hơn một năm thời gian.

Nhưng Thẩm Hạo chưa đầy nửa canh giờ đã lĩnh hội toàn bộ, thật sự không thể tin nổi.

Đồ nhi hãy tu luyện thật tốt, vi sư sẽ không quấy rầy con nữa.

Bước ra khỏi Cam Lâm Động, Tô Thiền nhìn những dãy núi xung quanh, đột nhiên lại mỉm cười.

Chính mình lại đi ghen tị với đồ đệ của mình, thật là đáng chết mà.

Đồ đệ lợi hại, bản thân nàng là sư phụ cũng theo đó mà được hưởng lợi.

Trở về động phủ của mình, nàng đơn giản nói qua tình hình của Thẩm Hạo với ba tỷ muội.

Họ cũng chấn kinh không thôi, chỉ có thể nói là quá ngưu.

Ngay sau đó, Tô Ngọc tò mò nhìn Tô Quyên hỏi: Muội và Thẩm Hạo đi Thí Luyện Thành, có xảy ra chuyện gì đặc biệt, hay nói là có kỳ ngộ nào không.

Tô Quyên lắc đầu nói: Không có, ta vẫn luôn đi theo Thẩm Hạo mà, chẳng phát hiện kỳ ngộ nào cả, chỉ đơn giản là dạo quanh Thí Luyện Thành.

Sau khi về, y liền trực tiếp đột phá.

Có lẽ là đốn ngộ chăng.

Ai, thiên tư cỡ này, có ghen tị cũng không được.

Đúng vậy, không chỉ thiên tư tốt, mà ngộ tính này càng chưa từng thấy bao giờ.

May mà là đệ tử của chúng ta.

Phải đó, chắc mấy vị trưởng lão kia đều ghen tị đỏ mắt rồi.

Tô Thiền muội, lúc trước miếng ngọc bội đó muội đưa cho ai mà hậu nhân của y lại có thiên phú như vậy.

Tô Thiền nghĩ nghĩ nói: Hình như là một vị quản sự ở Càn Dung Thành thì phải, cụ thể thì quên rồi.

Ta cũng không nhớ rõ nữa, có lẽ là một trong ba muội đã đưa.

Cũng có khả năng này.

Mặc kệ đi, dù sao hiện tại Thẩm Hạo là đệ tử của chúng ta, đây là sự thật.

Đúng.

Sự đột phá của Thẩm Hạo, đối với Huyền Thiên Kiếm Tông mà nói là một chuyện lớn.

Không phải là Địa Linh Cảnh lợi hại đến mức nào.

Mấu chốt là tốc độ đột phá quá nhanh, đây mới là chỗ thực sự đáng nể.

Một người Đạo Thai Cảnh tầng ba, chưa đầy một tháng đã đột phá đến Địa Linh Cảnh, đây mới là điều kinh khủng.

Cùng với sự xác nhận của Tô Thiền rằng Thẩm Hạo không phải dùng đan dược mà đột phá, Chưởng Môn Thạch Mạc Tây mới thở phào nhẹ nhõm.

Y sợ Thẩm Hạo vì muốn nâng cao cảnh giới mà rút mầm giúp lớn, như vậy sẽ hủy hoại một cây mầm tốt.

Nhưng điều này cũng gián tiếp cho thấy thiên tư của Thẩm Hạo là vô song, thậm chí còn mạnh hơn cả đồ đệ Quan Mộc của y.

Cùng với thời gian trôi qua, chuyện Thẩm Hạo đột phá cũng lan truyền khắp tông môn trên dưới, gây ra từng trận chấn động.

Nhất thời, những người đến bái phỏng Cam Lâm Động của Thẩm Hạo nườm nượp không ngớt.

Thoáng cái, bảy ngày đã trôi qua, cảnh giới của Thẩm Hạo cũng đã ổn định.

Ngay khi Thẩm Hạo đang định tìm cớ để đi Thí Luyện Thành.

Hai sư muội hầu cận sinh hoạt thường ngày của Thẩm Hạo, cung kính nói: Đại sư huynh, Phó Đường Chủ Mộ Dung Lâm của Huyền Võ Đường ở ngoài cổng xin gặp.

Tên này đến làm gì.

Trong bảy ngày qua, không ít người đến muốn xào Thẩm Hạo, nhưng đều bị Thẩm Hạo từ chối.

Tuy nhiên, xét thấy y là người đầu tiên tặng lễ cho hắn, Thẩm Hạo vẫn nguyện ý tiếp kiến.

Ồ, cho y vào đi.

Vâng.

Rất nhanh, Mộ Dung Lâm đã được đưa đến Cam Lâm Động.

Cảm nhận được linh khí nồng đậm đến cực điểm trong động, y trong lòng vô cùng hâm mộ.

Chúc mừng Thẩm sư đệ đột phá Địa Linh Cảnh, tin rằng không bao lâu nữa, ta sẽ phải đổi giọng xưng tiền bối với sư đệ rồi.

Thẩm Hạo cười cười nói: Khách khí quá khách khí quá, Mộ Dung

sư huynh hôm nay sao lại có nhã hứng vậy.

Mộ Dung Lâm cười nói: Chủ yếu là nghe nói Thẩm sư đệ đột phá Địa Linh Cảnh nên đặc biệt đến chúc mừng, đây là một chút quà mọn, tặng cho Thẩm sư đệ.

Vừa nói vừa xuất hiện trong tay một ít linh quả.

Y đến chủ yếu là sợ Thẩm Hạo quên mình, trước đó y đã tặng một thanh phi kiếm Linh Bảo trung phẩm.

Y không có thiên tư như Thẩm Hạo, vừa đến Huyền Thiên Kiếm Tông đã có nhiều trưởng lão tặng bảo bối như vậy, phi kiếm Linh Bảo trung phẩm Mộ Dung Lâm chỉ có một thanh duy nhất này thôi.

Thẩm Hạo đương nhiên biết mục đích của tên này.

Hắn cười ha ha nhận lấy, cười nói: Vậy thì đa tạ linh quả của Mộ Dung sư huynh.

Thẩm sư đệ ngàn vạn lần đừng khách khí, đương nhiên, lần này về tông môn còn có một chuyện, chính là chuẩn bị bế quan, tham gia Bách Niên Đại Luận Võ của tông môn sau nửa năm nữa.

Thẩm Hạo giật mình, chợt nhớ ra từ trong ký ức.

Bách Niên Đại Luận Võ này, chính là một kỳ ngộ của đệ tử tông môn.

Chỉ cần giành được top mười, là sẽ có tư cách tiến vào Truyền Công Điện, tiếp nhận truyền thừa.

Mà Truyền Công Điện này, chính là nơi chôn cất các tiền bối của Huyền Thiên Kiếm Tông.

Nằm ở phía sau núi Cung Phụng Đường, còn được gọi là Trường Sinh Trủng.

Đây là cấm địa của Huyền Thiên Kiếm Tông, nơi sâu nhất, chính

là chỗ bế quan của Thái Thượng Trưởng Lão Huyền Thiên Kiếm Tông.

Những thứ này đều là nội tình của tông môn, là vũ khí chiến lược của Huyền Thiên Kiếm Tông.

Các trưởng lão trên Tiên Khiếu Cảnh của Huyền Thiên Kiếm Tông, sau khi chết đều sẽ lưu lại một sợi tàn hồn, tìm kiếm đệ tử thích hợp để truyền thừa.

Đương nhiên loại đệ tử này đều là chân truyền đệ tử của tông môn, là nhân vật cốt lõi của tông môn, là người kế thừa được chỉ định cho vị trí trưởng lão.

Bách Niên Luận Võ chính là để chọn ra mười chân truyền đệ tử hàng đầu, giành được truyền thừa.

Những người này tương lai cũng sẽ là một trong các trưởng lão.

Đây cũng là lý do tại sao các đại tông môn luôn có được lực lượng chiến đấu cao cấp.

Nhưng cũng có yêu cầu, thấp nhất cũng phải là Địa Linh Cảnh tầng bảy.

Tức là, chỉ cần có Địa Linh Cảnh tầng bảy, thì sẽ có tư cách tiến vào cấm địa.

Mộ Dung sư huynh, với thực lực của huynh chắc chắn sẽ giành chiến thắng chứ.

Mộ Dung Lâm xua tay nói: Ta chỉ miễn cưỡng đạt đủ tư cách này thôi.

Phía trên còn rất nhiều sư huynh Địa Linh Cảnh.

Mạnh nhất đương nhiên phải kể đến Quan Mộc, đệ tử bế quan của Chưởng Môn, y đã Địa Linh Cảnh viên mãn rồi.

Thẩm Hạo nói: Vận khí cũng là một phần của thực lực, đừng nản lòng.

Mượn lời tốt lành của Thẩm sư đệ.

Trong lòng Mộ Dung Lâm không hề tự tin.

Dù sao, Bách Niên Tông Môn Luận Võ lần này, cường giả đông đảo.

Danh ngạch chỉ có mười người.

Người mạnh hơn y còn rất nhiều.

Có thể nói, chỉ cần có tư cách lọt vào top mười, tiến vào Truyền Thừa Điện, tám chín phần mười có thể đột phá Tiên Khiếu Cảnh.

Đây là một kỳ ngộ mà tất cả đệ tử Địa Linh Cảnh đều mơ ước.

Thẩm Hạo nói: Mộ Dung sư huynh, huynh xem ta có cơ hội không.

Mộ Dung Lâm lúng túng nói: Cái này. cái này, còn nửa năm nữa, với thiên phú của Thẩm sư đệ, chắc là có cơ hội.

Thẩm Hạo mới vừa đột phá Địa Linh Cảnh, muốn đột phá lên Địa Linh Cảnh tầng bảy trong nửa năm thì quả thực khó như lên trời.

Mộ Dung Lâm đương nhiên không tin Thẩm Hạo có thể đột phá đến Địa Linh Cảnh tầng bảy trong nửa năm.

Chương 385

Đương nhiên, việc tiến vào Truyền Thừa Điện, đối với các đệ tử khác là cơ duyên.

Đối với thiên tài siêu cấp như Thẩm Hạo, ngôi sao tương lai của tông môn, tiến hay không tiến Truyền Thừa Điện đều không quan trọng.

Chỉ cần tuần tự tu luyện, đột phá đến Tiên Khiếu Cảnh cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Nhưng đối với y mà nói, không tiến vào Truyền Thừa Điện, thì cả đời này tu luyện đến Thiên Linh Cảnh là cùng cực rồi.

Đây chính là mệnh.

Hơn nữa, một cơ hội trăm năm mới có một lần, bỏ lỡ rồi thì phải chờ đến trăm năm sau.

Thẩm Hạo nói: Mộ Dung sư huynh, vậy ta nói trước nhé, Bách Niên Tông Môn Đại Bỉ gặp, đến lúc đó huynh đừng có nương tay đấy.

Mộ Dung Lâm sảng khoái nói: Vậy thì ta xin chờ tin vui, ta tin Thẩm sư đệ nhất định sẽ một tiếng hót làm kinh người.

Những lời khách sáo Mộ Dung Lâm cũng không ngại nói thêm vài câu dễ nghe.

Trong lòng y lại thầm nghĩ: Nếu Thẩm sư đệ có thể tham gia Bách Niên Đại Bỉ của tông môn, thì y mới là đồ chó chết.

Ha ha, ta đùa thôi, Mộ Dung sư huynh, làm sao ta có thể đột phá Địa Linh Cảnh tầng bảy trong nửa năm được chứ, quả thật là chuyện viển vông, quá khó rồi.

Mộ Dung Lâm cười nói: Thẩm sư đệ, có thời gian thì ra Tông Môn Quảng Trường dạo chơi đi, không ít đệ tử đều vô cùng ngưỡng mộ sư đệ, hy vọng có thể gặp sư đệ một lần.

Đôi khi sư đệ cũng nên lộ diện một chút, cũng là để chiêu mộ thêm một số nhân thủ cho mình.

Ý này rất rõ ràng, lộ diện rồi có thể tăng nhân khí.

Nâng cao uy vọng.

Ngay sau đó nói vài câu tào lao, Mộ Dung Lâm liền cáo từ.

Đợi Mộ Dung Lâm đi rồi, Thẩm Hạo cảm thấy Truyền Thừa Điện này nhất định phải tranh đoạt.

Bên trong có các tiền bối của tông môn.

Có tiền bối giúp đỡ, con đường của hắn cũng dễ đi hơn rất nhiều phải không.

Bây giờ muốn tiến vào Truyền Thừa Điện, vậy thì phải thăng cấp lên Địa Linh Cảnh tầng bảy.

Điều này đối với Thẩm Hạo mà nói, ngược lại không khó.

Chỉ là chuyện nhỏ.

Nghĩ đến đây, Bí Cảnh Vạn Yêu Cốc, đã đến lúc phải đi xông pha một phen rồi.

Nhưng bây giờ vấn đề lại xuất hiện, Thẩm Hạo hiện giờ là bảo bối của tông môn, Thí Luyện Thành lại vì Hồ Cửu Nhi trộm thi thể mà khiến Tam Đại Tiên Môn như gặp đại địch.

Làm thế nào để đi lại là một vấn đề.

Sư phụ Tô Thiền bên này, chắc chắn cũng sẽ ngăn cản.

Cùng lắm thì, lén lút chuồn đi.

Trong lòng đã có quyết định, Thẩm Hạo quyết định đi Tông Môn Quảng Trường xem sao.

Hưởng thụ một chút cảm giác được vạn người sùng bái.

Hơn nữa, Tông Môn Quảng Trường cũng có không ít nhiệm vụ do tông môn phát ra.

Hắn sẽ xem có nhiệm vụ nào đi Vạn Yêu Cốc không, tìm một cái cớ là tốt nhất, không tìm được cũng không sao, dù sao đến Huyền Thiên Kiếm Tông còn chưa dạo qua Tông Môn Quảng Trường, cũng có chút tiếc nuối.

Thẩm Hạo cũng muốn đến cái cục diện cấp thấp này để câu cá, vẫn rất sảng khoái.

Tông Môn Quảng Trường, được lát bằng bạch ngọc Hán, trắng tinh như mới, nhìn từ xa không hề vướng chút bụi trần, linh khí xung quanh tràn ngập.

Phía trên cùng của quảng trường, có một cung điện.

Cung điện nguy nga hùng vĩ, kim bích huy hoàng, tựa như tiên cung trên trời.

Nơi này chính là Đại Điện phát nhiệm vụ của tông môn, cũng là nơi náo nhiệt nhất của tông môn.

Một số đệ tử thiên phú không tốt, chính là dựa vào việc hoàn thành nhiệm vụ, đạt được cống hiến, để đổi lấy tài nguyên, hoàn thành nghịch tập trong đời.

Dù sao, tu luyện cần sự hỗ trợ của lượng lớn tài nguyên, nếu không có đủ tài nguyên, rất khó có thành tựu.

Đương nhiên, thiên kiêu như Thẩm Hạo thì không cần làm nhiệm vụ.

Thiên phú và thực lực của hắn đều là tồn tại ở cấp trần nhà, tài nguyên tông môn cấp cho hắn hoàn toàn có thể thỏa mãn nhu cầu của hắn, chỉ có thể nói là dùng không hết, căn bản không dùng hết.

Cùng với sự đến của Thẩm Hạo, Tông Môn Nhiệm Vụ Quảng Trường càng truyền đến một trận oanh động.

Rất nhiều đệ tử nhao nhao dừng việc trong tay, nhìn về phía Thẩm Hạo.

Trong mắt họ tràn đầy kính sợ và hâm mộ, tựa như nhìn thấy tiên nhân trong truyền thuyết.

Đây vị chính là đệ tử mới thu của Tô trưởng lão Thẩm Hạo sao.

Một đệ tử không nhịn được kinh thán nói.

Không sai, một yêu nghiệt đáng sợ từ Đạo Thai Cảnh tầng ba đạt đến Địa Linh Cảnh trong một tháng, lại còn là tuyệt thế thiên kiêu thể pháp song tu.

Không những sở hữu Tiên Thiên Linh Thể, mà còn là Thất Cảnh Thể Tu.

Một đệ tử khác tiếp lời nói.

Hít hà Không ít đệ tử vẫn chưa rõ lắm, nghe giới thiệu như vậy, liền hít vào một hơi khí lạnh.

Quá cường đại rồi.

Thất Cảnh Thể Tu, trời ơi, quá cường đại rồi, là thể tu mạnh nhất tông môn.

Người thường có được một thứ đã là tư chất vô địch rồi, Thẩm sư huynh lại cường đại đến vậy.

Thật là quá lợi hại rồi.

Chúng ta những đệ tử bình thường này phải nỗ lực bao nhiêu năm mới có thể đạt đến cảnh giới như y chứ.

Đời này đừng mơ, đời sau đầu thai tốt hơn đi.

Mọi người với ánh mắt sùng bái nhìn Thẩm Hạo.

Nhao nhao tiến lên chào hỏi.

Thẩm sư thúc.

Thẩm Hạo nghe thấy tiếng nghị luận của những người xung quanh, trong lòng thầm sướng, quả nhiên câu cá thực sự rất sướng.

Tại Nhiệm Vụ Quảng Trường, phần lớn đệ tử vẫn là Linh Đan Cảnh, Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên, Thông Huyền, Đạo Thai Cảnh.

Đệ tử Địa Linh Cảnh như Thẩm Hạo thì vẫn rất ít.

Chẳng hạn như Mộ Dung Lâm, những người Địa Linh Cảnh mà cảm thấy đột phá vô vọng, thường sẽ bị phái xuống làm Đường Chủ hoặc Phó Đường Chủ ở bên ngoài.

Những người có thiên phú tốt đều ở trong động phủ của mình thanh tu.

Huống hồ, Bách Niên Đại Bỉ của tông môn sắp đến rồi, tất cả đệ tử trên Địa Linh Cảnh tầng bảy càng không tùy ý ra ngoài đi lại.

Bách Niên Đại Bỉ của tông môn không chỉ là tỷ thí của đệ tử Địa Linh Cảnh.

Từ Linh Đan Cảnh trở lên, mọi giai đoạn đều có, cũng là một thủ đoạn của tông môn để tuyển chọn nhân tài.

Đương nhiên, đệ tử cảnh giới khác, cứ mười năm lại có một lần đại bỉ, Địa Linh Cảnh chỉ có lần này.

Đối mặt với sự sùng bái của đông đảo đệ tử, Thẩm Hạo bề ngoài vẫn phong khinh vân đạm.

Cũng không hề ra vẻ, hắn cười ha ha vẫy tay với mọi người.

Nhất thời chinh phục được trái tim của vô số sư muội.

Nhìn vào đôi mắt của Thẩm Hạo, họ đều lóe lên trái tim yêu thương, hận không thể lập tức dâng hiến thân mình.

Oa, Thẩm sư thúc thật sự tuấn mỹ phi phàm, nếu có thể làm đạo lữ của y thì tốt quá.

Mơ đẹp đấy, Thẩm sư thúc có thể nhìn trúng các ngươi sao.

Không biết Thẩm sư thúc có thích nam nhân không, ta cũng rất anh tuấn, chỉ muốn tìm một bờ vai mạnh mẽ thôi.

Sự oanh động ở Nhiệm Vụ Quảng Trường, lập tức có đệ tử tông môn báo cho Quan Mộc.

Nghe vậy, trong mắt Quan Mộc lóe lên một tia sắc bén.

Thẩm Hạo được hoan nghênh đến vậy, trong phút chốc đã ảnh hưởng đến địa vị của y.

Tâm trạng y càng thêm phiền não.

Đây là điều y tuyệt đối không cho phép, người có thiên phú nhất, được hoan nghênh nhất tông môn nhất định phải là y, tuyệt đối không thể để Thẩm Hạo cướp mất hào quang của y.

Nhất định phải đi gặp mặt.

Chưa đầy một tháng, từ Đạo Thai Cảnh tầng ba đột phá đến Địa Linh Cảnh, điều này đã phá vỡ kỷ lục của y, càng khiến y như có xương mắc ở cổ họng, khó chịu đến cực điểm.

Từ nhỏ đến lớn thuận buồm xuôi gió, chưa từng gặp qua trắc trở.

Luôn là số một, bây giờ lại có người vượt qua y, bất kể là nhân khí hay thiên phú, điều này khiến y vô cùng không phục.

Sự ngạo khí trong xương cốt khiến y không thể nuốt trôi cục tức này.

Đi, đi gặp mặt thiên kiêu mới nhập tông này một chút, lát nữa biết phải làm gì rồi chứ.

Vâng, Quan sư huynh.

Thẩm sư đệ, ngài đến Nhiệm Vụ Đường đây có việc gì sao.

Do nhân khí của Thẩm Hạo quá cao, người phụ trách tiếp đãi Thẩm Hạo cũng là Đường Chủ Lục Kiến Hành của Nhiệm Vụ Đường.

Tuy y là đại lão Thiên Linh Cảnh, nhưng trước mặt Thẩm Hạo cũng không hề ra vẻ.

Đây chính là ái đồ của Tô Thiền, y không dám chọc.

Lại càng là Tiên Thiên Linh Thể, một tồn tại gây oanh động toàn tông các trưởng lão.

Có bối cảnh có thiên phú, hoàn toàn có thể đi ngang.

Chương 386

Thẩm Hạo cười nói: Lục sư huynh, có nhiệm vụ nào đi Vạn Yêu Cốc không, ta muốn nhận vài cái.

Nghe vậy, lông mày Lục Kiến Hành giật giật, tim y cũng theo đó mà đập nhanh hơn.

Y hít sâu một hơi, trong mắt lóe lên một tia bất mãn.

Tào, muốn đi chết thì đừng liên lụy ta chứ.

Là cục cưng bảo bối của tông môn, Lục Kiến Hành đâu dám phát nhiệm vụ cho Thẩm Hạo.

Một khi bị Tô Thiền biết được, trực tiếp tống y đến Chấp Pháp Điện cũng có khả năng.

Các đệ tử khác xung quanh cũng đều kinh ngạc nhìn Thẩm Hạo.

Thật là quen sống sung sướng quá rồi, lại còn chủ động đi làm nhiệm vụ.

Bọn họ đi làm nhiệm vụ đều là bất đắc dĩ.

Đúng là công tử nhà giàu không biết gạo củi đắt đỏ mà.

Cái đó.

Thẩm sư đệ à, nhiệm vụ này tạm thời chưa có, khi nào có thì ta sẽ thông báo cho sư đệ nhé.

Lục Kiến Hành cười nói. trong lòng y chỉ mong Thẩm Hạo mau chóng rời đi.

Ngay lúc này, một giọng nói châm chọc truyền đến.

Đây không phải Thẩm Hạo Thẩm sư đệ, tuyệt thế thiên kiêu oanh

động toàn tông sao.

Sao ở trong Cam Lâm Động không thoải mái, cứ phải đi tìm chết vậy.

Ngươi không thể đi đâu, vạn nhất có chuyện gì xảy ra, đến lúc đó Linh Bảo mà các trưởng lão tông môn tặng cho ngươi sẽ đều thành của người khác cả.

Điều này đối với Huyền Thiên Kiếm Tông mà nói, chẳng phải là một tổn thất cực lớn sao.

Nghe vậy, toàn trường yên tĩnh đến mức nghe rõ tiếng kim rơi.

Thẩm Hạo quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam tử thanh tú tuấn lãng khoảng ba mươi tuổi, khóe miệng khẽ nhếch nói. phía sau y còn theo một nam tử còn tuấn mỹ hơn cả y.

Thì ra là Quan Mộc sư đệ và Lý Siêu sư đệ đã đến.

Lục Kiến Hành cảm nhận được mùi thuốc súng trong không khí, lập tức đứng ra giảng hòa.

Y cũng nói rõ thân phận của hai người, sợ Thẩm Hạo không nhận ra mà gây ra mâu thuẫn lớn hơn.

Châm lửa ở chỗ khác thì y không quản được, nhưng tuyệt đối không thể ở Nhiệm Vụ Đường này.

Thẩm Hạo liếc đối phương một cái, trong lòng vui vẻ, lập tức đã có kế hoạch.

Vốn đang buồn rầu không có cơ hội đi Vạn Yêu Cốc, thì đã có người tự mình đưa cớ tới.

Thẩm Hạo từ khi nào đã từng chịu thiệt thòi, TikTok mỗi tuần đều bị cấm ngôn, khi mắng người thì chưa bao giờ để lại chút mặt mũi nào.

Thế là, hắn tựa như một con sư tử bị chọc giận, phẫn nộ nói: Người ta nói chó biết cắn thì không sủa, chó thích sủa thì không dám cắn người.

Quan Mộc, Lý Siêu, vừa rồi hai ngươi là ai đang sủa đấy.

Lời này vừa thốt ra, như một quả bom hạt nhân nổ tung giữa trung tâm.

Toàn trường hít vào hơi lạnh, tất cả mọi người kinh ngạc nhìn Thẩm Hạo, vẻ mặt không thể tin nổi.

Ai cũng không ngờ Thẩm Hạo lại trực tiếp quất thẳng mặt như vậy.

Lý Siêu chỉ nói vài câu châm chọc, vẫn còn chừa đường lui, còn Thẩm Hạo thì hoàn toàn không thèm quan tâm.

Thậm chí còn trực tiếp gọi thẳng tên mắng hai người là chó.

Ngọa tào, đủ kịch liệt rồi.

Lý Siêu là con cháu của trưởng lão tông môn, là tồn tại Địa Linh Cảnh tầng chín.

Còn Quan Mộc thì càng khỏi phải nói, là đệ tử bế quan của Chưởng Môn Thạch Mạc Tây, tồn tại Địa Linh Cảnh viên mãn.

Lại còn có lời đồn, sở dĩ y cố ý không đột phá là để chờ Bách Niên Tông Môn Đại Bỉ, giành được tư cách tiến vào Truyền Công Điện.

Còn Thẩm Hạo tuy thiên phú nghịch thiên, thể pháp song tu, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một tồn tại vừa mới đột phá Địa Linh Cảnh.

Quan Mộc bình thản nhìn Thẩm Hạo một cái, lắc đầu quay người rời đi.

Trong lòng y có chút thất vọng, loại người tùy tiện bốc đồng này, cho dù tu vi có cao đến đâu cũng chỉ là một phế vật.

Căn bản không xứng để so sánh với y, thậm chí còn cảm thấy không xứng trở thành đá lót đường cho mình.

Thậm chí y còn có chút hối hận vì đã hạ mình đến gặp một kẻ như vậy, thật là mất mặt.

Quan Mộc thì khinh thường, nhưng Lý Siêu thì giận không thể át.

Y lạnh lùng nhìn Thẩm Hạo nói: Ngươi mắng ai là chó.

Thẩm Hạo trực tiếp nhìn Lý Siêu, hắng giọng, từng chữ từng chữ lớn tiếng nói: Ta mắng Lý Siêu là chó.

Ngươi mẹ nó tìm chết.

Lý Siêu trong nháy mắt đỏ bừng mặt, toàn thân khí thế hoàn toàn phóng thích.

Y tế ra phi kiếm, liền muốn.

Quan Mộc vỗ vỗ vai y nói: Tông môn cấm chỉ đánh nhau, Chấp Pháp Trưởng Lão lại là Tô Thiền đấy.

Nói xong, y quay người bỏ đi.

Lý Siêu tức đến tay run lên bần bật, trong mắt toàn là lửa giận.

Bao nhiêu năm rồi, chưa từng có ai dám quất thẳng mặt y như vậy.

Nghĩ đến Chấp Pháp Trưởng Lão là Tô Thiền, y mới cố nén cơn giận lại.

Tôn tử, ngươi cũng chỉ xứng trốn sau lưng phụ nữ thôi.

Có giỏi thì tại Bách Niên Đại Bỉ của tông môn, đấu một trận đi.

Ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết.

Thôi bỏ đi, loại phế vật như ngươi cũng không dám đứng trên lôi đài đâu.

Lý Siêu nghiến răng nghiến lợi nói.

Đánh chó ta là giỏi nhất.

Lão gia ta có một loại bổng pháp tên là Đả Cẩu Bổng Pháp, tổng cộng ba mươi sáu chiêu.

Chiêu cuối cùng tên là Thiên Hạ Vô Cẩu.

Bách Niên Tông Môn Đại Bỉ phải không, ta sẽ trước mặt toàn tông, đánh gãy móng vuốt chó của ngươi.

Thẩm Hạo cười nhạt nói.

Được, được, được, Bách Niên Tông Môn Đại Bỉ ta chờ ngươi đánh gãy móng vuốt chó của ta. xem ta có làm thịt ngươi không.

Đến lúc đó đừng có mà làm rùa rụt cổ, giả chết đấy.

Nói xong, y hung ác trừng mắt nhìn Thẩm Hạo, rồi quay người theo bước chân của Quan Mộc.

Quan Mộc đi ở phía trước, khóe miệng khẽ nhếch, không những không tức giận, ngược lại còn có vài phần châm chọc, giễu cợt, và cả chút mong đợi.

Y châm chọc Thẩm Hạo tự lượng sức mình, mong đợi Thẩm Hạo sẽ bị đánh cho bò lê bò lết như chó, với tính cách dễ kích động như vậy, đến lúc đó chỉ cần tùy tiện chọc tức vài cái là xong.

Ha.

Loại phế vật này, cũng xứng để y, Quan Mộc, đặt lên bàn cân so sánh ư.

Lục Kiến Hành đứng một bên đột nhiên vỗ trán, trong lòng hối hận vô cùng.

Nếu biết trước, y đã dẫn mấy người này ra hậu đường rồi.

Y vạn vạn không ngờ Thẩm Hạo là người không chịu thiệt thòi chút nào, lại còn là một thùng thuốc súng, chỉ cần châm một cái là nổ ngay.

Quan Mộc, Lý Siêu, Thẩm Hạo, ba người này không ai là dễ chọc.

Thiên phú của Lý Siêu tuy không bằng Thẩm Hạo, Quan Mộc, nhưng cũng chỉ kém một chút, là một trong những trụ cột tương lai của tông môn.

Thẩm Hạo một lúc đắc tội cả hai người, thật sự không biết phải nói sao.

Một người Địa Linh Cảnh tầng một, lại dám đồng ý tỷ thí với Lý Siêu Địa Linh Cảnh tầng chín, đây không phải tự tìm chết thì là gì.

Chắc chắn là kẻ gây chuyện, không có đầu óc mà.

Lý Siêu từ nhỏ đã được dốc lòng bồi dưỡng, sức chiến đấu của y một chút cũng không yếu.

Lén lút nói chuyện thì không sao, các trưởng lão tông môn nói hòa giải thì mỗi người còn có một bậc thang để xuống.

Bây giờ hay rồi, ở Nhiệm Vụ Đại Đường, giữa chốn công cộng, trước mặt vạn đệ tử toàn tông, trực tiếp đồng ý tỷ thí, lần này căn bản không thể vãn hồi được nữa.

Đến lúc đó, tại Bách Niên Luận Võ của tông môn, Thẩm Hạo không dám lên lôi đài, thì sẽ thực sự trở thành trò cười.

Chương 387

Uy vọng của Thẩm Hạo cũng sẽ tan biến, cho dù thiên phú có cao đến đâu, cũng sẽ bị người khác coi thường.

Trong phút chốc Nhiệm Vụ Đường trở thành tiêu điểm, Lục Kiến Hành cười khổ một tiếng nói: Thẩm sư đệ, ngươi đây là hà tất phải vậy chứ.

Hoàn toàn không chừa cho mình một chút đường lui nào cả.

Đến lúc Bách Niên Đại Bỉ của tông môn, ngươi tính sao đây.

Thẩm Hạo vẻ mặt phong khinh vân đạm: Chỉ là gà đất chó sành mà thôi, một quyền là xong.

Yên tâm, chuyện này không liên quan đến huynh, một người làm một người chịu, huynh cứ an tâm là được.

Nói xong, trong lòng Thẩm Hạo lại rất vui vẻ, hắn quay người rời khỏi Nhiệm Vụ Đường.

Đợi đến khi ba người liên quan là Thẩm Hạo, Quan Mộc, Lý Siêu đi rồi, quảng trường của Huyền Thiên Kiếm Tông bắt đầu sôi trào.

Ai cũng không ngờ, hôm nay lại được hóng một quả dưa lớn đến thế.

Lập tức, sự phấn khích tràn ngập.

Đây chính là quả dưa siêu cấp, hai tuyệt thế thiên kiêu của tông môn đã đối đầu nhau.

Tất cả mọi người đều vô cùng mong chờ.

Đối với Thẩm Hạo thì càng thêm bội phục, ngưu bức, thật sự là cứng quá đi.

Thẩm Hạo, người vừa đặt chân vào tông môn đã gây chấn động toàn tông, nay lại một lần nữa dùng phương thức không thể tưởng tượng nổi gây chấn động toàn bộ tông môn từ trên xuống dưới.

Lần này có thể nói là hoàn toàn vượt xa mọi mong đợi.

Từ Chưởng môn Thạch Mạc Tây, đến đệ tử tạp dịch, tất cả mọi người đều đang nghị luận về Thẩm Hạo.

Thẩm sư thúc thật sự phi phàm, lại dám khiêu chiến Lý Siêu sư thúc.

Vừa đột phá Địa Linh Cảnh đã khiêu chiến Địa Linh Cảnh Cửu Tầng, đây quả thực là ngu xuẩn.

Dựa vào thiên phú kinh người, cậy sủng mà kiêu, không tự lượng sức.

Đúng vậy, cứ đợi hắn bị đánh không gượng dậy nổi đi.

Thế này thì có trò vui để xem rồi.

Xem hắn làm sao xuống đài đây.

Toàn tông môn, đặc biệt là những người có thiên phú kém, vốn đã có không ít kẻ đố kỵ và ghen ghét Thẩm Hạo.

Nay lại càng vui mừng được xem Thẩm Hạo và Quan Mộc gây sự.

Tốt nhất là cả hai cùng bị thương, bọn họ xem mới thấy sảng khoái.

Còn các trưởng lão tông môn, sắc mặt cũng rất khó coi.

Ai cũng không ngờ sự việc lại ồn ào đến mức này.

Vội vàng bảo Tô Thiền làm công tác tư tưởng cho Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo vừa trở về Ngọc Nữ Phong, đã bị Tô Thiền gọi đến.

Nhìn Thẩm Hạo với vẻ mặt thờ ơ, nàng cũng đau đầu không thôi.

Chỉ trong chốc lát không gặp, đã gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Tuy biết là đối phương cố ý gây sự, nhưng ngươi cũng không thể vỗ ngực khoe khoang được.

Giờ thì hay rồi, sự việc không còn đường lui.

Nếu lựa chọn trốn tránh tông môn luận võ, thì cái danh rùa rụt cổ sẽ phải gánh vác cả đời, rất dễ hình thành tâm ma.

Dưới thiên kiếp, tâm ma loạn sinh, tất chết không nghi ngờ.

Muốn đạo tâm thông suốt, vậy thì phải tham gia tông môn tỷ thí.

Nhưng vấn đề lại nảy sinh, trong nửa năm căn bản không thể đề thăng nhanh như vậy.

Nghĩ đến đây, Tô Thiền thở dài.

Trong lòng nàng đã hạ quyết định, đến lúc đó cùng lắm là tặng thêm một ít đồ, để Lý Siêu ra tay lưu tình, cho Thẩm Hạo một đường lui.

Đồ nhi ngoan, vì sao con lại bốc đồng như vậy.

Sư phụ, con đây từ trước đến nay không chịu thiệt.

Nhưng giờ không có đường lui, con định xử lý thế nào.

Thẩm Hạo cười nói: Sư phụ, con định đi một chuyến Vạn Yêu Cốc.

Tô Thiền lập tức từ chối: Sao có thể như vậy, bây giờ ba đại tiên môn đã hoàn toàn mở cửa rồi, trước kia còn giới hạn Đạo Thai Cảnh trở lên mới được vào.

Bây giờ chỉ cần đột phá đến Đạo Thai Cảnh là có thể ra vào tự do.

Bên trong hiện nay không chỉ có tu luyện giả Đông Vực, Tây Vực, mà Yêu tộc cũng quần ma loạn vũ, nguy hiểm trùng trùng.

Địa Linh Cảnh, Thiên Linh Cảnh đều có.

Hiện giờ mà nói, ba đại tiên môn đã không cho phép đệ tử nội môn tiến vào Vạn Yêu Cốc nữa.

Bây giờ những người đến Vạn Yêu Cốc đều là đệ tử ngoại môn và một số tán tu.

Với tu vi hiện tại của con căn bản không thể bảo đảm an toàn của con.

Ngay cả ta muốn bảo hộ con, cảnh giới Tiên Khiếu Cảnh cũng không thể tiến vào.

Thẩm Hạo vẻ mặt tự tin nói: Sư phụ cứ yên tâm, con đã dám xông pha Vạn Yêu Cốc, tự nhiên có sự tự tin này.

Con từ nơi nhỏ bé một đường đến nay đã trải qua vô số sinh tử, tự nhiên sẽ không coi sinh mệnh của mình là trò đùa.

Hơn nữa, con có lòng tin, trong nửa năm sẽ đột phá đến Địa Linh Cảnh viên mãn, hơn nữa còn bình an vô sự.

Tô Thiền há hốc miệng, vẻ mặt không thể tin nổi.

Nàng không hiểu vì sao Thẩm Hạo lại có sự tự tin như vậy.

Con xác định con có thể làm được.

Thẩm Hạo cười nhạt, Tự nhiên là thật.

Nếu con có thể thoát khỏi tay ta Tô Thiền vẫn lo lắng cho an nguy của Thẩm Hạo nói.

Thẩm Hạo cười nói: Xác định.

Xác định.

Vậy sư phụ xem cho kỹ đây.

Lời vừa dứt, thân ảnh Thẩm Hạo liền biến mất.

Tô Thiền hít một hơi khí lạnh, chấn kinh nói: Thuấn di.

Sao có thể, không có Tiên Khiếu Cảnh sao có thể làm được.

Sau đó lập tức dùng thần thức tìm kiếm thân ảnh Thẩm Hạo.

Kết quả không có gì, Thẩm Hạo dường như biến mất khỏi nhân gian vậy.

Tô Thiền cả người đều ngớ người, nàng không ngờ Thẩm Hạo một Địa Linh Cảnh lại biết thuấn di của Tiên Khiếu Cảnh.

Nghĩ đến đây, Tô Thiền cảm thấy có lẽ liên quan đến thể tu Thất Cảnh.

Dù sao, thể tu Thất Cảnh nàng chưa từng thấy, cũng không biết có năng lực gì.

Ngay khi Tô Thiền đang suy tư, thân ảnh Thẩm Hạo lại xuất hiện.

Nhìn Tô Thiền đang trợn mắt há hốc mồm, Thẩm Hạo cười nói: Sư phụ thấy sao.

Lợi hại, tốt, đã con có thực lực này, vi sư cũng không ngăn cản con nữa.

Con đợi một chút.

Ngay sau đó, Tô Thiền trong tay có thêm mười mấy bình đan dược.

Những đan dược này có loại chữa thương, có loại khôi phục linh lực, bình đan dược này gọi là Thần Linh Đan, sau khi dùng linh lực toàn thân nhanh chóng khôi phục đến trạng thái đỉnh phong.

Đương nhiên cũng có tác dụng phụ, đó chính là sau khi linh lực dùng hết, cơ thể sẽ suy yếu vài ngày, nên ít dùng thì tốt.

Nếu không đến vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối đừng sử dụng.

Đa tạ sư phụ.

Thẩm Hạo nói.

Thần Linh Đan Thẩm Hạo biết, Bách Lý Vân Lôi từng ăn qua.

Tô Thiền đối với hắn thật sự không còn gì để nói.

Một điểm nữa, con xác định con có thể đột phá đến Địa Linh Cảnh viên mãn.

Thẩm Hạo tự tin nói: Sư phụ yên tâm.

Nghe vậy, Tô Thiền gật đầu nói: Vậy thì tốt, ta sẽ cứng rắn.

Khi tông môn bách niên đại tỷ, cứ hung hăng đánh tên Lý Siêu đó cho ta.

Đã dám kiếm cớ, thì cứ làm theo lời con nói mà đánh gãy chân chó của hắn.

Nhưng đừng giết hắn, cha hắn cũng là một trong các trưởng lão của tông môn.

Đệ tử hiểu rõ, sư phụ.

Con định khi nào hạ sơn.

Ngày mai đi, sớm nhất có thể.

Tốt, vậy vi sư sẽ đích thân tiễn con đến Bí Cảnh Vạn Yêu Cốc.

Đa tạ sư phụ.

Được rồi, con cũng mau đi nghỉ ngơi đi, chuẩn bị một chút.

Sau khi Thẩm Hạo rời đi, Tô Thiền liền đến động phủ tu luyện.

Thấy Tô Thiền đi vào, ba tỷ muội kia đều không tự chủ được mà mở mắt.

Tô Thiền không nói lời thừa, trực tiếp kể lại mâu thuẫn giữa

Thẩm Hạo và Quan Mộc, Lý Siêu một lần.

Còn nói chuyện Thẩm Hạo muốn đi Bí Cảnh Vạn Yêu Cốc một lần.

Cảnh giới của Thẩm Hạo như vậy đi Vạn Yêu Cốc chẳng phải nguy hiểm trùng trùng sao, chúng ta lại không có cách nào bảo hộ hắn.

Đúng vậy, lão Tam muội làm sao lại đưa ra quyết định này.

Tên Quan Mộc và Lý Siêu này thật là xấu xa, xem ra đã bức Thẩm Hạo đến mức nào rồi.

Nếu không phải thân phận hạn chế, thật sự muốn đánh bọn họ một trận.

Tô Quyên khí phẫn nói.

Tô Thiền nói: Thẩm Hạo có thủ đoạn bảo mệnh của hắn.

Thủ đoạn gì.

Hắn lại có thể thuấn di, ta ngay cả một chút khí tức cũng không bắt được.

Lời này vừa thốt ra, ba tỷ muội kia đều có chút không thể tin nổi.

Thẩm Hạo này còn có gì chúng ta không biết nữa, lại lợi hại đến mức này.

Đúng vậy, một Địa Linh Cảnh Nhất Tầng lại còn biết thuấn di, thật quá không thể tin được.

Nửa năm mà lại có tự tin đột phá đến Địa Linh Cảnh viên mãn, tiểu tử này trên người chắc chắn còn nhiều bí mật hơn nữa.

Tô Thiền cười nói: Bí mật của Thẩm Hạo, chúng ta cứ không đi tìm hiểu, chỉ cần bảo hộ hắn là có thể rất nhanh quật khởi.

Lần này hắn muốn đi Vạn Yêu Cốc, ý đã quyết đi, ta cũng không

tiện giữ lại.

Đã như vậy, vậy thì chuẩn bị thêm cho hắn một ít đan dược đi.

Ừm, đã cho hắn mười mấy bình, tất cả tích trữ của ta đều cho hắn rồi.

Ta ở đây có một chiếc Hộ Tâm Kính, là Thượng phẩm Linh Bảo, cũng đưa cho hắn đi.

Ta còn có một bộ Huyền Thiên Nội Giáp, cũng là Thượng phẩm Linh Bảo, đưa cho Thẩm Hạo đi.

Ta không có Linh Bảo phòng ngự, ta đưa gì đây.

Tô Quyên ngốc nghếch nói.

Muội không có thì thôi, số này cũng đủ dùng rồi.

Vậy ta sẽ đưa hắn đến Vạn Yêu Cốc.

Tô Quyên nói.

Chương 388

Ý này không tồi.

Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Thiền ba tỷ muội đồng thanh nói.

Thẩm Hạo khi nào đi.

Ngày mai.

Toàn tông môn đều đang bàn tán chuyện Thẩm Hạo và Lý Siêu đối chiến.

Mấy trăm năm nay chưa từng náo nhiệt như vậy.

Trong những lời bàn tán xôn xao, Thẩm Hạo lặng lẽ hạ sơn.

Nhìn sư phụ Tô Thiền bên cạnh, Thẩm Hạo luôn cảm thấy có chút kỳ lạ.

Ngày thường, chưa thấy sư phụ mặc váy xanh bao giờ.

Thế là, nhịn không được hỏi: Sư phụ, hôm nay mặc thật đẹp.

Ánh mắt Tô Quyên lóe lên một tia vui mừng, ngày thường Tô Thiền, Tô Ngọc, Tô Dực ba tỷ muội đều nói nàng mặc quá diễm lệ, thô tục không thể chịu nổi.

Đây là lần đầu tiên có người khen nàng mặc y phục đẹp.

Khóe miệng nhếch lên, nàng hài lòng vỗ vỗ vai Thẩm Hạo nói: Đồ nhi ngoan, con vẫn có mắt nhìn nhất.

Thấy vậy, Thẩm Hạo ngẩn ra, chỉ cảm thấy có chút kỳ lạ, tính tình của Tô Thiền hôm nay có vẻ vui vẻ hơn, thiếu đi vẻ bá đạo ngày thường.

Trái lại giống như một cô bé hoạt bát vui vẻ.

Chẳng lẽ sư phụ là song tính cách.

Trong tông môn thì nghiêm túc, bá đạo bảo vệ đồ đệ.

Ra khỏi tông môn thì buông thả bản thân.

Điều này cũng có chút thú vị.

Thẩm Hạo cười nói: Con chỉ là thật lòng mà nói.

Không tệ, những lời thật lòng như vậy sau này phải nói nhiều hơn.

Tô Quyên tuy cố nén mặt, nhưng nụ cười trên má vẫn không sao giữ được.

Rất nhanh, hai người đến Thí Luyện Thành, không kinh động các đệ tử tông môn khác trong Thí Luyện Thành, trực tiếp đến lối vào Bí Cảnh Vạn Yêu Cốc.

Nơi đây có một kết giới, ngăn cách mọi thứ.

Lúc này, cũng không có nhiều người.

Tô Quyên nói: Đồ nhi ngoan, chú ý an toàn.

Vâng.

Nói xong, Thẩm Hạo liền tiến vào Vạn Yêu Cốc.

Tô Quyên đứng một lát, rồi mới biến mất trở về tông môn.

Khi Thẩm Hạo xuyên qua kết giới, cơ thể cảm thấy một lực kéo khổng lồ.

Ngay cả Thẩm Hạo cũng không thể phản kháng.

Ánh sáng trắng lóe lên, Thẩm Hạo xuất hiện trở lại, đã ở trong một khu rừng rậm.

Vừa đáp xuống, đã thấy ba con sói khổng lồ, hung tợn nhìn chằm chằm hắn, nhe răng trợn mắt.

Đều chỉ là Yêu thú Tam Cảnh, Thẩm Hạo không có hứng thú.

Ban đầu Thẩm Hạo định rời đi, không ngờ ba con sói khổng lồ này lại lao tới.

Thấy răng nanh sắc bén của sói khổng lồ sắp cắn nát đầu Thẩm Hạo, hắn liền trực tiếp cho mỗi con một cái tát mạnh.

Ba con sói khổng lồ bị Thẩm Hạo một chưởng một con, tất cả đều bị đánh chết.

Hắn ném xác vào không gian, tiếp tục đi tới.

Đột nhiên, nghe thấy âm thanh lớn.

Thẩm Hạo dùng thần thức quét qua, phát hiện phía trước khoảng mười dặm, có một thác nước khổng lồ.

Dòng nước cuồn cuộn, khí thế bàng bạc, như đập nước xả lũ vậy.

So với thác nước trên Địa Cầu, nó hùng vĩ hơn.

Đáng tiếc, xung quanh không có ai.

Thẩm Hạo tiếp tục tìm người để tìm hiểu về hoàn cảnh của Vạn Yêu Cốc.

Vượt qua thác nước, tiếp tục bay vài chục dặm, Thẩm Hạo cuối cùng cũng thấy bóng người.

Nhìn y phục thì không phải đệ tử của môn phái lớn nào.

Chỉ là một tán tu, cảnh giới Đạo Thai Cảnh Ngũ Tầng.

Cũng không tệ.

Lúc này, hắn đang chiến đấu với một Yêu thú Thất Cảnh hậu kỳ.

Con yêu này cao khoảng ba mét, cánh tay và mặt đều có lân giáp, cả đuôi cũng có.

Da dày thịt béo, tán tu căn bản không đánh lại.

Cảnh giới hai bên xấp xỉ nhau, nhưng đối mặt với Yêu thú da dày thịt béo, thật sự không có cách nào.

Thẩm Hạo không có ý định giúp đỡ, mà ngồi xem.

Nhưng hắn cũng không che giấu khí tức của mình, ngược lại còn chọn phóng ra khí tức Đạo Thai Cảnh.

Rất nhanh, tán tu đột nhiên không ổn.

Một trận suy yếu, Thẩm Hạo thấy vậy, liền hiểu ra tên này cũng cố ý dùng Thần Linh Đan.

Lão tử liều với ngươi.

Vừa nói xong liền muốn tự bạo.

Kết quả, toàn bộ bị Yêu thú một móng vuốt đánh nát Đạo thai, căn bản không cho hắn cơ hội.

Giết chết tán tu, hai mắt Yêu thú lóe lên một tia sắc bén, nhìn về phía Thẩm Hạo.

Mũi nó ngửi ngửi, lạnh giọng nói: Cút ra đây.

Thẩm Hạo cười cười, bay qua.

Còn dám hiện thân, tìm chết.

Yêu thú không cho Thẩm Hạo cơ hội ra tay, trong nháy mắt đã động thủ.

Chỉ là một móng vuốt đánh vào Thẩm Hạo, liền bị hộ thuẫn cản lại.

Trên người Thẩm Hạo có rất nhiều Linh Bảo phòng ngự, Đạo bào, Hộ Tâm Kính gì cũng có.

Yêu thú tốn sức nửa ngày, cũng không có tác dụng chút nào.

Dùng chút sức đi phế vật, có phải không ăn cơm không.

Nghe vậy, hai mắt Yêu thú đỏ hoe, hận không thể xé nát Thẩm Hạo, nhưng lại không tấn công, mà không nói hai lời quay người bỏ chạy.

Nó lại không phải đồ ngốc, đương nhiên biết Thẩm Hạo không thể trêu chọc.

Nhưng đã muộn.

Thẩm Hạo trong tay ngưng tụ lôi đình màu tím, một quyền đánh vào tim Yêu thú.

Yêu thú toàn thân tê liệt ngã xuống đất.

Ngươi ngươi biết Lôi pháp.

Yêu thú sợ hãi vô cùng, mặc dù nó da dày thịt béo, nhưng đối mặt với Lôi pháp lại không có cách nào, trực tiếp có thể hủy diệt Nguyên thần của nó.

Vì chỗ biến thái nhất của Lôi pháp, chính là có thể bỏ qua phòng ngự.

Nó muốn chạy nhưng không thoát được.

Đừng nói là nó, ngay cả phòng ngự của Tiên Khiếu Cảnh cũng không cản được sự xâm nhập của Lôi pháp.

Thẩm Hạo không phí lời với nó, mà điều khiển phi kiếm, chuẩn bị giết chết tên này.

Yêu thú cầu xin tha mạng: Xin tha mạng chủ nhân, ta nguyện ý phụng ngươi làm chủ, mặc cho ngươi sai khiến.

Mẹ nó, một con Yêu thú Thất Cảnh, cũng xứng để ta thu phục ngươi.

Thu ngươi có ích lợi gì.

Nói xong, Thẩm Hạo kết liễu Yêu thú.

Hắn ném xác Yêu thú và tán tu vào không gian.

Ngay cả khi thu Yêu thú, cũng phải ở cấp bậc Hồ Cửu Nhi mới được.

Ném xác vào không gian, Thẩm Hạo cũng tiến vào không gian.

Một lượng lớn khí sương mù và huyết khí tràn đến, cảnh giới thể tu lại tăng cường.

Chương 389

Tu vi vẫn là Địa Linh Cảnh Nhất Tầng, dù sao hai người đó đều tính ra là Đạo Thai Cảnh.

Dựa vào ký ức của tán tu, Thẩm Hạo có được ký ức đại khái về khu vực lân cận.

Phía trước vài trăm cây số, là nơi có nhiều thiên tài địa bảo nhất, cũng là nơi cạnh tranh tranh đoạt mạnh nhất.

Hơn nữa, ở nơi này tán tu Tây Vực cũng có không ít, phần lớn đều là Địa Linh Cảnh.

Đông Vực, Tây Vực, Yêu thú bắt đầu chém giết lẫn nhau.

Dường như Vạn Yêu Cốc này đã trở thành chiến trường mới.

Biết được tin tức này, Thẩm Hạo rất hài lòng, nhiều người mới náo nhiệt.

Thế này mới có cảm giác ứng kiếp.

Thế là từ trong không gian đi ra, để an toàn, lần này Thẩm Hạo chọn ẩn giấu khí tức.

Dù sao người nhiều lên rồi, chỉ cần nhặt xác là được, không cần phải động thủ động cước.

Bay hơn một trăm cây số, Thẩm Hạo nhặt được ba thi thể, thi thể vẫn còn tươi, còn có nhiệt độ, chỉ là vật phẩm trên người đều bị cướp sạch.

Đương nhiên, những tài vật này Thẩm Hạo cũng không có hứng thú.

Đồ không đáng tiền.

Càng đi về phía trước, khả năng gặp thi thể càng lớn.

Trong một ngày, Thẩm Hạo lại nhặt được 38 thi thể.

Đáng tiếc là, đa số đều là Đạo Thai Cảnh sơ kỳ gà mờ, dưới Tam Tầng, không có một Địa Linh Cảnh nào.

Tìm một góc bí mật, Thẩm Hạo tiến vào không gian.

Một lượng lớn khí sương mù tràn đến.

Cảnh giới của Thẩm Hạo cũng bắt đầu tăng lên.

Địa Linh Cảnh Nhất Tầng Trung Kỳ, Nhất Tầng Hậu Kỳ, Địa Linh Cảnh Nhị Tầng, mới dừng lại, chỉ có thể coi là một bước đột phá nhỏ.

Mặc dù chậm, nhưng cũng không tệ rồi.

Nếu người thường biết Thẩm Hạo nói chậm, chắc chắn sẽ tức chết, Thẩm Hạo gia nhập Huyền Thiên Kiếm Tông đến bây giờ chưa được một tháng, trực tiếp từ Đạo Thai Cảnh Tam Tầng, đến Địa Linh Cảnh Nhị Tầng hiện tại, nói ra, đều không ai tin.

Hơn nữa lại không tốn chút sức lực nào, tu vi hoàn toàn dựa vào việc nhặt nhạnh.

Nhưng những thi thể này cũng có không ít thông tin hữu ích.

Trong đó hai thông tin, khiến Thẩm Hạo rất hài lòng.

Hướng Đông Nam, có một động phủ cổ xưa, tụ tập không ít người.

Hướng Tây Bắc, có không ít tán tu Tây Vực đang cướp bóc, không cần tiền tài, chỉ cần mạng sống.

Hướng Tây Bắc, nhóm người đó thực lực không rõ, tạm thời không đi.

Thế là, Thẩm Hạo thong dong bay về phía Đông Nam.

Một đường đi, Yêu thú không ít.

Yêu thú Tứ Cảnh, Thẩm Hạo giết vài chục con, không hổ danh Vạn Yêu Cốc.

Yêu thú Ngũ Cảnh, Lục Cảnh mỗi loại giết bốn con, Yêu thú Thất Cảnh giết hai con.

Khí huyết dồi dào, cũng khiến thể tu của Thẩm Hạo đạt đến Thất Cảnh hậu kỳ, rất nhanh sẽ đột phá Bát Cảnh.

Những Yêu thú này tuy mạnh mẽ, nhưng huyết mạch chi lực quá kém.

Nếu là Yêu thú thiên phú tuyệt thế như Hồ Cửu Nhi, một con thôi cũng đủ khiến Thẩm Hạo sướng rơn.

Đáng tiếc, Yêu thú Thập Cảnh trở lên quá mạnh, Thẩm Hạo thật sự không phải đối thủ.

Hơn nữa, cũng sẽ không đến Vạn Yêu Cốc.

Bay khoảng ba ngày, Thẩm Hạo cuối cùng cũng đến Viễn Cổ Động Phủ.

Lúc này, kết giới của động phủ đã bị phá vỡ.

Trên đất chỉ còn lại tám thi thể, tất cả mọi người đã xông vào động phủ.

Thẩm Hạo dùng thần thức quét qua, xác định không có nguy hiểm, liền thu thi thể vào không gian.

Hắn lặng lẽ tiến vào động phủ.

Nói là động phủ, kỳ thực giống như Cam Lâm Động của Thẩm Hạo, diện tích bên trong động phủ rất lớn.

Trung tâm là một hồ nước.

Trên bờ hồ còn có vài thi thể, mặt hồ không có chút máu nào.

Thẩm Hạo tiện tay ném thi thể vào không gian.

Thần thức quét qua, liền thấy không xa, hơn trăm người đang đánh nhau sống chết ở một cửa hang, có người đang tranh giành đan dược, có người đang tranh giành ngọc giản, có người đang tranh giành linh khí.

Hiển nhiên, công pháp trong ngọc giản này rất mạnh mẽ.

Thẩm Hạo thu liễm khí tức, lặng lẽ ẩn nấp.

Hắn trốn trong bóng tối, quan sát kỹ trận chiến.

Không lâu sau, có bốn người bị vây công đến chết.

Một người bị thương khá nặng, thấy không còn cơ hội, liền rút khỏi chiến đấu.

Không nói hai lời, quay người bỏ chạy, hướng chính là phía Thẩm Hạo.

Không cướp được đồ vật, cũng không ai để ý đến hắn.

Sự chú ý của tán tu đều ở phía sau, ai ngờ một đạo bạch quang lóe qua, tán tu Đạo Thai Cảnh Thất Tầng trực tiếp chết.

Hắn vạn vạn không ngờ, nơi này còn mai phục một bóng người.

Thẩm Hạo ném thi thể vào không gian, lại một lần nữa trốn đi.

Cứ như vậy, chỉ một lát sau, Thẩm Hạo đã thu hoạch được mười mấy người.

Hơn trăm người, giờ chỉ còn lại 42 người, vẫn đang tranh giành.

Thẩm Hạo cũng không vội, thong dong chờ đợi.

Đánh đến cuối cùng, chỉ còn lại 15 người.

Trạng thái của mọi người cũng đều là nỏ mạnh hết đà rồi, không

ai muốn chết.

Cuối cùng, không biết ai đề nghị, chia đều những vật tư này.

Những người khác nhìn nhau, cũng đều đồng ý, dù sao đồ của những tán tu này cũng đáng giá không ít, còn hơn là đánh nhau sống chết.

Thế là, lục soát nhẫn của các tán tu đã chết, lại chia bảo vật trong động phủ.

Công pháp ngọc giản của động phủ, tất cả mọi người đều sao chép một bản.

Nếu không phải trên đất đầy thi thể, nơi này quả là một cảnh tượng yên bình.

Chư vị đạo hữu, hôm nay thu hoạch đầy đủ, núi cao đường xa hẹn ngày gặp lại.

Gặp lại thì ai nấy tự lo, vẫn là không gặp thì tốt hơn.

Đúng vậy, chúng ta sau này còn gặp lại.

Mọi người chắp tay, nhưng ánh mắt đều rất cảnh giác, đề phòng lẫn nhau.

Đi đến bên hồ.

Thấy lối ra ngay trước mắt, mọi người trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Trong lòng cũng có chút vui mừng.

Chương 390

Lần này tuy cùng hưởng động phủ, nhưng trong nhẫn của các tán tu khác cũng thu hoạch rất nhiều, coi như cướp của người giàu chia cho người nghèo.

Không ít người đều tính toán rời khỏi Vạn Yêu Cốc rồi, thu hoạch hôm nay đã đủ rồi.

Đột nhiên, mọi người chỉ cảm thấy cảnh vật xung quanh thay đổi.

Lá cây xanh tươi ban đầu bắt đầu úa vàng, gió thu thổi qua, nhẹ nhàng rơi xuống.

Sau đó, không khí càng lúc càng lạnh, mặt hồ cũng bắt đầu đóng băng.

Bầu trời âm u, một màu trắng xóa, tuyết lớn như lông ngỗng nhẹ nhàng rơi xuống.

Không hay rồi, chúng ta đã tiến vào trận pháp.

Đây hình như là Tứ Tượng Sát Trận của Huyền Thiên Kiếm Tông.

Sau đó lại là gió mạnh gào thét, gió lạnh như dao.

Gió thổi vào mặt bọn họ, đau như dao cắt, trên người cũng đau.

Cúi đầu nhìn, lại phát hiện thật sự bị thương.

Máu, là máu, đây không phải gió, đây là kiếm ý.

Mọi người sợ đến tái mặt.

Tiền bối xin tha mạng, chúng ta nguyện ý Lời chưa dứt, liền tắt thở.

Chưa đầy một phút, những người này đều chết hết trong kiếm

trận, không có cơ hội chạy thoát.

Ném thi thể những người này vào không gian, Thẩm Hạo mới xem ngọc giản.

Bên trong quả thật là một môn công pháp, nhưng chỉ có thể coi là nhị lưu, có thể tu luyện đến Thiên Linh Cảnh.

Mở đan dược ra, mười mấy bình đan dược, đan dược bên trong lại chỉ là Địa Uẩn Đan, chỉ có một bình Thiên Linh Đan.

Chút đồ này, cũng xứng gọi là Viễn Cổ Động Phủ.

Ném xuống đất Thẩm Hạo cũng lười nhìn.

Đồ Tô Thiền cho còn mạnh hơn những thứ này.

Thẩm Hạo đâu biết nỗi khổ của tán tu, có được một cơ duyên nhỏ như vậy, đã là vạn lần khó khăn rồi, tốn hết toàn lực.

Thế giới Tây Du, ai cũng biết Ngũ Trang Quán có Nhân Sâm Quả, ăn vào có thể trường sinh, lại có thể chứng đạo quả, nhưng yêu quái nào dám đi.

Trở lại động phủ, ném tất cả thi thể vào không gian, Thẩm Hạo mới vô cùng hài lòng.

Vừa chuẩn bị tiến vào không gian, lại phát hiện còn có người đến.

Thẩm Hạo suy nghĩ một chút, lại ném ngọc giản và đan dược xuống đất.

Đồng thời, còn đem tất cả cực phẩm linh khí của những tán tu trước đó, đều ném vào động phủ.

Tính toán giăng bẫy.

Pháp khí tốt nhất ở đây, lại chỉ là một Hạ phẩm Linh Bảo, Thẩm Hạo cảm thấy hơi không đủ, lại đem phi kiếm Trung phẩm Linh Bảo

mà Mộ Dung Lâm tặng hắn đặt vào động phủ.

Làm xong tất cả những điều này, Thẩm Hạo lại một lần nữa chọn ẩn nấp.

Thấy chỉ có sáu người đi vào, Thẩm Hạo có chút thất vọng, quá ít.

Hắn trốn một bên lén xem, chỉ thấy sáu người tiến vào động phủ, nhìn thấy trong động phủ có nhiều linh khí, ngọc giản như vậy, ai nấy đều kích động không thôi.

Đặc biệt là khi nhìn thấy thanh phi kiếm Trung phẩm Linh Bảo kia, lại càng xông lên, điên cuồng tranh giành.

Cảnh này, có chút giống du khách đi chơi ở khu danh lam thắng cảnh, ném thức ăn cho cá, xem đàn cá tranh giành.

Thẩm Hạo vui vẻ xem bọn họ tranh giành.

Trong nháy mắt Thẩm Hạo đã mở ra suy nghĩ, nơi này tốt thật.

Xem ra phải làm chút động tĩnh lớn mới được.

Không nỡ bỏ con thì không bắt được sói.

Suy nghĩ một chút, Thẩm Hạo cảm thấy nên ném thêm chút mồi nhử.

Nghĩ đến công pháp.

Công pháp của Thanh Phong Quan, Đan Hà Động hắn đều có, Viêm Dương Đan Kinh của Đan Hà Động, Trường Thanh Tiên Pháp của Thanh Phong Quan.

Những công pháp này Thẩm Hạo cũng không thèm, nhưng nếu đặt ra bên ngoài thì đó là bí tịch tuyệt thế, đừng nói ở Vạn Yêu Cốc, ngay cả ở toàn bộ Linh Vân Đại Lục cũng sẽ tranh giành đến vỡ đầu chảy máu.

Tuy nhiên công pháp, nếu không mở ra xem, cũng không có sức hấp dẫn gì.

Xa không bằng Linh Bảo, Thiên Tài Địa Bảo mang lại cảm giác trực quan cho người khác, vừa nhìn là biết là gì.

Đột nhiên, mắt Thẩm Hạo sáng lên, đúng vậy, sao lại quên Thiên Tài Địa Bảo chứ.

Mẹ nó, không có Thiên Tài Địa Bảo thì ta tạo cho ngươi.

Cái gọi là, không có thương không có pháo, kẻ địch tạo cho chúng ta.

Trong không gian của Thẩm Hạo còn có không ít Vạn Niên Linh Dược mà Hồ Cửu Nhi tặng.

Cái này chắc chắn có thể có được, so với đan dược công pháp, Vạn Niên Linh Dược không những sẽ phóng thích hà quang, khí tức phát ra, còn sẽ dẫn dụ vô số yêu thú.

Hay, hay, hay, ý này thật không tồi.

Sáu tán tu đi vào, trực tiếp chết bốn người.

Còn lại hai người cũng bị Thẩm Hạo giết.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo tiến vào không gian.

Không gian tràn ngập sương mù, phiêu đãng vô định, Thẩm Hạo vừa vào, sương mù đã lập tức lao đến, như tìm được vật chủ.

Thẩm Hạo nhắm hai mắt lại, tĩnh lặng hưởng thụ niềm vui tu vi thăng cấp.

Địa Linh Cảnh Nhị Tầng Trung Kỳ, Địa Linh Cảnh Nhị Tầng Hậu Kỳ.

Địa Linh Cảnh Tam Tầng, Địa Linh Cảnh Tam Tầng Trung Kỳ,

Địa Linh Cảnh Tam Tầng Hậu Kỳ, Địa Linh Cảnh Tam Tầng Đỉnh Phong thì dừng lại.

Điều này khiến Thẩm Hạo có chút tiếc nuối, hơn trăm Đạo Thai Cảnh cũng không được bao nhiêu.

Không gian hấp thu hai phần ba, phần còn lại cũng không giúp hắn đột phá Tứ Tầng.

Nhưng cũng đã quen rồi.

Chỉ có thể nói, những tán tu đến lần này, đẳng cấp quá thấp, tu vi cũng không ngưng thực.

Nếu tất cả đều là Địa Linh Cảnh thì sướng rồi.

Đồng thời, thể tu của hắn cũng đã đạt đến Thất Cảnh Đỉnh Phong.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo lại trở lại động phủ.

Lấy từ không gian ra một cây Vạn Niên Kim Ngọc Diệp.

Suy nghĩ một chút Thẩm Hạo lại cảm thấy không đúng, Vạn Niên Linh Dược này rất mạnh, vậy thì những yêu thú và tu sĩ bị hấp dẫn đến cũng sẽ mạnh hơn.

Không đánh lại thì sao.

Đúng vậy, tuần tự tiệm tiến, đợi tu vi càng lúc càng cao rồi hẵng phóng ra Vạn Niên Linh Dược.

Nhưng cũng phải bố trí vài trận pháp mới được.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo bắt đầu luyện chế Trận Kỳ Ngũ Hành Linh Kỳ.

Trước đó, cái Tứ Tượng Sát Trận dùng hình như bị nhận ra rồi, làm sao được.

Ngũ Hành Kỳ Trận, trước đó vì đẳng cấp quá thấp.

Bây giờ khác rồi, Thẩm Hạo tự mình có thể luyện chế Cực phẩm Linh Khí.

Dùng năm ngày, luyện chế ra Ngũ Hành Kỳ Tử, đều là Thượng phẩm Linh Khí.

Cũng không tệ.

Chương 391

Sau khi chuẩn bị xong, Thẩm Hạo bắt đầu bố trí.

Một cái động phủ nhỏ bé, Thẩm Hạo tổng cộng bố trí mười trận pháp.

Có Sát Trận, có Khốn Trận, có Huyễn Trận.

Có trận pháp của Thiên Vũ Hoàng Triều, trận pháp của Huyền Thiên Kiếm Tông, cũng có trận pháp của Thanh Phong Quan.

Tóm lại là đủ loại.

Đặt hai cây Thiên Niên Linh Dược, mười mấy bình đan dược không rõ công hiệu, đều là thu hoạch từ tán tu, Thẩm Hạo cũng không thèm nhìn.

Đồng thời cũng ném tất cả linh khí của tán tu vào đó.

Cả Trung phẩm Linh Bảo của Mộ Dung Lâm cũng không lấy lại, lại đặt thêm một thanh Trung phẩm Linh Bảo nữa.

Còn ném mười mấy miếng ngọc giản, nhìn qua đều là bí tịch.

Làm xong tất cả những điều này, Thẩm Hạo cười hắc hắc, trốn vào không gian chờ đợi con cá cắn câu.

Ngày đầu tiên không có ai, ngày thứ hai, đến bảy người.

Thấy những người đến đều là tán tu Đạo Thai Cảnh Ngũ Tầng hoặc tương đương, Thẩm Hạo không có hứng thú, để bọn họ đi qua.

Khi bảy tán tu nhìn thấy bảo quang trong động phủ phát ra từ phía, từng người một kích động không thôi.

Nhưng dù cố gắng thế nào cũng không phá giải được trận pháp, thấy bảo vật ngay trước mắt, nhưng không lấy được, sốt ruột đến

chết.

Nhưng những trận pháp này, bọn họ căn bản chưa từng thấy cách phá giải.

Bảy người nghiên cứu một ngày cũng không có tác dụng, khiến Thẩm Hạo cũng hết kiên nhẫn.

Trực tiếp khởi động sát trận.

Không hay rồi, là sát trận, mau phòng ngự.

Mau.

Đáng tiếc đã muộn.

Đối mặt với sát trận do Thẩm Hạo bố trí, bảy người không có chút sức phản kháng.

Bốn người chết ngay lập tức.

Còn ba người kia, Thẩm Hạo tha cho bọn họ, để bọn họ rời đi.

Rượu ngon cũng sợ ngõ sâu, ngươi có đồ tốt, thì cũng phải có người tuyên truyền chứ.

Đối mặt với sát trận khủng bố vô cùng, bọn họ đâu dám ở lại lâu, ba người vội vàng bỏ chạy, Thẩm Hạo thu bốn thi thể vào không gian.

Vừa tiến vào không gian, Thẩm Hạo vốn đã ở Địa Linh Cảnh Tam Tầng Đỉnh Phong, lại một lần nữa đột phá.

Thực lực đạt đến Địa Linh Cảnh Tứ Tầng.

Cũng không tệ.

Ổn định trạng thái xong, Thẩm Hạo như một thợ săn xuất sắc, tĩnh lặng chờ đợi con mồi cắn câu.

Quả nhiên, chiến lược của Thẩm Hạo là đúng.

Không biết có phải do tuyên truyền có tác dụng hay không, sau ba

ngày, đột nhiên đến 66 người.

Thẩm Hạo dùng thần thức quét qua một lượt, vẫn không có Địa Linh Cảnh nào, nhưng cũng được rồi.

Lộc Đạo hữu, chính là nơi này.

Đi, mọi người cùng xông vào, động phủ này ít nhất cũng có ngàn năm rồi, ta không tin, trận pháp này có thể lợi hại đến mức nào.

Đúng vậy, chúng ta nhiều người như vậy, còn sợ gì.

Được.

Thẩm Hạo cũng không vội khởi động trận pháp, muốn câu cá, ngươi cũng phải để cá thấy mồi chứ.

Rất nhanh, mọi người đến động phủ.

Khi nhìn thấy linh khí đầy đất, giữa trung tâm lại có Linh Bảo, hơn nữa còn là hai thanh Trung phẩm Linh Bảo, từng người một hưng phấn không thôi.

Không ít người ánh mắt đều nhìn về phía những ngọc giản kia.

Đây chính là công pháp a.

Linh Bảo Trung phẩm đặt bên cạnh, công pháp này có thể đơn giản sao.

Nhìn quanh, không có một thi thể nào.

Nơi này thật sự có trận pháp sao.

Ta sao lại cảm thấy nơi này sạch sẽ như vậy, như thể bị người khác dọn dẹp qua vậy.

Không biết.

Nhưng đa số người đều có ánh mắt tham lam, muốn độc chiếm.

Chỉ là không có ai dẫn đầu hành động.

Ngay khi mọi người đang do dự, Thẩm Hạo đã khởi động trận pháp.

Huyễn Trận, cộng thêm ba tầng Sát Trận cùng lúc khởi động.

Mọi người chỉ cảm thấy cảnh vật xung quanh thay đổi.

Không hay rồi, trận pháp khởi động rồi.

Mau mọi người làm tốt phòng ngự.

Lời chưa dứt, đã có người chết trong trận pháp.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tục.

Khoảnh khắc này, bọn họ mới lĩnh hội được sự đáng sợ của trận pháp.

Thấy chỉ còn lại 12 người, Thẩm Hạo liền dừng trận pháp.

Thả bọn họ rời đi.

Mặc dù trận pháp mạnh mẽ, nhưng sự dụ hoặc là chí mạng.

Thẩm Hạo tin rằng những người này chắc chắn sẽ quay lại.

Ném 54 thi thể vào không gian, Thẩm Hạo đơn giản sửa chữa lại trận pháp một chút, lại dọn dẹp chiến trường một chút.

Mọi thứ lại khôi phục như mới.

Trở lại không gian, cảnh giới của Thẩm Hạo lại tăng lên, tuy nhiên nhiều người như vậy, cũng chỉ khiến cảnh giới của hắn đạt đến Địa Linh Cảnh Tứ Tầng Trung Kỳ, không đột phá Tứ Tầng Hậu Kỳ.

Vận chuyển Huyền Thiên Kiếm Điển một lần, Thẩm Hạo mở mắt.

Thế là, tiếp tục câu cá.

Mặc dù thực lực của những người này đều chỉ là Đạo Thai Cảnh, nhưng cũng an toàn đúng không.

Tiên Thiên Linh Thể của Thẩm Hạo, cũng đang âm thầm tiến hóa, đã tiến hóa đến sáu mươi lăm phần trăm, rất nhanh sẽ đột phá Tiên Thiên Đạo Thể.

Tiếp theo, điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là, đã ba ngày rồi mà không có một ai đến.

Thẩm Hạo bắt đầu nghi ngờ có phải bị dọa sợ rồi không, không ai dám đến nữa.

Ngày thứ bảy, ngay khi Thẩm Hạo đang chờ đợi đến sốt ruột, đang suy nghĩ có nên tăng thêm mồi nhử, thả một cây Vạn Niên Linh Dược hay không, ngay lúc đó cuối cùng cũng có người đến.

Lần này đến ba mươi lăm người, trong đó còn có hai Địa Linh Cảnh.

Khiến mắt Thẩm Hạo sáng lên, cuối cùng cũng có chút thú vị rồi.

Hai Địa Linh Cảnh cũng là tán tu.

Hai người dùng thần thức quét qua toàn bộ động phủ, cũng không phát hiện điều gì bất thường.

Lộc Trì, ngươi xác định nơi này có trận pháp.

Tu sĩ trung niên tên Lộc Trì, vẻ mặt khẳng định nói: Một trăm phần trăm xác định.

Vậy tại sao không có một thi thể nào.

Cái này ta không biết, tóm lại trong động phủ có vô số bí tịch và linh khí, bảo khí.

Được, nếu ngươi lừa ta, ngươi chết chắc rồi.

Nhìn hai người đi phía trước, ánh mắt Lộc Trì lóe lên một tia độc ác.

Lần trước thoát ra từ động phủ, liền bị hai người này cướp đoạt, nếu không phải nói động phủ này có bí bảo, thật sự chưa chắc sống được.

Lần này vừa hay lợi dụng trận pháp để báo thù.

Dù sao cũng không chạy thoát được, cùng lắm thì cùng chết.

Chỉ có tự mình trải nghiệm uy lực của trận pháp, mới biết sự đáng sợ của nó.

Lộc Trì có kinh nghiệm từ lần trước, hắn phát hiện chỉ cần đứng ở vị trí trung tâm nhất thì sẽ không sao.

Rất kỳ diệu.

Chương 392

Thế là, Lộc Trì không cùng mọi người xông vào động phủ, mà đứng ở vị trí lần trước hắn đứng để chờ đợi.

Hai Địa Linh Cảnh là hai huynh đệ, chỉ cần không gặp phải ba đại tiên môn, xưa nay luôn hoành hành bá đạo.

Hai người nhìn thấy Linh Bảo trong động phủ, vô số linh khí trên đất, cũng như ngọc giản, lập tức mừng như điên.

Chứng minh Lộc Trì nói không sai.

Tốt, đều là của hai huynh đệ chúng ta.

Thẩm Hạo đang ẩn nấp trong bóng tối cũng vui mừng, đây chính là cảm giác cầm lưỡi hái cắt rau hẹ sao, hết đợt này đến đợt khác.

Thật sảng khoái.

Lộc Trì nhìn hai người, trong lòng khẽ cười lạnh.

Hắn phát hiện nơi đây nguy cơ tứ phía.

Thi thể của những tán tu chết mấy ngày trước đều biến mất, quá kỳ dị.

Hơn nữa, hoàn toàn không cảm nhận được bất kỳ trận pháp nào tồn tại.

Rất rõ ràng, đây chính là sự tĩnh lặng trước cơn bão.

Hai Địa Linh Cảnh nhìn Linh Bảo, Linh Khí, Đan Dược, Ngọc Giản, liếc nhìn nhau, đồng loạt nở nụ cười.

Chỉ là nụ cười này có chút tàn nhẫn.

Sự ăn ý lâu dài, cả hai đều hiểu suy nghĩ của đối phương.

Bảo vật ở đây đều là của họ, vì đã có trận pháp, vậy cứ để đám pháo hôi kia đi lấy.

Thế là, quay đầu nhìn về phía Lộc Trì đang trốn phía sau.

Lộc Trì còn ngây ra đó làm gì, mau qua đó lấy bảo vật cho ta.

Nghe vậy, lòng Lộc Trì như chìm xuống.

Tâm hắn rơi thẳng xuống đáy biển.

Hắn vạn vạn không ngờ, hai người này lại khốn nạn đến vậy, đối mặt với bảo vật lại không phải là người đầu tiên xông lên, mà lại muốn hắn đi chịu chết.

Sao không dám đi.

Ngươi nếu không đi, lão tử bây giờ có thể giết ngươi ngay.

Thấy ánh mắt hổ thị đam đam của hai người, Lộc Trì chỉ đành cứng rắn tiến lên.

Mỗi bước đi, dường như đều dùng hết toàn bộ khí lực.

Mồ hôi lạnh trên trán không ngừng chảy xuống.

Nhưng, khi Lộc Trì bước vào động phủ, hắn lại phát hiện mình không sao cả.

Trận pháp căn bản không hề khởi động.

Hơn nữa, ngay cả Huyễn Trận lúc trước cũng không còn.

Trong lòng đại kinh, chuyện này là sao.

Chẳng lẽ uy lực của trận pháp trước đó đã tiêu hao hết rồi.

Không còn trận pháp, Lộc Trì trong lòng không những không vui, mà ngược lại vô cùng đau khổ.

Dù sao, nếu sớm biết không còn trận pháp, hắn trước đó đã không nên chạy.

Bây giờ trận pháp biến mất, tất cả bảo vật đều sẽ tiện nghi cho hai tên khốn nạn này.

Chuyện này quả thực còn khó chịu hơn cả giết hắn.

Nghĩ đến đây, Lộc Trì cấp tốc bước lên phía trước.

Thấy không có trận pháp, mọi người lập tức ồ ạt xông lên, bắt đầu tranh đoạt.

Hai huynh đệ chửi lớn một tiếng: Lộc Trì ngươi tìm chết, dám lừa chúng ta.

Rồi cũng vội vàng gia nhập cuộc chiến tranh đoạt.

Thấy mọi người mặt đỏ tía tai, Thẩm Hạo đảo không kích hoạt trận pháp, trước tiên để trận pháp nghỉ ngơi một lúc.

Còn Lộc Trì nhìn thấy mọi người và hai huynh đệ đều xông lên, biết đây là cơ hội duy nhất để trốn thoát.

Hắn không mang theo thứ gì, xoay người bỏ đi.

Đối với sự rời đi của Lộc Trì, Thẩm Hạo cũng không ngăn cản.

Hắn muốn chính là hai huynh đệ Địa Linh Cảnh kia.

Rất nhanh thương vong quá nửa, Thẩm Hạo phóng đi mấy tên Đạo Thai Cảnh.

Thấy hai huynh đệ Địa Linh Cảnh muốn bỏ chạy, hắn trực tiếp kích hoạt trận pháp.

Một cỗ sát khí ngút trời, nháy mắt tràn ngập.

Hai huynh đệ lập tức trở nên ngưng trọng.

Bọn họ không ngờ, trận pháp này đột nhiên lại khởi động.

Lập tức phòng ngự.

Nhưng kết quả, căn bản không phòng thủ được.

Kiếm ý sắc bén vô cùng sóng sau nối sóng trước.

Khiên hộ thân của bọn họ dường như chỉ là một trò đùa.

Nhìn những Phi Kiếm tấn công về phía mình, hai người chấn kinh không thôi.

Cực phẩm Linh Bảo, sao có thể.

Phi Kiếm không giải thích với bọn họ, trực tiếp xuyên qua thân thể hai người, không những thế, Nguyên Thần của hai người cũng bị một kiếm chém giết.

Thi thể trực tiếp đổ rầm xuống đất.

Muốn độc chiếm, cuối cùng lại bị giết.

Bọn họ cũng không ngờ, trận pháp này còn có người thao túng.

Thẩm Hạo thần thức quét qua, phát hiện không còn ai nữa.

Lúc này hắn mới hiện thân.

Hắn ném tất cả thi thể vào trong không gian.

Sau khi sửa chữa trận pháp, dọn dẹp chiến trường.

Thẩm Hạo liền một lần nữa đi vào không gian.

Lần này sương mù ngưng tụ không tan, mạnh hơn trước rất nhiều.

Hấp thu xong tất cả sương mù trong không gian, Nguyên Thần của Thẩm Hạo ngày càng mạnh mẽ.

Cảnh giới tăng vùn vụt.

Từ Địa Linh Cảnh tầng bốn trung kỳ một đường thẳng tiến, Địa Linh Cảnh tầng bốn hậu kỳ, đỉnh phong.

Địa Linh Cảnh tầng năm sơ kỳ, cuối cùng dừng lại ở Địa Linh Cảnh tầng năm trung kỳ.

Tổng thể mà nói, việc đề thăng cảnh giới vẫn không quá khó khăn.

Thế là, hắn liền ngồi khoanh chân, bắt đầu vận chuyển công pháp.

Ba chu thiên sau, hắn mới mở mắt, cảm thụ sức mạnh bùng nổ.

Thẩm Hạo cảm thấy có phải nên thả Vạn năm Linh Dược ra ngoài không.

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy không đủ an toàn, hay là lại thăng thêm một tầng nữa.

Ừm, cái này có thể có.

Xã hội hài hòa, ổn định áp đảo tất cả.

Không sai, giữ vững đạo tâm mới là vương đạo.

Thế là, Thẩm Hạo từ trong không gian đi ra.

Chương 393

Lại thả thêm ít Linh Quả ra ngoài.

Cảm thấy sự hấp dẫn chưa đủ lớn, hắn liền từ trong ký ức của những tán tu này, tìm được một bộ công pháp khá ổn.

Đại khái có thể tu luyện đến Địa Linh Cảnh.

Hắn sao chép mấy miếng ngọc giản, ném bên bờ hồ.

Còn chưa vào động phủ đã có công pháp, vậy bên trong động phủ phải thơm đến mức nào.

Không sai, chính là đạo lý này.

Lần này Thẩm Hạo lại lấy ra một thanh Thượng phẩm Linh Bảo đặt ở nơi dễ thấy nhất.

Bố trí xong trận pháp, Thẩm Hạo liền trốn trong không gian, âm thầm theo dõi.

Có lẽ vì đã giết quá nhiều, mười mấy ngày rồi không có ai đến.

Thẩm Hạo liền hiểu, khu vực xung quanh này chắc đã chết gần hết rồi.

Hắn cũng không vội, câu cá chấp pháp, cái cần chính là người tình nguyện mắc câu.

Sẽ luôn có người không nhịn được lòng tham.

Tuy nhiên Thẩm Hạo cũng đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, nếu đợi thêm một tuần nữa mà vẫn không có ai đến, hắn sẽ thả Vạn năm Linh Dược ra.

Quả nhiên, lại qua mấy ngày nữa.

Cuối cùng cũng có một nhóm người đến.

Và Lộc Trì, kẻ đã hai lần bỏ chạy, cũng ở trong đó.

Nhìn thấy Lộc Trì Thẩm Hạo liền vui vẻ, thằng nhóc này thật sự không sợ chết.

Lần này người đến cũng không ít, tổng cộng 53 người.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là, trong số đó lại còn ẩn giấu một Địa Linh Cảnh tầng hai, hiển nhiên cũng là một tên mưu mô.

Tuy nhiên nhìn mọi người ai nấy đều cảnh giác, có vẻ là một liên minh tạm thời.

Lộc đạo hữu, đồ bên trong này khẳng định sớm đã không còn rồi.

Lộc Trì cũng không dám bảo đảm, vừa định nói gì đó, một người bên cạnh đã kinh hỉ nói: Ta nhặt được một ngọc giản, bên trong lại có một bộ công pháp.

Nghe vậy, ánh mắt mọi người sáng lên.

Vội vàng tìm kiếm khắp nơi.

Rất nhanh, không ít người đều tìm được ngọc giản.

Lộc Trì cũng ngớ người, từ khi nào bên bờ hồ lại có ngọc giản công pháp.

Thấy mọi người đều nhặt được ngọc giản, trong lòng hắn cũng nóng ran.

Sau đó lại cảnh giác trở lại.

Nơi này hắn đã là lần thứ ba đến rồi, hai lần trước làm gì có ngọc giản nào.

Vậy tại sao lần này lại có ngọc giản.

Có phải có người cố ý ném không.

Nghĩ đến đây, Lộc Trì cảnh giác nhìn quanh nói: Cẩn thận một chút, nơi này có nguy hiểm.

Lộc đạo hữu, ngươi không phải nói có người đã đến rồi sao, sao vẫn còn ngọc giản.

Cẩn thận quá mức rồi đó.

Đúng vậy, trong động chắc chắn có bảo bối tốt hơn, không nói nữa, ta đi vào trước đây.

Đợi ta.

Mọi người thần thức quét qua, căn bản không phát hiện ra ai.

Đến động phủ, bên trong động phủ châu quang bảo khí, Linh Khí dường như không cần tiền, chất đống thành từng ngọn đồi nhỏ, ánh mắt mọi người sáng rỡ, trong lòng lập tức hừng hực vô cùng.

Đặc biệt là khi nhìn thấy Linh Bảo đang phát ra từng đợt khí thế kia.

Đây lại là Thượng phẩm Linh Bảo, trời ơi.

Bên cạnh Thượng phẩm Linh Bảo còn có một ngọc giản và đan dược.

Ánh mắt mọi người đỏ ngầu, Thượng phẩm Linh Bảo bên ngoài căn bản không có.

Ngay cả Hạ phẩm Linh Bảo bọn họ cũng không có.

Lộc Trì trong lòng cũng vô cùng động lòng.

Nhưng đột nhiên, sau lưng hắn toát ra một trận mồ hôi lạnh.

Bởi vì hắn phát hiện, trong đó còn có không ít Linh Khí là của những tán tu đã chết trước đó.

Điểm quan trọng nhất, có hai thanh Cực phẩm Linh Khí, lại chính

là Linh Khí của hai huynh đệ đã uy hiếp hắn trước đó.

Địa Linh Cảnh đều chết ở đây, mức độ nguy hiểm ở đây lại một lần nữa tăng cao.

Linh Khí lại bị người ta đặt trong động phủ, chứng tỏ bọn họ đều đã chết, nhưng thi thể lại một lần nữa kỳ dị biến mất.

Hơn nữa, hai lần trước đến đây, đều không có Thượng phẩm Linh Bảo, bây giờ lại có, điều này rõ ràng là do con người làm.

Nơi này là một cái bẫy lớn, một cái bẫy nhắm vào tất cả mọi người.

Hít Nghĩ đến đây, hắn hít vào một hơi lạnh, lưng toàn là mồ hôi lạnh, tim hắn đã nhảy lên đến tận cổ họng.

Nói không chừng người đứng sau, đang dõi theo nơi này.

Càng nghĩ càng kinh khủng.

Hai chân hắn bắt đầu mềm nhũn.

Còn, lúc này, cái gọi là liên minh, đã vì tranh giành Thượng phẩm Linh Bảo mà điên cuồng chém giết lẫn nhau.

Nhìn thấy cảnh này, Lộc Trì quay đầu bỏ chạy, không chút do dự.

Ngay khi Lộc Trì vừa đi được một lát, từng trận tiếng kêu thảm thiết truyền đến.

Lộc Trì sợ đến mức suýt nữa ngã từ trên không xuống.

Còn cảnh giới của Thẩm Hạo, cũng đã đạt đến Địa Linh Cảnh tầng sáu sơ kỳ.

Cảm thụ linh lực bành trướng trong cơ thể, Thẩm Hạo thần thanh khí sảng.

Thế là, hắn ngồi khoanh chân trong không gian.

Vừa đột phá trạng thái không ổn định, vẫn phải điều chỉnh một phen.

Vận chuyển mấy chục đại chu thiên, mười ngày đã trôi qua.

Sau mười ngày tu luyện, hắn mới hoàn toàn lĩnh hội được sự huyền diệu của Địa Linh Cảnh tầng sáu.

Sau đó, thần thức mới chú ý đến động phủ.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là, mười ngày này lại không có ai đến.

Một chuyện rất khó hiểu.

Chẳng lẽ cá ở khu vực này đã hết rồi.

Hay là nên đổi chỗ khác để đặt bẫy.

Nghĩ đi nghĩ lại, Thẩm Hạo vẫn quyết định đợi thêm.

Đợi thêm hai ngày, nếu vẫn không có ai đến, hắn sẽ đổi chỗ khác, tiếp tục như vậy.

Ngày thứ hai, ba tên lâu la Đạo Thai Cảnh sơ kỳ đến.

Thẩm Hạo chẳng buồn bận tâm.

Trực tiếp kích hoạt trận pháp phòng ngự, để bọn họ tấn công.

Xem ra tin tức từ Thí Luyện Thành không sai, nơi đây quả thật có đại bảo tàng.

Với thực lực của chúng ta, e rằng rất khó công phá, nhất định phải tìm người giúp đỡ.

Nếu nhiều người, đồ bên trong chia thế nào.

Ba người vội vàng nóng nảy, đi vòng quanh tại chỗ.

Bảo sơn ngay trước mắt, nhưng lại không thể đoạt được.

Để bọn họ chia sẻ với người khác, trong lòng lại không nỡ.

Nhất thời, tim đập như bị người ta cào cấu, khó chịu rối rắm.

Chương 394

Sự không nên trì hoãn, đi thôi, kẻo lãng phí thời gian.

Nhìn thấy ba người rời đi, Thẩm Hạo cũng không động thủ.

Hắn ước gì có nhiều người hơn nữa tuyên truyền.

Thời gian như ngựa trắng vụt qua kẽ hở.

Mười ngày nhanh chóng trôi qua.

Trong mười ngày này, tòa động phủ vô danh này, lục tục có người đến, có người đi.

Có người ở lại canh giữ không muốn rời.

Đối với những tán tu này, Thẩm Hạo đều không động đến bọn họ.

Không có ý nghĩa.

Thẩm Hạo cũng không vội, một khi nhân khí tích lũy đủ rồi, thì có thể kiếm một mẻ lớn.

Quả nhiên, trời không phụ người có lòng.

Lại qua khoảng tám ngày nữa, chuyện động phủ này có bí bảo, cũng triệt để lan truyền ra.

Toàn bộ Thí Luyện Thành lượng người đột nhiên tăng vọt.

Ngay cả Tam Đại Tiên Môn cũng bị kinh động.

Tuy nhiên, Tam Đại Tiên Môn sau vụ Đường chủ bị giết, thi thể bị mất tích, vẫn luôn cảnh giác, không dám có chút hành động nào.

Hơn nữa, đồ bên trong, Tam Đại Tiên Môn cũng chẳng thèm để mắt đến.

Trong dân gian cũng lưu truyền, động phủ này là một cái bẫy.

Nhưng suy nghĩ của mỗi người là khác nhau.

Kẻ nhát gan chết đói, kẻ to gan chết no.

Vẫn có không ít người động lòng.

Tán tu bọn họ không giống như những đại môn đại phái kia, có sư thừa, có tài nguyên, bọn họ không có gì cả, mỗi bước tiến lên, đều phải cẩn thận dè dặt dốc hết sức lực.

Không mạo hiểm sao được.

Ngay khi Thẩm Hạo cũng đợi đến mức mất kiên nhẫn, đột nhiên một lượng lớn tán tu ập đến.

Nhất thời có 300 người.

Hay thật, hoàn toàn giống như đang đi chợ vậy, đen kịt một vùng.

Thẩm Hạo thần thức quét qua, đều là Đạo Thai Cảnh, phần lớn vẫn là sơ kỳ.

May mà số lượng lớn, cũng miễn cưỡng chấp nhận được.

Ước chừng đợt này qua đi, ít nhất mấy tháng cũng sẽ không có ai đến nữa.

Đột nhiên, Thẩm Hạo cảm nhận được ba Địa Linh Cảnh, tu vi đều là khoảng tầng ba.

Tuy nhiên ba người này đều không tiến vào, mà là ở bên ngoài phòng thủ, dường như định hắc cật hắc.

Chiêu này quả thật không tệ.

Mọi người cẩn thận dè dặt đi đến động phủ.

Nhưng cảnh sắc xung quanh đột nhiên biến ảo khó lường.

Lúc thì liệt nhật, lúc thì băng sương.

Bọn họ toàn bộ đều tiến vào ảo cảnh, nhất thời tất cả mọi người

đều đứng ngây ngốc tại chỗ.

Thẩm Hạo cũng không kích hoạt sát trận, trước tiên để bọn họ đứng phạt.

Ngay cả Thẩm Hạo cũng không ngờ, Thiên Diễn Ngũ Hành Kiếm Trận mà hắn bày ra lại lợi hại đến vậy.

Thiên Diễn Ngũ Hành Kiếm Trận, lấy Linh Bảo làm trận nhãn, hạ tiếp địa mạch tổ tông, hợp nhất với núi sông, trận pháp tự thành.

Hơn nữa có thể điên đảo âm dương ngũ hành, diễn sinh ra các loại huyễn tượng.

Lại còn có thể công, thủ, sát, khốn, các loại trận pháp kỳ diệu.

Tất cả đều nằm trong ý niệm của chủ trận giả, quả thật sinh tử không do mình.

Dựa theo ký ức, Huyễn Trận và Sát Trận bên trong Thiên Diễn Ngũ Hành Kiếm Trận không giống nhau.

Uy lực của Huyễn Trận, không nhìn Pháp Bảo, mà nhìn cường nhược Nguyên Thần của chủ trận giả, Nguyên Thần càng mạnh, Huyễn Trận càng lợi hại.

Vừa hay, Nguyên Thần của Thẩm Hạo lại đặc biệt cường đại.

Đừng nói những lâu la này, ngay cả Nguyên Thần của sư phụ Tô Thiền cũng không bằng một phần mười của Thẩm Hạo.

Trước đây cảm thấy Huyễn Trận chẳng có tác dụng gì, bây giờ xem ra thứ này thật sự mạnh mẽ a.

Chỉ cần khống chế được người, tất cả đều là dê đợi làm thịt.

Thẩm Hạo cũng không vội, mà là yên lặng chờ đợi ba Địa Linh Cảnh bên ngoài đi vào.

Ba ngày trôi qua, Thẩm Hạo không vội, ba Địa Linh Cảnh lại vội vàng.

Thần thức muốn dò xét, nhưng lại phát hiện bị kết giới trận pháp ngăn cản.

Căn bản không biết tình huống bên trong.

Lại qua hai ngày, thấy hai người vẫn không tiến vào.

Thẩm Hạo cũng không đợi nữa, trực tiếp kích hoạt Sát Trận. 300 người trong giấc mộng, vinh đăng tiên giới.

Cũng không cần phải sống khổ sở nữa.

Thu thi thể vào không gian, nháy mắt bị thôn phệ.

Biến thành một lượng lớn sương mù.

Những sương mù này sau khi được không gian chuyển hóa đều biến thành Thiên Địa Linh Khí chí thuần của thiên địa, không có một chút tạp chất.

Nhất thời lưu chuyển khắp bách hài, thân thể Thẩm Hạo phiêu phù giữa không trung, ẩn ẩn mang theo một tia đạo vận.

Cảnh giới của Thẩm Hạo cũng nhanh chóng tăng lên.

Địa Linh Cảnh tầng sáu sơ kỳ, bắt đầu leo lên.

Địa Linh Cảnh tầng sáu trung kỳ, Địa Linh Cảnh tầng sáu hậu kỳ, Địa Linh Cảnh tầng sáu đỉnh phong.

Dừng lại ở Địa Linh Cảnh tầng bảy sơ kỳ.

Không chỉ vậy, thể chất của Thẩm Hạo cũng một lần nữa được tăng cường.

Tiên Thiên Đạo Thể 98%, cũng có nghĩa là, Tiên Thiên Đạo Thể của Thẩm Hạo sắp sửa thành công.

Tốc độ vận chuyển chu thiên càng nhanh, một chu thiên sau, hắn mạnh mẽ mở bừng đôi mắt.

Thẩm Hạo đứng tại chỗ, những ký ức của các tán tu này cũng đã được chỉnh lý quy nạp.

Chín mươi chín phần trăm là vô dụng.

Nhưng lại có một tin tức, rất hữu ích.

Ghi lại truyền thừa của một cường giả đỉnh cấp.

Một trong những cường giả đỉnh cấp của Đông Vực Linh Vân Đại Lục, cũng là cường giả mạnh nhất trong giới tán tu, Tạ Vô Trần của Thần Đình Cảnh.

Người đời xưng là Vô Trần lão tổ.

Chương 395

Nhưng truyền thừa này nằm trong Thượng Cổ Chiến Trường.

Thượng Cổ Chiến Trường là Bí Cảnh cường đại nhất Linh Vân Đại Lục, là nơi mà tu sĩ nhân loại và Yêu Tộc thời thượng cổ đã đại chiến, nhưng muốn tiến vào, tu vi thấp nhất cũng phải là Tiên Khiếu Cảnh mới được.

Hồi long mà Thẩm Hạo tâm tâm niệm niệm cũng ở trong đó.

Cái tên Vô Trần lão tổ, là thần tượng tinh thần của tất cả tán tu.

Thẩm Hạo đương nhiên cũng từng nghe nói, nhưng một trăm năm trước đã biến mất.

Không ngờ đã tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường, xem ra đã chết không thể chết hơn.

Ngọc bội chỉ ghi lại một câu nói, Từng ban cho người hữu duyên, muốn có được truyền thừa có thể cầm ngọc bội này đến Thượng Cổ Chiến Trường.

Đạo Thai Cảnh muốn tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường e rằng cả đời cũng không có khả năng.

Lại tiện nghi cho Thẩm Hạo.

Đạo Thai Cảnh tán tu ước chừng rất ít người dám đến nữa rồi.

Vậy thì, đã đến lúc tăng thêm mồi nhử rồi.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo lấy ra một cành Kim Ngọc Diệp Vạn Niên, không hổ là Vạn năm Linh Dược.

Xung quanh thân bao phủ từng đoàn khí tức mờ mịt màu tím, bao phủ mỗi phiến lá.

Không nhìn gần, căn bản không thể nhìn rõ toàn bộ.

Chỉ cần hít một hơi, đều cảm thấy linh đài thanh minh, linh lực gia tốc.

Quả thật là thứ tốt a.

Tuy nhiên, đồ tốt như vậy, trận pháp phòng ngự cũng phải tăng cường.

Phải có hai mươi cái trận pháp mới được.

Bố trí xong trận pháp, Thẩm Hạo mới đặt Kim Ngọc Diệp Vạn Niên vào sâu nhất.

Vừa mới chôn xuống đất, Kim Ngọc Diệp Vạn Niên lập tức phóng thích ra ráng màu ngập trời.

Che chắn cũng không che chắn được.

Từng luồng hương thơm kỳ dị bắt đầu bay ra.

Ba Địa Linh Cảnh vốn đang ở bên ngoài, đột nhiên nhìn thấy ráng màu ngập trời trên không trung động phủ.

Một cỗ hương vị kỳ dị truyền đến, cả người lập tức thanh minh, cảnh giới vốn vẫn đình trệ lại ẩn ẩn có chút nới lỏng.

Ba người chấn kinh nói: Vạn năm Linh Dược.

Không nói hai lời, lập tức xông vào động phủ.

Đồng thời, vô số Yêu Thú xung quanh, cũng ào ạt kéo đến.

So với tu sĩ nhân loại, Yêu Thú đối với Vạn năm Linh Dược mẫn cảm hơn nhiều.

Ba người cũng biết loại Vạn năm Linh Dược này là tuyệt thế cô phẩm.

Nhất định phải nhanh chóng hái xuống, rời đi.

Trước đây còn lo lắng nguy hiểm, nhưng đối mặt với Vạn năm Linh Dược, nguy hiểm thì sao chứ.

Tiến vào động phủ sau, ba người lại phát hiện, xung quanh không có một tán tu nào, ngay cả thi thể cũng không có.

Bọn họ không màng đến những thứ này, mà vội vàng tìm kiếm Vạn năm Linh Dược.

Nếu còn do dự nữa, khẳng định sẽ có một lượng lớn Yêu Thú và các tu sĩ khác kéo đến.

Vạn năm Linh Dược mỗi khi xuất thế, đều là chuyện gây chấn động lớn.

Đến được chỗ sâu nhất, khi nhìn thấy một cây ngọc thụ được nhân uân bao bọc, bọn họ kinh hỉ không thôi.

Thật sự là Vạn năm Linh Dược.

Ba người đã mất đi lý trí, bất chấp tất cả lao tới.

Nhưng lại phát hiện mình đã bị vướng vào trận pháp.

Thẩm Hạo ngớ người, không ngờ Vạn năm Linh Dược này lại có sức hấp dẫn đến vậy.

Hắn trực tiếp khởi động trận pháp, giết chết ba người.

Thu thi thể vào không gian, tu sửa trận pháp.

Thẩm Hạo liền cảm nhận được đại địa đang run rẩy.

Hắn ngẩn người một lát, động tĩnh lớn đến vậy sao.

Thế là trốn vào không gian, lát sau hơn một trăm con Yêu Thú ào ạt kéo đến.

Thấp nhất cũng là Yêu Thú ngũ cảnh, Yêu Thú ngũ cảnh cũng là nhiều nhất.

Lại còn có Yêu Thú lục cảnh, thất cảnh, con Yêu Thú dẫn đầu, lại là một con Yêu Thú bát cảnh trung kỳ.

Bán nhân bán điểu.

Nhìn thấy cảnh này, Thẩm Hạo trong lòng vui vẻ.

Hay thật, không hổ là Vạn năm Linh Dược, sức hấp dẫn quả nhiên mạnh mẽ đến vậy.

Yêu Thú thì không phức tạp như loài người.

Yêu Thú bát cảnh ra lệnh một tiếng, tất cả Yêu Thú đều xông tới.

Không hiểu trận pháp, căn bản không thể phá vỡ trận pháp.

Ngay lúc này, lại có bốn tu sĩ nhân loại xông vào động phủ.

Thẩm Hạo nhìn y phục của những người đến, liền hiểu đây là tu sĩ ở Tây Vực.

Tu sĩ Đông Vực, Tây Vực, tuy rằng đều là thổ nạp Linh Khí, nhưng tu sĩ Tây Vực bên kia đã sớm sát đỏ mắt, giết chóc đến mức thiên phiên địa phúc.

Chiến hỏa đã bắt đầu lan rộng sang Đông Vực, Đông Vực cũng không thể thoát khỏi.

Tam Đại Tiên Môn sở dĩ mở cửa bí cảnh Vạn Yêu Cốc, chính là để tiêu hóa bớt một số sát lục, muốn giết thì vào trong mà giết.

Yêu Thú bát cảnh, là một con Yêu Thú thân người đầu chim, vì có một tia huyết mạch Phượng Hoàng, nên cực kỳ cuồng bạo.

Nhìn thấy người đến, lập tức lửa giận bốc lên.

Cút ra ngoài, cẩn thận bản Phượng dùng chân hỏa thiêu chết các ngươi.

Tu sĩ Tây Vực, tổng cộng bốn người, tu vi đều là Địa Linh Cảnh

tầng sáu, căn bản không sợ Điểu Nhân.

Ha ha, một con tạp mao điểu cũng dám xưng Phượng.

Giết con chim này, vừa hay hầm canh.

Vạn năm Linh Dược là thứ Điểu Nhân ngươi có thể tơ tưởng sao.

Nói phí lời làm gì, giết chết rồi nói.

Song phương không ai sợ ai, đại chiến dường như sắp bùng nổ.

Thẩm Hạo cũng đang mong chờ.

Nhưng kết quả lại là, nửa ngày trời mà không có ai ra tay trước, tất cả đều cảnh giác nhìn đối phương.

Nhìn thấy cảnh này, không đánh sao.

Thẩm Hạo trực tiếp thao túng trận pháp, nhốt bọn họ vào trong.

Môi trường xung quanh thay đổi, dây thần kinh vốn đã căng thẳng lập tức sụp đổ.

Song phương theo bản năng bắt đầu động thủ.

Không thể không nói, lửa mà Điểu Nhân phun ra quả thật rất mạnh.

Mấy tu sĩ Tây Vực căn bản không thể phòng ngự.

Ngọn lửa này căn bản không thể dập tắt.

Thậm chí Thẩm Hạo còn cảm thấy Linh Khí xung quanh cũng đang bốc cháy.

Điều này lại khiến Thẩm Hạo mắt sáng lên, đồ tốt a.

Song phương chiến đấu bắt đầu thì không thể dừng lại.

Chương 396

Thẩm Hạo thì âm thầm giúp đỡ, ai yếu thì giúp người đó.

Chết nhanh nhất chính là Yêu Thú ngũ cảnh, Yêu Thú lục cảnh.

Bốn tu sĩ Tây Vực bên này cũng bị lửa thiêu lùi liên tục.

Đánh nhau khoảng một giờ, bên ngoài lại có Yêu Thú đến.

Lần này vẫn là Yêu Thú bát cảnh.

Tổng cộng có hai con.

Nhìn thấy cảnh này, Thẩm Hạo vui vẻ, trực tiếp thả bọn họ vào.

Ba con Yêu Thú bát cảnh hội ngộ, mặc dù không quen biết nhau, nhưng giết nhân loại trước là nhận thức chung của Yêu Thú bọn họ.

Ba con Yêu Thú bát cảnh, đối chiến bốn tu sĩ Tây Vực.

Thẩm Hạo xem mà cười không ngớt.

Xu thế chiến đấu song phương nháy mắt nghiêng về một phía, bốn tu sĩ Tây Vực, căn bản không phải đối thủ.

Bọn họ muốn rút lui lại phát hiện không thể đi được.

Bị trận pháp khóa chặt.

Điều này khiến bọn họ vô cùng sốt ruột.

Rất nhanh, một tu sĩ Tây Vực đã bị giết, Nguyên Thần cũng không chạy thoát được, trực tiếp bị Điểu Nhân dùng lửa thiêu chết.

Nhìn thi thể đều bị thiêu thành tro tàn, Thẩm Hạo tức không chịu nổi.

Mẹ nó, tên Điểu Nhân này thật là lãng phí a.

Bốn người biến thành ba người, lực chiến đấu lại giảm xuống.

Thẩm Hạo lập tức kích hoạt trận pháp, đối phó Yêu Thú.

Không phải Thẩm Hạo giúp đỡ tu sĩ Tây Vực, chỉ là sợ bị Điểu Nhân thiêu rụi hết thi thể.

Vậy hắn phí nửa ngày trời để làm gì.

Các đòn tấn công của trận pháp, hầu như đều nhằm vào Điểu Nhân.

Mặc dù Điểu Nhân là Yêu Thú bát cảnh trung kỳ, nhưng đối mặt với trận pháp vẫn có chút chật vật.

Lực chiến đấu nhất thời cân bằng trở lại.

Song phương chiến đấu lại một lần nữa tiến vào giai đoạn trắng trợn.

Các loại đại chiêu, thường xuyên được sử dụng.

Đan dược càng không tiếc mạng mà nhét vào miệng.

Tình hình chiến sự thật sự là đặc sắc muôn màu.

Thẩm Hạo xem mà hả hê vô cùng.

Quả nhiên, chiến đấu sinh tử, mới có thể nhìn ra bản lĩnh.

Nhưng chiến đấu lâu dài, vẫn là Yêu Thú mạnh hơn một chút.

Song phương đều đã tiêu hao gần hết, đã ở bờ vực sụp đổ, Thẩm Hạo cũng không muốn dây dưa nữa.

Sợ lát nữa lại có Yêu Thú đến.

Bốn Sát Trận đồng thời kích hoạt.

Kiếm ảnh ngập trời lao về phía bọn họ.

Đồng thời, thân ảnh của Thẩm Hạo cũng hiện lộ ra.

Khi nhìn thấy Thẩm Hạo, bất kể là Yêu Thú hay tu sĩ Tây Vực đều chấn kinh không thôi.

Người này ẩn nấp ở đây lâu như vậy mà bọn họ lại không hề hay biết.

Trong lòng cảnh giác vạn phần.

Đạo hữu, mau mau cùng nhau giết chết những Yêu Thú này, Vạn năm Linh Dược và thi thể Yêu Thú toàn bộ thuộc về đạo hữu.

Tu sĩ Tây Vực vội vàng nói.

Không vấn đề.

Thẩm Hạo sảng khoái đồng ý.

Mấy tu sĩ Tây Vực trong lòng vui mừng, có người đỡ một lát, bọn họ cũng có thể thở dốc.

Ai ngờ, giây tiếp theo thân ảnh của Thẩm Hạo biến mất.

Trực tiếp xuất hiện phía sau tu sĩ Tây Vực, nắm đấm bao phủ Lôi Pháp, trực tiếp oanh vào ba người.

Lực đạo cường đại, cộng thêm sức mạnh lôi đình khiến Nguyên Thần của ba người suýt nữa sụp đổ.

Tại sao lại giúp Yêu Thú.

Giết các ngươi, tất cả đồ vật cũng là của ta.

Không đợi bọn họ tiếp tục cầu xin, đã bị Thẩm Hạo tiêu diệt trong nháy mắt.

Thân ảnh lại một lần nữa biến mất.

Ba con Yêu Thú, chấn kinh nói: Thuấn di, Tiên Khiếu Cảnh, sao có thể.

Thẩm Hạo không cho bọn họ có thêm cơ hội suy nghĩ.

Trực tiếp sử dụng Ngũ Lôi Thuật, lôi đình trong tay lóe lên, mặc niệm bí pháp.

Đột nhiên, ba đạo tử lôi từ trên trời giáng xuống.

Mặc dù uy lực của tử lôi này không bằng lôi kiếp, nhưng đối mặt với lôi đình, Yêu Thú đều sợ hãi hồn phi phách tán.

Vạn vạn không ngờ, lại có người có thể sử dụng Lôi Pháp, lại càng có thể thao túng lôi đình.

Oanh.

Ba con Yêu Thú trực tiếp bị lôi đánh tê liệt, lợi dụng lúc mấy con Yêu Thú không động đậy được.

Thẩm Hạo thao túng Phi Kiếm, kết liễu ba con Yêu Thú.

Thu tất cả thi thể vào không gian, Thẩm Hạo không dám trì hoãn, bắt đầu tu sửa trận pháp.

Đối mặt với Yêu Thú bát cảnh và tu sĩ Địa Linh Cảnh, trận pháp này tiêu hao cũng lớn.

Ngay khi Thẩm Hạo vừa tu sửa xong trận pháp, một cỗ khí thế cường đại ập đến.

Thẩm Hạo trực tiếp lựa chọn trốn vào không gian, tạm không đối địch.

Sau khi tiến vào không gian, nhìn lượng lớn huyết khí, sương mù, tâm trạng Thẩm Hạo cũng rất sảng khoái.

Hắn dang rộng hai tay chủ động hưởng thụ sự sảng khoái mà cảnh giới đề thăng mang lại.

Oanh.

Khi hấp thu sương mù và huyết khí, thân thể Thẩm Hạo lại một

lần nữa phát sinh biến hóa.

Thể Tu cuối cùng cũng từ Thất Cảnh đỉnh phong đạt đến Bát Cảnh sơ kỳ.

Cảnh giới cũng điên cuồng tăng lên.

Địa Linh Cảnh tầng bảy sơ kỳ, Địa Linh Cảnh tầng bảy trung kỳ, Địa Linh Cảnh tầng bảy hậu kỳ, mới dừng lại.

Ba Địa Linh Cảnh trước đó cộng thêm bốn tu sĩ Tây Vực, cho dù bảy Địa Linh Cảnh, cũng không khiến Thẩm Hạo đột phá đến tầng tám.

Chỉ có thể nói, mạnh hơn Đạo Thai Cảnh một chút.

Củng cố xong tu vi.

Trong tay Thẩm Hạo đột nhiên bốc ra từng luồng hỏa diễm.

Chính là của tên Điểu Nhân kia.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là, không gian đối với loại hỏa diễm thiên phú này căn bản không có hứng thú, toàn bộ truyền thừa cho Thẩm Hạo.

Chương 397

Quả là một lựa chọn không tồi.

Thẩm Hạo hiện tại, hoàn toàn có thể đánh bại mấy tên Quan Mộc Địa Linh Cảnh viên mãn.

Còn về tên chó săn Lý Siêu của Quan Mộc, mặc dù cũng là Địa Linh Cảnh tầng chín, nhưng Thẩm Hạo căn bản không thèm để vào mắt.

Với thực lực hiện tại của Thẩm Hạo, không cần đến tu vi và Pháp Bảo, chỉ dùng Bát Cảnh Thể Tu là có thể giết chết đối phương.

Tuy nhiên, điều Thẩm Hạo thích nhất khi chơi game chính là ngược đãi kẻ yếu.

Năm đó chơi Dungeon Fighter Online, điều vui nhất chính là bật hack.

Một chiêu diệt gọn, một đường càn quét.

Hiện tại cảnh giới vẫn chưa bằng Quan Mộc và Lý Siêu.

Chỉ có thể nói, đường còn dài a.

Nhìn Kim Ngọc Diệp Vạn Niên bên ngoài, Thẩm Hạo mỉm cười.

Cùng với thực lực đề thăng, Thẩm Hạo đối với việc khống chế trận pháp càng ngày càng tinh vi.

Hắn yên lặng chờ đợi.

Cùng với Vạn năm Linh Dược thỉnh thoảng tán phát ráng màu, toàn bộ Vạn Yêu Cốc đều bị chấn động.

Còn tin tức Vạn năm Linh Dược xuất hiện ở Vạn Yêu Cốc, cũng truyền đến Thí Luyện Thành.

Chín mươi phần trăm tu sĩ đều chê bai, sao có thể chứ.

Vạn Yêu Cốc căn bản không có môi trường ươm mầm Vạn năm Linh Dược.

Phải biết rằng loại Vạn năm Linh Dược này, thông thường chỉ có ở dãy núi Côn Luân, sâu trong địa phận Yêu Tộc mới có.

Hoặc là Bí Cảnh Thượng Cổ Chiến Trường mới có.

Ngay cả Tam Đại Tiên Môn muốn có được Vạn năm Linh Dược, cũng phải đến những Bí Cảnh như Thượng Cổ Chiến Trường mới có thể tìm thấy.

Sự cạnh tranh bên trong vô cùng tàn khốc.

Để tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường, tu vi thấp nhất cũng phải là Tiên Khiếu Cảnh, hơn nữa thông thường những người tiến vào bên trong, đều là những người tuổi thọ sắp cạn, vì muốn tìm Vạn năm Linh Dược để tăng thọ.

Đến cấp độ của bọn họ, năng lượng trong cơ thể vô cùng khổng lồ, Linh Dược tăng thọ thông thường, vừa tiến vào cơ thể đã bị đồng hóa, giống như tuyết gặp nước vậy, lập tức tan chảy, căn bản vô dụng.

Có thể thấy Vạn năm Linh Dược quý giá.

Nhưng cùng với những lời đồn có mắt có mũi, không ít người cũng tính đi khám phá cho ra lẽ.

Tán tu Lộc Trì nghe được vị trí Vạn năm Linh Dược, trong lòng hắn như chìm xuống, động phủ kia, đối với hắn mà nói chính là ác mộng.

Trước đó đi vào, tuy có bảo vật, nhưng cũng không quá khoa trương, nhưng lần thứ hai đi vào, đã có hai Trung phẩm Linh Bảo.

Bây giờ lại càng khoa trương hơn, Vạn năm Linh Dược cũng xuất hiện.

Cái này mẹ nó không phải là cái bẫy thì chó nó mới tin.

Mặc dù hắn không biết âm mưu bên trong, nhưng có thể lấy ra loại trân phẩm tuyệt thế như Vạn năm Linh Dược, có thể thấy năng lượng của đối phương.

Mặc dù hắn ra sức khuyên ngăn tất cả mọi người, nói nơi đó là một cái bẫy.

Nhưng hắn càng nói như vậy, người khác lại càng cảm thấy bên trong khẳng định có đồ tốt.

Người ta luôn thích nghe lời ngược.

Quả nhiên có không ít người đã đến Vạn Yêu Cốc, tìm kiếm Vạn năm Linh Dược trong truyền thuyết.

Ngay cả Thẩm Hạo thậm chí còn có chút xem thường sức hấp dẫn của Vạn năm Linh Dược.

Vừa mới dọn dẹp xong bên này, vô số Yêu Thú đã xông vào.

Điều khiến Thẩm Hạo kinh ngạc là, Yêu Thú tam cảnh, tứ cảnh, ngũ cảnh như châu chấu vậy, từng đợt từng đợt không sợ chết.

Chỉ trong vòng một giờ, Thẩm Hạo đã giết hơn một trăm con.

Quan trọng là, sau đó vẫn còn Yêu Thú liên tục kéo đến.

Nơi này đơn giản trở thành một lò mổ.

Sau khi giết một đợt, Thẩm Hạo cũng lười giết nữa, nhốt bọn chúng vào trong trận pháp, rồi không thèm để ý, dù sao cũng không gây ra ảnh hưởng gì.

Đợi khoảng một ngày, cuối cùng cũng có mấy người khiến Thẩm

Hạo để mắt tới.

Không tệ không tệ, có tư cách vào không gian của ta.

Tổng cộng sáu người đều là Địa Linh Cảnh, trong đó hai người còn là Địa Linh Cảnh tầng tám, chỉ là linh lực quanh thân hư phù, so với Thẩm Hạo, kém xa vạn dặm.

Thẩm Hạo cũng trở nên tinh thần, mong chờ biểu hiện của sáu người.

Cầu Nhiễm dẫn đầu đại kinh, phấn khích nói: Quả nhiên là Vạn năm Linh Dược trong truyền thuyết, tin tức không sai.

Ha ha, có kẻ lại nói đây là cạm bẫy, thật là ngu xuẩn.

Chỉ là, xung quanh đây lại giam giữ nhiều Yêu Thú như vậy.

Có Yêu Thú mới tốt, Yêu Thú đều không sao, vậy nơi này an toàn.

Cẩu đạo hữu nói đúng a.

Đi thôi, đoạt lấy Vạn năm Linh Dược này rồi nói.

Dù chúng ta không dùng, mang đến Tam Đại Tiên Môn, cũng có thể nhận được thù lao ngàn vàng, công pháp tài nguyên gì cũng có.

Không sai.

Loài người nhỏ bé cũng dám mơ tưởng Vạn năm Linh Dược.

Lời vừa dứt, một nam tử mặc bạch bào đi vào.

Mũi hắn là mũi chuột, bên mép có râu chuột, mắt nhỏ, ánh mắt láo liên, khóe mắt trong hẹp, khóe mắt ngoài rộng, tạo thành mắt tam giác, nhưng ánh mắt lại đặc biệt sắc bén.

Điển hình tướng mạo kẻ trộm chuột.

Cảm nhận được khí thế cường đại trên người con chuột yêu già này, liền kinh hãi vạn phần.

Lại là Yêu Thú bát cảnh đỉnh phong.

Nghe vậy, Thẩm Hạo ngẩn người, cũng hiếu kỳ nhìn tên tặc mi thử nhãn kia.

Bát cảnh đỉnh phong, gần như tương đương với Địa Linh Cảnh viên mãn, thực lực tương đương với Quan Mộc, đệ tử bế quan của Huyền Thiên Kiếm Tông.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo nhất thời có chút ngứa tay.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo từng nghe Hồ Cửu Nhi nói, có những Yêu Thú cũng có thiên phú độc đáo của riêng mình.

Lực chiến đấu thường sẽ mạnh hơn đồng cấp.

Thẩm Hạo cũng muốn xem tên chuột yêu già này rốt cuộc có bản lĩnh gì.

Chuột yêu hiện thân, tất cả Yêu Thú đều vây quanh hắn.

Mấy tán tu càng như lâm đại địch.

Yêu Thú bát cảnh đỉnh phong, bọn họ đây là lần đầu tiên gặp phải.

Loại này vẫn rất hiếm.

Sáu người chuẩn bị tư thế phòng ngự.

Ánh mắt nhỏ của chuột yêu lóe lên một tia lợi mang.

Vạn năm Linh Dược há là thứ đám phế vật các ngươi hưởng dụng.

Trong một hơi thở, lập tức cút đi, nếu không, chuột gia sẽ ăn thịt các ngươi.

Vạn năm Linh Dược ai đoạt được thì là của người đó, một con chuột yêu bé nhỏ lại dám càn rỡ.

Các vị đạo hữu, đồng tâm hợp lực giết chết chuột yêu này, dù

không được Vạn năm Linh Dược, thân lão chuột này cũng toàn thân là bảo bối.

Được, liều mạng thôi.

Vạn năm Linh Dược ngay trước mắt, làm sao có thể cam tâm rời đi.

Ngay khi đại chiến sắp bùng nổ, một tiếng cười sảng khoái truyền đến.

Ha ha, các vị đạo hữu, Khúc mỗ xin trợ giúp các vị một tay.

Bàng mỗ cũng đến góp vui.

Tiền mỗ ghét nhất là chuột, nhìn thấy là muốn đánh chết.

Cùng với tiếng nói dứt, ba bóng người xuất hiện trong động phủ.

Thì ra là Nhạn Cốc Tam Tiên, Khúc Long, Bàng Bạch, Tiền Bất Sầu ba vị đạo hữu.

Phía tu sĩ nhiều thêm ba người, nhưng sáu người khác không những không vui mừng, mà ngược lại cảnh giác lên.

Nhạn Cốc Tam Tiên nghe thì hay, thực chất là kẻ vô ác bất tác.

Vốn dĩ gọi là Xà Đà Cốc, là một khu vực vô cùng trọng yếu, kể từ khi ba người bọn họ chiếm giữ.

Phàm là hành nhân đi qua Xà Đà Cốc, bất kể là tu sĩ hay phàm phu tục tử, đều phải bị lột da.

Đừng nói người, ngay cả một con chó đi qua, cũng phải bị thiến hai quả trứng.

Tiếng xấu nhạn qua bạt mao nhạn bay qua cũng bị nhổ lông truyền ra, sau này đều gọi là Nhạn Cốc Tam Tiên.

Chương 398

Điểm quan trọng hơn, tu vi của ba người đều là Địa Linh Cảnh viên mãn, người bình thường căn bản không đánh lại.

Đồng tiến đồng xuất, không đánh lại thì chạy.

Tuy nhiên, ba người cũng không phải ai cũng dám động, đệ tử của Tam Đại Tiên Môn, nhìn một cái cũng là có tội.

Chuột yêu khinh thường nhìn chín người một cái.

Đám kiến hôi mà thôi, dù có đến nhiều hơn nữa cũng chỉ là để chuột gia no bụng.

Lời vừa dứt, thân ảnh hắn đột nhiên biến mất, lặng lẽ không một tiếng động.

Khi xuất hiện trở lại, một tu sĩ Địa Linh Cảnh trực tiếp bị kéo xuống đất.

Chờ bọn họ kịp phản ứng, con yêu quái chuột đã biến mất.

Lần nữa xuất hiện, nó lại trở về chỗ cũ, chiếc lưỡi dài và mảnh còn liếm liếm khóe miệng.

Quá trình con yêu quái chuột biến mất, cả hiện trường chỉ có Thẩm Hạo ẩn mình trong bóng tối biết được.

Tên này chui xuống đất, trực tiếp nuốt chửng tên tu sĩ Địa Linh Cảnh tầng ba kia vào bụng.

Khá lắm chứ.

Cứ thế mà ăn luôn.

Thẩm Hạo quả thực đã đánh giá thấp con yêu quái chuột này rồi.

Có lẽ thiên phú bẩm sinh của nó chính là độn thổ, điều này Thẩm Hạo cũng đã quen thuộc.

Nhưng, những người khác lại không hề hay biết động tác của con yêu quái chuột.

Ai nấy đều kinh hãi không thôi.

Ba vị Tiên Nhạn Cốc là Khuất Long, Bàng Bạch, Tiền Bất Sầu cũng có sắc mặt khó coi.

Đồng dạng là Địa Linh Cảnh viên mãn, vậy mà không thể nhìn ra động tác của con yêu quái chuột, điều này chứng tỏ nếu bọn họ thực sự giao chiến, cũng không thể làm gì được nó.

Song cũng không sợ hãi, một người đánh không lại, ba người cùng nhau chiến đấu lực vẫn rất cường hãn.

Tiền Bất Sầu nói: Hiện tại cục diện các ngươi cũng đã thấy, việc chúng ta cần làm trước tiên, chính là giết con yêu quái chuột này.

Bằng không bị nó đánh bại từng người, mọi người đều không có kết cục tốt đẹp.

Những chuyện khác sau này hãy bàn.

Được, đồng ý.

Được.

Bàng Bạch và Khuất Long phụ họa đáp lời.

Bản thân thực lực không bằng Nhạn Cốc tam tiên, năm người còn lại cũng chỉ có thể cắn răng đồng ý.

Trước có sói, sau có hổ, đối với bọn họ đều không phải chuyện tốt lành gì.

Thẩm Hạo nhìn mấy người sắp sửa đại chiến, cũng không vội

vàng.

Chờ bọn họ đánh một lát, y sẽ xem kịch trước.

Yêu quái chuột đột nhiên phun ra một đoàn sương mù đen, lập tức bao phủ mấy chục dặm xung quanh.

Mấy người kia kinh hãi phát hiện, thần thức lại không thể xuyên thấu sương mù đen.

Lập tức bay lên không trung.

Cảnh giác vạn phần nhìn chằm chằm yêu quái chuột, sợ bị đánh lén.

Ngẩng đầu nhìn xuống, chỉ thấy phía dưới một mảnh sương mù đen, căn bản không nhìn thấy thân ảnh yêu quái chuột.

Ánh mắt Thẩm Hạo khẽ ngưng, trực tiếp thu Vạn Niên Kim Ngọc Diệp vào không gian.

Bởi vì y phát hiện con yêu quái chuột này đã chơi một ván treo đầu dê bán thịt chó.

Lại còn chạy đến trộm linh dược.

Quan trọng hơn là con yêu quái chuột này lại có thể xuyên thấu trận pháp, trực tiếp tiến vào bên trong.

Điều này ngược lại khiến Thẩm Hạo có chút kinh ngạc.

Cũng có chút bản lĩnh đó.

Vạn niên linh dược đột nhiên biến mất, chúng nhân cũng lập tức cảm nhận được.

Đáng chết, con chuột già này lại lấy đi linh dược rồi.

Giữ chặt cửa động, không thể để nó chạy thoát.

Ngay lúc chúng nhân đang phẫn nộ, chỉ thấy yêu quái chuột cũng

bay lên không trung.

Ánh mắt sắc bén, không ngừng quét qua thân thể chúng nhân.

Trong lòng nó cũng có chút kinh hãi, bởi vì có thể lấy đi vạn năm linh dược ngay dưới mí mắt nó mà không bị phát giác, thật quá mức không thể tin nổi.

Nó nghi ngờ là mấy người này đã lấy.

Giao ra linh dược.

Khuất Long giận dữ nói.

Ánh mắt yêu quái chuột lạnh lùng vô cùng.

Đó cũng là điều chuột gia muốn nói, giao ra linh dược tha cho các ngươi khỏi chết.

Hay cho ngươi, con chuột chết tiệt, lại dám ăn cướp còn la làng, thật sự nghĩ ta sợ ngươi sao.

Lên.

Chúng nhân lập tức bao vây yêu quái chuột.

Cùng lúc đó, trời đất dường như xảy ra biến hóa.

Cảnh sắc xung quanh đột nhiên tiêu điều, một cảm giác khô cằn ập đến, gió lớn gào thét, tựa như đã đến giữa sa mạc.

Đây là trận pháp.

Ánh mắt tam giác của yêu quái chuột lóe lên một tia khinh thường.

Có trận pháp thì càng tốt, vừa hay có thể lợi dụng trận pháp để giết chết những người này, nó tiện thể hôi của.

Thiên phú độn thổ của nó có thể bỏ qua bất kỳ kết giới trận pháp nào.

Bởi vậy, yêu quái chuột chẳng thèm để ý mọi thứ, thân ảnh trực

tiếp chui xuống lòng đất.

Ngay cả Thẩm Hạo cũng đành bó tay, thứ này đúng là biến thái.

Ngũ Hành Độn Pháp của Thẩm Hạo, tuy cũng có thể độn thổ, nhưng gặp phải kết giới hay trận pháp thì cũng không thể xuyên qua.

Nhìn dáng vẻ kiêu căng của yêu quái chuột, lòng Thẩm Hạo ngứa ngáy không thôi.

Không gian có lẽ sẽ không coi thường loại năng lực này, biết đâu chừng sẽ ban cho y.

Chẳng phải người ta vẫn nói kỹ năng nhiều không sợ phiền, ai lại ghét năng lực của mình nhiều đâu.

Yêu quái chuột không ở đó, Thẩm Hạo liền không kích hoạt sát trận, mà toàn lực thúc đẩy, khai mở huyễn trận.

Đương nhiên, Thẩm Hạo cũng đã chuẩn bị vạn toàn, để giáng cho yêu quái chuột một đòn chí mạng.

Tuy con chuột này chạy nhanh, nhưng đối mặt với Lôi Pháp, nó vẫn phải kêu ba ba.

Chỉ cần một quyền đánh tới, nó sẽ lập tức tê liệt.

Nhìn mấy người đứng yên bất động tại chỗ, yêu quái chuột trong lòng kinh hãi vô cùng.

Nó cũng không ngờ huyễn trận này lại lợi hại đến thế, ngay cả tu sĩ Địa Linh Cảnh viên mãn cũng có thể mắc kẹt trong đó.

Cơ hội tốt.

Yêu quái chuột sợ mấy người kia tỉnh lại, lập tức hiện thân muốn giết chết họ.

Chỉ cần giết chết mấy người này, nó sẽ biết vạn năm linh dược

nằm trong tay ai.

Ngay lúc này, yêu quái chuột không hiểu sao lại cảm thấy một cỗ nguy cơ ập đến.

Nhưng lại không cảm nhận được nguy hiểm đến từ đâu.

Đột nhiên, cảm nhận được phía sau có chút ba động, yêu quái chuột trong lòng đại kinh, theo bản năng liền chui xuống đất.

Nào ngờ, trong Ngũ Hành Kỳ Trận, Thẩm Hạo độn thổ hay thuấn di đều là chuyện nhỏ.

Ngay khoảnh khắc yêu quái chuột chui xuống đất, một quyền lớn như bao cát lấp lánh sức mạnh lôi đình đã giáng thẳng vào mặt nó.

Chương 399

Thân thể nó bay ngược mấy trăm mét.

Tiếp đó đạo thân ảnh kia, lại như thuấn di lần nữa xuất hiện sau lưng nó.

Lại thêm một quyền đánh vào hông sau của yêu quái chuột, lực đạo mười phần, thậm chí còn nghe thấy tiếng xương cốt nứt vỡ.

Toàn thân yêu quái chuột đều bị sức mạnh lôi đình bao phủ.

Chỉ cảm thấy yêu lực toàn thân không thể ngưng tụ, trong lòng đại kinh.

Nó hối hận vô cùng, có thể lấy đi vạn năm linh dược ngay dưới mí mắt nó thì chắc chắn không phải đơn giản.

Đáng tiếc, bị lợi ích che mờ hai mắt, giờ khắc này không thể chạy thoát được nữa rồi.

Càng không ngờ thế giới này lại có người có thể thao túng lôi đình.

Đối với yêu thú mà nói, khắc tinh lớn nhất của chúng chính là lôi đình.

Nguyên thần trước mặt lôi đình yếu ớt như con gà con mới nở.

Chỉ trong khoảnh khắc, công kích của Thẩm Hạo, như cuồng phong bão táp, liên tiếp đá đánh mấy trăm chiêu.

Yêu quái chuột bị đánh cho không chút sức lực phản kháng.

Trong lòng nó vừa kinh hãi vừa sợ hãi, bản thân là yêu thú Bát Cảnh đỉnh phong, lại ở trước mặt tu sĩ nhân loại này không có chút sức lực phản kháng nào.

Khi cảm nhận được đối phương không chỉ biết lôi đình, mà còn

biết thuấn di, nó càng thêm kinh hãi.

Tiên Khiếu Cảnh làm sao có thể tiến vào Vạn Yêu Cốc được.

Tiền. bối tha. mạng a.

Yêu quái chuột bị điện giật đến nói chuyện cũng có chút không lưu loát.

Thẩm Hạo không hề nói nhảm với nó, thao túng Huyền Thanh Phi Kiếm, trực tiếp hạ sát yêu quái chuột.

Quăng thi thể vào không gian.

Yêu quái chuột tuy thiên phú lợi hại, phi phàm thập phần, nhưng vẫn trúng kế của Thẩm Hạo.

Huyền Thanh Phi Kiếm là cực phẩm linh bảo do Chưởng môn Thạch Mạc Tây tặng.

Giết yêu như cắt đậu hũ, sắc bén vô cùng.

Thấy Nhạn Cốc tam tiên ở một bên, có vẻ đã tỉnh táo đôi chút.

Thẩm Hạo đã không làm thì thôi, đã làm thì làm tới cùng, cũng tiễn biệt mấy người đó.

Tiếp đó, y diệt toàn bộ yêu thú cảnh giới thấp khác, thu thi thể vào không gian.

Làm xong tất cả, chính là công việc dọn dẹp chiến trường.

Quét dọn một lượt chiến trường, phát hiện không có gì sơ sót, lúc này mới mãn nguyện tiến vào không gian.

Trong không gian, dày đặc toàn là huyết vụ.

Sau khi hấp thu, cảnh giới thể tu của Thẩm Hạo thăng cấp vùn vụt.

Địa Linh Cảnh tầng bảy đỉnh phong.

Địa Linh Cảnh tầng tám sơ kỳ, Địa Linh Cảnh tầng tám trung kỳ, Địa Linh Cảnh tầng tám hậu kỳ.

Địa Linh Cảnh tầng chín sơ kỳ, Địa Linh Cảnh tầng chín trung kỳ, Địa Linh Cảnh tầng chín hậu kỳ.

Địa Linh Cảnh Đại Viên Mãn.

Lúc này mới dừng lại.

Thể chất cũng có chút thăng cấp, đạt đến Bát Cảnh trung kỳ đỉnh phong, chỉ thiếu một chút nữa là đến Bát Cảnh hậu kỳ.

Đồng thời, không gian quả nhiên không làm Thẩm Hạo thất vọng.

Nó đã truyền toàn bộ thiên phú độn thổ, phá giới của yêu quái chuột cho Thẩm Hạo.

Hiện tại mà nói, Thẩm Hạo cũng có thể bỏ qua trận pháp, bỏ qua kết giới, muốn đi đâu thì đi đó, dường như có chút lợi hại.

Kỹ năng của yêu quái chuột rất lợi hại, đáng tiếc đã gặp phải Thẩm Hạo còn lợi hại hơn.

Nếu không có trận pháp, yêu quái chuột đã có phòng bị, Thẩm Hạo còn chưa chắc đã bắt được nó.

Tên này chui xuống đất, chạy nhanh, ai cũng không tìm được.

Sau khi tu vi đại tăng, linh khí quanh Thẩm Hạo bắt đầu tràn ra.

Đây là do vừa đột phá, cảnh giới chưa ổn định.

Thế là, Thẩm Hạo bắt đầu khoanh chân ngồi xuống.

Vận chuyển công pháp Huyền Thiên Kiếm Điển.

Chớp mắt mười ngày đã trôi qua.

Thẩm Hạo liên tục vận chuyển mười đại chu thiên, mới dừng lại.

Không phải là không thể vận hành nữa, mà là Thẩm Hạo không

dám tu luyện nữa, thật sự là thiên phú quá mạnh mẽ, sợ rằng bản thân chỉ cần cố gắng một chút sẽ trực tiếp đột phá đến Thiên Linh Cảnh.

Vậy còn thu thập Lý Siêu, Quan Mộc thế nào.

Đương nhiên, thu thập hai người đó cũng chỉ là tiện tay thu thập, chủ yếu vẫn là muốn đi cấm địa tông môn.

Tìm tiền bối ôn chuyện cũ.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo từ trong không gian bước ra.

Phát hiện động phủ này vẫn còn không ít tán tu, đều là Đạo Thai Cảnh.

Đối với loại cảnh giới này, Thẩm Hạo sớm đã không còn hứng thú, kinh nghiệm bọn họ mang lại quá ít, quá tốn sức.

Thẩm Hạo dự định tiến sâu hơn vào Vạn Yêu Cốc.

Dựa theo ký ức của yêu quái chuột này, sâu bên trong có nhiều yêu thú hơn.

Tiếp tục tìm một chỗ đánh úp, hấp dẫn yêu thú và tu sĩ cảnh giới cao hơn.

Tuy nhiên, nói tóm lại, vẫn phải cảm tạ cống hiến của những đạo hữu này.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo lặng lẽ thu lại toàn bộ trận pháp, thân thể chui xuống đất, thân ảnh đã biến mất cách đó mấy chục dặm.

Không lâu sau khi Thẩm Hạo rời đi, tu sĩ nghe danh mà đến từng đợt, từng đợt.

Thấy động phủ bên trong trống rỗng, từng người một chửi thề.

Mẹ nó, đứa khốn kiếp nào nói ở đây có vạn năm linh dược, đồ bị sét đánh, đánh chết nó đi.

Đúng vậy, loại người này nên bị ngũ lôi oanh đỉnh, hóa thành tro bụi.

Đến vô ích một chuyến.

Đồ khốn nạn bị sét đánh, còn có kẻ ngu ngốc nói đây là cạm bẫy, thật đáng chết a.

Không sai, ở đây một cọng lông cũng không có.

Nhất thời, không ít người chửi bới ầm ĩ thất vọng mà quay về.

Tin tức cũng rất nhanh truyền về Thí Luyện Thành, chúng nhân đều cảm thấy đây mới là thật.

Vạn Yêu Cốc làm sao có thể mọc ra vạn năm linh dược.

Chúng nhân chỉ coi đó là một trò đùa, chỉ có Lộc Trì vẻ mặt mờ mịt.

Chết nhiều đạo hữu như vậy, chẳng lẽ chỉ là một trò đùa.

Hắn không tin tà, lập tức chạy đến, kết quả sự thật bày ra trước mắt, trong động phủ quả nhiên chẳng có gì.

Chuyện này. không hiểu nổi rồi.

Đối với những chuyện xảy ra ở động phủ, Thẩm Hạo cũng không bận tâm.

Chương 400

Dựa theo ký ức của yêu quái chuột, y bay về phía trước hơn vạn công lý.

Đây là nơi yêu thú Bát Cảnh hoạt động nhiều nhất.

Tìm được một dãy núi, phía sau dãy núi có một đại hạp cốc dài mấy trăm dặm.

Thấy nơi này, mắt Thẩm Hạo sáng rực lên.

Thật là một nơi tốt, bày mấy trận pháp ở đây, quả thực vô địch rồi.

Bất kể là hoàn cảnh hay vị trí, đều là cực giai.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo lập tức bắt tay vào bày trận pháp.

Trận pháp lần này còn nhiều hơn, trong khốn trận không chỉ có huyễn trận mà còn lồng sát trận, không phải một sát trận, mà là bảy tám cái.

Cuối cùng còn có Thẩm Hạo ẩn mình ở giữa, hoàn thành việc bổ đao.

Lần này tổng cộng bày mười tám trận pháp.

Ngay cả Thiên Linh Cảnh tiến vào bên trong cũng không ra được.

Mị lực của trận pháp chính là có thể tận dụng triệt để lực lượng thiên địa.

Một người có thể địch lại mười người.

Bố trí xong trận pháp, y liền lại lấy Vạn Niên Kim Ngọc Diệp ra.

Đặt ở vị trí trung tâm nhất.

Làm xong tất cả, Thẩm Hạo hài lòng vỗ vỗ tay.

Y vô cùng hài lòng với thành quả của mình.

Núp trong không gian, uống trà, yên lặng chờ đợi.

Vạn năm linh dược, rất nhanh đã dẫn đến vô số yêu thú.

Tuy nhiên đều là yêu thú Nhị Cảnh, Tam Cảnh ở gần đó.

Có mãng xà đen, cùng các loại yêu thú khác.

Loại yêu thú này, Thẩm Hạo trực tiếp dùng khốn trận nhốt chúng lại.

Thật lãng phí thời gian.

Đợi khoảng nửa tháng, cuối cùng cũng đợi được một con yêu thú Bát Cảnh đến.

Thẩm Hạo xem như thở phào nhẹ nhõm, nếu không có yêu thú đến, thì thật đáng ngại.

Đến là một con Hoàng Hổ, đầu hổ thân người, trên trán có chữ Vương.

Thấy trận pháp, Hổ Yêu dừng bước.

Có trận pháp, chứng tỏ có người bố trí.

Nhưng ngửi thấy từng trận dị hương từ vạn năm linh dược tỏa ra, chỉ ngửi một cái, đã có thể khiến đầu óc nó thanh tỉnh.

Thứ này nếu ăn vào, đối với việc nó đột phá Cửu Cảnh, Thập Cảnh có tác dụng cực kỳ lớn.

Chỉ do dự mấy giây, nó liền xông vào trận pháp.

Dù thế nào, linh dược này nó nhất định phải có.

Ngay khi Hổ Yêu vừa vào không lâu.

Lại có một đầu yêu thú Bát Cảnh sơ kỳ chậm rãi đi tới.

Thân cao ba mét, thể hình to lớn, rõ ràng nhất chính là hai cái sừng trâu đen.

Hiển nhiên là một con Ngưu Yêu.

Ngưu Yêu trong không khí ngửi thấy mùi Hổ Yêu.

Sợ vạn năm linh dược bị Hổ Yêu hái mất, lập tức xông vào.

Đi được nửa đường, liền thấy Hổ Yêu bị nhốt trong trận pháp.

Ngưu Yêu đắc ý cười lớn một tiếng.

Xem ra vạn năm linh dược này nên thuộc về lão Ngưu ta, ngươi cứ từ từ mà phí sức ở đây đi.

Lão Ngưu, nếu ngươi dám động vào vạn năm linh dược của Hổ gia, ta nhất định sẽ lột gân của ngươi.

Lão Ngưu ta không giỏi ăn nói, sẽ không cùng ngươi nói chuyện phiếm.

Chờ ngươi có thể đi ra rồi nói, lão Ngưu ta đi trước đây.

Nói xong Ngưu Yêu hưng phấn xông về phía trước.

Chưa đi được hai bước, nó liền dừng lại bất động.

Hai chân tựa như lún vào đầm lầy.

Hổ Yêu ở một bên hưng phấn cười ha hả.

Chờ bản đại vương thoát khốn sẽ ăn thịt ngươi đầu tiên.

Cũng không sợ làm hỏng hai cái răng hổ của ngươi sao.

Thấy hai con yêu này còn đang nói chuyện phiếm.

Thẩm Hạo thúc đẩy trận pháp, trực tiếp giải thoát cho hai con yêu.

Khi hai yêu thú thoát khốn, chúng cũng không như Thẩm Hạo dự

liệu mà đánh nhau.

Ngược lại, chúng như phát điên xông về phía vạn năm linh dược.

Thấy cảnh này, Thẩm Hạo lại thúc đẩy trận pháp nhốt hai con yêu lại.

Mẹ nó, uổng công ta phí tâm tình.

Cũng không vội, cứ dụ thêm mấy con yêu thú nữa.

Đến lúc đó rồi nói.

Chớp mắt ba ngày trôi qua, lại có thêm ba đầu yêu thú bị nhốt, đều là yêu thú Bát Cảnh.

Năm đầu yêu thú này dường như đều đã đánh dấu lãnh thổ bên ngoài hạp cốc, yêu thú cảnh giới thấp lại thiếu đi rất nhiều, thậm chí không dám lại gần.

Ngay cả Thẩm Hạo cũng nghi hoặc, chẳng lẽ nơi này không còn yêu thú và tán tu khác nữa sao.

Ít nhất cũng phải có một con yêu thú Cửu Cảnh đến chứ.

Ngày thứ tám, ngay lúc Thẩm Hạo đang đợi đến mất kiên nhẫn.

Cuối cùng cũng có một con cá lớn đến.

Một đầu yêu thú có mặt người thân rắn, sau lưng còn có đôi cánh.

Khí thế phi thường cường đại.

Tiến vào trận pháp, thấy mấy người bị nhốt, nó thè thè chiếc lưỡi rắn đen.

Vạn năm linh dược. là của ta rồi, một đám phế vật cũng muốn nhúng tay vào vạn năm linh dược sao.

Âm thanh của nó the thé, thập phần chói tai.

Năm yêu thú khác, thấy con yêu thú này, sắc mặt đều khó coi.

Xích Xà.

Nó sao lại đến đây.

Xích Xà.

Trong đầu Thẩm Hạo cũng thoáng hiện lên ký ức về Xích Xà.

Sở hữu một tia Thanh Long huyết mạch.

Thấy vậy, Thẩm Hạo chậm rãi thao túng trận pháp, thả năm yêu thú ra.

Đồng thời, trận pháp mở ra, trận hình vạn năm linh dược cũng chậm rãi hiển lộ.

Chúng yêu lập tức kinh hỉ vạn phần.

Chương 401

Hổ Yêu, Ngưu Yêu, Độc Giác Yêu, Tri Chu Yêu, Kim Thiềm Yêu cùng năm yêu khác lập tức cảnh giác nhìn chằm chằm Xích Xà.

Đột nhiên, mấy đạo thanh âm sảng lãng truyền đến.

Hồ đạo hữu, hôm nay có một trận chiến khó khăn rồi.

Mặc kệ là ai, vạn năm linh dược này Hồ mỗ quyết định phải có.

Không ngờ Vạn Yêu Cốc này có vạn năm linh dược là thật, chỉ là địa điểm khác, may mắn là đã kịp đến.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là, không biết từ lúc nào lại có ba người đến, hai người Thiên Linh Cảnh, một người Địa Linh Cảnh viên mãn.

Song phương thế lực ngang nhau.

Sắc mặt Xích Xà trắng bệch khó coi vô cùng.

Lạnh lùng chú thị mấy tu sĩ nhân loại.

Nhân loại, đây là địa bàn của yêu tộc chúng ta, khuyên các ngươi mau chóng rời đi.

Xích Xà khàn giọng nói.

Trò cười, một con sâu nhỏ bé, thật sự cho rằng có một tia Thanh Long huyết mạch thì tự nhận mình là rồng sao.

Hôm nay ta sẽ lột da rắn của ngươi, lấy mật rắn của ngươi ngâm rượu uống.

Hổ Yêu, Ngưu Yêu cùng năm yêu khác, cố nén cười.

Chúng ghét nhất là Xích Xà, tên này ngày thường cứ luôn tự xưng

có Thanh Long huyết mạch.

Nay bị người ta chửi, cảm giác thật sảng khoái.

Nhưng, đại địch đương tiền mà cười như vậy dường như cũng không thích hợp.

Tóm lại là nén đến khó chịu.

Kẻ dẫn đầu chính là Chu Vô Úy Thiên Linh Cảnh.

Y quét mắt nhìn xung quanh, lông mày không khỏi cau chặt.

Thân ảnh không tự chủ lùi lại phía sau, vừa lùi vừa thận trọng nói: Hồ đạo hữu, nơi này địa thế hiểm yếu, có người bày trận ở đây, nguy hiểm.

Chu đạo hữu, ngươi nói có bẫy.

Hồ Bàng Thanh sắc mặt nghiêm túc hẳn lên.

Chu Vô Úy tuy là tán tu, nhưng sư phụ lại là Trận Pháp tông sư.

Tuy mảng kiếm trận không bằng Huyền Thiên Kiếm Tông.

Nhưng các trận pháp khác y cũng thập phần tinh thông.

Người như vậy lại nói nguy hiểm.

Rút đến khu vực an toàn, Chu Vô Úy mới kìm nén sự kinh hãi trong lòng mà nói: Vạn năm linh dược là thật, nhưng trận pháp này cũng là thật, rõ ràng là có người đang câu cá ở đây.

Bên trong không chỉ có một loại trận pháp, trận pháp bên trong kỳ lạ, quái dị.

Càng không thể tin nổi là, không chỉ có trận pháp của Thanh Phong Quan, của Huyền Thiên Kiếm Tông, còn có của Đan Hà Động, thậm chí còn có rất nhiều trận pháp mà ta lại không biết.

Huống hồ, Vạn Yêu Cốc không thể mọc ra vạn năm linh dược, lại

có người có thể lấy nó ra làm mồi nhử, thậm chí còn hiểu biết nhiều trận pháp của các môn phái đỉnh cấp như vậy.

Thật không thể ngờ, người nào lại có thủ bút lớn đến thế.

Lời này vừa thốt ra, hai người đi cùng kinh hãi há hốc mồm.

Hồ Bàng Thanh và một người Địa Linh Cảnh nữa đã từng hoài nghi tai mình có vấn đề.

Bọn họ nghe thấy cái gì.

Thanh Phong Quan, Huyền Thiên Kiếm Tông, Đan Hà Động, đây đều là ba đại tiên môn đỉnh cấp.

Một người làm sao có thể cùng lúc biết trận pháp của ba đại tiên môn.

Điều này căn bản không hợp lý, chẳng lẽ không sợ bị ba đại tiên môn truy sát sao.

Nhìn ánh mắt kiên định của Chu Vô Úy, bọn họ cũng chỉ có thể lựa chọn tin tưởng.

Nhưng dù biết là nguy hiểm, song đối mặt với vạn năm linh dược, bọn họ làm sao có thể từ bỏ.

Hồ Bàng Thanh vẫn muốn tranh thủ một chút, nói: Chu đạo hữu, trận pháp này có phá được không.

Ta không có năng lực đó, các ngươi nếu muốn đi, ta sẽ không ngăn cản.

Chu Vô Úy lắc đầu nói.

Nói xong, Chu Vô Úy xoay người rời đi, không hề dây dưa.

Y rất hiểu, một chuyện mà cám dỗ càng lớn, nguy hiểm càng lớn.

Dù có năng lực phá trận pháp, y cũng sẽ không làm.

Có thể cùng lúc biết trận pháp của ba đại tiên môn, còn có vạn năm linh dược, người như vậy làm sao có thể là tu sĩ bình thường.

Thậm chí có thể cố ý lấy vạn năm linh dược ra làm mồi nhử, khẳng định là mưu đồ rất lớn.

Vạn năm linh dược là trân bảo hiếm có, nhưng cũng phải có mạng mà lấy mới được.

Y học thành tài, sư phụ chỉ dạy cho y câu đầu tiên: Sống sót mới có vô hạn khả năng.

Việc không vội, hoãn thì toàn.

Việc nếu nguy, lùi thì an.

Những năm này y vẫn luôn tuân thủ nguyên tắc này.

Hôm nay cũng không ngoại lệ.

Nhìn bóng lưng Chu Vô Úy đi xa, Hồ Bàng Thanh thật sự không cam lòng.

Nhưng nhìn sáu đầu yêu thú kia, y vẫn quyết định từ bỏ.

Y tuy cũng là Thiên Linh Cảnh, căn bản không có cơ hội.

Hơn nữa người bố cục này, y cũng có chút sợ hãi.

Vạn nhất là một lão quái vật bất tử, thì còn gì nữa.

Thấy tu sĩ nhân loại đã đi, Xích Xà thở phào nhẹ nhõm.

Thẩm Hạo núp trong không gian, có chút bất ngờ, không ngờ lại gặp được một người hiểu trận pháp.

Sợ yêu thú cũng chạy mất, vậy chẳng phải uổng công rồi sao.

Sáu đầu yêu thú đang đối chọi.

Đột nhiên phát hiện xung quanh chậm rãi bốc lên sương trắng mờ mịt.

Tầm nhìn đều có chút mơ hồ.

Ngay lúc này, vạn năm linh dược, đột nhiên phóng ra hà quang.

Mắt Xích Xà sáng lên, lập tức lao về phía vạn năm linh dược.

Hổ Yêu, Ngưu Yêu cùng năm yêu khác cũng lập tức theo sau.

Chúng nhìn nhau một cái, ngầm đạt thành hiệp nghị.

Đó chính là phải chặn Xích Xà lại trước.

Chuyện khác tính sau.

Năm đầu yêu thú lập tức vây Xích Xà lại, không cho nó tiến thêm một bước.

Cút ngay.

Nơi này không phải hang rắn của ngươi, không đến lượt ngươi kiêu ngạo.

Hổ Yêu nói xong dẫn đầu ra tay.

Bốn yêu khác không dám chần chừ, cũng lập tức theo lên.

Chúng hiểu rằng, đơn đấu chắc chắn không phải đối thủ.

Kết hợp sức mạnh của năm yêu, có lẽ miễn cưỡng có thể đánh một trận.

Các ngươi đang tìm chết.

Ánh mắt Xích Xà lóe lên sát ý nồng đậm.

Nhìn sáu đầu yêu thú đánh nhau không ngừng nghỉ.

Thẩm Hạo chợt vui vẻ, y không ngờ, nguyên thần chi lực của những yêu thú này lại yếu đến thế.

Một huyễn cảnh đơn giản lại khiến chúng bắt đầu tự tương tàn sát.

Đánh đến không thể tách rời.

Mặc dù con Xích Xà này là yêu thú Cửu Cảnh, nhưng đối mặt với sự vây công của năm đầu yêu thú Bát Cảnh cũng chật vật, không chiếm được chút tiện nghi nào.

Chương 402

Ưu thế duy nhất của Xích Xà chính là tốc độ nhanh.

Năm đầu yêu thú căn bản không chạm được một chút đuôi nào của Xích Xà.

Chỉ thấy thân ảnh Xích Xà nhanh chóng biến đổi, một cái đuôi quất vào thân thể Ngưu Yêu.

Cuộn lấy thân thể Ngưu Yêu.

Ngưu Yêu không thoát ra được, lập tức biến lại nguyên thân, đột nhiên biến lớn, hóa thành một con đại hắc ngưu.

Dùng sức đẩy bung trói buộc của Xích Xà.

Chỉ thấy lúc này, Xà Yêu đột nhiên biến hóa, thân thể đón gió mà lớn mạnh, trong khoảnh khắc, đã hóa thành một đầu Thôn Thiên Cự Mãng.

Mở cái miệng lớn như chậu máu, lớn bằng chiếc xe tải, hướng về năm yêu mà điên cuồng hút.

Một cỗ lực hút cực lớn, dường như muốn nuốt chửng năm yêu vào bụng.

Năm yêu lập tức tụ lại một chỗ, thi triển yêu lực.

Ngay khi Thẩm Hạo cho rằng hai bên sẽ giằng co.

Xích Xà đột nhiên biến mất.

Tiếp đó chớp mắt, năm đầu yêu thú đồng loạt ngã xuống đất.

Cảnh tượng này, quả thực kinh hãi.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu thiên linh cái của năm đầu yêu thú, rõ ràng

có một lỗ tròn to bằng chiếc bút chì.

Nhưng tất cả những điều này tuy quỷ dị, nhưng toàn bộ quá trình đều bị Thẩm Hạo nhìn thấy rõ ràng.

Thẩm Hạo cũng không ngờ thao tác của Xà Yêu này lại độc đến thế.

Trong tình huống bình thường, thì phun độc hoặc cắn, hoặc phun lửa.

Nhưng ngay cả Thẩm Hạo cũng không ngờ, Xích Xà lại thao tác độc như vậy, đến nỗi Thẩm Hạo cũng phải ngũ thể đầu địa bái phục.

Đầu tiên là trở nên khổng lồ, sau đó thân thể trăm trượng đột nhiên thu nhỏ, chỉ còn lớn bằng một chiếc bút chì.

Đôi cánh sau lưng, như động cơ điên cuồng xoay tròn.

Kéo theo thân rắn cũng xoay tròn, tựa như mũi khoan điện.

Trong chớp mắt, nó xuyên qua thân thể năm yêu thú.

Điểm mấu chốt là từ hậu môn mà chui vào.

Chết tiệt, thao tác này đỉnh của chóp.

Thẩm Hạo cũng kinh ngây người.

Vãi cả chưởng.

Đúng là mài dao chặt đít, đã cho Thẩm Hạo thấy một chiêu.

Hoàn toàn biểu diễn một màn khoan điện xuyên cúc hoa tuyệt diệu.

Quả nhiên, không có khoan kim cương không làm được việc gốm sứ.

Thẩm Hạo cũng theo bản năng siết chặt hậu môn.

Xích Xà giết chết năm yêu, lại lần nữa biến lại thành thân hình trăm trượng khổng lồ.

Thân ảnh khủng bố, che trời lấp nhật.

Mở cái miệng lớn như chậu máu bắt đầu điên cuồng hút, dường như muốn nuốt chửng năm thi thể yêu thú vào bụng.

Thấy vậy, Thẩm Hạo nào có thể để nó như nguyện.

Mẹ nó, phí sức nửa ngày không thể làm áo cưới cho ngươi.

Trực tiếp chui xuống đất, thu năm thi thể yêu thú Hổ Yêu vào không gian.

Nhìn thấy miếng thịt béo bở đến miệng lại bay mất, sắc mặt Xích Xà đại biến.

Hai mắt phát ra hung quang kinh người, giận dữ gầm lên: Thằng chuột chết tiệt, cút ra đây, tha cho ngươi khỏi chết.

Xích Xà tưởng là yêu quái chuột đã làm.

Bỗng nhiên, Xích Xà nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt biến đổi, không thèm để ý đến năm thi thể yêu thú nữa.

Nó như phát điên xông về phía vạn năm linh dược.

Nó còn nhớ, năng lực của thằng chuột chết tiệt này không chỉ là độn thổ, mà còn có thể bỏ qua kết giới và trận pháp.

Nếu không phải vì năng lực này, nó đã sớm bị giết vô số lần rồi.

Nếu vạn năm linh dược bị thằng chuột chết tiệt kia cướp mất trước.

Tên này mà chạy thoát, thì thật sự không có bất kỳ biện pháp nào.

Rắn chuột cùng một ổ, đồng dạng cũng là tử địch.

Xích Xà lấy tốc độ nhanh nhất đời mình phi nhanh về phía trước, nhìn thấy sắp chạm vào vạn năm linh dược.

Ánh mắt đều lộ ra vẻ kinh hỉ.

Đột nhiên, một cỗ cảm giác nguy cơ cực lớn ập đến.

Nhưng giờ khắc này đã không thể dừng lại được nữa, thân thể lập tức biến nhỏ, hóa thành kích thước bút chì, như muốn dùng tốc độ để tránh né nguy cơ.

Nhưng nó nhanh, lại có người còn nhanh hơn, Xích Xà kinh hãi phát hiện, mình lại bị một tu sĩ nhân loại tóm gọn trong tay.

Điểm kinh khủng hơn là, trong tay tu sĩ này lôi điện lấp lánh.

Nó lại không thể ngưng tụ yêu lực.

Cho nó một giây, nó có thể chạy thoát, nhưng chính là không làm được a.

Thẩm Hạo không nói nhảm với nó, thật sự sợ tên này lại khoan điện xuyên cúc hoa.

Trực tiếp thao túng phi kiếm, đâm thủng thất tấc của Xích Xà.

Xích Xà Cửu Cảnh, vạn vạn không ngờ lại chết thảm như vậy.

Thẩm Hạo sợ Xích Xà này ngoi lên, lập tức ném nó vào không gian, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Hiện nay đã có sự xuất hiện của yêu thú Cửu Cảnh, cũng có sự xuất hiện của Thiên Linh Cảnh, điều này khiến Thẩm Hạo có chút áp lực.

Thế là, y chọn cách thăng cấp thể tu trước.

Thân ảnh biến mất tại chỗ, tiến vào không gian.

Trong không gian, dày đặc toàn là huyết vụ.

Sau khi hấp thu, cảnh giới thể tu của Thẩm Hạo thăng cấp vùn vụt.

Bắt đầu đột phá từ Bát Cảnh trung kỳ, Bát Cảnh hậu kỳ, Bát Cảnh

giới đỉnh phong.

Vốn dĩ Thẩm Hạo tưởng sẽ không đột phá, không ngờ, một mạch trực tiếp đột phá đến Cửu Cảnh sơ kỳ.

Sức mạnh khổng lồ, khiến Thẩm Hạo toàn thân sảng khoái.

Tiên Thiên Đạo Thể 99%, liền không nhúc nhích nữa.

Mẹ nó, không phải là phiên bản Pinduoduo đấy chứ.

Sức mạnh của thể tu quá cường đại, khiến Thẩm Hạo toàn thân sảng khoái.

Bước ra từ không gian, Thẩm Hạo hiện tại tự tin bội phần.

Sức mạnh thể tu Cửu Cảnh cộng thêm Lôi Pháp, Thẩm Hạo còn không biết ai có thể đánh bại y.

Chương 403

Cảnh giới cao nhất của Vạn Yêu Cốc chính là Thiên Linh Cảnh cũng chính là Cửu Cảnh.

Nhìn Vạn Niên Kim Ngọc Diệp, tâm trạng Thẩm Hạo rất tốt.

Yên lặng chờ đợi đợt người hữu duyên hoặc yêu thú tiếp theo.

Tư niệm không khỏi quay về Dương Quan Cổ Trấn, nơi đó là lần đầu tiên y xuyên việt.

Khi đó, y vẫn là dựa vào việc bán nhân sâm mới phát gia trí phú.

Nuốt chửng hai thổ phỉ mà đạt được Đoán Thể Dẫn Đạo Thập Nhị Thức cũng xem như từ đó bước lên con đường tu hành.

Theo quan binh lên Lưu Gia Trại, không gian liền nuốt chửng Đại đương gia Lưu Bảo Sơn và Nhị đương gia Chu Hải Hồ.

Từ Đoán Thể sơ khai, Hậu Thiên, Tiên Thiên Nhất Cảnh, Chân Nguyên Nhị Cảnh, Linh Đan Tam Cảnh, Thông Huyền Tứ Cảnh. xuyên qua cấm địa, đến Linh Vân Đại Lục, từ Càn Dung Thành bắt đầu, cảnh giới một đường thăng cấp.

Đầu tiên là Tam Hoa Tụ Đỉnh Ngũ Cảnh, Ngũ Khí Triều Nguyên Lục Cảnh, Đạo Thai Thất Cảnh, Địa Linh Cảnh Bát Cảnh, đến thể tu Cửu Cảnh hiện tại, pháp tu tính ra chính là Thiên Linh Cảnh.

Đối với Thiên Linh Cảnh, với thực lực của Thẩm Hạo, nói trắng ra là muốn đột phá thì đột phá. chỉ là tạm thời áp chế mà thôi.

Phía sau cũng chỉ còn lại ba cảnh giới, Tiên Khiếu Thập Cảnh, Thần Đình Thập Nhất Cảnh, Vũ Hóa Phi Thăng.

Hiện tại mà nói, Thẩm Hạo từng gặp kẻ mạnh nhất chính là Hồ

Cửu Nhi, hiện đang ở Thập Nhất Cảnh đỉnh phong.

Không giống như người khác phải trải qua bao gian khổ thù hận sâu sắc, Thẩm Hạo thì một đường nhẹ nhàng, nhiều lắm là có chút cẩu mà thôi.

Đương nhiên, hack cũng có di chứng.

Đó chính là dễ đi đường tắt.

Nhưng, đối với Thẩm Hạo mà nói không sao cả, kết quả đều giống nhau.

Nếu nói tà ác thì đều tà ác, không thể nói, ăn trộm thi thể là đúng, giết người là sai.

Cái kiểu đó chẳng phải là làm đĩ còn muốn dựng miếu thờ, tự tìm cho mình một cái cớ hợp lý sao.

Thẩm Hạo không giả dối như vậy.

Trong thế giới ăn thịt người, nói về tiêu chuẩn đạo đức, trong mắt Thẩm Hạo đây không phải là đồ ngu thì là gì.

Thẩm Hạo ban đầu cũng thích giảng đạo lý, sau này phát hiện, cái gọi là đạo lý đều do kẻ có quyền lực lớn quyết định.

Lão Mỹ muốn thu thập ai thì thu thập, sao không ai nói y tà ác.

Ai là chính ai là tà, nắm đấm quyết định.

Soán vị thành công thì là hoàng đế, soán vị không thành công thì là phản tặc.

Mục đích của mọi người đều là lên đỉnh cao, phương pháp không giống nhau.

Nếu nói hành vi này là tà tu, Thẩm Hạo cảm thấy tà tu thì tà tu cũng không sao cả.

Thiên Đạo giáng Sát Kiếp, chính là để đại thanh tẩy.

Chính là để các ngươi tương hỗ giết chóc.

Chẳng lẽ thật sự cho rằng Sát Kiếp giống như trò chơi trẻ con, mọi người ngồi xuống hòa bình đàm phán.

Kẻ ngu ngốc đến mức nào mới có suy nghĩ đó.

Thẩm Hạo tin rằng, giết đến cuối cùng, công đức của y ngược lại là cao nhất.

Đừng nói thế giới Linh Vân Đại Lục tàn khốc này, ngay cả thế giới đô thị cũng là xã hội người ăn người, chỉ là cách ăn không giống nhau mà thôi.

Lưỡi hái cắt thịt ngươi, ngươi còn không biết.

Ngay lúc Thẩm Hạo đang suy nghĩ vẩn vơ, đột nhiên cảm ứng được khí tức của Bạch Tuyết.

Trong lòng y khẽ động, đã ba tháng rồi sao.

Ban đầu chia tay, đã hẹn ba tháng sau gặp lại ở Vạn Yêu Cốc.

Bỗng nhiên, sắc mặt Thẩm Hạo biến đổi, thu vạn năm linh dược lại, xoay người liền xông ra ngoài.

Vị trí của Bạch Tuyết, cách đây không xa.

Mà hai Thiên Linh Cảnh Hồ Bàng Thanh, Chu Vô Úy vừa rời đi lại ở chính phương vị đó.

Tu sĩ nhân loại và yêu thú, đó là thế bất lưỡng lập.

Thẩm Hạo cũng lo lắng cho an toàn của Bạch Tuyết.

Tốc độ cực nhanh, chưa từng có trước đây.

Nếu nói Xích Xà tốc độ nhanh, thì tốc độ của Thẩm Hạo còn nhanh hơn.

Cùng lúc đó, Bạch Tuyết tiến vào bí cảnh Vạn Yêu Cốc, lập tức cảm nhận được khí tức của Thẩm Hạo.

Nàng vui mừng không thôi, phi nhanh về phía Thẩm Hạo.

Ba tháng không gặp, vô cùng nhung nhớ.

Phi được nửa đường, đột nhiên cảm nhận được ba cỗ khí tức cường đại.

Lập tức dừng lại.

Chạy về hướng ngược lại.

Đáng tiếc đã muộn.

Hồ Bàng Thanh, Chu Vô Úy hai người một trước, một sau chặn đứng đường đi của Bạch Tuyết.

Khóe miệng đều lộ ra vẻ trêu tức.

Hồ Bàng Thanh nói: Chu đạo hữu, một đầu bạch hổ Thất Cảnh, giết đi, cũng không uổng công chạy một chuyến.

Chu Vô Úy cười nói: Vậy thì xem Hồ đạo hữu biểu diễn vậy.

Một người Địa Linh Cảnh bên cạnh, vội vàng chắp tay nói: Chỉ là một đầu yêu thú Thất Cảnh, đâu đáng để phụ thân và Chu tiền bối ra tay.

Hồ Bàng Thanh mãn ý vuốt vuốt chòm râu.

Được, Liên Chu cứ xem con đó.

Vâng, phụ thân.

Hồ Liên Chu ánh mắt nhìn về phía Bạch Tuyết, không nói nhảm, hư không điểm một cái, phi kiếm đón gió mà trướng lớn.

Ánh mắt Bạch Tuyết ngưng trọng, với tốc độ cực nhanh tránh thoát một kích.

Đồng thời, nàng gào thét một tiếng về phía Hồ Liên Chu.

Một cỗ âm ba nhàn nhạt.

Chấn động Hồ Liên Chu một chút, nhưng rất nhanh y đã kịp phản ứng.

Hồ Bàng Thanh, Chu Vô Úy hai người đứng xem bên cạnh ngược lại có chút bất ngờ.

Không ngờ chỉ là một đầu bạch hổ nhỏ bé, lại còn có thần thú huyết mạch, thật đáng tiếc.

Liên Chu, tốc chiến tốc thắng, chậm trễ tất sinh biến.

Vâng.

Ánh mắt Hồ Liên Chu trở nên sắc bén, ngưng tụ pháp thân, cao mấy chục mét.

Như một người khổng lồ.

Một chưởng vỗ xuống.

Bạch Tuyết với tốc độ cực nhanh chạy lùi lại phía sau, nhưng lại bị Hồ Bàng Thanh khẽ búng ngón tay một cái, một cỗ khí thế khủng bố, đẩy nàng bay ra ngoài.

Thấy bàn tay khổng lồ giáng xuống, ánh mắt Bạch Tuyết lóe lên một tia quyết tuyệt.

Nàng tính liều mạng.

Ngay lúc này, nàng cảm ứng được khí tức của Thẩm Hạo, con ngươi lóe lên một tia kinh hỉ, nhưng sau đó hai mắt đỏ hoe liều mạng lắc đầu.

Ba người trước mắt này, thấp nhất cũng là Địa Linh Cảnh, còn có hai người khí thế ngang với yêu thú Cửu Cảnh, đó chính là Thiên Linh

Cảnh.

Thẩm Hạo qua đây chẳng phải là chịu chết sao.

Một đạo kiếm quang che trời lấp nhật ập đến, kiếm khí tung hoành trên trăm dặm, dường như muốn chia đôi trời đất.

Khí thế khủng bố vô cùng.

Hồ Bàng Thanh, Chu Vô Úy tế ra hộ thuẫn, nhưng vẫn không thể chống đỡ.

Chương 404

Trực tiếp chém Hồ Liên Chu đang ngưng tụ pháp thân thành hai đoạn.

Nhìn Hồ Liên Chu thoi thóp.

Chu Vô Úy hít vào một hơi khí lạnh, không phải vì kiếm pháp này mạnh mẽ đến đâu, mà là vì phi kiếm mà người này dùng chính là cực phẩm linh bảo trong truyền thuyết, Huyền Thanh Kiếm.

Đây chính là kiếm của Tông chủ Thạch Mạc Tây của Huyền Thiên Kiếm Tông, làm sao có thể.

Mà kiếm pháp này, cũng là Tuệ Kiếm Trảm Nguyên của Huyền Thiên Kiếm Tông, có thể trực tiếp chém giết nguyên thần.

Điều này.

đủ mọi dấu hiệu cho thấy, đây không phải là người y có thể chọc vào.

Cảm nhận được tình huống không rõ ràng, Chu Vô Úy nhìn Hồ Bàng Thanh một cái, lùi lại một bước, xoay người bỏ đi.

Giờ khắc này, Hồ Bàng Thanh trợn mắt giận dữ, hai mắt đỏ hoe, đã mất đi lý trí.

Liên Chu, Liên Chu con sao vậy, đừng dọa phụ thân a.

Liên Chu.

Hồ Bàng Thanh vội vàng nhét đan dược vào miệng Hồ Liên Chu, nhưng vẫn không có tác dụng.

Cha, con không được rồi, nguyên thần sẽ tan biến.

Không.

Liên Chu con không thể chết, mấy trăm năm rồi, con là đứa con trai duy nhất của ta.

Nhìn Hồ Liên Chu bất động, Hồ Bàng Thanh hít sâu một hơi, ánh mắt tràn đầy cừu hận.

Y nhìn về phía Bạch Tuyết.

Trong lòng y hiểu rõ, người đến chắc chắn là vì muốn cứu con bạch hổ này.

Hư không chụp một cái, thân ảnh bạch hổ bay về phía Hồ Bàng Thanh.

Trong tay y ngưng tụ một đạo phi kiếm, không nói nhảm, trực tiếp nhắm vào chỗ yêu đan của Bạch Tuyết.

Ngươi mẹ nó tìm chết.

Một đạo tử quang lóe qua, trên bầu trời một đạo lôi đình giáng xuống.

Lôi đình trực tiếp đánh xuống thân Hồ Bàng Thanh.

Thế nhưng, dù vậy, Hồ Bàng Thanh vẫn chọc thủng yêu đan của Bạch Tuyết.

Bị lôi đình quấy nhiễu, tốc độ của Hồ Bàng Thanh chậm lại đôi chút.

Một lát sau, một thân ảnh toàn thân bao phủ lôi điện lập tức xuất hiện trước mắt hắn.

Một quyền đánh Hồ Bàng Thanh bay xa mấy ngàn mét, sau đó Thẩm Hạo liền cầm Bất Lão Tuyền đổ vào miệng Bạch Tuyết.

Hắn lãnh đạm nói: An tâm dưỡng thương đi.

Vâng, chủ nhân.

Bạch Tuyết hân hoan đáp.

Lời vừa dứt, thân ảnh Thẩm Hạo trong khoảnh khắc đã biến mất.

Hồ Bàng Thanh biết không địch lại, liền xoay người bỏ chạy, ngay cả con trai cũng không màng.

Nhưng tốc độ của hắn làm sao sánh được với tốc độ của Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo toàn thân đầy sức mạnh lôi đình, tựa như tốc độ ánh sáng, phớt lờ tất cả.

Mấy hơi thở đã chắn trước mặt Hồ Bàng Thanh.

Lão cẩu, còn muốn chạy.

Thấy không thể chạy thoát, Hồ Bàng Thanh ngưng trọng nói: Ngươi là ai.

Trong lòng hắn vô cùng cảnh giác, người này là kẻ mạnh nhất hắn từng gặp.

Điều càng không thể tin nổi là người này lại có thể sử dụng lôi pháp, chuyện này quả thực chưa từng nghe thấy.

Thẩm Hạo căn bản không có thời gian nói nhảm với hắn, hắn đột nhiên lao lên, trong nháy mắt đã đến trước mặt Hồ Bàng Thanh.

Lúc này, Hồ Bàng Thanh nhanh chóng giơ tay trái ra, tạo thành một lá chắn bát quái khổng lồ trước mặt hắn, cố gắng ngăn cản công kích của Thẩm Hạo.

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn, Oanh một tiếng, lá chắn bát quái dưới một quyền mạnh mẽ của Thẩm Hạo, vậy mà trực tiếp vỡ nát, hóa thành vô số mảnh vụn rơi vãi khắp nơi.

Cửu cảnh thể tu.

Sao có thể như vậy.

Sợ đến mức sắc mặt Hồ Bàng Thanh biến đổi, hắn làm sao dám cận chiến với Thẩm Hạo, liền lập tức lùi về sau.

Đồng thời, hắn điều khiển linh lực, hóa thành một thanh phi kiếm khổng lồ lao về phía Thẩm Hạo.

Nhưng đối mặt với những đòn tấn công này, Thẩm Hạo không né tránh, thậm chí không hề khởi động phòng ngự, cứ thế trực tiếp xông lên.

Rầm.

Một loạt công kích đánh lên người Thẩm Hạo, pháp thuật hoa lệ vô cùng.

Xung quanh một mảnh hoang tàn, biến thành bình địa.

Nhưng trong mắt Thẩm Hạo, chúng lại như gãi ngứa, hoàn toàn vô dụng.

Đừng nói Thẩm Hạo bây giờ đã là cửu cảnh thể tu, dù chỉ thuần túy dựa vào linh bảo phòng ngự trên người, đó cũng là một tồn tại vô địch.

Ngay lúc này, thân ảnh Thẩm Hạo đột nhiên liên tục lóe lên, trong nháy mắt xuất hiện sau lưng Hồ Bàng Thanh.

Khóe miệng Hồ Bàng Thanh giật giật, một đòn của mình đánh lên người đối phương mà không có uy lực, chơi cái quái gì nữa đây.

Vừa định chạy, lại phát hiện mình bị mắc kẹt trong trận pháp.

Quái quỷ, tên này còn biết trận pháp nữa sao.

Hồ Bàng Thanh hoàn toàn không thấy Thẩm Hạo bố trí trận pháp từ khi nào.

Biết chút ít, chủ yếu là sợ ngươi chạy mất, lãng phí thời gian.

Nói xong, Thẩm Hạo cũng không nói nhảm nữa, toàn thân bao phủ lôi đình, cận chiến.

Phải nói rằng, thể tu cộng thêm lôi đình quả thực là một tồn tại vô địch.

Không những có thể phớt lờ công kích của đối phương, sức mạnh lôi đình còn có thể phá vỡ phòng ngự của đối phương, lại còn kèm theo hiệu ứng tê liệt.

Hồ Bàng Thanh muốn tránh, căn bản không tránh thoát.

Vừa kéo giãn khoảng cách, đối phương đã lập tức xuất hiện sau lưng hắn.

Hơn nữa đối phương căn bản không phòng thủ, chỉ tấn công và tấn công.

Hoàn toàn không theo lối cũ.

Hồ Bàng Thanh chỉ có thể bị động phòng thủ.

Cú đấm đá của Thẩm Hạo dày đặc như mưa rền gió dữ, không thể tránh được.

Hồ Bàng Thanh kinh hoàng phát hiện, người này không những biết lôi đình, biết trận pháp, cửu cảnh thể tu lại còn biết dịch chuyển của Tiên Khiếu Cảnh.

Đáng sợ như vậy.

Đánh kiểu gì đây.

Phòng ngự toàn thân ngưng tụ thành hộ thuẫn, bị Thẩm Hạo một quyền đánh phế.

Sau đó Hồ Bàng Thanh mất đi phòng ngự như một con cừu non

chờ làm thịt.

Cuối cùng, Thẩm Hạo dùng Huyền Thanh Kiếm thi triển Tuệ Kiếm Trảm Nguyên, trực tiếp chém giết nguyên thần của Hồ Bàng Thanh, chết không thể chết hơn.

Đây là Thiên Linh Cảnh đầu tiên Thẩm Hạo giết.

Hoàn toàn không có khó khăn, thậm chí còn chưa dùng hết sức, đã chết rồi.

Khiến Thẩm Hạo có chút chưa đã.

Nhìn thi thể của Hồ Bàng Thanh, Thẩm Hạo không ném vào không gian, mà là đựng vào nhẫn trữ vật.

Tránh để lỡ một cái, thăng cấp Thiên Linh Cảnh mất.

Chẳng phải sẽ không thể tham gia Đại Bỉ trăm năm sao.

Theo quy tắc của tông môn, tham gia Đại Bỉ trăm năm đều phải là Địa Linh Cảnh.

Hơn nữa tuổi tác phải trong vòng hai trăm năm.

Có lẽ, Huyền Thiên Kiếm Tông không có sự tồn tại bá đạo như Thẩm Hạo, cũng không tin có đệ tử nào trong vòng hai trăm năm có thể đột phá đến Thiên Linh Cảnh.

Theo ước tính của Thẩm Hạo, nếu mình đột phá Thiên Linh Cảnh, hẳn có thể trực tiếp tiến vào cấm địa tông môn, nhưng chắc chắn không thể tham gia Đại Bỉ trăm năm.

Tổng không thể Thiên Linh Cảnh và đệ tử Địa Linh Cảnh đánh nhau chứ.

Chương 405

Rất nhanh, hắn trở lại bên Bạch Tuyết.

Ném thi thể của Hồ Liên Chu cũng vào nhẫn trữ vật.

Những thứ này không thể lãng phí.

Lúc này, Bạch Tuyết đã hồi phục.

Nàng nhìn Thẩm Hạo với vẻ sùng bái: Chủ nhân, người vậy mà đã đạt đến cửu cảnh rồi.

Trong lòng nàng chấn động vô cùng.

Trước đây khi nàng nhận chủ, trong lòng đã cảm thấy Thẩm Hạo chắc chắn là vô địch.

Nhưng cũng không ngờ lại bá đạo đến vậy.

Mới ba tháng không gặp, trực tiếp từ Đạo Thai đến Thiên Linh Cảnh.

Trời ơi, Thẩm Hạo quả thực đã phá vỡ nhận thức của nàng.

Nếu nói, Chân Nguyên, Linh Đan, Thông Huyền, một đường đột phá thế như phá trúc thì còn có thể hiểu.

Nhưng đây là Địa Linh Cảnh, Thiên Linh Cảnh, càng lên cao càng ít người.

Bao nhiêu người muốn tiến thêm một bước, đều khó khăn vạn phần.

Mà tốc độ của Thẩm Hạo, chưa bao giờ dừng lại, vẫn nhanh như vậy.

Thẩm Hạo cười nói: Thế nào, đã hồi phục chưa.

Chủ nhân, thiếp đã hoàn toàn khỏe rồi, Bất Lão Tuyền này thật quá thần kỳ.

Thẩm Hạo nói: Vậy là được rồi, dù sao thứ này nhiều vô kể.

Đi thôi, đuổi theo kẻ còn lại, ta giúp nàng báo thù rửa hận.

Vâng, chủ nhân.

Bạch Tuyết hóa thành một con bạch hổ, phi nước đại về phía trước.

Thần thức của Thẩm Hạo tìm kiếm nửa ngày cũng không thấy Chu Vô Úy đâu.

Liền lắc đầu nói: Không đuổi kịp thì thôi, đợi ta về tông môn rồi sẽ xử lý hắn.

Vâng, chủ nhân.

Chỉ cần hấp thu thi thể của Hồ Bàng Thanh, có được ký ức, Thẩm Hạo không tin không tìm được tên đó.

Không ngờ, đối phương lại ổn định đến vậy, nhấc chân là chạy.

Ngay cả đồng đội cũng không cần.

Đi, về căn cứ của ta.

Căn cứ.

Bạch Tuyết có chút nghi hoặc, đối với từ căn cứ này, nàng hiểu.

Trước đây cũng đã xem phim.

Vạn Yêu Cốc đây là bí cảnh, làm sao có thể có căn cứ.

Nhưng vẫn ngoan ngoãn đi theo Thẩm Hạo.

Khoảng một giờ sau, Bạch Tuyết cõng Thẩm Hạo đến cái gọi là căn cứ.

Chỉ là một cái hẻm núi lớn.

Trên sườn núi, có một cái bình đài.

Một người một hổ, đến đây.

Bạch Tuyết nghi hoặc nói: Chủ nhân đến đây làm gì.

Thẩm Hạo nói: Câu cá.

Nói xong, hắn đặt Vạn Niên Kim Ngọc Diệp vào trung tâm trận pháp.

Thấy vậy, Bạch Tuyết vô cùng kinh ngạc.

Chủ nhân, đây là chờ yêu thú khác đến sao.

Không sai.

Bạch Tuyết giờ phút này bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Thảo nào Vạn Yêu Cốc này lại có thêm Thiên Linh Cảnh, cửu cảnh yêu thú, thì ra đều là vì chủ nhân.

Thẩm Hạo: Ba tháng không gặp, nhớ nàng thật đó.

Nói xong, hắn vung tay một cái, trên bình đài liền có thêm một tấm đệm mút.

Ánh mắt Bạch Tuyết lóe lên một tia thẹn thùng và mong chờ.

Tiếp đó, dưới ánh mắt Thẩm Hạo, nàng lại hóa hình thành nữ nhân.

Phải nói rằng, ba tháng không gặp, cảm giác tươi mới thật là đầy đủ.

Thời gian trôi qua nhanh chóng.

Bạch Tuyết vừa mới trải qua sinh tử nguy cơ, có lẽ đầu óc còn chưa hoàn toàn hồi phục.

Chỉ cảm thấy mặt trời hôm nay chói mắt thật lợi hại.

Điều này không giống với cảnh tượng nàng mong đợi.

Mà lại đi ngược lại.

Bảy ngày đã trôi qua.

Bạch Tuyết vừa giúp Thẩm Hạo xoa bóp vai, vừa nghi hoặc nói: Chủ nhân, phía dưới có nhiều yêu thú Lục Cảnh, Thất Cảnh như vậy, sao không giết chúng.

Những phế vật này cần làm gì.

Lãng phí tinh lực.

Bạch Tuyết:.

À đúng rồi, đây không phải nói nàng.

Tốc độ tu vi của chủ nhân thật quá nghịch thiên, thiếp đương nhiên không thể sánh bằng.

Thẩm Hạo cười cười, dường như cảm thấy xấu hổ.

Thế là, hắn điều khiển phi kiếm, tiện tay giết chết tất cả yêu thú bị nhốt trong trận pháp.

Những yêu đan này tặng cho nàng, nàng mang những yêu thú khác lên đây.

Vâng, chủ nhân.

Bạch Tuyết vui mừng khôn xiết.

Phía dưới còn có bốn con yêu thú Thất Cảnh, những yêu đan này Thẩm Hạo không thèm nhìn tới, nhưng Bạch Tuyết thì vô cùng yêu thích.

Nhìn yêu đan tươi mới trong tay, Bạch Tuyết trong lòng vô cùng vui vẻ.

Yêu thú muốn tăng cường tu vi, yêu đan cũng có thể giúp ích.

Đa tạ chủ nhân.

Đi tu luyện đi.

Vâng.

Có được yêu đan, Bạch Tuyết vui vẻ chạy đến góc luyện công.

Cảnh giới của Thẩm Hạo ban đầu không bằng nàng, sau đó đuổi kịp nàng, đến bây giờ đã bỏ xa nàng.

Quả thật là quá kinh khủng.

Nàng cũng có một cảm giác cấp bách.

Trước đây còn có thể giúp Thẩm Hạo một tay, bây giờ đều là vướng bận rồi, điều này nàng không thể chấp nhận được.

Thẩm Hạo nhìn Bạch Tuyết đang chuyên tâm tu luyện, một mình ngồi đó.

Hoàn toàn không có ý định tu luyện.

Cùng với linh căn không ngừng thăng cấp, sự cảm ngộ của hắn đối với trời đất cũng ngày càng mạnh mẽ, linh khí không ngừng đổ vào người hắn.

Đôi mắt dường như càng thêm thanh minh, giống như mắt cận thị đã tốt lên.

Đối với sự biến hóa của lực lượng thiên địa, vô cùng rõ ràng.

Những đạo lý chí cao của trời đất dường như ngay trước mắt.

Đã là Địa Linh Cảnh viên mãn, chỉ cần hơi nghiêm túc tu luyện một chút, sẽ đột phá.

Đây không phải là điều Thẩm Hạo muốn.

Cảnh giới đối với hắn như phù vân, không vội.

Huống hồ, nếu thật sự muốn thăng cấp, trong nhẫn còn có hai gói kinh nghiệm.

Cùng lúc đó, sâu nhất trong dãy núi Côn Luân, linh khí nồng đậm như thực chất.

Trong rừng rậm, khí đoàn uân úc khắp nơi.

Trong một hang núi cao vài chục trượng, xung quanh dày đặc các hang động nhỏ, đây là nơi cư trú của Hồ Yêu nhất tộc.

Trên một tấm da thú, nằm một con hồ ly màu nâu khổng lồ, lúc này đôi mắt rũ xuống, hô hấp chỉ còn hơi thở ra nhiều hơn hít vào, thoi thóp, có thể chết bất cứ lúc nào.

Chỉ thấy lão hồ ly, yếu ớt nói: Cửu Nhi đã về chưa.

Tộc trưởng, sắp đến rồi ạ.

Ừm.

Một lát sau, một thân ảnh màu đỏ, lập tức xuất hiện trong hang động.

Lão hồ ly nhìn thấy thân ảnh màu đỏ, dùng hết chút sức lực cuối cùng nói: Cửu Nhi, sau này vị trí tộc trưởng Hồ tộc sẽ là của con.

Nói rồi, hắn tháo ra một hòn đá đen to bằng quả trứng ngỗng tượng trưng cho tộc trưởng.

Hồ Cửu Nhi khóc nói: Tộc trưởng, người bị sao vậy.

Bên cạnh mấy vị trưởng lão thở dài một tiếng nói: Bị lôi đánh.

Tộc trưởng độ kiếp thất bại rồi.

Lôi kiếp a lôi kiếp, là khắc tinh lớn nhất của yêu tộc chúng ta.

Hồ Cửu Nhi đột nhiên nhớ ra điều gì, từ không gian lấy ra một chai nước khoáng.

Đây là do Thẩm Hạo tặng nàng.

Vặn nắp ra, nàng liền đưa cho tộc trưởng.

Chương 406

Thấy vậy, các trưởng lão đều lắc đầu.

Tộc trưởng đã sắp chết rồi, uống gì cũng vô ích.

Tộc trưởng hồ ly lắc đầu nói: Ta. không được rồi, bây giờ uống gì cũng. vô dụng.

Hồ Cửu Nhi khóc nức nở nói: Tộc trưởng người cứ tin con một lần đi.

Nói xong, nàng đưa chai nước khoáng đến bên miệng tộc trưởng.

Với đôi mắt nửa nhắm, nhìn Hồ Cửu Nhi nước mắt lưng tròng vẻ mặt sốt ruột, tấm lòng hiếu thuận này khiến tộc trưởng vô cùng an ủi.

Ai mà chẳng thích những đứa con hiếu thảo.

Dù sao cũng sắp chết rồi, uống một ngụm cũng không sao.

Nhẹ nhàng nhấp một ngụm, tộc trưởng nói: Từ hôm nay trở đi Cửu Nhi sẽ là. sẽ là.

Nói được nửa chừng, đôi mắt hồ ly dài hẹp của tộc trưởng đột nhiên bùng lên ánh sáng.

Kinh ngạc nhìn chằm chằm chai nước trong tay Hồ Cửu Nhi, liền mạnh mẽ uống một ngụm lớn.

Vẻ sốt ruột không thể chờ đợi, như thể vừa từ sa mạc đi ra.

Các trưởng lão có mặt đều kinh ngạc không thôi, chuyện gì vậy.

Điều khiến họ càng kinh ngạc hơn là khí thế trên người tộc trưởng, vậy mà từ từ tăng cường.

Sao có thể như vậy.

Mọi người trong nháy mắt đã hiểu ra điểm mấu chốt.

Ánh mắt đổ dồn vào chai nước trong suốt trong tay Hồ Cửu Nhi.

Nước này có vấn đề.

Tộc trưởng ục ục uống nửa chai, lúc này mới dừng lại.

Ngay sau đó, thân ảnh bay lơ lửng trên không trung, một lát sau hóa thành một phụ nữ tuyệt sắc mỹ lệ khoảng 26 tuổi, dáng người thướt tha, đầy đặn tròn trịa, khuôn mặt trắng hồng như một quả đào mật.

Mọi cử chỉ đều toát lên khí chất mê người.

Cửu Nhi, đây là cái gì.

Gương mặt xinh đẹp của tộc trưởng lóe lên vẻ vui mừng, trong khoảnh khắc toát ra vẻ quyến rũ, tươi đẹp vô cùng.

Hồ Cửu Nhi nhìn nửa chai nước còn lại, do dự rồi vẫn nói: Cái này gọi là Địch Địch Úy.

Địch Địch Úy.

Các trưởng lão kinh hô.

Địch Địch Úy là cái gì.

Chúng ta chưa từng thấy qua.

Đúng vậy, Địch Địch Úy vậy mà có thể chữa lành thân thể bị thiên lôi hủy hoại, không những yêu đan đã hồi phục, ngay cả nguyên thần cũng từ từ khôi phục.

Điều này quả thực quá không thể tin nổi.

Tộc trưởng hít một hơi thật sâu, cố gắng kiềm chế sự kinh ngạc trong lòng.

Đậy nắp chai lại, bà đặt nửa chai nước còn lại vào tay Hồ Cửu

Nhi một cách trịnh trọng.

Nàng nhẹ nhàng nói: Cửu Nhi, Địch Địch Úy này quá nghịch thiên, con hãy giữ thật kỹ.

Nói xong, bà thu lại vẻ mặt, ánh mắt lóe lên một tia nghiêm nghị, nhìn quanh nói: Chuyện hôm nay không được phép truyền ra ngoài, ai dám truyền ra, đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt.

Loại uy nghiêm của bậc trên đã lâu không lộ ra, khiến tất cả hồ yêu đều kính sợ.

Vâng, tộc trưởng.

Được rồi, đối ngoại tuyên bố ta đã độ kiếp thất bại.

Tộc trưởng, tại sao.

Bây giờ người đã hồi phục, chính là lúc Hồ tộc chúng ta quật khởi.

Có Cửu Nhi và tộc trưởng, Hồ Yêu nhất tộc chúng ta sợ ai chứ.

Không sai, Hồ Yêu nhất tộc chúng ta bây giờ có thực lực trở thành yêu tộc mạnh nhất.

Đôi mắt đẹp của tộc trưởng lóe lên một tia sắc bén.

Ngốc nghếch, loài người có câu nói rất hay, cây cao hơn rừng ắt bị gió táp.

Hồ Yêu nhất tộc chúng ta xuất hiện một Cửu Vĩ Thiên Hồ, đã bị các yêu tộc lớn khác đố kỵ.

Ta độ kiếp thất bại mà không chết, nếu tin tức này truyền ra ngoài, tất cả các tộc quần sẽ bất an.

Chắc chắn sẽ liên hợp lại.

Tuyệt đối là tai họa của Hồ Yêu nhất tộc chúng ta.

Nhưng, nếu yêu tộc khác hỏi, các ngươi cứ nói không biết, để

chúng tự đoán.

Vâng, tộc trưởng.

Được rồi, các ngươi lui xuống đi, ta và Cửu Nhi nói chuyện một chút.

Vâng.

Sau khi các trưởng lão lui xuống, tộc trưởng kéo Hồ Cửu Nhi ngồi xuống vị trí tộc trưởng.

Cửu Nhi, Địch Địch Úy này rất quan trọng, con tuyệt đối phải giữ kỹ.

Đối với yêu tộc chúng ta mà nói, nó tương đương với việc có thêm một mạng sống.

Con biết rồi, tộc trưởng.

Địch Địch Úy này từ đâu mà có.

Tộc trưởng tò mò hỏi.

Bà đã sống hơn hai ngàn năm, nhưng chưa từng nghe nói có loại nước thần kỳ như Địch Địch Úy.

Hồ Cửu Nhi cúi đầu, tầm nhìn lại bị bộ ngực đầy đặn che khuất.

Nàng ấp úng nửa ngày cũng không nói ra được một chữ.

Gò má trắng nõn, vì sốt ruột mà đỏ bừng.

Nàng không muốn nói dối, nhưng lại không muốn nói ra Thẩm Hạo, điều này khiến nàng vô cùng khó xử.

Đối với phẩm chất của Hồ Cửu Nhi, tộc trưởng cũng rất hiểu rõ.

Bà cười xoa xoa trán Hồ Cửu Nhi, cưng chiều nói: Được rồi, con không muốn nói, ta cũng không ép con.

Con cũng sắp độ kiếp rồi, đến lúc đó ta sẽ giúp con hộ pháp.

Hồ Cửu Nhi lắc đầu nói: Không cần, con tự mình có cách.

Tộc trưởng nghi ngờ nhìn Hồ Cửu Nhi một cái, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Đây là thiên lôi đó, con lại tự tin đến vậy sao.

Làm sao có thể.

Lần độ kiếp cuối cùng này, có đến chín đạo lôi kiếp.

Điều quan trọng hơn là uy lực sẽ tăng thêm, mỗi thêm một đạo lôi kiếp, uy lực lại nhân đôi.

Ngay cả bà cũng chỉ chịu được bốn đạo là không thể chịu nổi nữa.

Yêu đan, nguyên thần đều gần như tan vỡ.

Nếu không phải Hồ Cửu Nhi trở về kịp thời, thì đã chết rồi.

Nhìn Hồ Cửu Nhi vẻ mặt tự tin, tộc trưởng Hồ yêu trong lòng cũng kinh ngạc vạn phần.

Hồ Cửu Nhi ngây thơ trên mặt căn bản không giấu được chuyện.

Cũng có nghĩa là, nàng thật sự có sự tự tin này.

Đây là độ lôi kiếp đó.

Bỗng nhiên, tộc trưởng Hồ yêu nhớ ra điều gì, kinh ngạc nói: Cửu Nhi, con sẽ không bị lừa chứ.

Hồ Cửu Nhi lắc đầu nghiêm túc nói: Tộc trưởng, hắn sẽ không lừa con đâu.

Hắn.

Nghe vậy, tộc trưởng Hồ yêu trong lòng giật thót, Cửu Nhi nhà mình sẽ không phải bị người ta lừa đi chứ.

Nhìn Hồ Cửu Nhi gò má hơi hồng, ánh mắt cũng hàm tình mạch mạch, đây chính là biểu hiện của sự động tình.

Hồ Yêu nhất tộc, tuy xưng là hồ ly tinh, đó là vì họ xinh đẹp.

Không những không lẳng lơ, mà ngược lại là tộc si tình nhất.

Một khi đã thích đối phương, đến chết cũng không thay đổi.

Tục xưng luyến ái não ngốc vì tình.

Bao nhiêu thiếu nữ Hồ Yêu nhất tộc, đều bị lừa phá thân.

Nghĩ đến đây, tộc trưởng Hồ yêu thật sự sợ tên hỗn đản nào đó sẽ lừa mất Cửu Vĩ Yêu Hồ nhà mình.

Điều này tuyệt đối không thể nhịn.

Con sẽ không bị lừa chứ.

Tộc trưởng yên tâm, con rất thông minh, làm sao có thể bị lừa.

Hồ Cửu Nhi ngẩng cổ trắng nõn, giữa mày mắt đều lộ vẻ tự tin.

Tộc trưởng Hồ yêu cạn lời trợn trắng mắt, trong lòng thầm lẩm bẩm. nếu con mà không ngốc, thì thiên hạ không có kẻ ngốc rồi.

Ai, Hồ Yêu nhất tộc, sợ nhất là động tình, một khi động tình cái tình kiếp này sẽ ảnh hưởng đến đạo tâm đó.

Con.

Ai nha tộc trưởng, con biết rồi mà, yên tâm hắn sẽ không lừa con đâu, đối với con rất tốt.

Hồ Cửu Nhi bĩu môi làm nũng nói.

Chương 407

Tộc trưởng Hồ yêu há miệng rồi lại thôi, trong lòng vẫn quyết định, đi theo Hồ Cửu Nhi xem thử, rốt cuộc là tên hỗn đản khốn kiếp nào đã câu dẫn Cửu Nhi.

Ngay lúc này, bên ngoài có hồ yêu nói: Tộc trưởng, Vạn Yêu Cốc có tin tức truyền đến.

Tin tức của Vạn Yêu Cốc, có gì đáng phải kinh ngạc như vậy.

Vạn Yêu Cốc xuất hiện Vạn Niên Kim Ngọc Diệp.

Tộc trưởng Hồ yêu cau mày, nghi hoặc nói: Làm sao có thể.

Vạn Niên Kim Ngọc Diệp, đã bị ta hái rồi, làm sao có thể còn xuất hiện.

Càng không thể xuất hiện ở Vạn Yêu Cốc, nơi này làm sao có thể mọc ra Vạn Niên Kim Ngọc Diệp.

Chắc chắn là cái bẫy, không cần để ý.

Vâng, tộc trưởng.

Hồ Cửu Nhi bên cạnh, trong lòng khẽ động.

Vạn Niên Kim Ngọc Diệp nàng đã tặng cho Thẩm Hạo, hơn nữa Bạch Tuyết mấy ngày trước cũng đã cáo từ.

Ba tháng kỳ hạn đã đến, Thẩm Hạo đã tiến vào Vạn Yêu Cốc.

Vừa nghĩ đến Thẩm Hạo, Hồ Cửu Nhi trong lòng ngọt ngào, mày mắt đều cong lên vì cười.

Có chút nóng lòng muốn gặp Thẩm Hạo.

Nhưng nàng lại không vào được Vạn Yêu Cốc, nghĩ đi nghĩ lại,

quyết định vẫn là đến Luyện Thành chờ Thẩm Hạo là tốt nhất.

Tộc trưởng, con còn có việc, đi trước đây.

Nói xong Hồ Cửu Nhi không đợi tộc trưởng nói gì, thân ảnh đã biến mất tại chỗ.

Ái chà.

Tộc trưởng có ý muốn đuổi theo, nhưng cuối cùng vẫn thôi, cứ phục hồi trạng thái tốt đã rồi tính.

Mà lúc này, toàn bộ yêu tộc đều biết tộc trưởng Hồ tộc độ kiếp thất bại.

Tại sao lại biết, bởi vì chín đạo thiên lôi chỉ giáng xuống bốn đạo.

Phía sau không giáng xuống, chắc chắn là đã chết rồi.

Dù sao, cảnh tượng này, họ đã quá quen thuộc.

Trong lòng ai cũng rất sảng khoái.

Dù sao, yêu tộc xuất hiện một Cửu Vĩ Thiên Hồ vạn năm có một, cộng thêm một Thái Thượng trưởng lão, một tộc trưởng, ba vị đỉnh phong Thập Nhất Cảnh.

Đội hình này quá mạnh, trực tiếp phá vỡ sự cân bằng.

May mắn thay bây giờ đã chết một người, bất kể là ai độ kiếp mà chết, thì đó cũng là điều rất sảng khoái.

Trong lòng cũng bớt bất an đi không ít.

Cùng lúc đó, không ít yêu tộc cũng nhận được tin tức, Vạn Yêu Cốc xuất hiện Vạn Niên Kim Ngọc Diệp.

Tin tức này, họ rất nghi ngờ, dù sao Vạn Niên Kim Ngọc Diệp vẫn luôn nằm trong tay Hồ Yêu nhất tộc.

Làm sao có thể lưu lạc ra ngoài.

Nhưng tin tức truyền đi có đầu có đuôi, không ít yêu tộc vẫn phái yêu thú đỉnh phong Bát Cảnh giới đi kiểm tra.

Thẩm Hạo ở đây câu cá, lại giết mấy cường giả Địa Linh Cảnh, đều ném vào nhẫn trữ vật.

Còn có mười con yêu thú Bát Cảnh.

Tất cả đều bị Thẩm Hạo giết, yêu đan đều tặng cho Bạch Tuyết.

Thể tu của Thẩm Hạo cũng thăng cấp đến cửu cảnh trung kỳ.

Vốn tưởng rằng không còn tồn tại cao cấp hơn nữa.

Đột nhiên, thần thức Thẩm Hạo quét qua, cảm nhận được một luồng khí tức rất mạnh, thần thức quét một cái, cách mấy trăm cây số, mười sáu con yêu thú đỉnh phong cửu cảnh, khí tức hùng hổ lao về phía này.

Tương đương với đỉnh phong Thiên Linh Cảnh.

Thẩm Hạo lập tức thu Vạn Niên Kim Ngọc Diệp lại, thu hồi trận pháp, kéo Bạch Tuyết bỏ đi.

Trong lòng hắn hiểu rõ, đây là những yêu thú bị giết trước đó, đối phương đến báo thù.

Một hai con Thẩm Hạo không sợ, nhưng mẹ nó đến 16 con, mà đều là đỉnh phong cửu cảnh, chơi cái quái gì nữa.

Những con này hình như đều là đại yêu, đều có kỹ năng đặc biệt.

Thẩm Hạo cũng muốn giết một hai con, tiếc là có chút khó khăn.

Huống hồ, quan trọng là không có tu sĩ nhân loại nào tồn tại.

Nếu có Thiên Linh Cảnh, Thẩm Hạo còn muốn câu cá.

Tán tu dường như đều trở nên thông minh rồi, không đến nữa.

Nhìn thời gian, đã ở Vạn Yêu Cốc gần năm tháng rồi.

Cũng đến lúc về tông môn.

Cưỡi Bạch Tuyết, lao về phía lối ra.

Ngay khi Thẩm Hạo vừa đi chưa lâu.

Đám yêu thú này đã đến.

Chúng hít hít mũi, nhưng lại không phát hiện mùi gì cả.

Chẳng lẽ chúng biết chúng ta đến rồi.

Không thể nào, tốc độ của chúng ta rất nhanh, làm sao có thể biết trước.

Ước chừng, đã đi từ sớm rồi.

Đáng chết, lần sau nếu để Hổ gia ta nhìn thấy, nhất định xé xác nó.

Vạn Niên Linh Dược này có thật không.

Ta ngửi thấy một chút khí tức, chắc là thật.

Vậy chia nhau ra đuổi, không thể để nó chạy thoát.

Được.

Đáng tiếc thần thức của chúng kém xa Thẩm Hạo, hắn lười đáp lại chúng.

Nếu là một hai con, Thẩm Hạo ước chừng sẽ tìm cách giết chúng.

Nhiều quá thì thôi, tha cho chúng một mạng.

Tốc độ của Bạch Tuyết chậm hơn Thẩm Hạo rất nhiều, phải bay gần mười ngày mới ra khỏi Vạn Yêu Cốc.

Đương nhiên, trong khoảng thời gian này, Bạch Tuyết cũng vô cùng vất vả.

Ngày đêm bị Thẩm Hạo cưỡi.

Buổi tối còn phải tăng ca.

Ra khỏi bí cảnh Vạn Yêu Cốc, Bạch Tuyết ngoan ngoãn chui vào tiểu tháp của Thẩm Hạo.

Luyện Thành xuất hiện yêu thú, vẫn rất nguy hiểm.

Thẩm Hạo vốn định trực tiếp về tông môn, nhưng đột nhiên một thân ảnh màu đỏ chắn trước mặt hắn.

Vẻ đẹp tuyệt mỹ kiều diễm kia, không phải Hồ Cửu Nhi thì là ai.

Hồ Cửu Nhi một phen nhào vào lòng Thẩm Hạo, ôm chặt lấy hắn.

Thẩm Hạo xưa nay không chịu thiệt.

Ôm Hồ Cửu Nhi liền hôn loạn một trận.

Rất lâu.

Gò má Hồ Cửu Nhi đỏ bừng, lúc này mới dừng lại.

Đáng ghét, vừa gặp mặt đã bắt nạt thiếp.

Thẩm Hạo cười: Lời này nói, ta vừa từ Vạn Yêu Cốc ra, nàng đã chặn ta rồi.

Có phải đã chờ ở đây rất lâu rồi không.

Không có, thiếp cũng vừa mới đến.

Ánh mắt Hồ Cửu Nhi lảng tránh, có chút chột dạ nói.

Được, ta tin nàng, đi thôi, nơi đây hoang vu hẻo lánh chẳng có gì, đi đến Luyện Thành trước đã.

Thẩm Hạo nói.

Ừm.

Hai người không chọn phi hành, mà nắm tay nhau đón hoàng hôn, đi bộ đến Luyện Thành.

Thẩm Hạo, chàng ở Vạn Yêu Cốc có phải đã lấy Vạn Niên Kim

Ngọc Diệp ra không.

Hồ Cửu Nhi tò mò hỏi.

Đúng vậy, sao vậy.

Không có gì, thiếp ở Hồ tộc nhận được tin tức, liền vội vàng chạy đến đây, sợ chàng gặp nguy hiểm, nhưng lại không vào được.

Thẩm Hạo khẽ cười một tiếng, véo véo sống mũi Hồ Cửu Nhi.

Ta làm sao có thể bị thương chứ, yên tâm đi.

Ừm.

Mấy tháng nay có nhớ thiếp không.

Hồ Cửu Nhi thẹn thùng hỏi.

Không nhớ.

A, không nhớ sao.

Hồ Cửu Nhi có chút thất vọng, sau đó lại nhỏ giọng nói: Vậy thiếp nhớ chàng lắm.

Thẩm Hạo bị chọc cười.

Chương 408

Ôm Hồ Cửu Nhi, hôn một cái lên má trái nàng.

Làm sao có thể không nhớ, ngày nhớ đêm mong, hận không thể lột sạch nàng ra.

Đáng ghét, chàng thật xấu.

Gò má Hồ Cửu Nhi trong nháy mắt đỏ bừng, tim lại càng ngọt ngào.

Nàng vô thức chui vào lòng Thẩm Hạo.

Đón ánh hoàng hôn vàng rực, thổi cơn gió nhẹ.

Thân ảnh Thẩm Hạo và tiểu hồ ly, ngày càng kéo dài.

Vì đi bộ khá chậm, khi trời gần tối, cũng chưa đến nơi.

Ngay trên vách núi gần đó, Hồ Cửu Nhi đã đào một hang động có ba phòng một sảnh.

Thẩm Hạo: Được đó, bố cục còn rất tinh tế, nàng không đi làm bất động sản thì có chút đáng tiếc.

Bất động sản là gì.

Hồ Cửu Nhi chớp đôi mắt to tròn tò mò hỏi.

Là lưỡi hái, lưỡi hái gặt cải cúc.

Ồ, thì ra lưỡi hái là bất động sản.

Hồ Cửu Nhi nửa hiểu nửa không nói.

Tiếp đó, Thẩm Hạo lấy ra mấy chiếc đèn bàn có điện, chiếu sáng động phủ.

Lại thả Bạch Tuyết ra.

Nhìn những chiếc đèn bàn này, Hồ Cửu Nhi vô cùng tò mò.

Trước đây Hồ tộc của nàng, trong hang núi ở, chiếu sáng thường dùng dạ minh châu.

Nhưng hiệu quả bình thường, rõ ràng không sáng bằng cái này.

Lòng hiếu kỳ thúc đẩy, Hồ Cửu Nhi chỉ vào đèn bàn hỏi: Đây là cái gì.

Bạch Tuyết nói: Cái này gọi là đèn bàn, dùng để chiếu sáng.

Ồ, cái này ta cũng không cảm thấy có năng lượng gì, sao lại phát sáng được, thật là thần kỳ.

Hình như gọi là pin thì phải.

Bạch Tuyết giải thích.

Bạch Tuyết nàng thật lợi hại, cái gì cũng biết.

Hồ Cửu Nhi trong lòng có chút bội phục.

Nàng trước đây luôn cảm thấy mình đã kiến thức rộng rãi rồi, nhưng bây giờ thật sự cảm thấy như một tiểu bạch.

Thẩm Hạo lấy tấm đệm mút ra, vẫy vẫy tay với Hồ Cửu Nhi.

Hồ Cửu Nhi trong lòng vui mừng, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh.

Thẩm Hạo: Nàng biết ta thích nghe gì nhất không.

Hồ Cửu Nhi gật gật đầu.

Biết là được rồi, gọi hai tiếng đi, mấy tháng nay không được nghe rồi, thật sự có chút nhớ.

Ba ba.

Giọng Hồ Cửu Nhi trong trẻo, như ngọc châu rơi trên đĩa.

Ngoan.

Bạch Tuyết bên cạnh, muốn cười, nhưng lại không dám.

Chỉ có thể xoay người quay lưng vào tường.

Nhìn khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành của Hồ Cửu Nhi, Thẩm Hạo một tay ôm nàng vào lòng.

Một lát nữa dạy nàng chơi một trò chơi.

Trò chơi gì vậy.

Đôi mắt đẹp của Hồ Cửu Nhi lóe lên mong chờ.

Trò hổ độc bất thực tử.

Được thôi.

Thẩm Hạo nghiêm chỉnh nói: Ừm, ta sẽ để Bạch Tuyết làm mẫu cho nàng trước.

Bạch Tuyết ngoan ngoãn chạy đến.

Trong ánh mắt nghi hoặc của Hồ Cửu Nhi, Bạch Tuyết cởi áo bào của Thẩm Hạo.

À này.

Cuối cùng Hồ Cửu Nhi vẫn học được từ Bạch Tuyết.

Sáng hôm sau, sau khi ăn điểm tâm.

Vừa nhìn thấy Thẩm Hạo, mặt Hồ Cửu Nhi vẫn đỏ bừng.

Sao lại có thể như vậy.

Tiếp đó, Thẩm Hạo dẫn Hồ Cửu Nhi đi dạo bốn năm ngày, tình cảm cũng hoàn toàn thăng hoa với Thẩm Hạo.

Chỉ còn thiếu bước cuối cùng.

Gần đến Đại Bỉ tông môn trăm năm, Thẩm Hạo liền trở về tông môn.

Tướng công, tại sao không ở lại thêm vài ngày.

Hồ Cửu Nhi viền mắt hơi đỏ, nước mắt đã chực trào.

Rõ ràng là vô cùng không nỡ.

Tuy Thẩm Hạo rất xấu, nhưng càng xấu nàng lại càng thích.

Thẩm Hạo ôm Hồ Cửu Nhi, cười nói: Đại Bỉ tông môn trăm năm, ta phải vội về rồi.

Còn hai tên ngốc đang chờ ta đi giẫm đó.

Tướng công, ai dám bắt nạt chàng, thiếp sẽ giết hắn thay chàng.

Hồ Cửu Nhi ánh mắt hàm sát khí nói.

Được rồi, ai dám bắt nạt ta, ai lại có thể bắt nạt ta chứ.

Đánh đấm chém giết không hợp với nàng, nàng chỉ cần phụ trách xinh đẹp như hoa, chờ ta sủng ái là được.

Vâng, thiếp biết rồi, tướng công.

Hồ Cửu Nhi trong lòng ngọt ngào.

Nàng đối với lời nói của Thẩm Hạo tin tưởng không nghi ngờ.

Dù sao lúc ban đầu gặp Thẩm Hạo, hắn chỉ là Đạo Thai Cảnh tầng ba, bây giờ đã là Địa Linh Cảnh viên mãn, mới có mấy tháng thôi chứ, tốc độ tu vi này, ngay cả nàng cũng chưa từng thấy qua.

Quan trọng là thể tu đã tương đương với yêu thú cửu cảnh.

Được rồi, đi thôi.

Nói xong, Thẩm Hạo hôn Bạch Tuyết và Hồ Cửu Nhi một cái, xoay người rời đi.

Chớp mắt đã biến mất tại chỗ.

Bạch Tuyết và Hồ Cửu Nhi cho đến khi hoàn toàn không cảm

nhận được khí tức của Thẩm Hạo, mới thu lại ánh mắt.

Tuyết Nhi, đi thôi.

Ừm.

Một hồ một hổ, hai nữ nhân lại lần nữa đến động phủ đã đào trước đó.

Vốn dĩ kế hoạch của Thẩm Hạo rất đúng giờ, nhưng sự xuất hiện của Hồ Cửu Nhi đã phá vỡ kế hoạch của hắn, vì vậy hắn đã trì hoãn mấy ngày, bất đắc dĩ Thẩm Hạo đành phải cố gắng hết sức quay về.

Suốt chặng đường có thể nói là phi như gió như điện.

Cùng lúc đó, Đại Bỉ tông môn trăm năm đã chính thức bắt đầu.

Đông.

Tiếng chuông tông môn, vang dội như chuông vàng đại lữ, khiến người nghe tinh thần phấn chấn.

Luyện Võ Trường của Huyền Thiên Kiếm Tông, một quảng trường rộng hàng triệu mét vuông, bên trong thiết lập các loại trận pháp.

Cũng là nơi diễn ra Đại Bỉ của tông môn.

Lúc này, chủ trì Đại Bỉ tông môn trăm năm chính là Trưởng lão Uy Chấn Thiên.

Đại Bỉ tông môn trăm năm, là một sự kiện trọng đại của Huyền Thiên Kiếm Tông ta, càng là khảo nghiệm tu vi của các tầng lớp đệ tử.

Hôm nay, không chỉ có các bậc trưởng bối đồng môn quan chiến.

Mà còn có Động chủ Huyền Dương của Đan Hà Động, Quan chủ Lăng Tiêu của Thanh Phong Quan cùng đến quan chiến.

Các ngươi tuyệt đối đừng làm mất mặt Huyền Thiên Kiếm Tông.

Vâng, Trưởng lão.

Uy Chấn Thiên lãnh đạm nói: Bắt đầu cuộc thi, từ Linh Đan Cảnh trước.

Vâng.

Tiếp theo, các đệ tử Linh Đan Cảnh, dốc toàn lực so tài.

Đương nhiên, những người có thể tham gia Đại Bỉ tông môn trăm năm đều có giới hạn tuổi tác.

Cảnh giới Linh Đan đều dưới ba mươi tuổi.

Vượt quá ba mươi tuổi, căn bản không có tư cách tham gia chiến trường, đều là kẻ vô dụng.

Trên đài quan chiến, không ít người đều có tâm tư riêng.

Tô Thiền đôi mắt khẽ híp, trong lòng cũng có chút căng thẳng.

Hôm nay Đại Bỉ tông môn trăm năm, Động chủ Huyền Dương của Đan Hà Động, Quan chủ Lăng Tiêu của Thanh Phong Quan, đều đến quan chiến.

Những năm trước thì không đến.

Mục đích họ đến là gì, chẳng phải là để xem náo nhiệt sao.

Chương 409

Hai thiên tài siêu cấp Tiên Thiên Linh Thể của Huyền Thiên Kiếm Tông, sẽ quyết một trận thư hùng tại Đại Bỉ tông môn trăm năm.

Tin tức này như một cơn bão, truyền đến ba đại tông môn.

Điều quan trọng hơn là, những tin đồn bát quái về Quan Vũ Thẩm Hạo và Quan Mộc cũng lan truyền xôn xao.

Bây giờ thì hay rồi, Thẩm Hạo còn chưa về, nếu Thẩm Hạo không xuất hiện, chẳng phải sẽ thành trò cười lớn sao.

Trước khi đến, Tô Thiền và các trưởng lão khác cũng đặc biệt xem xét hồn đăng của Thẩm Hạo, trong số các hồn đăng thì hồn đăng của hắn là rực rỡ nhất.

Chứng tỏ Thẩm Hạo không sao.

Nhưng Thẩm Hạo khi nào trở về, thì thật sự không biết.

Uy Chấn Thiên trở lại đài quan chiến, lạnh nhạt liếc Tô Thiền một cái nói: Thẩm Hạo còn chưa về sao.

Tiên Thiên Linh Thể trọng yếu như vậy, ngươi thân là chấp pháp trưởng lão vậy mà tự ý thả hắn đi Vạn Yêu Cốc.

Vạn nhất xảy ra chuyện, đó sẽ là tổn thất to lớn của tông môn.

Tô Thiền mí mắt cũng không nhấc: Thẩm Hạo đâu phải là tiểu cô nương yếu ớt, dám thả hắn ra ngoài xông pha Vạn Yêu Cốc, tự nhiên là có sự tự tin đó.

Hoa trong nhà kính, sao có thể chống chọi được cuồng phong bão táp.

Bên cạnh, một vị trưởng lão râu tóc bạc trắng Lý Thuần Quân, hừ

lạnh một tiếng: Chỉ mong là vậy, lẽ nào Thẩm Hạo vì để trốn tránh Đại Bỉ tông môn trăm năm.

Cố ý đi Vạn Yêu Cốc.

Lời này vừa ra, ánh mắt của các trưởng lão trên đài quan chiến đều như có như không nhìn về phía Tô Thiền.

Đợi Thẩm Hạo trở về, sẽ đánh cho cháu trai Lý Siêu của ngươi ra bã.

Lý Thuần Quân chính là gia gia của Lý Siêu, lại càng là trưởng lão có tư cách lão nhất, đạt tới Tiên Khiếu cảnh đại viên mãn.

Đáng tiếc, thiên phú đã đạt tới cực hạn, không thể tiến thêm một bước nào nữa.

Lý Thuần Quân nhếch mép lộ ra một nụ cười trào phúng, nói: A a, lão phu cũng rất kỳ vọng vào trận chiến giữa Thẩm Hạo và Lý Siêu.

Tuy thiên phú của cháu ta bình thường, chưa đến hai trăm năm mà đã là tồn tại Địa Linh cảnh tầng chín.

Nghe nói Thẩm Hạo đã là Địa Linh cảnh, tốc độ kinh người, nhưng đồ đệ ngoan của ngươi Thẩm Hạo có thể vượt cấp chiến đấu.

Ta lại càng mong chờ hắn đối chiến với Lý Siêu, chỉ sợ hắn không dám đến.

Ha.

Nói rồi, Lý Thuần Quân vốn dĩ thong dong, lúc này đã đắc ý cười vang.

Đối với trận chiến giữa Thẩm Hạo và Lý Siêu, hắn vô cùng muốn được chứng kiến.

Thẩm Hạo vừa đến tông môn đã gây chấn động, cháu hắn Lý Siêu sao lại không ghen tị.

Cháu hắn Lý Siêu, thiên phú siêu tuyệt, chưa đầy hai trăm tuổi đã là Địa Linh cảnh tầng chín, điều này ở Tam Đại Tiên Môn cũng là thiên phú đỉnh cấp.

Nhưng một thiên phú siêu tuyệt như vậy, ở tông môn lại không có mấy ảnh hưởng, phản ứng bình thường.

Bởi vì phía trên Lý Siêu còn có đệ tử Quan Mộc của Chưởng môn Thạch Mạc Tây áp chế, hào quang đều bị Quan Mộc thu hút hết rồi.

Quan Mộc thì Lý Siêu không dám động vào, nhưng Thẩm Hạo thì vừa đúng lúc.

Cả hai đều có thiên phú Tiên Thiên Linh Thể, đều gây chấn động toàn tông môn, lại càng là tiêu điểm được chú ý nhất tông môn.

Một điểm quan trọng hơn nữa, khi Thẩm Hạo đến, hắn là Đạo Thai cảnh tầng ba, sau khi chuyển đổi công pháp liền đột phá tầng bốn, tiếp đó là Địa Linh cảnh.

Mỗi cảnh giới đều rõ ràng thấy được, mỗi lần đều kinh người như vậy.

Thẩm Hạo thật sự là một bàn đạp hoàn hảo, Lý Siêu hoàn toàn có thể không tốn chút sức lực nào mà đạp lên Thẩm Hạo để dương danh.

Sao lại không làm chứ.

Tô Thiền tức giận đến mức lồng ngực phập phồng, lửa giận trong lòng dâng trào.

Làm sao nàng không biết hai ông cháu này đang tính toán điều gì, vừa định mở miệng mắng thì Chưởng môn Thạch Mạc Tây bên cạnh nâng chén trà lên, nắp chén phát ra tiếng kêu thanh thúy.

Lý Thuần Quân và Tô Thiền đều ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Thạch Mạc Tây nhấp một ngụm linh trà, quay sang Huyền Dương

Động Chủ và Lăng Tiêu Quan Chủ cười nói: Để hai vị chê cười rồi.

Huyền Dương Động Chủ cười nói: Thạch Chưởng môn nói đùa rồi, hai đệ tử tranh tài khí khái, điều này nên được khuyến khích, có cạnh tranh mới có thể thăng tiến nhanh hơn.

Lăng Tiêu Quan Chủ phụ họa nói: Thạch Chưởng môn không cần bận lòng, đệ tử của Huyền Thiên Kiếm Tông có huyết khí như vậy thật là hiếm có.

Không có huyết khí sau này sao có thể gánh vác trọng trách.

Mặc dù nói như vậy, nhưng ánh mắt trêu tức của hai người căn bản không che giấu được.

Bọn họ đều là đến xem bát quái.

Không chỉ những đại lão trên khán đài này nghĩ vậy, ngay cả tất cả đệ tử trong tông môn cũng nghĩ vậy.

Lúc này, dưới đài đã bàn tán xôn xao.

Cái tên Thẩm Hạo kia sợ đến mức không dám xuất hiện.

Ha ha, hắn lại không ngốc, Địa Linh cảnh sơ kỳ làm sao có thể đánh thắng Địa Linh cảnh tầng chín Lý Siêu, đây chẳng phải lão già thắt cổ tự vẫn sao.

Đúng vậy, đúng vậy.

Nếu Thẩm Hạo mà đến, ta còn xem trọng hắn một chút, nếu ngay cả đến cũng không dám, vậy sau này ở Huyền Thiên Kiếm Tông còn làm sao ngẩng đầu lên được nữa.

Đúng vậy, Lý Siêu sư huynh đã nói rồi, nếu Thẩm Hạo không dám đến, sau này nhìn thấy Thẩm Hạo cứ gọi là rùa rụt cổ.

Xem ra cái danh rùa rụt cổ này, Thẩm Hạo sẽ phải nhận rồi.

Thật sự mong chờ.

Trong một lúc, hàng vạn đệ tử tông môn bàn tán xôn xao, từng người từng người đều cháy lên ngọn lửa bát quái trong lòng.

Cùng lúc đó, khóe mắt Lý Siêu và Quan Mộc cũng treo ý cười.

Lý Siêu hưng phấn nói: Đại Bỉ Trăm Năm quả nhiên thịnh huống chưa từng có, thật sự rất náo nhiệt.

Sau ngày hôm nay, cái danh rùa rụt cổ của Thẩm Hạo chắc chắn sẽ định hình, sau này đạo tâm của hắn cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Khóe miệng Quan Mộc nhếch lên, trong tay đột nhiên xuất hiện một chiếc mũ màu xanh lục, trên đó còn thêu một con rùa sống động như thật.

Đều là sư huynh đệ, hà tất phải làm mọi chuyện khó coi như vậy.

Ta đã chuẩn bị cho Thẩm sư đệ một chiếc mũ, nếu hắn không đến, cứ coi như trước mặt tất cả đệ tử tông môn, ta sẽ tặng chiếc mũ này cho Thẩm sư đệ.

Nếu Thẩm sư đệ đến, vậy thì tỷ thí thật tốt.

Cách tốt nhất để tôn trọng đối thủ chính là dốc toàn lực.

Đương nhiên, nếu Thẩm sư đệ nhận thua cũng không sao.

Chỉ cần đội chiếc mũ này lên, coi như nhận thua, còn nếu không đội thì tỷ thí tiếp tục.

Nhận lấy chiếc mũ của Quan Mộc, ánh mắt Lý Siêu lóe lên vẻ hưng phấn.

Vẫn là Quan sư huynh nghĩ chu toàn nhất.

Trong lòng hắn, sự âm hiểm của Quan Mộc lại tăng thêm một bậc.

Hơn trăm đệ tử Linh Đan cảnh, rất nhanh đã chọn ra mười vị

đứng đầu.

Uy Chấn Thiên nói: Mười vị đứng đầu, sau đó sẽ nhận được thưởng của tông môn.

Tiếp theo, tỷ thí Thông Huyền cảnh.

Theo tiếng Uy Chấn Thiên vừa dứt, không ít đệ tử cứ thế nâng đỡ nhau xuống đài.

Tỷ thí Thông Huyền cảnh, còn hấp dẫn hơn Linh Đan cảnh rất nhiều.

Cũng càng thêm đặc sắc.

Nhưng toàn bộ tông môn từ trên xuống dưới đều không chú ý nhiều.

Bọn họ đều đang mong chờ tỷ thí Địa Linh cảnh.

Hay nói cách khác, là mong chờ sự xuất hiện của Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo không nghi ngờ gì chính là hắc mã mạnh nhất của tông môn năm nay.

Không chỉ thiên phú kinh người, mà chủ đề về hắn cũng kinh người không kém.

Vừa xuất hiện, độ nóng liền bùng nổ.

Những lời bàn tán xôn xao khắp trường cũng ngày càng lớn.

Ngay cả Chưởng môn Thạch Mạc Tây cũng không áp chế nổi, sắc mặt hơi trầm xuống.

Ánh mắt liếc qua Trưởng lão Lý Thuần Quân bên cạnh, có chút bất mãn.

Chẳng phải cháu ngươi gây sự, sao lại ồn ào đến mức khó coi thế này.

Lý Thuần Quân dường như cảm nhận được sự bất mãn của Chưởng môn Thạch Mạc Tây, nhưng cũng không bận tâm.

Thẩm Hạo thế nào thì liên quan gì đến hắn, hắn chỉ quan tâm đến cháu mình.

Cảnh giới Thông Huyền kết thúc.

Tiếp theo chính là Tam Hoa, Ngũ Khí Triều Nguyên, Đạo Thai cảnh giới.

Đợi đến khi Đạo Thai cảnh kết thúc, cuối cùng cũng đến Địa Linh cảnh.

Trong nháy mắt, toàn trường sôi trào.

Tất cả đệ tử đều hưng phấn đứng lên.

Chương 410

Các năm trước, tỷ thí Địa Linh cảnh thường là náo nhiệt nhất.

Cũng là điểm xem nhiều nhất, nhưng năm nay lại càng có nhiều điểm xem hơn.

Uy Chấn Thiên hừ lạnh một tiếng, tiếng không lớn nhưng rõ ràng truyền vào tai tất cả mọi người.

Trong khoảnh khắc, toàn trường yên tĩnh lại.

Uy Chấn Thiên mặt không biểu cảm nói: Tiếp theo, tỷ thí đệ tử Địa Linh cảnh.

Đại Bỉ Trăm Năm này, chính là một cơ duyên hiếm có của đệ tử Địa Linh cảnh tông môn.

Đừng bỏ lỡ.

Chỉ cần giành được mười vị đứng đầu, sẽ có tư cách tiến vào Truyền Công Điện, tiếp nhận truyền thừa.

Những điều này các ngươi đều rõ.

Đệ tử có tư cách được tuyển chọn, mời vào trận.

Vâng, Trưởng lão.

Tỷ thí Địa Linh cảnh, cảnh giới thấp nhất là Địa Linh cảnh tầng bảy, hơn nữa tuổi tác còn có giới hạn.

Nói trắng ra, cũng đều là sân khấu riêng của các đệ tử thân truyền của các đại trưởng lão.

Dù sao, những người này có thiên phú siêu tuyệt, tài nguyên dồi dào, lại còn có sư phụ Tiên Khiếu cảnh tận tình chỉ dạy, những đệ tử khác căn bản không thể so sánh được.

Thiên phú tuy quan trọng, nhưng bệ phóng còn quan trọng hơn.

Phó Đường Chủ Huyền Vũ Đường, Mộ Dung Lâm nhảy vào chiến trường.

Mặc dù hắn chỉ miễn cưỡng đủ tư cách, nhưng cũng muốn tranh một cơ hội cho tương lai.

Theo sau, hàng trăm người lục tục tiến vào chiến trường, Lý Siêu cũng với vẻ mặt tự tin, nhảy vào chiến trường.

Tiếp theo là Quan Mộc.

Ngay khi Uy Chấn Thiên tuyên bố bắt đầu tỷ thí, Lý Siêu đang đứng ở giữa lớn tiếng nói: Không biết Thẩm Hạo Thẩm sư đệ của Ngọc Nữ Phong đã đến chưa.

Hẹn ước nửa năm đã đến.

Nếu thật sự sợ hãi, không dám tỷ thí, chỉ cần đội chiếc mũ này lên, chuyện này coi như bỏ qua.

Lời này vừa thốt ra, toàn trường xôn xao.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về chiếc mũ màu xanh lục kia.

Đặc biệt là con rùa được thêu bằng sợi vàng lấp lánh trên chiếc mũ, càng thêm chói mắt.

Đây đơn giản là sự vũ nhục trần trụi.

Sắc mặt Tô Thiền khó coi cực độ, đôi nắm đấm phấn nộn siết chặt kêu răng rắc.

Sắc mặt Chưởng môn Thạch Mạc Tây cũng khó coi.

Hắn liếc mắt ra hiệu cho Uy Chấn Thiên, bảo hắn dừng màn kịch này lại.

Hồ đồ.

Thẩm Hạo cảnh giới chưa đủ, chưa đến Địa Linh cảnh tầng bảy, căn bản không có tư cách tham gia tỷ thí Địa Linh cảnh, nếu ngươi còn hồ đồ, ta sẽ phạt ngươi ra khỏi trận.

Uy Chấn Thiên mặt mày đen sạm nói.

Lý Siêu cười nhạt: Uy Trưởng lão, đây là ân oán cá nhân, Đại Bỉ Tông Môn có quy định.

Có thể giải quyết ân oán cá nhân trong Đại Bỉ Tông Môn, hợp lý hợp quy.

Nói xong, Lý Siêu tiếp tục: Ta hỏi lần cuối.

Thẩm sư đệ có dám thực hiện lời hứa ban đầu của ngươi không.

Nếu không dám tỷ thí, thì đội chiếc mũ này lên, chuyện này coi như bỏ qua.

Hắn đương nhiên biết Thẩm Hạo không dám đến, nói như vậy chỉ là để làm Thẩm Hạo ghê tởm.

Lúc này toàn trường một mảnh yên tĩnh.

Bỗng nhiên, một giọng nói cực kỳ kiêu ngạo vang vọng khắp Huyền Thiên Kiếm Tông.

Lý Siêu, gia gia ngươi đến rồi.

Hôm nay không đánh cho ngươi tè ra quần, gia gia hôm nay tính sổ với ngươi.

Tiếng nói vừa dứt, toàn trường xôn xao.

Nghe tiếng nhìn lại, ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào thân ảnh kia.

Chỉ thấy một thân ảnh chậm rãi bước đến.

Một thân đạo bào tường vân, thân hình cao ráo, tuấn dật như tiên,

trên khuôn mặt không nhìn ra hỉ nộ.

Hắn đi qua đâu, tất cả đệ tử đều nhao nhao nhường đường.

Những đệ tử trước đó còn bàn tán xôn xao đều đã im bặt.

Khoảnh khắc này, bọn họ đều khâm phục Thẩm Hạo.

Lý Siêu không thể nhịn được sự vui sướng trong lòng nữa, bật cười.

Vừa cười vừa vô thức vỗ tay: Tốt, tốt, tốt.

Thẩm sư đệ, dũng khí của ngươi thật đáng kính phục.

Yên tâm, chốc nữa ta sẽ không đánh chết ngươi, chỉ đánh cho ngươi tè ra quần là được.

Quan Mộc đứng cách đó không xa, khóe miệng cũng hơi nhếch lên.

Trong mắt toàn là vẻ hả hê.

Các đệ tử khác đều không xem trọng Thẩm Hạo.

Bởi vì chênh lệch giữa hai người quá lớn.

Đều là đệ tử cốt lõi của Tam Đại Tiên Môn, tu luyện đều là công pháp đỉnh cấp nhất, có tất cả linh bảo tốt nhất.

Muốn vượt cấp chiến đấu, quá khó.

Lúc này, trên khán đài, Tô Thiền, Thạch Mạc Tây và những người khác lại nhìn với ánh mắt ngưng trọng.

Bởi vì bọn họ cảm nhận được khí thế của Thẩm Hạo đã khác, có cảm giác như Thiên Linh cảnh.

Nhưng vì Thẩm Hạo mặc đạo bào ẩn nấp, nên tình hình cụ thể cũng không rõ ràng.

Mộ Dung Lâm vội vàng chạy đến bên cạnh Thẩm Hạo, nói nhỏ: Thẩm sư đệ, ngươi không đánh thắng hắn đâu, lúc này đến đây làm gì.

Lý Siêu thờ ơ liếc Mộ Dung Lâm một cái, quay người đối mặt với Uy Chấn Thiên nói: Uy Trưởng lão, tỷ thí tông môn có thể bắt đầu chưa.

Lời này vừa thốt ra, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về Thẩm Hạo.

Các đệ tử Huyền Thiên Kiếm Tông cũng hưng phấn hẳn lên, trận đại chiến mà bọn họ mong chờ bấy lâu, cuối cùng cũng sắp bắt đầu sao.

Tuy nhiên, mọi người đều khâm phục dũng khí của Thẩm Hạo, nhưng vẫn chọn tin Lý Siêu.

Sự xuất hiện của Thẩm Hạo khiến Uy Chấn Thiên trở tay không kịp.

Hắn nhìn quanh bốn phía, cũng không thấy chỉ thị của Chưởng môn Thạch Mạc Tây.

Nghĩ một lát, tuy không hài lòng với Thẩm Hạo, nhưng Thẩm Hạo là Tiên Thiên Linh Thể, là nhân tài tương lai của tông môn, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì ở đây.

Thế là để ngăn chặn trận chiến, Uy Chấn Thiên nghiêm mặt nói: Đệ tử Ngọc Nữ Phong Thẩm Hạo, cảnh giới chưa đủ, không có tư cách tham gia Đại Bỉ Địa Linh cảnh.

Toàn trường một mảnh la ó.

Ta đã biết mà.

Chắc chắn rồi, vì để bảo vệ Thẩm Hạo thôi.

Đương nhiên, nói chung, ngươi có thiên phú Tiên Thiên Linh Thể như vậy, tông môn cũng sẽ bảo vệ ngươi.

Hết rồi, hết trò hay rồi, chẳng lẽ Thẩm Hạo phải đội mũ xanh sao.

Lý Siêu mỉa mai nói: Nghe thấy chưa, ngươi không có tư cách, đội mũ vào rồi cút nhanh lên.

Nói xong, ném chiếc mũ xuống đất cho Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo nhìn chiếc mũ dưới đất, biểu cảm không hề thay đổi, nhàn nhạt nói: Ai nói ta không có tư cách.

Mọi người sững sờ, ánh mắt đều đổ dồn về Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo phóng thích khí thế của mình, trong nháy mắt, khí thế Địa Linh cảnh viên mãn càn quét toàn trường.

Toàn trường chấn động.

Trong một lúc, toàn trường yên tĩnh như tờ.

Chưởng môn Thạch Mạc Tây, Tô Thiền, Lý Thuần Quân, tất cả trưởng lão đều chấn động đứng dậy.

Ngay cả Huyền Dương Động Chủ và Lăng Tiêu Quan Chủ cũng hít một ngụm khí lạnh.

Làm sao có thể.

Để làm nhục Thẩm Hạo trong Đại Bỉ Trăm Năm, Lý Siêu đã không tiếc lời tuyên truyền về Thẩm Hạo.

Thông tin của Thẩm Hạo rõ ràng rành mạch.

Chương 411

Khi nhập tông môn, thể pháp song tu, Thất cảnh thể tu, Đạo Thai cảnh tầng ba, sau khi chuyển đổi công pháp, liền đã là Đạo Thai cảnh tầng bốn, thiên phú này chấn động.

Càng chấn động hơn là sau một lần tranh giành ở bên ngoài, trở về liền đốn ngộ, tiến vào Địa Linh cảnh.

Nhưng, nửa năm trước vẫn là Địa Linh cảnh sơ kỳ, bây giờ lại đã là Địa Linh cảnh viên mãn.

Nửa năm thời gian ư, làm sao có thể.

Đơn giản là chưa từng có tiền lệ, cũng không có hậu lai giả.

Nhưng, khí thế không lừa được người.

Ngay cả Thạch Mạc Tây cũng chấn động đến mức đồng tử co rút, chậc, tiểu tử này. tiểu tử này.

Tô Thiền càng kích động đến mức trái tim muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Nhìn Thẩm Hạo đứng ở giữa, tâm trạng kích động.

Chậc, thằng nhóc thối này siêu thật.

Huyền Dương Động Chủ và Lăng Tiêu Quan Chủ nhìn Thẩm Hạo trên sân, ánh mắt ngưng trọng, thiên phú này đơn giản là một tồn tại tuyệt đỉnh.

Áp đảo tất cả thiên kiêu của Tam Đại Tiên Môn.

Không, nói chính xác hơn, áp đảo toàn bộ Linh Vân Đại Lục.

Toàn trường yên tĩnh đến mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy, một lát sau bùng phát ra một sự chấn động chưa từng có.

Thẩm sư huynh lợi hại quá.

Trời ơi, ta thấy gì vậy.

Địa Linh cảnh đại viên mãn, tổ sư gia của ta ơi, mau cứu ta.

Thẩm sư ca, ta muốn sinh con cho ngươi.

Ta muốn sưởi ấm giường cho Thẩm sư thúc.

Mộ Dung Lâm kích động đến mức đôi môi run rẩy, hưng phấn nói: Tốt, tốt, tốt.

Thẩm sư đệ, không, Thẩm sư huynh, ngươi thật sự quá trâu bò rồi.

Sau này ta sẽ nghe theo sự chỉ đạo của Thẩm sư đệ.

Trong lòng hắn kích động có thể tưởng tượng được.

Cái tiếng tăm này nổi lên thật đúng lúc, thật khéo léo a.

Hắn tuy biết Thẩm Hạo tương lai sẽ rất trâu bò, nhưng không ngờ bây giờ đã trâu bò đến thế, một tồn tại áp đảo tất cả.

Sau này hắn ở tông môn đều có thể ngang ngược mà đi rồi.

Vẻ mặt trêu tức trên mặt Quan Mộc biến mất, trong lòng chấn động, chỉ có hắn tự biết, hắn có chút hoảng sợ.

Tay Lý Siêu không hiểu sao bắt đầu run rẩy, áp chế cũng không được.

Trong lòng có chút sợ hãi và hối hận.

Ai có thể ngờ Thẩm Hạo lại yêu nghiệt đến vậy.

Muốn nhận thua, lời nói đã đến khóe miệng nhưng làm sao cũng không thể thốt ra được.

Uy Chấn Thiên cũng từ sự chấn động tỉnh lại, nhìn Thẩm Hạo không dám tin.

Chậc, thảo nào lại không sợ hãi gì, thật sự quá trâu bò.

Ngay cả hắn cũng kính sợ Thẩm Hạo vô cùng, một đệ tử yêu nghiệt như vậy, khi trưởng thành sẽ khủng bố đến mức nào.

Mọi người đều không nói gì, Thẩm Hạo nhàn nhạt nói: Uy Trưởng lão, ta có tư cách tham gia Đại Bỉ tông môn không.

Uy Chấn Thiên vội vàng nói: Có, có, có.

Quá có tư cách rồi.

Ta tuyên bố Đại Bỉ tông môn Địa Linh cảnh chính thức bắt đầu.

Đùng.

Một tiếng chuông vang lên.

Trong nháy mắt, toàn trường sôi trào.

Ánh mắt mọi người đều nóng bỏng nhìn Thẩm Hạo.

Không hổ là nhân vật số một về độ nóng của tông môn, từ khi nhập tông đến nay vẫn luôn đứng đầu bảng xếp hạng độ nóng, chưa từng tụt xuống.

Lần này trở về tông môn, lại càng dùng thế vô địch áp đảo, càn quét tất cả.

Tỷ thí Địa Linh cảnh chỉ có năm mươi người, sự xuất hiện của Thẩm Hạo, tăng thêm một người, là năm mươi mốt người.

Khác với hình thức thăng cấp 1 đấu 1 của các cảnh giới khác, Địa Linh cảnh chú trọng quần chiến, chính là hình thức đại loạn đấu, mười người cuối cùng đứng vững trên sân chính là người thắng.

Xem mối quan hệ cá nhân và vận may của ngươi, ngươi cũng có thể bốn mươi mấy người đánh một người, chơi chính là cảm giác mạnh.

Tỷ thí bắt đầu, nhưng mọi người đều không dám động thủ, ánh mắt đều đổ dồn về Thẩm Hạo.

Dường như đang đợi Thẩm Hạo ra hiệu lệnh.

Không thể không nói, Thẩm Hạo đã dùng thực lực khiến tất cả câm nín, khiến họ kính sợ.

Thẩm Hạo nhìn quanh bốn phía, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Lý Siêu, giọng nói không lớn, nhưng rõ ràng truyền vào tai mỗi người.

Ân oán cá nhân, ta đã nói muốn đánh cho thứ phế vật này tè ra quần, thì sẽ không thất hứa.

Nói xong, ngón trỏ của Thẩm Hạo lại chỉ vào Quan Mộc bên cạnh.

Còn ngươi Quan Mộc thứ phế vật này, chỉ biết trốn đằng sau sao.

Ngươi còn phế vật hơn cả Lý Siêu.

Hai thứ phế vật các ngươi cùng lên đi, đỡ phải nói ta ỷ thế hiếp người, lãng phí thời gian.

Toàn trường lại lần nữa bùng nổ.

Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm, trong nháy mắt hưng phấn hẳn lên.

Sướng, xem quá đã.

Tốt, tốt, tốt.

Không hổ là Thẩm sư huynh, người hot nhất tông môn.

Quá trâu bò, mỗi lời nói, mỗi hành động đều có thể khiến toàn trường sôi trào.

Các đệ tử Địa Linh cảnh khác cũng thở phào nhẹ nhõm, Thẩm Hạo, Quan Mộc, Lý Siêu không nghi ngờ gì là những người mạnh

nhất, Quan Mộc ánh mắt hơi lạnh, hai nắm đấm siết chặt.

Giọng điệu nhàn nhạt, vẻ mặt tự tin nói: Không cần, một mình ta thu thập ngươi là đủ rồi, để ta xem cái vốn cuồng vọng của ngươi ở đâu.

Có lẽ chỉ là một túi rơm rỗng, nhìn thì đẹp nhưng không dùng được.

Lý Siêu thở phào nhẹ nhõm, áp lực mà Thẩm Hạo mang lại cho hắn quá mạnh, trong lòng có chút e sợ.

Có Quan Mộc đứng chắn phía trước, hắn cũng nhẹ nhõm hơn.

Đồ phế vật vẫn là cùng lên đi, đừng lãng phí thời gian.

Nói xong, thân ảnh Thẩm Hạo lập tức biến mất, khi xuất hiện lần nữa đã ở ngay trước mặt Lý Siêu.

Một quyền đánh tới, Lý Siêu vội vàng lùi lại.

Quá chậm rồi, đồ phế vật.

Tiếng nói vừa dứt, nắm đấm của Thẩm Hạo đã đánh trúng phần bụng của Lý Siêu.

Một đạo kiếm quang, đột nhiên lao về phía Thẩm Hạo.

Thấy vậy, Thẩm Hạo hơi xoay người, dễ dàng né tránh đòn tấn công này.

Nắm lấy cơ hội này, Lý Siêu lập tức bay người lùi lại.

Triệu hồi phi kiếm, ánh mắt ngưng trọng nhìn Thẩm Hạo.

Trong lòng đã hoàn toàn bị sợ hãi chiếm cứ.

Chỉ có tự mình đối mặt với Thẩm Hạo mới biết được sự khủng bố của Thẩm Hạo.

Chỉ là một đòn đánh thường, hắn đã dùng hết tất cả kỹ năng, vẫn

không thể thoát khỏi.

Nếu không phải Quan Mộc cứu hắn, cú đấm kia đã thực sự giáng xuống.

Thậm chí linh bảo phòng hộ do gia gia hắn tặng cũng không kịp dùng.

Làm sao có thể.

Trên khán đài, Thạch Mạc Tây, Tô Thiền và những người khác cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Chương 412

Tốc độ của Thẩm Hạo, vượt quá nhận thức của bọn họ, nhanh, thật sự quá nhanh rồi.

Quan Mộc cũng lộ vẻ ngưng trọng, áp lực mà Thẩm Hạo mang lại cho hắn thật sự quá lớn.

Trên chiến trường, xuất hiện một cảnh tượng kỳ lạ.

Toàn trường năm mươi mốt người, chỉ có Quan Mộc, Thẩm Hạo, Lý Siêu đang chiến đấu.

Mộ Dung Lâm và những người khác đều trốn sang một bên quan chiến.

Hoàn toàn không chiến đấu.

Mà Uy Chấn Thiên, người phụ trách chủ trì, cũng không thúc giục mọi người, rõ ràng tiêu điểm chú ý của tất cả mọi người đều đổ dồn vào ba người.

Nói chính xác hơn, là đổ dồn vào một mình Thẩm Hạo.

Một người chỉ dùng chưa đến tám tháng thời gian, từ Đạo Thai cảnh đột phá đến Địa Linh cảnh viên mãn, tốc độ này đơn giản là yêu nghiệt.

Làm sao không khiến người ta chú ý.

Thẩm Hạo mặc dù bị ngắt quãng nhịp tấn công, nhưng cũng không bận tâm.

Chỉ liếc Quan Mộc một cái, liền lại chuyển ánh mắt về phía Lý Siêu.

Hắn quay sang Mộ Dung Lâm bên cạnh nói: Lùi ra sau, ta muốn

bắt đầu làm màu rồi.

Mộ Dung Lâm vội vàng né sang một bên.

Lúc này, Quan Mộc, Lý Siêu, ngưng trọng nhìn Thẩm Hạo.

Ánh mắt Lý Siêu vô cùng căng thẳng, cắn răng, điều khiển bốn thanh phi kiếm, tạo thành Tứ Tượng Sát Trận.

Trong nháy mắt, bốn thanh phi kiếm không ngừng xoay tròn, công thủ nhất thể.

Sở dĩ vừa rồi hắn chật vật như vậy, là vì Thẩm Hạo chơi đánh lén.

Trên khán đài, nhìn Lý Siêu lý giải về kiếm trận, mấy vị trưởng lão cũng khá tán thành.

Huyền Thiên Kiếm Tông, chủ yếu vẫn là chơi kiếm, Thể tu như Thẩm Hạo, cuối cùng vẫn là đi sai đường rồi.

Đột nhiên Thẩm Hạo động, một cái lóe lên, liền lại lao về phía Lý Siêu.

Lý Siêu lập tức điều khiển phi kiếm, hình thành một trận kiếm hình vuông dài hơn trăm mét, phi kiếm xoay tròn cực nhanh như hàng vạn thanh phi kiếm, bất cứ ai chỉ cần đến gần, đều sẽ bị nghiền nát thành thịt vụn.

Thẩm Hạo lại không hề bận tâm đến uy lực của kiếm trận này.

Một quyền đánh ra.

Lúc này, Quan Mộc cũng ra tay.

Hai ngón tay điều khiển phi kiếm, hóa thành một đạo lưu quang lao về phía Thẩm Hạo.

Phần đầu phi kiếm ngưng tụ thiên địa chi lực, đây là bí thuật của

Huyền Thiên Kiếm Tông.

Nhất Kiếm Kinh Hồng.

Tốc độ nhanh, ẩn chứa trận pháp, ngưng tụ thiên địa chi lực, uy lực cực lớn, nếu không phòng hộ, thật sự dễ dàng xảy ra chuyện.

Đối mặt với địch trước sau giáp công, mọi người xem mà lòng kinh thịt nhảy.

Thấy Thẩm Hạo không né không tránh, Tô Thiền cũng vô cùng căng thẳng.

Thẩm Hạo tuy mạnh mẽ, nhưng Quan Mộc và Lý Siêu cũng không phải dạng tầm thường.

Ngay khi mọi người cho rằng Thẩm Hạo sẽ từ bỏ tấn công, lại kinh ngạc phát hiện, Thẩm Hạo không né không tránh, vẫn dũng mãnh tiến lên, phía trước nắm đấm càng ngưng tụ một cỗ năng lượng.

Oanh.

Quyền phong như lốc xoáy.

Tứ Tượng Sát Trận của Lý Siêu bị một quyền phá vỡ, mà năng lượng còn lại, cũng đánh bay Lý Siêu mấy trăm mét.

Nhưng vì có hộ thuẫn, cũng không bị tổn thương bao nhiêu.

Phi kiếm của Quan Mộc, trực tiếp bị Thẩm Hạo dùng hai ngón tay kẹp chặt.

Dùng ngón tay kẹp chặt Nhất Kiếm Kinh Hồng, đây là khái niệm gì.

Nhất Kiếm Kinh Hồng, mũi kiếm phía trước ẩn chứa thiên địa chi lực, cỗ năng lượng đó chạm vào liền tan vỡ, tay cũng có thể bị hủy diệt.

Đừng nói Địa Linh cảnh, ngay cả Thiên Linh cảnh cũng không làm được.

Toàn trường xôn xao.

Hít một ngụm khí lạnh.

Chậc.

Quá mạnh rồi.

Đôi tay này sánh ngang với linh bảo.

Trong lòng Quan Mộc cũng chấn động, làm sao có thể.

Kẻ ngoại đạo xem náo nhiệt, người nội đạo xem bí quyết.

Huyền Dương Động Chủ, Lăng Tiêu Quan Chủ, Thạch Mạc Tây, Tô Thiền, Uy Chấn Thiên và tất cả trưởng lão đều kinh ngạc không thôi.

Thẩm Hạo một quyền không chỉ phá vỡ Tứ Tượng Kiếm Trận, còn phá vỡ Nhất Kiếm Kinh Hồng.

Nhìn bề ngoài như dùng man lực, thực tế lại tinh chuẩn tìm thấy điểm yếu của trận pháp, chạm vào liền phá vỡ.

Điều này phải tinh thông trận pháp tuyệt đối mới làm được.

Cũng có nghĩa là, Thẩm Hạo không chỉ thể tu vô địch, mà còn mạnh hơn hai người kia trong trận pháp.

Điều này.

điều này.

Huyền Dương Động Chủ: Thẩm Hạo này nghiên cứu trận pháp thật sự thâm hậu, dường như còn chưa dốc hết sức.

Lăng Tiêu Quan Chủ chua chát nói: Thẩm Hạo này xứng đáng là người đứng đầu thế hệ trẻ, hậu sinh khả úy, hậu sinh khả úy a.

Cùng cảnh giới, bọn họ không nghĩ ra ai là đối thủ của Thẩm Hạo.

Thạch Mạc Tây vuốt vuốt bộ ria mép hình chữ bát bên khóe miệng.

Trong lòng cũng vô cùng hưng phấn.

Thằng nhóc tốt, quá lợi hại, nở mày nở mặt, quá nở mày nở mặt rồi.

Huyền Dương Động Chủ, Lăng Tiêu Quan Chủ lần này đến chính là để xem trò cười của Huyền Thiên Kiếm Tông, không ngờ sự xuất hiện của Thẩm Hạo, hoàn toàn đảo lộn nhận thức của hai người.

Không chỉ dùng nửa năm thời gian, nghịch thiên đột phá đến Địa Linh cảnh viên mãn, mà còn tinh thông trận pháp.

Trò cười không xem được, ngược lại từng người một kinh ngạc đến mức chua chát.

Sướng.

Cái tát mặt đến quá nhanh.

Trong lòng Thạch Mạc Tây vô cùng sướng.

Quan Mộc, Lý Siêu những đệ tử thiên phú siêu tuyệt này, phần lớn thời gian đều dùng để nâng cao cảnh giới, đối với nghiên cứu trận pháp, chỉ chọn lựa vài trận pháp lợi hại, những cái khác sẽ không đụng đến.

Dù sao, chỉ cần lọt vào top mười, là có thể tiến vào Truyền Công Điện, bên trong tự có trưởng lão truyền thụ cho bọn họ kinh nghiệm về đạo trận pháp.

Có thể sánh ngang với hàng trăm năm nghiên cứu của người khác.

Nhưng, ai cũng không ngờ, Thẩm Hạo tuổi trẻ như vậy, mà tạo nghệ nghiên cứu trận pháp lại cao đến thế.

Tô Thiền càng kích động đến mức hai mắt ướt đẫm.

Đồ nhi ngoan, đánh cho hắn tè ra quần, đánh cho tè ra quần.

Thạch Mạc Tây trên trán lập tức nổi lên một loạt hắc tuyến.

Mất mặt quá.

Chương 413

Lý Thuần Quân hai mắt ngưng trọng, trong lòng cũng vô cùng sốt ruột, lo lắng cho cháu trai Lý Siêu.

Đây và Thẩm Hạo căn bản không cùng một cấp bậc.

Đối phương thậm chí còn chưa dùng bản mệnh tuyệt học của Huyền Thiên Kiếm Tông.

Thân ảnh Thẩm Hạo biến mất, Quan Mộc thậm chí không thể bắt kịp động tác của Thẩm Hạo.

Khi xuất hiện lần nữa, đã ở trước mặt Lý Siêu.

Xung quanh Lý Siêu dâng lên một cái chuông lớn, dường như là Kim Chung Tráo, đây là thượng phẩm linh bảo mà gia gia hắn tặng.

Phòng ngự vô địch.

Thẩm Hạo một quyền đánh lên, phát ra tiếng đông vang vọng.

Chấn động đến mức tai muốn điếc.

Mọi người xung quanh chỉ cảm thấy màng nhĩ đau nhói, nhưng lại không gây thương tổn gì cho Lý Siêu, dường như không làm gì được.

Quan Mộc cũng nhân cơ hội gia tăng xu thế tấn công.

Ngươi tưởng trốn trong vỏ rùa, thì ta hết cách với ngươi sao.

Lý Siêu cứng rắn nói: Ngươi có giỏi thì đến đây.

Tiếng nói vừa dứt, Thẩm Hạo hắc hắc cười một tiếng, không lãng phí thời gian đối phó với cái vỏ rùa, trực tiếp bày trận pháp xung quanh Lý Siêu.

Lần này Thẩm Hạo định dùng Huyễn Trận.

Vỏ rùa của ngươi lợi hại, vậy thì cứ để ngươi lợi hại cho đủ.

Thẩm Hạo sức mạnh Lôi Đình còn không thèm dùng, là quá coi trọng Lý Siêu rồi.

Nhìn thấy trận pháp Thẩm Hạo bố trí, Quan Mộc kinh ngạc nói: Ngươi lại biết Thiên Diễn Ngũ Hành Kiếm Trận.

Lão tử biết còn nhiều lắm.

Tiếng Thẩm Hạo vừa dứt, thân ảnh biến mất.

Thần thức Quan Mộc đều không theo kịp tốc độ của Thẩm Hạo, lập tức điều khiển kiếm trận, phòng hộ bản thân.

Thấy vậy, Thẩm Hạo dừng lại, trong lòng bàn tay xuất hiện một thanh phi kiếm.

Mộ Dung Lâm nhìn thấy thanh phi kiếm này trong lòng sửng sốt, đây chẳng phải là phi kiếm hắn tặng sao, Thẩm Hạo lại mang ra dùng.

Lão tử cũng cho ngươi nếm thử cái gọi là Nhất Kiếm Kinh Hồng.

Chỉ thấy phi kiếm do Thẩm Hạo điều khiển, ngưng tụ thiên địa chi lực, phi kiếm như tia chớp.

Đi qua đâu, không gian xung quanh đều bị vặn vẹo, dường như muốn cắt đứt tất cả.

Không có sự so sánh thì không có tổn thương, cùng một kiếm trận nhưng Thẩm Hạo dùng ra, uy lực gấp mấy lần Quan Mộc.

Điều này nói lên điều gì, nói lên rằng Thẩm Hạo đối với kiếm trận lĩnh ngộ cao hơn, nguyên thần điều động thiên địa chi lực mạnh hơn, linh lực càng tinh thuần hơn.

Chỉ riêng điểm này, đã trực tiếp áp đảo.

Thậm chí, linh bảo Thẩm Hạo dùng, cũng chỉ là trung phẩm linh

bảo.

Hai cỗ năng lượng va chạm, thân thể Quan Mộc như diều đứt dây, bay ngược ra ngoài, vẽ một vệt dài trên mặt đất.

Cùng lúc đó, Lý Siêu lại bắt đầu khiêu vũ, mà hộ thuẫn Kim Chung Tráo của hắn cũng biến mất.

Thẩm Hạo hắc hắc cười một tiếng, thân ảnh lập tức biến mất, nắm đấm như mang theo sức mạnh hủy diệt, lao về phía Lý Siêu.

Cú đấm này chỉ hỏi ngươi có đỡ nổi hay không.

Đừng nói đánh tè ra quần, ngay cả đánh một cái lỗ trên bụng cũng không thành vấn đề.

Thạch Mạc Tây kinh ngạc đứng dậy: Cú đấm này, không đúng, là Cửu cảnh.

Thẩm Hạo lại đột phá đến Cửu cảnh thể tu.

Thấy vậy, gia gia Lý Thuần Quân của hắn kinh hoảng thất thố đứng dậy.

Không được.

Cửu cảnh thể tu.

Thạch Mạc Tây một lời kích khởi ngàn lớp sóng, tất cả mọi người đều kinh ngạc không thôi.

Linh Vân Đại Lục cũng có Thể tu, nhưng phần lớn đều là Ngũ cảnh, Lục cảnh giới, Thất cảnh đã là phượng mao lân giác rồi.

Bát cảnh đã là mấy người đỉnh cấp nhất, thật sự đạt đến Cửu cảnh thì quá ít, quá ít.

Dù sao, nhân loại tuy được trời ưu ái, nhưng cuối cùng cũng không bằng yêu thú.

Không ngờ, Thẩm Hạo lại tu luyện đến Cửu cảnh.

Khác với sự chú ý của những người khác, Lý Thuần Quân càng quan tâm đến thân thể cháu trai Lý Siêu.

Đặc biệt là sau khi biết Thể tu của Thẩm Hạo đã đạt đến Cửu cảnh, càng vô cùng lo lắng.

Cửu cảnh gần như đã là Thiên Linh cảnh rồi.

Nhưng, Đại Bỉ tông môn, hắn không thể xen vào.

Chỉ có thể đặt hy vọng vào Uy Chấn Thiên.

Uy Chấn Thiên cũng chăm chú nhìn từng cử động của Thẩm Hạo, chỉ cần không gây ra án mạng thì hắn sẽ không quản.

Lý Siêu này quả thật có chút phiền phức, thu thập một chút cũng tốt.

Thân ảnh Thẩm Hạo, lại lần nữa xuất hiện trước mặt Lý Siêu, một quyền đánh vào bụng Lý Siêu.

Một quyền xuống, Lý Siêu bay ngược mấy ngàn mét.

Bụi tan đi, Lý Siêu nằm bẹp dưới đất, hộc máu tươi, hai mắt, mũi, hai tai đều rỉ máu.

Chỉ cảm thấy ngũ tạng trong cơ thể đều dịch vị.

Đạo bào, đã bị máu tươi nhuộm đỏ.

Phân thì không đánh ra, nhưng thất khiếu lại chảy máu.

Dù sao, đến cảnh giới của bọn họ, thường thì không ăn ngũ cốc tạp lương.

Đều là thổ nạp thiên địa linh khí và ăn linh quả, để bổ sung năng lượng.

Muốn đánh cho ra phân, vẫn là rất khó.

Không như Thẩm Hạo, ngũ cốc tạp lương gì cũng ăn, căn bản không sao cả.

Cú đấm này, trực tiếp khiến Lý Siêu mất đi sức chiến đấu.

Uy Chấn Thiên tiến lên kiểm tra, phát hiện tình trạng của Lý Siêu, xương sườn đều gãy nát, nội tạng dịch vị, phần lớn xương cốt trong cơ thể đều bị gãy.

Lập tức cho hắn uống một viên đan dược.

Sau đó liền muốn cho người khiêng xuống.

Thẩm Hạo chặn lại mấy đệ tử đang đến, mặt không biểu cảm nói: Chiếc mũ rùa xanh này phải đội cho hắn, nếu không ta không đồng ý đâu.

Nghe lời này, toàn trường cười phá lên.

Lý Siêu tức đến hộc máu, ngất xỉu đi.

Uy Chấn Thiên gật đầu, cho người đội chiếc mũ xanh lên đầu Lý Siêu.

Rồi khiêng xuống.

Gỡ bỏ trận pháp, ánh mắt Thẩm Hạo nhìn về phía Quan Mộc.

Hắn vặn vặn cổ, thân ảnh đột nhiên biến mất.

Khi xuất hiện lần nữa, nắm đấm đã ở trước mặt Quan Mộc.

Đối với Thẩm Hạo, Quan Mộc đã sớm chuẩn bị phòng ngự.

Vì vậy, các đòn tấn công của Thẩm Hạo đều bị hộ thuẫn chặn lại.

Không hổ là đệ tử của đại môn phái, linh bảo thật sự rất nhiều.

Thấy thiên kiêu từng kiêu ngạo vô cùng của tông môn Quan Mộc, bị Thẩm Hạo áp chế mà đánh.

Tất cả mọi người không hiểu sao lại cảm thấy có chút sướng.

Chương 414

Quan Mộc càng cảm thấy sỉ nhục vô cùng, nhưng nếu rời khỏi phòng ngự, hắn sẽ bị Thẩm Hạo đánh cho ra bã trong chớp mắt.

Thẩm Hạo: Không chịu ra đúng không, vậy đừng trách ta dùng toàn lực.

Nói xong, Thẩm Hạo bày ra trận pháp.

Trận pháp này lại khá đơn giản, Âm Dương Kiếp Sát Trận.

Là trận pháp đầu tiên Thẩm Hạo học được ở Hàn Phong Cốc khi còn ở Chân Nguyên cảnh.

Triệu hồi phi kiếm, Huyền Thanh Kiếm.

Phi kiếm vươn dài theo gió, rất nhanh liền ngưng tụ vô số thiên địa chi lực, thân kiếm đạt mấy chục trượng.

Đây là trận pháp gì vậy.

Không giống trận pháp của Huyền Thiên Kiếm Tông chúng ta.

Chắc là Thẩm sư huynh học được từ bên ngoài.

Thanh kiếm này thật đẹp.

Bỗng nhiên, thân kiếm bổ xuống, khí thế kinh thiên.

Quan Mộc dốc toàn lực phòng thủ.

Oanh.

Hai cỗ năng lượng va chạm vào nhau.

San bằng mấy trăm mét xung quanh.

Quảng trường rộng mấy trăm vạn mét vuông, bị bụi che phủ.

Thấy vậy, Uy Chấn Thiên thi triển Phong Linh Thuật, một luồng gió nhẹ thổi qua, thổi bay bụi đất xung quanh.

Mọi người chỉ thấy, vị trí của Quan Mộc, đã có thêm một khe nứt sâu hoắm.

Sâu khoảng mười mét.

Quan Mộc mặt mũi lấm lem đứng trong hố sâu.

Còn chưa kịp phản ứng, lại một thanh cự kiếm từ trên không rơi xuống.

Oanh.

Tiếp theo, cự kiếm đó như một cái máy đóng cọc, điên cuồng đập xuống Quan Mộc.

Ngược lại Thẩm Hạo, chỉ nhẹ nhàng vung tay.

Rõ ràng là đang trêu đùa, không động thật sự.

Sự sỉ nhục này, khiến hai mắt Quan Mộc đỏ ngầu, nghiến răng nghiến lợi nói: Nếu Địa Linh cảnh không đánh thắng ngươi, vậy thì Thiên Linh cảnh, để ngươi xem ai mới là người đứng đầu tông môn.

Khí tức quanh thân không còn áp chế, trực tiếp chọn đột phá, khí thế đột nhiên bạo trướng.

Thẩm Hạo sửng sốt có chút bất ngờ, không ngờ tên này lại trực tiếp đột phá.

Địa Linh cảnh không đánh thắng, ngươi Thiên Linh cảnh là có thể đánh thắng sao.

Khóe miệng Thẩm Hạo nhếch lên, đợi tên này đột phá, biểu cảm vẫn vô cùng bình tĩnh.

Sau khi đột phá, Quan Mộc một tay chặn đòn tấn công của Thẩm

Hạo, bay lên không trung.

Là ngươi ép ta.

Ngay sau đó, điều khiển bốn thanh phi kiếm, lại là chiêu Nhất Kiếm Kinh Hồng đó, chỉ là lần này uy lực mạnh hơn, tốc độ nhanh hơn, mà còn là bốn thanh phi kiếm.

Thẩm Hạo thậm chí không né tránh.

Mặc cho phi kiếm của Quan Mộc đánh lên người, không hề phản ứng, những đòn tấn công này, ngay cả lông tơ của Thẩm Hạo cũng không làm tổn thương được.

Thẩm Hạo cười lạnh một tiếng, một bước bước ra, thân ảnh đã đến trước mặt Quan Mộc.

Trong tay ngưng tụ sức mạnh Lôi Đình, một quyền đánh ra, trực tiếp phá vỡ hộ thuẫn của Quan Mộc.

Nắm lấy cơ hội, Thẩm Hạo trực tiếp bóp lấy cổ Quan Mộc, một tay nhấc hắn lên cao.

Nói ngươi là phế vật, chính là phế vật, đột phá Thiên Linh thì sao.

Toàn trường hít một ngụm khí lạnh.

Không ngờ Quan Mộc đã đột phá Thiên Linh cảnh, lại không thể chịu nổi một chiêu trước mặt Thẩm Hạo.

Thậm chí các đòn tấn công của Quan Mộc, đều không tạo thành một chút thương tổn nào, điều này quá mạnh rồi.

Rõ ràng, vừa rồi căn bản Thẩm Hạo không dùng hết sức.

Uy Chấn Thiên cũng căng thẳng nhìn Thẩm Hạo, sợ Thẩm Hạo đánh chết Quan Mộc.

Ngay sau đó, tay trái Thẩm Hạo tát Quan Mộc hai cái bạt tai.

Lần sau mắt sáng ra một chút, trước mặt người khác làm màu thì không sao, trước mặt lão tử làm màu, miệng sẽ bị đánh nát.

Nói rồi, lại tát thêm hai cái bạt tai.

Đúng như câu nói đánh người không đánh mặt, Quan Mộc tức đến mức phổi muốn nổ tung, ánh mắt nhìn chằm chằm Thẩm Hạo đầy căm hận.

Thẩm Hạo lạnh lùng hừ một tiếng, trực tiếp là một cước.

Quan Mộc trực tiếp bay ngược ra ngoài, nặng nề đập xuống mặt đất, toàn thân xương cốt đều gãy.

Thảm hại như Lý Siêu.

Toàn trường nhìn Thẩm Hạo đang lơ lửng trên không trung, đều kinh ngạc đến mức không thốt nên lời.

Bỗng nhiên, Thẩm Hạo động, tay vươn ra, chiếc mũ xanh ban đầu đội trên đầu Lý Siêu, đã đội lên đầu Quan Mộc.

Tiếp đó, hắn túm lấy một thanh phi kiếm của Quan Mộc, xóa bỏ dấu ấn trên đó.

Rồi ném cho Mộ Dung Lâm.

Thẩm Hạo nhàn nhạt nói: Có qua có lại mới toại lòng nhau, Mộ Dung sư huynh, ngươi tặng ta phi kiếm, ta cũng tặng ngươi một thanh.

Thẩm Hạo một tay ngược Thiên Linh, Mộ Dung Lâm nào dám phóng túng.

Mộ Dung Lâm vội vàng chắp tay nói: Thẩm sư thúc vạn lần không dám, xin đừng hạ thấp ta, cứ gọi ta Tiểu Lâm Tử là được.

Kiếm tặng ngươi rồi.

Cảm ơn Thẩm sư thúc.

Uy Chấn Thiên nhìn thấy Thẩm Hạo một mình đánh bại Quan Mộc cũng kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm.

Ban đầu, Thẩm Hạo một quyền phá vỡ phòng ngự của hắn, hắn đã cảm thấy tiểu tử này không giống bình thường, lại biết lôi pháp.

Không ngờ bây giờ lại mạnh đến vậy.

Sau một thời gian nữa, ngay cả hắn cũng không phải đối thủ rồi.

Nhưng cũng tốt, đều là hạt giống tốt của tông môn a.

Uy Chấn Thiên nhìn quanh, biết nếu Thẩm Hạo không đi, hôm nay tỷ thí này cũng không thể tiếp tục được.

Thế là lớn tiếng nói: Đệ tử Ngọc Nữ Phong Thẩm Hạo, giành được vị trí thứ nhất của Đại Bỉ Địa Linh cảnh lần này.

Quan Mộc, Lý Siêu bị loại.

Nghe vậy, các đệ tử Địa Linh cảnh khác, đều thở phào nhẹ nhõm.

Thẩm Hạo không đi, bọn họ còn đánh thế nào được.

Với thực lực của Thẩm Hạo, e rằng dù bọn họ có hợp sức lại cũng không phải đối thủ.

Không chỉ Thể tu là Cửu cảnh, các loại trận pháp tùy ý dùng, càng chấn động hơn là, lại còn có thể điều khiển Lôi Đình.

Trời đất quỷ thần ơi, còn gì mà không biết nữa.

Hơn nữa, rõ ràng còn chưa dùng hết sức, còn có át chủ bài.

Đối với việc Thẩm Hạo là Địa Linh cảnh đứng đầu, không ai dám phản đối, đều rất tán thành kết quả này.

Trên khán đài, Chưởng môn Thạch Mạc Tây, đối với cách xử lý của Uy Chấn Thiên cũng rất hài lòng.

Tô Thiền càng hưng phấn nói: Đồ nhi ngoan, quá lợi hại rồi, mau qua đây, để vi sư xem có bị thương không.

Những người khác đối với Tô Thiền đều một trận câm nín.

Sinh vật này có thể bị thương ư.

Huyền Dương Động Chủ và Lăng Tiêu Quan Chủ cũng mong chờ nhìn Thẩm Hạo, một mãnh nhân như vậy bọn họ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Thẩm Hạo được Uy Chấn Thiên đưa ra khỏi quảng trường, các đệ tử Địa Linh Cảnh lũ lượt cúi người hành lễ, tỏ vẻ kính trọng.

Trong số các đồng môn, việc xuất hiện yêu nghiệt như vậy chính là bi ai của họ.

Trước khi vào tông môn, ai nấy đều là thiên kiêu vang danh một phương, kiêu ngạo ngút trời.

Đến Huyền Thiên Kiếm Tông, họ mới phát hiện mình bình thường đến mức không thể bình thường hơn.

Thiên tài của Huyền Thiên Kiếm Tông nhiều như cá diếc qua sông.

Chương 415

Vốn dĩ tưởng Quan Mộc là thiên kiêu mạnh nhất trong số đồng môn.

Bây giờ mới thấy, thiên kiêu lợi hại như vậy lại bị Thẩm Hạo một tay đè bẹp, đánh sưng cả mặt.

Khoảnh khắc này, họ mới thực sự tin câu nói thiên ngoại hữu nhân tức núi cao còn có núi cao hơn. <br<brKhi lên đài quan chiến, Tô Thiền phấn khích kéo Thẩm Hạo ngồi cạnh mình.

Thạch Mạc Tây bên cạnh nhẹ ho khan một tiếng, bất mãn liếc Tô Thiền một cái.

Không có chút mắt nhìn nào, không thấy có bao nhiêu tiền bối đang ở đây sao.

Tô Thiền hừ một tiếng, nói với Thẩm Hạo: Đồ nhi mau đi chào hỏi chưởng môn, nếu không ông ấy sẽ tức giận đấy. <br<brThẩm Hạo gật đầu.

Đứng dậy đi đến cạnh Thạch Mạc Tây, cung kính nói: Bái kiến chưởng môn. <br<brThạch Mạc Tây lập tức nở nụ cười, vẻ mặt hòa ái nói: Thẩm Hạo không bị thương chứ. <br<brKhông ạ. <br<brVậy thì tốt.

Nào, ta giới thiệu cho con hai vị tiền bối này.

Vừa nói vừa chỉ vào hai người bên cạnh: Đây là Huyền Dương Động Chủ của Đan Hà Động, và Lăng Tiêu Quan Chủ của Thanh Phong Quan. <br<brBái kiến Huyền Dương Động Chủ, Lăng Tiêu Quan Chủ.

Đối với hai người này, Thẩm Hạo đương nhiên biết, Đan Hà

Động với Viêm Dương Đan Kinh, Thanh Phong Quan với Trường Thanh Tiên Pháp, hắn đều thông thạo. <br<brHậu sinh khả úy a.

Huyền Dương Động Chủ gật đầu nói. <br<brThẩm sư điệt quả thật khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác.

Lăng Tiêu Quan Chủ tán thán nói. <br<brThạch Mạc Tây bên cạnh vuốt râu, thần sắc có chút đắc ý: Đồ đệ kém cỏi không đáng nhắc tới, không thể sánh bằng tân tú của hai phái. <br<brHuyền Dương và Lăng Tiêu trực tiếp lựa chọn phớt lờ, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, căn bản không tiếp lời khoe khoang của Thạch Mạc Tây.

Hai người họ không nói gì, nhưng Tô Thiền bên cạnh lại nói: Hai vị tiền bối đều là chưởng môn một phái, lần đầu gặp đồ nhi ngoan của ta.

Chẳng lẽ không nên cho chút quà gặp mặt, khích lệ vãn bối một chút sao. <br<brTrán Thạch Mạc Tây bên cạnh toát một hàng hắc tuyến, chỉ cảm thấy mất mặt.

Huyền Dương và Lăng Tiêu mí mắt giật giật.

Sớm đã nghe nói chấp pháp trưởng lão Tô Thiền của Huyền Thiên Kiếm Tông là Tô Bái Bì nổi danh, hôm nay Huyền Dương và Lăng Tiêu cuối cùng cũng được lĩnh giáo. <br<brHuyền Dương bất đắc dĩ, từ nhẫn giới chỉ lấy ra một bình ngọc, đưa cho Thẩm Hạo: Trong này có một viên Tịnh Khiếu Đan.

Thấy Thẩm Hạo đứng yên không động, tưởng hắn không biết giá trị, Tô Thiền cười hì hì nhận lấy, đặt vào tay Thẩm Hạo.

Nàng ghé vào tai Thẩm Hạo thì thầm: Đây là đan dược nổi danh nhất của Đan Hà Động, có thể tăng tỷ lệ đột phá Tiên Khiếu. <br<brThẩm Hạo đương nhiên biết, chỉ là không mấy hứng thú.

Nhưng vẫn chắp tay cảm ơn: Đa tạ Huyền Dương Động Chủ.

<br<brLăng Tiêu cũng lấy ra một cái bình, đưa cho Thẩm Hạo: Dịch Tử Tinh Vạn Niên này có tác dụng giúp luyện thể, tặng cho ngươi. <br<brThạch Mạc Tây bên cạnh không nhịn được mở miệng nói: Lăng Tiêu Quan Chủ, cái này quá quý trọng, vạn vạn lần không thể. <br<brLăng Tiêu cười nói: Khó lắm mới thấy một thể tu Luyện Thể Cửu Cảnh, thực sự hiếm có, lão phu cũng kỳ vọng hắn có thể đi tới bước nào.

Thứ này đối với lão đạo ta mà nói, ăn thì vô vị, bỏ thì tiếc.

Thạch chưởng môn không cần để ý. <br<brTô Thiền vui vẻ nói: Còn không mau tạ ơn Lăng Tiêu Quan Chủ. <br<brThẩm Hạo tuy không biết Dịch Tử Tinh Vạn Niên này có tác dụng gì, nhưng nghe thêm hai chữ Vạn Niên phía trước thì biết nó rất quý.

Hắn chắp tay nói: Đa tạ Lăng Tiêu Quan Chủ. <br<brHa ha, trong lứa trẻ, ngươi đứng hàng thứ nhất.

Lần này lại để Thạch Mạc Tây gia hỏa này đi trước một bước rồi.

Lăng Tiêu cười nói. <br<brHắn chẳng qua là gặp vận cứt chó thôi, Thẩm Hạo lúc đầu nếu đến Đan Hà Động ta, cũng là thiên kiêu đồng lứa.

Huyền Dương chua lè nói. <br<brThạch Mạc Tây cười đến miệng không khép lại được, cũng không phản bác.

Ba người họ, năm xưa cũng là ba thiên kiêu đỉnh cấp nhất Đông Vực, giờ đều là chưởng môn một phái.

Từng là đối thủ cạnh tranh.

Chẳng qua, năm xưa Thạch Mạc Tây yếu nhất mà thôi. <br<brMột lão đầu râu trắng bên cạnh hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh nhạt, dường như ghét bỏ Thẩm Hạo.

Tô Thiền căn bản không để ý đến ông ta, kéo Thẩm Hạo ngồi

xuống bên cạnh, nhỏ giọng giải thích: Lão bất tử đó là Lý Thuần Quân, Tiên Khiếu Cảnh đại viên mãn, đừng chọc vào ông ta. <br<brVì sao. <br<brLà ông nội của Lý Siêu. <br<brThẩm Hạo hiểu rồi.

Ngay sau đó, Tô Thiền lại nói với Thẩm Hạo: Dịch Tử Tinh Vạn Niên là thứ tốt, có thể cường hóa tứ chi bách hài.

Đối với người luyện thể mà nói, là diệu dụng vô thượng.

Chỉ có thể dùng một lần, con hãy dùng khi cảm thấy cảnh giới không thể đề thăng được nữa. <br<brThẩm Hạo: Vâng, đồ nhi hiểu rồi. <br<brTô Thiền hỉ hả nhìn Thẩm Hạo nói: Nào, để sư phụ xoa bóp cho con. <br<brCái này không cần đâu ạ. <br<brĐừng nói nhảm, con ngoan ngoãn ngồi yên, vi sư động là được.

Nói xong, Tô Thiền không cho Thẩm Hạo cơ hội từ chối, bàn tay ngọc ngà như suối xuân, nhẹ nhàng xoa nắn vai Thẩm Hạo.

Từng tấc một, bắt đầu xoa nắn xuống phía dưới.

Càng xoa, Tô Thiền càng kinh hãi.

Miệng nhỏ kinh ngạc đến mức có thể nhét vừa quả trứng gà. <br<brTô Thiền đương nhiên không chỉ đơn thuần là xoa bóp.

Nàng sợ Thẩm Hạo đã dùng đan dược cấm kỵ, hoặc tu luyện công pháp cưỡng ép đột phá, sợ để lại hậu di chứng.

Thật sự là cảnh giới của Thẩm Hạo thăng tiến quá nhanh, nàng sợ căn cơ không vững.

Vì vậy mới mượn cớ xoa bóp, xem Thẩm Hạo có ám tật gì không.

Nhưng càng sờ, nàng càng chấn động.

Hoàn toàn không dám tin, quả thực đã lật đổ nhận thức của nàng.

Có lẽ không phải thật.

Nghĩ đến đây, nàng hít sâu một hơi, kiểm tra lại một lần nữa.

Nhưng kết quả vẫn khiến nàng không thể chấp nhận.

Là thật. <br<brCây có linh cây, người có cốt linh.

Bất kể cảnh giới có cao đến đâu, cốt linh là điều không thể thay đổi.

Sau khi nàng thăm dò, cốt linh của Thẩm Hạo chưa đến ba mươi.

Cũng có nghĩa là, Thẩm Hạo Địa Linh Cảnh viên mãn, thể tu Cửu Cảnh, mới tu luyện chưa đến ba mươi năm.

Chuyện này có thể nói là kinh thiên động địa, tiền cổ vô nhân hậu vô lai giả chưa từng có từ xưa đến nay.

Chuyện này mà nói ra, cả thế giới sẽ chấn động.

Tô Thiền thậm chí còn nghi ngờ Thẩm Hạo là chuyển thế giả của Đại Năng trong truyền thuyết.

Nếu không thì không thể giải thích được.

Ngay cả Quan Mộc có Tiên Thiên Linh Thể cũng tu luyện hơn một trăm năm mới có cảnh giới như ngày nay.

Điểm mấu chốt là, Quan Mộc còn được bồi dưỡng từ nhỏ trong Huyền Thiên Kiếm Tông.

Nếu cũng như Thẩm Hạo, lớn lên hoang dã, vậy kết cục sẽ ra sao.

Thật sự không thể biết được.

Nếu Tô Thiền biết Thẩm Hạo là từ Thiên Vũ Hoàng Triều đột phá Cấm Địa mà đến, nàng sẽ còn kinh hãi hơn nữa. <br<brNén sự kinh hãi trong lòng, Tô Thiền bất động thanh sắc xoa bóp cho Thẩm Hạo.

Trong lòng lại đang giao tiếp với thức hải, liên hệ ba tỷ muội khác, nàng muốn nói cho ba tỷ muội biết tin tức Thẩm Hạo chưa đến ba

mươi tuổi.

Trong một khoảng không hư vô tăm tối, đột nhiên Tô Thiền, Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Quyên đều xuất hiện.

Đây là bí mật của bốn người, có thể bỏ qua khoảng cách, gặp nhau trong thức hải. <br<brSao vậy tiểu Thiền, muội không phải ở tông môn sao, sao đột nhiên liên hệ chúng ta.

Đại tỷ Tô Ngọc nghi hoặc nói. <br<brThiền tỷ, có phải Thẩm Hạo xảy ra chuyện rồi không.

Tô Quyên quan tâm nói. <br<brAi dám làm Thẩm Hạo bị thương, ta sẽ cho kẻ đó biết tay.

Tô Dực giận dữ nói. <br<brTô Thiền không nói nên lời: Thôi được rồi, Thẩm Hạo không sao cả, không ai làm thương hắn được.

Hắn một mình đánh Quan Mộc, Lý Siêu nằm bẹp dưới đất không dậy nổi. <br<brThật hay giả vậy.

Sao có thể chứ. <br<brĐúng vậy, Địa Linh Cảnh sơ kỳ làm sao đánh lại Quan Mộc và Lý Siêu, hai người họ đều có không ít át chủ bài mà. <br<brCho dù Thẩm Hạo có thể đột phá Địa Linh Cảnh hai tầng hoặc ba tầng, cũng không thể vượt cấp chiến đấu được chứ. <br<brVượt cảnh chiến đấu tuyệt đối không thể, Quan Mộc, Lý Siêu hai người họ không phải tán tu, trong tay có không ít linh bảo lợi hại.

Công pháp cũng đều là đỉnh tiêm, tuy kinh nghiệm chiến đấu kém một chút, nhưng cảnh giới và linh bảo hoàn toàn có thể bù đ đắp được những điều này. <br<brTô Thiền, muội sẽ không lừa chúng ta chứ. <br<brThôi được rồi, hai người im miệng đi, để Tô Thiền tự nói.

Đại tỷ Tô Ngọc nói.

Nghe vậy, Tô Dực và Tô Quyên đều không nói gì nữa. <br<brTô Thiền nói: Thẩm Hạo quả thực đã đánh Quan Mộc, Lý Siêu thổ huyết.

Đương nhiên cũng không phải vượt cấp chiến đấu, vì Thẩm Hạo chính là Địa Linh Cảnh viên mãn. <br<brLời này vừa ra, ba nữ trong thức hải đều trừng mắt kinh hãi, không thể tin được nhìn Tô Thiền.

Dường như muốn nhìn ra từ khuôn mặt nàng có phải đang nói dối hay không.

Nhưng nhìn hồi lâu, Tô Thiền vẫn vô cùng điềm nhiên, không có chút chột dạ nào.

Bốn nữ tâm ý tương thông, đương nhiên biết Tô Thiền không nói dối.

Nhưng sự thật này khiến họ khó chấp nhận, vượt quá lẽ thường rồi.

Cho dù Thẩm Hạo có Tiên Thiên Linh Thể, cũng không đến mức khoa trương như vậy chứ.

Chỉ trong nửa năm, Địa Linh Cảnh đột phá đến Địa Linh Cảnh viên mãn, điều này quả thực muốn nghịch thiên a.

Tô Dực, Tô Quyên, Tô Ngọc nuốt nước bọt.

Tô Ngọc vốn luôn trầm ổn, giờ cũng không còn bình tĩnh, ngữ khí có chút kích động nói: Thật sao. <br<brToàn tông trên dưới tận mắt nhìn thấy. <br<brXì.

Ba tỷ muội hít một ngụm khí lạnh.

Mất hồi lâu mới chấp nhận sự thật này.

Bốn người họ năm xưa cũng là thiên phú dị bẩm, dựa vào sự cảm ngộ của bốn người mà cảnh giới đột phá phi tốc, nhưng so với Thẩm Hạo thì chẳng là gì cả. <br<brThẩm Hạo không chỉ là Địa Linh Cảnh viên mãn, thể tu còn đột phá đến Đệ Cửu Cảnh. <br<brCái gì.

Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Quyên kinh hãi đứng bật dậy.

Khoảnh khắc này triệt để không còn bình tĩnh nữa.

Đệ Cửu Cảnh, cả Đông Vực cũng chưa từng nghe nói qua.

Phải biết rằng Thẩm Hạo lúc rời đi, mới chỉ có Đệ Thất Cảnh.

Chương 416

Ai cũng biết, thể tu đột phá còn khó hơn gấp bội, là mấy lần của pháp tu.

Nhưng điều càng kinh hãi hơn là tốc độ thể tu của Thẩm Hạo lại còn lợi hại hơn cả pháp tu.

Chuyện này còn có thiên lý không.

Còn có vương pháp không. <br<brNgay sau đó, Tô Ngọc nhíu mày nói: Chuyện này hoàn toàn không hợp lẽ thường. <br<brĐúng vậy, quá kinh ngạc. <br<brThẩm Hạo sẽ không phải ăn cấm dược.

Hoặc tu luyện cấm kỵ chi thuật nào đó, cưỡng ép đột phá chứ.

Tô Quyên vừa nói ra, ba nữ đều lộ vẻ lo lắng.

Nếu thật sự vì đề thăng tu vi mà căn cơ bị hủy, vậy thì xong đời rồi. <br<brTô Thiền điềm tĩnh nói: Ta vừa kiểm tra rồi, thân thể không có bất kỳ vấn đề gì.

Linh lực tinh thuần vô cùng, không có một chút phù phiếm nào, căn cơ thâm hậu đến mức chưa từng thấy. <br<brCái này Nhất thời Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Quyên ba tỷ muội đều ngây người.

Không có cấm thuật nào, vậy mà vẫn có thể đột phá trong nửa năm, thiên tư tuyệt thế này, họ đều không biết phải dùng từ gì để hình dung nữa. <br<brChưa kịp để họ hoàn hồn, Tô Thiền lại ném ra một quả bom nữa: Sở dĩ gọi các muội vào, còn không phải vì cái này sao. <br<brKhông phải vì cái này.

Chẳng lẽ còn có chuyện gì kinh ngạc hơn chuyện này sao.

Tô Ngọc nghi hoặc nói.

Tô Dực, Tô Quyên cũng đều gật đầu, họ thật sự không nghĩ ra, còn có chuyện gì kinh ngạc hơn nữa. <br<brTô Thiền hít sâu một hơi, thần sắc có chút ngưng trọng nói: Khi ta vừa kiểm tra cho Thẩm Hạo, phát hiện cốt linh của hắn vậy mà chưa đến ba mươi. <br<brCái gì.

Ba tỷ muội Tô Ngọc đồng thanh kinh hô. <br<brKhông thể nào. <br<brChưa đến ba mươi tuổi, làm sao có thể. <br<brTô Thiền do dự một chút, nói: Không có gì là không thể, đây chính là sự thật, ta đã nhiều lần nghiệm chứng rồi. <br<brCái chẳng lẽ là Đại Năng chuyển thế trong truyền thuyết. <br<brLoại này chỉ tồn tại trong truyền thuyết, căn bản chưa từng nghe nói đến. <br<brĐầu óc ta cảm thấy không đủ dùng rồi, ba mươi tuổi mà đã lợi hại như vậy, tuyệt đối là đệ nhất nhân từ xưa đến nay. <br<brChuyện này quá chấn động, tiểu Thiền, muội không nói cho người khác chứ. <br<brKhông có, ta làm gì dám nói chứ, ta còn sợ nói ra sẽ bất lợi cho Thẩm Hạo. <br<brKhẳng định bất lợi, nếu truyền ra ngoài Thẩm Hạo cốt linh chưa đến ba mươi, vậy hậu quả không dám tưởng tượng. <br<brĐược, chuyện này bốn tỷ muội chúng ta biết là được rồi, ngàn vạn lần đừng truyền ra ngoài. <br<brTô Thiền, muội phải nói với Thẩm Hạo, sau này ngàn vạn lần đừng để người khác kiểm tra cốt linh của hắn. <br<brĐược, biết rồi. <br<brTô Thiền: Thôi được rồi, không nói nữa, ta nếu ở thức hải quá lâu, sẽ xảy ra chuyện. <br<brỪ, một lát nữa sau khi tông môn đại bỉ kết thúc, mau về đây, chúng ta mặt đối mặt nói chuyện. <br<brCứ như vậy đi. <br<brRút khỏi thức hải, ý thức của Tô Thiền trở về.

Đôi tay ngọc ngà vẫn thỉnh thoảng xoa nắn cho Thẩm Hạo.

Cứ như một nha hoàn thân cận đang hầu hạ công tử nhà mình.

Cảm nhận được ánh mắt như có như không của mọi người, Tô Thiền lúc này mới ngồi về chỗ.

Nàng liếc nhìn Thẩm Hạo, sóng gió trong lòng vẫn chưa nguôi ngoai.

Nàng cũng không ngờ, cả đời này lại có thể gặp được một đệ tử siêu phàm đến vậy.

Trong lòng vừa kinh vừa sợ, sợ Thẩm Hạo xảy ra bất trắc.

Lại sợ chính mình không thể dạy dỗ Thẩm Hạo. <br<brTheo thời gian trôi đi, tông môn đại bỉ Địa Linh Cảnh cuối cùng cũng kết thúc.

Một tiếng chuông vang lên.

Uy Chấn Thiên mặt không biểu cảm nói: Địa Linh Cảnh tỷ thí kết thúc.

Mười đệ tử đứng đầu lần lượt là, hạng nhất Thẩm Hạo, hạng nhì<br<brTông môn đại bỉ năm nay, kết quả hoàn toàn nằm ngoài dự liệu.

Thẩm Hạo với tư cách hắc mã tuyệt thế, mạnh mẽ giành lấy hạng nhất.

Còn Quan Mộc, vốn luôn vững vàng ở vị trí thứ nhất, vậy mà lại bại trận.

Lý Siêu, vốn ổn định trong top mười, cũng bại trận, hai người thậm chí bị sỉ nhục đến mức phải khiêng xuống.

Sau này ở tông môn, đó sẽ là trò cười để người ta bàn tán sau lưng, kiếp này không ngóc đầu lên nổi.

Thẩm Hạo mãi mãi là ác mộng của họ, đè ép họ cả đời.

Còn Mộ Dung Lâm cũng không ngoài dự kiến mà tiếc nuối bại trận.

Dù là tiểu đệ của Thẩm Hạo, nhưng trước lợi ích tuyệt đối, ai cũng không muốn nhượng bộ.

Cơ hội này nếu bỏ lỡ, thật sự sẽ không còn cơ hội nữa. <br<brSau khi nói một tràng lời cổ vũ, Uy Chấn Thiên nói: Tiếp theo, xin mời Chưởng môn, trao phần thưởng tông môn cho các đệ tử ở các cảnh giới. <br<brNghe vậy, Thẩm Hạo cũng bay xuống, đứng ở vị trí đầu tiên trong số các đệ tử.

Tất cả mọi người đều nhìn bóng lưng Thẩm Hạo với ánh mắt sùng kính. <br<brThạch Mạc Tây mặt không biểu cảm đứng dậy, cười nói với Huyền Dương Động Chủ và Lăng Tiêu Quan Chủ bên cạnh: Huyền Dương đạo hữu, Lăng Tiêu đạo hữu, ta đi trao thưởng cho các đệ tử đây.

Đệ tử khóa này không có mấy ai tranh khí, nhất định không bằng đệ tử đồng lứa của Đan Hà Động, Thanh Phong Quan.

Lần sau có cơ hội, hãy để các thủ lĩnh của ba phái đến tỷ thí một trận.

Cũng để những đệ tử không tranh khí của ta được học hỏi nhiều hơn. <br<brHuyền Dương Động Chủ và Lăng Tiêu Quan Chủ mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, giả vờ như không nghe thấy.

Họ biết tên gia hỏa này muốn khoe khoang.

Chỉ là không cho hắn cơ hội.

Trong lòng mắng Thạch Mạc Tây xối xả.

Thẩm Hạo mạnh như vậy, một mình đánh mấy người cũng không thành vấn đề, nếu ba phái giao lưu, không biết ai sẽ là người mất mặt. <br<brThấy sắc mặt Huyền Dương và Lăng Tiêu khó coi như gan heo, trong lòng Thạch Mạc Tây đặc biệt sảng khoái.

Đây chính là cảm giác dương mi thổ khí sao.

Bị áp chế mấy trăm năm, không ngờ về già rồi, còn có thể lật kèo, cảm giác này thật sướng.

Nghĩ đến đây, ánh mắt nhìn Thẩm Hạo càng thêm mãn ý.

Thật là một cây giống tốt a.

Một lát nữa nhất định phải trọng thưởng. <br<brThế là, hắn ngửa mặt lên trời cười mấy tiếng, long hành hổ bộ, bước xuống đài quan chiến.

Thân ảnh phiêu phù trên không trung.

Uy Chấn Thiên: Chư vị đệ tử, nghe lệnh. <br<brVâng. <br<brThạch Mạc Tây thu lại biểu cảm, thần thái nghiêm túc.

Một thân đạo bào Bát Quái màu đen, xào xạc trong gió.

Ánh mắt quét quanh, nơi đi qua, các đệ tử đều vô thức tránh né, không dám đối mặt.

Cuối cùng ánh mắt dừng lại trên Thẩm Hạo, khẽ gật đầu, nở một nụ cười ôn hòa. <br<brĐệ tử Linh Đan Cảnh, mỗi người được một vạn linh thạch, một viên Thông Huyền Đan, một kiện cực phẩm linh khí, có thể đến Truyền Công Các lựa chọn một bộ công pháp. <br<brTạ ơn chưởng môn.

Mười đệ tử Linh Đan Cảnh hỉ không tự cấm.

Những phần thưởng này, trực tiếp khiến họ bay vọt.

Đương nhiên, bất kể đệ tử ở cảnh giới nào, chỉ cần lọt vào top mười, đó đều là thiên chi kiêu tử tuyệt đối, là tân tú của tông môn, tông môn đối với phần thưởng của họ cũng vô cùng hào phóng.

Trong đại tông môn có rất nhiều tài nguyên, chỉ cần ngươi có năng lực đó, sẽ dốc toàn lực hỗ trợ ngươi. <br<brĐệ tử Thông Huyền Cảnh<br<brĐệ tử Đạo Thai Cảnh giới<br<brĐợi mọi người nhận thưởng xong, Thạch Mạc Tây mới nghiêm túc nói: Tiếp theo, chính là đệ tử Địa Linh Cảnh. <br<brMỗi người được mười vạn linh thạch,

một viên Thiên Linh Quả, một kiện trung phẩm linh bảo, đồng thời còn sẽ nhận được tư cách vào Truyền Thừa Điện.

Sau mười ngày điều tức, chính thức tiến vào Truyền Thừa Điện. <br<brĐa tạ chưởng môn.

Các đệ tử khác lọt vào top mười đều kích động không thôi, phần thưởng quan trọng nhất của Địa Linh Cảnh chính là tư cách vào Truyền Thừa Điện.

Lần này, Quan Mộc và Lý Siêu, hai nhân vật hot nhất, đã bị loại, tương đương với việc có thêm hai suất trống, một suất Thẩm Hạo đã chiếm.

Suất còn lại đương nhiên cũng theo Thẩm Hạo mà được hưởng. <br<brSau khi phần thưởng được phát xong, Thạch Mạc Tây lại nói: Đồng thời, xét thấy biểu hiện xuất sắc của đệ tử Thẩm Hạo thuộc Ngọc Nữ Phong, sẽ được nhận thêm phần thưởng đặc biệt.

Thưởng cực phẩm linh bảo phòng ngự chí bảo Huyền Đức Chung, thưởng Vạn Niên Linh Dược Hỏa Linh Chi. <br<brOa.

Cả trường xôn xao.

Ai cũng không ngờ, những thứ Thạch Mạc Tây thưởng lại quý giá đến vậy.

Chưa nói đến Vạn Niên Linh Dược Hỏa Linh Chi, Huyền Đức Chung lại là một trong những chí bảo của Huyền Thiên Kiếm Tông, phòng ngự vô địch, hoàn toàn có thể cứng rắn chống đỡ một đại cảnh giới mà không vấn đề gì.

Đây thật sự là một khoản lớn a.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào Thẩm Hạo, tràn đầy đố kỵ và hâm mộ.

Vạn Niên Linh Dược nếu cho họ ngửi một chút, cũng có thể có cảm ngộ. <br<brChỉ thấy Thẩm Hạo mặt không biểu cảm: Đa tạ chưởng môn. <br<brThấy biểu cảm của Thẩm Hạo, Thạch Mạc Tây trong lòng thầm tán thưởng.

Không hổ là đệ tử ưu tú nhất của Huyền Thiên Kiếm Tông, tâm cảnh này quả thật lợi hại.

Thạch Mạc Tây tin rằng, ngay cả hắn, ở độ tuổi này khi nghe được nhiều phần thưởng hậu hĩnh như vậy, cũng sẽ kích động run rẩy.

Tuyệt đối sẽ không phong khinh vân đạm thờ ơ lạnh nhạt như Thẩm Hạo. <br<brKhi Thẩm Hạo nhận lấy phần thưởng, Thạch Mạc Tây liếc mắt nhìn Huyền Dương Động Chủ và Lăng Tiêu Quan Chủ.

Cảm nhận được ánh mắt của Thạch Mạc Tây, hai người không nói nên lời.

Rõ ràng là muốn đè đầu họ một phen.

Tên chó chết này thật sự ghi thù a.

Phần thưởng phát xong, Uy Chấn Thiên giọng nói hùng hồn, vang như sấm sét: Tông môn Bách Niên Đại Bỉ, đến đây kết thúc. <br<brTiếng nói vừa dứt, chuông lớn của tông môn vang lên ba hồi.

Đợi các trưởng lão rời đi, cả trường lập tức trở nên náo nhiệt, bàn tán xôn xao như chợ búa.

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào Thẩm Hạo. <br<brTông môn đại bỉ trăm năm lần này, ai cũng không ngờ Thẩm sư thúc lại một tiếng hót làm kinh người, nổi tiếng vang dội. <br<brThẩm sư thúc có nổi tiếng đến mấy, ta cũng không đỏ mắt. <br<brMắt ta cũng đỏ. <br<brĐó là Vạn Niên Linh Dược a, cho ta ngửi một chút cũng được. <br<brNgươi có thể đi khiêu chiến Thẩm sư thúc. <br<brTa còn chưa

muốn tìm chết. <br<brMọi người muốn kết giao với Thẩm Hạo, nhưng phát hiện Thẩm Hạo đã sớm biến mất.

Căn bản không cho họ cơ hội.

Thẩm Hạo tuy đã rời đi, nhưng chủ đề về hắn lại càng lúc càng náo nhiệt.

Tô Thiền trở về Ngọc Nữ Phong, lập tức cùng ba tỷ muội bàn bạc một số chi tiết về Thẩm Hạo. <br<brCòn Thẩm Hạo trở về Cam Lâm Động, lúc này mới hoàn toàn thả lỏng.

Chương 417

Khoảng thời gian này, hắn không có thời gian để thoải mái.

Thế là, thân ảnh biến mất tại chỗ, trở về thế giới đô thị.

Vẫn là phòng ngủ trong biệt thự, nghe tiếng thở nhẹ của Hạ Ny bên cạnh.

Thẩm Hạo khẽ mỉm cười, véo nhẹ cánh tay ngọc ngà.

Có lẽ vì quá mệt mỏi, Hạ Ny không có phản ứng gì, vẫn đang ngủ say.

Ngay sau đó hắn đứng dậy, đi vào phòng tắm rửa sạch sẽ một phen.

Tuy thân thể không có chút tạp chất nào, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có tạp chất.

Sau khi tắm rửa xong, Thẩm Hạo liền ôm Hạ Ny đi ngủ.

Quả thật, nằm thư thái vẫn phải là ở thế giới đô thị. <br<brNgày hôm sau, Thẩm Hạo tỉnh dậy, Hạ Ny đã sớm dậy tập yoga, quả thật rất tự giác.

Thẩm Hạo vừa định nói đùa vài câu, lúc này, tiếng chuông cửa đinh đông vang lên.

Thẩm Hạo phất tay một cái, cửa tự động mở ra.

Tiêu Băng xách bữa sáng cười tủm tỉm đi đến.

Phía sau còn có một người, chính là Trương Mạt.

Nhìn thấy Thẩm Hạo, Trương Mạt mặt đỏ bừng, tim đập đột nhiên nhanh hơn, còn vì sao thì nàng cũng không biết. <br<brThẩm Hạo cười nói: Mau ngồi đi. <br<brTiêu Băng đặt bữa sáng lên bàn, rất

tự nhiên ngồi cạnh Thẩm Hạo, khoác tay Thẩm Hạo cười nói: Mang ít bữa sáng đến, mau ăn chút đi.

Đặc biệt mang bánh mì thịt dê ngâm.

Ăn chút thịt dê bồi bổ cho anh. <br<brBồi bổ.

Thẩm Hạo dường như nghe thấy chuyện cười lớn nhất thế gian, không thể tin nổi nói: Em chắc chắn anh cần bồi bổ sao. <br<brTiêu Băng mặt đỏ bừng: Bây giờ không cần, nhưng nói không chừng sau này cần.

Đàn ông thời kỳ sung mãn ngắn ngủi, phải lên kế hoạch trước, huống hồ anh có nhiều phụ nữ như vậy, lỡ làm tổn hại thân thể thì sao. <br<brNghe lời nói hổ lang của cô bạn thân, Trương Mạt im lặng không nói gì, giả vờ như không biết.

Thẩm Hạo nhéo cằm tinh xảo của Tiêu Băng, cười đầy vẻ trêu chọc: Em sợ sau này anh không nuôi nổi em sao.

Yên tâm, dù đến tám mươi tuổi, cũng có thể uy mãnh như Kỷ Hiểu Lam, nuôi no em. <br<brXì, chỉ biết nói không đứng đắn, cái này có liên quan gì đến Kỷ Hiểu Lam chứ.

Nói thì vậy, nhưng Tiêu Băng vẫn rất thích cái vẻ tinh quái của hắn.

Trương Mạt bên cạnh giải thích: Kỷ Quân, tự Xuân Phàm, vãn hiệu Thạch Vân, tức là Kỷ Hiểu Lam đại danh đỉnh đỉnh.

Kỷ Hiểu Lam trong lịch sử không chính trực như Trương Mỗ Lập diễn.

Kỷ Hiểu Lam có một sở thích là háo sắc, nhiều sử sách đều có ghi chép.

Trùng Minh Mạn Lục: Kỷ Văn Đạt công tự nhận mình là dã quái

chuyển thân, lấy thịt làm cơm, không có hạt gạo nào vào miệng, mỗi ngày ngủ với vài nữ nhân.

Ngũ canh như triều một lần, quy ngụ một lần, giữa trưa một lần, hoàng hôn một lần, trước khi ngủ một lần.

Không thể thiếu được, có thể thấy tinh lực của ông ta dồi dào đến mức nào.

Tương truyền có một lần, Kỷ Hiểu Lam khi biên soạn Tứ Khố Toàn Thư, do ở trong hoàng cung dài ngày, mấy ngày không gần nữ nhân, hai mắt đỏ bừng, trán nóng như lửa.

Càn Long sau khi biết, tưởng ông ta mắc bệnh nặng, khi biết nguyên nhân thì vô cùng kinh ngạc, lập tức phái hai cung nữ ngủ đêm, mới khôi phục. <br<brNghe Trương Mạt kể lể, Tiêu Băng liếc mắt một cái: Cả ngày em nghiên cứu những thứ gì vậy. <br<brTrương Mạt nhún vai nói: Nhà em có bút tích của Kỷ Hiểu Lam, lại có không ít cổ thư, trước đây em có đọc qua. <br<brTiêu Băng cũng không nói nhiều về chủ đề này, mà trực tiếp chuyển đề tài: Ông xã, bữa sáng nguội hết rồi, mau ăn đi. <br<brLúc này, Hạ Ny cũng đi xuống.

Thấy hai cô bạn thân Trương Mạt, Tiêu Băng đều ngồi cạnh Thẩm Hạo, cười nói: Có đồ ăn ngon mà cũng không biết gọi em.

Hai người thật là không đủ tình nghĩa. <br<brNhìn Hạ Ny mặc quần yoga, chậm rãi đi tới, trán toàn mồ hôi.

Tiêu Băng cười nói: Ai biết em dậy chưa. <br<brVong ân phụ nghĩa a, đúng là bạn thân giả dối.

Hạ Ny kiêu ngạo hừ một tiếng. <br<brĐược rồi, rửa mặt rồi mau ăn đi, lát nữa sẽ nguội. <br<brHạ Ny mở hộp đựng đồ ăn ra nhìn qua, lắc đầu nói: Bánh mì thịt dê ngâm, thôi bỏ đi, ăn nóng.

Phải giảm béo. <br<brCòn có bánh mì, em ăn bánh mì đi.

Trương Mạt nói. <br<brĐược, em đi rửa mặt, rồi xuống ngay. <br<brTiêu Băng cũng đi vào bếp, lấy một cái bát lớn ra, giúp Thẩm Hạo múc đầy bánh mì thịt dê ngâm.

Vốn dĩ không có khẩu vị, nhưng Tiêu Băng đã hầu hạ đến mức này, thì ăn mấy miếng.

Dù sao cũng lâu rồi chưa ăn.

Ăn vào cũng không tệ.

Tuy chất thịt và cảm giác không bằng yêu thú, nhưng gia vị các loại phong phú, ăn cũng rất thơm. <br<brĐợi Thẩm Hạo ăn xong, Hạ Ny mới chậm rãi đi xuống.

Ăn bánh mì và uống sữa một cách chậm rãi.

Trương Mạt, Tiêu Băng, Hạ Ny ba chị em nói chuyện rất vui vẻ.

Tuy nhiên, ánh mắt của ba nữ đều đặt trên Thẩm Hạo.

Tiêu Băng ngẩng tay nhìn đồng hồ, nói: Ông xã, em đi trước đây, sắp đến giờ làm rồi. <br<brTrương Mạt cười nói: Vậy em cũng phải đi rồi, vụ án bên này xong, còn phải về báo cáo. <br<brHạ Ny cười như không cười nói: Trương Mạt em không ở lại chơi vài ngày sao.

Trong ba cô bạn thân, chỉ có Trương Mạt vẫn chưa được nếm mùi.

Cơ hội khó có.

Trương Mạt tim đập như nai.

Tuy có chút động lòng, nhưng vẫn lắc đầu nói: Không thể trì hoãn nữa, phải về báo cáo, đợi lần sau có cơ hội thì qua. <br<brThẩm Hạo nói: Được thôi. <br<brNói chuyện phiếm vài câu, Tiêu Băng và Trương Mạt liền rời khỏi biệt thự.

Trên đường đến sân bay, Tiêu Băng lái xe chở Trương Mạt.

Đợi đèn đỏ, Tiêu Băng cười nói: Không tranh thủ lúc nóng rèn sắt, em vội vàng chạy làm gì chứ. <br<brTrương Mạt cười nói: Chuyện này cần cả hai bên tình nguyện mới được, không thể vội vàng.

Hơn nữa, công việc bên này phải bàn giao, không thể trì hoãn.

Trừ khi em từ chức, nếu không thì không thể bắt người khác đợi em được. <br<brĐược rồi.

Có em và Hạ Ny ở đây, tìm cơ hội vẫn rất tiện.

Đến lúc đó, chúng ta thật sự sẽ là bạn thân tốt của nhau. <br<brEm thật sự không ngại Thẩm Hạo có vài nữ nhân sao.

Trương Mạt tò mò nhìn Tiêu Băng hỏi. <br<brTiêu Băng cười nói: Lúc đầu có lẽ sẽ ngại, nhưng bây giờ thật sự không ngại nữa. <br<brTrương Mạt: Ồ.

Có thể nói lý do không.

Điều gì khiến em thay đổi lớn đến vậy.

Tiêu Băng kiêu ngạo như thế nào nàng rất rõ, một người phụ nữ kiêu ngạo như vậy lại không ngại những người phụ nữ khác, thật không thể tin được. <br<brTiêu Băng cũng không biết giải thích thế nào, chẳng lẽ lại nói hắn quá mãnh liệt sao.

Cái đó chuyện này sau này em tự nhiên sẽ biết, em nói ra em cũng sẽ không tin đâu. <br<brNhìn Tiêu Băng nói úp mở, Trương Mạt trong lòng càng thêm tò mò.

Nhưng Tiêu Băng không nói, nàng cũng không tiện truy hỏi. <br<brVài ngày nữa, ông xã sẽ chuyển nhà, đến lúc đó em lại qua, đây là một cơ hội tốt đấy. <br<brĐược, đến lúc đó em chuẩn bị một bức tranh vậy. <br<brCũng được, dù sao biệt thự mới, bên trong cũng cần không ít đồ trang trí. <br<brNghe nói bên trong toàn bộ đều dùng gỗ kim tơ nam mộc và hoàng hoa lê. <br<brĐúng vậy. <br<brQuá xa xỉ

rồi, vậy bức tranh tặng không thể quá rẻ, nếu không sẽ không xứng đôi.

Trương Mạt nói.

Trong lòng suy tính, lấy một bức tranh từ chỗ cậu hai của mình về. <br<brHa ha, cái này không sao cả, dù sao em có tiền cũng không bằng ông xã có tiền, tặng gì cũng được, tất cả đều dựa vào tâm ý. <br<brĐến lúc đó tính sau.

Rất nhanh, xe đến sân bay.

Nhìn máy bay cất cánh, Tiêu Băng mới trở về công ty. <br<brBuổi chiều, Lục Khiết cũng trở về.

Nhìn Lục Khiết đang cau mày sầu não, Hạ Ny nghi hoặc nói: Sao vậy. <br<brLục Khiết nói: Còn có chuyện gì nữa, chính là chuyện của con gái tôi.

Bây giờ đang học lớp 12 rồi, học hành vẫn không được, chỉ ba trăm mấy điểm, kém xa.

Giáo viên ý kiến muốn nó thôi học, đợi tháng ba thi đơn chiêu. <br<brHạ Ny bật cười phốc xuy một tiếng: Bà thật là ngu ngốc. <br<brLục Khiết nghi hoặc nói: Sao vậy. <br<brBà cứ nói bà muốn con gái Lục Đình Đình của bà đi học trường đại học nào, tôi sẽ giúp bà vận động.

Hạ Ny nói. <br<brVới thành tích của nó, lên được một trường cao đẳng chuyên nghiệp đã là tốt lắm rồi, làm gì dám mơ ước gì khác. <br<brChỉ cần bà có tiền, tất cả các trường đại học trên thế giới đều có thể vào, muốn vào Thanh Bắc cũng được. <br<brCái này cũng có thể vào sao, trong nước không được chứ. <br<brBà tuy có tiền rồi, nhưng những mánh khóe trong này bà không hiểu cũng dễ hiểu, những tài nguyên này bà cũng không tiếp xúc được.

Cái đó thì xem bà muốn làm thế nào thôi, học sinh điểm trần vào Thanh Bắc chỉ có khoảng bốn mươi phần trăm, còn lại đều là tuyển sinh loại đặc biệt, như Kế hoạch Cường Cơ, Kế hoạch Chuyên Hạng, sinh viên bảo lãnh v. v.

Còn có bảo lãnh nghệ thuật, bà xem cô nàng trà sữa đó không phải là nhảy thể dục mà vào sao.

Trận thi đó cũng chỉ tổ chức một khóa đó thôi, hiểu không, học hành không được thì dựa vào vận động.

Tuy nhiên, con gái bà hiện tại đã là lớp 12 rồi, thời gian vận động e rằng có hơi muộn.

Nhưng cũng có phương pháp khác.

Với năng lực của ông chủ bà ở Thái Lan, cho con gái bà đầu tư di dân sang đó, sau đó dùng thân phận du học sinh thi vào, vẫn rất đơn giản.

Không muốn di dân, thì quyên tiền, các trường danh giá thế giới đều có thể vào tùy ý, đại học mà lên cao đẳng chuyên nghiệp thì xong rồi.

Quỹ của các tỷ phú trong nước ở nước ngoài tôi sẽ xin cho bà một suất, thậm chí không cần tốn một xu nào cũng có thể vào.

Ra nước ngoài tẩy trắng bằng cấp là lộ trình tốt nhất.

Bây giờ bà lại không thiếu tiền, đến lúc đó học một khóa triết học hoặc nghệ thuật là được, loại khóa học này, các trường danh tiếng lớn đều không quan trọng, là cách tốt nhất để tẩy trắng bằng cấp.

Đợi tốt nghiệp, tôi sẽ giúp bà sắp xếp vào doanh nghiệp nhà nước, đảm bảo con gái bà cả đời không phải lo ăn mặc.

Hạ Ny cười nói. <br<brNghe vậy, Lục Khiết đều ngây người, còn

có thể thao tác như vậy sao.

Hoàn toàn lật đổ nhận thức của cô.

Quỹ này có thể xin được sao, với số điểm của con gái tôi, người ta có cho không. <br<brHạ Ny bật cười phốc xuy một tiếng: Bà thật ngây thơ, các tỷ phú trong nước quyên tiền cho các trường danh giá.

Chương 418

Cái ông trùm bất động sản nào đó, không phải quyên cho Harvard một trăm triệu đô la sao, quỹ này dùng cho du học sinh ở Trung Quốc, bà nghĩ những khoản phí này là dành cho ai.

Bà nghĩ những quỹ này là dành cho những học sinh nghèo học giỏi sao.

Đó là dành cho những đứa trẻ giống chúng ta đây, hiểu không.

Đây là một loại tài nguyên khác, trong này có rất nhiều mánh khóe.

Đương nhiên, ai mà đi du học mà gia cảnh lại kém chứ. <br<brThẩm Hạo ho khan một tiếng, cắt ngang hai cô gái: Thôi được rồi, không phải chỉ là lên đại học thôi sao, tự mình thi là được, tôi có cách, để nó tùy tiện vào 985. <br<brThẩm Hạo nhớ rằng, có một loại đan dược tên là Thông Tuệ Đan.

Là đan dược sơ cấp, dùng để khai trí, sau khi dùng có thể quá mục bất vong nhìn qua không quên.

Có thứ này, bồi dưỡng một học sinh vào 985 chẳng phải dễ như chơi sao.

Tiếng Anh không được, thì ném sang Mỹ mấy tháng, Toán Lý Hóa không được, thì mời giáo sư đặc cấp, việc gì phải phức tạp như vậy.

Làm nhiều thao tác như thế, Thẩm Hạo nghe cũng thấy mệt. <br<brLục Khiết: Trí thông minh của con gái tôi có được không. <br<brKhông tin tôi sao. <br<brLục Khiết vội vàng lắc đầu: Không có, ông chủ tôi tin. <br<brTin tôi là đúng rồi, ngày mai bà đưa con gái bà đến Trường An.

Tôi giúp bà.

Chuyện nhỏ như con thỏ.

Thẩm Hạo nói.

Nghe vậy, Hạ Ny, Lục Khiết đều ngơ ngác.

Khốn kiếp, để một học sinh cá biệt thành học bá, trong miệng anh lại là chuyện nhỏ như con thỏ.

Điều này còn khó hơn nhiều so với việc ra nước ngoài học đại học.

Chẳng lẽ là gian lận.

Nhưng xuất phát từ sự tin tưởng đối với Thẩm Hạo, Lục Khiết cũng không dám nghi ngờ gì.

Chỉ là chuyện này quá đỗi kỳ lạ, cô không dám tin mà thôi.

Đừng nói là Lục Khiết, ngay cả Hạ Ny cũng không tin, nhưng nghĩ đến Trú Nhan Đan, cô lại cảm thấy mọi chuyện đều có thể xảy ra.

Thanh xuân còn có thể vĩnh trú, vậy còn điều gì là không thể.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo căn dặn: Chuyện này không được phép truyền lung tung, hiểu chưa.

Vâng, ông chủ, tôi biết rồi, Lục Khiết vui vẻ đáp.

Đối với thành tích của con gái, cô vô cùng quan tâm, cô đã nếm trải sự khổ sở vì không có học thức, tuyệt đối không thể để con gái mình cũng chịu khổ.

Thôi được rồi, hai người cứ trò chuyện đi, tôi đi một lát rồi về ngay.

Nói xong, Thẩm Hạo trở lại thư phòng.

Thông Tuệ Đan, một loại đan dược đơn giản nhất.

Thẩm Hạo thậm chí không cần lò luyện đan, có thể trực tiếp luyện

chế.

Thần thức tiến vào không gian lục lọi một hồi, phát hiện lại không có dược liệu, thật là xấu hổ.

Mặc dù trong không gian có linh thạch, pháp khí, linh dược chất đống như núi, nhưng dược liệu sơ cấp thì quả thật không có.

Tuy nhiên, điều đó cũng không làm khó được Thẩm Hạo.

Hắn tiến vào Thiên Vũ Bí Cảnh, thần thức quét qua một cái liền tìm thấy dược liệu cần thiết.

Sau khi hái một ít, hắn trở về thế giới đô thị.

Đột nhiên, Thẩm Hạo phát hiện trong không gian lại xuất hiện thêm một xoáy nước.

Trong lòng hắn chợt động, lẽ nào là Vạn Yêu Cốc Bí Cảnh.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo xuyên qua xoáy nước.

Khi cảm nhận được linh khí nồng đậm, thần thức quét qua môi trường xung quanh, Thẩm Hạo lập tức hiểu ra, nơi này đúng là Vạn Yêu Cốc Bí Cảnh.

Điều này cũng có nghĩa là, những không gian đặc biệt như vậy đều sẽ bị không gian của hắn hấp thu, hay nói cách khác là bị không gian thôn phệ.

Tuy nhiên, những điều này đối với Thẩm Hạo mà nói, chẳng có ích lợi gì.

Chẳng qua là có thêm một cái hậu hoa viên mà thôi.

Vì đã đến rồi, Thẩm Hạo liền tiện tay luyện chế một lò Thông Tuệ Đan.

Tổng cộng luyện chế được mười viên.

Trắng trong suốt, không một chút tạp chất.

Kích thước tương đương với bánh bao Vượng Tử nhỏ.

Sau khi luyện chế xong, hắn liền trở về thế giới đô thị.

Đối với loại Thông Tuệ Đan này, Thẩm Hạo cũng vô cùng tò mò.

Không biết hiệu quả sẽ ra sao.

Buổi chiều, không nấu cơm, Thẩm Hạo dẫn Tiêu Băng, Hạ Ny, Lục Khiết cùng đi đến khách sạn năm sao ăn buffet hải sản.

Chi phí mỗi người 1888 tệ.

Hạ Ny lắc đầu nói: Hải sản này không tươi chút nào, còn không bằng cái quán của tôi mở trước kia.

Tiêu Băng mím môi cười nói: Hải sản của cô thì tươi thật, nhưng chẳng phải vẫn đóng cửa rồi sao.

Hầu hết người phương Bắc không ăn ra được vị tươi hay không tươi đâu, hiểu không.

Thôi bỏ đi, đóng cửa thì đóng cửa, cũng đỡ phải lo cái lòng này.

Từ khi đóng cửa quán, cả người trẻ ra nhiều.

Tâm trạng cũng tốt hơn, Hạ Ny cười nói.

Tiêu Băng: Cô trẻ ra chẳng phải vì ông xã sao.

Lời này cũng không sai.

Nói đến đây, Tiêu Băng cũng đã biết chuyện con gái Lục Khiết sắp đến Trường An.

Cô cười nói: Lục Khiết, chuyện của cháu gái chúng ta chính là chuyện của tôi.

Chuyện trường lớp tôi sẽ sắp xếp, đã là ông xã nói có cách, chắc chắn sẽ có cách.

Thẩm Hạo nói: Không cần đến trường, tìm vài giáo viên kèm cặp là được, đến lúc đó trực tiếp tham gia Cao Khảo.

Nếu tiếng Anh không được, cứ ném sang Thái Lan, một tháng là có thể nói lưu loát rồi.

Thẩm Hạo vừa nói, Tiêu Băng, Hạ Ny, Lục Khiết đều gật đầu.

Đa tạ ông chủ, Lục Khiết cảm kích nói.

Vậy tối nay phải cảm ơn thật tốt, Hạ Ny cười tủm tỉm nói.

Thôi được rồi, bớt nói nhảm đi, mau ăn.

Thẩm Hạo cảm nhận được ánh mắt của không ít người trong quán, vẫn thấy nên ăn nhanh rồi rời đi.

Thẩm Hạo phong thần tuấn lãng, cộng thêm Tiêu Băng, Hạ Ny, Lục Khiết mỗi người một vẻ đẹp kiều diễm.

Khí chất và nhan sắc đều thuộc hàng đỉnh cao.

Một người đàn ông đi cùng ba người phụ nữ như vậy, làm sao mà không khiến người khác chú ý.

Khoảng nửa tiếng sau, bốn người liền đứng dậy rời đi.

Thẩm Hạo lái chiếc Ferrari SUV chở ba cô gái, trên đường đi tỷ lệ quay đầu nhìn cao ngất ngưởng.

Xe sang mỹ nữ, tự nhiên thu hút mọi ánh nhìn.

Buổi tối, lại tiếp tục chơi mạt chược.

Dường như vận may đặc biệt tốt, Thẩm Hạo luôn giang thượng khai hoa thắng bằng cách bốc quân cuối cùng.

Sáng hôm sau, Lục Khiết làm xong bữa sáng, liền lái xe về huyện thành.

Trên đường lái xe về, vừa nghĩ đến con gái có thể vào được

trường 985, trong lòng cô vô cùng phấn khích.

Đó là ngôi trường mơ ước của biết bao học sinh.

Nếu không phải Thẩm Hạo, cả đời này làm sao có thể.

Đến huyện thành, con gái Lục Khiết, Lục Đình Đình đã dọn dẹp xong xuôi.

Đối với việc đi Trường An, cô bé cũng vô cùng vui vẻ.

Đã 17 tuổi, chính là cái tuổi muốn đi chơi.

Hơn nữa, chỉ cần không phải đi học, không phải đọc sách, thì đó thật sự giống như ăn Tết vậy.

Sâu thẳm trong lòng, Lục Đình Đình càng muốn nghỉ học trực tiếp, chờ đến tháng Ba năm sau tham gia kỳ thi đơn chiêu cấp tỉnh.

Vào một trường cao đẳng trong tỉnh cũng không tệ.

Dù sao thì IQ của cô bé cũng không theo kịp.

Nhìn con gái mang đủ thứ túi lớn túi bé, Lục Khiết bất lực nói: Con mang toàn cái gì thế này, mang sách đi thôi, những thứ khác đừng mang, đến Trường An mẹ sẽ mua đồ mới cho con.

Nghe vậy, Lục Đình Đình ngớ người.

Đôi mắt đẹp không thể tin được: Mẹ ơi, con mang sách đến Trường An làm gì.

Ai mà thèm đọc nữa, với cái IQ của con thì giờ có cố gắng cũng muộn rồi.

Chẳng còn tiềm năng gì đâu.

Lục Khiết nghiêm mặt, nghiêm túc nói: Bớt nói nhảm đi, mang sách của con lên, nếu con không mang, mẹ sẽ không quản con nữa đâu.

Sợ Lục Khiết không chở mình đi, Lục Đình Đình cũng không dám cãi lại, vội vàng cười nói: Vâng, con biết rồi mẹ đại nhân của con.

Cất hết quần áo và đồ đạc khác vào, cô bé lại lấy một ít sách.

Sau khi lên xe, nhìn mẹ mình lái xe ngày càng thành thạo, Lục Đình Đình ngưỡng mộ nói: Mẹ ơi, mẹ lái xe ngày càng đỉnh thật đấy.

Có gì thì nói, bớt nịnh nọt đi, Lục Khiết nói.

Con cũng muốn thi bằng lái xe.

Con đủ 18 tuổi chưa.

Chưa đủ 18 sao con thi bằng lái được.

Đợi con thi Cao Khảo xong rồi tính.

Ơ.

Mẹ ơi, con không phải đi theo đường đơn chiêu sao, tại sao còn phải tham gia Cao Khảo.

Lục Đình Đình ngơ ngác hỏi.

Con cố gắng nhiều năm như vậy, không tham gia Cao Khảo con sẽ cam tâm sao.

Cũng có một chút, nhưng cấp ba đâu phải cấp hai và cấp một, mẹ cố gắng là có thể nâng cao thành tích được.

Mấy môn học cấp ba thì con đúng là không biết thật, Lục Đình Đình nói nhỏ.

Nói xong, cô bé liếc nhìn đèn xe của Lục Khiết, rồi lại nhìn đèn xe của mình.

Mấy thằng con trai thối tha đó cứ nói đèn lớn vô não, chẳng lẽ là di truyền sao.

Thôi được rồi, lắm lời quá, lần này dẫn con đến Trường An là để

con vào được trường 985 đó.

Con á. 985 á.

Mẹ ơi, mẹ đúng là dám nói thật đấy.

Mẹ không bị sốt chứ.

Lục Đình Đình như nghe được một chuyện cười lớn.

Với cái IQ của cô bé, vào đại học hệ hai còn khó, huống chi là 985, trừ khi giáo viên chấm bài là người mù.

Lục Khiết không giải thích, mà quay đầu xe hướng về Trường An.

Nhưng, Lục Khiết càng không giải thích, lòng Lục Đình Đình càng như bị ai bóp chặt.

Sự tò mò hoàn toàn bị khơi dậy.

Vậy là cô bé bất mãn nói: Mẹ ơi, mẹ phải nói hết chứ, con ghét nhất là nói chuyện giữa chừng.

Nhảm nhí quá, đến Trường An con sẽ biết, đảm bảo có lợi cho con.

Thôi được rồi, từ giờ trở đi con cứ chơi điện thoại đi, đừng nói chuyện làm ảnh hưởng mẹ lái xe.

Lục Khiết nói.

Vâng ạ.

Lục Đình Đình lè lưỡi, rồi lấy điện thoại ra thích thú lướt TikTok.

Ánh mắt liếc ngang liếc dọc không ngừng lén nhìn Lục Khiết.

Trong lòng thầm nghĩ: Lẽ nào mẹ dẫn mình đi gặp người đàn ông bí ẩn đó.

Người đàn ông đó sẽ không phải vừa già vừa xấu chứ.

Nghe nói đàn ông càng già càng thích gái trẻ, sẽ không động thủ động cước với mình chứ.

Khi xe lên đường cao tốc, nhìn ra ngoài cửa sổ, dòng xe cộ lướt qua nhanh chóng, trong lòng Lục Đình Đình vừa có chút mong đợi vừa có chút thấp thỏm.

Mặc dù không tin mình có thể thi đậu 985, nhưng ai mà chẳng có lúc mơ mộng chứ.

Nhỡ đâu thì sao.

Lái được một nửa, Lục Đình Đình đột nhiên thấy buồn nôn.

Chương 419

Mẹ ơi, con buồn nôn quá, con mở cửa sổ nhé.

Lại say xe à.

Vâng.

Đợi con tốt nghiệp cấp ba, thi bằng lái xe biết lái rồi sẽ không say nữa, Lục Khiết nói.

Học lái xe là không say xe nữa sao.

Lục Đình Đình tò mò hỏi.

Đúng vậy, học xong là không say xe nữa.

Mẹ ơi, đây là nguyên lý gì vậy.

Lục Đình Đình tò mò hỏi.

Lời này khiến Lục Khiết cũng bị hỏi khó, cô đâu hiểu nguyên lý gì.

Sao mà lắm lời thế, con chỉ cần nhớ là học lái xe sẽ không say xe nữa, những cái khác đừng hỏi.

Lục Đình Đình lườm Lục Khiết một cái.

Hừ, mẹ không hiểu thì thôi, con tự tìm hiểu.

Nói xong, Lục Đình Đình bắt đầu tìm kiếm lý do tại sao học lái xe lại không say xe.

Cảm giác say xe quá khó chịu, nhất định phải học lái xe càng sớm càng tốt.

Thời gian trôi nhanh, hơn hai tiếng sau xe đến khu biệt thự.

Khi nhìn thấy những căn biệt thự san sát trong khu dân cư, Lục Đình Đình ngớ người.

Mặc dù cô bé không có khái niệm về tiền bạc, cũng không có khái niệm về giá nhà đất.

Nhưng trong thời đại mạng lưới thông tin bùng nổ, cô bé cũng biết rằng có thể sở hữu một căn biệt thự ở thành phố hạng nhất này thì giá trị của nó cao đến mức cô không dám tưởng tượng.

Trong lòng bỗng dưng có chút căng thẳng, hai tay bất giác nắm chặt vào nhau.

Sợ rằng sẽ xuất hiện một ông lão 50 tuổi, với vẻ mặt nghiêm khắc.

Chiếc xe rẽ trái rẽ phải rồi dừng trước cửa một căn biệt thự.

Lục Khiết đỗ xe xong, liền kéo Lục Đình Đình vào biệt thự.

Khoảnh khắc này, Lục Đình Đình căng thẳng đến mức tim đập thình thịch muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Khi bước vào biệt thự, chỉ thấy một người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa, pha trà.

Lục Đình Đình lập tức tròn mắt ngạc nhiên, vạn lần không ngờ, người đàn ông mà mẹ mình tìm được lại trẻ trung đến vậy.

Phong thần tuấn lãng, còn đẹp trai hơn cả những ngôi sao nam.

Lục Khiết vội vàng cười nói: Ông chủ, đây là con gái tôi, Lục Đình Đình.

Mau gọi chú Hạo đi con.

Lục Đình Đình đỏ bừng mặt.

Hai chữ chú chú dù thế nào cũng không thể thốt ra khỏi miệng.

Thẩm Hạo cười nói: Được rồi, mau ngồi xuống uống một tách trà nóng đi.

Ông chủ, tôi đưa Đình Đình đi rửa tay trước, sẽ quay lại ngay.

Đến nhà vệ sinh, Lục Khiết lườm con gái một cái.

Con nhỏ này, không biết chào hỏi sao.

Mẹ ơi, trông anh ấy chỉ hơn con vài tuổi, sao con gọi chú được chứ.

Lát nữa rửa tay xong ra ngoài nhớ chào hỏi, coi chừng mẹ chỉnh con đấy, Lục Khiết dặn dò.

Biết rồi ạ, Lục Đình Đình miễn cưỡng nói.

Hai mẹ con rửa tay xong, liền ra phòng khách.

Thấy Lục Đình Đình vẫn không nhúc nhích, Lục Khiết véo mạnh Lục Đình Đình một cái.

Đau đến mức Lục Đình Đình nhe răng trợn mắt, cúi người nói: Chào chú ạ.

Sau khi gọi xong, Lục Đình Đình đỏ bừng mặt, không dám nhìn Thẩm Hạo.

Gọi chú gì mà chú.

Tôi có già đến thế đâu, gọi anh trai đi.

Vâng, anh trai.

Lần này Lục Đình Đình không hề do dự, ngược lại còn gọi rất vui vẻ, ngọt ngào.

Khiến Lục Khiết đứng một bên lườm cô bé một cái.

Con gái gọi Thẩm Hạo là anh, chẳng phải sẽ thành ngang hàng với cô sao.

Thẩm Hạo đánh giá Lục Đình Đình một lượt, quả thật, trông rất xinh đẹp.

Đôi mắt long lanh nước, vóc dáng yêu kiều.

Đặc biệt là luồng sức sống thanh xuân toát ra từ cô bé, tràn đầy năng lượng.

Quả không hổ danh là đình đình ngọc lập.

Sau khi Lục Đình Đình và Lục Khiết ngồi xuống, Thẩm Hạo rót trà cho hai cô gái.

Uống một tách trà đi, giải tỏa mệt mỏi.

Cảm ơn ạ.

Lục Đình Đình hai tay nhận lấy tách trà, uống cạn một hơi.

Trà vào bụng, chỉ cảm thấy toàn thân ấm áp.

Cảm giác say xe khó chịu bay biến hết.

Cả người sảng khoái chưa từng thấy.

Không kìm được kinh ngạc nói: Anh ơi, trà gì mà hay vậy, con không còn muốn nôn chút nào, thần kỳ quá.

Thẩm Hạo cười nói: Sao, con bé vẫn say xe à.

Lục Khiết đứng một bên nói: Con nhỏ này từ nhỏ đã say xe, hồi nhỏ đi xe bánh mì, đường có một cây số mà nôn ói tóa lả.

Nghe thấy bị bóc mẽ, Lục Đình Đình lườm Lục Khiết một cái.

Thẩm Hạo: Chắc hồi nhỏ tập đi sớm, bò ít nên mới say xe.

Chắc là vậy, hồi nhỏ tôi hay bế nó.

Chuyện nhỏ, lát nữa biết lái xe là không sao nữa.

Lục Đình Đình ngồi một bên thích thú uống trà, cô bé chỉ cảm thấy trà này ngon vô cùng.

Là loại trà mà cô bé chưa từng uống.

Thấy tách trà của Lục Đình Đình đã cạn, Thẩm Hạo lại rót thêm cho cô bé một tách.

Nhìn con gái vô tư uống cạn, Lục Khiết không kìm được lườm Lục Đình Đình một cái.

Thẩm Hạo cười nói: Thích uống thì uống nhiều vào, mấy thứ khác thì không có, nhưng trà thì vẫn đủ.

Lúc này, Hạ Ny nghe thấy động tĩnh, cũng từ trên lầu đi xuống.

Nhìn thấy Lục Đình Đình, không kìm được cười nói: Đây chắc là Đình Đình phải không, trông xinh xắn thật đấy.

Lục Khiết: Gọi dì Hạ đi con.

Hạ Ny lườm Lục Khiết một cái, cười nói: Gọi chị đi, gọi dì gì mà dì, thật là.

Nhìn Hạ Ny phong tình vạn chủng, Lục Đình Đình ngọt ngào cười nói: Chị Hạ.

Ngoan, iPhone 15 mới ra rồi, lát nữa chị đưa em đi mua iPhone 15.

Lục Đình Đình vội vàng xua tay nói: Không cần đâu, điện thoại của con mới mua.

Hiện tại có iPhone 14 Pro, cô bé đã rất hài lòng rồi.

Cái tư tưởng này không đúng rồi, em dùng iPhone 14 đổi iPhone 15, mất hai nghìn tệ tiền khấu hao, em cứ năm nào cũng dùng điện thoại mới.

So với mấy năm mới đổi một chiếc, giá cũng xấp xỉ nhau.

Hơn nữa, phải biết điêu sài họa noãn, Hạ Ny nói.

Lục Khiết nghe mà mơ hồ.

Cái này là ý gì điêu sài họa noãn.

Lục Đình Đình không kìm được bật cười, giải thích: Trong sách Quản Tử của Quản Trọng có viết: Người giàu có nhất định phải tiêu tiền của mình ra ngoài.

Thỏa mãn dục vọng của mình, thỏa mãn lòng hư vinh của mình, người nghèo mới có thể kiếm tiền.

Điêu sài họa noãn luận chính là điều Quản Trọng nói, ý muốn nói là, nhà giàu đốt củi, tốt nhất là khắc hoa rồi mới đốt, luộc trứng gà thì tốt nhất là vẽ lên rồi mới luộc.

Như vậy, người nghèo mới có thể sống nhờ nghề khắc củi vẽ trứng.

À, là ý này sao.

Thẩm Hạo nói: Được rồi, Đình Đình mới đến, hai người dẫn con bé ra ngoài dạo phố, mua sắm chút đồ cũng không sao đâu.

Biết rồi ông chủ, Hạ Ny nói: Đi thôi, tôi đưa hai người đi.

Tôi để đồ của Đình Đình vào phòng tôi trước, Nói rồi, Lục Khiết để Lục Đình Đình mang đồ dùng cá nhân vào phòng cô.

Đến gara xe, nhìn chiếc Ferrari màu đen, cùng với chiếc Bentley mới, Lục Đình Đình tròn mắt kinh ngạc nói: Oa, đây là Ferrari phải không.

Hạ Ny cười nói: Đi nào, ngồi vào cảm nhận thử xem, nếu thích, đợi thi Cao Khảo xong, chị sẽ tặng em một chiếc Ferrari.

Tặng con.

Lục Đình Đình kinh hãi không thôi, tim cô bé suýt ngừng đập.

Lần đầu tiên cô bé gặp Hạ Ny, đã bị khí chất hào phóng này làm cho chấn động.

Ngồi vào xe, Lục Đình Đình tò mò nhìn chỗ này, sờ chỗ kia.

Oa.

Đẹp quá, con phải chụp ảnh, con phải đăng lên bảng tin.

Từng tràng kinh ngạc.

Lục Khiết nhìn bộ dạng không có tiền đồ của con gái, lườm một cái nói: Có thể có chút tiền đồ hơn không.

Hạ Ny cười nói: Học sinh cấp ba chẳng phải đều thế sao, ai mà chẳng có chút khoe khoang hư vinh, nếu mà cứ ủ rũ thì chẳng phải mất đi khí chất thanh xuân sao.

Đình Đình muốn làm gì thì làm, ngoan, chúng ta không nghe lời mẹ con đâu.

Cảm ơn chị Hạ.

Lục Khiết nhìn Lục Đình Đình bĩu môi, vẻ mặt đắc ý, đưa tay lên làm động tác muốn đánh.

Bị cô làm hư rồi.

Cô chỉ có thể nâng cao vật chất của nó, mới có thể nâng cao thẩm mỹ của nó, ánh mắt nhìn đàn ông của nó mới cao hơn.

Những cô gái ở độ tuổi này, căn bản không hiểu thế nào là người đàn ông ưu tú đâu.

Chúng nó chỉ cần thấy đẹp trai, độc lập cá tính là đã là đàn ông ưu tú rồi, đâu biết rằng loại đàn ông này, khi bước vào xã hội sẽ bị đào thải.

Nghe vậy, Lục Khiết mặt đỏ bừng, cảm giác như đang nói cô.

Há miệng, liền bất lực phản bác.

Thấy vẻ mặt bối rối của Lục Khiết, Lục Đình Đình vội vàng chuyển chủ đề nói: Chị Hạ, con đăng lên bảng tin được không.

Đăng đi, cứ thoải mái mà đăng, như vậy, mấy thằng con trai muốn theo đuổi em, chúng nó cũng phải tự lượng sức mình.

Hạ Ny vừa lái xe vừa cười nói.

Lục Đình Đình cũng không phản bác, nếu nói trước đây, đối với người đàn ông thành công ưu tú, cô bé không có khái niệm gì, nhưng khi nhìn thấy Thẩm Hạo, cô bé dường như đã hiểu rõ khái niệm về người đàn ông ưu tú.

Nhìn Hạ Ny với gương mặt đẹp tuyệt trần, phong tình vạn chủng, khí chất đầy mình.

Người phụ nữ như vậy, trước mặt Thẩm Hạo lại nhỏ bé như một cô gái nhỏ.

Lại còn cam tâm tình nguyện dẫn cả nhân tình và con gái của người đàn ông ra ngoài mua sắm.

Trước đây cô bé hoàn toàn không hiểu các quý ông thành đạt.

Dù sao thì cũng chưa từng gặp, nên không thể cảm nhận được.

Khi Lục Đình Đình đăng video ngồi trong xe Ferrari lên bảng tin, rất nhanh đã có không ít người like.

Oa, Đình Đình con ngồi xe của ai vậy, Ferrari kìa, ghê quá.

Đỉnh thật đấy, Đình Đình phát tài rồi.

Ghen tị với Đình Đình quá.

Các loại bình luận tung hô, khiến Lục Đình Đình lòng nở hoa, sự hư vinh được thỏa mãn tột độ.

Lục Khiết lườm Lục Đình Đình một cái nói: Tuổi trẻ mà đã hư vinh như vậy, còn gì nữa, trách sao không có tâm tư học hành.

Lục Đình Đình nũng nịu nhìn Hạ Ny.

Chị Hạ, chị xem mẹ con kìa, lại nói con rồi.

Hạ Ny cười nói: Nó thích khoe thì cứ để nó khoe, thời học sinh là thời kỳ hưởng thụ khoe khoang nhất.

Một khi bước vào xã hội, vòng bạn bè giữa người với người sẽ phân tầng rõ rệt.

Doanh nhân có vòng của doanh nhân, quan chức có vòng của quan chức, người làm công có vòng của người làm công, sau này sẽ không còn giao thoa nữa.

Cho nên, thích khoe thế nào thì khoe.

Đúng vậy, con cứ khoe, cứ khoe, Lục Đình Đình thích thú nhìn bình luận, nhìn lượt like tăng vọt, trong lòng vui như mở hội.

Xe dừng ở trung tâm thương mại, Hạ Ny trực tiếp đổi iPhone 14 Pro của Lục Đình Đình thành iPhone 15 Pro, bù thêm ba nghìn tệ.

Sau khi sao chép toàn bộ dữ liệu điện thoại sang điện thoại mới, Lục Đình Đình đưa chiếc iPhone 14 Pro cho nhân viên bán hàng.

Thích thú nghịch iPhone 15 Pro.

Chức năng không khác biệt nhiều, nhưng lòng hư vinh thì được thỏa mãn hoàn toàn.

Hạ Ny cũng đổi tất cả điện thoại iPhone 14 Pro của mình và Lục Khiết.

Mua cho Thẩm Hạo một chiếc iPhone 15 Pro, ngoài ra còn mua một chiếc Huawei Mate 60.

Dù sao thì hệ thống của iPhone mạnh, độ phân giải tốt, nhưng tín hiệu và pin không bằng Huawei Mate 60.

Hiện tại Huawei đang rất hot, phải trả thêm hai nghìn tệ mới mua được.

Tiếp đó lại dẫn Lục Đình Đình mua một chiếc túi Chanel, mua một bộ váy liền thân.

Cũng mua cho Lục Khiết hai bộ quần áo, lại chọn cho Thẩm Hạo vài bộ vest casual và quần.

Nhìn Hạ Ny tiêu tiền không chớp mắt, Lục Đình Đình đều kinh ngạc ngớ người.

Trời ạ, mấy chục vạn tệ tiêu đi cứ như tiêu giấy tiền vậy.

Quan niệm nhân sinh của cô bé đều bị chấn động.

Lần đầu tiên mới biết người có tiền tiêu tiền như thế.

Lục Đình Đình cuối cùng cũng hiểu vì sao Lục Khiết lại cam tâm làm người tình của Thẩm Hạo.

Vừa đẹp trai vừa có tiền, lại còn chịu chi cho cô, điều này căn bản không thể chống lại được.

Số tiền này, ném ra, ít nhất chín mươi phần trăm nữ sinh trong lớp cô bé sẽ sa vào.

Hôm nay tiêu xài điên cuồng như vậy, lần đầu tiên khiến Lục Đình Đình bị vật chất làm cho mê muội, sướng quá đi mất.

Sau đó, khi Lục Đình Đình đăng video mua sắm lên bảng tin, từng người bạn học của cô bé đều ghen tị đến phát điên.

Bảng tin thì like, nhưng bên dưới thì lại đồn thổi Lục Đình Đình bị bao nuôi các loại.

Nhưng theo lời một nữ sinh nói, tôi cũng muốn được bao nuôi như thế.

Điều kỳ lạ là, phần lớn nữ sinh trong nhóm chat, không những không phản bác, mà ngược lại còn gật đầu đồng tình, bắt đầu bàn tán.

Chủ yếu là hỏi Lục Đình Đình làm sao mà được người có tiền để mắt đến.

Ngoài ra, những nam sinh trước đây thích hoặc thầm thích Lục Đình Đình, sau khi xem bảng tin đều vỡ mộng, trái tim tan nát.

Cả người đều trưởng thành hơn, cũng chính vào khoảnh khắc này, họ nhận ra tầm quan trọng của tiền bạc, giác ngộ sớm hơn mười năm.

Dạo phố xong, cũng đã đến buổi tối.

Hạ Ny cười nói: Đình Đình muốn ăn gì.

Con muốn ăn Haidilao.

Chị cứ tưởng em muốn ăn KFC chứ, được thôi, đi nào.

Có nên gọi ông chủ không.

Lục Khiết nói.

Tôi hỏi thử.

Hạ Ny gửi tin nhắn thoại cho Thẩm Hạo, hỏi hắn có đến không.

Phản hồi của Thẩm Hạo rất đơn giản, chỉ một chữ Không.

Được rồi, ông chủ của cô không đi, chúng ta đi vậy.

Từ Haidilao trở về, đã hơn chín giờ tối.

Còn Tiêu Băng thì đã đến biệt thự.

Khi Lục Đình Đình nhìn thấy Tiêu Băng, khí chất mạnh mẽ của cô khiến cô bé có chút e dè.

Lại thêm vẻ đẹp tuyệt mỹ, khí chất hoàn hảo đó, ngay cả một cô gái như cô bé cũng thích ngắm nhìn.

Trong lòng đối với Thẩm Hạo càng thêm kinh ngạc.

Trời ơi, anh Hạo này giỏi quá, nhiều người phụ nữ giỏi giang như

vậy đều cam tâm tình nguyện theo anh ấy.

Hạ Ny cười giới thiệu: Vị này là chị Băng của con, con cứ gọi chị Băng Băng là được.

Lục Đình Đình ngoan ngoãn nói: Chị Băng Băng.

Tiêu Băng cười nói: Không ngờ con gái Lục tỷ Đình Đình lại xinh đẹp đến vậy, mau ngồi đi con, bên ngoài có lạnh không.

Không lạnh ạ, Lục Đình Đình ngoan ngoãn nói.

Hôm nay vừa được mua đồ ăn, lại được mua đồ uống, lòng dạ ấm áp, sao mà lạnh được.

Dù có xuống dao cũng không thấy đau.

Sau khi ngồi xuống, Thẩm Hạo lấy ra một viên đan dược đưa cho Lục Đình Đình.

Đến đây, ăn cái này đi.

Lục Đình Đình nhìn viên đan dược màu trắng trong tay, vẻ mặt ngơ ngác, Anh ơi.

đây là cái gì.

Lục Khiết nói: Đồ tốt đấy, mau ăn đi.

Thẩm Hạo đâu dễ dàng đưa đan dược cho người khác, thứ này có tiền cũng không mua được.

Nghe vậy, Lục Đình Đình tuy cảm thấy có chút không ổn, dù sao thì lần đầu gặp mặt đã cho thuốc uống, nhưng xuất phát từ sự tin tưởng đối với mẹ, cô bé vẫn cẩn thận nhận lấy viên đan dược.

Rồi nuốt xuống.

Vào miệng liền tan chảy, mát lạnh, chốc lát chỉ cảm thấy tai thính mắt sáng, vô cùng thần kỳ.

Trên người cũng không có gì khó chịu.

Tiêu Băng tò mò hỏi: Ông xã, đây là cái gì.

Thẩm Hạo nói: Thông Tuệ Đan, ăn vào khai mở trí tuệ, có thể nói là hoàn toàn đạt được mức độ nhất mục thập hành đọc qua là nhớ đó.

Lục Đình Đình trong lòng không tin, cảm thấy quá giả dối, chưa từng nghe nói đến.

Nhưng Hạ Ny, Tiêu Băng lại mắt sáng rỡ.

Quả nhiên, Thẩm Hạo đã ra tay thì tất là tinh phẩm.

Tiêu Băng cũng có chút thèm muốn, cô mỗi ngày xử lý biết bao tài liệu, luôn cảm thấy đầu óc không đủ dùng.

Có viên Thông Tuệ Đan này, công việc và học tập của cô cũng sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Ai mà chẳng muốn mình trở nên mạnh mẽ hơn, đầu óc thông minh hơn chứ.

Vậy là, đôi mắt đẹp của cô lấp lánh sự khao khát cháy bỏng, vẻ mặt đầy mong chờ nhìn Thẩm Hạo.

Ông xã, em cũng muốn.

Hạ Ny ngồi bên cạnh Thẩm Hạo, nũng nịu nói: Anh Hạo, em cũng muốn.

Lục Khiết thì không đòi, cô cảm thấy quá thông minh không tốt, cuộc sống nhỏ bé như vậy là đủ rồi.

Vô tư vô lo, cũng không cần suy nghĩ nhiều đến thế.

Thẩm Hạo cũng không ngờ, Tiêu Băng và Hạ Ny lại cũng muốn.

Thông Tuệ Đan là loại đan dược không đáng tiền, nhưng vì hai cô gái muốn, Thẩm Hạo cũng không keo kiệt.

Từ trong bình ngọc, hắn đổ ra hai viên, mỗi người một viên.

Nhìn viên Thông Tuệ Đan trong lòng bàn tay, cầm trong tay cẩn thận quan sát một lát.

Hoàn toàn tin tưởng Thẩm Hạo, vì vậy không hề do dự, Tiêu Băng trực tiếp nuốt Thông Tuệ Đan xuống.

Hạ Ny đứng một bên, cũng làm theo.

Đan dược có vị như kẹo bông gòn, vào miệng liền tan chảy, một luồng cảm giác mát lạnh.

Chương 420

Sau đó, Tiêu Băng chỉ cảm thấy đầu óc hơi trướng lên.

Thẩm Hạo nói: Thời gian hấp thu dược hiệu mỗi người mỗi khác, có người một ngày, có người ba bốn ngày, tùy thuộc vào khả năng hấp thu của mỗi cá nhân.

Nghe vậy, Tiêu Băng và Hạ Ny mím môi cười.

Hàm ý trong câu nói này họ đều hiểu, chính là có người thông minh có người chậm hiểu.

Biết rồi ông xã.

Hạ Ny lấy ra chiếc điện thoại mới mua cho Thẩm Hạo.

Anh Hạo, đây là điện thoại mới mua cho anh.

Thẩm Hạo gật đầu, cũng không từ chối, không thiếu tiền, hà tiện làm gì.

Có tiền thì nên dùng đồ mới, thuận tiện đổi thẻ SIM.

Sau đó sao chép dữ liệu điện thoại.

Rất nhanh đã hoàn thành.

Được rồi, trời cũng không còn sớm, hai người đi nghỉ đi.

Biết rồi ông chủ.

Tiêu Băng và Hạ Ny đi theo Thẩm Hạo lên lầu hai.

Lục Khiết đưa Lục Đình Đình vào phòng của cô.

Vào phòng xong, Tiêu Băng không kịp chờ đợi lấy điện thoại ra, tìm kiếm một bài báo, rồi bắt đầu đọc.

Đọc xong, cô nhắm mắt lại bắt đầu hồi tưởng.

Một lát sau, cô kinh ngạc nói: Bài văn này, tôi đọc một lần mà nhớ được tới một phần ba, thật không thể tin nổi.

Hạ Ny sững sờ, khó hiểu.

Nhanh vậy sao.

Cô thử xem, Tiêu Băng đầy mong đợi nói.

Được, Nói rồi, cô mở điện thoại, tìm kiếm một bài văn ngôn, đó là bài Xuất Sư Biểu nổi tiếng.

Tiên đế nghiệp lớn chưa xong đã nửa đường băng hà, nay thiên hạ chia ba, Ích Châu mỏi mệt, đây thật là thời điểm nguy cấp tồn vong.

Đọc kỹ một lượt xong, cô chậm rãi nhắm mắt lại.

Đột nhiên mở bừng mắt, kinh ngạc nói: Mặc dù vẫn chưa đạt được hiệu quả nhất mục thập hành, nhưng trí nhớ tốt hơn trước rất nhiều.

Thẩm Hạo: Được rồi, tôi giúp em một tay, rất nhanh sẽ hóa giải dược hiệu.

Giúp bằng cách nào.

Hạ Ny tò mò hỏi.

Dùng côn giúp.

Sáng hôm sau, Lục Khiết đã sớm làm xong bữa sáng.

Tiêu Băng và Hạ Ny mới từ từ đi xuống.

Chị Lục, làm món gì ngon vậy.

Đậu nành đánh, còn có ít bánh xèo, xào chút khoai tây sợi, với cả bánh mì nữa, thích ăn gì cũng có.

Ừm, thật không tệ.

Tiêu Băng vừa ăn bánh xèo vừa uống sữa đậu nành, khen ngợi

không ngừng.

Bình thường cô vì giữ dáng, hoặc uống cà phê đen, hoặc ăn việt quất + sữa tách béo và hai lát bánh mì ngũ cốc, rất ít khi ăn loại này.

Nhưng bây giờ ăn lại thấy khá ngon.

Vẫn là sữa đậu nành tự làm ngon hơn, nguyên liệu thật, đồ bên ngoài không được.

Hạ Ny cũng thấy không tệ.

Bình thường cô không uống sữa đậu nành, đều có bảo mẫu chuyên làm bữa ăn dinh dưỡng, nhưng bản thân cô cũng không quá hà khắc.

Đánh rất nhiều, thích ăn thì vẫn còn nhiều.

Ừm, chị chừa lại cho ông xã một ít nhé, anh ấy sắp xuống rồi.

Chừa riêng cho ông chủ rồi, sữa đậu nành của ông chủ có cho thêm kỷ tử.

Nghe vậy, Tiêu Băng và Hạ Ny lập tức dừng lại, như thể bị ai thi triển thuật định thân.

Không thể tin được nhìn Lục Khiết.

Hạ Ny: Chị chắc là ông chủ cần kỷ tử sao.

Chị Lục, lần sau nhớ không được cho thêm đồ vào nhé, ông chủ vẫn chưa đến lúc cần bồi bổ đâu, Tiêu Băng cũng nghiêm túc nói.

Tối qua cô đã có chút vội vàng rồi.

Lục Khiết đứng một bên, thấy hai cô gái phản ứng lớn như vậy, chắc là tối qua ăn phao phù nhiều quá.

Cô cười cười.

Lục Khiết căn bản không nghĩ nhiều đến thế, chỉ cảm thấy cho thêm đồ vào thì tốt hơn.

Được rồi, lần sau tôi nhớ.

Lục Đình Đình ăn xong bữa sáng, Lục Khiết liền đưa cô bé đi dạo phố Trường An.

Lục Đình Đình, người chưa từng rời khỏi huyện thành, vô cùng khao khát thế giới bên ngoài.

Còn Tiêu Băng trở lại văn phòng, nhìn tài liệu trong tay, chấn động không thôi.

Trước đây một tập tài liệu, phải cẩn thận đọc nửa ngày, khối lượng công việc không hề nhỏ, nhưng bây giờ, chỉ cần đọc lướt qua một lượt, là có thể hiểu rõ mọi thứ.

Không những vậy, nhắm mắt lại, cô bé còn có thể ghi nhớ rõ ràng tất cả nội dung trong tài liệu.

Không thể tin nổi.

Thông Tuệ Đan quả thật thần kỳ.

Để kiểm chứng suy đoán của mình, Tiêu Băng lại vội vàng cầm một tập tài liệu khác lên xem.

Hiệu quả y hệt, điều đó có nghĩa là, cô bé thật sự sở hữu khả năng nhất mục thập hành.

Hơn nữa, khả năng nhất mục thập hành này không giống với hội chứng siêu trí nhớ.

Mặc dù hội chứng siêu trí nhớ cũng là nhất mục thập hành, nhưng chỉ là ghi nhớ thụ động.

Một tháng trước, xem một tập tài liệu, bây giờ muốn tìm một đoạn nội dung ở giữa, thì phải bắt đầu hồi tưởng tất cả mọi chuyện của tháng đầu tiên, cho đến khi nhìn thấy tập tài liệu đó.

Nói trắng ra, đó là bộ nhớ đủ mạnh, nhưng bộ xử lý trung tâm thì

không tốt.

Tình hình hiện tại, không những dung lượng bộ nhớ lớn hơn, mà bộ xử lý cũng được nâng cấp.

Linh hoạt đa biến.

Khả năng hiểu cũng trở nên mạnh hơn.

Có thể lắm chứ.

Có bộ não này, thi tiến sĩ chẳng phải dễ như chơi sao.

Ngay cả khi thân là tổng giám đốc trăm tỷ, Tiêu Băng vẫn vô cùng phấn khích.

Ai mà chẳng muốn mình thông minh hơn một chút.

Trong sự phấn khích, cô lập tức chia sẻ thông tin này cho Hạ Ny.

Nhưng không chia sẻ cho Trương Mạt.

Mặc dù là bạn thân, nhưng vẫn chưa đến mức đau thấu tận xương.

Mối quan hệ vẫn còn kém một chút.

Khi Hạ Ny nghe Tiêu Băng đã đạt đến mức nhất mục thập hành, cô cũng thử và phát hiện mình có thể nhớ được đại khái, vẫn chưa đến cảnh giới nhất mục thập hành.

Bỗng nhiên nhớ lại lời Thẩm Hạo nói, có người một ngày là hấp thu được, có người ba, bốn ngày mới hấp thu.

Chẳng phải nói đầu óc Tiêu Băng tốt hơn sao.

Mặc dù sự thật bày ra trước mắt, nhưng Hạ Ny sẽ không thừa nhận đầu óc mình không bằng Tiêu Băng.

Cô cười hì hì nói: Trùng hợp quá, tôi cũng nhất mục thập hành rồi.

Ha ha, Thông Tuệ Đan này lợi hại thật.

Có nên nói cho Trương Mạt không.

Tiêu Băng hỏi.

Thôi đi, đan dược này quá thần kỳ, tốt nhất đừng để quá nhiều người biết, đợi Trương Mạt chính thức trở thành một thành viên của chúng ta rồi nói.

Ừm, cứ vậy đi.

Không biết từ lúc nào, tình cảm của ba cô bạn thân đã thay đổi, trước đây đều là vô cùng thân thiết, không có gì là không nói.

Bây giờ thì tốt rồi, vô hình trung, Trương Mạt lại bị cô lập.

Buổi chiều, Tiêu Nhiên gọi điện thoại đến.

Anh Hạo, nội thất mềm của biệt thự đã hoàn thiện hết rồi, anh có muốn qua xem không.

Thẩm Hạo: Được, tôi đến ngay.

Lần này Thẩm Hạo không lái xe, hai căn biệt thự không xa nhau lắm, đi xe đạp điện còn gần hơn.

Chưa đến mười phút, Thẩm Hạo đã vào biệt thự.

Lúc này, trong biệt thự, Tiêu Nhiên và Đường Lập Dương đều có mặt.

Đường Lập Dương đang chỉ huy công nhân lắp đặt đồ điện gia dụng.

Mấy đứa làm nhẹ tay thôi, đồ đạc ở đây đều là đồ đắt tiền, làm hỏng thì mấy đứa cả đời cũng không đền nổi đâu.

Dịch sang bên trái một chút, được rồi, cứ thế.

Tiêu Nhiên nhìn thấy Thẩm Hạo đi xe đạp điện, cười nói: Anh Hạo, mau vào tham quan đi.

Đường Lập Dương cũng quay đầu lại cười chào hỏi.

Thẩm lão đệ, xem xem mấy thứ này có thích không, không thích thì đổi.

Thẩm Hạo gật đầu, đi vào biệt thự, xem xét kỹ lưỡng.

Quả thật, gu thẩm mỹ của Đường Lập Dương và Tiêu Nhiên đều rất ổn.

Không tệ, rất hài lòng, vất vả cho hai người rồi.

Đường Lập Dương: Ha ha, kiếm tiền thì nói gì vất vả, tôi còn ước gì một năm đều vất vả như vậy.

Rất nhanh công nhân đã lắp đặt xong rèm cửa và các đồ điện gia dụng cũng đã được đặt vào vị trí.

Anh Hạo, nhân viên công ty vệ sinh sẽ đến sau mười phút nữa, đến lúc đó tôi dặn dò một chút là xong.

Dù sao biệt thự mới, chỗ bẩn cũng ít.

Được, vất vả cho cậu rồi.

Tiêu Nhiên cười hì hì, nói: Anh Hạo, khi nào anh ra nước ngoài vậy.

Nghe vậy, Thẩm Hạo lập tức hiểu ra ý đồ của tên này, là muốn chiếc Ferrari rồi.

Vài ngày nữa tôi sẽ ra nước ngoài, ngày mai đi làm visa.

Việc này không phải là Thẩm Hạo giả bộ với Tiêu Nhiên, mà anh cũng hơi nhớ hương vị của cô gái phương Tây rồi.

Hơn nữa, Smith Jenny, lần trước sau khi chia tay ở Las Vegas, vẫn luôn nhắn tin cho Thẩm Hạo.

Cô ấy muốn đến Trung Quốc, chỉ là Thẩm Hạo không cho phép.

Giờ nhân cơ hội này, gặp mặt một lần cũng không tệ.

Vậy thì tốt quá, Hạo ca.

Tiêu Nhiên phấn khích nói.

Đường Lập Dương cười nói: Có tiền là có quyền.

Tiêu tiền không phải để sảng khoái à, nếu không thì để một đống giấy vụn thôi.

Tiêu Nhiên cười nói.

Cái đó cũng đúng.

Lúc này, một tiếng còi vang lên.

Ba chiếc Buick GL8 từ từ tiến đến, trên thân xe in quảng cáo: Dịch vụ vệ sinh Trường An.

Sau khi xe dừng lại, hai mươi thanh niên bước xuống, mặc đồng phục, mang theo máy hút bụi, cây lau nhà và các dụng cụ vệ sinh khác.

Một người dẫn đầu đi xuống.

Chào sếp.

Chào Tiêu tổng.

Hai mươi người đồng thanh hô to.

Tiêu Nhiên gật đầu: Ừm, đây là chủ nhà, tiên sinh Thẩm.

Chào tiên sinh Thẩm.

Thẩm Hạo gật đầu đáp lại.

Người dẫn đầu rút ra một tấm danh thiếp đưa cho Thẩm Hạo.

Tiên sinh Thẩm, tôi tên Chu Khôn, đây là danh thiếp của tôi.

Chúng tôi chuyên nghiệp trong việc dọn dẹp biệt thự, đảm bảo không một hạt bụi.

Tiếp nhận danh thiếp, Thẩm Hạo cười nói: Vậy thì làm phiền mọi người rồi.

Không phiền đâu ạ, đây là công việc của chúng tôi.

Sau đó, Chu Khôn lại nói: Căn biệt thự này diện tích không nhỏ, e rằng phải mất hai ngày.

Không sao, không vội, mọi người cứ làm từ từ.

Vâng, tiên sinh Thẩm.

Tiếp theo, hai mươi người đeo găng tay và bọc giày dùng một lần, bước vào biệt thự.

Vừa vào biệt thự, Chu Khôn đã ngẩn người.

Anh ta là người chuyên nghiệp trong lĩnh vực này.

Muốn làm nghề này, trước tiên phải hiểu về đồ xa xỉ và đại khái giá trị của một số vật phẩm.

Dù sao thì những người ở biệt thự đều là người có tiền, cũng phải hiểu giá trị của đồ đạc và nội thất bên trong.

Nếu không hiểu, làm hỏng một món đồ có khi cả năm làm công không.

Người ta nói, giới hạn của trang trí là phong cách Trung Quốc, và giới hạn của phong cách Trung Quốc là vật liệu gỗ.

Ngay cả một số biệt thự sang trọng, nội thất cũng chỉ dùng gỗ hồng mộc.

Nhưng căn biệt thự của Thẩm Hạo khiến anh ta kinh ngạc.

Anh ta vừa nhìn đã thấy những bộ bàn ghế trà đều là gỗ hoàng hoa lê, trong lòng hít sâu một hơi khí lạnh.

Mẹ nó.

Xa xỉ quá thể đáng.

Gỗ hoàng hoa lê ai mà nỡ phung phí như vậy.

Khi nhìn thấy cầu thang, trần nhà và xà ngang trong biệt thự, anh ta càng kinh hãi hơn: Mẹ nó.

Toàn là gỗ kim tơ nam mộc.

Sợ đến mức tay run lên.

Làm nghề này bao nhiêu năm, đây là lần đầu tiên anh ta bị chấn động mạnh như vậy.

Những thứ bên trong đây còn giá trị hơn cả căn biệt thự.

Anh ta càng thêm kính trọng thân phận của Thẩm Hạo.

Tiêu Nhiên anh ta biết, rõ ràng là một cậu ấm, mà lại cung kính với Thẩm Hạo như vậy.

Nhìn lại cách trang trí biệt thự của Thẩm Hạo, thân phận của tiên sinh Thẩm này có thể tầm thường được sao.

Nghĩ đến đây, anh ta nuốt nước bọt, hít một hơi thật sâu, vẻ mặt nghiêm túc nói: Lát nữa làm việc, mọi người phải cực kỳ cẩn thận.

Nội thất ở đây giá trị ít nhất cũng hàng trăm triệu, làm hỏng một chút thôi là tôi không bảo vệ được mọi người đâu.

Nghe vậy, các nhân viên khác đều ngẩn người, vô thức cũng có chút căng thẳng.

Ánh mắt của Chu Khôn rất tinh tường, chưa bao giờ nói dối.

Tiền bạc tuy chỉ là một chuỗi số, nếu không liên quan đến mình thì không có cảm giác gì.

Nhưng khi nó liên quan đến mình, đó là một áp lực khổng lồ.

Chương 421

Được rồi, bắt đầu làm việc.

Vâng.

Mọi người không dám đáp lời, làm việc đều cẩn thận từng li từng tí.

Chu Khôn nhìn chiếc đèn chùm ở phòng khách và hành lang.

Chỉ riêng những vật trang trí treo phía dưới đèn chùm đã là ngọc Hòa Điền, mà lại toàn là ngọc Hòa Điền cấp bạch ngọc.

Anh ta hít sâu một hơi khí lạnh.

Mẹ nó, quá xa hoa.

Loại ngọc Hòa Điền cực phẩm này, bây giờ ở Tân Cương cũng không còn, vào thời Càn Long đã hiếm đến đáng thương rồi.

Ngọc Hòa Điền bây giờ, cao cấp nhất cũng chỉ là bạch cấp một, hoặc màu trắng ấm.

Loại ngọc Hòa Điền cấp bạch ngọc như thế này, người ta thường dùng làm mặt Phật hoặc đồ cầm tay, ai mà xa xỉ đến mức dùng làm đồ trang trí đèn chùm chứ.

Thấy một điểm mà biết toàn bộ, thấy một chiếc lá mà biết mùa thu đã sâu.

Chỉ riêng những thứ trong phòng khách đã khiến anh ta kinh ngạc đến tê dại da đầu.

Mẹ nó, tiên sinh Thẩm này đúng là một đại gia khủng khiếp.

Anh ta rất muốn lấy điện thoại ra quay video, dù sao thì những tài liệu như thế này quá hiếm.

Nhà ai mà trang trí biệt thự như thế này chứ.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, anh ta vẫn dập tắt ý nghĩ quay phim.

Nếu video bị truyền ra ngoài, đắc tội với tiên sinh Thẩm này, công ty anh ta cũng phải đóng cửa.

Khi bước vào phòng, nhìn thấy sàn nhà và tủ quần áo đều làm bằng gỗ kim tơ nam mộc, giường ngủ toàn bộ là gỗ hoàng hoa lê.

Chu Khôn chỉ cảm thấy đầu óc ong ong nổ tung.

Lần đầu tiên anh ta thấy có người trang trí như vậy, lại toàn bộ nội thất trong nhà đều là gỗ hoàng hoa lê.

Hơn nữa, những đồ nội thất này đều là tác phẩm của những nghệ nhân bậc thầy.

Một căn biệt thự, khoảng mười phòng, ngay cả phòng của người giúp việc cũng toàn gỗ hoàng hoa lê.

Mẹ nó, từ khi nào gỗ hoàng hoa lê lại mất giá đến thế.

Ghế hoàng hoa lê đặt ở các sàn đấu giá đều là những món đồ sưu tầm nóng hổi, bất kể là nhà nào cũng có giá khởi điểm hàng chục triệu, vậy thì cái giường này thì sao.

Đây là hoàng cung sao.

Tim anh ta đang run rẩy.

Thiển cận quá, thật sự là thiển cận quá rồi.

Cứ tưởng đã đủ chấn động, giờ mới phát hiện còn kém xa.

Tuy ở đây không có danh họa hay thư pháp nổi tiếng, không có đồ trang trí gì đặc biệt, nhưng chỉ riêng những đồ nội thất này cũng đã khiến anh ta tê dại da đầu.

Những thứ này không phải là đồ giả, mà là tài liệu thật 100%.

Đối với hành động của Chu Khôn, Thẩm Hạo không hề hay biết, cũng không có hứng thú quan tâm đến một ông chủ công ty vệ sinh.

Nếu không phải Tiêu Nhiên đã gọi người đến trước, Thẩm Hạo thật sự không tiện từ chối.

Với năng lực của Thẩm Hạo, thậm chí không cần họ dọn dẹp.

Chỉ cần vài pháp thuật trừ bụi là đã xong rồi.

Ngay khi Chu Khôn vào dọn dẹp, Thẩm Hạo cười nói: Đi thôi, đi uống chén trà.

Vậy thì tốt quá, mong đợi đã lâu rồi.

Đường Lập Dương cười ha hả nói.

Giờ anh ta đã lớn tuổi, tinh lực không còn theo kịp, thức đêm một tối là phải mất hai ba ngày mới hồi phục.

Nhưng sau khi uống trà của Thẩm Hạo, tinh thần sảng khoái, mỗi ngày đều tràn đầy năng lượng.

Uống một lần là nghiện thật, trong lòng vẫn luôn mong ngóng.

Đi, tôi lái xe.

Lần này Tiêu Nhiên lái chiếc Yangwang U8.

Thậm chí còn quay đầu tại chỗ một cách rất ngầu.

Lên xe sau, Thẩm Hạo cười nói: Chiếc xe này bạn cậu đã trả lại rồi à.

Vâng, gần đây tôi toàn đi chiếc này.

Thẩm Hạo nhìn nội thất sang trọng, cười nói: Trông cũng không tệ, tôi cũng mua một chiếc để lái thử.

Được thôi, lát nữa tôi gọi người trực tiếp mang đến.

Tiêu Nhiên nói.

Được, vậy đi.

Thẩm Hạo thật sự định mua một chiếc để chơi.

Năm phút sau, họ trở lại biệt thự.

Ngồi xuống, Lục Khiết vội vàng giúp ba người pha trà.

Lại một lần nữa được thưởng thức chén trà tâm niệm, Đường Lập Dương và Tiêu Nhiên đều thích thú nhâm nhi.

Tiêu Nhiên nói: Hạo ca, trà này thật sự không tệ, uống mãi không chán.

Haha, nếu thích thì lát nữa mỗi người mang một ít về.

Loại trà này, ở sườn đồi bên ngoài Động Cam Lâm của Thẩm Hạo, mọc đầy cả núi, uống thoải mái.

Mấy thứ khác tôi còn khách sáo, nhưng trà này thì tôi thật sự không khách sáo đâu.

Xin nhận vậy.

Tuổi già rồi, tinh lực không bằng thanh niên, chỉ cần loại trà này để bồi bổ thôi.

Đường Lập Dương cười đến mức miệng không khép lại được.

Hạo ca, vậy tôi cũng không khách sáo đâu.

Tiêu Nhiên thích thú nói.

Khách sáo gì chứ, đều là bạn bè cả mà.

Tiêu Nhiên: Hạo ca, tôi sẽ gọi điện cho cửa hàng 4S mang xe đến ngay.

Không vội.

Tiêu Nhiên làm việc khá nóng vội, lập tức gọi điện thoại liên hệ.

Sau khi dặn dò bên kia điện thoại, rất nhanh, Tiêu Nhiên nhận được một tài liệu.

Trên đó là hợp đồng bảo hiểm.

Hạo ca, anh ký tên vào tài liệu này, xe có bảo hiểm là có thể lưu thông trên đường rồi.

Thẩm Hạo nhận điện thoại, ký tên vào hợp đồng bảo hiểm.

Tiêu Nhiên: Chắc khoảng một tiếng nữa là mang đến.

Nhìn Thẩm Hạo mua xe như mua rau, Đường Lập Dương cũng không khỏi cảm khái.

Có thể nói Thẩm Hạo là người hào phóng nhất mà anh ta từng gặp, không ai sánh bằng.

Đừng thấy một số người tài sản hàng trăm tỷ, thật sự bảo họ rút ra một trăm triệu tiền mặt, họ cũng không có.

Liệu tỷ phú trăm tỷ có dám trang trí biệt thự như Thẩm Hạo không.

Một tiếng sau, một chiếc xe kéo dừng trước cửa biệt thự, trên xe kéo là một chiếc Yangwang U8.

Sau khi Tiêu Nhiên giao tiếp với tài xế xong, anh ta cười nói với Thẩm Hạo: Hạo ca, chiếc xe này mới tinh, hôm qua vừa về, lớp bảo vệ xe phải do Hạo ca bóc ra.

Quả thật, Thẩm Hạo chưa từng bóc lớp bảo vệ xe bao giờ.

Anh tiến lên, mở cửa xe, bóc lớp bảo vệ trên vô lăng và màn hình.

Cảm giác cũng khá ổn, nội thất cũng không có mùi gì.

Tiêu Nhiên cười nói: Hạo ca, thử quay đầu tại chỗ đi.

Được thôi, cái này làm thế nào.

Rất đơn giản, tôi làm mẫu một lần.

Đợi Tiêu Nhiên thao tác xong, Thẩm Hạo cũng học được.

Khi nhìn chiếc Yangwang U8 quay đầu tại chỗ, lốp xe hơi bốc khói nhẹ, Thẩm Hạo rất hài lòng.

Không tệ, chức năng này khi khoe khoang cũng rất hữu dụng.

Hạo ca, thích là tốt rồi.

Chơi một lúc, Thẩm Hạo liền mất hứng thú.

Đi thôi, vào trong uống trà.

Vào nhà, Thẩm Hạo trực tiếp chuyển cho Tiêu Nhiên 150 vạn.

Hạo ca, tiền cho nhiều rồi, 130 vạn là đủ rồi.

Được rồi, coi như phí vất vả.

Vậy tôi xin nhận.

Tiêu Nhiên yên tâm nhận lấy.

Dù sao, Thẩm Hạo tính ra cũng là dượng của cậu ta, cho cháu trai một ít tiền thì có làm sao đâu.

Tiếp theo, ba người cũng như những người đàn ông khác, nói chuyện trời nam đất bắc một hồi.

Cho đến khi câu chuyện dần ít đi, Tiêu Nhiên và Đường Lập Dương mới đứng dậy cáo từ.

Lúc ra về, Thẩm Hạo cũng không hề keo kiệt, mỗi người cho hai lạng trà.

Điều này khiến hai người vui vẻ không ngớt.

Trà Linh Vân của Thẩm Hạo là đồ tốt, có tiền cũng không mua được.

Ngày thứ hai, Thẩm Hạo đã làm xong visa đi Ý và Mỹ.

Mục đích rất đơn giản, mua vài chục chiếc siêu xe để lấp đầy gara.

Bất kể là Ferrari, Lamborghini, Bugatti Veyron, Aston Martin, Porsche, đều phải có.

Tuyệt đối không thể kém hơn đại gia Trung Đông.

Chương 422

Xe có thể không lái, nhưng không thể không có.

Đương nhiên, lần này Thẩm Hạo đi Ý, chắc chắn không phải mua 0 đồng, mà là mua bằng tiền thật.

Dù sao thì siêu xe là thứ để lái, để chạy trên đường.

Không giống như máy bay tư nhân, dùng ở Linh Vân Đại Lục thì 0 đồng không thành vấn đề.

Nếu siêu xe 0 đồng đột nhiên xuất hiện trong nước, không rõ nguồn gốc thì sẽ bị quy là trộm cắp, buôn lậu, đủ mọi tội danh.

Chỉ cần ra đường là bị kiểm tra, tuy không sợ, nhưng phiền phức đến chết.

Mua xe cũng không tốn bao nhiêu tiền, dù sao cũng không phải tiền của Thẩm Hạo, tự nhiên cũng không tiếc.

Còn về tiền mua xe, Thẩm Hạo định nhờ sòng bạc tài trợ một chút, dù sao sòng bạc kiếm được nhiều tiền.

Vừa hay, cũng đi Mỹ gặp lại cô người tình bé nhỏ Jenny.

Cô gái phương Tây này đã lâu không gặp, sắp phát điên rồi.

Tối qua gọi video còn khóc vì lo lắng, đúng là một sự tương phản lớn.

Điều này Thẩm Hạo không hề nghĩ tới, dù sao khi mới quen Jenny, cô gái này lạnh lùng như băng, người lạ chớ gần.

Đặc biệt là ánh mắt coi thường tất cả đàn ông, thật sự rất khơi gợi dục vọng chinh phục.

Thẩm Hạo đến giờ vẫn còn nhớ như in.

Sau khi làm xong visa, Thẩm Hạo lại quay về biệt thự.

Lúc này, trong biệt thự chỉ có một mình Lục Khiết đang tưới hoa.

Thẩm Hạo nghi hoặc hỏi: Con gái cô đâu rồi.

Ông chủ, Đình Đình đi học thêm rồi, Tiêu tổng đã tìm mấy giáo viên cho Đình Đình.

Lục Khiết cảm kích nói.

Chỉ cần đối xử tốt với con gái cô, cô sẽ rất cảm kích.

Hơn nữa, Lục Đình Đình vừa rồi còn gọi điện thoại vui mừng không ngớt, nói rằng đầu óc con bé hình như đã khai sáng, học gì cũng nhanh, giáo viên còn khen con bé thông minh, suýt nữa đã bỏ lỡ một mầm non tốt.

Thẩm Hạo: Được rồi, tôi biết rồi.

Lát nữa tôi sẽ không ra ngoài, đừng để ai làm phiền tôi.

Vâng, ông chủ.

Thẩm Hạo gật đầu, liền đi lên lầu hai, đến thư phòng.

Vì muốn chuyển đến biệt thự mới, Thẩm Hạo cũng định vẽ vài bức tranh thư pháp để tăng thêm chút khí chất nghệ thuật.

Tranh của người khác, anh thật sự không ưng mắt.

Trên bàn viết, Thẩm Hạo mài mực xong, trải giấy tuyên lên.

Nhưng lại không biết viết gì.

Viết gì đây.

Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, chớ khinh thiếu niên nghèo.

Không được, thật sự là quá xoàng.

Hoành Cừ tứ cú.

Cũng không được, khí chất không phù hợp.

Bỗng nhiên, Thẩm Hạo nhớ đến một câu thơ của Cổ Long: Kiếm khí tung hoành ba vạn dặm, một kiếm hàn quang mười chín châu.

Không tệ, cảm giác đã đến rồi.

Mẹ nó, câu thơ này đơn giản là đo ni đóng giày cho mình, thực lực cứ mạnh như vậy thì sao đây.

Câu đầu tiên là do Cổ Long sáng tác, câu sau xuất phát từ bài Hiến Tiền Thượng Phụ của Quán Hưu đời Đường: Mãn đường hoa túy tam thiên khách, nhất kiếm sương hàn thập tứ châu.

Cầm bút, viết một hơi không ngừng nghỉ.

Nhìn những nét chữ hiện ra trên giấy tuyên, Thẩm Hạo vô cùng hài lòng.

Trong mắt Thẩm Hạo, những nét chữ này như từng tiểu nhân đang luyện kiếm pháp vậy.

Sống động như thật, kiếm ý tung hoành.

Bức thơ này, nếu ném vào Thiên Vũ Hoàng Triều, đó đều là bí kíp được mọi người săn đón.

Từ từ cảm ngộ đều có thể lĩnh ngộ chân lý kiếm pháp.

Một ngày viết xong, Thẩm Hạo suy nghĩ nên viết thêm gì nữa.

Đã chơi kiếm, vậy thì cứ tiếp tục đi theo lối này.

Thi Tiên Lý Bạch, chính là ngươi rồi.

Thẩm Hạo viết một bức Hiệp Khách Hành của Lý Bạch.

Trong đó có câu: Mười bước giết một người, ngàn dặm không lưu dấu, câu này thật sự quá ngầu.

Hoàn toàn là viết theo hình mẫu của Thẩm Hạo.

Có thể làm được.

Triệu khách Mạn Hồ Anh, Ngô câu sương tuyết minh.

Ngân an chiếu bạch mã, Táp đạp như lưu tinh.

Mười bước giết một người, ngàn dặm không lưu dấu.

Sự liễu phất y khứ, thâm tàng thân dữ danh.

Bài thơ này thật tuyệt diệu.

Thiên thượng Bạch Ngọc Kinh, mười hai lầu năm thành.

Tiên nhân phủ ngã đỉnh, kết phát thụ trường sinh.

Túy hậu bất tri thiên tại thủy, mãn thuyền thanh mộng áp tinh hà.

Cứ thế, Thẩm Hạo liên tiếp viết bảy bức thư pháp, càng viết càng hăng say, toàn bộ đều là những bài thơ được đo ni đóng giày.

Viết chữ xong xuôi, cũng nên vẽ vài bức tranh.

Trong lòng suy nghĩ vẽ gì.

Bỗng nhiên, linh cảm chợt đến.

Anh nghĩ đến Bạch Tuyết.

Thế là, cầm bút vẽ một bức tranh Hổ trắng xuống núi, chính là vẽ theo hình dáng của Bạch Tuyết.

Có Bạch Tuyết làm cảm hứng, Thẩm Hạo liền biết vẽ gì rồi.

Mạnh Tuyền Cơ, Tống Vĩnh Từ, Vạn Mộ Tuyết, Cơ Đông Ca, Vân Trúc, và cả sư phụ Tô Thiền, Hồ Cửu Nhi.

Đúng rồi, còn có nha hoàn Minh Nguyệt của Vạn Mộ Tuyết, cũng vẽ một bức.

Ngay cả Văn Nhân Y Y, Thẩm Hạo cũng vẽ một bức.

Các cô gái với phong cách khác nhau, quả thật là yến gầy hoàn béo, khí chất mỗi người một vẻ, mỗi người đều độc đáo, thần thái và đẹp như tiên giáng trần.

Càng nhìn càng có cảm giác, ồ đúng rồi, đồ đệ Vọng Thư của Mạnh Tuyền Cơ cũng phải vẽ một bức, ít nhất cũng để lại ấn tượng sâu sắc.

Thẩm Hạo vẽ các cô gái, đều là hình ảnh khi anh gặp lần đầu.

Sau đó, anh lại viết tên của họ vào góc dưới bên trái mỗi bức tranh.

Quan sát kỹ, chỉ có tên và hình tượng, Thẩm Hạo vẫn cảm thấy có chút trống trải đơn điệu.

Nghĩ một lát, anh lại viết một câu thơ bên cạnh tên mỗi bức tranh: Mây mỏng khéo léo, sao băng truyền hận, dải ngân hà xa xăm lén lút trôi qua.

Gió vàng sương ngọc vừa gặp gỡ, liền thắng gấp vô số trên trần gian.

Nhu tình như nước, ngày đẹp như mộng, đành quay về đường cầu thước.

Hai tình nếu được mãi trường cửu, đâu cần sớm sớm tối tối.

Thật trùng hợp, vừa đúng mười câu, cũng vừa đúng mười bức tranh.

Thẩm Hạo cảm thán một tiếng, mình cái gì cũng tốt, khuyết điểm duy nhất chính là có chút đa tình.

Bức duy nhất không có đề thơ chính là bức Hổ trắng xuống núi.

Chương 423

Là linh thú duy nhất của Thẩm Hạo, nhất định phải đề một bài thơ riêng.

Các cô gái đều đã vẽ xong, Thẩm Hạo lại vẽ thêm vài bức phong cảnh núi sông tuyệt đẹp.

Có của Thiên Vũ Hoàng Triều, có của Linh Vân Đại Lục, còn vẽ cả hồ sen vàng ở Thiên Vũ Bí Cảnh, hàng chục dặm hoa sen đẹp đến không tả xiết.

Khi vẽ xong, đã ba tiếng trôi qua.

Nhìn tác phẩm của mình, Thẩm Hạo cũng vô cùng hài lòng.

Càng nhìn càng ưng ý.

Nếu các cô gái biết Thẩm Hạo đặc biệt vẽ tranh cho họ, chắc sẽ cảm động đến chết mất.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Hạo cầm bút vẽ tranh.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo gọi điện cho Tiêu Nhiên.

Hạo ca có chuyện gì ạ.

Cậu có biết ở Trường An ai dán thư họa tốt không, giá cả không phải vấn đề, nhất định phải tốt.

Cuộn giấy dán thư họa đều phải dùng gỗ hoàng hoa lê.

Hạo ca, cái này đơn giản, anh muốn dán bao nhiêu bức thư họa.

Tổng cộng hai mươi ba bức thư họa.

Dán thư họa thì không thành vấn đề, nhưng Hạo ca, cuộn giấy gỗ hoàng hoa lê thì anh phải tự nghĩ cách.

Ừm, cái này đơn giản, cuộn giấy tôi đã chuẩn bị xong rồi, cậu đến lấy thư họa đi.

Được, tôi qua ngay.

Cúp điện thoại, Thẩm Hạo lấy từ không gian ra một đoạn gỗ hoàng hoa lê, thứ này trong không gian còn khá nhiều.

Sau khi hút hết nước, Thẩm Hạo tìm kiếm kích thước cuộn thư họa trên mạng.

Sau đó điều khiển phi kiếm, bắt đầu cắt theo kích thước.

Rất nhanh đã xong.

Nhìn kiệt tác của mình, Thẩm Hạo vô cùng hài lòng.

Quả thật, cảm giác tự tay vẽ ra giống như con ruột vậy, rất có cảm xúc.

Nửa tiếng sau, Tiêu Nhiên đến thư phòng của Thẩm Hạo.

Khi nhìn thấy những bức thư họa trên bàn, cậu ta lập tức trợn tròn mắt.

Cậu ta thích sưu tầm đồ cổ và nội thất, nên có mắt nhìn.

Những bức thư họa của Thẩm Hạo, ý cảnh sâu sắc, đặc biệt là những bức tranh về các cô gái, mỗi người đều như sống dậy.

Thật kỳ diệu.

Còn có những bức tranh phong cảnh, chỉ nhìn một cái đã có thể đắm chìm vào đó.

Cái cảnh giao hòa, hư thực đan xen, tràn đầy vận vị của sự sống động, tạo nên những tưởng tượng vô tận.

Đồ cổ và thư họa vì sao quý giá.

Chính là vì ý cảnh càng nhìn càng thấy siêu phàm.

Người bình thường rất khó cảm nhận ý cảnh, trừ khi nhìn thấy cảnh thật mới chợt nhận ra.

Tiêu Nhiên tuy có mắt nhìn không tệ, nhưng để cậu ta đắm chìm vào một bức tranh vẫn rất khó.

Nhưng những bức thư họa trên bàn của Thẩm Hạo, lại mỗi bức đều sống động như thật, những bức tranh về các cô gái khiến cậu ta nhìn đến khô cả họng.

Đặc biệt là khí chất trong tranh, nhất là một ánh mắt, đều khiến cậu ta khó quên.

Tiêu Nhiên dám nói, tranh về các cô gái của Đường Bá Hổ so với tranh của Thẩm Hạo còn kém xa.

Mở miệng, Tiêu Nhiên nói: Hạo ca, những bức này không phải là anh vẽ đó chứ.

Ngẫu nhiên cảm hứng thôi, thế nào.

Thẩm Hạo mong đợi nói.

Thần kỳ quá, những bức tranh về các cô gái này, cứ như những tuyệt sắc giai nhân sống động vậy, mỗi người đều tiên khí lả lướt.

Còn có thơ của Lý Bạch, không hiểu sao, tôi nhìn nhiều lại có cảm giác tim đập thắt lại.

Tiêu Nhiên đột nhiên có chút sợ hãi nói.

Chắc là cậu nghĩ nhiều rồi, 23 bức thư họa đều ở đây, tổng cộng bao nhiêu tiền tôi sẽ chuyển cho cậu.

Tiêu Nhiên: Tiền thì thôi, không đáng bao nhiêu.

Giá dán thư họa bình thường, một bức cũng chỉ vài trăm tệ, tốt hơn thì khoảng 500 tệ, đắt nhất thì 3000 tệ trở lên, cộng lại cũng chưa đến 7 vạn, chuyển tiền gì chứ.

Anh mua xe còn cho thêm hai mươi vạn rồi.

Vậy cậu cứ liệu mà làm.

Được rồi Hạo ca.

Cái đó Hạo ca, anh có thể giúp tôi viết một bức thư pháp nữa được không, tôi cảm thấy những bức thư họa của anh thật sự quá đỉnh, càng nhìn càng nghiện.

Tiêu Nhiên mong đợi nói.

Được, không thành vấn đề.

Thẩm Hạo cầm bút liền viết: Đức dày chở vật, quân tử tự cường không ngừng nghỉ.

Viết xong, Tiêu Nhiên nhìn mà không muốn rời tay, càng nhìn càng ưng ý.

Tốt, đa tạ Hạo ca, đa tạ Hạo ca.

Vậy thì nhanh đi dán thư họa đi.

Vâng Hạo ca, anh yên tâm, người tìm tuyệt đối không có vấn đề, người dán thư họa là cấp chuyên gia.

Nói xong, Tiêu Nhiên cho những bức thư họa này vào một chiếc hộp gỗ, cẩn thận từng li từng tí sợ làm xước hay va chạm.

Sau khi Tiêu Nhiên đi, Thẩm Hạo cũng khó khăn lắm mới được thư giãn.

Bình thường không vẽ thư họa bao giờ, may mà kỹ thuật không bị mai một.

Những nét chữ này đều ẩn chứa kiếm đạo, nếu đặt ở thế giới võ hiệp, đó tuyệt đối là sự tồn tại vô địch.

Người có thiên phú ngút trời đều có thể tự sáng tạo một bộ kiếm

pháp.

Nhưng đặt ở thế giới đô thị thì tuyệt đối không có khả năng này, hoàn toàn không có môi trường sống, không có linh khí, cảm ngộ cái khỉ gì chứ.

Rất nhanh, Tiêu Nhiên mang theo những bức thư họa tìm một lão chuyên gia đã nghỉ hưu, tổ tiên anh ta chuyên dán thư họa.

Đồng thời cũng phục chế một số bức thư họa cũ.

Khi nhìn thấy những bức thư họa Tiêu Nhiên mang ra, mắt ông ta sáng rực.

Quan sát kỹ lưỡng một lúc lâu, không kìm được cảm thán: Tranh đẹp, chữ đẹp, đều là tuyệt phẩm.

Không ngờ bây giờ vẫn còn có người có thể viết ra được những nét chữ linh khí như vậy.

Khí thế hùng tráng của những nét chữ này thậm chí khiến người ta sợ hãi.

Nhìn những bức thư họa này, tôi lại có cảm giác mình đang đối mặt với thần linh vậy, thật không thể tin nổi.

Ông Ngô, những bức thư họa này dán xong đại khái mất bao lâu.

Ít nhất một tháng.

Vậy được rồi, bao nhiêu tiền ạ.

Tiêu Nhiên, tôi có thể không lấy một xu nào, cậu có thể mời người viết thư họa này viết cho tôi một bức được không.

Tôi nguyện ý trả giá cao, những bức thư họa này quá đáng để sưu tầm.

Không thể nào, ông đừng nghĩ nữa.

Tiêu Nhiên từ chối.

Với sự hiểu biết của cậu ta về Thẩm Hạo, anh ta tuyệt đối không thể vì tiền mà viết cho người khác.

Hơn nữa, Thẩm Hạo có thiếu tiền sao.

Ông Ngô còn muốn nói gì đó, liền bị Tiêu Nhiên ngắt lời: Đừng nói nữa, bất kể điều kiện gì cũng sẽ không viết cho người khác đâu.

Nói xong, Tiêu Nhiên đặt những bức thư họa xuống rồi quay người rời đi.

Ngày thứ ba, biệt thự mới cũng đã được dọn dẹp sạch sẽ, mọi thứ đều đã sẵn sàng.

Thẩm Hạo cũng chính thức chuyển nhà.

Biệt thự mới diện tích lớn hơn, nhiều phòng hơn, trang trí cũng sang trọng hơn.

Ở thì thoải mái.

Trương Mạt cũng từ kinh đô vội đến, điều này cũng coi như chúc mừng niềm vui tân gia của Thẩm Hạo.

Tiêu Nhiên, Đường Lập Dương cũng đến chúc mừng.

Còn về việc chuyển nhà, Thẩm Hạo không hề phô trương, chỉ thông báo cho vài người thân quen này.

Do sự xa hoa của biệt thự Thẩm Hạo, mọi người cũng không tặng quà rẻ tiền.

Trương Mạt lấy ra một bức thư họa đưa cho Thẩm Hạo.

Tiêu Nhiên mở ra nhìn một cái, vẻ mặt khó tin, nhìn con dấu giám định của Càn Long và lời đề tặng của Quách Mạt Nhược.

Tiêu Nhiên trợn tròn mắt nhìn Trương Mạt, kinh ngạc nói: Trời ạ,

cô bạn này, hóa ra lại là bút tích Thiên Tự Văn của Tống Huy Tông theo lối Thọ Kim Thể.

Cái này trị giá 1,3 tỷ tệ cơ đấy.

Giá này là giá đấu giá vào năm 2011.

Đặt vào hiện tại, bức Thiên Tự Văn này chắc chắn phải khoảng 2 tỷ tệ.

Bức Thiên Tự Văn này được Tống Huy Tông sáng tác vào năm 1104, khi ông 22 tuổi, đúng vào thời kỳ khí phách hăng hái.

Năm đó, đại quân Bắc Tống đã diệt nước Thổ Phiên Tông Khách, Tống Huy Tông ban thưởng cho vị nguyên soái xuất chinh khi đó.

Theo lời Tiêu Nhiên thao thao bất tuyệt, mọi người cũng hiểu được giá trị của bức Thiên Tự Văn này.

Chương 424

Nghe vậy, mọi người đều tò mò nhìn bức thư họa này.

Đặc biệt là con dấu giám định của Càn Long, không thể sai được.

Hơn nữa, bức tranh này hẳn là thật.

Dù sao với thân phận của Trương Mạt, đương nhiên sẽ không làm giả.

Trong lòng Đường Lập Dương chấn động, vẻ mặt khó tin.

Chỉ là một bữa tân gia, tặng một hai triệu cũng hiểu được.

Nhưng tặng một bức bút tích của Tống Huy Tông trị giá gần 200 triệu, cái này có hơi quá đáng rồi không.

Vậy thì chỉ có một khả năng, Trương Mạt thích Thẩm Hạo.

Hơn nữa là loại đơn phương tương tư, thậm chí không quan tâm Thẩm Hạo có bao nhiêu cô gái.

Nghĩ đến đây, Đường Lập Dương hít sâu một hơi khí lạnh.

Một Tiêu Băng, một Hạ Ny, một Trương Mạt, đều là những nhân vật quyền quý hàng đầu.

Vậy mà đều nguyện ý ủy thân cho Thẩm Hạo.

Nếu chỉ là đơn thuần thầm yêu thì thôi, nhưng giờ đây đã công khai bày tỏ thái độ muốn làm tiểu thiếp cho Thẩm Hạo, điều này thật quá khủng khiếp.

Chỉ có thể nói sức hấp dẫn của Thẩm Hạo thật sự quá lớn.

Đường Lập Dương không dám tưởng tượng, nếu các bậc trưởng bối của ba gia tộc biết sự tồn tại của Thẩm Hạo, thì hậu quả sẽ thế

nào.

Lúc này Hạ Ny cũng mở một chiếc hộp.

Mọi người chỉ thấy, bên trong đặt một món đồ sứ.

Cổ thẳng thô to, bụng tròn đầy đặn, tổng thể toát lên vẻ khí phách hùng vĩ, cao khoảng năm mươi centimet.

Tiêu Nhiên cầm lên, nhìn phần đế, có bốn chữ viết nghiêng Đại Thanh Ung Chính Niên Chế.

Cô ta kinh ngạc thốt lên: Hay quá, Bình Thiên Cầu gốm sứ men lam vẽ rồng và mây đỏ thời Thanh Ung Chính ngự chế, năm 2019 đã được giao dịch với giá 1472 tỷ tệ.

Đường Lập Dương cũng nhướng mày, Đúng là có tiền thật.

Mấy người tặng quà như vậy, mỗi người một món đắt hơn, thế này thì quà của anh ta làm sao mà mang ra được.

Có ai tặng quà kiểu này đâu.

Còn Lục Khiết ở bên cạnh cũng run rẩy trong lòng.

Trời ạ, một bức tranh hai trăm triệu, một cái bình gần 150 triệu, cái này còn dọn dẹp kiểu gì đây.

Tay cô run rẩy.

Mọi người cũng bị sự hào phóng của Trương Mạt và Hạ Ny chấn động.

Ngay sau đó, ánh mắt Tiêu Nhiên nhìn về phía Tiêu Băng.

Trương Mạt và Hạ Ny đều tặng quà lớn, là bạn thân của Tiêu Băng, món quà cô ấy tặng cũng không thể quá keo kiệt được.

Tiêu Băng vô ngữ trừng Trương Mạt và Hạ Ny một cái.

Được rồi, được rồi, chơi kiểu này phải không.

Đều muốn vượt mặt đối phương đúng không.

Cô thở phào nhẹ nhõm, may mà cô đã chuẩn bị kỹ lưỡng.

Tiêu Băng cũng mở hộp của mình, bên trong đặt một chiếc bát sứ.

Khi Tiêu Nhiên nhìn thấy chiếc bát này, khóe miệng bắt đầu co giật, vẻ mặt đau khổ.

Cậu ta chỉ cảm thấy cô ruột mình thật là phá của, thứ này mà cũng nỡ lòng tặng sao.

Đường Lập Dương nhìn Tiêu Nhiên vẻ mặt rối rắm, khóe miệng co giật, quan tâm hỏi: Tiêu Nhiên không sao chứ.

Ồ, không sao.

Tiêu Nhiên vội vàng lắc đầu.

Nhìn Thẩm Hạo tùy ý nhận lấy chiếc hộp từ tay Tiêu Băng, Tiêu Nhiên cho rằng Thẩm Hạo không biết giá trị của thứ này.

Vội vàng giải thích: Hạo ca, anh cẩn thận đấy.

Chiếc bát này không phải là bát ăn cơm đâu.

Đây là chiếc Bát lớn men lam vẽ cá và tảo thời Minh Tuyên Đức, bất kể về họa tiết, kỹ thuật vẽ, hình dáng, trên đời không ai có thể sánh bằng.

Đúng là đồ tốt.

Hai chiếc bát Tuyên Đức vẽ cá và tảo tương tự chỉ được lưu giữ tại Bảo tàng Cố cung ở Loan Loan, mà kích thước của hai chiếc đó đều nhỏ hơn chiếc này.

Chiếc này tại phiên đấu giá mùa xuân của Tô Phú Bỉ ở Hương Cảng đã được giao dịch với giá khoảng 2,04 tỷ tệ, phá vỡ kỷ lục đấu giá bát men lam thời Minh.

Nhìn lớp men xanh thẳm bên ngoài, cùng những họa tiết này, thật sự tuyệt đẹp và mãn nhãn, ánh sáng dịu dàng và đáng yêu.

Tiêu Nhiên nói với vẻ luyến tiếc.

Đường Lập Dương đã như bị sét đánh ngang tai.

Anh ta vô ngữ, mấy người chơi át chủ bài như vậy, quà của anh ta còn tặng kiểu gì đây.

Hay thật, chuyển nhà một cái, lập tức có được nhiều bảo vật cấp quốc gia như vậy, đúng là có tiền.

Trương Mạt và Hạ Ny vô ngữ lườm Tiêu Băng một cái.

Được rồi, được rồi, chơi kiểu này phải không.

Đều muốn đè bẹp đối phương phải không.

Lục Khiết hô hấp dồn dập, cái này làm sao mà cô dọn dẹp đây.

Tay cô run rẩy.

Đường Lập Dương vẫn mang quà ra, anh ta không hào phóng đến thế.

Món quà anh ta tặng là một chậu lan, loại Cúc vàng sa thụ là một danh phẩm trong các loại lan nhiều cánh.

Hoa cánh xếp thành hình bông cúc, từng lớp chồng lên nhau, như một cây cúc đang nở rộ, vì thế mà có tên.

Đó là món Đường Lập Dương mua với giá năm mươi vạn trong thời gian hội chợ lan.

Bây giờ dường như hơi khó mà mang ra tặng.

Thẩm Hạo không quan tâm đến tiền, cười nhận lấy.

Ở Linh Vân Đại Lục, kỳ hoa dị thảo nhiều vô kể, chậu lan này thật sự không lọt vào mắt anh, nhưng người khác tặng, Thẩm Hạo sao có

thể từ chối.

Anh cười nói: Chậu lan này thật sự không tệ.

Tiêu Nhiên cười nói: Đây là tôi và Dương ca mua ở hội chợ lan, năm mươi vạn.

Nói xong, Tiêu Nhiên cũng tặng quà của mình.

Một bức điêu khắc hổ phách màu đỏ.

Đây là điêu khắc hổ phách thời Thanh Càn Long, Hỉ Thượng Mi Sao Bình Bình, chúc Hạo ca hồng phúc tề thiên.

Không tệ, rất đẹp, có lòng rồi.

Cái này của tôi mới có 100 vạn, so với cô ruột tôi thì kém xa rồi.

Tiêu Nhiên nói với giọng chua lè.

Ánh mắt Tiêu Băng quét qua một cái, Tiêu Nhiên sợ hãi lập tức ngậm miệng.

Thẩm Hạo đối với giá trị của những thứ này, không có quá nhiều cảm xúc, cười nói: Được rồi, mọi người ngồi đi.

Hôm nay không có gì khác, chỉ ăn một ít thịt nướng, ăn một ít trái cây, uống một ít trà.

Vậy thì thật có phúc.

Mắt Đường Lập Dương sáng lên.

Thịt nướng ở chỗ Thẩm Hạo đúng là tuyệt đỉnh ở trong nước.

Không, phải nói là tuyệt đỉnh thế giới mới đúng.

Lúc này, Lục Khiết mới kéo Lục Đình Đình đang ngây người rời đi.

Hôm nay Lục Đình Đình coi như đã mở mang tầm mắt.

Trời ạ, thế giới của người có tiền là như thế này sao.

Một chậu hoa vài trăm ngàn, một bức tranh, một cái bát đã hai trăm triệu.

Cái này làm bằng vàng sao.

Vàng còn không đáng giá như vậy.

Trương Mạt, Hạ Ny, Tiêu Băng chạy vào bếp giúp Lục Khiết nướng thịt.

Tiêu Băng: Hai cô giỏi ghê.

Cô cũng vậy thôi.

Trương Mạt và Hạ Ny đồng thanh nói.

À, tôi là vì biết tính nết hai cô nên mới chuẩn bị trước.

Trùng hợp ghê, tôi cũng đoán được tính nết của cô.

À, tôi còn chẳng biết hai cô.

Ba cô bạn thân chơi với nhau lâu, đương nhiên biết tính cách của nhau.

Quan hệ là quan hệ, cạnh tranh là cạnh tranh.

Chương 425

Ai cũng có tính cách mạnh mẽ.

Ba cô gái nhìn nhau, đều hừ lạnh một tiếng, rồi ai làm việc nấy.

Bình thường họ được nuông chiều từ bé, những việc này thật sự không làm được.

Nhưng cũng không kiểu cách, trong lòng đều vui vẻ.

Dù sao cũng là nửa chủ nhân của nhà.

Rất nhanh, thịt đã nướng xong.

Thịt thơm lừng, khiến người ta thèm ăn.

Gia vị đều là loại gia vị nướng mua sẵn, không có gì đặc biệt.

Nhưng mọi người ăn rất ngon miệng.

Thịt nướng này thật sự khiến người ta nhớ mãi không quên.

Ăn mãi không chán, đáng tiếc bên ngoài căn bản không mua được.

Nếu mà mua được thì chẳng phải đầy đường rồi sao.

Chủ yếu vẫn là nguyên liệu tươi ngon.

Một bữa thịt nướng mọi người ăn rất vui vẻ.

Tiếp đó Thẩm Hạo lại lấy ra mười mấy quả đào, mời mọi người thưởng thức.

Nhìn thấy đào, mấy người cũng sáng mắt.

Loại đào này cắn một miếng giòn tan, vừa thơm vừa ngọt, đừng thấy quả to mà chỉ ăn vài miếng đã hết.

Trong số mọi người, chỉ có Lục Đình Đình là lần đầu tiên ăn đào.

Lục Khiết không để Lục Đình Đình ở phòng khách, mà để con bé ở trong bếp.

Trong bếp, Lục Đình Đình ôm quả đào khẽ cắn một miếng, đôi mắt đẹp sáng lên.

Chỉ cảm thấy quá ngon.

Mẹ, đây là đào gì mà ngon thế.

Cái này hình như là nhập khẩu từ Thái Lan thì phải.

Đắt lắm đúng không.

Lục Đình Đình vừa thích thú ăn vừa tiện miệng hỏi.

Cũng khá đắt đấy, một quả hình như hơn tám mươi ngàn.

Tay Lục Đình Đình cứng đờ, trợn tròn mắt nói: Mẹ, mẹ chắc chắn là nhân dân tệ chứ không phải won Hàn Quốc chứ.

Đúng là nhân dân tệ, tám mươi ngàn hình như còn không mua được.

Thôi được rồi, nhanh ăn đi, sao mà nói nhiều thế.

Lục Khiết tiện miệng nói.

Nếu là trước kia, Lục Khiết cũng sẽ kinh ngạc, nhưng bây giờ định lực của Lục Khiết đã mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Lục Đình Đình nhìn nửa quả đào còn lại, thầm tặc lưỡi, giờ khắc này, con bé mới thật sự cảm nhận được thế nào là có tiền.

Thịt nướng và đào ăn xong, Thẩm Hạo lại pha trà linh cho mấy người uống.

Uống xong một cách thích thú, Tiêu Nhiên và Đường Lập Dương mới rời đi.

Chỉ còn lại Tiêu Băng, Trương Mạt, Hạ Ny.

Thẩm Hạo nói: Ừm, biệt thự này không nhỏ, mỗi người các cô chọn một phòng đi.

Nghe vậy, Tiêu Băng và Hạ Ny cười ngọt ngào: Cảm ơn ông xã.

Cảm ơn Hạo ca.

Trương Mạt có chút ngượng ngùng, không biết nói thế nào, cô cũng không dám chắc căn phòng Thẩm Hạo nói có phần của mình không.

Tiêu Băng và Hạ Ny không cho Trương Mạt thời gian suy nghĩ.

Hai cô gái mỗi người một bên kéo Trương Mạt lên thang máy.

Lên đến tầng ba, ba cô gái đều chọn một căn phòng hướng dương.

Trương Mạt có chút ngượng nghịu nói: Tôi chọn phòng có hợp không.

Có gì mà không hợp chứ, sớm muộn gì cũng vậy thôi.

Đúng vậy, tôi thấy chọn ngày không bằng gặp ngày, ngay hôm nay là tốt nhất rồi.

Hạ Ny nói.

Không sai, cô đã có quyết định này rồi, còn sợ gì nữa.

Lang có tình, thiếp có ý.

Cô chuẩn bị sẵn sàng đi, lát nữa bảo ông xã qua.

Trương Mạt mặt đỏ bừng, có chút căng thẳng: A, ngay hôm nay sao, cần nhanh như vậy sao.

Cô mà cứ chần chừ thế này, thì không biết đến bao giờ mới xong.

Đúng vậy, rèn sắt phải rèn khi còn nóng, tình cảm cũng vậy, một khi đã nguội rồi thì có hâm nóng lại cũng khó.

Trương Mạt nghe tôi này, cơ hội là để nắm bắt.

Tiêu Băng, Hạ Ny hai người, cô một câu tôi một câu.

Nói đến mức Trương Mạt vô thức gật đầu.

Thế mới đúng, thống nhất chiến tuyến, sau này mới là bạn thân tốt.

Vậy tôi phải làm thế nào đây, chuyện này, có chút không hiểu.

Hạ Ny cười hắc hắc: Không cần cô hiểu, sự ngây ngô đúng lúc mới khiến đàn ông si mê.

Đồ đáng ghét.

Thôi được rồi, cô chuẩn bị sẵn sàng đi, tôi đi nói với ông xã đây.

Tiêu Băng nói xong liền vội vã rời đi.

Cô làm việc luôn nhanh gọn dứt khoát.

Nói làm là làm.

Hạ Ny thì thầm vào tai Trương Mạt những chuyện không nên nói trước mặt trẻ con.

Nghe xong Trương Mạt mặt đỏ bừng tai nóng.

Tầng một, Lục Khiết và Lục Đình Đình đang thu dọn đồ đạc.

Lục Khiết nhìn những bức cổ vật, thư họa trên kệ tủ phòng khách, bên ngoài thậm chí còn không có một tấm kính bảo vệ.

Cô nhỏ giọng nói với Thẩm Hạo: Ông chủ, những món đồ cổ này quý giá như vậy, để ở đây nguy hiểm quá.

Thẩm Hạo nói: Chỉ một việc, cứ để ở đây là được.

Vậy thì nên lắp kính lên tủ trưng bày đi ạ, hơi nguy hiểm, lại còn chống bụi nữa.

Lục Khiết vẫn không yên tâm nói. dù sao, giá trị của những cổ vật này quá lớn.

Thẩm Hạo bình tĩnh: Tạm thời cứ để đó.

Nghe Thẩm Hạo nói vậy, Lục Khiết cũng không dám khuyên nhiều.

Trong lòng quyết định, sau này dọn dẹp nhất định phải thật cẩn thận.

Còn Thẩm Hạo nhìn cái tủ trưng bày rộng lớn, chỉ có vài món đồ như vậy, quả thật có hơi ít.

Cần phải trưng bày thêm vài món nữa.

Cổ vật tuy quý, nhưng bày ở phòng khách cũng không đẹp lắm.

Còn về việc lau dọn thì hoàn toàn không cần, Thẩm Hạo lát nữa sẽ đặt một trận trừ bụi trong biệt thự là xong.

Về phần cổ vật, Thẩm Hạo cũng không định để ở đây, để ở thư phòng là được.

Lúc này, Tiêu Băng cười tủm tỉm đi xuống.

Nàng ngồi cạnh Thẩm Hạo, khuôn mặt tuyệt mỹ tựa vào vai hắn.

Chồng ơi, em có chuyện muốn nói với anh.

Ừm, chuyện gì.

Tối nay anh ngủ phòng Trương Mạt đi.

Thẩm Hạo nhướng mày, cười nói: Cô ấy nghĩ thông rồi à.

Vâng.

Vậy được thôi, anh sẽ miễn cưỡng vậy.

Hừ, anh được lợi còn làm bộ làm tịch nữa.

Màn đêm buông xuống, đêm cuối thu đã có chút se lạnh.

Trong phòng ngủ, Trương Mạt tim đập thình thịch.

Bỗng nhiên có chút sợ hãi, lại có chút lo lắng.

Nàng cũng không biết tương lai sẽ ra sao.

Đột nhiên, một tiếng bước chân truyền đến.

Khiến Trương Mạt căng thẳng cả người.

Cạch một tiếng.

Cửa phòng mở ra, Thẩm Hạo phong thần tuấn lãng đẩy cửa bước vào.

Nỗi lo lắng trước đó bỗng nhiên biến mất.

Chỉ còn lại sự hồi hộp.

Nàng cũng là người dám nghĩ dám làm, đã quyết định một chuyện thì sẽ hạ quyết tâm thực hiện.

Gió tây bắc cuối thu vốn luôn cuồng bạo và hung hãn.

Tiếng gió gào thét ngoài cửa sổ vang vọng không ngừng.

Ngày hôm sau, khi Trương Mạt tỉnh dậy thì đã là giữa trưa.

Khi xuống lầu, nàng phát hiện trong biệt thự không có mấy người.

Lục Khiết nhìn thấy Trương Mạt, cười nói: Đói rồi phải không, tôi làm chút đồ ăn cho cô nhé.

Mọi người đâu rồi.

À, họ đều ra ngoài rồi, ông chủ đi chợ mua cá rồi.

Mua cá.

Ông chủ nói, biệt thự quá lớn, trống trải quá, đi mua vài con cá chép cảnh về nuôi, biệt thự phải có núi có nước.

Ừm, biết rồi.

Trương Mạt cô ăn gì, tôi làm cho.

Vừa nhắc đến đồ ăn, Trương Mạt cũng phát hiện bụng mình đói sôi ùng ục, tối qua cũng là một số hoạt động thể lực.

Được, làm cho tôi một tô mì nhé, cảm ơn chị Lục.

Khách sáo làm gì, có ngay đây.

Trương Mạt vịn tay vịn cầu thang, từng bước từng bước chậm rãi đi xuống.

Mỗi bước đi, cặp mày ngài lại hơi nhíu lại.

Không có ai khác, chỉ có mình nàng ngồi trong phòng khách, vô vị lướt TikTok.

Lúc này, Lục Khiết trong bếp đột nhiên nói: À đúng rồi, ông chủ để đồ cho cô trên bàn trà kìa.

Nghe vậy, Trương Mạt nhìn lọ ngọc đặt trên bàn.

Tò mò mở ra xem.

Chỉ thấy bên trong có hai viên đan dược.

Chương 426

Đổ đan dược vào lòng bàn tay, một mùi hương dược liệu thơm ngát xộc vào mũi.

Đầu óc cũng tỉnh táo vài phần.

Vừa định gọi điện hỏi Thẩm Hạo, đây là cái gì.

Bỗng nhiên nhớ ra Hạ Ny hôm qua đã nói nhỏ bên tai nàng.

Chẳng lẽ đây chính là Trú Nhan Đan và Thông Tuệ Đan.

Nghĩ đến đây, Trương Mạt uống cả hai viên đan dược.

Vừa vào miệng liền tan chảy, một luồng khí mát lạnh ập đến.

Toàn thân mỗi tế bào đều đang nhảy múa.

Vết thương trên người cũng biến mất, thật kỳ diệu.

Bỗng nhiên cảm thấy cánh tay hơi ngứa, vô thức gãi gãi.

Khi nhìn thấy lớp da chết dưới móng tay, nàng sửng sốt.

Trên cánh tay, có một vết sẹo bằng ngón tay cái, bị bỏng hồi nhỏ.

Bây giờ lại biến mất, nàng cứ nghĩ là ảo giác.

Vô thức dùng tay vuốt vuốt, giống như lớp bùn đất trên người, vừa vuốt là rơi xuống.

Điều này.

Nhìn lọ ngọc trên bàn trà, Trương Mạt mới xác định đan dược này thần kỳ.

Không tự mình cảm nhận, tuyệt đối sẽ không tin trên đời có đan dược thần kỳ như vậy.

Trong lòng nhất thời kinh ngạc không thôi.

Đột nhiên, một tiếng chuông điện thoại vang lên, làm nàng giật mình.

Nhìn thấy cuộc gọi đến là nhị cữu, Trương Mạt ngượng ngùng bắt máy.

Tiểu Mạt, cuốn Thiên Tự Văn của Tống Huy Tông có phải cháu lấy không.

Ôi chao, nhị cữu thật lợi hại, cái này cũng bị chú phát hiện ra.

Cháu thiếu tiền thì nói với nhị cữu, lấy bức họa làm gì chứ.

Cháu tặng người rồi ạ.

Cái gì.

Ai mà trâu bò vậy, lại cần cháu tặng quà, còn tặng đồ quý giá như vậy.

Hắc hắc, không phải bạn trai cháu đấy chứ.

Nhị cữu đừng quản nữa, sau khi về cháu sẽ mang trà ngon về cho chú.

Trà vớ vẩn gì, có giá trị bằng Thiên Tự Văn à, chậc chậc, người ta nói con gái lớn là hướng ngoại quả không sai.

Hừ, chú mà cứ như vậy, cháu sẽ mách ông ngoại đấy.

Cháu.

được, Tiểu Mạt đừng giận, nhị cữu sai rồi, chủ yếu là sợ cháu bị lừa.

Ai dám lừa cháu chứ.

Cũng đúng, đã là Tiểu Mạt lấy rồi thì chú không nói nữa.

Ngày mai là sinh nhật ông ngoại cháu, nhớ về sớm nhé.

Đừng có yêu đương mù quáng, mà đem hết mọi thứ cho bạn trai cháu.

À đúng rồi, ngày mai cháu đưa bạn trai cháu về luôn đi.

Mọi người trong nhà đều muốn gặp, cũng giúp cháu xem xét.

Bạn trai nào, cháu sao nghe không hiểu.

Haha, Tiểu Mạt, chú nhìn cháu lớn lên đấy.

Cháu còn muốn lừa chú.

Cháu tặng là Thiên Tự Văn của Tống Huy Tông, chú có thể không tra sao.

Tên biệt thự đó chú cũng đã tra rồi, gọi là Thẩm Hạo phải không.

Nhị cữu chú lúc nào lại lắm chuyện như vậy, chú mà dám nói linh tinh, cháu sẽ không để yên đâu.

Nói xong, Trương Mạt cúp điện thoại.

Má nàng đỏ bừng.

Không ngờ nhị cữu lại biết chuyện.

Trương Mạt đoán, nhị cữu gọi điện chỉ để xác nhận thân phận của Thẩm Hạo.

Thật phiền phức mà.

Trong bếp, Lục Khiết bưng một tô mì trứng cà chua đi ra.

Mì làm không ngon lắm, cô ăn tạm nhé, nếu không thích thì tôi giúp cô gọi đồ ăn ngoài.

Chị Lục khách sáo quá, mì của chị rất thơm, ngon hơn nhiều so với suất ăn công sở của tôi.

Có khi tăng ca chỉ có thể ăn mì tôm.

Còn thịt nướng hôm qua nữa, cô chờ chút, tôi hâm nóng lại cho.

Cảm ơn chị Lục.

Có lẽ là đói, hoặc có lẽ là tài nghệ của Lục Khiết tốt, một tô mì, Trương Mạt rất nhanh đã ăn sạch.

Sau khi ăn xong, chỉ cảm thấy toàn thân dính dính.

Vội vàng đi tắm.

Sau khi tắm rửa xong, nhìn mình trong gương.

Làn da mịn màng, như ngọc sứ.

Trương Mạt kinh ngạc không thôi.

Nàng cũng đã hiểu vì sao Hạ Ny và Tiêu Băng lại có làn da đẹp như vậy.

Hừ, đồ tốt đều giấu giếm là phải không.

Lúc này, Thẩm Hạo dưới lầu cũng đã về.

Hắn mua một cái bể cá cực lớn.

Bên trong mua năm con cá chép cảnh, đen, đỏ, trắng, vàng đủ các màu.

Tuy giá trị không cao, nhưng trông rất vui mắt.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo dùng năm khối linh thạch, đơn giản bố trí một Tụ Linh Trận trong biệt thự.

Những con cá chép ban đầu bơi lững lờ, dường như cũng trở nên hoạt bát hơn.

Trương Mạt nghe thấy động tĩnh, cũng mặc quần áo đi xuống.

Khoảnh khắc nhìn thấy Thẩm Hạo, nàng vẫn có chút ngượng ngùng đỏ mặt.

Cười tủm tỉm đi đến, Chồng ơi.

Thẩm Hạo cười cười, kéo Trương Mạt nói: Đan dược ăn rồi chứ.

Vâng, cảm thấy thế nào.

Vô cùng thần kỳ.

Vậy là được rồi.

Trương Mạt nhìn Thẩm Hạo đang cho cá ăn, do dự rồi khẽ nói: Chồng ơi, nhị cữu em hình như đã phát hiện chuyện của chúng ta rồi.

Thẩm Hạo không bận tâm nói: Phát hiện thì phát hiện thôi, sợ gì chứ.

Đừng nói người nhà Trương Mạt, ngay cả người nhà Hạ Ny và Tiêu Băng cũng đã biết sự tồn tại của Thẩm Hạo.

Lần trước Tiêu Nhiên còn đặc biệt nhắc nhở Thẩm Hạo.

Nhưng không biết Tiêu Băng và Hạ Ny đã nói chuyện với người nhà như thế nào, cũng không tìm Thẩm Hạo.

Nhìn thấy Thẩm Hạo không tức giận, Trương Mạt mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó nói: Em có thể chiều nay phải đi rồi.

Sao mà vội vàng thế.

Thẩm Hạo khá bất ngờ.

Ngày mai là sinh nhật ông ngoại em, em phải về một chuyến.

Chồng ơi, cái đào đó còn không, em muốn tặng ông ngoại vài quả, coi như đào thọ.

Thứ này nhiều mà, lát nữa anh lấy cho em một thùng.

Với lại cho em vài gói trà nữa, chỉ tặng mỗi đào thì hơi mất giá.

Thịt đó có thể cho ba mẹ em nếm thử không.

Thịt thì có hơi kỳ cục không.

Thẩm Hạo vừa nghĩ đến sinh nhật ông ngoại Trương Mạt, Trương Mạt lại xách thịt, người không biết còn tưởng là mua một tảng thịt heo.

Ba mẹ em ăn, chứ có phải cho người khác ăn đâu.

À, vậy thì không sao.

Nói rồi, trong tay Thẩm Hạo xuất hiện một chiếc vòng tay phỉ thúy Đế Vương Lục.

Lại đây, đeo cái này vào.

Cảm nhận được xúc cảm mát lạnh trên cổ tay, Trương Mạt kinh ngạc không thôi.

Đây là vòng tay Đế Vương Lục sao.

Ừ, mỗi người đều có một cái, đây là của em.

Trương Mạt gật đầu, thứ này nàng cũng từng thấy.

Là món đồ mà các phú bà thích nhất.

Phỉ thúy thời Đường Tống gọi là bích ngọc, là loại ngọc quý, nhưng không phải chủ đạo, giới quyền quý chủ yếu chơi ngọc Hòa Điền.

Đến thời Thanh triều, vì Từ Hi Thái Hậu, phỉ thúy mới trở thành chủ đạo.

Mà phỉ thúy Đế Vương Lục loại thủy tinh thì càng hiếm có, để giữ chân các bà chủ giàu có hàng đầu, các thương gia đá quý lớn đều vắt óc tìm kiếm, cũng không có.

Thẩm Hạo đã làm thế nào mà mỗi người đều có một chiếc.

Cảm ơn chồng.

Thẩm Hạo tặng gì nàng cũng thích.

Tặng nàng chiếc vòng quý giá như vậy, chứng tỏ Thẩm Hạo có nàng trong lòng.

Tự nhiên muốn so sánh với vòng tay của Hạ Ny và Tiêu Băng.

Chương 427

Muốn xem ba người họ ai có cái đẹp hơn.

Cái máu hiếu thắng đáng chết lại nổi lên rồi.

Em ăn chưa.

Chị Lục làm mì cho em, vừa ăn xong.

Ừm, em chờ anh đi tìm chút thịt cho em.

Nói rồi Thẩm Hạo giả vờ đi xuống tầng hầm.

Đến Thiên Vũ bí cảnh, hắn trực tiếp giết một con yêu thú cảnh giới thứ nhất.

Lại lấy một cái thùng, bên trong chứa 20 quả đào.

Thêm vài gói trà loại một cân.

Sau đó mới quay về thế giới đô thị.

Cùng lúc đó, Tiêu Băng gọi Tiêu Nhiên đến văn phòng.

Tiêu Nhiên vẻ mặt nghi hoặc: Cô nhỏ gọi cháu đến làm gì.

Dượng cháu có đưa cho cháu một lạng trà không.

Dượng.

Tiêu Nhiên khóe miệng co giật.

Vẫn gật đầu nói: Dạ có, sao vậy ạ.

Giao ra đây.

Tiêu Băng trực tiếp thẳng thừng mở lời.

Cháu không giao, dựa vào đâu chứ.

Đây là anh Hạo cho cháu.

Hơn nữa, cô muốn uống thì đi hỏi anh Hạo ấy, hà tất phải tơ tưởng đến chỗ của cháu.

Tiêu Nhiên khó chịu nói.

Tiêu Băng trừng mắt nhìn hắn, lần nữa nói: Cháu nghĩ kỹ đi, đây không phải cô muốn, mà là ông nội muốn.

Ông nội muốn.

Ông muốn trà làm gì.

Tiêu Nhiên thắc mắc không hiểu.

Cháu nói xem vì sao ông nội đi lại nhanh nhẹn hơn rồi.

Miệng méo mắt lệch cũng khỏi rồi.

Cả người càng ngày càng khỏe mạnh hơn.

Tiêu Băng thản nhiên nói.

Không phải vì uống trà này đấy chứ.

Tiêu Nhiên kinh ngạc nói.

Vô nghĩa, đương nhiên là vậy rồi, cháu không giao ra cũng được, lát nữa cô sẽ gọi điện cho ba cháu.

Đừng mà, cháu giao ra không được sao.

Cháu không cần đưa cho cô, trực tiếp đưa cho ông nội là được.

Biết rồi.

Tiêu Nhiên vẻ mặt khó chịu nói. hắn còn định rủ mấy chiến hữu đến, cùng nhau thưởng thức nữa chứ.

Vẻ oai phong còn chưa khoe ra được, đã bị người ta cướp mất rồi sao.

Rời khỏi công ty, Tiêu Nhiên vẻ mặt uất ức.

Sau đó nghĩ đến Đường Lập Dương, lúc trước cũng đã đưa cho hắn một lạng trà, còn thừa lại chút ít không sao đâu nhỉ.

Lái xe đến viện điều dưỡng.

Khi nhìn thấy ông nội đang tập thái cực quyền, Tiêu Nhiên cũng cảm thấy trà này không quý giá đến thế nữa.

Gia tộc Tiêu thị phồn vinh, chẳng phải đều nhờ ông nội sao.

Trong nhà có một lão già, như có một bảo bối.

Tiêu Nhiên lại đây, lại đây, mau lại đây.

Ông cụ Tiêu Tùy Hồng nhìn thấy Tiêu Nhiên cũng cười tủm tỉm.

Bây giờ bệnh đã khỏi, cả người tâm trạng cũng tốt hơn.

Tiêu Nhiên: Ông nội, trà này biếu ông.

Nhìn gói trà trong tay Tiêu Nhiên, Tiêu Tùy Hồng rất vui mừng.

Cháu ngoan, mau ngồi xuống, trà này của cháu đến thật đúng lúc.

Ông nội ý gì ạ.

Tiêu Nhiên nghi hoặc.

Ông cựu chính ủy của ta ngày mai vừa tròn tám mươi tuổi, còn chưa biết tặng gì, trà này của cháu làm quà thì vừa đúng lúc.

Trà này quả thực là thần kỳ.

Hương trà tự nhiên thanh tân, sau khi pha hương thơm lan tỏa kéo dài, nước trà trong suốt sáng rõ, cực phẩm.

Quan trọng là, từ khi uống trà này, di chứng tai biến của ta hoàn toàn biến mất, thật quá thần kỳ.

Vừa hay lãnh đạo cũ bị phong thấp ở chân rất nặng, tặng trà này thì vừa đúng lúc.

Tiêu Tùy Hồng vẻ mặt kinh ngạc, hiển nhiên đánh giá rất cao trà này, đây tuyệt đối là loại trà ngon nhất mà ông từng uống, không chỉ một, quan trọng là còn rất tốt cho sức khỏe.

Tiêu Nhiên không để ý nói: Ông nội, trà này chỉ có một lạng, chút ít như vậy đủ ai uống chứ.

Nếu cái này mà mang đi tặng người khác, làm sao mà đưa ra tay được.

Người ta còn tưởng chúng ta xem thường họ chứ.

Tiêu Tùy Hồng trừng mắt nhìn Tiêu Nhiên: Đồ ngu xuẩn, trà cực phẩm như vậy, ta cũng là lần đầu tiên uống.

Sản lượng đương nhiên hiếm có.

Đại Hồng Bào đời đầu của cây trà mẹ Vũ Di Sơn mỗi năm sản lượng cũng chỉ khoảng sáu lạng.

Năm xưa lão nhân gia ở trường học tặng cho Ni Khắc Tùng cũng chỉ có bốn lạng.

Loại trà tên là Linh Vân Trà này, hương vị, hiệu quả đều nghịch thiên như vậy, một lạng trà đã là cực kỳ khó kiếm.

Sao lại bảo là không tặng ra tay được.

Hơn nữa, tặng là tặng một tấm lòng, cần là hiệu quả, thằng nhóc con như cháu hiểu cái gì.

Tiêu Nhiên muốn nói, dượng hắn có rất nhiều.

Nhưng hắn há miệng rồi lại thôi, vẫn không nói ra.

Bởi vì hắn cũng không biết loại trà này, Thẩm Hạo còn bao nhiêu.

Mặc dù trà không còn, nhưng chỉ cần ông già vui là được.

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo và Trương Mạt cùng nhau đi Kinh

Thành.

Nhưng Thẩm Hạo chuyển máy bay đi Siam, còn Trương Mạt thì về nhà.

Ở sân bay nhìn Thẩm Hạo lên máy bay, Trương Mạt mới về đến nhà.

Khi Trương Mẫu và Trương Phụ nhìn thấy Trương Mạt xách hơn mười cân thịt, vẻ mặt kỳ lạ.

Mạt Mạt cháu không sốt đấy chứ.

Trương Mẫu không dám tin hỏi. con gái mình từ bao giờ lại đi chợ vậy.

Trương Mạt cười nói: Thịt này là độc nhất vô nhị trên toàn cầu đấy, ba mẹ không muốn nếm thử sao.

Nghe con gái nói vậy, Trương Phụ cười cười: Được, vậy thì nếm thử tấm lòng hiếu thảo của Mạt Mạt.

Nghe Trương Phụ nói vậy, Trương Mẫu cũng không còn bận tâm nữa.

Dù sao con gái khó có được một tấm lòng hiếu thảo.

Dì Lưu, hôm nay ăn thịt này nhé.

Vâng, phu nhân.

Ngay sau đó gia đình ba người ngồi trong phòng khách.

Trương Mẫu cười nói: Nghe nói con có bạn trai rồi.

Vốn đang thảnh thơi uống trà, đọc báo, Trương Phụ đột nhiên ngồi thẳng người, tai cũng dựng lên, trong lòng vô cùng cảnh giác.

Đôi mắt đẹp của Trương Mạt lóe lên một tia ngượng ngùng, không ngờ cái miệng to của nhị cữu lại truyền nhanh đến vậy.

Nàng đảo mắt, chuyển chủ đề nói: Ông ngoại sinh nhật, sao hôm nay ba mẹ vẫn chưa qua đó, mọi năm đều sớm sớm qua giúp đỡ mà.

Đừng đánh trống lảng, nói chuyện chính.

Trương Mẫu nói.

Trương Phụ giả vờ đọc báo, ánh mắt lại thỉnh thoảng liếc nhìn Trương Mạt.

Hôm nay là đại thọ tám mươi của ông ngoại, đây mới là chuyện chính.

Con bé thối này, học được cách nói lèo rồi phải không, nhị cữu con đã kể hết cho mẹ rồi, con còn giả vờ với mẹ.

Cái Thẩm Hạo đó rốt cuộc là ai, lại khiến con tặng cả Thiên Tự Văn của Tống Huy Tông.

Con không phải bị tên tiểu bạch kiểm lừa đấy chứ.

Không được nói anh ấy là kẻ lừa đảo.

Trương Mạt bất mãn nói.

Nghe vậy, tay Trương Phụ run lên, trán gân xanh nổi thẳng.

Con gái còn chưa gì đã vội bảo vệ người ngoài rồi, đúng là áo bông bị lọt gió mà.

Thẩm Hạo tên tiểu tử thối đó là ai.

Không phải là kẻ lừa đảo chứ.

Dù Trương Mạt đã tặng Thiên Tự Văn, Trương Phụ cũng không tức giận.

Nhưng chuyện Trương Mạt bảo vệ Thẩm Hạo, ông không thể nhịn được, lồng ngực nóng ran.

Trương Mẫu nhìn dáng vẻ sốt ruột của con gái, hừ một tiếng:

Thẩm Hạo làm gì.

Làm kinh doanh hay trong thể chế.

Điều này khiến Trương Mạt bí bách, nàng thật sự không biết Thẩm Hạo làm gì.

Nhìn thấy biểu cảm của Trương Mạt, Trương Phụ không thể nhịn được nữa.

Đùng. một tiếng.

Ông đặt tờ báo mạnh xuống bàn ăn, thể hiện sự bất mãn của mình.

Con không phải là ngay cả anh ta làm gì cũng không biết đấy chứ.

Trương Mẫu cũng không dám tin nói.

Trương Mạt chợt nhớ ra, Thẩm Hạo hình như có việc kinh doanh ở Siam.

Rồi nghĩ đến đào, trà, nên nói: Anh ấy làm kinh doanh ngoại thương.

Trương Mẫu nghi ngờ nhìn Trương Mạt.

Chương 428

Ngoại thương.

Cụ thể là ngành nào, dịch vụ tài chính.

Thiết bị máy móc.

Năng lượng.

May mặc dệt may.

Trương Mạt lắc đầu.

Trương Mẫu: Thiết bị y tế.

Hàng xa xỉ.

Thực phẩm.

Trương Mạt yếu ớt nói: Chắc là tính nông sản.

Cái gì, nông sản.

Bán lương thực à.

Trương Mẫu chỉ cảm thấy xương lông mày giật giật.

Cũng không hẳn, là thịt hoặc trà, đào.

Trương Mạt.

Trương Phụ đã không thể nghe tiếp được nữa.

Những thứ này còn cần xuất nhập khẩu sao.

Con không phải bị lừa đấy chứ.

Trương Mẫu chợt nhớ đến cái thùng và thịt mà Trương Mạt mang về trước đó.

Thịt con mang về không phải là đặc sản địa phương mà Thẩm

Hạo đó mang cho con đấy chứ.

Lời này vừa nói ra, Trương Phụ cũng không nhịn được tức giận.

Ông cảm thấy con gái mình bị người ta lừa rồi.

Chỉ một thùng đặc sản địa phương, mà đã lấy mất trái tim của cô con gái bé bỏng rồi.

Sao có thể nhịn được chứ.

Hồ đồ, không phải kẻ lừa đảo thì là gì, chỉ dùng một chút đặc sản rẻ tiền mà đã lừa con xoay mòng mòng.

Trương Mạt không phục nói: Đừng mang kính râm mà nhìn người, đồ Thẩm Hạo tặng không phải là đào bình thường cũng không phải là thịt bình thường, đó đều là tuyệt phẩm.

Con còn dám bướng, thịt gì mà đặc biệt vậy.

Con nói xem, mẹ nghe.

Trương Phụ tức đến cười rồi.

Ba mẹ ăn rồi sẽ biết.

Trương Mạt biết giải thích vô ích, chỉ có ăn rồi mới biết chất lượng của những miếng thịt này tốt như thế nào.

Tôi không đói, tức đến no rồi.

Trương Phụ bất mãn nói.

Tôi cũng không đói.

Trương Mẫu cũng bĩu môi nói.

Cả hai đều nghĩ con gái mình bị người ta lừa.

Thấy vậy, Trương Mạt cũng im lặng.

Thế là nàng mở thùng ra, lấy hai quả đào từ bên trong.

Đặt trước mặt Trương Phụ và Trương Mẫu.

Anh ấy làm loại đào này, đây là đào của Siam, một quả hơn tám vạn.

Trương Mẫu hừ một tiếng: Đào gì mà tám vạn, con xem con còn là cán bộ mà, đã bị người ta lừa gạt đến mức nào rồi.

Ba mẹ không muốn lên mạng tìm thử sao.

Đào này ở quốc tế đều là hàng hiếm đó.

Trương Phụ: Được, tôi đi tìm ngay, nhất định sẽ khiến con tỉnh táo lại.

Thế là ông lấy điện thoại ra bắt đầu tìm kiếm, lần tìm này không sao cả, nhưng thật sự có tin tức về loại đào này.

Nhất thời không biết nói gì.

Trương Mẫu bên cạnh thấy Trương Phụ không nói gì, đẩy ông một cái nói: Ông bị câm rồi à.

Trương Mạt thì ngồi thẳng lưng.

Đồng chí lão Trương, có phải là không còn gì để nói rồi không.

Đột nhiên, mắt Trương Phụ sáng lên.

Lấy một bài báo ra nói: Con xem, công ty ở Siam kia tháng trước còn phát biểu tuyên bố, loại đào này đã bán hết từ lâu rồi, cái của con chắc chắn là giả.

Trương Mạt nói: Trước khi Triệu Đức Hán đến biệt thự vào buổi tối, ông ấy ở trong căn nhà cũ nát, ăn mì tương thập cẩm.

Miệng nói thanh liêm, đến biệt thự ông ấy sao lại mềm yếu thế.

Trương Phụ nhất thời không nói nên lời.

Trương Mẫu thì nhíu mày nói: Ý con là, đào này là thật.

Hình như là thật, kích thước hình dáng đều gần giống.

Thật giả ba mẹ ăn rồi sẽ biết.

Nghe vậy, Trương Mẫu hận rèn sắt không thành thép trừng mắt nhìn Trương Mạt.

Được, ăn thì ăn, tôi muốn xem, quả đào này chẳng lẽ là bàn đào trên trời, lại đáng giá tám vạn.

Nói xong, tức giận cầm lấy một quả đào, cắn rốp một miếng.

Chỉ quả đào này.

Trương Phụ đang thảnh thơi chờ đợi về sau, thế là thúc giục nói: Nói tiếp đi, để Mạt Mạt tỉnh táo lại.

Quả đào này thật sự đáng giá tám vạn.

Trương Mẫu nói xong, lặng lẽ ăn hết quả đào trong tay.

Trương Phụ.

Không tin tà, Trương Phụ cũng lấy một quả đào ăn.

Vốn mang theo định kiến, kết quả cắn một miếng, cả người ông lập tức ngoan ngoãn.

Lời Trương Phụ đến miệng rồi lại không nói nữa.

Ông rất muốn nói loại đào rác rưởi này, nhưng lời đến miệng lại nuốt xuống, thật sự không nói ra được.

Hương vị quả thật đáng giá.

Ngon hơn cả đào đặc cống.

Nhìn thấy ba mẹ không nói gì nữa, Trương Mạt lập tức tự tin lên.

Thế nào, không có vấn đề gì chứ.

Anh ấy kinh doanh rất lớn ở Siam, nhưng là người rất khiêm tốn,

đào này là sản phẩm của chính anh ấy.

Nghe vậy, Trương Phụ không nói gì nữa.

Một quả đào tám vạn, quả thật lợi hại.

Anh ta là người Siam sao.

Không phải, là người tỉnh Tần, làm kinh doanh ở Siam, thịt này bên ngoài căn bản không mua được, ba mẹ ăn rồi sẽ biết, không thua kém gì cá ngừ đại dương cờ xanh, hay thịt bò Kobe của Nhật.

Lần này Trương Phụ và Trương Mẫu không vội phản bác, ngon hay không, chỉ có ăn rồi mới có tư cách đánh giá.

Nhưng đối với thân phận của Thẩm Hạo, hai người vẫn còn đang chờ đợi.

Sẽ không vì Thẩm Hạo phát triển một loại đào mà đã nhìn hắn bằng con mắt khác.

Tỷ phú trăm tỷ còn không lọt vào ngưỡng cửa, huống chi là một nhân vật vô danh.

Chỉ vì một chút đào, một ít thịt, mà con đã tặng người ta Thiên Tự Văn sao.

Con lớn như vậy rồi, ba còn chưa thấy con mua cho ba một đôi găng tay.

Trương Phụ chua chát nói.

Trương Mạt chột dạ nói: Đương nhiên không phải rồi, Thẩm Hạo còn tặng em những thứ khác nữa, vòng tay này, với lại. với lại những thứ khác nữa.

Trương Mẫu vô thức nhìn thoáng qua chiếc vòng tay, sững sờ.

Cái Đế Vương Lục này.

Mẹ, mắt mẹ tinh thật đó.

Trương Mẫu kéo tay Trương Mạt lên, nhìn kỹ chiếc vòng tay.

Kinh ngạc nói: Quả thật là phỉ thúy Đế Vương Lục, xem ra con tìm cũng không phải kẻ ăn bám.

Kẻ ăn bám không thể kiếm được chiếc vòng tay tốt như vậy, cũng sẽ không nỡ tặng cho con.

Trương Mạt: Tất nhiên rồi, hừ, ba mẹ cứ tưởng con gái ngu ngốc chứ.

Nói rồi, Trương Mạt lấy ra một gói trà.

Trà này mới gọi là thần kỳ, còn có thể chữa bệnh nữa.

Mặt Trương Phụ lập tức xị xuống, Hồ đồ, Đồng chí Tiểu Trương, hãy nhớ thân phận của con.

Gia đình Trương ta đều là người duy vật, loại lời này con cũng tin sao, bao nhiêu năm tổ chức bồi dưỡng con, đều vứt bỏ sau tai hết rồi sao.

Trương Mạt: Ba không tin ba hỏi ông nội Tiêu xem, trước đây ông bị tai biến nặng như thế nào, bây giờ đứng dậy được rồi, cơ thể cũng khỏe hơn, chính là uống trà mà khỏi đấy.

Nghe vậy, Trương Phụ trong lòng không tin, ông cho rằng đó là vấn đề y tế.

Chắc chắn là đã chữa khỏi rồi, chỉ là khen loại trà này mà thôi.

Trương Mẫu thì tò mò, Trà này thật sự thần kỳ đến vậy sao.

Ông ngoại con bị phong thấp, chữa mãi không khỏi, nếu uống trà mà khỏi được thì tốt quá.

Trương Mạt đang ngồi trên sofa, không giải thích nhiều, trực tiếp

đứng dậy pha một ấm trà.

Khoảnh khắc nước nóng sôi sùng sục đổ vào, hương trà nồng đậm xộc thẳng vào mũi.

Mắt Trương Phụ sáng lên, không thể tin được nhìn lá trà trong cốc.

Những loại Long Tỉnh, Đại Hồng Bào cực phẩm đặc cống ông đều đã uống qua, những loại trà ông uống bên ngoài không có loại nào sánh bằng.

Nhưng trà này, ngửi một ngụm thôi đã thấy tinh thần vô cùng, cả người mệt mỏi đều tan biến hết.

Không kìm được mà tán thán: Trà ngon.

Khóe miệng Trương Mạt nhếch lên, vẻ đắc ý không thể che giấu.

Đồng chí lão Trương, ba phải tin khoa học, cho nên trà này ba đừng uống.

Trương Mẫu cầm cốc trà uống một ngụm, mắt sáng rực.

Cả người đều lâng lâng, dường như đang hòa mình vào thiên nhiên.

Mạt Mạt, mẹ thấy con nói đúng, trà này cực phẩm, cả người mẹ đều tinh thần hẳn ra.

Lúc này, nhân lúc không chú ý, Trương Phụ cầm cốc trà của Trương Mẫu nhấp một ngụm.

Cẩn thận thưởng thức, thảnh thơi nói: Trà ngon, thật không tệ, tiếc là nước hơi kém một chút, nếu là nước suối, thì còn tuyệt hơn nữa.

Trương Mạt: Đồng chí lão Trương, ba phải nhớ thân phận của ba.

Cùng một câu nói, trả lại, thật sự khiến Trương Phụ nghẹn họng không nói được gì.

Con bé chết tiệt, còn ghi thù với ba con, lát nữa mang trà này qua cho ông ngoại con.

Trương Mạt: Những thứ này đều là của ông ngoại cháu.

Nghe vậy, Trương Phụ vội vàng ho khan một tiếng, gõ gõ bàn nói: Nhiều đồ như vậy đều cho ông ngoại con sao.

Đồng chí Tiểu Trương, bao nhiêu năm gia đình tận tâm bồi dưỡng con, chẳng lẽ con không nhớ sao.

Con người ta nếu không biết ơn, con đường này dễ đi sai lắm.

Trương Mạt lườm một cái, sau đó lấy ra gói trà đã bóc dở.

Gói này cho Đồng chí lão Trương, gói này cho nhị cữu, gói này cho ông ngoại.

Trương Phụ Trương Chính Dân, do dự một chút nói: Cái đó, nhị cữu con thì thôi đi.

Trương Mẫu Lưu Thục Cầm bên cạnh không vui.

Chương 429

Hợp lại là ông uống được mà em trai tôi không uống được sao.

Không có, tôi không có ý đó, chủ yếu là Kiến Quân không thích uống trà.

À, chỉ có Trương Chính Dân ông thích uống trà à.

Chỉ miệng ông quý giá, ông quên rồi, năm xưa không phải Kiến Quân giúp ông giải quyết.

Được, coi như tôi chưa nói gì.

Trương Chính Dân cầm lấy trà liền chuồn vào thư phòng.

Trương Mạt bên cạnh mím môi cười trộm, hai người họ tách ra là tốt rồi.

Sau khi Trương Chính Dân đi, Lưu Thục Cầm lập tức nghiêm mặt nói với Trương Mạt: Nhớ kỹ, chưa xác định hôn sự thì không được gây ra án mạng, chuyện của con mẹ cũng không làm chủ được.

Đừng để gia đình khó xử.

Thôi thôi, chuyện cũ rích rồi, mẹ, mẹ đúng là lẩm cẩm.

Chúng ta khi nào thì đến nhà ông ngoại.

Chiều nay sẽ đi qua đó.

Ông ngoại con giờ này cũng không ở nhà.

Bây giờ bên đó đều là cấp dưới cũ của ông ngoại và một số lãnh đạo đến thăm hỏi.

Năm đội ngũ cộng lại, khắp nơi đều là người.

Người quá đông, vốn dĩ ý của hai ông cậu con là ở Điếu Ngư Đài,

ông ngoại con cảm thấy quá phô trương, nên ở Tây Sơn Tân Quán bên kia.

Ông ngoại con còn ra lệnh, không cho người nhà đến gây rối.

Lát nữa đến chiều, bà ngoại con sẽ gọi điện thông báo.

Biết rồi.

Một giờ sau, khi Trương Chính Dân và Lưu Thục Cầm ăn một miếng thịt, lập tức kinh ngạc vô cùng.

Họ thật sự chưa từng ăn qua.

Không thể không giơ ngón tay cái lên tán thưởng.

Trương Mạt ngẩng cao chiếc cổ trắng nõn, kiêu hãnh như một con công.

Cùng lúc đó, Tây Sơn Tân Quán bên này cũng vô cùng náo nhiệt.

Trong một phòng họp nhỏ, chỉ có bốn ông lão đầu tóc bạc phơ, đều mặc quân phục kiểu 71 trước đây.

Bốn người không ai khác, Tiêu Tùy Hồng ba của Tiêu Băng, Lưu Chấn Hoa ông ngoại của Trương Mạt, Hạ Bình Hòa ông nội của Hạ Ny, Trương Triều An ông nội của Trương Mạt.

Trong đó Trương Triều An và Lưu Chấn Hoa, quan hệ lúc đầu của hai người là quan hệ của Lý Nguyên Long và Triệu Cương.

Cũng vì thế mà kết thành thông gia.

Tuy nhiên, lúc đó thiếu cán bộ có trình độ học vấn cao, Lưu Chấn Hoa là sinh viên ưu tú của Yến Kinh, chỉ có thể chuyển ngành.

Nhưng cũng không tệ, từ Tả Đô Ngự Sử của Đô Sát Viện mà xuống.

Lão Tiêu, chuyện gì mà thần thần bí bí thế.

Hạ Bình Hòa vẻ mặt nghi hoặc.

Hắc hắc, ta mang cho lãnh đạo cũ một ít đồ tốt.

Lưu Chấn Hoa cười nói: Tiểu Hồng, thằng nhóc con lại giở trò gì thế, không phải nói di chứng tai biến của con rất nặng sao, miệng méo mắt lệch ăn cơm còn chảy ra ngoài.

Sao nhìn không giống chút nào.

Lãnh đạo cũ, đây chính là món quà bí ẩn ta mang đến, miệng méo mắt lệch của ta chính là nhờ uống nó mà khỏi đấy.

Biết lãnh đạo cũ bị phong thấp nên đặc biệt tìm đến.

Lời này của Tiêu Tùy Hồng, lại khơi dậy hứng thú của ba người kia.

Tiểu Hồng, đã có đồ tốt như vậy, còn chần chừ gì nữa, mau lấy ra.

Trương Triều An nói.

Lãnh đạo cũ xin chờ một chút.

Nói xong, Tiêu Tùy Hồng từ túi quân phục lấy ra một gói trà.

Ba người nhất thời im lặng.

Họ cứ tưởng là cái gì, không ngờ chỉ là một gói trà.

Thằng nhóc con càng ngày càng vô dụng, lấy một gói trà coi như bảo bối.

Trương Triều An nói.

Tiêu Tùy Hồng: Lãnh đạo cũ đừng vội, đợi sau khi uống xong, ngài hãy phê bình ta.

Không dám chần chừ, Tiêu Tùy Hồng lập tức lấy ấm trà ra, pha một ấm.

Trong khoảnh khắc, hương trà lan tỏa.

Hương trà này, ngửi rất thơm, là trà ngon, còn về có tác dụng hay không thì không biết.

Lại đây, nếm thử xem.

Trương Triều An, Lưu Chấn Hoa, Hạ Bình Hòa ba người nhìn nhau, đều cầm cốc trà nhấp một ngụm.

Một ngụm xuống bụng, nhắm mắt hưởng thụ.

Khi mở mắt ra lần nữa, ánh mắt đục ngầu đều sáng rõ hơn rất nhiều.

Trà này thật không tệ, Tiểu Hồng lấy ở đâu ra vậy.

Hạ Bình Hòa kinh ngạc nói.

Từ chỗ bạn của cháu trai ta mà có được, rất hiếm có, quả thực là trà ngon.

Lại đây, rót thêm một cốc nữa.

Trương Triều An, Lưu Chấn Hoa, Hạ Bình Hòa ba người rõ ràng cảm thấy không giống nhau.

Đặc biệt là Trương Triều An, ông ấy thích hút thuốc, thuốc lá không rời tay.

Vì vậy có viêm họng, một cốc trà này xuống bụng, lập tức cảm thấy nhẹ nhõm không ít.

Liên tục uống mấy cốc.

Trương Triều An một tay nhét gói trà còn lại vào túi.

Xoay người bỏ đi.

Lưu Chấn Hoa sững sờ, tức đến mặt đen lại.

Trương Nhị Lăng Tử, ông còn cần thể diện không, đồ chó chết nhà ông, mấy chục năm rồi vẫn cái thói đó.

Bỏ xuống cho ta.

Trương Triều An không thèm để ý, ngược lại bước chân nhanh hơn, bắt đầu chạy nhỏ.

Khách khứa bên ngoài, chỉ thấy Trương Triều An vội vàng rời đi, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tiêu Tùy Hồng ngượng ngùng không thôi, Trương Triều An và Lưu Chấn Hoa đều đã tám mươi tuổi rồi, ông cũng không dám trêu chọc.

Lưu Chấn Hoa mắng một lúc, mới bình tĩnh lại, quay người nhìn Tiêu Tùy Hồng cười nói: Cái đó Tiểu Hồng à, trà này còn không.

Hạ Bình Hòa bên cạnh cũng mắt mở to nhìn.

Đồ tốt hay không, chỉ có uống rồi mới biết.

Thứ này còn lợi hại hơn cả mấy thứ thực phẩm chức năng, ai mà không muốn chứ.

Đúng là càng già càng sợ chết, đây cũng là lý do vì sao những kẻ lừa đảo thực phẩm chức năng đều thích tìm người già.

Tiêu Tùy Hồng ngượng ngùng không thôi: Cái đó, chỉ có một lạng này thôi.

Lưu Chấn Hoa hơi thất vọng, ngay sau đó lửa giận lại bùng lên, mắng mỏ liên tục: Cái đồ chó chết Trương Nhị Lăng Tử này, đúng là một tên khốn nạn.

Buổi chiều, khách khứa đều đã về.

Trong một căn biệt thự ở ngoại ô, cả gia đình họ Lưu đều tụ tập lại.

Mẹ Trương Mạt, Lưu Thục Cầm nhìn Lưu Chấn Hoa mặt đen sì.

Cười tủm tỉm đi đến.

Ba, ngày đại hỷ sao lại xị mặt ra thế.

Trương Chính Dân bên cạnh cũng bước đến chào hỏi: Ba.

Lưu Chấn Hoa vừa nhìn thấy khuôn mặt Trương Chính Dân liền nghĩ đến Trương Triều An, lửa giận vừa mới dịu xuống lại bùng lên.

Nhưng cũng không chấp nhặt với đám hậu bối.

Trương Nhị Lăng Tử đâu rồi.

Trương Chính Dân nghi hoặc nói: Con vừa gọi điện không ai nghe máy.

Cái đồ chó chết đó sớm chết sớm siêu sinh đi.

Thấy Lưu Chấn Hoa vốn dĩ tính tình khá tốt lại đại phát lôi đình như vậy, Trương Chính Dân rụt cổ lại.

Trong lòng hiểu rõ, chắc chắn là ba mình đã đắc tội với Lưu Chấn Hoa.

Sợ Lưu Chấn Hoa trút giận lên mình, ông lặng lẽ lùi sang một bên.

Lưu Chấn Hoa vừa nổi giận, đám hậu bối xung quanh không dám thở mạnh.

Lúc này, cậu cả Lưu Kiến Quốc và cậu hai Lưu Kiến Quân của Trương Mạt cũng đã về.

Lão gia, phúc như Đông Hải thọ tỷ Nam Sơn.

Lưu Kiến Quân cười tủm tỉm nói.

Cút đi thằng nhóc con, lão tử hôm nay suýt nữa thì tức chết.

Lưu Kiến Quân biết rõ sự tình, cảm thấy lão gia nhà mình có chút làm quá.

Chẳng phải chỉ là một gói trà thôi sao.

Thế là ông vui vẻ giơ gói trà trong tay lên.

Lão gia, ba xem con mang gì về cho ba này, trà Long Tỉnh cực phẩm Tây Hồ từ mười tám cây trà mẹ hoàng gia.

Một hộp trà này đủ cho ba uống rất lâu, đừng vì một gói trà nhỏ mà tức giận nữa.

Trán Lưu Chấn Hoa đen lại, tức đến thái dương giật giật.

Ánh mắt ông bắt đầu tìm kiếm khắp nơi.

Lưu Kiến Quân nghi hoặc nói: Ba, ba tìm gì vậy, con giúp ba tìm.

Lưu Thục Cầm là người hiểu rõ tính khí lão gia nhất, lập tức cười khúc khích, từ bên cạnh lấy một cây chổi lông gà đưa cho Lưu Chấn Hoa.

Ba, có phải ba tìm cái này không.

Lưu Chấn Hoa nhận lấy cây chổi lông gà, chẳng nói chẳng rằng, nhằm vai Lưu Kiến Quân mà đánh một cái.

Đừng thấy đã tám mươi rồi, nhưng lực đạo này cũng không nhỏ.

Đau đến mức Lưu Kiến Quân nhe răng trợn mắt.

Ba, ba làm cái gì vậy, đâu phải con đắc tội với ba, có giỏi thì ba đi tìm chú Trương ấy.

Lưu Chấn Hoa càng đánh càng tức.

Chương 430

Thằng nhóc này còn dám cãi lại à, cứng cánh rồi phải không.

Ba ơi, con sai rồi, con thật sự sai rồi.

Lưu Kiến Quân bị đánh rất đau, nhưng cũng không dám chạy, sợ ông cụ bực tức mà ngã lăn ra.

May mà Lưu Chấn Hoa đánh hai cái rồi dừng tay.

Lưu Kiến Quân không nói nên lời trừng mắt nhìn Lưu Thục Cầm.

Chị, chị không sao thì ngồi đó nghỉ đi.

Lưu Thục Cầm cười nói: Anh da dày thịt béo, để ông cụ đánh vài cái thì có làm sao đâu.

Nói xong, chị ấy nghi hoặc hỏi: Cha chồng em lại chọc giận ba rồi sao.

Một gói trà rách, chú Tiêu tặng ba một lạng trà, nói là có thể trị bệnh.

Nhưng bị chú Trương giành mất, ba tức điên lên.

Nghe vậy, Trương Chính Dân và Lưu Thục Cầm nhìn nhau, theo bản năng nhìn về phía gói trà trong tay Trương Mạt.

Rõ ràng là cùng một loại trà.

Lưu Thục Cầm cười nói: Ba, đừng giận nữa, trà chú Tiêu tặng, con cũng có, con còn nhiều hơn của ông ấy nữa.

Lưu Chấn Hoa ngẩn ra, nghi hoặc: Giống y hệt à.

Không sai, loại trà này đều là của bạn Mạt Mạt đó ạ.

Trương Mạt cười đưa một gói trà cho Lưu Chấn Hoa.

Mở ra, mắt Lưu Chấn Hoa sáng lên, lập tức cười toe toét, tâm trạng vô cùng sảng khoái.

Tốt, cái lão Trương Nhị Lăng Tử kia giành nửa ngày, không ngờ ở đây có hẳn một cân, ha.

Vui mừng không phải vì trà nhiều hay ít, mà vì người tặng trà lại là cháu ngoại của mình.

Cháu gái ruột không tặng Trương Nhị Lăng Tử, mà tặng cho ông ngoại này.

Nhất định phải vui mừng.

Bên cạnh, Lưu Kiến Quân không phục.

Loại trà này của ông ta, chính là ngự trà.

Pha một ly đi, để mọi người nếm thử, trà gì mà ghê gớm vậy.

Lưu Thục Cầm cũng không từ chối.

Mạt Mạt, con đi pha một ấm cho mọi người đi.

Vâng.

Nhân lúc Trương Mạt pha trà, Lưu Thục Cầm lấy ra số đào mà Trương Mạt tặng.

Người nhà họ Lưu, không giống vợ chồng Trương Chính Dân, những người lớn tuổi không có thiện cảm với mấy sản phẩm nổi tiếng trên mạng kiểu này, cho rằng chỉ là chiêu trò.

Vẫn có không ít người biết hàng.

Đây là đào Xiêm La, loại này khó mua lắm đó.

Quả đào này ghê gớm lắm sao.

Cách đây một thời gian rất hot đó, một quả bán hơn một vạn đô la Mỹ, trong nước ngay cả đại lý cũng không có, muốn mua cũng không

mua được.

Lần trước có người tặng một quả, thật sự rất ngon.

Lời này vừa nói ra, những người chưa ăn đều chảy nước miếng.

Đào gì mà đắt vậy.

Lưu Chấn Hoa mặt đen sì: Hồ đồ, mua đại ít đào là được rồi, phí tiền.

Tiền không dùng hết thì quyên góp đi, không thể để phong cách xa xỉ này lây lan.

Lưu Thục Cầm vội vàng giải thích: Bạn của Mạt Mạt tặng đó ạ.

Thế thì càng không được, một quả đào hơn tám vạn à.

Mạt Mạt giờ là cán bộ kỷ ủy, càng phải chú ý chừng mực.

Lát nữa đổi thành tiền mặt trả lại cho người ta đi, Kiến Quân con có tiền đó, con đi đi.

Lưu Kiến Quân: Được, biết rồi.

Nói xong, ông ta quay sang mọi người: Cứ yên tâm mà ăn đi.

Lưu Kiến Quân nghĩ thầm đã mất tiền thì không ăn là phí.

Cắn một miếng, mắt ông ta sáng lên.

Đúng là tiền nào của nấy.

Mọi người đều đồng ý.

Lúc này, Trương Mạt cũng đã pha trà xong.

Lưu Chấn Hoa uống một ngụm, mới hài lòng gật đầu.

Đúng là mùi vị này, ha, cái lão Trương Nhị Lăng Tử kia giành nửa ngày mới được một lạng, Mạt Mạt nhà ta tặng một cái là cả cân.

Càng nghĩ càng vui, hận không thể lập tức gọi điện cho Trương

Triều An.

Lưu Kiến Quân không phục uống một ngụm, rồi ngẩn ra.

Lúc này ông ta mới biết mình đã ếch ngồi đáy giếng.

Thảo nào ông cụ lại tức giận như vậy.

Trương Mạt bên cạnh đưa một gói trà cho Lưu Kiến Quân.

Cậu hai, cái này tặng cậu.

Lưu Kiến Quân ngẩn ra, trong lòng mừng rỡ, ông ta không ngờ mình cũng có phần.

Vẫn là Mạt Mạt nhà ta tốt nhất, vậy cậu hai không khách khí nữa.

Cậu cả Lưu Kiến Quốc bên cạnh: Mạt Mạt, của cậu đâu.

Trương Mạt nhún vai nói: Chỉ có chừng này thôi, lúc đó con lấy của cậu hai một bức tranh chữ, nên cũng đáp lễ lại.

Nghe vậy, Lưu Kiến Quốc cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Chỉ đang tính toán, liệu có nên vòi Kiến Quân một nửa không.

Còn chưa kịp mở miệng.

Lưu Chấn Hoa: Con xem Mạt Mạt nhà người ta kìa, còn biết tặng trà.

Kiến Quân con cầm trà làm gì.

Lưu Kiến Quân: Không phải ông có một gói rồi sao.

Con còn trẻ uống trà gì chứ, cái miệng con quý giá vậy sao.

Đưa đây cho ta.

Lưu Kiến Quân há miệng rồi vẫn chọn im lặng.

Trương Chính Dân bên cạnh xem mà vui vẻ, quả nhiên cậu em vợ vẫn không có cái số này.

Trong chốc lát, vì trà và đào Trương Mạt tặng mà được hoan nghênh, Lưu Thục Cầm chỉ cảm thấy nở mày nở mặt.

Buổi tối, mọi người ăn xong bữa cơm đoàn viên, rồi ai về nhà nấy.

Lưu Kiến Quân lại tìm Trương Mạt.

Mạt Mạt, cậu hai đối xử với con không tệ chứ.

Không tệ, cậu hai muốn nói gì ạ.

Con xem, trà con tặng cậu hai bây giờ hết rồi, con có thể kiếm thêm ít nữa không.

Trương Mạt lắc đầu nói: Không còn nữa rồi, loại trà này cả năm sản lượng chỉ có chừng đó thôi, muốn uống cũng không có nữa.

Thật sự hết rồi.

Thật đó ạ.

Lưu Kiến Quân thất vọng vô cùng.

Thẩm Hạo đến New York đã khoảng ba giờ sáng, vì chênh lệch múi giờ, bên Mỹ lúc này là ba giờ chiều.

Mặt trời vẫn còn treo cao.

Vừa ra khỏi sân bay, anh đã thấy Jenny Smith mặc váy ngắn, phấn khích vẫy tay về phía anh.

Cô ấy phi tốc chạy về phía Thẩm Hạo.

Bên ngoài sân bay, hai người yêu nước ngoài đã lâu không gặp, ôm lấy nhau, như muốn hòa tan đối phương vào mình.

Mãi lâu sau.

Anh yêu, em nhớ anh quá.

Cũng được, chưa gầy đi.

Đi thôi, lên xe đi.

Ừm.

Lần này Jenny lái một chiếc Ford pickup.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là Jenny lại để anh lái xe, đồng thời trao cho anh một ánh mắt ám muội.

Có vẻ là thật sự đói rồi.

Lên xe, Jenny không màng mọi thứ.

Chạy được hơn chục phút, phía sau đột nhiên có một chiếc xe cảnh sát.

Hướng về phía Thẩm Hạo hú còi.

Jenny: Ôi nhanh dừng vào lề đi, chắc là chạy quá tốc độ rồi, nếu phát hiện anh không có bằng lái là dễ bị bắn đó.

Thẩm Hạo mặc kệ cô ấy, đạp ga một cái, tiếp tục phóng đi.

Đợi đến khi Jenny kinh ngạc đến bật ngửa.

Thẩm Hạo mới dừng xe sát vào lề đường.

Một viên cảnh sát da trắng, giơ súng đi tới.

Thẩm Hạo chỉ một ánh mắt, viên cảnh sát da trắng lập tức ngây dại.

Sau đó liền quay người bỏ đi.

Anh ta sao lại đi rồi.

Bị tôi dọa chạy mất rồi.

Jenny: Thẩm Hạo hỏi: Em ở đây có chỗ nào để ở không.

Không có.

Vậy thì ở khách sạn đi, vài ngày nữa anh mua cho em một căn hộ.

Jenny phấn khích nói: Được thôi anh yêu, em không thể chờ được nữa rồi.

Hai người đến khách sạn Hilton năm sao.

Quả đúng là cuộc đọ sức Trung Mỹ, rõ ràng là lão Mỹ còn kém xa.

Cùng lúc đó, tại trường Luật Harvard ở Cambridge, Massachusetts.

Smith Mila, cũng chính là chị gái của Jenny, đang trong giờ học, đột nhiên mặt đỏ bừng.

Để không bị người khác nhìn ra sự khác thường, cô ấy trực tiếp lẻn vào nhà vệ sinh từ cửa sau.

Con Trân Ny chết tiệt.

Chết đi, đồ tiện nhân.

Smith Mila ban đầu nghĩ lát nữa cảm giác sẽ hết.

Ai ngờ, cứ mãi không hết.

Bất đắc dĩ đành phải quay về căn hộ.

Chương 431

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo liền dẫn Smith Jenny đi Las Vegas, tìm mấy nhà tài trợ.

Lần này phí tài trợ khá cao, vì vậy anh định càn quét cả Las Vegas.

Vừa hay cũng mua cho Jenny mấy căn biệt thự.

Đến Las Vegas.

Đầu tiên đến nhà cái đầu tiên, nhìn những hàng máy đánh bạc trong sảnh.

Thẩm Hạo không lãng phí thời gian ở đây, đi thẳng đến bàn roulette.

Đặt một vạn đô la Mỹ vào số 8.

Trực tiếp nhân 35 lần.

Cộng cả vốn là 36 vạn, toàn bộ chơi tiếp, vẫn đặt vào số 8.

Chỉ trong hai ván, số vốn đã lên đến 1296 vạn đô la Mỹ.

Mọi người xung quanh đều kinh ngạc.

Thấy ánh mắt của mọi người, rõ ràng là muốn đặt theo.

Thẩm Hạo tiếp tục đặt 36 vạn vào số 8.

Những người khác cũng đặt theo số 8.

Đáng tiếc, lần này không trúng.

Thẩm Hạo liền không lãng phí thời gian ở đó nữa.

Baccarat, xoay một vòng.

Một tiếng đồng hồ, sau khi trừ thuế, vẫn còn một trăm triệu đô la

Mỹ.

Tiếp theo, nhà cái tiếp theo là Caesars Entertainment.

Là một thành phố cờ bạc, Las Vegas có 250 sòng bạc roulette lớn hoạt động ngày đêm không ngừng.

Trong đó có 27 sòng bạc lớn.

Đương nhiên Thẩm Hạo chỉ tìm các sòng bạc lớn để tài trợ, các sòng nhỏ thì không thèm.

Càn quét xong MGM Grand Plaza, tiếp theo là các sòng bạc khác, như MGM, Harrahs, Treasure Island, Ballys, Flamingo, v. v.

Các sòng bạc ở đây có một đặc điểm, sòng bạc và khách sạn có lối đi thông nhau, từ sòng này có thể đi thẳng sang sòng khác.

Jenny thì xem mà kinh hồn bạt vía.

Theo cách kiếm tiền của Thẩm Hạo, anh ta sẽ đắc tội với tất cả các thế lực đứng sau thành phố cờ bạc này.

Tại Caesars Entertainment lại thắng thêm một trăm triệu đô la Mỹ.

Jenny kéo kéo tay áo Thẩm Hạo, khẽ nói: Chúng ta bây giờ rất nguy hiểm, anh thắng quá nhiều rồi.

Đã đắc tội với các ông chủ đằng sau sòng bạc rồi.

Họ không ít người là người ủng hộ cả hai đảng Cộng hòa và Dân chủ đó.

Thẩm Hạo cười: Yên tâm đi, chuyện nhỏ thôi.

Ngay khi Thẩm Hạo thắng hơn một trăm triệu đô la Mỹ từ MGM Grand Plaza, tên tuổi của anh đã vang dội khắp thế giới ngầm Las Vegas.

Trong lúc mọi người đang xem náo nhiệt, Thẩm Hạo lại bắt đầu

càn quét. 27 sòng bạc không bỏ sót một cái nào, thắng không nhiều không ít, đều là một trăm triệu đô la Mỹ.

Chỉ trong vài tiếng đồng hồ, Thẩm Hạo đã thắng 27 trăm triệu đô la Mỹ.

Trong đó một trăm triệu đô la Mỹ được chuyển vào thẻ của Jenny, 26 trăm triệu đô la Mỹ còn lại được chuyển vào thẻ ngân hàng Thụy Sĩ của Thẩm Hạo.

Jenny đã tê liệt, cô ấy biết rằng thứ đang chờ đợi họ sẽ là mưa bom bão đạn.

Buổi tối, Thẩm Hạo như không có chuyện gì xảy ra, dẫn Jenny đi dạo.

Jenny thì mặt đầy cảnh giác.

Anh yêu, anh mau về nước đi, nước Mỹ nguy hiểm quá.

Thẩm Hạo cười nói: Yên tâm đi, tuyệt đối an toàn.

Jenny không tin, những nhà tư bản này sẽ tốt bụng nhìn Thẩm Hạo mang tiền rời đi.

Vài triệu đô la Mỹ, hay vài chục triệu đô la Mỹ thì không ai quản anh, nhưng thắng quá nhiều thế này, thật sự không dám tin.

Cười một tiếng, anh trực tiếp dẫn Jenny đi vào.

Suốt dọc đường này, Thẩm Hạo đã phát hiện ra hơn chục toán sát thủ mai phục, đều bị Thẩm Hạo khống chế, yêu cầu họ án binh bất động.

Ngay khi Jenny đang tắm, điện thoại bên cạnh phòng khách sạn reo lên.

Ông Thẩm.

Anh là ai.

Tôi là người phụ trách tập đoàn Caesar, tôi tên là Sheldon Masters.

Có chuyện gì.

Anh nhả tiền ra, tôi có thể an toàn thả anh rời Las Vegas, hơn nữa anh có thể mang theo một ngàn vạn đô la Mỹ.

Ừ, được thôi, đợi tôi vài giây nữa qua đó, chúng ta gặp mặt nói chuyện.

Trong một trang viên rộng hàng vạn mét vuông, Sheldon Masters nghe điện thoại bên kia không còn tiếng động, một trận nghi hoặc.

Vừa định uy hiếp, lại phát hiện trước mặt mình có một người đứng đó.

Chính là người trong bức ảnh.

Sheldon Masters giật mình.

Anh qua đây bằng cách nào.

Thẩm Hạo lại đang suy nghĩ giết hay không giết.

Nghĩ một lát, anh trực tiếp thôi miên Sheldon Masters.

Đồng thời, thay đổi ký ức của tên này và có được những thông tin khác, điều này khiến Thẩm Hạo bất ngờ.

Toàn bộ 27 sòng bạc lớn ở Las Vegas.

Caesars Entertainment và MGM Grand Plaza đã chiếm 17 sòng bạc, tức là, hai người này thực tế là Vua cờ bạc ngầm của Las Vegas.

Số tiền Thẩm Hạo thắng, phần lớn cũng là của hai nhà này.

Lúc này, Thẩm Hạo cảm thấy khống chế tên này cũng không tệ, sau này ở nước ngoài mà thiếu tiền, cứ gọi điện là được.

Cũng lười đi càn quét sòng bạc nữa.

Có biết ông chủ của MGM là ai không.

Biết.

Vị trí ở đâu.

Vài chục phút sau, lệnh truy sát Thẩm Hạo biến mất.

Một cách kỳ lạ không có chút sóng gió nào.

Đối ngoại thì nói, tên người Hoa chết tiệt này đã bị bắn chết rồi.

Vốn dĩ Thẩm Hạo chỉ muốn tìm chút tài trợ, mua cho các cô gái vài căn biệt thự, không ngờ, bất cẩn một cái lại trở thành Vua cờ bạc thế giới.

Ngày hôm sau, Jenny kinh ngạc phát hiện, quả nhiên vẫn không có ai đến gây sự.

Chẳng lẽ những sòng bạc này đều biến thành nhà từ thiện rồi sao.

Tiếp theo, Thẩm Hạo dẫn Jenny đi mua sắm, mua sắm, mua sắm.

Toàn bộ đều là dùng tiền của Jenny, vì trong thẻ của Jenny còn có một trăm triệu đô la Mỹ do sòng bạc chuyển vào, hoàn toàn hợp pháp, tha hồ mà tiêu.

Chơi ở Mỹ hai ngày, Thẩm Hạo liền dẫn Jenny đi Ý.

Thẩm Hạo mua xe sang cứ như mua rau, Jenny cũng không nói nên lời.

Ferrari SP3, Enzo, còn kiêu ngạo không bán, Thẩm Hạo chỉ một ánh mắt qua, Tổng giám đốc điều hành ngoan ngoãn đồng ý.

Điều này khiến Jenny bên cạnh một trận kinh ngạc, không hiểu nổi.

Thậm chí còn nói, thực sự muốn thuyết phục mười cổ đông lớn của tập đoàn Ferrari, hy vọng quyên góp cổ phần của Ferrari cho

Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo lười dây dưa với ông ta, trực tiếp mua hai chiếc Ferrari SP3.

Vì đã hứa tặng Tiêu Nhiên một chiếc Ferrari SP3 bản Vua Ferrari, vậy đương nhiên nói được làm được.

Những chiếc siêu xe dòng trên chục triệu đô la của Ferrari đều được sắp xếp.

Riêng Ferrari đã mua mười chiếc.

Chương 432

Lamborghini cũng mua mấy chiếc, Đại Ngưu, Độc Dược.

Bugatti Chiron Super Sport phiên bản giới hạn toàn cầu tám mươi chiếc.

Aston Martin, tính ra tổng cộng mua mười lăm chiếc.

Phải nói, những chiếc siêu xe trên chục triệu này quả thật nhìn rất đẹp.

Thẩm Hạo còn tự mình chạy mấy vòng trong trường đua của Ferrari.

Khi tốc độ lên đến 360, Jenny sợ đến mức mặt tái mét.

Ôi Chúa ơi, tốc độ này nhanh quá.

Tốc độ này đối với Thẩm Hạo mà nói, căn bản không có cảm giác gì.

Nhưng xét thấy Jenny vẫn là phàm nhân, Thẩm Hạo liền không tiếp tục tăng tốc, mà nới lỏng chân ga.

Phải nói, cảm giác đạp ga hết cỡ thật là sảng khoái.

Mua xe tốn hai trăm triệu đô la Mỹ, những chiếc xe này vận chuyển về nước cộng thêm thuế quan và thuế xe sang lặt vặt nữa, lại mất thêm hai trăm triệu đô la Mỹ.

Những chiếc xe này, đều đi qua kênh phân phối của các đại lý Ferrari trong nước.

Khoảng ba mươi ngày sẽ đến nơi.

Đến lúc đó Thẩm Hạo chỉ cần đi lấy xe là được.

Bên này xe đã mua xong, visa của Thẩm Hạo cũng hết hạn rồi.

Một buổi tối tại khách sạn.

Cuộc đọ sức Trung Mỹ đã kết thúc.

Jenny giận dỗi nói: Gần đây em học tiếng Hán mà đã biết không ít từ rồi.

Thẩm Hạo: Nói sớm chứ, cái này đơn giản mà.

Nói xong, trong tay anh xuất hiện một viên Thông Tuệ Đan.

Ăn cái này vào, đảm bảo một tháng là em học được ngay.

Ồ, thật sao.

Đương nhiên rồi, trí thông minh của em chắc chắn sẽ tiếp thu nhanh thôi.

Ngay sau đó Jenny lưu luyến nói: Vậy lần sau anh khi nào đến nước Mỹ.

Yên tâm đi, gần đây không có việc gì, muốn đến thì đến thôi.

Thật không.

Đương nhiên.

Anh yêu, em còn muốn nữa.

Như em nguyện vọng.

Ngày hôm sau, Jenny đáp máy bay về Mỹ.

Còn Thẩm Hạo thì quay về Thái Lan.

Khi Jenny về đến nhà, cô ấy đã thấy ánh mắt căm ghét của chị gái Mila.

Mày muốn chết hả, tao chính vì mày mà bị rớt môn rồi.

Jenny nhún vai: Liên quan quái gì đến tao.

Fuck you, không phải mày ngày đêm động dục thì tao làm sao rớt môn được.

Lười giải thích với con bé trinh nữ già cỗi như mày, tao cũng sắp thi rồi.

Đóng cửa lại, Jenny cầm sách lên xem.

Vừa nhìn không sao, nhìn một cái thì kinh ngạc, những kiến thức bên trong vậy mà ghi nhớ rõ ràng.

Làm sao có thể.

Cô ấy học pháp y, cần kiến thức chuyên ngành không ít hơn luật pháp.

Thậm chí còn liên quan đến kiến thức rộng hơn.

Bao gồm giải phẫu học người, hóa sinh học, độc học pháp y, v. v.

Bây giờ dường như càng ngày càng đơn giản.

Jenny kinh ngạc lập tức kể cho chị gái sinh đôi Mila nghe.

Mày mà còn bị chứng siêu trí nhớ à.

Mày không bị sốt chứ.

Mila căn bản không tin, từ nhỏ lớn lên cùng nhau, Jenny tuy trí thông minh không thấp, nhưng tuyệt đối không thể nhớ như in được.

Không tin thì mày thử tao xem.

Tự tin là tốt, quyển sách luật Cánh Cổng Pháp Luật này, mày đọc thuộc trang đầu tiên thôi.

Khi Jenny đọc thuộc toàn bộ không sót một chữ, Mila kinh ngạc.

Cái này.

Em gái tốt, mày có phải đã uống thuốc kích thích rồi không.

Jenny kiêu ngạo hừ một tiếng: Em không giống cái đồ ngốc như chị, thi không đậu còn uống cái thứ đó.

Ở đây rất nhiều học sinh, không đủ năng lượng đều uống những thứ tương tự thuốc kích thích kê đơn.

Đừng nói đến học sinh cấp ba trong nước, học sinh cấp ba ở Mỹ cũng cạnh tranh tương tự.

Không ít học sinh cấp ba toàn Mỹ vì áp lực thành tích và thi cử mà lạm dụng thuốc kích thích kê đơn.

Loại thuốc này còn được gọi là thuốc tăng cường trí tuệ, vì nó có thể kích thích khả năng, khiến người ta không ngủ không nghỉ, trước đây, vẫn luôn là bảo bối của sinh viên đại học và nghiên cứu sinh.

Loại thuốc này không phải cần sa hay heroin, mà là thuốc amphetamine dùng để điều trị chứng tăng động giảm chú ý.

Đương nhiên, chuyện uống thuốc thế này, đừng nói lão Mỹ uống ghê gớm.

Trong nước uống thuốc cũng điên cuồng, đặc biệt là miền Nam, chỉ là, loại thuốc này được đóng gói rất tốt, gọi là thuốc thông minh.

Thành phần chính của viên thuốc là methylphenidate, tên thương mại phổ biến bao gồm Ritalin, Concerta, v. v. tục gọi là thuốc thông minh.

Methylphenidate được Bộ Y tế liệt vào danh mục thuốc hướng thần loại một, là thuốc kê đơn nghiêm ngặt, nói trắng ra chỉ có bệnh viện tâm thần mới có thể kê đơn.

Rất nhiều người học cấp ba rất giỏi, đến đại học thì thành phế vật, chính là do uống thuốc quá nhiều.

Mila kéo tay Jenny, nũng nịu nói: Em gái tốt, mày chỉ cần nói cho

chị biết làm sao mà làm được, sau này chị đều nghe lời mày.

Jenny khinh bỉ bĩu môi, coi thường nói: Tiện nhân, loại lời này mày nói từ nhỏ đến lớn vô số lần rồi, tao nghe phát ngán rồi.

Mày nghĩ tao vẫn là đứa trẻ ba tuổi sao.

Mila cũng không dám phản bác, ngược lại ôm lấy Jenny nói: Dù sao đi nữa, chúng ta cũng là chị em ruột, mày nói cho chị biết đi.

Chị đọc thuộc mấy văn bản pháp luật này mà đau cả đầu, nhiều quá, thật sự cảm thấy không đủ sức nữa rồi.

Uống thuốc bây giờ cũng có di chứng, thường xuyên buồn ngủ buồn nôn.

Jenny: Giá trị của viên thuốc này không phải dùng tiền mà mua được.

Chẳng lẽ mày dùng cái tấm thân này mà đổi lấy à.

Mila kinh ngạc nói. sau đó nghĩ một lát, nếu chỉ là giao dịch, liền có thể nhớ như in, giao dịch này quá hời.

Cũng gần như vậy.

Vậy thằng đó là ai, tao đi tìm hắn.

Jenny khinh bỉ nói: Hừ, bây giờ không nói tao động dục nữa à.

Em gái tốt, chị sai rồi, mau nói cho chị biết, người đàn ông đó là ai.

Bạn trai tao.

Cái người Trung Quốc đó hả.

Không sai.

Mila: Hắn ở đâu.

Jenny trừng mắt nhìn Mila: Tiện nhân, có phải muốn dòm ngó bạn trai tao không.

Trân Ny yêu quý, mày yên tâm đi, chị không có hứng thú với bạn trai mày đâu, chị chỉ muốn có khả năng nhớ như in thôi.

Cứ coi như bị muỗi lớn cắn một miếng đi, yên tâm chị không giành hắn với mày đâu.

Lý tưởng của chị là trở thành luật sư hàng đầu quốc tế, mở một văn phòng luật sư của riêng mình, chị không có hứng thú với đàn ông đâu, chị chưa bao giờ đụng vào đàn ông.

Nghe vậy, Jenny đảo mắt, cảm thấy cũng không tệ.

Dù sao lần trước Thẩm Hạo ở Papua New Guinea cũng có hai cô bạn gái rồi, thêm một người cũng không sao.

Nếu thêm một Mila nữa, có thể thu phục được trái tim Thẩm Hạo, cũng không tệ.

Tao sẽ tìm cơ hội hẹn anh ấy qua đây, đến lúc đó mày giả dạng thành tao, chỉ cần thành công là được.

Mila: Mày không phải hợp sức với bạn trai mày, chỉ để lừa tấm thân của tao đấy chứ.

Không tin thì cút.

Em gái tốt đừng giận, chị chỉ nói vậy thôi, bạn trai mày đang ở đâu.

Về nước rồi.

Hay là chúng ta đi tìm anh ấy.

Mila đề nghị. cô ấy bây giờ hận không thể giây sau liền có thể nhớ như in tất cả, nỗi khổ khi đọc thuộc lòng luật pháp thật sự quá khó khăn.

Đau một chút cũng không sao, dù sao cô ấy đã thấy ảnh Thẩm Hạo rồi, cũng rất đẹp trai, không thiệt thòi.

Cùng lắm là em gái mình thiệt thòi một chút thôi.

Đối với đề nghị của Mila, Jenny cũng có chút động lòng.

Nhưng nghĩ một lát vẫn lắc đầu nói: Tạm thời thì thôi đi.

Mila cổ vũ nói: Mày giờ đã có khả năng nhớ như in rồi, sao không sớm lấy bằng tốt nghiệp, sau đó đi du học rồi tìm cách ở lại nước Mỹ, như vậy chẳng phải danh chính ngôn thuận ở lại sao.

Ý tưởng này của chị cũng không tệ.

Jenny cảm thấy dường như khả thi.

Chắc chắn được mà, cái này đâu cần làm nghiên cứu thí nghiệm gì đâu, tốt nghiệp rất đơn giản.

Tiện nhân, mày sốt sắng vậy làm gì.

Jenny nghi ngờ nói. nghe em gái cứ một câu tiện nhân lại một câu tiện nhân, Mila hận không thể vả miệng nó một cái, cho nó biết ai mới là chị cả.

Nhưng vì có việc nhờ vả, nghĩ một lát vẫn nhịn xuống.

Chị đây là vì hạnh phúc của mày mà nghĩ, lỡ đâu anh ấy về nước có người phụ nữ khác thì sao.

Tao tình nguyện.

Jenny nói xong, đóng sầm cửa bỏ đi.

Mày đồ kỹ nữ, rốt cuộc ai mới là chị cả.

Thái Lan, Trang viên Pattaya.

Thẩm Hạo nằm trong hồ bơi, Tống Mộ Mạt Lạp và A Lạp Bối Lạp ngồi bên cạnh xoa bóp cho anh.

Ông chủ, trang viên mới của ngài xong rồi, ngài có muốn đi xem không.

Thẩm Hạo thần thức quét một vòng, liền bao phủ toàn bộ Thái Lan.

Đương nhiên là anh biết.

Ngày mai đi, hôm nay cứ nghỉ ngơi đã.

Vâng thưa ông chủ.

Ông chủ, bốn giờ chiều Châu Kiệt Luân có buổi hòa nhạc ở Bangkok, ngài có muốn đi không.

Tống Mộ Mạt Lạp mong chờ nói.

Thẩm Hạo ngẩn ra, buổi hòa nhạc của Châu Kiệt Luân anh thật sự chưa xem bao giờ.

Nhìn ánh mắt mong chờ của Tống Mộ Mạt Lạp, Thẩm Hạo cười nói: Được thôi, đi mua hai vé đi.

Vâng thưa ông chủ.

Nếu muốn đi thì phải đi sớm đó ạ.

Tại sao.

Tống Mộ Mạt Lạp giải thích: Châu Kiệt Luân ở Bangkok cũng có rất nhiều người hâm mộ, hơn nữa fan từ khắp châu Á cũng đến, khách sạn ở Bangkok đều kín phòng rồi.

Nếu đi muộn thì đường sẽ kẹt xe ghê lắm.

Đúng vậy đó ông chủ.

A Lạp Bối Lạp bên cạnh nói.

Được rồi, đi thôi.

Thẩm Hạo cũng đến hứng thú.

Tống Mộ Mạt Lạp và A Lạp Bối Lạp cũng vô cùng phấn khích.

Rõ ràng hai cô gái cũng đều là fan của Châu Kiệt Luân.

Từ gara xe, Thẩm Hạo lái chiếc Bentley mới dẫn hai cô gái đến Sân vận động Rajamangala.

Quả nhiên, càng đến gần sân vận động, dòng người càng đông.

Chương 433

Gần đó còn có các tài xế xe máy người Thái giơ bảng dùng tiếng Trung bập bõm hô to: Tôi yêu ngôi sao Châu Kiệt Luân.

Sáu mươi baht một người.

Mẹ nó, thật là vần điệu.

Dừng xe xong, Tống Mộ Mạt Lạp cười nói: Ông chủ có muốn vào hậu trường không.

Thẩm Hạo: Không hứng thú.

Vậy được rồi, chúng ta đi khách sạn gần đây chơi một lát rồi tính.

Khoảng năm rưỡi chiều.

Tống Mộ Mạt Lạp và A Lạp Bối Lạp mặt đỏ hồng theo Thẩm Hạo, vừa nói vừa cười.

Thần thái đều có chút uể oải.

Sau khi soát vé xong, liền đi vào hàng ghế đầu tiên trong khán phòng buổi hòa nhạc.

Ngồi xuống, Thẩm Hạo nghe thấy tiếng mọi người xung quanh bàn tán, có chút bất ngờ.

Buổi hòa nhạc ở Thái Lan này, tám mươi phần trăm đều là người Trung Quốc.

Quả nhiên vẫn là người Trung Quốc có tiền.

Sáu giờ, cả sân vận động hỗn loạn ồn ào.

Sáu vạn người ở Sân vận động Rajamangala đã ngồi kín chỗ.

Đột nhiên, pháo hoa trên sân khấu rực rỡ, cả khán đài một trận

hoan hô.

Tiếp đó liền thấy Châu Kiệt Luân đã phát tướng, cầm micro đi ra.

Dùng tiếng Thái chào hỏi khán giả bên dưới.

Không hiểu.

Anh đang nói cái gì vậy.

Dùng tiếng Hán đi.

Nghe vậy, Thẩm Hạo bật cười, sân nhà vẫn là tiếng Hán.

Nghe vài bài hát, xem một lát nhảy múa, liền không còn hứng thú nữa, Thẩm Hạo không khỏi cảm thán, Thiên Vương Châu Kiệt Luân rốt cuộc cũng đã già rồi.

Cả buổi đều là các khách mời được mời đến hát, Châu Kiệt Luân không hát được mấy bài.

Cũng dễ hiểu, dù sao giọng cũng thật sự không ổn nữa rồi.

Trương Học Hữu 62 tuổi vẫn còn đang hát, mà Châu Kiệt Luân mới 44 tuổi đã hỏng giọng rồi, chỉ có thể nói là không hề bảo dưỡng tốt.

Thẩm Hạo suy nghĩ kỹ, đổi lại là bất kỳ người đàn ông nào, thân giá đã hàng trăm tỷ, siêu xe vô số, vợ đẹp trong vòng tay.

Mỗi năm nằm không cũng kiếm được mười mấy tỷ.

Liệu còn đi mở buổi hòa nhạc để hát kiếm tiền nữa không.

Hát cái quái gì.

Toàn bài hát bị cắt xén, rõ ràng đều là sắp xếp sai lầm.

Xem được một nửa, Thẩm Hạo liền không còn hứng thú gì nữa, buổi hòa nhạc chỉ là để trải nghiệm thử một chút.

Ba người Thẩm Hạo đi ra khỏi sân vận động.

Bên ngoài vẫn còn không ít người.

Tống Mộ Mạt Lạp và A Lạp Bối Lạp mỗi người một bên khoác tay Thẩm Hạo, lập tức thu hút vô số ánh nhìn.

Chủ yếu vẫn là hai cô gái lai thật sự rất đẹp.

Đặc biệt là A Lạp Bối Lạp, thật sự cao ráo.

Từ bãi đậu xe lái xe ra, vừa đi được vài kilomet.

Liền có bốn chiếc xe máy vây lên, chặn trước mặt Thẩm Hạo.

Dừng xe.

Tống Mộ Mạt Lạp sắc mặt tối sầm, trực tiếp từ túi xách lấy ra khẩu súng.

Lúc này lại bị Thẩm Hạo cản lại.

Thẩm Hạo nhìn quanh bốn phía, phát hiện vừa vặn ở dưới camera giám sát.

Thẩm Hạo cười một tiếng, dừng xe sát vào lề đường.

Chốc lát có bốn người cầm súng đi tới.

Cho xin ít tiền tiêu đi.

Mấy người là ai phái tới.

Thẩm Hạo hỏi.

Không ai phái cả, chỉ thấy anh là người Hoa, lái xe sang, nên bắt cóc thôi.

Người nói chuyện, rõ ràng là người Trung Quốc.

Hỏi kỹ một hồi, mới biết, không có ai chỉ thị.

Mấy người này vì cờ bạc online mà nợ một đống nợ, chạy sang Thái Lan trốn nợ.

Thẩm Hạo cũng không hạ sát thủ với mấy người này.

Đợi mấy người đó đi rồi, liền đạp ga phóng đi.

Xe rời đi, Tống Mộ Mạt Lạp: Ông chủ có muốn tôi phái người bắt bọn họ lại không.

Thẩm Hạo: Không cần, bọn họ còn phải đi làm chuyện lớn.

Vâng thưa ông chủ.

Đối với lời nói của Thẩm Hạo, Tống Mộ Mạt Lạp và A Lạp Bối Lạp hoàn toàn phục tùng.

Trở về biệt thự.

Tắm rửa xong liền đi ngủ.

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo lái xe dẫn Tống Mộ Mạt Lạp và A Lạp Bối Lạp đến Chiang Mai.

Mục đích chính là xem trang viên lớn đã được sửa sang xong của anh.

Khoảng mười hai giờ trưa, Tống Mộ Mạt Lạp nhìn tin tức trên điện thoại, kinh ngạc không thôi.

Ông chủ, có mấy người cướp ngân hàng bị bắn chết ngay tại chỗ rồi, hình như là những người tối qua.

Khóe miệng Thẩm Hạo nhếch lên, Dũng khí đáng khen đó chứ.

A Lạp Bối Lạp và Tống Mộ Mạt Lạp nhìn nhau, đều cảm thấy không thể tin nổi.

Dù sao bốn người này tối qua rõ ràng là cướp của họ, không ngờ cuối cùng lại ngoan ngoãn rời đi.

Ngày hôm sau vậy mà lại dám cướp ngân hàng.

Giữa chừng đã xảy ra chuyện gì, hai cô gái không thể biết được.

Nhưng cũng biết chắc chắn là vì Thẩm Hạo.

Đến Chiang Mai thì đã bốn giờ chiều.

Nhìn trang viên đã được sửa sang lại, Thẩm Hạo vô cùng hài lòng.

Ông chủ có muốn mua hai con voi về nuôi chơi không.

Thôi đi, không hứng thú.

Tối nay ở đây thử cảm giác một chút đi.

Vâng thưa ông chủ.

Ông chủ có muốn đi dạo quanh công viên rừng quốc gia không.

Thẩm Hạo lắc đầu nói: Chỗ đó âm u có gì mà chơi, chi bằng xuống hồ bơi bơi lội, hai em cũng phải thay đồ bơi xuống đây.

Ông chủ, chúng tôi không mang theo.

Vậy thì thôi, đi.

Đêm khuya, kim đồng hồ lặng lẽ chỉ về đúng mười hai giờ.

Lúc này, trong bóng tối tĩnh mịch không một tiếng động, thân ảnh Thẩm Hạo lặng lẽ biến mất, dường như hòa vào hư không.

Giây lát sau, thân ảnh Thẩm Hạo liền đến Cam Lâm Động trên Ngọc Nữ Phong của Linh Vân Đại Lục.

Nơi đây, núi sông tráng lệ, mây mù lượn lờ, hệt như tiên cảnh.

Lại một lần nữa trở về tông môn của Huyền Thiên Kiếm Tông, nhìn cách bài trí đơn giản trong động phủ, Thẩm Hạo nhất thời còn có chút không thích ứng.

Khoảng thời gian này ở thế giới đô thị dạo một vòng, tinh thần vô cùng thư thái.

Lao động và nghỉ ngơi kết hợp mới là vương đạo.

Hiện giờ Đại Bỉ Trăm Năm của tông môn đã hạ màn.

Thẩm Hạo chỉ bằng một tay, dễ dàng nghiền ép đệ tử đóng cửa của Chưởng môn, cường giả Thiên Linh Cảnh Quan Mộc, trở thành hắc mã lớn nhất xứng đáng nhất trong Đại Bỉ Trăm Năm lần này.

Đồng thời, vinh dự và thu hoạch to lớn, khiến hắn trở thành một trong những người thu hoạch được nhiều nhất trong tông môn.

Bước tiếp theo chính là chờ đợi để tiến vào Truyền Công Điện, phải nói Thẩm Hạo vẫn rất mong chờ.

Mặc dù là người đứng đầu thế hệ trẻ, nhưng cảnh giới hiện tại của Thẩm Hạo vẫn dừng lại ở Địa Linh Cảnh đỉnh phong.

Mặc dù thể tu ở Cửu Cảnh, nhưng Thẩm Hạo cũng không cho phép người khác có cảnh giới cao hơn mình, đè đầu mình.

Tuyệt đối không cho phép.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo liền ném những thi thể đã tích trữ trước đó ở Vạn Yêu Cốc vào không gian giới chỉ.

Ngay sau đó thân ảnh Thẩm Hạo cũng tiến vào không gian.

Chương 434

Hấp thu xong vụ khí mà không gian phản hồi, cảnh giới của Thẩm Hạo tăng vùn vụt.

Thiên Linh Cảnh tầng một Sơ Kỳ, Thiên Linh Cảnh tầng một Trung Kỳ, Thiên Linh Cảnh tầng một Hậu Kỳ.

Cho đến Thiên Linh Cảnh tầng hai Sơ Kỳ, cảnh giới mới từ từ dừng lại.

Cảm nhận được sức mạnh bành trướng trong cơ thể, Thẩm Hạo lúc này mới hài lòng.

Nếu cảnh giới ngay cả một kẻ bại tướng dưới tay mình còn không bằng, vậy còn làm ăn được cái quái gì nữa.

Sau khi đột phá, Thẩm Hạo liền trở về Cam Lâm Động.

Không kinh động bất kỳ ai, hắn liền bắt đầu khoanh chân ngồi.

Bắt đầu củng cố cảnh giới.

Dùng hai ngày thời gian, Thẩm Hạo triệt để thích ứng với sức mạnh của Thiên Linh Cảnh.

Ngay sau đó lại bắt đầu tế luyện Huyền Đức Chung, bảo vật phòng ngự chí bảo mà Chưởng môn Thạch Mạc Tây tứ đã tặng hắn.

Không hổ là bảo vật phòng ngự cấp cực phẩm linh bảo, luyện hóa Huyền Đức Chung mất trọn ba ngày mới hoàn thành.

Bây giờ Thẩm Hạo có thể nói thật sự là một cái mai rùa rồi, đứng yên đánh cũng không động.

Thẩm Hạo thở dài một hơi, còn chưa nghỉ ngơi được bao lâu, đúng lúc này, bên ngoài động truyền đến một tiếng nói.

Đại sư huynh, sư tôn mời ngài qua đó.

Được rồi, đến ngay.

Tô Thiền lúc này tìm mình làm gì.

Nghĩ không thông, cũng lười nghĩ.

Vài phút sau, Thẩm Hạo đến động phủ của Tô Thiền.

Đứng ở cửa vừa định gõ cửa, trong phòng truyền đến tiếng nói trong trẻo của Tô Thiền.

Vào thẳng đi.

Vâng sư phụ.

Bước vào phòng, điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là, Tô Thiền hôm nay mặc một chiếc váy màu xanh lá.

Khí chất cũng gần giống với hôm ở Luyện Thành thử thách, hơi khác một chút.

Thẩm Hạo đâu biết, đây là lão tứ Tô Quyên, chứ không phải Tô Thiền.

Phụ nữ có nhiều bộ quần áo cũng là chuyện bình thường, không phải có câu nói, tủ quần áo của phụ nữ mãi mãi thiếu một bộ quần áo sao.

Ngay khi Thẩm Hạo vừa định mở miệng.

Chỉ thấy đôi mắt đẹp của Tô Quyên lóe lên một tia kinh ngạc, vội vàng hỏi: Ngoan đồ nhi, con đã đột phá Thiên Linh Cảnh rồi sao.

Thẩm Hạo gật đầu cười nói: May mắn mà thôi.

Mau lại đây, để vi sư xem thử, có phải thật không.

Không đợi Thẩm Hạo đồng ý, Tô Quyên một tay túm lấy tay Thẩm Hạo, cẩn thận thăm dò.

Không chỉ kiểm tra cảnh giới của Thẩm Hạo, mà còn phải thăm dò cốt linh của Thẩm Hạo.

Đợi đến khi xác nhận cốt linh của Thẩm Hạo quả thật chưa đến 30 tuổi, mặc dù sớm đã biết đáp án, nhưng trong lòng Tô Quyên vẫn vô cùng kinh ngạc.

Để không cho Thẩm Hạo nhìn ra manh mối, Tô Quyên hài lòng nói: Không tệ, quả nhiên là Thiên Linh Cảnh, ngoan đồ nhi, tốc độ đột phá của con quả thực là tiền cổ vô nhân, hậu vô lai giả.

E rằng chẳng bao lâu nữa con sẽ vượt qua vi sư rồi.

Thẩm Hạo cười nói: Làm sao có thể chứ.

Không có gì là không thể, đợi con đột phá Tiên Khiếu Cảnh, con sẽ là một trong các trưởng lão của tông môn rồi.

Khi đó con có thể tự lập môn hộ, mở một ngọn núi riêng.

Sư phó yên tâm, cho dù ta đột phá cũng sẽ không đơn độc khai phong, vĩnh viễn ở lại Ngọc Nữ Phong.

Thẩm Hạo nghiêm túc nói. nghe vậy, Tô Quyên trong lòng ấm áp, cảm thấy không uổng công đối đãi Thẩm Hạo.

Đó thì không cần, tông môn có quy củ của tông môn, cũng không thể hồ đồ.

Nói đến đây, Tô Quyên dừng lại chốc lát, rồi tiếp tục nói: Lần này gọi con đến là muốn dặn dò con một chút những điều cần chú ý khi tiến vào Truyền Công Điện.

Sư phó xin cứ nói.

Truyền Thừa Điện chính là một trong những căn cơ của tông môn.

Đại luận võ trăm năm này, tuy nói là một cơ duyên của đệ tử Địa Linh Cảnh trong tông môn, nhưng chỉ khi lọt vào top mười mới có tư

cách tiến vào Truyền Công Điện, tiếp nhận truyền thừa.

Truyền Công Điện là nơi chôn cất các tiền bối của Huyền Thiên Kiếm Tông, nằm trong cấm địa hậu sơn, còn được gọi là Trường Sinh Trủng.

Nơi sâu nhất trong cấm địa chính là chỗ Thái Thượng Trưởng lão của Huyền Thiên Kiếm Tông bế quan, tuyệt đối không được xông vào bừa bãi.

Bên trong có trận pháp vô cùng cường hãn, đừng nói là con, ngay cả cường giả Tiên Khiếu Cảnh cũng dễ gặp chuyện.

Về phần cái gọi là truyền thừa, đó chính là một sợi tàn hồn còn sót lại sau khi cường giả Tiên Khiếu Cảnh qua đời, loại này không có ý thức, chỉ phụ trách truyền thừa kiếm trận.

Tàn hồn cũng có mạnh yếu khác nhau, loại lợi hại nhất nằm ở nơi sâu nhất.

Bên trong cũng có tàn hồn của Thần Đình Cảnh, loại này con không thể nắm giữ.

Thần hồn quá mạnh mẽ, dễ xảy ra chuyện.

Vì vậy, vì an toàn, vẫn là đừng nên chọc vào bọn họ.

Đương nhiên, cường giả Tiên Khiếu Cảnh và Thần Đình Cảnh được phân cách, có kết giới trận pháp ngăn cản, con cũng không thể vượt qua.

Thẩm Hạo: Đa tạ sư phó đã nhắc nhở.

Cụ thể đại khái chỉ có vậy thôi, những chuyện khác nói nhiều cũng vô ích, cần con tự mình tiến vào thể hội mới phải.

Tô Quyên nói.

Vâng, sư phó.

Ừm, cụ thể là như vậy.

Con lui xuống đi, hãy ổn cố thực lực của mình cho tốt.

Chỉ cần con từ Truyền Thừa Điện đi ra, vi sư cũng không có gì có thể dạy con nữa.

Tất cả đều dựa vào sự lĩnh ngộ cá nhân của con.

Trở về Cam Lâm Động, Thẩm Hạo cũng không bận tâm.

Trận pháp kết giới gì đó, đối với hắn mà nói, như những thứ vướng bận, nhẹ nhàng là có thể xông qua.

Chủ yếu là vì nhặt thi thể, còn truyền thừa thì không đáng kể.

Bên trong Truyền Thừa Điện đều là tiền bối, bọn họ đã có thể tu luyện đến Tiên Khiếu Cảnh, Thần Đình Cảnh, vậy tư chất tu luyện tuyệt đối không kém.

Sau khi Thẩm Hạo rời đi, Tô Quyên vội vàng trở về động phủ.

Tỷ tỷ, không xong rồi, tên tiểu tử Thẩm Hạo kia lại đột phá rồi.

Cái gì.

Đại tỷ Tô Ngọc chấn kinh không thôi.

Sao có thể chứ.

Tô Thiền cũng không dám tin.

Không sai, Thiên Linh Cảnh tầng hai, ta đã tra xét mấy lần rồi.

Đột phá lúc nào, sao ta lại không cảm giác được.

Không biết nữa, có lẽ đã phục dụng vạn năm linh dược.

Không giống, linh lực của hắn vẫn tinh thuần vô cùng, không hề có chút hư phù nào.

Tô Quyên nói xong, ba nữ còn lại đều trầm mặc.

Tên tiểu tử thối này quá lợi hại rồi, không bao lâu nữa sẽ cưỡi lên cổ chúng ta mất.

Tô Dực nói.

Đúng vậy, dựa theo tốc độ này, không đến một năm là có thể đột phá Tiên Khiếu Cảnh.

Thiên Linh Cảnh chưa đầy ba mươi tuổi, cả Linh Vân Đại Lục chưa từng nghe nói đến.

Đúng vậy, tốc độ tu luyện này quả thật có chút khủng bố.

Yêu nghiệt a.

Bốn nữ đều trầm mặc không nói, đệ tử quá mạnh mẽ, các nàng những người làm sư phó này áp lực quá lớn.

Xem ra chúng ta đã tu luyện lơ là rồi, phải cố gắng hơn thôi.

Được, không thể để tên tiểu tử Thẩm Hạo này dễ dàng vượt qua chúng ta như vậy.

Hy vọng thời gian này trôi chậm một chút.

Thời gian trôi nhanh như ngựa trắng vụt qua khe cửa, chớp mắt đã đến ngày tiến vào Truyền Thừa Điện.

Đông. một tiếng chuông vang, âm thanh truyền khắp ngàn dặm.

Tiếng chuông này như tiếng chuông lớn ở hoàng cung, lập tức khiến tất cả mọi người chấn động.

Vô số đệ tử bay về quảng trường.

Những đệ tử vừa tham gia đại luận võ trăm năm, vừa bình tĩnh lại, nay lại một lần nữa trở nên hưng phấn và kích động.

Bởi vì hôm nay chính là ngày mười đệ tử đứng đầu Địa Linh Cảnh tiến vào Truyền Thừa Điện.

Mười đệ tử này thực lực siêu quần, cảnh giới thấp nhất cũng đã đạt tới Địa Linh Cảnh tầng tám, có thể tiến vào Truyền Thừa Điện thần bí.

Đây là nơi mà tất cả đệ tử Huyền Thiên Kiếm Tông mơ ước.

Mà Thẩm Hạo đứng ở vị trí đầu tiên, không nghi ngờ gì là sự tồn tại rực rỡ nhất.

Hắn không chỉ là Thể tu Cửu Cảnh, mà Pháp tu lại là đỉnh phong Địa Linh Cảnh.

Thẩm Hạo hôm nay thân mặc đạo bào hai màu trắng lam với họa tiết tường vân, dáng người cao ngất như một cây tùng bách ngạo nghễ, mang đến cho người ta một cảm giác thần bí khó với tới.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía hắn tràn đầy sùng kính và ngưỡng mộ, trong lòng thầm than: Quá mạnh mẽ.

Trong số đông đảo đệ tử, không ít nữ đệ tử càng bị dung nhan phong thần tuấn lãng, siêu phàm thoát tục của Thẩm Hạo hấp dẫn.

Ánh mắt các nàng lóe lên tia sáng rực rỡ, Thẩm Hạo lúc này, trong mắt các nàng tựa như trích tiên giáng trần từ cửu thiên, mỗi cử động đều toát ra vẻ điềm nhiên và ung dung khó tả.

Khí chất này khiến các nữ đệ tử có mặt không khỏi nghiêng ngả, trong lòng nảy sinh tình ái mộ.

Có thể nói, chỉ cần Thẩm Hạo khẽ ngoắc tay, sẽ có vô số nữ đệ tử không chút do dự xông lên, nguyện ý vì hắn trả giá tất cả, thậm chí sinh con cho hắn.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo ngay cả liếc mắt cũng không nhìn các nàng một cái, vẻ mặt điềm nhiên, coi những ánh mắt nhiệt liệt kia như không thấy, phảng phất sự ồn ào xung quanh không liên quan đến hắn.

Càng cao ngạo lạnh lùng như vậy, càng khiến chúng nữ đệ tử hưng phấn khó hiểu.

Trong lòng Thẩm Hạo chỉ có một chữ: Ti tiện.

Ngay lúc này, không ít đệ tử đều nhìn ngang ngó dọc, tìm kiếm bóng dáng Quan Mộc, đệ tử bế quan của Chưởng môn Thạch Mạc Tây.

Chương 435

Suốt mấy ngàn năm qua, hắn là đệ tử duy nhất đột phá Thiên Linh Cảnh trong đại luận võ trăm năm.

Một thiên kiêu như vậy, lại ngay cả tư cách tiến vào Truyền Công Điện cũng không có.

Không ít người thì châm chọc cười cợt, cũng có không ít người hả hê, thầm vỗ tay tán thưởng.

Ngày trước kiêu ngạo vô cùng, nay bị người ta giẫm dưới chân, thật là sảng khoái.

Ngay khi mọi người đang xôn xao bàn tán, khí thế Uy Chấn Thiên hoàn toàn bùng nổ, toàn trường lập tức yên lặng như tờ.

Hừ lạnh một tiếng, Uy Chấn Thiên nghiêm mặt nói: Trận pháp truyền tống Truyền Công Điện khởi động.

Lời vừa dứt, giữa quảng trường sáng lên một trận pháp, một kết giới màu lam nhạt xuất hiện.

Mười người Thẩm Hạo lần lượt tiến vào trong.

Dưới ánh mắt ngưỡng mộ của hàng vạn đệ tử, mười người Thẩm Hạo biến mất tại chỗ.

Một trận bạch quang lóe qua.

Khi mở mắt ra lần nữa, họ đã đến một thâm cốc, xung quanh cây cổ thụ cao vút, che khuất cả bầu trời.

Linh khí cũng vô cùng nồng đậm.

Sau đó, trong sơn cốc xuất hiện 99 bậc thạch giai bằng bạch ngọc.

Thẩm sư huynh, đây là Truyền Thừa Thạch, nguyên thần càng

mạnh mẽ, đi càng xa, truyền thừa cũng càng cường đại.

Mọi người đều mong đợi nhìn Thẩm Hạo.

Mạnh mẽ như vậy, nhất định có thể đi xa hơn.

Mọi người đều không đi tới, mà dồn ánh mắt vào Thẩm Hạo.

Dù sao trong lòng bọn họ cũng có chút căng thẳng.

Có người dẫn đầu làm gương thì trong lòng cũng vững vàng hơn.

Thấy ánh mắt mọi người đều dồn lên mình, Thẩm Hạo không bận tâm.

Thế là, hắn từng bước dẫm lên thạch giai đi về phía trước.

Thấy Thẩm Hạo dáng vẻ nhàn nhã tản bộ, mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dường như cũng không khó như lời đồn.

Chỉ trong chốc lát, Thẩm Hạo đã vượt qua mười bậc thạch giai.

Dáng vẻ ung dung đó, hệt như đang đi dạo trong công viên.

Chín người liếc nhìn nhau, rồi cuối cùng cũng bước đi bước đầu tiên.

Oanh.

Vừa đặt chân lên bậc thạch giai đầu tiên, một luồng uy áp khổng lồ ập tới.

Bọn họ chỉ cảm thấy trên người như gánh một ngọn núi lớn.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán.

Mỗi bước tiến tới, đều phải dốc hết toàn lực.

Khoảnh khắc này, bọn họ mới biết Truyền Thừa Thạch này khó đi đến vậy.

Lần nữa ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Thẩm Hạo vẫn nhàn nhã tản bộ như vừa nãy, thậm chí nhịp chân cũng không hề loạn một chút nào.

Trong lòng bọn họ càng thêm kinh hãi.

Thẩm Hạo còn mạnh hơn bọn họ tưởng rất nhiều.

Truyền Thừa Thạch tổng cộng có 99 bậc.

Chỉ trong chốc lát, Thẩm Hạo đã đi đến bậc thứ 90.

Cảnh tượng này khiến mọi người càng thêm kinh ngạc.

Đi Truyền Thừa Thạch không phải là xem thực lực, mà là xem nguyên thần cá nhân có cường đại hay không.

Trước khi đến, bọn họ không nghĩ Thẩm Hạo sẽ mạnh đến mức nào, nhưng cũng không nghĩ sẽ mạnh hơn quá nhiều.

Khoảnh khắc này bọn họ mới phát hiện mình ngu xuẩn đến mức nào.

Quả thực là một sự mạnh mẽ kiểu vượt trội hoàn toàn.

Khi Thẩm Hạo đi đến bậc thạch giai cuối cùng, dường như nhận thấy bên cạnh không có ai.

Hắn quay đầu nhìn một cái, phát hiện mọi người vẫn còn đang chật vật ở bậc thạch giai thứ nhất, thứ hai.

Ai nấy trán đầm đìa mồ hôi, trông có vẻ vô cùng vất vả.

Thấy Thẩm Hạo vẻ mặt ngơ ngác.

Diễn ta à.

Được rồi, đừng giả vờ nữa, mau qua đây.

Chín người nhìn nhau, vẻ mặt đầy khổ sở.

Bọn họ đang giả vờ sao.

Bọn họ thật sự không qua được mà.

Thấy mọi người ngay cả nói chuyện cũng không muốn, Thẩm Hạo liền không để ý nữa.

Khi đi đến cuối cùng, hắn phát hiện phía trước có một bình chướng vô hình.

Trong lòng hiểu rõ, vượt qua bình chướng này, đoán chừng chính là cảnh giới Thần Đình.

Nhưng hiện tại chắc chắn không thể đi qua.

Ngay lúc này, Thẩm Hạo cảm nhận được một luồng lực hút.

Hắn không chọn chống cự.

Thân ảnh đột nhiên biến mất tại chỗ.

Thấy thân ảnh Thẩm Hạo biến mất, trong mắt chín đệ tử khác lóe lên một tia hâm mộ.

Chỉ cần vượt qua Truyền Thừa Thạch này, người vượt qua đầu tiên sẽ được hút vào trong động phủ.

Đó cũng là Truyền Thừa Điện chân chính.

Người được hút vào càng sớm, truyền thừa nhận được càng lợi hại.

Bọn họ chỉ có thể âm thầm hâm mộ.

Thẩm Hạo chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, xung quanh đen kịt, đột nhiên, xung quanh lửa bùng lên sáng rực.

Dưới ánh lửa chiếu rọi, Thẩm Hạo cũng nhìn rõ xung quanh, mình đang ở trong một tòa tháp, nhìn ra ngoài qua cửa sổ thấy không ít tháp lâm.

Rất rõ ràng, không tòa nào cao bằng tòa này.

Trong tháp lâm, đều phát ra ánh sáng lấp lánh.

Thẩm Hạo dùng thần thức dò xét, nhưng lại phát hiện thần thức không thể sử dụng.

Đối với tháp lâm này, Thẩm Hạo thật sự không biết phải tìm tòa nào.

Không ngờ, đệ tử của thế hệ này lại ưu tú đến vậy.

Đột nhiên, trong không gian tĩnh mịch vang lên một giọng nói tang thương.

Giật mình, Thẩm Hạo quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thân ảnh màu lam nhạt đang lơ lửng giữa không trung.

Thân ảnh đã có chút bán hư bán thực.

Tiền bối, tại hạ là đệ tử Ngọc Nữ Phong Thẩm Hạo.

Ngọc Nữ Phong.

Chưa từng nghe qua.

Đã vậy ngươi có thể kinh động ta, thì điều đó chứng tỏ ngươi đã vượt qua 99 bậc Truyền Thừa Thạch.

Đủ để chứng minh thiên tư của ngươi.

Chương 436

Không ngờ, khi sắp tiêu tán lại có người có thể vượt qua 99 bậc Truyền Thừa Thạch.

Được rồi, không nói nhiều lời vô ích nữa, tiểu tử, hãy tiếp nhận truyền thừa của ta đi.

Tiếp đó một đạo linh quang xông vào Thẩm Hạo.

Trong chốc lát, lượng thông tin khổng lồ được Thẩm Hạo hấp thu.

Không biết đã qua bao lâu, đợi đến khi Thẩm Hạo tiêu hóa xong, hắn mới hiểu ra cái gọi là truyền thừa là gì.

Nó không phải là tàn hồn sau khi chết, mà là khi sắp đến đại hạn, các vị tiền bối sẽ phân tách một phần nguyên thần của mình ra ngoài.

Tương tự như ghi lại một đoạn video, đưa kinh nghiệm của mình vào trong USB.

Đương nhiên, loại năng lực này chỉ có cường giả Tiên Khiếu Cảnh trở lên mới có thể làm được.

Sở dĩ khi còn sống đã làm như vậy, mục đích chính là sợ có trưởng lão nào đó đầu cơ trục lợi đoạt xá đệ tử mới.

Sau khi đoạt xá, linh hồn sẽ có khuyết điểm, kiếp này cũng không thể làm được gì, chỉ có thể sống tạm bợ mà thôi, đợi đến ngày nguyên thần suy yếu cũng không thoát khỏi cái chết.

Hơn nữa, sau khi đoạt xá, tất cả đệ tử có thiên phú đều sẽ bị phế bỏ, quy củ cũng loạn, tông môn làm sao phát triển.

Sẽ không còn huyết mạch mới mẻ.

Một khi tông môn không có huyết mạch mới mẻ, thì tông môn đó

định trước sẽ không đi xa được.

Đương nhiên, đối với những trưởng lão tiến vào Truyền Thừa Điện này, tông môn cũng sẽ ban cho bọn họ một khoản báo thù nhất định.

Đối với hậu bối của bọn họ mà nói cũng là vô cùng không tệ.

Đồng thời Thẩm Hạo cũng hiểu rõ, trong Truyền Thừa Điện này không chỉ có người truyền thừa Tiên Khiếu Cảnh, mà còn có cường giả Thần Đình Cảnh.

Sở dĩ dùng Truyền Thừa Thạch để khảo nghiệm đệ tử, chủ yếu là truyền thừa càng mạnh, càng cần nguyên thần đệ tử càng mạnh, gần giống như bộ nhớ RAM.

Dù sao lượng thông tin quá lớn, nếu bộ nhớ RAM của ngươi không đủ, dễ dàng bị treo máy.

Mà cái mà Thẩm Hạo hấp thu này chính là của một cường giả Thần Đình Cảnh.

Chỉ có cường giả Thần Đình Cảnh mới có thể giao lưu với đệ tử.

Những cái khác đều đi theo trình tự đã định.

Nhưng Thẩm Hạo cũng không biết người này tên là gì, ký ức nhận được chỉ có cảm ngộ về công pháp, trận pháp, kiếm đạo, cùng với một số tri thức lộn xộn khác.

Không có bất kỳ lời nào về cảm ngộ nhân sinh cá nhân.

Điều này khiến Thẩm Hạo có chút ngớ người.

Hắn vốn tưởng rằng mình đang ở trong một nghĩa địa.

Không tệ.

Một tiếng thì thầm vang lên bên tai, âm thanh không lớn nhưng rõ

ràng có thể nghe thấy.

Chưa kịp để Thẩm Hạo phản ứng lại.

Đột nhiên một luồng lực đẩy khổng lồ, đẩy Thẩm Hạo trở lại trên Truyền Thừa Thạch.

Thẩm Hạo trong lòng kinh hãi, Mẹ nó, cái này vậy mà còn có người điều khiển thủ công sao.

Hắn vốn còn muốn xông vào cái kết giới kia, định nhặt hai bộ thi thể.

Giờ thì dập tắt ý nghĩ này rồi.

Căn bản không có chút sức chống cự nào.

Nhưng cũng không sao, đến lúc đó đi Thượng Cổ Chiến Trường một chuyến là được, ở đó vẫn còn rất nhiều tài liệu cao cấp.

Quay đầu lại, hắn phát hiện chín đệ tử kia vẫn còn đứng nguyên tại chỗ.

Diễn cũng thật giống như thật vậy.

Thẩm Hạo đi tới.

Các ngươi đứng đây làm gì.

Còn không đi qua.

Ngươi đoán xem tại sao chúng ta không qua được.

Mọi người một trận không nói nên lời, nhưng lúc này bọn họ ngay cả sức nói cũng không có.

Một luồng uy áp vô hình đè ép khiến bọn họ không thở nổi.

Lúc này, bên tai Thẩm Hạo lại vang lên giọng nói nhẹ nhàng kia.

Ngươi đã đạt được truyền thừa, vậy hãy mau chóng rời đi, đừng quấy rầy người khác.

Vâng, tiền bối.

Tiếp đó thân ảnh Thẩm Hạo biến mất trong trận pháp truyền tống.

Mấy người kia trong lòng kinh hãi vạn phần.

Mẹ nó, bọn họ vừa nghe thấy gì.

Thái Thượng Trưởng lão của Truyền Thừa Điện, vậy mà thái độ lại ôn hòa đến thế, lại còn ân cần nói chuyện với Thẩm Hạo.

Quả thực đã vượt quá nhận thức của bọn họ.

Cái khái niệm này là gì chứ.

Một đại lão đỉnh cấp nhất lại nhỏ nhẹ nói chuyện với ngươi, chỉ thiếu điều nói rằng, tiểu tử, ta rất xem trọng ngươi.

Mấy ngàn năm nay, cũng chưa từng nghe nói Thái Thượng Trưởng lão chủ động mở miệng nói chuyện bao giờ.

Ngay lúc này, hai đạo thân ảnh cường nhẫn mọi áp lực tiến lên một bước, bước này vẫn là cực hạn của bọn họ, đột nhiên, thân ảnh bọn họ biến mất tại chỗ.

Những người khác thấy vậy, vẻ mặt đầy hâm mộ.

Cùng lúc đó, đám đông trên quảng trường vẫn chưa tan đi.

Bọn họ cũng đang mong đợi xem ai sẽ là người đầu tiên bước ra.

Bởi vì theo lệ thường, người đầu tiên bước ra chính là người đã đi qua nhiều Truyền Thừa Thạch nhất.

Đồng thời cũng là người nhận được truyền thừa mạnh nhất.

Ra càng sớm, càng chứng tỏ lợi hại.

Đột nhiên, trận pháp truyền tống lóe lên ánh sáng.

Mọi người sững sờ, vẻ mặt đầy khó tin.

Sao lại nhanh đến vậy.

Tất cả đều nín thở, muốn xem rốt cuộc là ai lợi hại đến vậy, lại là người đầu tiên bước ra.

Ta đoán là Thẩm sư thúc.

Chưa chắc.

Cũng đúng, vượt qua Truyền Thừa Thạch không phải cứ thực lực mạnh là đi nhanh được.

Không sai.

Mộ Dung Lâm trong đám đông cũng vô cùng mong đợi, trong lòng nàng cảm thấy hẳn là Thẩm Hạo.

Trừ Thẩm Hạo ra, nàng không nghĩ ra ai lại lợi hại như vậy.

Không chỉ Mộ Dung Lâm nghĩ vậy, rất nhiều đệ tử có mặt đều nghĩ như vậy.

Nhưng nghĩ là nghĩ, sự thật lại là một chuyện khác.

Chưa thấy người thật, ai cũng không dám chắc là ai.

Vạn nhất là đệ tử khác, đột nhiên quật khởi thì sao.

Không chỉ các đệ tử Huyền Thiên Kiếm Tông đang sốt ruột chờ đợi.

Ngay cả Chưởng môn Thạch Mạc Tây, cùng với các trưởng lão khác cũng đang chờ.

Đệ tử nào bước ra càng sớm, tiềm lực phát triển càng mạnh mẽ, điều này đã được kiểm chứng qua mấy ngàn năm.

Lúc này trận pháp truyền tống sáng lên, trái tim mọi người cũng theo đó mà dâng cao.

Ánh mắt Tô Thiền dịu dàng, trong lòng cũng vô cùng mong đợi

biểu hiện của Thẩm Hạo.

Đột nhiên, nhìn thấy thân ảnh trong trận pháp truyền tống, mắt nàng sáng rực, vẻ mặt kinh hỉ.

Mau nhìn, người ra là Thẩm sư thúc.

Thẩm sư thúc.

Thật sự là Thẩm sư thúc.

Cả trường kinh hô.

Mặc dù trong lòng đã có suy đoán, nhưng nhìn thấy chính Thẩm Hạo xuất hiện, vẫn vô cùng chấn kinh.

Ngay cả Chưởng môn Thạch Mạc Tây cũng hơi kinh ngạc.

Không gì khác, tốc độ lần này của Thẩm Hạo quá nhanh.

Chương 437

Nhanh đến không thể tin nổi.

Lần nữa phá vỡ kỷ lục của Huyền Thiên Kiếm Tông.

Khi thân ảnh Thẩm Hạo ổn định, Thạch Mạc Tây lập tức truyền âm, bảo Uy Chấn Thiên gọi Thẩm Hạo tới.

Uy Chấn Thiên tiến lên, lớn tiếng nói: Thẩm Hạo, Chưởng môn có lời mời.

Thẩm Hạo khẽ gật đầu.

Hắn bước chân khẽ dừng, thân ảnh liền xuất hiện trên các lầu.

Tiến lên phía trước cung kính nói: Ra mắt Chưởng môn.

Thạch Mạc Tây vui vẻ vuốt vuốt chòm râu.

Không cần câu nệ như vậy, mau ngồi đi.

Tạ Chưởng môn.

Đợi Thẩm Hạo ngồi xuống.

Thân ảnh Tô Thiền liền vội vàng chạy tới.

Thạch Mạc Tây không nói nên lời trừng mắt nhìn nàng một cái.

Không làm hại bảo bối đồ đệ của ngươi đâu.

Tô Thiền cười nhạt: Chưởng môn nghĩ nhiều rồi.

Thấy vậy, Thạch Mạc Tây cũng không để ý đến Tô Thiền nữa, mà ánh mắt nhìn về phía Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo, bên trong không xảy ra chuyện gì chứ.

Thẩm Hạo hồi tưởng một chút, Trừ việc các đệ tử khác đứng trên

bậc thạch giai nửa ngày không đi, thì không có chuyện gì khác.

Nghe vậy, mấy người nhìn nhau một trận không nói nên lời.

Uy Chấn Thiên không nhịn được hỏi: Thẩm Hạo, vậy ngươi đã đi bao nhiêu bậc thạch giai.

Không nhiều, ta đi hết rồi.

Thẩm Hạo nói.

Tô Thiền nuốt một ngụm nước bọt.

Ngươi xác định là 99 bậc.

Thẩm Hạo nghi hoặc nói: Chẳng lẽ bên trong còn có 100 bậc.

Thạch Mạc Tây ánh mắt nghiêm túc: Không phải không tin ngươi, chỉ là trong thời gian ngắn như vậy, ngươi đã vượt qua 99 bậc sao.

Cái này khó lắm sao.

Ngươi có nghe người ta nói không.

Trong số những người có mặt, Tô Thiền chỉ đi qua 35 bậc, Uy Chấn Thiên từng đi 42 bậc.

Thạch Mạc Tây là người đi nhiều nhất, được 50 bậc.

Bây giờ hay rồi, lại có một người lợi hại hơn.

Trực tiếp đi hết 99 bậc.

Tô Thiền kinh hỉ vạn phần: Ngoan đồ nhi, ta biết ngay con làm được mà.

Đều là sư phụ dạy dỗ tốt.

Ha, ngoan đồ nhi con nói hay lắm, nói quá hay luôn.

Tô Thiền cười đến không ngậm miệng lại được.

Thạch Mạc Tây lại hỏi: Ngươi đi qua 99 bậc rồi thì xảy ra chuyện

gì.

Thẩm Hạo: Một luồng lực hút đưa ta đến một tháp lâm, ta đứng ở trong tòa tháp cao nhất.

Uy Chấn Thiên, Thạch Mạc Tây, Tô Thiền đều hít một ngụm khí lạnh.

Trong Truyền Thừa Tháp, tòa tháp cao nhất, đó là nơi của vị Chưởng môn đời thứ 5 của Huyền Thiên Kiếm Tông, người tài năng tuyệt diễm.

Huyền Thiên Kiếm Tông có thể phát triển đến ngày nay, chính là nhờ vị Chưởng môn đời thứ 5 Tiêu Phượng Miên.

Chính vì nàng đã đề xuất chế độ Truyền Thừa Điện, mới khiến Huyền Thiên Kiếm Tông sau này luôn đứng vững không ngã.

Mà nàng càng là người làm gương, là người đầu tiên phân tách thần niệm của mình, cũng chính vì thế mà dẫn đến độ kiếp thất bại, thân tử đạo tiêu.

Suốt mấy vạn năm qua, chưa từng có ai vượt qua 99 bậc thạch giai.

Không ngờ lại bị Thẩm Hạo làm được.

Sao vậy.

Thẩm Hạo cũng không biết thân phận của Tiêu Phượng Miên.

Dường như nhìn ra sự nghi hoặc của Thẩm Hạo, Tô Thiền liền kể lại sự tích của Tiêu Phượng Miên.

Thẩm Hạo lúc này mới biết thân phận của người kia.

Nhưng đạo thân ảnh kia bán hư bán thực, Thẩm Hạo cũng không thể nhìn rõ hình dạng của nàng.

Chỉ có thể nói độ phân giải quá thấp rồi.

Tiếp đó, Thạch Mạc Tây hỏi Thẩm Hạo vài câu về sự lý giải của hắn đối với kiếm đạo và trận pháp.

Thẩm Hạo đối đáp trôi chảy, thậm chí có những lý giải khiến Thạch Mạc Tây, Uy Chấn Thiên và Tô Thiền ba người đều bỗng nhiên thông suốt.

Khoảnh khắc này, bọn họ đều xác định Thẩm Hạo đích xác đã đạt được truyền thừa của Tiêu Phượng Miên.

Thạch Mạc Tây trong lòng cũng rất vui mừng.

Thẩm Hạo chính là tinh anh tương lai của tông môn, càng ưu tú càng tốt.

Thẩm Hạo, con cũng vất vả rồi, về nghỉ ngơi cho tốt đi.

Vâng Chưởng môn.

Tô Thiền cũng đứng dậy chắp tay: Chưởng môn, ta cũng xin cáo từ.

Đi đi.

Rất nhanh hai người đã đến Ngọc Nữ Phong.

Tô Thiền nói: Thẩm Hạo, sau khi về hãy cảm ngộ cho tốt, không có việc gì ta sẽ không quấy rầy con nữa.

Vâng sư phó.

Sau khi Thẩm Hạo rời đi, Tô Thiền liền lập tức trở về động phủ của mình.

Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Quyên ba nữ sau khi biết Thẩm Hạo đã vượt qua 99 bậc thạch giai, lại còn đạt được truyền thừa của Chưởng môn đời thứ 5 Tiêu Phượng Miên, vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ.

Nguyên thần của Thẩm Hạo vậy mà lại cường đại đến thế.

Đúng vậy, ai có thể ngờ được chứ.

Quả thực hoàn mỹ, không hề có bất kỳ điểm yếu nào.

Thành tựu tương lai sẽ đến mức nào đây.

Tô Quyên có chút buồn bã không vui.

Tô Ngọc nghi hoặc hỏi: Thẩm Hạo có bản lĩnh như vậy, sao muội vẫn không vui.

Tô Quyên thở dài một tiếng nói: Thẩm Hạo đã nhận được truyền thừa của Chưởng môn đời thứ năm, vậy thì hắn còn cần chúng ta những sư phó này làm gì nữa.

Lời này vừa nói ra, các nữ đều trầm mặc.

Ban đầu khi Thẩm Hạo mới đến chỉ là Đạo Thai Cảnh, ai có thể ngờ tên gia hỏa này lại tiến giai thăng cấp nhanh đến vậy.

Chớp mắt đã trở thành lực lượng nòng cốt của Huyền Thiên Kiếm Tông.

Giờ đây Thẩm Hạo đã đạt được truyền thừa của Chưởng môn đời thứ năm, đối với các vấn đề tu hành, hắn cũng không cần đến bọn họ nữa.

Điều này khiến các nàng vừa vui mừng lại vừa có chút mất mát.

Giống như cảm giác con cái đã lớn phải rời đi vậy.

Tô Thiền cười nói: Bất kể sau này hắn có thành tựu như thế nào, hắn mãi mãi là đệ tử của chúng ta, điểm này là không thể thay đổi.

Đại tỷ Tô Ngọc cũng cười nói: Đúng vậy, chúng ta nên cảm thấy vui mừng vì Thẩm Hạo.

Tô Dực cũng nhìn ra được, các tỷ muội đều có chút gượng cười.

Nhưng điều này cũng không có cách nào khác, con người dù sao cũng có tình cảm.

Theo thời gian trôi đi, chín đệ tử còn lại cũng lần lượt bước ra.

Mọi người quan tâm không phải là bọn họ có đạt được truyền thừa hay không, mà càng quan tâm tình hình của Thẩm Hạo.

Lưu sư huynh, rốt cuộc Thẩm sư huynh đã đi qua bao nhiêu bậc thạch giai.

Đúng vậy, nói đi, chúng ta đều rất tò mò. 99 bậc.

Thật hay giả.

Không thể nào, có hơi khoa trương rồi đó.

Nhưng theo những người khác đều nói như vậy, thì thông tin này cũng được xác nhận.

Đệ tử bế quan của Thạch Mạc Tây là Quan Mộc và Lý Siêu hai người sau khi biết tin này thì mặt mày xám ngoét.

Thẩm Hạo càng mạnh mẽ, trong lòng bọn họ càng khó chịu.

Đồng thời cũng càng hối hận.

Đặc biệt là Lý Siêu.

Hối hận đến mức hàm răng sau gần như cắn đứt.

Nếu như lúc đầu không trêu chọc Thẩm Hạo, thì cơ duyên này chắc chắn có một phần của bọn họ.

Đúng như câu nói một bước chậm, bước nào cũng chậm.

Có thể nói từ nay về sau, bọn họ sẽ chỉ bị Thẩm Hạo kéo ngày càng xa.

Nhưng Thẩm Hạo lại không cảm thấy gì.

Sau khi trở về Cam Lâm Động, Thẩm Hạo liền pha trà, thong dong

nằm đó.

Không hề có ý nghĩ tu luyện một chút nào.

Hiện tại mà nói, không có cơ hội nào có thể nâng cao công lực.

Tu luyện là không thể tu luyện, vĩnh viễn không thể tu luyện.

Muốn nâng cao thực lực, một là Bí Cảnh Vạn Yêu Cốc, hai là Thượng Cổ Chiến Trường.

Đáng tiếc Thượng Cổ Chiến Trường, yêu cầu thấp nhất cũng là Tiên Khiếu Cảnh.

Thẩm Hạo hiện tại vẫn chưa làm được.

Cho nên cũng chỉ có thể đi Vạn Yêu Cốc trước.

Đương nhiên Thẩm Hạo cảm thấy cũng không cần vội vàng nâng cao thực lực, hưởng thụ cuộc sống mới là vương đạo.

Ngay lúc đang suy tư.

Chương 438

Bên ngoài truyền đến tiếng của thị nữ Cam Lâm Động.

Đại sư huynh, Phó Đường chủ Mộ Dung Lâm cầu kiến.

Cho nàng vào.

Vâng.

Chỉ trong chốc lát, Mộ Dung Lâm liền tươi cười bước vào Cam Lâm Động.

Trong tay cầm một cái hộp.

Thẩm tiền bối, Tiểu Lâm đến thăm huynh, có mang chút đồ tốt đến tặng huynh.

Đối với Mộ Dung Lâm hiểu chuyện, Thẩm Hạo cũng vô cùng vui vẻ, cười nói: Nào Tiểu Lâm, mau ngồi.

Mộ Dung Lâm cười, đặt cái hộp trong tay trước mặt Thẩm Hạo, rồi ngồi xuống ghế đá.

Thẩm Hạo cười nói: Tiểu Lâm đến thì cứ đến, còn mang theo cái gì nữa chứ.

Mộ Dung Lâm: Chỉ là ngẫu nhiên có được, nên đặc biệt đến dâng Thẩm sư thúc.

Thứ gì vậy.

Là Hồng Hà Quả của Đan Hà Động.

Hồng Hà Quả.

Thẩm Hạo biết loại quả này, là đặc sản của Đan Hà Động, tuy không thể tính là linh quả gì, nhưng cũng có năng lực độc đáo của nó.

Loại quả này dùng để ủ rượu.

Nhưng trực tiếp ăn cũng được.

Ăn vào như uống cam tuyền vậy, ngay cả Thiên Linh Cảnh ăn nhiều cũng sẽ say.

Phàm nhân ăn vào có thể loại bỏ tạp chất trong cơ thể, tẩy tủy luyện thể, đúng là một thứ không tệ, loại quả này thường dùng để đệ tử trúc cơ.

Dùng để ăn chơi là tốt nhất.

Chớ nói chi, loại quả này Thẩm Hạo vẫn rất hài lòng.

Tặng những lễ vật khác, Thẩm Hạo thật sự không có hứng thú.

Thẩm Hạo thưởng thức thái độ này của Mộ Dung Lâm, những người khác muốn nịnh bợ còn không có cơ hội.

Đây chính là vấn đề sớm muộn thôi.

Nếu hiện tại Mộ Dung Lâm chỉ muốn bợ đỡ Thẩm Hạo, Thẩm Hạo chắc chắn sẽ không thèm để ý đến nàng.

Cho nên, nắm bắt cơ hội tốt, sẽ thăng tiến nhanh chóng.

Từ trong hộp lấy ra hai quả Hồng Hà Quả, Thẩm Hạo đưa cho Mộ Dung Lâm một quả.

Cười nói: Ta thật sự chưa từng ăn đặc sản của Đan Hà Động, lần này coi như nhờ phúc ngươi vậy.

Mộ Dung Lâm: Sư thúc khách khí rồi, loại quả ăn chơi này, sư thúc thích là được.

Thẩm Hạo cầm quả lên cắn nhẹ một miếng, một mùi hương rượu thoang thoảng lan tỏa.

Vị giòn tan.

Rượu trái cây tự nhiên, thật không tệ.

Hồng Hà Quả có vị được đấy chứ.

Mộ Dung Lâm trong lòng mừng rỡ, vội vàng nói: Sư thúc thích, ta hiện tại sẽ để ý thêm một chút.

Nàng coi như đã nắm rõ tính cách của Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo dường như không có hứng thú với công pháp, linh bảo.

Điều này Mộ Dung Lâm cũng có thể hiểu.

Với đãi ngộ của Thẩm Hạo tại Huyền Thiên Kiếm Tông, muốn gì có nấy.

Công pháp bí tịch, thiên tài địa bảo đều không thiếu.

Nhưng với loại quả mới lạ này, Thẩm Hạo vẫn có hứng thú.

Điều này khiến Mộ Dung Lâm có động lực.

Thẩm Hạo hiện tại chính là đệ nhất nhân của thế hệ trẻ, theo thời gian trôi đi, hắn sẽ là trụ cột vững chắc của Huyền Thiên Kiếm Tông.

Một mình ăn ba quả Hồng Hà Quả, Thẩm Hạo vậy mà có chút say mèm.

Thật là có chút bất ngờ, không ngờ uy lực của Hồng Hà Quả này lại lớn đến vậy.

Mộ Dung Lâm đi lúc nào Thẩm Hạo cũng không biết.

Hắn mơ màng ngủ thiếp đi.

Ngay lúc Thẩm Hạo say rượu.

Chưởng môn Thạch Mạc Tây triệu tập đại hội trưởng lão.

Nội dung cuộc họp rất đơn giản, chính là đề bạt mười đệ tử đạt được truyền thừa, đưa vào tầng quản lý.

Đây cũng là quy tắc ngầm từ trước đến nay của Huyền Thiên Kiếm Tông.

Trưởng lão Lý Thuần Quân, sắc mặt u ám.

Trong lòng hận Thẩm Hạo đến chết.

Nếu không phải Thẩm Hạo, thì cháu trai của ông ta đã có thể nhân cơ hội này tiến vào tầng quản lý, đến lúc đó cẩn thận bồi dưỡng trăm năm, vừa vặn tiếp quản vị trí của ông ta.

Thiên phú của đệ tử dù cao đến mấy, thì cũng vẫn là đệ tử, không có quyền lợi.

Chỉ có nắm giữ quyền lực mới có thể giành được nhiều tư bản hơn.

Không phải tất cả đệ tử đều yêu nghiệt như Thẩm Hạo, tốc độ tu luyện nhanh đến vậy.

Thạch Mạc Tây nhìn quanh bốn phía, thản nhiên nói: Mọi người hãy nói xem mười đệ tử này nên sắp xếp như thế nào.

Uy Chấn Thiên vừa định nói, lại bị Lý Thuần Quân cướp lời trước một bước.

Thẩm Hạo không những đã vượt qua 99 bậc thạch giai, mà còn là thiên tài tuyệt thế thể pháp song tu, ngàn năm khó gặp.

Lại được mệnh danh là đệ nhất nhân của thế hệ trẻ, ta đề nghị, để Thẩm Hạo làm Thiếu Chưởng môn.

Nghe vậy, ánh mắt mọi người có ý không ý đều nhìn về phía Tô Thiền.

Mối hiềm khích giữa Thẩm Hạo và cháu trai Lý Thuần Quân là Lý Siêu, mọi người trong lòng đều rõ.

Sở dĩ đề nghị Thẩm Hạo làm Thiếu Chưởng môn, bề ngoài có vẻ

là vì tốt cho Thẩm Hạo, nhưng thực chất lại không có ý tốt.

Một khi Thẩm Hạo trở thành Thiếu Chưởng môn, tức là Chưởng môn tương lai của Huyền Thiên Kiếm Tông, hắn sẽ trở thành đệ tử của Chưởng môn Thạch Mạc Tây.

Đến lúc đó sẽ tự động thoát ly Ngọc Nữ Phong, không còn quan hệ với Tô Thiền nữa.

Lý Thuần Quân rõ ràng đã nhìn ra mối quan hệ không tệ giữa Thẩm Hạo và Tô Thiền.

Làm như vậy, có chút ti tiện.

Mọi người trong lòng đều hiểu rõ, Thẩm Hạo có làm Thiếu Chưởng môn hay không thực ra chẳng có tác dụng gì.

Dù sao Thẩm Hạo cũng không thiếu tài nguyên, không thiếu thiên phú, Thiếu Chưởng môn cũng chỉ là một danh nghĩa nghe hay mà thôi.

Nhưng Thạch Mạc Tây lại cảm thấy đề nghị này không tệ, có chút động lòng, ai mà không muốn có một đệ tử như Thẩm Hạo.

Tô Thiền lạnh mặt mở miệng nói: Chưởng môn sư huynh tuổi trẻ tài cao, quản lý tông môn đâu ra đấy, căn bản không cần sự tồn tại của Thiếu Chưởng môn.

Hơn nữa tính cách của Thẩm Hạo, ta cảm thấy không thích hợp làm Thiếu Chưởng môn.

Ta đề nghị Thẩm Hạo làm Phó Điện chủ Chấp Pháp Điện.

Các trưởng lão khác, dường như nhận thấy mùi thuốc súng.

Đều im lặng không nói gì.

Mạnh yếu của Thẩm Hạo không có bất kỳ quan hệ lợi ích nào với bọn họ.

Uy Chấn Thiên nhíu mày nói: Ta đồng ý đề nghị của Tô trưởng lão, Thẩm Hạo gia nhập Huyền Thiên Kiếm Tông thời gian còn ngắn, tình cảm chưa sâu đậm, nếu đột nhiên đề nghị làm Thiếu Chưởng môn e rằng sẽ gây ra bất mãn cho các đệ tử khác.

Trước tiên làm Phó Điện chủ Chấp Pháp Điện là vừa vặn.

Lý Thuần Quân không vui nhìn Uy Chấn Thiên một cái, rồi không mở miệng nữa.

Trong lòng cười lạnh, chỉ cần cho Tô Thiền một chút thuốc, cho Thạch Mạc Tây một chút mồi câu là được, mục đích cũng đã đạt thành rồi.

Thạch Mạc Tây nhìn Tô Thiền một cái, Chuyện này Tô trưởng lão hãy nói chuyện với Thẩm Hạo trước, xem thái độ của Thẩm Hạo thế nào.

Vâng, Chưởng môn.

Thạch Mạc Tây: Tiếp theo nói về sắp xếp của các đệ tử khác.

Thoáng cái đã đến ngày thứ hai, khi Tô Thiền đến tìm Thẩm Hạo, lại được cho biết Thẩm Hạo vẫn còn đang ngủ say.

Rốt cuộc là chuyện gì.

Thị nữ của Cam Lâm Động vội vàng cung kính đáp: Hôm qua Phó Đường chủ Mộ Dung Lâm của Huyền Võ Đường đã đến, tặng Đại sư huynh không ít Hồng Hà Quả.

Đợi sau khi Mộ Dung Lâm đi, Đại sư huynh liền ngủ say cho đến nay.

Sắc mặt Tô Thiền lạnh đi, Sau này nếu Mộ Dung Lâm đó đến nữa thì đuổi nàng ta đi cho ta, dám làm hư đồ nhi ngoan của ta.

Thị nữ cung kính nói: Vâng, sư tôn.

Đứng ở cửa một lúc, Tô Thiền mới mở miệng: Đợi Thẩm Hạo tỉnh lại, bảo hắn đến tìm ta.

Vâng sư tôn.

Nói xong thân ảnh Tô Thiền biến mất tại chỗ, thị nữ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Là Chấp Pháp Trưởng lão, khí thế của Tô Thiền không nghi ngờ gì là vô cùng cường đại.

Chỉ khi ở trước mặt Thẩm Hạo mới không thể hiện ra.

Ở trước mặt người khác, nàng ta uy nghiêm vô cùng.

Người ngoài không dám nhìn thẳng.

Thẩm Hạo một giấc tỉnh dậy đã là chiều ngày thứ hai.

Chương 439

Nhìn mấy quả Hồng Hà Quả trên bàn, hắn có chút bất ngờ.

Không ngờ thứ này hậu kình lại lớn đến vậy.

Hắn đã ăn hơi nhiều rồi.

Nhưng ngủ cũng rất ngon, tinh thần sảng khoái chưa từng có.

Nghe thấy động tĩnh trong phòng, thị nữ vẫn luôn canh giữ bên ngoài vội vàng lên tiếng.

Đại sư huynh, sư tôn bảo huynh đến chỗ nàng một chuyến.

Thẩm Hạo: Được, biết rồi, lát nữa ta sẽ qua.

Mười phút sau, Thẩm Hạo liền đến động phủ của Tô Thiền.

Vào đi.

Vừa đến cửa, hắn liền nghe thấy giọng nói của Tô Thiền từ bên trong.

Vâng sư phó.

Thẩm Hạo đẩy cửa bước vào, liền thấy Tô Thiền đang yên lặng ngồi đó.

Trên bàn bên cạnh đã pha sẵn hai chén trà, dường như đã sớm biết Thẩm Hạo sẽ đến.

Ngoan đồ nhi, ngồi đi.

Vâng sư phó.

Đến uống chén trà nóng, giúp con tỉnh rượu.

Thẩm Hạo gật đầu, cũng không khách khí, bưng chén trà nóng lên uống cạn.

Uống xong, hắn mới mở miệng hỏi: Sư phó tìm con có chuyện gì.

Tô Thiền không nói gì, mà cầm ấm trà lên, lại giúp Thẩm Hạo rót thêm một chén trà.

Thẩm Hạo nâng chén trà, khẽ nhấp một ngụm, sau một lúc lâu, Tô Thiền chậm rãi mở miệng: Đồ nhi ngoan, giờ đây con đã đột phá Thiên Linh Cảnh.

Con đã là trụ cột của Huyền Thiên Kiếm Tông, nên vi sư muốn sắp xếp cho con một thân phận.

Thẩm Hạo nghi hoặc nói: Sư phụ sắp xếp thân phận gì.

Tô Thiền khẽ cười: Để con làm Phó Điện Chủ Chấp Pháp Điện, con thấy thế nào.

Vì sao lại như vậy.

Thẩm Hạo vẻ mặt nghi hoặc, sao lại đột nhiên muốn hắn làm Phó Điện Chủ.

Con đã làm Lý Siêu bị thương, cắt đứt cơ duyên của hắn, đây có thể nói là mối thù lớn, ông nội hắn là Lý Thuần Quân còn hận con hơn.

Tên này hiện tại là Tiên Khiếu Cảnh đại viên mãn, sư phụ cũng phải nhường hắn vài phần.

Mặc dù tên này mặt ngoài không dám động đến con, nhưng nếu tìm được cơ hội, sẽ tìm cách gây khó dễ cho con.

Để con làm Phó Điện Chủ Chấp Pháp Điện, thứ nhất con cũng có quyền lợi tiến vào tầng lớp cao của Huyền Thiên Kiếm Tông, thân phận cũng không còn là một đệ tử nữa.

Dù cho con muốn thu thập người khác, cũng có thể tìm một danh nghĩa quang minh chính đại.

Một điểm khác nữa là con cũng nhân cơ hội này củng cố nền tảng của mình, để những người dưới quyền giúp con trông chừng Lý Thuần Quân, điều đó cũng có lợi cho tương lai của con.

Đương nhiên còn có một nguyên nhân khác.

Sư phụ, nguyên nhân gì vậy.

Thực lực và thiên phú hiện giờ của con đã là đệ nhất nhân trong thế hệ trẻ của tông môn.

Lý Thuần Quân đã đề bạt con lên làm Thiếu Chưởng Môn trong cuộc họp trưởng lão.

Tô Thiền lạnh lùng cười một tiếng nói.

Thẩm Hạo ngẩn người, có chút bất ngờ.

Làm Thiếu Chưởng Môn.

Mặc dù thân phận này nghe có vẻ rất ngầu, nhưng Thẩm Hạo cảm thấy cũng chẳng có tác dụng gì.

Đối với việc làm Thiếu Chưởng Môn, Thẩm Hạo hoàn toàn không có hứng thú.

Cái tên Lý Thuần Quân này sao lại đột nhiên muốn ta làm Thiếu Chưởng Môn, chắc chắn chẳng có ý tốt gì.

Tô Thiền giải thích: Một khi con trở thành Thiếu Chưởng Môn, thì sẽ không còn bất kỳ liên hệ nào với Ngọc Nữ Phong nữa.

Mọi chuyện của con sẽ do Chưởng Môn sư huynh quyết định.

Hèn chi như vậy, lão già Lý Thuần Quân này chẳng có ý tốt gì.

Ta đến chỗ Chưởng Môn kia, Quán Mộc và những người khác còn không hận chết ta sao, lúc nào cũng muốn tìm ta báo thù.

Bất quá bọn họ kiếp này cũng không có cơ hội rồi.

Tô Thiền: Cái này cũng đúng, tùy vào lựa chọn cá nhân con.

Dù sao, mỗi đệ tử sau khi tiến vào Điện Thừa Kế, khi trở ra, đều sẽ được tông môn đề bạt, có được một thân phận mới.

Hiểu rồi, chính là để thêm danh tiếng, rồi sau đó được trọng dụng.

Thẩm Hạo nói: Được thôi, vậy con sẽ làm Phó Điện Chủ Chấp Pháp Điện.

Đối với lựa chọn của Thẩm Hạo, Tô Thiền trong lòng không hiểu sao lại có chút vui mừng.

So với Phó Điện Chủ, thân phận Thiếu Chưởng Môn không nghi ngờ gì là cao quý hơn.

Thẩm Hạo có thể lựa chọn như vậy, khiến nàng rất đỗi vui mừng.

Vậy con đi nghỉ ngơi đi, sau này Hồng Hà Quả ăn ít thôi, mỗi ngày ăn một quả là được, nếu thích ăn, vi sư sẽ cho con thêm nhiều.

Tô Thiền nói.

Không cần đâu sư phụ.

Thẩm Hạo chỉ là muốn nếm thử mùi vị thôi, chứ không hề nghĩ đến việc ngày nào cũng ăn.

Muốn gì thì nhớ nói với sư phụ.

Tô Thiền dặn dò.

Sau khi Thẩm Hạo rời đi, Tô Thiền liền tìm đến Chưởng Môn Thạch Mạc Tây, nói cho ông quyết định của Thẩm Hạo về việc làm Phó Điện Chủ Chấp Pháp Điện.

Thạch Mạc Tây cũng gật đầu, chính thức công bố thân phận mới của Thẩm Hạo với Huyền Thiên Kiếm Tông.

Đối với tất cả những điều này, Thẩm Hạo không quan tâm.

Chẳng qua chỉ là một thân phận treo mà thôi.

Trở lại Cam Lâm Động, Thẩm Hạo hoàn toàn thả mình tự do.

Tu luyện cái nỗi gì chứ.

Ngay lập tức, Thẩm Hạo liền gọi thị nữ đến.

Nữ thị vệ xinh đẹp, vẻ mặt ngưỡng mộ nhìn Thẩm Hạo, đôi mắt như muốn tràn ra nước, dịu dàng nói: Đại sư huynh, có chuyện gì ạ.

Thẩm Hạo nhàn nhạt nói: Từ hôm nay trở đi, ta muốn tuyên bố bế quan, bất cứ ai cũng không gặp, hiểu chưa.

Vâng, Đại sư huynh.

Thị nữ trong lòng có chút thất vọng.

Nàng còn tưởng Thẩm Hạo muốn sủng hạnh nàng, đã mong chờ ngày này quá lâu rồi.

Sau khi thị nữ đi, Thẩm Hạo liền bày bố trận pháp ở cửa động, tránh né sự dò xét của tất cả mọi người.

Hiện giờ, trình độ về đạo trận pháp của Thẩm Hạo tuyệt đối không kém những Thái Thượng Trưởng Lão kia.

Sau khi thiết lập trận pháp, Thẩm Hạo liền rời đi.

Lợi dụng không gian làm bàn đạp, hắn trực tiếp đến Vạn Yêu Cốc.

Ngay sau đó, lại từ Vạn Yêu Cốc trở về Thí Luyện Thành.

Ngay khi khí tức của Thẩm Hạo vừa xuất hiện, Hồ Cửu Nhi lập tức cảm ứng được.

Chủ nhân của ngươi đến rồi.

Nghe vậy, Bạch Tuyết lập tức đứng dậy.

Thật sao.

Ta cảm ứng được.

Bạch Tuyết lập tức có tinh thần.

Hồ Cửu Nhi chính là cường giả mạnh nhất Linh Vân Đại Lục, tồn tại đỉnh phong Thập Nhất Cảnh.

Tuyệt đối không thể cảm ứng sai.

Có vẻ như không thể đợi được nữa, Hồ Cửu Nhi kéo Bạch Tuyết thân ảnh lóe lên, liền xuất hiện trước mặt Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo đang ung dung bay lượn, hai thân ảnh một trắng một đỏ đột nhiên xuất hiện trước mắt, khiến hắn giật mình một cái.

Chậc Nhìn thấy khuôn mặt tuyệt mỹ của Hồ Cửu Nhi và Bạch Tuyết tràn đầy kinh hỉ, hai chữ mẹ nó sau từ chậc đã bị Thẩm Hạo nuốt xuống.

Có lẽ vì quá kích động, dẫn đến hô hấp cũng hơi dồn dập.

Thẩm Hạo bình tĩnh lại tâm tình, khẽ cười, dang rộng hai tay.

Lại đây.

Hồ Cửu Nhi và Bạch Tuyết trực tiếp lao vào lòng Thẩm Hạo.

Chủ nhân, thiếp rất nhớ chàng.

Tương công, thiếp rất nhớ chàng.

Thẩm Hạo cười nói: Nhớ ta là đúng rồi, không nhớ ta mới là giả.

Đôi mắt đẹp của Hồ Cửu Nhi hơi ửng đỏ, ôm chặt Thẩm Hạo không buông.

Lần này chàng có thể ở lại lâu hơn một chút không.

Được thôi, không thành vấn đề.

Đi thôi, về động phủ của chúng ta.

Được.

Bạch Tuyết và Hồ Cửu Nhi vô cùng vui vẻ.

Động phủ lúc trước rất rộng lớn, cách Vạn Yêu Cốc không xa.

Bay một đoạn thời gian, Thẩm Hạo nhìn xung quanh có chút cảm khái.

Đã lâu không đến, vậy mà lại có cả mạng nhện rồi.

Hồ Cửu Nhi: Lúc trước nên thiết lập vài trận pháp, như vậy sẽ tiện lợi hơn nhiều.

Nói xong, nàng định vung tay quét sạch bụi bẩn thì bị Thẩm Hạo ngăn lại.

Động phủ này lúc trước chỉ là xây tạm bợ, bên trong quá tối, xây lại một động phủ khác.

Hồ Cửu Nhi nghi hoặc nói: Động phủ chẳng phải đều rất tối sao.

Nàng tiểu hồ ly này, cả ngày sống trong hang động tối tăm, đương nhiên không biết cảm giác sáng sủa trong nhà.

Nói xong, Thẩm Hạo thần thức quét qua, lập tức phát hiện một nơi phong cảnh tuyệt đẹp.

Xung quanh mây mù lượn lờ, cổ thụ cao ngút trời, trăm hoa đua nở, trên đỉnh núi còn có một hồ nước tĩnh lặng, đẹp như tranh vẽ tựa chốn tiên cảnh nhân gian.

Thẩm Hạo là một người theo chủ nghĩa hưởng thụ, đã định ở lại lâu hơn, vậy thì phải sống thoải mái.

Rất nhanh, hắn đến một sườn núi.

Lần này, Thẩm Hạo tự mình động thủ, không để Bạch Tuyết và Hồ Cửu Nhi làm.

Hai tiểu yêu tinh tuy pháp lực mạnh mẽ, nhưng gu thẩm mỹ thực sự không tốt, vẫn phải để Thẩm Hạo ra tay.

Điều khiển phi kiếm, rất nhanh phác thảo ra một biệt thự trên đỉnh núi.

Chương 440

Hai tầng nhỏ.

Cửa sổ cũng làm vài cái, chỉ là không có kính mà thôi.

Phong cách thực sự không tệ.

Phòng ngủ chính lại càng xa hoa, rộng một ngàn mét vuông, thông thoáng nam bắc, ánh sáng rất tốt.

Hồ Cửu Nhi nhìn cũng rất vui vẻ.

Tương công, cái này đẹp hơn động phủ kia nhiều.

Thẩm Hạo hài lòng nói: Không tệ chứ, thiếu cửa sổ kính thôi.

Cửa sổ kính là gì.

Hồ Cửu Nhi tò mò hỏi.

Giải thích không rõ được, đợi ngày mai ta mang đến cho nàng sẽ biết.

Vâng.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo từ không gian, ném ra một cái giường, bộ bốn món, nhìn có vẻ đầy đủ rồi.

Tối nay cứ ngủ ở đây.

Được ạ.

Đêm lạnh như nước, động phủ thông thoáng nam bắc, gió ù ù thổi.

Ánh trăng buổi tối chiếu vào như sương trắng rơi xuống, phong cảnh cũng rất độc đáo.

Ngày hôm sau, ánh nắng chói chang, Thẩm Hạo cũng tỉnh lại.

Nhìn thấy Hồ Cửu Nhi và Bạch Tuyết đang vui đùa dưới nước ở không xa.

Thân ảnh Thẩm Hạo lóe lên, hòa vào không khí.

Lần nữa quay về Thái Lan, vẫn là ở trang viên lớn tại Chiang Mai.

Lúc này vẫn là nửa đêm mười hai giờ.

Chiang Mai về đêm, tiếng côn trùng kêu không ngừng.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo thần thức quét qua, tìm thấy mấy người thợ làm kính.

Cũng không cần nhiều, lấy khoảng mười mấy tấm.

Lần nữa quay lại trang viên lớn ở Chiang Mai.

Thẩm Hạo cũng không vội quay về Linh Vân Đại Lục, đã về rồi thì nghỉ ngơi một chút.

Dự định mua sắm thêm một số thứ.

Ví dụ như tất lụa, đồ ngủ gợi cảm, mua thêm nhiều một chút.

Thẩm Hạo cũng mong chờ dáng vẻ Hồ Cửu Nhi mặc tất lụa.

Hồ ly tinh thì có thiên phú sẵn rồi.

Ngày hôm sau, sau khi Tống Mộ Mạt Lạp và A Lạp Bối Lạp ăn cơm xong.

Thẩm Hạo ra lệnh cho hai cô gái.

Ông chủ, muốn làm gì ạ.

Tống Mộ Mạt Lạp tò mò hỏi.

Đi mua một ít tất lụa, và mua thêm mấy bộ đồ ngủ gợi cảm.

Vâng, ông chủ.

A Lạp Bối Lạp mím môi cười.

Mua theo cỡ của cô, càng nhiều kiểu dáng càng tốt.

Thẩm Hạo nói với Tống Mộ Mạt Lạp.

A Lạp Bối Lạp không được, cô ấy quá cao rồi.

Vâng, ông chủ.

Vậy chúng tôi đi trung tâm thành phố Chiang Mai đây.

Đi đi.

Đến chiều, Tống Mộ Mạt Lạp và A Lạp Bối Lạp mới hớn hở quay về.

Mong chờ được mặc cho Thẩm Hạo xem.

Nhưng ai ngờ Thẩm Hạo không có ý định đó.

Chỉ bảo họ giặt sạch chúng.

Ông chủ, có muốn đi Bangkok chơi không, đi thăm chùa chiền.

Chùa chiền thì thôi đi, không hứng thú lắm.

Vậy đi đảo Phuket đi, phong cảnh ở đó rất đẹp, nước biển xanh biếc, bãi cát trắng, còn có thể lặn biển, được mệnh danh là một viên ngọc trên biển Andaman.

Đi dạo một chút cũng được.

Thẩm Hạo cười nói.

Rảnh rỗi không có việc gì, hắn cười đáp ứng.

Vừa đến bãi biển Karon ở đảo Phuket, Thẩm Hạo liền nhận được điện thoại của Trương Mạt.

Ông xã.

Nhớ anh rồi à.

Thẩm Hạo trêu chọc hỏi.

Nhớ rồi.

Nói đi, có chuyện gì.

Thẩm Hạo biết rằng, các cô gái khi nhớ hắn đều gửi WeChat, rất ít khi gọi điện thoại, gọi điện thoại là có chuyện.

Đầu dây bên kia, Trương Mạt dừng lại một lát.

Ông xã, trà Linh Vân kia còn không.

Còn, sao vậy.

Thẩm Hạo nghi hoặc hỏi.

Lần trước ông ngoại em không phải sinh nhật sao, em tặng một gói trà, kết quả hai hôm trước ông nội em biết được, nổi giận.

Nói con cháu gái cứ khuỷu tay hướng ra ngoài, chỉ tặng cho ông ngoại, không tặng cho ông nội.

Đối với ông ngoại còn tốt hơn ông nội, bảo em đổi họ Lưu luôn đi.

Thẩm Hạo bật cười: Từ xưa đến nay, không sợ thiếu mà chỉ sợ không công bằng, nếu là anh, anh cũng tức giận, không phải anh cho em ba gói sao.

Gói trà của chú em, cũng bị ông ngoại em cướp mất rồi.

Gói của bố em, cũng bị ông nội em cướp mất rồi.

Em vốn định đợi sinh nhật ông nội rồi mới tặng.

Không ngờ ông ấy lại tức giận, mắng bố em một trận tơi bời.

Được rồi, không sao, hai ngày nữa anh về sẽ đưa em một gói.

Cảm ơn ông xã.

Ngoan, nghe lời thì cái gì cũng có.

Em đương nhiên ngoan rồi, đúng rồi ông xã, em được thăng chức rồi.

Thẩm Hạo không quan tâm nói: Thăng chức gì rồi.

Em bây giờ đi đội truy đào, coi như kiêm chức, nhưng cấp bậc thì lên rồi, chính xứ.

Đội truy đào.

Bộ phận gì, chưa nghe nói bao giờ.

Thẩm Hạo nghi hoặc hỏi.

Là tám bộ phận liên hợp, cấp bậc chính là cấp bộ.

Truy lùng tội phạm quốc tế và thu hồi tài sản.

Nghe vậy, Thẩm Hạo hiểu rồi.

Đi nước ngoài bắt quan tham.

Được thôi, tùy năng lực của em, đừng quá vất vả, có việc gì thì gọi điện cho anh, trên hành tinh này không có chuyện gì anh không làm được đâu.

Thẩm Hạo nói.

Xì, chỉ biết khoác lác, thôi không nói nữa, em phải đi họp rồi, sau khi về nước, nhớ gọi điện cho em.

Biết rồi.

Cúp điện thoại, Thẩm Hạo chợt ngẩn người, ông nội Trương Mạt nổi giận thì cũng dễ hiểu.

Cháu gái ruột tặng quà ông ngoại, không tặng ông nội thì ai mà chẳng tức.

Dù sao thì cũng mang họ Trương.

Không sợ thiếu mà chỉ sợ không công bằng, mình cho Trương Mạt

ba gói, vậy có phải cũng phải cho Tiêu Băng, Hạ Ny, Thi Nịnh, Lục Khiết mỗi người ba gói không.

Chắc chắn phải cho, không thể phân biệt đối xử được.

Vấn đề là, trà không đủ rồi.

Bất quá cũng không vội, Linh Vân Đại Lục có rất nhiều.

Bên cạnh Thẩm Hạo, Tống Mộ Mạt Lạp và A Lạp Bối Lạp đang nói chuyện bằng tiếng Trung Quốc bập bẹ.

Tiếng Trung không tốt, làm sao được, trong tay Thẩm Hạo bỗng xuất hiện hai viên Thông Tuệ Đan.

Nào, mỗi người một viên.

Cảm ơn ông chủ.

Tống Mộ Mạt Lạp và A Lạp Bối Lạp tuy không biết đây là loại đan dược gì, nhưng những thứ Thẩm Hạo cho đều là đồ tốt.

Tống Mộ Mạt Lạp khoác tay Thẩm Hạo cười nói: Ông chủ, em đi thuê một cái ghế nằm bãi biển.

Ừm, đi đi.

Rất nhanh, Tống Mộ Mạt Lạp cầm một cái ô, A Lạp Bối Lạp mang một cái ghế nằm.

Đặt bên cạnh Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo đeo kính râm nằm trên ghế, thong thả uống nước ép trái cây.

Hai cô gái thì ngồi trên bãi cát trắng, cười đùa với Thẩm Hạo.

Cảnh này rất thu hút ánh nhìn, không ít người quay đầu lại xem.

Phần lớn là người trong nước quay lại xem.

Dù sao, một người Hoa dẫn theo hai cô gái lai quả thật rất phong

độ.

Người Thái Lan thì đã quá quen, dù sao ở đây có ba vợ bốn thiếp là chuyện rất bình thường.

Chơi đến chiều, mới quay về khách sạn.

Khoảng hai giờ sáng, đột nhiên sấm chớp.

Gió lớn nổi lên, chỉ trong chốc lát, mưa như trút nước đổ xuống.

Chưa đầy mười phút, lượng nước đọng trên mặt đất đã rất dày.

Ban đầu Thẩm Hạo tưởng là bão lớn, một trận rồi sẽ qua.

Không ngờ mưa càng lúc càng lớn, mưa bão cực lớn.

Một giờ sau, nước đã tràn vào khách sạn.

Ba người Thẩm Hạo ở căn biệt thự suite, địa thế khách sạn khá thấp, nước đã ngập đến sát giường.

Thẩm Hạo thần thức quét qua, phát hiện toàn bộ đảo Phuket đều bị nước bao vây.

Hệ thống thoát nước ở đây căn bản không kịp.

Chương 441

Đường xá cũng sạt lở.

Đột nhiên, Thẩm Hạo cảm thấy các ngọn núi xung quanh có dấu hiệu sạt lở.

Và lúc này, điện cũng đã mất.

Quay đầu nhìn lại, phát hiện Tống Mộ Mạt Lạp và A Lạp Bối Lạp vẫn đang ngủ say.

Cũng bình thường thôi, dù sao lúc nãy quả thật là hoạt động thể lực mà.

Nhìn thấy mực nước càng lúc càng cao, Thẩm Hạo ôm Tống Mộ Mạt Lạp và A Lạp Bối Lạp biến mất khỏi khách sạn, lần nữa xuất hiện đã quay về biệt thự bãi biển Pattaya.

May mắn thay, thời tiết ở Pattaya rất đẹp.

Ngày hôm sau, khi Tống Mộ Mạt Lạp và A Lạp Bối Lạp tỉnh dậy, phát hiện mình lại trở về biệt thự bãi biển Pattaya, liền ngẩn người.

Trong khoảnh khắc bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Tối qua ngủ một giấc, vậy mà đã đổi chỗ rồi.

A Lạp Bối Lạp nhìn Thẩm Hạo nghi hoặc nói: Ông chủ, chúng ta có phải đang mơ không.

Thẩm Hạo nói: Tối qua ăn đan dược nên các cô ngủ rất sâu, vì vậy khi về Pattaya các cô cũng không biết.

Tống Mộ Mạt Lạp biết sự thần kỳ của Thẩm Hạo, liền không hỏi nữa.

Sau khi dậy, Tống Mộ Mạt Lạp và A Lạp Bối Lạp đơn giản làm

một ít bữa sáng.

Đột nhiên nhìn thấy tin tức, ánh mắt có chút chấn động.

Tin tức đang đưa chính là tin tức về đảo Phuket.

Đêm qua, vào lúc 2 giờ 10 phút sáng, khu Karon đã xảy ra sạt lở đất, tính đến 12 giờ trưa nay, đã có 19 người thiệt mạng, 23 người bị thương.

Mưa bão đặc biệt lớn đã gây ra thiệt hại nghiêm trọng cho đảo Phuket, du khách các nước cũng đang lần lượt được cứu chữa Sau khi đọc xong tin tức, Tống Mộ Mạt Lạp và A Lạp Bối Lạp đều có chút kinh ngạc.

Đêm qua đảo Phuket đã xảy ra mưa bão đặc biệt lớn.

Nơi họ ở đã xảy ra lở đất.

Giờ lại quay về biệt thự ở Pattaya, trong lòng lập tức hiểu ra, tất cả những chuyện này chắc chắn là do Thẩm Hạo làm.

Căn cứ vào việc họ ngủ sâu như vậy, chắc chắn cũng không chạy thoát được.

Mặc dù không biết Thẩm Hạo đã làm thế nào, nhưng Thẩm Hạo không nói, họ cũng không tiện hỏi nữa.

Tống Mộ Mạt Lạp trở lại công ty, xem một tập tài liệu, đột nhiên ngẩn người.

Nội dung tài liệu nhớ rõ ràng từng chữ, làm sao có thể.

Nàng tuy rằng thiên phú học tập và trí nhớ đều không tệ, nhưng cũng chưa đạt đến khả năng nhìn qua là nhớ mãi thế này.

Không tin tà, nàng lại tìm một tập tài liệu khác, đọc một lần, đầu óc bắt đầu hồi tưởng lại.

Quả đúng là vậy.

Thực sự là nhìn qua là nhớ mãi, và còn có chút khác biệt so với hội chứng siêu trí nhớ.

Đột nhiên, nàng nhớ đến viên đan dược Thẩm Hạo đã cho họ ăn hôm qua, lập tức hiểu ra.

Trong lòng vô cùng kinh hỉ.

Mặc dù biết đồ Thẩm Hạo cho đều là đồ tốt, nhưng cũng không ngờ công năng lại mạnh mẽ đến vậy.

Có được khả năng nhìn qua là nhớ mãi này thì quá tiện lợi rồi.

Ngày hôm sau, Tống Mộ Mạt Lạp và A Lạp Bối Lạp cùng Thẩm Hạo đi chơi ở Bangkok.

Thẩm Hạo đột nhiên đề nghị đi siêu thị lớn.

Tống Mộ Mạt Lạp nghi hoặc hỏi: Ông chủ, đi đó làm gì ạ.

Mua cho mỗi cô một chiếc xe.

Thẩm Hạo không quan tâm nói.

Mua xe.

Ông chủ không cần đâu, công ty có rất nhiều xe.

Thẩm Hạo: Xe tôi mua và xe công ty có thể giống nhau sao, mỗi người một chiếc Rolls Royce Cullinan.

Tim A Lạp Bối Lạp đập thình thịch tăng tốc, cô ấy không giống Tống Mộ Mạt Lạp, muốn gì có nấy.

Cô ấy từ nhỏ đã lớn lên trong khu ổ chuột nghèo khó, đối với họ mà nói, ước mơ lớn nhất chính là mua một chiếc Honda Toyota đời cũ đã là xa xỉ lắm rồi.

Rolls Royce Cullinan loại xe sang trọng này là điều vạn vạn lần

không dám nghĩ tới.

Ở các thành phố lớn trong nước, Porsche dường như cũng không còn sức hấp dẫn gì nhiều, các huyện nhỏ ở miền Nam Porsche cũng đầy rẫy.

Nhưng ở Thái Lan, lái một chiếc Porsche đã là siêu siêu đại gia rồi.

Tỷ lệ quay đầu nhìn là một trăm phần trăm, đi qua đâu cũng vô số ánh mắt ngưỡng mộ.

Đương nhiên chủ yếu là xe sang ở đây rất đắt, giá của Porsche tương đương với cấp bậc Ferrari trong nước.

Đương nhiên, xe phổ thông ở đây cũng đắt hơn trong nước ba mươi phần trăm.

Nếu nói rẻ, chiếc Cullinan phiên bản cao cấp Thẩm Hạo mua ở nước ngoài chỉ khoảng dưới 3 triệu tệ.

Cộng thêm các loại chi phí linh tinh, trong nước lăn bánh cũng không đến 6 triệu tệ.

Tống Mộ Mạt Lạp nói: Mua Cullinan có hơi không đáng tiền, ở đây quá đắt.

A Lạp Bối Lạp cũng vội vàng nói: Cullinan em không dám lái, đó là xe của các đại gia cấp cao lái, em lái quá nguy hiểm.

Thẩm Hạo bật cười, trong nước Cullinan đã trở thành tiêu chuẩn của các hot girl mạng rồi.

Ở Thái Lan mà là đại gia siêu cấp, quả nhiên tầm nhìn không giống nhau.

Vậy cô muốn xe gì.

Porsche Cayenne đã là quá xa xỉ rồi.

A Lạp Bối Lạp nói.

Thẩm Hạo: Cái này bao nhiêu tiền.

Tống Mộ Mạt Lạp nghĩ một lát nói: Giá cụ thể em không quan tâm, nhưng không dưới tám triệu Thái Baht.

So với trong nước thì đắt hơn không ít, tính ra khoảng 1,6 triệu tệ.

A Lạp Bối Lạp lần nữa nói: Ông chủ lái Cullinan, tim em đều đang run rẩy, sinh sợ va chạm.

Lái Porsche đối với em đã là quá kích thích rồi, đã là vô cùng vô cùng xa hoa rồi.

Nhìn vẻ mặt hưng phấn của A Lạp Bối Lạp, Thẩm Hạo cũng đồng ý với cô ấy.

Được, vậy mua cho cô một chiếc Porsche Cayenne màu trắng, cộng thêm các tùy chọn thì cũng khoảng 8 triệu Thái Baht.

Xe sang Đông Nam Á, chỉ có ở Hàn Quốc và Nhật Bản là rẻ.

Tống Mộ Mạt Lạp cười nói.

Rất nhanh đến trung tâm thương mại Siam Paragon lớn nhất Bangkok.

Thẩm Hạo dẫn hai cô gái trực tiếp đến cửa hàng Porsche 4S.

Bên trong mẫu xe không ít, có cả xe hybrid, xe điện thuần túy.

Nhân viên bán hàng cung kính nói: Ba vị xem xe gì ạ.

Porsche Cayenne.

Mời đi lối này.

Mẫu màu trắng này là mẫu mới nhất năm nay, tổng giá là 7,82 triệu Thái Baht, thuế cũng đã bao gồm trong đó, cấu hình đều ở bên cạnh, quý khách tự xem.

Bên cạnh chiếc Porsche dán một tờ giấy, trên đó đều là các tùy chọn đã được cài đặt sẵn.

Cũng tiện lợi không ít.

Khoảng 1,56 triệu tệ.

Được, lấy chiếc này.

Nhân viên bán hàng ngẩn người một lát, sau đó liền tràn ngập niềm vui mừng khôn xiết.

Mời quý khách đi lối này.

Thẩm Hạo quẹt thẻ xong, trực tiếp cầm chìa khóa lái xe rời đi.

Nhân viên bán hàng cung kính tiễn ra ngoài.

Anh ta cũng không ngờ, khách hàng lại hào phóng đến vậy.

Ngay sau đó lại đến chỗ Rolls Royce, mua một chiếc Rolls Royce Phantom trục cơ sở dài phiên bản thứ tám, giá của nó lên đến 67 triệu Thái Baht, khoảng gần 2 triệu đô la Mỹ.

Lái chiếc Porsche thuộc về mình, A Lạp Bối Lạp hưng phấn khôn xiết, cả người kích động không thôi.

Cô ấy không ngờ đời này còn có thể lái Porsche, đây là xe mà chỉ có siêu sao mới có thể lái.

Cô ấy thậm chí còn có thể tưởng tượng cảnh mình lái Porsche đi làm ở đài truyền hình.

Càng muốn lái xe về nhà, để mẹ mình cũng được một phen vẻ vang.

Tống Mộ Mạt Lạp thì không quá kích động, những thứ này cô ấy đều có.

Bất quá, chiếc xe Thẩm Hạo tặng, cô ấy vẫn rất vui.

Trở về biệt thự của Tống Mộ Mạt Lạp ở Thong Lo, Bangkok, đây là khu nhà giàu lâu đời của Thái Lan, là nơi yêu thích của những người nước ngoài định cư, nằm ở trung tâm thành phố, yên tĩnh giữa chốn ồn ào.

Bất quá, ở quen biệt thự lớn rồi, loại biệt thự chỉ hơn 300 mét vuông, không có hồ bơi này, thực sự không quen.

Thong Lo và Ekkamai là những khu nhà giàu hàng đầu của Bangkok, sở hữu tất cả các tiện ích sinh hoạt cao cấp nhất của Bangkok.

Các quán bar và hộp đêm phong cách nhất Bangkok, các công trình kiến trúc biểu tượng cũng ở đây.

Thẩm Hạo nói: Tìm thời gian, đi mua một căn biệt thự diện tích nghìn mét vuông.

Tống Mộ Mạt Lạp cười nói: Vâng ông chủ, biệt thự ở đây cũng ít người ở, dù sao ở trung tâm thành phố, tắc đường kinh khủng, cho nên thông thường đều ở biệt thự ngoại ô.

Cô cứ mua đi, chỉ hai chữ thôi, đắt, lớn.

Cái phong thái nhà giàu mới nổi của Thẩm Hạo lộ rõ mồn một.

Chương 442

Tống Mộ Mạt Lạp: Biết rồi ông chủ.

Buổi tối, Thẩm Hạo dẫn Tống Mộ Mạt Lạp và A Lạp Bối Lạp đi hộp đêm.

Thẩm Hạo nhìn thấy không ít lão Tây da trắng, đang tán tỉnh các cô gái Thái Lan.

Phải nói thật, phụ nữ ở đây cũng giống như trong nước, đều là chó sính ngoại.

Mấy tên Tây ghê tởm này chỉ cần dụ dỗ một chút, là các cô gái này liền lao vào.

Tống Mộ Mạt Lạp nhìn thấy ánh mắt của Thẩm Hạo cười nói: Mấy tên này đều là lũ Tây da trắng rác rưởi, đều là những tên côn đồ không có tiền, cả ngày ở Thái Lan ăn chực uống chực.

Người Tây ở Thái Lan có mấy loại.

Loại thứ nhất là những lão Tây già, họ cầm tiền hưu trí, đến đây dưỡng lão, thuê hai bà vợ hầu hạ mình.

Loại thứ hai là du khách, cũng như những người đi làm.

Loại rác rưởi nhất chính là loại côn trùng da trắng cả ngày lảng vảng ở quán bar này.

Mua một vé máy bay đến đây, sau đó mỗi ngày ở khách sạn 150 Thái Baht, buổi tối đến quán bar, có những tên thậm chí không gọi rượu, chỉ tìm phụ nữ Thái Lan ở quán bar ăn chực uống chực.

Ở Pattaya, những tên Tây da trắng này đứng trên phố, không ít phụ nữ Thái Lan chủ động đến bắt chuyện, ăn chực uống chực và ngủ

chực là chuyện bình thường, rất nhiều.

Thẩm Hạo cười nói: Đây chắc là mấy thằng khố rách áo ôm phương Tây rồi.

Mặc dù không hiểu ý nghĩa gì, nhưng cũng đại khái hiểu.

Có hai thằng khố rách áo ôm phương Tây muốn đến bắt chuyện Tống Mộ Mạt Lạp.

Thấy vậy, Tống Mộ Mạt Lạp nâng tay lên, liền bị mấy người đàn ông mặc đồ đen áp giải đi, ngõ nhỏ bên ngoài liền vang lên một trận tiếng kêu thảm thiết.

Bị đánh cho thập tử nhất sinh, bò cũng không dậy nổi.

Tống Mộ Mạt Lạp cười: Ông chủ, quán bar này là tài sản của chúng ta.

Xem xong màn trình diễn thoát y của người chuyển giới một lúc, có chút cay mắt, Thẩm Hạo liền dẫn Tống Mộ Mạt Lạp và A Lạp Bối Lạp quay về.

Để bày tỏ lòng cảm ơn, A Lạp Bối Lạp và Tống Mộ Mạt Lạp, mặc váy hai dây đen trắng, chậm rãi bước về phía Thẩm Hạo.

Sau vài ngày chơi ở Thái Lan, Thẩm Hạo liền quay về biệt thự Trường An.

Trong khoảng thời gian đi nước ngoài, Thẩm Hạo không có ở đây, vì vậy Thi Nịnh, Tiêu Băng, Hạ Ny cũng đều không đến.

Chỉ có Lục Khiết ở lại.

Nhìn thấy Thẩm Hạo quay về, Lục Khiết vô cùng kinh hỉ.

Ông chủ, sao không để em ra đón anh.

Đường ngắn tí thôi, không cần đâu.

Ông chủ, anh có đói không, có muốn ăn gì không.

Không đói, cô đi pha trà cho tôi.

Vâng, được ông chủ.

Ngồi trên ghế sofa, Thẩm Hạo nghĩ đến tất lụa và đồ ngủ trong không gian, thân ảnh biến mất tại chỗ, quay về Linh Vân Đại Lục.

Đã mua rồi thì chính là để tặng người.

Hắn lấp đầy toàn bộ sơn động bằng kính.

Ngay sau đó, nói với Hồ Cửu Nhi: Cửu Nhi.

Hồ Cửu Nhi ngay lập tức xuất hiện trước mặt Thẩm Hạo.

Tương công, có chuyện gì vậy.

Thẩm Hạo mặc dù biết Hồ Cửu Nhi có thể thuấn di, nhưng vẫn giật mình một cái.

Phải nói rằng, thuấn di này rất hữu dụng.

Muốn thuấn di ít nhất cũng phải đạt Tiên Khiếu Cảnh mới được.

Điều này khiến động lực tiến lên của Thẩm Hạo lại mạnh thêm vài phần.

Đến Tiên Khiếu Cảnh có rất nhiều lợi ích, vừa hay cũng có thể tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường rồi, nơi này mới là chỗ béo bở.

Mấy tấm kính này thế nào.

Ánh nắng xuyên qua kính, phản chiếu bảy sắc cầu vồng.

Hồ Cửu Nhi kinh ngạc không thôi.

Đây chính là kính sao, trước đây chưa từng thấy, là một loại tinh thạch sao.

Đại khái là vậy.

Ánh sáng này so với hang cáo tốt hơn nhiều chứ.

Đẹp thì đẹp thật, nhưng luôn không có cảm giác an toàn, chỉ có hang động tối tăm mới khiến người ta an tâm.

Do yếu tố môi trường, quen rồi thì sẽ tốt thôi.

Mặc dù không quen, nhưng nhìn ánh sáng xuyên thấu sáng lấp lánh, vẫn cảm thấy vô cùng đẹp.

Ngay sau đó vung tay.

Ghế sofa và các đồ nội thất khác đều đầy đủ.

Nhìn ghế sofa mềm mại, Hồ Cửu Nhi vô cùng tò mò.

Nha, làm sao chàng làm được vậy.

Đây là bí kíp độc quyền, người khác không biết.

Hồ Cửu Nhi lập tức nghĩ đến chai Deet Thẩm Hạo đã cho nàng, sùng bái nhìn Thẩm Hạo: Tương công thật lợi hại.

Đến chiều, Thẩm Hạo cùng Bạch Tuyết và Hồ Cửu Nhi ăn một ít linh quả.

Đồng thời Thẩm Hạo cũng lấy ra tất lụa, đồ ngủ mua từ Thái Lan.

Phải nói rằng, Hồ Cửu Nhi và Bạch Tuyết mặc vào, thực sự rất đẹp mắt.

Ở động phủ này vài ngày, Thẩm Hạo bị tiểu hồ ly quấn quýt không chịu nổi.

Là một tra nam, Thẩm Hạo không thích bị phụ nữ quấn lấy.

Lại không tiện nói thẳng, chỉ cần giọng hơi nặng một chút, đôi mắt liền như muốn rơm rớm, nước mắt trực trào trong khóe mắt.

Vì vậy, Thẩm Hạo liền định đi Vạn Yêu Cốc một chuyến.

Chủ nhân, thiếp cũng đi.

Thẩm Hạo nói: Không cần, một mình ta vô địch, có nàng ở đây ta không tiện làm việc.

Được rồi.

Hồ Cửu Nhi nói: Tương công, chàng gặp nguy hiểm thì nhanh chóng chạy ra nhé.

Thẩm Hạo cười nói: Yên tâm, Thiên Linh Cảnh, nếu nói về công phu chạy trốn, không ai là đối thủ của ta.

Hiện giờ, không có thi thể nào để nhặt, vậy thì đi Vạn Yêu Cốc dạo chơi thôi.

Thôi được rồi, ta đi đây.

Nói xong, thân ảnh Thẩm Hạo biến mất trên đỉnh núi.

Hồ Cửu Nhi và Bạch Tuyết nhìn ánh mắt Thẩm Hạo có chút không nỡ.

Bạch Tuyết thì không có cảm xúc gì nhiều, đã quen rồi.

Nhưng Hồ Cửu Nhi lại vô cùng không nỡ.

Giống như cặp tình nhân nhỏ đang yêu, hận không thể quấn quýt bên Thẩm Hạo cả ngày lẫn đêm.

Nơi đây cách Vạn Yêu Cốc chưa đầy trăm dặm, chốc lát đã đến cửa vào bí cảnh Vạn Yêu Cốc.

Không chút chần chừ, hắn trực tiếp tiến vào Vạn Yêu Cốc.

Linh khí trong Vạn Yêu Cốc quả thực nồng đậm hơn bên ngoài.

Vẫn là chiêu cũ, tìm một nơi bí mật, bày bố trận pháp, chờ đợi cá cắn câu.

Trận pháp lần này, uy lực mạnh hơn gấp mấy chục lần so với trước kia.

Hắn đặt Vạn Niên Kim Ngọc Diệp linh dược vạn năm vào trung tâm trận pháp.

Thẩm Hạo liền nấp sang một bên ăn hạt dưa, uống trà, yên lặng quan sát.

Rất muốn ăn một quả Hồng Hà Quả để giải ngấy, nhưng lấy ra rồi lại ném vào.

Chủ yếu là thứ này chỉ một quả cũng khiến người ta say ngất, rất thần kỳ.

Chưa đầy một giờ, khí tức phát ra từ Vạn Niên Kim Ngọc Diệp đã hấp dẫn vô số yêu thú.

Nhìn những yêu thú này, Thẩm Hạo không hề có hứng thú.

Đều là những yêu thú Tứ Cảnh, Ngũ Cảnh.

Những yêu thú này mắc kẹt trong trận pháp không thể thoát ra.

Theo thời gian trôi qua, yêu thú tụ tập ngày càng nhiều.

Lục Cảnh, Thất Cảnh cũng ngày càng nhiều.

Với nhiều yêu thú như vậy đều chạy về phía này, có mấy tu sĩ cũng tò mò chạy đến.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là, tán tu Thiên Linh Cảnh Châu Vô Úy lần trước đã chạy thoát lại đến nữa.

Dựa theo ký ức, tên này hình như biết trận pháp, hơn nữa còn rất am hiểu lối sống cẩn trọng.

Ngay khi Thẩm Hạo cho rằng tên này sẽ tiến vào trận pháp.

Ai ngờ, Châu Vô Úy chân bước một bước, sắc mặt đại biến, mồ hôi lạnh toát ra trên trán.

Các tán tu bên cạnh thấy vậy, nghi hoặc hỏi: Châu đạo hữu, sao

vậy.

Nguy hiểm, nghe ta, nơi đây không nên ở lâu, đây là cái bẫy, linh dược vạn năm có thể đến lượt chúng ta sao.

Nói xong, Châu Vô Úy quay người bỏ chạy.

Vừa rồi nếu không phải cảnh giác, một bước chân đã tiến vào trận pháp rồi.

Trận pháp cao siêu lần này, khiến hắn kinh hãi vô cùng, suýt nữa đã mắc lừa.

Chương 443

Trình độ trận pháp như vậy, quá mạnh mẽ, căn bản không thể phát giác được.

Hơn nữa, nhìn thấy ánh hào quang phát ra từ Vạn Niên Kim Ngọc Diệp, đột nhiên một trận mồ hôi lạnh phía sau lưng đã đánh thức hắn.

Vừa là trận pháp vừa là linh dược vạn năm, chiêu trò này quá quen thuộc rồi.

Lần trước hắn và hai cha con Hồ Bàng Thanh, chính là vì có trận pháp mà rút lui, sau đó bao vây một con bạch hổ Thất Cảnh, kết quả đột nhiên xuất hiện một kẻ mạnh, giết chết hai cha con Hồ Bàng Thanh.

May mắn là hắn chạy nhanh.

Chiêu trò thì vẫn là chiêu trò cũ, chỉ có một chút khác biệt, trận pháp lần này mạnh hơn.

Điều đó nói lên điều gì, nói lên đối phương thực lực càng mạnh hơn.

Trong thời gian ngắn như vậy, chơi trận pháp đến xuất thần nhập hóa, cái quái gì mà không phải yêu nghiệt chứ.

Hắn học trận pháp hơn sáu trăm năm cũng không có được bản lĩnh ghê gớm như vậy.

Không đi thì chết chắc.

Mấy tán tu khác nhìn nhau, nhất thời chần chừ không quyết.

Nghĩ đến Châu Vô Úy nhiều lần hóa hiểm thành an, dựa vào sự cẩn trọng.

Mấy tán tu vẫn đành lòng quay đầu bỏ đi.

Cái tên chó chết này chạy cũng nhanh thật.

Tên Châu Vô Úy này, cái tên và phong cách làm việc có chút không phù hợp, đáng lẽ nên đổi tên thành Châu Vô Năng.

Bất quá Thẩm Hạo cũng không đuổi theo, vì hắn cảm nhận được cá lớn đã đến rồi.

Một con yêu thú đỉnh phong Cửu Cảnh, giận dữ trùng trùng hướng về phía này mà đến.

Đại khái cũng chính là đỉnh phong Thiên Linh Cảnh.

Thẩm Hạo thần thức quét qua, con yêu thú này, chính là một trong mười sáu con yêu thú đỉnh phong Cửu Cảnh lần trước.

Mặc dù là đỉnh phong Cửu Cảnh, nhưng Thẩm Hạo vẫn không có chút áp lực nào.

Là một con viên yêu, ngửa mặt lên trời gầm một tiếng.

Hưng phấn đấm mạnh hai nắm đấm vào ngực.

Phát ra tiếng bành.

Một cú đấm này xuống, một ngọn núi nhỏ cũng phải sụp đổ.

Quả nhiên là Vạn Niên Kim Ngọc Diệp, lần trước để ngươi chạy thoát, lần này nhất định phải giết chết ngươi.

Chỉ cần ăn Vạn Niên Kim Ngọc Diệp này, viên gia ta liền có thể dễ dàng đột phá Thập Cảnh, hy vọng Thập Nhất Cảnh, ha Đối với nó mà nói, Vạn Niên Kim Ngọc Diệp dễ như trở bàn tay.

Hoàn toàn không thèm để ý đến những tiểu yêu bị mắc kẹt trong trận pháp.

Trong mắt viên yêu, chúng đều là một đám phế vật.

Một bước đạp vào trận pháp.

Con viên yêu này tuy mạnh, nhưng kiếm trận của Huyền Thiên Kiếm Tông còn mạnh hơn.

Vừa mới chuẩn bị khởi động sát trận, định làm thịt con viên hầu này.

Nghĩ đi nghĩ lại, Thẩm Hạo lại khống chế suy nghĩ của mình.

Tên này tạm thời không thể giết, nếu không giết mà thả đi, chẳng phải có thể dụ đến nhiều yêu thú hơn sao.

Chiêu câu cá thực thi pháp luật này, Thẩm Hạo xem trên mạng nhiều rồi, tự động học được.

Nhưng cũng phải gây áp lực cho con viên hầu này một chút, nếu không sẽ khiến nó có ảo giác rằng nó có thể tự phá trận pháp.

Khi viên hầu vừa tiến vào trận pháp, Thẩm Hạo tay nắm kiếm chỉ, lập tức khởi trận.

Trong khoảnh khắc, vô số lợi kiếm ập tới, tựa như những lưỡi đao sắc bén nhất thế gian xông thẳng về phía viên hầu.

Giờ phút này, viên hầu như cá nằm trên thớt.

Thấy vậy, ánh mắt viên hầu không chút sợ hãi.

Thân hình bỗng nhiên lớn lên, hai tay trước ngực như tấm khiên.

Chặn đứng tất cả kiếm ảnh.

Sau một đợt sát thương, viên hầu phát hiện lực sát thương này cũng không lớn.

Chỉ là uy lực của Địa Linh cảnh hậu kỳ, mưa phùn mà thôi.

Lập tức yên tâm.

Thậm chí trực tiếp bỏ qua công kích, đứng dậy vỗ ngực.

Tiểu tử kia, đừng để ta biết ngươi là ai.

Nếu thức thời, hãy mở trận pháp ra.

Để Viên gia ta đi vào, chỉ cần đoạt được Vạn Niên Kim Ngọc Diệp kia, sẽ tha cho ngươi một con đường sống.

Ẩn mình trong bóng tối, Thẩm Hạo bị viên hầu này chọc cười.

Miệng đúng là cứng.

Thế là hắn tăng cường uy lực trận pháp.

Bộ trận pháp Thẩm Hạo bố trí, Thiên Diễn Ngũ Hành Kiếm Trận, là một loại lĩnh ngộ khác về kiếm trận, được truyền thừa từ Tiêu Phượng Miên.

Uy lực trận pháp này tổng cộng năm tầng, mỗi tầng mạnh hơn tầng trước, sát thương càng cao, Thẩm Hạo cũng chỉ có thể kích hoạt bốn tầng.

Thế là hắn kích hoạt tầng thứ hai của trận pháp.

Uy lực của tầng thứ hai này có uy lực của Thiên Linh cảnh.

Viên hầu cảm thấy một chút áp lực, nhưng cũng không tạo thành thương tổn thực chất nào.

Nào, dùng sức đi.

Đứng yên cho ngươi đánh.

Thẩm Hạo tay phải nắm kiếm chỉ mở Thần Môn, liền lại kích hoạt tầng thứ ba của kiếm trận, uy lực cũng tương đương Thiên Linh cảnh đỉnh phong.

Viên hầu ngốc nghếch đứng đó chịu trận.

Bị vây khốn trong trận pháp, tiến lên một bước cũng vô cùng khó khăn.

Nhưng lại không đành lòng rời đi.

Giữa hai bên bắt đầu so đấu sự tiêu hao.

Mặc dù duy trì trận pháp tiêu hao không ít linh lực, nhưng đó là đối với người khác mà nói.

Thẩm Hạo không có gì khác, chỉ có khả năng khôi phục nhanh.

Hắn không vội vàng dùng các thủ đoạn khác, định từ từ chơi đùa.

Viên hầu này, Thẩm Hạo cũng không định giết, chỉ là một con cá con mà thôi.

Mục đích chính là tiêu hao.

Lúc mới bắt đầu, viên hầu vẫn đầy tự tin, cho rằng mình so đấu tiêu hao sẽ không sợ đối phương.

Nhưng cùng với thời gian trôi qua, viên hầu có chút hoảng sợ.

Bởi vì nó phát hiện, công kích của trận pháp liên miên bất tuyệt, uy lực không hề giảm sút.

Phòng ngự của nó cũng ngày càng yếu đi, cứ thế này, nó sẽ phải bỏ mạng ở đây.

Trong lòng không cam, nhưng viên hầu chỉ có thể chọn cách rút lui.

Dường như nhìn ra viên hầu muốn đi, Thẩm Hạo không giữ lại, mà mở trận pháp cho nó rời đi.

Ra khỏi trận pháp, viên hầu đứng cách đó không xa, nhìn chùm sáng phát ra từ vạn năm linh dược, cùng với hương dược thơm ngào ngạt.

Chương 444

Trong lòng còn vương vấn tiếc nuối.

Nó hừ lạnh một tiếng, quay người liền bỏ đi.

Nó muốn trở về tộc quần, tìm các trưởng lão cùng nhau tiến công.

Mặc dù như vậy vạn năm linh dược sẽ bị người khác chia sẻ, nhưng dù sao cũng tốt hơn là không có gì.

Đối với việc viên hầu rời đi, Thẩm Hạo không hề để ý.

Mà là tiếp tục chờ đợi.

Rất nhanh, yêu thú càng ngày càng nhiều, không ít nhân loại tu sĩ đang quan sát, nhưng cũng không ai dám tiến lên.

Ngũ cảnh, Lục cảnh, bị Thẩm Hạo giết một nhóm, ném vào không gian.

Chờ đợi khoảng hai ngày, thần thức của Thẩm Hạo phát hiện năm luồng khí tức cường đại.

Đều là của tộc viên hầu.

Năm con Cửu cảnh đỉnh phong, Thẩm Hạo trở nên hứng thú.

Giết chết năm con viên hầu này, Thẩm Hạo ước tính thể tu cũng có thể đạt tới tồn tại Cửu cảnh đỉnh phong.

Thập cảnh chỉ còn là vấn đề thời gian.

Nhưng muốn giết chết năm con viên hầu này, cũng không đơn giản như vậy.

Những nhân loại tu sĩ vốn đang quan chiến bên cạnh, trực tiếp bị năm con viên hầu đánh chết.

Tán tu từ xa đang chạy tới, nhìn thấy cảnh này, nào còn dám dừng lại, quay người liền chạy.

Quả nhiên là khí tức vạn năm linh dược.

Là Vạn Niên Kim Ngọc Diệp.

Nghe nói, Vạn Niên Kim Ngọc Diệp luôn do Hồ tộc khống chế, sao lại ở đây.

Nói không chừng là con hồ ly nhỏ kia vướng vào tình kiếp, bị người ta lừa gạt đi mất.

Đây nhìn qua chính là cạm bẫy.

Cạm bẫy là thật, nhưng vạn năm linh dược này cũng là thật.

Không sai, một cạm bẫy nho nhỏ, chẳng lẽ chúng ta còn sợ ư.

Ở đây, Viên Yêu tộc chúng ta chính là mạnh nhất.

Vạn Yêu Cốc này sẽ hạn chế Tiên Khiếu cảnh và Thập cảnh yêu thú tiến vào.

Cho nên chúng ta chính là tồn tại mạnh nhất, kẻ duy trì trận pháp bên trong hẳn là Thiên Linh cảnh đỉnh phong.

Năm người chúng ta thu thập một mình nó chẳng phải dễ như trở bàn tay sao.

Tốc chiến tốc thắng, chậm trễ sẽ sinh biến, đừng để yêu tộc khác chia một chén canh.

Trực tiếp dùng Ngũ Viên Trận, lấy một lực phá vạn pháp.

Được.

Năm con viên hầu rất nhanh đạt thành đồng thuận.

Đột nhiên tất cả đều vỗ ngực bằng hai tay, thân hình ngày càng lớn.

Mỗi con đều đạt tới khoảng mười trượng.

Khí thế quả thực vô cùng dọa người.

Đùng.

Năm con viên hầu đứng thành hàng, hợp lực công kích.

Oanh.

Một luồng khí thế long trời lở đất ập tới.

Ba đạo trận pháp bên ngoài trực tiếp tan vỡ.

Chết tiệt.

Thẩm Hạo nhất thời không ngờ, năm con khỉ này còn có chiêu này.

Cũng may, Thẩm Hạo chuẩn bị đủ trận pháp, ba đạo phòng ngự trận pháp bị phá cũng không sao.

Năm viên hầu thấy trận pháp bị phá, vô cùng đắc ý.

Không chút cố kỵ, trực tiếp tiến vào kiếm trận.

Thẩm Hạo cũng không chần chừ, lập tức khởi động kiếm trận tầng thứ tư.

Trong khoảnh khắc, phi kiếm như mưa bão, trút xuống.

Uy lực là gấp ba lần tầng thứ ba.

Sát thương này, năm con viên hầu đơn lẻ căn bản không chịu nổi, chỉ có thể ôm thành nhóm, Ngũ Viên Trận vừa có thể chống đỡ vừa có thể tấn công.

Trận pháp này thật là lợi hại.

Viên Phi, ngươi không phải nói trận pháp này có thực lực xấp xỉ ngươi sao.

Sao lại cường hãn đến vậy.

Cái đó. có lẽ là tăng thêm số người rồi.

Tìm vị trí của người điều khiển trận pháp.

Do trận pháp hạn chế thần thức, năm con viên hầu dùng tai nghe, dùng mũi ngửi, nhưng vẫn không có thu hoạch gì.

Trận pháp này thật lợi hại.

Hừ, trận pháp lợi hại thì tiêu hao cũng lớn, ta không tin nó có thể kiên trì mãi như vậy.

Lời này có lý.

Đừng nói nữa, tiêu hao của trận pháp tầng thứ tư rất lớn, cảnh giới Thẩm Hạo thì thấp hơn một chút.

Nhưng không sao cả, Thẩm Hạo hoàn toàn có thể gian lận.

Hai bên giằng co một giờ.

Cảm nhận được chưa.

Không sai, sát thương yếu đi rồi.

Điều này chứng tỏ người điều khiển trận pháp đã đến cực hạn.

Ha ha, lát nữa nhất định phải dùng nắm đấm đập nát đầu nó.

Ta muốn xé nát nó, nuốt chửng toàn bộ.

Mấy người đoán không sai, Thẩm Hạo khôi phục không đủ cho sự tiêu hao khổng lồ.

Dù sao một lần đối kháng năm con viên hầu yêu thú Cửu cảnh đỉnh phong, thứ này da dày thịt béo.

Cộng lại, có thể đánh tám tồn tại Thiên Linh cảnh đỉnh phong.

Năng lực hợp thể càng mạnh, lực một đòn có thể sánh ngang Tiên Khiếu cảnh.

Thẩm Hạo thở dài một hơi, thân ảnh biến mất ở Linh Vân đại lục, lại xuất hiện vẫn là ở phòng khách biệt thự Trường An tại thế giới đô thị.

Linh lực trong cơ thể chỉ còn một chút, không sao, Thẩm Hạo có rất nhiều đan dược.

Dù sao sau khi rời đi, Linh Vân đại lục là thế giới ngừng lại, hoàn toàn cho Thẩm Hạo không gian gian lận.

Thế giới hiện thực không có linh khí, chỉ có thể dựa vào đan dược và linh thạch.

Linh thạch khôi phục quá chậm, cho nên Thẩm Hạo từ giới chỉ lấy ra một viên Thiên Linh Đan, khôi phục linh lực.

Một viên đan dược vào bụng, linh khí khổng lồ tràn ngập tứ chi bách hài.

Linh lực lại tràn đầy.

Linh lực khổng lồ, khiến y phục Thẩm Hạo phồng lên.

Thân ảnh cũng lơ lửng trong không trung.

Lúc này, Lục Khiết đã pha trà xong, nhìn thấy cảnh này giật nảy mình.

Trong đầu cô chợt nhớ lại đêm Thẩm Hạo cứu Trương Mạt, đặc biệt là cảnh điện thoại bay tới.

Không dám quấy rầy Thẩm Hạo, Lục Khiết lén lút rút về phòng bếp.

Giờ phút này, tim cô căng thẳng đến mức muốn nổ tung.

Mãi nửa ngày sau mới vịn vào tủ bếp mà hồi phục lại.

Sợ đến chân mềm nhũn, lại có một loại kính sợ đối với thần linh.

Sợ Thẩm Hạo nhìn thấy vẻ lúng túng của mình, cô vội vàng trở về phòng, thay một chiếc váy.

Bởi vì Thẩm Hạo rất thích nhìn phụ nữ mặc váy, như vậy mới có cảm giác mềm mại, duyên dáng.

Đi vào phòng vệ sinh rửa mặt, dùng nước lạnh làm nguội mới xuống lầu.

Nhìn Thẩm Hạo đang lơ lửng giữa không trung, Lục Khiết cũng không dám quấy rầy, rón rén đi về phía phòng bếp, sợ gây ra chút động tĩnh nào làm kinh động Thẩm Hạo.

Tim đập vẫn không ngừng lại.

Thần tiên.

Trong lòng cô vô cớ nhảy ra từ này.

Nếu không thì căn bản không thể giải thích được.

Chương 445

Dù sao thì chắc chắn không phải quỷ.

Dù gì Thẩm Hạo không sợ ánh nắng, cũng có bóng, nhiệt độ cơ thể cũng bình thường.

Cho nên đó chính là thần tiên.

Nếu Thẩm Hạo không phải thần tiên, làm sao có thể có Trú Nhan Đan, Thông Tuệ Đan thần kỳ đến vậy.

Mặc dù Lục Đình Đình hơi chậm một chút, bảy ngày mới đạt đến khả năng đọc một lần nhớ mãi.

Đủ để nói lên sự thần kỳ của đan dược này.

Hiện tại Lục Đình Đình đã bắt đầu học ban xã hội, loại khả năng đọc một lần nhớ mãi này đối với học sinh ban xã hội mà nói, đơn giản là tồn tại nghịch thiên.

Tất cả những điều này đều do Thẩm Hạo ban cho, điều này khiến cô rất cảm động, rất may mắn.

Phụ nữ có thể đi theo Thẩm Hạo, đời này cũng là hưởng phúc khí không tận.

Không hiểu sao trong lòng Lục Khiết kính trọng Thẩm Hạo như thần linh, trở nên si mê.

Nửa giờ sau, linh lực của Thẩm Hạo đã khôi phục được một nửa, chủ yếu là vì thế giới đô thị này không có linh khí.

Từ trong không gian giới chỉ, hắn lại lấy ra một viên đan dược nuốt xuống.

Một lúc lâu sau, Thẩm Hạo mới ngồi lại trên ghế sofa.

Cảm nhận linh khí tràn đầy trong cơ thể, Thẩm Hạo đắc ý cười cười.

Thế là, hắn lại đến Linh Vân đại lục, tiếp tục điều khiển trận pháp.

Nhìn năm con viên hầu trong trận, Thẩm Hạo không vội dùng toàn lực.

Mà là tiếp tục câu kéo chúng, đợi đến khi chúng không chịu nổi nữa, mới nhất kích tất sát.

Kiên trì thêm một nén hương nữa, trận pháp này sẽ phế bỏ.

Được.

Thẩm Hạo cười cười, vậy thì từ từ đợi đi.

Sau một nén hương, năm con viên hầu đã trở nên sốt ruột.

Chuyện gì vậy, uy lực kiếm trận này vẫn không thay đổi, ta không chịu nổi nữa rồi.

Ta cũng không chịu nổi nữa.

Yên tâm đi, đối phương cũng đã đến bước đường cùng rồi.

Bây giờ chỉ là xem ai còn thở được một hơi cuối cùng.

Cùng với thời gian trôi qua, thực lực của năm con viên hầu đã mười phần không còn một phần.

Thẩm Hạo cũng sắp xong rồi.

Hắn cười hắc hắc, lại trở về thế giới đô thị.

Lần này Thẩm Hạo lại nuốt đan dược.

Sau khi trạng thái khôi phục đỉnh phong, lần này Thẩm Hạo đã động sát tâm.

Thân ảnh biến mất trong phòng khách.

Trở lại Linh Vân đại lục.

Thẩm Hạo trực tiếp tăng cường công thế, uy lực kiếm trận đạt tới đỉnh phong.

Đồng thời còn xuất ra lôi pháp.

Năm con viên hầu ôm thành nhóm giữ ấm, không những lực phòng ngự kinh người, mà khi kết hợp lại, tiêu hao cũng ít hơn.

Đáng tiếc mạnh thì mạnh thật, nhưng lại gặp phải Thẩm Hạo kẻ biến thái này.

Nhìn phi kiếm bao phủ đầy lôi đình màu tím, không ngừng lóe lên như tia lửa điện.

Còn chưa kịp hoàn hồn, vô số kiếm ảnh đã đâm xuyên phòng ngự của chúng.

Thân thể năm con viên hầu như quả bóng bay, xì hơi.

Trong nháy mắt khôi phục về trạng thái ban đầu khoảng ba mét.

Mỗi con đều bay ngược ra ngoài, miệng phun máu tươi.

Sức mạnh lôi đình.

Sao có thể.

Trận pháp tổ hợp của năm con viên hầu vừa phá, lực phòng ngự liền giảm mạnh.

Năm con viên hầu biến sắc, lập tức bỏ chạy.

Chúng biết không chạy thì chắc chắn chết.

Nhưng giờ khắc này chúng, như cá nằm trên thớt, mặc cho Thẩm Hạo thu hoạch.

Điều khiến chúng tuyệt vọng là, căn bản không biết đối phương là ai.

Đột nhiên, trời đất xung quanh bắt đầu biến đổi.

Âm dương đảo ngược, bốn mùa luân chuyển.

Năm viên hầu biến sắc, không dám tin.

Bên trong này lại có nhiều trận pháp đến vậy.

Chúng không biết từ lúc nào đã rơi vào huyễn cảnh.

Một đạo bạch quang lóe lên, năm viên hầu, bị Thẩm Hạo từng con một siết cổ.

Lần này Thẩm Hạo sử dụng Trảm Nguyên Kiếm Pháp của Huyền Thiên Kiếm Tông, uy lực đơn lẻ càng mạnh.

Hắn cười hắc hắc, hưng phấn thu năm thi thể viên hầu vào không gian.

Giờ phút này, phạm vi mấy vạn mét xung quanh đã trở thành một bãi hoang tàn.

Sửa chữa xong trận pháp, Thẩm Hạo liền tiến vào không gian.

Trong khoảnh khắc, lượng lớn huyết khí tràn tới.

Rất lâu sau, Thẩm Hạo mở mắt, đáy mắt tràn ngập hưng phấn.

Cửu cảnh đỉnh phong, chỉ còn thiếu một chút nữa là có thể đột phá Thập cảnh.

Thu hoạch thật phong phú.

Vẫn là câu cá lớn thu hoạch nhanh a.

Tiếp đó, Thẩm Hạo trở về thế giới đô thị.

Định nghỉ ngơi một chút.

Trở lại phòng khách, Thẩm Hạo vươn vai uốn lưng.

Khắp người gân cốt kêu vang.

Nghe thấy động tĩnh, Lục Khiết trong bếp vội vàng chạy ra xem.

Thấy Thẩm Hạo không sao, cô thở phào nhẹ nhõm.

Ông chủ, trà nguội rồi, tôi pha cho ông một ấm khác nhé.

Trà nguội uống giải nhiệt, mang qua đây.

Vâng, ông chủ.

Lục Khiết không dám chậm trễ, cẩn thận bưng trà đi ra.

Đặt chén trà bên miệng Thẩm Hạo, định tự mình đút cho Thẩm Hạo.

Nhưng bị Thẩm Hạo ngăn lại, Thôi được rồi, em đi làm việc của em đi.

Vâng.

Lục Khiết có chút thất vọng, cô muốn tự mình hầu hạ đút nước.

Vẻ mặt hăng hái đó, khiến Thẩm Hạo đầy nghi hoặc.

Hôm nay cô bảo mẫu nhỏ này làm sao vậy.

Nghĩ không thông Thẩm Hạo cũng lười nghĩ.

Giờ đây thực lực đã đạt đến Cửu cảnh đỉnh phong, tâm trạng Thẩm Hạo vẫn vô cùng tốt.

Chỉ cần cố gắng thêm một chút, là có thể đạt tới Thập cảnh.

Thể tu Thập cảnh, cường hãn đến mức nào.

Chương 446

Lúc này, Lục Khiết nói: Ông chủ, có cần báo cho Thi Nịnh, Tiêu Băng họ biết Ngài đã về không.

Thẩm Hạo nhướng mày, nghe có chút là lạ.

Nghi hoặc nói: Em cứ Ngài với Ngài thế này, nghe lạ tai quá, là xa lạ rồi sao.

Mẹ nó, xem ra hôm nay em ngứa đòn rồi phải không.

Má Lục Khiết trắng nõn đỏ bừng, ấp úng không biết giải thích thế nào.

Cái đó.

ông chủ. tôi.

Thôi được rồi, em đi thông báo cho họ đi, sau này nếu anh còn nghe thấy em Ngài với Ngài, đừng trách anh đánh em đó.

Thẩm Hạo nói.

Vâng, tôi biết rồi ông chủ.

Lục Khiết tim đập thình thịch, không dám cãi lại.

Nhìn vóc dáng đầy đặn của Lục Khiết, đi đứng rón rén, kiễng chân, vẻ câu nệ đó, khiến Thẩm Hạo ngơ ngác một hồi.

Chẳng lẽ mười ngày không gặp, đã trở nên xa lạ như vậy.

Thiếu đòn rồi.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo cảm thấy tối nay vẫn nên dạy dỗ một trận.

Nhưng ngay sau đó lại bỏ ý niệm này đi, vừa mới đột phá còn

chưa ổn định, vẫn chưa thích hợp động can qua lớn.

Cần phải nhịn.

Nghe nói Thẩm Hạo đã về nước, Tiêu Băng lập tức chạy về.

Ôm chặt lấy Thẩm Hạo không buông, hôn mấy cái.

Ông xã, em nhớ anh lắm.

Thế này thì còn đâu vẻ một nữ tổng tài chứ.

Phụ nữ đang yêu thì quan tâm gì đến nữ tổng tài hay không.

Thẩm Hạo cười cười, bế bổng Tiêu Băng lên.

Cân nhắc một chút.

Cảm giác nặng hơn một cân.

Tiêu Băng kinh ngạc nói: Ông xã sao anh biết.

Hôm nay cô ấy cân đúng là nặng hơn một cân.

Chẳng phải có tay là được sao.

Tiêu Băng liếc Thẩm Hạo một cái, ôm cổ Thẩm Hạo.

Tham lam hít lấy hơi thở của Thẩm Hạo.

Đừng nói nữa, khí tức trên người Thẩm Hạo đặc biệt dễ chịu.

Giống như uống Linh Vân trà vậy, vô cùng sảng khoái.

Hít một hơi là hết mệt mỏi cả ngày.

Ông xã, anh có phải đã hứa tặng xe cho Tiêu Nhiên rồi không.

Thẩm Hạo nói: Phải đó, tôi làm cậu của nó tặng cháu trai một chiếc xe thì có đáng gì đâu.

Anh đúng là đồ xấu xa, Tiêu Nhiên coi anh là bạn, anh lại muốn làm cậu của nó.

Thì sao chứ, duyên phận đến rồi.

Nói đến đây, Thẩm Hạo cười nói: Lần này anh cũng chuẩn bị cho em mấy gói trà, lát nữa em cũng mang về.

Tiêu Băng vui mừng nói: Thế thì tốt quá rồi, ba em trước đây còn nhắc mãi, trà này thật tốt.

Ừm, ai cũng có phần, em ba gói, Hạ Ny ba gói, Lục Khiết ba gói, Thi Nịnh ba gói.

Trong mắt Thẩm Hạo, thân phận các cô gái đều như nhau, không có phân biệt giàu nghèo quý tiện.

Không thể đối xử khác biệt.

Chỉ cần khiến Thẩm Hạo sảng khoái là được, những thứ khác không quan trọng.

Lục Khiết không ngờ Thẩm Hạo cũng cho cô, khiến cô có chút thụ sủng nhược kinh.

Vội vàng lắc đầu nói: Không cần đâu, trà bình thường là đủ rồi, loại trà tốt này, cha mẹ tôi cũng không uống ra được.

Họ càng thích loại trà có nhãn hiệu.

Loại trà không có nhãn hiệu này, dù có tốt đến mấy, cho họ uống, họ ngược lại sẽ không cảm thấy quý giá, thậm chí có khả năng tiện tay tặng cho người khác.

Thẩm Hạo cười nói: Không sao, cho em thì em cứ cầm, em muốn xử lý thế nào là việc của em.

Tiêu Băng bên cạnh cười nói: Không sao, lát nữa tôi mua một ít trà quý đổi với em.

Thế thì tốt.

Lục Khiết cũng thấy không tệ.

Người không giàu có về vật chất, thứ họ cần chính là sự hư vinh mà vật chất đắt tiền mang lại.

Còn về hiệu quả thì không quan trọng.

Thẩm Hạo véo nhẹ mũi Tiêu Băng: Em tính toán hay thật.

Đây là tình nghĩa giữa em và chị Lục, sao có thể dùng bàn tính để đong đếm chứ.

Thẩm Hạo thờ ơ nói: Thôi được rồi, những chuyện này tôi không quản, các em tự lo liệu đi.

Nhưng sản lượng trà có hạn, chỉ còn mấy gói thôi.

Các em tự cân nhắc.

Loại Linh Vân trà này, có rất nhiều, nhưng Thẩm Hạo không có hứng thú làm nhà cung cấp trà.

Người này muốn, người kia muốn, phiền cũng đủ chết rồi.

Hơn nữa, có một số thứ nhiều quá sẽ không còn giá trị.

Vũ Di Sơn Đại Hồng Bào vì sao lại quý như vậy, hương vị không phải tốt nhất, nhưng tuyệt đối là đắt nhất.

Một năm cũng không sản xuất được một cân trà.

Thẩm Hạo nói vậy, cũng là để chặn trước miệng mấy cô gái.

Tiêm phòng cho họ.

Loại trà này, Tiêu Băng đương nhiên biết là quý giá, cũng không cảm thấy bất ngờ.

Lục Khiết thì càng cảm thấy đây chính là trà tiên.

Nhưng cha mẹ cô ấy không biết hàng, em tặng rồi họ cũng không trân trọng.

Đến lúc đó đưa cho người khác, thật sự sẽ khóc mất.

Đương nhiên, trong đó cũng có tâm lý tự ti của Lục Khiết tác động.

Thẩm Hạo đã cho cô quá đủ rồi, con người không thể tham lam vô độ, phải biết đủ mới vui.

Ngày hôm sau, nghe nói Thẩm Hạo đã về, Trương Mạt, Hạ Ny, Thi Nịnh đều vội vã trở về.

Tiêu Nhiên cũng hí hửng chạy tới.

Anh Hạo, cái đó.

Lời chưa nói xong, đã bị Tiêu Băng cắt ngang.

Gọi anh cái gì mà anh, gọi cậu.

Lần này khiến Tiêu Nhiên càng sững sờ, nhìn khuôn mặt Thẩm Hạo còn trẻ hơn mình, cái từ cậu này thế nào cũng không gọi ra được.

Thẩm Hạo cười nói: Được rồi, gọi cậu thì thôi đi.

Chúng ta ai ra vai nấy.

Tiêu Nhiên mới thở phào nhẹ nhõm, Thẩm Hạo mà thật sự bắt cậu gọi, cậu cũng chỉ có thể gọi.

Nhưng gọi rồi, cảm giác vẫn rất khó chịu.

Cậu muốn hỏi về chiếc Ferrari của cậu.

Tiêu Nhiên mừng rỡ nói: Đúng vậy, Ferrari SP3, em mua cũng không mua được, các nhà phân phối trong nước cũng đã nhờ quan hệ rồi, hiện tại trong nước không có suất nào.

Giá bán trước thuế đã gần 2 triệu euro, hơn nữa toàn cầu chỉ giới hạn 599 chiếc, chỉ VVIP mới có tư cách mua.

Hiện tại hình như Đài Loan có một chiếc.

Thẩm Hạo không nói nhiều lời, mà trực tiếp lấy ra hóa đơn giao dịch mua xe.

Khi nhìn thấy một loạt danh sách ô tô trên hóa đơn, Tiêu Nhiên đều ngớ người.

Chết tiệt, riêng SP3 đã mua hai chiếc.

Bugatti Veyron, Bugatti Divo đều có rồi, trời ơi.

Chết tiệt, Lamborghini Veneno cũng kiếm được, toàn cầu chỉ có 14 chiếc, lại còn là bản mui cứng không bán ra ngoài, đỉnh thật.

Cậu đúng là quá đỉnh.

Tiêu Nhiên hưng phấn đến nói năng lộn xộn.

Những chiếc xe này tùy tiện một chiếc đặt ở trong nước cũng là hàng hot khủng khiếp.

Trong nước còn chưa có chiếc nào.

Đưa ra ngoài là bom tấn.

Chỉ cần lái ra ngoài, đó đều là những mẫu xe lên top tìm kiếm nóng trên toàn mạng.

Tuyệt đối là thần khí gây sốc.

Tiêu Nhiên giờ khắc này mới hiểu Thẩm Hạo ngầu đến mức nào.

Tưởng rằng chỉ ở Thái Lan mới ngầu, không ngờ ở châu Âu cũng ngầu như vậy.

Hơn nữa, giá của những chiếc xe này, tính cả thuế xe sang, các loại chi phí, tính ra là mấy chục tỷ tiền mặt rồi, quá xa hoa.

Ngay cả tập đoàn Tiêu thị được mệnh danh mấy trăm tỷ cũng không mua nổi.

Mấy cô gái đều có chút kinh ngạc.

Chương 447

Mặc dù biết Thẩm Hạo đi du lịch châu Âu, nhưng không ngờ lại mua nhiều xe đến vậy.

Trương Mạt vẻ mặt ngơ ngác.

Trước đây Thẩm Hạo từng khoác lác, nói có việc tìm anh, toàn cầu chỗ nào cũng không thành vấn đề.

Lúc đó Trương Mạt còn tưởng là nói đùa, bây giờ xem ra dường như là thật.

Hạ Ny: Quá khoa trương rồi.

Ngay cả những cô gái kiến thức rộng rãi, nhìn thấy một loạt hóa đơn mua xe đó, đều ngớ người.

Xe thể thao trăm triệu, giống như mua rau vậy.

Thẩm Hạo thờ ơ.

Những thứ này đều là đồ sưu tầm, các em muốn lái thì cứ chọn một chiếc.

Nghe vậy, Tiêu Băng, Trương Mạt, Hạ Ny đều lắc đầu.

Không phải không lái nổi, chỉ là quá phô trương.

Không thích hợp.

Họ cũng không có hứng thú đó.

Hôm nay đông người, vậy cùng nhau ăn lẩu đi.

Đi ra ngoài ăn hay ăn ở nhà.

Ăn ở nhà đi, thịt để anh lo, các em đi siêu thị mua ít rau củ gì đó.

Thẩm Hạo nói.

Được, em và chị Lục đi là được.

Thi Nịnh cười nói.

Phiền phức làm gì, muốn ăn gì thì trực tiếp đặt Hema, họ cắt sẵn mang đến cho.

Tiêu Băng nói.

Em sợ không tươi.

Lục Khiết do dự nói.

Giờ này, siêu thị cũng không có rau tươi gì mấy, còn không bằng đồ tươi trong Hema.

Vậy được rồi.

Các cô gái cũng thấy vậy.

Tiêu Băng lấy điện thoại ra, cười nói: Mọi người ăn gì.

Em gọi nhé.

Cho em một ít Hà Hoạt, một phần huyết vịt, cái đậu phụ trứng đó một phần.

Nhìn mấy cô gái vui vẻ hòa thuận, Tiêu Nhiên thật lòng bội phục.

Lén lút đi đến bên cạnh Thẩm Hạo.

Cái đó, cậu ơi, thuật ngự nữ của cậu làm thế nào vậy.

Sao mà hòa thuận quá, làm sao làm được.

Thẩm Hạo suy nghĩ một chút nói: Phan Lữ Đặng Tiểu Nhàn.

Tiêu Nhiên:.

Tuy em không đẹp trai như Phan An, nhưng cũng là một anh chàng đẹp trai mà, tuy không giàu như Đặng Thông, nhưng thời gian rảnh cũng không ít.

EQ cũng đủ.

Còn cái lữ kia, đó cũng là tiêu chuẩn bình thường.

Phụ nữ bình thường, cậu ta cũng có thể nắm giữ.

Sẵn lòng chia sẻ với những người phụ nữ khác.

Nhưng những người có chút gia thế, chất lượng cao, thì không thể xử lý được.

Ví dụ như cô út của cậu ta, Trương Mạt loại này, căn bản không thèm để ý đến cậu ta.

Thẩm Hạo cười cười: Điều đó chứng tỏ sức hút của cậu vẫn chưa đủ.

Đừng nói nữa, điều kiện của Tiêu Nhiên đủ tốt.

Đáng tiếc chung quy vẫn là phàm nhân.

Thôi được rồi, không nói về đề tài này nữa, tôi đi chuẩn bị thịt đây.

Trong bếp, tài cắt thái của Thẩm Hạo cũng là vô đối.

Cắt mỏng hơn cả tiệm lẩu.

Rất nhanh, rau củ của Hema cũng được giao tới, đều đã rửa sạch và cắt sẵn, cũng tiết kiệm không ít công sức.

Tiêu Băng cười nói: Mau, vào bàn thôi, vào bàn thôi.

Ngồi xuống, mọi người nhìn những lát thịt Thẩm Hạo cắt, đều có chút kinh ngạc.

Không ngờ tài cắt thái lại tốt đến vậy.

Tài cắt thái này, đỉnh thật.

Xem thường xuyên rồi.

Thẩm Hạo nói.

Trương Mạt gắp một miếng thịt, nhúng vào nồi lẩu.

Ăn thử.

Thật không tệ, thịt này chất lượng đến mức có thể ăn sống được.

Vậy thì mau ăn đi, khó khăn lắm mới tụ họp một lần.

Hạ Ny cười nói.

Một bữa ăn kéo dài một giờ, mọi người đều ăn rất thoải mái.

Ăn lẩu xong, mọi người mới phát hiện, rau củ mua về ăn không được bao nhiêu, ngược lại thịt lại ăn nhiều nhất.

Cũng may, Thẩm Hạo cung cấp đủ lượng, ăn no nê.

Buổi tối, Tiêu Nhiên một mình rời đi.

Ăn no uống say, còn tiện tay mang đi một miếng thịt.

Giờ đã là cuối thu, cùng với nhiệt độ giảm xuống, buổi tối cũng rất lạnh.

Thẩm Hạo thì không sợ nóng lạnh, nhưng các cô gái chỉ là phàm nhân, còn chưa làm được điểm này.

Bật điều hòa lại khá khô và không thoải mái, vì vậy, hệ thống sưởi sàn của biệt thự đã được bật ba ngày trước.

Buổi tối trong biệt thự ấm áp như mùa xuân, Tiêu Băng, Hạ Ny và những người khác cũng mặc đồ mát mẻ.

Hơn tám giờ, Trương Mạt, Tiêu Băng, Thi Nịnh, Lục Khiết, Hạ Ny năm cô gái xuống tầng hầm xem phim.

Nơi này có hai tầng hầm, một tầng giải trí thư giãn, tầng dưới cùng là gara ô tô.

Xem phim gì.

Thẩm Hạo: Chiến Lang 2.

Mấy cô gái đều liếc mắt, Trương Mạt: Phim cũ mấy năm rồi, có gì hay mà xem.

Xem Cô Ấy Biến Mất, phim này không tệ, trước đây vẫn chưa có thời gian xem.

Đối với loại phim này, Thẩm Hạo không có hứng thú.

Phụ nữ thích xem, anh cũng không phản đối.

Được rồi, các em cứ xem đi, anh lên pha ấm trà.

Lục Khiết: Ông chủ, để tôi đi cho.

Không cần, anh lên lầu tập thể dục.

Ngồi thang máy lên phòng tập gym trên sân thượng, Thẩm Hạo không tập thể dục, mà nằm trên ghế sofa lười biếng, chơi game.

Chơi được hai ván game, Lục Đình Đình đã học thêm về.

Tìm một vòng, không thấy Lục Khiết đâu.

Lên sân thượng, liền thấy Thẩm Hạo đang chơi game.

Ông chủ, mẹ cháu đâu rồi ạ.

Dưới yêu cầu mạnh mẽ của Lục Khiết, Lục Đình Đình cũng gọi ông chủ theo Lục Khiết.

Ở tầng hầm xem phim đó.

À, vâng ông chủ, vậy cháu xuống đây ạ.

Đi đi.

Lục Đình Đình nghe tiếng Thẩm Hạo chơi game đang lên cao trào, cũng không dám quấy rầy, ngồi thang máy xuống tầng hầm một.

Lục Đình Đình đến tầng hầm một, thấy mấy cô gái đang ăn bỏng

ngô, cười nói chuyện.

Cô bé lén lút ngồi xuống bên cạnh.

Lục Khiết nói nhỏ: Con ăn cơm chưa.

Con ăn rồi.

Ông chủ đâu.

Ông chủ đang ở phòng tập gym chơi game ạ.

Nghe vậy, mấy cô gái đều có chút bất ngờ, cứ tưởng Thẩm Hạo thật sự lên tập thể dục.

Hiển nhiên Thẩm Hạo không có hứng thú với loại phim này.

Đình Đình, lại đây ăn khoai tây chiên.

Vâng, cảm ơn dì Hạ.

Cái miệng nhỏ này ngoan thật, mai dì dẫn con đi mua mấy bộ quần áo, quần áo này đều cũ rồi.

Dì Hạ không cần đâu ạ, tuần trước con mới mua hai bộ.

Lời này nói không đúng, phụ nữ thì quần áo làm sao đủ mặc, yên tâm đi mẹ con không có ý kiến đâu, con cũng không cần lo lắng.

Mẹ con còn tặng dì một gói trà nữa mà.

Đúng vậy, không dẫn con đi mua ít quần áo đẹp, còn cảm thấy áy náy.

Nghe các cô gái nói vậy, Lục Đình Đình cũng đầy lòng hoan hỷ, mong chờ nhìn Lục Khiết.

Mấy dì con đã nói vậy rồi, thì con cảm ơn các dì đi.

Cảm ơn dì Hạ, cảm ơn dì Tiêu, cảm ơn dì Thi.

Chơi năm ván game, toàn bộ đều là MVP, nhưng thua hai ván.

Đồng đội tệ quá thật sự không gánh nổi.

Lúc này, điện thoại WeChat video sáng lên.

Thằng bạn thân Vương Tiểu Đào gửi video.

Thằng Hạo đang làm gì, ra KTV uống rượu đi.

Thôi được rồi, bên ngoài lạnh chết, tối lười ra ngoài.

Mày với ai vậy.

Các tiểu thư công chúa trong KTV chất lượng bình thường, Thẩm Hạo cũng không có khẩu vị.

Còn không bằng xuống tầng hầm một, để Tiêu Băng, Hạ Ny và mấy cô gái khác hát cùng anh.

Tầng hầm một, rạp chiếu phim và karaoke chung với nhau, âm thanh đều là loại cao cấp nhất.

Hệ thống âm thanh Kama trị giá chục triệu.

Đương nhiên nhiều thiết bị Thẩm Hạo đều không hiểu, đều là Tiêu Nhiên làm, chủ yếu là vì tự hào.

Với mấy nhà phân phối, có bán sơn dầu, có sàn gỗ, cửa sổ.

Thằng nhãi mày giờ cũng cao cấp thế rồi, vậy được rồi, bọn mày cứ chơi đi.

Chẳng phải là nhờ phúc của mày sao, mấy thằng này cũng biết tao có quan hệ với tập đoàn Tiêu thị, mới tìm đến tao.

Tao còn chẳng biết thông tin họ lấy từ đâu ra.

Chuyện này bình thường thôi, mày có tao rồi không cần sợ, chỉ cần không ai lừa mày là được, ai lừa mày thì nói một tiếng.

Những cái khác không được, vẫn biết chút quyền cước.

Thẩm Hạo đùa cợt nói.

Hơn nữa, từ nhỏ đến lớn tao thấy mày học võ bao giờ đâu.

Mày mà thật sự biết quyền cước, hồi đó đâu đến mức bị người ta chém vào bệnh viện.

Mẹ kiếp, thằng chó mày lại vạch áo cho người xem lưng à.

Không phải vậy, ý tao là đánh người là phạm pháp đó, mày không ra thì bọn tao chơi đây.

Được rồi, mày chơi vui vẻ là được.

Cúp điện thoại, Thẩm Hạo không nhịn được cười.

Thằng bạn thân Vương Tiểu Đào của anh, lớp sáu tiểu học còn ngồi ở góc đổ rác.

Chương 448

Nếu không phải là giáo dục bắt buộc, đã không thi đậu cấp hai.

Lớp một cấp hai đã bỏ học, trước đây tiếp xúc toàn là thợ sơn, thợ mộc, thợ điện, chủ thầu, giờ thì hay rồi, tiếp xúc toàn là nhà phân phối.

Thật sự là có triển vọng rồi.

Nhưng cũng hiểu, quan hệ xã hội này, tiền mày nhiều rồi, tự nhiên sẽ có người mời mày vào giới.

Giàu nhỏ tức an, trên mười triệu ở thành phố nhỏ mới là sướng nhất.

Tiền nhiều chưa chắc đã là chuyện tốt.

Tiền nhiều thì việc cũng nhiều, giới tiếp xúc cũng lớn hơn.

Nền tảng và IQ không đủ, các loại thế lực đều sẽ coi mày như một miếng thịt, lúc nào cũng dòm ngó mày, không cẩn thận một cái là bị người ta kéo vào.

Nhưng thằng bạn thân Vương Tiểu Đào có mình bảo vệ, tiền có nhiều đến mấy cũng không sợ.

Ngày hôm sau, Trương Mạt cầm trà vội vã rời đi, dù sao đơn vị của cô ấy còn nhiều việc.

Tiêu Băng thì vô cùng thoải mái, ngủ một giấc nướng.

Nhìn bầu trời u ám bên ngoài, Tiêu Băng nằm trong lòng Thẩm Hạo hiếm khi làm nũng.

Ông xã, bên ngoài nhìn là thấy lạnh rồi, lười dậy quá.

Lười dậy thì không dậy nữa.

Không được đâu, giờ ngành bất động sản không mấy khả quan, cả tập đoàn đều bắt đầu chuyển đổi hình thức rồi, hơn nữa cái sản nghiệp này sau này cũng phải giao cho Tiêu Nhiên.

Em cũng phải nghĩ một ngành nghề tốt.

Dù sao cũng là sản nghiệp của Tiêu gia, là con gái, nếu cứ một mình thì không sao, nhưng giờ có đàn ông rồi, thì phải cân nhắc chuyện phân gia.

Dù gì Tiêu gia đâu chỉ có mình em là con gái.

Bên dưới còn mấy đứa con cháu đang dòm ngó nữa, em lý tưởng nhất là giao tập đoàn cho Tiêu Nhiên.

Dù sao em và cậu ấy quan hệ thân thiết nhất.

Thẩm Hạo nói: Vậy thì từ chức không làm nữa đi, trong thẻ của tôi còn hơn hai mươi tỷ đô la Mỹ, có đốt tiền mỗi ngày cũng không xài hết.

Tiêu Băng trợn mắt há hốc mồm nhìn Thẩm Hạo.

Không ngờ Thẩm Hạo lại giàu có đến vậy, đây là tiền mặt đó.

Ngay cả tỷ phú giàu nhất toàn cầu Elon Musk, cũng không có nhiều tiền mặt như thế, ông ta muốn tiêu xài đều phải dùng cổ phiếu thế chấp ngân hàng để rút tiền mặt.

Ông xã, sao anh lại giàu đến vậy.

Thẩm Hạo nói: Tôi là vua cờ bạc ở Las Vegas, đương nhiên nếu tôi muốn, cũng có thể là vua bóng.

Tiêu Băng: Nổ.

Thi Nịnh lại cười nói: Cái này em tin.

Hạ Ny: Em cũng tin.

Hồi đó trên du thuyền, ở sòng bạc đã đại sát tứ phương rồi, gọi là vua cờ bạc cũng không quá.

Thẩm Hạo cười cười cũng không giải thích.

Tiêu Băng mong chờ nhìn Thẩm Hạo: Ông xã, tiền của anh là tiền của anh, em không muốn, lấy tiền của anh thì không khác gì bị bao nuôi.

Em cũng muốn có sự nghiệp của riêng mình, anh nói xem em làm ngành nghề gì thì tốt.

Cái này còn làm Thẩm Hạo bó tay, người bình thường cho rằng kiếm tiền nhất là tài chính, Thẩm Hạo cho rằng kiếm tiền nhất đương nhiên là chiến tranh và cướp bóc rồi.

Cái này không thích hợp với các cô gái, chỉ thích hợp với Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi: Cô thấy kinh doanh cái gì là kiếm tiền nhất.

Tiêu Băng không chút nghĩ ngợi đáp: Đương nhiên là tiền của phụ nữ là dễ kiếm nhất.

Nhưng cả thế giới đều đang nhăm nhe phụ nữ, ngành này khó làm quá.

Dù là hàng xa xỉ, mỹ phẩm, hay thẩm mỹ đều đã đạt đến giới hạn, rất khó để chen chân vào.

AI thông minh cũng hot, nhưng ngành này, căn bản không phải tôi có thể chen chân vào được, chỉ có vài ba tập đoàn lớn mới làm nổi.

Chế tạo xe thì càng không được.

Thẩm Hạo trầm ngâm, bỗng nhiên nhớ ra trong Thiên Vũ bí cảnh, bên cạnh hồ Kim Liên có một loại cỏ tên là cỏ lan gai, giống như hoa

lan nhưng trên thân có những chiếc gai nhỏ như lông tơ.

Thứ này là thủy thảo mà những yêu thú cấp một thường ăn.

Đối với phàm nhân cũng có hiệu quả.

Nó có thể trị mụn.

Có thể nói, nó mọc thành từng mảng như cỏ dại.

Nếu có một sản phẩm trị mụn cực mạnh, có thể chữa khỏi mụn trứng cá tận gốc, cô nghĩ có kiếm được tiền không.

Tiêu Băng sáng mắt lên, vội nói: Ôi, vậy thì kiếm được quá nhiều tiền.

Trên thế giới này người bị mụn nhiều lắm, cả đàn ông và phụ nữ đều sẽ phát điên vì nó.

Chỉ cần sản xuất được, giá trị thị trường hàng trăm tỷ đô la Mỹ không thành vấn đề.

Nếu thực sự thần kỳ như vậy, đây sẽ là một công ty kỳ lân độc nhất vô nhị trên toàn thế giới, tôi ước tính cả ngàn tỷ đô la Mỹ cũng không phải vấn đề.

Tuy nhiên, trong thế giới vận hành của tư bản, một sản phẩm trị mụn dứt điểm như vậy lại không có giá trị bằng.

Nó không có tính bền vững, giá trị cổ phiếu sẽ không cao.

Nhưng nếu sản phẩm này giống như thuốc, có hiệu quả nhưng chỉ có thể kiểm soát.

Nếu nó giống như thuốc chữa bệnh cao huyết áp hay các bệnh mãn tính khác, có thể phát triển bền vững, thì tiền đồ của nó sẽ vô hạn.

Lòng yêu cái đẹp còn khiến người ta phát điên hơn cả trị bệnh.

Hạ Ny cũng hào hứng nói: Cái này mà làm ra chắc chắn sẽ bán đắt

như tôm tươi, tốt nhất là làm thành một bộ mỹ phẩm trọn gói, nào là nước sữa, mặt nạ, sữa rửa mặt tinh chất, tất cả đều phải có.

Bán kèm theo, vậy chẳng phải phát tài rồi sao.

Thẩm Hạo tặc lưỡi hai tiếng, không khỏi nói: Các cô mà sống vào thời Chiến tranh thế giới thứ nhất, chắc chắn sẽ bị treo cổ lên cột đèn hết.

Đúng là lũ tư bản.

Nhìn nụ cười nhạt của Thẩm Hạo, Tiêu Băng có chút hưng phấn.

Lão công, thật sự có sản phẩm như vậy sao.

Thẩm Hạo nói: Ừm, đúng là có, nhưng chưa thử nghiệm bao giờ, có cơ hội anh sẽ mang về cho mấy cô.

Lão công, anh thật tốt, sản phẩm này khi nào có vậy.

Mắt Tiêu Băng sáng rực.

Với tư cách là một tổng giám đốc công ty, nàng đương nhiên hiểu rõ hiệu quả mà sản phẩm này có thể mang lại.

Chắc chắn là một công ty cấp kỳ lân.

Hoàn toàn có thể chiếm đoạt địa vị và thị phần của các hãng mỹ phẩm xa xỉ châu Âu và Mỹ.

Nào là Helena, LOréal, Nước thần SK II đều sẽ phải giảm giá.

Thậm chí có thể tiếp tục phát triển sản phẩm phái sinh, tạo ra thương hiệu toàn cầu, quần áo, túi xách, trang sức, mỹ phẩm, bút kẻ mày.

Và cả các sản phẩm vệ sinh hàng ngày như xà phòng, bột giặt, dầu gội đầu, v. v. liên quan đến hàng chục ngành nghề.

Tiền đồ tươi sáng, ngành này đơn giản là một biển xanh.

Hoàn toàn có thể vứt bỏ chuỗi ngành công nghiệp hoàng hôn như bất động sản.

Ngay cả trong biển máu mỹ phẩm, nàng cũng có thể mở ra một con đường mới.

Ngay cả khi làn da của nàng vốn rất đẹp, trước khi uống Trú Nhan Đan mà Thẩm Hạo đưa, đôi khi thức khuya cũng nổi mụn.

Chỉ cần có thể trị mụn, đừng nói mấy ngàn, mấy chục ngàn, mấy trăm ngàn nàng cũng sẵn lòng chi.

Vì vậy, nàng rất xem trọng ngành này.

Tiêu Băng biết Thẩm Hạo chưa bao giờ khoác lác.

Và anh cũng có thực lực đó.

Không chỉ Tiêu Băng kích động, ngay cả Hạ Ny và Thi Nịnh cũng cảm thấy rất có thể làm được.

Thẩm Hạo thì có chút bất ngờ, nhưng cũng không sao.

Mấy cô muốn làm gì thì cứ làm, dù sao loại cỏ lan gai này mọc thành từng mảng, chẳng đáng tiền.

Tỷ lệ pha với nước chỉ cần pha loãng đến 1:1 vạn, là có thể khiến mụn biến mất ngay trong đêm, không dùng thì lại mọc ra.

Nếu các cô muốn, vậy ngày mai anh sẽ mang đến cho.

Cảm ơn lão công, anh tốt quá.

Tiêu Băng lần đầu tiên kích động đến vậy, nếu đúng như Thẩm Hạo nói, thì quả là quá tuyệt vời.

Sau khi được Thẩm Hạo nói vậy, nhiệt huyết làm việc của Tiêu Băng hoàn toàn bùng cháy.

Nàng đã không còn hứng thú với công ty hiện tại nữa.

Nàng muốn tự mình tạo dựng nên thế giới riêng.

Cảnh tượng hai người chị dâu ầm ĩ ở văn phòng, đòi nàng giao quyền, vẫn còn rõ mồn một.

Tiêu Băng cũng không muốn gia đình gà bay chó sủa.

Thế là, nàng vội vã trở về viện điều dưỡng.

Thấy ông cụ đang luyện Bát Bộ Kim Cương Công, nàng cũng không vội mà ngồi tĩnh lặng ở lương đình chờ đợi.

Chương 449

Mười mấy phút sau, Tiêu Tùy Hồng người hơi đẫm mồ hôi, thấy Tiêu Băng đến thì có chút bất ngờ.

Ông cười đi tới: Tiểu Băng, con đến sao không báo trước một tiếng.

Tiêu Băng cười nói: Con sợ làm phiền ba luyện công.

Chỉ là luyện cho vui thôi.

Giờ cơ thể khỏe mạnh rồi, nhớ lại lúc trước nằm liệt giường, ba luyện tập liền cảm thấy tràn đầy sức lực.

Thấy Tiêu Tùy Hồng định ngồi xuống, Tiêu Băng nói: Vừa luyện xong, đừng ngồi vội, đi dạo một vòng đi ba.

Được, nghe con vậy.

Dọc theo con đường nhỏ lát sỏi đá, hai cha con đi vào một rừng trúc.

Tiêu Băng nói: Ba, con định tự mình khởi nghiệp.

Nụ cười trên mặt Tiêu Tùy Hồng thu lại, giọng nói nghiêm túc: Có phải vì vụ chiếc bát mười cạnh vẽ hoa văn cá rong tảo đời Minh Tuyên Đức không.

Mấy đứa cháu hư hỏng đó lại nói lời gièm pha phải không.

Nguyên nhân này cũng có một phần.

Ban đầu, chiếc bát sứ này được công ty mua dưới danh nghĩa đầu tư.

Sau khi tặng cho Thẩm Hạo, mấy đứa nhỏ lại âm dương quái khí sau lưng, Tiêu Băng liền có ý định rút lui.

Ban đầu, công ty này khi nàng tiếp quản chỉ là một doanh nghiệp bất động sản năm mươi mấy tỷ, trong tay nàng thông qua vận hành tư bản đã tăng gấp mấy lần.

Nàng nghĩ tặng một món quà không có gì là quá đáng, nhưng đáng tiếc Tiêu Băng vẫn quá ngây thơ.

Tất cả những điều này, nàng cũng không nói cho Thẩm Hạo biết.

Tiêu Băng lắc đầu nói: Không phải, doanh nghiệp này vốn không phải do con sáng lập, không liên quan đến con.

Giờ giao lại quyền quản lý cũng là lẽ thường.

Gia đình hòa thuận mới là quan trọng.

Tiêu Tùy Hồng: Con đã nghĩ kỹ chưa.

Tiêu Băng nói: Con đã quyết định rồi, sẽ không thay đổi.

Một lúc, hai cha con đều có chút trầm mặc, đi được hơn mười mét, Tiêu Tùy Hồng nói: Được rồi, ba sẽ bảo anh cả con bồi thường cho con.

Nghe vậy, trong lòng Tiêu Băng vẫn có chút thất vọng.

Rõ ràng ý trong lời nói của Tiêu Tùy Hồng cũng là đồng ý cho nàng giao lại công ty.

Trong lòng thoáng chút thất vọng, nhưng chỉ chốc lát đã biến mất, tâm cảnh trở lại bình thường.

Con nối nghiệp cha, từ xưa đã vậy.

Tiêu Băng cũng có thể hiểu, hiện giờ Tiêu gia gia đại nghiệp đại, không còn là một mình Tiêu Tùy Hồng nói là được.

Hai người con trai cũng đều đã lập gia đình, cho dù hai người anh không có ý kiến gì, thì chị dâu cũng sẽ có ý kiến.

Thế lực sau lưng gia đình hai người chị dâu của Tiêu Băng cũng không phải tầm thường.

Quan trọng là họ cũng đều có con cái.

Đều ăn chung một nồi cơm, ai mà chẳng muốn phần lớn hơn.

Đây không phải là lợi nhuận đơn giản.

Trong mắt họ, Tiêu Băng sớm muộn gì cũng sẽ lấy chồng, lấy chồng rồi mà còn chiếm cổ phần thì quá đáng lắm.

Nếu Tiêu Băng vẫn luôn nắm giữ công ty, mọi người đều có tiền kiếm thì còn dễ nói, có bất mãn cũng không dám ra mặt.

Một khi không kiếm được tiền, thì mọi mâu thuẫn sẽ bùng phát.

Do môi trường lớn của ngành bất động sản không mấy khả quan, Tiêu Băng cũng liên tục bị chỉ trích.

Nếu Tiêu Tùy Hồng còn đó thì vẫn có thể trấn áp những người khác, chỉ có thể nói xấu sau lưng.

Nếu ông không còn, Tiêu Băng tin rằng nàng sẽ là người đầu tiên bị đuổi khỏi công ty.

Trước đây có người yêu cầu nàng giao quyền, nhưng những tiếng nói đó không lớn, nhưng kể từ khi nàng tặng chiếc bát sứ Minh Tuyên Đức đó cho Thẩm Hạo, những tiếng nói đó đã lớn dần.

Tiêu Băng cũng cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Hai người chị dâu, không chỉ gây rối ở công ty, mà mấy lần còn đến chỗ ông cụ làm ầm ĩ.

Điều này khiến Tiêu Băng cũng có ý định rút lui, cũng muốn cứ làm tiểu nữ nhân của Thẩm Hạo thì hơn.

Nhưng giờ Thẩm Hạo lại cho nàng một cơ hội tuyệt vời, cơ hội

để nàng đứng trên đỉnh cao thương trường.

Tiêu Băng đương nhiên trân trọng.

Bồi thường thì thôi, con không cần, mấy năm nay gia đình cũng giúp đỡ con không ít.

Huống hồ chiếc Minh Tuyên Đức đó coi như là bồi thường cho con rồi.

Tiêu Băng cười nói thờ ơ.

Tiêu Tùy Hồng: Con xử lý kỹ lưỡng các thủ tục sau này của chiếc Minh Tuyên Đức, đừng để người khác tìm ra sơ hở.

Ba còn ở đây thì còn có thể bảo vệ con, nếu ba không còn, những người đó sẽ bắt đầu nhảy nhót.

Haizz, nhân tính không chịu được thử thách, người đời bây giờ lợi ích lớn hơn tất cả, trừ lợi ích ra thì tất cả đều là giả dối.

Tiêu Băng nói: Vâng, con biết.

Thủ tục đã đầy đủ.

Con đã mua một chiếc Minh Tuyên Đức hàng nhái cao cấp, đã vô tình làm vỡ, để bù đắp tổn thất, con đã bán các mảnh vỡ với giá một triệu tệ.

Tiêu Tùy Hồng cười lắc đầu: Những thứ này, khi ba còn ở đây thì mọi việc đều là hành vi thương mại bình thường.

Nếu ba không còn, cái việc của con chính là chuyển nhượng tài sản công ty, muốn đưa con vào tù cũng chỉ trong phút chốc.

Mọi lợi ích đều cần có sức mạnh hậu thuẫn bảo vệ.

Đương nhiên, nhìn mặt hai người anh con, việc đưa con vào tù là không thể, tám chín phần mười sẽ bắt con nhả đồ ra.

Vì vậy, con tìm một.

Dừng lại, con có ý kiến riêng của mình, ai đến cũng không được.

Tiêu Băng đương nhiên biết Tiêu Tùy Hồng muốn nói gì.

Lại là chuyện tìm một tấm chồng tốt các kiểu, tai Tiêu Băng đã nghe đến chai rồi.

Tiêu Băng tin vào năng lực của mình, và càng tin vào thực lực của Thẩm Hạo.

Hiện tại Tiêu Băng cũng không còn giữ chức vụ, cũng không ai có thể nói gì nàng.

Tiêu Tùy Hồng nói: Thôi được rồi, có chuyện gì thì gọi cho ba.

Tiêu Băng: Ba, ba gọi điện cho hai chị dâu đi, con lười đôi co với họ.

Còn về vị trí chủ tịch, con chỉ để lại cho Tiêu Nhiên, những người khác đừng có mà mơ.

Được.

Rời khỏi viện điều dưỡng, Tiêu Băng bắt tay vào xử lý việc chuyển nhượng.

Trương Mạt, Tiêu Băng, Hạ Ny, trong ba người phụ nữ thì Trương Mạt có gia thế mạnh nhất, Hạ Ny cũng không kém, chỉ có Tiêu Băng là yếu nhất.

Đương nhiên đây không phải nói về gia đình.

Dù sao Trương Mạt và Hạ Ny đều là con một, mọi nguồn lực trong gia đình đều thuộc về họ.

Họ cũng có thể tùy hứng hơn.

Tiêu Băng thì không được, trên còn có hai người anh, tài sản của

tập đoàn Tiêu thị không thể thuộc về nàng, cùng lắm là một người quản lý.

Đừng nói gia đình như nàng, ngay cả những gia đình bình thường, có cả con trai lẫn con gái, nhà cửa cũng đều để lại cho con trai kết hôn.

Dù sao tư tưởng của người bình thường rất đơn giản, con gái gả đi thì nhà cửa các thứ cũng có rồi, không cần thiết phải tơ tưởng đến nhà đẻ.

Việc bàn giao diễn ra rất thuận lợi.

Chỉ trong một buổi chiều đã hoàn thành, thuận lợi đến bất ngờ.

Tiêu Nhiên mặt mày méo xệch: Cô ơi, cô giao công ty cho cháu, cháu lại không hiểu kinh doanh.

Hắn thật sự không có hứng thú, hắn thích đi chơi đây đó hơn.

Nhưng tối qua mẹ hắn ép hắn tiếp quản, thật sự là bất đắc dĩ.

Tiêu Băng cười vỗ vai Tiêu Nhiên nói: Làm kinh doanh, năng lực là thứ yếu, nhân mạch mới là chính, quan trọng là phải biết cách hòa nhập vào giới đó.

Bên dưới có người có năng lực thì nhiều vô kể, nhưng không có cái danh của cháu, họ có năng lực cũng vô dụng.

Thôi được rồi, đợi cháu lên nắm quyền, mọi thứ tự nhiên sẽ hiểu.

Nói xong, Tiêu Băng cười cười, xách túi xuống thang máy, động tác dứt khoát nhanh gọn, không hề lề mề.

Nhẹ nhàng đến, nhẹ nhàng đi.

Về đến biệt thự, khi Thẩm Hạo biết Tiêu Băng đã từ chức, anh có chút bất ngờ.

Cô cũng thật có bản lĩnh.

Có bản lĩnh gì đâu, chỉ là tự chuốc lấy phiền phức thôi, làm ăn chung không dễ, làm ăn trong nhà lại càng không dễ.

Tiêu Băng cười nói.

Cái này đúng thật, công ty cơ cấu cồng kềnh, các bộ phận quan trọng đều là người nhà, quả thực bó buộc tay chân, đây cũng là bệnh chung của các công ty lớn.

Giờ không còn mấy chuyện vớ vẩn này nữa, cũng vui vẻ.

Đây là chuyện tốt, phải ăn mừng một chút mới được.

Hạ Ny đề nghị.

Nhất định phải khui sâm panh.

Mấy cô gái ăn mừng, Thẩm Hạo cũng không phản đối.

Ăn cơm xong, Thẩm Hạo liền đến Thiên Vũ bí cảnh lấy một ít cỏ lan gai.

Để Tiêu Băng mang đi nghiên cứu.

Thứ này chỉ là cỏ dại, nhưng chỉ cần nghiên cứu ra chất liệu có trong nó là được.

Tiêu Băng: Lão công, nếu cỏ lan gai này thử nghiệm thành công, đặt phòng thí nghiệm ở Xiêm La, anh có thể giữ được không.

Ý nàng là, bối cảnh của anh có đủ vững chắc không.

Tiêu Băng không phải kẻ ngốc, cỏ lan gai này có hiệu quả mạnh mẽ như vậy, chắc chắn sẽ thu hút vô số con sói đói.

Chương 450

Đừng thấy nàng ở trong nước, gia đình cũng có chút năng lực, nhưng cũng khó mà giữ được, cũng phải nhường không ít cổ phần.

Không chỉ trong nước, tư bản nước ngoài cũng sẽ đổ bộ vào cướp đoạt.

Dám không hợp tác, thì sau đó sẽ là đủ loại đàn áp và bôi nhọ.

Thẩm Hạo: Ở Xiêm La, cô cứ yên tâm mà làm, không ai dám gây sự.

Cô trực tiếp liên hệ với Tống Mộ Mạt Lạp là được.

Có lời này của Thẩm Hạo, Tiêu Băng cũng yên tâm.

Gia đình ở trong nước, Tiêu Băng cũng không muốn làm ở trong nước.

Một điểm khác nữa, từ xưa có câu cổ ngữ, hòa thượng ngoại lai niệm kinh hay hơn.

Cảm ơn lão công.

Đối với việc Tiêu Băng khởi nghiệp, Thẩm Hạo rất ủng hộ.

Cứ ở bên nhau suốt ngày mà không làm gì, thời gian ngắn thì được, thời gian dài Thẩm Hạo sẽ thấy chán.

Có việc gì đó để làm, phong thái tổng giám đốc vẫn luôn hiện hữu.

Mất đi hào quang của tổng giám đốc, sẽ mất đi rất nhiều hương vị.

Tối đến, đợi các cô ngủ say.

Thẩm Hạo liền đi đến Linh Vân đại lục.

Nhìn hoàn cảnh quen thuộc xung quanh, Thẩm Hạo tiếp tục chờ đợi cá cắn câu.

Hiện tại Thẩm Hạo đã sắp đột phá Thập cảnh.

Mặc dù chỉ còn một tia, nhưng tia này mới là khó nhất.

Đương nhiên dùng linh dược vạn năm thì có thể trực tiếp đột phá, nhưng Thẩm Hạo luôn cảm thấy thứ này giống như uống thuốc, uống nhiều thì cơ thể sẽ có kháng thể.

Xa xa không bằng cảm giác an toàn mà không gian mang lại cho anh.

Nhưng điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là, chờ đợi mười mấy ngày cũng không có bất kỳ yêu thú nào tới.

Chết tiệt.

Chuyện quái quỷ gì vậy.

Thẩm Hạo làm sao biết được, kể từ khi năm con khỉ đầu đàn Cửu cảnh đỉnh phong bị giết ở đây, tin tức đã truyền đi, ai còn dám tới nữa.

Có thể giết năm con, và đánh bại năm con là hai chuyện khác nhau.

Cần phải có sức mạnh gấp đôi mới có thể giết chết đối phương.

Hiện tại năm con khỉ, ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.

Điều đó cho thấy lực lượng này rất mạnh mẽ.

Cửu cảnh đỉnh phong, đặt ở yêu tộc nào cũng là lực lượng chiến đấu cao cấp.

Đột nhiên tổn thất nhiều như vậy, ai cũng không thể chấp nhận được.

Cộng thêm lời đồn của các tán tu nhân loại, càng không có ai dám tới.

Kẻ nào gan lớn cũng không dám tiến vào.

Thẩm Hạo không rõ tình hình, trong lòng nghi hoặc.

Nhìn nhìn Kim Chi Ngọc Diệp vạn năm, không lẽ thứ này không còn sức hấp dẫn nữa.

Thế là lại thêm một cây Hỏa Linh Chi vạn năm linh dược.

Ban đầu Thẩm Hạo nghĩ, thêm chút đồ tốt, người đến sẽ nhiều hơn.

Ai ngờ, trong phạm vi hàng ngàn dặm không có bất kỳ yêu thú nào, cũng không có một tán tu nào.

Phế rồi, mẹ nó phế rồi.

Thẩm Hạo tức giận đành phải thu linh dược vạn năm và trận pháp, đứng dậy rời khỏi Vạn Yêu Cốc.

Thấy Thẩm Hạo trở về, Hồ Cửu Nhi và Bạch Tuyết rất vui mừng.

Phu quân, sao lại có vẻ không vui vậy.

Thẩm Hạo nói: Không có gì, khoảng thời gian này thế nào.

Phu quân không ở đây, thiếp rất buồn chán.

Hồ Cửu Nhi nói đến đây, đôi mắt đẹp đột nhiên mở to, nàng cảm nhận được khí tức của Thẩm Hạo đã khác rồi.

Mạnh hơn lúc đi rất nhiều.

Khí tức của phu quân.

Thẩm Hạo nói: Ăn chút linh dược vạn năm nên ngẫu nhiên đột phá.

Hồ Cửu Nhi ngây ngốc gật đầu, cũng không nghĩ nhiều.

Bạch Tuyết, đi bắt một con yêu thú về nướng ăn.

Chủ nhân muốn ăn gì.

Ăn chút chân gấu, ta chưa từng ăn.

Bên ngoài động, ngọn lửa hừng hực bốc lên, đầu Hồng Anh thương cắm hai chiếc chân gấu đen, từ từ nướng.

Mỗi chiếc chân gấu to bằng cả một chậu.

Bạch Hổ và Hồ Cửu Nhi, đối với sở thích của Thẩm Hạo, có chút không hiểu.

Thời buổi này, thịt gấu không ăn, lại ăn chân gấu.

Nướng chín xong, rắc chút gia vị nướng.

Thịt chất lượng rất tốt, nhưng tài nấu nướng thì kém chút.

Hai người có ăn không.

Thẩm Hạo hỏi.

Bạch Tuyết và Hồ Cửu Nhi đồng loạt lắc đầu.

Hai yêu không ăn, Thẩm Hạo ăn.

Ăn được một phần năm, Thẩm Hạo thật sự không thể ăn thêm nữa, liền vứt đi.

Bạch Tuyết nói: Chủ nhân, chiếc kia có nướng nữa không.

Thôi, ăn không nổi, no quá rồi.

Vậy ta vứt đi nhé.

Bạch Tuyết vừa nói vừa định vứt.

Thẩm Hạo nghĩ nghĩ rồi nói: Cứ để vào giới chỉ không gian trước đã, biết đâu ngày nào đó lại muốn ăn.

Vâng, chủ nhân.

Đối với sở thích đặc biệt của Thẩm Hạo, nàng cũng đã quen.

Đêm mát như nước, nhưng Thẩm Hạo, Hồ Cửu Nhi, Bạch Tuyết, đã sớm hàn thử bất xâm.

Ngồi bên ngoài, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy sao.

Trên bầu trời đêm chi chít những vì sao, thỉnh thoảng có sao băng vụt qua.

Nhìn những vì sao, Thẩm Hạo suy tư bước tiếp theo sẽ đi đâu.

Anh nghĩ đến các cô gái ở Thiên Vũ Hoàng Triều, nghĩ đến Mạnh Tuyền Cơ, nghĩ đến Tống Vĩnh Từ, Văn Nhân Y Y và các cô gái khác.

Đang phân vân liệu có nên đưa họ qua đây hay không.

Nghĩ đi nghĩ lại, anh thấy vẫn là thôi.

Đưa qua đây cũng là gánh nặng, chi bằng ở Thiên Vũ Hoàng Triều sống yên ổn hơn.

Đúng như câu nói thà làm đầu gà, không làm đuôi phượng.

Ở Thiên Vũ Hoàng Triều, ít nhất cũng là đỉnh phong, ở đây thật sự chỉ là lũ kiến hôi.

Ngay cả muốn đưa qua đây, ít nhất cũng phải đợi đến khi đứng trên đỉnh cao của Linh Vân đại lục rồi mới tính.

Nếu không Thẩm Hạo sẽ không có cảm giác an toàn, anh một mình một bóng, chân trần không sợ mang giày, ai dám chọc anh, cứ chờ bị diệt môn.

Nhưng nếu các cô gái ở bên này, Thẩm Hạo cũng phải có chút cố kỵ chứ.

Cố kỵ quá nhiều, sống sao mà chịu nổi, đây không phải tín điều nhân sinh của Thẩm Hạo.

Muốn đăng đỉnh Linh Vân đại lục, tu luyện bình thường quá

chậm, chỉ có xông vào bí cảnh mới có thể nhanh hơn.

Vạn Yêu Cốc xem ra không được rồi, giết quá mạnh tay, dọa yêu tộc sợ hết hồn.

Hiện tại xem ra, phải đi Thượng Cổ chiến trường, nơi đó mới là cao cấp.

Nhưng muốn tiến vào Thượng Cổ chiến trường, cảnh giới thấp nhất cũng phải Tiên Khiếu cảnh.

Thể tu đột phá Thập cảnh cũng có thể.

Chương 451

Nghĩ đi nghĩ lại, cứ đột phá Thập cảnh trước là tốt nhất.

Đêm tĩnh mịch, Thẩm Hạo đột nhiên nói: Nơi này cách Lôi Vực thuộc dãy núi Côn Luân bao xa.

Thẩm Hạo hỏi.

Xa thì cũng xa đấy, nơi đó trong phạm vi hàng ngàn dặm chẳng có yêu quái gì cả.

Vô số tia sét lóe lên, ai mà dám tới đó chứ.

Phu quân, chàng hỏi cái này làm gì.

Định đi một chuyến, đi Lôi Vực luyện thể.

Nghe vậy, Hồ Cửu Nhi trợn tròn mắt nhìn Thẩm Hạo.

Nàng bội phục sát đất.

Yêu thú đàm Lôi biến sắc, Thẩm Hạo ngược lại chủ động nghênh tiếp.

Lôi Vực đó, đó là cấm địa mà tất cả yêu thú đều kinh sợ, ai dám đi.

Phu quân, nơi đó có phải quá nguy hiểm không.

Đối với các nàng thì nguy hiểm, đối với ta thì vừa đủ, đợi ta từ trong đó luyện ra, giúp nàng độ kiếp cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Thẩm Hạo cười nói.

Điều này khiến Hồ Cửu Nhi cảm động không thôi.

Nàng nhẹ nhàng ôm lấy Thẩm Hạo.

Phu quân, chàng thật tốt.

Biết ta tốt thì ngoan ngoãn nghe lời.

Phu quân, thiếp đều nghe chàng.

Thái độ của Hồ Cửu Nhi, Thẩm Hạo rất hài lòng.

Vốn dĩ anh định đi Thượng Cổ chiến trường một chuyến.

Có Hồ Cửu Nhi làm bảo tiêu, cũng không tệ.

Vậy ngày mai cũng đưa thiếp đến Lôi Vực.

Được, phu quân.

Một đêm sóng yên biển lặng.

Sáng sớm hôm sau, ánh bình minh chiếu vào trong động, phát ra ánh sáng rực rỡ.

Thẩm Hạo vỗ vai Hồ Cửu Nhi.

Phu quân, còn ngủ à.

Ta sao lại có cảm giác nàng là Thập nhất cảnh giả vậy, còn học được cả thói nằm ườn ra.

Đáng ghét.

Thẩm Hạo cười cười, cũng không đáp lời, tiếp đó thân ảnh liền xuất hiện bên ngoài động.

Nghĩ nghĩ một lát, anh lại bố trí một bộ trận pháp ẩn nặc.

Vạn nhất anh đi rồi mà có người xông vào thì không được.

Thẩm Hạo nghĩ, có nên bảo Hồ Cửu Nhi rải một bãi nước tiểu không, thứ này còn hiệu quả hơn bất cứ thứ gì.

Khí tức của yêu thú Thập nhất cảnh, ai dám gây sự.

Lúc này, Bạch Tuyết nói với Thẩm Hạo: Chủ nhân, người mà đi Côn Luân Sơn mạch của yêu tộc, là một việc vô cùng nguy hiểm.

Nếu bị phát hiện, người sẽ chết rất thảm.

Hơn nữa, ngay cả khi Hồ Cửu Nhi là Cửu cảnh đỉnh phong, nhưng nếu mang theo nhân loại tiến vào Côn Luân Sơn mà bị phát hiện, thì dễ bị nói là phản bội yêu tộc.

Lúc này, Hồ Cửu Nhi xuất hiện, cười nói: Yên tâm đi, không sao đâu.

Đối với Hồ Cửu Nhi đang chìm đắm trong tình yêu, Thẩm Hạo làm gì nàng cũng sẽ ủng hộ.

Nàng không quan tâm đến những điều đó.

Hồ Cửu Nhi nói vậy, Bạch Tuyết cũng chọn cách im lặng.

Thẩm Hạo: Không cần vội, một khi bị phát hiện, không cần quan tâm ta, ta không có bản lĩnh gì khác, chỉ có bản lĩnh chạy trốn là hạng nhất.

Hồ Cửu Nhi lườm Thẩm Hạo một cái, Phu quân, người có thể phát hiện ra thiếp, đó đều là tồn tại Thập nhất cảnh, chàng làm sao mà chạy thoát được.

Lời vừa dứt, chỉ thấy thân ảnh Thẩm Hạo biến mất tại chỗ.

Không còn một chút khí tức nào.

Hồ Cửu Nhi lập tức tìm kiếm, trong phạm vi trăm dặm xung quanh không có bất kỳ khí tức nào của Thẩm Hạo.

Cái này.

Điều này khiến nàng kinh hãi vô cùng.

Vạn vạn không ngờ, Thẩm Hạo lại còn có tuyệt kỹ bảo mệnh này.

Làm sao làm được chứ.

Ước chừng thời gian một chén trà, Thẩm Hạo lại lặng lẽ xuất

hiện.

Hồ Cửu Nhi: Phu quân, chàng thật sự quá lợi hại, thiếp vậy mà không thể tìm thấy bất kỳ khí tức nào của chàng.

Thẩm Hạo cười véo véo má Hồ Cửu Nhi, cảm giác rất tuyệt, mềm mềm đàn hồi.

Cho nên, phải tin tưởng ta.

Vâng, tuyệt đối tin tưởng.

Biết Thẩm Hạo có kỹ năng bảo mệnh, Hồ Cửu Nhi trong lòng cũng nhẹ nhõm.

Đến buổi trưa, Hồ Cửu Nhi đưa Thẩm Hạo đi, thân ảnh liên tục lóe lên.

Trong nháy mắt đã cách xa hàng chục dặm.

Tốc độ này, khiến Thẩm Hạo nhìn mà mắt đỏ hoe, có chút ngầu đấy.

Ngay cả với tốc độ của Hồ Cửu Nhi, cũng phải bay rất lâu.

Tiến vào Côn Luân Sơn mạch, Hồ Cửu Nhi liền dùng yêu lực của bản thân, bao bọc khí tức của Thẩm Hạo.

Sẽ không có bất kỳ ai phát hiện.

Càng đến gần Lôi Vực của Côn Luân Sơn mạch, khu vực lân cận càng không có bất kỳ yêu thú nào.

Nơi này được coi là cấm địa của yêu thú.

Hàng ngàn dặm xa đều có thể nhìn thấy, những tia sét màu tím từ xa ầm ầm giáng xuống, sợ đến chết khiếp.

Càng đến gần Lôi Vực, tim Hồ Cửu Nhi đập càng nhanh.

Đối với sấm sét, đó là nỗi sợ hãi bẩm sinh.

Đến gần khoảng trăm dặm, chân Hồ Cửu Nhi đã mềm nhũn vì sợ.

Cảm nhận được sự run rẩy của Hồ Cửu Nhi, Thẩm Hạo cười nói: Được rồi, nàng cứ ở đây đợi ta.

Đôi mắt đẹp của Hồ Cửu Nhi đầy sợ hãi, nhưng vẫn quật cường nói: Không sao, thiếp sẽ đi thêm một chút nữa.

Đừng cố chấp, không có ý nghĩa gì, lùi về khu vực nàng không sợ.

Nói xong liền thả Bạch Tuyết ra, bảo cả hai đều ở đây.

Bạch Tuyết vừa ra ngoài, đã sợ hãi vô cùng.

Thẩm Hạo cười cười, quay người bay vào giữa Vạn Đạo Lôi Vực.

Giữa những tia sét lóe lên, bóng lưng Thẩm Hạo bay vút lên, mang theo một khí phách, dù ngàn vạn người, ta vẫn cứ đi.

Hồ Cửu Nhi và Bạch Tuyết giờ phút này, trong lòng đều tràn ngập sự sùng bái.

Xứng đáng là chủ nhân, đệ nhất nhân vạn năm.

Cái gì mà vạn năm, ngay cả mấy chục vạn năm cũng không có ai lợi hại như vậy.

Phu quân của thiếp, tuyệt đối là tồn tại lợi hại nhất thế gian.

Đúng vậy, chủ nhân uy vũ bá khí, tu luyện đến nay chỉ vẻn vẹn mấy năm, nói chính xác là chưa đầy nửa năm, phần lớn thời gian còn lại là dùng để đi đường.

Đi đường.

Không tu luyện mà đi đường làm gì.

Chúng ta không phải người của Linh Vân đại lục, chúng ta đến từ Thiên Vũ Hoàng Triều.

Thiên Vũ Hoàng Triều.

Đôi mắt đẹp của Hồ Cửu Nhi tràn đầy vẻ mơ hồ.

Linh Vân đại lục có nơi đó sao.

Ở một đầu khác của Cấm Địa.

Bạch Tuyết nói.

Một đầu khác của Cấm Địa.

Hồ Cửu Nhi kinh ngạc, sau đó nghĩ đến điều gì đó rồi hỏi lại: Ý cô là, các người đã xuyên qua Cấm Địa.

Bạch Tuyết ngẩng cổ trắng ngần, kiêu ngạo nói: Không sai, chúng ta quả thật đã xuyên qua Cấm Địa.

Hít.

Ngay cả cường đại như Hồ Cửu Nhi cũng kinh ngạc đến nỗi hít một hơi khí lạnh.

Cấm Địa đó là nơi nhắc đến đã biến sắc.

Bất kể là tu sĩ nhân loại hay tu sĩ yêu tộc.

Đó đều là tồn tại kinh khủng.

Ngay cả những tồn tại cường đại, tiến vào bên trong cũng không đi được bao xa.

Mạnh mẽ như yêu thú, tiến vào bên trong chưa đầy vài phút, liền trở nên yếu ớt như phàm nhân.

Chưa từng nghe nói có ai có thể từ trong đó đi ra.

Thấy Hồ Cửu Nhi không tin, Bạch Tuyết lấy ra đoạn video đã quay trước đó.

Chiếu cho nàng xem.

Nhìn cảnh tượng bên trong Cấm Địa, Hồ Cửu Nhi có chút chấn động.

Nàng tin được vài phần, thấy Cấm Địa còn có quái vật, đều vô cùng tò mò.

Đây là linh bảo gì.

Lại có thể lưu trữ hình ảnh, mà lại rõ nét đến vậy.

Cái này gọi là thiết bị di động, là chủ nhân thưởng cho ta, nhưng cần phải có điện mới dùng được.

Hồ Cửu Nhi tuy tò mò, nhưng cũng không hỏi thêm về thiết bị di động.

Mà nàng lại tràn đầy tò mò về Cấm Địa.

Chương 452

Bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên nàng nghe nói có người có thể xuyên qua Cấm Địa.

Quá lợi hại rồi.

Cấm Địa bên trong có lớn không.

Rất lớn, vô biên vô tận, ta cũng không biết đã bay bao lâu, một năm, hai năm hoặc ba năm, cụ thể ta cũng quên rồi.

Bạch Tuyết.

Bay.

Cô ở trong Cấm Địa mà có thể bay sao.

Bạch Tuyết lắc đầu nói: Ta làm gì có bản lĩnh đó, đương nhiên là chủ nhân đưa ta bay.

Hồ Cửu Nhi lúc này mới gật đầu đồng tình.

Vậy thì không có chuyện gì.

Đối với thực lực của Thẩm Hạo, Hồ Cửu Nhi vô cùng công nhận.

Người đàn ông có thể cứng đối cứng với thiên lôi tự nhiên có chỗ thần kỳ của anh ta, xông vào Cấm Địa dường như cũng không phải là không thể.

Giờ khắc này, Hồ Cửu Nhi hiểu biết về Thẩm Hạo cũng sâu sắc hơn một tầng.

Thế là nàng tò mò hỏi: Thiên Vũ Hoàng Triều là như thế nào.

Bạch Tuyết hồi ức một chút.

Bên đó tu luyện tương đối lạc hậu, một số người có thiên phú

tương đối thấp, đều cần dựa vào yêu đan để đột phá Chân Nguyên cảnh.

Hồ Cửu Nhi nhíu mày, nghi hoặc nói: Chân Nguyên cảnh còn cần đột phá sao.

Bạch Tuyết gật đầu nói: Đúng vậy, linh khí bên đó vô cùng thấp.

Tu vi cao nhất là bao nhiêu.

Thông Huyền cảnh, khoảng tứ cảnh gì đó.

Bao nhiêu.

Hồ Cửu Nhi tưởng mình nghe nhầm, không khỏi hỏi lại.

Quả thật chỉ có Tứ cảnh.

Hồ Cửu Nhi ngây người một lúc, tu vi thấp như vậy, nàng chưa từng nghĩ tới.

Bỗng nhiên lại nghĩ đến một vấn đề.

Chẳng lẽ phu quân khi xuyên qua Cấm Địa chỉ có Thông Huyền cảnh.

Đúng vậy, gần như vậy.

Trong lòng Hồ Cửu Nhi có một vạn điều không thể tin nổi.

Điều này đơn giản là lật đổ nhận thức của nàng.

Thực sự không thể tưởng tượng nổi, một Thông Huyền cảnh bé nhỏ, trong mắt nàng như một con kiến hôi, lại có thể vượt qua Cấm Địa.

Trong chốc lát, Hồ Cửu Nhi trầm mặc.

Sau đó lại tò mò hỏi: Vậy cô làm sao mà đến Thiên Vũ Hoàng Triều.

Bạch Tuyết lắc đầu, nói: Ban đầu khi ta độ kiếp thì bị người trong

tộc đánh lén.

Ta lợi dụng một kiện linh bảo mà mẹ ta để lại, sử dụng Đại Na Di một lần.

Kết quả gặp phải loạn lưu thời không trong truyền thuyết, không hiểu vì sao lại đến Thiên Vũ Hoàng Triều.

Sau đó, Bạch Tuyết kể lại toàn bộ chuyện mình được Cơ Đông Ca cứu, rồi lại gặp Thẩm Hạo.

Nghe Bạch Tuyết thủ thỉ kể, Hồ Cửu Nhi không hiểu sao lại có chút ngưỡng mộ.

Ngưỡng mộ Bạch Tuyết và Thẩm Hạo đã trải qua nhiều phong ba bão táp như vậy.

Đây là điều nàng không có.

Bỗng nhiên, Hồ Cửu Nhi nghi hoặc nói: Vậy các người đã ở Linh Vân đại lục bao lâu rồi.

Khoảng nửa năm gì đó, cụ thể bao lâu thì quên rồi, cũng không để ý.

Bạch Tuyết nói.

Vậy chẳng phải nói, phu quân từ Thông Huyền cảnh đạt đến Thiên Linh cảnh, chỉ mất chưa đầy một năm.

Hồ Cửu Nhi kinh ngạc nói.

Bạch Tuyết cười nói: Đại khái có thể nói như vậy.

Ngay cả từ Hậu Thiên cảnh giới đến Thông Huyền cũng không mất bao lâu.

Thiên tài a.

Hồ Cửu Nhi kinh thán không ngớt.

Nhìn Hồ Cửu Nhi với vẻ mặt kinh ngạc, Bạch Tuyết đảo mắt trắng dã.

Nàng là một cửu vĩ yêu hồ, tồn tại đỉnh cao nhất Linh Vân đại lục, vừa mới sinh ra đã là đỉnh điểm mà người khác cả đời khó đạt được, vậy mà lại nói người khác là thiên tài.

Thật là làm ra vẻ mà.

Lúc này, thân ảnh Thẩm Hạo đã tiến vào rìa Lôi Vực.

Toàn bộ Lôi Vực, trong phạm vi hàng chục vạn dặm, chi chít toàn là mây đen sấm sét.

Dường như nuốt chửng mọi thứ.

Thẩm Hạo bay vào, giống như máy bay tiến vào tầng mây sấm sét.

Giữa các tầng mây liên tục sản sinh những tia sét, nhấp nháy không ngừng.

Giống như bị rò điện vậy.

Thẩm Hạo vừa mới vào, tiếng ầm ầm vang dội khắp trời đất.

Hàng chục vạn tia sét đổ xuống, bao trùm toàn bộ Lôi Vực.

May mắn thay, chỉ là sấm sét trên diện rộng, chứ không phải toàn bộ giáng xuống một mình Thẩm Hạo.

Dù vậy, cứng đối cứng một tia sét tím, Thẩm Hạo cũng toàn thân tê dại.

May mắn thay, những tia sét ở rìa này, Thẩm Hạo cũng đã hiểu rõ, biết được uy lực, và đã sớm chuẩn bị.

Thấy Thẩm Hạo không hề hấn gì, Lôi Vực dường như nổi giận.

Những tia sét to gấp ba lần trước đó, hàng chục đạo toàn bộ xông về phía Thẩm Hạo.

Như sóng biển vậy, từng đợt nối tiếp từng đợt.

Thật sự là bị điện giật đến tê dại.

Mạnh mẽ như Thẩm Hạo, cũng không thể chống lại được luồng điện mạnh mẽ như vậy.

Thẩm Hạo phát hiện những tia sét ở đây mạnh hơn những tia sét ở Thiên Vũ Hoàng Triều.

Mạnh hơn gấp mấy trăm lần.

Chết tiệt, không chọc nổi, chạy trước đã.

Trở về không gian, nhìn cơ thể da tróc thịt lở, Thẩm Hạo đau đến nhe răng trợn mắt.

Cũng chỉ lần trước giúp Bạch Tuyết độ kiếp mới bị thương, bao lâu rồi anh chưa từng bị thương.

Lấy ra một bình nước suối khoáng, không đúng, là Bất Lão Tuyền rồi uống.

Ực ực, như vừa đi ra từ sa mạc, một bình rất nhanh đã uống hết.

Cùng với Bất Lão Tuyền chảy vào bụng, vết thương trên người Thẩm Hạo, với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường mà lành lại.

Mấy hơi thở công phu, vết thương trên người đã đóng vảy.

Sau khi hồi phục, Thẩm Hạo cảm thấy Lôi Đình trong cơ thể càng mạnh hơn.

Nút thắt Cửu cảnh đỉnh phong đã nới lỏng, sắp sửa đột phá Thập cảnh.

Điều này cũng có nghĩa là, phương pháp này có hiệu quả.

Hiện tại linh lực trong cơ thể đã hoàn toàn là màu tím, có thể nói, một lần nữa đối mặt với mấy con khỉ, chỉ cần dùng nắm đấm cũng có

thể đánh nổ chúng.

Nghỉ ngơi mấy phút sau, lại lần nữa đến Lôi Vực.

Vừa ra ngoài, liền bị một tia sét đánh trúng.

Chết tiệt, thật đúng chuẩn.

Cứng đối cứng một lúc, Thẩm Hạo phát hiện cũng không đau đớn nhiều lắm.

Trong lòng nhẹ nhõm.

Xem ra cơ thể này thật sự rất thần kỳ, thuộc tính kháng lôi vẫn đang từ từ tăng cường.

Ầm.

Tiếng sấm bên tai không ngừng nghỉ, đừng nói phàm nhân, ngay cả Thẩm Hạo cũng bị chấn động đến chóng mặt.

Xứng đáng là Lôi Vực, không phải nơi con người có thể ở.

Tiếng ầm ầm vang dội, sét tím đổ xuống.

Cứng đối cứng mười đạo, không chịu nổi Thẩm Hạo lại lần nữa trở về không gian.

Lần này bị thương không nghiêm trọng, vì vậy không chọn uống Bất Lão Tuyền.

Mà là để cơ thể tự mình hồi phục.

Tự phục hồi rốt cuộc không bằng Bất Lão Tuyền lợi hại, hồi phục rất chậm.

Một giờ sau, tiếp tục kháng lôi.

Ầm.

Chương 453

Một đạo sét tím đánh tới, Thẩm Hạo lại phát hiện thuộc tính kháng lôi của mình không hề tăng thêm.

Trong lòng có chút nghi hoặc.

Nghi ngờ mình cảm giác sai rồi, thế là lại chịu thêm mấy đạo sét.

Thẩm Hạo lúc này mới khẳng định, quả thật thuộc tính kháng lôi không hề tăng thêm.

Chẳng lẽ là do không uống Bất Lão Tuyền.

Hay nói cách khác, Bất Lão Tuyền này có công hiệu khác.

Để kiểm chứng suy đoán trong lòng, Thẩm Hạo bắt đầu thử nghiệm.

Đầu tiên hắn hứng mười đạo sét, không uống Bất Lão Tuyền, để cơ thể tự phục hồi.

Tự phục hồi thì khá chậm, mất mấy tiếng mới khỏi hẳn.

Sau khi hồi phục, Thẩm Hạo lại ra ngoài tiếp tục chống đỡ sấm sét, một đạo sét đánh xuống người, vẫn có chút đau.

Thẩm Hạo nhận ra thuộc tính kháng lôi của mình không hề được tăng cường.

Tiếp đó hắn lại chịu đựng cơn đau, hứng thêm mười đạo sét.

Vết thương vẫn y hệt như trước, hiển nhiên không có bất kỳ tiến bộ nào.

Quay lại không gian, lần này Thẩm Hạo uống Bất Lão Tuyền.

Cơ thể hắn phục hồi với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt

thường.

Nghỉ ngơi vài phút, hắn lại ra ngoài.

Oanh.

Một đạo tử lôi đánh thẳng vào thiên linh cái.

Thẩm Hạo kinh ngạc nhận ra, cảm giác lần này không còn đau đớn như trước nữa.

Cũng có nghĩa là, Bất Lão Tuyền này quả thật có hiệu quả.

Không chỉ có thể phục hồi cơ thể, mà còn có thể tăng cường thuộc tính kháng lôi của cơ thể.

Hay nói cách khác, Bất Lão Tuyền có thể hấp thu hoàn hảo sức mạnh lôi đình, dung nhập vào cơ thể, nhờ đó nâng cao thuộc tính kháng lôi của thân thể.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo có chút kinh ngạc, Bất Lão Tuyền này lại thần kỳ đến vậy.

Ban đầu hắn chỉ nghĩ nó có tác dụng phục hồi cơ thể, giờ thì dường như còn có thể tăng cường sức chống chịu.

Có phát hiện này, Thẩm Hạo cũng trở nên bạo gan hơn.

Từ không gian bước ra, lần này Thẩm Hạo chống đỡ qua hai mươi đạo lôi đình mới quay lại không gian.

Sau khi uống Bất Lão Tuyền, vết thương từ từ phục hồi.

Nghỉ ngơi chốc lát, lại tiếp tục bị sét đánh.

Quả nhiên, thuộc tính kháng lôi lại một lần nữa tăng cường.

Tất cả những điều này đều là nhờ uống Bất Lão Tuyền.

Hiệu quả vô cùng rõ rệt.

Cứ thế qua lại, linh lực trong cơ thể Thẩm Hạo đều mang thuộc

tính lôi.

Hiện tại hắn bày trận, một mình đánh mười con yêu thú đỉnh phong Cửu Cảnh, cũng không hề thở dốc.

Tiếp theo, Thẩm Hạo bị sét đánh đến toàn thân không còn mảnh da lành thì lại uống Bất Lão Tuyền.

Sau khi hồi phục, hắn tiếp tục bị sét đánh.

Không biết từ lúc nào, Thẩm Hạo đã chịu được một trăm đạo sét mà không chút sứt mẻ.

Và cũng không biết từ lúc nào, hắn đã đột phá lên Thập Cảnh.

Nhục thân có thể hoành độ không gian, chính là thuấn di.

Chẳng qua không lợi hại bằng Hồ Cửu Nhi thôi.

Vốn dĩ, Thẩm Hạo còn nghĩ chỉ có đột phá Tiên Khiếu Cảnh mới có thể thuấn di, nhưng giờ thì đã làm được rồi.

Nhìn Lôi Vực trước mắt, vạn dặm tử lôi tranh nhau gầm thét.

Thẩm Hạo nghĩ ngợi, tiếp tục tiến lên, một cái thuấn di, vừa tiến lên liền bị lôi đình nhắm trúng.

Chỉ một đạo sét, Thẩm Hạo đã bị đánh cho toàn thân tê dại.

Mẹ nó.

Giật mình một cái, hắn quay về không gian.

Dường như vì mất mục tiêu, lôi đình như một con cự long đang nổi giận, ầm ầm vang dội khắp trời đất.

Dường như thiên địa cũng muốn bị đánh tan.

Hồ Cửu Nhi và Bạch Tuyết đều giật bắn mình.

Bạch Tuyết càng khí huyết cuồn cuộn.

Bạch Tuyết muội không sao chứ.

Hồ Cửu Nhi lo lắng hỏi.

Mau, lùi xa một chút, vừa rồi đạo sét đó quá lợi hại.

Bạch Tuyết nói.

Được.

Không dám chậm trễ, Hồ Cửu Nhi kéo Bạch Tuyết lùi xa trăm dặm.

Mãi đến lúc này, khí tức khủng bố đó mới tiêu tan.

Ngược lại, những dã thú xung quanh, từng con một sợ hãi nằm rạp trên đất run rẩy.

Hồ Cửu Nhi lộ vẻ lo lắng.

Không biết Tướng công thế nào rồi.

Chủ nhân chắc chắn không sao đâu, nếu chủ nhân có chuyện, ta khẳng định cũng đã chết rồi.

Bạch Tuyết nói.

Nghe vậy, Hồ Cửu Nhi trong lòng bỗng nhiên có chút ghen tỵ.

Nàng cảm thấy kiểu đồng sinh cộng tử này mới là biểu hiện cực hạn của tình yêu chân chính.

Đây mới gọi là lãng mạn.

Ban đầu nàng còn bảo Thẩm Hạo giải trừ khế ước chủ tớ của Bạch Tuyết, không ngờ bây giờ lại ghen tỵ.

Uống Bất Lão Tuyền xong, Thẩm Hạo mới thở phào nhẹ nhõm.

Mẹ nó, vừa rồi đạo sét kia quá trâu bò, thảo nào không có yêu thú nào dám xông vào Lôi Vực, trực tiếp bị đánh chết luôn.

Chủ quan rồi, không kịp né.

Ngay cả Thẩm Hạo cũng vẫn còn sợ hãi.

Nghỉ ngơi chốc lát, Thẩm Hạo đã không còn tâm tình để chịu sét đánh nữa.

Đến đây là dừng.

Mặc dù tốc độ của Thẩm Hạo có nhanh đến đâu, vẫn bị tử lôi đuổi theo đánh một cái.

Khi Thẩm Hạo quay về bên cạnh Hồ Cửu Nhi và Bạch Tuyết, thân thể hắn cũng tàn tạ không chịu nổi.

Điều này khiến Bạch Tuyết và Hồ Cửu Nhi đau lòng khôn xiết.

Tướng công huynh không sao chứ.

Chủ nhân, người không sao chứ.

Thẩm Hạo ôm hai nàng cười nói: Không sao, chẳng qua chỉ là một chút vết thương ngoài da.

Nói xong, Thẩm Hạo lấy ra một bình Bất Lão Tuyền từ không gian.

Ực ực uống cạn.

Vết thương trên người hắn khôi phục với tốc độ nhìn thấy bằng mắt thường, tất cả đều lành lại.

Còn sót lại chút máu khô, Thẩm Hạo dùng một thuật Thủy Linh đơn giản làm sạch.

Cả người hắn, tinh thần sáng láng, anh tuấn phi thường.

Thấy Thẩm Hạo uống Bất Lão Tuyền, Hồ Cửu Nhi mới nói: Tướng công, thứ đồ uống này quả thật là thần dược.

Thẩm Hạo cười cười nói: Đích xác là thần kỳ.

Cảm nhận được khí thế của Thẩm Hạo phi thường, Hồ Cửu Nhi kinh ngạc hỏi: Tướng công, huynh sẽ không lại đột phá rồi chứ.

Chỉ là may mắn mà thôi.

Tướng công, tốc độ đột phá này quả thật là trước không ai, sau không ai, là đệ nhất nhân trong thiên hạ.

Nàng nịnh hót không khéo lắm, nhưng ta lại thích nghe.

Thẩm Hạo cười nói.

Bạch Tuyết bên cạnh hỏi: Chủ nhân, chúng ta còn tiếp tục ở lại đây sao.

Không, quay về Thí Luyện Thành, ta định về tông môn một chuyến, sau đó liền đi Thượng Cổ Chiến Trường.

Hồ Cửu Nhi giật mình, lo lắng nói: Tướng công, Thượng Cổ Chiến Trường bên trong nguy cơ tứ phía.

Chương 454

Các loại yêu thú cường đại cư ngụ bên trong, cường giả đỉnh cấp vô số, cảnh giới của huynh đi vào e rằng không an toàn.

Lời này không phải dọa Thẩm Hạo, bên trong ngay cả Hồ Cửu Nhi cũng không dám tự mãn.

Thượng Cổ Chiến Trường, bên trong chính là một trong những bí cảnh đỉnh cấp nhất của Linh Vân Đại Lục.

Khắp nơi tràn ngập linh khí nồng đậm, là nơi hội tụ tinh hoa thiên địa của Linh Vân Đại Lục, thiên tài địa bảo vô số kể.

Các loại linh dược vạn năm cũng vô cùng nhiều, những bảo vật này hàm chứa sức mạnh cường đại và công hiệu thần kỳ, đối với người tu hành mà nói không nghi ngờ gì là chí bảo trong mơ.

Tuy nhiên, đi kèm với vô số kỳ trân dị bảo, chính là những yêu thú khủng bố cư trú tại đây.

Đại đa số yêu thú này đều có huyết mạch thần thú.

Tu sĩ không đạt Tiên Khiếu Cảnh hoặc yêu thú trên Thập Cảnh căn bản không thể tiến vào.

Đây còn chỉ là tư cách nhập môn.

Ngay cả Thái Thượng Trưởng Lão của ba đại tiên môn Đông Vực là Đan Hà Động, Huyền Thiên Kiếm Tông, Thanh Phong Quan đi vào cũng không dám tự mãn.

Ai cũng không biết khoảnh khắc tiếp theo ngươi gặp phải kẻ địch sẽ mạnh đến mức nào.

Thẩm Hạo không chút sợ hãi, ngược lại còn có chút mong chờ:

Đúng như câu nói sóng lớn cá quý, trong nguy có cơ, cái Thượng Cổ Chiến Trường này ta nhất định phải xông vào một chuyến.

Thấy Thẩm Hạo kiên trì như vậy, Hồ Cửu Nhi cũng không do dự, mà ánh mắt kiên định nhìn chằm chằm Thẩm Hạo.

Tướng công muốn đi, thiếp cũng đi, để còn tiện chăm sóc huynh.

Thẩm Hạo trêu chọc nói: Nàng không phải nói bên trong quá nguy hiểm sao.

Có Tướng công ở đó thì không nguy hiểm.

Được, vậy chúng ta cùng đi.

Ta không cho phép.

Một âm thanh đột ngột vang lên, cắt ngang lời của Thẩm Hạo, Hồ Cửu Nhi và Bạch Tuyết.

Âm thanh đó tuy nhẹ nhàng vô cùng, nhưng lại như từ chân trời xa xăm bay đến, hư ảo mà lại tràn đầy sức mê hoặc vô tận, mỗi một chữ đều như búa tạ gõ vào tâm hồn Thẩm Hạo và Bạch Tuyết, nghe rõ ràng lạ thường, vang vọng mãi không dứt.

Nó như tiếng tiên nhạc du dương uyển chuyển, nhưng đồng thời lại mang theo một loại uy nghiêm và bá khí không thể chống cự. lại như một làn khói nhẹ nhàng và quyến rũ, nhưng lại có thể dễ dàng xuyên thủng phòng tuyến tâm linh của con người, khiến người ta không khỏi khuynh đảo.

Nghe vậy, sắc mặt Hồ Cửu Nhi biến đổi, thần sắc lập tức trở nên căng thẳng.

Ngay cả Thẩm Hạo cũng cảm nhận được một áp lực cực lớn, nhưng linh lực trong cơ thể hắn vận chuyển một vòng liền biến mất.

Thần thức lướt qua, chỉ thấy trong một làn sương mù đỏ sẫm, một

bóng người từ từ bước ra.

Nhìn từ xa, dáng người yểu điệu, cử chỉ đi đứng đều toát ra mị lực vô hạn.

Nhưng lại không nhìn rõ mặt.

Cùng với bóng người lướt đến.

Hồ Cửu Nhi vội vàng chắn trước mặt Thẩm Hạo.

Lúc này Thẩm Hạo mới phát hiện, người đến là một nữ nhân tuyệt mỹ, chính xác hơn là một yêu thú.

Nhìn Hồ Cửu Nhi như đối mặt với kẻ địch lớn, Thẩm Hạo cũng hiểu người này thực lực không kém.

Nhưng hắn cũng chẳng có gì phải lo lắng, cùng lắm thì tiến vào không gian.

Hồ Cửu Nhi căng thẳng nói: Tộc trưởng.

Điều này khiến Thẩm Hạo có chút bất ngờ, không ngờ người đến lại là tộc trưởng Hồ Yêu nhất tộc.

Còn là tộc trưởng.

Người nhà mình à.

Người đến chính là tộc trưởng Hồ Yêu nhất tộc, Hồ Mị Nương.

Ngay khoảnh khắc Hồ Cửu Nhi dẫn Thẩm Hạo tiến vào Côn Luân Sơn Mạch, nàng đã nhận ra.

Lập tức đuổi theo, không ngờ lại thấy Hồ Cửu Nhi và Thẩm Hạo ở cùng một chỗ.

Tức đến phát điên.

Tu sĩ nhân loại và Yêu tộc vốn dĩ là kẻ thù.

Hồ Yêu nhất tộc càng cảnh giác nhân loại.

Bởi vì Hồ Yêu nhất tộc dễ bị tu sĩ nhân loại câu dẫn nhất, từ đó sa vào Tình Kiếp.

Hồ Yêu nhất tộc không ít hồ yêu thiên phú dị bẩm, đều vì Tình Kiếp mà sa ngã.

Hồ Mị Nương thân là tộc trưởng, tự nhiên càng thêm chán ghét nhân loại.

Hồ Cửu Nhi là Cửu Vĩ Hồ mạnh nhất Hồ Yêu nhất tộc trong mấy vạn năm qua. thậm chí mấy chục vạn năm qua.

Hồ Mị Nương càng dặn dò ngàn vạn lần, bảo nàng cảnh giác tu sĩ nhân loại, đặc biệt là nam nhân.

Nhưng không ngờ, cuối cùng vẫn sa vào Tình Kiếp.

Nhìn Thẩm Hạo với vẻ mặt thản nhiên, Hồ Mị Nương trong lòng thầm thở dài, Hồ Yêu nhất tộc vận mệnh là như vậy sao.

Nhưng Thẩm Hạo cũng không phải không có chỗ đáng giá.

Trước đây Hồ Cửu Nhi hùng hồn cam đoan rằng không sợ lôi kiếp.

Hồ Mị Nương còn đầy nghi hoặc, nhưng bây giờ mọi chuyện đều đã hiểu.

Hóa ra tất cả đều là vì Thẩm Hạo.

Nếu không tận mắt chứng kiến Thẩm Hạo tiến vào Lôi Vực, Hồ Mị Nương cũng không dám tin, trên thế giới này còn có người không sợ thiên lôi.

Vốn dĩ nàng muốn tiêu diệt Thẩm Hạo, kết thúc Tình Kiếp của Hồ Cửu Nhi, nhưng bây giờ xem ra dường như hắn vẫn còn giá trị lợi dụng.

Đợi giúp Hồ Cửu Nhi vượt qua lôi kiếp rồi giết cũng không muộn.

Trong lòng đã có tính toán, sát ý của Hồ Mị Nương tiêu tán.

Nàng mặt không biểu cảm nói: Cửu Nhi, con có biết mình sai không.

Hồ Cửu Nhi gật đầu nói: Cửu Nhi biết sai rồi, mong tộc trưởng tha cho Tướng công.

Nghe thấy hai chữ Tướng công, sát ý vừa tiêu tán của Hồ Mị Nương lại trỗi dậy trong lòng.

Cứ như thể rau cải trắng trong vườn bị heo ủi vậy.

Tình Kiếp.

Đây dường như là lời nguyền của Hồ Yêu nhất tộc.

Hồ yêu nào thiên phú càng mạnh, càng dễ sa vào Tình Kiếp.

Hồ Mị Nương hừ lạnh một tiếng: Con làm vậy là tự hủy tiền đồ, một khi sa vào Tình Kiếp, cuối cùng sẽ không thoát ra được.

Hồ Cửu Nhi ngược lại nghiêm túc nói: Vì sao phải thoát, thiếp cảm thấy rất vui vẻ.

Lời này vừa ra, Hồ Mị Nương lập tức tức đến không nói nên lời.

Chỉ có thể trút hết lửa giận lên người Thẩm Hạo, bóng người nàng biến mất, ngọc chưởng trắng nõn trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Thẩm Hạo.

Khoảng cách một mét, nàng dừng lại.

Thẩm Hạo thậm chí có thể cảm nhận rõ ràng nhiệt độ và hương thơm từ lòng bàn tay Hồ Mị Nương.

Khiến Hồ Cửu Nhi giật mình một cái.

Hồ Mị Nương lạnh nhạt nhìn Thẩm Hạo, mặt không biểu cảm nói: Vì sao không tránh.

Vì không sợ.

Hừ, đúng là lắm mồm.

Thẩm Hạo nhếch miệng cười nhẹ: Tiền bối làm sao biết được, lẽ nào người đã từng nếm thử.

Đồ khốn.

Ánh mắt Hồ Mị Nương lạnh đi.

Hồ Cửu Nhi bên cạnh vội vàng nói: Tộc trưởng đừng, thứ đồ uống đó là Tướng công cho đó, hắn cũng coi như ân nhân cứu mạng người.

Hồ Mị Nương lúc này mới giả vờ chắp tay đứng thẳng.

Thấy Thẩm Hạo không hề có chút e sợ nào, Hồ Mị Nương nói: Hừ, tiểu tử ngươi quả nhiên lá gan không nhỏ.

Thẩm Hạo bĩu môi, trong lòng thầm nghĩ con yêu hồ này có chút kiêu ngạo.

Cứ chờ đó.

Đa tạ tiền bối đã khen.

Hồ Mị Nương: Cửu Nhi nói không sai, tính ra ngươi cũng là ân nhân cứu mạng ta.

Nói đi, ngươi muốn gì, ta đều có thể giúp ngươi tìm được.

Thẩm Hạo nói: Tiền bối không cần để ý, ta đây không có ưu điểm nào khác, chỉ là tâm thiện thôi.

Bất quá, tiền bối nếu cảm thấy ngại quá, vậy thì cho ta mấy chục cây linh dược vạn năm đi.

Nghe vậy, sắc mặt Hồ Mị Nương tức đến tái mét, gan nóng bừng bừng.

Bao nhiêu năm rồi nàng chưa từng tức giận như vậy.

Tiểu tử ngươi đúng là dám nói khoác lác, ngươi tưởng linh dược vạn năm là cỏ dại sao.

Nếu không làm được, thì đừng khoe khoang.

Không làm được thì cứ coi như chưa từng nói.

Hồ Mị Nương cảm thấy mất mặt, tức giận nói: Mấy chục cây thì không có, mấy cây thì có, cho ngươi.

Nói xong, trong tay nàng xuất hiện năm hộp ngọc trắng.

Nhận lấy hộp ngọc, Thẩm Hạo muốn mở ra xem, Hồ Mị Nương cười nói: Ngươi nếu không sợ chết thì cứ mở ra xem.

Nơi này là sâu trong Côn Luân Sơn Mạch, đại yêu rất nhiều, khí tức linh dược vạn năm hơi tiết lộ, liền sẽ bị bọn chúng phát hiện.

Nghe vậy, Thẩm Hạo thì không sợ những yêu thú đó, cùng lắm thì tiến vào Lôi Vực, một đám đồ nhát gan, dám tiến vào sao.

Thấy trên phần linh dược vạn năm, Thẩm Hạo cũng không so đo, ném chúng vào không gian, đợi lát nữa sẽ kiểm tra.

Nếu dám giở trò nhỏ, vậy thì khoản nợ này sẽ được ghi nhớ.

Chương 455

Thẩm Hạo: Vì đã nhận linh dược của ngươi, vậy ân tình này coi như đã qua, sau này ai cũng không nợ ai.

Được, có khí lượng.

Hồ Mị Nương nói xong, lời nói chuyển hướng lại nói: Cửu Nhi là Cửu Vĩ Yêu Hồ mạnh nhất tộc hồ ta, tự nhiên không thể mạo hiểm.

Thượng Cổ Chiến Trường nguy cơ tứ phía, tuyệt đối không thể đi theo ngươi vào đó.

Hồ Cửu Nhi sốt ruột.

Không được, thiếp nhất định phải đi theo Tướng công đến Thượng Cổ Chiến Trường.

Ngu xuẩn, Thượng Cổ Chiến Trường là nơi con có thể xông vào sao.

Bên trong không chỉ có cường giả Thập Nhất Cảnh, những người độ kiếp thành công đều sẽ đi Thượng Cổ Chiến Trường.

Bởi vì chỉ có linh khí thiên địa ở đó mới có thể triệt để chuyển hóa thành Tiên Linh Khí.

Cường giả đỉnh cấp nhất toàn bộ Linh Vân Đại Lục đều ở bên trong, Đông Vực và Tây Vực Côn Luân Sơn Mạch Bắc Vực, cũng như cự yêu trong biển, không chỉ có vậy.

Bên trong còn có các loại yêu thú huyết mạch thần thú, ví dụ như Hồi Long, vân vân.

Những thứ này cái nào là dễ trêu chọc.

Ta tuyệt đối không cho phép con đi mạo hiểm.

Nếu con muốn đi, thì hãy bước qua xác ta.

Hồ Mị Nương biểu cảm nghiêm nghị, không chút nhượng bộ.

Hồ Cửu Nhi cũng quật cường nhìn Hồ Mị Nương.

Thượng Cổ Chiến Trường nguy hiểm như vậy, Tướng công đi thiếp càng lo lắng hơn.

Cho nên thiếp nhất định phải đi, dù có chết cũng phải cùng Tướng công.

Tộc trưởng người hãy thành toàn cho thiếp đi.

Hồ Mị Nương tức đến suýt chút nữa không thở nổi, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong.

Sao con lại cố chấp như vậy.

Tức đến nỗi nàng nhất thời không có cách nào.

Hối hận ngày xưa đã để Hồ Cửu Nhi ra ngoài lịch luyện.

Còn đặc biệt dặn dò Hồ Cửu Nhi, đừng để người bình thường nhìn thấy con.

Vốn dĩ nàng nghĩ Hồ Cửu Nhi đã đỉnh phong Thập Nhất Cảnh, tự nhiên sẽ không để tu sĩ khác vào mắt.

Cường giả sao lại có thể thưởng thức một kẻ hèn mọn.

Nhưng vạn vạn không ngờ, cuối cùng vẫn sa vào Tình Kiếp.

Thiên ý không thể trái ngược.

Ngay sau đó ánh mắt Hồ Mị Nương nhìn về phía Thẩm Hạo, giải linh còn cần người giải linh.

Hồ Cửu Nhi cứng đầu này thì không thể khuyên nhủ được, chỉ có thể tìm cách từ Thẩm Hạo.

Mắt nàng đảo tròn, thái độ cũng trở nên ôn hòa hơn.

Nếu ngươi thật sự vì Cửu Nhi mà tốt, vậy thì đừng làm lỡ tiền đồ của Cửu Nhi.

Trong Thượng Cổ Chiến Trường, ngươi ngay cả tư cách tự vệ cũng không có, ngươi lại làm sao có thể bảo đảm an nguy của Cửu Nhi.

Là một nam nhân, ngươi sẽ không phải là muốn Cửu Nhi, một nữ nhân như vậy, đến bảo vệ ngươi chứ.

Hồ Mị Nương nói.

Nhìn Hồ Mị Nương tươi cười rạng rỡ, điều này khiến Thẩm Hạo rất khó chịu.

Nguyên tắc của Thẩm Hạo rất đơn giản, ta khó chịu thì ngươi cũng đừng hưng phấn.

Thế là hắn thản nhiên cười nói: Tiền bối đoán đúng rồi, ta thật sự chỉ muốn Cửu Nhi bảo vệ ta.

Không có nàng ta không có cảm giác an toàn.

Lời này vừa nói ra, Hồ Mị Nương tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Nàng vạn vạn không ngờ Thẩm Hạo lại vô lại đến vậy.

Nhưng nàng lại không có cách nào với Thẩm Hạo.

Hồ Mị Nương trong lòng có thể khẳng định, nếu nàng dám ra tay với Thẩm Hạo, con nhỏ Hồ Cửu Nhi này tuyệt đối sẽ đứng ra chống đối nàng.

Như vậy thì được không bù mất.

Hồ Mị Nương tức đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể cắn chết Thẩm Hạo.

Ngươi đơn giản không phải là nam nhân.

Ta chưa từng thấy người nào trơ trẽn vô sỉ như vậy.

Ai.

Hôm nay ngươi đã thấy rồi đó.

Thẩm Hạo cười nói.

Nói xong, hắn ôm lấy eo thon của Hồ Cửu Nhi, cố ý chọc tức Hồ Mị Nương.

Cửu Nhi, nàng có nguyện ý bảo vệ ta không.

Hồ Cửu Nhi kiên định gật đầu: Thiếp nguyện ý làm bất cứ điều gì cho Tướng công, cũng nguyện ý vì Tướng công mà chết.

Nhìn đôi mắt đen trắng rõ ràng, trong suốt như nhìn thấy đáy của Hồ Cửu Nhi, tràn đầy chân thành.

Trong lòng Thẩm Hạo cũng bỗng nhiên rung động một chút.

Mẹ nó, đùa thôi, nàng làm thật sao.

Sát ý trong mắt Hồ Mị Nương gần như muốn tràn ra ngoài.

Ti tiện vô sỉ hèn hạ, ngươi đơn giản là uổng làm nam nhân.

Thẩm Hạo còn chưa nói gì, Hồ Cửu Nhi đã bất mãn nói: Tộc trưởng, thiếp không cho phép người nói Tướng công như vậy, hắn là nam nhân tốt nhất thiên hạ.

Người mà cứ tiếp tục hạ thấp hắn, thiếp sẽ tức giận đó.

Hồ Mị Nương Oanh một tiếng, dường như bị sét đánh.

Kinh ngạc nhìn Hồ Cửu Nhi, vẻ mặt không thể tin nổi.

Hồ Cửu Nhi, người từng ôn nhu nghe lời, lại dám vì một nam nhân mà trở mặt với nàng.

Không thể tin nổi.

Khoảnh khắc này, Hồ Mị Nương thất vọng tột cùng, trong lòng lạnh lẽo.

Nhiều năm bồi dưỡng không bằng mấy tháng ở bên nam nhân này.

Nàng tự giễu cười một tiếng, khí thế quanh thân dần dần tiêu tán.

Cả người dường như mất đi linh hồn.

Lầm bầm lầu bầu: Đây chính là uy lực của Tình Kiếp sao.

Quả nhiên khiến người ta nghẹt thở.

Trước đây các trưởng lão trong tộc đã từng nói với Hồ Mị Nương, Tình Kiếp này là lời nguyền lớn nhất của Hồ Yêu nhất tộc.

Trước đây Hồ Mị Nương cũng không cảm thấy gì, cùng lắm thì giết nam nhân là xong.

Nam nhân chết rồi, Tình Kiếp cũng sẽ tiêu tan.

Nhưng nhìn Hồ Cửu Nhi bướng bỉnh như vậy, đôi mắt trong suốt kia tràn đầy hình bóng Thẩm Hạo mà không có ai khác.

Khoảnh khắc này, Hồ Mị Nương mới cảm nhận sâu sắc uy lực của Tình Kiếp.

Hoàn toàn làm mất đi nhân tính.

Điều này khiến nàng có một nỗi sợ hãi vô cớ đối với nam nhân.

Nhất thời cảm xúc hỗn loạn, cả người tâm thần đều thay đổi.

Tộc trưởng cao cao tại thượng ngày xưa, lại cảm thấy một cỗ lực bất tòng tâm sâu sắc.

Hồ Cửu Nhi nhìn vẻ mặt thất vọng của Hồ Mị Nương, trong lòng cũng có chút không đành lòng.

Nhưng vừa nghĩ đến việc phải rời xa Thẩm Hạo, ánh mắt nàng lại trở nên kiên nghị.

Bất kể là ai, cũng không thể chia cắt nàng và Thẩm Hạo.

Nhìn Hồ Mị Nương vẻ mặt đau khổ rối rắm, Thẩm Hạo trong lòng thầm sảng khoái.

Ngươi khiến ta khó chịu, ta sẽ khiến ngươi khó chịu.

Mãi đến nửa ngày Hồ Mị Nương mới hoàn hồn.

Trong lòng thở dài một hơi, không lựa chọn tiếp tục bức bách Hồ Cửu Nhi.

Bởi vì nàng rất rõ ràng, càng bức bách gay gắt, Hồ Cửu Nhi ngược lại sẽ càng phản nghịch.

Nghĩ nghĩ, ánh mắt nàng nhìn về phía Thẩm Hạo.

Vậy thế này đi, ta và ngươi cùng tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường, ta thay Cửu Nhi bảo vệ ngươi.

Thẩm Hạo nhếch miệng, vạn vạn không ngờ, Hồ Mị Nương này lại thỏa hiệp nhanh đến vậy.

Chương 456

Có chút nằm ngoài dự liệu.

Hồ Cửu Nhi lại không đồng ý: Không được, vạn nhất tộc trưởng động thủ với Tướng công thì sao.

Nàng ấy không phải là đối thủ của huynh, cho nên thiếp không đồng ý.

Nói xong nàng như gà mái bảo vệ gà con, chắn trước mặt Thẩm Hạo.

Con.

Hồ Mị Nương tức đến nỗi ngón tay cũng run rẩy.

Hết cứu rồi, thật sự hết cứu rồi, con đơn giản là trúng tà rồi đó, nam nhân thật sự tốt đến vậy sao.

Có thể khiến con bất chấp tất cả.

Ngay cả tu hành cũng từ bỏ.

Không sai, Tướng công chính là tốt nhất thiên hạ.

Thiếp cũng nguyện ý vì hắn mà trả giá tất cả.

Nếu không thể ở bên Tướng công, dù có tu luyện đến cao nhất thì sao.

Dù có trường sinh thì sao.

Chẳng qua chỉ là sống cô độc quẩn quanh, còn không bằng chết đi cho sướng.

Chỉ có ở bên Tướng công, thiếp mới hiểu được niềm vui khi sống.

Hồ Cửu Nhi nói.

Thẩm Hạo trong lòng vui vẻ, lời tỏ tình si tình này hắn rất hài lòng.

Ôm Hồ Cửu Nhi hôn một cái.

Điều này khiến Hồ Cửu Nhi vui mừng khôn xiết.

Tướng công huynh thật tốt.

Hồ Mị Nương bên cạnh khóe miệng giật giật.

Hỏng rồi, thật sự hỏng rồi.

Khoảnh khắc này, nàng ngược lại có chút sợ hãi đối với cái Tình Kiếp này.

Hít sâu một hơi, cực lực bình phục tâm trạng.

Hay là chúng ta làm một giao dịch, chỉ cần không để Cửu Nhi mạo hiểm cùng ngươi, ta nguyện ý làm giao dịch với ngươi, bất cứ điều kiện gì ngươi cũng có thể đề ra.

Hồ Mị Nương nghiêm túc nói.

Lời này Thẩm Hạo nghe cũng cảm thấy giả.

Hắn cho là trêu chọc nói: Vậy nếu ta muốn ngươi thì sao.

Tên vô sỉ, ngươi dám sao.

Hồ Mị Nương tức đến đỏ bừng mặt, như con tôm luộc chín.

Chậc chậc hai tiếng, Thẩm Hạo thản nhiên nói: Người xem, lại nóng vội rồi.

Là ngươi nói bất cứ điều kiện gì, ta chỉ nói ra mong muốn của ta, ngươi phát hỏa gì chứ.

Hồ Mị Nương hừ lạnh một tiếng nói: Ngươi đúng là to gan lớn mật, thật không sợ ta giết ngươi sao.

Muốn giết Tướng công thì hãy giết thiếp trước.

Hồ Cửu Nhi không chút lùi bước.

Hồ Mị Nương giận mà không làm gì được nói: Con đơn giản là không thể nói lý lẽ, con không nghe thấy sao, cái tên Tướng công của con, vừa rồi còn dám đánh chủ ý của ta.

Nam nhân như vậy không có trách nhiệm, lại còn lăng nhăng, con thấy có đáng không.

Thiếp cảm thấy rất vui, Tướng công lợi hại như vậy, có thêm mấy nữ nhân nữa thì sao chứ.

Hồ Cửu Nhi đương nhiên nói.

Con. con đây đâu phải Tình Kiếp, con đơn giản là ngu xuẩn.

Hồ Mị Nương vỗ vỗ trán, bây giờ hoàn toàn không có cách nào.

Thẩm Hạo cười nói: Không muốn Cửu Nhi đi cùng ta vào Thượng Cổ Chiến Trường, ngươi đi cùng ta cũng được.

Nhưng ta làm sao có thể bảo đảm ngươi không gây uy hiếp cho ta.

Vậy ngươi muốn làm gì.

Hồ Mị Nương thấy hy vọng, vội vàng hỏi.

Vì sự an toàn của bản thân ta, ngươi cũng có thể ký với ta một khế ước chủ tớ, như vậy, ngươi tốt ta tốt mọi người đều tốt, chẳng phải đẹp sao.

Ta muốn giết ngươi.

Hồ Mị Nương tức đến hai mắt đỏ bừng.

Khí thế quanh thân tràn ra.

Dường như muốn đánh một trận lớn.

Nếu ký khế ước chủ tớ với Thẩm Hạo, chẳng phải sẽ trở thành đồ chơi của Thẩm Hạo sao.

Hơn nữa Thẩm Hạo chết, nàng cũng sẽ chết theo.

Hồ Mị Nương không ngờ Thẩm Hạo lại to gan đến vậy, dám nói ra lời đó.

Thật sự cho rằng có Cửu Nhi chắn trước mặt ta không dám giết ngươi sao.

Là ngươi ép ta đó.

Khoảnh khắc này, sát ý của Hồ Mị Nương dạt dào, nàng đã mất đi sự kiên nhẫn.

Hồ Cửu Nhi cũng phóng ra khí thế chống đỡ Hồ Mị Nương.

Hai hồ yêu dường như sắp đại chiến một trận.

Nhìn Hồ Mị Nương tức giận đến mức mất bình tĩnh, Thẩm Hạo liền không trêu chọc nàng nữa.

Bình tĩnh, đừng hoảng, mặt trời lặn có ánh trăng, ánh trăng lặn có bình minh, ta đây có một cách giải quyết dung hòa, không bằng nghe thử xem sao.

Ngươi cứ nói thử xem.

Hồ Mị Nương thu liễm khí thế, nghiến răng nghiến lợi nói.

Nàng không ngờ, lại có một ngày, Hồ Cửu Nhi mà nàng xem trọng nhất lại vì một nam nhân mà muốn động thủ với nàng.

Cửu Vĩ Hồ, thiên tư vô song, không kém gì Tiên Thiên Đạo Thể của tu sĩ nhân loại.

Không chỉ trong thế giới tu hành, ngay cả sau khi phi thăng, đó cũng là thiên phú đỉnh cấp, là sinh linh được Thiên Đạo hộ trì.

Không ngờ lại sa vào Tình Kiếp.

Thẩm Hạo nói: Hòa khí sinh tài, ngươi không muốn Cửu Nhi đi

cùng ta đến Thượng Cổ Chiến Trường, Cửu Nhi cũng không yên tâm về ngươi.

Thay vì vậy, không bằng hai người cùng đi, ngươi ở bên cạnh giám sát.

Hồ Cửu Nhi gật đầu nói: Thiếp thấy phương pháp này rất hay.

Hồ Mị Nương lạnh lùng nói: Vô tri, ấu trĩ.

Tuyệt vô khả năng, ngươi cứ dẹp bỏ cái ý nghĩ đó đi.

Một khi chúng ta tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường, toàn bộ Hồ Yêu nhất tộc, trong khoảnh khắc sẽ bị yêu tộc khác thôn phệ.

Nếu ngươi đồng ý ta đưa Cửu Nhi về, ngươi sẽ nhận được tình hữu nghị của toàn bộ Hồ tộc.

Sau này nếu có chuyện gì, Hồ Yêu nhất tộc cũng sẽ giúp đỡ ngươi.

Thẩm Hạo: Nếu không nói chuyện được, vậy thì không nói nữa.

Từ lời nói của ngươi, ta đại khái đã hiểu, ngươi đối với Thượng Cổ Chiến Trường hoàn toàn không biết gì.

Hồ Mị Nương cười lạnh một tiếng.

Biết hay không biết không quan trọng, dù sao ta cũng không sợ.

Thẩm Hạo thản nhiên nói.

Tốt, dũng khí đáng khen, nói thật, ta không biết ngươi lấy dũng khí từ đâu ra.

Vậy thế này đi, nếu ngươi có thể sống sót trong Thượng Cổ Chiến Trường một tháng.

Chỉ cần còn có thể đứng trước mặt ta, ta sẽ đồng ý ngươi, để Cửu Nhi theo ngươi tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường.

Từ đó về sau, chuyện của ngươi và Cửu Nhi, ta sẽ không quản

nữa.

Khóe miệng Hồ Mị Nương hơi nhếch lên, thoáng mang một tia khinh thường.

Thẩm Hạo giật mình, đơn giản vậy sao.

Thật chứ.

Đương nhiên là thật, ta có thể thề bằng đạo tâm, thành ý này đủ chưa.

Thẩm Hạo lắc đầu nói: Vậy chẳng phải ta chịu thiệt sao, ta trực tiếp dẫn Cửu Nhi đi vào chẳng phải tốt hơn sao, vì sao phải đồng ý điều kiện này của ngươi.

Hồ Mị Nương nói: Ngươi cũng không muốn Cửu Nhi khó xử đúng không.

Chỉ cần ngươi đồng ý, trở ngại giữa ngươi và Cửu Nhi sẽ hoàn toàn biến mất.

Chẳng phải là vẹn cả đôi đường sao.

Nhìn Hồ Mị Nương nói dễ dàng như vậy, Thẩm Hạo luôn cảm thấy con yêu hồ này không có ý tốt.

Nhưng nhìn thấy vẻ mặt mong chờ của Hồ Cửu Nhi, Thẩm Hạo cười nói: Được thôi, không vấn đề gì.

Tướng công huynh thật tốt.

Hồ Cửu Nhi vui mừng khôn xiết.

Nàng cũng không muốn cãi vã với Hồ Mị Nương.

Kẹp giữa hai người, nàng là người đau khổ nhất.

Bây giờ Thẩm Hạo nói như vậy, khiến nàng vô cùng cảm động trong lòng.

Hồ Mị Nương bên cạnh khóe miệng hơi nhếch, vẻ giận dữ trên mặt biến mất, ngược lại treo một nụ cười nhạt.

Mặc dù không biết con yêu hồ này bán thuốc gì trong hồ lô, nhưng Thẩm Hạo không quan tâm.

Chỉ có thể nói Hồ Mị Nương vẫn còn quá non.

Một điểm khác, Thẩm Hạo bản thân cũng chưa từng nghĩ sẽ dựa dẫm vào Hồ Cửu Nhi, chủ yếu là để chọc tức Hồ Mị Nương này thôi.

Hồ Mị Nương thản nhiên nói: Nếu đã như vậy, ta sẽ dẫn ngươi đến lối vào Thượng Cổ Chiến Trường.

Một tháng sau, chỉ cần ngươi có thể đi ra, ta sẽ thực hiện lời hứa.

Thẩm Hạo nói: Không vội, đợi ta về tông môn tranh đoạt rồi nói.

Hồ Mị Nương trong lòng vui mừng, gật đầu nói: Được, tháng sau, ta và Cửu Nhi sẽ cùng ngươi đến đó.

Nghe vậy, Thẩm Hạo lại có chút nghi hoặc.

Hồ Mị Nương này có chút kỳ lạ, sao lại tích cực đến vậy.

Sự bất thường tất có điều mờ ám.

Bất quá, có không gian trong tay, Thẩm Hạo cũng không sợ hãi.

Vậy cứ quyết định như vậy đi.

Tốt, nếu ngươi muốn về tông môn, ta sẽ đưa Cửu Nhi về Hồ tộc trước.

Hồ Mị Nương cười nói.

Hồ Cửu Nhi có chút không nỡ, Thẩm Hạo cười nói: Được rồi, đi đi, nàng dẫn Bạch Tuyết đi cùng.

Vâng.

Vậy để thiếp tiễn huynh ra khỏi Côn Luân Sơn Mạch nhé.

Hồ Cửu Nhi nói.

Không cần, ta tự có cách của mình.

Hồ Cửu Nhi còn muốn nói gì đó, thấy Thẩm Hạo nháy mắt với nàng, liền không nói nữa.

Hồ Mị Nương bên cạnh khoanh tay trước ngực, vẻ mặt khinh thường.

Chương 457

Thẩm Hạo chẳng qua chỉ là một Thiên Linh Cảnh, muốn tung hoành trong Côn Luân Sơn Mạch, thật sự là tìm chết.

Nàng cũng mong chờ dáng vẻ thảm hại của Thẩm Hạo.

Rất nhanh Bạch Tuyết, Hồ Cửu Nhi, Hồ Mị Nương ba người liền biến mất tại chỗ.

Thẩm Hạo cười cười, tiến vào không gian, lợi dụng không gian tiến vào Vạn Yêu Cốc.

Lần nữa xuất hiện, đã đến Thí Luyện Thành.

Tốc độ này nhanh hơn rất nhiều.

Từ Thí Luyện Thành đi ra sau, Thẩm Hạo liền hướng về tông môn.

Đến Huyền Thiên Kiếm Tông sau.

Các đệ tử sơn môn thấy Thẩm Hạo, nhao nhao hành lễ.

Bái kiến Thẩm Điện chủ.

Thẩm Hạo đầu tiên giật mình, sau đó mới nhớ ra, thân phận hiện tại của hắn, không chỉ là một Đại sư huynh của Ngọc Nữ Phong, mà còn là Phó Điện chủ của Chấp Pháp Điện.

Thẩm Hạo gật đầu, chào hỏi vài đệ tử, rồi nhanh chóng rời đi.

Trong chớp mắt, liền biến mất.

Không ít đệ tử ngoại môn, nội môn vẻ mặt sùng bái.

Thẩm Hạo chính là thần tượng của vô số đệ tử ngoại môn.

Có thể từ một tán tu, sau khi gia nhập Ngọc Nữ Phong, lại trở

thành tồn tại hot nhất tông môn, tuyệt đối là nhân vật truyền cảm hứng nhất.

Đáng tiếc, sự tích của Thẩm Hạo không thể bắt chước.

Trước tiên ngươi phải có Tiên Thiên Linh Thể, những cái khác thì đơn giản rồi.

Chốc lát, Thẩm Hạo liền quay về Cam Lâm Động của Ngọc Nữ Phong.

Cảm nhận được khí tức của Thẩm Hạo, Tô Thiền cũng đến Cam Lâm Động.

Ngoan đồ nhi, vi sư vào đây.

Thẩm Hạo giật mình, đến thật đúng lúc, vừa hay hắn cũng có một số việc cần thỉnh giáo.

Thế là nói: Sư phụ mời vào.

Tô Thiền đi vào sau, cau mày nói: Con không phải đang bế quan sao.

Sao đột nhiên lại chạy ra ngoài.

Thẩm Hạo: Ngẫu nhiên có cảm ngộ, liền ra ngoài du lịch một chuyến.

Tô Thiền vô ngữ trừng mắt nhìn Thẩm Hạo một cái: Thật là hồ đồ, thân phận của con tôn quý, thiên tư vô song, có biết bao nhiêu người đang theo dõi con.

Trước khi con đột phá Thần Đình Cảnh, tốt nhất đừng chạy lung tung.

Chỉ cần đột phá Thần Đình Cảnh, sẽ không ai có thể làm gì con.

Nghe Tô Thiền nói như vậy, trong lòng Thẩm Hạo khẽ động.

Nhớ đến chuyện Hồ Mị Nương vội vã muốn mình đi Thượng Cổ Chiến Trường trước đó, thế là mở miệng hỏi: Vậy Vũ Hóa Cảnh thì sao.

Tô Thiền lườm Thẩm Hạo một cái, cười giải thích: Con còn chưa đạt Tiên Khiếu Cảnh, đã nghĩ đến Vũ Hóa Cảnh rồi.

Thần Đình Cảnh đều là Thái Thượng Trưởng Lão của các đại tông môn.

Tông môn không có nguy cơ sinh tử gì, họ sẽ không lộ diện.

Cho nên, trên bề mặt Linh Vân Đại Lục, mạnh nhất chính là Tiên Khiếu Cảnh.

Đương nhiên, cũng không thể đảm bảo không có những lão già tuổi thọ sắp hết, thích gây chuyện.

Còn về Vũ Hóa Cảnh, cảnh giới Thần Đình vượt qua chín đạo thiên lôi sau, liền là Vũ Hóa Cảnh.

Vũ Hóa Cảnh chính là ý nghĩa Vũ Hóa Phi Thăng.

Đến lúc đó linh khí trong cơ thể, đều sẽ chuyển hóa thành Tiên Linh Khí.

Bất quá Linh Vân Đại Lục không có đủ Tiên Linh Khí, chỉ có đi Thượng Cổ Chiến Trường mới được.

Chỉ cần là Vũ Hóa Cảnh đều sẽ tiến vào bên trong Thượng Cổ Chiến Trường.

Cho nên nói, Thần Đình không xuất, Tiên Khiếu vô địch.

Thì ra là vậy.

Thẩm Hạo nói: Không phải nói Tiên Khiếu Cảnh cũng có thể tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường sao.

Tô Thiền gật đầu: Đúng vậy, tư cách nhập môn vào Thượng Cổ Chiến Trường chính là Tiên Khiếu Cảnh.

Nhưng sau khi tiến vào, thì không thể đi ra được nữa.

Bất kể là Tiên Khiếu Cảnh hay Thần Đình Cảnh hay Vũ Hóa Cảnh, chỉ cần tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường, liền không thể đi ra được nữa.

Hoặc là chết, hoặc là phi thăng.

Nếu không cũng sẽ không được gọi là Thượng Cổ Chiến Trường.

Thẩm Hạo có chút ngớ người, thì ra là vậy.

Con yêu hồ chết tiệt Hồ Mị Nương này, quả nhiên không có ý tốt.

Hóa ra là vé một chiều, chỉ có vào mà không có ra.

Thảo nào Hồ Mị Nương lại nói, chỉ cần nàng ta và Hồ Cửu Nhi cùng tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường, tộc Hồ Yêu sẽ bị phế.

Vấn đề nằm ở đây.

Quả không hổ danh là hồ ly tinh, còn chơi trò thông tin không minh bạch.

May mà Thẩm Hạo cũng có tông môn.

Lúc này, Tô Thiền lại nói: Đương nhiên, tình hình cụ thể bên trong Thượng Cổ Chiến Trường không ai biết được, người đã vào thì chưa từng có ai trở ra.

Là chết, là sống, hay là phi thăng cũng không ai rõ.

Bởi vậy, nếu không phải đã đến lúc thọ nguyên gần cạn, các cường giả Tiên Khiếu Cảnh, Thần Đình Cảnh sẽ không tiến vào.

Vậy còn Vũ Hóa Cảnh thì sao.

Có thể không vào không.

Vũ Hóa Cảnh thì nhất định phải vào, theo ghi chép của tông môn, nếu Vũ Hóa Cảnh không tiến vào, Tiên Linh Chi Lực trong cơ thể sẽ dần dần tiêu tán.

Điểm mấu chốt hơn nữa là, sau khi trải qua lôi kiếp, linh khí của Linh Vân Đại Lục căn bản không thể hấp thu.

Chờ đến khi Tiên Linh Chi Khí hoàn toàn tiêu tán, cảnh giới sẽ liên tục hạ xuống, rớt xuống Thần Đình, Tiên Khiếu.

Cảnh giới sụt giảm, đối với bất kỳ cường giả nào cũng là điều không thể chịu đựng được.

Bởi vậy, tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường là lựa chọn duy nhất.

Truyền thuyết vài chục vạn năm trước, Vũ Hóa Cảnh sau khi chuyển hóa Tiên Linh Chi Khí liền có thể tự do ra vào Thượng Cổ Chiến Trường.

Nhưng sau này thì không có Vũ Hóa Cảnh nào trở ra nữa.

Cụ thể là vì không ra được, hay là không muốn rời khỏi Thượng Cổ Chiến Trường, điểm này không ai biết được.

Dù sao thì, cũng chẳng có vật tham khảo nào cả, Tô Thiền nói.

A cái này.

Thẩm Hạo càng nghe càng thấy giống như một cái bẫy chấp pháp vậy.

Thượng Cổ Chiến Trường đúng là mồ chôn cuối cùng a.

Thẩm Hạo thì không sợ lắm, ít nhất hắn có thể lợi dụng không gian để quay về.

Nghe Tô Thiền nói vậy, Thẩm Hạo liền cảm thấy vẫn là không nên để Hồ Cửu Nhi tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường.

Cứ quan sát tình hình bên trong trước đã.

Nếu có nguy hiểm, thì không vào.

Nếu không có nguy hiểm, thì hãy vào.

Tô Thiền nghi hoặc nhìn Thẩm Hạo, Ngươi sao đột nhiên lại hứng thú với Thượng Cổ Chiến Trường vậy.

Thẩm Hạo cười nói: Ta chỉ tò mò thôi.

Ngươi đừng có mà vào, nơi đó không phải là chỗ ngươi có thể xông pha đâu, đừng vì tò mò mà hại chính mình.

Tiên Khiếu Cảnh ở Linh Vân Đại Lục vẫn là tồn tại đỉnh cấp, nhưng ở Thượng Cổ Chiến Trường, căn bản không đủ để nhìn, bên trong có bao nhiêu lão bất tử thì ai mà biết được.

Chưa kể, bên trong còn có yêu thú cường đại.

Tô Thiền nghiêm túc nói.

Nàng thật sự sợ Thẩm Hạo vì tò mò mà tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường.

Dù sao, người có thiên tư tuyệt đỉnh, thường có ngạo khí.

Rất nhiều người, thường chết vì sự ngạo khí đó.

Chương 458

Cẩn tuân sư phụ giáo huấn, Thẩm Hạo ngoan ngoãn nói.

Vậy thì tốt, sau này đừng chạy lung tung, biết chưa.

Thẩm Hạo nói: Sư phụ, tháng sau con định đi du lịch một chuyến, có lẽ mất mấy tháng.

Không được, đợi con có năng lực tự vệ rồi hãy nói, Tô Thiền nghiêm túc nói.

Năng lực tự vệ con có mà, sư phụ người quên rồi sao.

Thẩm Hạo cười nói.

Tô Thiền nhất thời không biết nói gì.

Ngay sau đó, nàng cứng rắn nói: Ít nhất cũng phải sau Tiên Khiếu Cảnh rồi hãy nói.

Sư phụ, cái này đơn giản, con bây giờ chính là Tiên Khiếu Cảnh đây, Thẩm Hạo cười hì hì nói.

Hồ đồ.

Làm sao có thể.

Tô Thiền căn bản không tin.

Lần trước Đại Tỷ Thí trăm năm mới trôi qua mấy tháng, lúc đó Thẩm Hạo mới đột phá Thiên Linh Cảnh, làm sao có thể trong thời gian ngắn như vậy đột phá đến Tiên Khiếu Cảnh được.

Cảnh giới đề thăng khi nào lại dễ dàng đến thế.

Cho dù là Tiên Thiên Linh Thể lợi hại đi nữa, cũng không thể lợi hại đến mức này.

Thấy Tô Thiền không tin, Thẩm Hạo cười cười, phóng xuất khí thế quanh thân.

Cảm nhận được khí thế của Thẩm Hạo, Tô Thiền mắt trợn tròn miệng há hốc.

Luồng khí tức này tuy không phải Tiên Khiếu Cảnh, nhưng khí thế lại không khác Tiên Khiếu Cảnh là bao.

Cẩn thận cảm nhận một phen, Tô Thiền kinh hãi nói: Thể tu của ngươi đã đạt đến Thập Cảnh.

Thẩm Hạo: May mắn mà thôi.

Nhìn Thẩm Hạo với ngữ khí nhẹ nhàng, thần sắc đạm nhiên, đầu óc Tô Thiền trống rỗng, như thể bị sét đánh.

So với Tiên Khiếu Cảnh, Thể Tu Thập Cảnh càng thêm cực kỳ gian nan.

Tô Thiền tu luyện đến nay, còn chưa từng thấy qua, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe.

Đệ tử mà mình thu nhận, vậy mà lại là Thể Tu Thập Cảnh.

Nàng há miệng, lời đến bên môi lại nuốt xuống.

Nhất thời Tô Thiền không biết nên nói gì cho phải.

Thẩm Hạo bên cạnh cũng không vội, mà là lẳng lặng chờ đợi.

Nửa lúc sau, Tô Thiền mới khôi phục bình tĩnh.

Ánh mắt trong đôi mỹ mâu vô cùng phức tạp.

Nàng chậm rãi nói: Ngoan đồ nhi, trước khi con đến tông môn, có phải đã là Thể Tu Thập Cảnh rồi không.

Tô Thiền nhớ lúc Thẩm Hạo mới đến, chỉ là Thể Tu Thất Cảnh.

Trong thời gian ngắn ngủi như vậy, lại đạt đến Thể Tu Thập

Cảnh.

Quá mức khó tin.

Bởi vậy, Tô Thiền thà tin rằng trước đây Thẩm Hạo đã ngụy trang.

Ngụy trang thành Thể Tu Thất Cảnh.

Dù sao nàng cũng chưa từng thấy Thể Tu Thập Cảnh là như thế nào.

Biết Tô Thiền hiểu lầm, Thẩm Hạo cũng lười giải thích.

Sư tôn tuệ nhãn như châu, đã bị người nhìn thấu rồi.

Tô Thiền liếc Thẩm Hạo một cái, Vậy ngươi vì sao còn nguyện ý bái nhập Ngọc Nữ Phong.

Với thực lực của ngươi, chỉ cần gia nhập Huyền Thiên Kiếm Tông, hoàn toàn có thể ngồi ngang hàng với ta.

Không cần thiết phải làm đệ tử của Ngọc Nữ Phong.

Thẩm Hạo vẻ mặt chân thành nói: Con đến Huyền Thiên Kiếm Tông chính là vì sư phụ, bởi vậy đương nhiên phải bái nhập môn hạ Ngọc Nữ Phong.

Lời này không phải giả, dù sao Thẩm Hạo dùng ngọc bội của Tô Thiền mới tiến vào Huyền Thiên Kiếm Tông.

Đương nhiên, mục đích của Thẩm Hạo khi đến Huyền Thiên Kiếm Tông cũng không đơn thuần.

Nhưng những lời này của Thẩm Hạo, lọt vào tai Tô Thiền lại mang một ý nghĩa khác.

Vì nàng mà đến.

Nếu là trước đây, Tô Thiền sẽ không nghĩ theo hướng này, nhưng

bây giờ, Thẩm Hạo và nàng cùng cảnh giới, lại nói như vậy, làm sao nàng có thể không nghĩ lệch đi.

Tim nàng vô cớ đập nhanh, như nai con va vào.

Gò má trắng nõn như ngọc, lặng lẽ hiện lên hai vệt hồng.

Nàng hung hăng trừng Thẩm Hạo một cái, rồi quay người rời đi.

Tình huống gì thế này, Thẩm Hạo nhìn mà thấy khó hiểu.

Quả nhiên, chỉ cần là phụ nữ, bất kể cảnh giới gì, đều sẽ trở nên khó hiểu một cách vô cớ.

Cùng lúc đó, tại Ngọc Nữ Phong, Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Quyên đang tu luyện đồng thời mở bừng hai mắt.

Nhìn nhau, họ đều thấy được vệt hồng trên má đối phương.

Tô Ngọc nhíu mày, Chuyện gì vậy.

Không biết nữa, ba chúng ta vẫn luôn tu luyện, đâu có lộ diện.

Nhất định là Tô Thiền giở trò quỷ.

Tô Dực phẫn nộ nói.

Tô Thiền giở trò gì cơ.

Gọi nàng đến hỏi là biết ngay.

Được, để muội gọi Tam Tỷ, Tô Quyên nói xong, liền kêu gọi Tô Thiền trong thức hải.

Một khắc sau, Tô Thiền mới chậm rãi đến.

Nhìn ánh mắt dò xét của ba tỷ muội, Tô Thiền chột dạ không dám nhìn thẳng.

Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì vậy.

Tô Ngọc nghiêm mặt nói.

Chuyện gì cơ.

Tô Thiền giả vờ không biết.

Chị em chúng ta bốn người đồng thể đồng bào, thức hải tương liên, mỗi người đều có cảm ứng với nhau, chị làm chuyện gì lẽ nào chúng ta lại không biết sao.

Tô Dực nghiêm mặt nói: Vừa rồi trong lòng muội vô cớ đập loạn, còn có một cảm giác thẹn thùng, chị sẽ không phải là có ý với nam nhân kia rồi chứ.

Tô Quyên vội vàng nói: Tam Tỷ không phải muội nói chị, chúng ta tâm ý tương thông, đã nói là không tìm đạo lữ, bốn chị em vĩnh viễn ở bên nhau, chị đừng có mà làm loạn.

Nghe ba tỷ muội mỗi người một câu, Tô Thiền đau cả đầu.

Bất quá, vừa rồi tâm cảnh dao động, quả thật là vấn đề của nàng, chỉ là bây giờ đã bình phục lại rồi.

Tô Ngọc: Tô Thiền, rốt cuộc là tình huống gì.

Hít một hơi thật sâu, ổn định lại tâm trạng, Tô Thiền mới từ từ giải thích: Là Thẩm Hạo.

Tiếp đó, nàng liền kể lể chuyện Thẩm Hạo là Thể Tu Thập Cảnh.

Nghe Thẩm Hạo là Thể Tu Thập Cảnh, ba nữ Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Quyên cũng vô cùng chấn kinh.

Bất quá, phân tích của Tô Thiền, các nàng cũng cảm thấy có vài phần đạo lý.

Lúc mới đến chỉ là Thất Cảnh, tổng không thể nào trong thời gian ngắn như vậy mà đột phá đến Thập Cảnh được chứ.

Mọi người đều biết, Thể Tu đột phá càng khó hơn.

Bởi vậy, các nàng cũng cho rằng Thẩm Hạo là ngụy trang.

Nếu Thẩm Hạo thật sự ngụy trang tu vi, gia nhập Ngọc Nữ Phong, mục đích là gì.

Công pháp.

Tài nguyên.

Điều này hiển nhiên không hợp lý, dựa theo thiên phú mà Thẩm Hạo thể hiện, tất cả các đỉnh của Huyền Thiên Kiếm Tông đều có thể tùy tiện gia nhập.

Những thứ này đều không thành vấn đề.

Thậm chí Chưởng Môn Thạch Mạc Tây cũng sẽ vui vẻ nhận Thẩm Hạo làm đệ tử như vậy.

Vậy thì loại bỏ những yếu tố này, chỉ còn lại một yếu tố, đó chính là vì nữ nhân.

Vẻ đẹp của Tô Thiền nổi danh quốc sắc thiên hương, tiên tư tuyệt thế.

Nhất thời, bốn tỷ muội nhìn nhau đều im lặng.

Chuyện này đúng là phiền phức.

Tô Quyên thì không ngại chuyện lớn, trêu chọc nói: Thiền Tỷ, chị đã mấy trăm tuổi rồi, Thẩm Hạo mới chưa đến ba mươi, đây đúng là trâu già gặm cỏ non a.

Tô Thiền mặt tối sầm, trừng Tô Quyên một cái.

Không biết nói chuyện thì câm miệng.

Sau này chuyện gặp Thẩm Hạo, muội đi đi, ta không đi nữa.

Nói xong, nàng nhắm mắt lại, không thèm để ý đến ba tỷ muội.

Tô Ngọc, Tô Dực nhìn nhau, cũng không biết nói gì.

Dù sao chuyện này Tô Thiền cũng là bị động.

Chương 459

Tô Ngọc: Không ngờ tiểu tử này ý say không ở rượu, sau này tiếp xúc với hắn, vẫn là để Tô Quyên đi đi.

Tô Dực trừng Tô Quyên một cái, lắc đầu nói: Tính cách hoạt bát như nó, e rằng càng nguy hiểm hơn.

Tô Quyên không phục nói: Làm sao có thể, khinh thường ai vậy.

Nghe vậy, Tô Ngọc, Tô Dực cũng chọn nhắm mắt lại, không muốn đáp lời Tô Quyên.

Hiển nhiên đều biết tính cách của Tô Quyên.

Điều này khiến Tô Quyên tức giận không thôi, hừ lạnh một tiếng.

Nàng rời khỏi động phủ, lấy quần áo của Tô Thiền trong giới chỉ ra mặc vào, bắt đầu đóng vai Tô Thiền.

Bẩm sư phụ, có một đệ tử nội môn bị sát hại, Chưởng Môn mời người đến điều tra.

Tô Quyên mắt sáng lên, cuối cùng cũng không còn nhàm chán nữa.

Được, ta biết rồi.

Đối với tất cả những gì xảy ra, Thẩm Hạo hoàn toàn không hay biết.

Chớp mắt, Thẩm Hạo trở về Cam Lâm Động đã được ba ngày.

Ngày hôm đó, Thẩm Hạo nhìn thấy kho trà dự trữ đã hết.

Thế là hắn gọi thị nữ đến.

Đại sư huynh.

Hai thị nữ cung kính nói.

Miao Ling, Cai Yi, gần đây linh trà ở Cam Lâm Động không đủ dùng, các ngươi đi hái một ít, càng nhiều càng tốt.

Vâng, Đại sư huynh.

Miao Ling, Cai Yi đồng thanh nói. nhưng ánh mắt hai nữ thoáng qua một tia thất vọng, các nàng còn tưởng Thẩm Hạo có nhu cầu gì khác cơ.

Ngay khi hai nữ Miao Ling, Cai Yi chuẩn bị rời đi, Thẩm Hạo đưa cho mỗi người một viên đan dược.

Viên đan dược này các ngươi cầm lấy.

Điều này khiến hai nữ Miao Ling, Cai Yi mừng quýnh.

Đa tạ Đại sư huynh.

Ừ, đi đi, làm việc cho tốt, sau này không thiếu chỗ tốt cho các ngươi đâu.

Vâng.

Hai thị nữ Miao Ling, Cai Yi tu vi chỉ là Đạo Thai Cảnh, đan dược Thẩm Hạo đưa chính là Địa Linh Đan, có tác dụng giúp đột phá Địa Linh Cảnh.

Loại đan dược này Thẩm Hạo bây giờ tự mình cũng có thể luyện chế.

Trong không gian còn có pháp khí chất thành núi nhỏ, phần lớn đều là linh khí, đều là đoạt được từ tay tán tu.

Chờ các nàng hái xong trà diệp, đến lúc đó mỗi người sẽ được thưởng một kiện cực phẩm linh khí.

Hai nữ Miao Ling, Cai Yi có chút bất ngờ về việc Thẩm Hạo thích uống trà, trước đây chưa từng nghe nói.

Rời khỏi Cam Lâm Động, Miao Ling và Cai Yi lập tức đến khu vực đệ tử ngoại môn của Ngọc Nữ Phong cư trú, mỗi đỉnh đều phân phối không ít đệ tử ngoại môn.

Chủ yếu là để xử lý một số tạp vụ, và phục thị đệ tử nội môn.

Đệ tử ngoại môn, phần lớn là đệ tử dưới Thông Huyền Cảnh.

Tại Huyền Thiên Kiếm Tông, chỉ khi đột phá Ngũ Nguyên Cảnh mới có tư cách tiến vào nội môn.

Thấy hai vị sư thúc Đạo Thai Cảnh, tất cả đệ tử ngoại môn đều vô cùng cung kính.

Kính chào Miao Ling sư thúc, Cai Yi sư thúc.

Hai nữ Miao Ling, Cai Yi lãnh đạm gật đầu, Cai Yi lạnh lùng nói: Hôm nay cần một số nhân lực giúp hái trà núi, ai trong các ngươi nguyện ý đi.

Mọi người sững sờ, vô cùng bất ngờ.

Trà núi.

Núi sau Ngọc Nữ Phong của Huyền Thiên Kiếm Tông toàn là trà núi, có thể nói là trải dài khắp núi đồi, rất ít người đi hái.

Bất quá, hai vị sư thúc Miao Ling, Cai Yi thích, đây chính là cơ hội tốt để bọn họ lấy lòng.

Cai Yi sư thúc, con nguyện ý đi.

Sư thúc, con cũng nguyện ý.

Sư thúc, để con đi đi.

Mấy đệ tử Thông Huyền Cảnh tranh nhau nói.

Thấy mọi người tích cực như vậy, hai nữ Miao Ling và Cai Yi rất hài lòng.

Được, ngươi. ngươi tên là gì ấy nhỉ.

Trịnh Thanh Tùng.

Thôi được, ngươi làm người dẫn đầu, tìm hai mươi người đi hái trà núi, nhớ kỹ, phải là trà núi non nhất, cây trà cũng phải là loại có niên đại lâu nhất.

Miao Ling nhàn nhạt nói.

Vâng, Miao Ling sư thúc.

Đi đi.

Chốc lát, hai mươi đệ tử ngoại môn Thông Huyền Cảnh đều đi đến sườn núi hái trà núi.

Đến cảnh giới của bọn họ, tốc độ hái trà diệp cực kỳ nhanh.

Chẳng mấy chốc, đã hái được vài vạn cân, đều là loại tốt nhất.

Hái gần đủ thì họ quay về bẩm báo.

Miao Ling, Cai Yi nhìn thấy trà diệp mọi người hái rất hài lòng.

Rất tốt, các ngươi vất vả rồi.

Giúp đỡ hai vị sư thúc là vinh hạnh của chúng con.

Đúng vậy sư thúc.

Bị nịnh bợ, Miao Ling, Cai Yi trong lòng không hề có bất kỳ dao động nào, thậm chí còn có chút chê bai.

Thế là các nàng ném ra vài ngàn khối hạ phẩm linh thạch để đuổi mọi người đi, rồi quay người rời khỏi.

Nhìn thấy linh thạch trước mắt, mọi người đều kích động không thôi.

Oa, đây là linh thạch do Miao Ling sư thúc của Ngọc Nữ Phong tặng, thơm quá.

Ngửi một cái, tối nay đều hưng phấn.

Cai Yi sư thúc có phải nhìn trúng ta rồi không, lại để ta đi giúp các nàng hái trà diệp, còn cho ta làm người dẫn đầu nữa.

Trịnh Thanh Tùng hưng phấn nói.

Thôi đi, chắc chắn là nhìn trúng ta rồi.

Xì, cái thiên phú của ngươi, cả đời này cũng không có cơ hội đột phá Ngũ Nguyên Cảnh đâu.

Chúng ta thì cũng tàm tạm thôi.

Miao Ling, Cai Yi cầm linh trà đã hái xong, đến Tạp Dịch Điện, tự mình bảo đệ tử chế tác linh trà bên trong sao chế.

Sau khi sao chế xong, chỉ còn lại một vạn cân linh trà.

Nó tỏa ra một mùi hương nhẹ nhàng thanh khiết.

Màu sắc cũng vô cùng rực rỡ, vô cùng đẹp mắt, tốt hơn nhiều so với trà diệp Thẩm Hạo uống trước đây.

Murong Lin, người vẫn luôn chú ý đến tình hình Ngọc Nữ Phong, biết được hành động của Miao Ling, Cai Yi.

Cẩn thận suy nghĩ một chút liền bừng tỉnh đại ngộ, nhất định là Thẩm Hạo muốn uống trà rồi.

Nghĩ đến đây, Murong Lin có chút hưng phấn.

Hắn tuy cảnh giới không cao, nhưng ở Huyền Võ Đường làm Phó Đường Chủ những năm này, tin tức lại vô cùng linh thông.

Ở Đông Vực Linh Vân Đại Lục mà nói về linh trà, thì tuyệt đối là linh trà của Thanh Phong Quan, Thanh Phong Tiên Mính, đó là thứ nổi danh.

Nghĩ đến đây, Murong Lin lập tức chào hỏi tông môn một tiếng,

rồi liền đi đến Thanh Phong Quan.

Miao Ling, Cai Yi hớn hở cầm trà diệp đã sao chế xong quay về Cam Lâm Động.

Đại sư huynh.

Vào đi.

Bước vào Cam Lâm Động, Miao Ling, Cai Yi cung kính thi lễ, ngay sau đó Miao Ling lấy ra một chiếc không gian giới chỉ đưa cho Thẩm Hạo.

Đại sư huynh, trà diệp đều ở trong này.

Nhìn chiếc không gian giới chỉ, Thẩm Hạo có chút bất ngờ, tốt quá, đây là hái được bao nhiêu vậy.

Thần thức tiến vào không gian giới chỉ, nhìn thấy bên trong từng hàng rổ tre, trên đó toàn là trà diệp.

Chừng này trà diệp, đủ để uống mấy chục năm rồi.

Thẩm Hạo cười nói: Không tệ.

Miao Ling, Cai Yi trong lòng vui mừng, Đại sư huynh, đây là điều chúng con nên làm.

Thẩm Hạo trong tay có thêm hai kiện cực phẩm linh khí, đưa cho Miao Ling, Cai Yi.

Mỗi người một kiện.

Tạ Đại sư huynh.

Nhận được phần thưởng của Thẩm Hạo, Miao Ling, Cai Yi rất vui mừng, bất quá các nàng càng mong muốn được Thẩm Hạo sủng hạnh.

Đáng tiếc Thẩm Hạo không có ý nghĩ đó.

Sau khi hai nữ Miao Ling, Cai Yi lui ra, Thẩm Hạo lấy trà diệp ra pha một ấm trà.

Hương trà lan tỏa, quả thật là trà mới uống ngon hơn trà cũ.

Trong giới chỉ toàn là trà diệp, đủ cho Thẩm Hạo uống rất lâu rồi.

Đương nhiên, trà diệp tuy nhiều, Thẩm Hạo cũng không có ý định tặng người.

Một khi tràn lan đại trà, nó sẽ không còn giá trị nữa.

Tổng lượng kim cương toàn cầu đủ cho 6 tỷ người trên Trái Đất mỗi người 20 carat, nếu không kiểm soát việc xuất hàng, làm sao có được giá cao như vậy.

Đáng tiếc là đã thất bại trước kim cương nhân tạo trong nước, trò lừa đảo không thể tiếp tục, giá cả toàn bộ đã sụp đổ.

Những thứ quý giá đến mấy, một khi sản xuất hàng loạt thì giá trị tất yếu sẽ sụt giảm mạnh.

Các nữ nhân ở nhà uống thì không sao, tặng người thì không được.

Muốn là có ngay, chẳng phải sẽ trở nên đại trà sao.

Cái miệng này không thể mở ra.

Thẩm Hạo nhấm nháp trà mỹ mãn, nằm trên ghế dựa, vô cùng thanh nhàn.

Bỗng nhiên nhớ tới một câu thoại vô cùng thảnh thơi: Ăn xong dưa cải muối nấu đậu phụ, lão tử hoàng đế cũng không bằng ta.

Uống mấy chén trà, Thẩm Hạo ăn mấy quả Hồng Hà Quả, món này hậu kình thật sự lớn, cảm giác say lên đến đầu.

Một giấc tỉnh dậy, đã ba ngày trôi qua.

Chương 460

Vừa tỉnh dậy không lâu, Thẩm Hạo liền nghe thấy bên ngoài ồn ào.

Miao Ling sư muội, Cai Yi sư muội, cứ để ta vào đi, ta là đến đưa trà diệp cho Thẩm sư thúc, Murong Lin vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

Mộ Dung Phó Đường Chủ, người cứ về đi, sư phụ đã dặn dò, không cho phép người làm hư Đại sư huynh.

Murong Lin mặt mày mơ màng, trong lòng uất ức biết bao.

Miao Ling sư muội, đừng có mà oan uổng ta a, Murong Lin ta nào có làm hư Thẩm sư thúc bao giờ.

Đối với Thẩm sư thúc, ta từ trước đến nay đều ôm lòng thành kính, ơn nghĩa mà giao hảo.

Một tấm lòng son sắt trời đất có thể chứng giám.

Miao Ling, Cai Yi ngẩng cổ lên, vẫn không hề lay chuyển.

Miao Ling: Bất kể người có mục đích gì, muốn gặp Thẩm sư huynh thì không có cửa đâu.

Cai Yi: Mộ Dung Đường Chủ vẫn là mời quay về đi.

Hai nữ ra vẻ công tư phân minh, nửa lúc sau, Murong Lin mới hoàn hồn, thầm mắng mình hồ đồ, hóa ra là quên tặng lễ rồi.

Thế là, trong tay hắn có thêm hai bình ngọc.

Cai Yi sư muội, Miao Ling sư muội, bên trong này là một ít đan dược ta ngẫu nhiên có được, liền tặng cho hai vị sư muội.

Thôi đi cái trò này, nếu không đi, ta có thể sẽ bẩm báo sư phụ đấy.

Miao Ling, Cai Yi thậm chí không thèm nhấc mí mắt, không chút nể mặt.

Điều này khiến Murong Lin không biết phải làm sao, nghĩ đi nghĩ lại, Murong Lin đột nhiên nói: Thẩm sư thúc có ở đây không.

Con là Tiểu Lâm Tử đây, Thẩm sư thúc.

Miao Ling, Cai Yi lập tức đại nộ.

Không được gọi bậy.

Cam Lâm Động há có thể cho ngươi làm càn.

Tức giận đến mức Miao Ling, Cai Yi trực tiếp tế xuất phi kiếm.

Lúc này, từ bên trong động phủ Cam Lâm Động truyền ra tiếng của Thẩm Hạo.

Cho hắn vào.

Vâng, Đại sư huynh.

Miao Ling, Cai Yi hung hăng trừng Murong Lin một cái, rồi mới bất đắc dĩ nói: Sư huynh bảo ngươi vào.

Murong Lin trong lòng vui mừng, chắp tay thi lễ nói: Đa tạ Miao Ling sư muội, Cai Yi sư muội.

Nói xong, hắn đặt hai bình đan dược trong tay lên tay Miao Ling và Cai Yi.

Rồi mới hớn hở bước vào Cam Lâm Động.

Bước vào động phủ, Thẩm Hạo đã pha trà xong.

Thẩm sư thúc.

Murong Lin cung kính nói.

Tiểu Lâm Tử, ngồi đi, lại đây uống một chén trà.

Đa tạ Thẩm sư thúc ban trà.

Ngồi xuống, Murong Lin cung kính nhận lấy chén trà.

Nhấp một ngụm cẩn thận, vẻ mặt tán thưởng.

Vẫn là trà ở chỗ Thẩm sư thúc ngon nhất.

Thẩm Hạo cười nói: Tiểu tử ngươi nói chuyện cũng có trình độ đấy, nói đi lần này có chuyện gì.

Nghe vậy, Murong Lin cung kính đứng dậy, trong tay có thêm một hộp ngọc.

Nghe nói Thẩm sư thúc thích trà diệp, lần trước khi đi ngang qua Thanh Phong Quan, đặc biệt mua một ít Thanh Phong Tiên Mính của Thanh Phong Quan.

Sư thúc người nếm thử một chút.

Thẩm Hạo hài lòng nhận lấy hộp ngọc, mở ra xem, trà diệp bên trong xung quanh đều có linh khí bao quanh, quả thật là trà ngon.

Ước chừng có khoảng hai ba cân.

Thanh Phong Tiên Mính của Thanh Phong Quan, Thẩm Hạo cũng từng nghe nói, nhưng cũng không để ý.

Không ngờ Murong Lin lại đích thân đưa tới.

Còn việc đi ngang qua thì chắc chắn là nói dối, một cái ở phía đông, một cái ở phía bắc, cách nhau vạn dặm.

Tốc độ nhanh nhất là truyền tống trận, dù vậy đi đi về về cũng mất hai ngày.

Trà diệp không đáng giá, nhưng thái độ này Thẩm Hạo rất hài lòng.

Không tệ, Tiểu Lâm Tử, món quà này ta rất hài lòng, ngươi vất vả

rồi.

Murong Lin trong lòng vui mừng, vội vàng nói: Thẩm sư thúc khách khí rồi, làm một tiểu bối hiếu kính sư thúc là vinh hạnh của con.

Thẩm Hạo rất thích thái độ này của Murong Lin, vỗ vỗ vai hắn: Tiểu tử ngươi tu tiên đáng tiếc rồi, nếu đi làm quan, ít nhất cũng có thể mặc cẩm bào.

Murong Lin không hiểu tại sao, nhưng vẫn cười nói: Thẩm sư thúc nói phải.

Đã vậy ngươi đã mang Thanh Phong Tiên Mính đến, thì nếm thử một chút đi.

Sư thúc, để con làm, con biết một chút.

Thẩm Hạo lắc đầu nói: Không cần, ta đã thu thập không ít sương trắng, dùng nó pha trà là vừa đẹp.

Nói rồi, trong tay đột nhiên xuất hiện một quả cầu nước, bên trong bắt đầu không ngừng nổi bong bóng.

Ngâm trà diệp vào, lập tức hương trà lan tỏa, tràn ngập khắp động phủ.

Lấy ấm trà ra, rót vào chén, trà diệp trong chén, không những thơm ngát, còn có thể ngưng tụ không ít Nhân Uân Chi Khí, sương trà bay lượn mà không tan.

Đều là vận vị ngưng tụ từ linh khí thiên địa.

Cao minh hơn nhiều so với trà diệp trước đây.

Quả thật, Thanh Phong Tiên Mính của Thanh Phong Quan này đúng là có chút đặc biệt a.

Thấy Thẩm Hạo hài lòng, Murong Lin cũng vô cùng vui vẻ.

Chỉ cần Thẩm sư thúc thích, lần sau có cơ hội ta sẽ chuẩn bị thêm một ít.

Có lòng rồi, đến uống trà đi, uống trà.

Mấy chén trà vào bụng, không khí cũng hòa hợp hơn.

Murong Lin nghi hoặc nói: Thẩm sư thúc, vì sao Tô trưởng lão lại nói con làm hư sư thúc, không cho con đến Cam Lâm Động.

Chuyện này con thật sự không rõ, đợi có cơ hội con sẽ hỏi sư phụ.

Điều này không phải Thẩm Hạo nói qua loa, hắn thật sự không biết bên trong có chuyện gì.

Nghe vậy, Murong Lin vội vàng nói: Thẩm sư thúc ngàn vạn lần đừng hỏi, hỏi một cái là hỏng bét rồi, nhất định là con có chỗ nào làm chưa đủ tốt, chọc giận Tô trưởng lão, lần sau nhất định phải chú ý, nhất định phải chú ý.

Với uy danh của Tô Thiền bên ngoài, Murong Lin làm sao dám để Thẩm Hạo hỏi.

Hỏi một cái là triệt để đắc tội Tô Thiền, đến lúc đó nàng ta thừa cơ xỏ xiên.

Murong Lin làm sao dám chọc vào.

Thấy Murong Lin hoảng sợ như vậy, Thẩm Hạo cười cười, an ủi nói: Thôi được rồi, ta không hỏi là được, đến uống trà.

Vâng, Thẩm sư thúc.

Một chén trà vào bụng, Murong Lin trong lòng cảm khái vạn phần.

Ban đầu khi gặp Thẩm Hạo, đối phương vẫn chỉ là Đạo Thai Cảnh, mới chớp mắt đã là Thiên Linh Cảnh, còn phải gọi là sư thúc.

Thật quá mức khó tin.

Thật không biết sau này có thể đạt đến cảnh giới nào.

Sau mấy chén trà, cảm giác xa lạ cũng giảm bớt.

Mặc dù thái độ của Thẩm Hạo rất hòa nhã, nhưng Murong Lin không dám buông thả, vẫn luôn cung kính.

Hai người trò chuyện rất vui vẻ.

Trong lúc đó, Murong Lin thỉnh giáo Thẩm Hạo về những nghi hoặc liên quan đến trận pháp và công pháp, điều này đúng là gãi đúng chỗ ngứa của Thẩm Hạo.

Mỗi người đều có gen thích làm thầy, Thẩm Hạo cũng không ngoại lệ.

So với việc Murong Lin nịnh bợ, việc thỉnh giáo vấn đề càng hợp ý Thẩm Hạo hơn.

Một hỏi một đáp, cũng vô cùng hòa hợp.

Chẳng hay biết gì, mặt trời đã lặn xuống đỉnh núi.

Murong Lin thu hoạch được rất nhiều, lời giảng của Thẩm Hạo không có những lời lẽ huyền bí khó hiểu, mà là sử dụng tư duy logic hiện đại, phân tích và nghiền nát từng chút một để truyền đạt cho hắn.

Dễ hiểu, phương pháp giảng giải này hắn trước đây chưa từng nghe qua.

Điều này khiến Murong Lin rất cảm động, đối với Thẩm Hạo càng thêm cung kính.

Ít nhất là thật sự dạy dỗ đồ vật a.

Lại còn có thể nghe là hiểu ngay, thật quá không dễ dàng.

Hơn nữa, Murong Lin phát hiện bình cảnh tu luyện của mình đã nới lỏng, quay về bế quan một tháng nhất định có thể đột phá, thu

hoạch này quá lớn rồi.

Murong Lin: Thẩm sư thúc, hôm nay thu hoạch bội thu, một lời của Thẩm sư thúc, thắng mười năm khổ tu.

Thẩm Hạo giảng giải rất hăng say, lần đầu tiên làm thầy, vẫn còn rất mới mẻ.

Ừm, ngươi cũng khá thông minh, một điểm liền thông, là một tài năng có thể tạo dựng được.

Sau này có gì không hiểu, có thể hỏi ta.

Đa tạ Thẩm sư thúc, trời cũng không còn sớm nữa, còn phải vội về Huyền Võ Đường, con xin cáo từ.

Đợi chút, cái này ngươi cầm lấy.

Nói xong, Thẩm Hạo đưa cho Murong Lin một ngọc giản, bên trong là một số cảm ngộ kiếm đạo mà trưởng lão tông môn trước đây tặng cho Thẩm Hạo, đối với Thẩm Hạo mà nói thì như gà sườn vô dụng.

Nhưng có những thứ Thẩm Hạo không thèm để mắt, đối với người khác mà nói lại là bảo bối.

Nhìn ngọc giản trong tay, Murong Lin cảm động không thôi.

Tiến vào Huyền Thiên Kiếm Tông lâu như vậy, chưa từng có ai đối xử tốt với hắn như vậy, tông môn hoàn toàn dựa vào thực lực, giờ phút này hắn, có một loại cảm ngộ sĩ vì tri kỷ mà chết.

Đa tạ Thẩm sư thúc.

Thôi được rồi, đừng lề mề nữa, cút đi.

Murong Lin thi lễ cáo từ.

Đợi đến khi Murong Lin đi khỏi, Thẩm Hạo vẫn còn chút chưa hết

hứng.

Nhìn đống trà diệp đầy đất, Thẩm Hạo phất tay một cái, lập tức chúng hóa thành tro tàn, gió thổi qua, không còn gì.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo gọi hai thị nữ Miao Ling và Cai Yi vào.

Đại sư huynh.

Thẩm Hạo gật đầu, đi thẳng vào vấn đề nói: Sư phụ vì sao không cho Murong Lin đến Cam Lâm Động.

Miao Ling: Lần trước Mộ Dung Phó Đường Chủ đã tặng Đại sư huynh Hồng Hà Quả, sau khi huynh ăn xong, đã say mấy ngày liền.

Sư phụ đến lúc đó, vừa vặn nhìn thấy, bởi vậy liền không cho Mộ Dung Phó Đường Chủ đến nữa.

Nghe vậy, Thẩm Hạo bỗng nhiên tỉnh ngộ, hóa ra làm ầm ĩ nửa ngày chỉ vì chút chuyện vặt.

Thôi được rồi, sau này Murong Lin đến nữa, đừng cản hắn.

Miao Ling và Cai Yi nhìn nhau, khẽ cắn môi mỏng, rồi vẫn gật đầu.

Dù sao các nàng bây giờ là phục thị Thẩm Hạo, mọi việc đều lấy ý chí của Thẩm Hạo làm chủ.

Chương 461

Thấy Miao Ling và Cai Yi ngoan ngoãn như vậy, Thẩm Hạo rất hài lòng, trong tay có thêm hai ngọc giản, nội dung bên trong giống hệt cái tặng cho Murong Lin, Thẩm Hạo đã sao chép không ít.

Hắn không có ý nghĩ cố bộ tự phong, không quan trọng, ra tay cũng rất hào phóng.

Hắn ném cho hai nữ.

Cái này tặng các ngươi, nghiên cứu cho tốt.

Miao Ling và Cai Yi tuy không biết đó là gì, nhưng cũng cảm thấy là đồ tốt.

Vui mừng nói: Đa tạ Đại sư huynh.

Được rồi, lui xuống đi.

Vâng.

Sau khi Miao Ling và Cai Yi rời đi, Thẩm Hạo ngân nga hát, tâm trạng khá vui vẻ.

Không có việc gì làm, cũng lười tu luyện, Thẩm Hạo định quay về thế giới đô thị dạo chơi.

Thân ảnh biến mất khỏi Cam Lâm Động, lần nữa xuất hiện đã ở trong biệt thự tại thế giới đô thị.

Bên này vẫn là đêm khuya, Thẩm Hạo ôm Tiêu Băng, ngủ một giấc thật ngon.

Ngày thứ hai, sáng sớm Tiêu Băng hiếm khi ngủ nướng.

Thẩm Hạo nhìn thấy có chút bất ngờ.

Ngày thường Tiêu Băng rất tự luật, sáng sớm đều dậy sớm chạy năm cây số, tắm rửa đi làm, không bao giờ thay đổi.

Hôm nay lại trái ngược hoàn toàn.

Thẩm Hạo cười hỏi: Hôm nay sao lại ngủ nướng rồi.

Không giống em chút nào.

Công ty giao cho người khác, cả người em bắt đầu suy đồi rồi.

Tiêu Băng mím môi cười, liếc Thẩm Hạo một cái, ngồi dậy, trong nháy mắt lụa chân trượt xuống, bờ vai trắng nõn mềm mại hiện ra.

Khoảnh khắc này, căn phòng dường như sáng bừng lên vài phần.

Cảnh đẹp như vậy, đáng tiếc chỉ có một mình Thẩm Hạo được ngắm, hoặc có lẽ nhìn nhiều rồi, Thẩm Hạo mắt không gợn sóng.

Trước đây ngủ sớm dậy sớm tự luật như vậy, là vì lo lắng về vóc dáng, sợ béo, vóc dáng bị mất.

Bây giờ em đã trẻ mãi không già, cũng không sợ béo nữa.

Em cần gì phải tự luật như vậy, có thể nằm ườn, ai mà không muốn nằm ườn chứ.

Bây giờ công ty cũng không có việc gì của em, cần gì phải dậy sớm như vậy.

Tiêu Băng nói xong, Thẩm Hạo cẩn thận suy nghĩ một chút, quả nhiên là như vậy.

Em nói rất có lý.

Tiêu Băng ôm cổ Thẩm Hạo, cười hì hì nói: Vô quan một thân nhẹ, em sau này có rất nhiều thời gian rồi, có thể ngày ngày quấn lấy anh.

Đến lúc đó như cái đuôi mà đi theo anh.

Thẩm Hạo nghiêm mặt: Cái này không được, ngày ngày quấn lấy anh, em sẽ không chán chết anh sao.

Hừ, quả nhiên, các anh đàn ông đều là đồ heo lớn, có được rồi thì không trân trọng.

Lời này vừa đúng vừa không đúng, đàn ông chú trọng khoảng cách tạo nên vẻ đẹp, phụ nữ thích cảm giác thần bí, khi cảm giác thần bí này biến mất, phụ nữ cũng sẽ cảm thấy vô vị.

Bởi vậy mà nói, đàn ông và phụ nữ đều như nhau.

Tiêu Băng lật người lên, kẹp lấy cổ Thẩm Hạo.

Ghét.

Thẩm Hạo một chiêu Long Trảo Thủ, lập tức chế phục Tiêu Băng.

Hai người đùa giỡn khoảng 10 phút.

Bên ngoài cửa truyền đến tiếng của Lục Khiết.

Ông chủ, bữa sáng làm xong rồi ạ.

Được, xuống ngay đây.

Tiêu Băng mặt đỏ bừng, nhanh chóng chạy vào phòng tắm.

Lúc này mới nhớ ra, trong biệt thự không chỉ có nàng và Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo vừa xuống lầu không lâu, Tiêu Băng đã đi xuống.

Thấy ánh mắt mọi người đang nhìn chằm chằm, Tiêu Băng có chút không tự nhiên vuốt vuốt tóc.

Bây giờ không cần trang điểm, không cần sữa rửa mặt, tiện hơn rất nhiều.

Hạ Ny cười trêu chọc nói: Vừa nãy nghe em hát cao âm, chị còn

tưởng em khẩu vị lớn, ăn không no.

Xì, em tưởng chị giống em sao.

Hai cô bạn thân sáng sớm đã cãi nhau.

Ăn xong bữa sáng, Tiêu Băng kéo Hạ Ny, Trương Mạt, Thi Nịnh, Lục Khiết, Tống Mộ Mạt Lạp, A Lạp Bối Lạp tất cả vào một nhóm chat.

Tên nhóm là Hậu cung của Thẩm Hạo.

Điều này khiến Thẩm Hạo khá bất ngờ, cảm thấy khá thú vị.

Đợi nửa ngày cũng không thấy ai kéo hắn vào nhóm.

Thần thức quét qua một cái, liền phát hiện mấy cô gái đang trò chuyện rất sôi nổi.

Đại khái nội dung không có chút quan hệ nào với hậu cung cả, chủ yếu là nói về việc khởi nghiệp.

Đồng thời còn có vấn đề về cổ phần.

Tiêu Băng: Ai có tiền thì góp tiền, ai không có tiền thì góp sức, vấn đề cổ phần, mọi người đều có phần.

Đến lúc đó có thể bàn bạc rồi tính.

Đồng ý.

Đồng ý + 1.

Nhìn những cô gái đang trò chuyện, người không biết còn tưởng là một nhóm phụ huynh nào đó.

Tiêu Băng: Vì mọi người đều không có ý kiến, vậy thì phân công thôi.

Thi Nịnh, em làm tiếp viên hàng không cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Đến lúc công ty thành lập, em sẽ quản lý nhân sự và hành chính.

Thi Nịnh: Cái này em chưa làm HR bao giờ, không hiểu rõ lắm.

Chuyện này đơn giản thôi, đến lúc đó ăn một viên Thông Tuệ Đan, rồi đưa em đi thực tập ở công ty lớn một tháng là sẽ biết hết.

Ai phụ trách nghiên cứu và phát triển.

Để tôi, bên tôi có phòng thí nghiệm.

Tống Mộ Mạt cười nói.

Được, bộ phận bán hàng Hạ Ny, em phụ trách.

A Lạp Bối Lạp, em đang làm ở đài truyền hình, vậy em phụ trách quan hệ công chúng và tuyên truyền.

Lục Khiết, em phụ trách hậu cần thế nào.

Lục Khiết: Em thì thôi đi, nếu em đi rồi ai chăm sóc lão bản đây.

Vậy được rồi, tài chính tôi kiêm nhiệm, nhưng bộ phận pháp vụ ai làm.

Trương Mạt, em đi.

Tiêu Băng hỏi.

Chị tha cho em đi, nếu em rời khỏi hệ thống, chắc bố em và cả nhà sẽ tức chết mất.

Hạ Ny: Điều đó cho thấy nhóm phụ nữ này vẫn còn quá ít, ngay cả một đội ngũ ban đầu cho công ty cũng không đủ.

Tiêu Băng:.

Thi Nịnh:.

Trương Mạt:.

Nhìn một loạt dấu chấm hỏi, Thẩm Hạo lại bật cười.

Thẩm Hạo đang suy nghĩ có nên kéo Jenny vào nhóm không.

Dường như tâm đầu ý hợp, Hạ Ny trong nhóm nói: Tôi nhớ chồng còn có một người phụ nữ xinh đẹp khác tên là Jenny.

Tôi từng gặp rồi.

Thi Nịnh nói.

Tiêu Băng: Quan trọng là không quen thân, tốt nhất đừng kéo vào.

Nghe vậy, Hạ Ny cũng không kiên trì.

Tiêu Băng đề nghị: Đã muốn thành lập công ty, không bằng chúng ta đi Thái Lan khảo sát một chuyến, tiện thể đi nghỉ dưỡng luôn thì sao.

Đồng ý.

Các cô gái đều bày tỏ sự đồng ý.

Chỉ có Trương Mạt gửi biểu tượng cảm xúc khóc lớn.

Đơn vị không cho em nghỉ phép, buồn quá đi mất.

Nếu em thật sự chạy ra ngoài, ai còn dám quản em chứ.

Bên em nhạy cảm, ra nước ngoài đều phải báo cáo, ông ngoại em mà biết thì không đánh chết em mới lạ.

Vậy không còn cách nào, em tự làm tự chịu thôi.

Dường như nhắn tin quá chậm, các cô gái trực tiếp mở video call.

Nhìn các cô gái buôn chuyện, Thẩm Hạo cũng mất hứng thú.

Anh không phản đối việc đi du lịch Thái Lan, dù sao trang viên ở Chiang Mai cũng đủ lớn.

Sau khi bàn bạc xong, cúp video call, Thi Nịnh lập tức hưng phấn chạy đi xin nghỉ việc.

Tiếp viên trưởng nhìn Thi Nịnh mặt mày hớn hở, không khỏi thốt lên vẻ ngưỡng mộ: Em chắc chắn muốn nghỉ việc sao.

Không chút do dự, Thi Nịnh nói: Em nghĩ kỹ rồi.

Tiếp viên trưởng trong lòng mừng thầm, ngoài mặt lại tiếc nuối khẽ thở dài, Tuy biết ngày này sẽ đến, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy.

Kể từ khi Thi Nịnh lái Porsche đi làm, mọi người trong công ty đều biết cô sẽ không làm lâu.

Những trường hợp như vậy, công ty cũng có rất nhiều.

Tiếp viên trưởng cười nói: Chúc mừng em nhé, có một tương lai tốt đẹp.

Sau này phát đạt rồi, đừng quên chị em chúng ta.

Nghe vậy, Thi Nịnh lập tức cảm thấy hơi khó chịu.

Có một chút cảm giác buồn bã chia ly.

Dù sao cô cũng vào công ty ngay sau khi tốt nghiệp, cũng đã chịu không ít khổ sở.

Tiếp viên trưởng cũng giúp đỡ cô khá nhiều.

Chắc chắn sẽ không quên mọi người, tối nay em mời khách, mọi người chọn địa điểm, coi như là tiệc chia tay.

Thi Nịnh mắt đỏ hoe nói.

Tiếp viên trưởng cười ôm Thi Nịnh, Khóc cái gì mà khóc, phải cảm thấy vui mừng mới đúng chứ.

Mặc bộ đồng phục này nhìn thì sáng sủa lộng lẫy, nhưng những nỗi chua xót bên trong chỉ chúng ta mới biết.

Nói cho cùng vẫn là phục vụ người khác, nhìn sắc mặt người ta,

ngày nào cũng phải tươi cười niềm nở.

Thỉnh thoảng còn có mấy tên ngốc nhảy ra kiếm chuyện.

Chương 462

Em gái à, em thoát khỏi bể khổ, tu thành chính quả rồi, phải vui lên, hiểu không.

Nghe vậy, Thi Nịnh phì cười.

Chị nói đúng, không cần phải tươi cười niềm nở nữa, không cần phải trốn trong nhà vệ sinh lén lút lau nước mắt nữa.

Tiếp viên trưởng cảm động, cười nói: Đã muốn ăn bữa tiệc chia tay rồi, không bằng em dẫn anh Hạo ra mắt chị em chúng ta một phen, cũng cho họ đặt ra một tiêu chuẩn.

Sau này còn biết tìm đàn ông như thế nào.

Thi Nịnh do dự một lát, Cái này em chưa thể đồng ý với chị, em phải hỏi anh Hạo, nếu anh Hạo không đồng ý thì thôi.

Tiếp viên trưởng gật đầu bày tỏ sự hiểu biết.

Hiểu, đều hiểu, vậy em cứ liên hệ trước đi.

Dù sao năng lực của Thẩm Hạo rất lớn, những người như vậy thường khá bận rộn, không nhất định lúc nào cũng có thời gian.

Thi Nịnh gật đầu, cầm điện thoại đi về phía nhà vệ sinh.

Nhìn bóng lưng Thi Nịnh, ngay cả tiếp viên trưởng cũng vô cùng ngưỡng mộ, rồi lại thở phào nhẹ nhõm.

Tuy cô ấy cũng có bối cảnh, nhưng tuyệt đối không đủ tiêu chuẩn của Cục Hàng không.

Người đàn ông đứng sau Thi Nịnh có bối cảnh thấu tận Cục Hàng không.

Quan trọng là không phải phân cục, mà là tổng cục.

Thời nay một tiếp viên trưởng, một y tá trưởng, không có quan hệ, căn bản không thể ngồi lên vị trí đó.

Nếu Thi Nịnh không đi, cô ấy còn lo Thi Nịnh sẽ giành mất vị trí tiếp viên trưởng của mình.

Chỉ cần Thẩm Hạo phía sau nói một câu, cô ấy có thể mất việc.

Thẩm Hạo đang chán nản xem Tây Du Ký thì nhận được điện thoại của Thi Nịnh.

Về việc mời ăn cơm, Thẩm Hạo suy nghĩ một chút liền đồng ý ngay.

Thi Nịnh ngoan ngoãn như vậy, Thẩm Hạo cũng phải nể mặt chút ít.

Nếu không, những cô tiếp viên hàng không kia, sau lưng còn không biết nói gì về Thi Nịnh.

Nhận được câu trả lời của Thẩm Hạo, Thi Nịnh vô cùng vui mừng.

Cô lập tức tìm tiếp viên trưởng, kể chuyện Thẩm Hạo cũng sẽ tham gia buổi tiệc.

Tiếp viên trưởng cũng rất mong chờ, một công tử như Thẩm Hạo, quen biết một chút cũng tốt.

Dù không thể thiết lập quan hệ, ít nhất cũng quen mặt, nhỡ sau này có cơ hội giao thiệp, cũng có một khởi đầu tốt đẹp phải không.

Tiếp viên trưởng nói: Thi Nịnh, em mời những ai, em liệt kê một danh sách, chị tiện thông báo cho họ.

Ừm, em nghĩ xem, lát nữa em đưa danh sách cho chị, chị tìm họ bàn bạc xem đi đâu ăn cơm.

Mức giá tiêu chuẩn là bao nhiêu.

Ba nghìn mỗi người.

Thi Nịnh cũng hiếm khi xa xỉ một lần.

Được, xem ra lần này phải nhờ phúc của em rồi.

Thi Nịnh cười nói: Chủ yếu là cảm ơn mọi người đã giúp đỡ em trong công việc.

Có cần mời một MC để chủ trì nghi thức không.

Thôi, mọi người tự ăn cơm là được, khách sạn có thể chọn nơi cao cấp một chút, đừng mời người ngoài.

Được rồi, có câu nói của em là đủ rồi, chị sẽ sắp xếp.

Cảm ơn tiếp viên trưởng.

Khách sáo gì chứ, cơ hội ăn bữa tiệc miễn phí, chị còn phải cảm ơn em.

Thôi, em mau chuẩn bị danh sách đi, đưa cho chị sớm nhất có thể.

Em biết rồi, tiếp viên trưởng.

Thi Nịnh suy nghĩ kỹ lưỡng, liệt kê những người cần mời vào danh sách.

Toàn bộ nhân viên phi hành đoàn chắc chắn phải đi, đương nhiên để tránh Thẩm Hạo có tâm trạng không tốt, cơ trưởng, cơ phó và nam tiếp viên không nằm trong danh sách mời của Thi Nịnh.

Thêm vào đó là một số nữ tiếp viên có quan hệ tốt từ các phi hành đoàn khác.

Tính ra cũng khoảng mười tám người.

Kiểm tra kỹ một lượt, không có sai sót, cô gửi danh sách bằng tên thật cho tiếp viên trưởng.

Khi những nữ tiếp viên khác biết tin Thi Nịnh đột nhiên nghỉ việc,

có người ngưỡng mộ, có người tiếc nuối, có người chua xót.

Dù sao nghề tiếp viên hàng không cũng là nghề của tuổi trẻ, thông thường khoảng 30 tuổi mà không lên được tiếp viên trưởng thì hầu hết sẽ chọn kết hôn và nghỉ hưu.

Thi Nịnh nghỉ việc sớm như vậy sao họ có thể không ngưỡng mộ chứ.

Khi biết Thi Nịnh mời họ ăn cơm, mà còn là 3000 nhân dân tệ mỗi người, họ không khỏi kinh ngạc.

Đây là một bữa đại tiệc, đừng nhìn họ lương cao, nhưng chi tiêu hàng ngày cũng cao, ba nghìn một bữa vẫn rất xa xỉ, không nỡ chi.

Lại còn được gặp anh Hạo bí ẩn đó, tất cả mọi người đều rất phấn khích và mong chờ.

Phụ nữ nào mà chẳng muốn tìm một người đàn ông giàu có, đẹp trai, nhưng không phải ai xinh đẹp cũng có tư cách đó.

Rất nhanh, danh sách đã được chốt, chỉ có mười lăm người có thể đến, mấy người kia không đến được vì có chuyến bay khác.

Thi Nịnh liền kéo mọi người vào một nhóm chat, hỏi ăn gì.

Có người nói ăn hải sản cao cấp, ăn cua hoàng đế. có người nói ăn sushi cá ngừ vây xanh của Nhật. có người muốn đến khách sạn W ăn buffet.

Có người muốn ăn đồ Tây, nhưng nhiều người như vậy ăn đồ Tây chắc chắn không phù hợp.

Tóm lại là đủ loại, không ai đồng nhất.

Cuối cùng tiếp viên trưởng bảo Thi Nịnh quyết định, ăn gì cũng được.

Ba nghìn mỗi người, đừng nói ở Trường An, ngay cả trên toàn

quốc cũng là ăn rất khá rồi.

Thi Nịnh nghĩ một lát, chọn nhà hàng Vân Yến Trung Canh Sảnh ở Khúc Giang.

Có cả hải sản và món Trung.

Mọi người đều không có ý kiến.

Sau khi bàn bạc xong, Thi Nịnh liền thông báo cho Thẩm Hạo.

Tính cả Thẩm Hạo và Thi Nịnh tổng cộng 17 người, họ đặt phòng riêng lớn nhất.

Tối 7 giờ, tiếp viên trưởng đưa mọi người đến Vân Yến.

Thi Nịnh và Thẩm Hạo đã đến, trong số các cô gái, có người lần đầu tiên nhìn thấy anh Hạo trong truyền thuyết.

Trước đó mấy cô tiếp viên khác cũng từng ăn cơm cùng Thẩm Hạo, như Diệp Trân và mấy cô gái khác.

Nhìn thấy Thẩm Hạo, họ đều rất ngoan ngoãn.

Anh Hạo.

Mọi người đều cười chào hỏi.

Nhìn các cô gái vây quanh, tâm trạng Thẩm Hạo cũng không tệ.

Mọi người ngồi đi, ngồi đi, hôm nay cứ thoải mái ăn uống.

Cảm ơn anh Hạo.

Tuy đều là tiếp viên hàng không, khí chất và vóc dáng đều không tệ, nhưng không phải ai cũng xinh đẹp.

Chỉ có Thi Nịnh, Diệp Trân, tiếp viên trưởng và vài người khác là khá nổi bật.

Trong số đó, Thi Nịnh nổi bật nhất, giống như hạc giữa bầy gà.

Đối với khách hàng lớn như Thẩm Hạo, người phục vụ là quản lý nhà hàng.

Nữ quản lý, khẽ cúi người nói: Thẩm tiên sinh, bên chúng tôi có kiêng kị gì không, ví dụ như rau mùi, tỏi, ớt, hành, gừng, v. v.

Thẩm Hạo nhìn quanh, các cô gái đều lắc đầu.

Nữ quản lý cười nói: Thẩm tiên sinh, đây là thực đơn theo tiêu chuẩn ba nghìn mỗi người, ngài xem có món nào cần đổi không.

Thẩm Hạo: Cô đưa thực đơn cho họ đi, xem họ không muốn ăn món nào.

Vâng ạ.

Các cô gái đều tò mò nhìn thực đơn, xem xong kỹ lưỡng, thấy đều rất ngon, cũng không biết đổi món nào.

Không đổi nữa, cứ lấy những món này.

Vâng, quý vị có uống rượu không.

Mọi người đều nhìn Thẩm Hạo, Thẩm Hạo cười nói: Hay là mọi người uống một chút đi.

Tiếp viên trưởng: Không thành vấn đề.

Vậy lấy một thùng Phi Thiên.

Vâng, thưa ông chủ.

Rất nhanh, nhân viên phục vụ mang trái cây và một ít đồ ăn vặt lên.

Nghệ sĩ violin bên cạnh cũng bắt đầu kéo đàn du dương.

Các cô gái cũng đều rất phấn khích.

Ba nghìn mỗi người, không phải ba nghìn một bàn, đây đã là tiêu chuẩn quốc yến rồi.

Họ đều lấy điện thoại ra bắt đầu quay chụp cảnh vật xung quanh.

Ngoài cửa sổ kính sát đất chính là Hồ Nam.

Các cô gái ríu rít trò chuyện, đều ngưỡng mộ nhìn Thi Nịnh, tuy ai cũng muốn làm quen với Thẩm Hạo, nhưng không quen thân cũng không tiện chủ động mở lời.

Tiếp viên trưởng cũng chỉ chào hỏi, không vội vàng tiến lên bắt mối quan hệ.

Một bàn hết hơn năm vạn, vì thế tốc độ lên món cũng đặc biệt nhanh.

Rất nhanh, món khai vị nguội được mang lên trước.

Tiếp theo món nóng cũng từ từ lên bàn.

Nhìn các món ăn trên bàn, mỗi món chỉ có một chút, may mà đều là phụ nữ, nếu là đàn ông thì thật sự không chắc đã đủ no.

Quản lý cười giải thích: Thưa quý vị, đây là các món đặc sắc của chúng tôi: Mì dầu hành Kim Câu, Đĩa thịt xá xíu, Bò viên kiểu Việt, v. v.

Chương 463

Đây là hải sản: Thịt heo hấp gà tre măng tây, Cá đai Đông Hải, Vi cá cua, v. v.

Còn có các món thịt: Cua vịt quay cuốn trứng, Thịt heo hấp gà tre măng tây.

Bên này là món Hoài Dương.

Món tráng miệng sẽ lên cuối cùng.

Và ba phần canh dưa hấu Hải Vương đã đặt trước đó, đã hầm hai tiếng rồi, còn khoảng một tiếng nữa sẽ lên cuối cùng.

Nói xong, quản lý chuyển giọng, cười nói: Thẩm tiên sinh, bây giờ mở rượu không ạ.

Thẩm Hạo: Mở hết đi.

Vâng ạ.

Nhân viên phục vụ mở thùng, khui toàn bộ sáu chai Phi Thiên Mao Đài.

Rót cho mọi người.

Nhìn thấy các cô gái đều chưa động đũa, Thẩm Hạo biết mình không nói vài câu thì không khí sẽ không sôi nổi lên được, anh cười nâng ly rượu nói: Cảm ơn các vị đã giúp đỡ Thi Nịnh trong công việc, ở đây tôi xin kính mọi người một ly.

Các cô gái cũng vội vàng đứng dậy, nâng ly rượu: Anh Hạo khách sáo rồi.

Nào, cạn.

Cạn.

Một ly rượu xuống bụng, không khí cũng trở nên sôi nổi hơn.

Thẩm Hạo cũng là người hiểu chuyện.

Cho mọi người một phút, ai muốn chụp ảnh thì nhanh lên, chụp xong rồi thì bắt đầu ăn đi.

Cảm ơn anh Hạo.

Các cô gái vui vẻ lấy điện thoại ra bắt đầu quay video.

Bữa ăn này, đã khiến lòng hư vinh của họ được thỏa mãn một chút, hoàn toàn có thể tô điểm cho vòng bạn bè tinh tế của họ.

Sau khi chụp ảnh xong, Thi Nịnh cười nói: Mọi người đói rồi phải không, mau ăn đi, ăn xong rồi đi hát karaoke.

Thi Nịnh vạn tuế.

Yêu Thi Nịnh.

Các cô gái nhận được tin tức buổi trưa đã không ăn cơm, chỉ chờ đợi bữa này.

Tranh thủ lúc các cô gái đang ăn cơm, tiếp viên trưởng nâng ly rượu, cười nói: Thẩm tiên sinh, tôi kính ngài một ly.

Cạn.

Thẩm Hạo cũng không từ chối, ngược lại sảng khoái cạn ly.

Một ly rượu xuống bụng, tiếp viên trưởng mới cười nói: Thẩm tiên sinh, Thi Nịnh là người đảm nhiệm nhan sắc của công ty chúng tôi.

Là người đại diện hình ảnh của công ty chúng tôi, cứ thế mà bị Thẩm tiên sinh hái mất, bao nhiêu người thầm khóc thầm tiếc nuối đây.

Ngài phải chăm sóc tốt cho Thi Nịnh của chúng tôi mới được.

Chuyện đó là đương nhiên.

Thi Nịnh cũng nâng ly rượu, Tiếp viên trưởng, chị Trần, cảm ơn chị đã chăm sóc em, em cũng kính chị một ly.

Tiếp viên trưởng cười ha ha nói: Ha ha, chỉ cần em không oán trách chị là được.

Hai người cạn một ly.

Ngay sau đó tiếp viên trưởng cười tủm tỉm nói: Chị em ơi, Thẩm tiên sinh mời chúng ta ăn bữa tiệc lớn, có phải chúng ta cũng nên mời lại một bữa không.

Có người hưởng ứng, các cô gái cũng phấn chấn tinh thần.

Chắc chắn rồi.

Nhất định phải mời lại.

Nữ tiếp viên Diệp Trân, người từng ăn cơm với Thẩm Hạo trước đó, nâng ly rượu: Anh Hạo, em kính anh một ly.

Nào, cạn.

Thẩm Hạo cũng là người ai đến cũng không từ chối, dù là luân phiên chiến, anh cũng không sao cả.

Một vòng xuống, Thẩm Hạo đã uống hai mươi ly nhỏ.

Thi Nịnh bên cạnh vội vàng giúp rót trà, Anh Hạo uống ly trà cho đỡ đi.

Không cần, chút rượu này có đáng gì.

Mọi người muốn chuốc say anh, Thẩm Hạo đương nhiên cũng không thể bỏ qua họ.

Thẩm Hạo không tin, tửu lượng của họ có thể tốt đến mức nào.

Thế là anh lần lượt kính lại từng người.

Rượu là tinh hoa của ngũ cốc, càng uống càng trẻ, các cô kính tôi, tôi cũng nên kính lại.

Nào tiếp viên trưởng, cô là đại tỷ, cô làm gương đi.

Tiếp viên trưởng: Thẩm tiên sinh kính rượu, đây là cho tôi mặt mũi, sao có thể không uống, nào, cạn.

Xứng đáng là tiếp viên trưởng, uống rượu trắng mà không hề nháy mắt.

Các nữ tiếp viên khác cũng vui vẻ nâng ly cụng với Thẩm Hạo.

Nếu là một ông chú già bình thường kính rượu, họ sẽ không uống, sợ có ý đồ bất chính.

Nhưng Thẩm Hạo kính rượu, họ lại mong muốn.

Thậm chí còn hy vọng Thẩm Hạo có ý đồ bất chính.

Ở trong nước, rượu và thuốc lá thường là phương tiện nhanh nhất để phá vỡ không khí.

Sau vài vòng rượu, các cô gái và Thẩm Hạo cũng trở nên hoạt bát hơn.

Cũng không còn gò bó như ban nãy nữa.

Không khí trong phòng riêng cũng ngày càng náo nhiệt, các cô gái đều thả lỏng hơn.

Có người cởi áo khoác dạ, rãnh ngực sâu chữ V rõ ràng có thể nhìn thấy.

Mấy cô ngồi hai bên Thẩm Hạo thậm chí còn cởi cúc áo, từ bên cạnh có thể nhìn thấy núi tuyết trắng nõn.

Trắng trẻo mịn màng, sợ Thẩm Hạo là người cận thị không nhìn rõ, còn cố ý giả vờ trò chuyện rồi nghiêng người sang.

Đương nhiên tất cả những điều này đều được Thi Nịnh nhìn thấy.

Cô cười cười cũng không để ý, Thi Nịnh không tin Thẩm Hạo có thể để mắt đến họ.

Sáu chai rượu uống hết, mặt các cô gái đều ửng hồng.

Cũng không biết là phòng riêng quá nóng hay là đã say.

Nhưng trạng thái đều rất tốt.

Bây giờ cứ một tiếng lại gọi anh Hạo nghe cực kỳ thân mật.

Sau khi ăn cơm xong, mọi người đều hơi ngà ngà say.

Thi Nịnh cười nói: Anh Hạo đi hát karaoke không.

Thẩm Hạo xua tay nói: Không đi đâu, các em đi đi, tôi hát không được.

Nghe vậy, các cô gái có chút thất vọng, hứng thú cũng giảm đi nhiều.

Thi Nịnh: Vậy được, chúng em đi trước đây.

Thẩm Hạo nói: Đi đi, xe đã sắp xếp xong rồi.

Thi Nịnh ngẩn ra, cô còn định gọi taxi đi nữa chứ.

Các em uống rượu trạng thái đều hơi ngà ngà say rồi, gọi taxi đi không an toàn, tôi đã sắp xếp hai bảo vệ chăm sóc các em.

Cảm ơn anh Hạo.

Các cô gái cười nói.

Anh Hạo, chúng em đi đây.

Tạm biệt anh Hạo.

Sau khi các cô gái xuống lầu, cửa có một chiếc Toyota Coaster đậu sẵn.

Trên xe còn có hai bảo vệ mặc đồ đen và một tài xế.

Chào tiểu thư Thi.

Thi Nịnh gật đầu: Mấy anh vất vả rồi.

Các cô gái nhìn Thẩm Hạo sắp xếp chu đáo như vậy, trong lòng càng thêm ngưỡng mộ, tiếc là không có nhan sắc như Thi Nịnh, càng không có sự quyết đoán như Thi Nịnh.

Tiếp viên trưởng nhìn ánh mắt của các cô gái, cười lắc đầu, quả nhiên, cơ hội chỉ dành cho những người có sự chuẩn bị.

Lúc đó cũng có vài người trong số họ phục vụ Thẩm Hạo, nhưng không ai chủ động.

Chỉ có Thi Nịnh chủ động tấn công, ngược lại còn thành công.

Tài xế liền đưa các cô gái đến một quán KTV.

Phòng riêng lớn nhất, hai bảo vệ đứng ngoài cửa.

Nhìn phòng riêng sang trọng, các cô gái đều kinh ngạc không thôi.

Oa, bên trong này xa xỉ quá.

Phòng này bao nhiêu tiền vậy.

Không biết.

Thi Nịnh lắc đầu.

Bình thường họ đi KTV đều là phòng bình thường, loại này chưa từng tiếp xúc.

Vài công chúa tiến vào phục vụ họ.

Đợi các cô gái đi rồi, Thẩm Hạo xuống lầu thanh toán, tổng cộng hết 76000 nhân dân tệ.

Trả tiền xong, Thẩm Hạo liền lái chiếc Ngưỡng Vọng U8 về nhà.

Đi được nửa đường, ở một ngã tư đèn đỏ, chiếc Volkswagen Touareg phía trước đột nhiên bắt đầu lùi xe.

Thẩm Hạo tưởng đối phương nhầm số, lập tức bấm còi.

Kết quả bấm mãi nửa ngày cũng không phản ứng, cuối cùng vẫn bị tông.

Sau khi va chạm, một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi bước xuống.

Hắn ta trước tiên nhìn xe, rồi lại nhìn Thẩm Hạo.

Chưa kịp để Thẩm Hạo nói gì, người đàn ông đó đã lên tiếng chất vấn: Anh lái xe kiểu gì vậy, bị đâm đuôi mà không biết à.

Thẩm Hạo sững sờ, Chơi trò đổi trắng thay đen à.

Lại đây, lại đây, anh qua đây.

Thẩm Hạo hạ cửa kính xe, đưa tay ra nói.

Anh định cho một cái tát, nhưng nghĩ lại thì thôi, nhiều người đang nhìn như vậy, một cái tát xuống còn không đánh thành thịt nát sao.

Người đàn ông ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, trong lòng mừng thầm, phẩy tay, trên xe lại có hai người đàn ông khác bước xuống.

Đi đến bên cạnh Thẩm Hạo, điệu bộ cà lơ phất phơ nói: Giải quyết riêng hay giải quyết công khai.

Thẩm Hạo suy nghĩ kỹ, liền hiểu chuyện gì đang xảy ra, hóa ra không phải lùi xe nhầm, mà là cố ý lừa đảo va chạm.

Chắc chắn đã mai phục ở cửa khách sạn, nhìn thấy Thẩm Hạo uống rượu, liền bám theo.

Nhìn thấy đám đông vây xem ngày càng nhiều, Thẩm Hạo bật cười, đã lâu rồi không ai dám kiêu ngạo như vậy trước mặt anh.

Giải quyết riêng thì sao.

Giải quyết công khai thì sao.

Giải quyết riêng đơn giản thôi, 10 vạn tệ là anh đi được.

Chương 464

Giải quyết công khai là chúng tôi báo cảnh sát, anh lái xe khi say rượu thì phải vào tù đó.

Thẩm Hạo nói: Giải quyết riêng đi.

Hai người mừng thầm, Chúng tôi muốn tiền mặt.

Thẩm Hạo chỉ chỉ vào đám đông xung quanh, cười nói: Gan anh cũng không nhỏ đấy, hôm nay vừa hay rảnh rỗi không có việc gì làm, lôi ba thằng các anh ra giải sầu.

Nói xong anh nói với những người đang quay video: Lời thằng cha này vừa nói, mọi người có ghi âm lại không.

Có.

Vậy thì được rồi, lát nữa làm chứng nhé.

Thẩm Hạo nói xong, trước tiên gọi 110 báo cảnh sát, rồi gọi 122 của cảnh sát giao thông.

Alo, cảnh sát phải không, ở đây có người lừa đảo va chạm còn tống tiền, đúng vậy, ở Kim Phù Đà này.

Nhìn thấy Thẩm Hạo báo cảnh sát, ba người sững sờ.

Anh lái xe khi say rượu mà dám báo cảnh sát.

Thẩm Hạo nói: Lái xe khi say rượu thì sao, tôi thích thế, bị bắt là chuyện của tôi, các anh tống tiền lừa đảo là chuyện khác.

Được thôi, chúng ta đợi cảnh sát giao thông đến, xem ai sợ.

Rất nhanh, cảnh sát giao thông và người của đồn công an đều đến.

Cảnh sát, hắn tông xe từ phía sau còn lái xe khi say rượu.

Người đàn ông lừa đảo va chạm lập tức nói.

Cảnh sát giao thông mắt sáng lên, lập tức đến bên cạnh xe Thẩm Hạo.

Tắt máy xuống xe.

Cảnh sát giao thông đi đến bên cạnh Thẩm Hạo, một mùi rượu nồng nặc xộc đến, liền biết chắc chắn không thoát khỏi tội lái xe khi say rượu, anh ta lấy máy đo nồng độ cồn nhanh ra đối diện Thẩm Hạo nói: Thổi một hơi.

Thẩm Hạo nhếch miệng cười, thổi một hơi.

Nhìn thấy đèn đỏ nhấp nháy, mọi người hiểu rằng đây là đã uống rượu.

Kẻ lừa đảo va chạm thấy vậy, cười lạnh một tiếng.

Đưa chút tiền là xong, cứ nhất quyết làm lớn chuyện, xem mày kết thúc thế nào.

Để có con số chính xác hơn, một cảnh sát giao thông khác, lấy máy đo nồng độ cồn ra, bảo Thẩm Hạo thổi một hơi.

Đợi Thẩm Hạo thổi xong, cảnh sát giao thông nhìn con số trên máy mà ngây người.

Trên đó hiển thị 19.

Anh ta nhìn máy, rồi lại nhìn Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo nhìn con số trên máy cười nói: Nồng độ cồn thấp hơn 20 miligram, đồng chí cảnh sát, cái này không thể tính là lái xe khi say rượu phải không.

Cảnh sát giao thông cau mày khó hiểu, mùi rượu trên người Thẩm Hạo nồng nặc như vậy, sao có thể chỉ có bấy nhiêu.

Thế là anh ta không tin, lại lấy một máy đo nồng độ cồn mới.

Lần này thổi xong là 18.

Cảnh sát giao thông nói: Nồng độ cồn 18, không đủ để cấu thành tội lái xe khi say rượu.

Lúc này, kẻ lừa đảo va chạm lớn tiếng hét lên: Sao có thể, mùi rượu trên người hắn nồng nặc như vậy, sao có thể chỉ có bấy nhiêu, các ông có phải là đồng bọn không.

Chú ý thái độ nói chuyện của anh, máy ghi hình chấp pháp đang quay toàn bộ quá trình.

Thẩm Hạo nói: Đồng chí cảnh sát là thế này, vừa nãy lúc ăn cơm, rượu bị đổ lên người tôi.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo mở máy ghi hình hành trình, cho cảnh sát giao thông xem video giám sát, quả thật là thằng ngốc kia lùi xe mới va chạm.

Anh còn kể lại chuyện ba người đó cố ý lừa đảo va chạm đòi tiền riêng 10 vạn.

Kẻ lừa đảo va chạm thấy vậy, lập tức chùn bước.

Hiểu lầm, tất cả đều là hiểu lầm.

Cảnh sát: Cố ý lừa đảo va chạm còn cấu thành tội tống tiền, đây là hiểu lầm sao.

Theo chúng tôi một chuyến.

Nói rồi cảnh sát liền muốn bắt người.

Người đàn ông lừa đảo va chạm liếc nhìn Thẩm Hạo một cái, đột nhiên không hiểu sao nổi giận.

Lừa đảo cái con mẹ mày, tụi mày chắc chắn là đồng bọn.

Nói xong, hắn ta đạp một cước vào người cảnh sát.

Hai đồng bọn khác sững sờ, Chết tiệt, thằng ngu này làm cái quái gì vậy.

Nhưng không hiểu vì sao, họ cũng tham gia vào trận chiến, cùng nhau đánh cảnh sát.

Lần này thì hay rồi, tống tiền, lừa đảo va chạm, chống người thi hành công vụ đều đủ cả, lẽ ra chỉ bị giam giữ mười lăm ngày, lần này phải bị kết án rồi.

Những người xung quanh thấy cảnh tượng bạo lực như vậy lập tức phấn khích.

Vội vàng quay video.

Thẩm Hạo nói với mọi người: Quay video thì được, nhớ làm mờ mặt rồi hãy đăng nhé.

Được thôi anh đẹp trai.

Nhìn mấy kẻ lừa đảo va chạm đang đánh nhau, Thẩm Hạo cười thầm.

Anh cũng không buông tha ba tên này, khẽ búng ngón tay, một luồng linh khí bay vào cơ thể họ.

Linh khí không có tác dụng gì khác, chỉ là có thể kích thích cơn giận, không chịu đựng được bất kỳ sự kích thích nhỏ nào.

Chắc kiếp này ba tên này ngồi tù là không ra được rồi.

Hoặc là bị đánh chết trong tù vì đánh nhau, hoặc sẽ bị tăng hình phạt vì tái phạm nhiều lần.

Nếu không phải ở trong nước, Thẩm Hạo một cái tát xuống, có lẽ đã biến thành huyết vụ rồi.

Thẩm Hạo theo về ghi một biên bản, rồi chuẩn bị rời đi.

Vừa chưa ra khỏi đồn công an, anh đã thấy Tiêu Nhiên vội vàng chạy đến.

Dượng không sao chứ.

Thẩm Hạo hơi bất ngờ, cũng không biết Tiêu Nhiên biết tin từ nguồn nào.

Thằng nhóc mày sao lại đến đây.

Tiêu Nhiên nói: Biển số xe của dượng có lưu hồ sơ trong đội cảnh sát giao thông, nên khi có chuyện thì có người gọi điện cho cháu.

Chuyện này Thẩm Hạo thật sự không biết.

Được rồi, đi thôi.

Mấy thằng lừa đảo va chạm đó đâu rồi.

Đang ở trong đó đợi, chắc lát nữa chú sẽ đưa chúng đến trại giam.

Tiêu Nhiên gật đầu, trực tiếp đi vào, sau đó liên tục đá và đánh ba người kia.

Ba người lập tức nổi giận đùng đùng, đứng dậy chửi rủa.

Mẹ kiếp, dám đánh ông, xem ông không giết mày.

Thằng chó cảnh sát, mắt chó của tụi mày bị mù rồi sao, không thấy ông bị đánh à.

Mặc dù họ chửi rủa nhưng không ai đáp lời, vì tay bị còng, không thể động đậy, chỉ có thể mặc Tiêu Nhiên đánh đập.

Tiêu Nhiên đánh vài phút, lúc này mới dừng lại.

Sau khi ra ngoài, Thẩm Hạo nhìn Tiêu Nhiên nhe răng trợn mắt, lập tức ngẩn ra.

Thằng nhóc mày được không đó, đánh ba thằng du côn mà bị gãy

ngón tay rồi à.

Tiêu Nhiên ngượng nghịu nói: Quá dùng lực, không kiểm soát được.

Thẩm Hạo chỉ trong ba hai động tác đã giúp Tiêu Nhiên hồi phục ngón tay.

Cảm thấy ngón tay không còn đau nữa, Tiêu Nhiên vui mừng nói: Dượng, tuyệt chiêu nối xương của dượng đỉnh thật đấy.

Đừng nịnh bợ nữa, lên xe.

Hai người lên xe, Tiêu Nhiên nói: Dượng yên tâm, cháu nhất định sẽ nói chuyện, nhất định phải xử nặng ba thằng ngốc đó.

Thẩm Hạo thờ ơ nói: Không cần đâu, chỉ là ba tên du côn vặt mà thôi.

Kẻ làm đại sự, hành sự phải độ lượng, phải có tấm lòng rộng rãi, chấp nhặt làm gì với mấy thằng du côn vặt.

Dượng, dượng đúng là người tốt.

Đưa tôi về.

Vâng.

Đến cửa biệt thự, Tiêu Nhiên nói: Dượng yên tâm, lát nữa cháu sẽ gọi điện cho bên quản lý mạng, bảo họ kiểm duyệt video, sẽ làm mờ mặt cho dượng.

Được, vất vả cho cháu rồi.

Người nhà mà, không nói lời khách sáo.

Bên ngoài lạnh quá, vào uống chén trà đi.

Thôi ạ, cháu về còn bận việc, dượng nói với dì một tiếng nhé.

Tiêu Nhiên đậu chiếc Ngưỡng Vọng U8 xong, liền lên chiếc Rolls

Royce rời đi.

Tiêu Băng cũng đã biết tin, thấy Thẩm Hạo bước vào, lập tức quan tâm nói: Ông xã không sao chứ.

Tôi có thể có chuyện gì chứ, cứ yên tâm đi.

Vậy thì tốt.

Lão bản, yến sào em chưng cho ngài đây.

Em học làm yến sào từ khi nào vậy.

Thẩm Hạo cười nói.

Lục Khiết: Lão bản, em học từ Xiaohongshu đó ạ.

Không tệ, có tiến bộ, muốn học gì thì học, đừng sợ lãng phí, phương diện này tôi ủng hộ em.

Vâng, thưa lão bản.

Đợi Thẩm Hạo ăn xong yến sào, Tiêu Băng mới tò mò hỏi chuyện gì vừa xảy ra.

Anh đơn giản kể lại quá trình.

Thủ đoạn quen thuộc như vậy, xem ra ba người này là tội phạm có tổ chức, chắc là vẫn luôn rình rập bên cạnh khách sạn.

Chỉ là lần này họ lại chọc phải ông xã rồi.

Tiêu Băng tò mò nói: Những kẻ lừa đảo va chạm này thật đáng chết, nhất định phải trừng trị nghiêm khắc.

Thẩm Hạo: Pháp luật đã trừng trị họ rồi, không cần lo nghĩ nhiều nữa, tôi tin họ nhất định sẽ cải tà quy chính.

Loại người này vĩnh viễn không bao giờ thay đổi bản chất, phải trừng trị thật nặng mới được.

Lần sau ra ngoài cứ lái chiếc Ferrari biển số 666, cho dù có thêm

vài kẻ to gan nữa cũng không dám lừa đảo va chạm đâu.

Thẩm Hạo nói: Trời cũng không còn sớm nữa, đừng quản nhiều chuyện như vậy.

Không phải muốn đi Thái Lan nghỉ dưỡng sao, đã chuẩn bị xong hết chưa.

Vâng ông xã, chuẩn bị gần xong rồi.

Bây giờ ra ngoài nhẹ nhàng hơn nhiều, không trang điểm, không mang kem chống nắng, xách túi không là đi được, vô cùng tiện lợi.

Đã đi chơi thì cứ ở lâu một chút, dù sao mùa đông cũng lạnh, coi như là nghỉ dưỡng.

Ý này hay đó, đợi đến Tết Nguyên Đán rồi về.

Hạ Ny cũng ủng hộ.

Hay là mua một chiếc máy bay riêng hạng sang đi.

Thẩm Hạo suy nghĩ một chút nói: Được thôi, các em chọn đi, tôi sẽ trả tiền, trong vòng một trăm triệu đô la Mỹ.

Ông xã anh thật tốt.

Ngay cả nữ tổng tài Tiêu Băng cũng không nhịn được ôm Thẩm Hạo hôn một cái.

Một chiếc máy bay riêng hạng sang giá một trăm triệu đô la Mỹ đã rất xa xỉ rồi, máy bay của các đại gia hàng đầu trong nước cũng chỉ khoảng 6, 7 chục triệu đô la Mỹ mà thôi.

Được rồi, các em tự đi chọn một chiếc đi.

Vâng, ông xã.

Có lời hứa của Thẩm Hạo, các cô gái trong nhóm bắt đầu trao đổi riêng, bắt đầu chọn máy bay.

Đối với máy bay riêng, Thẩm Hạo trong không gian cũng có, nhưng nguồn gốc không chính đáng, chỉ có thể bay ở Linh Vân Đại Lục.

Máy bay riêng cũng chỉ có mấy thương hiệu đó để lựa chọn.

Nhưng với ngân sách một trăm triệu đô la Mỹ, phạm vi lựa chọn đã rộng hơn nhiều.

Một giờ sau, Thi Nịnh và những người khác cũng kết thúc buổi tiệc, Thẩm Hạo trước đó đã đặt khách sạn cho họ.

Đều là ba nghìn một phòng.

Tính ra, chi phí hôm nay mỗi người đã hơn tám nghìn.

Thi Nịnh đưa họ về xong, ngồi chiếc Coaster quay về biệt thự.

Mùi rượu trên người cô cũng rất nồng, xem ra ở KTV đã uống không ít.

Tiêu Băng: Em uống bao nhiêu rồi vậy.

Rượu Tây, rượu vang, rượu trắng đều có, uống đến mức phải nôn luôn.

Lục Khiết: Em đi pha trà cho chị.

Ừm, cảm ơn chị Lục, chị thật tốt.

Rất nhanh, trà được pha xong, Thi Nịnh uống vài ngụm, hiệu quả giải rượu của Linh trà thật sự tốt.

Thi Nịnh đã tỉnh rượu nhiều, cả người không còn khó chịu như vậy nữa.

Điều này khiến cô có chút kinh ngạc.

Trà này còn có thể giải rượu sao.

Bệnh đột quỵ của bố tôi còn uống khỏi được, giải rượu chẳng

phải chuyện nhỏ sao.

Tiêu Băng nói.

Thi Nịnh: Cũng đúng, em đi tắm trước đây, cả người toàn mùi rượu khó chịu quá.

Trường An vào sâu mùa đông, gió tây bắc vẫn rất dữ dội.

Ngày hôm sau, chuyện tối qua đã lên hot search.

Lừa đảo va chạm, tống tiền, chống người thi hành công vụ, bất kể là tin tức nào cũng đều giật gân.

Thẩm Hạo đại khái tìm kiếm một chút, những video có nhắc đến anh đều chỉ là những lời nói ngắn gọn, các phương tiện truyền thông lớn cũng không có tin tức gì về anh.

Chương 465

Thấy vậy Thẩm Hạo rất hài lòng.

Không thể không nói, Tiêu Nhiên làm việc cũng rất đáng tin cậy.

Buổi chiều, Thẩm Hạo, Thi Nịnh, Tiêu Băng, Lục Khiết, Hạ Ny liền bay đến Thái Lan.

Lục Khiết là lần đầu tiên ra nước ngoài, mặt mày đầy vẻ tò mò.

Vừa ra khỏi sân bay, liền thấy Tống Mộ Mạt và A Lạp Bối Lạp cười vẫy tay.

Đi thôi, qua đó đi.

Các cô gái gặp nhau rồi ôm nhau.

Tống Mộ Mạt và A Lạp Bối Lạp vui mừng nhìn Thẩm Hạo.

Lão bản.

Nhìn thấy ánh mắt tò mò của những người xung quanh, Thẩm Hạo nói: Bên ngoài nóng, lên xe rồi nói chuyện.

Vâng, thưa lão bản.

Lần này nhiều người đến, nên Tống Mộ Mạt bảo tài xế lái một chiếc Lincoln phiên bản kéo dài.

Lên xe, các cô gái trò chuyện rôm rả.

Ngược lại Thẩm Hạo lại trở thành người vô hình.

Nhưng cũng không sao cả, tay trái ôm Tống Mộ Mạt, tay phải ôm A Lạp Bối Lạp, chỉ thiếu một điếu xì gà nữa thôi.

Nghe Tống Mộ Mạt và A Lạp Bối Lạp nói tiếng Trung lưu loát, thậm chí còn có thể hiểu nhiều câu nói khó.

Thi Nịnh kinh ngạc nói: Đúng là ba ngày không gặp đã phải nhìn bằng con mắt khác, phát âm tiếng phổ thông chuẩn như vậy, ít nhất cũng phải tương đương cấp hai hạng B với giáo viên rồi.

Tống Mộ Mạt cười nói: Chủ yếu là nhờ ăn Thông Tuệ Đan mà lão bản cho, rồi tìm một số video trên mạng để học theo.

Còn học không ít câu nói líu lưỡi nữa.

Vậy cũng giỏi thật.

Lục Khiết ngưỡng mộ nói.

Giọng phổ thông của cô luôn có âm hưởng vùng Tần Lĩnh, không chuẩn như tiếng phổ thông của mấy cô gái kia.

Vậy bây giờ giao tiếp không thành vấn đề nữa, trao đổi cũng tiện hơn rồi.

Tiêu Băng cười nói.

Đúng vậy, đã vậy mọi người muốn đến Thái Lan đầu tư cũng không tệ.

Cơ hội ở đây rất nhiều, các nước Đông Nam Á đều đỏ mắt với Macau, vì thế đều lần lượt mở sòng bạc.

Thái Lan đã thông qua nghị án, việc hợp pháp hóa sòng bạc chỉ là vấn đề thời gian.

Đến lúc đó chúng ta giành được một giấy phép cũng rất tốt.

Chắc là rất khó, các tập đoàn cờ bạc trên thế giới đều đang nhăm nhe miếng mồi béo bở này, rất khó để chen chân vào.

Tiêu Băng nói.

Ai cũng biết sòng bạc kiếm tiền, nhưng thứ này, cả thế giới ngầm lẫn chính quyền đều phải ra sức mới được, đây không phải ai muốn

chen chân là chen chân được.

Không chỉ vậy, chỉ riêng việc xây dựng sòng bạc sang trọng, đầu tư ban đầu đã phải lên đến hàng trăm tỷ.

Vì vậy Tiêu Băng không mấy lạc quan.

Trên đường đi, Lục Khiết nhìn những chiếc mô tô len lỏi trong dòng xe cộ, quả thực là gan lớn.

Họ không ở lại Bangkok lâu, mà lái thẳng một mạch đến Pattaya.

Đến biệt thự bãi biển ở Pattaya, mấy cô gái khác thì không có gì đặc biệt.

Chỉ riêng Lục Khiết rất hiếu kỳ, đây là lần đầu tiên cô đến biển.

Vào trong biệt thự, Thi Nịnh nằm ườn trên ghế sô pha.

Trời nóng vẫn thoải mái hơn, không cần mặc đồ dày cộm.

Cái này đơn giản thôi, trời nóng thì về, trời lạnh thì qua đây.

Tống Mộ Mạt Lạp cười nói.

Sao không thuê hai người giúp việc.

Tiêu Băng nhìn căn biệt thự khá lớn và tò mò hỏi.

Tống Mộ Mạt Lạp: Thường ngày chỉ có tôi và A Lạp Bối Lạp ở biệt thự, không muốn bị người khác làm phiền.

Nên một tuần thuê người dọn dẹp một lần là được.

À đúng rồi, mọi người muốn ăn gì, có muốn thử món đặc sản Thái Lan không.

Được thôi, vẫn chưa ăn món đặc sản Thái Lan bao giờ.

Lát nữa mua một ít cá ngừ đại dương tươi nhé, Bangkok là một trong những trung tâm sản xuất và xuất khẩu cá ngừ đại dương quan trọng.

Thẩm Hạo nói: Cá ngừ đại dương thì thôi đi, ăn món khác.

Tiêu Băng: Được.

Đối với lời nói của Thẩm Hạo, các cô gái đều tin tưởng không chút nghi ngờ.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc và ăn cơm xong, mấy cô gái liền đi bơi ở hồ bơi.

Họ chơi đùa rất vui vẻ, hưởng thụ một khoảnh khắc hiếm hoi thư thái.

Ngày hôm sau, Tống Mộ Mạt Lạp dẫn các cô gái đi tham quan các ngôi chùa ở Thái Lan.

Họ đã hiểu thêm không ít về văn hóa người chuyển giới và văn hóa tu sĩ ở đây.

Thấy các cô gái tò mò, Tống Mộ Mạt Lạp cười giải thích: Trở thành người chuyển giới hay làm hòa thượng cũng là vì sinh tồn.

Đàn ông Thái Lan xuất thân nghèo khó thường có hai lựa chọn để sống sót: một là trở thành người chuyển giới, hai là vào chùa làm tăng nhân trọn đời.

Thu nhập của người chuyển giới tương đối cao so với các ngành nghề khác.

Ở đây có rất nhiều cuộc thi sắc đẹp dành cho người chuyển giới, có người còn có thể nổi danh qua các cuộc thi, thu về địa vị và tài phú.

Ngoài ra, còn có người làm vậy để không phải đi nghĩa vụ quân sự.

Lục Khiết hơi ngạc nhiên, người ở đây lại không muốn đi lính, điều này đối với cô là không thể hiểu nổi.

Ở quê em, muốn đi lính còn chẳng được, phải chạy quan hệ tốn

tiền, vậy mà họ lại không muốn đi lính.

Tống Mộ Mạt Lạp cười nói: Ở đây đi lính không giống như ở nước các em, đãi ngộ rất kém, mỗi tháng chỉ có 5000 baht Thái, khoảng chín trăm nhân dân tệ.

Một tuần còn chẳng ăn được một bữa thịt, phần lớn quân phí đều bị tham ô.

Văn hóa đồng tính phổ biến, bắt nạt tân binh.

Hơn nữa, Thái Lan không an toàn như trong nước các em.

Các vấn đề lãnh thổ, buôn lậu, bạo loạn trong nước.

đều rất nguy hiểm.

Nước các em mạnh mẽ như vậy, A Tam và đám khỉ còn thỉnh thoảng dám khiêu khích, huống chi là các nước nhỏ Đông Nam Á.

Sự hỗn loạn là điều các em không thể tưởng tượng được.

Đây chính là sự bất lực của một nước nhỏ.

Việc làm hòa thượng hay người chuyển giới một phần là để không phải đi nghĩa vụ quân sự, nhưng đối với những người không muốn phục vụ, mỗi năm đều phải bốc thăm.

Nghe vậy, Lục Khiết cũng hiểu ra.

Quả thực, trong nước đãi ngộ đi lính khá tốt, lính ở các vùng biên giới còn có lương rất cao.

À phải rồi, ở đây đừng mua nước lá xanh hoặc cây xanh, đó đều là biểu tượng của cần sa.

Việc Thái Lan hợp pháp hóa cần sa đã khiến lượng khách du lịch từ nước các em giảm đáng kể.

Nghe đến đây, sự tò mò của Lục Khiết về nước ngoài cũng giảm

đi nhiều.

Đối với cô, điều này không thể chấp nhận được.

Suốt đường đi, cô không dám ăn bất kỳ món ăn vặt nào bên đường.

Sau khi tham quan vài ngôi chùa nổi tiếng, các cô gái cảm thấy không có gì thú vị, chi bằng ra biển lướt sóng, lặn biển còn hơn.

Thế là họ nhanh chóng kết thúc chuyến đi, quay về Pattaya.

Các cô gái về sớm như vậy khiến Thẩm Hạo có chút bất ngờ.

Anh nghĩ ít nhất họ cũng phải chơi đến tối mới về.

Thi Nịnh: Chẳng có gì thú vị cả, chi bằng ra biển chơi còn hơn.

Tống Mộ Mạt Lạp cười nói: Vậy ngày mai thuê một chiếc du thuyền, chúng ta ra biển chơi.

Thẩm Hạo nói: Thuê gì mà thuê, mua một chiếc đi.

Trước sự hào phóng của Thẩm Hạo, họ cũng đã miễn dịch rồi.

Chi phí du thuyền còn đắt hơn máy bay và xe sang rất nhiều, được coi là phương tiện giao thông đắt nhất.

Cái gì mà người nghèo chơi xe, người giàu chơi đồng hồ, phú hào thực sự là chơi du thuyền.

Trước du thuyền, thứ gì cũng không là gì.

Du thuyền mới là tiêu chuẩn của siêu đại gia.

Tiêu Băng nói: Ông xã, dự toán bao nhiêu.

Một trăm triệu đô la Mỹ là được.

Một trăm triệu đô la Mỹ đã quá xa hoa rồi, ông xã anh định mua của quốc gia nào.

Thẩm Hạo không hiểu về mặt này: Cái này thì tôi thật sự không rành.

Chi bằng mua từ chỗ Vương tỷ phú đi.

Tiêu Băng cười nói.

Vạn Đạt có nghiệp vụ này sao.

Thẩm Hạo nghi hoặc hỏi.

Tiêu Băng cười nói: Anh đã đánh giá thấp Vạn Đạt rồi, Vạn Đạt ở nước ngoài bố trí không nhỏ đâu.

Năm 2013, tập đoàn Vạn Đạt đã chi 320 triệu bảng Anh 2905 tỷ để sáp nhập công ty du thuyền Thánh Tịch của Anh Quốc.

Đã mười năm rồi, nhưng gần đây vì khủng hoảng nợ, có tin đồn trên thị trường là họ đang bán các nghiệp vụ ở nước ngoài.

Thương hiệu du thuyền Thánh Tịch này cũng không tệ, được mệnh danh là Rolls Royce của giới du thuyền, nhưng cách nói này còn cần được bàn thêm.

Chương 466

Tuy nhiên, con trai Lý Gia Thành ở Hương Cảng là Lý Trạch Khải cũng có, hiệu trưởng Vương kia tự mình có một chiếc, và tập đoàn Vạn Đạt cũng có một chiếc.

Thẩm Hạo không hiểu những thứ này, gật đầu nói: Được thôi, em đi liên hệ đi, tiện thể mua luôn máy bay.

Chúng em đều cho rằng nên mua Loan Lưu G700 hoặc Falcon 10X của công ty Dassault Pháp.

Thẩm Hạo từng lái Loan Lưu thấy khá tốt, nhưng đối với thương hiệu Pháp thì Thẩm Hạo không có cảm tình.

Dù sao thiết kế của Pháp cũng khác biệt so với những thứ khác.

Vậy Loan Lưu đi, bao nhiêu tiền.

Đã hỏi qua, cùng kiểu với chiếc của tỷ phú thế giới Bezos, tám mươi triệu đô la Mỹ.

Thẩm Hạo nói: Không vấn đề gì, đây là thẻ ngân hàng.

Nhìn chiếc thẻ đen Centurion trong tay, Tiêu Băng cười nói: Vâng, ông xã.

Về việc Thẩm Hạo có bao nhiêu tiền, Tiêu Băng không biết, chỉ biết là không thể tiêu hết, căn bản là không thể tiêu hết.

Vừa mới chi vài trăm triệu đô la Mỹ mua siêu xe, giờ lại du thuyền rồi máy bay riêng, quá xa xỉ rồi.

Chỉ là Thẩm Hạo cảm thấy số tiền này vẫn còn kém xa, nghĩ đến việc người ta có một chiếc du thuyền hơn chục tỷ đô la Mỹ, thì anh đã đủ khiêm tốn rồi.

Mua du thuyền, các cô gái cũng rất vui vẻ.

Ai mà chẳng muốn mở tiệc trên du thuyền, thật là thoải mái biết bao.

Máy bay đã chọn xong, vậy du thuyền cũng phải chọn thật kỹ.

Tiêu Băng gọi một cuộc điện thoại, rất nhanh đối phương đã gửi tài liệu về du thuyền.

Khi biết muốn mua du thuyền có sẵn, họ càng nhiệt tình hơn, so với việc đặt trước thì du thuyền có sẵn lại là tốt nhất.

Mười phút sau đã đặt hàng thành công, cộng thêm thuế nhập khẩu du thuyền 30%, tổng cộng là 150 triệu nhân dân tệ.

Một trăm triệu đô la Mỹ vẫn chưa tiêu hết.

Thẩm Hạo chỉ liếc qua một cái là đồng ý.

Thứ nhỏ nhặt này, không đáng để bận tâm.

Chị Băng Băng, chiếc du thuyền này khoảng bao lâu thì giao đến.

Thi Nịnh có chút sốt ruột hỏi.

Ước tính ít nhất hai mươi ngày.

Máy bay Loan Lưu G700 khi nào thì đến.

Máy bay cũng có sẵn, khoảng ba ngày là có thể đến Thái Lan.

Thi Nịnh ra trường làm tiếp viên hàng không, không ngờ có một ngày lại có thể thoải mái ngồi máy bay riêng và du thuyền.

Trước đây là điều không dám tưởng tượng.

Thi Nịnh đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, vậy người lái máy bay vẫn chưa tìm được sao.

Anh Hạo, máy bay thì có rồi, nhưng có phải cần tìm một phi công không ạ.

Thẩm Hạo nói: Tìm người ngoài phiền phức lắm, máy bay này là để mình tự chơi.

Đâu phải máy bay công vụ, thỉnh thoảng mới đi chơi thôi.

Em không phải đã uống Thông Tuệ Đan rồi sao, học lái máy bay đơn giản thôi mà, sau này muốn đi đâu thì đi đó.

Thi Nịnh có chút phấn khích: Cái này em chưa có bằng lái.

Ở Bangkok Thái Lan có chỗ học đó, cứ đi học đi, anh đảm bảo em sẽ đèn xanh suốt.

Thẩm Hạo cười nói.

Hạ Ny nghe vậy cũng có chút động lòng.

Vậy em cũng muốn học, những chuyện về đường bay trong nước em sẽ lo liệu.

Được thôi, chỉ cần thích thì ai học cũng được, có gì to tát đâu.

Tiêu Băng cũng có chút sốt sắng muốn thử, dù sao gần đây cũng không có việc gì làm, cười nói: Em cũng đi học đây, sẵn học luôn cách lái du thuyền, đến lúc ra biển sẽ tiện hơn nhiều.

Trên biển không có người ngoài quấy rầy, chúng ta muốn làm gì thì làm.

Nghe lời này, Thẩm Hạo lập tức phấn chấn.

Hải chấn.

Không đúng, phải là sóng biển.

Thẩm Hạo nghiêm chỉnh nói: Được, cái này tôi ủng hộ, tất cả đều đi học, học cho tốt.

Lục Khiết sững sờ, do dự nói: Cái này, mấy cái tiếng Anh đó em không đọc hiểu được.

Vậy em cứ học nấu ăn cho giỏi đi.

Vâng, ông chủ.

Tống Mộ Mạt Lạp: Nếu mọi người đã có ý định này, vậy tôi sẽ sắp xếp việc học.

Thời buổi này chỉ cần có tiền, học gì cũng nhanh.

Với năng lực của chúng ta, ước tính một ngày là có thể học được.

Thi Nịnh do dự nói: Nhưng lái máy bay sẽ gặp rất nhiều yếu tố không xác định, cái này chúng em không có kinh nghiệm.

Thẩm Hạo nói: Yên tâm, không có nguy hiểm đâu, cứ an tâm mà lái.

Ngồi máy bay còn không sợ, huống chi là lái máy bay.

Có được lời khẳng định của Thẩm Hạo, Thi Nịnh cũng thả lỏng tâm trạng.

Học lái máy bay thì đơn giản, nhưng để lái tốt thì cần kỹ thuật.

Có mục tiêu rồi, tâm lý các cô gái cũng khác hẳn.

Ngay trong ngày, họ đã mua sách về hàng không.

Vì có Thông Tuệ Đan, việc học mọi thứ cũng nhanh hơn.

Chỉ một ngày, Thi Nịnh, Tiêu Băng, Hạ Ny đều đã học được.

Hiện tại, họ rất mong chờ chiếc máy bay riêng về đến.

Ngày hôm sau, Tống Mộ Mạt Lạp mang một tập tài liệu đưa cho Thẩm Hạo.

Cái này là gì.

Thẩm Hạo nghi hoặc hỏi.

Ông chủ, đây là sân bay hàng không chung tư nhân ở Pattaya, hiện

đang có ý định bán, tôi thấy khá tốt, ông chủ có muốn mua lại không.

Lớn đến mức nào.

Ông chủ, đây là một sân bay tư nhân nhỏ ở Pattaya, nằm ở phía đông bắc đảo, do công ty hàng không Bangkok xây dựng và kinh doanh.

Cách sân bay U Tapao 15 km, có 126 rai 20,16 ha.

Nằm phía nam thành phố Pattaya, đây là nơi đậu máy bay nhỏ và bay trong khu vực.

Hơn nữa, trong sân bay tư nhân này còn có một đường băng dài 576 mét và 14 nhà chứa máy bay độc lập, có thể đậu tối đa 30 máy bay nhỏ.

Bên trong còn có kỹ sư hải quân Thái Lan có thể bảo dưỡng máy bay, đây là một nơi tốt để đậu máy bay.

Ở đây có văn phòng, 4 phòng và một nhà hàng.

Có thể dễ dàng đi vào sân bay từ một con đường trải nhựa cách đường Sukhumvit 4 km, gần đó khoảng 300 mét có khách sạn.

Hơn nữa, khu đất này liền kề bến du thuyền và câu lạc bộ du thuyền cũng như công viên nước Ramayana.

Đến lúc đó, du thuyền cũng có thể đậu gần đó, rất thuận tiện.

Nếu không thích, xung quanh còn có vài sân bay nhỏ khác cũng có thể mua.

Nghe Tống Mộ Mạt Lạp giới thiệu xong, Thẩm Hạo có chút bất ngờ.

Anh vốn chỉ muốn mua một chiếc máy bay để chơi, vậy mà cô đã bảo anh mua luôn cả sân bay.

Diện tích 20 héc ta cũng không nhỏ, xem ra Tống Mộ Mạt Lạp đã động lòng.

Thẩm Hạo nói: Thích thì mua đi, không tốn bao nhiêu tiền.

Tống Mộ Mạt Lạp cười nói: Vâng, ông chủ.

Chủ yếu là tôi thấy tiện, bên trong còn tặng kèm hai chiếc trực thăng.

Sắp tới Thái Lan sẽ cấp phép cờ bạc, đến lúc đó có thể xây một sòng bạc ở Pattaya, vậy thì có sân bay riêng sẽ tiện hơn rất nhiều.

Bao nhiêu tiền.

Cái này không đắt lắm, không có quá nhiều kiến trúc, chủ yếu là một đường băng và nhà chứa máy bay, những thứ khác thì đắt hơn.

Khoảng 5,8 tỷ baht Thái, sân bay này có đầy đủ giấy tờ, nếu đàm phán thì có thể mua được với 5,5 tỷ baht Thái.

Tính ra là 1,1 tỷ nhân dân tệ, không nhiều.

Cô thấy ổn thì mua đi, chuyện nhỏ không cần hỏi tôi.

Vâng, ông chủ.

Đối với việc mua sân bay hay gì đó, Thẩm Hạo không bận tâm.

Chỉ là một sân bay nhỏ, chỉ phục vụ máy bay nhỏ, máy bay khách lớn không thể sử dụng.

Người bình thường không có tiền thì không chơi nổi.

Thủ tục mua sân bay rất nhanh đã được hoàn tất.

Với một sân bay lớn như vậy, Tống Mộ Mạt Lạp có những ý tưởng riêng của mình.

Ba ngày sau, chiếc Loan Lưu G700 đã mua cũng đậu ở sân bay.

Thẩm Hạo và mấy cô gái lái xe đến sân bay, nhìn thấy chiếc Loan

Lưu G700, Thi Nịnh cũng vô cùng vui mừng.

Tống Mộ Mạt Lạp cười nói: Nếu muốn thử, trong kho có hai chiếc trực thăng, có thể lái chơi trước.

Em đi thử đây.

Thi Nịnh có chút động lòng.

Học lái máy bay xong, tổng phải thử mới được.

Được thôi.

Đổ đầy nhiên liệu, Thi Nịnh lái máy bay cất cánh.

Hạ Ny khoác tay Thẩm Hạo cười nói: Đường bay trong nước đã xin phép xong rồi, có muốn lái về không, thử cảm giác xem sao.

Thấy mấy cô gái có chút sốt sắng muốn thử, Thẩm Hạo nói: Các em muốn lái về thì cứ lái, dù sao máy bay của mình, muốn lái thế nào thì lái.

Ông xã, chúng ta thật sự về sao.

Tiêu Băng cũng có chút mong chờ.

Tuy là tổng tài, nhưng lái máy bay vẫn là lần đầu tiên.

Kiểu chuyện kích thích này, cô cũng rất thích.

Gần như mỗi năm đều đi Thụy Sĩ trượt tuyết, nhưng lái máy bay thì vẫn là lần đầu.

Đi đi.

Tống Mộ Mạt Lạp nói: Hay là cứ phái một phi công lão luyện đi cùng các em, an toàn hơn một chút.

Tiêu Băng thấy đề nghị này hay, gật đầu nói: Được.

Thẩm Hạo nói: Tôi đi cùng là được rồi.

Thấy Thẩm Hạo nói vậy, các cô gái đều thả lỏng không ít.

Mặc dù không biết Thẩm Hạo có biết lái máy bay không, nhưng sự thần kỳ của Thẩm Hạo đã nói cho họ biết, anh thực sự sẽ biết.

Mấy cô gái đều sốt sắng muốn lái máy bay.

Thẩm Hạo cùng Thi Nịnh, Tiêu Băng, Hạ Ny ba người liền lên chiếc Loan Lưu G700, vẫy tay chào Tống Mộ Mạt Lạp và Lục Khiết, máy bay khởi động, bắt đầu cất cánh từ đường băng.

Khi máy bay lên không, nhìn ba cô gái Thi Nịnh, Tiêu Băng, Hạ Ny trong khoang điều khiển căng thẳng, Thẩm Hạo cũng mỉm cười, không hề lo lắng, lấy điện thoại ra chơi.

Đừng nói là gặp thời tiết cực đoan, ngay cả khi máy bay nổ tung, Thẩm Hạo cũng có thể đảm bảo họ bình an vô sự.

Chương 467

Mà nói đi cũng phải nói lại, cảm giác lái máy bay này đúng là khác biệt.

Hạ Ny phấn khích đến mức lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi.

Vậy nếu bảo em ngày nào cũng lái thì sao.

Tiêu Băng cười nói.

Thì chắc hai ngày là em ngán rồi, lái đoạn ngắn thì được, đường dài thì thôi vậy.

Em đúng là nóng ba phút.

Tiêu Băng trêu chọc nói.

Ai nói ai, nói như thể chị thích lái máy bay lắm ấy, bảo chị ngày nào cũng lái, chị cũng chẳng muốn.

Tiêu Băng và Hạ Ny hai cô bạn thân đều rất hiểu nhau.

Đương nhiên, đối với họ mà nói, lái máy bay cũng chỉ là một trải nghiệm.

Làm sao có thể coi đó là nghề nghiệp được.

Sau khi trải nghiệm xong, họ sẽ không còn hứng thú nữa.

Tiêu Băng: Mảng hàng không này em quen thuộc hơn, em nói xem có nên chọn một tiếp viên hàng không, một phi công không.

Được.

Thi Nịnh cười nói: Tiếp viên hàng không, em có người để chọn rồi.

Cũng được, nuôi một tổ bay cũng không tốn bao nhiêu tiền, mấy

hôm nữa vừa hay lái máy bay đi Thụy Sĩ trượt tuyết, Chanel cũng có một buổi trình diễn thời trang thu đông ở Paris, đi xem cũng không tệ.

Được thôi, gần đây không có việc gì làm, vừa hay đi du lịch một chút.

Hay là đi xa hơn chút, đi Nam Cực du lịch, tìm kiếm chút kích thích.

Xa quá, cảm thấy hơi nguy hiểm, nếu đi thì phải để ông xã đi cùng.

Tiêu Băng nói.

Được thôi, em đi hỏi ông xã đi.

Thẩm Hạo nói: Các em muốn đi thì cứ nói một tiếng, đến lúc đó mọi người cùng đi chơi.

Thi Nịnh, Tiêu Băng, Hạ Ny lần lượt lái Loan Lưu G700.

Coi như là đã thỏa mãn cơn nghiện phi công, sau đó thì không còn hứng thú nữa.

Đến sân bay Trường An, nhìn đường băng, Thi Nịnh có chút căng thẳng, đây là lần đầu tiên cô hạ cánh.

May mắn là có Thẩm Hạo ở bên cạnh chỉ dẫn, cô mới hạ cánh an toàn.

Đợi đến khi hạ cánh thành công, ba cô gái mới thở phào nhẹ nhõm.

Chuyến đi này thật sự kinh hiểm và kích thích.

Có được một lần kinh nghiệm, họ cũng thả lỏng hơn không ít.

Có mối quan hệ của Hạ Ny nên các thủ tục rất thuận tiện.

Trong sân bay, Tiêu Nhiên đã đợi sẵn trong xe để đón.

Khi Thẩm Hạo bốn người lên xe.

Tiêu Nhiên mới có chút phấn khích nói: Tiểu cô, cô phu, chiếc

Loan Lưu G700 này của hai người mua khi nào vậy, xa xỉ quá đi.

Tiêu Băng cười nói: Mới mua mấy hôm trước, hôm nay mới đến Thái Lan.

Tiêu Nhiên: Sao hai người không tìm phi công, ai lái máy bay vậy.

Hạ Ny, Tiêu Băng, Thi Nịnh ba cô gái liền đưa ra bằng lái máy bay.

Khoảnh khắc này, Tiêu Nhiên hoàn toàn ngây người, đơn giản là trợn mắt há mồm.

Dù sao lái máy bay đâu phải chuyện đùa.

Không tin, cậu ta xem ngày cấp bằng trên đó.

Phát hiện đều là của mấy ngày trước.

Cậu ta kinh ngạc nói: Mấy người gan thật lớn đó, cái này là liều mạng đó, lần sau ngàn vạn lần đừng làm vậy.

Thẩm Hạo nói: Yên tâm đi, có tôi ở đây sẽ không xảy ra chuyện gì.

Tiêu Băng cười giải thích: Cô phu của cháu lái máy bay rất giỏi, kinh nghiệm vô cùng phong phú, còn giỏi hơn cả những phi công đã lái mấy chục năm.

Sau khi về nhà cháu đừng có nói lung tung.

Nhìn khuôn mặt tuấn mỹ quá mức của Thẩm Hạo, nhìn thấy anh còn trẻ hơn mình.

Lái máy bay được bao nhiêu năm.

Nhưng có một số chuyện cũng khó nói.

Lúc mới quen Thẩm Hạo, cậu ta đã điều tra về anh.

Chỉ là một anh chàng công sở bình thường.

Nhưng sau này tiếp xúc, Tiêu Nhiên phát hiện anh chàng công sở

vốn dĩ bình thường như vậy, lại chơi golf như thần, quả thực xuất thần nhập hóa.

Ở sòng bạc lại càng đại sát tứ phương, tồn tại như thần vậy.

Nếu nói biết lái máy bay, dường như cũng hợp lý.

Tiêu Nhiên há hốc mồm, lời đến miệng lại nuốt xuống.

Cháu biết rồi tiểu cô.

Đưa chúng ta về biệt thự.

Tiêu Nhiên lái chiếc Toyota Alphard rời sân bay.

Về đến biệt thự, Hạ Ny gửi video lái máy bay vào nhóm để thảo luận.

Trương Mạt nhìn thấy tin nhắn, vẻ mặt đầy bất ngờ, không ngờ mấy ngày không gặp mà bạn thân đã biết lái máy bay rồi.

Đã biết lái máy bay rồi, vậy khi nào đến Kinh thành chơi đây.

Được thôi, ngày mai chúng ta lái máy bay qua đó, đến lúc đó tụ tập ăn vịt quay nhé, lâu lắm rồi không ăn, mà nói thật là cũng nhớ đấy.

Được, đừng có cho tôi leo cây đấy, tôi sẽ sắp xếp.

Thấy mấy cô gái nói chuyện đang hăng say, Thẩm Hạo pha một ấm trà.

Hương thơm của lá trà cũng khơi dậy hứng thú của các cô gái.

Ba người mỗi người uống một chén, cảm giác mệt mỏi cũng biến mất.

Tiêu Băng: Trà này sao em lại cảm thấy mình uống ngon hơn trà trước đây nhỉ, có phải em nhầm không.

Hạ Ny: Em cũng có cảm giác đó.

Thi Nịnh chưa uống hết, lại nhấp thêm một ly nữa, lúc này mới có

chút cảm giác.

Đúng là khác rồi, trên mặt này vậy mà còn ngưng tụ một ít hơi sương trắng, thật thần kỳ.

Thẩm Hạo nói: Ừm, cái này tốt hơn một chút, uống vào tốt cho sức khỏe, uống nhiều vào.

Cảm ơn ông xã.

Lúc này, bụng Tiêu Băng kêu ùng ục vì đói.

Đói quá, trên máy bay không chuẩn bị đồ ăn, hơi thất vọng.

Ăn gì đây.

Gọi đồ ăn ngoài không.

Thẩm Hạo chợt nhớ ra, mình còn một cái chân gấu chưa ăn.

Nhưng thứ này quá lớn, nếu thực sự lấy ra, có thể làm ba cô gái sợ ngất đi.

Một bàn chân gấu to bằng cả cái bàn trà, ai mà không sợ.

Thẩm Hạo cười nói: Các em đợi chút, tôi sẽ làm món ngon cho các em ăn.

Nghe vậy, ba cô gái vô cùng tò mò và mong đợi.

Dù sao những thứ Thẩm Hạo lấy ra, từ trước đến nay đều là đồ tốt.

Bước vào nhà bếp, Thẩm Hạo không để ba cô gái giúp, mà tự mình ra tay.

Loáng một cái, anh thái chân gấu thành miếng to bằng bít tết, lột bỏ lớp da bên ngoài, rồi bắt đầu nướng ăn.

Về phần chân gấu làm thế nào, Thẩm Hạo không biết, cứ coi như là thịt nướng mà ăn thôi.

Loại dị thú này, chất thịt đặc biệt tốt, chỉ cần thêm chút muối, chút ớt là được.

Những thứ khác thì không cần.

Rất nhanh, cả căn biệt thự tràn ngập một mùi hương lạ, ngửi thấy khiến người ta thèm ăn tăng vọt.

Thi Nịnh, Tiêu Băng, Hạ Ny ba cô gái nuốt nước bọt.

Thơm thật đó.

Đúng vậy, hình như là mùi thịt, còn thơm hơn cả những món trước đây nữa.

Chỉ ngửi mùi thôi mà em đã đói đến bụng kêu ùng ục rồi.

Đặc biệt là khi nghe tiếng thịt xèo xèo dưới nhiệt độ cao trong bếp, Thi Nịnh, Tiêu Băng, Hạ Ny ba cô gái càng đói hơn.

Em đi rửa tay trước đây.

Em cũng đi.

Lúc này, ba cô gái vô cùng mong đợi.

Mười mấy phút sau, Thẩm Hạo đã làm xong.

Anh nướng chân gấu thành từng miếng trông giống như bít tết.

Thi Nịnh, Tiêu Băng, Hạ Ny ba cô gái mắt sáng rực.

Ông xã, cái này là bít tết sao.

Cũng gần vậy, các em ăn trước đi.

Cảm ơn ông xã.

Thi Nịnh, Tiêu Băng, Hạ Ny ba cô gái nuốt nước bọt, cầm dao nĩa lên ăn.

Nhìn ba cô gái ăn ngon lành, Thẩm Hạo lấy ra mấy quả Hồng Hà

Quả.

Suy nghĩ một chút, anh lại bỏ hai quả vào trong nhẫn.

Không phải Thẩm Hạo keo kiệt, chủ yếu là vì Hồng Hà Quả này hậu kình dường như hơi mạnh, ngay cả với thể chất của Thẩm Hạo còn có thể say, huống chi họ chỉ là phàm nhân.

Thẩm Hạo tìm một chai rượu vang đỏ, vắt Hồng Hà Quả thành nước ép rồi đổ vào rượu vang đỏ khuấy đều.

Anh định thử xem hiệu quả thế nào.

Từ trong tủ rượu, anh lấy ra ba chiếc ly thủy tinh.

Thẩm Hạo tự mình rót rượu vang đỏ cho mỗi người trong ba cô gái Thi Nịnh, Tiêu Băng, Hạ Ny.

Nhìn Thẩm Hạo chỉ rót một ngụm, còn không bằng lượng một ly rượu trắng nhỏ, ba cô gái ngạc nhiên.

Đây là đủ dính kẽ răng sao.

Ông xã hôm nay lại siêng năng rồi, nhưng dịch vụ của anh không được đâu, ít quá.

Đúng vậy, còn chưa uống đã hết rồi.

Ông xã vất vả rồi.

Tiêu Băng thì cười ha ha nói.

Thấy ba cô gái cầm ly rượu lên định uống, Thẩm Hạo cười nói: Ăn thịt trước, uống rượu sau.

Ba cô gái sững sờ một chút, không hiểu tại sao, nhưng vẫn nghe lời đặt ly rượu xuống.

Ông xã, thịt bò gì mà thơm thật đó.

Đúng vậy, chưa từng ăn bao giờ.

Ngon quá đi.

Thích ăn thì lần sau tôi lại mời các em ăn.

Thẩm Hạo cũng không giải thích.

Chương 468

Đợi đến khi Thi Nịnh, Tiêu Băng, Hạ Ny ba cô gái ăn hết chân gấu, Thẩm Hạo mới tò mò nhìn họ uống rượu.

Lần này anh cũng muốn thử nghiệm một chút, xem họ có say không.

Thi Nịnh, Tiêu Băng, Hạ Ny ba cô gái không hề biết Thẩm Hạo đã cho thứ gì đó vào rượu vang đỏ, bởi vì đó chỉ là rượu vang đỏ bình thường.

Vừa hay ăn xong thịt, miệng khô, họ uống cạn một hơi.

Chỉ là lần này rượu dường như không giống, chỉ cảm thấy trong miệng có một mùi hương lạ lùng, toàn thân nóng bừng.

Tiêu Băng ngạc nhiên nói: Rượu này dường như cũng không giống.

Thẩm Hạo mong đợi hỏi: Cảm giác thế nào.

Ngon quá, khiến người ta bay bổng như tiên.

Lời vừa dứt, Thi Nịnh, Tiêu Băng, Hạ Ny ba cô gái liền gục xuống bàn.

Chỉ uống một ngụm mà đã gục ngã, không thể không nói, tửu lực này hơi mạnh đó.

Nhìn Thi Nịnh, Tiêu Băng, Hạ Ny ba cô gái, Thẩm Hạo thấy họ chỉ là say rượu bình thường, không có vấn đề gì khác mới thở phào nhẹ nhõm.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là, cơn say này kéo dài cả một đêm.

Ngày hôm sau, họ vẫn bất tỉnh nhân sự.

Điện thoại của ba cô gái reo không ngừng.

Có của Trương Mạt, có của gia đình họ.

Thẩm Hạo chỉ đành thay họ trả lời tin nhắn.

Ban đầu cứ nghĩ nhiều nhất là hai ba ngày, không ngờ một ngụm rượu này làm họ say bảy ngày.

Đến ngày thứ tám, họ mới lảo đảo tỉnh dậy.

Quái thật, lợi hại đến vậy sao.

Nhìn Thi Nịnh, Tiêu Băng, Hạ Ny lảo đảo tỉnh dậy, Thẩm Hạo pha một ấm trà Thanh Phong Tiên Minh.

Mấy ngày nay, qua quan sát của Thẩm Hạo, tình trạng cơ thể của họ không có vấn đề gì, ngược lại, vì đã uống rượu vang đỏ pha nước ép Hồng Hà Quả, cơ thể cũng đã được tẩy kinh phạt tủy.

Tiềm lực, cường độ thể chất đều trở nên mạnh mẽ hơn.

Trong cơ thể có một luồng chân khí hùng hậu đang vận chuyển.

Đúng vậy, chỉ uống một ngụm nhỏ mà cơ thể đã đạt đến Tiên Thiên cảnh.

Điều này khiến Thẩm Hạo không khỏi cảm khái, tầm quan trọng của tài nguyên và nền tảng.

Ngày xưa ở Dương Quan Trấn, để thăng cấp Tiên Thiên, anh vừa phải diệt sơn tặc, vừa phải trộm mộ, nếu lúc đó có ai cho anh uống một ngụm này, cũng không đến nỗi mệt mỏi như vậy.

Trước đây Mộ Dung Lâm nói quả Hồng Hà Quả này có tác dụng tẩy kinh phạt tủy, xem ra không phải nói cho phàm nhân nghe.

Hiệu quả chắc chắn không tệ.

Nếu không, chỉ một ngụm nhỏ đã có hiệu quả này.

Hiệu quả này còn lợi hại hơn cả Tẩy Tủy Đan.

Ban đầu, Thẩm Hạo không hề có ý định cho các cô gái đi theo con đường tu luyện nào cả, cứ làm phàm nhân bình thường là được.

Dù sao thì họ cũng giống như Vạn Mộ Tuyết của Đại Dương Vương Triều, tuy được mệnh danh là đệ nhất mỹ nữ kinh thành, nhưng vì không có linh căn nên cũng không thể tu hành.

Không có linh căn thì cuối cùng cũng chỉ là kiến hôi, dù có xinh đẹp đến đâu cũng vô dụng, ngay cả Linh Vân đại lục cũng không có cách nào để có được linh căn.

Thẩm Hạo có được linh căn là nhờ có không gian.

Hơn nữa, không gian này còn thuộc dạng cá nhân hóa, không thể để các cô gái sử dụng.

Theo ý Thẩm Hạo, không thể tu luyện cũng không sao, cứ uống đan dược tăng thọ mệnh là được, nếu không thì vạn năm linh dược cũng được.

Phương pháp để phàm nhân trường sinh, Thẩm Hạo thực sự chưa từng thấy, Linh Vân đại lục cũng chưa từng nghe qua.

Vì đã đạt đến Tiên Thiên, Thẩm Hạo cũng định truyền thụ cho họ một số công pháp vận chuyển.

Hiện tại ba cô gái giống như một quả bom không thể kiểm soát, nói không chừng chỉ cần một chút hỏa khí là có thể đánh chết người khác.

Điều này thì không tốt rồi.

Hơn nữa, chân khí bạo tẩu thì chính họ cũng gặp nguy hiểm đến tính mạng, tu luyện đâu phải chuyện đùa.

Không phải ai cũng có hack.

Dạy họ công pháp, ít nhất là có thể tự kiểm soát bản thân.

Tuy vật chất của ba cô gái phong phú, tinh thần cũng đầy đủ, nhưng khả năng chịu đựng tâm lý, dù sao cũng chỉ là người bình thường.

Con người rất kỳ lạ, giết một kẻ xấu xa tội ác đầy mình, sẽ cảm thấy trong lòng sảng khoái, không có gánh nặng, nhưng nếu giết một người bình thường vô tội thì có thể dằn vặt cả đời.

Trừ khi là loại người thuần túy xấu xa, gen bẩm sinh.

Đương nhiên, còn một cách khác, Thẩm Hạo có thể phong ấn chân khí của họ.

Suy nghĩ một chút, Thẩm Hạo thấy thôi vậy, cơ duyên đã đến rồi thì đừng ngăn cản.

Có chút công phu phòng thân, cũng không lo lắng về an toàn.

Về việc ba cô gái đạt đến Tiên Thiên cảnh, có lẽ là do Hồng Hà Quả hoặc có lẽ là do đã ăn chân gấu, dù sao chân gấu này cũng là cắt từ yêu thú Tứ cảnh xuống.

Đợi đến khi Thi Nịnh, Tiêu Băng, Hạ Ny hoàn toàn tỉnh dậy, Thẩm Hạo đưa linh trà cho ba cô gái uống.

Một chén linh trà vào bụng, đầu óc họ mới trở nên thanh tỉnh.

Tiêu Băng nghi hoặc nói: Ông xã, sao em lại cảm thấy mình ngủ rất lâu vậy.

Thẩm Hạo cười nói: Cũng may là chỉ có bảy ngày thôi.

Lời này vừa nói ra, Thi Nịnh, Tiêu Băng, Hạ Ny ba cô gái liền sững sờ, vội vàng lấy điện thoại ra xem.

Khi thấy thời gian trên đó đúng là đã qua bảy ngày.

Vẻ mặt họ ngơ ngác, hoàn toàn nằm ngoài nhận thức của họ.

Hơn nữa, trên người còn có một mùi chua hôi.

Thi Nịnh: Anh Hạo, cái. cái này là sao vậy.

Thẩm Hạo: Trước hết đi tắm đi, tắm xong rồi hẵng nói từ từ.

Vâng, ông xã.

Tiêu Băng có chút sạch sẽ, cũng không chịu nổi mùi này.

Rất nhanh, mười phút sau, Thi Nịnh, Tiêu Băng, Hạ Ny ba cô gái đã tắm rửa xong.

Họ đi đến phòng khách.

Nhưng câu nói tiếp theo của Thẩm Hạo, trực tiếp khiến họ kinh ngạc.

Thẩm Hạo: Giờ thì, các em đã không còn là phàm nhân nữa rồi.

Ông xã, cái này là có ý gì.

Tiêu Băng trong lòng có một phỏng đoán táo bạo không rõ nguyên nhân, nhưng cũng không dám tin, quá huyền huyễn rồi.

Thi Nịnh và Hạ Ny cũng đầy mong đợi nhìn Thẩm Hạo, ba cô gái mắt không chớp nhìn chằm chằm anh.

Thẩm Hạo không giải thích, chỉ khẽ vẫy tay, ba cô gái liền lơ lửng trên không trung.

Cảnh tượng kỳ quái này, khiến tim họ nghẹt thở vì sợ hãi.

Một cảm giác buồn tiểu ập đến.

Sợ mất mặt, họ vội vàng kẹp chân lại.

Tiêu Băng lại nhanh chóng bình tĩnh lại, cô tin Thẩm Hạo sẽ không hại mình.

Ông xã, cái này là dị năng sao.

Thẩm Hạo suy nghĩ một chút rồi giải thích: Sai, cái này gọi là tu tiên.

Tu tiên.

Đối với họ, những người lớn lên cùng Tây Du Ký từ nhỏ, đương nhiên biết tu tiên nghĩa là gì.

Nhưng thứ trong truyền thuyết lại xuất hiện ngay trước mắt, họ vẫn không dám tin.

Ngay cả Tiêu Băng cũng mất bình tĩnh.

Đầu óc trống rỗng.

Một lúc lâu sau, cô mới hồi phục ý thức.

Thẩm Hạo vẫy tay, Thi Nịnh, Tiêu Băng, Hạ Ny ba cô gái liền ngồi lại trên ghế sô pha.

Ngược lại, Hạ Ny là người đầu tiên bình tĩnh lại, trước đây cô đã cảm thấy Thẩm Hạo không tầm thường, trong mùa hè oi bức, cơ thể Thẩm Hạo lại như điều hòa nhiệt độ.

Chương 469

Sau khi ăn đồ bổ, cô lại càng trẻ ra.

Lúc đó cô đã đoán Thẩm Hạo không phải người phàm, dù sao thì người phàm nào có thể khiến người khác trẻ lại.

Từ khoảnh khắc đó, Hạ Ny đã cảm thấy đời này cô phải đi theo Thẩm Hạo, dù có chết cũng phải bám lấy.

Trước đây cô hiểu rõ trong lòng nhưng không dám hỏi, sợ chọc giận Thẩm Hạo.

Bây giờ không sợ nữa, dường như Thẩm Hạo đã thổ lộ rồi.

Đồng thời trong lòng cô cũng mừng rỡ không thôi, chứng tỏ cô đã đánh cược đúng.

Trước đây kinh doanh luôn thua lỗ, nhưng không sao cả, đánh cược đúng Thẩm Hạo là cô đã thắng lớn.

Đúng như lời Lưu Bang đã nói, Ta có thể thua mãi, nhưng lần cuối cùng nhất định phải thắng.

Tâm trạng của Tiêu Băng cũng bình phục trở lại, trong đầu cô hồi tưởng lại từng cảnh quen biết Thẩm Hạo.

Leo núi Hoa Sơn, mắt cá chân bị gãy, Thẩm Hạo dễ dàng chữa lành.

Rồi chuyện xảy ra với Trương Mạt đêm đó, còn có linh trà và Trú Nhan Đan.

Những điều này từ sớm đã có manh mối, nhưng cô lại không nghĩ đến tu tiên.

Nhưng bây giờ lơ lửng trên không trung, đương nhiên không thể là

giả được.

Thi Nịnh, Tiêu Băng, Hạ Ny ba cô gái nhất thời không biết nói gì cho phải.

Thẩm Hạo không câu giờ, mà tiếp tục nói: Vì trong cơ thể các em đã có một lượng lớn năng lượng, nguồn năng lượng này không được kiểm soát.

Do đó tôi cần dạy các em cách dẫn dắt nguồn năng lượng này.

Nghe vậy, Tiêu Băng trong lòng rung động, tim đập thình thịch vì căng thẳng.

Ông xã, anh định truyền thụ công pháp cho chúng em sao.

Thi Nịnh và Hạ Ny cũng đầy mong đợi nhìn Thẩm Hạo.

Cũng có thể hiểu như vậy.

Các em đều đã dùng Thông Tuệ Đan rồi, việc học tập sẽ không có quá nhiều khó khăn.

Nói đến đây, Thẩm Hạo đột nhiên đổi giọng, lại nói: Những thứ tôi truyền cho các em, không được truyền ra ngoài, thậm chí một chữ cũng không được nói, hiểu không.

Thi Nịnh, Tiêu Băng, Hạ Ny ba cô gái thấy ngữ khí bình thản của Thẩm Hạo, trong lòng lại rùng mình, không hiểu sao có chút sợ hãi.

Họ hiểu, đây là không cho phép họ nói lung tung với người nhà.

Với kiến thức của họ, đương nhiên hiểu được suy nghĩ của Thẩm Hạo.

Sức mạnh cá nhân vượt trội, loại năng lực vượt quá nhận thức của con người này, đối với quốc gia mà nói chính là yếu tố gây bất ổn xã hội.

Nếu không thể kiểm soát, thì sẽ tìm mọi cách để tiêu diệt.

Một huyện mà chỉ cần xuất hiện một vụ án thảm sát diệt môn, cả huyện sẽ kinh hoàng hỗn loạn, tất cả mọi người đều run sợ, không dám ra khỏi nhà.

Huống chi Thẩm Hạo là một sự tồn tại vô địch.

Đối với loài người, Thẩm Hạo chính là siêu nhân.

Nếu tư tưởng Thẩm Hạo đi vào cực đoan, hoặc bị nước ngoài lợi dụng, thì sẽ không thể kiểm soát được, cả nước sẽ rơi vào hoảng loạn, hiệu ứng đám đông sẽ luôn tồn tại.

Thi Nịnh, Tiêu Băng, Hạ Ny ba cô gái đều gật đầu.

Chuyện này quả thực không thể nói linh tinh, nói ra đều là chuyện lớn.

Thẩm Hạo nghĩ một lát, vẫn quyết định cho ba cô gái một cơ hội lựa chọn, suy nghĩ của anh không đại diện cho suy nghĩ của các cô.

Thẩm Hạo: Biết được mức độ nghiêm trọng của chuyện này là tốt rồi.

Hiện tại có hai phương án.

Thứ nhất, tôi phong ấn năng lực của mấy cô, vẫn sống như người bình thường.

Thứ hai, tôi truyền thụ công pháp cho mấy cô, để mấy cô kiểm soát sức mạnh trong cơ thể, nhưng không được lạm dụng.

Từ xưa đến nay, kẻ mạnh dễ sinh loạn, khi có sức mạnh siêu việt loài người, rất dễ tùy tiện sử dụng.

Hậu quả vẫn phải cân nhắc.

Tiêu Băng: Ông xã, em chọn phương án thứ hai, được truyền thụ

công pháp.

Thi Nịnh cũng vô cùng phấn khích: Anh Hạo, em cũng chọn cái thứ hai.

Em cũng chọn cái thứ hai.

Ba cô gái tuy không thích múa đao lộng thương, nhưng công pháp trong truyền thuyết bày ra trước mắt, ai mà không động lòng.

Thẩm Hạo nói: Được, nếu đã vậy, tôi sẽ truyền cho mấy cô hai môn công pháp.

Một loại vận chuyển công pháp, một loại khinh công.

Lần lượt gọi là Tiên Thiên Thổ Nạp Thuật và Khinh Hồng Tuyệt Ảnh.

Tiên Thiên Thổ Nạp Thuật có thể hiểu là pháp hô hấp thổ nạp, và pháp khống chế ý niệm.

Nếu người thường có thể cả đời không nhập môn được, nhưng các cô đã có chân khí thì sẽ rất đơn giản.

Khinh Hồng Tuyệt Ảnh: Người tu luyện kỹ năng này chỉ cần mũi chân chạm đất, liền bay vút lên trời, thân thể tựa cô yên mà vọt thẳng lên, chỉ cần bảy tám bước nhảy vọt, đã đến mấy chục trượng bên ngoài.

Có thể hiểu là khinh công, tôi sẽ biểu diễn một lần.

Dứt lời, thân ảnh Thẩm Hạo khẽ nhảy một cái, liền vọt lên lầu hai, nhanh như quỷ mị.

Thi Nịnh, Tiêu Băng, Hạ Ny ba cô gái mắt thường đều không nhìn rõ, quá lợi hại rồi.

Giờ phút này, dường như các cô mới vừa vén lên bức màn bí ẩn của Thẩm Hạo.

Khi thân ảnh Thẩm Hạo đứng trước mặt các cô, Thi Nịnh, Tiêu Băng, Hạ Ny ba cô gái kích động đứng dậy vỗ tay.

Ông xã quá đẹp trai.

Anh Hạo đỉnh của chóp.

Ông xã, quá lợi hại.

Nhìn ánh mắt sùng bái của Thi Nịnh, Tiêu Băng, Hạ Ny ba cô gái, Thẩm Hạo thản nhiên vẫy tay.

Ngồi xuống nói chuyện.

Vâng, ông xã.

Ba cô gái ngồi xuống, Thẩm Hạo nói: Tôi sẽ truyền công pháp vào thức hải của mấy cô, sau đó dẫn dắt mấy cô vận chuyển công pháp một lần, là được rồi.

Nói xong, Thẩm Hạo khuất ngón tay búng một cái, hai môn công pháp liền tiến vào thức hải của Thi Nịnh, Tiêu Băng, Hạ Ny ba cô gái.

Nội dung công pháp không nhiều, chưa đến ba trăm chữ.

Từ xưa đến nay, chân truyền chỉ một câu, giả truyền vạn quyển kinh.

Nhưng ba trăm chữ này tối nghĩa khó hiểu, các cô rất khó để lý giải.

Ngay lúc ba cô gái đang khổ não, giọng nói của Thẩm Hạo vang lên bên tai.

Như tiếng chuông lớn giữa đất trời, khiến các cô chợt thông suốt.

Một giờ sau, mới miễn cưỡng coi là lý giải được.

Nhưng Thẩm Hạo có phương pháp cấp tốc, đó chính là song tu.

Trong ma xát tự nhiên có cảm ngộ.

Ngày thứ hai, sau khi tỉnh dậy, các cô đều đã biết cách.

Tiêu Băng vô cùng kinh ngạc, cảm thấy mình cứ như một cao thủ võ lâm vậy.

Ông xã, anh làm cách nào vậy.

Em cảm giác mình đã lĩnh ngộ hết rồi.

Thẩm Hạo nói: Tối qua em không phải đã biết rồi sao.

Cái này cũng được sao.

Tiêu Băng đỏ mặt, có chút không dám tin nói.

Âm dương vốn là Đại đạo trời đất, Đại đạo ba nghìn, mỗi đạo có diệu pháp riêng.

Tiêu Băng không hiểu, nhưng cũng không cần phải hiểu, chỉ cần biết cách dùng là được.

Nói xong, cô khẽ nhảy một cái, thân ảnh liền biến mất tại chỗ.

Mặc dù động tác có chút ngây ngô không tự nhiên như Thẩm Hạo, nhưng cũng khiến cô phấn khích không thôi.

Không chỉ cô, ngay cả Thi Nịnh và Hạ Ny cũng chơi đến quên cả trời đất.

Khinh Hồng Tuyệt Ảnh khi ba cô gái thi triển ra, quả thật rất đẹp, càng thêm ưu nhã.

Nhìn ba cô gái chơi đến vui vẻ quên lối về, Thẩm Hạo mỉm cười, rồi pha một ấm linh trà.

Khoảng một giờ sau, ba cô gái không biết mệt mỏi lại đều dừng lại.

Thi Nịnh nói: Anh Hạo, chân khí của em cạn rồi, sao không hồi phục được.

Tiêu Băng và Hạ Ny cũng gật đầu, vẻ mặt nghi hoặc.

Thẩm Hạo nghĩ một lát nói: Từ khi Lưu Bá Ôn năm xưa chém đứt long mạch, linh khí thiên địa biến mất, phàm nhân liền không thể tu luyện nữa.

Thế giới này linh khí khô kiệt, không thể tự hồi phục.

Muốn hồi phục, các cô có thể uống linh trà.

Nói xong, Thẩm Hạo cầm ấm linh trà đã pha sẵn đưa cho ba cô gái.

Chương 470

Trước đó anh đã biết chân khí của các cô sẽ tiêu tán.

Thi Nịnh, Tiêu Băng, Hạ Ny ba cô gái uống linh trà xong, chân khí trong cơ thể bắt đầu sung mãn trở lại.

Vội vàng vận chuyển công pháp, bắt đầu hấp thu.

Điều khiến các cô bất ngờ là, chỉ một chén linh trà thôi, đã có thể khiến chân khí trong cơ thể các cô sung mãn trở lại, thật không thể tin nổi.

Thẩm Hạo nói: Trong thành phố không có linh khí, linh khí trong cơ thể mấy cô giống như xăng trong ô tô vậy, dùng hết là hết.

Hạ Ny mím môi cười, Chúng em đây là xe điện, chứ không phải xe xăng.

Hết điện thì có thể dùng trụ sạc của anh mà.

Chỉ cần cắm đầu vào là đủ điện ngay thôi.

Tiêu Băng lườm cô bạn thân một cái: Trước đây sao không phát hiện cô dâm thế nhỉ.

Đừng giả bộ cao lãnh như thế, cái giọng cao vút của cô tổng tài Tiêu đây đâu thua kém bất kỳ ai.

Phì, mồm chó không mọc ngà voi.

Nhìn ba cô gái cười đùa vui vẻ, Thẩm Hạo nói: Thôi được rồi, hôm nay đến đây thôi, khi dùng chân khí thì chú ý một chút, mấy cô sơ suất một cái là sẽ xảy ra chuyện đấy.

Biết rồi, em dùng sức lực là được, em cảm thấy bây giờ sức lực rất lớn.

Tiêu Băng siết chặt nắm đấm.

Thẩm Hạo: Trong phòng gym trên tầng thượng có dụng cụ đo sức mạnh, mấy cô không ngại thì đi thử xem sao.

Ai nha suýt nữa quên mất, em đi ngay đây.

Em cũng đi.

Lần này Thi Nịnh, Tiêu Băng, Hạ Ny ba cô gái không chọn đi thang máy, mà dùng khinh công.

Ngay khi ba cô gái vừa lên chưa được bao lâu, điện thoại của Thẩm Hạo reo.

Alo, xin chào, có phải anh Thẩm không.

Ừm, là tôi.

Chào anh Thẩm, tôi là Lý Triệu Nghiệp, tổng giám đốc nhà phân phối Ferrari trong nước, xe thể thao của anh đã đến Tân Cảng, sẽ đến vào bốn giờ chiều.

Bên này cần anh làm một vài thủ tục.

Thẩm Hạo nói: Được, lát nữa tôi sẽ qua.

Vâng, được anh Thẩm, điện thoại của tôi 24 giờ mở máy, anh có bất kỳ vấn đề gì, cứ gọi cho tôi.

Đương nhiên có thể có một vài rắc rối.

Được rồi, tôi biết rồi.

Cúp điện thoại, Thẩm Hạo cũng không nghĩ nhiều.

Cái gọi là thủ tục bàn giao, chẳng phải là nộp phí sao.

Chỉ là thuế xe sang trong nước khá đắt, dung tích xi lanh càng lớn càng đắt.

Thẩm Hạo ước tính, tiền thuế ít nhất phải gấp đôi.

Cụ thể bao nhiêu thì anh cũng không biết rõ.

Rất nhanh ba cô gái xuống lầu, hớn hở kể cho Thẩm Hạo sức mạnh của mình là bao nhiêu.

Thẩm Hạo cười đáp lại.

Chờ đến khi ba cô gái nói xong, Thẩm Hạo mới nói: Bây giờ chúng ta đi đến cảng Thiên Cân một chuyến.

Đến đó làm gì.

Những chiếc xe thể thao đã mua về rồi.

Nghe vậy, Tiêu Băng cười nói: Vậy ông xã phải chuẩn bị chảy máu rồi, tiền thuế hải quan của những chiếc xe này của anh là con số thiên văn đấy.

Thẩm Hạo: Đến lúc đó tính sau, trước tiên liên hệ sân bay, chúng ta lái máy bay qua, đã hẹn với tổng giám đốc nhà phân phối Ferrari kia lúc bốn giờ chiều.

Vâng, em sẽ sắp xếp ngay.

Tiêu Băng cười nói: Lát nữa gọi điện cho Trương Mạt đi, thủ tục của anh sẽ nhanh hơn một chút, nếu không e là xe còn không lấy ra được.

Thẩm Hạo: Ồ.

Phiền phức vậy sao.

Nhập khẩu xe sang thì không phiền phức, nhưng nhập khẩu xe sang mà trong nước chưa có, thì đó mới là phiền phức.

Tiêu Băng cười nói.

Thẩm Hạo gật đầu: Lát nữa đến đó rồi xem sao.

Rất nhanh, Thẩm Hạo lái xe đưa Thi Nịnh, Tiêu Băng, Hạ Ny lên

máy bay riêng.

Đến một khách sạn năm sao ở Tân Thị.

Trương Mạt đã đặt một phòng chờ sẵn rồi.

Khi thấy Hạ Ny và Tiêu Băng, Trương Mạt liền tức giận.

Vừa đến đã là một trận đấm liên hồi.

Được lắm, đã bảo đừng cho tôi leo cây, đừng cho tôi leo cây mà mấy cô cứ không nghe.

Chơi ở Trường An sướng lắm đúng không.

Tiêu Băng và Hạ Ny cũng không phản kháng, cười ha hả để Trương Mạt xả giận.

Trương Mạt chỉ nhẹ nhàng đánh mấy cái là xong.

Nói đi, tại sao lại thất hứa.

Tiêu Băng nói: Không phải là chơi game với ông xã, có hơi quá đà một chút sao.

Nghe vậy, Trương Mạt lườm Tiêu Băng một cái liền hiểu ra.

Nói rồi liền ôm lấy Thẩm Hạo, làm nũng nói: Ông xã, em mặc kệ, anh cũng phải đền cho em.

Thẩm Hạo: Được thôi, chơi thêm mấy ngày cũng không sao.

Lúc này Hạ Ny cười nói: Lát nữa, ông xã còn phải dựa vào thế lực của cô đấy.

Trương Mạt nghi hoặc nói: Có chuyện gì vậy.

Không có gì, chỉ là mua mấy chiếc xe, họ nói lát nữa hải quan còn có chút phiền phức.

Trương Mạt nghi hoặc nói: Chẳng lẽ là buôn lậu.

Tiêu Băng giải thích: Không phải, chỉ là có mấy chiếc xe khá đắt, mà trong nước đều chưa có.

Là vậy à, chuyện nhỏ.

Thấy Thẩm Hạo nghi hoặc, Trương Mạt tiếp tục nói: Đối với mẫu xe chưa có trong nước, nếu là chiếc xe đầu tiên, cần phải có chứng nhận 3C và chứng nhận bảo vệ môi trường. 3C + bảo vệ môi trường, nói trắng ra là chứng nhận cho từng chiếc xe.

Anh có thể hiểu là ba chiếc xe.

Cần một chiếc xe thử nghiệm, dùng để va chạm lấy dữ liệu cung cấp đảm bảo an toàn cho những chiếc xe sau.

Còn bảo vệ môi trường, chiếc xe mẫu của anh phải được niêm phong ở sở quản lý xe một năm, xe mẫu mới được trả lại cho anh.

Thẩm Hạo hiểu rồi, chiếc xe đầu tiên này chính là oan đại đầu, dữ liệu có được thì những chiếc xe sau không cần nữa.

Những chiếc xe của tôi có mẫu chỉ có một chiếc.

Trương Mạt cười nói: Quy tắc là chết, người là sống mà.

Rất nhiều mẫu xe đắt tiền, có mấy ai lấy xe thật ra thử nghiệm đâu, chủ yếu là dữ liệu tương tự là được.

Anh xem Rolls Royce cũng đâu có va chạm xe thật.

Họ sử dụng phương pháp thử nghiệm va chạm mô phỏng, tức là dùng xe thay thế tỷ lệ 1:1 để thử nghiệm, chứ không dùng thân xe Rolls Royce thật.

Vật liệu của những chiếc xe thay thế này tuy có khác biệt so với xe thật, nhưng khả năng chống va đập của chúng tương đương với xe thật, đảm bảo độ chính xác của kết quả thử nghiệm.

Loại xe sang mấy chục triệu như của anh, nộp nhiều thuế như

vậy, nhà nước cũng sẽ không quá cứng nhắc đâu.

Được rồi.

Vậy thời gian cũng sắp đến rồi, đi thôi.

Được.

Giờ phút này, cảng khẩu đã chật kín không ít người tự truyền thông.

Ai nấy đều cầm điện thoại lén quay chụp, không ít blogger có hàng chục triệu fan cũng có mặt.

Chào mọi người, tôi đang ở cảng Thiên Cân, hôm nay có hàng khủng về, trời ơi, tuyệt đối là những siêu phẩm bùng nổ.

Mấy chiếc siêu xe trong nước đều yếu hết rồi.

Nghe nói có Bugatti Tourbillon mẫu mới, Bugatti Veyron, ôi trời, có cả Ferrari SP3 Daytona mới nhất, quan trọng hơn là còn có Lamborghini Veneno nữa chứ.

Mẹ ơi.

Quá bùng nổ.

Đáng tiếc lần này họ không vào được, những chiếc xe đều bị che bạt kín mít.

Không chỉ họ, ngay cả các câu lạc bộ siêu xe hàng đầu trong nước ở Kinh Thành như FFF, SCC, HAC cũng đang tìm hiểu về chủ nhân bí ẩn của những chiếc xe này.

Những chiếc xe này, câu lạc bộ của họ một chiếc cũng không có.

Ai cũng biết, chỉ cần chụp được xe thật, đó sẽ là lượng truy cập khổng lồ.

Thẩm Hạo và mọi người đã gặp Lý Triệu Nghiệp, tổng giám đốc

nhà phân phối Ferrari.

Khi thấy Hạ Ny và Trương Mạt, Lý Triệu Nghiệp liền nhiệt tình hẳn lên.

Cô Trương, cô Hạ, anh Thẩm.

Thẩm Hạo gật đầu nói: Xe đâu.

Xe đang ở kho riêng của chúng tôi, chỉ là bên ngoài hiện giờ có không ít người tự truyền thông và KOL đang chờ chụp ảnh, hiện tại tạm thời không tiện.

Trước đây còn lo lắng vấn đề thủ tục, bây giờ thì đều là chuyện nhỏ thôi.

Thẩm Hạo nói: Đại khái cần bao nhiêu thủ tục.

Phí vận chuyển thì tổng bộ Ferrari bên kia đã chịu rồi, hiện tại cần nộp phí giấy phép nhập khẩu.

Thuế quan, thuế giá trị gia tăng và thuế tiêu thụ xe sang.

Thuế suất thuế quan 25%, thuế suất giá trị gia tăng 17%, còn thuế suất tiêu thụ thì tùy theo dung tích xi lanh ô tô mà khác nhau, từ 1% 40%.

Tôi xem qua rồi, các mẫu xe của anh, dung tích xi lanh đều trên 4,0.

Thuế tiêu thụ đều là 40%.

Cứ lấy chiếc siêu xe thể thao đầu bảng của anh, chiếc LaFerrari, coi như là chiếc Ferrari rẻ nhất đi.

Giả sử giá đã nộp thuế của nó là 9 triệu nhân dân tệ, cần nộp thuế quan 2,25 triệu, thuế tiêu thụ 7,5 triệu, thuế giá trị gia tăng 3,18 triệu.

Vậy tổng chi phí nhập khẩu của chiếc Ferrari này là 900 + 225 +

750 + 318 = 21,93 triệu.

À đúng rồi, còn ít nhất 10% phí trước bạ nữa, sẽ nộp khi đăng ký xe.

Nói đến đây, Lý Triệu Nghiệp cũng phải kinh ngạc trước sự hào phóng của Thẩm Hạo.

Mặc dù chiếc Ferrari này cũng là phiên bản giới hạn, mà còn là mẫu xe rẻ nhất.

Nhưng các mẫu xe khác của Thẩm Hạo thì không phải giá này rồi.

Trương Mạt cạn lời nhìn Thẩm Hạo, một lúc mua nhiều xe sang như vậy, chao ôi chỉ riêng tiền thuế đã mười mấy ức.

Chỉ thấy Thẩm Hạo nói: Liên hệ hải quan, làm thủ tục đi.

Vâng.

Lý Triệu Nghiệp nhìn Thẩm Hạo mí mắt còn không chớp lấy một cái, trong lòng vô cùng chấn động.

Cái này mới gọi là thần hào chứ.

Mấy chiếc xe này đơn giá khoảng 600 triệu, nhưng tiền thuế lại hơn 1 tỷ.

Ngay cả công ty niêm yết cũng không có nhiều tiền mặt như vậy.

Thanh toán toàn bộ, cộng thêm mối quan hệ của Trương Mạt và Hạ Ny, tất cả thủ tục đều cực kỳ nhanh chóng.

Việc đặc biệt được xử lý đặc biệt, một giờ là xong.

Tốc độ nhanh đến vậy, Lý Triệu Nghiệp vô cùng hâm mộ.

Nhưng hôm nay không lấy xe, xe vẫn còn đang bị che bạt.

Lý Triệu Nghiệp cười nói: Anh Thẩm, tôi xin phép mời anh một bữa cơm.

Thẩm Hạo nói: Được thôi, anh cũng vất vả rồi.

Lý Triệu Nghiệp vui vẻ nói: Không vất vả gì đâu, tôi sẽ sắp xếp ngay.

Được.

Vài phút sau, Lý Triệu Nghiệp cười nói: Tôi lái xe, hay là sao ạ.

Anh cứ lái xe của anh, chúng tôi lái xe riêng.

Chương 471

Anh nói địa điểm đi, chúng tôi sẽ đến thẳng đó.

Vâng vâng, ngay tại nhà hàng khách sạn Điếu Ngư Đài.

Lên xe, Trương Mạt cười nói: Lý Triệu Nghiệp này nhiệt tình như vậy chắc chắn có chuyện muốn nhờ vả.

Hạ Ny nói: Hắn ta có thể có chuyện gì chứ, không ngoài việc mượn siêu xe của ông xã để triển lãm thôi.

Ông xã tùy tiện một chiếc xe nào, ở trong nước cũng là hàng khủng trấn giữ triển lãm rồi.

Thẩm Hạo: Không đến mức đó, chỉ một chiếc xe mà thôi.

Mấy chiếc xe này trong nước đều chưa có, chỉ cần lái ra ngoài, chắc chắn sẽ thu hút mọi ánh nhìn.

Nghĩ một lát, Thẩm Hạo nói: Ăn cơm xong rồi nói.

Anh nói vậy em cũng đói rồi, món ăn quốc yến không tệ đâu, hai hôm trước bạn học vừa tổ chức đám cưới ở đó.

Mấy ngày nay xử lý vụ án, mì tôm chất thành tường rồi, nhìn thấy mì tôm là muốn nôn.

Trương Mạt cười nói.

Cô là con gái mà vất vả thế làm gì, điều chuyển sang một bộ phận nhẹ nhàng hơn, trải qua một năm xuống cơ sở rèn luyện một chút, không phải là được rồi sao.

Hạ Ny cười nói.

Trương Mạt: Làm nghề nào, yêu nghề đó, ít nhất cũng phải có chút thành tích chứ.

Nếu không về nhà cũng chẳng có mặt mũi nào.

Cô đừng nói, sau khi quay lại, tính cách cô đã ổn định hơn nhiều rồi đó.

Tôi xưa nay vẫn luôn trầm ổn mà.

Thẩm Hạo: Lý Triệu Nghiệp này cũng là nhân tài, ăn một bữa cơm xong còn chạy về Kinh Thành.

Quán ăn ở đây đẳng cấp chắc chắn không bằng Kinh Thành, đoán chừng cũng là để bày tỏ thành ý.

Chúng ta đi máy bay nhanh mà, kệ hắn ta đi.

Trước tiên đi ăn chút vịt quay lót dạ đã.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Lý Triệu Nghiệp bên này vì không có máy bay riêng nên đi tàu cao tốc mất khoảng nửa tiếng.

Tám giờ tối.

Thẩm Hạo và bốn cô gái Tiêu Băng, Trương Mạt, Hạ Ny, Thi Nịnh đến nhà hàng khách sạn Điếu Ngư Đài.

Lý Triệu Nghiệp đã sớm đợi ở bên ngoài.

Vào trong, Lý Triệu Nghiệp cười nói: Anh Thẩm, cô Trương, cô Hạ, cô Tiêu, cô Thi, mời vào trong.

Thẩm Hạo cười nói: Anh Lý đã đợi lâu rồi.

Đâu có đâu có, tôi cũng vừa mới đến, bên ngoài lạnh, chúng ta vào trong nói chuyện.

Bước vào khách sạn Điếu Ngư Đài, không phải ở đại sảnh quốc yến, mà là đến một phòng riêng ở sảnh Thiên.

Bên trong có lẽ vì chiêu đãi toàn là khách nước ngoài, nên trang trí đều là vàng son lộng lẫy.

Trong phòng riêng, đều là ảnh chụp chung của các vị khách nước ngoài.

Ngồi xuống, Lý Triệu Nghiệp: Anh Thẩm, cô Trương và các vị có kiêng kỵ món gì không.

Không có.

Được rồi, anh Thẩm xem có món nào anh thích không.

Thẩm Hạo đối với ăn uống không quá kén chọn, thản nhiên nói: Tùy ý là được.

Lý Triệu Nghiệp nhìn phục vụ viên nói: Vậy thì gọi món đặc sắc của quốc yến.

Vâng, anh Lý, tôi xin báo thực đơn cho anh, anh xem có món nào không thích không ạ.

Được.

Phật nhảy tường Phúc Châu, Linh Chi Ẩn Ngọc Thiềm, Súp gà hoa nhài, Gà luộc trắng, Thạch tôm pha lê, Vịt quay Ba La, Như Ý.

Nếu có món nào không thích, trên tường còn có thực đơn chính của các nguyên thủ quốc gia khi thăm Trung Quốc.

Được.

Sau khi phục vụ viên rời đi, Lý Triệu Nghiệp từ trong cặp lớn lấy ra hai chai rượu Mao Đài lâu năm.

Anh Thẩm có uống rượu không.

Tửu lượng bình thường.

Thẩm Hạo nói.

Nghe vậy, Tiêu Băng và Hạ Ny đều bĩu môi.

Trùng hợp quá, tửu lượng của tôi cũng bình thường.

Lý Triệu Nghiệp vội vàng nói.

Trương Mạt liếc nhìn chai Mao Đài, Ồ, còn là Mao Đài Hoàng Tương đặc cống năm sao đời 82, rượu ngự đấy à, giá thị trường 20 vạn tệ đấy, ông chủ Lý đúng là chơi lớn rồi.

Thẩm Hạo cười nói: Tôi nghe nói về Lafite năm 82, Mao Đài này cũng thịnh hành năm 82 luôn à.

Lý Triệu Nghiệp ngượng nghịu nói: Cô Trương đừng đùa nữa, rượu này làm sao lọt vào mắt xanh của các vị được.

Rượu này ngưng sản xuất năm 86, trên thị trường lưu thông đều là loại năm 83.

Danh tiếng chắc chắn không bằng Lafite, nhưng ăn đồ Trung thì uống chút rượu trắng để làm ấm cơ thể cũng được.

Vậy hôm nay chúng tôi xin ké ánh sáng của anh Lý vậy.

Anh Thẩm khách sáo quá rồi, tôi chỉ sợ loại rượu này đẳng cấp thấp không xứng tầm.

Đừng nói vậy, rượu 20 vạn đã rất xa xỉ rồi, tôi thật sự chưa uống bao giờ.

Lý Triệu Nghiệp đương nhiên không tin lời này, người mua xe sang hàng chục tỷ, rượu mấy triệu uống như nước khoáng ông ta cũng tin.

Không dám chậm trễ, vội vàng mở rượu, rót đầy cho Thẩm Hạo.

Hôm nay được quen biết anh Thẩm, là vinh hạnh của tôi, tôi xin kính anh một ly.

Khách khí rồi, anh Lý cũng đã giúp đỡ không ít.

Hai người cạn chén.

Lý Triệu Nghiệp tuy biết thân thế của Trương Mạt và Hạ Ny, nhưng ông ta kinh ngạc phát hiện, hai cô gái này lại lấy Thẩm Hạo làm trung tâm.

Điều này khiến ông ta ngạc nhiên về thân thế của Thẩm Hạo, hoàn toàn không có ấn tượng gì, trong giới này căn bản không có hào nhân nào như vậy.

Nhưng một khi ra tay đã hàng chục tỷ như vậy thì vẫn rất hiếm thấy.

Bất kể thân thế là gì, với thực lực này, đều phải kết giao.

Hơn nữa, các mẫu xe của Thẩm Hạo ông ta đều đã xem qua, đều là phiên bản giới hạn, ngay cả ông ta cũng không thể có được.

Điều đó cho thấy ảnh hưởng của Thẩm Hạo ở nước ngoài cũng không nhỏ.

Lúc này, phục vụ viên mang lên bánh ngọt và món khai vị lạnh.

Thẩm Hạo nhìn quanh, phải nói là, các phục vụ viên ở đây dáng người và nhan sắc đều không tệ, khí chất không kém gì tiếp viên hàng không, hơn nữa chiều cao đều trên 1m70.

Một bàn ở đây bao nhiêu tiền.

Lý Triệu Nghiệp nói: Nhà hàng này mở cửa cho công chúng, mỗi người mấy nghìn tệ, nếu là tiệc cưới thì cũng phân cấp từ 5 nghìn trở xuống, còn tùy thuộc vào món ăn.

Ở đây ăn chủ yếu là để hưởng dịch vụ, chiều cao trung bình của phục vụ viên là cao nhất toàn quốc, độ tươi ngon của nguyên liệu hoàn toàn không phải thứ trên thị trường thông thường có thể sánh được.

Phải nói là, tốc độ lên món ở đây quả thực rất nhanh.

Anh Thẩm nếm thử món Phật nhảy tường này và gà luộc trắng này xem, đây cũng là món các vị khách nước ngoài đến đều nhất định phải gọi.

Thẩm Hạo nếm một miếng, hương vị không tệ.

Nhưng so với thịt yêu thú và lòng bàn tay gấu thì vẫn kém một chút.

Thấy Thẩm Hạo không có biểu cảm gì đặc biệt.

Lý Triệu Nghiệp liền biết loại sơn hào hải vị này, Thẩm Hạo chắc chắn đã ăn nhiều rồi.

Chớp lấy cơ hội, Lý Triệu Nghiệp cầm rượu trắng lên, cười nói: Cô Trương, tôi kính cô một ly, cô tùy ý, tôi cạn.

Trương Mạt cũng nể mặt gật đầu, nhấp một ngụm rồi đặt xuống.

Tiếp đó, Lý Triệu Nghiệp kính một vòng, mấy cô gái đều chỉ nhấp môi.

Một vòng kính rượu, Lý Triệu Nghiệp thì uống cạn hết.

Mấy cô cứ ăn món nóng đi, nguội rồi sẽ không ngon nữa.

Mấy cô gái cũng không khách khí, coi như đang ăn tiệc rượu.

Qua ba tuần rượu, Lý Triệu Nghiệp mới cười nói: Anh Thẩm, tôi có một lời thỉnh cầu không phải lúc, rất mong anh Thẩm rộng lòng tha thứ.

Thẩm Hạo: Anh cứ nói xem.

Ở Thượng Hải có một triển lãm ô tô, tôi muốn mượn ba chiếc xe của anh Thẩm để trưng bày.

Thẩm Hạo: Xe gì.

Một chiếc Ferrari SP3 Daytona mẫu mới, ngoài ra còn một chiếc

Bugatti Tourbillon mẫu mới nhất, và Lamborghini Veneno.

Thẩm Hạo cười: Anh là tổng giám đốc nhà phân phối Ferrari, cần Bugatti và Lamborghini làm gì.

Anh Thẩm có điều không biết, triển lãm xe lần này, phải có xe sang để trấn giữ.

Lần cuối cùng Lamborghini Veneno xuất hiện ở trong nước là tại CarNival Thượng Hải năm 2016, còn là do Phó Dương Hoa Địch Bái của HAC mượn.

Thẩm Hạo nói: Bugatti thì thôi đi, tôi định lái nó.

Đa tạ anh Thẩm, tôi kính anh một ly.

Lý Triệu Nghiệp rất vui vẻ.

Mượn xe là giả, kết giao quan hệ với Thẩm Hạo mới là thật.

Muốn mượn xe, với mối quan hệ của ông ta thì vẫn không vấn đề gì.

Nhưng kết giao Thẩm Hạo mới là điều thật sự.

Mối quan hệ giữa người với người, càng phiền phức thì càng sâu đậm.

Những tình cảm tốt đẹp đều được tạo nên từ việc làm phiền lẫn nhau.

Phải nói, khả năng giao tiếp của Lý Triệu Nghiệp quả thực rất mạnh.

Mấy người đều được chăm sóc chu đáo, không ai bị bỏ quên.

Ăn hơn một tiếng đồng hồ, lúc tan tiệc.

Lý Triệu Nghiệp cười hỏi: Anh Thẩm có hứng thú gia nhập câu lạc bộ siêu xe không.

Không hứng thú, tự mình chơi là được rồi.

Haha, đúng vậy.

Vậy những chiếc xe này, anh định đăng ký biển số ở đâu.

Tôi có thể giúp đỡ.

Trương Mạt nói: Anh không cần lo đâu, thông tin Thẩm Hạo là chủ xe, đừng truyền ra ngoài.

Những lời phía sau không nói ra, nhưng cũng biết không phải là chuyện tốt lành gì.

Lý Triệu Nghiệp lập tức cam đoan: Cô Trương yên tâm, tuyệt đối đảm bảo.

Thôi, tan đi.

Chờ Thẩm Hạo và mọi người lên xe rời đi, Lý Triệu Nghiệp mới thu hồi ánh mắt, bảo tài xế lái xe đưa ông ta về.

Thân phận của Thẩm Hạo khiến ông ta tò mò, nhưng cũng không dám đi điều tra, vạn nhất chọc giận đối phương, chẳng phải là vô cớ đắc tội người sao.

Thân phận của Trương Mạt và Hạ Ny ông ta còn không dám đắc tội.

Huống hồ hai cô gái đó lại xoay quanh Thẩm Hạo.

Trong lúc ăn cơm, Lý Triệu Nghiệp sợ đến nỗi không dám thở mạnh.

Bởi vì ông ta phát hiện, thái độ của Trương Mạt và Hạ Ny đối với Thẩm Hạo thực sự quá mờ ám.

Cái động tác đút thức ăn vào miệng nhau đó, chỉ có tình nhân mới có.

Điều khiến ông ta nghi hoặc là, không chỉ thái độ của Trương Mạt và Hạ Ny đối với Thẩm Hạo, mà cả Thi Nịnh và Tiêu Băng cũng vậy.

Một người với bốn cô.

Một ấm trà bốn chén trà.

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, Lý Triệu Nghiệp đã cảm thấy quá táo bạo.

Trên đời này còn có phụ nữ không ghen sao.

Nếu nói Thẩm Hạo mạnh mẽ, bốn cô gái đều là người nổi tiếng thì cũng hiểu được, bản thân họ vì vật chất, cung cấp giá trị cảm xúc cũng hiểu được.

Nhưng thân thế của mấy cô gái này đâu phải phụ nữ bình thường.

Tại sao lại không nổi giận.

Nghĩ mãi nửa ngày cũng không thông, chỉ có thể nói Thẩm Hạo quá đỉnh.

Ngồi trên xe, Lý Triệu Nghiệp mãi không thể bình tĩnh lại.

Chương 472

Thẩm Hạo thật sự quá bí ẩn.

Mãi nửa ngày sau mới hồi phục, trong lòng là một trận hâm mộ.

Sức hút này phải lớn đến mức nào chứ.

Sau đó ông ta không nghĩ nữa, cả người tâm trạng cũng rất tốt.

Mượn xe chỉ là thứ yếu, chủ yếu là đã có WeChat của Thẩm Hạo.

Mở vòng bạn bè WeChat của Thẩm Hạo ra, phát hiện bên trong trống rỗng.

Quả nhiên, loại người này quá kín tiếng, thân phận của Thẩm Hạo tuyệt đối không đơn giản, tiêu mười mấy tỷ nhẹ nhàng, mắt còn không chớp lấy một cái.

Cảm giác này, chỉ từng thấy ở những siêu đại gia như Jack Ma Hàng Châu hay Pony Ma Thâm Quyến mà thôi.

Lập tức không nghĩ nữa, kết giao tốt với Thẩm Hạo, tuyệt đối không có hại.

Chưa nói đến các mối quan hệ trong nước, chỉ riêng những chiếc xe mà Thẩm Hạo có được, đó đã không phải người bình thường rồi.

Ngay lập tức sắp xếp người đêm đó đưa xe đến Kinh Thành.

Đồng thời, Thẩm Hạo và mọi người cũng trở về biệt thự của Hạ Ny ở ngoại ô Kinh Thành.

Trương Mạt lâu ngày không gặp, khó tránh khỏi muốn sạc điện.

Trương Mạt tâm trạng vui vẻ nói với Thẩm Hạo: Cái đó, em cũng muốn luyện võ.

Thẩm Hạo có chút bất ngờ: Tình cảm của mấy cô bạn thân này đúng là đủ sâu đậm đấy.

Tiêu Băng: Trương Mạt đâu phải người ngoài, tổng không thể giấu cô ấy chứ.

Hạ Ny: Sâu hay không thì anh rõ nhất.

Đừng trách hai người họ, là em cứ liên tục gặng hỏi họ, dù sao nghe mấy lời đó cũng hơi kỳ lạ.

Trương Mạt đỏ mặt nói.

Thẩm Hạo ho khan một tiếng nói: Cái này thì không vấn đề gì, chỉ là rượu vang đó dư vị hơi mạnh, uống một ngụm thôi, ít nhất cũng có thể ngủ một tuần.

Vậy có thể pha loãng ra mà.

Cái này thì được, nhưng cũng không cần phiền phức vậy, nếu đã muốn luyện võ, đả thông gân mạch là được, có gì to tát đâu.

Cho nên tiếp theo, cô sẽ phải khổ sở đấy.

Phì.

Ngày thứ hai, Trương Mạt cũng xin nghỉ.

Tối qua tuy vất vả, nhưng thu hoạch cũng khá phong phú.

Hoàn toàn mở ra một thế giới mới, khó trách Thẩm Hạo lại đỉnh như vậy.

Ăn sáng xong, Trương Mạt rất muốn nếm thử chai rượu vang đó.

Ông xã, chai rượu vang đó đâu rồi, cho em nếm thử với.

Thẩm Hạo nói: Đợi một lát, tôi đi lấy cho em.

Làm ra vẻ đi lên lầu hai, nhưng chai rượu trước đó vẫn còn ở Trường An chưa mang đi.

Nghĩ đến đây, thân ảnh Thẩm Hạo chợt lóe lên, hai lần dịch chuyển tức thời liền đến Châu Âu.

Do chênh lệch múi giờ, bên Châu Âu lúc này vẫn là khoảng ba giờ sáng.

Thẩm Hạo trực tiếp đến khu vực Bordeaux, Pháp.

Thần thức quét qua một cái, liền tìm thấy trang trại rượu Lafite.

Lafite năm 82, Lafite thập niên 90, rượu vang chất đống như núi, tất cả đều bị lấy đi.

Có thể nói, Thẩm Hạo lần này đã dọn sạch rượu của gia tộc Rothschild.

Đối với bốn trang trại rượu lớn khác trong khu vực Bordeaux, như trang trại Mouton, Thẩm Hạo chỉ lấy một trăm thùng rượu lâu năm, vẫn còn để lại cho họ không ít.

Ngay cả như vậy, tổng cộng năm trang trại rượu lớn, rượu trong không gian của Thẩm Hạo cũng đã chất đống như núi.

Ngay sau đó, thân ảnh anh chợt lóe lên một lần nữa, đến khu vực sản xuất Burgundy của Pháp, trang trại rượu Domaine de la Romanée Conti.

Mặc dù trang trại này không phải là một trong năm trang trại lớn, nhưng lại là đắt nhất.

Với sản lượng cực kỳ hạn chế và chất lượng cực kỳ cao, nó gần như trở thành xa xỉ phẩm trong số các xa xỉ phẩm, mỗi chai đều có giá trị không nhỏ.

Được mệnh danh là độc quyền của tỷ phú.

Thẩm Hạo ấn tượng sâu sắc nhất là rượu vang đỏ trăm vạn trong phim Mỹ Nhân Ngư, bây giờ Thẩm Hạo lại muốn xem những tỷ phú

khác uống có phải là thật không.

Dọn sạch, bất kể là thùng gỗ hay chai đều quét sạch.

Thần không biết quỷ không hay, thân ảnh Thẩm Hạo đã trở về Kinh Thành, chuyến đi này dùng chưa đến một phút.

Ngay sau đó, anh từ trong không gian chọn một thùng Romanée Conti năm 94, vắt một quả Hồng Hà thành nước ép rồi đổ vào, chỉ đến một phần ba.

Hai phần ba còn lại lại đổ vào hai thùng khác.

Trộn đều, rồi mới đổ vào chai rượu.

Mấy cô gái nhìn Thẩm Hạo cầm một chai rượu vang đi xuống, có chút mong đợi.

Khi nhìn thấy chai rượu, bốn cô gái đều ngẩn ra.

Các cô không nhớ Thẩm Hạo mang rượu đến từ khi nào.

Mà trong biệt thự của Hạ Ny cũng không có loại rượu này.

Thẩm Hạo: Lần này pha loãng hơn một chút, nếm thử xem sao.

Rót bốn ly đặt lên bàn.

Nhìn hương vị rượu vang tỏa ra, Hạ Ny kinh ngạc nói: Biệt thự này đâu có Romanée Conti năm 94.

Nếm thử xem hương vị có chuẩn không.

Mấy cô gái nhìn nhau, cũng không nghĩ nhiều, đều uống.

Bốn cô gái uống xong, chỉ cảm thấy khẩu vị vô cùng tốt.

Cái này thậm chí không cần decant, cảm giác khẩu vị còn ngon hơn cả Romanée Conti.

Đúng vậy.

Thấy bốn cô gái không say, Thẩm Hạo cười nói: Không say là tốt rồi, trong rượu này tôi có cho thêm một chút đồ, các cô thích thì uống thêm hai ly.

Thôi được rồi, uống rượu cả buổi chẳng có ý nghĩa gì, anh cứ đi đăng ký biển số xe đi.

Đăng ký biển Kinh đều được rồi, có muốn số đẹp hay số gánh gì không, loại năm số thì chắc hết rồi.

Trương Mạt nói.

Không cần, biển số xe đơn giản là được.

Được rồi, tôi gọi điện đây.

Ngay sau đó Trương Mạt gọi điện cho cậu ruột Lưu Kiến Quốc.

Tiểu Mạt, có chuyện gì.

Cậu ơi, một chút chuyện nhỏ.

Khách sáo với cậu làm gì, nói đi.

Bạn cháu mua mấy chiếc xe, muốn đăng ký biển số, nói với cậu một tiếng.

Gì.

Cháu nói gì cơ.

Cháu nói là, bạn cháu mua mấy chiếc xe, muốn đăng ký biển số.

Bên kia im lặng nửa chừng, mãi một lúc sau mới nói: Tiểu Mạt à, cháu đúng là không coi cái ông trưởng thôn này ra gì.

Lần sau không được nghịch ngợm như vậy nữa.

Đột nhiên, lại hỏi một câu: Có phải vì bạn trai cháu không.

Cậu không giúp thì thôi vậy.

Thôi được rồi, cậu không hỏi nữa, cháu cứ tìm thằng nhóc Hướng Kiệt kia là được.

Cúp điện thoại, Trương Mạt thầm mắng mình hồ đồ, sao lại quên mất anh họ rồi.

Lại gọi điện cho anh họ, bên kia nói giọng Kinh.

Yên tâm, anh lo cho em đâu ra đấy.

Hạ Ny bên cạnh cạn lời nói: Cô đúng là, chuyện nhỏ như vậy cũng gọi cho cậu ruột, truyền ra ngoài thì chẳng phải bị cười rụng răng sao.

Cô đúng là đồ mê trai mà.

Trương Mạt: Phì, cô mới là mê trai.

Để tôi bảo Lý Triệu Nghiệp lái xe qua đó.

Được. 12 giờ trưa, sở quản lý xe khu nọ, vốn dĩ là giờ tan sở, nhưng tất cả đều làm thêm một tiếng.

Khi nhìn thấy từng chiếc siêu xe, họ liền hiểu ra.

Lúc đăng ký, Thẩm Hạo đã đi nộp phí trước bạ.

Phí trước bạ nhập khẩu, thuế quan, thuế tiêu thụ, và các loại phí khác nhân 10%.

Do đó, Thẩm Hạo tổng cộng lại nộp thêm 180 triệu tệ phí trước bạ.

Cũng gặp được anh họ của Trương Mạt là Lưu Hướng Kiệt.

Thấy Thẩm Hạo, Lưu Hướng Kiệt chậc chậc hai tiếng, liếc nhìn Trương Mạt, trêu ghẹo nói: Ôi trời ơi, đỉnh thật đấy, giỏi quá, vị thần hào bí ẩn nổ ra hôm qua chính là cậu à, không đúng, phải gọi là em rể mới phải.

Trương Mạt đứng bên cạnh khẽ đánh Lưu Hướng Kiệt một cái,

Anh nói linh tinh gì đấy.

Thẩm Hạo nói: Phiền anh rồi.

Tuy Lưu Hướng Kiệt không rõ thân phận của Thẩm Hạo, nhưng đã nghe chú hai mình nhắc qua về vị này.

Dù hôm nay là lần đầu gặp Thẩm Hạo, nhưng ấn tượng mà Thẩm Hạo để lại cho cậu ta khá sâu sắc.

Bỏ ra hàng tỷ tệ để mua siêu xe, đúng là người bình thường không làm nổi.

Không có vài chục tỷ tiền mặt thì không dám tiêu hoang như vậy.

Nếu ở nước ngoài bỏ ra vài tỷ tệ mua biệt thự thì cậu ta còn hiểu, đó cũng coi như là chuyển dịch tài sản, dùng để đầu tư.

Còn mua siêu xe thì hoàn toàn là tiêu xài thuần túy.

Quan trọng hơn, lại là mua ở trong nước, giá cả đã là trên trời rồi.

Có tiền thì có tiền, nhưng Lưu Hướng Kiệt và Thẩm Hạo không thân, việc giúp đỡ đương nhiên là nể mặt Trương Mạt, nên cậu ta mỉm cười xã giao, nói: Đừng khách sáo, đều là người nhà cả.

Nói đến đây, Lưu Hướng Kiệt bí ẩn ghé sát Trương Mạt hỏi: Lần trước ông nội sinh nhật chị tặng loại trà đó còn không.

Trương Mạt lắc đầu: Hiện tại không còn nữa.

Nghe vậy, Lưu Hướng Kiệt lộ vẻ thất vọng.

Lần này anh giúp em, lần sau em có hàng, chia cho anh một ít, một lạng cũng được.

Trương Mạt cười nói: Được thôi, cứ để em lo.

Mạt Mạt đã hứa rồi nhé, không được lừa anh đâu đấy.

Lưu Hướng Kiệt vui vẻ nói.

Loại trà này hiện đang rất hot trong giới, tuyệt đối là biểu tượng của thân phận.

Rất nhiều bậc lão bối đều đến nhà cậu ta để xin trà uống, quan trọng là nó thực sự hiệu quả.

Bệnh phong thấp của ông nội cậu ta không biết từ lúc nào đã thuyên giảm, uống thêm một thời gian nữa là khỏi hẳn, thể trạng cũng tinh thần hơn hẳn.

Giới trẻ cũng đang dò hỏi khắp nơi, nhưng Trương Mạt luôn giữ kín như bưng, không hé răng nửa lời.

Chương 473

Lưu Hướng Kiệt chỉ cần có được một lạng trà này, chắc chắn sẽ cực kỳ có mặt mũi trong giới.

Bất kể rẻ hay đắt, căn bản là không mua được.

Không có mối.

Với vòng tròn quan hệ của cậu ta mà còn không có, cả nước thì càng không thể.

Hiện tại chỉ có cô em họ Trương Mạt là có thể kiếm được.

Bỗng nhiên, Lưu Hướng Kiệt nhìn Thẩm Hạo một cái, trong lòng đã hiểu ra vài phần.

Từ nhỏ lớn lên cùng Trương Mạt, trước đây Trương Mạt chưa từng có loại trà nào, từ khi đi Trường An một chuyến về thì lại có trà.

Mà Thẩm Hạo này cũng ở Trường An, hai người lại còn đi cùng nhau, vậy là đúng rồi.

Lưu Hướng Kiệt nhìn Thẩm Hạo với ánh mắt thuận thiện hơn nhiều.

Cười nói: Anh rể, xe đã thẩm định xong, biển số tạm cũng đã làm ổn thỏa, có thể lăn bánh rồi, có muốn trải nghiệm thử không.

Không vội, trước đây đã lái rồi.

Trương Mạt có chút hiếu kỳ, Loại Bugatti động cơ hybrid 1800 mã lực này, em thực sự chưa từng trải nghiệm, để em thử xem sao.

Thẩm Hạo mở cửa xe, Trương Mạt ngồi vào.

Nhìn nội thất màu xanh nhạt, Trương Mạt cũng không khỏi vui mừng.

Nội thất này đẹp thật, không có màn hình hiển thị sao.

Ấn cái này.

Thẩm Hạo ấn một cái, ngay lập tức một màn hình cỡ điện thoại hiện lên ở vị trí bảng điều khiển trung tâm.

Trương Mạt quan sát kỹ, phát hiện phần lớn các nút bấm trên xe vẫn là nút vật lý.

Cô thử xoay vô lăng, phát hiện phần giữa vô lăng không xoay.

Đây là vô lăng kiểu treo, vì vậy chiếc xe này còn được gọi là Bugatti Đà Phi Luân.

Trương Mạt xoay thử một vòng, không nhịn được cười nói: Cái này chẳng phải giống hệt vô lăng của Citroen C5 sao.

Vô lăng Citroen C5, dù có xoay bao nhiêu vòng, biểu tượng ở giữa vẫn không xoay.

Đúng là một thiết kế phản nhân loại.

Đúng là khá giống với thiết kế phản nhân loại của Pháp.

Cùng là vô lăng, đặt trên Citroen thì là thiết kế phản nhân loại, còn trên chiếc Bugatti này thì là thanh lịch.

Trương Mạt: Em lái một vòng nhé.

Chỗ này không được, nếu thực sự muốn thử, thì ra đường đua lái một vòng, chạy trên đường đua chắc chắn sẽ rất sướng.

Thẩm Hạo cười nói.

Chiếc xe này anh đã thử, lái đến 400 km trên h cũng nhẹ nhàng.

Được thôi, vậy để cho người ta vận chuyển xe qua đó.

Lái thẳng qua đó không phải được sao.

Không được, thân phận em quá khoa trương không hay.

Trương Mạt xuống xe.

Cái này đơn giản, em đeo khẩu trang vào, anh lái qua.

Lưu Hướng Kiệt đứng bên cạnh cười nói: Chiếc xe này chắc là chiếc Bugatti Đà Phi Luân đầu tiên ở trong nước nhỉ.

Trong nước có hai chiếc Bugatti Chiron rồi.

Trương Mạt nói: Kiệt ca, cảm ơn anh, hôm nào em mời anh ăn cơm.

Lưu Hướng Kiệt: Mạt Mạt, ăn cơm thì thôi, em đừng quên chuyện đã hứa với anh đấy nhé.

Chuyện gì cơ.

Trương Mạt cố tình giả vờ không biết.

Đừng mà, chỉ là một lạng trà thôi.

À trà ấy hả, em biết rồi, có hàng em sẽ báo anh đầu tiên.

Tuyệt đối đừng quên đấy.

Những chiếc xe khác vận chuyển đến đâu.

Cái này em đã nhờ người vận chuyển rồi, anh không cần lo.

Trương Mạt nói.

Được rồi.

Sau khi Trương Mạt lên xe, Thẩm Hạo đến trạm xăng gần đó đổ đầy bình.

Tất cả mọi người ở trạm xăng đều đổ dồn ánh mắt nhìn, không ít người còn lấy điện thoại ra chụp lén.

Loại siêu xe đẳng cấp này, cả nước cũng không có nhiều.

Người bình thường ngày thường cũng khó mà gặp được.

Đổ đầy xăng xong, Thẩm Hạo lái xe rời đi, đi vào câu lạc bộ.

Tại câu lạc bộ, Trương Mạt cũng trải nghiệm tốc độ và đam mê.

Tuy nhiên, tăng tốc đến 200 km trên h thì cô không dám nữa.

Chiếc Đà Phi Luân đầu tiên trong nước cũng đã thu hút không ít người chụp ảnh.

Trương Mạt thấy vậy, Đi thôi, đông người quá.

Thẩm Hạo gật đầu, lái xe rời đi.

Ngay khi Thẩm Hạo vừa đi không lâu, điện thoại anh đã reo.

Thẩm tiên sinh, xin chào, tôi là.

Nói thẳng vào vấn đề đi.

Là thế này, chúng tôi muốn mượn xe của ngài để quay.

Cút.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là, chỉ trong hơn mười phút ngắn ngủi, đã có bảy, tám cuộc điện thoại.

Thẩm Hạo hiểu, hoặc là bên bảo hiểm đã tiết lộ số điện thoại, hoặc là bên sở quản lý xe, hoặc cũng có thể là người khác đã tiết lộ.

Trương Mạt cười nói: Có muốn đổi số điện thoại không.

Đó là một ý hay.

Vậy thì dùng chứng minh thư của em mà đăng ký một số là được, người khác có tra cũng không ra.

Sau đó, Thẩm Hạo lái xe đến biệt thự của Hạ Ny.

Biệt thự này nằm ở khu Hoa Hồng Viên, Xương Bình, vành đai sáu.

Xung quanh đều là các trường đại học lớn, hai trường 985 Đại học

Hàng không Bắc Kinh, Đại học Sư phạm Bắc Kinh, bốn trường 211, và một số trường đại học khác.

Khi xe của Thẩm Hạo dừng đèn đỏ, xung quanh đều vang lên tiếng reo hò kinh ngạc.

Phần lớn đều lén lút chụp ảnh.

Lái xe vào biệt thự, Thẩm Hạo không còn nhiều hứng thú nữa.

Khi chưa có được, anh còn chút hứng thú, có được rồi thì hứng thú không còn lớn nữa.

Hạ Ny cười nói: Chiếc xe này lái thế nào.

Không tệ, điều khiển rất tốt, nếu thích thì cứ lấy mà lái.

Thẩm Hạo cười nói.

Thôi đi, em lái xe không vững, chiếc xe này tăng tốc quá nhanh, em sợ lỡ không cẩn thận đụng vào người khác.

Đó là sự thật.

Tiêu Băng và Trương Mạt đều không có hứng thú gì, ngược lại Thi Nịnh có chút nóng lòng muốn thử.

Thẩm Hạo nói: Muốn lái thì chìa khóa cho em.

Thôi, kinh thành tắc đường quá không dám lái, sợ lỡ đâm vào người.

Chìa khóa xe để ở đâu đó, muốn lái thì cứ lái.

Những chiếc xe khác sẽ sớm được vận chuyển về, đến lúc đó muốn lái chiếc nào thì lái.

Đồng thời, trên nền tảng video ngắn, các video về Bugatti Đà Phi Luân đã xuất hiện.

Mức độ phổ biến không hề nhỏ.

Trương Mạt thấy vậy, gọi điện thoại, hạ nhiệt độ xuống.

Tin hot đã được chuyển đi một vòng, rồi biến mất.

Những người tinh mắt đều hiểu ra, những người nói về xe hơn mười triệu, ai biết điều cũng không chia sẻ nữa.

Chiều vừa ăn cơm xong, điện thoại của Trương Mạt reo.

Mẹ, có chuyện gì vậy.

Mạt Mạt đang ở đâu.

Ở nhà bạn ạ.

Là đang ở cùng bạn trai phải không.

Mẹ nói linh tinh gì đấy.

Đừng có nói nhảm nữa, bố con bảo con đưa Thẩm Hạo về nhà, à đúng rồi, cái đặc sản lần trước còn không.

Đặc sản gì cơ.

Cái con bé này giả vờ ngây ngô gì chứ, chính là cái trà và cái thịt ấy.

Trương Mạt cạn lời nói: Mẹ ơi, mẹ tưởng trà và thịt là đồ bán tràn lan ngoài chợ à, muốn có là có sao.

Con bé này đúng là tay khuỷu tay lại quẹo ra ngoài rồi đúng không.

Bố con ăn xong miếng thịt đó không còn đau lưng mỏi gối nữa, cả người tràn đầy sức sống, tinh thần sảng khoái hẳn.

Đây là đồ tốt, không thể để rẻ cho người khác được.

Cậu ta không có, con hỏi cậu ta lấy ở đâu ra, mẹ đi mua.

Mẹ ơi, loại trà và thịt này những nơi khác thực sự không có, chỉ có Thẩm Hạo có thôi, muốn mua cũng không mua được.

Mẹ và bố đã dốc lòng nuôi dưỡng con hơn hai mươi năm, giờ con gái bảo bối bị người ta dụ dỗ đi mất, muốn một ít trà và thịt có quá đáng không.

Một câu nói đó khiến Trương Mạt không biết trả lời thế nào.

Thẩm Hạo cười, liếc mắt ra hiệu cho Trương Mạt nói: Không quá đáng.

Trương Mạt nói: Thôi không nói nữa, chiều nay chúng con về.

Khi về chú ý giữ hình ảnh, đừng lái cái Bugatti gì đó quá chói mắt.

Mẹ, mẹ biết rồi ạ.

Bố con, ông nội con đều biết rồi, ông ngoại con cũng biết rồi.

Trương Mạt:.

Bố con không tức giận chứ.

Tức giận thì không tức giận, chỉ là ngồi trong thư phòng hút thuốc cả đêm, thức trắng đêm.

Đặc biệt là khi nghe nói con gái bảo bối của ông ấy bị người ta dụ dỗ đi mất, tức đến mức không ăn nổi cơm.

Khụ khụ, cái đó, không nói nữa đâu mẹ, con cúp máy trước đã, lát về nói tiếp.

Cúp điện thoại, Trương Mạt quay đầu nhìn Thẩm Hạo với vẻ chột dạ.

Hạo ca, mẹ em trước giờ nói chuyện thẳng thắn, anh đừng để bụng nhé.

Thẩm Hạo cười nói: Anh chỉ thích người đơn giản trực tiếp thôi, em muốn gì anh cho cái đó, đơn giản trực tiếp.

Thấy Thẩm Hạo không tức giận, Trương Mạt thở phào nhẹ nhõm.

Cùng lúc đó, tại khu nhà cán bộ của một bộ ủy.

Biệt thự số ba, Trương Chính Dân trừng mắt nhìn Lưu Thục Cầm.

Bà bớt lấy tôi ra làm lá chắn đi, ai thức trắng đêm chứ.

Tối qua tôi đang xem tài liệu mà.

Con cháu muốn đồ, bà không gây rắc rối thì thôi.

Lưu Thục Cầm, một người phụ nữ vẫn còn nét quyến rũ, lập tức bất mãn.

Cái họ Trương kia, bớt ra vẻ ta đây đi, lần trước miếng thịt Mạt Mạt mang về phần lớn là ông ăn phải không, trà ông cũng không ít lần đến nhà bố tôi xin uống.

Cãi với phụ nữ là ngu xuẩn, Trương Chính Dân chọn cách im lặng, xem tin tức buổi trưa.

Hừ, cái họ Trương ông lại giở trò đó, ông nói xem, bố ông tính cách giống một thổ phỉ hoạt bát, đến ông sao lại thành cái thùng rỗng không vậy.

Ông không ăn thịt ông có thể tràn đầy sức sống sao.

Không ăn thịt ông thì chỉ là một gã yếu ớt, đầu không ngẩng lên được, ông tính là đàn ông kiểu gì.

Càng nói càng quá đáng rồi, tôi về thư phòng đây.

Trương Chính Dân nói xong liền trở về thư phòng, đóng cửa lại.

Lưu Thục Cầm tức đến không chịu được.

Được lắm, có giỏi thì sau này đừng có ăn.

Buổi trưa, thời tiết đột nhiên thay đổi lớn, gió bắc gào thét, gió lạnh như dao cắt.

Trương Mạt đang lái xe trên đường, đột nhiên cười nói: Chồng ơi, tuyết rơi rồi.

Thẩm Hạo nhìn ra ngoài, quả nhiên là vậy.

Năm nay tuyết rơi hơi sớm thì phải.

Ai mà biết được, lát nữa anh đừng căng thẳng nhé.

Thẩm Hạo bật cười, Anh có gì mà căng thẳng chứ, bố mẹ em còn có thể ăn thịt anh sao.

Cái đó thì không, chỉ sợ nói chuyện không dễ nghe.

Yên tâm, mẹ em chắc chắn sẽ im lặng.

Nghe vậy, Trương Mạt liếc nhìn trăm cân thịt ở ghế sau, nghĩ bụng vì miếng thịt này, chắc sẽ không tức giận.

Rất nhanh, xe đi vào khu nhà gia đình.

Đậu xe trước cửa.

Trương Mạt còn căng thẳng hơn cả Thẩm Hạo.

Cô mang rượu vang, trà, và một tảng thịt lớn, không biết còn tưởng là thịt heo nữa.

Mấy người hàng xóm vừa ăn cơm xong đang đi dạo, thấy Trương Mạt dẫn bạn trai về, liền vui vẻ.

Mạt Mạt, đây là con rể mới của con à.

Trần bác, Tôn dì, Triệu chú, Hạng chú ạ.

Được đấy, chàng trai trẻ trông thật thà.

Mạt Mạt, vào nhà nhanh đi, bên ngoài lạnh lắm.

Dạ vâng Tôn dì, vậy chúng cháu vào ạ.

Đợi Thẩm Hạo và Trương Mạt vào nhà, mấy người liếc nhìn

nhau, không nhịn được cười.

Cái khu gia đình này, tôi sống lâu như vậy, đây là lần đầu tiên thấy có người vác thịt heo đến nhà.

Thằng bé này đúng là một nhân tài, là ngốc thật hay giả ngốc vậy.

Cái tính khí nóng nảy của Lưu Thục Cầm có nhịn được không.

Chắc là bị đuổi ra ngoài rồi.

Hay là chúng ta quan sát xem sao.

Lời này vừa thốt ra, mấy người phụ nữ lại nổi lên ý hóng chuyện.

Bên kia có một cái ghế, chúng ta ngồi qua đó, đứng ở đây nếu bị Lưu Thục Cầm nhìn thấy thì ngại lắm, không tránh khỏi lại bị mắng cho một trận.

Đúng ý tôi.

Mấy người ngồi trên ghế gỗ, giữa trời tuyết rơi, vẻ ngoài như đang tán gẫu, nhưng ánh mắt lại không ngừng nhìn chằm chằm vào căn biệt thự số ba, chờ xem trò vui.

Khi Trương Mạt và Thẩm Hạo bước vào phòng khách, Lưu Thục Cầm nhìn thấy Thẩm Hạo vác một tảng thịt, mắt sáng rỡ.

Vẻ mặt căng thẳng lập tức chuyển thành tươi cười.

Đây là Tiểu Hạo phải không, mau vào mau vào, đã đến rồi còn bày đặt mang gì thế này.

Nói vậy, nhưng hai tay bà lại túm lấy miếng thịt kéo xuống.

Chương 474

Dì ơi để cháu làm cho.

Không sao, dì khỏe mà, để dì.

Thẩm Hạo vừa buông tay, cơ thể Lưu Thục Cầm loạng choạng suýt ngã.

Trời đất ơi, miếng thịt này nặng thật.

Không những không tức giận, ngược lại còn có vài phần vui mừng.

Trương Mạt cạn lời, không hiểu được hành động của mẹ mình.

Miếng thịt này ăn ngon thì ngon thật, nhưng cũng không đến mức thích đến vậy chứ.

Thẩm Hạo nhanh chóng đỡ Lưu Thục Cầm dậy, rồi mang thịt vào bếp.

Lưu Thục Cầm hài lòng nói: Tiểu Hạo này khỏe thật đấy.

Đó là điều tất nhiên rồi.

Trương Mạt đặt trà và rượu vang lên bàn trà.

Lúc này Trương Chính Dân, đang cố làm ra vẻ thâm trầm, ánh mắt lướt qua gói trà, lông mày khẽ nhướn lên.

Về rồi à.

Lúc này Thẩm Hạo cũng từ bếp đi ra.

Ngồi đi.

Thẩm Hạo cũng không khách sáo, ngồi xuống ghế sofa.

Trương Mạt ngồi bên cạnh.

Chỉ thấy Trương Chính Dân và Thẩm Hạo nhìn nhau, không ai mở lời.

Trong chốc lát, không khí có chút trầm mặc.

Nhìn Thẩm Hạo điềm tĩnh, Trương Chính Dân có chút bất ngờ.

Ông ấy lăn lộn trên quan trường bao năm, đã tu dưỡng khí chất, bản thân ông mang khí thế rất mạnh mẽ, người bình thường nhìn thấy đều căng thẳng, lại thêm thân phận là phụ huynh bên nữ, với hai tầng thân phận này, người bình thường đều sẽ cực kỳ căng thẳng.

Ngược lại Thẩm Hạo lại không hề có chút căng thẳng nào.

Thậm chí Trương Chính Dân có một cảm giác sai lầm, rằng mình đang đối mặt không phải một người, mà là một ngọn núi Thái Sơn.

Cái cảm giác huyền ảo này, không thể nói rõ được.

Khi ông còn nhỏ, những người lão bối từng trải qua biển máu núi thây ông đều đã gặp, cũng không ai có thể cho ông cái cảm giác này.

Thật kỳ lạ.

Chỉ một ánh mắt, Trương Chính Dân đã biết Thẩm Hạo không đơn giản.

Lưu Thục Cầm đứng bên cạnh đã phá vỡ sự im lặng.

Trước mặt Thẩm Hạo, bà vui vẻ cất trà đi, rồi rót cho Thẩm Hạo một tách trà nóng.

Điều này khiến Trương Chính Dân nhìn mà cạn lời, bà cũng nên thu liễm một chút chứ.

Nhưng cũng không dám nói nhiều, một khi ông nói một câu, Lưu Thục Cầm có thể đáp trả mười câu.

Sự bất lực của người đàn ông trung niên.

Trương Chính Dân không mở lời, Thẩm Hạo cũng không mở lời, chủ yếu là giữ vẻ điềm tĩnh.

Một lát sau, ông cầm tách trà nhấp một ngụm, Trương Chính Dân nói: Giao thiệp bao lâu rồi.

Không lâu.

Không lâu là bao lâu, thời gian cụ thể.

Năm tháng.

Đã phát triển đến bước nào rồi.

Trương Mạt đứng bên cạnh bất mãn nói: Bố, bố xem bố đang hỏi cái gì vậy.

Lưu Thục Cầm: Đúng vậy, Tiểu Hạo lần đầu đến nhà, ông đừng dọa con bé.

Nói xong, bà quay sang Trương Mạt nói: Cơm xong rồi, con và Tiểu Hạo rửa tay rồi đi ăn cơm đi.

Dạ được mẹ.

Trương Chính Dân bất mãn trừng mắt nhìn Lưu Thục Cầm, ông còn rất nhiều chuyện muốn hỏi.

Nhìn thấy rau cải đã bị heo ủi, trong lòng ông dấy lên sự tức giận.

Trên bàn ăn, có tổng cộng mười hai món lạnh và nóng.

Điều này khiến Thẩm Hạo có chút bất ngờ.

Vốn dĩ anh nghĩ sẽ bị đối xử lạnh nhạt, không ngờ lại chuẩn bị nhiều món đến vậy.

Lưu Thục Cầm cười nói: Tiểu Hạo à, mau nếm thử món cá vược hấp này đi.

Thẩm Hạo gắp một miếng, không khỏi khen ngợi: Thật không tệ,

tươi ngon mềm mượt, không tanh không khô.

Ha ha, cá này không có xương dăm, ăn cũng tiện.

Ngon thì ăn nhiều chút, còn có vịt quay này nữa.

Thái độ này cũng quá nhiệt tình rồi.

Lúc đầu Trương Mạt còn lo lắng về thái độ của Lưu Thục Cầm đối với Thẩm Hạo, bây giờ xem ra dường như đã lo lắng thừa rồi.

Trương Chính Dân nói: Uống rượu không.

Thẩm Hạo nói: Không giỏi lắm.

Vậy thì uống ít thôi, lấy hai chai bạch tửu ra đây.

Trương Chính Dân cười nói.

Dạ được.

Người giúp việc vội vàng từ tủ rượu lấy ra hai chai Mao Đài.

Mở rượu, Trương Chính Dân rót đầy cho Thẩm Hạo.

Đối với ý đồ của Trương Chính Dân, Thẩm Hạo trong lòng biết rõ, cũng không để tâm.

Anh nâng ly rượu, cười nói: Cháu kính chú, dì một ly.

Trương Chính Dân gật đầu, cũng uống cạn.

Lưu Thục Cầm nói: Tiểu Hạo không giỏi uống, cứ uống ít thôi.

Trương Mạt đang ăn cá, khẽ cười, không nói gì.

Về tửu lượng của Thẩm Hạo, cô rất rõ.

Đã vậy lão Trương muốn thử tửu lượng của Thẩm Hạo, vậy thì có trò vui rồi.

Tiểu Thẩm à, đừng chỉ lo ăn rau thôi, đến cụng một ly.

Dạ được chú.

Chỉ cần Trương Chính Dân mời rượu, Thẩm Hạo đều không từ chối.

Không biết từ lúc nào, chai bạch tửu thứ hai cũng đã được mở.

Trương Chính Dân càng uống càng không phục, từ khi nào mà cái thằng nhóc con này tửu lượng cũng tốt đến vậy.

Ông không tin vào điều này.

Tiểu Hạo à, tiếp tục nào.

Chú ơi cháu thấy không ổn thì thôi đi, chú uống cũng kha khá rồi đó.

Lời này vừa thốt ra, Trương Chính Dân như bị giẫm phải đuôi.

Lập tức nói: Mới đến đâu mà đến đâu, hồi xưa tôi một mình cân cả mấy ông.

Cháu còn non lắm.

Mở thêm hai chai nữa.

Lưu Thục Cầm trừng mắt nhìn Trương Chính Dân, bà cũng đã nhận ra, Thẩm Hạo cũng là một chiến sĩ được thử thách về tửu lượng.

Tửu lượng này sâu không thấy đáy.

Để Trương Chính Dân chịu thiệt một chút cũng phải thôi.

Cùng lúc đó, mấy ông bà lão ngồi bên ngoài, lạnh đến cứng cả tay.

Trời này lạnh thật, lạnh chết người, đã gần một tiếng rồi mà nhà lão Trương sao vẫn chưa có động tĩnh gì.

Thằng bé này chắc không hiểu ý người ta, cứ lỳ lợm không chịu đi hay sao.

Xem ra nhà lão Trương đã chấp nhận thằng bé này rồi.

Không thể nào, chắc lát nữa là ra thôi.

Ái chà.

Một ông lão vừa xì mũi vừa lắc đầu nói: Tôi không chịu nổi nữa, thằng bé này mà không ra, tôi chết cóng mất.

Mấy ông bà cứ xem đi, lát nữa kể lại kết quả cho tôi.

Tôi cũng lạnh không chịu nổi, cái bệnh thấp khớp hành dữ quá.

Đột nhiên đi mất mấy người, ba người còn lại thấy vậy cũng mất hứng, quan trọng là trời quá lạnh.

Thôi thôi, tôi cũng đi đây.

Ngoài trời lạnh cóng, các ông bà lão cuối cùng cũng không trụ nổi mà rời đi.

Ai nấy đều co ro cổ, hóng chuyện không thành, chỉ ăn được một trận tuyết.

Vì có lò sưởi, trong nhà ấm áp như mùa xuân, rượu qua ba tuần, Trương Chính Dân uống vui vẻ.

Tửu lượng tốt, đã lâu không gặp đối thủ, thằng nhóc này được đấy.

Lúc này, khi Trương Chính Dân nói chuyện, lưỡi ông đã líu lo.

Trên ghế sofa trong phòng khách, Trương Mạt nói: Đủ rồi chứ.

Đừng nhìn bố con là người kiệm lời, ông ấy giống ông ngoại con, là một con ma men, ngày thường ở ngoài không thể uống, ở nhà lại không có ai uống cùng.

Tiểu Hạo đến, cũng có thể cho ông ấy được thỏa mãn cơn nghiện rượu.

Có nên pha một ấm trà không.

Đợi bọn họ kết thúc rồi pha.

Được thôi.

Thằng bé này bản lĩnh khác thì chưa thấy, nhưng đúng là đẹp trai, tửu lượng cũng tốt thật, con còn có mắt nhìn hơn mẹ hồi trẻ đấy.

Lưu Thục Cầm nói.

Đó là điều tất nhiên, bố con hồi trẻ cũng rất tuấn tú mà, nếu không thì sao lại có gen tốt như con chứ.

Thôi đi, gen của con đều thừa hưởng từ nhà họ Lưu, ông ngoại con là thư hương môn đệ, gen chắc chắn mạnh hơn nhà họ Trương.

Trương Mạt cười cười, Được, mẹ nói gì cũng đúng.

Gia đình Thẩm Hạo còn có ai nữa không.

Chỉ còn mình anh ấy thôi.

Ôi, không ngờ đứa bé này cũng khổ.

Vốn dĩ còn muốn gặp người nhà anh ấy.

À đúng rồi, Thẩm Hạo trong tình cảnh không có ai giúp đỡ mà sự nghiệp lại lớn đến vậy.

Con lần trước nói làm ngoại thương, ở nước ngoài có hợp pháp không.

Lần này nghe cháu trai Lưu Hướng Kiệt nói, chỉ riêng việc mua xe, Thẩm Hạo đã chi hơn chục tỷ tệ, đều là thanh toán bằng tiền mặt, điều này có chút mạnh mẽ.

Lưu Thục Cầm là lần đầu tiên biết được thực lực cứng của Thẩm Hạo.

Thêm vào đó, Thẩm Hạo còn trẻ như vậy, lại không có bối cảnh, mà lại có thể làm ăn phát đạt, điều này khiến Lưu Thục Cầm không

thể tin được.

Không có bối cảnh, muốn thành công, đó đều phải từng bước từng bước chiến đấu mà đi lên.

Trong tình hình con đường thăng tiến gần như đóng kín, một thanh niên trẻ muốn vươn lên quá khó khăn.

Không khỏi khiến Lưu Thục Cầm nghi ngờ.

Đương nhiên là hợp pháp rồi, nguồn vốn của anh ấy đều hợp pháp, có thể kiểm tra được.

Chỉ cần hợp pháp là được, chỉ sợ đi sai đường.

Yên tâm đi mẹ, con gái dù thế nào cũng không tìm một người vi phạm pháp luật, làm loạn kỷ cương đâu.

Đó là điều tất yếu.

Trương Mạt khẽ mỉm cười, dựa vào lòng Lưu Thục Cầm nũng nịu.

Kết quả cuộc gặp gỡ hôm nay khiến cô rất vui mừng.

Đối với Thẩm Hạo, Lưu Thục Cầm rất hài lòng, có thể tay trắng lập nên sự nghiệp như vậy, năng lực đó là không thể nghi ngờ.

Năng lực cá nhân và bối cảnh của phụ huynh, giữa hai điều này Lưu Thục Cầm càng đánh giá cao năng lực cá nhân hơn.

Dù sao cái bối cảnh này, khi thế hệ lão bối đi rồi, mình không có năng lực cũng không thể giữ được, nhưng năng lực cá nhân thì khác, chỉ có ngày càng mạnh hơn.

Đối với việc Trương Mạt theo con đường chính trị, Lưu Thục Cầm từ đáy lòng không muốn, nơi đó khá nguy hiểm, cũng sẽ mệt mỏi tâm trí.

Không phải cứ không tham không lam là không có chuyện gì, tìm Thẩm Hạo, đi một con đường khác cũng không tồi.

Không biết từ lúc nào, đã là tám giờ tối.

Rất nhanh, trên bàn ăn đã có thêm sáu chai rượu rỗng.

Còn Trương Chính Dân thì đã chạy vào nhà vệ sinh để nôn, Thẩm Hạo cũng giả vờ chóng mặt, mắt lim dim tựa vào tường.

Mạt Mạt, dìu Tiểu Hạo vào phòng con nghỉ ngơi đi.

Trương Mạt: Vậy bố con làm sao bây giờ.

Yên tâm, không chết được đâu, có mẹ đây rồi.

Vậy mẹ mẹ cẩn thận nhé, con dìu Thẩm Hạo đi nghỉ đây.

Nói xong, Trương Mạt dìu Thẩm Hạo lên tầng hai, vào phòng cô.

Đến phòng, Thẩm Hạo đã tỉnh táo lại.

Trương Mạt ôm Thẩm Hạo hôn một cái: Chồng ơi, anh làm bố em say đến mức nào rồi.

Thẩm Hạo cười, véo nhẹ sống mũi cô: Yên tâm, bố em không sao đâu.

Lời vừa dứt, dưới lầu đột nhiên truyền đến giọng nói lo lắng của Lưu Thục Cầm.

Mạt Mạt, mau xuống xem, bố con làm sao vậy, sao lại thổ huyết rồi.

Trương Mạt sợ đến tái mặt, vội vàng chạy xuống lầu.

Thẩm Hạo dùng thần thức quét qua, liền bật cười.

Thế là, anh ung dung đi xuống lầu.

Thấy Thẩm Hạo đi xuống, Trương Mạt vội vàng nói: Chồng ơi, anh xem bố em sao lại thổ huyết rồi, có phải xuất huyết dạ dày không.

Chỉ thấy lúc này, Lưu Thục Cầm đang đỡ Trương Chính Dân nôn ọe, trong bồn cầu còn có không ít máu tươi.

Thẩm Hạo cười nói: Dì ơi yên tâm, chú không sao đâu.

Nhưng trên mặt Lưu Thục Cầm không hề giãn ra, ngược lại vội vàng hỏi: Vậy sao còn thổ huyết chứ, có phải uống rượu quá mạnh, xuất huyết dạ dày rồi không.

Thẩm Hạo nói: Dì ơi dì xem, máu chú nôn ra có màu đỏ tươi, lượng cũng không nhiều, không phải xuất huyết dạ dày đâu.

Xuất huyết dạ dày thường có màu đỏ sẫm, hoặc màu cà phê, lượng máu cũng khá lớn.

Cháu đoán là do nôn quá mạnh, các mạch máu li ti trong cổ họng bị vỡ thôi, cái này không sao đâu.

Nghe Thẩm Hạo nói vậy, Trương Mạt và Lưu Thục Cầm đều thở phào nhẹ nhõm.

Trương Mạt sợ hãi vỗ ngực nói: Vậy thì tốt rồi, bây giờ phải làm sao.

Thẩm Hạo: Pha một cốc trà Linh Vân uống là được.

À, để tôi đi pha, tôi đi pha.

Rất nhanh, Lưu Thục Cầm liền pha một cốc linh trà, đưa cho Trương Chính Dân uống.

Chương 475

Linh trà vào bụng, cả người ấm áp dễ chịu.

Vài phút sau, Trương Chính Dân đã tỉnh rượu không ít, cả người cũng không nôn nữa.

Đầu óc cũng tỉnh táo hơn vài phần.

Thấy vậy, trái tim treo lơ lửng của Lưu Thục Cầm mới rơi xuống bụng.

Cảm ơn cháu nhé Tiểu Hạo.

Dì ơi khách sáo rồi, sức khỏe chú không có vấn đề gì lớn đâu, chỉ là ngồi lâu dẫn đến khí huyết không lưu thông.

Những lời sau đó như dễ mềm yếu, không kiên trì, Thẩm Hạo không nói ra.

Đúng, bác sĩ cũng nói vậy, bảo ông ấy tập luyện mà không có thời gian.

Uống nhiều trà Linh Vân và ăn nhiều thịt vào là được.

Thẩm Hạo nói.

Được rồi Tiểu Hạo, hai cháu lên nghỉ ngơi đi, ở đây dì lo.

Vậy mẹ, chúng con lên đây.

Trương Mạt khoác tay Thẩm Hạo nói.

Đi đi.

Đợi Thẩm Hạo và Trương Mạt lên lầu, Lưu Thục Cầm mới phản ứng lại.

Thằng bé này lại giả say.

Trương Chính Dân uống xong một cốc linh trà mới tỉnh táo lại.

Thằng nhóc này đúng là xấu xa, lại bảo là tửu lượng không tốt.

Vớ vẩn, Tiểu Hạo mới đến đương nhiên phải khiêm tốn rồi.

Chẳng lẽ bảo Tiểu Hạo nói là tửu lượng rất tốt sao.

Lưu Thục Cầm đáp trả khiến Trương Chính Dân không nói nên lời.

Đột nhiên, Trương Chính Dân cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, bụng còn hơi đói.

Ông ngạc nhiên nhìn cốc linh trà.

Loại trà này còn có thể giải rượu, lợi hại thật.

Để ông uống như vậy, đúng là trâu nhai hoa mẫu đơn, phí hoài loại trà quý giá này rồi.

Lưu Thục Cầm trừng mắt nhìn Trương Chính Dân nói.

Được rồi, bớt nói hai câu đi, đi hâm nóng thức ăn lại đi, tôi đói rồi.

Vậy ông đợi đó.

Đến nhà bếp, khi nhìn thấy miếng thịt mà Thẩm Hạo mang đến, trong lòng Lưu Thục Cầm khẽ động, một cách khó hiểu lại có chút nóng nảy.

Kể từ lần cuối cùng ăn hết miếng thịt Trương Mạt mang về, Trương Chính Dân đã không có một trận chiến cứng rắn nào.

Cũng đến lúc phải hùng dũng trở lại rồi.

Nghĩ đến đó, Lưu Thục Cầm nấu cơm cũng có sức hơn, thậm chí còn ngâm nga hát.

Rất nhanh, trong bếp vang lên tiếng thái thịt lạch cạch và tiếng hát của Lưu Thục Cầm.

Trương Chính Dân trong phòng khách, không những không vui, ngược lại trong lòng lại rùng mình.

Tiếng hát này là một tín hiệu không tốt.

Vợ chồng già, từ lâu đã không còn ý nghĩ đó nữa.

Ngoài ra cũng có chút lực bất tòng tâm, trước đây uống huyết nhung hươu, ăn chút thuốc bổ gì đó còn được, bây giờ thì chẳng còn tác dụng gì.

Vì vậy đối với lời mắng mỏ của Lưu Thục Cầm, ông cũng chỉ có thể giả vờ như không nghe thấy.

Hay là bây giờ về đơn vị làm thêm giờ nhỉ.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Trương Chính Dân thực sự đã động lòng.

À, cái đó Thục Cầm à, đơn vị đột nhiên có việc, tôi về xử lý một chuyến.

Lời vừa dứt, liền thấy Lưu Thục Cầm mặt đầy sát khí cầm dao thái rau đi ra.

Cái họ Trương kia, nếu ông dám bước ra khỏi cái cửa này, tin hay không tôi phế ông.

Sợ đến mức Trương Chính Dân rụt cổ lại, cười gượng: Nói đùa thôi, nói đùa thôi.

Nghe tiếng ồn ào dưới lầu, Thẩm Hạo lập tức bật cười.

Tính ra cũng là ông nhạc phụ tiện nghi, không ngờ cũng có nỗi khổ của riêng mình.

Nhìn phòng riêng của Trương Mạt, Thẩm Hạo lại nổi hứng thú.

Lại đây, anh giúp em buộc tóc lên.

Trương Mạt liếc Thẩm Hạo một cái, nhưng vẫn gật đầu.

Đêm đông đặc biệt dài.

Gió tây bắc đã ngừng, tuyết cũng rơi càng lúc càng lớn, từng bông tuyết to như lông ngỗng bay lả tả.

Lưu Thục Cầm cũng coi như hạn hán gặp mưa rào, lại như mùa xuân trở lại.

Sáng hôm sau, khi Trương Chính Dân đi làm, bước đi còn hơi lảo đảo, nhưng lưng thì rất thẳng.

Thư ký đã đợi sẵn từ lâu.

Trương bộ trưởng cẩn thận bậc thang.

Ừ.

Hơn chín giờ, Thẩm Hạo và Trương Mạt mới đi xuống.

Nhìn khuôn mặt hồng hào của Lưu Thục Cầm, Trương Mạt cười nói: Mẹ ơi, hôm nay mẹ khí sắc thật tốt.

Lưu Thục Cầm cười chuyển đề tài nói: Đói rồi phải không, bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi, bên ngoài tuyết rơi lớn, hôm nay đừng ra ngoài nữa.

Chúng con không ăn nữa, không đói, còn có việc mà.

Vậy thì không giữ các cháu nữa, Tiểu Hạo có thời gian thì cùng Tiểu Mạt đến chơi nhé.

Dạ được dì.

Ngay khi Thẩm Hạo và Trương Mạt vừa lên xe chuẩn bị đi, Lưu Thục Cầm mặc áo khoác lông vũ chạy ra.

Nói với Trương Mạt: Trà và thịt Thẩm Hạo tặng không được nói với ông nội con, nếu không ông ấy sẽ lấy hết đó.

Mẹ, con biết rồi ạ.

Được rồi, lái xe trên đường chậm thôi.

Trở về biệt thự Hoa Hồng Viên ở khu Xương Bình, đây cũng là khu biệt thự duy nhất ở kinh đô nằm trong khu đại học.

Các trường đại học ở đây đều là những trường chất lượng cao.

Nói thật, nơi này để tán gái đúng là không tệ.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo hiện tại lại không có ý nghĩ đó.

Lái xe vào biệt thự, vừa vặn thấy Tiêu Băng, Hạ Ny, Thi Nịnh ba cô gái đang đắp người tuyết.

Trương Mạt xuống xe, nhìn công chúa băng tuyết sống động như thật, không khỏi khen ngợi: Người tuyết này đẹp thật đấy.

Liên quan đến chuyên môn của mình, Hạ Ny vẫn rất đắc ý nói: Đương nhiên rồi, chị tưởng mấy năm học vẽ là học không công sao.

Nói chị là chị còn vênh váo lên, em cũng thử xem sao.

Lời vừa dứt, Trương Mạt liền hưng phấn gia nhập đội hình đắp người tuyết.

Nhìn bốn cô gái đắp người tuyết chơi vui vẻ, Thẩm Hạo thì đi vào biệt thự.

Ngồi trên ghế sofa, ăn hạt dưa uống trà.

Chơi một lúc, mấy cô gái liền trở về phòng khách.

Thẩm Hạo cũng đã pha sẵn trà cho họ.

Lại đây uống trà.

Cảm ơn chồng.

Ngồi xuống, bốn cô gái vây quanh Thẩm Hạo.

Vừa uống trà, vừa trò chuyện.

Tiêu Băng nhìn tin tức hot trên mạng có chút bất ngờ, nói: Các chị xem, nghe nói khu Ba Li của Pháp bị trộm rồi.

Sáu nhà máy rượu như Lafite, Mouton, Romanée Conti đều bị người ta ghé thăm.

Đặc biệt là nhà máy rượu Lafite và Romanée Conti, chỉ sau một đêm toàn bộ số hàng tồn kho nhiều năm đã biến mất.

Thật kỳ diệu, quan trọng là biến mất mà không hề có dấu vết.

Hạ Ny: Vậy chẳng phải nói Lafite năm 82 sau này, và những chai Romanée Conti ủ lâu năm đều không còn sao.

Cái Lafite năm 82 này nổi tiếng quá, lẽ ra phải được uống hết từ lâu rồi chứ.

Tiêu Băng cười nói: Cái này phải cảm ơn sự quảng bá của phim Hồng Kông, tuy Lafite năm 82 hàng giả nhiều, nhưng những chai bán ở buổi đấu giá đều là thật.

Căn bản không thể bán hết, một khi một món đồ có thuộc tính tài chính, nó sẽ không bao giờ bán hết.

Steve Jobs, LeBron James đều biết chiến lược tiếp thị khan hiếm, gia tộc Rothschild đã chơi tài chính hơn trăm năm thì sao lại không hiểu.

Hàng hiếm có thể tích trữ, là một nhà tư bản đều sẽ giữ lại không bán, mỗi năm lấy ra một ít để đấu giá, duy trì giá trị của nó, đây đều là những thao tác thông thường.

Đây cũng là một thủ đoạn để nâng cao giá trị thương hiệu.

Trương Mạt cười nói: Chắc là rất nhanh nữa Lafite năm 82 và rượu Romanée Conti sẽ sụp đổ.

Tại sao.

Thi Nịnh nghi ngờ hỏi.

Vì hai nhà máy rượu đều bị trộm rồi, nhà máy rượu Lafite và Romanée Conti đều không còn rượu, gia tộc Rothschild và gia tộc Leroy đằng sau còn vì những chai rượu không còn nữa mà thổi phồng, mà nâng cao giá trị thương hiệu sao.

Hiển nhiên là không.

Giá trị của một vật phẩm, không nằm ở giá trị bản thân nó, mà quyết định bởi việc tư bản phía sau có thao túng hay không.

Giống như tại sao Richard Mille lại đắt, là vì phí quảng cáo trên trời đã nâng nó lên.

Chắc vài ngày nữa, gia tộc Rothschild chắc chắn sẽ tuyên bố ra bên ngoài rằng Lafite năm 82 đã bán hết từ lâu rồi.

Đồ vật mất đi giá trị, không ai sẽ bảo chứng hay quảng bá cho nó.

Đến lúc đó, cả thế giới đều biết rượu Lafite năm 82 không còn nữa, thị trường dù có rượu thật, cũng sẽ là giả.

Dù sao, chính thức đã đứng ra lên tiếng rồi.

Năm sau khi rượu Lafite mới được ủ xong, rất nhanh sẽ trở thành loại rượu vang đỏ hot, chắc chắn là Lafite chất lượng tốt nhất trong vài chục năm tới, được các nhà sưu tầm ở khắp nơi săn đón nồng nhiệt.

Sau này sẽ không ai nhắc đến Lafite năm 82 nữa, chỉ nhắc đến Lafite năm 2024.

Là một tổng giám đốc, Trương Mạt quá rõ về cách vận hành của tư bản này.

Nghe bốn cô gái trò chuyện, Thẩm Hạo có chút bất ngờ, bốn cô gái

đoán đúng đến tám, chín phần.

Những chai rượu ủ lâu năm này, anh có không ít, Lafite năm 82 cũng có ba thùng lớn.

Giá cả có sụp đổ hay không không quan trọng, Thẩm Hạo tự mình uống chứ không phải dùng để bán.

Đương nhiên, bốn cô gái cũng sẽ không tin là Thẩm Hạo đã trộm.

Dù sao, cách xa vạn dặm.

Thi Nịnh chỉ vào điện thoại đang phát TikTok cười nói: Hạo ca, mau lại đây xem, đây là video anh lái xe đó, bên dưới còn không ít người bình luận muốn sinh khỉ con cho anh kìa.

Mấy cô gái khác cũng xúm lại xem.

Video quay cảnh Thẩm Hạo lái chiếc Bugatti Veyron màu xanh nhạt, tất cả đều là lén quay.

Tuy nhiên, không thể nhìn rõ mặt người lái xe, chỉ có thể quay được một góc nghiêng.

Khu vực bình luận, toàn là những lời như tiểu ca ca đẹp trai quá, em muốn sinh khỉ con cho anh.

Những video như vậy, quay lén không ít.

Lượng like đều rất cao, nhưng vẫn chưa lên hot search.

Thẩm Hạo nói: Ừm, chiếc xe này lái đủ ra oai, quả nhiên là thần khí để trang bức.

Chiếc xe này đậu ở đại học thành, đảm bảo anh đêm đêm làm tân lang.

Tiêu Băng cười nói.

Hạ Ny nói: Chi bằng đi Bắc Ảnh, hoặc Trung Hí, trường vũ đạo có

nhiều cô gái xinh đẹp hơn.

Nhìn bốn cô gái càng nói càng hăng, Thẩm Hạo trêu ghẹo: Tôi tìm phụ nữ còn cần dựa vào xe sao.

Bốn cô gái lườm Thẩm Hạo một cái, nhưng Thẩm Hạo nói quả thực không sai, hắn thật sự không cần xe sang.

Thậm chí, họ còn là người tự nguyện đến với hắn.

Hiện giờ, nhan sắc và khí chất của Thẩm Hạo đã đạt đến đỉnh cao.

Nhan sắc đã chạm nóc, đó chính là tài phú và ưu thế to lớn, là ông trời ban cho.

Chương 476

Muốn biến hiện kiếm tiền từ nó vẫn rất dễ dàng, nhưng có chịu nổi cái khổ đó hay không thì lại là chuyện khác.

Lát nữa ăn gì.

Trời lạnh thế này ăn lẩu thì sao.

Được thôi.

Thẩm Hạo hỏi: Các em uống nước ngọt hay rượu.

Uống chai vang đỏ lần trước đi.

Được.

Ăn lẩu, nhìn những bông tuyết bay lả tả bên ngoài.

Năm người đều có tâm trạng rất tốt.

Do tuyết rơi dày, nên Thẩm Hạo và những người khác cũng không vội quay về.

Ngày hôm sau, Trương Mạt vội vã đi làm.

Tiêu Băng và Hạ Ny cũng cùng nhau đi đến nhà Hạ Ny, thăm hỏi người nhà.

Vì vậy, trong biệt thự chỉ còn lại Thẩm Hạo và Thi Nịnh.

Hạo ca, anh không phải thích chơi game sao, em chơi với anh vài ván nhé.

Em chơi game gì.

Em chơi ăn gà Pubg.

Cái đó tôi biết, tôi hỏi em chơi game gì.

Thi Nịnh phấn quyền khẽ đánh Thẩm Hạo một cái, cô biết Thẩm Hạo cố ý, nhưng vẫn giải thích: Em nói là Hòa Bình Tinh Anh.

Cái đó tôi không chơi, em có chơi Vương Giả Vinh Diệu không.

Thẩm Hạo bây giờ đang ngứa tay, muốn phô diễn kỹ năng của Tôn Thượng Hương.

Em không chơi Vương Giả.

Vậy thì ai chơi của người nấy.

Hạo ca, em sẽ học.

Học gì mà học, tôi chỉ thỉnh thoảng chơi vài ván thôi.

Vậy thôi, Hạo ca, vậy em lên lầu chơi một lát, em mở livestream đây.

Đi đi, không có lưu lượng hả, em cứ ngồi trong chiếc Bugatti Veyron đi, lưu lượng đảm bảo bùng nổ.

Thẩm Hạo cười chỉ dẫn.

Được không Hạo ca.

Đi đi.

Cảm ơn Hạo ca.

Phụ nữ hư vinh một chút là chuyện bình thường, Thẩm Hạo cũng sẽ không quản các cô làm gì.

Ai muốn làm gì thì làm.

Để tăng fan nhanh, vẫn phải khoe của, nhưng bây giờ không thịnh hành khoe của, quá dễ kích thích người tầng lớp dưới.

Khoảng cách giàu nghèo lớn, dễ gây thù hận, là yếu tố không hài hòa.

Cho nên năng lượng tích cực, nhất định phải biến mất, chỉ cần

không thấy thì coi như không có.

Sau khi Thi Nịnh rời đi, Thẩm Hạo bắt đầu chơi Vương Giả Vinh Diệu.

Quả nhiên với một tay Tôn Thượng Hương tốc biến, Thẩm Hạo đơn giản là vô địch.

Ngay cả khi hệ thống ghép đội với những đồng đội kém cỏi, hắn vẫn mạnh mẽ dựa vào giai đoạn cuối để lật kèo.

Đặc biệt là ở giai đoạn cuối, giáp hồi sinh và đổi tên dao vàng rồi lập tức đổi sang kim thân, khiến Thẩm Hạo chơi cực kỳ sảng khoái.

Tốc độ tay trước đây căn bản không thể đạt được.

Chơi năm ván thắng liên tiếp, tâm trạng Thẩm Hạo vẫn rất tốt, chơi game phải toàn thắng và ván nào cũng MVP, như vậy mới có trải nghiệm game.

Nhưng hắn vẫn vui mừng quá sớm, ván thứ sáu, chưa đầy năm phút, 1 11, trực tiếp sụp đổ.

Chơi thêm một ván nữa, vẫn nhanh chóng sụp đổ, Thẩm Hạo còn chưa kịp phát triển đã không còn.

Tức giận, Thẩm Hạo hơi dùng lực, điện thoại liền vỡ vụn thành bột.

Mẹ nó, quá tệ hại, sao lại đánh được lên rank Vương Giả chứ.

Thần thức quét qua, phát hiện Thi Nịnh đang livestream với quà tặng không ngừng, nhân khí tăng vọt lên 6 vạn+ và vẫn đang không ngừng tăng lên.

Quả nhiên, lưu lượng từ chiếc Bugatti Veyron vẫn cao a.

Trong lòng khí không thuận, Thẩm Hạo quay trở lại không gian.

Từ không gian, hắn trực tiếp đến Linh Vân đại lục.

Vừa trở về, hắn liền cảm nhận được linh khí sung túc, các tế bào dường như đều đang hoan du.

Bên Linh Vân đại lục này, Diệu Lăng và Thải Y đã nhận ngọc giản mà Thẩm Hạo đưa, cũng mừng rỡ rời đi.

Thẩm Hạo thần thức quét qua, phát hiện Diệu Lăng và Thải Y đang tham ngộ ngọc giản.

Thế là hắn một mình pha một ấm trà, rồi uống.

Thanh Phong Tiên Mính của Thanh Phong Quan, còn có một loại công phu bình tâm tĩnh khí.

Nhưng Thẩm Hạo uống hết một ấm, vẫn không thấy thoải mái.

Nghĩ đến đó, Thẩm Hạo tiến vào không gian và đến Vạn Yêu cốc.

Vừa bước vào, hắn liền thấy không ít yêu thú.

Lần này Thẩm Hạo không dùng đại chiêu, mà dùng nắm đấm.

Một quyền một con, chỉ trong nửa giờ, hắn đã giết không ít yêu thú.

Nhìn thi thể yêu thú ngổn ngang khắp nơi, Thẩm Hạo mới cảm thấy sảng khoái.

Ở Vạn Yêu cốc mười ngày, yêu thú cảnh giới thất cảnh gần như bị giết sạch.

Thu thi thể vào không gian, Thẩm Hạo mới quay về tông môn.

Trở về tông môn, Thẩm Hạo đến Ngọc Nữ Phong.

Vừa đến cửa động phủ của Tô Thiền, Thẩm Hạo còn chưa gõ cửa, bên trong đã truyền ra một giọng nói nhẹ nhàng: Vào đi.

Đẩy cửa vào, Thẩm Hạo thấy Tô Thiền đang ngồi trên bồ đoàn.

Cười nói: Sư phụ.

Đồ nhi ngoan, có chuyện gì sao.

Nghe giọng Tô Thiền, Thẩm Hạo cảm thấy khí chất của người trước mặt sao lại có chút khác biệt.

Nhưng cũng không suy nghĩ sâu xa.

Có lẽ sư phụ hôm nay tâm trạng tốt.

Đệ tử định rời khỏi tông môn một chuyến.

Tô Quyên cau mày nói: Tự dưng rời tông môn làm gì, danh tiếng của con giờ đã vang khắp Đông Vực, tuy mang danh lớn, nhưng cũng đang ở trong vòng xoáy nguy hiểm.

Hiện giờ rời tông môn tuyệt đối không phải là lựa chọn sáng suốt.

Thẩm Hạo nói: Sư phụ chẳng lẽ quên rồi, đệ tử đã là Thập Cảnh Thể tu.

Tô Quyên lúc này mới nhớ ra hình như là vậy, Tô Thiền chính là vì nghĩ Thẩm Hạo giả trang nên mới trốn trong động không ra.

Suy nghĩ một chút, Tô Quyên nói: Thập Cảnh cũng chỉ là Tiên Khiếu cảnh, trong tông môn đã hơn hai mươi người, huống hồ bên ngoài, chắc chắn nhiều như lông trâu.

Vậy vẫn chưa đủ nguy hiểm sao.

Đông Vực cũng chỉ có ba đại tiên môn, đệ tử khẳng định không sao đâu, đệ tử còn có tuyệt kỹ bảo mệnh, hạ sơn có việc gấp.

Tô Quyên nghi hoặc nói: Con có việc gì gấp.

Tông môn linh khí dồi dào, công pháp, linh dược, con muốn gì có đó.

Chẳng lẽ là vì ta tam.

Suýt nữa thì nói ra tam tỷ, thế là Tô Quyên vội vàng chuyển đề tài và nói tiếp: Kỳ thực thì, con cũng đừng nản lòng, con còn trẻ mà.

Đợi con đột phá đến Thần Đình cảnh, mọi chuyện đều có thể thương lượng.

Dù sao vi sư quý trọng nhất là cường giả, với thiên phú của con, chắc sẽ rất nhanh đạt được thôi.

Nếu con bây giờ rời tông môn, đây đối với tông môn mà nói, là tổn thất to lớn.

Sư phụ cũng sẽ đau lòng.

Nghe vậy, Thẩm Hạo nghe mà mơ hồ.

Với vẻ mặt khó hiểu nói: Sư phụ, đệ tử chỉ là xuống núi một chuyến, chứ đâu phải không trở về.

Sao sư phụ nói như thể đệ tử muốn phản bội tông môn vậy.

Dù sao, tông môn đối đãi đệ tử không tệ, đệ tử sẽ không rời đi đâu.

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Thẩm Hạo, Tô Quyên có chút không biết khuyên nhủ thế nào.

Trong lòng vẫn cho rằng Thẩm Hạo bị đả kích.

Bà ta cho rằng Tô Thiền đã từ chối Thẩm Hạo, mới dẫn đến việc Thẩm Hạo đau lòng như vậy, muốn rời tông môn.

Dù sao, một Thập Cảnh Thể tu giả trang thành Đạo Thai cảnh gia nhập tông môn, mục đích chính là Tô Thiền.

Bây giờ không có được người phụ nữ đó, rời tông môn cũng là chuyện bình thường.

Tô Quyên nói: Cái đó. bên ngoài nguy hiểm, ta vẫn nên đi cùng con thì hơn.

Thẩm Hạo xua tay nói: Đừng mà sư phụ, đệ tử chỉ là có chút cảm ngộ, muốn đi lịch luyện một phen, đệ tử tự vệ vẫn không thành vấn đề, Tiên Khiếu cảnh không thể gây nguy hiểm cho đệ tử.

Vậy vạn nhất là Thần Đình cảnh thì sao.

Con chính là tuyệt thế thiên kiêu của Huyền Thiên Kiếm Tông, các thế lực khác xuất động Thần Đình cảnh giết con, cũng có khả năng.

Nếu Thần Đình cảnh xuất động, sư phụ người theo con cũng vô dụng.

Cũng phải nhỉ, cho nên con vẫn nên ngoan ngoãn ở lại Cam Lâm động tu luyện, đợi con đạt đến Thần Đình cảnh thì có thể tùy ý du lịch rồi.

Tô Quyên cười hì hì nói.

Thấy khuyên không được, Thẩm Hạo cũng không giải thích nữa.

Đến lúc đó cứ chọn không từ mà biệt là được.

Hắn nói: Sư phụ nói phải, đồ nhi hiểu rồi.

Hiểu là tốt rồi, đồ nhi ngoan thích uống trà, gói trà này con cầm lấy mà uống đi.

Tô Quyên đưa một gói trà cho Thẩm Hạo.

Không cần nhìn cũng biết là Thanh Phong Tiên Mính của Thanh Phong Quan.

Thẩm Hạo nói: Đa tạ sư phụ ban trà.

Đợi Thẩm Hạo rời đi, Tô Quyên mới vỗ vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm.

Nếu Thẩm Hạo cố chấp muốn rời tông môn, bà ta thật sự không biết phải khuyên nhủ thế nào.

Chương 477

Vô cớ cảm thấy Thẩm Hạo có chút si tình.

Tam tỷ cũng thật là, một đệ tử thiên tài tốt như vậy, bị đả kích thành ra thế nào rồi, tạo nghiệt mà.

Không được, phải báo tin này cho tam tỷ.

Thế là vội vàng quay về động phủ.

Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Thiền đang tu luyện bị Tô Quyên vội vã làm giật mình.

Sao lần nào cũng hấp tấp như vậy.

Tô Quyên vội nói: Là Thẩm Hạo. hắn đột nhiên muốn rời tông, chắc là bị tam tỷ làm tổn thương lòng rồi.

Tô Thiền trừng mắt nhìn Tô Quyên, trong lòng lại vô thức thắt chặt, vội hỏi: Rốt cuộc là chuyện gì.

Thẩm Hạo nói hắn muốn xuống núi lịch luyện một phen.

Ngươi sẽ không để hắn cứ thế rời đi chứ.

Sao có thể, ta đã dùng ba tấc lưỡi không nát để giữ hắn lại, tốn của ta không ít công sức.

Vậy thì tốt rồi, lần này ngươi làm đúng, bên ngoài tông môn nguy cơ tứ phía, tuyệt đối đừng để hắn rời tông môn.

Tô Ngọc khen ngợi.

Xem ra vẫn còn vương vấn lão tam, bị thương không nhẹ nha.

Nghe vậy, Tô Thiền đứng một bên im lặng, trong lòng vô cớ có chút áy náy không nói nên lời.

Há miệng, không biết phải nói sao.

Thôi thôi, đừng nghĩ nhiều nữa, thời gian sẽ xoa dịu tất cả, đợi đến khi tu vi cao thâm sẽ không còn nghĩ đến nữa.

Có lẽ vậy.

Tô Thiền khẽ nói một câu.

Trở về Cam Lâm động, Thẩm Hạo cũng không vội rời đi.

Vốn dĩ hắn định, sau khi sư phụ đồng ý sẽ quang minh chính đại xuống núi.

Nhưng đã không đồng ý, vậy thì cứ lén lút đi.

Dùng không gian làm bàn đạp, vào Vạn Yêu cốc rồi rời đi là được.

Tuy nhiên, có một điểm duy nhất hơi phiền phức.

Chỉ cần không ra khỏi Vạn Yêu cốc, là có thể dùng không gian quay về tông môn.

Nhưng một khi ra khỏi Vạn Yêu cốc, tiến vào Thí Luyện thành, thì không thể quay về Huyền Thiên Kiếm Tông được nữa.

Dù sao, Vạn Yêu cốc là bí cảnh, còn khi đến Thí Luyện thành thì đó là địa bàn của Linh Vân đại lục.

Huyền Thiên Kiếm Tông cũng là một khu vực của Linh Vân đại lục.

Vì vậy, hai nơi này không thể truyền tống qua không gian được.

Linh Vân đại lục chỉ có thể có một điểm truyền tống.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo bảo thị nữ Diệu Lăng và Thải Y mang một ít trái cây khô vào, vừa ăn vừa uống trà.

Thời gian trôi nhanh như chớp.

Rất nhanh đã đến ngày hẹn với Hồ Mị Nương.

Thế là Thẩm Hạo gọi hai cô gái Diệu Lăng và Thải Y vào.

Đại sư huynh.

Từ hôm nay trở đi, ta sẽ bế quan một thời gian, bất kỳ ai cũng không được làm phiền, ngay cả sư phụ đến cũng không được.

Vâng, Đại sư huynh.

Đợi ta bế quan xong, ta sẽ truyền cho các con một số công pháp nữa.

Tạ Đại sư huynh.

Diệu Lăng, Thải Y mừng rỡ.

Công pháp mà Thẩm Hạo ban cho không phải là công pháp tầm thường, mà đều là công pháp cực phẩm.

Bình thường muốn học được những thứ này, phải tích lũy không ít công lao mới được.

Nhưng Thẩm Hạo lại truyền cho họ mà không đòi hỏi gì, điều này khiến Diệu Lăng và Thải Y rất cảm động, càng thêm một lòng một dạ với Thẩm Hạo.

Đợi Diệu Lăng và Thải Y rời đi, Thẩm Hạo liền kích hoạt trận pháp.

Trong khoảnh khắc, khí tức của Thẩm Hạo biến mất.

Hắn lại xuất hiện đã là ở Vạn Yêu cốc.

Thần thức quét qua, giờ đây cả Vạn Yêu cốc, yêu thú từ cảnh giới thất cảnh trở lên đã ít đi rất nhiều.

Thậm chí ngay cả tán tu cũng chẳng còn mấy người.

Rõ ràng là hắn đã giết quá nhiều nên không ai dám đến nữa.

Ra khỏi Vạn Yêu cốc, đến động phủ đã sửa chữa trước đó.

Thẩm Hạo lấy ra ngọc bội mà Cửu Nhi đã cho, nhẹ nhàng bóp nát nó thành bột.

Một luồng hồng quang biến mất giữa không trung.

Tranh thủ thời gian này, Thẩm Hạo chế tạo một cần câu cá, dùng tơ nhện làm dây câu.

Sợi tơ nhện này là của yêu thú lục cảnh, cực kỳ bền chắc.

Bất kể là làm quần áo hay dây câu đều được.

Hắn ngồi bên hồ trước động phủ.

Mặc dù Thẩm Hạo câu cá rất nghiệp dư, nhưng mồi câu lại không tồi.

Hắn đặt một viên yêu đan nhị cảnh lên lưỡi câu.

Bất kể là người hay yêu thú, Thẩm Hạo tin rằng chỉ cần mồi câu đủ tốt, thì không có thứ gì là không cắn câu.

Thế là, Thẩm Hạo vắt chân chữ ngũ, ngồi trên ghế đá, lặng lẽ chờ cá cắn câu.

Quả nhiên, chưa đầy 5 phút, vô số cá lũ lượt kéo đến.

Các loại cá đủ màu sắc, như cá chép vượt vũ môn, quả thực là một bữa tiệc thị giác.

Con nhỏ nhất cũng dài một mét.

Cuối cùng, chúng tranh giành, mắt thấy sắp cướp được yêu đan.

Đột nhiên, dưới đáy hồ một bóng đen vụt qua.

Nhanh chóng lao xuyên qua đàn cá, một ngụm cắn lấy yêu đan.

Thẩm Hạo nhìn thấy, một con cá chép dài hơn ba mét.

Miệng cá có hai chiếc răng nanh khổng lồ, sắc nhọn dị thường.

Cũng là một con ngư yêu nhị cảnh.

Khi muốn bỏ chạy thì phát hiện mình đã bị lưỡi câu móc vào, không ngừng giãy giụa, mặt nước bắt đầu sôi sục.

Mặc cho ngư yêu giãy giụa thế nào trong nước, cần câu vẫn bất động.

Thẩm Hạo cứ thế lặng lẽ nhìn nó giãy giụa trong nước, cũng không vội vàng.

Lần đầu tiên cảm nhận được thú vui câu cá.

Cá đã cắn câu rồi, sao còn chưa kéo lên.

Bên tai hắn vang lên một tiếng cười khẽ đầy mị hoặc.

Không cần nhìn, Thẩm Hạo cũng biết là Hồ Mị Nương đã đến.

Trong lòng hắn có chút kinh ngạc.

Hồ Mị Nương này quả nhiên lợi hại, không những dễ dàng xuyên qua trận pháp của hắn, mà còn đến vô thanh vô tức.

Chênh lệch cảnh giới vẫn còn quá lớn.

Thẩm Hạo nhẹ nhàng nhấc cần câu, con ngư yêu liền bị quăng lên bờ, bắt đầu kêu ré lên.

Lúc này hắn mới quay đầu nhìn Hồ Mị Nương.

Cửu Nhi đâu.

Hồ Mị Nương cười khanh khách nói: Nàng ấy không đến đâu, Cửu Nhi không muốn gặp ngươi.

Khóe miệng Thẩm Hạo nhếch lên, Ngươi nghĩ ta sẽ tin sao.

Ngươi có tin hay không thì quan trọng gì.

Không có Hồ Cửu Nhi ở đây, khí thế của Hồ Mị Nương trở nên sắc bén.

Trong ánh mắt còn mơ hồ có sát ý.

Thẩm Hạo mỉm cười nói: Ngươi muốn giết ta.

Hồ Mị Nương lắc đầu, Ngươi là thiên tài chói mắt nhất của Huyền Thiên Kiếm Tông.

Nếu ta giết ngươi, vậy chính là khai chiến với Huyền Thiên Kiếm Tông.

Thậm chí sẽ lại lần nữa dẫn đến nhân tộc yêu tộc đại chiến, được không bù mất.

Trong lòng nàng quả thực có ý định giết Thẩm Hạo, nhưng không rõ lai lịch của Thẩm Hạo, vẫn không tiện động thủ.

Việc hắn có thể ra khỏi Côn Luân sơn mạch mà không hề hấn gì, điểm này Hồ Mị Nương nghĩ mãi cũng không hiểu Thẩm Hạo đã làm thế nào.

Không có giác ngộ tất sát, Hồ Mị Nương sẽ không ra tay.

Chương 478

Dù sao Thẩm Hạo đã đồng ý đi Thượng Cổ chiến trường, vốn dĩ là có đi không về, nàng hà tất phải tự mình động thủ.

Hồ Cửu Nhi không có ở đây, Thẩm Hạo cũng không tiện kiêu ngạo, dù sao hắn thật sự không đánh lại.

Nhưng không đánh lại cũng không thể mất mặt, tinh thần lượng kiếm không thể mất.

Hắn cười nhạo nói: Trước đây ta vẫn luôn nghi hoặc, vì sao ngươi nhất định muốn ta vào Thượng Cổ chiến trường, lại còn ngăn cản Cửu Nhi đi theo.

Bây giờ ta thì đã hiểu rồi.

Hóa ra cái Thượng Cổ chiến trường này, có đi không về à.

Hồ tộc trưởng, ngươi tính toán thật hay.

Hồ Mị Nương mím môi cười khẽ, đôi mắt hồ ly nhìn chằm chằm Thẩm Hạo.

Hoàn toàn không có chút ý tứ không hay nào, trong lòng đã định liệu.

Bất kể Thẩm Hạo có đồng ý hay không, nàng cũng sẽ đưa Thẩm Hạo vào Thượng Cổ chiến trường.

Như vậy, vừa không sợ sự trả thù của Huyền Thiên Kiếm Tông.

Lại không cần lo lắng Hồ Cửu Nhi bị tình cảm vướng bận.

Quả thực là nhất tiễn song điêu.

Dù sao chuyện này là do Thẩm Hạo tự mình đồng ý, chứ không phải nàng cưỡng ép.

Tuy nhiên, Hồ Mị Nương cũng không muốn dùng sức mạnh, vẫn là chính sách ôn hòa hơn.

Đôi mắt đẹp lóe lên một tia giảo hoạt.

Ta có ép ngươi đâu, là ngươi tự mình muốn đi mà.

Sao.

Nghe nói Thượng Cổ chiến trường lợi hại quá, sợ không dám đi rồi à.

Nếu không dám đi, ngươi cứ nói ra là được, con người trở mặt ta thấy nhiều rồi, không thiếu ngươi một người đâu.

Thẩm Hạo cười nói: Hồ tộc trưởng, phép khích tướng của ngươi quả thực quá tệ.

Nhưng để ta đi Thượng Cổ chiến trường cũng không phải là không thể.

Mắt Hồ Mị Nương sáng lên, cười nói: Hảo khí phách, hảo đảm thức, không hổ là nam nhân Cửu Nhi đã chọn, đủ bản lĩnh.

Ta bắt đầu có chút thưởng thức ngươi rồi đó.

Ngươi có điều kiện gì cứ nói ra, ta làm được sẽ đồng ý với ngươi.

Hồ tộc trưởng, ngươi không cần đội mũ cao cho ta, ta chỉ yêu cầu một điều kiện, chỉ cần ngươi đồng ý với ta, ta lập tức cùng ngươi đến Thượng Cổ chiến trường.

Trong lòng Hồ Mị Nương vui đến mức mắt cười cong tít.

Đây quả thực là một kẻ ngốc.

Thế là nàng nghiêm mặt nói: Được, ta đồng ý với ngươi.

Thẩm Hạo lắc đầu nói: Hồ tộc trưởng, ngươi hãy nghe điều kiện của ta trước, rồi đồng ý cũng không muộn.

Được thôi, ngươi nói xem.

Hồ Mị Nương thờ ơ nói.

Điều kiện của ta rất đơn giản, nếu ta có thể ra khỏi Thượng Cổ chiến trường, ngươi sẽ phải giống như Bạch Tuyết, trở thành khế ước yêu thú của ta, ta muốn vò nắn ngươi thật mạnh.

Trên thế giới này chưa từng có ai dám kiêu ngạo với ta như vậy, ta là người không ghi thù, có thù tại chỗ là báo ngay.

Thẩm Hạo nhàn nhạt nói.

Hồ Mị Nương đầu tiên là giận dữ, sau đó phụt một tiếng cười lớn.

Cứ như thể nghe được chuyện cười lớn nhất thiên hạ, cười đến nỗi không đứng thẳng được, khóe mắt đều ướt át.

Ra khỏi Thượng Cổ chiến trường.

Ngươi sao dám nghĩ như vậy.

Muốn làm chủ nhân của ta đúng không.

Được thôi, chỉ cần Thẩm Hạo ngươi có thể ra khỏi Thượng Cổ chiến trường, ta Hồ Mị Nương mặc ngươi xử trí.

Ngươi nếu có thể ra khỏi Thượng Cổ chiến trường, ngươi cũng có tư cách làm chủ nhân của ta Hồ Mị Nương.

Lời này không phải là nịnh bợ Thẩm Hạo, Hồ Mị Nương nói cũng là thật lòng.

Có thể ra khỏi Thượng Cổ chiến trường, cả Linh Vân đại lục này chỉ có một mình hắn.

Nàng Hồ Mị Nương cũng cam tâm tình nguyện.

Đối với Thượng Cổ chiến trường, tất cả mọi người vừa yêu vừa

hận, lại còn có nỗi sợ hãi về những điều chưa biết.

Thẩm Hạo cũng không ngờ Hồ Mị Nương lại dứt khoát như vậy, trực tiếp đồng ý.

Lời của hồ ly tinh chỉ có thể tin ba phần, thế là Thẩm Hạo nói: Lời nói suông vô bằng, lập lời thề làm chứng.

Ngươi đối với Thiên Đạo phát thề, ta mới tin ngươi.

Hồ Mị Nương cười lạnh một tiếng, vẻ mặt đầy chế giễu nói: Ngươi thật sự nghĩ mình có thể ra khỏi Thượng Cổ chiến trường à, được thôi, lão nương sẽ chơi với ngươi một trận ra trò.

Phát thề thì phát thề.

Nói xong, Hồ Mị Nương thu lại biểu cảm, sau đó giơ ba ngón tay giữa thẳng lên, ngón cái ấn lên ngón út, dõng dạc nói: Ta Hồ Mị Nương hôm nay lập lời thề, nếu Thẩm Hạo có thể ra khỏi Thượng Cổ chiến trường, ta Hồ Mị Nương nguyện làm nô tỳ, phụng Thẩm Hạo làm chủ.

Nếu trái lời thề, dưới lôi kiếp hóa thành tro bụi.

Mong Thiên Đạo giám chứng.

Vừa phát thề xong, trên bầu trời quang đãng vạn dặm, đột nhiên vang lên một tiếng sấm.

Khiến Hồ Mị Nương giật mình.

Trong lòng vô cớ có một dự cảm không lành.

Yêu tộc sợ nhất là thiên lôi.

Hơn nữa, đến cảnh giới của nàng, ngày thường làm gì dám phát lời thề.

Phàm nhân phát lời thề, Thiên Đạo thường không để ý.

Nhưng người tu vi càng cao phát thề, Thiên Đạo sẽ có phản ứng.

Dù sao người tu vi cao cũng chỉ lác đác vài người, Thiên Đạo tự nhiên rất quan tâm.

Những người xuất chúng nhất thường có độ chú ý cao nhất.

Đợi tiếng sấm kết thúc, Thẩm Hạo cười vỗ tay.

Hồ tộc trưởng, hảo khí phách, hảo đảm thức, không hổ là nữ nhân ta đã chọn, đủ bản lĩnh.

Ta bắt đầu có chút thưởng thức ngươi rồi đó.

Ngươi cứ tắm rửa sạch sẽ chờ ta ra.

Cùng một lời nói từ miệng Thẩm Hạo thốt ra, khiến Hồ Mị Nương giật giật mí mắt.

Nàng trừng mắt nhìn Thẩm Hạo, cố gắng nén cơn giận trong lòng.

Lão nương không bao giờ tính toán với người chết, giờ ta đã phát Thiên Đạo thề rồi, ngươi có nên thực hiện lời hứa theo ta cùng đi Thượng Cổ chiến trường không.

Thẩm Hạo cười nói: Mong đợi đã lâu.

Hừ, đã muốn chết ta sẽ thành toàn cho ngươi.

Giọng Hồ Mị Nương vừa dứt, liền một tay tóm lấy Thẩm Hạo, biến mất tại chỗ.

Tốc độ của Hồ Mị Nương là gấp mấy lần Thẩm Hạo, thân ảnh liên tục chớp lóe.

Chỉ trong chớp mắt đã đi ngàn dặm.

Điều này cũng khiến Thẩm Hạo hiểu rõ khoảng cách giữa hai người.

Ngay cả với tốc độ của Hồ Mị Nương, cũng phải chạy mấy ngày.

Rời khỏi Đông Vực, đến trung tâm nhất của Linh Vân đại lục.

Thoáng chốc Thẩm Hạo nhìn thấy một ngọn núi, thẳng tắp đâm vào mây xanh.

Ban đầu tưởng rất gần, ai ngờ chạy gần một ngày mới đến chân núi.

Nhìn ngọn núi cao không thể trèo tới, Thẩm Hạo cũng chấn động.

Mắt thường căn bản không thể nhìn thấy đỉnh núi, quả thực đỉnh trời lập đất.

Hơn nữa thần thức cũng không thể sử dụng.

Hồ Mị Nương nhìn ngọn núi cao chót vót nhập vân cũng đầy vẻ ngưng trọng.

Hiếm khi bắt đầu phổ cập kiến thức cho Thẩm Hạo.

Đây chính là trung tâm của Linh Vân đại lục, Linh Vân Sơn.

Đó là ngọn núi cao nhất Linh Vân đại lục, lối vào Thượng Cổ chiến trường nằm ở đỉnh núi.

Đi thôi, ta đưa ngươi lên.

Nói xong, nàng xách Thẩm Hạo rồi chạy lên núi.

Chương 479

Vì sao không bay.

Vô nghĩa, nếu bay được, ta còn phải chạy sao.

Thẩm Hạo thử một chút, quả nhiên không thể bay.

Ngay khi Hồ Mị Nương và Thẩm Hạo vừa lên Linh Vân Sơn, một bóng người khẽ ưm một tiếng.

Vẻ mặt không thể tin được.

Tưởng rằng mắt mình nhìn nhầm, muốn dùng thần thức lại phát hiện không dùng được.

Thế là, lập tức đuổi theo.

Tốc độ cũng nhanh như điện xẹt.

Đợi khi bóng dáng lão già kia Thượng Quan Cảnh Vân đến đỉnh núi, liền thấy bóng dáng Thẩm Hạo, từ từ bay lên.

Một lát sau biến mất trong xoáy nước khổng lồ trên bầu trời.

Sắc mặt người đàn ông đại biến, giận dữ nhìn Hồ Mị Nương.

To gan, dám dụ dỗ đệ tử Huyền Thiên Kiếm Tông ta vào Thượng Cổ chiến trường, Hồ Mị Nương ngươi thật đáng chết.

Thấy người đến, Hồ Mị Nương cười khinh miệt.

Ta còn tưởng là ai chứ, hóa ra là bại tướng Thượng Quan Cảnh Vân, sao dám đến Linh Vân Sơn.

Vừa nãy người tiến vào Thượng Cổ chiến trường có phải là Thẩm Hạo không.

Thượng Quan Cảnh Vân giận dữ nói.

Nhưng ông ta lại không dám xác định, dù sao cảnh giới của Thẩm Hạo chỉ là Thiên Linh cảnh, căn bản không có tư cách tiến vào Thượng Cổ chiến trường.

Thượng Quan Cảnh Vân chính là Thái Thượng Trưởng lão của Truyền Thừa Điện.

Thẩm Hạo năm xưa vượt qua chín mươi chín bậc thang, có thể nói là sự tồn tại chói mắt nhất tông môn.

Chính Thượng Quan Cảnh Vân đã đưa Thẩm Hạo vào tòa tháp cao nhất, đoạt được truyền thừa của Đệ Ngũ Đại Chưởng Môn Tiêu Phượng Miên.

Cũng chính Thượng Quan Cảnh Vân không cho phép Thẩm Hạo làm phiền những người khác khảo nghiệm, bảo Thẩm Hạo nhanh chóng rời đi.

Vì vậy, ấn tượng về Thẩm Hạo của ông ta vô cùng sâu sắc.

Nhìn Thượng Quan Cảnh Vân đang vô cùng phẫn nộ, Hồ Mị Nương khẽ cười nói: Đương nhiên là thật.

Thượng Quan Cảnh Vân lạnh lùng nói: Tốt, tốt, tốt, dám hãm hại đệ tử của tông ta, hôm nay ta cùng ngươi bất tử bất hưu.

Thấy Thượng Quan Cảnh Vân bộ dạng liều chết, Hồ Mị Nương vội vàng xua tay nói: Lão bất tử, ngươi phải làm rõ, là hắn tự nguyện, chứ không phải ta bắt hắn vào.

Ta thật sự muốn giết hắn, hà tất phải tốn công sức lớn như vậy.

Thẩm Hạo này tuổi trẻ khí thịnh, cứ nhất quyết muốn xông vào Thượng Cổ chiến trường.

Hắn hỏi địa điểm, ta liền nói cho hắn biết.

Nghe vậy, Thượng Quan Cảnh Vân tức đến tái mặt, quả thực

không biết phải nói gì.

Ngươi chẳng lẽ không biết Thượng Cổ chiến trường có vào mà không có ra sao.

Vì sao không ngăn cản hắn.

Hồ Mị Nương khinh miệt nói: Lão bất tử, ngươi chẳng lẽ quên một chuyện sao, nhân yêu hai tộc thề không đội trời chung.

Ta vì sao phải ngăn cản hắn.

Chuyện cười, tự làm bậy thì không thể sống được.

Không có ta, Thẩm Hạo cũng tự mình quay lại Linh Vân Sơn này thôi.

Nói xong, Hồ Mị Nương thân ảnh cấp tốc hạ sơn.

Hồ ly thối, ngươi đừng hòng chạy.

Thượng Quan Cảnh Vân thực lực chỉ là Thần Đình cảnh hậu kỳ, căn bản không phải đối thủ của Hồ Mị Nương.

Tốc độ càng không thể sánh bằng.

Chỉ là Hồ Mị Nương cũng không có ý định chiến đấu với ông ta, chỉ là muốn chuồn êm.

Thượng Quan Cảnh Vân, người đã tiến vào Thiên Nhân Ngũ Suy và sắp hết thọ mệnh, căn bản không đuổi kịp Hồ Mị Nương.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể báo tin này cho tông môn.

Khi Chưởng môn Thạch Mạc Tây nhận được tin tức từ Thượng Quan Cảnh Vân, sắc mặt đại biến.

Không dám tin.

Lập tức đến Ngọc Nữ Phong, Cam Lâm động để kiểm tra.

Cảm nhận được khí tức của Chưởng môn, Tô Thiền cũng đuổi

theo.

Diệu Lăng, Thải Y vội vàng hành lễ.

Kính chào Chưởng môn, kính chào Sư phụ.

Thạch Mạc Tây nói: Thẩm Hạo đâu.

Bẩm Chưởng môn, Đại sư huynh đang bế quan.

Vào xem.

Thạch Mạc Tây nói xong liền muốn tiến vào Cam Lâm động.

Nhưng lại bị Diệu Lăng, Thải Y ngăn lại.

Đại sư huynh đã nói, huynh ấy đang bế quan, không tiện quấy rầy.

Thạch Mạc Tây vung tay áo, Diệu Lăng, Thải Y liền bị đánh bay xa mấy trăm mét.

Nhìn Chưởng môn Thạch Mạc Tây ra vẻ như vậy, Tô Thiền nhíu mày, không hiểu vì sao, lẽ nào Thẩm Hạo đã giết đệ tử thân cận Quan Mộc của Chưởng môn.

Nghĩ đến đó trong lòng chợt thắt lại, cũng theo vào.

Vừa đến gần Cam Lâm động, hai người liền bị trận pháp ngăn lại.

Thạch Mạc Tây: Trận pháp tạo nghệ của tiểu tử này cư nhiên cao đến mức này.

Tô Thiền thận trọng hỏi: Thẩm Hạo làm sao vậy.

Cứ vào rồi nói.

Cũng may, trận pháp của Thẩm Hạo đều là trận pháp ẩn giấu khí tức và khốn người, chỉ tốn một chút công sức, Thạch Mạc Tây liền tiến vào Cam Lâm động.

Đợi phá vỡ trận pháp, bên trong nào có bóng dáng Thẩm Hạo.

Thấy vậy, sắc mặt Thạch Mạc Tây vô cùng khó coi.

Tô Thiền cũng ngẩn ra, không ngờ Thẩm Hạo lại không có ở đó.

Diệu Lăng, Thải Y hai đứa mau vào đây cho ta.

Diệu Lăng, Thải Y bên ngoài Cam Lâm động nghe thấy thế, vội vàng đi vào.

Sư phụ, có chuyện gì vậy.

Thẩm Hạo đâu.

Đại sư huynh nói huynh ấy muốn bế quan, không cho phép bất kỳ ai làm phiền, chúng con cũng không thấy huynh ấy ra ngoài.

Thạch Mạc Tây thở dài nói: Thôi được rồi, đừng tìm nữa, hắn đã tiến vào Thượng Cổ chiến trường rồi.

Nghe vậy, Tô Thiền, Diệu Lăng, Thải Y ba nữ đều ngẩn người.

Nửa ngày sau mới hoàn hồn.

Tô Thiền trong lòng chấn động, vội hỏi: Chưởng môn sư huynh, rốt cuộc là chuyện gì vậy.

Thạch Mạc Tây hít sâu một hơi, cố nén cơn giận trong lòng.

Vừa nãy Thái Thượng Trưởng lão Thượng Quan Cảnh Vân truyền tin đến, nói là tận mắt nhìn thấy Thẩm Hạo tiến vào Thượng Cổ chiến trường.

Lời này vừa thốt ra, đại não Tô Thiền trống rỗng, như bị sét đánh.

Sắc mặt tái nhợt.

Tiến vào Thượng Cổ chiến trường, tức là không thể quay ra, không khác gì chết.

Chẳng trách lúc trước Thẩm Hạo hỏi nàng về Thượng Cổ chiến trường.

Tô Thiền giọng có chút run rẩy nói: Có thể nào Thượng Quan Trưởng lão nhìn nhầm không.

Thạch Mạc Tây thở dài nói: Không thể nhầm được, cùng Thẩm Hạo còn có Hồ Mị Nương của Hồ tộc, là nàng ta dẫn hắn đến Linh Vân Sơn.

Sắc mặt Tô Thiền lạnh đi, nghiến răng nghiến lợi nói: Đệ tử sẽ đi tìm Hồ Mị Nương báo thù.

Hồ Mị Nương là Thập Nhất Cảnh đỉnh phong, chúng ta đều không phải đối thủ.

Huống hồ Thẩm Hạo là tự nguyện, chúng ta cũng không có cách nào.

Tô Thiền giận dữ nói: Vậy cứ để nàng ta hãm hại đệ tử của ta như vậy sao.

Ai, cũng không phải là không có cách, có thể lợi dụng yêu tộc.

Lợi dụng thế nào.

Theo tin tức truyền ra từ yêu tộc, Hồ Mị Nương tộc trưởng của Hồ yêu nhất tộc đã chết khi độ lôi kiếp, nhưng lại hoàn hảo vô tổn xuất hiện ở Linh Vân Sơn, chuyện này có vấn đề.

Hiện tại yêu tộc không những có Hồ Mị Nương, thế hệ trẻ còn có một Cửu Vĩ Yêu Hồ, các yêu tộc khác chắc chắn sẽ cảnh giác.

Bây giờ tung tin Hồ Mị Nương chưa chết ra ngoài, xem yêu tộc có phản ứng gì không.

Nếu không có phản ứng thì sao.

Tô Thiền hỏi.

Vậy cũng không có cách nào, trừ khi tông môn xuất động Thái Thượng Trưởng lão, loại này thông thường chỉ khi có nguy cơ diệt

tông mới ra tay.

Ngay cả Thẩm Hạo thiên phú siêu tuyệt, cũng không được.

Tuy rằng nội bộ yêu tộc cũng mâu thuẫn chồng chất, thù hận không ít, nhưng một khi Huyền Thiên Kiếm Tông chúng ta và yêu tộc khai chiến.

Đám yêu tộc này sẽ liên hợp lại, cho nên chúng ta sẽ phải đối mặt với toàn bộ yêu tộc.

Còn phải chuẩn bị sẵn sàng khai chiến với yêu tộc.

Chủ động gây chiến, Thanh Phong Quan, và Đan Hà động sẽ không giúp chúng ta đâu.

Thạch Mạc Tây nói xong, trong lòng cũng một trận uất ức.

Nhưng đệ tử của mình cứ nhất quyết muốn đi, ông ta có thể làm gì.

Hồ Mị Nương không phải là tiểu lâu la nào đó, muốn giết nàng ta thực sự quá khó khăn.

Đệ tử đã biết, Chưởng môn.

Nói xong, Tô Thiền thất hồn lạc phách rời khỏi Cam Lâm động, vẻ mặt mờ mịt và áy náy.

Nàng cho rằng Thẩm Hạo bị nàng từ chối kích động, cho nên mới thất vọng mà tiến vào Thượng Cổ chiến trường.

Càng nghĩ như vậy, Tô Thiền càng đau lòng, càng áy náy.

Cảm nhận được dao động cảm xúc mạnh mẽ của Tô Thiền, trong động phủ Ngọc Nữ Phong, Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Quyên cũng một trận khó chịu.

Không khỏi mở mắt.

Chương 480

Tam tỷ làm gì vậy, sao lại đau khổ đến vậy.

Không biết, đợi nàng ấy về rồi nói.

Rất nhanh, Tô Thiền liền lờ đờ đi vào.

Tô Quyên vội hỏi: Tam tỷ rốt cuộc làm sao vậy.

Xảy ra chuyện gì rồi.

Tô Thiền chỉ lắc đầu, khóe mắt hơi đỏ.

Cũng không nói gì, làm ba cô gái lo lắng.

Tô Ngọc: Rốt cuộc là chuyện gì, nói rõ ràng ra đi.

Tô Dực: Đúng vậy, chị như vậy chúng ta rất sốt ruột.

Nửa ngày sau, Tô Thiền mới thì thầm nói: Là ta hại chết Thẩm Hạo.

Lời nói này như một hòn đá ném vào mặt hồ tĩnh lặng.

Tô Quyên không dám tin nói: Sao có thể.

Đã xảy ra chuyện gì sao.

Hít sâu một hơi, Tô Thiền mới kể lại toàn bộ sự việc.

Nghe Thẩm Hạo một mình tiến vào Thượng Cổ chiến trường, Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Quyên đều hít một hơi khí lạnh.

Đó là Thượng Cổ chiến trường, tất cả mọi người đều biến sắc khi nhắc đến.

Một Thiên Linh cảnh vậy mà dám xông vào Thượng Cổ chiến trường.

Mặc dù là Thập Cảnh Thể tu, nhưng ở bên trong cũng là tự bất lượng lực a.

Tuy rằng Tiên Khiếu cảnh có tư cách tiến vào bên trong, nhưng lại chưa từng nghe nói có Tiên Khiếu cảnh nào tiến vào.

Tô Quyên: Thẩm Hạo này quả nhiên là một kẻ si tình a, chắc là bị tam tỷ từ chối, nên mới nhất tâm cầu chết, đúng là một nam nhân si tình.

Tô Dực: Đúng vậy, không ngờ thế giới này còn có nam nhân si tình đến vậy, hiếm quá.

Hai cô gái càng nói, Tô Thiền càng áy náy.

Tô Ngọc thở dài, không nhịn được nói: Thiên phú như vậy, lại dám xông vào Thượng Cổ Chiến Trường, khác nào tìm đường chết.

Hắn còn trẻ như thế, ngươi nói nếu thọ nguyên sắp hết, đột phá vô vọng mà muốn vào trong đó liều một phen thì còn có thể hiểu được, nhưng Thẩm Hạo quá trẻ rồi, chưa đến ba mươi tuổi a.

Đúng vậy, Tiên Khiếu cảnh ngoại trừ kẻ thọ nguyên sắp cạn, chẳng ai dám tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường.

Bên trong yêu thú cấp mười một quá nhiều, các loại dị thú Thượng Cổ, thậm chí có huyết mạch Thần Thú tồn tại.

Thần Đình cảnh tiến vào còn đầy rẫy nguy hiểm, cũng không dám nói có thể toàn thân trở ra, Tô Dực lo lắng nói.

Tô Quyên cũng than thở: Giờ thì hay rồi, đồ nhi ngoan cứ thế mà mất, ta còn định đợi đồ nhi ngoan thành tài để cậy nhờ.

Không ngờ lại đi trước ta, người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, thật sự khiến người ta đau lòng.

Tim ta lạnh ngắt rồi.

Ba tỷ muội ngươi một câu, ta một câu, khiến Tô Thiền càng thêm rối rắm.

Bốn nữ nhân là tỷ muội ruột thịt, tự nhiên có thể cảm nhận tâm lý Tô Thiền.

Thế là, Tô Ngọc vội vàng chuyển đề tài nói: Tô Thiền muội đừng lo lắng, Thẩm Hạo xưa nay luôn có thể tạo ra kỳ tích, không làm chuyện không nắm chắc.

Bản thân hắn vốn là tán tu, có thể tu luyện đến nay, khẳng định có năng lực độc đáo của riêng hắn.

Tô Thiền nghĩ đến năng lực của Thẩm Hạo, lúc này mới có chút hy vọng.

Nhưng vừa nghĩ đến Thẩm Hạo vì nàng mà đi Thượng Cổ Chiến Trường, trong lòng nàng liền không vượt qua được cái chướng ngại này.

Nàng khó chịu, ba tỷ muội Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Quyên cũng đau lòng theo.

Bất đắc dĩ, Tô Ngọc lấy ra hai quả Hồng Hà Quả đưa cho Tô Thiền.

Phàm nhân có câu nói hay, một say giải ngàn sầu, muội ăn thử hai quả Hồng Hà Quả xem sao.

Tô Thiền gật đầu, nhận lấy Hồng Hà Quả lặng lẽ ăn.

Ăn đến ba quả mới cảm thấy mơ màng.

Chờ đến khi Tô Thiền ngủ say, ba tỷ muội Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Quyên mới thở phào.

Tô Quyên: Bây giờ phải làm sao.

Chỉ có thể liệu cơm gắp mắm thôi.

Ai mà ngờ Thẩm Hạo lại to gan như vậy, dám tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường.

Đúng là vô tri vô úy a.

Bất tri bất giác, tin tức về việc tuyệt thế thiên tài Thẩm Hạo của Huyền Thiên Kiếm Tông xông vào Thượng Cổ Chiến Trường đã truyền khắp toàn tông môn.

Ban đầu không ai dám tin, một đệ tử Thiên Linh cảnh lại dám xông vào Thượng Cổ Chiến Trường, hắn rốt cuộc đã vào bằng cách nào.

Quan Mộc còn là người đầu tiên hỏi sư phụ Thạch Mạc Tây.

Nhìn thấy vẻ mặt trầm mặc của Thạch Mạc Tây, Quan Mộc liền hiểu ra.

Điều kỳ lạ là, hắn không hề vui mừng như tưởng tượng, ngược lại còn lộ vẻ thất vọng.

Có thể tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường, điều đó có nghĩa là Thẩm Hạo đã đạt tới Tiên Khiếu cảnh hoặc Thể Tu thập cảnh rồi.

Bất kể là tình huống nào, rõ ràng hắn đã bị Thẩm Hạo bỏ xa tít tắp, đời này cũng không thể đuổi kịp.

Thiên phú như thế, nghiền ép hắn vô số.

Nhìn đệ tử thân truyền của mình vẻ mặt thất vọng, Thạch Mạc Tây vuốt vuốt chòm râu, ánh mắt xẹt qua một tia kính phục, nhàn nhạt nói: Thẩm Hạo không chỉ thiên phú siêu việt, hiếm có từ xưa đến nay, điểm mấu chốt hơn là.

Thẩm Hạo có một trái tim cường giả, vì muốn đột phá cực hạn mà dũng cảm xông vào Thượng Cổ Chiến Trường.

Điểm này vi sư cũng không làm được.

Tiên Khiếu cảnh nào có ai dám tiến vào Thượng Cổ Chiến

Trường, Thạch Mạc Tây cũng không ngoại lệ, không ngờ đệ tử tông môn của mình lại càng thêm quả quyết.

Ngay cả Thần Đình cảnh, cũng phải chờ đến khi thọ mệnh sắp hết mới chọn xông vào Thượng Cổ Chiến Trường một lần.

Trong lòng, Thạch Mạc Tây rất bội phục Thẩm Hạo.

Hắn cho rằng Thẩm Hạo đi là vì muốn đột phá.

Quan Mộc nghe sư phụ Thạch Mạc Tây nói vậy, cũng ảm đạm gật đầu, hiển nhiên sư phụ cũng đang khuyên răn hắn.

Đồ nhi cáo từ.

Ừm, đi đi.

Thấy Quan Mộc đi ra, Lý Siêu đã chờ đợi từ lâu bên ngoài lập tức kích động đón lên.

Quan sư huynh, tên Thẩm Hạo đó có thật sự đã tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường không.

Quan Mộc gật đầu, liền không nói một lời, vẻ mặt ngưng trọng đi về phía động phủ của mình.

Hắn đã bị Thẩm Hạo đả kích, khoảnh khắc này, ý chí muốn trở nên mạnh mẽ của Quan Mộc đã hoàn toàn được nhóm lên.

Gió nhẹ thổi qua, y phục của Quan Mộc khẽ lay động trong gió.

Mãi đến khi bóng dáng hắn biến mất sau bậc thang, Lý Siêu mới hoàn hồn.

Vị Quan sư huynh này làm sao vậy.

Giờ Thẩm Hạo đã tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường, đời này cũng không ra được nữa rồi.

Huyền Thiên Kiếm Tông lại là Quan sư huynh nắm quyền, sao vẫn

còn nhíu mày không vui.

Không phải nên cao hứng mới đúng sao.

Lý Siêu nghĩ mãi không thông cũng lười suy nghĩ, hắn bây giờ muốn đi tìm lại thể diện.

Đối mặt với Thẩm Hạo hắn rụt rè sợ hãi, nhưng đối mặt với con chó của Thẩm Hạo thì hắn sẽ không tiếc quyền cước.

Giờ Thẩm Hạo không còn nữa, vậy Mộ Dung Lâm, kẻ là con chó của Thẩm Hạo, chính là bia đỡ đạn tốt nhất để hắn tìm lại thể diện.

Nghĩ đến đây, hắn lập tức bay về phía Huyền Võ Thành.

Suốt dọc đường, Lý Siêu phấn khích chưa từng thấy, những gì hắn đã mất đều phải đoạt lại, còn có phi kiếm linh bảo thượng phẩm kia nữa, cũng nhất định phải lấy về.

Cùng lúc đó, trong bí cảnh của Hồ Yêu tộc, Hồ Mị Nương nhìn Hồ Cửu Nhi đang đầy vẻ giận dỗi.

Cười nói: Cửu Nhi, vẫn còn giận đấy à.

Hồ Cửu Nhi dỗi, ngoảnh mặt sang một bên.

Ta sở dĩ lừa ngươi vào bí cảnh Hồ tộc, là vì sợ ngươi sẽ đi theo vào Thượng Cổ Chiến Trường.

Hồ Cửu Nhi không phục nói: Tướng công đã vào, ta nhất định sẽ theo vào, tộc trưởng người có thể nhốt ta nhất thời, nhưng không thể nhốt ta cả đời.

Hồ Mị Nương nói: Ngươi cũng đừng vội vàng, Bạch Tuyết kia không phải đã ký kết chủ phó khế ước với Thẩm Hạo sao.

Nàng ta hiện tại vẫn ổn, nói rõ Thẩm Hạo cũng không sao.

Huống hồ, Thẩm Hạo ở Lôi Vực còn ra vào tự nhiên, Thượng Cổ

Chiến Trường cũng khó mà làm khó hắn được.

Hơn nữa Thẩm Hạo cũng nhờ ta chuyển lời cho ngươi.

Hồ Cửu Nhi: Tướng công đã nói gì.

Nghe Hồ Cửu Nhi một tiếng Tướng công, hai tiếng Tướng công, Hồ Mị Nương lườm một cái.

Hắn nói ngươi đợi hắn ba tháng, ba tháng này, ngươi hãy chăm sóc Bạch Tuyết thật tốt, đợi hắn ra sẽ giúp ngươi độ kiếp, đến lúc đó sẽ cưới ngươi.

Nghe vậy, Hồ Cửu Nhi mặt đỏ bừng, trong lòng ngọt ngào, câu này đúng là giọng điệu của Thẩm Hạo.

Được, vậy ta sẽ đợi Tướng công ba tháng, nếu ba tháng mà vẫn chưa ra, ta cũng sẽ tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường.

Được thôi, Hồ Mị Nương cười tủm tỉm nói.

Trong lòng nàng đã định rằng Thẩm Hạo sẽ không sống quá một tháng, đến lúc đó sẽ có trò hay để xem rồi.

Về mọi chuyện xảy ra bên ngoài, Thẩm Hạo không hề hay biết.

Trên đỉnh Linh Vân Sơn, sau khi Thẩm Hạo tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường.

Bạch quang chợt lóe, hắn lần nữa xuất hiện.

Thân ảnh đã đến một vùng thảo nguyên.

Cỏ dại xanh um, nhìn không thấy tận cùng.

Linh khí xung quanh gấp mười lần bên ngoài có dư.

Điều càng khiến Thẩm Hạo kinh ngạc là, ở đây linh dược ngàn năm tùy ý có thể thấy.

Vậy mà lại không có bất kỳ dấu vết hái lượm nào.

Chương 481

Khoảnh khắc này, Thẩm Hạo đã hiểu vì sao không ai nguyện ý đi ra ngoài, nơi này mới chính là thánh địa tu luyện a.

Một vùng xanh ngắt mênh mông, Thẩm Hạo cũng mất đi mục tiêu.

Ta đâu phải đến đây để tu luyện.

Trong tay ta còn có một ngọc giản, là đoạt được từ một tán tu ở Vạn Yêu Cốc.

Nội dung bên trong là về một tán tu tên Tạ Vô Trần.

Tự xưng Vô Trần Lão Tổ, cảnh giới Thần Đình cảnh, là thần tượng tinh thần của tất cả tán tu.

Ngọc bội chỉ ghi lại một câu nói, từng có duyên với người hữu duyên, muốn có được truyền thừa có thể cầm ngọc bội đến Thượng Cổ Chiến Trường.

Dựa vào ngọc bội có thể tìm thấy lão phu.

Ta đâu tin trên đời có bữa trưa miễn phí, huống hồ cảnh giới của ta còn không đánh lại được tên này.

Vạn nhất là một cái bẫy.

Chẳng phải tự chui đầu vào lưới sao.

Một khi lấy ngọc bội ra, nói không chừng đối phương liền có thể cảm ứng được.

Ta một đường đi tới, đều là dựa vào chính mình phát dục trộm, chưa từng nghĩ đến dựa dẫm người khác.

Vẫn là quy tắc cũ, không đâm đầu vào tường không quay lại.

Đã có mục tiêu, Thẩm Hạo cấp tốc bay về phía trước.

Thượng Quan Cảnh Vân sau khi truyền tin tức về tông môn, cũng vội vàng tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường.

Hy vọng có thể ở cùng Thẩm Hạo, như vậy có thể chiếu cố được phần nào.

Dù sao, Thẩm Hạo cũng là vãn bối mà hắn rất coi trọng.

Hắn cũng không hy vọng Thẩm Hạo xảy ra chuyện.

Khi tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường, trước mắt hắn là một dãy núi trắng xóa mênh mông.

Trên không trung, tuyết hoa rơi lất phất.

Ngay cả Thượng Quan Cảnh Vân, người không sợ nóng lạnh, cũng cảm thấy cái lạnh thấu xương.

Cảm nhận linh khí dồi dào xung quanh, Thượng Quan Cảnh Vân trong lòng vui mừng.

Quả nhiên đã đến đúng chỗ, linh khí sung túc như vậy, tuyệt đối có thể giúp hắn đột phá đến Thần Đình cảnh đỉnh phong trong vòng năm năm.

Chỉ cần đạt tới Thần Đình cảnh đỉnh phong, thọ mệnh của hắn lại có thể tăng thêm trăm năm.

Thượng Cổ Chiến Trường vốn đáng sợ như hổ, bên trong lại là một vùng thiên địa như thế này, sớm biết vậy đã trực tiếp vào rồi.

Xem ra sống càng lâu, gan càng nhỏ a.

Còn không bằng tiểu bối Thẩm Hạo này.

À đúng rồi, ta còn phải đi tìm Thẩm Hạo.

Nói xong, lập tức triển khai thần thức thăm dò.

Nhưng tìm kiếm một hồi, lại chẳng thấy gì.

Trong lòng kinh ngạc, thế là tiếp tục tìm.

Xung quanh ngàn dặm, trừ tuyết trắng mênh mông ra chẳng có gì khác, điều này khiến Thượng Quan Cảnh Vân có chút nản lòng.

Chắc là hai người không ở cùng một chỗ.

Nghĩ đến đây, hắn thở dài, chỉ có thể cầu mong Thẩm Hạo tự mình tìm lấy phúc lành.

Thế là, hắn tìm một động phủ, bắt đầu bế quan tu luyện.

Trước tiên cứ đột phá đến Thần Đình cảnh đỉnh phong rồi tính.

Thẩm Hạo ở bên thảo nguyên này, bay suốt ba ngày ba đêm cũng không bay ra khỏi thảo nguyên.

Xung quanh chẳng có một con yêu thú nào, điều này khiến Thẩm Hạo cạn lời.

Hiện tại ta chỉ muốn làm rõ rốt cuộc bên trong đây là tình huống gì.

Tuy rằng bay không mục đích, nhưng trải qua mấy năm bay lượn trong cấm địa, tâm thái của Thẩm Hạo vẫn khá tốt.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là, ở đây không thể thi triển thuấn di.

Điều này cũng có chút hạn chế.

Cũng không biết là do cảnh giới của ta thấp, hay là tất cả đều không thể thuấn di.

Chớp mắt đã bay một tháng.

Tóm lại là địa bàn rộng lớn, bao la vô bờ.

Cách khoảng hơn trăm dặm, thần thức của Thẩm Hạo cuối cùng cũng phát hiện một hồ nước.

Trong lòng thở phào nhẹ nhõm, ít ra cũng có thể thấy mấy con dã thú chứ.

Đột nhiên, trên mặt hồ xuất hiện hai bóng đen, lao nhanh về phía Thẩm Hạo.

Thấy vậy, Thẩm Hạo lập tức ẩn mình vào không gian.

Trong không gian lén lút quan sát, Thẩm Hạo phát hiện hai bóng đen này dường như đang chạy trốn.

Mặc dù Thẩm Hạo không biết cảnh giới của hai người, nhưng tốc độ của họ lại cực kỳ nhanh.

Nhanh hơn Thẩm Hạo một chút, nhưng cũng không nhanh hơn là bao.

Vậy ai đang truy đuổi bọn họ.

Nhìn thấy hai người chỉ đang liều mạng bay, mà không thuấn di, Thẩm Hạo đại khái đã hiểu, vách ngăn không gian của Thượng Cổ Chiến Trường này càng mạnh hơn, tất cả đều không thể thuấn di.

Trong lòng liền cân bằng trở lại.

Mắt thấy hai người sắp đến trước mặt, Thẩm Hạo cuối cùng cũng nhìn thấy thứ đang truy đuổi bọn họ là gì, một con yêu thú.

Hóa ra là một con Song Đầu Giao Long, nửa thân dưới là rắn, nửa thân trên có hai đầu.

Một nam một nữ, song thể thư hùng.

Hơn nữa trên đầu đều có hai cái sừng hươu.

Điều này khiến Thẩm Hạo thấy ghê tởm một trận.

Nhưng tốc độ lại khá chậm.

Theo tốc độ này, cả đời cũng không đuổi kịp hai Thần Đình cảnh.

Vốn tưởng rằng sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng lại phát hiện hai cao thủ đang chạy phía trước lại dừng lại.

Song Đầu Giao Long có chút bất ngờ, trên mặt có chút trào phúng.

Sao không chạy nữa.

Hai người nhìn nhau, lão giả tóc bạc bên trái, lạnh lùng cười nói: Nơi này không phải Hàn Cốc Chiểu Trạch, không phải địa bàn của các ngươi.

Hai chúng ta thu thập con súc sinh ngươi vẫn không thành vấn đề.

Nhìn hai người tự tin, con Song Đầu Giao Long cái kia, lè lưỡi rắn.

Thậm chí còn tiện thể liếm vết máu trên mặt con Song Đầu Giao Long đực.

Đã muốn chết, vậy thì ta sẽ thành toàn cho các ngươi, ta sẽ nuốt chửng tất cả các ngươi.

Song Giao Long dường như rất tự tin, căn bản không hề sợ hãi.

Thấy hai bên sắp đánh nhau, Thẩm Hạo cũng rất hưng phấn.

Đánh hay lắm, đánh tuyệt vời a.

Chương 482

Đột nhiên, thân ảnh Song Đầu Giao Long cấp tốc xoay tròn, từ trong miệng phun ra hắc vụ, chốc lát, xung quanh tràn ngập hắc vụ.

Thân ảnh Song Giao Long cũng biến mất.

Nhưng dưới đất lại một trận cuồn cuộn, vô cùng rõ ràng.

Chỉ vậy thôi sao.

Thẩm Hạo cảm thấy sự việc có gì đó kỳ quái.

Hai người trên không trung đều cảnh giác nhìn chằm chằm mặt đất đang cuộn trào bên dưới.

Đột nhiên, hai mắt Thẩm Hạo trợn tròn há hốc mồm.

Mà hai người kia cũng cảm thấy lông gáy dựng đứng.

Quay người bỏ chạy, nhưng đáng tiếc đã muộn.

Lão giả tóc bạc vừa nãy còn đang nói chuyện, trực tiếp bị cắn một miếng.

Toàn thân đen kịt, trong khoảnh khắc liền từ không trung rơi xuống.

Còn người kia trực tiếp bị con Song Giao Long cái rút một cái đuôi, bay ngược ra mấy vạn mét, miệng phun máu tươi.

Hộ thuẫn phòng ngự quanh thân trực tiếp vỡ nát, có thể thấy sức mạnh của đòn đánh này mạnh đến nhường nào.

Một tu sĩ khác, đứng dậy sau đó, quay người bỏ chạy, vừa chạy vừa nuốc dược.

Hắn vạn vạn không ngờ con Song Đầu Giao Long này lại có thể

phân liệt thành một con cái và một con đực.

Con đực ở dưới đất thu hút sự chú ý, con cái lại lặng lẽ xuất hiện phía sau.

Điều càng kinh ngạc hơn là, thần thức của bọn họ lại không thể phát giác động tĩnh của Song Đầu Giao Long.

Kẹt.

Còn muốn chạy, đã biết bí mật của chúng ta còn muốn chạy sao.

Song Giao Long đột nhiên lại hợp hai làm một, cấp tốc đuổi theo.

Trong mắt chúng, kẻ nào biết bí mật của chúng đều phải chết.

Thẩm Hạo vội vàng thu thi thể vào không gian, tất cả những chuyện này diễn ra trong chớp nhoáng.

Ngay khoảnh khắc thi thể biến mất, Song Đầu Giao Long lập tức phát ra tiếng gầm giận dữ.

Càng nhiều hơn là sự sợ hãi.

Chúng không phải xót thi thể biến mất, mà càng tức giận hơn là ở đây lại còn có sự tồn tại của bên thứ ba.

Thậm chí chúng cũng không thể phát hiện ra.

Chạy.

Song Đầu Giao Long cũng chọn cách bỏ chạy.

Không đi truy đuổi tên tán tu kia nữa.

Vô hình trung, Thẩm Hạo ngược lại đã cứu một người khác.

Thẩm Hạo cũng không ngờ, con Song Đầu Giao Long này lại mạnh đến vậy, lại có thể phân liệt rồi còn hợp hai làm một.

Thủ đoạn cũng vô cùng quỷ dị.

Từ trong miệng phun ra hắc vụ, hắc vụ này có chút đặc biệt.

Vừa rồi Thẩm Hạo với tư cách góc nhìn của Thượng Đế đã nhìn thấy rõ ràng.

Song Đầu Giao Long tách làm hai, Giao Long cái bị hắc vụ bao phủ.

Giống như lông hồng vậy, lơ lửng phía sau hai người.

Không chỉ có thể che giấu mọi âm thanh khí tức, mà còn có thể cách tuyệt thần thức.

Tu sĩ quen dùng thần thức chiến đấu, căn bản không ngờ còn có chiêu này.

Trực tiếp bị giết chết.

Điều này cũng khiến Thẩm Hạo không dám xem thường a.

Tốt thật, yêu thú vừa xuất hiện đã mạnh như vậy.

Mấu chốt là năng lực quỷ dị này, nếu ngươi không nắm rõ tình báo, thật sự rất dễ trúng kế.

Ai có thể nghĩ, một con Song Đầu Giao Long, lại còn có thể phân liệt thành hai con, lại còn có thể lặng lẽ xuất hiện phía sau.

Một mặt là sơ suất, một mặt cũng là khinh địch.

Hai người nếu học chút chiến thuật, sẽ dựa lưng vào nhau, thì cũng sẽ không phế như vậy, bị người ta diệt trong chớp mắt.

Lúc này, khí vụ tràn ngập không gian cũng đã bị Thẩm Hạo thôn phệ.

Hắn cũng đã hiểu rõ thân phận của hai người.

Lão giả tóc bạc là tán tu, không phải Thần Đình cảnh, chỉ là Tiên Khiếu cảnh tầng sáu, ngang với Tô Thiền.

Đã Thiên nhân ngũ suy, thọ nguyên sắp cạn, đến đây liều một phen.

Vốn định chém giết Song Đầu Giao Long lấy nội đan, hai người có thể đột phá, không ngờ lại chôn vùi tại đây.

Người còn lại, cũng là Tiên Khiếu cảnh, nhưng là tầng chín, tình huống hai người gần như nhau.

Khí tức của Thẩm Hạo cũng đang bạo tăng, từ Thiên Linh cảnh tầng hai đã bắt đầu chế độ phi bôn.

Thiên Linh cảnh tầng hai, Thiên Linh cảnh tầng ba, Thiên Linh cảnh tầng bốn.

Thiên Linh cảnh tầng năm.

Thiên Linh cảnh đỉnh phong.

Tiên Khiếu cảnh tầng một, Tiên Khiếu cảnh tầng hai sơ kỳ.

Lúc này mới dừng lại.

Cảm giác phi phàm.

Có thể nói, pháp tu của Thẩm Hạo đã trực tiếp đuổi kịp thập cảnh của thể tu.

Thông qua ký ức, ta cũng đại khái hiểu rõ về Thượng Cổ Chiến Trường.

Nơi đây rộng lớn vô bờ, còn bao la hơn Linh Vân đại lục.

Qua khỏi thảo nguyên chính là Hàn Cốc Chiểu Trạch, là địa bàn của Song Đầu Giao Long.

Hơn nữa số lượng không ít.

Những Song Đầu Giao Long này đều là hậu duệ của Hủy Long.

Con Hủy Long này thì khắp nơi gieo giống.

Nơi này vẫn chỉ là khu vực biên duyên.

Căn cứ ký ức của tán tu này, Thượng Cổ Chiến Trường sẽ phân phối khu vực dựa theo tu vi.

Người tu vi cao ở khu vực trung tâm, người tu vi thấp thì ở khu vực biên duyên.

Hiển nhiên tu vi của ta thấp, bị phân phối ở khu vực biên duyên.

Muốn rời khỏi Thượng Cổ Chiến Trường, thì phải đến khu vực trung tâm.

Nhưng những người có thể đến được khu vực trung tâm, thường đều đã độ kiếp, không ai nguyện ý đi ra nữa.

Hình thành một vòng lặp hoàn hảo.

Tu vi đột phá, tâm trạng Thẩm Hạo đại hảo.

Vừa đến đã sướng như vậy, ở thêm một thời gian chẳng phải còn sướng hơn sao.

Chương 483

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo nhìn vòng xoáy của Vạn Yêu Cốc và Thượng Cổ Chiến Trường trong không gian, tâm trạng rất tốt.

Quả nhiên, vẫn là không gian mạnh mẽ hơn một chút, ngay lập tức ta trực tiếp đi vào bí cảnh của Vạn Yêu Cốc.

Sau khi tiến vào Vạn Yêu Cốc, Thẩm Hạo chớp mắt mấy cái, liền ra khỏi Vạn Yêu Cốc.

Đến động phủ đã xây trước đó, nhìn hoàn cảnh quen thuộc xung quanh, tâm trạng Thẩm Hạo rất tốt.

Trong lòng nghĩ xem liệu bây giờ có nên đi tìm Hồ Mị Nương để thực hiện lời thề không.

Suy nghĩ một chút, Thẩm Hạo cảm thấy không an toàn, vạn nhất chọc giận Hồ Mị Nương liều mạng muốn giết mình thì sao.

Vẫn là đợi tu vi đạt đến Thần Đình cảnh đỉnh phong, rồi hãy thu thập Hồ Mị Nương cho thật tốt.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo tràn đầy động lực.

Thế là từ trong không gian lấy ra một ít dược liệu, luyện chế một cái vòng cổ để trói chó.

Nhìn cái vòng cổ, Thẩm Hạo thậm chí đã bắt đầu tưởng tượng ra cảnh tượng rồi.

Như vậy vẫn chưa đủ.

Hắn lại luyện chế một cây roi da.

Cầm cây roi da thon dài trong tay, hắn vung nhẹ một cái, ba một tiếng, phát ra âm thanh giòn tan.

Tốt, không tồi không tồi, vạn sự đã chuẩn bị xong chỉ còn thiếu tu vi thôi.

Tu vi thứ này, Thẩm Hạo là người ít lo lắng nhất, ở Thượng Cổ Chiến Trường cứ nhặt thêm vài thi thể là được.

Hắn gia cố trận pháp ở đây một chút, Thẩm Hạo liền tiến vào không gian lần nữa trở lại Thượng Cổ Chiến Trường.

Cùng lúc đó, Lý Siêu cũng đã đến Huyền Võ Thành.

Mộ Dung Lâm, cút ra đây cho ta.

Đang tham ngộ công pháp do Thẩm Hạo ban cho, đột nhiên bị cắt ngang, Mộ Dung Lâm vô cùng khó chịu.

Giọng điệu kiêu căng mà quen thuộc đó, không phải Lý Siêu thì là ai.

Điều này khiến Mộ Dung Lâm vô cùng khó hiểu, thuở trước khi Thẩm Hạo tham gia Đại Tỷ Thí Tông Môn Trăm Năm, đã đánh Lý Siêu đến mức không thể bò dậy được.

Thậm chí còn bị đội nón xanh, sỉ nhục mà khiêng đi.

Kể từ đó, Lý Siêu sợ đến mức không dám ra khỏi cửa, luôn trốn trong động phủ tu luyện.

Hôm nay vì sao lại dám kiêu ngạo đến thế.

Nghĩ đến đây, Mộ Dung Lâm thu dọn xong xuôi, liền bước ra.

Liền thấy Lý Siêu ngạo nghễ đứng trên không trung, ánh mắt kiêu hãnh.

Mộ Dung Lâm chắp tay nói: Đã gặp Lý sư huynh.

Lý Siêu hừ lạnh một tiếng: Hừ, giao ra phi kiếm Thẩm Hạo đã cho ngươi lúc trước, dập đầu nhận lỗi, ân oán giữa chúng ta xem như bỏ

qua, nếu không, đừng trách ta.

Có Thẩm Hạo chống lưng, Mộ Dung Lâm căn bản không sợ.

Thanh kiếm này, là do Thẩm sư thúc ban cho, nếu muốn trừ phi Thẩm sư thúc đồng ý.

Mộ Dung Lâm thong dong nói.

Nghe vậy, Lý Siêu ngửa mặt lên trời cười phá lên, cười đến cực kỳ ngông cuồng.

Thẩm Hạo.

Hắn tính là cái thá gì, lão tử căn bản không thèm để vào mắt, cho dù hắn có ở đây, cũng chỉ là một tay là có thể bóp chết hắn.

Ngươi chẳng qua là một con chó của hắn mà cũng dám kiêu căng như vậy.

Xem ra, không cho ngươi chút giáo huấn, ngươi không biết thế nào là lợi hại.

Lời này vừa ra, quần chúng sôi sục phẫn nộ.

Không ít đệ tử Huyền Võ Đường đều giận dữ nhìn Lý Siêu.

Thẩm Hạo là người đã thông qua Huyền Võ Đường mà tiến vào tông môn, tương đối mà nói, cũng có một phần tình nghĩa hương hỏa với bọn họ.

Huống hồ một loạt biểu hiện chói mắt của Thẩm Hạo sau khi vào tông môn, từ lâu đã là trụ cột tinh thần mà mọi người sùng bái.

Mộ Dung Lâm cũng phẫn nộ rồi.

Lý Siêu, đừng có dựa vào Lý trưởng lão mà muốn làm gì thì làm.

Thẩm sư thúc nhất định sẽ không tha cho ngươi.

Không tha cho ta.

Nực cười, e rằng ngươi còn chưa biết đâu.

Ta sẽ tốn thêm vài lời mà nói cho ngươi biết.

Thẩm Hạo tự ý xuống núi, tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường, từ nay về sau sẽ không bao giờ ra được nữa.

Chắc là đã chết không toàn thây rồi.

Lý Siêu hả hê nói.

Nghe vậy, cả trường xôn xao.

Mộ Dung Lâm sắc mặt khó coi nói: Không thể nào, muốn tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường ít nhất cũng cần Tiên Khiếu cảnh, Thẩm sư thúc căn bản không vào được.

Lý Siêu hừ lạnh một tiếng: Đây là do Thái Thượng Trưởng Lão Thượng Quan Cảnh Vân tận mắt chứng kiến, còn có thể giả sao.

Hơn nữa chưởng môn Thạch Mạc Tây cũng đã đích thân kiểm chứng rồi.

Mọi người đều không dám tin, lại cảm thấy Thẩm Hạo quá trâu bò rồi.

Mới vào tông môn bao lâu, đã có thể xông vào Thượng Cổ Chiến Trường.

Mộ Dung Lâm đã tin tám phần, nếu Thẩm Hạo vẫn còn, Lý Siêu này vạn vạn lần không dám kiêu căng như vậy.

Bớt nói nhảm, giao thượng phẩm linh bảo ra, loại linh bảo này cũng là thứ phế vật như ngươi có thể dùng được sao.

Thứ không thuộc về ngươi, cầm thì có ích gì.

Lý Siêu lạnh lùng nói.

Lần này đến, mục đích chính là ở trên người Mộ Dung Lâm, tìm

lại sự tự tin, thiết lập lại uy tín của mình.

Mục đích thứ hai, chính là thông qua miệng mọi người, truyền bá tin tức Thẩm Hạo đã tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường.

Mộ Dung Lâm nói: Không thể nào đưa cho ngươi.

Xem ra ngươi là đồ cứng đầu không biết phải trái rồi, hay là ngươi cho rằng Thẩm Hạo có thể đi ra sao.

Không có Thẩm Hạo, ngươi tính là cái thá gì.

Đệ tử tông môn tuy không thể tự tàn sát lẫn nhau, nhưng thu thập ngươi vẫn là chuyện dễ như trở bàn tay.

Cuối cùng ta hỏi ngươi một câu, giao hay không giao.

Nhìn Lý Siêu kiêu căng ngạo mạn, mọi người đều dám giận mà không dám nói, không những đánh không lại, bối cảnh cũng không hùng hậu bằng Lý Siêu.

Lý Siêu bản thân đã là Địa Linh tầng chín, mà ông nội hắn Lý Thuần Quân, không chỉ là trưởng lão tông môn, còn là Tiên Khiếu cảnh đại viên mãn, ngay cả chưởng môn cũng phải nể mặt mấy phần.

Quan trọng là, còn nắm giữ việc khảo hạch nhiệm vụ của đệ tử.

Thật sự muốn gây khó dễ, ai cũng không có cách nào.

Bảo ngươi đi nhận nhiệm vụ tông môn, ngươi nhận hay không nhận.

Mộ Dung Lâm tuy trong lòng không cam tâm, nhưng cũng biết cánh tay không thể vặn qua bắp đùi, nghiến răng, ném thượng phẩm linh bảo cho Lý Siêu.

Thấy vậy, Lý Siêu phóng ra toàn thân khí thế, áp chế mọi người đến mức không thở nổi.

Ngay sau đó một đạo kiếm khí vung ra, Huyền Võ Đường trực tiếp biến thành một đống phế tích.

Lý Siêu ha ha cười lớn mấy tiếng, rồi biến mất ở Huyền Võ Thành.

Để lại một cảnh tượng tan hoang.

Nếu là đệ tử bình thường dám làm như vậy, sớm đã vào chấp pháp đường rồi, nhưng đây là Lý Siêu.

Tuy thiên phú không bằng Thẩm Hạo, nhưng cũng là một trong mười người đứng đầu.

Hơn nữa còn có một ông nội là Tiên Khiếu cảnh đại viên mãn, cực kỳ bảo vệ cháu trai, đệ tử bình thường làm sao dám trêu chọc.

Mộ Dung Lâm tuy trong lòng vạn con thảo nê mã chạy rần rần, nhưng lại có thể làm gì.

Chỉ đành chọn nhịn.

Tình huống bên này Thẩm Hạo không hề hay biết.

Tiếp tục sự nghiệp cẩu đạo của ta.

Hiện tại tu vi đã đạt đến Tiên Khiếu cảnh tầng hai, trận pháp của ta càng thêm lợi hại.

Cơ bản mà nói, có trận pháp hỗ trợ, Tiên Khiếu cảnh sẽ không có ai đánh lại ta.

Nhưng tiền đề là phải bố trí trận pháp cho tốt.

Đến Thượng Cổ Chiến Trường, vẫn là ở thảo nguyên, phía trước chính là Hàn Cốc Chiểu Trạch, là địa bàn của Song Đầu Giao Long.

Chương 484

Thẩm Hạo suy nghĩ một chút, vẫn là bay qua đó.

Bay được khoảng mấy trăm dặm, cuối cùng cũng nhìn thấy một vùng đầm lầy bao phủ bởi hắc vụ.

Ta liền không tiếp tục bay nữa.

Xung quanh âm u ẩm ướt, có một luồng khí tức mục nát.

Bên cạnh đầm lầy, còn có không ít hài cốt yêu thú.

Chỉ riêng bộ xương đã lớn đến mấy chục mét, có thể thấy khắp nơi.

Người thường thấy cảnh này, đều sợ đến mức chân mềm nhũn.

Không những thế, chỉ đứng ở rìa Hàn Cốc Chiểu Trạch, Thẩm Hạo đã cảm thấy cái lạnh thấu xương, điều này khiến ta có chút kinh ngạc.

Đã bao lâu rồi ta chưa từng cảm nhận được cái lạnh thấu xương như vậy.

Thần thức quét qua, tình huống dưới đầm lầy, toàn bộ đều bị một tầng hắc vụ che chắn.

Tầng hắc vụ này vẫn có chút đặc biệt.

Thôi bỏ.

Đối với những thứ không rõ, Thẩm Hạo không có hứng thú nghiên cứu.

Lãng phí thời gian này, không bằng đi tìm thêm linh cảm.

Trong ký ức của tán tu, cách đó mấy ngàn dặm về phía đông nam,

từng xảy ra một trận đại chiến kinh thiên động địa.

Có thể đi đến đó xem sao.

Sau khi nhìn quanh bốn phía, ta liền biến mất tại chỗ.

Ngay sau khi Thẩm Hạo vừa đi không lâu, một con Song Đầu Giao Long bay tới.

Nó lè lưỡi rắn một chút, phát hiện người đã đi rồi, mới quay trở lại Hàn Cốc Chiểu Trạch.

Bay được mấy ngàn dặm, Thẩm Hạo liền nhìn thấy một khe núi sâu.

Dựa theo ký ức của tán tu, nơi này vốn là một khu rừng rậm, bây giờ lại trở thành một khe núi sâu dài mười mấy cây số, sâu trăm trượng, điều này chứng tỏ chắc chắn có người đã đại chiến ở đây.

Thực lực cũng không thấp.

Thần thức lập tức tìm kiếm, muốn tìm một vài dấu vết.

Tìm kiếm nửa ngày, chẳng thấy gì cả.

Ngược lại có không ít linh dược, Thẩm Hạo lại không thèm nhìn.

Không thể không nói, bên trong Thượng Cổ Chiến Trường này thật sự quá rộng lớn.

Suy tư một hồi, Thẩm Hạo quyết định vẫn là bay về phía khu vực trung tâm.

Bay từ từ rồi cũng sẽ tìm được cơ duyên.

Dựa theo ký ức của tán tu, Thượng Cổ Chiến Trường này ẩn chứa rồng cuộn hổ nằm, đại đa số đều ẩn mình tu luyện.

Ai mà biết góc nào đó lại xuất hiện một cường giả Thần Đình cảnh đỉnh phong.

Hoặc là cường giả Vũ Hóa cảnh sau khi độ kiếp.

Tất cả đều có khả năng.

Vừa bay không lâu, Thẩm Hạo đã phát hiện có người bay về phía ta.

Thần thức cảm nhận một chút, phát hiện tu vi của người này không thể nhìn thấu.

Thẩm Hạo đảo mắt, ném ngọc giản của tán tu Tạ Vô Trần xuống đất.

Ngay lập tức tiến vào không gian ẩn mình.

Một lúc sau, một bóng đen xuất hiện.

Nhặt ngọc giản dưới đất lên xem xét, nhíu mày, sau đó liền cấp tốc bay về phía trước.

Thấy nam tử áo đen đã đi, Thẩm Hạo cũng không vội hiện thân, ai mà biết tên này có quay lại hồi mã thương không.

Trốn trong không gian, lấy ra một quả linh quả ăn.

Quả nhiên một giờ sau, nam tử áo đen kia lần nữa xuất hiện, dừng lại khá lâu ở chỗ Thẩm Hạo vừa đứng, rồi mới quay người rời đi.

Thân phận của nam tử áo đen Thẩm Hạo không biết, cũng không rõ mục đích của tên này là gì, vẫn là không tiếp xúc thì hơn.

Rất hiển nhiên, tốc độ tuy nhanh hơn Thẩm Hạo, nhưng nguyên thần không bằng Thẩm Hạo.

Nếu không thì Thẩm Hạo cũng không thể phát hiện đối phương.

Để đảm bảo an toàn, Thẩm Hạo lần nữa quay trở lại động phủ gần Vạn Yêu Cốc.

Ta định một lần nữa đi Linh Vân Sơn, rồi lại tiến vào Thượng Cổ

Chiến Trường.

Quay trở về địa bàn quen thuộc, Thẩm Hạo đột nhiên cảm nhận được trong động phủ của mình có người.

Lập tức cảnh giác, khi phát hiện là Hồ Cửu Nhi và Bạch Tuyết, hắn mới thở phào.

Hồ Cửu Nhi và Bạch Tuyết cũng ngay lập tức phát giác khí tức của Thẩm Hạo, không dám tin, sau đó thuấn di xuất hiện trước mặt Thẩm Hạo.

Khi phát hiện đúng thật là Thẩm Hạo, hai người kích động đến mức vành mắt đỏ hoe.

Tướng công, thật sự là chàng.

Bạch Tuyết cũng phi bôn ra, kích động nói: Chủ nhân.

Thẩm Hạo ôm Bạch Tuyết và Hồ Cửu Nhi, cười nói: Hai nàng sao lại đến đây.

Hồ Cửu Nhi nức nở nói: Nghe tộc trưởng nói chàng đã vào Thượng Cổ Chiến Trường, thiếp trong lòng rất đau khổ.

Thế là liền cùng Bạch Tuyết đến đây.

Thẩm Hạo nói: Thượng Cổ Chiến Trường cỏn con, ta muốn vào thì vào, muốn ra thì ra.

Hồ Cửu Nhi vẻ mặt chấn kinh nói: Tướng công, chàng thật sự đã vào Thượng Cổ Chiến Trường sao.

Thẩm Hạo khẳng định gật đầu: Đúng là như vậy, bên trong tuy nguy cơ trùng trùng, nhưng linh khí vô cùng sung túc, gấp mười lần bên ngoài trở lên.

Linh dược khắp nơi.

Nghe Thẩm Hạo nói vậy, Bạch Tuyết và Hồ Cửu Nhi đều ngây người.

Không biết từ lúc nào, Thượng Cổ Chiến Trường có vào không ra, tất cả mọi người đều sợ hãi như hổ.

Không đến vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối sẽ không tiến vào.

Thật sự chưa từng thấy ai có thể đi ra.

Thẩm Hạo ôm eo hai nữ, đi vào động phủ.

Đối với Thượng Cổ Chiến Trường, Hồ Cửu Nhi và Bạch Tuyết đều vô cùng tò mò.

Tướng công, Thượng Cổ Chiến Trường rốt cuộc là tình huống gì.

Bên trong rộng lớn vô bờ, lớn hơn Linh Vân đại lục rất nhiều, nhưng lại không có mấy người.

Đại bộ phận đều trốn ở các góc khuất tu luyện.

Yêu thú thì không ít, nhưng thực lực cũng cường đại.

Càng vào khu vực trung tâm, càng nguy hiểm.

Tướng công, chàng làm sao mà ra được.

Đây là thiên phú của ta, người bình thường không học được.

Nghe vậy, Hồ Cửu Nhi hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Tướng công không sao là tốt rồi, như vậy thiếp cũng yên tâm.

Ngay sau đó nghĩ đến điều gì, mặt đỏ bừng nói: Tướng công, tộc trưởng nói. nói.

Thẩm Hạo nói: Con hồ ly tinh kia nói gì.

Tộc trưởng nói, Tướng công ba tháng sau, sẽ từ Thượng Cổ Chiến Trường đi ra giúp thiếp độ kiếp, đến lúc đó sẽ cưới thiếp.

Nhìn gò má đã đỏ ửng của Hồ Cửu Nhi, Thẩm Hạo liền biết nàng ta đã bị Hồ Mị Nương lừa rồi.

Thẩm Hạo suy nghĩ một chút cũng không phản bác, mà là trước tiên ghi nợ khoản này, đợi tu vi tăng lên, rồi sẽ cùng Hồ Mị Nương tính sổ.

Đúng vậy, ta đúng là đã nói ba tháng sau sẽ từ Thượng Cổ Chiến Trường đi ra giúp nàng độ kiếp rồi cưới nàng.

Chỉ là không ngờ có chút ngoài ý muốn, nên mới đến đây.

Hồ Cửu Nhi tò mò hỏi: Tướng công có ngoài ý muốn gì.

Không có gì, chỉ là có người đang mai phục ta, không biết mục đích là gì.

Chỉ thấy Hồ Cửu Nhi vẻ mặt phẫn nộ nói: Tướng công, kẻ nào không muốn sống nữa, dám ức hiếp Tướng công, thiếp đi giúp chàng giết hắn.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cảm thấy ý này cũng không tồi.

Hồ Cửu Nhi đúng là một tay sai hợp cách, dù sao tình huống bên trong Thượng Cổ Chiến Trường ta đã rõ ràng, cũng không phải nguy hiểm đến vậy.

Hơn nữa, đưa Hồ Cửu Nhi vào đó, cũng có thể chọc tức Hồ Mị Nương, nghĩ đến thôi Thẩm Hạo đã thấy sướng rồi.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo nói: Cái này thì có thể, chúng ta bàn bạc kỹ càng, nàng còn ngọc bội nào không đưa cho ta một cái nữa, để trong đó ta tiện liên hệ với nàng.

Hồ Cửu Nhi nghi hoặc nói: Tướng công, chúng ta cùng nhau tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường, vì sao còn cần ngọc bội.

Tình huống bên trong Thượng Cổ Chiến Trường phức tạp, sẽ căn

cứ vào thực lực cá nhân mà phân phối khu vực.

Tuy rằng cùng nhau đi vào, nhưng sau khi vào, chúng ta không nhất định sẽ ở cùng nhau, nàng hiểu chưa.

Nghe xong Thẩm Hạo giải thích, Hồ Cửu Nhi mới bừng tỉnh đại ngộ.

Chương 485

Nàng lấy ra một miếng ngọc bội đưa cho Thẩm Hạo.

Tương công, của chàng.

Ừm.

Tương công, vậy khi nào chúng ta đi Thượng Cổ Chiến Trường.

Lúc này, Hồ Cửu Nhi lại có chút mong đợi.

Đối với Thượng Cổ Chiến Trường cũng không còn cảm giác sợ hãi với điều chưa biết nữa.

Nhìn Bạch Tuyết bên cạnh với vẻ mặt thất vọng, Thẩm Hạo cười nói: Đừng vội, chơi vài ngày đã.

Khó khăn lắm mới ra ngoài một lần, Thẩm Hạo không muốn vội vàng đi vào, cũng phải ở lại với Bạch Tuyết.

Tiểu lão hổ thực lực bây giờ chưa được, nhưng dù sao cũng đã cùng Thẩm Hạo trải qua những ngày khổ sở.

Cũng phải an ủi nàng một phen mới phải.

Vâng, Tương công.

Hồ Cửu Nhi trong lòng vui sướng, chỉ cần ở bên cạnh Thẩm Hạo, bảo nàng làm gì cũng được.

Đi pha một ấm trà.

Vâng, Chủ nhân.

Bạch Tuyết cũng vui vì Thẩm Hạo có thể ở lại vài ngày, nếu để nàng một mình ở đây, thật sự rất cô đơn.

Hồ Cửu Nhi ôm lấy cánh tay Thẩm Hạo, nhẹ giọng nói: Tương

công, chuyện ta đi Thượng Cổ Chiến Trường, có cần nói với tộc trưởng một tiếng không.

Thẩm Hạo suy nghĩ một chút rồi nói: Tạm thời đừng, dù sao ta tùy thời đều có thể đi ra, đợi nàng ở Thượng Cổ Chiến Trường an ổn rồi, ta sẽ nói với nàng, như vậy, nàng ấy cũng có thể yên tâm mà phải không.

Tương công nói phải.

Được rồi, nàng ngồi một lát đi, ta đi rồi sẽ quay lại ngay.

Nói xong, thân ảnh Thẩm Hạo biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện trở lại đã đến Thượng Cổ Chiến Trường.

Lần này Thẩm Hạo không che giấu khí tức, mà là cố ý phóng ra khí tức, đợi vài phút.

Quả nhiên, thần thức Thẩm Hạo thấy một bóng đen lao tới cực nhanh, tốc độ vô cùng mau.

Thẩm Hạo lại lần nữa chui vào không gian.

Vừa đi được một lát, nam tử mặc áo bào đen liền xuất hiện tại chỗ cũ.

Do áo bào đen che kín mít, Thẩm Hạo cũng không nhìn rõ mặt.

Nấp trong không gian, nhìn nam tử áo bào đen tìm kiếm khắp nơi, Thẩm Hạo cười lạnh một tiếng.

Quả nhiên tên chó chết này đang mai phục, vậy thì cứ từ từ đợi đi.

Thẩm Hạo sở dĩ hiện thân, chính là muốn xem tên này đã đi chưa, xem ra quả nhiên chưa đi.

Người áo đen tìm kiếm khắp ngàn dặm xung quanh một vòng, không phát hiện ai, tức giận đập chân.

Lập tức xung quanh xuất hiện một cái hố lớn, phạm vi ước chừng vạn mét vuông.

Thân ảnh lại lần nữa biến mất.

Đợi nam tử áo bào đen vừa đi, Thẩm Hạo liền xuất hiện trở lại, vẫn là cố ý lộ ra khí tức.

Đợi nam tử áo bào đen quay đầu lại trong nháy mắt, lại tiến vào không gian ẩn nấp.

Dù sao cũng là qua lại trêu chọc, chơi chính là cảm giác mạnh.

Nam tử áo bào đen dường như cảm giác được Thẩm Hạo đang cố ý trêu đùa hắn, ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, phát tiết lửa giận trong lòng.

Lần này người áo đen không đi nữa, mà là cứ ngồi tại chỗ.

Lúc này, Thẩm Hạo mới hiểu, nam tử áo bào đen này, lại là một đầu Yêu thú.

Cụ thể là thứ gì, Thẩm Hạo không biết.

Nhưng Thẩm Hạo cũng không nghĩ tha cho tên này, mình không đánh lại, còn có Hồ Cửu Nhi.

Cứ treo hắn lại đã, đợi Hồ Cửu Nhi tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường rồi, sẽ giết chết tên này.

Trong lòng đã có chủ ý, Thẩm Hạo liền quay về động phủ.

Đối với việc Thẩm Hạo đột nhiên xuất hiện, Hồ Cửu Nhi đã thích ứng.

Tương công, chàng đi đâu vậy.

Đi chọc tức, không đúng, đi chọc tức một tên ngốc.

Sao vậy ạ.

Thẩm Hạo cười nói: Có một con Yêu thú đang khắp nơi tìm ta, ta sợ hắn mất kiên nhẫn bỏ đi, nên ta chọc tức hắn một chút.

Tương công, chàng yên tâm, đợi ta vào trong, ta sẽ giúp chàng giết chết hắn.

Hồ Cửu Nhi đầy vẻ tức giận nói. tuy rằng ngây thơ, nhưng đối với thực lực của mình Hồ Cửu Nhi vẫn vô cùng tự tin.

Thiên phú chi cường, còn lợi hại hơn cả những Yêu thú có huyết mạch thần thú.

Cửu Vĩ Yêu Hồ, chính là chiến lực mạnh nhất của tộc Hồ Yêu.

Hơn nữa còn có Thiên phú thần thông, cùng cảnh giới hầu như là vô địch.

Chớp mắt năm ngày đã trôi qua, Thẩm Hạo quyết định để Hồ Cửu Nhi tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường.

Thế là, nói với Hồ Cửu Nhi: Nàng tự mình đi đến Linh Vân Sơn, ta sẽ đợi nàng ở bên trong Thượng Cổ Chiến Trường.

Hồ Cửu Nhi gật đầu nói: Vâng, Tương công.

Nói xong, liền sốt ruột biến mất tại chỗ.

Nhìn Bạch Tuyết với vẻ mặt thất vọng, Thẩm Hạo véo véo đôi má mềm mại của nàng.

Yên tâm đi, ta sẽ thỉnh thoảng quay lại thăm nàng.

Đa tạ Chủ nhân.

Đợi ta thu thập xong con hồ ly tinh Hồ Mị Nương kia, chúng ta sẽ cùng nhau về Thiên Vũ Hoàng Triều, đón Tuyền Cơ, Vĩnh Từ, Đông Ca, Mộ Tuyết và mấy người bọn họ về đây hết.

Nghe vậy, vẻ mặt thất vọng của Bạch Tuyết lập tức tràn đầy

mong đợi.

Nàng cũng rất nhớ các tỷ muội.

Chủ nhân, thật sao.

Đương nhiên là thật, lừa nàng làm gì, đến lúc đó đón về ở hết ở đây.

Chỉ là động phủ này hình như hơi nhỏ, không khí phách lắm.

Lời Thẩm Hạo vừa dứt, Bạch Tuyết đã tràn đầy khí thế nói: Chủ nhân, người yên tâm, ta sẽ đào rỗng cả ngọn núi, làm một cái động phủ siêu xa hoa, đảm bảo Chủ nhân sẽ thích.

Ừm, chú ý an toàn.

Vâng, Chủ nhân.

Thẩm Hạo nói xong, thân ảnh liền đi vào không gian.

Nhìn bóng đen kia vẫn đang ngồi, Thẩm Hạo cười cười, so kiên nhẫn Thẩm Hạo không sợ.

Suy nghĩ một chút, Thẩm Hạo định tặng cho tên này một chút lễ vật.

Con mắt đảo một vòng, Thẩm Hạo quay về thế giới đô thị.

Vẫn là biệt thự ở Kinh Thành.

Hiện tại thần thức của Thẩm Hạo, dễ dàng bao phủ toàn quốc.

Thế là, thân ảnh lóe lên, liền đến căn cứ quân sự của một quốc gia nọ ở vùng Trung Cẩu.

Cầm trộm ba quả địa không đạo đạn tên lửa đất đối không.

Tiếp đó quay về biệt thự Kinh Thành.

Hiện giờ, Trương Mạt, Hạ Ny, Tiêu Băng đều đã đi ra ngoài, trong biệt thự chỉ có Thi Nịnh một mình ngồi trong chiếc Bugatti Veyron

chuẩn bị lái đi.

Thẩm Hạo liền không quấy rầy nàng, mà là quay về không gian.

Thông qua xoáy nước của Thượng Cổ Chiến Trường cảm nhận vị trí của nam tử áo bào đen.

Trực tiếp gắn thuốc nổ vào chiến bộ đầu đạn của tên lửa.

Sau đó cười hắc hắc, quả tên lửa này tuy không làm nam tử áo bào đen bị thương chút nào, nhưng tính khiêu khích thì rất đủ.

Đúng như câu nói sát thương không lớn, nhưng tính nhục nhã thì rất mạnh.

Hít một hơi thật sâu, Thẩm Hạo đến Thượng Cổ Chiến Trường.

Mấy ngày không xuất hiện của Thẩm Hạo đột nhiên xuất hiện, vẫn là làm nam tử áo bào đen giật mình.

Còn chưa đợi hắn phản ứng lại, thân ảnh Thẩm Hạo đã biến mất lần nữa.

Sau đó trên mặt đất rơi xuống một vật dài khoảng 6 mét.

Hắn nghi ngờ đi tới kiểm tra, đột nhiên một tiếng Oanh long cực lớn.

Âm thanh rất lớn, nhưng uy lực lại bình thường.

Khiên hộ thân của nam tử áo bào đen còn chưa bị nổ tung.

Chỉ tương đương với một quả pháo hoa lưu huỳnh nhỏ bằng ngón tay cái.

Hành động này, lại làm nam tử áo bào đen vô cùng phẫn nộ, đơn giản là sự sỉ nhục lớn.

Cứ như bị người cưỡi trên cổ đi ỉa vậy.

Tên đáng chết có giỏi thì ra đây.

Ta muốn băm vằm ngươi thành vạn mảnh, không. ta muốn ăn ngươi đến không còn mảnh xương.

Ra đây.

Ngươi mau ra đây.

Tên đáng chết cút ra đây.

Nghe tiếng đối phương gào thét đến khàn cả giọng, Thẩm Hạo nấp trong không gian cười rất vui vẻ.

Ước chừng với tốc độ của Hồ Cửu Nhi, ít nhất còn phải hai ngày, Thẩm Hạo cũng không vội, đợi hai ngày.

Sở dĩ ném tên lửa, là sợ tên này mất kiên nhẫn mà bỏ chạy.

Chương 486

Cố ý trêu chọc tên này.

Rảnh rỗi không có việc gì, Thẩm Hạo quay về động phủ.

Chỉ thấy lúc này Bạch Tuyết đang hưng phấn đào bới động phủ.

Bất kỳ tảng đá cứng rắn nào, dưới móng vuốt sắc bén đều như bột phấn.

Cảm nhận được khí tức của Thẩm Hạo, Bạch Tuyết dừng động tác trong tay.

Nghi hoặc nhìn Thẩm Hạo nói: Chủ nhân, người sao lại về nhanh vậy.

Thẩm Hạo cũng không giải thích, mà cười nói: Nhìn nàng làm có vẻ không tệ nha.

Bạch Tuyết hớn hở nói: Sơ bộ ước chừng, tuy không tinh xảo, nhưng miễn cưỡng có thể nhìn được.

Nếu Chủ nhân cảm thấy không đẹp, không bằng chúng ta đi cướp một tòa thành, đến lúc đó đuổi tất cả mọi người ra ngoài, chúng ta làm thành chủ cũng được.

Nghe vậy, Thẩm Hạo giơ ngón cái lên nói: Nàng đừng nói, ý tưởng của nàng quả thật có chút thú vị.

Cũng có thể, dù sao đến lúc đó ta đã là Thần Đình cảnh rồi, Linh Vân Đại Lục căn bản không có ai có thể ngăn cản ta.

Đừng vội, cứ ẩn cư ở đây sống một đoạn ngày tháng tiêu dao đã, nếu ở chán rồi, thì lại đi làm thành chủ.

Vâng, Chủ nhân.

Đúng như câu nam nữ phối hợp làm việc không mệt.

Có sự hiện diện của Thẩm Hạo, Bạch Tuyết như được tiêm máu gà vậy, toàn thân tràn đầy khí thế.

Lại chặt cây, lại đào núi.

Chỉ trong hai ngày, khung sườn chính đã được làm ra.

Căn cứ vào tốc độ của Hồ Mị Nương khi trước, Thẩm Hạo ước chừng Hồ Cửu Nhi cũng đã tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường.

Để cho an toàn, Thẩm Hạo lại đợi thêm hai ngày.

Ngày thứ ba, dặn dò Bạch Tuyết vài câu, Thẩm Hạo mới đi vào không gian.

Bóng đen kia đã không còn, xung quanh mấy chục dặm đã bố trí một loại kết giới không rõ tên.

Thẩm Hạo cười hắc hắc, cũng không để ý.

Kết giới đối với Thẩm Hạo mà nói, như hư không.

Nhìn quanh bốn phía, không có nguy hiểm.

Thẩm Hạo chọn tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường, không có động tác dư thừa, mà là trực tiếp bóp nát ngọc bội, liền biến mất trong không gian.

Ngay khi Thẩm Hạo vừa biến mất, nam tử áo bào đen liền xuất hiện, tốc độ vô cùng mau.

Nhưng vẫn không nhanh bằng tốc độ của Thẩm Hạo.

Kết giới lại không có tác dụng với ngươi.

Lại không thể giam giữ ngươi, xem ra ngươi có chút đạo hạnh.

Nhưng mỗi lần ngươi xuất hiện đều ở cùng một địa điểm, căn bản không chạy thoát được.

Hừ, ta không tin ngươi có thể ẩn nấp được bao lâu.

Biết điều thì mau hiện thân giao ra bảo vật, ta tạm tha cho ngươi một mạng.

Nhưng đáp lại hắn chỉ là hư vô.

Trong lòng nam tử áo bào đen cũng chấn kinh.

Kết giới này, không chỉ có tác dụng cảnh báo, mà còn có thể tạm thời giam giữ người.

Chỉ là không ngờ tới, kết giới này không chỉ không có chút tin tức cảnh báo nào, thậm chí còn chưa được kích hoạt.

Hắn không tin Thẩm Hạo có năng lực này, nếu thật sự lợi hại như vậy, cũng sẽ không sợ đến mức không dám ra ngoài.

Tất cả chắc chắn đều là vì bảo vật.

Hiện tại nam tử áo bào đen càng muốn bắt được Thẩm Hạo, đối với bảo vật trong tay Thẩm Hạo càng khát vọng chưa từng có.

Có thể ẩn nấp trong không gian, còn có thể bỏ qua kết giới, hắn chưa từng thấy qua.

Ra đây, ta không tin ngươi có thể cả đời không ra.

Cút ra đây.

Có giỏi thì ra đây đơn đấu.

Nhìn nam tử áo bào đen đang tức giận, Thẩm Hạo nấp trong không gian uống trà cắn hạt dưa xem kịch.

Một chút cũng không vội.

Nam tử áo bào đen chửi bới ầm ĩ hơn mười phút, không cam lòng rời đi.

Thẩm Hạo không tin tên này sẽ đi, rõ ràng là đang giăng bẫy.

Trùng hợp, Thẩm Hạo cũng đang giăng bẫy hắn.

Bây giờ chỉ là chờ đợi, xem ai kiên nhẫn hơn.

Dù sao Thẩm Hạo cũng không vội.

Ở lại khoảng nửa giờ, thấy không có phản ứng gì, Thẩm Hạo liền ra khỏi không gian.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, Thẩm Hạo và Bạch Tuyết ăn uống, câu cá, chơi đùa bảy, tám ngày.

Còn nam tử áo bào đen, vẫn đang đợi.

Ngày thứ mười, vẫn chưa đợi được Hồ Cửu Nhi, Thẩm Hạo có chút nghi ngờ.

Rốt cuộc có thể nhận được tín hiệu không.

Dù sao, Linh Vân Đại Lục và Thượng Cổ Chiến Trường vẫn có chút khác biệt.

Như mọi ngày, Thẩm Hạo vẫn quan sát nam tử áo bào đen.

Phát hiện tên này lại rút kết giới đi rồi.

Chẳng lẽ đã đi.

Hoặc là tung hỏa mù.

Để cho an toàn, Thẩm Hạo vẫn quyết định hiện thân.

Nghĩ đến đây, liền đến Thượng Cổ Chiến Trường.

Tuy nhiên chỉ ở lại một chút, liền lại quay về không gian.

Lộ mặt chỉ là để nói cho đối phương biết, lão tử vẫn chưa đi.

Còn những chuyện khác, Thẩm Hạo không quản.

Chớp mắt lại qua nửa tháng, ngay khi Thẩm Hạo đợi đến cực kỳ sốt ruột, định quay lại Linh Vân Sơn, một bóng đỏ xuất hiện.

Chính là Hồ Cửu Nhi mà Thẩm Hạo đã chờ đợi bấy lâu, nàng cảm nhận được khí tức ở phương vị này, nhưng lại không thấy bóng dáng Thẩm Hạo.

Nhìn quanh bốn phía, nhẹ giọng nói: Tương công.

Chàng có ở đây không.

Thẩm Hạo nhìn kỹ là Hồ Cửu Nhi, trong lòng lập tức đại hỉ.

Lập tức hiện thân ra.

Vốn dĩ xung quanh trống rỗng, Thẩm Hạo đột nhiên hiện thân, Hồ Cửu Nhi dường như đã quen rồi.

Gặp Thẩm Hạo vẫn rất kinh hỉ.

Tương công, chàng không sao chứ.

Thẩm Hạo cười nói: Không sao, xung quanh không có người khác chứ.

Có, bị ta vừa tiện tay giết rồi, là một con cóc Thập cảnh đỉnh phong.

Nghe vậy, trong lòng Thẩm Hạo vui vẻ, không ngờ Hồ Cửu Nhi lại mạnh mẽ như vậy.

Con cóc đó ở đâu.

Ở dưới cái hố kia.

Đi xem thử.

Đến chỗ cái hố sâu không xa, quả nhiên thấy một con cóc khổng lồ.

Cũng không lớn lắm, chỉ bằng con voi.

Thu nó vào không gian.

Thẩm Hạo lúc này mới hài lòng cười nói: Nàng giết nó khi nào.

Hồ Cửu Nhi cười nói: Vừa đến đây, ta đã cảm nhận được khí tức của nó, trong lòng đoán chừng đây chính là Yêu thú mà Tương công nói.

Nó còn chưa kịp phản ứng, ta đã dùng bí pháp của Yêu tộc, diệt Nguyên thần của nó.

Được lắm, rất mạnh.

Thẩm Hạo nhìn quanh bốn phía sau, nói với Hồ Cửu Nhi: Trước tiên tìm một chỗ từ từ nói chuyện đã.

Hồ Cửu Nhi gật đầu.

Phía trước có một ngọn núi, đến đó đi.

Đi.

Vài giờ sau, hai người đến một ngọn núi cao ngàn trượng.

Cả ngọn núi như một thanh kiếm sắc bén, xung quanh vách đá cao chót vót hiểm trở, như một bức tường đứng thẳng.

Chương 487

Ở lưng chừng núi, Thẩm Hạo đào một cái động phủ.

Thẩm Hạo pha trà xong, lúc này mới tò mò nói: Nàng vào đây rồi ở đâu vậy.

Hồ Cửu Nhi hồi tưởng một chút, Ta vào đây rồi, liền ở trong một dãy núi, xung quanh trống không, nhưng bên trong Yêu thú không ít, thấp nhất đều là Thập cảnh, còn không ít Thập nhất cảnh.

Ta liền tìm một chỗ bí mật chờ đợi, sau này nhận được tín hiệu của Tương công, ta liền bay vút đến.

Thẩm Hạo nghe trong lòng hơi động.

Khu vực này trống trơn chẳng có gì, nửa ngày mới gặp một con cóc.

Dãy núi cách đây xa không.

Ừm, rất xa rất xa, Tương công tạm thời vẫn là không nên đi thì hơn, bên trong nguy cơ tứ phía.

Không chỉ có Yêu thú, còn có tu sĩ nhân loại, hầu như đều là Thần Đình cảnh.

Đi đến đó, ta sợ không bảo vệ được Tương công.

Hồ Cửu Nhi lo lắng nói. tuy rằng nàng là Thập nhất cảnh đỉnh phong, nhưng không có nghĩa là vô địch.

Bản thân nàng thì có thể chạy thoát, còn Thẩm Hạo thì nàng không dám đảm bảo.

Thẩm Hạo thì vô cùng hưng phấn, chỉ cần hấp thu thêm một Thần Đình cảnh, hắn cảm thấy mình có thể đột phá 99% trói buộc, đạt đến

Tiên Thiên đạo thể rồi.

Cười nói: Đúng như câu nơi càng nguy hiểm càng an toàn, có thể làm.

Hồ Cửu Nhi lắc đầu nói: Tương công không phải là không muốn đi, mà là ta bây giờ còn không dám tu luyện, cũng không dám dùng sức quá mức, hơi tu luyện một chút sẽ đón lôi kiếp.

Đến lúc đó thì nguy hiểm rồi.

Thẩm Hạo nói: Ừm, đúng vậy, đợi ta nghĩ ra một kế sách vạn toàn đã.

Nói xong, Thẩm Hạo rót hai chén trà, lại nói: Nàng uống chén trà đi, ta đi rồi sẽ quay lại ngay.

Vâng, Tương công.

Tiếp đó thân ảnh Thẩm Hạo biến mất tại chỗ, tiến vào không gian.

Thoáng chốc, lượng lớn huyết khí tràn ngập.

Sau khi hấp thu, cảnh giới Thể tu của Thẩm Hạo cũng đạt đến Thập cảnh trung kỳ.

Đồng thời, trong ký ức của con cóc này, Thẩm Hạo cũng biết được vị trí của Hủy Long.

Con cóc này cũng là một trong những Yêu thú dưới trướng Hủy Long.

Tuy nhiên con Hủy Long này, là Thập nhất cảnh đỉnh phong, không kém Hồ Cửu Nhi là bao.

Hơn nữa dưới trướng còn có bảy con Yêu thú Thập cảnh, cái này lợi dụng trận pháp, Thẩm Hạo thì có thể giải quyết.

Cũng có thể làm, không biết Hồ Cửu Nhi có thể giữ chân được

Hủy Long không.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo quay về trong động.

Hồ Cửu Nhi thở phào nói: Tương công, chàng đi đâu vậy.

Thẩm Hạo cười cười, không muốn nói nhiều về chủ đề này, mà chuyển sang nói: Cùng là Thập nhất cảnh đỉnh phong, nàng có đánh thắng được Hủy Long không.

Hồ Cửu Nhi suy nghĩ một chút nói: Cùng cảnh giới, Hủy Long thân thể có huyết mạch Thần Long, da dày thịt béo, ta có thể giam giữ nó, nhưng muốn giết chết nó thì vô cùng khó khăn.

Một khi dốc toàn lực, liền sẽ dẫn đến lôi kiếp.

Nàng xác định có thể khống chế Hủy Long.

Thẩm Hạo trong lòng đã có chủ ý.

Ừm, Thiên phú của ta có thể mị hoặc Nguyên thần của kẻ địch, cảnh giới thấp hơn ta trực tiếp sẽ bị miểu sát.

Hủy Long háo sắc, càng dễ trúng chiêu.

Nhưng muốn giết chết Hủy Long, vẫn rất khó khăn.

Trên người Hủy Long có long lân vảy rồng, trừ khi tìm được nghịch lân của nó mới được.

Hồ Cửu Nhi nói.

Thẩm Hạo đứng dậy, đi lại quanh quẩn.

Đột nhiên, cười nói: Vậy thế này đi, nàng dụ Hủy Long vào trong lôi kiếp, ta giúp nàng chống đỡ thế nào.

Hồ Cửu Nhi bị ý tưởng táo bạo này của Thẩm Hạo làm cho sợ hãi.

Nuốt nước miếng nói: Tương công, lôi kiếp lần này là Cửu Tiêu

Lôi Kiếp, mỗi đạo mạnh hơn một đạo.

Hơn nữa, một khi ta và Hủy Long đánh nhau, nó cũng sẽ gây ra lôi kiếp, như vậy, Tương công chàng căn bản không chống đỡ nổi.

Đối với lôi kiếp Thẩm Hạo cũng không sợ, cùng lắm thì trốn vào không gian.

Nhưng nếu Thẩm Hạo chạy rồi, Hồ Cửu Nhi liền gặp tai ương.

Bị lôi kiếp khóa chặt căn bản không chạy thoát được.

Phải nghĩ ra một kế sách vạn toàn.

Suy nghĩ một chút Thẩm Hạo nói: Nếu đã như vậy, thì đợi ta đạt đến Thập nhất cảnh rồi mới đi tìm Hủy Long, như vậy ta chống lại lôi kiếp cũng có vài phần nắm chắc.

Nàng quên ta còn có Bất Lão Tuyền sao.

Nghe vậy, Hồ Cửu Nhi bừng tỉnh đại ngộ.

Tương công, ta suýt quên chàng còn có Bất Lão Tuyền.

Phòng ngự linh bảo của ta cũng không ít, rất an toàn.

Nói xong, Thẩm Hạo trong tay có thêm mười bình Bất Lão Tuyền, đưa cho Hồ Cửu Nhi.

Những thứ này nàng cứ giữ lấy, vạn nhất không chịu nổi lôi kiếp, liền có thể uống một ngụm.

Lần trước Hồ Mị Nương hấp hối, uống Bất Lão Tuyền này lập tức hồi phục.

Đối với thần hiệu của Bất Lão Tuyền, Hồ Cửu Nhi thì vô cùng rõ ràng.

Không ngờ Thẩm Hạo lại đưa cho nàng nhiều như vậy, cảm động đến vành mắt hơi đỏ.

Cảm ơn Tương công, Tương công chàng thật tốt.

Nói xong nhào vào lòng Thẩm Hạo.

Nhìn khuôn mặt tuyệt thế nghiêng nước nghiêng thành của Hồ Cửu Nhi, Thẩm Hạo cười cười.

Chẳng lẽ nàng không muốn sớm độ qua lôi kiếp, động phòng.

Nói vậy, Hồ Cửu Nhi lại có chút mong đợi.

Muốn.

Muốn là đúng rồi, yên tâm có ta ở đây, lôi kiếp là chuyện nhỏ.

Nhìn Thẩm Hạo đầy tự tin, Hồ Cửu Nhi cũng có chút sùng bái.

Sau đó đưa một nửa Bất Lão Tuyền cho Thẩm Hạo.

Tương công, Bất Lão Tuyền này hiệu quả nghịch thiên như vậy, chàng vẫn nên giữ lại một ít đi.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cười nói: Đưa cho nàng thì cứ yên tâm cầm lấy, ta còn nhiều.

Bất Lão Tuyền này đối với người khác mà nói quý giá vô cùng, nhưng đối với Thẩm Hạo mà nói, cũng không đáng tiền.

Lúc trước Bất Lão Tuyền trong cấm địa đã bị hắn chuyển sạch.

Bồn nước cao ba mét rộng năm mét, đều đã chứa đầy một phần ba.

Còn nhiều lắm.

Tương công không lừa ta chứ.

Hồ Cửu Nhi nghi hoặc nói.

Đương nhiên không lừa nàng, cứ yên tâm đi.

Thôi được rồi, trời cũng không còn sớm nữa, chúng ta nghỉ ngơi

sớm.

Ngày mai đi đến dãy núi nàng nói đi.

Thật sự phải đi sao.

Nơi đó thì rất nguy hiểm.

Càng nguy hiểm thì càng phải đi.

Vậy. vậy được rồi.

Không thể cãi lại Thẩm Hạo, Hồ Cửu Nhi cũng chỉ có thể đồng ý.

Vậy dùng Thiên phú thần thông của nàng mị hoặc cho ta cảm nhận một chút đi.

Cái này không hay lắm, vạn nhất làm Tương công bị thương thì sao.

Hồ Cửu Nhi từ chối nói.

Vậy thì thôi.

Nghe có nguy hiểm, Thẩm Hạo vẫn chọn từ bỏ.

Hoặc có lẽ vì từ chối Thẩm Hạo, Hồ Cửu Nhi trong lòng vô cớ có chút áy náy.

Ghé vào tai Thẩm Hạo nhẹ giọng nói: Hay là.

Tương công, ta vẫn nên kinh người một lần đi.

Ừm, cái này thì được.

Thời gian trôi đi nhanh chóng.

Thẩm Hạo vẫn không chọn trực tiếp đi tìm Hủy Long, mà là chọn đợi thể chất đạt đến Tiên Thiên đạo thể, Thể tu đạt đến Thập nhất cảnh rồi mới nói.

Suy nghĩ một chút, Thẩm Hạo cảm thấy vẫn nên thu thập những

kẻ có cảnh giới thấp hơn trước.

Mục tiêu chính là Song Đầu Giao Long.

Thứ này không có gì đặc biệt, chỉ là biết một chút hắc vụ.

Chỉ cần biết rồi thì cũng không có tác dụng gì.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo thay đổi hành trình, đi đến Hàn Cốc Chiểu Trạch đó.

Lần này một người một hồ không vội vàng đi đường.

Song Đầu Giao Long sẽ phân thành hai, còn sẽ phun ra hắc vụ, hắc vụ này hẳn là tuyệt kỹ của bọn chúng.

Hẳn là một loại độc tố, có thể che chắn sự dò xét của Nguyên thần, càng có thể che chắn tất cả khí tức.

Nghe Thẩm Hạo giới thiệu về Song Đầu Giao Long, Hồ Cửu Nhi liền có một cái nhìn tổng thể.

Tương công yên tâm, ta sẽ không cho bọn chúng cơ hội phân tách, trực tiếp giết chết bọn chúng.

Ừm, không tệ, nàng ẩn nấp đi, ta đi câu dẫn, đến lúc đó một đòn tất sát.

Thẩm Hạo nói.

Tương công người đi làm mồi nhử sẽ không quá nguy hiểm chứ.

Thượng Cổ Chiến Trường ta muốn vào thì vào, muốn ra thì ra, Song Đầu Giao Long nho nhỏ có thể làm gì ta.

Vâng, ta biết rồi Tương công.

Cứ thế nhàn nhã đi đường, khoảng năm ngày mới đến Hàn Cốc Chiểu Trạch.

Vừa đến đây, đã cảm nhận được cái lạnh thấu xương.

Hồ Cửu Nhi đã ẩn nấp đi, Thẩm Hạo liền tế xuất Phi Kiếm.

Sử dụng Nhất Kiếm Kinh Hồng của Huyền Thiên Kiếm Tông.

Thoáng chốc, một đạo kiếm khí màu lam cao trăm trượng, xẹt qua chân trời, Hàn Cốc Chiểu Trạch dường như đều muốn bị chém thành hai nửa.

Một lát sau, mấy tiếng gầm rú khàn khàn truyền đến.

Chỉ thấy hai con Song Đầu Giao Long bốn cái đầu, bay ra từ Hàn Cốc Chiểu Trạch.

Chương 488

Lao thẳng về phía Thẩm Hạo.

Trong đó có một con, chính là con Thẩm Hạo đã thấy trước đó.

Một lúc lại đến hai con, Thẩm Hạo cũng không sợ hãi.

Mà là lớn tiếng nói: Nghiệt súc, ta muốn vì sư huynh của ta báo thù.

Tìm chết.

Hai con Song Đầu Giao Long thân ảnh biến mất trong đầm lầy.

Khi xuất hiện trở lại vẫn đã đến trước mặt Thẩm Hạo.

Vừa chuẩn bị phun ra hắc vụ, liền phát hiện một đạo hồng quang lóe lên.

Hai con Song Đầu Giao Long đều hiện vẻ mờ mịt.

Thấy vậy, không đợi Hồ Cửu Nhi ra tay, Thẩm Hạo trực tiếp dùng Phi Kiếm cắt đứt hai con Song Đầu Giao Long.

Bốn cái đầu lâu lăn lóc trên đất.

Không nói nhiều, trực tiếp thu chúng vào không gian.

Nháy mắt với Hồ Cửu Nhi.

Rất hài lòng với lần hợp tác này.

Vừa chuẩn bị khen ngợi Hồ Cửu Nhi, lại đột nhiên nghe thấy truyền âm của Hồ Cửu Nhi.

Tương công, phía sau chàng có hai đám hắc vụ.

Nghe vậy, Thẩm Hạo lập tức tiến vào không gian.

Ngay khi Thẩm Hạo vừa đi, một con Song Đầu Giao Long từ trong hắc vụ nổi lên.

Còn chưa đợi nó nghi hoặc Thẩm Hạo vì sao biến mất, ba đạo hồng quang lóe lên.

Tiếp đó, Song Đầu Giao Long thẳng cẳng rơi xuống đất, chết không thể chết hơn.

Nhìn thấy vậy, Thẩm Hạo mới lại hiện thân, thu con Song Đầu Giao Long này vào không gian.

Lúc này mới hiểu, tại sao Song Đầu Giao Long này lại sống quần cư, quả nhiên ghê tởm mà.

Truyền âm cho Hồ Cửu Nhi, bảo nàng ẩn nấp kỹ, mình đi rồi sẽ quay lại ngay.

Tiếp đó thân ảnh liền tiến vào không gian.

Hấp thu huyết vụ, Thẩm Hạo phát hiện ba con Song Đầu Giao Long ở khu vực này đều đã bị giết.

Đáng tiếc, bọn chúng đều chỉ là cảnh giới Thập cảnh trung kỳ.

Sau khi hấp thu xong, đối với Thẩm Hạo không có sự đề thăng lớn, thực lực của Thẩm Hạo đạt đến Thập cảnh hậu kỳ.

Gần đây không có Song Đầu Giao Long nữa, muốn tìm nữa, phải đi về phía trước vài trăm dặm.

Càng đi về phía trước, bên trong Hàn Cốc Chiểu Trạch càng lạnh.

Nhưng Song Đầu Giao Long đều là Yêu thú Thập cảnh, không có Thập nhất cảnh.

Và cũng đã hiểu tác dụng của hắc vụ.

Đó là năng lực đặc biệt của Song Đầu Giao Long, Yêu đan có thể

phun ra hắc vụ, hoàn toàn có thể che giấu khí tức triệt để.

Thần thức quét qua, hắc vụ như một vùng hư vô, căn bản không thể cảm nhận được, nhưng mắt thường lại có thể nhìn thấy, thật sự rất thần kỳ.

Tu sĩ quen dùng thần thức, thật sự rất dễ trúng kế.

Nghe nói là được truyền thừa từ Hủy Long.

Điều này khiến Thẩm Hạo có một sự hiểu biết sâu sắc hơn về con Hủy Long này.

Hắc vụ này quả thật có chút biến thái.

Đã biết Song Đầu Giao Long này sống quần cư, Thẩm Hạo làm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Trực tiếp diệt tộc chúng là tốt nhất.

Hắc vụ tuy quỷ dị, nhưng cũng vô cùng dễ đối phó.

Thần thức vô pháp cảm tri, vậy thì dùng vật lý.

Thế là, Thẩm Hạo lấy dược liệu ra bắt đầu luyện chế.

Hai giờ sau, Thẩm Hạo luyện chế được mười con khôi lỗi.

Cảnh giới của những con khôi lỗi này đại khái chỉ có Ngũ Khí Triều Nguyên cảnh.

Nhưng Thẩm Hạo cần chúng không phải để chiến đấu, chỉ cần chúng theo dõi chỗ nào có hắc vụ là được.

Hoàn toàn không góc chết.

Muốn giở trò cũng không có cơ hội.

Ngay sau đó Thẩm Hạo ra khỏi không gian, vẫy vẫy tay với Hồ Cửu Nhi.

Hồ Cửu Nhi bay tới, nghi hoặc nói: Tương công sao vậy, không

phải đã nói là muốn tìm Song Đầu Giao Long sao.

Thẩm Hạo: Gần đây không còn nữa, bắt buộc phải đi về phía trước.

Ta đi phía trước, nàng ở phía sau theo dõi.

Nói xong, Thẩm Hạo lấy ra một con khôi lỗi đưa cho Hồ Cửu Nhi một con.

Hồ Cửu Nhi không hiểu, Con khôi lỗi này dùng để làm gì.

Thẩm Hạo nói: Cho nàng dùng để phòng thân, vạn nhất Song Đầu Giao Long ở phía sau tập kích nàng thì sao.

Hồ Cửu Nhi mím môi cười nói: Tương công yên tâm đi, những tên này, căn bản không thể đến gần ta.

Vì sao.

Tương công đột phá đến Thần Đình cảnh tự nhiên sẽ hiểu.

Hồ Cửu Nhi không trực tiếp giải thích, mà là giữ lại một bí mật.

Thẩm Hạo tuy thích hỏi cặn kẽ, nhưng cũng sẽ không ép buộc.

Chỉ cần nàng có thể đảm bảo an toàn là được.

Ngay sau đó Thẩm Hạo cảm thấy cũng thừa thãi, cho dù bị thương, uống một bình Bất Lão Tuyền là ổn rồi.

Vậy tiếp tục bay về phía trước.

Đi.

Cùng lúc đó, Điện Chấp Pháp của Huyền Thiên Kiếm Tông.

Chuyện xảy ra ở Huyền Võ Thành, cũng dần dần lan truyền, Tô Thiền cũng đã biết.

Lý Siêu lại dám công khai cướp đoạt linh bảo của Mộ Dung Lâm.

Trong lòng Tô Thiền nổi lên một ngọn lửa giận.

Tuy rằng trước đó đã dặn dò Nguyệt Dao Lăng, Thái Y bảo bọn họ ngăn Mộ Dung Lâm, nhưng xét ra Mộ Dung Lâm cũng là người của Thẩm Hạo.

Bây giờ Thẩm Hạo vừa không có mặt, đã bị người ta khi dễ như vậy, làm sao có thể nhịn được.

Nhìn Mộ Dung Lâm trước mặt, Tô Thiền lạnh lùng nói: Chuyện ở Huyền Võ Thành ngươi vì sao không báo cáo với Điện Chấp Pháp.

Nghe vậy, Mộ Dung Lâm cười khổ lắc đầu nói: Tô trưởng lão, đây là một vài ma sát nhỏ giữa các đệ tử chúng ta, không cần thiết phải làm phiền Điện Chấp Pháp.

Cho dù Mộ Dung Lâm trong lòng rất ấm ức và phẫn nộ, nhưng Mộ Dung Lâm cũng không phải kẻ ngốc, tình thế ép người, nói ra cũng vô ích.

Đặc biệt sau khi xác nhận Thẩm Hạo thật sự đã tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường, nàng liền hiểu chuyện này chỉ có thể chôn giấu trong lòng.

Vì vậy cũng không báo cáo với tông môn.

Tuy rằng Tô Thiền là trưởng lão của Điện Chấp Pháp, nhưng bản thân thực lực chỉ là Tiên Khiếu cảnh tầng sáu.

Còn gia gia của Lý Siêu là Lý Thuần Quân, lại là Tiên Khiếu cảnh Đại Viên Mãn, thực lực hai bên vẫn có chênh lệch.

Huống hồ Thẩm Hạo cũng không có ở đây, Mộ Dung Lâm cũng không muốn làm lớn chuyện, như vậy sẽ khiến Tô Thiền khó xử.

Nếu Tô Thiền không xử lý được Lý Siêu, vậy uy tín của Tô Thiền cũng sẽ bị giảm sút.

Chỉ có thể chọn nhẫn nhịn.

Hơn nữa, thanh thượng phẩm linh bảo kia là bội kiếm của Quan Mộc, đệ tử nhập môn của Chưởng môn Thạch Mạc Tây, nếu thật sự làm lớn chuyện, sẽ không dễ kết thúc.

Mộ Dung Lâm và Tô Thiền lại không có quan hệ gì, nàng không tin Tô Thiền sẽ vì nàng mà đứng ra chủ trì công đạo.

Muốn đòi công đạo này, ít nhất sẽ đắc tội Lý Thuần Quân thậm chí có thể đắc tội Chưởng môn Thạch Mạc Tây.

Cũng như Quan Mộc, tinh anh tương lai của tông môn.

Hiện giờ Thẩm Hạo sống chết chưa rõ, địa vị của Quan Mộc trực tiếp tăng vọt.

Lợi ích liên quan quá nhiều.

Nếu đổi đối tượng là Thẩm Hạo, Mộ Dung Lâm còn tin Tô Thiền sẽ dốc toàn lực, không tiếc đắc tội người khác, đổi thành nàng, rất khó làm lớn chuyện.

Chương 489

Những năm này ở bên ngoài, Mộ Dung Lâm đối với nhân tính vẫn rất hiểu rõ.

Nhìn biểu cảm của Mộ Dung Lâm, Tô Thiền liền có thể đoán được tâm lý của Mộ Dung Lâm.

Hận không rèn sắt thành thép nói: Ta quản lý Điện Chấp Pháp, bất kể là ai, chỉ cần vi phạm loạn kỷ, đều phải chịu xử phạt.

Ngươi ngày mai cứ đến Điện Chấp Pháp gõ chuông, ta sẽ tự mình đứng ra làm chủ cho ngươi.

Mộ Dung Lâm vội vàng nói: Tô trưởng lão, thật sự không cần, nếu không có việc gì, đệ tử xin cáo từ, Huyền Võ Đường còn rất nhiều việc quan trọng phải xử lý.

Tô Thiền cau mày nói: Ngươi cứ sợ Lý Siêu như vậy sao.

Mộ Dung Lâm cười gượng cũng không giải thích, mà chắp tay cáo biệt.

Nhìn bóng lưng Mộ Dung Lâm, Tô Thiền cũng có chút tức giận, nhưng nghĩ lại một chút, liền hiểu được sự lo lắng của Mộ Dung Lâm.

Hừ lạnh một tiếng, thiên phú của Tô Thiền cũng chỉ kém Thẩm Hạo và Quan Mộc một chút, nhưng không có nghĩa là thiên phú của nàng không được.

Có thể trở thành Tiên Khiếu cảnh, ai mà không phải thiên kiêu.

Huống chi Tứ tỷ muội Ngọc Dực Thiền Quyên bọn họ, tâm ý tương thông, thức hải tương liên, có thể chia sẻ cảm ngộ công pháp và cảm ngộ cảnh giới, hợp lại thiên phú thậm chí còn mạnh hơn thiên

phú Tiên Thiên Linh Thể của Quan Mộc.

Sợ cái quái gì.

Đánh chó cũng phải nhìn chủ, Mộ Dung Lâm cũng là người của Thẩm Hạo, cái thể diện này Tô Thiền nàng nhất định phải đòi lại.

Cho dù Thẩm Hạo không biết, cũng phải cho Thẩm Hạo một lời giải thích.

Tô Thiền nói với đệ tử bên cạnh: Đi gọi Lý Siêu đến đây cho ta.

Vâng, sư phụ.

Rất nhanh, Lý Siêu với vẻ mặt thờ ơ đến Điện Chấp Pháp, bên cạnh còn đứng một lão giả tóc bạc, chính là gia gia hắn Lý Thuần Quân.

Theo Lý Siêu, ước chừng chính là để chống lưng cho hắn.

Gặp Tô trưởng lão.

Tô Thiền lạnh lùng nói: Lý Siêu ngươi có biết tội.

Lý Siêu cười nói: Tô trưởng lão, thứ đệ tử ngu dốt, thật sự không biết có tội chỗ nào.

Tô Thiền mặt không biểu cảm nói: To gan, ngươi cậy thế ức hiếp người, chèn ép đệ tử đồng môn, cướp đoạt linh bảo của đệ tử đồng môn.

Phá hoại tài sản của tông môn, án theo môn quy của Huyền Thiên Kiếm Tông, phải phế trừ tu vi trục xuất sư môn.

Lý Thuần Quân khẽ ho một tiếng nói: Tô sư muội, muội có phải hơi làm quá rồi không.

Chẳng qua chỉ là xích mích nhỏ giữa các đệ tử, làm hư hại một vài căn nhà mà thôi, không đến mức phải dùng môn quy ra nói chuyện.

Tất cả tổn thất ta sẽ bồi thường gấp mười cho tông môn.

Hơn nữa, theo quy củ của tông môn, còn chưa có ai gõ chuông của Điện Chấp Pháp, chuyện này thuộc về việc riêng của hai người.

Lý Siêu cúi đầu nói: Đúng vậy Tô trưởng lão, người đây là oan uổng ta rồi.

Vẻ đắc ý trên nét mặt, căn bản không thể che giấu.

Tô Thiền lạnh lùng hừ một tiếng nói: Lý trưởng lão, ta là Điện chủ của Điện Chấp Pháp, không phải ngươi.

Khi nào đến lượt ngươi nhúng tay vào chuyện của Điện Chấp Pháp.

Một câu nói chèn ép khiến Lý Thuần Quân sắc mặt khó coi.

Ta chỉ là đang trình bày sự thật.

Sự thật chính là hắn giữa thanh thiên bạch nhật công khai ức hiếp đồng môn, cướp đoạt linh bảo, làm tổn hại tài sản tông môn, nghiêm trọng ảnh hưởng đến hình tượng của Huyền Thiên Kiếm Tông.

Hôm nay nhất định phải nghiêm trị, nếu không mọi người đều học theo, Huyền Thiên Kiếm Tông của ta chẳng phải sẽ trở thành trò cười sao.

Tô Thiền nói xong, hư không một trảo, một bàn tay lớn lao về phía Lý Siêu.

Lý Thuần Quân sắc mặt khó coi cực độ lập tức đứng trước Lý Siêu ngăn chặn tất cả công kích.

Tô Thiền, ngươi thật sự muốn làm lớn chuyện.

Tê.

Hai ông cháu Lý Thuần Quân, Lý Siêu, nhìn Tô Thiền với tư thế

không chết không ngừng, trong lòng hít một hơi khí lạnh.

Người phụ nữ này thật sự là một kẻ điên.

Lúc này, tâm lý Lý Thuần Quân cũng không chắc chắn, không biết Tô Thiền có ý gì.

Rốt cuộc là giả vờ làm màu, hay thật sự muốn đối đầu đến cùng.

Vì vậy, hắn dò hỏi: Tô trưởng lão, nàng chẳng lẽ thật sự muốn vì một Mộ Dung Lâm mà làm cho không thể kết thúc được, chính Mộ Dung Lâm cũng không có bất kỳ ý kiến gì.

Nàng hà tất phải tự chuốc khổ vào thân.

Tô Thiền lạnh lùng nói: Ta là chấp pháp trưởng lão của tông môn, duy trì môn quy của tông môn là chức trách của ta.

Huống hồ, những hành động của Lý Siêu đã gây ra ảnh hưởng cực kỳ xấu xa cho Huyền Thiên Kiếm Tông.

Nếu tất cả mọi người đều có thể dựa vào tu vi cao thâm mà tùy tiện cướp đoạt linh bảo của người khác, phá hoại tài vật của tông môn, vậy ta cái chấp pháp điện chủ này còn làm gì nữa.

Lý Siêu không phục nói: Linh bảo thượng phẩm này đâu phải của Mộ Dung Lâm.

Trước đó là của Quan Mộc sư huynh, là Thẩm Hạo cướp đoạt, ta chỉ giúp Quan Mộc sư huynh lấy lại mà thôi, có gì sai.

Tô Thiền hừ lạnh một tiếng: Còn dám cãi lại.

Nói xong, nàng trực tiếp một chưởng đánh Lý Siêu bay ra ngoài, Lý Thuần Quân đứng một bên thậm chí còn chưa kịp phản ứng, hắn không ngờ Tô Thiền thật sự dám động thủ.

Lý Thuần Quân sắc mặt âm trầm nói: Tô Thiền, ngươi đã suy nghĩ hậu quả chưa.

Hậu quả ư.

Thẩm Hạo cướp từ Quan Mộc là lúc đại bỉ trăm năm của tông môn.

Căn cứ môn quy, phàm là linh khí cướp đoạt trong đại chiến trăm năm đều thuộc về cá nhân.

Nhưng tư đấu cấm chỉ bất kỳ sự cướp đoạt nào.

Lý trưởng lão ngươi đã lớn tuổi như vậy mà điều môn quy này lại không rõ ư.

Ngươi xác định muốn bỏ mặc môn quy tông môn mà tử thủ Lý Siêu sao.

Hôm nay ta nói rõ luôn, muốn động đến cháu trai ta, trừ phi bước qua thi thể của ta.

Lý Thuần Quân không chút lùi bước.

Hắn không tin Tô Thiền dám động thủ với mình.

Tô Thiền hừ lạnh một tiếng: Dung túng cháu trai Lý Siêu tại tông môn làm càn, ngươi cũng xứng làm Đại trưởng lão.

Hôm nay, ta sẽ thay tông môn dọn dẹp môn hộ.

Lời vừa dứt, Tô Thiền một kiếm chém ra, Lý Thuần Quân giật mình nhảy dựng.

Vội vàng né tránh.

Oanh.

Căn nhà phía sau Lý Thuần Quân trong khoảnh khắc hóa thành bột mịn.

Thậm chí mặt đất cũng nứt ra một vết lớn.

Điều này hiển nhiên là đã động thủ thật sự.

Lý Thuần Quân đại nộ: Tô Thiền, ngươi điên rồi.

Đáp lại hắn, lại là kiếm thế càng thêm lợi hại.

Lý Siêu bên ngoài nhìn thấy cảnh này, cũng vô cùng chấn kinh.

Trong lòng bắt đầu hoảng sợ, hắn không ngờ Tô Thiền lại cương liệt đến vậy, một chút tình cảm cũng không nể nang.

Oanh long long.

Cùng với sự thăng cấp trong trận chiến của Tô Thiền và Lý Thuần Quân, xung quanh Chấp Pháp Điện đã trở thành một đống phế tích.

Chiến hỏa đã bắt đầu lan tràn khắp tông môn.

Khoảnh khắc này cũng kinh động đến tất cả các trưởng lão.

Chưởng môn Thạch Mạc Tây, trưởng lão Uy Chấn Thiên và những người khác cũng lập tức chạy đến đây.

Mau dừng tay, các ngươi muốn hủy diệt tông môn sao.

Thạch Mạc Tây quát lớn.

Lý Thuần Quân muốn dừng tay, nhưng Tô Thiền lại không hề có ý định dừng lại, càng đánh càng hung.

Dường như có mối thù sinh tử với Lý Thuần Quân vậy.

Lúc này Lý Thuần Quân thực sự hối hận vì đã chọc vào Tô Thiền, không ngờ người phụ nữ này hoàn toàn là một kẻ điên.

Thạch Mạc Tây hít sâu một hơi nói: Khởi động trận pháp.

Vâng, chưởng môn.

Uy Chấn Thiên cùng những người khác lập tức ra tay.

Rất nhanh, mọi người cùng nhau ra tay, lợi dụng trận pháp khống chế Tô Thiền và Lý Thuần Quân.

Đợi đến khi hai người bình tĩnh lại, Thạch Mạc Tây mới lạnh lùng nói: Các trưởng lão của tông môn tự đấu lẫn nhau, còn ra thể thống gì nữa.

Rốt cuộc là chuyện gì.

Tô Thiền lạnh lùng nói: Lý Thuần Quân dung túng cháu trai hành hung, tùy ý cướp đoạt linh bảo của đệ tử tông môn, công nhiên phá hủy tài vật của tông môn.

Hành vi như vậy, giết chết hắn cũng không quá đáng.

Lý Thuần Quân không những không duy hộ quyền uy của tông môn, lại còn bao che cho cháu trai hắn, không xứng làm Đại trưởng lão.

Lời này vừa ra, Lý Siêu sợ đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Hắn vạn vạn không ngờ sự tình lại ầm ĩ đến mức này, càng không ngờ Tô Thiền lại liều mạng đến vậy.

Các đệ tử khác lại vẻ mặt kích động.

Tô trưởng lão chấp pháp công bằng, làm đúng.

Ủng hộ Tô trưởng lão.

Ỷ thế hiếp người phải bị nghiêm trị.

Ngày thường Lý Siêu ỷ vào gia gia mình là Đại trưởng lão, thêm vào tu vi cao thâm, tác oai tác quái, hôm nay xem như đã đụng phải thiết bản.

Hiển nhiên đã gây ra sự phẫn nộ của mọi người.

Mộ Dung Lâm cũng cảm động không thôi, không ngờ Tô Thiền lại cứng rắn đến vậy.

Nàng hiểu rõ, Tô Thiền không tiếc đắc tội Lý Thuần Quân, chẳng

qua là vì Thẩm Hạo.

Thạch Mạc Tây cũng đã hiểu đại khái sự việc, nhưng chuyện này không thể xử lý quá nghiêm khắc.

Một bên là Đại trưởng lão Lý Thuần Quân và tông môn thiên kiêu Lý Siêu, bên kia là Tô Thiền, Tô Thiền lại là một trong tứ tỷ muội, thực lực cũng không yếu, thiên tư càng cường hãn.

Chương 490

Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, chỉ có thể làm rõ nguyên nhân, tự mình an ủi rồi xử lý lạnh nhạt.

Nếu là đệ tử ngoại môn khác thì căn bản không cần phiền phức như vậy, chỉ cần động thủ là ẩu đả lẫn nhau, nguyên do cũng lười hỏi, trực tiếp mỗi người ăn năm mươi đại bản.

Vì vậy, suy nghĩ một chút, Thạch Mạc Tây nói: Tất cả trưởng lão họp lại, nghiên cứu xem việc này nên xử lý thế nào, các đệ tử khác đều giải tán đi.

Vâng, chưởng môn.

Sau vài giờ nghiên cứu.

Tạm thời bãi miễn chức vụ trưởng lão của Tô Thiền và Lý Thuần Quân.

Lý Siêu diện bích tư quá hai mươi năm, không được ra ngoài.

Linh bảo thượng phẩm nộp lên tông môn, Mộ Dung Lâm nhận được đan dược linh thạch bồi thường từ tông môn.

Chuyện này cũng tạm thời kết thúc, nhưng ảnh hưởng về sau lại rất lớn, khiến uy vọng của Tô Thiền tăng lên không ít, ít nhất thì việc nàng làm chấp pháp trưởng lão sẽ không còn ai có ý kiến gì nữa.

Tô Thiền trở về Ngọc Nữ Phong, liền tiến vào động phủ, nói cho Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Quyên một tin tức chấn động.

Ta đã quyết định rồi, ta cũng muốn tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường, đi tìm hiểu rốt cuộc.

Lời này vừa thốt ra, ba tỷ muội vẻ mặt chấn kinh.

Đều bị ý nghĩ này của Tô Thiền dọa sợ.

Tô Ngọc: Nàng muốn đi tìm Thẩm Hạo sao.

Tô Thiền cũng không phủ nhận, mà lần nữa nói: Thượng Cổ Chiến Trường người người sợ như hổ, nhưng bên trong lại là nơi vô số người hướng tới.

Dù sao sớm muộn gì cũng phải đi vào, không bằng sớm một chút đi vào thì tốt hơn.

Huống hồ, tứ tỷ muội chúng ta tâm ý tương thông, thức hải tương liên.

Sau khi ta tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường, đợi hiểu rõ tình hình bên trong rồi sẽ nói cho các muội.

Như vậy, các muội cũng có sự chuẩn bị tâm lý.

Đối với tông môn mà nói cũng là một chuyện đại hảo, hơn nữa chuyện này ta cũng đã nói với chưởng môn sư huynh rồi.

Chưởng môn sư huynh có ý gì.

Chưởng môn sư huynh cũng là ý ngầm đồng ý.

Hắn đương nhiên đồng ý, lại không phải hắn đi Thượng Cổ Chiến Trường.

Bên trong nguy hiểm như vậy, lại không có ai có thể đi ra được, vẫn nên thận trọng một chút thì tốt hơn.

Tô Dực nói.

Tô Thiền lắc đầu nói: Các muội không cần nói nữa, ý ta đã quyết rồi.

Chuyện này đối với chúng ta mà nói là chuyện tốt, đối với tông môn mà nói cũng là cống hiến to lớn.

Ba tỷ muội khác cảm nhận được quyết tâm của Tô Thiền, trong lòng cũng dâng lên một trận khó chịu.

Họ biết sự việc đã đến nước này không thể thay đổi.

Nhưng lại tràn đầy lo lắng.

Lúc này khắc này, họ mới hiểu vì sao hôm nay Tô Thiền lại xé bỏ mặt mũi với Lý Thuần Quân.

Hóa ra đã sớm ôm ý nghĩ này rồi.

Kể từ khi Thẩm Hạo biến mất, Tô Thiền vẫn luôn sống trong sự tự trách.

Nhìn thấy ba tỷ muội Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Quyên vẻ mặt thất lạc, Tô Thiền ngược lại cười nói: Có gì mà phải lo lắng, có lẽ tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường đối với ta mà nói vẫn là một chuyện tốt.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo cũng đã đến sâu bên trong Hàn Cốc Chiểu Trạch.

Lúc này, sâu bên trong Hàn Cốc Chiểu Trạch băng lãnh vô cùng.

Ngay cả Thẩm Hạo cũng cảm thấy lạnh buốt.

May mà vẫn có thể chống cự.

Không thể không nói, đám song đầu giao long này cũng có chút bản lĩnh.

Hắn lập tức phóng ra mười khôi lỗi bảo vệ mình toàn diện không góc chết, chủ yếu là để quan sát bốn phía.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo tế ra phi kiếm, sử dụng kiếm pháp Âm Dương Kiếp Sát Trận đầu tiên học được.

Trong khoảnh khắc, một thanh phi kiếm dài mấy trăm trượng từ

trên trời giáng xuống.

Một tiếng nổ lớn oanh long.

Bùn lầy Hàn Cốc Chiểu Trạch bắn tung tóe.

Xuất hiện một cái hố sâu khổng lồ, chỉ trong chốc lát đã khôi phục như cũ.

Chốc lát sau, bên trong đầm lầy, xuất hiện mấy đạo bóng đen.

Đột nhiên, bề mặt Hàn Cốc Chiểu Trạch nổi lên từng trận sương mù đen.

Thẩm Hạo biết rõ sự lợi hại của sương mù đen, cũng đã đề cao cảnh giác.

Chỉ là sương mù đen càng lúc càng dày đặc, nhưng lại không thấy một con nào xuất hiện.

Thẩm Hạo nhìn khôi lỗi bên cạnh, không khỏi bật cười.

Quả nhiên, đối phó với một số thủ đoạn quỷ dị thì phải dùng những thứ đơn giản này.

Thẩm Hạo nhịn không được trào phúng nói: Một đám lươn lạch cống ngầm, cũng dám tự xưng giao long, hôm nay ta sẽ nướng sạch các ngươi.

Đường đường song đầu giao long, sao có thể chịu nổi ủy khuất này.

Đột nhiên, bốn con song đầu giao long từ sâu trong đầm lầy nhảy vọt lên.

Xông thẳng về phía Thẩm Hạo.

Cửu Nhi, động thủ.

Nói xong Thẩm Hạo liền tiến vào không gian.

Một người sống sờ sờ đột nhiên biến mất, ngay cả song đầu giao long cũng ngẩn cả người.

Trong không gian Thượng Cổ Chiến Trường này, căn bản không thể thuấn di, vậy mà lại có người có thể đột nhiên biến mất, thật quá bất khả tư nghị.

Còn chưa đợi chúng phản ứng lại, một trận hồng quang quỷ dị lóe lên, chúng đều đứng yên bất động.

Căn bản không nhìn rõ động tác của người đến, liền mất đi khí tức.

Thẩm Hạo trốn trong không gian nhìn thấy trận chiến kết thúc, liền hiện thân ra, lấy đi yêu đan của bốn con song đầu giao long, sau đó mới thu thi thể vào không gian.

Thẩm Hạo cười nói: Cửu Nhi làm rất đẹp.

Được Thẩm Hạo khen ngợi, Hồ Cửu Nhi trong lòng vui sướng không thôi.

Đa tạ tương công đã khen ngợi.

Trước tiên rời khỏi Hàn Cốc Chiểu Trạch rồi hãy nói.

Vâng.

Thẩm Hạo và Hồ Cửu Nhi rời khỏi Hàn Cốc Chiểu Trạch, trở về động phủ trước đó.

Hôm nay người xuất lực nhiều nhất chính là Hồ Cửu Nhi, vì vậy Thẩm Hạo ôm nàng vào lòng, hôn một cái biểu thị an ủi.

Cửu Nhi vất vả rồi.

Vì tương công giúp đỡ không vất vả.

Hồ Cửu Nhi vẫn rất hưởng thụ sự thân mật của Thẩm Hạo.

Để khao thưởng nàng, ta đi bắt mấy con cá về.

Tương công nguy hiểm, hay là để thiếp đi đi.

Hồ Cửu Nhi vội vàng nói.

Yên tâm, ta lại không phải ở Thượng Cổ Chiến Trường bắt cá, yên tâm đi, rất nhanh sẽ trở lại.

Lời vừa dứt, thân ảnh Thẩm Hạo đã biến mất tại chỗ.

Tiến vào không gian, lượng lớn huyết sắc vụ khí dâng trào, cảnh giới của Thẩm Hạo cũng nhanh chóng phi thăng.

Thể tu đạt đến Thập Cảnh đỉnh phong, không thể tiến thêm được nữa.

Căn cứ ký ức, Hàn Cốc Chiểu Trạch này còn có hai con song đầu giao long Thập Cảnh đỉnh phong, chỉ cần giết chúng, toàn bộ song đầu giao long trong Hàn Cốc Chiểu Trạch sẽ không còn.

Có thể làm được, Thẩm Hạo cũng muốn thử xem, nếu hấp thu hai con song đầu giao long Thập Cảnh đỉnh phong không biết có thể đột phá Thập Nhất Cảnh hay không.

Hít sâu một hơi, trở về động phủ bên ngoài Vạn Yêu Cốc.

Nhìn thấy Thẩm Hạo đột nhiên xuất hiện, Bạch Tuyết vui mừng nói: Chủ nhân.

Thẩm Hạo nói: Động phủ này bây giờ cũng đã ra dáng rồi.

Thiếp còn thấy chậm đó.

Được rồi, ngươi đi bắt mấy con cá về nướng ăn.

Vâng, chủ nhân.

Bạch Tuyết chợt lóe lên, liền đến bên hồ.

Vung một trảo, rất nhanh mặt hồ đã nổi lên màu máu.

Bốn con cá dài ba mét, lật bụng, nổi lềnh bềnh trên mặt hồ.

Bắt cá lên, làm sạch vảy và nội tạng.

Sau đó mới trở về động phủ.

Lại tìm một ít củi.

Làm xong, Thẩm Hạo ném cho nàng một cây Hồng Anh Thương.

Dùng cái này nướng mà ăn.

Vâng, chủ nhân.

Nhìn Bạch Tuyết đang nướng cá, Thẩm Hạo phát hiện cây Hồng Anh Thương này thật sự rất dễ dùng.

Không lớn không nhỏ vừa vặn, quả thực là sinh ra để nướng thịt.

Gia vị không có gì khác, chỉ rắc muối.

Tuy khẩu vị không tệ nhưng luôn cảm thấy thiếu thiếu gì đó.

Nửa giờ sau, Bạch Tuyết cắt thịt cá thành những miếng nhỏ bằng ngón tay, từng miếng từng miếng.

Xương cá bên trong đều đã được loại bỏ hết.

Chương 491

Chủ nhân, cá xong rồi.

Ừ.

Một người một hổ, vui vẻ ăn cá nướng.

Chủ nhân, người có gặp Cửu Nhi tỷ không.

Thẩm Hạo nói: Gặp rồi.

Vậy thì tốt quá, thiếp còn sợ gặp nguy hiểm chứ.

Bên trong quả thật có chút nguy hiểm, nhưng chỗ tốt cũng nhiều.

Nói xong, Thẩm Hạo cười lấy ra bốn viên yêu đan.

Chính là yêu đan của bốn con song đầu giao long kia.

Đây, cái này cho ngươi.

Cảm nhận được khí tức của yêu đan, Bạch Tuyết vẻ mặt chấn kinh và hưng phấn.

Chủ nhân, cái. cái yêu đan này khí tức thật mạnh, chỉ là yêu đan thôi đã khiến thiếp sợ hãi.

Đây ngay cả yêu đan Bát Cảnh cũng không làm được.

Thẩm Hạo cười xoa đầu Bạch Tuyết, tiếp tục nói: Ngươi đoán không sai, đây đều là yêu đan Thập Cảnh, đều cho ngươi.

Chủ nhân, đây tất cả đều là yêu đan Thập Cảnh sao.

Hô hấp của Bạch Tuyết cũng trở nên dồn dập.

Yêu thú Thập Cảnh, trong yêu tộc đó đều là chiến lực cấp cao, có thể nói là phượng mao lân giác.

Bộ tộc nhỏ bình thường, không hề có yêu thú Thập Cảnh tồn tại.

Bây giờ tốt rồi, yêu đan như vậy, Thẩm Hạo lại trực tiếp cho nàng bốn viên, quá cường đại.

Đương nhiên là thật, còn lừa ngươi làm gì, ngươi ăn một viên cảm nhận một chút, ta giúp ngươi hộ pháp.

Vâng, chủ nhân.

Bạch Tuyết thu lại tâm tình, nuốt một viên yêu đan vào bụng.

Oanh.

Trong chốc lát, một luồng năng lượng khổng lồ tràn ngập tứ chi bách hài, khiến thân thể Bạch Tuyết đều lơ lửng.

Bạch Tuyết cũng rơi vào trạng thái bế quan sâu.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cũng không quấy rầy nàng, mà lại gia cố thêm vài trận pháp trong vòng mười dặm.

Trở về không gian, đưa thịt cá cho Hồ Cửu Nhi.

Nàng ăn cá trước, nghỉ ngơi vài ngày ở đây.

Hồ Cửu Nhi cũng nghe ra hàm ý của Thẩm Hạo, nghi hoặc hỏi: Tương công, chàng muốn đi đâu.

Thẩm Hạo cười nói: Ta đã đưa yêu đan của bốn con song đầu giao long cho Bạch Tuyết, nàng ấy hiện đang bế quan.

Cho nên ta giúp nàng ấy tạm thời hộ pháp.

Được, tương công, vậy chàng đi đi.

Ừ.

Đợi đến khi thân ảnh Thẩm Hạo biến mất, Hồ Cửu Nhi mới vui vẻ ăn thịt nướng.

Ngày thường những thứ này nàng không ăn, nhưng vì Thẩm Hạo

đưa cho, nàng vẫn rất thích.

Thẩm Hạo chờ đợi, liền là mười ngày.

Trong mười ngày, khí tức của Bạch Tuyết bắt đầu dần dần thăng lên.

Trực tiếp đột phá bình cảnh Thất Cảnh.

Trên bầu trời lôi đình lóe sáng.

Thấy vậy, Thẩm Hạo không khỏi cảm khái, yêu thú huyết mạch thấp thật đáng thương.

Mỗi lần đột phá, đều phải chịu một lần lôi kiếp.

Ngươi xem Hồ Cửu Nhi, nhẹ nhàng biết bao.

Sinh ra đã ở La Mã rồi.

Ngay sau đó Thẩm Hạo cũng nghĩ thông suốt.

Quả nhiên, bất kể là người hay yêu, chỉ cần ngươi đủ bình thường, mỗi lần ngươi vượt qua một giai cấp mới đều là đang độ kiếp.

Chỉ cần sơ ý một chút là sẽ vạn kiếp bất phục.

Con người tuy đều sinh ra ở La Mã.

Nhưng chín mươi chín phần trăm số người, không phải là la hay là ngựa.

Chỉ có số ít là La Mã.

Lôi vân ngưng tụ, xung quanh mấy trăm dặm, giơ tay không thấy năm ngón.

Sắc trời càng thêm u ám.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cười cười, cấp độ lôi kiếp này đối với hắn mà nói chỉ là trò trẻ con.

Bầu trời vốn quang đãng không mây, trong xanh như rửa, lúc này lại bị từng tầng mây đen dày đặc như không thể tan ra bao phủ.

Cả thiên địa tràn ngập một luồng khí tức u ám cực độ, dường như không khí cũng ngưng đọng lại.

Yêu thú trong vòng trăm dặm cũng kinh hoàng vạn phần, thân thể không tự chủ run rẩy.

Đều bị đám mây đen đột ngột này dọa cho hồn phi phách tán.

Sợ hãi đến mức trốn vào động phủ, cuộn mình trong góc, run rẩy không ngừng.

Lôi kiếp như thế này, chúng làm sao mà từng chứng kiến.

Ngay cả những tán tu trong Thí Luyện Thành, khi tận mắt chứng kiến đám mây đen lạnh lẽo này, trong lòng cũng không khỏi dâng lên một trận sợ hãi.

Từng người hít một hơi khí lạnh, sợ đến mức không dám nói gì.

Rốt cuộc là vị đạo hữu nào đang độ kiếp ở đây vậy.

Lại có thể gây ra cảnh tượng kinh thiên động địa như thế này.

Thật sự là quá đáng sợ.

Đây chắc không phải Ngũ Nguyên Lôi Kiếp, bên kia hình như là Vạn Yêu Cốc, chẳng lẽ là yêu thú nào đó đang độ kiếp.

Có khả năng, hay là ta đi xem sao, nói không chừng còn có thể nhặt được của hời.

Lời này vừa thốt ra, không ít người đều động lòng.

Dù sao yêu thú độ kiếp là cửu tử nhất sinh.

Đại đa số đều chết dưới lôi kiếp, đối với những tán tu như bọn họ mà nói.

Huyết nhục và nội đan của yêu thú cũng rất đáng giá.

Nhưng cũng có những kẻ nhát gan, không dám đi.

Lôi vân ngưng tụ như vậy, không phải lôi kiếp bình thường.

Yêu thú như vậy căn bản không thể chọc vào.

Tuy nhiên, ngay cả cảnh tượng hung hiểm khủng bố như vậy bày ra trước mắt, vẫn có một số tán tu cực kỳ gan dạ không chút do dự lao thẳng về phía lôi kiếp.

Chỉ thấy lôi vân ngưng tụ ròng rã suốt nửa canh giờ.

Trong đám lôi vân đen kịt như mực kia, từng đạo điện quang màu tím giống như những con rắn bạc linh động, tùy ý xuyên qua, cuồng vũ không ngừng.

Chỉ cần nhìn từ xa một cái, liền đủ khiến người ta sợ hãi, dường như cả thế giới đều sắp bị uy áp cường đại này nuốt chửng.

Cùng với khí tức của Bạch Tuyết càng lúc càng cường thịnh, đạo lôi kiếp đầu tiên cuối cùng cũng ầm ầm giáng xuống.

Lôi đình thô như thùng nước, Thẩm Hạo không những không chọn né tránh lùi bước, mà ngược lại còn nghịch thế bay vọt lên không trung, mặc cho lôi đình cuồng bạo hung hăng đánh vào thân thể mình.

Những đạo lôi kiếp đáng sợ khiến vô số yêu thú nghe tiếng đã sợ mất mật, tránh không kịp, vậy mà đánh vào người Thẩm Hạo lại giống như đá chìm đáy biển, không hề gây ra chút sóng gió nào.

Cảnh tượng này dường như đã triệt để chọc giận lôi đình trên bầu trời, không còn như trước kia từ từ giáng xuống từng đạo một, mà là ba đạo lôi quang hội tụ thành một luồng lôi điện hồng lưu càng thêm thô tráng và khổng lồ.

Uy thế của nó hà tất chỉ tăng lên gấp ba.

Tuy nhiên, đối mặt với công kích kinh người như vậy, Thẩm Hạo vẫn sừng sững không đổ, hào phát vô tổn.

Đạo lôi đình thứ ba chỉ có một đạo, yếu hơn đạo thứ hai không chỉ một lần.

Khi lôi đình kết thúc, mây đen cũng dần tan đi.

Bạch Tuyết cũng chính thức bước vào Bát Cảnh, mà khí tức của nàng không hề dừng lại.

Vẫn đang không ngừng thăng lên.

Đợi đến khi đạt Bát Cảnh hậu kỳ, mới dừng lại.

Bạch Tuyết mở mắt ra, vẻ mặt cảm động bước vào lòng Thẩm Hạo.

Chủ nhân, đa tạ người, nếu không có người, cả đời thiếp cũng không đạt được thành tựu như bây giờ.

Thẩm Hạo nói: Đây là cơ duyên của ngươi, ai cũng không cướp đi được.

Bạch Tuyết vùi đầu vào lòng Thẩm Hạo, khóe mắt hơi đỏ.

Lúc trước nàng chỉ độ kiếp đã phải dốc hết toàn lực, chỉ bị người khác quấy nhiễu thôi cũng suýt chết.

Chương 492

Bây giờ lại đột phá Bát Cảnh, nằm mơ cũng không dám nghĩ.

Lúc trước nàng gặp Thẩm Hạo, chẳng qua là một Chu Trúc Thanh yêu đan bị tổn hại, thoi thóp hơi tàn.

Dựa vào Bất Lão Tuyền mới khôi phục thân thể.

Khoảnh khắc này, Bạch Tuyết đặc biệt may mắn, may mắn vì lúc đó đã nhận Thẩm Hạo làm chủ nhân.

Nếu không có lúc đó nhận chủ, liền sẽ không có nàng của bây giờ.

Ân đức của chủ nhân đối với Bạch Tuyết, Bạch Tuyết trong lòng thập phần rõ ràng.

Sau này ngoan ngoãn nghe lời là được.

Vâng, chủ nhân.

Lúc này, Thẩm Hạo nhíu mày.

Bạch Tuyết nghi hoặc hỏi: Chủ nhân sao vậy.

Có mấy con cá tạp chạy tới, chắc là muốn đến nhặt của hời.

Chủ nhân, thiếp đi diệt chúng.

Không cần.

Mấy tiểu lâu la cảnh giới Đạo Thai thôi.

Nói xong, khí thế quanh thân Thẩm Hạo phóng thích, khẽ quát một tiếng: Cút.

Những tán tu đang chạy về phía này, đột nhiên cảm thấy một luồng khí thế ngột ngạt.

Còn chưa kịp phản ứng, bên tai truyền đến một tiếng cút, chấn

động khiến khí huyết bọn họ sôi trào, linh lực trong cơ thể suýt chút nữa tan rã.

Nguyên thần cũng truyền đến một cảm giác đau nhói.

Trong lòng lập tức hiểu ra đã gặp phải đại lão.

Còn dám dừng lại làm gì, ba chân bốn cẳng chạy.

Đợi đến khi bọn họ chật vật trở về Thí Luyện Thành, mới thở phào nhẹ nhõm trong lòng còn sợ hãi.

Những người khác thấy vậy, hiếu kỳ hỏi: Các ngươi sao đột nhiên lại chạy về rồi.

Đừng nhắc nữa đạo huynh, chúng ta suýt chết ở đó.

Ồ, sao vậy.

Mọi người hiếu kỳ vô cùng.

Bên đó độ kiếp là một siêu cấp đại lão, chỉ riêng khí thế đã ép chúng ta không thở nổi.

Các ngươi có nhìn thấy chân dung không.

Thấy cái quái gì chứ, vị tiền bối đó chỉ thốt ra một chữ cút, nguyên thần của ta suýt chút nữa tan rã, còn dám đi à.

Xem ra ít nhất cũng là cường giả Thiên Linh Cảnh.

Ta đoán cũng vậy, Địa Linh Cảnh khẳng định không làm được.

May mà vừa nãy ta không đi.

Không ít người đều may mắn nhặt lại được một mạng, quả nhiên có những chuyện náo nhiệt vẫn là không nên tham gia thì tốt hơn.

Đợi đến khi những tán tu này rời đi, Thẩm Hạo nói với Bạch Tuyết: Ngươi cứ ở đây củng cố tu vi, đợi một thời gian nữa ta trở về, ngươi hãy dùng viên yêu đan tiếp theo.

Vâng, chủ nhân.

Bạch Tuyết chưa nói xong, Thẩm Hạo liền biến mất tại chỗ.

Nửa khắc sau, Bạch Tuyết mới bình tĩnh lại từ sự hưng phấn.

Hít một hơi thật sâu, liền khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu củng cố tu vi.

Hiện giờ khoảng cách cảnh giới với Thẩm Hạo càng ngày càng xa.

Khiến Bạch Tuyết cũng có một loại cảm giác cấp bách.

Mặc dù cảnh giới tu vi của nàng tăng trưởng không chậm, nhưng so với Thẩm Hạo thì như rùa bò.

Cùng lúc đó, đối với sự xuất hiện đột ngột của Thẩm Hạo, Hồ Cửu Nhi trong lòng vẫn vô cùng vui mừng.

Quan tâm hỏi: Tương công, Bạch Tuyết muội muội không sao chứ.

Thẩm Hạo gật đầu nói: Không có gì, đã đột phá Bát Cảnh hậu kỳ, hiện đang củng cố tu vi.

Nghe vậy, Hồ Cửu Nhi cũng khá vui mừng.

Tu vi của Bạch Tuyết muội muội quả thật còn kém một chút, bây giờ cũng coi như đã có chút tiến bộ.

Đúng vậy, nếu không cảnh giới quá thấp, Bạch Tuyết trong lòng sẽ có áp lực.

Thẩm Hạo cũng cảm nhận được tâm tình của Bạch Tuyết, vì vậy đặc biệt để lại bốn viên yêu đan.

Tuy nhiên cực hạn của Bạch Tuyết là yêu thú Cửu Cảnh, muốn tiến xa hơn nữa thì phải tinh thuần huyết mạch chi lực.

Điều này quá khó khăn.

Nhưng cũng không phải là không có cách, đợi đến khi cảnh giới không thể thăng tiến nữa.

Liền dùng lôi đình luyện thể, cưỡng ép đột phá.

Dù sao lượng Bất Lão Tuyền cũng đủ để lãng phí rồi.

Ở trong động phủ chơi với Cửu Nhi mấy ngày, Thẩm Hạo mới nói: Hôm nay chúng ta liền đi giết nốt hai con song đầu giao long còn lại.

Tương công, vẫn như trước sao.

Đúng, vẫn như vậy, ta đến câu dẫn, nàng giết chúng.

Được, tương công.

Hiện giờ, đối với sự an toàn của Thẩm Hạo, Hồ Cửu Nhi cũng thập phần yên tâm.

Nàng cũng không nắm chắc có thể giết chết Thẩm Hạo.

Hồ Cửu Nhi tin rằng, dù cho nàng có chết, Thẩm Hạo cũng có thể sống tốt.

Có ký ức của song đầu giao long, vì vậy đối với Hàn Cốc Chiểu Trạch Thẩm Hạo cũng vô cùng quen thuộc.

Càng đi sâu, càng lạnh lẽo.

May mà Thẩm Hạo hiện tại thể tu đã là Thập Cảnh đỉnh phong rồi, so với trước kia thì mạnh hơn rất nhiều.

Tiến vào lãnh địa của song đầu giao long, Thẩm Hạo liền đặt khôi lỗi bảo vệ xung quanh.

Đợi nửa ngày cũng không thấy song đầu giao long xuất hiện, vì vậy hắn giở trò cũ, lần nữa vung một kiếm.

Kiếm này quả nhiên có chút hiệu quả, đầm lầy xung quanh bắt đầu

nổi lên sương mù đen, trong chốc lát mười dặm xung quanh đều bị sương mù đen bao phủ.

Thẩm Hạo cũng nhanh chóng bay lên cao, nhìn xuống.

Nhìn quanh bốn phía, lại không phát hiện song đầu giao long có bất kỳ động tác nào.

Đối phương dường như đang chờ đợi thời cơ.

Suy nghĩ một chút, Thẩm Hạo thu lại toàn bộ khôi lỗi xung quanh.

Quả nhiên, vừa thu khôi lỗi đi, Thẩm Hạo liền nghe thấy truyền âm của Hồ Cửu Nhi.

Tương công, cẩn thận một chút, thiếp vừa thấy một con song đầu giao long xuất hiện phía sau chàng một chút, nhưng rất cẩn trọng.

Rất rõ ràng, hai con song đầu giao long này càng cẩn trọng hơn.

Chờ đợi mười mấy phút, cũng không thấy giao long có bất kỳ động tác nào.

Thẩm Hạo cũng lười chờ đợi, vì vậy giả vờ rút lui.

Đồng thời thân mình bay thấp hơn một chút.

Bay khoảng bốn, năm dặm, đột nhiên một đạo hồng quang, vụt qua trước mắt Thẩm Hạo.

Còn chưa kịp phản ứng, liền nhìn thấy một con song đầu giao long, bị Hồ Cửu Nhi dễ dàng miểu sát.

Thu thi thể vào không gian, Thẩm Hạo liền quay người rời đi.

Hai con song đầu giao long này quá cẩn trọng, bây giờ một con bị giết, con còn lại càng sẽ sợ đến mức không dám xuất hiện.

Tiếp tục chờ đợi cũng chỉ lãng phí thời gian mà thôi.

Một khi tiến vào bên trong đầm lầy, thì ngay cả Hồ Cửu Nhi cũng

không có cách nào.

Thay vì lãng phí thời gian ở đây, chi bằng đi đến nơi có nhiều người hơn một chút.

Quả đúng là Thiên nhai hà xứ vô phương thảo, hà tất đơn luyến nhất chi hoa.

Song đầu giao long nói trắng ra cũng chỉ là giao, không phải long.

Nếu là một Hủy Long, Thẩm Hạo ngược lại nguyện ý tiếp tục chờ đợi.

Là đàn ông đều không thể cự tuyệt được sự dụ hoặc của một con long.

Bay ra khỏi Hàn Cốc Chiểu Trạch.

Hồ Cửu Nhi hiếu kỳ hỏi: Tương công, không phải nói còn một con song đầu giao long sao.

Không đợi nữa, tên này chắc sợ đến mức không dám ra rồi, đợi nữa cũng chỉ lãng phí thời gian.

Hơn nữa Hàn Cốc Chiểu Trạch này lạnh như vậy, đợi cái quái gì chứ, một con lươn nhỏ mà thôi còn không xứng.

Nghe vậy, Hồ Cửu Nhi liếc Thẩm Hạo một cái.

Song đầu giao long Thập Cảnh đỉnh phong, bây giờ lại chỉ là một con lươn nhỏ, hơi bành trướng rồi đó.

Trở về động phủ, Thẩm Hạo liền tiến vào không gian, sau khi hấp thu huyết khí, tu vi không hề thăng tiến một chút nào.

Thẩm Hạo trong lòng ước tính, muốn đột phá Thập Nhất Cảnh, vậy thì cần yêu thú cường đại hơn mới được.

Sau đó, trong lòng hắn hằng mong muốn chính là Hủy Long.

Sau khi ra khỏi không gian, Thẩm Hạo vẻ mặt nghiêm túc nói với Hồ Cửu Nhi: Tiếp theo, còn có một trận chiến khó khăn phải đánh.

Tương công muốn thu thập ai.

Thu thập Hủy Long.

Chỉ cần tương công có thể chống đỡ được lôi kiếp, thu thập Hủy Long cũng không khó.

Hồ Cửu Nhi cũng có chút mong đợi nói.

Theo phỏng đoán trước đó của Thẩm Hạo, vừa có thể thu thập Hủy Long, Hồ Cửu Nhi cũng độ qua lôi kiếp.

Một khi độ qua lôi kiếp, tu vi của Hồ Cửu Nhi liền có thể đột phi mãnh tiến.

Cũng có thể cùng Thẩm Hạo đánh phác khắc rồi.

Nghĩ đến đây Hồ Cửu Nhi không khỏi vui mừng.

Mỗi lần nhìn thấy biểu cảm và động tác khoa trương của Bạch Tuyết.

Nàng đều cảm thấy hiếu kỳ.

Nhìn Hồ Cửu Nhi vẻ mặt vui sướng, Thẩm Hạo có chút nghi hoặc.

Chương 493

Nàng vui vẻ cái gì vậy.

Đương nhiên vui vẻ rồi, như vậy thiếp liền có thể độ qua lôi kiếp.

Nghe vậy, Thẩm Hạo nghĩ lại cũng đúng.

Yêu thú sợ nhất chính là độ kiếp.

Nếu nói cho nàng có thể an toàn vô sự độ kiếp.

Yêu thú nào cũng sẽ hưng phấn.

Thẩm Hạo cũng không nghĩ nhiều.

Ngay sau đó Thẩm Hạo nói: Hủy Long sống trong Hàn Long Hồ ở phía bắc.

Muốn giết chết Hủy Long, nhất định phải dẫn nó ra ngoài.

Hồ Cửu Nhi: Đối với Hủy Long thiếp cũng không hiểu tập tính của nó, không biết làm thế nào cho phải.

Thẩm Hạo cười nói: Ta đến là được, một khi ta lên khiêu khích, nó tuyệt đối không nhịn được.

Trên mặt Hồ Cửu Nhi chợt lóe lên sự do dự, Tương công, Hủy Long này không phải song đầu giao long, nó vô cùng nguy hiểm.

Yên tâm, ta trong lòng có tính toán, ta câu dẫn nó ra, nàng liền cùng nó vật lộn với nhau là được.

Cái này không thành vấn đề, tuy giết chết nó khó khăn, nhưng vây khốn nó vẫn thừa sức.

Vậy thì được, dẫn động lôi kiếp không thành vấn đề chứ.

Thẩm Hạo nói.

Vì đã muốn giết Hủy Long, vậy thì phải làm được nhất kích tất sát.

Một lần không giết chết được, lần sau muốn giết chết nó sẽ quá khó khăn.

Thẩm Hạo nào biết, mỗi lần Hồ Cửu Nhi ra tay đều mang theo nguy hiểm.

Bất cứ lúc nào lôi kiếp cũng có thể giáng xuống.

Chỉ là nàng vẫn luôn cố gắng hết sức để khống chế mà thôi.

Tiếp đó, Thẩm Hạo và Hồ Cửu Nhi nghỉ ngơi mấy ngày trong động.

Không nói chuyện tu vi, chỉ nói chuyện phong nguyệt.

Mấy ngày này cũng là những ngày Hồ Cửu Nhi vui vẻ nhất.

Cùng lúc đó, con song đầu giao long còn lại trong Hàn Cốc Chiểu Trạch đã sớm đến Hàn Long Hồ.

Nó lại có huyết mạch Hủy Long.

Tất cả những điều này Thẩm Hạo đều không ngờ tới.

Nghỉ ngơi năm ngày, Thẩm Hạo và Hồ Cửu Nhi mới đi về phía Hàn Long Hồ.

Một người một hồ, chầm chậm bay, không biết không hay đã mười ngày trôi qua.

Hồ Cửu Nhi nghi hoặc hỏi: Tương công, còn bao lâu nữa vậy.

Sao vẫn chưa đến.

Còn sớm mà, Thượng Cổ Chiến Trường này thật sự quá lớn rồi.

Thẩm Hạo nói.

Cứ bay mãi như vậy cũng đủ mệt.

Quan trọng là suốt thời gian dài như vậy, Thẩm Hạo cũng không thấy người khác.

Ở khu vực biên duyên, người quả thật rất ít.

Đột nhiên, mắt Thẩm Hạo sáng lên, nói với Hồ Cửu Nhi: Phía trước có người.

Hồ Cửu Nhi sửng sốt một chút, cảm nhận một cái quả thật đúng là vậy.

Có chút kinh ngạc nguyên thần của Thẩm Hạo lại lợi hại hơn nàng.

Dù sao Thẩm Hạo mới chỉ ở Tiên Khiếu Cảnh mà thôi.

Nàng là Thập Nhất Cảnh đỉnh phong, vậy mà hắn lại phát hiện sớm hơn nàng.

Hồ Cửu Nhi không dám tưởng tượng, nếu Thẩm Hạo đột phá đến Thần Đình Cảnh, nguyên thần sẽ cường đại đến mức nào.

Thẩm Hạo và Hồ Cửu Nhi ẩn mình.

Cẩn thận quan sát trận đối chiến này.

Nói chính xác là một người một yêu.

Đều là người quen, một người là tán tu Thẩm Hạo gặp sớm nhất trước đó.

Tán tu bị song đầu giao long đánh thương rồi bỏ chạy kia.

Còn một kẻ khác lại chính là một con song đầu giao long.

Hai bên lại đánh nhau, đây là điều Thẩm Hạo không ngờ tới.

Hồ Cửu Nhi xem một lúc, nói: Tán tu này chỉ có tu vi Tiên Khiếu Cảnh tầng sáu, mà con song đầu giao long này lại là tồn tại Thập Cảnh đỉnh phong.

Tán tu này chắc không trụ được bao lâu, căn bản không phải cùng một cấp độ.

Thẩm Hạo gật đầu: Không sai, may mà tên này biết được năng lực đặc thù của song đầu giao long, vẫn luôn né tránh.

Nếu không biết thì chắc sớm đã chết không thể chết hơn được nữa.

Hồ Cửu Nhi: Tương công, chúng ta có nên ra tay không.

Ra tay cái gì mà ra tay.

Ân oán của người ta chúng ta dựa vào cái gì mà nhúng tay vào, đây không phải là rảnh rỗi sinh chuyện sao.

Đừng can dự nhân quả của người khác, tôn trọng sự lựa chọn của người khác, cuộc sống tự nhiên sẽ thuận lợi.

Cho nên chúng ta cứ đứng ngoài quan sát là được.

Được thôi.

Hồ Cửu Nhi có chút không hiểu, trước đó còn cố ý đi Hàn Cốc Chiểu Trạch để săn giết song đầu giao long, bây giờ song đầu giao long ở ngay trước mắt, lại chọn không động thủ.

Dường như nhìn thấy sự nghi hoặc của Hồ Cửu Nhi, Thẩm Hạo cũng không giải thích.

Không cần tốn sức miễn phí, hà tất tự mình động thủ.

Hơn nữa, đứng một bên quan chiến cũng có thể xem náo nhiệt.

Phim 3D siêu thực miễn phí, không xem thì thật phí.

Chưa đầy mười phút, tán tu đã bị đánh đến thổ huyết.

Phải nói là, sức chiến đấu của con song đầu giao long cảnh giới thập cảnh này cực kỳ khủng bố.

Một chia làm hai, phía trước chiến đấu, phía sau đánh lén.

Dưới lớp sương đen bao phủ, ngươi khó mà biết được khi nào bị trúng chiêu.

Dù tán tu đã rất cảnh giác, nhưng vẫn bị song đầu giao long dùng đuôi quất trúng một cái.

Ngã vật xuống đất hộc máu tươi, đã không còn sức chiến đấu nữa.

Chỉ thấy song đầu giao long vung đuôi một cái, cuốn lấy tán tu.

Trong khoảnh khắc, mặt tán tu đỏ bừng, trên người truyền đến từng trận tiếng xương cốt rạn nứt.

Bên cạnh, Thẩm Hạo truyền âm nói: Đợi giao long hợp làm một thể, lập tức tiêu diệt nó.

Vâng, tướng công.

Tuy rằng Thẩm Hạo thu thập song đầu giao long cũng dễ như trở bàn tay, nhưng hà cớ gì không dùng tay sai miễn phí.

Con giao long tách ra rất nhanh hợp làm một, thấy sắp ăn thịt tán tu thì Hồ Cửu Nhi ra tay, với thế sét đánh không kịp bưng tai.

Ba vệt trảo ấn màu đỏ, trong chớp mắt, hai cái đầu lâu một đực một cái lăn lóc trên đất.

Chết không thể chết hơn.

Thẩm Hạo khen ngợi không ngớt: Vuốt của nàng quả thật lợi hại.

Hồ Cửu Nhi mím môi cười nói: Thủ đoạn tấn công của yêu thú tự nhiên không thể sánh bằng tu sĩ nhân loại, nhưng chúng ta yêu thú tự nhiên cũng có sở trường của yêu thú.

Thẩm Hạo: Được rồi không nói nữa, thu thập thi thể đã rồi tính.

Vâng, tướng công.

Việc nhặt xác này, Thẩm Hạo là thích nhất.

Hắn cười hì hì bay qua, thu tất cả thi thể hai con song đầu giao long và thi thể của tán tu vào không gian.

Lúc này mới hài lòng vỗ vỗ tay.

Đi thôi, tìm một chỗ nghỉ ngơi đã.

Vâng, tướng công.

Tìm một động phủ, Thẩm Hạo pha một ấm trà, lại lấy một ít linh quả.

Tối nay nghỉ ngơi ở đây, ngày mai lại lên đường.

Vâng, tướng công.

Nhìn quanh bốn phía, nhìn dung nhan tuyệt mỹ của Hồ Cửu Nhi, suốt chặng đường này, Hồ Cửu Nhi quả thật đã vất vả rồi.

Thẩm Hạo cảm thấy phải khen thưởng một chút, đồ vật bình thường Hồ Cửu Nhi cũng không thèm nhìn tới, Thẩm Hạo nghĩ nghĩ, quyết định về đô thị một chuyến.

Kiếm ít đồ ăn vặt mà con gái thích.

Lần trước Thẩm Hạo mang về linh thực và bánh ngọt, Hồ Cửu Nhi ăn rất ngon lành.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo cười nói: Ta về một chuyến trước, kiếm ít linh thực ăn.

Đi đi tướng công, ta đợi chàng.

Thẩm Hạo gật đầu liền tiến vào không gian, lượng lớn sương mù tràn đến.

Đồng thời Thẩm Hạo cũng hiểu ra, vì sao song đầu giao long lại ở đây.

Hóa ra, song đầu giao long là đi tìm Hủy Long cầu cứu.

Song đầu giao long ở Hàn Cốc Chiểu Trạch tuy không nhiều, nhưng đều bị Thẩm Hạo giết sạch rồi.

Chỉ còn lại nó một mình, đánh thì không lại, chỉ có thể tìm cứu binh.

Chương 494

Tìm chính là Hủy Long, dù sao trong cơ thể chúng cũng chảy dòng máu của Hủy Long.

Chẳng qua trên đường gặp phải tán tu.

Tán tu này tên Mạnh Thời Luân, gặp một con song đầu giao long lạc đàn, lập tức cả tân cừu lẫn cựu hận đều dâng lên trong lòng.

Tự cho rằng đã hiểu rõ lá bài tẩy của song đầu giao long, nhưng không ngờ, con song đầu giao long này không phải là con song đầu giao long trước đó, mà là giao long thập cảnh đỉnh phong.

Khi hắn hoàn hồn lại thì đã muộn rồi.

Tu vi của Thẩm Hạo cũng bắt đầu tăng lên.

Tiên Khiếu cảnh tầng hai sơ kỳ, Tiên Khiếu cảnh tầng hai trung kỳ, hậu kỳ.

Tiên Khiếu cảnh tầng ba sơ kỳ, trung kỳ, cuối cùng dừng lại ở Tiên Khiếu cảnh tầng ba hậu kỳ đỉnh phong.

Chỉ thiếu chút nữa là có thể đột phá Tiên Khiếu cảnh tầng bốn.

Với thiên phú của Thẩm Hạo, chỉ cần tu luyện ở Thượng Cổ chiến trường một tháng là có thể đột phá.

Nhưng có hack ai còn tu luyện chứ.

Điều khiến Thẩm Hạo có chút thất vọng là Thể tu vẫn là thập cảnh đỉnh phong, không có bất kỳ biến hóa nào.

Đồng thời Tiên Thiên đạo thể vẫn là 99%, không có một chút biến hóa nào.

Một phần trăm cuối cùng này, quả thật có chút khó.

Mẹ nó, Thẩm Hạo còn nghi ngờ đây là phiên bản Pinduoduo.

Cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn cần nỗ lực.

Thẩm Hạo quay trở lại động phủ bên ngoài Vạn Yêu Cốc, nhìn Bạch Tuyết vẫn đang chìm đắm trong tu luyện, cũng không quấy rầy nàng.

Tiện tay vươn một cái, đã bắt được một con Linh Ngư cảnh một trong hồ, lúc này mới quay lại thế giới đô thị.

Lúc này trong biệt thự, vẫn chỉ có hắn và Thi Nịnh.

Bởi vì điện thoại trước đó đã bị Thẩm Hạo bóp nát, Thẩm Hạo vẫn không thể đặt hàng.

Thế là đi đến hầm để xe, tìm Thi Nịnh dùng nhờ điện thoại một chút.

Thi Nịnh đang ngồi trong chiếc Bugatti Divo, đang livestream.

Có lẽ vì video quay trộm chiếc xe của người qua đường trước đó bản thân đã có lưu lượng rồi.

Thi Nịnh vừa livestream chưa bao lâu, Douyin đã cấp tốc đẩy lưu lượng.

Số người từ một nghìn, tăng lên hai nghìn, năm nghìn, một vạn, không biết từ bao giờ đã lên đến ba vạn rồi.

Hơn nữa quà tặng trong livestream căn bản không ngừng, như không cần tiền vậy.

Douyin nhất hào, Carnival như không cần tiền vậy.

Cảnh tượng này, khiến không ít người trong livestream ngẩn tò te.

Trời đất quỷ thần ơi, quá xa xỉ rồi, chưa kể chiếc Bugatti Divo này.

Chiếc áo len Chanel mười mấy vạn, đồng hồ Patek Philippe nữ mặt xanh ngọc trai 80 vạn, mặt ngọc bích đeo trên cổ.

Màu xanh này ít nhất cũng là ngọc xanh hoàng đế.

Chắc chắn là hàng thật.

Quá xa hoa, cả bộ đồ này cũng phải mấy trăm vạn.

Sau khi có người bình luận khoa học phổ cập, không ít người mới biết thế nào là xa hoa.

Chủ livestream mặc đồ mấy trăm vạn, lại còn ở biệt thự lái chiếc Bugatti Divo đời mới nhất, vậy mà vẫn có người tặng quà, đúng là người ngây tiền nhiều.

Đúng vậy, với thực lực của nữ chủ livestream này, dù có tặng một ngàn vạn cô ấy cũng không thèm nhìn anh đâu.

Chiếc Bugatti Divo này là mẫu mới nhất, nghe nói phải đến năm 2026 mới giao xe, những thiếu gia nhà giàu trên mạng ở trong nước mua Bugatti đều là Rồng Đỏ đời 2018 trở về trước.

Lại còn là biển số hai nơi.

Đúng vậy, nhìn biển số tạm phía trước là biết biển số Kinh.

Chết tiệt, quá xa xỉ rồi, cái này phải đóng bao nhiêu thuế chứ.

Chiếc xe này cũng phải một tiểu mục tiêu, đây đúng là phú bà thật rồi.

Ở trong nước muốn mua Bugatti đời mới nhất thì mơ đi, muốn có cũng phải hai năm nữa.

Nghe nói chiếc Bugatti Divo này, chủ nhân chiếc xe đầu tiên là phu nhân của tổng thống nước hai Hùng.

Đỉnh thật, không hổ là diễn viên hài, đúng là diễn viên gạo cội.

Tự mình phái người trong nước đi tìm quân đi đánh nhau với gấu lớn, vợ mình lại lái siêu xe.

Quà tặng tràn ngập màn hình.

Không ít người đều cảm thấy người ngây tiền nhiều.

Ôi trời, đây không phải là cựu tiếp viên hàng không trước đây sao, bây giờ lại đỉnh như vậy rồi.

Là người đàn ông phía sau đỉnh thật.

Khi mọi người thấy những đại gia tặng thưởng lại còn có không ít hot vlogger xe cộ hàng chục triệu fan, thậm chí Hiệu trưởng Vương cũng tặng mấy chục vạn, muốn đứng đầu bảng xếp hạng, kết quả là căn bản không đến lượt hắn.

Không ít người đều nhìn ra tương lai rồi.

Ôi trời, Hiệu trưởng cũng ra mặt rồi, có phải là nhìn trúng nữ chủ livestream không.

Anh ngốc thật, làm sao có thể, Tiểu Vương làm sao mua được chiếc Divo đời mới nhất này.

Rồng Đỏ của hắn cũng chỉ dám chạy ở Tokyo, anh bảo hắn về đây gắn biển xanh thử xem.

Các anh nghĩ người có tiền ngốc à.

Rất rõ ràng người đàn ông phía sau nữ chủ livestream này chắc chắn là siêu cấp đại lão, muốn kết giao.

Tôi nghe nói ở Cảng Thiên Cân, gần đây có một siêu cấp đại lão chỉ riêng mua xe sang, đã tốn mười mấy ức, lại còn toàn là siêu xe đời mới nhất.

Xem ra chính là đại lão này rồi.

Thi Nịnh nhìn quà tặng đầy màn hình, tuy vui, nhưng trong lòng cũng không có bất kỳ dao động nào.

Nếu là trước đây khi còn làm tiếp viên hàng không, nhìn thấy mấy trăm vạn tiền tặng thưởng này, chắc chắn sẽ vui chết, bây giờ căn bản không để ý.

Nhìn thấy không ít tin nhắn riêng, đều là không có ý gì khác, chỉ muốn làm quen với đại ca.

Thi Nịnh cũng hiểu ra, bọn họ đều là vì Thẩm Hạo mà đến.

Cùng với nhiệt độ livestream ngày càng cao, rất nhanh nhân khí đã lên hơn 30 vạn.

Thấy hậu trường không ít tin nhắn, đều bày tỏ rằng mình tặng quà không có ý gì khác, chỉ muốn làm quen với đại ca.

Thi Nịnh cũng hiểu ra, bọn họ đều là vì Thẩm Hạo mà đến.

Cùng với nhiệt độ livestream ngày càng cao, rất nhanh nhân khí đã lên hơn 30 vạn.

Siêu xe cộng siêu cấp mỹ nữ, quả thực là nhiệt độ bùng nổ.

Đặc biệt là chiếc Bugatti Divo đời mới nhất, ngay cả phu nhân của diễn viên hài nước ngoài cũng vừa mới nhận được xe.

Trong nước đã xuất hiện một chiếc, điều này thực sự quá chấn động.

Điều này nói lên điều gì, đại lão phía sau streamer này, không những đỉnh ở trong nước, mà mối quan hệ ở châu Âu cũng đỉnh.

Ở trong nước có quyền có tiền cũng không dễ dùng.

Ôi trời, streamer mà tôi follow xuất hiện rồi, còn lái Bugatti Divo nữa, đỉnh quá, lần này tìm được đại ca đáng tin cậy rồi.

Streamer này trước đây làm gì vậy, tôi thấy trong Douyin của cô ấy không có tác phẩm nào cả.

Tác phẩm trước đây của streamer đều đã xóa rồi, sớm nhất tôi nhớ là một tiếp viên hàng không, streamer nhan sắc, bây giờ tìm được đại ca rồi, video trước đây đương nhiên phải xóa rồi.

Có đại ca quả nhiên có thể một đêm giàu có, không biết có đại ca nào tìm tôi không.

Đại ca phía sau này là ai vậy, đỉnh quá.

Nhìn quà tặng đầy màn hình, những nữ streamer đang âm thầm theo dõi đều đỏ mắt.

Liều mạng tìm kiếm manh mối, muốn xem trên bảng xếp hạng có thấy đại ca phía sau không.

Thi Nịnh cười cảm ơn: Cảm ơn quà tặng của quý vị.

Lúc này, tiếng cửa mở kẽo kẹt truyền đến.

Phòng livestream trở nên phấn khích và kích động.

Ôi trời, đại ca đầu bảng sắp xuất hiện sao.

Mau quay màn hình.

Lúc này phòng livestream có hơn 60 vạn người, đều kích động bắt đầu quay màn hình.

Đưa điện thoại của em đây, tôi muốn dùng.

Thi Nịnh vội vàng tắt livestream.

Lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Khi livestream tắt, mọi người đều rất thất vọng, không nhìn thấy đại lão trong truyền thuyết.

Chỉ nghe thấy một giọng nói, là giọng đàn ông.

Thi Nịnh không biết Thẩm Hạo muốn điện thoại làm gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn đưa điện thoại cho Thẩm Hạo.

Hạo ca, của anh.

Thẩm Hạo nhận lấy điện thoại, sau đó nghĩ nghĩ nói: Ừm, được rồi, em mua một ít đồ ăn vặt trên mạng rồi bảo người ta giao đến.

Cứ mua tất cả những gì con gái thích, giống như lần trước mua ở Trường An vậy.

Nhiều loại một chút, hiểu chưa.

Hạo ca yên tâm, mặt này em là chuyên gia, rất nhanh sẽ xong thôi.

Thi Nịnh vỗ ngực cam đoan.

Nhìn Thi Nịnh đang đặt hàng, Thẩm Hạo cười hỏi: Livestream có người xem không.

Hạo ca anh không biết đâu, vừa nãy livestream đỉnh điểm có tới 62 vạn người đó.

Thi Nịnh cũng có chút phấn khích nói.

Nhiệt độ bùng nổ.

Nhân khí còn cao hơn cả những hot vlogger hàng chục triệu fan.

Thẩm Hạo có chút bất ngờ: Mấy chục vạn fan của em mà có thể có 62 vạn người online sao.

Không phải Thẩm Hạo coi thường Thi Nịnh, mà thực sự không hợp lý.

Ngành livestream này, không liên quan đến số lượng fan.

Chương 495

Thẩm Hạo tuy chưa từng livestream, nhưng cũng từng thấy livestream của người có mấy triệu fan cũng chỉ có một hai trăm người.

Vượt quá 5 vạn đã là streamer lớn.

Số người trong livestream vượt quá 10 vạn, đó đều là streamer đỉnh cấp rồi.

Mà Thi Nịnh tính ra chỉ là một streamer nhỏ.

Tuy dáng đẹp, xinh đẹp, nhưng trên Internet, tuy là điểm cộng, nhưng muốn nổi tiếng thì quá khó.

Chỉ cần bật làm đẹp, bật filter, trai xinh gái đẹp cả đống.

Có tài năng thì nhân khí mới cao.

Thấy Thẩm Hạo không tin, Thi Nịnh vội vàng mở hậu trường.

Hạo ca anh xem, đây đều là những khoản tặng thưởng vừa nãy.

Thẩm Hạo quét mắt nhìn một cái, có chút bất ngờ, âm lượng hậu trường lại có hơn 3000 vạn.

Đổi thành Nhân dân tệ cũng là hơn 300 vạn.

Sao lại có nhiều quà tặng như vậy.

Chủ yếu vẫn là nhờ ánh hào quang của chiếc xe, vì chiếc Bugatti Divo này, nhiệt độ quá cao, không ít các hot vlogger về xe cộ đều đến tặng thưởng.

Những người này tặng thưởng đều muốn liên hệ với Hạo ca.

Thẩm Hạo cười cười: Họ chắc là nghĩ tôi là đại lão, muốn gia

nhập vòng tròn của tôi.

Thi Nịnh mím môi cười, hôn Thẩm Hạo một cái.

Nếu Hạo ca không phải đại lão, thì trên thế giới này không có đại lão nữa rồi.

Miệng ngọt thật, lời này cũng không có gì sai, thôi được rồi, em mau đặt hàng cho tôi, tôi ra ngoài một chuyến.

Thẩm Hạo nói.

Được Hạo ca, vậy em còn có thể livestream không.

Thi Nịnh hỏi.

Muốn livestream thì cứ livestream, nhưng đừng tiết lộ thông tin của tôi, tiền của những đại gia này không lấy thì phí.

Phàm là kẻ nào nói lời không hay, em cứ ghi nhớ lại, tôi sẽ đi tính sổ với hắn.

Được Hạo ca.

Có những lời này của Thẩm Hạo, Thi Nịnh cũng đủ tự tin rồi.

Thẩm Hạo lái một chiếc Ferrari trong hầm xe, liền ra khỏi biệt thự.

Lần này định đi mua điện thoại.

Thẩm Hạo lái xe đến trung tâm thương mại gần đó, nhân viên bán hàng nhìn thấy Thẩm Hạo, lúc này mắt sáng lên.

Người đàn ông đẹp trai như vậy, cô ta là lần đầu tiên nhìn thấy.

Anh đẹp trai muốn mua điện thoại gì ạ.

Lấy một chiếc iPhone, một chiếc Huawei.

Muốn dung lượng bao nhiêu ạ.

Cấu hình cao nhất, à đúng rồi lấy cho tôi 10 cái.

Nhân viên bán hàng ngẩn ra. 10 cái.

Anh chắc chứ. 10 cái iPhone, 10 cái Huawei, đều là loại đắt nhất.

Vốn dĩ mua một cái, nghĩ nghĩ lại mua 10 cái.

Lỡ đâu một ngày nào đó, một kích động điện thoại bóp nát, lại không có cái mà chơi.

Gặp Thẩm Hạo loại đại gia này, nhân viên bán hàng vui sướng, cười không ngớt.

Một lúc bán được 20 chiếc, tiền hoa hồng cũng không ít.

Cộng thêm Thẩm Hạo đẹp trai như vậy, nhân viên bán hàng mắt đều đỏ hoe.

Anh đẹp trai có muốn thêm WeChat không, sau này anh có nhu cầu gì đều có thể nhắn WeChat cho em, em giúp anh giải quyết.

Tạm thời không cần, đợi khi nào có nhu cầu rồi nói.

Thấy biểu cảm của Thẩm Hạo, nhân viên bán hàng cũng có chút thất vọng.

Nhưng vẫn gật đầu.

Ngoan ngoãn làm tốt công việc của mình. 10 phút sau, Thẩm Hạo như một người khuân vác, trên tay xách 20 hộp điện thoại.

Thu hút người qua đường vây xem, thấy Thẩm Hạo lái chiếc Ferrari, lập tức hiểu ra đây là thiếu gia nhà giàu, người khuân vác nào có thực lực này.

Đợi sau khi đặt hàng xong, Thi Nịnh lại lần nữa mở livestream.

Vừa phát sóng chưa mấy phút đã có hàng vạn người đổ vào.

Phải nói thuật toán của Douyin này, bạn càng hot nó càng đẩy lưu

lượng cho bạn.

Khu vực bình luận đâu đâu cũng tìm đại ca.

Streamer ơi, đại ca của tôi đâu rồi.

Streamer, tôi muốn sinh con cho đại ca.

Streamer đại ca là ai vậy.

Rất nhanh, quà tặng trong livestream lại lần nữa tràn ngập màn hình.

Lần này Hiệu trưởng Vương cũng đến.

Streamer có thể làm quen với bạn trai của cô không.

Trong một khoảnh khắc tất cả mọi người đều thảo luận về chủ đề Thẩm Hạo.

Và cả chủ đề về chiếc xe.

Ngược lại Thi Nịnh lại trở thành người làm nền.

Một tấm bảng phong cảnh.

Tuy nhiên, với quà tặng trong livestream, tâm trạng cô vẫn rất tốt.

Đối với những chủ đề tìm Thẩm Hạo trong livestream, cô căn bản không chấp nhận.

Giả vờ như không nhìn thấy.

Mà cười nói: Mọi người có thắc mắc gì về xe thì cứ hỏi tôi.

Streamer có thể khởi động một chút, để tôi xem chiếc Bugatti Divo V16 trông thế nào không, đỉnh quá.

Streamer đây là chiếc xe đầu tiên trong nước phải không.

Không đúng, phải nói là chiếc xe đầu tiên ở Châu Á, những người khác dù muốn cũng phải đợi đến năm 2026, còn ba năm nữa.

Gắn biển số xanh, là đại gia thật.

Người sáng suốt vừa nhìn đều có thể thấy thực lực của đại lão phía sau nữ streamer này, tuyệt đối mạnh.

Loại siêu xe như Bugatti Divo, vừa ra mắt đã có thể sở hữu được, thực lực quả thật quá mạnh.

Theo lời của Bugatti chính thức, muốn mua xe thì được, cứ đặt trước, đến năm 2026 mới giao xe thật.

Hậu trường livestream của Thi Nịnh, không ít người tặng quà, rõ ràng đều muốn làm quen với Thẩm Hạo ở phía sau.

Trong số những người trên bảng xếp hạng còn có mấy bóng dáng quen thuộc, bộ ba kể chuyện xe của sở thú có mấy chục triệu fan.

Đều muốn tận dụng nhiệt độ của chiếc Bugatti Divo, tuy nhiên, Thi Nịnh chọn cách phớt lờ.

Cô lại không thiếu tiền, trực tiếp chọn cách lạnh lùng xử lý, không thèm trả lời.

Tuy cao lãnh, nhưng nhân khí trong livestream của Thi Nịnh vẫn không ngừng tăng cao, còn có các công ty truyền thông MCN muốn ký hợp đồng.

Đều bị Thi Nịnh trực tiếp cho vào danh sách đen.

Lần livestream này của Thi Nịnh, là để trải nghiệm cảm giác hư vinh, được vạn người tung hô thì rất sảng khoái, nếu không thì cũng sẽ không có vô số phụ nữ đều muốn vào giới giải trí.

Chỉ muốn cảm giác hư vinh, chứ không phải muốn đi làm công.

Hàng chục vạn người trong livestream đều tò mò đại ca phía sau Thi Nịnh là ai, Thi Nịnh cũng không trả lời họ.

Mọi người đều tò mò, một tiếp viên hàng không nhỏ bé, làm sao có

thể câu được một đại lão cấp bậc này.

Dù sao rất nhiều hot girl trên livestream trông rất xinh đẹp, nhưng ngoài đời thì rất tệ.

Cùng lúc đó, sau khi Thẩm Hạo mua điện thoại xong và lắp sim, hắn cũng lướt Douyin, lại còn lướt trúng video cắt ghép livestream của Thi Nịnh.

Bên trong còn có giọng nói của hắn.

Chỉ một câu: Đưa điện thoại của em đây, tôi muốn dùng.

Xem ra là quay màn hình.

Thậm chí, tiêu đề bài viết cũng rất khoa trương.

Chấn động.

Giới xe xuất hiện đại lão thần bí, tiêu tốn hàng chục ức mua xe sang, người đứng đầu giới xe trong nước.

Không đi UC Chấn Động Bộ thì thật là phí tài.

Ca ngợi khiến Thẩm Hạo có chút ngượng.

Thấy vậy, Thẩm Hạo bảo Trương Mạt gọi một cuộc điện thoại, rất nhanh loại video này lập tức bị gỡ xuống.

Cùng lúc đó, còn có không ít blogger cắt ghép video, cũng đang đăng tải những video quay màn hình livestream trước đó của Thi Nịnh, nào là UC, Kuaishou, Tencent Video, Xiaohongshu.

đều đang đăng lên.

Vừa hay tận dụng một đợt lưu lượng.

Kết quả, khi đăng tải xong, lại phát hiện không qua kiểm duyệt, không phải một trang web không qua kiểm duyệt, mà là toàn bộ mạng đều không qua kiểm duyệt.

Ngẩn ra một chút, không tin tà lại đổi một tài khoản khác để đăng.

Chương 496

Vẫn không thể qua kiểm duyệt, vì sao không qua thì cũng không nói, chỉ là vi phạm quy định.

Rõ ràng là không có vi phạm quy định gì mà.

Lại đăng vào nhóm QQ, kết quả những người khác cũng không xem được.

Lập tức bừng tỉnh đại ngộ, xem ra đại lão thần bí không muốn người khác nhìn thấy.

Hắn cắt bỏ tiếng mở cửa trước đó, và giọng nói của người đàn ông kia, kết quả đăng tải thành công.

Lập tức, hít một hơi khí lạnh, chết tiệt, vấn đề ở đây, tốc độ này cũng quá nhanh rồi.

Ban đầu tiêu đề là đại lão thần bí, nhưng bây giờ không dám nữa, trực tiếp viết thành Chiếc Bugatti Divo đầu tiên trong nước xuất hiện ở Kinh Đô.

Lần này đăng tải thành công.

Không ít blogger cắt ghép video đều gặp phải cùng một vấn đề.

Bọn họ hiểu rằng, lần này là gặp phải đại lão thật sự, ngay cả muốn viết một tiêu đề giật gân cũng không dám nữa.

Thật sự sợ làm đại lão không vui, vậy thì được không bù mất.

Đại lão gọi một cuộc điện thoại, bọn họ đều giật mình thon thót.

Thi Nịnh nhìn nhân khí trong livestream, cũng khoái chí.

Trong lòng cũng coi như thỏa mãn.

Livestream hơn một năm cộng lại, cũng không bằng một phần trăm của ngày hôm nay.

Chợt nghe thấy tiếng động cơ gầm rú, biết là Thẩm Hạo đã về rồi.

Cũng không phí lời, trực tiếp tắt livestream.

Thẩm Hạo đậu xe xong, nhìn Thi Nịnh: Sao không livestream nữa.

Chơi một lát là đủ rồi, livestream nhiều quá cũng mất vui.

Sau đó nhìn những bông tuyết bay lả tả bên ngoài, Thi Nịnh tò mò hỏi: Hạo ca, bên ngoài tuyết lớn như vậy, trên đường không có chuyện gì chứ.

Thẩm Hạo: Yên tâm, đây là Kinh Thành chứ không phải đường cao tốc, tối qua trên đường đã rải chất tan tuyết hết rồi, trên đường thỉnh thoảng còn có xe ủi tuyết nữa.

Vậy thì tốt rồi.

Đi thôi, lên lầu đi.

Vâng.

Lên phòng khách, Thi Nịnh giúp Thẩm Hạo pha một ấm trà.

Ngoan ngoãn ngồi cạnh Thẩm Hạo, cười nói: Hạo ca, uống trà đi.

Thẩm Hạo: Những thứ em mua kia đã mua chưa.

Mua rồi, Hạo ca, anh mua những thứ này cho ai ăn vậy, chị Băng, chị Mạt, chị Ny họ đâu có ăn mấy thứ này.

Cho một người bạn, cô ấy chưa từng ăn mấy thứ này, nếm thử xem sao.

Chưa từng ăn sao.

Thi Nịnh có chút kinh ngạc.

Thời đại này, vật chất phát triển đến như vậy, muốn nói một cô

gái chưa từng ăn đồ ngọt, có chút không thể tin được.

Bánh ngọt các loại, dù có nghèo đến mấy một năm ăn một hai lần cũng không tệ rồi.

Thẩm Hạo nói: Bình thường thôi, chỗ đó của họ không thịnh hành mấy thứ này, họ thích đồ tự nhiên thuần khiết, bây giờ còn chưa có điện nữa mà.

Cái này sao có thể, không phải nói năm 2015 đã thực hiện điện lưới quốc gia phủ khắp toàn dân rồi sao.

Chẳng lẽ trong nước còn có chỗ chưa có điện à.

Không phải trong nước.

Ồ, thảo nào, chỗ đó chắc chắn nghèo lắm, vậy có cần quần áo không.

Nhiều quần áo của em còn mới, chưa mặc bao nhiêu, có thể quyên tặng cho họ.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cười cười.

Em tưởng đang làm từ thiện à, thôi được rồi, quần áo của em cô ấy cũng không thèm, cứ bỏ qua đi.

Không thèm.

Điều này khiến Thi Nịnh có chút không phục, quần áo của cô đều là hàng hiệu lớn, chất liệu và thiết kế đều tốt nhất.

Tuy trong lòng không phục, nhưng cũng không dám cãi lại Thẩm Hạo.

Thế là chuyển chủ đề, lại nói: Hạo ca anh ăn hoa quả gì, em gọt cho anh một ít nhé.

Tùy tiện thôi.

Được Hạo ca.

Thẩm Hạo ở Linh Vân đại lục ăn toàn linh quả, hoa quả bình thường đều không thèm nhìn tới.

Tuy nhiên dù không ngon, nhưng thỉnh thoảng nếm thử cũng không tệ.

Hoa quả Trái Đất tuy hương vị không bằng Linh Vân đại lục, nhưng chủng loại hoa quả đa dạng, các loại hoa quả lai tạo, Linh Vân đại lục thực sự không có.

Nếu mang nguyên liệu của Linh Vân đại lục đến thế giới đô thị, để các đầu bếp và nhà tư bản của thế giới đô thị nghiên cứu, chắc cũng có thể tạo ra nhiều món mới lạ.

Thực phẩm và linh tửu của Linh Vân đại lục đều dựa vào hương vị tự nhiên của sản phẩm, không liên quan một chút nào đến kỹ thuật.

Dù sao thế giới tu luyện, toàn bộ đều lấy tu luyện làm chính, không ai rảnh rỗi mà đi tốn thời gian nghiên cứu ẩm thực hay cải tiến kỹ thuật.

Phàm nhân ở Linh Vân đại lục càng không thể, không tiền không thế lực cả đời cũng không ra khỏi huyện thành của mình, không chết đói đã là thái bình thịnh thế rồi.

Uống nước đun sôi cũng là xa xỉ.

Đến chiều, tuyết đã tạnh.

Những đồ ăn vặt và đồ ngọt mà Thi Nịnh đặt mua cũng lần lượt được giao đến.

Kiểm tra kỹ lưỡng một chút, đủ loại linh thực cay, ngọt đều có.

Có loại Thẩm Hạo còn chưa từng ăn, bóc ra nếm thử, tuy không có giá trị dinh dưỡng gì mấy, nhưng cũng không tệ.

Ăn cho vui miệng thì đủ rồi.

Thẩm Hạo nói: Em báo cho Trương Mạt, Tiêu Băng, Hạ Ny một tiếng, chiều ăn cá, bảo họ về sớm.

Thi Nịnh mắt sáng lên, vui mừng nói: Hạo ca, thịt cá này chất lượng có giống với thịt nướng lần trước không.

Ừm, cũng tương tự, bảo họ về mang theo ít gia vị.

Được Hạo ca.

Đối với thịt mà Thẩm Hạo mang về, Thi Nịnh quả thực rất thèm chảy nước dãi.

Kể từ khi ăn một lần thịt nướng xong, những loại thịt nướng khác thực sự đều không muốn ăn nữa.

Đáng tiếc thứ đồ tốt như vậy, cũng không phải là thứ có thể ăn thường xuyên.

Khi Thi Nịnh thông báo cho ba cô gái, ba người họ lập tức hồi đáp sẽ về ngay.

Thẩm Hạo ba hai cái, đã thái xong thịt cá.

Một con linh ngư nặng gần bốn trăm cân.

Thứ này căn bản không ăn hết được.

Còn về nội tạng thì Thẩm Hạo đều vứt vào thùng rác.

Một giờ sau, Tiêu Băng, Hạ Ny, Trương Mạt đều chạy về.

Tuy Thẩm Hạo chưa từng mời họ ăn cá, nhưng đồ Thẩm Hạo mang về, không cần đoán cũng biết là đồ tốt.

Khi nhìn thấy trên thớt, một chậu lớn thịt cá.

Trương Mạt kinh ngạc nói: Đây là cá gì vậy, sao lại lớn đến thế.

Thẩm Hạo nói: Linh Vân Ngư, hương vị cũng không tệ, các em

muốn ăn thế nào.

Nướng, ăn cá nấu dưa chua, hay hấp.

Ăn cá nấu dưa chua đi, trong nhà có gói gia vị mở quán trước đây.

Hạ Ny có chút mong đợi nói.

Cô ấy trước đây đã từng mở không ít nhà hàng buffet cao cấp, bây giờ phần lớn đều đã đóng cửa, nhưng gia vị thì vẫn còn đầy đủ.

Được rồi, các em đi làm đi.

Có cần nấu cơm không, bên này còn có gạo đặc cấp.

Thẩm Hạo nói: Thôi đi, muốn ăn cơm thì tôi có gạo, dùng gạo của tôi.

Trước đây khi ở Thiên Vũ Hoàng Triều, Thẩm Hạo còn mua không ít linh mễ đều chưa ăn hết.

Thà rằng đừng lãng phí, chi bằng mang ra ăn hết.

Được thôi Hạo ca, em nấu cơm, mặt này em là chuyên gia.

Thi Nịnh cười nói.

Trong bếp, Thi Nịnh, Tiêu Băng, Hạ Ny, Trương Mạt bốn cô gái đều đang bận rộn, phân công rõ ràng.

Vừa nói vừa cười, rất hòa thuận.

Lần này Thẩm Hạo quay về, đầu tiên là mua ít đồ ăn vặt và đồ ngọt, mua những thứ mà Linh Vân đại lục không có để ăn cho vui miệng, tuy là rẻ nhưng cũng coi như đặc sản địa phương, chủ yếu là mới lạ.

Hồ Cửu Nhi cũng sẽ không để ý.

Mặt khác, cũng là mang về một con linh ngư để Tiêu Băng, Trương Mạt và mấy cô gái khác nếm thử món mới, cứ ăn thịt nướng

mãi cũng không phải là cách.

Linh Vân đại lục có nhiều đồ tốt, nhưng đồ quá mạnh thì chắc chắn không được.

Thịt quá mạnh, Thẩm Hạo thường phải xử lý xong mới dám cho họ ăn.

Điều này khiến Thẩm Hạo cảm thấy quá phiền phức, chi bằng kiếm một số yêu thú và linh ngư phẩm cấp thấp hơn mà ăn cho xong.

Nhìn mấy cô gái đang bận rộn, Thẩm Hạo rảnh rỗi vô sự lại mở game, mở Vương Giả Vinh Diệu.

Đánh game, Thẩm Hạo vẫn thích dùng chip mô phỏng Apple A16 quả thực mạnh mẽ.

Hiện tại Thẩm Hạo đã 23 sao rồi, sắp là Vô Song Vương Giả rồi.

Kết quả ván đầu tiên, chỉ có Thẩm Hạo một mình có ưu thế, bốn đường còn lại thì gọi là tuyết lở.

Chơi một con Lỗ Ban, căn bản không thể cứu vãn, tốc độ tay có nhanh đến mấy cũng không gánh nổi, còn chưa có đủ ba món đồ, cao địa đã mất rồi.

Lại mở một ván nữa, chơi xạ thủ Gia La, đối diện đi rừng cũng là một con Luna.

Phải nói, Thẩm Hạo chơi đến bây giờ vẫn là lần đầu tiên ghép đội gặp Luna.

Cấp bậc này hình như không ai chơi tướng này.

Giai đoạn đầu 11 2 có thể nói là ba đường nở hoa, Thẩm Hạo còn nghĩ ván này chắc thắng.

Chương 497

Đến giai đoạn sau, Thẩm Hạo bị Luna tấu đến đau đầu, con Luna đối diện trực tiếp một mình gánh team.

Đồng đội đều im lặng, đúng là không cùng đẳng cấp.

Kết thúc xong, Thẩm Hạo nhìn giao diện thành tích của Luna, toàn bộ là MVP.

Điều này mở ra một lối suy nghĩ mới cho Thẩm Hạo, xạ thủ quá phụ thuộc vào đồng đội, gặp đồng đội heo thì chẳng có tác dụng gì.

Chơi tướng đi rừng cần tấu hơn kỹ năng cao mới có thể bay.

Ghép đội rác rưởi, chỉ có thể tự mình gánh.

Tuy nhiên mấy con tướng cần tấu này Thẩm Hạo thực sự chưa từng chơi, trước đây tốc độ tay không theo kịp, bây giờ tốc độ tay quá nhanh hệ thống phản ứng không kịp.

Không biết thì không sao, thời đại Internet, xem livestream là được.

Tìm Vương Giả đi rừng, lướt trúng một streamer, chơi Lý Bạch, tấu múa cực đỉnh.

Thẩm Hạo nhìn nhìn, tốc độ tay vẫn không bằng hắn, có một số kỹ năng còn không tránh được, nhưng ý thức mạnh hơn một chút.

Xem hai ván, streamer vừa đánh vừa giảng dạy, nói cũng khá chi tiết.

Thực lực cũng không tệ, 50 sao giết loạn xạ.

Những chi tiết Thẩm Hạo đều đã học được, in rõ trong đầu, chỉ còn xem thao tác thôi.

Một ván vừa kết thúc, Thẩm Hạo rất hài lòng, định tặng một Carnival.

Nhưng lại phát hiện, iPhone nạp một đồng chỉ mua được 7 xu Douyin, Android một đồng là 10 xu Douyin.

Như vậy tính ra, Android một Carnival 3 vạn xu Douyin tức là 3000 Nhân dân tệ, iPhone thì cần 4286 Nhân dân tệ.

Tuy không thiếu tiền, nhưng Thẩm Hạo cứ cảm thấy khó chịu, cảm giác bị lỗ.

Apple quả nhiên không lừa người nghèo, Thẩm Hạo không quen chiều cái thói xấu của Apple.

Dứt khoát lấy Huawei ra, tặng một Carnival.

Streamer nhỏ chỉ có vài trăm người, nhận một Carnival mà kích động không thôi, tuy quà tặng chia năm ăn năm, nhưng cũng có một ngàn năm trăm tệ, đủ thu nhập nửa tháng của hắn rồi.

Lúc này, Thi Nịnh vừa mang cá lên, nghe thấy Thẩm Hạo đang tặng quà, cười nói: Hạo ca, tài khoản Douyin của em còn mấy chục triệu xu Douyin, anh muốn tặng thì cứ lấy đi mà tặng hết.

Tài khoản của em, tôi tặng cái gì mà tặng, không cần.

Vậy anh mở một livestream đi, em tặng hết cho anh là được.

Thi Nịnh cười nói.

Thôi đi, tôi cũng chỉ thỉnh thoảng tặng thôi.

Thẩm Hạo xua tay nói.

Vâng, Hạo ca anh nếu cần, nhớ nói với em, em tặng thay anh.

Ăn cơm thôi, cá này thơm quá.

Trong bếp truyền đến giọng Trương Mạt phấn khích.

Tiêu Băng cũng có chút mong đợi: Vừa nãy làm cá xong, cả bếp đều thơm lừng, không tan đi.

Hạ Ny cũng vẻ mặt phấn khích: Nếu có cá này, dù là ngự trù, Michelin ba sao, những đầu bếp đó trước mặt em đều là đồ bỏ đi.

Thẩm Hạo nói: Thôi được rồi, hơi bay rồi đó, mau ngồi xuống ăn đi.

Rất nhanh thịt cá đã được mang lên hết, có canh cá và cá nấu dưa chua.

Lại còn có một nồi cá cay nóng, thấy vậy, Thẩm Hạo cười nói: Trời ơi, các em làm nhiều đồ ăn thế này có ăn hết không.

Đương nhiên có thể ăn hết, thịt cá này tuyệt đối là một trong những loại ngon nhất em từng ăn.

Được, thích ăn thì cứ ăn nhiều vào, mấy trăm cân lận, đủ cho các em ăn rồi.

Bốn cô gái cũng không khách khí, cầm đũa lên nhét vào miệng.

Ừm ừm ngon lắm, ngon quá.

Đúng vậy, thịt cá này thật tươi ngon, lại còn không có xương dăm.

Thẩm Hạo nói: Xương dăm ta đều vứt hết rồi.

Nội tạng bị Thẩm Hạo vứt đi, nhưng xương dăm thì Thẩm Hạo vứt vào không gian.

Xương cá thứ này khá cứng cáp, sợ làm mấy cô gái bị thương, thà vứt đi cho xong.

Oa, ăn thịt cá này thật đã, em đi lấy mấy chai rượu.

Uống rượu gì chứ, canh cá này ngon thế này, đừng lãng phí.

Đúng vậy.

Khác với việc nhấm nháp chậm rãi thường ngày, hôm nay Thi Nịnh, Tiêu Băng, Hạ Ny, Trương Mạt bốn cô gái ăn đến quên cả nói chuyện.

So với thịt nướng, cái cá này ăn ngon hơn.

Nửa giờ sau, từng người đều ăn no căng bụng.

Thi Nịnh đột nhiên nói: Ôi chao, cơm hấp trong nồi vẫn còn, quên ăn mất rồi.

Tiêu Băng xua tay nói: Không ăn nữa, tôi không có khẩu vị, thực sự không thể ăn thêm được nữa.

Tôi cũng không có khẩu vị.

Họ đều nghĩ cơm đều là gạo bình thường, vì thế đều không hứng thú.

Thẩm Hạo nói: Vậy giữ lại, ngày mai rang cơm ăn.

Được thôi, ngày mai ăn cơm rang Dương Châu, em nhớ hồi nhỏ mẹ em làm cơm rang ngon nhất.

Nhưng sau này bận đi làm, nên không nấu cơm nữa, từ nhỏ em toàn theo mẹ ăn ở căng tin cơ quan.

Trương Mạt không nhịn được nói.

Hạ Ny: Hạo ca, đây là cá gì vậy, sao em chưa từng thấy, còn chưa từng nghe nói đến nữa.

Lời này vừa nói ra, ba cô gái còn lại cũng rất tò mò.

Dù sao thịt cá cực phẩm như vậy, cực kỳ hiếm có, họ cũng tò mò là từ đâu ra, với tài nguyên của họ mà còn không biết, đủ thấy sự lợi hại.

Thẩm Hạo nói: Đây là cá bí chế do bạn bè tự nuôi.

Nói thế này đi, các em có biết huyết rắn của Lương Tử Ông mà Quách Tĩnh uống không.

Thi Nịnh nói: Cái này em biết, Lương Tử Ông đã dùng các loại dược liệu quý hiếm để nuôi một con rắn hổ mang khổng lồ, và đặc biệt bồi dưỡng nó mấy chục năm.

Nghe nói, chỉ cần uống máu con rắn này là có thể dưỡng nhan kéo dài tuổi thọ, bách độc bất xâm, và tăng cường nội lực.

Đáng tiếc là lại rẻ cho Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh là nhân vật chính, không rẻ cho hắn thì rẻ cho ai.

Nghe Thẩm Hạo nói về Lương Tử Ông, bốn cô gái liền hiểu ra giá trị quý báu của con Linh Vân Ngư này nằm ở đâu.

Thảo nào thịt cá này ngon đến vậy, Linh Vân Ngư này nuôi dưỡng chắc chắn vô cùng gian nan.

Nói đến đây, em cũng nhớ đến thịt bò Kobe của Nhật Bản.

Nghe nói quá trình nuôi dưỡng thịt bò Kobe cũng có thể gọi là xa hoa.

Bò không chỉ được thưởng thức rượu sake, mà còn được massage định kỳ, điều này có thể tăng cường tuần hoàn máu, giúp mỡ phân bố đều hơn.

Ngay cả những con bò Kobe của Nhật Bản cũng có sổ hộ khẩu và giấy khai sinh của riêng mình, thịt bò Kobe đạt chuẩn sẽ được đóng dấu chứng nhận thịt bò Kobe, đây chính là dấu hiệu nhận biết thân phận của chúng.

Chỉ một miếng thịt bò như vậy đã bán ba ngàn tệ, không thể không nói người Nhật Bản rất biết cách tiếp thị.

So với cá Linh Vân mà chúng ta ăn hôm nay, thì đúng là một trời

một vực.

Nếu cá này của chúng ta mà đem bán, chắc chắn là giá trên trời, gấp cả trăm lần của Nhật Bản, liệu các phú hào còn không tranh giành để có được nữa chứ. , Hạ Ny nói.

Thẩm Hạo nói: Em sai rồi, so cá Linh Vân với thịt bò Kobe của Nhật Bản, đây là xúc phạm cá Linh Vân.

Đúng, nói hay lắm, Hạ Ny tự phạt một chén. , Trương Mạt cười nói.

Để em đi lấy rượu. , Tiêu Băng cũng cười ha ha nói.

Uống rượu ai sợ ai nào, vừa ăn cơm xong, tiện thể tiêu cơm luôn.

Tiêu Băng từ tủ rượu lấy ra mấy chai vang đỏ, những chai này đều là Thẩm Hạo đã pha thêm nước ép quả Hồng Hà.

Rót đầy đi. , Hạ Ny hào sảng nói.

Trương Mạt còn giơ ngón cái lên nói: Cô bá đạo thật.

Cô ấy biết loại rượu này hậu vị vẫn còn rất mạnh.

Sau ba vòng rượu, bốn cô gái đều đã uống say bí tỉ, nhạc vừa mở, họ bắt đầu nhảy nhót.

Quả nhiên chỉ khi say rồi mới có thể chơi hết mình.

Chơi đến hơn 8 giờ tối, lại đói bụng, lúc này mới nhớ ra còn có cơm.

Thế là hâm nóng thịt cá, rồi ăn thêm một ít cơm.

Khi ăn miếng đầu tiên, mắt họ sáng bừng lên, cơm này cũng cực phẩm a.

Họ đâu biết đây là Linh mễ.

Kết quả là, sau khi ăn no uống say thì tràn đầy năng lượng, buổi

tối căn bản không thể ngủ được.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể tìm Thẩm Hạo giúp đỡ.

Ngày hôm sau, Trương Mạt một mình uể oải đi làm.

Vì quá mệt, đành để Thẩm Hạo lái xe đưa cô đi.

Khi đi qua một đèn đỏ, Thẩm Hạo cười nói: Hay là nghỉ việc đi, du ngoạn khắp thế giới sướng hơn biết bao, đi làm cái quái gì, ngày nào cũng bị ràng buộc.

Trương Mạt hừ một tiếng, bĩu môi nói: Ghét ghê, lại còn dụ dỗ em, không được nói nữa, nói nữa em thật sự sẽ nghỉ việc đấy.

Nhìn Hạ Ny, Thi Nịnh, Tiêu Băng ba cô gái tự do tự tại như vậy, Trương Mạt cũng động lòng.

Nhưng vẫn có chút không dám, sợ bố mẹ thất vọng.

Cô là con gái độc nhất trong nhà, bố mẹ cũng không nghĩ đến việc sinh con thứ hai, mọi kỳ vọng đều đặt trên người cô.

Vốn dĩ trước đây bố mẹ còn luôn mai mối cô tìm một người môn đăng hộ đối.

Nhưng trong giới có không ít vụ ly hôn, thêm vào đó Trương Mạt cá tính mạnh mẽ, nên cũng đành bỏ qua.

Trương Mạt thích đi làm, Thẩm Hạo cũng không ngăn cản, sở thích cá nhân không nên ép buộc.

Đợi đèn đỏ kết thúc, Trương Mạt đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Chồng ơi, anh có quan hệ bên Mỹ không.

Ừ, có chút quan hệ, sao thế.

Thẩm Hạo cười nói.

À, có người bỏ trốn sang Mỹ rồi, bên đó không cho dẫn độ, chúng

ta vẫn chưa tìm được người.

Hiện tại chưa bắt về được, người này là một mắt xích rất quan trọng.

Chắc là bị rò rỉ tin tức rồi.

Ừ, đại khái vậy, người này có chút mánh khóe.

Thẩm Hạo cười nói: Cái này được thôi, lát nữa em gửi ảnh cho anh, anh tìm bạn hỏi xem sao.

Vâng, em gửi qua WeChat cho anh.

Rất nhanh Thẩm Hạo đưa Trương Mạt đến cơ quan, liền đỗ xe ở ven đường, xem ảnh.

Một tên béo tốt, mang cặp.

Thẩm Hạo không có hứng thú đi tìm tên này.

Thế là gọi một cuộc điện thoại quốc tế cho Sheldon Massey, người phụ trách tập đoàn Caesar, vua cờ bạc ngầm ở Las Vegas.

Chủ nhân, ngài có phân phó gì ạ.

Nói là ông chủ, gọi cái mẹ gì là chủ nhân, nếu còn dám gọi chủ nhân thì tao giết mày.

Vâng, ông chủ.

Tôi gửi cho ông một tấm ảnh, tìm ra người này, đừng giết hắn, vắt kiệt mọi giá trị của hắn cho tôi.

Vâng, ông chủ, tôi có người ở FBI, dùng hệ thống của họ sẽ rất nhanh tìm ra.

Đừng nói quá trình với tôi, kết quả nói cho tôi biết là được.

Vâng, ông chủ.

Cúp điện thoại, Thẩm Hạo thờ ơ lái xe đi.

Lần trước ở Las Vegas, Thẩm Hạo thắng quá đậm, Sheldon Massey đã phái người truy sát, kết quả bị Thẩm Hạo khống chế.

Vốn dĩ định coi hắn như một cây ATM miễn phí, Trương Mạt đã hỏi, vậy thì tiện tay giúp một việc.

Lúc này, cửa kính xe bị người gõ.

Thẩm Hạo quay đầu nhìn, một người đàn ông đầu vuông mặt chữ điền, tóc cắt ngắn, liền hạ cửa kính xe xuống, hỏi: Có chuyện gì.

Ở đây cấm đỗ xe, mau chóng rời đi.

Người đàn ông mặt không cảm xúc nói.

Nói xong, ánh mắt còn đánh giá nhìn vào trong xe.

Thẩm Hạo thần thức quét qua, liền biết tên này là cảnh sát thường phục.

Hóa ra bị coi là kẻ xấu.

Chương 498

Anh cũng không chấp nhặt, khởi động xe rời đi.

Buổi trưa, Lý Triệu Cơ, giám đốc tổng đại lý Ferrari gọi điện cho Thẩm Hạo.

Thẩm tiên sinh, tất cả biển số xe đều đã lắp xong, những chiếc xe này để ở chỗ tôi, hay để ở đâu ạ. 18 chiếc xe, gara của biệt thự này căn bản không đủ chỗ chứa.

Hạ Ny bên cạnh nói: Gara ngầm của khách sạn lớn của em có thể chứa được, để mấy trăm chiếc cũng không thành vấn đề.

Thẩm Hạo nói: Tôi cho em một địa chỉ, em kéo tất cả xe qua đó.

Vâng, Thẩm tiên sinh.

Cúp điện thoại, Thẩm Hạo mới phát hiện, căn nhà vẫn còn hơi nhỏ a.

Lần này mua xe có phải nhiều quá không, gara còn không đủ chỗ chứa.

Ở Kinh Thành thì chắc chắn đủ, biệt thự ở Trường An của anh thì chắc chắn không đủ, tùy anh thường trú ở đâu.

Nếu thường trú ở Trường An, thì mua thêm một căn biệt thự nữa là được, hoặc mua một cửa hàng xe để chứa cũng được.

Cứ để ở gara của em đi.

Cứ yên tâm, em sẽ phái mấy bảo vệ trông chừng giúp anh, ai dám đến gần thì đánh gãy chân.

Em ở khu Triều Dương bên kia còn có một căn Cửu Chương Biệt Thự, nếu không để ở đó cũng được.

Hạ Ny cười nói.

Không cần đâu, cứ để ở khách sạn nhà em là được.

Nói đến đây, Thẩm Hạo mới nhớ ra một chuyện, chiếc siêu xe mua cho Tiêu Nhiên đã đến.

Anh cũng không nói nhiều, trực tiếp gọi điện thoại qua.

Cô phụ, có chuyện gì ạ.

Đối với sự biết điều của Tiêu Nhiên, Thẩm Hạo rất hài lòng.

Chiếc Ferrari SP3 mua cho cháu đã đến rồi.

Ngựa vương của cháu đến rồi ạ.

Giọng Tiêu Nhiên cao vút không ít.

Đến rồi, hiện tại ở Kinh Thành, chú vận chuyển về cho cháu, hay cháu tự mình đến lấy.

Cô phụ, ngày mai cháu tự đến lấy, không bây giờ cháu sẽ đi máy bay riêng của công ty đến đó.

Không cần gấp thế, dù sao cũng là của cháu, không chạy đi đâu được.

Ha ha, cô phụ vẫn là chú bá đạo nhất, không nói nữa, cháu đi đây.

Vừa dứt lời, Thẩm Hạo liền nghe thấy tiếng cúp máy ở đầu dây bên kia.

Tiêu Băng bên cạnh nói: Thằng nhóc này chắc bây giờ đang trên đường ra sân bay, mong mỏi bấy lâu nay ở chỗ anh coi như được thỏa mãn rồi.

Chỉ là một chiếc xe thôi mà, không đáng, vậy lát nữa cứ để Tiêu Nhiên đến thẳng đây là được.

Tôi gọi điện cho Lý Triệu Cơ, bảo anh ta mang chiếc Ferrari qua.

Được thôi.

Khoảng ba giờ chiều, Tiêu Nhiên liền hưng phấn đến biệt thự.

Vừa vào cửa đã nóng lòng nói: Cô phụ, cô phụ, xe đâu rồi ạ.

Tiêu Băng liếc mắt nhìn Tiêu Nhiên một cái, Bây giờ cháu cũng là chủ tịch công ty rồi, sao còn hấp tấp thế.

Tiêu Nhiên nhìn thấy Tiêu Băng cười ngượng nghịu nói: Tiểu cô cũng ở đây ạ.

Thấy Tiêu Nhiên như chuột thấy mèo, Thẩm Hạo liền ném chìa khóa xe qua.

Chú đưa cháu đi xem, xe ở gara.

Tim Tiêu Nhiên đập nhanh hơn, nhưng vẫn giả vờ bình tĩnh.

Từ trong ba lô, cậu lấy ra một cái hộp đưa cho Thẩm Hạo.

Cô phụ, chiếc đồng hồ này tặng chú.

Thẩm Hạo mở hộp ra xem, không nhịn được cười.

Ối, Richard Mille giá hơn mười triệu, cháu cũng phá của đấy nhỉ.

Tiêu Nhiên: Cô phụ, số tiền này, so với ngựa vương chú tặng cháu thì còn kém xa.

Quy tắc của nhà họ Tiêu, chính là không thể chiếm tiện nghi của người khác, nhất định phải đáp lễ.

Vậy được, chiếc đồng hồ này chú nhận vậy.

Chỉ là một chiếc đồng hồ, Thẩm Hạo cũng không để ý.

Cô phụ, chúng ta đi xem xe đi.

Tiêu Nhiên có chút phấn khích nói.

Đi thôi.

Ngồi thang máy xuống gara ngầm, khi nhìn thấy chiếc Ferrari SP3 màu đỏ đó, mắt Tiêu Nhiên không rời đi được, sung sướng không tả xiết.

Đch mẹ, cô phụ, bá đạo thật, chiếc xe này đẹp trai quá.

Ngựa vương vừa ra mắt cháu đã xem rồi, không ngờ bây giờ lại có thể có được.

Tiêu Nhiên hưng phấn nói.

Có muốn lái thử một vòng không.

Thẩm Hạo cười nói.

Không cần đâu, bên ngoài đường toàn tuyết với nước, đừng làm bẩn lốp xe của cháu, xót lắm.

Tiêu Băng liếc mắt nhìn Tiêu Nhiên một cái, Cháu nên thắp hương cúng bái chiếc xe này thì hơn.

Tiêu Nhiên: Thì cũng không đến mức đó, chỉ là xe mới đương nhiên xót, không thể tùy tiện như vậy được.

Ngay sau đó ánh mắt liếc nhìn chiếc Bugatti Chiron màu xanh nhạt bên cạnh, đặc biệt là phần đầu xe với biểu tượng hình móng ngựa đặc trưng.

Cậu liền ngây người, nhìn kỹ lại.

Không nhịn được kinh ngạc nói: Đây là chiếc Bugatti Chiron đời mới nhất sao.

Đúng vậy.

Khoảnh khắc đó Tiêu Nhiên cảm thấy chiếc Ferrari SP3 của mình chẳng còn hấp dẫn nữa.

Thẩm Hạo: Có muốn lái thử một vòng không.

Cảm nhận một chút.

Cái này ư.

Tiêu Nhiên thật sự động lòng rồi, xe của mình thì tiếc không dám đạp ga, nhưng đạp ga xe của người khác thì đâu có xót.

Nhưng vẫn lắc đầu nói: Thôi vậy, để lần sau đi, cháu vẫn lái ngựa vương của cháu, có chiếc xe này là đủ rồi.

Chiếc Ferrari này của cậu còn chưa xé lớp bọc xe.

Sau khi lên xe, Tiêu Nhiên xé lớp bọc mới trên xe, chỉ riêng tiếng xé lớp bọc cũng đã khiến cậu phấn khích rồi.

Quả nhiên không hổ là ngựa vương đời mới a, chiếc xe này thật sự rất đẹp, không hổ là ngựa vương thế hệ mới, sức mạnh này, vẻ ngoài này vô địch, ha, sảng khoái.

Tiêu Nhiên mê mẩn không rời tay mà kinh ngạc không ngớt.

Khởi động xong, Tiêu Nhiên hưng phấn nói: Cháu lái ra ngoài cảm nhận một chút.

Cháu không sợ làm bẩn lốp xe sao.

Vừa nãy cháu nói đùa thôi, không nói nữa, cháu đi đây.

Đi đi, trên đường đi chậm thôi.

Vâng ạ.

Một chân đạp ga xuống, tiếng động cơ gầm rú vang vọng đặc biệt chói tai trong hầm.

Rời khỏi biệt thự, Tiêu Nhiên thẳng tiến đến khu đại học.

Lái xe thể thao mà không phải để khoe khoang thì chẳng có ý nghĩa gì.

Quả nhiên chiếc Ferrari SP3 đời mới vừa ra đường, liền thu hút

người đi đường liên tục ngoái đầu nhìn, sinh viên đại học thích chụp những chiếc xe này nhất.

Ở Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu, Thâm Quyến, tuy giá nhà cao ngất ngưởng, nhưng những chiếc xe thể thao hàng chục triệu tệ, tỷ lệ quay đầu nhìn vẫn rất cao.

Mặc dù độ thoải mái của xe thể thao không bằng xe sedan và SUV, nhưng vẻ ngoài phong cách a, hơn nữa lái xe thể thao đều là đi đoạn ngắn, ai lại đi đường dài.

Thường là từ quán bar đến khách sạn.

Đợi Tiêu Nhiên đi rồi, mấy người Thẩm Hạo trở lại phòng khách.

Tiêu Băng cười nói: Chồng ơi, lần sau không thể tặng Tiêu Nhiên xe thể thao nữa đâu.

Thẩm Hạo nói: Không sao cả, đã hứa thì tặng nó, Tiêu Nhiên không phải cũng tặng anh một chiếc đồng hồ sao.

Huống hồ nó còn tặng cả tiểu cô cho anh, anh làm cô phụ tặng một chiếc xe là điều nên làm.

Hừ.

Tiêu Băng mặt đỏ bừng, quay đầu đi không tiếp lời Thẩm Hạo.

Ngay sau đó chuyển chủ đề nói: Bây giờ tuyết lớn đã ngừng rồi, chúng ta có phải nên lên đường đi Thái Lan không.

Thẩm Hạo: Sao thế, gấp gáp rồi à.

Tiêu Băng nói: Vâng, thành phần của cỏ Thứ Lan đã nghiên cứu cơ bản xong rồi, tuy không tìm được sản phẩm thay thế, nhưng em cảm thấy, công ty có thể sản xuất hàng loạt được rồi, ra thị trường sớm thì kiếm tiền sớm.

Em nghĩ rằng, công ty đặt ở trong nước là tốt nhất, thị trường

trong nước lớn như vậy, thị trường của Thái Lan vẫn còn quá nhỏ.

Không có quốc gia làm chỗ dựa, một công ty nhỏ sẽ không chống đỡ nổi sự tấn công của tư bản Âu Mỹ.

Hơn nữa, chỉ cần công ty chúng ta trong lĩnh vực mỹ phẩm có thể trở thành gã khổng lồ quốc tế, quốc gia cũng sẽ ủng hộ, số tiền này dù sao cũng không thể để người nước ngoài kiếm được.

Nếu nói về bối cảnh, chúng ta lại kém ai chứ.

Hạ Ny nói.

Tiêu Băng suy nghĩ một chút, Ý tưởng này, vẫn nên bàn bạc với các chị em khác, dù sao cũng phải xem xét ý kiến của Tống Mộ Mạt Lạp.

Thẩm Hạo nói: Để ở trong nước cũng được, các em cứ yên tâm mà làm, không sao đâu.

Chồng ơi anh cũng ủng hộ à, nhưng Tống Mộ Mạt Lạp bên kia thì sao.

Chuyện nhỏ, đến lúc đó giấy phép sòng bạc Thái Lan được cấp xuống, tặng cô ấy một cái, có gì to tát đâu.

Nghe Thẩm Hạo nói vậy, Tiêu Băng, Thi Nịnh, Hạ Ny ba cô gái cũng có chút kinh ngạc.

Giấy phép sòng bạc này không phải là thứ bình thường, các tập đoàn cờ bạc trên toàn thế giới đều đang nhăm nhe.

Trong đó liên quan đến thế lực không chỉ là một tập đoàn.

Đằng sau mỗi tập đoàn, ai mà không có chút bối cảnh chính trị.

Nhìn dáng vẻ Thẩm Hạo tin chắc như vậy, hiển nhiên anh cho rằng giấy phép đó như là của mình vậy.

Nhưng sự thần kỳ của Thẩm Hạo, họ cũng biết.

Cụ thể bá đạo đến mức nào, vẫn còn mờ mịt, không rõ ràng lắm.

Tiêu Băng nói: Công ty đặt ở trong nước cũng được, nhưng phải đặt ở thành phố hạng nhất là tốt nhất, dù sao cơ sở hạ tầng đồng bộ và nhân tài nhiều, phát triển sẽ nhanh.

Nhìn mấy cô gái hưng phấn thảo luận, Thẩm Hạo liền mất hứng thú.

Họ không biết, theo thực lực hiện tại của Thẩm Hạo.

Chỉ cần Thẩm Hạo muốn, tài sản của cả thế giới đều là của anh.

Thẩm Hạo lấy ra một tấm thẻ, ném cho mấy cô gái.

Trong này có năm trăm triệu đô la Mỹ, coi như là vốn khởi động cho các em, nếu không đủ, thì nói với anh, anh bảo người chuyển tiền cho các em.

Tiêu Băng, Hạ Ny và mấy cô gái đều không nhịn được thầm tặc lưỡi, một lúc đã ném ra năm trăm triệu đô la Mỹ, lại còn toàn là tiền mặt.

Thật quá hào phóng.

Năm trăm triệu đô la Mỹ này, nếu đổi với một số người trong nước, họ muốn tẩu tán vốn ra nước ngoài, thì ít nhất có thể kiếm thêm mười lăm phần trăm.

Nhưng họ cũng không có ý định đó, kiếm tiền trong nước thì tiêu trong nước, một xu cũng đừng nghĩ đến việc mang về nhà.

Đủ rồi, số tiền này còn có thể xây trụ sở chính rồi.

Cụ thể đi đâu phát triển, các em tự mình bàn bạc, không cần quản anh.

Tiêu Băng thu lại tâm trạng kích động, cười nói: Chồng ơi, cảm ơn anh.

Đối với Tiêu Băng, người có khát vọng sự nghiệp rất mạnh, bảo cô ấy cả ngày ăn chơi nhảy múa, thật sự toàn thân khó chịu.

Không đến mức đó đâu, nếu có chuyện gì không giải quyết được thì nhớ nói với anh, anh giúp em giải quyết.

Vâng, chồng ơi.

Có được sự hậu thuẫn từ Thẩm Hạo, Tiêu Băng cũng dám mạnh dạn làm rồi.

Hiệu quả sản phẩm tốt, lại có vốn làm chỗ dựa, muốn không thành công cũng khó.

Dựa theo ý tưởng của Tiêu Băng, giá trị thị trường của công ty ít nhất cũng phải sánh ngang với LOréal, thậm chí còn cao hơn.

Buổi chiều, Trương Mạt trở về.

Tiêu Băng, Hạ Ny và Thi Nịnh kể lại chuyện cổ phần một lần, Trương Mạt cũng vô cùng ủng hộ.

Ở trong nước, Trương Mạt vẫn có sự tự tin này, không ai dám hái quả đào cướp công.

Thế là mấy cô gái bắt đầu bàn bạc chuyện cổ phần, tuy Thẩm Hạo không để ý, nhưng họ vẫn dành 65% cổ phần cho Thẩm Hạo.

Tống Mộ Mạt Lạp, Arabella, Thi Nịnh, Tiêu Băng, Trương Mạt, Hạ Ny, Lục Khiết bảy cô gái mỗi người 5% cổ phần, tức là chẳng làm gì cũng có được 25 triệu đô la Mỹ.

Còn về sau nếu có nữ nhân khác gia nhập tập đoàn, thì sẽ tiếp tục pha loãng từ cổ phần của Thẩm Hạo.

Đương nhiên, thân phận của Trương Mạt không tầm thường, cổ

phần của cô ấy chỉ có thể do Thẩm Hạo đại diện nắm giữ.

Năm trăm triệu đô la Mỹ, cũng là dùng quỹ đầu tư ở nước ngoài rót vào, coi như là doanh nghiệp đầu tư nước ngoài, liên doanh.

Cổ phần của Tiêu Băng và các cô gái khác, đều là góp vốn bằng công nghệ.

Sau khi bàn bạc xong, Tiêu Băng liền vạch ra kế hoạch thu mua ngay trong đêm.

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo nhận được tin nhắn của Sheldon Massey, đã tìm thấy người trong ảnh.

Chương 499

Thẩm Hạo đưa số điện thoại của Sheldon Massey cho Trương Mạt, bảo cô ấy liên hệ.

Sau khi biết tin tức, ngay cả Trương Mạt cũng ngây người, mới chưa đến hai ngày đã tìm thấy người, nhanh đến vậy sao.

Nhịn sự tò mò bấm điện thoại.

Alo, xin chào, có phải ngài Sheldon Massey không ạ.

Đúng vậy, thưa quý cô Trương Mạt đáng kính, người cô cần tôi đã tìm thấy rồi.

Trương Mạt có chút nghi ngờ, có phải tìm nhầm người rồi không.

Dù sao, trong mắt người nước ngoài, người Châu Á trông na ná nhau.

Thế là hỏi: Đã xác định thân phận của hắn chưa.

Thưa quý cô Trương Mạt đáng kính, có thể xác nhận một trăm phần trăm, nếu cô không tin có thể xem qua video.

Nghe giọng điệu đối phương cung kính như vậy, Trương Mạt thật sự có chút không quen.

Xuất phát từ sự tin tưởng đối với Thẩm Hạo, Trương Mạt cũng không từ chối.

Được, mở video.

Cúp điện thoại, video được mở ra, trong video xuất hiện một người đàn ông bị trói trên ghế, chính là người mà cô muốn tìm.

Quần áo trên người đều bị máu tươi nhuộm đỏ.

Còn chưa đợi Trương Mạt mở miệng, người đàn ông bị trói trên ghế, lập tức lớn tiếng cầu xin: Cứu mạng.

Tôi sẽ khai tôi khai hết, đưa tôi về nước đi, cầu xin đấy.

Nghe giọng điệu cầu xin của đối phương, Trương Mạt không hiểu sao lại cảm thấy hả hê.

Thật đáng đời mà.

Lúc này, Sheldon Massey cung kính nói: Thưa quý cô Trương Mạt đáng kính, tôi chỉ tin tưởng cô, người khác đến tôi cũng sẽ không giao hắn ra đâu.

Điều này khiến Trương Mạt rất bất ngờ.

Dường như đã hiểu hàm ý của Sheldon Massey.

Người đàn ông bị trói vội vàng nói: Trương nữ sĩ, tôi cô hỏi gì tôi cũng nói, khai hết, mau cứu tôi về đi.

Bọn họ dùng điện giật tôi, đau đớn quá.

Trương Mạt không để ý đến đối phương, mà nói: Tôi biết rồi, tôi sẽ báo cáo lên cấp trên.

Ngay sau đó cúp điện thoại.

Việc nhanh chóng tìm thấy nhân viên bỏ trốn như vậy, khiến Trương Mạt cảm thấy có chút không chân thật.

Vốn dĩ còn định tìm kiếm sự giúp đỡ từ các thế lực người Hoa ở nước ngoài, bây giờ xem ra không cần nữa.

Đối với thân phận của Sheldon Massey, Trương Mạt cũng vô cùng tò mò.

Thế là lên mạng tra cứu, quả nhiên đã tra ra được.

Sheldon Massey là chủ tịch tập đoàn Caesar, là ông trùm cờ bạc, ở

Las Vegas cũng là cấp độ vua cờ bạc, một nửa số sòng bạc đều thuộc về tập đoàn Caesar.

Một nhân vật như vậy lại hợp tác như thế, hiển nhiên là nể mặt Thẩm Hạo.

Trương Mạt lập tức báo cáo chuyện này lên cấp trên.

Biết người đã tìm thấy, cả tổ chuyên án truy bắt tội phạm đều vui mừng.

Mặc dù mọi người đều được điều động từ các bộ phận khác nhau đến, nhưng có thể bắt được cá lớn, cũng là công lao a.

Lập tức bổ nhiệm Trương Mạt làm tổ trưởng, đích thân áp giải người về.

Vốn dĩ thân phận của Trương Mạt đã đặt ở đó rồi, nể mặt ông ngoại của cô ấy, cho dù Trương Mạt không làm gì cả, có công lao cũng sẽ được chia một phần.

Mọi người cũng đều cho rằng Trương Mạt là đến để đánh bóng tên tuổi, không ngờ cô ấy lại là Phật sống thật.

Ngược lại, họ chỉ ké được chút lợi.

Ai mà không muốn đi theo một lãnh đạo có bối cảnh và năng lực chứ.

Mặc dù họ cũng ở trong hệ thống, nhưng chẳng qua chỉ là người bình thường, như một hạt bụi.

Chỉ mong ngày nào đó có nhân vật lớn đi ngang qua, cơn gió lướt qua mang họ đi một đoạn.

Vậy là đã tâm mãn ý túc rồi.

Tự biết mình vẫn là có.

Trương Mạt được ủy quyền, buổi chiều liền dẫn các thành viên tổ chuyên án ngồi máy bay đến Mỹ.

Đây là vụ án đầu tiên cô ấy đảm nhiệm khi gia nhập bộ phận mới, đương nhiên cũng phải làm cho thật hoành tráng, để có một khởi đầu thuận lợi.

Tốc độ nhanh đến mức Thẩm Hạo cũng không ngờ tới.

Thật sự là rầm rộ, nhanh chóng.

Sau khi Trương Mạt đi, Hạ Ny, Tiêu Băng, Thi Nịnh ba cô gái càng bận rộn thu mua công ty, ngược lại Thẩm Hạo một mình lại thấy buồn chán.

Còn Tiêu Nhiên, nhờ chiếc Ferrari SP3 đời mới, đã một phen oai phong trong giới, còn vui hơn cả khi làm chủ tịch hội đồng quản trị.

Thẩm Hạo vốn đang buồn chán, còn định quay về Linh Vân Đại Lục.

Không ngờ, có người vì muốn tìm anh, nhờ vả quan hệ còn tìm đến Lưu Hướng Kiệt, anh họ của Trương Mạt.

Điều này Thẩm Hạo thật sự không ngờ tới.

Nể mặt Trương Mạt, Thẩm Hạo cũng không từ chối, những biển số xe này đều do Lưu Hướng Kiệt giúp anh lắp.

Sáu giờ tối, địa điểm ăn cơm được chọn tại khách sạn năm sao lâu đời nhất Kinh Thành, Khách sạn Kinh Đô.

Thẩm Hạo vừa đỗ xe xong, Lưu Hướng Kiệt đã đợi ở cửa rồi.

Thấy Thẩm Hạo xuống xe, Lưu Hướng Kiệt liền vẫy tay nói: Thẩm Hạo, bên này.

Thẩm Hạo cười nói: Anh Kiệt đợi lâu rồi.

Nói gì thế, mau lên, cái thời tiết quái quỷ này bên ngoài lạnh lắm, vào trong rồi nói chuyện.

Tiếp đó, Lưu Hướng Kiệt dẫn Thẩm Hạo vào Khách sạn Kinh Đô, đi đến một thang máy chuyên dụng, là để đi thẳng vào khu ẩm thực tư gia Đàm Gia của Khách sạn Kinh Đô.

Vào trong, trong phòng có ba người ngồi.

Một trong số đó Thẩm Hạo nhận ra, là Lý Triệu Cơ, tổng giám đốc đại lý Ferrari trong nước.

Còn có một người đàn ông da ngăm đen, tóc cắt sát rất vạm vỡ, khí chất như quân nhân, nhìn có chút quen thuộc.

Đột nhiên, Thẩm Hạo nhớ ra, đã từng thấy ảnh người đàn ông này ở nhà Trương Mạt.

Cụ thể cũng không hỏi.

Còn một người nữa Thẩm Hạo cũng không nhận ra.

Lưu Hướng Kiệt cười giới thiệu: Lý Triệu Cơ thì tôi không nói nữa, cậu đã gặp rồi, người mặt đen này tên Trương Phi, là anh họ của Mạt Mạt.

Trương Phi chất phác cười, chủ động đưa tay ra.

Thẩm Hạo: Anh Phi.

Hai người bắt tay, Trương Phi hơi dùng chút sức, nhưng lại phát hiện tay Thẩm Hạo không hề nhúc nhích, khá ngạc nhiên.

Thằng nhóc này được đấy, sức mạnh dồi dào a, vậy tôi phải dùng sức thật đây.

Thế là Trương Phi tăng thêm sức, nhưng hắn phát hiện mình có dùng sức thế nào cũng không được, tay Thẩm Hạo vẫn không hề biến đổi.

Bá đạo thật, tôi nhận thua, quả nhiên là người giỏi còn có người giỏi hơn a.

Trương Phi biết mình không phải đối thủ, dứt khoát trực tiếp nhận thua.

Lưu Hướng Kiệt khá ngạc nhiên, không ngờ sức tay của Thẩm Hạo lại lớn đến vậy.

Ghê gớm a, cái tên Trương Phi ngốc nghếch này nổi tiếng là khỏe, vậy mà cũng bị cậu đánh bại rồi.

Thẩm Hạo nói: Tôi cũng chỉ là nỏ mạnh hết đà, đang cố chống đỡ thôi.

Sở dĩ không dùng sức, là Thẩm Hạo sợ mình dùng sức mạnh quá, trực tiếp bóp nát tay Trương Phi mất.

Lưu Hướng Kiệt chỉ vào người ngồi trong cùng, giải thích: Trần Đại Hằng, bạn tôi, chính là hắn thích chơi xe.

Vị này là Thẩm Hạo, bạn trai của Mạt Mạt, cũng đã gặp mặt gia đình rồi, đều là người nhà.

Trần Đại Hằng cười nói: Chào cậu Thẩm Hạo, đã sớm ngưỡng mộ đại danh.

Thẩm Hạo nói: Chào anh.

Sau khi ngồi xuống, Trương Phi ngồi cạnh Thẩm Hạo, khoác vai Thẩm Hạo nói: Có hứng thú đi lính không.

Thật sự không có hứng thú.

Vậy thì đáng tiếc rồi, tôi thấy cậu cũng như người luyện võ, đi lính chắc chắn có tiền đồ.

Lưu Hướng Kiệt bĩu môi nói: Cút, đi chỗ nào mát mẻ mà đứng, thấy ai cũng rủ đi lính, mày đúng là rảnh rỗi sinh nông nổi.

Trương Phi: Liên quan quái gì đến mày, mày muốn đi, lão tử còn không thèm đâu.

Thấy hai người lại cãi cọ, Trần Đại Hằng nhất thời không biết nói gì.

Thẩm Hạo nói: Chúng ta ba người cùng uống, tôi uống hai chén.

Tôi nể mặt Thẩm Hạo, không chấp nhặt với mày.

Trương Phi sảng khoái uống cạn.

Lưu Hướng Kiệt khinh thường liếc nhìn Trương Phi, cũng uống cạn.

Trần Đại Hằng cười nói: Hai người này bình thường đều rất điềm tĩnh, nhưng chỉ cần ở cạnh nhau, là lại cãi cọ.

Ngay sau đó, Lý Triệu Cơ cũng theo đó cụng Thẩm Hạo một ly.

Món nóng còn chưa lên, Thẩm Hạo đã uống mấy ly rồi.

Sao cảm giác như đang bị chuốc rượu vậy.

Thẩm Hạo cười nói: Anh Kiệt, lần này chiếc xe lắp biển số làm phiền anh rồi, em cũng cụng anh một ly.

Lưu Hướng Kiệt nhìn trạng thái hơi say của Thẩm Hạo, nhưng không có ý định chuốc rượu Thẩm Hạo, liền nói: Món ăn còn chưa lên đủ, cậu đã uống liền mấy ly rồi, hay là chúng ta ăn chút đồ ăn để lót dạ.

Uống rượu thì từ từ thưởng thức.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cũng không nói gì nữa, thuận nước đẩy thuyền, giả vờ như không thắng nổi tửu lượng.

Trương Phi cũng không có ý định chuốc rượu Thẩm Hạo, dù sao nếu thật sự chuốc say, sau này Trương Mạt sẽ không nói lại được.

Ở bên ngoài dù sao cũng không tiện, ở nhà thì sẽ không quản.

Vì vậy cũng không nói gì.

Rất nhanh, các món nóng đã được dọn lên đủ.

Chương 500

Thẩm Hạo, ăn chút món nóng lót dạ đi, món cá mú hấp này, gia vị rất đặc biệt, rất ngon, mau nếm thử đi.

Thẩm Hạo nếm thử, hương vị không khác biệt nhiều so với Điếu Ngư Đài.

Để không khí không bị chùng xuống, Trần Đại Hằng cười giải thích: Kinh Thành có hai nhà hàng Đàm Gia, một nhà chính là Khách sạn Kinh Đô này, đây cũng được coi là khách sạn năm sao có lịch sử lâu đời nhất rồi.

Dù sao những món ăn cung đình như Đàm Gia rất khó được truyền thừa.

Thời cổ đại quan viên đón khách tiễn khách, thường nhờ đầu bếp gia đình chế biến, trong đó những món chất lượng cao dần dần tạo nên tiếng tăm.

Nhưng các món ăn cung đình rất khó truyền thừa, chỉ có Khổng Phủ là ngoại lệ, Khổng Phủ là gia đình thánh nhân, không bị ảnh hưởng bởi những thăng trầm trong quan trường, nên món ăn Khổng Phủ đã trở thành đại diện cho món ăn cung đình.

Năm xưa, đầu thời Dân quốc, Kinh Thành có ba nhà hàng tư nhân rất nổi tiếng.

Một là món ăn nhà họ Đoạn trong giới quân sự. hai là món ăn nhà họ Nhậm trong giới ngân hàng. ba là món ăn nhà họ Vương trong giới tài chính.

Sau này món ăn Đàm Gia xuất hiện, danh tiếng nhanh chóng vượt qua ba nhà này, độc chiếm vị trí đầu bảng các món ăn tư gia ở Kinh

Thành.

Thẩm Hạo cười nói: Quả nhiên văn hóa truyền thừa vẫn phải nhờ vào Khổng gia.

Mọi người đều nghe ra ý vị châm chọc trong lời Thẩm Hạo, cũng đều cười.

Khổng gia đời đời sửa lại sổ sách tu chỉnh sử sách để phù hợp với triều đại, điều đó cũng đã nổi danh trong và ngoài nước rồi.

Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, câu nói này coi như đã được nghiêm túc chấp hành.

Mọi người ăn mấy miếng, Lý Triệu Cơ lại cụng một vòng nữa.

Sau ba vòng rượu, mấy người cũng đã quen thân hơn, chủ đề cũng nhiều hơn, Trương Phi kể một số chuyện trong quân đội.

Cách đây một thời gian, đơn vị chúng tôi mời một giáo quan nước ngoài đến huấn luyện, ai ngờ tên này quá gà, chẳng ra gì cả, tôi liền bảo hắn mau chóng đi đi, còn kém xa lắm.

Kết quả là tên chó chết này vẫn không phục, về nhà lên mạng tiết lộ thông tin của một quân nhân tại ngũ.

Trần Đại Hằng: Hắn điên rồi sao, dám tiết lộ thông tin đó.

Cái này cũng coi như tiết lộ bí mật quân sự rồi chứ, sao không bắt hắn lại.

Tên chó chết này thông minh, đã sớm chạy rồi, tất cả các tài khoản và video đều bị khóa.

Lý Triệu Cơ: Sao lại còn mời giáo quan nước ngoài.

Trương Phi: Cái này thì cậu không biết rồi, chống khủng bố, đặc cảnh các loại đều mời giáo quan nước ngoài, đặc biệt là mảng chống khủng bố đô thị, đều mời giáo quan nước ngoài.

Có người Pháp, còn có người từ Mexico.

Dù sao người ta kinh nghiệm thực chiến phong phú a, về kinh nghiệm thì chúng ta thật sự không thể so sánh được.

Ngoài ra, các đội thực chiến hiện tại, như lính đặc nhiệm, đại đội trinh sát các loại, đều cần một số quan điểm và tư duy từ bên ngoài để huấn luyện chúng ta.

Có người là để hiểu thêm về thực chiến, còn có người là để tham gia các giải đấu quốc tế, nhiều quy tắc của các giải đấu quốc tế chúng ta không hiểu, thì làm sao mà thi đấu được.

Chỉ là để tên này chia sẻ kinh nghiệm của hắn, chứ không phải để ngưỡng mộ năng lực của hắn.

Thẩm Hạo cười nói: Nước ngoài và trong nước không giống nhau, trong nước phải đạt được tiêu chuẩn nhất định mới được truyền thụ kiến thức, nước ngoài bỏ tiền ra là có thể tham gia các khóa huấn luyện tương tự IDPA và IPSC, từng cấp từng cấp khảo chứng, nói trắng ra là một loại phòng giam thông tin.

Chiếm được lợi thế thông tin.

Trương Phi kinh ngạc nhìn Thẩm Hạo: Được đấy Thẩm Hạo, không nhìn ra cậu còn là một người hâm mộ quân sự a, còn biết cả IPSC và IDPA.

Nghe Thẩm Hạo nói vậy, Trương Phi đối với Thẩm Hạo hảo cảm tăng không ít.

Ý gì thế.

Lưu Hướng Kiệt nghi hoặc nói.

IDPA là viết tắt của Hiệp hội Súng ngắn Phòng vệ Quốc tế, đồng thời cũng có thể được coi là các giải đấu thể thao bắn súng cạnh tranh

và phương pháp huấn luyện do Hiệp hội Súng ngắn Phòng vệ Quốc tế tổ chức.

IPSC là Hiệp hội Bắn súng Thực dụng Quốc tế, thuộc về thực chiến.

Thì ra là vậy.

Thẩm Hạo, cậu hiểu biết về các giải đấu nước ngoài này sao.

Lưu Hướng Kiệt tò mò nói.

Thẩm Hạo không chỉ hiểu biết, mà còn rất tinh thông, hấp thu ký ức của đặc công và phi công Mỹ, vẫn là vô cùng rõ ràng.

Tôi từng đi Nam Phi săn bắn, đã học được một số điều.

Quả nhiên người tài không lộ mặt a.

Trương Phi càng nhìn Thẩm Hạo càng thấy hợp mắt.

Có thời gian cùng nhau so tài về kỹ năng bắn súng một chút, dám không.

Thôi vậy, tôi sẽ không múa rìu qua mắt thợ đâu.

Thẩm Hạo cười từ chối.

Thằng nhóc cậu tuyệt đối giấu tài, không phải người bình thường.

Trương Phi rất tin vào trực giác của mình.

Chỉ riêng cái bắt tay vừa rồi, đã biết Thẩm Hạo thâm tàng bất lộ.

Nào, hai anh em chúng ta uống một ly.

Cạn.

Trần Đại Hằng: Trương Phi, tôi nghe nói cậu được bổ nhiệm đi Tây Tạng rồi.

Trương Phi cười nói: Đúng vậy, xuống đó làm đoàn trưởng, chủ

yếu là lần này quân ủy khôi phục huấn luyện cận chiến bị gián đoạn hai mươi năm.

Cũng để những thằng nhóc tân binh này thấy máu, cuối cùng cũng có chút máu chiến rồi.

Ban đầu chúng ta vì sợ hỏa lực, luôn tăng cường vũ khí hỏa lực.

Nhưng bây giờ xung quanh chúng ta không ai dám nổ phát súng đầu tiên với chúng ta, ngược lại toàn là vũ khí lạnh.

Lần trước chúng ta giao đấu với Ấn Độ cũng chịu thiệt vì chưa thấy máu.

Lần này xuống đó, chính là để tiến hành huấn luyện cận chiến.

Trước tiên để đám tân binh này giết lợn tập cảm giác tay, đến lúc đó, gặp bọn Ấn Độ thì trực tiếp một nhát búa bổ xuống, bỏ mẹ cái nói chuyện.

Thẩm Hạo: Cái này được đấy, tôi cụng anh một ly.

Ha ha, Thẩm Hạo cậu đi lính tuyệt đối được đấy, có ý định đi lính không.

Cái này thật sự không có.

Thẩm Hạo xua tay nói. trong lòng cũng cạn lời, Trương Phi này cứ thấy ai là lại rủ đi lính.

Người ta Thẩm Hạo mua xe đã tốn hơn chục tỷ, cuộc sống khỏi nói sướng cỡ nào, đi ăn khổ làm gì chứ, cậu đúng là rảnh rỗi sinh nông nổi, không có việc gì thì ra góc tường chơi bùn đi.

Lưu Hướng Kiệt khinh thường nói.

Trần Đại Hằng thấy hai người lại sắp cãi nhau, cười nói: Được rồi, không nói chuyện này nữa, Thẩm Hạo cậu còn uống được không.

Thẩm Hạo nói: Tửu lượng tôi bình thường, miễn cưỡng có thể uống thêm vài ly.

Được, hai ta lại cụng ly.

Trần Đại Hằng sảng khoái cười nói.

Cạn.

Vài hiệp trôi qua, Trần Đại Hằng đã có chút chếnh choáng, nhưng lại phát hiện Thẩm Hạo vẫn bình thường như không có gì.

Chẳng phải nói tửu lượng không tốt sao.

Hơi kinh ngạc nhìn Thẩm Hạo: Thẩm Hạo tửu lượng cậu được đấy chứ.

Tôi đã đủ rồi, chỉ là tôi say không có biểu hiện gì khác thôi.

Dù sao trời đông lớn không có việc gì làm, tiếp tục uống đi, chúng ta không say không về.

Cứ coi như tiễn biệt Trương Phi đi.

Lưu Hướng Kiệt cười nói.

Lưu Hướng Kiệt cậu chó chết nghĩ đẹp thế, bữa này là người ta Trần Đại Hằng mời Thẩm Hạo, liên quan gì đến cậu, cậu phải mời riêng.

Trương Phi bất mãn nói.

Thôi, nhìn cái bản lĩnh của cậu kìa.

Uống đến cuối cùng, mấy người đi đứng đều không vững, còn nhìn Thẩm Hạo thì mặt không đỏ, thở không gấp, đi lại không chao đảo, trạng thái vững như chó già.

Mấy người lúc này mới hiểu ra, mình đã bị lừa rồi, tửu lượng của Thẩm Hạo tuyệt đối là biển rượu, có thể được tuyển thẳng vào viện

chính phủ.

Sau buổi tiệc, Trần Đại Hằng phái người đưa Thẩm Hạo về.

Trưa ngày hôm sau, Trần Đại Hằng lại mời riêng Thẩm Hạo đi uống trà, lúc này mới nói ra mục đích của mình.

Thẩm Hạo tối qua cậu hành chúng tôi khổ quá, tửu lượng của cậu vô địch.

Thẩm Hạo xua tay cười nói: Tôi đã nói rồi, tôi say không biểu hiện rõ, chắc uống thêm hai ly là nôn ra rồi.

Trần Đại Hằng lắc đầu cười, Thẩm Hạo, cậu thật quá khiêm tốn.

À đúng rồi, lần này tìm cậu là cần cậu giúp một việc nhỏ.

Thẩm Hạo nói: Ồ, việc gì, giúp được tôi nhất định sẽ giúp.

Tôi không có sở thích gì khác, chỉ thích sưu tầm xe sang và cưỡi ngựa.

Vì vậy hôm nay đặc biệt mời cậu đến, là hy vọng nhờ cậu giúp mua hai chiếc xe.

Thẩm Hạo trong lòng đã rõ, cũng không bất ngờ, cười nói: Ồ, xe gì.

Tôi cũng muốn mua một chiếc Ferrari SP3, và cả Bugatti Chiron.

Mọi chi phí trong quá trình đều do tôi chi trả.

Hai mẫu xe này đều là đời mới nhất, trong nước muốn mua được, e là phải đợi một năm nữa, đến lúc đó độ mới mẻ đã qua rồi, cũng chẳng còn hứng thú nữa.

Vì vậy mới nhờ Lưu Hướng Kiệt tìm đến cậu.

Thẩm Hạo cũng không từ chối, chuyện một cuộc điện thoại thôi mà, cười nói: Được thôi, một tháng nữa, cậu đến cảng mới nhận xe.

Trần Đại Hằng cười gượng nói: Thẩm Hạo, thực lực của tôi có lẽ không bằng cậu, nên muốn đăng ký biển số Hương Cảng, như vậy thì tiền thuế hải quan cũng có thể tiết kiệm được mấy chục triệu.

Được, không thành vấn đề.

Thẩm Hạo cười nói.

Vậy thì thật sự cảm ơn cậu rất nhiều, trong nước ít có ai hào phóng như cậu lắm, bên ngoài đều đang đoán thân phận của cậu, nói cậu đủ điều trên trời dưới biển.

Tôi có thân phận gì đâu, nông dân bình thường thôi mà.

Nếu cậu là nông dân, thì tiêu chuẩn nông dân này cao quá rồi.

Trần Đại Hằng vừa rót trà cho Thẩm Hạo vừa cười nói.

Nhận được câu trả lời khẳng định của Thẩm Hạo, tâm trạng Trần Đại Hằng vô cùng tốt.

Ngay sau đó, Trần Đại Hằng lấy ra một chiếc hộp đưa cho Thẩm Hạo.

Đây là.

Một chiếc đồng hồ, tổng không thể để cậu vất vả mà không có gì chứ, đây cũng là chút tấm lòng của tôi, cậu nhất định phải nhận.

Đồng hồ thì thôi đi, tôi có nhiều rồi, chỉ là giúp cậu một việc nhỏ thôi mà, không đến mức phải tốn kém thế.

Không được, cậu nhất định phải nhận.

Nếu cậu không nhận, sau này chúng ta còn qua lại thế nào nữa.

Nhờ cậu giúp mà không có chút biểu thị nào, chuyện này mà truyền ra ngoài, ai còn dám chơi với tôi nữa.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cũng không nói gì nữa.

Được, vậy tôi không khách sáo nữa.

Trần Đại Hằng: À đúng rồi, tôi có chút quan hệ trong giới giải trí, nếu cậu thích nữ minh tinh nào, tôi có thể giúp cậu hẹn ra cùng ăn một bữa.

Với nhan sắc và thực lực của cậu, mấy cô hot girl mạng xã hội đã là cực phẩm rồi, huống hồ chi mấy cô minh tinh thì chẳng phải chỉ cần ngoắc tay một cái là xong sao.

Thẩm Hạo: Cái này thì thôi đi, không có hứng thú lắm.

Ha ha, không thích người cũ cũng được, bữa khác tôi tổ chức, hẹn mấy người mới ra mắt, mọi người cùng uống một ly.

Lần sau nói đi, chưa chắc tôi có thời gian.

Thấy Thẩm Hạo thật sự không có hứng thú, Trần Đại Hằng cũng không nhắc đến chủ đề này nữa.

Tiếp theo, hai người nói chuyện một lúc về xe cộ.

Về việc sợi carbon hay động cơ gì đó, Thẩm Hạo thật sự không hiểu, còn Trần Đại Hằng thì vô cùng hào hứng.

Nói ra nghe khá chuyên nghiệp.

Nhưng khi phát hiện Thẩm Hạo không mấy hứng thú, Trần Đại Hằng mới miễn cưỡng dừng chủ đề này lại.

Nói chuyện được hơn nửa tiếng thì giải tán.

Dù sao hai người cũng mới gặp nhau lần thứ hai, không có nhiều chủ đề chung.

Cơ bản là không hợp cạ.

Nói chuyện về game thì còn có cái mà nói.

Về thân phận của Trần Đại Hằng, Thẩm Hạo cũng không hứng

thú tìm hiểu, đối với Thẩm Hạo, ai đứng trước mặt hắn cũng như nhau, không có gì khác biệt.

Về đến biệt thự, Thi Nịnh thấy Thẩm Hạo cầm hộp đồng hồ trong tay.

Nghi hoặc hỏi: Hạo ca, anh đi mua đồng hồ à.

Không, người khác tặng, em thích thì anh tặng em đấy.

Thẩm Hạo nói xong liền ném cho Thi Nịnh.

Hạo ca, sao thế được, người khác tặng anh mà, em lấy làm gì, hơn nữa đây là đồng hồ nam mà.

Thi Nịnh vừa nói vừa đặt hộp lên bàn trà.

Thẩm Hạo: Hạ Ny đâu rồi.

À, Hạ Ny tỷ và Tiêu Băng tỷ đi đến tòa nhà công ty Tô rồi.

Tốc độ này cũng nhanh đấy chứ.

Vâng, hôm qua đã thu mua một công ty mỹ phẩm rồi, à đúng rồi, Hạo ca anh uống gì ạ.

Pha một ly trà.

Hạo ca chờ một lát.

Thi Nịnh vào bếp pha một ấm trà.

Thấy Thẩm Hạo đang chơi game, Thi Nịnh lại đi rửa một chùm nho.

Từng quả từng quả đút cho Thẩm Hạo ăn, lại ngoan ngoãn ngồi bên cạnh dùng tay hứng vỏ nho Thẩm Hạo nhổ ra, thể hiện sự chăm sóc đến từng li từng tí.

Đến chiều, mấy cô gái đều trở về.

Từ khi ăn cá Thẩm Hạo mang về, hễ đói là họ lại nhanh chóng

quay về.

Thèm ăn đến nỗi không chịu được, đúng là rất thích ăn.

Cùng lúc đó, tại khách sạn lớn Caesar Palace ở Las Vegas.

Trương Mạt cuối cùng cũng đã lấy được bằng chứng cần thiết, gã kia cũng đã khai ra tất cả.

Vừa về đến phòng, đang định đi tắm rửa nghỉ ngơi.

Thì lại nghe thấy tiếng chuông cửa.

Trương Mạt nhìn qua mắt mèo, thấy một cô gái Tây tóc vàng mắt xanh.

Trong lòng thầm nhủ.

Chương 501

Tầng lầu này, cô và tổng tài tập đoàn Caesar là Sheldon Madison đã dặn dò rồi, người ngoài căn bản không vào được.

Sao bây giờ lại có người gõ cửa.

Thế là mở cửa, muốn xem đối phương định làm gì.

Khi mở cửa, chỉ thấy một người phụ nữ với ngũ quan tinh xảo như búp bê sứ, kỳ lạ là phong cách ăn mặc của đối phương lại không ăn nhập với nhan sắc.

Không đi theo phong cách gợi cảm ngọt ngào, mà là toàn thân quân phục rằn ri, phong cách quân đội.

Mặc áo phông rằn ri, cũng khó che đi vòng một đầy đặn đáng tự hào.

Ngay cả Trương Mạt cũng bị cô gái trước mặt làm kinh ngạc một chút.

Nhưng hồi tưởng mãi, cũng không nhớ ra người phụ nữ này là ai.

Trương Mạt nghi hoặc hỏi: Cô là.

Không mời tôi vào sao.

Người phụ nữ khẽ cười một tiếng, đôi mắt xanh biếc nhìn Trương Mạt.

Điều khiến Trương Mạt càng bất ngờ hơn là người phụ nữ này lại nói tiếng Hán.

Hơn nữa, tiếng phổ thông vô cùng chuẩn, nếu không nhìn mặt, căn bản không biết là người nước ngoài.

Không biết mục đích của đối phương, Trương Mạt vẫn mời cô

vào, nói: Mời vào.

Sau khi vào phòng, người phụ nữ đánh giá căn phòng một lượt, rồi tự giới thiệu: Tôi xin tự giới thiệu, tôi tên là Jenny Smith, cô cứ gọi tôi là Jenny là được.

Trương Mạt nhất thời vẫn chưa phản ứng kịp, cô làm sao biết Jenny là ai, nghi hoặc hỏi: Chào Jenny, cô tìm tôi có việc gì à.

Jenny cười nói: Đừng căng thẳng, tôi không có ác ý, thân phận của tôi cũng gần giống cô.

Chúng ta đều là phụ nữ của Thẩm Hạo.

Nghe vậy, Trương Mạt ngẩn ra một lúc, rồi mới chợt hiểu ra.

Đột nhiên nhớ ra Jenny là ai rồi.

Trước đây Hạ Ny và Thi Nịnh từng nhắc đến, khi Thẩm Hạo và họ đi chơi ở Châu Phi, đã gặp một người phụ nữ Mỹ tên là Jenny.

Hơn nữa Hạ Ny còn nói, Jenny này bề ngoài nhìn thì lạnh lùng, thích mặc đồ rằn ri, chắc chắn không sai được.

Hơn nữa, cũng là kiểu người trầm tính nhưng rất quyến rũ, thực ra cũng là một giọng nữ cao.

Hôm nay Trương Mạt coi như đã gặp người thật.

Chẳng trách người phụ nữ này có thể vào được tầng lầu này, đều là phụ nữ của Thẩm Hạo, cái tên Sheldon Madison kia tự nhiên không dám ngăn cản.

Biết được thân phận của Jenny, Trương Mạt cũng nở nụ cười, buông bỏ cảnh giác.

Trong lòng cũng không có ý nghĩ ghen tuông gì.

Thẩm Hạo đâu thiếu một mình Jenny này, mấu chốt là Trương

Mạt cũng không có thực lực để độc chiếm Thẩm Hạo.

Nếu thật sự chiếm giữ một mình, sớm muộn gì cũng mệt chết.

Cái cuộc đời khổ sở đó nghĩ đến đã thấy sợ.

Thế là, Trương Mạt nhiệt tình kéo tay Jenny cười nói: Chào Jenny, tôi tên là Trương Mạt, đã sớm nghe nói về cô rồi, chỉ là vẫn chưa có duyên gặp mặt.

Không ngờ người thật của cô lại xinh đẹp đến vậy, chẳng trách ông xã thích cô đến thế.

Thường xuyên khen cô trước mặt tôi.

Nghe vậy, Jenny trong lòng có chút vui mừng, ngay sau đó nghi hoặc hỏi: Ông xã.

Cô là vợ của Thẩm Hạo sao.

Từ khi ăn Thông Tuệ Đan, Jenny đã chăm chỉ học tiếng Hán.

Về văn hóa của An Lạc Trung Quốc, cô cũng hiểu không ít.

Từ lão công chính là ý nghĩa của chồng.

Vừa nghĩ đến vợ chính đến tận nơi, cô vẫn có chút căng thẳng.

Trương Mạt cười nói: Cái đó thì không phải, giữa bạn trai bạn gái cũng có nhiều người gọi là ông xã, thân phận của chúng ta tính ra là như nhau, đều là một trong số những người tình.

Jenny gật đầu, đánh giá căn phòng một lượt.

Không nhịn được nói: Căn phòng này có phải hơi nhỏ không, thế này nhé, tôi đổi cho cô một căn suite tổng thống, ở cũng thoải mái hơn.

Quả nhiên, không hổ là phụ nữ của Thẩm Hạo, từng người đều vô cùng hào phóng.

Nếu Trương Mạt biết Thẩm Hạo đã cho Jenny hơn trăm triệu đô la

tiền tiêu vặt, thì sẽ không nói như vậy rồi.

Không cần, chúng ta có kỷ luật, không thể làm loạn.

Sợ gì chứ, ở nước ngoài họ đâu có biết, đảm bảo không ai nói ra đâu.

Trương Mạt lắc đầu: Đâm dao sau lưng đều là người nhà, thôi tôi cứ ở đây là được rồi.

Hơn nữa, suite tổng thống lớn như vậy, tôi ở một mình không quen.

Nói đến đây, Trương Mạt dừng lại một chút rồi hỏi tiếp: À đúng rồi, cô uống gì.

Nước lọc đi.

Nghe vậy, Trương Mạt không nhịn được cười.

Bây giờ cô cũng uống nước lọc rồi à, mấy người Mỹ các cô chẳng phải đều uống nước đá sao.

Đổi khẩu vị rồi à.

Cái này gọi là nhập gia tùy tục, Thẩm Hạo dạy tôi đấy.

Ha, bí mật của quốc gia chúng tôi xem như bị cô nắm giữ rồi.

Trương Mạt không nhịn được cười nói.

Nói xong đứng dậy rót một ly nước lọc cho Jenny.

Nhận lấy ly nước lọc, Jenny ngồi xuống ghế sofa nói: Khi nào cô về nước.

Chuyện bên này đã xử lý xong rồi, chắc ngày mai sẽ về.

Trương Mạt nói.

Có thể cho tôi đi cùng không, visa của tôi đã làm xong rồi, tôi muốn cùng cô về nước.

Jenny mong đợi nói.

Được thôi, đương nhiên không thành vấn đề, có cần thông báo cho ông xã một tiếng không.

Trương Mạt hỏi.

Không cần, tôi định cho anh ấy một bất ngờ, nói cho anh ấy biết thì đâu còn bất ngờ nữa.

Thực ra Jenny trong lòng có chút thấp thỏm, sợ Thẩm Hạo không đồng ý cho cô đến trong nước.

Được, vậy cứ quyết định như thế nhé, đến lúc đó chúng ta cùng nhau đi máy bay về.

Cảm ơn.

Khách sáo gì chứ, sau này chúng ta còn phải thường xuyên qua lại mà, à đúng rồi cô có WeChat không.

Trương Mạt hỏi.

Có chứ, tôi đã tải một cái rồi.

Chúng ta thêm WeChat đi.

Sau khi hai người quét mã QR, Trương Mạt phát hiện trong WeChat của Jenny chỉ có hai người, một là cô ấy, một là Thẩm Hạo.

Rất rõ ràng, WeChat này là do Thẩm Hạo mà Jenny mới tải.

Một cách khó hiểu, Trương Mạt cảm thấy Jenny có chút cô đơn.

Mấy chị em chúng tôi có một nhóm chat, có muốn kéo cô vào nhóm không.

Trương Mạt nói.

Jenny thì vô cùng động lòng, nhưng suy nghĩ một lát vẫn lắc đầu.

Tạm thời vẫn không nên, nếu vào nhóm WeChat, họ sẽ biết tôi và

cô đã gặp mặt rồi.

Nói không chừng Thẩm Hạo cũng sẽ biết, vậy thì làm sao còn bất ngờ nữa.

Trương Mạt nghĩ cũng phải, mấy người phụ nữ trong nhóm đều coi Thẩm Hạo là người cầm đầu.

Thẩm Hạo nói gì là nấy, quả thật rất dễ lộ tin tức.

Được, nghe cô vậy.

Vì ngày mai đã phải đi rồi, vậy tôi có cần mua chút quà mang về cho mọi người không.

Tay không đi có vẻ không hay lắm nhỉ.

Lời này vừa nói ra, Trương Mạt không nhịn được giơ ngón cái lên.

Được đấy chứ, cô đã nắm bắt được nhân tình thế thái của nước chúng tôi rồi, nói cô lớn lên ở trong nước cũng không ai nghi ngờ đâu.

Nhập gia tùy tục mà.

Lần này, Trương Mạt lại có chút thiện cảm với Jenny, phát hiện Jenny là người khá đơn thuần, không khó tiếp xúc.

Thế là kéo tay Jenny, cười nói: Tôi thì tò mò câu chuyện giữa cô và Thẩm Hạo, có thể kể cho tôi nghe không.

Không thành vấn đề.

Hít một hơi thật sâu, Jenny sắp xếp lại ngôn ngữ, rồi kể lại chi tiết quá trình quen biết Thẩm Hạo.

Từ việc đi săn ở Nam Phi, đến việc tự động dâng mình.

Lại nghe Thẩm Hạo thắng được mấy chục tỷ đô la ở sòng bạc, Trương Mạt thầm tặc lưỡi.

Trời ơi, tiền đến dễ thế sao, đúng là từ trên trời rơi xuống, chẳng trách Thẩm Hạo tiêu tiền không hề xót.

Khi nghe nói chủ sòng bạc đã phái sát thủ, lòng cô cũng thót lại.

Kết quả cuối cùng, chắc chắn là Thẩm Hạo đã thu phục được ông chủ đằng sau.

Khoảnh khắc này, Trương Mạt chợt hiểu ra, chẳng trách chủ tịch tập đoàn Caesar này, Sheldon Madison, lại đối xử đặc biệt với cô như vậy.

Lại còn nghe lời Thẩm Hạo đến thế.

Xem ra đã bị Thẩm Hạo thu dọn rồi.

Hai người nước ngoài vừa mới gặp mặt, vậy mà càng nói chuyện càng hợp ý.

Mặc dù phần lớn chủ đề đều xoay quanh Thẩm Hạo, nhưng hai cô gái đều nghe rất say sưa.

Chợt nói chuyện đến tận khuya, vẫn còn chưa hết hứng.

Buổi tối, Jenny cũng không về, thuê một căn suite tổng thống.

Nếu không phải vừa mới gặp mặt ngại ngùng, Jenny thật sự muốn ở chung phòng với Trương Mạt.

Trong nháy mắt, hai ngày đã trôi qua.

Trong biệt thự Vườn Hồng, Hạ Ny, Tiêu Băng, Thi Nịnh ba cô gái cũng đã nấu cơm xong.

Ông xã, ăn cơm thôi.

Tiêu Băng cười nói.

Nhìn món cá trên bàn, Thẩm Hạo không chút khẩu vị nào, thật sự là ăn đến ngán tận cổ rồi.

Ngày nào cũng ăn, dù là sơn hào hải vị cũng sẽ ngán.

Thế nhưng kỳ lạ là, ba cô gái Tiêu Băng, Hạ Ny, Thi Nịnh lại ăn rất ngon lành.

Thẩm Hạo cũng không tiện nói gì.

Chỉ đành cứng họng, ăn qua loa vài miếng, chỉ uống chút canh.

Trong lòng suy nghĩ, hay là đi Bí cảnh Thiên Vũ kiếm ít cua ở Hồ Kim Liên về ăn nhỉ.

Cua ở Hồ Kim Liên, ngoài yêu thú ra thì cũng có cua bình thường.

Lại kiếm thêm ít củ sen nữa cũng được, dù sao cũng hơn nhiều so với ngày nào cũng ăn cá.

Món ăn toàn bộ được dọn lên, bốn người vừa ngồi xuống, chuẩn bị động đũa.

Thì nghe thấy tiếng mở cửa, lát sau thấy Trương Mạt dùng vân tay mở cửa lớn phòng khách.

Chương 502

Khi Trương Mạt kéo vali hành lý xuất hiện ở cửa, ba cô gái đều có chút bất ngờ.

Nhìn món ăn trên bàn, Trương Mạt vui mừng không thôi: Oa, về sớm không bằng về đúng lúc a, vừa hay còn được ăn tiệc toàn cá, vận may thật tốt.

Tiêu Băng cười nói: Vừa mới làm xong, em đã về rồi, chị còn nghi ngờ em có phải sống ở cửa ống khói không đấy.

Trương Mạt khẽ cười, nhướn mày nói: Cái đó là đương nhiên, các chị muốn lén ăn sau lưng em thì không có cửa đâu.

Ngay sau đó Trương Mạt bí hiểm cười, rồi nói: Đoàng, các chị đoán xem, em đã dẫn ai về.

Lời này vừa nói ra, Tiêu Băng, Hạ Ny, Thi Nịnh đều ngẩn người.

Không ngờ Trương Mạt còn dẫn người về nữa.

Hạ Ny kinh ngạc nói: Chẳng lẽ là bác gái đến.

Trương Mạt cười lắc đầu: Đoán lại đi, người khá quen thuộc với em, các em cũng coi như là thẳng thắn đối đãi.

Vậy là ai chứ.

Người có quan hệ tốt đều ở đây rồi mà.

Hạ Ny ngẩn ra, thật sự không nhớ ra còn ai nữa.

Thẩm Hạo cũng có chút bất ngờ, lúc nãy Trương Mạt về, Thẩm Hạo đã nghe thấy hai giọng nói.

Cũng nhận ra giọng của Jenny.

Không ngờ Trương Mạt lại kết giao với Jenny.

Nhưng Thẩm Hạo giả vờ không biết, nếu đoán trước ra thì đâu còn bất ngờ nữa.

Tiêu Băng nói: Thôi được rồi đừng úp mở nữa, mau nói đi, bên ngoài lạnh lắm, đừng để người ta bị lạnh hỏng.

Đúng đó mau nói đi, em đói rồi.

Hạ Ny cười nói.

Trương Mạt kéo tay một người phụ nữ, mấy người chỉ thấy tay của người phụ nữ này đặc biệt trắng.

Khi Jenny toàn thân xuất hiện trong phòng khách, mấy người ngẩn ra một chút.

Tiêu Băng đầy đầu nghi hoặc, cô gái Tây này là ai.

Hạ Ny và Thi Nịnh nhìn nhau, có chút kinh ngạc.

Jenny lại đến rồi.

Nhất thời không khí tĩnh lặng.

Thấy Jenny vẻ mặt căng thẳng bồn chồn, Thẩm Hạo cười đi tới, một tay ôm cô vào lòng.

Jenny, em sao lại đến đây.

Thẩm Hạo em em nhớ anh, anh sẽ không trách em chứ.

Thẩm Hạo cười nói: Đương nhiên sẽ không, đây đúng là một bất ngờ ngoài ý muốn, anh cũng nhớ em rồi.

Hạ Ny và Thi Nịnh cũng đã phản ứng lại.

Cười đi tới, kéo tay Jenny nhiệt tình nói: Jenny, thật không ngờ người đến lại là em.

Jenny, đã lâu không gặp, chào mừng em đến An Lạc.

Tiêu Băng lúc này cũng hiểu ra thân phận của Jenny, chỉ là có chút bất ngờ.

Cô không ngờ, Jenny này sao lại đi cùng Trương Mạt, hai người họ vốn không có bất kỳ giao điểm nào.

Nếu nói ở cùng Hạ Ny, Thi Nịnh thì còn hiểu được, dù sao trước đó đã từng cùng nhau đi săn.

Còn Jenny cảm nhận được sự nhiệt tình của Thẩm Hạo và mấy cô gái, trái tim treo lơ lửng cũng được đặt xuống.

Thẩm Hạo nắm tay Jenny, chỉ cảm thấy chạm vào lạnh buốt.

Được rồi, mau đi rửa tay, ngồi xuống cùng ăn cơm.

Vâng, em dẫn Jenny đi rửa tay.

Trương Mạt dẫn Jenny đi vào nhà vệ sinh, hai cô gái sau khi rửa tay xong, vừa nói vừa cười đi ra.

Hạ Ny trong lòng vô cùng tò mò hai người quen nhau thế nào.

Hai người sao lại ở cùng nhau.

Lại còn quen biết nhau thế nào.

Trương Mạt cười nói: Quen nhau ở Las Vegas.

Jenny cũng giải thích: Cái ông Sheldon Madison kia đã chủ động nói cho tôi biết Trương Mạt đến rồi, nên tôi không nhịn được mà tìm đến cô ấy.

Nghe Jenny nói vậy, Thẩm Hạo trong lòng liền hiểu ra.

Lần trước sau khi thắng mấy chục tỷ đô la, Sheldon Madison từng phái người truy sát Thẩm Hạo và Jenny.

Sheldon Madison đương nhiên biết thân phận của Jenny.

Hai người có thể liên lạc được cũng hợp lý.

Hạ Ny cười nói: Được rồi không nói nữa, mau ăn cơm đi, cá nguội hết rồi.

Thi Nịnh: Jenny hôm nay em có lộc ăn rồi, con cá này là độc nhất vô nhị trên toàn cầu đấy, em nếm thử xem.

Jenny có chút bất ngờ, cá gì mà lợi hại thế, Được ạ, cảm ơn.

Cầm đũa gắp một miếng cá, vừa ăn một miếng, Jenny lập tức mắt sáng rực.

Giơ ngón cái lên: Thịt cá này thật tuyệt vời, quả thật vô cùng ngon, tôi chưa từng ăn qua món nào như vậy.

Nghe vậy, mấy cô gái trong lòng cũng vui lây.

Ngon thì ăn nhiều vào, cá này tụi chị ăn mãi không ngán đâu, mau ăn đi.

Đối với Jenny, cô gái Tây này, mấy cô gái không hề bài xích, đều vô cùng nhiệt tình.

Lần lượt gắp thịt cá cho Jenny.

Nhìn Jenny sử dụng đũa thành thạo, Thẩm Hạo lại có chút tò mò.

Từ khi nào mà dùng đũa giỏi thế.

Jenny đỏ mặt, Khoảng thời gian này em luyện tập đấy.

Hữu giáo vô hoạn mà, không vấn đề gì.

Thái độ này mang một cảm giác như theo chồng thì theo chồng, theo chó thì theo chó.

Vốn dĩ Jenny đã chuẩn bị tinh thần bị lạnh nhạt, không ngờ mọi người lại vô cùng nhiệt tình với sự xuất hiện của cô.

Điều này khiến cô cũng thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Thái độ của mấy cô gái không quan trọng, chủ yếu là thái độ của

Thẩm Hạo.

Sau khi ăn cơm xong, mọi người đều ngồi trong phòng khách uống trà nói chuyện phiếm.

Nghe nói Jenny học ngành pháp y, mấy cô gái đều cảm thấy hơi kỳ lạ.

Một cô gái xinh đẹp như em sao lại đi học pháp y chứ, vất vả lắm.

Tiêu Băng không hiểu hỏi.

Trương Mạt gật đầu: Đúng vậy, ngày nào cũng tiếp xúc với thi thể, vất vả biết bao.

Mùi thi thể đâu phải người bình thường có thể chịu được, học ngành này khá khổ.

Jenny: Hồi nhỏ bố mẹ luôn dẫn tôi đi săn, sau này tôi cũng thích đi săn, khi vào đại học, không có hứng thú với thứ khác, nên đã đăng ký ngành pháp y.

Bây giờ đổi vẫn còn kịp, chi bằng học triết học đi, dù sao đời này cũng không lo ăn uống, em lại còn có trí nhớ siêu phàm.

Jenny nhìn Thẩm Hạo một cái nói: Học triết học cũng được, tôi rất hứng thú với lý luận chủ nghĩa Marx và Mao tuyển.

Má nó, em thắng rồi.

Thẩm Hạo cũng không nhịn được mà châm chọc.

Một người lớn lên trong chủ nghĩa tư bản lại đi học chủ nghĩa xã hội.

Nhiều trường đại học danh tiếng Ivy League ở Mỹ, rất nhiều sinh viên đại học đều đọc Mao tuyển, ở nước ngoài vẫn có rất nhiều người đọc, quả thật có thể giúp người ta xây dựng tam quan thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan tốt đẹp.

Thẩm Hạo: Cái này được, anh ủng hộ em.

Jenny vui mừng nói: Vậy em có thể đến An Lạc du học không.

Nghe vậy, Tiêu Băng, Hạ Ny mấy cô gái mím môi cười.

Rõ ràng là vì muốn ở lại trong nước.

Thẩm Hạo: Đương nhiên không thành vấn đề, em là sinh viên Harvard, đến du học chắc chắn rất dễ dàng, hơn nữa tiếng Hán của em tốt như vậy, đại học trong nước tùy ý em chọn.

Được ạ, em nghe lời anh hết.

Jenny trong lòng nở hoa.

Chỉ cần có thể du học, vậy là có thể ở lại trong nước lâu dài rồi.

Tiêu Băng bên cạnh lập tức hiểu ra, cổ phần của Thẩm Hạo lại sắp bị pha loãng rồi.

Thế là cười nói: Du học thì được, nhưng không thể chỉ học triết học, còn phải học thêm quản lý tài chính và kinh tế tài chính.

Jenny có chút nghi hoặc: Cái này là vì sao.

Tiêu Băng: Vì ông xã đã thành lập một công ty, cần rất nhiều nhân tài, chúng tôi đều đã gia nhập rồi, em chẳng lẽ không muốn vào công ty này sao.

Nghe vậy, Jenny lập tức hiểu ra, đây là nền tảng để xây dựng quan hệ tốt với các cô gái.

Đương nhiên là đồng ý, hiện tại học tập đối với cô mà nói rất đơn giản.

Học môn nào cũng chỉ cần một tuần là xong.

Jenny vui vẻ nói: Là đầu danh trạng phải không, tôi hiểu rồi.

Tôi bằng lòng gia nhập công ty này, tôi còn có một trăm triệu đô la

tiền vốn có thể đưa cho các chị.

Tiền ông xã cho đã đủ nhiều rồi, không cần nữa đâu, đến lúc đó cổ phần cho em cũng như nhau thôi.

Em sao cũng được, không cho cổ phần cũng bằng lòng.

Đối với cổ phần, Jenny không có bất kỳ yêu cầu nào, số tiền Thẩm Hạo cho cô đã đủ tiêu cả đời rồi.

Vì đã có ý định du học, mấy ngày này em cứ tìm hiểu các trường đại học trong nước trước đi, đến lúc đó muốn vào trường nào, em nộp đơn đăng ký, hầu như đều được duyệt ngay lập tức.

Tiêu Băng cười nói.

Dễ vậy sao.

Jenny có chút bất ngờ.

Hạ Ny mím môi cười: Bên chúng tôi đối với du học sinh nước ngoài, rất thân thiện, mọi thứ đều ưu tiên du học sinh.

Thi Nịnh bĩu môi châm chọc nói: Chỉnh lại một chút, không phải là khá thân thiện, mà là vô cùng thân thiện, thiếu điều cung lên luôn rồi.

Vậy thật không tệ, các trường học ở quốc gia chúng tôi cũng không có đối đãi đặc biệt gì với du học sinh, chẳng trách nói người dân quốc gia các cô hiếu khách.

Jenny nghi hoặc nói.

Trương Mạt lắc đầu nói: Hiếu khách gì đâu, đều là lợi ích.

Bởi vì bên chúng tôi rất quan tâm đến bảng xếp hạng các trường đại học quốc tế.

Mà bảng xếp hạng các trường đại học quốc tế có một chỉ tiêu quan trọng, đó chính là chỉ tiêu số lượng du học sinh.

Xếp hạng quốc tế cao, thì sẽ xin được nhiều kinh phí nghiên cứu khoa học hơn.

Tuy nhiên, du học sinh Châu Âu, Mỹ đến bên chúng tôi khá ít, đa số đều là người da đen Châu Phi.

Ngay cả các trường đại học 985 cũng không có mấy du học sinh Châu Âu, Mỹ.

Để lôi kéo những du học sinh này, họ cũng đã làm đủ trò, vừa cấp học bổng vừa bố trí bạn học nữ.

Mỗi năm cũng cấp không ít học bổng.

Du học sinh chất lượng cao như cô, đó đều là biển hiệu vàng của các trường đại học, một năm cấp cho cô mấy chục vạn tiền học bổng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Năm nay riêng hai trường Thanh Bắc Thanh Hoa và Bắc Kinh, chỉ riêng tiền trợ cấp cho du học sinh, hai trường cộng lại đã gần một trăm triệu rồi.

Điều này làm Jenny không hiểu nổi, du học sinh được đãi ngộ tốt đến vậy sao.

Đó đâu phải là tuyển du học sinh, đây đơn giản là cứu trợ đói nghèo chính xác.

Chỉ là du học sinh thôi, có cần phải phô trương thế không.

Jenny nhớ rằng ở Harvard, nếu không tốn mấy chục vạn đô la học phí mỗi năm, thì đừng mơ đến.

Vốn dĩ Jenny còn cảm thấy du học có chút khó khăn, bây giờ lại tự nhiên bắt đầu tự tin.

Thậm chí còn có chút mong đợi.

Hạ Ny cười nói: Em thậm chí không cần nộp đơn, chỉ cần tải một

cái Douyin, đăng thẻ sinh viên Harvard của em lên, đồng thời bày tỏ ý muốn đến Trung Quốc du học.

Chị đoán, phòng tuyển sinh các trường đại học trong nước sẽ đến tìm em ngay trong đêm, các loại trợ cấp thưởng, phòng ở độc lập, mỗi năm năm mươi vạn tiền học bổng là mức tối thiểu.

Jenny ngớ người, Cái này có hơi viển vông và điên rồ quá không, hàm lượng vàng của các trường đại học 985 của quốc gia các chị, ở các nước phương Tây cũng được công nhận mà.

Một chút nào cũng không viển vông, thậm chí nói còn hơi bảo thủ nữa, không tin em cứ thử xem.

Trương Mạt cười nói.

Du học sinh trong nước đều là cái gì chứ, người Ấn Độ, người da đen, lại còn miễn học phí cấp học bổng, chẳng có lấy một người chất lượng cao.

Jenny trong lòng cũng có chút ý nghĩ, dễ dàng như vậy, nếu thế thì có nên gọi cả chị gái Mila đến không.

Chương 503

Cô ấy dường như đã sớm muốn đến tìm Thẩm Hạo rồi.

Tiêu Băng nói: Jenny, ngày mai em cứ tải một cái Douyin, bắt đầu đi du lịch khắp các địa điểm ở Kinh thành, rồi nói em thích nơi này.

Fan của em nhất định sẽ tăng vọt, đến lúc đó thuận tiện nói một câu, em yêu thích văn hóa, yêu thích lịch sử nơi đây, khiến em mê mẩn.

Muốn đến Trung Quốc du học, nhưng không biết cách nộp đơn.

Chị đoán chừng ngày hôm sau em sẽ lên hot search, người dân trong nước thích xem cái này, lại thêm em nói tiếng Hán tốt như vậy, tuyệt đối lên hot search số một không thành vấn đề.

Trương Mạt cũng gật đầu đồng tình: Đây chính là cái chính trị đúng đắn đang thịnh hành ở nước các cô, kiếm tiền không hề mơ hồ.

Jenny: Được thôi, vậy cứ làm như thế, chỉ là tôi không quen thuộc nơi này, đi đâu du lịch.

Thi Nịnh vỗ ngực nói: Em trước đây là tiếp viên hàng không, hiểu biết kha khá về các địa điểm trên cả nước, em dẫn chị đi du lịch, đi Ba Sơn.

Jenny: Ha ha, vậy thì tốt quá rồi.

Như vậy, không những giải quyết được vấn đề du học, mà còn có thể ở lại đây bầu bạn với Thẩm Hạo, đơn giản là nhất cử lưỡng tiện.

Jenny vô cùng hài lòng với quyết định này.

Cùng với màn đêm buông xuống, Thẩm Hạo trải qua các loại nỗ lực, cuối cùng cũng thúc đẩy được sự giao lưu văn hóa Đông Tây.

Thường gọi là Trung Tây hợp bích.

Trương Mạt cuối cùng cũng hiểu được điều Hạ Ny nói.

Jenny quả thực là một ca sĩ giọng cao tuyệt vời.

Có lẽ do yếu tố văn hóa Châu Âu, Mỹ, Jenny càng giỏi thể hiện cảm xúc của mình.

Cùng lúc đó, bên kia Đại Tây Dương, tại Tòa án tối cao Hoa Kỳ.

Hôm nay là một phiên tòa quan trọng, vì vậy giáo sư đã đưa họ đến tòa án để nghe và học hỏi kinh nghiệm.

Chị gái của Jenny là Mila cũng ở trong số đó, kết quả đột nhiên cảm thấy cơ thể không thoải mái.

Chỉ là lần này không có cảm giác rõ ràng như trước, nhưng dù là mơ hồ như tín hiệu không tốt vậy.

Nhưng cũng giống như có vô số kiến bò trên người.

Fck, bitch, con Jenny chết tiệt, mày sẽ không chết tử tế đâu.

Thật là chết tiệt.

Sợ đến mức trốn trong nhà vệ sinh không dám ra ngoài nữa.

Kết quả khi cô ra ngoài, thẩm phán đã tuyên án rồi.

Mọi thứ đều hỏng bét.

Mila tức đến muốn đánh người.

Cô gọi điện thoại muốn chất vấn Jenny, nhưng lại phát hiện đối phương vẫn trong trạng thái tắt máy.

Ngày hôm sau, Jenny có tinh thần sảng khoái chưa từng thấy.

Thẩm Hạo ăn cơm Trung ngán rồi, ăn bữa Tây cũng thấy tâm trạng vô cùng tốt.

Sau khi ăn sáng xong, Thi Nịnh liền dẫn Jenny đi leo Vạn Lý Trường Thành.

Jenny nghe lời khuyên đã tải một cái Douyin, tạo dựng hình tượng là từ nhỏ đã thích Hoa Quốc, chuyên tâm học tiếng Hán.

Video đầu tiên đăng tải, chính là dùng tiếng Hán lưu loát giới thiệu bản thân, đồng thời ca ngợi sự hùng vĩ và tráng lệ của Vạn Lý Trường Thành.

Quả nhiên, sau khi video được đăng tải, nhờ vào nhan sắc tinh tế tuyệt mỹ, thân hình ma quỷ, cùng với tiếng phổ thông chuẩn như phát thanh viên, Douyin đã cấp lượng truy cập rất lớn.

Chưa đầy một tiếng đồng hồ, đã có 5 vạn lượt thích, lượng fan lên đến vạn người.

Jenny kinh ngạc nói: Tốc độ tăng fan của tôi nhanh quá.

Thi Nịnh cười nói: Bất kể làm gì, chỉ cần em tìm đúng con đường, thì sẽ thành công.

Hình tượng của em khá được yêu thích, phù hợp với lòng tự hào dân tộc của chúng tôi, hơn nữa khí chất bên ngoài của em cũng rất tốt.

Jenny: Cái này có hơi lừa dối người khác không, trước khi tôi quen biết các chị và Thẩm Hạo, tôi chẳng hiểu gì về quốc gia các chị cả.

Thi Nịnh cạn lời, Jenny này quá đơn thuần rồi.

Nghĩ nhiều làm gì, trên mạng có mấy ai là thật đâu.

Người khác cũng không muốn tìm hiểu em nói thật hay giả, chỉ muốn nghe em nói như vậy thôi.

Thi Nịnh dừng lại một chút rồi nói tiếp: Chơi truyền thông xã hội trên mạng, bản thân có mấy ai là thật đâu, toàn là để lấy lòng công chúng, họ thích nghe gì, thích xem gì thì truyền thông xã hội làm cái

đó.

Với lại, cô nói tiếng Hán lưu loát như vậy, ai dám bảo cô là giả.

Chắc chắn trăm phần trăm mọi người sẽ thích cô.

Mà tiếng Hán của cô tốt thế, ai cũng sẽ cho rằng cô là học bá, cái nhân thiết này càng được lòng người.

Jenny: Cái. cái này cũng được sao.

Có gì mà không được, nếu cô thêm một chút câu chuyện nữa thì sẽ càng nổi tiếng hơn.

Câu chuyện gì.

Cô là sinh viên ưu tú của Harvard, yêu một chàng phục vụ làm thêm ở một đất nước xinh đẹp nào đó, vì anh ta mà từ bỏ Harvard, sang đây du học.

Như vậy, câu chuyện này sẽ càng hot.

Jenny: Thi Nịnh, tôi thấy cô giỏi thật đấy, cái gì cũng biết.

Cái trò này toàn là mấy chiêu người ta chơi chán rồi thôi.

Số tiền này không phải người bình thường kiếm được, tình yêu không thể đem ra đùa giỡn, loại nhân thiết này không cần thì hơn.

Jenny lắc đầu, cô cảm thấy lấy chuyện tình cảm ra nói dối là không tốt, cho bao nhiêu tiền cũng không muốn.

Cũng phải, muốn kiếm tiền thì phải liều mạng, có một số tiền người bình thường đúng là không kiếm được, vì họ không dám liều thôi, huống hồ cô cũng đâu thiếu tiền.

À, đúng rồi, tôi gọi điện thoại cho chị gái tôi, chị ấy rất muốn đến nước cô du học.

Jenny nói.

Thi Nịnh cũng tò mò không biết chị gái Jenny là ai, chỉ nghe đồn chứ chưa từng gặp bao giờ.

Điện thoại vừa kết nối, Thi Nịnh đã nghe thấy rất nhiều từ tiếng Anh quen thuộc, kiểu như hỏi thăm cả nhà.

Fuck, bitch các thứ.

Điều này khiến Thi Nịnh nhìn Jenny với vẻ mặt kỳ quái.

Hai chị em cô bình thường vẫn giao tiếp như vậy sao.

Jenny ngượng ngùng nhún vai, bịt ống nghe điện thoại lại.

Chắc Mila đang đến kỳ nên tâm trạng không tốt, bình thường chị ấy không như vậy đâu.

Thi Nịnh: Không cần giải thích đâu, tôi hiểu hết, hiểu hết.

Nói xong, Thi Nịnh sợ Jenny ngại, liền đi sang một bên, giữ một khoảng cách.

Thấy vậy, Jenny mới thở phào nhẹ nhõm, đợi bên kia Mila trút hết tâm sự, Jenny mới nói: Mila, em không ở Mỹ nữa, em đang ở Hoa Quốc.

Nghe vậy, đầu dây bên kia lập tức im lặng.

Em đang ở cùng người bạn trai gốc Hoa đó à.

Cũng gần như vậy.

Ôi Chúa ơi, em gái thân yêu của chị, vừa rồi chị có hơi lớn tiếng.

Chị xin lỗi vì sự thô lỗ của mình.

Mila, em chấp nhận lời xin lỗi của chị.

À đúng rồi, Jenny, chuyện lần trước chị nói với em, em đã cân nhắc thế nào rồi.

Jenny nghi hoặc: Chuyện gì cơ.

Đừng giả vờ ngây thơ, chính là loại thuốc viên em đã uống ấy.

Uống xong có thể giúp em có khả năng ghi nhớ không quên.

Chị gần đây thi cử không qua, lo lắng đến mất ngủ.

Chị quá cần loại thuốc đó rồi.

Lần trước chúng ta đã bàn bạc rồi, chị sẽ đóng giả em để đổi thuốc, em đừng có đổi ý nhé.

Được thôi, em đã chuẩn bị sang đây du học rồi, chị có muốn qua không.

Em cảm thấy du học ở đây hình như rất dễ dàng.

Để chị uống thuốc xong đã, du học thì tạm thời cứ vậy đi.

Được, đợi em làm xong thủ tục du học, chị cứ qua đây.

Cứ quyết định vậy nhé.

Cúp điện thoại, Jenny trong lòng cũng không chắc chắn, dù sao chuyện hai chị em hoán đổi cho nhau đã thuộc về lừa dối rồi.

Cô cũng không rõ Thẩm Hạo biết được có tức giận hay không.

Thế là cô đi đến bên cạnh Thi Nịnh, hỏi: Thi Nịnh, có một chuyện tôi muốn hỏi cô một chút.

Thi Nịnh nghi hoặc: Ồ, chuyện gì vậy.

Sắp xếp lại suy nghĩ, Jenny kể lại ý định của cô và Mila một lượt.

Tôi làm như vậy, liệu Thẩm Hạo có tức giận không.

Thi Nịnh mím môi cười khẽ, Yên tâm đi, sẽ không đâu, cháu gái lớn, cháu gái nhỏ của vợ, đàn ông ai cũng thích cả.

Biết đâu anh ấy còn thấy kích thích nữa ấy chứ.

Thật sao.

Đương nhiên là thật, chỉ là hai chị em cô thật sự giống hệt nhau sao.

Vâng, giống y hệt, bố mẹ tôi còn không phân biệt được.

Vậy thì thật là hiếm có, song sinh thì nhiều, nhưng song sinh mà xinh đẹp thì không nhiều đâu, Hạo ca chắc chắn sẽ thích.

Nghe Thi Nịnh nói một cách quả quyết, Jenny trong lòng cũng có thêm tự tin.

À Thi Nịnh, chuyện này cô đừng nói với người khác được không.

Làm ơn đi.

Được thôi, tôi nhất định sẽ giúp cô giữ bí mật, chuyện này Hạo ca biết thì lại mất hay, anh ấy không biết mới gọi là bất ngờ.

Đàn ông cũng thích bất ngờ mà.

Thi Nịnh cô tốt thật đấy, cảm ơn cô nhiều lắm.

Đều là chị em tốt, nói mấy lời này làm gì.

Về kế hoạch của Thi Nịnh và Jenny, Thẩm Hạo hoàn toàn không hay biết.

Vào buổi chiều, Thẩm Hạo thấy mấy cô gái lại đang bàn bạc xem làm cá thế nào.

Nào hấp, nào kho, nào chiên, nghe mà Thẩm Hạo muốn nổ cả đầu.

Thẩm Hạo ho khan một tiếng nói: À, đã lâu rồi không ăn vịt quay, hôm nay chúng ta ăn vịt quay nhé.

Trương Mạt nói: Ông xã, em gọi cho anh một phần vịt quay, bọn em ăn cá.

Thôi được.

Thẩm Hạo cũng chẳng quan tâm, ngay cả mì gói anh cũng không

muốn ăn cá nữa.

Thật sự là đã ngán lắm rồi.

Nhân lúc mấy cô gái bận rộn, Thẩm Hạo trở về động phủ bên ngoài Vạn Yêu Cốc ở Linh Vân Đại Lục.

Thấy Bạch Tuyết vẫn còn đang tu luyện, Thẩm Hạo vốn định tự mình ra ngoài kiếm chút sơn hào hải vị nếm thử.

Ai ngờ Bạch Tuyết lập tức mở bừng hai mắt, nhìn thấy Thẩm Hạo, Bạch Tuyết vội vàng nói: Chủ nhân.

Nghe giọng nói ngọt ngào của Bạch Tuyết, Thẩm Hạo mới hài lòng gật đầu, quả nhiên, chỉ có mấy cô gái đáng yêu gọi Chủ nhân mới dễ nghe.

Mấy ông chú gọi ra thì nghe ghê rợn.

Thẩm Hạo ho nhẹ một tiếng: Đi kiếm chút linh quả và sơn hào hải vị về đây, cho ta đánh chén chút.

Vâng, Chủ nhân, thiếp đi ngay đây.

Nói xong, bóng dáng Bạch Tuyết biến mất trong động phủ.

Về sở thích của Thẩm Hạo, Bạch Tuyết cũng vô cùng rõ.

Linh quả quanh đây cũng không thiếu, tuy không có công năng đặc biệt gì, nhưng ăn như trái cây bình thường cũng được.

Chưa đầy nửa canh giờ, Bạch Tuyết đã bắt được không ít sơn hào hải vị.

Có hai con hươu sao, một con bò rừng, mấy con gà rừng, hổ, lợn rừng, đều là dã thú bình thường.

Lại còn một con mãng xà dài khoảng mười mấy mét, toàn thân đen đỏ, nhìn trông có vẻ cực độc.

Nhưng loại độc này Thẩm Hạo ăn vào cũng chẳng có phản ứng gì.

Chương 504

Chủ nhân muốn ăn con nào.

Thẩm Hạo nhìn kỹ, con nào con nấy đều rất lớn, toàn là mãnh thú, y chỉ vào một con hươu sao nói: Hôm nay ăn chút thịt nai.

Vâng, Chủ nhân, thiếp đi làm ngay.

Thịt nai được mệnh danh là sơn hào hải vị tuyệt hảo nhất.

Là vua của các loại thịt đỏ trong dã vị.

Từ xa xưa đã là nguyên liệu món ăn của hoàng thất quý tộc, ngay cả trong danh tác Hồng Lâu Mộng cũng miêu tả cảnh mọi người ăn thịt nai nướng vào những ngày tuyết rơi.

Thẩm Hạo trước đây chưa từng ăn, nhưng bây giờ muốn nếm thử.

Chủ yếu là y thật sự không muốn ăn cá nữa.

Ngay sau đó, y nhìn thấy trên bàn đá một đống lớn linh quả, đủ loại.

Thẩm Hạo ăn thử, mùi vị tuy không bằng Hồng Hà Quả, nhưng ăn vào cũng giòn tan, vị rất ngon.

Thịt nướng vẫn dùng cây Hồng Anh Thương kia, thứ này quả thực sinh ra là để nướng thịt.

Dùng lại vô cùng tiện tay.

Nửa canh giờ sau, thịt nai tươi đã nướng chín.

Ăn miếng thịt trên đùi nai, quả nhiên ngon tuyệt.

Thẩm Hạo lúc này mới hài lòng nói: Không tệ, thơm hơn thịt cá nhiều.

Chủ nhân thích ăn, thiếp sẽ bắt thêm vài con.

Cũng không cần, thứ này chỉ ăn để đổi vị thì được, ăn mãi cũng sẽ ngán.

Thẩm Hạo lắc đầu nói.

Vâng, Chủ nhân.

Bạch Tuyết cũng hiểu Thẩm Hạo, y ăn gì cũng chỉ thỉnh thoảng nếm thử, một khi đã qua cảm giác mới lạ thì sẽ không muốn ăn nữa.

Hai người đều không ăn nhiều, chỉ ăn một cái đùi nhỏ là không ăn nữa.

Đến cảnh giới của bọn họ, ăn hay không cũng được, chỉ cần nơi ở có linh khí dồi dào, năng lượng của họ sẽ liên tục không ngừng.

Ăn đồ cũng chỉ vì thỏa mãn khẩu vị, không có tác dụng thực tế nào.

Ăn xong, Thẩm Hạo đưa linh thực que cay và khoai tây chiên mang từ thế giới đô thị đến cho Bạch Tuyết.

Đây đều là khoai tây chiên và que cay mà em thích ăn.

Cảm ơn Chủ nhân.

Bạch Tuyết thích ăn khoai tây chiên và que cay nhất, không thích đồ ngọt.

Trong số các cô gái, ngược lại là Vân Trúc tiên tử thích đồ ngọt hơn.

Ăn xong thì tranh thủ tu luyện đi, cần gì thì nói với ta, nếu có Yêu đan tốt ta sẽ giữ lại cho em.

Cảm ơn Chủ nhân.

Bạch Tuyết cảm động nói.

Được rồi, ta về Thượng Cổ Chiến Trường trước đây.

Vâng, Chủ nhân.

Bóng dáng Thẩm Hạo một lần nữa xuất hiện, đã đến động phủ ở Thượng Cổ Chiến Trường.

Mỗi lần đổi một hoàn cảnh, cảm giác Thẩm Hạo nhận được đều không giống nhau.

Thế giới đô thị thì không có chút linh khí nào, Linh Vân Đại Lục thì rất dồi dào.

Nhưng khi tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường này, y mới biết cái gọi là linh khí nồng đậm đến mức kết thành nước.

Tuy rằng ở thế giới đô thị mấy ngày, nhưng đối với Hồ Cửu Nhi mà nói, Thẩm Hạo chỉ mới rời đi chưa đầy một canh giờ.

Canh giờ này cũng là thời gian Thẩm Hạo ở bên Bạch Tuyết.

Sau khi rời khỏi thế giới đô thị và thế giới huyễn huyễn, thời gian ở một chiều không gian khác đều dừng lại.

Nhưng Linh Vân Đại Lục, Thượng Cổ Chiến Trường, thậm chí Vạn Yêu Cốc, Thiên Vũ Bí Cảnh, Thiên Vũ Hoàng Triều đều thuộc cùng một vị diện.

Lợi dụng không gian để hoán đổi trong cùng một vị diện thì thời gian sẽ không ngừng lại.

Thấy Thẩm Hạo xuất hiện, Hồ Cửu Nhi trong lòng vô cùng vui mừng, liền ôm chầm lấy Thẩm Hạo, Tương công, chàng về rồi.

Thẩm Hạo gật đầu: Ta mang cho nàng ít thịt nướng, còn có một ít đồ ngọt và linh thực.

Đa tạ Tương công.

Hồ Cửu Nhi ăn một miếng bánh mì phô mai.

Mềm mại, thơm ngọt, vô cùng ngon miệng, ngon hơn nhiều so với điểm tâm phàm trần thông thường.

Mùi vị này thật không tồi, thành thị phàm nhân bình thường không thể làm ra được.

Đây thuộc về công thức độc quyền, còn những linh thực này đều là cho nàng.

Cảm ơn Tương công, chàng đối thiếp thật tốt.

Hồ Cửu Nhi vui vẻ nói.

Thẩm Hạo cười cười, quả nhiên vẫn là những cô gái ít kinh nghiệm dễ lừa hơn.

Nếu đổi lại là Hồ Mị Nương, chắc là đã phát điên từ sớm rồi.

Mấy thứ này so với vạn năm linh dược thì chẳng thấm vào đâu.

Nằm trong vòng tay Thẩm Hạo, ăn linh thực, Hồ Cửu Nhi cảm thấy rất hạnh phúc.

Tương công, thiếp cảm giác thiếp sắp không áp chế được nữa rồi, Lôi kiếp hình như có thể đến bất cứ lúc nào.

Nghe vậy, Thẩm Hạo nói: Nàng cứ nhẫn thêm chút nữa, càng nhẫn lâu, uy lực Lôi kiếp càng lớn, đến lúc đó tiêu diệt Hủy Long cũng sẽ dễ dàng hơn.

Hồ Cửu Nhi: Tương công, nếu vậy thì thiếp không thể ra tay nữa rồi.

Bây giờ thiếp vừa ra tay chắc chắn sẽ dẫn đến Lôi kiếp.

Được rồi, bây giờ cũng không cần nàng ra tay nữa, Song Đầu Giao Long đã bị diệt rồi, lần tới cần nàng ra tay, chính là lúc toàn lực đối

phó Hủy Long.

Nhưng chúng ta chỉ biết vị trí đại khái của Hủy Long, chứ không biết vị trí cụ thể, vạn nhất đi lệch thì chẳng phải sẽ đi nhiều đường oan uổng sao.

Đến lúc đó, Lôi kiếp chắc chắn sẽ giáng lâm.

Linh khí ở Thượng Cổ Chiến Trường này quá dồi dào, dù không tu luyện cũng không ngăn được.

Một khi Lôi kiếp giáng lâm, nói không chừng còn dẫn tới sự dòm ngó của người khác.

Hồ Cửu Nhi nói vậy cũng không phải không có lý, dù sao độ Lôi kiếp cũng là lúc yếu ớt nhất.

Độ kiếp thất bại, cũng là cơ hội tốt để người khác nhặt được của hời.

Yêu tộc độ Lôi kiếp, cũng đều tìm nơi an toàn nhất.

Thẩm Hạo nói: Yên tâm đi, ta biết vị trí cụ thể của Hủy Long, tuyệt đối sẽ không đi lạc.

Vậy thì tốt rồi, chúng ta cũng đừng lãng phí thời gian nữa, nghỉ ngơi một lát rồi lập tức khởi hành.

Buổi tối cũng không nghỉ ngơi, tinh dạ chạy gấp.

Vâng Tương công, thiếp đều nghe theo chàng.

Hồ Cửu Nhi ngoan ngoãn nói. nàng bây giờ vừa mong chờ độ kiếp, lại vừa sợ hãi độ kiếp.

Chủ yếu vẫn là sợ Thẩm Hạo không chịu nổi.

Mặc dù Thẩm Hạo tự tin tràn trề, nhưng chưa từng thử qua, ai cũng không biết uy lực ra sao.

Nghỉ ngơi một canh giờ, Thẩm Hạo liền dẫn Hồ Cửu Nhi đi đến Hàn Long Hồ, nơi ở của Hủy Long.

Theo thời gian trôi đi, ngày đêm luân chuyển, Thẩm Hạo và Hồ Cửu Nhi đều không hề nghỉ ngơi dù chỉ một khắc.

Phi tinh đái nguyệt bay dưới trời sao và ánh trăng, bay mấy tháng trời rốt cuộc cũng đến được Hàn Long Hồ ở phía Bắc.

Nơi đây cũng là địa bàn của Hủy Long.

Hàn Long Hồ nghe tên là hồ, nhưng lại vô biên vô tận, sâu không thấy đáy.

Nhìn thoáng qua, giống hệt một đại dương xanh thẳm.

Trên mặt hồ còn phủ một lớp sương mỏng, đến gần mới cảm thấy lạnh lẽo vô cùng.

Hàn Long Hồ rộng lớn như vậy, mặt hồ tĩnh lặng không một gợn sóng, tựa như một tấm gương màu xanh.

Thậm chí trên mặt hồ ngay cả côn trùng dưới nước cũng không có.

Bề mặt càng tĩnh lặng, bên dưới càng có sóng ngầm cuồn cuộn.

Hồ Cửu Nhi và Thẩm Hạo đều ngớ người ra, Hàn Long Hồ lớn như vậy, biết đi đâu mà tìm Hủy Long đây.

Thẩm Hạo nói: Hàn Long Hồ này lớn như vậy, vậy mà lại không có chút gợn sóng nào.

Hồ Cửu Nhi: Hay là xuống đáy nước xem sao.

Được, nàng ở đây đợi, ta xuống xem sao.

Tương công, hay là thiếp đi đi.

Không cần, ta chỉ xuống xem một lát rồi quay lại ngay.

Hơn nữa ta muốn chạy, thế giới này không ai có thể ngăn cản ta.

Tương công chú ý an toàn.

Thẩm Hạo gật đầu, thi triển Tị Thủy Thuật, liền nhảy vào Hàn Long Hồ.

Vừa mới vào mặt hồ, đã cảm thấy một luồng hàn khí ập đến.

Chết tiệt, lạnh vãi linh hồn.

Ngay cả Thẩm Hạo cũng cảm thấy băng lạnh, cảm giác này giống như vừa tắm nước nóng xong nhảy ùm vào nước lạnh.

Lạnh đến mức khiến y rùng mình.

Điều khiến Thẩm Hạo kinh ngạc là, Hàn Long Hồ này lại cực kỳ sâu.

Chỉ riêng vùng ven đã sâu hơn ngàn mét.

Bên trong nước cũng là một mảng tối đen, mắt thường căn bản không nhìn rõ, chỉ có thể dùng Thần thức quan sát.

Người nào mắc chứng sợ độ sâu chắc là đã sợ tè ra quần rồi.

Lại bơi về phía trước mấy vạn mét, Thẩm Hạo liền thấy dưới đáy hồ có một thung lũng sâu khổng lồ.

Bên trong tối đen như mực, sâu không thấy đáy, vô biên vô tận, Thần thức cũng không thể dò xét.

Nhìn thấy cảnh này Thẩm Hạo cũng có chút run.

Dù sao nơi này không phải Địa Cầu, Địa Cầu nhiều lắm cũng chỉ có bạch tuộc lớn, cá voi các loại thôi.

Trong Hàn Long Hồ này lại có Hủy Long, nó mà đớp cho một miếng thì cả làng ăn cỗ ngay lập tức.

Ở trong địa bàn của người ta, Thẩm Hạo cảm thấy vẫn là không nên khoa trương thì hơn.

Chương 505

Cứ lên trên đã rồi nói.

Đột nhiên, một đạo bóng đen lướt qua, một con cua kìm khổng lồ dài bảy, tám mét lao thẳng về phía Thẩm Hạo.

Nhưng Thần thức của Thẩm Hạo vô cùng mạnh mẽ, đã sớm phát hiện ra thứ này, y không hề né tránh mà trực tiếp tóm lấy cái kìm.

Đem nó kéo ra khỏi mặt nước.

Khi bật ra khỏi mặt nước, một con cua khổng lồ có kích thước gần bằng cá voi, bị Thẩm Hạo nắm chặt.

Cũng là Yêu thú thập cảnh, chỉ là giai đoạn đầu.

Thẩm Hạo nói với Hồ Cửu Nhi ở bên hồ: Cửu Nhi, tối nay ta mời nàng ăn gạch cua nhé.

Thằng ranh nhà ngươi đang tìm chết đấy à, ta là thuộc hạ của Hủy Long đại nhân, mau thả ta ra.

Con cua giận dữ nói. nó muốn rút cái kìm về nhưng phát hiện căn bản không thể động đậy được, sức mạnh của nhân loại trước mắt còn lớn hơn nó.

Nghe vậy, trong lòng Thẩm Hạo khẽ động, lại có một ý tưởng mới, tên này hình như vẫn còn chút tác dụng.

Thế là, y lại hỏi: Ngươi thật sự là thuộc hạ của Hủy Long à.

Yêu thú cua nghĩ rằng Thẩm Hạo đã sợ hãi, lập tức trong lòng vui mừng, ngữ khí cũng trở nên đắc ý kiêu ngạo.

Đương nhiên là thật, sao, bây giờ sợ rồi à.

Hừ, đắc tội Hủy Long đại nhân, ngươi trốn đến chân trời cũng sẽ

bị giết.

Ngoan ngoãn lập tức thả ta ra, ta sẽ tha cho ngươi một mạng chó.

Thẩm Hạo khẽ cười: Sợ ư.

Lớn đến vậy mà thật sự không biết chữ sợ viết thế nào.

Cái Hủy Long bé tí đó, trong mắt ta chẳng qua chỉ là một con lươn lớn hơn một chút mà thôi, lão tử giết nó dễ như giết một con chó vậy.

Ngươi. ngươi lại dám báng bổ Hủy Long đại nhân như vậy, nếu ngươi thật sự có năng lực đó, thì hãy thả ta về đi, ta nhất định sẽ đích thân bẩm báo Hủy Long đại nhân, để y đến thu thập ngươi.

Đến lúc đó e rằng ngươi sẽ sợ đến mức đái ra quần.

Thấy con cua này lại còn biết dùng kế khích tướng, Thẩm Hạo không nhịn được bật cười.

Cũng có chút đầu óc đấy, được, hôm nay lão tử sẽ giết một con lươn cho ngươi xem, nhưng làm sao ta biết ngươi có đang nói dối không.

Thẩm Hạo nói.

Ta dám thề, tuyệt đối không nói dối.

Con cua thấy Thẩm Hạo thật sự muốn thả nó, liền vội vàng nói. trong lòng thì đang nghĩ sau khi về sẽ làm thế nào để giết Thẩm Hạo.

Nhìn con cua khổng lồ vô cùng, Thẩm Hạo đảo mắt, điều khiển phi kiếm, trực tiếp chém đứt hai cái kìm to lớn của con cua.

Yêu thú cua đau đớn, kêu gào thảm thiết.

Đồ khốn, ngươi lẽ nào thật sự không sợ Hủy Long đại nhân.

Ngươi còn tự thân khó bảo toàn, lại dám ở đây giương cờ đại nghĩa, ta thì muốn xem Hủy Long này có thật sự dám đến không.

Nói xong, Thẩm Hạo viết bốn chữ lớn lên lưng con cua: Hủy Long là chó.

Tiếp đó liền ném con cua vào Hàn Long Hồ.

Giết ngươi một con kiến hôi, còn làm bẩn phi kiếm của ta.

Mau đi gọi Hủy Long của ngươi đến chịu chết đi, lão tử ở đây đợi nó.

Yêu thú cua chịu đựng cơn đau dữ dội, quay đầu nhìn chằm chằm Thẩm Hạo, ánh mắt hận ý căn bản không thể che giấu.

Nước hồ xung quanh đều bị máu tươi nhuộm đỏ.

Ngươi đợi đó, Hủy Long đại nhân chắc chắn sẽ giết ngươi, ngươi có giỏi thì đừng chạy.

Nhưng nó cũng không dám mắng quá nặng, sợ Thẩm Hạo đổi ý giết chết nó, nói xong lập tức lặn xuống nước rồi chạy mất.

Đợi đến khi con cua biến mất, Hồ Cửu Nhi nghi hoặc nói: Tương công, chàng không phải muốn ăn cua sao, sao lại thả nó đi rồi.

Thẩm Hạo nói: Thả nó về, tự có cái lý do để thả nó về.

Mục đích rất đơn giản, chính là để nó đi tìm con Hủy Long kia.

Hàn Long Hồ rộng lớn vô biên, chúng ta ở đây mà tìm kiếm vô mục đích, chẳng phải sẽ mệt chết sao.

Hồ Cửu Nhi: Vạn nhất con cua này đang nói dối thì sao, hoặc là nó căn bản không quen biết Hủy Long.

Cho nên ta mới chém đứt hai cái kìm của nó, kìm đều không còn, nàng nói nó có hận ta không.

Vâng, chắc chắn hận đến chết.

Đã hận ta, thì sẽ nghĩ cách để giết ta.

Cho dù không quen biết Hủy Long, nó cũng sẽ tìm mọi cách để tìm ra Hủy Long.

Đều sống ở Hàn Long Hồ, con cua tất nhiên quen thuộc tình hình bên trong hơn chúng ta.

Cứ từ từ đợi thôi.

Nghe xong lời giải thích của Thẩm Hạo, Hồ Cửu Nhi cũng thấy đúng.

Đôi mắt đẹp lộ ra ánh mắt sùng bái.

Hồ Cửu Nhi ôm lấy Thẩm Hạo hôn một cái, phấn khích nói: Tương công chàng thật sự quá lợi hại, thiếp rất sùng bái chàng.

Được rồi, bây giờ chúng ta đi tìm một nơi thích hợp để bố trí trận pháp, chờ Hủy Long cắn câu.

Thẩm Hạo nói.

Tương công, chàng thật ti bỉ, thiếp rất thích.

Có biết nói chuyện không hả.

Cái này gọi là mưu kế hiểu không, dụ địch thâm nhập rồi vây mà diệt.

Yêu thú tuy thực lực cường đại, nhưng nếu nói về mưu kế thì thật sự không bằng phàm nhân.

Làm bất cứ việc gì, đầu óc vẫn là rất quan trọng.

Tương công chàng nói đúng, chúng ta mau đi thôi.

Được.

Hai người bay mấy trăm dặm, tìm thấy một chỗ đất trũng, xung quanh được núi non bao bọc, là nơi tuyệt hảo để bố trí trận pháp.

Trận pháp lần này Thẩm Hạo bố trí không phải Sát trận gì, mà là

Khốn trận.

Chủ lực giết Hủy Long không phải Thẩm Hạo, mà là Lôi kiếp, những thứ khác chỉ là phụ trợ.

Đợi đến khi bố trí xong trận pháp, Hồ Cửu Nhi không nhịn được nói: Quả nhiên, tộc trưởng nói đúng.

Con Hồ mị tử đó lại nói gì rồi.

Tộc trưởng nói, nhân loại quá mức giảo hoạt, nhất định phải cảnh giác bọn họ.

Thẩm Hạo búng một cái vào trán trơn láng của Hồ Cửu Nhi, rồi mới nói: Ta thấy Tộc trưởng của các nàng chính là thiếu thu thập, đợi ta ra ngoài, ta nhất định sẽ hảo hảo thu thập nàng ta.

Nghe vậy, Hồ Cửu Nhi vội vàng nói: Tương công chàng ngàn vạn lần không thể hại tính mạng Tộc trưởng, nàng ấy đều là vì thiếp tốt.

Chàng nếu có giận thì cứ trút lên người thiếp.

Thẩm Hạo cười xoa xoa đầu Hồ Cửu Nhi, Ngoan, ta sẽ không giết nàng ấy đâu, ta sẽ dùng tâm mà giáo đạo nàng ấy.

Nghe chỉ là giáo đạo, Hồ Cửu Nhi thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng thực lực Thẩm Hạo không bằng Tộc trưởng, nhưng tiềm lực Thẩm Hạo vô hạn, Hồ Cửu Nhi tin rằng không lâu sau, y sẽ đuổi kịp Tộc trưởng.

Hồ Cửu Nhi tin tưởng sâu sắc điều này.

Vì vậy thật sự sợ Thẩm Hạo làm ra hành động quá đáng đối với Hồ Mị Nương.

Khi nghe được lời hứa của Thẩm Hạo, Hồ Cửu Nhi trong lòng vẫn rất cảm động, cứ ngỡ Thẩm Hạo làm như vậy đều là vì nàng.

Tương công, chàng đối thiếp thật tốt.

Biết là được rồi, sau này chúng ta cùng nhau giáo đạo con Hồ mị tử đó có được không.

Đến lúc đó, ta sẽ nói, nàng sẽ làm.

Thẩm Hạo cười hì hì nói.

Được thôi, Tương công lợi hại như vậy, thứ giáo đạo đương nhiên cũng không đơn giản.

Hồ Cửu Nhi vui vẻ đáp ứng.

Một lời đã định.

Nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Hồ Cửu Nhi, vẻ mặt nghiêm túc, Thẩm Hạo bỗng dưng có chút mong chờ ngày đó đến.

Thế là nói: Được rồi, nàng cứ ở đây, ta đi đợi Hủy Long.

Hồ Cửu Nhi lộ vẻ lo lắng: Tương công làm vậy có quá nguy hiểm không, chàng không phải đối thủ của Hủy Long, hay là để thiếp đi đi.

Thẩm Hạo nói: Nàng cứ yên tâm đi, ta tự có cách.

Ở Thượng Cổ Chiến Trường, ta vẫn có thủ đoạn bảo toàn tính mạng.

Nếu nàng đi rồi, nó đánh không lại nàng mà trốn vào Hàn Long Hồ thì làm sao.

Chẳng phải bao nhiêu công sức của chúng ta những ngày này đều đổ sông đổ biển sao.

Nhớ kỹ, cơ hội của chúng ta chỉ có một lần, nếu thất bại, muốn bắt lại nó sẽ rất khó.

Hồ Cửu Nhi lộ vẻ nghi hoặc, có chút khó hiểu nói: Tương công, tại sao chúng ta nhất định phải bắt Hủy Long chứ.

Bắt những Yêu thú khác không được sao.

Thẩm Hạo nhếch mép, Nàng không hiểu đâu, Hủy Long đối với ta có chút tác dụng, ta định nâng cấp thiết côn một chút, mở rộng cho mấy người bạn của ta.

Hồ Cửu Nhi nghe hiểu lơ mơ, nhưng lại nắm bắt được một điểm quan trọng, đó chính là Hủy Long có ích với Thẩm Hạo, đã có ích thì nhất định phải giết nó.

Nghĩ đến đây, đôi mắt đẹp của Hồ Cửu Nhi lóe lên một tia kiên định nói: Ồ, được Tương công, thiếp nhất định sẽ giúp chàng.

Đã muốn giúp ta thì phải nghe ta chỉ huy.

Thẩm Hạo nói.

Vâng Tương công.

Ừm, vậy nàng cứ mai phục ở đây, ta đi câu dẫn Hủy Long.

Hàn Long Hồ lớn như vậy, có lẽ cần một khoảng thời gian, cho nên không cần vội vàng hiểu không.

Thiếp biết rồi Tương công.

Thẩm Hạo nhìn quanh bốn phía, kiểm tra trận pháp xác định không có vấn đề gì, lúc này mới bay đi.

Nhìn bóng lưng Thẩm Hạo, Hồ Cửu Nhi cũng không dám lơ là, vội vàng tập trung tinh thần.

Cùng lúc đó, con Yêu thú cua bị Thẩm Hạo chém đứt hai cái kìm, lập tức tìm đường trở về tộc.

Trưởng lão cứu mạng.

Dưới đáy Hàn Long Hồ, vẫn là cái thung lũng sâu mà Thẩm Hạo đã nhìn thấy trước đó.

Trong một động phủ khổng lồ, so với bên ngoài thì sáng hơn rất

nhiều.

Trên vách đá, toàn là Dạ Minh Châu to bằng quả bóng rổ chiếu sáng, tỏa ra ánh sáng yếu ớt, chiếu rọi cả động phủ.

Bên trong động phủ, có hơn trăm con cua khổng lồ tụ tập lại một chỗ.

Ở vị trí cao nhất có ba con cua đang ngồi, thể hình chúng không lớn lắm, chỉ bằng một phần ba con cua trước đó, nhưng khí thế lại vô cùng cường hãn.

Ba con cua này, thấp nhất cũng là Yêu thú Thập nhất cảnh.

Con ở giữa càng thâm bất khả trắc không thể dò xét.

Khi nhìn thấy con cua bị chém đứt hai kìm, những Yêu thú cua khác đều tỏ vẻ phẫn nộ.

Bàng Nhất, rốt cuộc có chuyện gì, ngươi bị ai làm trọng thương.

Bàng Nhất khóc lóc kể lể: Trưởng lão, ta bị một nhân loại làm hại, ta vẫn tuần tra như thường lệ ở gần đây.

Thấy có người xâm nhập lãnh địa của chúng ta, liền định xông lên bắt giữ hắn.

Ai ngờ người này tu vi cao thâm.

Lại vô cùng lợi hại, chỉ một chiêu đã chế phục ta.

Không những chém đứt hai cái kìm của ta, còn viết bốn chữ lên lưng ta Hủy Long là chó.

Hay cho một nhân loại tu sĩ, thật sự coi tộc cua chúng ta đã suy tàn rồi sao.

Hỡi các huynh đệ, xách vũ khí lên, giết chết hắn.

Giết chết hắn.

Ngay khi bọn chúng chuẩn bị xông ra báo thù, con cua ngồi ở phía trên lại lạnh lùng hừ một tiếng cắt ngang lời bọn chúng.

Im miệng.

Nghe vậy, tất cả đều im lặng, ngoan ngoãn ngậm miệng.

Con cua dẫn đầu lại hỏi: Bàng Nhất, đối phương đã có thể dễ dàng giết ngươi, vì sao lại thả ngươi về.

Bàng Nhất vội vàng khóc lóc kể: Ta lừa hắn, nói ta là tướng cua dưới trướng Hủy Long, hắn.

Lời chưa dứt, đã bị con cua dẫn đầu quát lớn: Đồ hỗn trướng, sao ngươi không chết đi.

Lời này vừa ra, Bàng Nhất sợ đến mức run rẩy.

Chương 506

Ngươi lại vì mạng sống mà nhận Hủy Long làm chủ nhân, thật sự làm mất mặt tộc cua chúng ta.

Tổ tiên tộc cua chúng ta cũng từng huy hoàng.

Năm đó, chúng ta từng được Long tộc thống trị, được xưng là lính tôm tướng cua.

Ngươi có biết cái gì gọi là tướng cua không.

Đó là vinh dự biết bao.

Tuy rằng ngày nay có chút suy tàn, nhưng tổ tiên chúng ta từng phục vụ Ngũ Trảo Kim Long.

Hủy Long chỉ là một con Giao Long tạp chủng, nó cũng xứng để tộc cua chúng ta phục vụ sao.

Hừ, Hủy Long đã đến tìm chúng ta nhiều lần, muốn chúng ta quy thuận nó, chúng ta đều không đồng ý, vậy mà ngươi thì hay rồi, tự mình dâng lên cửa.

Bàng Nhất, ngươi quả thực làm mất mặt tộc cua chúng ta, ngươi đáng tội gì đây.

Bàng Nhất sợ hãi vội vàng nói: Trưởng lão cầu xin người tha cho ta một mạng.

Hừ, đã sự đã đến nước này, vậy thì ngươi hãy đi đến chỗ Hủy Long đi.

Kể từ hôm nay, ta sẽ trục xuất ngươi khỏi tộc cua.

Lời này vừa ra, mọi người đều chấn kinh không thôi, ai cũng không ngờ sự tình sẽ phát triển đến mức này.

Trưởng lão, như vậy không hay lắm.

Phải đó, huynh đệ Bàng Nhất bị người ta chém mất hai kìm, bây giờ lại muốn đuổi hắn ra khỏi tộc, có làm mọi người mất lòng không.

Các ngươi hiểu cái gì.

Đã nhân loại tu sĩ kia và Hủy Long có thù, vậy cứ để bọn chúng đấu nhau là được.

Nếu Hủy Long giết chết nhân loại tu sĩ, thì xem như đã báo thù cho Bàng Nhất.

Nếu nhân loại tu sĩ giết chết Hủy Long, thì Hàn Long Hồ lại là địa bàn của tộc cua chúng ta.

Chúng ta chỉ cần tọa sơn quan hổ đấu là được rồi.

Hàn Long Hồ vốn là địa bàn của tộc cua bọn họ, chỉ là sau này Hủy Long đến, liền chiếm cứ nơi đây.

Bọn họ tự nhiên không vui, trong lòng cũng kìm nén một ngọn lửa.

Trưởng lão anh minh.

Bàng Nhất cũng vội vàng nói: Trưởng lão, là ta đã hiểu lầm người, ta cam nguyện bị trục xuất khỏi tộc cua.

Tốt, có giác ngộ này là chuyện tốt, đi đi.

Vâng, Trưởng lão.

Tộc cua vẫn có kiêu ngạo của bọn họ, cho dù có khuất phục, thì cũng phải là Chân Long mới được, Hủy Long huyết mạch không thuần, bọn họ còn không thèm để mắt.

Phải giữ gìn vinh quang tổ tiên.

Đợi đến khi Bàng Nhất đi rồi, tộc cua lập tức truyền ra tin tức.

Bàng Nhất của tộc cua, vì bán chủ cầu vinh nhận Hủy Long làm

chủ, bị đuổi khỏi tộc.

Hàn Long Hồ tuy lớn, nhưng các tộc quần đều có thủ đoạn thông tin riêng.

Tin tức càng truyền đi càng xa.

Dù sao, tộc cua tuy hiện tại đã suy tàn, nhưng ban đầu cũng là vương giả của Hàn Long Hồ, lời nói và hành động của họ cũng có sức ảnh hưởng.

Bàng Nhất sau khi rời khỏi tộc cua, lập tức tiến về địa bàn của Hủy Long.

Đối với Hủy Long, Bàng Nhất vẫn rất khủng bố, không chỉ nó, tất cả Yêu thú trong toàn bộ Hàn Long Hồ đều rất khủng bố.

Cường đại vô cùng, lại còn hoang dâm vô độ.

Cứ cách một khoảng thời gian, các tộc quần lại phải cống nạp một con Yêu thú cái.

Nếu không, sẽ phải chịu sự đồ sát của Hủy Long, không ai dám phản kháng.

Hủy Long không phải một con, mà là hai con, là hai cha con.

Con lớn Thập nhị cảnh, đã độ qua Lôi kiếp, con nhỏ Thập nhất cảnh đỉnh phong.

Đều không phải thứ tốt lành gì.

Từ khi đến Hàn Long Hồ này, chúng đã khuấy đảo phong vũ làm mưa làm gió.

Về chuyện xảy ra dưới đáy Hàn Long Hồ, Thẩm Hạo không hề hay biết.

Y chỉ tĩnh lặng chờ đợi.

Để đề phòng bất trắc, Thẩm Hạo còn bố trí một bộ phòng ngự trận pháp bên bờ, tiện cho việc chạy trốn.

Trong Hàn Long Hồ cũng có một số loài cá khác, không phải tất cả Yêu thú đều là Thập cảnh.

Thẩm Hạo bắt một con cua khổng lồ nướng ăn.

Theo thời gian trôi đi, mười ngày thoáng chốc đã qua.

Và Bàng Nhất cuối cùng cũng đến địa bàn của Hủy Long.

Nơi này không nằm trong Hàn Long Hồ, mà là trên một hòn đảo nhỏ ở trung tâm nhất của Hàn Long Hồ, cũng là trung tâm quyền lực của Hàn Long Hồ.

Cung điện trước mắt nguy nga hùng vĩ, đẹp lộng lẫy vàng son rực rỡ, quy mô hoành tráng tựa như một ngọn núi cao.

So với hoàn cảnh u ám dưới đáy Hàn Long Hồ, nơi đây sáng sủa như ban ngày, lấp lánh rực rỡ.

Ngay khi Bàng Nhất xuất hiện gần cung điện, hai Hà binh đen khổng lồ đột nhiên xuất hiện, nhanh chóng tóm chặt lấy nó.

Một con cua mất kìm.

Ngươi lại dám đến Hàn Long Đảo này.

Muốn tìm chết sao.

Bàng Nhất vội vàng nói: Ta là đến tìm Hủy Long đại nhân.

Một con cua mất kìm, thì khác gì phế vật.

Ngươi cũng xứng gặp Hủy Long đại nhân.

Bàng Nhất quay người lại, hai Hà binh đọc lên: Hủy Long là chó.

Chó là thứ gì.

Giống Hủy Long đại nhân sao.

Hai Hà binh vẻ mặt nghi hoặc.

Chúng vừa sinh ra đã ở Hàn Long Hồ, thật sự chưa từng thấy thứ gọi là chó bao giờ.

Táo bạo, tìm chết.

Một tiếng quát giận dữ truyền đến.

Hai Hà binh Thập cảnh còn chưa kịp phản ứng, đã bị một bàn tay lớn từ hư không vỗ chết.

Cùng với một tiếng vang lớn, phía trên kim điện đột nhiên xuất hiện một bóng đen khổng lồ.

Đó là một con Cự Long đen to lớn, thân thể nó cao trăm trượng như một ngọn núi lớn, che phủ cả bầu trời kim điện.

Ánh nắng xung quanh lập tức bị che khuất, một mảng tối đen bao trùm đại địa.

Bàng Nhất kinh hãi nhìn thân rồng khổng lồ phản chiếu trên mặt đất, thân thể không tự chủ mà run rẩy.

Nỗi sợ hãi này đã ăn sâu vào xương tủy, khiến nó không thể kiểm soát phản ứng của mình.

Nó thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn thẳng Hủy Long, dường như một khi ánh mắt chạm vào nó, sẽ mang đến tai họa vô tận.

Tộc cua là muốn bị diệt tộc sao.

Hủy Long đại nhân tha mạng, đây không phải Trưởng lão chúng ta viết, mà là nhân loại tu sĩ viết.

Hắn còn nói ngài huyết mạch không thuần, nhiều lắm cũng chỉ là một con Giao.

Lời này vừa ra, Hủy Long lập tức phá phòng bị kích động.

Hủy Long ghét nhất ai nói nó huyết mạch không thuần, đây chính là nghịch lân của nó, kẻ nào nói thì kẻ đó chết.

Hừ.

Một tiếng long ngâm vang vọng trời đất.

Bàng Nhất bị tiếng gầm giận dữ này chấn động đến mức nguyên thần cũng có chút không ổn định.

Bàng Nhất vội vàng nói lại: Ta tức quá nên đánh nhau với tên tu sĩ nhân loại kia, bị hắn chặt đứt đôi càng, còn viết bốn chữ trên lưng ta.

Nói rằng giết ngài như giết chó vậy.

Hắn là cảnh giới gì.

Dám càn rỡ như thế.

Nhìn khí tức thì là Tiên Khiếu cảnh.

Hay, một Tiên Khiếu cảnh cỏn con, tồn tại như con kiến mà cũng dám càn rỡ như vậy.

Xem ra tộc Hủy Long ta lâu rồi không động thủ, bọn chúng đều tưởng tộc Long ta không còn ra gì nữa.

Dẫn đường, ta muốn xé xác hắn thành vạn mảnh.

Bốn chữ cuối cùng, gần như là gào thét ra.

Bàng Nhất trong lòng vui mừng, quả nhiên, muốn chọc giận tộc Hủy Long, chỉ cần nói nó huyết mạch không thuần là được.

Hủy Long đại nhân, ta sẽ dẫn đường cho ngài.

Vì những chữ trên lưng ta, ta đã bị trục xuất khỏi tộc Cua Tướng rồi.

Từ hôm nay, ta chỉ trung thành với ngài.

Hừ, chuyện của ngươi, ta cũng có nghe qua một chút.

Tộc Cua Tướng sớm muộn gì cũng sẽ khuất phục dưới trướng bản vương, dẫn đường phía trước, bản vương muốn tàn sát tứ phương.

Hủy Long giận dữ nói.

Vâng, Hủy Long đại nhân.

Bàng Nhất dẫn đường phía trước, Hủy Long theo sau.

Chương 507

Đối với tộc Cua Tướng, nó đã sớm muốn thu phục, chỉ là chưa có cơ hội, trưởng lão tộc Cua Tướng cảnh giới cũng không thấp.

Đại trưởng lão tộc Cua Tướng cũng là Thập Nhị cảnh, đợi khi linh khí trong cơ thể chuyển hóa hoàn tất liền có thể phi thăng, đến lúc đó, chính là lúc thu thập tộc Cua Tướng.

Không vội.

Thời gian như ngựa trắng vụt qua khe cửa, lặng lẽ trôi đi.

Mặc dù tu vi hiện tại đã là Tiên Khiếu cảnh, thọ mệnh của Thẩm Hạo đã đủ dài rồi.

Theo lý mà nói, hắn đối với thời gian đáng lẽ phải tê liệt mới đúng.

Nhưng tu vi của Thẩm Hạo đến quá dễ dàng, vì vậy hắn không có cái tính kiên nhẫn như những tu sĩ khác, động một chút là bế quan nửa năm.

Chờ mười mấy ngày, đã có chút sốt ruột rồi.

Trong thời gian này, ngay cả Hồ Cửu Nhi cũng không yên tâm mà đến xem xét.

Thậm chí Thẩm Hạo còn bắt đầu nghi ngờ chính mình.

Chẳng lẽ con cua Bàng Nhất này sợ quá mà trốn đi rồi.

Mà chiến trường Thượng Cổ này cũng không có hoạt động giải trí nào, chỉ có thể chờ đợi.

Mặt trời lặn rồi lại mọc, nhìn Hàn Long Hồ tĩnh lặng như nước đọng, Thẩm Hạo sắp trầm cảm rồi.

Đột nhiên, Thẩm Hạo phát hiện trên mặt hồ yên tĩnh có một gợn

sóng nhàn nhạt truyền đến, tuy rất nhỏ, nhưng không thoát khỏi thần thức của Thẩm Hạo.

Cá đã cắn câu rồi.

Tinh thần lập tức phấn chấn hẳn lên.

Cả người bỗng nhiên trở nên hưng phấn.

Đồng thời cũng đề cao mười hai phần cảnh giác.

Thần thức lập tức bao phủ xung quanh.

Bỗng nhiên, cách mấy trăm dặm, dưới hồ một bóng đen khổng lồ lướt qua.

Khi Thẩm Hạo lần nữa bắt lấy, lại đã biến mất tăm.

Từng trải qua chuyện song đầu Giao Long phun khói đen lần trước, Thẩm Hạo cũng đặc biệt cảnh giác.

Ai biết được tên Hủy Long này có tác dụng phong bế thần thức hay không.

Chỉ thoáng thấy một cái, cái thân ảnh khổng lồ kia, đã khiến Thẩm Hạo cảm thấy áp lực.

Quả nhiên không hổ là một con rồng đã mong đợi bấy lâu, không hề khiến người ta thất vọng.

Để đề phòng vạn nhất, Thẩm Hạo đã phóng ra mười con khôi lỗi do mình luyện chế.

Cũng chuẩn bị sẵn sàng để tiến vào không gian bất cứ lúc nào.

Nửa khắc sau, mặt hồ yên tĩnh bắt đầu sôi trào.

Giống như nước trong hồ đã sôi lên vậy.

Rầm.

Một tiếng vang lớn, tiếp đó trên mặt hồ đột nhiên xuất hiện một

con sóng khổng lồ cao mấy trăm trượng đổ ập xuống.

Sóng thần cuồn cuộn, dường như muốn nhấn chìm Thẩm Hạo.

Sợ có quỷ kế, Thẩm Hạo trực tiếp bay lên không trung.

Chỉ trong chốc lát, nơi vừa đứng đã bị nước hồ nhấn chìm.

Tiếp đó, chỉ thấy hai thân ảnh xuất hiện trước mặt Thẩm Hạo.

Một là con cua Bàng Nhất trước đó, một con Hắc Long không có sừng.

Chỉ riêng một cái đầu rồng, đã tựa như đối mặt với một ngọn núi, hai sợi râu rồng đều dài hơn trăm mét, khổng lồ như đoàn tàu hỏa.

Thẩm Hạo đứng đối diện, như một con kiến nhìn con người vậy.

Vảy trên người nó phát ra ánh sáng lạnh lẽo, ngay cả Thẩm Hạo cũng nuốt nước miếng, thứ này lôi kiếp thật sự có thể đánh chết được sao.

Hủy Long đại nhân, chính là hắn nói ngài là Giao Long, đúng rồi còn nói giết ngài như giết chó vậy.

Con mắt màu vàng nâu khổng lồ của Hủy Long, thờ ơ liếc nhìn Bàng Nhất một cái, đột nhiên một cái vuốt chộp Bàng Nhất thành một đám máu thịt.

Đa miệng.

Nhìn thấy cảnh này, Thẩm Hạo trong lòng cũng thót một cái, thật mạnh.

Khoảnh khắc này Thẩm Hạo mới phát hiện, tên Hủy Long này quả thực mạnh đến đáng sợ, thậm chí Thẩm Hạo cảm thấy Hồ Cửu Nhi cũng không nhất định là đối thủ.

Bởi vì cái vuốt vừa rồi, ta còn không nhìn rõ Hủy Long đã ra tay

như thế nào.

Cũng không hiểu tên Hủy Long này đang giở trò quỷ gì, đột nhiên lại diệt sạch thuộc hạ của mình.

Ánh mắt Hủy Long lạnh nhạt, liếc nhìn Thẩm Hạo một cái, sát ý khủng bố khiến nhiệt độ xung quanh giảm xuống mức thấp nhất, trên mặt Hàn Long Hồ đã bắt đầu kết một lớp băng mỏng.

Sinh vật như con kiến mà cũng dám chọc giận bản vương.

Hôm nay để ngươi biết thế nào là Chân Long.

Chết dưới tiếng long ngâm, cũng là vinh hạnh của ngươi.

Lời vừa dứt, Hủy Long liền gầm lên một tiếng về phía Thẩm Hạo.

Một tiếng long ngâm, chấn động màng nhĩ như muốn thủng.

Xung quanh mấy chục dặm, lớp băng mỏng trên mặt nước bắt đầu vỡ vụn hóa thành bột phấn, tạo nên những con sóng lớn.

Hủy Long nhìn thấy Thẩm Hạo sau một tiếng gầm mà biến mất không thấy tăm hơi, trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc.

Tiếng long ngâm của nó có thể làm tổn thương nguyên thần, nhưng cũng không đến mức một tiếng gầm mà diệt đối phương thành tro bụi.

Có gì đó quỷ dị.

Lập tức kiểm tra, nhưng lại phát hiện xung quanh căn bản không có bất kỳ khí tức nhân loại nào, dường như không có sự tồn tại của người này.

Vừa nãy khi nó gầm lên, Thẩm Hạo đã sớm tiến vào không gian rồi.

Mặc dù có cực phẩm phòng ngự linh bảo Huyền Đức Chung, thứ này có thể chống lại vài đòn sát thương của Thần Đình cảnh, nhưng Thẩm Hạo xưa nay không phải là kẻ cam chịu ăn khổ.

Trực tiếp trốn vào không gian.

Vạn nhất không phòng thủ được thì sao.

Đợi tên Hủy Long này gầm xong, Thẩm Hạo lại xuất hiện.

Đột nhiên, thân ảnh Thẩm Hạo lần nữa xuất hiện trên không trung.

Khiến Hủy Long cũng chấn kinh một trận, cư nhiên không cảm nhận được chút dấu vết nào, ánh mắt cuối cùng cũng trở nên nghiêm túc.

Chỉ thấy, Thẩm Hạo cười khẩy, mỉa mai nói: Chỉ vậy thôi sao.

Quả nhiên là đồ giả mạo.

Chỉ một con Giao Long bé tí, không đúng, phải là một con Giao Tạp Chủng mà thôi, cũng dám tự xưng là Long.

Hủy Long nổi giận lôi đình, bình thường nghe thấy một tiếng Giao Long, nó đều muốn diệt đối phương, hôm nay cư nhiên còn có người nói nó là tạp chủng, điều này lần nữa phá vỡ phòng tuyến lớn nhất của nó.

Sát ý khắp người tràn ra, khủng bố vô cùng.

Ngay cả những yêu thú khác đang lén lút xem xung quanh cũng sợ hãi run rẩy.

Chúng kinh ngạc tên nhân loại này gan thật lớn, đây là nhịp điệu của sự tìm chết.

Đáng chết, ta muốn xé xác ngươi thành vạn mảnh, từng miếng từng miếng cắn nát ngươi.

Thân ảnh nhanh chóng bay về phía Thẩm Hạo, tốc độ nhanh đến mức Thẩm Hạo cũng phải kinh ngạc.

Quay người bỏ chạy.

Tốc độ của Thẩm Hạo nhanh đến mức Hủy Long cũng có chút bất ngờ.

Cẩn thận nhìn kỹ, Thẩm Hạo không chỉ có sức mạnh thân thể và tốc độ kinh người, mà toàn thân còn tràn đầy linh lực.

Chương 508

Không ngờ, một nhân loại cỏn con lại là pháp thể song tu, ngươi nghĩ như vậy là có thể chạy thoát sao.

Nói xong, Hủy Long đột nhiên phun nước ra từ miệng, giống như một thác nước nhỏ.

Trực tiếp lao về phía Thẩm Hạo, mắt thấy sắp nhấn chìm Thẩm Hạo.

Mẹ nó, đồ tạp chủng nhà ngươi thật ghê tởm, cư nhiên lại phun nước bọt, lão tử không chơi với ngươi nữa.

Nói xong, toàn thân Thẩm Hạo tràn ngập sấm sét, nhanh chóng tăng tốc, tốc độ hoàn toàn nâng lên một cấp bậc.

Hay, Ngự Lôi Chi Thuật.

Càng ngày càng thú vị rồi, ngươi nghĩ ngươi chạy thoát sao.

Lúc này, thân thể khổng lồ của Hủy Long đã hoàn toàn nổi lên mặt nước, tốc độ trên không trung không hề chậm hơn Thẩm Hạo chút nào.

Tiểu nê thu, khuyên ngươi tốt nhất đừng đuổi nữa, tiếp tục đuổi theo ngươi sẽ chết đấy.

Thẩm Hạo quay đầu lại, vẻ mặt chân thành nói.

Hủy Long nổi giận lôi đình, cho rằng Thẩm Hạo đang chế giễu nó.

Hừ, chỉ dựa vào loại con kiến chỉ biết chạy trốn như ngươi, cũng có thể giết chết bản vương.

Thật là một trò cười lớn.

Ở chiến trường Thượng Cổ này, ai có thể làm gì được ta.

Hừ, tộc Hủy Long ở chiến trường Thượng Cổ, muốn đi đâu thì đi đó.

Tung hoành ngang dọc.

Giết ta, giống như châu chấu đá xe, quả thật là một trò cười lớn.

Hủy Long tức đến mức bật cười, cả chiến trường Thượng Cổ, tộc Hủy Long chính là bá chủ, xưa nay chỉ có phần ức hiếp người khác, chưa có ai có thể ức hiếp nó.

Thẩm Hạo khẽ mỉm cười, quay đầu lần nữa nhấn mạnh: Không lừa ngươi đâu, ngươi mà đuổi theo ta, ngươi thật sự sẽ chết đấy.

Chỉ là một con kiến mà thôi, dù có đứng yên cho ngươi đánh, ngươi cũng không đánh động được.

Bản vương ngược lại muốn xem ngươi làm sao để bản vương phải chết.

Đối với lời nói của Thẩm Hạo, Hủy Long không tin một chữ nào.

Thẩm Hạo càng nói như vậy, Hủy Long càng cảm thấy Thẩm Hạo đang sợ hãi.

Chẳng qua là dương oai diễu võ mà thôi.

Đuổi theo một lúc, Hủy Long phát hiện mình thật sự không đuổi kịp, tốc độ hai người quỷ dị cân bằng.

Hủy Long sốt ruột rồi.

Ngươi không phải muốn giết ta sao.

Ngươi chạy cái gì.

Tiểu nê thu, ta không phải chạy, là tìm cho ngươi một nơi an táng.

Nghe Thẩm Hạo cứ một câu nê thu, một câu nê thu, khiến Hủy Long tức không chịu nổi.

Hừ, ngươi.

Chạy mấy trăm dặm, Hủy Long bỗng nhiên phát hiện Thẩm Hạo không chạy nữa.

Chắp tay đứng trong không trung, vẻ mặt điềm nhiên nhìn nó.

Trong mắt Hủy Long, ẩn chứa sát ý ngút trời, lạnh lùng nói: Chạy đi, sao không chạy nữa.

Tiểu nê thu, ở đây phong thủy không tệ, chuẩn bị giết ngươi ở đây.

Thân thể khổng lồ của Hủy Long bay lượn trên không trung, nhìn quanh bốn phía, phát hiện nơi này là một cái hõm lớn, xung quanh bị núi bao vây.

Không biết ngươi lấy đâu ra dũng khí, dám khiêu khích bản vương, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết thế nào là tàn nhẫn.

Nói xong, Hủy Long quật đuôi một cái, trong nháy mắt đã đến trước mặt Thẩm Hạo.

Tốc độ nhanh như chớp.

Mắt thấy móng vuốt sắp bóp nát đầu lâu Thẩm Hạo, Hủy Long thậm chí còn lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

Nhưng giây tiếp theo, Thẩm Hạo lần nữa biến mất không thấy tăm hơi.

Hủy Long ngây người, trong lòng vô cùng chấn động, có chút không thể tin nổi.

Ở chiến trường Thượng Cổ, với cảnh giới của nó cũng không thể làm được việc biến mất trong nháy mắt, con kiến này làm sao làm được.

Nhưng vừa nãy khi ở cạnh Hàn Long Hồ, nó đã thấy Thẩm Hạo

biến mất một lần.

Hơn nữa sau khi biến mất, lần nữa xuất hiện lại vẫn xuất hiện ở nguyên chỗ cũ.

Tức là, không phải thuấn di, mà là lợi dụng linh bảo gì đó ẩn mình trong hư không.

Ngươi nghĩ ngươi chạy thoát sao, hôm nay ta sẽ ở đây đợi, không giết ngươi, khó bình cơn giận trong lòng bản vương.

Đúng lúc này, một đạo hồng quang quỷ dị xuất hiện, cảm nhận được khí tức của hồng quang, khiến Hủy Long cũng có cảm giác nguy cơ, Hủy Long trong lòng đại kinh thất sắc.

Chuyện gì thế này, một con kiến nhỏ cư nhiên lại có thể uy hiếp nó.

Còn chưa kịp phản ứng, hai mắt Hủy Long đã bị hồng quang bao phủ.

Hồ Cửu Nhi trán lấm tấm mồ hôi, nàng không ngờ, Hủy Long lại khó khống chế đến vậy.

Thẩm Hạo lập tức từ không gian đi ra, khởi động trận pháp.

Có thể khống chế bao lâu.

Tướng công, không khống chế được lâu đâu.

Vậy thì dùng lôi kiếp.

Vâng, tướng công.

Hồ Cửu Nhi lập tức phóng thích khí thế khắp người, trong nháy mắt bầu trời vốn xanh trong vạn dặm, mây đen dày đặc, tiếng sấm ầm ầm kéo đến.

Thẩm Hạo nhân cơ hội, thao túng phi kiếm thi triển một đòn mạnh

nhất.

Một thanh phi kiếm khổng lồ, chém mây đen thành hai nửa, phạm vi ngàn dặm đều bị một kiếm này chấn động, kết quả Hủy Long không hề hấn gì.

Không đúng, hình như rớt vài cái vảy.

Mẹ nó, thứ này còn cứng hơn mai rùa.

Tướng công phải tìm được nghịch lân, đánh những chỗ khác không có tác dụng.

Lời Hồ Cửu Nhi vừa dứt, thân thể Hủy Long bắt đầu xoay chuyển.

Tướng công, chàng mau rời đi, Hủy Long sắp tỉnh rồi.

Nghe vậy, Thẩm Hạo rất nghe lời lập tức tránh xa, ở phía dưới thao túng trận pháp.

Ngay khi Thẩm Hạo vừa đi, Hồ Cửu Nhi liền buông tha Hủy Long.

Khống chế Hủy Long, tâm thần của nàng cũng tiêu hao cực kỳ lớn.

Khi Hủy Long tỉnh lại, nhìn Hồ Cửu Nhi trước mặt, khí thế khắp người không hề yếu hơn nó.

Đây chính là chỗ dựa của ngươi sao, hừ, thật sự nghĩ dựa vào một con hồ ly nhỏ, có thể làm gì được ta.

Lời vừa dứt, tiếng sấm cuồn cuộn vang vọng trời đất.

Hủy Long cảm nhận được một luồng uy áp thiên địa, đã nhắm vào nó.

Ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt nhất thời có chút khó coi.

Ngay sau đó cười khẩy: Tộc Hủy Long ta, chính là con cưng của Thiên Đạo, nhưng chưa từng nghe nói sẽ bị sét đánh chết.

Ngươi muốn lợi dụng lôi kiếp, e rằng sẽ thất vọng.

Ta còn chưa chết, ngươi đã hóa thành tro bụi trước rồi.

Hồ Cửu Nhi khinh thường nói: Vậy thì cứ chờ xem.

Hủy Long lạnh lùng hừ một tiếng, quay người bỏ đi, mặc dù nói nghe hay ho, nhưng mùi vị bị sét đánh cũng không dễ chịu chút nào.

Hơn nữa lôi kiếp của Thập Nhất cảnh, có thể trực tiếp làm tổn thương nguyên thần.

Mặc dù Hủy Long tự tin nó không chết được, nhưng tình hình bây giờ lại khác.

Nó cũng không phải kẻ ngốc, một con hồ ly Thập Nhất cảnh, cộng thêm nó, uy lực lôi kiếp của hai người cộng lại chỉ càng mạnh hơn.

Một điểm khác, xung quanh còn có tên tu sĩ nhân loại kia, khiến nó không dám lơ là.

Mặc dù cảnh giới của tên nhân loại này thấp hơn một bậc, nhưng lại phát ra một loại khí tức quỷ dị khiến người ta khó nắm bắt.

Ngay khi Hủy Long nảy sinh ý thoái lui, cố gắng bỏ chạy, thì bốn ngọn núi cao ngất đột nhiên lóe lên vô số cột sáng chói lọi, hóa thành một bức tường kiên cố không thể phá vỡ, phong tỏa hoàn toàn lối đi của nó.

Cùng lúc đó, giữa các ngọn núi cũng xuất hiện vô số sợi xích vàng lấp lánh, như những sợi dây leo nhanh chóng quấn quanh thân thể Hủy Long, trói chặt nó lại.

Chỉ là một trận pháp cỏn con.

Cũng muốn nhốt bản vương sao.

Phá cho ta.

Nói xong, Hủy Long toàn lực quật một cái, tất cả những sợi xích vàng trong nháy mắt tan rã.

Vuốt chộp vào hư không một cái, vô số lợi trảo nhắm thẳng vào cột sáng.

Rắc.

Dưới một đòn, cột sáng cư nhiên không vỡ tan, chỉ bị nứt đầy vết, khiến Hủy Long có chút bất ngờ.

Cảm nhận được uy lực của trận pháp, ngay cả Hủy Long cũng trở nên ngưng trọng.

Ở phía dưới điều khiển trận pháp Thẩm Hạo, nhìn những linh bảo bị hư hại, trong lòng cũng kinh ngạc trước thực lực của Hủy Long.

Ngay khi Hủy Long chuẩn bị ra đòn thứ hai, Hồ Cửu Nhi đã chắn trước mặt Hủy Long.

Biến hóa ra bản thể.

Một con cửu vĩ yêu hồ màu đỏ khổng lồ.

Kích thước không hề nhỏ hơn Hủy Long.

Trực tiếp thi triển bí pháp hồ tộc, trong đôi mắt phát ra một đạo hồng quang xông về phía Hủy Long, có bài học từ lần trước, Hủy Long không dám đối đầu trực diện.

Chương 509

Lập tức bay về phía tây.

Đáng chết, thân là yêu tộc lại câu kết với nhân loại, ngươi không sợ bị yêu tộc khinh bỉ sao.

Nói nhảm nhiều quá.

Mây lôi trên đỉnh đầu tụ tập ngày càng dày đặc, Hủy Long vô tâm luyến chiến chỉ muốn rời khỏi đây.

Hồ Cửu Nhi lại liều mình chắn trước mặt nó, ngăn cản Hủy Long bỏ chạy.

Hủy Long thấy không tránh được, phun ra thác nước, đồng thời long vĩ cũng quật tới.

Hồ Cửu Nhi đều tránh được, hơn nữa móng vuốt lóe hồng quang, đánh vào người nó, đau đến mức nó gào thét.

Hừ, thật sự coi ta không dám giết ngươi sao.

Bị đau đớn, Hủy Long cũng nổi giận.

Sau một tiếng long ngâm, lập tức bay vút tới, móng vuốt trên thân Hủy Long ẩn chứa khói đen, tốc độ và uy lực gấp mấy lần trước đó.

Nếu Hồ Cửu Nhi tránh né, Hủy Long sẽ có thể phá vỡ cột sáng mà lập tức bỏ chạy.

Nếu không tránh né, thì phải đối đầu trực diện.

Hồ Cửu Nhi lại chọn không tránh, chọn đối đầu trực diện.

Đồng thời móng vuốt của nàng phóng ra vô số hồng quang, chống lại nó.

Ầm.

Hai luồng năng lượng khổng lồ đen và đỏ, va chạm vào nhau, bốn ngọn núi xung quanh đều hóa thành bột phấn.

Ngay cả trận pháp xung quanh cũng bị phá hủy.

Phạm vi ngàn dặm đều bị ảnh hưởng.

Thấy Hồ Cửu Nhi liều mạng như vậy, khiến Hủy Long vô cùng chấn kinh.

Điều này rõ ràng là muốn sống chết một trận.

Nó không nhớ mình đã đắc tội Hồ Cửu Nhi khi nào.

Chẳng lẽ đã từng làm gì tổ tiên của con hồ ly này.

Không có, trí nhớ của Hủy Long chưa bao giờ động chạm hay ức hiếp hồ ly nào.

Mặc dù trận pháp xung quanh đã vỡ vụn, nhưng vì động tĩnh vừa rồi quá lớn, mây lôi đã tụ tập hoàn chỉnh, đã hoàn toàn khóa chặt Hủy Long.

Chạy cũng không thoát được nữa.

Uy áp khổng lồ, ngay cả Hủy Long cũng cảm nhận được áp lực lớn từ lôi kiếp.

Trong lòng không khỏi có chút sợ hãi.

Rất rõ ràng lôi kiếp lần này hai hợp nhất uy lực càng tăng gấp bội, Hủy Long có một dự cảm không lành.

Hủy Long biết không chạy thoát được nữa, hít sâu một hơi giận dữ nói: Con hồ ly đáng chết, bản vương đắc tội ngươi khi nào.

Khiến ngươi liều mạng như vậy.

Hồ Cửu Nhi nói: Tướng công của ta muốn giết ngươi, ta liền

muốn giết ngươi.

Dù sao hôm nay không phải ngươi chết thì ta vong.

Ngu xuẩn, ngươi đúng là đồ não tàn.

Ngươi cư nhiên vì một nhân loại mà không cần mạng.

Lôi kiếp đến rồi, hắn không giúp được ngươi, ngươi cũng sẽ chết thôi.

Trước khi chết, kéo ngươi làm đệm lưng cũng không phải không thể, đến lúc đó tướng công của ta vừa vặn giết chết ngươi.

Ánh mắt Hồ Cửu Nhi kiên định vô cùng, không hề có chút do dự nào.

Thật là tức chết ta mà, vậy hôm nay cứ xem ai chết trước.

Hủy Long bị Hồ Cửu Nhi chọc tức đến mức muốn thổ huyết, thật chưa từng thấy nữ yêu nào cố chấp như vậy.

Quả thực là não tàn.

Mây đen trên không trung đặc quánh như mực, dường như muốn đổ sập xuống.

Giữa những tầng mây dày đặc, điện chớp như rắn bạc cuồng vũ, thỉnh thoảng chiếu sáng cả bầu trời.

Cảnh tượng khủng bố này khiến người ta không khỏi nảy sinh sợ hãi, còn sinh vật trong phạm vi vạn dặm thì sợ đến run rẩy khắp người, không dám cử động dù chỉ một chút.

Hủy Long lúc này cũng cảm thấy áp lực chưa từng có, không chạy được thì không chạy nữa.

Nó cuộn chặt thân thể lại, giấu đầu dưới thân, dùng vảy cứng rắn bảo vệ phần yếu ớt nhất của mình.

Vừa cuộn tròn lại, liền thấy trên không trung một đạo tử sắc lôi điện như thác nước đổ ập xuống, mang theo khí thế hủy thiên diệt địa.

Đạo tử lôi này giữa không trung đột nhiên phân liệt thành hai nửa, tạo thành một hình chữ nhân hoàn hảo.

Một đạo nhắm vào Hủy Long, một đạo nhắm vào Hồ Cửu Nhi.

Ầm.

Tử lôi oanh kích vào thân Hủy Long, khiến nó bị đánh đến mức máu thịt lẫn lộn.

Vảy trên người cũng rụng vài miếng.

Nhịn đau đớn kịch liệt, Hủy Long ngẩng đầu lên, muốn xem Hồ Cửu Nhi có bị sét đánh chết không.

Con hồ ly chết tiệt, giờ ngươi cũng dở sống dở chết rồi nhỉ Lời còn chưa dứt, liền thấy Hồ Cửu Nhi vẫn bình yên vô sự trên không trung.

Ngoại trừ bộ lông đỏ trên người có chút cháy đen, hoàn toàn không có chút dấu hiệu bị thương nào.

Hủy Long chấn kinh nói: Làm sao có thể.

Ngươi làm sao có thể không sao.

Hồ Cửu Nhi chắp tay đứng đó, trong tay giấu phía sau còn cầm một chai nước suối khoáng.

Thẩm Hạo trốn trong không gian, nhìn Hủy Long bị sét đánh đến mức thương tích đầy mình, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thật sự sợ tên này không sợ sét đánh.

Thế là, từ không gian lén lút đi ra.

Rầm một tiếng, tiếng sấm vang vọng trời đất.

Chỉ riêng tiếng sấm, đã khiến các yêu thú Thập cảnh trong phạm vi vạn dặm kinh hãi.

Quá mạnh rồi, chúng còn là lần đầu tiên nhìn thấy lôi kiếp mạnh mẽ như vậy.

Uy lực của đạo tử lôi lần này gấp đôi lần trước.

Tương tự chia làm hai, hóa thành hình chữ nhân.

Thấy vậy, Hủy Long sợ hãi rụt cổ lại.

Thẩm Hạo lại bay vút tới, thay Hồ Cửu Nhi chắn lấy đạo lôi đình này.

Ầm.

Khi tử lôi oanh kích vào thân Thẩm Hạo, cả người hắn bị đánh bay ngược ra mấy trượng, nhưng có phòng ngự linh bảo.

Hơn nữa thuộc tính kháng lôi của Thẩm Hạo cực kỳ cao, khiến hắn chỉ bị thương nhẹ.

Nguyên thần và thân thể đều nhân cơ hội hấp thu sức mạnh lôi đình.

Uống một bình Bất Lão Tuyền, vết thương trên người phục hồi với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, chốc lát đã hoàn toàn khỏi.

Ngoại trừ quần áo bị rách một chút, những thứ khác đều không sao.

Bất Lão Tuyền này không chỉ có tác dụng phục hồi vết thương, còn có thể nâng cao thuộc tính kháng lôi.

Thẩm Hạo: Chết tiệt, thật đau.

Nhìn cực phẩm linh bảo phòng ngự chí bảo Huyền Đức Chung có

chút ảm đạm vô quang, Thẩm Hạo thật sự có chút xót xa.

Thứ này cũng không được.

Thôi, cứ tự mình chịu đựng vậy.

Lúc này Hủy Long, toàn thân vảy rụng không ít, bộ dạng vô cùng thê thảm.

Trong lòng nó không phục.

Trong cả yêu tộc, chưa có ai có phòng ngự mạnh hơn Hủy Long.

Chương 510

Hủy Long không tin hồ ly có thể mạnh hơn nó.

Khi nó ngẩng đầu nhìn thấy Hồ Cửu Nhi đã hóa thành hình người, dựa vào lòng tu sĩ nhân loại.

Vô cùng chấn kinh.

Làm sao có thể.

Nếu nói Hồ Cửu Nhi bị sét đánh không sao, nó còn có thể chấp nhận.

Nhưng tại sao, một tu sĩ nhân loại Tiên Khiếu cảnh, dù là thể tu đạt đến Thập cảnh đỉnh phong, nhưng cũng tuyệt đối không thể chịu đựng được lôi kiếp Thập Nhất cảnh này.

Thẩm Hạo nói: Có gì mà không thể, ai là con kiến, giờ đã rõ chưa.

Chốc nữa mở to mắt chó của ngươi mà nhìn rõ, ta là làm sao chống đỡ lôi kiếp.

Là trùng hay là rồng, dưới lôi kiếp mới thấy chân tướng.

Hủy Long: Không thể nào, tuyệt đối không thể nào.

Khoảnh khắc này, nhận thức của Hủy Long đều bị phá vỡ.

Lôi kiếp sẽ không cho nó thời gian suy nghĩ, lần nữa đổ ập xuống.

Lần này, Hủy Long không chọn cuộn mình lại, mà là mở to mắt nhìn Hồ Cửu Nhi và Thẩm Hạo.

Dù có phải chịu đựng một chút, cũng phải chết rõ ràng.

Đạo lôi kiếp thứ ba mạnh hơn, cả bầu trời đều bị chiếu sáng.

Ầm.

Lôi đình hình chữ nhân, đánh Thẩm Hạo và Hủy Long rơi khỏi không trung, đập mạnh xuống đất.

Thẩm Hạo lần này không dùng linh bảo bảo hộ, dùng thân thể chống đỡ.

Hiển nhiên, uy lực lôi kiếp quá mạnh, thân thể bị thương không nhẹ.

Da thịt nứt toác, máu thịt lẫn lộn, trên người còn có mùi khét.

Hồ Cửu Nhi sợ hãi vội vàng nói: Tướng công không sao chứ.

Nghe vậy, Thẩm Hạo mỉm cười, Mức độ tổn thương này, còn chưa lấy được mạng đâu.

Nói xong không dám chậm trễ, trực tiếp uống một bình Bất Lão Tuyền.

Chỉ là lần này, vết thương phục hồi không nhanh như trước.

Thấy vậy, Hồ Cửu Nhi lần nữa nói: Tướng công, đạo tiếp theo để ta, chàng mau chóng phục hồi vết thương.

Được.

Vết thương chưa phục hồi, Thẩm Hạo cũng không dám chống chịu trực tiếp, vì vậy cũng không từ chối.

Nhìn Hủy Long, lúc này đang nằm trên mặt đất cuộn tròn lại.

Toàn thân vảy rồng cứng rắn cũng rụng không ít, máu thịt lẫn lộn, toàn thân như dung nham, bốc khói nhẹ.

Nhìn thấy cảnh này, Thẩm Hạo không nhịn được cười.

Ta nói ngươi là tạp chủng ba, ngươi còn không tin, chút lôi kiếp này cũng không chịu nổi, đúng là phế vật mà.

Nghe vậy, Hủy Long trong lòng phẫn nộ, nhưng không thể làm gì

được.

Khoảnh khắc này, trong lòng vô cùng hối hận, ngàn vạn lần không nên đuổi theo nhân loại.

Hai yêu thú Thập Nhất cảnh đỉnh phong, đồng thời độ lôi kiếp, lôi kiếp hợp hai thành một, uy lực của lôi kiếp này, là Hủy Long chưa từng thấy.

Khi cha nó độ kiếp, đạo lôi kiếp đó so với cái này, quả thực nhỏ như trò trẻ con.

Hủy Long lần đầu tiên cảm thấy tuyệt vọng và bất lực.

Chỉ ba đạo lôi kiếp đã khiến nó kiệt sức, cứ tiếp tục như vậy, hôm nay nó thật sự phải bỏ mạng ở đây.

Sáu đạo lôi kiếp phía sau, còn sẽ mạnh hơn, nguyên thần một khi sụp đổ, thì chết không thể chết hơn được nữa.

Bây giờ muốn chạy cũng không thoát.

Nhưng điều khiến nó không thể tin nổi là, tu sĩ nhân loại trước mắt này cư nhiên lại không sao.

Tại sao lại như vậy.

Hủy Long chỉ cảm thấy đầu óc nó đã không đủ dùng rồi.

Hoàn toàn không thể chấp nhận sự thật này.

Nó một con Hủy Long sở hữu thân thể mạnh mẽ như vậy, cư nhiên không bằng một con hồ ly và một tu sĩ nhân loại.

Chuyện này nói ra ai tin.

Quan trọng hơn là, nó tận mắt chứng kiến, lôi kiếp thật sự đã đánh vào người đối phương, điều này không thể giả dối.

Chẳng lẽ sát thương của lôi kiếp đều bị nó chịu đựng, con hồ ly

và nhân loại này ngược lại không hề hấn gì.

Nếu không thì làm sao có thể không có chuyện gì.

Càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Dù sao, ngày xưa khi cần độ lôi kiếp, yêu thú đều chuẩn bị vạn toàn, tìm một nơi không người để lén lút độ lôi kiếp.

Hai yêu thú Thập Nhất cảnh đỉnh phong cùng nhau độ kiếp, đây có thể nói là một hành động chưa từng có.

Ai cũng không biết tình hình sẽ như thế nào.

Vạn nhất thật sự chỉ có nó bị thương thì sao.

Nghĩ đến đây, Hủy Long chỉ cảm thấy trong lòng phẫn uất, tại sao, khổ nó chịu, hai người kia lại hưởng phúc, điều này ai chịu nổi.

Đáng chết, các ngươi tại sao không sao.

Có phải sát thương của lôi kiếp đều ở trên người ta không.

Mắt Thẩm Hạo đảo một vòng, lập tức hiểu ý của Hủy Long.

Cười hắc hắc, chọn lần nữa đả kích Hủy Long cười nói: Ta đã nói mà, lôi kiếp này sao không đau không ngứa gì cả, hóa ra sát thương đều đánh vào người ngươi rồi.

Hahahahaha, thật là trời giúp ta mà.

Hủy Long ngươi thật là người tốt à không đúng, thật là một con nê thu tốt.

Nghe vậy, Hủy Long thật sự muốn tức chết, ngửa mặt lên trời gầm một tiếng dài.

Hai mắt đỏ ngầu: Bản vương không sống được thì các ngươi cũng đừng hòng sống.

Nói xong, dốc toàn lực bay về phía Thẩm Hạo.

Nhưng nó đang bị thương, làm sao có thể đuổi kịp Thẩm Hạo và Hồ Cửu Nhi.

Các ngươi quay lại, đồ đáng chết mau quay lại, các ngươi cũng phải chịu đựng nỗi đau của lôi kiếp.

Thẩm Hạo: Đuổi kịp ta rồi hãy nói, xem ra lão thiên đấu muốn diệt ngươi, chứng tỏ ngươi làm nhiều điều ác.

Mắt thấy lôi kiếp sắp đổ xuống, Hủy Long hoàn toàn mất kiểm soát, trong lòng lần đầu tiên cảm nhận được sự bất bình của kẻ yếu.

Lão thiên tặc ngươi bất công, tại sao, tại sao kẻ bị thương luôn là bản vương.

Lão thiên tặc, bản vương không phục, ngươi bất công.

Lời còn chưa dứt, ầm một tiếng vang lớn ập đến.

Uy lực gấp mấy lần trước đó, hơn nữa lôi kiếp lần này còn không phân nhánh, mà là chuyên nhất và mạnh mẽ.

Rõ ràng, lần lôi kiếp này chỉ nhắm vào Hủy Long một mình, còn Hồ Cửu Nhi và Thẩm Hạo cư nhiên lại bình yên vô sự.

Thấy vậy, Hồ Cửu Nhi và Thẩm Hạo đều ngây người, đây là thao tác gì.

Thẩm Hạo đầu tiên là ngây người, sau đó hoàn hồn lại, không nhịn được bật cười.

Thật sự bị Hủy Long nói trúng rồi.

Tướng công, chuyện này là sao.

Hahahahaha, trời muốn diệt kẻ nào thì trước tiên sẽ khiến kẻ đó càn rỡ, đây chính là hậu quả của cái miệng tiện.

Hủy Long bị đánh đến mức thoi thóp, trên người đã bắt đầu bốc

khói.

Thịt rồng đều đã chín rồi.

Nguyên thần cũng sắp sụp đổ, bên bờ vực cái chết, không cam lòng hét lên: Lão thiên tặc, ngươingươi bất công.

Quả nhiên bất kể là người hay rồng, đều giống nhau, không sợ thiếu mà sợ không công bằng.

Khoảnh khắc này, Hủy Long ghét nhất không phải Thẩm Hạo cũng không phải Hồ Cửu Nhi, mà là Thiên Đạo.

Nhìn thấy Hủy Long đã chết, Thẩm Hạo trong lòng vui mừng.

Kết cục kịch tính như vậy, là Thẩm Hạo vạn vạn không ngờ tới.

Thật là uy lực của Thiên Đạo không thể sỉ nhục được.

Lập tức thu thi thể của nó vào không gian, lúc này mới mãn nguyện.

Quả nhiên, một con rồng đàn ông cũng không thể từ chối.

Mưu tính bấy lâu, cuối cùng cũng như ý nguyện.

Chương 511

Nhưng mây lôi trên bầu trời vẫn đang tụ tập, rõ ràng Hủy Long chết rồi còn Hồ Cửu Nhi.

Bốn đạo lôi kiếp đã qua, còn năm đạo.

Và khoảnh khắc này, thân thể Thẩm Hạo cũng đã hoàn toàn phục hồi.

Tuy nhiên để đề phòng vạn nhất, Thẩm Hạo vẫn cảm thấy nên nâng cao bản thân trước rồi tính sau.

Nói với Hồ Cửu Nhi: Nàng chờ một chút, ta đi rồi sẽ về ngay.

Vâng, tướng công.

Đối với Thẩm Hạo, Hồ Cửu Nhi tin tưởng tuyệt đối.

Thẩm Hạo không chọn hấp thu Hủy Long, mà là trực tiếp quay trở lại thế giới đô thị.

Lúc này mới tiến vào không gian.

Dù sao ở thế giới đô thị tiến vào không gian hấp thu huyết vụ, thế giới huyền huyễn cũng đứng yên.

Sở dĩ như vậy, Thẩm Hạo lo lắng thời gian hấp thu quá lâu, Hồ Cửu Nhi sẽ gặp chuyện.

Vừa tiến vào không gian, lượng lớn huyết vụ đã ập đến.

Đối với quy trình này, Thẩm Hạo đã sớm quen thuộc vô cùng, không chọn chống cự, mà là lặng lẽ tận hưởng.

Lực lượng huyết vụ lần này đặc biệt mạnh mẽ, thân thể Thẩm Hạo cũng đang trải qua biến hóa long trời lở đất.

Con Hủy Long này quả thực không làm Thẩm Hạo thất vọng, không phụ sự mong đợi, đã biến thành D.

Bây giờ Thẩm Hạo cũng dám nói, là lừa hay là ngựa thì lôi ra mà chạy thử.

Không chỉ Thiết Côn, Thiết Thi thăng cấp hoàn thành, cảnh giới cũng tăng nhanh chóng.

Cảnh giới thể tu trực tiếp từ Thập cảnh đỉnh phong, đạt đến Thập Nhất cảnh trung kỳ, chỉ thiếu một chút là đạt đến Thập Nhất cảnh hậu kỳ.

Điều càng khiến Thẩm Hạo kinh hỉ là, đạo thể Tiên Thiên cuối cùng cũng đã tải xong.

Hiện tại đạo thể Tiên Thiên 100%.

Cảm nhận trực quan nhất, đó chính là sức mạnh lôi đình hoàn toàn có thể điều khiển tự do.

Hoàn toàn bị nguyên thần hấp thu triệt để.

Mà không phải cảm giác cách trở như trước.

Ngay khoảnh khắc đạo thể Tiên Thiên của hắn thành công, cảnh giới cũng đột phá đến Tiên Khiếu cảnh tầng bốn.

Còn về đạo thể Tiên Thiên là do hấp thu lôi kiếp, hay là do Hủy Long, Thẩm Hạo thật sự không biết.

Không kịp suy nghĩ, Thẩm Hạo liền lần nữa quay trở lại chiến trường Thượng Cổ.

Khi Thẩm Hạo lần nữa xuất hiện, Hồ Cửu Nhi ngây người một chút.

Nghi hoặc nói: Tướng công sao chàng vừa vào lại ra ngay vậy.

Thời gian đứng yên, vì vậy Hồ Cửu Nhi chỉ cảm thấy Thẩm Hạo chưa đến một giây đã quay lại.

Thẩm Hạo nói: Đây không phải là sợ nàng bị thương sao.

Tướng công chàng thật tốt.

Hồ Cửu Nhi mỉm cười ngọt ngào.

Được rồi, nàng đi uống chút Bất Lão Tuyền, điều tức một chút, lôi kiếp tiếp theo cứ để ta.

Thẩm Hạo vẻ mặt tự tin nói.

Tướng công, chàng chú ý an toàn, không được thì cứ gọi ta.

Lời vừa dứt, mây lôi cuồn cuộn, một đạo tử lôi như thác nước đổ ập xuống.

Toàn bộ đánh vào thân Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo bị đánh lùi mấy ngàn mét, trên người sấm sét lóe lên, nhưng không hề hấn gì.

Công pháp trong cơ thể vận chuyển điên cuồng, nguyên thần và thân thể đều đang hấp thu lôi đình.

Hiệu quả hấp thu quả thực còn nghịch thiên hơn Bất Lão Tuyền.

Chỉ trong chốc lát, liền hấp thu lôi đình sạch sẽ.

Thậm chí Thẩm Hạo còn không hề bị thương.

Không chỉ vậy, cảnh giới của Thẩm Hạo cũng tăng nhanh chóng.

Tiên Khiếu cảnh tầng bốn sơ kỳ, Tiên Khiếu cảnh tầng bốn trung kỳ, đến đỉnh phong thì mới dừng lại.

Quả nhiên không hổ là Tiên Thiên Đạo Thể cường đại, quá mạnh mẽ, hóa ra có thể pháp thể đồng tu.

Tất cả sức mạnh đều có thể bị Tiên Thiên Đạo Thể thu làm của

riêng, lôi kiếp cũng không ngoại lệ.

Lôi kiếp mà người thường sợ như hổ, bây giờ đã là bổ phẩm của Thẩm Hạo.

Không những là pháp tu, thể tu cũng đang tiến hóa, bây giờ thể tu đã là tồn tại Thập Nhất cảnh hậu kỳ.

Mây đen dày đặc như mực, lôi đình chớp giật, một bóng người đứng trên không trung.

Khi Hồ Cửu Nhi nhìn Thẩm Hạo kiên cường chống đỡ lôi đình, đôi mắt nàng tràn ngập chấn kinh.

Trước kia, Thẩm Hạo luôn nói sẽ giúp nàng độ lôi kiếp, mặc dù tin tưởng Thẩm Hạo, nhưng trong lòng vẫn không nắm chắc.

Giờ khắc này, nhìn Thẩm Hạo, người đang gánh chịu vạn ngàn lôi đình mà vẫn bất động, đôi mắt Hồ Cửu Nhi tràn ngập sự sùng bái.

Kẻ mạnh như Hủy Long đối mặt với lôi đình cũng chỉ có thể cuộn tròn lại, nhưng Thẩm Hạo không những không dùng linh bảo, mà còn trực tiếp dùng nhục thân chống đỡ.

Nhìn qua, dường như hắn còn rất hưởng thụ việc bị sét đánh.

Cùng với thời gian trôi đi, chín đạo lôi đình đã toàn bộ giáng xuống.

Lôi đình phía sau tuy mạnh mẽ, nhưng cũng không quá nghịch thiên.

Toàn bộ đều bị Thẩm Hạo hấp thu.

Lợi ích rõ ràng, cảnh giới nhanh chóng phi thăng.

Tiên Khiếu Cảnh tầng thứ năm, Tiên Khiếu Cảnh tầng thứ sáu, cuối cùng dừng lại ở Tiên Khiếu Cảnh tầng thứ tám sơ kỳ.

Dù tốc độ nhanh như vậy, nhưng hiện tại Thể tu của Thẩm Hạo đã vượt qua Pháp tu.

Chỉ dựa vào nhục thân, hắn đã có thể tung hoành Thượng Cổ Chiến Trường.

Khi chín đạo lôi kiếp tiêu tán, trong tầng mây đen đột nhiên phóng ra một đạo quang trụ, chiếu rọi lên người Hồ Cửu Nhi.

Chưa kịp để Hồ Cửu Nhi phản ứng, thân ảnh nàng đã từ từ lơ lửng trên không trung.

Cảnh giới của Hồ Cửu Nhi cũng bắt đầu nhanh chóng đề thăng.

Cảnh tượng này, tất cả sinh vật trong phạm vi vạn dặm đều nhìn thấy.

Ai nấy đều vẻ mặt hâm mộ.

Tất cả mọi người đều biết, đây là Thiên Đạo ban thưởng sau khi độ lôi kiếp.

Đột nhiên, từ thân Hồ Cửu Nhi bùng phát ra một cỗ khí thế cường đại.

Linh lực trong cơ thể cũng bắt đầu chậm rãi chuyển hóa, trở thành Tiên Linh Chi Khí.

Thẩm Hạo cũng nhìn Hồ Cửu Nhi đang lơ lửng trên không, hắn cũng tò mò Cảnh giới thứ 12 này có gì đặc biệt.

Ước chừng qua khoảng một giờ, quang trụ toàn bộ bị Hồ Cửu Nhi hấp thu.

Hồ Cửu Nhi mới từ từ mở đôi mắt, trong mắt nàng lóe lên một đạo kim quang, chốc lát sau mới khôi phục bình thường.

Từ khoảng cách vài ngàn mét, Hồ Cửu Nhi bước chân nhẹ nhàng, chỉ một bước đã đến bên cạnh Thẩm Hạo.

Hiển nhiên, khoảnh khắc đột phá này, tất cả hạn chế của Thượng Cổ Chiến Trường đối với nàng đều được giải trừ.

Hồ Cửu Nhi mặt đầy kích động ôm Thẩm Hạo, hưng phấn không thôi: Tướng công, thiếp cuối cùng cũng độ qua lôi kiếp.

Thẩm Hạo cười nói: Chúc mừng nàng.

Tất cả đều là công lao của tướng công, nếu không có tướng công thì không có thiếp của hiện tại.

Hồ Cửu Nhi ôm Thẩm Hạo, mặt đầy cảm động nói.

Thế nhân đối mặt lôi kiếp, đều phải mạo hiểm tính mạng.

Sao có thể không cảm động chứ.

Nàng đã gọi ta là tướng công, ta bảo vệ nàng đương nhiên là lẽ phải.

Thẩm Hạo bóp nhẹ vòng eo Hồ Cửu Nhi, nhịn không được trêu chọc nói: Lực đàn hồi của Cảnh giới thứ 12 này, quả thật xúc cảm mạnh hơn Cảnh giới thứ 11.

Hồ Cửu Nhi đỏ mặt, khẽ nói: Tướng công, thiếp hiện tại đã độ qua lôi kiếp, có thể động phòng rồi.

Sau khi động phòng, đối với tướng công cũng có lợi ích cực lớn.

Thẩm Hạo: Đừng nghịch ngợm nữa.

Tướng công chỉ biết trêu chọc thiếp.

Được rồi, hiện tại thời cơ chưa đến, mau chóng rời khỏi đây.

Thẩm Hạo nói.

Hồ Cửu Nhi nghi hoặc nói: Tướng công vì sao lại gấp gáp như vậy.

Thẩm Hạo: Hủy Long này nay đã chết, nhưng nó còn có lão tử,

nghe nói lão tử của nó là Cảnh giới thứ 12.

Chương 512

Nàng hiện tại vừa đột phá, cảnh giới còn chưa ổn định, hãy rời khỏi đây trước đã.

Được, tướng công, thiếp nghe theo chàng.

Vậy bây giờ chúng ta đi đâu.

Hồ Cửu Nhi tò mò hỏi.

Trước tiên tìm một nơi an toàn ẩn náu một thời gian đã.

Hủy Long đã chết, lão Hủy Long khẳng định sẽ cảm ứng được, nói không chừng đã đang trên đường tới đây rồi.

Lời vừa dứt, sắc mặt Thẩm Hạo liền biến đổi.

Ta cảm nhận được một cỗ khí tức cường đại, tương tự Hủy Long, đoán chừng chính là lão Hủy Long.

Hồ Cửu Nhi vẻ mặt mờ mịt, nàng lại không phát hiện ra.

Tướng công, vì sao thiếp không cảm giác được.

Thẩm Hạo nói: Nguyên Thần của nàng không mạnh như ta, đoán chừng kẻ đến chính là lão Hủy Long.

Chúng ta chia nhau mà chạy, ta có cách thoát hiểm.

Tướng công quá nguy hiểm, hay là thiếp cản, chàng đi trước.

Ít nói nhảm, còn muốn động phòng nữa không.

Muốn.

Muốn thì mau cút đi, chúng ta gặp nhau ở động phủ trước kia.

Thẩm Hạo nói xong, liền bay về phía Hàn Long Hồ.

Hồ Cửu Nhi hiện tại vẫn chưa cảm ứng được sự tồn tại của khí tức cường đại, trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng vẫn chọn tin tưởng Thẩm Hạo.

Thế là nàng bay về hướng ngược lại.

Nhẹ nhàng một bước, liền có thể vượt qua trăm dặm.

Hiện tại đã thăng lên Cảnh giới thứ 12, sự áp chế của Thượng Cổ Chiến Trường đã không còn, bất kỳ cấm chế nào cũng có thể buông bỏ.

Rất nhanh, hai người đã tách ra.

Vài phút sau, một con Cự Long đen khổng lồ, liền gặp Thẩm Hạo.

Chính là lão Hủy Long.

Bất quá, con lão Hủy Long này sừng rồng đã mọc đầy đủ.

Khi nhìn thấy long lân trong tay Thẩm Hạo, ánh mắt nó tràn ngập sát ý, nhưng không vội ra tay.

Bởi vì nó phát hiện khí tức của Thẩm Hạo không phải Vũ Hóa Cảnh, quang trụ vừa rồi hiển nhiên không phải hắn, điều đó chứng tỏ còn có đồng bọn.

Chính là ngươi đã giết con ta.

Kẻ còn lại đâu.

Thẩm Hạo lắc đầu nói: Đừng nói bậy, ta nào có thực lực đó.

Là nó nhục mạ Thiên Đạo bất công, sau đó liền bị sét đánh chết.

Còn về vảy cá này à, là vì con trạch nhỏ bị lôi kiếp đánh chết, chỉ còn lại vảy cá này thôi.

Ta sợ ngươi khóc sai mộ phần, nên đưa đến trước cho ngươi, để ngươi giữ lại làm kỷ niệm.

Quả đúng như câu vạch áo không vạch sẹo, Thẩm Hạo xem như đã triệt để đắc tội chết lão Hủy Long.

Nghe vậy, lão Hủy Long lập tức nổi giận, Tìm chết.

Thân thể khổng lồ của nó đột nhiên biến mất, lần nữa xuất hiện đã ở trước mặt Thẩm Hạo.

Một vuốt xé rách hư không, không gian dường như cũng muốn nứt ra.

Nhưng thân ảnh Thẩm Hạo lại biến mất không thấy, Hủy Long nhìn kỹ, phát hiện thân ảnh Thẩm Hạo đã chạy xa vài chục dặm.

Trong lòng chấn động, sao có thể như vậy.

Ngươi Tiên Khiếu Cảnh tầng 11 làm sao có thể thuấn di.

Không chịu áp chế của Thượng Cổ Chiến Trường sao.

Thẩm Hạo hắc hắc cười một tiếng, không giải thích: Muốn bắt ta, không có cửa đâu.

Nói xong, Thẩm Hạo chạy về hướng ngược lại với Hồ Cửu Nhi.

Giết Hủy Long là do hắn và Hồ Cửu Nhi làm.

Nhưng thân phận Hồ Cửu Nhi không ai biết, vì vậy Thẩm Hạo liền dẫn lão Hủy Long về phía mình.

Thẩm Hạo không những có không gian bảo mệnh nghịch thiên, mà còn là Tiên Thiên Đạo Thể, bất kỳ hạn chế nào cũng không tồn tại.

Dường như tất cả quyền hạn của thế giới này đều mở ra với Thẩm Hạo.

Thậm chí ngay cả khoảnh khắc Hủy Long ra tay, dao động không gian Thẩm Hạo đều có thể cảm ứng trước.

Quả không hổ là Tiên Thiên Đạo Thể, thật cường đại.

Thẩm Hạo thậm chí cảm thấy mình dựa vào lôi pháp, có thể vượt cấp chiến đấu.

Nhưng vượt cấp chiến đấu không phải phong cách của Thẩm Hạo, điều hắn thích nhất chính là nghiền ép cấp bậc mới là vương đạo.

Vì vậy không cần mạo hiểm.

Tôn Tử binh pháp giảng: gấp mười thì vây, ít hơn thì chạy.

Thương Quân Thư · Canh Pháp từng viết: chó có thể làm mạnh nước, chó có thể lợi dân.

Từ xưa đến nay binh pháp đều giảng một chữ: chó.

Lão Hủy Long phẫn nộ truy theo, nhưng nó phát hiện tốc độ của mình vậy mà không bằng Thẩm Hạo, luôn kém một chút.

Điều này khiến nó cảm thấy thế giới này dường như không quá chân thật.

Khi nào Tiên Khiếu Cảnh tầng 11 dám kiêu ngạo như vậy, càng không thể tin được vậy mà còn có thể thuấn di.

Một người một rồng, ngươi đuổi ta chạy, nơi đi qua, tất cả sinh vật đều sợ đến run rẩy.

Cảm giác áp bách mà lão Hủy Long mang lại quá cường đại.

Thẩm Hạo bay ở phía trước, ung dung tự tại, một chút cũng không vội vàng.

Bởi vì lão Hủy Long đều không đuổi kịp, Thẩm Hạo đương nhiên không sợ hãi, thế là lại bắt đầu chiêu trò quen thuộc, dùng lời lẽ trào phúng.

Lão trạch kia, ta khuyên ngươi vẫn là đừng đuổi nữa, cứ đuổi tiếp, hạ tràng của ngươi sẽ giống như con trạch nhỏ đã chết, chết không có

chỗ chôn.

Ta thề phải xé xác ngươi thành vạn mảnh.

Lại một lần nữa bị khơi lại vết sẹo, lão Hủy Long gầm lên giận dữ. tiếng như hồng lôi.

Giờ khắc này, lão Hủy Long hai mắt đỏ ngầu, nếu ánh mắt có thể giết người, Thẩm Hạo đã chết vô số lần.

Tâm thần lão Hủy Long đã sớm bị thù hận chiếm cứ, không quản không đoái.

Cảnh giới thứ 12 ở Thượng Cổ Chiến Trường chính là sự tồn tại đỉnh cấp, nó sẽ sợ ai chứ.

Ý tưởng thì tốt đó, cố lên, nếu đuổi kịp ta thì mặc ngươi xẻ thịt.

Hai bên ngươi đuổi ta chạy, ròng rã bảy ngày bảy đêm.

Hoàn toàn không có ý định dừng lại.

Nhìn lão Hủy Long dai dẳng không ngừng nghỉ, Thẩm Hạo cũng bị đuổi cho phát phiền, nhưng lại không thể cắt đuôi.

Cảm giác khoảng cách đã gần đủ, Thẩm Hạo liền không giả vờ nữa, thế là nói: Lão trạch, ngươi cứ từ từ mà chơi, ta phải đi đây, đừng lo lắng ta sẽ còn trở lại, lần sau trở lại, đừng để ta gặp ngươi, gặp ngươi ta sẽ giết ngươi.

Muốn đi, ngươi đi được sao, cho dù là chân trời góc biển cũng phải giết ngươi.

Không giết ngươi, thề không làm rồng.

Lão trạch chớ có loạn thề, cẩn thận bị sét đánh, đi hay không đi được, lời ngươi nói thật sự không tính.

Hừ, vậy hãy để bản vương xem, ngươi làm sao mà đi.

Đối với lời Thẩm Hạo, lão Hủy Long một chữ cũng không tin, nó nhìn chằm chằm Thẩm Hạo, căn bản không ai có thể chạy thoát.

Xem ta biến ảo người sống cho ngươi.

Thẩm Hạo nói xong, thân ảnh liền biến mất trong không khí.

Sự biến mất đột ngột của Thẩm Hạo khiến lão Hủy Long ngây người.

Lập tức cảm ứng xung quanh, trong phạm vi trăm dặm không bỏ qua chút dấu vết nào, nhưng lại không phát hiện bất kỳ tung tích nào của Thẩm Hạo.

Lập tức sốt ruột.

Vừa nãy nó còn tưởng Thẩm Hạo khoác lác, không ngờ hắn thật sự chạy mất.

Cút ra đây.

Tiếng như sấm sét, tiếng rồng gầm này, những ngọn núi xung quanh vỡ vụn.

Mặt đất dường như cũng muốn nứt ra.

Nhưng đáp lại nó, vẫn là hư vô.

Lão Hủy Long không tin Thẩm Hạo có thể chạy thoát ngay dưới mắt mình.

Ta biết ngươi nhất định đang ẩn nấp xung quanh, có giỏi thì ra đây.

Đừng tưởng dùng chướng nhãn pháp là có thể lẩn tránh được.

Ta đã nhìn thấy ngươi rồi, mau ra đây.

Ngươi mau ra đây, trả lại mạng con ta.

Không tìm thấy thân ảnh Thẩm Hạo, Hủy Long giận không thể át,

vuốt rồng bốc lên hắc vụ, một vuốt chộp xuống, xung quanh một mảnh tan hoang.

Thẩm Hạo ẩn mình trong không gian, lén lút quan sát lão Hủy Long, thấy lão Hủy Long đã dần sụp đổ và phát điên.

Hắn lúc này mới hài lòng cười cười.

Lười biếng không muốn tiếp tục chơi với lão Hủy Long nữa.

Hiện tại, Thẩm Hạo đã có mục tiêu mới, đó chính là rửa sạch nỗi nhục trước đây.

Thẩm Hạo đã ở Tiên Khiếu Cảnh hậu kỳ, đã có tư cách thu thập Hồ Mị Nương.

Chương 513

So với Hồ Cửu Nhi, Thẩm Hạo càng muốn thu thập Hồ Mị Nương hơn.

Vòng cổ và roi da, Thẩm Hạo không tin trị không được Hồ Mị Nương.

Thẩm Hạo tuy cảnh giới đã đề thăng, nhưng cách cục vẫn còn nhỏ như vậy.

Kẻ dám uy hiếp hắn, hắn chưa từng quên, trong lòng đều ghi nhớ.

Không thu thập Hồ Mị Nương, ý niệm của Thẩm Hạo còn chưa thông suốt.

Vừa đúng lúc vũ khí thăng cấp, đã đến lúc cho Hồ Mị Nương một bài học.

Hắn trực tiếp quay về động phủ bên ngoài Vạn Yêu Cốc ở Linh Vân Đại Lục.

Bạch Tuyết đang bế quan, đột nhiên cảm nhận được khí tức của Thẩm Hạo.

Lập tức mở đôi mắt.

Kinh hỉ nói: Chủ nhân, người đã trở về.

Thẩm Hạo gật đầu nói: Ừm, thế nào rồi.

Yêu đan mà chủ nhân ban thật sự lợi hại, hiện tại đã bắt đầu dùng viên thứ hai, nhưng hiệu quả của viên thứ hai không tốt bằng viên thứ nhất.

Điều này là đương nhiên, cùng loại đồ vật, lúc mới bắt đầu hiệu quả đều là tốt nhất.

Sau khi ăn yêu đan, thân thể nàng không có nguy hiểm gì chứ.

Không có nguy hiểm, vẫn tốt ạ.

Bạch Tuyết hưng phấn nói.

Đi làm chút gì đó ăn, thêm chút hứng khởi, lát nữa tìm nàng thử thử thương.

Bạch Tuyết tuy không hiểu ý của Thẩm Hạo, nhưng vẫn vội vàng đi ra ngoài tìm vài quả linh quả mang về.

Thẩm Hạo ăn một ít, có chút vô vị, nhưng cũng miễn cưỡng dùng được.

Hắn bắt đầu có chút hoài niệm Hồng Hà Quả.

Trong không khí như thế này, có Hồng Hà Quả trợ hứng là tốt nhất.

Sau khi ăn một ít linh quả, Thẩm Hạo bắt đầu giai đoạn thử nghiệm.

Bạch Tuyết lúc này mới hiểu ra là ý gì.

Nàng cũng trợn mắt há mồm không dám tin.

Chủ nhân, cái. cái này.

Nhìn dáng vẻ chấn kinh của Bạch Tuyết, Thẩm Hạo khá đắc ý.

Đột nhiên, Bạch Tuyết linh quang chợt lóe, lập tức hiểu ra mọi chuyện, càng thêm chấn kinh không thôi.

Chủ nhân, người đã ăn thịt Hủy Long.

Nàng cũng khá thông minh, một cái liền nghĩ thông mấu chốt.

Nhận được câu trả lời khẳng định của Thẩm Hạo, Bạch Tuyết vẻ mặt chấn kinh.

Cái.

Hủy Long ở Thượng Cổ Chiến Trường kia là tồn tại Tiên Khiếu Cảnh tầng 11.

Thẩm Hạo khẽ cười, khí thế trên người bùng phát.

Bạch Tuyết lần nữa bị chấn kinh, đây là lần thứ ba trong ngày rồi.

Chủ nhân cũng đã đạt tới Tiên Khiếu Cảnh tầng 11, thật sự quá cường đại.

Hủy Long kia không phải nói còn có tác dụng phụ sao.

Người khác có thể có, ta tuyệt đối không thể có.

Nhìn Thẩm Hạo đã là Tiên Khiếu Cảnh tầng 11, Bạch Tuyết không dám nghĩ tới, Tiên Khiếu Cảnh tầng 11 a, ở Côn Luân Sơn Mạch đó đều là cường giả vô địch, là sự tồn tại đỉnh phong nhất.

Điều này khiến nàng đối với Thượng Cổ Chiến Trường có chút kỳ vọng.

Chủ nhân, Thượng Cổ Chiến Trường có nguy hiểm không.

Thiếp có thể vào không.

Thẩm Hạo nói: Không nguy hiểm, ta ngược lại rất thích, bất quá cảnh giới như nàng đi vào có lẽ sẽ có chút nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể bị người ta xẻ thịt.

Lời này khiến Bạch Tuyết rất bị đả kích, buồn bã nói: Thiếp biết rồi, chủ nhân.

Giai đoạn thử nghiệm vừa rồi không bị thương chứ.

Nghe vậy, Bạch Tuyết lập tức hiểu ý Thẩm Hạo, đôi mắt màu vàng nâu của nàng hơi né tránh, khẽ nói: Không có bị thương.

Vậy thì tốt, bây giờ thử luyện đã kết thúc, đã đến lúc chính thức bước vào chiến trường rồi.

Bạch Tuyết trong lòng khẽ động, tò mò hỏi: Chủ nhân, ý người là đi thu thập Hồ Mị Nương.

Thật thông minh, không hổ là yêu thú khế ước của ta, đơn giản chính là con giun trong bụng ta.

Hiện tại đã có thực lực, đương nhiên phải rửa sạch nỗi nhục trước đây.

Ánh mắt Thẩm Hạo cũng có chút mong chờ.

Nhưng Hồ Mị Nương kia lại là tồn tại đỉnh phong Tiên Khiếu Cảnh tầng 11, chủ nhân người đi sẽ có nguy hiểm không.

Thẩm Hạo cười cười nói: Yên tâm, lúc này khác lúc trước, ta của hôm nay sớm đã không còn là ta của ban đầu.

Ta có tự tin có thể một kích tất sát diệt gọn nàng.

Diệt gọn Hồ Mị Nương.

Lời này có phải quá kiêu ngạo rồi không, nhưng với sự hiểu biết của Bạch Tuyết về Thẩm Hạo, nếu không có thực lực tuyệt đối, hắn tuyệt đối sẽ không nói lời này.

Chẳng lẽ nói, thực lực của Thẩm Hạo đã siêu việt Tiên Khiếu Cảnh tầng 11.

Bạch Tuyết giờ phút này không những sùng bái Thẩm Hạo, mà còn có một cỗ cảm giác nguy cơ sâu sắc.

Khoảng cách thực lực ngày càng lớn.

Mặc dù tốc độ tiến bộ của nàng đã cực kỳ nhanh, là điều nàng trước đây không dám tưởng tượng.

Nhưng nếu so với Thẩm Hạo, tốc độ tiến bộ này vẫn là một trời một vực, ngày càng xa.

Bóng lưng Thẩm Hạo đã cách nàng ngày càng xa, xa đến mức đã khiến tầm nhìn của nàng trở nên mơ hồ.

Bởi vì đã ký kết chủ phó khế ước, nên Thẩm Hạo cũng có thể cảm nhận được suy nghĩ trong lòng Bạch Tuyết.

Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy, nếu có thứ tốt ta cũng sẽ giữ lại cho nàng.

Tuyệt đối sẽ không để nàng tụt lại quá xa.

Thẩm Hạo cười, vén những sợi tóc mái lòa xòa của Bạch Tuyết ra sau tai.

Thiếp biết rồi, chủ nhân.

Mặc dù biết Thẩm Hạo sẽ làm như vậy, nhưng Bạch Tuyết vốn kiên cường vẫn không khỏi cảm thấy khó chịu trong lòng.

Áp lực vô hình đè nặng khiến nàng mệt mỏi.

Thật sự là tốc độ của Thẩm Hạo quá nhanh, nhanh đến mức khiến nàng không biết làm sao để đuổi kịp.

Trước đây Thẩm Hạo đã nhanh, nhưng nàng không ngờ, ngay cả khi tu vi đã đến hậu kỳ, tốc độ vẫn nhanh như vậy, thật sự quá nghịch thiên.

Thấy khuyên nhủ vô dụng, Thẩm Hạo cũng không nói nữa.

Hiện tại Thẩm Hạo cũng không có biện pháp nào tốt để nhanh chóng đề thăng thực lực của Bạch Tuyết.

Lực huyết mạch của Bạch Tuyết so với Hồ Cửu Nhi, hay nói đúng hơn là so với huyết mạch của Hủy Long vẫn còn kém quá xa.

Tiên thiên bất túc dẫn đến, hậu thiên bù đắp vẫn là vô cùng khó khăn.

Cho dù là giúp Bạch Tuyết tìm một số huyết mạch yêu thú cường đại, Bạch Tuyết cũng chưa chắc đã có thể hấp thu được.

Dù sao, Bạch Tuyết đâu có như Thẩm Hạo, sở hữu không gian thôn phệ.

Bất kỳ huyết mạch nào, sau khi qua không gian lọc, đó đều là thiên địa chi lực thuần tịnh nhất.

Thẩm Hạo hấp thu đương nhiên không có chút lo lắng nào.

Ngoài ra không chỉ Bạch Tuyết, cảnh giới của vài nữ nhân Thiên Vũ Hoàng Triều cũng tương đối thấp.

Đề thăng cảnh giới của các nàng ngược lại vô cùng đơn giản.

Các nàng đều là tu luyện giả tầng thấp nhất, Chân Nguyên, Linh Đan, cho dù không ăn đan dược, dựa vào năng lực bản thân của Thẩm Hạo, thỉnh thoảng cần cù khổ luyện, là có thể nhanh chóng đề thăng các nàng.

Thông Huyền, Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên đều rất đơn giản.

Còn về Ngũ Lôi Kiếp của Ngũ Khí Triều Nguyên, Thẩm Hạo cũng có thể dễ dàng giúp các nàng độ qua.

Hoàn toàn không có bất kỳ lo lắng nào, con đường phía trước đều đã được san phẳng.

Nhưng Vạn Mộ Tuyết, Cơ Đông Ca, v. v.

đều không có linh căn nào.

Cho dù Thẩm Hạo có nghịch thiên đến đâu cũng không có cách nào thay đổi.

Bất kể là Linh Vân Đại Lục hay Vạn Yêu Cốc hoặc Thượng Cổ Chiến Trường, Thẩm Hạo đều chưa từng nghe nói có cách nào có thể

thay đổi linh căn.

Trừ phi các nàng cũng có thể tiến vào không gian.

Nhưng điều đó rõ ràng không hiện thực.

Cùng với thời gian trôi đi, Thẩm Hạo đã ở bên Bạch Tuyết khoảng nửa tháng.

Trong nửa tháng này, thương pháp của Thẩm Hạo cũng luyện đến xuất thần nhập hóa.

Thương pháp cuối cùng cũng đạt tới Đại Thành Cảnh, cũng có tự tin tìm Hồ Mị Nương tính tổng sổ rồi.

Hồ Mị Nương ở trong Côn Luân Sơn Mạch, cũng không vội vàng lúc này.

Chương 514

Rời đi lâu như vậy, Thẩm Hạo cũng định trước tiên quay về tông môn một chuyến xem sao.

Dù sao, cứ mãi bế quan cũng là chuyện rất dễ bị bại lộ.

Bạch Tuyết, nàng tiếp tục bế quan, ta quay về tông môn một chuyến.

Vâng, chủ nhân.

Bạch Tuyết biết hiện tại mình là gánh nặng của Thẩm Hạo, vì vậy cũng không dám chậm trễ, có thể tu luyện tuyệt đối không lười biếng.

Huống hồ nửa tháng nay, nàng cũng vô cùng mệt mỏi, Thẩm Hạo đi rồi cuộc sống khổ cực của nàng cuối cùng cũng kết thúc.

Thẩm Hạo đi, Bạch Tuyết ngược lại thở phào một hơi.

Trước khi đi, Thẩm Hạo còn tiện tay gia cố lại trận pháp.

Thẩm Hạo đã thành tựu Tiên Thiên Đạo Thể, bất kể là đối với lĩnh ngộ trận pháp hay cảm ngộ Thiên Đạo, đều không còn ở cùng cấp bậc với trước đây.

Ngộ tính nghịch thiên.

Giờ nay, trận pháp do Thẩm Hạo bố trí, cho dù Hồ Mị Nương đến cũng không thể phá vỡ.

Hắn thiết lập một bộ huyễn trận, một bộ sát trận, một bộ khốn trận, xác định không ai có thể quấy rầy, Thẩm Hạo lúc này mới hài lòng rời đi.

Hắn cũng không vội vàng quay về tông môn ngay lập tức, mà trước tiên đến Huyền Vũ Thành một chuyến.

Đi tìm Mộ Dung Lâm hỏi thăm tình hình thế nào.

Vạn nhất sư phụ Tô Thiền phát hiện Thẩm Hạo đã bỏ đi, ít nhất cũng có một sự chuẩn bị.

Nghĩ đến đây, thân ảnh Thẩm Hạo lập tức biến mất tại chỗ.

Tốc độ hiện giờ nhanh hơn trước gấp mấy lần.

Khi đến Huyền Vũ Đường của Huyền Vũ Thành, thần thức quét qua, phát hiện Mộ Dung Lâm vậy mà không có ở đó.

Hắn có chút bất ngờ.

Chẳng lẽ bế quan rồi.

Ngay khi định hỏi thăm, hắn lại nghe thấy trong quán rượu ở Huyền Vũ Thành, vậy mà có người đang bàn tán về hắn, mà đề tài lại không ít.

Thật đáng tiếc, thiên kiêu tuyệt thế như Thẩm Hạo cứ thế mà vẫn lạc.

Đáng tiếc cái gì.

Ngươi làm sao biết người khác vào Thượng Cổ Chiến Trường là sẽ xảy ra chuyện.

Thượng Cổ Chiến Trường loại địa phương này có vào không ra, còn chưa từng nghe nói có ai có thể từ Thượng Cổ Chiến Trường đi ra.

Riêng Thẩm Hạo hắn thì quý giá sao.

Hắn có thể đi ra sao.

Ta thừa nhận thiên phú hắn yêu nghiệt, nhưng không đại biểu hắn có thể nghịch thiên.

Nói không chừng người ta phi thăng rồi, những người tiến vào

Thượng Cổ Chiến Trường đều là những kẻ tuổi thọ sắp hết, không ra được cũng là bình thường.

Xì, ta mới không tin, bên trong yêu thú Tiên Khiếu Cảnh tầng 11, cường giả Thần Đình Cảnh nhiều như vậy, Thẩm Hạo hắn thiên tư có cao thì thế nào.

Thiên tài chưa trưởng thành, thì cái gì cũng không phải.

Tuổi trẻ khinh cuồng, ỷ vào thiên tư vô song của mình vậy mà dám xông Thượng Cổ Chiến Trường.

Tiên Thiên Linh Thể thể chất nghịch thiên, vậy mà không trân trọng, thật đáng tiếc a.

Còn nữa, trong thế hệ này, ba đại Tiên Môn đều là nhân tài đông đúc, nhưng Huyền Thiên Kiếm Tông đột nhiên có thêm một Thẩm Hạo đã phá vỡ sự cân bằng, Đan Hà Động và Thanh Phong Quan đều có chút lo lắng.

Không ngờ Thẩm Hạo lại tự mình đi tìm chết, khiến ba phái lần nữa trở về cân bằng.

Các ngươi nói xem, có phải Huyền Thiên Kiếm Tông cố ý tuyên truyền ra ngoài như vậy không.

Ai mà biết được, được rồi đừng nói nhiều như vậy nữa, đây là Huyền Vũ Thành, là địa bàn của Huyền Thiên Kiếm Tông, các ngươi không muốn sống nữa sao.

Nghe những lời bàn tán xung quanh, Thẩm Hạo vẻ mặt kinh ngạc.

Mẹ nó, cái quỷ gì vậy.

Trời sập rồi.

Chuyện mình tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường này, vốn tưởng rất bí mật, không ngờ bây giờ lại náo động đến mức người người đều

biết.

Đệt mẹ nó, rốt cuộc là ai truyền ra ngoài vậy.

Thẩm Hạo người đầu tiên nghi ngờ chính là Hồ Mị Nương.

Bởi vì, tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường chỉ có một mình Hồ Mị Nương đi cùng.

Cho dù là sư phụ Tô Thiền cùng thị nữ Diệu Lăng, Thải Y, Thẩm Hạo cũng không hề tiết lộ bất kỳ tin tức nào, các nàng căn bản không thể biết.

Nhưng lại có một nghi hoặc, Hồ Mị Nương đã là đỉnh phong Tiên Khiếu Cảnh tầng 11 rồi, vì sao lại làm chuyện ấu trĩ như vậy.

Nghĩ nghĩ, Thẩm Hạo cảm thấy cũng có khả năng, dù sao phụ nữ không thể dùng lý tính để đối đãi.

Điều này khiến Thẩm Hạo càng thêm bực tức.

Hay cho ngươi Hồ Mị Nương, thật sự đáng thu thập a.

Thế là, Thẩm Hạo khống chế một đệ tử Linh Đan Cảnh của Huyền Thiên Kiếm Tông.

Mộ Dung Lâm đi đâu rồi.

Mộ Dung Phó Đường Chủ năm ngày trước, đã về tông môn một chuyến.

Khi nào trở về.

Điều này không biết.

Nghe vậy, Thẩm Hạo giải trừ khống chế.

Hắn không thi triển huyễn thuật, mà là đeo lên mặt nạ pháp khí đã làm từ trước.

Lập tức biến thành khuôn mặt của một người xa lạ.

Hắn thuê một gian động phủ, định chờ hai ngày, tự mình hỏi Mộ Dung Lâm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đạo hữu, xưng hô thế nào.

Vương Lão Cát.

Được, Vương đạo hữu, định ở mấy ngày.

Trước tiên mười ngày đã.

Được, tổng cộng một trăm linh thạch.

Trả linh thạch, Thẩm Hạo được người kia dẫn đến một động phủ yên tĩnh.

Nơi này khá nhỏ, nhưng Thẩm Hạo cũng không để ý.

Đợi Mộ Dung Lâm trở về, trước tiên tìm hiểu tình hình rồi nói sau.

Chỉ chờ ba ngày, nếu vẫn không trở về, thì Thẩm Hạo liền phải đi thu thập Hồ Mị Nương.

Nương tử này thật đáng thu thập a, càng nghĩ càng tức.

Mình chân trước vừa vào Thượng Cổ Chiến Trường, chân sau đã truyền khắp cả Đông Vực rồi.

Mẹ nó, con hồ ly tinh này muốn làm gì.

Nhất thời, Thẩm Hạo cảm thấy Hồ Mị Nương này có phải có bệnh không, rảnh rỗi sinh nông nổi.

Nghỉ ngơi một lát, Thẩm Hạo liền quay lại quán rượu, gọi một bình linh tửu từ từ thưởng thức.

Vừa uống rượu, vừa nghe mọi người bàn tán chuyện phiếm.

Tin tức về Thẩm Hạo tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường, thật sự quá chấn động, tuyệt đối là đề tài hot nhất và bền bỉ nhất trong năm nay.

Ai cũng không dám tin, thiên kiêu tuyệt thế như Thẩm Hạo vậy mà lại xông vào Thượng Cổ Chiến Trường, điều này không khác gì tìm chết.

Đề tài chấn động như vậy, đơn giản chính là chuyện phiếm sau bữa trà của tất cả mọi người.

Nhưng Thẩm Hạo nghe nửa ngày, nội dung mọi người nói đều đại đồng tiểu dị, không có tin tức thực chất nào.

Về việc ai đã tiết lộ tin tức hắn tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường, hoàn toàn không ai biết.

Nghe một lát, Thẩm Hạo cảm thấy không có ý nghĩa, liền xoay người rời đi.

May mắn thay, Mộ Dung Lâm cũng không khiến Thẩm Hạo phải đợi lâu.

Chiều ngày thứ hai, Mộ Dung Lâm liền trở về Huyền Vũ Đường.

Mộ Dung Lâm bước vào phòng, vừa ngồi xuống, trà còn chưa kịp uống một ngụm, đã cảm thấy ánh sáng trước mắt mờ đi, ánh nắng bị một bóng người che khuất.

Nàng giật mình, ngẩng đầu liền phát hiện trong phòng đã có một người đi vào.

Lập tức cảnh giác vô cùng, người này vậy mà có thể xuất hiện không tiếng động.

Khi nhìn rõ người đến, nàng lại chấn kinh đến mức cứng họng.

Thậm chí lời nói cũng không trôi chảy.

Thẩm.

Thẩm sư thúc, làm sao có thể, người không phải. người không phải sao.

Mộ Dung Lâm không dám tin, nhưng vẫn vô thức dụi dụi mắt.

Khi xác nhận là Thẩm Hạo, đại não nàng ong một tiếng, một mảnh trống rỗng.

Chương 515

Thẩm Hạo không phải đã đi Thượng Cổ Chiến Trường sao.

Làm sao có thể xuất hiện ở Huyền Vũ Thành.

Thẩm Hạo cười nói: Tiểu Lâm Tử, sao lại không nhận ra Thẩm sư thúc nữa.

Nghe âm thanh quen thuộc, Mộ Dung Lâm vô thức nuốt nước bọt, Thẩm sư thúc, thật sự là người sao.

Sao, còn có ai dám mạo danh ta sao.

Thẩm Hạo hỏi ngược lại.

Không có, người không phải đã đi Thượng Cổ Chiến Trường sao, làm sao. làm sao có thể đi ra được.

Mặc dù âm thanh và dáng vẻ của Thẩm Hạo đều không sai, nhưng Mộ Dung Lâm vẫn không thể tin được.

Dù sao Thượng Cổ Chiến Trường có vào không ra, nàng chưa từng nghe nói có ai có thể đi ra được.

Thẩm Hạo nói: Ai nói cho nàng biết sau khi vào thì không ra được.

Chẳng qua là bọn họ không nguyện ý đi ra mà thôi.

A.

Mộ Dung Lâm trong lòng đại kinh thất sắc, Thượng Cổ Chiến Trường này còn có thể đi ra sao.

Nhất thời nàng đều mộng rồi.

Điều này đã lật đổ nhận thức của nàng.

Sao, nàng không tin sao.

Không, Thẩm sư thúc, chỉ là tin tức này quá chấn kinh, đệ tử nhất thời không thể tiếp nhận.

Ừm, điều này cũng bình thường, tin tức về Thượng Cổ Chiến Trường đều là nhìn thấy trên sách vở, không dám tin cũng có thể hiểu được.

Thấy Thẩm Hạo không tức giận, Mộ Dung Lâm vội vàng nói: Thẩm sư thúc mau. mau ngồi, đệ tử rót trà cho người.

Sự xuất hiện của Thẩm Hạo đối với Mộ Dung Lâm mà nói, đơn giản chính là kinh hỉ lớn nhất trời.

Nàng quá hưng phấn, vậy mà có chút kích động, tay rót trà đều run rẩy.

Nước trà làm ướt cả mặt bàn.

Đừng hoảng, hoảng cái gì mà hoảng.

Vâng, Thẩm sư thúc.

Rót trà xong, Mộ Dung Lâm lúc này mới nóng lòng hỏi: Thẩm sư thúc, bên trong Thượng Cổ Chiến Trường rốt cuộc là tình huống gì.

Vì sao trước đây chưa từng có ai đi ra.

Thẩm Hạo cười cười nói: Thông thường những tán tu hoặc trưởng lão tông môn tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường, hầu hết đều là tuổi thọ sắp hết, không có khả năng đột phá ở Linh Vân Đại Lục.

Lúc này mới mạo hiểm tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường.

Bọn họ không ra được cũng là bình thường, đại đa số đều có thể là chết già ở bên trong.

Bên trong vô cùng rộng lớn, muốn đi ra, thì nhất định phải tiến vào khu vực trung tâm nhất.

Ngoài ra, linh khí bên trong gấp mười lần bên ngoài, không ai nguyện ý đi ra.

Thiên niên linh dược tùy tiện có thể thấy, vạn năm linh dược cũng không phải hiếm lạ, nếu thật sự muốn tìm cũng có thể tìm thấy, bởi vì căn bản không có ai hái, linh khí vô cùng sung túc.

Mộ Dung Lâm nghe mà trợn mắt há hốc mồm, dường như đang nằm mơ.

Linh khí gấp mười, trời ơi, tưởng tượng một chút thôi cũng sảng khoái.

Thiên niên linh dược tùy tiện có thể thấy, làm sao có thể.

Nhất thời, Mộ Dung Lâm đối với Thượng Cổ Chiến Trường này tràn đầy kỳ vọng.

Đây đâu phải là tuyệt địa, đây đơn giản chính là động thiên phúc địa.

Nếu biết bên trong là tình huống này, đoán chừng các trưởng lão Tiên Khiếu Cảnh đều sẽ lập tức xông vào.

Thẩm sư thúc, người không phải đang lừa đệ tử chứ.

Ta lừa nàng làm gì, bên trong vô biên vô tận, vô cùng rộng lớn.

Cho dù những người đã độ qua lôi kiếp sau khi vào, cũng đều chọn bế quan.

Bế quan kết thúc thì cũng phi thăng rồi, ai còn muốn đi ra.

Những người tuổi thọ sắp hết cũng tranh thủ thời gian tu luyện, càng không có thời gian đi ra.

Nghe Thẩm Hạo giải thích như vậy, Mộ Dung Lâm cảm thấy có vài phần đạo lý.

Nếu là nàng tuổi thọ sắp hết, khẳng định sẽ lập tức tranh thủ tu luyện, tuyệt đối sẽ không còn quan tâm đến những phiền nhiễu bên ngoài.

Dù sao tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường đều ôm theo ý chí quyết tử, ai còn bận tâm bên ngoài.

Giờ khắc này, Mộ Dung Lâm vô cùng cảm kích Thẩm Hạo.

Tin tức này quá chấn động, đối với nàng mà nói, tuyệt đối là một cơ duyên lớn nhất.

Tu sĩ bình thường, đều là khi sắp chết mới tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường, như vậy uổng phí biết bao thời gian.

Nếu vừa đột phá Tiên Khiếu đã tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường, thì thành tựu sau này chỉ sẽ càng cao.

Đột phá Thần Đình cũng không phải là không có khả năng.

Biết được tin tức này, Mộ Dung Lâm đã quyết định, chỉ cần đột phá Tiên Khiếu sẽ lập tức đi xông xáo Thượng Cổ Chiến Trường một phen.

Đối với tán tu hoặc những tu sĩ bình thường sống qua ngày trong tông môn mà nói, Thượng Cổ Chiến Trường mới là cơ duyên lớn nhất.

Dù sao, bên trong tu sĩ tuổi thọ sắp hết nhiều như cá diếc sang sông.

Vận khí tốt, công pháp gì cũng có cả rồi.

Nghĩ đến đây, Mộ Dung Lâm quỳ gối trước mặt Thẩm Hạo, chắp tay hành lễ, vẻ mặt trịnh trọng nói: Sư thúc người đối với đệ tử có đại ân đại đức, kiếp này không răng khó quên.

Tin tức trọng đại như vậy, vậy mà lại nói cho đệ tử.

Đối với đệ tử tựa như ân đức tái tạo của phụ mẫu.

Thẩm Hạo xua tay: Đừng bày trò nữa, ta không cần con trai lớn như nàng dưỡng lão tống chung đâu.

Được rồi đứng dậy đi, lần này ta đến tìm nàng là có chuyện muốn hỏi.

Vâng, sư thúc, bất kể chuyện gì, đệ tử đều sẽ bẩm báo đúng sự thật.

Mộ Dung Lâm cung kính nói.

Thẩm Hạo: Mẹ nó, chuyện ta tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường là ai truyền ra, sao người cả thành đều biết.

Mộ Dung Lâm cung kính nói: Là Thượng Quan Cảnh Vân Thái Thượng Trưởng Lão đã nhìn thấy người tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường, liền nói tin tức này cho tông môn.

Còn về việc những người khác làm sao biết, chủ yếu vẫn là vì Lý Siêu.

Tiếp đó, Mộ Dung Lâm nói về tin tức Lý Siêu cố ý tìm chuyện với hắn.

Đồng thời cũng nói về việc Tô Thiền vì chuyện của hắn mà đã đại chiến với gia gia của Lý Siêu là Lý Thuần Quân.

Nghe vậy, Thẩm Hạo trong lòng khẽ động.

Hắn đương nhiên hiểu, Tô Thiền làm như vậy là vì hắn mà đứng ra, điều này khiến Thẩm Hạo trong lòng ấm áp.

Dù sao hắn đã tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường, theo suy nghĩ bình thường, đã không thể giúp Tô Thiền chuyện gì, cũng không có bất kỳ ràng buộc lợi ích nào.

Thậm chí, khoản đầu tư trước đây của Tô Thiền đều đã đổ sông

đổ biển, không tức đến thổ huyết đã là tốt rồi.

Tô Thiền còn nguyện ý vì hắn mà đứng ra, có thể thấy đối với hắn thật sự không tệ.

Loại việc đứng ra vì tình cảm thuần túy, không có lợi ích này, Thẩm Hạo vẫn rất cảm kích.

Đồng thời, Thẩm Hạo cũng xác định được một chuyện, đó chính là trước đây hắn đã có chút oan uổng Hồ Mị Nương.

Lý do này, nếu nói ra, Thẩm Hạo không tin một yêu thú cảnh giới đỉnh phong thứ mười một như Hồ Mị Nương lại vô duyên vô cớ đi loan truyền tin tức.

Mấu chốt là việc loan tin này chẳng mang lại chút lợi ích nào cho Hồ Mị Nương, ai lại đi làm chuyện phí sức mà không được lòng người như vậy.

Nếu Hồ Mị Nương thật sự rảnh rỗi đến thế, nàng đã chẳng đạt được thành tựu như ngày nay.

Bất quá, tội chết có thể miễn, tội sống khó thoát.

Nếu lúc đó Hồ Mị Nương nhanh hơn một chút, làm kín đáo hơn một chút, chẳng phải đã không ai phát hiện rồi sao.

Nói cho cùng, vẫn là do Hồ Mị Nương mà ra, mới dẫn đến việc giờ đây cả thành xôn xao.

Nếu không, lén lút vào thôn, lén lút rời thôn, ai mà biết được.

Vì vậy, đối với Hồ Mị Nương không thể lưu tình, nhất định phải đánh thêm vài roi.

Chỉ là Hồ Mị Nương này đang ẩn mình trong dãy Côn Luân sơn mạch, muốn thu thập nàng, e rằng phải đến tộc hồ ly một chuyến mới được.

Ngoài ra, cái tên Lý Siêu kia, dám thừa lúc ta vắng mặt đi gây sự với Mộ Dung Lâm, thật đúng là thiếu đòn.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo nói: Là Lý Siêu phải không.

Vẫn còn dám ra ngoài gây chuyện, xem ra nón xanh vẫn chưa đội đủ.

Tên khốn này giờ đang ở đâu.

Ta nhất định phải phế hắn, cho hắn một bài học.

Mộ Dung Lâm đáp: Sư thúc, chuyện đó không cần đâu, bởi vì Tô trưởng lão đã công chính chấp pháp, Lý Siêu đã bị tông môn giam cấm bế, chắc chắn mấy năm này sẽ không ra được, huống hồ phế hắn thì tuyệt đối không được, tội không đến mức đó.

Thẩm Hạo nói: Vậy thì xử lý ông nội hắn là Lý Thuần Quân, lão già này ỷ già bán già, còn dám bao che Lý Siêu, đúng là độc dược mà, đáng giết.

Nghe được ý định của Thẩm Hạo, Mộ Dung Lâm sợ đến tái mặt, vội vàng nói: Sư thúc, người tuyệt đối đừng vọng động, chuyện này đã giải quyết xong rồi, không cần phải để tâm nữa.

Hơn nữa, Lý trưởng lão kia là Tiên Khiếu cảnh viên mãn, người cũng không phải đối thủ, đừng vì chút chuyện nhỏ này mà nổi giận.

Chương 516

Huống hồ nếu thật sự làm như vậy, danh tiếng của người ở Huyền Thiên Kiếm Tông cũng sẽ hỏng mất.

Dĩ hạ phạm thượng, ở đâu cũng không phải là danh tiếng tốt, còn thuộc về khi sư diệt tổ.

Thẩm Hạo cười nói: Yên tâm đi, ta trong lòng có tính toán.

Đương nhiên, Thẩm Hạo cũng không có thời gian đi tìm hai ông cháu Lý Siêu tính sổ.

Thật sự là lãng phí thời gian.

Trừ phi trở mặt với Huyền Thiên Kiếm Tông, nếu không căn bản không thể giết được hai ông cháu, trừ phi Lý Thuần Quân tiến vào Thượng Cổ chiến trường.

Hơn nữa, cho dù Lý Thuần Quân có tiến vào Thượng Cổ chiến trường đi chăng nữa, Thượng Cổ chiến trường rộng lớn như vậy, sau khi tiến vào, vì muốn giết một Lý Thuần Quân mà chạy khắp thế giới, Thẩm Hạo còn cảm thấy mình có bệnh.

Nói xong, Thẩm Hạo lại từ không gian giới chỉ lấy ra một thanh phi kiếm cấp bậc Thượng phẩm Linh Bảo.

Đây là một trong hai thanh phi kiếm mà hai tán tu kia dùng trong Thượng Cổ chiến trường trước đó.

Thuận tay ném thanh phi kiếm cho Mộ Dung Lâm.

Vì thanh phi kiếm ta tặng ngươi trước đó đã bị tông môn thu hồi, vậy thì không cần nó nữa.

Thanh phi kiếm này ta tặng ngươi, coi như đền bù tổn thất của

ngươi.

Mộ Dung Lâm vội vàng xua tay nói: Sư thúc, thật sự không cần, đệ tử đâu dám nhận, huống hồ người cũng không nợ đệ tử.

Hắn tuy muốn, nhưng cũng biết, có vài thứ không thể nhận, ăn nói như vậy thật khó coi, khiến người ta phiền lòng.

Ngươi không muốn thì ta ném đi, một thanh phi kiếm mà thôi, không đến mức đó.

Thẩm Hạo nói.

Mộ Dung Lâm nói: Sư thúc, cái này đệ tử thật sự không dám nhận, huống hồ vô công bất thụ lộc, đệ tử chẳng giúp được gì cho người, làm sao còn mặt mũi mà muốn phi kiếm của người, trong lòng thật sự quá áy náy.

Được rồi, bớt nói nhảm đi, thanh phi kiếm này tặng ngươi đó.

Thấy ngữ khí không cho phép nghi ngờ của Thẩm Hạo, Mộ Dung Lâm không dám từ chối nữa, sợ chọc giận Thẩm Hạo.

Một Thẩm Hạo bá khí như vậy, ai mà không thích.

Đa tạ sư thúc tứ kiếm.

Trong khoảng thời gian ta vắng mặt, gần đây Ngọc Nữ Phong có biến hóa gì không.

Thẩm Hạo hỏi.

Đệ tử Ngọc Nữ Phong hình như đều không có gì, vẫn như trước.

Ngược lại, Tô trưởng lão gần đây cảm giác có chút biến hóa, đương nhiên, có thể là đệ tử cảm nhận sai.

Mộ Dung Lâm cũng không dám xác nhận.

Biến hóa gì.

Thẩm Hạo hiếu kỳ hỏi.

Chính là nói nhiều hơn một chút, tính cách khác với trước đây.

Không còn nghiêm túc như trước nữa, nhưng có đôi khi lại rất nóng nảy, tính tình thường xuyên thay đổi khiến người ta khó đoán.

Rất nhiều người đều đồn đoán rằng sự thay đổi của Tô trưởng lão là do Sư thúc người tiến vào Thượng Cổ chiến trường mà ra.

Mộ Dung Lâm nói xong cẩn thận nhìn Thẩm Hạo.

Xác định Thẩm Hạo không tức giận mới thở phào nhẹ nhõm.

Thẩm Hạo nói: Được, ta biết rồi, ngày mai ta sẽ lén lút về tông môn một chuyến.

Vậy thì tốt quá rồi, Tô trưởng lão nếu biết người trở về, nhất định sẽ vô cùng vui mừng.

Mộ Dung Lâm cười nói.

Còn về việc Tô Thiền có vui mừng hay không, Thẩm Hạo thật sự không chắc, dù sao cũng không từ biệt mà đi, Tô Thiền nhất định sẽ tức giận.

Bất quá, nữ nhân tức giận làm nũng là chuyện bình thường, chỉ sợ không tức giận mới là hỏng rồi.

Nắm được đại khái sự việc, trong lòng Thẩm Hạo đã có tính toán, bèn vỗ vai Mộ Dung Lâm cười nói: Được rồi, chuyện của ta ngươi tạm thời giữ bí mật.

Vâng, Sư thúc.

Tiếp đó, Thẩm Hạo và Mộ Dung Lâm trò chuyện một lúc.

Toàn bộ đều là Thẩm Hạo hỏi, Mộ Dung Lâm kể.

Đơn giản tìm hiểu một chút về những chuyện xảy ra ở toàn bộ

Đông Vực.

Mộ Dung Lâm cũng nhân cơ hội thỉnh giáo Thẩm Hạo một số vấn đề tu hành.

Thẩm Hạo đã là Tiên Thiên đạo thể, đối với việc lý giải công pháp, tuyệt đối là đỉnh cấp nhất, tùy tiện một hai câu nói cũng có thể khiến Mộ Dung Lâm thông suốt và khai sáng.

Một lời của Sư thúc, thắng đệ tử bế quan mười năm.

Ngươi tiểu tử này đúng là biết nịnh bợ, được rồi, đừng làm ra vẻ nữa, vì cái tình sư thúc này, giúp ngươi cũng là điều nên làm.

Thẩm Hạo vẫn rất hài lòng.

Điều này khiến Mộ Dung Lâm vô cùng cảm động, trong lòng cũng chấn động vạn phần.

Hắn vào giờ khắc này mới cảm nhận rõ ràng, sự chênh lệch về thiên phú giữa người với người lớn đến mức nào.

Bất kể là tốc độ tu luyện, hay là cảm ngộ về công pháp, đều là khác biệt một trời một vực.

Thậm chí trong việc chỉ dạy người khác tu hành, Thẩm Hạo cũng thể hiện sự áp đảo.

Quá nghịch thiên rồi.

Nếu lúc nhập môn, gặp được một sư phụ như Thẩm Hạo, hắn Mộ Dung Lâm đã bớt đi một trăm năm đường vòng.

Thường chỉ một câu nói, đã có thể khiến hắn khai sáng.

Càng tìm hiểu, Mộ Dung Lâm càng sùng bái Thẩm Hạo.

Có thể nói, Mộ Dung Lâm giờ đây chỉ trung thành với một mình Thẩm Hạo.

Sắc trời dần tối, Thẩm Hạo liền quay về động phủ của Tô Trụ.

Nhìn bóng Thẩm Hạo biến mất trong màn đêm, Mộ Dung Lâm vẫn còn chút luyến tiếc.

Hướng về bóng lưng Thẩm Hạo biến mất, Mộ Dung Lâm cúi đầu thật sâu, rất lâu không đứng dậy.

Giờ khắc này, Mộ Dung Lâm thậm chí có một cảm giác, sau lần gặp mặt này, sau này sẽ rất khó có cơ hội gặp lại.

Biết được tình hình bên trong Thượng Cổ chiến trường, Mộ Dung Lâm không tin Thẩm Hạo sẽ tiếp tục ở lại Huyền Thiên Kiếm Tông.

Tốc độ tu hành của Thẩm Hạo quá nghịch thiên, hai người căn bản không phải người của cùng một thế giới.

Mộ Dung Lâm tin rằng, đợi khi hắn đột phá Tiên Khiếu cảnh, Thẩm Hạo có lẽ đã phi thăng rồi.

Giờ đây có thể nhận được sự chỉ điểm của Thẩm Hạo, đối với hắn mà nói đã là kỳ ngộ trời ban.

Ngẩng đầu nhìn những vì sao lấp lánh trên bầu trời đêm, Mộ Dung Lâm khẽ thở dài.

Ban đầu khi hắn nhập môn Huyền Thiên Kiếm Tông, lòng hắn cao hơn trời, tự hỏi thiên tư vô song.

Sau khi vào tông môn, mới phát hiện ngay cả đệ tử ngoại môn của tông môn cũng là thiên kiêu giống như hắn.

Sự đả kích đối với hắn vẫn rất lớn.

Càng là thiên tài, càng hiểu rõ sự khác biệt giữa thiên tài đỉnh cấp và thiên tài bình thường, giống như vực sâu cách biệt.

Thiên tư như Thẩm Hạo, đã không thể dùng từ thiên tài để hình dung nữa, nên dùng yêu nghiệt tuyệt thế hoặc Thiên Đạo chi tử để

miêu tả mới thích hợp.

Dù sao Mộ Dung Lâm chưa từng thấy ai yêu nghiệt hơn Thẩm Hạo.

Giờ đây có thể được Thẩm Hạo chỉ điểm đôi chút, Mộ Dung Lâm đều cảm tạ bản thân khi đó đã anh minh quả quyết như vậy.

Ngay cả hắn cũng không ngờ, chỉ là tặng một thanh phi kiếm Linh Bảo trung phẩm, mà nhận được hồi báo phong phú đến nhường này, cả đời hắn chưa từng nghĩ tới.

Quả nhiên nỗ lực không bằng lựa chọn, lựa chọn không bằng ôm đùi lớn.

Ngày hôm sau, trời vừa hửng sáng, Thẩm Hạo liền lặng lẽ rời đi.

Khi Mộ Dung Lâm đến bái kiến thì phát hiện Thẩm Hạo đã đi rồi, tuy đã đoán trước, nhưng trong lòng vẫn vô cùng thất vọng.

Cùng lúc đó, trước đây phải bay vài ngày, giờ chưa đến một canh giờ, Thẩm Hạo đã trở về tông môn.

Nhìn các đệ tử giữ núi, Thẩm Hạo không hề phô trương.

Mà trực tiếp vượt qua các đệ tử giữ núi và tuần tra, tiến vào Ngọc Nữ Phong của Huyền Thiên Kiếm Tông.

Kết giới của Huyền Thiên Kiếm Tông, đối với Thẩm Hạo mà nói tựa như hư vô, không có tác dụng gì.

Trở về Ngọc Nữ Phong, Thẩm Hạo không lập tức đi tìm Tô Thiền, mà trước tiên trở về Cam Lâm Động một chuyến.

Vừa đến bên ngoài cửa động Cam Lâm, hắn kinh ngạc phát hiện bên trong động vẫn còn khí tức.

Thần thức quét qua, phát hiện là người quen, mới thở phào nhẹ nhõm.

Bên trong không phải ai khác, chính là hai thị nữ của Thẩm Hạo, Diệu Lăng và Thải Y.

Lúc này hai cô gái đều đang ngồi trên ghế đá, hai tay chống cằm, ánh mắt có chút ngẩn ngơ.

Thẩm Hạo khẽ mỉm cười, trêu chọc nói: Diệu Lăng, Thải Y, hai đứa không đi luyện công, lại ở đây lười biếng à.

Nghe thấy giọng điệu trêu chọc quen thuộc, Diệu Lăng và Thải Y sững người một chút.

Vô thức nhìn nhau.

Diệu Lăng hỏi: Ngươi vừa rồi có nghe thấy Đại sư huynh nói chuyện không.

Ừ ừ, ta cũng nghe thấy, chẳng lẽ.

Nghĩ đến đây, Diệu Lăng, Thải Y đột nhiên quay đầu lại, khi nhìn thấy bên ngoài động phủ, một bóng người quen thuộc đang đứng.

Chính là Đại sư huynh Thẩm Hạo mà các nàng ngày đêm mong nhớ.

Chương 517

Trong chốc lát các nàng cảm thấy có chút hư ảo không chân thực.

Diệu Lăng, ta không phải đang nằm mơ chứ.

Thải Y, nếu ngươi đang nằm mơ, vậy ta cũng đang nằm mơ, chúng ta đang mơ cùng một giấc mơ.

Ngươi là ai, vì sao cố ý giả vờ là Đại sư huynh vậy.

Diệu Lăng run rẩy hỏi.

Mặc dù Thẩm Hạo đang đứng trước mặt các nàng, nhưng các nàng vẫn không dám tin đây là người thật.

Vẫn tưởng có người giả mạo Thẩm Hạo cố ý lừa các nàng.

Thật sự là cảm thấy Thẩm Hạo không thể nào trở về.

Thượng Cổ chiến trường, hai chữ chiến trường thôi đã khiến người ta sinh lòng sợ hãi.

Đại sư huynh làm sao có thể trở về được.

Thẩm Hạo: Diệu Lăng, Thải Y, ta thấy hai đứa gan to rồi, đến cả Đại sư huynh cũng không nhận ra.

Công pháp ta truyền cho hai đứa lúc trước đã học được chưa.

Vừa nói, Thẩm Hạo vừa đi vào Cam Lâm Động.

Nghe vậy, Diệu Lăng và Thải Y lúc này mới tin rằng người đến thật sự là Thẩm Hạo.

Bởi vì chuyện Thẩm Hạo truyền công pháp cho các nàng, chỉ có Diệu Lăng và Thải Y biết, những người khác căn bản không hay biết.

Ngay cả sư phụ Tô Thiền cũng không biết.

Trong khoảnh khắc, một cảm giác vui sướng tột độ dâng lên trong lòng, khiến các nàng cảm thấy vô cùng hưng phấn và kích động.

Diệu Lăng và Thải Y gần như đồng thời reo lên một tiếng hoan hô, sau đó không chút do dự lao về phía Thẩm Hạo.

Các nàng ôm chặt lấy Thẩm Hạo, tham lam hít thở khí tức của hắn.

Nước mắt xúc động không tự chủ được tuôn ra từ khóe mắt, tiếng khóc nức nở vang vọng trong Cam Lâm Động.

Khi cảm nhận được khí tức quen thuộc trên người Thẩm Hạo, các nàng cũng càng thêm xác định người này đích xác là Đại sư huynh.

Đại sư huynh, thật sự là người, người thật sự không chết.

Đại sư huynh, người thật sự trở về rồi, Thải Y còn tưởng kiếp này cũng không gặp lại người nữa.

Nghe lời của Diệu Lăng và Thải Y, trán Thẩm Hạo nổi đầy vạch đen.

Ai nói cho các ngươi ta chết rồi.

Thật là nói bậy nói bạ.

Là mấy đệ tử trong tông môn đều đang đồn.

Diệu Lăng nghẹn ngào nói.

Diệu Lăng, Thải Y xúc động không thôi, nước mắt tuôn như mưa, tất cả đều bắt đầu nức nở.

Thẩm Hạo cười nói: Được rồi, đừng khóc nữa.

Đại sư huynh, đệ tử không kiềm chế được, chỉ là muốn khóc.

Đại sư huynh, đệ tử là quá vui mừng, không nhịn được trong lòng hưng phấn.

Diệu Lăng và Thải Y nũng nịu trong lòng Thẩm Hạo không muốn đứng dậy.

Nếu còn khóc, ta sẽ đi đó.

Nghe vậy, Diệu Lăng và Thải Y sợ hãi vội vàng nín khóc, vẫn còn nức nở từng đợt không ngừng.

Đặt Diệu Lăng và Thải Y ngồi riêng trên ghế đá, Thẩm Hạo lúc này mới nói: Trong khoảng thời gian ta không ở đây, không có ai bắt nạt hai đứa chứ.

Diệu Lăng, Thải Y đồng thời lắc đầu.

Thải Y: Không có, có sư phụ ở đây, ai dám bắt nạt chúng đệ tử.

Vậy thì tốt.

Chỉ là những đệ tử kia đều nói lời đùa cợt về Đại sư huynh, nói Đại sư huynh chết trong Thượng Cổ chiến trường, vì chuyện này các đệ tử Ngọc Nữ Phong chúng đệ tử không ít lần tỉ thí với bọn họ.

Diệu Lăng ấm ức nói.

Ba người thành hổ, lời đồn đáng sợ mà, yên tâm đi, thế giới này vẫn chưa có ai có thể giết chết Đại sư huynh.

Thẩm Hạo tự tin nói.

Diệu Lăng vội vàng hỏi: Đại sư huynh, người đã đến chỗ sư phụ chưa.

Vẫn chưa kịp đi, sao vậy.

Thẩm Hạo hỏi.

Khi tin tức Đại sư huynh tiến vào Thượng Cổ chiến trường lan ra, đệ tử thấy sư phụ thường xuyên một mình ngồi ở Cam Lâm Động, ngồi suốt cả ngày.

Toàn bộ trạng thái của người đều vô cùng tệ, thần sắc rất u buồn.

Đúng vậy Đại sư huynh, khoảng thời gian người biến mất, sư phụ vô cùng đau lòng, chỉ là sau này dường như đã chấp nhận, nên rất ít khi đến Cam Lâm Động nữa.

Thậm chí vì chuyện này tính tình cũng đại biến, thay đổi đến mức khó nhận ra.

Ngay cả tên của một số đệ tử cũng không nhớ, thật sự là quá đáng thương.

Nghe Diệu Lăng, Thải Y giải thích, Thẩm Hạo không ngờ Tô Thiền lại có tình ý sâu đậm với hắn như vậy, quả thật không tệ.

Tin tức ta trở về đừng nói cho người khác biết.

Bên sư phụ người đông mắt tạp, các ngươi đi mời sư phụ đến đây.

Diệu Lăng, Thải Y đồng thanh nói: Vâng, Đại sư huynh.

Hai cô gái lau đi nước mắt nơi khóe mắt, vẻ mặt hớn hở chạy ra ngoài.

Thẩm Hạo có thể trở về, các nàng vô cùng vui mừng.

Đây chính là Đại sư huynh kiêu ngạo nhất và được sùng bái nhất của Ngọc Nữ Phong các nàng.

Có Thẩm Hạo ở đây, các nàng đi đâu cũng kiêu ngạo.

Tô Ngọc đang đả tọa tu luyện, tháng này là nàng luân phiên trực ban.

Từ khi Tô Thiền tiến vào Thượng Cổ chiến trường, ba tỷ muội Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Quyên cứ luân phiên làm chấp pháp trưởng lão.

Mỗi người một tháng một lần.

Vì thế, cũng dẫn đến việc các đệ tử tông môn đều không thể đoán được tính khí của trưởng lão Tô Thiền.

Thật sự là thay đổi thất thường.

Cho nên mọi người mới đoán rằng, vì Thẩm Hạo đã chết, mới khiến trưởng lão Tô Thiền tính tình đại biến.

Sư phụ.

Cửa phòng đột nhiên bị mở ra, Tô Ngọc cau mày, trong lòng vô cùng không vui.

Nàng ghét nhất người khác hoảng hốt, lỗ mãng như vậy.

Khi nhìn thấy Diệu Lăng, Thải Y mắt đỏ hoe, trong lòng nàng dấy lên một trận nghi hoặc, nghiêm mặt hỏi: Có chuyện gì mà kinh hoàng như vậy.

Ai bắt nạt hai đứa.

Diệu Lăng mừng rỡ nói: Sư phụ, Đại sư huynh trở về rồi.

Tô Ngọc cau mày, nghi hoặc hỏi: Đại sư huynh là ai.

Nghe vậy, Diệu Lăng và Thải Y nhìn nhau, xong rồi, sư phụ mình đau buồn quá độ, đã bắt đầu hồ đồ rồi, cư nhiên ngay cả Đại sư huynh cũng quên mất.

Diệu Lăng cẩn thận nói: Đại sư huynh của Ngọc Nữ Phong, người không lẽ quên rồi sao.

Thấy Tô Ngọc cau mày.

Ngọc Nữ Phong bao giờ có Đại sư huynh.

Diệu Lăng, ngươi không phải là Đại sư tỷ sao.

Thải Y bên cạnh vội vàng giải thích: Chính là Thẩm sư huynh.

Nghe vậy, Tô Ngọc chợt hiểu ra.

Chuyện Thẩm Hạo là Đại sư huynh, Tô Ngọc thật sự không biết.

Nàng chỉ biết Tô Thiền thu nhận Thẩm Hạo, còn về việc Thẩm Hạo trở thành Đại sư huynh từ khi nào thì nàng thật sự không rõ.

Theo suy nghĩ của Tô Ngọc, Thẩm Hạo đáng lẽ phải là Tiểu sư đệ mới đúng, sao lại thành Đại sư huynh được.

Chuyện này, Tô Thiền cũng chưa từng nói qua, Tô Ngọc thật sự không biết.

Chờ đã, Thẩm Hạo trở về rồi.

Sao có thể chứ.

Lúc này, Tô Ngọc mới phản ứng lại ý của Diệu Lăng và Thải Y.

Nàng nghiêm mặt nói: Các ngươi nói, Thẩm Hạo đã trở về từ Thượng Cổ chiến trường.

Diệu Lăng và Thải Y gật đầu.

Sao có thể chứ.

Tô Ngọc một vạn phần không tin.

Bốn tỷ muội các nàng được đặt tên theo Ngọc Dực Thiền Quyên.

Sinh từ một bào, thức hải tương liên.

Từ khi Tô Thiền tiến vào Thượng Cổ chiến trường, bốn tỷ muội Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Quyên, Tô Thiền, mỗi tối đều gặp nhau trong thức hải.

Có thể nói, tuy Tô Ngọc chưa từng đến Thượng Cổ chiến trường, nhưng thông qua lời kể của Tô Thiền, nàng cũng đã có cái nhìn đại khái về tình hình bên trong.

Linh khí bên trong sung túc, ngay cả nàng cũng có chút hướng về.

Nhưng xét đến sự nguy hiểm bên trong Thượng Cổ chiến trường,

nàng vẫn kiềm chế xúc động trong lòng.

Kỳ ngộ bên trong rất nhiều, nhưng không có sự che chở của tông môn, hoàn toàn chỉ là một người chiến đấu.

Tiên Khiếu cảnh thật sự không đủ để xem xét, tùy thời đều có thể gặp phải bất trắc.

Thậm chí có cẩn thận đến mấy cũng không có năng lực tự vệ.

Tô Thiền vì tìm kiếm Thẩm Hạo, trên đường đi cũng vô cùng cẩn trọng.

Căn bản chưa từng nghe nói có ai có thể thoát ra từ bên trong.

Diệu Lăng và Thải Y thấy sư phụ không tin, Diệu Lăng vội vàng nói: Sư phụ, chúng đệ tử không dám lừa người, là thật sự như vậy, giờ Thẩm sư huynh đang ở Cam Lâm Động.

Thải Y cũng phụ họa nói: Chính là Thẩm sư huynh nhượng chúng đệ tử mời sư phụ qua đó.

Tô Ngọc nhìn Diệu Lăng và Thải Y với vẻ mặt khẳng định, trong lòng cũng vô cùng nghi ngờ.

Nàng tin rằng hai cô gái này chắc chắn không dám lừa nàng về chuyện này.

Chương 518

Nhưng chuyện này thực sự quá huyền huyễn, khiến người ta không thể tin được.

Đi, đi xem sao.

Vâng, sư phụ.

Rất nhanh, Tô Ngọc dưới sự dẫn dắt của Diệu Lăng và Thải Y, đã đến Cam Lâm Động.

Khi nhìn thấy người đang ngồi trên ghế đá chính là Thẩm Hạo, Tô Ngọc mục trừng khẩu ngốc trợn mắt há hốc.

Cư nhiên là thật.

Nói đi thì phải nói lại, đây là lần đầu tiên Tô Ngọc tận mắt nhìn thấy Thẩm Hạo.

Hơn nữa khí tức của Thẩm Hạo có cảm giác áp bách rất mạnh, điều này càng khiến Tô Ngọc chấn kinh.

Điều này cho thấy cảnh giới của Thẩm Hạo đã vượt qua nàng.

Tô Ngọc thuộc loại thanh tâm quả dục, một lòng chỉ tu luyện, loại người không màng thế sự bên ngoài.

Hoàn toàn phù hợp với tu đạo xích thành chi tâm, cũng chính nhờ sự cảm ngộ của Tô Ngọc, ba tỷ muội khác cũng tiến cấp không ngừng.

Mỗi lần đều là nàng đột phá trước, ba tỷ muội khác mới dựa vào nàng, từ từ đột phá.

Vì vậy trong bốn tỷ muội Ngọc Dực Thiền Quyên, tu vi của nàng là cao nhất, là Tiên Khiếu cảnh tầng bảy.

Ba cô gái khác đều ở tầng sáu, Tô Thiền vì bận rộn việc tông môn, tu vi cũng là thấp nhất.

Tô Ngọc nhớ rằng khi Thẩm Hạo mới đến, cũng chỉ là Đạo Thai cảnh mà thôi.

Thấy sư phụ Tô Thiền không nói lời nào, biểu cảm cũng biến đổi liên tục, Thẩm Hạo lộ vẻ nghi hoặc.

Khí tức của vị sư phụ này quả thật có chút kỳ lạ, khí chất dường như cũng không giống trước.

Chẳng lẽ thật sự là do quá đau buồn mà trở nên như vậy sao.

Thấy Tô Thiền mãi không lên tiếng, Thẩm Hạo liền cười nói trước: Sư phụ.

Tô Ngọc hít sâu một hơi, mạnh mẽ trấn áp sự chấn động trong lòng.

Nhưng bình thường nàng vốn không giỏi ăn nói, lại thêm không quen thân với Thẩm Hạo, Tô Ngọc nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

Mãi nửa ngày mới nặn ra được một câu: Ngươi. ngươi làm sao mà ra được.

Cảm thấy vị sư phụ này có chút kỳ lạ, Thẩm Hạo cũng không nghĩ nhiều, hoặc có lẽ là vẫn còn đang tức giận.

Thế là Thẩm Hạo nói: Ta tìm được lối ra liền ra thôi.

Tô Ngọc gật đầu: Sao có thể chứ, ngươi ở trong đó không gặp nguy hiểm gì sao.

Có, nhưng ta có thủ đoạn tự vệ, sư phụ không lẽ đã quên rồi.

Thẩm Hạo nghi hoặc nói.

À.

à, vi sư nhất thời không nghĩ ra, không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi.

Cảm nhận được sự xa lạ trong ánh mắt và ngữ khí của Tô Ngọc, điều này khiến Thẩm Hạo vô cùng nghi hoặc.

Cảm giác này, cứ như thể đang nhìn thấy người xa lạ vậy.

Rốt cuộc là chuyện gì.

Hắn luôn cảm thấy vị sư phụ này có chút khác biệt, cứ như thể đã thay đổi một người vậy.

Mặc dù dáng vẻ vẫn là dáng vẻ đó, nhưng động tác, thần thái khi nói chuyện hay khí chất đều đã thay đổi.

Thay đổi đến mức Thẩm Hạo cảm thấy xa lạ.

Sự xa lạ toát ra từ ánh mắt của một người là không thể che giấu được.

Ngay cả Diệu Lăng và Thải Y cũng cảm giác vị sư phụ này có chút không giống trước.

Cảm nhận được khí tức của Thẩm Hạo, Tô Ngọc có vài lời riêng tư muốn nói với Thẩm Hạo.

Vì vậy, nàng quay sang Diệu Lăng và Thải Y nói: Hai đứa ra ngoài trước đi, ta có chuyện muốn nói với Thẩm Hạo.

Vâng, sư phụ.

Đợi Diệu Lăng và Thải Y ra ngoài, Tô Ngọc cẩn thận đánh giá Thẩm Hạo.

Trong lòng đang suy tính xem nên mở lời thế nào.

Dù sao thì tiểu tử này thích Tô Thiền, thèm khát thân thể của Tô

Thiền.

Theo thân phận hiện tại của Thẩm Hạo, hắn cũng là Tiên Khiếu cảnh, đã có thể coi là trưởng lão của tông môn rồi.

Không thể coi hắn như một đệ tử bình thường nữa.

Về thân phận, làm đạo lữ thì không có vấn đề gì.

Trong chốc lát, tư duy của nàng lại trở nên hỗn loạn.

Điều này khiến Thẩm Hạo cảm thấy không tự nhiên.

Sư phụ.

Trên người ta có gì không đúng sao.

Cũng không có gì, chỉ là vi sư cảm thấy khí tức của ngươi rất mạnh, khiến ta có chút áp lực.

Ngươi hiện tại là cảnh giới gì.

Thẩm Hạo cười nói: Sư phụ, ta hiện tại là Tiên Khiếu tầng tám.

Hít.

Trong lòng Tô Ngọc giật mình.

Mạnh thật.

Nàng nhớ khi Thẩm Hạo mới tiến vào Thượng Cổ chiến trường vẫn chưa đạt Tiên Khiếu cảnh, hình như là dựa vào thể tu thập cảnh mà tiến vào.

Mới có mấy tháng thôi mà đã là Tiên Khiếu cảnh tầng tám rồi sao.

Quá không thể tin nổi.

Theo như khi Thẩm Hạo mới nhập tông môn, cũng chỉ là Đạo Thai cảnh.

Tốc độ tu luyện này có thể nói là kỳ tích.

Theo tốc độ này của Thẩm Hạo, không bao lâu nữa sẽ đột phá Thần Đình, lúc đó sẽ là Thái thượng trưởng lão rồi.

Sau này ở trong tông môn, ngay cả nàng gặp Thẩm Hạo cũng phải kính xưng một tiếng sư thúc.

Hơn nữa, mục đích tiểu tử này nhập tông môn cũng không đơn thuần, là vì Tô Thiền.

Giờ đây Tô Thiền vì hắn mà tiến vào Thượng Cổ chiến trường, thật đúng là một đôi uyên ương khổ mệnh.

Vô duyên vô cớ, đầu óc Tô Ngọc lại nghĩ lệch lạc.

Trong tình huống bình thường, một Thẩm Hạo ưu tú như vậy làm đạo lữ của Tô Thiền, cũng là điều có thể chấp nhận, thân là đại tỷ Tô Ngọc chắc chắn không có ý kiến.

Nhưng hiện tại tình hình có chút khác biệt, các nàng là nhất thai tứ bảo, không chỉ thức hải tương liên, mà ngay cả cảm ứng tâm linh cũng giống nhau.

Bình thường bị thương cũng có thể cảm nhận lẫn nhau.

Nếu thật sự làm đạo lữ, chẳng phải tương đương với bốn người cùng lúc làm đạo lữ với Thẩm Hạo sao, điều này có chút khó xử.

Điều này khiến Tô Ngọc rất khó chấp nhận.

Nàng tuy thanh tâm quả dục, một lòng hướng đạo, nhưng đối với một số chuyện xấu mà đạo lữ làm với nhau, nàng vẫn có chút hiểu biết.

Dù sao thì đạo song tu của Đạo gia, Tô Ngọc cũng đã đọc qua những sách tương tự.

Chưa ăn thịt heo, cũng đã thấy heo chạy.

Chính vì vậy, bốn tỷ muội các nàng cũng từng ước định, muốn ở

bên nhau cả đời, đều không thể tìm đạo lữ.

Nhưng hiện tại vấn đề mới đã phát sinh.

Giữa Tô Thiền và Thẩm Hạo dường như có chút gì đó, phải làm sao đây.

Chẳng lẽ phải nhẫn tâm cự tuyệt.

Hay là thành toàn cho hai người.

Thân là đại tỷ, nàng thật sự không hiểu nữa.

Nhìn thấy ánh mắt nhìn chằm chằm của sư phụ Tô Thiền, mãi nửa ngày nàng vẫn không nói gì.

Thậm chí đồng tử còn mất đi tiêu cự, điều này khiến Thẩm Hạo chỉ cảm thấy sởn gai ốc.

Tô Thiền hôm nay vô cùng kỳ lạ, ánh mắt đó cũng trở nên khác với trước đây, trong trẻo đến tận đáy, tựa như Hồ Cửu Nhi lúc ban đầu vậy.

Chương 519

Ngây thơ trong sáng, không một chút thế tục.

Kỳ lạ, quá đỗi kỳ lạ.

Không lẽ là do đau buồn quá độ mà ngốc rồi sao.

Thế là, Thẩm Hạo nghi hoặc hỏi: Sư phụ có vấn đề gì sao.

Tô Ngọc lắc đầu, không nói gì, nàng không biết phải mở lời thế nào.

Suy nghĩ một chút, nàng vẫn cảm thấy nên giải quyết thân phận của Thẩm Hạo trước đã rồi nói.

Thẩm Hạo, ngươi giờ đây đã là Tiên Khiếu cảnh tầng tám, tu vi đã vượt qua vi sư rồi.

Làm sư phụ của ngươi hiển nhiên có chút không hợp quy củ của tông môn.

Tu vi của ta còn không bằng ngươi, cũng không có tư cách làm sư phụ ngươi.

Ta sẽ bẩm báo tin tức của ngươi cho chưởng môn, để hắn thăng ngươi lên vị trí trưởng lão tông môn, ngươi sau này cũng đừng gọi ta là sư phụ nữa.

Nghe vậy, Thẩm Hạo có chút bất ngờ.

Không ngờ Tô Thiền lại tuyệt tình như vậy.

Điều này khiến Thẩm Hạo cảm thấy Tô Thiền lần này thật sự đã tức giận rồi, muốn đuổi hắn đi.

Sư phụ vẫn còn đang tức giận sao.

Tô Ngọc lắc đầu, vô bi vô hỉ.

Ta không tức giận, ta đang nghiêm túc nói với ngươi.

Tu vi của ngươi đã vượt qua ta rồi, còn làm đệ tử của Ngọc Nữ Phong, không phù hợp quy củ tông môn.

Thân phận chỉ là một cái danh xưng thôi, ta cũng không để tâm, ta vẫn thích làm đệ tử của Ngọc Nữ Phong.

Hơn nữa, lần này ta trở về, cũng không định nói cho người khác biết, ta chỉ nói cho sư phụ và hai thị nữ thôi.

Dù sao người trong tông môn đều cho rằng ta đã tiến vào Thượng Cổ chiến trường và không thể ra được rồi.

Nếu tin tức ta trở về lan ra, tông môn nhất định sẽ gây ra náo động.

Thậm chí tất cả tu luyện giả của toàn bộ Đông Vực đều sẽ đổ xô vào tông môn để tìm hiểu.

Thẩm Hạo lắc đầu nói.

Nghe đến đây, trong lòng Tô Ngọc ấm áp, hiển nhiên, nàng cho rằng Thẩm Hạo nói như vậy là vì thích Tô Thiền.

Đối mặt với một nam nhân si tình như vậy, Tô Ngọc vừa mừng cho Tô Thiền, lại vừa có chút tiếc nuối.

Tô Ngọc do dự một chút, rồi lại nói: Vậy mục đích lần này ngươi trở về là gì.

Nói đến đây, Tô Ngọc thật sự sợ Thẩm Hạo nói ra một câu đại loại như tất cả đều vì ngươi.

Dù sao nàng không phải Tô Thiền.

Thẩm Hạo cười nói: Lần này trở về, chủ yếu là để thông báo cho sư phụ một tiếng, sợ sư phụ lo lắng.

Ừm, ngươi có lòng rồi.

Trong lòng Tô Ngọc thở phào nhẹ nhõm.

Dừng lại một lát, Tô Ngọc quyết định vẫn sẽ báo tin Thẩm Hạo trở về cho Tô Thiền, để Tô Thiền tự mình quyết định.

Suy nghĩ một chút, Tô Ngọc lại nói: Nếu ngươi không muốn lộ diện, vậy thì trước tiên ở Cam Lâm Động nghỉ ngơi một ngày, ngày mai ta sẽ đến có việc muốn nói với ngươi, còn việc đi hay ở thì tùy ngươi.

Vâng, sư phụ.

Nhìn bóng lưng Tô Ngọc, Thẩm Hạo luôn cảm thấy vị sư phụ này có chút kỳ lạ.

Trở về động phủ Ngọc Nữ Phong, Tô Ngọc không dám chậm trễ, lập tức báo tin Thẩm Hạo trở về cho hai tỷ muội Tô Dực và Tô Quyên.

Nghe tin Thẩm Hạo trở về, Tô Dực và Tô Quyên cũng đều không tin.

Nhưng thấy biểu cảm khẳng định của Tô Ngọc, các nàng mới tin.

Huống hồ Tô Ngọc trước nay không hay cười nói, không bao giờ đùa giỡn, các nàng cũng lựa chọn tin tưởng.

Tô Quyên vẻ mặt hưng phấn nói: Đồ nhi ngoan đúng là lợi hại, Thượng Cổ chiến trường cũng có thể thoát ra, ta đi xem hắn.

Tô Ngọc vội vàng ngăn Tô Quyên lại nói: Tạm thời không được, ta vừa từ Cam Lâm Động ra, ngươi lại đi thì ra thể thống gì.

Muốn đi thì ngày mai hẵng đi.

Tô Quyên có chút không tình nguyện nói: Vậy được rồi.

Tô Dực cau mày, nghi hoặc nói: Tiểu tử này làm sao mà thoát ra khỏi Thượng Cổ chiến trường được, quá không thể tin nổi.

Tô Ngọc lườm Tô Dực một cái, nghiêm chỉnh nói: Sau này nói chuyện chú ý một chút, đừng cứ mãi tiểu tử này tiểu tử này, Thẩm Hạo hiện giờ đã là Tiên Khiếu cảnh tầng tám, tu vi còn cao hơn chúng ta.

Người đạt tu vi cao thì là thầy, ngươi sau này cũng phải kính trọng một chút.

Hoặc có lẽ sau này đều phải gọi là sư thúc.

Sao có thể chứ.

Tô Dực và Tô Quyên đồng thời kinh hô.

Tô Ngọc khẽ thở dài, nghĩ đến mình bao nhiêu năm nỗ lực tu luyện, nhưng kết quả cư nhiên còn không bằng một năm tu luyện của Thẩm Hạo.

Điều này đối với nàng vẫn có chút đả kích.

Lại nghĩ đến cốt niên linh của Thẩm Hạo chưa đầy ba mươi, trong khoảnh khắc Tô Ngọc có một cảm giác thất bại, phảng phất như những năm này đều tu luyện vào thân chó vậy.

Trong chốc lát, Tô Ngọc cảm thấy việc ban đầu gắn danh hiệu thiên tài lên đầu nàng, thật sự có chút buồn cười.

Thế là, Tô Ngọc khẳng định gật đầu nói: Tu vi của Thẩm Hạo đích xác ở trên ta.

Trước mặt thiên tài tuyệt thế, sự nỗ lực của ta phảng phất như một trò cười.

Dựa theo suy đoán của ta, tu vi của hắn không chỉ là Tiên Khiếu cảnh tầng tám, bởi vì khí tức trên người hắn thực sự quá cường đại.

Ngay cả sư phụ năm đó, khí tức cũng không mạnh bằng Thẩm Hạo.

Cái này. có phải cảm ứng sai rồi không.

Tô Dực không tin Thẩm Hạo lại cường đại đến vậy.

Sẽ không sai đâu, phải biết Thẩm Hạo là pháp thể song tu, thể tu thấp nhất cũng là thập cảnh, tu vi của hắn chỉ có thể cao hơn, sâu không lường được.

Tô Quyên thì lại mừng thay cho Thẩm Hạo, kinh hỷ nói: Quá lợi hại rồi, không hổ là đồ nhi của ta.

Tô Dực lần này cũng không dám nói lời bất kính nữa.

Thế giới tu hành, thực lực vi tôn.

Vậy Thẩm Hạo chẳng phải sau này đều sẽ cưỡi lên đầu chúng ta sao.

Chúng ta phải quản hắn gọi là sư thúc.

Thẩm Hạo không muốn tiết lộ tin tức hắn trở về cho người ngoài, chỉ nói cho ta và hai thị nữ, hoặc có lẽ sau này cũng không về tông môn nữa, cũng không chừng.

Ta cảm giác hắn đối với tông môn không có tình cảm gì.

Tô Ngọc nói.

Ha ha, điều này cho thấy Thẩm Hạo vẫn luôn nhớ nhung tam tỷ Tô Thiền, trở về từ Thượng Cổ chiến trường cũng là vì tam tỷ, thật là quá cảm động.

Tô Quyên vẻ mặt ngưỡng mộ nói.

Đến lúc nào rồi, còn nghĩ chuyện này.

Chúng ta vẫn nên thông báo chuyện này cho Tô Thiền thôi.

Được.

Tô Ngọc nói xong, Tô Dực và Tô Quyên cũng gật đầu phụ họa.

Rất nhanh, ba cô gái liền nhắm mắt lại, khoanh chân ngồi cùng nhau.

Vài phút sau, thức hải tương liên.

Trong một không gian hư vô tối tăm, chỉ có ba cô gái Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Quyên ở đó.

Tô Quyên nói: Giao ước trước đây của chúng ta là buổi tối, Tô Thiền tỷ tỷ giờ này chắc không có ở đây.

Thử liên hệ một chút xem sao, nếu không liên hệ được, thì chỉ có thể đợi buổi tối thôi.

Được.

Ba cô gái liên hệ nửa ngày cũng không được, đành bất đắc dĩ từ bỏ.

Đợi buổi tối vậy.

Còn về phía Thẩm Hạo, hắn đang ăn linh quả, uống linh tửu, hưởng thụ sự xoa bóp của Diệu Lăng và Thải Y.

Đồng thời Thẩm Hạo cũng giải đáp những vấn đề tu hành của các nàng.

Hắn đại khái giảng giải những chi tiết đột phá cụ thể và cảm ngộ về các cảnh giới Địa Linh cảnh, Thiên Linh cảnh, Tiên Khiếu cảnh.

Điều này có sự trợ giúp rất lớn cho tu vi của Diệu Lăng và Thải Y.

Diệu Lăng và Thải Y cẩn thận nghiên cứu từng chữ, ghi chép lại toàn bộ, sợ bỏ lỡ bất cứ điều gì, sự giảng đạo của Thẩm Hạo đối với các nàng mà nói quá đỗi quan trọng.

Nghe Thẩm Hạo giảng đạo, văng vẳng như tiếng chuông vàng trống lớn, vừa nghe đã thấu hiểu, cơ duyên như vậy, đệ tử tầm thường nào có được.

Ngoài ra, Thẩm Hạo cũng đưa cho hai nàng một số công pháp khác, để các nàng có thêm vài con át chủ bài.

Đồng thời còn cho hai nàng mỗi người một thanh phi kiếm Linh Bảo trung phẩm.

Đối mặt với Thẩm Hạo hào phóng như vậy, khiến Diệu Lăng và Thải Y cảm động đến không sao tả xiết.

Hận không thể tại chỗ dâng hiến thân mình, để Thẩm Hạo chiếm đoạt.

Đáng tiếc, Thẩm Hạo lại không có ý nghĩ này.

Vào buổi tối, Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Quyên cuối cùng cũng liên lạc được với Tô Thiền trong thức hải.

Khi Tô Thiền biết Thẩm Hạo đã rời khỏi Thượng Cổ Chiến Trường, không khỏi kinh hãi.

Mặc dù trong lòng vạn lần không tin, nhưng Tô Thiền hiểu rõ, ba tỷ muội sẽ không lấy chuyện này ra đùa với nàng.

Vì vậy, lời chất vấn đến bên miệng lại nuốt xuống.

Tô Thiền: Thẩm Hạo hắn ta làm sao ra ngoài được.

Mặc dù không biết Thẩm Hạo đã làm thế nào, nhưng giờ phút này, Tô Thiền trong lòng cũng có vài phần vui mừng, ít nhất cũng biết Thẩm Hạo vẫn bình an vô sự.

Tô Ngọc lắc đầu: Hắn ta không nói cụ thể, chỉ nói là tìm được lối ra, hơn nữa, thực lực của hắn ta ta đã không thể nhìn thấu rồi.

Đối với thực lực của Thẩm Hạo, Tô Thiền không hề bất ngờ, ở

Linh Vân Đại Lục, tu vi của Thẩm Hạo đã tiến bộ thần tốc.

Đến Thượng Cổ Chiến Trường này khẳng định càng như một mình đi xa để lại bụi mù.

Chương 520

Cái này ta cũng có thể đoán được.

Hắn ta nói với ta là Tiên Khiếu cảnh tầng tám, nhưng ta cảm giác thực lực của hắn ta chỉ có mạnh hơn.

Chắc chắn rồi, tên này xưa nay luôn tạo ra kỳ tích.

Tô Thiền từ tận đáy lòng vui mừng cho Thẩm Hạo, vừa nghĩ đến Thẩm Hạo về lại thế giới bên kia sẽ tìm nàng đầu tiên, trong lòng vẫn ấm áp.

Không hiểu sao lại có chút cảm động.

Bây giờ Thẩm Hạo đã ra ngoài, vậy Tô Thiền ngươi tính sao.

Tô Dực nghi hoặc hỏi.

Tô Thiền cười khổ một tiếng, cũng không biết giải thích thế nào.

Nàng cũng không thể tin Thẩm Hạo lại có thể ra ngoài, nhưng giờ đã tiến vào đây, cũng chỉ có thể an định ở đây.

Suy nghĩ một chút, Tô Thiền nói: Nhập gia tùy tục.

Chuyện đã đến nước này, ta đành ở lại Thượng Cổ Chiến Trường này làm tiên phong cho các tỷ muội.

Linh khí ở đây quả thực rất dồi dào, đúng là phúc địa tu luyện.

Thẩm Hạo sự xuất hiện, khiến trái tim đang do dự của nàng càng thêm kiên định.

Tô Thiền, hay là ta cũng vào Thượng Cổ Chiến Trường để ở bên ngươi.

Tô Ngọc do dự nói.

Lời này vừa nói ra, ba tỷ muội Tô Thiền đều kinh hãi.

Tô Thiền vội vàng nói: Đại tỷ, tuyệt đối đừng đến.

Linh khí trong Thượng Cổ Chiến Trường này cực kỳ nồng đậm, nhưng khắp nơi đều tiềm ẩn nguy hiểm.

Yêu thú Thập nhất cảnh ở đây nhiều hơn bên ngoài rất nhiều.

Không chỉ vậy, còn có những lão quái vật đã biến mất từ nhiều năm, tất cả các cường giả Thần Đình cảnh của cả Linh Vân Đại Lục đều ở trong đó.

Thậm chí còn có yêu thú Vũ Hóa cảnh và Thập nhị cảnh.

Hệ số nguy hiểm ở trong đó quả thực quá lớn, chúng ta căn bản không có thủ đoạn tự vệ.

Huống hồ, khi tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường, tất cả mọi người sẽ bị phân tán, càng tăng thêm mức độ nguy hiểm.

Nghe vậy, ba tỷ muội đều trầm mặc.

Quả nhiên, nơi nào linh khí càng nồng đậm, cường giả càng nhiều.

Phải, cả Linh Vân Đại Lục rộng lớn vô cùng, Đông Vực chỉ là một phần nhỏ.

Nhưng Thượng Cổ Chiến Trường lại là nơi mà tất cả các cường giả Thần Đình cảnh hoặc Tiên Khiếu cảnh đều sẽ tiến vào.

Các loại tư sát mới là bình thường, ai cũng không biết khi nào sẽ xuất hiện một lão quái vật.

Nhưng Tô Ngọc lại ánh mắt kiên định, chấp nhất nói: Chúng ta tu luyện, há có thể vì nguy hiểm mà lùi bước.

Đạo tâm không kiên định, làm sao có thể phi thăng.

Ta nguyện ý thử một lần.

Nhìn ánh mắt kiên định của đại tỷ Tô Ngọc, ba tỷ muội Tô Dực, Tô Quyên, Tô Thiền đều nhất thời đau đầu.

Hỏng rồi, đại tỷ chắc chắn đã quyết định trong lòng rồi.

Ai khuyên cũng vô ích.

Đại tỷ Tô Ngọc bình thường tuy trầm mặc ít nói, là một người trầm lặng, nhưng tính tình lại là người cố chấp nhất trong bốn nữ.

Một khi đã quyết định thì mười con trâu cũng không kéo lại được.

Tô Thiền một trận vô ngữ, sớm biết đã không nói gì về Thượng Cổ Chiến Trường.

Bây giờ lại bị câu mất hồn của Tô Ngọc vào đó, làm sao bây giờ.

Thấy ba tỷ muội trầm mặc, Tô Ngọc cười nói: Sợ gì, nơi nào có nguy hiểm thì nơi đó có kỳ ngộ, ta tin rằng các tỷ muội chúng ta ở Thượng Cổ Chiến Trường cũng có thể xông pha tạo nên một vùng trời riêng.

Ai.

Tô Thiền khẽ thở dài, nói: Được rồi đại tỷ, tính cách này của tỷ muội cũng không ngăn được.

Tỷ vào rồi, muội sẽ hội hợp với tỷ.

Tô Ngọc khẽ cười, trong lòng rất vui.

Gật đầu: Vậy đối với Thẩm Hạo ngươi tính nói thế nào, có cần nói cho hắn biết, ngươi vì hắn mà vào Thượng Cổ Chiến Trường không.

Tình cảm của các ngươi xử lý thế nào.

Tô Thiền nghĩ một lát, Thôi đừng nói nữa, hắn ta đã không biết, thì đừng nói cho hắn ta, cứ lạnh nhạt đi.

Ta cũng không biết đối mặt với hắn ta thế nào.

Được, ngày mai ta biết phải trả lời hắn ta thế nào rồi.

Tô Ngọc nói.

Ngay sau đó, bốn tỷ muội đều trò chuyện, không biết từ lúc nào chủ đề lại chuyển sang Thẩm Hạo.

Các nàng cũng tò mò Thẩm Hạo làm sao ra khỏi Thượng Cổ Chiến Trường.

Ngày hôm sau, vốn dĩ Tô Quyên nhất định muốn đến tìm Thẩm Hạo, nhưng bị Tô Ngọc chặn lại.

Vì Tô Thiền không muốn Thẩm Hạo biết nàng vì Thẩm Hạo mà đi Thượng Cổ Chiến Trường, vậy thì không thể quá nhiệt tình.

Tô Ngọc thực sự sợ nha đầu Tô Quyên này không đáng tin cậy mà làm hỏng chuyện.

Khi gặp lại sư phụ, Thẩm Hạo phát hiện Tô Thiền hôm nay, so với hôm qua lại thêm một phần kiên định và xa cách, bớt đi sự bối rối và xa lạ.

Tô Ngọc nhàn nhạt nói: Thẩm Hạo, vì ngươi hiện tại đã là Tiên Khiếu cảnh tầng tám, tự nhiên không thể tiếp tục làm đệ tử của Ngọc Nữ Phong.

Nếu ngươi không định quay lại Thượng Cổ Chiến Trường, mà vẫn ở lại tông môn, ta sẽ bẩm báo chưởng môn, để ngươi làm trưởng lão của tông môn.

Nếu ngươi không muốn ở lại tông môn, về tin tức ngươi quay về tông môn, ta cũng sẽ không báo cho tông môn.

Cứ xem như ngươi vẫn đang ở Thượng Cổ Chiến Trường.

Còn về tin tức Thượng Cổ Chiến Trường mà ngươi nhắc đến rất

quan trọng, điểm này vẫn phải cảm kích ngươi.

Ặc, cái giọng điệu bình tĩnh này, vẻ mặt vô bi vô hỷ này, cảm giác xa lạ đến vậy, nhất thời Thẩm Hạo lại có chút thất vọng.

Bất quá Thẩm Hạo cũng không phải người mặt dày.

Khẽ cười: Đa tạ sư phụ và tông môn đã bồi dưỡng trong những ngày này, ta vô dĩ vi báo.

Đành đem tất cả tin tức về Thượng Cổ Chiến Trường mà ta đã tìm hiểu nói cho tông môn, coi như báo đáp.

Tô Ngọc gật đầu: Tin tức này quý giá vô cùng, so với chút đầu tư mà tông môn bỏ ra cho ngươi, thì quan trọng hơn nhiều.

Thẩm Hạo gật đầu, lấy ra hai ngọc giản, đưa cho Tô Ngọc.

Một ngọc giản này là tin tức về Thượng Cổ Chiến Trường.

Ngọc giản còn lại sau này nếu tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường gặp nguy hiểm, thì bóp nát ngọc giản, ta nhất định sẽ nhanh chóng đến.

Ừm, đa tạ ngươi Thẩm Hạo.

Tô Ngọc trong lòng vẫn rất cảm kích, ngoài ra còn có chút day dứt.

Nếu không phải gặp phải chuyện Tô Thiền, Tô Ngọc cũng không muốn lạnh nhạt với Thẩm Hạo như vậy.

Nhưng nàng không cách nào đối mặt với rào cản trong lòng mình, vừa nghĩ đến Tô Thiền và Thẩm Hạo ở bên nhau, Tô Ngọc liền nổi da gà toàn thân.

Hai người làm chuyện đó, nàng cũng tương đương với trải nghiệm một lần, trong lòng thật sự không thể chấp nhận được.

Nhưng lại cảm thấy Thẩm Hạo và Tô Thiền bị chia rẽ là vì chính

mình, Tô Ngọc trong lòng không hiểu sao lại có chút day dứt với Thẩm Hạo.

Tô Ngọc khẽ thở dài, nàng cũng không biết làm như vậy rốt cuộc có đúng không.

Vậy ngươi nghỉ ngơi vài ngày, khi đi thì báo cho vi sư một tiếng, không có việc gì thì không cần tìm ta.

Nói xong, Tô Ngọc liền xoay người rời đi.

Thẩm Hạo coi như đã hiểu, đây là muốn đuổi hắn đi đây mà.

Bất kể là đi làm trưởng lão hay rời khỏi tông môn, tóm lại không thể về Ngọc Nữ Phong.

Không quay lại thì coi như vứt bỏ đi.

Một lần biệt ly hôm nay, coi như cắt đứt quan hệ với tông môn.

Mặc dù Tô Thiền không nói rõ điều gì, cũng không yêu cầu hắn làm gì, nhưng Thẩm Hạo trong lòng vẫn không thoải mái.

Không còn cái cảm giác của những ngày trước, Thẩm Hạo thậm chí còn cảm thấy Tô Thiền này có phải bị đoạt xá rồi không.

Hay là, thật sự vì hắn không từ mà biệt mà tức giận.

Vì Tô Thiền đã nói như vậy, Thẩm Hạo cũng là người có tự trọng, sau này cũng sẽ không quay lại Huyền Thiên Kiếm Tông nữa.

Vì không thoải mái, vậy thì phải tìm chỗ xả giận một chút.

Có thể nói, tất cả lỗi lầm của ngày hôm nay, đều do Hồ Mị Nương gây ra, không sai, quả thực là do Hồ Mị Nương chọc ra, không phải nàng cũng không có nhiều chuyện như vậy.

Tội trách lại nặng thêm một tầng.

Đợi Tô Ngọc đi khỏi, Thẩm Hạo liền gọi Diệu Lăng, Thải Y đến.

Đại sư huynh huynh muốn đi sao.

Diệu Lăng, Thải Y mắt đỏ hoe, trong lòng vô cùng đau khổ.

Thẩm Hạo nhàn nhạt cười, lấy ra một chiếc nhẫn không gian đặt trên bàn.

Chương 521

Yên tâm đi, sau này có thời gian ta sẽ quay lại, trong chiếc nhẫn này có đan dược, bí kíp, linh dược và một ngọc giản.

Ngọc giản này bên trong là một số tin tức về Thượng Cổ Chiến Trường.

Tin tức này rất quan trọng, các ngươi biết là được, tuyệt đối không được nói cho bất kỳ ai về tin tức Thượng Cổ Chiến Trường, để tránh gặp phải tai ương vô vọng.

Chúng nô tỳ đã biết thưa Đại sư huynh.

Khi các nàng ngẩng đầu lên, Thẩm Hạo đã biến mất.

Đến lặng lẽ không tiếng động, đi cũng lặng lẽ không tiếng động.

Diệu Lăng và Thải Y ôm nhau khóc nức nở, trong lòng vô cùng đau khổ.

Các nàng sớm đã biết mình và Thẩm Hạo là người của hai thế giới, nhưng các nàng vẫn muốn theo đuổi một chút.

Thẩm Hạo sử dụng không gian, trực tiếp đến bí cảnh Vạn Yêu Cốc, rồi từ bí cảnh bước ra.

Thấy bóng dáng Thẩm Hạo, Bạch Tuyết hớn hở nói: Chủ nhân, người đã trở về rồi.

Thẩm Hạo: Ừm, hôm nay tâm trạng phiền não, cần luyện thương pháp.

Bạch Tuyết gật đầu, nàng cũng có thể cảm nhận được Thẩm Hạo đang không thoải mái trong lòng.

Một điểm hàn mang đến trước, sau đó thương xuất như rồng.

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo liền gọi Bạch Tuyết dậy.

Ta nhớ ngươi và Cửu Nhi từng đến Hồ tộc.

Thẩm Hạo hỏi.

Đúng vậy thưa Chủ nhân.

Vậy được, đi cùng ta đến Hồ tộc một chuyến, đi đòi nợ.

Vâng, Chủ nhân.

Bạch Tuyết cũng không hỏi nhiều, dù sao Thẩm Hạo muốn làm gì, nàng cũng sẽ đi theo.

Lần này Thẩm Hạo dẫn Bạch Tuyết đi, tốc độ nhanh như chớp.

Bạch Tuyết kinh ngạc nói: Chủ nhân, tốc độ này của người còn nhanh hơn cả Cửu Nhi và Hồ Mị Nương kia.

Thẩm Hạo tự tin cười nói: Ta hiện tại, bọn chúng gộp lại cũng không đuổi kịp.

Chủ nhân uy vũ.

Haha, miệng nhỏ thật ngọt.

Hai người vừa nói vừa cười, rất nhanh đã đến Côn Luân Sơn Mạch.

Đây là Côn Luân Sơn Mạch, đều là địa bàn của yêu tộc.

Thẩm Hạo không hề tiết lộ khí tức, mà đi theo bên cạnh Bạch Tuyết.

Không phải Thẩm Hạo sợ yêu tộc gì, chủ yếu mục đích lần này là để đòi nợ, chứ không phải để giết yêu.

Mục đích là Hồ Mị Nương, những thứ khác đều là thứ yếu.

Nhưng, nếu gặp phải vài kẻ không biết điều, Thẩm Hạo cũng không ngại tiễn bọn chúng lên Tây Thiên gặp Phật Tổ.

Mặc dù Thẩm Hạo chỉ là Tiên Khiếu cảnh tầng tám sơ kỳ, Thể tu Thập nhất cảnh hậu kỳ.

Nhưng dựa vào Tiên Thiên Đạo Thể, Lôi Đình gia thân, bất kể là tốc độ hay uy lực đều không hề thua kém Thập nhị cảnh.

Ngay cả Hồ Mị Nương, Thẩm Hạo cũng tự tin giết chết đối phương trong nháy mắt.

Cứ bá đạo như vậy.

Nếu người quá đông thực sự không đánh lại, Thẩm Hạo trực tiếp chọn chạy trốn vào Lôi Vực là được.

Người khác sợ hãi như cọp, đối với Thẩm Hạo mà nói lại là động thiên phúc địa.

Thực sự không ổn, thì vào không gian.

Rất nhanh đã đến đất của Hồ tộc.

Hai con hồ yêu Lục cảnh, vẻ mặt cảnh giác nhìn Thẩm Hạo.

To gan Bạch Hổ, dám cấu kết nhân loại.

Thẩm Hạo: Bớt nói nhảm, đi gọi tộc trưởng Hồ Mị Nương của các ngươi ra đây.

Ngươi là thứ gì, tộc trưởng của chúng ta là thứ ngươi muốn gặp là gặp được sao.

Nhìn mặt Cửu Nhi không giết các ngươi, nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó thoát.

Nực cười, đây là Hồ yêu nhất tộc, một nhân loại bé nhỏ cũng dám làm càn.

Lời còn chưa dứt, Thẩm Hạo điều khiển phi kiếm trực tiếp thiến hai con hồ yêu.

Đau đến mức hai con hồ yêu lăn lộn trên đất không ngừng.

Từ nay Hồ yêu nhất tộc có thêm hai con hồ ly thái giám.

Ngươi xong đời rồi ngươi đợi đấy Hai con hồ yêu trong lòng sợ hãi, vừa chạy vừa tức giận mắng.

Thẩm Hạo cũng không quản bọn chúng, mà mặc kệ bọn chúng đi gọi người.

Rất nhanh, một đám hồ yêu kéo đến, tu vi cao nhất là ba con yêu có tu vi Thập cảnh.

Thẩm Hạo nhíu mày, Hồ Mị Nương đâu.

To gan, danh húy tộc trưởng là thứ ngươi muốn gọi là gọi sao.

Một trưởng lão Hồ tộc tức giận nói.

Thẩm Hạo sắc mặt lạnh đi, Lão tử tới đòi nợ, chứ không phải tới cãi nhau với lũ tép riu các ngươi.

Hồ Mị Nương ngươi đừng hòng trốn, cho ngươi mười hơi thở, nếu còn không ra, ta sẽ diệt sạch lũ hồ ly già, hồ ly con này.

Càn rỡ, một nhân loại bé nhỏ cũng dám làm càn ở thánh địa Hồ tộc, thật sự cho rằng Hồ tộc ta không có người sao.

Một con hồ yêu Thập cảnh, mặt đầy râu bạc, lập tức hóa thân thành một con Lục Vĩ Hồ yêu màu trắng, nhe răng trợn mắt xông về phía Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo thân ảnh chợt lóe, một chưởng vỗ xuống, con hồ yêu Thập cảnh mắt thấy chưởng sắp giáng xuống, muốn tránh nhưng lại phát hiện mình căn bản không tránh được.

Bị một chưởng trực tiếp đánh cho nằm rạp trên đất không dậy nổi.

Cả trường hít vào một ngụm khí lạnh.

Con hồ yêu Thập cảnh này, chính là tam trưởng lão của bọn chúng, vậy mà lại bị một chưởng đánh cho không dậy nổi.

Giờ phút này, bọn chúng đối với Thẩm Hạo tràn đầy sợ hãi.

Tam trưởng lão, ngài sao rồi.

Thẩm Hạo lạnh lùng nhìn đám hồ yêu, không nói nhảm, trực tiếp thiến hai thứ đó của con hồ yêu Thập cảnh này.

Ngay lập tức lại có thêm một con hồ ly thái giám.

Những con hồ yêu đực khác thấy thủ pháp dứt khoát của Thẩm Hạo, sợ đến mức đuôi hồ ly kẹp chặt giữa hai chân.

Thẩm Hạo: Dù sao cũng là người tu hành.

Thứ ba hai tấc có hay không cũng không quan trọng.

Hồ Mị Nương, hai quả hạch đào này là cảnh cáo, nếu còn không ra, sẽ không đơn giản là cắt bỏ thứ nhỏ nữa.

Khi đó chính là đại khai sát giới.

Ta đếm đến ba. 3. 2.

Thẩm Hạo vừa định một cước đạp chết con hồ yêu Thập cảnh này, bên tai truyền đến một tiếng nói mê hoặc.

Được rồi, đừng nghịch nữa, ta ra rồi đây.

Thực ra, ngay khi Thẩm Hạo xuất hiện, Hồ Mị Nương đã cảm nhận được, trong lòng vô cùng chấn động.

Nàng thực sự không thể tin được, Thẩm Hạo lại có thể từ Thượng Cổ Chiến Trường ra ngoài, quá mức không thể tin được.

Thậm chí ban đầu nàng còn nghi ngờ Thẩm Hạo có phải chưa từng tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường, nhưng hôm đó nàng đã đích thân chứng kiến Thẩm Hạo tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường,

không thể giả được.

Trong nháy mắt, Hồ Mị Nương nghĩ đến lời thề ước ban đầu, lập tức sợ đến mức không dám ra.

Sợ Thẩm Hạo đòi nàng thực hiện lời hứa.

Nhưng chỉ cần không gặp Thẩm Hạo thì sẽ không sao.

Thế là phái ba trưởng lão đều là hồ yêu Thập cảnh ra xua đuổi Thẩm Hạo.

Trong mắt Hồ Mị Nương, Thẩm Hạo nhỏ bé, ba trưởng lão hồ yêu Thập cảnh là đủ rồi.

Chỉ là không ngờ Thẩm Hạo lại mạnh đến vậy, một chưởng đã giết chết một trưởng lão hồ yêu Thập cảnh.

Càng không ngờ Thẩm Hạo lại nghiệt ngã đến vậy, một lời không hợp là cắt.

Hồ Mị Nương tin rằng, nếu nàng còn không ra, cả Hồ tộc sẽ bị Thẩm Hạo sát quang.

Ngoài ra, trong lòng Hồ Mị Nương cũng như bị mèo cào mà tò mò.

Nàng rất muốn biết, Thẩm Hạo làm sao từ Thượng Cổ Chiến Trường ra ngoài được.

Chốc lát, một đạo thân ảnh màu đỏ chợt lóe, Hồ Mị Nương mỹ diễm tuyệt luân, tươi cười lơ lửng giữa không trung.

Đôi mắt đẹp kinh ngạc nhìn Thẩm Hạo.

Cảm nhận được khí tức của Thẩm Hạo, lúc này mới không thể không thừa nhận, người trước mắt quả thực là Thẩm Hạo.

Thật là tà môn.

Thấy tộc trưởng xuất hiện, đám hồ yêu xung quanh dường như

tìm được chủ tâm cốt, lập tức lên tinh thần, giận dữ nhìn Thẩm Hạo, hận không thể xé xác Thẩm Hạo ra.

Tam trưởng lão của Hồ yêu nhất tộc càng nước mắt giàn giụa, khóc lóc kể lể: Tộc trưởng ơi, ngài phải báo thù cho chúng ta, thứ đó của ta mất rồi, sau này ta còn mặt mũi nào mà sống trên đời nữa.

Tộc trưởng, ta cũng vậy, ta cũng không muốn sống nữa.

Tộc trưởng, nhất định phải báo thù cho chúng ta.

Bọn chúng phát hiện vết thương có lôi đình lấp lóe, coi như đã hoàn toàn bị đoạn tuyệt, trực tiếp bị hủy hoại, muốn khôi phục cũng khó.

Thật sự đã mất rồi.

Ngay cả nguyên thần cũng thiếu mất chút gì đó.

Chương 522

Hồ Mị Nương nghe đám hồ ly khóc lóc kể lể, nhíu mày, trong lòng chợt thấy chán ghét.

Nàng hiện tại bản thân còn khó bảo toàn, đâu có tâm trạng quản người khác.

Thôi được rồi, khóc cái gì mà khóc, chẳng phải chỉ rụng hai quả trứng sao, đâu phải chuyện gì to tát.

Mất rồi cũng tốt, như vậy cũng không cần nghĩ đến những chuyện tầm phào này nữa.

Ngươi cũng thanh tịnh hơn, càng có lợi cho tu hành.

Được rồi, các ngươi không phải đối thủ, đều vào trong đi, phần còn lại giao cho ta.

Vâng, Tộc trưởng.

Đám hồ ly giận dữ nhìn Thẩm Hạo, nhưng cũng không dám nói lời cay nghiệt.

Nhân loại trước mắt này thật sự dám ra tay tàn nhẫn.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cũng thả con hồ yêu dưới chân về.

Cả trường chỉ còn lại Hồ Mị Nương và Thẩm Hạo cùng Bạch Tuyết.

Ánh mắt Thẩm Hạo không kiêng nể gì quét qua người nàng, như đang nhìn một con mồi, khiến Hồ Mị Nương trong lòng chợt thấy chột dạ.

Giờ phút này, nàng thật sự muốn chạy trốn.

Nghĩ đến lời thề đã phát trước đó, giờ hối hận đến ruột gan đều

nóng như lửa đốt.

Khóe miệng Thẩm Hạo nhếch lên, lòng bàn tay có chút ngứa ngáy, thậm chí còn đã nghĩ kỹ cách trừng phạt Hồ Mị Nương.

Hồ Mị Nương không ngờ đúng không, ta có thể từ Thượng Cổ Chiến Trường sống sót trở về.

Đúng là không ngờ, ngươi thật sự liên tục tạo ra kỳ tích.

Hồ Mị Nương ngượng ngùng nói.

Bỗng nhiên, nhìn sang Bạch Tuyết, Hồ Mị Nương vội vàng chuyển chủ đề: Cái đó cái đó Cửu Nhi đâu.

Thẩm Hạo biết rõ nhưng vẫn hỏi: Ngươi không biết sao.

Nghe vậy, Hồ Mị Nương trong lòng thót một cái, có một dự cảm không lành.

Cửu Nhi làm sao rồi.

Không làm sao cả, chỉ là cùng ta đi Thượng Cổ Chiến Trường.

Thẩm Hạo nhàn nhạt nói.

Cái gì.

Hồ Mị Nương trong lòng chấn động, sắc mặt cũng hơi tái đi.

Nàng ta vào khi nào.

Trước tiên đừng nói chuyện của Cửu Nhi.

Hôm nay là để đòi nợ, Hồ Mị Nương có nhớ lời thề ngươi đã hứa lúc trước không.

Thẩm Hạo nhíu mày hỏi.

Hồ Mị Nương sắc mặt không ngừng thay đổi, lúc đỏ lúc trắng.

Nàng rất muốn từ chối, nhưng nghĩ đến lôi kiếp lại sợ hãi.

Nếu thừa nhận, vậy thì sẽ giống như Bạch Tuyết, đều trở thành khế ước yêu thú của Thẩm Hạo.

Không có gì khác biệt so với nô lệ.

Thậm chí còn không bằng nô lệ, dù sao chủ tử chết thì nô lệ không nhất định chết.

Còn Thẩm Hạo chết, nàng cũng sẽ lập tức chết.

Thấy Hồ Mị Nương không nói gì, Thẩm Hạo bất mãn nói: Ngươi lẽ nào muốn bội ước.

Ai nói ta muốn bội ước.

Hồ Mị Nương cố gắng trấn tĩnh nói.

Được, vì không bội ước, vậy thì bắt đầu thực hiện lời thề trước đó.

Thẩm Hạo nói.

Hồ Mị Nương mắt đảo qua đảo lại, trong lòng đang cố gắng tìm cách thoái thác.

Nghĩ một lát, Hồ Mị Nương cảm thấy hay là mình hạ mình xuống thấp thì tốt nhất.

Như vậy, cũng không coi là vi phạm lời thề.

Thấy Hồ Mị Nương do dự bất quyết, Thẩm Hạo cũng có thể đoán ra ý nghĩ trong lòng nàng.

Nhàn nhạt nói: Hồ Mị Nương ngươi nghĩ ngươi có thể chạy thoát sao.

Xem ra ngươi dường như đã quên mất lời thề đã lập lúc trước.

Ta giúp ngươi hồi tưởng lại, nếu ta không nhầm, lời thề nói rằng, ta có thể từ Thượng Cổ Chiến Trường ra ngoài, ngươi Hồ Mị Nương

liền làm nô làm tỳ.

Nếu như vi phạm lời thề, dưới lôi kiếp hóa thành tro bụi.

Lẽ nào ngươi muốn bị lôi kiếp đánh chết.

Nghe đến hóa thành tro bụi, Hồ Mị Nương trong lòng chợt run lên.

Không ngờ lời nói đùa lúc trước, hôm nay lại trở thành quả đắng của chính mình.

Quả nhiên, không thể nói bừa mà.

Hồ Mị Nương hiện tại khóc không ra nước mắt, bảo nàng vi phạm lời thề, thật sự không dám.

Nhưng bảo nàng trở thành nô lệ của Thẩm Hạo, lại càng đánh chết cũng không muốn.

Đường đường tộc trưởng Hồ yêu nhất tộc làm nô lệ của nhân loại, chi bằng chết đi.

Thẩm Hạo đợi không kiên nhẫn nữa, ánh mắt cũng trở nên sắc bén.

Xem ra ngươi là muốn vi phạm lời thề rồi.

Hồ Mị Nương nội tâm rất muốn nói phải, nhưng lời đến bên miệng, lại nuốt xuống.

Hễ dám nói phải, thì nàng lần sau độ kiếp chắc chắn chết không nghi ngờ gì.

Nhìn Thẩm Hạo một cái, dung nhan tuyệt mỹ của Hồ Mị Nương đột nhiên khóe mắt đỏ hoe, dáng vẻ như sắp khóc.

Nũng nịu nói: Ta ta không có không, chỉ là Cửu Nhi không có ở đây, ta nhất thời khó chấp nhận.

Huống hồ, một khi nhận ngươi làm chủ, thì cả Hồ tộc của ta đều

sẽ gặp tai họa diệt vong.

Thẩm công tử, người đại nhân đại lượng, xin cho ta một chút thời gian được không.

Nói xong, nàng lộ ra vẻ đẹp động lòng người.

Thẩm Hạo cười lạnh một tiếng: Tiện nhân chính là làm ra vẻ.

Hồ Mị Nương trong lòng sát ý ập đến.

Hay là liều mạng, trực tiếp giết Thẩm Hạo.

Dù sao cảnh giới của Thẩm Hạo cũng không bằng nàng.

Càng nghĩ càng thấy khả thi, nhưng lôi kiếp thì sao.

Hồ Mị Nương ánh mắt trôi nổi bất định, lúc ẩn chứa sát ý, lúc lại lộ vẻ lo lắng.

Cảm nhận được sát ý nhàn nhạt từ Hồ Mị Nương.

Thẩm Hạo cũng hiểu ý nghĩ của nàng, xem ra vẫn không phục a.

Ra tay trước chiếm ưu thế.

Không đợi Hồ Mị Nương phản ứng, thân ảnh Thẩm Hạo chợt lóe, đã đến trước mặt Hồ Mị Nương.

Lôi đình trong tay lấp lóe.

Hồ Mị Nương giật nảy mình, dốc hết toàn lực né tránh.

Lập tức dịch chuyển tức thời để kéo dãn khoảng cách.

Chấn động nhìn Thẩm Hạo: Làm sao có thể, ngươi lại là Thập nhất cảnh.

Nàng có thể cảm nhận được khí thế của Thẩm Hạo, không hề yếu hơn nàng.

Thẩm Hạo không để ý đến nàng, quanh thân lôi đình dày đặc.

Vì không nghe lời, vậy thì đánh cho ngươi nghe lời.

Thấy Thẩm Hạo làm thật, Hồ Mị Nương cũng lập tức cảnh giác.

Ngươi lại có thể điều khiển lôi đình.

Bỗng nhiên, Hồ Mị Nương linh quang chợt lóe, nàng từ cổ tịch dường như từng thấy, thể chất đệ nhất thiên hạ chính là Tiên Thiên Đạo Thể, có thể điều khiển lôi đình.

Loại thể chất này siêu việt tất cả các thể chất, bất kỳ đạo pháp nào cũng vừa nhìn là hiểu, nghiền ép tất cả thể chất.

Nghĩ đến đây, Hồ Mị Nương kinh hãi nói: Tiên Thiên Đạo Thể.

Cái cái này làm sao có thể.

Đáng tiếc Thẩm Hạo không cho nàng cơ hội.

Thẩm Hạo toàn lực sử dụng lôi đình, tốc độ và uy lực đã không còn ở một đẳng cấp nữa.

Tất cả công kích của Hồ Mị Nương đều bị lôi đình chặn lại.

Thậm chí muốn chạy cũng không chạy được.

Bị lôi đình khóa chặt vị trí, Thẩm Hạo có thể cảm nhận được tất cả động tác của Hồ Mị Nương một cách rõ ràng.

Chương 523

Chạy trốn vài phút, Hồ Mị Nương vẫn bị Thẩm Hạo tóm lấy.

Lôi đình trong tay lấp lóe, một tay bóp cổ Hồ Mị Nương, khiến Hồ Mị Nương bị điện giật đến mức linh lực căn bản không thể ngưng tụ.

Thẩm Hạo: Muốn sống hay muốn chết.

Hồ Mị Nương quật cường nhìn Thẩm Hạo, mím môi không phục nói: Ta đường đường tộc trưởng Hồ yêu nhất tộc, há có thể làm nô lệ của một nhân loại bé nhỏ, đừng hòng nghĩ đến.

Vì đã như vậy, vậy thì không thể giữ ngươi lại.

Thẩm Hạo tay khẽ dùng sức, Hồ Mị Nương sắc mặt đỏ bừng, nguyên thần cũng sắp tan vỡ.

Vỗ vào cánh tay Thẩm Hạo một cái, Hồ Mị Nương yếu ớt nói: Tha tha mạng Chủ nhân.

Ngươi không phải không muốn sao.

Thẩm Hạo cười lạnh một tiếng.

Cảm nhận được tay Thẩm Hạo buông lỏng đôi chút, Hồ Mị Nương hô hấp không còn khó khăn nữa, trong lòng thở phào một hơi, nũng nịu nói: Chủ nhân, ta chỉ là đùa thôi.

Bớt nói nhảm, hiến ra một giọt tinh huyết của ngươi, nhanh chóng hoàn thành khế ước.

Có thể không khế ước không, dù sao sau này ta đều nghe theo ngươi.

Hồ Mị Nương vẫn muốn giãy giụa lần cuối cùng.

Nhưng đổi lại là cánh tay mạnh mẽ hơn.

Cảm nhận được hô hấp dần dần khó khăn, cảm giác sợ hãi cái chết lan tràn toàn thân.

Hồ Mị Nương không dám làm nũng nữa, trực tiếp gật đầu biểu thị đồng ý.

Thẩm Hạo lạnh lùng nói: Ta không có tâm trạng cùng ngươi lãng phí thời gian, đây là cơ hội cuối cùng, đừng có tìm chết.

Vâng, Chủ nhân.

Cảm nhận được sát ý của Thẩm Hạo, Hồ Mị Nương trong lòng khẽ thở dài, chuyện đã đến nước này, cũng chỉ có thể làm nô lệ của Thẩm Hạo.

Ngày hôm nay gieo nhân, ngày hôm nay gặt quả.

Đều là tự mình gây ra, không thể trách người khác.

Hơn nữa làm nô lệ của Thẩm Hạo cũng không phải không được.

Thẩm Hạo là người duy nhất xuất hiện Tiên Thiên Đạo Thể trong hàng chục vạn năm qua, có chủ nhân như vậy, nói ra cũng không mất mặt.

Huống hồ, còn có thể giúp đỡ mình vượt qua lôi kiếp.

Vạn nhất sau khi phi thăng hai người không ở cùng nhau, chẳng phải sẽ tự do sao.

Ngoài ra, đã phát lời thề, vi phạm lời thề cũng sẽ chết.

Thôi vậy, kiến còn biết trộm sống, huống hồ đã sắp phi thăng rồi.

Tự mình an ủi theo kiểu A Q một phen, Hồ Mị Nương khẽ thở dài, từ giữa trán rút ra một sợi máu đỏ tươi, lơ lửng giữa không trung.

Kết hạ khế ước, nhìn máu tươi bay về phía Thẩm Hạo.

Khóe mắt Hồ Mị Nương chảy xuống hai hàng nước trong, tự do

một khi đã mất không quay lại được.

Bạch Tuyết bên cạnh thấy vậy, cũng vô cùng phấn khích.

Hồ Mị Nương kia chính là tồn tại đỉnh phong Thập nhất cảnh, bây giờ lại giống nàng đều trở thành nô lệ của Thẩm Hạo.

So sánh một chút, chẳng phải nàng cũng coi như yêu thú Thập nhất cảnh sao.

Khi khế ước hoàn thành, Thẩm Hạo thậm chí có thể cảm nhận được tất cả của Hồ Mị Nương một cách rõ ràng.

Dường như tất cả của nàng, đều nằm trong lòng bàn tay Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo muốn Hồ Mị Nương chết vào canh ba, tuyệt đối không sống đến canh năm.

Không tệ, không giở trò.

Ngay lập tức, Thẩm Hạo liền buông Hồ Mị Nương ra.

Không tệ, coi như ngươi biết điều, nếu không, không cần phải đợi đến ngày lôi kiếp, hôm nay sẽ biến ngươi thành hư vô.

Chủ nhân, đều là lỗi của Mị Nương.

Hồ Mị Nương cung kính nói.

Thẩm Hạo ngây người một chút, nhịn không được cười lớn, tặc lưỡi hai tiếng: Không hổ là hồ ly tinh, thật thông minh.

Sự chuyển đổi vai trò này thật nhanh chóng, ta vẫn thưởng thức sự cứng đầu bất khuất trước đây của ngươi, xin ngươi hãy tiếp tục.

Chủ nhân, Mị Nương không dám nữa.

Hồ Mị Nương cúi đầu thuận theo nói.

Không, ngươi nhất định phải dám.

Thẩm Hạo vẻ mặt gian tà cười nói.

Cái này Giờ phút này Hồ Mị Nương không đoán được ý của Thẩm Hạo nữa, hoàn toàn có chút mơ hồ.

Xin Chủ nhân chỉ bảo.

Thẩm Hạo nói: Một lát nữa ngươi sẽ biết, những gì ngươi làm càn trước đây, ta vẫn còn nhớ rõ mồn một, vì ngày này, ta đã đợi rất lâu rồi.

Cũng đã chuẩn bị rất lâu.

Nói xong, trong tay Thẩm Hạo xuất hiện một chiếc vòng cổ có gai.

Đeo lên.

Nhìn thứ trông giống vòng cổ chó, ánh mắt Hồ Mị Nương lóe lên một tia ủy khuất, bất cam và phẫn nộ.

Hít sâu một hơi, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn đeo lên.

Vừa nghĩ đến những ngày sau này, ánh mắt Hồ Mị Nương cũng mất đi màu sắc.

Hiện tại bắt đầu hối hận quyết định vừa rồi, đáng lẽ nên liều chết phản kháng.

Thẩm Hạo nói: Đi, trước giúp ngươi độ kiếp.

Nghe vậy, Hồ Mị Nương ngây người một chút, có chút không hiểu thao tác của Thẩm Hạo nữa.

Chủ nhân, người đây là.

Ta bản thân đã là Thập nhất cảnh, vì vậy Thập nhất cảnh này đối với ta không có sức hấp dẫn gì, cho nên ta hôm nay sẽ nhập Thập nhị cảnh.

Hồ Mị Nương có chút nghi hoặc, ngay sau đó thấy Bạch Tuyết

đang cười trộm, suy nghĩ kỹ lại thì mặt đỏ bừng, lập tức hiểu ra ý của Thẩm Hạo.

Ánh mắt căm ghét nhìn Thẩm Hạo, cung kính nói: Vâng, Chủ nhân.

Nhưng trong lòng cũng sợ hãi và mong chờ.

Bóng ma lôi kiếp lần trước đã tạo ra cảm giác sợ hãi sâu sắc đối với lôi kiếp.

Lần này không biết có vượt qua được không.

Ngoài ra, nàng cũng sợ Tiên Thiên Đạo Thể của Thẩm Hạo là hàng nhái.

Có lợi hại như trong truyền thuyết không.

Dù sao cũng chưa tận mắt chứng kiến, Hồ Mị Nương cũng không dám đảm bảo Thẩm Hạo thực sự ổn.

Ngươi tìm một nơi độ kiếp, ta giúp ngươi độ kiếp.

Hồ Mị Nương nghĩ một lát nói: Xin Chủ nhân di bộ, tùy ta đến cấm địa hậu sơn của Hồ tộc, nơi đó không có ai quấy rầy.

Được, đi thôi.

Ba đạo thân ảnh liên tục lóe lên, chốc lát đã đến cấm địa của Hồ yêu nhất tộc.

Có Hồ Mị Nương là nội ứng dẫn đường, không hề gặp trở ngại.

Cái gọi là cấm địa này xung quanh là một thung lũng sâu, phương viên vạn dặm đều là địa bàn của Hồ tộc.

Linh khí bên trong cũng cực kỳ nồng đậm, từng trận hào quang rực rỡ.

Hồ Mị Nương nói: Đây chính là căn cơ của Hồ yêu nhất tộc, nơi

thu thập linh dược vạn năm.

Thẩm Hạo gật đầu.

Còn hai cây linh dược vạn năm, ta sẽ thay Chủ nhân hái.

Ừm, hiểu chuyện.

Thẩm Hạo rất hài lòng với thái độ của Hồ Mị Nương.

Mặc dù không có ý nghĩ gì về linh dược vạn năm, nhưng đồ tốt ai lại chê nhiều.

Mình không cần thì cho nữ nhân của mình cũng được.

Rất nhanh, Hồ Mị Nương liền hái hai cây linh dược vạn năm xuống, cho vào hộp ngọc, cung kính đưa cho Thẩm Hạo.

Thu hộp ngọc vào nhẫn, Thẩm Hạo nói: Được rồi, bắt đầu độ kiếp, ngươi dốc toàn lực phóng thích khí tức, đừng đè nén nữa.

Hồ Mị Nương do dự nói: Chủ nhân, có nên điều tức một chút, chuẩn bị một chút không.

Bảo ngươi làm gì thì làm đó, bớt nói nhảm.

Hôm nay sẽ cho ngươi mở mang tầm mắt.

Thẩm Hạo sốt ruột nói.

Vâng, Chủ nhân.

Thẩm Hạo đã nói như vậy, Hồ Mị Nương cũng chỉ có thể làm theo.

Nhắm chặt hai mắt, khí tức quanh thân hoàn toàn phóng thích.

Trong nháy mắt, Thiên Đạo liền cảm ứng được sự tồn tại của Hồ Mị Nương.

Trên không Hồ yêu nhất tộc của Côn Luân Sơn Mạch, mây đen cuồn cuộn ngưng tụ.

Khí tức áp bức, thiên địa chi uy ập đến.

Từng con hồ yêu trong tộc đều sợ hãi đến biến sắc.

Đây là có người muốn độ kiếp.

Là tộc trưởng.

Trời ạ, tộc trưởng lần trước suýt chết, lần này lại bắt đầu độ kiếp nữa rồi sao.

Không chỉ Hồ tộc kinh hãi, các tộc quần xung quanh cũng vô cùng chấn động.

Tất cả yêu thú đều bắt đầu dừng lại quan sát.

Yêu thú đỉnh phong Thập nhất cảnh cũng lập tức tập trung tinh thần quan sát.

Bọn chúng cũng muốn xem thử, uy lực này bọn chúng có chịu đựng được không.

Cảm nhận được thiên địa chi uy, Hồ Mị Nương sợ hãi đến toàn thân run rẩy.

Nhìn Thẩm Hạo ngạo nghễ đứng giữa không trung, không sợ hãi gì.

Giờ phút này, Thẩm Hạo trong lòng Hồ Mị Nương, hình tượng lập tức trở nên cao lớn.

Chương 524

Quả nhiên là tư chất trời cho, làm nô lệ của hắn ta dường như cũng không phải không thể.

Vừa cử động nhẹ, cắm tinh xảo bị vòng cổ có gai trên cổ đâm đau nhói, sự sùng bái dành cho Thẩm Hạo lập tức tan biến.

Chính là một tên khốn kiếp.

Bạch Tuyết cũng sợ hãi trốn rất xa.

Mây đen cuồn cuộn càng lúc càng dữ dội, xung quanh tối đen như mực.

Mây đen dày đặc lúc này, trời dường như cũng muốn sụp đổ.

Những hồ ly nhỏ của Hồ yêu nhất tộc, tất cả đều sợ hãi trốn vào hang hồ ly.

Nửa khắc sau, lôi vân ngưng tụ hoàn thành.

Sấm sét lóe sáng.

Rầm.

Đạo lôi đình đầu tiên như thác nước màu tím giáng xuống, toàn bộ đánh lên người Thẩm Hạo.

Hồ Mị Nương chấn kinh nhìn cảnh tượng trước mắt, hoàn toàn lật đổ nhận thức của nàng.

Không không mảy may tổn hại.

Nhìn Thẩm Hạo vẫn an nhiên vô sự dưới lôi đình, trái tim Hồ Mị Nương run rẩy, nội tâm chấn động có thể tưởng tượng được.

Quả là thần nhân.

Khoảnh khắc này, sự tủi thân trong lòng nàng bỗng biến mất, có một chủ nhân như vậy hình như cũng không tệ.

Lôi kiếp kinh khủng như thế mà Thẩm Hạo vẫn thản nhiên đối phó, không hề hấn gì, khiến Hồ Mị Nương mở rộng tầm mắt.

Nàng nói năng cũng trở nên lắp bắp.

Bạch Tuyết đứng bên cạnh cũng nuốt nước bọt, mừng rỡ nói: Chủ nhân lại trở nên mạnh hơn rồi.

Trước đây, Thẩm Hạo không phải chưa từng bị sét đánh, nhưng dù uy lực lôi kiếp không lớn cũng sẽ bị thương.

Việc thản nhiên như hôm nay quả thực là lần đầu tiên nàng thấy.

Điều này chỉ có thể chứng tỏ Thẩm Hạo ngày càng mạnh mẽ, nếu không sẽ không thể ung dung đến vậy.

Oanh long long.

Trên bầu trời, từng đạo tia chớp tím xé rách không trung, kèm theo những tiếng nổ vang vọng, dường như muốn xé toạc cả thế giới.

Mỗi đạo lôi kiếp đều mang theo uy áp vô tận và lực hủy diệt, khiến chúng sinh không rét mà run.

Lôi đình dày đặc như vậy, Thẩm Hạo không những an nhiên vô sự, mà khí tức trên người y thậm chí còn không ngừng tăng vọt.

Đạo lôi kiếp thứ chín có uy lực vô cùng to lớn.

Một tiếng oanh long vang lên, trời đất theo đó mà nổ tung.

Dường như cả Linh Vân đại lục đều run rẩy.

Chỉ riêng tiếng sấm đã khiến Bạch Tuyết hộc máu tươi, huyết khí dâng trào.

Không chỉ nàng, toàn bộ Hồ Yêu nhất tộc dưới cảnh giới thứ

mười đều bị chấn động tâm thần dữ dội.

Thậm chí những kẻ có cảnh giới thấp hơn còn bị chấn chết ngay tại chỗ.

Uy lực của đạo lôi kiếp cuối cùng này có thể tưởng tượng được.

Ngược lại, Thẩm Hạo ở trung tâm lôi kiếp vẫn an nhiên vô sự, điên cuồng hấp thu sức mạnh lôi đình.

Những sức mạnh lôi đình này đều hóa thành thiên địa linh khí tinh thuần nhất, được Thẩm Hạo hấp thu.

Khí tức của Thẩm Hạo cũng từ Tiên Khiếu cảnh tầng tám bắt đầu tăng vọt, lên Tiên Khiếu cảnh tầng chín, rồi đến đỉnh phong Tiên Khiếu cảnh tầng chín mới dừng lại, bất cứ lúc nào cũng có khả năng đột phá Thần Đình cảnh.

Sau khi lôi kiếp giáng xuống, đột nhiên một đạo kim quang xuyên phá sự trói buộc của mây đen, chiếu rọi lên người Hồ Mị Nương.

Được kim quang chiếu rọi, khí thế trên người Hồ Mị Nương nhanh chóng tăng vọt trong chốc lát.

Thân ảnh nàng cũng từ từ phiêu phù lên.

Ước chừng khoảng thời gian một chén trà, Oanh.

Khí thế khổng lồ từ trên người Hồ Mị Nương khuếch tán ra.

Đến khi kim quang được hấp thu hoàn toàn, Hồ Mị Nương chính thức tiến vào cảnh giới Thập Nhị.

Đôi mắt nàng hé mở, kim quang trong đôi mắt đẹp vẫn chưa tan biến.

Nàng trở nên thần thánh không thể xâm phạm.

Thấy cảnh này, Thẩm Hạo nhất thời nóng mắt, trong lòng nảy sinh

hứng thú, đúng rồi, chính là cái cảm giác này.

Càng thần thánh không thể xâm phạm, Thẩm Hạo lại càng thích.

Loại tương phản này mới là tuyệt vời nhất.

Thế là, hắn lấy điện thoại ra chụp một bức ảnh.

Cùng lúc đó, Hồ Yêu nhất tộc, bầy hồ ly đều mừng rỡ vô cùng.

Hồ yêu cảnh giới Thập Nhị, thật sự là có thể đi ngang ở Côn Luân sơn mạch.

Mặc dù sau lôi kiếp sẽ phải tiến vào Thượng Cổ chiến trường, nhưng trong khoảng thời gian này, Hồ Yêu nhất tộc chính là vô địch.

Hồ Yêu nhất tộc đã bao nhiêu năm không có chuyện này rồi.

Ban đầu cứ ngỡ người đầu tiên đột phá cảnh giới Thập Nhị là Cửu Vĩ Yêu Hồ Hồ Cửu Nhi, không ngờ lại là tộc trưởng của bọn họ.

Chúc mừng tộc trưởng tiến vào cảnh giới Thập Nhị.

Chúc mừng tộc trưởng.

Những tiếng hô vang lên liên tiếp, vang vọng khắp bầu trời Hồ Yêu, dường như sợ các yêu tộc khác không biết vậy.

Không những thế, cả Côn Luân sơn mạch đều như nổ tung.

Hồ Yêu nhất tộc lại có hồ ly đột phá cảnh giới Thập Nhị, thật không thể tin nổi.

Điểm này không ai nghi ngờ, dù sao kim quang giáng xuống chính là bằng chứng tốt nhất.

Không ít yêu thú đỉnh phong cảnh giới Thập Nhất đều kích động không thôi.

Hồ ly còn có thể vượt qua lôi kiếp, không có nghĩa là bọn họ không thể.

Lôi kiếp, một danh từ đáng sợ biết bao.

Sau khi cảnh giới ổn định, Hồ Mị Nương mới bay đến trước mặt Thẩm Hạo.

Khoảnh khắc này, trong đôi mắt đẹp của nàng tràn đầy lòng biết ơn.

Bất kể Thẩm Hạo muốn làm gì nàng, nàng cũng không oán không hối.

Dù sao, việc giúp nàng vượt qua lôi kiếp này chính là ân tình lớn nhất.

Từng trải qua chuyện lôi kiếp lần trước, nàng biết rằng lôi kiếp này nàng tuyệt đối không thể vượt qua.

Lần trước nếu không phải Hồ Cửu Nhi lấy ra Địch Địch Úy, nàng đã sớm buông tay về trời rồi.

Mà Địch Địch Úy này hiển nhiên cũng là do Thẩm Hạo ban tặng.

Nàng quỳ một gối trước mặt Thẩm Hạo, cung kính nói: Tham kiến chủ nhân.

Thẩm Hạo khẽ mỉm cười, Không tệ, đêm nay nàng có thể nhập cảnh giới Thập Nhị rồi.

Vâng, chủ nhân.

Nhìn dáng vẻ Hồ Mị Nương cúi đầu thuận mắt, Thẩm Hạo nghiêm túc nói: Biểu cảm này không đúng.

Hồ Mị Nương nghi hoặc: Vậy nên thế nào.

Thẩm Hạo cũng không giải thích, mà lấy ra bức ảnh trong điện thoại cho Hồ Mị Nương tự xem.

Nàng thấy chưa, chính là dáng vẻ này, bộ váy đỏ này của nàng

cũng không được, tốt nhất là nên đổi một bộ màu trắng.

Nhìn bức ảnh trong điện thoại của Thẩm Hạo, Hồ Mị Nương giật mình.

Chủ nhân, đây là bảo vật gì.

Vì sao thiếp lại ở trong đó.

Nàng cứ ngỡ Thẩm Hạo đã nhốt hồn phách của mình vào trong đó.

Thấy Hồ Mị Nương cảnh giới Thập Nhị mà lại kinh ngạc vì một bức ảnh, Thẩm Hạo cũng cảm thấy thật thú vị.

Cảm nhận được có hồ yêu đang đến gần, đã tới bên ngoài cấm địa, Thẩm Hạo nói: Có hồ yêu đến rồi, nàng đi tiễn bọn họ đi.

Vâng, chủ nhân.

Bên ngoài cấm địa hậu sơn, hàng ngàn hồ yêu quỳ trên mặt đất, cung kính đợi Hồ Mị Nương.

Đột nhiên một thân ảnh không tiếng động xuất hiện trước mặt bọn họ.

Các hồ yêu vừa định quỳ bái, nhưng bị Hồ Mị Nương ngắt lời.

Được rồi, các ngươi đều về đi, ta vừa đột phá cần ổn định cảnh giới.

Từ bây giờ trở đi, không có sự cho phép của ta, bất kể là ai cũng không được lại gần cấm địa hậu sơn này.

Vâng, tộc trưởng.

Được rồi, các ngươi mau mau tản đi.

Đúng lúc Hồ Mị Nương quay người định đi, Đại trưởng lão Hồ tộc cung kính nói: Tộc trưởng, vừa rồi tộc trưởng của Bạch Hổ nhất tộc, Viên Hầu nhất tộc, Kim Vũ nhất tộc vốn có quan hệ tốt với Hồ

tộc chúng ta đã gửi lời thỉnh cầu, muốn gặp mặt, tộc trưởng có muốn gặp không.

Nghe vậy, Hồ Mị Nương đương nhiên biết ý định của bọn họ, chắc chắn là muốn hỏi về chuyện vượt qua lôi kiếp.

Điều này làm Hồ Mị Nương khó xử, lôi kiếp của nàng hầu như đều do Thẩm Hạo đỡ, nàng có cảm ngộ gì đâu chứ.

Nhưng cũng không tiện đắc tội, hiện tại Hồ Cửu Nhi đã vào Thượng Cổ chiến trường, mà nàng đột phá cảnh giới Thập Nhị cũng cuối cùng sẽ phải tiến vào Thượng Cổ chiến trường.

Đợi nàng đi rồi, không có cường giả cảnh giới Thập Nhất trấn giữ, tình cảnh của Hồ Yêu nhất tộc sẽ không tốt.

Suy nghĩ một lát, nàng nói: Hãy nói với bọn họ rằng ta vừa đột phá cần ổn định cảnh giới.

Đợi khi xuất quan, ta sẽ mời bọn họ đến Hồ Yêu nhất tộc cùng dự yến.

Vâng, tộc trưởng.

Đến khi bọn họ ngẩng đầu lên, lại phát hiện thân ảnh Hồ Mị Nương đã biến mất.

Đến khi xuất hiện lần nữa, Hồ Mị Nương đã cung kính đứng trước mặt Thẩm Hạo.

Thậm chí Hồ Mị Nương ngoan ngoãn đã nghe lời đổi sang một bộ váy trắng.

Chương 525

Đổi một biểu cảm khác đi, cái ta muốn là vẻ kiệt ngao bất tuần, coi thường tất cả.

Dường như hiểu được sở thích quái lạ của Thẩm Hạo, biểu cảm mị hoặc vạn phần của Hồ Mị Nương trong nháy mắt trở nên thần thánh không thể xâm phạm.

Đồ tiện nhân, quỳ xuống.

Thẩm Hạo quát lớn.

Hồ Mị Nương theo bản năng định quỳ xuống, nhưng đột nhiên nhớ đến lời Thẩm Hạo nói, liền quật cường nói: Ta là tộc trưởng Hồ Yêu nhất tộc, lại là tuyệt thế cường giả cảnh giới Thập Nhị, muốn ta quỳ xuống, tuyệt đối không thể.

Trừ phi ta chết.

Nàng quật cường phải không, kiêu ngạo phải không.

Vậy được, hôm nay ta sẽ đập tan sự quật cường của nàng.

Nói xong, trong tay Thẩm Hạo đột nhiên xuất hiện một cây roi da có gai nhọn.

Nàng còn nhớ dáng vẻ uy hiếp muốn giết ta lúc trước không.

Tuy đã qua mấy tháng, nhưng giờ nghĩ lại vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

Hồ Mị Nương nhìn roi da, biểu cảm có chút căng thẳng, chốc lát liền khôi phục.

Nhưng trong ánh mắt nàng không hiểu sao lại thoáng qua một tia hưng phấn, điều này lại không thoát khỏi ánh mắt của Thẩm Hạo.

Điều này khiến Thẩm Hạo sáng mắt lên, Tốt, tốt, tốt.

Hắn liên tục hô ba tiếng tốt.

Hôm nay ân oán giữa chúng ta cũng nên tính toán một lượt.

Tính thì tính.

Ta đường đường là cường giả cảnh giới Thập Nhị, lại sợ một lũ kiến hôi như ngươi sao.

Hồ Mị Nương khinh thường nói.

Chát.

Thẩm Hạo mạnh mẽ quất roi da một cái, trên bờ vai thơm của Hồ Mị Nương trực tiếp xuất hiện một vệt máu đỏ.

Vì sao không tránh.

Vì không sợ.

Không sợ phải không, ta sẽ khiến nàng sợ.

Chát.

Lại thêm một vết máu.

Cho dù như vậy, Hồ Mị Nương cũng không hề nhíu mày.

Ngươi có bản lĩnh thì đánh chết ta đi, nếu không, sẽ có một ngày ta sẽ giết ngươi.

Hồ Mị Nương nhìn Thẩm Hạo với vẻ mặt thù hận.

Đúng, chính là cái cảm giác này, nàng đúng là hiểu ta.

Mắt Thẩm Hạo sáng lên.

Bạch Tuyết đứng bên cạnh nhìn mà ngây người, đây là kiểu thao tác gì vậy.

Hoàn toàn không hiểu nổi.

Không biết qua bao lâu, chỉ biết Hồ Mị Nương đã bị đánh cho vết roi chằng chịt.

Váy trắng cũng đầy vết máu, rách nát tả tơi.

Tốt, không hổ là cường giả cảnh giới Thập Nhị, đã không đánh lại, vậy thì hãy gia nhập.

Theo lời Thẩm Hạo vừa dứt, Hồ Mị Nương quật cường nhìn Thẩm Hạo một cái, khinh thường nói: Kiến hôi, cả đời ngươi cũng đừng hòng bước vào cảnh giới Thập Nhị.

Cảnh giới Thập Nhị phải không, ta cho nàng cảnh giới Thập Nhị, ta cho nàng cảnh giới Thập Nhị.

Dường như rất hiểu Thẩm Hạo, trên cánh tay Hồ Mị Nương đều là vết máu, duy chỉ có vết máu trên mông tuyết trắng tròn như trăng rằm trong khoảnh khắc khôi phục như ngọc bạch dương chi.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Vầng trăng bạc treo cao trên không trung.

Oanh.

Đột nhiên, trên người Thẩm Hạo bộc phát ra một cỗ khí thế cường đại, chính thức đột phá, cảnh giới đạt tới Thần Đình cảnh.

Khoảnh khắc này, pháp tu của Thẩm Hạo đã vượt qua sư phụ Tô Thiền của y.

Quả nhiên, Hồ Cửu Nhi không lừa Thẩm Hạo, sau khi đột phá cảnh giới Thập Nhị, quả thực có rất nhiều lợi ích.

Cùng với sự đột phá của Thẩm Hạo, vết máu trên người Hồ Mị Nương trong chớp mắt đã khôi phục.

Đối với việc cảnh giới của mình đột phá, Thẩm Hạo không có chút vui mừng nào, dù sao thể tu của y đã ở cảnh giới Thập Nhất hậu

kỳ rồi.

Ngày hôm sau, Hồ Mị Nương bưng một ít linh quả, linh tửu, ngoan ngoãn dâng cho Thẩm Hạo.

Đường đường là tộc trưởng Hồ Yêu nhất tộc, cường giả cảnh giới Thập Nhị của Linh Vân đại lục, lại giống như một nha hoàn hầu hạ Thẩm Hạo.

Cảnh này nếu bị các hồ ly của Hồ Yêu nhất tộc nhìn thấy, chắc chắn sẽ tức đến hộc máu, hận không thể xé xác Thẩm Hạo.

Chủ nhân, cơn tức giận của người đã nguôi chưa.

Thẩm Hạo nhàn nhạt nói: Sao có thể, hôm qua chỉ là món khai vị thôi.

Hồ Mị Nương khẽ cười, khóe miệng vẫn mị hoặc nói: Ồ, nô gia lại có chút mong chờ đây.

Được rồi, đừng dây dưa nữa, mau chóng đi ổn định cảnh giới của nàng đi.

Vâng, chủ nhân.

Nói xong, Hồ Mị Nương liền ngồi cách Thẩm Hạo không xa, bắt đầu ổn định cảnh giới.

Nàng hấp thu kim quang đột phá cảnh giới Thập Nhị mà vẫn chưa ổn định tốt.

Đợi đến khi Hồ Mị Nương nhập định, Thẩm Hạo cũng bắt đầu nhắm mắt điều tức.

Tối qua đột phá Thần Đình cảnh, Thẩm Hạo chỉ lo rửa nhục mà chưa kịp ổn định cảnh giới.

Lần này lợi ích vẫn vô cùng to lớn.

Tích lũy mấy ngàn năm, khiến tu vi của Thẩm Hạo không chỉ đột phá Thần Đình cảnh, mà còn đạt tới Thần Đình cảnh tầng ba.

Điều này khiến Thẩm Hạo nghĩ đến Hồ Cửu Nhi, với thiên phú Cửu Vĩ Yêu Hồ của nàng, chắc hẳn cũng sẽ có không ít lợi ích.

Lần đột phá này, Thẩm Hạo cũng không hề chuẩn bị trước.

Đương nhiên tu vi của người khác đều là công sức mài giũa ngày đêm vô số, Thẩm Hạo lại đạt được quá dễ dàng, do đó đối với việc đột phá cảnh giới ngược lại vô cùng bình thản.

Bạch Tuyết bên cạnh cũng đang trị thương, không phải vì Thẩm Hạo, mà là vì bị lôi kiếp hôm qua chấn thương.

Vốn dĩ Thẩm Hạo bảo nàng uống một chút Bất Lão Tuyền thì sẽ không sao.

Kết quả, Bạch Tuyết lại không nỡ, chút vết thương nhỏ này mà uống Bất Lão Tuyền thì quả là lãng phí.

Cuối cùng đã thu thập được Hồ Mị Nương, mà cảm giác nhập cảnh giới Thập Nhị thật không tồi.

Hoàn thành một việc trong lòng, tâm trạng vô cùng tốt.

Ngay sau đó Thẩm Hạo biến mất tại chỗ, trở về thế giới đô thị.

Hắn định thư giãn tinh thần một chút.

Trở về thế giới đô thị, trong biệt thự ở Kinh thành.

Thi Nịnh, Trương Mạt và vài cô gái khác vẫn đang bận rộn trong bếp.

Nhìn một lượt, hôm nay lại là tiệc toàn món cá.

Thẩm Hạo lắc đầu, cá tuy ngon nhưng cũng không thể ăn mãi như vậy.

Rảnh rỗi không có việc gì, Thẩm Hạo lướt TikTok một lúc.

Phải nói thuật toán của TikTok quả thực rất lợi hại.

Thẩm Hạo vừa mới tặng thưởng cho một streamer chơi Liên Quân, thì vừa mở TikTok lên, gần như mười cái thì chín cái được đề xuất đều là streamer chơi Liên Quân.

Chẳng trách TikTok có thể vượt lên dẫn đầu trong hai lĩnh vực livestream và bán hàng, bỏ xa đối thủ.

Dựa vào thuật toán và lượng truy cập khổng lồ, trên Internet nó đúng là vô đối.

Xem TikTok một lúc, chuông cửa vang lên.

Thi Nịnh vội vàng chạy ra mở cửa.

Nhận đồ ăn ship từ tay người giao hàng, Thi Nịnh cười nói: Anh Hạo, đây là món vịt quay em gọi cho anh, bây giờ ăn hay lát nữa ăn.

Thẩm Hạo: Lát nữa ăn, mấy em xong chưa.

Vẫn chưa ạ, còn khoảng nửa tiếng nữa là xong hết rồi.

Thôi được, tôi chơi game một lát.

Vừa xem một streamer chơi tướng Can Tương, Mạc Tà, Thẩm Hạo cũng thấy hứng thú.

Kéo ba ngón rất chuẩn xác.

Tướng Can Tương, Mạc Tà này Thẩm Hạo trước đây đã chơi vài chục ván, lúc trước chơi loại tướng này, không giữ chân được người, phản ứng hơi chậm, đợi nhắm mục tiêu xong thì người ta đã chạy mất rồi, người khác đến gần là hoảng.

Bây giờ có thể dự đoán ngay lập tức hành động tiếp theo của đối phương, kéo ba ngón cũng đơn giản, điều đó lại khơi gợi hứng thú

của Thẩm Hạo.

Rất nhanh, hắn mở game.

Timi bắt đầu game, chọn tướng Can Tương, Mạc Tà.

Lần này Thẩm Hạo chơi rất sướng, đủ kiểu hạ gục nhanh chóng.

Chuẩn xác đến không ngờ.

Tám phút kết thúc trận đấu, chuẩn đến mức Thẩm Hạo còn cảm thấy mình đang bật hack.

Chơi hai ván đều là giết loạn xạ, sướng hơn nhiều so với chơi xạ thủ.

Đang định bắt đầu ván thứ ba thì Trương Mạt cười nói: Ông xã, cơm xong rồi.

Tôi đến đây.

Trên bàn ăn, Thi Nịnh cười nói: TikTok của Jenny đăng tải, mấy tiếng nay đã mười mấy vạn like rồi. thật là kinh khủng quá.

Cái đó là đương nhiên, người đẹp, dáng chuẩn, lại tinh thông tiếng Hán, còn có hình tượng học bá Harvard, giác ngộ chính trị cao, cái này tung ra ngoài chắc chắn là át chủ bài, nếu không có lượng fan mới là lạ.

Tiêu Băng cười nói.

Số lượng fan tăng nhanh quá, hậu trường đã có các cơ quan MCN gửi yêu cầu ký hợp đồng rồi.

Mấy công ty MCN này cũng có mắt nhìn đấy.

Được rồi, được rồi, đừng nói chuyện này nữa, mau ăn cơm đi, ăn xong rồi nói tiếp.

Một bữa cơm, Thẩm Hạo chỉ ăn vài miếng vịt.

Còn về cá thì một miếng cũng không động đến, không chút hứng thú.

Mấy cô gái Jenny thì ăn rất ngon miệng.

Liên tục kinh ngạc, ăn mãi không chán.

Ăn xong cơm, mấy cô gái mở một chai rượu vang, cùng ngồi ở phòng khách trò chuyện.

À, đúng rồi Jenny, em rốt cuộc muốn học trường đại học nào.

Trương Mạt tò mò hỏi.

Nghe vậy, Jenny nhìn về phía Thẩm Hạo.

Thẩm, trường anh học hồi xưa đó, em sẽ đi học trường của anh.

Điều này khiến Thẩm Hạo khó xử, học vấn của hắn thật sự không đáng để nói ra.

Học vấn của mấy cô gái có mặt, bất kể là trong nước hay trên thế giới, đều là đỉnh cao của học vấn.

Ngay cả Thi Nịnh là tiếp viên hàng không, học vấn cũng là đại học loại một.

Học vấn của Thẩm Hạo trước mặt họ, thật sự không thể nói ra được.

Khẽ ho một tiếng, Thẩm Hạo cười nói: Trường của tôi là Học viện Kỹ thuật Dạy nghề Bê tông, chủ yếu là để khuân gạch.

Trường này không nổi tiếng lắm, vì trong đó toàn là nam sinh, cũng không tuyển nữ sinh, nên không phù hợp với em.

Jenny bừng tỉnh: Thì ra là vậy, vậy thì tiếc quá.

Về học vấn của Thẩm Hạo, Trương Mạt, Tiêu Băng và mấy cô gái khác đều rất rõ, nghe Thẩm Hạo giải thích như vậy, ai nấy đều

mím môi cười.

Chương 526

Nhưng nghĩ đến Thông Tuệ Đan trong tay Thẩm Hạo, họ lại có chút nghi hoặc.

Với sức mạnh của Thông Tuệ Đan, các trường danh tiếng hàng đầu trong nước chẳng phải muốn vào là vào sao.

Vì sao Thẩm Hạo lại không đi.

Trương Mạt là người đầu tiên tò mò hỏi: Ông xã, có Thông Tuệ Đan, tại sao hồi đó anh không thi vào một trường tốt hơn, với năng lực của anh chắc không thành vấn đề chứ.

Thấy sự nghi hoặc của các cô gái, Thẩm Hạo cũng biết họ đang nghĩ gì trong lòng.

Trước đây chỉ số IQ của Thẩm Hạo cũng chỉ ở mức bình thường, không quá cao cũng không quá thấp, hắn cũng muốn thi vào một trường tốt, nhưng cũng phải có thực lực đó mới được.

Tuy nhiên, bây giờ hắn đang trong thái độ của cao nhân, không thể nói là vì thi không đỗ, dù sao cũng phải giữ thể diện.

Thẩm Hạo nói với vẻ mặt thản nhiên: Học vấn chỉ là bằng chứng của kẻ yếu, cường giả không bao giờ cần bất kỳ bằng chứng nào.

Tôi cảm thấy vào các trường danh tiếng hàng đầu quá mệt mỏi, cũng quá nổi bật, không phù hợp với tính cách của tôi.

Tôi lại không cần đi làm, học vấn đối với tôi như mây trôi.

Do đó, chi bằng học ở một trường bình thường sống tự do tự tại, không ràng buộc gì.

Nghe vậy, mấy cô gái ngược lại đều đồng tình gật đầu.

Ai nấy đều tin lời giải thích của Thẩm Hạo.

Với thực lực của Thẩm Hạo thì đương nhiên không cần bất kỳ học vấn nào, dù có chơi cả đời cũng vẫn tiêu diêu tự tại, căn bản không cần nỗ lực, học trường nào cũng được, trường kém hơn thì không đi chơi lẽ nào còn đi nghe giảng bài sao.

Thi đỗ vào trường danh tiếng không có nghĩa là có thể thư giãn, nơi cuộn nhất chính là các trường danh tiếng.

Xung quanh đều là thiên tài, không nỗ lực thì sẽ bị đào thải.

Đương nhiên, đây chỉ là đối với người bình thường.

Còn những con nhà giàu như Trương Mạt thì không có áp lực gì, vì còn chưa tốt nghiệp, gia đình đã sắp xếp sẵn đường đi cho họ rồi.

Học sinh bình thường và học sinh có gia thế, ngay khi tốt nghiệp, sự khác biệt đã hiện rõ.

Tuy đều là bạn học, nhưng sau khi tốt nghiệp đại học, tất cả mọi người đều trở về giai cấp của mình, vốn dĩ không cùng một giai cấp, chỉ là tình cờ học cùng một trường mà thôi.

Jenny: Vậy em đi du học trường nào.

Không vội, đến lúc đó em cứ đăng một video TikTok là được, trên TikTok có rất nhiều anh cả đấy.

Đến lúc đó, trường nào đưa ra điều kiện tốt thì đi học trường đó.

Tuy nhiên, lựa chọn không nhiều, chỉ có hai trường, Thanh Bắc Thanh Hoa, Bắc Đại.

Dù sao 985 cũng phân cấp bậc, Thanh Bắc một cấp, vị trí số một, số hai không ai nghi ngờ.

Vị trí thứ ba còn phải bàn, nên C9 là một cấp, còn các trường 985 khác là khác.

Trương Mạt nói.

Ừm, Jenny chắc chắn không vấn đề gì, các trường danh tiếng trong nước tuy xếp hạng quốc tế hơi thấp, nhưng chất lượng giảng dạy và học sinh đều là đỉnh cấp.

Điều duy nhất thiếu sót chính là giải Nobel.

Cái bảng xếp hạng quốc tế này đều là tiêu chuẩn của người nước ngoài, sao có thể xếp hạng cao cho chúng ta được, cái này còn phải tốn tiền làm quan hệ công chúng nữa chứ.

Tiêu Băng lắc đầu.

Cái đó cũng đúng.

Nào, uống rượu đi, Jenny chắc chắn không vấn đề gì, hôm nay tiêu cơm một chút, vừa rồi ăn hơi nhiều.

Được thôi, cạn ly.

Mọi người nâng ly cụng vào nhau.

Trước đây khi Jenny đến Hoa Quốc, nàng còn khá lo lắng, không ngờ nàng có thể sống hòa thuận với Trương Mạt và những người khác, thật sự cảm thấy khó tin.

Nhìn Thẩm Hạo vắt chân chữ ngũ hưởng thụ Thi Nịnh mát xa, nàng chỉ cảm thấy người đàn ông này mới thật sự kỳ diệu.

Thời gian chậm rãi trôi, ban ngày mùa đông vốn dĩ khá ngắn.

Rất nhanh trời dần tối.

Trương Mạt, Thi Nịnh, Hạ Ny, Tiêu Băng, Jenny đều đang tập yoga.

Ai nấy đều mặc quần yoga, những đường cong hoàn hảo hiện rõ mồn một.

Thẩm Hạo nhìn cũng thấy thích mắt.

Mà nói đến, trang phục cổ trang của Linh Vân đại lục và trang phục hiện đại tạo thành một sự tương phản rõ rệt, khá thú vị.

Quả nhiên, đàn ông đều là động vật thị giác, cần sự tươi mới không ngừng.

Giờ đây 2D đã xưa rồi, Thẩm Hạo lại muốn xem biểu cảm kinh ngạc của các cô.

Không vội.

Đợi đến khi trăng tàn treo lên ngọn cây, biệt thự cũng trở nên náo nhiệt.

Hít.

Anh Hạo cái này chẳng lẽ đã phẫu thuật sao.

Thi Nịnh kinh ngạc vô cùng.

Em lần trước thấy tin tức ở châu Phi có chuỗi công nghiệp này, cắt cái đó của người da đen bán cho người giàu.

Hạ Ny gật đầu nói.

Nói bậy.

Thuần tự nhiên đấy, em cũng không nhìn xem màu sắc có đúng không.

Thẩm Hạo trong lòng hơi đắc ý.

Tiếp theo, sự việc đã khơi gợi sự tò mò của Trương Mạt, Tiêu Băng, Jenny và các cô gái khác.

Dưới ánh đèn xem xét kỹ lưỡng.

Bất kể từ góc độ nào để phê phán, cũng không tìm thấy bất kỳ khuyết điểm nào.

Hoàn toàn tự nhiên.

Ngày hôm sau, Trương Mạt lần đầu tiên xin nghỉ phép.

Tiêu Băng và Hạ Ny cũng không đến công ty mới, Thi Nịnh và Jenny cũng không đi du lịch.

Ngược lại, Thẩm Hạo vẫn tinh thần phơi phới.

Buổi trưa, sau khi ăn cơm xong.

Các cô gái mới lần lượt rời đi.

Còn trong biệt thự chỉ còn lại một mình Thẩm Hạo, ăn trái cây, lướt video, cuộc sống đúng là trạch.

Điều khiến Thẩm Hạo không ngờ là, buổi tối, điều ngoài ý muốn của Thẩm Hạo là Trương Mạt đã về nhà cô ấy ở.

Tiêu Băng và Hạ Ny nói trời tối quá muộn, cũng ở lại nhà Hạ Ny.

Còn Jenny và Thi Nịnh thì càng đỉnh, buổi chiều đã trực tiếp đi máy bay đến Lâm Đồng, tỉnh Tần, xem binh mã dũng.

Nói cách khác, biệt thự rộng lớn chỉ còn lại một mình Thẩm Hạo.

Mẹ nó.

Hơi có gì đó rồi đây.

Đây là ý muốn treo biển miễn chiến sao.

Buồn chán đến cực điểm, Thẩm Hạo vừa định mở một ván game, điện thoại của Trương Phi, anh họ của Trương Mạt, gọi đến.

Thẩm Hạo đang ở đâu đấy.

Ở nhà, sao thế anh.

Đến quán bar uống rượu đi, hôm nay anh mời.

Được, gửi địa chỉ đi.

Rảnh rỗi không có việc gì làm, Thẩm Hạo cũng không từ chối.

Tam Lý Truân Maya Bar, anh gửi định vị cho em.

Biết rồi, tôi lái xe qua.

Sắp đến thì gọi điện cho anh, anh cho người xuống giúp em đỗ xe.

Cúp điện thoại, Thẩm Hạo lái chiếc Bugatti Divo thẳng tiến đến Maya Bar.

Đến Tam Lý Truân, vừa thấy chiếc Bugatti của Thẩm Hạo xuất hiện, rất nhiều xe khác đều tránh đường.

Vừa đến cổng, đã có bảo vệ lập tức tiến lên chào, hiển nhiên là đang đợi Thẩm Hạo.

Xuống xe, Thẩm Hạo ném chìa khóa xe cho bảo vệ, rồi quay người đi về phía quán bar.

Trước cổng quán bar không thiếu xe sang, nào là Mercedes Benz G Class, Ferrari, Porsche, nhưng trước chiếc Bugatti Divo của Thẩm Hạo thì đều trở nên yếu ớt.

Trước cổng quán bar có không ít phụ nữ đang đi lại, thấy Thẩm Hạo xuống xe, mắt ai nấy đều sáng lên.

Giữa trời đông giá lạnh, từng người đều chỉ mặc tất chân dày, đi về phía xe của Thẩm Hạo.

Anh đẹp trai, có hẹn chưa.

Thẩm Hạo liếc mắt một cái rồi mất hứng ngay, cắt mí, nâng mũi, độn ngực, quá nhiều công nghệ, chỉ có đôi chân là còn tạm được.

Chỉ trong vài phút, đã có mấy cô gái lên bắt chuyện.

Mùi nước hoa nồng nặc đến mức ngột ngạt, Thẩm Hạo đi ngang qua, trên người cũng vương vấn mùi đó.

Vừa bước vào, bên trong quán bar tiếng nhạc DJ mạnh mẽ, đèn nhấp nháy chói mắt.

Trên sàn nhảy, một đám người đen kịt đang nhảy nhót cuồng nhiệt, không hổ là quán bar hot nhất.

Dưới sự dẫn dắt của quản lý, hắn đến một góc ngồi ở khu VVIP.

Vừa nhìn vào, đều là người quen, Trương Phi, Trần Đại Hằng, Lưu Hướng Kiệt và những người khác đều có mặt.

Thẩm Hạo sao mà chậm thế.

Trương Phi cười nói.

Ai mà biết bên này tắc đường như vậy chứ.

Ha ha, cái đó thì đúng, Thẩm Hạo ngồi bên này đi.

Uống gì đây.

Lưu Hướng Kiệt cười nói.

Thẩm Hạo: Bia.

Lưu Hướng Kiệt giơ tay, quản lý vội vàng chạy tới.

Mấy vị muốn gì ạ.

Anh em tôi muốn uống bia, mang một két ra đây.

Được ạ, có cần gọi thêm mấy em gái không.

Nghe vậy, Lưu Hướng Kiệt nói: Không cần.

Vâng, anh trai.

Trần Đại Hằng cười nói: Nếu thấy chất lượng bên này không được, tôi gọi điện thoại kêu mấy em, toàn là trường nghệ thuật ra cả đấy.

Cút đi, cái này là hại tôi phạm lỗi đấy.

Trương Phi cười mắng.

Mày sắp đi Tây Tạng rồi, trước khi đi không xả stress một chút, đến đó rồi thì làm sao.

Lưu Hướng Kiệt cười trêu chọc.

Chương 527

Đừng nói mấy lời nhảm nhí đó nữa, mai là đi rồi, hôm nay cứ uống thật đã đi.

Thẩm Hạo nghi hoặc: Đây là rượu tiễn biệt à.

Trương Phi: Coi như là vậy.

Thế sao còn chạy ra quán bar làm gì, ở nhà uống một ly là được rồi.

Thẩm Hạo em không biết chứ, Trương Phi này hồi trẻ là một thằng phá phách, đánh nhau nhảy nhót là chuyện thường như cơm bữa.

Cuối cùng ông cụ thấy nó có vẻ đi lệch hướng, liền tống thẳng vào quân đội.

Mà nói thật, ở trong quân đội ba năm, mọi thói hư tật xấu đều biến mất sạch.

Lưu Hướng Kiệt cười nói.

Bây giờ nghĩ lại, hồi đó đúng là có chút ngốc nghếch.

Người trẻ tuổi chẳng phải đều thế sao.

Trương Phi mày xem, hai đứa ở góc kia, hôn nhau say đắm không biết trời đất gì, hận không thể làm luôn tại chỗ, có giống mày hồi xưa không.

Lưu Hướng Kiệt trêu chọc.

Cút, còn nói về tao nữa là tao bóc phốt mày đấy, người lớn rồi, không có lấy một việc đàng hoàng.

Trương Phi lườm Lưu Hướng Kiệt nói.

Lúc này, quản lý đặt bia lên bàn trà.

Rồi đứng ở cây cột gần đó, sẵn sàng chờ đợi gọi.

Trần Đại Hằng cầm một chai bia lên cười nói: Trương Phi, hôm nay mày là nhân vật chính, bây giờ mọi người đều đông đủ rồi, mày không phát biểu gì sao.

Trương Phi cầm bia lên cười nói: Được thôi, vậy tao xin phát biểu một câu, đều là anh em tốt, cũng không cần khách sáo.

Ngày mai tao phải đi Tây Tạng rồi, sau này đứa nào đi chơi bên đó thì báo trước cho tao một tiếng, tao sẽ đón mấy đứa.

Được, không vấn đề gì.

Trần Đại Hằng cười nói.

Nào, cạn.

Cạn.

Mấy người cùng uống cạn.

Trần Đại Hằng tò mò hỏi: Mày tự dưng chạy xa như vậy làm gì, môi trường bên đó đâu có tốt bằng nội địa.

Tao thích thử thách độ khó cao.

Trương Phi nói xong, dừng lại một chút rồi tiếp tục: Thôi được rồi, đừng nói chuyện này nữa, hôm nay chỉ uống rượu thôi, uống cho sảng khoái.

Ai sợ ai.

Lưu Hướng Kiệt khinh thường nói.

Trương Phi hừ lạnh một tiếng: Thẩm Hạo, em đứng dậy một lát.

Thẩm Hạo vẻ mặt nghi hoặc, nhưng vẫn đứng dậy.

Thấy vậy, Trương Phi mới nói: Không phải tao khoác lác, nói về

tửu lượng thì tất cả những người ngồi đây đều là rác rưởi.

Trần Đại Hằng:.

Lưu Hướng Kiệt:.

Thẩm Hạo không nhịn được cười, Trương Phi này đúng là một thằng ngốc nghếch.

Thế là nói: Trương Phi, anh cũng ngồi xuống đi, tôi cũng thử một chút.

Lưu Hướng Kiệt: Đừng đùa chứ, mọi người uống rượu vui vẻ là quan trọng nhất, ai tửu lượng tốt thì uống nhiều một chút, ai tửu lượng kém thì uống ít một chút.

Trần Đại Hằng gật đầu: Thẩm Hạo, Trương Phi này kiêu ngạo như vậy, em có nhịn được không.

Về tửu lượng của Thẩm Hạo, lần trước bọn họ đều đã được chứng kiến rồi, đúng là tửu lượng như biển.

Nói là không biết uống, nhưng quả thực là vô địch.

Trương Phi: Thế này đi, hôm nay ra ngoài là để vui vẻ.

Thẩm Hạo, tao thừa nhận tửu lượng của mày rất kinh khủng, nhưng ba đứa tao uống một mình mày cũng không nhát gan đâu.

Cút, mày khoác lác đừng kéo tao vào.

Đúng, tao chưa từng nói vậy.

Trần Đại Hằng và Lưu Hướng Kiệt vội vàng xua tay.

Thẩm Hạo khẽ cười, lại thấy hứng thú.

Nếu đã nói vậy, thì so xem, ba anh với một mình tôi.

Được thôi, tôi không vấn đề gì, ai nhát thì là cháu.

Trương Phi cái thằng chó chết này.

Trần Đại Hằng và Lưu Hướng Kiệt đồng thanh nói.

Nhưng cũng không từ chối, ra ngoài chơi là để uống cho sướng.

Vậy chúng ta chơi game nhé.

Lắc xúc xắc thổi phồng, Thẩm Hạo thấy sao.

Thẩm Hạo cười nói: Được thôi, dù sao tôi chơi thổi phồng chưa bao giờ thua.

Nghe vậy, Trương Phi, Trần Đại Hằng, Lưu Hướng Kiệt đều sững người.

Bọn họ không tin, cho rằng Thẩm Hạo đang khoác lác.

Thẩm Hạo, em còn chưa uống đã say rồi, tôi muốn xem thực lực của em thế nào, thật sự tưởng mình là thần bài à.

Trần Đại Hằng trêu chọc.

Thẩm Hạo: Thế này đi, mấy anh thua một ván uống một chai, nếu tôi thua một ván, uống một két.

Chắc chứ.

Lần này Trần Đại Hằng, Lưu Hướng Kiệt, Trương Phi đều phấn chấn tinh thần.

Ở đây một két rượu là 12 chai, dù có uống nước lọc cũng không chịu nổi.

Chơi không.

Không chơi là cháu.

Ba người cũng phấn khích hẳn lên, đã Thẩm Hạo muốn thể hiện, bọn họ đương nhiên muốn vả mặt Thẩm Hạo một trận.

Ban đầu bọn họ còn tưởng Thẩm Hạo sẽ solo với họ, kết quả lại đánh giá thấp Thẩm Hạo rồi.

Hắn trực tiếp đòi bốn bộ xúc xắc, một chấp ba.

Vừa bắt đầu chơi thổi phồng, Thẩm Hạo liên tục thắng mười ván, lần này Trần Đại Hằng, Lưu Hướng Kiệt, Trương Phi ba người nhìn ánh mắt Thẩm Hạo đã có chút không đúng rồi.

Kinh khủng thật, có hai con xúc xắc gian lận à.

Trương Phi giơ ngón cái lên nói.

Nhưng cũng cho rằng Thẩm Hạo may mắn, và chơi thổi phồng quả thực lợi hại.

Tiếp theo Thẩm Hạo lại liên tục thắng.

Ba người thua cuộc tê cả da đầu, chỉ trong nửa tiếng ngắn ngủi, dưới chân ba người đều đã đặt không ít chai bia.

Mỗi người ít nhất đã uống tám chai.

Lần này, ba người nhìn Thẩm Hạo với ánh mắt khác hẳn.

Đt mẹ, mày đúng là kinh khủng thật.

Trần Đại Hằng kinh ngạc nói.

Bây giờ tin rồi chứ.

Thẩm Hạo nhìn ba người đã hơi ngà ngà say cười nói.

Ba người gật đầu, không dám chơi thổi phồng với Thẩm Hạo nữa.

Lúc này, mấy cô gái ăn mặc hở hang, mặc váy bó sát mông muốn đến xin rượu uống.

Anh đẹp trai, bốn anh con trai ngồi với nhau không vui gì cả, hay là mấy chị em chúng tôi lập một nhóm cùng uống một ly nhé.

Lưu Hướng Kiệt nhíu mày, Cút.

Không uống thì thôi, sao lại mắng người chứ.

Rất nhanh, mấy người đàn ông to con mặc đồ đen đi tới, lạnh lùng nhìn mấy cô gái.

Dường như cảm nhận được không khí không ổn, những lời chửi bới của họ lại nuốt ngược vào.

Trần Đại Hằng cười nói: Mày đúng là không biết phong tình gì cả.

Mấy loại người này nhìn thôi cũng không có khẩu vị.

Tiếp đó, Thẩm Hạo cũng uống mấy chai, dù sao cũng không thể ngồi không.

Chơi khoảng một tiếng, mấy người đều đã vui vẻ rồi, Trần Đại Hằng kéo Thẩm Hạo và Lưu Hướng Kiệt đi nhảy ở sàn nhảy.

Thẩm Hạo không nghi ngờ gì là người nổi bật nhất trên sàn nhảy, chốc lát đã bị mấy cô gái vây quanh xáp lại.

Chỉ cần Thẩm Hạo đồng ý, tối nay hắn có thể làm chú rể.

Đột nhiên, Thẩm Hạo cảm thấy một người đàn ông đeo khuyên tai thò tay về phía mình, mẹ nó.

Thẩm Hạo vừa định dùng chân đá, Lưu Hướng Kiệt lại phản ứng nhanh chóng, lao lên tát một cái.

Đồ bóng phải không.

Cút sang một bên, ai mày cũng dám dòm ngó à, mày mà còn động tay động chân nữa là tao phế mày đấy.

Trần Đại Hằng đứng một bên cũng nóng lòng muốn ra tay, đá vài cú.

Gã đàn ông đeo khuyên tai có chút không phục, đột nhiên thấy hai tên bảo tiêu mặc tây trang đen kẹp hắn lại, lôi ra khỏi sàn nhảy.

Hắn vội vàng nói: Soái ca hiểu lầm, tôi chỉ muốn kết bạn thôi.

Kết bạn cái gì, cút đi.

Trần lão Tam, ném hắn ra ngoài.

Lưu Hướng Kiệt giận dữ nói.

Vâng, ông chủ.

Rất nhanh, gã đàn ông đeo khuyên tai bị lôi ra khỏi quán bar, ném xuống đường.

Mấy người có giỏi thì đừng đi, tôi báo cảnh sát đấy.

Hai tên bảo tiêu áo đen thấy vậy, rút gậy từ sau lưng ra.

Khôn hồn thì cút xa ra, nếu không tao phế một chân mày.

Mấy người dám sao.

Đây là xã hội pháp trị, nếu dám làm càn, tôi thật sự sẽ báo cảnh sát đấy.

Mày thử xem.

Cùng lắm thì tao vào tù vài năm, còn mày phế một chân thì là chuyện cả đời đấy, mày nghĩ kỹ chưa.

Bảo tiêu Trần lão Tam lạnh lùng nói.

Nói xong, Trần lão Tam bước tới.

Làm việc cho ông chủ, bảo tiêu đúng là không sợ.

Thấy thái độ không chút sợ hãi của bảo tiêu, gã đàn ông đeo khuyên tai nuốt nước bọt, cuối cùng vẫn chọn nhượng bộ.

Hắn quay người bỏ chạy, hảo hán không ăn thiệt trước mắt.

Trong quán bar.

Xảy ra chuyện này, Lưu Hướng Kiệt, Thẩm Hạo, Trần Đại Hằng đều mất hứng nhảy nhót.

Rời sàn nhảy, trở về khu ghế ngồi.

Mẹ nó, bây giờ quán bar loại người này không ít.

Trần Đại Hằng cười nói: Giới giải trí, giới thời trang còn nhiều hơn.

Phụ nữ chơi nhiều rồi thì thích kiểu này.

Từ xa xưa đã có, quý tộc chuyên dùng.

Thẩm Hạo, cái mặt đẹp trai của cậu vẫn được hoan nghênh ghê, nam nữ thông sát luôn, thế nào, không sao chứ.

Thẩm Hạo cười nói: Không sao.

Vừa rồi nếu Lưu Hướng Kiệt không ra tay, Thẩm Hạo đã đá một cước rồi.

Bị một tên gay để ý, Thẩm Hạo thật sự chịu không nổi.

Mất hứng quá, uống rượu đi.

Lúc này, nhạc toàn quán bar dừng lại, bên trong vang lên từng tràng tiếng kinh hô và tiếng la hét.

Chỉ thấy hơn hai mươi nhân viên phục vụ, cao giọng hô Át Bích, xuyên qua đám đông, đi vòng quanh quán bar một lượt.

Cực kỳ thu hút, trở thành tiêu điểm của toàn trường.

Lưu Hướng Kiệt cười nói: Lại là ai đang tán gái vậy, còn chơi hẳn gói Thần Long Sáo 8 vạn 8 nữa.

Không biết, lát nữa màn hình lớn sẽ sáng lên.

Mà cậu đừng nói, cái chiêu này tuy hơi tục một chút, nhưng sự hư vinh thì tăng vọt, con gái bình thường khó mà chịu nổi chiêu này.

Trần Đại Hằng cười nói.

Đó là sự thật.

Sau khi nhạc DJ trên sân khấu dừng lại, trên màn hình lớn cũng hiện lên hai hàng chữ.

Nữ DJ ăn mặc hở hang lớn tiếng hô: Cảm ơn cô Ngô đã chi 8 vạn 8 tệ, mở gói Thần Long Sáo Át Bích, tặng cho vị khách nam mặc áo phông trắng ở khu VIP K1.

Cô Ngô nói, cô ấy muốn kết bạn với anh.

Lời này vừa thốt ra, toàn trường vang lên một tràng kinh hô.

Chương 528

Ngày thường toàn là đàn ông tán gái tặng gói Thần Long Sáo, hôm nay lại ngược lại.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về khu VIP K1.

Cùng với giọng nói của nữ DJ kết thúc, hơn hai mươi nhân viên phục vụ, cao giọng hô vang, đi đến trước mặt Trương Phi, Thẩm Hạo và những người khác.

Bốn người đầu tiên đều sững sờ, sau đó Lưu Hướng Kiệt, Trần Đại Hằng, Trương Phi đều nhìn về phía Thẩm Hạo.

Chỉ có Thẩm Hạo là đang mặc áo phông trắng.

Buồn cười quá, lại xem kịch đến Thẩm Hạo rồi.

Đỉnh thật, người đẹp trai đúng là được ưu ái.

Chỉ thấy một người phụ nữ mặc váy OL màu be, làn da trắng nõn, dung mạo xinh đẹp, tóc uốn lượn sóng lớn, khoảng chừng ba mươi tuổi, khí chất trông như một nữ quản lý cấp cao.

Cô ta đứng trên sân khấu vẫy tay về phía Thẩm Hạo.

Đối với người phụ nữ này, Thẩm Hạo hoàn toàn không có chút ký ức nào.

Trần Đại Hằng: Người phụ nữ này không phải là người vừa nãy nhảy sát cậu sao, cứ như muốn dính vào người cậu vậy.

Thẩm Hạo nghĩ nghĩ, hình như đúng là vậy thật.

Nhưng vừa rồi anh không chú ý, chỉ cảm thấy sau lưng có một trận mềm mại.

Lưu Hướng Kiệt cười như không cười nói: Xem ra vận đào hoa

của Thẩm Hạo không ngừng nghỉ nhỉ.

Quản lý cũng với vẻ mặt tươi cười đi tới, nói: Anh Lưu, gói Át Bích này tôi đã mở cho quý khách chưa ạ.

Ánh mắt ba người Trần Đại Hằng đều nhìn về phía Thẩm Hạo.

Kết bạn thì thôi đi, số rượu này trả lại hết, tặng cho cô Ngô.

Tối nay tất cả chi phí của cô ấy cứ tính cho tôi.

Thẩm Hạo nói.

Lưu Hướng Kiệt và Trương Phi bên cạnh đều cười gật đầu, rất hài lòng với cách làm của Thẩm Hạo.

Thân phận của họ, một người là anh họ của Trương Mạt, một người là anh họ của Trương Mạt.

Nếu Thẩm Hạo thật sự trước mặt họ mà còn tán gái, rõ ràng là không để Trương Mạt trong lòng.

Khi đó họ cũng sẽ không vui.

Tiền đề để chơi với Thẩm Hạo là vì Trương Mạt, chứ không phải vì Thẩm Hạo ưu tú hay nhiều tiền đến mức nào.

Cho dù có nhiều tiền đến đâu, họ cũng không thèm để mắt.

Biết bao thiếu gia nhà giàu, muốn thông qua quan hệ để bắt mối với họ đều bị phớt lờ.

Thấy quản lý vẫn chưa hành động, Lưu Hướng Kiệt bất mãn nói: Không nghe thấy sao.

À, vâng, anh Lưu.

Quản lý vẫy tay, các nhân viên phục vụ, cao giọng hô vang, lại quay trở lại.

Cảnh tượng này khiến mọi người trong quán bar ngẩn ra.

Từ chối thẳng thừng sao.

Rất nhanh, nữ DJ lớn tiếng nói: Vị khách nam ở khu VIP K1 đã trả lại rượu, và còn nói rằng tối nay tất cả chi phí của cô Ngô anh ấy sẽ trả.

Nhưng đặc biệt nhấn mạnh rằng, kết bạn thì thôi đi.

Trong quán bar vang lên một tràng kinh hô.

Không ít đàn ông nhìn cô Ngô, ai cũng vẻ mặt tiếc nuối.

Người phụ nữ xinh đẹp và khí chất như vậy mà lại không thèm để mắt.

Lần này, họ càng tò mò về người đàn ông ở khu VIP K1 đó.

Trời ạ, tầm nhìn phải cao đến mức nào chứ.

Chuyện đã diễn biến đến mức này, Thẩm Hạo nói: Hôm nay đến đây thôi.

Trương Phi gật đầu nói: Được thôi, tiếp tục ở lại chắc bị người ta coi như khỉ mất.

Ngay lúc Trương Phi chuẩn bị thanh toán, Thẩm Hạo đã trả tiền trước.

Trương Phi không vui nói: Thẩm Hạo, đã nói là tôi mời, cậu trả tiền làm gì.

Thẩm Hạo: Thôi được rồi, đừng so đo nữa.

Tôi còn phải trả tiền cho cô Ngô kia, nên trả luôn một thể.

Hơn nữa là tiễn cậu, sao có thể để cậu trả tiền được.

Lần sau hãy nói.

Trương Phi còn muốn nói gì đó, thì bị Trần Đại Hằng khoác vai kéo đi.

Có nhiều người nhìn thế này, về rồi nói sau.

Bốn người vội vã rời đi, nhưng trong quán bar thì họ đã trở thành tâm điểm bàn tán sôi nổi.

Dù sao thì, có người tặng gói Thần Long Sáo mà còn không thèm, quay lưng trả lại.

Quan trọng hơn, người tặng rượu lại là một đại mỹ nữ.

Cốt truyện đảo ngược này, ai mà nghĩ tới.

Không ít đàn ông đều kêu tiếc rẻ, nếu là họ, tối nay hận không thể có một đêm cuồng nhiệt.

Ra khỏi quán bar, Trương Phi nói: Mẹ nó, cái xe này thật đúng là gây chú ý, nhưng mà đừng nói, chiếc Bugatti này thật đẹp trai.

Lưu Hướng Kiệt ném chìa khóa cho bảo tiêu phía sau.

Uống nhiều rượu thế này thì đừng lái xe nữa.

Tôi sẽ cho người đưa cậu về.

Mặc dù chút rượu này không ảnh hưởng đến Thẩm Hạo, nhưng Thẩm Hạo cũng biết, mình uống nhiều như vậy, người bình thường chắc chắn sẽ nghĩ là say khướt.

Anh cũng không từ chối.

Được thôi.

Trần lão Tam, cậu đưa Thẩm Hạo về một chuyến.

Vâng, ông chủ.

Rất nhanh, bảo tiêu Trần lão Tam lái chiếc Bugatti Divo của Thẩm Hạo, vẻ mặt hưng phấn nhìn vô lăng.

Xe này đúng là mẹ nó đẹp trai thật, có một ngày Trần lão Tam tôi cũng sẽ lái được chiếc xe này.

Chết tiệt, cái xe này lái kiểu gì đây.

Đang lúc nghi hoặc, Thẩm Hạo cũng lên ghế phụ.

Không biết lái à.

Trần lão Tam ngượng ngùng nói: Anh Thẩm, chiếc Bugatti Divo đắt tiền thế này, tôi thật sự chưa lái bao giờ.

Thẩm Hạo nói qua một lượt cách vận hành đơn giản, Trần lão Tam liền hiểu.

Chỉ là các nút bấm không giống nhau.

Hạ cửa kính xe, Thẩm Hạo vẫy tay với Trương Phi, Lưu Hướng Kiệt, Trần Đại Hằng.

Trương Phi: Trên đường đi cẩn thận, đến nơi thì gửi tin nhắn nhé.

Được.

Chỉ thấy Trần lão Tam đạp ga, cảm giác bị đẩy mạnh vào lưng khiến Trần lão Tam giật nảy mình.

Xin lỗi anh Thẩm, tôi. tôi không ngờ chiếc xe này khởi động nhanh đến vậy.

Không sao, bình tĩnh một chút.

Vâng, anh Thẩm.

Nhìn đèn xe Bugatti biến mất, Trương Phi nói: Chúng ta cũng đi thôi.

Được.

Ba người ngồi trong chiếc Audi A6 cũng rời khỏi quán bar.

Trên xe, Trần Đại Hằng không nhịn được cảm thán: Cái mặt Thẩm Hạo này đúng là đi đâu cũng được việc thật, đúng là khiến người ta ghen tị mà.

Đời này tôi chưa từng được hưởng thụ cảm giác phụ nữ chi tiền cho mình.

Trương Phi cười nói: Cậu cũng có thể đi Hàn Quốc phẫu thuật thẩm mỹ, nếu không được nữa thì đi Thái Lan làm phẫu thuật, chắc sẽ có người chi tiền cho cậu đấy.

Cút đi cha nội, cậu giờ cũng là đoàn trưởng Lưỡng Giang Tam rồi, vẫn chưa đứng đắn gì cả.

Là cậu đang làm trò con bò ở đây, tôi chỉ là đưa ý kiến thôi.

Tôi thấy cậu vẫn chưa uống đủ.

Đợi mọi người đi khỏi, trong quán bar Mật Á Mật cũng vang lên một tràng kinh hô.

Chết tiệt, mọi người có biết mấy người đàn ông ở khu VIP kia lái xe gì không.

Xe gì.

Tôi vừa theo ra xem, người mặc áo phông trắng lái chiếc Bugatti Divo đời mới nhất, còn là biển xanh nữa.

Đỉnh thật, đây mới là thần hào chứ, thảo nào từ chối cô Ngô kia.

Mấy người không thấy chiếc Audi A6 kia sao, giấy thông hành phía trước còn khủng hơn.

Giấy thông hành gì.

Giấy thông hành của Cục quản lý Tây Sơn, số lượng rất ít.

Toàn là nhân vật cấp cao.

Ý cậu là, các thái tử đến trần gian trải nghiệm cuộc sống sao.

Đừng nói là có khả năng thật đấy.

Trong khoảnh khắc, cả quán bar đều sôi nổi bàn tán.

Trần lão Tam lái xe vào khu biệt thự, đỗ xong mới cung kính nói: Anh Thẩm, vậy tôi đi đây.

Thẩm Hạo tiện tay ném cho hắn một điếu thuốc Hoa Tử.

Trần lão Tam vội vàng xua tay: Anh Thẩm, cái này không được đâu, ông chủ biết sẽ lột da tôi mất.

Thôi được rồi, bớt lề mề đi, anh ta biết cũng sẽ không nói gì đâu.

Vậy thì đa tạ anh Thẩm.

Trần lão Tam cũng cười nhận lấy.

Mặc dù Lưu Hướng Kiệt trả lương cho hắn không thấp, nhưng một điếu thuốc Hoa Tử cũng là thứ hắn thích.

Rời biệt thự, Trần lão Tam gọi taxi, đi về.

Thẩm Hạo nhìn căn biệt thự trống trải, một trận câm nín.

Tiêu Băng, Trương Mạt và mấy cô gái kia có hơi nghịch ngợm rồi, buổi tối vậy mà không dám về.

Chẳng lẽ là sợ rồi.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo không hề tức giận, ngược lại trong lòng có chút đắc ý.

Trên chiến trường giết địch không còn manh giáp, đó mới là anh hùng chân chính.

Tắm rửa xong, Thẩm Hạo ngồi trên ghế sofa nghịch điện thoại.

Lướt Douyin một lúc, Thẩm Hạo đột nhiên nhớ đến cô Ngô kia, lại nảy sinh hứng thú.

Vì Thi Nịnh, Tiêu Băng, Trương Mạt, Hạ Ny, Trân Ny bọn họ đã sợ mà chạy mất rồi.

Nhưng Tống Mộ Mạt Lạp và A Lạp Bối Lạp cùng với bảo mẫu

Lục Khiết thì vẫn chưa được trải nghiệm.

Nghĩ đến đây, thân ảnh Thẩm Hạo biến mất tại Kinh Thành.

Lần nữa xuất hiện, anh đã đến Thái Lan.

Lục Khiết đang rảnh rỗi không có việc gì làm, nghịch điện thoại.

Chương 529

Ở Thái Lan này cô thật sự không quen, cô đến đây là vì Thẩm Hạo.

Chỉ là không ngờ Thẩm Hạo và Tiêu Băng bọn họ lái máy bay về rồi, lại không đến nữa.

Biết trước thì cô đã đi theo về rồi, bây giờ Thẩm Hạo không gọi cô, cô cũng không tiện về.

Nhìn tiếng mưa tí tách ngoài cửa sổ, Lục Khiết cũng không quen với thời tiết này.

Tần Tỉnh đâu có khái niệm mùa mưa.

Mưa ở Thái Lan cứ liên miên không dứt.

Bản thân cô đã muốn về, không chỉ nhớ Thẩm Hạo mà còn nhớ con gái mình, những trận mưa kéo dài không dứt này khiến tâm trạng cô cũng u ám theo.

Đột nhiên, Lục Khiết cảm thấy ánh đèn trước mắt bị thứ gì đó che khuất.

Ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện một người đang đứng trước mặt, lập tức giật nảy mình, suýt chút nữa la lên.

Phòng khách vốn không có ai, bỗng nhiên lại có thêm một người, khi thấy người đến là Thẩm Hạo, cô vẫn bị dọa mà hét lên một tiếng.

Thẩm Hạo cười nói: Mấy ngày không gặp, gan cô bé vậy sao.

Nghe giọng nói quen thuộc, Lục Khiết mới thở phào nhẹ nhõm.

Ông chủ, anh xuất hiện lặng lẽ quá, thật sự dọa chết tôi rồi.

Người dọa người dọa chết người mà.

Nói đến đây, Lục Khiết sững lại.

Ơ, ông chủ, anh đến Thái Lan từ lúc nào vậy.

Thẩm Hạo: Mới đến.

Mà này, Tống Mộ Mạt Lạp và A Lạp Bối Lạp đâu rồi.

À, họ à, vẫn còn ở căn hộ gần công ty, nói là tối nay không về.

Gọi điện thoại bảo họ về, cứ nói tôi đến rồi.

Vâng, ông chủ.

Lục Khiết vội vàng gọi điện thoại.

Khi biết Thẩm Hạo đã đến, Tống Mộ Mạt Lạp và A Lạp Bối Lạp mừng rỡ khôn xiết, lập tức cho biết sẽ quay về ngay.

Cúp điện thoại, Lục Khiết vội vàng nói: Ông chủ, anh uống gì ạ.

Không cần quản tôi, cô đi tắm rửa đi.

Hô hấp Lục Khiết nặng nề hơn, Vâng, ông chủ.

Ngày thứ hai, Tống Mộ Mạt Lạp và A Lạp Bối Lạp ngáp ngắn ngáp dài thức dậy.

Nhìn đồng hồ, đã là ba giờ chiều.

Từng người một bụng đói kêu ùng ục.

Thấy Thẩm Hạo đang nằm bơi trong hồ bơi trong nhà, Lục Khiết ngượng ngùng nói: Ông chủ, ngại quá, tôi ngủ quên mất rồi.

Từ khi làm bảo mẫu cho Thẩm Hạo, Lục Khiết chưa từng dậy muộn như vậy.

Trong lòng cô có chút chột dạ.

Thẩm Hạo đương nhiên biết nguyên nhân, cười nói: Không sao, mệt thì cứ ngủ thêm một lát.

À, ông chủ, anh ăn gì, bây giờ tôi làm cho anh.

Không cần lo cho tôi, các cô đói thì tự làm đồ ăn, không muốn làm thì gọi đồ ăn ngoài.

Vâng, ông chủ.

Lục Khiết đơn giản xào vài món, cùng Tống Mộ Mạt Lạp và A Lạp Bối Lạp ăn ngấu nghiến.

Sau khi ăn uống no say, Tống Mộ Mạt Lạp mới tò mò hỏi: Ông chủ, sao anh lại đến vào giữa đêm vậy, tôi không nghe Tiêu Băng bọn họ nói gì cả.

Bay đến.

Tự nhiên nảy ý, họ đương nhiên không biết.

Tống Mộ Mạt Lạp và A Lạp Bối Lạp mím môi cười, đương nhiên không tin Thẩm Hạo là bay đến.

Mặc dù Thẩm Hạo có vô số phép màu, nhưng có thể bay mấy ngàn cây số thì vẫn có chút không dám tin.

Tống Mộ Mạt Lạp đứng sau lưng Thẩm Hạo, nhẹ nhàng bóp vai cho anh.

Thật sự không nhịn được sự tò mò trong lòng, Ông chủ, cái đó. sao còn có thể phát triển lần nữa vậy.

Thích không.

Thẩm Hạo không trực tiếp trả lời, mà cười hỏi.

Tống Mộ Mạt Lạp chột dạ không dám trả lời, cô thật sự không chịu nổi.

Thế là cô chuyển chủ đề nói: Ông chủ, tôi nghe nói Tiêu Băng bọn họ đã thu mua một công ty mỹ phẩm rồi.

Công ty đã thành lập rồi.

Ừm, Tiêu Băng làm việc đúng là nhanh nhẹn quyết đoán, đã bắt đầu phát triển sản phẩm rồi.

Ông chủ, có cần tôi giúp không.

Vậy thì không cần đâu, họ đều là tinh anh trong lĩnh vực này, cô chỉ cần đợi nhận cổ tức là được.

Nếu muốn đi chơi thì cứ ngồi máy bay qua đó.

Chuyện bên này cứ giao cho người dưới làm.

Nghe vậy, Tống Mộ Mạt Lạp lắc đầu, Thôi bỏ đi ông chủ, thế lực bên này vừa mới ổn định, giao cho người khác tôi không yên tâm.

Cô có chủ ý là được.

Đối với lựa chọn của Tống Mộ Mạt Lạp, Thẩm Hạo cũng không cưỡng cầu, dù sao cũng không sao cả.

Thế lực bên Thái Lan này dù lớn đến đâu, đối với Thẩm Hạo cũng chỉ là một đám phàm nhân mà thôi.

Lục Khiết bên cạnh tò mò hỏi: Ông chủ, Tiêu Băng bọn họ không định mở công ty ở Thái Lan nữa sao.

Thẩm Hạo: Gần như vậy.

Chủ yếu là họ cảm thấy thị trường Thái Lan quá nhỏ, nên lại quyết định mở công ty ở trong nước.

Nghe vậy, Lục Khiết trong lòng có chút hân hoan nói: Ông chủ, vậy bao giờ tôi có thể về nước.

Cái này tùy cô, cô muốn về lúc nào cũng được.

Ông chủ, vậy bao giờ anh về, tôi đi cùng anh về là được.

Lục Khiết có chút mong đợi nói.

Thẩm Hạo: Không cần đâu, cô tự đi máy bay về đi, bên tôi còn có việc.

Ngồi máy bay chậm chết, Thẩm Hạo không có hứng thú.

Thà trực tiếp dịch chuyển về, nhanh hơn biết bao nhiêu.

Hơn nữa Thẩm Hạo không có ghi chép nhập cảnh, ngồi máy bay bên này kiểm tra bên kia kiểm tra, còn phải lãng phí thời gian khống chế nhân viên hải quan.

Phiền phức.

Vâng, ông chủ.

Lục Khiết tuy có chút thất vọng, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

Ở Thái Lan chơi một tuần, Lục Khiết là người thứ ba quay về.

Bởi vì bên này hiện tại là mùa mưa, cũng không có gì hay ho để chơi.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo một cái dịch chuyển liền trở về Kinh Thành.

Về đến biệt thự, Thẩm Hạo nghe thấy tiếng động ở tầng hai.

Là Thi Nịnh và Trân Ny đang tập yoga.

Thẩm Hạo cũng không làm phiền họ, mà pha một ấm trà, vừa thưởng thức, vừa bắt đầu lướt video.

Điều khiến Thẩm Hạo không ngờ là, anh lại lướt phải video của Trân Ny.

Mà đừng nói, khu bình luận quả nhiên toàn lời khen, lượt click rất cao.

Phong trào hiện tại thế hệ mới trỗi dậy, đã không còn là sự sùng bái người ngoại quốc như thế hệ 70, 80 nữa.

Bây giờ thế hệ mới, cảm giác tự hào dân tộc rất mạnh mẽ, cùng với sự phổ cập của thông tin, cũng không còn cảm thấy mặt trăng ở nước ngoài tròn hơn.

Chỉ cần có người nước ngoài nói về cái hay của trong nước, lượt thích sẽ không thấp.

Điểm này ngay cả Thẩm Hạo cũng thích nghe.

Dù sao thì ai cũng không thích nghe những lời phê bình của người khác, rất chói tai.

Lướt Douyin một lát, bạn thuở nhỏ Vương Tiểu Đào gửi đến một cuộc gọi video.

Hạo Tử, chơi game không.

Hắc thiếu một người.

Thẩm Hạo đang cực kỳ nhàm chán cũng không từ chối: Được, chơi đi.

Nhanh lên đi.

Cúp video, Thẩm Hạo cũng vào game.

Ngày trước, khi chơi game với nhóm Hắc, thắng thì nói cười vui vẻ, thua thì cả đám im lặng, sau đó giải tán.

Vào game xong, đều là bạn thuở nhỏ trong thôn trước đây, cũng coi như quen biết.

Không nói nhiều lời thừa, trực tiếp bắt đầu.

Vào trận, Thẩm Hạo chọn vị tướng Can Tương, Mạc Tà.

Hạo Tử, không phải cậu chơi xạ thủ sao.

Đổi nghề rồi.

Được không đấy, thua hai ván rồi, nếu thua nữa là giải tán đấy.

Yên tâm, bao gánh.

Mấy người đều không yên tâm.

Kết quả vào game, tướng của Thẩm Hạo liên tục miểu C giết tướng địch rất nhanh, phản ứng cực nhanh, đối phương căn bản không bắt được, mọi người đều ngớ người ra.

Mẹ nó, Hạo Tử đỉnh quá, tướng này chơi quá chuẩn.

Khiêm tốn chút, khiêm tốn chút.

Bị người khác tâng bốc, Thẩm Hạo trong lòng cũng rất sướng.

Ván thứ hai, có thành tích của ván trước, tất cả mọi người đều tin tưởng Thẩm Hạo, hỗ trợ trực tiếp chọn Minh Thế Ẩn đi theo Thẩm Hạo, sát thương càng bùng nổ.

Khiến bốn người kia tâm phục khẩu phục.

Liên tiếp thắng ba ván, tâm trạng mọi người đều vô cùng tốt.

Lúc này, có người trong nhóm Hắc nói: Đào ca, xe sang của cậu về chưa.

Nghe mấy người bây giờ đều gọi bạn thuở nhỏ là Đào ca, Thẩm Hạo cũng không khỏi cảm thán sức hút của đồng tiền.

Ngày trước toàn là Đào tử này Đào tử nọ mà gọi.

Vương Tiểu Đào: Đừng nhắc nữa, coi như tôi xui xẻo.

Thẩm Hạo hỏi: À, xe gì.

Vương Tiểu Đào ngượng ngùng nói: Tôi bỏ ra 5 vạn mua một chiếc Porsche 718.

Thẩm Hạo sững lại một chút, nghi ngờ mình nghe nhầm.

Cái gì cơ, bao nhiêu tiền.

Mua là chiếc Porsche 718 đời 2016 là xe thế chấp, nên rẻ.

Chương 530

Nghĩ là chỉ 5 vạn tệ, mua về tự lái chơi.

Kết quả xe bị mất, báo cảnh sát xong, họ nói là tranh chấp kinh tế không thể lập án.

Thôi vậy, coi như mua một bài học.

Cậu đúng là nhân tài đấy, chắc là bị đội thu hồi kéo đi rồi.

Rẻ tiền thì không có hàng tốt, thôi được rồi đừng buồn nữa, vài ngày nữa tôi tặng cậu một chiếc.

Lời này vừa thốt ra, mấy người chơi game cùng đều cho rằng Thẩm Hạo đang khoác lác.

Riêng Vương Tiểu Đào thì biết thực lực của Thẩm Hạo.

Hắn vội vàng xua tay nói: Thôi thôi, cậu giúp tôi đủ rồi, lại còn đòi xe của cậu, làm sao mà được.

Chỉ là tức không nuốt trôi, 5 vạn tệ ném xuống nước, cũng còn nghe được tiếng động chứ.

Xe thế chấp của cậu lấy thông tin từ đâu vậy.

Lần trước trên bàn rượu, tôi quen một người bạn, anh ta giới thiệu cho.

Xem ra vòng quan hệ của cậu mở rộng nhanh thật đấy.

Cái gì mà nhanh chứ, trước đây uống rượu với anh em, muốn nói gì thì nói, muốn làm gì thì làm.

Còn uống rượu với mấy người này, toàn là người của đơn vị hay đại ông chủ.

Tôi ngồi đó cũng thấy gò bó, sợ nói sai làm mất lòng người ta.

Thẩm Hạo bị chọc cười, nói: Thế nào, cậu còn định mở rộng kinh doanh làm ăn lớn à, cái này tiền nhiều rủi ro cũng lớn lắm, cậu thôi đi, cậu không xoay chuyển được đâu.

Chẳng phải là nghĩ sau này có nhiều mối quan hệ thì dễ làm việc hơn sao.

Bạn bè giao du trên bàn rượu thì có ích gì chứ.

Phàm là người có chút năng lực, sẽ không đi ăn cơm với cậu đâu.

Còn về những người kia, cậu đừng qua lại nữa, có việc cứ gọi điện cho tôi là được.

Thẩm Hạo nói.

Tôi thì cũng không có việc gì.

Trân Ny và Thi Nịnh nghe thấy động tĩnh dưới lầu, cũng đi xuống, thấy Thẩm Hạo đang chơi game, vui vẻ vẫy tay về phía Thẩm Hạo, nhưng không lên tiếng.

Thấy vậy, Thẩm Hạo nói: Thôi được rồi, chơi thêm một ván nữa tôi sẽ nghỉ.

Được thôi Hạo Tử.

Lại mở một ván, Thẩm Hạo vẫn chọn tướng đó, trực tiếp giết loạn xạ.

Thoát game xong, Trân Ny và Thi Nịnh ngồi xuống bên cạnh Thẩm Hạo.

Hạo ca, anh chơi game với ai vậy.

Một đứa bạn thuở nhỏ của tôi.

Nói xong Thẩm Hạo vỗ trán, lại nói: Cô nói vậy, tôi lại nhớ ra một

chuyện, vừa nãy tôi có hứa tặng nó một chiếc xe.

Tặng xe.

Thẩm Hạo lấy điện thoại ra, gọi cho Tiêu Nhiên.

Dượng có chuyện gì ạ.

Thằng bạn thuở nhỏ Vương Tiểu Đào cậu biết chứ.

Biết ạ, nó có chuyện gì sao.

À thì không có chuyện gì, tôi định tặng nó một chiếc Porsche Macan, cậu đưa nó đi chọn xe, đến lúc đó tôi trả tiền.

Trong gara của cháu có một chiếc, xe đó mua về cũng ít đi, cứ để đó thôi, cháu trực tiếp sang tên cho nó là được.

Được, tôi chuyển tiền cho cậu.

Dượng ơi đừng mà, lần trước dượng giúp cháu mua chiếc Ma Vương SP3, cháu còn chưa cảm ơn dượng nữa.

Cậu không phải đã tặng tôi một cái đồng hồ rồi sao.

Cái đồng hồ đó đâu có đắt bằng xe, chiếc xe này coi như chút tấm lòng của cháu, dượng đừng tranh với cháu nữa.

Nhưng chiếc Bugatti Divo của dượng phải cho cháu mượn lái vài ngày nhé.

Không vấn đề, đợi tôi về rồi nói.

Vậy không có gì, cháu cúp máy đây.

Ừm.

Cúp điện thoại, Trân Ny tò mò hỏi: Anh và người bạn thuở nhỏ này quan hệ rất tốt sao.

Hồi nhỏ thường xuyên chơi cùng nhau, tuy sau này ít chơi hơn, nhưng người nó vẫn tốt, ngày xưa cũng giúp tôi không ít.

Nghe vậy, Trân Ny và Thi Nịnh gật đầu.

Vậy sao tự dưng lại nghĩ đến tặng xe vậy.

Nó ham rẻ mua một chiếc xe thế chấp, không ngờ xe chưa lái được mấy ngày đã bị người ta kéo đi rồi.

Nói đến đây Thẩm Hạo không nhịn được cười, trước đây trên mạng anh từng thấy có người mua xe thế chấp bị kéo đi.

Không ngờ loại chuyện ngốc nghếch này lại xảy ra ngay bên cạnh mình.

Thẩm Hạo cảm thấy bạn thuở nhỏ bỏ tiền mua bài học cũng không tệ, để nhớ đời.

Ham rẻ thì ăn thiệt lớn, miễn phí mới là đắt nhất.

Nhưng Thẩm Hạo cũng hiểu, đàn ông đều rất thích xe sang.

Một chiếc xe lái được một thời gian là hết hứng thú.

Một khi có tiền trong tay, sẽ không nhịn được mà muốn đổi xe.

Xe thế chấp không được pháp luật bảo vệ, đúng là không an toàn.

Ham rẻ cũng có rủi ro.

Thi Nịnh nói.

Thẩm Hạo nói: Tiêu Băng bọn họ đâu rồi.

Thi Nịnh: Chị Băng và chị Ny đều đang bận tối mặt tối mũi ở công ty.

Chị Mạt bên đó hình như lần trước bắt được tên tội phạm gì đó từ Mỹ, đã thức trắng mấy đêm liền rồi.

Vừa nãy lúc vào toilet còn than vãn trong nhóm là, bây giờ nhìn thấy mì tôm là muốn nôn, rất muốn ăn cá.

Thẩm Hạo câm nín nói: Có thể có chút tiền đồ hơn không, cả ngày

chỉ nghĩ đến ăn cá.

Không thì ăn thịt nướng cũng được ạ.

Thi Nịnh hân hoan nói.

Được rồi, hôm nay ăn lẩu, tôi đi kiếm chút thịt.

Thi Nịnh hân hoan nói: Tuyệt quá Hạo ca, em đi thông báo cho chị Băng bọn họ đây.

Nhân lúc mấy cô gái đang nói chuyện, Thẩm Hạo ở trong Thiên Vũ Bí Cảnh Kim Liên Hồ kiếm một ít củ sen, lại bắt một số dã thú, như bò rừng, dê rừng.

Một đao chém ra, để tiết kiệm thời gian, phần thừa đều không cần, đại khái chỉ lấy một phần năm số thịt, dù vậy cũng được mấy trăm cân.

Anh thái thịt mỏng như giấy.

Khoảng bốn giờ chiều, biết Thẩm Hạo đã chuẩn bị thịt tươi, ngay cả Trương Mạt cũng hưng phấn chạy về.

Rất nhanh, căn biệt thự vốn yên tĩnh lại trở nên náo nhiệt.

Thẩm Hạo cười trêu chọc nói: Mấy cô còn dám về à.

Nghe vậy, mấy cô gái đều liếc Thẩm Hạo một cái.

Chúng em không chạy thì làm sao được, sợ mất mạng chứ.

Đúng vậy.

Không nói nữa không nói nữa, mau mau chuẩn bị đồ ăn đi, em sắp thèm chết rồi.

Trương Mạt chuyển chủ đề, hưng phấn vọt vào bếp.

Em cũng đi.

Hạ Ny cười nói.

Em cũng đi giúp.

Tiêu Băng cũng không dám nhìn ánh mắt Thẩm Hạo.

Trong khoảnh khắc, Thẩm Hạo bị bỏ lại trong phòng khách, nhưng anh cũng không để bụng.

Tối nay sẽ thu thập bọn họ.

Trường An.

Sau khi Tiêu Nhiên cúp điện thoại với Thẩm Hạo, liền lập tức liên hệ với Vương Tiểu Đào.

Đối với Tiêu Nhiên, Vương Tiểu Đào vẫn rất tôn kính.

Dù sao thì, công việc làm ăn hiện tại đều là nhờ Tiêu Nhiên giới thiệu.

Mặc dù là do mặt mũi của Thẩm Hạo, nhưng Tiêu Nhiên đúng là đã giúp đỡ hắn.

Gặp Tiêu Nhiên xong, khi biết là tặng xe cho mình, Vương Tiểu Đào kinh ngốc.

Mặc dù Thẩm Hạo đã nói sẽ tặng xe cho hắn, nhưng không ngờ lại nhanh đến vậy.

Hơn nữa, chiếc xe được tặng lại là Porsche Macan, cái này còn đắt hơn nhiều so với chiếc 718 đã nói trước đó.

Đúng như câu nói, nhà lầu, Macan.

Có thể mua được ba chiếc Porsche 718.

Cái này không hợp lý đâu, quá quý trọng rồi.

Tiêu Nhiên cười nói: Đừng khách sáo, chiếc xe này tôi cũng không lái, tặng cho cậu là vừa hay.

Thấy Vương Tiểu Đào còn muốn nói gì đó, Tiêu Nhiên ngắt lời

hắn nói: Nếu cậu còn từ chối, sau này công việc của cậu tôi sẽ không quản nữa.

Tổng giám đốc Tiêu, vậy thì thật sự ngại quá.

Khách sáo gì chứ, tôi cho người đưa cậu đi sang tên.

Thẩm định xe, chọn biển số, một mạch hoàn tất.

Ngay sau đó Tiêu Nhiên dặn dò vài câu rồi đi, chỉ để lại Vương Tiểu Đào với vẻ mặt ngây ngô vui vẻ.

Nhìn chiếc Macan gần như mới, Vương Tiểu Đào trong lòng đương nhiên rất kích động, nói không thích thì tuyệt đối là giả dối.

Hắn càng cảm kích Thẩm Hạo, hận không thể gọi là nghĩa phụ.

Ngay cả nghĩa phụ cũng không làm được đến mức này.

Hắn có địa vị và tiền bạc hiện tại đều là nhờ Thẩm Hạo, còn đưa hắn đi Thái Lan, bây giờ lại tặng cho hắn Porsche.

Chiếc Macan 4,0T phiên bản Executive trục cơ sở kéo dài này giá hơn hai trăm vạn tệ.

Người bạn nào có thể làm được như Thẩm Hạo chứ.

Hắn vội vàng gọi điện thoại cho Thẩm Hạo, bày tỏ lòng cảm kích.

Nhưng Thẩm Hạo đang ăn lẩu, chỉ nói vài câu đơn giản rồi cúp máy.

Tặng một chiếc xe mà thôi, đối với Thẩm Hạo chỉ là chuyện nhỏ.

Thuở ban đầu Thẩm Hạo sa sút đến tận đáy, cũng chỉ có Vương Tiểu Đào cho anh vay tiền.

Đối với việc những người khác không cho vay tiền, Thẩm Hạo cũng rất hiểu, thời buổi này, cho vay dễ đòi tiền khó.

Cho vay cơ bản là dựa vào đánh cược, đánh cược nhân phẩm của

đối phương.

Bất kể là người hay ngân hàng cũng vậy, càng có tiền càng dễ vay tiền.

Thấy Thẩm Hạo cúp điện thoại, Tiêu Băng cười nói: Lại là người bạn thuở nhỏ của anh à.

Thẩm Hạo: Cô cũng biết sao.

Điều này khiến Thẩm Hạo có chút bất ngờ.

Tiêu Băng cười nói: Trước đây Tiêu Nhiên có nói qua một lần.

Ban đầu, để kéo gần quan hệ với Thẩm Hạo, Tiêu Băng đã cho người dưới chăm sóc Vương Tiểu Đào.

Chỉ là chuyện này, Tiêu Băng không nói với Thẩm Hạo mà thôi.

Trân Ny bên cạnh vừa ăn lẩu, vừa kinh ngạc nói: Anh Thẩm, thịt gì mà ngon thế này, em ăn không ít thịt rừng rồi, cũng không có mùi vị này.

Cái này là dùng dược liệu đặc biệt để nuôi dưỡng.

Thi Nịnh giải thích.

À, thảo nào ngon đến vậy.

Mấy cô gái đều không buồn nói chuyện, từng người một như những con ma đói.

Ăn cơm xong, Trân Ny lấy ra thư thông báo trúng tuyển đưa cho Thẩm Hạo.

Chương 531

Đã chọn xong trường rồi sao.

Tốc độ cũng nhanh đấy nhỉ.

Thẩm Hạo nhìn thư thông báo trúng tuyển của trường Thanh Hoa có chút bất ngờ.

Trương Mạt: Nếu nó không nhanh chóng làm xong thư thông báo trúng tuyển này, visa của nó sẽ hết hạn.

À ra là vậy.

Tôi nhớ cô học pháp y mà, trước đây không phải nói muốn học triết học hay chủ nghĩa Mác gì đó sao, sao lại đổi sang học tài chính quốc tế vậy.

Trước đây là vì thích săn bắn, cũng không có gì muốn học, nên tùy tiện học pháp y thôi.

Bây giờ học tài chính cũng không tệ, sau này công ty thành lập cũng cần nhân tài chuyên nghiệp mà.

Tiêu Băng nói: Tôi thấy rất tốt đấy chứ.

Chuyên ngành này cũng là một trong những chuyên ngành tốt nhất của Thanh Hoa.

Tuy nhiên các chuyên ngành của học viện kinh tế quản lý đều yêu cầu rất cao về tiếng Anh và toán học, rất nhiều khóa học đều giảng dạy hoàn toàn bằng tiếng Anh.

Cái này thì không làm khó được Trân Ny.

Lớp quốc tế có rất nhiều người giỏi, một lớp có thể có một phần tư là thủ khoa tỉnh.

Thẩm Hạo cười nói: Thích là được, vui vẻ là quan trọng nhất, dù sao cũng không thiếu tiền tiêu.

Không thiếu tiền tiêu, và có sự nghiệp là hai chuyện khác nhau.

Cả ngày tiêu tiền cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Tiêu Băng cười nói.

Cô nói thế này là người no bụng không biết người đói bụng là gì rồi.

Thẩm Hạo lắc đầu nói.

Lý tưởng ban đầu của anh, chính là ăn bám chờ chết, ngày ngày có tiền tiêu.

Chỉ là không ngờ, vô tình ước nguyện thành công, bây giờ đúng là tiền nhiều đến mức tiêu không hết.

Nếu xét theo thực lực mà nói, toàn bộ tài sản của Trái Đất đều là của Thẩm Hạo.

Dù sao thì logic cơ bản của quyền lực chính là bạo lực.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo cảm thấy mình bây giờ chính là thôn trưởng, thôn trưởng của làng Trái Đất.

Ngày thứ hai, Tiêu Băng mấy người đã chạy mất.

Không chọc nổi thì trốn được.

Nhưng họ đi rồi Thẩm Hạo cũng cảm thấy thanh tĩnh.

Lướt Douyin, trên mục tìm kiếm nóng chính là tin tức Trân Ny vào Thanh Hoa làm du học sinh.

Nữ học bá Harvard của Mỹ, đi du lịch lại trở thành du học sinh.

Nhan sắc tuyệt mỹ, cộng thêm nữ học bá nói tiếng Hán lưu loát, khiến danh tiếng của Trân Ny tăng vọt.

Độ hot cực kỳ cao.

Không ít người ban đầu đều cho rằng là chiêu trò PR, kết quả lên mạng nước ngoài điều tra thông tin Trân Ny mới phát hiện, quả thật là nữ học bá không hề khoác lác.

Thẩm Hạo nhìn lượt thích của cư dân mạng mà vui vẻ, xem cũng có hứng thú.

Trân Ny vốn dĩ chỉ số IQ không thấp, có thể vào được trường danh tiếng Ivy League, cũng đủ chứng minh trí thông minh của cô.

Bây giờ lại ăn Thông Tuệ Đan, chắc một tháng là có thể tốt nghiệp.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo đổi tên tài khoản mạng và tên trong game của mình thành Thôn Trưởng Làng Trái Đất.

Vừa đổi xong, điện thoại rung lên, Trần Đại Hằng gửi tin nhắn rủ Thẩm Hạo đi trượt tuyết.

Thẩm Hạo còn tưởng là đi sân trượt tuyết Nam Sơn ở Kinh Thành, không ngờ lại là rủ anh đi trượt tuyết và tắm suối nước nóng ở Nhật Bản.

Vậy à.

Trần Đại Hằng nói.

Chúng ta sẽ đi vào ngày kia, tôi giúp anh đặt vé máy bay.

Thẩm Hạo: Không cần, tôi lái máy bay của tôi đi.

Thiệt tình, tôi quên mất anh là một thần hào rồi.

Tôi chỉ thích kết bạn với thần hào thôi, vậy chốt nhé, sáng ngày kia mười giờ chúng ta cùng xuất phát.

Được.

Thẩm Hạo trước đây từng đến Trung Quốc rồi, nhưng là đến căn cứ quân sự của cha anh ta, còn Tokyo thì chưa từng đặt chân đến.

Rảnh rỗi không có việc gì, lời mời của Trần Đại Hằng, Thẩm Hạo cũng không từ chối.

Tối đó, Tiêu Băng và mấy người vẫn chưa về.

Thẩm Hạo cũng đã quen rồi.

Đột nhiên, một tiếng động cơ ô tô truyền đến.

Trương Mạt đậu xe xong, liền mở cửa đi vào.

Thấy Thẩm Hạo đang ngồi ở phòng khách, cô cười nói: Ông xã, anh đang làm gì vậy.

Thẩm Hạo hơi bất ngờ nói: Sao về muộn thế, không giống phong cách của em chút nào.

Nghe vậy, Trương Mạt ngồi xuống bên cạnh Thẩm Hạo, khoác tay anh, tựa đầu vào vai anh.

Em sợ anh một mình cô đơn, nên về chơi với anh.

Vụ án của mấy em xong rồi à.

Kẻ chủ mưu đã chết, nội gián mấy ngày nay cũng đã điều tra ra, mọi chuyện đương nhiên là xong rồi.

Thật không dễ dàng chút nào.

Thẩm Hạo không nhịn được cười nói: Thôi không nói chuyện này nữa, ông xã, em rửa chân cho anh nhé.

Em làm được không đấy.

Cái này có gì khó đâu.

Trương Mạt cười nói xong, đứng dậy đi vào phòng tắm, dùng chậu gỗ múc một chậu nước nóng, đặt trước mặt Thẩm Hạo.

Cô giúp Thẩm Hạo cởi giày, đặt chân anh vào chậu gỗ, nhẹ nhàng xoa bóp.

Nhìn bàn chân Thẩm Hạo, Trương Mạt nói: Ông xã, chân anh không hề bẩn chút nào.

Mặc dù cách làm của Trương Mạt không chuyên nghiệp, nhưng Thẩm Hạo cũng vui vẻ tận hưởng.

Không có việc gì mà ân cần thì ắt có gian trá, nói đi, có phải em có việc muốn nhờ anh không.

Thẩm Hạo cười nói.

Đâu có, rửa chân cho ông xã là việc em vui vẻ mà.

Trương Mạt nói với vẻ chột dạ.

Anh chỉ cho em một cơ hội thôi, bây giờ nói ra anh sẽ đồng ý, nếu không lát nữa em có nói gì anh cũng không quan tâm đâu.

Trương Mạt đỏ mặt, không nhịn được nói: Ông xã anh tốt thật đó, chỉ là mẹ em nhờ em hỏi anh xem còn thịt đó không, bà ấy còn muốn ăn thêm một ít.

Thẩm Hạo ngẩn ra, nghi hoặc nói: Chỉ vậy thôi à.

Ban đầu Thẩm Hạo còn tưởng lại là chuyện đi tìm người gì đó, không ngờ lại chỉ vì một chút thịt.

Đúng vậy, mẹ em không biết vì sao lại đặc biệt thích ăn thịt anh mang đến, nói là bị nghiện.

Trương Mạt cũng cạn lời, sau khi cô về, mẹ cô cứ luôn hỏi chuyện về miếng thịt đó.

Cuối cùng nói đến mức cứ như Trương Mạt không hiếu thuận vậy.

Cứ lải nhải mãi, Trương Mạt phiền quá nên chạy về đây.

Vì nể mặt em, mai anh sẽ đưa cho.

Không ngờ cha mẹ em lại thích ăn thịt đến vậy.

Vì thịt ông xã tặng là độc nhất vô nhị mà, mẹ em đương nhiên thích ăn rồi.

Bà ấy nói miếng thịt này rất bổ.

Thích ăn thì cứ ăn nhiều chút.

Chỉ một chút thịt mà thôi, Thẩm Hạo còn tưởng là chuyện gì lớn.

Thấy Thẩm Hạo đồng ý, Trương Mạt hớn hở.

Đợi đến khi nước không còn nóng nữa, cô mới đổ đi.

Giúp Thẩm Hạo lau khô chân, Trương Mạt mới nói: Ông xã, tối nay em ngủ với anh nhé.

Ấy da, mặt trời mọc đằng Tây rồi sao, em không sợ nữa à.

Nghĩ lệch rồi, không phải.

Tối nay là ngủ trong sáng thôi, chỉ trò chuyện.

Chúng ta lâu rồi không ở riêng với nhau, như vậy ấm áp biết bao.

Trong mắt Trương Mạt lóe lên một tia giảo hoạt nói.

Vậy em tốt nhất là giữ chừng mực một chút đi, nếu không mà tẩu hỏa nhập ma thì không trách anh đâu đấy.

Yên tâm đi, em biết chừng mực mà.

Trở về phòng ngủ, Trương Mạt dựa vào lòng Thẩm Hạo.

Cảm nhận hơi thở của Thẩm Hạo, trong lòng cô đặc biệt yên ổn.

Một cảm giác an toàn mạnh mẽ dâng trào trong lòng.

Ông xã, hơi thở trên người anh thơm thật đấy.

Cái này là đương nhiên rồi, công hiệu cũng giống như quả nhân sâm vậy, ngửi nhiều có thể sống lâu.

Thẩm Hạo cười nói.

Quả nhân sâm ngửi một cái, sống ba trăm sáu mươi năm.

ăn một quả, sống bốn vạn bảy ngàn năm.

Vậy thì vấn đề là, ngửi hơi thở của ông xã có thể sống được bao nhiêu năm.

Trương Mạt cười trêu.

Cái này thì anh cũng không biết thật.

Mặc dù tuổi thọ của Thẩm Hạo vô cùng lâu dài, khí tức tỏa ra cũng chứa linh khí, phàm nhân ngửi rồi kéo dài tuổi thọ là điều chắc chắn.

Nhưng muốn nói có thể khiến phàm nhân sống bao lâu, cái này thì thật sự không biết.

Thẩm Hạo cũng chưa từng làm thí nghiệm.

Thôi được rồi ông xã ngủ đi, cả ngày mệt rồi.

Trương Mạt nói rồi ôm Thẩm Hạo nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nhưng làm sao cũng không ngủ được, ngón trỏ thon dài cứ loạn xạ vẽ vời trên ngực Thẩm Hạo.

Mới vừa ngủ, em đã không giữ chừng mực rồi à.

Vậy anh làm gì được em nào.

Trương Mạt vừa yêu vừa sợ nói.

Thẩm Hạo hơi bất ngờ, Má nó, hôm nay gan to thật.

Nhưng Thẩm Hạo biết thực lực của Trương Mạt, lắc đầu nói: Vừa nghịch ngợm vừa thích trêu chọc, thôi được rồi, ngủ đi.

Ngày hôm sau, Trương Mạt lái xe, cốp sau để hai trăm cân thịt.

Đến cửa nhà, mẹ Trương Lưu Thục Cầm lập tức vui vẻ ra đón.

Bà gọi bảo mẫu cùng khiêng thịt vào.

Hàng xóm đi ngang qua nhìn thấy cảnh này, lập tức nhớ đến chàng trai trẻ lần trước vào nhà họ Trương.

Lại là hai phiến thịt heo, đây là trở về với bản chất thật sao.

Lẽ nào sơn hào hải vị không thích nữa, lại thích phong cách thuần phác này.

Mọi người đều đầy nghi hoặc, tặng quà là thịt heo vẫn là chuyện lạ.

Quan trọng là lần trước chàng trai trẻ kia đã tặng thành công.

Lẽ nào nhà họ Trương lại thích thứ này.

Ban đầu có bao nhiêu người muốn trèo cao vào nhà họ Trương, kết quả đều là thất bại.

Tặng thịt theo cách của họ thì đúng là kỳ lạ.

Thoáng cái, một ngày đã trôi qua.

Trên chuyến bay đến Tokyo.

Chương 532

Trần Đại Hằng nhìn những trang trí xa hoa trên chiếc máy bay riêng, không nhịn được kinh ngạc nói: Máy bay của anh là dòng Gulfstream mẫu mới nhất phải không, chiếc này chắc phải hơn năm trăm triệu tệ nhỉ.

Cũng gần vậy, cụ thể tôi cũng không để ý lắm.

Chậc chậc, anh đúng là siêu thật, trước đây chưa từng nghe nói, quá kín tiếng.

Chiếc máy bay này đắt tiền thì khỏi nói, tuyến bay này cũng đắt đến vô lý.

Chi phí bảo dưỡng cũng là một khoản không nhỏ.

Thẩm Hạo, anh ngày nào cũng bay đi bay lại mà chẳng có công vụ gì, mua về thuần túy là để hưởng thụ.

Cái này mới gọi là xa xỉ, đời tôi xem ra không chơi nổi rồi.

Không phải Trần Đại Hằng nịnh bợ Thẩm Hạo, mà là thực sự ngưỡng mộ.

Nói thật, tuy anh ta có tài sản hơn trăm tỷ, nhưng chơi chiếc máy bay này, với thực lực của anh ta cũng không chi trả nổi, dù sao tài sản cũng đâu phải tiền mặt.

Chỉ có thể chơi chơi xe thể thao thôi.

Có thể chơi máy bay riêng cấp độ này, đều là tiêu chuẩn của các tỷ phú hàng đầu thế giới rồi.

Nói quá rồi, trong nước cũng có không ít mà.

Thẩm Hạo cười nói.

Trong nước những chiếc máy bay cấp độ như anh thì cũng không có mấy chiếc đâu, đều là của mười người giàu nhất mới có.

Như của Hứa Bì Đái là xa xỉ nhất, được mệnh danh là câu lạc bộ đêm trên không.

Máy bay của Mã Hàng Châu thì được gọi là Lao Mô, dù sao lúc hoàng kim cũng bay khắp thế giới mà.

Trần Đại Hằng nhìn chiếc máy bay của Thẩm Hạo thực sự rất thích.

Lúc này, nữ tiếp viên hàng không mỉm cười bưng trái cây và cà phê đã pha xong đi đến.

Thẩm tiên sinh, Trần tiên sinh, hai vị dùng chậm.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp và vóc dáng yểu điệu của nữ tiếp viên, Trần Đại Hằng hơi ngạc nhiên.

Chất lượng tiếp viên của anh được đấy, nuôi hai cô này một tháng mất bao nhiêu tiền.

Trần Đại Hằng tò mò hỏi.

Ồ, hôm nay những tiếp viên này đều là tạm thời điều động từ sân bay, tôi không nuôi họ, họ làm thêm để kiếm chút tiền.

Hai nữ tiếp viên này Thẩm Hạo cũng quen, là đồng nghiệp cũ của Thi Nịnh, trước đây từng ăn cơm cùng Thẩm Hạo.

Mối quan hệ đều khá tốt, nhan sắc đương nhiên cũng ở mức khá.

Đương nhiên Thẩm Hạo cũng sẽ không nhìn trúng những người nhan sắc kém, càng không gọi họ.

Nghe Thẩm Hạo nói vậy, Trần Đại Hằng lại khá bất ngờ, trước đó anh ta còn nghĩ rằng tất cả phi hành đoàn trên chiếc máy bay này đều là do Thẩm Hạo bỏ tiền ra nuôi.

Với tính cách đại gia của Thẩm Hạo, vậy mà lại không nuôi ai, đúng là ngoài dự đoán.

Rất nhanh, máy bay đã đến sân bay Tokyo.

Sau khi qua hải quan, ra khỏi sân bay, liền thấy một chiếc Toyota Alphard màu trắng đậu bên ngoài, một người đàn ông mặc vest đen giơ cao tấm biển: Trần Đại Hằng, Thẩm Hạo.

Đi thôi, xe của bạn tôi ở đằng kia.

Trần Đại Hằng đẩy chiếc vali lớn, còn có cả ván trượt chuyên dụng.

Rõ ràng là anh ta rất thích chuyến đi này.

Lên xe xong, tài xế cung kính nói: Trần tiên sinh, Thẩm tiên sinh, Tổng giám đốc Chu đã sắp xếp khách sạn rồi.

Tối nay anh ấy sẽ kịp về.

Trần Đại Hằng nói: Ừm, tôi biết rồi, đi khách sạn trước.

Vâng, Trần tiên sinh.

Sau khi xe khởi động, Trần Đại Hằng nói với Thẩm Hạo: Vừa xuống máy bay thì nghỉ ngơi một chút, tối nay đi dạo Tokyo.

Trưa mai đi trượt tuyết, chiều đi tắm suối nước nóng, tối ở lại khách sạn suối nước nóng, anh không có ý kiến gì chứ.

Thẩm Hạo: Được thôi, không ý kiến.

Đúng lúc tối nay dẫn anh đi mua ít đồ trượt tuyết.

Sân trượt tuyết chẳng phải có sẵn sao.

Cái đó chắc chắn không bằng đồ của mình.

Về việc này Thẩm Hạo cũng không có ý kiến.

Trên đường, xe xuyên qua các con phố ở kinh đô.

Hơn một tiếng sau, đến khách sạn Ritz Carlton nằm ở khu Roppongi, Tokyo.

Xuống xe, dưới sự dẫn dắt của nhân viên khách sạn, họ đến căn suite.

Vào căn suite, Trần Đại Hằng nói: Giờ này rồi, anh có đói không, có muốn ăn chút đồ Nhật không.

Thẩm Hạo: Thôi, tôi không có hứng thú với đồ Nhật, tạm thời cũng không đói.

Vậy được rồi, nghỉ ngơi một chút trước đã, lát nữa đói thì xem ăn gì.

Trần Đại Hằng ngáp một cái nói: Tôi chợp mắt một lát đây, tối qua thức đêm đánh bài, mệt chết đi được.

Không vấn đề gì.

Ban ngày dạo Tokyo cũng chẳng có gì thú vị, buổi tối thì đủ loại ngưu quỷ xà thần mới xuất hiện.

Buổi tối, Thẩm Hạo và Trần Đại Hằng đi dạo phố ở Tokyo.

Nhìn trên đường lớn có rất nhiều khách sạn tình yêu, còn có không ít phụ nữ ăn mặc theo phong cách hai chiều anime.

Nhưng phần lớn đều trông bình thường, khá xấu.

Hoàn toàn không có cảm giác nhập vai.

Nhìn không có hứng thú.

Trần Đại Hằng nói: Ở đây tuy có rất nhiều giao dịch viện trợ, nhưng cũng phải chú ý, không cẩn thận là dính bẫy ngay.

Anh nhìn mấy cô ngồi ở góc phố trên bồn hoa, che ô đó, gọi là thần đãi thiếu nữ.

Sau này gặp thì đừng có đáp lời, chẳng có mấy cô tốt đâu, không ít là lừa đảo, ở đây quấy rối còn bị tính là hình sự.

Thậm chí có cả người chưa thành niên.

Chỉ cần anh chạm tay vào thôi cũng bị tính là phạm pháp.

Bởi vì bên bọn Nhật Bản xảy ra không ít chuyện, nên mâu thuẫn nam nữ ở đây rất nghiêm trọng, nói về châu Á thì đây là phiên bản mới nhất.

Phụ nữ mà dám động tay động chân với đàn ông thì cứ đánh một trận, cùng lắm thì tính là xô xát lẫn nhau.

Thẩm Hạo cũng từng nghe nói, nhưng chưa tận mắt thấy bao giờ.

Chỉ là muốn xem phiên bản mới nhất trông thế nào.

Đi thôi, đến Shinjuku, dẫn anh đi xem khu đèn đỏ của Nhật Bản, lát nữa tìm hai cô tiếp viên cùng đi mua đồ.

Mua đồ mà còn tìm tiếp viên đi cùng.

Cái quỷ gì thế.

Đến Kabukicho, Shinjuku.

Thẩm Hạo nhìn qua, cả khu phố có đến mấy nghìn câu lạc bộ đêm, nhưng so với Thái Lan thì gọn gàng hơn không ít.

Bên Thái Lan thì gái đứng đường còn nhiều hơn.

Thẩm Hạo nhìn qua, cũng chẳng thấy mấy cô xinh đẹp, chắc mấy cô xinh đẹp thì cũng không cần phải đứng ra ngoài.

Đi, dẫn anh đến khu 2 chome Nhị Đinh Mục, khu 1 chome là đường chính, khu 2 chome tương đương với mấy con hẻm nhỏ.

Dẫn anh đi chơi mấy chỗ thú vị.

Rất nhanh, họ đến một câu lạc bộ đêm, trước cửa có một tấm áp

phích, trên đó có mấy chục cô gái xinh đẹp, còn viết Papa Ka.

Papa Ka, còn được gọi là chú ơi giúp cháu với, tức là đi trò chuyện với bố đường.

Nhưng ở đây có cả nữ sinh viên đại học, thần tượng sắp hết thời, hay các bà nội trợ ly hôn không có tiền.

Chỉ là đi tiếp rượu và phục vụ như công chúa thôi.

Đương nhiên ở trong nước cũng có, tương tự như mấy cái rạp chiếu phim tư nhân ở mình ấy, anh hiểu mà.

Sau khi vào, bà chủ cười đưa một cuốn danh sách cho Trần Đại Hằng xem.

Trần Đại Hằng chọn hai cô đẹp nhất.

Hai cô này là đắt nhất, mỗi giờ đều phải hai vạn yên.

Ok.

Nhìn Trần Đại Hằng thạo đường quen lối, Thẩm Hạo lại hơi bất ngờ.

Anh sành sỏi phết nhỉ, đến đây không ít rồi à.

Trần Đại Hằng cười nói: Cái này giống như mở hộp mù ấy, nếu mở được mấy cô xinh đẹp thì không chỉ đơn giản là trò chuyện đâu.

Chỉ cần vung tiền đủ sảng khoái, cũng có thể thâm nhập trò chuyện đấy.

So với việc hỏi giá trực tiếp, tôi thấy cái này thú vị hơn nhiều.

Tôi chỉ thích họ gọi là papa thôi.

Thẩm Hạo bật cười, quả nhiên ở đâu cũng vậy.

Được thôi, xem chất lượng của bọn Nhật Bản thế nào.

Rất nhanh, hai cô tiếp viên bước vào.

Cả hai đều đeo khẩu trang, mặc váy mini.

Sau khi tháo khẩu trang, Trần Đại Hằng gật đầu hài lòng nói: Được đấy.

Chú ơi, cháu tên là Nakayama Naoko.

Chú ơi, cháu tên là Tanaka Rinko.

Hai cô gái giới thiệu xong, ánh mắt đều nhìn về phía Thẩm Hạo.

Mắt họ đều sáng lên.

Đây là lần đầu tiên họ thấy một người đàn ông đẹp trai đến vậy.

Trần Đại Hằng nói với Thẩm Hạo: Anh chọn cô nào.

Vậy thì Nakayama Naoko.

Ok.

Nghe Thẩm Hạo và Trần Đại Hằng nói tiếng Trung, Nakayama Naoko và Tanaka Rinko cũng không bất ngờ.

Dù sao, đến đây không chỉ có các ông chú, mà còn có cả du khách nước ngoài.

Trần Đại Hằng dùng tiếng Nhật bập bẹ: Tanaka Rinko em qua đây, Nakayama Naoko em ngồi bên kia.

Nakayama Naoko thấy mình lại ngồi bên Thẩm Hạo thì vui mừng khôn xiết.

Dưới ánh đèn lờ mờ, Nakayama Naoko lộ vẻ hớn hở.

Một khuôn mặt búp bê, trông rất ngoan ngoãn.

Cô ngồi cạnh Thẩm Hạo, dùng tiếng Hán bập bẹ nói: Chào anh, tiên sinh.

Thẩm Hạo: Cứ nói tiếng Nhật đi, tôi nghe hiểu.

Nghe vậy, không chỉ hai cô gái bất ngờ, mà ngay cả Trần Đại Hằng cũng kinh ngạc.

Anh còn biết tiếng Nhật nữa à.

Biết chút ít thôi.

Vậy thì tốt quá rồi, anh giúp tôi phiên dịch đi.

Thẩm Hạo: Phiên dịch cái gì.

Tôi thấy cô Tanaka Rinko này không tệ, anh hỏi cô ấy mai có muốn đi trượt tuyết và tắm suối nước nóng không.

Sau khi phiên dịch đơn giản, Tanaka Rinko cười nói: Đương nhiên là cháu rất sẵn lòng, nhưng cháu rất giữ nguyên tắc, chỉ cung cấp dịch vụ trò chuyện, những thứ khác không nằm trong phạm vi.

Nếu bao cả ngày, mỗi giờ có thể giảm một vạn yên.

Nói xong, Tanaka Rinko nhìn Thẩm Hạo, lộ ra hai chiếc răng khểnh nhỏ.

Trần Đại Hằng hào sảng nói: Không vấn đề gì.

Đối với tình huống này anh ta đã thấy nhiều rồi, đến lúc đó cứ vung tiền ra là có thể mở khóa thôi.

Nakayama Naoko ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Thẩm Hạo, trông có vẻ khá căng thẳng.

Cô nhìn Thẩm Hạo đầy mong đợi: Tiên sinh, ngày mai ngài không đi trượt tuyết và tắm suối nước nóng sao.

Thẩm Hạo nhún vai nói: Có chứ.

Vậy tiên sinh, hay là dẫn cháu theo với, cháu có thể giảm giá một chút.

Thẩm Hạo không nhịn được cười, cố ý nói: Anh ấy là ông chủ

của tôi, tôi chỉ đi chơi cùng anh ấy thôi, tôi không có tiền trả thêm chi phí đâu.

Tiên sinh, gặp được người đẹp trai như ngài, cháu cũng có thể miễn phí.

Thẩm Hạo trêu chọc nói: Em chẳng phải nói là phải giữ nguyên tắc sao.

Chương 533

Cái việc miễn phí này chẳng phải đã phá vỡ nguyên tắc của em rồi à.

Nakayama Naoko mỉm cười ngọt ngào, đôi mắt lóe lên một tia thẹn thùng nói: Gặp được người đàn ông như tiên sinh, nguyên tắc có thể không cần đến.

Nghe Thẩm Hạo và Nakayama Naoko trò chuyện bằng tiếng Nhật khá vui vẻ.

Trần Đại Hằng ở bên cạnh nghi hoặc nói: Hai người nói gì đấy.

Thẩm Hạo: Cô ấy nói ngày mai cũng muốn đi trượt tuyết cùng, tôi nói anh là ông chủ lớn, tôi không có tiền không chi trả nổi, cô ấy nói miễn phí cũng được.

Chậc chậc, người đẹp trai thì đúng là được ưu ái thật đấy, cái này thực sự không thể nào mà ghen tị nổi.

Trần Đại Hằng cười nói.

Ngay sau đó lại nói nhỏ: Nói trắng ra là với nhan sắc, khí chất của anh, để cô ấy miễn phí thì thực ra cô ấy cũng lời to rồi, trong lòng đương nhiên là vui.

Ngoại hình và khí chất của anh, đè bẹp cái gì mà Kim Thành Vũ, Kimura Takuya của Nhật Bản luôn.

Thẩm Hạo: Kim Thành Vũ là người Nhật Bản à.

Chẳng phải nói là người Đài Loan sao.

Quốc tịch của Kim Thành Vũ chính là Nhật Bản.

Anh nói thế thì cũng không sai.

Ngành công nghiệp giải trí ở Nhật Bản rất sôi động, không chỉ đàn ông thích đi dạo phố đèn đỏ, mà phụ nữ cũng vậy.

Lúc chúng ta đi ngang qua con phố kia, anh thấy trên màn hình lớn có những bức ảnh nam giới đó.

Phụ nữ Nhật Bản cũng thích đi tìm trai bao, trước đây chủ yếu phục vụ các bà phú hộ, nhưng bây giờ thị trường có rất nhiều phụ nữ trẻ cũng thích tìm trai bao.

Nhiều nữ nhân viên văn phòng bị trai bao tẩy não, tiêu tiền vay nặng lãi, cuối cùng không trả được nợ, đành phải xuống biển.

Rất nhiều nữ diễn viên phim AV đều là vì không có tiền trả nợ mà tự mình xuống biển.

Cho nên tôi mới nói, cô gái này cho dù miễn phí đi trượt tuyết cùng anh cô ấy cũng vui vẻ.

Nếu nói về giá trị trên thị trường trai bao, thì anh chính là đầu bài đỉnh cấp đấy.

Trần Đại Hằng cười đùa nói: Xem ra ở Nhật Bản, bất kể là đàn ông hay phụ nữ, quan niệm tiêu tiền đều rất tiên tiến nhỉ.

Phụ nữ trẻ đi chơi vịt con còn phải vay nặng lãi.

Trong nước chỉ cần anh muốn, thì đúng là có cả một kho lớn đằng sau.

Thẩm Hạo nói.

Ở Nhật Bản và Hàn Quốc, liếm chó vẫn còn ít, mâu thuẫn nam nữ đã tiến bộ hơn, chủ yếu là chi phí thấp.

Bên Nhật Bản tuy cấm mại dâm, cấm cờ bạc, nhưng luật pháp Nhật Bản rất kỳ lạ, lách luật thì không bị coi là phạm pháp.

Không cho phép toàn bộ dịch vụ, nhưng anh đi tắm phục vụ thì có

thể xoay chuyển tình thế.

Nếu họ nảy sinh tình cảm với nhau, rất bình thường đúng không.

Phim AV cũng vậy, chỉ cần che mờ, chỉ cần anh không thấy, đó chính là diễn xuất tinh tế.

Muốn xem không che mờ thì mở công ty ở Mỹ, rồi quay về, như vậy không phạm pháp.

Cho nên chỉ cần thấy phim có che mờ thì biết đó là phim nội địa Nhật Bản.

Ở đây chỉ cần tuân thủ quy tắc là không sao.

Nói là không cho cờ bạc, nhưng các cô gái và đàn ông đánh bắn bi, tương tự như máy đánh bạc.

Nhật Bản chơi cái này rất thú vị, nếu thắng, có thể dùng bi để mua một món quà trong cửa hàng, kiểu như găng tay, tất, rồi lại dùng những món quà này để đổi lấy tiền.

Như vậy là hợp pháp.

Kiểu này gọi là pachinko.

Mỗi năm Nhật Bản chi tiêu cho cái này lên đến hai trăm tỷ đô la Mỹ, còn điên cuồng hơn cả Las Vegas.

Chẳng thấy các cửa hàng bắn bi nào là không đông nghẹt, ở đây mỗi ngày đều có những người đàn ông thua trắng tay, rất bình thường.

Những cửa hàng này đều do xã hội đen kiểm soát, kiểu như băng Tam Khẩu.

Chính phủ Nhật Bản cũng nhắm một mắt mở một mắt, dù sao thì những cái này đều nộp thuế mà.

Anh sành sỏi phết nhỉ.

Thẩm Hạo hơi bất ngờ nói.

Cái này thì anh không biết rồi, tôi mỗi năm đều đến Nhật Bản chơi một tháng.

Hơn nữa, dịch vụ ở đây đúng là tốt hơn trong nước mình, các cô gái Nhật Bản, khi phục vụ toàn bộ quá trình, ánh mắt tràn ngập hình bóng anh.

Cảm giác này trong nước không thể mang lại được.

Lát nữa dẫn anh đi tắm phao phao dục để anh cảm nhận thử.

Thẩm Hạo cười nói: Cái phục vụ kiểu tắm bọt ở Nhật Bản này tôi biết, toàn là xem ảnh chọn người.

Lần sau tôi dẫn anh đi Thái Lan chơi tắm đế vương, còn hơn hẳn tắm bọt nhiều.

Ở bên đó ít nhất là được xem người thật để chọn.

Cái này thì anh không hiểu rồi, trên 5 vạn yên thì hầu hết đều là hàng cao cấp, 80 phút.

Lát nữa tìm một chỗ 10 vạn yên, đảm bảo đáng giá.

Anh đừng nói, Nhật Bản là quốc đảo, độ ẩm không khí cao, nên phụ nữ Nhật Bản ở đây da dẻ đều rất đẹp.

Một điểm nữa là ở Nhật Bản an toàn hơn một chút, tắm đế vương ở Thái Lan thì không tệ, nhưng tôi cứ cảm giác hơi hỗn loạn.

Trần Đại Hằng cười hì hì nói.

Thẩm Hạo nói: Yên tâm đi, lần sau đến Thái Lan, tôi sẽ tìm cho anh mấy em đỉnh cấp.

Anh có mối ở Thái Lan à.

Trần Đại Hằng kinh ngạc nói.

Đa số các công tử nhà giàu trong giới của anh ta đều tiêu tiền ở Nhật Bản, còn ở Thái Lan thì ít.

Dù sao gu thẩm mỹ cũng khác nhau, văn hóa chuyển giới ở Thái Lan cũng là một điểm khiến họ hơi khó chịu.

Cứ có cảm giác không được sạch sẽ.

Yên tâm đi, tôi ở Thái Lan vẫn có chút quan hệ.

Thẩm Hạo cười nói.

Vậy được đấy, tôi thật sự chưa từng chơi ở Thái Lan bao giờ.

Mặc dù thời gian tiếp xúc với Thẩm Hạo không nhiều, nhưng Trần Đại Hằng nhìn ra được Thẩm Hạo không phải là người thích nói khoác lác, tuyệt đối là người thâm tàng bất lộ.

Điểm này, anh ta vẫn có thể nhìn rõ.

Đàn ông quả nhiên khi nói về đề tài này, tình cảm tiến triển nhanh chóng kinh người.

Thấy Thẩm Hạo và Trần Đại Hằng trò chuyện sôi nổi.

Tanaka Rinko và Nakayama Naoko ngồi bên cạnh ngược lại lại hơi bị bỏ rơi.

Nakayama Naoko cũng chỉ có thể nghe hiểu vài từ đơn giản, dù sao Nhật Bản cũng chịu ảnh hưởng sâu sắc của văn hóa Nho giáo hàng ngàn năm, nói là từ bỏ hoàn toàn chữ Hán thì cũng không thể.

Các chính trị gia Nhật Bản đều biết một chút thư pháp, đó gọi là đẳng cấp cao.

Thư pháp được coi là môn học bắt buộc của các chính khách Nhật Bản.

Ngay sau đó, Nakayama Naoko giúp Thẩm Hạo rót một ly rượu

sake.

Cô không nhịn được ngắt lời nói: Tiên sinh, mời ngài uống rượu.

Thẩm Hạo gật đầu, nâng ly rượu cùng Trần Đại Hằng cụng một ly.

Nakayama Naoko lúc này mới không nhịn được chen lời nói: Tiên sinh, hai người vừa nãy đang nói chuyện gì vậy ạ.

Nói chuyện trên chiến trường.

Nghe vậy, Nakayama Naoko vẻ mặt kỳ quái, đến khu phố đèn đỏ mà không nói chuyện phong nguyệt lại nói chuyện chiến tranh.

Cô ấy tưởng hai người đang nói về cuộc chiến giữa gấu lớn và gấu con.

Quả nhiên tư duy của đàn ông thật khó hiểu.

Ngay sau đó, Nakayama Naoko cười nói: Tiên sinh, ngày mai cháu không có việc gì làm, có thể làm hướng dẫn viên miễn phí, cầu xin ngài dẫn cháu theo, làm ơn.

Ồ, không làm lỡ việc kiếm tiền của em à.

Không lỡ ạ, ở đây cháu chỉ làm thêm thôi.

Thật sao, tôi cứ tưởng đây là nghề nghiệp chính của em.

Nakayama Naoko lắc đầu: Cháu hiện đang là sinh viên năm nhất khoa Luật của Đại học Tokyo, ban ngày vẫn phải đi học.

Thẩm Hạo hơi bất ngờ, là học bá sao.

Đại học Tokyo là trường đại học được công nhận xếp thứ nhất ở châu Á.

Nhật Bản tuy người có thể không tốt, nhưng mảng giáo dục này thực sự mạnh.

Nhưng xét từ ảnh hưởng khu vực, động lực khoa học kỹ thuật, những người đoạt giải Nobel và đóng góp của sinh viên tốt nghiệp cho thế giới, thứ hạng của Đại học Tokyo ở châu Á vẫn dẫn đầu.

Học bá của Đại học Tokyo, còn cần phải ra ngoài làm thêm sao.

Mẹ cháu bệnh nặng cần gấp tiền phẫu thuật, nên cháu mới bất đắc dĩ chọn con đường này.

Mỗi lần ăn tối cùng các chú, cháu có thể kiếm được hơn một vạn yên, đối với cháu mà nói rất quan trọng.

Cha nghiện cờ bạc, mẹ bệnh nặng, gia đình tan vỡ, cô gái mới đến, quá đỗi kinh điển.

Thẩm Hạo trêu chọc nói: Em sẽ không có một người cha nghiện cờ bạc chứ.

Nghe vậy, Nakayama Naoko vẻ mặt không thể tin được nói: Tiên sinh thật sự quá lợi hại, đoán một cái là trúng ngay.

Cha cháu vì chơi bắn bi mà đã nộp đơn xin phá sản cá nhân rồi. 6.

Cái này là ý gì ạ.

Nakayama Naoko hơi nghi hoặc.

Khen em xinh đẹp.

Cảm ơn tiên sinh đã khen, cháu vẫn chưa biết xưng hô với tiên sinh thế nào ạ.

Nakayama Naoko đỏ mặt, hơi mong đợi nói.

Cứ gọi tôi là Thẩm tiên sinh.

Vâng ạ.

Trần Đại Hằng cười nói: Bật vài bài hát lên đi.

Vâng thưa tiên sinh, ngài thích nghe bài gì ạ.

Em biết bài hát nào.

Cháu biết bài Renai Circulation của Hanazawa Kana.

Em có biết bài Gokuraku Jodo của Hanazawa Kana không.

Nakayama Naoko cười nói: Thẩm tiên sinh, bài này cháu biết, cháu còn biết nhảy nữa.

Nhìn Nakayama Naoko cố gắng thể hiện mình, Thẩm Hạo: Được, cho em một cơ hội.

Cảm ơn Thẩm quân.

Nakayama Naoko vui vẻ một cách khó hiểu.

Tanaka Rinko và Nakayama Naoko đều hát rất nghiêm túc, và nhảy cũng không tệ.

Trần Đại Hằng: Hôm nay tôi được ké ánh hào quang của anh rồi, anh xem hai cô gái này nhảy nghiêm túc chưa kìa.

Thẩm Hạo: Nói vậy là không đúng rồi, là do tiền của anh đã đến nơi rồi.

Không có nhan sắc thần tiên của anh, hai cô gái Nhật Bản này đã chẳng nhiệt tình đến vậy.

Ngay cả cô Tanaka Rinko bên cạnh tôi cũng cứ nhìn chằm chằm anh.

Tôi đoán anh chỉ cần móc tay ra một cái là hai cô ấy sẽ ngoan ngoãn phạm tội ngay.

Trần Đại Hằng không khỏi ngưỡng mộ.

Đẹp trai thì đúng là được ưu ái thật, đây là ông trời ban cơm cho ăn.

Trần Đại Hằng lại rót cho Thẩm Hạo một ly rượu sake.

Lúc này, điện thoại của Trần Đại Hằng reo.

Nhìn cuộc gọi đến, Trần Đại Hằng vẫy tay ra hiệu cho hai cô gái tắt nhạc nói: Tôi nghe điện thoại.

Tanaka Rinko và Nakayama Naoko vội vàng tắt nhạc.

Tôi và bạn đang hát hò uống rượu sake ở đây.

Được, vậy anh qua đây đi, vừa hay đi dạo Ginza bên đó, rồi mua ván trượt tuyết.

Cúp điện thoại, Trần Đại Hằng nói: Bạn tôi Chu Triều Dương sắp đến rồi.

Ngay sau đó, anh ta nói với hai cô gái: Tiếp tục hát, tiếp tục nhảy đi.

Vâng ạ.

Khoảng nửa tiếng sau, người bạn Chu Triều Dương của Trần Đại Hằng đã đến.

Chương 534

Anh ta khoảng 35 tuổi, đeo kính, hơi béo, mặc áo khoác lông vũ mỏng màu đen.

Đại Hằng, lâu rồi không gặp.

Triều Dương, anh lại béo lên rồi.

Ai, không còn cách nào khác, rượu thịt vào thì làm sao mà không béo được.

Bây giờ lớn tuổi rồi, trao đổi chất cũng chậm lại, không để ý một chút là phát tướng ngay, đặc biệt là mùa đông này.

Chu Triều Dương nói đến đây, cười nhìn Thẩm Hạo.

Vị huynh đệ này trông lạ quá.

Trần Đại Hằng cười giới thiệu: Thẩm Hạo, bạn tốt mới quen của tôi, trước đây anh chẳng phải hỏi ai giúp tôi mua Bugatti Veyron sao, chính là Thẩm Hạo đã giúp đỡ.

Nghe vậy, Chu Triều Dương cười bắt tay Thẩm Hạo.

Chu Triều Dương.

Thẩm Hạo.

Lát nữa mấy người đi đâu vậy.

Chu Triều Dương hỏi.

Đi mua một cái ván trượt tuyết, rồi đi tắm.

Là đi trải nghiệm tắm bọt phải không.

Chu Triều Dương vẻ mặt tôi hiểu mà.

Anh đoán đúng thật đấy.

Được, để tôi sắp xếp.

Đi thôi, đi dạo Ginza.

Mua ván trượt mà còn đi Ginza làm gì, trực tiếp đến sân trượt tuyết mua chẳng phải tốt hơn sao.

Chu Triều Dương hỏi.

Cái đồ này chắc chắn phải mua loại tốt một chút, mua một cái Burton hàng hiệu.

Vậy được thôi, đi.

Xe ở bên ngoài, bên Ginza có không ít cửa hàng miễn thuế, nhân viên biết tiếng Trung cũng nhiều, khá tiện lợi.

Tiếng Nhật của Thẩm Hạo thì nói cực kỳ trôi chảy, không biết còn tưởng là người Nhật Bản đấy.

Ồ, thật sao.

Thẩm Hạo, anh từng du học ở Nhật Bản à.

Chu Triều Dương hơi bất ngờ nói.

Không, học từ phim ảnh.

Sugoi desu ne.

Chu Triều Dương và Trần Đại Hằng cùng cười nói.

Có được tiếng Nhật như bây giờ, chắc anh đã xem vô số bộ phim rồi, e rằng đã đạt đến cảnh giới trong lòng không có ngựa trong truyền thuyết rồi.

Dù sao ổ cứng máy tính cũng không đủ chỗ chứa.

Thẩm Hạo cười nói.

Haha.

Ba người cùng bật cười.

Đi, đi dạo Ginza.

Ra khỏi khu 2 chome, họ đến đường chính.

Tanaka Rinko và Nakayama Naoko cũng ngoan ngoãn đi theo phía sau.

Lúc đi ngang qua một cửa hàng bắn bi, Thẩm Hạo cười nói: Đi, chơi vài ván, kiếm chút vốn khởi động.

Trần Đại Hằng nói: Nếu anh có hứng thú, vậy thì chơi vài ván.

Ngay sau đó, năm người bước vào một cửa hàng bắn bi, bên trong là hàng dài các máy bắn bi.

Có đủ cả nam nữ già trẻ.

Nhật Bản cũng rất thích cờ bạc nhỉ.

Chu Triều Dương nói: Quốc gia nào cũng vậy thôi, trong nước mình chỉ là không có công khai thôi.

Ở đây bắn bi vẫn rất phổ biến, vài yên một viên bi, chỉ cần bắn trúng lỗ là có thể nhận được một vạn yên, khoảng năm trăm tệ.

Nhật Bản đất đai nhỏ, mật độ dân số lớn, áp lực việc làm cực lớn, nên người Nhật Bản ở đây sống rất áp lực, không thích giao lưu với người khác, bắn bi lại là một kênh xả stress.

Cái trò này mỗi năm đóng góp thuế có thể bằng hai hãng Toyota, chính phủ Nhật Bản cũng nhắm một mắt mở một mắt.

Chơi vài ván chứ.

Các máy ở đây có tỷ lệ cược, có loại hơn trăm, hơn hai trăm, hơn ba trăm, ý là khoảng hơn trăm viên bi là có thể trúng thưởng.

Thẩm Hạo: Cứ tùy tiện.

Trần Đại Hằng cũng không nói nhiều, lấy ra một vạn yên nhét vào máy, rất nhanh đã nhả ra không ít viên bi.

Thẩm Hạo lấy ba viên, nhét hai viên bi vào, hai viên đầu không vào lỗ.

Viên thứ ba thì trúng.

Tanaka Rinko và Nakayama Naoko vui mừng vỗ tay nói: Trúng rồi.

Cảm xúc dâng trào, năm người vây quanh một chiếc máy cũng là cảnh hiếm thấy, nhiều người Nhật Bản chỉ nhìn lướt qua một cái rồi không còn chú ý nữa, họ không thích giao lưu với người lạ.

Thấy vậy, Thẩm Hạo mỉm cười, không có gì bất ngờ.

Ba phút sau anh ta đã thắng hết bi trong máy, lại đổi một chiếc máy khác.

Nửa tiếng, anh ta đã thắng 6 triệu yên.

Tốc độ kiếm tiền này khiến Thẩm Hạo cạn lời.

Được rồi, chán rồi, đi thôi.

Trần Đại Hằng và Chu Triều Dương há hốc mồm nhìn Thẩm Hạo.

Đỉnh thật, tôi cứ tưởng anh đến chơi, không ngờ là đến tiến hóa đấy.

Kiếm tiền chậm quá, nửa tiếng mới được 6 triệu yên, tương đương gần 30 vạn tệ, không bằng đến sòng bạc nhanh hơn.

Lợi hại.

Chiêu này của Thẩm Hạo khiến Chu Triều Dương phải nhìn bằng con mắt khác.

Đây tuyệt đối không phải là vận may, mà là có thực lực.

Tanaka Rinko và Nakayama Naoko cầm bi đi đến cửa hàng đổi

quà, đổi bi thành quà.

Rồi lại cầm quà đi đến cửa hàng đổi quà để đổi thành yên Nhật.

Cả một quy trình này tạo thành một vòng lặp hoàn hảo, Trần Đại Hằng nói: Tôi không có gì muốn mua cả, chủ yếu là giúp Thẩm Hạo mua một ít trang bị, bây giờ nhiệm vụ cũng đã hoàn thành rồi.

Thẩm Hạo: Những gì cần mua đều đã mua rồi, đi thôi.

Được thôi, chúng ta đi tắm xà phòng đi.

Chu Triều Dương cười nói.

Nhìn Ikeda Reiko và Nakayama Naoko đi theo Thẩm Hạo, Trần Đại Hằng nói: Mấy cô về trước đi, ngày mai tôi sẽ liên hệ với các cô.

Nakayama Naoko không kìm được nói: Thẩm quân, nhất định phải liên hệ với tôi nha, tôi có thể làm hướng dẫn viên, không lấy tiền đâu.

Được rồi, được rồi, biết rồi.

Thẩm Hạo xua tay tỏ vẻ sốt ruột, rồi quay người lên xe rời đi.

Nhìn ánh đèn xe khuất xa, Nakayama Naoko cảm thấy một trận thất vọng.

Rất nhanh, họ đến một con phố chuyên dịch vụ xà phòng.

Tên các cửa tiệm đủ kiểu kỳ quái, có cái tên là Kim Bình Mai, có cái lại là Thiên Đảo Ái Luyến.

Chu Triều Dương dẫn Thẩm Hạo và Trần Đại Hằng vào một tiệm cao cấp nhất.

Chỗ này giá cả hơi đắt một chút, cũng là để tiếp đãi người nước ngoài.

Sao cái dịch vụ này còn hạn chế người nước ngoài à.

Thẩm Hạo hỏi.

Không phải là hạn chế người nước ngoài, chủ yếu là hạn chế những người không biết tiếng Nhật hoặc tiếng Anh.

Dù sao thì dịch vụ xà phòng này rất dễ gây hiểu lầm, dễ cháy nhà.

Nếu có rào cản ngôn ngữ thì khó nói lắm, dễ bị coi là phạm tội.

Trước đây từng có một người nước ngoài vì vấn đề giao tiếp mà làm lớn chuyện, phá vỡ quy tắc, nên một số tiệm xà phòng đã cấm người nước ngoài, chủ yếu là để tránh những rắc rối không đáng có.

Cái ngành công nghiệp xám này, ai cũng giữ quy tắc, nhắm mắt làm ngơ, nhưng nếu bị phanh phui ra làm lớn chuyện, thì lại ảnh hưởng đến việc kiếm tiền.

Sau khi vào tiệm, ông chủ nhiệt tình đưa một chiếc máy tính bảng cho ba người.

Ba vị tiên sinh, bên trong có ảnh và thông tin tóm tắt, các vị có thể tham khảo.

Được rồi, biết rồi, chúng tôi cứ từ từ chọn, ông cứ làm việc của mình đi.

Đợi ông chủ đi rồi, Trần Đại Hằng chỉ vào một cô gái, cười nói: Cô này nhìn xinh phết, khí chất cũng ổn.

Cậu xem phần giới thiệu ghi là, nữ nhân viên công tác của bộ phận công vụ thị trưởng kiêm chức.

Nhưng mà hơi đắt, 150000 yên Nhật cho 80 phút.

Xinh thì xinh thật, nhưng không biết người thật thế nào.

Cái này cậu cứ yên tâm, ảnh ở đây không chỉnh sửa quá đà như mấy cô hot girl trong nước, không đến nỗi thấy ánh sáng là chết đâu.

Chọn được hai người rồi.

Những tiệm xà phòng cao cấp vẫn có chất lượng đấy.

Thẩm Hạo: Vậy thì chọn cô thư ký thị trưởng.

à nhầm, nữ nhân viên công tác của bộ phận công vụ thị trưởng này đi.

Ok, vậy thì tôi chọn cô giáo tiếng Nhật này, học hỏi tiếng Nhật một chút.

Vậy tôi chọn cô sinh viên đại học này.

Ông chủ ơi.

Dưới sự sắp xếp của ông chủ, Thẩm Hạo và những người khác được dẫn đến một phòng tắm lớn.

Dưới sàn trải một chiếc giường hơi, bên cạnh là một bồn tắm.

Rất nhanh, một người phụ nữ mặc váy công sở màu xám bước vào, tóc nhuộm màu nâu hạt dẻ, làn da rất đẹp, không có cảm giác tiểu thư yếu đuối.

Vừa nhìn đã biết là phụ nữ Nhật Bản.

Thân hình rất đầy đặn, khiến vòng eo của chiếc váy công sở trông rất thon gọn.

Chào tiên sinh, tôi là Izawa Sayuri, rất vui được phục vụ tiên sinh.

Bắt đầu đi.

Vâng.

Trong lúc Izawa Sayuri quỳ xuống giúp anh cởi giày, thần thức của Thẩm Hạo quét qua.

Anh phát hiện Izawa Sayuri và những người Trần Đại Hằng và Chu Triều Dương chọn đều rất khỏe mạnh.

Các cô gái làm thêm đều khá tốt, trắng nõn nà.

Có lẽ cũng giống như văn hóa của bọn Nhật, họ thích kiểu bạch hổ này.

Thời gian trôi qua.

Ông chủ nghe thấy những tiếng kêu thảm thiết, kinh ngạc.

Không thể tưởng tượng nổi, chuyện gì đã xảy ra vậy.

Khoảng mười giờ, Thẩm Hạo mới từ từ đi ra.

Chu Triều Dương và Trần Đại Hằng giơ ngón tay cái lên.

Tuyệt vời.

Đúng là tuyệt vời, cậu làm rạng danh đất nước đó.

Chưa kể, xử lý bọn Nhật, tự động có thêm buff.

Đi thôi, về thôi.

Sau khi lên chiếc Toyota minivan, Trần Đại Hằng có chút nóng lòng hỏi: Cô thư ký thị trưởng đó thế nào rồi.

Kiệt sức đến ngất xỉu rồi.

Tuyệt vời.

Thẩm Hạo, tôi nguyện gọi cậu là người mạnh nhất.

Thật là quá bá đạo.

Haha, làm tốt lắm.

Không ngờ, nữ thư ký công tác của bộ phận công vụ thị trưởng của bọn Nhật lại cũng đi làm thêm ở khu đèn đỏ.

Chuyện này chẳng có gì lạ cả, ở cái đất nước mặt trời mọc này, họ có đặc quyền gì đâu, thường thì những người như vậy đều là do cờ bạc nợ nần gì đó.

Đừng nói là thư ký, ngay cả cảnh sát, nhân viên cục thuế cũng có

người làm thêm.

Văn hóa của bọn Nhật là vậy đó, họ không thấy có gì là ghê gớm cả.

Nhưng mà, người lợi hại như Thẩm Hạo thì chắc hiếm có trên đời.

Đây đâu phải đóng phim, còn cho cậu thời gian nghỉ ngơi.

Thuần túy là dựa vào thực lực cá nhân.

Chu Triều Dương kinh ngạc nói.

Mặc dù chỉ mới quen Thẩm Hạo chưa đầy hai tiếng, nhưng Chu Triều Dương sẽ không bao giờ quên những việc Thẩm Hạo đã làm trong đời.

Chương 535

Anh là thần bài lại là thần xe, vô địch.

Trần Đại Hằng phấn khích nói: Bạn tôi lợi hại chứ.

Lợi hại, tôi còn muốn bái sư nữa kìa.

Thẩm Hạo có bí quyết gì không.

Chỉ cần đủ lớn là được.

Đồ khốn.

Đúng là nhân tài.

Phan Lư Đặng Tiểu Nhàn, cậu đúng là có đủ cả.

Ngày thường tôi không ghen tị với người khác, hôm nay tôi thật sự ghen tị rồi.

Trần Đại Hằng chua chát nói.

Khiêm tốn chút thôi, nhưng mà không thể không nói, cô nhân viên công tác của bộ phận công vụ thị trưởng này đúng là rất chuyên nghiệp.

Xong rồi, lần này cậu coi như hại cô ấy thảm rồi.

Chu Triều Dương cười nói.

Không đến nỗi nào đâu, tôi xem rồi, không có gì to tát cả.

Thẩm Hạo nói.

Trần Đại Hằng bên cạnh thì hiểu ngay.

Giải thích: Tôi hiểu rồi, đã gặp qua người đàn ông như chim ưng, làm sao còn tìm đến chim sẻ nhỏ được.

Cậu định sẽ để lại truyền thuyết như một vị thần thôi.

Thẩm Hạo cười ha ha cũng không để ý.

Bản thân đó cũng là một trải nghiệm, tuy rằng ngoại hình không khác biệt nhiều, nhưng phụ nữ Nhật Bản tự thân đã có một loại buff, cứ thoải mái đạp ga.

Suốt quãng đường còn lại, Trần Đại Hằng và Chu Triều Dương không ngừng hỏi chi tiết.

Kinh ngạc tột độ.

Sau này họp mặt bạn bè, đó đều là vốn để khoe khoang.

Ngày hôm sau, sáng sớm, Thẩm Hạo, Chu Triều Dương và Trần Đại Hằng ba người, cầm theo thiết bị trượt tuyết liền đi đến khu trượt tuyết Nagano.

Trần Đại Hằng: Cô Nakayama Naoko cậu không gọi à.

Gọi cô ta làm gì, chúng ta cứ chơi của chúng ta thôi.

Thôi được.

Vào khu trượt tuyết, ba người thay đồ.

Mặc dù Thẩm Hạo lần đầu trượt tuyết, nhưng rất nhiều kiến thức anh không biết.

Chu Triều Dương và Thẩm Hạo đều chơi ở khu vực dành cho người mới, còn Trần Đại Hằng thì đi đến đường trượt tuyết cao cấp.

Ở khu vực dành cho người mới, Thẩm Hạo chỉ lướt một vòng, rất nhanh đã nắm vững kỹ thuật.

Trượt tuyết cực kỳ chuyên nghiệp, khu vực dành cho người mới này đã không còn phù hợp với anh nữa.

Chu Triều Dương: Cậu không phải nói là người mới à.

Thiên phú vận động của tôi tốt, học một cái là biết, chủ yếu cũng không có gì khó khăn.

Lời còn chưa dứt, một tiếng kêu chói tai truyền đến, một người phụ nữ mặc đồ trượt tuyết màu trắng đâm sầm vào Thẩm Hạo.

Vốn dĩ muốn tránh, nhưng Chu Triều Dương phía sau thì gặp nạn, Thẩm Hạo vươn tay chặn đối phương lại.

Xin lỗi, xin lỗi.

Được rồi, sau này cẩn thận một chút.

Thẩm Hạo không thèm để ý cô ta, mà cùng Chu Triều Dương chuẩn bị lên trượt lại.

Lúc này, nhân viên khu trượt tuyết vội vàng nói: Bạn của các anh bị người của Trụ Cát Hội đánh, mau đi báo cảnh sát.

Thẩm Hạo thần thức quét qua, liền thấy Trần Đại Hằng bị sáu người chặn đánh trong nhà vệ sinh.

Lòng anh lập tức bốc hỏa.

Mẹ nó bọn quỷ tử.

Anh em đừng manh động.

Chu Triều Dương vội vàng nói.

Sắc mặt Chu Triều Dương biến đổi, cởi ván trượt tuyết, vội vàng kéo Thẩm Hạo nói: Cậu đợi tôi, tôi đi xem tình hình thế nào đã rồi tính.

Cái Trụ Cát Hội này không phải dạng vừa đâu, Đại Hằng làm sao lại xung đột với bọn họ.

Một lát nữa cậu xem ám hiệu của tôi, nếu không ổn thì mau báo cảnh sát, thật sự không được thì tìm đại sứ quán, bọn này tuy ngông

cuồng nhưng cũng không dám gây ra tranh chấp quốc tế.

Thẩm Hạo: Yên tâm, tôi cũng hơi biết chút quyền cước.

Đây là địa bàn của bọn Nhật đó, đừng có làm loạn, bọn chúng có súng đó.

Nếu thật sự giết chết cậu thì cũng chẳng có cách nào, huống hồ một khi ra tay thì đó cũng là đánh nhau, bọn Nhật cũng sẽ bắt cậu vào tù đó.

Chu Triều Dương nói xong, không dám chậm trễ, lập tức chạy đến nhà vệ sinh của khu trượt tuyết.

Bên trong nhà vệ sinh của khu trượt tuyết, rất đông khách du lịch và nhân viên vây xem, nhưng không ai dám can thiệp.

Bản thân họ đã không thích lo chuyện bao đồng, huống hồ là người Hoa.

Chỉ thấy Trần Đại Hằng nằm trên đất, co quắp lại, hai tay ôm đầu.

Thẩm Hạo nhìn qua, Trần Đại Hằng không có nguy hiểm gì, chỉ là vết thương ngoài da.

Để ngăn Trần Đại Hằng gặp chuyện, dưới sự điều khiển của Thẩm Hạo, đèn trong nhà vệ sinh đột nhiên nổ tung.

Những mảnh vỡ văng vào mắt ba người, đôi mắt lập tức chảy máu.

Có thể nói, mắt đã bị hỏng hoàn toàn.

Nghe tiếng nổ, những người khác cũng dừng động tác.

Mắt tôi.

Người cầm đầu nhíu mày nói: Baka, chuyện gì vậy.

Đèn đột nhiên nổ tung, mắt của bọn họ có vấn đề rồi.

Những người không bị thương ở lại, tất cả những người bị thương đưa đến bệnh viện.

Vâng, tổ trưởng.

Đợi đến khi Chu Triều Dương và Thẩm Hạo chạy đến, Trần Đại Hằng đã đứng dậy, ánh mắt tràn đầy tức giận, nhưng lại không nói gì.

Trên địa bàn của người khác, trước khi thoát hiểm, nói gì cũng là vô ích.

Thấy mấy tên người Nhật đang ngồi trên ghế, Chu Triều Dương còn đang định nói gì đó thì Thẩm Hạo đã không nói hai lời, xông lên đạp thẳng một cước.

Rầm.

Một cước đạp xuống, ba tên quỷ tử còn lại đều bay ra ngoài.

Miệng phun máu tươi.

Thấy cảnh này, Trần Đại Hằng, Chu Triều Dương đều ngây người.

Chết tiệt, Thẩm Hạo mạnh vậy sao.

Trần Đại Hằng trong lòng một trận bốc hỏa, nhưng lại rất cảm động trước hành động của Thẩm Hạo, hoạn nạn mới thấy chân tình.

Cú đá này của Thẩm Hạo, có thể nói là đã báo thù cho anh rồi.

Trong lòng anh cũng hoàn toàn coi Thẩm Hạo là anh em, người bạn Thẩm Hạo này không có gì phải bàn cãi, có chuyện là ra tay ngay.

Sắc mặt Chu Triều Dương biến đổi, chỉ cảm thấy chuyện phiền phức rồi, ra tay thế này, lát nữa cảnh sát Nhật đến cũng khó nói.

Trụ Cát Hội không phải dạng vừa đâu, thu phí bảo kê, mở sòng bạc, mở khu đèn đỏ, trong triều đình cũng có người, nếu không thì

cũng không thể tồn tại lâu như vậy.

Chỉ kém Yamaguchi gumi Sơn Khẩu Tổ một chút.

Hiện tại, tỉnh Nagano này càng là địa bàn của Trụ Cát Hội.

Cú đá này coi như đã kết thù rồi.

E rằng khó xử lý.

Chưa kịp phản ứng, Thẩm Hạo đã đạp chân lên mặt người đàn ông cầm đầu.

Baka, mày biết tao là ai không.

Nghe vậy, Thẩm Hạo trực tiếp đạp mạnh xuống, đầu người đàn ông cầm đầu đập mạnh vào tường.

Lập tức miệng đầy máu, mấy cái răng rơi ra.

Ồ, vậy mày nói xem, mày là ai.

Baka. tao là Ando Kawaryu, tổ trưởng phân hội Nagano của Trụ Cát Hội.

Ando Kawaryu nói chuyện miệng đều hở.

Nghe vậy, Thẩm Hạo lại một vẻ mặt bình thản.

Ngược lại, sắc mặt Chu Triều Dương càng thêm khó coi.

Tên này còn là một trong những thủ lĩnh của Trụ Cát Hội, chuyện này báo cảnh sát e rằng Thẩm Hạo còn phải vào tù, vào rồi thì không do chúng ta nữa, bây giờ chỉ có thể tìm đại sứ quán giúp đỡ thôi.

Trần Đại Hằng bị đánh chỉ cảm thấy hả hê, không hề lo lắng gì.

Tôi gọi điện về nhà, liên hệ đại sứ quán bên này, một lũ tép riu thôi, không sao đâu.

Chu Triều Dương gật đầu, xã hội đen Nhật Bản thì lợi hại thật, nhưng cũng không dám gây sự với đại sứ quán.

Thẩm Hạo xua tay, ý bảo Trần Đại Hằng đừng gọi điện.

Không vội, chuyện này để tôi xử lý, tôi bên này cũng có chút quan hệ.

Trần Đại Hằng và Chu Triều Dương ngẩn ra, nhìn Thẩm Hạo vẻ mặt tự tin, có chút không biết làm sao.

Thẩm Hạo hỏi Ando Kawaryu: Lão đại của các ngươi là ai.

Hội trưởng của chúng tôi là Fukuda Jiro.

Ở đâu.

Nghe vậy, Ando Kawaryu im bặt, nếu hắn dám nói ra địa chỉ của hội trưởng, sau này cắt ngón tay tạ tội là nhẹ nhất, nặng thì còn phải mổ bụng tự sát tạ tội.

Thẩm Hạo đành phải khống chế Ando Kawaryu, tiếp tục hỏi.

Người đó đang ở đâu.

Ở khu Shibuya, Tokyo, tại XX.

Qua lời mô tả của Ando Kawaryu, Thẩm Hạo nhanh chóng biết được vị trí của Fukuda Jiro.

Một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi mặc kimono, đang đánh golf, lập tức bị Thẩm Hạo khống chế.

Không muốn gây chuyện, nhưng Thẩm Hạo cũng không sợ chuyện.

Nếu chọc tức anh, một kiếm chém xuống, cả cái nước Nhật này cũng chìm xuống biển.

Chương 536

Nhưng xét đến sự tồn tại của các vị thần hòa hợp, Thẩm Hạo vẫn từ bỏ ý định này.

Ngay lập tức hỏi: Tại sao lại đánh bạn tôi.

Ando Kawaryu: Chúng tôi vốn dĩ là tìm ngài, tìm được bạn của ngài trước, nên muốn khống chế anh ta, sau đó mới đối phó với ngài.

Tìm tôi.

Thẩm Hạo ngẩn ra, vốn tưởng là chuyện ngoài ý muốn, không ngờ lại là có mục đích.

Thật thú vị.

Tại sao tìm tôi.

Thẩm Hạo hỏi.

Ngài tối qua đã thắng không ít tiền ở tiệm Pachinko, nên chúng tôi tìm ngài.

Mẹ kiếp, 6 triệu yên Nhật mà bọn mày cũng thua không nổi à.

Còn mở cái tiệm Pachinko làm gì, đóng cửa luôn đi.

Thẩm Hạo trực tiếp bực mình.

Không phải vì ngài thắng tiền, mà là vì tần suất ngài thắng tiền, rất rõ ràng là gian lận, chúng tôi rất muốn biết phương pháp gian lận.

Ngoài ra, vì biểu hiện tối qua của ngài ở tiệm xà phòng đã lan truyền.

Chúng tôi muốn khống chế bạn của ngài, để ngài làm nam diễn viên chính.

Nghe xong lời của Ando Kawaryu, khóe miệng Chu Triều Dương giật giật, chuyện này rắc rối rồi.

Trán Thẩm Hạo đen lại, Mẹ nó, bọn mày to gan thật đấy, dám đánh chủ ý lên lão tử.

Đúng là không biết chữ chết viết thế nào.

Nhìn xung quanh, thấy người tụ tập càng lúc càng đông, Thẩm Hạo buông Ando Kawaryu ra.

Nói với Chu Triều Dương và Trần Đại Hằng: Đi thôi, xuống dưới trước đã, ở đây đông người quá.

Đến khách sạn suối nước nóng đợi.

Đại Hằng cậu yên tâm, chuyện này vì tôi mà ra, tôi sẽ ra mặt giúp cậu, nhất định sẽ khiến cậu hài lòng.

Trần Đại Hằng lo lắng nói: Hay là chúng ta cứ đi thẳng đến đại sứ quán đi, đừng làm hỏng việc, vì mấy tên côn đồ nhỏ mà tự đưa mình vào hiểm cảnh thì không đáng.

Anh và Thẩm Hạo, Chu Triều Dương đều là người trí thức, những tên xã hội đen này tuy oai phong nhưng cũng chỉ là sống trên lưỡi dao, không chừng ngày nào đó sẽ vào tù hoặc thành tro cốt.

Không cần vì bọn chúng mà đặt mình vào nơi nguy hiểm.

Trụ Cát Hội Trần Đại Hằng cũng từng nghe nói, là tổ chức chỉ đứng sau Yamaguchi gumi.

Bị chính phủ Nhật Bản định nghĩa là tổ chức bạo lực thứ hai của Nhật.

Ở Nhật Bản vẫn rất có thực lực.

Mặc dù công phu của Thẩm Hạo trông có vẻ không tồi, nhưng thời đại này công phu có cao đến mấy cũng sợ dao thái.

Dù công phu có cao đến mấy, cũng không bằng một viên đạn nhỏ.

Mặc dù xã hội đen Nhật Bản không muốn gây sự với người nước ngoài, sợ gây ra tranh chấp, nhưng nếu chọc tức chúng thì chúng sẽ không quản đâu.

Tổ chức bạo lực không phải là nói suông.

Dường như nhìn thấu nỗi lo lắng của Trần Đại Hằng và Chu Triều Dương, Thẩm Hạo cười vỗ vai hai người.

Yên tâm đi, có tôi ở đây, dù trời có sập cũng không sao.

Thấy Thẩm Hạo thề thốt đảm bảo như vậy, Trần Đại Hằng há miệng, lời đến miệng rồi lại nuốt xuống.

Anh vẫn chọn tin tưởng Thẩm Hạo một lần.

Rời khỏi khu trượt tuyết, tài xế lái xe, chở Thẩm Hạo, Chu Triều Dương, Trần Đại Hằng ba người đến một khách sạn suối nước nóng.

Còn về tổ trưởng phân hội Nagano Ando Kawaryu và mấy tên thuộc hạ, Thẩm Hạo không bảo họ đi theo.

Đến khách sạn suối nước nóng, Trần Đại Hằng không kìm được hỏi: Thẩm Hạo, rốt cuộc cậu định làm thế nào, tôi cũng muốn biết rõ.

Đừng vội, lát nữa là được, nhất định sẽ giúp cậu trút được cục tức này.

Trần Đại Hằng và Chu Triều Dương nhìn nhau, không hiểu Thẩm Hạo muốn làm gì, cũng chỉ có thể chọn tin tưởng.

May mắn thay, Thẩm Hạo không phải là người nói khoác.

Thấy vẻ mặt lo lắng của hai người, Thẩm Hạo nói: Có muốn đến bệnh viện xử lý đơn giản một chút không.

Không cần, vết thương trên người tôi đều là ngoài da, không có gì

đáng ngại.

Trần Đại Hằng lắc đầu từ chối.

Đã đến đây rồi, không ngâm suối nước nóng thì không hợp lý.

Bây giờ không có tâm trạng ngâm suối nước nóng.

Bình tĩnh một chút, ngâm xong suối nước nóng, gần như có thể xử lý mọi chuyện rồi.

Vừa hay giúp Đại Hằng lưu thông máu, có lợi cho cơ thể.

Vậy được thôi.

Ba người vào một bể tắm nam, không đến bể nam nữ chung.

Người Nhật rất cởi mở trong việc tắm rửa.

Trong lúc ngâm suối nước nóng, Thẩm Hạo đơn giản giúp Trần Đại Hằng điều trị một chút.

Không ai hay biết, những vết thương ngoài da trên người Trần Đại Hằng đều đã lành.

Dù sao thì trận đòn này là do Thẩm Hạo mà anh phải chịu.

Khoảng nửa tiếng sau, cả ba đều ra khỏi suối nước nóng.

Mặc xong quần áo, Chu Triều Dương kinh ngạc nói: Đại Hằng, vết bầm trên mặt cậu sao lại biến mất rồi, hiệu quả của suối nước nóng này nghịch thiên vậy sao.

Tôi cũng không biết, nhưng mà nói thật, cả người khoan khoái hẳn, trên người cũng không còn đau nữa.

Trần Đại Hằng cũng rất bất ngờ, trong lòng còn rất vui.

Dù sao thì sức khỏe tốt hơn bất cứ điều gì.

Ghi nhớ tên khách sạn suối nước nóng này, lần sau còn đến.

Đến uống một tách trà linh khí để nhuận họng đi.

Thẩm Hạo pha một ấm trà linh khí, mời Chu Triều Dương và Trần Đại Hằng cùng uống.

Hai người lúc này trong lòng đều đang lo lắng chuyện của Trụ Cát Hội, căn bản không có tâm trạng uống trà.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cười cười, cũng không khuyên nữa, tự mình uống trà.

Ba người khoanh chân ngồi trên đệm, họ thật sự không quen với cách ngồi quỳ của người Nhật.

Theo thời gian trôi qua, Chu Triều Dương và Trần Đại Hằng cũng rất bất ngờ.

Chẳng thấy Thẩm Hạo có động thái gì, cũng chẳng có ai đến tìm họ.

Trụ Cát Hội cũng không có động thái gì.

Với năng lực của Trụ Cát Hội, muốn tìm họ thì quá đơn giản, nhưng lâu như vậy mà không ai đến, thật là kỳ lạ.

Đột nhiên, một trận tiếng động cơ ô tô truyền đến.

Ông chủ khách sạn thò đầu ra cửa sổ nhìn, giật mình.

Có mười mấy chiếc xe đến, tất cả đều là Mercedes.

Ở giữa là một chiếc Maybach kéo dài.

Không có một chiếc xe Nhật Bản nào.

Cửa xe mở ra, một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi mặc vest, trong sự cung kính của mọi người, bước vào khách sạn suối nước nóng.

Đằng sau còn dẫn theo mấy người đàn ông bị trói năm hoa, chính

là mấy người đã đánh Trần Đại Hằng trước đó.

Thẩm Hạo đặt tách trà xuống: Người đến rồi.

Nghe vậy, Trần Đại Hằng và Chu Triều Dương trong lòng thắt lại.

Trên địa bàn của người Nhật, trong lòng họ vẫn có chút sợ hãi.

Đối với những tên xã hội đen nhỏ trong nước, họ không để vào mắt, đó là vì có bối cảnh.

Nhưng trên địa bàn của người Nhật, thế lực xã hội đen vẫn rất mạnh.

Rất nhanh, cửa gỗ bị ông chủ khách sạn đẩy ra.

Ông chủ khách sạn sợ Thẩm Hạo và mấy người kia không biết thân phận của người đến, vội vàng nói: Mau dậy đi, vị này là Hội trưởng Fukuda Jiro của Trụ Cát Hội.

Trần Đại Hằng và Chu Triều Dương đều thót tim, chết tiệt, đánh thằng nhỏ lại đến thằng lớn.

Thấy hai người hoảng hốt, Thẩm Hạo nói: Yên tâm, bọn họ đến xin lỗi.

Lời vừa dứt, người đàn ông cầm đầu Fukuda Jiro bước vào trước, cúi đầu cung kính với Thẩm Hạo: Thẩm tiên sinh.

Đám đông phía sau cũng cung kính nói: Thẩm tiên sinh.

Thấy cảnh này, Trần Đại Hằng và Chu Triều Dương đều ngơ ngác, Thẩm Hạo này ở Nhật Bản còn có quan hệ thật à, dường như còn không thấp.

Hội trưởng Fukuda Jiro của Trụ Cát Hội còn đích thân đến, có chút bá đạo thật.

Thẩm Hạo không đáp, những người đó đều không dám ngẩng đầu.

Đã mang người đến chưa.

Thưa Thẩm tiên sinh, đã mang đến rồi.

Theo lời Fukuda Jiro dứt, mấy người đã đánh Trần Đại Hằng trước đó bị áp giải vào trong phòng.

Thẩm Hạo nhìn Trần Đại Hằng: Cậu muốn xử lý thế nào, giết hay không giết.

Cái gì mà giết.

Trần Đại Hằng vội vàng lắc đầu: Mạng người thì thôi đi, vì mấy tên tép riu mà mạo hiểm thì không đáng.

Anh không muốn rước họa vào thân.

Fukuda Jiro cung kính nói: Thẩm tiên sinh, chi bằng để tôi xử lý.

Thẩm Hạo: Cho ngươi một cơ hội thể hiện một chút.

Vâng.

Fukuda Jiro quay người, nói với mấy người kia: Tổ trưởng phân hội Nagano Ando Kawaryu đã đắc tội Thẩm tiên sinh, tất cả xử lý theo bang quy, cắt ngón tay chuộc tội.

Lời vừa dứt, mấy người đàn ông mặc đồ đen, cầm dao, trực tiếp chặt một ngón tay của mấy người kia.

Lập tức tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp khách sạn, máu me be bét.

Cảnh tượng này khiến Trần Đại Hằng và Chu Triều Dương trong lòng một trận không thích ứng.

Thẩm tiên sinh thấy thế nào.

Thẩm Hạo liếc nhìn Fukuda Jiro, Họa vô đơn chí, ít nhất phải hai ngón tay.

Chân cũng đá bạn tôi rồi, gót chân toàn bộ phải phế bỏ.

Chương 537

Mẹ nó, dám bảo tôi đi đóng phim.

Tất cả ném đi đóng phim, tìm mấy tên da đen cho chúng đóng cặp.

Vâng, Thẩm tiên sinh.

Tiếp theo lại là một trận tiếng kêu thảm thiết, Trần Đại Hằng và Chu Triều Dương xem mà giật cả mắt, trong bụng có chút khó chịu.

Thấy vậy, Thẩm Hạo búng tay một cái, trên người mấy tên tép riu kia đã có chút động tác.

Lúc này mới hài lòng nói với Trần Đại Hằng: Nếu thấy chưa hài lòng, có thể tiếp tục.

Sắc mặt Trần Đại Hằng hơi tái đi, xua tay nói: Đủ rồi, cho bọn họ đi đi.

Thẩm Hạo gật đầu, vẫy tay như đuổi ruồi, Cút đi.

Vâng, Thẩm tiên sinh.

Fukuda Jiro dẫn mọi người vội vàng rời đi.

Ngay cả những người của Trụ Cát Hội cũng không hiểu vì sao Hội trưởng Fukuda Jiro lại sợ hãi người thanh niên này đến vậy.

Đợi mọi người đi rồi, Trần Đại Hằng và Chu Triều Dương vẫn còn trong trạng thái sốc, chưa hoàn hồn.

Chết tiệt, đơn giản thô bạo vậy là xong rồi sao.

Khoảnh khắc này, cả hai thậm chí còn cảm thấy như đang đóng phim.

Trần Đại Hằng: Chuyện này thật sự không sao chứ.

Đi thôi, ở đây mùi máu tanh quá, ảnh hưởng tâm trạng, về khách sạn rồi nói tiếp.

Đi.

Ông chủ khách sạn cúi gập người chín mươi độ suốt quãng đường, tiễn Thẩm Hạo vị ôn thần này đi.

Trên đường về khách sạn, Chu Triều Dương và Trần Đại Hằng vẫn chưa kịp phản ứng.

Họ bây giờ rất tò mò về thân phận của Thẩm Hạo.

Cái này mẹ kiếp hơi khoa học viễn tưởng rồi.

Ở trong nước mà ngông cuồng như vậy thì có thể hiểu được, nhưng ở Nhật Bản mà ngông cuồng như vậy, sai khiến Hội trưởng Fukuda Jiro của Trụ Cát Hội như thế này, thì hơi nghịch thiên rồi.

Chưa kịp suy nghĩ kỹ, vừa bước vào phòng, họ đã sững sờ trước cảnh tượng bên trong.

Chết tiệt.

Trần Đại Hằng và Chu Triều Dương thấy cảnh này, đều không kìm được kêu lên.

Chỉ thấy trong phòng khách, đứng chín cô gái Nhật Bản trẻ trung xinh đẹp mặc đồ bơi.

Chào Thẩm tiên sinh, chúng tôi là thành viên nhóm nhạc Nogizaka46.

Tôi là Kubo Shiori Cửu Bảo Sử Lý, thế hệ thứ tư.

Tôi là Ito Ririka Y Đằng Lý Lý Hạnh, thế hệ thứ tư.

Tôi là Ikeda Teresa Gian. thế hệ thứ năm.

Cùng với lời giới thiệu của họ, đều là thành viên nhóm nhạc

Nogizaka46, có cả thế hệ thứ ba, thứ tư, và thứ năm.

Thấy vậy, Thẩm Hạo, Trần Đại Hằng, Chu Triều Dương làm sao không biết mục đích của họ.

Mặc dù đều rất xinh đẹp, nhưng Chu Triều Dương và Trần Đại Hằng vừa trải qua phong ba bão táp, bây giờ đâu có tâm trạng nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt, trong lòng còn chưa bình phục.

Huống hồ, hôm qua vừa mới tắm xà phòng xong, vẫn chưa hồi sức.

Thực lực không đủ.

Thẩm Hạo liếc nhìn hai người, cười nói: Xem ra đây là Fukuda Jiro gọi đến để xin lỗi các cậu, có giữ lại không.

Thôi đi, thôi đi, tôi thật sự không có hứng thú.

Tôi cũng vậy, bây giờ không có chút ý định gì cả, hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện rồi, cứ để tôi bình tâm lại đã.

Thẩm Hạo gật đầu cũng tỏ vẻ hiểu, dù sao thì bên cạnh họ không thiếu phụ nữ nhất, tài nguyên thì nhiều vô kể.

Đâu phải vừa mới ra tù.

Một trong số đó dường như có thể nghe hiểu tiếng Trung, vội vàng nói: Thẩm tiên sinh, xin ngài nhất định phải giữ chúng tôi lại.

Được rồi, tâm ý tôi đã nhận, các cô về đi.

Thẩm Hạo xua tay nói.

Ito Ririka cúi đầu nói: Thẩm tiên sinh, bây giờ chúng tôi đi thì không tiện giao phó.

Đã vậy, các cô là nhóm nhạc, vậy thì hát một bài, nhảy một điệu để giúp vui đi.

Vâng.

Thẩm Hạo, Trần Đại Hằng, Chu Triều Dương ba người, tại chỗ nghe một buổi hòa nhạc.

Mặc dù không có đèn sân khấu và âm thanh, hiệu quả biểu diễn cũng bình thường.

Nhưng cũng có phong thái riêng của họ, Thẩm Hạo, Trần Đại Hằng, Chu Triều Dương vẫn cảm nhận được sức quyến rũ đặc biệt.

Chỉ là mắt hơi chóng mặt, coi như bị liên lụy vô tội.

Đợi họ hát xong mấy bài, Thẩm Hạo liền vẫy tay bảo họ rời đi.

Phòng khách lập tức yên tĩnh hơn rất nhiều.

Chu Triều Dương thật sự không kìm được hỏi: Thẩm Hạo, cậu ở bên Nhật này có quan hệ cứng cỡ nào vậy.

Đối với mối quan hệ của Thẩm Hạo ở đây, Trần Đại Hằng cũng cực kỳ chấn động.

Dù sao Thẩm Hạo quen biết toàn là nhân vật không tầm thường.

Đều là mấy nhân vật nhỏ không đáng nhắc đến.

Thẩm Hạo một vẻ mặt thờ ơ, lười cả nhắc tên.

Thấy Thẩm Hạo không muốn nói, Chu Triều Dương và Trần Đại Hằng cũng không tiện truy vấn nữa.

Tóm lại, hôm nay coi như đã mở mang tầm mắt của Chu Triều Dương, Thẩm Hạo ở Nhật Bản tuyệt đối là cực kỳ lợi hại.

Khoảnh khắc này, Trần Đại Hằng cũng tin những lời Thẩm Hạo nói trước đó.

Ở Thái Lan có chút quan hệ, e rằng cái chút quan hệ này cũng không phải dạng vừa.

Khuôn mặt Thẩm Hạo còn quá trẻ, nhưng lại có thể ăn nên làm ra ở cả châu Á và châu Âu, làm thế nào mà làm được.

Trần Đại Hằng nghĩ nửa ngày cũng không ra, điều này tuyệt đối không phải có tiền là có thể làm được.

Ngay cả ở trong nước có lợi hại, người khác cũng chưa chắc đã nể mặt cậu.

Xã đoàn Nhật Bản đó cũng rất kiếm tiền.

Tạp chí Fortune của Mỹ số tháng 9 năm 2014 đã thống kê thu nhập của các tổ chức xã hội đen nổi tiếng toàn cầu trong năm trước.

Yamaguchi gumi với 80 tỷ đô la Mỹ đã giành vị trí số một thế giới, thu nhập hàng năm của Mafia Nga đứng thứ hai kém Yamaguchi gumi hẳn một số 0.

Có thể thấy kiếm tiền nhiều đến mức nào.

Ngay khi Chu Triều Dương chuẩn bị hỏi Thẩm Hạo ngày mai còn đi chơi nữa không.

Điện thoại của Thẩm Hạo reo lên.

Kết nối xong, đầu dây bên kia là Fukuda Jiro.

Thẩm tiên sinh.

Nói đi.

Để bày tỏ lời xin lỗi, đặc biệt đã chuẩn bị tiệc Nyotaimori, mời ba vị dùng sushi.

Thẩm Hạo hỏi Chu Triều Dương, Trần Đại Hằng: Bọn Nhật mời ăn sushi Nyotaimori có đi không.

Chu Triều Dương thì có chút động lòng, bản thân anh ta làm kinh doanh ngoại thương, ở Nhật Bản cũng không ít công việc, quen biết

Fukuda Jiro của Trụ Cát Hội anh ta vẫn rất động lòng.

Xã hội đen Nhật Bản, giới chính trị cũng đều có nghị viên riêng của mình.

Trần Đại Hằng: Tôi thì sao cũng được, tùy các cậu.

Dường như nhìn thấu suy nghĩ của Chu Triều Dương, Thẩm Hạo nói vào điện thoại: Mấy giờ.

Bảy giờ tối, tôi sẽ đích thân phái xe đến đón Thẩm tiên sinh.

Cúp điện thoại, Fukuda Jiro gọi con gái mình là Fukuda Keiichi đến.

Keiichi, tối nay con phải thể hiện thật tốt, nhất định phải chiếm được thiện cảm của Thẩm tiên sinh.

Fukuda Keiichi tức giận nói: Không thể nào, con là tiến sĩ của Đại học Kyoto, lại là giám đốc một công ty luật, đồng thời còn là nghị viên Thượng viện thuộc Đảng Công Minh, cha lại bảo con đi tiếp đãi một tên đàn ông Trung Quốc, tuyệt đối không thể.

Cha ơi, cha có phải là lẫn rồi không.

Nghe con gái nói vậy, Fukuda Jiro không kìm được tức giận nói: Baka.

Được kết giao với Thẩm tiên sinh là phúc khí của con, con một cái nghị viên quèn có gì đáng tự hào.

Thẩm tiên sinh có nhìn trúng con hay không còn chưa biết chừng.

Tối nay, ta mời Thẩm tiên sinh dùng bữa, con nhớ mặc đồ thật trang trọng.

Nhớ kỹ, đây không phải là bàn bạc với con, mà là ra lệnh.

Fukuda Keiichi bất mãn nói: Cha ơi, nếu con không đồng ý thì sao.

Vậy thì con cút khỏi gia tộc Fukuda, từ nay về sau ta coi như không có đứa con gái này.

Nghe vậy, Fukuda Keiichi như bị sét đánh, không thể tin được nhìn Fukuda Jiro.

Đây là lời nói của người cha luôn yêu thương cô sao.

Fukuda Keiichi tức đến vành mắt đỏ hoe, nước mắt chực trào, nhưng cũng không dám phản bác.

Rời khỏi sự hỗ trợ của gia tộc, cô nghị viên này cũng không giữ được, trừ khi làm tình nhân của người khác.

Trên thị trường lao động Nhật Bản, địa vị phụ nữ rất thấp.

Chỉ có thể ủy khuất nói: Vâng.

Fukuda Jiro lúc này mới hài lòng nói: Ôi dào, con gái ngoan, con sẽ không hối hận đâu.

Bảy giờ tối, dưới sự dẫn đường của mười chiếc Mercedes, ba người Thẩm Hạo ngồi trên chiếc Maybach kéo dài đó.

Trần Đại Hằng nói: Ở trong nước tôi còn chưa bao giờ phô trương như vậy, ở Nhật Bản lại phô trương thế này, nói ra chắc không ai tin.

Bây giờ mọi chuyện đã kết thúc, cũng có thể yên tâm mà chơi bời rồi.

Ngày mai định đi đâu chơi, tôi làm hướng dẫn viên cho.

Chu Triều Dương lúc này, rất muốn mối quan hệ với Thẩm Hạo tiến thêm một bước.

Năng lực Thẩm Hạo thể hiện ra, chỉ là một góc của tảng băng chìm, nhưng đã khiến anh ta vô cùng có lợi.

Không chừng, sau này Thẩm Hạo còn có thể mang lại cho anh ta

những bất ngờ lớn hơn nữa.

Nhân vật bá đạo như vậy mà không kết giao, chẳng phải là đồ ngốc sao.

Đừng nói trong nước, cả thế giới đều là xã hội quan hệ.

Có quan hệ làm gì cũng tiện.

Trần Đại Hằng nói: Thôi không có tâm trạng chơi nữa, tối nay ăn xong rồi ngày mai về thôi.

Thẩm Hạo cười nói: Được thôi, lúc về nước ăn Tết đi Thái Lan chơi, tôi bao.

Mắt Chu Triều Dương sáng lên: Được đó, cho tôi một suất.

Được, tôi sẽ gọi thêm vài người, vừa hay du thuyền của tôi cũng về rồi, chúng ta ra biển chơi.

Thẩm Hạo cười nói.

Không vấn đề gì.

Chu Triều Dương rất vui.

Chương 538

Không phải vì muốn chơi, chủ yếu vẫn là muốn kéo gần thêm tình cảm với Thẩm Hạo.

Đi qua những con phố sầm uất, rất nhanh đến khu nhà giàu.

Chu Triều Dương giới thiệu: Đây là khu nhà giàu truyền thống, tổng giám đốc SoftBank Son Masayoshi và Tadashi Yanai của Uniqlo đều ở đây.

Nghe Chu Triều Dương giới thiệu, suốt quãng đường cũng không đến nỗi nhàm chán như vậy.

Xe đi vào một trang viên yên tĩnh, trên đường thỉnh thoảng có bảo vệ tuần tra.

Hiển nhiên, Phúc Điền Thứ Lang vẫn rất coi trọng an nguy của mình, tục gọi là sợ chết.

Xe vừa dừng lại, Phúc Điền Thứ Lang đã cung kính bước lên tự mình mở cửa xe.

Điều này khiến cô con gái Phúc Điền Huệ Nhất đứng bên cạnh vô cùng kinh ngạc, ai mà lại có cái phô trương lớn như vậy.

Cô chưa từng nghe nói ở Tokyo có nhân vật Hoa kiều nào ghê gớm đến thế.

Chẳng lẽ là một quan chức cấp cao từ Hoa quốc đến.

Khi nhìn thấy người đàn ông bước xuống xe, trông chỉ hơn 20 tuổi một chút, cao lớn tuấn tú, mày kiếm mắt sao, giống như nam chính bước ra từ truyện tranh, Phúc Điền Huệ Nhất lần đầu tiên nhìn thấy một người đàn ông có khí chất như vậy, chỉ cảm thấy đầu óc mình không đủ dùng.

Người trẻ tuổi này rốt cuộc có thân phận gì.

Phúc Điền Thứ Lang cúi người nói: Thẩm tiên sinh.

Thẩm Hạo khẽ gật đầu, bước vào phòng khách.

Trên một chiếc bàn ăn tròn lớn, bày mười mấy món ăn Nhật Bản tinh xảo.

Chính giữa là một cái lồng bàn khổng lồ.

Phúc Điền Thứ Lang cung kính nói: Mời Thẩm tiên sinh ngồi.

Sau khi Trần Đại Hằng, Chu Triều Dương và Thẩm Hạo ngồi xuống, Phúc Điền Huệ Nhất và Phúc Điền Thứ Lang mới dám ngồi.

Phúc Điền Thứ Lang chỉ vào Phúc Điền Huệ Nhất đang mặc kimono màu hồng bên cạnh, cười giới thiệu: Thẩm tiên sinh, đây là tiểu nữ Phúc Điền Huệ Nhất, đang điều hành một văn phòng luật sư, hiện là nghị viên thuộc Thượng Nghị Viện của Đảng Công Minh.

Phúc Điền Huệ Nhất cúi người nói: Thẩm tiên sinh, mong ngài chiếu cố nhiều hơn.

Thẩm Hạo khẽ gật đầu, coi như đáp lại.

Đối với hệ thống chính trị của Nhật Bản, Thẩm Hạo không hiểu rõ, cũng lười tìm hiểu.

Đối với hành động của Phúc Điền Thứ Lang, trong lòng Thẩm Hạo biết rõ.

Chỉ là có chút bất ngờ, không ngờ lão già này lại dẫn cả con gái ra.

Cũng có chút mánh khóe.

Phúc Điền Thứ Lang phất tay, hai người phụ nữ mặc kimono vội vàng mở nắp lồng bàn trên bàn.

Lập tức, một bàn tiệc nhân thể thịnh yến bày ra trước mắt.

So với bản sao chép ở trong nước, bàn tiệc này có thể coi là rất tôn trọng nguyên bản, chính tông và nguyên thủy.

Phúc Điền Thứ Lang nói: Thẩm tiên sinh, Chu tiên sinh, Trần tiên sinh, xin mời dùng.

Chu Triều Dương và Trần Đại Hằng tỏ ra khá hứng thú, tự mình tiến lên gắp thức ăn.

Thẩm Hạo liếc nhìn, người phục vụ chắc cũng chỉ tầm học sinh cấp ba.

Thấy Thẩm Hạo không động đũa, Phúc Điền Huệ Nhất tự mình gắp thức ăn cho Thẩm Hạo.

Thẩm tiên sinh, đây là cá ngừ vây xanh đại dương mới về hôm nay, ngài nếm thử xem, hương vị rất tuyệt.

Đối với văn hóa cá ngừ vây xanh đại dương của Nhật Bản, Phúc Điền Huệ Nhất vẫn rất tự tin.

Dù sao, những con cá ngừ vây xanh đắt nhất thế giới đều được đấu giá ở Nhật Bản.

Nhưng Phúc Điền Huệ Nhất đâu biết rằng, Thẩm Hạo đã hoàn toàn mất hứng thú với thịt cá, nhìn thấy thịt cá là không có khẩu vị.

Hắn không thèm nhìn một cái, chỉ nhấp một ngụm trà, rồi nhấp một ngụm rượu, sau đó không uống nữa.

Thấy Thẩm Hạo cơ bản không động đũa chút nào, Phúc Điền Thứ Lang vội vàng nói: Thẩm tiên sinh, ngài không hài lòng với các món ăn hôm nay sao.

Tôi sẽ lập tức cho người đổi.

Thẩm Hạo: Không cần, tôi chỉ không thích ăn cá.

Thì ra là vậy, vậy mời dùng chút thịt bò Kobe.

Phúc Điền Thứ Lang vội vàng cho người múc cho Thẩm Hạo.

Phúc Điền Huệ Nhất bên cạnh lập tức đỏ bừng mặt, cô không ngờ mình lại nịnh hót sai chỗ, khiến trong lòng cô một trận tức giận.

Từ nhỏ đến lớn đều được vạn người cưng chiều, Phúc Điền Huệ Nhất đâu đã từng phải chiều chuộng đàn ông.

Lần đầu tiên gắp thức ăn cho người khác mà lại bị lạnh nhạt như vậy, trong lòng cô vô cùng khó chịu.

Nhưng cũng không dám phản bác, khí chất của Thẩm Hạo quá mạnh mẽ.

Chu Triều Dương và Trần Đại Hằng bên cạnh thì ăn rất ngon lành, thỉnh thoảng còn bình phẩm.

Phúc Điền Thứ Lang quỳ xuống trước Thẩm Hạo nói: Lần này đã mạo phạm Thẩm tiên sinh, đều là do tôi quản lý không chu đáo, xin Thẩm tiên sinh trách phạt.

Nói xong, hắn quỳ rạp xuống đất, chờ đợi sự tha thứ của Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo phất tay: Thôi bỏ đi, đã trừng phạt rồi, nhưng vẫn phải phàn nàn một chút.

Mẹ nó, đã không gánh nổi cửa hàng bắn bi thì đóng cửa sớm đi.

Khốn kiếp, cũng đâu phải thắng của các ngươi mười mấy tỷ đô la Mỹ, chỉ thắng có 6 triệu yên mà đã không chơi nổi rồi.

Đúng là phế vật.

Phúc Điền Thứ Lang lập tức hoảng sợ giải thích: Thẩm tiên sinh, tôi đã điều tra rồi, bọn họ nói vì ngài liên tục thắng hơn hai mươi ván, có chút không khoa học, nhưng tra giám sát thế nào cũng không tìm ra vấn đề.

Chỉ muốn hỏi ngài cách thắng, nên mới đắc tội Thẩm tiên sinh.

Đều là do tôi quản lý không đúng.

Thẩm Hạo: Thôi được rồi, chuyện này đến đây là kết thúc.

Vâng, Thẩm tiên sinh.

Thở phào nhẹ nhõm, Phúc Điền Thứ Lang mới run rẩy đứng dậy, lưng áo đẫm mồ hôi lạnh.

Không biết vì sao, áp lực mà Thẩm Hạo mang lại cho hắn thực sự quá mạnh.

Hắn dường như có một ảo giác, chỉ cần Thẩm Hạo có một ý niệm, hắn liền sẽ chết.

Bữa ăn này, Chu Triều Dương và Trần Đại Hằng ăn rất vui vẻ, ăn hết cả các món trên nhân thể thịnh yến.

Cả hai đều hô lớn đã nghiền.

Chu Triều Dương nói: Kỹ nữ của Nhật Bản đúng là xinh đẹp.

Văn hóa Nhật Bản không giống, ở đây đối với ngành nghề này đều nhắm một mắt mở một mắt.

Thảo nào ngành công nghiệp giải trí của Nhật Bản có thể phong phú khắp thế giới, điều này không phải không có lý do.

Ăn uống no say, Phúc Điền Thứ Lang cung kính nói: Thẩm tiên sinh, ở đây đã chuẩn bị phòng cho ngài, tối nay xin ngài cứ ở lại đây.

Thần thức của Thẩm Hạo quét qua, liền phát hiện ra manh mối.

Phúc Điền Huệ Nhất, người vừa ăn cơm, đang ngoan ngoãn nằm trong chăn.

Trên mặt cô lộ vẻ không cam lòng.

Hiển nhiên là Phúc Điền Thứ Lang cố ý chuẩn bị.

Đồng thời, hai căn phòng khác cũng đã được chuẩn bị tương tự.

Thẩm Hạo nói: Được, cứ sắp xếp đi.

Vâng, Thẩm tiên sinh, tôi sẽ dẫn ba vị đi tắm trước.

Văn hóa tắm rửa của Nhật Bản quả thực rất phong phú, trong nhà có thể không có gì, nhưng không thể không có bồn tắm.

Điều khiến Thẩm Hạo có chút bất ngờ là, trang viên của Phúc Điền Thứ Lang còn có cả suối nước nóng.

Mẹ nó, đúng là biết hưởng thụ.

Dường như nhìn thấu suy nghĩ của Thẩm Hạo, Phúc Điền Thứ Lang đi đến bên cạnh Thẩm Hạo, cung kính nói: Thẩm tiên sinh, cả căn trang viên này, tôi cả gan tự ý quyết định tặng cho ngài, làm nơi ngài nghỉ chân.

Tôi sẽ sắp xếp người dọn dẹp hàng ngày.

Hoan nghênh ngài tùy thời trở lại.

Được, đi thôi, chúng ta tự ngâm của chúng ta.

Vâng, Thẩm tiên sinh.

Đợi Phúc Điền Thứ Lang đi rồi, Trần Đại Hằng nghi hoặc nói: Lão già Nhật Bản kia lảm nhảm cái gì vậy.

Chu Triều Dương nói: Người Nhật Bản muốn tặng căn trang viên này cho Thẩm Hạo.

Nghe vậy, Trần Đại Hằng kinh ngạc nói: Vãi chưởng, người Nhật này hào phóng thế, chỗ này đâu có rẻ, Tokyo tấc đất tấc vàng mà lại có trang viên rộng mấy chục mẫu, đúng là xa xỉ.

Điều khiến hắn chấn kinh hơn là thân phận của Thẩm Hạo.

Rốt cuộc là thân phận gì mà có thể khiến đối phương cung kính

đến thế.

Hoàn toàn không hợp lý, nếu nói Thẩm Hạo là quý tộc của Nhật Bản thì còn hợp lý.

Nhưng Thẩm Hạo rõ ràng là người Hoa.

Trần Đại Hằng: Thẩm Hạo không, Hạo ca, thân phận của anh rốt cuộc là gì vậy, khiến người ta ngứa ngáy không chịu nổi.

Chu Triều Dương cũng gật đầu tán thành, chỉ có thân phận của một tập đoàn lớn ở Mỹ mới có thể khiến người Nhật Bản phải khúm núm như vậy.

Dù sao, dù Trụ Cát Hội có lợi hại đến mấy, cũng không phải đối thủ của chính phủ Nhật Bản.

Mà trên đầu chính phủ Nhật Bản lại có ông bố lớn là Mỹ quốc.

Các tập đoàn lớn ở Mỹ, đó chính là thế lực sau lưng.

Người thừa kế của tập đoàn, quả thực có thực lực này.

Một điểm khác nữa, ảnh hưởng của Thẩm Hạo ở châu Âu và Mỹ cũng không nhỏ.

Những chiếc xe mới vừa ra mắt như Bugatti Chiron, Ferrari SP3 này, thường ưu tiên cung cấp cho giới quý tộc châu Âu và Mỹ, sau đó mới đến các quốc gia khác.

Thẩm Hạo có thể mua những thứ này, cũng quả thực có khả năng là người thừa kế của một tập đoàn lớn ở Mỹ.

Hơn nữa, Trần Đại Hằng đã lăn lộn trong nước bao nhiêu năm, trước đây căn bản chưa từng nghe nói đến danh tiếng của Thẩm Hạo.

Chương 539

Một người sở hữu tài sản lớn như vậy mà lại không có chút tin tức nào, thực sự có chút không thể tin nổi.

Cứ như một ngôi sao băng đột nhiên xuất hiện, không kịp phòng bị.

Bây giờ Thẩm Hạo đã được truyền tai trong giới của bọn họ, ai cũng tò mò rốt cuộc Thẩm Hạo là thần thánh phương nào, là rồng qua sông hay rắn đất.

Càng suy luận, Trần Đại Hằng càng cảm thấy mình nghĩ có lý.

Thấy Trần Đại Hằng và Chu Triều Dương càng đoán càng sai, Thẩm Hạo lắc đầu cười nói: Được rồi, không bàn chuyện này nữa, ngâm mình cho sảng khoái đi, lát nữa người Nhật còn chuẩn bị lễ vật cho các anh nữa.

Chuẩn bị lễ vật.

Nghe vậy, hai người lập tức hiểu ra.

Thời gian trôi qua, ngay khi Phúc Điền Huệ Nhất đợi đến mức gần ngủ gật, cô nghe thấy tiếng mở cửa, lập tức giật mình tỉnh dậy.

Theo tiếng bước chân đến gần, tim cô đập thình thịch, mỗi tiếng bước chân như một nhát búa nặng nề gõ vào trống.

Đối với lòng hiếu khách của Phúc Điền Thứ Lang, Thẩm Hạo vẫn vui vẻ chấp nhận.

Ít nhất thì Phúc Điền Huệ Nhất này có dung mạo diễm lệ không thua kém Tiêu Băng hay những người khác, khí chất nhìn cũng phù hợp với gu thẩm mỹ của Thẩm Hạo.

Mặc dù phong tục phát đạt như vậy, nhưng vẫn còn nguyên vẹn, điều này thật kỳ diệu.

Tuy nhiên, nhìn bộ kimono xếp gọn gàng bên cạnh, Thẩm Hạo lại mất đi vài phần hứng thú.

Đi, mặc kimono vào.

Hạ Y.

Đối với Nhật Bản, Thẩm Hạo, người đã xem Lưỡng Kiếm năm sáu lần, luôn có thái độ thù địch.

Hôm nay phải báo thù cho Tú Cầm.

Phải khiến đao nhuốm máu.

Đó mới là cách báo thù chính xác.

Đêm lạnh như nước, bóng dáng Thẩm Hạo biến mất trong trang viên Lần nữa xuất hiện, hắn đã đến cấm địa của Hồ Yêu nhất tộc ở Linh Vân Đại Lục.

Hồ Mị Nương và Bạch Hổ vẫn như lúc mới rời đi, vừa mới bước vào trạng thái ổn định cảnh giới.

Thẩm Hạo không quan tâm tam thất nhị thập nhất, trực tiếp kéo họ vào cuộc chiến.

Gấp rút, lại tiến vào cảnh giới thứ mười hai.

Cấm địa hậu sơn của Hồ Yêu nhất tộc này vô cùng tĩnh mịch, tiếng vang rất lớn.

May mà không ai dám đến.

Âm thanh chỉ luân chuyển qua lại giữa các cấm địa, kéo dài không dứt.

Ngày đêm tinh thần chuyển hóa.

Hồ Mị Nương vẻ mặt nghi hoặc, bởi vì nàng nhạy bén ngửi thấy mùi máu tanh nhàn nhạt, còn có một mùi hương khác lạ.

Đây là mùi mà Thẩm Hạo trước đây không có.

Lúc này nàng có chút mờ mịt, nàng không nhớ ở đây có ai đến bao giờ.

Nghĩ đến đây, Hồ Mị Nương không nhịn được hỏi: Chủ nhân, tại sao nô gia ngửi thấy một mùi máu tanh nhàn nhạt, đó dường như là máu của cô nương.

Thẩm Hạo có chút bất ngờ, không ngờ lại bị Hồ Mị Nương phát hiện.

Mũi chó à không, mũi hồ ly của nàng vẫn nhạy bén không ngờ.

Nghe Thẩm Hạo khẳng định, Hồ Mị Nương càng nghi hoặc hơn.

Nàng nhớ vừa mới ngồi xuống điều tức ổn định cảnh giới, rồi bị Thẩm Hạo kéo vào trận chiến chưa đến một chén trà.

Mà Thẩm Hạo từ đầu đến cuối chưa từng rời khỏi cấm địa của Hồ Yêu nhất tộc.

Nhưng mùi máu tanh nhàn nhạt này, rốt cuộc là chuyện gì.

Hoàn toàn không phù hợp với lẽ thường.

Thẩm Hạo đánh lạc hướng nói: Ta chuẩn bị đi tranh đoạt Thượng Cổ Chiến Trường.

Nghe vậy, Hồ Mị Nương lập tức tỉnh táo tinh thần.

Chủ nhân, tình hình bên trong Thượng Cổ Chiến Trường rốt cuộc là như thế nào, người có thể nói cho nô gia biết không.

Nàng bây giờ đã độ kiếp, tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường, chỉ là vấn đề sớm muộn.

Đã sớm muộn gì cũng phải vào, tốt hơn nên tìm hiểu thêm để có sự chuẩn bị.

Đối với tình hình bên trong Thượng Cổ Chiến Trường, nàng cũng mù mịt, hoàn toàn dựa vào ghi chép trong điển tịch của Hồ Yêu nhất tộc mà hành sự.

Huống chi, vạn năm nay, chưa từng có ai từ bên trong trở ra, căn bản không ai rõ về Thượng Cổ Chiến Trường.

Nhưng Thẩm Hạo lại là người đầu tiên từ Thượng Cổ Chiến Trường trở ra trong vạn năm qua, tin tức này vô cùng quý giá.

Hồ Mị Nương lúc này mới phản ứng lại, dường như nhận Thẩm Hạo làm chủ cũng không phải chuyện xấu.

Vừa giúp nàng độ kiếp, vừa có thể cho nàng biết tình hình Thượng Cổ Chiến Trường.

Đơn giản là một ân tình trời biển.

Cái giá phải trả cũng chỉ là chịu vài lần thôi.

Cùng lắm là gọi chủ nhân, lợi ích và cái giá phải trả là tương xứng.

Thẩm Hạo sắp xếp lại lời nói, bắt đầu kể lại những chuyện xảy ra sau khi tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường.

Khi biết Hồ Cửu Nhi cũng đã độ kiếp, Hồ Mị Nương vui mừng khôn xiết.

Như vậy, Hồ tộc lại có hai đại yêu cảnh giới thứ mười hai, thật là nghịch thiên.

Giống như một thời thịnh thế vậy, điều đáng tiếc duy nhất là không thể ở lâu ở Linh Vân Đại Lục, nếu không cũng phải tung hoành một phen ở Côn Luân Sơn Mạch.

Tha hồ dương mày hất mặt một trận.

Hồ Yêu nhất tộc mới là mạnh nhất.

Ngoài ra, khi biết Thẩm Hạo đã giết con rồng Hủy ở đỉnh cấp mười một và đang bị lão rồng Hủy cấp mười hai truy sát, nàng cũng kinh hãi.

Lần đầu tiên cảm thấy gan của Thẩm Hạo thực sự rất lớn.

Đồng thời, nàng cũng có một cái nhìn tổng quát về Thượng Cổ Chiến Trường, cũng biết bên trong nguy cơ trùng trùng.

Sự kiêu ngạo vừa đột phá cảnh giới thứ mười hai cũng tiêu tan không ít.

Đợi Thẩm Hạo nói xong, Hồ Mị Nương nói: Chủ nhân, vậy người hãy nhanh chóng đi đi, vạn nhất đi muộn, Cửu Nhi xảy ra bất trắc.

Thẩm Hạo nói: Yên tâm đi, Cửu Nhi bây giờ đã là cảnh giới thứ mười hai rồi, người có thể đánh bại nàng có lẽ có, nhưng muốn giết nàng thì có chút khó khăn.

Sau khi độ kiếp, sự áp chế của Thượng Cổ Chiến Trường đối với nàng đã không còn, hoàn toàn có thể phát huy tất cả chiến lực.

Cửu Nhi khá đơn thuần, nên ta sợ nàng trúng kế.

Hồ Mị Nương nói xong nhìn Thẩm Hạo một cái.

Ý tứ không cần nói cũng tự hiểu, bị Thẩm Hạo lừa đến không còn gì.

Thẩm Hạo không hài lòng nói: Ánh mắt nàng có ý gì.

Chủ nhân hiểu lầm rồi, không có chủ nhân thì không có Cửu Nhi và Mị Nương của ngày hôm nay.

Hồ Mị Nương quyến rũ cười nói: Coi như nàng thức thời, nếu

không ta sẽ lại cho nàng biết mùi vị da nứt thịt bung.

Chủ nhân ngàn vạn lần đừng, nô gia sợ lắm.

Lời nói tuy vậy, nhưng ánh mắt khiêu khích lại không sao che giấu được.

Chậc, lão tử bây giờ không có tâm trạng đánh nàng, đợi đến khi hứng thú nổi lên, nhất định sẽ cho nàng biết cái gọi là Thẩm thị tiên pháp.

Mưa dông hay sương móc đều là ân trạch của chủ nhân, nô gia đều vô cùng thích.

Nhìn ánh mắt Hồ Mị Nương long lanh như nước, Thẩm Hạo tặc lưỡi hai tiếng.

Cũng được, không hổ là hồ ly tinh, thôi, lửa đã tắt, tiếp tục ổn định cảnh giới đi.

Vâng.

Bạch Hổ và Hồ Mị Nương cung kính nói.

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo một mình đi đến trung tâm nhất của Linh Vân Đại Lục, Linh Vân Sơn cửa vào Thượng Cổ Chiến Trường.

Vừa đến đỉnh núi, hắn nhìn thấy một người khiến hắn không ngờ tới.

Thẩm Hạo, sao lại là ngươi.

Trên đỉnh Linh Vân Sơn, cửa vào Thượng Cổ Chiến Trường.

Trưởng lão Lý Thuần Quân của Huyền Thiên Kiếm Tông, đang chuẩn bị tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường, nhìn thấy người đến là Thẩm Hạo liền kinh ngạc hỏi.

Hoàn toàn không dám tin, trước đây Thái Thượng Trưởng lão

Thượng Quan Cảnh Vân không phải nói tận mắt nhìn thấy Thẩm Hạo tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường sao.

Tại sao lại xuất hiện ở cửa vào Thượng Cổ Chiến Trường, rốt cuộc là chuyện gì.

Chẳng lẽ Thái Thượng Trưởng lão Thượng Quan Cảnh Vân đã nhìn nhầm.

Nhưng nhìn thấy Thẩm Hạo, ông ta lại không hoảng sợ.

Lần này Lý Thuần Quân đến đây, là vì thọ mệnh của ông ta chỉ còn một trăm năm, đã dừng lại ở Tiên Khiếu Cảnh Đại Viên Mãn hơn ba trăm năm, mãi không thể đột phá đến Thần Đình Cảnh, nên mới định liều một phen, xông vào Thượng Cổ Chiến Trường.

Lý do ông ta trở nên gan dạ muốn tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường, tất cả là vì Tô Thiền.

Thuở trước, sau khi Tô Thiền tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường, thông qua thức hải tâm ý tương thông của bốn chị em, đã biết được tình hình bên trong Thượng Cổ Chiến Trường.

Vì bốn chị em Tô Thiền từ nhỏ đã được Huyền Thiên Kiếm Tông thu nhận, tông môn đối với họ, giống như ân tái tạo.

Chương 540

Vì vậy, Tô Ngọc đã không giấu giếm, mà chủ động bẩm báo tình hình bên trong Thượng Cổ Chiến Trường cho Huyền Thiên Kiếm Tông.

Là Đại trưởng lão, Lý Thuần Quân tự nhiên cũng nhận được tin tức này, trong lòng vô cùng kinh hỉ.

Sau một hồi suy đi tính lại, ông ta mới đưa ra quyết định định liều một phen.

Xông vào Thượng Cổ Chiến Trường này, không thể đợi già chết.

Tiếp tục ở lại Huyền Thiên Kiếm Tông, Lý Thuần Quân chỉ cảm thấy đột phá vô vọng, chỉ là lãng phí sinh mệnh.

Còn về tin tức Thẩm Hạo trở về, Tô Ngọc đã không nói cho Huyền Thiên Kiếm Tông, không có gì khác, chủ yếu vì Thẩm Hạo có thể từ bên trong Thượng Cổ Chiến Trường trở ra, tin tức này quá chấn động.

Sợ bất lợi cho Thẩm Hạo.

Lý Thuần Quân cũng không biết tin tức Thẩm Hạo có thể ra ngoài.

Lần này nhìn thấy Thẩm Hạo trên đỉnh Linh Vân Sơn, vì vậy Lý Thuần Quân đặc biệt chấn kinh.

Thẩm Hạo nheo mắt, cười nhạt nói: Thật khéo quá Đại trưởng lão, lại gặp mặt rồi.

Đúng là ứng với câu cổ ngữ, oan gia ngõ hẹp a.

Ngươi dung túng cháu trai Lý Siêu nhiều lần ức hiếp Mộ Dung Lâm, ngươi lẽ nào không biết Mộ Dung Lâm đã nương tựa ta sao.

Rất rõ ràng, ngươi là coi thường ta.

Trong tông môn Thẩm Hạo không thể dạy dỗ Lý Thuần Quân này, nhưng đã rời khỏi tông môn, biển rộng trời cao, Thẩm Hạo sẽ không e ngại bất kỳ ai.

Lý Thuần Quân đã bình tĩnh lại, cũng không có gì lo lắng.

Hơn nữa, nghe đồn cảnh giới của Thẩm Hạo cũng chỉ là Thể Tu cảnh thứ mười, Pháp Tu chỉ là Thiên Linh Cảnh.

Ông ta Lý Thuần Quân lại là một tồn tại Tiên Khiếu Cảnh Đại Viên Mãn, xét về thực lực cũng không hề kém Thẩm Hạo.

Dù không thể miểu sát Thẩm Hạo, nhưng tự tin có thể thu thập Thẩm Hạo.

Hơn nữa, đây là cửa vào Thượng Cổ Chiến Trường, chứ không phải bên trong tông môn, ông ta cũng không có gì phải e ngại.

Nhưng Lý Thuần Quân không có ý định đánh với Thẩm Hạo, ông ta càng muốn biết Thẩm Hạo đã làm thế nào để từ bên trong Thượng Cổ Chiến Trường đi ra.

Tin tức này thực sự quá quan trọng.

Lý Thuần Quân nói: Thẩm Hạo, ngươi đã làm thế nào để từ Thượng Cổ Chiến Trường đi ra, chỉ cần ngươi nói cho lão phu tin tức này, hôm nay ta sẽ tha cho ngươi.

Xưa kia, ngươi làm nhục cháu trai Lý Siêu của ta, mối thù này ta vẫn luôn ghi nhớ đấy.

Nghe vậy, Thẩm Hạo trực tiếp bị chọc cười.

Tha cho ta.

Đại trưởng lão ngàn vạn lần đừng tha cho ta, ta có thể sẽ không cảm kích ngươi đâu.

Lý Thuần Quân: Vậy hôm nay lão phu sẽ dạy dỗ ngươi một trận, cho đến khi ngươi nói ra cách ra khỏi Thượng Cổ Chiến Trường thì thôi.

Lời vừa dứt, vừa chuẩn bị ra tay, đột nhiên cảm thấy một luồng áp lực nghẹt thở.

Chưa kịp phản ứng, cổ ông ta đã bị Thẩm Hạo bóp chặt.

Một bàn tay siết chặt cổ, nhấc bổng ông ta lên.

Chỉ thấy bàn tay đang kẹp chặt cổ ông ta, bên trong lóe lên lôi đình, khiến toàn thân ông ta tê dại.

Linh lực cũng không thể sử dụng.

Trong lòng kinh hãi vô cùng, ông ta không ngờ Thẩm Hạo lại mạnh đến thế, ông ta thậm chí không có cơ hội phản kháng, ngay cả động tác của Thẩm Hạo cũng không cảm ứng được.

Quá mạnh rồi, căn bản không phải cùng một cấp độ.

Ngươi ngươi, là Thần Đình Cảnh.

Thẩm Hạo cười nói: Đại trưởng lão này không phải tông môn, ngươi nói ta nên xử lý ngươi thế nào đây.

Tha mạng.

Lý Thuần Quân mặt đỏ bừng, nguyên thần đều đang run rẩy, dường như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Lửa cháy chẳng hết, gió xuân lại sinh.

Sức mạnh lôi đình trong tay Thẩm Hạo càng lúc càng mạnh, đúng lúc Thẩm Hạo chuẩn bị đưa Lý Thuần Quân đi gặp Phật tổ, thì một giọng nói gấp gáp truyền đến: Thẩm Hạo, đừng.

Nhìn thấy thân ảnh quen thuộc, mấy cái chớp mắt đã đến trước

mặt.

Thẩm Hạo khẽ mỉm cười, dường như không bất ngờ về người đến, giả vờ không biết: Sư phụ, người sao lại đến đây.

Người đến chính là đại tỷ của Ngọc Dực Thiền Quyên, Tô Ngọc.

Thấy Lý Thuần Quân còn sống, Tô Ngọc thở phào nhẹ nhõm.

Vội vàng nói: Thẩm Hạo, ngàn vạn lần đừng ra tay, ông ta là Đại trưởng lão của tông môn, đã có rất nhiều cống hiến cho tông môn.

Thẩm Hạo: Lão già này dung túng cháu trai Lý Siêu năm lần bảy lượt gây sự, làm sao có thể tha cho ông ta.

Tô Ngọc: Thẩm Hạo, tuy Lý Siêu có kiêu ngạo cuồng vọng thật, nhưng cũng đã bị ngươi dạy dỗ rồi.

Hơn nữa tông môn cũng đã nghiêm khắc xử phạt Lý Siêu, chuyện này đã qua rồi, vì sao ngươi vẫn không buông bỏ.

Huống hồ từ khi ngươi gia nhập Huyền Thiên Kiếm Tông, tông môn đối đãi với ngươi thế nào.

Thẩm Hạo: Tông môn đãi ta không bạc, điểm này ta thừa nhận.

Vậy là tốt rồi, ta biết tu vi của ngươi bây giờ đã vượt qua vi sư, ta cũng không có tư cách gì để giáo huấn ngươi nữa.

Dù ngươi không nể mặt ta, cũng hãy nể mặt sự bồi dưỡng của tông môn mà tha cho Lý trưởng lão.

Ông ta tuy có lòng che chở cháu trai, nhưng cũng không đáng chết.

Nghe vậy, Thẩm Hạo khẽ mỉm cười, buông Lý Thuần Quân ra, vỗ vỗ vai ông ta: Vì nể mặt sư phụ, cút đi.

Dù bị Thẩm Hạo buông ra, linh lực toàn thân Lý Thuần Quân nhất thời vẫn không thể hồi phục.

Sau vài hơi thở, mới từ từ khôi phục.

Điều này khiến Lý Thuần Quân trong lòng càng thêm sợ hãi thực lực của Thẩm Hạo.

Bị một tiểu bối dễ dàng đánh bại như vậy, lại còn được tha mạng nhờ người khác nể mặt.

Lý Thuần Quân trong lòng dâng lên một cảm giác nhục nhã khó tả, còn có một tia hận ý.

Sự không cam lòng và phẫn nộ mãnh liệt trong lòng, mượn nhờ sự nhục nhã, không cam lòng và phẫn nộ này, Lý Thuần Quân lại cảm thấy bình cảnh đã giam cầm ông ta mấy trăm năm bỗng nhiên lung lay.

Điều này khiến ông ta kinh hỉ vạn phần, đúng là nhân họa đắc phúc.

Nhưng đây không phải là nơi nên ở lâu.

Chẳng màng gì khác, ông ta lập tức tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường ẩn nấp đã rồi tính.

Ông ta muốn đột phá thật mạnh, đến lúc đó sẽ quay lại báo thù.

Ngay khoảnh khắc biến mất, Lý Thuần Quân nhìn Thẩm Hạo thật sâu, ánh mắt lóe lên một tia hận ý.

Mối thù này không báo thì thề không làm người.

Thấy vậy, khóe miệng Thẩm Hạo khẽ nhếch, cười nhạt, giữ được cái mạng rồi mà còn kiêu ngạo thế.

Nhìn Tô Ngọc bên cạnh, Thẩm Hạo không nói gì.

Đợi tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường rồi thu thập Lý Thuần Quân cũng không muộn.

Chạy được hòa thượng nhưng không chạy được miếu.

Thẩm Hạo đã ra tay trên người Lý Thuần Quân.

Một khi tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường, Lý Thuần Quân muốn chạy ra là tuyệt đối không thể.

Chẳng khác nào nắm rùa trong chum.

Đối với kẻ đắc tội mình, Thẩm Hạo sẽ không cho hắn cơ hội báo thù.

Đây không phải là tự rước họa vào thân.

Không miểu sát Lý Thuần Quân ngay lập tức cũng là vì Thẩm Hạo đã sớm cảm ứng được Tô Thiền ở gần đó, vì vậy mới buộc Tô Thiền phải lộ diện.

Dường như nhìn thấy hắn, Tô Thiền cố ý chọn cách trốn đi.

Thẩm Hạo cũng không vạch trần.

Để lại chút mặt mũi cho Tô Thiền.

Đã biết Tô Thiền ở gần, nếu giết Lý Thuần Quân trước mặt Tô Thiền, xét cho cùng cũng không hay.

Nhưng Thẩm Hạo không biết, người trước mắt này là Tô Ngọc, căn bản không phải Tô Thiền.

Tô Ngọc thấy Thẩm Hạo vẫn nghe lời mình, trong lòng có chút thở phào, một cảm giác kinh hiểm khó tả.

Thẩm Hạo, cảm ơn ngươi.

Sư phụ có lệnh, đồ đệ sao dám không tuân.

Thẩm Hạo cười cười, vô tư nói.

Cảm nhận được khí tức của Thẩm Hạo, luồng áp lực đó quá mạnh, Tô Ngọc không dám tin nói: Thẩm Hạo, ngươi ngươi đã đột phá Thần Đình Cảnh rồi.

Sư phụ nhìn người thật chuẩn, may mắn đột phá mà thôi.

Nhìn biểu cảm kinh ngạc của sư phụ Tô Thiền, Thẩm Hạo lại cảm thấy khá bất ngờ.

Ngày trước Thẩm Hạo đột phá, Tô Thiền đều kinh hỉ, nói ngoan đồ nhi thật lợi hại, còn ban thưởng.

Nhưng Tô Thiền hôm nay rất khác, không chỉ thần sắc phức tạp, trên biểu cảm còn có sự ghen tỵ, sự thất bại, và một chút sùng bái.

Những cảm xúc phức tạp này, tất cả đều viết trên mặt, hoàn toàn giống như một cô bé nhỏ không am hiểu sự đời.

Chương 541

Khí chất khác xa so với Tô Thiền trước đây, thực sự không giống.

Nếu không phải Tô Thiền trước mắt thần niệm hợp nhất, không có chút sơ hở nào, Thẩm Hạo đã nghi ngờ Tô Thiền có phải bị đoạt xá rồi không.

Tô Ngọc một lòng hướng đạo, nhưng nhìn Thẩm Hạo trước mắt dễ dàng đột phá như vậy, đạo tâm của nàng hiển nhiên bị đả kích.

Đúng là người so người, tức chết người.

Lần trước gặp Thẩm Hạo còn là Tiên Khiếu Cảnh, vậy mà mới mấy ngày không gặp, đã đột phá Thần Đình Cảnh rồi.

Khi nào Thần Đình Cảnh lại dễ dàng như vậy.

Nếu thực sự dễ dàng, Lý Thuần Quân cũng không đến nỗi bị kẹt ở cảnh giới này ba trăm năm.

Sự chênh lệch thiên phú tại sao lại lớn đến thế.

Hoàn toàn khác biệt một trời một vực, không thể tin nổi.

Cảm giác thất bại khó tả ập đến, không biết vì sao, Thẩm Hạo đột phá càng nhanh, trong lòng Tô Ngọc lại càng có một phần sùng bái đối với Thẩm Hạo.

Nàng một lòng hướng đạo, lại càng sùng bái loại thiên tài tuyệt thế như Thẩm Hạo.

Người càng ưu tú lại càng sùng bái người ưu tú hơn.

Ngay cả nàng cũng không nói ra được nguyên nhân.

Hai người nhìn nhau, Tô Ngọc vội vàng tránh ánh mắt của Thẩm Hạo.

Nàng dù sao cũng không phải Tô Thiền chính tông, thực sự sợ bị Thẩm Hạo nhìn ra manh mối.

Nhất thời, hai người đều không nói gì.

Sau một hồi im lặng, Tô Ngọc nói: Thẩm Hạo, ngươi muốn lần nữa tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường sao.

Thẩm Hạo: Không sai, sư phụ, chỉ là không ngờ có thể gặp sư phụ ở đây.

Tô Ngọc gật đầu, muốn nói lại thôi, nhưng lại không biết có nên nói hay không.

Nàng rất muốn nói cho Thẩm Hạo biết, nàng là Tô Ngọc chứ không phải Tô Thiền.

Nhưng chuyện này chưa được Tô Thiền đồng ý, nàng cũng không tiện nói.

Nghe ngươi kể về tình hình Thượng Cổ Chiến Trường, ta cảm thấy những ngày tháng an nhàn ở tông môn không có lợi cho đột phá, nên mới không nhịn được muốn tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường.

Lời này nửa thật nửa giả.

Tô Ngọc đương nhiên tin tưởng nội dung mà tỷ muội Tô Thiền của mình kể.

Dù sao, tỷ muội ruột sẽ không hãm hại mình.

Thẩm Hạo có chút bất ngờ, hắn trước đây cảm thấy Tô Thiền không phải là loại người đặc biệt khát vọng đột phá.

Thuộc loại tính tình phong phong hỏa hỏa, có chút hiệp nghĩa.

Hôm nay lại cảm thấy nàng nỗ lực đến vậy, chẳng lẽ là vì bị mình kích thích.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo có chút muốn cười.

Thế là, hắn lấy ra một khối ngọc bội ném cho Tô Ngọc.

Sư phụ, bên trong Thượng Cổ Chiến Trường vẫn vô cùng nguy hiểm, sư phụ hãy cầm khối ngọc bội này, có nguy hiểm thì nghiền nát nó, ta sẽ nhanh chóng đến.

Ngọc bội ấm dần trong tay, Tô Ngọc trong lòng vô cớ cảm thấy ấm áp.

Được, cảm ơn ngươi Thẩm Hạo, ngươi lần trước đã cho một khối rồi.

Quan hệ chúng ta thế này, cho thêm mấy khối sợ gì.

Đừng khách sáo với ta.

Ngươi đối tốt với ta, ta đương nhiên cũng đối tốt với ngươi.

Nghe những lời có chút ái muội như vậy, dù là Tô Ngọc một lòng hướng đạo, trái tim cũng khẽ đập, nhưng chỉ thoáng chốc liền trở lại bình thường.

Bao nhiêu năm nay, chưa từng có ai nói những lời như vậy trước mặt nàng, quá táo bạo.

Đợi đến khi nội tâm lại trở nên bình lặng, sợ Thẩm Hạo lại nói ra những lời kinh thiên động địa nào đó, Tô Ngọc chưa từng trải qua những điều này, có chút không chống đỡ nổi.

Không trêu chọc nổi thì tránh, Tô Ngọc bình tĩnh nói: Thẩm Hạo, vậy ta sẽ tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường trước đây.

Nói xong, nàng liền phi thân tiến vào vòng xoáy của Thượng Cổ Chiến Trường.

Thẩm Hạo thấy vậy, cũng đi theo mà tiến vào.

Ánh sáng trắng lóe lên, bóng dáng Thẩm Hạo đã đến một vùng núi tuyết trắng xóa.

Nhiệt độ xung quanh vô cùng thấp.

Trước đó còn là thảo nguyên bao la, bây giờ lại đến một vùng băng thiên tuyết địa.

Xem ra vì đã đột phá Thần Đình Cảnh, nên mới bị phân phối đến đây.

Nhìn quanh, Thẩm Hạo không hề sợ hãi.

Với tu vi hiện tại của hắn, dù là cảnh giới thứ mười hai hay Vũ Hóa Cảnh đến cũng không sợ.

Lấy ra khối ngọc bội Hồ Cửu Nhi đưa trước đó, lập tức đi về phía hướng cảm ứng được.

Trước tiên tìm Hồ Cửu Nhi rồi sau đó thu thập Đại trưởng lão Lý Thuần Quân.

Hơn nữa, lúc nãy, Thẩm Hạo còn cảm ứng được một luồng khí cơ.

Hắn cảm ứng được Lý Thuần Quân dường như đã chạm đến ngưỡng cửa của Thần Đình Cảnh.

Chỉ cần cho ông ta một chút thời gian, liền có thể thuận lợi đột phá.

Đối với việc Lý Thuần Quân đột phá, Thẩm Hạo không những không sợ hãi, mà ngược lại còn có chút vui mừng.

Ai lại ghét heo của mình quá béo chứ.

Tiên Khiếu Cảnh Đại Viên Mãn và Thần Đình Cảnh đứng nhìn chỉ cách một đường, nhưng một đường đó chính là hai thế giới.

Giống như chơi game vậy, ngươi thiếu một chút kinh nghiệm không thể nâng cấp chiêu lớn, sự khác biệt là quá lớn.

Dù Lý Thuần Quân có đột phá Thần Đình Cảnh, Thẩm Hạo miểu sát ông ta dễ như giết gà.

Chẳng qua là một con kiến lớn hơn mà thôi.

Giống như những con heo nhà ở nông thôn ngày xưa, đều đợi đến Tết nuôi béo rồi mới giết.

Dù có thể lờ mờ cảm ứng được hướng của Hồ Cửu Nhi, nhưng đường xa vạn dặm, vẫn phải chạy một thời gian.

Suốt đường hướng về phía tây.

Vượt qua toàn bộ vùng tuyết, cuối cùng nhìn thấy một vùng thảo nguyên xanh mướt.

Chỉ riêng đoạn đường này, Thẩm Hạo đã mất bốn tháng.

Nhưng điều may mắn là, cảm ứng với Hồ Cửu Nhi ngày càng mạnh.

Bay thêm một đoạn nữa, là có thể gặp mặt rồi.

Vừa chuẩn bị bay về phía Hồ Cửu Nhi.

Bỗng nhiên nhìn thấy một con yêu thú và một tu sĩ loài người đang đánh nhau khó phân thắng bại.

Một người là Tiên Khiếu Cảnh tầng tám, một con yêu thú cấp mười hậu kỳ.

Hai bên thế lực ngang nhau.

Thẩm Hạo vốn định rời đi, nhưng lại dừng lại, xem náo nhiệt, định nhặt đồ thừa.

Cùng lúc đó, trong một hang núi bí mật, đột nhiên bùng phát một

luồng khí thế mạnh mẽ.

Lý Thuần Quân cảm nhận được sức mạnh hùng hậu trong cơ thể, kích động vô cùng.

Đây chính là Thần Đình Cảnh sao, mạnh mẽ, thật sự quá mạnh mẽ.

Thảo nào trước mặt Thẩm Hạo lại không có chút sức phản kháng.

Hừ, Thẩm Hạo ngươi cũng không ngờ đúng không, sự sỉ nhục của ngươi ngược lại đã thành toàn cho lão phu.

Mối thù này nhất định phải báo.

Nói đến đây, cơn hưng phấn qua đi, Lý Thuần Quân lại có chút bất lực.

Dù đã đột phá cũng không chắc đã là đối thủ của Thẩm Hạo.

Ông ta tin rằng với thiên phú của Thẩm Hạo, tu luyện sẽ càng nhanh hơn.

Chương 542

Báo thù vô vọng.

Cũng may, ta đã đột phá Thần Đình Cảnh, thọ mệnh tăng thêm, chỉ cần chờ đợi thời cơ, nhất định có thể thành công.

Cùng với thời gian trôi đi, một người một yêu, đánh nhau khó phân thắng bại, cả hai đều thương tích đầy mình.

Nhưng Thẩm Hạo thực sự không còn kiên nhẫn nữa, trực tiếp miểu sát cả hai, ném vào không gian.

Khi hấp thu xong ký ức của tán tu kia, Thẩm Hạo chấn kinh.

Bởi vì hắn từ trong ký ức của tán tu, tìm thấy tin tức về Tô Thiền.

Lại có hai Tô Thiền giống hệt nhau, quái lạ, chuyện gì đang xảy ra vậy.

Dựa theo ký ức của tên tán tu này, vào tháng trước, hắn đã gặp Tô Thiền.

Dựa vào cảnh giới cao sâu, hắn muốn động lòng tư Tô Thiền.

Ai ngờ cảnh giới của Tô Thiền tuy không bằng hắn, nhưng công pháp lại lợi hại, trong tay không chỉ có nhiều linh bảo, mà kiếm trận càng vô cùng mạnh mẽ.

Trong nhất thời, hắn không có bất kỳ cách nào, căn bản không thể hạ gục Tô Thiền.

Tuy rằng cảnh giới cao hơn một chút, nhưng cũng không cao hơn bao nhiêu, chiến lực gần như ngang bằng.

Ai ngờ, đang đánh nhau, lại đột nhiên xuất hiện thêm một Tô Thiền y hệt, cảnh giới và thực lực còn cao hơn, khiến hắn sợ đến

mức co cẳng bỏ chạy ngay lập tức.

Ký ức đến đây, liền không còn bất kỳ thông tin nào về hai Tô Thiền nữa.

Sắp xếp xong thông tin, Thẩm Hạo ngớ người, vạn vạn không ngờ rằng lại có hai Tô Thiền.

Thật là thần kỳ.

Ngẫm nghĩ kỹ lưỡng, hắn thầm đoán trong lòng, chẳng lẽ là song sinh.

Càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Chỉ có song sinh mới giải thích được mọi chuyện.

Chết tiệt, Tô Thiền này giấu kỹ thật sâu.

Ở Huyền Thiên Kiếm Tông lâu như vậy, Thẩm Hạo vậy mà không hề hay biết.

Điểm mấu chốt hơn nữa là khi còn ở Huyền Thiên Kiếm Tông, Thẩm Hạo không hề nhận được chút tin tức nào về việc Tô Thiền là song sinh.

Ngay cả Mộ Dung Lâm, cùng với hai thị nữ Diệu Lăng và Thải Y cũng không biết.

Có thể thấy tin tức về song sinh này được bảo mật tốt đến mức nào.

Không ngờ hôm nay lại bị bại lộ.

Nhớ lại từng chút một những kỷ niệm khi quen biết Tô Thiền, khí chất của Tô Thiền trước kia và Tô Thiền hiện tại quả nhiên không giống nhau.

Chẳng trách trước đây Thẩm Hạo vẫn luôn cảm thấy Tô Thiền

hiện tại kỳ lạ, có gì đó không ổn.

Ban đầu Thẩm Hạo còn nghi ngờ Tô Thiền có phải bị ai đó đoạt xác hay không, thật sự là khí chất trước sau chênh lệch quá lớn.

Ngay cả khi nghi ngờ Tô Thiền bị đoạt xác, Thẩm Hạo cũng không nghĩ đến hướng song sinh.

Trong nhận thức của Thẩm Hạo, đã là song sinh thì cả tông môn đều phải biết mới đúng.

Nhưng tông môn lại không có bất kỳ tin tức nào về việc Tô Thiền là song sinh, thật sự là quá kỳ lạ.

Là do tông môn.

Hay là do cá nhân Tô Thiền.

Hắn nghĩ nửa ngày cũng không thông.

Khoảnh khắc này, ít nhất cũng giải khai được nghi hoặc đã kìm hãm Thẩm Hạo bấy lâu, cũng coi như không tệ.

Song sinh thì thật thần kỳ.

Đột nhiên, Thẩm Hạo trong lòng chợt động.

Hai Tô Thiền là cùng nhau tiến vào.

Hay là một người trước một người sau tiến vào.

Giữa hai điều này vẫn có sự khác biệt.

Thôi vậy, đến lúc đó hỏi Tô Thiền là biết.

Hiện tại việc cấp bách trước mắt, cứ tìm được Hồ Cửu Nhi rồi nói sau.

Đồng thời, Hồ Cửu Nhi cũng cảm ứng được vị trí của Thẩm Hạo, trong lòng vô cùng vui sướng.

Một người một hồ, lập tức vội vã chạy đến chỗ nhau.

Đại khái mười ngày sau, thần thức Thẩm Hạo cảm ứng được một bóng hình màu đỏ, cấp tốc bay về phía này.

Chính là Hồ Cửu Nhi đã lâu không gặp.

Trong mấy hơi thở, thân ảnh Hồ Cửu Nhi liền xuất hiện.

Không nói hai lời, nàng trực tiếp lao vào lòng Thẩm Hạo, ôm chặt lấy hắn.

Giọng nói mang theo chút nức nở: Tướng công, thiếp nhớ chàng lắm.

Nhìn Hồ Cửu Nhi ngây thơ, Thẩm Hạo cười vỗ nhẹ tấm lưng ngọc của nàng: Khéo thật, Cửu Nhi, tướng công cũng rất nhớ nàng.

Thật ạ.

Hồ Cửu Nhi vui vẻ nói.

Đương nhiên là thật rồi, không nhớ nàng, ta liều mạng chạy tới đây làm gì.

Tướng công chàng đối với thiếp thật tốt.

Dứt lời, Hồ Cửu Nhi kinh ngạc nhìn Thẩm Hạo, lại nói: Tướng công, chàng đã đột phá Thần Đình Cảnh rồi sao.

Thẩm Hạo: Ừm, cũng gần vậy.

Tướng công chàng thật lợi hại.

Hồ Cửu Nhi mặt đầy sùng bái nói.

Lợi hại gì chứ, nàng đã Thập Nhị Cảnh rồi, ta mới Thần Đình Cảnh, lợi hại cái quỷ gì.

Nghe vậy, Hồ Cửu Nhi mím môi cười, tốc độ tu luyện của Thẩm Hạo đơn giản là nghịch thiên, vậy mà hắn còn không hài lòng.

Ngay cả tốc độ tu luyện của Hồ Cửu Nhi, so với Thẩm Hạo, cũng

là khác một trời một vực.

Má Hồ Cửu Nhi đỏ ửng, ngượng ngùng nói: Cái đó tướng công, cái mà thiếp nói trước kia, có thể giúp chàng mạnh hơn đóThấy vậy, Thẩm Hạo lập tức hiểu ngay.

Dù sao ở bên Hồ Mị Nương đã hưởng qua hồng lợi rồi, đương nhiên biết Hồ Cửu Nhi nói gì.

Trong lòng vui vẻ, hắn giả vờ không biết: Cửu Nhi, cái mà nàng nói trước kia có thể giúp ta mạnh hơn là gì, sao ta không nhớ nhỉ.

Đáng ghét, tướng công cố ý đấy.

Thật không cố ý mà, nàng không nói sao ta biết được.

Cái đó chính là động phòng đó, thiếp hiện tại đã độ qua lôi kiếp, có thể rồi.

Nói xong, đôi tai nhỏ nhắn tinh xảo của Hồ Cửu Nhi đã biến thành màu đỏ.

Ánh dương chiếu lên mặt Hồ Cửu Nhi, vầng hồng nhàn nhạt kia, như ráng chiều vậy.

Gò má ửng hồng của thiếu nữ thắng mọi lời tỏ tình.

Hồ Cửu Nhi tuyệt mỹ lại càng như thế.

Thẩm Hạo nói: Chuyện lãng mạn như vậy, lại bị nàng nói thành tầm thường.

Vậy phải nói thế nào ạ.

Hồ Cửu Nhi nghi hoặc nói.

Đi thôi, tìm một động phủ, tổ chức một nghi thức cho nàng.

Thật ạ.

Hồ Cửu Nhi kinh ngạc nói.

Nàng từng du ngoạn phàm trần, đương nhiên biết giữa phu thê cần phải cử hành nghi thức.

Chỉ là nàng cảm thấy mình là yêu, Thẩm Hạo hẳn là sẽ không làm như vậy cho nàng.

Không ngờ Thẩm Hạo vậy mà lại nguyện ý tổ chức nghi thức cho nàng.

Trong lòng cảm động vô cùng, vành mắt hơi đỏ.

Thấy Hồ Cửu Nhi cảm động như vậy, Thẩm Hạo cũng hơi bất ngờ, vốn dĩ hắn nghĩ yêu thú sẽ không quan tâm, không ngờ nàng lại thích nghi thức đến thế.

Thế là, Thẩm Hạo dẫn Hồ Cửu Nhi tạo ra một động phủ.

Tiếp đó Thẩm Hạo liền bắt đầu luyện chế y phục tân nương.

Dùng tơ chu sa thượng hạng để luyện chế.

Mất trọn ba ngày mới hoàn thành.

Nhìn hồng bào đại hỷ, Hồ Cửu Nhi vô cùng kích động.

Trên hỉ phục, Thẩm Hạo không thêu hoa văn rồng phượng gì cả, mà là một con cửu vĩ hồ màu đỏ.

Yêu hồ kết hôn, thêu rồng phượng thì có vẻ không ra thể thống gì.

Hồng bào của Thẩm Hạo thì chỉ thêu một chữ hỷ.

Y phục luyện chế xong rồi, đến thử xem sao.

Vâng vâng.

Hồ Cửu Nhi vui mừng khôn xiết, mặc hỉ phục vào, xoay một vòng.

Thẩm Hạo lấy gương ra, đặt trước mặt.

Nhìn chính mình trong gương, Hồ Cửu Nhi vô cùng vui vẻ.

Càng nhìn càng thích.

Tướng công, đẹp không ạ.

Xinh đẹp, khuynh quốc khuynh thành, ngay cả tiên nữ cũng chỉ đến thế thôi.

Tướng công chàng nói chuyện thật dễ nghe.

Hồ Cửu Nhi cười đến cong cả mắt mày.

Dễ nghe thì nghe nhiều vào.

Tướng công, bao giờ chúng ta bái đường ạ.

Hồ Cửu Nhi hơi mong đợi nói.

Nhìn động phủ đơn điệu, Thẩm Hạo nói: Chờ một lát, ta đi chuẩn bị chút đồ.

Vâng, tướng công.

Ngay lập tức, thân ảnh Thẩm Hạo lóe lên, đi tới thế giới đô thị.

Nhìn Fukuda Keiichi đang hôn mê, Thẩm Hạo không để ý tới hắn.

Mà là lấy hết pháo hoa của lũ quỷ.

Lại kiếm được không ít vật trang trí, lúc này mới quay về Thượng Cổ Chiến Trường.

Thấy hắn lại xuất hiện, trong tay có thêm không ít vật phẩm phàm tục.

Hồ Cửu Nhi nói: Tướng công, những thứ này là gì.

Là một số thứ dùng để kết hôn.

Nhìn chữ bách niên hảo hợp trên cây nến đỏ.

Đôi mắt đẹp của Hồ Cửu Nhi lấp lánh sự nghi hoặc.

Tướng công, cái này có phải không đúng không ạ.

Chỗ nào không đúng.

Bách niên hảo hợp, chẳng phải là nói chúng ta chỉ có thể trăm năm hạnh phúc, qua một trăm năm thì không tốt nữa sao.

Thẩm Hạo ngớ người, quả thật là vậy.

Bách niên hảo hợp này đối với phàm nhân mà nói, là một loại chúc phúc.

Nhưng đối với tu sĩ mà nói, sống trăm năm, cái này chẳng phải là lời nguyền sao.

Ngay lập tức, Thẩm Hạo vung tay, bách niên hảo hợp trong chớp mắt biến thành địa lão thiên hoang, nhật nguyệt đồng huy.

Nhìn chữ trên cây nến đỏ, Hồ Cửu Nhi mới cảm thấy không có vấn đề gì.

Trăm năm đối với tu sĩ mà nói, thật sự chẳng thấm vào đâu.

Tướng công, đều đã chuẩn bị gần xong rồi, vậy bao giờ chúng ta bái đường ạ.

Hồ Cửu Nhi mặt đầy mong đợi nói.

Thẩm Hạo cười cười, xoa nhẹ đầu Hồ Cửu Nhi, cười nói: Tối nay đi, dù sao hai chúng ta cũng không có thân bằng cố hữu, cũng không có trưởng bối.

Cứ bái thiên địa là được.

Vâng tướng công, thiếp đều nghe chàng.

Gò má Hồ Cửu Nhi cười tươi như hoa, càng thêm xinh đẹp.

Không biết vì sao, hôm nay Hồ Cửu Nhi cảm thấy thời gian trôi thật chậm.

Dường như đã mấy chục năm trôi qua, cuối cùng cũng chờ được

mặt trời lặn núi.

Cả động phủ treo đầy lồng đèn đỏ và lụa đỏ, cùng với dán đầy chữ hỷ.

Không khí ngập tràn.

Vì không có người khác, nên Thẩm Hạo thả mười khôi lỗi đã luyện chế trước đó ra.

Đóng vai khán giả và người chủ trì.

Chương 543

Tuy rằng khôi lỗi không có tình cảm, nhưng cũng đủ dùng rồi.

Xem xét thời gian, Thẩm Hạo bật âm thanh lên, khôi lỗi cầm micro nói: Giờ lành đã tới, tân lang tân nương bái đường.

Thẩm Hạo dùng dải lụa đỏ kéo Hồ Cửu Nhi, từ từ bước lên thảm đỏ.

Hồ Cửu Nhi dưới khăn che mặt màu đỏ, tim đập thình thịch liên hồi.

Khoảnh khắc này nàng kích động đến nỗi, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Hôm nay, có thể nói là ngày vui vẻ và hạnh phúc nhất của nàng trong suốt bao nhiêu năm qua.

Cả người đầu óc ong ong, đại não trống rỗng.

Để mặc Thẩm Hạo kéo đi.

Trong lòng vô hạn hoan hỷ.

Không khí xung quanh đều lan tỏa hương vị hạnh phúc.

Nhất bái thiên địa.

Phu thê đối bái.

Tống nhập động phòng.

Tiến vào động phủ phía sau, Thẩm Hạo liền vén chiếc khăn che mặt trên đầu Hồ Cửu Nhi ra.

Hồ Cửu Nhi tuyệt mỹ, giờ phút này gò má hồng phấn đáng yêu vô cùng.

Đôi mắt đẹp tràn đầy yêu thương.

Ánh mắt nàng chỉ có Thẩm Hạo.

Khẽ vung tay, hai chén rượu bay tới.

Đến đây, uống giao bôi tửu.

Vâng vâng.

Hai người đan tay vào nhau, uống giao bôi tửu, Hồ Cửu Nhi ngọt ngào nói: Tướng công.

Nương tử.

Tướng công, thiếp rất thích nghe chàng gọi thiếp là nương tử.

Hồ Cửu Nhi ngây ngốc nhìn Thẩm Hạo, ánh mắt tràn ngập tình ý.

Nương tử.

Vâng, tướng công.

Nương tử nương tử Chỉ số cảm xúc của Thẩm Hạo cũng kéo căng.

Hắn liên tục gọi mười lần, Hồ Cửu Nhi lần nào cũng ngọt ngào đáp lại.

Trong lòng hắn còn ngọt hơn ăn mật.

Ngay sau đó, Hồ Cửu Nhi hai tay nắm chặt, khẽ nói như muỗi kêu: Tướng công, tiếp theo chúng ta có phải nên động phòng rồi không ạ.

Không vội, dẫn nàng đi xem một thứ hay ho.

Thẩm Hạo cười nói.

Tướng công xem gì ạ.

Hồ Cửu Nhi mặt đầy nghi hoặc.

Thẩm Hạo không giải thích, mà là kéo tay ngọc của Hồ Cửu Nhi

ra khỏi động phủ.

Nhìn muôn ngàn vì sao sáng lấp lánh giữa dải ngân hà, như có thể chạm tới, cảnh đêm đẹp như tranh vẽ.

Thẩm Hạo búng tay một cái, mấy khôi lỗi lập tức châm pháo hoa.

Chốc lát sau, một tiếng oanh.

Khiến Hồ Cửu Nhi giật mình, ban đầu nàng còn tưởng ai đó đang độ kiếp.

Đột nhiên, bầu trời đêm đen kịt, tỏa ra những đóa pháo hoa ngũ sắc.

Pháo hoa rực rỡ nở rộ giữa màn đêm.

Hồ Cửu Nhi kinh ngạc nói: Đây là pháo hoa sao.

Sao lại đẹp đến vậy, thiếp ở phàm trần du ngoạn, tuy đã thấy pháo hoa, nhưng chưa từng thấy cái nào đẹp như thế này.

Thẩm Hạo: Vì có nàng, nên mới đẹp.

Tướng công chỉ biết trêu chọc thiếp.

Tuy nói vậy, Hồ Cửu Nhi vẫn ngọt ngào cười, hôn Thẩm Hạo một cái.

Theo pháo hoa nở rộ, bầu trời sao được điểm xuyết càng thêm lộng lẫy muôn màu.

Thật sự là một bữa tiệc thị giác.

Đẹp quá ạ.

Hồ Cửu Nhi không kìm được lòng nói.

Thích không.

Thích ạ, rất thích.

Tướng công chàng đối với thiếp thật tốt.

Hồ Cửu Nhi cảm động vô cùng.

Mọi việc Thẩm Hạo làm, đối với nàng đều khắc cốt ghi tâm.

Trong lòng nàng tràn đầy hình bóng Thẩm Hạo.

Nhìn Hồ Cửu Nhi cảm động vô cùng, Thẩm Hạo khẽ cười, cho dù là đại yêu Thập Nhị Cảnh thì sao chứ, vẫn thích kiểu tình cảm tầm thường này.

Phụ nữ rốt cuộc vẫn là phụ nữ.

Pháo hoa kéo dài khoảng nửa giờ thì kết thúc.

Thứ này, nhiều quá cũng không có ý nghĩa.

Tuy nhiên, yêu thú tu sĩ trong phạm vi trăm dặm đều nhìn thấy rõ ràng.

Không ít người đều hiếu kỳ nhìn qua, ban đầu còn rất động lòng, tưởng là bảo vật xuất thế.

Kết quả thần thức quét qua, lại phát hiện chỉ là pháo hoa phàm trần, đột nhiên kinh ngạc.

Thượng Cổ Chiến Trường vậy mà có người đốt pháo hoa, quả thật là kỳ cảnh.

Đây là lần đầu tiên trong mấy chục vạn năm.

Không ít tán tu, trong đầu lập tức hồi tưởng lại không ít chuyện cũ ở phàm trần.

Vậy mà không hiểu sao ngừng tu luyện, đều ngẩng đầu quan sát.

Có người thậm chí lấy rượu ra uống một ngụm.

Đêm nay, không chỉ Thẩm Hạo và Hồ Cửu Nhi xem thư thái, mà những người khác cũng xem vui vẻ.

Thượng Cổ Chiến Trường xuất hiện pháo hoa rực rỡ, điều này trong thế giới tu luyện tàn khốc, thật sự khó gặp.

Pháo hoa chỉ chốc lát, cuộc đời bọn họ chẳng phải cũng vậy sao, biết đâu một ngày nào đó sẽ mất đi.

Đợi đến khi pháo hoa tắt lụi, Thẩm Hạo mới cười ôm Hồ Cửu Nhi đi vào động phủ.

Ánh đèn vàng mờ ảo, chiếu lên dung nhan chim sa cá lặn của Hồ Cửu Nhi.

Nàng không kìm được lòng dùng tay vuốt ve gò má Thẩm Hạo.

Tướng công chàng thật đẹp trai.

Vậy thì nhìn nhiều vào.

Vâng, có xem ngàn lần cũng không đủ.

Hồ Cửu Nhi nhẹ nhàng nói.

Vậy thì ngày ngày ta sẽ để nàng nhìn.

Tướng công, cứ thế quyết định nhé.

Vậy chúng ta có phải nên làm chính sự rồi không.

Xin tướng công nhẹ tay.

Nói xong lời này, Hồ Cửu Nhi đã nhắm mắt không dám nhìn Thẩm Hạo.

Đêm lạnh như nước, Thượng Cổ Chiến Trường, ban đêm vô cùng yên tĩnh.

Ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng không có.

May mắn thay, ngay cả ở thế giới tu luyện, mặt trời vẫn mọc đằng đông lặn đằng tây.

Lúc bình minh, chân trời phía đông lóe lên ánh sáng trắng.

Bên trong động phủ, đột nhiên bùng phát một luồng khí thế mạnh mẽ.

Rất lâu sau mới dần dần bình ổn trở lại.

Hồ Cửu Nhi kinh ngạc nhìn Thẩm Hạo, Tướng công, chàng đã Thần Đình Cảnh tầng chín rồi.

Thẩm Hạo cũng vô cùng hài lòng, Hồ Cửu Nhi này chính là đại bổ.

Nhìn mùi mồ hôi thơm chưa tan, mấy sợi tóc mai dính vào thái dương.

Thẩm Hạo cũng vô cùng hài lòng.

Ước chừng rất nhanh sẽ có thể độ kiếp, tiến vào Vũ Hóa Cảnh rồi.

Tướng công, chàng thật là thiên tài tuyệt thế, không người địch nổi.

Được rồi, trời sắp sáng rồi, ngủ thêm chút nữa.

Nghe tướng công.

Mặt trời đã lên cao.

Hồ Cửu Nhi và Thẩm Hạo mới thức dậy.

Trở thành tân nương của Thẩm Hạo, Hồ Cửu Nhi càng thêm quyến luyến Thẩm Hạo.

Hận không thể lúc nào cũng dính lấy Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo cười nói: Nàng có muốn ăn gì đó để chúc mừng không.

Được ạ, tướng công quyết định là được.

Hai người nướng một ít thịt, ăn một ít linh quả, uống một ít rượu nho.

Thời gian không biết tự lúc nào đã đến hoàng hôn.

Hai người ngồi trên đỉnh núi, ngắm hoàng hôn.

Giống như một đôi uyên ương thần tiên.

Thẩm Hạo ôm Hồ Cửu Nhi, À đúng rồi, Cửu Nhi có chuyện này muốn nói với nàng.

Tướng công chuyện gì ạ.

Tộc trưởng của nàng đã nhận ta làm chủ rồi.

Nghe vậy, Hồ Cửu Nhi mặt đầy khó tin nhìn Thẩm Hạo.

Tướng công, chuyện này làm sao có thể, bà ấy luôn phản đối thiếp và tướng công ở bên nhau, tộc trưởng đối với tướng công càng hận đến nghiến răng nghiến lợi, làm sao có thể làm như vậy.

Thẩm Hạo khẽ cười, Nàng đừng nhìn ta như vậy, ta đâu có ép bà ấy, là bà ấy tự mình phát thệ muốn nhận ta làm chủ.

Hồ Cửu Nhi bị khơi gợi sự tò mò.

Tướng công, chàng mau nói xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Chuyện thì rất đơn giản, Hồ Mị Nương và ta đánh cượcTheo lời kể của Thẩm Hạo, Hồ Cửu Nhi mới hiểu rốt cuộc là chuyện gì.

Khi nghe Hồ Mị Nương vì muốn Thẩm Hạo tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường, vậy mà lại nguyện ý lập thiên đạo thệ ngôn.

Hồ Cửu Nhi đều kinh ngạc vô cùng, chơi lớn thật, thật sự đã đánh giá thấp tướng công rồi.

Trong lòng nàng lại thở dài một trận, Hồ Cửu Nhi vô cùng hiểu rõ, mục đích Hồ Mị Nương làm như vậy, đều là để Thẩm Hạo rời xa nàng.

Thẩm Hạo có thể ghi hận Hồ Mị Nương, nhưng Hồ Cửu Nhi lại không thể ghi hận Hồ Mị Nương.

May mắn là, Thẩm Hạo cát nhân tự có thiên tướng, đã sống sót trở về từ Thượng Cổ Chiến Trường.

Mà Hồ Mị Nương cũng coi như tự làm tự chịu.

Cuối cùng thực hiện lời thề, nhận Thẩm Hạo làm chủ, cũng coi như tự chuốc lấy, không thể trách người khác.

Nếu không nhận Thẩm Hạo làm chủ, một khi gặp phải độ kiếp, chắc chắn chết không nghi ngờ.

Hồ Cửu Nhi: Tướng công, đây đều là vấn đề của tộc trưởng, không thể trách chàng.

Thẩm Hạo cười nói: Ừm, ta cũng đã giáo huấn bà ấy rồi, nàng có muốn biết ta đã giáo huấn như thế nào không.

Muốn biết chàng đã giáo huấn như thế nào.

Đánh đòn trước, rồi vuốt ve sau.

Hồ Cửu Nhi kỳ quái nhìn Thẩm Hạo, nhưng cũng không nói thêm gì.

Cảm thấy Thẩm Hạo thật là người tốt lấy đức báo oán.

Nàng cười nói: Tướng công, tộc trưởng là đỉnh phong Thập Nhất Cảnh, nỗi đau da thịt này chẳng thấm vào đâu mà gọi là giáo huấn, tướng công chàng thật lòng tốt.

Cái cấu trúc não bộ của Hồ Cửu Nhi, Thẩm Hạo thật sự không cách nào lý giải, chỉ có thể nói: Dù sao ta rất thích.

Tướng công nếu thích, cũng có thể giáo huấn thiếp mà.

Hồ Cửu Nhi đôi mắt long lanh nhìn Thẩm Hạo một cách nghiêm túc.

Nàng và bà ấy không giống nhau, thôi bỏ đi.

Nói đến đây, Thẩm Hạo dừng lại, lại nói: Quên chưa nói, Hồ Mị Nương đã độ qua lôi kiếp, hiện tại là Thập Nhị Cảnh rồi.

Nghe vậy, Hồ Cửu Nhi kinh ngạc vô cùng.

Tướng công, thật ạ.

Có ta ở đây, Hồ Mị Nương độ kiếp chẳng phải đơn giản như uống nước lã sao.

Đa tạ tướng công.

Hồ Cửu Nhi vui vẻ khôn xiết, cả người đều tỏ ra rất phấn khích.

Ôm lấy Thẩm Hạo cảm kích không thôi, Ban đầu, nguyện vọng lớn nhất của tộc trưởng chính là để thiếp đột phá Thập Nhị Cảnh, không ngờ Hồ Yêu nhất tộc chúng ta lại có hai Thập Nhị Cảnh.

Đơn giản là tạo nên lịch sử.

Thiếp biết tất cả những điều này đều là nhờ tướng công.

Nói xong, Hồ Cửu Nhi vô cùng may mắn.

Nếu không phải gặp được Thẩm Hạo, Hồ Yêu nhất tộc làm sao có thể có được thịnh thế như ngày nay.

Ngay cả nàng thiên phú dị bẩm, là cửu vĩ yêu hồ.

Nhưng đối mặt với lôi kiếp, nàng cũng không dám đảm bảo.

Hồ Mị Nương càng không thể nào độ qua lôi kiếp.

Trước kia Hồ Mị Nương còn luôn nói Thẩm Hạo là kiếp của bà ấy, hiện tại xem ra, là ân tứ của thượng thiên đối với bà ấy.

Càng khiến Hồ Cửu Nhi cảm động là, Thẩm Hạo vậy mà lại lấy đức báo oán, không những không ghi hận Hồ Mị Nương còn giúp bà ấy độ qua lôi kiếp.

Hồ Cửu Nhi hiểu rõ, tất cả những điều này đều là vì nàng.

Được rồi, không cần sến súa như vậy nữa, nàng và ta còn phân chia rõ ràng như vậy làm gì.

Hồ Cửu Nhi ngọt ngào cười: Tướng công, có chàng thật tốt.

Biết là tốt rồi.

Tiếp theo, Thẩm Hạo và Hồ Cửu Nhi một đường du sơn ngoạn thủy, tựa như một đôi uyên ương thần tiên.

Hai người quấn quýt bên nhau trọn một tháng, coi như là hưởng tuần trăng mật.

Một tháng này, là những ngày vui vẻ nhất của Hồ Cửu Nhi, trước đây nàng chưa từng trải nghiệm qua.

Chẳng trách có người nói, chỉ hâm mộ uyên ương, không hâm mộ tiên, thật sự sảng khoái mà.

Trên phi thuyền, Hồ Cửu Nhi ngồi bên cạnh, hai chân đung đưa trong không trung.

Đầu tựa lên vai Thẩm Hạo, mặt đầy hiếu kỳ hỏi: Tướng công, chúng ta đi đâu vậy.

À, đi thu một khoản nợ.

Thu nợ.

Có ai nợ tiền tướng công sao.

Đến nơi nàng sẽ biết.

Thẩm Hạo cười nói.

Khi còn ở Linh Vân Sơn, lúc đó vì Tô Thiền ở đó, Thẩm Hạo không chọn ra tay với Lý Thuần Quân.

Chương 544

Hiện tại thì khác rồi, đến Huyền Thiên Đại Lục này, muốn thu thập thế nào thì thu thập thế ấy.

Thẩm Hạo phỏng chừng, hiện tại Lý Thuần Quân chắc cũng đã đột phá Thần Đình Cảnh.

Lý Thuần Quân đã đình trệ ở Tiên Khiếu Cảnh viên mãn quá lâu rồi.

Có thể nói là tích lũy dày mà bùng phát mỏng, chỉ cần có một khế cơ đột phá sau đó, liền có thể nhanh chóng đột phá.

Thẩm Hạo thậm chí còn mong Lý Thuần Quân mạnh hơn một chút.

Dù sao hắn có cố gắng đến mấy, cũng không phải đối thủ của Thẩm Hạo.

Ở Thượng Cổ Chiến Trường mà ngồi phi thuyền, Thẩm Hạo cũng coi như độc nhất vô nhị rồi.

Tốc độ di chuyển của phi thuyền, ở bên ngoài thì xem như nhanh.

Nhưng trước mặt cảnh giới Thần Đình, thật sự là chậm chạp.

Dù sao Thẩm Hạo cũng không vội, cứ bay từ từ.

Hồ Cửu Nhi đột nhiên nhớ đến con Hủy Long già kia.

Tướng công, lúc đó chàng làm sao chạy thoát được, con Hủy Long kia tốc độ rất nhanh đó ạ.

Thẩm Hạo: Yên tâm, nó không đuổi kịp ta đâu, lúc đóTướng công thật lợi hại.

Nghe Thẩm Hạo nói xong, Hồ Cửu Nhi không khỏi kinh ngạc.

Hai người chênh lệch một cảnh giới, vậy mà lại không đuổi kịp, có thể thấy chỗ lợi hại của Thẩm Hạo.

Đồng thời, Thẩm Hạo cũng đang trù tính làm sao giết chết con Hủy Long già này, chỉ cần giết chết Hủy Long, thể tu của Thẩm Hạo liền có thể đột phá Thập Nhị Cảnh.

Thẩm Hạo thích phát triển cân bằng, đức trí thể mỹ lao toàn diện mới được.

Hồ Cửu Nhi tuy cũng là Thập Nhị Cảnh, nhưng thật sự không nhất định là đối thủ của lão Hủy Long.

Muốn giết chết lão Hủy Long, vậy thì phải chuẩn bị kế sách vẹn toàn.

Thỉnh thoảng kéo Hồ Mị Nương vào giúp đỡ nữa.

Đến lúc đó, đợi đột phá đến Vũ Hóa Cảnh.

Tương đương với ba Thập Nhị Cảnh rồi.

Ba người đánh một người, Thẩm Hạo cảm thấy vẫn tương đối bảo hiểm.

Càng nghĩ càng thấy có lý.

Mấy tháng sau, Thẩm Hạo liền tìm được Lý Thuần Quân.

Thần thức quét qua, phát hiện Lý Thuần Quân đang bế quan tu luyện trong một động phủ, xung quanh đều bố trí kiếm trận.

Thẩm Hạo cười hắc hắc, không hề la hét, nói mấy lời như lão chó ra chịu chết các thứ, đơn giản là phí nước bọt.

Trận pháp này đối với Thẩm Hạo mà nói, như đồ bỏ đi.

Hắn lặng lẽ không tiếng động lẻn vào.

Lý Thuần Quân còn chưa kịp phản ứng, đã bị Thẩm Hạo một

quyền trực tiếp giết chết trong chớp mắt.

Lúc sắp chết, hắn tức giận nói: Ti tiện.

Thẩm Hạo không hề có chút không hay ý tứ, có thể không tốn chút sức lực nào giết chết, hà tất phải phô trương thanh thế.

Hắn ném thi thể Lý Thuần Quân vào không gian, Thẩm Hạo cũng tiến vào không gian.

Sau khi hấp thu khí sương mù, Thẩm Hạo vẫn cơ bản hài lòng.

Cũng không tệ, Thần Đình Cảnh tầng hai, lão già này sau khi đột phá, là một khắc cũng không dám ngừng nghỉ, thật đúng là nội cuốn mà.

Kể từ khi bị Thẩm Hạo làm nhục một phen, Lý Thuần Quân tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường.

Càng liều mạng tu luyện, một là để tự vệ, hai là để tìm Thẩm Hạo báo thù.

Vì sợ Thẩm Hạo tìm thấy hắn, càng không dám liên hệ ai, lén lút tu luyện.

Chỉ là không ngờ, Thẩm Hạo vậy mà lại quỷ quyệt đến thế, dưới sự hoàn toàn không phòng bị của hắn, Lý Thuần Quân đã bị giết chết trong chớp mắt.

Hồ Cửu Nhi đang đợi trên phi thuyền, thấy Thẩm Hạo đi ra.

Nàng cười nói: Tướng công, mọi chuyện xong rồi sao.

Ừm, xong rồi, cũng không tệ, thu được chút lợi tức.

Vậy thì tốt rồi, tiếp theo, chúng ta đi đâu ạ.

Thẩm Hạo vốn định đi tìm Tô Thiền, nhưng cảm thấy hiện tại đi không thích hợp, phải tìm một cơ hội thích hợp.

Thôi vậy, chúng ta vẫn là về động phủ nơi chúng ta kết hôn đi, nàng ở đây đợi ta, ta trở về Thiên Vũ Hoàng Triều một chuyến.

Thiên Vũ Hoàng Triều.

Hồ Cửu Nhi mặt đầy nghi hoặc, đột nhiên nhớ lại khi ở Lôi Vực, Bạch Tuyết từng nói qua.

Họ là từ Cấm Địa qua đây.

Hồ Cửu Nhi kinh ngạc nói: Tướng công, chàng nói là Thiên Vũ Hoàng Triều ở một đầu khác của Cấm Địa.

Không sai, đi Thiên Vũ Hoàng Triều bên đó đón mấy người qua đây.

Thẩm Hạo cười nói.

Lần này ra khỏi Thượng Cổ Chiến Trường, Thẩm Hạo cũng muốn đưa Hồ Mị Nương vào, cùng nhau giúp xử lý lão Hủy Long.

Dù sao cũng phải ra ngoài, vậy thì tiện thể đưa mấy cô gái ở Thiên Vũ Hoàng Triều qua đây.

Linh khí ở Linh Vân Đại Lục vô cùng sung túc, tốt hơn nhiều so với Thiên Vũ Hoàng Triều, đột phá càng đơn giản như uống nước lã.

Đương nhiên, lần này Thẩm Hạo chắc chắn sẽ không chọn đi qua Cấm Địa nữa.

Trực tiếp đi qua Côn Luân Sơn Mạch, vừa vặn có thể lợi dụng Lôi Vực của Côn Luân Sơn Mạch để đột phá đến Vũ Hóa Cảnh.

Chuyện này cũng không tệ.

Lôi đình thì Thẩm Hạo không sợ, nhưng mấy cô gái đối mặt với lôi đình e rằng hơi khó vượt qua.

Bất quá cũng không sao, đến lúc đó luyện chế một pháp bảo là

được.

Đối với việc Thẩm Hạo muốn đón ai, Hồ Cửu Nhi trong lòng đại khái có một phỏng đoán.

Dù sao tuyệt đối sẽ không phải là đàn ông.

Hồ Cửu Nhi cười nói: Tướng công, vậy chàng định bao giờ đi.

Cái này không vội, cứ ở lại với nàng mấy ngày đã.

Thẩm Hạo cười nói.

Đối với Hồ Cửu Nhi ngoan ngoãn, Thẩm Hạo vẫn rất hài lòng.

Hi hi, vâng tướng công, thiếp đều nghe chàng.

Nhìn quanh bốn phía không phát hiện vấn đề gì khác, Thẩm Hạo liền cùng Hồ Cửu Nhi rời đi.

Lần này không ngồi phi thuyền, mà là trực tiếp bay về.

Bay được mấy vạn dặm, Thẩm Hạo đột nhiên cảm ứng được ngọc bội tặng Tô Thiền, vị trí cách đây không xa.

Nhưng Thẩm Hạo không hề đến tận nơi.

Người khác cầu xin chàng đến, và chàng tự đưa mình đến là hai khái niệm.

Huống hồ, hai Tô Thiền, rốt cuộc là chuyện gì vẫn thật khó nói.

Đến lúc đó sẽ khó xử biết bao.

Đợi một cơ hội tốt nhất.

Quay về động phủ nơi động phòng cùng Hồ Cửu Nhi, Thẩm Hạo ở lại với Hồ Cửu Nhi khoảng mười ngày.

Dặn dò Hồ Cửu Nhi yên tâm tu luyện, liền lợi dụng không gian quay về Vạn Yêu Cốc.

Từ Vạn Yêu Cốc đi ra, Thẩm Hạo không nghỉ ngơi chút nào, liền một đường hướng về Côn Luân Sơn Mạch mà đi.

Rất nhanh liền đến Cấm Địa của Hồ Yêu nhất tộc.

Thấy Thẩm Hạo trở về, Hồ Mị Nương và Bạch Tuyết đều rất vui vẻ.

Hiện tại Hồ Mị Nương đã hoàn toàn chấp nhận thân phận chủ nhân của Thẩm Hạo.

Chủ nhân.

Hai nữ cung kính nói.

Ừm.

Thẩm Hạo gật đầu coi như đáp lại.

Nhìn Hồ Mị Nương khí tức ổn định, Thẩm Hạo: Cảnh giới đã ổn định rồi sao.

Hồ Mị Nương mị hoặc cười nói: Tất cả những điều này đều nhờ phúc của chủ nhân, cảnh giới đã ổn định rồi, hiện tại cứ từ từ chuyển hóa linh khí là được.

Là do chính nàng nỗ lực, không liên quan đến ta.

Cảm nhận được khí tức của Thẩm Hạo, Hồ Mị Nương kinh ngạc nói: Chủ nhân, người sắp Thần Đình Cảnh viên mãn rồi sao.

Sắp rồi, sau lần này, phỏng chừng là có thể đột phá Vũ Hóa Cảnh rồi.

Nghe vậy, Hồ Mị Nương đối với Thẩm Hạo khâm phục sát đất.

Mới nửa năm không gặp, tu vi tăng trưởng nhanh đến thế, thật không thể tin nổi.

Bạch Tuyết hơi uất ức, bất kể nàng cố gắng tu luyện thế nào,

nhưng khoảng cách giữa nàng và Thẩm Hạo lại càng ngày càng xa.

Chúc mừng chủ nhân, hạ hỉ chủ nhân.

Hồ Mị Nương cung kính nói.

Thẩm Hạo: Không cần nịnh bợ, lần này từ Thượng Cổ Chiến Trường ra, định đưa nàng cùng vào, nàng có ý định này không.

Hồ Mị Nương muốn nói lại thôi, nghĩ một lát rồi nói: Chủ nhân, người có thể cho thiếp ở lại thêm mấy ngày không.

Cửu Nhi đã tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường, nếu thiếp cũng vào, vậy Hồ Yêu nhất tộc sẽ không có ai bảo vệ nữa.

Nếu không có Thập Nhất Cảnh trấn thủ, Cấm Địa này cũng không giữ được, có thể đợi khi tộc có Thập Nhất Cảnh rồi hãy đi được không.

Trong tộc có hai trưởng lão, đều đã đỉnh phong Thập Cảnh rồi, chỉ còn thiếu khế cơ thôi.

Cấm Địa của Hồ Yêu nhất tộc này, không những linh khí sung túc, mà còn là nơi linh dược vạn năm sinh trưởng.

Một khi mất đi cao thủ trấn thủ, tuyệt đối sẽ bị yêu tộc khác xâm lấn.

Thẩm Hạo cũng không cưỡng cầu, Vậy được rồi, nàng tự mình biết rõ là được.

Hồ Mị Nương cũng biết mình không thể ở lại quá lâu, nàng đã đột phá Thập Nhị Cảnh, không bao lâu nữa, bất kể nàng có nguyện ý hay không cũng phải đi Thượng Cổ Chiến Trường.

Đa tạ chủ nhân thể lượng.

Thẩm Hạo: Điều đó chứng tỏ nàng có tinh thần trách nhiệm của một tộc trưởng.

Vừa vặn, Thẩm Hạo định sắp xếp Mạnh Tuyền Cơ, Tống Vĩnh Từ và mấy cô gái khác ở động phủ bên ngoài Vạn Yêu Cốc.

Cũng cần một cao thủ bảo vệ.

Hồ Mị Nương cũng không tệ, Thập Nhị Cảnh coi như có thể đi ngang không sợ gì rồi.

Trước đây Thẩm Hạo vẫn luôn không đưa các cô gái đến, chủ yếu vẫn là không thích hợp.

Thẩm Hạo đang ở Huyền Thiên Kiếm Tông, đưa người đến không tiện.

Theo lý mà nói, với thân phận của Thẩm Hạo, đưa bao nhiêu người vào Huyền Thiên Kiếm Tông cũng được.

Nhưng Thẩm Hạo không muốn sắp xếp mấy cô gái ở Huyền Thiên Kiếm Tông.

Ngoài ra, trước đây Thẩm Hạo cũng chưa đột phá Thần Đình Cảnh, luôn cảm thấy thực lực không đủ, có chứng sợ hãi vì hỏa lực không đủ.

Đương nhiên không thể đưa họ đến, không có cảm giác an toàn.

Chính cái gọi là thà làm đầu gà, không làm đuôi phượng.

Ở Thiên Vũ Hoàng Triều, Ngọc Thanh Cung đó đều là thế lực đỉnh cấp, Mạnh Tuyền Cơ và các cô gái vẫn rất an toàn.

Ở Linh Vân Đại Lục, một tán tu không có đẳng cấp đi qua, cũng có thể diệt sạch Ngọc Thanh Cung.

Nhưng hiện tại, Thẩm Hạo đã là cường giả Thần Đình Cảnh.

Ở Linh Vân Đại Lục không sợ bất kỳ thế lực nào, đã có đủ thực lực bảo vệ họ.

Ngay sau đó Thẩm Hạo nói với Bạch Tuyết: Ta định trở về Thiên Vũ Hoàng Triều một chuyến, nàng ở bên này tu luyện cho tốt.

Nghe vậy, Bạch Tuyết kinh ngạc nói: Chủ nhân, thiếp đi cùng người trở về.

Thẩm Hạo nói: Không cần, lần này ta đi một mình, không đi Cấm Địa, trực tiếp xuyên qua Lôi Vực.

Nghe Thẩm Hạo và Bạch Tuyết nói qua nói lại, Hồ Mị Nương mặt đầy mơ hồ.

Ý gì đây, qua Lôi Vực còn có đại lục khác sao.

Dường như Thẩm Hạo còn từng đi Cấm Địa.

Nghĩ đến đây, Hồ Mị Nương khó tin nhìn Thẩm Hạo.

Chủ nhân, người từng đi Cấm Địa sao.

Cấm Địa, ngay cả bây giờ là Thập Nhị Cảnh nàng cũng không dám xông vào, quá nguy hiểm.

Đây là nhận thức chung của cả Linh Vân Đại Lục.

Đối với phản ứng của Hồ Mị Nương, Thẩm Hạo cũng cảm thấy bình thường.

Cấm Địa quả thật không phải nơi con người nên đi.

Bạch Tuyết liền nói sơ qua chuyện ở Thiên Vũ Hoàng Triều, cũng nói một vài kiến thức về Cấm Địa.

Sau khi hấp thu xong những thông tin này, ánh mắt Hồ Mị Nương nhìn Thẩm Hạo dường như đang nhìn một vị thần vậy.

Đây là sự lợi hại đến mức nào, mới có thể xuyên việt Cấm Địa.

Được rồi, đi kiếm chút linh trà, linh quả tới.

Vâng ạ, chủ nhân.

Rất nhanh, Hồ Mị Nương đã mang đến không ít linh quả.

Linh quả bên trong Côn Luân Sơn Mạch nhiều hơn nhiều so với Huyền Thiên Kiếm Tông.

Buổi tối, Hồ Mị Nương lại một lần nữa bị Thẩm Hạo biến thành tài liệu phản diện, bị giáo huấn một phen tàn nhẫn.

Ở Cấm Địa của Hồ Yêu nhất tộc, ở lại khoảng mười ngày, Thẩm Hạo coi như đã hoàn toàn thả lỏng bản thân.

Lôi Vực, nhìn thân ảnh Thẩm Hạo biến mất trong lôi đình.

Ngay cả khi biết Thẩm Hạo không sợ lôi đình, nhưng Hồ Mị Nương và Bạch Tuyết vẫn giật mí mắt.

Chủ nhân, thật đúng là thiên thần vậy.

Hồ Mị Nương bá khí ngày thường, hôm nay nhìn bóng lưng Thẩm Hạo, ánh mắt tràn đầy sự sùng bái.

Chương 545

Đợi cho thân ảnh Thẩm Hạo hoàn toàn biến mất, Hồ Mị Nương mới thu ánh mắt lại.

Nhìn Bạch Tuyết bên cạnh, Hồ Mị Nương không khỏi tò mò hỏi: Bạch Tuyết, nàng kể cho ta nghe chi tiết tình hình bên trong Cấm Địa được không.

Ta vẫn vô cùng hiếu kỳ về những chuyện trong đó.

Nghe vậy, Bạch Tuyết gật đầu, cũng không từ chối.

Nàng liền kể lại một số chi tiết về Cấm Địa.

Theo lời kể của Bạch Tuyết, Hồ Mị Nương vô cùng chấn động.

Nàng chợt nhận ra, loại nước địch địch úy mà Hồ Cửu Nhi đã cho nàng uống khi cứu nàng năm xưa, hóa ra chính là Bất Lão Tuyền trong truyền thuyết của Cấm Địa.

Chẳng trách nó lại thần kỳ đến thế, có thể cứu sống nàng khi nàng đang hấp hối.

Đối với Bất Lão Tuyền, Hồ Mị Nương cũng không có ấn tượng gì nhiều.

Mấy chục vạn năm thỉnh thoảng có lời đồn đại, nhưng chưa từng có ai nhìn thấy, cũng không ai biết công hiệu của nó.

Dần dà, chẳng còn ai chú ý đến Bất Lão Tuyền nữa, thậm chí còn quên mất sự tồn tại của nó.

Không ngờ, vì sự xuất hiện của Thẩm Hạo, Bất Lão Tuyền lại một lần nữa tái xuất thế gian.

Công hiệu của Bất Lão Tuyền quý giá hơn vạn lần bất kỳ loại linh

dược vạn năm nào, hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Một khi tin tức về Bất Lão Tuyền truyền ra, không chỉ các tông môn lớn động lòng, mà cả yêu thú cũng sẽ phải tâm động.

Khả năng phục hồi thương thế do lôi đình gây ra, phục hồi cả nguyên thần lẫn thể xác, công hiệu này nghịch thiên đến mức nào chứ.

Trên đường trở về, Bạch Tuyết và Hồ Mị Nương vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ, không hề có chút ngăn cách nào.

Hồ Mị Nương không vì cảnh giới của Bạch Tuyết thấp mà coi thường nàng, cũng không hề làm ra vẻ đại lão cảnh giới Thập Nhị.

Ngược lại, lời nói của nàng với Bạch Tuyết vẫn vô cùng thân thiết, như đang giao lưu với bằng hữu đồng lứa.

Hồ Mị Nương hiểu rõ, Bạch Tuyết tuy cảnh giới thấp, nhưng lại là người đã cùng Thẩm Hạo trải qua sinh tử.

Trong lòng Thẩm Hạo, nàng vẫn có địa vị rất cao, điểm này Hồ Mị Nương vô cùng rõ ràng, tự nhiên không dám ức hiếp Bạch Tuyết.

Cùng lúc đó, thân ảnh Thẩm Hạo nhàn nhã đi lại trong Lôi Vực.

Hắn mặc cho vạn đạo lôi đình giáng xuống, vẫn sừng sững bất động.

Tiên Thiên Đạo Thể hấp thu lôi đình với tốc độ cực nhanh.

Những đạo lôi đình này căn bản không thể gây ra bất kỳ tổn hại nào cho Thẩm Hạo, ngược lại còn thúc đẩy cảnh giới tu vi của hắn.

Càng đi sâu vào trung tâm Lôi Vực, uy lực lôi đình càng lúc càng lớn.

Chẳng biết tự lúc nào, khí thế Thẩm Hạo đột ngột tăng vọt.

Rất nhanh, hắn đã đạt đến đỉnh phong Thần Đình cảnh.

Cảm nhận được sắp đột phá, Thẩm Hạo cũng không áp chế cảnh giới, trực tiếp chọn độ kiếp.

Trong Lôi Vực, lôi kiếp giáng xuống, nhưng không gây ra sóng gió quá lớn.

Oanh long long, dù ở trong Lôi Vực, nhưng lôi kiếp này vẫn vô cùng mãnh liệt.

Lôi kiếp vừa xuất hiện, vạn lôi đều thần phục.

Oanh.

Từng đạo lôi đình màu tím liên tiếp giáng xuống, tổng cộng chín đạo lôi đình đánh vào người Thẩm Hạo.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, khí tức Thẩm Hạo dần trở nên mạnh mẽ hơn.

Không khí xung quanh dường như cũng chịu ảnh hưởng, bắt đầu khẽ run rẩy, hình thành từng vòng gợn sóng có thể nhìn thấy bằng mắt thường lan tỏa ra xung quanh.

Ánh sáng phát ra từ trên người hắn càng lúc càng rực rỡ, chiếu sáng toàn bộ Lôi Vực.

Cuối cùng, khi tia năng lượng cuối cùng được hấp thu hoàn tất, Thẩm Hạo đột nhiên mở mắt, hai đạo tinh mang bắn ra từ mắt hắn, tựa như tia chớp xé toạc màn đêm.

Ngay sau đó, một cỗ khí thế vô song từ trên người hắn bùng nổ, quét ngang toàn bộ khu vực.

Lúc này, Thẩm Hạo đã thành công đột phá Vũ Hóa cảnh.

Không chỉ vậy, sau khi trải qua lôi đình tẩy lễ, thể tu của Thẩm Hạo cũng đạt đến đỉnh phong Thập Nhất cảnh, chỉ còn một chút nữa là có thể đột phá Thập Nhị cảnh.

Vẫn chưa đợi Thẩm Hạo ổn định tâm thần.

Đám mây lôi đình đen kịt đột nhiên bị một đạo kim quang xuyên phá, bao trùm lấy Thẩm Hạo.

Cảm nhận được dưới ánh sáng kim quang chiếu rọi, cảnh giới ổn định cực nhanh.

Thẩm Hạo dùng toàn bộ kim quang để tăng cường thể tu.

Đợi kim quang biến mất, trên người Thẩm Hạo lại một lần nữa bùng nổ một cỗ khí tức cường hãn.

Thập Nhị cảnh.

Điều này khiến Thẩm Hạo có chút bất ngờ, vốn dĩ hắn tưởng phải đợi sau khi giết Lão Long mới có thể đột phá Thập Nhị cảnh.

Không ngờ, chỉ độ một lần lôi kiếp mà lại đột phá được.

Thẩm Hạo vẫn đánh giá thấp uy lực của Tiên Thiên Đạo Thể.

Tiên Thiên Đạo Thể không chỉ là sự lĩnh ngộ về Đạo, mà thể chất cũng vô cùng cường hãn, còn mạnh hơn cả thiên phú của Hồ Cửu Nhi hay Lão Long.

Bất quá, Tiên Thiên Đạo Thể quá hiếm, hiếm đến mức căn bản không ai hiểu rõ về nó.

Chốc lát, đợi Thẩm Hạo ổn định khí tức xong.

Hắn liền tiếp tục bay ra phía ngoại vi Lôi Vực.

Tốc độ lần này hiển nhiên nhanh hơn rất nhiều.

Lôi Vực cũng vô cùng rộng lớn.

Vốn dĩ Thẩm Hạo còn nghĩ rằng nó không lớn bằng Cấm Địa, nhưng hắn đã đánh giá thấp rồi.

Sau khi bay khoảng một tháng, Thẩm Hạo đột nhiên cảm thấy uy

lực lôi đình trong Lôi Vực giảm đi.

Trong lòng hắn chợt động, lẽ nào đã ra ngoài rồi.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo trong lòng đại hỉ quá đỗi, tăng tốc tiến về phía trước.

Một ngày sau, Thẩm Hạo đứng trên dãy núi Côn Luân, cảm nhận linh khí nơi đây vô cùng thấp, thần thức quét qua, phát hiện quả nhiên đã đến Thiên Vũ Hoàng Triều.

Vị trí hắn đang đứng chính là Dương Quan Cổ Trấn thuộc Đại Khôn Vương Triều.

Mọi chuyện cũ hiện rõ trước mắt.

Thẩm Hạo nhớ lại ở đây hắn đã gặp Tống Vĩnh Từ bán thân chôn cha, gặp Văn Nhân Y Y, Mạnh Tuyền Cơ, Mã Lão Lục.

Diệt sơn tặc và bắt đầu con đường tu luyện.

Không thể không nói, nơi đây chính là điểm khởi đầu của Thẩm Hạo.

Không biết Mã Lão Lục bây giờ thế nào rồi.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo thần thức quét qua, rất nhanh liền tìm thấy Mã Lão Lục.

Nhìn thấy Mã Lão Lục đang chải lông cho một con ngựa hồng sớm.

Thấy Mã Lão Lục vừa hát vừa a a vui vẻ, Thẩm Hạo trong lòng không hiểu sao cũng rất mừng.

Tuy nhiên, hắn không hiện thân quấy rầy Mã Lão Lục.

Thân ảnh hắn chợt lóe rồi biến mất tại chỗ.

Trong Ngọc Thanh Cung, Mạnh Tuyền Cơ nhìn đệ tử của mình là

Vọng Thư, thở dài.

Mấy năm trôi qua, đệ tử Vọng Thư vẫn chưa đột phá Linh Đan cảnh, vẫn đang ở Chân Nguyên cảnh viên mãn.

Mạnh Tuyền Cơ không khỏi thở dài: Vọng Thư, con có chuyện gì trong lòng phải không.

Nghe vậy, Vọng Thư lắc đầu nói: Không có đâu sư phụ.

Trong lòng nàng không hiểu sao lại nghĩ đến thân ảnh Thẩm Hạo.

Cảnh tượng hắn cứu nàng trong Thiên Vũ Bí Cảnh năm xưa vẫn hiện rõ mồn một.

Dường như nhìn thấu lòng đệ tử, Mạnh Tuyền Cơ lắc đầu nói: Nếu con không có chuyện gì, thì tại sao lại ba lần năm lượt không thể đột phá.

Nay Vĩnh Từ đã tiên phong đạt đến Linh Đan cảnh rồi, con là đại sư tỷ này phải cố gắng lên đó.

Vọng Thư ngưỡng mộ nói: Vĩnh Từ sư muội không, bây giờ chắc cũng là sư thúc rồi.

Thiên phú của nàng ấy là cực phẩm Thủy Linh Căn, con vạn vạn không thể sánh bằng.

Con cũng không cần tự ti, thiên phú của con trong số đồng lứa đã là tốt nhất rồi, chỉ là con có chướng ngại trong lòng mà thôi.

Nếu muốn đột phá, con phải giải quyết chướng ngại trong lòng đó.

Nói ta nghe xem, có phải con đã có nam tử trong lòng rồi không.

Mạnh Tuyền Cơ nói.

Đối với đệ tử Vọng Thư, nàng vẫn vô cùng hiểu rõ.

Tính cách khiêm tốn, làm việc ổn trọng.

Nhưng từ khi từ Thiên Vũ Bí Cảnh trở về, nàng ấy lại không thể đột phá.

Các đệ tử đồng lứa hầu như đều đã đột phá rồi.

Rõ ràng là đã xảy ra chuyện gì đó trong Thiên Vũ Bí Cảnh.

Trước đây Mạnh Tuyền Cơ vẫn muốn hỏi, nhưng đều bị Vọng Thư lấy cớ đột phá để lảng tránh.

Nhìn thấy đệ tử lại một lần nữa đột phá thất bại, Mạnh Tuyền Cơ cuối cùng không nhịn được mà hỏi.

Vọng Thư thần sắc phức tạp, cắn chặt răng nhưng vẫn kiên định nói: Sư phụ người đa tâm rồi, con thật sự không có tâm sự gì, chỉ là Vọng Thư thiên tư ngu độn, nên mới không thể đột phá.

Từ khi biết quan hệ giữa Thẩm Hạo và Mạnh Tuyền Cơ, nàng đã ghi nhớ chuyện này trong lòng.

Tính ra, Thẩm Hạo chính là sư công của nàng rồi.

Chuyện thích sư công, nàng làm sao có thể nói ra miệng, đôi khi nàng rất ghen tỵ với Tống Vĩnh Từ, không phải vì thiên phú, mà là vì đã sớm gặp được Thẩm Hạo.

Khẽ thở dài, Mạnh Tuyền Cơ cũng không ép buộc Vọng Thư.

Nếu con không muốn nói, vậy thì thôi, vi sư cũng không ép con.

Con cũng đừng bế quan nữa, cứ ở tông môn dẫn dắt các đệ tử mới nhập môn, xem như giải tỏa tâm tình.

Mạnh Tuyền Cơ nói.

Vâng, sư phụ.

Vọng Thư cung kính thi lễ, sau đó xoay người ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Đợi Vọng Thư đi ra, Mạnh Tuyền Cơ cũng bất lực lắc đầu.

Vấn đề của chính nàng cũng không thể giải quyết, từ khi Thẩm Hạo rời đi, nàng đã không còn tâm trí tu luyện, chỉ một lòng mong Thẩm Hạo trở về.

Chương 546

Trong lòng nàng không khỏi lại nhớ nhung Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo và Bạch Tuyết đã rời đi mấy năm rồi.

Mạnh Tuyền Cơ chỉ mong Thẩm Hạo được bình an là tốt rồi, những thứ khác nàng không dám cầu.

Cấm Địa a, đó là mồ chôn của tất cả tu hành giả.

Khi nghĩ đến Thẩm Hạo đã tìm thấy Bất Lão Tuyền, Mạnh Tuyền Cơ lại có chút mong đợi vào hắn.

Không biết tự lúc nào, hồi tưởng lại những kỷ niệm nhỏ nhặt khi quen biết Thẩm Hạo, đôi mắt nàng có chút mất đi tiêu cự.

Vô thức cầm lấy một bầu rượu, tự mình nhấp nháp.

Mạnh Tuyền Cơ vốn không thích rượu, nhưng nàng và Thẩm Hạo quen biết nhau chính là vì rượu mà thành.

Mấy năm nay, nàng cũng thường xuyên uống một mình.

Trên dưới Ngọc Thanh Cung đều cho rằng Mạnh Tuyền Cơ thích rượu.

Do đó, Mạnh Tuyền Cơ mấy năm nay lại có thêm một biệt danh đặc biệt, Tửu Tiên Tử Mạnh Tuyền Cơ.

Nhìn thấy Vọng Thư đi ra, Văn Nhân Y Y không khỏi tiến lên hỏi: Sư tỷ, sư phụ không mắng tỷ chứ.

Vọng Thư gượng cười nói: Không có, muội sao không đi tu luyện.

Văn Nhân Y Y cười nói: Gần đây gặp phải bình cảnh, định đi lịch luyện một phen.

Gần đây có chút không yên bình, thôi bỏ đi.

Vọng Thư nói.

Được rồi sư tỷ.

Thôi được rồi, muội tiếp tục tu luyện đi, sư phụ bảo ta đi chăm sóc mấy đệ tử mới nhập môn kia.

Vâng, sư tỷ.

Văn Nhân Y Y cung kính nói.

Đối với Vọng Thư, nàng vẫn vô cùng kính trọng, thiên phú của nàng cực kém, bây giờ cũng chỉ Chân Nguyên cảnh tầng hai.

Điều này vẫn là nhờ Vọng Thư thường xuyên chăm sóc riêng cho nàng.

Cho nàng linh thạch và đan dược, giúp nàng giải thích một số vấn đề về cảnh giới.

Nếu không, nàng cũng sẽ không có được như ngày hôm nay.

Còn về việc Vọng Thư tại sao lại tốt với nàng như vậy, Văn Nhân Y Y cũng không biết.

Dù sao tông môn đệ tử cũng không ít, đối với nàng ấy đã là rất chăm sóc rồi.

Trong số bọn họ, chỉ có Tống Vĩnh Từ là thiên phú tốt nhất.

Nay đã đạt đến Linh Đan cảnh, có thể nói là người có thiên phú tốt nhất trong thế hệ mới của Ngọc Thanh Cung.

Văn Nhân Y Y không tiếp tục tu luyện, mà đi đến động phủ của Tống Vĩnh Từ.

Nói là động phủ, kỳ thực càng giống một trạch viện.

Các lầu, hoa viên có đủ sự nhã nhặn cần có, mang đậm phong vị

Giang Nam.

Là nữ đệ tử có thiên phú mạnh nhất thế hệ mới của Ngọc Thanh Cung, đãi ngộ của Tống Vĩnh Từ không nghi ngờ gì là tốt nhất.

Trong toàn bộ Thiên Vũ Hoàng Triều, nàng cũng là người nổi tiếng lừng lẫy.

Mở cửa đi vào, chỉ thấy trong lương đình có ba cô gái mặc váy trắng đang ngồi.

Ai nấy đều đẹp như tiên nữ.

Chính là Tống Vĩnh Từ, Vạn Mộ Tuyết và Cơ Đông Ca.

Tống Vĩnh Từ bây giờ khí chất đã thay đổi rất nhiều, không còn là nha hoàn như trước nữa.

Cả người nàng toát lên một vẻ phiêu diêu, càng thêm thoát tục.

Thấy Văn Nhân Y Y đến, Tống Vĩnh Từ cười nói: Y Y tỷ tỷ đến rồi.

Văn Nhân Y Y vội vàng xua tay: Xin vạn lần đừng gọi như vậy, nếu chuyện này truyền ra ngoài, tông môn sẽ cho rằng ta không tôn trọng bề trên mất.

Ta đâu có như muội, thiên phú của ta bình thường, tông môn sẽ không chiều chuộng ta đâu.

Nghe vậy, mấy cô gái mím môi cười.

Trong số mấy cô gái, Vạn Mộ Tuyết, Cơ Đông Ca cùng nha hoàn thân cận của Vạn Mộ Tuyết là Minh Nguyệt đều là phàm nhân không có linh căn.

Từ xưa tiên phàm khác biệt, nhưng vì Thẩm Hạo là nút thắt, đã khiến mối quan hệ của họ vô cùng tốt đẹp.

Ơ, Minh Nguyệt đâu rồi.

Văn Nhân Y Y tò mò hỏi.

Bình thường Minh Nguyệt luôn bên cạnh Vạn Mộ Tuyết.

Đang ở trong pha trà đó.

Vạn Mộ Tuyết nói.

Y Y, hôm nay muội sao lại rảnh rỗi thế, bình thường muội là người cần mẫn nhất mà.

Vạn Mộ Tuyết trêu chọc nói.

Ngày thường, Văn Nhân Y Y hầu như rất ít khi xuất hiện, đều là đang liều mạng tu luyện.

Hôm nay lại hiếm khi rảnh rỗi đi ra ngoài, thật là kỳ lạ.

Văn Nhân Y Y nói: Ai, gặp phải bình cảnh rồi, tu luyện một tháng trời không tiến bộ, đành phải dừng lại thôi.

Tống Vĩnh Từ tò mò hỏi: Gặp phải bình cảnh gì vậy.

Văn Nhân Y Y: Ta cứ mắc kẹt ở Chân Nguyên cảnh tầng ba mãi mà không đột phá được.

Cái này ta không giúp muội được rồi.

Tống Vĩnh Từ lắc đầu, nàng cảm thấy tu luyện vô cùng đơn giản, thường là nước chảy thành sông, căn bản không có chút khó khăn nào, thật sự không biết phải nói kinh nghiệm thế nào với Văn Nhân Y Y.

Văn Nhân Y Y ngưỡng mộ nói: Thiên phú tốt, đúng là muốn gì được nấy mà.

Thiên phú của ta có là gì, thiên phú của công tử mới là lợi hại.

Nói đến đây, giọng Tống Vĩnh Từ chợt dừng lại, cảm xúc có chút sa sút.

Trong chốc lát, các cô gái đều trầm mặc không nói.

Mấy năm nay tin tức của Thẩm Hạo bặt vô âm tín, trong lòng các nàng vô cùng nhớ nhung Thẩm Hạo, càng lo lắng hơn.

Hoàn toàn không có bất kỳ tin tức nào truyền đến.

Tất cả những người đang ngồi đây đều nghĩ như vậy.

Đúng lúc này, Minh Nguyệt bưng trà đi tới.

Tiểu thư, Vĩnh Từ tỷ tỷ, Đông Ca tỷ tỷ, trà đã pha xong rồi.

Khi Minh Nguyệt nhìn thấy Văn Nhân Y Y, vội vàng nói: Ôi chao, thật ngại quá, Y Y tỷ tỷ muội không ngờ tỷ lại đến, muội đi lấy cái chén mới đây.

Văn Nhân Y Y cũng không để ý, cười nói: Cái này không cần đâu, ta tự mang theo.

Nói rồi, nàng từ trong nhẫn không gian lấy ra một cái chén bạch ngọc mới.

Minh Nguyệt lúc này mới thở phào: Y Y tỷ thật tốt.

Ha ha, đều là người nhà cả, khách khí làm gì.

Minh Nguyệt giúp các cô gái rót trà xong, không khỏi nói: Tiểu thư, các người vừa nãy nói chuyện gì vậy.

Vạn Mộ Tuyết lườm Minh Nguyệt một cái, đúng là nồi nào không mở thì nhắc nồi đó.

Vừa nãy đang nghĩ chuyện đánh mạt chược đó.

Minh Nguyệt: Là đánh mạt chược với công tử sao.

Phì, muội bây giờ càng ngày càng không đứng đắn rồi, ta nói là chúng ta bốn người đánh mạt chược.

Ta thích đánh mạt chược nhất, chuyện này làm sao có thể thiếu ta

được.

Đột nhiên, một giọng nói mang chút ý vị trêu đùa nhàn nhạt truyền đến.

Giọng nói quen thuộc này bọn họ quá đỗi quen thuộc, vô số lần xuất hiện trong giấc mộng của các nàng.

Âm thanh đột ngột này như một quả bom ném vào mặt hồ phẳng lặng, tạo ra sóng gió cuồn cuộn.

Tư duy của Tống Vĩnh Từ cùng năm cô gái như bị nhấn nút tạm dừng, trong chốc lát có chút hoài nghi tai mình.

Khi quay đầu nhìn thấy thân ảnh tuấn lãng cao ngạo kia, tất cả đều kinh ngạc đứng bật dậy.

Lúc này, hoàng hôn đang từ từ chìm về phía tây, ánh chiều tà màu cam đỏ rải rác trong đình viện, tựa như khoác lên một lớp áo choàng vàng ấm áp mà mê hoặc.

Ngay giữa khung cảnh đẹp như tranh vẽ ấy, thân ảnh kia tựa như một vị thần từ trên trời giáng xuống, xuất hiện trước mắt mọi người.

Ánh dương xuyên qua cơ thể hắn, toàn thân hắn đều phát ra ánh sáng chói mắt, khiến người ta không thể bỏ qua sự tồn tại của hắn.

Thật sự là công tử sao.

Ta không phải đang nằm mơ chứ.

Nhìn Thẩm Hạo đang từ từ đi tới, Tống Vĩnh Từ trong chốc lát trở nên mơ hồ, không dám tin. cảnh tượng này, nàng đã vô số lần tưởng tượng vào mỗi buổi chiều, nên không dám xác nhận thật giả, sợ lại là một niềm vui hão huyền.

Là người thật, hình như là công tử.

Vạn Mộ Tuyết cũng không dám chắc khoảnh khắc này có phải

đang mơ hay không.

Thật sự là thời gian quá lâu rồi, nàng ấy cũng có chút không dám nhận.

Văn Nhân Y Y lại phản ứng nhanh nhất, Còn ngẩn ra làm gì, đích xác là công tử.

Lời này vừa thốt ra, Vạn Mộ Tuyết, Tống Vĩnh Từ, Minh Nguyệt, Cơ Đông Ca toàn thân chấn động, hốc mắt đỏ hoe, lúc này mới phản ứng lại.

Tất cả đều bất chấp lao về phía thân ảnh đó.

Từng người một đều nhào vào lòng Thẩm Hạo.

Vòng tay của Thẩm Hạo không thể ôm hết, chỉ có thể ôm hai người một lúc.

Khi cảm nhận được hơi ấm cơ thể và khí tức quen thuộc của Thẩm Hạo, các nàng mới dám xác định đây là thật.

Trong khoảnh khắc, nỗi nhớ nhung Thẩm Hạo bao ngày dâng trào trong lòng, năm cô gái ai nấy đều lệ như mưa tuôn, vô cùng kích động.

Công tử, chàng cuối cùng cũng trở về rồi, thiếp nhớ chàng quá.

Thật sự là công tử, ô ô ôCuối cùng cũng đợi được chàng rồi công tử.

Là công tử còn sống, công tử không chết.

Mấy cô gái mừng rỡ đến phát khóc, kinh hỉ đến mức suýt ngất xỉu.

Đã bắt đầu nói năng lộn xộn.

Thẩm Hạo cười nói: Thôi được rồi, đừng khóc nữa, ta không phải đã trở về rồi sao.

Công tử bình an vô sự là tốt rồi, nô tỳ cũng yên tâm.

Công tử Bốn cô gái trong lòng có ngàn vạn lời muốn nói với Thẩm Hạo, nhưng lúc này chỉ muốn ôm chặt lấy Thẩm Hạo.

Chỉ có một mình Văn Nhân Y Y ngây ngốc đứng trong lương đình, có chút không biết phải làm sao.

Dù sao thân phận của nàng có chút khó xử, thật sự không tiện nói ra, trước khi Thẩm Hạo chưa biểu thái, nàng cũng không dám tùy tiện nhận thân phận.

Thẩm Hạo lại không để ý đến nàng.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cười cười, vẫy tay một cái, Văn Nhân Y Y như chiếc lông vũ, bay tới, được Thẩm Hạo ôm vào lòng.

Trong nháy mắt, má nàng đỏ ửng.

Đại não trống rỗng, cơ thể cứng ngắc như khúc gỗ.

Thẩm Hạo trêu chọc nói: Sao, không bằng lòng à.

Văn Nhân Y Y lắc đầu lia lịa: Không không có, thiếp chỉ là, thiếp chỉ là không dám tin đây là thật.

Có gì mà không dám tin, sau này nàng cũng như các nàng ấy, đều là nữ nhân của ta.

Thẩm Hạo nói.

Vâng vâng.

Trong lòng Văn Nhân Y Y tràn ngập niềm vui sướng tột độ.

Vạn vạn không ngờ, Thẩm Hạo vừa trở về đã đưa ra lời hứa với nàng.

Nàng vui đến mức muốn bay lên.

Đặc biệt là từ khi vào Ngọc Thanh Cung, gia thế và võ công mà Văn Nhân Y Y từng tự hào đã bị đả kích tan nát.

Thiên phú thuộc loại kém nhất, khiến nàng vô cùng tự ti, lòng tự trọng cũng bị giẫm đạp không thương tiếc.

Đối mặt với Thẩm Hạo, nàng đâu dám chủ động, chỉ là không ngờ Thẩm Hạo lại chủ động.

Điều này khiến nàng cảm động lại ngọt ngào.

Nàng ước gì thời gian ngừng lại, mãi mãi dừng ở khoảnh khắc này.

Chốc lát, Thẩm Hạo và năm cô gái Tống Vĩnh Từ ngồi trong lương đình.

Mấy cô gái lại vừa xoa bóp vừa rót trà, không ngừng nhìn chằm chằm Thẩm Hạo.

Công tử đã thay đổi rồi.

Thẩm Hạo nghi hoặc nói: Thay đổi chỗ nào.

Đẹp hơn rồi, khí chất càng thêm thoát tục, tựa như trích tiên, thiếp còn có chút tim đập chân run.

Ừm, chỉ cần ở bên cạnh công tử, thiếp lại cảm thấy cảnh giới của mình có chút lỏng lẻo.

Văn Nhân Y Y kinh ngạc nói.

Trước đây nàng vẫn luôn mắc kẹt ở Chân Nguyên cảnh tầng hai, không thể đột phá tầng ba.

Nhưng chỉ cần được Thẩm Hạo ôm một cái, ngửi mùi khí tức trên người Thẩm Hạo.

Văn Nhân Y Y phát hiện cảnh giới trong cơ thể bắt đầu lỏng lẻo, có dấu hiệu đột phá.

Thật quá không thể tưởng tượng nổi.

Đây là cảnh giới cỡ nào.

Nghe Văn Nhân Y Y nói vậy, Tống Vĩnh Từ cũng cảm nhận một chút, quả nhiên là vậy.

Ở bên cạnh Thẩm Hạo, linh khí trong cơ thể vận chuyển cực nhanh, chỉ cần linh lực tỏa ra từ trên người Thẩm Hạo cũng khiến các nàng thụ ích vô cùng.

Các nàng đâu biết, Thẩm Hạo tu luyện chưa đến một năm, thời gian còn lại đều dùng để đi đường rồi.

Tống Vĩnh Từ chấn động nói: Công tử, bây giờ chàng là cảnh giới gì vậy, lại lợi hại đến thế.

Thẩm Hạo giơ ngón trỏ chỉ lên trời.

Công tử đây là ý gì.

Cảnh giới cao nhất.

Nghe vậy, Văn Nhân Y Y không dám tin nói: Lẽ nào đột phá Thông Huyền cảnh, đạt đến cảnh giới Tam Hoa Tụ Đỉnh trong truyền thuyết.

Tống Vĩnh Từ cũng đầy mong đợi nhìn Thẩm Hạo.

Ở Ngọc Thanh Cung này, lợi hại nhất chính là Thông Huyền cảnh, còn về cảnh giới sau Thông Huyền, Tam Hoa Tụ Đỉnh, vẫn chưa có ai đột phá qua.

Nếu là cảnh giới cao nhất thì có lẽ là như vậy đi.

Nhìn thấy mấy cô gái như vậy, Thẩm Hạo không khỏi bật cười.

Các nàng đời này cũng sẽ không nghĩ tới, Tam Hoa Tụ Đỉnh chỉ là điểm khởi đầu.

Hắn cười nói: Tiếp tục đoán xem.

Tiếp tục đoán xem.

Mấy cô gái không khỏi hít một hơi khí lạnh, mắt trợn tròn nhìn Thẩm Hạo.

Hoàn toàn không thể tưởng tượng được nữa.

Các cảnh giới phía sau bọn họ chưa từng nghe qua, căn bản không thể đoán ra.

Tống Vĩnh Từ không khỏi nói: Công tử, phía sau lẽ nào còn có cảnh giới nữa.

Thẩm Hạo cười gật đầu: Tam Hoa Tụ Đỉnh bất quá chỉ là vừa mới bắt đầu.

Cái gì.

Mới chỉ vừa bắt đầu.

Vạn Mộ Tuyết cùng năm cô gái đồng thanh nói.

Trong lòng chấn động vô cùng.

Hoàn toàn lật đổ nhận thức của các nàng.

Chương 547

Cảnh giới mà tất cả tu sĩ cả đời theo đuổi, hóa ra lại chỉ là vừa mới bắt đầu.

Nếu không phải Thẩm Hạo nói, các nàng tuyệt đối sẽ không tin, còn tưởng có người lừa gạt các nàng.

Công tử, phía sau còn có những cảnh giới gì vậy ạ.

Vạn Mộ Tuyết không khỏi hỏi.

Nàng tuy không có linh căn không thể tu luyện, nhưng cũng tò mò Thẩm Hạo bây giờ đã mạnh đến mức nào rồi.

Không chỉ có nàng, Cơ Đông Ca, Tống Vĩnh Từ, Văn Nhân Y Y, Minh Nguyệt cũng vô cùng tò mò.

Tin tức Thẩm Hạo mang đến cho các nàng thật sự quá kinh người, khiến các nàng mở rộng tầm mắt.

Mục đích trở về lần này của hắn, vốn dĩ là để đưa các cô gái đến Linh Vân Đại Lục, nên hắn cũng không có ý định che giấu.

Thẩm Hạo cười nói: Tu luyện ban đầu đều gần như tương tự.

Yêu thú và nhân loại cũng vậy, từ Tiên Thiên trở đi tổng cộng có mười hai cảnh giới.

Luyện Thể, Hậu Thiên, Tiên Thiên nhất cảnh, Chân Nguyên nhị cảnh, Linh Đan tam cảnh, Thông Huyền tứ cảnh, Tam Hoa Tụ Đỉnh ngũ cảnh, Ngũ Khí Triều Nguyên lục cảnh, Đạo Thai thất cảnh.

Địa Linh bát cảnh, Thiên Linh cửu cảnh, Tiên Khiếu thập cảnh, Thần Đình thập nhất cảnh, Vũ Hóa Phi Thăng thập nhị cảnh.

Theo lời Thẩm Hạo vừa dứt, Tống Vĩnh Từ cùng năm cô gái đều

ngơ ngác.

Lúc này, các nàng mới biết mình là ếch ngồi đáy giếng.

Ngay cả Tống Vĩnh Từ có thiên phú tốt nhất, cũng bị đả kích.

Linh Đan cảnh mà nàng từng tự hào, hóa ra vẫn chỉ là giai đoạn tân thủ.

Phía sau lại còn có chín cảnh giới nữa.

Ôi trời ơi.

Trong nháy mắt niềm tin của các nàng đều sụp đổ.

Văn Nhân Y Y nuốt nước bọt, khoảnh khắc này đột nhiên cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé như một con kiến hôi.

Trước đây có linh căn trở thành tu sĩ, nàng đã có đủ sự tự tin.

Nhưng vạn vạn không ngờ, mình phấn đấu lâu như vậy, hóa ra lại chỉ là ở tầng thấp nhất.

Năm cô gái ngồi ngây ra, không nói được lời nào.

Một câu nói của Thẩm Hạo, xem như đã dạy cho các nàng một bài học.

Đột nhiên, các cô gái chợt nhớ ra điều gì đó.

Đều kinh ngạc nhìn Thẩm Hạo.

Vừa nãy Thẩm Hạo đã nói, tu vi của hắn đã đạt đến đỉnh, là cao nhất.

Vậy chẳng phải có nghĩa là, Thẩm Hạo đã Vũ Hóa cảnh rồi sao.

Tống Vĩnh Từ vô thức nuốt nước bọt, ngữ khí thậm chí có chút run rẩy.

Công tử, lẽ nào chàng đã đạt đến Vũ Hóa cảnh.

Cảnh giới Vũ Hóa Phi Thăng, đây là cái quái gì chứ.

Chỉ nghe tên thôi đã biết đây là điềm báo sắp phi thăng rồi.

Lời này vừa thốt ra, Văn Nhân Y Y, Vạn Mộ Tuyết, Minh Nguyệt, Cơ Đông Ca đều ngớ người nhìn Thẩm Hạo.

Nếu Thẩm Hạo thật sự là cảnh giới này, vậy chẳng phải đã gần như tiên nhân rồi sao.

Đây còn là công tử mà các nàng quen biết ư.

Thẩm Hạo: Ừm, may mắn đột phá Vũ Hóa cảnh.

Tê.

Năm cô gái hít một hơi khí lạnh, trong lòng kinh hãi không thôi.

Cách Ngọc Thanh Cung rời đi mới mấy năm mà sao đã Vũ Hóa cảnh rồi.

Cái này đã không thể dùng thiên phú tuyệt thế để hình dung nữa, đơn giản là tiên nhân chuyển thế.

Lúc này, Văn Nhân Y Y nhìn ánh mắt của Thẩm Hạo, tựa như nhìn thiên thần vậy, trong sự ngưỡng mộ còn có chút kính sợ.

Nàng từ Tiên Thiên đột phá Chân Nguyên tầng hai, đã dùng hết toàn bộ sức lực.

Cùng khoảng thời gian đó, Thẩm Hạo đã đạt đến Vũ Hóa cảnh, cảnh giới tựa như tiên nhân.

Các nàng đâu biết, Thẩm Hạo tu luyện chưa đến một năm thời gian, thời gian còn lại đều dùng để đi đường rồi.

Năm cô gái dường như đã bị tin tức này chấn động đến mức ngây dại.

Nhìn bộ dạng đáng yêu của năm cô gái, Thẩm Hạo bật cười.

Thiên phú cái thứ này, thật sự không dễ nói.

Quan trọng là Thẩm Hạo thiên phú trâu bò, lại còn có ngoại quải, có tức chết người không chứ.

Tu vi như vậy, toàn dựa vào gian lận, nên mới tu luyện nhanh đến thế.

Tốt nửa ngày, Văn Nhân Y Y mới uể oải nói: Trước đây thiếp cứ tưởng có linh căn là thiên tài, sau khi đến Ngọc Thanh Cung, mới hiểu rõ sự khác biệt giữa người với người là trời vực, thiếp cứ như một cô gái thôn quê vào thành vậy.

Còn những cái gọi là thiên tài trong thế giới tu luyện này, so với công tử, lại như sự khác biệt giữa đom đóm và trăng sáng vậy.

Thật sự có chút đả kích người.

Tống Vĩnh Từ cũng bị đả kích mà gật đầu.

Đối mặt với Thẩm Hạo, bất kỳ ai cũng không có dũng khí so bì.

Thẩm Hạo cũng không có cảm xúc gì quá lớn, nhưng cũng có thể hiểu được tâm trạng của các nàng.

Sự chênh lệch về thiên phú quá lớn quả thực khiến người ta sụp đổ.

Nếu ngươi không học toán học, vậy thì ngươi sẽ không thể lĩnh hội được sự chấn động và khủng bố mà Gauss mang lại.

Thế giới tu luyện cũng vậy, thuở nhỏ sinh ra thiên giáng dị tượng, tu tập tuyệt thế thần công, vung tay giữa núi sông sụp đổ, sinh linh đồ thán.

Chỉ trong vài trăm năm liền cử hà phi thăng, trải qua hàng nghìn năm sàng lọc từng tầng, ngươi cuối cùng trở thành mười vạn thiên binh của Thiên Đường.

Kết quả khi công phá Hoa Quả Sơn, lại bị một con khỉ tu luyện chưa được mấy năm, đánh cho mười vạn thiên binh tan tác.

Đối mặt với con khỉ đó, ai mà không bị đả kích đến mất tự tin chứ.

Trong số năm cô gái, ngược lại là Tống Vĩnh Từ nhanh chóng hồi phục tinh thần nhất, kỳ thực nàng đối với tu luyện cũng không quá nhiệt tình, điều nàng muốn nhất là sinh hầu tử cho Thẩm Hạo.

Chỉ là sau khi Thẩm Hạo đi rồi, trong lòng nàng trống rỗng, chỉ có tu luyện mới có thể xoa dịu nỗi tương tư.

Một điểm khác là, nàng sợ Thẩm Hạo sẽ không bao giờ trở lại nữa, nên nàng phải liều mạng tu luyện đuổi kịp bước chân Thẩm Hạo, để tiện tìm kiếm hắn.

Nếu cảnh giới quá thấp, e rằng còn chưa kịp nhìn thấy Thẩm Hạo đã già chết rồi.

Đây cũng là nguyên nhân khiến tu vi Tống Vĩnh Từ đột phá thần tốc.

Công tử, chàng về rồi còn chưa đi gặp sư phụ chứ.

Thẩm Hạo nói: Ừm, bên các nàng người đông, nên ta qua đây trước.

Mấy cô gái lườm Thẩm Hạo một cái.

Vạn Mộ Tuyết nói: Công tử hãy đi Mạnh chưởng môn bên đó một chuyến đi.

Thẩm Hạo gật đầu: Được, tối nay chúng ta đều tụ họp thật vui vẻ.

Nghe vậy, mấy cô gái đều đỏ mặt, cúi đầu.

Ý tứ lời này, các nàng làm sao không hiểu.

Xa cách lâu ngày, tình càng thêm nồng.

Không chỉ các nàng mong đợi, Thẩm Hạo cũng mong đợi phản ứng của các nàng khi thấy sự thay đổi của mình.

Thẩm Hạo thân ảnh đột nhiên biến mất, làm mấy cô gái giật mình.

Công tử quả là thần nhân, đi không một tiếng động.

Không ngờ ngoài Thiên Vũ Hoàng Triều, còn có thế giới rộng lớn hơn.

Hành động vừa rồi của Thẩm Hạo, đối với các nàng mà nói, tựa như thần tiên vậy.

Cùng lúc đó, trong cung điện của Mạnh Tuyền Cơ.

Lúc này, nàng đang ngây ngốc nhìn phong cảnh bên ngoài xuất thần.

Dưới sự giúp đỡ của Thẩm Hạo đột phá Thông Huyền cảnh xong, vốn dĩ nàng định từ chức chưởng môn.

Nhưng sợ Thẩm Hạo trở về mà không thể biết tin tức ngay lập tức, liền tiếp tục kiêm nhiệm chưởng môn.

Trước khi chưa gặp Thẩm Hạo, nàng một lòng chỉ cầu tu luyện.

Sau khi gặp Thẩm Hạo, trong lòng toàn là nỗi nhớ nhung về hắn.

Chuyến đi này, mấy năm, Mạnh Tuyền Cơ cũng không biết an nguy của Thẩm Hạo, càng không biết Thẩm Hạo liệu có thể trở về hay không.

Đột nhiên, một tiếng ho nhẹ, làm Mạnh Tuyền Cơ giật mình tỉnh giấc.

Nàng không khỏi nhíu mày.

Ai mà to gan đến thế, chưa được nàng cho phép đã tự tiện xông

vào.

Nàng quay đầu lại, vừa định mắng thì Mạnh Tuyền Cơ lại sững sờ.

Đại não oanh một tiếng, tựa như bị sét đánh mà trống rỗng.

Thẩm Hạo mà nàng ngày đêm mong nhớ đột nhiên xuất hiện trước mắt, khiến nàng cảm thấy có phải ảo giác không.

Hít sâu một hơi, đôi mắt đẹp của Mạnh Tuyền Cơ đã ngập tràn nước mắt, nàng che miệng run rẩy nói: Chàng chàngLúc này, Mạnh Tuyền Cơ thậm chí phát hiện mình không nói nên lời.

Vì quá kích động, dẫn đến nửa ngày cũng không nói ra được một câu nào.

Thẩm Hạo cười trêu chọc nói: Mạnh chưởng môn, dạo này vẫn khỏe chứ.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, nước mắt trong hốc mắt Mạnh Tuyền Cơ không thể kiểm soát được nữa, tuôn rơi như mưa.

Không nói nên lời, nàng ôm chầm lấy Thẩm Hạo, bật khóc lớn.

Đường đường là chưởng môn Ngọc Thanh Cung, khoảnh khắc này lại khóc như một cô bé nhỏ chịu ủy khuất.

Thẩm Hạo cũng không khuyên, mà nhẹ nhàng an ủi Mạnh Tuyền Cơ, để nàng thỏa sức khóc, đôi khi cảm xúc cũng cần được giải tỏa.

Khóc khoảng một phút, đại não Mạnh Tuyền Cơ mới dần khôi phục.

Tướng công, chàng còn chịu quay về à.

Thẩm Hạo cười nói: Để nàng đợi lâu rồi.

Nhìn thấy chàng bình an vô sự, lòng thiếp mới yên tâm.

Mạnh Tuyền Cơ nức nở nói.

Nhìn Mạnh Tuyền Cơ lệ lưu đầy mặt, Thẩm Hạo nhẹ nhàng lau đi những giọt lệ trên má nàng.

Hắn không nói lời an ủi nào, trực tiếp cúi xuống.

Rất lâu, rất lâu.

Mạnh Tuyền Cơ mới thở hổn hển.

Nằm trong vòng tay Thẩm Hạo, Mạnh Tuyền Cơ cảm thấy một cảm giác an toàn chưa từng có.

Tướng công, chàng về từ khi nào vậy.

Mới về.

Chuyến đi này, chắc chắn rất nguy hiểm đúng không.

Mạnh Tuyền Cơ quan tâm hỏi.

Cũng tạm, đối với ta mà nói, chỉ là đường đi xa xôi một chút thôi.

Tướng công, lần này trở về còn đi nữa không.

Mạnh Tuyền Cơ đầy mong đợi nhìn Thẩm Hạo.

Ừm, vẫn phải đi chứ.

Nghe vậy, thần sắc Mạnh Tuyền Cơ có chút ảm đạm, niềm vui trùng phùng giảm đi không ít.

Nàng mấp máy môi, lại không biết phải mở lời thế nào.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cười nói: Yên tâm đi, mục đích chính lần này trở về chính là để đưa các nàng cùng đi.

Đưa chúng ta cùng đi.

Trái tim Mạnh Tuyền Cơ lại một lần nữa đập mạnh.

Mong đợi hỏi: Đi đâu.

Đi Linh Vân Đại Lục.

Thật sự có Linh Vân Đại Lục sao.

Có, bên đó linh khí càng thêm sung túc, diện tích càng thêm rộng lớn, đến đó, cảnh giới của các nàng cũng sẽ thăng tiến rất nhanh.

Chương 548

Nàng thấy thế nào.

Tướng công, thiếp gả gà theo gà, gả chó theo chó, chàng đi đâu thiếp đi đó.

Mạnh Tuyền Cơ có chút thẹn thùng, má nàng hơi ửng hồng.

Cái gì gà với chó, thật khó nghe.

Gọi Tống Vĩnh Từ và mấy nàng ấy qua đây, chúng ta cùng tụ họp thật tốt.

Vâng, được ạ tướng công.

Trong cung điện của Mạnh Tuyền Cơ tại Ngọc Thanh Cung.

Trên một chiếc bàn tròn, mọi người đều vây quanh ngồi lại.

Có Mạnh Tuyền Cơ, Tống Vĩnh Từ, Cơ Đông Ca, Văn Nhân Y Y, Vạn Mộ Tuyết, Minh Nguyệt và cả Thẩm Hạo.

Giữa bàn là một nồi đồng.

Hơi nóng bốc lên nghi ngút, canh đỏ trong nồi sôi sùng sục.

Không sai, Thẩm Hạo mời các nàng cùng ăn lẩu.

Có lẽ đã lâu không gặp Thẩm Hạo nên các nàng đều vô cùng vui vẻ, không ngừng gắp thức ăn cho hắn.

Trong lúc đó, Mạnh Tuyền Cơ qua trò chuyện cũng đã biết được chuyện về Linh Vân Đại Lục, càng biết được những cảnh giới sau Thông Huyền Cảnh.

Lòng nàng chấn động không gì sánh bằng, khoảnh khắc ấy, nàng cảm thấy mình như một con ếch vừa nhảy ra khỏi giếng khô, nhận

thức được một bầu trời rộng lớn hơn.

Điều nàng càng không ngờ tới là Thẩm Hạo vậy mà đã đột phá đến cảnh giới tối cao là Vũ Hóa Cảnh, điều này thật quá khó tin.

Đột phá dễ dàng như vậy sao.

Mới rời đi có mấy năm thôi mà.

Mạnh Tuyền Cơ bắt đầu nghi ngờ nhãn quang của mình.

Ban đầu, khi nhìn Thẩm Hạo, nàng thấy hắn căn bản không có linh căn, kém xa Tống Vĩnh Từ.

Giờ nghĩ lại, có lẽ lúc ấy nàng quá vô tri, căn bản không biết thiên phú của Thẩm Hạo mạnh đến mức nào.

Nếu thiên phú không mạnh, sao có thể lợi hại đến vậy.

Mạnh Tuyền Cơ cũng không nghi ngờ Thẩm Hạo dùng hack, chỉ cảm thấy mình nhận thức nông cạn, chưa từng trải đời.

Tống Vĩnh Từ gắp cho Thẩm Hạo một miếng thịt yêu thú: Công tử, bao giờ chúng ta đi Linh Vân Đại Lục vậy.

Nghe vậy, ánh mắt các nàng đều nhìn về phía Thẩm Hạo, ánh mắt có chút mong chờ.

Đối với Linh Vân Đại Lục xa lạ kia, các nàng cũng có chút khát khao.

Huống hồ, Thẩm Hạo đã nói rõ, sau này sẽ không tiếp tục quay về Thiên Vũ Hoàng Triều nữa.

Tức là, nếu không đi, cả đời này sẽ không thể gặp lại Thẩm Hạo.

Mạnh Tuyền Cơ tuy có tình cảm sâu đậm với Ngọc Thanh Cung, nhưng cũng không chút do dự mà kiên quyết quyết định đi theo Thẩm Hạo.

Đối với thế giới rộng lớn hơn, nàng cũng vô cùng khao khát.

Cũng mong chờ cùng Thẩm Hạo đi được xa hơn.

Thẩm Hạo cười nói: Không vội, cứ ở lại mấy ngày đã, đợi ta luyện chế xong phi chu rồi sẽ xuất phát.

Mạnh Tuyền Cơ cười nói: Tương công, Ngọc Thanh Cung vẫn còn không ít phi chu, chàng không cần phải luyện chế đâu.

Thẩm Hạo lắc đầu từ chối: Phi chu ta luyện chế không giống phi chu bình thường, cái này của ta dùng để chống đỡ lôi đình.

Chống đỡ lôi đình.

Lòng các nàng đều giật mình.

Từ lôi đình này, có thể nói vừa nghe đã biết mang theo uy thế hủy thiên diệt địa.

Phi chu nào lại có thể chống đỡ lôi đình, thật quá khó tin.

Công tử, phi chu có thể bay là được rồi, hà cớ gì còn cần chống sét.

Tống Vĩnh Từ thật sự không hiểu.

Muốn đến Linh Vân Đại Lục, một là đi qua Cấm Địa, hai là đi qua Lôi Vực.

Qua Cấm Địa quá phiền phức, thời gian cũng chậm, ta lười đi.

Nên ta định trực tiếp đưa các nàng xuyên qua Lôi Vực.

Một mình ta thì đơn giản, các nàng đông người, e rằng còn cần một chút thứ khác.

Lôi Vực.

Mấy nàng giật mình trong lòng.

Lôi Vực các nàng đương nhiên biết, vô cùng đáng sợ.

Là nơi khủng bố không ai trong Thiên Vũ Hoàng Triều dám đi.

Bên trong mây sét giăng kín, cách mấy ngàn dặm nhìn lại, cũng có một cảm giác áp bách mạnh mẽ.

Không chỉ tu sĩ, mà cả yêu thú cũng không dám đi.

Vào đó, e rằng sẽ bị sét đánh tan xương nát thịt.

Công tử, đưa chúng ta qua đó, chàng có gặp nguy hiểm không.

Vạn Mộ Tuyết nói.

Thẩm Hạo tự tin cười: Với cảnh giới hiện tại của ta, những lôi đình này đối với ta không đáng lo ngại, đưa các nàng qua thừa sức, nên cứ yên tâm đi.

Vậy thì tốt rồi.

Tống Vĩnh Từ thở phào nhẹ nhõm.

Nàng cũng sợ Thẩm Hạo gặp nguy hiểm.

Dù sao một người đi qua, và mang theo một đám người đi qua vẫn có sự khác biệt.

Trong lòng nàng sợ rằng các nàng sẽ trở thành gánh nặng của Thẩm Hạo, hại Thẩm Hạo thì không tốt.

Được rồi, ăn đi đã, ăn xong chúng ta sẽ trò chuyện thật vui vẻ.

Mấy nàng ửng hồng gật đầu.

Bữa ăn này diễn ra vô cùng náo nhiệt.

Có thể nói, hôm nay là ngày vui vẻ nhất của các nàng.

Những ngày không có Thẩm Hạo, đối với các nàng mà nói quả thực là sống một ngày bằng một năm.

Rất nhanh, sau khi ăn lẩu xong.

Tình bằng hữu trùng phùng còn cần hâm nóng lại.

Lâu ngày không gặp, tình cảm đều nhạt đi thì làm sao được.

Ngày thứ hai, Tống Vĩnh Từ cảm nhận được linh lực to lớn, trong lòng có chút khó tin.

Mình vậy mà đã đột phá đến Thông Huyền Cảnh.

Hơn nữa là trực tiếp từ Linh Đan Cảnh đến Thông Huyền Cảnh, thật quá khó tin.

Ngay cả Văn Nhân Y Y có thiên phú kém nhất, cảnh giới cũng đã đột phá.

Bất quá vì thiên phú quá kém, dù có mô hình bảo hộ thì cũng chỉ từ Chân Nguyên nhị tầng đột phá đến Chân Nguyên Cảnh đỉnh phong.

Phế vật.

Thẩm Hạo còn cảm thấy mình đã phí công sức.

Mạnh Tuyền Cơ cũng có đột phá, đạt tới Thông Huyền đỉnh phong.

Điều đáng tiếc duy nhất là Vạn Mộ Tuyết, Cơ Đông Ca, Minh Nguyệt đều không có linh căn, chỉ là thể chất tăng cường hơn nhiều.

Chương 549

Văn Nhân Y Y vừa hát vừa cùng Minh Nguyệt đi tới tông môn lấy ít linh trà.

Đúng lúc gặp Vọng Thư.

Cảm nhận được khí tức của Văn Nhân Y Y, Vọng Thư kinh ngạc không thôi.

Văn Nhân sư muội, muội. muội sao đột nhiên đạt tới Chân Nguyên đỉnh phong rồi.

Văn Nhân Y Y mặt đỏ ửng, ngại ngùng nói: Cái đó. cái đó là công tử giúp muội ạ.

Công tử.

Công tử nào.

Vọng Thư kinh ngạc hỏi.

Văn Nhân Y Y nhỏ giọng nói: Chính là sư công Thẩm Hạo.

Sư công trở về rồi.

Vọng Thư vẻ mặt vui mừng, tim đập thình thịch nhanh hơn.

Khoảnh khắc này, nàng hận không thể lập tức đi tìm Thẩm Hạo.

Nhưng vừa bước một bước, lại rụt về.

Nàng có vạn lý do để gặp Thẩm Hạo, nhưng lại không có thân phận để gặp hắn.

Văn Nhân Y Y bên cạnh, nhìn thấy hành động và biểu cảm rối rắm của Vọng Thư, trong lòng khẽ động.

Trước đó Mạnh Tuyền Cơ còn hỏi nàng, Vọng Thư có tâm sự, hỏi

nàng có biết không.

Dường như vì tâm sự, khiến cảnh giới cứ mắc kẹt ở Chân Nguyên Cảnh đỉnh phong, mấy năm không có bất kỳ tiến triển nào.

Ban đầu các đồng môn cùng lứa, những người khác cùng nhau tiến vào Thiên Vũ Bí Cảnh đều thuận lợi đột phá Linh Đan rồi.

Có thể nói, Vọng Thư đã bị bỏ lại phía sau rất xa.

Văn Nhân Y Y cũng vô cùng quan tâm Vọng Thư, vẫn luôn không tìm ra nguyên nhân.

Bất kể hỏi thế nào Vọng Thư cũng không nói.

Giờ đây, Văn Nhân Y Y dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Ánh mắt nàng lóe lên một tia giảo hoạt, không hỏi trực tiếp mà dùng chiến thuật vòng vo.

Khẽ ho một tiếng, cười nói: Đúng vậy, tối qua sư công mệt mỏi cả một đêm, giờ này chắc đang nghỉ ngơi.

Vọng Thư trong khoảnh khắc hiểu ra điều gì đó, đôi mắt đẹp lóe lên một tia xấu hổ và chua xót.

Cố nặn ra nụ cười vui vẻ nói: Ồ, vậy sao.

Văn Nhân Y Y cười nói: Ồ đúng rồi, tối qua công tử còn nhắc tới tỷ đó.

Nhắc tới ta cái gì.

Vọng Thư vội vàng hỏi.

Nhìn Vọng Thư vẻ mặt sốt sắng, Văn Nhân Y Y càng thêm khẳng định suy đoán trong lòng.

Nàng tuy thiên phú bình thường, nhưng việc đối nhân xử thế lại hơn Vọng Thư rất nhiều.

Việc phán đoán lòng người cũng vô cùng lợi hại.

Dù sao lúc trước ở Đại Dương Vương Triều, nàng từng là Ngự Sử của Cẩm Tú Tư, gần giống Cẩm Y Vệ, chuyên xử lý những chuyện dơ bẩn cho hoàng đế.

Dường như nhận ra hành động của mình có vấn đề, Vọng Thư vội vàng thu lại biểu cảm.

Cái đó, sư công người hỏi ta chuyện gì ạ.

Vấn đề này của Vọng Thư thật sự làm Văn Nhân Y Y bí lời.

Văn Nhân Y Y đâu biết Thẩm Hạo hỏi gì.

Vừa nãy nói như vậy, chỉ là để dò lời Vọng Thư mà thôi.

Bất quá, đầu óc Văn Nhân Y Y xoay chuyển rất nhanh, mắt đảo một vòng liền nghĩ ra kế.

Văn Nhân Y Y cười nói: Công tử nhắc lại chuyện gặp tỷ năm xưa, ấn tượng về tỷ vô cùng sâu sắc.

Nói sau này luôn vô duyên gặp lại tỷ, khiến người cảm thấy có chút tiếc nuối.

Hỏi tỷ gần đây thế nào.

A, thật sao.

Vọng Thư lòng ngọt ngào, vô cùng cảm động.

Vạn vạn không ngờ tới, Thẩm Hạo vậy mà vẫn còn nhớ nàng.

Tâm trạng của nàng vẫn luôn rất phức tạp, một mặt trốn tránh không dám gặp Thẩm Hạo, đồng thời lại lo lắng Thẩm Hạo sẽ quên nàng, tóm lại rất mâu thuẫn.

Dù sao hai người cũng chỉ gặp nhau một lần mà thôi.

Chỉ là lần gặp gỡ đó, lại khiến nàng cả đời khó quên.

Đặc biệt là cảnh Thẩm Hạo anh hùng cứu mỹ nhân, càng khiến Vọng Thư mãi mãi không thể nguôi ngoai.

Không cẩn thận sẽ lại nghĩ đến, có thể nói là sống động như thật.

Cùng với sự trôi chảy của thời gian, càng không muốn nghĩ, ngược lại thứ tình niệm này càng thêm mãnh liệt, thậm chí có lúc đã đạt đến tình căn sâu nặng.

Khi biết tin Thẩm Hạo rời đi, nàng càng vô tâm tu luyện, dẫn đến tâm cảnh bị trở ngại, ý niệm không thông suốt, vẫn luôn không thể đột phá.

Muốn giải quyết vấn đề tâm cảnh, một là giết Thẩm Hạo, triệt để kết thúc nhân quả, hai là làm nữ nhân của Thẩm Hạo.

Nhưng nàng lại không đánh lại Thẩm Hạo.

Còn về việc làm nữ nhân của Thẩm Hạo, chuyện này cũng không dễ.

Nhưng Vọng Thư cũng biết, mình chỉ là đơn phương tương tư, Thẩm Hạo có lẽ chưa từng để ý đến nàng.

Một điểm khác, Thẩm Hạo còn là nam nhân của sư phụ Mạnh Tuyền Cơ, tính ra cũng là sư công.

Cái tâm tư nhỏ bé trong lòng càng không dám bộc lộ ra ngoài.

Vạn vạn không ngờ, tối qua Thẩm Hạo lại nhắc đến nàng, hỏi về tình hình của nàng.

Điều này khiến Vọng Thư trong lòng vô cùng vui vẻ.

Phảng phất như đóa tiên hoa khô héo, lại một lần nữa đâm chồi.

Trong chốc lát, nàng vậy mà không tự chủ được mà bật cười.

Gò má tuyệt mỹ treo nụ cười nhàn nhạt, nụ cười này, khiến cả

căn phòng như bừng xuân, đẹp không sao tả xiết, chỉ là không ai thưởng thức.

Văn Nhân Y Y kinh ngạc nhìn Vọng Thư, vẻ mặt khó tin.

Đại sư tỷ trang nghiêm cẩn trọng ngày thường, hôm nay vậy mà lại mắc bệnh si tình.

Có thể thấy công tử hại người không hề nhẹ a.

Khẽ ho một tiếng, cắt ngang Vọng Thư.

Văn Nhân Y Y lại nói: Sư tỷ, đương nhiên là thật rồi, chỉ là công tử chỉ nói một cách khái quát, chi tiết cụ thể không nói.

Sư tỷ, tỷ có muốn kể cho muội nghe chi tiết về việc tỷ quen công tử không, muội muốn nghe.

Chương 550

Muội không bận sao.

Vọng Thư nhìn hộp trong tay Văn Nhân Y Y, nghi hoặc hỏi: Không bận, một chút cũng không bận.

Lúc này, nội tâm sớm đã bị lòng bát quái đốt cháy, Văn Nhân Y Y nào còn tâm trạng đi làm việc khác.

Thấy vậy, Vọng Thư nhìn quanh bốn phía, phát hiện không có mấy người, gật đầu nói: Vậy được rồi, ở đây tai mắt nhiều, muội theo ta về phòng rồi nói chuyện.

Vâng, sư tỷ.

Văn Nhân Y Y trong lòng rất vui, cuối cùng cũng sắp hiểu được tâm sự của Vọng Thư.

Chuyện thầm yêu Thẩm Hạo, Vọng Thư cũng không dám nói với người ngoài.

Vọng Thư cũng muốn chia sẻ tâm sự với người khác, nhưng vẫn luôn không tìm được người thích hợp.

Hôm nay một câu nói của Văn Nhân Y Y coi như đã chọc thủng lớp cửa sổ giấy kia, khiến Vọng Thư có chút dục vọng muốn thổ lộ.

Cũng muốn chia sẻ một chút.

Một điểm khác, Vọng Thư đã biết được một tin tức, đó chính là tối qua Văn Nhân Y Y cũng ở đó.

Vậy chẳng phải nói, Văn Nhân Y Y đã thành công rồi sao.

Ban đầu Văn Nhân Y Y cũng giống nàng, cũng thầm yêu Thẩm Hạo, chỉ là Văn Nhân Y Y trực tiếp và dũng cảm hơn một chút.

Cũng từng nói với nàng.

Các nàng đồng thời thầm yêu Thẩm Hạo, nói ra đều là người cùng cảnh ngộ, điều này khiến Vọng Thư tìm được tri kỷ vậy.

Bởi vậy mới đặc biệt quan tâm Văn Nhân Y Y.

Không chỉ tự mình chỉ dạy tu hành, còn tặng đan dược, linh thạch, còn có trách nhiệm hơn cả sư phụ Mạnh Tuyền Cơ.

Những điều này, Văn Nhân Y Y lại không biết.

Chỉ biết Vọng Thư đối với nàng rất tốt, nguyên nhân cụ thể thì không hiểu rõ.

Đến phòng của Vọng Thư, Vọng Thư rót cho Văn Nhân Y Y một chén trà.

Ngồi xuống rồi, mới từ từ kể lại.

Ban đầu, ta dẫn đệ tử Ngọc Thanh Cung tiến vào Thiên Vũ Bí Cảnh.

Các đại môn phái cũng đều phái đệ tử đi tìm kiếm cơ duyên Sau đó, chúng ta tiến vào một tòa cung điện, ai ngờ bên trong có hai con khôi lỗi, đều là khôi lỗi Linh Đan Cảnh Ngay lúc ta tuyệt vọng, sư công đã cứu ta.

Nói xong bí mật đã chất chứa trong lòng bấy lâu, Vọng Thư thở phào một hơi dài, cả người tinh thần cũng thả lỏng không ít.

Nghe xong kinh nghiệm của Vọng Thư, Văn Nhân Y Y cuối cùng cũng hiểu ra chuyện gì đã xảy ra.

Hóa ra là anh hùng cứu mỹ nhân a.

Tuy tục khí, nhưng lại rất hiệu nghiệm.

Đặc biệt đối tượng lại là loại Vọng Thư ngây thơ chưa từng trải

qua chuyện nam nữ.

Lại thêm, tu vi của Thẩm Hạo đủ cường đại, tướng mạo đủ tuấn mỹ.

Phụ nữ đều sùng bái cường giả.

Nếu không động lòng thì thật sự không nói nổi.

Nếu Thẩm Hạo xấu xí, có lẽ Vọng Thư đã không có ý niệm thầm yêu.

Cùng lắm là nói một câu, kiếp sau làm trâu làm ngựa báo đáp.

Văn Nhân Y Y cười nói: Sư tỷ, tỷ chính là tiên tử nổi tiếng trong giới tu luyện.

Tuyệt mỹ như vậy, công tử mà biết tỷ thích người, chắc chắn mừng không kịp.

Gò má trắng như tuyết của Vọng Thư, trong phút chốc đỏ bừng.

Nàng vạn vạn không ngờ, Văn Nhân Y Y lại nói thẳng thừng như vậy.

Tim như nai tơ va loạn.

Cúi đầu nói: Muội. muội nói bậy bạ gì vậy, người là sư công của ta mà.

Tỷ nói vậy, công tử lại càng hưng phấn.

Nhìn dáng vẻ cứng miệng của Vọng Thư, Văn Nhân Y Y không nhịn được bật cười, lại nói: Sư tỷ, theo cách nói của tỷ, công tử cũng là sư công của muội rồi.

Nghe vậy, Vọng Thư lắc đầu rồi lại gật đầu.

Ngay sau đó trầm ngâm một lát giải thích: Tuy danh nghĩa đều là sư công, nhưng vẫn có khác biệt.

Muội và Tống sư. sư thúc đều là nửa đường gia nhập Ngọc Thanh Cung, bái dưới danh nghĩa của sư phụ.

Còn ta thì khác, ta từ nhỏ đã theo sư phụ tu hành, đối với người vô cùng kính trọng.

Tình cảm là không giống nhau.

Nói xong, Vọng Thư trong lòng có chút buồn bã.

Tình cảm của nàng đối với Mạnh Tuyền Cơ, vừa là thầy vừa là mẹ, điều này, Văn Nhân Y Y và Tống Vĩnh Từ không thể nào thấu hiểu được.

Dường như cảm nhận được tâm trạng buồn bã của Vọng Thư.

Văn Nhân Y Y nói: Ai, muội vốn còn muốn tìm cơ hội để công tử tiếp nhận tỷ, tỷ đã không muốn thì thôi vậy.

Câu nói này khiến trái tim Vọng Thư đập thình thịch, như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Cái đó. muội cứ nói thử xem.

Sư tỷ, tỷ còn không dám đối diện với nội tâm của mình, muội còn nói gì nữa.

Hơn nữa, muội còn muốn nói cho tỷ một chuyện cực kỳ quan trọng.

Đây là vì quan hệ giữa chúng ta tốt nhất.

Chuyện gì.

Vọng Thư có chút nghi hoặc hỏi.

Văn Nhân Y Y thu lại biểu cảm, vẻ mặt nghiêm túc nói: Chuyện này là thật một trăm phần trăm, sư tỷ không cần nghi ngờ.

Sư tỷ, lần này công tử trở về, chính là để đón chúng ta rời khỏi

đây.

Chúng ta qua vài ngày, sẽ theo công tử rời khỏi đây.

Cũng tức là, lần này là cơ hội duy nhất của tỷ rồi.

Sư tỷ một khi bỏ lỡ, sẽ không bao giờ còn cơ hội này nữa.

Tỷ phải cân nhắc cẩn thận.

Vọng Thư ngây người, nàng vạn vạn không ngờ lại là kết quả này.

Vốn dĩ nàng còn tưởng Thẩm Hạo trở về sẽ không đi nữa, ở lại tông môn, nàng thỉnh thoảng còn có thể nhìn một cái, như vậy đã rất thỏa mãn rồi.

Chỉ là không ngờ, Thẩm Hạo lần này trở về là để đưa các nàng cùng rời đi.

Tuy không biết Thẩm Hạo muốn đi đâu, nhưng e rằng một khi đã đi như vậy, cả đời này sẽ không bao giờ có thể gặp lại.

Trong chốc lát, Vọng Thư trong lòng bắt đầu lo lắng, mất mát vô cùng.

Chương 551

Nhưng có những lời, nàng lại không thể biểu đạt ra.

Nàng cũng rất muốn đi theo Thẩm Hạo, nhưng ngại thân phận là đệ tử của sư phụ Mạnh Tuyền Cơ nên không dám.

Mạnh Tuyền Cơ có ơn rất lớn với nàng, nàng không muốn làm Mạnh Tuyền Cơ thất vọng.

Đầu óc ong ong, hoàn toàn mất đi khả năng suy nghĩ.

Khoảnh khắc này, Vọng Thư rơi vào sự rối rắm, cũng không biết nên làm thế nào.

Nếu thổ lộ với Thẩm Hạo, nàng khổ sở vì không thể nói ra, cũng lo lắng sẽ bị Thẩm Hạo từ chối.

Ngoài ra cũng không có dũng khí đó.

Nhìn Vọng Thư sắc mặt hơi trắng bệch, Văn Nhân Y Y trong lòng có chút không đành lòng.

Nhớ đến sự tốt bụng của Vọng Thư đối với nàng ngày thường, Văn Nhân Y Y cảm thấy bất kể thế nào cũng phải giúp Vọng Thư thành công chuyện này.

Để Vọng Thư đạt thành tâm nguyện, không còn đơn phương tương tư nữa.

Nghĩ đến đây, Văn Nhân Y Y bắt đầu suy nghĩ làm thế nào để gỡ bỏ nút thắt trong lòng Vọng Thư.

Suy tư một lát, Văn Nhân Y Y liền hiểu ra những điều Vọng Thư lo lắng.

Lo lắng bị Thẩm Hạo từ chối, lại sợ thân phận sư phụ Mạnh

Tuyền Cơ.

Sư phụ thì dễ nói, dù sao cũng đã gặp mặt thẳng thắn với hai đồ đệ rồi.

Cũng không riêng gì Vọng Thư.

Chỉ là sợ bên Thẩm Hạo không dễ nói.

Nói cho cùng vẫn là Vọng Thư vẫn luôn đơn phương tương tư, Thẩm Hạo lại không hề hay biết.

Thậm chí còn không biết có chuyện này.

Nếu Thẩm Hạo không vừa mắt, thì vấn đề sẽ lớn.

Cho nên, nói cho cùng, chuông còn phải do người buộc chuông cởi.

Chỉ cần Thẩm Hạo đồng ý, mọi chuyện khác đều không phải vấn đề.

Chuyện này, một mình Văn Nhân Y Y không dám nói với Thẩm Hạo.

Dù sao nàng chỉ là một tân nhân vừa nhập môn, trong lòng Thẩm Hạo chắc chắn trọng lượng không đủ.

Tống Vĩnh Từ, Vạn Mộ Tuyết, Mạnh Tuyền Cơ ba nàng có trọng lượng trong lòng Thẩm Hạo mới đủ, nhờ Tống Vĩnh Từ và Vạn Mộ Tuyết giúp đỡ, chắc chắn không vấn đề.

Nghĩ thông suốt mấu chốt vấn đề, Văn Nhân Y Y khẽ ho một tiếng, cắt ngang Vọng Thư đang lo lắng.

Cười an ủi nói: Sư tỷ, tỷ không tiện mở lời, chuyện này muội có thể giúp tỷ.

Tỷ chỉ cần gật đầu là được, những việc khác để muội lo.

Nghe vậy, Vọng Thư trong lòng vui mừng, nhưng môi há ra lại

không dám nói tốt, cũng không dám gật đầu.

Trong lòng vẫn sợ sư phụ quở trách.

Nhìn Vọng Thư ngây ngốc, Văn Nhân Y Y: Sư tỷ, nếu tỷ ngay cả dũng khí gật đầu cũng không có, thì tỷ nói gì đến hạnh phúc.

Nhất định phải dũng cảm một chút, lúc này tuyệt đối không thể lùi bước.

Có những thứ một khi đã mất đi, sẽ không bao giờ tìm lại được nữa.

Kết cục chỉ có thể là ôm hận cả đời.

Sư tỷ, thời gian vẫn còn, tỷ cũng không cần vội, từ từ suy nghĩ một chút.

Muội đây sẽ đi tìm người giúp tỷ.

Văn Nhân Y Y không ép buộc Vọng Thư, loại chuyện này không thể vội vàng.

Đôi khi một khi ép buộc quá chặt, ngược lại sẽ phản tác dụng.

Trong lòng Văn Nhân Y Y, nàng rất sẵn lòng Vọng Thư đi theo các nàng đến Linh Vân Đại Lục.

Không chỉ là giải nỗi khổ tương tư, mà còn có kỳ ngộ to lớn, tuyệt đối không thể bỏ lỡ.

Nghĩ đến đây, sợ Vọng Thư không biết được lợi ích trong đó.

Văn Nhân Y Y đi đến cửa, liền quay đầu lại nói: Sư tỷ, còn một chuyện muốn nói với tỷ.

Vọng Thư đang tự trách mình vô dụng, nghe vậy ngẩng đầu lên, nghi hoặc nhìn Văn Nhân Y Y, hỏi: Chuyện gì.

Văn Nhân Y Y cười nói: Sư tỷ, tối qua không chỉ có muội đột phá,

Tống sư tỷ, sư phụ cũng lần lượt đột phá rồi.

Hơn nữa Tống sư tỷ đã đuổi kịp sư phụ, bây giờ đều là Thông Huyền đỉnh phong.

Chuyện này mà truyền ra, sẽ chấn động cả Thiên Vũ Hoàng Triều.

Cái gì.

Trong chốc lát, đầu óc Vọng Thư không đủ dùng.

Trong một đêm, từ Linh Đan Cảnh đột phá đến Thông Huyền, cái này. cái này quả thực là chuyện hoang đường.

Hoàn toàn chưa từng nghe qua.

Ta vì sao không có cảm ứng.

Đó là vì có công tử ở bên cạnh, với năng lực của công tử, người khác đương nhiên không thể cảm ứng.

Thẩm. sư công thật sự quá lợi hại.

Trong lòng Vọng Thư nổi lên sóng to gió lớn.

Có thể khiến Tống Vĩnh Từ và Mạnh Tuyền Cơ cùng nhau đột phá, vậy Thẩm Hạo phải mạnh đến mức nào.

Vọng Thư cảm thấy đầu óc mình không đủ dùng, hoàn toàn không thể tưởng tượng được.

Thấy Vọng Thư vẻ mặt kinh ngạc, Văn Nhân Y Y lại nói: Sư tỷ, muội nói vậy không phải có ý khoe khoang, chỉ muốn nói, đi theo công tử đây là một cơ hội lớn, ngàn vạn lần phải trân trọng.

Bỏ lỡ sẽ không bao giờ còn cơ hội nữa.

Muội bây giờ còn cảm thấy may mắn, đi theo công tử tuyệt đối là may mắn lớn nhất đời muội.

Sư tỷ, muội tin tỷ có thể làm được, đừng lo lắng nhiều như vậy,

một khi chúng ta đi rồi, tỷ và sư phụ cũng có thể xưng hô ngang hàng.

Dù sao, ở nơi đó sẽ không có ai nhận ra các người.

Nói xong, Văn Nhân Y Y quay người bỏ đi, để lại không gian suy nghĩ cho Vọng Thư.

Rất nhanh, căn phòng liền yên tĩnh trở lại.

Vọng Thư ngây người đứng sững, tin tức Văn Nhân Y Y mang đến vô cùng chấn động.

Suy nghĩ kỹ, Văn Nhân Y Y nói cũng có lý.

Hoán một nơi khác, nhân sinh địa bất thục đích, thì không có ai biết nàng và sư phụ có quan hệ như thế nào.

Không biết sư phụ có giận không.

Vọng Thư lo lắng nghĩ, hiển nhiên cán cân trong lòng càng ngày càng nghiêng về phía Thẩm Hạo.

Cùng lúc đó, Mạnh Tuyền Cơ và Thẩm Hạo ngồi cùng nhau.

Mạnh Tuyền Cơ nói: Tương công, ta đi rồi, Ngọc Thanh Cung phải làm sao.

Chương 552

Lần trước vì duyên cớ của ta, toàn bộ thế lực của Ngọc Thanh Cung đều bị Tương công làm suy yếu.

Nếu không phải ta đột phá Thông Huyền, ổn định được cục diện, toàn bộ Ngọc Thanh Cung đã phải xuống dốc rồi.

Thẩm Hạo cười cười: Chuyện này thì đơn giản, ta để lại một con khôi lỗi là được.

Nói xong, từ không gian giới chỉ phóng ra một con khôi lỗi.

Ban đầu ở Thượng Cổ Chiến Trường, Thẩm Hạo cố ý luyện chế mười con.

Cảnh giới của mỗi con khôi lỗi, xấp xỉ Ngũ Khí Triều Nguyên Cảnh.

Tuy đối với Thẩm Hạo mà nói, chỉ là một món đồ chơi nhỏ để thị uy.

Nhưng đặt ở Thiên Vũ Hoàng Triều, con khôi lỗi này quả thực là cấp độ hạt nhân.

Sự tồn tại vô địch.

Nhìn con khôi lỗi, Mạnh Tuyền Cơ vậy mà cảm nhận được một cảm giác áp bách mạnh mẽ.

Chỉ là có chút bất ngờ, cũng không có cảm xúc gì đặc biệt.

Dù sao, cảnh giới của Thẩm Hạo đã là Vũ Hóa Cảnh, những thứ hắn lấy ra làm sao có thể là hàng tầm thường.

Chỉ là tò mò về thực lực của con khôi lỗi này, không nhịn được hỏi: Tương công, con khôi lỗi này đại khái có thực lực thế nào.

Thẩm Hạo: Thực lực cụ thể còn chưa dễ nói, thấp nhất cũng là Ngũ Khí Triều Nguyên Cảnh giới.

Đặt ở Ngọc Thanh Cung làm trấn phái chi bảo ta thấy thừa sức.

Cứ coi như là sính lễ ta tặng Ngọc Thanh Cung đi.

Nghe vậy, Mạnh Tuyền Cơ trong lòng ngọt ngào, gối đầu lên cánh tay Thẩm Hạo.

Cảm động nói: Cảm ơn Tương công.

Thẩm Hạo gãi gãi sống mũi Mạnh Tuyền Cơ: Chúng ta giữa chừng khách khí gì chứ.

Hai người tình tứ ngọt ngào.

Bỗng nhiên, Mạnh Tuyền Cơ nhớ ra điều gì đó.

Vội nói: À đúng rồi Tương công, chàng đã liên hệ Vân Trúc tiên tử chưa.

Thẩm Hạo lắc đầu nói: Chưa, đợi bên Ngọc Thanh Cung này xử lý xong xuôi rồi tính.

Tương công, vậy chàng có đưa Vân Trúc đi Linh Vân Đại Lục không.

Nghe vậy, Thẩm Hạo khẽ cười, trong đầu lập tức hiện lên bóng dáng Vân Trúc.

Nghĩ đến Vân Trúc thích ăn đồ ngọt, thích mặc váy hồng.

Không thể không nói, thật sự rất đáng yêu.

Thẩm Hạo tuy tham tài háo sắc, thấy một người yêu một người, nhưng tính cách cũng thuộc loại bá đạo đại nam tử chủ nghĩa.

Ta muốn tất cả.

Dường như, Vân Trúc còn là Cực Âm chi thể, cũng không thể bỏ

lỡ.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo gật đầu nói: Vân Trúc à, đó là khuê mật tốt của nàng, khuê mật tốt thì phải ở bên nhau cả đời.

Cái này nhất định phải mang đi, để lại Thiên Vũ Hoàng Triều, chẳng phải là làm lợi cho người khác sao.

Mạnh Tuyền Cơ trong lòng vui mừng, không nhịn được nói: Tương công thật sự quá tốt, ta sẽ lập tức thông báo cho Vân Trúc.

Nàng và Vân Trúc là khuê mật tốt, hai người tính tình hợp nhau, đã cùng trải qua nhiều chuyện, coi như là một đôi tri kỷ không gì không nói được.

Lần này đi Linh Vân Đại Lục, có lợi ích to lớn như vậy, Mạnh Tuyền Cơ cũng muốn đưa khuê mật tốt Vân Trúc đi cùng, không thể bỏ lại nàng.

Hơn nữa, Tương công Thẩm Hạo còn nói, khuê mật tốt thì phải ở bên nhau cả đời.

Khoảnh khắc này, Mạnh Tuyền Cơ rất cảm kích Thẩm Hạo, thật sự rất tốt với nàng.

Cũng thay Vân Trúc cảm thấy vui mừng.

Thấy Mạnh Tuyền Cơ lấy ra ngọc bội chuẩn bị liên hệ Vân Trúc, Thẩm Hạo lại đưa tay ngăn nàng lại: Không vội, đợi bên này xử lý xong chuyện rồi, tiện đường đưa nàng đi là được, đến lúc đó cũng coi như cố địa trọng du rồi.

Thấy vậy, Mạnh Tuyền Cơ cũng không có ý kiến gì, trong lòng vẫn vô cùng vui vẻ.

Chỉ cần có thể đưa Vân Trúc cùng đi Linh Vân Đại Lục là được, chậm một chút muộn một chút đều có thể chấp nhận.

Tương công, ta đều nghe chàng.

Chuyện khuê mật Vân Trúc đã giải quyết xong, Mạnh Tuyền Cơ tâm trạng vô cùng tốt.

Khuê mật tốt và đệ tử của mình đều theo đi Linh Vân Đại Lục hưởng phúc.

Sư môn Ngọc Thanh Cung cũng có khôi lỗi cấp Ngũ Khí Triều Nguyên Cảnh trấn giữ, hai bên đều đã sắp xếp ổn thỏa, mọi chuyện đều rất thuận lợi.

Bỗng nhiên, Mạnh Tuyền Cơ nghĩ đến một đệ tử khác của mình là Vọng Thư.

Tuy Văn Nhân Y Y, Vọng Thư, Tống Vĩnh Từ ba nàng đều là đệ tử của nàng.

Nhưng nói về tình cảm với ai sâu đậm nhất, Vọng Thư không nghi ngờ gì là người có tình cảm sâu đậm nhất.

Trong sâu thẳm nội tâm, Mạnh Tuyền Cơ đương nhiên cũng muốn đưa đồ đệ tốt Vọng Thư đi.

Lần này đi Linh Vân Đại Lục có thiên địa rộng lớn hơn, có kỳ ngộ to lớn, thậm chí có thể phi thăng.

Cơ hội tốt như vậy Mạnh Tuyền Cơ không muốn để đồ nhi của mình bỏ lỡ.

Nếu bỏ lỡ, Mạnh Tuyền Cơ trong lòng cũng không thể vượt qua cửa ải này.

Nhưng Thẩm Hạo và đồ đệ Vọng Thư của mình lại không có gì liên quan, điều này khiến Mạnh Tuyền Cơ trong chốc lát cũng không biết làm thế nào để mở lời giải thích với Thẩm Hạo.

Tổng không thể nói, đồ đệ Vọng Thư của ta cũng là một tuyệt sắc

giai nhân có tiếng, Tương công chàng cứ làm ơn, cũng nhận luôn đi.

Trong chốc lát, Mạnh Tuyền Cơ trên mặt lộ ra vẻ do dự.

Thẩm Hạo nhìn thấy Mạnh Tuyền Cơ ánh mắt lộ vẻ rối rắm, cũng có chút nghi hoặc, hỏi: Sao vậy.

Chuyện gì khiến nàng khó xử như vậy.

Mạnh Tuyền Cơ mở lời nói: Tương công, ta còn một đệ tử nữa, trước đây hình như đã nói với chàng rồi, chắc chàng chưa gặp.

Thẩm Hạo: Nàng nói Vọng Thư.

Chúng ta đã gặp rồi.

A.

Mạnh Tuyền Cơ khó tin nhìn Thẩm Hạo, không nhịn được hỏi: Tương công chàng gặp Vọng Thư khi nào.

Nàng quên rồi sao, ban đầu khi tiến vào Thiên Vũ Bí Cảnh, nàng đưa ta ngọc bội, lúc đó đã gặp rồi.

Nói ra, ta còn cứu nàng ấy nữa.

Ta là ân nhân cứu mạng của Vọng Thư.

Thẩm Hạo cười nói.

Thì ra là vậy, vậy thì tốt rồi.

Mạnh Tuyền Cơ trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nếu đã quen biết, thì cũng dễ mở lời.

Nếu hoàn toàn không quen, thì thật sự khó nói.

Thẩm Hạo trong lòng khẽ động, liền hiểu được suy nghĩ của Mạnh Tuyền Cơ.

E rằng là muốn đưa Vọng Thư cùng đi Linh Vân Đại Lục.

Chương 553

Không thể trách, Thẩm Hạo cũng hoàn toàn hiểu, có chuyện tốt đương nhiên đều ưu tiên nghĩ đến người nhà mình.

Nếu không cũng sẽ không có chuyện gì mà một người đắc đạo, gà chó cũng thăng thiên.

Nếu đổi lại là Thẩm Hạo, hắn cũng sẽ nghĩ mọi cách đưa người thân của mình đi.

Đối với Vọng Thư, Thẩm Hạo chỉ gặp một lần, khí chất nhan sắc đều đạt tiêu chuẩn hoa khôi.

Tính cách cho người ta cảm giác cũng không tệ, ban đầu ở Thiên Vũ Bí Cảnh gặp nguy hiểm, cũng nghĩ mọi cách để các đệ tử khác đi trước, có thể thấy nhân phẩm quý giá.

Đưa Vọng Thư đi cũng chẳng sao, dù sao cũng chỉ thêm một đôi đũa mà thôi.

Nhưng lời này Thẩm Hạo sẽ không chủ động mở lời nói.

Một khi đã chủ động, chẳng phải thành sư công xấu xa toan tính đồ đệ của Mạnh Tuyền Cơ sao.

Phải để người khác mở lời.

Do dự một lát, Mạnh Tuyền Cơ nói: Cái đó Tương công, chàng có thể giúp ta một việc được không.

Thẩm Hạo giả vờ không biết, cười nói: Ồ, chuyện gì vậy, giữa chúng ta còn khách khí gì, cứ mạnh dạn nói ra.

Mạnh Tuyền Cơ có chút ngại ngùng, luôn cảm thấy mình có phải hơi được voi đòi tiên rồi không.

Dù sao phải xuyên qua Lôi Vực, thêm một người, Thẩm Hạo lại thêm một phần nguy hiểm.

Nhưng vì Vọng Thư, Mạnh Tuyền Cơ vẫn cứng rắn nói: Vọng Thư là đệ tử ta thu nhận sớm nhất, có thể nói, là ta nhìn nàng lớn lên từ nhỏ.

Nàng hiền lành hiểu chuyện, làm việc cũng ổn trọng.

Vẫn luôn ở bên cạnh ta, tâm tư cũng khá đơn thuần.

Ta sợ rời xa ta, nàng sẽ bị người khác ức hiếp.

Hơn nữa, gần đây Vọng Thư vì tâm kết mà cảnh giới cứ mãi không thể đột phá, ta cũng vô cùng lo lắng, cho nên.

Cho nên cái gì.

Thẩm Hạo cố ý hỏi.

Cho nên, ta muốn thỉnh Tương công đưa Vọng Thư đi cùng, dù ở bên cạnh Tương công làm một nha hoàn cũng tốt ạ.

Nói xong câu này, Mạnh Tuyền Cơ cúi đầu, ánh mắt không dám nhìn Thẩm Hạo, sợ bị Thẩm Hạo từ chối.

Nhìn biểu cảm ngại ngùng của Mạnh Tuyền Cơ, Thẩm Hạo bị chọc cười, có đáng gì đâu.

Thế là vừa định đồng ý, thì nghe thấy tiếng Văn Nhân Y Y gọi bên ngoài phòng.

Sư phụ, đệ tử có chuyện tìm người.

Nghe vậy, Mạnh Tuyền Cơ thở phào nhẹ nhõm, Văn Nhân Y Y đến thật đúng lúc.

Thẩm Hạo không nói gì khiến không khí thật sự quá ngượng ngùng.

Để xoa dịu không khí, Mạnh Tuyền Cơ vội vàng chào hỏi: Y Y cứ vào đi.

Vâng, sư phụ.

Cửa phòng bị đẩy ra, Văn Nhân Y Y nhìn Thẩm Hạo và Mạnh Tuyền Cơ đang ngồi trên bồ đoàn, trong lòng có chút chột dạ.

Nàng không ngờ Thẩm Hạo cũng ở đó.

Nàng còn định nói chuyện riêng với Mạnh Tuyền Cơ trước, rồi mới tìm Tống Vĩnh Từ, Vạn Mộ Tuyết bàn bạc một chút, tối đến cùng thổi gió bên tai.

Như vậy, chắc chắn mười phần nắm chắc.

Nhưng Thẩm Hạo ở đây, Văn Nhân Y Y không dám mở lời nữa.

Thật sự sợ Thẩm Hạo nghĩ nàng xen vào việc không đâu.

Do dự một lát, nàng vẫn cười nói: Công tử người cũng ở đây ạ.

Nhìn Văn Nhân Y Y vẻ mặt không tự nhiên, Thẩm Hạo kỳ lạ hỏi: Nàng sao vậy, mí mắt sao lại giật mạnh thế kia.

Văn Nhân Y Y vội vàng nói: Ồ, không. không có gì, chỉ là có chút chuyện muốn trao đổi với sư phụ.

Nghe vậy, Thẩm Hạo hiểu đây là chuyện riêng tư.

Hắn nghĩ hai người nói chuyện của phụ nữ, cũng không để ý.

Được thôi, hai người cứ nói đi, ta đi trước đây.

Thấy Thẩm Hạo đi rồi, thần kinh căng thẳng của Mạnh Tuyền Cơ cũng thả lỏng, Thẩm Hạo không một lời từ chối thẳng thừng, cũng may.

Bất quá, Thẩm Hạo tuy đã đi, nhưng thần thức lại đang lén nghe trộm, lòng bát quái của hắn cũng đã được đốt cháy, tò mò Văn Nhân Y

Y và Mạnh Tuyền Cơ rốt cuộc nói gì.

Ban đầu Thẩm Hạo cũng là thông qua Văn Nhân Y Y mà quen biết Mạnh Tuyền Cơ.

Hắn cũng tò mò hai sư đồ này, có chuyện gì to nhỏ.

Bình ổn hô hấp, Mạnh Tuyền Cơ ổn định lại tâm thần.

Sắc mặt lại trở nên bình thản, trang trọng: Y Y, chuyện gì mà thần bí như vậy.

Vừa thấy Mạnh Tuyền Cơ, vẻ mặt ôn hòa đã biến mất, thay vào đó là một vẻ nghiêm túc, Văn Nhân Y Y nhất thời có chút căng thẳng.

Nhưng nghĩ đến sự đối tốt của Vọng Thư với mình, Văn Nhân Y Y vẫn đành cứng rắn nói ra.

Văn Nhân Y Y trực tiếp quỳ trước mặt Mạnh Tuyền Cơ, cung kính nói: Sư phụ, con cầu xin người hãy để công tử đưa Vọng Thư sư tỷ đi cùng.

Mạnh Tuyền Cơ ngẩn ra, kinh ngạc nhìn Văn Nhân Y Y, hoàn toàn ngoài dự liệu của nàng.

Nàng vạn vạn không ngờ, Văn Nhân Y Y nói ra lại là chuyện này.

Trong khoảnh khắc, nàng vừa bất ngờ vừa mừng rỡ.

Vốn dĩ nàng đã nói chuyện này với Thẩm Hạo, bây giờ Văn Nhân Y Y lại nói vậy, quả đúng ý nàng.

Thấy Mạnh Tuyền Cơ ngẩn người, không nói gì, Văn Nhân Y Y tưởng Mạnh Tuyền Cơ không đồng ý, lại vội vàng khuyên giải: Sư phụ, Vọng Thư sư tỷ là do người một tay nuôi dưỡng, người nỡ lòng nào nhìn tỷ ấy một mình ở lại đây.

Người cũng biết đấy, đi theo công tử đó là một cơ duyên trời ban, không thể bỏ lại Vọng Thư sư tỷ được.

Hơn nữa, tâm kết của sư tỷ con cũng đã biết rồi Thôi được, con đứng dậy đi, giờ đây chúng ta đâu còn giữ lễ sư đồ.

Con nói xem tâm kết của Vọng Thư là gì.

Mạnh Tuyền Cơ tinh thần chấn động, tin tức này của Văn Nhân Y Y khiến nàng rất đỗi vui mừng.

Đệ tử của mình là Vọng Thư, vì tâm kết mà mãi không thể đột phá Linh Đan cảnh.

Mạnh Tuyền Cơ vẫn luôn muốn biết nguyên nhân, nhưng Vọng Thư lại luôn không chịu nói.

Không ngờ Văn Nhân Y Y lại biết.

Thấy Mạnh Tuyền Cơ có hứng thú, Văn Nhân Y Y trong lòng cũng vui vẻ, đứng dậy nói: Vâng, sư phụ.

Thế là, nàng kể lại câu chuyện mà Vọng Thư đã kể cho nàng, lại kể cho Mạnh Tuyền Cơ nghe.

Nghe Văn Nhân Y Y kể xong, Mạnh Tuyền Cơ chỉ cảm thấy duyên phận này thật kỳ diệu.

Tâm kết của Vọng Thư lại chính là Thẩm Hạo.

Chẳng trách trước đây hỏi thế nào, Vọng Thư cũng không nói.

Giờ phút này, Mạnh Tuyền Cơ chợt bừng tỉnh.

Với sự hiểu biết về tính cách của Vọng Thư, Mạnh Tuyền Cơ rất rõ.

Vọng Thư sở dĩ không nói, khẳng định là vì ngại thân phận, dẫn đến không dám nói ra chuyện thích Thẩm Hạo.

Nàng không khỏi có chút buồn cười.

Nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm, vì Vọng Thư cũng có ý với Thẩm

Hạo, mọi chuyện xem ra đơn giản hơn rất nhiều.

Chỉ cần mình gật đầu, phía Vọng Thư sẽ không có vấn đề gì.

Chương 554

Như vậy, mọi chuyện đều trở nên thuận lợi.

Hiện tại chỉ còn một vấn đề, đó chính là Thẩm Hạo phải đồng ý.

Văn Nhân Y Y: Sư phụ, người cứ đồng ý để công tử đưa Vọng Thư đi đi.

Mạnh Tuyền Cơ gật đầu nói: Ừ, Y Y, con nói rất đúng, đi theo tương công là cơ duyên trời ban không thể bỏ lỡ.

Đưa Vọng Thư đến Linh Vân Đại lục, ta không có ý kiến gì, chỉ cần rời khỏi Ngọc Thanh Cung, danh phận sư đồ cũng không còn ý nghĩa nữa.

Nhưng, chuyện này cuối cùng vẫn phải được tương công đồng ý.

Văn Nhân Y Y mừng rỡ nói: Tốt quá rồi sư phụ, chỉ cần người đồng ý, tâm lý của Vọng Thư sẽ vượt qua được.

Tối nay con sẽ tìm Mộ Tuyết, Vĩnh Từ cùng nhau cầu xin công tử.

Cách này hay đấy, Mạnh Tuyền Cơ gật đầu tỏ vẻ tán thành.

Nhiều người thì sức mạnh lớn.

Lời thủ thỉ bên gối từ xưa đến nay vẫn luôn có tác dụng.

Thẩm Hạo ở ngoài phòng, nghe đến đây, liền không còn chú ý nữa.

Chỉ là cảm thấy thú vị.

Không ngờ vòng vo lớn như vậy, đều là vì Vọng Thư.

Xem ra nhân duyên của Vọng Thư này vẫn không tệ.

Nhưng Thẩm Hạo cũng không vội vạch trần bọn họ, chờ đến khi họ mở lời sẽ tính.

Trong lòng hắn cũng có chút kỳ vọng khó tả, xem bọn họ sẽ cầu xin thế nào.

Có cầu ắt có trả, lại còn có thể thu về một làn sóng cảm kích, thật là một chuyện hời mà.

Tiếp theo, Văn Nhân Y Y giống như một con ong cần mẫn.

Sau khi ra khỏi phòng Mạnh Tuyền Cơ, liền lập tức đi tìm Tống Vĩnh Từ và Vạn Mộ Tuyết.

Không ngoài dự đoán, hai nữ cũng đều đồng ý giúp đỡ.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, chập tối, trời âm u, rất nhanh liền đổ mưa phùn lất phất.

Mưa khói mịt mờ, cả Ngọc Thanh Cung như bị một tầng sương mỏng bao phủ.

Tựa như một bức tranh sơn thủy thủy mặc tuyệt đẹp.

Mạnh Tuyền Cơ nhìn Thẩm Hạo đang ngắm ra ngoài cửa sổ, tò mò đi tới, ôm lấy Thẩm Hạo từ phía sau.

Tương công, chàng đang nhìn gì vậy.

Cảnh sắc nơi Ngọc Thanh Cung khi mưa thật đẹp, đỉnh núi mây trắng bao quanh, sương khói mờ ảo.

Nghe vậy, Mạnh Tuyền Cơ cũng không nhịn được nhìn theo, nhìn hồi lâu cũng không thấy được cảnh tượng đặc biệt nào, đây chẳng phải chỉ là núi xanh mưa bụi bình thường sao.

Hiển nhiên, Mạnh Tuyền Cơ không có tế bào nghệ thuật.

Dù sao cảnh sắc nơi đây nàng đã nhìn quá nhiều rồi.

Nhưng Thẩm Hạo thích, nàng cũng cảm thấy thích.

Nếu tương công thích, chi bằng ở lại thêm vài ngày, không cần vội

vã rời đi, dù sao chúng ta cũng có rất nhiều thời gian rảnh rỗi.

Thẩm Hạo lắc đầu cười nói: Thôi bỏ đi, ở lâu e rằng sẽ chán, ngẫu nhiên lướt qua một cái, mới có thể để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng.

Những điều tốt đẹp thường chóng tàn.

Cảnh sắc của Ngọc Nữ Phong thuộc Huyền Thiên Kiếm Tông ở Linh Vân Đại lục còn đẹp hơn cả Ngọc Thanh Cung nhiều.

Biển mây cuộn trào, tiên khí lượn lờ.

Huống hồ, ở Linh Vân Đại lục Thẩm Hạo còn có những nữ nhân khác đang chờ đợi.

Không có thời gian lãng phí ở đây, Thẩm Hạo còn định đến Huyền Thiên Kiếm Tông để xác minh một chuyện.

Muốn xem liệu Tô Thiền còn ở trong tông môn hay không.

Trong ký ức của trưởng lão Lý Thuần Quân của Huyền Thiên Kiếm Tông, Thẩm Hạo đã nhận được một tin tức khác, Tô Thiền không phải là song bào thai, mà là nghịch thiên tứ bào thai sinh tư.

Bốn nữ dựa theo Ngọc Dực Thiền Quyên để xếp hạng.

Chỉ là sau này vì sự đặc biệt của bốn tỷ muội Tô Thiền, thức hải tương thông, bị tông môn bí mật bảo vệ, coi như là vũ khí bí mật.

Chỉ có những trưởng lão lão làng như Lý Thuần Quân mới biết.

Chẳng trách, Thẩm Hạo chưa từng nghe nói đến chuyện tứ bào thai.

Nhưng chuyện này, Thẩm Hạo vẫn định tự mình xem xét thì hơn.

Chỉ cần xác nhận Huyền Thiên Kiếm Tông còn có một Tô Thiền nữa, thì chứng tỏ đó là sự thật.

Cũng coi như đã được kiểm chứng.

Nếu là tứ bào thai, Thẩm Hạo kiểu gì cũng phải thu vào trong túi.

Không thể tiện cho người khác, vốn dĩ không có hứng thú, bây giờ hứng thú đột nhiên tăng lên rất nhiều.

Thẩm Hạo cũng tò mò, cái thứ thức hải tương liên này là cái quỷ gì.

Đối với Thiên Vũ Hoàng Triều, Thẩm Hạo không có tình cảm như Mạnh Tuyền Cơ và những người khác.

Ở đây, Thẩm Hạo chỉ là một khách qua đường mà thôi.

So với nơi đây, Địa Cầu mới là cố hương.

Thấy Thẩm Hạo không có bất kỳ ý định ở lại thêm, Mạnh Tuyền Cơ khẽ thở dài, cũng không nói gì thêm.

Đối với Ngọc Thanh Cung, nàng vẫn có chút luyến tiếc.

Nhìn ra ngoài cửa sổ những hạt mưa phùn mịt mờ, Mạnh Tuyền Cơ cũng không khuyên nữa, tránh làm Thẩm Hạo phật ý.

Thời gian chầm chậm trôi qua, vì trời mưa, bầu trời tối đen như mực, mặt trăng cũng ẩn vào trong mây, màn đêm trở nên mờ ảo.

Sáng sớm hôm sau, Văn Nhân Y Y bất chấp thân thể không khỏe, kích động đi tìm Vọng Thư.

Vọng Thư đang ngẩn ngơ, cửa phòng đột nhiên bị Văn Nhân Y Y xông vào.

Làm nàng giật mình tỉnh giấc.

Nhìn Văn Nhân Y Y với vẻ mặt đầy mừng rỡ, Vọng Thư bỗng dưng trong lòng khẽ động.

Tim nàng đập thình thịch.

Biểu cảm này chẳng lẽ đã thành công rồi.

Nghĩ đến đây, Vọng Thư hít sâu một hơi, với vẻ mặt đầy kỳ vọng nhìn Văn Nhân Y Y.

Sư tỷ, tốt quá rồi, sư phụ và công tử đều đồng ý đưa tỷ đến Linh Vân Đại lục.

Oanh.

Niềm vui quá lớn, khiến đại não của Vọng Thư như thiếu dưỡng khí, đột nhiên trống rỗng một mảnh.

Tai ù ù, không nghe thấy bất cứ điều gì.

Hoàn toàn không biết mình đang ở đâu, đang làm gì.

Nhìn Vọng Thư đứng bất động, ánh mắt ngây dại.

Điều này làm Văn Nhân Y Y sợ hãi.

Sư tỷ, sư tỷ tỷ không sao chứ, đừng dọa muội mà.

Sư tỷ, tỷ làm sao vậy.

Văn Nhân Y Y vẻ mặt lo lắng, không ngừng lay cánh tay Vọng Thư. tình huống này nàng nào đã gặp bao giờ, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, sao nghe tin tức này lại biến thành ra thế này.

Lúc này, Vọng Thư chỉ cảm thấy mình như bồ công anh bay lượn theo gió, lơ lửng trên mây, xung quanh không có điểm tựa, cũng không tìm thấy đường quay về.

Đột nhiên một trận trời đất quay cuồng, ý thức khôi phục trở lại.

Vừa rồi niềm vui quá lớn đã làm nàng choáng váng.

Vọng Thư chỉ cảm thấy máu bắt đầu chảy ngược, tim đập loạn xạ.

Mãi nửa ngày sau mới hồi phục.

Hoàn hồn xong, Vọng Thư thở phào nhẹ nhõm, cảm kích nhìn Văn Nhân Y Y nói: Y Y, cảm ơn muội.

Văn Nhân Y Y lắc đầu nói: Sư tỷ khách sáo quá rồi, muội cũng chẳng làm gì, chỉ tốn chút sức mà thôi.

Nếu muốn cảm ơn thì hãy cảm ơn sư phụ, sư phụ cũng đã để công tử đưa tỷ đến Linh Vân Đại lục.

Chương 555

Hơn nữa tối qua sau khi được Mộ Tuyết, Vĩnh Từ giúp đỡ, công tử cũng vô cùng sảng khoái đồng ý rồi.

Nghe vậy, Vọng Thư trong lòng vô cùng cảm động, khóe mắt đỏ hoe nói: Là con có lỗi với sư phụ, đã khiến người phải khó xử.

Thôi được, con mà nói vậy, sau này vi sư sẽ không nhận con nữa đâu.

Lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng của Mạnh Tuyền Cơ.

Nghe thấy tiếng sư phụ, Vọng Thư trong lòng thắt lại, nhất thời trở nên có chút căng thẳng.

Cạch một tiếng, cửa gỗ bị đẩy ra.

Mạnh Tuyền Cơ một thân bạch quần tiên khí phiêu phiêu đẩy cửa bước vào.

Chỉ thấy Mạnh Tuyền Cơ hôm nay, trên gương mặt tuyệt mỹ không còn vẻ lạnh lùng như mọi ngày, mà là nụ cười ôn hòa, còn vương chút ửng hồng nhàn nhạt.

Nàng mỉm cười nhìn Vọng Thư.

Vọng Thư lại không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Mạnh Tuyền Cơ.

Cúi đầu cung kính nói: Sư phụ.

Mạnh Tuyền Cơ gật đầu.

Lời Y Y vừa nói chính là điều ta muốn nói, vi sư trước kia không biết con cũng thích tương công.

Cho nên lần này sư phụ đến là để giải khai tâm kết cho con.

Vọng Thư, con là do vi sư nhìn lớn lên.

Tính cách của con vi sư tự nhiên hiểu rõ, con trong lòng đừng có bất kỳ gánh nặng nào.

Lần này đi Linh Vân Đại lục, đối với con, đối với ta đều có lợi ích vô cùng lớn.

Bất kể con nghĩ thế nào, vi sư cũng hy vọng con có thể đi cùng.

Nghe vậy, Vọng Thư trong lòng cảm động vô cùng, sư phụ đã vì nàng hy sinh quá nhiều rồi.

Chân thành nói: Sư phụ, cảm ơn người.

Giữa con và ta còn cần nói lời cảm ơn sao, vi sư chỉ hỏi con một câu, con có thật lòng thích tương công không.

Đến nước này Vọng Thư cũng không che giấu tâm tình của mình, kiên định nhìn Mạnh Tuyền Cơ, gật đầu.

Mạnh Tuyền Cơ khẽ cười, Vậy là tốt rồi, cứ yên tâm đi, tương công đối với con cũng có ý tứ.

Vọng Thư trong lòng có chút căng thẳng, Sư công người sẽ không cảm thấy con cảm thấy Những lời phía sau, lại không nói ra được.

Mạnh Tuyền Cơ: Sau này đừng gọi sư công nữa, cũng gọi công tử đi.

Vâng sư phụ.

Đã giải khai tâm kết rồi, vậy thì theo ta đi gặp tương công đi.

A.

Bây giờ sao.

Vọng Thư đột nhiên căng thẳng đến mức tay chân đều có chút

mềm nhũn.

Nghĩ đến việc có thể gặp được Thẩm Hạo mà ngày đêm mong nhớ, Vọng Thư trong lòng lại vừa sợ hãi, vừa mừng rỡ.

Nhất thời lòng loạn như tơ vò.

Chẳng lẽ con không muốn.

Mạnh Tuyền Cơ có chút nghi hoặc nói.

đệ tử của mình vì Thẩm Hạo mà ăn không ngon ngủ không yên, cảnh giới đình trệ không tiến, có thể nói hoàn toàn là một kẻ si tình.

Bây giờ, bảo nàng đi gặp Thẩm Hạo, sao lại có cảm giác do dự vậy.

Vọng Thư hoảng loạn không thôi, Sư phụ, người xem y phục của con thế nào, có không được đoan trang không ạ.

Con đi rửa mặt một chút đã.

Mạnh Tuyền Cơ liếc Vọng Thư một cái, hóa ra là tự ti à.

Được rồi, con bây giờ rất xinh đẹp, con đã là Chân Nguyên cảnh đỉnh phong rồi, căn bản không cần phải sửa soạn nữa.

Đi theo ta thôi.

Lần này, Mạnh Tuyền Cơ không thương lượng với Vọng Thư, mà là nói một cách không thể nghi ngờ.

Vâng sư phụ.

Nhìn sư tỷ theo sau sư phụ, giống như một đứa trẻ phạm lỗi, Văn Nhân Y Y trong lòng thầm vui.

Càng nhìn càng thấy thú vị.

Ba người một trước một sau, rất nhanh liền đến chỗ ở của Mạnh Tuyền Cơ.

Khi nhìn thấy Thẩm Hạo, gò má trắng nõn của Vọng Thư đột nhiên ửng hồng, tựa như ráng chiều bị gió nhẹ mùa hạ thổi tới.

Vô cùng đáng yêu.

Gương mặt ửng hồng của thiếu nữ thắng hơn mọi lời đối thoại.

Thẩm Hạo rất hài lòng với biểu cảm này, thật là tư vị.

Trăm nhìn không chán.

Đã lâu không gặp Vọng Thư.

Sư Sư công, đa tạ ân cứu mạng của người lúc trước.

Vọng Thư vội vàng cung kính nói.

Mạnh Tuyền Cơ không nói nên lời lắc đầu, đệ tử này của mình đúng là không có tiền đồ.

Thế là, nàng kéo tay Vọng Thư, đặt vào tay Thẩm Hạo.

Thôi được rồi, hai người đã tình nguyện rồi, còn khách sáo cái gì nữa.

Hành động này của Mạnh Tuyền Cơ, Thẩm Hạo không ngờ, Vọng Thư càng không ngờ.

Cảm nhận được sự ấm áp từ bàn tay to lớn, xương khớp rõ ràng của Thẩm Hạo truyền đến, Vọng Thư chỉ cảm thấy chân mình đều mềm nhũn.

Không dám nói chuyện, ngay cả thở cũng quên mất.

Thẩm Hạo thấy vậy, siết chặt lấy bàn tay ngọc của Vọng Thư.

Thậm chí cố ý gãi nhẹ lên mu bàn tay Vọng Thư.

Lần này, mặt Vọng Thư càng đỏ hơn, như con tôm rồng hấp chín.

Vốn dĩ đã ngại không dám ngẩng đầu, bây giờ lại càng hận không thể tìm một cái lỗ mà chui xuống.

Thẩm Hạo còn cảm nhận được lòng bàn tay Vọng Thư toàn là mồ hôi.

Hắn khá hài lòng, ra nhiều mồ hôi tốt chứ sao.

Mạnh Tuyền Cơ nói: Tương công, chàng và Vọng Thư cứ trò chuyện trước, bọn thiếp ra ngoài đây.

Nói xong liền đưa cho Văn Nhân Y Y một ánh mắt.

Văn Nhân Y Y cũng phản ứng lại, Ồ, đúng rồi muội cũng có việc, muội đi trước đây.

Rất nhanh, Mạnh Tuyền Cơ và Văn Nhân Y Y đều rời đi, để lại Thẩm Hạo và Vọng Thư.

Cho hai người một không gian riêng tư.

Lúc này khắc này, Vọng Thư như một con dê đợi làm thịt, chờ đợi nhát dao của Thẩm Hạo.

Điều làm Vọng Thư bất ngờ là, Thẩm Hạo cũng không có hành động quá phận nào.

Mà là kéo Vọng Thư ngồi xuống bồ đoàn.

Rót một chén linh trà, Trước uống một chén trà đi, bình phục tâm tình một chút.

Cảm ơn sư công công tử.

Khóe môi Thẩm Hạo nhếch lên, Đừng gọi cái gì công tử, ta chính là thích nàng gọi ta sư công.

Vọng Thư ngẩn ra, ngơ ngác gật đầu: Vâng sư công.

Một ngụm trà ấm xuống bụng, Vọng Thư mới hơi giảm bớt căng thẳng, để xoa dịu sự ngượng ngùng, nàng hỏi: Sư công, người có thể nói cho con biết Linh Vân Đại lục ở đâu không ạ.

Cùng lúc đó, Mạnh Tuyền Cơ sau khi ra khỏi phòng, liền cáo từ Văn Nhân Y Y.

Lập tức đến nghị sự đường cao nhất của tông môn.

Tất cả các cấp quản lý cao tầng của tông môn đều đã đến.

Chưởng môn, triệu tập chúng ta đến đây, có phải đã xảy ra đại sự gì không.

Một trưởng lão vội vàng nói.

Nghe vậy, Mạnh Tuyền Cơ mặt không biểu cảm nói: Đi mời tất cả Thái Thượng trưởng lão đến, ta có việc quan trọng cần thương nghị.

Chưởng môn, các Thái Thượng trưởng lão đều đang bế quan, trừ phi là đại sự sinh tử tồn vong của tông môn thì họ mới không xuất quan.

Mạnh Tuyền Cơ nói: Chuyện này, chẳng khác gì sống chết của tông môn, cứ đi thông báo đi, mọi hậu quả ta sẽ gánh chịu.

Vâng, Chưởng môn.

Thấy Mạnh Tuyền Cơ kiên quyết như vậy, bọn họ cũng đành đồng ý.

Chỉ là tò mò, rốt cuộc là chuyện gì, mà lại cần đến tất cả cao tầng của tông môn.

Đã Chưởng môn đã ra lệnh, các cao tầng khác của Ngọc Thanh Cung cũng không dám chất vấn gì nữa.

Cứ làm theo là được.

Chưởng môn Mạnh Tuyền Cơ bây giờ, không còn là Mạnh Tuyền Cơ chưởng môn trước kia.

Uy vọng cao đến mức không ai không phục, có thể nói là lời nói ra như pháp lệnh, không ai dám chất vấn.

Căn bản không ai dám chất vấn.

Lúc trước mệnh lệnh của Mạnh Tuyền Cơ còn có người dám làm bộ tuân theo nhưng trong lòng chống đối, giờ thì không ai dám nữa.

Không chỉ vì thực lực của Mạnh Tuyền Cơ, nàng bây giờ đã là Thông Huyền cảnh.

Mà còn vì sau lưng Mạnh Tuyền Cơ có một người đàn ông cường đại đến mức khiến người ta tuyệt vọng.

Đối với hành động của các cao tầng Ngọc Thanh Cung, các đệ tử bình thường không hề hay biết, vẫn như thường ngày tu luyện, làm việc của mình.

Sau một nén hương, tất cả các cao tầng Linh Đan cảnh trở lên của Ngọc Thanh Cung đều đã đến.

Ngay cả bốn vị Thái Thượng trưởng lão còn lại của Ngọc Thanh Cung cũng đã đến.

Trước đây, Ngọc Thanh Cung có năm cao thủ Thông Huyền, sau này vì Phó Tông chủ kia ức hiếp Mạnh Tuyền Cơ, Thẩm Hạo trong cơn thịnh nộ đã giết một người.

Nhưng không phải tự tay hắn ra tay, Bành Dương Thông Huyền tầng một đã bị Bạch Tuyết một móng vuốt diệt sát, mà Bành Dương chính là sư phụ của Phó Tông chủ Trần Đức Đồng.

Sư phụ của Mạnh Tuyền Cơ là Tiết Mẫn là Thông Huyền tầng hai.

Còn một người nữa là Thông Huyền tầng tám, Lão Chưởng môn Trương Đạo Minh, cũng là át chủ bài lợi hại nhất của Ngọc Thanh

Cung.

Cũng bị Bạch Tuyết một móng vuốt làm trọng thương, cho dù đã mấy năm trôi qua, vết thương này vẫn chưa hồi phục.

Chương 556

Khi bốn vị Thái Thượng trưởng lão Thông Huyền cảnh nhìn thấy Mạnh Tuyền Cơ, trong lòng vô cùng chấn động.

Bọn họ lại có thể cảm nhận được một cỗ khí thế cường đại trên người Mạnh Tuyền Cơ.

Làm sao có thể.

Sư phụ của Mạnh Tuyền Cơ là Tiết Mẫn chấn kinh nói: Tuyền Cơ, con cảnh giới của con, chẳng lẽ là Thông Huyền đỉnh phong.

Lời này vừa nói ra, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Mạnh Tuyền Cơ.

Ngay cả Lão Chưởng môn Trương Đạo Minh cũng khó mà tin nổi.

Trước đây khi Mạnh Tuyền Cơ đột phá Thông Huyền, ông ấy rất vui mừng.

Thông Huyền cảnh của Ngọc Thanh Cung, bị Thẩm Hạo giết chết một Bành Dương, bây giờ lại có thêm một Mạnh Tuyền Cơ.

Một tăng một giảm, tuy có chút tổn thất, nhưng chiến lực cấp cao ít nhất không thay đổi, thực lực Ngọc Thanh Cung vẫn rất mạnh.

Nhưng lực chiến đấu ẩn hình, Ngọc Thanh Cung tuyệt đối đứng đầu.

Dù sao người đàn ông của Mạnh Tuyền Cơ là Thẩm Hạo, lại là tồn tại thâm bất khả trắc.

Bên cạnh còn có một con Bạch Hổ Ngũ Cảnh, uy thế càng thêm hiển hách.

Mặc dù không phải thế lực của Ngọc Thanh Cung, nhưng có quan

hệ với Mạnh Tuyền Cơ, chỉ cần Mạnh Tuyền Cơ vẫn ở Ngọc Thanh Cung, thì Thẩm Hạo và Bạch Hổ đều tính là người nhà.

Tóm lại, đó là lợi lớn vô cùng.

Nhưng vấn đề là, Mạnh Tuyền Cơ mới đột phá Thông Huyền chưa được mấy năm, lại vẫn luôn quản lý công việc tông môn, làm lỡ dở tu hành.

Mấy năm không gặp, sao lại lên Thông Huyền đỉnh phong rồi.

Điều này khiến những Thái Thượng trưởng lão bế tử quan như bọn họ làm sao chịu nổi.

Đối với thiên phú của Mạnh Tuyền Cơ, bọn họ rất rõ, tuyệt đối không có thực lực này.

Mặc dù Mạnh Tuyền Cơ cũng là nhân tài kiệt xuất, nhưng tuyệt đối không phải là thiên phú đỉnh cấp gì.

Nhất thời, những người có mặt đều kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Ánh mắt nhìn Mạnh Tuyền Cơ tràn đầy kính sợ, hiện giờ, Mạnh Tuyền Cơ danh xứng với thực là người đứng đầu tông môn.

Vốn dĩ bốn vị Thái Thượng trưởng lão, vì bị gián đoạn tu hành, trong lòng còn có chút bất mãn.

Nhưng giờ khắc này cảm nhận được thực lực của Mạnh Tuyền Cơ, khiến những lời phê bình của bọn họ đến miệng rồi, lại không dám nói ra.

Trong thế giới tu hành, thực lực vi tôn, cũng chỉ có ba cảnh giới: lâu nghĩ thụ tử, đạo hữu lưu bộ, tiền bối nhiêu mệnh.

Sở dĩ triệu tập chư vị trưởng lão, là vì Tuyền Cơ có một chuyện trọng đại muốn tuyên bố.

Tiết Mẫn cười ha hả nói: Tuyền Cơ chẳng lẽ đã đột phá Thông Huyền đỉnh phong, muốn báo tin vui này cho chúng ta, chúc mừng con a.

Chúc mừng Mạnh Chưởng môn.

Mọi người đều lần lượt tỏ vẻ chúc mừng.

Nếu là lý do này, thì cũng hợp lý, nói xuôi tai.

Cảnh giới Mạnh Tuyền Cơ đột phá, thực lực tăng mạnh, cũng có nghĩa thực lực Ngọc Thanh Cung tăng mạnh, đối với bọn họ mà nói cũng là có lợi.

Vẫn chưa đợi bọn họ từ trong vui mừng nguội lạnh xuống, tiếp theo, một câu nói của Mạnh Tuyền Cơ, trực tiếp lại lần nữa khiến bọn họ sững sờ, thậm chí có lúc còn nghi ngờ mình đang ảo giác.

Chỉ thấy Mạnh Tuyền Cơ lắc đầu, nói: Không phải vì chuyện này, mà là ta quyết định từ bỏ chức vị chưởng môn, rời khỏi Ngọc Thanh Cung.

Lời này vừa nói ra, long trời lở đất.

Như mặt hồ phẳng lặng, đột nhiên nổi lên sóng to gió lớn.

Cả đại đường yên tĩnh đến mức không một tiếng động.

Thậm chí ngay cả hơi thở và nhịp tim của mọi người cũng không có.

Không khí ngưng đọng đến đáng sợ.

Trương Đạo Minh trong lòng vừa kinh vừa nộ, Mạnh Tuyền Cơ là do Ngọc Thanh Cung một tay bồi dưỡng ra, nhưng bây giờ cánh đã cứng, lại dám có ý phản bội.

Điều này khiến ông ấy không thể chấp nhận.

Không chỉ ông ấy, tất cả mọi người đều không thể chấp nhận kết quả này.

Nhưng đối với đệ tử mình vô cùng hiểu rõ là Tiết Mẫn, trong lòng cũng run lên, bà ấy lại kỳ vọng Mạnh Tuyền Cơ sẽ nói tiếp, nếu không cũng sẽ vô cùng thất vọng.

Thế là, khẽ hỏi: Tuyền Cơ, có phải đã xảy ra chuyện gì không.

Mạnh Tuyền Cơ gật đầu: Vâng sư phụ, con biết tông môn đã bồi dưỡng con, Ngọc Thanh Cung đối với con có ân tái tạo.

Con làm vậy, không khác gì phản bội tông môn.

Nhưng, con sẽ bồi thường cho tông môn.

Nghe vậy, Trương Đạo Minh lạnh lùng hừ một tiếng, sắc mặt cực kỳ khó coi, cho dù biết không phải đối thủ của Mạnh Tuyền Cơ, cũng mạnh mẽ vỗ bàn, giận dữ nói: Ngọc Thanh Cung nơi nào có lỗi với cô.

Cho cô công pháp tốt nhất, tài nguyên tốt nhất, sư phụ tốt nhất, cô bây giờ trưởng thành rồi, lại định một đi không trở lại.

Đơn giản chính là vong ân bội nghĩa, khi sư diệt tổ.

Cô tu vi cao thì thế nào, vẫn không dung hợp với thế gian, bị thế nhân phỉ nhổ.

Cô bây giờ là Thông Huyền cảnh đỉnh phong, cô lấy gì bồi thường cho tông môn.

Làm sao bồi thường nổi.

Nghe vậy, mọi người đều lần lượt gật đầu.

Một vị Thông Huyền cảnh đỉnh phong, có thể nói, hoàn toàn đứng trên đỉnh cao nhất của Thiên Vũ Hoàng Triều.

Đương nhiên, người đàn ông kia và yêu thú của hắn ngoại lệ.

Thế này làm sao bồi thường nổi.

Tiết Mẫn trong lòng cũng đau đớn vô cùng, Mạnh Tuyền Cơ làm vậy, quả thực khiến bà cảm thấy như nuôi một con sói mắt trắng.

Khẽ thở dài nói: Thôi được rồi, trời muốn mưa mẹ muốn gả chồng, con cứ đi đi, tùy con vậy, tông môn hiện tại cũng chẳng có cách nào với con.

Nói xong, không nói gì nữa, mà là chọn nhắm chặt mắt, mắt không thấy thì lòng không phiền.

Trong lòng lại đang rỉ máu, vô hạn đau thương.

Các trưởng lão khác cũng tức giận nhìn Mạnh Tuyền Cơ, dáng vẻ như muốn ăn thịt người.

Vô cùng khinh bỉ hành vi của Mạnh Tuyền Cơ.

Nhưng lại không ai dám mở miệng chửi mắng.

Không chỉ Mạnh Tuyền Cơ tu vi cao hơn bọn họ, mà sau lưng Mạnh Tuyền Cơ còn đứng một Thẩm Hạo cường hãn vô cùng, chỉ riêng một con yêu thú thôi, cũng đủ để diệt cả tông môn.

Cường đại đến mức khiến người ta sợ hãi, căn bản không cách nào chống cự, cảm giác bất lực đó, bây giờ nghĩ lại vẫn còn đáng sợ.

Người ngoài nói vậy, Mạnh Tuyền Cơ không có cảm giác gì.

Nhưng sư phụ nói vậy, tim Mạnh Tuyền Cơ co thắt từng hồi, khóe mắt cũng đỏ hoe.

Vội vàng giải thích: Sư phụ, ân dưỡng dục và lời dạy dỗ của người Tuyền Cơ không quên, xin người hãy nghe con nói hết.

Tiết Mẫn u u thở dài, không nói gì.

Mạnh Tuyền Cơ thấy vậy, cũng biết nói gì thêm cũng vô dụng.

Thế là cũng không dài dòng, mà trực tiếp phóng ra khôi lỗi.

Khi mọi người nhìn thấy Mạnh Tuyền Cơ từ giới chỉ phóng ra một con khôi lỗi, đều ngẩn ra.

Ai cũng cảm thấy thật trào phúng, Mạnh Tuyền Cơ đến đây để làm trò cười sao.

Chỉ dùng con khôi lỗi này để khảo nghiệm chúng ta.

Một trưởng lão không nhịn được châm chọc nói.

Muốn dựa vào một con khôi lỗi để bồi thường, chẳng lẽ con khôi lỗi này cũng là Thông Huyền cảnh đỉnh phong.

Mạnh Đại Chưởng môn, bồi thường của cô chúng tôi không dám nhận.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều lần lượt gật đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn Mạnh Tuyền Cơ.

Trong lòng vừa phẫn nộ lại vừa bất lực.

Với cảnh giới hiện tại của Mạnh Tuyền Cơ, nếu nàng muốn đi, bọn họ cũng không có cách nào.

Kỹ năng không bằng người, thì có thể làm gì.

Mạnh Tuyền Cơ gật đầu nói: Không sai, con khôi lỗi này chính là bồi thường của ta.

Đừng thấy nó chỉ là một con khôi lỗi, thực lực của nó mạnh hơn ta rất nhiều, không phải khôi lỗi bình thường, mà là khôi lỗi cảnh giới Ngũ Khí Triều Nguyên.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều bĩu môi, lần lượt lộ ra nụ cười châm chọc.

Ngũ Khí Triều Nguyên cảnh quỷ quái gì.

Hoàn toàn chưa từng nghe qua.

Ngọc Thanh Cung tuy không giỏi về khôi lỗi, nhưng không có nghĩa bọn họ vô tri.

Chương 557

Huống hồ một con khôi lỗi có thể sánh ngang Thông Huyền cảnh đỉnh phong, điều này làm sao có thể.

Hoàn toàn là đang lừa gạt bọn họ.

Mọi người trong lòng đều cảm thấy Mạnh Tuyền Cơ đang coi bọn họ là kẻ ngốc.

Thôi được rồi, một con khôi lỗi nhỏ nhoi thì có ích gì.

Ngọc Thanh Cung tuy không giỏi về đạo khôi lỗi, nhưng muốn khôi lỗi thì không thiếu.

Đã cô muốn đi, chúng tôi cũng không ngăn được, tùy cô đi đi.

Trương Đạo Minh lắc đầu nói.

ông ấy xem ra rồi, Mạnh Tuyền Cơ này hoàn toàn là một con sói mắt trắng không thể thuần hóa.

Đúng vậy, bồi thường một con khôi lỗi rách nát, thứ này chúng tôi không thèm.

Tại chỗ những người khác cũng đều khinh thường nhìn Mạnh Tuyền Cơ, trong lòng một trận bất mãn.

Phút trước, Mạnh Tuyền Cơ vẫn là Chưởng môn mà bọn họ tôn kính, giờ khắc này, lại trở thành kẻ địch mà mọi người căm ghét.

Chỉ là kẻ địch này có chút cường đại, bọn họ không dám động thủ mà thôi.

Nếu thực lực có thể nghiền ép Mạnh Tuyền Cơ, e rằng đã sớm phế bỏ Mạnh Tuyền Cơ phản bội sư môn này rồi.

Trương Đạo Minh nói xong, liền đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Đã không đánh lại, vậy thì chọn cách phớt lờ là được.

Những người khác cũng lần lượt đứng dậy theo, bọn họ cũng lười tranh cãi với Mạnh Tuyền Cơ.

Thấy mọi người muốn đi, Mạnh Tuyền Cơ ngẩn ra.

Nàng tính toán vạn lần, không ngờ mọi người lại không biết cái gì gọi là Ngũ Khí Triều Nguyên cảnh.

Thế là, nàng thao túng khôi lỗi.

Chỉ thấy khôi lỗi nắm đấm trái ngưng tụ linh lực, một quầng sáng màu xanh nhạt.

Chỉ riêng khí thế tỏa ra, đã trực tiếp chấn bay mấy vị trưởng lão Linh Đan cảnh xung quanh.

Khí tức cuồng bạo, khiến cả trường đều hít ngược một hơi khí lạnh, áp chế khiến lông tơ dựng đứng, phía sau lưng một trận mồ hôi lạnh.

Cảm nhận được uy lực trên nắm đấm của khôi lỗi, đủ để hủy diệt cả Ngọc Thanh Cung.

Mọi người mới kinh hãi vạn phần nhìn khôi lỗi.

Trương Đạo Minh vội vàng nói: Mau Tuyền Cơ đừng xúc động, có gì cứ nói rõ, trước tiên hãy bảo khôi lỗi dừng lại.

Ông ấy tưởng Mạnh Tuyền Cơ tức giận vì xấu hổ, muốn tuyệt giao với tông môn.

Thấy mọi người cuối cùng cũng đã biết điều, Mạnh Tuyền Cơ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Mạnh Tuyền Cơ thi pháp, bảo khôi lỗi rút pháp thuật.

Giờ khắc này, ánh mắt mọi người nhìn Mạnh Tuyền Cơ đều đã

thay đổi.

Trời ơi, con khôi lỗi này mạnh đến vậy sao.

Ngay cả Trương Đạo Minh của Ngọc Thanh Cung, cũng cảm thấy con khôi lỗi này còn mạnh hơn con Bạch Hổ đã từng trọng thương ông ấy lúc trước.

Trong lòng kinh hỉ không thôi.

Ông ấy nuốt nước bọt, vội vàng nói: Cái kia cái kia Tuyền Cơ à, là lão hủ có mắt không tròng, nói năng không biết sâu cạn.

Vừa rồi tiếng có hơi lớn, lão hủ xin lỗi con, hy vọng con đừng để ý.

Đúng, Mạnh Chưởng môn, vừa rồi là chúng tôi lỗ mãng rồi.

Ngay cả sư phụ của Mạnh Tuyền Cơ là Tiết Mẫn cũng vẻ mặt khó tin.

Cái này làm sao có thể.

Uy lực của một con khôi lỗi lại có thể cường đại đến như vậy, điều này vượt xa nhận thức của bọn họ.

Ngũ Khí Triều Nguyên là cái gì.

Trương Đạo Minh chợt nhớ ra điều gì đó, ông ấy từng đọc trong một quyển tạp thư cổ tịch, rằng trên Tam Hoa Tụ Đỉnh còn có cảnh giới khác, chỉ là được nhắc đến một câu.

Nhưng lúc đó ông ấy chỉ là Linh Đan cảnh, căn bản không dám vọng tưởng.

Chỉ là sau này, quyển cổ tịch đó bị hủy, cũng không tìm thấy nữa.

Mạnh Tuyền Cơ nói: Sư phụ, con nói là sự thật, trên Thông Huyền, chính là Tam Hoa Tụ Đỉnh, rồi lên nữa là cảnh giới Ngũ Khí

Triều Nguyên.

Mà con khôi lỗi này chính là cảnh giới Ngũ Khí Triều Nguyên.

Đã con rời khỏi Ngọc Thanh Cung, thì dùng con khôi lỗi này làm bồi thường, chư vị thấy thế nào.

Mọi người nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều lộ ra vẻ kinh hỉ.

Một con khôi lỗi cường đại đến vậy, còn có giá trị hơn một Mạnh Tuyền Cơ Thông Huyền đỉnh phong nhiều.

Điểm mấu chốt hơn nữa, con khôi lỗi này hoàn toàn nghe lời chỉ huy.

Ngươi bảo nó làm gì thì nó làm nấy.

Công cụ nghe lời mới là công cụ tốt.

Ai có được con khôi lỗi này thì người đó sẽ là người có tiếng nói nhất trong tông môn.

Thậm chí là người ngưu bức nhất toàn bộ Thiên Vũ Hoàng Triều.

Trương Đạo Minh vừa nghĩ đến những lời khinh thường trước đây, mặt già không khỏi có chút nóng ran.

Bị vả mặt đến quá nhanh, giống như lốc xoáy.

Quan trọng vẫn là nhận thức thiển cận mà.

Cái kia Tuyền Cơ à, lão hủ xin lỗi con.

Là lão hủ sai rồi, vì mắt lão hủ kém, có núi báu ngay trước mắt mà không nhận ra.

Suýt nữa đã khiến lão hủ bỏ lỡ tấm lòng của Tuyền Cơ.

Sự vô tư của con, càng khiến lão hủ hổ thẹn vô cùng.

Mạnh Chưởng môn, tôi cũng xin lỗi cô, là tôi quá thiển cận rồi.

Mạnh Chưởng môn cao phong lượng tiết, là chúng tôi tự tư đoản thị rồi.

Nhất thời, mọi người đều lần lượt xin lỗi.

Giờ khắc này, bọn họ đối với Mạnh Tuyền Cơ là bội phục đến ngũ thể đầu địa.

Một con khôi lỗi cường đại đến vậy, lại bằng lòng cống hiến cho tông môn, điều này nếu đổi thành bất kỳ ai trong bọn họ, tuyệt đối không làm được.

Đơn giản chính là nắm trong tay nút hạt nhân a.

Vụ mua bán này hời lớn a.

Thấy thái độ của mọi người thay đổi một trăm tám mươi độ, Mạnh Tuyền Cơ mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng nàng cũng không tức giận, lần này rời khỏi tông môn quả thực nàng trong lòng có lỗi.

Thế là nói: Vậy là, chư vị đã chấp nhận sự bồi thường này rồi.

Chấp nhận, chúng tôi thành khẩn chấp nhận, Tuyền Cơ con đối với Ngọc Thanh Cung cống hiến thật sự quá lớn rồi.

Trương Đạo Minh bất chấp những thứ khác, vội vàng nói.

Chấp nhận, quá chấp nhận rồi.

Con khôi lỗi này mạnh đến vậy, ai mà từ chối được chứ.

Giờ khắc này, mọi người chỉ cảm thấy con khôi lỗi này càng nhìn càng thuận mắt.

Đúng là quá hời mà.

Tiết Mẫn cũng vui mừng không thôi, không phải vui mừng vì sự cường đại của con khôi lỗi này, mà là vui mừng vì mình không nhìn

lầm người.

Mạnh Tuyền Cơ không làm bà thất vọng, không phải sói mắt trắng.

Thấy mọi người ánh mắt nóng rực nhìn khôi lỗi, đều muốn chiếm làm của riêng.

Mạnh Tuyền Cơ nói: Sư phụ, con khôi lỗi này con hoàn toàn giao cho người xử lý, khẩu quyết gì đó con cũng sẽ truyền thụ cho người.

Chư vị có ý kiến gì không.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều nhìn về phía Tiết Mẫn.

Vẻ mặt đầy ghen tị, nhưng lại không ai dám nói gì.

Từ nay về sau, Tiết Mẫn e rằng là người đứng đầu tông môn rồi.

Không có ý kiến.

Trương Đạo Minh dẫn đầu bày tỏ thái độ nói.

ông ấy trước đây chính là Chưởng môn của Ngọc Thanh Cung, đối với quyền thế cũng không có luyến tiếc gì.

Một con khôi lỗi mạnh mẽ như vậy, bất kể là ai nắm giữ, chỉ cần ở trong Ngọc Thanh Cung là được.

Ngọc Thanh Cung cường đại, bọn họ cũng được hưởng lợi.

Đột nhiên, Trương Đạo Minh trong lòng kinh hãi, con khôi lỗi này là cảnh giới Ngũ Khí Triều Nguyên, nghịch thiên đến vậy, vậy người chế tạo khôi lỗi đó, lại là cảnh giới gì.

Chương 558

Trong chớp mắt, trong đầu Trương Đạo Minh hiện lên hình ảnh Thẩm Hạo, một thân lam bào ngạo nghễ đứng trên không trung, hình tượng tuấn lãng vô song.

Nghĩ đến Thẩm Hạo, Trương Đạo Minh bỗng nhiên cảm thấy mọi chuyện đều được giải thích thông suốt.

Một Khôi lỗi cường đại như vậy, Mạnh Tuyền Cơ làm sao có thể có được.

Nhất định là do nam nhân của Mạnh Tuyền Cơ là Thẩm Hạo ban tặng.

Đối với sự cường đại của Thẩm Hạo, bọn họ cũng có chút hiểu biết, nhưng cụ thể mạnh đến mức nào thì không ai biết.

Những người có mặt, không chỉ Trương Đạo Minh nghĩ đến điều này, những người khác cũng đều có chung suy nghĩ.

Tuy nhiên, có thể đạt được một Khôi lỗi cường đại như vậy, bọn họ vẫn vô cùng vui mừng.

Ít nhất đây là thứ họ có thể khống chế, Thẩm Hạo lại không nghe lời họ, cũng sẽ không ra mặt vì họ, mạnh hay không mạnh thì chẳng liên quan gì đến họ cả.

Nhìn thấy mọi người không có ý kiến gì về Khôi lỗi, Mạnh Tuyền Cơ lại nói: Hôm nay triệu tập mọi người đến chủ yếu là để nói về chuyện này.

Vì mọi người đều không có ý kiến, từ hôm nay trở đi, ta sẽ giao lại chức vị Chưởng môn.

Tiết Mẫn vội vàng nói: Tuyền Cơ, con không định trở về nữa sao.

Nghe vậy, Mạnh Tuyền Cơ gật đầu, trong lòng thở dài, nàng muốn trở về cũng khó.

Dựa theo tình huống Thẩm Hạo đã giải thích, muốn từ Linh Vân Đại Lục trở về Thiên Vũ Hoàng Triều này, hoặc là phải xuyên qua Lôi Vực, hoặc là phải xuyên qua Cấm Khu.

Bất luận là con đường nào, đều không phải Mạnh Tuyền Cơ nàng có thể đi được.

Cái giá phải trả để trở về thực sự quá lớn.

Nghĩ đến đây, Mạnh Tuyền Cơ cũng không phải người hay nói dối, liền trực tiếp nói: Sư phụ, có lẽ con sẽ không bao giờ trở về nữa.

À.

Tiết Mẫn trong lòng có chút không nỡ.

Nàng cũng tò mò Mạnh Tuyền Cơ muốn đi đâu.

Nhưng Mạnh Tuyền Cơ không muốn nói, nàng cũng không tiện hỏi.

Trương Đạo Minh nói: Tuyền Cơ, nếu con không muốn giữ chức vị Chưởng môn này, con có nhân tuyển nào ưng ý không.

Mặc dù Mạnh Tuyền Cơ không còn ở Ngọc Thanh Cung nữa, nhưng Trương Đạo Minh vẫn hy vọng kết một thiện duyên với nàng.

Lời này vừa nói ra, các Trưởng lão Linh Đan Cảnh có mặt đều không khỏi động lòng.

Thông Huyền Cảnh bình thường sẽ không can thiệp vào các việc quản lý tông môn.

Vậy thì người được chọn làm Chưởng môn sẽ là một trong số họ.

Hiện tại chỉ cần Mạnh Tuyền Cơ gật đầu, một trong số họ sẽ trở

thành Chưởng môn mới.

Chưởng môn đại diện cho quyền lực, còn có các loại đan dược, công pháp, tài nguyên, lợi ích vô cùng nhiều.

Mạnh Tuyền Cơ lắc đầu nói: Chuyện này không cần hỏi ta, việc của Ngọc Thanh Cung từ khoảnh khắc này trở đi, ta sẽ không bao giờ nhúng tay vào nữa.

Các người tự mình quyết định là được.

Mấy người khác thấy vậy, trong lòng đều rất thất vọng.

Bọn họ còn hy vọng Mạnh Tuyền Cơ sẽ nói giúp họ một lời.

Nàng nhìn quanh bốn phía, không đợi mọi người lên tiếng, Mạnh Tuyền Cơ dừng lại rồi lại nói: Chuyện hôm nay đến đây là kết thúc, ta còn có chút việc muốn nói với sư phụ.

Trương Đạo Minh gật đầu: Được rồi, đã rõ.

Ngay sau đó nói với mọi người: Được rồi, tất cả giải tán đi.

Vâng, Trưởng lão.

Mọi người quay đầu nhìn Khôi lỗi kia, ai nấy đều lòng dạ bồn chồn.

Mạnh Tuyền Cơ bảo họ đi ra, chắc chắn là để nói cho Tiết Mẫn phương pháp thao tác Khôi lỗi này.

Một Khôi lỗi cường đại như vậy, ai mà chẳng muốn nắm giữ trong tay.

Đợi mọi người rời đi, Mạnh Tuyền Cơ lấy ra một miếng ngọc giản đưa cho Tiết Mẫn.

Đồng thời lấy ra một bình đan dược.

Sư phụ, trong ngọc giản này có một bộ công pháp, còn có phương

pháp điều khiển Khôi lỗi, bình đan dược này cũng là để giúp đỡ người tu luyện.

Những thứ này, người cứ giữ lại cho mình, đừng nói cho người khác.

Tiết Mẫn cảm động không thôi, khẽ gật đầu, muốn hỏi gì đó nhưng lời đến miệng lại không thốt nên lời.

Nàng cũng rõ, Mạnh Tuyền Cơ không nói, chắc chắn là không tiện nói.

Thế nên cũng không hỏi nữa.

Có lẽ là nỗi buồn ly biệt, khoảnh khắc này Tiết Mẫn cảm thấy không nỡ trào dâng trong lòng.

Nắm lấy tay Mạnh Tuyền Cơ, nàng không nói những đạo lý lớn lao, cũng không còn nói chuyện tu luyện nữa, mà bắt đầu kể những chuyện gia đình thường ngày.

Cùng lúc đó, trong phòng Mạnh Tuyền Cơ, sau khi nghe xong lời giải thích của Thẩm Hạo, Vọng Thư cả người đều ngây dại.

Linh Vân Đại Lục nằm ở phía bên kia của Lôi Vực, Chân Nguyên Cảnh, Linh Đan Cảnh, Thông Huyền Cảnh ở đó đều không đáng nhắc đến.

Trong nháy mắt, nhận thức của nàng hoàn toàn bị lật đổ.

Cứ tưởng đã đạt được gì đó, ai dè vẫn chỉ là một kẻ mới nhập môn.

Khoảnh khắc này, nàng mới hiểu vì sao Mạnh Tuyền Cơ lại muốn đưa nàng đi.

Đột nhiên, Vọng Thư nghi hoặc hỏi: Sư công, các tu sĩ ở Linh Vân Đại Lục đều có thể xuyên qua Lôi Vực sao.

Thẩm Hạo nói: Hiện tại chỉ có ta một mình, những người khác ta thật sự không biết, có lẽ họ ẩn mình quá sâu, chưa bị ta phát hiện.

Vọng Thư nghe hiểu, Linh Vân Đại Lục chỉ có một mình Thẩm Hạo có thể tới đây, điều đó cũng gián tiếp chứng tỏ Thẩm Hạo thật sự rất mạnh.

Nàng dùng đôi mắt đẹp sùng bái nhìn Thẩm Hạo: Sư công, người thật lợi hại.

Lợi hại chỗ nào.

Thẩm Hạo trêu ghẹo hỏi.

Vọng Thư ngây thơ không nghe ra ý ngoài lời của Thẩm Hạo, nói: Sư công tu vi thông thiên, thiên phú tuyệt thế, chỗ nào cũng lợi hại.

Những lời này không phải là nịnh bợ Thẩm Hạo, mà là lời từ tận đáy lòng.

Ban đầu cùng nhau tiến vào Thiên Vũ Bí Cảnh, điều đó có nghĩa là trước khi vào Thiên Vũ Bí Cảnh, Thẩm Hạo cũng như nàng, đều là Chân Nguyên Cảnh đỉnh phong.

Trong Thiên Vũ Bí Cảnh, có bao nhiêu Thiên kiêu như vậy, nhưng chỉ có một mình Thẩm Hạo đột phá đến Linh Đan Cảnh.

Mấy năm trôi qua, Thẩm Hạo đã đạt đến độ cao mà nàng không thể nào với tới.

Mặc dù không biết Thẩm Hạo mạnh đến mức nào, nhưng từ Tống Vĩnh Từ và Mạnh Tuyền Cơ là có thể cảm nhận được sự cường đại của Thẩm Hạo.

Chỉ trong một đêm, lại khiến Tống Vĩnh Từ từ Linh Đan Cảnh đột phá đến đỉnh phong Thông Huyền Cảnh, đây là chuyện nghịch thiên đến mức nào.

Mà nàng thì vẫn bị kẹt ở đỉnh phong Chân Nguyên Cảnh, mãi không thể đột phá.

Trong lòng, Thẩm Hạo quả thực giống như vầng thái dương rực rỡ trên bầu trời, chói mắt vô cùng.

Nghe Vọng Thư khen ngợi, Thẩm Hạo cười nói: Không ngờ nha, cái miệng nhỏ của ngươi lại ngọt như vậy.

Sư công nói đùa rồi.

Vọng Thư làm gì đã từng nghe những lời trắng trợn như vậy, hai má ửng hồng, thần sắc có chút thẹn thùng.

Trước khi đi, ta cần dặn dò ngươi một chút.

Dặn dò là gì ạ.

Ngươi có thể hiểu là báo trước.

Vâng, Sư công, người cứ nói.

Thẩm Hạo nói: Lần này sau khi đến Linh Vân Đại Lục, sẽ không còn cơ hội trở về nữa, ngươi ở đây còn có tâm nguyện gì chưa hoàn thành không.

Bọn họ muốn trở về, trừ phi Thẩm Hạo đưa họ trở về.

Nhưng Thẩm Hạo chắc chắn không có tâm tình đó.

Nên hắn mới cảnh cáo trước một tiếng.

Vọng Thư nghĩ một hồi lâu, lắc đầu nói: Sư công, không có nguyện vọng gì ạ.

Ừm, vậy thì tốt.

Lúc này, Mạnh Tuyền Cơ đẩy cửa bước vào.

Nhìn thấy Thẩm Hạo đang kéo Vọng Thư, mặc dù đã đoán trước sẽ có kết quả này.

Nhưng khi nhìn thấy cảnh này, hai má nàng vẫn không khỏi nóng bừng.

Sư phụ.

Mạnh Tuyền Cơ gật đầu, bưng chén trà trên bàn lên uống một ngụm.

Vọng Thư bên cạnh há miệng, nói: Sư phụ, cái. cái đó là con đã uống rồi.

Nghe vậy, Mạnh Tuyền Cơ liếc nàng một cái.

Thẩm Hạo hỏi: Chuyện ở Ngọc Thanh Cung đã giải quyết xong rồi sao.

Mạnh Tuyền Cơ gật đầu nói: Vâng, đã đưa đan dược và công pháp cho sư phụ của ta.

Tương công, đa tạ chàng.

Lời này là thật lòng, công pháp và đan dược Thẩm Hạo ban cho, lại có thể tu luyện đến Địa Linh Cảnh, thật sự quá cường đại.

Thẩm Hạo với vẻ mặt thản nhiên nói: Vì nàng, chút đồ này có đáng là gì.

Mạnh Tuyền Cơ vô cùng cảm động, Thẩm Hạo đối với nàng thật sự quá tốt.

Nàng ôm lấy Thẩm Hạo, mãi không nói nên lời.

Đối với công pháp Địa Linh Cảnh, Thẩm Hạo có rất nhiều, sắp xếp ra có thể mở tiệm sách rồi, căn bản không để tâm.

Vào buổi tối, Thẩm Hạo không ở tại chỗ ở của Mạnh Tuyền Cơ, mà ở trong động phủ của Vọng Thư.

Đêm tối tĩnh mịch, hơi lạnh thấm vào lòng người như nước.

Trăng sáng treo cao trên bầu trời đêm, vài ngôi sao thưa thớt như những viên bảo thạch khảm trên tấm màn đen, thỉnh thoảng lấp lánh thứ ánh sáng yếu ớt nhưng mê hoặc.

Trong phòng, Văn Nhân Y Y mặt mày cau có, đi đi lại lại, dường như có việc gấp.

Luồng khí bên cạnh thổi làm ánh nến lay động.

Vạn Mộ Tuyết đang đọc sách, đành bất đắc dĩ khép lại quyển sách trong tay.

Không nhịn được nói: Y Y, ngươi cứ đi đi lại lại như vậy, có phải đang có chuyện phiền lòng không.

Văn Nhân Y Y nói: Ngươi lẽ nào không lo lắng sao.

Vạn Mộ Tuyết nghi hoặc hỏi: Ta lo lắng điều gì.

Đêm nay nhưng chỉ có Vọng Thư một mình thôi.

Văn Nhân Y Y lộ ra vẻ lo lắng.

À, ngươi nói chuyện này à, Vọng Thư là cao thủ Chân Nguyên Cảnh đỉnh phong, không cần lo lắng.

Nói không chừng sau đêm nay, Vọng Thư liền có thể đột phá Linh Đan Cảnh đó.

Đây là chuyện tốt, ngươi nên vui mừng mới phải, sao lại mặt ủ mày chau thế.

Vạn Mộ Tuyết mím môi cười nói.

Văn Nhân Y Y nói: Chân Nguyên Cảnh trước mặt công tử thì có khác gì phàm nhân đâu, ta có thể không lo sao.

Vạn Mộ Tuyết nghĩ kỹ lại, đúng là vậy thật.

Thế là nàng nói: Nếu đã lo lắng như vậy, hay là ngươi qua đó xem

thử thế nào.

Thôi bỏ đi, ta vẫn không nên chen vào chuyện này thì hơn, kẻo chuốc họa vào thân, lại thành ra được không bù mất.

Văn Nhân Y Y rụt cổ lại, có chút e sợ nói.

Đã không giúp được, vậy thì đi nghỉ ngơi đi.

Ngày mai chúng ta sẽ rời khỏi Ngọc Thanh Cung rồi, còn không ít chuyện cần làm đó, ngươi cứ dạo chơi ở Ngọc Thanh Cung thêm đi, sau này sẽ rất ít cơ hội trở lại được.

Được thôi.

Văn Nhân Y Y lắc đầu, cuối cùng vẫn chọn đóng cửa rời đi.

Đợi Văn Nhân Y Y đi khỏi, Minh Nguyệt liền bưng một chậu nước nóng bước vào.

Tiểu thư, người ngâm chân đi ạ.

Vạn Mộ Tuyết gật đầu: Vất vả cho ngươi rồi, Minh Nguyệt.

Tiểu thư, đây đều là những gì nô tỳ nên làm.

Là nha hoàn thân cận của Vạn Mộ Tuyết, Minh Nguyệt đã sớm quen với tất cả những điều này.

Một ngày không hầu hạ Vạn Mộ Tuyết, nàng liền cảm thấy toàn thân khó chịu.

Nhẹ nhàng giúp Vạn Mộ Tuyết cởi giày, Minh Nguyệt nói: Tiểu thư, lần này chúng ta đi đến cái gọi là Linh Vân Đại Lục kia, nghe nói sau này sẽ rất khó trở về.

Người có muốn về thăm lão gia không.

Vạn Mộ Tuyết gật đầu: Ừm, đúng là phải về thăm rồi, công tử đã đồng ý với ta.

Công tử sẽ cùng chúng ta trở về sao.

Minh Nguyệt có chút mừng rỡ nói.

Vạn Mộ Tuyết lắc đầu: Công tử bảo Khôi lỗi đưa chúng ta trở về.

À, vậy cũng tốt.

Minh Nguyệt gật đầu.

Lần này trở về, cũng chỉ là cáo biệt đơn giản, e rằng sẽ không bao giờ gặp lại phụ mẫu bọn họ nữa rồi.

Vạn Mộ Tuyết u u nhìn vầng trăng sáng ngoài cửa sổ nói.

Tiểu thư đừng buồn.

Ta không có gì đáng buồn, con gái gả đi như bát nước hắt đi, cuối cùng cũng phải chia ly thôi.

Điều này lại khiến Minh Nguyệt có chút kinh ngạc, không ngờ tiểu thư nhà mình lại có giác ngộ cao như vậy.

Thời gian trôi qua thật nhanh, một đêm lặng lẽ trôi đi.

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo liền dẫn Mạnh Tuyền Cơ, Tống Vĩnh Từ, Cơ Đông Ca, Vạn Mộ Tuyết, Minh Nguyệt, Văn Nhân Y Y, Vọng Thư rời khỏi Ngọc Thanh Cung.

Họ rời đi một cách âm thầm lặng lẽ.

Khi đệ tử Ngọc Thanh Cung bẩm báo Tống Vĩnh Từ, Văn Nhân Y Y, Vọng Thư đều biến mất, mọi người mới vội vàng chạy tới.

Đợi đến khi Tiết Mẫn, Trương Đạo Minh và những người khác chạy đến, Mạnh Tuyền Cơ đã không biết rời đi từ bao giờ.

Nhìn căn phòng Mạnh Tuyền Cơ từng ở, lúc này trống rỗng, nhất thời mọi người đều rơi vào trầm tư.

Đồng thời thở phào nhẹ nhõm, lại có chút khao khát và thở dài.

Mọi người không ngờ, Mạnh Tuyền Cơ đi rồi còn đưa cả Vọng Thư và Tống Vĩnh Từ đi theo, hai người này đều là đệ tử trọng điểm bồi dưỡng của Ngọc Thanh Cung, nhưng cũng không ai nói gì.

Chương 559

Dù sao, họ đã được một Khôi lỗi cường đại.

Mặc dù họ không cảm nhận được sự tồn tại của Thẩm Hạo, nhưng mấy ngày nay hành động đột nhiên của Mạnh Tuyền Cơ có chút khác thường.

Sự việc khác thường tất có quỷ, họ khẳng định người nam nhân kia cũng đã đến tông môn, chỉ là họ không thể cảm nhận được mà thôi.

Đối với Thẩm Hạo, họ vẫn giữ thái độ cảnh giác.

Dù sao, trước đó cũng có chút không vui vẻ.

Mặt khác, thực lực cường đại của Thẩm Hạo càng khiến họ sợ hãi.

Họ cảm thấy sinh mệnh không nằm trong tầm kiểm soát của mình, bất cứ lúc nào cũng có thể bị bóp chết, hoàn toàn không có cảm giác an toàn.

Nay Thẩm Hạo và Mạnh Tuyền Cơ đã đi, họ cũng an tâm rồi.

Mặc dù không thấy bóng dáng Thẩm Hạo, nhưng Khôi lỗi mà Thẩm Hạo ban tặng cũng đủ khiến họ chấn động vô cùng.

Đối với thế giới tu luyện tương lai, họ đã có một nhận thức rõ ràng.

Ngay cả Trương Đạo Minh, một cao thủ Thông Huyền lão làng, trong lòng điểm ngạo khí kia cũng tan biến, trở nên khiêm tốn.

Có thể thấy, sự xuất hiện của Thẩm Hạo vẫn mang lại cho họ đả kích rất lớn.

Thẩm Hạo và đoàn người, sau khi rời Ngọc Thanh Cung, liền ngồi Phi chu ung dung bay về Yến Châu.

Ngọc Thanh Cung ở Thanh Châu, còn Tiên Nữ Các thì ở Bắc quận Yến Châu.

Tốc độ Phi chu cũng không nhanh lắm, Thẩm Hạo cũng không vội vã lên đường.

Dù sao các nữ nhân lần này rời đi, e rằng sẽ rất khó có thể trở lại, Thẩm Hạo cũng muốn họ tận hưởng cảnh đẹp nơi đây thật kỹ.

Đến Linh Vân Đại Lục cũng sẽ có một niệm tưởng.

Cùng lúc đó, Văn Nhân Y Y ngồi bên cạnh Vọng Thư, vẻ mặt ngưỡng mộ nói: Sư tỷ, sau một đêm, tỷ đã là Thông Huyền Cảnh tầng một rồi, thiên phú quá cường đại, thật là lợi hại.

Vọng Thư mặt đỏ ửng, thẹn thùng liếc nhìn Thẩm Hạo một cái.

Không phải ta lợi hại, mà là Sư công lợi hại.

Dù sao, Thẩm Hạo là cao thủ Vũ Hóa Cảnh, thêm vào công pháp song tu trước đó của Thẩm Hạo, tự nhiên khiến các nàng thu hoạch được nhiều lợi ích.

Nghe vậy, mọi người đều kỳ lạ nhìn Vọng Thư, từ Sư công này nghe thật quái dị.

Đặc biệt Mạnh Tuyền Cơ càng đỏ vành tai, giả vờ nhắm mắt tu luyện.

Văn Nhân Y Y dường như nhìn ra sự lúng túng của Mạnh Tuyền Cơ, nhỏ giọng nói: Sư tỷ, tỷ có phải nên đổi cách xưng hô không.

Vọng Thư lắc đầu nói: Không có ạ, Sư công thích con gọi người như vậy.

Thấy hai người nói chuyện không dứt, Mạnh Tuyền Cơ khẽ ho

một tiếng nói: Vọng Thư, cảnh giới đột phá là chuyện tốt, nhưng cũng phải tranh thủ thời gian củng cố cảnh giới.

Vọng Thư nói: Vâng, Sư phụ.

Thẩm Hạo bên cạnh thấy vậy khẽ mỉm cười, lấy ra mấy quả màu đỏ, chính là đặc sản của Đan Hà Động: Hồng Hà Quả.

Đối với Thẩm Hạo ở cảnh giới này, Hồng Hà Quả đã không còn bất kỳ hiệu quả nào, chỉ có thể coi là trái cây để ăn chơi.

Nhưng các nữ nhân vẫn chưa ăn qua, ăn vào có thể loại bỏ tạp chất trong cơ thể, một lần nữa tẩy tủy luyện thể, đúng là một thứ không tệ.

Mỗi người một quả nào.

Các nữ nhân tò mò nhìn quả trong tay, Mạnh Tuyền Cơ, Vọng Thư, Tống Vĩnh Từ lại cảm nhận được linh khí tràn ra từ quả.

Chỉ riêng khí tức đã khiến tinh thần các nàng chấn động.

Không thể tin được nói: Tương công, loại linh quả này chẳng phải quá trân quý sao.

Thẩm Hạo cũng lấy ra một quả, cắn cái rột ăn.

Giải khát thôi, nhưng mỗi người chỉ ăn một quả, không được ăn nhiều.

Đã rõ, công tử.

Vâng, tương công.

Các nữ nhân mỗi người ăn một quả, sau khi ăn xong, linh khí khổng lồ bao quanh trong cơ thể.

Cơ Đông Ca, Vạn Mộ Tuyết và Minh Nguyệt sau khi ăn Hồng Hà Quả, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, lập tức thiếp đi.

Thứ này say thật nhanh.

Tống Vĩnh Từ nói: Công tử, Mộ Tuyết, Đông Ca, Minh Nguyệt các nàng không sao chứ.

Thẩm Hạo nói: Không có gì, ăn quả này xong dễ bị say.

Nghe nói các nàng chỉ là say thôi, Tống Vĩnh Từ mới thở phào nhẹ nhõm.

Đột nhiên ngất đi, vẫn khiến nàng giật mình.

Nàng nhìn Thẩm Hạo, Tống Vĩnh Từ muốn nói lại thôi, nhưng vẫn lấy hết can đảm nói: Cái. cái đó, công tử, ta có chuyện muốn nhờ người.

Ồ, chuyện gì.

Thẩm Hạo nghi hoặc hỏi.

Ngay khi Tống Vĩnh Từ vừa chuẩn bị nói, ánh mắt nàng đột nhiên bắt đầu mơ màng, lời còn chưa nói hết liền trực tiếp ngủ thiếp đi.

Hiển nhiên, nàng cũng không chống đỡ nổi uy lực của Hồng Hà Quả.

Không chỉ Tống Vĩnh Từ thiếp đi, Vọng Thư, Mạnh Tuyền Cơ cũng lần lượt say bất tỉnh nhân sự.

Lúc này, trên cả Phi chu, chỉ còn một mình Thẩm Hạo là tỉnh táo.

Đối với kết quả này, Thẩm Hạo cũng không bất ngờ, sớm đã đoán được.

Nếu các nữ nhân không say, Thẩm Hạo sẽ bắt đầu nghi ngờ Hồng Hà Quả này có phải đã quá hạn rồi không.

Thẩm Hạo vươn vai lười biếng, từ trên cao nhìn xuống, cảnh đẹp núi sông thu hết vào đáy mắt.

Nhìn một lát, liền không còn hứng thú gì lớn.

Cảnh sắc tuy có khác biệt, nhưng không đáng kể.

Hắn quay người ôm Mạnh Tuyền Cơ nằm xuống ngủ.

Về tốc độ của Phi chu, Thẩm Hạo cũng không điều chỉnh quá nhanh, mà là ung dung bay.

Cũng là để chờ đợi các nữ nhân tỉnh rượu.

Ba ngày sau, Mạnh Tuyền Cơ, Tống Vĩnh Từ và Vọng Thư ba người dần dần tỉnh lại đầu tiên.

Chủ yếu là vì cảnh giới của họ cao nhất.

Còn Văn Nhân Y Y, Cơ Đông Ca, Vạn Mộ Tuyết, Minh Nguyệt, bốn nữ nhân này, vẫn còn say mềm ngủ say.

Thẩm Hạo cũng không gọi các nàng dậy, dù sao cũng không có chuyện gì quan trọng.

Mạnh Tuyền Cơ sau khi tỉnh táo, không thể tin được nói: Tương công, linh quả này thật sự lợi hại quá, chỉ một quả đã khiến thiếp say bất tỉnh nhân sự.

Thiếp cảm thấy linh lực trong cơ thể càng thêm tinh thuần.

Nàng vốn nổi tiếng là tửu tiên tử, vậy mà giờ lại bị say đổ gục, có chút kinh ngạc.

Lời này vừa nói ra, Vọng Thư lập tức cảm nhận tình hình của mình, phát hiện cũng tương tự như vậy.

Sư công, con cũng vậy, không chỉ linh lực càng thêm tinh thuần, mà cảm giác thể chất cũng mạnh hơn, có cảm giác như những gông xiềng trên người đã biến mất vậy.

Linh quả lợi hại quá, nhất định rất trân quý phải không ạ.

Tống Vĩnh Từ cũng dùng đôi mắt đẹp nhìn Thẩm Hạo, tuy không nói gì, nhưng biểu cảm cũng giống hai người kia.

Thẩm Hạo nói: Hồng Hà Linh Quả này, tuy không phải là linh quả trân quý nhất Linh Vân Đại Lục, nhưng cũng hiếm thấy, người bình thường cũng không ăn được.

Điều này không phải Thẩm Hạo khoác lác, Hồng Hà Quả chỉ có Đan Hà Động trong ba Đại Tiên Môn mới có.

Những thế lực nhỏ và tán tu bình thường, căn bản không có tư cách ăn.

Tương công thật là lợi hại, bất kể ở đâu cũng có thể làm nên chuyện lớn.

Mạnh Tuyền Cơ từ tận đáy lòng nói.

Vọng Thư và Tống Vĩnh Từ bên cạnh nhìn Mạnh Tuyền Cơ kinh ngạc không thôi, Mạnh Tuyền Cơ ngày thường không hề cười đùa, lại có thể nịnh bợ rồi.

Ngay cả Thẩm Hạo cũng không khỏi bật cười: Cũng được đấy, không hổ là một tông chi chủ, nói chuyện thật dễ nghe, nói thêm chút nữa đi.

Cảm nhận được ánh mắt của ba người, Mạnh Tuyền Cơ lúc này mới phản ứng lại, trên mặt có chút nóng bừng.

Nàng không cố ý nịnh bợ Thẩm Hạo, chỉ là cảm thán từ tận đáy lòng.

Ở một nơi xa lạ, trong thời gian ngắn ngủi vài năm, lại có thể đứng vững trên đỉnh núi, mức độ khó khăn trong đó, còn đi kèm vô số nguy cơ.

Có thể sống sót đã là muôn vàn khó khăn rồi.

Ai có thể ngờ, Thẩm Hạo không những sống tốt, mà còn lợi hại đến thế.

Đây là sự chấn động từ tận đáy lòng.

Mạnh Tuyền Cơ giải thích: Tương công, thiếp đây thật sự không phải nịnh bợ, mà là thật lòng nghĩ như vậy.

Vọng Thư cười nói: Sư phụ nói đúng, Sư công quả thật lợi hại.

Lợi hại ở phương diện nào.

Thẩm Hạo lại trêu ghẹo hỏi.

Hiện giờ đã không còn là Vọng Thư ngây thơ nữa, lần này nàng lập tức hiểu rõ lời trêu ghẹo của Thẩm Hạo, cúi đầu không dám đáp lời.

Tống Vĩnh Từ lúc này nói: Công tử, ta. ta có một chuyện muốn nói với người.

Thẩm Hạo gật đầu, Tống Vĩnh Từ trước khi ngất đi đã muốn nói, kết quả không nói được, tỉnh lại vẫn còn vương vấn, chắc là chuyện rất gấp.

Hỏi: Nói đi, chuyện gì.

Do dự một lát, Tống Vĩnh Từ nói: Công tử, lần trước người nói với ta là người đã gặp tỷ tỷ của ta Tống Vĩnh Trinh, lần này sắp rời khỏi Linh Vân Đại Lục rồi, ta muốn tìm được tỷ ấy.

Tống Vĩnh Trinh.

Ký ức của Thẩm Hạo cuộn trào, hắn nhớ ra, đã từng gặp ở Thiên Vũ Bí Cảnh.

Hình như là Thánh nữ của Văn Hương Giáo nào đó, thiên phú cũng mạnh như Tống Vĩnh Từ, nhưng là Cực phẩm Hỏa Linh Căn.

Khi ở Thiên Vũ Bí Cảnh, Văn Hương Giáo do Tống Vĩnh Trinh dẫn dắt đã bị Vọng Khí Tông và Tuyết Phật Tự liên thủ hãm hại một phen.

Suýt chút nữa thì hương tiêu ngọc vẫn.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo nói: Tỷ tỷ của ngươi ở Văn Hương Giáo, nhưng bây giờ không biết tình hình thế nào.

Văn Hương Giáo.

Bọn họ đều ở Hải Châu phía Nam nhất, cả Hải Châu đều bị nước biển bao quanh thuộc phạm vi thế lực của Ma Môn.

Mạnh nhất chính là Cửu U Môn và Văn Hương Giáo.

Cao thủ Thông Huyền của Ma Môn cũng không thể xem thường.

Thẩm Hạo nói: Một mình đi rất nguy hiểm, vậy thì tốt rồi, mang theo hai Khôi lỗi đi sẽ không sao cả.

Nghe vậy, Tống Vĩnh Từ cảm động vô cùng.

Đa tạ công tử.

Nguyện vọng lớn nhất của nàng là để lại huyết mạch cho Tống gia, thứ hai là tìm được tỷ tỷ.

Giờ đây cả hai hy vọng đều đặt trên người Thẩm Hạo.

Trong lòng vô cùng cảm kích Thẩm Hạo.

Nếu năm đó ở Dương Quan trấn không gặp được Thẩm Hạo, kết cục của nàng chắc chắn sẽ vô cùng thê thảm.

Bây giờ sớm đã là cô hồn dã quỷ rồi.

Thẩm Hạo: Khách khí gì chứ, đi đi, ta ủng hộ ngươi.

Đã rõ, công tử, Khôi lỗi trân quý như vậy, ta mang một cái là được.

Tống Vĩnh Từ nói.

Để đề phòng vạn nhất, vẫn cứ mang hai cái đi, Khôi lỗi này đối với các ngươi mà nói thì trân quý, nhưng đối với ta thì muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Lời này vừa nói ra, Vọng Thư, Mạnh Tuyền Cơ, Tống Vĩnh Từ ba nữ nhân đều nhìn Thẩm Hạo không biết nói gì.

Quá đỗi phàm tục rồi.

Cũng gián tiếp chứng minh sự cường đại của Thẩm Hạo.

Mặc dù không biết Vũ Hóa Cảnh mạnh đến mức nào, nhưng chỉ riêng Khôi lỗi luyện chế ra cũng có thể quét ngang tất cả.

Tống Vĩnh Từ kiềm chế niềm vui trong lòng: Công tử, đợi ta đến Tiên Nữ Các, liền sẽ đi Hải Châu tìm tỷ tỷ.

Thẩm Hạo nói: Ừm, tỷ của ngươi nếu nguyện ý đến Linh Vân Đại Lục, ngươi cứ dẫn nàng đi.

Dừng lại một chút, Thẩm Hạo lấy ra một chiếc Không Gian Giới Chỉ đưa cho Tống Vĩnh Từ, rồi lại nói: Nếu tỷ của ngươi không muốn đến Linh Vân Đại Lục, cũng không cần quản nàng, mỗi người một chí hướng.

Trong giới chỉ này có một số đan dược và bí tịch, ngươi cứ để lại cho nàng.

Chương 560

Rồi tặng nàng một Khôi lỗi là được, cũng xem như đã làm hết tình hết nghĩa.

Đa tạ công tử.

Tống Vĩnh Từ cảm động đến vành mắt đỏ hoe, Thẩm Hạo thật sự đã suy nghĩ quá chu toàn cho nàng.

Còn về công pháp trong giới chỉ, Thẩm Hạo chính mình còn lười xem, chỉ là lúc ở Vạn Yêu Cốc, nhặt được từ chỗ tán tu.

Hắn đại khái quét một cái vào bên trong giới chỉ, phát hiện là giới chỉ của một tán tu Đạo Thai Cảnh, loại tán tu cấp bậc này, trong lòng Thẩm Hạo thì chẳng khác nào một kẻ nghèo kiết xác.

Mặc dù ở Linh Vân Đại Lục được coi là nghèo kiết xác, nhưng ở Thiên Vũ Hoàng Triều, đó chính là người giàu nhất rồi.

Vọng Thư bên cạnh, nhìn Văn Nhân Y Y, Vạn Mộ Tuyết, Minh Nguyệt vẫn còn đang ngủ say, trong lòng có chút lo lắng, thế là nàng sờ mạch đập của Văn Nhân Y Y, phát hiện mạnh mẽ có lực mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng vẫn nghi hoặc hỏi: Sư công, Y Y các nàng sao vẫn chưa tỉnh lại.

Thẩm Hạo liếc nhìn một cái, trong lòng tính toán rồi nói: Cảnh giới của các nàng ấy tương đối thấp, e rằng khi Phi chu đến Trung quận Yến Châu, các nàng ấy mới tỉnh lại được.

Vậy thì tốt.

Trước đây, Tống Vĩnh Từ đã muốn đi tìm tỷ tỷ Tống Vĩnh Trinh, một là Sư phụ Mạnh Tuyền Cơ không cho phép, hai là tu vi cũng

không đủ, không có thực lực để xâm nhập Hải Châu.

Linh Đan Cảnh hiển nhiên là không đủ.

Mặt khác, nàng cũng lo lắng mình vừa đi, Thẩm Hạo liền quay lại, bản thân sẽ bỏ lỡ.

Do đó liền luôn âm thầm tu luyện.

Hiện giờ Thẩm Hạo đã trở lại, hơn nữa còn muốn đưa nàng đến Linh Vân Đại Lục.

Điều này khiến Tống Vĩnh Từ trong lòng nảy sinh một cảm giác cấp bách.

Nếu bây giờ còn không đi tìm tỷ tỷ Tống Vĩnh Trinh, e rằng kiếp này sẽ không còn cơ hội nào nữa.

Tống Vĩnh Trinh mất tích khi Tống Vĩnh Từ còn rất nhỏ.

Đối với ấn tượng về tỷ tỷ Tống Vĩnh Trinh, Tống Vĩnh Từ không có bất kỳ ký ức nào.

Tất cả mọi chuyện về tỷ tỷ đều là nghe từ mẫu thân.

Ngay cả khi không có ký ức hay tình cảm gì với tỷ tỷ Tống Vĩnh Trinh, Tống Vĩnh Từ cũng muốn dốc sức tìm kiếm tỷ ấy.

Ban đầu, khi phụ thân Tống Ngự y lâm chung, điều duy nhất ông bận lòng chính là tỷ tỷ.

Ông nói là có lỗi với tỷ tỷ, hy vọng có cơ hội Tống Vĩnh Từ tìm được tỷ ấy, sau đó đốt giấy báo cho ông.

Tìm tỷ tỷ cũng là một tâm nguyện chưa dứt của Tống Vĩnh Từ.

Đương nhiên, Tống Vĩnh Trinh cũng là người thân duy nhất còn huyết mạch với Tống Vĩnh Từ trên đời.

Sự trở lại của Thẩm Hạo đã mang lại cho Tống Vĩnh Từ đủ tự

tin, nên nàng cũng muốn xông pha Hải Châu một phen.

Huống hồ có Khôi lỗi Thẩm Hạo ban cho, Hải Châu dù mạnh đến mấy cũng có thể ra vào tự do.

Không biết từ lúc nào, Phi chu đã đến Bắc quận Yến Châu.

Giống hệt như Thẩm Hạo đã tính toán, Vạn Mộ Tuyết, Minh Nguyệt, Cơ Đông Ca ba nữ nhân cũng dần dần tỉnh lại.

Văn Nhân Y Y có cảnh giới cao hơn một chút, tỉnh lại sớm hơn ba người kia một chút.

Vọng Thư mừng rỡ nói: Công tử, các nàng ấy đều tỉnh rồi.

Nghe vậy, Thẩm Hạo gật đầu, rót ba chén linh trà.

Uống chút trà cho đỡ.

Vâng, công tử.

Ba nữ nhân đón lấy chén trà, uống cạn một hơi.

Trà ấm vào bụng, đầu óc Vạn Mộ Tuyết cuối cùng cũng tỉnh táo hơn không ít.

Sau khi hoãn lại một lát, nàng nghi hoặc hỏi: Công tử, ta bị làm sao vậy, chỉ cảm thấy hình như đã ngủ rất rất lâu, nhưng cơ thể lại cảm thấy thoải mái hơn bao giờ hết.

Thẩm Hạo nói: Dược lực của Hồng Hà Quả quá mạnh, các ngươi không có linh căn nên hấp thu tương đối chậm, tuy không có linh căn, nhưng ăn Hồng Hà Quả đối với cơ thể các ngươi cũng có ích.

Thì ra là vậy, đa tạ công tử ban tặng Hồng Hà Quả.

Cơ Đông Ca gật đầu nói.

Đáng tiếc các ngươi không có linh căn, không cảm nhận được biến hóa của chân nguyên, nếu không chắc chắn sẽ vui mừng.

Văn Nhân Y Y hưng phấn nói.

Từ khi tỉnh lại, nàng rõ ràng cảm thấy linh lực trong cơ thể mình vô cùng tinh thuần, không chỉ vậy tốc độ vận chuyển còn nhanh hơn.

Hoàn toàn không cùng một cấp độ so với trước đây.

Dường như, một giấc ngủ dậy, căn cơ của nàng đã được tái tạo vậy.

Chỉ có thể nói hiệu quả của Hồng Hà Quả này thật sự quá nghịch thiên.

Vạn Mộ Tuyết tò mò hỏi: Công tử, chúng ta hiện tại đã đến đâu rồi.

Thẩm Hạo: Đã đến Bắc quận Yến Châu, sắp đến Tiên Nữ Các rồi.

A.

Đã sắp đến Tiên Nữ Các rồi.

Vạn Mộ Tuyết không khỏi tiếc nuối.

Nàng vốn định, chỉ cần vào Yến Châu, liền sẽ tách ra khỏi Thẩm Hạo trước, đi về Đại Dương Vương Triều để về nhà một chuyến.

Không ngờ, kế hoạch không theo kịp biến hóa, ăn Hồng Hà Quả xong, ngủ quên mất, lúc này lại đã đến Bắc quận.

Mộ Tuyết làm sao vậy, thấy ngươi vẻ mặt tiếc nuối thế kia.

Tống Vĩnh Từ tò mò hỏi.

Vạn Mộ Tuyết giải thích: Ta vốn định đến Yến Châu sẽ cáo từ công tử, đi về Đại Dương Vương Triều, không ngờ lại đi quá rồi.

Văn Nhân Y Y cười nói: Vội gì chứ, đến Tiên Nữ Các xong rồi trở về là được, chẳng qua đường xa hơn một chút, có gì mà sợ.

Vạn Mộ Tuyết liếc nhìn Thẩm Hạo một cái, ngại ngùng nói: Ta

đột nhiên muốn trở về, đã gây phiền phức cho công tử, nên mới nghĩ phải nhanh chóng quay lại hầu hạ công tử, không dám để công tử đợi lâu.

Thái độ này không tệ, Thẩm Hạo rất hài lòng.

Được rồi, cứ yên tâm đi, ta sẽ ở Tiên Nữ Các đợi ngươi trở về, ngươi không cần vội, cứ ở lại thêm vài ngày.

Đa tạ công tử thông cảm.

Vạn Mộ Tuyết vui vẻ nói.

Ta sẽ cùng ngươi về Đại Dương Vương Triều, cũng về nhà thăm một chút.

Văn Nhân Y Y nói.

Các nàng đều là thế gia ở kinh thành Đại Dương Vương Triều, đã muốn đi thì tiện thể về cùng nhau.

Vậy thì tốt quá rồi, trên đường cũng có thêm bạn.

Vọng Thư lúc này nói: Sư công, phía trước chính là tường thành của Tiên Nữ Các rồi.

Mạnh Tuyền Cơ bên cạnh trừng Vọng Thư một cái, đồ đệ này thật là cố chấp.

Đến nước này rồi, còn suốt ngày gọi Sư công Sư công.

Thật khó nghe biết bao.

Nhưng ngại Thẩm Hạo có mặt, Mạnh Tuyền Cơ cũng không tiện trực tiếp nói Vọng Thư.

Ai bảo Thẩm Hạo lại thích kiểu đó chứ.

Thẩm Hạo nói: Đi thôi, chúng ta xuống.

Nghe vậy, Vạn Mộ Tuyết nói: Công tử, chúng ta tạm thời không

đến Tiên Nữ Các nữa, liền từ đây trực tiếp trở về Đại Dương Vương Triều, sau khi trở về, sẽ lại đến Tiên Nữ Các.

Nàng muốn đi sớm về sớm, không muốn để Thẩm Hạo đợi lâu.

Văn Nhân Y Y bên cạnh nói: Ta sẽ đi cùng Vạn Mộ Tuyết.

Thẩm Hạo đưa cho Vạn Mộ Tuyết một Khôi lỗi: Nếu đã nóng lòng về nhà, vậy ta không giữ các ngươi nữa.

Khôi lỗi này các ngươi cứ mang theo, bảo nó bảo vệ các ngươi, trên đường cũng an toàn.

Đa tạ công tử.

Vạn Mộ Tuyết và Minh Nguyệt đều rất vui mừng.

Tống Vĩnh Từ thấy vậy, cũng theo đó lên tiếng cáo từ.

Công tử, vậy. vậy ta cũng xin cáo từ, hôm nay liền đi Hải Châu.

Thẩm Hạo cũng không ngăn cản: Ừm, tìm tỷ của ngươi là quan trọng, đi đi.

Đa tạ công tử.

Rất nhanh, Tống Vĩnh Từ một mình đi về phía Hải Châu phía Nam.

Vạn Mộ Tuyết, Minh Nguyệt, Văn Nhân Y Y ba nữ nhân thì bay về Đại Dương Vương Triều.

Trong nháy mắt, trên Phi chu thiếu đi bốn người.

Chỉ còn lại Mạnh Tuyền Cơ, Vọng Thư, Cơ Đông Ca ba nữ nhân.

Nhất thời, không khí có chút trầm buồn.

Mạnh Tuyền Cơ nói: Tương công, thiếp đây sẽ thông báo cho Vân Trúc.

Được, chúng ta xuống Phi chu rồi nói.

Vâng, Sư công.

Vâng, công tử.

Bốn người đáp xuống mặt đất, gây ra một trận xôn xao bàn tán.

Yến Châu là nơi tập trung tán tu nhiều nhất.

Tán tu làm gì có thực lực để sắp xếp Phi chu.

Phi chu trong thế giới tu hành, về cơ bản là tương đương với máy bay tư nhân trong thế giới đô thị, chỉ có những phú hào đỉnh cấp mới có thể chơi, quá xa xỉ.

Những tán tu cấp thấp như bọn họ thì không có cơ hội rồi.

Cùng lúc đó, Vân Trúc đang ngồi bên bờ hồ, nhàm chán ném đá.

Ánh mắt ngây dại thất thần.

Từ khi Thẩm Hạo rời đi, Vân Trúc liền tâm tình không tốt.

Không chỉ không còn đồ ngọt, Thẩm Hạo cũng không còn.

Càng tệ hơn là, khuê mật Mạnh Tuyền Cơ lại đột phá Thông Huyền Cảnh.

Mặc dù hy vọng khuê mật tốt, nhưng lại không hy vọng quá tốt.

Khuê mật Mạnh Tuyền Cơ càng mạnh, Vân Trúc càng thêm uất ức.

Đặc biệt là thường xuyên chơi cùng nhau, đột nhiên lại mạnh lên, chủ đề nói chuyện cũng ít đi.

Từ khi Mạnh Tuyền Cơ đột phá Thông Huyền, Vân Trúc liền không còn đến Ngọc Thanh Cung nữa, mặc dù cũng muốn gặp Mạnh Tuyền Cơ, nhưng lại không biết nói gì.

Chỉ cảm thấy giữa hai người đã có thêm một khoảng cách vô hình.

Vân Trúc đang cực kỳ nhàm chán, đột nhiên giật mình.

Vì nàng cảm ứng được ngọc bội tặng cho Mạnh Tuyền Cơ đột nhiên có phản ứng, ngay gần Tiên Nữ Các.

Lập tức triển khai thần thức, khi nhìn thấy bóng dáng vừa quen thuộc vừa xa lạ kia, Vân Trúc có chút không dám tin.

Thẩm Hạo trở về rồi.

Vân Trúc theo bản năng nghĩ, ta không phải đang nằm mơ chứ.

Thẩm Hạo rời đi đã quá lâu, nay đột nhiên xuất hiện, Vân Trúc nhất thời vẫn chưa thích ứng kịp, chưa thể chấp nhận được.

Khi đã xác nhận ba lần rằng người đến đích thị là Thẩm Hạo, tim Vân Trúc đập thình thịch như nai va.

Nàng không còn bận tâm những chuyện khác, lập tức chuẩn bị ra nghênh đón.

Trước khi đi, nàng đột nhiên kiểm tra lại trang phục của mình.

Sau khi thấy từ đầu đến chân không có vấn đề gì, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Hít sâu một hơi, cố gắng hết sức bình ổn cảm xúc.

Nhưng Vân Trúc lại phát hiện, cho dù nàng cố gắng đến mấy, cũng khó lòng làm dịu được tâm tình.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo và Mạnh Tuyền Cơ cũng cảm nhận được thần thức của Vân Trúc đang quét qua.

Hai người nhìn nhau, khẽ mỉm cười.

Họ cũng không tiếp tục đi tới, mà cứ đứng đó chờ Vân Trúc xuất hiện.

Chỉ lát sau, Vân Trúc liền vội vàng bay ra.

Nhìn thấy Các chủ Tiên Nữ Các đích thân ra nghênh đón, dọc

đường các tán tu khác đều thường xuyên đưa mắt nhìn.

Chương 561

Trong lòng đều vô cùng hiếu kỳ, rốt cuộc là ai đến mà khiến Các chủ Tiên Nữ Các kích động đến vậy.

Không ít người đi theo sau để hóng chuyện.

Vân Trúc Các chủ của Tiên Nữ Các, đó chính là mỹ nhân số một trong giới tán tu, có thể nói là nữ thần của tán tu.

Khi Vân Trúc tận mắt nhìn thấy Thẩm Hạo, nhất thời kích động đến nỗi không biết nói gì.

Chỉ là hốc mắt vô thức đỏ hoe, bước chân không dám tiến tới.

Thấy vậy, Mạnh Tuyền Cơ cười đi tới, kéo lấy bàn tay ngọc trắng nõn của Vân Trúc, cố ý trêu ghẹo: Vân Trúc, phải chăng nhìn thấy phu quân mà nàng lại không vui.

Vân Trúc vội vàng lắc đầu phủ nhận: Không có, thiếp chỉ là không dám tin tất cả những điều này là thật, đến quá độtngộtThẩm Hạo cũng đi tới, nắm lấy tay Vân Trúc, trêu ghẹo: Phải chăng nàng chê ta không mang đồ ngọt về.

Phụt một tiếng.

Vân Trúc không hiểu sao bật cười, ngấn lệ, gật đầu lia lịa như gà mổ thóc.

Ưm ừm, chính là chê chàng không mang đồ ngọt về cho thiếp.

Bên ngoài thành cửa Tiên Nữ Các, một đám tán tu nhìn nữ thần mà họ ngưỡng mộ, bị một nam nhân xa lạ kéo tay, từng người đều ngây người.

Không dám tin.

Trời ơi, đạo tâm của ta vỡ nát rồi, tiên tử của ta mất rồi.

Vân Trúc tiên tử vậy mà có đạo lữ rồi, trời sập rồi a, ta phải sống sao đây.

Xong rồi, mọi người đều hết hy vọng rồi.

Xem ra ta phải đổi một vị tiên tử khác thôi.

Khi nhìn thấy bên cạnh Thẩm Hạo còn có ba tuyệt sắc giai nhân đi theo, bọn họ há hốc miệng, lời mắng chửi cuối cùng vẫn không dám thốt ra.

Mặc dù đạo tâm của mọi người vỡ nát, nhưng vẫn chưa đến mức não tàn mà đi tìm cái chết.

Ai cũng là tán tu, trong lòng vẫn có chút tự biết mình.

Nữ tu tìm đạo lữ, chỉ có một điều, chính là tìm người mạnh hơn mình.

Bọn họ nhiều năm như vậy, vẫn chưa thấy nữ tu nào tìm đạo lữ yếu hơn mình.

Vân Trúc đã là tồn tại đỉnh phong của Linh Đan Cảnh, vậy thì nam nhân nàng tìm, tu vi thấp nhất cũng phải là Linh Đan Cảnh đỉnh phong.

Một cường giả như vậy, nếu bọn họ dám lăng mạ, đó chính là lão thọ tinh treo cổ tìm chết rồi.

Bọn họ chẳng qua chỉ là một đám tán tu Chân Nguyên Cảnh, lại không có bối cảnh, cũng không có thực lực, làm sao dám giả vờ mạnh mẽ, nói sai lời thì có thể mất mạng.

Bỗng nhiên, một người kinh ngạc nhìn Vọng Thư, khẽ nói: Các ngươi mau nhìn, nữ nhân kia có phải là Vọng Thư tiên tử của Ngọc Thanh Cung không.

Ta từng gặp nàng ở Thiên Vũ Bí Cảnh.

Mọi người nhìn kỹ, quả nhiên đúng là nàng.

Một suy nghĩ chấn động xuất hiện trong đầu bọn họ.

Vọng Thư tiên tử của Ngọc Thanh Cung sẽ không phải cũng là đạo lữ của nam nhân này chứ.

Mẹ nó.

Nghĩ đến đây, mọi người đều trợn mắt há mồm nhìn Thẩm Hạo, tất cả đều chua chát như ăn chanh.

Danh tiếng của Vọng Thư, hoàn toàn không hề kém hơn Vân Trúc tiên tử.

Vân Trúc cũng cảm nhận được ánh mắt của mọi người, có chút e thẹn.

Cảnh tượng ngày hôm nay, có thể nói chuyện của nàng và Thẩm Hạo đã hoàn toàn công khai.

Từ nay về sau Vân Trúc nàng cũng có đạo lữ rồi.

Nghĩ đến đây, Vân Trúc vừa thẹn thùng, lại vừa vui vẻ.

Nàng e thẹn nói: Nơi đây người đông mắt tạp, chúng ta vẫn nên vào trong nói chuyện đi.

Thẩm Hạo cười gật đầu, vài người trực tiếp bay vào Tiên Nữ Các.

Nhìn thấy tất cả đều lăng không hư độ, các tán tu đều hít một hơi khí lạnh.

Toàn bộ đều là đại lão Linh Đan Cảnh, thật sự rất mạnh a.

Ai nấy đều may mắn vì vừa nãy không nói ra lời đắc tội người khác.

Vào nội thành Tiên Nữ Các, đến núi Tiên Nữ Các.

Dường như đã nhận được tin tức, các nữ tán tu khác của Tiên Nữ Các đều ra ngoài quan sát.

Bọn họ cũng muốn biết, nam nhân mà Các chủ của mình tìm là ai.

Khi nhìn thấy Thẩm Hạo và Mạnh Tuyền Cơ, tất cả đều kinh ngạc.

Đương nhiên bọn họ nhận ra Mạnh Tuyền Cơ, cũng nhận ra Thẩm Hạo.

Chỉ là nhìn thấy ba người nắm tay nhau, điều này khiến bọn họ bắt đầu nghi ngờ nhân sinh.

Tình huống gì vậy, Các chủ của mình và Mạnh Chưởng môn đều là đạo lữ của Thẩm tiền bối.

Các nữ tu cung kính nói: Tham kiến Các chủ, tham kiến Mạnh Chưởng môn, tham kiến Thẩm tiền bối.

Vân Trúc má phấn hồng hào: Được rồi, các ngươi đều lui xuống đi, nhớ kỹ, không có sự cho phép của ta, không được phép bất kỳ ai quấy rầy.

Vâng, Các chủ.

Các nữ tu tuy rất muốn hóng chuyện, nhưng lại không dám trái lệnh Vân Trúc.

Tiếp đó, Vân Trúc dẫn Thẩm Hạo vào các lầu mà nàng ở.

Ngồi xuống sau, tâm trạng Vân Trúc cũng dần dần phục hồi từ niềm vui bất ngờ.

Vân Trúc hỏi: Tuyền Cơ, phu quân trở về khi nào vậy.

Thẩm Hạo: Sau này phải gọi là phu quân.

Vân Trúc mặt đỏ ửng, cũng không từ chối, khẽ nói: Thiếp biết rồi,

phu quân.

Mạnh Tuyền Cơ cười nói: Nàng tự mình hỏi phu quân thì tốt nhất.

Vì muốn đưa Vân Trúc đi, Thẩm Hạo cũng không giấu giếm, mà kể sơ lược về chuyện của Linh Vân Đại Lục.

Lượng thông tin khổng lồ này khiến tâm thần Vân Trúc chấn động.

Nàng cứ nghĩ mình đã trải sự đời rồi, nhưng nghe Thẩm Hạo giới thiệu xong, hoàn toàn không phải như vậy.

Mãi nửa ngày sau nàng mới hoàn hồn.

Đợi Vân Trúc tiêu hóa hết thông tin, Thẩm Hạo mới nói: Một thời gian nữa chúng ta sẽ rời khỏi Thiên Vũ Hoàng Triều, đi đến Linh Vân Đại Lục, nàng có muốn đi cùng không.

Nghe vậy, Vân Trúc không chút do dự gật đầu nói: Phu quân, Vân Trúc thiếp nguyện ý.

Thẩm Hạo hài lòng cười nói: Rất tốt, tạm thời ở Tiên Nữ Các vài ngày, đợi người đến đông đủ, chúng ta sẽ khởi hành.

Vâng, đều nghe lời phu quân.

Vân Trúc hỏi: Lôi Vực nguy hiểm như vậy, phu quân đưa chúng ta đi chẳng phải nguy cơ sẽ tăng gấp bội sao.

Thẩm Hạo nói: Đây không phải là chuyện nàng phải lo lắng, có ta ở đây, mọi thứ đều là vấn đề nhỏ.

Nhìn Thẩm Hạo đầy tự tin, Vân Trúc liền không nói gì nữa.

Vân Trúc hiếu kỳ hỏi: Còn ai đi nữa vậy.

Mấy nha hoàn của ta, Mộ Tuyết, Vĩnh Từ, Minh Nguyệt, Y Y.

Còn tỷ tỷ của Vĩnh Từ tạm thời chưa biết có đi không.

Vọng Thư nói: Cơ hội tốt như vậy, nàng ấy chắc chắn cũng sẽ đi.

Vân Trúc và Mạnh Tuyền Cơ đều đồng thanh gật đầu, điểm này tin rằng bất cứ ai cũng sẽ đi.

Không đi mới là kẻ ngốc.

Dù sao thì, Thiên Vũ Hoàng Triều phát triển cũng có hạn.

Sau khi chủ đề được mở ra, cảm giác xa lạ giữa Vân Trúc, Thẩm Hạo và Mạnh Tuyền Cơ cũng biến mất, nàng và Mạnh Tuyền Cơ nói chuyện rất hợp ý.

Mạnh Tuyền Cơ liếc nhìn Vân Trúc nói: Có phải nàng thấy ta đột phá Thông Huyền nên cảm thấy áp lực, không còn muốn tìm ta nữa.

Bị nói trúng tim đen, Vân Trúc cười gượng, vội vàng phủ nhận: Làm sao có thể, thiếp chỉ là vẫn luôn bế quan, ngoài ra Tiên Nữ Các cũng có nhiều chuyện, nhất thời không thể dành thời gian đi Ngọc Thanh Cung thôi.

Lời giải thích yếu ớt này, Mạnh Tuyền Cơ làm sao có thể tin, nàng khẽ cười một tiếng: Thôi được rồi, Vân Trúc, ta và nàng quen biết đã lâu, ta còn không hiểu nàng sao.

Nàng có muốn biết ta đột phá Thông Huyền bằng cách nào không.

Vân Trúc hiếu kỳ hỏi: Muốn, đương nhiên là muốn biết.

Mạnh Tuyền Cơ cười thần bí: Đột phá cũng không khó lắm, chỉ là nàng sẽ hơi vất vả một chút.

Vất vả này sợ gì, bất kể khổ sở thế nào thiếp cũng có thể chịu đựng được.

Vân Trúc tự tin nói.

Thật sao.

Mạnh Tuyền Cơ cố ý hỏi.

Thiên chân vạn xác.

Vậy được rồi, tối nay là có thể để nàng đột phá.

Thật sao.

Vân Trúc vừa kinh vừa mừng, lại có chút nghi ngờ.

Đối với Thông Huyền Cảnh nàng đã mong mỏi từ lâu, không ngờ lại nhanh chóng thực hiện được như vậy.

Ta đã lừa nàng bao giờ.

Hừ, chuyện tốt như vậy, trước đây nàng còn giấu giếm.

Vân Trúc kiêu ngạo nói.

Nàng đừng hiểu lầm, ta không phải không muốn giúp nàng, mà là thật sự không có năng lực đó, chỉ có phu quân mới làm được.

Mạnh Tuyền Cơ nói.

Phu quân, Tuyền Cơ nói là thật sao.

Thẩm Hạo còn chưa nói gì, Vọng Thư bên cạnh đã phóng ra khí thế trên người.

Sư phụ không nói dối, Sư công quả thật có cách, ta cũng là nhờ Sư công giúp đỡ mới đột phá Thông Huyền Cảnh.

Cảm nhận được khí thế mà Vọng Thư tỏa ra, Vân Trúc hoàn toàn không thể bình tĩnh được nữa, trong lòng như lật đổ hũ giấm, hoàn toàn chua chát.

Nói đến thì, Vọng Thư còn là tiểu bối của nàng.

Bị Mạnh Tuyền Cơ đồng bối vượt qua đã có thể nhịn, nhưng bây giờ tiểu bối cũng đã đi trước nàng, đột phá Thông Huyền Cảnh.

Điều này khiến Vân Trúc làm sao chịu nổi, hoàn toàn vỡ phòng

tuyến.

Trong lòng càng thêm khẩn thiết muốn đột phá.

Nếu không thì địa vị sẽ càng ngày càng không có.

Nghĩ đến đây, Vân Trúc ngồi cạnh Thẩm Hạo, dịu giọng nói: Phu quân, thiếp cũng muốn đột phá Thông Huyền.

Thẩm Hạo: Không vấn đề, sắp xếp.

Đa tạ phu quân.

Nàng đột phá sẽ mạnh hơn, một lần vượt qua bọn họ.

Thẩm Hạo vừa dứt lời, Vân Trúc kinh hỉ không thôi.

Mạnh Tuyền Cơ và Vọng Thư đều nghi hoặc nhìn Thẩm Hạo.

Phu quân, Vân Trúc vì sao lại mạnh hơn.

Vân Trúc cũng vô cùng hiếu kỳ.

Thể chất của nàng đặc biệt, chỉ là vẫn luôn không ai phát hiện ra, ta thì có cách.

Thể chất của Vân Trúc là Cực Âm Chi Thể, thứ này rất lợi hại.

Nghe vậy, Vân Trúc có chút kinh hỉ.

Vạn vạn không ngờ, nàng còn có tạo hóa này.

Nàng vô cùng cảm kích.

Đa tạ phu quân đề huề.

Không tính là đề huề, các bên đều có cái mình cần.

Thẩm Hạo lãnh đạm nói.

Điều này khiến Vân Trúc không hiểu gì cả.

Hoàn toàn không rõ nguyên nhân.

Lúc này, Thẩm Hạo lấy từ không gian ra một ít đồ ngọt.

Đây vẫn là những thứ Thẩm Hạo chuẩn bị cho Hồ Cửu Nhi còn thừa lại.

Hồ Cửu Nhi đối với những thứ này chỉ là hiếu kỳ, cũng không quá thích.

Ngược lại Vân Trúc, đối với đồ ngọt lại có tình yêu đặc biệt.

Khi nhìn thấy kẹo sữa và bánh ngọt quen thuộc, Vân Trúc vui mừng nói: Phu quân, cảm ơn chàng.

Nhìn những món bánh kẹo phàm nhân, lại có thể khiến Vân Trúc thích thú đến vậy, Mạnh Tuyền Cơ không nhịn được hỏi ra vấn đề vẫn luôn muốn hỏi.

Vân Trúc, vì sao nàng lại thích ăn đồ ngọt đến vậy, trước đây ta vẫn luôn quên hỏi.

Vân Trúc tiên tử của Tiên Nữ Các thích ăn đồ ngọt, điều này trong thế giới tu hành là điều ai cũng biết.

Cũng coi như là một kỳ đàm.

Rất nhiều tán tu muốn kết giao với Tiên Nữ Các đều tìm đồ ngọt, chỉ là từ khi ăn đồ ngọt mà Thẩm Hạo cho, những thứ của người khác đều không thể lọt vào mắt nàng nữa.

Thẩm Hạo thì không thấy kỳ lạ, nữ nhân của thế giới nào mà chẳng thích uống trà sữa, ăn bánh ngọt các loại.

Vân Trúc suy nghĩ một chút rồi giải thích: Hồi nhỏ gia cảnh nghèo khó, nhìn thấy những đứa trẻ khác ngày lễ đều có kẹo ăn.

Chỉ có thể nhặt vỏ kẹo mà người khác vứt đi.

Nhưng đợi đến khi ta bước vào thế giới tu hành, cũng không ăn được miếng nào.

Đến khi cảnh giới của ta càng ngày càng cao, ta phát hiện tất cả kẹo đều không còn ấn tượng sâu sắc như hồi nhỏ.

Ta liền vẫn luôn tìm kiếm, hy vọng tìm được loại kẹo đó, đáng tiếc là không còn cảm giác đó nữa.

Nhưng cũng hình thành thói quen, cũng thích ăn đồ ngọt.

Sau đó liền truyền ra tin đồn ta thích ăn đồ ngọt.

Nghe vậy, Mạnh Tuyền Cơ có chút bất ngờ, không ngờ lại là chuyện như vậy.

Vậy thì ăn nhiều một chút.

Cùng lúc đó, Tống Vĩnh Từ đã đến Hải Châu.

Sau một hồi điều tra, khi biết được tỷ tỷ Tống Vĩnh Trinh của mình đã là cường giả Linh Đan Cảnh, lại còn là Phó Giáo chủ của Văn Hương Giáo.

Nàng vừa có chút an ủi, lại vừa lo lắng, sợ tỷ tỷ không nhận mình, cũng không muốn đi Linh Vân Đại Lục.

Suy nghĩ một chút, nàng vẫn quyết định gặp mặt rồi nói.

Trên một ngọn núi của Văn Hương Giáo, trong một tòa biệt viện.

Tống Vĩnh Trinh đang ngồi tọa tu luyện, đột nhiên nghe thấy một trận dị động truyền đến.

Nàng chợt mở mắt, khi nhìn thấy Tống Vĩnh Từ, lạnh lùng hỏi: Ngươi là ai.

Nhìn Tống Vĩnh Trinh có bảy phần giống mình, Tống Vĩnh Từ trong lòng một trận kích động.

Chỉ nhìn tướng mạo là biết tìm đúng người rồi.

Đừng căng thẳng, ta không có ác ý.

Tống Vĩnh Từ vội vàng giải thích.

Mặc dù nhìn Tống Vĩnh Từ, Tống Vĩnh Trinh cảm thấy một trận quen thuộc, nhưng ánh mắt vẫn lạnh nhạt.

Không mời mà đến, lại nói không có ác ý, rốt cuộc ngươi là ai.

Tống Vĩnh Từ nói: Ta tên Tống Vĩnh Từ, là muội muội của ngươi, phụ thân tên Tống Hữu Lễ, là ngự y của Đại Dương Vương Triều, ngươi nhớ ra rồi chứ.

Nghe vậy, Tống Vĩnh Trinh trong lòng chấn động, không thể tin được nhìn Tống Vĩnh Từ.

Ký ức trong đầu nhanh chóng cuộn trào.

Ký ức trước khi nàng bị bắt, trước đây đã bị người ta cố ý phong ấn.

Chỉ là hai năm trước, Tống Vĩnh Trinh đột phá đến Linh Đan Cảnh, những ký ức thời thơ ấu đều đã khôi phục.

Tống Vĩnh Trinh thậm chí còn đặc biệt đến Đại Dương Vương Triều tìm kiếm.

Nhưng tin tức nhận được lại là, toàn gia Tống Hữu Lễ đều đã chết.

Không ngờ, muội muội của mình lại vẫn còn sống.

Tuy nhiên Tống Vĩnh Trinh sống trong Văn Hương Giáo đầy lừa lọc, đối với người lạ vẫn luôn giữ thái độ cảnh giác, cũng không tin Tống Vĩnh Từ trước mắt.

Ngươi làm sao để ta tin ngươi.

Tống Vĩnh Từ nói: Ngươi còn nhớ ở Thiên Vũ Bí Cảnh có một nam nhân đã cứu ngươi không.

Ngươi là người thân của hắn.

Tống Vĩnh Trinh sắc mặt dịu lại, chuyện này rất ít người biết.

Ban đầu những người biết đều đã chết hết rồi.

Tống Vĩnh Từ nói: Ta là nha hoàn của hắn, sở dĩ cứu ngươi, là bởi vì hắn biết ngươi là tỷ tỷ của ta.

Thật sao.

Tống Vĩnh Trinh trong lòng vui mừng, nàng vẫn luôn tìm kiếm nam nhân đã cứu nàng ở Thiên Vũ Bí Cảnh, chỉ là vẫn không có tin tức.

Thiên chân vạn xác, lần này đến là để đưa ngươi rời đi.

Rời đi.

Đi đâu.

Tống Vĩnh Trinh nghi hoặc hỏi.

Thế là, Tống Vĩnh Từ liền kể lại kế hoạch đi Linh Vân Đại Lục một lần.

Điều này khiến Tống Vĩnh Trinh chấn động vô cùng.

Nàng có chút nghi ngờ: Thật hay giả vậy.

Tống Vĩnh Từ phóng ra khôi lỗi, nhẹ nhàng một chiêu liền chế phục Tống Vĩnh Trinh, cảm nhận được sự cường đại của khôi lỗi, Tống Vĩnh Trinh coi như hoàn toàn tin tưởng.

Nàng cũng tin thân phận của Tống Vĩnh Từ, dù sao một người mạnh như vậy, sẽ không rảnh rỗi không có việc gì làm mà đưa nàng đi Linh Vân Đại Lục.

Hai tỷ muội nhất thời, nước mắt lưng tròng, có những lời không nói hết.

Không biết từ lúc nào, màn đêm buông xuống.

Và Vân Trúc cũng cuối cùng đã biết, vì sao lại phải chịu khổ rồi.

Đêm nay thật khó qua.

Biết là khổ, nhưng Vân Trúc không ngờ lại khổ đến mức này.

Đương nhiên những ngày khổ cực cũng có lợi ích.

Nó khiến cảnh giới của nàng tăng vọt.

Cộng thêm nguyên nhân thể chất, chỉ sau một đêm, Vân Trúc liền từ Linh Đan Cảnh đỉnh phong bắt đầu cất cánh.

Cảnh giới như ngồi tên lửa phi tốc đột phá.

Thông Huyền Cảnh, Thông Huyền tầng hai cuối cùng dừng lại ở tầng năm Tam Hoa Tụ Đỉnh.

Cảm nhận được sức mạnh chưa từng có của mình, Vân Trúc chỉ cảm thấy không thể tin được.

Mặc dù đã từng kỳ vọng mình sẽ đột phá lên Thông Huyền.

Nhưng Vân Trúc không ngờ, kinh hỉ lại lớn đến vậy, lực độ đột phá cao đến thế.

Cảnh giới Tam Hoa Tụ Đỉnh, cảnh giới này nàng chỉ từng thấy trong truyền thuyết qua cổ tịch, nhưng cụ thể thì thật sự không biết.

Toàn bộ các tông môn lớn của Thiên Vũ Hoàng Triều, Vân Trúc chưa từng nghe nói ai đột phá cảnh giới này.

Vân Trúc vừa nghĩ đến mình là người đầu tiên đột phá cảnh giới Tam Hoa Tụ Đỉnh, vui đến mức không khép được miệng.

Khoảnh khắc này, Mạnh Tuyền Cơ cũng kinh ngạc.

Bạn thân vậy mà còn mạnh hơn mình, trong lòng vô cớ xuất hiện một cảm giác hụt hẫng to lớn.

Lúc này đây, Mạnh Tuyền Cơ cuối cùng cũng có thể hiểu được tâm trạng của Vân Trúc.

Hy vọng bạn thân sống tốt, nhưng không hy vọng tốt hơn mình.

Không biết từ lúc nào, trong lòng Mạnh Tuyền Cơ cũng có chút u uất.

Nhưng Mạnh Tuyền Cơ vẫn cười chúc mừng: Lợi hại a Vân Trúc, không ngờ, cảnh giới của nàng vậy mà lại vượt qua ta, đáng mừng đáng mừng.

Vân Trúc tâm tình vô cùng kích động, ôm lấy bờ vai thơm tho của Mạnh Tuyền Cơ.

Tuyền Cơ, chúng ta đều là tỷ muội tốt, ai đột phá cũng như nhau, sau này ta sẽ che chở nàng.

Lời này sao nghe có vẻ chói tai.

Mạnh Tuyền Cơ ánh mắt phức tạp gật đầu, trong lòng hạ quyết tâm, nhất định phải nỗ lực tu luyện, nhanh chóng đuổi kịp Vân Trúc.

Nếu không thì luôn cảm thấy kém bạn thân Vân Trúc một bậc.

Sau này còn chơi với nhau thế nào nữa đây.

Thẩm Hạo nhìn biểu cảm của Mạnh Tuyền Cơ và Vân Trúc, có chút bất ngờ.

Hai bạn thân này thật sự kỳ lạ.

Khi ở cùng cảnh giới, hai người thân thiết vô cùng, không gì không nói, còn hơn cả tỷ muội ruột.

Nhưng khi cán cân nghiêng về một bên, thì lại không giống nữa.

Khi Mạnh Tuyền Cơ mạnh, trong lòng Vân Trúc có vướng mắc.

Chương 562

Hiện tại đổi lại Vân Trúc mạnh, Mạnh Tuyền Cơ trong lòng lại có vướng mắc.

Hai bạn thân này có lòng hiếu thắng rất mạnh a.

Hai bạn thân này, ai cũng không phục ai a.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo cảm thấy vẫn có ý tứ, dù sao tôm tép tranh giành, ngư ông đắc lợi, hắn là người được hưởng lợi.

Ngày thứ hai, Vân Trúc phấn khởi kéo Mạnh Tuyền Cơ đi dạo khắp Tiên Nữ Các.

Chỉ là, Mạnh Tuyền Cơ không có tâm trạng.

Luôn cảm thấy nụ cười của Vân Trúc có chút đắc ý, trong lòng cũng bực bội.

Thẩm Hạo không để ý mấy nữ nhân, mà bắt đầu luyện chế pháp khí.

Tác dụng chủ yếu là để bảo vệ mấy nữ nhân.

Hắn định luyện chế một chiếc phi chu, trên đó có một chiếc dù che, Thẩm Hạo có thể đứng trên đó.

Có tác dụng như một cây kim chống sét.

Nói làm là làm.

Chiếc phi chu luyện chế lần này, bất kể là tốc độ hay chất lượng đều yêu cầu vô cùng cao.

Phi chu thông thường, căn bản không thể chịu đựng được sức mạnh của Lôi Vực.

Cùng lúc đó, trong hoàng cung Đại Dương Vương Triều.

Hôm nay hoàng cung treo đèn kết hoa, bày yến tiệc cung đình long trọng.

Văn võ bá quan đều tề tựu.

Chính là để đón mừng Vạn Mộ Tuyết trở về.

Hoàng đế đương kim chính là phụ thân của Vạn Mộ Tuyết, cũng là Hộ bộ Thượng thư Vạn Trí Viễn ngày xưa.

Nhờ mối quan hệ với Thẩm Hạo, Vạn gia đã trở thành tân chủ nhân của Đại Dương Vương Triều.

Rất nhanh, gia đình Vạn Mộ Tuyết xuất hiện trong đại điện.

Tham kiến Hoàng thượng, Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

Chư vị ái khanh bình thân.

Tạ Bệ hạ.

Đợi mọi người đứng dậy, Vạn Trí Viễn mới vui vẻ nói: Hôm nay Mộ Tuyết từ Ngọc Thanh Cung trở vềYến tiệc cung đình khai tiệc, nhìn cảnh tượng chén rượu giao nhau náo nhiệt phi phàm, Vạn Mộ Tuyết lại không hề có chút vui vẻ nào, ngược lại trong lòng như bị nghẹn lại.

Nhìn phụ thân Vạn Trí Viễn bên cạnh có mỹ nữ như mây, lại còn có mấy phi tử bên cạnh mỗi người dắt theo hai ba đứa bé trai, tất cả đều trở nên xa lạ.

Bọn họ đều là đệ đệ cùng cha khác mẹ của Vạn Mộ Tuyết.

Nhìn phụ thân Vạn Trí Viễn vẻ mặt hăng hái, trong lòng Vạn Mộ Tuyết lại vô cùng đau khổ, nàng biết không thể quay trở lại nữa rồi.

Chỉ có thể cảm thán tạo hóa trêu người, sự thay đổi của con người thật quá nhanh.

Nàng khẽ thở dài, liền không nói gì nữa.

Thời gian trôi nhanh như bóng câu qua cửa sổ, thoáng chốc năm ngày đã trôi qua.

Thẩm Hạo cuối cùng cũng luyện chế xong phi chu.

Nhìn chiếc phi chu nhỏ bằng lòng bàn tay tinh xảo vô cùng, Thẩm Hạo vô cùng hài lòng.

Vọng Thư vẫn luôn ở bên cạnh phụ giúp, kinh ngạc nói: Sư công, chiếc phi chu này, cho ta một cảm giác áp bách rất mạnh.

Chiếc phi chu này e rằng không phải là linh khí thông thường đi.

Ừm, miễn cưỡng coi là Thượng phẩm Linh Bảo.

Nghe vậy, Vọng Thư trợn mắt há mồm.

Linh Bảo còn lợi hại hơn Linh Khí, hơn nữa lại còn là Thượng phẩm Linh Bảo.

Những ngày này, Vọng Thư cũng đã tìm hiểu cấp bậc pháp bảo và cấp bậc tu luyện của Linh Vân Đại Lục.

Linh Bảo đã là siêu cấp lợi hại rồi.

Quan trọng hơn là, Thẩm Hạo vậy mà lại có thể luyện chế pháp khí đẳng cấp này.

Chẳng phải điều này có nghĩa là, Thẩm Hạo còn là một Luyện Khí Tông Sư sao.

Ánh mắt Vọng Thư nhìn Thẩm Hạo lấp lánh sao nhỏ, trong lòng đối với Thẩm Hạo càng thêm sùng bái.

Một người làm sao có thể ưu tú đến vậy, lợi hại đến vậy.

Chưa đầy vài năm, tu vi đã đạt đến đỉnh cao nhất của Linh Vân Đại Lục.

Quan trọng là còn biết luyện khí, luyện chế ra toàn là pháp khí cao cấp.

Luyện khí nếu không có vài trăm năm khổ luyện, căn bản không thể luyện chế ra Thượng phẩm Linh Bảo.

Nếu Vọng Thư biết Thẩm Hạo còn biết luyện đan, trận pháp, phù lục thì chắc đã sợ đến tè ra quần rồi.

Sư công, người thật sự siêu lợi hại a, ta chưa từng thấy nam nhân nào lợi hại như Sư công.

Nghe vậy, Thẩm Hạo nhất thời nghĩ lệch lạc.

Hắn nhướng mày: Ngoan, biết nói lời hay thì nói nhiều một chút, tiếp tục phát huy.

Sư công, ta nói là lời thật lòng.

Ta biết, ta chỉ thích nghe nàng nói lời thật lòng.

Ngay lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng của Cơ Đông Ca.

Công tử, Y Y, Mộ Tuyết và Minh Nguyệt bọn họ đã về rồi.

Thẩm Hạo có chút bất ngờ: Bọn họ sao lại về nhanh vậy, vì sao không ở lại thêm vài ngày.

Cơ Đông Ca: Điều này ta cũng không biết, công tử.

Thẩm Hạo thu phi chu lại, đứng dậy nói: Đi, chúng ta ra xem.

Vâng, Sư công.

Nghe thấy Thẩm Hạo kết thúc bế quan, Mạnh Tuyền Cơ và Vân Trúc cũng đều nghe tin vội vàng chạy đến.

Phu quân, chàng ra rồi.

Công tử.

Thẩm Hạo gật đầu, sau đó nhìn Vạn Mộ Tuyết, Minh Nguyệt vẻ mặt phong trần mệt mỏi, Thẩm Hạo cười nói: Các nàng vội vàng trở về làm gì, lần này đi e rằng khó có thể gặp lại, các nàng vì sao không ở lại thêm vài ngày.

Vạn Mộ Tuyết lắc đầu nói: Cũng không có gì đáng để ở lại.

Nhìn Vạn Mộ Tuyết tâm trạng không vui, Thẩm Hạo có chút bất ngờ.

Sao vậy.

Xảy ra chuyện gì sao.

Văn Nhân Y Y nói: Từ khi cha của Vạn Mộ Tuyết làm Hoàng đế Đại Dương Vương Triều, liên tục nạp thêm mấy phi tử, còn sinh mấy tiểu hoàng tử, tiểu công chúa, bây giờ cảm giác tự nhiên và trước đây không giống nữa.

Thẩm Hạo chợt hiểu ra, cười nói: Người ta luôn sẽ thay đổi, chỉ cần tình cảm đối với nàng vẫn còn là được rồi.

Văn Nhân Y Y: Bọn họ bây giờ đối với Mộ Tuyết đương nhiên là vô cùng tốt, có thể nói là chu đáo không gì sánh bằng.

Dù sao vinh hoa phú quý của bọn họ, đều là Mộ Tuyết mang đến cho bọn họ.

Nếu không có Mộ Tuyết, bọn họ đời này cũng không có cơ hội làm Hoàng đế.

Chỉ là loại tốt này của Vạn gia, đã không còn là cái tốt thuở ban đầu nữa rồi.

Thiếu đi một chút thân tình, thêm vào chút nịnh nọt và xu nịnh, tình cảm đã không còn như trước.

Vạn Mộ Tuyết gật đầu, tán thành lời của Văn Nhân Y Y.

Trong lòng không tránh khỏi có chút thương cảm, nàng khẽ thở dài.

Mặc dù lần này trở về, người nhà họ Vạn đối với nàng vô cùng nhiệt tình, thậm chí còn nhiệt thiết hơn trước.

Nhưng loại cảm giác xa cách nhàn nhạt đó, khiến nàng rất đau lòng.

Huống chi, có thêm mấy đệ đệ và muội muội cùng cha khác mẹ, cảm giác càng không thoải mái.

Cứ như thể tình yêu vốn thuộc về nàng, bị chia cắt thành mấy phần.

Không thể quay trở lại nữa rồi, loại cảm giác một nhà bốn người vui vẻ hòa thuận trước đây hiện tại đã hoàn toàn biến mất.

Những điều tốt đẹp trước kia, chỉ có thể hồi tưởng trong ký ức.

Đương nhiên, cũng không phải hoàn toàn không có lợi ích, lần trở về này, cũng coi như đã cắt đứt chấp niệm cuối cùng trong lòng Vạn Mộ Tuyết.

Khi đi Linh Vân Đại Lục, trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn nhiều, không còn khó khăn từ bỏ nữa.

Ý niệm trong lòng đã biến mất.

Thẩm Hạo cười nắm lấy tay Vạn Mộ Tuyết nói: Cứ quen dần đi, con người sẽ thay đổi.

Nhân tính vốn là như vậy, không chịu nổi bất kỳ thử thách nào.

Cha nàng cũng đã làm Hoàng đế rồi, thân tình tự nhiên cũng sẽ theo đó mà biến mất.

Từ xưa hoàng gia vô thân tình, chỉ có quyền và lợi là tối thượng.

Vạn Mộ Tuyết miễn cưỡng cười, Công tử, Mộ Tuyết đã thụ giáo rồi, chỉ là chuyện này xảy ra trên người thiếp, trong lòng thiếp không thể chấp nhận được mà thôi.

Thả lỏng một chút, công tử sẽ luôn ở bên cạnh nàng.

Thẩm Hạo cười véo nhẹ sống mũi Vạn Mộ Tuyết.

Vâng, cảm ơn công tử an ủi, Mộ Tuyết trong lòng đã dễ chịu hơn nhiều rồi.

Vạn Mộ Tuyết trong lòng vô cùng cảm động, hốc mắt đỏ hoe gật đầu.

Có lời an ủi của Thẩm Hạo, tâm trạng Vạn Mộ Tuyết cũng rất nhanh hồi phục.

Minh Nguyệt thì không có gì thương cảm, trước đây nàng chỉ là một nha hoàn mà thôi.

Văn Nhân Y Y thì càng như vậy, nàng đối với việc theo đuổi tu vi còn cao hơn, sớm đã gạt bỏ cái gọi là thân tình.

Nhìn thấy các nữ nhân đều ngồi cùng nhau nói cười vui vẻ, Thẩm Hạo nói: Đợi Vĩnh Từ trở về, chúng ta liền xuất phát đi Linh Vân Đại Lục.

Vâng, công tử.

Vâng, phu quân.

Được rồi, ai cần chuẩn bị gì thì đi chuẩn bị đi.

Vâng.

Ngay sau đó, Vân Trúc cũng triệu tập hội nghị cấp cao của Tiên Nữ Các.

Đối với Tiên Nữ Các, nàng vẫn rất cảm kích, đã bồi dưỡng nàng.

Thẩm Hạo đối với thái độ của các nữ nhân đều như nhau, không có phân biệt đối xử.

Hắn cũng đưa cho Vân Trúc một con khôi lỗi, một ít đan dược và một bản bí tịch tu luyện đến Đạo Thai Cảnh.

Còn việc Vân Trúc tặng cho ai, đó là chuyện của Vân Trúc, Thẩm Hạo không quan tâm.

Đến ngày thứ mười, Tống Vĩnh Từ trở về.

Đồng thời bên cạnh nàng còn có một nữ tử mặc váy đen, tướng mạo và Tống Vĩnh Từ có sáu bảy phần tương tự.

Mọi người hiểu rằng, đây chính là tỷ tỷ đã mất tích nhiều năm của Tống Vĩnh Từ.

Nhìn thấy Thẩm Hạo lần đầu tiên, Tống Vĩnh Trinh kinh hỉ vạn phần, năm xưa nếu không phải Thẩm Hạo, nàng nghĩ mình đã bị đám hòa thượng ngốc đó âm mưu hại chết rồi.

Nàng lập tức cung kính quỳ xuống nói: Ân công.

Ngay khi đầu gối nàng sắp chạm đất, một lực lượng nhu hòa đã đỡ nàng dậy.

Thẩm Hạo nói: Buổi tối quỳ thì được, ban ngày thì thôi.

Nghe vậy, Tống Vĩnh Trinh tuy không hiểu vì sao, nhưng vẫn cung kính nói: Vâng, Ân công.

Cứ gọi là công tử như bọn họ, không cần gọi là Ân công gì cả.

Vâng, công tử.

Thẩm Hạo nhìn Tống Vĩnh Từ nói: Mọi chuyện đã xử lý xong chưa.

Công tử, đã xử lý xong rồi.

Tống Vĩnh Từ vui vẻ nói.

Hiện giờ, tìm được tỷ tỷ đối với nàng mà nói, di nguyện của lão cha coi như đã hoàn thành.

Thiên Vũ Hoàng Triều bên này cũng không có gì đáng lưu luyến.

Thẩm Hạo nói: Được, vậy hôm nay nghỉ ngơi một ngày, sáng sớm ngày mai chúng ta liền xuất phát.

Các nàng còn có gì muốn dặn dò, thì tranh thủ nhắn lại sớm đi.

Đều nghe công tử.

Thiếp biết rồi, phu quân.

Đợi đến khi Thẩm Hạo nói xong chính sự, Tống Vĩnh Từ liền giới thiệu các nữ nhân với Tống Vĩnh Trinh.

Đây là sư phụ của ta Mạnh Tuyền Cơ, đây là đại sư tỷ Vọng Thư, đây là Tiên Nữ Các chủ Vân Trúc tiên tử.

Đây là Vạn Mộ Tuyết, Văn Nhân Y YNghe vậy, Tống Vĩnh Trinh có chút ngượng ngùng.

Nàng là Phó Giáo chủ của Văn Hương Giáo, bị những người chính đạo này gọi là ma giáo.

Hôm nay lại tề tựu một nhà.

Dường như nhìn thấu suy nghĩ của Tống Vĩnh Trinh, Mạnh Tuyền Cơ nói: Thân phận của chúng ta bây giờ đều như nhau, không có chính ma gì cả.

Thẩm Hạo cười nói: Nếu nói phản phái, ta mới là siêu cấp đại phản phái.

Nghe Thẩm Hạo nói vậy, các nữ nhân đều lắc đầu.

Phu quân mới không phải như vậy.

Công tử là nam nhân tốt nhất thiên hạ.

Trong lòng các nàng, hình tượng của Thẩm Hạo vẫn luôn là quang huy vĩ đại.

Làm sao có thể liên quan đến phản phái.

Các nữ nhân không tin, Thẩm Hạo cũng không giải thích.

Thẩm Hạo nói: Thôi được rồi, các nàng đi làm việc của mình đi, hôm nay là ngày cuối cùng rồi.

Vân Trúc nói: Phu quân, vậy thiếp đi cáo biệt trước.

Đi đi.

Rất nhanh, Mạnh Tuyền Cơ, Vọng Thư và mấy nữ nhân khác cũng rời đi, bọn họ định mua sắm một ít đồ, cũng coi như là kỷ niệm.

Trong phòng chỉ còn lại hai tỷ muội Tống Vĩnh Từ và Tống Vĩnh Trinh.

Tống Vĩnh Trinh cảm kích nói: Công tử đối với hai tỷ muội thiếp có đại ân đại đức, còn giúp mai táng phụ thân thiếp, xin công tử đừng cản, Vĩnh Trinh xin được bái một lạy.

Thấy vậy, Thẩm Hạo liền không cản.

Tống Vĩnh Trinh cung kính dập đầu ba cái trước mặt Thẩm Hạo, cốc, mỗi một cái đều vô cùng dùng sức.

Thẩm Hạo: Thôi được rồi, dập đầu nữa thì chỗ này cũng phải nứt ra rồi.

Đại ân đại đức của công tử, Vĩnh Trinh vô phương báo đáp, nguyện ý làm nô tỳ, cung công tử sai khiến.

Nói rồi nàng định cởi chiếc váy đen ra, trước khi đến Tống Vĩnh

Trinh đã sớm chuẩn bị kỹ càng.

Đối với Linh Vân Đại Lục nàng vẫn rất mong mỏi, vì lần này đi theo đều là nữ nhân của Thẩm Hạo.

Nàng cũng sẽ không rườm rà, chỉ có trong cùng một chiến tuyến thì mới không có khoảng cách.

Nhưng lại bị Thẩm Hạo ngăn lại.

Đây là làm gì vậy, hồ đồ.

Nghe vậy, Tống Vĩnh Trinh ngây người một chút, tưởng Thẩm Hạo không vừa mắt nàng, sắc mặt hơi tái đi.

Công tử, thiếp hành động của thiếp có phải quá khinh phù không, thiếp thật sự không phải nữ nhân phóng đãng, thủ cung sa của thiếp vẫn còn.

Tống Vĩnh Từ cũng có chút lo lắng, nếu Thẩm Hạo không vừa mắt Tống Vĩnh Trinh, vậy phải làm sao.

Thẩm Hạo giải thích: Mới gặp mặt chưa quen thuộc, vẫn nên đợi thêm vài ngày rồi nói.

Tống Vĩnh Trinh: Trong lòng nàng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Không phải Thẩm Hạo đã đổi tính, không còn háo sắc nữa.

Mà là thời gian này đã phá ba quả dưa, không còn hứng thú mong đợi gì nữa.

Như Văn Nhân Y Y, Vọng Thư, Vân Trúc vân vân.

Thực sự mà tính ra, thế giới này còn có một con chó cái Phúc Điền Huệ Nhất nữa chứ.

Thật sự không còn hứng thú đó nữa.

Hắn định để sau khi qua Lôi Vực rồi nói.

Một đêm gió yên biển lặng.

Ngày thứ hai, khi mọi người ở Tiên Nữ Các chuẩn bị tiễn Vân Trúc và Thẩm Hạo cùng những người khác, lại phát hiện họ đã đi mất.

Họ thậm chí còn không nhận ra Thẩm Hạo và những người khác đã rời đi bằng cách nào.

Mọi người ở Tiên Nữ Các vô cùng kinh ngạc, thủ đoạn thật nghịch thiên.

Vậy mà lại có thể lặng lẽ rời đi.

Nghĩ đến sự cường đại của đối phương, các nữ nhân của Tiên Nữ Các đều vô cùng hâm mộ.

Chỉ có thể cảm thấy các chủ Vân Trúc Các nhà mình số thật tốt, được cường giả bực này để mắt tới.

Còn về việc đi đâu thì các nàng cũng không biết, Vân Trúc cũng chưa từng nói qua.

Các nàng không biết sự cường đại của Thẩm Hạo, nhưng chỉ một con khôi lỗi cũng đủ để thể hiện gián tiếp rồi.

Đợi một lát, không cảm giác được bất kỳ khí tức nào, các nàng đành mang theo thất vọng mà tản đi.

Rất nhiều tán tu nữ nhân trong Tiên Nữ Các đều mong chờ có thể được Thẩm Hạo để mắt tới.

Đó thật sự chính là chim sẻ hóa phượng hoàng.

Cùng lúc đó, trên đường đến Lôi Vực của Côn Luân Sơn Mạch.

Trên phi chu, các nàng cũng bị thao tác của Thẩm Hạo làm cho

chấn động.

Chỉ trong chớp mắt, Thẩm Hạo đã mang các nàng rời khỏi Bắc Quận Yến Châu, tất cả chuyện này thật sự quá không thể tin nổi.

Một hơi thở, chuyển chớp mắt ngàn dặm.

Quá cường đại rồi, tựa như trích tiên vậy.

Vân Trúc không thể tin nổi nói: Tướng công, người thật sự quá lợi hại rồi, chuyển chớp mắt ngàn dặm này phải đến cảnh giới nào mới có thể sử dụng.

Lời này vừa nói ra, các nàng đều nhìn về phía Thẩm Hạo, các nàng cũng vô cùng tò mò.

Dù sao thì tốc độ này hoàn toàn vượt quá nhận thức của các nàng.

Thẩm Hạo nghĩ nghĩ rồi nói: Đại khái Tiên Khiếu cảnh đi, yêu thú thì phải khoảng thập cảnh.

Hít.

Các nàng đều hít vào một hơi khí lạnh.

Hiện giờ các nàng cũng đã đại khái hiểu qua các cảnh giới phía sau.

Cảnh giới Tiên Khiếu này có thể nói là cường đại vô cùng, đã được xem là tồn tại đỉnh cấp rồi.

Các nàng hiện tại phần lớn đều vẫn là Thông Huyền cảnh, cách Tiên Khiếu cảnh còn kém mấy cảnh giới.

Cảnh giới như vậy, hoàn toàn là điều mà các nàng không dám mong ước xa vời.

Thấy các nàng đều bị dọa đến, Thẩm Hạo cười cười, sau đó nói: Các nàng tránh vào trong đi, sắp tiến vào Lôi Vực rồi.

Nghe vậy, các nàng giật mình, lập tức toàn bộ trốn vào trong khoang phi chu.

Lôi Vực a, chỉ nghe tên thôi đã sợ đến tim đập chân run, nào dám trực diện đối mặt với Lôi Vực.

Đỉnh khoang phi chu được một chiếc ô lớn hoàn toàn che chắn, giống như mái nhà vậy.

Đợi khi các nàng đều vào trong hết, Thẩm Hạo cũng tăng tốc độ.

Rất nhanh, phi chu xuyên qua Côn Luân Sơn Mạch, tiến vào biên giới Lôi Vực.

Trong khoang phi chu, Thẩm Hạo còn chu đáo khoét mấy lỗ hình thoi ở bên cạnh, cung cấp cho các nàng ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài.

Khi phi chu tiến vào Lôi Vực, trời đất lập tức tối sầm.

Không khí ngột ngạt đến mức khiến các nàng khó thở.

Các nàng vội vàng nhìn ra bên ngoài, khi nhìn thấy phía xa một vùng đen mịt mờ, trong đám mây đen, sấm sét bay lượn như thác đổ, từng đạo từng đạo.

Các nàng nuốt nước bọt, chân đều đang run rẩy.

Mau nhìn, trong bóng đêm này giáng xuống toàn bộ đều là sấm sét, không hổ là Lôi Vực, quá đáng sợ rồi.

Vân Trúc hít vào một hơi khí lạnh, trong mắt toàn bộ đều là hoảng sợ, trái tim như ngừng đập.

Biểu cảm của mấy nàng khác cũng không khác là bao.

Đây là lần đầu tiên các nàng đối mặt với sấm sét kinh khủng như vậy.

Giờ khắc này, các nàng mới biết Lôi Vực đáng sợ đến mức nào.

Lôi Vực nguy hiểm như vậy, tướng công không sao chứ.

Mạnh Tuyền Cơ lo lắng nói.

Không biết nữa, thần thức của ta cũng không thể sử dụng, vừa rồi dùng thử một chút, liền cảm thấy một trận nhói đau.

Vân Trúc nói.

Lời vừa dứt, đột nhiên một tiếng ầm vang lên.

Một đạo sấm sét khổng lồ đổ xuống.

Sấm sét không những không ngừng lại, mà càng nhiều sấm sét hơn nữa ngưng tụ về phía này.

Uy thế đáng sợ của thiên địa, dọa đến các nàng sắc mặt tái nhợt.

Lôi Vực không phải là nơi con người có thể đi qua.

Chỉ nghe âm thanh thôi cũng đủ khiến các nàng tim đập chân run.

Đây là trong phi chu còn có trận pháp cách âm.

Sợ đến không dám thở mạnh.

Nghĩ đến Thẩm Hạo phải chống đỡ nhiều sấm sét như vậy, có thể tưởng tượng được nguy hiểm đến mức nào.

Chương 563

Khiến các nàng càng thêm cảm động với Thẩm Hạo.

Ngay lúc này, bên tai các nàng truyền đến giọng nói của Thẩm Hạo.

Các nàng không sao chứ.

Các nàng ngẩn ra, hoàn toàn không dám tin, Thẩm Hạo đang độ kiếp mà.

Lại còn nói chuyện với các nàng.

Mạnh Tuyền Cơ là người đầu tiên phản ứng lại, vội vàng nói: Tướng công chúng ta không sao.

Công tử chúng ta không sao cả.

Mấy nàng khác cũng vội vàng nói theo.

Không sao là tốt rồi, Lôi Vực này diện tích vẫn rất lớn, phải đi mấy ngày.

Cho nên các nàng cũng đừng căng thẳng, thả lỏng tâm tình là được.

Cũng không cần lo lắng cho ta, Lôi Vực đối với ta không có uy hiếp gì.

Vâng tướng công.

Thẩm Hạo ngồi trên đỉnh phi chu, mặc cho sấm sét oanh kích, vẫn không hề động đậy.

Chút sấm sét này đối với hắn mà nói, chẳng khác nào gãi ngứa.

Còn các nàng trong phi chu, đây là lần đầu tiên các nàng trực quan

cảm nhận được sự cường đại của Thẩm Hạo.

Cho đến giờ, các nàng chưa từng thấy tu sĩ hoặc yêu thú nào có thể đối kháng sấm sét như vậy.

Với cảnh giới hiện tại của các nàng, chỉ cần rời khỏi phi chu một bước, liền sẽ hóa thành tro bụi.

Thời gian trôi nhanh, chớp mắt một tuần đã trôi qua.

Mặc dù sấm sét càng ngày càng mạnh, nhưng tâm tình của các nàng đã bình tĩnh lại.

Dường như đã thích nghi với cường độ này.

Ngồi trong phi chu cũng không còn sợ hãi như trước nữa.

Vì phải bảo vệ phi chu, cho nên tốc độ quay về của Thẩm Hạo chậm hơn mấy lần so với trước đây.

Thời gian trôi chậm rãi, không biết đã qua bao lâu, có thể là hai tháng hoặc bốn, năm tháng.

Và khoảng thời gian này, Thẩm Hạo cũng không bỏ lỡ, một bên chịu đựng lôi kiếp, một bên truyền thụ công pháp cho các nàng, giúp các nàng giảng giải kiến thức tu hành.

Thẩm Hạo có thể nói là toàn tri toàn năng, đối với sự lý giải công pháp, tuyệt đối là đỉnh cấp nhất.

Các nàng đều được lợi rất nhiều, cảnh giới đều tăng cường không ít.

Hơn nữa, những gì Thẩm Hạo dạy cho các nàng đều là công pháp đỉnh cấp.

Dù sao rảnh rỗi không có việc gì, các nàng cũng đều bắt đầu chuyển tu công pháp mà Thẩm Hạo truyền thụ, mấy tháng này, cũng đã có chút thành quả.

Khi các nàng cảm nhận được uy lực sấm sét càng ngày càng nhỏ đi, trong lòng vô cùng mong chờ.

Tướng công có phải sắp đến rồi không.

Thẩm Hạo gật đầu nói: Sắp rồi, lập tức sẽ đến sâu trong Côn Luân Sơn Mạch.

Các nàng trong lòng vui mừng, từng người đều phấn chấn tinh thần.

Sắp đến Linh Vân Đại Lục trong truyền thuyết rồi.

Không kích động là giả.

Đại khái qua một ngày, các nàng đột nhiên cảm thấy một trận sáng bừng.

Đã quen với môi trường tối đen như mực, trời đất đột nhiên sáng như vậy, còn có chút không quen.

Lúc này, Thẩm Hạo nói: Bây giờ đã ra khỏi Lôi Vực rồi, các nàng có thể yên tâm đi ra.

Vâng công tử.

Nghe vậy, các nàng đều kinh hỉ từ trong khoang đi ra, đứng trên boong phi chu.

Hít thở không khí trong lành.

Vừa mới đi ra, liền cảm thấy linh khí ập vào mặt.

Linh khí nồng đậm quá.

Vân Trúc mặt đầy kinh hỉ nói.

Mạnh Tuyền Cơ cũng hít sâu một hơi, cảm nhận công pháp trong cơ thể điên cuồng vận chuyển.

Tâm tình vui sướng vô cùng.

Thật sự giống hệt như tướng công nói, linh khí nồng đậm đến cực điểm, quả thật là phúc địa tu luyện a.

Vọng Thư cũng kinh hỉ gật đầu.

Vạn Mộ Tuyết lại không có cảm xúc gì, dù sao nàng không có linh căn, cũng không thể tu luyện.

Linh khí nồng đậm hay không cũng chẳng liên quan nửa xu đến nàng.

Mà là ánh mắt đẹp quan tâm nhìn Thẩm Hạo: Công tử người không sao chứ.

Thẩm Hạo cười xoa xoa đầu Vạn Mộ Tuyết.

Yên tâm đi, không có chút chuyện gì.

Lôi Vực đối với người khác mà nói là cấm địa đoạt mạng, nhưng đối với ta, chẳng qua chỉ là đường núi khó đi hơn một chút, không khác biệt gì.

Ngay lúc này, Tống Vĩnh Từ đột nhiên trong cơ thể bộc phát một cỗ khí tức cường đại, linh khí thiên địa hình thành một cỗ xoáy nước dũng mãnh dâng trào về phía Tống Vĩnh Từ.

Muội muội sắp đột phá rồi.

Tống Vĩnh Trinh mặt đầy kinh hỉ nói.

Nghe vậy, Mạnh Tuyền Cơ gật đầu: Thiên phú của Vĩnh Từ vốn dĩ đã rất tốt, trước khi đến Linh Vân Đại Lục đã là đỉnh phong Thông Huyền cảnh.

Mấy tháng trong Lôi Vực, lại được tướng công giảng giải tâm đắc tu luyện cho chúng ta, những ngày trước vì ở trong Lôi Vực, Vĩnh Từ vẫn luôn kìm nén không dám đột phá.

Lần này đến Linh Vân Đại Lục, tâm tình thả lỏng ra, đột phá cũng

là chuyện nước chảy thành sông thôi.

Lời tuy nói vậy, nhưng Mạnh Tuyền Cơ trong lòng lại thêm uất ức.

Chỉ sau một đêm, tu vi của khuê mật Vân Trúc đã vượt qua nàng.

Bây giờ thì hay rồi, ngay cả đồ đệ Tống Vĩnh Từ lại còn đột phá vượt qua nàng.

Vốn dĩ tu vi của nàng và Tống Vĩnh Từ là như nhau.

Nhưng bây giờ Tống Vĩnh Từ đã đi trước nàng một bước đột phá Tam Hoa Tụ Đỉnh.

Sự chênh lệch thiên phú, quả thật khiến người ta có chút không thể vực dậy tinh thần.

Mặc dù sự thật bày ra trước mắt, Mạnh Tuyền Cơ chỉ có thể âm thầm hâm mộ.

Trong lòng hạ quyết tâm, sau khi an ổn sắp xếp xong, nhất định phải lập tức bế quan, đột phá càng sớm càng tốt.

Nếu không, không biết sẽ bị bỏ lại bao nhiêu.

Dưới sự giảng giải của Thẩm Hạo, Mạnh Tuyền Cơ cũng đã chạm đến mép đột phá.

Chỉ cần tĩnh tọa tu luyện một đoạn thời gian, liền có tự tin có thể đột phá đỉnh phong Thông Huyền tiến vào Tam Hoa Tụ Đỉnh.

Thấy Tống Vĩnh Từ sắp đột phá, Vọng Thư và Văn Nhân Y Y cũng đều vô cùng hâm mộ.

Cũng mong chờ ngày mình đột phá, vì linh khí của Côn Luân Sơn Mạch nồng đậm đến cực điểm, tốc độ đột phá của Tống Vĩnh Từ cũng không chậm lắm, nửa canh giờ đã đột phá xong.

Dù sao Tam Hoa Tụ Đỉnh ở Linh Vân Đại Lục chỉ là tầng dưới chót mà thôi, không tính là gì.

Khi Tống Vĩnh Từ mở mắt ra, Tống Vĩnh Trinh là người đầu tiên kích động nói: Muội muội, chúc mừng muội a, thật sự quá lợi hại rồi.

Nàng hiện tại còn chỉ là Linh Đan cảnh, trước đây Thông Huyền cảnh đều là tồn tại đáng mơ ước mà không thể đạt tới.

Hiện tại muội muội của mình lại đột phá đến Tam Hoa Tụ Đỉnh, từ tận đáy lòng mà vui mừng.

Cũng càng thêm may mắn vì lúc trước đã nghe lời muội muội, nếu không phải muội muội, nàng làm sao có thể đi theo Thẩm Hạo.

Vọng Thư: Vĩnh Từ muội lợi hại quá, chúc mừng muội.

Văn Nhân Y Y: Vĩnh Từ chúc mừng muội.

Mạnh Tuyền Cơ đã điều chỉnh tâm tình cũng vui vẻ nói: Vĩnh Từ giỏi lắm.

Được các nàng chúc mừng, Tống Vĩnh Từ vẫn rất vui.

Nhưng nàng càng muốn nhận được sự công nhận của Thẩm Hạo.

Ánh mắt đẹp không khỏi nhìn về phía Thẩm Hạo.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cười cười nói: Không tệ.

Đã từng chứng kiến Hồ Cửu Nhi nghịch thiên, thiên tài nào trước mặt hắn cũng đều phải ảm đạm thất sắc.

Cho nên Thẩm Hạo cũng không có cảm xúc gì.

Đa tạ công tử khen ngợi, Vĩnh Từ sẽ tiếp tục cố gắng.

Tống Vĩnh Từ là người theo Thẩm Hạo sớm nhất.

Đối với những cảm xúc tinh tế của Thẩm Hạo rất hiểu rõ.

Nàng trong lòng biết Thẩm Hạo không có quá nhiều kinh hỉ, điều

này khiến Tống Vĩnh Từ cảm thấy mình vẫn chưa đủ nỗ lực.

Đi thôi, trước tiên đi đến Hồ Yêu nhất tộc.

Lời Thẩm Hạo vừa dứt, đột nhiên một trận tiếng cười phóng túng truyền đến.

Khúc Khúc mấy con kiến hôi cũng dám xông vào địa bàn Yêu tộc của ta.

Đột nhiên, trước mặt Thẩm Hạo xuất hiện mấy đạo thân ảnh.

Nhìn thấy bốn đầu yêu thú đột nhiên xuất hiện, các nàng trong lòng kinh hãi.

Vì Thẩm Hạo đã nói, chỉ có Tiên Khiếu cảnh và yêu thú cảnh Thập cảnh trở lên, mới có thể làm được di chuyển tức thời.

Mấy con yêu thú trước mắt, đều là xuất hiện tức thời.

Vậy chẳng phải nói, đều là yêu thú Thập cảnh sao.

Hơn nữa khí tức trên người những yêu thú này quá cường đại, chỉ riêng khí thế thôi cũng đã ép các nàng thở không nổi.

Và điều đó cũng nói lên sự cường đại của mấy con yêu thú.

Vừa mới đến Linh Vân Đại Lục, đã gặp phải cường độ lớn như vậy.

Thông Huyền cảnh đã là kiến hôi rồi sao.

Mạnh Tuyền Cơ trong lòng chấn động vô cùng.

Vân Trúc cũng vậy.

Giờ khắc này, sự kiêu ngạo tích lũy của các nàng ở Thiên Vũ Hoàng Triều, triệt để bị nghiền nát.

Khiến các nàng có chút sợ hãi Linh Vân Đại Lục.

Rất nhanh các nàng liền cảm nhận được khí tức của những yêu

thú này đối với các nàng và ánh mắt nhìn về phía Thẩm Hạo, hẳn là do Thẩm Hạo làm.

Bốn đầu yêu thú này ánh mắt đều nhìn chằm chằm Thẩm Hạo, vốn dĩ tưởng là mấy nhân loại kiến hôi.

Không ngờ, khi bọn chúng nhìn về phía Thẩm Hạo, lại phát hiện không thể nhìn thấu Thẩm Hạo.

Lúc này trong lòng đều cảnh giác lên.

Thẩm Hạo nhìn bốn đầu yêu thú, ngược lại quên mất, Lôi Vực này lại nằm ở nơi sâu nhất của Côn Luân Sơn Mạch.

Xung quanh đây cũng đều là đại yêu cư ngụ.

Khí tức nhân loại vốn dĩ đã là của hiếm.

Lại thêm Mạnh Tuyền Cơ đột phá, cho nên rất nhanh đã bị yêu thú cảm ứng được.

Bốn đầu yêu thú này đối với việc nhân loại xuất hiện ở sâu trong Côn Luân Sơn Mạch cũng vô cùng kinh ngạc.

Đặc biệt khi cảm ứng được các nàng chỉ là Thông Huyền cảnh, Linh Đan cảnh, thậm chí còn có mấy người phàm.

Lập tức bay tới, bọn chúng cũng muốn biết, mấy nhân loại này làm sao lại đến đây.

Nhưng Thẩm Hạo lại cho bọn chúng áp lực rất lớn.

Bốn đầu yêu thú nhìn nhau một cái, không nói hai lời, lập tức bao vây Thẩm Hạo lại.

Áp lực lớn thì lớn, nhưng nơi đây dù sao cũng là sâu trong Côn Luân Sơn Mạch, bên trong yêu thú rất nhiều, bọn chúng không tin Thẩm Hạo dám ra tay ở đây.

Ngươi là ai.

Vì sao lại xuất hiện ở địa bàn Yêu tộc của chúng ta.

Thẩm Hạo đột nhiên cảm ứng được mấy cỗ thần thức cường đại quét qua đây, tu vi đại khái đều là Thập Nhất cảnh.

Hiển nhiên cũng đang chú ý đến tình hình bên này.

Thẩm Hạo cười nói: Chỉ đành trách các ngươi vận khí không tốt thôi, hôm nay ta sẽ giết gà dọa khỉ cho các ngươi xem.

Kiêu ngạo.

Yêu thú lời vừa dứt, Thẩm Hạo đột nhiên động.

Thân ảnh biến mất tại chỗ cũ, khi bốn đầu yêu thú còn chưa kịp phản ứng.

Đã bị Thẩm Hạo trực tiếp trong nháy mắt hạ gục.

Đơn giản thô bạo, một quyền một con, nguyên thần trực tiếp sụp đổ.

Những thần thức vẫn luôn quét qua đây, thấy Thẩm Hạo mạnh mẽ như vậy.

Lập tức thu hồi thần thức, trong lòng tâm thần chấn động chưa yên.

Cũng không ngờ Thẩm Hạo lại cường đại đến thế, hoàn toàn nghiền ép bọn chúng.

Quả nhiên, dám xông vào sâu trong Côn Luân Sơn Mạch, quả thật có thực lực tuyệt đối.

Thế là chết rồi.

Vân Trúc không thể tin nổi nói.

Bọn chúng là yêu thú Thập cảnh đó sao.

Vọng Thư sợ đến mức nói chuyện cũng không còn lưu loát.

Thẩm Hạo lấy ra nội đan của bốn đầu yêu thú, Đều là yêu thú Thập cảnh.

Nói xong liền ném thi thể vào không gian.

Các nàng lại một lần nữa cảm nhận được sự cường đại của Thẩm Hạo.

Vô địch, quá cường đại rồi.

Yêu thú Thập cảnh, vậy mà trước mặt Thẩm Hạo không đỡ nổi một chiêu.

Thậm chí còn không cảm ứng được Thẩm Hạo ra tay.

Thông qua Lôi Vực và việc hạ gục yêu thú Thập cảnh trong nháy mắt, thực lực của Thẩm Hạo đã được cụ thể hóa.

Chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã cường đại đến mức này sao.

Thiên phú này phải đến mức nào đây.

Nghĩ đến đây Mạnh Tuyền Cơ, Vân Trúc, Vọng Thư và các nàng khác đều mơ hồ.

Trước mặt Thẩm Hạo, thiên tài chỉ là một trò cười.

Thấy các nàng dường như bị đả kích, Thẩm Hạo cười an ủi: Được rồi, quen là được.

Linh Vân Đại Lục cũng không nguy hiểm như vậy, chủ yếu là vì nơi này là địa bàn của Yêu tộc.

Nghe vậy, các nàng đều ngây người gật đầu.

Giờ khắc này các nàng mới phát giác, cho dù ngươi có thể xuyên qua Lôi Vực, cũng sẽ bị yêu thú giết chết.

Linh Vân Đại Lục này, quả thật là một vực sâu tự nhiên căn bản

không thể vượt qua.

Hôm nay vừa đến Linh Vân Đại Lục, Thẩm Hạo đã dạy cho các nàng một bài học sinh động.

Sự kiêu ngạo và tự tin trước đây bị đập tan tành.

Các nàng mới biết mình bé nhỏ đến mức nào.

Đi thôi, ta đưa các nàng đến Hồ Yêu nhất tộc.

Đưa các nàng đến Hồ tộc.

Cái nàyCác nàng đều ngẩn ra, trong lòng có chút không hiểu.

Hồ tộc, cái này nghe có vẻ là Yêu tộc.

Như vậy mà đột nhiên đi tới có ổn không.

Nhân yêu không đội trời chung, bất kể là Linh Vân Đại Lục hay Thiên Vũ Hoàng Triều, điều này đều là quy tắc chung.

Tuy nhiên, các nàng cũng chỉ có chút kỳ lạ, chứ không hề có vẻ nghi ngờ.

Vừa nãy, Thẩm Hạo chỉ phất tay đã diệt sạch bốn đầu yêu thú Thập cảnh.

Cảnh tượng như vậy, các nàng cả đời cũng không thể quên được.

Công tử nhà mình đã có thực lực cường đại đến thế, Linh Vân Đại Lục này chẳng phải muốn đi đâu thì đi đó sao.

Nghĩ đến đây, các nàng đều âm thầm đi theo Thẩm Hạo.

Dọc đường, đối với sâu trong Côn Luân Sơn Mạch này, các nàng cũng vô cùng tò mò.

Nơi đây là nơi tụ tập của Yêu tộc, nếu không có Thẩm Hạo, các nàng cả đời cũng không thể nhìn thấy phong cảnh như vậy.

Vừa rồi hạ gục mấy đầu yêu thú, đối với Thẩm Hạo mà nói không

có cảm xúc gì.

Giết nhiều rồi, cũng giống như giết một con gà vậy, đơn giản.

Mà chuyện Thẩm Hạo phất tay diệt sạch bốn đầu yêu thú cũng đã lan truyền khắp sâu trong Côn Luân Sơn Mạch.

Yêu thú Thập Nhất cảnh thậm chí còn không nhìn ra Thẩm Hạo ra tay như thế nào, vậy chỉ có một khả năng, Thẩm Hạo chính là cường giả Vũ Hóa cảnh Thập Nhị cảnh.

Nhân loại cường đại như vậy lại tiến vào Côn Luân Sơn Mạch, điều này khiến các yêu trong lòng kinh hãi, run sợ.

Đây là chuyện bao nhiêu năm chưa từng có.

Chẳng lẽ muốn châm ngòi đại chiến giữa Nhân tộc và Yêu tộc.

Mặc dù biết không đánh lại, nhưng cũng không thể làm như không nhìn thấy.

Cái này đã cưỡi lên cổ mà tè, không nhịn được thật sự không nhịn được.

Mấy Yêu tộc đỉnh cấp nhất của Côn Luân Sơn Mạch, lập tức liên hệ với nhau.

Tộc trưởng của Thập Đại Yêu tộc như Viên tộc, Hổ tộc, Kim Điêu tộc, Lộc tộc, Mãng tộc, v. v.

đã sử dụng bí thuật, liên hệ với nhau.

Nhân tộc này không phải là chúng ta có thể chống cự, phải tìm kiếm Thập Nhị cảnh.

Hiện tại trong Yêu tộc chúng ta, chỉ có tộc trưởng Hồ Yêu nhất tộc là Hồ Mị Nương vừa mới đột phá Thập Nhị cảnh.

Đúng vậy, ta sao lại quên nàng ấy mất rồi.

Đi thôi, để Hồ tộc trưởng Hồ Mị Nương chủ trì công đạo cho Yêu tộc chúng ta.

Nhất định phải đòi lại công đạo này.

Sau khi Yêu tộc thương lượng xong, lập tức đến căn cứ Hồ tộc.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo cũng đã đưa các nàng đến Hồ Yêu nhất tộc.

Các Hồ Yêu của Hồ Yêu nhất tộc, thấy nhân loại, vẫn rất cảnh giác.

Nhưng tộc trưởng đã hạ lệnh nghiêm cấm, đối xử với Thẩm Hạo còn phải kính trọng hơn cả đối với nàng.

Mặc dù không biết tộc trưởng vì sao lại hạ lệnh như vậy, nhưng lại không dám làm trái.

Tộc trưởng Hồ Mị Nương hiện giờ, chính là Thập Nhị cảnh duy nhất trong toàn bộ Côn Luân Sơn Mạch.

Do đó, những Hồ ly nhỏ này, khi gặp các yêu thú khác ở Côn Luân Sơn Mạch, vậy thì cái lưng cũng vô cùng thẳng thớm.

Một số vật phẩm tốt, cũng không ai dám tranh giành với Hồ Yêu nhất tộc của các nàng.

Những lợi ích này, đều là do Hồ Mị Nương mang lại.

Do đó, trong Hồ Yêu nhất tộc, Hồ Mị Nương chính là thần tuyệt đối.

Dưới sự dẫn dắt của Hồ Yêu, Thẩm Hạo đến cấm địa của Hồ Yêu nhất tộc.

Cảm ứng được Thẩm Hạo, Bạch Tuyết và Hồ Mị Nương lập tức kinh hỉ đứng dậy.

Các nàng cũng không ngờ, Thẩm Hạo lại trở về nhanh như vậy.

Đặc biệt Hồ Mị Nương càng tò mò vô cùng, nàng rất muốn biết, cảm nhận của Thẩm Hạo khi xuyên qua Lôi Vực.

Từ xưa đến nay, Hồ Mị Nương vẫn là lần đầu tiên thấy tồn tại ngưu bức như Thẩm Hạo.

Không những có thể xuyên qua cấm địa mà không hề hấn gì, lại còn có thể xuyên qua Lôi Vực, quá cường đại rồi.

Cho dù nàng hiện tại Thập Nhị cảnh, cũng không dám tiến vào Lôi Vực, càng không dám tiến vào cấm địa.

Cấm địa của Hồ Yêu nhất tộc mặc dù rất lớn, nhưng tốc độ của Hồ Mị Nương vẫn rất nhanh.

Một chớp mắt đã đến trước mặt Thẩm Hạo.

Thấy Thẩm Hạo bình an vô sự, bên cạnh còn đi theo mấy cô gái, trong đó còn có mấy cô gái phàm nhân, lập tức kinh ngạc.

Không kịp nghĩ nhiều, Hồ Mị Nương cung kính quỳ trước mặt Thẩm Hạo: Bái kiến chủ nhân.

Thẩm Hạo cười nói: Đứng dậy đi.

Vâng, chủ nhân.

Các nàng nhìn Hồ Mị Nương mặc váy đỏ, dung nhan khuynh quốc khuynh thành, khí thế vô cùng mạnh mẽ.

Chỉ quét mắt nhìn các nàng một cái, đã khiến các nàng cảm giác trái tim như bị người ta bóp nghẹt.

Chỉ có một cảm giác, chính là rất mạnh.

Hồ Mị Nương cười tươi nhìn các nàng.

Chủ nhân, mấy vị này là.

Thẩm Hạo giải thích: Đây là Vân Trúc, Mạnh Tuyền Cơ, Vọng Thư, Văn Nhân Y Y, Tống Vĩnh Từ, Tống Vĩnh Trinh, Vạn Mộ Tuyết, Minh Nguyệt, Cơ Đông Ca.

Hồ Mị Nương cung kính nói: Bái kiến chư vị phu nhân.

Mạnh Tuyền Cơ và những người khác vội vàng xua tay, Hồ Mị Nương cho các nàng cảm giác quá mạnh, cường giả như vậy, các nàng không dám nhận xưng hô này.

Không dám không dám, gọi chúng ta bằng tên là được rồi.

Đúng vậy, ta là nha hoàn của công tử, không dám nhận xưng hô như vậy.

Thẩm Hạo nói: Nàng ấy là Hồ Mị Nương, cũng là tộc trưởng Hồ tộc, các nàng cứ gọi là Mị Nương là được.

Vâng công tử.

Lúc này, Bạch Tuyết mới chậm rãi đến.

Khi Bạch Tuyết nhìn thấy Cơ Đông Ca bên cạnh Thẩm Hạo, trong lòng một trận kinh hỉ.

Vội vàng nói: Chủ nhân.

Thẩm Hạo nói: Ừm, đứng dậy đi.

Bạch Tuyết đứng dậy, lập tức kích động kéo lấy tay ngọc của Cơ Đông Ca.

Đông Ca, ngươi vẫn ổn chứ.

Nhìn người con gái mặc váy trắng, xinh đẹp vô cùng trước mắt, Cơ Đông Ca mặt đầy nghi hoặc: Ngươi là.

Bạch Tuyết giải thích: Ta chính là con mèo trắng một mắt mà ngươi đã cứu năm xưa.

A.

Chương 564

Ngươi cái này Cơ Đông Ca kinh ngạc che miệng không dám tin.

Nàng không thể liên hệ con mèo một mắt ôm trong lòng năm xưa, với người phụ nữ khí chất siêu quần tuyệt mỹ kinh diễm trước mắt.

Sự chênh lệch này thật sự quá lớn.

Mặc dù lúc trước ở Ngọc Thanh Cung biết Bạch Tuyết rất lợi hại, nhưng không ngờ hóa hình sau lại kinh diễm đến vậy.

Bạch Tuyết nói: Tất cả những điều này đều là nhờ chủ nhân giúp đỡ ta, không có chủ nhân thì không có tất cả của ta.

Còn có sự chăm sóc tỉ mỉ của Đông Ca năm xưa.

Thấy Bạch Tuyết quen thuộc, Cơ Đông Ca cũng vui mừng đến đỏ hoe mắt.

Gật đầu: Ngươi sống tốt là được rồi.

Các nàng nhìn Bạch Tuyết và Cơ Đông Ca hàn huyên, cũng đều rất cảm xúc, không ngắt lời.

Thẩm Hạo nói: Trước tiên vào trong rồi nói.

Vâng, chủ nhân.

Dưới sự dẫn dắt của Hồ Mị Nương, các nàng đến động phủ bế quan trong cấm địa.

Đến động phủ, Hồ Mị Nương vội vàng dâng lên linh quả và linh trà.

Thẩm Hạo cười nói: Đến nếm thử đặc sản của Hồ tộc đi.

Vâng tướng công.

Vâng, công tử.

Lâu ngày không gặp, ánh mắt Hồ Mị Nương đều dán trên người Thẩm Hạo, một giây cũng không rời đi.

Chủ nhân, lần này xông Lôi Vực vất vả rồi.

Thẩm Hạo: Lôi Vực đối với ta mà nói, không có khó khăn gì lớn.

Chủ nhân thần dũng, thiên hạ vô địch.

Miệng nhỏ này của nàng, vẫn ngọt như thoa mật vậy.

Chủ nhân lại nói dối rồi, người còn chưa nếm thử, làm sao biết được.

Hồ Mị Nương lông mi hàm chứa ý cười thẹn thùng, bộ dạng nửa muốn nửa không đó, khiến Thẩm Hạo khẩu vị đại khai.

Mạnh Tuyền Cơ và các nàng khác, thấy vậy, lập tức hiểu rõ mối quan hệ giữa Hồ Mị Nương và Thẩm Hạo.

Cũng không nói gì.

Dù sao đã có nhiều rồi, cũng không kém một người, chủ yếu vẫn là thực lực cường đại.

Chỉ là không ngờ khẩu vị của Thẩm Hạo mạnh mẽ thật, yêu thú cũng thích.

Ta thấy nàng là ngứa đòn rồi.

Thẩm Hạo lông mày nhướng lên, ngón tay run rẩy, dường như có chút nhớ cảm giác vung roi đánh tiên tử rồi.

Nghe vậy, Hồ Mị Nương không những không sợ hãi, ngược lại ánh mắt đẹp lấp lánh ánh sáng.

Trong mắt toàn bộ đều là mong chờ.

Đột nhiên, Thẩm Hạo cảm xúc dao động, dẫn đến khí tức tiết lộ.

Hồ Mị Nương lúc này mới chú ý đến cảnh giới của Thẩm Hạo, không kìm được kinh hỉ nói: Chúc mừng chủ nhân tiến nhập Vũ Hóa cảnh.

Trước đây vì Thẩm Hạo vừa mới trở về, Hồ Mị Nương vẫn luôn trong sự kinh hỉ, không chú ý đến cảnh giới của Thẩm Hạo.

Giờ khắc này, mới phát hiện Thẩm Hạo hóa ra đã đột phá đến Vũ Hóa cảnh.

Bạch Tuyết bên cạnh trước hết là vui mừng, sau đó trong lòng là một trận uất ức, còn có chút thất vọng.

Vũ Hóa cảnh chính là vũ hóa phi thăng.

Nếu chủ nhân phi thăng rồi, nàng phải làm sao đây.

Nàng chưa từng nghe nói có ai phi thăng rồi mà còn có thể quay lại.

Với thiên tư của nàng, căn bản không thể đạt đến Thập Nhị cảnh.

Nếu Thẩm Hạo thật sự phi thăng rồi, vậy thì thật sự sẽ không bao giờ gặp lại nữa.

Thẩm Hạo tưởng Hồ Mị Nương cố ý chuyển đề tài, thế là hừ một tiếng nói: Chuyển đề tài gì chứ, bữa roi tiên tử này nàng không chạy thoát được đâu.

Chủ nhân, nô gia nào có.

Mưa gió sấm sét, đều là ân huệ.

Mị Nương đều vô cùng hoan hỉ.

Hơn nữa, Mị Nương lại không phải người, không yếu ớt như vậy.

Lời này Thẩm Hạo nghe hiểu rồi, đừng coi nàng là người.

Đương nhiên Hồ Mị Nương cũng không phải người.

Mặc dù tu vi đã đến Thập Nhị cảnh, đối với chuyện sinh sản, loại chuyện này, cũng không có cảm xúc gì.

Nhưng nếu đối tượng là Thẩm Hạo, Hồ Mị Nương vẫn có chút cam tâm tình nguyện.

Mạnh Tuyền Cơ, Vân Trúc và các nàng khác bên cạnh, trong lòng thầm nghĩ.

Hay lắm, không hổ là hồ ly tinh a, đúng là biết câu dẫn người.

Coi như cho các nàng mở rộng tầm mắt.

Tuy nhiên, các nàng cũng không có ý kiến, mong có người có thể san sẻ một chút áp lực.

Có bản lĩnh, ta chính là thích kiểu người như nàng.

Lời Thẩm Hạo vừa dứt, đột nhiên truyền đến một trận tiếng nói hùng hồn thô kệch.

Hồ tộc trưởng, xin hãy chủ trì công đạo cho Yêu tộc của chúng ta.

Thỉnh Hồ tộc trưởng chủ trì công đạo cho Yêu tộc của ta.

Tiếp đó là từng đạo âm thanh, rõ ràng truyền vào tai mọi người.

Thẩm Hạo thần thức quét qua, liền phát hiện trong đại sảnh tiếp khách của Hồ Yêu nhất tộc, mười đầu yêu thú đỉnh phong Thập Nhất cảnh, cùng nhau cầu xin.

Cẩn thận suy nghĩ, Thẩm Hạo liền hiểu rõ chuyện gì.

Hồ Mị Nương sắc mặt trầm xuống, đám hỗn đản này lại đến phá chuyện tốt của lão nương.

Lâu như vậy không gặp, sớm đã muốn chờ Thẩm Hạo trở về để giải cơn thèm rồi.

Bây giờ thì hay rồi, sắp đến cửa rồi, lại có người đến gây chuyện,

thật sự bực mình.

Thần thức quét qua, phát hiện là tộc trưởng của các Yêu tộc đỉnh cấp nhất Côn Luân Sơn Mạch.

Nhíu mày không hiểu, những kẻ này đột nhiên đến Hồ tộc làm gì.

Chẳng lẽ có chuyện gì sao.

Nghĩ đến đây, Hồ Mị Nương cung kính nói: Chủ nhân, ta đi xem thử có chuyện gì.

Thẩm Hạo thản nhiên nói: Bọn chúng đến để cầu nàng giết ta đó.

Ể.

Hồ Mị Nương ngẩn ra, nhìn các nàng một cái, dường như hiểu ra điều gì.

Thế là sắc mặt trở nên nghiêm túc, nghiêm túc nói: Chủ nhân, người tính xử lý thế nào.

Nàng muốn làm thế nào.

Thẩm Hạo trao quyền chủ động cho Hồ Mị Nương, Hồ Mị Nương nghĩ nghĩ nói: Chủ nhân khi người và các vị phu nhân vừa tới, đã không che giấu hành tung.

Hiển nhiên bọn chúng cũng biết người đã vào Hồ tộc.

Một khi giết bọn chúng, toàn bộ Hồ tộc sẽ trở thành kẻ thù chung của Yêu tộc.

Trừ phi ta ở mãi trong Hồ tộc cả đời, giết bọn chúng rồi e rằng sẽ gây ra phản ứng dây chuyền.

Không chỉ vậy, giết những yêu thú này, không những Hồ tộc gặp tai ương, mà cả Linh Vân Đại Lục cũng sẽ gặp tai ương, sẽ trực tiếp khơi mào đại chiến Nhân tộc Yêu tộc.

Nghe vậy, Thẩm Hạo hiểu ra, Hồ Mị Nương là không muốn hắn động sát tâm.

Được, ta ủng hộ quyết định của nàng.

Bất kể là giết hay giữ lại, Thẩm Hạo đều ủng hộ.

Chủ nhân, vậy ta đi trước đây.

Đi đi.

Hồ Mị Nương gật đầu, thân ảnh biến mất tại chỗ cũ.

Các nàng cũng một trận căng thẳng.

Các nàng cũng không ngờ, vừa đến Linh Vân Đại Lục, đã gặp phải chuyện như vậy.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cười nói: Không cần lo lắng, nếu bọn chúng thức thời thì sẽ ngoan ngoãn rời đi.

Nếu không thức thời, ta cũng không ngại đại khai sát giới.

Thấy Thẩm Hạo tự tin đầy đủ, không hề có chút nguy hiểm nào.

Các nàng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cùng lúc đó, tại đại sảnh tiếp khách của Hồ tộc.

Khi các yêu nhìn thấy Hồ Mị Nương đột nhiên xuất hiện, tất cả đều cung kính nói: Bái kiến Hồ tộc trưởng.

Hồ Mị Nương đoan tọa trên ghế ngọc trắng, thản nhiên nói: Các ngươi cùng đến đây muốn làm gì.

Là muốn khai chiến với Hồ tộc ta sao.

Tộc trưởng Viên Yêu nhất tộc vội vàng nói: Hồ tộc trưởng ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, mục đích lần này của chúng ta là thỉnh Hồ tộc trưởng chủ trì công đạo cho chúng ta.

Đúng vậy, chúng ta muốn thỉnh Hồ tộc trưởng chủ trì công đạo

cho Yêu tộc của chúng ta.

Hồ Mị Nương biết rõ mà hỏi: Ồ, nói xem.

Sau đó, các yêu kể lại chuyện Thẩm Hạo vừa giết bốn đầu yêu thú một lượt.

Giờ khắc này, Hồ Mị Nương mới nắm rõ mấu chốt vấn đề.

Cũng may, may mắn các ngươi không lừa ta, chuyện vừa rồi ta cũng sớm đã biết rồi.

Hồ tộc trưởng, chúng ta nhìn thấy người nam tử kia tiến vào Hồ tộc, Hồ tộc trưởng chẳng lẽ quen biết.

Tộc trưởng Viên Hầu nhất tộc vội vàng nói: Thỉnh Hồ tộc trưởng chủ trì công đạo cho Yêu tộc của chúng ta, hiện giờ chỉ có Hồ tộc trưởng mới có thể giành lại thể diện cho Yêu tộc ta.

Hồ Mị Nương lạnh lùng hừ một tiếng: Các ngươi biết nam nhân kia là ai không.

Các yêu giật mình, nghi hoặc nói: Thỉnh Hồ tộc trưởng chỉ giáo.

Hồ Mị Nương sắc mặt âm trầm nói: Hắn là chủ nhân của ta.

Ngay cả ta, ở trước mặt chủ nhân cũng không đỡ nổi một chiêu.

Chủ nhân lần này đến Côn Luân Sơn Mạch chủ yếu là có việc quan trọng cần thương lượng với ta, mà các ngươi lại đắc tội với hắn.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt các yêu lập tức trắng bệch, trong lòng chấn kinh vô cùng.

Không dám tin.

Người nam nhân kia vậy mà lại là chủ nhân của Hồ Mị Nương, cường đại như Hồ Mị Nương cũng không đỡ nổi một chiêu.

Cũng có yêu thú cảm thấy Hồ Mị Nương đang lừa bọn chúng.

Thấy sắc mặt các yêu, Hồ Mị Nương thản nhiên nói: Nếu các ngươi tin ta, thì hãy ngoan ngoãn rời đi, ta sẽ cầu tình với chủ nhân.

Đảm bảo các ngươi bình an vô sự, nếu nhất định muốn cố chấp ở lại tìm chết, ta sẽ không quản nữa.

Vừa rồi chủ nhân đã động sát ý, vốn dĩ muốn diệt toàn tộc bốn con yêu vừa rồi.

Sau khi ta cầu tình, chủ nhân đã cho các ngươi hai lựa chọn, hoặc sống, hoặc chết.

Tuy nhiên, bốn tộc đã đắc tội hắn vừa rồi, mỗi nhà phải đưa ra hai cây linh dược vạn năm coi như bồi tội.

Chuyện này cứ thế cho qua.

Nếu các ngươi không muốn, vậy thì coi như ta chưa nói.

Cho các ngươi mười hơi thở thời gian suy nghĩ.

Hồ Mị Nương trong lòng cũng cười lạnh liên tục, các ngươi gây họa, vậy mà muốn lão nương dẹp yên, mơ đẹp lắm.

Cho dù không quen biết Thẩm Hạo, cái đầu này Hồ Mị Nương cũng sẽ không ra mặt.

Thắng thì không có lợi ích gì, thua thì toàn bộ Hồ tộc cũng tiêu đời.

Nếu không phải sợ ảnh hưởng quá lớn, Hồ Mị Nương thật sự muốn liên thủ với Thẩm Hạo giết sạch mười tên này cho xong chuyện.

Nghe vậy, các yêu nhìn ta ta nhìn ngươi, đều có chút không biết phải làm sao.

Bọn chúng trước khi đến đã nghĩ Hồ Mị Nương sẽ không ra tay,

nhưng không ngờ Hồ Mị Nương lại từ chối dứt khoát như vậy.

Càng không ngờ người nam nhân kia lại là chủ nhân của Hồ Mị Nương.

Tộc trưởng Viên tộc lập tức quyết đoán, lập tức chắp tay nói: Đa tạ Hồ tộc trưởng cầu tình, Lão Viên cảm kích không xiết, Viên tộc ta xin rút lui, sau này Hồ tộc trưởng có việc sai phái, Viên tộc nhất định sẽ đến.

Nói xong, liền xoay người bỏ chạy.

Viên tộc lại không có trong danh sách bị giết, hơn nữa người nam nhân kia còn là chủ nhân của Hồ Mị Nương, nói như vậy, chẳng phải là hai vị Thập Nhị cảnh sao.

Mẹ nó, còn chơi cái gì nữa.

Lúc này còn quản cái gì là tôn nghiêm Yêu tộc, sống sót mới là vương đạo, mau chóng chuồn đi là thượng sách.

Tiếp đó, tộc trưởng Hổ tộc, Kim Điêu tộc, Lộc tộc cùng các tộc trưởng yêu tộc khác cũng lũ lượt cáo từ rời đi.

Khoảnh khắc này, trong lòng bọn họ đều kinh hãi tột độ.

Tuyệt nhiên không ngờ, nam nhân kia lại vẫn là chủ nhân của Hồ Mị Nương.

Bọn họ lại còn muốn Hồ Mị Nương ra tay, đây không phải tự dâng mặt cho người ta tát, mà đơn giản là tìm chết.

May mà Hồ Mị Nương không động sát tâm, nếu không hôm nay tất cả đã xong đời.

Hồ Mị Nương cùng chủ nhân của nàng, hai vị Thập Nhị cảnh, quả thật có thể càn quét Côn Luân Sơn Mạch.

Lần này, không ngờ lại đá phải tấm sắt.

Mặc dù trong lòng có chút khinh bỉ, ngươi Hồ Mị Nương đường đường một cường giả Thập Nhị cảnh, lại cam tâm vô sỉ làm nô.

Thật mất mặt yêu tộc.

Nhưng từ một khía cạnh khác cũng nói rõ một vấn đề, có thể thu phục Hồ Mị Nương Thập Nhị cảnh, vậy nam nhân này phải cường đại đến mức nào.

Ai cũng không ngốc, trước sinh mệnh, hết thảy tôn nghiêm đều là vớ vẩn, sống càng lâu càng sợ chết.

Bọn họ lại không phải tứ tộc tấn công Thẩm Hạo, Hồ Mị Nương đã nói không liên quan đến bọn họ, sẽ không truy cứu.

Đã không tổn thất gì, lúc này không chạy thì còn đợi khi nào.

Vạn nhất Hồ Mị Nương đổi ý thì sao.

Sở dĩ bọn họ đến cầu Hồ Mị Nương chủ trì công đạo, chính là sợ nam nhân kia đại khai sát giới.

Có được lời hứa của Hồ Mị Nương, bọn họ cũng yên tâm rồi.

Dù sao bồi thường vạn năm linh dược cũng không phải bọn họ.

Chỉ chốc lát, trong đại điện, các tộc trưởng tứ tộc còn lại cũng chỉ có thể cứng rắn mà ngoan ngoãn giao nộp vạn năm linh dược, triệt để nhận tài.

Nhìn Hồ Mị Nương thu lại vạn năm linh dược, các tộc trưởng tứ tộc đau lòng muốn rỉ máu, đây chính là toàn bộ tích lũy của cả tộc bọn họ.

Nhưng hiện tại không dám nói gì, thậm chí hy vọng Hồ Mị Nương sau khi thu nhận vạn năm linh dược, Hồ Mị Nương và chủ nhân của nàng sẽ không truy cứu là tốt rồi.

Giữ được núi xanh thì không sợ thiếu củi đốt.

Hồ tộc trưởng, chuyện này xin nhờ ngài, sau này nguyện vì ngài mã thủ thị chiêm.

Đúng, Hồ tộc trưởng, ngài phải nói giúp chúng ta a, chúng ta cũng là bị liên lụy.

Xin Hồ tộc trưởng nhìn vào tình đồng tộc yêu thú mà giơ cao đánh khẽ.

Hồ tộc trưởng, lần này là chúng ta lỗ mãng rồi.

Được tám cây vạn năm linh dược, Hồ Mị Nương cũng rất đỗi hài lòng.

Cùng là yêu tộc, mặc dù giữa nhau có hiềm khích, có cạnh tranh, nhưng cũng không thể diệt sạch tất cả.

Một khi cân bằng bị phá vỡ, hậu quả Hồ Mị Nương cũng không biết, nhưng khẳng định Côn Luân Sơn Mạch sẽ loạn lạc.

Yên tâm đi, đã các ngươi đã lấy ra vạn năm linh dược làm bồi thường, chuyện này đến đây là kết thúc.

Bất quá, ta hy vọng sau khi các ngươi ra ngoài, đừng nói lung tung, nếu truyền đến tai chủ nhân của ta, ta sẽ không quản các ngươi nữa.

Hồ Mị Nương mặt không biểu cảm nói.

Hồ tộc trưởng, điều này là tất nhiên, ngài cứ yên tâm, bảo đảm sẽ không nói lung tung.

Hồ tộc trưởng, ta tuyệt đối sẽ không nói ra một chữ, nếu không sẽ không được chết tử tế.

Chuyện mất mặt như vậy, bọn họ thà chết cũng không muốn nói ra.

Huống hồ, Hồ Mị Nương và chủ nhân phía sau nàng cường đại như vậy, sợ rằng lại chọc giận đối phương.

Lần này nhận tài.

Thôi được, vạn năm linh dược đều đã cho rồi, các ngươi còn đứng làm gì, đợi ta giữ các ngươi lại uống rượu sao.

Vâng, Hồ tộc trưởng.

Hồ tộc trưởng, chúng ta cáo từ.

Các tộc trưởng tứ tộc liền ba chân bốn cẳng chạy trối chết, sau khi rời đi, bốn người nhìn nhau, rồi ai nấy tản ra.

Lúc này bọn họ, quả thực hối hận ruột gan đều xanh cả.

Rảnh rỗi không có việc gì lại cứ muốn tìm Hồ Mị Nương ra mặt, thật là tự tìm đường chết a.

Nếu có thể nhẫn nhịn, chuyện này chẳng phải đã qua rồi sao.

Chương 565

Bây giờ thì hay rồi, lại còn tự dâng cửa cho người khác giết.

Chỉ có thể tự nhận xui xẻo.

Các hồ ly của Hồ Yêu nhất tộc, thấy các cường giả đỉnh cấp của Côn Luân Sơn Mạch, lại cung kính khúm núm như vậy trước tộc trưởng của bọn họ.

Khoảnh khắc này, cảm giác tự hào trong lòng bọn họ bỗng nhiên dâng trào, đắc ý vô cùng.

Hồ tộc của bọn họ cuối cùng cũng hùng cường rồi.

Dặn dò các yêu thú trong tộc không được nói lung tung, Hồ Mị Nương không dám chậm trễ, cầm vạn năm linh dược lập tức trở về cấm địa.

Gặp Thẩm Hạo xong, Hồ Mị Nương liền đặt vạn năm linh dược lên mâm ngọc, cung kính dâng cho Thẩm Hạo.

Chủ nhân, những vạn năm linh dược này đều là lễ vật tạ tội của các tộc trưởng tứ tộc.

Thẩm Hạo hài lòng gật đầu, lại từ không gian giới chỉ lấy ra một cây linh dược.

Rồi nói: Tuyền Cơ, Vân Trúc, Y Y, Vọng Thư, Mộ Tuyết, Minh Nguyệt, Vĩnh Từ, Vĩnh Trinh, Đông Ca, các ngươi vừa mới đến Linh Vân Đại Lục, ta cũng chẳng có gì tặng các ngươi.

Vừa hay có vạn năm linh dược này, mỗi người một cây.

Vạn năm linh dược, cái này quá quý trọng, ta không thể nhận, dùng cho ta thật lãng phí.

Vân Trúc vô cùng chấn kinh.

Mạnh Tuyền Cơ cũng hít sâu một hơi, vạn năm linh dược nàng chưa từng thấy qua, Thiên Vũ Hoàng Triều căn bản không có không gian sinh tồn cho vạn năm linh dược.

Tướng công, thiếp cũng không thể nhận, thiếp chỉ là Thông Huyền cảnh, căn bản không dùng đến, tướng công ngài vẫn là tự mình giữ lấy đi.

Tống Vĩnh Từ, Tống Vĩnh Trinh hai chị em cũng đồng loạt xua tay.

Vạn năm linh dược quá khoa trương, căn bản không dám nhận.

Chỉ riêng hà quang dị sắc tỏa ra từ linh dược, chỉ cần hít một hơi linh dược khí tức, đã cảm thấy linh khí trong cơ thể càng thêm hoạt bát, ẩn ẩn còn có cảm giác đột phá.

Quá trân quý, bọn họ làm sao dám nhận.

Vạn Mộ Tuyết cũng lắc đầu từ chối nói: Công tử, chúng ta đều là phàm nhân không có linh căn, linh dược này tặng cho chúng ta cũng là lãng phí.

Phải đó công tử, vẫn là ngài dùng đi.

Thẩm Hạo nói: Ta đã đạt đến Vũ Hóa cảnh, những vạn năm linh dược này tuy trân quý, nhưng đối với ta chẳng khác gì gân gà.

Thôi được, đừng nói nhảm nữa, đều cầm lấy mỗi người một cây.

Thấy Thẩm Hạo giọng điệu không cho phép nghi ngờ, các nữ tử này mới mỗi người cầm lấy một cây.

Nhìn vạn năm linh dược, từng người một kích động vô cùng.

Ngay sau đó Thẩm Hạo lại lấy ra bốn viên Thập cảnh Yêu đan, đưa cho Bạch Tuyết.

Linh dược thì không cho ngươi nữa, bốn viên Yêu đan này ngươi cầm lấy.

Bạch Tuyết vui vẻ nói: Đa tạ chủ nhân ân tứ.

Lần trước Thẩm Hạo cho nàng Yêu đan còn chưa dùng hết, lần này lại cho nhiều như vậy.

Trong lòng vô cùng cảm động, đi theo chủ nhân, nàng cũng như thuyền lên nước nổi.

Không cần lo lắng Lôi kiếp, cũng không cần lo lắng tài nguyên.

Bất kể là linh dược hay Yêu đan, Thẩm Hạo đều có thể lo cho nàng.

Bên cạnh Hồ Mị Nương, thấy Thẩm Hạo vung tay một cái, nhiều vạn năm linh dược như vậy cứ thế mà tặng đi, một vẻ mặt đau lòng.

Vạn năm linh dược này cực kỳ trân quý, được coi là tài nguyên đỉnh cấp nhất của Linh Vân Đại Lục.

Ngay cả khi nàng hưởng dụng, cũng rất không nỡ.

Trong lòng có chút tiện mộ các nữ tử.

Chỉ là một đám tiểu gà con cảnh giới, lại may mắn gặp được Thẩm Hạo.

Nghĩ đến phong sương nàng đã trải qua, Hồ Mị Nương trong lòng có chút chua xót.

Thẩm Hạo hắc hắc cười một tiếng, đột nhiên trong tay xuất hiện một cây roi da có gai.

Mị Nương, những linh dược này đều do ngươi xin được, công không thể không thưởng, linh dược đối với ngươi vô dụng, vậy thì thưởng roi da đi.

Hồ Mị Nương quyến rũ cười một tiếng, Đa tạ chủ nhân ân tứ.

Mạnh Tuyền Cơ, Vân Trúc, Tống Vĩnh Từ đều ngớ người, đây là phần thưởng gì.

Đột nhiên, chỉ thấy Thẩm Hạo mạnh mẽ vung một roi.

Trên cổ trắng nõn của Hồ Mị Nương, khoảnh khắc liền xuất hiện một vết máu.

Khiến bọn họ trong lòng run rẩy.

Công tử, xin đừng trách tội Hồ tộc trưởng.

Vạn Mộ Tuyết tưởng Thẩm Hạo tức giận, vội vàng quỳ xuống đất cầu xin.

Công tử, vẫn xin tha cho Hồ tộc trưởng đi.

Tống Vĩnh Từ cũng không đành lòng nhìn Hồ Mị Nương bị đánh, lên tiếng cầu xin.

Mạnh Tuyền Cơ cũng cắn môi, trong lòng không đành nói: Tướng công, cái này cái này là vì sao.

Bạch Tuyết bên cạnh đảo mắt, đứng sang một bên giải thích một phen.

Nghe vậy, các nữ tử ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều không thể tin được mà nhìn Hồ Mị Nương.

Cái quái gì vậy, Hồ tộc trưởng này còn có sở thích bị đánh.

Nhưng nhìn vẻ mặt Thẩm Hạo không hề lưu tình, bọn họ tổng cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Khi nhìn lại Hồ Mị Nương, lại thấy đối phương vẻ mặt hưởng thụ.

Cái này Lúc này, sự tình hoàn toàn vượt quá nhận thức của bọn

họ, thậm chí có lúc đại não còn đoản mạch.

Bọn họ có chút lo chuyện bao đồng rồi.

Thẩm Hạo thấy các nàng đang ngớ người, cũng không để ý đến các nàng.

Tiếp tục vung roi đánh tới.

Lúc này, Mạnh Tuyền Cơ cùng mấy nữ tử muốn khuyên giải gì đó, cũng không mở miệng ra được.

Chủ tớ nhà người ta, một người nguyện đánh một người nguyện chịu, các nàng có thể nói gì chứ.

Trong mấy ngày tiếp theo, Thẩm Hạo không chỉ đích thân chỉ đạo Mạnh Tuyền Cơ cùng các nữ tử tu hành, truyền thụ cho các nàng công pháp, còn đích thân luyện chế Linh bảo phù hợp cho các nàng.

Thấp nhất cũng là Hạ phẩm Linh bảo.

Đối với cảnh giới của các nàng mà nói, những Linh bảo này quả thực quá xa xỉ.

Linh bảo phòng ngự, ẩn nấp, tấn công đều có đủ.

Có thể nói, đi theo Thẩm Hạo, vạn năm linh dược có rồi, công pháp đỉnh cấp có rồi, đan dược đỉnh cấp, trang bị đỉnh cấp cũng có rồi.

Chỉ trong một đêm, các nàng đều trở thành phú bà.

Tài nguyên cung cấp khổng lồ như vậy, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Chớp mắt, bảy ngày đã trôi qua.

Mạnh Tuyền Cơ dưới sự chỉ đạo ân cần của Thẩm Hạo, cuối cùng cũng đạt được chút thành tựu.

Cuối cùng đột phá đến Thông Huyền đỉnh phong, đạt tới cảnh giới Tam hoa tụ đỉnh.

Điều này cũng khiến nàng thở phào nhẹ nhõm, tu vi cuối cùng cũng không bị tụt lại.

Hơn nữa không chỉ Mạnh Tuyền Cơ đột phá, ngay cả Văn Nhân Y Y cũng đột phá Chân Nguyên cảnh đỉnh phong, đạt đến Linh Đan cảnh.

Điều này khiến Văn Nhân Y Y vô cùng kinh hỉ, khoảnh khắc này nàng đã rất đỗi hài lòng rồi.

Trong cơ thể nàng đều là linh căn kém cỏi nhất, có thể đột phá đến Linh Đan cảnh thật sự là đã đốt nhang cầu khẩn rồi.

Nếu không gặp được Thẩm Hạo, kiếp này cũng không thể nào.

Đợi đại khái nửa tháng, Thẩm Hạo liền định rời khỏi Hồ tộc.

Đơn giản nói chuyện với Hồ Mị Nương.

Hồ Mị Nương nghi hoặc nói: Chủ nhân, sao lại vội vàng đi như vậy, không bằng cứ ở lại cấm địa Hồ tộc, nơi này cũng rất an toàn.

Thẩm Hạo nói: Không cần, lần này sẽ đi động phủ bên Vạn Yêu Cốc, vừa hay cũng đưa các nàng đi dạo các thành trì xung quanh đây, xem thử thế giới tu luyện bên này.

Một điểm khác Thẩm Hạo không nói, hắn còn định quay về Huyền Thiên Kiếm Tông một chuyến, muốn xem Tô Thiền còn ở đó không.

Dựa theo ký ức của Đại trưởng lão Lý Thuần Quân của Huyền Thiên Kiếm Tông, Tô Thiền có tới bốn bào thai.

Hiện tại, hai Tô Thiền ở Thượng Cổ chiến trường.

Chẳng phải nói, trong tông môn vẫn còn hai Tô Thiền sao.

Còn về hai Tô Thiền trong Huyền Thiên Kiếm Tông, là tên Tô Ngọc, Tô Dực hay là Tô Thiền, Tô Quyên Thẩm Hạo không rõ.

Thông tin cụ thể, chỉ có bốn chị em bọn họ mới biết.

Trong ký ức của Đại trưởng lão Lý Thuần Quân của Huyền Thiên Kiếm Tông, chỉ có tên của tứ bào thai Tô Thiền.

Chương 566

Đối với tính cách và tập tính của bốn nữ tử căn bản một chút cũng không hiểu.

Muốn hiểu rõ triệt để, còn phải Thẩm Hạo đến lúc đó tự mình điều tra.

Đương nhiên, nếu Thẩm Hạo muốn biết nội tình, cách đơn giản và nhanh nhất chính là tìm một Tô Thiền ném vào không gian, nhưng đó chẳng phải là khi sư diệt tổ rồi sao.

Loại chuyện lạt thủ tồi hoa này, không phải phong cách của Thẩm Hạo.

Thấy Thẩm Hạo muốn đi, Hồ Mị Nương liền không nói gì nữa.

Phải rồi, các nữ tử đều từ Thiên Vũ Hoàng Triều xa xôi đến, tổng không thể cứ mãi ở trong cấm địa Hồ Yêu nhất tộc.

Linh Vân Đại Lục này sắc thái phân trình, các loại phong tình dị vực, cũng cần phải tự mình trải nghiệm một phen.

Vậy thì tốt rồi, thiếp cũng đi.

Hồ Mị Nương nói.

Ngươi đi rồi thì Hồ Yêu nhất tộc không có ai trông nom sao.

Thẩm Hạo nói.

Không sao đâu, chỉ cần thiếp không đi Thượng Cổ chiến trường, Hồ Yêu nhất tộc sẽ rất an toàn.

Dù sao thiếp cuối cùng cũng phải rời đi, hậu bối Hồ Yêu nhất tộc cũng có người trưởng thành rồi.

Thiếp tổng không thể bảo hộ bọn họ cả đời.

Bất quá, còn phải phiền chủ nhân một chút.

Hồ Mị Nương cầu khẩn nói.

Thẩm Hạo: Nói đi, chuyện gì.

Hồ Mị Nương cũng không nói nhảm, trực tiếp nói: Cầu chủ nhân giúp Hồ tộc bố trí mấy cái hộ tộc trận pháp, cũng để bọn họ có một thủ đoạn tự vệ.

Đối với Thẩm Hạo hiện tại Hồ Mị Nương cũng có chút hiểu, luyện đan, luyện khí, trận pháp đều là đỉnh cấp.

Đặc biệt ở mảng trận pháp này, Thẩm Hạo dám nói thứ hai, không ai dám nói thứ nhất.

Có trận pháp Thẩm Hạo bố trí, ngay cả Hồ Mị Nương nàng cũng không thể phá vỡ.

Thẩm Hạo cười nói: Được thôi, chuyện nhỏ như vậy, chỉ cần ngươi linh thạch đủ, ta sẽ cho ngươi thêm mấy cái trận pháp.

Ngay cả Thập Nhị cảnh tấn công cũng an nhiên vô sự.

Hồ Mị Nương kinh hỉ nói: Đa tạ chủ nhân, đa tạ chủ nhân.

Do đã đồng ý thỉnh cầu của Hồ Mị Nương, Thẩm Hạo cũng bắt đầu bận rộn, luyện chế dược liệu, bố trí trận pháp, cứ như vậy, lại chậm trễ mười ngày.

Thẩm Hạo tổng cộng bố trí cho Hồ Yêu nhất tộc ba cái phòng ngự đại trận, ngay cả Thập Nhị cảnh đến cũng vô dụng.

Hồ Mị Nương đích thân thử qua, căn bản không thể phá vỡ màn chắn phòng hộ của trận pháp.

Ngoài ra còn có hai cái huyễn cảnh trận, hai cái sát trận.

Hàng ngày chỉ cần kích hoạt một cái phòng ngự trận pháp, các hồ

ly của Hồ Yêu nhất tộc, chỉ cần cầm ngọc bội đặc chế là có thể dễ dàng ra vào.

Cảm nhận được uy lực của trận pháp, các trưởng lão của Hồ Yêu nhất tộc cũng kích động vạn phần.

Từng người một quỳ xuống trước mặt Thẩm Hạo, cảm kích không thôi.

Khoảnh khắc này, bọn họ mới hiểu được tộc trưởng này anh minh đến mức nào.

Trước đây, bọn họ nghe Hồ Mị Nương nhận nhân loại làm chủ, trong lòng còn có chút uất ức.

Dù sao, đường đường một cường giả Thập Nhị cảnh, lại còn là tộc trưởng Hồ Yêu nhất tộc, lại nhận nhân loại làm chủ, bọn họ cũng không có mặt mũi.

Nhưng loại uất ức này cũng chỉ có thể giấu trong lòng, không dám nói ra.

Bây giờ, nhìn trận pháp này, bọn họ đều hớn hở vui mừng.

Có trận pháp Hồ Yêu nhất tộc có thể an nhiên vô sự mấy ngàn năm.

Dù sao, Hồ Mị Nương đã là cường giả Thập Nhị cảnh, sớm muộn gì cũng phải tiến vào Thượng Cổ chiến trường, hoặc phải phi thăng.

Mà Hồ tộc cường đại nhất là Cửu Vĩ Yêu Hồ Hồ Cửu Nhi cũng đã tiến vào Thượng Cổ chiến trường, có thể nói, Hồ Yêu nhất tộc đã bị đứt quãng, Thập Nhất cảnh còn chưa kịp theo kịp.

Bọn họ cũng lo lắng sau khi Hồ Mị Nương đi, an nguy của Hồ Yêu nhất tộc sau này.

Nhưng hiện tại có trận pháp cường đại như vậy, cũng coi như

khiến bọn họ an tâm không lo lắng gì nữa.

Thẩm Hạo cũng chấp nhận sự quỳ bái của chúng hồ yêu.

Cái cú bái này, hắn thản nhiên nhận lấy.

Hồ Mị Nương cười nói: Chủ nhân, ngài đi trước, thiếp sắp xếp xong chuyện của Hồ tộc, sẽ đi tìm ngài.

Thẩm Hạo nói: Ừm, không vội, chúng ta đi trước.

Nói xong, dẫn các nữ tử ngồi lên Phi Chu, bay về hướng Thí Luyện Thành Vạn Yêu Cốc.

Một chiếc Phi Chu của nhân loại chầm chậm bay trong Côn Luân Sơn Mạch, trên Phi Chu còn thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười nói vui vẻ.

Nhưng lại không một yêu thú nào dám tiến lên quấy nhiễu.

Thậm chí nơi Phi Chu đi qua, không một yêu thú nào.

Dường như có người chuyên môn dọn đường.

Trên đường trở về, gió yên biển lặng, không một chút sóng gió nào.

Thảnh thơi như vậy, ngược lại khiến Thẩm Hạo có chút không quen.

Hắn đâu biết, các đại yêu tộc ở sâu trong Côn Luân Sơn Mạch sớm đã ban bố tử lệnh, bất kỳ yêu thú nào cũng không được đắc tội Thẩm Hạo.

Hễ phát hiện ra, toàn tộc sẽ bị diệt.

Bọn họ sợ rằng những kẻ không có mắt này đắc tội Thẩm Hạo, từ đó vì những yêu thú khác mà khiến hắn giận lây sang bọn họ.

Như vậy thì được không bù mất rồi.

Đắc tội Thẩm Hạo, cho dù không chết, cái giá phải trả cũng là thảm khốc.

Mạnh Tuyền Cơ, Vân Trúc và các nữ tử cũng vô cùng chấn động.

Trước đây Thẩm Hạo nói hắn đã là tồn tại đỉnh cao nhất Linh Vân Đại Lục, nhưng xa xa không bằng sự chấn động mà tận mắt nhìn thấy mang lại.

Quả thực là tồn tại vô địch.

Rất nhanh đã đến động phủ bên ngoài Vạn Yêu Cốc.

Nhìn động phủ quen thuộc, Bạch Tuyết vô cùng vui mừng.

Ở đây, nàng đã cùng Thẩm Hạo trải qua một khoảng thời gian tốt đẹp.

Nhìn quanh bốn phía, chỉ cảm thấy động phủ này sơn thanh thủy tú, mây trắng lãng đãng, quả thực là một phúc địa tiên gia.

Mạnh Tuyền Cơ nghi hoặc nói: Tướng công, ngài ngày thường đều ở đây sao.

Thẩm Hạo nói: Không phải, thỉnh thoảng ở đây một thời gian.

Hôm nay đã trở về, tối nay tụ họp một chút, nghỉ ngơi một đêm sau, ta sẽ dẫn các nàng đi dạo các thành trì bên này.

Vâng tướng công.

Vân Trúc vẫn còn chút mong đợi nói.

So với việc giao thiệp với yêu thú, các nàng càng muốn giao thiệp với nhân loại tu sĩ.

Cũng muốn tìm hiểu phong tục nhân tình của Linh Vân Đại Lục.

Tiếp theo các nữ tử đều tham quan động phủ này, động phủ tuy không được tinh xảo lắm, diện tích cũng không lớn, nhưng tuy chim

sẻ nhỏ nhưng đủ ngũ tạng.

Mạnh Tuyền Cơ nói: Tướng công, động phủ này tên là gì.

Vấn đề này quả thực đã làm khó Thẩm Hạo, ban đầu sau khi xây xong, cũng không ở được mấy ngày.

Căn bản không nghĩ đến việc đặt tên.

Thế là hỏi: Vẫn chưa có tên, các nàng thấy gọi là gì.

Vân Trúc: Thẩm Hạo Hành Cung.

Nghe vậy, Thẩm Hạo bật cười, giơ ngón cái nói: Tên này không tệ.

Không bằng gọi là Hạo Miểu Động.

Nơi này ở Vạn Yêu Cốc, không bằng gọi là Vạn Hạo Động.

Thấy các nữ tử cũng nói mà không có điểm dừng.

Thẩm Hạo vô ngữ lắc đầu, nhìn vẻ mặt các nữ tử nghiêm túc thảo luận, Thẩm Hạo nói: Thôi được rồi, gọi là Bàn Tơ Động.

Các nữ tử một trận không hiểu.

Công tử, cái này là vì sao.

Vạn Mộ Tuyết tò mò không hiểu.

Bàn Tơ Động là nơi một đám nữ trì nữ tiên ở, các nàng ở đây cũng không tệ.

Còn về lý do, Thẩm Hạo cũng không nghĩ ra lý do, mục đích chỉ có một là cái tên này dễ nhớ, lười suy nghĩ.

Thẩm Hạo nói như vậy, các nữ tử cũng không nói gì nữa.

Đã quyết định tên, Thẩm Hạo cũng không nói nhảm, viết ba chữ Bàn Tơ Động lên núi của động phủ.

Nhìn ba chữ Bàn Tơ Động, rồi nhìn các nữ tử đang béo gầy khác nhau, Thẩm Hạo càng nhìn càng hài lòng.

Cái tên này rất không tệ.

Thẩm Hạo: Sau này, các nàng ra ngoài hành tẩu, khi báo danh hào, chính là Bàn Tơ Động.

Vâng công tử.

Được tướng công.

À mà nói, có tên rồi, tâm tư của các nữ tử dường như cũng ngưng tụ không ít, quan hệ dường như cũng hòa hợp hơn.

Chương 567

Buổi tối, Thẩm Hạo đã tổ chức một buổi lễ bàn thiên ở đây.

Các loại mỹ thực của Địa Cầu đều có.

Mặc dù không có linh khí, nhưng nhìn đẹp mắt và có không khí.

Đồng thời, tiếp tục tổ chức một màn bắn pháo hoa.

Oa, thật đẹp.

Phải đó, quá đẹp rồi.

Pháo hoa còn có nhiều kiểu dáng như vậy sao.

Trong số các nữ tử chỉ có Bạch Tuyết cảm thấy bình thường, dù sao khi theo Thẩm Hạo ở khu cấm địa, nàng đã xem không ít phim ảnh rồi.

Các tu sĩ và yêu thú trong vòng trăm dặm, đều thấy màn trình diễn pháo hoa rực rỡ này.

Cũng khiến thế giới tu luyện khô khan của bọn họ, thêm một chút hưởng thụ tinh thần.

Ngày thứ hai, Thẩm Hạo liền dẫn các nữ tử đi Huyền Vũ Thành.

Cảm nhận môi trường xung quanh, có sự khác biệt rất lớn so với Thiên Vũ Hoàng Triều.

Đặc biệt, khi cảm nhận thấy trong Huyền Vũ Thành, những tiểu nhị của tửu lâu đều là tu vi Linh Đan cảnh.

Văn Nhân Y Y mặt đỏ bừng.

Trước đây còn cảm thấy Linh Đan cảnh đã rất không tệ rồi, nhưng nhìn một tiểu nhị tiệm rượu cũng có Linh Đan cảnh.

Ngay cả những nữ tán tu ở khu đèn lồng đỏ cũng có Linh Đan cảnh, Văn Nhân Y Y trong lòng chút hài lòng đó lập tức biến mất.

Thật xấu hổ.

Đúng là người so người, tức chết người.

Sau khi dạo một vòng, Thẩm Hạo liền để các nữ tử tiếp tục du ngoạn.

Một mình đến Huyền Vũ Đường khẩu của Huyền Vũ Thành.

Khi Mộ Dung Lâm nhìn thấy Thẩm Hạo, lập tức kích động vạn phần, vội vàng cung kính nói: Bái kiến Thẩm sư thúc.

Thẩm Hạo cười nói: Vừa rồi nghe bọn họ xưng hô, ngươi dường như đã là Đường chủ Huyền Vũ Đường rồi.

Mộ Dung Lâm nói: Ta chỉ là đại lý, sư thúc ngài lần này đến có chuyện gì, ta nhất định làm theo.

Thẩm Hạo cũng không nói nhảm: Sư phụ của ta Tô Thiền đoạn thời gian này còn ở trong tông môn không.

Tô trưởng lão vẫn luôn ở.

Quả nhiên là tứ bào thai a.

Chỉ là không biết Tô Thiền này là ai.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo nói: Không có chuyện gì, chỉ là đến dạo chơi, ngươi cứ lo việc của ngươi đi.

Thẩm sư thúc nói đùa rồi, chỉ cần Thẩm sư thúc đến, dù là chuyện lớn đến đâu cũng không bằng Thẩm sư thúc quan trọng.

Mộ Dung Lâm cung kính nói.

Biết điều, ngươi vẫn rất có tiền đồ.

Được Thẩm Hạo khen ngợi, Mộ Dung Lâm vô cùng cao hứng,

ngay sau đó Mộ Dung Lâm nói với Thẩm Hạo: Thẩm sư thúc, nói cho ngài một tin tức.

Tin tức gì.

Thẩm Hạo nghi hoặc nói.

Lý Siêu đó, ông nội hắn, Lý Thuần Quân Lý trưởng lão, hồn đăng đã tắt.

Chắc là đã xảy ra chuyện ở Thượng Cổ chiến trường rồi.

Nói đến đây, Mộ Dung Lâm cũng một trận cảm thán.

Lý Thuần Quân đó chính là tồn tại Tiên Khiếu cảnh đỉnh phong, tồn tại như vậy còn chết, có thể thấy Thượng Cổ chiến trường bên trong nguy hiểm đến mức nào.

Ban đầu Mộ Dung Lâm nghe Thẩm Hạo giới thiệu Thượng Cổ chiến trường, trong lòng vô cùng kích động, hận không thể lập tức đột phá đến Tiên Khiếu cảnh rồi đi Thượng Cổ chiến trường.

Nhưng cái chết của Lý Thuần Quân, khiến hắn trong lòng còn sợ hãi, phảng phất như bị người ta dội một chậu nước lạnh.

Thực lực tự vệ còn chưa có a.

Thẩm Hạo đương nhiên biết Lý Thuần Quân chết như thế nào, nhưng Mộ Dung Lâm lại không biết, giả vờ kinh ngạc nói: Nga, vậy sao, vậy thì thật đáng tiếc, sao không cẩn thận một chút.

Mộ Dung Lâm cảm thán nói: Thẩm sư thúc cũng vạn phần cẩn thận, Lý trưởng lão còn chết.

Điều đó cho thấy Thượng Cổ chiến trường vẫn rất nguy hiểm.

Thẩm Hạo cười cười: Yên tâm, cái thế giới này có thể giết ta, còn chưa sinh ra đâu.

Tiếp theo, Mộ Dung Lâm thỉnh giáo Thẩm Hạo một số vấn đề tu hành, Thẩm Hạo uống một chén linh trà liền dẫn các nữ tử trở về Bàn Tơ Động.

An ổn các nữ tử xong, Thẩm Hạo mấy lần lướt đi, liền đến Huyền Thiên Kiếm Tông.

Đến phòng Tô Thiền ở Ngọc Nữ Phong.

Nhìn Tô Thiền mặc một bộ váy xanh biếc, đang tọa thiền tu luyện, hoàn toàn không phát hiện sự tồn tại của hắn.

Thẩm Hạo cẩn thận quan sát một phen, trừ quần áo không giống nhau, cũng không phát hiện ra điều gì khác biệt.

Ngay lúc này, Tô Quyên dường như cảm ứng được có người đang rình rập, mở mắt ra.

Khi nhìn thấy Thẩm Hạo, sợ đến mức nhảy dựng lên.

Mẹ ơi, ngươi là Thẩm Hạo.

Vẻ kinh ngạc đột ngột này, hoàn toàn khác biệt quá lớn so với khí chất của hai Tô Thiền trước.

Thẩm Hạo cười hì hì nói: Sư phụ, biệt lai vô dạng a.

Đối với Thẩm Hạo đột nhiên xuất hiện, quả thực dọa Tô Quyên một phen.

Cảm nhận khí tức của Thẩm Hạo, Tô Quyên mới xác định, nam nhân trước mắt này thật sự là Thẩm Hạo.

Nghĩ đến đây, Tô Quyên thở phào một hơi dài, trừng mắt nhìn Thẩm Hạo, Thằng ranh con, ngươi không tiếng không động mà vào phòng ta dọa chết ta rồi, nói đi, có phải muốn làm chuyện xấu không.

Thẩm Hạo nhìn Tô Thiền hoạt bát lanh lợi trước mắt, cũng tò mò nàng rốt cuộc là Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Thiền, Tô Quyên trong số bốn

nữ tử.

Bất quá vẫn chưa phải lúc làm rõ, Thẩm Hạo càng thích bất ngờ.

Thẩm Hạo nói: Ta thấy phòng sư phụ không có người ta liền đi vào.

Tô Quyên lườm Thẩm Hạo một cái: Ngươi tiểu tử càng ngày càng không có quy củ rồi, có phải ỷ vào tu vi cao rồi, liền không coi ta là sư phụ nữa.

Đột nhiên, Tô Quyên sững lại, Thẩm Hạo có thể vô thanh vô tức xuất hiện trong phòng nàng, nàng lại không hề có chút giác quan nào.

Điều này từ một khía cạnh nói lên một chuyện, tu vi của Thẩm Hạo đã vượt xa nàng quá nhiều.

Làm sao có thể, không phải vừa mới đột phá không lâu sao, chẳng lẽ lại đột phá nữa rồi.

Đồ nhi ngoan, ngươi hiện tại là cảnh giới gì rồi.

Tô Quyên tò mò không thôi.

Thẩm Hạo cũng không giấu giếm: Cách đây không lâu đã độ Lôi kiếp, đã là Vũ Hóa cảnh giới rồi.

Cái gì Vũ Hóa cảnh.

Tô Quyên kinh ngạc đứng bật dậy, hai mắt không thể tin được nhìn Thẩm Hạo.

Vũ hóa phi thăng đây chính là cảnh giới mà tất cả tu sĩ đều nằm mộng cầu được, Thẩm Hạo lại đạt được.

Huyền Thiên Kiếm Tông bao nhiêu vạn năm đều không có một ai đạt đến Vũ Hóa cảnh giới.

Tô Quyên kích động lập tức lại gần Thẩm Hạo, hưng phấn nói:

Thẩm Hạo, ngươi mau phóng thích khí thế của ngươi ra, để ta cảm nhận một chút Vũ Hóa cảnh là như thế nào.

Nghe vậy, Thẩm Hạo gật đầu, thỏa mãn nguyện vọng nho nhỏ của Tô Thiền trước mắt.

Trực tiếp phóng thích khí thế.

Khoảnh khắc, một luồng khí thế cường đại quét ngang cả căn phòng, Tô Quyên vốn đang đứng, phụt một tiếng quỳ xuống trước mặt Thẩm Hạo.

Bị khí thế áp bách.

Thẩm Hạo đỡ Tô Quyên dậy, Sư phụ người không sao chứ.

Tô Quyên lắc đầu, kinh ngạc nhìn Thẩm Hạo.

Quả nhiên là thật, luồng khí thế này, có thể so với khí thế Thần Đình cảnh còn mạnh hơn quá nhiều, trước mặt Thẩm Hạo nàng phảng phất như một chiếc thuyền đơn độc trong biển lớn, tùy thời có thể bị lật úp.

Hay cho tên này, đồ đệ này quá nghịch thiên rồi, không biết không hay lại đã là Vũ Hóa cảnh rồi.

Ban đầu khi mới vào tông môn, còn chẳng qua là một tiểu nhân vật Đạo Thai cảnh.

Hơn nữa, Tô Quyên nhớ, tam tỷ Tô Thiền đã đo cốt linh cho Thẩm Hạo, hình như còn chưa đến ba mươi.

Mẹ ơi, một cường giả Vũ Hóa cảnh chưa đến ba mươi tuổi, quả thực là khoáng cổ thước kim, chưa từng nghe thấy, mấy chục vạn năm cũng chưa từng nghe nói đến một người.

Thẩm Hạo dường như lại đã tạo ra kỳ tích.

Nghĩ đến đây, Tô Quyên nhìn Thẩm Hạo, luôn cảm thấy Thẩm

Hạo thần bí vô cùng.

Ngoan Thẩm Hạo ngươi sẽ không phải là đại năng chuyển thế chứ, quá biến thái rồi.

Thẩm Hạo lắc đầu nói: Một trăm phần trăm không phải, ta chỉ là may mắn đột phá mà thôi.

Nghe vậy, Tô Quyên cười khổ một tiếng nói: Ta cũng muốn may mắn một chút, ngươi may mắn thành Vũ Hóa cảnh rồi, đợi linh khí trong cơ thể ngươi chuyển hóa hoàn thành, sẽ phải phi thăng rồi, cái may mắn này ta cũng rất muốn thể nghiệm một chút.

Nói xong vẻ mặt tiện mộ ghen tị nhìn Thẩm Hạo.

Nhìn vẻ mặt bĩu môi tiện mộ của sư phụ, Thẩm Hạo có thể một trăm phần trăm xác định, tính cách này tuyệt đối không phải hai Tô Thiền trước.

Suy nghĩ một chút, Thẩm Hạo định kích thích Tô Thiền trước mắt này nói: Sư phụ, năm xưa ở Linh Vân Sơn đỉnh, ta tận mắt thấy người tiến vào Thượng Cổ chiến trường.

Vì sao, hôm nay lại xuất hiện ở Huyền Thiên Kiếm Tông Ngọc Nữ Phong.

Sư phụ có thể nói cho ta biết vì sao không.

Lời này vừa nói ra, Tô Quyên lập tức ngớ người, nuốt nước bọt, ánh mắt có chút lảng tránh không dám nhìn Thẩm Hạo.

Tô Quyên nhớ đại tỷ Tô Ngọc đã nói, năm xưa là cùng Thẩm Hạo tiến vào Thượng Cổ chiến trường.

Hơn nữa Thẩm Hạo một chiêu còn chế phục Đại trưởng lão Lý Thuần Quân.

Hiện tại Thẩm Hạo lại từ Thượng Cổ chiến trường đi ra, mà nàng

lại vẫn ở tông môn, cái này thật sự không biết giải thích thế nào.

Dù sao nàng cũng không có nghịch thiên như Thẩm Hạo, tiến vào Thượng Cổ chiến trường như đi dạo kỹ viện vậy.

Ngoài ra, đại tỷ Tô Ngọc đã bị bại lộ, nàng cũng không giải thích rõ ràng được.

Chuyện tứ bào thai của bọn họ, chỉ có cao tầng tông môn biết, Thẩm Hạo lại không biết.

Cái đó ta cái này Tô Quyên ấp a ấp úng nói mãi không ra được một lời giải thích.

Chương 568

Lúc này nàng chỉ cảm thấy nói dối thật khó.

Lại có chút vô ngữ, Thẩm Hạo ra vào Thượng Cổ chiến trường đơn giản như chơi vậy, muốn vào thì vào, muốn ra thì ra.

Ai mà nghĩ ra được chứ.

Vốn định bày ra uy nghiêm của sư phụ, nhưng lời đến miệng lại nuốt xuống.

Đồ đệ của mình cánh cứng rồi, đã không còn là đồ đệ ngoan ngoãn năm xưa.

Hiện tại đã là một cự bá rồi, uy nghiêm của cường giả vẫn phải có.

Nhìn Tô Thiền trước mắt này, nói mãi không ra một chữ, Thẩm Hạo trêu chọc cười nói: Sư phụ, người là song bào thai đúng không, người tiến vào Thượng Cổ chiến trường mới là sư phụ của ta, hơn nữa là muội muội của sư phụ đúng không.

A, không phải, ta có thể khẳng định tuyệt đối không phải song bào thai.

Tô Quyên vẻ mặt nghiêm túc nói. trong lòng lại không ngừng lẩm bẩm, tứ bào thai không tính là song bào thai.

Nghe vậy, Thẩm Hạo ngược lại cảm thấy vị sư phụ giả trước mắt này có chút thú vị.

Vậy sao, đã không phải song bào thai, vậy sư phụ giải thích một chút vì sao lại xuất hiện hai sư phụ.

Chẳng lẽ sư phụ và ta đều có thể tùy ý tiến vào Thượng Cổ chiến

trường.

Một câu nói đã làm khó Tô Quyên, hoàn toàn không biết giải thích thế nào.

Nàng thật sự không biết nói dối.

Đã không giải thích được, vậy thì trực tiếp chuyển đề tài: À cái đó đúng rồi, Thẩm Hạo, ngươi lần này về tông môn có chuyện gì không.

Ta lần này về tông môn chính là để xác nhận sư phụ có phải song bào thai không.

Thấy Thẩm Hạo lại quay lại chủ đề này, Tô Quyên một trận vô ngữ.

Nhưng nàng lại không muốn lừa Thẩm Hạo, lại không thể tự ý quyết định, phải bàn bạc với các tỷ muội khác mới được.

Thế này đi, ngươi về trước đi, sư phụ ngày mai sẽ trả lời ngươi được không.

Thẩm Hạo cười nói: Được, vậy ta ngày mai lại đến.

Đợi đến khi Thẩm Hạo đi ra, Tô Quyên thở phào một hơi dài.

Đối mặt với Thẩm Hạo truy hỏi dồn dập, nàng vẫn cảm thấy áp lực như núi.

Bất quá tiểu tử này thật đẹp trai a.

Ngay sau đó, vội vàng tiến vào động phủ hậu viện.

Vừa tiến vào, Tô Quyên liền lớn tiếng kêu la: Nhị tỷ cứu mạng a.

Đang tu hành Tô Dực bất đắc dĩ mở mắt ra, trừng mắt nhìn Tô Quyên một cái.

Ở Huyền Thiên Kiếm Tông ai còn dám động thủ với ngươi.

Nói đi ngươi lại gây ra chuyện gì rồi.

Tô Quyên xua tay nói: Nhị tỷ, lần này thật sự không phải lỗi của muội, là Thẩm Hạo về tông môn rồi.

Cái gì Thẩm Hạo.

Hắn lại quay về rồi.

Tô Dực cũng một trận kinh ngạc.

Phải đó, không những quay về rồi, cảnh giới lại đột phá rồi, đã là cường giả Vũ Hóa cảnh rồi.

Mẹ ơi, Vũ Hóa cảnh, làm sao có thể, ngươi có phải nhìn nhầm rồi không.

Tô Dực không thể tin được nói.

Tuyệt đối sẽ không sai, là Thẩm Hạo đích thân nói, hắn nói cách đây không lâu vừa mới độ Lôi kiếp, hơn nữa khí thế trên người vô cùng cường đại.

Hắn vừa phóng ra khí thế, muội liền quỳ xuống.

Thật vô dụng, Thẩm Hạo đó chẳng lẽ cố ý phóng ra khí thế bắt nạt ngươi sao.

Tô Dực tức giận phồng má nói.

Tô Quyên lè lưỡi, có chút ngại ngùng nhìn nhị tỷ của mình, như một cô bé mắc lỗi.

Do dự một lát, vẫn cúi đầu khẽ nói: Nhị tỷ, là ta bảo Thẩm Hạo phóng thích khí thế đó, ta chỉ muốn cảm nhận một chút khí thế Vũ Hóa Cảnh thôi, mà nói thật, mạnh thật.

Nghe vậy, Tô Dực trừng Tô Quyên một cái, hận sắt không thành thép, vô ngữ nói: Ngươi để ta nói ngươi thế nào đây.

Trên danh nghĩa thì ngươi ít nhất cũng là sư phụ của Thẩm Hạo,

sao có thể vô dụng như vậy.

Ngữ khí cứng rắn lên một chút, đừng có động một tí là nhát gan.

Đâu có sư phụ nào lại quỳ trước đồ đệ.

Truyền ra ngoài thì mặt mũi bốn chị em chúng ta còn đâu.

Tô Quyên không phục nói: Vậy Nhị tỷ thử đi xem sao.

Hơn nữa, Thẩm Hạo là Vũ Hóa Cảnh đó, thật sự rất mạnh, quỳ hắn thì có mất mặt gì đâu, người khác muốn quỳ còn chẳng có cơ hội.

Thôi, xong rồi, ta thấy ngươi đã bị chinh phục rồi, sau này người đầu tiên làm phản chắc chắn là ngươi.

Tô Dực nhìn Tô Quyên như vậy, tức không đánh vào đâu được, nói.

Tô Quyên vội vàng chuyển đề tài nói: Ôi chao Nhị tỷ, đừng nói chuyện này nữa.

Bị tỷ làm cho phân tâm, ta quên cả chính sự rồi.

Ta đến tìm tỷ lần này là muốn bàn bạc xem phải làm sao, Thẩm Hạo tận mắt thấy Đại tỷ tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường.

Bây giờ lại thấy ta ở tông môn.

Hiện tại, Thẩm Hạo đã bắt đầu nghi ngờ chúng ta rồi, còn hỏi chúng ta có phải chị em sinh đôi không.

Hay là cứ nói thẳng với Thẩm Hạo đi, khỏi phải nói dối, khó xử lắm.

Tô Dực nói: Sao có thể được.

Dù sao Thẩm Hạo cũng chưa tận mắt thấy, cứ chết cũng không thừa nhận.

Chuyện này ngươi phải nhịn đấy, đừng có làm bừa.

Tô Quyên hừ một tiếng nói: Vậy thì tỷ tự mình đối mặt với Thẩm Hạo đi, ta không đi nữa đâu.

Lời nói dối này ta nói không nổi.

Ta nhìn ánh mắt nhìn thẳng của Thẩm Hạo là ta hoảng lắm rồi, nói chuyện cũng không lưu loát được.

Nếu Thẩm Hạo đến cuối cùng vạch trần thân phận chúng ta thì khó xử biết bao.

Bây giờ Thẩm Hạo đã là Vũ Hóa Cảnh, ngay cả chưởng môn Thạch Mạc Tây cũng phải ngoan ngoãn nghe lời.

Thẩm Hạo đi hỏi một chút chẳng phải sẽ biết hết sao.

Cứ giấu giếm cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

Thôi được rồi, nếu ngươi không dám đối mặt với Thẩm Hạo, vậy ngày mai ta sẽ đi ứng phó hắn.

Như vậy được chưa.

Vâng, như vậy thì được.

Nhưng mà, tin tức Thẩm Hạo trở về có nên nói cho Đại tỷ và Tam tỷ không.

Tô Quyên hỏi.

Ngươi nói đúng, chuyện này thật sự phải nói cho bọn họ biết một tiếng, để bọn họ cũng có sự chuẩn bị.

Ta cũng tò mò không biết tên Thẩm Hạo này rốt cuộc làm sao mà ra được.

Tô Dực nói.

Tô Quyên: Nếu đã vậy, chi bằng tối nay bốn chị em chúng ta gặp mặt, cùng nhau bàn bạc xem có nên công khai thân phận với Thẩm

Hạo hay không.

Tô Dực vô ngữ nói: Lại nữa à.

Được thôi, nếu ngươi kiên trì như vậy, vậy thì tìm Đại tỷ và Tam muội bàn bạc một chút.

Nếu họ đều đồng ý thì được.

Được, vậy cứ quyết định vậy đi, tối nay chị em chúng ta cùng nhau bàn bạc.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo trở về Cam Lâm Động.

Thần thức quét qua, phát hiện hai thị nữ của mình đều đang tĩnh tu trong phòng.

Hiển nhiên cũng không đoán được Thẩm Hạo sẽ trở về lúc này.

Thấy vậy, hắn cũng không quấy rầy bọn họ, mà một mình ngồi trong Cam Lâm Động pha một ấm linh trà uống.

Thẩm Hạo cũng có chút mong chờ, muốn xem ngày mai Tô Thiền này sẽ trả lời hắn thế nào.

Dựa theo những thông tin đã thấy, Thẩm Hạo cảm thấy mình hẳn đã gặp qua ba Tô Thiền rồi.

Người sớm nhất bái sư hẳn là sư phụ Tô Thiền, khí chất mạnh mẽ hơn một chút, khi tranh giành lợi ích thì không hề mềm lòng.

Tô Thiền gặp ở đỉnh Linh Vân Sơn thì mang lại cảm giác điềm tĩnh hơn, tính tình không vội vã, giống như mặt nước phẳng lặng.

Còn người mặc váy xanh hôm nay thì có chút cảm giác như cô em gái nhà bên, tính tình có vẻ mềm yếu, dễ nắm bắt.

Hình như chỉ cần mạnh mẽ một chút là sẽ nhận thua.

Phân tích kỹ lưỡng một phen, Thẩm Hạo phát hiện tính cách ba cô

gái này vẫn có sự khác biệt rất lớn.

Nhưng cụ thể ai là chị cả, chị hai, chị ba, chị tư thì hiện tại vẫn chưa biết được.

Vẫn cần giao lưu sâu hơn mới rõ.

Nhàn rỗi không có việc gì, Thẩm Hạo trở lại thế giới đô thị.

Trong biệt thự trang viên của bọn quỷ tử ở Tokyo.

Fukuda Keiichi vẫn như trước, ngủ say như chết.

Ngay cả sức lực để nhấc tay cũng không còn.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cũng không thèm để ý đến ả, trực tiếp đi ngâm suối nước nóng.

Ngày hôm sau, sáng sớm, Fukuda Keiichi cung kính hầu hạ Thẩm Hạo rửa mặt.

Khí chất và hôm qua khác một trời một vực.

Chương 569

Sự kiêu ngạo đã biến mất, chỉ còn sự phục tùng và nịnh nọt.

Thấy vậy, Thẩm Hạo rất hài lòng, đây chính là chiến lợi phẩm.

Rửa mặt xong, Trần Đại Hằng và Chu Triều Dương đã đợi Thẩm Hạo.

Thấy Thẩm Hạo phía sau theo một Fukuda Keiichi cúi đầu vâng lời, hai người nhìn nhau cười.

Đều giơ ngón cái lên.

Đối với thực lực của Thẩm Hạo, tuy họ chưa từng tận mắt chứng kiến, nhưng khi tắm bồn nước nóng, vẫn cảm nhận được.

Đó tuyệt đối là sự tồn tại vô địch.

Anh Hạo, tôi phục ai thì phục chứ anh thì tôi phục sát đất luôn.

Trần Đại Hằng vẻ mặt tiện mộ nói.

Anh Hạo, lần này mời anh ngồi.

Chu Triều Dương đối với Thẩm Hạo cũng vô cùng cung kính.

Thẩm Hạo chỉ lặng lẽ ra tay một lần ở Tokyo, nhưng chỉ riêng điểm này đã khiến Chu Triều Dương vô cùng khâm phục.

Hơn nữa còn quen biết hội trưởng của Trúc Cát Hội.

Mặc dù Trúc Cát Hội chỉ là băng đảng hạng hai của Nhật Bản, nhưng như vậy là đủ rồi.

Vì vậy, sau một đêm, cả Trần Đại Hằng và Chu Triều Dương đều cảm thấy Thẩm Hạo vừa thần bí lại có thực lực cường đại.

Thẩm Hạo ngồi xuống cười nói: Tối qua ngủ thế nào.

Chu Triều Dương: Nhờ phúc anh Hạo, tối qua Fukuda hội trưởng đã sắp xếp rất tuyệt vời.

Trần Đại Hằng cũng cười ha ha nói: Tuyệt đối chất lượng, toàn là mấy em nhóm nhạc ngày trước đó.

Cũng được đấy, không tệ.

Lúc này, Fukuda Shiro mặc kimono đen, đi guốc mộc bước vào.

Cung kính cúi chào Thẩm Hạo: Ngài Thẩm, tiểu nữ không làm ngài thất vọng chứ.

Thẩm Hạo: Không thất vọng, không hổ là nghị viên, cũng có chút bản lĩnh.

Vậy thì tốt.

Fukuda Shiro thở phào nhẹ nhõm, dừng lại một chút lại nói: Ngài Thẩm mời dùng bữa sáng.

Được rồi, bên này không cần ông nữa, mau đi đi.

Vâng, ngài Thẩm, tôi sẽ đợi bên ngoài, có bất kỳ yêu cầu gì, xin hãy gọi tôi ngay lập tức.

Fukuda Shiro cung kính nói. ngay sau đó nói với con gái Fukuda Keiichi: Chăm sóc tốt ngài Thẩm.

Con biết rồi, cha.

Nhìn đồ ăn trên bàn, đều là sushi và một số món đơn giản của Nhật.

Không thể không nói, khẩu phần ăn của người Nhật thật nhỏ.

Dưới sự phục vụ của Fukuda Keiichi, Thẩm Hạo chỉ ăn vài miếng rồi không ăn nữa.

Ăn xong, Chu Triều Dương: Ngài Thẩm, hôm nay muốn đi đâu

chơi, tôi đưa anh đi.

Bên cạnh, Fukuda Keiichi cung kính nói: Ngài Thẩm, tôi rất quen thuộc với Tokyo, tôi có thể làm hướng dẫn viên.

Thẩm Hạo: Cũng được, hôm nay cho cô một cơ hội.

Cảm ơn ngài Thẩm.

Fukuda Keiichi mím môi cười nói.

Mặc dù không biết thân phận của Thẩm Hạo, nhưng ả đã cảm nhận được sức mạnh của Thẩm Hạo.

Cũng cam tâm tình nguyện rồi.

Thậm chí còn có chút sùng bái.

Tiếp theo, Fukuda Keiichi đưa ba người Thẩm Hạo đi leo núi Phú Sĩ.

Một ngày trôi qua, cũng chẳng có gì để tham quan.

Đối với núi Phú Sĩ, Fukuda Keiichi vẫn rất tự hào, giải thích cũng vô cùng chi tiết.

Nhưng ba người Thẩm Hạo căn bản không có hứng thú, trong nước không thiếu gì núi.

Chứ đâu phải đàn ông Hàn Quốc, thấy núi là kích động hò hét.

Đặc biệt Thẩm Hạo đối với việc leo núi ngắm cảnh này càng không có bất kỳ hứng thú nào.

Cảnh đẹp sông núi, mây trắng bao quanh, tiên hạc bay lượn, Thẩm Hạo đã sớm nhìn đến phát chán ở thế giới huyền huyễn rồi.

Cảnh quan thiên nhiên bên đó, Trái Đất không thể nào sánh bằng.

Xuống núi Phú Sĩ, theo yêu cầu mạnh mẽ của Thẩm Hạo, Fukuda Keiichi đưa ba người Thẩm Hạo đi xem một trường quay phim không

mấy nổi tiếng ở Tokyo, xem phim được quay như thế nào.

Mà nói thật, cốt truyện thì cũng có chút thú vị, chỉ là nữ chính có hơi xấu, nhìn Thẩm Hạo chẳng có hứng thú gì.

Hiện trường thì vô cùng khổ sở, không hề đẹp đẽ như vậy.

Xem trực tiếp chẳng có gì thú vị.

Trần Đại Hằng nói.

Anh còn muốn xem gì nữa, trực tiếp chỉ là xem cảnh quay phụ, những cái khác đương nhiên không được.

Chu Triều Dương cười nói.

Được rồi, đi thôi.

Sau khi trở về, trời đã dần tối.

Ngâm mình trong suối nước nóng ở biệt thự, Trần Đại Hằng cười nói: Anh Hạo, nếu anh mà đi đóng một bộ, chắc chắn sẽ bùng nổ.

Dù có che mặt, tôi cảm giác cũng sẽ rất đỉnh.

Chu Triều Dương tán thưởng nói.

Vậy thì phải xem nữ chính là ai rồi, xinh đẹp thì cũng không phải là không thể.

Cái súng đất này của tôi cũng có thể bắn trứng chim, không quý giá đến thế đâu.

Thẩm Hạo nói đùa.

Chắc chắn rồi, nữ chính nhất định phải xinh đẹp.

Với thân phận của anh Hạo, sắp xếp vài thiên hậu của Nhật. không, thiên hậu thế giới cũng không quá đáng.

Không quá đáng chút nào.

Được rồi, cũng chẳng có gì vui nữa, ngày mai về nước thôi.

Thẩm Hạo nói.

Nghe lời anh Hạo.

Trần Đại Hằng tuy vẫn muốn tiếp tục trượt tuyết, nhưng Thẩm Hạo muốn về, anh ta cũng đành phải theo về.

Đối với trượt tuyết, đối với Thẩm Hạo hiện tại, hoàn toàn không có cảm giác trải nghiệm.

Hoặc có thể nói, bất kỳ môn thể thao nào trên thế giới hiện tại cũng không mang lại cảm giác trải nghiệm cho Thẩm Hạo.

Dù sao thì giới hạn của những vận động viên này, Thẩm Hạo rất dễ dàng làm được.

Tùy tiện đi thi một kỳ Olympic cũng có thể giành vài chục huy chương vàng.

Tuy nhiên, để một đại lão Vũ Hóa Cảnh, lại còn là Thập Nhị Cảnh, đi thi đấu với người phàm, thì chẳng khác nào kiến thi chạy.

Điều duy nhất Thẩm Hạo không thể vượt qua có lẽ là trò chơi điện tử, Thẩm Hạo chỉ có thể điều khiển con người, nhưng không thể điều khiển hệ thống.

Trừ khi đang chơi thì ngắt wifi của đối phương.

Buổi tối, Fukuda Keiichi mặc bộ kimono màu hồng, ngoan ngoãn bước vào.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là, Fukuda Keiichi trong tay còn cầm một sợi dây thừng.

Ế.

Cũng có chút thú vị đấy.

Thẩm Hạo: Đây là.

Fukuda Keiichi cúi đầu, khẽ nói: Tôi thấy ngài Thẩm hôm nay khi đi trường quay, đã nhìn nữ chính bị trói vài lần, nên tôi cũng mang đến rồi.

Nói xong, Fukuda Keiichi buộc sợi dây vào xà nhà.

Chậm thôi, cách làm này của cô không đúng, nên vòng từ giữa qua, tạo thành hình chữ nhân.

Đúng, cứ như vậy.

Thẩm Hạo vừa nói vừa ra tay chỉ dẫn.

Chẳng mấy chốc, nhìn Fukuda Keiichi đang treo lơ lửng giữa không trung, Thẩm Hạo tò mò hỏi: Tôi nhớ cô là nghị viên gì đó phải không.

Fukuda Keiichi: Vâng.

Như vậy thì nghị viên không có cảm giác gì.

Hay là để cô làm Cục trưởng Cục Cảnh sát tỉnh, nghe có vẻ thú vị hơn.

Đến lúc đó nhớ mặc cảnh phục chụp một tấm ảnh.

À, ngài Thẩm thật biết đùa, mua đồng phục giả thì được chứ làm Cục trưởng Cục Cảnh sát tỉnh thì căn bản là không thể.

Fukuda Keiichi ngẩn người, không ngờ Thẩm Hạo lại thích đùa kiểu này.

Cục trưởng Cục Cảnh sát tỉnh tương đương với Cảnh thị Giám, ở Nhật Bản cấp bậc này chỉ đứng sau Tổng thanh tra cảnh sát, đã là một đại lão một phương rồi.

Nếu không phải sợ ảnh hưởng quá lớn, Thẩm Hạo còn muốn trực

tiếp cho Fukuda Keiichi làm Cục trưởng Cảnh sát toàn quốc.

Đồ giả thì không có ý nghĩa gì, cái chức Cục trưởng Cục Cảnh sát tỉnh này được bổ nhiệm thế nào.

Thẩm Hạo hỏi.

Fukuda Keiichi nhìn thấy Thẩm Hạo nghiêm túc như vậy, không hề tin tưởng, trong lòng vẫn nghĩ Thẩm Hạo đang đùa cợt.

Nhưng vẫn hợp tác nói: Các quan chức cao cấp của cảnh sát tỉnh đều được bổ nhiệm theo quyết định nhân sự của Sở Cảnh sát.

Ủy ban Công an tỉnh tuy có quyền phủ quyết, nhưng đều là hư vị, chưa từng có ai dám phản đối sự bổ nhiệm của cấp trên.

Cảnh phục này mặc vào mới có chất lượng.

Được, biết rồi.

Nói xong Thẩm Hạo không nói gì nữa.

Bắt đầu trải nghiệm vô địch phong hỏa luân rồi.

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo liền ngồi máy bay riêng cùng Trần Đại Hằng về nước.

Còn ở Nhật Bản, Fukuda Keiichi ngủ say như chết.

Khi ả tỉnh dậy, nhìn thấy tờ quyết định bổ nhiệm trong tay, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Nani.

Hóa ra là thật.

Sao có thể như vậy.

Chương 570

Khoảnh khắc này, Fukuda Keiichi bắt đầu nghi ngờ nhân sinh.

Mặc dù chỉ là Cục trưởng Cục Cảnh sát một tỉnh, nhưng nếu đặt ở một nước lớn, thì đó là cấp tỉnh rồi.

Cục trưởng Cục Cảnh sát tỉnh cũng là cấp chính sảnh.

Chức vụ này cứ thế mà có.

Thẩm Hạo làm cách nào mà làm được, thật quá thần kỳ.

Không chỉ Fukuda Keiichi kinh ngạc, ngay cả cha ả, Fukuda Shiro cũng kinh ngạc.

Thậm chí không ít quan chức của Sở Cảnh sát cũng kinh ngạc.

Fukuda Keiichi tuy là một nghị viên, nhưng nói ra thì chẳng có chút thực quyền nào, cũng chẳng phải cảnh sát.

Nhưng lại thần kỳ trực tiếp trở thành Cục trưởng Cục Cảnh sát tỉnh.

Ở Nhật Bản, việc tham gia chính trường từ trước đến nay đều dựa vào sự truyền thừa dòng máu.

Gia tộc Fukuda loại gia tộc không đáng kể này, lại có thể quật khởi, thật khó tin.

Mãi cho đến khi sự thật bày ra trước mắt, Fukuda Keiichi mới tin.

Khi lệnh đến, đồng phục cũng được gửi đến cho ả.

Lập tức thay vào, tuy có hơi không vừa người, nhưng khoảnh khắc đội mũ lên, cảm giác đã đến rồi.

Fukuda Keiichi thưởng thức một lúc, lập tức lấy điện thoại ra,

chụp một bức ảnh tự sướng gửi cho Thẩm Hạo.

Vừa xuống máy bay, Thẩm Hạo đã nhận được tin nhắn của Fukuda Keiichi.

Nhìn bức ảnh, Thẩm Hạo vẫn rất hài lòng.

Bỗng nhiên nhớ đến một bộ ảnh cảnh phục của giáo viên Trần, thế là lên mạng tìm kiếm, gửi cho Fukuda Keiichi.

Cứ theo tiêu chuẩn này mà chụp thêm vài tấm.

Vâng.

Vừa ra sân bay, Thi Nịnh đã lái xe đợi Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo nói với Trần Đại Hằng bên cạnh: Đi cùng nhé.

Không được anh Hạo, tôi còn phải về công ty một chuyến, chúng ta chia tay ở đây.

Trần Đại Hằng nói.

Được rồi, có việc thì gọi điện thoại cho tôi.

Vâng anh Hạo.

Thẩm Hạo vẫy tay, liền lên xe.

Chờ đến khi xe của Thẩm Hạo biến mất tại chỗ, Trần Đại Hằng mới ngồi một chiếc Audi A6L rời đi.

Anh ta thật lòng khâm phục Thẩm Hạo.

Đi đến đâu cũng có mỹ nữ vây quanh, quan trọng là thật sự đỉnh cao.

Trên đường về biệt thự, Thi Nịnh cười nói: Anh Hạo, ở Tokyo chơi thế nào.

Cũng vậy thôi.

Thẩm Hạo thờ ơ nói.

Không kiếm được mấy cô gái hoa anh đào à.

Thi Nịnh tò mò hỏi.

Tôi đối với phụ nữ Nhật Bản không có bất kỳ hứng thú nào.

Nghe Thẩm Hạo nói vậy, Thi Nịnh đang lái xe mím môi cười, nhịn không được quyến rũ liếc Thẩm Hạo một cái.

Đối với những lời ba hoa của Thẩm Hạo, ả cũng hiểu rõ, không tin một dấu chấm câu nào.

Thi Nịnh: Anh Hạo, lời này em không tin đâu, phụ nữ Nhật anh chắc chắn sẽ không bỏ qua đâu, nếu bỏ qua thì không phải anh nữa rồi.

Đối với tính cách và sở thích của Thẩm Hạo, Thi Nịnh vẫn có chút hiểu biết.

Đi đến đâu cũng đào hoa không ngừng.

Ngay cả khi không chủ động, thì bị động cũng là động mà.

Thẩm Hạo khẽ ho một tiếng, rồi lại nghiêm túc nói: Đương nhiên, với tư cách là một người đàn ông lớn lên cùng phim truyền hình kháng Nhật, trong súng mà còn đạn thì vẫn nhịn không được mà đi đánh quỷ tử.

Đối với tinh thần kháng Nhật bất khuất này, tôi nhất định sẽ phát huy quang đại.

Vâng, em biết mà, tinh thần đã thăng hoa rồi đúng không.

Thẩm Hạo: Được rồi, không nói chuyện này nữa, nhanh lái xe đi.

Vâng anh Hạo.

Mấy ngày nay mấy em bận gì vậy.

Chỉ là ăn chơi thôi, à đúng rồi anh Hạo, Lục tỷ và con gái cô ấy là Lục Đình Đình cũng đã đến Kinh Thành rồi.

Ồ, đến khi nào vậy.

Thẩm Hạo có chút bất ngờ.

Đến hôm qua đó, chẳng phải Jenny đang du học ở Kinh Thành sao.

Tiếng Anh của cô ấy là tiếng mẹ đẻ, nên mới đón Đình Đình qua đây, vừa hay để con bé trau dồi thêm tiếng Anh, cứ học thuộc lòng mãi cũng không phải là cách.

Ồ, gần đây Đình Đình học hành thế nào rồi.

Thẩm Hạo tò mò hỏi.

Thi Nịnh không nói, Thẩm Hạo suýt nữa quên mất chuyện học hành của Lục Đình Đình.

Thi Nịnh: Kể từ khi ăn Thông Tuệ Đan, khả năng học tập của Đình Đình đã mạnh lên vô số lần.

Một đứa học dốt mấy tháng không đến, giờ đã hoàn toàn lột xác, thoát thai hoán cốt.

Bây giờ điểm số đã có thể chạm đến cuối top 985, tiếng Anh mà tăng cường thêm một chút nữa thì liên minh C9 không thành vấn đề.

Nghe vậy, Thẩm Hạo nhịn không được lắc đầu nói: Ăn Thông Tuệ Đan mà còn phế như vậy, xem ra chỉ số IQ của Lục Đình Đình di truyền từ Lục Khiết rồi.

Nào cũng không thể nói như vậy, dù sao nền tảng từ nhỏ đến lớn quá kém.

Hiện tại giáo dục bị lệch lạc, giáo dục ở nông thôn đã coi như là bị bỏ rơi rồi.

Một huyện nhỏ mà thi được đại học loại hai đã coi như là giỏi lắm rồi.

Dù sao thì học sinh giỏi đã sớm bị các trường cấp ba ở thành phố tuyển đi hết rồi.

Em nói cũng đúng, cứ để con bé học thêm là được rồi, thật sự không được thì còn có tôi đây, muốn đi đâu cũng được.

Nói đến đây, Thẩm Hạo lại hỏi: À, Jenny có thích nghi với trường học ở đây không.

Vâng, vẫn rất thích nghi, tuy trên mạng rất nổi tiếng, nhưng ở các trường đại học hàng đầu, bạn học không quá chú ý, đều tự học của mình.

Chỉ là vì Jenny có nhan sắc quá cao, nên người theo đuổi nhiều lên.

Anh Hạo sẽ không tức giận chứ.

Thẩm Hạo cười cười nói: Có gì mà tức giận, có người theo đuổi chứng tỏ sức hấp dẫn của Jenny lớn, đàn ông bình thường Jenny cũng chẳng thèm để mắt.

Đương nhiên, nếu bọn họ biết Jenny trên tay đã dính nhiễm bao nhiêu máu tươi, không biết còn dám theo đuổi không.

À đúng rồi anh Hạo còn một điểm nữa, Jenny nói chị cô ấy là Mira Smith cũng muốn đến du học.

Chị của Jenny.

Thẩm Hạo trước đây vẫn nghe nói, nhưng thật sự chưa từng gặp.

Vâng, chị của Jenny học luật ở Harvard.

Đến thì cứ đến.

Thẩm Hạo thờ ơ nói.

Dù sao có đến vạn người cũng nuôi nổi.

Đương nhiên, trợ cấp dành cho du học sinh thì cũng không cần tốn tiền.

Chờ đến khu biệt thự, Thẩm Hạo phát hiện trong biệt thự, chỉ có Lục Khiết và con gái Lục Đình Đình ở đó.

Những người khác đều không có mặt.

Mấy em kia đâu rồi.

Đều đi làm rồi, sản phẩm mới của công ty có lẽ sẽ ra mắt trước Tết.

Thi Nịnh có chút mong đợi nói.

Dù sao sản phẩm này rất nghịch thiên, sau khi ra mắt, chắc chắn sẽ bùng nổ.

Hơn nữa Thi Nịnh trong công ty cũng có cổ phần.

Trong lòng đương nhiên rất mong chờ.

Ồ, nhanh vậy sao.

Thẩm Hạo vẫn có chút bất ngờ.

Ngay sau đó nghĩ cũng đúng, cỏ thứ lan trị mụn các loại, thì quá dễ dàng, thậm chí không cần nghiên cứu, chiết xuất pha loãng là xong.

Vâng, mọi người đều rất nhiệt tình.

Thi Nịnh có chút phấn khích nói.

Một khi sản phẩm mới của công ty nghiên cứu thành công, thân phận của ả cũng sẽ nhanh chóng thăng tiến.

Người có tiền đối với làm đẹp và trường thọ, đó là thứ họ chịu chi tiền nhất.

Sản phẩm định vị là dành cho khách hàng cao cấp.

Bước vào biệt thự, Lục Khiết vội vàng mang dép đến cho Thẩm Hạo thay.

Ông chủ, vất vả rồi.

Thấy Thẩm Hạo trở về, Lục Đình Đình vốn đang ngồi trên ghế sofa cũng vội vàng đứng dậy, ngượng ngùng nói: Chào ông chủ.

Bây giờ đối với Thẩm Hạo, Lục Đình Đình kính sợ như thần nhân.

Viên Thông Tuệ Đan mà Thẩm Hạo cho cô bé ăn trước đây, lúc đó còn không nghĩ gì, nhưng một tháng sau, lại có thể làm được việc nhìn qua không quên.

Một thứ nghịch thiên như vậy, cô bé căn bản chưa từng nghe nói qua.

Ngay cả khi không có nhận thức về xã hội, cũng biết giá trị của thứ này, tuyệt đối không thể đong đếm được.

Hàng chục triệu người mua cũng không ngớt.

Cô bé cũng biết mẹ mình là tình nhân của Thẩm Hạo, nhưng từ chú thật sự không tiện gọi.

Thẩm Hạo nhìn thấy cô bé gần bằng tuổi mình.

Thay dép xong, Thẩm Hạo ngồi trên ghế sofa.

Cười hỏi: Đình Đình à, bây giờ học tập không có vấn đề gì chứ.

Ông chủ, không có vấn đề, con thi khối C, nên bất kỳ môn học nào trong nước cũng đều có thể học được.

Nghe vậy, Thẩm Hạo gật đầu, trí nhớ tốt, học khối C thì thật sự như hổ thêm cánh.

Trí nhớ mạnh mẽ, ở đại học thật sự là sự tồn tại vô địch, đặc biệt

là y học, luật pháp, thật sự rất hot.

Cứ thi tốt là được, những chuyện khác không cần phải lo lắng.

Vâng, ông chủ.

Nhìn Lục Đình Đình đang căng thẳng, Thẩm Hạo nói: Được rồi, ngồi xuống đi, không cần câu nệ như vậy.

Lục Đình Đình vội vàng xua tay nói: Ông chủ, con đi học đây.

Được rồi, đi đi.

Lúc này, Lục Khiết bưng trà đi đến.

Ông chủ cẩn thận nóng.

Ừ, biết rồi.

Nhìn hồng trà trong tách, Thẩm Hạo nhấp một ngụm, tuy không phải linh trà, nhưng hương vị cũng không tệ.

Linh Vân trà lần trước ông chủ mang về hết rồi, nên chỉ có thể pha loại hồng trà này thôi.

Ừ tôi biết rồi, trà này cũng được, uống cũng khá ngon.

Thẩm Hạo cũng không kén chọn, uống cũng được.

Đây là Trương Mạt mang từ nhà về, nói là mẹ cô ấy đặc biệt dặn dò.

Chương 571

À đúng rồi còn mấy thùng Mao Đài và thuốc lá, đều là của ông chủ.

Lục Khiết nói.

Thẩm Hạo bật cười, xem ra bà mẹ vợ hờ này đã cảm nhận được niềm vui từ thịt yêu thú rồi.

Nhưng cũng hiểu, ba mươi như sói bốn mươi như hổ, điều này không phải nói suông.

Thời kỳ hoàng kim của đàn ông tương đối ngắn, thường sau ba mươi tuổi, sẽ bắt đầu giảm sút nghiêm trọng.

Người thường xuyên ngồi văn phòng càng như vậy.

Bố Trương Mạt cũng đã năm mươi tuổi rồi, kỷ tử trong bình giữ nhiệt chắc không còn tác dụng nữa.

Vẫn phải bổ sung thịt yêu thú thôi.

Mấy thứ thuốc lá rượu này để đây cũng lãng phí, khi các em về nhà, mỗi người mang một ít.

Thi Nịnh cười nói: Vâng ông chủ.

Vâng, ông chủ.

Lục Khiết cũng biết tính khí của Thẩm Hạo, vô cùng nghe lời.

Gia đình hai cô gái đều là gia đình bình thường, hai cô về nhà mang Mao Đài và Hoa Tử thì vẫn rất có thể diện.

Mặc dù họ đang sống cuộc sống xa hoa, tất cả là vì Thẩm Hạo.

Nhưng điều đó không có nghĩa là gia đình họ cũng đang sống cuộc

sống xa hoa.

Rượu thuốc lá các loại, Thẩm Hạo tuy không thèm để mắt, nhưng họ vẫn rất vui vẻ nhận.

Tặng cho gia đình, cũng rất có thể diện.

Thẩm Hạo nói: Lại đây, ngồi sát vào đây, để tôi xem có gầy đi không.

Lục Khiết và Thi Nịnh mỗi người một bên ngồi cạnh Thẩm Hạo.

Lục Đình Đình vừa đi đến cầu thang thấy Thẩm Hạo đang làm chuyện xấu, sợ hãi vội vàng tăng tốc bước chân, nhanh chóng lên tầng hai.

Nhìn Lục Khiết với khuôn mặt hơi ửng hồng, Thẩm Hạo trêu chọc nói: Sao vậy, sưởi ấm nóng quá à.

Lục Khiết: Ông chủ, không có ạ.

Thi Nịnh thì bạo dạn hơn, khẽ nói: Anh Hạo, anh học được kỹ thuật gì bên Nhật vậy, em chưa thấy bao giờ.

Em đừng nói vậy, lần này đúng là có chút thu hoạch, có không ít kinh nghiệm, em muốn thử không.

Cái này thì tối nói chuyện sau đi ạ.

Thẩm Hạo cũng không từ chối: Được, tối gọi mấy em kia về ăn cơm, nói là ăn lẩu.

Anh Hạo, tốt quá rồi, các em ấy biết chắc chắn sẽ rất vui, em đi nhắn tin đây.

Đi đi.

Ông chủ, nếu ăn lẩu thì em đi rửa rau.

Vừa hay Trương Mạt mang về không ít rau hữu cơ đặc biệt, em đi

rửa.

Gấp gì, tối mới ăn, bây giờ rửa làm gì.

Thẩm Hạo nghi hoặc nói.

Chuẩn bị sớm thì tốt hơn, khỏi phải vội vàng luống cuống.

Vậy được, đi đi.

Nghe vậy, Lục Khiết vội vàng chạy đi.

Cô ấy thật sự sợ bàn tay của Thẩm Hạo.

Một lúc sau, Thi Nịnh và Lục Khiết đều bận rộn.

Thẩm Hạo thì nhàn rỗi.

Thế là, cầm điều khiển TV trên bàn trà.

Bật TV lên, Thẩm Hạo lại phát hiện TV buổi trưa, chẳng có kênh nào xem được.

Toàn là phim truyền hình đề tài kháng chiến, quan trọng là cũng không hay.

Nếu chiếu phim Lương Kiếm hay gì đó thì Thẩm Hạo còn muốn xem, nhưng toàn chiếu những thứ nhìn một cái đã không có hứng thú.

Các kênh TV còn lại, hoặc là bán thuốc, hoặc toàn là mua sắm qua TV.

Vô cùng nhàm chán.

Điều này khiến Thẩm Hạo bắt đầu hoài niệm những bộ phim truyền hình trước đây, thể loại võ hiệp, tiên hiệp các loại.

Ít nhất cũng đa dạng thể loại, xem cũng kịch tính.

Nhưng cũng hiểu, bị Internet tác động, các đài truyền hình cũng không dễ sống.

Bấm điều khiển một vòng, cũng không thấy cái nào muốn xem.

Trực tiếp tắt TV.

Thôi thì chơi game.

Mở một trận Vương Giả, chọn một tướng đi rừng, chơi Lý Bạch sát thủ.

Bây giờ Thẩm Hạo cũng không chơi xạ thủ nữa, không phải phản ứng không kịp, quan trọng là phát triển quá chậm, còn phải xem đồng đội.

Lúc đầu không quen, lên đến cấp 12, Thẩm Hạo bắt đầu quen dần, các kiểu troll.

Giai đoạn sau càng là kiểu phá sản, giáp phục sinh đổi danh đao, tiếp đến kim thân, tiếp đến huyết thủ, troll đến mức đối phương đau đầu.

Chỉ là không chết, nhưng cũng phá sản rồi, trang bị bán gần hết.

Cũng gánh đồng đội.

Tiếp theo, chơi bốn, năm ván, ván nào cũng super god, tốc độ tay nhanh đến mức muốn chết cũng không có cơ hội.

Quá đơn giản rồi, trước đây tinh lực không đủ, chơi một lúc là không nhìn bản đồ nữa, bây giờ tùy tiện chơi, hướng đi của năm người đối phương đều biết rõ mồn một, ý thức trực tiếp nghiền ép.

Thẩm Hạo lúc này mới phát hiện niềm vui chơi game.

Tuy nhiên, cứ thắng mãi Thẩm Hạo cũng không có hứng thú.

Vừa đặt điện thoại xuống, Hạ Ny đã về.

Thấy Thẩm Hạo liền một cú vồ hổ, ôm Thẩm Hạo hôn thật mạnh mấy cái.

Vẻ mặt hưng phấn nói: Chồng yêu nhớ anh quá.

Được rồi đừng hôn nữa, mặt toàn dấu son.

Thẩm Hạo ghét bỏ nói.

Ở bên Nhật chơi có vui không.

Hạ Ny ngồi trong lòng Thẩm Hạo, tò mò hỏi.

Cũng tạm thôi, bình thường, chẳng có gì vui cả.

Hừ, em không tin.

Ngay sau đó, liếc mắt nhìn điện thoại của Thẩm Hạo trên bàn trà, màn hình vẫn là giao diện tính toán sau khi game vừa kết thúc.

Chồng yêu, anh chơi game à, có phải chán lắm không.

Cứ thắng mãi không có ý nghĩa gì.

Thẩm Hạo nói.

Hạ Ny liếc Thẩm Hạo một cái nói: Vậy thì cùng em song đấu đi, em chơi Dao quốc phục, anh gánh em.

Được rồi, vậy thì gánh em hai ván.

Thẩm Hạo cũng biết danh hiệu quốc phục của Hạ Ny đều là do bỏ tiền ra mà có.

Đợi em lên tài khoản.

Hai người chơi song đấu, Hạ Ny nghi hoặc nói: Ối, chồng yêu anh không chơi xạ thủ nữa à.

Chơi xạ thủ không có ý nghĩa, bây giờ chuyển sang chơi đi rừng rồi.

Vậy được, em sẽ đi theo anh.

Tiếp theo, thấy Hạ Ny chọn Dao, tầng hai lập tức cấm Mạc Kha.

Muốn có một combo Mạc Kha Dao kinh điển.

Game bắt đầu, Dao của Hạ Ny không thèm nhìn Mạc Kha một cái, đi theo Lý Bạch của Thẩm Hạo song đấu ngọt ngào.

Kết quả, bị Lỗ Ban và Ngưu Ma đối diện các kiểu vượt trụ giết.

Tức đến mức chửi bới.

Đồng đội Mạc Kha: Mẹ kiếp, thật ghê tởm cái kiểu tình nhân song đấu của bọn mày, mẹ nó đường dưới nát bét rồi, mắt mù không thấy à.

Hạ Ny: Mạc Kha này lắm lời thật, không có hỗ trợ thì mày không biết núp trụ thủ à, nằm yên cũng không biết thắng.

Hạ Ny cũng là người nóng tính, trực tiếp cãi lại.

Thẩm Hạo nhìn thấy vui vẻ, quả nhiên, game phải có niềm vui mới được.

Kết quả chửi qua chửi lại, Mạc Kha bắt đầu chửi Thẩm Hạo.

Thằng ăn hại nghèo mạt, lão tử đường đường V10, bị bọn mày làm ghê tởm.

Lão tử ngoài đời cũng lái BMW, mày cái thằng ăn hại chỉ biết dựa dẫm phụ nữ, chơi cái mẹ gì đi rừng.

Thằng ăn hại, còn Trưởng thôn Trái Đất nữa chứ.

Vậy lão tử là Xã trưởng Ngân Hà, có giỏi thì ra đời thực mà đọ xem.

Thẩm Hạo nhíu mày, tự tìm cái chết phải không.

Vốn dĩ Thẩm Hạo định buông tay, nhưng nhất định phải dạy dỗ tên này.

Nhìn đường giữa và đường trên, thế là, cứ thắng ván này đã rồi

nói, hai người kia là vô tội.

Chờ game kết thúc rồi xử lý Mạc Kha.

Chương này vẫn chưa kết thúc, xin bấm trang tiếp theo để đọc nội dung đặc sắc phía sau.

Nhìn Mạc Kha 0 5 0, không có một pha hỗ trợ nào, Hạ Ny quả quyết nhấn nút tố cáo.

Game rác rưởi, tố cáo cũng không thành công.

Ván này thắng rồi, tố cáo đương nhiên vô dụng.

Cái thằng chó chết này chửi anh, thật tức không chịu nổi, khóa tài khoản nó luôn thì tốt.

Thẩm Hạo: Ồ, cách này của em không tệ, tôi sẽ khóa tài khoản nó luôn.

Thật sự khóa được à.

Ừ, thật sự khóa cho nó.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo thần thức quét qua, tìm thấy người phụ trách dự án.

Không nói hai lời, trực tiếp cấm vĩnh viễn tài khoản đó.

Đồng thời, Thẩm Hạo cũng từ hậu đài biết được địa chỉ IP của Mạc Kha này.

Nhìn kỹ, là ở trong một căn hộ cho thuê, khoảng 20 tuổi, nhìn hoàn cảnh căn hộ cho thuê, đoán chừng cũng là dân làm thuê.

Chương 572

Một hiệp sĩ bàn phím mà thôi, nói lái BMW rất rõ ràng là khoác lác.

Thẩm Hạo trực tiếp gọi điện thoại, bên kia Mạc Kha vừa chuẩn bị mở ván thứ hai, đột nhiên phát hiện tài khoản của mình bị khóa, vừa định tức giận tìm dịch vụ khách hàng, thì điện thoại reo lên.

Nghe nói ngoài đời mày lái BMW.

Nghe vậy, người đàn ông đầu tiên là ngẩn người, cái này có ý gì.

Đột nhiên, nhớ lại lời mình nói trong game trước đó, lập tức sợ hãi giật mình, tay run lên, điện thoại trực tiếp rơi xuống đất.

Sợ đến mức chân mềm nhũn.

Sau lưng càng nổi da gà, đầu óc ong ong.

Khoảnh khắc này, hắn hiểu vì sao tài khoản của mình bị khóa.

Ngay cả kẻ ngốc cũng biết đã đắc tội đại lão rồi.

Ai có thể nghĩ rằng chơi game mà lại gặp phải đại lão thật.

Mẹ nó, đại lão này còn theo đường dây mạng tìm đến.

Ngay cả số điện thoại của hắn cũng biết.

Vừa nghĩ đến số điện thoại đều là đăng ký chính chủ, mặt chàng trai trẻ lập tức trắng bệch.

Anh là ai.

Giọng nói của người đàn ông đã yếu đi mấy phần, thậm chí chính hắn cũng không nhận ra còn có chút run rẩy.

Bị người ta theo mạng tìm đến tận nhà, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải, nếu nói trong lòng không sợ hãi thì tuyệt đối là giả dối.

Vừa nãy chơi game, cái ID của mày không phải rất kiêu căng sao, sao bây giờ lại nhát thế.

Kiếm được chút tiền chó chết, mua mấy cái skin rồi làm càn hả.

Mẹ nó, có thực lực mà khoe thì gọi là ngầu, không có thực lực mà khoe thì gọi là thằng ngu.

Mày nghèo rớt mồng tơi thế này tao cũng lười động vào.

Lần sau còn dám lên mặt như thế, tao đánh gãy chân mày.

Ngay lập tức, người đàn ông nghe thấy tiếng tút từ điện thoại.

Hắn sợ đến mức mềm nhũn ra trên đất.

Trái tim đập điên cuồng như muốn nổ tung.

Mãi một lúc lâu sau mới hồi phục lại được.

Khoảnh khắc đó, hắn chỉ cảm thấy một trận sợ hãi, trán lấm tấm mồ hôi lạnh.

Là một anh hùng bàn phím, ngày thường hắn quen phun người, nhưng bị người ta theo đường mạng tìm đến tận nhà, lại còn gọi điện thoại, điều này hắn tuyệt đối không ngờ tới.

Chỉ một lần này thôi đã suýt nữa làm hắn lên cơn đau tim.

Hắn thở phào nhẹ nhõm, đầu óc dần dần trở nên tỉnh táo.

Đối phương không chỉ có thể khóa tài khoản game của hắn ngay lập tức, mà còn có thể tìm ra số điện thoại của hắn, năng lượng này khiến hắn có chút sợ hãi.

Năng lượng mạnh mẽ như vậy, tuyệt đối không phải loại phú nhị đại bình thường có thể có được.

Dù sao Tencent cũng không để ý đến những người giàu có bình thường.

Điểm mấu chốt hơn nữa là vừa mới kết thúc game đã tra ra được, điều này mẹ nó, đơn giản là cha ruột của QQ vậy.

Người thường làm gì có thực lực đó.

Vừa nghĩ đến tài khoản V10 của mình bị khóa, hắn tức muốn chết, nhưng cũng không dám gọi lại, chỉ có thể tìm dịch vụ khách hàng của Vương Giả Vinh Diệu để khiếu nại.

Tài khoản V10, đây là thứ duy nhất mà hắn có thể khoe khoang trên mạng.

Khi gọi điện hỏi dịch vụ khách hàng, người ta căn bản không thèm để ý đến hắn.

Cùng lúc đó, tại biệt thự ở Kinh Thành.

Thẩm Hạo vốn tưởng rằng đối phương với giọng điệu kiêu ngạo như vậy sẽ là một phú nhị đại hống hách, ai ngờ cuối cùng lại là một người làm công ăn lương.

Nạp tiền mua skin cũng chỉ để tìm chút cảm giác tồn tại trên mạng.

Điều này khiến Thẩm Hạo không còn hứng thú thu dọn đối phương nữa.

Hạ Ny nhìn Thẩm Hạo đang gọi điện, vẻ mặt kinh ngạc.

Vừa mới kết thúc, anh đã biết số điện thoại của đối phương rồi, làm sao anh làm được vậy.

Ngay cả cô cũng không hề phát hiện Thẩm Hạo đã cho người điều tra.

Nghĩ không thông, Hạ Ny không nhịn được hỏi: Ông xã, sao anh biết số điện thoại của cái ID kia.

Không phải gọi nhầm rồi chứ.

Thẩm Hạo nói: Tìm hắn thì có gì khó, người thường làm gì có bí mật riêng tư nào.

Còn dùng cách gì à, đó là bí mật.

Thấy Thẩm Hạo không nói, Hạ Ny cũng không hỏi nữa.

Chỉ là một người bình thường mà thôi, cô cũng không có hứng thú quan tâm.

Cho dù muốn điều tra thân phận của cái ID đối diện, Hạ Ny chỉ cần một cuộc điện thoại cũng có thể giải quyết.

Nhưng mà, chỉ vì mấy câu cãi vã trong game, cũng chưa đến mức phải đặc biệt thu dọn đối phương.

Khí phách của Hạ Ny chưa nhỏ đến vậy.

Ông xã còn chơi nữa không.

Chơi chứ, sao lại không chơi.

Nào, thêm mấy ván nữa, bây giờ tay anh đang nóng mà.

Được thôi.

Mấy ván tiếp theo, game đều giành chiến thắng không chút nghi ngờ dưới sự gánh team mạnh mẽ của Thẩm Hạo.

Thời gian trôi đi nhanh chóng, rất nhanh trời đã tối.

Thời gian ban ngày của mùa đông khá ngắn, khoảng hơn sáu giờ là trời đã đen rồi.

Nhiệt độ bên ngoài đã giảm xuống âm mấy độ.

Thẩm Hạo và các nàng từ lâu đã không sợ nóng lạnh, nhưng để không bị người ta coi là kẻ ngốc, bình thường vẫn mặc đồ tương tự người thường.

Khoảng sáu giờ rưỡi, Trương Mạt, Tiêu Băng, Trân Ny và những

người khác đều lần lượt trở về.

Nhìn thấy họ, Thẩm Hạo cũng rất vui mừng.

Ông xã, lần này đi Tokyo chơi có vui không.

Trương Mạt cười nói.

Tạm được, các em dám trở về rồi à, không sợ nữa sao.

Thẩm Hạo cười trêu chọc.

Ban đầu mấy cô nàng đều bị dọa chạy mất.

Trương Mạt: Ông xã, anh nói gì vậy, chúng em đâu có rảnh rỗi như anh, chúng em còn có công việc, đều phải đi làm mà thôi.

Đúng đó ông xã, chúng em là vì bận, dù sao sản phẩm của công ty sắp ra mắt rồi, chứ không phải bị dọa chạy đâu.

Tiêu Băng cười nói.

Thấy mấy cô nàng cứng miệng, Thẩm Hạo cũng không vạch trần họ.

Ngay cả Trân Ny vốn dĩ rất bạo dạn cũng không dám khiêu khích Thẩm Hạo.

Hạ Ny vội vàng chuyển đề tài cười nói: Được rồi, nước lẩu xong rồi, mau đi lấy đồ ăn đi.

Tuyệt vời quá, lại có thể ăn loại thịt này rồi.

Đối với loại thịt mà Thẩm Hạo lấy ra, các nàng đều rất thèm.

Hương vị tuyệt đối là đỉnh cao.

Yêu thú nhục đều là yêu thú cấp một, đối với các nàng mà nói đã đủ dùng rồi.

Thịt đều do Thẩm Hạo thái, mỏng gần bằng thịt dê cuộn.

Đợi nước lẩu sôi, Tiêu Băng nhìn quanh một lượt, nghi hoặc hỏi: Ơ, Đình Đình đâu.

Lục Khiết cười nói: Đang làm bài tập trên lầu, muốn thi vào trường tốt nên đang tranh thủ làm rất nhiều đề để bù đắp cho những thiếu sót trước đây.

Tiêu Băng: Học hành cũng không kém một lát này đâu, mau gọi con bé xuống ăn cùng đi, đều là người nhà cả, khách sáo làm gì.

Lục Khiết có chút khó xử, những người ngồi đây đều là phụ nữ của Thẩm Hạo, con gái mình tính ra chỉ là người ngoài.

Thật sự ngồi ở đây có chút không thích hợp, Lục Khiết cảm thấy vẫn không thể được voi đòi tiên.

Không sao, không cần quản con bé.

Đều là chị em trong nhà, khách khí làm gì.

Hạ Ny cười nói.

Thẩm Hạo nói: Gọi con bé xuống ăn cùng đi, đông người cho náo nhiệt.

Thấy ông chủ đã nói, Lục Khiết gật đầu: Được ông chủ, tôi đi gọi ngay đây.

Một lát sau, Lục Đình Đình đi theo sau Lục Khiết, mặt hơi đỏ, cúi đầu không dám nói chuyện.

Cô bé cũng biết mối quan hệ của các nàng và Thẩm Hạo.

Mặc dù trước đây cũng mong muốn được ăn cơm cùng, nhưng Lục Khiết đã dặn dò chưa gọi thì không được xuống.

Bây giờ lại để cô bé xuống ăn lẩu, đây là ý gì.

Tiêu Băng: Đình Đình mau ngồi đi, hôm nay em coi như có lộc ăn

rồi, loại thịt này, người thường muốn ăn còn không ăn được đâu.

Cảm ơn chị Băng Băng.

Ngoan quá, cái miệng nhỏ ngọt thật, dù có thi không được lý tưởng cũng có anh Hạo lo, muốn vào trường nào thì cũng dễ thôi.

Hạ Ny cười ha ha nói.

Trương Mạt nghi hoặc hỏi: Không phải đã ăn Thông Tuệ Đan rồi sao, tham gia một kỳ thi đại học còn có gì khó khăn nữa.

Lục Đình Đình có chút ngại ngùng, cô bé cũng biết mấy cô nàng ngồi đây đều đã ăn Thông Tuệ Đan, người ta thì ngày thứ hai đã ghi nhớ không quên, còn cô bé thì phải mất một tháng mới đạt được, có thể thấy khoảng cách vẫn rất lớn.

Em hơi chậm hiểu.

Thẩm Hạo: Ăn cơm, không nói chuyện khác.

Các nàng cũng đều thức thời im miệng, từng người một bắt đầu chế độ ăn như vua.

Chương 573

Đi lấy mấy chai rượu vang, mấy chai bia đến đây.

Được ông chủ.

Ăn lẩu uống bia, Thẩm Hạo cảm thấy rất sảng khoái.

Vì có Yêu thú nhục, lẩu càng nấu càng thơm.

Chất béo trong Yêu thú nhục cũng được nấu ra.

Lục Đình Đình cũng là lần đầu tiên ăn loại Yêu thú nhục này, ăn một miếng, chỉ cảm thấy toàn thân nóng bừng.

Trên người như có sức lực dùng không hết.

Hương vị cũng đặc biệt ngon.

Thịt này ngon quá, trước đây con chưa từng ăn.

Lục Đình Đình kinh ngạc nói.

Ngon thì ngon, nhưng con không thể ăn nhiều đâu.

Lục Khiết biết Yêu thú nhục này ăn nhiều sẽ rất bổ.

Lục Đình Đình còn nhỏ, căn bản không cần bổ như vậy.

Nghe vậy, Lục Đình Đình ngớ người, nhìn đĩa thịt trong bát có chút bối rối.

Cô bé cũng có thể cảm nhận được sự bất phàm của những miếng thịt này, ăn một miếng, chỉ cảm thấy toàn thân nóng bừng.

Cả người tinh thần phấn chấn, sự mệt mỏi vì học tập trước đây đều tan biến.

Mặc dù sau khi ăn Thông Tuệ Đan trí nhớ rất mạnh, nhưng khi học cũng rất mệt mỏi.

Ngoài ra, thịt này thực sự rất ngon.

Thẩm Hạo đứng bên cạnh thấy vậy, thản nhiên nói: Không sao, cứ yên tâm mà ăn, muốn ăn bao nhiêu tùy thích.

Những miếng thịt này Thẩm Hạo cũng đã xử lý sơ qua, hơn nữa cho dù có ăn xảy ra vấn đề gì, Thẩm Hạo cũng có thể dễ dàng giải quyết.

Có câu nói của Thẩm Hạo, Lục Khiết cũng yên tâm rồi.

Đối với Thẩm Hạo, Lục Khiết tin tưởng vô điều kiện.

Lục Đình Đình vẻ mặt hớn hở nói: Cảm ơn ông chủ.

Được rồi, mọi người mau ăn đi.

Ăn lẩu uống rượu vang, các nàng đều ăn rất vui vẻ.

Thẩm Hạo thì thích uống bia, hương vị rất sảng khoái.

Ông xã, mấy ngày anh không ở đây, chúng em đều thèm chết rồi, thịt này ngon thật đó.

Đúng vậy, thịt này thơm thật, thật sự muốn bữa nào cũng được ăn.

Hơn nữa rượu vang này cũng không tệ, càng uống càng ngon.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cười ha ha nói: Đã thấy ngon thì ăn nhiều một chút, ăn no rồi mới có sức mà làm việc.

Lời này vừa nói ra, các nàng nhìn nhau một cái, đều cảm nhận được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Tiêu rồi, chỉ cảm thấy trời sập rồi.

Từng người một lặng lẽ cúi đầu ăn cơm cũng không dám nói thêm lời nào.

Lục Đình Đình tuy còn nhỏ, nhưng cũng không phải là đồ ngốc, cũng có thể nghe ra vài điều ẩn ý.

Trong chốc lát, bầu không khí yên tĩnh một cách quỷ dị.

Hoàn toàn làm được ăn không nói chuyện.

Ăn xong cơm, các nàng đều quây quần bên nhau xem phim.

Chẳng biết từ lúc nào, vầng trăng khuyết đã treo cao.

Gió tây bắc đang gào thét.

Cùng lúc đó, Mễ Lạp, chị gái của Trân Ny ở Bắc Mỹ, vừa mới vào lớp, giáo sư vừa mới đến.

Cô đã cảm thấy không ổn.

Lập tức chạy vào nhà vệ sinh.

Cái cảm giác chết tiệt này lại đến rồi, fuck you.

Trân Ny cái đồ khốn kiếp.

Mễ Lạp tức đến mức đầu muốn nổ tung.

Mặc kệ, ai sợ ai.

Đợi đến khi tiếng chuông tan học vang lên, Mễ Lạp mới mệt mỏi đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Chào Mễ Lạp, cậu không khỏe sao.

Sắc mặt vừa đỏ vừa yếu, lại còn đổ nhiều mồ hôi thế này, có phải sốt rồi không.

Cô bạn thân của Mễ Lạp Smith nghi hoặc hỏi.

Nghe vậy, sắc mặt Mễ Lạp tối sầm, đâu phải sốt, là đang lên cơn, hơn nữa còn là bị động.

Lời này, cũng không thể nói thẳng ra được.

Không sao, chỉ là bụng có chút khó chịu, bây giờ đỡ hơn nhiều rồi.

Hay là đến chỗ y tá trường khám xem sao.

Thôi, không nói nữa, tớ còn có tiết học chưa xong, để sau đi.

Mễ Lạp Smith sợ cô bạn thân quá nhiệt tình, nên không dám dây dưa nữa.

Hiện tại Mễ Lạp cũng không có tâm trạng học, lập tức trở về căn hộ.

Không nói hai lời, cô tắm một trận nước lạnh.

Thậm chí cảm thấy không đã, trực tiếp lấy một thùng đá từ tủ lạnh đổ từ trên đầu xuống.

Lúc này mới hoàn toàn bình tĩnh lại.

Cảm thấy toàn thân lạnh cóng, Mễ Lạp tức giận chửi bới.

Cái con Trân Ny này đúng là con heo nái đang lên cơn động dục, chết tiệt.

Càng nghĩ càng tức, Mễ Lạp trực tiếp mua vé máy bay đi về nước.

May mắn thay, một tuần trước cô đã làm xong thị thực, không có gì khó khăn.

Mua xong vé máy bay, Mễ Lạp vác một chiếc ba lô, liền bắt đầu đi đến sân bay.

Đối với tất cả những gì đang xảy ra ở nước Mỹ, Trân Ny không hề hay biết.

Cho dù có biết thì cô cũng chỉ nhún vai thờ ơ mà thôi.

Ngày hôm sau, khi Thẩm Hạo tỉnh dậy.

Trong phòng, chỉ còn lại một mình Lục Khiết.

Mấy cô ấy đâu rồi.

Lục Khiết: Đều đi làm rồi, Đình Đình đi học phụ đạo rồi.

Ừm, đi pha một tách trà đến đây.

Nói xong Thẩm Hạo đưa cho Lục Khiết một gói trà được gói bằng giấy dầu vàng.

Được ông chủ.

Lục Khiết nhìn gói Linh Vân Trà cũng rất cẩn thận, cô biết loại trà này quý giá đến mức nào.

Ngồi trên ghế dài, Thẩm Hạo vừa nhấm nháp trà vừa tắm nắng.

Cuộc sống trôi qua vô cùng nhàn nhã.

Chẳng biết từ lúc nào, đã đến buổi chiều.

Trân Ny vừa tan học, đang chuẩn bị lái xe về.

Đột nhiên nhận được điện thoại của chị gái mình, Mễ Lạp.

Đến sân bay đón chị.

Em đang ở Trung Quốc mà.

Vô nghĩa, chị cũng ở đây, sân bay bên này lớn thật đó.

Trân Ny kinh ngạc không thôi, lập tức gọi video call qua.

Khi video được kết nối, Trân Ny chấn động nói: Chị thật sự đã đến Trung Quốc sao.

Mau đến đi, khi đến thì mang theo một chiếc áo khoác lông vũ cho chị, chị lạnh chết mất rồi, không ngờ bên này lại lạnh đến vậy.

Chị bắt một chiếc taxi đến là được rồi, em bây giờ đi qua phải mất một tiếng đồng hồ đó.

Chị không quản, chị cứ đợi em đến đón.

Biết rồi, vậy chị đợi đi.

Cúp video, Trân Ny vô ngữ lắc đầu.

Cái Mễ Lạp này sắp tốt nghiệp rồi mà vẫn còn là một đứa nhát

gan.

Vừa nói, cô đạp ga, cảm giác đẩy mạnh mẽ của Ferrari ập đến.

Do đúng vào giờ cao điểm tan tầm, mất khoảng một tiếng rưỡi sau, cô mới đến sân bay.

Nhìn thấy Trân Ny, Mễ Lạp tức tối trừng mắt nhìn Trân Ny một cái.

Fuck, tao đợi mày 95 phút rồi đó.

Sợ rồi à.

Trân Ny có chút châm chọc cười nói.

Xì, tao mới không sợ, mau đi thôi, bây giờ tao vừa lạnh vừa đói.

Mễ Lạp kiêu ngạo nói.

Vừa nói vừa hắt hơi mấy cái.

Lên xe, Trân Ny nhìn Mễ Lạp với gò má nóng bừng.

Vẫn liên tục hắt hơi, cô đưa tay sờ trán Mễ Lạp.

Này, nóng quá, chị có phải sốt rồi không.

Nghe vậy, Mễ Lạp hít hít mũi, lắc đầu nói: Không biết, chỉ cảm thấy rất lạnh.

Đột nhiên, Mễ Lạp nghĩ đến việc mình đã tắm nước lạnh ở Mỹ, rất có thể.

Xong rồi, chắc là chị sốt rồi, em đưa chị về trước, tìm Thẩm xem sao.

Nghĩ đến đây, Trân Ny liền đưa Mễ Lạp đến biệt thự.

Mễ Lạp lập tức tỉnh thần, Mục đích lần này chị đến em biết rồi đó.

Biết rồi, không phải là vì Thông Tuệ Đan sao.

Vậy Thẩm có đồng ý giao dịch đó không.

Mễ Lạp căng thẳng hỏi.

Dùng một thứ chẳng có ích gì đổi lấy một viên Thông Tuệ Đan thật sự quá hời.

Trân Ny lắc đầu nói: Em còn chưa nói chuyện này với Thẩm.

Fuck, mày bây giờ làm việc thật sự không đáng tin chút nào.

Chị đã đến rồi, không thể tay không trở về được.

Trân Ny vô ngữ nói: Làm sao em biết chị đến nhanh như vậy, không cho em chút thời gian phản ứng nào cả.

Được thôi, lâu như vậy rồi mà mày lại không để tâm chút nào đến chuyện của chị.

Chuyện đó có lý do, chuyện này không khó.

Hừ, tao không quản, dù là đổi thân phận tao cũng phải ăn được Thông Tuệ Đan.

Em biết rồi, em đưa chị đến biệt thự.

Không cần, chị thấy cứ ở khách sạn thì hơn, như vậy cũng có thể bất ngờ.

Cùng lúc đó, Lục Khiết nhìn đồng hồ, vẻ mặt nghi hoặc: Không ổn rồi, sao Trân Ny vẫn chưa về.

Không phải xảy ra chuyện gì rồi chứ.

Thẩm Hạo cười nói: Yên tâm đi, Kinh Thành vẫn rất an toàn, đặc biệt là người nước ngoài, nói chung không ai dám gây sự đâu.

Điều đó chưa chắc, dù sao Trân Ny trên mạng nổi tiếng như vậy, lại còn rất xinh đẹp.

Cô quên rồi sao, Trân Ny không phải là cô gái bình thường, trên tay cô ấy có rất nhiều máu đó.

Nghe vậy, Lục Khiết chợt bừng tỉnh, chưa kể Trân Ny trước đây xuất thân là thợ săn, hơn nữa vì Thẩm Hạo, thực lực đã vô cùng mạnh mẽ.

Cho dù có cả một đội quân đến cũng vô dụng.

Mễ Lạp bất mãn trừng mắt nhìn Trân Ny, Được rồi, mau đưa chị đến khách sạn, bây giờ chị vừa buồn ngủ vừa lạnh vừa đói, toàn thân đều đau nhức.

Nghe vậy, Trân Ny gật đầu, chợt nghĩ đến những miếng thịt còn sót lại trong tủ lạnh.

Cũng để Mễ Lạp mở mang tầm mắt.

Cô lấy một chiếc áo khoác lông vũ đưa cho Mễ Lạp.

Chương 574

Chị cứ mặc áo khoác lông vũ vào trước, lát nữa em mang cho chị chút đồ ăn ngon, tuyệt đối sẽ khiến chị cả đời khó quên.

Xì, bên này thì có gì ngon chứ.

Chẳng lẽ em đi mua đồ của Michelin à.

Sao em ngày càng không có tiền đồ vậy.

Mễ Lạp một trận khinh bỉ.

Gia tộc của Mễ Lạp và Trân Ny, đó là mở chuỗi siêu thị kinh doanh, hơn nữa còn là chủ nông trại lớn, mặc dù không nằm trong danh sách người giàu của Mỹ, nhưng cũng khá có của cải.

Tài sản gia tộc cũng lên đến hàng trăm triệu đô la Mỹ, ngày thường các món ăn ngon trên thế giới đều đã nếm qua, vì vậy Mễ Lạp không hề cảm thấy có thứ gì có thể khiến cô ngạc nhiên.

Còn về món ăn Trung Quốc, cô chưa bao giờ có hứng thú, tuyệt đối căn bản không phải là một nền văn hóa.

Hừ, đồ nhà quê, lát nữa nhất định sẽ làm chị kinh ngạc đến rớt hàm, đến lúc đó chị sẽ phải cầu xin em thôi.

Trân Ny đầy tự tin nói.

Ôi trời, nói cứ như tớ chưa từng trải đời vậy, ngay cả quốc yến tớ cũng từng cùng giáo sư ăn qua rồi, còn có gì đáng mong chờ nữa, chúng ta cứ chờ xem.

Mễ Lạp không tin Trân Ny có thể kiếm được thứ gì ngon lành.

Thấy vậy, Trân Ny cũng không phí lời giải thích, chỉ có ăn rồi mới biết được cái hay.

Đến lúc đó, sự thật sẽ hơn hùng biện.

Cuối cùng, Trân Ny đã tìm một khách sạn bốn sao gần biệt thự để tạm thời ở lại.

Như vậy cũng tiện cho cô chăm sóc Mễ Lạp.

Sau khi đặt phòng xong, Mễ Lạp ngáp một cái, vừa chuẩn bị tắm thì bị Trân Ny ngăn lại.

Sao vậy.

Ngồi máy bay cả ngày, em phải tắm thôi.

Đừng vội, chị không phải khó chịu trong người sao, em đo nhiệt độ cho chị.

Được rồi, nhanh lên.

Ngay lập tức, Trân Ny bảo nhân viên khách sạn mang đến hộp y tế, dùng nhiệt kế đo nhiệt độ cho Mễ Lạp.

Ôi chao, thật sự sốt rồi, đã 38 độ 6 rồi, thế này thì không thể tắm được.

Thảo nào toàn thân khó chịu, em đi mua cho chị chút thuốc hạ sốt, uống vào là được.

Trân Ny cười nói: Không cần uống thuốc, lát nữa em mang cho chị chút đồ tốt, uống vào là khỏe thôi.

Em coi bộ là không mong gì chị chết, không uống thuốc, chẳng lẽ đi truyền nước biển.

Yên tâm không hại chị đâu, chị ngủ một lát đi, em sẽ về ngay.

Sắp xếp ổn thỏa cho Mễ Lạp xong, Trân Ny liền lái xe trở về biệt thự.

Nhìn thấy Trân Ny trở về, Lục Khiết thở phào nhẹ nhõm.

Trân Ny sao về muộn vậy.

Trân Ny ngại ngùng nói: Em đi đón một người bạn, cô ấy đến đây du lịch.

Nghe vậy, các nàng gật đầu cũng không hỏi thêm.

Dù sao ai mà chẳng có bạn bè.

Ngay sau đó Trân Ny đi đến bên cạnh Thẩm Hạo.

Thẩm này, Linh Vân Trà kia em có thể lấy một ít không.

Bạn em cô ấy bị sốt rồi, em muốn cho cô ấy uống một chút.

Thẩm Hạo: Được chứ, không vấn đề gì, cứ đi lấy đi, muốn gì thì tự mình lấy là được, không cần nói với tôi.

Cảm ơn Thẩm.

Trân Ny mừng rỡ không thôi, hôn lên má Thẩm Hạo một cái.

Liền vội vàng lấy một chiếc bình giữ nhiệt, pha một cốc trà, lại lấy thêm thịt.

Vừa chuẩn bị ra cửa, Lục Khiết quan tâm nói: Em mang thịt sống về ăn sao.

Hay là để chị nấu cho.

Không cần, trước khi đến đã gọi đồ ăn ngoài rồi, đến lúc đó chỉ cần cho thịt vào nấu một chút là được.

Ừm, vậy thì tốt.

Trân Ny và mọi người vẫy tay, một lần nữa lái xe rời đi.

Dù sao chị gái mình đang sốt, trong lòng cô vẫn có chút lo lắng.

Mặc dù Mễ Lạp là chị gái, nhưng lại không có gan lớn bằng cô.

Trở về khách sạn, chỉ thấy Mễ Lạp đã ngủ say.

Trân Ny sờ trán Mễ Lạp, phát hiện rất nóng.

Cũng không vội, từ bình giữ nhiệt đổ ra một cốc Linh Vân Trà.

Ôm Mễ Lạp vào lòng: Uống chút nước đi.

Mễ Lạp ngủ mơ mơ màng màng, ừ một tiếng.

Vì bị sốt, cô cũng rất khát nước.

Khi một cốc linh trà xuống bụng.

Mễ Lạp vốn đang mơ màng, lập tức tỉnh táo lại.

Người cũng tinh thần hơn rất nhiều.

Cô khó tin nhìn Trân Ny.

Đậu má, Trân Ny mày không phải cho tao uống thuốc kích thích hay ma túy đó chứ.

Trong lòng Mễ Lạp, nói chung thứ có thể khiến người ta phấn khích như vậy thì chỉ có ma túy và thuốc kích thích.

Trân Ny liếc Mễ Lạp một cái, Mày là chị ruột của tao, tao sẽ hại mày sao.

Mễ Lạp kiêu ngạo hừ một tiếng, Hừ, mày hại tao còn ít sao.

Giống như một con heo nái đang động dục vậy.

Bị nói thẳng mặt như vậy, Trân Ny cũng không vui.

Mày còn uống nữa không.

Không uống thì tao tự uống.

Cái này cực kỳ quý giá, ngay cả tổng thống cũng không uống được đâu.

Mễ Lạp ngớ người, có chút tò mò không thôi.

Thứ gì thần bí như vậy, ngay cả tổng thống cũng không uống

được.

Cho tao thêm một cốc nữa, vừa nãy tao còn chưa kịp cảm nhận mùi vị.

Trân Ny lấy bình giữ nhiệt ra lại rót một cốc nữa đưa cho Mễ Lạp.

Mau uống đi, tuyệt đối sẽ không hại mày đâu.

Nói xong cũng mong chờ nhìn Mễ Lạp, Trân Ny cũng rất muốn xem Mễ Lạp cái bộ dạng chưa từng thấy đời.

Đợi đến khi nhiệt độ vừa phải, Mễ Lạp uống một hơi cạn sạch.

Một cốc linh trà xuống bụng, chỉ cảm thấy toàn thân ấm áp, đặc biệt dễ chịu.

Trên người vì bị sốt, vừa nãy liên tục đau nhức và lạnh cóng.

Bây giờ thì tốt rồi, tất cả sự khó chịu trên người đều biến mất.

Cả người như vừa mới ngủ dậy vậy, tinh thần phấn chấn.

Mễ Lạp kinh ngạc không thôi.

Nhảy xuống giường, đứng trên sàn nhảy mấy cái.

Toàn thân không có chút khó chịu nào.

Trân Ny, đây là thứ gì vậy.

Lại thần kỳ đến thế.

Trân Ny hài lòng cười nói: Mày không phải miệng rất cứng sao, bây giờ không nói tao hại mày nữa rồi à.

Em gái tốt, em gái ruột, là chị sai rồi, chị xin lỗi em.

Em nói cho chị biết đi, em cho chị uống thứ gì vậy.

Thật sự quá thần kỳ, hiệu quả đơn giản là kỳ tích, chính là có thể

thấy hiệu quả ngay lập tức.

Đó gọi là hiệu quả tức thì.

Kệ nó gọi là gì, chị chỉ hỏi em nước này là gì.

Loại nước này là nước trà, gọi là Linh Vân Trà.

Nước trà.

Mễ Lạp không thể tin được, hoàn toàn lật đổ nhận thức của cô.

Đối với văn hóa trà của Trung Quốc, cô vẫn có chút hiểu biết.

Nhưng loại trà kỳ diệu như vậy, cô chưa từng nghe qua.

Hơn nữa, trà này uống thật sự rất ngon, hương vị cũng tốt chưa từng có, khiến Mễ Lạp nhớ mãi không quên.

Sao chị chưa từng nghe nói đến.

Đó là lẽ tự nhiên, đây là công thức độc quyền của Thẩm.

Trân Ny kiêu ngạo nói.

Nghe vậy, Mễ Lạp chợt hiểu ra.

Dường như mọi thứ đều trở nên hợp lý.

Dù sao người đàn ông đó, còn có thể chế tạo ra thứ nghịch thiên như Thông Tuệ Đan.

Chế tạo ra chút nước trà cũng không phải là không có lý.

Linh Vân Trà này chắc chắn rất quý giá phải không, cảm ơn em Trân Ny, em đối xử với chị thật tốt.

Đối với người ngoài mà nói thì đúng là cực kỳ quý giá, nhưng chúng ta ngày nào cũng uống.

Cái gì.

Mày ngày nào cũng uống cái này sao.

Mễ Lạp trợn mắt há mồm, vừa ghen tỵ vừa kinh ngạc, lại vừa nghi ngờ.

Trước đây cô vẫn luôn nghĩ Trân Ny đi theo Thẩm ngày ngày chịu khổ, không ngờ lại là đến hưởng phúc.

Nhìn biểu cảm của Mễ Lạp, Trân Ny rất hài lòng.

Sự thần kỳ của Linh Vân Trà còn rất nhiều nữa, nào để em đo nhiệt độ cho chị xem đã hạ sốt chưa.

Này, Mễ Lạp chị hạ sốt rồi.

Trân Ny vui vẻ cười nói.

Đối với kết quả này, Trân Ny không có gì bất ngờ.

Sự lợi hại của linh trà, cô đã có kinh nghiệm sâu sắc.

Chỉ là một cơn sốt nhỏ mà thôi, chuyện nhỏ.

Ngược lại Mễ Lạp lại có chút không bình tĩnh được, hạ sốt nhanh như vậy, khiến cô cảm thấy quá giả dối.

Nhanh như vậy sao.

Chương 575

Căn bản không thể nào, để chị xem.

Mễ Lạp không tin tà, cầm nhiệt kế lên xem.

Sau khi xem xong, Mễ Lạp im lặng.

Quả thật là đã hạ sốt rồi.

Hiệu quả của nước trà này cũng quá nghịch thiên rồi, khiến cô không thể tin được.

Vừa uống xong đã hạ sốt, nói ra cũng không ai tin.

Thấy Mễ Lạp im lặng, Trân Ny đắc ý cười nói: Sao, không dám tin tất cả những điều này sao.

Bằng chứng đều ở trước mắt chị, không tin thì chị tự đo lại một lần nữa đi, bây giờ có phải nên thừa nhận mình là đồ nhà quê rồi không.

Em Mễ Lạp rất muốn phản bác, nhưng sự thật bày ra trước mắt, không nói được lời nào.

Lập tức chuyển đề tài nói: Vậy em rót cho chị thêm một cốc nước trà đó đi, vừa nãy chị chưa kịp nếm mùi vị.

Ừm, trà trong bình giữ nhiệt này đều là của chị đó, đừng vội, từ từ mà uống.

Lúc này chuông cửa vang lên, đồ ăn ngoài đã đến, Trân Ny mở cửa nhận lấy đồ ăn, quay đầu cười nói với Mễ Lạp: Để chị mở mang tầm mắt thêm lần nữa, tránh sau này kiêu ngạo tự mãn.

Vừa nói, cô hâm nóng Yêu thú nhục đã mang đến, rồi cho vào đồ ăn ngoài.

Chốc lát, hương thơm tràn ngập khắp căn phòng.

Chỉ vừa ngửi một hơi, Mễ Lạp đã tăng khẩu vị đáng kể.

Không nhịn được cầm đũa lên ăn một miếng, khi một miếng thịt xuống bụng, Mễ Lạp lập tức mở to hai mắt.

Ừm, ngon, thật sự rất ngon.

Vừa nãy chị không phải rất coi thường sao.

Mễ Lạp thậm chí còn lười trả lời Trân Ny, trực tiếp nhét thịt vào miệng.

Ăn xong, cô lại uống thêm một cốc linh trà.

Lúc này mới hài lòng nói: Thật ngon.

Bây giờ thừa nhận rồi chứ.

Được rồi, chị thừa nhận trước đây chị nông cạn rồi, không ngờ bên Trung Quốc này lại có món ngon đến vậy.

Ngày mai em đưa chị đi dạo Kinh Thành.

Đã đến rồi thì cứ cảm nhận văn hóa ở đây đi.

Văn hóa Trung Quốc lâu đời, ẩm thực càng là một phần của văn hóa.

Nhưng mà người nước ngoài muốn ăn được món ngon thực sự, thì phải hiểu biết về các quán ăn địa phương mới được.

Người nước ngoài.

Bên này gọi người nước ngoài nói chung là lão ngoại, cũng gọi là người nước ngoài.

Kỳ thị chủng tộc.

Mễ Lạp kinh ngạc hỏi.

Cũng gần giống vậy, nhưng bên này họ không có cách nói kỳ thị chủng tộc.

Nhưng theo cách nói của nước Mỹ chúng ta, thì đây chính là kỳ thị chủng tộc.

Họ gọi Ấn Độ là a tam, Việt Nam là hầu tử, Hàn Quốc là bổng tử, Nhật Bản là quỷ tử, người da đen là lão hắc.

Chỉ có người da trắng châu Âu, châu Mỹ họ mới gọi chung là lão ngoại.

Vậy ra, lão ngoại còn tốt hơn cách gọi các quốc gia khác.

Đúng vậy, mỗi quốc gia đều có chủ nghĩa chủng tộc, điều này rất bình thường.

Em là lão ngoại, vậy mày không phải cũng là lão ngoại sao.

Mễ Lạp vô ngữ nói.

Em là phụ nữ của Thẩm, vậy thì đương nhiên không phải là lão ngoại rồi.

Vậy tối nay mày ở lại với chị đi, chị muốn tìm hiểu kỹ về cái Thẩm Hạo đó.

Nghe vậy, Trân Ny nói: Thế này đi, em gọi điện nói chuyện với Thẩm trước, nếu anh ấy đồng ý, thì em sẽ không về nữa.

Mễ Lạp khó tin nhìn Trân Ny.

Chấn động nói: Tại sao.

Mày bây giờ trở nên khiến chị không còn nhận ra nữa rồi.

Mày là một cá thể độc lập về tinh thần, không phải phụ thuộc vào người khác.

Mày về hay không về, tại sao còn phải xin phép anh ta.

Chị không thể hiểu nổi.

Trân Ny cười nói: Đây là Trung Quốc, đương nhiên phải tuân theo phong tục của Trung Quốc.

Em đây cũng gọi là nhập gia tùy tục.

Hơn nữa, em là phụ nữ của Thẩm, nếu tối không về, hỏi anh ấy cũng là điều nên làm.

Đây là sự tôn trọng đối với anh ấy.

Ôi, Chúa ơi, chị không còn nhận ra em nữa rồi.

Ánh mắt Mễ Lạp nhìn Trân Ny đầy cảm giác xa lạ.

Cảm giác như thể đã thay đổi thành một người khác vậy.

Trân Ny cười cười cũng không giải thích.

Suỵt, đừng nói chuyện, đợi em gọi điện hỏi một chút.

Rất nhanh Trân Ny đã gọi điện cho Thẩm Hạo.

Tin tức Trân Ny tối nay không về khiến Thẩm Hạo có chút bất ngờ.

Thần thức quét qua một lượt, rất nhanh đã thấy được vị trí của Trân Ny.

Vừa thấy trong một căn phòng khách sạn có hai Trân Ny giống hệt nhau, anh có chút ngạc nhiên.

Hoàn toàn không ngờ rằng, người bạn trong lời Trân Ny lại chính là chị gái cô, Mễ Lạp.

Điều khó tin hơn nữa là, hai người lại giống hệt nhau, trừ trang phục khác nhau, không hề có chút khác biệt nào.

Nhưng mà, có lẽ vì đã đi theo Thẩm Hạo lâu rồi, làn da và khí chất của Trân Ny tốt hơn.

Vì vậy Thẩm Hạo vừa nhìn đã có thể phân biệt được sự khác biệt giữa hai cô gái.

Trong điện thoại, Thẩm Hạo đã đồng ý yêu cầu của Trân Ny.

Cảm ơn Thẩm.

Ừm, em và bạn em chơi vui vẻ nhé.

Sau khi cúp điện thoại, Thẩm Hạo rất tò mò về mục đích chị gái Trân Ny đến Trung Quốc.

Thế là anh lén nghe chuyện phiếm của hai cô gái.

Đối với tất cả những điều này, Trân Ny không hề hay biết.

Sau khi được Thẩm Hạo đồng ý, Trân Ny trong lòng vô cùng vui mừng.

Mà nói đi, cái Thẩm đó cũng hào phóng thật.

Tính chiếm hữu không mạnh đến vậy, lại yên tâm để mày ở ngoài một mình.

Là tin tưởng mày sao, hay trong lòng căn bản không có mày.

Mày không phải nói cái Thẩm Hạo này có mấy người phụ nữ sao.

Nhìn vẻ mặt có chút châm chọc của Mễ Lạp, rõ ràng là đang khiêu khích cô.

Trân Ny không hề mắc bẫy.

Đương nhiên là tin tưởng em rồi, trên thế giới này trừ Thẩm ra, em không nhìn thấy bất kỳ người đàn ông nào khác.

Anh ấy trong lòng em chính là sự tồn tại như thần linh, vô sở bất năng.

Mễ Lạp đảo mắt, Chị thấy mày chính là bị anh ta tẩy não rồi.

Đó chỉ là do chị không hiểu được sự thần kỳ của anh ấy, một khi

chị vén bức màn bí ẩn, chị sẽ điên cuồng yêu anh ấy.

Coi anh ấy là thần linh.

Trân Ny vẻ mặt thành kính nói.

Nhìn ánh mắt cuồng nhiệt của Trân Ny, Mễ Lạp ngớ người.

Đưa tay trái ra vẫy vẫy trước mặt Trân Ny.

Mày bây giờ trông y như một tín đồ cuồng nhiệt, chị đoán cái Thẩm đó mà bảo mày đi giết người, mày cũng sẽ không chút do dự.

Đương nhiên em sẽ không chút do dự.

Trân Ny nghiêm túc nói.

Điên rồi, mày đơn giản là điên rồi.

Chị thấy chị phải đưa mày đi tìm bác sĩ tâm lý.

Cứ thế này nữa, mày sẽ mất đi linh hồn của mình.

Trân Ny vô ngữ liếc Mễ Lạp một cái, Thôi, nói với chị không thông.

Chị loại ếch ngồi đáy giếng này, vĩnh viễn không biết sự thần kỳ của Thẩm.

Giống như Linh Vân Trà và thịt vừa nãy vậy.

Chị luôn bị lời nói của mình tự vả mặt.

Em đặt lời này ở đây, tương lai chị chắc chắn sẽ vì lời nói ngu xuẩn của mình mà hối hận vì sự vô tri của mình.

Xì, tao mới không động lòng với anh ta, mục đích của tao chỉ có Thông Tuệ Đan.

Khi nào mày nói với anh ta một chút, hoàn thành rồi tao cũng về nước.

Thẩm Hạo nhìn đến đây, có chút bất ngờ.

Không ngờ chị gái Trân Ny, Mễ Lạp, lại đến vì Thông Tuệ Đan.

Lại còn nói ra những lời giao dịch các thứ.

Thẩm Hạo thì muốn biết cái Mễ Lạp này sẽ lấy gì để giao dịch.

Thế là anh lại tiếp tục lén nghe.

Mà nói đi, cái việc lén lút thăm dò riêng tư của người khác này, cũng khá là sướng.

Cậu đừng sốt ruột, chuyện giao dịch này tớ sẽ nhanh chóng nghĩ cách.

Trân Ny nói.

Hay là tớ giả làm cậu trực tiếp đi tìm Thẩm.

Mễ Lạp nói.

Suy nghĩ của cô ấy rất đơn giản, chỉ cần mọi chuyện thành công, Thẩm Hạo tuyệt đối sẽ không nuốt lời.

Trước khi đến Hoa Hạ, Mễ Lạp đã từng chuyên tâm nghiên cứu về đàn ông của nơi này.

Cô cũng biết họ đều có cái gọi là tình tiết xử nữ.

Điểm này, Mễ Lạp vẫn rất tự tin.

Chương 576

Mỹ tuy rằng cởi mở, nhưng đó cũng chỉ là một bộ phận, các gia tộc có truyền thừa lâu đời vẫn rất bảo thủ.

Gia tộc của cô ấy thuộc dòng dõi Anh Sa, từ nhỏ gia giáo đã vô cùng nghiêm khắc.

Mễ Lạp thậm chí còn có chút may mắn vì khi xưa gia giáo nghiêm, nếu không thì đã không có cơ hội tiến hành giao dịch rồi.

Từ nhỏ đến lớn, Mễ Lạp luôn có thành tích đứng đầu, hiện tại vẫn chưa có bạn trai.

Mẫu người lý tưởng của cô ấy là loại đàn ông cường tráng có thân hình rất đẹp, chứ không phải người Hoa hay người Châu Á.

Sâu thẳm trong lòng, cô vẫn có cảm giác ưu việt về chủng tộc.

Nhưng để có được Thông Tuệ Đan, sự trả giá là điều tất yếu.

Nghe vậy, Trân Ny cạn lời nói: Cậu còn chưa gặp Thẩm, làm sao mà thay tớ được.

Nếu cậu lừa Thẩm, chọc giận anh ấy, chẳng phải làm hỏng chuyện sao.

Một khi bị lộ, sau này sẽ không dễ giao dịch nữa.

Tớ có cách rồi, theo thói quen của Thẩm, chỉ cần thấy cậu, hẳn là có thể đạt được mục đích.

Dù sao cậu cũng giống hệt tớ.

Cậu thử nghĩ xem, một người phụ nữ giống hớ tớ mà có người đàn ông khác, Thẩm nhìn thấy sẽ rất khó chịu.

Nói hay lắm.

Thẩm Hạo vẫn luôn chú ý, nghe Trân Ny nói vậy thì rất hài lòng, cảm thấy Trân Ny thật sự hiểu mình.

À, đúng là tật xấu, cái lòng chiếm hữu đáng chết này, khiến người ta nghẹt thở.

Yên tâm, chỉ cần lấy được Thông Tuệ Đan, tớ cái gì cũng không ngại.

Cứ coi như gặp ác mộng, bị quỷ nhập thân vậy.

Xì, cậu còn tưởng mình chịu thiệt à.

Tớ nói cho cậu biết, nếu cậu thật sự hoàn thành giao dịch này, tuyệt đối là vinh hạnh lớn nhất đời cậu.

Nói cứ như anh ta là thần vậy, cậu phải biết chúng ta là hậu duệ Anh Sa mà.

Trân Ny không cho là đúng nói: Cậu còn thật sự nghĩ huyết thống Anh Sa của cậu đáng tiền à, nghĩ nhiều rồi, sau này cậu sẽ biết thôi.

Lúc này, Thẩm Hạo đã hiểu ra.

Hóa ra Mễ Lạp này vì Thông Tuệ Đan mà sẵn sàng dùng thân mình để đổi.

Nói ra thì Mễ Lạp đúng là lời to.

Nhưng nhìn khuôn mặt Mễ Lạp và Trân Ny giống hệt nhau, không thể phân biệt được, Thẩm Hạo vẫn cảm thấy rất có giá trị nghiên cứu.

Bên ngoài không khác biệt, không biết nội hàm có giống nhau không.

Anh lại muốn xem ai sâu nước hơn.

Nghe thêm vài phút, chủ đề đa phần vẫn xoay quanh chuyện này.

Thẩm Hạo liền không còn hứng thú tiếp tục chú ý nữa, ngược lại

có chút mong chờ.

Anh lại muốn xem ngày mai Trân Ny sẽ nói thế nào.

Sáng sớm ngày thứ hai, Trân Ny liền dẫn Mễ Lạp đi leo Vạn Lý Trường Thành.

Nhìn Trường Thành hùng vĩ, Mễ Lạp giơ hai tay lên cười nói: Bây giờ tớ có phải là hảo hán không.

Ô, cậu còn biết thơ của giáo viên à.

Cái này thì tất nhiên rồi.

Nói đến đây, Mễ Lạp nghi ngờ nhìn Trân Ny: Tại sao tớ cảm thấy cậu không lạnh chút nào.

Hai chúng ta mặc quần áo gần như giống nhau mà tớ lạnh đến co ro cả cổ, cậu thì dường như không có cảm giác gì cả.

Tớ là người không sợ lạnh.

Thôi được rồi, Trường Thành cũng đã đi dạo xong, hôm nay đến đây thôi.

Tối nay cậu ở một mình, tớ về bàn bạc với Thẩm một chút.

Trân Ny nói.

Được, tớ đợi tin tốt của cậu.

Mễ Lạp vô cùng mong đợi.

Ngay sau đó, hai người lái xe thể thao quay về khách sạn.

Cậu đừng có chạy lung tung, tuy bên này an toàn hơn Mỹ, nhưng vẫn không nên mạo hiểm, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tớ ngay lập tức Rồi, biết rồi.

Giọng điệu của cậu, sao tớ lại có cảm giác cậu mới là chị gái vậy.

Mặc dù nói vậy, nhưng Mễ Lạp trong lòng vẫn thấy ấm áp.

Lại cảm thấy có chút kỳ lạ.

Cô và Trân Ny tuy là chị em song sinh, cũng có thần giao cách cảm, nhưng tính cách lại nước với lửa.

Từ nhỏ đến lớn đều chơi riêng, ngày thường cũng không làm phiền nhau, những lời quan tâm kiểu đó thì chưa bao giờ nói.

Theo tính cách, một người học pháp y, một người học luật.

Chỉ là không ngờ, Trân Ny đến Hoa Quốc sau, tính cách dường như cũng thay đổi một chút.

Thậm chí còn biết quan tâm người khác.

Trân Ny gật đầu rồi quay người rời đi.

Còn về sự thay đổi tính cách, đó cũng là vì, ở bên Thẩm Hạo và các cô gái, dưới sự ảnh hưởng tiềm tàng thì chắc chắn sẽ có sự thay đổi.

Khi Trân Ny về đến biệt thự, Lục Khiết và Thi Nịnh đều tỏ vẻ tò mò.

Thi Nịnh: Ôi trời, cả ngày lẫn đêm không thấy cậu đâu, bạn bè gì mà quan trọng thế.

Thẩm Hạo đang ngồi trên ghế sofa, trong lòng đã biết rõ nhưng cũng không lên tiếng.

Trân Ny lần này trở về là định thẳng thắn với Thẩm Hạo, dù sao chuyện giao dịch này, nếu không có sự phối hợp của Thẩm Hạo thì đúng là không thể hoàn thành.

Là chị tớ Mễ Lạp đến, nên tớ ở cùng chị ấy.

Nghe vậy, Thi Nịnh và Lục Khiết chợt hiểu ra.

Lục Khiết kinh ngạc nói: Chính là cặp song sinh trong truyền

thuyết đó ư.

Thi Nịnh cũng vội vàng nói: Nếu là chị gái cậu, vậy đều là người nhà, sao không dẫn về biệt thự.

Trân Ny không tiện nói: Chị tớ không thân với mọi người, sợ đột nhiên đến sẽ khiến mọi người không vui.

Lúc này Thẩm Hạo lên tiếng: Không sao cả, nếu là chị cậu, vậy đều là người nhà, cậu cứ đưa Mễ Lạp về biệt thự là được.

Dù sao bên này phòng cũng nhiều, không thiếu cô ấy một người.

Thấy Thẩm Hạo không từ chối, Trân Ny trong lòng rất vui.

Do dự một chút, Trân Ny lại nói: Chị tớ cũng học Harvard giống tớ, nhưng chị ấy học khoa luật.

Lần này đến du lịch, chủ yếu là vì phải học thuộc những điều khoản luật pháp đó, khiến chị ấy rất đau khổ nên đến đây để giải tỏa tâm trạng.

Thẩm Hạo khẽ mỉm cười, đây là bắt đầu dọn đường rồi sao.

Thi Nịnh: Cái đó đúng là rất phiền, bây giờ tôi nhìn thấy mấy quyển sách đó là đau cả đầu.

Trân Ny nhìn Thẩm Hạo rồi lại nói: Đúng vậy, mỗi ngày đều thức đến 12 giờ đêm, dù sao những người xung quanh đều rất cố gắng nhưng vẫn không bằng người khác.

Vì vậy chị ấy rất khổ não.

Thi Nịnh nói: Chuyện lớn gì đâu, ăn một viên Thông Tuệ Đan là giải quyết được thôi mà.

Nghe vậy, Trân Ny trong lòng vui mừng, cao hứng nhìn Thi Nịnh một cái.

Đúng là chị em tốt.

Còn Thi Nịnh nháy mắt với Trân Ny.

Sáng sớm, Thi Nịnh đã tò mò vì sao Trân Ny tối qua không về, và Trân Ny cũng kể chuyện Mễ Lạp muốn giao dịch.

Thi Nịnh bày tỏ rằng lúc đó có thể giúp nói hộ, bây giờ chính là lúc.

Thẩm Hạo nhìn hai cô gái một cái, lập tức hiểu ra tâm tư nhỏ của họ.

Khẽ ho một tiếng: Viên Thông Tuệ Đan này rất quý giá, vô cùng hiếm có.

Nếu không phải người nhà thì tuyệt đối không thể ăn, điểm này các cô phải hiểu rõ.

Trân Ny nói: Hiểu rồi, Thẩm, cái này tôi tất nhiên biết.

À, đúng rồi, hay là tôi đưa chị Mễ Lạp đến đây.

Trân Ny tin rằng, chỉ cần Thẩm Hạo nhìn thấy Mễ Lạp, với nhan sắc giống hệt cô ấy, lúc đó sẽ mềm lòng.

Chỉ cần không ghét Mễ Lạp, mọi chuyện đều dễ giải quyết.

Thẩm Hạo: Vậy được thôi, cậu đi đưa Mễ Lạp đến đây.

Một mình ở nơi đất khách quê người khó tránh khỏi sợ hãi, ở trong biệt thự thì mọi người cũng vui vẻ nhộn nhịp.

Cảm ơn Thẩm, tôi đi đón chị Mễ Lạp đây.

Trân Ny có chút vui vẻ nói.

Nhìn thái độ của Thẩm Hạo, cho thấy mọi chuyện vẫn rất có hy vọng.

Trân Ny lại có thêm mấy phần nắm chắc về chuyện giao dịch.

Tiếp đó, cô vội vàng quay lại gara, lái xe đến khách sạn.

Chờ Trân Ny rời đi, Thi Nịnh bắt đầu trợ công.

Thi Nịnh đứng cạnh Thẩm Hạo, cười tủm tỉm nói: Hạo ca, nghe nói chị gái Trân Ny là Mễ Lạp và Trân Ny giống hệt nhau, thật sự có chút mong chờ đấy.

Ừ, rồi sao.

Thẩm Hạo nhướng mày hỏi ngược lại.

Ý của tôi là, nếu Mễ Lạp mà có người đàn ông khác, thì không hay lắm.

Đến lúc đó Mễ Lạp và người đàn ông khác chụp ảnh, Hạo ca nhìn thấy rất dễ gây hiểu lầm.

Thế thì không tốt chút nào.

Chương 577

Để không gây ra những hiểu lầm không cần thiết, tôi nghĩ, dù sao Hạo ca anh mạnh như vậy, có thêm một Mễ Lạp nữa cũng không thành vấn đề.

Đâu phải không nuôi nổi hay không ôm được.

Thi Nịnh vừa nhẹ nhàng xoa bóp vai cho Thẩm Hạo, vừa cười ha ha nói.

Đối với thái độ của Thi Nịnh, Thẩm Hạo vẫn có chút bất ngờ.

Em chẳng lẽ không ghen chút nào sao.

Cái này hơi không hợp logic.

Thi Nịnh nói: Ghen á.

Tôi cũng muốn lắm chứ, nhưng thật sự không có cái suy nghĩ đó.

Chỉ vậy thôi à.

Thi Nịnh nghi hoặc nói: Hạo ca, lẽ nào lý do này còn chưa đủ.

Anh thật sự chỉ có một người phụ nữ, thì e rằng không phải anh chết thì cô ấy cũng bỏ mạng.

Nói vậy là sao.

Anh là chết vì đói, cô ấy là chết vì no.

Chậc, em nói câu này có trình độ đấy.

Hạo ca, tôi là một người phụ nữ rất truyền thống, ba vợ bốn thiếp thời cổ đại đều rất bình thường mà.

Không tệ, không tệ, suy nghĩ này của em rất cổ hủ, tôi thích những người phụ nữ truyền thống.

Lục Khiết cười nói: Ông chủ, phụ nữ không ngại ông tìm người phụ nữ khác, với điều kiện ông có thực lực đó.

Phụ nữ điểm này vẫn có tự tri giác ngộ.

Đúng vậy, mấy tỷ phú có vài người phụ nữ thì quá bình thường rồi, huống chi Hạo ca là siêu đại phú hào, lại trẻ trung, đẹp trai.

Anh xem cái ông Đông bên Jingdong đó, cũng có mấy người phụ nữ, con cái cũng năm sáu đứa.

Tiểu tam thậm chí còn có cổ phần, trà sữa cũng không dám nói gì.

Giới giải trí càng như vậy, tỷ phú nào mà không có con riêng, người có tiền thì thích sinh nhiều con trai.

Đàn ông xấu xí không sao, chỉ cần đàn ông có tiền, phụ nữ sẽ giả vờ yêu anh ta, chỉ cần đàn ông luôn có tiền, phụ nữ sẽ có thể mãi mãi giả vờ yêu anh ta.

Chỉ có trai đẹp, phụ nữ mới thật lòng yêu.

Còn ông chủ, ông vừa đẹp trai vừa có tiền, lại còn lợi hại như vậy.

Tôi cảm thấy dù có nhiều phụ nữ hơn nữa, đó cũng là phúc khí của họ.

Phải đó, chị Lục nói hay quá.

Nhìn Thi Nịnh và Lục Khiết tung hứng, Thẩm Hạo nghe mà có chút lâng lâng, khóe môi bất giác hơi cong lên.

Quả nhiên hoàng đế thích gian thần, không phải không có lý.

Ngày nào cũng được tâng bốc bên tai, ai nghe mà chẳng thấy vui sướng.

Thẩm Hạo tuy cảnh giới cao thâm, nhưng bản chất vẫn là một

người trần tục, hoàn toàn không có cái giác ngộ của cao nhân thoát tục.

Thấy biểu cảm của Thẩm Hạo có chút thay đổi vi diệu, Thi Nịnh vui vẻ mỉm cười.

Người đàn ông dù lợi hại đến mấy cũng cần được khen ngợi.

Cô tâng bốc Thẩm Hạo không phải là lời khách sáo mà là xuất phát từ nội tâm.

Ngay lúc đó, điện thoại của Thẩm Hạo reo lên.

Sau khi nghe máy, đầu dây bên kia truyền đến giọng Tiêu Nhiên.

Cậu.

Ừ, chuyện gì.

Thế này cậu ạ, cái thằng bạn thân của cậu, đánh nhau với người ta, vừa mới được cháu bảo lãnh ra.

Thẩm Hạo sững sờ, tin tức này khiến anh có chút bất ngờ và kinh ngạc.

Thằng bạn thân Vương Tiểu Đào của mình, tuy học hành không ra sao, nhưng đánh nhau thì rất ít.

Chẳng lẽ vì có tiền mà trở nên kiêu ngạo.

Người khác nói vài câu là bốc hỏa lên.

Điều này cũng có thể.

Con người sẽ thay đổi, có tiền rồi thì dũng khí và tính khí cũng sẽ tăng lên.

Nhưng, Thẩm Hạo là người bao che cho người thân chứ không bao che cho người ngoài, vẫn thiên về thằng bạn thân hơn.

Kệ mày là ai, ức hiếp người của mình thì không được.

Thế là hỏi: Vì chuyện gì.

Vẫn là chuyện chiếc xe thế chấp lần trước.

Chiếc xe thế chấp Vương Tiểu Đào mua lần trước không phải bị người ta lái đi vào nửa đêm sao.

Tiền hôm trước thằng bé lại mua một chiếc Land Rover thế chấp.

Thẩm Hạo nghi hoặc hỏi: Cháu không phải đã sang tên cho nó một chiếc McLaren rồi sao, sao nó còn mua xe thế chấp.

Cháu hỏi rồi, Vương Tiểu Đào nói, sau khi xe thế chấp bị thu, nó trong lòng không nuốt trôi cục tức đó, nên lại mua một chiếc xe thế chấp nữa để trút giận.

Rồi lại bị người ta lấy đi à.

Nó đi tìm tận nhà người ta đánh nhau sao.

Thẩm Hạo tò mò nói.

Không phải, Vương Tiểu Đào sau khi mua chiếc Land Rover về, căn bản không lái, mà là trực tiếp dùng xăng đốt cháy.

Nó nói là, dù sao mình cũng không giữ được, đốt đi là được.

Cho dù có hủy cũng phải khiến bọn họ đổ máu.

Kết quả đối phương nhìn thấy xe bị đốt cháy thì nảy sinh mâu thuẫn với Vương Tiểu Đào, hai bên đánh nhau, vì ẩu đả đều vào sở cảnh sát, đối phương dường như có chút thế lực, chỉ có một mình Vương Tiểu Đào bị bắt.

Nghe vậy, Thẩm Hạo bị chọc cười.

Hóa ra là vì chuyện này.

Nó không bị thương chứ.

Thương nhẹ, đầu bị đánh rách, có chút chấn động não nhẹ, không

có gì lớn, hiện tại đang nằm viện theo dõi.

Cậu, cậu thấy chuyện này xử lý thế nào, có cần cháu tìm người thu thập bọn họ không.

Ngành nghề của bọn họ, bất kể là thuế hay tranh chấp kinh tế chắc chắn rất nhiều vụ.

Tùy tiện điều tra một chút là có thể tống vào tù.

Thẩm Hạo nói: Cửa hàng xe thế chấp đó có lớn không.

Quy mô cũng không nhỏ, phía sau còn cho vay nặng lãi, coi như có chút thế lực nhỏ.

Được, vậy thì cứ điều tra đi.

Vâng, cậu, rất nhanh sẽ có kết quả.

Cúp điện thoại, thần thức của Thẩm Hạo quét qua một cái, liền tìm thấy vị trí của thằng bạn thân Vương Tiểu Đào.

Nhìn thấy đối phương đầu quấn băng trắng, có chút thầm vui.

Nhưng cũng không gọi điện thoại qua, vì Tiêu Nhiên đã xử lý rồi, Thẩm Hạo lười ra tay.

Chỉ là không ngờ thao tác của thằng bạn thân lại đểu như vậy.

Mua chiếc xe thế chấp đầu tiên, bị đội thu hồi lái về rồi, ham rẻ chịu thiệt là được rồi.

Kết quả lại mua thêm một chiếc nữa, còn trực tiếp đốt cháy.

Cái này hoàn toàn là giết địch một ngàn, tự tổn tám trăm mà.

Xem ra có tiền rồi, tự tin cũng đủ rồi.

Nếu là trước đây, tuyệt đối sẽ không nỡ bỏ mười mấy vạn mua một chiếc Land Rover thế chấp, rồi đốt xe đi.

Xem ra cục tức lần trước không nuốt trôi.

Có Tiêu Nhiên ra tay, thì đơn giản hơn nhiều.

Thi Nịnh bên cạnh nói: Hạo ca, bạn anh bị thương rồi, hay là anh đến bệnh viện thăm bạn anh đi.

Em nói vậy cũng đúng, để lát nữa đi.

Thẩm Hạo vẫn còn muốn xem Mễ Lạp và Trân Ny rốt cuộc khác biệt ở đâu.

Đợi phân thắng bại xong rồi nói.

Thi Nịnh nói: Đến lúc đó, tôi sẽ đi cùng Hạo ca.

Hóa ra mục đích của em là ở đây à.

Không đi làm nữa, ở nhà có chút buồn chán, bên công ty lại không cần tôi đến.

Biết rồi, nếu thấy buồn chán thì đi trượt tuyết, đi đánh golf, đánh bowling cũng được.

Thật sự không được thì đăng ký một khóa yoga, đi thẩm mỹ viện.

Tôi một mình không có hứng thú, Hạo ca lại không đi cùng tôi.

Em đưa Lục Khiết đi đi, dù sao cô ấy cũng chưa chơi mấy, cái gì cũng nên thử trải nghiệm một lần, dù sao cũng không đắt đỏ.

Lục Khiết vội xua tay nói: Ông chủ, tôi không có hứng thú với mấy cái đó.

Lời vừa dứt, một tiếng động cơ ô tô vang lên.

Thi Nịnh mừng rỡ nói: Chắc chắn là Trân Ny và chị cô ấy đến rồi.

Thi Nịnh có chút tò mò, cô cũng muốn xem cặp song sinh khác nhau ở điểm nào.

Lục Khiết và Thi Nịnh đều hiếu kỳ nhìn về phía cửa.

Tuy họ đã xem không ít video về song sinh trên mạng, nhưng ngoài

đời thực thì rất hiếm gặp.

Song sinh vốn đã hiếm, huống hồ Mễ Lạp và Trân Ny hai chị em đều là học bá Harvard, lại còn là cặp song sinh có nhan sắc tựa thần tiên, đây càng là sự tồn tại hiếm có như phượng mao lân giác.

Một sự tồn tại vô cùng đáng để sưu tầm.

Thẩm Hạo đã gặp Mễ Lạp hôm qua, vì vậy cũng không có gì đáng mong đợi, chỉ tò mò lát nữa ai sẽ chủ động đề xuất giao dịch.

Là Trân Ny hay Mễ Lạp.

Keng, tiếng khóa vân tay mở cửa vang lên.

Đón ánh nắng, hai bóng người cao ráo mảnh khảnh chiếu vào.

Khi nhìn thấy hai Trân Ny có chiều cao và khuôn mặt giống hệt nhau, Lục Khiết và Thi Nịnh đều kinh ngạc không thôi.

Trừ quần áo khác nhau, những chỗ khác đều y hệt.

Lục Khiết và Thi Nịnh hai người căn bản không thể phân biệt được ai là Trân Ny ai là Mễ Lạp.

Thẩm Hạo thì một mắt là có thể nhìn ra.

Đúng là giống hệt nhau, thật thần kỳ, hoàn toàn như đúc từ một khuôn ra vậy, cái này đơn giản là nhân bản vô tính rồi.

Đúng vậy, song sinh mà giống nhau như thế này cũng là số ít, bình thường đều có khác biệt.

Thấy ba người nhìn chằm chằm, Mễ Lạp vốn đã chuẩn bị tâm lý, trong lòng không tránh khỏi có chút căng thẳng, nhưng rất nhanh đã điều chỉnh lại được tâm lý.

Chương 578

Trân Ny thấy vậy, kéo tay Mễ Lạp, mỉm cười đi vào phòng khách.

Đến trước mặt Thẩm Hạo, chủ động giới thiệu: Thẩm, đây là chị gái tôi Mễ Lạp Smith.

Tận mắt nhìn thấy Thẩm Hạo, Mễ Lạp không khỏi gật đầu tán thành, tốt hơn cô tưởng tượng rất nhiều.

Mặc dù có sự khác biệt về thẩm mỹ giữa Đông và Tây, nhưng cũng không thể che giấu được vẻ phong thái của Thẩm Hạo.

Chào anh Thẩm, anh đẹp trai hơn tôi tưởng rất nhiều.

Ngay cả Tom Cruise, Leonardo DiCaprio thời đỉnh cao đứng trước mặt anh cũng sẽ ảm đạm mất sắc.

Vẻ đẹp trai của anh khiến tôi rất kinh ngạc.

Nói xong Mễ Lạp chủ động đưa tay ra.

Thẩm Hạo có chút bất ngờ, không ngờ cô ngựa Tây này vừa gặp đã tâng bốc một tràng, dường như có chút hiểu văn hóa Trung Quốc.

Cười rồi bắt tay Mễ Lạp.

Chào cô, Mễ Lạp.

Cảm nhận mồ hôi trong lòng bàn tay Mễ Lạp, Thẩm Hạo khẽ bật cười, bề ngoài một vẻ trấn tĩnh, nhưng trong lòng vẫn có chút căng thẳng nhỉ.

Thẩm, rất vui được làm quen với anh, không biết Trân Ny đã nói với anh về mục đích chuyến đi Trung Quốc của tôi chưa.

Mễ Lạp nói thẳng thừng.

Trân Ny bên cạnh, lườm Mễ Lạp một cái, người phụ nữ này vẫn y như ở Mỹ, nói chuyện cứ thẳng tuột như vậy.

Trước khi đến, Trân Ny đã dặn dò đủ điều, phải chào hỏi xã giao một chút, rồi mới đi thẳng vào chủ đề.

Như vậy cũng dễ nói chuyện, mọi người không ngại, nhập gia tùy tục mà.

Thẩm Hạo biết rõ nhưng cố tình hỏi: Ồ, mục đích gì.

Trân Ny chưa nói với tôi.

Hít sâu một hơi, Mễ Lạp trong lòng tự cổ vũ.

Rồi nói: Nếu Trân Ny chưa từng nói, vậy tôi nói thẳng vậy.

Tôi biết anh có một loại thuốc viên Thông Tuệ Đan, tôi vô cùng muốn có nó.

Sự thần kỳ của Thông Tuệ Đan tôi đã thấy trên người Trân Ny rồi.

Hiệu quả có thể nói là kỳ tích, bất kể là đối với học nghiệp hay cuộc đời tôi đều vô cùng quan trọng.

Tôi cũng biết loại thuốc viên này nhất định vô cùng quý giá.

Vì vậy, tôi nguyện ý dùng bản thân để giao dịch.

Mặc dù giao dịch này dường như không công bằng lắm, anh có chút chịu thiệt.

Nhưng, tôi cũng không biết thứ gì có thể lay động anh.

Anh có tiền có thế, tôi nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra được thứ gì có thể khiến anh hứng thú hơn.

Nhưng tôi vẫn còn nguyên vẹn, điểm này tôi có thể chịu trách nhiệm pháp luật.

Đối với tài lực của Thẩm Hạo, Mễ Lạp tuy không rõ lắm, nhưng

Trân Ny quen anh không bao lâu, vừa ra tay đã là hàng chục triệu đô la Mỹ, sau đó lại cho hơn trăm triệu đô la Mỹ, sự hào phóng như vậy đủ để nói lên tiền của Thẩm Hạo là tiêu không hết.

Huống chi, cô ấy hiểu rằng ở Trung Quốc nói chuyện tiền bạc sẽ làm tổn thương tình cảm.

Lời vừa nói ra, phòng khách lập tức yên tĩnh.

Thi Nịnh không thể tin nổi nhìn Mễ Lạp, vạn lần không ngờ người phụ nữ này lại trực tiếp đến vậy.

Chẳng hề nói chuyện tình cảm gì cả, cứ thế đi thẳng vào chủ đề.

Quả không hổ danh là gái Mỹ, đúng là có chút mạnh bạo, nhưng hình như không giỏi đàm phán lắm, vừa lên đã lật bài tẩy, chẳng phải là dâng thịt cho người ta ăn sao.

Trân Ny cạn lời, không dám nhìn Mễ Lạp.

Thẩm Hạo thì không có cảm xúc gì.

Lục Khiết không hiểu tiếng Anh, nhìn mấy người biểu cảm kỳ lạ, cô ấy tuy tò mò nhưng cũng không tiện hỏi.

Khẽ ho một tiếng, Thẩm Hạo hỏi: Tại sao tôi phải đồng ý giao dịch.

Thứ nhất tôi không thiếu phụ nữ, thứ hai trinh tiết của cô cho dù là kim cương, cũng không đáng giá bằng Thông Tuệ Đan.

Nghe những lời thẳng thừng của Thẩm Hạo, Thi Nịnh còn cảm thấy xấu hổ.

Nếu là cô, đã hận không tìm cái hang chuột nào mà chui vào rồi.

Chỉ thấy Mễ Lạp không hề khó chịu, ngược lại còn gật đầu tán thành: Thẩm, anh nói đúng, giao dịch này tôi đúng là chiếm tiện nghi, vậy anh nói điều kiện đi.

Bất kỳ giao dịch nào một khi không thành công, đó chính là điều kiện chưa đủ.

Tôi có thể tiếp tục thêm vào, nếu anh cảm thấy một lần không đủ, vậy thì thời gian có thể kéo dài.

Các anh Trung Quốc không phải có một câu cổ ngữ sao, Nhật cửu sinh tình.

Tôi có thể giống Trân Ny làm tình nhân lâu dài của anh.

Trong vòng năm năm, anh thấy điều kiện này thế nào.

Thời tuổi vàng của tôi đều thuộc về anh.

Thẩm Hạo lắc đầu nói: Cô hiểu sai rồi Mười năm, cho đến khi tôi không còn xinh đẹp nữa, hoặc bị anh chán ghét.

Đối với thân thể, tôi càng thích thành tựu sự nghiệp hơn.

Mễ Lạp ngắt lời Thẩm Hạo, nói thẳng.

Chết tiệt.

Nhìn Mễ Lạp có chút mạnh mẽ, Thẩm Hạo thấy hứng thú.

Có thể coi chuyện này như một việc kinh doanh để đàm phán, thì Thẩm Hạo chưa từng nghĩ tới.

Còn mặc cả, nói có đầu có đuôi.

Thấy Thẩm Hạo không nói gì, Trân Ny ngồi bên cạnh Thẩm Hạo nói: Thẩm, chị tớ nói chuyện cứ vậy đó, anh đừng để ý.

Thi Nịnh cũng phụ họa nói: Hạo ca, anh nhìn hai chị em giống hệt nhau, sao anh nỡ để người đàn ông khác chạm vào.

Đến lúc đó chắc chắn sẽ hối hận.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cũng không giả vờ nữa mà nói thẳng, dù sao cũng không chịu thiệt, liền bình tĩnh nói: Thành giao.

Mễ Lạp đầu tiên là sững sờ, sau đó vui mừng khôn xiết.

Ôi trời ơi, Thẩm, anh đúng là một người đàn ông hào phóng.

Tốt quá rồi.

Chúng ta khi nào bắt đầu.

Trân Ny: Thi Nịnh: Thẩm Hạo lắc đầu nói: Cô đúng là nhân tài, thành công khiến tôi mất hứng thú.

Mễ Lạp: Thẩm, đàn ông không thể ba phải, đã nói rõ điều kiện rồi, hà tất phải giả dối như vậy.

Tôi biết họ đều là tình nhân của anh, nên tôi không ngại.

Anh có quyền chi phối thân thể tôi mười năm.

Nhìn Mễ Lạp vẻ mặt nghiêm túc, một mực công việc công bằng, Thẩm Hạo nghi ngờ người phụ nữ này có phải không thích đàn ông không.

Hiện tại không có hứng thú.

Tôi có thể đi tiệm thuốc mua Sildenafil cho anh.

Lời này vừa nói ra, Trân Ny và Thi Nịnh không thể tin nổi nhìn Mễ Lạp, cô thật sự dũng cảm quá.

Dám cả gan mua Viagra.

Trân Ny biết chị mình hiểu lầm, liền giải thích: Không có hứng thú không phải là không được, cậu đừng hiểu lầm ý của Thẩm.

Mễ Lạp nhún vai nói: Không sao cả, bây giờ tôi chỉ muốn anh cảm nhận một chút nỗi đau ban đầu của tôi, ngoài ra càng muốn sớm được chứng kiến uy lực của Thông Tuệ Đan.

Trân Ny cạn lời, hóa ra Mễ Lạp tiện nhân này còn muốn lợi dụng chuyện này để trả thù cô à.

Chết tiệt, chị em đang vì mày mà lo phúc lợi, mày lại muốn đâm sau lưng.

Đúng là đồ con đĩ.

Còn Thi Nịnh lúc này có nhận thức rõ ràng hơn về Mễ Lạp.

Người phụ nữ này thực sự quá lý trí, dường như bất cứ chuyện gì cũng có thể tiến hành giao dịch.

Quan trọng là cô ta nói chuyện giao dịch một cách thẳng thừng trần trụi, không hề che giấu.

Quả nhiên, sự khác biệt văn hóa Đông Tây vẫn rất lớn.

Ngay cả Thẩm Hạo cũng bị Mễ Lạp chọc cười, thú vị, thật sự quá thú vị.

Lâu lắm rồi không gặp người phụ nữ cứng đầu như vậy, ngay cả hồ ly tinh quyến rũ cũng không dám kiêu ngạo thế.

Đừng nói nữa, tính cách như Mễ Lạp, Thẩm Hạo đây là lần đầu tiên gặp.

Giao dịch này tôi vô cùng hài lòng, thời gian cứ định là tối nay sẽ tiến hành giao dịch, bây giờ không vội.

Tôi cũng rất mong chờ, xem cô có thật sự cứng miệng không, hay là thực lực mạnh hơn.

Mễ Lạp ngẩng cao đầu nói: Theo đặc điểm sinh lý mà nói, tôi cho rằng tôi không có vấn đề gì, họ đã quá phóng đại sự thật để nâng anh lên.

Trân Ny bên cạnh, không nhịn được lắc đầu, trong lòng một trận khổ não.

Mễ Lạp này hoàn toàn không biết mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Thẩm Hạo lúc này đã không còn là Thẩm Hạo đi săn ở châu Phi ngày xưa nữa rồi.

Chương 579

Nay đã khác xưa, súng chim đã đổi thành pháo rồi.

Hơn nữa, điểm khiến Trân Ny cạn lời nhất, là Mễ Lạp bị thương thì cô ấy cũng sẽ cảm nhận nỗi đau tương tự, đây là điều tủi nhục nhất.

Cô ấy không muốn như vậy.

Chết tiệt Mễ Lạp, đúng là người phụ nữ ngu ngốc.

Nghĩ đến đây, Trân Ny kéo tay Mễ Lạp, không nhịn được khuyên nhủ: Tối nay tớ giúp cậu nhé, cậu thật sự không chịu nổi đâu.

Mễ Lạp không hề cảm kích nói: Không cần, giao dịch của tôi tôi sẽ tự mình thực hiện lời hứa, không cần bất kỳ sự bố thí nào của ai, sau khi giao dịch hoàn thành, cậu cứ tự nhiên.

Thi Nịnh cũng không nhịn được giơ ngón cái lên: Cậu trâu bò là thật sự trâu bò.

Cô ấy còn muốn xem dáng vẻ Mễ Lạp khóc lóc lúc đó, nhất định sẽ rất đẹp.

Thẩm Hạo nhìn Mễ Lạp một cái, nói: Được, tôi thích người phụ nữ kiên trì với chính mình, lại đây cầm lấy này.

Nói xong, Thẩm Hạo lấy ra một viên Thông Tuệ Đan rồi ném cho Mễ Lạp.

Nhận lấy viên thuốc, Mễ Lạp sững sờ một chút, có chút bất ngờ nhìn Thẩm Hạo.

Nhìn viên thuốc trong tay, tỏa ra từng đợt hương thơm thanh mát, chỉ cần hít một hơi, đầu óc đã tỉnh táo không ít.

Đúng là đồ tốt.

Mễ Lạp hỏi: Thẩm, đây là Thông Tuệ Đan sao.

Thẩm Hạo: Không sai.

Tôi còn chưa thực hiện trách nhiệm của mình, anh đã trực tiếp cho phần thưởng rồi sao.

Chẳng lẽ anh không sợ tôi đổi ý.

Mễ Lạp nhìn Thẩm Hạo nghiêm túc nói.

Thẩm Hạo: Ồ, quyền lựa chọn là ở cô, cô đương nhiên có thể chọn đổi ý.

Nhưng, cô phải gánh chịu hậu quả của việc đổi ý.

Nếu để tôi không vui, cái trái đất này không ai có thể cứu cô.

Nghe vậy, Thi Nịnh, Lục Khiết, Trân Ny đều gật đầu tán thành.

Sức mạnh của Thẩm Hạo, chỉ một góc băng sơn thôi, cũng đã khiến họ ngước nhìn ngưỡng mộ rồi.

Mễ Lạp cũng chưa từng nghĩ đến việc đổi ý, gật đầu nói: Yên tâm, tôi rất tuân thủ giao ước của chúng ta.

Nói xong, một hơi nuốt viên Thông Tuệ Đan.

Thuốc vào miệng liền tan, giống như kẹo bông gòn vậy.

Một cảm giác mát lạnh bao trùm toàn thân.

Chốc lát liền biến mất.

Mễ Lạp tò mò hỏi: Thông Tuệ Đan này bao lâu thì có hiệu lực.

Thẩm Hạo: Tùy người, có người một tiếng có hiệu lực, có người một ngày, có người một tháng.

Trí thông minh càng cao, hiệu lực càng nhanh.

Lời này vừa nói ra, Lục Khiết ngại ngùng cúi đầu, con gái cô ấy chính là một tháng mới có hiệu lực.

Chờ Trân Ny giúp phiên dịch xong, Mễ Lạp gật đầu nói: Thì ra là vậy, tôi rất mong chờ hiệu quả của mình.

Thẩm Hạo: Vậy thì cứ đợi đi, đã nói xong chuyện chính rồi thì đi mở chai rượu ăn mừng một chút.

Lục Khiết: Được thôi ông chủ, tôi đi ngay.

Tiếp theo, Mễ Lạp và Thẩm Hạo đã nói chuyện không ít chủ đề, cũng coi như đơn giản đã quen thuộc với nhau, không còn xa lạ nữa.

Nhưng, tâm tư của Mễ Lạp không đặt trên người Thẩm Hạo, mà hoàn toàn đặt vào hiệu quả của Thông Tuệ Đan.

Cuối cùng chờ đợi một tiếng đồng hồ, Mễ Lạp sốt ruột nói: Có sách tiếng Anh nào không, tôi muốn xem hiệu quả của Thông Tuệ Đan.

Trân Ny sớm đã hiểu tính cách của Mễ Lạp, vì vậy không nói lời thừa, mà trực tiếp lấy điện thoại ra, tìm một tờ tạp chí tiếng Anh về lá cây đao để Mễ Lạp xem.

Trên đó toàn là những thuật ngữ chuyên ngành khó hiểu, người bình thường thật sự không nhất định nhớ được.

Mễ Lạp dùng thời gian nhanh nhất đọc xong, sau đó nhắm mắt lại.

Ngay sau đó từ từ nói ra toàn bộ nội dung bài viết.

Khi nói ra chữ cuối cùng, Trân Ny nhún vai nói: Chúc mừng cậu, xem ra trí thông minh của cậu đã khiến Thông Tuệ Đan phát huy tác dụng rồi.

Mễ Lạp vẫn luôn giữ vẻ mặt nghiêm túc, khoảnh khắc này lộ ra thần sắc kinh hỉ, vẻ mặt kinh ngạc nói: Ôi, Chúa ơi, thật sự quá thần

kỳ.

Chỉ có tự mình cảm nhận, mới có thể hiểu được Thông Tuệ Đan đã tạo ra kỳ tích như thế nào.

Nói đến đây, đột nhiên ôm Thẩm Hạo rồi hôn thật mạnh một cái.

Thẩm, anh đơn giản chính là một nhà bào chế thuốc vĩ đại, quá điên rồ.

Hôn xong, không đợi Thẩm Hạo nói chuyện, cô lại vội vàng tìm một cuốn sách luật tiếng Anh, rồi đọc.

Sau khi đọc xong, những chữ đó đều in rõ nét trong não hải.

Mễ Lạp hưng phấn như một đứa trẻ nhận được đồ chơi, kinh ngạc nói: Chết tiệt, cuối cùng tôi không cần phải khổ não vì học thuộc lòng nữa rồi.

Trân Ny cũng vui mừng thay cho Mễ Lạp, sau đó sắc mặt trầm xuống, lườm Mễ Lạp một cái, lắc đầu nói: Cậu vẫn nên nghĩ xem làm thế nào để vượt qua đêm nay đi.

À, có gì đâu, dựa theo giới hạn của con người, tôi cảm thấy tôi hoàn toàn có khả năng đó.

Trân Ny cạn lời: Cậu thật sự vô tri, cậu sẽ làm liên lụy đến tớ đấy, tớ khuyên cậu bình tĩnh một chút.

Không cần, nhưng vẫn cảm ơn lòng tốt của cậu.

Đồng thời, Thi Nịnh cũng kể chuyện giao dịch giữa Mễ Lạp và Thẩm Hạo cho Trương Mạt, Hạ Ny và Tiêu Băng nghe.

Ba cô gái vốn không định quay lại, lập tức hứng thú.

Đến chiều tối, tất cả đều trở về.

Chào Mễ Lạp, tôi là Hạ Ny.

Trương Mạt.

Tiêu Băng.

Mễ Lạp mỉm cười nói: Rất vui được làm quen với các cô.

Hạ Ny nhìn kỹ một lúc, giơ ngón cái lên: Nghe nói tối nay cô muốn solo Thẩm Đại Ma Vương à.

Mễ Lạp nghi hoặc nói: Có vấn đề gì sao.

Trong nhận thức của Mễ Lạp, đàn ông vĩnh viễn không phải đối thủ của phụ nữ.

Hạ Ny vừa nói vừa không nhịn được cười: Không có vấn đề gì, là tôi nhiều chuyện thôi.

Đúng là vô tri vô úy mà.

Trương Mạt cũng cảm thán một câu: Nghé con không sợ hổ, xem ra hàm lượng vàng của câu này vẫn đang tăng lên.

Có thể dùng tiếng Anh không, tiếng Trung tôi nghe không hiểu lắm.

Mấy ngày nữa để Trân Ny dạy cô học tiếng Trung, chắc rất nhanh là có thể hiểu được thôi.

Ồ, cảm ơn.

Thẩm Hạo nói: Đi chuẩn bị thêm chút thịt, để Mễ Lạp bổ sung huyết khí.

Mễ Lạp kinh hỉ nói: Oa, tuyệt vời quá, là thịt mà tối qua Trân Ny chuẩn bị sao.

Tối qua, thịt mà Trân Ny mang cho cô, sau khi ăn xong, thật sự vô cùng nhớ nhung.

Trân Ny nói xong, liền đi chuẩn bị: Lát nữa ăn nhiều chút.

Cô ấy cũng lười giải thích với Mễ Lạp nữa, cứ để cô ấy nếm chút khổ sở thì sẽ nghe lời khuyên thôi.

Hạ Ny, Tiêu Băng, Trương Mạt, Thi Nịnh đều ngồi trên sofa phòng khách, vừa ăn hạt dưa vừa thích thú nhìn Mễ Lạp.

Mễ Lạp cũng nhận ra ánh mắt của các cô gái, trong lòng có chút nghi hoặc, không hiểu mình có gì đáng xem.

Chẳng lẽ trên mặt có hoa sao.

Nhưng cũng không để tâm.

Ai cũng có thân phận như nhau, chẳng ai cao quý hơn ai.

Đối với thực lực của Thẩm Hạo, Mễ Lạp tuy không có cách diễn tả trực quan, nhưng cũng đại khái hiểu rõ.

Dù sao thì cảm nhận của Trân Ni trước đây, nàng cũng đã biết chút ít.

Mễ Lạp cảm thấy trình độ này mình có thể đối phó được, không cần đồng đội.

Nàng đâu biết rằng, Trân Ni xưa nay chưa từng đơn đả độc đấu.

Hạ Ny ngồi trên sofa, cười hì hì nói: Mấy cô nói xem, Mễ Lạp có khóc cha gọi mẹ không.

Có nói hối hận không.

Chắc chắn một trăm phần trăm.

Tiêu Băng cười nói.

Suỵt, vẫn là đừng nói nữa, người ta còn ở đây này, nói vậy không hay đâu.

Trương Mạt nói.

Sợ cái gì, Mễ Lạp đâu có nghe hiểu tiếng Trung.

Mấy cô có muốn đánh cược một ván không.

Hạ Ny cười nói.

Cược cái gì.

Cược xem ngày mai Mễ Lạp có dậy nổi không.

Được, cược thì cược.

Tiền cược là gì.

Tiêu Băng tò mò hỏi.

Mấy cô nói xem.

Lời Hạ Ny vừa dứt, Trương Mạt, Tiêu Băng, Thi Nịnh đều ngớ người.

Các cô thật sự không biết nên cược cái gì.

Bây giờ cái gì cũng không thiếu cả.

Đừng nói, nhất thời đúng là không biết cược cái gì cho hay.

Cái này đơn giản, vậy thì giống Mễ Lạp, một mình ở cạnh ông xã.

Trương Mạt nói.

Cái tiền cược này có phải hơi lớn không.

Tiêu Băng lắc đầu, ngày trước còn có thể, bây giờ trừ khi phát điên, tuyệt đối không thể.

Đúng vậy, tiền cược này tôi cũng thấy hơi khoa trương, đổi cái khác đi, đơn giản hơn, cứ cược một trăm vạn hoặc là đồng ý một điều kiện của đối phương là được, mấy cô thấy sao.

Trương Mạt nói.

Được, cứ một trăm vạn đi, mấy cái điều kiện phiền phức lắm.

Tiêu Băng tuyệt đối thích tiền mặt đơn giản nhất, dù sao tiền này

cũng là của Thẩm Hạo, thuộc về tay trái đưa sang tay phải, chẳng có gì khác biệt.

Được, cứ một trăm vạn, nhanh, nhanh đặt cược.

Trong lúc mấy cô gái vừa hóng chuyện vừa bàn bạc cá cược, Mễ Lạp ưỡn ngực đi lên lầu hai.

Thấy vậy, mấy cô gái lập tức phấn chấn.

Oa, thật sự đi lên rồi.

Cô em này thật sự lợi hại, quá nhiệt huyết.

Trương Mạt còn không nhịn được giơ ngón cái lên.

Mễ Lạp, tôi kính cô là một anh hùng. 666, đợi xem kịch hay thôi.

Trân Ni, cô thật sự không đi khuyên nhủ chị gái cô sao.

Cái này là muốn mạng đấy.

Thi Nịnh tò mò hỏi.

Tôi khuyên không nổi, chị ấy cố chấp quá, nhận thức của chị ấy tuyệt đối sẽ không nghe theo bất cứ ai.

Chắc là sau khi bị Thẩm thu thập xong mới ngoan được, bây giờ nói gì cũng vô dụng.

Trân Ni thở dài nói.

Để Mễ Lạp chịu thiệt thì Trân Ni nguyện ý, nhưng có một điểm nàng không hài lòng, đó là nàng cũng sẽ chịu thiệt theo.

Nhưng nàng không muốn chịu khổ này, đáng tiếc không do nàng quyết định.

Vừa nghĩ đến việc Mễ Lạp lại vì trả thù mình mà một mình đối mặt với Thẩm, Trân Ni liền cảm thấy Mễ Lạp thật ngu xuẩn và buồn cười.

Hoàn toàn không biết mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Ha ha, có muốn lên lầu nghe lén không.

Hạ Ny vẻ mặt tò mò nói.

Chương 580

Đi.

Mấy cô gái đồng thanh nói.

Vừa đi đến lầu hai, liền nghe thấy tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết.

Mấy cô gái nhìn nhau, đều sợ hãi rụt cổ lại.

Thật thảm.

Thế là, lại ngầm hiểu ý nhau chọn cách rút lui.

Lại ngồi xuống phòng khách.

Tình hình chiến đấu hình như có chút.

Lời còn chưa dứt, đột nhiên, mấy cô gái nhìn thấy Trân Ni ôm bụng, mày nhíu chặt, trán đầm đìa mồ hôi lạnh, cuộn tròn trên sofa, hít vào từng ngụm khí lạnh.

Điều này khiến mấy cô gái sợ hãi.

Thi Nịnh vội vàng đỡ Trân Ni dậy hỏi: Trân Ni cô không sao chứ.

Trân Ni cô làm sao vậy.

Trân Ni, sao có thể bị bệnh được.

Bây giờ các cô, căn bản không thể bị bệnh.

Nhưng dáng vẻ của Trân Ni khiến các cô vô cùng nghi hoặc.

Hoàn toàn không giống giả vờ, dường như rất đau khổ.

Trân Ni xua tay yếu ớt nói: Không sao, tôi và chị tôi có thần giao cách cảm, chị ấy đau tôi cũng đau.

Ơ.

Mấy cô gái vẻ mặt kinh ngạc.

Lại có chuyện thần kỳ như vậy.

Song sinh đã hiếm có, song sinh có thần giao cách cảm lại càng hiếm, đây đã là kỳ tích rồi.

Ờ, cái này, niềm vui nhân đôi sao.

Thi Nịnh nói.

Nhìn mấy cô gái vẻ mặt tò mò, Trân Ni dở khóc dở cười.

Nếu nói nỗi đau của Mễ Lạp trước đây, đó đều là cách cả Thái Bình Dương.

Nhưng nỗi đau của Trân Ni, lại không có bất kỳ trở ngại nào.

Cái này phải làm sao.

Hạ Ny nói.

Không biết nữa, tôi cũng chưa từng trải qua chuyện như thế này.

Chỉ có thể để Trân Ni từ từ chịu đựng thôi.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo cũng đang chú ý đến Trân Ni.

Cũng tấm tắc khen ngợi.

Thật thú vị.

Ngay sau đó lại nghĩ đến Tô Thiền ở Linh Vân đại lục.

Đó chính là tứ bào thai đích thực.

Ngày hôm sau, Trân Ni và Mễ Lạp đều nằm bẹp.

Khi Thẩm Hạo xuống lầu, chỉ có Lục Khiết và Thi Nịnh ở phòng khách.

Những người khác đều đi làm.

Thi Nịnh nói: Hạo ca, có cần đi tiệm thuốc mua chút thuốc không.

Cô ấy đã thấy dáng vẻ thảm hại của Trân Ni.

Thẩm Hạo nói: Có anh đây, còn cần tìm bác sĩ sao.

À, đúng vậy, Trân Ni không.

à không, Mễ Lạp không sao chứ.

Không sao, chỉ là vết thương ngoài da, ngủ thêm một lát là khỏi.

Vậy thì tốt rồi, giờ Mễ Lạp này chắc không dám nói gì nữa đâu.

Thi Nịnh cười rất vui vẻ.

Buổi chiều, đi cùng anh đến Trường An một chuyến, thăm bạn thân của anh.

Được, Hạo ca.

Pha một ấm trà mang lên cho Trân Ni và Mễ Lạp.

Vâng, ông chủ.

Buổi chiều, Thẩm Hạo liền ngồi máy bay riêng cùng Thi Nịnh đến Trường An.

Đến khoảng hai giờ chiều, Trân Ni mới lên lầu xem chị gái Mễ Lạp.

Mở cửa bước vào, nhìn Mễ Lạp đang ngồi đờ đẫn bên giường, ánh mắt không còn tiêu cự.

Điều này khiến Trân Ni giật mình.

Vội vàng tiến lên hỏi: Mễ Lạp cô không sao chứ.

Nghe vậy, Mễ Lạp ánh mắt ngây dại nhìn Trân Ni: Hắn ta là người sao.

Cô nói Thẩm sao.

Đương nhiên là người.

Hắn ta là một tên súc sinh, hoàn toàn trái với khoa học tự nhiên, tôi rất không lý giải được.

À, cái này.

Thẩm khá đặc biệt, tôi đã nhắc cô trước rồi, chỉ là cô không nghe lời khuyên thôi.

Trân Ni nhún vai nói.

Trước đây cảm giác cũng không phải như vậy mà.

Mễ Lạp không phục nói.

Trước đây thì người đông mà, trước đây đã nói rồi, nay khác xưa rồi, cô không nghe lời khuyên thôi.

Giờ cô còn kiêu ngạo nữa không.

Không dám nữa, không dám kiêu ngạo nữa đâu, hức.

Mễ Lạp vừa nói vừa khóc nức nở.

Điều này khiến Trân Ni bối rối, có chút hoảng loạn.

Yên lành tự nhiên cô khóc cái gì mà khóc.

Trân Ni nghi hoặc hỏi.

Hức.

Tôi có thể không khóc sao, lúc trước tôi đã đồng ý làm tình nhân của Thẩm Hạo mười năm, ôi Chúa ơi, chuyện này thật là địa ngục.

Mười năm, mười năm này tôi phải sống thế nào đây.

Tôi vừa nghĩ đến đây là đã cảm thấy sống không bằng chết rồi.

Trân Ni tôi hối hận rồi, tôi không cần Thông Tuệ Đan nữa đâu.

Tôi chỉ muốn về nhà.

Mễ Lạp càng nói càng khóc to hơn.

Hiện tại nàng hối hận muốn ruột gan đứt từng khúc.

Sớm biết thế này, tuyệt đối sẽ không đàm phán giao dịch với Thẩm Hạo.

Nhìn Mễ Lạp nước mũi nước mắt giàn giụa, Trân Ni phụt một tiếng cười ra.

Mễ Lạp lau nước mắt, bất mãn nói: Con tiện nhân này, tôi đã thảm đến mức này rồi mà cô còn có tâm trạng cười.

Trân Ni hừ lạnh một tiếng, bất mãn nói: Cô ả tiện, cô còn mặt mũi mà nói.

Hôm qua tôi đã khuyên cô tận mấy lần, cô đều thờ ơ.

Hại tôi phải chịu khổ cùng cô.

Tôi cũng suýt chút nữa là gặp Thượng Đế rồi.

Nghe vậy, Mễ Lạp đột nhiên trong lòng sướng âm thầm một trận, dường như cảm thấy trong lòng cũng không quá khó chịu nữa.

Lúc này mới nhớ ra, mình là muốn trả thù Trân Ni mà.

Nhớ lại trước đây mỗi lần lên lớp, Mễ Lạp đều bị Trân Ni hại thảm.

Mặc dù cuộc báo thù này, cái giá phải trả có hơi tàn khốc, giết địch một nghìn, tự tổn một nghìn.

Nhưng cũng coi như báo thù được rồi.

Vừa nghĩ đến dáng vẻ thảm hại của mình, liền nghĩ đến dáng vẻ thảm hại của Trân Ni.

Mễ Lạp cũng phụt một tiếng cười ra.

Tốt, con tiện nhân này cuối cùng cũng thể hội được nỗi khổ của

tôi rồi.

Rõ ràng Thượng Đế là công bằng.

Tiện nhân, đúng là đồ tiện nhân, vì báo thù tôi mà cô đúng là tốn biết bao công sức.

Vừa nãy ai khóc lóc đòi về nhà đó.

Thấy cô khó chịu, tôi liền rất sướng, ngày trước cô làm tôi khó xử, hôm nay tôi làm cô đau khổ.

Mễ Lạp dường như đã lành vết sẹo quên đi nỗi đau, bắt đầu trả thù lại.

Nhìn Mễ Lạp, Trân Ni không nói nên lời: Cô quên rồi sao, cô đã đồng ý mười năm đó.

A. mười năm.

Mễ Lạp lại đau khổ trở lại.

Mười năm, mỗi một ngày đều là cuộc sống địa ngục, quả thực sống không bằng chết.

Niềm vui trong lòng tan biến, hoàn toàn không biết phải làm sao.

Cô thật sự đủ ngu xuẩn, trí thông minh của cô thật là phí hoài.

Trân Ni không nói nên lời.

Mễ Lạp nghi hoặc hỏi: Cô có ý gì.

Thẩm Hạo đâu phải chỉ có mình cô là phụ nữ, cô cũng có thể tìm người giúp đỡ mà.

Nghe vậy, Mễ Lạp ngớ người một lát, lúc này mới bừng tỉnh.

Chương 581

Đúng vậy, nhất thời tôi lại không nghĩ ra.

Nói xong nhìn Trân Ni, Mễ Lạp lập tức thay đổi suy nghĩ.

Trân Ni, cô cũng không muốn đau khổ như vậy đúng không.

Đương nhiên.

Vậy giúp tôi được không.

Mễ Lạp cầu xin.

Vừa nãy cô không phải rất kiêu ngạo sao.

Trân Ni châm chọc.

Là tôi không tốt, xin lỗi, tôi xin lỗi cô.

Hừ, muốn tìm người giúp đỡ, vậy thì xem biểu hiện của cô, cô phải chủ động tương tác với người khác, phải học tiếng Trung.

Nếu không người hối hận chính là cô.

Đúng, tôi học, tôi sẽ học ngay, tôi cũng định du học, học như vậy sẽ nhanh hơn.

Tùy cô, đừng cùng trường với tôi là được, nhìn thấy cô là tôi thấy phiền.

Trân Ni nói xong liền quay người bỏ đi.

Lần này cô lên chủ yếu là để xem Mễ Lạp có sao không.

Đã không sao thì cô cũng yên tâm rồi.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo và Thi Nịnh cũng đã đến Trường An.

Từ biệt thự ở Trường An, anh lái một chiếc Yangwang U8, liền đi

đến bệnh viện.

Dựa theo địa chỉ Tiêu Nhiên cung cấp, họ đi vào bệnh viện.

Vừa đến cửa phòng bệnh, nhìn thấy không ít người ở hành lang, có chút nghi hoặc.

Bước vào phòng bệnh, mọi thứ bên trong phòng bệnh khiến Thẩm Hạo hơi ngạc nhiên.

Bạn thân Vương Tiểu Đào tựa vào giường bệnh, người phụ nữ đi cùng bạn thân trước đây đang đút trái cây cho bạn thân.

Còn trên đất thì quỳ một mỹ phụ, đang rưng rưng nước mắt khóc.

Cái quỷ gì vậy.

Bạn thân cũng chơi trò loạn thất bát nháo sao.

Thấy có người ở cửa, Vương Tiểu Đào ngẩng đầu nhìn thấy là Thẩm Hạo.

Lập tức mừng rỡ nói: Hạo Tử, cậu đến rồi sao.

Thẩm Hạo gật đầu, Cậu đây là.

Vương Tiểu Đào vội vàng nói: Đừng hiểu lầm, người phụ nữ này là vợ của ông chủ tiệm cầm đồ xe cắm.

Chồng bà ta hôm qua bị bắt rồi, là do nghi ngờ cho vay nặng lãi, tống tiền, trốn thuế, còn gian lận hóa đơn gì đó, nói chung là không ít tội danh.

Bà ta đến cầu xin tôi, tôi lại không giúp được gì.

Thẩm Hạo lập tức hiểu ra, đoán chừng là Tiêu Nhiên đã ra tay cho người điều tra.

Rõ ràng người phụ nữ này biết, chồng mình đã đắc tội với ai, lập tức thắp hương bái Phật mà đến.

Thẩm Hạo hỏi: Nghe Tiêu Nhiên nói cậu bị thương, không sao chứ.

Không sao, chỉ là hơi chấn động não, bị một tên dùng gạch đập một cái.

Vương Tiểu Đào ngượng ngùng giải thích.

Thẩm Hạo nhìn qua, quả thật không có bệnh gì lớn.

Không sao là tốt rồi.

Sau đó liếc nhìn người phụ nữ đang quỳ trên đất nói: Cô ta cứ quỳ như vậy à.

Vương Tiểu Đào cũng không nói nên lời: Người phụ nữ này từ sáng sớm đã quỳ đến bây giờ, liên tục khóc lóc cầu xin tôi.

Nhưng tôi thật sự không có cách nào, tôi cũng không có bối cảnh gì.

Giải thích rồi, người phụ nữ này cũng không nghe.

Bà ta cũng không nghĩ xem, tôi chỉ là một người làm điện nước, làm gì có thực lực cứu chồng bà ta.

Người phụ nữ vội vàng dập đầu nói: Vương tiên sinh, là chồng tôi có mắt không tròng, đắc tội với ngài.

Cầu xin ngài giơ cao đánh khẽ tha cho hắn một lần, chúng tôi sẽ bồi thường cho ngài.

Bồi thường cho ngài một nghìn vạn, cầu xin ngài tha cho hắn một lần.

Tôi đã dò hỏi rồi, chính là vì phát sinh mâu thuẫn với Vương tiên sinh mà bị bắt.

Tôi thật sự không có cách nào, tôi cũng không nghĩ sự việc lại náo

loạn đến mức này, bà cầu xin tôi cũng vô ích.

Nhìn người phụ nữ nước mắt nước mũi giàn giụa, Vương Tiểu Đào trong lòng có chút mềm lòng.

Hắn thật sự không có thực lực này.

Thẩm Hạo nói: Tự làm tự chịu, khuyên bà sớm đổi chồng đi, khi bắt nạt người khác thì phải nghĩ đến hậu quả này.

Người phụ nữ, nhìn Thẩm Hạo một cái, dường như cảm thấy khí chất của Thẩm Hạo khác thường, lại quay người ôm lấy chân Thẩm Hạo nói: Vị tiên sinh này, tôi biết ngài nhất định có cách, cầu xin ngài giúp tôi, tha cho chồng tôi một lần.

Vương Tiểu Đào:.

Vừa nãy nửa ngày cũng không thấy bà nói câu này.

Thẩm Hạo: Mẹ nó, bà nghĩ đẹp lắm à, bà cũng xứng sao.

Nghe Thẩm Hạo không vui, hai người đàn ông áo đen bên ngoài cửa vội vàng bước vào.

Cả hai đều là do Tiêu Nhiên phái đến bảo vệ Vương Tiểu Đào, sợ đối phương chó cùng giứt giậu.

Đương nhiên cũng nhận ra Thẩm Hạo.

Người mà Tiêu Nhiên còn cung kính, thì phải cẩn thận mà hầu hạ.

Thẩm tiên sinh.

Đây là bệnh viện, ồn ào sẽ ảnh hưởng đến người khác nghỉ ngơi, đừng để cô ta đến nữa.

Vâng, Thẩm tiên sinh.

Người phụ nữ vội vàng giãy giụa: Tôi không đi, trừ khi tha cho chồng tôi, tôi không đi, Thẩm tiên sinh giơ cao đánh khẽ đi ạ.

Người phụ nữ tuy cố gắng giãy giụa, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là phụ nữ, cuối cùng bị bảo vệ khiêng ra ngoài.

Lập tức yên tĩnh trở lại.

Thẩm Hạo nhìn Vương Tiểu Đào, cười nói: Sao, mềm lòng rồi à.

Không có.

Cậu nhóc này vẫn cứng miệng, anh đâu có lạ gì cậu, lúc những kẻ này lừa tiền cậu, đâu có rơi một giọt nước mắt nào.

Bắt bọn chúng là vì dân trừ họa.

Đừng mắc lừa.

Cậu nghĩ sao, lần đầu bị lừa, coi như mua một bài học.

Lần thứ hai còn mua một chiếc Range Rover, còn bị đốt.

Cái này không phải là bị lừa một lần, nghẹn một cục tức nuốt không trôi, nên mới muốn trả thù một chút, đâu ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này.

Cậu đây là bỏ tiền mua tội rồi, thôi chuyện cứ thế mà cho qua.

Đã không sao thì sớm xuất viện, đi Xiêm La Quốc chơi một tháng, anh giúp cậu sắp xếp.

Nghe vậy, mắt Vương Tiểu Đào sáng lên: Còn có cô Vương Cương lần trước không.

Thẩm Hạo:.

Có chút đồ chơi đó.

Thẩm Hạo tấm tắc hai tiếng, vẻ mặt kỳ lạ nhìn Vương Tiểu Đào, phát hiện mình có chút coi thường người bạn thân của mình.

Cô Vương Cương lần trước là người đã được phẫu thuật chuyển giới hoàn toàn, rất tinh tế, rất xinh đẹp, tôi thấy rất được.

Vương Tiểu Đào có chút hoài niệm nói.

Đã mang lại cho hắn một cảm giác khác lạ.

Người phụ nữ bên cạnh đang chăm sóc Vương Tiểu Đào, trên mặt không có bất kỳ phản ứng nào.

Thấy vậy, Thẩm Hạo khá bất ngờ.

Lúc này mới nhớ ra, người phụ nữ này hình như là người mà Vương Tiểu Đào đang bao dưỡng.

Đã là người được bao dưỡng, quả thực không có tư cách có cảm xúc.

Thẩm Hạo nói: Thôi được, đã cậu thích, đến Xiêm La Quốc, anh sẽ cho người sắp xếp cho cậu, để người đó tiếp tục ở bên cậu.

Cha nuôi, xin nhận của Đào Nhi một lạy.

Vương Tiểu Đào có chút mừng rỡ nói.

Cút đi.

Cái này không phải là vui mừng sao.

Thi Nịnh nhìn mối quan hệ của Thẩm Hạo và Vương Tiểu Đào tốt đến vậy, vẫn có chút kinh ngạc.

Dù sao thì, hai người nhìn thế nào cũng không phải cùng một kiểu người mà.

Nhưng tình cảm đàn ông, Thi Nịnh cũng không hiểu được.

Tiếp theo, Thẩm Hạo và Vương Tiểu Đào tán gẫu một lúc, nhân cơ hội giúp Vương Tiểu Đào chữa lành vết thương.

Có thể nói, Vương Tiểu Đào bây giờ tuyệt đối là sống động như rồng.

Tán gẫu khoảng một tiếng, Thẩm Hạo mới đứng dậy rời đi.

Đợi sau khi Thẩm Hạo đi rồi, Vương Tiểu Đào kinh ngạc phát hiện mình trước đó hơi chóng mặt và buồn nôn, giờ lại khỏi hẳn.

Điều này khiến hắn rất vui.

Hận không thể khỏe sớm hơn, đối với Xiêm La Quốc, hắn đã mong chờ từ lâu rồi.

Có Thẩm Hạo chiếu cố, hắn ở Xiêm La Quốc hưởng thụ dịch vụ, đó tuyệt đối là hưởng thụ như hoàng đế.

Sướng tê người, nếu ngôn ngữ không có trở ngại, thì càng sướng hơn.

Hơn nữa, cũng vì có Thẩm Hạo chiếu cố, hắn ở trong nước mới có thể lái siêu xe, thu nhập hàng triệu, hoàn toàn là người chiến thắng trong cuộc đời.

Thẩm Hạo là quý nhân lớn nhất của hắn, không hề quá lời.

Trước đây, suy nghĩ lớn nhất của Vương Tiểu Đào, chính là cưới một người vợ.

Nhưng bây giờ Vương Tiểu Đào lại không còn mấy hứng thú kết hôn nữa.

Kết hôn rồi, ngược lại không còn sướng như vậy, luôn cảm thấy không tự do nữa.

Sau hôn nhân, nếu tình cảm không hòa thuận, còn dễ ly hôn, bị chia tài sản.

Nghĩ đến là Vương Tiểu Đào đã không nỡ rồi.

Nếu lúc hắn chưa phát tài mà có người đi theo hắn, Vương Tiểu Đào cũng cảm thấy được.

Chương 582

Nhưng bây giờ hắn có nhà có xe, có tiền tiết kiệm, tìm hắn kết hôn khẳng định không phải là vì yêu hắn.

Ngay cả vị hôn thê cũ trước đây, còn liên tục tìm người đến nói đỡ, thậm chí quỳ xuống cầu xin quay lại.

Vương Tiểu Đào đã từng bị lừa, sẽ không mắc bẫy nữa, cảm thấy vẫn là độc thân tốt hơn, muốn chơi thế nào thì chơi thế đó.

Muốn có con cũng đơn giản, dù sao bây giờ con ngoài giá thú cũng được cấp hộ khẩu.

Theo sự gia tăng thân phận, cộng thêm việc đi theo Thẩm Hạo, tâm thái của Vương Tiểu Đào cũng đã thay đổi.

Khi Thẩm Hạo vừa lái xe ra khỏi bệnh viện.

Người phụ nữ trong phòng bệnh trước đó, lập tức tiến lên chặn lại.

Quỳ trước xe Thẩm Hạo.

Thẩm tiên sinh, cầu xin ngài tha cho chồng tôi một lần, tôi nguyện ý làm trâu làm ngựa.

Điều này rõ ràng là muốn lợi dụng đông người, ép Thẩm Hạo phải đồng ý.

Nhưng bà ta lại tìm nhầm người rồi.

Thi Nịnh ngồi ghế phụ nói: Hạo ca, cửa bệnh viện toàn là người, hay là cứ để người phụ nữ này lên xe trước, tìm một chỗ không người rồi nói.

Lời vừa dứt, cảnh tượng này không ít người đều vây quanh xem.

Thấy vậy, Thẩm Hạo trực tiếp khống chế người phụ nữ.

Chỉ thấy người phụ nữ đứng dậy, cúi người chào Thẩm Hạo nói: Xin lỗi tiên sinh, là tôi nhận nhầm người rồi, đã gây bất tiện cho ngài.

Nói xong, đi đến bên cạnh.

Mọi người xung quanh đều vẻ mặt không nói nên lời, vốn dĩ còn đang chờ xem náo nhiệt, kết quả lại xem được một cảnh tượng vô vị.

Sau khi người phụ nữ đi khỏi, Thẩm Hạo liền lái xe rời đi.

Trên đường, Thi Nịnh cũng vẻ mặt ngơ ngác: Người phụ nữ này sao đột nhiên đi rồi, không nên như vậy chứ.

Làm gì có chuyện gì không nên, đoán chừng cảm thấy mất mặt thôi.

Thẩm Hạo cười cười nói.

Ừm, có thể lắm.

Thi Nịnh cảm thấy không đúng, vừa nãy trong phòng bệnh, người phụ nữ này còn liều mạng, vì cứu chồng cái gì cũng làm được.

Đột nhiên rời đi, thật sự có chút không hợp lý.

Nhìn Thẩm Hạo bên cạnh, Thi Nịnh lại cảm thấy mọi chuyện đều rất hợp lý.

Lái xe đến biệt thự, một thời gian không có người ở, bên trong cũng lạnh lẽo đi không ít.

Thi Nịnh lại kinh ngạc phát hiện, cả căn biệt thự không một hạt bụi, trên mặt bàn thậm chí cũng không có bụi bẩn.

Thi Nịnh không nhịn được kinh ngạc nói: Hạo ca, biệt thự này có người đến dọn dẹp rồi sao, thật sự cảm thấy, một chút bụi bẩn cũng không có.

Có thể Lục Khiết đến dọn dẹp rồi.

À đúng rồi, Hạo ca em quên mất.

Thi Nịnh bừng tỉnh.

Trong biệt thự này, Thẩm Hạo đã bố trí mấy bộ trận pháp, trong đó có một bộ trận pháp là Trận Tị Trần.

Kể từ khi có trận pháp này, đương nhiên sẽ không có bất kỳ hạt bụi nào nữa.

Một tờ giấy trắng lau qua, tờ giấy trắng vẫn sạch sẽ.

Hạo ca, vậy em đi pha một ấm trà bọt biển.

Thi Nịnh ngoan ngoãn nói.

Đi đi.

Thẩm Hạo nhìn quanh, một thời gian không đến, cảm thấy không quen.

Không thể không nói, biệt thự này, so với biệt thự ở kinh thành thì sang trọng hơn không ít.

Vừa mới sửa sang xong, cũng mới hơn một chút.

Thi Nịnh vừa pha xong trà, Thẩm Hạo còn chưa kịp uống, liền nghe thấy tiếng động cơ ô tô vọng đến từ sân biệt thự.

Hạo ca, em đi xem ai đến.

Thi Nịnh vừa nói vừa định đi mở cửa.

Thẩm Hạo: Không cần, chắc chắn là Tiêu Nhiên đến.

Người có thể đến biệt thự này, trừ Tiêu Nhiên ra không có ai khác.

Huống hồ, vừa nãy Thẩm Hạo đã gặp vệ sĩ của Tiêu Nhiên phái đến.

Hai người họ chắc chắn cũng đã liên hệ với Tiêu Nhiên, vì vậy Thẩm Hạo không cần dùng thần thức cũng biết là ai.

Rất nhanh, chuông cửa vang lên.

Thi Nịnh vội vàng mở cửa, nhìn thấy người đến, quả nhiên là Tiêu Nhiên.

Bên cạnh còn có Đường Lập Dương đi cùng.

Thi Nịnh: Hạo ca, anh đoán đúng rồi, chính là Tiêu Nhiên và Đường Lập Dương.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cũng không ngạc nhiên, cười chào hỏi: Đứng đó làm gì, mau vào ngồi đi.

Đường Lập Dương cười đặt đồ lên bàn trà, vui vẻ nói: Thẩm lão đệ, lâu rồi không gặp, thần thái vẫn như xưa, còn đẹp trai hơn trước.

Đường lão ca khách khí rồi, vừa pha xong trà, hai người liền đến, đúng là đến sớm không bằng đến khéo, mau ngồi đi.

Tiêu Nhiên có chút kinh ngạc nói: Cậu, chẳng lẽ cậu biết chúng tôi sẽ đến, nên pha trà trước.

Thẩm Hạo: Cậu nghĩ đẹp lắm, tôi đây là tự mình uống.

Đường Lập Dương: Điều này chứng tỏ, tôi và Tiêu Nhiên có phúc được uống, trà của Thẩm lão đệ đúng là tuyệt hảo, nơi khác muốn uống cũng không có đâu.

Hai người ngồi xuống, Thi Nịnh lấy ra hai chén trà, rót đầy trà.

Hai người đến thì cứ đến, còn mang theo đồ gì.

Cậu, tôi chỉ mang chút trái cây thôi.

Tôi mang cũng chỉ là hai chai rượu ngon.

Thẩm Hạo: Đừng nói, thật khéo, vừa đúng lúc nhà hết trái cây, cậu

mang đến cũng coi như kịp thời.

Nếu không thì cũng không có gì đãi hai người.

Cậu toàn là người nhà, khách sáo gì.

Thi Nịnh nhận lấy trái cây, Hạo ca, vậy em đi rửa trái cây.

Đợi sau khi Thi Nịnh đi khỏi, Thẩm Hạo biết rõ còn hỏi: Tin tức của hai người nhanh thật đấy, tôi vừa mới về, hai người đã đến rồi.

Vệ sĩ của tôi nói, tôi liền vội vàng chạy đến.

Tiêu Nhiên cười nói.

Thẩm Hạo gật đầu, quả nhiên không sai biệt mấy so với dự đoán, vừa nói vừa nâng chén trà lên: Đến đây, không phải đều thích uống trà sao, còn ngẩn ra làm gì.

Đường Lập Dương và Tiêu Nhiên nhấp một ngụm, lập tức vẻ mặt hưởng thụ.

Đường Lập Dương tấm tắc khen ngợi, Có việc không việc gì uống một ngụm trà của Thẩm lão đệ, còn thoải mái hơn cả làm thần tiên.

Không nói gì khác, trà của Thẩm lão đệ, đó thật sự là đệ nhất thế giới.

Thật khiến tôi thèm thuồng muốn chết.

Không tệ, uống trà này tinh thần sảng khoái, trước đây cảm thấy đầu óc không đủ dùng, bây giờ tốt hơn nhiều rồi.

Tiêu Nhiên cảm thán nói.

Cậu là người học lịch sử, đi quản lý công ty, quả thực rất vất vả.

Đường Lập Dương cười nói.

Không phải vất vả, chủ yếu là công ty lâu năm, tồn đọng quá

nhiều tệ đoan, mà cậu lại không thể giải quyết, quá nhiều người sống nhờ vào chén cơm này rồi.

Tiêu Nhiên lắc đầu nói.

Chuyện này bình thường, công ty nào cũng vậy.

Đường Lập Dương cảm thán sâu sắc.

Tán gẫu một lúc, Tiêu Nhiên nói: Cậu, ông chủ tiệm cầm đồ xe cắm đó, đã bị bắt rồi.

Xử lý thế nào đây.

Tiêu Nhiên cũng muốn biết thái độ của Thẩm Hạo.

Là giáo huấn một chút, hay là điều tra sâu.

Thẩm Hạo nói thả, thì thả, nói xét xử nghiêm, thì trọng phạt.

Không cần quản tôi, cứ công tư phân minh là được, tự mình làm việc, tự mình gánh chịu hậu quả.

Thẩm Hạo nói.

Một nhân vật nhỏ bé mà để Thẩm Hạo ra tay, thì thảm rồi.

Vào ăn lương công, ít nhất còn rất an toàn.

Biết rồi cậu.

Lúc này, Thi Nịnh cũng đã rửa xong trái cây, thái ra mang đến.

Tiêu Nhiên: Cậu, cậu ở đây mấy ngày, hay là trực tiếp về kinh thành rồi.

Tối nay không về, ngày mai về kinh thành.

Đường Lập Dương tiếc nuối nói: Thẩm lão đệ, sau này đều ở kinh thành sao.

Tiếc thật cái biệt thự này, thật sự quá xa hoa rồi.

Thẩm Hạo cười nói: Tháng sau là Tết rồi, đợi qua Tết thì về ở.

Cậu có máy bay riêng, muốn về cũng rất tiện lợi.

Thôi được rồi, uống trà đi, trà nguội hết rồi.

Ba người vừa uống trà, vừa tán gẫu.

Không khí vô cùng tốt đẹp.

Đường Lập Dương đã lâu không gặp Thẩm Hạo, lần này nghe nói Thẩm Hạo về, liền ngay lập tức chạy đến để liên hệ tình cảm.

Thẩm Hạo đúng là một chỗ dựa siêu cấp, dường như rất có năng lượng trên khắp thế giới.

Một ấm trà uống xong, Thi Nịnh lại vội vàng pha thêm một ấm nữa.

Tiêu Nhiên bỗng nhiên tò mò nói: Cậu, lần trước cậu ở Tokyo rốt cuộc là chuyện gì.

Nghe nói hội trưởng Fukuda Jirō của hội Trúc Cát hội ở Tokyo còn dâng cả con gái mình là Fukuda Megumi.

Đường Lập Dương cũng lập tức phấn chấn tinh thần.

Xã hội đen của Nhật Bản và trong nước không giống nhau, dường như còn mạnh hơn, còn có thể hợp pháp hóa.

Trong nước thì ô dù mà không còn, trực tiếp sẽ bị vạch trần.

Thẩm Hạo nghi hoặc nói: Sao cậu biết.

Tiêu Nhiên cười nói: Cậu, chuyện của cậu đã lan truyền khắp cái giới này rồi.

Kể cậu thần thánh hóa lên.

Cái giới này vốn dĩ không lớn, một chút gió thổi cỏ lay, liền sẽ làm người ta đều biết.

Huống hồ, ở Nhật Bản lại phô trương như vậy, đã lâu không có chuyện nào ngầu như thế này rồi.

Chu Triều Dương và Trần Đại Hằng tôi cũng đều nghe nói.

Đường Lập Dương: Đúng vậy, quá ngầu rồi, ở nước ngoài mà ngầu như vậy, hiện tại chỉ có một mình Thẩm lão đệ.

Chuyện ở Tokyo, lan truyền thần thánh hóa, rất nhiều người đều không tin, đều cảm thấy là đang khoác lác.

Dù sao thì, một hội trưởng đích thân xin lỗi không nói, còn dâng con gái để tạ tội.

Chương 583

Nếu Thẩm Hạo là con trai của gia tộc chính trị Nhật Bản, hoặc là con cháu của mấy tập đoàn lớn, thì còn có thể nói được.

Vấn đề là, Thẩm Hạo là người Việt.

Thấy hai người tò mò như vậy, Thẩm Hạo liền đơn giản kể lại quá trình sự việc.

Tiêu Nhiên và Đường Lập Dương giơ ngón cái lên.

Ngầu bá đạo.

Bây giờ trong giới truyền cậu rất ngầu, nói chung là cậu ở nước ngoài rất có quan hệ.

Không ít người đều dò hỏi cậu, muốn kết giao với cậu.

Đường Lập Dương nói.

Đây cũng là lý do hai người lần này đến tìm Thẩm Hạo.

Bọn họ muốn xem thái độ của Thẩm Hạo, nếu anh ấy nguyện ý giúp đỡ, bọn họ liền có thể làm trung gian hòa giải.

Nếu Thẩm Hạo không muốn nhúng tay vào, thì dừng lại ở đây.

Tìm tôi làm gì.

Chủ yếu là có một số người, muốn chuyển tiền ra nước ngoài, cảm thấy cậu ở Nhật Bản rất có thực lực, muốn chuyển tiền một vòng.

Cậu, cậu có ý định gì không.

Tiêu Nhiên nói.

Không hứng thú, bất kể ai tìm, cậu cứ nói tôi không có thực lực

đó.

Chuyển dịch tài sản này không phải là đối đầu với quốc gia sao, thu hoạch từ dân chúng trong nước, tiền lại chảy ra ngoài.

Huống hồ, số tiền này Thẩm Hạo cũng không thèm để mắt tới.

Hạng người gì, cũng xứng để Thẩm Hạo giúp đỡ.

Thấy Thẩm Hạo không hề nghĩ ngợi mà từ chối, Đường Lập Dương vẫn tưởng Thẩm Hạo không biết lợi nhuận trong đó, bèn vội vàng giải thích: 30% hoa hồng là ít nhất, thù lao thậm chí còn cao hơn, số tiền này không chỉ đơn giản là vài trăm triệu đâu.

Hiện tại tình trạng chuyển vốn ra nước ngoài rất nghiêm trọng, ai đi sớm thì coi như thoát rồi.

Ai không đi được thì chỉ có thể dùng bất động sản trong nước làm thế chấp, lợi dụng nội bảo ngoại thải trong nước.

Ban đầu cũng là để các doanh nghiệp trong nước đi ra ngoài, sau này thì trở thành một trong những thủ đoạn chuyển dịch tài sản.

Lão Vương trước đây dùng cách này chuyển đi không ít, nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn quay về.

Hiện tại nội bảo ngoại thải này cũng bị kiểm soát chặt chẽ, không có thực lực tuyệt đối thì cơ bản vô dụng.

Kênh bên thành phố cờ bạc kia cũng đã bị phế rồi.

Từ khi Tẩy Mễ Hoa bị bắt, bên thành phố cờ bạc cũng vội vàng phủi sạch quan hệ, không ai dám nhận việc này nữa.

Số tiền trong đó là khổng lồ, Thẩm lão đệ, nếu cậu có thực lực này, hoàn toàn có thể nuốt trọn.

Thay vì để trung giới nước ngoài kiếm, không bằng cậu kiếm.

Thấy Đường Lập Dương giải thích rõ ràng như vậy, Thẩm Hạo liền thẳng thắn nói: Đường lão ca hiểu lầm rồi.

Lợi nhuận trong đó đúng là rất kinh người, tôi biết.

Nhưng số tiền này, tuy không ít, nhưng tôi thật sự không thèm để mắt đến.

Thế nên không cần nói thêm nữa.

Đối với tôi mà nói, đơn giản là đang lãng phí thời gian.

Đường Lập Dương:.

Tiêu Nhiên:.

Hai người ngẩn người trong chốc lát, Đường Lập Dương giơ ngón cái lên nói: Thẩm lão đệ, cậu đúng là đỉnh của chóp.

Hào sảng, quá hào sảng rồi.

Ngay sau đó hai người suy nghĩ kỹ lại cũng phải, Thẩm Hạo đã tung hoành sòng bạc, ném tiền như rác thì đương nhiên không thiếu tiền, đương nhiên tiêu xài thoải mái rồi.

Nhất thời trong lòng Đường Lập Dương đầy ghen tị, đố kỵ, anh ta làm quần quật, dựa vào sự chiếu cố của cha mình, mười mấy năm mới tích lũy được mấy chục tỷ không đến trăm tỷ gia sản.

Nhưng số tiền lớn như vậy, trong mắt Thẩm Hạo chẳng là gì cả.

Nhìn thấy biểu cảm của hai người, Thẩm Hạo cũng không giải thích nguyên nhân, chỉ cười nói: Được rồi, đến đến uống trà đi, tôi là một công dân tốt tuân thủ pháp luật.

Còn những chuyện đi ngược lại với quốc gia này, tôi tuyệt đối sẽ không làm.

Cậu xem những kẻ như Tẩy Mễ Hoa, lão Vương, Hứa Bì Đai,

Phan Thập Ức, v. v. kết cục của những người này chẳng tốt đẹp gì.

Không đáng mạo hiểm như vậy, đây là công khai chống đối.

Nghe vậy, Đường Lập Dương và Tiêu Nhiên đều gật đầu.

Hai người cảm thấy Thẩm Hạo nói vậy cũng đúng, dù tiền có nhiều đến mấy, ảnh hưởng có lớn đến mấy, nhưng phàm ai dám chống lại nắm đấm thép của quyền lực thì cũng chỉ là tro bụi.

Thương nhân cứ thành thật nghe lời là được.

Thẩm lão đệ nói đúng, đúng là người tỉnh táo giữa trần gian.

Cũng phải, số tiền hiện tại, đủ để tiêu xài mấy chục đời rồi, không cần thiết phải đi phạm húy.

Thẩm Hạo nói: Đương nhiên, muốn ra nước ngoài cũng là tự do cá nhân, chỉ cần là tiền sạch do mình vất vả kiếm được, tôi đều ủng hộ bất kể đi đường nào.

Ai lại dám nói mình tuyệt đối trong sạch chứ.

Thẩm Hạo xua tay nói: Được rồi, không nói mấy chuyện này nữa, chúng ta đã lâu không gặp, tâm sự chuyện cũ thì tốt hơn nhiều.

Bàn chuyện tiền bạc làm sứt mẻ tình cảm, chỉ uống trà thôi, không nói gì khác.

Đúng, bàn tiền bạc làm sứt mẻ tình cảm, nào nếm thử đi, nếm thử đi, được uống trà của Thẩm lão đệ đã là một loại hưởng thụ rồi, thật sự không dám cầu gì nhiều hơn.

Đường Lập Dương cũng không có gì thất vọng, có thể giữ mối quan hệ tốt với Thẩm Hạo mới là quan trọng nhất.

Không ít người muốn tìm cơ hội tiếp cận Thẩm Hạo nhưng không có cơ hội đó.

Người bình thường không thể bước vào vòng tròn của Thẩm Hạo.

Mấu chốt là Thẩm Hạo quá thần bí, rất ít khi tham gia bất kỳ hoạt động công khai nào.

Chẳng hạn như tiệc từ thiện, đấu giá, tiệc tùng câu lạc bộ, v. v.

Muốn tiếp cận Thẩm Hạo cũng không có cơ hội.

Đường Lập Dương liền nói: Lợi ích lay động lòng người, Thẩm lão đệ cậu phải chú ý một chút, không ít người đang dò hỏi tình hình của cậu, đều mắt xanh mặt tía muốn đưa tiền cho cậu.

Có những người chó cùng giứt giậu.

Thẩm Hạo thản nhiên nói: Vậy thì đa tạ Đường lão ca nhắc nhở, cứ yên tâm đi, bức tường của tôi rất cao.

Nhìn thấy Thẩm Hạo một vẻ thản nhiên, Đường Lập Dương cảm thấy lo lắng của mình là thừa thãi.

Có thể tung hoành khắp nơi ở nước ngoài, mấy cô bạn gái trong nước lại càng mạnh mẽ đáng sợ.

Thật sự không có gì phải lo lắng cả.

Trò chuyện một lát, chủ đề của đàn ông nếu không bàn công việc, không bàn đại sự quốc gia, không nói lịch sử, thì rất nhanh sẽ nói đến phụ nữ.

Quả nhiên, Tiêu Nhiên và Đường Lập Dương nói qua nói lại đã nhắc đến phụ nữ, thậm chí còn trực tiếp đề xuất muốn ăn thịt nướng.

Sau khi ăn thịt nướng của Thẩm Hạo, hiệu quả tự nhiên không cần phải nói.

Như một tay sát thủ, tiên sinh dũng mãnh.

Hùng phong ngày trước của Đường Lập Dương đều đã khôi phục,

anh ta mới cảm thấy mình giống một người đàn ông đích thực.

Dù sao, đã bước vào tuổi trung niên, anh ta thật sự có chút lực bất tòng tâm.

Mỗi lần ăn thịt nướng của Thẩm Hạo, lại khác hẳn, dường như hồi xuân lần thứ hai.

Trực tiếp từ nhập khẩu yếu mềm, biến ngay thành Hitachi nội địa.

Thẩm Hạo: Đến không đúng lúc rồi, thịt nướng hết thật rồi.

Đường Lập Dương thất vọng nói: Vậy thì tiếc quá.

Tiêu Nhiên: Cô phụ, lần sau có thịt thì nhớ chừa cho cháu một ít nhé, cháu thèm lắm rồi.

Thẩm Hạo: Yên tâm, nhất định sẽ để dành cho cháu.

Thịt thì có, nhưng thịt nướng có sẵn thì không.

Mặc dù bắt một con yêu thú đối với Thẩm Hạo dễ như trở bàn tay.

Nhưng Thẩm Hạo ngại phiền, lười làm.

Vì không có món thịt nướng mong muốn, nhưng trà linh thì vẫn còn.

Hai người uống liền hai ấm, đi vệ sinh mấy bận mới lưu luyến rời đi.

Sau khi hai người rời đi, Thi Nịnh lập tức dọn dẹp.

Tối đó, Thi Nịnh và Thẩm Hạo không trở về kinh thành, mà lưu lại biệt thự ở Trường An.

Hiếm khi được ở riêng với Thẩm Hạo, Thi Nịnh vừa vui vừa sợ.

Dường như nhìn thấu suy nghĩ của Thi Nịnh, Thẩm Hạo cười nói: Nhìn em kìa, có chút tiền đồ nào đâu, tối nay ngủ chay thôi.

Hạo ca thật hả.

Chẳng lẽ còn giả sao, dù có muốn làm thật, em cũng không được mà.

Nếu là người khác, Thẩm Hạo sẽ không quản.

Nhưng đối mặt với Thi Nịnh, hắn vẫn có chút không tiện ra tay.

Thi Nịnh có chút ngại ngùng, trong lòng còn có chút áy náy, do dự một lúc, nhỏ giọng nói: Hạo ca, hay là em thử xem.

Thẩm Hạo nói: Thôi, trò chuyện một lát là được rồi.

Thi Nịnh hớn hở nói: Được Hạo ca.

Hạo ca anh biết không, trước đây nhiều đồng nghiệp của em đều ghen tị với em đó.

Ghen tị em cái gì.

Ghen tị em tìm được một người đàn ông hoàn hảo như anh, ai nấy mắt đều đỏ hoe vì ghen tị.

Nếu họ mà biết tôi có không ít phụ nữ, chắc là sẽ không ghen tị nữa, có khi còn bắt đầu bôi nhọ em.

Thi Nịnh ôm Thẩm Hạo, hôn một cái, vui vẻ nói: Cho dù có biết cũng vui mà, anh nghĩ xem.

Hạo ca anh vừa cao vừa đẹp trai, tặng em siêu xe, tặng em nhà, còn tặng em vòng tay phỉ thúy mấy chục triệu.

Mua cho em đủ loại hàng hiệu, điều này đổi lại là người phụ nữ nào mà không mê mẩn chứ.

Đương nhiên, với vẻ ngoài của Hạo ca, dù không có tiền, phụ nữ cũng xếp hàng tìm anh.

Thẩm Hạo mỉm cười, không nói gì.

Hắn đã từng trải qua thời kỳ khó khăn, tự nhiên hiểu rõ tầm quan

trọng của tiền bạc đối với một người đàn ông.

Tối đó, đợi Thi Nịnh ngủ say, Thẩm Hạo liền quay về Linh Vân Đại Lục.

Linh Vân Đại Lục, Huyền Thiên Kiếm Tông, Ngọc Nữ Phong, Cam Lâm Động của Thẩm Hạo.

Lúc này, nơi đây vẫn giữ nguyên dáng vẻ như khi Thẩm Hạo rời đi trước đó, không một chút thay đổi.

Ngay cả linh trà trên bàn đá vẫn còn bốc hơi nghi ngút.

Thẩm Hạo ổn định tâm thần, chỉ trong chốc lát đã khôi phục lại từ thế giới đô thị.

Thần thức quét qua, không có gì biến hóa.

Hiện tại y cũng vừa từ Ngọc Nữ Phong trở về, vẫn chưa tiện ra ngoài.

Y liền khoanh chân tọa thiền.

Trước khi rời Ngọc Nữ Phong, Tô Thiền này đã nói sẽ trả lời y vào ngày mai.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo lại mong chờ xem Tô Thiền ngày mai sẽ nói thế nào.

Là thừa nhận chuyện song sinh, hay trực tiếp thừa nhận việc bốn chị em họ là tứ bào thai.

Chương 584

Hay lại một mạch phủ nhận, cho rằng Thẩm Hạo đã làm sai.

Không hiểu sao, đối với Tô Thiền mặc y phục xanh lục ở Huyền Thiên Kiếm Tông này, Thẩm Hạo cảm thấy y có thể dễ dàng nắm trong lòng bàn tay.

Trước đó, vừa mới phóng ra khí thế, Tô Thiền này liền trực tiếp quỳ xuống, quả là rất thú vị.

Rõ ràng tính cách đủ mềm yếu, dễ dàng thỏa hiệp.

Nếu không chịu thừa nhận, ngày mai Thẩm Hạo cũng định dùng chút thủ đoạn uy hiếp lợi dụ.

Thời gian chậm rãi trôi, ở Linh Vân Đại Lục, không có internet để giết thời gian, chỉ có thể tọa thiền tu luyện.

May mắn thay, Thẩm Hạo với thiên phú vô địch, chỉ cần hơi tọa thiền là có thể nhanh chóng tiến vào trạng thái đốn ngộ.

Y sẽ không nghĩ đến những chuyện khác.

Thoáng chốc, cuối cùng cũng đến tối.

Đêm xuống, bầu trời đầy sao lấp lánh.

Cùng lúc đó, Tô Quyên lão tứ và Tô Dực lão nhị của Huyền Thiên Kiếm Tông, đang đợi Tô Ngọc lão đại và Tô Thiền lão tam trong thức hải.

Đến thời gian hẹn, Tô Ngọc và Tô Thiền lại không xuất hiện.

Tô Dực kinh ngạc nói: Chuyện gì vậy, không phải đã nói cứ ba ngày gặp mặt một lần sao.

Sao lão đại và lão tam đều không đến.

Tô Quyên gật đầu nói: Hơi kỳ lạ nha, theo lý mà nói, cho dù một người không có thời gian đến, người kia cũng sẽ đến chứ.

Cũng coi như báo bình an cho chúng ta.

Hôm nay lại không ai đến cả, thật sự rất kỳ lạ.

Một cách khó hiểu, Tô Dực trong lòng có dự cảm không lành, bởi vì hai tỷ muội mỗi lần đều rất đúng giờ, chưa từng có bất kỳ sai sót nào, hôm nay có chút bất thường.

Nhưng lời như vậy nàng không dám nói ra, liền nói: Đừng vội, đợi thêm chút nữa xem, chắc là có việc gì đó bận rồi.

Tô Quyên lắc đầu nói: Ta cũng không biết, vậy thì đợi một lát đi, dù sao thời gian còn sớm mà.

Trong thức hải đen kịt, chỉ có Tô Dực và Tô Quyên đang giao lưu với nhau, nhưng rõ ràng trạng thái của hai người đều không ổn, nói chuyện cũng có câu có câu không, tâm trạng đều hơi nặng nề.

Chờ đợi khoảng hơn hai giờ, hai tỷ muội Tô Ngọc, Tô Thiền vẫn không hiện thân trong thức hải.

Tô Quyên và Tô Dực trong lòng càng thêm sốt ruột, đành bất đắc dĩ tạm thời rút ra.

Sau khi ý thức trở về cơ thể, trên mặt Tô Dực và Tô Quyên đều lộ vẻ lo lắng.

Tô Quyên nhỏ giọng nói: Nhị tỷ, tỷ nói đại tỷ và tam tỷ sẽ không gặp chuyện gì chứ.

Sao trong lòng muội cứ rối bời thế nào ấy.

Tô Dực sắc mặt trầm xuống, bất mãn nói: Muội nói bậy bạ gì vậy, đại tỷ Tô Ngọc làm việc luôn ổn thỏa, tam muội làm việc cũng rất quả quyết cẩn thận, làm sao có thể gặp nguy hiểm.

Những lời xui xẻo như vậy sau này không được nói nữa.

Mặc dù nói vậy, nhưng sắc mặt Tô Dực vô cùng nghiêm túc, mí mắt cứ giật liên hồi.

Trong lòng nàng cũng bồn chồn lo lắng, hoàn toàn mất đi chủ kiến.

Vâng nhị tỷ, muội biết sai rồi.

Nói xong, Tô Quyên lập tức phun nước bọt nói: Phì, thu hồi lời vừa rồi.

Tô Dực sắc mặt đen lại: Muội làm gì vậy.

Tô Quyên: Cái này là học Thẩm Hạo đó, lúc trước ta thấy y nói sai lời thì cũng làm vậy.

Nói đến đây, Tô Quyên đột nhiên mắt đẹp sáng lên, vẻ mặt vội vàng nói: Nhị tỷ ta có cách rồi, có thể biết tình hình của đại tỷ và tam tỷ rồi.

Tô Dực kỳ quái nói: Cách gì.

Nàng đều bó tay rồi, Tô Quyên lão tứ ngày thường không nghiêm chỉnh này có thể có cách gì chứ.

Tô Quyên nói: Hay là tìm Thẩm Hạo giúp đỡ đi, y là Vũ Hóa cảnh, để y đi xem đại tỷ và tam tỷ thì đối với y dễ như trở bàn tay.

Tô Dực như có điều suy nghĩ, cảm thấy cách này rất hay, nhưng vẫn do dự nói: Nếu tìm Thẩm Hạo giúp đỡ, chẳng phải thân phận của chúng ta sẽ bị bại lộ sao.

Tô Quyên bất mãn nói: Nhị tỷ, đã đến lúc nào rồi, còn quan tâm thân phận gì nữa, đương nhiên là an nguy của đại tỷ và tam tỷ là quan trọng nhất, bại lộ thì bại lộ, dù sao cũng là chuyện sớm muộn.

Thẩm Hạo tốt đẹp ưu tú như vậy, tỷ không thể ngăn cản chuyện tốt của y và tam tỷ được chứ.

Có huynh rể lợi hại như vậy, ta cũng có thể chấp nhận a.

Muội hết thuốc chữa rồi.

Nói đến đây, Tô Dực trừng mắt nhìn Tô Quyên rồi lại nói: Vạn nhất, đại tỷ và tam tỷ không có chuyện gì, chỉ là mấy tỷ muội chúng ta lo lắng quá mức thì sao.

Dù sao chuyện như hôm nay chưa từng xảy ra, trong lòng ta rất lo lắng.

Tô Quyên nói: Ngày trước họ đều hẹn gặp mặt, cho dù một người bận, người kia cũng sẽ xuất hiện, chủ yếu là để báo bình an.

Dù sao Thượng Cổ Chiến Trường bên trong vô cùng hiểm ác, không phải ở Huyền Thiên Kiếm Tông có tông môn che chở.

Vậy thì có nên đi tìm Thẩm Hạo không.

Tô Dực cũng mất hết chủ ý.

Cũng sợ hai tỷ muội có chuyện.

Thẩm Hạo là người duy nhất quen thuộc tình hình Thượng Cổ Chiến Trường, hơn nữa thực lực của Thẩm Hạo, đó là Vũ Hóa cảnh, người đàn ông đứng trên đỉnh cao của Linh Vân Đại Lục.

Y hoàn toàn có thể kiêu ngạo tung hoành toàn bộ Thượng Cổ Chiến Trường.

Cho dù có bất ngờ, cũng có thể dễ dàng ứng phó.

Nếu tìm trưởng lão tông môn, cũng vô ích.

Lời Tô Dực vừa dứt, đột nhiên một trận đau đớn xé rách truyền đến từ ngực.

Đau đến mức Tô Dực và Tô Quyên ngã bật ra ngoài.

Sắc mặt tái nhợt.

Hai nữ nhìn nhau, không màng đến nỗi đau trên người, lập tức phi nước đại đến Cam Lâm Động.

Cơn đau dữ dội ở ngực, điều đó chứng tỏ một chuyện, Tô Ngọc lão đại hoặc Tô Thiền lão tam đã gặp chuyện.

Cố nén cơn đau dữ dội, họ chạy đến Cam Lâm Động.

Chưa kịp đợi hai tỷ muội nói chuyện, Thẩm Hạo liền tỉnh dậy ngay lập tức, trong nháy mắt đã ra khỏi động phủ.

Nhìn thấy hai Tô Thiền giống hệt nhau, khóe miệng Thẩm Hạo khẽ nhếch.

Tốt, đây là không định giả vờ nữa sao, trực tiếp hiện ra chân thân.

Chưa kịp đợi Thẩm Hạo nói gì, Tô Quyên lập tức nắm lấy tay Thẩm Hạo, vẻ mặt cầu khẩn nói: Thẩm Hạo, mau cứu đại tỷ và tam tỷ. ta.

Thấy Tô Quyên lề mề nói không nên lời, Tô Dực đứng bên cạnh thấy vậy, trong lòng vội vàng.

Cứ lề mề như vậy người sẽ mất mạng mất.

Nàng không màng nữa, trực tiếp đẩy Tô Quyên ra, vẻ mặt nghiêm trọng nói với Thẩm Hạo: Thẩm Hạo, bây giờ nhiều chuyện không thể giải thích nhiều như vậy.

Ta và Tô Quyên đều không phải sư phụ của ngươi, chúng ta là tứ bào thai.

Sư phụ Tô Thiền của ngươi và đại tỷ Tô Ngọc đều đã tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường.

Hiện tại họ gặp nguy hiểm, tình huống vô cùng khẩn cấp, đi chậm e rằng sẽ xảy ra chuyện.

Khẩn cầu ngươi ra tay.

Nghe vậy, Thẩm Hạo ngẩn người, không ngờ hai nữ lại trực tiếp nói thẳng.

Sư phụ Tô Thiền gặp chuyện.

Sao có thể.

Thẩm Hạo nhớ rõ đã đưa cho Tô Thiền hai khối ngọc bội, sao lại không có phản ứng.

Thấy Thẩm Hạo vẫn chưa phản ứng, Tô Dực mắt đỏ hoe nói: Thẩm Hạo cầu xin ngươi, mau đi đi, nếu không thì thật sự không kịp nữa.

Tô Quyên suýt nữa thì quỳ xuống.

Thẩm Hạo không biết thật giả, liền gật đầu nói: Được, ta đi ngay đây.

Nói xong, thân ảnh y biến mất tại chỗ, xuất hiện lần nữa đã tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường.

Nhìn Thẩm Hạo đột nhiên biến mất, Tô Quyên và Tô Dực cũng thầm cầu nguyện Thẩm Hạo có thể nhanh chóng đến nơi.

Cùng lúc đó, bên trong Thượng Cổ Chiến Trường.

Một sơn cốc sâu thẳm, bị một màn hào quang màu lam chặn lại.

Bên ngoài, trên không trung có một nam tử áo đen đang điên cuồng tấn công bằng pháp thuật.

Nam tử áo đen kiêu ngạo nói: Mau ra đây chịu chết đi, trận pháp này không chống đỡ được bao lâu đâu, đừng lãng phí thời gian của lão phu.

Trong trận pháp, Tô Ngọc lão đại và Tô Thiền lão tam cũng đang khổ sở kiên trì.

Phía ngực trái của Tô Ngọc, có một vết thương lớn, máu không ngừng chảy ra, không chỉ vậy, nguyên thần của nàng cũng bị trọng thương.

Vừa rồi để khởi động trận pháp, nàng đã dốc hết toàn lực, mới có thể chống đỡ được trong chốc lát.

Tô Thiền duy trì trận pháp cũng vô cùng khó khăn.

Tô Ngọc lắc đầu nói: Ngọc bội đã dùng lâu như vậy rồi, Thẩm Hạo vẫn chưa đến, xem ra y không thể đến kịp rồi.

Tô Thiền sắc mặt khó coi nói: Đại tỷ, hôm nay chúng ta phải bỏ mạng ở đây rồi.

Tô Ngọc nói: Vẫn còn một tia hy vọng sống sót, vẫn còn lại miếng ngọc bội cuối cùng này, ta thử lại xem sao.

Nói xong, nàng bóp nát miếng ngọc bội.

Trước đó Thẩm Hạo đã đưa hai miếng ngọc bội, cái thứ nhất dùng rồi không có tác dụng, cái cuối cùng này bây giờ cũng đành phải dùng.

Tô Thiền: Được đại tỷ, ta vẫn có thể kiên trì được thời gian một nén trà, nhưng cũng là thế mạnh đã hết rồi.

Tô Thiền lấy ra đan dược, điên cuồng nuốt xuống, khí tức trong cơ thể nàng bắt đầu tăng vọt, miễn cưỡng có thể duy trì trận pháp.

Mặc kệ hậu di chứng gì, khoảnh khắc này, nàng đã không thể quan tâm đến những thứ khác.

Nhưng nhìn trận pháp đã rạn nứt, trong lòng không hề có chút tin tưởng nào, đối thủ quá mạnh, ít nhất cũng là Thần Đình cảnh, căn bản không cùng đẳng cấp.

Nếu không có trận pháp của tông môn này, họ đã sớm bị diệt.

May mắn thay, họ xưa nay luôn cẩn thận, nên khi đến Thượng Cổ

Chiến Trường cũng đã chuẩn bị vẹn toàn, trận pháp đã bố trí trước, nếu không chết cũng không biết chết thế nào.

Sau khi Thẩm Hạo rời khỏi Huyền Thiên Kiếm Tông, thân ảnh y xuất hiện trở lại, đã đến Thượng Cổ Chiến Trường.

Động phủ này vẫn là động phủ mà y và Hồ Cửu Nhi kết hôn trước đó.

Nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy Hồ Cửu Nhi đang bế quan.

Hồ Cửu Nhi đang điều tức, đột nhiên cảm nhận được khí tức của Thẩm Hạo.

Nàng vui mừng khôn xiết, lập tức bay đến chỗ Thẩm Hạo.

Hồ Cửu Nhi: Tương công, chàng cuối cùng cũng trở về rồi, Cửu Nhi nhớ chàng lắm.

Lần này Thẩm Hạo đi đến Thiên Vũ Hoàng Triều để nhậm chức, đi một chuyến đã mấy tháng trời.

Điều này cũng có nghĩa là Hồ Cửu Nhi đã lâu không gặp Thẩm Hạo.

Lần nữa gặp lại Thẩm Hạo, trong lòng nàng tự nhiên vô cùng kích động.

Thẩm Hạo ôm Hồ Cửu Nhi vào lòng, tuy hương thơm vây quanh, nhưng y không bận tâm đến việc hàn huyên.

Mà trực tiếp nói: Sư phụ của tông môn ta hiện tại hình như gặp nguy hiểm rồi, ta phải đi tìm họ, đợi xong việc rồi sẽ ở bên nàng thật tốt.

Hồ Cửu Nhi ngẩn người, cũng biết sự tình nghiêm trọng, cứu người là việc khẩn cấp.

Chương 585

Nàng vội vàng gật đầu nói: Được tương công, ta liền đi cùng chàng.

Được, đi thôi.

Hai người gặp nhau chưa đầy vài giây, Thẩm Hạo và Hồ Cửu Nhi liền lóe mình một cái, bay về phía Tô Thiền.

Vừa bay ra khỏi động phủ, Thẩm Hạo bỗng nhiên cảm ứng được khí tức của ngọc bội.

Tô Thiền đã sử dụng khí tức của ngọc bội, điều này cũng chứng thực Tô Thiền quả thực đã gặp nguy hiểm.

Chẳng lẽ ngọc bội ở bên ngoài Thượng Cổ Chiến Trường không cảm ứng được.

Bên trong Thượng Cổ Chiến Trường này nguy cơ tứ phía, Tiên Khiếu cảnh ở bên ngoài rất mạnh, nhưng ở đây chỉ có thể nói là hạng bét.

Tốc độ của Thẩm Hạo chậm một phần, thì nguy hiểm lại tăng thêm một phần.

Chỉ cần hai nữ còn một hơi thở, Thẩm Hạo đều có thể cứu sống họ, chỉ sợ một hơi thở cũng không còn, vậy thì chết cứng rồi.

Cửu Nhi, ta cảm ứng được khí tức của ngọc bội rồi, chúng ta phải nhanh lên, e rằng họ hiện tại rất nguy hiểm rồi.

Vâng, tương công.

Thông tin ngọc bội cũng đã đánh dấu tọa độ, Thẩm Hạo cũng có được phương vị chính xác, không đến nỗi đi đường vòng.

May mắn thay, Thẩm Hạo và Hồ Cửu Nhi đều là Thập Nhị cảnh, trước đó để tránh né Lão Hủy Long, cũng ở bên thảo nguyên này, do đó khoảng cách cũng không xa.

Dường như sợ Tô Thiền gặp bất trắc, Thẩm Hạo trực tiếp tăng tốc tiến lên.

Trên người y lôi minh chớp lóe, chỉ một hơi thở đã bỏ Hồ Cửu Nhi lại mấy nghìn dặm.

Thẩm Hạo không chỉ là Vũ Hóa cảnh, mà còn là Thập Nhị cảnh, cộng thêm lôi đình gia thân, tốc độ có thể nói là bất chấp mọi trở ngại.

Tồn tại vô địch cùng cảnh giới, ngay cả khi ở Thần Đình cảnh, Lão Hủy Long còn không đuổi kịp, huống hồ là bây giờ.

Rất nhanh, Hồ Cửu Nhi liền phát hiện mình càng ngày càng xa Thẩm Hạo.

Hơi kinh ngạc, nàng vạn vạn không ngờ chênh lệch tốc độ của mình và Thẩm Hạo lại lớn đến vậy.

Nàng cũng lập tức tăng tốc tiến lên.

Trong sơn cốc, nam tử áo đen ngưng tụ một đạo quang mang trăm trượng, trực tiếp phá vỡ trận pháp của Tô Thiền.

Bị trận pháp phản phệ, Tô Thiền cũng bay ngược ra xa mấy trăm mét, thổ huyết.

Giờ khắc này nàng cũng đã mất đi sức chiến đấu.

Đối mặt với nam tử áo đen cường đại như vậy, Tô Ngọc và Tô Thiền có chút tuyệt vọng.

Nam tử áo đen cười ha ha: Chỉ là lũ kiến hôi mà thôi, có giãy giụa thế nào cũng vô ích.

Đến gần cái chết, Tô Thiền vẻ mặt đầy áy náy nói: Đại tỷ là do

muội hại tỷ, là do muội mù quáng vô tri, lại còn để tỷ đến Thượng Cổ Chiến Trường.

Tô Ngọc lắc đầu: Thời thế và số mệnh, có lẽ đây là số mệnh của chúng ta.

Nghe vậy, trong đầu Tô Thiền bỗng nhiên hiện lên hình bóng Thẩm Hạo.

Lúc trước nàng nghe nói Thẩm Hạo vì nàng mà tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường, vì vậy nàng cũng theo vào.

Vốn dĩ không có tình cảm nam nữ, nhưng sau này không hiểu sao, dưới sự giải thích của Tô Quyên, Tô Dực, nàng lại có cảm giác nhớ nhung Thẩm Hạo một cách khó hiểu.

Khi đại tỷ Tô Ngọc báo tin Thẩm Hạo không sao, không những đột phá đến Thần Đình cảnh, mà còn có thể tùy ý ra vào Thượng Cổ Chiến Trường, nàng vẫn rất vui mừng.

Giữa lúc sinh tử tồn vong này, nàng lại nghĩ đến Thẩm Hạo.

Không biết y có thể đến kịp không.

Chỉ thấy nam tử áo đen nhẹ nhàng phất tay, hai đạo kim quang cấp tốc xông tới.

Tô Ngọc và Tô Thiền kinh hãi phát hiện, nguyên thần của mình cũng không thể thoát thân, dường như bị khóa chặt.

Hai nàng nhìn nhau, đều chọn nhắm mắt lại, thản nhiên chấp nhận cái chết.

Đột nhiên, nam tử áo đen phát hiện một đạo tử sắc quang mang lóe lên, tiếp đó chỉ thấy một bóng người chắn trước mặt hai nữ.

Nhìn thấy nam tử đột nhiên xuất hiện, sắc mặt nam tử áo đen biến đổi.

Có thể xuất hiện trong nháy mắt, ít nhất cũng là Thần Đình cảnh, hơn nữa nam tử này cho y cảm giác vô cùng cường đại.

Y xoay người liền chạy.

Đáng tiếc tốc độ của Thẩm Hạo còn nhanh hơn.

Một cái chớp mắt liền đến trước mặt y.

Nam tử áo đen vội vàng tế ra linh bảo hộ thuẫn, nhưng lại phát hiện tay đối phương có thể bỏ qua hộ thuẫn, một tay tóm lấy cổ y.

Nam tử áo đen chỉ cảm thấy toàn thân tê dại, nguyên thần cũng mất đi sự khống chế của cơ thể.

Sức mạnh lôi đình.

Sao có thể.

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Thẩm Hạo song chỉ hợp long, đầu ngón tay lôi đình lóe lên, khẽ chạm vào trán y, trực tiếp diệt đối phương trong nháy mắt.

Tô Ngọc và Tô Thiền hai mắt nhắm chặt, đợi một lúc lâu lại phát hiện không có chuyện gì xảy ra.

Chẳng lẽ cái chết không có đau đớn.

Nghi hoặc hé mắt ra.

Đột nhiên ngẩn người, chỉ thấy trước mắt đứng một nam tử cao lớn tuấn tú.

Đang mỉm cười nhìn họ.

Chính là đồ đệ ngoan Thẩm Hạo của Tô Thiền.

Thẩm.

Thẩm Hạo, ngươi đến rồi.

Gặp được Thẩm Hạo, Tô Thiền không hiểu sao mặt đỏ bừng, ngữ

khí cũng lắp bắp.

Còn Tô Ngọc nhìn nam tử áo đen nằm trên đất, kinh hãi che miệng lại.

Sao có thể.

Nam tử áo đen này đã mang lại cho họ cảm giác áp bức cường đại, nhưng bây giờ, chỉ trong một hơi thở, nam tử áo đen này đã bị Thẩm Hạo diệt sát.

Cường đại, mạnh mẽ chưa từng thấy.

Hai nữ Tô Thiền và Tô Ngọc, lúc này còn chưa biết Thẩm Hạo đã là cường giả Vũ Hóa cảnh.

Thẩm Hạo cười nói: Ta hiện tại rất tò mò, rốt cuộc thì ai trong các ngươi mới là sư phụ của ta, hay nói cách khác sư phụ của ta vẫn còn ở trong Huyền Thiên Kiếm Tông.

Tô Ngọc liếc Tô Thiền, sự tình phát triển đến nay, bốn chị em họ cũng không cần thiết phải giấu giếm Thẩm Hạo nữa.

Thế là, Tô Ngọc bèn kể lại, giải thích: Chúng ta là tứ tỷ muội, tên do sư phụ lấy từ bốn chữ Ngọc Dực Thiền Quyên.

Nàng ấy là tam muội Tô Thiền, cũng là sư phụ chân chính của ngươi.

Ta là đại tỷ Tô Ngọc, nhị muội Tô Dực thích mặc váy tím, Tô Quyên thích mặc váy màu vàng mơ và váy xanh lục.

Sở dĩ không để tông môn người khác biết, mục đích là để làm một lá bài tẩy sử dụng.

Nghe vậy, Tô Thiền gật đầu, cũng coi như thừa nhận.

Thẩm Hạo nhìn kỹ, Tô Thiền một thân váy đen quả thật có khí chất giống hệt sư phụ mà y gặp lúc đầu.

Bên cạnh một thân váy trắng, không nhiễm bụi trần là Tô Ngọc.

Nghĩ đến Tô Quyên mặc váy xanh lục mà y gặp trước đó, tính cách quả thật hoạt bát hơn một chút, tính tình cũng mềm yếu hơn.

Bốn nữ tính cách không giống nhau, quần áo thích mặc cũng không giống nhau.

Hay là để phân biệt lẫn nhau.

Hiện tại, Thẩm Hạo cuối cùng cũng đã hiểu rõ bốn tỷ muội này, không đến nỗi nhận lầm nữa.

Nhưng nếu họ đổi quần áo, không nói không cười, Thẩm Hạo muốn nhận ra cũng phải tốn một phen công sức.

Nhìn Tô Ngọc và Tô Thiền đều không thể nhúc nhích, vết thương đều rất nghiêm trọng, nhưng không đến nỗi chết.

Thẩm Hạo bang họ chỉ trụ liễu thương, không hội hữu sự.

Thẩm Hạo giúp họ cầm máu, sẽ không sao.

Nhìn Thẩm Hạo, Tô Thiền không biết nói gì.

Tô Ngọc càng không biết nói những lời hoa mỹ gì, bầu không khí nhất thời có chút gượng gạo.

Ngay khi Tô Thiền vừa định nói gì đó, đột nhiên một thân ảnh màu đỏ xuất hiện trước mắt hai nữ.

Nhìn thấy người đến là một nữ nhân tuyệt mỹ, Tô Ngọc và Tô Thiền giật mình.

Hơn nữa khí thế trên người nữ nhân này, quá mạnh mẽ.

Còn mạnh hơn cả nam tử áo đen kia, Tô Ngọc và Tô Thiền liền cảnh giác.

Thẩm Hạo thấy vậy, an ủi: Đừng căng thẳng, là người nhà.

Nghe vậy, Tô Ngọc và Tô Thiền mới thở phào nhẹ nhõm.

Không ngờ Thẩm Hạo còn quen biết nữ tử cường đại như vậy, thế là Tô Ngọc cẩn thận hỏi: Không biết vị tiền bối này là.

Thẩm Hạo: À nàng ấy à, tên là Hồ Cửu Nhi, là một trong những nữ nhân của ta.

Bổn thể là Cửu Vĩ Yêu Hồ.

Yêu tộc.

Một trong những nữ nhân.

Tô Ngọc và Tô Thiền kinh hãi nhìn Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo có nữ nhân từ khi nào.

Lại còn qua lại với Yêu tộc.

Đột nhiên, hai nữ ngẩn người, chờ đã, Cửu Vĩ Yêu Hồ trong truyền thuyết.

Việc Yêu tộc xuất hiện một Cửu Vĩ Yêu Hồ này, Huyền Thiên Kiếm Tông tự nhiên cũng biết.

Nghe nói hình như là tồn tại đỉnh phong của Thập Nhất cảnh.

Chương 586

Nghĩ đến đây, hai nữ không biết nói gì cho phải.

Hoàn toàn nghiền ép sự tồn tại của họ, huống hồ nhân yêu vốn không đội trời chung, họ vẫn có chút cảnh giác.

Đây là thù hận mấy chục vạn năm, không thể biến mất trong chốc lát.

Dường như nhìn ra suy nghĩ của hai nữ, Thẩm Hạo: Yên tâm, Yêu tộc cũng đang theo đuổi Thiên Đạo, không cần căng thẳng.

Tô Ngọc nói: Hồ tiền bối, chúng ta trước đây chưa từng giao thiệp với Yêu tộc, hy vọng người đừng để ý.

Hồ Cửu Nhi cười nói: Khách khí rồi, ngàn vạn lần đừng gọi ta là tiền bối, gọi ta là Cửu Nhi là được.

Thấy thái độ của Hồ Cửu Nhi không tệ, Tô Ngọc và Tô Thiền mới thở phào nhẹ nhõm.

Rõ ràng, Cửu Vĩ Yêu Hồ này nghe lời Thẩm Hạo.

Họ không ngờ Thẩm Hạo lại có thể chiếm được Cửu Vĩ Yêu Hồ.

Điều này đơn giản là đã phá vỡ nhận thức của họ.

Tô Thiền sợ Thẩm Hạo không phải đối thủ của Hồ Cửu Nhi, bèn hỏi: Thẩm Hạo, ngươi hiện tại là cảnh giới gì.

Thẩm Hạo cười nói: Không lâu trước đây ta may mắn đột phá Vũ Hóa cảnh.

Đột phá Vũ Hóa cảnh.

Lại còn may mắn sao.

Tô Ngọc không thể tin được nói.

Vũ Hóa phi thăng đây chính là cảnh giới mà nàng ngày đêm mơ ước, không ngờ Thẩm Hạo lại dễ dàng đạt được.

Nàng trước đây vẫn luôn cho rằng Thẩm Hạo chỉ là tồn tại Thần Đình cảnh.

Dù sao lúc trước khi gặp Thẩm Hạo trên đỉnh Linh Vân Sơn, đối phương cũng là Thần Đình cảnh.

Đây chính là thiên phú sao.

Tô Ngọc thần sắc ảm đạm, vừa nghĩ đến vết thương của mình, trong lòng có chút chán nản.

Lần này có thể thoát hiểm, thật sự phải đa tạ ngươi rồi Thẩm Hạo.

Tô Thiền sắc mặt có chút không tự nhiên hỏi.

Đồ đệ vượt xa sư phụ quá nhiều, khiến nàng không còn cách nào dùng thái độ trước đây để đối đãi với Thẩm Hạo nữa.

Nhất thời, nàng không biết phải đối mặt thế nào.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo ném thi thể vào không gian.

Lúc này mới nói: Chúng ta vẫn nên về động phủ nói chuyện đi, tiện thể giúp các ngươi chữa thương.

Hồ Cửu Nhi cũng biết hai nữ có chút nghi ngờ về thân phận của nàng.

Bèn nói: Tương công, ta ở bên ngoài chờ là được rồi.

Tô Thiền lắc đầu nói: Không cần, cùng vào đi.

Tô Ngọc cũng nói: Đến Thượng Cổ Chiến Trường rồi, thân phận mọi người đều như nhau, không phân biệt Nhân tộc và Yêu tộc nữa.

Dù sao, ở đây mọi người đều là tán tu, không có bất kỳ lòng tin nào để nói đến.

Thẩm Hạo: Tất cả cùng vào đi.

Tiến vào động phủ của Tô Ngọc và Tô Thiền, Thẩm Hạo nhìn qua, vô cùng đơn sơ, không có gì cả.

Chỉ có hai bồ đoàn đặt trên đất, dường như dùng để luyện công.

Sau khi vào động phủ, có lẽ đã thoát khỏi nguy hiểm, hai nữ mới kiểm tra tình hình của mình.

Tô Ngọc cảm nhận vết thương của mình, sắc mặt có chút chán nản.

Vết thương lần này quá nặng, đã ảnh hưởng đến nguyên thần của nàng.

Có thể nói, con đường tu hành về sau coi như đến đây là chấm dứt rồi.

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng lạnh giá.

Tô Ngọc không có sở thích nào khác, chỉ có sự chấp niệm với đạo tu luyện mà thôi.

Tô Thiền cũng tương tự như vậy, không những bị trận pháp phản phệ, mà còn uống một lượng lớn đan dược.

Sắc mặt nàng cũng không tốt.

Thẩm Hạo lấy ra một bình Bất Lão Tuyền đưa cho Tô Ngọc và Tô Thiền.

Uống cái này vào là khỏi thôi.

Nhìn dòng nước Thẩm Hạo đưa tới, Tô Ngọc cười khổ một tiếng: Cảm ơn, không cần đâu, vết thương của ta uống nước không có tác

dụng.

Hồ Cửu Nhi giải thích: Đây là địch địch úy quý giá lắm, không đúng phải gọi là Bất Lão Tuyền mới phải.

Uống nó vào vết thương của hai người sẽ lành hẳn.

Hai tỷ muội Tô Ngọc và Tô Thiền căn bản chưa từng nghe nói đến địch địch úy hay Bất Lão Tuyền gì cả, nghi hoặc nhìn Thẩm Hạo.

Khoảnh khắc này, họ càng tin Thẩm Hạo hơn.

Thẩm Hạo: Cửu Nhi nói không sai, uống nó vào có sức mạnh thần kỳ.

Nghe vậy, Tô Ngọc và Tô Thiền nhìn nhau, chọn tin Thẩm Hạo.

Trong lòng cũng mong đợi có thể chữa lành vết thương.

Tô Ngọc uống trước nửa bình, tiếp đó Tô Thiền uống nửa bình.

Bất Lão Tuyền vừa uống xuống, đột nhiên cảm thấy một trận ấm áp ập đến.

Toàn thân được bao bọc bởi ánh huỳnh quang nhàn nhạt.

Vết thương trên người quả nhiên khôi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Tô Ngọc và Tô Thiền vô cùng kinh ngạc.

Vết thương trên người họ không phải là vết thương bình thường, miệng vết thương đều bị pháp thuật xâm thực, cần phải từ từ loại bỏ.

Kết quả, tất cả vết thương đều đã lành, trên người không một chút dấu vết nào.

Điều càng khiến Tô Ngọc và Tô Thiền chấn động hơn.

Nguyên thần của họ cũng đã được chữa lành, thậm chí ám tật trên cơ thể cũng không còn, nghĩa là, con đường tu luyện của họ về sau lại

một lần nữa thông suốt không trở ngại.

Trực tiếp từ tàn phế hoàn toàn, trở thành thời kỳ toàn thịnh.

Hiệu quả nghịch thiên.

Ngay cả Tô Ngọc với tính cách thanh tâm quả dục, cũng nuốt một ngụm nước bọt, kinh ngạc nhìn cái bình trong tay.

Thẩm Hạo, cái này. cái địch địch.

Bất Lão Tuyền này quá quý giá, ta làm sao có thể trả nổi.

Tô Thiền đứng bên cạnh cũng gật đầu đồng tình, Bất Lão Tuyền mà Thẩm Hạo lấy ra, quả thực có hiệu quả nghịch thiên.

Ngay cả nàng, Tô Thiền, cũng chưa từng nghe nói đến.

Cũng không biết Bất Lão Tuyền này từ đâu mà có.

Giờ phút này, Tô Thiền thậm chí cảm thấy mình có chút nông cạn hiểu biết hạn hẹp.

Tuy nhiên, Bất Lão Tuyền tuyệt đối là bảo vật đỉnh cấp, vô cùng quý giá.

Thẩm Hạo cười trêu ghẹo: Bình tĩnh chút.

Nếu thật sự cảm thấy không trả nổi ân tình này, vậy đơn giản thôi, lấy thân báo đáp là xong.

Lời này vừa nói ra, Tô Thiền ngỡ là nói với nàng, mặt nàng lập tức đỏ bừng.

Nàng cúi đầu nhìn vạt váy của mình, tim đập thình thịch nhanh hơn.

Quả nhiên, tiểu tử thối này thật sự thèm muốn thân thể nàng.

Nhưng Tô Thiền lại phát hiện mình không hề phản cảm, thậm chí còn ẩn ẩn có chút mong chờ.

Tâm tình vừa có tội lỗi lại vừa kích thích.

Từ sự kinh ngạc, hân hoan khi mới gặp Thẩm Hạo, đến sau này là chấn động, rồi bây giờ là ngưỡng mộ, từng bước một.

Cộng thêm lúc nguy cấp, Thẩm Hạo đã cứu nàng một mạng, trong lòng sao có thể không có bóng dáng Thẩm Hạo chứ.

Nếu nói trước đây là vì các loại hiểu lầm mà tình cảm đối với Thẩm Hạo cũng không hiểu rõ.

Nhưng sau khi được cứu, trong lòng nàng đã có bóng dáng Thẩm Hạo.

Anh hùng cứu mỹ nhân, đặt ở bất cứ đâu đều có hiệu quả.

Hơn nữa, Thẩm Hạo thậm chí không đợi nàng mở lời, liền lập tức lấy ra bảo vật nghịch thiên như Bất Lão Tuyền, Tô Thiền làm sao có thể không cảm động.

Tô Ngọc bên cạnh khẽ kinh ngạc, không ngờ Thẩm Hạo lại đưa ra yêu cầu này.

Khiến nàng có chút không biết phải nói gì.

Nàng một lòng hướng đạo, chưa từng nghĩ đến việc tìm đạo lữ.

Nhưng lần này, nàng bị thương nặng, xem như đã đoạn tuyệt căn cơ tu luyện.

Trong lúc nguy nan, Thẩm Hạo đã cứu nàng.

Thậm chí còn tặng nàng Bất Lão Tuyền, chữa lành vết thương, giúp đạo cơ của nàng một lần nữa ổn định, thậm chí không có một chút di chứng nào.

Cũng có nghĩa là, nàng không chỉ nợ Thẩm Hạo một mạng, mà Thẩm Hạo còn cứu vãn con đường tu đạo của nàng.

Ân tình như vậy, Tô Ngọc căn bản không biết lấy gì để trả.

Con đường tu luyện, điều quan trọng là hỏi lòng không thẹn.

Nàng cũng không muốn nợ Thẩm Hạo.

Nghĩ đến đây, Tô Ngọc không có gì phải băn khoăn, chẳng qua chỉ là một tấm thân xác.

Thích thì cứ lấy đi.

Chương 587

Cứ coi như bị đâm một kiếm vậy.

Thế là, Tô Ngọc nhìn thẳng vào Thẩm Hạo, bình tĩnh gật đầu nói: Thẩm Hạo, nếu ngươi đã muốn, ta không có ý kiến gì, cứ coi như là báo ân.

Ngươi tùy thời có thể đến lấy.

Tô Thiền bên cạnh đột nhiên ngẩng đầu, không thể tin được nhìn đại tỷ của mình.

Đại tỷ Tô Ngọc, tỷ đang làm cái quỷ gì vậy.

Ngay cả Thẩm Hạo cũng có chút bất ngờ, Tô Ngọc, người vốn không vướng bụi trần này, lại đồng ý sảng khoái đến vậy.

Thẩm Hạo vốn dĩ chỉ trêu ghẹo một chút mà thôi.

Không ngờ chỉ tung ra một chiêu bình thường, Tô Ngọc đã trực tiếp phóng ra tuyệt chiêu.

Điều này Thẩm Hạo không ngờ tới.

Tuy nhiên, bản thân Thẩm Hạo vốn là người có tính cách thấy lợi không tranh thì là đồ khốn nạn, cũng chẳng phải quân tử gì.

Hắn lập tức nghiêm túc nói: Tốt, vậy cứ quyết định như vậy đi, dù sao chúng ta hai bên đều không thiệt.

Tô Ngọc mặt không cảm xúc nói: Được, ta không hiểu, ngươi tự mình làm đi.

Hồ Cửu Nhi kỳ lạ nhìn Tô Ngọc, khi nữ nhân này nói chuyện đó, cảm xúc lại không hề dao động một chút nào.

Rõ ràng là đang nói về một chuyện không mấy quan trọng.

Tô Thiền há miệng, không biết nên nói gì cho phải.

Nàng cẩn thận suy nghĩ, liền hiểu ra ý nghĩ của đại tỷ Tô Ngọc.

Đối với Tô Ngọc mà nói, tu đạo mới là tất cả của nàng, còn những thứ khác đều không đáng kể.

Về phần tình cảm, căn bản không bận tâm.

Tiếp đó, Thẩm Hạo lại nhìn về phía Tô Thiền, cúi người kề sát vào nàng, cười trêu ghẹo: Sư phụ tốt của ta, nghe nói nàng vì ta mà mạo hiểm xông vào Thượng Cổ Chiến Trường, nói thật, đồ đệ trong lòng rất cảm động.

Tô Thiền ấp úng phủ nhận: Không. không có, ta chỉ là muốn xông vào Thượng Cổ Chiến Trường mà thôi, không liên quan gì đến ngươi.

Thẩm Hạo căn bản không cho Tô Thiền cơ hội nói thêm, một tay nắm lấy ngọc thủ của Tô Thiền, bá đạo nói: Bất kể nàng nghĩ thế nào, ta tuyên bố, từ hôm nay trở đi nàng chính là nữ nhân của ta, nàng có thể phản đối, nhưng ta không chấp nhận.

Nghe vậy, Tô Thiền toàn thân chấn động, không dám nhìn ánh mắt Thẩm Hạo.

Đối với sự bá đạo của Thẩm Hạo, trong lòng nàng không những không phản cảm, ngược lại còn dâng lên một cỗ ngọt ngào khó tả.

Chốc lát, vành tai Tô Thiền đã đỏ bừng.

Nàng nhỏ giọng lẩm bẩm: Thế này không hay đâu, ta. ta là sư phụ của ngươi.

Lời chưa dứt, nàng đã bị Thẩm Hạo hôn lên, chặn đứng những lời muốn nói.

Tô Ngọc vốn bình tĩnh đứng bên cạnh, giờ phút này nội tâm cũng dâng lên từng đợt sóng gợn, căn bản không thể bình tĩnh lại được.

Cảm giác của Tô Thiền, nàng cũng đích thân thể hội a.

Ai.

Quả báo của thức hải tương liên cuối cùng vẫn đến.

Ngay sau đó nghĩ đến chuyện đã đáp ứng Thẩm Hạo, Tô Ngọc lại thả lỏng.

Đây chính là mệnh.

Một lúc lâu sau, Thẩm Hạo nhìn Tô Thiền đang ngơ ngác không biết trời đất là gì, cười nói: Cảm giác thế nào.

Mãi nửa ngày Tô Thiền mới tỉnh táo lại, trừng mắt nhìn Thẩm Hạo: Ngươi tên nghịch đồ này, sau này ta còn mặt mũi nào gặp ai nữa.

Thẩm Hạo: Gặp ai chứ, dù sao nàng cũng không ra khỏi Thượng Cổ Chiến Trường được, còn sợ lời ra tiếng vào gì nữa.

Nghe vậy, Tô Thiền nghĩ kỹ lại cũng phải.

Cảm giác tội lỗi về đạo đức trong lòng nàng bỗng nhiên vơi đi rất nhiều.

Nàng đã tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường, e rằng đời này cũng không thể quay về tông môn được nữa.

Thượng Cổ Chiến Trường không phải ai cũng có thể vào, cũng không phải ai muốn ra là có thể ra.

Không phải ai cũng siêu phàm như Thẩm Hạo.

Tô Ngọc nghĩ lại cũng thấy đúng là như vậy.

Lúc này, Thẩm Hạo tò mò hỏi: Hai người các nàng yên lành sao lại chọc phải tên nam tử áo đen kia, ta thấy hắn cũng có cảnh giới Thần Đình tầng một.

Tô Ngọc và Tô Thiền nhìn nhau, đều lắc đầu.

Tô Thiền: Chúng ta cũng không biết, có lẽ thấy chúng ta dễ bắt nạt chăng.

Cũng có khả năng đó.

Thẩm Hạo nói: Mà nói đi, sơn cốc mà các nàng tìm được này thật không tệ, chim hót hoa thơm.

Tô Ngọc nói: Chỗ này đã bại lộ rồi, ta thấy chúng ta nên đi thôi, tìm một nơi khác.

Thẩm Hạo: Sợ gì chứ, không phải đã có ta ở đây sao.

Ta đi bố trí mấy cái trận pháp phòng ngự, dù cho yêu thú cảnh giới mười hai đến cũng vô dụng.

Vâng, nghe ngươi Thẩm Hạo.

Tô Thiền dịu giọng nói, không còn chút uy nghi nào của chấp pháp trưởng lão trong tông môn ngày trước.

Gọi Thẩm Hạo gì chứ, gọi Tướng công hoặc Phu quân.

A.

Tô Thiền nhất thời vẫn chưa thể thích nghi, căn bản không thốt nên lời.

Đột nhiên, sắc mặt Thẩm Hạo biến đổi, Mẹ kiếp, cái miệng này linh nghiệm thế à.

Hồ Cửu Nhi, Tô Ngọc và Tô Thiền đều kỳ lạ nhìn Thẩm Hạo.

Tướng công làm sao vậy.

Thẩm Hạo: Con Hủy Long già của cảnh giới mười hai đến rồi.

Nghe vậy, trong động yên tĩnh như tờ.

Tô Ngọc và Tô Thiền hít một hơi khí lạnh, Hủy Long cảnh giới mười hai, đây là thứ mà các nàng hiện tại có thể tiếp xúc sao.

Vậy chúng ta mau chạy đi.

Tô Thiền vội vàng nói.

Hồ Cửu Nhi lại bình tĩnh hơn nhiều, Hủy Long tuy mạnh, nhưng nàng là cửu vĩ yêu hồ cũng ở cảnh giới mười hai, căn bản không sợ hãi.

Ngoài ra, Thẩm Hạo cũng là Vũ Hóa cảnh, lại còn là nhục thể cảnh giới mười hai.

Hai người liên thủ, đối phó con Hủy Long già vẫn không thành vấn đề.

Chỉ là điều khiến Hồ Cửu Nhi nghi hoặc là, nàng lại không cảm ứng được khí tức của Hủy Long.

Ngay sau đó nàng cũng đã hiểu ra, tuy đều là cảnh giới mười hai, nhưng thực lực của Thẩm Hạo lại mạnh hơn nàng gấp mấy lần.

Nàng không cảm ứng được, không có nghĩa là Thẩm Hạo không cảm ứng được.

Đối với thực lực của Thẩm Hạo, Hồ Cửu Nhi vẫn rất tin tưởng.

Thẩm Hạo nói với Hồ Cửu Nhi: Cửu Nhi, nàng đi về hướng đông nam, tạm thời cầm chân Hủy Long, ta sẽ bố trí vài trận pháp trước.

Sau khi bố trí xong, nàng hãy dẫn con Hủy Long già đó đến đây.

Xem thử có thể giết chết con Hủy Long này không.

Nàng cứ cầm chân nó là được, đừng đối đầu trực diện.

Nếu cảm thấy không chống nổi, lập tức chạy đi.

Thiếp đã rõ, Tướng công.

Hồ Cửu Nhi thu lại biểu cảm nói.

Lời vừa dứt, Hồ Cửu Nhi không dám chậm trễ, thân ảnh lập tức

biến mất tại chỗ.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo lại nói với Tô Ngọc và Tô Thiền: Hai người các nàng hãy nấp trong động phủ tạm thời đừng đi ra, lát nữa sẽ có một trận chiến khốc liệt.

Vạn nhất liên lụy đến các nàng, sẽ rất nguy hiểm.

Hai tỷ muội gật đầu, đều không cố chấp mạnh mẽ.

Trận chiến giữa Vũ Hóa cảnh và cảnh giới mười hai, đâu phải các nàng có thể tham dự, dù có quan chiến thì cũng phải đứng thật xa.

Thẩm Hạo, ngươi nhất định phải cẩn thận.

Tô Thiền lộ vẻ lo lắng nói.

Tuy biết Thẩm Hạo là Vũ Hóa cảnh, nhưng Tô Thiền trong lòng vẫn không yên.

Dù sao lần này Thẩm Hạo phải đối mặt với Hủy Long cảnh giới mười hai, thực lực vô cùng cường đại, lại nổi tiếng là da dày thịt béo khó đánh bại.

Trong ghi chép về Hủy Long của Huyền Thiên Kiếm Tông, chưa từng nghe nói có tu sĩ nhân loại nào giết chết Hủy Long.

Thông tin về Hủy Long, chỉ có hai chữ: Cường đại.

Thậm chí chỉ cần tưởng tượng một chút, Tô Thiền đã cảm thấy áp lực nghẹt thở và một cảm giác bất lực.

Trước kia nàng là trụ cột của tông môn, tông môn dựa vào nàng.

Bây giờ lại trở thành gánh nặng, sự chênh lệch tâm lý này rất lớn, khiến Tô Thiền không thể thích nghi được.

Tô Ngọc bên cạnh cũng lo lắng nói: Thẩm Hạo, nếu ngươi đánh không lại thì hãy chạy đi, tiền đồ của ngươi vô lượng, không thể vì

Hủy Long mà bị trì hoãn.

Đại sự không xong, đợi khi thực lực của ngươi cường đại rồi, hãy quay lại giết chết Hủy Long.

Đối với sự quan tâm của hai tỷ muội, Thẩm Hạo vẫn rất hưởng thụ, hắn cười cười nói: Cứ yên tâm đi, còn chưa lấy được hồng hoàn của các nàng, ta sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Tô Ngọc ngược lại không có vẻ gì là ngại ngùng, vì đã đồng ý rồi thì sẽ không giả dối, mà vẻ mặt nghiêm túc nói: Tốt, một lời đã định, ta đợi ngươi đến lấy.

Ưm.

Giờ phút này, Thẩm Hạo cảm thấy Tô Ngọc này có chút đáng yêu.

Chậc chậc, quả nhiên, mỗi người đều là một cá thể độc lập.

Thời gian khẩn cấp, Thẩm Hạo không kịp nói thêm.

Hắn lướt mình ra ngoài, lập tức bắt đầu bố trí trận pháp trong sơn cốc.

May mắn là sơn cốc này đủ lớn, rộng hàng vạn dặm vuông, quả thực là một nơi tốt.

Đối mặt với Hủy Long, dù là đấu tay đôi Thẩm Hạo cũng không sợ hãi.

Nhưng Hủy Long da dày thịt béo, muốn giết chết đối phương thì quá khó.

Chương 588

Bố trí trận pháp cũng là để đảm bảo vạn vô nhất thất.

Tiếp theo, Thẩm Hạo nhanh chóng bố trí trận pháp khắp nơi trong sơn cốc.

Dựa vào địa hình sơn cốc và thế của trời đất, hắn rất nhanh đã bố trí một bộ trận pháp công kích.

Sau đó, lại bố trí thêm một bộ trận pháp phòng ngự bên ngoài động phủ của Tô Ngọc và Tô Thiền.

Hai nữ tuy cũng là Tiên Khiếu cảnh, nhưng để phòng vạn nhất, vẫn nên có thêm một tầng bảo hiểm thì hơn.

Vốn dĩ hắn muốn hai nàng tạm thời rời đi, nhưng nghĩ đến nguy hiểm gặp phải trước đó, Thẩm Hạo cảm thấy vẫn nên tạm thời ở lại đây thì tốt.

Dù sao, lát nữa đánh nhau với Hủy Long, Thẩm Hạo không tiện phân tâm.

Cùng lúc đó, cách vài nghìn dặm, Hồ Cửu Nhi cuối cùng cũng cảm ứng được khí tức của Hủy Long.

Nàng có chút chấn kinh.

Không phải chấn kinh thực lực của Hủy Long, mà là chấn kinh năng lực cảm ứng của Thẩm Hạo.

Thật sự quá mạnh.

Cũng vừa lúc nàng phát hiện nguyên thần của Thẩm Hạo mạnh mẽ đến mức nàng căn bản không thể so sánh.

Trong vài nhịp thở, thân ảnh khổng lồ của Hủy Long liền xuất

hiện trước mặt Hồ Cửu Nhi.

Hồ Cửu Nhi trong bộ váy đỏ, trước thân thể khổng lồ của Hủy Long, trông nhỏ bé như con kiến.

Hủy Long toàn thân tản mát sát ý.

Vốn dĩ, Hủy Long vẫn luôn canh giữ ở nơi Thẩm Hạo biến mất trước đó.

Vừa rồi, Thẩm Hạo bất chấp tất cả, toàn lực chạy đi.

Suốt dọc đường đã kinh động không ít yêu thú và tán tu.

Hủy Long sớm đã hạ lệnh, truyền khí tức và thủ đoạn của Thẩm Hạo ra ngoài, phát hiện Thẩm Hạo sẽ được trọng thưởng.

Huống hồ khắp người Thẩm Hạo còn bao phủ lôi đình, trong toàn bộ Thượng Cổ Chiến Trường chỉ có một mình Thẩm Hạo.

Hủy Long sau khi biết tin, liền bất chấp tất cả mà đuổi theo.

Cuối cùng cũng tìm thấy ngươi con hồ ly thối tha này rồi, tên nhân loại ti tiện kia đi đâu rồi.

Ta muốn xé xác các ngươi thành vạn mảnh.

Hồ Cửu Nhi hừ lạnh một tiếng: Chỉ bằng ngươi.

Tìm chết.

Thân thể khổng lồ của Hủy Long đột nhiên chuyển động, trong miệng phun ra vạn đạo thủy tiễn.

Dày đặc, trải khắp trời đất, bao phủ phạm vi vài trăm dặm.

Không thể tránh khỏi.

Không gian này dường như cũng ngưng đọng lại.

Hồ Cửu Nhi hoàn toàn bị bao phủ bên trong, Hồ Cửu Nhi tay bấm pháp quyết, phía sau đột nhiên hiện lên một con cửu vĩ yêu hồ khổng

lồ.

Chỉ thấy con hồ ly này có chín cái đuôi, đột nhiên bao bọc Hồ Cửu Nhi bên trong.

Thủy tiễn của Hủy Long đều bị chặn đứng, căn bản không thể làm nàng bị thương chút nào.

Tiếp đó, trong đôi mắt của hồ ly đột nhiên phóng ra quỷ dị hồng quang, bắn về phía Hủy Long.

Chớp mắt đã biến mất.

Hủy Long hừ lạnh một tiếng, một cái thần long vẫy đuôi, thân thể khổng lồ chớp mắt đã lướt đi.

Không những tránh được hồng quang quỷ dị kia, mà long trảo đã bao trùm lấy cửu vĩ hồ.

Trảo này bất kể là lực đạo hay tốc độ, đều mang theo uy thế khủng bố.

Không gian xung quanh đều bắt đầu nổi lên từng trận gợn sóng.

Hồ Cửu Nhi không dám đỡ cứng, nếu bị móng vuốt của Hủy Long Hoàng kia đánh trúng, không chết cũng tàn phế.

Thân ảnh nàng lập tức biến mất tại chỗ.

Nhưng Hủy Long dường như đã khóa chặt nàng, khi thân ảnh cửu vĩ hồ vừa xuất hiện ở cách vài trăm dặm.

Hủy Long cũng đã đuổi tới.

Lần này, Hủy Long không phun thủy tiễn nữa, mà là một tiếng long ngâm.

Vang vọng khắp trời đất.

Hồ Cửu Nhi chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa, thần thức thậm chí

còn mất đi tác dụng.

Trong lòng kinh hãi, vội vàng dùng cửu vĩ bảo vệ toàn thân.

Đồng thời, tay bấm pháp quyết, ba đạo hồng sắc quang mang công kích vào móng vuốt của Hủy Long.

Hồng quang và móng vuốt của Hủy Long va chạm vào nhau, bùng phát ra một cỗ chấn động kịch liệt.

Phạm vi vài trăm dặm bị san bằng thành bình địa.

Bị chấn động, Hồ Cửu Nhi bị đánh bay đi.

Ngược lại nhìn móng vuốt của Hủy Long, chỉ bốc lên một chút khói, không có gì đáng ngại lớn.

Thấy vậy, Hồ Cửu Nhi không nói nên lời: Quả nhiên là da dày thịt béo.

Ba đạo hồng quang này của nàng, tu sĩ Vũ Hóa cảnh hoặc yêu thú cảnh giới mười hai thông thường, nếu bị đánh trúng đều sẽ trọng thương.

Không ngờ đối với Hủy Long mà nói, dường như chỉ giống như gãi ngứa.

Nhưng nàng cũng không lo lắng, nhiệm vụ Thẩm Hạo giao cho nàng chỉ là cầm chân con Hủy Long già.

Còn về việc làm sao giết chết con Hủy Long già, đó là cách Thẩm Hạo cần nghĩ.

Hồ Cửu Nhi, hiện tại thật sự không có biện pháp nào.

Ngay cả lợi dụng thiên phú mị hoặc của mình khống chế Hủy Long trong chốc lát, cũng vô dụng, không thể giết chết nó.

Hồ Cửu Nhi đâu có thực lực đó.

Hủy Long ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, rõ ràng là vừa rồi Hồ Cửu Nhi công kích khiến nó cũng có chút đau đớn.

Con hồ ly thối đáng chết, hôm nay nhất định phải xé nát ngươi nuốt xuống, mới hả được mối hận trong lòng.

Hồ Cửu Nhi khẽ cười khẩy, thực lực của con Hủy Long già này, rõ ràng đã gần đến trạng thái phi thăng.

Khoảng cách thực lực giữa hai bên vẫn rất rõ ràng, đánh nhau chắc chắn không thể thắng được con Hủy Long già đó.

Nhưng Hủy Long già muốn nhanh chóng hạ gục nàng, cũng không dễ dàng như vậy.

Muốn giết nàng, đơn giản là kẻ si nói mộng.

Nụ cười khinh miệt của Hồ Cửu Nhi lại triệt để chọc giận con Hủy Long già.

Hai sợi râu rồng tựa như roi tiên trói buộc, bất kể Hồ Cửu Nhi trốn đến đâu, chúng đều có thể đuổi đến đó.

Sau một hồi giao chiến, sơn hà xung quanh tan nát.

Không ai làm gì được ai.

Về tổng thể, Hồ Cửu Nhi rơi vào thế hạ phong, chỉ có thể chật vật ứng phó.

Chỉ cần cứ tiêu hao như vậy, Hồ Cửu Nhi chắc chắn sẽ thua.

Hồ Cửu Nhi cũng không sốt ruột, nhiệm vụ của nàng chỉ là trì hoãn con Hủy Long già mà thôi.

Chứ không phải liều mạng với con Hủy Long già.

Vốn dĩ xung quanh có một con sông rộng vài chục dặm.

Nhưng vì trận chiến giữa Hồ Cửu Nhi và Hủy Long già, đã cứng

rắn tạo ra một hố sâu khổng lồ giữa sông.

Nước sông bắt đầu chảy về phía hố sâu.

Chương 589

Và do đó, con sông trực tiếp biến thành một thác nước rộng vài dặm.

Cảnh tượng vô cùng hùng vĩ.

Thác nước nhân tạo.

Chẳng mấy chốc, ba canh giờ đã trôi qua.

Con Hủy Long già cũng nhìn ra Hồ Cửu Nhi đang cố trì hoãn thời gian, nhưng nó cũng không bận tâm.

Trước thực lực tuyệt đối, nó có sự tự tin đó.

Trong Thượng Cổ Chiến Trường, Hủy Long không nghĩ ra ai là đối thủ của nó.

Nhìn Hồ Cửu Nhi thực lực dần suy giảm, Hủy Long già lạnh lùng nói: Hừ, muốn trì hoãn thời gian ư, lão phu có thừa kiên nhẫn.

Ngươi sắp đến đường cùng rồi phải không.

Chỉ cần giết ngươi, tên nhân loại đáng chết kia mới càng thống khổ.

Thậm chí không cần đi tìm, hắn tự mình sẽ chủ động tìm đến cửa chịu chết.

Hồ Cửu Nhi vừa chạy trốn vừa khinh miệt nói: Chỉ bằng ngươi con chạch già này cũng muốn giết ta.

Tướng công của ta một ngón tay cũng có thể bóp chết ngươi.

Lời vừa dứt, Hồ Cửu Nhi liền nhận được tín hiệu của Thẩm Hạo, sắc mặt vui mừng.

Lập tức trong lòng nhẹ nhõm.

Cứ trì hoãn như vậy nữa, Hồ Cửu Nhi chắc chắn sẽ thất bại.

May mắn là bên Thẩm Hạo đã chuẩn bị xong rồi.

Ngay lập tức, Hồ Cửu Nhi thoát ly chiến đấu, quay người liền chạy.

Nhìn thấy sắp giết chết Hồ Cửu Nhi, lão Hủy Long làm sao có thể để đối phương chạy thoát.

Ngay lập tức nó giận dữ nói: Ngươi cho rằng ngươi chạy thoát được ư.

Thần thức của nó chết chóc khóa chặt Hồ Cửu Nhi, không cho bất kỳ khả năng trốn thoát nào.

Tiếp theo, một hồ một rồng, bắt đầu cuộc chiến truy đuổi.

Hồ ly chạy phía trước, Hủy Long đuổi phía sau.

Nơi nào chúng đi qua, bất kể là tu sĩ nhân loại hay yêu thú, đều sợ hãi mà né tránh.

Chỉ riêng khí tức khủng bố tản ra đã khiến chúng nghẹt thở.

Hồ Cửu Nhi cũng không vội vã đi đến trận pháp Thẩm Hạo đã bố trí, mà cố ý vòng một vòng.

Bỗng nhiên, lão Hủy Long cảm ứng được khí tức của Thẩm Hạo.

Lập tức trong lòng vui mừng: Tốt, tốt, tốt, hóa ra là muốn chết cùng nhau, hôm nay ta sẽ thành toàn cho các ngươi.

Trong nhận thức của lão Hủy Long, Thẩm Hạo chẳng qua chỉ là một tu sĩ nhân loại Thần Đình cảnh.

Tuy có chút thủ đoạn, nhưng cũng chỉ là chạy nhanh, chỉ vậy mà thôi.

Lần này, nhất định phải giết chết đối phương.

Lão Hủy Long căn bản không để Thẩm Hạo vào mắt.

Chốc lát, chúng đến một sơn cốc sâu vài nghìn trượng, rộng vài vạn mét.

Sơn cốc này uốn lượn khúc khuỷu, trải dài vạn dặm.

Nhìn từ trên cao xuống, như một con cự long đang uốn lượn trên Thượng Cổ Chiến Trường.

Còn Thẩm Hạo đang ở ngay trung tâm sơn cốc, chờ đợi Hủy Long đến.

Chốc lát sau, Hồ Cửu Nhi thở dốc đứng bên cạnh Thẩm Hạo.

Thấy trên người Hồ Cửu Nhi có vết thương, Thẩm Hạo lấy ra một bình Bất Lão Tuyền: Trước hãy chữa thương đi.

Vâng.

Hồ Cửu Nhi ngoan ngoãn gật đầu, cầm lấy Bất Lão Tuyền, có chút không nỡ, thật sự là Bất Lão Tuyền này quá trân quý.

Nhưng trong lòng lại rất cảm động, bị một chút thương tích nhỏ mà Thẩm Hạo đã lấy Bất Lão Tuyền cho nàng uống, quá xa xỉ rồi.

Nàng nào biết, Bất Lão Tuyền này Thẩm Hạo có rất nhiều, đủ để tắm luôn ấy chứ.

Ngay khi Hồ Cửu Nhi ngẩng đầu uống nước, thân thể khổng lồ của lão Hủy Long cũng xuất hiện trước mặt Thẩm Hạo.

Tốt, tốt, tốt, cẩu nam nữ đã tề tựu.

Hôm nay vừa hay ta sẽ báo thù cho con ta, ta muốn xé nát huyết nhục của các ngươi.

Lão Hủy Long độc ác nói.

Khoác lác cũng không sợ sứt răng sao.

Thẩm Hạo đứng trước mặt nó, thậm chí còn không bằng một mảnh vảy rồng.

Con kiến hôi, hôm nay nhất định phải giết ngươi.

Chỉ thấy Thẩm Hạo bình tĩnh nói: Đến đây, đến đây, nóng lòng chờ đợi rồi đấy.

Mà nói đi, sơn cốc này và ngươi thật sự rất giống nhau, đối với ngươi mà nói, đây đúng là một nơi chôn thân cực tốt.

Ăn nói ngông cuồng, tìm chết.

Gầm.

Tiếng long ngâm của Hủy Long vang vọng khắp sơn cốc, trong sơn cốc, hai tỷ muội Tô Ngọc, Tô Thiền bị chấn động đến khí huyết sôi trào.

Nếu không phải có trận pháp bảo hộ, chỉ sợ còn nghiêm trọng hơn.

Trong mắt các nàng đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Đây chính là yêu thú cảnh giới mười hai sao, thực lực quả thật đáng sợ.

Chỉ một tiếng long ngâm đã khiến các nàng không có sức phản kháng.

Lúc này mới hiểu được sự chênh lệch giữa các nàng và Thẩm Hạo.

Hai người không dám ra khỏi trận pháp, chỉ có thể lặng lẽ chờ đợi tin tốt.

Xung quanh Thẩm Hạo dâng lên từng trận quang quyển, một cái kim chung khổng lồ bao phủ lấy thân hắn, vì vậy Thẩm Hạo không hề

bị ảnh hưởng chút nào.

Ngươi nghĩ linh bảo có thể bảo vệ ngươi sao.

Thật là ngu xuẩn.

Lão Hủy Long vừa dứt lời, thân thể khổng lồ của nó liền biến mất, lần nữa xuất hiện đã ở trước mặt Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo dễ dàng né tránh.

Tiếp đó, chỉ thấy Thẩm Hạo tay bấm pháp quyết.

Lập tức, toàn bộ sơn cốc đều bắt đầu run rẩy.

Một màn sáng màu lam khổng lồ, bao phủ toàn bộ phạm vi vài nghìn dặm.

Thẩm Hạo, Hồ Cửu Nhi, Hủy Long đều bị nhốt bên trong.

Cảm nhận được khí tức của trận pháp, Hủy Long không những không sợ hãi, ngược lại còn khinh miệt cười nói: Đang lo không dễ bắt ngươi, ngươi lại tự mình tìm chết, tự nhốt mình vào trong.

Cũng tiết kiệm cho ta không ít khí lực.

Thẩm Hạo: Ồ, vậy sao, nhưng sơ suất thì có thể chết đấy.

Nực cười, chỉ là con kiến hôi mà thôi, đứng ở đây cho ngươi đánh, ngươi cũng không lay chuyển được dù chỉ một chút.

Hủy Long tự tin mười phần nói.

Đối với phòng ngự của mình, lão Hủy Long vẫn rất tự tin.

Khoác lác thì ai mà chẳng biết, có bản lĩnh thì ngươi đứng yên đừng động đậy.

Hừ, đến đây, hôm nay ta cứ đứng ở đây cho ngươi đánh.

Lão Hủy Long kiêu ngạo tự tin, nhưng trong ánh mắt lại ẩn chứa sát ý nồng đậm.

Rõ ràng, nó đang cố ý dụ dỗ Thẩm Hạo.

Vậy ngươi hãy nhìn cho kỹ đây, ta sắp tấn công rồi.

Vừa hay phi kiếm của ta đã lâu chưa thấy máu, ta thậm chí còn quên mất mình biết dùng kiếm rồi.

Chỉ thấy Thẩm Hạo tế ra phi kiếm, trước đây hắn luôn dùng quyền cước chiến đấu, đều là miểu sát, phi kiếm của Thẩm Hạo đã lâu chưa động đến.

Theo Thẩm Hạo vận chuyển linh lực, phi kiếm quanh thân phát ra kim quang nhàn nhạt, không khí xung quanh cũng khẽ gợn sóng.

Cảm nhận được khí tức kiếm thân vô cùng khủng bố, trong mắt lão Hủy Long lóe lên vẻ ngưng trọng.

Ngươi đã đột phá Vũ Hóa cảnh.

Thẩm Hạo không đáp lời Hủy Long, phi kiếm ngưng tụ thiên địa chi lực, phạm vi kim quang không ngừng khuếch đại, trong nháy mắt đã đạt tới trăm trượng.

Lão Hủy Long sắc mặt nghiêm túc, nó cảm thấy phi kiếm dường như đã khóa chặt nó như sấm sét trên trời.

Thân nó phát ra hắc quang nhàn nhạt, rõ ràng đã chuẩn bị sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Oanh.

Đột nhiên phi kiếm động.

Mang theo thế hủy thiên diệt địa, lao thẳng về phía Hủy Long.

Chiêu này, cũng là kiếm trận mạnh nhất của Huyền Thiên Kiếm Tông.

Chương 590

Huyền Thiên Kiếm Trận vừa triển khai, chỉ thấy vô số phi kiếm hợp thành một thể.

Tựa như sao băng lao vút đi, tốc độ nhanh như ánh sáng.

Phi kiếm này mang theo năng lượng hủy thiên diệt địa, nơi nào nó đi qua, hư không đều không thể chịu nổi áp lực khổng lồ này mà bắt đầu vặn vẹo biến dạng, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bị xé nát thành từng mảnh.

Uy lực đáng sợ đó khiến lão Hủy Long có chút không giữ được bình tĩnh, chỉ cần đứng từ xa quan sát, nó đã có thể cảm nhận được một cỗ uy áp không thể chống cự ập tới.

Toàn bộ phi kiếm phát ra ánh sáng, chiếu rọi không gian này sáng như ban ngày.

Ngay cả linh khí giữa trời đất cũng cảm nhận được sức mạnh cực kỳ khủng bố này, nhao nhao trở nên cuồng loạn, vây quanh kiếm trận điên cuồng dũng động, hình thành từng luồng khí xoáy có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Nhận thấy mối đe dọa, Hủy Long đâu còn ngu ngốc mà đứng yên tại chỗ.

Lập tức quay người né tránh.

Nó chớp động vài lần, nhưng lại phát hiện căn bản không thể tránh được, phi kiếm này đã khóa chặt khí tức của nó.

Bất kể bay đi đâu, nó đều theo sát.

Đã không tránh được, chỉ có thể cứng rắn đón đỡ.

Oanh.

Sau khi hai cỗ năng lượng va chạm, bùng phát ra một chấn động cực lớn.

Đơn giản là mang tính hủy diệt.

Thân thể Hủy Long bị đánh bay đi.

Mặc dù trên người có vảy giáp bảo vệ, nhưng cũng rỉ ra không ít máu, có thể thấy uy lực của một kiếm này.

Hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của Hủy Long.

Giờ phút này, Hủy Long nghiêm trọng nhìn Thẩm Hạo.

Nó vạn vạn lần không ngờ, Thẩm Hạo lại có thể làm nó bị thương.

Thực lực và nó gần như tương đương.

Kiếm trận thật mạnh, hoàn mỹ mượn thế trời đất.

Kiếm trận như thế này, cả đời ta chưa từng thấy.

Ngươi đối với kiếm pháp lĩnh ngộ, là mạnh nhất mà ta từng gặp.

Thiên phú của ngươi cũng là mạnh nhất ta từng thấy, hôm nay không thể lưu ngươi lại.

Lão Hủy Long thần sắc nghiêm túc nói.

Hiện tại nó đã bắt đầu kiêng kỵ Thẩm Hạo.

Thực lực không bằng nó, lại có thể làm nó bị thương, có thể thấy thủ đoạn của Thẩm Hạo cường hãn đến mức nào.

Một điểm khác, thiên phú của Thẩm Hạo cũng khiến nó chấn kinh.

Lần trước khi truy đuổi Thẩm Hạo, đối phương vẫn chỉ là Thần Đình cảnh, hiện tại đã có thể ngang hàng với nó.

Nếu cho Thẩm Hạo thêm một khoảng thời gian nữa, chẳng phải sẽ càng khủng bố hơn sao.

Vượt qua nó chỉ là chuyện sớm muộn.

Kẻ này tuyệt đối không thể giữ.

Thẩm Hạo đã gây áp lực lớn cho Hủy Long.

Nhất định phải diệt trừ nhanh chóng.

Thẩm Hạo cười nhạt, cũng không vì mình làm Hủy Long bị thương mà đắc ý gì.

Ngược lại còn có chút tiếc nuối nói: Quả nhiên là da dày thịt béo, có chút khó giết a.

Xem ra muốn giết ngươi, chỉ có thể tìm nghịch lân của ngươi thôi.

Kiếm mạnh nhất của ta cũng vô dụng.

Hồ Cửu Nhi nói: Tướng công, thiếp đã hồi phục rồi, thiếp có thể tiêu hao nó trước, chàng từ từ tìm nghịch lân, tìm được rồi là có thể giết nó.

Lão Hủy Long đầy vẻ khinh thường lạnh lùng cười nói: Hừ.

Nghịch lân của ta há lại là thứ mà bọn các ngươi có thể dễ dàng tìm được ư.

Hôm nay, hai kẻ cẩu nam nữ không biết trời cao đất rộng các ngươi nhất định phải chết, ai cũng không cứu được các ngươi.

Lời chưa dứt, chỉ thấy trong đôi mắt của lão Hủy Long hung quang lóe lên, rõ ràng đã giận không thể kiềm chế.

Trong lòng nó thầm nghĩ, vốn dĩ chỉ coi hai người trước mắt là những con kiến hôi không đáng kể, nhưng lại không ngờ bị con kiến hôi nhỏ bé này làm bị thương, đây chính là sự sỉ nhục lớn chưa từng

chịu đựng trong đời.

Trong khoảnh khắc, lão Hủy Long há miệng, một cỗ sương mù đen kịt cực kỳ nồng đậm phun ra, như một dòng lũ hung mãnh cuồn cuộn, nhanh chóng lan tràn ra bốn phía.

Chỉ trong chớp mắt, phạm vi vài chục dặm đều bị màn sương đen đậm đặc này bao phủ, toàn bộ trời đất dường như chìm vào một mảnh tối tăm vô tận, khiến người ta rợn tóc gáy.

Thẩm Hạo kéo Hồ Cửu Nhi lập tức né tránh.

Sương mù đen này có thể cách tuyệt thần thức, cẩn thận trúng kế.

Thân thể khổng lồ của Hủy Long, hoàn toàn bị sương mù đen bao phủ.

Hồ Cửu Nhi: Tướng công, bây giờ làm sao đây.

Đừng vội, trong trận pháp của ta, mọi thứ của nó đều nằm trong tầm kiểm soát của ta, nhìn cho kỹ đây.

Để giết Hủy Long, Thẩm Hạo đã chuẩn bị mấy cái sát trận.

Nếu nó đã trốn trong sương mù đen, vậy thì dùng kiếm trận tấn công.

Nói rồi, Thẩm Hạo khởi động trận pháp.

Ngũ Hành Kiếm Trận, khởi.

Năm thanh phi kiếm hóa thành vạn đạo lợi nhận, bắt đầu điên cuồng tấn công.

Đang.

Tiếng kim loại va chạm không ngừng vang lên bên tai.

Có thể thấy lão Hủy Long này da dày thịt béo đến mức nào.

Thẩm Hạo cũng không vội, coi như đang luyện tay.

Hồ Cửu Nhi nói: Tướng công, lão Hủy Long này trốn trong sương mù đen không chịu ra, cũng không phải là cách hay đâu.

Đừng vội, nó hận không thể giết chết chúng ta, sẽ ra thôi.

Nhưng mà, muốn nhốt nó thì dễ, giết chết Hủy Long thì khó.

Hơn nữa lão Hủy Long này đã vượt qua lôi kiếp, lôi kiếp cũng sẽ không động đến nó, trừ phi tìm được nghịch lân của nó, toàn lực một kích, có lẽ còn chút hy vọng.

Hồ Cửu Nhi cũng không nghĩ ra cách nào để giết lão Hủy Long.

Thẩm Hạo cười nhạt, người khác không biết nghịch lân của lão Hủy Long ở đâu, nhưng Thẩm Hạo lại biết.

Hấp thu ký ức của tiểu Hủy Long, vị trí nghịch lân của lão Hủy Long này vẫn rõ như lòng bàn tay.

Chính là ở cổ.

Vảy giáp bao bọc lấy.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo truyền âm cho Hồ Cửu Nhi nói: Lát nữa ta sẽ nghĩ cách chọc giận lão Hủy Long, nàng nhân cơ hội khống chế nó một hai giây, ta liền có thể giết chết nó.

Hồ Cửu Nhi kinh ngạc nhìn Thẩm Hạo, không biết Thẩm Hạo tự tin từ đâu ra.

Nhưng vẫn chọn gật đầu.

Thiếp nhiều nhất chỉ có thể khống chế một hơi thở.

Đủ rồi, thậm chí còn hơi nhiều.

Thẩm Hạo cười nói.

Hồ Cửu Nhi:.

Chỉ thấy, Thẩm Hạo bắt đầu châm chọc nói: Cứ tưởng ngươi ghê

gớm lắm, hóa ra chỉ là một con rùa rụt cổ.

Mà nói đi, cả thân thể cứng ngắc của ngươi thật sự giống một cái mai rùa, sau này đổi tên đi, đừng gọi Hủy Long nữa.

Cứ gọi là lão vương bát đi.

Lão vương bát, cứ trốn trong đó ngàn vạn lần đừng ra.

Lão vương bát, ngươi còn không bằng đứa con trai phế vật của ngươi.

Lão vương bát.

Tìm chết.

Thẩm Hạo cứ một tiếng lão vương bát một tiếng, triệt để chọc giận Hủy Long.

Lập tức nó lao về phía Thẩm Hạo, một trảo vồ tới.

Thẩm Hạo không né tránh, chọn đối đầu trực diện.

Xung quanh thân hắn dâng lên phòng ngự kim chung.

Oanh, hai cỗ năng lượng va chạm, Thẩm Hạo cũng bị đánh bay đi.

Nhưng không có gì đáng ngại.

Hắn nháy mắt với Hồ Cửu Nhi, tiếp tục châm chọc: Lão vương bát, chỉ chút thực lực này thôi sao, ngươi có phải chưa ăn cơm không.

Ngay cả phòng ngự của ta cũng không phá vỡ được.

Ta muốn xé nát ngươi.

Hàng vạn năm qua, lão Hủy Long nào từng bị một nhân loại sỉ nhục đến mức này.

Long trảo lóe lên hắc quang, lần này nó muốn phá vỡ phòng ngự của Thẩm Hạo.

Chương 591

Thấy vậy, Thẩm Hạo thao túng kiếm trận, bắt đầu tấn công.

Hai bên đánh nhau khó phân thắng bại.

Hồ Cửu Nhi canh chuẩn cơ hội, chín cái đuôi quanh thân triển khai.

Đôi mắt nàng phát ra hai đạo hồng quang quỷ dị.

Lão Hủy Long đang đánh nhau khó phân thắng bại với Thẩm Hạo, căn bản không thể né tránh, trực tiếp trúng chiêu.

Nhãn cầu màu vàng của nó biến thành tơ máu đỏ, theo đó động tác cứng đờ.

Thừa dịp này, Thẩm Hạo tay cầm phi kiếm, toàn thân lôi đình lóe sáng.

Hắn nhắm chuẩn vị trí nghịch lân, toàn thân hóa thành một đạo quang điểm lao thẳng vào Hủy Long.

Thấy vậy, Hồ Cửu Nhi cũng nín thở ngưng thần, vô cùng căng thẳng, trong chớp mắt điện quang hỏa thạch, Thẩm Hạo như một thanh lợi kiếm, trực tiếp xuyên thấu qua vị trí nghịch lân của Hủy Long.

Đợi đến khi đôi mắt Hủy Long khôi phục bình thường, nó nói: Chỉ có vậy thôi ư.

Lại có thể làm gì được ta.

Lời vừa dứt, nó chỉ cảm thấy toàn thân tê dại, tiếp đó từ vị trí nghịch lân ở cổ truyền đến cơn đau kịch liệt.

Linh lực toàn thân bắt đầu tiêu tán.

Vảy rồng trên người cũng bắt đầu từng mảnh từng mảnh rơi xuống từ không trung.

Lão Hủy Long không dám tin nói: Ngươi. ngươi làm sao biết được vị trí nghịch lân.

Ồ, con trai ngươi lúc trước vì muốn sống mà nói cho ta biết.

Nghe vậy, lão Hủy Long gầm lên giận dữ: Nghịch tử.

Nói xong, nó quay người muốn bỏ chạy.

Nhưng lại bị nhốt trong trận pháp, căn bản không thể thoát ra được.

Phòng ngự của Hủy Long vô địch, vảy của nó còn mạnh hơn cả Linh bảo phòng ngự cực phẩm.

Nhưng nghịch lân của Hủy Long lại là điểm yếu nhất của nó, mỏng manh như chỗ hiểm của đàn ông.

Sau khi bị Thẩm Hạo đâm xuyên, phòng ngự hoàn hảo trên thân Hủy Long triệt để sụp đổ.

Những chiếc vảy trên người nó dường như cũng kích hoạt công tắc, bắt đầu rơi xuống.

Tuy chỉ là lác đác rơi rụng, nhưng đối với Hủy Long mà nói, đây đã là vết thương chí mạng.

Không còn sự bảo vệ của vảy, phòng ngự của Hủy Long chẳng còn là gì cả, chỉ như một con dê đợi làm thịt.

Hồ Cửu Nhi thấy vậy, mắt sáng lên.

Thừa lúc ngươi bệnh, ta lấy mạng ngươi.

Vô số đạo hồng sắc quang mang đồng loạt đánh lên thân Hủy Long.

Lần này, không còn là những đòn đánh không đau không ngứa như lần trước, mà là đau thấu xương tủy, máu tươi văng tung tóe.

Hủy Long đau đớn gào thét không ngừng.

Nó muốn trốn, nhưng không tài nào trốn thoát.

Hiện tại thực lực đã không còn được một phần trăm so với lúc trước, căn bản không thể phá vỡ trận pháp.

Nó vội vàng bay lượn trên không trung, muốn ẩn mình vào màn sương dày đặc.

Thẩm Hạo sao có thể để Hủy Long đắc chí.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Chỉ thấy Thẩm Hạo nhanh chóng kết động pháp quyết bằng hai tay, thao túng trận pháp tinh diệu tuyệt luân kia.

Trong khoảnh khắc, gió nổi mây vần, trời đất biến sắc, một luồng cuồng phong mạnh mẽ vô thất gào thét kéo đến, như một con mãnh thú khổng lồ há cái miệng như chậu máu, hung hăng lao về phía màn sương đen đậm đặc bao trùm bốn phía.

Chỉ nghe một tiếng hụ thật lớn, nơi cuồng phong quét qua, màn sương đen khiến người ta rợn tóc gáy kia lập tức bị xua tan không còn dấu vết, phảng phất như chưa từng tồn tại.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo không hề có ý nới lỏng chút nào, phải thừa lúc nó không đề phòng mà giáng đòn chí mạng mới có thể vĩnh viễn trừ hậu họa.

Thế là, Thẩm Hạo hít sâu một hơi, điều động toàn thân linh lực hội tụ vào lòng bàn tay.

Theo cánh tay hắn vung lên, một đạo quang mang chói mắt vọt thẳng lên trời, ngay sau đó, một thanh cự kiếm dài trăm trượng sừng

sững xuất hiện trên không trung.

Thân kiếm lóe kim quang, tản ra khí tức khủng bố khiến người ta kinh hãi.

Ánh mắt Thẩm Hạo sắc như sao, khóa chặt thân thể khổng lồ của Hủy Long, tức thì hung hăng chỉ về phía trước, thanh phi kiếm trăm trượng kia liền như tia chớp lao đi, mang theo thế hủy thiên diệt địa trực xung về phía Hủy Long.

Chỉ trong chớp mắt, kiếm quang lóe lên, kèm theo một tiếng kêu thảm thiết, Hủy Long kiêu ngạo không ai bì kịp kia lại bị cự kiếm này chém ngang lưng, thân thể đứt thành hai đoạn, máu tươi văng tung tóe, nhuộm đỏ một mảng lớn đất đai.

Bị trọng thương như vậy, Hủy Long đau đớn gào thét không ngừng.

Nó thật sự không thể hiểu nổi, vì sao con trai mình lại nói vị trí nghịch lân cho loài người.

Nó không phải bại bởi loài người, mà là bại bởi chính con trai mình.

Loài người ti tiện, ta muốn cùng ngươi đồng quy vu tận.

Lời nói tuy vậy, nhưng Hủy Long lại vội vàng đi tìm nửa thân dưới của mình.

Thẩm Hạo biết rằng nếu hai nửa thân thể của Hủy Long nối liền lại, nó sẽ lại lành lặn.

Thấy vậy, Thẩm Hạo sao có thể cho nó cơ hội này.

Chưa chết ư, xem ra sinh mệnh lực của ngươi rất ngoan cường đó.

Vậy thì ta giúp ngươi một tay vậy.

Nói xong, Thẩm Hạo trực tiếp ném nửa thân dưới của Hủy Long vào không gian của mình.

Cửu Nhi, cùng ta ra tay, nhanh chóng kết thúc trận chiến.

Được, phu quân.

Hủy Long đã tàn phế, đối mặt với Hồ Cửu Nhi đã đủ thảm, huống chi còn có Thẩm Hạo.

Hồ Cửu Nhi dễ dàng khống chế Hủy Long.

Thẩm Hạo thừa cơ chém đứt đầu nó, chết không thể chết hơn được nữa.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cũng không vội vàng ném thi thể vào không gian.

Mà là dùng phi kiếm cắt một khối xuống.

Nó có diện tích tương đương một con voi nặng bốn tấn.

Sau đó mới ném những phần thân thể khác vào không gian.

Vảy rụng trên đất, Thẩm Hạo cũng thu vào không gian.

Phu quân, sao lại giữ lại một khối.

Để nướng ăn đó.

Hồ Cửu Nhi nói: Ừm, nói thật, thịt Hủy Long thiếp cũng chưa từng ăn qua.

Vậy hôm nay để nàng nếm thử mùi vị tươi ngon.

Nhìn bãi chiến trường ngổn ngang, Hồ Cửu Nhi thở phào một hơi.

Có thể giết chết một trong những sinh vật mạnh nhất Thượng Cổ chiến trường là Hủy Long, thật sự khiến nàng kinh ngạc.

Đều là cảnh giới Thập Nhị, nếu nó muốn chạy, căn bản không thể giết được.

Lão Hủy Long này vẫn là chịu thiệt vì thiếu hiểu biết, không biết điển cố dẫn xà nhập úng dụ rắn vào bẫy.

Thấy Hồ Cửu Nhi ngẩn người xuất thần, Thẩm Hạo cười nói: Sao vậy, nàng có phải cảm thấy không thể tin được không.

Hồ Cửu Nhi đáp: Đúng vậy, Hủy Long quá mạnh mẽ, lại da dày thịt béo.

Nếu đổi lại là thiếp, dù có biết nghịch lân của nó ở đâu, thiếp cũng không thể phá vỡ phòng ngự của nó.

Điểm này, Thẩm Hạo cũng cảm thấy vậy.

Nghịch lân của Hủy Long, tuy là điểm mấu chốt của phòng ngự, nhưng tu sĩ cảnh giới Thập Nhị hoặc Vũ Hóa bình thường, dù có biết cũng vô dụng.

Nghịch lân yếu, nhưng chỉ là yếu hơn so với những vảy khác.

So với yêu thú khác, nó vẫn vô cùng khủng bố.

Thẩm Hạo nói: Một là vì Hủy Long nó khinh địch, hai là chúng ta biết rõ thực lực của Hủy Long, còn nó lại không biết thực lực của chúng ta.

Thế nên mới nói, thông tin rất quan trọng.

Hồ Cửu Nhi gật đầu: Nếu là thiếp là Hủy Long, thiếp cũng sẽ không kiêng nể gì, không suy nghĩ nhiều đến vậy.

Ai cũng không ngờ có người có thể giết được nó.

Được rồi, lão Hủy Long đã chết, đừng bận tâm đến nó nữa.

Nói xong, Thẩm Hạo giải trừ trận pháp, thả Tô Ngọc và Tô Thiền hai tỷ muội ra.

Hai tỷ muội nghe truyền âm của Thẩm Hạo, lập tức phi thân thoát

ra.

Tiếng động vừa rồi quá chấn động, các nàng đã sớm nóng lòng rồi.

Hai tỷ muội vừa thấy Thẩm Hạo, Tô Thiền liền vội vàng hỏi: Thẩm Hạo, chàng không sao chứ.

Không sao, chỉ là Hủy Long cổn con thôi, đối với ta mà nói, không có chút áp lực nào.

Vậy thì tốt rồi.

Tô Ngọc nhìn xung quanh, núi sông tan nát, một cảnh tượng hoang tàn ngổn ngang, chấn động vô cùng.

Chương 592

Bỗng nhiên, nàng thấy những mảnh vảy đen vỡ nát dưới chân, kinh ngạc hỏi: Đây là vảy của Hủy Long sao.

Thi thể Hủy Long đâu rồi.

Thi thể đã bị ta thu vào giới chỉ rồi, lát nữa ta sẽ mời các nàng ăn thịt Hủy Long.

Thẩm Hạo nói.

Nghe vậy, Tô Ngọc và Tô Thiền nhìn nhau, vô cùng kinh ngạc.

Không bị thương mà lại giết chết Hủy Long, chuyện này sao có thể.

Các nàng nhìn Thẩm Hạo với vẻ mặt kinh hãi.

Ngay cả cảnh giới Vũ Hóa cũng không thể mạnh đến mức này chứ.

Tô Ngọc nói: Thẩm Hạo, nếu những vảy này không nát thì hiệu quả của chúng có thể sánh ngang với Linh bảo cực phẩm.

Đáng tiếc tuy đã nát rồi, nhưng cũng có thể luyện chế thành nội giáp phòng ngự, sánh ngang với Linh bảo hạ phẩm.

Thẩm Hạo nói: Những cái nát này thì thôi đi, ta tặng mỗi nàng một miếng lành lặn.

Thật sao.

Tô Thiền cũng có chút vui mừng.

Còn có thể lừa các nàng sao.

Ta đối với nữ nhân của mình trước nay luôn hào phóng.

Thẩm Hạo nói xong, từ không gian giới chỉ lấy ra hai khối vảy.

Đưa cho Tô Thiền và Tô Ngọc.

Dù sao thì thứ này Thẩm Hạo có rất nhiều, hơn trăm khối.

Đối với Thẩm Hạo hiện tại mà nói, chúng đều chẳng còn tác dụng gì, không tặng cho các nàng thì cũng là lãng phí.

Đa tạ.

Tô Ngọc cảm nhận khí tức trên vảy, đều khiến nàng cảm thấy áp lực, có thể tưởng tượng được lão Hủy Long này mạnh đến mức nào.

Khối vảy này chỉ một miếng thôi đã to bằng một chiếc thùng xe tải.

Mà còn chưa luyện chế.

Thẩm Hạo nói: Thế này đi, ta giúp các nàng luyện chế thành nội giáp thì sao.

Chàng còn biết luyện khí.

Tô Ngọc khó tin nói.

Chuyện này khó sao.

Ta không những biết luyện khí, còn biết luyện đan.

Thẩm Hạo cười nói.

Tô Thiền há hốc miệng, khó tin nhìn Thẩm Hạo.

Đồ đệ này của nàng còn có gì mà không biết nữa.

Thẩm Hạo nói: Vào động phủ đi, chúng ta vừa nướng thịt vừa giúp các nàng luyện chế nội giáp.

Được ạ, phu quân.

Ba cô gái cùng Thẩm Hạo bước vào động phủ, Thẩm Hạo cười

nói: Hôm nay giết được Hủy Long, nhất định phải ăn mừng một chút, chúng ta ăn thịt nướng đi.

Hồ Cửu Nhi nói: Đều nghe theo phu quân.

Chúng ta cũng không có ý kiến gì.

Con Hủy Long này đều do Thẩm Hạo giết, Tô Ngọc và Tô Thiền cũng chẳng có gì để nói.

Huống chi là thịt yêu thú cảnh giới Thập Nhị, ai mà chẳng muốn ăn chứ.

Thẩm Hạo khẽ mỉm cười, thái thịt Hủy Long thành từng lát mỏng.

Ngay sau đó, trong tay hắn đột nhiên xuất hiện một cây Hồng Anh Thương lấp lánh hàn quang.

Tiếp theo, Thẩm Hạo vung trường thương, mạnh mẽ vẫy một cái, chỉ thấy một đạo hàn mang lóe qua, từng lát thịt Hủy Long cứ thế được xuyên qua Hồng Anh Thương.

Mỗi lát đều trong suốt như ngọc, tỏa ra mùi hương mê hoặc.

Tuy nhiên, muốn nướng chín những lát thịt này tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng.

Bởi vì thịt Hủy Long không phải là thịt yêu thú tầm thường, chất thịt dai chắc, ẩn chứa năng lượng cường đại, lửa bình thường căn bản không làm gì được nó.

Thế là, Thẩm Hạo khẽ niệm pháp quyết, trong tay đột nhiên bùng lên một ngọn liệt diễm hùng hồn.

Ngọn lửa này có màu tử hồng quỷ dị, nhiệt độ cực cao, không khí xung quanh đều bị biến dạng vì sức nóng.

Sau đó, hắn đặt trường thương lên lửa từ từ nướng.

Khi Thẩm Hạo bắt đầu nướng, hắn mới phát hiện thịt Hủy Long này không hề mềm chút nào, muốn nướng chín, e rằng sẽ rất chậm.

Thế là, Thẩm Hạo sốt ruột nói: Cửu Nhi, nàng từ từ nướng đi, ta luyện chế nội giáp trước đã.

Vâng, phu quân.

Hồ Cửu Nhi ngoan ngoãn đáp.

Tiếp đó, nàng kết ấn pháp quyết, bắt đầu dùng lửa để nướng.

Thấy Hồ Cửu Nhi thành thạo như vậy, Thẩm Hạo hài lòng gật đầu, Hồ Cửu Nhi quả là một hiền nội trợ ngoan ngoãn, hiểu chuyện lại nghe lời.

Chỉ thấy Thẩm Hạo chậm rãi vươn tay phải, khẽ vẫy một cái, hai miếng vảy tản ra ánh sáng đen nhàn nhạt, vững vàng lơ lửng giữa không trung.

Những miếng vảy khổng lồ, trong động phủ trông có vẻ hơi chật chội.

Toàn thân vảy có một màu đen sâu thẳm, bên trên phủ đầy những đường vân tinh xảo và phức tạp, giống như những phù văn thần bí tự nhiên hình thành, khiến người ta không khỏi chú ý.

Thẩm Hạo tập trung ánh mắt nhìn chằm chằm vào những miếng vảy giữa không trung, hít sâu một hơi, hai tay nhanh chóng kết ấn, từng đạo pháp quyết như sao băng không ngừng đánh vào miếng vảy đó.

Trong nháy mắt, miếng vảy tỏa ra ánh sáng chói mắt, chiếu sáng cả căn phòng như mộng như ảo.

Tô Ngọc và Tô Thiền đứng một bên trợn tròn mắt, tò mò nhìn cảnh tượng này.

Huyền Thiên Kiếm Tông nổi tiếng với kiếm trận, nhưng đối với con đường luyện khí lại không phải sở trường.

Thế mà Thẩm Hạo trẻ tuổi như vậy, tu vi lại đã đạt đến Vũ Hóa cảnh, hơn nữa còn thể hiện kỹ năng luyện khí siêu việt cấp tông sư như thế, trong lòng Tô Ngọc không khỏi tràn đầy sự kính phục và sùng bái.

Trong lòng nàng cũng dấy lên gợn sóng, có một đạo lữ như vậy có lẽ cũng không phải chuyện xấu, cũng có thể chấp nhận được.

Lúc này Thẩm Hạo đã hoàn toàn nhập tâm vào việc luyện khí, thần sắc hắn trở nên vô cùng ngưng trọng, cả người hắn dường như bị tách biệt khỏi thế giới xung quanh.

Theo việc hắn không ngừng thi triển pháp quyết, miếng vảy đó bắt đầu dần biến đổi hình dạng, từ từ kéo dài thành một khối vật liệu mềm mại mà dai chắc.

Dần dần, một phôi nội giáp tinh xảo dần hiện ra trong tay Thẩm Hạo.

Bề mặt nó lưu quang dật thải, tản ra một luồng khí tức cường đại, khiến người ta chỉ cần nhìn một cái, liền có thể cảm nhận được sức mạnh khủng bố ẩn chứa bên trong.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo không vì thế mà thỏa mãn, lại thêm không ít dược liệu khác vào.

Thẩm Hạo sau đó tiếp tục không ngừng điều chỉnh hình dạng và kết cấu của nội giáp, cố gắng để nó đạt đến cảnh giới hoàn mỹ không tì vết.

Cuối cùng, trải qua quá trình luyện chế dài đằng đẵng, kiện nội giáp kia triệt để thành hình.

Thẩm Hạo thở ra một hơi dài, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng.

Khoảnh khắc này, Tô Ngọc và Tô Thiền hoàn toàn phục sát đất.

Các nàng nhìn nhau, đều có thể thấy được sự không thể tin nổi của đối phương.

Thậm chí có chút mơ màng nghi ngờ nhân sinh.

Một người thật sự có thể ưu tú đến thế sao.

Cái gì cũng biết, cái gì cũng tinh thông sao.

Nhưng năng lực mà Thẩm Hạo thể hiện ra đúng là như vậy.

Chỉ trong vài giờ, hắn đã luyện chế xong phôi hình.

Phần còn lại là khắc hoa văn, đó mới là một công việc kỹ thuật.

Nhưng Thẩm Hạo dừng lại, bởi vì thịt Hủy Long đã chín.

Theo thời gian trôi qua, những lát thịt tươi đỏ ban đầu dần trở nên vàng óng giòn rụm, xèo xèo kêu, mỡ không ngừng chảy xuống, rơi vào ngọn lửa phát ra tiếng lách tách.

Từng đợt hương thịt nồng đậm lan tỏa, khiến người ta thèm chảy nước miếng.

Phu quân, thịt chín rồi.

Thẩm Hạo thấy vậy, từ không gian lấy ra mấy bình hồng tửu.

Chúng ta vừa ăn vừa uống đi.

Còn Thẩm Hạo thì uống tiên tửu.

Tô Ngọc và Tô Thiền cũng không từ chối, thịt Hủy Long cảnh giới Thập Nhị, đâu phải muốn ăn là được ăn.

Các nàng cũng muốn nếm thử, rốt cuộc là mùi vị gì.

Cắt một miếng nhỏ, các nàng bắt đầu ăn.

Ừm, mùi vị thật không tồi.

Tô Thiền tán thán nói.

Thẩm Hạo cũng khá hài lòng: Rất ngon, các nàng ăn thêm đi.

Ban đầu Thẩm Hạo còn tưởng thịt Hủy Long chắc chắn sẽ khó ăn, không ngờ lại vượt quá nhận thức của hắn.

Tô Ngọc tò mò hỏi: Hủy Long này bị giết như thế nào.

Hồ Cửu Nhi cười nói: Là phu quân giết đấy, phu quân tìm được nghịch lân của Hủy Long, trực tiếp phế đi nó.

Ồ, thì ra là vậy.

Tô Thiền gật đầu.

Ngay sau đó kinh ngạc nói: Thẩm Hạo, trận pháp chàng bố trí thật sự hồn nhiên thiên thành, tuyệt đối là đệ nhất nhân về trận pháp.

Ngộ tính của chàng quá nghịch thiên rồi.

Trận pháp, luyện khí, kiếm trận, luyện đan chàng đều biết, rốt cuộc chàng học bằng cách nào vậy.

Cái này còn cần học sao.

Không phải nhìn là biết à.

Lời này vừa thốt ra, ba cô gái đều lườm Thẩm Hạo một cái, đây là lời người nói sao.

Đột nhiên, Tô Ngọc, Tô Thiền và cả Hồ Cửu Nhi đều cảm thấy khí huyết bắt đầu sôi trào.

Chương 593

Má nàng đỏ bừng.

Tim đập nhanh hơn.

Ánh mắt nhìn Thẩm Hạo ngày càng mê luyến.

Hồ Cửu Nhi nói: Phu quân, miếng thịt này có vấn đề, sau khi ăn xong, chúng ta dường như không thể tự chủ được, giống như bị hạ xuân dược vậy.

Nghe vậy, Thẩm Hạo nghi hoặc hỏi: Vì sao ta lại không sao.

Hồ Cửu Nhi lắc đầu: Cái này thiếp cũng không biết.

Phu quân nhìn Tô Ngọc và Tô Thiền xem, trạng thái của các nàng ấy cũng không bình thường nữa rồi.

Chỉ thấy lúc này Tô Thiền và Tô Ngọc, trán đều lấm tấm mồ hôi.

Tóc mai bết dính vào trán.

Ánh mắt dường như phát ra lục quang, nhìn chằm chằm Thẩm Hạo, giống như những con sói đói khát.

Tô Ngọc vội vàng mặc niệm tâm pháp, muốn để mình bình tĩnh lại.

Đáng tiếc căn bản không thể làm được.

Cảnh giới của Tô Thiền và Tô Ngọc chỉ là Tiên Khiếu cảnh, căn bản không thể chống đỡ được dược hiệu của thịt Hủy Long.

Cũng có nghĩa là, các nàng đã trúng độc.

Tô Thiền đột nhiên ôm lấy Thẩm Hạo mà hôn, Thẩm. phu quân.

Ngay cả Tô Ngọc điềm tĩnh cũng chậm rãi bước về phía Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo suy nghĩ kỹ một chút, liền hiểu ra.

Có lẽ trước đó hắn đã từng thôn phệ Hủy Long, nên có chút miễn dịch.

Vì vậy ăn thịt lão Hủy Long này mới không sao.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo lại khá bất ngờ.

Không ngờ kế hoạch không theo kịp thay đổi.

Vốn dĩ Thẩm Hạo đã có ý định, bây giờ càng sẽ không giả vờ làm chính nhân quân tử.

Cùng lúc đó, tại Huyền Thiên Kiếm Tông, Tô Quyên và Tô Dực đang lo lắng chờ đợi.

Kể từ khi Thẩm Hạo rời đi, các nàng vẫn chưa nhận được tin tức gì.

Cũng không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ có một điểm là nỗi đau đã biến mất, điều này chứng tỏ đã được cứu chữa.

Tạm thời hẳn là an toàn.

Nhưng tình hình cụ thể, chỉ có sau khi gặp mặt ở Thức Hải mới biết được.

Tứ muội, muội nói đại tỷ và tam muội bây giờ có an toàn không.

Tô Dực lo lắng hỏi.

Không biết nữa, dù sao Huyền Thiên Kiếm Tông cách Thượng Cổ chiến trường quá xa xôi, tình hình bên trong Thượng Cổ chiến trường chúng ta cũng không rõ.

Hơn nữa đã lâu như vậy rồi, cũng không thấy Thức Hải có động tĩnh, thật sự lo cho đại tỷ và tam tỷ ấy.

Nhưng không cảm ứng được nguy hiểm đến tính mạng, cũng chứng tỏ tạm thời đã thoát khỏi nguy hiểm.

Tô Quyên lo lắng nói.

Có lý, khoảng cách quá xa, chỉ là không biết Thẩm Hạo đã đến nơi chưa.

Tô Dực tuy cảm thấy Thẩm Hạo lợi hại, nhưng cũng không dám cam đoan.

Chắc là chưa đâu, Thẩm Hạo tuy lợi hại, nhưng cũng không đến mức mạnh như vậy chứ.

Đột nhiên, Tô Quyên và Tô Dực cảm thấy một nỗi đau kịch liệt ập đến.

Xong rồi, đại tỷ và tam muội chắc là gặp nguy hiểm rồi, cảm giác như bị xé toạc ra vậy.

Tô Dực cố nhịn đau, cau mày nói.

Tô Quyên cũng hít một hơi lạnh, đột nhiên cảm thấy không đúng, vội vàng nói: Khoan đã, nhị tỷ, tình hình có chút không đúng.

Tỷ thử cảm nhận lại xem.

Muội nói vậy, đúng là có chút không đúng, cứ như là. cứ như là.

Tình huống này, Tô Dực cũng không thể nói tiếp được.

Trong đầu nàng có một ý nghĩ đáng sợ, lẽ nào kẻ địch đã bắt được các nàng, rồi.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Tô Dực trắng bệch, cảm thấy mình cũng không còn trong sạch nữa.

Không chỉ nàng, Tô Quyên bên cạnh, sắc mặt càng khó coi vô cùng.

Nhị tỷ, bây giờ phải làm sao đây.

Nếu là Thẩm Hạo thì muội còn có thể chấp nhận.

Nếu đổi thành người khác, muội thật sự muốn chết mất.

Tô Quyên gấp đến độ muốn khóc, đả kích về mặt tinh thần thật sự quá lớn.

Sẽ không đâu, chắc chắn sẽ không đâu.

Tô Dực cố gắng giữ bình tĩnh nói. nàng cũng không dám nói chắc.

Muội không còn trong sạch nữa rồi.

Tô Quyên nức nở khóc.

Khóc cái đầu muội.

Đừng nóng vội.

Ta khẳng định không phải người khác, nếu là người khác, với tính cách cương liệt của tam muội và đại tỷ, chắc chắn sẽ chọn tự bạo.

Tô Dực nói.

Nghe vậy, trong lòng Tô Quyên cũng dễ chịu hơn nhiều.

Nhưng vẫn còn chút lo lắng.

Ban đầu cứ nghĩ chuyện này sẽ nhanh chóng qua đi.

Không ngờ, thật đúng là sống không bằng chết mà, nỗi khổ vừa rồi, lại đến thêm một lần nữa.

Tô Quyên và Tô Dực trán đều lấm tấm mồ hôi.

Nứt ra rồi, mẹ nó thật sự nứt ra rồi.

Thời gian trôi qua, Tô Dực và Tô Quyên đều đã không còn sức để nói chuyện.

Chỉ có thể đờ đẫn nhìn xà nhà, trong đầu trống rỗng.

Vầng trăng như chiếc đĩa bạc, treo lơ lửng trên không.

Mặt đất được phủ một lớp sương trắng xóa.

Trong động phủ trên Thượng Cổ chiến trường.

Thẩm Hạo ngáp một cái, vặn vặn cổ, sau đó hài lòng bước vào không gian.

Vừa bước vào không gian, lập tức khí huyết và sương mù khổng lồ bắt đầu tuôn trào.

Năng lượng từ tán tu đã làm thương Tô Ngọc và Tô Thiền trước đó, cũng như lão Hủy Long, và cả năng lượng của Tô Ngọc và Tô Thiền, khiến thực lực của Thẩm Hạo cũng đạt đến đỉnh phong của Vũ Hóa cảnh.

Linh lực trong cơ thể hắn đã hình thành biến hóa về chất.

Điều này khiến tâm trạng Thẩm Hạo vô cùng tốt.

Thẩm Hạo bây giờ, hoàn toàn có thể nói là đang đứng ở đỉnh cao nhất của Thượng Cổ chiến trường.

Ai đến thì ai diệt.

Sau khi hấp thụ sương mù, hắn liền quay trở lại động phủ.

Thấy Thẩm Hạo đi ra, Hồ Cửu Nhi đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức cường đại truyền đến, trong lòng nàng giật thót một cái, đây là khí tức Thiên Đạo.

Vừa mở mắt, nàng đã nhìn thấy một cảnh tượng không thể tin nổi.

Giữa bầu trời đêm thăm thẳm và rộng lớn, vạn vật tĩnh lặng, chỉ có những vì tinh tú lấp lánh ánh sáng yếu ớt.

Tuy nhiên, đúng vào khoảnh khắc tĩnh mịch này, đột nhiên, một vết nứt vàng kim khổng lồ bắt đầu chậm rãi xuất hiện trên bầu trời

đêm.

Vết nứt này giống như bị một bàn tay khổng lồ vô hình xé toạc ra vậy, mép vết nứt lóe lên từng tia điện mang, phát ra tiếng lách tách.

Vết nứt dần dần mở rộng, bên trong nó tuôn trào năng lượng thần bí vô tận, khiến người ta nhìn mà sợ hãi.

Một cột sáng, lao thẳng xuống, còn ẩn ẩn kèm theo từng trận tiếng sấm trầm thấp.

Tiếng sấm ban đầu như tiếng trống buồn bã khẽ vang, dần dần trở nên càng lúc càng lớn hơn.

Cảnh tượng kỳ dị này, đã thu hút ánh mắt của tất cả mọi người trên Thượng Cổ chiến trường.

Chương 594

Mau nhìn, là kim quang, xem ra có người phi thăng rồi.

Chúc mừng đạo hữu.

Không ít tán tu đều chắp tay chúc mừng về phía kim quang.

Ánh mắt ai nấy đều lộ vẻ hâm mộ, Vũ Hóa phi thăng, đây là cảnh giới mà họ nằm mộng cũng muốn đạt được.

Nhìn người khác phi thăng, trong lòng họ cũng vô cùng kích động.

Trong động phủ, Thẩm Hạo đang chuẩn bị ngồi xuống, chỉ thấy những viên đá xung quanh đều bắt đầu lơ lửng, trong lòng hắn giật mình, tưởng rằng có người đến.

Khoảnh khắc sau, một đạo kim quang xuyên thấu động phủ, chiếu rọi lên người Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo còn chưa kịp phản ứng, liền bị kim quang hấp lên, từ từ lơ lửng.

Thấy vậy, Hồ Cửu Nhi kinh ngạc nói: Phu quân, chàng muốn phi thăng rồi sao.

Nghe vậy, Tô Ngọc và Tô Thiền cũng không màng đến sự khó chịu của cơ thể, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên.

Thẩm Hạo tắm mình trong kim quang, cả người hắn đều mang một cảm giác thần thánh.

Cảm nhận được một lực hút khổng lồ, Thẩm Hạo ngẩn ra, Ngọa tào, ta còn chưa chuẩn bị xong mà.

Hồ Cửu Nhi lo lắng nói: Phu quân, phải làm sao bây giờ.

Thẩm Hạo xua tay nói: Yên tâm, ta đi thăm dò đường trước, đừng

hoảng sợ.

Lời vừa dứt, thân ảnh Thẩm Hạo liền biến mất trên Thượng Cổ chiến trường.

Lâu sau, trong động phủ yên tĩnh đến mức nghe rõ cả tiếng kim rơi.

Hồ Cửu Nhi, Tô Ngọc và Tô Thiền đều không nói gì, đầu óc các nàng đều trống rỗng.

Còn chưa kịp ôn tồn, người đã biến mất rồi.

Hồ Cửu Nhi là người phản ứng lại đầu tiên, Phu quân phi thăng rồi, chúng ta cũng phải nhanh chóng lên thôi.

Tô Ngọc và Tô Thiền nhìn nhau, đều trở nên mơ màng.

Trong nhất thời, các nàng không biết tiếp theo nên làm gì.

Thẩm Hạo là trụ cột tinh thần của các nàng, mất đi trụ cột tinh thần cũng mất đi mục tiêu.

Nghỉ ngơi thật tốt một đêm, ngày mai nhanh chóng tu luyện, nếu không đến lúc đó, sẽ không theo kịp bước chân của phu quân.

Nghe vậy, Tô Ngọc và Tô Thiền mới hoàn hồn lại.

Các nàng gật đầu.

Thông báo cho nhị muội và tứ muội một tiếng.

Tô Ngọc nói.

Được.

Tô Thiền cũng vội vàng gật đầu.

Thẩm Hạo phi thăng rồi, đây là chuyện lớn hàng đầu.

Rất nhanh, Tô Ngọc và Tô Thiền khoanh chân ngồi xuống, nguyên thần tiến vào Thức Hải.

Vừa tiến vào, liền thấy Tô Dực và Tô Quyên đã sớm đợi từ lâu.

Đại tỷ, tam muội, các muội cuối cùng cũng xuất hiện rồi.

Tô Dực kinh hỉ nói.

Đại tỷ, người đàn ông vừa rồi là ai, có phải là Thẩm Hạo không.

Tô Quyên thậm chí còn không kịp chào hỏi, liền nói thẳng.

Tô Thiền đỏ mặt, gật đầu.

Đúng, là Thẩm Hạo.

Hô, vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi.

Tô Quyên không hiểu sao lại có chút vui mừng.

Nếu là Thẩm Hạo thì nàng có thể chấp nhận, nếu đổi thành người đàn ông khác, nàng thật sự muốn chết mất.

Tô Ngọc thần sắc nghiêm túc nói: Tiếp theo, chuyện ta muốn nói vô cùng quan trọng, hai muội nhất định phải nhớ kỹ.

Hơn nữa phải nhanh chóng nói cho chưởng môn.

Tô Quyên và Tô Dực ngẩn người, nhìn Tô Ngọc nghiêm túc như vậy, đây là điều các nàng chưa từng thấy.

Tô Dực gật đầu nói: Đại tỷ, chuyện gì vậy.

Thẩm Hạo. hiện tại là phu quân của ta và Tô Thiền.

Chỉ có thế thôi à.

Tô Quyên nói không nên lời.

Ngay cả Tô Ngọc không nói thì các nàng cũng cảm ứng được rồi.

Tô Ngọc lắc đầu, nói tiếp: Đây chỉ là một trong số đó.

Ngoài ra, Thức Hải của bốn tỷ muội chúng ta tương liên, đều có thể cảm ứng lẫn nhau.

Với tư cách là đại tỷ, ta đã thay các muội đồng ý với phu quân trước rồi, từ nay về sau, các muội cũng là nữ nhân của phu quân.

A.

Tô Dực và Tô Quyên mặt mày ngây ngốc.

Cái quái gì vậy, không ngờ không hay không biết lại có thêm một phu quân.

Rốt cuộc là chuyện quỷ quái gì.

Còn Tô Quyên thì mặt đỏ bừng, khóe miệng không hiểu sao lại nhếch lên, căn bản không thể kiềm chế, trong lòng còn có chút vui mừng.

Cảm nhận được cảm xúc của Tô Quyên, Tô Dực không vui lườm nàng một cái, nói: Tô Quyên, nhìn bộ dạng mê trai của muội xem, có phải sớm đã để ý Thẩm Hạo rồi không, bây giờ trong lòng đang nở hoa rồi phải không.

Chuyện như vậy sao có thể thừa nhận, Tô Quyên ra sức phủ nhận: Không có, tuyệt đối không có.

Tô Thiền nói: Thôi được rồi, tâm ý chúng ta tương thông, muội nghĩ muội có thể nói dối sao.

Huống chi biểu cảm của muội đã bán đứng muội rồi, không ngờ muội ẩn giấu sâu như vậy.

Nói đi, muội thích Thẩm Hạo từ khi nào.

Tô Quyên cúi đầu ngượng ngùng nói: Muội cũng không biết, tóm lại nhìn thấy Thẩm Hạo là muội thấy vui rồi.

Hết thuốc chữa rồi muội, hừ, bây giờ muội đã được như ý nguyện rồi đấy.

Tô Dực lườm một cái.

Nói đến đây, Tô Dực đột nhiên ngẩn người, khó tin nói: Thẩm Hạo đã vào Thượng Cổ chiến trường sao.

Tìm được các muội.

Tô Ngọc gật đầu nói: Đúng vậy.

Tô Dực và Tô Quyên nhìn nhau, đều không thể tin được.

Lặng lẽ tính toán, cũng chưa được bao lâu mà.

Trước đó Thẩm Hạo còn đến Huyền Thiên Kiếm Tông.

Theo lời Tô Dực kể lại, Tô Ngọc và Tô Thiền mới phát hiện Thẩm Hạo thật sự nghịch thiên.

Tô Ngọc suy nghĩ một chút nói: Có lẽ đây chính là điểm thần kỳ của Vũ Hóa cảnh, Thẩm Hạo không chỉ cứu chúng ta, còn tiện tay giết một con Hủy Long cảnh giới Thập Nhị.

Vì ăn thịt Hủy Long, cho nên mới.

Nàng giải thích đơn giản về quá trình sự việc.

Tô Dực và Tô Quyên lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ.

Hèn chi, trước đó các nàng còn nghi ngờ đại tỷ sao cũng bị hạ gục.

Nếu là Tô Thiền thì còn có thể hiểu được.

Nhưng đại tỷ không phải là có chút khó khăn sao.

Bây giờ giải thích, ăn thịt Hủy Long, dường như lại hợp lý rồi.

Tuy nhiên Tô Quyên cảm thấy bên trong chuyện này chắc chắn có ẩn tình, đại tỷ Tô Ngọc dường như rất thản nhiên chấp nhận thân phận hiện tại.

Nhưng câu nói tiếp theo của Tô Ngọc, lại khiến Tô Dực và Tô Quyên vô cùng kinh ngạc.

Còn có một điểm nữa, cần thông báo cho hai muội, phu quân của

chúng ta đã phi thăng rồi.

Cái gì, phi thăng rồi.

Tô Quyên kinh ngạc nói.

Tâm trạng có chút thất vọng.

Phu quân vừa mới đến tay đã biến mất như vậy, trước đó trải nghiệm chưa tốt.

Giai đoạn sau vẫn còn có thể mà.

Nàng cũng muốn tự mình trải nghiệm một phen.

Bây giờ thì hay rồi, phu quân tiện nghi của mình đã lên trời rồi.

Tô Dực nuốt nước bọt, kinh ngạc nói: Phi thăng rồi sao, cũng quá dễ dàng rồi.

Không phải là giả đấy chứ.

Tô Ngọc lắc đầu nói: Không phải giả đâu, một trăm phần trăm là thật.

Chúng ta tận mắt chứng kiến.

Tô Thiền hít sâu một hơi: Tiếp theo, chúng ta phải nhanh chóng tu luyện, các muội tốt nhất cũng đến Thượng Cổ chiến trường, linh khí ở đây thật sự rất nồng đậm, có lợi cho việc tu luyện của các muội.

Cứ mãi ở Huyền Thiên Kiếm Tông, người sẽ phế mất.

Tô Quyên lo lắng nói: Thượng Cổ chiến trường nguy hiểm như vậy, bây giờ phu quân cũng phi thăng rồi, ai sẽ bảo vệ chúng ta.

Tô Thiền nói: Yên tâm đi, trận pháp phu quân bày ở đây, ngay cả cảnh giới Thập Nhị đến cũng vô dụng.

Ngoài ra, còn có một tỷ muội cảnh giới Thập Nhị đang bảo vệ chúng ta.

Cảnh giới Thập Nhị.

Tô Quyên nghi hoặc nói.

Đúng, tỷ muội đó tên là Hồ Cửu Nhi, chính là Cửu Vĩ Yêu Hồ nổi danh lẫy lừng của Yêu tộc.

Thân phận hiện tại của nàng ấy cũng giống chúng ta, đều là người nhà.

Tô Ngọc giải thích nói.

A.

Yêu thú.

Tô Dực kinh ngạc.

Không ngờ khẩu vị của Thẩm Hạo lại nặng đến vậy.

Được rồi, không nói chuyện này nữa, các muội hãy thông báo tin tức phu quân phi thăng cho tông môn, thông cáo toàn Linh Vân đại lục.

Tô Thiền có chút kích động nói.

Đã bao nhiêu năm rồi, Huyền Thiên Kiếm Tông chưa có ai phi thăng.

Bây giờ đệ tử mới thu Thẩm Hạo, lại trực tiếp phi thăng rồi, thật không thể tin được.

Chắc chắn sẽ được ghi vào sổ sách của tông môn.

Tô Ngọc tin rằng, tốc độ tu luyện của Thẩm Hạo, tuyệt đối không ai có thể vượt qua.

Vâng, đại tỷ.

Các muội ở Thượng Cổ chiến trường, chúng ta làm sao tìm được các muội.

Tô Ngọc nói: Yên tâm, sau khi các muội tiến vào, bóp nát ngọc bội,

ta sẽ bảo Hồ Cửu Nhi đón các muội.

Vâng, đại tỷ.

Tô Dực đột nhiên nghi hoặc nói: Đại tỷ, tam muội, sao muội cảm thấy khí tức của các muội mạnh quá vậy.

Tô Ngọc cười nói: Dưới sự giúp đỡ của phu quân, ta bây giờ đã là đỉnh phong Tiên Khiếu cảnh rồi, rất nhanh sẽ có thể đột phá Thần Đình cảnh.

Trùng hợp quá, ta cũng vậy.

Tô Thiền cười nói.

Tu vi nhanh như vậy, vẫn là nhờ Thẩm Hạo.

Tô Quyên thở dài: Đáng tiếc, phu quân không ở đây, nếu không muội cũng có thể nhanh chóng đột phá đến Thần Đình cảnh.

Vừa nghĩ đến Thẩm Hạo cứ thế phi thăng, nàng liền vô cùng day dứt.

Chương 595

Tô Ngọc nói: Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy nữa, phu quân nói sẽ quay về.

A.

Phu quân phi thăng rồi, còn có thể quay về sao, làm sao có thể.

Tô Dực kinh ngạc nói.

Có gì mà không thể.

Thượng Cổ chiến trường còn có thể tự do ra vào, ở Tiên giới dường như cũng có thể.

Có lẽ vậy.

Điểm này Tô Thiền cũng không có lòng tin, dù sao cũng không phải một thế giới.

Được rồi, các muội cũng đừng lo lắng nữa, nhanh chóng đến Thượng Cổ chiến trường đi.

Đã biết, đại tỷ.

Tiếp theo, bốn tỷ muội chia sẻ rất nhiều chi tiết.

Cho đến khi trời sắp sáng, mới kết thúc.

Ngày hôm sau, Tô Dực liền báo tin Thẩm Hạo phi thăng cho các trưởng lão Huyền Thiên Kiếm Tông.

Tất cả trưởng lão đều vô cùng kinh ngạc.

Chưởng môn Thạch Mạc Tây càng kinh ngạc đến đứng bật dậy.

Tô trưởng lão, Thẩm Hạo thật sự phi thăng rồi sao.

Tô Dực nghiêm túc nói: Đúng vậy, ta sẽ không lấy chuyện này ra

đùa đâu, toàn bộ Thượng Cổ chiến trường đều có thể nhìn thấy.

Các trưởng lão nhìn nhau, đều vô cùng kinh ngạc.

Cái này.

Trong nhất thời đều không biết nói gì.

Thẩm Hạo gia nhập tông môn mới được bao lâu, vậy mà đã phi thăng rồi.

So sánh một chút, bọn họ quả thực sống như chó vậy.

Nhưng nghĩ đến việc Thẩm Hạo có thể tiến vào Thượng Cổ chiến trường, liền cảm thấy có chút hợp lý.

Thẩm Hạo là sự tồn tại vượt xa thiên tài, có chút không hợp lý cũng là bình thường.

Rất nhanh, Huyền Thiên Kiếm Tông liền tuyên truyền chuyện Thẩm Hạo phi thăng ra ngoài.

Hơn nữa còn vang lên tiếng chuông của tông môn.

Mộ Dung Lâm biết tin Thẩm Hạo phi thăng, kinh ngạc đến nỗi phải há hốc mồm.

Lý Siêu và Quan Mộc càng bị đả kích đến mức không chịu nổi, chênh lệch thiên phú lại lớn đến vậy sao.

Thị nữ của Thẩm Hạo, Diệu Lăng và Thải Y khóc như mưa.

Các tông môn khác, đều bắt đầu nghi ngờ Huyền Thiên Kiếm Tông khoác lác.

Không ai tin, bất kể họ tin hay không, dù sao Huyền Thiên Kiếm Tông cũng đã tổ chức một nghi thức long trọng để ăn mừng.

Nhìn lý lịch của Thẩm Hạo, cả trường đều hít một hơi khí lạnh.

Quá yêu nghiệt, từ Đạo Thai cảnh gia nhập Huyền Thiên Kiếm

Tông, chỉ trong chưa đầy một năm, đột phá Tiên Khiếu cảnh, trực tiếp tiến vào Thượng Cổ chiến trường.

Thẩm Hạo trực tiếp phá vỡ kỷ lục thời gian tu luyện ngắn nhất, tiền cổ vô nhân hậu vô lai giả chưa từng có ai trong quá khứ và sẽ không có ai trong tương lai.

Phi thăng ở Thượng Cổ chiến trường, chỉ có thể là sự tồn tại được ngưỡng vọng như núi cao.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo trải qua việc bị kim quang hấp thu vào trong khe nứt.

Một trận cảm giác choáng váng ập đến.

Mắt hắn chói lòa kim quang, mắt đều đã mù tạm thời.

Cũng không biết đã qua bao lâu, hắn mới mở mắt ra.

Đợi đến khi hoàn toàn thích ứng, Thẩm Hạo mới phát hiện mình lại đang ngâm mình trong hồ.

Vừa đến đã bị ướt toàn thân.

Đây tuyệt nhiên không phải điềm lành gì.

Hắn chậm rãi nhìn quanh, chỉ thấy hồ nước mênh mông vô bờ trước mắt, rộng lớn như một đại dương vô tận.

Nhìn từ xa, căn bản không thể thấy được điểm cuối, cô tịch mà lại khoáng đạt.

Xung quanh tĩnh mịch đến lạ, ngay cả một tiếng gió cũng không nghe thấy.

Chưa kịp để Thẩm Hạo thích ứng, thân thể bỗng nhiên từ trong nước chậm rãi nổi lên.

Những giọt nước trên người cũng lập tức bốc hơi.

Thẩm Hạo trong lòng giật mình, lập tức cảnh giác.

Ngay khoảnh khắc ấy, không hề có dấu hiệu gì, trên bầu trời bỗng nhiên xuất hiện một thân ảnh.

Người này mặc một bộ trường sam trắng như tuyết, mái tóc bạc trắng như thác nước buông xuống hai vai, lông mày và râu cũng đều bạc trắng.

Trong tay nắm chặt một cây phất trần, cả người trông siêu phàm thoát tục, tiên phong đạo cốt, dung mạo y hệt như Thái Bạch Kim Tinh được miêu tả trong phim ảnh.

Chỉ thấy vị lão giả thần bí này vững vàng đứng trên một đám mây trắng, đám mây ấy tựa như kẹo bông gòn nhẹ nhàng mềm mại, lại như tơ lụa mỏng manh phiêu dật linh động.

Thẩm Hạo trong lòng khẽ động, có thể cưỡi mây đạp gió, đây chính là tiêu chuẩn của tiên nhân.

Trong lòng thầm nghĩ, không biết thế giới này có Cân Đẩu Vân hay không, đến lúc đó sẽ kiếm một cái.

Lão đầu khẽ phất trần trong tay, đổi một tay cầm, sau đó nhàn nhạt nhìn Thẩm Hạo, nói: Tiểu hữu, ngươi từ hạ giới nào bay lên.

Không biết lão đầu này là ai, nhưng thái độ này có phải hơi tốt quá không.

Thẩm Hạo cung kính nói: Tiền bối, tại hạ Thẩm Hạo từ Linh Vân đại lục phi thăng lên.

Linh Vân đại lục.

Ồ, ra vậy, chưa từng nghe qua.

Thẩm Hạo: Chỉ thấy lão đầu lại nói: Ta là Tiếp dẫn sứ giả của Bắc Dương Tiên Triều, chuyên môn phụ trách những tu chân giả phi

thăng từ hạ giới.

Bất kể ngươi ở hạ giới thiên phú nghịch thiên đến đâu, ở Địa Tiên Giới này tốt nhất nên khép đuôi làm người, đối với ngươi chỉ có lợi, không có hại.

Đa tạ tiền bối nhắc nhở.

Thẩm Hạo cung kính nói.

Lão đầu vẻ mặt ngạo nghễ nói: Tiểu tử ngươi đúng là biết điều, lão phu đã thấy quá nhiều kẻ tài cao ngạo vật ở hạ giới, sau khi phi thăng lên đây, luôn cảm thấy mình thiên phú dị bẩm, nhưng cuối cùng kết cục đều không có gì tốt đẹp.

Không biết tiền bối xưng hô thế nào.

Thẩm Hạo không biết thực lực của lão đầu, cũng không dám trương dương, mà cúi mắt hỏi.

Trong lòng thầm nghĩ có nên tặng lão đầu này một ít đồ vật không.

Đồ vật của Linh Vân đại lục, lão đầu này chắc cũng không thèm nhìn.

Đồ vật của thế giới đô thị, Thẩm Hạo thật sự không biết có gì hấp dẫn lão đầu.

Hay là kiếm vài cái phim để lão đầu mở mang tầm mắt.

Thôi bỏ đi, vạn nhất vỗ mông ngựa lại vỗ phải móng ngựa, trực tiếp té dập mặt.

Mặc dù không biết lão đầu vì sao lại có thái độ tốt như vậy, nhưng Thẩm Hạo trong lòng vẫn vô cùng cảnh giác.

Qua lời lão đầu nói, Thẩm Hạo coi như đã biết đây là Địa Tiên Giới.

Lão phu danh Lý Đại Khuyển, thôi được, không nói nhảm nữa.

Tiểu tử ngươi vận khí rất tốt, đúng lúc Nữ Đế thiếu người, lão phu phá lệ cho ngươi gia nhập Bắc Dương Tiên Triều, đi theo lão phu đi.

Lý lão cẩu, ngươi lại đang lừa gạt người mới rồi.

Lời Lý Đại Khuyển còn chưa dứt, một giọng nói hơi mang vẻ châm chọc truyền đến.

Một lát sau, chỉ thấy một nam tử trung niên nho nhã mặc lam bào, khinh thường nhìn Lý Đại Khuyển.

Hừ, Trần Nho Đạo, ngươi thực sự cho rằng lão phu sợ ngươi sao.

Lý Đại Khuyển sắc mặt khó coi nói.

Trần Nho Đạo không thèm để ý: Tiểu hữu, ta là Tiếp dẫn sứ giả của Tán Tiên Liên Minh.

Hiện nay, các Tiên Triều đang tranh đoạt khí vận, đại chiến không ngừng.

Với tu vi Địa Tiên bé nhỏ của ngươi mà gia nhập Bắc Dương Tiên Triều, đó chính là một kẻ pháo hôi.

Ngươi thậm chí còn không phá nổi tiên khí hộ thuẫn của người khác.

Chi bằng gia nhập Tán Tiên Liên Minh chúng ta, vô câu vô thúc, tiêu dao thiên địa, tổng còn hơn là chịu chết.

Lý Đại Khuyển vuốt vuốt râu, cười lạnh một tiếng: Nói đùa, tranh đoạt khí vận của Tiên Triều, ai có thể tránh khỏi.

Cái Tán Tiên Liên Minh bé nhỏ kia, chẳng qua chỉ là lũ gà đất chó sành, chỉ là một đám chuột nhắt sống lay lắt trong khe hở của Tiên Triều mà thôi.

Chờ Nữ Đế rảnh tay, kẻ đầu tiên bị diệt chính là lũ tán tiên không chịu nghe lời các ngươi.

Nói xong, ánh mắt lạnh lẽo, lại nghiêm túc nhìn Thẩm Hạo, trực tiếp nói: Ngươi một khi đã gia nhập Bắc Dương Tiên Triều, Tiên Triều tự nhiên sẽ bảo hộ ngươi chu toàn.

Tán Tiên Liên Minh, không có khí vận phù hộ, còn thường xuyên bị yêu tộc quấy nhiễu, sinh mệnh của ngươi căn bản không có bảo đảm.

Ngươi phải suy nghĩ cho kỹ.

Trần Nho Đạo không phục nói: Tiểu hữu, đừng nghe lão cẩu này nói, gia nhập Tiên Triều ngươi chính là một kẻ pháo hôi.

Nghe ta, gia nhập Tán Tiên Liên Minh, mọi người đều từ hạ giới phi thăng lên, có chung kinh nghiệm.

Chương 596

Hơn nữa, công pháp của chúng ta, hoàn toàn mở ra cho ngươi, đối với ngươi không hề có hại.

Hừ, vậy thì đừng trách ta dùng cường lực, nói thật đi, tiểu hữu này là do Bạch Thành chủ đích thân điểm danh, Trần Nho Đạo, ngươi chắc chắn muốn cướp người sao.

Lý Đại Khuyển nói xong, trong tay đột nhiên xuất hiện một lệnh bài ngọc trắng.

Nghe vậy, Trần Nho Đạo lập tức im bặt.

Mặc dù hắn không sợ Lý Đại Khuyển, nhưng lại sợ Bạch Thành chủ, đó là tâm phúc của Nữ Đế, thực lực cường hãn.

Hắn thật sự không phải đối thủ.

Lệnh bài này có thần niệm của Bạch Thành chủ, nếu hắn dám nói lời bất kính, đối phương sẽ biết rõ, trực tiếp thu thập hắn.

Nhìn hai người tranh cãi đến đỏ mặt tía tai, Thẩm Hạo ngớ người.

Trong lòng một trận nghi hoặc, sự tình có chút khó hiểu.

Tiên Triều lớn như vậy, lẽ nào lại thiếu một tân nhân như hắn.

Một Thành chủ lại để ý đến một con kiến nhỏ như hắn.

Rõ ràng có chút không hợp lý.

Chẳng lẽ bên trong có ẩn tình gì khác.

Thẩm Hạo nhìn thấy Trần Nho Đạo chịu thua, liền biết bối cảnh của gia hỏa này không được.

Vì thế, suy nghĩ một lát rồi nói: Lý tiền bối, tại hạ nguyện ý gia

nhập Bắc Dương Tiên Triều.

Lý Đại Khuyển hài lòng vuốt vuốt râu bạc, hòa nhã nói: Ha, tiểu hữu vẫn là có mắt nhìn.

Nếu đã vậy, đi theo ta đi.

Nói xong phất một cái phất trần, Thẩm Hạo liền cảm thấy bị một luồng lực nhu hòa nâng lên.

Chỉ thấy không biết từ khi nào, dưới chân đã có một đám tường vân.

Lúc sắp đi, Lý Đại Khuyển đắc ý liếc nhìn Trần Nho Đạo một cái.

Sau đó mang theo Thẩm Hạo bay về phía xa.

Tổng bộ của Tán Tiên Liên Minh cách Tiên Linh Hồ khá xa, căn cơ thế lực không ở đây.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Thẩm Hạo bị Lý Đại Khuyển mang đi.

Trần Nho Đạo tức đến nghiến răng nghiến lợi: Không được, kẻ này đã có thể dẫn động thiên địa dị tượng, tất nhiên có đạo lý của nó, ta phải thông báo cho cấp trên.

Thẩm Hạo đâu biết rằng, ngay khi hắn vừa phi thăng lên.

Trên Tiên Linh Hồ, vạn đạo hà quang, đóa đóa liên hoa nở rộ giữa không trung.

Đã bao nhiêu năm rồi, chưa từng có dị tượng như vậy.

Mặc dù không biết nguyên nhân là gì, nhưng chiêu mộ trước đã.

Đứng trên vân đoan, Thẩm Hạo cũng đang suy nghĩ, Trần Nho Đạo của Tán Tiên Liên Minh và Lý Đại Khuyển của Bắc Dương Tiên Triều.

Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo không có việc gì mà lại nhiệt

tình, thì không phải gian trá cũng là trộm cắp.

Trong lòng Thẩm Hạo, hai kẻ này đều không phải là người tốt.

Bất quá, hiện tại đối với Địa Tiên Giới này hoàn toàn mù tịt, không biết tình huống gì, vẫn nên giữ thái độ khiêm tốn là chính.

Chờ đợi tìm hiểu rõ tình hình rồi tính.

Cho dù có phải ra chiến trường cũng không sao, có nguy hiểm thì trốn vào không gian là được.

Trên đường đi, Thẩm Hạo không hỏi một chữ nào, dường như đối với tất cả đều không để tâm.

Chỉ an tĩnh làm một mỹ nam tử.

Điều này khiến Lý Đại Khuyển một trận phiền muộn, tiểu tử này hoàn toàn không đi theo lẽ thường a.

Bình thường Địa Tiên phi thăng từ hạ giới lên, không hỏi cái này thì hỏi cái kia, có vô số vấn đề.

Hỏi đến mức Lý Đại Khuyển có thể phát điên.

Nhưng Thẩm Hạo lại làm ngược lại, chính là không hỏi.

Càng như vậy, ngược lại càng khiến Lý Đại Khuyển khó chịu vô cùng, cảm giác này, tựa như một quyền đấm vào bông.

Bay được một đoạn thời gian, Lý Đại Khuyển cuối cùng nhịn không được chủ động hỏi: Tiểu tử ngươi không có gì muốn hỏi sao.

Lẽ nào đối với Địa Tiên Giới một chút cũng không tò mò.

Thẩm Hạo nói: Lý tiền bối, tại hạ mới đến, sợ làm phiền tiền bối, nên không dám hỏi nhiều.

Nghe vậy, Lý Đại Khuyển hài lòng vuốt vuốt râu bạc.

Thái độ này của Thẩm Hạo, khiến hắn rất vừa lòng.

Không tệ, lão phu hôm nay tâm tình không tệ, có thể cho phép ngươi đặt câu hỏi, ngươi phải trân trọng.

Ơ.

Lý Đại Khuyển nói như vậy, ngược lại khiến Thẩm Hạo không biết làm sao.

Theo suy nghĩ của Thẩm Hạo, chỉ cần tìm một cái xác ném vào không gian là sẽ biết tất cả, căn bản không cần thiết phải hỏi lão đầu này.

Lãng phí nước bọt, người khác vui vẻ nói thì tốt, không vui vẻ nói, chẳng phải đắc tội người sao.

Nhưng Lý Đại Khuyển đã chủ động yêu cầu, Thẩm Hạo cũng đành hỏi: Lý tiền bối, Địa Tiên Giới này tu vi đều là cảnh giới gì.

Ta vô cùng tò mò.

Khóe miệng Lý Đại Khuyển nhếch lên, quả nhiên, những người mới đến đều hỏi vấn đề này.

Ai cũng không thoát khỏi khát vọng về thực lực a.

Khẽ hắng giọng một tiếng, Lý Đại Khuyển từ từ kể: Địa Tiên Giới chính là đại thiên thế giới a.

Nó bao la vô bờ, rộng lớn vô biên, lớn đến mức nào không ai biết.

Cũng không ai có thể làm được điều đó.

Mỗi ngày đều có vô số phi thăng giả đến từ các tiểu thiên thế giới đổ xô đến.

Những phi thăng giả mới đến nơi này, điều đầu tiên phải đối mặt chính là Tiên Linh Hồ thần bí khó lường kia.

Phàm là những phi thăng giả vừa đặt chân đến Địa Tiên Giới, tất

cả đều phải tiến vào Tiên Linh Hồ để tiếp nhận tẩy lễ.

Khi họ bước vào hồ nước, một loại sức mạnh kỳ diệu sẽ lặng lẽ thẩm thấu vào cơ thể.

Linh khí bình thường vốn tồn tại trong cơ thể bắt đầu xảy ra biến đổi về chất, dần dần được chuyển hóa thành tiên linh khí thuần khiết và cường đại.

Đợi khi chuyển hóa hoàn thành, các phi thăng giả sẽ tỉnh lại, thực lực cũng đạt đến Địa Tiên cảnh.

Mà tu vi của Địa Tiên Giới tổng cộng chia làm cửu cảnh, lần lượt là: Địa Tiên, Nhân Tiên, Thiên Tiên, Dương Tiên, Chân Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, La Thiên Thượng Tiên, Cửu Thiên Huyền Tiên.

Mỗi cảnh giới, lại chia làm sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ ba tiểu cảnh giới.

Thẩm Hạo gật gật đầu, lại hỏi: Lý tiền bối, vậy Nữ Đế của Bắc Dương Tiên Triều là tu vi gì, lẽ nào là Cửu Thiên Huyền Tiên cao nhất.

Lý Đại Khuyển không nói nên lời trừng Thẩm Hạo một cái: Ngươi đúng là dám nghĩ a.

Cảnh giới này càng về sau, tu luyện càng khó khăn, mỗi cảnh giới không có mấy vạn năm khổ tu, căn bản không thể đột phá.

Đến những cảnh giới phía sau, ngươi phải có cơ duyên mới được.

Mà Nữ Đế của Bắc Dương Tiên Triều chúng ta, chính là tu vi La Thiên Thượng Tiên.

Thôi được rồi, chuyện này cách ngươi quá xa, Nữ Đế một ý niệm cũng có thể bóp chết ngươi.

Ngươi chỉ là một Địa Tiên nhỏ nhoi, tựa như con kiến, chớ có hảo cao vụ viễn chưa làm đã muốn làm lớn.

Ơ.

Thẩm Hạo có chút bất ngờ, có thể trở thành Nữ Đế, vậy mà tu vi còn không phải cao nhất.

Lý tiền bối, vậy ngài là tu vi gì.

Thẩm Hạo tò mò hỏi.

Lý Đại Khuyển tự tin mỉm cười: Lão phu chỉ tu luyện ba nghìn năm, liền đã là tu vi Nhân Tiên hậu kỳ.

Tin rằng không bao lâu nữa, liền có thể đột phá đến Thiên Tiên cảnh.

Cái quái gì.

Tu luyện ba nghìn năm vẫn là một tên lâu la nhỏ bé.

Điều này khiến Thẩm Hạo không biết làm sao.

Vốn tưởng gia hỏa này khí thế hùng hổ, hẳn là một nhân tài, không ngờ lại phế vật như vậy a.

Mặc dù Thẩm Hạo trong lòng coi thường Lý Đại Khuyển, nhưng trên mặt vẫn lộ ra vẻ sùng bái.

Vẻ mặt đầy ngưỡng mộ, thầm nghĩ: Lý tiền bối ngài quả nhiên thiên phú dị bẩm, vậy mà chỉ dùng ba nghìn năm đã đạt đến Nhân Tiên cảnh, vãn bối thực sự bội phục vô cùng.

Nghe Thẩm Hạo nịnh nọt, Lý Đại Khuyển tâm tình rất tốt.

Chương 597

Ngươi cố gắng biểu hiện tốt, nếu lập công, Thành chủ đại nhân tự nhiên sẽ trọng thưởng, sau này cũng sẽ đuổi kịp ta thôi.

Thẩm Hạo: Đúng rồi, Lý tiền bối, chúng ta đây là muốn đi đâu.

Đi Ly Hỏa Thành, ngươi được Thành chủ đại nhân đích thân điểm danh, nên trước hết đưa ngươi đi gặp Thành chủ đại nhân.

Lý Đại Khuyển nói.

Nói đến đây, Lý Đại Khuyển trong lòng cũng vô cùng nghi hoặc và không hiểu.

Những người phi thăng từ hạ giới như Thẩm Hạo, căn bản không có ai để ý.

Bình thường không có sự bảo hộ của Tiên Triều, tán tu căn bản không có tài nguyên gì, tài nguyên phần lớn đều bị Tiên Triều khống chế.

Trừ phi cơ duyên nghịch thiên, nhưng quá khó khăn.

Cho dù không chiêu mộ họ, họ cũng sẽ ngoan ngoãn gia nhập Tiên Triều.

Nhưng Thẩm Hạo, lúc phi thăng, Tiên Linh Hồ có chút dị tượng, điều này mới khiến Thành chủ chú ý.

Thẩm Hạo nghi hoặc nói: Mỗi phi thăng giả, đều sẽ được Thành chủ chú ý sao.

Sao có thể chứ, Địa Tiên cảnh bé nhỏ, còn không làm được tiên khí hộ thể, sao có thể khiến người khác chú ý.

Lý Đại Khuyển nói.

Nghe vậy, Thẩm Hạo hiểu ra, hắn khẳng định có điều gì đặc biệt.

Chỉ là lão đầu này không nói.

Trên đường đi, Thẩm Hạo cảm nhận được linh khí xung quanh nồng đậm vô cùng.

Đó là một loại linh khí chất lượng cao hơn.

Không thể không nói, phong cảnh Địa Tiên Giới này kỳ tú vô cùng.

Bỗng nhiên, Thẩm Hạo kinh ngạc phát hiện, Địa Tiên Giới này vậy mà còn có người trồng trọt.

Trông dáng vẻ như là phàm nhân.

Nghi hoặc nói: Sao ở đây lại có phàm nhân.

Lý Đại Khuyển thấy Thẩm Hạo ít kiến thức nói: Vô nghĩa, phàm nhân là căn cơ của vạn vật, không có hương hỏa khí vận của phàm nhân gia trì, sao có thể có tiên giới.

Phàm nhân tuy yếu ớt, nhưng lại là chủ của thiên đạo.

Một khi phàm nhân diệt tuyệt, tiên giới cũng sẽ sụp đổ.

Còn về Địa Tiên Giới này, tuy có tiên nhân, nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều có thể tu tiên.

Tự nhiên cũng có sự tồn tại của phàm nhân.

Tranh đoạt khí vận của Tiên Triều, tranh giành chính là hương hỏa của phàm nhân.

Nghe vậy, Thẩm Hạo Hạo gật gật đầu, liền không nói gì nữa.

Đứng trên mây, bay nhanh lướt qua.

Tốc độ rất nhanh, nhưng Địa Tiên thế giới này, diện tích còn lớn hơn.

Bay một ngày một đêm, Thẩm Hạo mới thấy một tòa thành trì

hùng vĩ.

Cao đến trăm trượng, vừa đến cửa thành, liền cảm thấy một luồng áp lực cực lớn ập đến.

Thẩm Hạo chỉ cảm thấy mình nhỏ bé như con kiến.

Điều khiến Thẩm Hạo kinh ngạc là, lính gác cửa thành lại là hai vệ binh cao mười trượng.

Vãi chưởng, người cao như vậy, Thẩm Hạo lần đầu tiên nhìn thấy, quả thực chính là cự nhân.

Coi như đã mở rộng tầm mắt cho Thẩm Hạo.

Dường như nhìn thấy sự chấn kinh của Thẩm Hạo, Lý Đại Khuyển nói: Ít kiến thức, đây là người Thái Đạt tộc, trời sinh thần lực.

Bản thể chỉ khoảng mười mét, sở dĩ trông cao như vậy, đó là có tiên khí hộ thể của Bắc Dương Tiên Triều.

Cả tòa thành được một lớp hộ thuẫn lam quang bảo vệ, Lý Đại Khuyển mang theo Thẩm Hạo chậm rãi hạ xuống, đi bộ vào thành.

Cùng lúc đó, tại phủ Thành chủ Ly Hỏa Thành, Thành chủ Bạch Trạch cũng cảm ứng được Thẩm Hạo đã vào thành.

Kẻ này lai lịch thế nào, vậy mà có thể dẫn khởi dị tượng, thật là kỳ lạ quái dị.

Bước vào cổng thành cổ kính và đồ sộ của Ly Hỏa Thành, Thẩm Hạo dường như đặt chân vào một thế giới hoàn toàn mới.

Thẩm Hạo một đường hiếu kỳ không ngớt.

Đông ngó tây nhìn.

Trong thành cũng có đủ loại cửa hàng, san sát nhau.

Các cửa hàng trên đường lớn, bán đủ thứ.

Đặc biệt nhìn thấy một cửa hàng viết bán mây, Thẩm Hạo trong lòng khẽ động, chẳng lẽ chính là loại mây mà Lý Đại Khuyển đang giẫm dưới chân này sao.

Thứ này còn có thể bán.

Thẩm Hạo còn cứ nghĩ là công pháp cơ đấy.

Lại còn có cả yêu thú bày bán giữa phố, giống như một chợ thú cưng vậy.

Thẩm Hạo cảm nhận một chút khí tức của yêu thú, có chút kinh ngạc, ngay cả yêu thú thấp nhất cũng là thập cảnh.

Trông có vẻ, còn đều rất nhỏ, từng con vẫn chưa hóa hình.

Lý tiền bối, những yêu thú này vậy mà chưa hóa hình sao.

Đây đều là yêu thú ấu tể, đều đã trải qua huấn luyện rồi, làm sao có thể hóa hình, ngươi tưởng ở hạ giới sao.

Ở Địa Tiên Giới này, độ khó để hóa hình là vô cùng khó khăn.

Kiếp hóa hình của yêu thú, đó là đoạt mạng, không có nắm chắc tuyệt đối, không có yêu thú nào dám thử.

Lời Lý Đại Khuyển vừa dứt, đột nhiên bên tai truyền đến giọng nói của Thành chủ.

Mang hắn qua đây.

Lý Đại Khuyển lập tức nói: Vâng, Thành chủ.

Thấy động tác của Lý Đại Khuyển, Thẩm Hạo trong lòng khẽ động, Thành chủ.

Vừa vào thành, Thành chủ đã mời gặp.

Trong lòng có chút cẩn thận.

Một Lý Đại Khuyển hắn còn không phải đối thủ, Thành chủ này chẳng phải càng nguy hiểm sao.

Đã không thể phản kháng, vậy thì ngoan ngoãn đi theo, trước tiên xem tình hình thế nào.

Có nguy hiểm thì chạy.

Đương nhiên, Thẩm Hạo cũng tin rằng, đường đường là một Thành chủ, sẽ không vô cớ gây phiền phức cho hắn.

Nếu thực sự thấy hắn chướng mắt, đã sớm diệt hắn rồi, hà tất phải đích thân gặp mặt.

Dưới sự dẫn dắt của Lý Đại Khuyển, Thẩm Hạo tiến vào phủ Thành chủ.

Đến một khu rừng trúc trong hậu viện.

Dừng lại bên ngoài một căn nhà trúc tĩnh mịch.

Lý Đại Khuyển cung kính nói: Thành chủ, người đã mang đến.

Ngươi lui xuống đi, bảo hắn tự mình tiến vào.

Nghe vậy, Lý Đại Khuyển có chút thất vọng.

Hắn vốn nghĩ, lợi dụng cơ hội này.

Để tạo ấn tượng tốt trước mặt Thành chủ.

Không ngờ Thành chủ căn bản không gặp hắn.

Thất vọng thì thất vọng, Lý Đại Khuyển cũng không dám làm càn.

Mỗi một Thành chủ của Bắc Dương Tiên Triều trong phạm vi quản hạt của mình, đều có quyền sinh sát.

Chọc đối phương không vui, đó thật sự là chết cũng không thể chết thêm lần nữa.

Vâng, Thành chủ.

Lý Đại Khuyển liền quay sang Thẩm Hạo dặn dò lần nữa: Chú ý thái độ, Thành chủ hỏi ngươi cái gì thì ngươi trả lời cái đó.

Vâng, tiền bối.

Thẩm Hạo ngoan ngoãn nói.

Nói xong Thẩm Hạo liền bước vào nhà trúc.

Bước vào nhà trúc, bên trong trang trí vô cùng giản dị.

Chỉ có một chiếc bàn trúc, hai chiếc ghế trúc.

Không có vật gì khác.

Chỉ thấy một nam tử áo đen khoảng 40 tuổi, khuôn mặt gầy gò, lạnh lùng nhìn Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo không dám đắc tội cung kính nói: Kiến quá Thành chủ.

Bạch Trạch thần thức quan sát Thẩm Hạo một lát, cũng không nhìn ra điều gì dị thường.

Chương 598

Liền lấy ra một viên đá màu đen ném cho Thẩm Hạo.

Đặt tay lên đó và truyền linh khí.

Thẩm Hạo gật gật đầu, trong lòng hiểu rõ, thứ này hẳn là để đo thiên phú.

Thẩm Hạo tay trái nắm viên đá màu đen truyền linh khí, một lát sau viên đá màu đen phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Bạch Trạch khẽ nhíu mày, có chút nghi hoặc.

Tiên Thiên Đạo Thể không tệ, thiên phú cũng được, vì sao có thể dẫn động thiên địa dị tượng.

Vốn dĩ Bạch Trạch còn tưởng Thẩm Hạo là đại năng nào đó chuyển thế phi thăng lên.

Hoặc có loại thể chất tương tự Tiên Linh Thể, không ngờ căn bản không phải.

Thẩm Hạo ngẩn người, cái gì vậy.

Tiên Thiên Đạo Thể vậy mà còn tạm được.

Ngay sau đó nghĩ lại cũng phải, ở hạ giới là độc nhất vô nhị, nhưng ở Địa Tiên Giới dường như không đủ xem.

Vì thế Bạch Trạch hỏi: Ngươi ở hạ giới tổng cộng tu hành bao nhiêu năm.

Thẩm Hạo suy nghĩ một lát nói: Hồi bẩm Thành chủ, tại hạ tổng cộng tu luyện 300 năm.

Bạch Trạch thất vọng lắc lắc đầu: Vốn dĩ còn tưởng nhặt được một thiên tài, thôi vậy, phế vật một kẻ, nói nhiều vô ích.

Hơn nữa hắn cũng quan sát rồi, trên người Thẩm Hạo cũng không có gì thiên tài địa bảo.

Chẳng lẽ là ảo giác.

Bị người khác mặt đối mặt mắng là phế vật, Thẩm Hạo vẫn có chút không vui, thế lực người mạnh hơn, cứ nhẫn nhịn một chút.

Trên mặt lộ ra vẻ cung kính nói: Thành chủ dạy huấn đúng là phải.

Thôi được rồi, lui xuống đi.

Ta sẽ bảo Tiểu Khuyển sắp xếp cho ngươi.

Bạch Trạch vốn muốn đuổi Thẩm Hạo đi, nhưng nghĩ lại, vẫn nên giữ lại trong phủ đệ thì hơn.

Bất kể dị tượng có phải vì Thẩm Hạo hay không, cứ giữ lại rồi tính.

Vâng, Thành chủ.

Thẩm Hạo cung kính lui ra khỏi nhà trúc, đóng cửa lại.

Đợi đến khi Thẩm Hạo đi rồi, Bạch Trạch thất vọng bóp nát ngọc giản.

Ngọc giản này là để báo cáo cho Nữ Đế đại nhân.

Vốn tưởng phát hiện một thiên tài có thể nhận được ban thưởng, được Nữ Đế ban cho.

Rốt cuộc cả buổi chả là gì.

Đối với nhân tài ở hạ giới, Nữ Đế vẫn rất coi trọng.

Các đại Tiên Triều, cũng vô cùng coi trọng những người phi thăng từ hạ giới lên.

Những người này tuy thiên phú bình thường, nhưng tâm chí kiên định, hơn nữa là nguồn binh sĩ dồi dào không ngừng.

Tuy nhiên cũng không phải tuyệt đối, vẫn có một số Kim Tiên chuyển thế rồi lại phi thăng.

Thỉnh thoảng còn có một số kẻ thiên phú nghịch thiên.

Một khi phát hiện loại thiên tài này, đều phải báo lên Tiên Triều.

Và các đại Thành chủ đều sẽ nhận được tưởng thưởng.

Có công pháp, có đan dược, còn có tiên khí.

Thẩm Hạo vừa rời khỏi nhà trúc, trước mắt đột ngột xuất hiện một bóng người màu đen.

Đi theo ta.

Thẩm Hạo không biết thân phận người này, vẫn cúi mắt ngoan ngoãn đi theo sau.

Đi được mười mấy phút, đến một biệt viện khác.

Một cánh cổng lớn màu đỏ tươi.

Tấm biển phía trên viết Hạ Đài.

Ban đầu Thẩm Hạo còn tưởng đây là một biệt viện thanh nhã nào đó.

Ai ngờ đi vào sau lại là một nhà tù.

Phía sau cánh cổng lớn màu đỏ tươi, có từng dãy hang đá.

Mỗi động phủ đều ghi số.

Xếp theo Giáp, Ất, Bính, Đinh, mỗi phía sau lại bắt đầu từ một.

Nam tử áo đen lạnh lùng hừ một tiếng: Chu Luyện, ra đây.

Lời vừa dứt, từ một căn phòng bên cạnh, một lão đầu đầu bù tóc rối đi ra.

Lý quản gia, ngài đến rồi.

Thành chủ sắp xếp giao hắn cho ngươi quản lý.

Vâng, Lý quản gia.

Nam tử áo đen xoay người bỏ đi, lười nhìn Thẩm Hạo thêm một cái.

Chưa kịp để Thẩm Hạo nói chuyện, lão đầu kia liền như quen biết lâu năm mà giới thiệu: Tiểu hữu, ta là người đứng đầu Hạ Đài này, ngươi cứ gọi ta là Chu lão đầu là được.

Ở đây có 300 động phủ, mỗi động phủ lại giam giữ mấy trăm phạm nhân.

Có yêu thú, cũng có phạm nhân của Tiên Triều khác.

Ngươi muốn đi quản lý động phủ nào.

Chu Luyện khách khí như vậy không phải vì Thẩm Hạo đẹp trai, mà là vì Thẩm Hạo được Quản gia Lý Tiểu Khuyển đích thân đưa đến.

Đương nhiên, cũng là vì Lý Tiểu Khuyển còn chưa đi xa.

Có thể đến đây làm việc, thì dù có quan hệ cũng không phải là quan hệ cứng rắn gì.

Chu Luyện cũng không hề nhìn Thẩm Hạo bằng ánh mắt khác lạ.

Thẩm Hạo cười nói: Chu tiền bối khách khí rồi, ta là người chịu khó, làm gì cũng được, hết thảy tùy theo sự sai khiến của Chu lão ngài.

Chu Luyện hài lòng gật gật đầu, may mắn Thẩm Hạo không phải là một kẻ cứng đầu, nếu là cứng đầu hắn cũng không ngại động thủ.

Nếu đã vậy, từ hôm nay trở đi, ngươi sẽ phụ trách động phủ cuối cùng, bên trong toàn là tử tù.

Những kẻ này tội ác tày trời, cứ cách ba năm ngày lại có người bị xử tử.

Ngươi không chỉ phải trông coi họ, đưa cơm cuối cùng cho họ, mà còn phải chịu trách nhiệm xử lý thi thể của họ.

Nghe vậy, Thẩm Hạo ngẩn người, vậy mà còn có chuyện tốt như vậy.

Đây chẳng phải là ném chuột vào chum gạo.

Để khỉ đi trông vườn đào.

Thẩm Hạo trong lòng có chút kinh hỉ.

Thấy Thẩm Hạo không nói chuyện, Chu Luyện cho rằng Thẩm Hạo không muốn.

Lập tức mắt híp lại, cười nhưng không cười nói: Sao vậy, tiểu hữu cảm thấy không hài lòng.

Nếu ngươi không hài lòng, nể mặt Lý quản gia, ta có thể sắp xếp ngươi đi trông coi động phủ khác.

Lời nói tuy vậy, nhưng trong lòng hắn lại cười lạnh.

Một Địa Tiên cảnh vừa mới phi thăng lên, còn dám ở đây kén cá chọn canh.

Đó thật sự là không biết điều.

Đối với loại không biết điều này, Chu Luyện cũng có thủ đoạn.

Trong Hạ Đài này, tất cả đều bị cách ly với thế giới bên ngoài, muốn ra ngoài, không có sự cho phép của hắn, căn bản không ra được.

Tất cả đều phải có sự đồng ý của hắn mới được.

Trông coi tử tù là việc phiền phức nhất, những kẻ này lúc sắp chết, không chỉ làm ầm ĩ, mà việc xử tử những tử tù này, cũng đều do

người trông coi xử lý.

Tức là, không chỉ là người canh giữ, mà còn là một đao phủ.

Bình thường những chuyện như vậy, đều là người mới đến làm.

Đây là quy tắc bất thành văn.

Cũng là quy tắc ngầm mà mọi người đều mặc nhận.

Thẩm Hạo kìm nén sự vui sướng trong lòng, vội vàng nói: Chu tiền bối hiểu lầm rồi, ngài yên tâm, ta tuyệt đối không vấn đề gì.

Ta không sợ khổ, không sợ mệt, chuyện này cứ giao cho ta.

Chu Luyện hài lòng nói: Rất tốt, xem ra tiểu hữu vẫn rất có giác ngộ.

À đúng rồi, còn chưa biết xưng hô với ngươi thế nào.

Chu tiền bối cứ gọi ta Thẩm Hạo là được.

Thẩm Hạo cười nói.

Ừ, Tiểu Thẩm à, sau này gặp chuyện không hiểu thì cứ đến hỏi ta, ta sẽ chỉ cho ngươi.

Chu Luyện hài lòng vỗ vỗ vai Thẩm Hạo.

Chương 599

Nhìn vết dầu mỡ trên tay Chu Luyện, Thẩm Hạo trong lòng một trận ghét bỏ.

Gia hỏa này đúng là bẩn thỉu a.

Ít ra cũng là một tiên nhân rồi, mẹ nó thật sự một chút cũng không chú ý hình tượng.

Chu tiền bối, vừa nãy người đưa ta đến là quản gia của phủ Thành chủ sao.

Ừ, không sai.

Lý quản gia là tâm phúc của Thành chủ, tên là Lý Tiểu Khuyển, còn có một người ca ca tên Lý Đại Khuyển phụ trách tiếp dẫn những tán tu phi thăng từ hạ giới.

Chu Luyện nói.

Nghe vậy, Thẩm Hạo lúc này mới hiểu ra.

Trước đây còn tưởng Thành chủ gọi sai tên, hóa ra thật sự tên là Tiểu Khuyển a.

Nhớ kỹ, sau này làm việc thì gọi ta Chu quản sự, đừng gọi gì tiền bối nữa.

Vâng, Chu quản sự.

Đi thôi, đưa ngươi đi xem nơi làm việc của ngươi sau này, đã đồng ý thì đừng có hối hận đấy.

Chu Luyện nói.

Dù sao tình huống cụ thể, Chu Luyện còn chưa nói xong, sợ Thẩm Hạo trực tiếp từ chối.

Đến lúc đó thì khó nói rồi.

Nói rồi Chu Luyện dẫn Thẩm Hạo đến động phủ cuối cùng.

Trước động phủ, dùng bút đỏ tươi, viết một chữ Tử chết.

Thậm chí còn đáng sợ.

Thẩm Hạo không nhịn được nhìn thêm vài lần, rất nhanh liền cảm thấy hai mắt nhức nhối, sợ hãi vội vàng quay đi.

Chu Luyện cười hì hì nói: Tiểu Thẩm à, cảnh giới của ngươi quá thấp, chữ ở đây đều có pháp lực, ngươi đừng có mà nhìn lung tung, cẩn thận tẩu hỏa nhập ma.

Biết rồi, Chu quản sự.

Thẩm Hạo cảm thấy lão già này cố ý, biết mà không nói, chắc là muốn xem trò cười của mình.

Vừa bước vào động phủ, bên trong có chút nóng bức, Thẩm Hạo ngẩn người, chuyện gì vậy.

Hơn nữa, bên trong cũng không có tiếng động gì, Thẩm Hạo còn tưởng sẽ vô cùng ồn ào.

Chu Luyện giải thích: Tất cả tử tù ở đây, đều bị cấm cố rồi, chỉ một ngày trước khi tử hình, mới được phép nói chuyện.

Cho nên, ai nói chuyện với ngươi, người đó ngày mai phải chết.

Vì vậy rất nhiều người không chịu nổi áp lực này.

Thẩm Hạo gật gật đầu: Yên tâm đi Chu quản sự, ta chắc chắn làm được.

Chu Luyện cười không đáp lời.

Những tử tù này lúc sắp chết mới được nói chuyện, lời nói ra có gì tốt đâu, áp lực tinh thần vẫn rất lớn.

Bên trong này cũng có một trăm thạch thất, mỗi thạch thất đều tối đen như mực, không nhìn rõ tình hình bên trong.

Mà toàn bộ động phủ, lại có ánh sáng yếu ớt, vừa rẽ một cái, liền thấy một đỉnh lô khổng lồ, thảo nào lại nóng bức như vậy.

Ánh lửa của đỉnh lô chiếu sáng toàn bộ động phủ.

Cũng may, không có tình trạng mùi hôi thối nồng nặc, Thẩm Hạo cảm thấy cũng tạm được.

Dù sao những phạm nhân ở đây cũng không cần ăn ngũ cốc tạp lương gì.

Lúc này, một nam tử khoảng ba mươi tuổi, vội vàng chạy tới.

Chu quản sự ngài sao lại đến.

Chu Luyện chỉ vào nam tử gầy đen nói: Lão Hắc Tử, có người tiếp quản vị trí của ngươi rồi, sau này không cần làm việc ở đây nữa, có thể ra ngoài rồi.

Lão Hắc Tử kinh hỉ nhìn Thẩm Hạo, không nhịn được nói: Tốt, tốt, tốt, đa tạ Chu quản sự, đa tạ Chu quản sự đề bạt.

Trong cái động tử hình tối tăm không thấy mặt trời này, hắn đã sớm chịu đựng đủ rồi.

Ở đây không chỉ phải trông coi tử tù, còn phải xử lý thi thể.

Mỗi ngày còn phải dùng tiên linh chi khí liên tục đốt đỉnh lô, như vậy căn bản không có thời gian tu luyện, là công việc khổ cực nhất, ai cũng không muốn đến.

Có người tiếp quản, thật sự quá kích động rồi.

Lão Hắc Tử kích động, Thẩm Hạo cũng cao hứng.

Chu Luyện cười nói: Lão Hắc Tử à, ngươi giúp Tiểu Thẩm giới

thiệu một chút tình hình và quy tắc ở đây đi.

Vâng, Chu quản sự.

Lão Hắc Tử chỉ vào hàng trăm thạch thất, nói: Những kẻ có thể vào được đây, hầu như đều là những kẻ chắc chắn phải chết.

Phạm nhân ở đây giam giữ lâu nhất không được quá 100 ngày, một khi Thành chủ phê duyệt xong, những tử tù này sẽ đặc cách giải trừ cấm chế, cho phép nói chuyện.

Nhưng những thứ khác vẫn bị cấm cố, điều này ngươi có thể yên tâm.

Đến lúc đó, ngươi sẽ chịu trách nhiệm chấp hành tử hình, rồi ném thi thể vào lò.

Thi thể ném vào xong, đại khái cũng khoảng một canh giờ, liền sẽ hóa thành tro bụi.

Mà công việc chủ yếu nhất của ngươi chính là phụ trách đốt cái đỉnh lô này, không thể để nó tắt.

Thẩm Hạo ngẩn người, cái gì vậy, lão tử phi thăng lên đây, vậy mà lại trở thành một kẻ nhóm lò sao.

Sao nghe lại có chút nhỏ hưng phấn.

Cụ thể chỉ có vậy thôi, những thứ khác đều không có gì nữa.

Lão Hắc Tử vẻ mặt hưng phấn nói.

Lúc này, Lão Hắc Tử thậm chí còn nóng lòng muốn chạy ra ngoài.

Hắn ở đây đã làm việc gần mười năm rồi, sớm đã muốn nôn mửa.

Chu Luyện nhìn Thẩm Hạo nói: Tiểu Thẩm à, tân nhân đều phải trải qua chuyện như vậy, ngươi thích nghi một chút, cũng tốt để rèn luyện tâm tính.

Ngươi đừng thấy ở đây khô khan tẻ nhạt, nhưng ít ra không phải ra chiến trường.

Vẫn vô cùng an ổn.

Đợi ngươi thích nghi xong, tìm được người mới, sẽ sắp xếp lại cho ngươi.

À đúng rồi, đã làm việc ở đây, mỗi tháng vẫn có hai khối Tiên Linh Thạch làm thù lao, còn có một bộ công pháp để ngươi tu luyện.

Chu Luyện nói xong, ném cho Thẩm Hạo một bộ ngọc giản, bên trong có công pháp.

Thẩm Hạo lập tức nói: Đa tạ Chu quản sự, có thể vào phủ Thành chủ đã là ân đức lớn lao rồi, còn đòi hỏi đãi ngộ gì nữa, công pháp là đủ rồi, số Tiên Linh Thạch này, sau này coi như hiếu kính Chu quản sự vậy.

Một bên Lão Hắc Tử há miệng, rồi lại ngậm vào.

Tiểu tử giỏi thật.

Chu Luyện có chút bất ngờ cười cười, Tốt, tốt, tốt, hiểu chuyện đấy.

Ta nhìn Tiểu Thẩm một cái, đã biết Tiểu Thẩm tiền đồ vô lượng.

Cố gắng làm tốt, lão Chu ta sẽ không bạc đãi ngươi đâu.

Thẩm Hạo: Ta biết rồi Chu quản sự.

Chu Luyện hài lòng nói: Ừ, vậy ta đi trước đây, ngươi và Lão Hắc Tử bàn giao là được.

Nói xong, xoay người bỏ đi.

Đợi Chu Luyện rời khỏi động phủ, Lão Hắc Tử nhìn Thẩm Hạo, không khỏi lắc đầu thở dài nói: Ngươi vốn dĩ đã chẳng có tiên linh

thạch nào, nay lại còn đưa cho Chu quản sự.

Ngươi tưởng đây là lấy lòng đối phương, kỳ thực là đang hại chính mình đấy.

Thẩm Hạo cười ngây ngô, như một thiếu niên thuần tình.

Tiền bối, lời này là ý gì, Chu quản sự hẳn sẽ chiếu cố ta mới phải, vả lại, ta tu luyện cũng không cần tiên linh thạch.

Lão Hắc Tử khó tin nhìn Thẩm Hạo, như thể đang nhìn một kẻ ngốc.

Trong lòng đã gán cho Thẩm Hạo cái mác đơn thuần.

Không có tiên linh thạch quả thật có thể tu luyện, nhưng ngươi đã nghĩ tới chưa.

Ngươi hiện tại đưa hết tiên linh thạch cho Chu quản sự, hậu quả là gì.

Hừ, vì để có được tiên linh thạch của ngươi, Chu quản sự tuyệt đối sẽ không để ngươi đi ra ngoài nữa.

Chỉ cần ngươi ở đây làm một đời, hắn ta có thể ăn ngươi một đời.

Tiên linh thạch chính là tài nguyên quan trọng, ai cũng không chê nhiều.

Nói xong, Lão Hắc Tử tự hỏi Thẩm Hạo có phải tu luyện đến ngốc rồi không.

Chút nhân tình thế thái cũng không hiểu.

Có thể sống sót phi thăng lên đây, cũng thật là một kẻ kỳ lạ.

Thẩm Hạo chẳng hề để tâm, thậm chí khóe miệng còn không nín được ý cười.

Đa tạ tiền bối nhắc nhở, ta đã biết.

Vẫn chưa biết tiền bối xưng hô thế nào.

Thẩm Hạo hỏi.

Mọi người đều gọi ta Lão Hắc Tử, ngươi cứ gọi ta Lão Hắc Tử là được.

Vả lại, xưng hô thế nào cũng không quan trọng, dù sao về sau chúng ta rất khó có thể gặp lại.

Nói xong, chỉ thấy trong tay Lão Hắc Tử đột nhiên xuất hiện một thanh trường kiếm đen kịt như mực, tản mát khí tức thần bí, cùng một cuốn sổ danh sách ố vàng cổ kính, lấp lánh sắc vàng đồng.

Thanh trường kiếm màu đen này trông cực kỳ mộc mạc không hoa mỹ, thân kiếm không hề có hoa văn điêu khắc nào, nhưng lại có một cỗ sát khí cực kỳ nồng liệt mà cường đại không ngừng tuôn trào ra.

Ngay cả Thẩm Hạo, chỉ đứng một bên cảm nhận cái lạnh buốt do cỗ sát khí này mang lại, cũng cảm thấy như có vô số cây kim thép lạnh lẽo đâm thẳng vào xương tủy, lạnh lẽo đến mức khiến người ta không khỏi rùng mình.

Lúc này, Lão Hắc Tử chậm rãi đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve thân kiếm trơn bóng, trong ánh mắt hắn lộ ra một tia tình cảm khó tả, tựa hồ là nỗi hoài niệm sâu sắc về những năm tháng đã qua.

Mãi một lúc lâu, hắn mới quyến luyến không rời dừng tay, rồi trịnh trọng đưa thanh hắc kiếm tràn ngập sát khí này đến trước mặt Thẩm Hạo.

Kiếm này tên là Hắc Minh, chuyên dùng để chấp hành tử hình.

Cách nhanh nhất là một kiếm xuyên tâm mạch là được.

Giờ đây, đến lượt ngươi bảo quản rồi.

Chương 600

Lúc không có việc gì, đừng chạm vào nó, cẩn thận bị sát khí xâm nhập.

Thẩm Hạo nhận lấy hắc kiếm, lập tức cảm thấy nặng trĩu.

Trong lòng hơi kinh ngạc, thứ này quả nhiên rất nặng.

Ngay cả với thực lực của Thẩm Hạo, cũng cảm thấy nặng.

Lão Hắc Tử giải thích: Là do cảnh giới của ngươi quá thấp, nên cảm thấy Hắc Minh tương đối nặng.

Đợi khi cảnh giới của ngươi cao hơn, sẽ không sao nữa.

Đáng tiếc.

Lão Hắc Tử nhìn Thẩm Hạo có chút tiếc nuối, tiểu tử tốt như vậy, tiếc là đầu óc không linh hoạt.

Tự dưng lại đẩy mình vào đường chết.

Vốn dĩ, qua mấy năm hoặc mười năm, có người mới đến là có thể thay thế Thẩm Hạo.

Giờ thì hay rồi, Thẩm Hạo đưa hết tiên linh thạch cho Chu quản sự.

Đối phương đương nhiên vui không tả xiết, chuyện tốt như vậy, làm sao có thể để Thẩm Hạo rời đi.

Chỉ mong Thẩm Hạo cứ làm mãi.

Thẩm Hạo cũng hiểu suy nghĩ của Lão Hắc Tử, nhưng cũng không để tâm.

Nơi đây đối với người khác mà nói là địa ngục, đối với Thẩm Hạo

mà nói, chính là tên cướp làm bảo vệ trong ngân hàng.

Đa tạ Hắc tiền bối nhắc nhở.

Ừm, làm tốt thì có lẽ sẽ có cơ hội, còn có thể đi ra ngoài.

Nói đoạn, Lão Hắc Tử dừng lại một chút, rồi lại nói: Được rồi, bắt đầu bàn giao đi.

Cuốn đồng sách này chính là danh sách tử tù, một khi có người bị chấp hành tử hình, cấm chế của thạch thất sẽ mở ra, ngươi có thể đi vào, tên của đối phương cũng sẽ hiện lên trong danh sách.

Điều đó có nghĩa là ngày chết của hắn đã đến.

Tuy nhiên, ngươi không thể trực tiếp tiễn hắn lên đường.

Ngươi phải hành hình cách một ngày.

Thẩm Hạo nghi hoặc hỏi: Tiền bối, đây là vì sao, trực tiếp giết không phải tốt hơn sao.

Lão Hắc Tử lắc đầu nói: Đây là quy củ do Nữ Đế đặt ra, cũng coi như là sự khoan hồng cuối cùng đối với tử tù, là một loại công đức.

Thẩm Hạo trong lòng một trận câm nín, đây chẳng phải là nước mắt cá sấu phiên bản Địa Tiên Giới sao, là hành động thừa thãi.

Cái chết không đáng sợ, đáng sợ là quá trình chờ đợi cái chết.

Đây đâu phải công đức, đơn giản chính là tra tấn.

Khoảnh khắc này, Thẩm Hạo cảm thấy Nữ Đế này có chút phi nhân loại.

Ngay sau đó, Lão Hắc Tử giới thiệu đơn giản những chú ý khác.

Khoảng hai ngày nữa sẽ có người bị chấp hành tử hình, ngươi có cần ta giúp không.

Đa tạ tiền bối quan tâm, một mình ta có thể làm được.

Thẩm Hạo từ chối.

Được, nếu đã như vậy, ta sẽ không quản nữa.

Từ nay về sau có việc ngươi cứ tìm Chu quản sự.

Lão Hắc Tử nói xong vỗ vai Thẩm Hạo rồi lại cười nói: Bảo trọng.

Tiền bối đi thong thả.

Đợi Lão Hắc Tử đi rồi, Thẩm Hạo bắt đầu làm quen với hoàn cảnh.

Một trăm thạch thất, chỉ có mười lăm tù nhân.

Nhưng thạch thất bên trong dường như đều có cấm chế, thần thức của Thẩm Hạo căn bản không thể dò xét vào được.

Trong lòng ngứa ngáy không thôi.

Hận không thể lập tức đưa những tội phạm này vào pháp luật.

Sống cũng chỉ là lãng phí không khí.

Một mình trong động phủ, vô cùng yên tĩnh.

Chỉ có ngọn lửa đỉnh lò có chút ấm áp.

Thẩm Hạo cũng cảm thấy cực kỳ vô vị.

Vốn định trở về Linh Vân đại lục, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn thôi, mới đến vẫn nên ở lại một ngày để làm quen tình hình.

Thời gian chầm chậm trôi qua, bốn ngày đã hết.

Bốn ngày này, Thẩm Hạo không có việc gì, chỉ là nhóm lò.

Có thể nói là rảnh rỗi đến phát chán.

Đột nhiên, danh sách tử tù sáng lên.

Hiện ra một cái tên: Hồ Lực Thương.

Ngay sau đó, ầm một tiếng, một cánh cửa thạch thất chậm rãi dâng lên.

Thẩm Hạo trong lòng vui mừng.

Tốt.

Đợi lâu như vậy cuối cùng cũng đến ngày này.

Thậm chí cả việc ngụy trang cũng lười biếng không làm, Thẩm Hạo trực tiếp đi vào thạch thất.

Vừa bước vào thạch thất, liền thấy một nam tử toàn thân đầy thương tích, tóc tai bù xù, mặt mày lem luốc.

Lạnh lùng liếc Thẩm Hạo một cái.

Phát hiện là người mới, Hồ Lực Thương cười lạnh một tiếng: Chỉ là thằng nhãi như ngươi, cũng xứng giết ta sao.

Thẩm Hạo không hề tức giận, mà cười ha ha nói: Thằng nhãi cắn voi chưa từng nghe qua sao.

Không sợ bị ngươi làm cho tức chết à.

Khôn hồn thì thả ta ra, nếu không, ta sẽ giết ngươi.

Thẩm Hạo: Cầu còn không được, chỉ cần ngươi có thực lực này, cứ việc đến.

Bị một kẻ mới đến xem thường, Hồ Lực Thương tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng toàn thân đều bị xích sắt có phù văn khóa chặt, căn bản không thể động đậy.

Đồ phế vật, còn ngẩn ra làm gì, mau thả ta xuống.

Đất cũng có ba phần hỏa, Thẩm Hạo cũng không vui nữa.

Ngươi thật sự muốn chết.

Thẩm Hạo hận không thể một kiếm đâm tới.

Nhưng vẫn nhịn.

Hồ Lực Thương vẻ mặt khinh thường nhìn Thẩm Hạo, Đồ phế vật, không dám động thủ phải không.

Có giỏi thì giết ta đi.

Thẩm Hạo đột nhiên trong tay xuất hiện một cây Hồng Anh Thương, cười lạnh một tiếng: Hiện tại thì không thể giết ngươi, nhưng có thể cho ngươi chảy chút máu.

Để ngươi biết thế nào là cúc hoa tín.

Nói xong, Thẩm Hạo đi đến sau lưng Hồ Lực Thương, trực tiếp một thương đâm tới.

Ách ô.

Hồ Lực Thương đau đớn kêu la thảm thiết, như lợn bị chọc tiết.

Ngươi mẹ nó đang làm gì vậy.

Ta muốn giết ngươi.

Ngươi sẽ không được siêu sinh.

Hồ Lực Thương toàn lực gầm thét, trán nổi đầy gân xanh.

Khoảnh khắc này hận không thể xé Thẩm Hạo thành trăm mảnh.

Còn sức mà kêu la phải không.

Rất tốt, vậy thì một, hai, ba, bốn, thêm một lượt nữa.

Thẩm Hạo trực tiếp bỏ qua tiếng kêu thảm thiết của Hồ Lực Thương, tiếp tục.

Dù sao hành hình mặc dù là ngày thứ hai, có quy định tên này tạm thời không thể giết, nhưng không có nghĩa là không thể dùng hình.

Mức độ này, vẫn có thể nắm giữ được.

Hồ Lực Thương đau đến hít khí lạnh, một câu cũng không thốt ra được.

Thẩm Hạo lại cảm thấy không có hứng thú, liền nói: Nhanh lên một chút đi, nếu không động tác không được dứt khoát.

Ta muốn xé xác ngươi thành vạn đoạn, nghiền xương thành tro, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Hồ Lực Thương gào thét khản cả giọng.

Bị Thẩm Hạo, một kẻ hèn mọn như vậy vũ nhục, đơn giản còn khó chịu hơn cả bị giết.

Hận không thể cùng Thẩm Hạo đồng quy vu tận.

Nhưng lúc này, hắn căn bản không có bất kỳ cơ hội phản kháng nào, chỉ có thể bị ức hiếp.

Nhìn Hồ Lực Thương giận dữ, Thẩm Hạo hắc hắc cười, không hề để tâm.

Nhìn đầu thương hơi cong, Thẩm Hạo nói: Đồ chó chết này quả nhiên dai sức thật.

Đầu thương cũng đã cong rồi.

Xem ra dược liệu của cây thương này hơi kém, không đủ đẳng cấp rồi, sau này nhất định phải thêm một ít dược liệu tốt hơn.

Tuy không đáng tiền, nhưng dùng thuận tay.

Đáng tiếc, sau này không thể dùng Hồng Anh Thương này để nướng thịt nữa rồi.

Vừa nghĩ đến nướng thịt, Thẩm Hạo không khỏi rùng mình.

Ngay lúc này, cửa động phủ đột nhiên mở ra.

Cắt ngang cuộc đối đầu giữa Thẩm Hạo và Hồ Lực Thương.

Thẩm Hạo cũng thu thương lại.

Chỉ thấy, một nam tử mặc khôi giáp bước vào, trong tay bưng một cái khay, trên đó đặt một bình rượu, một đĩa thịt.

Trực tiếp đưa cho Thẩm Hạo và nói: Đây là của Hồ Lực Thương, uống xong ngày mai tiễn hắn lên đường.

Nói xong, liền quay người đi.

Thẩm Hạo ngẩn ra, đây chính là rượu thịt đoạn đầu của tử tù sao.

Thế là, Thẩm Hạo tò mò cầm lấy bình rượu, tạo hình cổ phác, giống như một cái hũ đất đen, hoàn toàn không có chút mỹ cảm nào.

Hắn nhấc nút gỗ ở miệng bình ra.

Miệng bình vừa ghé sát mũi, một cỗ tiên linh khí cực kỳ nồng đậm lập tức phun trào ra, như hồng thủy vỡ đê, xông thẳng vào khoang mũi.

Cỗ tiên linh khí này nồng đậm, vượt xa bất kỳ linh tửu nào Thẩm Hạo từng tiếp xúc trước đây.

Ngay cả linh tửu tốt nhất ở Linh Vân đại lục, cũng chưa từng có loại nào có thể tỏa ra khí tức mãnh liệt và hương vị quyến rũ như vậy.

Ngay cả Thẩm Hạo, người vốn có khả năng kháng cự mỹ tửu rất cao, lúc này cũng không khỏi động lòng, nảy sinh thôi thúc muốn nếm thử một ngụm.

Dù sao, đây cũng coi như là tiên nhưỡng thật sự, sức hấp dẫn của nó vẫn khiến Thẩm Hạo không thể cưỡng lại.

Tuy nhiên, ngay khi Thẩm Hạo sắp hành động, một tia lý trí đột nhiên lóe lên trong đầu.

Không được.

Thẩm Hạo suy nghĩ kỹ càng, thầm nhủ: Tuy rượu này ngửi thơm ngào ngạt, nhưng ai có thể đảm bảo nó không có độc.

Vạn nhất uống xong lại trúng độc thân vong, vậy thì thật là được không bù mất.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo cố nhịn khát vọng trong lòng, chậm rãi dời bình rượu đi, đậy nắp lại.

Trước tiên cứ để Hồ Lực Thương uống một ngụm, đợi sau khi hấp thu thi thể là sẽ biết tất cả.

Hiện tại, Thẩm Hạo đối với cái Địa Tiên Giới này là một mớ hỗn độn, cũng không có kênh thông tin nào.

Chương 601

Ký ức thi thể, lại là cách duy nhất, cũng là cách nhanh nhất.

Nghĩ vậy, Thẩm Hạo đặt bình rượu trước mặt Hồ Lực Thương.

Ngươi có muốn không.

Muốn, mau đưa cho ta.

Vì đã sắp chết, Hồ Lực Thương cuối cùng cũng muốn hưởng thụ một chút.

Thẩm Hạo cũng không từ chối, đổ vào miệng Hồ Lực Thương.

Nhìn Hồ Lực Thương uống sảng khoái như vậy, Thẩm Hạo cũng muốn nếm thử một ngụm.

Nghĩ đi nghĩ lại, vẫn thấy thôi.

Rượu của tử tù, có thể là thứ tốt lành gì.

Loại rượu rác rưởi này cũng muốn uống, xem ra là thật sự đói rồi.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo lấy ra một bình bia, bắt đầu uống.

Tuy không có tiên linh khí gì, nhưng mát lạnh sảng khoái, ngụm đầu tiên vẫn rất đã.

Ngươi uống cái gì vậy.

Hồ Lực Thương nghi hoặc hỏi.

Rượu phàm gian, ngươi không hiểu đâu.

Đưa ta một ngụm.

Thật sự muốn uống.

Vô nghĩa, ngày mai chết rồi, cứ uống một ngụm đi.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cũng không từ chối.

Mở một bình, đổ vào.

Chỉ uống một ngụm, Hồ Lực Thương liền phun ra.

Trừng mắt nhìn Thẩm Hạo: Đây là thứ rượu chó má gì vậy.

Thẩm Hạo: Rượu phàm gian, ngươi tự nhiên chưa từng uống.

Đánh rắm, rượu phàm gian cũng không phải vị này, ngươi lừa ai vậy.

Muốn uống thì uống, không muốn thì thôi.

Hai người có khoảng cách lớn, nên Thẩm Hạo cũng lười giải thích.

Vừa uống vừa bước ra khỏi thạch thất.

Bây giờ chỉ cần yên lặng chờ đợi, ngày mai một kiếm tiễn tên này là được.

Thẩm Hạo đi rồi, Hồ Lực Thương mắng càng khó nghe hơn.

Nghe phiền lòng, Thẩm Hạo trực tiếp đeo tai nghe, lấy ra một chiếc máy tính bảng, đeo tai nghe, xem phim truyền hình.

Thấy Thẩm Hạo không đáp lại, Hồ Lực Thương mắng càng hăng hơn.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Cuối cùng cũng đến ngày thứ hai.

Thẩm Hạo phấn khởi không thôi.

Bỗng nhiên, trên tên Hồ Lực Thương trong danh sách tử tù, hiện thêm một dấu gạch chéo màu đỏ.

Thẩm Hạo liền biết, tên này có thể giết được rồi.

Cầm Hắc Minh Kiếm lên, Thẩm Hạo liền đi vào thạch thất của Hồ Lực Thương.

Nhìn Thẩm Hạo cầm hắc kiếm, Hồ Lực Thương sợ đến tái mặt.

Dù là tiên nhân, nhưng cũng sợ chết.

Bắt đầu không ngừng cầu xin tha thứ.

Là ta sai rồi, tha cho ta một mạng, bảo ta làm gì cũng được.

Ngươi đánh ta mắng ta cũng được.

Thẩm Hạo lắc đầu nói: Ngươi ta không oán không thù, ta cũng không muốn sát sinh, nhưng đáng tiếc Thành Chủ có lệnh bắt buộc phải tiễn ngươi xuống.

Nói xong, Thẩm Hạo không cho Hồ Lực Thương cơ hội nói nhảm.

Trực tiếp một kiếm đâm thẳng vào.

Cắt đứt tâm mạch.

Không.

Chỉ giãy giụa ba giây, liền chết không thể chết hơn được nữa.

Thấy Hồ Lực Thương đã tắt thở, Thẩm Hạo liền ném thi thể vào không gian.

Sau đó giả vờ ngồi bên cạnh đỉnh lò.

Chủ yếu là sợ có người đột nhiên đến, bị phát hiện.

Đợi khi Hồ Lực Thương chết, Thẩm Hạo phát hiện tên Hồ Lực Thương trên danh sách tử tù cũng biến mất.

Thay vào đó là một khoảng trống.

Thật thần kỳ, đơn giản như trò đấu sinh tử vậy.

Nói xong, Thẩm Hạo kiên nhẫn chờ đợi.

Đợi đến đêm khuya, Thẩm Hạo liền không kịp chờ đợi đi vào không gian.

Vừa vào không gian, vô số luồng khí trắng ập đến.

Thẩm Hạo cũng vẻ mặt vui mừng.

Mặc cho khí trắng được hấp thu.

Thời gian trôi qua rất nhanh, sau một nén hương.

Thẩm Hạo lập tức tỉnh táo lại.

Kéo theo đó là cảnh giới cũng tăng lên vùn vụt.

Địa Tiên Cảnh sơ kỳ, Địa Tiên Cảnh trung kỳ, Địa Tiên Cảnh hậu kỳ, đợi đến Nhân Tiên Cảnh sơ kỳ liền dừng lại.

Hồ Lực Thương chỉ là một tán tu, cảnh giới cũng không cao, chỉ có thực lực Nhân Tiên Cảnh hậu kỳ.

Công việc là cướp của, giết hại vô tội, vì vậy bị bắt.

Đương nhiên, những kẻ bị giết đều là một số dân thường và một số tu chân giả mới phi thăng từ hạ giới lên.

Người phi thăng từ hạ giới, đối với Bắc Dương Tiên Triều mà nói là tài nguyên nhân khẩu, đáng giá hơn nhiều so với dân thường, làm sao có thể cho phép bị người khác sát hại.

Đồng thời, Thẩm Hạo cũng có một nhận thức đại khái về Địa Tiên Giới này.

Cuối cùng cũng không phải hai mắt một màu đen nữa.

Ly Hỏa Thành, chẳng qua chỉ là một thành nhỏ của Bắc Dương Tiên Triều, mà Thành Chủ Bạch Trạch là Thiên Tiên hậu kỳ.

Hồ Lực Thương không phải là người phi thăng lên, mà là tán tu

bản địa.

Địa Tiên Giới rộng lớn vô bờ, là đại thiên thế giới, Bắc Dương Tiên Triều chỉ là một tiên triều ở Bắc Vực.

Ở Bắc Vực còn có tám tiên triều cùng cấp bậc với Bắc Dương Tiên Triều.

Còn những nơi như Linh Vân đại lục đều là tiểu thiên thế giới.

Mà Hồ Lực Thương chỉ là tán tu ở gần Ly Hỏa Thành, căn bản chưa từng đi xa.

Đối với Bắc Dương Tiên Triều cũng chỉ hiểu biết đại khái.

Tán tu phi thăng từ hạ giới lên, ở địa giới nào thì do tiên triều đó quản lý.

Mà Tiên Linh Hồ nơi Thẩm Hạo phi thăng lên, thì do Bắc Dương Tiên Triều quản hạt.

Đương nhiên, không phải tất cả những người phi thăng từ hạ giới lên đều sẽ được Ly Hỏa Thành thu nhận.

Có người còn được Tán Tiên Liên Minh tiếp nhận.

Nói trắng ra là xem ai chiêu mộ sớm hơn.

Dù sao diện tích của Tiên Linh Hồ rất lớn.

Ly Hỏa Thành chỉ chiếm một phần mà thôi.

Đồng thời, Thẩm Hạo cũng biết công pháp tu luyện của Hồ Lực Thương là Linh Tiêu Quyết.

Cao nhất cũng chỉ tu luyện đến cảnh giới Thiên Tiên.

Công pháp rác rưởi như vậy Thẩm Hạo đương nhiên không thèm để mắt.

Nhưng cũng tốt hơn công pháp mà Chu quản sự đưa.

So với trên thì không đủ, so với dưới thì có thừa, tạm thời cứ dùng vậy.

Sau khi sắp xếp ký ức của Hồ Lực Thương, cảnh giới cao nhất xung quanh Ly Hỏa Thành cũng chỉ là Thiên Tiên hậu kỳ.

Hơn nữa xung quanh cũng không có tông môn nào quá lợi hại.

Đồng thời cũng biết gần Ly Hỏa Thành, cũng sẽ có yêu quái đến quấy phá.

Thành Chủ Bạch Trạch cũng có trách nhiệm trừ yêu.

Hàng năm đều có không ít người phi thăng từ hạ giới lên, vì chiến đấu với yêu thú mà chết oan.

Giống như pháo hôi.

Những người như Thẩm Hạo, vừa lên đã được ăn lương, vẫn coi như vận khí khá tốt.

Hơn nữa Tiên Thiên Đạo Thể ở hạ giới là tồn tại vô địch, nhưng ở Địa Tiên Giới này chỉ có thể coi là không tệ, trên không đủ, dưới có thừa.

Tiên thể mới là cách mở ra đúng đắn, phía trên còn có Tiên Linh Thể, Thánh Linh Thể.

Mạnh nhất chính là Đạo Linh Thể.

Sau khi sắp xếp xong thông tin, Thẩm Hạo có chút bất ngờ.

Vì thiên phú của hắn tuy không tệ, nhưng cũng không phải quá siêu phàm.

Không nghĩ ra vì sao Thành Chủ này lại giữ hắn ở Phủ Thành Chủ.

Trong ký ức cũng không còn bất kỳ thông tin hữu ích nào khác.

Quả nhiên chỉ là một nhân vật nhỏ không quan trọng.

Không nghĩ ra Thẩm Hạo cũng lười nghĩ, thiên phú của Hồ Lực Thương còn kém hơn Thẩm Hạo, không thể cung cấp giá trị hữu ích nào.

Sau khi ổn định cảnh giới, Thẩm Hạo không vội vã quay về động phủ, mà lợi dụng không gian quay về Thượng Cổ Chiến Trường ở Linh Vân đại lục.

Trở về thung lũng nơi hắn đã rời đi trước đó.

Khoảnh khắc Thẩm Hạo xuất hiện, vì khí tức tiết lộ, không gian xung quanh đều bị vặn vẹo.

Thấy vậy, Thẩm Hạo vội vàng ổn định tâm thần.

Mà bốn nữ tử trong động phủ, Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Thiền, Tô Quyên, kinh ngạc nhìn Thẩm Hạo.

Mãi nửa ngày cũng chưa hoàn hồn.

Thẩm Hạo thấy bốn tỷ muội đều tề tựu, cũng vô cùng kinh ngạc.

Mới mấy ngày không gặp, bốn tỷ muội các ngươi cư nhiên đã tề tựu đủ rồi.

Nghe thấy giọng nói vô cùng quen thuộc.

Tô Ngọc và Tô Thiền là người đầu tiên phản ứng lại.

Phu quân, thật sự là chàng sao.

Thẩm Hạo cười nói: Là ta thật, sao không dám tin sao.

Bốn nữ tử lắc đầu.

Tô Thiền hít sâu một hơi rồi mới nói: Phu quân, chàng có biết không, cách từ khi chàng phi thăng đã sáu năm rồi.

Thẩm Hạo ngẩn người.

Sáu năm.

Đúng vậy phu quân.

Tô Ngọc cũng gật đầu nói.

Tô Quyên nghi hoặc nói: Chẳng lẽ nói, Địa Tiên Giới một ngày, Thượng Cổ Chiến Trường trên Linh Vân đại lục một năm.

Thẩm Hạo: Nàng nói như vậy thì đúng là có khả năng.

Không trách Tô Dực và Tô Quyên cũng đã đến Thượng Cổ Chiến Trường.

Chương 602

Hai nàng đến đây từ khi nào.

Ngay sau khi phu quân vừa phi thăng không lâu, chúng thiếp đã đến Thượng Cổ Chiến Trường.

Tô Quyên có chút thẹn thùng nói.

Thẩm Hạo: Không ngờ chớp mắt đã sáu năm trôi qua, các nàng ở đây vẫn còn quen không.

Tô Ngọc nói: Chúng thiếp thì vẫn ổn, vẫn luôn tu luyện.

Chúng thiếp hiện tại đã đột phá Thần Đình Cảnh rồi.

Thẩm Hạo hài lòng cười nói: Không tệ, tu luyện cũng không giải đãi.

Sao không thấy Cửu Nhi đâu.

Tô Ngọc nói: Phu quân, chỉ chưa đầy hai năm sau khi chàng phi thăng, Cửu Nhi lòng nóng như lửa đốt, liền đi theo chàng.

Cũng đã phi thăng rồi.

Ấy.

Thẩm Hạo có chút bất ngờ, không ngờ vì chênh lệch thời gian, Hồ Cửu Nhi lại phi thăng sớm như vậy.

Hấp tấp như thế, chắc là vì muốn đi tìm chàng.

Nhưng Địa Tiên Giới rộng lớn quá, Thẩm Hạo thật sự không biết làm sao để tìm.

Thấy Thẩm Hạo mặt lộ vẻ bối rối, Tô Quyên nghi hoặc nói: Phu quân, Cửu Nhi phi thăng, lẽ nào không ở cùng chàng sao.

Đúng vậy phu quân, Tiên Giới lẽ nào không phải là cùng trời đất đồng thọ, một cảnh tượng tường hòa sao.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cười cười.

Làm sao có thể.

Nơi nào có người nơi đó có giang hồ, vả lại nơi đó cũng không phải Tiên Giới, tên là Đế Tiên Giới.

Theo lời Thẩm Hạo kể lại, bốn nữ tử mới vẻ mặt kinh hãi.

Vạn vạn lần không ngờ rằng, Tiên Giới mà họ ngày đêm mong nhớ.

Kỳ thực chẳng có gì khác biệt với Linh Vân đại lục.

Ngươi lừa ta gạt, tràn ngập các loại thế lực.

Vì tranh giành tài nguyên.

Trong chốc lát, ảo tưởng đẹp đẽ trong lòng các nàng hoàn toàn tan vỡ.

Trước đây nằm mơ cũng muốn phi thăng Tiên Giới, cùng trời đất đồng thọ.

Hoặc là cuộc sống tự do tự tại, nhàn nhã.

Hóa ra là các nàng đã nghĩ quá tốt đẹp rồi, căn bản không có thế giới như vậy.

Chỉ là cảnh giới cao hơn, sức mạnh cường đại hơn, đổi một nơi khác mà thôi.

Đồng thời bốn nữ tử càng kinh hãi hơn.

Vạn vạn lần không ngờ rằng, Thẩm Hạo chỉ trong thời gian ngắn ngủi mấy ngày, cư nhiên đã đột phá đến Nhân Tiên Cảnh.

So với ở hạ giới, tu vi không hề giảm chậm.

Tin rằng không cần bao lâu nữa là có thể xưng bá một phương.

Đáng tiếc các nàng không lên được, nếu không các nàng cũng muốn lên đó xông pha một phen.

Đơn giản trò chuyện tâm sự hơn một canh giờ.

Hai bên trao đổi một số thông tin.

Thẩm Hạo lại nói: Các nàng chờ một chút, ta trở về Linh Vân đại lục một chuyến.

Được phu quân.

Tô Ngọc và các nữ cũng không phản bác.

Các nàng cũng biết, Thẩm Hạo ở Vạn Yêu Cốc bên kia còn có một gia đình lớn.

Hiện tại, Thẩm Hạo cảm giác mình hoàn toàn có thể xé rách không gian.

Có thể bỏ qua kết giới không gian.

Nhưng những nguy hiểm liên quan đến đó, Thẩm Hạo không thể biết.

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn thôi, lợi dụng Thôn Phệ Không Gian.

Thẩm Hạo trở về Vạn Yêu Cốc, từ Vạn Yêu Cốc đi ra, trở về Bàn Tơ Động.

Địa Tiên Giới và Linh Vân đại lục, tốc độ thời gian trôi qua không giống nhau.

Điểm này, Thẩm Hạo thật sự không ngờ tới.

Nhưng cũng không bất ngờ, rất nhanh liền tiếp nhận.

Không hổ là trên trời một ngày, dưới đất một năm.

Tuy nhiên, từ thời gian này chỉ là nhận thức của con người.

Thời gian cũng chẳng qua là do chính mình thiết lập.

Giống như một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày vậy.

Nếu Trái Đất chuyển động nhanh hơn, thời gian cũng sẽ thay đổi theo.

Ngay cả Trái Đất hiện tại cũng đã nhanh hơn, thời gian một ngày cũng không đủ hai mươi bốn giờ.

Nói ra thì thời gian chẳng qua là một loại vận động.

Tốc độ vận động càng nhanh, thời gian càng nhanh.

Con người lão hóa cũng không phải vì thời gian, có lẽ tốc độ vận động của Địa Tiên Giới tương đối chậm.

Trở về Bàn Tơ Động, không nghe thấy tiếng cười nói rộn ràng của các nữ tử.

Không khí đều tương đối trầm buồn.

Thần thức của Thẩm Hạo quét qua, liền phát hiện các nữ tử đều đang âm thầm tu luyện.

Vạn Mộ Tuyết, Minh Nguyệt, Cơ Đông Ca. những người không có thiên phú tu luyện, thì ngồi trong nhà câu cá.

Mà Thẩm Hạo còn bất ngờ phát hiện tộc trưởng Hồ tộc, Hồ Mị Nương cũng ở đó.

Trận pháp Thẩm Hạo bố trí cũng không hề có hư hại nào.

Hiển nhiên người bình thường cũng không làm được.

Thẩm Hạo không chần chừ, thân ảnh chợt lóe liền đi vào trận pháp.

Các nữ tử đều không phát hiện thân ảnh của Thẩm Hạo.

Thấy vậy, Thẩm Hạo khẽ ho một tiếng.

Hồ Mị Nương là người đầu tiên phản ứng lại.

Vừa chuẩn bị phát giận, khi cảm ứng được là khí tức của Thẩm Hạo.

Lại vừa kinh vừa mừng nói: Chủ nhân đã trở về.

Nói xong liền lập tức đến bên cạnh Thẩm Hạo.

Các nữ tử khác nghe vậy, cũng không màng tu luyện, lập tức chạy theo ra.

Khi nhìn thấy Thẩm Hạo sống sờ sờ đứng trước mặt các nàng.

Ai nấy đều không dám tin.

Sáu năm rồi, Thẩm Hạo sáu năm nay không có tin tức gì.

Khi Hồ Mị Nương nói cho các nàng biết tin Thẩm Hạo phi thăng, ai nấy đều kinh hãi không thôi.

Nhiều hơn là sự mờ mịt không biết phải làm sao.

Tuy trước đây đã từng có kinh nghiệm chờ đợi Thẩm Hạo, nhưng lần này lại là phi thăng đến Tiên Giới.

Các nàng cũng không biết Thẩm Hạo có thể trở về được hay không.

Đặc biệt là Vạn Mộ Tuyết và mấy nữ tử không có thiên phú tu luyện, trong lòng vô cùng thất vọng.

Sau khi Thẩm Hạo phi thăng, đó chính là tồn tại tiên nhân trường sinh bất lão.

Còn các nàng, tuy có Đan Trú Nhan mà Thẩm Hạo ban cho, cũng có đan dược kéo dài tuổi thọ.

Sống hơn hai trăm tuổi không thành vấn đề.

Nhưng cuối cùng vẫn chỉ là một nắm hoàng thổ.

Sáu năm qua, Thẩm Hạo không có bất kỳ tin tức nào.

Các nàng vẫn vô cùng lo lắng.

Sợ rằng sẽ không bao giờ gặp lại Thẩm Hạo nữa, dù sao với tư chất của các nàng, muốn phi thăng Tiên Giới, thật sự rất rất khó.

Vốn đã tuyệt vọng, không ngờ Thẩm Hạo mà các nàng ngày đêm mong nhớ cư nhiên lại trở về.

Tương công.

Phu quân.

Công tử.

Chủ nhân.

Các nữ tử vừa nhìn thấy Thẩm Hạo, trong khoảnh khắc đó, không thể kiềm chế được sự xúc động trong lòng.

Tất cả đều lao tới.

Thẩm Hạo cười nói: Không sao là tốt rồi.

Nghe tiếng khóc của các nàng, Thẩm Hạo trong lòng cũng suy nghĩ.

Dù sao Địa Tiên Giới một ngày, Linh Vân đại lục một năm.

Một tháng không gặp đã là ba mươi năm.

Thẩm Hạo thì không sao, nhưng các nàng thật sự phải chịu khổ.

Huống hồ, Vạn Mộ Tuyết và mấy nữ tử kia còn không có thiên phú tu luyện.

Thẩm Hạo vạn nhất không cẩn thận đột phá bế quan, các nàng thậm chí còn có khả năng già chết.

Điều này khiến Thẩm Hạo có một chút cảm giác cấp bách, muốn nhanh chóng giúp các nàng tìm được phương pháp đột phá linh căn.

Hiện tại mà nói, Địa Tiên Giới có lẽ là có khả năng.

Dù sao sức mạnh ở đó mạnh như vậy, để một phàm nhân đột phá cũng là chuyện vô cùng dễ dàng.

Chỉ là hiện tại Thẩm Hạo không có bất kỳ thông tin nào.

Điểm này cũng không vội, dù sao tử tù rất nhiều.

Sẽ luôn có vài kẻ hiểu biết nhiều hơn, kiến thức rộng hơn một chút.

Ngay cả Hồ Mị Nương, viền mắt cũng hơi đỏ hoe.

Mãi một lúc lâu, các nữ tử mới bình phục tâm trạng.

Hồ Mị Nương kinh ngạc nói: Chủ nhân, người thật sự từ Tiên Giới trở về sao.

Lời này vừa thốt ra, các nữ tử đều như những đứa trẻ tò mò, nhìn Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo cười gật đầu.

Tống Vĩnh Từ kích động nói: Thật tốt quá, công tử là tiên nhân rồi.

Mấy nữ tử đều kích động ôm lấy nhau.

Trong nhận thức của các nàng, sau khi thành tiên đắc đạo, liền có thể vô sở bất năng, cùng nhật nguyệt đồng huy, cùng trời đất đồng thọ.

Công tử, Tiên Giới có phải là một nơi tường hòa, vô số tiên nhân du sơn ngoạn thủy, an nhàn tự tại.

Thỉnh thoảng cứu giúp lê dân bá tánh không.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cười nhạt, lắc đầu: Làm sao có thể.

Cái gọi là tiên nhân tự lo thân mình còn không xong, nào có thời gian quản những lê dân bá tánh này.

Chương 603

Đã không còn là một chủng loại nữa, trong mắt họ như những sinh linh bé nhỏ vậy.

Đừng nói những tiên nhân cao cao tại thượng này, thậm chí có thể nói, trong mắt quyền quý phàm nhân, dân thường bá tánh đã là như kiến, như súc sinh vậy.

Không chỉ là thời cổ đại, ngay cả thế giới đô thị cũng tương tự như vậy.

Trong nước thì còn đỡ một chút, ít nhất có một chế độ trách nhiệm, người chết nhiều thì sẽ trực tiếp lên tới thiên đình.

Nếu không có chế độ này, quan lại dưới quyền ai sẽ quản sống chết của ngươi, căn bản không để tâm.

Tiếp theo, Thẩm Hạo cười kể lại những gì đã thấy đã nghe ở Địa Tiên Giới cho các nữ tử nghe một lần nữa.

Cũng phá vỡ nhận thức của các nàng về Tiên Giới, dường như lăng kính đã biến mất.

Cứ thế bị Thẩm Hạo xé toạc lớp ngụy trang trần trụi.

Hóa ra tiên nhân cao cao tại thượng lại như vậy.

Hồ Mị Nương mím môi cười: Chuyện này chẳng phải rất bình thường sao.

Thẩm Hạo nhìn Hồ Mị Nương nghi hoặc nói: Nàng vì sao không đi Thượng Cổ Chiến Trường.

Nghe vậy, Hồ Mị Nương liếc Thẩm Hạo một cái.

Chủ nhân, kể từ khi biết người phi thăng.

Thiếp liền biết Cửu Nhi sẽ không lâu nữa cũng phi thăng.

Vì vậy Hồ yêu nhất tộc sẽ không có ai trông coi, hơn nữa phu nhân của chủ nhân còn ở đây.

Ai sẽ đảm bảo an toàn cho các nàng.

Nên thiếp đã chọn ở lại.

Những năm này không hề tu luyện, nhưng cũng không thể kiên trì được bao lâu nữa, liền phải tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường rồi.

Thiếp vẫn luôn tin tưởng chủ nhân sẽ trở về.

Hôm nay cuối cùng cũng được gặp chủ nhân.

Thẩm Hạo nói: Đáng tiếc, Địa Tiên Giới một ngày, Thượng Cổ Chiến Trường chính là một năm.

Chủ nhân, người buổi sáng ở Địa Tiên Giới, buổi tối trở về thì sao.

Chẳng phải tiện lợi hơn nhiều sao, dù sao chủ nhân thần thông quảng đại, những chuyện này đều không thành vấn đề.

Hồ Mị Nương cười nói.

Nàng là đang muốn ta đi làm việc mà trốn việc à.

Thẩm Hạo nghĩ cũng không phải không thể.

Lợi dụng tài nguyên của Địa Tiên Giới, nhanh chóng nâng cao cảnh giới của các nữ tử lên.

Hiện tại mà nói, quan trọng nhất chính là Vạn Mộ Tuyết, Cơ Đông Ca. những nữ tử không có linh căn.

Còn có những người như Văn Nhân Y Y, thiên phú thấp.

Linh Vân đại lục không có cách nào, Địa Tiên Giới hẳn là có cách.

Phu quân, chàng ở Địa Tiên Giới có bị ủy khuất không.

Mạnh Tuyền Cơ khá lo lắng hỏi.

Dù sao theo lời Thẩm Hạo nói, chàng ở Địa Tiên Giới cũng chỉ là cảnh giới thấp nhất.

Phía trên còn có rất nhiều tiên nhân lợi hại tồn tại.

Bị ức hiếp cũng không phải không thể.

Thẩm Hạo cười nói: Bị ức hiếp thì không có, chỉ là không dám kiêu ngạo như bây giờ thôi.

Phu quân vạn sự cẩn thận.

Mạnh Tuyền Cơ lo lắng nói.

Ta biết.

Sự trở về đột ngột của Thẩm Hạo, quét sạch đi sự u ám đã đè nén trong lòng các nữ tử bấy lâu.

Khắp nơi đều là tiếng cười nói vui vẻ, hòa thuận.

Dù sao Địa Tiên Giới một ngày, Linh Vân đại lục một năm.

Thẩm Hạo cũng không vội trở về.

Các nàng đi chuẩn bị một ít linh quả và thịt yêu thú, tối nay chúng ta ăn mừng một chút.

Vâng, công tử.

Nhìn thấy các nữ tử mỗi người một việc, nối tiếp nhau đi bận rộn.

Thẩm Hạo hài lòng gật đầu, rảnh rỗi không có việc gì liền cầm cần câu, ngồi bên hồ câu cá.

Ngay lúc này, Tống Vĩnh Từ nhẹ nhàng đi tới.

Đứng sau lưng Thẩm Hạo, nhẹ nhàng giúp Thẩm Hạo xoa bóp.

Công tử một đường bôn ba, nhất định vô cùng vất vả rồi.

Thẩm Hạo cười nói: Tâm tư nhỏ nhặt của nàng làm sao qua mắt được ta, nói đi, có phải có chuyện gì muốn ta giúp không.

Tống Vĩnh Từ khẽ nói: Công tử, người biết đó, tỷ tỷ Vĩnh Trinh của thiếp hiện tại cũng là người của công tử rồi.

Nhưng lâu như vậy, công tử đều không có bất kỳ suy nghĩ nào, cũng không có bất kỳ ám chỉ nào.

Lòng tỷ tỷ không an.

Công tử hay là tối nay liền nạp nàng đi.

Thẩm Hạo cười: Đúng là không ngờ, nàng thật sự là một muội muội hiếu thảo biết điều.

Tống Vĩnh Từ mặt đỏ ửng: Công tử nói đùa rồi, thiếp chỉ sợ công tử không để mắt đến tỷ tỷ thiếp.

Đây không chỉ là suy nghĩ của Tống Vĩnh Từ, mà còn là suy nghĩ của Tống Vĩnh Trinh.

Ban đầu, theo lời thỉnh cầu của Tống Vĩnh Từ, Thẩm Hạo cũng không từ chối, liền đưa Tống Vĩnh Trinh đến Linh Vân Đại Lục.

Trước đó hắn không động lòng, chỉ là cảm thấy vì chưa quen thuộc.

Hơn nữa, cũng không thiếu thốn, bởi vậy Thẩm Hạo cũng chẳng có hứng thú gì, cứ thế không để ý đến Tống Vĩnh Trinh.

Cùng với việc Thẩm Hạo bận rộn không ngừng, dường như đã quên mất Tống Vĩnh Trinh, lúc này Tống Vĩnh Trinh thực sự hoảng sợ.

Nàng thực sự cam tâm tình nguyện, không phải vì Thẩm Hạo có thực lực cường đại.

Ban đầu ở Thiên Vũ bí cảnh, nếu không có Thẩm Hạo ra tay cứu

nàng, nàng đã sớm chết rồi, căn bản không thể sống đến bây giờ.

Sau khi tin tức Thẩm Hạo phi thăng truyền đến, nàng càng thêm thất vọng.

Nỗi nhớ trong lòng nàng đối với Thẩm Hạo không hề tiêu tan vì hắn phi thăng, ngược lại càng thêm nhung nhớ.

Thế mà thoáng cái đã sáu năm trôi qua.

Tống Vĩnh Trinh vì muốn sớm được gặp Thẩm Hạo, càng liều mạng tu luyện.

Nhưng ai có thể ngờ, Thẩm Hạo phi thăng sáu năm, đột nhiên lại trở về.

Sự kinh hỉ làm đầu óc nàng choáng váng.

Nhưng Thẩm Hạo trở về đã là tiên nhân, điều này càng khiến Tống Vĩnh Trinh tự ti, càng cảm thấy mình không xứng với Thẩm Hạo.

Hay nói đúng hơn là sợ Thẩm Hạo sẽ không để mắt tới nàng, lấy đâu ra dũng khí mà tìm Thẩm Hạo mở lời.

Đối với suy nghĩ của tỷ tỷ, Tống Vĩnh Từ là muội muội sao lại không hiểu, đương nhiên cũng nguyện ý tranh thủ một phen cho tỷ ấy.

Dù sao, phụ nữ trên danh nghĩa và phụ nữ trên thực tế vẫn có sự khác biệt rất lớn.

Chỉ khi thực sự có quan hệ với Thẩm Hạo thì mới có lợi ích.

Thế là, đã có màn này.

Nhìn Tống Vĩnh Từ đang thấp thỏm không yên, Thẩm Hạo không nhịn được mà cười.

Nữ nhân họ Tống này vẫn còn đang sốt ruột thúc giục việc này.

Suy nghĩ kỹ lại cũng đúng.

Với thực lực hiện tại của Thẩm Hạo, nữ nhân nào mà hắn chẳng có được.

Nếu là phụ nữ ở thế giới đô thị, biết được năng lực của Thẩm Hạo, e rằng sẽ khóc lóc kêu gào cũng muốn được Thẩm Hạo trêu đùa.

Thẩm Hạo khẽ ho một tiếng, cười nói: Nếu đã như vậy, như ngươi mong muốn.

Đa tạ công tử, đa tạ công tử, ta thay tỷ tỷ xin tạ ơn công tử trước, nàng ấy biết tin này nhất định sẽ kích động lắm.

Tống Vĩnh Từ mừng rỡ không thôi.

Không ngờ chuyện vẫn khiến nàng khổ não bấy lâu, lại cứ thế được giải quyết.

Trong lòng nàng vô cùng cảm động đối với Thẩm Hạo, cho rằng Thẩm Hạo là nể mặt nàng.

Đương nhiên, Thẩm Hạo cũng cảm thấy, năm đó đã ném phụ thân của hai tỷ muội Tống Vĩnh Từ, Tống Vĩnh Trinh là Tống Ngự Y vào không gian, sao cũng phải chiếu cố hai tỷ muội một chút.

Thẩm Hạo cười hờ hững, quả thật, khi đã thành tiên nhân, cái tật háo sắc này một chút cũng không thay đổi.

Sau khi thành tiên, hắn còn chưa trải nghiệm qua khoái lạc nhân gian.

Được thôi, cũng để các ngươi cảm nhận tư vị của tiên nhân, sau này còn có thể khoe khoang.

Công tử chỉ biết trêu chọc ta.

Má Tống Vĩnh Từ đỏ bừng.

Theo Thẩm Hạo lâu như vậy, lời Thẩm Hạo nói nàng đều có thể hiểu ngay.

Công tử, ta đi nói với tỷ tỷ ta một tiếng, bảo nàng ấy tắm rửa chuẩn bị.

Ừm, đi đi.

Vâng, công tử.

Nói xong, Tống Vĩnh Từ liền vui vẻ chạy đi.

Rất nhanh, trong động phủ liền truyền đến một trận tiếng kinh hỉ.

Mọi thứ đều hài hòa như vậy.

Nghe vậy, tinh thần Thẩm Hạo cũng hiếm khi được thả lỏng.

Chương 604

Ở Ly Hỏa Thành, cả ngày ở cùng một đám tử hình phạm, tinh thần cũng cần được thư giãn.

Lúc này, Hồ Mị Nương cũng lặng lẽ đi tới bên cạnh Thẩm Hạo.

Là nô bộc của Thẩm Hạo, Hồ Mị Nương cũng không dây dưa, liền nói: Chủ nhân, ta sắp phải tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường rồi, không đi không được nữa, tiên linh khí trong cơ thể sắp khô cạn rồi, e rằng sẽ rớt cảnh giới mất.

Thẩm Hạo nói: Vậy thì đi, sợ gì chứ, có ta che chở ngươi, ai dám chọc ngươi.

Hồ Mị Nương nói: Chủ nhân, ta vừa đi, Hồ Yêu nhất tộc và Bàn Tơ Động này liền không có người trông coi.

Thẩm Hạo: Có trận pháp của ta bảo vệ, yên tâm không sao đâu.

Ta chỉ sợ vạn nhất, dù sao chủ nhân ở Địa Tiên Giới một ngày thì nơi đây chính là một năm.

Vạn nhất sau này chủ nhân đột nhiên đốn ngộ, bắt đầu bế quan đột phá, ai mà biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Biển cả hóa nương dâu, Linh Vân Đại Lục này biến hóa khôn lường.

Đối với sự lo lắng của Hồ Mị Nương, Thẩm Hạo cảm thấy thừa thãi, bế quan là không thể bế quan, vĩnh viễn không thể.

Hắn suy nghĩ một chút rồi nói: Sự lo lắng của ngươi không phải không có lý, thế này đi, vài ngày nữa ta sẽ tìm một ít Tiên Linh Thạch của Địa Tiên Giới, bên trong có Tiên Linh Khí.

Dùng Tiên Linh Thạch bố trí trận pháp, trận pháp liền có tiên khí hộ thể, cho dù tất cả yêu tộc cùng tấn công cũng không phá được phòng ngự.

Tiên khí là thứ vô cùng lợi hại, ngay cả Thẩm Hạo trước khi phi thăng cũng không phá được.

Đơn giản chính là đả kích hàng duy.

Nghe vậy, Hồ Mị Nương kinh hỉ nói: Chủ nhân uy vũ.

Thẩm Hạo cười nói: Thôi được rồi, đừng nịnh nọt nữa, tối nay để ngươi nếm thử Quỳnh Tương Tiên Lộ, có tác dụng trợ giúp ngươi đột phá.

Nô tỳ vô cùng mong đợi.

Mắt Hồ Mị Nương sáng rực, nhìn Thẩm Hạo ánh mắt trở nên nóng bỏng.

Hận không thể tại chỗ đẩy Thẩm Hạo xuống, thi triển hấp tinh đại pháp.

Chỉ thấy Thẩm Hạo thu lại biểu cảm, nghi hoặc nói: Cửu Nhi giờ cũng đã phi thăng đến Địa Tiên Giới, nhưng Địa Tiên Giới rộng lớn vô ngần, căn bản không phải ta có thể dò xét.

Làm sao để liên hệ với nàng ấy.

Hồ Mị Nương suy nghĩ một chút, đột nhiên trong lòng khẽ động, sau đó trong lòng bàn tay xuất hiện một viên đá màu đen lớn bằng quả bóng bàn.

Chủ nhân, đây là trấn tộc chi vật của Hồ tộc chúng ta, đều do mỗi đời tộc trưởng nắm giữ.

Ban đầu khi ta thoi thóp, ta đã trao nó cho Cửu Nhi.

Nhưng sau này Cửu Nhi cho ta uống Bất Lão Tuyền, ta lại mãn

huyết phục sinh.

Nên viên đá này vẫn còn trong tay ta.

Viên đá màu đen này có công hiệu cụ thể ta cũng không biết, nói tóm lại là nước lửa bất xâm, vạn vật bất xâm.

Các đời tộc trưởng đều từng thử dùng các loại phương pháp, đều không thể phá hủy nó.

Nguồn gốc cụ thể đã quá xa xưa, không thể khảo chứng.

Chủ nhân, người cầm lấy nó, có lẽ tương lai sẽ có ích.

Thẩm Hạo nhận lấy viên đá màu đen, chạm vào lạnh buốt, trên đó đen kịt như mực.

Giống như một hố đen, có thể nuốt chửng bất kỳ ánh sáng nào.

Thẩm Hạo nhìn chằm chằm một cái, liền cảm giác nguyên thần cũng sắp bị hút vào vậy.

Hắn dùng sức bóp mạnh, lại phát hiện viên đá màu đen này không hề lay chuyển một tẹo nào.

Thẩm Hạo khá kinh ngạc.

Phải biết rằng thực lực hiện tại của Thẩm Hạo, đừng nói là một viên đá nhỏ, một quyền đánh xuống đỉnh Everest cũng sẽ thành phấn vụn.

Có chút đồ tốt.

Mặc dù không biết có tác dụng gì không, nhưng nhìn giống như một thứ tốt.

Thẩm Hạo nói: Được, ta biết rồi, đến lúc đó sẽ mang lên thử xem sao.

Vâng, chủ nhân.

Hồ Mị Nương cũng không biết có tác dụng gì không, nhưng thử thì vẫn tốt hơn.

Vào buổi chiều tối, ánh hoàng hôn chiếu rọi, cả Bàn Tơ Động đều được ráng chiều nhuộm đỏ, vô cùng ấm áp.

Các cô gái nướng thịt, hát ca.

Cơ Đông Ca, Vân Trúc, Mạnh Tuyền Cơ, Vọng Thư, càng là bắt đầu nhảy múa cho Thẩm Hạo.

Cơ Đông Ca tuy là phàm nhân, nhưng thân hình nàng uyển chuyển, lại từ nhỏ khổ luyện vũ đạo.

Khi vũ động lên, như liễu thổi gió, vô cùng quyến rũ.

Đối tửu đương ca, nâng ly ngôn hoan.

Thẩm Hạo và các cô gái ca hát nhảy múa vô cùng vui vẻ.

Chẳng biết từ lúc nào, màn đêm buông xuống.

Màn đêm có thể che giấu tất cả, giống như tình yêu.

Nhưng trong Bàn Tơ Động, đèn đuốc sáng trưng.

Trên tường thỉnh thoảng có những con nhện hình người bám ở đó.

Nhìn từ xa, nửa thân trên giống như một người, nửa thân dưới là một con nhện lớn.

Nếu có người đi ngang qua, nhìn thấy cảnh này, chắc đã sợ chết khiếp.

Một đêm nhanh chóng trôi qua.

Hồ Mị Nương ban đầu còn muốn đợi thêm vài ngày nữa mới đi Thượng Cổ Chiến Trường, nhưng giờ không đi không được nữa.

Thậm chí còn ẩn ẩn cảm giác có chút muốn phi thăng ngay tại chỗ.

Có thể thấy Quỳnh Tương Tiên Lộ không phải dễ hưởng thụ như

vậy.

Tiên khí có chút cường đại.

Hồ Mị Nương nào biết, Thẩm Hạo không phải là Địa Tiên Cảnh vừa mới phi thăng lên, mà đã là Nhân Tiên Cảnh rồi, có thể sánh với người khác tu luyện mấy ngàn năm.

Tiên khí đương nhiên là bàng bạc vô cùng.

Bởi vậy, tiên khí như thế, trực tiếp khiến mấy cô gái có thiên phú tốt là Mạnh Tuyền Cơ, Vân Trúc, Tống Vĩnh Từ, Tống Vĩnh Trinh đều đạt đến Địa Linh Cảnh.

Lần này, người thu hoạch nhiều nhất lại là Tống Vĩnh Trinh, lính mới tò te này.

Ngay cả Vọng Thư cũng đạt đến Đạo Thai Cảnh tầng bảy.

Thậm chí Văn Nhân Y Y có thiên phú kém cỏi, cũng thuận thế đột phá Ngũ Khí Triều Nguyên Cảnh, đơn giản khiến nàng kinh hỉ không nói nên lời, với thiên phú cấp thấp nhất của nàng, không ngờ có một ngày lại có được tạo hóa như vậy.

Có thể thấy theo đúng người, thực sự là kỳ ngộ không ngừng.

Mặc dù thiên phú bình thường, nhưng tài nguyên nghịch thiên, trực tiếp được Thẩm Hạo đưa lên đại đạo La Mã.

Tu luyện công pháp đỉnh cấp nhất, hưởng thụ tài nguyên đỉnh cấp nhất, giờ thì tốt rồi, còn có tiên khí tư dưỡng.

Ngay cả Vạn Mộ Tuyết, Minh Nguyệt, Cơ Đông Ca không có linh căn, dưới sự tư dưỡng của tiên khí, thể chất lại một lần nữa được tăng cường.

Sáng sớm, Thẩm Hạo bị tiếng ồn ào của mấy cô gái làm mất hứng ngủ nướng.

Thẩm Hạo cũng biết, ăn no rồi thì đương nhiên vui vẻ, bởi vậy Thẩm Hạo cũng không tiện làm mất hứng của các nàng.

Hồ Mị Nương nói: Chủ nhân, ta phải đi Thượng Cổ Chiến Trường rồi, ta cảm giác ta rất nhanh sẽ phi thăng.

Thẩm Hạo nói: Ừm, có muốn để lại thứ gì đó không, để đến Địa Tiên Giới dễ tìm ngươi.

Hồ Mị Nương: Không cần đâu chủ nhân, ta là nô bộc của người, tự nhiên là có cảm ứng, chỉ cần không quá xa, đều dễ dàng tìm thấy.

Nghe vậy, Thẩm Hạo nói: Được, trước tiên đừng vội, chậm một chút cũng không sao, đợi ta chuẩn bị thêm đã.

Quả thật, Thẩm Hạo bây giờ có áp lực rồi.

Với thực lực ở Địa Tiên Giới, Hồ Mị Nương lên đó cũng chỉ là bia đỡ đạn.

Thẩm Hạo vẫn chưa có thực lực để che chở cho các nàng.

Hắn phải nhanh chóng nâng cao thực lực, ít nhất cũng phải tương đương với thành chủ Bạch Trạch của Ly Hỏa Thành.

Không nói đến việc có thể tung hoành ở Bắc Dương Tiên Triều, nhưng ít nhất ở xung quanh Ly Hỏa Thành có thể ngang ngược đi lại, cũng có thể chiếu cố các nàng một hai phần chứ.

Hồ Mị Nương gật đầu: Chủ nhân, vậy ta đi Thượng Cổ Chiến Trường đây.

Ừm, đi đi.

Hồ Mị Nương gật đầu, hóa thành một đạo hồng quang biến mất tại chỗ, không trực tiếp bay về Linh Vân Sơn, mà quay người đi vào sâu trong Côn Luân Sơn Mạch.

Trước khi đi, nàng phải đến Hồ tộc một chuyến, dặn dò chuyện

tiếp quản Hồ tộc.

Cứ như vậy, mới có thể an tâm tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường.

Dù sao lần này đi, muốn trở về e rằng khó như lên trời.

Hồ Mị Nương không có năng lực nghịch thiên như Thẩm Hạo, không chỉ có thể tự do tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường, thậm chí Địa Tiên Giới cũng có thể ra vào tự nhiên, thật quá khủng khiếp.

Dù sao, đó cũng là sự tồn tại của hai thế giới.

Sau khi tiến vào Côn Luân Sơn Mạch, Hồ Mị Nương liền triệu tập tất cả trưởng lão Hồ tộc cảnh giới mười trở lên.

Hồ Yêu nhất tộc, trước đây vì có Hồ Cửu Nhi và Hồ Mị Nương hai vị đỉnh phong cảnh giới mười một, có thể nói là thế lực đỉnh cấp ở sâu trong Côn Luân Sơn Mạch.

Chương 605

Nhưng cùng với việc Hồ Cửu Nhi phi thăng, Hồ Mị Nương cũng độ lôi kiếp tiến vào cảnh giới mười hai, bây giờ nói ra, Hồ tộc đã là thế lực mạnh nhất Côn Luân Sơn Mạch.

Nhưng Hồ Mị Nương sắp tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường rồi.

Hồ tộc vẫn chưa có cao thủ nào có thể ra mặt, có chút thanh hoàng bất tiếp.

Chỉ có ba vị trưởng lão cảnh giới mười một tầng một, mà tất cả đều là trong mấy năm nay, Hồ Mị Nương dùng linh dược vạn năm cuối cùng của Hồ tộc mà bồi dưỡng ra.

Tổng thể mà nói, vẫn còn kém một chút.

Tộc trưởng, triệu tập chúng ta đến đây là có chuyện khẩn cấp gì sao.

Hồ Mị Nương nhìn quanh một vòng nói: Không nói nhiều lời vô ích, ta sắp phải tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường rồi, e rằng chưa đầy một năm nữa sẽ phi thăng.

Nghe vậy, các hồ yêu đều chấn kinh không thôi.

Tin tức này thực sự quá đột ngột, nhất thời không thể tiếp nhận.

Tộc trưởng, đột ngột như vậy sao.

Đúng vậy, tộc trưởng, người đi rồi chúng ta phải làm sao.

Tộc trưởng Hồ Mị Nương đưa tay ngắt lời các hồ yêu, nói: Thôi được rồi, không cần nói nhiều nữa, ta đến để thông báo cho các ngươi, không phải để bàn bạc với các ngươi.

Ta ở Thượng Cổ Chiến Trường đã lưu lại quá lâu rồi, nhất định

phải đi.

Nói đến đây, ánh mắt Hồ Mị Nương dừng lại trên ba vị trưởng lão cảnh giới mười một.

Được rồi, Hồ Tĩnh, Hồ Liệt, Hồ Cương ba người ở lại, những người khác giải tán.

Vâng, tộc trưởng.

Các hồ yêu lần lượt gật đầu, rời khỏi đại điện.

Đợi đến khi các hồ yêu rời đi, Hồ Mị Nương nói: Sau khi ta đi, ba người các ngươi sẽ là trụ cột lớn nhất của Hồ Yêu nhất tộc.

Nói đến đây, Hồ Mị Nương dừng lại rồi nghiêm túc nói: Từ hôm nay trở đi, Hồ Tĩnh chính là tộc trưởng của Hồ tộc.

Tộc trưởng, ta e rằng không thể Hồ Tĩnh muốn nói gì đó nhưng bị Hồ Mị Nương ngắt lời.

Đợi ta nói xong.

Vâng, tộc trưởng.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Hồ Tĩnh, có chút thấp thỏm và có chút không tự tin.

Nàng từ trước đến nay vẫn luôn trầm tĩnh, tính tình cũng mềm yếu, từ trước đến nay rất ít khi bày tỏ ý kiến, luôn có cảm giác tồn tại không mạnh.

Không ngờ hôm nay Hồ Mị Nương đột nhiên tuyên bố để nàng làm tộc trưởng.

Nhất thời, trong lòng nàng rất thấp thỏm, rất hoảng sợ, sợ mình không làm được.

Hồ Liệt, Hồ Cương cũng có chút không phục, hai người họ vẫn

luôn là lực lượng trung kiên của Hồ Yêu nhất tộc, đã cống hiến vô số công lao cho Hồ tộc.

Cũng vẫn luôn là tầng lớp quản lý.

Hồ Mị Nương lại đột nhiên tuyên bố để Hồ Tĩnh làm tộc trưởng, trong lòng rất không phục.

Nếu là một trong hai người họ thì có thể chấp nhận được.

Tính tình Hồ Tĩnh quá mềm yếu, dường như không có cảm giác tồn tại, tính cách cam chịu, làm sao có thể trở thành tộc trưởng.

Đến lúc đó, Hồ tộc sẽ bị bắt nạt đến mức nào.

Huống chi, tu vi của Hồ Tĩnh không bằng họ, họ đều là cảnh giới mười một tầng hai, mà Hồ Tĩnh chỉ là cảnh giới mười một tầng một, càng không phục hơn.

Đều là ăn linh dược vạn năm đột phá, căn cơ của Hồ Tĩnh là không ổn định nhất.

Dường như nhìn thấu suy nghĩ của ba hồ yêu, Hồ Mị Nương cũng không giải thích.

Mà nói: Đây là quyết định của ta, các ngươi ai ủng hộ ai phản đối.

Nghe vậy, Hồ Liệt, Hồ Cương nhìn nhau một cái, đều gật đầu mặc nhận.

Lúc này mà cứng đối đầu với lão tộc trưởng, chẳng phải tìm chết sao.

Được, nếu không ai phản đối, cứ quyết định như vậy đi, Hồ Liệt, Hồ Cương hai người ra ngoài trước, ta có lời muốn nói.

Vâng, tộc trưởng.

Hồ Liệt và Hồ Cương không tình nguyện nói.

Đợi đến khi hai người ra ngoài, Hồ Tĩnh mới lấy hết dũng khí nói: Tộc trưởng, thực lực của ta không đủ để phục chúng, không thể làm tộc trưởng này.

Nói xong câu này, nàng muốn vùi đầu vào ngực.

Hồ Mị Nương nhìn bộ dáng Hồ Tĩnh như vậy, cũng lắc đầu bất lực.

Hồ Mị Nương cũng biết Hồ Tĩnh không phải lựa chọn tốt nhất, nhưng không còn cách nào, trong ba người cảnh giới mười một, chỉ có Hồ Tĩnh là nữ.

Chỉ thấy trong tay Hồ Mị Nương xuất hiện một chiếc hồ ngọc nhỏ, lớn bằng quả trứng ngỗng.

Thực lực không đủ không sao, ta có Quỳnh Tương Tiên Lộ này, có thể giúp ngươi tu hành vững chắc cảnh giới.

Uống nó sẽ có sức mạnh thần kỳ.

Hồ Tĩnh nhận lấy chiếc hồ ngọc nhỏ, có chút nghi hoặc không hiểu nói: Tộc trưởng, Quỳnh Tương Tiên Lộ này là thiên tài địa bảo gì, vì sao chưa từng nghe nói qua.

Chuyện này Hồ Mị Nương quả thật không tiện giải thích, thế là nàng nghiêm mặt nói: Đây là thứ do thượng tiên trên Thiên giới truyền xuống, đối với ngươi mà nói, tuyệt đối trân quý vô cùng, ngươi không cần quản nó thế nào, chỉ cần biết một điều, đối với ngươi có lợi là được.

Vâng, tộc trưởng.

Hồ Tĩnh gật đầu, không dám hỏi nhiều.

Nàng cho rằng thứ này khẳng định là bí mật, chỉ có tộc trưởng mới biết.

Được rồi, bây giờ bắt đầu, ta hộ pháp cho ngươi, ngươi mau chóng nâng cao tu vi, như vậy, tu vi cao rồi, dù có ai không phục ngươi, cũng không làm gì được ngươi.

Hồ Mị Nương nghiêm túc nói.

Hồ Tĩnh: Vâng, tộc trưởng.

Đối với sự sắp xếp của Hồ Mị Nương, Hồ Tĩnh không hề nghi ngờ chút nào, trực tiếp uống một hơi cạn sạch.

Ngay trong khoảnh khắc đó, nàng chỉ cảm thấy không khí xung quanh dường như ngưng đọng lại, ngay sau đó một luồng tiên khí vô cùng mạnh mẽ và rộng lớn vô ngần tràn đến.

Trong nháy mắt, cả người Hồ Tĩnh dường như mất đi trọng lực mà từ từ lơ lửng giữa không trung.

Đồng thời, Hồ Tĩnh có thể cảm nhận rõ ràng rằng khí tức vốn hùng hồn bàng bạc trong cơ thể mình đang điên cuồng tăng vọt với tốc độ kinh người.

Ban đầu, Hồ Tĩnh là nhờ uống linh dược vạn năm mới đột phá cảnh giới mười một, coi như là bạt miêu trợ trưởng.

Bởi vậy dẫn đến căn cơ không vững chắc, tuy là cảnh giới mười một, nhưng thực lực vẫn còn có chút chênh vênh, bây giờ lại ổn định rồi.

Thật không thể tin nổi.

Đồng thời, tu vi cũng tăng lên từng tầng, khiến Hồ Tĩnh cảm giác như đang nằm mơ.

Trực tiếp đạt đến cảnh giới mười một tầng bốn.

Đến khi mở mắt ra, Hồ Tĩnh kinh ngạc nói: Tộc trưởng, cái này thực sự lợi hại quá.

Thôi được rồi, bớt lời vô ích đi, còn nửa bình Đích Đích Úy này ngươi cũng cầm lấy, sau này dùng để phòng thân, vạn nhất bị thương nặng, thì uống nó.

Hồ Mị Nương đưa nửa bình nước khoáng cho Hồ Tĩnh.

Còn về cái tên Bất Lão Tuyền quá nghịch thiên, Hồ Mị Nương không nói.

Nàng cũng sợ mang đến rắc rối không cần thiết cho Hồ Tĩnh.

Nghe vậy, Hồ Tĩnh chấn kinh không thôi: Tộc trưởng, Đích Đích Úy là thứ nghịch thiên như vậy, ta ta làm sao có thể nhận, ta không dám nhận.

Đối với danh tiếng lẫy lừng của Đích Đích Úy, Hồ Tĩnh sao có thể không biết, đơn giản như sấm bên tai.

Ban đầu, khi Hồ Mị Nương độ kiếp thất bại thoi thóp, chính là Hồ Cửu Nhi đã dùng Đích Đích Úy cứu sống Hồ Mị Nương.

Không những cứu sống nàng, thậm chí còn là mãn huyết phục sinh, ngay cả một chút di chứng cũng không có.

Hiệu quả của Đích Đích Úy này, đơn giản là quá nghịch thiên.

Có nó tương đương với có thêm một mạng.

Hơn nữa còn là bản thân ở thời kỳ toàn thịnh.

Thậm chí còn dám chơi trò đồng quy vu tận với kẻ địch.

Hồ Tĩnh trong lòng vô cùng cảm động, nàng không ngờ Hồ Mị Nương lại đối xử tốt với mình đến vậy.

Khóe mắt nàng đỏ hoe.

Bớt lời vô ích đi, đã cho ngươi thì cầm lấy mà dùng, từ hôm nay trở đi ngươi chính là tộc trưởng của Hồ tộc, sau này ai không phục

ngươi, thì dùng thủ đoạn lôi đình, tất cả đều lấy thực lực làm trọng.

Chỉ cần tu vi của ngươi cường đại, lời ngươi nói chính là đúng.

Hồ Mị Nương dặn dò.

Tộc trưởng, ta Hồ Tĩnh căn bản không có sự tự tin đó.

Hồ Mị Nương trừng mắt nhìn Hồ Tĩnh một cái, tức thì nàng không dám nói lời từ chối nữa.

Được rồi, cấm địa Hồ tộc giao lại cho ngươi, từ từ tu luyện, mấy năm nay đừng đi ra ngoài, trong ngọc giản này có cách điều khiển trận pháp của tộc, bây giờ cũng giao cho ngươi luôn.

Vâng, tộc trưởng.

Hồ Tĩnh trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nếu bảo nàng đi khai cương khoách thổ thì quả thật không làm được.

Để nàng làm một con rùa rụt cổ thì vẫn có thể.

Được rồi, chỉ có thế thôi, sau này Hồ Yêu nhất tộc trông cậy vào ngươi, sống hay chết, chỉ xem tạo hóa cá nhân của ngươi thôi.

Hồ Mị Nương trịnh trọng nhìn Hồ Tĩnh, nói xong, trong lòng cũng thở dài một tiếng.

Chuyện phát triển đến mức này, đã không còn do nàng quyết định được nữa.

Chỉ có thể nói, thuận theo ý trời.

Sau này dù có muốn nhúng tay vào cũng không còn cơ hội.

Khi Hồ Tĩnh còn muốn nói gì đó, lại phát hiện Hồ Mị Nương đã biến mất.

Trong lòng bắt đầu có chút hoảng sợ.

Từ trước đến nay vẫn luôn dưới sự lãnh đạo của Hồ Mị Nương,

bây giờ đột nhiên trở thành tộc trưởng, nàng thật sự không biết phải làm sao.

Còn Thẩm Hạo ở Bàn Tơ Động, dặn dò mấy cô gái một tiếng, liền lại trở về Địa Tiên thế giới.

Hiện tại thực lực không đủ, Thẩm Hạo thật sự không dám rời đi quá lâu.

Trở về Linh Vân Đại Lục, trong lòng cũng đã có một sự hiểu biết đại khái.

Chương 606

Dặn dò một phen, các cô gái cũng không đến mức lo lắng.

Tuy ở Linh Vân Đại Lục mấy ngày, nhưng ở Ly Hỏa Thành chỉ là một chén trà công phu mà thôi.

Điều khiển Thẩm Hạo thở phào nhẹ nhõm là, dường như không có ai đến.

Cùng lúc đó, Hồ Mị Nương thông qua Linh Vân Sơn tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường.

Sau khi tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường, lập tức đi thẳng đến sơn cốc.

Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Thiền, Tô Quyên tứ tỷ muội đang bế quan, đột nhiên cảm ứng được có người đến.

Các nàng đều kinh hỉ, cho rằng là Thẩm Hạo.

Dù sao, người có thể lặng lẽ tiến vào trận pháp chỉ có Thẩm Hạo.

Khi nhìn thấy người đến là một nữ nhân mặc hồng váy, xinh đẹp tuyệt trần, các nàng như lâm đại địch.

Các nàng thậm chí không cảm nhận được chút khí tức nào của nữ nhân này, có thể ở Thượng Cổ Chiến Trường thì chứng tỏ không phải người bình thường.

Chỉ có thể nói, cảnh giới đã vượt qua các nàng.

Tứ nữ lập tức cảnh giác nhìn người đến.

Ngươi là ai.

Người đến chính là Hồ Mị Nương.

Chỉ thấy Hồ Mị Nương mím môi cười: Bốn vị muội muội đừng căng thẳng, đều là người nhà, ta là tộc trưởng của Hồ Yêu nhất tộc, càng là nô bộc của chủ nhân Tiếp đó trưng ra tín vật mà Thẩm Hạo đưa cho tứ nữ.

Nhưng tứ nữ vẫn không dám lơi lỏng, thật sự là áp lực mà Hồ Mị Nương mang lại cho các nàng quá lớn.

Huống chi, các nàng cũng chưa từng gặp Hồ Mị Nương.

Ngươi đến đây làm gì.

Tô Thiền cảnh giác không thôi.

Hồ Mị Nương biết các nàng vẫn không tin nên lại nói: Chủ nhân từ Địa Tiên Giới hạ phàm, đêm qua suýt chút nữa đã đòi mạng già của ta rồi.

Một ngày ở Địa Tiên Giới thì nơi đây chính là một năm Cùng với việc Hồ Mị Nương nói ra những tin tức bí mật như vậy, Tô Ngọc, Tô Thiền tứ tỷ muội nhìn nhau một cái, lúc này mới lựa chọn tin tưởng Hồ Mị Nương.

Tô Quyên đối với Thẩm Hạo thật sự càng ngày càng sùng bái, hóa ra trước khi phi thăng, lại đã thu phục được hai người mạnh nhất Hồ Yêu nhất tộc rồi.

Thật trâu bò.

Vì là người nhà, mọi người cũng đều yên tâm.

Tô Ngọc nói: Mục đích của ngươi lần này đến là gì.

Hồ Mị Nương nói: Đừng căng thẳng, là chủ nhân bảo ta bảo vệ các ngươi.

Hồ tộc trưởng, ngươi cũng đã độ lôi kiếp rồi sao.

Tô Ngọc tò mò hỏi.

Đúng vậy, là chủ nhân giúp ta.

Nghe vậy, Tô Ngọc và Tô Thiền tứ tỷ muội một trận ghen tị, đó là lôi kiếp mà.

Chẳng biết từ lúc nào, một ngày đã trôi qua.

Thẩm Hạo đang suy tính có nên đi kiếm một ít Tiên Linh Thạch về không.

Dù sao, Thẩm Hạo không mấy cần, nhưng mấy cô gái ở Linh Vân Đại Lục thì rất cần.

Tiên Linh Thạch đối với các nàng mà nói là chí bảo.

Công pháp của Hồ Lực Thương vẫn có thể bán được chút Tiên Linh Thạch.

Nhưng muốn đi ra ngoài, còn phải xin phép Chu quản sự.

Hiện tại cảnh giới đã đột phá, Thẩm Hạo thật sự sợ khí tức tiết lộ ra ngoài, không tiện giải thích.

Ngay lúc Thẩm Hạo đang do dự, danh sách điểm danh lại sáng lên.

Thẩm Hạo trong lòng vui mừng, lại sắp bắt đầu hành hình rồi.

Tần suất này có hơi nhanh không nhỉ.

Thật không tệ.

Chỉ thấy trên danh sách điểm danh viết tên Tôn Nhị Ngưu.

Ghi chú là tiên binh của Nam Chiêu Tiên Triều.

Nam Chiêu Tiên Triều có thực lực không hề kém cạnh Bắc Dương Tiên Triều.

Cùng với việc danh sách điểm danh sáng lên, trong động phủ tử hình, một cấm chế của thạch thất đã được giải khai.

Cửa đá từ từ nâng lên.

Chỉ thấy một nam nhân mặc tù phục, cũng bị xích sắt khóa chặt.

Nhìn thấy Thẩm Hạo bước vào, hắn quỷ dị không nói lời nào.

Mà lạnh lùng nói: Lúc động thủ thì nhanh gọn lẹ một chút, cho ta một cái chết thống khoái, lão tử không muốn trải qua nỗi đau sưu hồn nữa.

Thẩm Hạo nói: Ngươi không sợ chết.

Tôn Nhị Ngưu cười châm biếm: Ta vốn dĩ chỉ là một người chết mà thôi, sống lay lắt đến bây giờ, đã đủ rồi.

Sống không bằng chết, thà chết sớm còn hơn.

Nhưng, những kẻ giết ta đều không có kết cục tốt đẹp, ngươi phải cẩn thận đấy.

Thẩm Hạo cười nói: Ồ, vậy sao.

Không ngờ một kẻ trông coi tử hình phạm cũng là Nhân Tiên Cảnh, chậc chậc Tôn Nhị Ngưu khinh thường nói.

Chậc chậc cái gì.

Thẩm Hạo nghi hoặc nói.

Gia hỏa này nói chuyện nói một nửa, khiến Thẩm Hạo rất khó chịu.

Tôn Nhị Ngưu muốn nói gì đó, lại lựa chọn im miệng, Ngươi đến lúc đó sẽ biết.

Không cần, ngày mai ta sẽ biết.

Thẩm Hạo nói.

Nghe vậy, Tôn Nhị Ngưu khinh thường liếc nhìn Thẩm Hạo.

Ha ha, chỉ có ngươi thôi à.

Thẩm Hạo cũng không giải thích cho hắn.

Lúc này, người đưa rượu đoạn đầu đã đến.

Sau khi nhận lấy khay, Thẩm Hạo trực tiếp đổi rượu, đổi thành nhị oa đầu ở thế giới đô thị.

Rượu đoạn đầu này, theo ký ức của Hồ Lực Thương, tuy không phải tiên tửu gì tốt, nhưng cũng không có tác dụng phụ nào.

Thẩm Hạo uống không có tác dụng gì, nhưng các cô gái ở Linh Vân Đại Lục vẫn có thể uống được.

Khi Tôn Nhị Ngưu uống một ngụm rượu, cảm thấy không đúng, nhíu mày.

Đáng chết, rượu này sao lại là rượu phàm gian.

Thích uống thì uống, không thích thì thôi.

Nói xong, Thẩm Hạo không thèm để ý đến hắn nữa, mà đợi đến ngày mai hành hình.

Ngươi cái tên bị sét đánh kia, rượu đoạn đầu của lão tử ngươi cũng tham, ngươi thật đáng chết mà, cẩn thận bị thiên kiếp đánh chết đấy.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cười nói: Ngươi làm sao biết ta từng bị sét đánh.

Một câu nói làm Tôn Nhị Ngưu nghẹn họng không biết nói gì.

Thiên kiếp còn không sợ, thì còn làm được gì nữa.

Thấy vậy, Thẩm Hạo không thèm để ý đến hắn, mà đeo tai nghe bắt đầu cày phim.

Mắng nửa ngày, thấy Thẩm Hạo không thèm để ý đến mình, Tôn Nhị Ngưu chỉ có thể chịu thua.

Mặc dù mắng chửi lẩm bẩm, nhưng vẫn uống hết chỗ rượu còn

lại.

Đến giờ hành hình, Thẩm Hạo không cho Tôn Nhị Ngưu cơ hội nói lời vô ích.

Một kiếm kết liễu, trực tiếp ném vào không gian.

Sau khi tiến vào không gian, một lượng lớn sương mù tràn đến.

Khoảng một nén hương sau.

Thẩm Hạo hấp thu ký ức, lúc này mới hiểu Tôn Nhị Ngưu nói có ý gì.

Hóa ra gia hỏa này, là thân vệ trong phủ của thành chủ Nam Chiêu Tiên Triều, Tư Đồ Liệt.

Lợi dụng lúc Tư Đồ Liệt đi tiền tuyến, hắn đã trộm bảo vật của Tư Đồ Liệt, trốn đến Ly Hỏa Thành.

Không ngờ trong lúc âm sai dương thác, lại bị Bạch Trạch bắt được.

Bị Bạch Trạch lợi dụng thuật sưu hồn, tìm được bảo vật.

Không còn giá trị lợi dụng, cũng bị xử tử.

Chương 607

Ly Hỏa Thành chỉ là một thành nhỏ, thực lực của Bạch Trạch chỉ có Thiên Tiên hậu kỳ.

Căn bản không phải đối thủ của thành chủ Nam Chiêu Tiên Triều.

Tư Đồ Liệt khẳng định sẽ tìm đến đây.

Còn về bảo vật, nghe nói là chìa khóa trận pháp của một bí cảnh.

Hiện tại nằm trong tay thành chủ Ly Hỏa Thành Bạch Trạch.

Điều này khiến Thẩm Hạo có chút thất vọng, mẹ nó, ngay cả cơ hội nhặt được của hời cũng không cho.

Tuy nhiên, tin tức về Tôn Nhị Ngưu, vẫn bị Bạch Trạch che giấu, ngay cả Chu quản sự cũng không biết.

Thậm chí, còn hạ cấm chế cho Tôn Nhị Ngưu, chỉ cần nói ra bất kỳ thông tin nào liên quan đến bảo vật và thân phận của hắn, liền sẽ chết ngay lập tức.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo cảm thấy Tôn Nhị Ngưu này đúng là có thể lợi dụng một chút.

Chỉ là tin tức này làm sao phóng ra ngoài, đó lại là một vấn đề.

Ngay sau đó, cảnh giới của Thẩm Hạo lại một lần nữa được nâng cao.

Tôn Nhị Ngưu không chỉ là thân vệ của Tư Đồ Liệt, mà còn là Tiên Linh Thể, thực lực cũng là Thiên Tiên sơ kỳ.

Điều này dẫn đến việc, tu vi của Thẩm Hạo đạt đến Nhân Tiên hậu kỳ đỉnh phong, chỉ cần một cơ duyên nữa, liền có thể đột phá.

Hiện tại, thể chất của Thẩm Hạo cũng đã thay đổi.

Đã trở thành Tiên Linh Thể 35%.

Rất không tệ.

Rất nhanh, trên danh sách điểm danh, tên Tôn Nhị Ngưu biến mất.

Thẩm Hạo vô cùng hài lòng.

Thực lực hiện tại, đã vượt qua Lý Đại Cẩu năm xưa rồi.

Mạnh hơn cả Chu quản sự này một chút.

Nhưng Thẩm Hạo cảm thấy vẫn chưa đủ mạnh, Tôn Nhị Ngưu Thiên Tiên sơ kỳ còn bị phế, một Nhân Tiên Cảnh đỉnh phong tính là cái thá gì.

Tiếp tục ẩn mình mới là đúng.

Hiện tại mà nói, Thẩm Hạo thật sự muốn đi dạo một vòng.

Mặc dù Hồ Lực Thương và Tôn Nhị Ngưu đều không có tiểu kim khố tiền riêng, nhưng công pháp của hai người vẫn có thể bán được chút Tiên Linh Thạch.

Đủ cho Thẩm Hạo tiêu xài.

Công pháp của Tôn Nhị Ngưu, còn mạnh hơn Linh Tiêu Quyết của Hồ Lực Thương rất nhiều.

Huyền Linh Tiên Quyếtlà do thành chủ Tư Đồ Liệt truyền thụ.

Vô cùng cường đại, không chỉ có thể tu luyện đến Dương Tiên, còn có Đằng Vân Chi Thuật, cũng như một số tiên pháp.

Có được ký ức của Tôn Nhị Ngưu, Thẩm Hạo rất nhanh liền nắm giữ Đằng Vân Chi Thuật.

Sắp xếp lại suy nghĩ, Thẩm Hạo cũng không vội tìm Chu quản sự xin nghỉ.

Mà quay trở lại Thượng Cổ Chiến Trường.

Có được kinh nghiệm lần trước, đối với việc Thẩm Hạo đột nhiên xuất hiện, Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Thiền, Tô Quyên tứ tỷ muội cũng đã có chuẩn bị.

Phu quân người về rồi.

Phu quân, ta nhớ người quá.

Tô Quyên cũng rụt rè nói: Phu phu quân.

Nàng và Thẩm Hạo còn chưa có chuyện gì xảy ra, bởi vậy gọi có chút không tự tin.

Thẩm Hạo cười nói: Gọi thêm vài tiếng nữa sẽ tự nhiên thôi.

Vâng, phu quân.

Tô Quyên vừa thẹn vừa mừng.

Nhìn quanh bốn phía, Thẩm Hạo nghi hoặc nói: Hồ Mị Nương không đến sao.

Tô Ngọc ghen tị nói: Hồ tộc trưởng, một năm trước đã phi thăng Địa Tiên Giới rồi, chẳng lẽ phu quân không thấy sao.

Nghe vậy, Thẩm Hạo nhíu mày.

Hồ Mị Nương phi thăng rồi.

Đúng vậy, phu quân.

Xem ra, địa điểm phi thăng của yêu thú và nhân loại không ở cùng một chỗ, cũng không hẳn.

Thẩm Hạo lắc đầu, dù sao lời này cũng không dễ nói.

Tuy nhiên, hai ngày nay Thẩm Hạo không cảm nhận được khí tức của Hồ Mị Nương.

Nhưng cũng không thể nói địa điểm phi thăng của Hồ Mị Nương không ở gần Ly Hỏa Thành.

Dù sao Thẩm Hạo vẫn luôn ở trong động tử hình, nơi đây lại có trận pháp và cấm chế.

Không cảm ứng được cũng có khả năng.

Điều này khiến Thẩm Hạo cảm thấy phải nhanh chóng tìm một cơ hội ra ngoài một chuyến mới được.

Thấy Thẩm Hạo đang trầm tư, Tô Thiền tứ nữ cũng không dám quấy rầy.

Một lát sau, Thẩm Hạo nói: Tu vi của các ngươi gần đây thế nào rồi.

Tô Ngọc nói: Đã có tiến bộ rất lớn rồi, ta cảm giác ta sắp đạt đến Thần Đình Cảnh tầng năm rồi.

Cũng được.

Tô Thiền: Phu quân, chúng ta thế này đã là nghịch thiên rồi, nếu không phải đi theo phu quân, tu vi của chúng ta làm sao có thể nhanh như vậy.

Thẩm Hạo vừa định lấy tiên tửu đã tham ô ra, suy nghĩ một chút, lại cảm thấy không ổn, tứ tỷ muội hiện tại không thích hợp nâng cao thực lực.

Hiện tại, tình cảnh của Thẩm Hạo chỉ là bình thường, vẫn chưa thể khống chế Ly Hỏa Thành, vẫn chưa thích hợp để Tô Ngọc tứ tỷ muội nâng cao thực lực.

Địa Tiên Giới một ngày, nơi đây một năm.

Vạn nhất, phi thăng lên, bị bắt đi, vậy thì còn gì nữa.

Mặc dù Nữ Đế ra lệnh không được nô dịch những tán tu này, nhưng núi cao hoàng đế xa, có sức lao động miễn phí, ai mà thèm quản chứ.

Đợi đến khi khống chế được Ly Hỏa Thành, khống chế được Tiên Linh Hồ, rồi mới để Tô Thiền, Tô Ngọc, Tô Quyên, Tô Dực tứ nữ phi thăng thì mới tương đối ổn thỏa.

Bởi vậy, tiên tửu này chỉ có thể để Mạnh Tuyền Cơ, Vân Trúc, Vọng Thư các nàng uống, chỉ có thể để Tô Ngọc tứ tỷ muội chờ đợi một chút.

Cố gắng lên, không mất bao lâu nữa, các ngươi sẽ có thể đột phá, đến lúc đó độ lôi kiếp, đợi ta giúp đỡ, đừng vội.

Được, phu quân.

Bốn nữ đồng thanh đáp.

đối với quyết định của Thẩm Hạo, các nàng trước nay đều không phản đối.

Thẩm Hạo nói thế nào, ắt có cái lý của y.

Giờ đây, Thẩm Hạo là phu quân của các nàng, càng là chỗ dựa tinh thần.

Có Thẩm Hạo ở phía trước dẹp bỏ gai góc, các nàng cũng nhàn hạ không ít.

Nay toàn bộ sơn cốc chim hót hoa thơm, vạn dặm phương viên đều là địa bàn của bốn tỷ muội Tô Ngọc.

Bởi vì, năm xưa nơi đây từng xảy ra một trận đại chiến, thậm chí bị tàn sát.

Toàn bộ yêu thú và tán tu ở Thượng Cổ chiến trường đều biết nơi đây có cường giả tọa trấn, không ai dám tìm chết mà đến đây gây sự.

Ngược lại cũng trở nên thanh tĩnh không ít.

Trong động phủ, Tô Thiền liếc nhìn hai tỷ muội Tô Dực và Tô Quyên, ghé sát vào tai Thẩm Hạo, nói nhỏ: Phu quân, đêm nay người

chi bằng ở lại đi, nhị tỷ và tứ muội cũng đã lâu không gặp phu quân rồi, vẫn luôn chờ đợi đó, chọn ngày chi bằng gặp ngày, sao không để các nàng viên mãn ước nguyện ngay hôm nay.

Lời này không nói cũng tự hiểu, chính là muốn Thẩm Hạo ở lại làm việc.

Nghe vậy, Tô Dực và Tô Quyên lập tức cúi đầu, không dám nhìn Thẩm Hạo.

Nói như vậy ngay trước mặt các nàng, khiến các nàng xấu hổ vô cùng.

Lòng như hươu chạy, cực kỳ căng thẳng.

Mặc dù ở Thượng Cổ chiến trường đã trôi qua vài năm, nhưng đối với Thẩm Hạo mà nói, cũng chỉ mới hai ba ngày.

Vẫn thuộc về chế độ hiền giả, căn bản chưa từng trải qua vấn đề này.

Dù sao, nữ nhân nhiều rồi, ngược lại không còn sự xúc động như ban đầu.

Tâm tình càng trở nên ổn trọng.

Trừ phi gặp phải loại mà Thẩm Hạo đặc biệt cảm thấy hứng thú.

Hơn nữa, để không cho Tô Ngọc, Tô Thiền cùng bốn tỷ muội đột phá quá nhanh, Thẩm Hạo cảm thấy vẫn nên ổn định lại rồi hẵng nói.

Đột phá quá nhanh, thực lực của Thẩm Hạo nhất thời cũng không theo kịp.

Thẩm Hạo liếc nhìn bốn tỷ muội, nói: Yên tâm, các nàng đều không chạy thoát đâu, bất quá tạm thời cần chờ một chút, đợi ta ở Địa Tiên giới đứng vững căn nguyên rồi hẵng nói.

Không vội, sẽ không mất bao lâu đâu, ta tin là rất nhanh thôi.

Vâng, phu quân.

Phu quân, chúng ta đều tin người.

Tô Dực, Tô Quyên thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng lại có chút thất vọng khó tả.

Không hiểu vì sao, tuy biết quá trình đó có thể sẽ có chút đau đớn, nhưng vẫn không kìm được muốn trải nghiệm một phen.

Đối với cảm xúc thất vọng của hai nữ, Thẩm Hạo cũng cảm nhận được.

Ngay sau đó, y cười an ủi: Vậy thế này đi, tuy không thể khiến các nàng đạt được ước nguyện, nhưng ở lại đây bồi các nàng chơi vài ngày thì vẫn được.

Thật sao phu quân.

Tô Thiền có chút kinh hỉ nói.

Ngày thường, Thẩm Hạo mỗi lần đều đến vội vàng, đi cũng vội vàng.

Rất ít khi có thời gian ở lại.

Chương 608

Hôm nay lại bày tỏ muốn ở lại, điều này khiến Tô Thiền vẫn rất vui mừng.

Dù sao tốc độ tu luyện hiện tại, có sự giúp đỡ của Thẩm Hạo, thì đơn giản như uống nước, ngược lại cũng không vội vàng tu luyện nữa.

Thẩm Hạo cười nói: Đương nhiên là thật, ta gạt ai cũng sẽ không gạt sư phụ nàng.

Xì, hồ đồ bát đạo.

Người đã là tiên nhân rồi, thiếp nào dám làm sư phụ của người.

Người mà nói linh tinh nữa, thiếp sẽ không thèm để ý đến người đâu.

Nói xong những lời này, Thẩm Hạo còn chưa kịp phản ứng, Tô Thiền thì mặt mày đã đỏ bừng, bị câu sư phụ kia gọi đến mức ngượng ngùng.

Thấy vậy, Thẩm Hạo có chút bất ngờ.

Không ngờ một câu sư phụ lại khiến Tô Thiền phản ứng mạnh đến thế.

Hóa ra là ở đây chờ ta.

Thú vị.

Vọng Thư thích gọi là Sư Công, vậy gọi Tô Thiền là gì.

Sư Nãi.

Vào buổi chiều, Tô Thiền, Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Quyên đều thỉnh giáo Thẩm Hạo những chuyện liên quan đến tu luyện.

Có những chỗ không hiểu, Thẩm Hạo giải thích một phen, các nàng liền hoát nhiên khai lãng bỗng nhiên thông suốt.

Phu quân một lời nói, thắng trăm năm khổ tu.

Tô Ngọc không khỏi cảm khái.

Nếu nói, vạn năm linh dược trước kia là thiên tài địa bảo đỉnh cấp nhất Linh Vân đại lục, thì giờ đây, Thẩm Hạo mới chính là tài nguyên đỉnh cấp nhất.

Không những có thể khiến các nàng biết được những điều tai nghe mắt thấy ở Địa Tiên giới.

Còn có thể giải đáp những nghi vấn trong tu vi.

Hơn nữa, Thẩm Hạo giảng giải vô cùng rõ ràng, khiến các nàng có cảm giác thể hồ quán đỉnh đột nhiên khai sáng.

Các nàng chờ chút, ta sẽ cho các nàng uống chút rượu, xem có hiệu quả không.

Trước hết uống một ngụm nhỏ, cảm thụ năng lượng bên trong rồi hẵng nói.

Nói xong, chỉ thấy trong tay Thẩm Hạo xuất hiện thêm một bầu rượu.

Y lấy ra bốn chiếc cốc thủy tinh, rót cho Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Thiền, Tô Quyên mỗi người một ngụm nhỏ.

Thẩm Hạo: Các nàng uống một ngụm cảm nhận xem, có tác dụng gì không.

Vâng, phu quân.

Nhìn nước rượu trong chén, phát ra ánh sáng lấp lánh.

Bốn tỷ muội tuy không biết đây là gì, nhưng cũng hiểu chắc chắn

là đồ tốt.

Uống cạn một hơi.

Chợt, một luồng Tiên linh chi khí khổng lồ trong cơ thể được hấp thụ, tuy không nhiều, nhưng cũng đủ để tu vi của các nàng tiến thêm một bước.

Rất nhanh, bốn nữ đều khoanh chân tọa địa, bắt đầu tu luyện.

Thấy có phản ứng, Thẩm Hạo còn có chút bất ngờ.

Không ngờ rượu Đoạn Đầu này vẫn có tác dụng.

Thấy Tô Thiền các nàng đang tu luyện, Thẩm Hạo cũng không kìm được uống một ngụm.

Không có cảm giác cay nồng, hương vị còn có chút rượu trái cây thoang thoảng.

Cảm giác trong miệng cũng không tệ.

Có lẽ là lần đầu tiên uống thứ này.

Giống như khi vượt qua đại kiếp, uống ngụm Coca Cola ướp lạnh đầu tiên vậy.

Một chai Coca, chỉ có ngụm đầu tiên là đáng giá nhất.

Uống xong, Thẩm Hạo phát hiện chẳng có tác dụng gì, tu vi cũng không hề thăng tiến chút nào.

Xem ra, tu vi càng thấp, tác dụng của rượu Đoạn Đầu này càng tốt.

Vốn dĩ, Thẩm Hạo còn tưởng một giờ sau bốn tỷ muội đã tỉnh.

Không ngờ ba ngày sau, các nàng mới lần lượt tỉnh lại.

Có thể thấy năng lượng của loại rượu này vẫn rất mạnh.

Tô Ngọc tu vi cao nhất, cũng là người đầu tiên tỉnh lại.

Thấy Thẩm Hạo thì kinh hỉ không thôi.

Phu quân, thiếp lại đột phá rồi.

Thẩm Hạo: Ừm, ta cảm ứng được rồi, chúc mừng nàng.

Đều là công lao của phu quân.

Tô Ngọc trong lòng vui mừng không thôi.

Đối với tu luyện, nàng là người nhiệt tình nhất.

Trước kia chưa từng nghĩ đến chuyện đạo lữ, nhưng dưới sự xui khiến của duyên số, đã trở thành nữ nhân của Thẩm Hạo.

Ban đầu còn có chút không thích ứng, sau này lại thấy thật thơm.

Không những có thể giúp nàng giải đáp thắc mắc trong tu vi, còn có thể ban cho nàng những tài nguyên mà người khác không có.

Sau khi trở thành nữ nhân của Thẩm Hạo, tu vi của nàng không những không giảm sút, ngược lại còn tiến bộ vượt bậc, đơn giản là như bay.

Điều này đặt vào trước đây tuyệt đối không dám tưởng tượng.

Tô Ngọc cảm thấy, có đạo lữ như Thẩm Hạo cũng không phải là không thể chấp nhận.

Thẩm Hạo cười nói: Nha đầu này có thể dạy được đó, biết nói lời hay thì nói thêm vài câu.

Phu quân cứ hay trêu chọc thiếp.

Lời vừa dứt, Tô Dực, Tô Thiền, Tô Quyên cũng lần lượt tỉnh lại.

Cảm nhận được linh khí khổng lồ, đều kinh hỉ không thôi.

Phu quân, chúng ta đều đột phá rồi.

Không tệ, tiếp tục cố gắng.

Cảm nhận được cảnh giới của bốn nữ, Thẩm Hạo cũng đại khái hiểu được công hiệu của rượu Đoạn Đầu này.

Thẩm Hạo có chút bất ngờ, chỉ riêng rượu Đoạn Đầu đã có hiệu quả này, vậy nếu là linh tửu tốt hơn thì hiệu quả chẳng phải càng nghịch thiên sao.

Tiên tửu mà Bắc Dương Nữ Đế uống, chẳng phải càng lợi hại hơn sao.

Thẩm Hạo bỗng dưng có chút mong đợi.

Tiếp đó, Thẩm Hạo ở lại hai ngày, liền trở về Bàn Tơ động.

Cuối cùng vẫn chưa hạ gục được Tô Dực và Tô Quyên, không phải Thẩm Hạo trở nên đứng đắn.

Hoặc là đã xảy ra vấn đề.

Chỉ là Thẩm Hạo cảm thấy, đợi tu vi của mình cao hơn một chút, lợi ích các nàng nhận được có lẽ sẽ càng cao.

Đương nhiên, quan trọng nhất là, hiện tại Thẩm Hạo ở Địa Tiên giới vẫn chưa có cảm giác tồn tại gì, một chút ảnh hưởng lực cũng không có.

Thoáng cái hai ba năm không gặp, các nữ nhân thấy Thẩm Hạo đều vô cùng kích động, từng người một kích động đến lệ chảy đầy mặt.

Tướng công.

Phu quân.

Chủ nhân.

Công tử.

Sư công.

Thẩm Hạo bị các nữ nhân vây quanh, tâm tình đại hảo.

Quả nhiên xa mặt cách lòng tốt hơn tân hôn, đây hẳn là đại biệt rồi.

Chẳng trách Ngưu Lang Chức Nữ phải một năm gặp nhau một lần.

Đối với Chức Nữ mà nói, chỉ là một ngày, nhưng đối với Ngưu Lang mà nói, đã là một năm rồi.

Ngưu Lang mỗi lần gặp mặt đều tràn đầy nhớ nhung, không hề than vãn chút nào, chắc chắn vô cùng vui vẻ, giá trị cảm xúc đạt mức tối đa, Chức Nữ sao có thể không thích.

Chỉ tiếc Vương Mẫu không hiểu phàm nhân, nữ nhân đều bị những chuyện vặt vãnh trong cuộc sống, tam quan ảnh hưởng, bị củi, gạo, dầu, muối đánh bại.

Còn chưa kể, các nữ nhân cũng cung cấp cho Thẩm Hạo giá trị cảm xúc cường đại, y rất hài lòng.

Y cười nói: Vào trong rồi nói.

Vâng, công tử.

Ngồi xuống, Bạch Tuyết không nhịn được nói: Chủ nhân, người ở Địa Tiên giới một ngày, chúng thiếp ở đây lại là một năm.

Người không có việc gì thì có thể xuống tìm chúng thiếp.

Phải đó công tử, những ngày người không ở đây thật sự quá vô vị.

Vạn Mộ Tuyết vành mắt hơi đỏ nói.

Trong lòng bỗng dưng còn có chút sợ hãi.

Địa Tiên giới một ngày, bên này một năm.

Hơn nữa, nàng cũng không có linh căn, thọ mệnh rốt cuộc cũng có

hạn.

Có thể bồi một ngày là kiếm được một ngày.

Nhưng Thẩm Hạo ở lại một ngày, nàng lại phải đợi một năm.

Điều này thật sự là độ nhật như niên.

Cũng có nghĩa là, trong trí nhớ của Thẩm Hạo, chưa đầy một năm nàng đã không còn nữa.

Nghĩ đến đây, nàng có chút sợ hãi.

Dường như cảm nhận được cảm xúc của Vạn Mộ Tuyết.

Thẩm Hạo ôm nàng vào lòng, cười an ủi: Yên tâm đi, ta đã có cách giúp nàng trường sinh bất lão rồi.

Chỉ là tạm thời có chút khó khăn mà thôi.

Thật sao công tử.

Đương nhiên là thật.

Thẩm Hạo cam đoan nói.

Chương 609

Vậy thì thật tốt quá, thiếp sẽ có thể bồi công tử thêm thật lâu.

Vạn Mộ Tuyết kinh hỉ không thôi.

Tiểu thư, giờ thì không cần lo lắng nữa rồi.

Minh Nguyệt, Cơ Đông Ca đều vô cùng vui mừng.

Trước kia tuy không có linh căn, nhìn các nữ tu luyện, trong lòng vẫn có chút hâm mộ, nhưng cũng không quá khó chịu.

Nhưng theo Thẩm Hạo tiến vào Địa Tiên giới, một ngày không gặp là một năm, cảm giác nguy cơ mạnh mẽ khiến Vạn Mộ Tuyết các nàng rất sốt ruột.

Thẩm Hạo ở trên đó chơi vài tháng, đối với các nàng mà nói, thì đã mất đi trăm năm rồi.

Dù sao vài tháng đối với tu tiên giả mà nói, chỉ là trong chớp mắt, hoàn toàn có khả năng.

Giờ Thẩm Hạo nói vậy, bất kể có làm được hay không, nhưng trong lòng các nàng ít nhất cũng có một sự kỳ vọng.

Nhìn mấy nữ nhân vui vẻ, Thẩm Hạo cũng cảm thấy phải nhanh chóng tìm ra biện pháp tốt.

Nói vậy, y chợt nhớ ra.

Dựa theo ký ức của Tôn Nhị Ngưu, Địa Tiên giới có một loại linh quả: Bổ Thiên Nguyên Quả: Một loại linh quả ăn một trái có thể kéo dài thọ mệnh vạn năm.

Là chủ dược liệu để luyện chế Trường Sinh Đan.

Nhưng chỉ có thể trường sinh, không thể có được linh căn.

Một điểm khác, từ ký ức của Tôn Nhị Ngưu mà biết được, sở dĩ hắn dám cả gan trộm chìa khóa bí cảnh của thành chủ thành Nam Chiêu Tiên Triều Đại Tư Đồ Liệt.

Nghe nói trong bí cảnh có một ngọn núi, bên trong mọc một loại Thất Thải Liên Ngẫu, có thể trọng tố nhục thân.

Không những có thể trọng tố nhục thân, còn có linh căn.

Hơn nữa sau khi trọng tố nhục thân, linh căn tối thiểu đều là Tiên Linh Thể, thần kỳ vô cùng, tất cả mọi người đều muốn có được.

Điều này khiến Thẩm Hạo nghĩ đến na tra.

Chìa khóa trận pháp bí cảnh, rơi vào tay thành chủ Ly Hỏa Thành là Bạch Trạch.

Muốn có được, vậy thì phải cướp từ tay Bạch Trạch.

Cũng có nghĩa là, hiện tại có hai lựa chọn, thứ nhất là có được Bổ Thiên Nguyên Quả, luyện chế Trường Sinh Đan cho mấy nữ không có linh căn.

Thứ hai, chính là đến bí cảnh đó, tìm Thất Thải Liên Ngẫu.

Giúp Vạn Mộ Tuyết, Cơ Đông Ca, Minh Nguyệt trọng tố nhục thân, có được linh căn.

Cứ như vậy, các nàng liền có thể tu luyện.

Thẩm Hạo nghĩ nghĩ, cảm thấy đã là người lớn rồi, còn chọn cái quái gì nữa, đương nhiên là phải có tất cả.

Các nàng cứ yên tâm, có ta ở đây, các nàng cũng sẽ như ta, cùng trời đất trường thọ, cùng nhật nguyệt huy hoàng.

Thẩm Hạo tràn đầy tự tin nói.

Công tử vạn tuế.

Thẩm Hạo mặt đen lại: Vạn tuế.

Nàng đây không phải đang nguyền rủa ta chết sớm sao.

Tống Vĩnh Từ thè lưỡi, thẹn thùng nói: Công tử, là thiếp nói sai rồi, đáng lẽ phải là công tử vĩnh sinh bất tử.

Ha ha, tiểu nha đầu này có thể dạy được, nhớ kỹ sau này đừng nói loại từ như vạn tuế, quá ngắn ngủi.

Vâng, công tử.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo vẫy vẫy tay, bảo các nữ nhân đều lại gần.

Lại đây, lại đây, xem ta mang thứ tốt gì đến cho các nàng này.

Các nữ nhân nhìn sang, chỉ thấy trong tay Thẩm Hạo xuất hiện thêm một bình rượu.

Chủ nhân, đây là gì vậy.

Bạch Tuyết tò mò hỏi.

Nàng theo Thẩm Hạo sớm nhất, đã xem không ít phim truyền hình đô thị, cũng được thấy không ít đồ tốt.

Thẩm Hạo cười nói: Đây là Tiên Nhưỡng, đối với tu vi của các nàng có trợ giúp rất lớn.

Lời này vừa thốt ra, mắt các nữ nhân đều sáng lên, đều vui mừng không thôi.

Tiên Nhưỡng a, ai mà không thích.

Mạnh Tuyền Cơ cảm động nhìn Thẩm Hạo: Phu quân, rượu tốt như vậy, phu quân giữ lại mà uống là được rồi, để chúng thiếp uống thật sự là phí phạm.

Vân Trúc cũng gật đầu nói: Phải đó phu quân, thiếp đối với tu vi hiện tại đã rất hài lòng rồi, không cần loại Tiên Nhưỡng này.

Phu quân đề thăng cảnh giới, bảo vệ chúng thiếp mới là chân lý.

Vọng Thư: Sư công, người cứ tự mình uống đi.

Thẩm Hạo: Được rồi, chỉ có một bầu rượu nhỏ này thôi, các nàng muốn uống thêm cũng không có đâu.

Hơn nữa, ta uống loại rượu này cũng là lãng phí, hoàn toàn không có hiệu quả.

Rượu này ai cũng có phần, mỗi người một chén nhỏ, cứ uống thử xem.

Nếu hiệu quả không tệ, ta qua đợt. vài năm nữa sẽ mang về cho các nàng.

Chúng thiếp biết rồi, phu quân.

Đều nghe lời công tử.

Tiếp đó, Thẩm Hạo rót cho mỗi người một chén nhỏ.

Kết quả, vừa đủ hết.

Điều này khiến Thẩm Hạo cảm thấy, nữ nhân quá nhiều thì có chút cảm giác nuôi không nổi.

Nhìn gì nữa, uống hết đi.

Thấy các nữ nhân nâng chén rượu lên, chần chừ không dám uống, Thẩm Hạo lại nói.

Nghe vậy, Mạnh Tuyền Cơ và Vân Trúc nhìn nhau, rồi dẫn đầu uống cạn.

Những nữ nhân khác cũng theo đó uống.

Một chén rượu vào bụng, còn chưa kịp khen hay, chỉ cảm thấy linh khí tinh thuần khổng lồ vô cùng ập đến.

Mạnh Tuyền Cơ, Vân Trúc, Vọng Thư, Tống Vĩnh Từ và các nữ

nhân khác lập tức khoanh chân tu luyện.

Ngay cả Vạn Mộ Tuyết cùng mấy người không có linh căn cũng bắt đầu nhắm mắt hấp thu.

Thẩm Hạo cẩn thận quan sát một lượt, phát hiện đều không có gì nguy hiểm, lúc này mới yên tâm.

Đã có bài học từ bốn tỷ muội Tô Ngọc, vì vậy, Thẩm Hạo cũng không lo lắng.

Nhưng kết quả, chờ đợi một cái là một tháng.

Các nữ nhân vẫn không có vẻ gì là tỉnh lại, điều này khiến Thẩm Hạo chờ đợi đến mức vô cùng nhàm chán.

Thế là, bóng người y biến mất trong không gian, lần nữa xuất hiện, đã đến thế giới đô thị.

Thẩm Hạo cũng muốn biết xem, thế giới đô thị có biến hóa gì không.

Trở về thế giới đô thị, vẫn y như lúc rời đi.

Vẫn ở trong biệt thự Trường An, Thi Nịnh vẫn đang ngủ bên cạnh.

Khẽ hô hấp.

Thẩm Hạo liền hiểu ra, Địa Tiên giới, Linh Vân đại lục, Thiên Vũ Hoàng triều đối với không gian mà nói, đều thuộc về vị diện huyền huyễn.

Mặc dù Địa Tiên giới và Linh Vân đại lục có sự chênh lệch thời gian, nhưng lại không có một chút liên quan nào với thế giới đô thị.

Trở về thế giới đô thị, Thẩm Hạo tâm tình bỗng dưng bình ổn lại.

Có cảm giác an tâm, có lẽ vì nơi đây là nơi Thẩm Hạo lớn lên từ

nhỏ.

Ngoài ra, ở Địa Cầu, anh chính là sự tồn tại vô địch, căn bản không cần lo lắng bất cứ chuyện gì.

Dù có bom hạt nhân đến, cũng không phá vỡ được hộ thuẫn của anh.

Trong lòng có một loại cảm giác du hí nhân gian chơi đùa giữa thế gian.

Nhìn Thi Nịnh đang ngủ say, Thẩm Hạo ôm cô vào lòng.

Từng luồng hương thơm quen thuộc ập đến, thật sự không tệ.

Luôn bận rộn trong thế giới huyền huyễn, thế giới đô thị vẫn có vài phần hoài niệm.

Một đêm lặng lẽ trôi qua.

Ngày thứ hai, Thi Nịnh dậy sớm, làm bữa sáng cho Thẩm Hạo.

Từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng làm việc nhà gì, sau khi đi làm cơ bản đều ăn ở công ty, bữa sáng cũng là mua.

Căn bản không biết làm những thứ phức tạp.

Chỉ là theo những gì video ngắn trên mạng dạy, đơn giản làm một cái sandwich, hâm nóng một ly sữa.

Làm xong, Thi Nịnh liền bưng khay, đặt trước mặt Thẩm Hạo, có chút ngại ngùng nói: Hạo ca, cái này. em chỉ biết làm vài món điểm tâm đơn giản thôi, những cái khác em không biết làm.

Nếu anh không thích, thì đừng ăn, em gọi đồ ăn ngoài nhé.

Thẩm Hạo: Anh không có quá nhiều cầu kỳ, hơn nữa bữa sáng này, anh ăn hay không cũng được.

Không ăn sáng chắc chắn không tốt, hại cho sức khỏe, dễ bị hạ

đường huyết.

Thi Nịnh vừa nói, vừa cầm lấy bữa sáng, cắt một miếng nhỏ, đút vào miệng Thẩm Hạo.

Nghe vậy, Thẩm Hạo không nhịn được cười, một tiên nhân mà lại bị hạ đường huyết, thì thật là chuyện cười lớn.

Nếu anh mà bị hạ đường huyết, trừ phi thế giới này đã hủy diệt rồi.

Hạo ca, em quên mất, với thực lực của anh thì không thể nào bị hạ đường huyết được.

Thi Nịnh lúc này mới nhớ ra, Thẩm Hạo đâu phải người bình thường, đó tuyệt đối là sự tồn tại vô địch.

Ngồi trên ghế sofa, Thi Nịnh từng miếng từng miếng một hầu hạ Thẩm Hạo ăn hết bữa sáng.

Thật sự đã làm được áo đến tay đưa, cơm đến miệng há.

Mặc dù Thẩm Hạo rất hưởng thụ, nhưng so với việc tự thân vận động, thì vẫn kém một chút.

Buổi trưa, bạn thân Vương Tiểu Đào đã mua vé máy bay đi Xiêm La.

Trước khi đi, cậu ta đã gửi một tin nhắn WeChat cho Thẩm Hạo.

Ý này Thẩm Hạo lập tức hiểu rõ.

Thế là, anh lập tức gọi điện cho Tống Mộ Mạt Lạp, bảo cô ta sắp xếp tốt cho bạn thân Vương Tiểu Đào.

Nhận được mệnh lệnh của Thẩm Hạo, Tống Mộ Mạt Lạp không dám chậm trễ, bảo cấp dưới sắp xếp quán quân cuộc thi sắc đẹp người chuyển giới, không chỉ vậy, còn có cả người lai, các cô gái người Nam, tóm lại là đủ loại đặc sắc.

Chương 610

Chuyến đi này tuyệt đối không uổng phí.

Thậm chí còn sắp xếp đế vương dục.

Sự đãi ngộ này, khiến Vương Tiểu Đào cảm thấy đây mới chính là cuộc sống.

Trong WeChat, cậu ta liên tục gửi ba tin nhắn nghĩa phụ.

Rõ ràng là chơi rất vui vẻ rồi.

Thẩm Hạo cười cười, không ngờ Vương Tiểu Đào chơi bời còn hoa hơn cả anh.

Điểm này, Thẩm Hạo không thể so được, đối với xe độ thì anh thật sự không có hứng thú.

Xem ra trước đây không có tiền đã bỏ lỡ, giờ đây là đang giải phóng bản tính.

Bất quá Thẩm Hạo cũng không cảm thấy có gì sai, cái gọi là giới thượng lưu, những thứ chơi bời còn kịch liệt hơn Vương Tiểu Đào nhiều.

Mặc dù đã là giữa mùa đông, gió tây bắc thổi vù vù.

Nhưng Đại Đường Bất Dạ Thành vẫn đông nghịt người, nhìn qua đen nghịt một mảng, dường như không có mùa thấp điểm.

Buổi tối, Thi Nịnh khoác tay Thẩm Hạo, trước tiên đi Đại Nhạn Tháp xem đài phun nước âm nhạc, sau đó lại đến Đại Đường Bất Dạ Thành dạo phố.

Bởi vì Bất Dạ Thành khắp nơi đều là cửa hàng Hán phục, Thi Nịnh cũng có chút muốn thử.

Hạo ca, anh có thích phụ nữ mặc Hán phục không.

Ừm, thích, đương nhiên chỉ thích phụ nữ xinh đẹp mặc, xấu thì thôi.

Trong đầu Thẩm Hạo, lập tức hiện lên bóng dáng của Vọng Thư, Mạnh Tuyền Cơ, Tô Thiền và các nữ nhân khác.

Những người này mới chính là những chuyên gia về Hán phục.

Mỗi người đều khuynh quốc khuynh thành, tiên khí phiêu phiêu.

Hạo ca, hay là em cũng đi thay một bộ, anh xem thế nào.

Thi Nịnh có chút mong đợi nói.

Thẩm Hạo nhìn điện thoại, Giờ này thì thôi đi, trang điểm cộng thêm thử quần áo xong ít nhất cũng mất một tiếng.

Hôm nay thời gian không đủ rồi, đợi có cơ hội hẵng nói.

Vâng, em biết rồi Hạo ca.

Thi Nịnh ngoan ngoãn nói.

Thẩm Hạo không muốn đợi, Thi Nịnh cũng không kiên trì nữa.

Dù sao cô thay quần áo, cũng là muốn mang đến cho Thẩm Hạo một trải nghiệm mới.

Thi Nịnh đâu biết, Thẩm Hạo trải nghiệm đều là những người cổ đại thuần khiết.

Đại Đường Bất Dạ Thành là một khu phố thương mại nhộn nhịp, Thẩm Hạo đã đến vài lần, không có cảm giác gì đặc biệt.

Có lẽ hai năm nay nó nổi tiếng, các hot girl trên hot boy mạng cũng nhiều lên.

Nhưng nhan sắc của Thẩm Hạo, vẫn khiến các cô gái từ khắp nơi trên cả nước thường xuyên ngoái nhìn.

Oa, đẹp trai quá, cứ như bước ra từ tiểu thuyết vậy.

Phải đó, đẹp trai quá, khí chất thật tốt.

Người đàn ông như vậy, tôi còn không nỡ để anh ấy ra ngoài, nuôi ở nhà ngày ngày ngắm, dù có mệt chết cũng cam lòng.

Không làm minh tinh thì thật đáng tiếc.

Nếu không phải bên cạnh có Thi Nịnh khoác tay, e rằng đã sớm có người đến xin thông tin liên lạc của Thẩm Hạo rồi.

Thi Nịnh mím môi cười nói: Hạo ca, anh thật sự quá có mị lực rồi, nếu em không ở đây, e rằng đã sớm có người nhào vào lòng anh rồi.

Đối với những lời tâng bốc này, Thẩm Hạo đã sớm miễn nhiễm rồi, không có cảm giác gì.

Anh cười nói: Ai, phiền não lớn nhất của đời người chính là quá đẹp trai.

Thi Nịnh thấy nói không sai, Hạo ca, người khác nói thế thì em thấy là khoác lác, nhưng anh nói thế, thì có lẽ là thật.

May mà Hạo ca không phải Dương Quá, nếu là Dương Quá thì cũng chẳng đến lượt em.

Dương Quá không được, chỉ thích đi trêu ghẹo khắp nơi, nhưng lại không thu vào, đó mới là tra nam lớn nhất.

Hơn nữa, anh đối với tất cả các em đều là chân ái.

Thẩm Hạo nói.

Hạo ca nói đúng.

Hai người đi dạo một vòng, chẳng mua gì, liền đi bộ về.

Biệt thự cách đây cũng chỉ vài trăm mét.

Ở Trường An vài ngày, Thẩm Hạo liền cùng Thi Nịnh đi Kinh

Thành.

Mấy cô gái khác cũng đã về biệt thự.

Trong nháy mắt, căn biệt thự vốn yên tĩnh trở nên náo nhiệt.

Lục Khiết cười nói: Vừa đúng hôm nay ngày 23 tháng Chạp là Tiểu Niên của phương Bắc, mọi người tụ họp một chút, hay là ăn chút há cảo.

Mễ Lạp vừa về nước không hiểu, nghi hoặc nói: Vì sao lại là Tiểu Niên phương Bắc, lẽ nào còn có Tiểu Niên phương Nam.

Trân Ny: Không có văn hóa, Tiểu Niên phương Nam là ngày 24 tháng Chạp.

Im miệng, tôi đâu có hỏi cô.

Mễ Lạp không vui nói.

Nhìn hai chị em Mễ Lạp và Trân Ny lại cãi nhau, các cô gái đều đã quen rồi.

Cặp song sinh này, đơn giản là nước với lửa không dung hòa.

Vừa gặp mặt là cãi nhau.

Nhưng lại có cảm ứng tâm linh, thật sự rất kỳ diệu.

Tiêu Băng cười nói: Ông xã, anh nói ăn gì.

Sao cũng được, cái thời này, lễ tết còn có không khí gì nữa đâu, thích ăn há cảo thì gói há cảo, thích ăn mấy món xào thì làm vài món xào.

Chúng em muốn ăn thịt nướng.

Được, cái này thì có chút hứng thú.

Thẩm Hạo cười nói.

Vừa hay buổi tối tụ hội, cũng tốn thể lực.

Tốt quá rồi.

Thẩm Hạo lấy ra không ít thịt nướng từ trong không gian, đặt lên thớt.

Lục Khiết có lẽ từ nhỏ đã quen ăn há cảo, còn bảo Thẩm Hạo chừa cho cô một ít thịt để gói há cảo.

Khoảng bảy giờ tối, các cô gái vui vẻ tụ họp một nhà.

Trương Mạt, Hạ Ny, Thi Nịnh, Tiêu Băng, Trân Ny, Mễ Lạp, Lục Khiết.

Nào, đây là Tiểu Niên đầu tiên chúng ta cùng nhau trải qua, nhất định phải nâng ly chúc mừng.

Trương Mạt cười nói.

Cạn.

Mọi người uống cạn một hơi, tiếp đó Trương Mạt lại nói: Còn có một tin tốt muốn thông báo.

Tin tốt gì vậy.

Tiêu Băng tò mò hỏi.

Hạ Ny cũng nghi hoặc, Trương Mạt có thể có tin tốt gì mà cô lại không biết.

Dù sao mấy ngày nay vẫn luôn ở cùng nhau, Trương Mạt cười hì hì nói: Vì lần trước tôi đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ mà tổ chức giao phó, nên trên vai tôi lại thêm gánh nặng rồi.

Tin tốt chính là thăng chức sao.

Tiêu Băng kinh ngạc nói.

Ừm, ông ngoại và bố tôi đều nói tôi thiếu kinh nghiệm cơ sở, vừa hay để tôi xuống dưới lịch luyện một chút.

Trương Mạt nói.

Nghe vậy, Hạ Ny không nói nên lời: Đây chính là tin tốt của cậu sao.

Tôi còn tưởng cậu từ chức rồi chứ.

Chi bằng dứt khoát từ chức đi, ở trong đó bị ràng buộc biết bao khó chịu, nào là quy tắc này, quy tắc kia.

Hẹn ăn bữa cơm cũng phải lén lút, còn phải tổ chức cái gì mà hội thảo, hội giao lưu học tập để che mắt.

Trương Mạt nói: Tôi thì cũng muốn vậy, nhưng bố tôi chắc chắn không đồng ý.

Dù sao, tôi là con gái độc nhất, bố tôi chỉ có mình tôi là con gái, cũng phải nghĩ cho họ.

Thẩm Hạo cười nói: Hay là thế này, anh có chút hiểu biết về y thuật, bảo bố mẹ em sinh cho em một đứa em trai, chẳng phải sẽ giải phóng em ra sao.

Đề nghị này hay đó, là chuyện tốt mà.

Dù sao quốc gia hiện tại cũng khuyến khích sinh nhiều con.

Chẳng phải có câu khẩu hiệu là Sinh nhiều con trồng nhiều cây, đáng sinh không sinh, hối hận một đời sao.

Thi Nịnh cười nói.

Để chú Trương, dì Lưu sinh đứa thứ hai, thật sự quá thú vị, tôi một trăm phần trăm ủng hộ.

Hạ Ny không nhịn được cười.

Vừa nghĩ đến, Trương Mạt có một đứa em trai hoặc em gái kém hai mươi mấy tuổi, là thấy thú vị rồi.

Không sai, thân là đảng viên, thì phải cống hiến cho chính sách quốc gia.

Tiêu Băng cũng vui vẻ hùa theo.

Các cô gái xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn.

Lục Khiết ở bên cạnh không nhịn được than thở: Vẫn là chính sách bây giờ tốt, sinh nhiều con cũng không quản nữa.

Xưa kia, bố tôi vì muốn sinh một đứa con trai, mà đã phải chịu biết bao khổ sở.

Cơ quan kế hoạch hóa gia đình hồi đó ghê gớm lắm.

Nộp không ít tiền phạt, nhà cửa đều trống rỗng, bố tôi nửa đêm phải nhảy tường bỏ trốn.

Tôi nhớ, chiếc máy khâu duy nhất trong nhà, cũng bị mang đi.

Giữa mùa đông, chăn màn cũng bị tịch thu hết.

Lúc đó lạnh thật lạnh, cả mùa đông đều phải sống ở nhà bà ngoại, thảm thật sự.

Thảm đến vậy sao.

Thi Nịnh có chút không thể tin nổi nói.

Dù sao, Thi Nịnh, Hạ Ny và mấy cô gái khác đều không có cảm xúc gì, họ đều là con một, căn bản không có kinh nghiệm này.

Cũng không có cảm xúc gì.

Tiêu Băng thì có cảm xúc, dù sao lúc đó cô cũng bị gửi đến nhà người khác nuôi dưỡng.

Thời đại không giống nhau, cũng phải căn cứ vào tình hình lúc bấy giờ, nhìn chung thì vẫn không tệ.

Tiêu Băng nói.

Thấy các cô gái người nói một câu, người nói một lời, rõ ràng đều là xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn.

Trương Mạt lắc đầu nói: Thôi đi, bố mẹ tôi mà sinh đứa thứ hai, họ chưa phát điên thì tôi đã phát điên trước rồi, khó chịu chết mất.

Nếu mang ra ngoài, người khác còn tưởng là con tôi nữa chứ.

Với điều kiện nhà cậu, sinh mười đứa cũng nuôi nổi.

Xì, lại không phải nuôi heo, mà đòi mười đứa.

Thôi được rồi, vốn dĩ muốn tìm các cậu chia sẻ tin tốt, vậy mà đều không hưởng ứng, nào, mau uống rượu đi.

Mọi người ăn uống vui vẻ.

Thẩm Hạo nhìn Mễ Lạp, cô ta thỉnh thoảng lại lén nhìn anh, anh nghi hoặc hỏi: Sao vậy.

Trên mặt anh có hoa à.

Mễ Lạp lắc đầu nói: Không có, em chỉ là cảm thấy anh không giống con người.

Em ngứa đòn rồi phải không.

Thẩm Hạo mặt đen lại.

Người bình thường đâu có biến thái như anh, nhưng trước mặt anh, em luôn cảm thấy một áp lực vô hình, không thể nói rõ.

Mỗi lần nhìn chằm chằm anh, em đều có cảm giác muốn quỳ xuống đất.

Mễ Lạp lại nói.

Điều đó chứng tỏ em đã bị chinh phục rồi.

Trân Ny cười nói.

Thẩm Hạo có chút bất ngờ, không ngờ cảm giác của Mễ Lạp lại

nhạy bén như vậy.

Chương 611

Thế là anh hỏi: Em định đi du học ở trường nào.

Mễ Lạp lắc đầu nói: Em học luật, em muốn lấy bằng tốt nghiệp của Harvard trước, rồi mới tìm trường du học.

Nếu anh không về, em sẽ phải về Mỹ rồi.

Ừm, giờ đã ăn Thông Tuệ Đan rồi, ước chừng thi cử cũng không khó khăn gì nữa.

Nói đến đây, Mễ Lạp vô cùng phấn khích.

Cô ta hướng về Thẩm Hạo giơ ngón cái lên, Thẩm, anh quả thật là thần, hiệu quả của Thông Tuệ Đan này quá nghịch thiên rồi, em không biết phải khen thế nào nữa.

Đây là phát minh lợi hại nhất thế giới.

Một khi công bố ra ngoài, anh sẽ là người đoạt giải Nobel.

Bất quá, một khi công bố ra, an toàn cá nhân của anh cũng sẽ trở nên nguy hiểm, các cường quốc lớn trên thế giới đều sẽ nghĩ mọi cách để khống chế anh.

Mễ Lạp nói xong, biểu cảm của các cô gái cũng trở nên nghiêm túc.

Quả thật đúng là như vậy.

Đây cũng là một điểm mà họ lo lắng.

Đừng thấy gia tộc của họ ở trong nước rất mạnh, nhưng nếu Thông Tuệ Đan bị lộ ra ngoài, họ cũng không bảo vệ được, trừ phi công bố đơn phương ra.

Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội.

Giá trị chiến lược của Thông Tuệ Đan này quá bá đạo rồi.

Trong số các cô gái, chỉ có Lục Khiết là chưa từng nghĩ đến phương diện này, giờ nghĩ lại thật sự quá kinh khủng.

Thẩm Hạo khẽ mỉm cười: Yên tâm đi, anh đã dám lấy ra, vậy thì có nghĩa là không sợ.

Anh ngược lại còn mong có người dám đến cướp.

Mễ Lạp cũng biết sự thần kỳ của Thẩm Hạo, nhưng cô ta lại không cho rằng một mình Thẩm Hạo có thể chống lại sức mạnh của một quốc gia.

Cô ta vẫn nói: Thông Tuệ Đan này vẫn không thể để người ngoài biết được.

Lục Khiết cũng cảm thấy sự việc rất nghiêm trọng, thuốc Vân Nam Bạch Dược ban đầu cũng chẳng phải vậy sao, thế là cô nói: Ừm, rất có lý, tôi cũng sẽ nghiêm túc dặn dò con gái tôi.

Thấy không khí có vẻ nghiêm túc hơn, Thẩm Hạo cười nói: Nghĩ nhiều thế làm gì, chi bằng nghĩ đến chuyện buổi tối đi.

Lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều im bặt không nói.

Trong lòng vừa mong đợi vừa sợ hãi.

Mễ Lạp dường như đã hồi phục, không phục nhìn Thẩm Hạo.

Ai sợ ai chứ, dù sao ngày mai em cũng phải đi rồi, anh làm gì được em.

Thẩm Hạo cười nói: Thật sao.

Với thực lực hiện tại của Thẩm Hạo, một ý niệm là có thể đi bất cứ đâu trên thế giới.

Không ngờ Mễ Lạp này lại kiêu ngạo đến vậy, đến lúc đó Thẩm

Hạo cũng không ngại cho cô ta nếm mùi lợi hại một chút.

Trân Ny lắc đầu không nói nên lời: Em còn chưa đi mà, nói chuyện đã ra vẻ thế rồi.

Thi Nịnh cười nói: Nói lời cứng rắn nhất, ăn khổ cực nhất.

Ha ha, tôi thật sự mong đợi bộ dạng của Mễ Lạp lát nữa.

Hạ Ny cũng thấy thú vị.

Có người chủ động thu hút hỏa lực, thì mọi người đều vui vẻ xem thôi.

Ăn xong bữa tối, mọi người tụ tập lại một chỗ, trò chuyện một lát.

Quả nhiên, Mễ Lạp hối hận rồi.

Chỉ là ngày thứ hai, Mễ Lạp lại kinh ngạc phát hiện, mình tuy đã chịu không ít khổ sở, nhưng tinh thần lại đặc biệt tốt.

Có chút kỳ lạ.

Lúc rửa mặt, đột nhiên oanh long một tiếng.

Cô ta giật mình, chỉ thấy chậu rửa mặt vỡ tan tành dưới đất.

Lực đạo khủng khiếp như vậy, khiến Mễ Lạp chấn kinh.

Oh my God, đây là do tôi làm sao.

Mễ Lạp kinh ngạc nhìn bàn tay phải của mình, không tin tà, lại cầm vòi nước thử một chút, dễ dàng đã bóp méo nó.

Cô ta cảm thấy bản thân hiện tại, sức lực có thể sánh ngang với voi.

Điều này khiến cô ta vừa chấn kinh vừa sợ hãi.

Cô ta đâu phải kẻ ngốc, trong nháy mắt liền nghĩ đến, sự thay đổi của mình chắc chắn có liên quan đến Thẩm Hạo.

Nhưng sức lực lớn đến vậy, sợ rằng lỡ tay một cái là đánh chết người.

Vốn dĩ hôm nay đã định về Mỹ, nhưng xem ra là không đi được rồi.

Mễ Lạp: Thẩm, bây giờ tôi phải làm sao.

Thẩm Hạo nói: Cái này đơn giản, anh sẽ luyện chế cho em một món đồ nhỏ.

Thật sự được ư.

Mila nghi ngờ hỏi. dù không hiểu vì sao sức mạnh của mình lại lớn đến vậy, nhưng việc có thể loại bỏ nó khiến Mila cảm thấy khó tin, hoàn toàn vượt xa nhận thức của cô.

Thẩm Hạo cười nói: Yên tâm đi, chuyện nhỏ thôi.

Hô.

Biết Thẩm Hạo có cách, Mila mới thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù có siêu năng lực, sức mạnh vô song cố nhiên lợi hại, cuộc sống hàng ngày sẽ giống như một siêu nhân.

Nhưng Mila lại không muốn.

Sức mạnh vô song có ích gì chứ, tổng không thể đi làm công việc chân tay, hay làm hot girl mạng.

Trong xã hội pháp trị, tổng không thể dùng nắm đấm để đánh người.

Ngay cả trên sàn đấu, với sức mạnh kinh khủng như vậy, một quyền cũng có thể đánh chết người.

Mila tuyệt đối không muốn như vậy.

Hơn nữa cô cũng không thiếu tiền, không cần thiết phải làm bậy.

Hiện nay, khoa học kỹ thuật phát triển đến vậy, trong thời đại vũ khí nóng này, sức mạnh lớn có tác dụng gì, chẳng phải vẫn bị một phát súng hạ gục sao.

Súng lục không giết được thì còn có súng trường, súng săn voi, súng bắn tỉa, kiểu gì cũng có một loại thích hợp với cô.

Đặc biệt là ở cái quốc gia xinh đẹp của cô còn không cấm súng, súng đạn tràn lan thành tai họa.

Không biết lúc nào, cô sẽ bị đoàng một phát.

Sức mạnh lớn không thể mang lại lợi ích gì tốt đẹp cho cuộc sống của Mila, chỉ có thể khiến cô bị coi là dị loại mà thôi.

Thậm chí còn có khả năng bị người ta bắt đi nghiên cứu.

Tư bản là thứ khát máu, đầu của Einstein còn bị cắt thành từng mảnh, huống chi là người bình thường.

Mila không muốn bị người ta coi là dị loại.

Hiện tại lại không thiếu tiền, học hành cũng không có áp lực, quả thực là một cuộc sống hoàn mỹ.

Cô không muốn vì sức lực đột nhiên biến lớn mà bị chú ý.

Như vậy, không những bất tiện, mà còn khiến cuộc sống của cô phải sống trong cảnh dè chừng.

Các cô gái khác cũng tò mò nhìn Thẩm Hạo, muốn xem anh sẽ làm gì.

Đột nhiên, trong tay Thẩm Hạo xuất hiện một khối bạch ngọc to bằng quả bóng rổ.

Nhìn khối bạch ngọc lớn và trắng muốt như vậy, các cô gái đều kinh ngạc không thôi.

Tiêu Băng kinh ngạc thốt lên: Ông xã, đây là ngọc Hòa Điền cao cấp mà, phẩm chất nhìn ít nhất cũng phải là cấp độ dương chi bạch ngọc.

Chất ngọc mịn màng đến vậy, không một chút tỳ vết.

Hoàn hảo quá đi.

Em thấy cũng giống dương chi bạch ngọc, Hạ Ny cũng tò mò ghé qua nhìn, càng nhìn càng kinh thán.

Cấp độ dương chi, lại còn lớn đến thế, thật hiếm có.

Tìm một thợ điêu khắc tài giỏi, điêu khắc một chút, đó sẽ là quốc bảo rồi, Trương Mạt cũng tán thành gật đầu.

Mila không biết bạch ngọc, cũng không quý trọng.

Cô ngược lại tò mò bạch ngọc của Thẩm Hạo từ đâu ra, dù sao Thẩm Hạo đang mặc áo cộc tay, trên người cũng không có chỗ nào để giấu ngọc thạch, cứ thế mà từ không trung xuất hiện.

Bên ngoài tuy lạnh giá, nhưng trong nhà có sưởi ấm sàn, nhiệt độ phòng 27 độ, Thẩm Hạo đều mặc áo cộc tay.

Đương nhiên, Mila không biết rằng ngay cả dưới 0 độ, Thẩm Hạo cũng chẳng cảm thấy gì.

Khoảnh khắc này, Mila mới phát hiện Thẩm Hạo thật sự ngày càng thần kỳ, hoàn toàn không thể nhìn thấu.

Thảo nào em gái Jenny của cô từng nói, chỉ cần đi theo Thẩm Hạo, tuyệt đối sẽ không hối hận.

Ban đầu, Mila cũng chỉ coi đây là một giao dịch.

Dùng mười năm thanh xuân đổi lấy một viên Thông Tuệ Đan.

Theo Mila thì hoàn toàn đáng giá.

Tình cảm với Thẩm Hạo không nhiều, nhưng chỉ ở cạnh Thẩm Hạo mấy ngày, những điều thần kỳ của anh ngày càng nhiều.

Một cách khó hiểu, điều đó khiến cô ngày càng tò mò về Thẩm Hạo.

Có thể nói, Thẩm Hạo lúc này, tràn đầy sức hấp dẫn.

Thẩm Hạo không đáp lời các cô gái, chỉ nhẹ nhàng lướt ngón tay trong không trung, khối bạch ngọc to bằng quả bóng rổ lập tức vỡ vụn thành mười mấy chiếc vòng tay.

Tiếp đó, Thẩm Hạo vẽ vài đạo phù văn lên những chiếc vòng tay.

Những đường vân này phát ra ánh sáng xanh nhạt, nhưng các cô gái không thể nhìn thấy.

Trên mỗi chiếc vòng tay đều viết một chữ Phong, nhưng phàm nhân mắt thịt không thể nhìn thấy.

Chỉ mất khoảng một phút, Thẩm Hạo liền luyện chế thành công.

Sau đó đặt những chiếc vòng tay lên bàn.

Mỗi người một chiếc, sau khi đeo vào các em sẽ giống hệt người bình thường.

Cũng không cần lo lắng làm bị thương người khác.

Các cô gái ngây người nhìn Thẩm Hạo, đều bị những thao tác của anh làm cho chấn động.

Chỉ cần ngón tay lướt vài cái, một khối ngọc thạch đã biến thành vòng tay.

Không cần đánh bóng cũng không cần mài giũa, quan trọng là chiếc vòng vẫn tròn mịn đến vậy.

Thủ đoạn thần kỳ như thế khiến họ đều cảm thấy khó tin, hoàn

toàn không thể tưởng tượng đây là việc mà con người có thể làm được.

Mila gật đầu, cầm một chiếc vòng tay đeo vào tay phải.

Nhưng bản thân cô lại không có bất kỳ cảm giác nào.

Chương 612

Hơi nghi hoặc.

Thế là cô thử dùng tay nhấc bàn trà.

Cố sức nhấc lên một cái, tuy có thể nhấc được, nhưng cũng khá tốn sức.

Cảm giác này không giống với lúc sáng cô thức dậy.

Không tin tà, Mila vội vàng chạy vào phòng tắm.

Nhìn chiếc vòi nước bị mình bóp méo, cô thử khôi phục lại hình dạng ban đầu.

Nhưng cô phát hiện, dù cô có cố sức đến đâu cũng không có tác dụng gì.

Trong lòng cô vui mừng, chiếc vòng tay này quả thực hữu dụng.

Sợ là do mình ảo giác, hoặc sức mạnh cũng biến mất rồi.

Mila tháo chiếc vòng tay ra.

Lại một lần nữa bóp vòi nước, chiếc vòi nước vốn dĩ dẹt lép đột nhiên tròn trở lại.

Sức mạnh vẫn còn, tức là chiếc vòng tay này thật sự có khả năng phong ấn sức mạnh.

Khoảnh khắc này, Mila đã khâm phục Thẩm Hạo sát đất.

Không ngờ trên đời lại có người đàn ông thần kỳ đến thế.

Trong lòng cô thầm vui mừng.

Mila nhận ra lần giao dịch này mình đã lời lớn, hoặc có thể nói là khoản đầu tư rủi ro lớn nhất đời cô đã nghịch tập thành công.

So với viên Thông Tuệ Đan, trở thành phụ nữ của Thẩm Hạo mới là thu hoạch lớn nhất.

Rất nhanh Mila thu xếp tâm trạng, một lần nữa đến phòng khách.

Jenny tò mò: Mila, vòng tay hiệu quả thế nào.

Tuyệt vời lắm, thần kỳ quá, còn khoa trương hơn cả phim Hollywood đóng nữa, Mila không nhịn được thán phục.

Khoảnh khắc này Mila mới nhận ra em gái Jenny của mình có tầm nhìn đến mức nào.

Nếu lúc đó ở châu Phi không quả quyết ra tay, làm sao có được cô của ngày hôm nay.

Trong lòng cô bỗng nhiên cảm kích Jenny.

Có lẽ nên đối xử tốt với Jenny hơn một chút.

Nhưng câu nói tiếp theo của Jenny lại khiến tâm trạng cô tan biến.

Nếu vòng tay hữu dụng rồi, vậy thì mau cút về đi.

Mila trừng mắt nhìn Jenny: Đồ tiện nhân, không thể có ấn tượng tốt về mày được.

Không cần mày tốt.

Mila hừ lạnh một tiếng: Đợi tôi lấy được bằng tốt nghiệp, tôi sẽ sang đây du học thạc sĩ.

Tùy cô.

Nghe hai chị em cãi nhau qua lại, Tiêu Băng, Trương Mạt đều mím môi cười.

Hai chị em này thật thú vị, quả thực là khắc khẩu, nước với lửa.

Chắc là đã đánh nhau từ trong bụng mẹ rồi.

Lúc này, Tiêu Băng, Trương Mạt, Thi Nịnh, Hạ Ny và mấy cô gái

khác cũng đều đeo vòng tay vào.

Mặc dù cơ thể có sức mạnh vô song, rất tiện lợi trong cuộc sống hàng ngày.

Nhưng họ cảm thấy khi ở cùng người bình thường, sức mạnh vẫn rất khó kiểm soát.

Đeo vòng tay thì an toàn hơn.

Lỡ gặp nguy hiểm, tháo vòng tay ra là được.

Chiều hôm đó, Mila liền lên máy bay trở về quốc gia xinh đẹp của mình.

Tiễn Mila đi xong, lúc Thẩm Hạo vừa chuẩn bị về biệt thự thì Trần Đại Hằng gọi điện đến.

Hạo ca, anh có thời gian không.

Chuyện gì.

Chiếc xe lần trước Hạo ca giúp mua đã về rồi, hôm nay đã có biển số, chẳng phải là chuyện vui sao, mời Hạo ca dùng bữa.

Chỉ có vậy thôi sao.

Thẩm Hạo hơi bất ngờ.

Cứ tưởng có chuyện gì.

Mua một chiếc xe mà cũng phải uống rượu.

Từ khi trở về từ Nhật Bản, mấy ngày nay Thẩm Hạo thật sự không liên lạc với Trần Đại Hằng.

Hahaha, đây chẳng phải là tìm lý do để tụ tập với Hạo ca sao, dù sao thời gian còn sớm, cùng đến uống một ly đi.

Được thôi, nói địa điểm đi, Thẩm Hạo nói.

Hạo ca, em sẽ gửi địa chỉ cho anh, anh cứ dùng định vị mà đến là

được, bọn em đợi anh ở đây.

Biết rồi.

Cúp điện thoại, Thẩm Hạo thần thức quét qua liền tìm thấy vị trí của Trần Đại Hằng.

Vị trí cụ thể, hình như là một câu lạc bộ tư nhân.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là Tiêu Nhiên lại cũng ở đó.

Chu Triều Dương, người anh quen ở Nhật Bản cũng có mặt.

Không những thế, trong phòng bao, Trần Đại Hằng còn mời năm cô gái xinh đẹp đến uống rượu cùng, trong đó có ba người còn là nữ minh tinh.

Tiêu Nhiên sao lại quen với Trần Đại Hằng, hơi thú vị đấy.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo liền lái xe đến câu lạc bộ.

Do lúc này là giờ cao điểm tan tầm, kẹt xe rất nặng.

Một tiếng sau mới đến nơi.

Khi đến câu lạc bộ thì trời đã tối.

Nghe thấy tiếng động cơ ô tô, Trần Đại Hằng, Chu Triều Dương, Tiêu Nhiên đều vội vàng chạy ra.

Hạo ca anh đến rồi.

Cô phụ.

Hạo ca.

Thẩm Hạo cười nói: Không ngờ, mấy cậu và Tiêu Nhiên cũng quen nhau.

Chu Triều Dương cười nói: Hạo ca, cái giới này nói lớn cũng lớn, nói nhỏ cũng nhỏ, mọi người trong một buổi tiệc đều từng gặp nhau rồi.

Tiêu Nhiên giải thích: Trước đây có gặp mấy lần, nhưng không thân lắm.

Chẳng phải vì cô phụ anh mà chúng ta lại liên lạc sao Trùng hợp có một dự án, chúng tôi tụ tập lại với nhau, muốn mời cô phụ đến đây, làm người trung gian, cũng an tâm hơn một chút.

Trần Đại Hằng cười nói: Hạo ca, Tiêu Nhiên nói đúng đấy, đúng lúc bên đó có một phi vụ làm ăn, muốn hợp tác với Tiêu Nhiên.

Chẳng phải có Hạo ca ở đây trong lòng cũng có chỗ dựa sao, em không tin người khác, chỉ tin Hạo ca.

Thì ra là vậy, Thẩm Hạo nói.

Làm cả buổi, hóa ra là hai bên làm một dự án.

Muốn mình làm người trung gian à, chuyện này Thẩm Hạo cũng không bận tâm, dù sao cũng là cô phụ của Tiêu Nhiên.

Hạo ca, bên ngoài lạnh buốt, chúng ta vào trong nói chuyện đi.

Đúng đúng, Hạo ca mau vào trong đi.

Thẩm Hạo gật đầu nhanh chóng bước vào.

Vào phòng bao, mấy nữ minh tinh đang ngồi đó cũng vội vàng đứng dậy.

Có ba người Thẩm Hạo nhận ra, một là Đại Mịch Mịch, một là Quan Tiểu Đồng, một là Cảnh Điềm.

Phải nói là dù trang điểm nhẹ nhàng không kinh diễm như trên TV, nhưng nhìn họ gầy hơn trên TV.

Hai người mới Thẩm Hạo không quen biết, nhưng mặt đầy collagen, non mịn như thể véo một cái là ra nước.

Đại Mịch Mịch tuy Thẩm Hạo quen thuộc nhất, nhưng làn da dù

trắng trẻo, nhưng chất cảm rốt cuộc không bằng các tiểu hoa bên cạnh, quả nhiên năm tháng không tha ai mà.

Trần Đại Hằng cười nói: Đây là Hạo ca của tôi.

Hạo ca chào anh, năm cô gái gật đầu cung kính nói.

Họ cũng tò mò nhìn Thẩm Hạo.

Về những lời đồn về Thẩm Hạo, họ đương nhiên biết.

Đó là người đàn ông hào phóng ném ngàn vàng, chi hàng tỷ mua xe.

Nghe nói bối cảnh thông thiên.

Dù ở trong nước hay nước ngoài, đều rất đáng nể.

Trước đây không tin, giờ thấy Trần Đại Hằng, Chu Triều Dương đều cung kính như vậy.

Đủ để chứng minh là thật.

Trong mắt họ, Trần Đại Hằng và Chu Triều Dương đã đủ đáng nể rồi.

Quan Tiểu Đồng, Đại Mịch Mịch, Cảnh Điềm gần đây tài nguyên đều không ổn.

Đặc biệt là Đại Mịch Mịch, mấy bộ phim đều có phản hồi bình thường.

Ngoài ra Quan Tiểu Đồng, Cảnh Điềm, trong đêm Weibo đã xuống hạng ngồi hàng thứ ba.

Chẳng có mấy cảnh quay, không có cảm giác tồn tại gì cả.

Thậm chí còn bị thế hệ mới là Bạch Lộ, Ngu Thư Tâm vượt qua.

Trong lòng đương nhiên không vui.

Địa vị đã giảm, đây là điều khó chịu nhất.

Mặc dù trong giới giải trí có không ít mối quan hệ, nhưng tài nguyên cũng có hạn, không thể lúc nào cũng chỉ dành cho một mình bạn.

Trần Đại Hằng trong lĩnh vực giải trí, tuyệt đối là người có quyền lực kinh thiên.

Vì vậy, Trần Đại Hằng gọi ra để ăn cơm, họ liền ngoan ngoãn đến ngay.

Đại Mịch Mịch gần đây cũng không ổn, mấy bộ phim liên tiếp chiếu đều không đạt tỷ suất người xem như ý.

Đã xuống dốc rồi.

Cô cũng muốn quen biết thêm một số đại lão tư bản.

Trần Đại Hằng cười giới thiệu: Hạo ca, Đại Mịch Mịch, Tiểu Đồng, tôi sẽ không giới thiệu nhiều nữa.

Đều là người trong giới giải trí.

Cảnh Điềm thì là đồng hương của anh, đều là người tỉnh Tần.

Hai người này đều là hoa khôi khóa mới của Học viện Điện ảnh Bắc Kinh và Học viện Hý kịch Trung ương năm nay.

Hai em còn không tự giới thiệu một chút đi.

Nếu được Hạo ca để mắt đến, đừng nói là ở trong nước phát triển rực rỡ, ngay cả ở Hollywood, châu Âu, châu Mỹ cũng không thành vấn đề.

Nghe Trần Đại Hằng nói vậy, mắt Đại Mịch Mịch và Quan Tiểu Đồng đều sáng rực.

Không ngờ trong nước lại ẩn giấu một con rồng lớn như vậy, hoàn toàn chưa từng nghe nói đến.

Gia thế của Đại Mịch Mịch và Quan Tiểu Đồng đều không tầm thường, tự nhiên cũng biết năng lượng của Trần Đại Hằng.

Vì thế cấp bậc như vậy chắc chắn sẽ không nói linh tinh.

Chương 613

Chỉ là nhìn dung nhan tuấn lãng của Thẩm Hạo, lại không có chút ấn tượng nào.

Rốt cuộc đây là vị thần tiên nào vậy.

Chào Hạo ca, em là Châu Á Ninh của Học viện Hý kịch Trung ương.

Chào Hạo ca, em là Tôn Dĩnh của Học viện Điện ảnh Bắc Kinh.

Thẩm Hạo còn chưa nói gì, Đại Mịch Mịch đã cười nói: Trần ca, em và Hạo ca cũng là lần đầu gặp mặt, cũng nên tự giới thiệu một chút.

Trần Đại Hằng: Được thôi.

Hạo ca lần đầu gặp mặt, em là Đại Mịch Mịch, sau này mong anh chiếu cố nhiều, nói rồi cô chủ động đứng dậy đưa tay ra.

Thẩm Hạo cười nói: Cô đừng nghe Trần Đại Hằng nói linh tinh, tôi không lợi hại đến thế đâu.

Hạo ca là rồng ẩn dưới vực sâu, vì quá khiêm tốn nên không được nhiều người biết đến, Quan Tiểu Đồng cười nói.

Phải công nhận, dù là Đại Mịch Mịch hay Quan Tiểu Đồng, độ nhận diện giọng nói của họ đều rất cao.

Thấy Đại Mịch Mịch và Quan Tiểu Đồng tích cực như vậy, hai hoa khôi kia sốt ruột.

Vốn dĩ danh tiếng của họ đã thấp, tuy xinh đẹp, nhưng so với Đại Mịch Mịch, Quan Tiểu Đồng vẫn kém một chút.

Dù trong lòng không thừa nhận, nhưng sự thật là vậy.

Tài nguyên trong giới này chỉ có bấy nhiêu.

Có người nâng thì bạn nổi, không có ai nâng thì chẳng là gì cả.

Người ta có tài nguyên, vì sao không cho người nhà mà lại cho bạn.

Ngay cả livestream cũng chẳng kiếm được tiền, hoàn toàn không có lưu lượng gì.

Thời đại nhan sắc, ai ai cũng là mỹ nữ.

Hiện nay, người từ tầng lớp bình dân muốn nổi lên thì quá khó, gần như là không thể.

Nhưng hai người họ lời nói yếu ớt, lại không dám quá chủ động thể hiện bản thân.

Đến lúc đó không những không bắt chuyện được với Thẩm Hạo, mà còn đắc tội với Đại Mịch Mịch và Quan Tiểu Đồng.

Hai người họ tuy không phải là tư bản gì ghê gớm, nhưng nếu họ buông lời trong giới thì hai hoa khôi kia cũng không dễ chịu gì.

Trần Đại Hằng cười nói: Quả nhiên, một soái ca như Hạo ca, đi đến đâu cũng là người nổi bật nhất, rồng phượng trong loài người.

Phải nói là đều là người trong giới giải trí, ai cũng tinh tường cả.

Đại Mịch Mịch cười nói: Nhan sắc và khí chất của Hạo ca tuyệt vời quá, em đời này là lần đầu tiên được thấy.

Ngay cả trong giới giải trí nơi trai xinh gái đẹp khắp nơi, thần nhan của Hạo ca cũng thuộc cấp tuyệt thế.

Nếu xếp hạng, Hạo ca chắc chắn đứng số một.

Mịch tỷ nói đúng, em cũng thấy Hạo ca quá đẹp trai.

Nghe vậy, Đại Mịch Mịch liếc nhìn Quan Tiểu Đồng, trong lòng

rất bất mãn, cô lúc này gọi tỷ có ý gì.

Muốn nói lão nương đã già sao.

Dù là Đại Mịch Mịch hay Quan Tiểu Đồng, mấy câu nói đã làm không khí náo nhiệt hẳn lên.

Thấy biểu hiện của hai cô gái, Trần Đại Hằng rất hài lòng.

Trên bàn rượu mà không có phụ nữ tâng bốc thì chẳng có ý nghĩa gì.

Nói cả buổi, các cô chẳng động ly rượu nào, trách cứ là không coi trọng Hạo ca của tôi sao.

Chu Triều Dương cười hì hì nói.

Dương ca nói đúng, xem cái trí nhớ của em này.

Dù tửu lượng em không tốt, nhưng quen biết Hạo ca em rất vui, em xin kính Hạo ca một ly trước, Đại Mịch Mịch cười duyên dáng nói.

Thẩm Hạo cũng không từ chối, nâng ly rượu lên cạn một hơi.

Có Đại Mịch Mịch mở đầu, Cảnh Điềm và Tiểu Quan cũng cười tủm tỉm kính rượu.

Các cô gái đều là người trong giới giải trí, thích nhất là quen biết người có tiền, có quan hệ.

Thêm một người bạn là thêm một con đường, ai mà chẳng muốn mở rộng vòng tròn quan hệ của mình.

Đôi khi vạn lần khó khăn cũng không bằng một câu nói của người khác.

Trần Đại Hằng thấy Thẩm Hạo tâm trạng không tệ, không có gì phản cảm, lúc này mới cười nói: Hạo ca, đây đều là người trong giới

giải trí, hôm nay đúng lúc Hạo ca ở đây, thì cùng tụ tập làm quen một chút.

Thẩm Hạo gật đầu, trong giới giải trí ở Kinh Thành nhiều nhất chính là các lão làng mãn tộc.

Ngay sau đó, anh nhìn Chu Triều Dương bên cạnh nghi hoặc nói: Cậu không ở bên Nhật Bản tử tế, sao cũng chạy về đây rồi.

Chu Triều Dương haha cười nói: Đàm xong công việc rồi thì về thôi.

Nhờ Hạo ca anh chiếu cố, việc làm ăn của em bên Nhật Bản cũng thuận lợi không ít, lần này về cũng là muốn đặc biệt cảm ơn Hạo ca một chút.

Nghe vậy, năm cô gái đều tò mò nhìn Thẩm Hạo.

Muốn làm rõ Thẩm Hạo rốt cuộc có thân phận gì, mà ở bên Nhật Bản lại có thế lực lớn đến vậy.

Hoa kiều Âu Mỹ ở Đông Nam Á làm ăn rất tốt, nhưng ở bên Nhật Bản mà có thể làm ăn phát đạt thì thật sự không có.

Dù sao thù hằn giữa các thế lực đâu phải là chuyện đùa.

Thẩm Hạo: Chuyện tiện tay thôi, cậu cũng là gặp may thôi.

Lúc này, chỉ thấy Chu Triều Dương từ trong cặp tài liệu màu đen phía sau lưng lấy ra một chùm chìa khóa, cùng với sổ đỏ, đặt trước mặt Thẩm Hạo.

Hạo ca, lần này ở bên Nhật Bản thuận lợi như vậy, hoàn toàn nhờ sự chiếu cố của anh, bộ nhà này anh nhất định phải nhận lấy, coi như là chút lòng thành của em.

Chuyện nhỏ thôi, có đáng gì đâu, Thẩm Hạo xua tay từ chối, không hề để tâm đến căn nhà.

Chỉ là một căn nhà thôi mà, Thẩm Hạo không có hứng thú gì.

Cảm giác như đang bố thí cho ăn mày vậy.

Nhưng câu này Thẩm Hạo không nói ra, có hơi mất hứng.

Trần Đại Hằng nhận lấy sổ đỏ xem xét, không nhịn được kinh ngạc nói: Nha, vẫn là căn hộ penthouse ở Kim Mậu Phủ à.

Được đấy Dương ca, ra tay thật hào phóng, giá nhà ở Kim Mậu Phủ hiện tại là 15 vạn một mét vuông đấy.

Đây lại là căn penthouse lớn nhất 391 mét vuông, cộng thêm nội thất cao cấp thì cũng xấp xỉ tám mươi mấy triệu tệ.

Khi nào thì tặng em một căn, em cũng thích ở penthouse.

Chu Triều Dương cười nói: Nếu thích, lần sau tặng cậu một căn.

Vậy phải nói trước đấy nhé, Trần Đại Hằng trêu chọc nói.

Nghe vậy, Đại Mịch Mịch kinh ngạc nhìn Thẩm Hạo, không ngờ Chu Triều Dương vừa ra tay đã là căn nhà trị giá gần trăm triệu.

Mà Thẩm Hạo dường như còn không coi trọng, không hề động lòng chút nào.

Thật lợi hại.

Chu Triều Dương nói: Hạo ca, nếu anh không thích căn nhà này, em sẽ tìm một căn biệt thự khác.

Nhưng căn nhà này anh nhất định phải nhận.

Dù sao, ở bên Nhật Bản, Hạo ca anh đã giúp đỡ em rất nhiều.

Nếu không nhận, sau này em sẽ không còn mặt mũi nào gặp Hạo ca nữa.

Tiêu Nhiên cũng cười khuyên giải: Cô phụ, hay là anh cứ nhận lấy đi.

Hạo ca, nhận đi mà, tổng không thể để anh giúp đỡ mà không được gì chứ.

Trần Đại Hằng khuyên giải nói.

Tặng nhà, đây cũng là một trong những mục đích Trần Đại Hằng và Chu Triều Dương mời Thẩm Hạo đến hôm nay.

Sở dĩ không nói thẳng, là vì sợ nói trực tiếp với Thẩm Hạo sẽ bị từ chối.

Mặc dù Thẩm Hạo chỉ vô ý giúp đỡ Chu Triều Dương, nhưng ân tình này nhất định phải trả.

Nếu không thì sẽ là bất lịch sự.

Lợi nhuận trong đó cũng không phải là từ trên trời rơi xuống.

Mấy cô gái vẫn là lần đầu tiên thấy có người được khuyên nhận nhà.

Hai hoa khôi mắt đều đỏ hoe, họ thuê nhà ở còn thấy xa xỉ, tốt quá, người ta căn nhà trị giá gần trăm triệu mà còn không coi trọng.

Thẩm Hạo thấy vậy nói: Được thôi.

Chu Triều Dương mừng rỡ không thôi: Hạo ca, thật là sảng khoái, không nói nhiều nữa, em kính Hạo ca một ly.

Hai người cụng ly.

Trần Đại Hằng tiếp lời nói: Hạo ca, em cũng kính anh một ly.

Cô phụ, cháu cũng kính cô phụ một ly.

Đại Mịch Mịch cười tủm tỉm nói đỡ lời: Các anh cứ luân phiên thế này, là muốn chuốc say Hạo ca đấy à.

Dù không biết thân phận của Thẩm Hạo, nhưng chỉ riêng thái độ của Trần Đại Hằng, và việc Chu Triều Dương khẩn khoản tặng nhà,

thì thực lực của Thẩm Hạo chắc chắn không phải dạng vừa.

Không chỉ cô, Cảnh Điềm và Tiểu Quan cũng vậy.

Tuy họ có tài nguyên, nhưng ai mà chẳng muốn quen biết thêm nhiều đại lão tư bản nữa chứ.

Đặc biệt là Cảnh Điềm, sau khi chia tay với cổ đông nọ, tài nguyên trực tiếp biến mất, nếu không nhờ bộ phim Tư Đằng giúp cô nổi lại một phen, chắc đã sớm tàn rồi.

Tiêu Nhiên trêu chọc nói: Vậy cô cứ uống thay cô phụ tôi một ly đi.

Được thôi, chẳng phải một ly rượu sao, Đại Mịch Mịch hào sảng nói.

Thế thì không được, uống thay phải ba ly, Trần Đại Hằng cười nói.

Hắn không dám chuốc say Thẩm Hạo, còn nữ minh tinh thì chẳng phải muốn chuốc thế nào cũng được sao.

Chuyện nhỏ thôi, Đại Mịch Mịch không do dự, gộp ba ly lại thành một, nâng ly rượu trắng lên uống cạn.

Mọi người đều vỗ tay.

Tửu lượng tốt thật.

Không hổ là Nữ hoàng thảm đỏ.

Thẩm Hạo nói: Các cô đã kính tôi rồi, bây giờ đến lượt tôi kính các cô.

Nghe vậy, Đại Mịch Mịch kinh ngạc nhìn Thẩm Hạo.

Chàng trai này có ngốc không vậy, mình đỡ rượu cho anh mà anh còn chủ động kính rượu.

Tiêu Nhiên thì biết tửu lượng của Thẩm Hạo rất lớn, căn bản không thể say.

Nhưng anh ta không nói ra.

Được thôi, Hạo ca kính rượu, đó là cho em mặt mũi, Chu Triều Dương là người đầu tiên nâng ly.

Trong chuyến đi Trung Quốc, hắn đã bị thực lực của Thẩm Hạo thuyết phục.

Thẩm Hạo: Nào, cạn.

Tiếp đó, Thẩm Hạo kính tất cả mọi người, một vòng uống xong mà mặt không đỏ, tim không đập nhanh.

Lúc này mọi người mới hiểu Thẩm Hạo thật sự có thực lực.

Rượu đã uống đến ba tuần, Trần Đại Hằng cười nói: Hạo ca, em gần đây nhận được một dự án của doanh nghiệp nhà nước, ngay tại Trường An, định hợp tác với Tiêu Nhiên.

Hạo ca hay là cũng tham gia đi, không cần đầu tư, em đã để dành cho Hạo ca một phần cổ phần khô.

Lời này vừa thốt ra, mấy cô gái đều vô cùng ngưỡng mộ.

Lại là tặng nhà, lại là tặng tiền.

Kiếm tiền thật là nhanh.

Thẩm Hạo xua tay nói: Không có hứng thú, số tiền này các cậu cứ giữ lại đi, các cậu và Tiêu Nhiên hợp tác là được rồi.

Đối với sự hợp tác của hai người, Thẩm Hạo tuy không biết nội dung, nhưng nghĩ cũng biết, có lẽ là tầng tầng lớp lớp giao thầu lại, kiếm một khoản chênh lệch.

Nhưng đôi khi, không có khoản chênh lệch này, người khác cũng

không có dự án đó.

Trần Đại Hằng, Chu Triều Dương, Tiêu Nhiên đều biết thực lực của Thẩm Hạo, cũng không bất ngờ.

Mấy cô gái như Đại Mịch Mịch thì không thể tin được.

Tốt quá, tặng tiền mà cũng không cần.

Thật là hào phóng.

Cô vì kiếm tiền đóng phim, giữa mùa đông lạnh giá mà đáng nhẽ phải xuống nước thì cũng phải xuống.

Dù gia đình điều kiện không tệ, nhưng trong giới giải trí căn bản không có tác dụng gì, tất cả những gì có được cũng là do bản thân cô tự mình phấn đấu mà ra.

Hạo ca không muốn thì thôi, ăn rau ăn rau đi, đừng chỉ lo uống rượu.

Chuyện của Trần Đại Hằng và Chu Triều Dương cũng coi như đã xong.

Hai người tâm trạng đều không tệ.

Đặc biệt là Chu Triều Dương, Thẩm Hạo đã nhận nhà, quan hệ cũng có thể củng cố hơn.

Chương 614

Thẩm Hạo đã giúp hắn rất nhiều, nếu không có chút biểu thị, sau này còn làm ăn thế nào được.

Có mấy hoa đán góp vui, không khí trên bàn rượu vô cùng náo nhiệt.

Trung tâm vẫn là xoay quanh Thẩm Hạo.

Ăn khoảng một tiếng thì tan tiệc.

Lúc sắp tan tiệc, Đại Mịch Mịch cười hì hì nói: Hạo ca, thêm WeChat đi, sau này có việc gì có thể tìm em.

Muốn nghe chuyện phiếm giới giải trí, em đều có thể kể cho anh.

Cảnh Điềm cũng cười nói: Hạo ca, hai chúng ta là đồng hương mà, cũng phải thêm WeChat chứ, sau này tiện liên hệ.

Nhìn ánh mắt ân cần của mấy cô gái, Thẩm Hạo cũng không từ chối, không nói nhiều lời, trực tiếp mở mã QR WeChat: Được rồi, ai muốn thêm thì thêm đi.

Đa tạ Hạo ca.

Hạo ca anh tốt thật.

Hạo ca, em thêm anh rồi.

Châu Á Ninh của Học viện Hý kịch Trung ương và Tôn Dĩnh của Học viện Điện ảnh Bắc Kinh hai hoa khôi kích động không thôi, họ cũng muốn thêm, chỉ là không dám nói ra.

Trước khi đến, người trung gian đã nói rồi, nhiệm vụ của họ chỉ là ngồi ăn cơm cùng, không được nói lời thừa, cũng không được vượt giới hạn.

Dù sao ăn một bữa cơm ba nghìn tệ, họ cũng rất sẵn lòng.

Tuy nhiên, ăn cơm mà nảy sinh tình cảm thì đó là chuyện tự nguyện của họ.

Nhưng tuyệt đối không được xảy ra ngoài ý muốn, kiểu như bị quấy rối báo cảnh sát, hoặc cũng không được chụp ảnh.

Nếu không, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, trừ khi không muốn ở lại giới này nữa.

Bây giờ có cơ hội thêm WeChat của đại lão, họ vẫn rất vui.

Đinh, đinh, đinh Một loạt âm thanh quét mã, hiển nhiên tất cả đều đã thêm WeChat của Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo nói: Được rồi, hôm nay đến đây thôi, lần sau lại hẹn.

Trần Đại Hằng: Hạo ca, anh uống nhiều thế này, em để tài xế lái xe đưa anh về, anh tự lái xe chúng em không yên tâm.

Thẩm Hạo cũng không muốn làm quá lố hay đặc biệt gì, không từ chối nói: Được thôi, đa tạ.

Trần Đại Hằng gửi tin nhắn cho tài xế của mình xong, quay sang Thẩm Hạo nói: Hạo ca khách sáo rồi, đây là điều nên làm.

Đợi vài phút, tài xế sẽ đến ngay.

Rất nhanh tài xế của Trần Đại Hằng đến, nhìn thấy chiếc xe Thẩm Hạo lái là Bugatti La Voiture Noire, cũng lộ vẻ bất ngờ.

Nhưng với tư cách là tài xế của Trần Đại Hằng, anh ta cũng đã lái qua đủ loại siêu xe, chỉ cần nhìn lướt qua logo La Voiture Noire là cũng cơ bản hiểu rồi.

Chốc lát, liền lái xe đến.

Khi Đại Mịch Mịch và mấy cô gái khác thấy Thẩm Hạo lái chiếc

La Voiture Noire đời mới nhất, lại còn là biển xanh, cũng hơi kinh ngạc.

Làm cả buổi, Thẩm Hạo chính là chủ nhân chiếc xe bí ẩn đó.

Thảo nào không coi trọng căn hộ penthouse Chu Triều Dương tặng.

Chiếc Bugatti này chính là căn hộ penthouse di động, thật là xa xỉ.

Cái này còn có đẳng cấp hơn cả Rolls Royce nhiều.

Thẩm Hạo lên xe xong, vẫy tay với mọi người nói: Bên ngoài lạnh lắm, mọi người về đi.

Hạo ca đi cẩn thận.

Cô phụ đi cẩn thận.

Trần Đại Hằng, Tiêu Nhiên, Chu Triều Dương cũng lần lượt vẫy tay.

Nhìn thấy đèn xe của Thẩm Hạo biến mất, mọi người mới thu ánh mắt lại.

Trần Đại Hằng hài lòng nhìn Đại Mịch Mịch và mấy cô gái khác: Tốt lắm, không khí buổi tiệc rượu hôm nay rất tốt, Hạo ca của tôi rất vui.

Hai em, tôi sẽ sắp xếp cho các em lên Xuân Vãn, các em sẽ tham gia vào đoàn hợp xướng, đứng hàng đầu, cho các em nhiều cảnh quay.

Ngoài ra cũng sẽ giới thiệu đoàn làm phim cho các em.

Đa tạ Hằng ca.

Hai hoa khôi kích động không thôi, họ đều là người mới, thuộc loại không có chút tài nguyên nào.

Xuân Vãn đối với họ vẫn rất quan trọng, mặc dù chắc chắn không

phải nhân vật chính gì, dù sao đến lúc này rồi, chỉ có thể nói là lộ mặt, cũng coi như là làm mới lý lịch.

Đại Mịch Mịch thì không quan tâm lắm đến Xuân Vãn, bản thân cô vốn là nữ hoàng chủ đề, điều cô muốn nhất vẫn là đóng một bộ tác phẩm tiêu biểu của riêng mình.

Hiện tại mà nói, thật sự không có tác phẩm tiêu biểu nào đáng giá để đưa ra.

Trong giới giải trí mà không có tác phẩm tiêu biểu, thật sự sẽ có áp lực.

Cảnh Điềm bây giờ còn có tác phẩm tiêu biểu Tư Đằng rồi.

Càng lớn tuổi, càng khó khăn.

Quan Tiểu Đồng cũng có vấn đề tương tự, không có tác phẩm tiêu biểu.

Hằng ca, cảm ơn anh.

Trần Đại Hằng nói: Ừm, hôm nay đến đây thôi, tôi bảo người đưa các cô về.

Đại Mịch Mịch: Không cần đâu, em có xe bảo mẫu, để tài xế đến đón em là được.

Nói xong, Đại Mịch Mịch cười vẫy tay tạm biệt.

Bữa tiệc hôm nay trong lòng cô cũng rất hài lòng, dù sao cũng đã quen biết Thẩm Hạo, vị đại lão thần bí này.

Còn về việc sau này có giúp được cô hay không, hiện tại vẫn chưa biết.

Nhưng có thể bắt chuyện được, sau này có cần thì dễ mở lời hơn.

Trần Đại Hằng trong giới có tiếng tăm không tệ, làm việc có

nguyên tắc.

Không ỷ thế lấn người, cũng không làm bậy, vì thế chỉ cần Trần Đại Hằng tổ chức tiệc, đa số minh tinh đều sẽ đến.

Trên đường về biệt thự, tài xế của Trần Đại Hằng cười nói: Thẩm tiên sinh, ông chủ của tôi nói rồi, nếu ngài có hứng thú với nữ minh tinh nào, có thể nói với ông ấy một tiếng.

Ông ấy sẽ giúp ngài làm cầu nối.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cười nói: Không ngờ Trần Đại Hằng thằng nhóc này bây giờ còn kiêm luôn cả nghề dắt mối đấy à.

Tài xế cười ngượng một tiếng, cũng chỉ có Thẩm Hạo mới dám trêu chọc ông chủ nhà mình như vậy.

Càng như thế, càng chứng tỏ bối cảnh của Thẩm Hạo mạnh mẽ, thái độ của tài xế càng cung kính hơn.

Thẩm tiên sinh nói đùa rồi, ông chủ của tôi cũng là sợ Thẩm tiên sinh bất tiện thôi.

Thẩm Hạo nói: Nói với Trần Đại Hằng, thiện ý tôi xin nhận, còn chuyện này thì thôi đi.

Mặc dù danh tiếng rất lớn, nhưng Thẩm Hạo cũng không có ý định gì.

Nếu Thẩm Hạo muốn, chỉ cần một ánh mắt, bất kỳ người phụ nữ nào trên Trái Đất cũng sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Như vậy thì chẳng khác gì xác chết.

Thật sự không có hứng thú.

Thấy Thẩm Hạo không giống như đang đùa, tài xế gật đầu nói: Vâng, Thẩm tiên sinh.

Về đến biệt thự, Lục Khiết ngửi thấy trên người Thẩm Hạo không có mùi rượu.

Cô hơi kinh ngạc nói: Ông chủ, anh đã uống rượu sao.

Ừm, uống vài ly, còn họ đâu rồi.

Trương Mạt về nhà bố mẹ rồi, Tiêu Băng và Hạ Ny cũng về rồi.

Jenny nói tối nay ở ký túc xá du học sinh cũng không về.

Vậy chỉ còn Thi Nịnh một mình thôi.

Nghe vậy, Thẩm Hạo ngẩn người, xem ra tối qua cô ấy hơi sợ rồi.

Được thôi, vừa hay nghỉ ngơi một đêm.

Lục Khiết mím môi cười, cô rất rõ thực lực của Thẩm Hạo.

Nghe thấy Thẩm Hạo về, Thi Nịnh cũng vội vàng xuống lầu.

Hạo ca, anh về rồi ạ.

Ừm, đi pha một tách trà Linh Vân.

Vâng Hạo ca.

Lục Khiết nói: Thi Nịnh, để tôi làm cho.

Không sao đâu, em làm là được rồi, chị cứ nghỉ đi, Thi Nịnh cười từ chối.

Khó khăn lắm mới có cơ hội thể hiện, sao có thể bỏ lỡ chứ.

Rất nhanh, cô đã pha xong một ấm trà Linh Vân.

Thi Nịnh: Hạo ca, tối muộn thế này uống trà, không sợ không ngủ được sao.

Thẩm Hạo: Tôi chỉ cần muốn ngủ là có thể ngủ ngay lập tức, không muốn ngủ thì mười ngày nửa tháng không ngủ cũng không có vấn đề gì.

Hạo ca lợi hại thật, hoàn toàn có thể đi thách thức kỷ lục Guinness rồi, Thi Nịnh vừa giúp Thẩm Hạo mát xa vừa cười nói.

Guinness cũng xứng sao.

Nói đến đây, Thẩm Hạo lấy ra sổ đỏ và chìa khóa.

À phải rồi, ngày mai đi xem một căn nhà.

Vâng Hạo ca.

Thi Nịnh tò mò lật sổ đỏ ra, nhìn thấy địa chỉ căn nhà, kinh ngạc nói: Kim Mậu Phủ, căn hộ penthouse ở đây không hề rẻ đâu.

Hạo ca mua lúc nào vậy.

Người khác tặng đấy, tôi không muốn mà họ cứ nhất quyết đưa cho tôi.

Lạc, Hạo ca lại khoác lác rồi, Thi Nịnh mím môi cười.

Căn nhà đắt tiền như vậy, không có lợi ích trao đổi, người bình thường sao có thể nỡ tặng.

Thấy Thi Nịnh không tin, Thẩm Hạo cũng không giải thích.

Anh rót ba tách trà, đưa cho Thi Nịnh và Lục Khiết mỗi người một tách.

Thi Nịnh lại lắc đầu nói: Hạo ca, em buổi tối không dám uống trà, thật sự không ngủ được.

Ông chủ, em cũng không dám uống.

Vậy được thôi.

Uống hết một ấm trà, Thẩm Hạo liền đi tắm rửa.

Một đêm không lời.

Khoảng hai giờ sáng, Thẩm Hạo một lần nữa trở về Địa Tiên Giới, Tử Hình Động Phủ ở Ly Hỏa Thành.

Dù ở Linh Vân đại lục không ít ngày, nhưng tại Địa Tiên giới lại không quá lâu.

Khi trở về, nhìn động phủ u ám, Thẩm Hạo vẫn cảm thấy có chút không quen.

Mẹ nó, ngày nào cũng ở cái nơi quỷ quái này, lâu dần ai cũng sẽ phát điên mất.

Từ khi ta được sắp xếp ở đây, Chu quản sự Chu Luyện hầu như không bén mảng tới.

Tên này mong ta ngày nào cũng bị nhốt trong tử hình động để làm việc cho Thành chủ.

Đương nhiên, ta cũng không hy vọng tên đó vô sự lại đến.

Tốt nhất là cứ quên hẳn ta đi thì hơn.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Thẩm Hạo nhàn rỗi vô sự liền tiếp tục đả tọa.

Một đêm sau, ta liền cảm thấy có cảm giác sắp đột phá.

Trước đó ta đã ở Nhân Tiên hậu kỳ đỉnh phong, chỉ còn một chút nữa là đột phá Thiên Tiên rồi.

Hiện tại dường như đã chạm tới ngưỡng cửa đó.

Nhưng ta không muốn đột phá ở đây, động tĩnh quá lớn.

Muốn đột phá tốt nhất là trong không gian, an toàn và kín đáo.

Dù sao, thực lực của Thành chủ Bạch Trạch vẫn rất cường đại.

Trừ khi vượt qua đối phương, nếu không tuyệt đối không thể tùy tiện động thủ.

Vốn dĩ, ta cứ ngỡ hôm nay sẽ chẳng có chuyện gì, lại là một ngày bình yên.

Nào ngờ, hai tiên binh cảnh giới Địa Tiên áp giải một người phụ nữ đi vào.

Bọn chúng mở cửa một thạch thất rồi khóa lại.

Làm xong mọi chuyện liền quay người bỏ đi, căn bản không thèm để ý đến ta.

Ngay khi hai tên binh sĩ vừa đi, hoa danh sách lại không hề phát ra bất kỳ động tĩnh nào.

Thậm chí không có bất cứ thông tin nào về người phụ nữ này.

Mặc dù ta tò mò về thân phận của nàng, nhưng cũng không vội, cuối cùng rồi cũng sẽ biết thôi.

Chương 615

Chẳng trách người bị giam vào lại không có tên trong hoa danh sách, hay phải đợi thêm vài ngày.

Đây là lần đầu tiên ta thấy có người bị giam mà quy trình còn chưa rõ.

Vì hoa danh sách không sáng lên, ta cũng không để tâm nữa.

Việc hành hình thường diễn ra vào ban ngày, bởi vậy, ban ngày ta không dám chạy lung tung.

Lỡ Thành chủ đột nhiên nổi hứng muốn giết vài tử hình phạm thì sao.

Sợ đột phá sẽ gây động tĩnh, nên ta cũng không dám tu luyện.

Cứ cầm máy tính bảng xem phim, giết thời gian.

Vốn nghĩ hôm nay sẽ bình yên như thế, nào ngờ — Ầm.

Cánh cửa thạch thất vừa đóng lại lúc nãy, đột nhiên mở ra.

Chính là của người phụ nữ đó.

Theo thông lệ, cửa thạch thất mở ra là tượng trưng cho việc thi hành tử hình.

Nhưng tại sao hoa danh sách lại không có động tĩnh.

Ta không vội đi vào mà chờ đợi.

Mặc dù hoa danh sách không có động tĩnh, nhưng tử hình phạm đều được ban một ấm linh tửu.

Dù là muỗi nhỏ thì cũng là thịt mà.

Đợi nửa ngày, cũng không thấy ai đến đưa rượu.

Ta nhíu mày, nghi hoặc không hiểu.

Người đưa rượu hôm nay sao còn chưa đến.

Lẽ nào rượu bị người ta ăn bớt rồi.

Chuyện gì thế này, hôm nay lạ thật.

Mẹ nó, ngay cả rượu đoạn đầu cũng ăn bớt.

Thật không phải có lẽ bị chậm trễ, hoặc không có hàng.

Đúng, rất có thể.

Chửi được nửa câu, ta chợt nhận ra mình cũng từng ăn bớt, nghĩ đi nghĩ lại, thôi thì không chửi nữa vậy.

Đợi một nén hương, đột nhiên tử hình động phủ sáng lên.

Một binh sĩ đi vào, nhìn ta nói: Tại sao còn chưa thi hành tử hình.

Chuyện này không hợp quy củ, rượu đoạn đầu đâu.

Ta hỏi.

Đây là ý của Phu nhân, Phu nhân nói lập tức thi hành tử hình, nếu chậm trễ giờ lành, Phu nhân sẽ không tha cho ngươi đâu.

Nói xong hắn lạnh lùng nhìn ta.

Trong mắt hắn, ta chỉ là một Địa Tiên mới phi thăng mà thôi, không đáng để liếc mắt một cái.

Nghe vậy, ta lại ngửi thấy một mùi vị khác từ câu nói này.

Hóa ra tên này không theo quy trình, khó trách hoa danh sách không phản ứng, cũng không có rượu đoạn đầu.

Không có thủ tục thì là vi phạm quy định, nếu cứ khăng khăng theo quy trình, chắc chắn sẽ đắc tội với phe Phu nhân.

Nhưng nếu thi hành tử hình, có lẽ sẽ đắc tội với một phe khác, mà

người có thể khiến Thành chủ phu nhân phải ra tay đối phó như vậy, rất có thể là Thành chủ.

Đến lúc đó, Thành chủ phu nhân nhất quyết không thừa nhận, chẳng phải ta sẽ trở thành dê tế thần sao.

Dù sao, một kẻ mới từ hạ giới phi thăng lên, trở thành dê tế thần, cũng chẳng ai quan tâm.

Nghĩ đến đây, ta cảm thấy vẫn nên đi theo quy trình thì hơn.

Cùng lắm thì bỏ đi.

Ta nói: Chuyện này không được, mọi việc phải làm theo quy củ.

Tên binh sĩ lạnh lùng nhìn ta, ánh mắt ẩn chứa sát ý: Ngươi cái thằng nhà quê, đừng có không biết điều, chọc giận Phu nhân, ta bây giờ có thể lấy mạng chó của ngươi.

Mắt ta nheo lại, đã lâu rồi không ai dám kiêu ngạo trước mặt ta như vậy.

Một con kiến hôi Địa Tiên cảnh trung kỳ cũng dám ngông cuồng.

Ta rất muốn một chưởng đập chết tên này, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn nhịn.

Đợi thực lực vượt qua Bạch Trạch rồi tính.

Ngươi cứ gọi Chu quản sự đến, ta chỉ nghe lời Chu quản sự thôi, hoặc là ngươi tự mình đi thi hành tử hình đi.

Cho ngươi mặt mũi đúng không.

Tên binh sĩ nói xong, cầm tiên mâu trong tay đâm thẳng về phía ta.

Nhắm vào cổ ta, đây là muốn lấy mạng ta.

Chỉ thấy tiên mâu lóe sáng, điều này khiến ta nổi giận.

Mẹ nó, đã muốn chết, ông đây sẽ thành toàn cho ngươi.

Ta hừ lạnh một tiếng, nhẫn không thể nhẫn, không cần nhẫn nữa, hư không vồ một cái, trực tiếp nhấc bổng tên binh sĩ lên.

Cảm nhận được khí tức của ta, tên binh sĩ chấn động nói: Ngươi ngươi là Nhân Tiên cảnh, tiền bối tha mạng ạ.

Tha cái đầu mẹ ngươi.

Đã cưỡi lên đầu lên cổ ta mà ỉa rồi, còn muốn ta tha cho ngươi à.

Nói xong, ta trực tiếp diệt tên đó, ném vào không gian.

Tiếp đó, thân ảnh của ta cũng theo vào không gian.

Rất nhanh, lượng lớn vụ khí sương mù bị ta hấp thu.

Ầm.

Ngay trong khoảnh khắc đó, tiên linh khí hùng hậu như biển cả mênh mông trong cơ thể ta, tựa như thùng thuốc nổ bị châm ngòi, đột nhiên bùng nổ.

Những tiên linh khí này điên cuồng tuôn trào, hội tụ vào một điểm, xông thẳng tới cảnh giới cao hơn.

Theo đà tiên linh khí không ngừng tuôn trào, khí tức quanh thân ta như tên lửa bắn vút lên, không ngừng thăng cấp.

Thời gian dường như trở nên vô cùng chậm rãi vào giây phút này, cuối cùng, khi tất cả tiên linh khí đều ngưng tụ tại một điểm, một đạo bạch quang chói lọi chợt bùng phát từ trên người ta.

Ngay sau đó, một luồng sức mạnh vô song lập tức truyền khắp từng kinh mạch, từng khối xương cốt trong toàn thân ta.

Ta chỉ cảm thấy mình như thoát thai hoán cốt, toàn bộ cơ thể tràn đầy sức sống và sinh cơ vô tận.

Giờ phút này, ta đã thành công đột phá tới Thiên Tiên cảnh sơ kỳ.

Cảm giác này thật sự quá mỹ diệu, không thể dùng lời nào để hình dung.

Cảm nhận được sức mạnh cường đại, tâm trạng ta vô cùng sảng khoái.

Thực lực Thiên Tiên và Nhân Tiên vẫn có chênh lệch rất lớn.

Ít nhất ta đã có thủ đoạn tự vệ.

Sau khi ổn định cảnh giới, ký ức của tên binh sĩ này cũng đã được ta xử lý xong.

Ta cũng đã biết rõ ngọn nguồn sự việc.

Tên binh sĩ này tên là Chu Vinh, là thân thích của Chu quản sự.

Hắn là cư dân bản địa của Địa Tiên giới, cũng là thị vệ thân cận của Thành chủ Ly Hỏa Thành, được coi là một trong những tâm phúc của Phu nhân.

Người phụ nữ kia là nha hoàn của Thành chủ Bạch Trạch, cách đây không lâu được thu nạp vào hậu cung, tên là Hoa Bách Linh.

Vì bị Phu nhân ghen ghét, nàng ta đã tìm cơ hội bắt giữ và ném vào tử hình động phủ này.

Sở dĩ hoa danh sách không có tên nàng là vì chưa có Thành chủ cái chương.

Hoa danh sách có hai bản, một bản chính và một bản phụ.

Một khi Thành chủ viết tên lên và đóng Thành chủ đại ấn, bản phụ của hoa danh sách mới hiển thị tên.

Mọi việc đều phải theo đúng quy trình.

Đồng thời, thông qua ký ức của Chu Vinh, ta cũng có được cái nhìn tổng quát về thực lực của phủ Thành chủ.

Thực lực của Chu quản sự là Nhân Tiên cảnh hậu kỳ, giống như Lý Đại Khuyển kẻ đã tiếp dẫn ta.

Hiện tại ta căn bản không sợ hắn.

Thành chủ phu nhân của Ly Hỏa Thành, tên là Càn Văn, có thực lực Thiên Tiên trung kỳ.

Nhìn chung, chỉ có Thành chủ Bạch Trạch là có thực lực mạnh nhất.

Bản thể của Hoa Bách Linh là một đóa hoa, vì trên người có mùi hương đặc biệt nên được Bạch Trạch thu vào hậu cung.

Vì nàng quá thơm, Thành chủ Bạch Trạch vô cùng sủng ái Hoa Bách Linh, yêu thương không đủ.

Điều này cũng khiến Thành chủ phu nhân ghen ghét.

Thành chủ Bạch Trạch vừa rời đi hai ngày, ác niệm trong lòng Thành chủ phu nhân bắt đầu rục rịch, trực tiếp nhắm mục tiêu vào Hoa Bách Linh, muốn đẩy nàng vào chỗ chết.

Chương 616

Tuy nhiên, nếu động thủ bên ngoài, chắc chắn sẽ bị Bạch Trạch cảm ứng được, nhưng ở tử hình động này lại là một địa điểm tuyệt vời.

Bởi vì nơi đây có cấm chế đặc biệt tồn tại, cho dù Thành chủ Bạch Trạch có bản lĩnh lớn đến mấy, cũng không thể cảm tri được mọi việc xảy ra bên trong động.

Sau một hồi tỉ mỉ xử lý và phân tích, ta cuối cùng cũng hiểu rõ mối quan hệ phức tạp này.

Giờ đây, có thể nói không hề khoa trương, ta đã triệt để đắc tội với Thành chủ phu nhân.

Không những thế, do tự tay chém giết Chu Vinh, ta còn gián tiếp chọc giận Chu quản sự.

Thêm một điểm nữa, cần biết rằng ta chẳng qua chỉ là một tiểu nhân vật vừa mới từ tiểu thiên thế giới phi thăng lên, đang ở cảnh giới Địa Tiên, vậy mà lại có thể thành công đánh giết một nhân vật như Chu Vinh, việc này chắc chắn sẽ gây ra sự chú ý cao độ của Thành chủ Bạch Trạch.

Cứ như vậy, ta đã đắc tội với tất cả mọi người trong phủ Thành chủ, tình cảnh hiện tại có thể nói là vô cùng hung hiểm.

Tuy nhiên, theo ký ức của Chu Vinh, Thành chủ Bạch Trạch lúc này không có ở trong thành, theo tình báo, ít nhất năm ngày sau hắn mới trở về.

Nói cách khác, thời gian dành cho ta tuy không nhiều, nhưng đủ dùng.

Người khác có lẽ sẽ chờ chết, nhưng ta có ngoại quải, mọi thứ đều là chuyện nhỏ.

Nghĩ đến đây, ta đã có chủ ý.

Đó là trong vài ngày này phải nhanh chóng nâng cao thực lực.

Nơi đây còn mười mấy tử hình phạm, trước đây theo quy củ, phải từ từ, phải đợi hoa danh sách sáng lên mới được.

Nhưng bây giờ thì khác rồi.

Ta mặc kệ ngươi ba bảy hai mốt.

Đã phá bỏ mọi quy tắc rồi, vậy thì cứ trực tiếp làm phản thôi.

Từ trên người Chu Vinh tìm thấy Thành chủ lệnh bài mà Phu nhân đưa, thứ này có thể mở tất cả các cánh cửa thạch thất.

Nghĩ đến đây, ánh mắt ta kiên định.

Chuyện không nên chậm trễ, làm thôi.

Rất nhanh, ta đến thạch thất của Hoa Bách Linh.

Thấy ta, Hoa Bách Linh vội vàng nói: Thiếp là nữ nhân được Thành chủ yêu thương nhất, chỉ cần ngươi thả thiếp ra, thiếp nhất định sẽ giúp ngươi nói tốt trước mặt Thành chủ.

Để ngươi bình bộ thanh vân, sau này thiếp sẽ chiếu cố ngươi.

Ngươi ngay cả thân mình còn khó giữ, lại ở đây vẽ vời chuyện lớn, ngươi nghĩ ta sẽ tin ngươi sao.

Ta không hề lay động, ánh mắt sát ý hiện rõ.

Cảm nhận được sát ý của ta, Hoa Bách Linh sốt ruột, liền vội vàng nói: Chỉ cần Thành chủ trở về, ngươi sẽ có tất cả, nếu không, thân thể thiếp cũng có thể cho ngươi, thiếp sẽ không nói với Thành chủ, như vậy chúng ta chính là cặp gian phu dâm phụ mà phàm nhân thường

nói, lợi ích của ngươi và ta là nhất trí.

Mẹ nó, những ngày tháng an nhàn của ông đây đã hết, ngươi còn muốn sống sao.

Yên tâm đi, không bao lâu nữa, ta sẽ đưa Thành chủ xuống đây bầu bạn với ngươi.

Ta hừ lạnh một tiếng.

Ngươi dám Trong ánh mắt không thể tin được của Hoa Bách Linh, ta không nói hai lời, một kiếm giết chết nàng ta.

Đã muốn làm phản, vậy thì không tha một ai.

Dù sao nguy cơ của ta cũng là do người phụ nữ này mà ra.

Ta ném thi thể Hoa Bách Linh vào không gian.

Tiếp theo là người kế tiếp.

Lấy ra Thành chủ lệnh, mở cánh cửa thạch thất tiếp theo.

Không nói lời thừa thãi, một kiếm kết liễu, ném vào không gian, thủ pháp gọn gàng dứt khoát, còn thuận tay hơn giết heo ngày Tết.

Cứ thế tuần hoàn.

Trong khoảng thời gian một chén trà, ta đã ném toàn bộ 15 tử hình phạm và cả Hoa Bách Linh vào không gian.

Giết đến phát điên rồi.

Cho các ngươi chen ngang, sớm chết sớm siêu sinh, muốn trách thì cứ trách Thành chủ.

Làm xong tất cả những việc này, ta không vội nâng cao thực lực.

Mà thay vào đó, ta mặc bộ binh phục của Chu Vinh.

Trực tiếp ra khỏi tử hình động, đi về phía ngoài thành.

Vừa chuẩn bị ra khỏi thành thì phát hiện, cửa thành đã bị khóa.

Hai vệ binh cao mười trượng đứng gác ở cửa thành.

Thành chủ có lệnh, trước khi ngài ấy trở về, bất kỳ ai cũng không được rời khỏi Ly Hỏa Thành.

Hai người họ không chỉ giống như những ngọn núi, mà giọng nói cũng như tiếng sấm cuồn cuộn.

Ta lấy ra Thành chủ lệnh bài, Phu nhân bảo ta ra ngoài làm việc, hai tên chó chết các ngươi, còn không mau mở cửa thành.

Hai người nhìn nhau, hừ lạnh một tiếng.

Phóng tứ.

Mau chóng rời đi, nếu không, quân pháp xử trí.

Nghe vậy, ta ngẩn người, mẹ nó cái quái gì thế này, hai tên cứng đầu này, vậy mà không thèm để ý đến ta.

Hay nói cách khác, không để ý đến Thành chủ phu nhân.

Nhìn hai tên hộ vệ cao mấy chục mét, ta từ trong ký ức của Chu Vinh mới biết, đây là do trận pháp của Ly Hỏa Thành gia trì.

Mới khiến hai người họ cao lớn như vậy.

Ngay cả Thiên Tiên cảnh cũng không thể phá vỡ hộ vệ được gia trì bởi trận pháp.

Đã không đi được, ta cũng không vội.

Mắt đảo một vòng, liền quay người rời đi.

Thấy ta biết điều, hai tên hộ vệ hừ lạnh một tiếng, liền không thèm để ý nữa.

Trở lại trong thành, ta thay một bộ đạo bào màu lam, dùng một tiểu pháp thuật thay đổi dung mạo một chút, người có cảnh giới thấp căn

bản không thể nhìn rõ chân dung ta.

Chuẩn bị xong, ta liền tìm một khách sạn hẻo lánh, định ở tạm, nâng cao thực lực một chút.

Cảm nhận được khí tức cường đại của ta, chưởng quỹ vội vàng cung kính nói: Tiền bối uống rượu hay là trọ lại ạ.

Trọ lại.

Dạ được tiền bối, ngài định trọ bao lâu ạ.

Ở đây tính phí thế nào.

Ta hỏi.

Một ngày ba khối tiên linh thạch, một tháng chín mươi khối tiên linh thạch, mỗi ngày sẽ có linh quả và linh tửu.

Hơn nữa, mỗi phòng của chúng ta đều có cấm chế, không chỉ tu luyện vô ưu mà còn vô cùng yên tĩnh, sẽ không có ai quấy rầy tiền bối đâu ạ.

Ừm, được, đã không có ưu đãi, vậy thì ở ba ngày.

Ta nói.

Trong không gian giới chỉ của Chu Vinh chỉ có hai mươi khối linh thạch, tên này bình thường tự mình tiêu xài còn không đủ, cũng không tích lũy được tiên linh thạch.

Không đủ cho ta dùng.

Dạ được tiền bối, không biết ngài quý danh là gì ạ.

Chưởng quỹ cười hỏi.

Tại hạ Vương Lão Cát.

Vương tiền bối, đây là ngọc bài phòng của ngài, chỉ cần đặt ở cửa, cấm chế sẽ mở ra.

Ta gật đầu, nói: Dẫn đường.

Vương tiền bối, mời đi lối này.

Cảm nhận được khí tức cường đại của ta, chưởng quỹ đích thân dẫn đường.

Tiến vào hậu viện, những gì gọi là phòng, chính là từng cái động phủ.

Vương tiền bối, Vân Thường Động này chính là động phủ của ngài.

Ừm, biết rồi, ngươi đi làm việc đi, không có lời dặn dò của ta, đừng quấy rầy ta nghỉ ngơi.

Vâng, Vương tiền bối.

Chưởng quỹ cung kính lui đi.

Đợi đến khi chưởng quỹ đi xa, ta mới dùng ngọc bài tiến vào động phủ.

Bên trong khá lớn, khoảng một trăm mét vuông.

Đủ cho ta dùng rồi.

Thần thức quét qua một lượt, phát hiện không có trận pháp gì, ta mới hài lòng.

Ngay sau đó, ta bày một trận pháp mê hoặc đơn giản trước cửa động phủ.

Các trận pháp của Địa Tiên giới, hiện tại ta vẫn chưa tiếp xúc được, những gì gần đây gặp phải đều là ở tầng thấp nhất, thực sự chưa gặp được mấy cái có thực lực.

Linh thạch của trận pháp đều được đặt bằng tiên linh thạch.

Khi trận pháp được bố trí xong, những tiên linh thạch cuối cùng

của ta cũng dùng hết.

Phải nói thật, đây là lần đầu tiên ta nghèo đến mức này kể từ khi lăn lộn bao lâu nay.

Ở Linh Vân đại lục, ta thật sự giàu nứt đố đổ vách, linh thạch nhiều đến dùng không hết.

Ở đây lại không đủ dùng, vẫn là lăn lộn quá thảm.

Nhưng không sao, chỉ cần tiên nhân đủ nhiều, mọi thứ sẽ tốt đẹp thôi.

Xe cộ sẽ có, bánh mì rất nhanh cũng sẽ có.

Chương 617

Sắp xếp lại suy nghĩ, ta liền tiến vào không gian.

Vừa đặt chân vào thôn phệ không gian, nơi mắt ta nhìn thấy đều bị vô số vụ khí dày đặc bao phủ.

Làn vụ khí kia dường như cảm ứng được sự tồn tại của ta, với một thái độ cực kỳ điên cuồng mà cuồn cuộn đổ về phía ta.

Tình cảnh này đã trải qua nhiều nên cũng không còn lạ, ta bình tĩnh thong dong, không chút cản trở, mặc cho vụ khí tuôn vào cơ thể.

Theo đà vụ khí không ngừng rót vào cơ thể ta, khí tức vốn bình tĩnh của ta bắt đầu biến hóa kịch liệt.

Tiên linh khí trong cơ thể như ngọn lửa bị châm, mạnh mẽ bùng lên, sau đó liên tục thăng cấp, thế như chẻ tre.

Rất nhanh, tu vi cảnh giới của ta liền từ Thiên Tiên cảnh sơ kỳ ban đầu, một mạch đột phá đến Thiên Tiên cảnh trung kỳ.

Và tốc độ thăng cấp kinh người này vẫn không hề dừng lại, vẫn tiếp tục mạnh mẽ tiến lên, khi sắp sửa chạm tới ngưỡng cửa Thiên Tiên cảnh hậu kỳ thì mới hơi chậm lại một chút.

Nhưng dù vậy, khoảng cách để thực sự bước vào tầng thứ đó cũng chỉ còn một đường tơ kẽ tóc mà thôi.

Những tử hình phạm này có cảnh giới quá thấp, đa phần đều là pháo hôi.

Chỉ có hai người là Thiên Tiên cảnh sơ kỳ, những người khác đều là Địa Tiên cảnh và Nhân Tiên cảnh.

Thêm một điểm nữa, thể chất của ta cũng đã thay đổi, Tiên linh

thể 99%, sắp sửa biến thành Tiên linh thể rồi, ta vẫn rất vui.

Cảm giác thực lực thăng cấp mang lại rất tốt, mặc dù Tiên linh thể này không phải là mạnh nhất, nhưng dù sao cũng mạnh hơn là không có.

Ngoài ra, thông qua ký ức của Hoa Bách Linh, ta cũng biết được nhiều thông tin hơn.

Địa Tiên giới rộng lớn vô bờ bến, trong đó không chỉ thế lực tiên triều cường thịnh, mà các Thánh địa lớn cũng không hề kém cạnh.

Các thế lực phương như những vì sao lấp lánh, mỗi bên tỏa ra ánh sáng độc đáo riêng.

Luyện đan, luyện khí đều có sở trường, nhưng thế lực của các Thánh địa và tiên triều này quá mạnh, hiện tại ta căn bản không thể chọc vào.

Chỉ riêng Bắc Dương Tiên triều này, lãnh thổ rộng lớn đến mức khiến người ta phải tặc lưỡi.

Chỉ riêng Ly Hỏa Thành, một thành trì quy mô nhỏ như vậy, số lượng đã lên đến hàng vạn tòa.

Còn những thành trì có quy mô lớn hơn thì vô số kể, khó mà đếm hết.

Thực lực của Thánh địa cũng không hề yếu hơn tiên triều.

Sức chiến đấu cấp cao tương đương, chỉ là Thánh địa không có nhiều địa bàn như tiên triều mà thôi.

Họ đi theo con đường tinh phẩm.

Ngoài ra, ta cũng hiểu rõ hơn về tình hình của Ly Hỏa Thành.

Thành chủ Ly Hỏa Thành, Bạch Trạch, thực lực đã là Thiên Tiên cảnh đỉnh phong, nhưng đối ngoại vẫn luôn nói là Thiên Tiên cảnh

hậu kỳ.

Lần xuất hành này là để đột phá.

Một khi đột phá thành công, đó sẽ là Dương Tiên cảnh chân chính, chính là một sự thay đổi về chất.

Nhậm chức tại Bắc Dương Tiên triều, một khi tiến vào cảnh giới Dương Tiên, chỉ cần bẩm báo Nữ Đế, liền có thể thăng chức Thành chủ cao hơn, còn có nhiều phần thưởng hơn.

Tiên linh thạch, đan dược và công pháp các loại.

Hơn nữa, chỉ cần tiến vào Dương Tiên cảnh, liền có thể tham gia Vạn Thành Đại Hội của Bắc Dương Tiên triều.

Đây là một cơ hội lớn cho tất cả các Thành chủ.

Ai có thể thoát ly khỏi đám đông, liền có thể được Nữ Đế tiếp kiến, đề bạt thậm chí trọng dụng.

Đây cũng là một trong những cơ hội quý giá nhất của vô số Thành chủ thảo căn.

Tiền đề là ngươi phải là Thành chủ và phải là Dương Tiên mới được.

Vạn Thành Đại Hội, mười năm một lần.

Tương tự như khoa cử vậy.

Sở dĩ thường xuyên như vậy, chủ yếu là vì Bắc Dương Tiên triều liên tục chinh chiến, tỷ lệ Thành chủ tổn thất vẫn rất cao, nên có nhiều vị trí trống.

Những ký ức khác không có thông tin hữu ích gì.

Nhưng cũng có không ít công pháp, sau khi bán đi, cũng có thể đổi lấy không ít tiên linh thạch.

Sắp xếp xong ký ức, ta không vội quay về động phủ khách sạn, mà trước tiên quay về Thượng cổ chiến trường ở Linh Vân đại lục một chuyến.

Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Thiền, Tô Quyên, bốn nữ nhân đang tu luyện, đột nhiên cảm nhận được khí tức cường đại.

Áp lực khiến các nàng không thở nổi.

Khi thấy người đến là ta, các nàng mừng rỡ không thôi.

Phu quân, chàng đến rồi.

Bốn nàng đồng thanh nói.

Nghe vậy, ta cười nói: Không hổ là bốn chị em song sinh, ngay cả giọng điệu nói chuyện cũng giống nhau.

Phu quân, chàng lại chọc chúng thiếp vui.

Phu quân, thiếp cảm thấy khí tức của chàng lại mạnh hơn rồi.

Đúng vậy, chúng ta ở đây tuy đã qua hai ba năm, nhưng ở Địa Tiên giới cũng chỉ tương đương hai ba ngày thôi mà.

Phu quân chàng đột phá cũng quá khủng khiếp rồi.

Ta nói: Khiêm tốn chút, chỉ là may mắn thôi.

Phu quân, lại nữa rồi.

Tô Thiền cười nói.

Đối với thiên phú của ta, các nàng thật sự vô cùng hâm mộ.

Người khác tu luyện ngàn khó vạn khổ, ta lại dễ dàng như uống nước lã.

Nhìn bốn nữ nhân vui vẻ, ta nói: Địa Tiên giới một ngày, Linh Vân đại lục một năm, quả thật hơi nhanh, ta sẽ nhanh chóng nâng cao thực lực cho các nàng.

Nghe vậy, bốn nàng không hề vui mừng.

Chỉ là có chút lo lắng, theo lời ta nói, Địa Tiên giới và Linh Vân đại lục chẳng có gì khác biệt.

Cũng là đao quang kiếm ảnh, ngươi lừa ta gạt.

Lên đó rất có thể sẽ thành pháo hôi.

Ảo tưởng về Tiên giới tươi đẹp cũng tan biến.

Phu quân, chúng thiếp sau khi phi thăng, chẳng phải sẽ mất đi tự do nhân sinh sao.

Ta nói: Cứ yên tâm đi, ta rất nhanh sẽ khống chế được khu vực phi thăng đó, đủ để bảo đảm cho các nàng rồi.

Hiện tại ta đã là Thiên Tiên trung kỳ rồi, tốc độ đã tương đối nhanh.

Phu quân, chúng thiếp nghe lời chàng.

Ừm, tiếp theo, ta sẽ truyền thụ cho các nàng một số công pháp, lỡ như nơi phi thăng không ở cùng một chỗ, các nàng ít nhất cũng có thủ đoạn tự vệ.

Vâng, phu quân.

Tâm trạng Tô Ngọc và ba nàng còn lại bỗng chốc trở nên kích động.

Công pháp do ta truyền thụ, đó chính là công pháp cao cấp, công pháp mà tiên nhân tu luyện.

Làm sao các nàng có thể không vui chứ.

Ta sắp xếp lại một số công pháp, những cái rác rưởi thì không truyền, những cái tạm được thì truyền thụ cho bốn nàng.

Mặc dù những công pháp này chỉ là loại hàng đại trà, nhưng dù sao

cũng tốt hơn là không có.

Ta đang suy tính, khi nào thì tìm được một bản công pháp lợi hại.

Những công pháp lợi hại như vậy, chỉ có các Thánh địa lớn mới có.

Không vội, đến lúc đó giết chết vài đệ tử hạch tâm của Thánh địa là được.

Tuy nhiên, những đệ tử hạch tâm này đều có hộ đạo giả, chuyện này vẫn phải cẩn thận.

Truyền thụ xong công pháp, ta nói: Trong cơ thể các nàng không có tiên linh khí, tạm thời không thể tu luyện, đại khái tìm hiểu một chút là được.

Vâng, phu quân.

Ngay sau đó, ta nhìn Tô Quyên và Tô Dực hai nàng, ban đầu ta vẫn luôn giữ lại không động tới.

Chính là để đợi cảnh giới thăng cấp, giúp các nàng tránh bớt đường vòng.

Dù sao, người mới có nhiều ưu đãi hơn mà.

Ta nghiêm túc nói: Cái kia, bây giờ cũng là lúc để nâng cao thực lực cho các nàng rồi.

Chuẩn bị xong chưa.

Luôn sẵn sàng.

Tô Quyên mắt sáng lên, trong lòng đã mong chờ từ lâu.

Ta: Phong cách này có chút không đúng, ta còn nghi ngờ Tô Quyên đã học qua khóa học truyền tiêu tâm lý nào đó.

Tô Dực thì mặt đỏ bừng, không nói lời nào.

Tô Thiền nói: Phu quân, chuyện này vẫn là không nên hỏi thì hơn, chuẩn bị xong hay chưa, chẳng phải đều tùy ý chàng sao.

Tô Ngọc gật đầu, cũng có chút mong chờ.

Thực lực của ta càng mạnh, các nàng cũng sẽ theo đó mà được hưởng lợi.

Chương 618

Nước lên thuyền lên mà.

Ta nói: Vậy ai lên trước Thời gian trôi qua nhanh chóng.

Một ngày lặng lẽ trôi qua.

Cũng không biết rốt cuộc là từ khi nào bắt đầu, bầu trời vốn trong xanh vạn dặm, đột nhiên không một dấu hiệu báo trước bị từng tầng từng lớp mây đen dày đặc che phủ.

Những đám mây đen dày đặc này dường như bị một loại sức mạnh thần bí nào đó dẫn dắt, nhanh chóng hội tụ về phía không trung trên thung lũng.

Cùng với sự trôi qua của thời gian, những đám mây sấm chớp tầng tầng lớp lớp càng lúc càng nhiều, chúng chen chúc nhau, cuồn cuộn, thỉnh thoảng có một đạo tia chớp chói mắt xuyên qua, phát ra tiếng nổ ầm ầm rung động trời đất.

Trong tích tắc, cả thiên địa đều bị cảnh tượng khủng khiếp này bao trùm, ban ngày vốn sáng bỗng chốc trở nên đen như mực, không thấy được năm ngón tay.

Đứng từ xa quan sát, Tô Ngọc trừng lớn mắt, vẻ mặt tràn đầy sự khó tin.

Nàng có chút không thể tin nổi nói: Làm sao có thể Tô Quyên và Tô Dực lại nhanh như vậy đã phải đối mặt với lôi kiếp Thần Đình Cảnh.

Thực lực của Tô Dực và Tô Quyên chỉ là Tiên Khiếu cảnh đỉnh phong, chỉ trong một đêm, các nàng đã trực tiếp vượt qua một đại cảnh giới, có chút khó tin.

Hóa ra thực lực của ta càng mạnh, hiệu quả chênh lệch lại lớn đến

thế này.

Tô Thiền cũng có chút hâm mộ, sự khác biệt này quá lớn rồi.

Cũng chịu khổ chịu mệt, nhưng cái được nhận lại lại không giống nhau.

Các nàng vẫn đang vất vả tu luyện, Tô Quyên và Tô Dực đã có thể độ lôi kiếp.

Tu đạo từ khi nào lại trở nên đơn giản như vậy.

Chỉ cần đi theo đúng người, đường vòng vượt xe không phải là mơ.

Tô Quyên căng thẳng nói: Thiếp cảm thấy một luồng áp lực nghẹt thở, cứ như bị lôi kiếp khóa chặt vậy, có chút sợ hãi, phu quân phải làm sao đây.

Ta nói: Ừm, chuyện nhỏ, có ta ở đây, lôi kiếp này chỉ là tiểu tạp nham thôi.

Tô Dực cũng vô cùng căng thẳng, dù sao lôi kiếp, đối với ta mà nói là chuyện nhỏ.

Nhưng đối với các nàng, vẫn là vô cùng khủng khiếp.

Tô Ngọc và Tô Thiền chỉ có thể âm thầm hâm mộ.

Hai tỷ muội vốn yếu thế hơn các nàng, ngược lại đã vượt qua các nàng rồi.

Đột nhiên, lôi vân vẫn đang ngưng tụ, không những không yếu đi mà còn càng thêm cường hãn.

Tô Ngọc kinh hãi nói: Gay rồi, nhị muội và tứ muội đồng thời độ kiếp, dẫn đến lôi kiếp hợp hai làm một, uy lực này quá mạnh rồi.

Trong lòng Tô Thiền cũng lo lắng, nhưng vẫn an ủi nói: Có phu

quân ở đây, khẳng định không vấn đề gì đâu.

Lôi kiếp của hai người hợp hai làm một, đây không phải là 1+ 1 đơn giản như vậy, uy lực đã tăng lên gấp mấy lần.

Đối mặt với lôi đình như vậy, ta không hề để ý.

Căn bản không sợ.

Các nàng lùi lại, để ta gánh.

Lời vừa dứt, chỉ thấy thân hình ta như điện, đột nhiên vọt lên một cái, bay vút lên không trung.

Trên mặt ta không hề có chút sợ hãi nào, ngược lại còn nghênh đón lôi đình hùng mạnh ập tới, phảng phất như đặt sinh tử ngoài vòng xoáy.

Tô Dực và Tô Quyên vô cùng cảm động, đây là đang giúp các nàng độ lôi kiếp.

Trong lòng tình yêu dành cho ta trỗi dậy, cũng vô cùng lo lắng cho ta.

Trong tích tắc, một đạo lôi đình màu tím thô vài mét từ trời giáng xuống, như một con cự long gào thét, nhe nanh múa vuốt xé toạc bầu trời.

Tất cả tu sĩ và yêu thú trên Thượng cổ chiến trường đều có thể cảm nhận được uy thế của lôi đình.

Trong lòng vô cùng chấn động, lôi kiếp của ai lại bá đạo đến thế này, chưa từng nghe nói đến.

Kèm theo tiếng nổ ầm ầm vang dội, đạo lôi đình khủng khiếp này hung hăng giáng xuống người ta.

Tuy nhiên, điều đáng kinh ngạc là ta lại không hề có ý lùi bước, ngược lại còn đứng thẳng người, cứng rắn chịu đựng một đòn hủy

thiên diệt địa này.

Trong chốc lát, lôi quang chói lọi tứ tán, chiếu sáng cả đại địa.

Thế giới vốn u ám trong khoảnh khắc trở nên sáng như ban ngày, khiến người ta hầu như không thể mở mắt.

Còn ta, đang ở giữa biển lôi này, lại như một vị chiến thần bất bại, phát ra khí thế và uy nghiêm vô song.

Lôi đình dường như cảm nhận được một loại khí tức tiên linh dị thường không thuộc về Linh Vân đại lục, luồng khí tức kia thần bí mà cường đại, khiến lôi đình lại trở nên cuồng bạo hơn nữa.

Chỉ thấy từng đạo lôi đình liên tục giáng xuống, mỗi đạo đều mạnh mẽ và dữ dội hơn đạo trước, như hồng thủy mãnh thú, muốn nuốt chửng ta.

Ngay cả ta, người đã bước vào Thiên Tiên cảnh, lúc này cũng không khỏi nảy sinh kiêng kỵ.

Cảm nhận sức mạnh khủng khiếp tiềm ẩn bên trong lôi đình, luồng sức mạnh này quá mạnh, khiến ta cảm thấy một mối đe dọa chưa từng có.

Mạnh hơn gấp trăm lần so với trước, may mắn là thực lực của ta bây giờ cũng đã mạnh.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, thế công của lôi đình không hề có dấu hiệu suy yếu.

Cuối cùng, khi đạo lôi đình cuối cùng ầm ầm giáng xuống, cả thiên địa đều bị tiếng nổ ầm ầm vang dội bao trùm.

Đạo lôi đình kia như một cột sáng khổng lồ trong vũ trụ, trực tiếp đánh thẳng xuống mặt đất, nơi nó đi qua, không gian đều bắt đầu vặn vẹo, điện quang tứ tán.

Trong tích tắc, núi lở đất nứt, cát bay đá chạy, phảng phất như tận thế đã đến.

Mặc dù lôi đình đã kết thúc, nhưng tiếng sấm vẫn còn vang vọng trên Thượng cổ chiến trường.

Sau đạo lôi đình này, thiên địa trở nên yên tĩnh.

Hai luồng kim quang từ trời giáng xuống, bao phủ Tô Dực và Tô Quyên.

Vô số tu sĩ kinh ngạc không thôi, một lần hai người độ kiếp, khó trách uy lực lại lớn như vậy.

Chỉ là ai có lá gan lớn đến thế, lại dám cùng nhau độ kiếp.

Tô Ngọc và Tô Thiền vội vàng đi xem ta.

Ầm.

Chỉ thấy dưới đất đột nhiên bay ra một bóng người.

Chính là ta, chỉ thấy ta toàn thân da rách thịt nát, tóc tai bù xù, khóe miệng còn có không ít tiên huyết.

Cơ thể lại không có bất kỳ sự phục hồi nào.

Linh khí của Linh Vân đại lục, không thể giúp ta khôi phục, nhất định phải là tiên linh chi khí mới được.

Thấy ta thảm trạng như vậy, Tô Ngọc và Tô Thiền đều vội khóc.

Quen biết ta lâu như vậy, đây là lần đầu tiên thấy ta thảm như thế.

Phu quân chàng không sao chứ.

Phu quân, chàng vẫn ổn chứ.

Ta cười nói: Không cần lo lắng, ta không sao, chỉ là không ngờ lôi đình lần này lại lợi hại như vậy, xem ra khí tức của ta khiến thiên kiếp cho rằng ta đang gian lận, nên nó mạnh mẽ chưa từng có.

Phu quân, mau ăn ít đan dược để khôi phục một chút.

Tô Thiền vội vàng lấy ra tất cả đan dược đưa cho ta.

Thấy vậy, ta xua tay nói: Không cần, những đan dược này đối với ta mà nói, không có tác dụng.

Lôi kiếp lần này, cũng không phải là không có lợi ích, thể chất của ta đã có chút đột phá.

Sau khi trải qua sự tẩy lễ của lôi kiếp, thể chất của ta đã là Tiên linh thể rồi.

Chỉ cần quay về Địa Tiên giới, liền có thể dùng tiên linh khí để khôi phục.

Đột nhiên, ta nhớ đến Bất Lão Tuyền.

Cũng không biết có tác dụng hay không.

Thế là, ta lấy ra một bình Bất Lão Tuyền, uống cạn.

Chốc lát, toàn thân thương thế, có thể nhìn thấy bằng mắt thường đã khôi phục.

Trực tiếp khiến ta đạt đến đỉnh phong.

Ta kinh ngạc không thôi, chết tiệt, Bất Lão Tuyền này có chút gì đó hay ho nha.

Vốn tưởng không có tác dụng, không ngờ hiệu quả không hề suy giảm.

Bất Lão Tuyền này quả thật thần kỳ.

Vậy thì, cho dù ở Địa Tiên giới, chỉ cần có Bất Lão Tuyền, Thẩm Hạo có thể nhanh chóng hồi phục hoàn toàn.

Hơn nữa, Bất Lão Tuyền này lại không hề có tác dụng phụ, không chỉ vậy mà còn có thể sử dụng vô hạn.

Nghĩ đến đây, Bất Lão Tuyền này thật sự phi phàm.

Chương 619

Thẩm Hạo vẫn đánh giá thấp giá trị của nó.

Chẳng phải nói, Thẩm Hạo khi đối chiến với người khác, hoàn toàn có thể liều mạng, dù sao Bất Lão Tuyền nhiều vô kể.

Nhưng ý nghĩ này rất nhanh bị bỏ qua.

Liều mạng là không thể liều mạng, ngày tháng tốt đẹp không muốn hưởng thụ, việc gì phải đi liều mạng, ngu ngốc sao.

Lấy mạng đổi mạng cũng không phải phong cách của Thẩm Hạo.

Thấy Thẩm Hạo thương thế đã hoàn toàn khôi phục, Tô Thiền và Tô Ngọc cũng kinh ngạc không thôi.

Tô Thiền: Phu quân, người đã khỏe nhanh vậy sao.

Thẩm Hạo: Nghe lời này sao ta thấy không đúng lắm.

Phu quân có vấn đề gì sao.

Tô Thiền khó hiểu nhìn Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo: Không sao, hiện tại ta đã khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, các nàng không cần lo lắng.

Lời vừa dứt, Thẩm Hạo nhìn về phía Tô Quyên và Tô Dực đang được kim quang bao bọc.

Họ không sao chứ.

Phu quân, nhị muội, tứ muội đều không sao.

Tô Ngọc nói.

Vậy thì tốt.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo cùng Tô Ngọc, Tô Thiền đứng tại chỗ

chờ Tô Dực và Tô Quyên hấp thu kim quang.

Tô Ngọc và Tô Thiền đều có chút hâm mộ, vốn dĩ tưởng rằng hai người bọn họ sẽ là người độ kiếp sớm nhất, nào ngờ lại bị Tô Quyên và Tô Dực vượt trước.

Sau một thời gian dài, luồng kim quang chói mắt cuối cùng cũng dần dần mờ đi rồi tiêu tán.

Chỉ thấy bóng dáng Tô Dực và Tô Quyên, tựa như lông vũ nhẹ nhàng, từ từ phiêu tán từ trên không trung hạ xuống.

Dáng vẻ hai nữ ưu nhã mà tự tại, tựa hồ thời gian đều ngừng lại ở khắc này.

Lúc này, lại nhìn khí thế tỏa ra từ hai người, đã phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Cổ khí tức cường đại kia chính là đặc trưng của Vũ Hóa cảnh.

Mở đôi mắt tĩnh lặng, hai nữ lần đầu tiên đến bên cạnh Thẩm Hạo.

Tô Quyên vội vàng hỏi: Phu quân, người không sao chứ.

Vừa nãy các nàng đều bị lôi kiếp dọa chết khiếp, lôi kiếp đáng sợ như vậy, chưa từng gặp qua.

Cũng lo lắng Thẩm Hạo bị sét đánh hỏng.

Tô Thiền: Hai muội cứ yên tâm, phu quân không sao đâu.

Tô Ngọc tò mò hỏi: Đột phá Vũ Hóa cảnh cảm giác thế nào.

Tô Quyên hưng phấn nói: Cảm giác vô cùng tốt, toàn thân tràn đầy sức mạnh, gấp mấy chục lần so với trước.

Cuối cùng cũng độ qua lôi kiếp, chỉ cần tu luyện thêm một thời gian nữa là có thể phi thăng rồi.

Tô Ngọc hâm mộ nói: Không ngờ, tứ muội ham chơi nhất lại đi trước ta một bước, thật sự khiến người ta không thể ngờ được.

Giờ khắc này, Tô Ngọc có chút chua xót.

Nàng cứ nghĩ phải cần cù khổ luyện, nào ngờ con đường tu luyện này lại thật sự có thể đi tắt.

Nếu là trước đây, nàng tuyệt đối không nghĩ tới.

Thấy vậy, Thẩm Hạo nói: Các nàng tạm thời đừng tu luyện vội, tránh phi thăng quá sớm.

Chờ ta bên kia sắp xếp ổn thỏa rồi hãy nói.

Vâng, phu quân.

Tô Dực và Tô Quyên đồng thanh nói.

Đối với sự sắp xếp của Thẩm Hạo, các nàng vô điều kiện tin tưởng.

Không có Thẩm Hạo, các nàng hiện tại vẫn chỉ là trưởng lão của Huyền Thiên Kiếm Tông, căn bản không thể có được thành tựu như hôm nay.

Cũng không thể biết bất cứ điều gì về Địa Tiên giới.

Thẩm Hạo: Được rồi, chúc mừng các nàng độ kiếp thành công, đi ăn mừng một chút.

Vâng, phu quân.

Vào trong động phủ, Thẩm Hạo lúc này mới phát hiện, khi đến đã quên mang Linh tửu, rượu trong khách sạn Địa Tiên giới vẫn chưa được mang tới.

Chỉ đành dùng Linh tửu của Linh Vân đại lục thay thế.

Uống rượu qua ba tuần, Tô Ngọc không nhịn được nói: Phu quân,

có một chuyện muốn bàn bạc với người.

Thẩm Hạo nghi hoặc hỏi: Nói đi, chuyện gì.

Tô Ngọc sắp xếp lại suy nghĩ rồi nói: Thiếp muốn biến sơn cốc này thành một cứ điểm, để các trưởng lão của Huyền Thiên Kiếm Tông đều đến đây.

Dù sao Thượng Cổ Chiến Trường thực sự quá nguy hiểm, có cứ điểm này cũng có thể bảo vệ họ một phần.

Chúng thiếp từ nhỏ đã lớn lên ở Huyền Thiên Kiếm Tông, vẫn luôn được tông môn bảo vệ, hưởng thụ sự che chở của tông môn.

Hiện tại có năng lực rồi, cũng muốn làm gì đó cho tông môn.

Ba nữ còn lại cũng đầy vẻ mong đợi nhìn Thẩm Hạo.

Hiển nhiên các nàng cũng có suy nghĩ này.

Nghe vậy, Thẩm Hạo gật đầu nói: Được, nhưng không thể ở đây, cách xa một chút là được.

Thấy Thẩm Hạo đồng ý, bốn nữ rất vui mừng, đồng thanh nói: Đa tạ phu quân.

Thẩm Hạo thấy không sao, dù sao người đông sức mạnh lớn, cũng tiện bề chiếu cố.

Hơn nữa, Huyền Thiên Kiếm Tông đối với Thẩm Hạo cũng không tệ, hắn cũng không có lý do gì để từ chối.

Phu quân, chúng thiếp không thể rời khỏi Thượng Cổ Chiến Trường, nên chuyện này vẫn phải phiền phu quân chạy một chuyến.

Tô Ngọc nói.

Được, mai ta đi một chuyến.

Vừa hay còn phải đi thăm Mạnh Tuyền Cơ và mấy nàng, tiện tay

làm luôn.

Đa tạ phu quân.

Trong lòng, Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Thiền, Tô Quyên bốn nữ đều vô cùng cảm kích.

Thẩm Hạo là nửa đường xuất gia, mới gia nhập Huyền Thiên Kiếm Tông không lâu.

Còn các nàng từ nhỏ đã ở Huyền Thiên Kiếm Tông, đối với các nàng mà nói, tông môn như nhà mẹ đẻ, có một thứ tình cảm khác biệt.

Tiếp theo, Thẩm Hạo bố trí một trận pháp.

Chỉ cần là người tu luyện công pháp của Huyền Thiên Kiếm Tông, sau khi tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường, liền có thể cảm ứng được nơi đây.

Đương nhiên, điều này cũng tiện cho các nàng ở Bàn Tơ Động.

Các nàng cũng sẽ tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường.

Ngày hôm sau, sáng sớm, Thẩm Hạo liền từ Vạn Yêu Cốc đến Bàn Tơ Động.

Mấy năm không gặp, Mạnh Tuyền Cơ và các nàng đều vô cùng kích động.

Phu quân.

Không, thật sự là người sao.

Tướng công.

Công tử.

Sư công người đã về rồi.

Chủ nhân.

Cảm nhận được sự nhiệt tình của các nàng, Thẩm Hạo cảm thấy

mình như một kẻ trăng hoa, khắp nơi gieo tình.

Qua lại giữa Bàn Tơ Động và Thượng Cổ Chiến Trường.

Hắn cũng vui vẻ trong đó.

Thẩm Hạo ôm các nàng một lát, nói: Gần đây không có chuyện gì chứ.

Công tử, có một đám tán tu, thời gian trước vẫn luôn cố gắng phá vỡ trận pháp ở đây.

Vạn Mộ Tuyết nói.

Nghe vậy, Thẩm Hạo nhíu mày nói: Ồ vậy sao, còn có người dám đến tìm chết à.

Chủ nhân, không có chuyện gì lớn, chẳng qua là một đám tán tu phát hiện nơi đây có trận pháp, tưởng là động phủ của cao nhân, muốn tìm cơ duyên.

Bạch Tuyết nói.

Không sao, lát nữa ta sẽ bố trí một sát trận, đảm bảo bọn họ có đi mà không có về.

Thẩm Hạo cười nói.

Đáng tiếc không có Tiên Linh Thạch, nếu có Tiên Linh Thạch, thì trận pháp bố trí uy lực sẽ càng mạnh.

Điều này khiến Thẩm Hạo có chút hối hận, lẽ ra nên giữ lại một ít Tiên Linh Thạch.

Tóm lại mà nói, vẫn là quá nghèo.

Đối với Thẩm Hạo mà nói, chỉ là rời đi mấy ngày.

Nhưng đối với các nàng mà nói, đó là mấy năm.

Bởi vậy, xa cách lâu ngày như tân hôn, khiến Thẩm Hạo có chút

hưởng thụ phúc lành.

Nghỉ ngơi một đêm, Thẩm Hạo liền gọi các nàng đến.

Phu quân, có chuyện gì vậy.

Mạnh Tuyền Cơ tò mò hỏi.

Chỉ thấy lúc này Mạnh Tuyền Cơ, gò má hồng nhuận có sắc sáng, lời nói cũng vô cùng dịu dàng.

Khóe mắt còn vương vấn ý xuân.

Vân Trúc, Vọng Thư đều không khỏi tò mò.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo lấy tất cả Linh bảo trên người ra.

Có Thượng phẩm linh bảo, Cực phẩm linh bảo, đều là những thứ trước đây hắn dùng.

Hiện tại Thẩm Hạo đã là Thiên Tiên cảnh, căn bản không còn dùng đến nữa.

Gọi các nàng đến đây, không có chuyện gì lớn, chỉ là tặng các nàng một ít đồ vật.

Nói xong, Thẩm Hạo vung tay, trên không trung lơ lửng vô số Linh bảo.

Chỉ riêng Thượng phẩm linh bảo phi kiếm đã có mấy chục thanh.

Chương 620

Cực phẩm linh bảo cũng không ít.

Thấy cảnh này, các nàng đều trố mắt kinh ngạc.

Ngay cả Mạnh Tuyền Cơ cũng không nhịn được nuốt nước bọt.

Thật sự là quá xa xỉ.

Phu quân, đây. nhiều Linh bảo như vậy, đều là cho chúng thiếp sao.

Mạnh Tuyền Cơ không dám tin hỏi.

Thẩm Hạo cười nói: Không sai, những Linh bảo này, các nàng cứ lấy đi mà chia.

Phu quân, vậy người dùng gì.

Vân Trúc nghi hoặc hỏi.

Những thứ này đối với ta mà nói như sắt vụn, không có giá trị gì.

Tặng cho các nàng mới là chỗ dựa của chúng, nếu không cũng chỉ là lãng phí.

Thẩm Hạo nói.

Phu quân vẫn là do người phân phối đi.

Mạnh Tuyền Cơ nói.

Những Cực phẩm linh bảo này, đều là trang bị cấp cao nhất của Linh Vân đại lục.

Mạnh Tuyền Cơ trước đây tuy là tông chủ một tông, nhưng cũng chưa từng thấy Linh bảo.

Huống chi Thượng phẩm linh bảo, Cực phẩm linh bảo.

Bất kể là tu luyện giả hay phàm nhân, đều như nhau, không lo ít mà lo không đều.

Tài nguyên đỉnh cấp như vậy, ai cầm cũng không hay.

Vẫn là do Thẩm Hạo phân phối thì tốt hơn.

Mọi người cũng không có lời oán thán.

Thấy vậy, Thẩm Hạo gật đầu.

Đưa một chiếc chuông vàng lớn bằng bàn tay cho Mạnh Tuyền Cơ.

Đây là Cực phẩm phòng ngự linh bảo Huyền Đức Chung, trước đây là do Chưởng môn Thạch Mạc Tây tặng khi ta còn ở Huyền Thiên Kiếm Tông, giờ tặng nàng.

Đa tạ phu quân.

Mạnh Tuyền Cơ trong lòng ngọt ngào.

Không phải vì chiếc Cực phẩm phòng ngự linh bảo Huyền Đức Chung này, mà là vì Thẩm Hạo là người đầu tiên tặng cho nàng.

Như vậy mà nói, địa vị của nàng trong lòng Thẩm Hạo vẫn rất cao.

Vĩnh Từ, thanh phi kiếm này cũng là Cực phẩm linh bảo, tặng nàng.

Tạ ơn công tử.

Vân Trúc, một kiện phi kiếm cũng là Cực phẩm linh bảo, nàng cầm đi.

Tiếp theo, mỗi nữ nhân đều có một món.

Tuy nhiên, Vọng Thư và Văn Nhân Y Y hai nữ đều là Thượng phẩm linh bảo.

Cực phẩm linh bảo của Thẩm Hạo cũng hết rồi.

Tiếp đó, Thẩm Hạo lại lấy ra vảy rồng của con rồng đã chết.

Luyện chế thành mười mấy chiếc nội giáp.

Những nội giáp này sánh ngang với Cực phẩm phòng ngự linh bảo, các nàng mỗi người một kiện.

Đa tạ công tử.

Đa tạ Sư công.

Các nàng đều vô cùng vui vẻ.

Hiện tại các nàng, nói là toàn thân giáp rùa cũng không hề quá đáng.

Cùng cảnh giới, đánh cũng không lay chuyển được.

Thấy các nàng cười tươi rạng rỡ, tâm trạng Thẩm Hạo cũng không tệ.

Những thứ này, đối với hắn mà nói đều không còn tác dụng.

Chờ về Địa Tiên giới, kiếm một ít tiên khí cấp thấp, thì càng phi phàm.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo đột nhiên cảm thấy những tán tu đó công kích trận pháp vẫn có lý.

Nơi này tuy không phải động phủ của cao nhân gì, nhưng chỉ cần Thẩm Hạo thấy thuận mắt, cơ duyên gì cũng có thể có.

Công pháp đỉnh cấp, Cực phẩm linh bảo, muốn gì có nấy.

Được rồi, bây giờ các nàng hãy luyện hóa những Linh bảo này trước, ta đi một lát rồi sẽ quay lại.

Vâng, phu quân.

Tiếp đó, chỉ thấy bóng dáng Thẩm Hạo biến mất.

Khi xuất hiện trở lại, đã đến Huyền Thiên Kiếm Tông.

Chưởng môn đang bế quan, đột nhiên toàn thân lông tơ dựng đứng.

Một cỗ khí tức cường đại khiến ông ta không thở nổi.

Ông ta là tồn tại Tiên Khiếu cảnh Đại viên mãn, người nào có thể khiến ông ta chịu áp lực như vậy.

Ngay sau đó quay đầu nhìn lại, kinh ngạc đến ngây người.

Chỉ thấy trên bàn vốn trống không lại xuất hiện thêm một ngọc giản.

Thần thức của Thạch Mạc Tây lập tức quét qua, nhưng không phát hiện bất kỳ dấu vết nào.

Người nào có thể lặng lẽ không một tiếng động tiến vào Huyền Thiên Kiếm Tông, tiến vào nơi bế quan của ông ta.

Vì sao chỉ để lại một ngọc giản rồi rời đi, có ý gì.

Thạch Mạc Tây không nghĩ thông, vội vàng mở ngọc giản.

Khi biết tin tức bên trong, ông ta kinh ngạc không thôi.

Bên trong lại là bản đồ Thượng Cổ Chiến Trường, thậm chí còn có tin tức hai nữ Tô Dực, Tô Quyên đã độ lôi kiếp tiến vào Vũ Hóa cảnh.

Nhất thời, tâm trạng Thạch Mạc Tây vô cùng phức tạp, ban đầu ông ta là Tiên Khiếu cảnh Viên mãn, mà Tô Ngọc, Tô Thiền bốn tỷ muội cũng chỉ khoảng Tiên Khiếu cảnh tầng 6.

Mấy năm trôi qua, ông ta vẫn dậm chân tại chỗ, còn các nàng thì đã sắp phi thăng.

Điều này cũng khiến Thạch Mạc Tây nảy ra ý nghĩ tiến vào

Thượng Cổ Chiến Trường.

Cứ như thế này, ông ta biết bao giờ mới có thể phi thăng.

Ngọc Nữ Phong, Cam Lâm Động của Huyền Thiên Kiếm Tông.

Lúc này, nơi đây đã vật đổi sao dời.

Cùng với việc Tô Thiền bốn tỷ muội tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường, Phong chủ Ngọc Nữ Phong cũng đã đổi chủ mới.

Lại là người quen, không ngờ lại là Uy Chấn Thiên, người năm xưa đã đỡ một quyền của Thẩm Hạo khi hắn mới vào Huyền Thiên Kiếm Tông.

Uy Chấn Thiên năm xưa ở Tiên Khiếu cảnh tầng sáu, hiện tại đã là Tiên Khiếu cảnh tầng tám, mấy năm nay tu vi dường như không hề sụt giảm.

Thẩm Hạo không hề kinh động Uy Chấn Thiên.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là, Cam Lâm Động lại không đón nhận chủ nhân mới.

Từ khi tin tức Thẩm Hạo phi thăng truyền ra, Cam Lâm Động liền trở thành thánh địa của Huyền Thiên Kiếm Tông, không ít đệ tử đều ngồi thiền tu luyện bên ngoài Cam Lâm Động, muốn được nhiễm chút khí tức của Thẩm Hạo.

Bên ngoài Cam Lâm Động, còn có ngọc tượng của Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo quan sát một lượt, hài lòng gật đầu.

Ngọc tượng này được điêu khắc dáng ngọc thụ lâm phong, có ba phần thần thái của bản thân hắn.

Lúc này, các đệ tử mới của Huyền Thiên Kiếm Tông đều phải đến đây bái lạy một phen, chiêm bái thần thái của đại lão phi thăng.

Điều khiến Thẩm Hạo không ngờ là, những đệ tử này lại gọi hắn là Thẩm Sư Tổ.

Ta chậc, hiện tại cũng là cấp bậc lão tổ rồi sao.

Vốn dĩ, Thẩm Hạo lần này đến Cam Lâm Động là muốn tìm hai thị nữ Diệu Lăng, Thải Y.

Hắn định tặng mỗi nữ một kiện nội giáp luyện chế từ vảy rồng đã chết.

Nào ngờ lại thấy cảnh này.

Thẩm Hạo bỗng dưng nảy sinh ý cười gian tà.

Chương 621

Muốn đến trước mặt mọi người thể hiện thánh tích.

Thiên Tiên cảnh, cảnh giới này ở Địa Tiên giới có lẽ chỉ là tồn tại không đáng kể, không hề nổi bật.

Thế nhưng khi hắn giáng lâm đến Linh Vân đại lục này, lại tựa như một vầng kiêu dương chói lọi rực rỡ, lập tức trở thành tiêu điểm của Huyền Thiên đại lục.

Bởi vì ở nơi đây, Thiên Tiên cảnh chính là vị Tiên nhân chí cao vô thượng, không thể địch nổi.

Lúc này, chỉ thấy Thẩm Hạo khẽ nheo mắt, hai tay nhẹ nhàng kết pháp quyết.

Đột nhiên, hư không vốn yên tĩnh như bị ném vào một tảng đá khổng lồ mà gợn lên từng trận gợn sóng.

Tiếp đó, từng đạo hà quang rực rỡ muôn màu như hồng thủy vỡ đê từ bốn phương tám hướng cuồn cuộn đổ về, chiếu sáng cả bầu trời như mộng ảo.

Ngay khi mọi người trố mắt kinh ngạc, giữa hà quang từ từ hiện lên một đạo nhân ảnh khổng lồ.

Nhân ảnh này cao mấy chục trượng, chân đạp tường vân, tay cầm phất trần, thân thể ẩn hiện, tựa hồ ở giữa hư thực.

Nhìn kỹ, dung mạo lại y hệt Thẩm Hạo, không sai chút nào.

Nhất thời, tất cả đệ tử Huyền Thiên Kiếm Tông có mặt đều ngây người.

Họ trừng lớn hai mắt, khó tin nhìn cảnh tượng thần kỳ trước mắt,

trong lòng tràn ngập sự chấn động.

Sau một khắc, trong đám người bùng nổ một tràng hoan hô, trên mặt mỗi người đều toát lên vẻ kinh hỉ không thể kiềm chế.

Mau nhìn, là Thẩm Sư Tổ.

Thật sự là Thẩm Sư Tổ.

Thẩm Sư Tổ hạ phàm rồi.

Mọi người kinh hô một tiếng, lập tức quỳ rạp xuống.

Cung nghênh Thẩm Sư Tổ.

Tiếng sơn hô hải khiếu cuốn khắp toàn bộ Huyền Thiên Kiếm Tông.

Cả tông chấn động.

Trong phạm vi trăm dặm, đều có thể nhìn thấy hư ảnh khổng lồ của Thẩm Hạo.

Các tán tu gần Huyền Thiên Kiếm Tông, kinh ngạc đến ngây người, nhìn hư ảnh của Thẩm Hạo, một cỗ uy nghiêm vô hình, khiến họ ngay giây sau không tự chủ được mà quỳ sụp xuống.

Đây là Tiên nhân sao, nhìn một cái đã sợ đến mức tè ra quần rồi.

Cùng với tiếng hô vang của Huyền Thiên Kiếm Tông, âm thanh càng truyền càng xa.

Tất cả đệ tử Huyền Thiên Kiếm Tông, đều lần lượt từ trong bế quan chạy ra.

Khi thấy Thẩm Hạo chân đạp tường vân trên hư không.

Không nói hai lời, tất cả đều chỉnh tề quỳ rạp xuống đất, khấu đầu cao hô: Cung nghênh Thẩm Sư Tổ hồi tông.

Khoảnh khắc này, không chỉ các đệ tử Huyền Thiên Kiếm Tông,

ngay cả các trưởng lão của Huyền Thiên Kiếm Tông, cùng với các Thái Thượng trưởng lão Thần Đình cảnh cũng đều lần lượt xuất quan, cung nghênh Thẩm Hạo.

Chưởng môn Thạch Mạc Tây càng là đến Ngọc Nữ Phong ngay lập tức.

Cũng cung kính quỳ gối ở đó.

Đối với họ mà nói, đây không chỉ là vinh dự của toàn bộ Huyền Thiên Kiếm Tông, mà còn là kỳ ngộ của họ.

Tiên nhân hạ phàm, đây là lần đầu tiên trong mấy chục vạn năm qua.

Nhìn tất cả mọi người cung kính quỳ lạy, nghe các đệ tử Huyền Thiên Kiếm Tông cao hô, Thẩm Hạo trong lòng thầm sảng khoái không thôi.

Làm lão tổ thật là sướng a.

Không ngờ mình nửa đường gia nhập Huyền Thiên Kiếm Tông, vì phi thăng, hiện tại đã thăng cấp thành cấp bậc lão tổ.

Quả nhiên thực lực là tôn quý.

Cảm thấy thời gian phô trương đã gần đủ, Thẩm Hạo cũng đã sảng khoái rồi, bèn lạnh nhạt nói: Tất cả đứng dậy đi.

Vâng, Thẩm Sư Tổ.

Chưởng môn Thạch Mạc Tây giọng điệu kích động nói: Thẩm Sư Tổ, lần nữa hồi tông, là vinh quang vĩ đại của Huyền Thiên Kiếm Tông chúng ta.

Kính xin Lão Tổ ở lại thêm vài ngày, để những đồ tử đồ tôn này có thể hiếu kính người.

Không hổ là Chưởng môn, nói chuyện thật êm tai.

Thẩm Hạo rất hài lòng với thái độ của Thạch Mạc Tây, nhưng vẫn lắc đầu nói: Mạc Tây à, tâm ý của ngươi ta đã hiểu, ta lần này đến, chỉ có thể ở lại một lát liền phải trở về rồi.

Không thể ở lâu tại Linh Vân đại lục, nếu không sẽ trái với thiên quy.

Nghe vậy, toàn trường truyền đến một tràng kinh hô.

Mọi người đều đầy vẻ tiếc nuối.

Đây là một lão tổ phi thăng Thiên giới a, nếu có thể ở lại thêm vài ngày, vậy thì Huyền Thiên Kiếm Tông sẽ huy hoàng đến mức nào.

Tùy tiện chỉ điểm cho họ cách phi thăng, họ đều sẽ thu hoạch được lợi ích không nhỏ.

Vũ Hóa phi thăng, đây là cảnh giới mà tất cả tu luyện giả đều mơ ước.

Đáng tiếc, Thẩm Sư Tổ chỉ có thể dừng lại chốc lát, không thể ở lâu.

Sáu Thái Thượng trưởng lão Thần Đình cảnh của Huyền Thiên Kiếm Tông, lập tức quỳ trước mặt Thẩm Hạo, cung kính nói: Kính xin Thẩm Sư Tổ, truyền thụ cho chúng con phi thăng chi pháp.

Lời này vừa ra, tất cả mọi người đều mắt nóng bỏng nhìn Thẩm Hạo, hy vọng Thẩm Hạo cho họ đáp án.

Mục đích của tu luyện chính là phi thăng trường sinh.

Nếu không thì ai còn tu đạo.

Trước đây nếu là mò đá qua sông, nhưng hiện tại đã có án lệ chân thực, cơ hội này tuyệt đối không thể bỏ lỡ.

Nhưng vấn đề này, thật sự đã làm khó Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo hiểu cái quái gì về phi thăng chi pháp, tu vi đạt đến thì tự nhiên phi thăng thôi.

Nhưng nếu nói như vậy, mọi người đều sẽ nghĩ Thẩm Hạo không muốn ban phát giáo huấn.

Nghĩ đi nghĩ lại, Thẩm Hạo liền có chủ ý.

Tuy không biết phải nói thế nào, nhưng ai bảo Thẩm Hạo là Tiên nhân đầu tiên từ Thiên giới hạ phàm, hoàn toàn có quyền lên tiếng.

Hắn tùy tiện nói thế nào, họ cũng đều sẽ tin.

Lời Thẩm Hạo nói, chính là quyền uy, chính là chân lý.

Ngay cả phân hắn thải ra cũng là hương thơm.

Thẩm Hạo thần sắc nghiêm túc nói: Phàm là kẻ muốn Vũ Hóa phi thăng, cần phải từ bỏ phàm trần tục thế, tích lũy công đức, phải có đại trí tuệ, đại dũng khí, đại khí vận mới có thể chứng đạo.

Chỉ có coi cái chết như về nhà, một lòng hướng đạo, mới có thể được Thiên Đạo che chở, được Thiên Đạo công nhận.

Hơn nữa, đại dũng, tức là phải có dũng khí không sợ sinh tử, dũng cảm tiến tới trực diện lôi kiếp.

Nếu điểm này cũng không làm được, nói gì đến phi thăng, chi bằng nhân lúc còn sớm mà hoàn tục.

Đừng đợi đến khi tuổi thọ sắp hết mới lựa chọn độ kiếp, đến lúc đó, tâm khí đã không còn, làm sao có thể thành công.

Phải cùng thả ích kiên, bất trụy thanh vân chi chí nghèo mà càng kiên cường, không để mất chí lớn trên mây xanh.

Đa tạ Thẩm Sư Tổ giáo huấn.

Tất cả mọi người đều kích động nói.

Nghèo mà càng kiên cường, không để mất chí lớn trên mây xanh, mọi người chỉ thấy Thẩm Hạo nói thật hay, cao thâm khó lường.

Chưởng môn Thạch Mạc Tây nghi hoặc hỏi: Thẩm Sư Tổ, làm thế nào để tích lũy công đức.

Tất cả mọi người mắt sáng lên, đây là một câu hỏi hay a.

Thẩm Hạo thản nhiên nói: Tích đức hành thiện, chính là công đức.

Ghi nhớ, đừng vì công đức mà đi làm việc thiện, như vậy chẳng qua là uổng công.

Vô thẹn với lòng, thuận theo tự tâm.

Cẩn tuân Sư Tổ giáo huấn.

Thạch Mạc Tây cung kính nói.

Tuy Thẩm Hạo trước đây là đệ tử Huyền Thiên Kiếm Tông, nhưng Thẩm Hạo hiện tại đã phi thăng, là cấp bậc lão tổ.

Thế giới tu luyện, người đạt được là tiên.

Bởi vậy bối phận của Thẩm Hạo, đương nhiên cũng ưu tiên đi trước.

Đồng thời, trong lòng, đối với sự xuất hiện của Thẩm Hạo, tất cả mọi người ở Huyền Thiên Kiếm Tông đều vô cùng vui mừng.

Điều này cũng chứng thực một chuyện, đó chính là Thẩm Hạo thật sự đã phi thăng.

Trước đây, Huyền Thiên Kiếm Tông tuyên bố tin tức Thẩm Hạo Vũ Hóa phi thăng ra bên ngoài, tất cả mọi người đều không tin.

Thứ nhất, không có nhân chứng tận mắt, hoàn toàn dựa vào Huyền Thiên Kiếm Tông tự nói.

Thứ hai, thời gian tu luyện của Thẩm Hạo quá ngắn, căn bản

khiến tất cả mọi người đều không thể tin vào sự thật này.

Chương 622

Nếu Thẩm Hạo thật sự phi thăng, vậy thì mấy trăm năm, thậm chí ngàn năm tu luyện của bọn họ chẳng phải là phí hoài cả đời.

Nhưng, hôm nay Thẩm Hạo từ trên trời giáng xuống, đã hoàn toàn có thể chứng thực Huyền Thiên Kiếm Tông không hề nói dối.

Thẩm Sư Tổ của họ thật sự đã hạ phàm.

Thẩm Sư Tổ, xin hỏi độ kiếp có khó không.

Một Thái Thượng trưởng lão Thần Đình cảnh đầy vẻ mong đợi nói.

Không khó, chỉ cần căn cơ vững chắc, liền có thể đột phá.

Đa tạ Thẩm Sư Tổ.

Nói đến đây, Thẩm Hạo nói: Lần này hạ giới, chủ yếu là về tông môn thăm mọi người, ngoài ra còn một điểm nữa, ban đầu tông môn đối với ta không tệ, ta cũng muốn báo đáp tông môn, cũng định truyền thụ cho các ngươi một ít tiên pháp.

Dù sao tiên pháp của Thẩm Hạo rất nhiều, tuy là rác rưởi tầm thường, nhưng truyền cho họ một ít cũng không sao.

Còn việc họ có tu luyện được hay không thì không phải chuyện của Thẩm Hạo nữa.

Đã muốn phô trương, thì phải lấy ra chút thực lực chân chính.

Nếu không thì không phải phô trương, mà là ngu xuẩn.

Nghe thấy Thẩm Hạo muốn truyền thụ tiên pháp, tất cả mọi người vừa chấn kinh vừa kích động.

Họ thậm chí còn nghi ngờ tai mình có nghe nhầm không, đây chính

là tiên pháp a.

Chưởng môn Thạch Mạc Tây kích động đến mức khóe miệng run rẩy.

Kích động đến mức muốn gào lên.

Tốt, khoản đầu tư ban đầu quả nhiên không uổng phí.

Thẩm Sư Tổ này thật sự là người biết ơn báo đáp, phẩm cách cao quý.

Đa tạ Thẩm Sư Tổ tứ pháp.

Tất cả mọi người cung kính khấu đầu nói.

Thẩm Hạo nói: Công pháp ta sẽ truyền thụ cho Chưởng môn, ai có thể tu luyện, tất cả do Chưởng môn tự mình phân phối.

Thẩm Sư Tổ, người đối với con thật sự quá tốt rồi.

Thạch Mạc Tây hưng phấn vô cùng.

Trong lòng cảm động không thôi.

Thẩm Hạo không nói lời thừa, một ngón tay điểm nhẹ, hư không lóe lên một đạo sáng, trực tiếp đi vào trán Thạch Mạc Tây rồi biến mất.

Tất cả mọi người mắt nóng bỏng nhìn Thạch Mạc Tây, hận không thể chiếm làm của riêng.

Tiếp đó, Thẩm Hạo cười nói: Thời gian không còn sớm nữa, sau này các ngươi phải cố gắng tu luyện, ta sẽ chờ các ngươi ở Thiên giới.

Cẩn tuân Sư Tổ pháp chỉ.

Thẩm Hạo trong đám người cũng thấy hai thị nữ của mình là Diệu Lăng, Thải Y.

Chỉ thấy hai nữ ngơ ngẩn nhìn Thẩm Hạo, hai mắt đỏ hoe, trong ánh mắt đầy vẻ không nỡ.

Thẩm Hạo khẽ mỉm cười, truyền âm cho hai nữ.

Vốn dĩ, mục đích của Thẩm Hạo rất đơn giản, là nói cho Thạch Mạc Tây về cứ điểm ở Thượng Cổ Chiến Trường.

Việc thể hiện thánh tích trước mặt mọi người cũng chỉ là ý nghĩ nhất thời.

Thạch Mạc Tây năm xưa đối với hắn quả thật không tệ, lại là vạn năm linh dược, lại là Cực phẩm linh bảo, đây đều là tài nguyên đỉnh cấp nhất.

Bởi vậy, Thẩm Hạo cảm thấy báo đáp lại tông môn cũng là điều nên làm.

Nhìn hai thị nữ trong đám người.

Vốn dĩ hắn định tiện đường cho hai thị nữ nhỏ bé chút cơ duyên là xong.

Nhưng nhìn hai thị nữ Diệu Lăng, Thải Y, với đôi mắt đỏ hoe, vẻ mặt đáng thương kia, Thẩm Hạo cảm thấy để các nàng ở lại Huyền Thiên Kiếm Tông cũng không phải là chuyện hay, nghĩ đi nghĩ lại vẫn quyết định lúc rời đi sẽ đưa các nàng theo.

Dù sao nữ nhân không ít, cũng chẳng kém hai người.

Dù sao ngay cả quan tham còn có hơn trăm tình phụ, Thẩm Hạo làm sao có thể kém hơn người khác.

Hơn nữa, Diệu Lăng và Thải Y năm xưa cũng từng hầu hạ Thẩm Hạo một thời gian, ngoan ngoãn nghe lời, Thẩm Hạo thật sự có chút không nỡ.

Đưa các nàng đi cũng chỉ là thêm hai đôi đũa mà thôi.

Đương nhiên, chuyện này cũng cần phải hỏi ý kiến của các nàng.

Nếu Diệu Lăng và Thải Y không muốn rời tông môn, Thẩm Hạo cũng sẽ không miễn cưỡng.

Thế là, Thẩm Hạo lập tức truyền âm: Diệu Lăng, Thải Y, lát nữa các muội cứ ngoan ngoãn đợi trong phòng, lát nữa ta sẽ đến, có chuyện muốn nói với các muội.

Đột nhiên nghe thấy âm thanh quen thuộc, Diệu Lăng và Thải Y đầu tiên là ngây người một chút, đều cảm thấy mình đang nằm mơ.

Vô thức nhìn nhau, khi thấy biểu cảm của đối phương, trong lòng liền mừng rỡ.

Lập tức hiểu ra, vừa nãy cả hai đều nghe thấy giọng của Đại Sư Huynh.

Những gì họ nghe không phải ảo giác.

Thật sự là Thẩm Hạo đang truyền âm cho họ.

Hai nữ cố gắng nén xuống niềm vui trong lòng, đầy vẻ kinh hỉ nhìn Thẩm Hạo trên hư không.

Trong lòng ngọt ngào.

Vẫn là Đại Sư Huynh đối với họ tốt nhất.

Chẳng lẽ mục đích Đại Sư Huynh hạ giới là chuyên vì các nàng sao.

Càng nghĩ, Diệu Lăng và Thải Y trong lòng càng ngọt ngào.

Trong lòng đã mong chờ Thẩm Hạo đến phòng.

Truyền thụ xong công pháp, Thẩm Hạo cũng coi như đã báo đáp sự chiếu cố của Huyền Thiên Kiếm Tông đối với hắn.

Thế là, hắn đối với mọi người nói: Thời gian không còn sớm nữa,

ta cũng nên đi rồi.

Nói xong, trên hư không, đạo thân ảnh khổng lồ kia từ từ mờ nhạt dần.

Mọi người tuy vô cùng không nỡ, nhưng rốt cuộc không phải phàm nhân, sẽ không khóc lóc ỉ ôi.

Tất cả đệ tử đồng thanh quỳ trên mặt đất, cung kính nói: Cung tiễn Lão Tổ quy thiên.

Thẩm Hạo ẩn mình trong bóng tối, trán nổi đầy vạch đen.

Nghe câu này sao mà chói tai thế.

Mãi cho đến khi đạo thân ảnh thuộc về Thẩm Hạo như sao băng xẹt qua chân trời, cuối cùng hoàn toàn biến mất trong hư không, những người có mặt lúc này mới từ từ thu hồi ánh mắt nhìn chằm chằm của họ.

Trong ánh mắt lộ rõ vẻ không nỡ.

Lần trở về này của Thẩm Hạo đã ban cho tất cả đệ tử Huyền Thiên Kiếm Tông một liều thuốc trợ tim.

Hóa ra năm xưa tông môn không hề khoác lác, Thẩm Hạo thật sự đã phi thăng Tiên giới.

Trước đây không chỉ ngoại giới nghi ngờ, ngay cả đệ tử Huyền Thiên Kiếm Tông cũng nghi ngờ, nhưng sau ngày hôm nay tất cả nghi ngờ đều sẽ tan biến như mây khói.

Ngoài ra, điều khiến mọi người hoàn toàn không ngờ tới là, Thẩm Hạo lại không hề keo kiệt mà truyền thụ cho tất cả phi thăng chi pháp thần bí và cường đại kia.

Phải biết rằng, loại kinh nghiệm đàm luận về phi thăng này, từ trước đến nay đều là tồn tại quý giá và trân trọng nhất thế gian.

Tuy nhiên, điều càng khiến người ta kinh ngạc đến ngây người là, Thẩm Hạo không chỉ truyền thụ phi thăng chi pháp, lại còn hào phóng ban tặng một bộ tiên pháp hoàn chỉnh.

Trong lòng họ tràn ngập sự chấn động và kích động.

Dù sao, đó chính là tiên pháp trong truyền thuyết a.

Đối với mỗi một tu hành giả mà nói, có thể đạt được một bộ tiên pháp như vậy, không nghi ngờ gì là chuyện nằm mơ cũng không cầu được.

Nó đại biểu cho sức mạnh vô thượng, cảnh giới siêu phàm cùng khả năng trường sinh bất lão.

Đối mặt với ân huệ hấp dẫn như vậy, ai có thể không động lòng chứ.

Bởi vậy, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về Chưởng môn Thạch Mạc Tây.

Ánh mắt nóng bỏng kia, khiến Thạch Mạc Tây cũng có chút không chịu nổi.

Thế là vội vàng tuyên bố: Thẩm Sư Tổ, đã truyền lại tiên pháp, đó chính là sự công nhận đối với chúng ta.

Còn về tiên pháp được truyền thụ.

Nói đến đây, Thạch Mạc Tây dừng lại một chút, cảm nhận được ánh mắt chú ý của mọi người.

Thạch Mạc Tây nói: Một mình ta không tiện quyết định, lát nữa sẽ triệu tập hội nghị trưởng lão, nghiên cứu xem tiên pháp này nên xử lý thế nào.

Vâng, Chưởng môn.

Đoàn trưởng lão và đoàn Thái Thượng trưởng lão đều kích động

không thôi.

Rất hiển nhiên, họ tuyệt đối là nhóm người đầu tiên được xem tiên pháp.

Các đệ tử khác tuy nội tâm khát vọng, nhưng cũng không tiện nói gì.

Chương 623

Chỉ có thể chờ mong, tiên pháp được công bố, để họ cũng được nhờ.

Ra quyết định xong, Thạch Mạc Tây nói: Được rồi, Thẩm Sư Tổ đã rời đi rồi, tất cả đệ tử đều về vị trí của mình, mau chóng giải tán đi.

Các trưởng lão Tiên Khiếu cảnh trở lên ở lại họp.

Vâng Chưởng môn.

Rất nhanh, tất cả đệ tử đều giải tán.

Thạch Mạc Tây cũng cùng các trưởng lão khác tiến vào Đại điện nghị hội.

Chư vị nói xem, tiên pháp này nên xử lý thế nào.

Một Thái Thượng trưởng lão Thần Đình cảnh nói: Trước hết hãy lấy tiên pháp ra, cho chúng ta xem.

Nghe vậy, Thạch Mạc Tây cũng không từ chối, hư không điểm một cái, rất nhanh trên không trung hiện lên từng hàng chữ vàng.

Nhìn những văn tự cao thâm khó lường này, mọi người nghiên cứu nửa ngày cũng không hiểu rõ.

Tân Phong chủ Ngọc Nữ Phong Uy Chấn nói: Ta đề nghị, những đệ tử có thiên phú tốt cũng có thể tu luyện.

Các trưởng lão khác đều trầm mặc không nói, Thạch Mạc Tây nghĩ nghĩ rồi nói: Ừm, tiên pháp này, hiện tại là công pháp quý giá nhất của tông môn chúng ta, muốn tu tập, nhất định phải là đệ tử chân truyền mới được.

Uy Chấn Thiên lắc đầu nói: Loại tiên pháp này, nhất định phải là người hữu duyên mới có thể tu luyện.

Ta đề nghị, đem tầng công pháp thứ nhất, đặt ở Tàng Kinh Các, nhưng đừng nói là tiên pháp, chỉ nói là công pháp vô danh.

Nếu có ai tu luyện thành công, thì sẽ trọng điểm bồi dưỡng.

Thạch Mạc Tây gật đầu như có điều suy nghĩ: Uy Trưởng lão, đề nghị này của ngươi ta thấy không tệ.

Đồng ý.

Tốt.

Mọi người đều không có ý kiến.

Được, vậy cứ làm như thế đi.

Lúc này, Uy Chấn Thiên lại nói: Vì đã chứng thực Thẩm Sư Tổ thật sự phi thăng Tiên giới, hiện tại chúng ta nên xây dựng riêng một từ đường cho Thẩm Sư Tổ, mỗi ngày hương hỏa cúng bái.

Nghe vậy, mọi người mắt sáng lên.

Đề nghị này hay, ta tán đồng.

Ta cũng tán đồng.

Tất cả trưởng lão đều cảm thấy rất cần thiết.

Thạch Mạc Tây nói: Được, vậy ngày mai bắt đầu xây dựng từ đường, chuyện này Uy Trưởng lão ngươi phụ trách.

Đồng thời, hãy để tất cả thế lực dưới quyền Huyền Thiên Kiếm Tông cũng phải cúng bái hương hỏa Thẩm Sư Tổ.

Vâng, Chưởng môn.

Tin tức Thẩm Hạo trở về tông môn, chấn động toàn bộ Linh Vân đại lục.

Tin tức này như một cơn bão lớn, nhanh chóng lan rộng.

Ba đại tiên môn Đông Vực, Huyền Thiên Kiếm Tông, Đan Hà Động, Thanh Phong Quan.

Hiện tại vì sự giáng lâm của Thẩm Hạo, Huyền Thiên Kiếm Tông đã trở thành đệ nhất tiên môn danh xứng với thực.

Hơn nữa còn là tiên môn thật sự có Tiên nhân hạ giới.

Cùng lúc đó, Diệu Lăng và Thải Y sau khi rời đi, lập tức quay về phòng.

Hai nữ tiến vào phòng rồi, nín thở.

Căn phòng yên tĩnh đến mức nghe rõ tiếng kim rơi, các nàng có thể nghe rõ tiếng tim đập của đối phương.

Chỉ có thể mong chờ Đại Sư Huynh có thể nhanh chóng đến.

Chờ đợi mấy chục phút, cũng không thấy ai đến, Diệu Lăng và Thải Y nhìn nhau, tuy rất muốn nói chuyện, nhưng lời đến miệng lại không dám mở lời.

Sợ rằng vừa mở miệng sẽ bỏ lỡ điều gì đó.

Đột nhiên, trong căn phòng tĩnh mịch, truyền đến một giọng nói nhẹ nhàng trêu chọc.

Diệu Lăng và Thải Y còn ngây người ra đó làm gì, đi pha trà đi.

Chẳng biết từ lúc nào, Thẩm Hạo đã ngồi trên bồ đoàn mà các nàng thường ngày tu luyện.

Diệu Lăng và Thải Y thấy đúng là Thẩm Hạo thì mừng rỡ khôn xiết, giọng điệu kích động đến run rẩy.

Đúng là Đại sư huynh.

Đại sư huynh thật sự đã đến.

Thẩm Hạo cười nói: Thật là ta đây.

Đại sư huynh, đệ tử đi pha trà ngay đây.

Diệu Lăng lập tức phản ứng lại, mừng rỡ nói.

Các nàng vạn vạn không ngờ, Thẩm Hạo vậy mà thật sự đã đến.

Khoảnh khắc này, trong lòng kích động vạn phần.

Diệu Lăng vội vàng từ trong hũ ngọc trong phòng lấy ra lá trà.

Tiếp đó, nàng niệm pháp quyết, trong phòng đột nhiên xuất hiện một chiếc vại nước.

Pháp quyết này Thẩm Hạo biết, là dùng để giữ tươi.

Diệu Lăng múc một gáo nước từ trong vại, lập tức đun sôi.

Sau đó mới bưng trà nóng đến trước mặt Thẩm Hạo.

Đại sư huynh, mời dùng trà.

Nhìn vại nước đầy sương, Thẩm Hạo có chút ngạc nhiên.

Đây đều là sương các ngươi thu thập sao.

Diệu Lăng ngại ngùng nói: Dạ đúng, Đại sư huynh.

Chúng đệ tử mỗi ngày, ngoài tu luyện ra, chính là đến Linh Dược Viên của Ngọc Nữ Phong hái sương.

Chỉ là nghĩ Đại sư huynh trở về, có thể bất cứ lúc nào uống trà do chúng đệ tử pha.

Chẳng hay biết đã thu thập được nhiều đến vậy.

Nghe vậy, Thẩm Hạo hài lòng gật đầu.

Các ngươi có lòng rồi.

Diệu Lăng và Thải Y hai thị nữ này vẫn rất ngoan ngoãn.

Việc thu thập sương tuy đơn giản, nhưng kiên trì liên tục thì vô

cùng khó có được.

Hai nàng vậy mà đã thu thập được đầy một vại nước, có thể thấy bao năm nay chưa từng ngừng thu thập.

Thẩm Hạo nâng chén trà nhấp một ngụm, khen ngợi: Ừm, vẫn là hương vị đó.

Được Thẩm Hạo khen ngợi, điều này khiến Diệu Lăng trong lòng vô cùng vui vẻ.

Ít nhất đối với Thẩm Hạo mà nói, nàng vẫn còn có chút tác dụng.

Đại sư huynh thích là tốt rồi.

Sau này đệ tử sẽ pha nhiều trà hơn, chờ Đại sư huynh trở về uống.

Diệu Lăng và Thải Y một trái một phải ngoan ngoãn đứng bên cạnh Thẩm Hạo, chờ đợi phân phó của hắn.

Uống được hai ngụm, Thẩm Hạo liền đặt chén trà xuống.

Không nói lời thừa, hắn trực tiếp thẳng thắn nói: Lần này, ta dự định đưa các ngươi rời khỏi Huyền Thiên Kiếm Tông, không biết các ngươi có nguyện ý hay không.

Nguyện ý, nguyện ý.

Diệu Lăng và Thải Y mừng rỡ khôn xiết, vội vàng đồng thanh nói.

Thậm chí không hề có bất kỳ do dự nào, dường như sợ Thẩm Hạo đổi ý.

Các nàng vốn dĩ cho rằng Thẩm Hạo uống một chén trà rồi sẽ rời đi, không ngờ, Thẩm Hạo lại nguyện ý đưa các nàng rời đi.

Điều này quả thực là một sự kinh hỉ to lớn.

Thẩm Hạo lại nói: Lần này rời đi, các ngươi sẽ không còn sự che chở của tông môn nữa.

Thậm chí, theo ta cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Các ngươi phải suy nghĩ kỹ càng, đến lúc đó, sẽ không có cơ hội hối hận đâu.

Đại sư huynh, không cần suy nghĩ.

Chỉ cần người không chê, bất kể người đi đâu, đệ tử đều nguyện ý đi theo.

Diệu Lăng nói.

Đại sư huynh, đệ tử cũng vậy, dù nguy hiểm đến đâu đệ tử cũng nguyện ý, không oán không hối.

Thải Y cũng nghiêm túc nói.

Kể từ khi Thẩm Hạo rời khỏi Huyền Thiên Kiếm Tông, các nàng dường như mất đi chủ tâm cốt, làm bất cứ việc gì cũng không thể vực dậy tinh thần.

Thêm vào đó, Tố Thiền tứ sư tỷ muội đã tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường.

Vị sư phụ thân cận nhất của các nàng, và cả Đại sư huynh đều không còn ở tông môn nữa, các nàng cũng không muốn ở lại tông môn, cảm thấy hoàn toàn vô vị.

Vốn dĩ cho rằng đời này cứ thế mà trôi qua, không ngờ Thẩm Hạo đột nhiên từ trên trời giáng xuống, lại trở về, hơn nữa còn muốn đưa các nàng đi.

Điều này đối với các nàng mà nói, thật sự là may mắn tột cùng, cầu còn không được.

Tại Huyền Thiên Kiếm Tông, chỉ có Thẩm Hạo đối xử tốt nhất với các nàng, lại ban công pháp lại ban linh bảo.

Bởi vậy, các nàng cũng nguyện ý vì Thẩm Hạo làm bất cứ việc gì.

Thẩm Hạo lại là lão tổ phi thăng Thiên Giới, theo bên cạnh hắn, đó cũng là niềm kiêu hãnh vô cùng.

Cẩn thận nhìn về phía hai nàng, Thẩm Hạo nhìn hồi lâu, ánh mắt của Diệu Lăng và Thải Y đều vô cùng kiên định, không hề né tránh.

Thậm chí, ánh sáng trong mắt hai nàng càng thêm rạng rỡ.

Thẩm Hạo lúc này mới cười nói: Nếu các ngươi đã nguyện ý thì tốt rồi, đi thu dọn một chút đi, chúng ta đi ngay thôi.

Đa tạ Đại sư huynh.

Diệu Lăng và Thải Y mừng đến phát khóc.

Trái tim lo lắng, vào khoảnh khắc này cũng cuối cùng đã được buông xuống.

Đại sư huynh, đệ tử không có gì phải thu dọn, có thể đi ngay.

Diệu Lăng phấn khích nói.

Thải Y: Đại sư huynh, đệ tử cũng vậy.

Lúc này các nàng đâu còn tâm trạng thu dọn đồ đạc, chỉ mong Thẩm Hạo sớm đưa các nàng đi.

Thẩm Hạo nói: Nếu đã như vậy, vậy thì đi thôi.

Nói xong, hắn nắm tay Diệu Lăng và Thải Y, thân ảnh chợt biến mất tại chỗ.

Chương 624

Chưởng môn Thạch Mạc Tây vừa kết thúc cuộc họp trưởng lão, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng của Thẩm Hạo.

Mạc Tây, Diệu Lăng và Thải Y ở Ngọc Nữ Phong ta đã đưa đi rồi.

Nghe vậy, Thạch Mạc Tây ngẩn người một lát, Diệu Lăng và Thải Y là ai.

Thế là, Thạch Mạc Tây lập tức dùng thần thức quét qua, tra xem danh lục đệ tử, lúc này mới hiểu hai nàng là ai.

Hóa ra là hai thị nữ hầu hạ Thẩm Hạo.

Ngay sau đó Thạch Mạc Tây lộ vẻ cười khổ, trong ánh mắt cũng toát lên vẻ hâm mộ.

Quả đúng là một người đắc đạo, gà chó thăng thiên a.

Thạch Mạc Tây đối với câu nói này của Thẩm Hạo hiểu rằng, cái gọi là đưa đi, chính là đưa lên Thiên Giới.

Không cần độ kiếp mà có thể lên trời, đây chẳng phải là đi cửa sau sao.

Lúc đi, vậy mà còn mang theo thị nữ đi cùng.

Khoảnh khắc này, Thạch Mạc Tây rất muốn nói, Thẩm sư tổ cũng xin hãy đưa con theo, con không sợ khổ không sợ mệt.

Trong khoảnh khắc, khi Diệu Lăng và Thải Y chầm chậm mở lại đôi mắt, các nàng kinh ngạc phát hiện bản thân đã ở giữa một ngọn núi xanh biếc.

Ngọn núi này tuy không cao, nhưng xung quanh sương mù bao phủ.

Phóng tầm mắt nhìn ra, cách đó không xa vậy mà có một hồ nước trong vắt trong suốt, tĩnh lặng như một tấm gương khổng lồ, không hề có gợn sóng lăn tăn, phản chiếu những ngọn núi xung quanh và mây trời, đẹp không sao tả xiết, tựa như tiên cảnh.

Và dưới chân núi, sừng sững một tòa động phủ thần bí.

Phía trên lối vào động phủ khắc ba chữ lớn rồng bay phượng múa —— Bàn Tơ Động.

Cảm nhận linh khí xung quanh, thậm chí còn không đậm đặc bằng linh khí ở Ngọc Nữ Phong của Huyền Thiên Kiếm Tông.

Diệu Lăng và Thải Y đều nghi hoặc nhìn xung quanh.

Đại sư huynh, đây là đâu vậy.

Diệu Lăng kinh ngạc hỏi.

Thẩm Hạo nói: Đây là bên ngoài Vạn Yêu Cốc, là một cứ điểm của ta, cứ vào trong rồi nói.

Nói xong, hắn dẫn Diệu Lăng và Thải Y vào Bàn Tơ Động.

Bước vào bên trong, lại phát hiện biệt hữu động thiên, cách bài trí bên trong hoàn toàn chưa từng thấy qua.

Đặc biệt bên trong còn có một tấm gương lớn, phản chiếu rõ ràng vô cùng, tựa như người thật.

Thật là không thể tin nổi.

Vừa rẽ, liền thấy một nhóm nữ tử.

Chưa đợi Diệu Lăng và Thải Y nói gì, đã thấy nhóm nữ tử này tiến lên đón.

Phu quân.

Công tử.

Chủ nhân.

Sư công.

Nghe những xưng hô đủ kiểu, Diệu Lăng và Thải Y đều ngớ người.

Các nàng không thể tin nổi nhìn Thẩm Hạo.

Điều này hoàn toàn lật đổ nhận thức của các nàng.

Ở Huyền Thiên Kiếm Tông lâu như vậy, thật sự chưa từng thấy Thẩm Hạo có ý với nữ đệ tử nào.

Nếu Thẩm Hạo thật sự muốn phụ nữ, với địa vị và thiên phú của Thẩm Hạo ở Huyền Thiên Kiếm Tông, chỉ cần phô ra tiếng tăm, thì loại phụ nữ xinh đẹp nào mà không có được.

Thẩm Hạo chỉ vào Diệu Lăng và Thải Y giới thiệu: Đây là Diệu Lăng, đây là Thải Y, là thị nữ của ta ở Huyền Thiên Kiếm Tông, từ nay về sau, cũng là một thành viên của đại gia đình chúng ta.

Nghe vậy, Mạnh Tuyền Cơ, Vân Trúc, Vọng Thư, Tống Vĩnh Từ mấy nàng đều tò mò nhìn Diệu Lăng và Thải Y.

Trước đây, Thẩm Hạo chưa từng nói gì về hai nàng.

Hôm nay lại đột nhiên đưa các nàng về, các nàng thật sự rất đỗi tò mò.

Hoàn toàn không có chuẩn bị.

Đương nhiên, các nàng cũng không hề có ý nghĩ ghen tuông gì, dù sao cũng đã quá quen rồi.

Mà thuần túy là tò mò vì sao hai nàng lại được Thẩm Hạo đưa về.

Huống hồ phụ nữ của Thẩm Hạo cũng không ít, nếu cứ ghen tuông thì chẳng phải sẽ phát điên sao.

Dù có muốn ghen tuông, các nàng cũng không có cái thực lực đó mà ghen.

Bị chúng nữ cứ thế chăm chú nhìn, Diệu Lăng và Thải Y nhất thời cảm thấy chột dạ, có chút không biết làm sao.

Các nàng cũng là lần đầu tiếp xúc với phụ nữ của Thẩm Hạo.

Trong lòng thầm kinh hãi, Đại sư huynh giấu quá kỹ rồi, căn bản không ngờ tới.

Ngày trước các nàng vẫn luôn ở tông môn, tư tưởng rất đơn thuần, đâu từng trải qua trận trận này.

Trong lòng có chút hoảng loạn, lo lắng những người phụ nữ khác sẽ gây sự, không biết nên phản kháng hay không phản kháng.

Nhìn Diệu Lăng và Thải Y vẻ mặt lo lắng, chúng nữ khẽ cười.

Cũng không làm khó hai nàng, cũng không cho các nàng chịu hạ mã uy gì cả.

Ngược lại, vô cùng thân thiện.

Vân Trúc là người đầu tiên chủ động tiến lên kéo tay ngọc của Diệu Lăng và Thải Y, cười nói: Chào hai muội, ta là Vân Trúc.

Lần đầu gặp mặt, ta mời hai muội ăn kẹo nhé.

Nói rồi, nàng đưa cho Diệu Lăng và Thải Y mỗi người một viên sô cô la.

Nhìn viên sô cô la đen kịt trong tay, phía trên không có chút linh lực nào, căn bản không phải linh dược.

Diệu Lăng và Thải Y trong lòng chợt cảnh giác.

Đây là bắt đầu ra tay với chúng ta sao.

Nhưng lướt mắt quan sát, lại phát hiện Thẩm Hạo không hề ngăn

cản, vậy thì chứng tỏ không có chuyện gì.

Diệu Lăng và Thải Y nhìn nhau, đều chọn ăn sô cô la.

Dù sao cũng không thể khiến Thẩm Hạo mất mặt.

Dù là độc dược, cũng không sao, khó chịu thì khó chịu thôi, Đại sư huynh ở bên cạnh, các nàng chắc chắn sẽ không bị độc chết.

Tiếp đó, liền ăn viên sô cô la.

Sô cô la vừa vào miệng hơi đắng, rất nhanh liền cảm thấy ngọt lịm, quá ngọt, hoàn toàn có chút không thích ứng.

Món này các nàng trước đây thật sự chưa từng ăn.

Là tu tiên giả, ngũ quan tự nhiên mẫn cảm hơn người thường.

Các nàng ăn vào, viên sô cô la này ngọt vô cùng.

Vân Trúc vẻ mặt mong đợi hỏi: Thế nào, sô cô la ngon chứ.

Ừm, rất ngọt.

Diệu Lăng miễn cưỡng cười, nàng phát hiện viên sô cô la này tuy không độc, nhưng quá ngọt, thật sự có chút không chịu nổi.

Mặc dù không thích, nhưng là thiện ý của người khác, cũng không tiện nói ra.

Thải Y cũng gật đầu, điều duy nhất lo lắng là viên sô cô la này chẳng lẽ không thể ngày nào cũng ăn sao.

Nếu thật sự như vậy, cuộc sống này phải làm sao đây.

Điều này khiến Diệu Lăng và Thải Y sầu não không thôi, đây quả thực là tra tấn mà.

Thẩm Hạo nhìn biểu cảm của hai nàng, hiển nhiên cũng không quen ăn sô cô la này, nhịn không được bật cười.

Đối với điều này Thẩm Hạo cũng hiểu.

Diệu Lăng và Thải Y, kể từ khi tiến vào Huyền Thiên Kiếm Tông, trước Linh Đan Cảnh, các nàng đều ăn Ích Cốc Đan.

Sau khi cảnh giới cao hơn, các nàng liền chỉ hấp thụ linh khí thiên địa, ăn một số linh quả.

Đối với đồ của phàm nhân, căn bản sẽ không ăn nữa.

Đương nhiên, các nàng cũng không dễ ăn, bởi vậy căn bản sẽ không lãng phí thời gian vào mỹ thực.

Vân Trúc cho rằng Diệu Lăng và Thải Y đều thích ăn, lại lần nữa lấy ra một hộp sô cô la đưa cho các nàng.

Hai muội thích ăn là tốt rồi, ta còn sợ hai muội không thích.

Chương 625

Ta cũng thích ăn sô cô la, hơn nữa sô cô la này đều là phu quân tặng, hôm nay khó khăn lắm mới gặp mặt, vậy thì tặng cho hai muội.

Diệu Lăng và Thải Y ngẩn người một lát, vạn vạn không ngờ, viên sô cô la này vậy mà là Thẩm Hạo tặng.

Vậy thì phải nhận lấy, và sô cô la cũng phải ngon.

Lập tức, Diệu Lăng và Thải Y nở nụ cười.

Đa tạ tỷ tỷ, viên sô cô la này muội rất thích.

Muội cũng rất thích.

Mạnh Tuyền Cơ cười nói: Mau vào ngồi đi, chúng ta cũng tò mò về cuộc sống của phu quân ở Huyền Thiên Kiếm Tông.

Hai muội có thể kể cho chúng ta nghe được không.

Vinh hạnh vô cùng.

Diệu Lăng vội vàng nói.

Đối với việc chúng nữ trò chuyện, Thẩm Hạo không quản nhiều.

Đây là chuyện của các nàng.

Sau này còn phải thường xuyên ở chung, Thẩm Hạo nếu quản quá rộng, ngược lại không tốt.

Tiếp theo, Diệu Lăng, Thải Y và chúng nữ trao đổi thông tin.

Khoảnh khắc này, các nàng mới biết thì ra Thiên Giới căn bản không hề bình hòa như vậy, mà gọi là Địa Tiên Giới.

Một điểm khác nữa, Đại sư huynh vậy mà có thể tự do xuyên qua lại giữa Địa Tiên Giới và Linh Vân Đại Lục.

Thật sự không thể tin nổi.

Buổi tối, Diệu Lăng và Thải Y cũng được Thẩm Hạo dạy một bài học.

Khí tức cũng đột nhiên bạo trướng.

Chỉ trong một đêm, từ Đạo Thai Cảnh tầng một, trực tiếp nhanh chóng thăng cấp lên Đạo Thai Cảnh tầng hai, Địa Linh Cảnh, Thiên Linh Cảnh, mãi cho đến đỉnh phong Thiên Linh Cảnh mới dừng lại.

Có thể tiến vào Huyền Thiên Kiếm Tông, thiên phú của Diệu Lăng, Thải Y tự nhiên cũng không tệ.

So với thiên phú của Tống Vĩnh Từ, Mạnh Tuyền Cơ các nàng ấy thì tốt hơn nhiều.

Không chỉ vậy, trong cơ thể còn có một lượng lớn Tiên Linh Khí chưa được hấp thu.

Chờ sau khi hấp thu xong, cảnh giới còn sẽ phi thăng nữa.

Diệu Lăng, Thải Y vạn vạn không ngờ, chỉ trong một đêm, vậy mà đã đạt đến đỉnh phong Thiên Linh Cảnh.

Tưởng tượng một chút thôi cũng không thể tin nổi.

Ở Huyền Thiên Kiếm Tông, Thiên Linh Cảnh khi ra ngoài chính là đường chủ rồi.

Mục Dung Lâm cũng chỉ là phó đường chủ, mà còn mới Địa Linh Cảnh.

Các nàng chỉ cần bế quan một thời gian, liền có thể đột phá Tiên Khiếu Cảnh.

Đó chính là cùng cấp bậc với sư phụ Tố Thiền rồi, đã là trưởng lão của Huyền Thiên Kiếm Tông.

Cảm nhận sức mạnh khổng lồ, Diệu Lăng, Thải Y đều cảm thấy dường như đang nằm mơ.

Tu luyện vậy mà có thể đơn giản đến thế.

Ngày thứ hai, Diệu Lăng nhịn không được hỏi Thẩm Hạo.

Đại sư.

Công tử, chúng ta đột phá nhanh như vậy, không sao chứ.

Thẩm Hạo cười nói: Đương nhiên không sao, bộ song tu công pháp mà ta tu luyện này tự nhiên rất thần kỳ.

Sẽ không để các ngươi có bất kỳ ẩn hoạn nào, không chỉ vậy, còn có thể giúp các ngươi có những cảm ngộ.

Dạ, công tử.

Ta sẽ ở lại Bàn Tơ Động thêm hơn một tháng, đến lúc đó, dự đoán các ngươi cũng có thể nhanh chóng đột phá đỉnh phong Tiên Khiếu Cảnh.

A, điều này thật sự có thể sao.

Diệu Lăng không dám tin, quá nhanh khiến nàng có chút không dám tin.

Thẩm Hạo nói: Cứ yên tâm đi, thiên phú của các ngươi, mạnh hơn các nàng ấy nhiều, hơn nữa căn cơ của các ngươi sâu dày vững chắc, đột phá cũng nhanh hơn rất nhiều.

Đối với tốc độ đột phá này, Thẩm Hạo cảm thấy vẫn là rất chậm.

Nếu có thể tìm được Thất Sắc Liên Ngẫu của Địa Tiên Giới, trọng tố nhục thân.

Thì thể chất đó, trực tiếp chính là Tiên Linh Thể.

Sau khi trọng tố, liền là Địa Tiên Cảnh.

Như vậy mới gọi là một bước lên trời.

Bất quá, hiện tại mà nói, vẫn chưa có được Thất Sắc Liên Ngẫu này, bởi vậy Thẩm Hạo cũng không nói đến chủ đề này.

Vạn nhất, đến lúc đó không tìm được, chẳng phải là làm người khác hy vọng hão huyền sao.

Trong một tháng tiếp theo, Thẩm Hạo mỗi ngày đều rất tự luật.

Buổi tối không có việc gì thì ân ái, ban ngày giảng đạo.

Có thể nói, thực lực của chúng nữ, dưới sự giúp đỡ của Thẩm Hạo đã tiến bộ vượt bậc.

Diệu Lăng và Thải Y với thiên phú tốt nhất, đã là Tiên Khiếu Cảnh tầng chín rồi.

Hơn nữa hiệu quả công pháp, cũng bắt đầu giảm mạnh, không còn sự kinh diễm như thuở ban đầu, cũng chỉ mạnh hơn vài lần so với việc bình thường ngồi thiền tu luyện.

Trừ Thẩm Hạo không hài lòng, cảm thấy cảnh giới tăng lên quá chậm, còn lại những người khác đều cảm thấy đã quá đủ rồi.

Quá nhanh thật sự không chịu nổi.

Tại Bàn Tơ Động của Linh Vân Đại Lục, lưu lại khoảng ba tháng, cảm thấy có chút nhàm chán, Thẩm Hạo lúc này mới trở về Địa Tiên Giới.

Trở về Địa Tiên Giới sau, cảm nhận Tiên Linh Khí đậm đặc trong động phủ khách sạn, nhất thời còn có chút không thích ứng.

Bất quá, khoanh chân ngồi xuống, vận chuyển công pháp, khoảng một đại chu thiên sau, cũng đã thích nghi được.

Mặc dù ở Linh Vân Đại Lục mấy tháng, nhưng ở Địa Tiên Giới cũng chỉ mới trôi qua vài giờ.

Rảnh rỗi không có việc gì, Thẩm Hạo liền bắt đầu bế quan.

Nhờ sự cống hiến của hai thị nữ Diệu Lăng và Thải Y, cảnh giới của Thẩm Hạo cũng tăng thêm chút ít.

Song tu, mọi người đều có lợi ích, không chỉ là đơn phương bỏ ra, mà còn có thu hoạch.

Trước kia, cảnh giới của Thẩm Hạo chính là Thiên Tiên trung kỳ, chỉ kém một chút là có thể đột phá đến Thiên Tiên hậu kỳ.

Hiện tại cảnh giới lại lần nữa đề thăng, liền cảm thấy như cách một lớp màng mỏng, cảm ứng được khế cơ liền có thể đột phá.

Nếu là hấp thu một cường giả Thiên Tiên Cảnh hậu kỳ, có được kinh nghiệm, liền có thể đột phá nhanh nhất.

Chủ yếu là một chút khổ cũng không chịu, một chút não cũng không động.

Ngay khi Thẩm Hạo vừa tiến vào trạng thái tu luyện, vận chuyển công pháp một đại chu thiên, bên ngoài khách sạn liền có một nhóm binh sĩ tay cầm tiên mâu đi vào.

Chưởng quỹ nhíu mày hỏi: Các vị có chuyện gì sao.

Phụng mệnh Thành chủ, truy bắt tội phạm Thẩm Hạo.

Binh sĩ dẫn đầu, mặt không biểu cảm nói.

Điều này khiến chưởng quỹ khó hiểu, ở Ly Hỏa Thành mở khách sạn bao nhiêu năm, thật sự chưa từng nghe qua danh hiệu Thẩm Hạo này.

Nếu nói về tình báo, tình báo của chưởng quỹ cũng không tệ.

Nghi hoặc nhìn binh sĩ, hỏi: Thẩm Hạo này là ai.

Vì sao lại bị truy nã.

Có đặc điểm gì không.

Vừa từ Hạ Giới phi thăng lên, thể chất bình thường, cảnh giới đại khái khoảng Địa Tiên Cảnh, đây chính là họa tượng của hắn.

Nói xong, binh sĩ trong tay lấy ra một đĩa tròn màu đen, chốc lát, một đạo quang mang lóe lên, trên không trung hiện lên một nhân ảnh.

Một nam tử tuấn lãng thân mặc lam bào, họa tượng sống động như thật, chính là dáng vẻ của Thẩm Hạo.

Bên cạnh còn có một hàng chữ, giống như giới thiệu cá nhân.

Phải nói, thật sự có chút giống sơ yếu lý lịch cá nhân.

Khi chưởng quỹ xem xong tin tức, trong lòng giơ ngón tay cái lên, Ngưu bức a.

Đặc biệt là khi thấy, Thẩm Hạo một tân nhân Địa Tiên Cảnh vừa mới từ Hạ Giới phi thăng lên, vậy mà có thể giết chết binh sĩ của Thành chủ, còn có một tiểu thiếp.

Đây thật sự là một ngoan nhân tuyệt thế, chưởng quỹ ở Ly Hỏa Thành mở khách sạn bao năm nay, mấy trăm năm qua, chưa từng thấy một ngoan nhân mạnh mẽ đến vậy.

Trong lòng cũng đã có một ấn tượng sâu sắc về Thẩm Hạo.

Loại mãnh nhân không hợp lẽ thường này, hoặc là đại năng chuyển thế, hoặc là Thiên Chi Kiêu Tử, hoặc là người có đại khí vận, có nhiều át chủ bài.

Loại người lai lịch bất minh này, vạn vạn không thể đắc tội.

Chương 626

Ai mà biết, ngày nào đó người ta lại đột nhiên quật khởi.

Cho dù gặp được, cũng không ngại giúp một tay, dù sao cũng kết một thiện duyên.

Vạn nhất sau này có thể dùng đến.

Còn về lệnh truy nã của Thành chủ, cứ mặc kệ đi.

Thành Ly Hỏa là thành sắt, Thành chủ là nước chảy thay đổi liên tục.

Ở Ly Hỏa Thành lâu như vậy, chưởng quỹ khách sạn đã trải qua tám đời Thành chủ, căn bản không quan tâm ai là Thành chủ.

Xem xong họa tượng, chưởng quỹ lắc đầu nói: Trong khách sạn không có người này, các vị đến chỗ khác mà tìm.

Thành chủ có lệnh, nhất định phải khám xét tất cả các phòng, đắc tội rồi.

Sắc mặt chưởng quỹ không tốt, mỗi một phòng đều khám xét, như vậy chẳng phải sẽ đắc tội khách nhân của khách sạn sao.

Trong động phủ hậu viện của chúng ta, ở đó đều là quý khách, thậm chí còn có cường giả Thiên Tiên Cảnh.

Đắc tội quý khách, ai sẽ chịu trách nhiệm.

Binh sĩ lười nói lời thừa, lấy ra một lệnh bài.

Đây là Thành Chủ Lệnh, tất cả những nơi bình phong thần thức trong thành đều sẽ bị lục soát, khách sạn của ông đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Thấy vậy, sắc mặt chưởng quỹ khó coi.

Lạnh lùng nói: Được, ta nhớ ngươi rồi.

Chờ đó, ta trước hết sẽ thương nghị với những tiền bối kia rồi nói, miễn cho xảy ra hiểu lầm.

Nhanh lên, chúng ta còn phải đi nhà tiếp theo.

Trong thành có rất nhiều nơi đều có trận pháp riêng, muốn tìm người cũng phải tự mình đi tìm.

Mặc dù Thành chủ Ly Hỏa Thành là Bạch Trạch, thực lực mạnh nhất.

Nhưng ai có thể làm ăn trong thành mà không có chút thế lực phía sau chứ.

Đắc tội một người thì còn được, nhưng nếu đắc tội tất cả, thì địa vị của Thành chủ này cũng nguy hiểm rồi.

Chưởng quỹ đến hậu viện, từng động phủ một bắt đầu xin thông báo.

Những người đang nghỉ ngơi, đột nhiên bị làm phiền vẫn rất khó chịu.

Nhưng cũng hiểu.

Chưởng quỹ đến động phủ của Thẩm Hạo, khẽ gõ cửa.

Thẩm Hạo vừa vận chuyển xong một đại chu thiên, đột nhiên cảm thấy trận pháp chợt dao động.

Cũng nghe thấy tiếng của chưởng quỹ.

Vương tiền bối, xin làm phiền một chút.

Thẩm Hạo bất mãn nói: Có chuyện gì.

Vương tiền bối, là như thế này.

Thành chủ có lệnh, toàn thành truy tìm một tội phạm tên là Thẩm

Hạo.

Nghe vậy, Thẩm Hạo trong lòng khẽ động, lập tức hiểu rõ nguyên do.

Anh bạn này chính là tội phạm truy nã sao.

Hắn giả vờ không biết, hỏi: Thẩm Hạo này là ai.

Vì sao lại bị truy nã.

Vương tiền bối, nghe nói Thẩm Hạo này vừa phi thăng không lâu, liền giết chết binh sĩ và tiểu thiếp của Thành chủ, thật sự là lợi hại.

Bởi vậy mới bị truy nã, nên mới toàn thành đại lục soát.

Thẩm Hạo nói: Biết rồi, cái tên Thẩm Hạo đáng chết này, thật là loạn xị, làm phiền người ta thanh tu.

Được rồi, cứ để bọn họ vào.

Đa tạ Vương tiền bối đã thông cảm.

Chưởng quỹ thở phào nhẹ nhõm.

Ở đây, chỉ có tu vi của Vương lão cát tiền bối là mạnh nhất.

Không ngờ Vương tiền bối lại là người không tồi, thông tình đạt lý, không hề nổi giận với ông ta.

Thẩm Hạo mở cửa, liền thấy chưởng quỹ vẻ mặt tươi cười.

Làm phiền Vương tiền bối nghỉ ngơi, là do khách sạn chúng tôi sơ suất, bởi vậy, lát nữa tôi sẽ tặng Vương tiền bối một hồ rượu ngon, xem như bồi thường.

Mặc dù chỉ tặng một bình rượu, nhưng Thẩm Hạo cũng không từ chối, muỗi dù nhỏ cũng là thịt, không lấy uổng phí.

Bây giờ không phải lúc giả bộ hào phóng.

Biết rồi.

Chưởng quỹ phất tay, tiểu nhị lập tức cho binh sĩ vào.

Sáu binh sĩ vào sau, trước tiên nhìn những khách đang ở, cảm nhận khí tức thấp nhất cũng ở Nhân Tiên Cảnh, dáng mạo cũng không có ai tương tự.

Liền tiến vào động phủ từng người lục soát.

Vài phút sau, binh sĩ nói với chưởng quỹ: Nếu phát hiện Thẩm Hạo, lập tức bẩm báo, Thành chủ có thưởng.

Thẩm Hạo lại tò mò hỏi: À đúng rồi, hỏi một chút, nếu bắt được Thẩm Hạo này Thành chủ sẽ ban thưởng gì.

Binh sĩ nói: Lý quản gia nói, chỉ cần bắt được Thẩm Hạo, thưởng một ngàn Tiên Linh Thạch, một bộ công pháp, có thể gia nhập phủ Thành chủ.

Sắc mặt chưởng quỹ khó coi nói: Được rồi, biết rồi, đừng làm phiền khách của tôi nghỉ ngơi.

Như đuổi ruồi nhặng, ông ta đuổi mấy binh sĩ này đi.

Đợi đến khi bọn họ đi rồi, chưởng quỹ mới hòa nhã nói: Vương tiền bối thông cảm, những người này cậy uy danh Thành chủ mà tác oai tác quái, thật là đáng phải thu thập.

Thẩm Hạo nói: Thành chủ không phải đã nói, bắt được Thẩm Hạo có thưởng sao.

Đây có thể là một cơ hội tốt, chưởng quỹ chẳng lẽ không động lòng sao.

Vì điểm thưởng này thật sự không đáng.

Thẩm Hạo này vừa mới phi thăng, đã có được chiến tích như vậy, tuyệt đối có hai nhát chổi.

Vẫn là không nên chọc vào thì hơn, loại người này ông căn bản

không biết tiềm lực của hắn ở đâu, không thể đắc tội.

Thẩm Hạo cười cười, Chưởng quỹ ngược lại rất cẩn thận, bất quá một lão nhà quê từ hạ giới phi thăng lên, đắc tội Thành chủ, chẳng phải vẫn khó thoát khỏi cái chết sao.

Huống hồ hiện tại Thành chủ đã hạ lệnh, cửa thành sớm đã đóng kín, Thẩm Hạo này dù có muốn đi ra cũng khó mà thoát được phải không.

Chỉ thấy chưởng quỹ khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười nhạt, trong mắt lấp lánh ánh sáng tự tin, chậm rãi mở miệng nói: Vương tiền bối, theo ý kiến kém cỏi của ta, người tên Thẩm Hạo này tuyệt đối phi phàm.

Ngài thử nghĩ xem, hắn lại dám công nhiên hành hung giết người tại phủ Thành chủ, sau đó lại có thể bình an vô sự thoát khỏi hiện trường, cho đến nay vẫn chưa bị ai tìm ra tung tích.

Chỉ từ điểm này thôi đã đủ chứng minh, thực lực của Thẩm Hạo này chắc chắn không thể xem thường.

Tuy nói hiện giờ cửa thành đã đóng chặt, nhưng điều này không có nghĩa là những người khác không thể ra khỏi thành đâu.

Nói không chừng Thẩm Hạo này trên người có mang một loại tiên gia pháp bảo uy lực kinh người nào đó, hoặc giả nắm giữ một môn tuyệt thế thần công thì sao.

Nếu chỉ vì chút ít phần thưởng mà Thành chủ hứa hẹn, liền mạo hiểm đi trêu chọc một đối thủ thân phận bất minh, thực lực khó lường như vậy, thực sự là một hành động được không bù mất a.

Trong lòng, chưởng quỹ cũng nghĩ như vậy, Thẩm Hạo này bị giết cũng được, trốn thoát cũng được, đều không có chút liên quan nào đến ông ta, cũng không có bất kỳ tổn thất nào.

Làm ăn, cần phải tránh xa nhân quả của người khác.

Thẩm Hạo nhịn không được bật cười, Chưởng quỹ, ông đúng là người hiểu chuyện a.

Để Vương tiền bối chê cười rồi, chút kiến giải kém cỏi này không đáng nhắc đến.

Chủ yếu vẫn là thiên phú không đủ, thực lực không mạnh, bởi vậy mới không dám đắc tội người khác.

Làm việc cẩn thận từng li từng tí.

Ở Địa Tiên Giới này, cuối cùng vẫn là thực lực vi tôn a.

Nếu thực lực đủ mạnh, hà tất phải cẩn thận từng li từng tí.

Chưởng quỹ lắc đầu nói.

Mặc dù biết thực lực vi tôn, nhưng ông cũng phải có thực lực và tiềm lực đó, cuối cùng vẫn phải đối mặt với hiện thực mà thôi.

Thẩm Hạo nói: Có tự tri chi minh, mới có thể sống lâu hơn.

Chưởng quỹ ha ha cười một tiếng, cũng không để ý.

Mà là chắp tay thi lễ nói: Vương tiền bối chờ một lát, ta đây sẽ mang rượu đến ngay.

Vậy thì đa tạ chưởng quỹ.

Vương tiền bối ngàn vạn đừng khách khí, làm phiền Vương tiền bối thanh tu, là sai sót của khách sạn.

Chưởng quỹ nói xong, liền xoay người rời đi.

Nhân tài a.

Thẩm Hạo không khỏi nói, Địa Tiên Giới mở khách sạn mà còn có tư duy này, cũng thật hiếm có.

Rất nhanh, chưởng quỹ liền mang đến hai bình rượu, một phần

linh quả.

Vương tiền bối, bình này là Linh Tửu khách sạn cung cấp hàng ngày.

Bình này, là để bồi tội với Vương tiền bối.

Thẩm Hạo: Vậy thì ta không khách khí nữa.

Vương tiền bối dùng từ từ.

Nói xong, chỉ thấy chưởng quỹ khẽ cúi người hành lễ, sau đó chậm rãi đóng cửa phòng lại, rồi nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Thẩm Hạo, ánh mắt hắn rơi vào hai bình rượu đặt trên bàn.

Thẩm Hạo trước tiên đưa tay cầm lấy một bình rượu có vẻ kém sắc hơn, khẽ vặn nắp bình, một luồng hương rượu thoang thoảng bay ra.

Hắn rót một ít rượu vào chén, sau đó nâng chén nhấp một ngụm nhỏ.

Khoảnh khắc, hương vị quen thuộc đó dâng lên trong lòng, vị rượu này vậy mà chẳng khác gì với Đoạn Đầu Tửu mà hắn từng uống trước đây, nói đúng hơn là y hệt.

Đặt bình rượu kém này xuống, hắn chuyển ánh mắt sang bình rượu ngon khác do chưởng quỹ đặc biệt tặng.

Lại lần nữa mở nắp bình, một luồng hương thơm nồng đậm, thuần khiết ập vào mũi.

Lần này, Thẩm Hạo chỉ nhấp một ngụm nhỏ, nhưng chính cái ngụm nhỏ đó lại khiến hắn dường như chìm đắm trong một loại hưởng thụ tột cùng.

Mỹ tửu vào bụng, như một dòng suối trong trẻo chảy qua, mang

đến cảm giác mát lạnh sảng khoái.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo rõ ràng cảm thấy Tiên Linh Khí vốn dĩ tĩnh lặng trong cơ thể mình cũng bắt đầu trở nên hoạt bát hơn, rượu ngon thật.

Hương vị này, quả thật là mỹ diệu khó tả.

Thẩm Hạo không kìm được mà từ đáy lòng tán thán, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng và say sưa.

Một Ly Hỏa Thành nhỏ bé như vậy, đều có loại rượu ngon này, vậy nếu là ngự tửu của Bắc Dương Tiên Triều, chẳng phải sẽ càng ngon hơn sao.

Bất quá, cũng chỉ là nghĩ mà thôi.

Chương 627

Hiện tại bất quá chỉ là Thiên Tiên Cảnh, thực lực còn kém xa.

Chờ thực lực đề thăng rồi, đó chẳng phải sẽ có người xếp hàng tặng lễ sao.

Tiếp đó, ánh mắt Thẩm Hạo nhìn về phía linh quả trong đĩa.

Những linh quả này đại khái chỉ lớn bằng quả nho, toàn thân hiện lên màu đỏ thuần tươi tắn, rực rỡ như ngọn lửa đang cháy.

Theo ký ức của những tù phạm tử hình kia mà nói, loại linh quả này chính là đặc sản độc quyền của Ly Hỏa Thành —— Ly Hỏa Quả.

Nó ở Ly Hỏa Thành cũng không phải là thứ hiếm thấy, có rất nhiều.

Tuy nhiên, đối với cấp bậc như Thẩm Hạo mà nói, ăn những Ly Hỏa Quả này bất quá chỉ là thỏa mãn chút khẩu vị mà thôi, đối với việc đề thăng thực lực bản thân cũng không có tác dụng quá lớn.

Dù sao với cảnh giới và tu vi hiện tại của hắn, hiệu quả mà mấy quả Ly Hỏa Quả cỏn con này mang lại thực sự là rất nhỏ.

Nhưng, đối với những tu hành giả chưa bước vào Địa Tiên Cảnh mà nói, tình huống lại hoàn toàn khác biệt.

Không chỉ có thể cải thiện thể chất bản thân một cách hiệu quả, cảm ngộ linh khí.

Hơn nữa còn có thể tăng cường tu vi bản thân một cách rõ rệt, khiến con đường tu luyện càng thêm thuận lợi không trở ngại.

Ngoài ra, Ly Hỏa Quả còn có một công hiệu độc đáo, đó chính là có thể tôi luyện linh khí trong cơ thể, khiến nó càng thêm thuần tịnh,

ngưng luyện, từ đó nâng cao hiệu suất vận dụng linh lực rất nhiều, khiến linh khí càng phát tinh thuần.

Đối với chúng nữ mà nói, đây là một thứ tốt không tồi.

Nhưng về khẩu vị mà nói, cũng không tệ.

Giòn ngọt.

Vốn dĩ định trở về tu luyện một phen, nhưng bị gián đoạn thì không còn tâm trạng nữa.

Thế là, Thẩm Hạo định kiếm ít Tiên Linh Thạch tiêu xài.

Dù sao thì có nhiều công pháp như vậy, bất kể có cao cấp hay không, nhưng tổng có người cần đúng không.

Thế là, hắn liền gọi chưởng quỹ đến.

Vương tiền bối, ngài có gì phân phó.

Thẩm Hạo nói: Lần đầu tiên đến Ly Hỏa Thành này, ta cũng định đi dạo một chút.

Vương tiền bối, có cần ta làm người dẫn đường không.

Thẩm Hạo: Không cần, ta tự mình đi dạo là được, chỉ là nói với ông một tiếng.

Vâng, Vương tiền bối, ngài quá khách khí rồi.

Thẩm Hạo nói như vậy, khiến chưởng quỹ rất vui lòng.

Đơn giản nói với chưởng quỹ một tiếng, Thẩm Hạo liền một mình rời đi.

Đã sắp xếp lại nhiều ký ức như vậy, đối với Ly Hỏa Thành, Thẩm Hạo tự nhiên vô cùng rõ ràng.

Ly Hỏa Thành tuy chỉ là một thành nhỏ, nhưng diện tích cũng không hề nhỏ.

Bốn con phố chính.

Mỗi con phố đều có công năng riêng.

Thẩm Hạo liền đến phố Đông Ly Hỏa Thành, đến trước một tòa các lầu, nhìn tấm biển Trân Bảo Các.

Nơi này chính là chỗ giao dịch công pháp, còn có thu mua một số linh dược, linh đan.

Đủ loại, cái gì cũng có.

Tiểu nhị nhìn thấy Thẩm Hạo, mắt sáng lên, mừng rỡ nói: Tiền bối, ngài muốn mua đồ hay bán đồ.

Thẩm Hạo nhìn quanh bốn phía, lúc này mới nói: Trước tiên cứ xem đã.

Vâng, mời ngài đi lối này.

Bước vào đại sảnh, tiểu nhị giới thiệu: Tiền bối, tầng một là binh khí, tầng hai là linh dược, tầng ba chính là công pháp.

Thẩm Hạo gật đầu: Đi tầng ba.

Chưởng quỹ nhìn Thẩm Hạo một cái, cảm nhận khí tức của Thẩm Hạo, vô cùng mạnh mẽ, trên mặt lộ ra nụ cười, khá hài lòng.

Loại cường giả này, ra tay đều hào phóng.

Xem ra hôm nay lại có quý khách rồi.

Thế là, ông ta phất tay cho tiểu nhị rời đi, tự mình tiếp đãi Thẩm Hạo.

Tiền bối xưng hô thế nào.

Tại hạ là Vương Lão Cát.

Vương tiền bối, ngài muốn mua công pháp sao.

Thẩm Hạo lắc đầu nói: Không phải, ta định bán hai bộ công pháp

đổi lấy chút Tiên Linh Thạch.

Điều này thật tốt quá, mời lên tầng ba.

Chưởng quỹ vẫn rất vui vẻ.

Dù sao thì việc mua bán công pháp, vẫn rất dễ làm.

Một vốn vạn lời.

Lên tầng ba, Thẩm Hạo hỏi: Công pháp bán như thế nào.

Công pháp cấp thấp một ngàn Tiên Linh Thạch, công pháp trung cấp năm vạn Tiên Linh Thạch, công pháp cao cấp.

Thẩm Hạo xua tay nói: Ta chỉ bán hai bộ công pháp cấp thấp.

Được, Vương tiền bối, có thể cho ta xem công pháp trước được không.

Chưởng quỹ cười nói.

Thẩm Hạo lấy ra hai ngọc giản, đưa cho chưởng quỹ.

Công pháp đều ở trong đó, chưởng quỹ xem công pháp thế nào.

Thẩm Hạo hỏi.

Chưởng quỹ thần thức quét qua ngọc giản xong, hài lòng cười nói: Vương tiền bối, hai bộ công pháp đều không vấn đề, đây sẽ mang tiên linh thạch cho ngài.

Rất nhanh, chưởng quỹ lấy ra một không gian giới chỉ đưa cho Thẩm Hạo.

Kiểm tra một phen, phát hiện giới chỉ bên trong có hai nghìn tiên linh thạch, số lượng đều đúng.

Có hai nghìn tiên linh thạch, tâm trạng Thẩm Hạo cũng tốt lên không ít.

Hắn cười nói: Chưởng quỹ, tiên linh thạch không vấn đề, vậy cứ

thế nhé.

Vương tiền bối, sau này nếu có vật phẩm muốn bán, đều có thể mang tới đây.

Bất kể là công pháp hay linh dược chúng ta nơi này đều thu, thậm chí tình báo cũng thu.

Chưởng quỹ cười nói.

Rõ ràng cảm thấy Thẩm Hạo là một khách hàng tiềm năng rất tốt.

Thẩm Hạo trong lòng khẽ động, còn thu tình báo, đây quả là một tin tức tốt.

Bất quá, việc bán tình báo thế này, không thể tự mình làm, rất dễ bị người khác điều tra ra.

Thế là, Thẩm Hạo nói: Ta biết rồi, sau này có nhu cầu, vẫn tìm ngươi.

Vương tiền bối nói rồi, sau này tới tìm ta.

Rời khỏi Trân Bảo Các.

Thẩm Hạo đi dạo xung quanh, phát hiện khắp các ngõ ngách đều có binh lính tìm hắn.

Trong lòng có chút nghi hoặc, chẳng lẽ vị Bạch thành chủ kia đã trở về.

Dạo một vòng, sợ bị phát hiện thân phận, liền không nán lại nữa, mà trở về khách sạn.

Thấy Thẩm Hạo, chưởng quỹ khách sạn cười nói: Vương tiền bối, đi dạo thế nào.

Ly Hỏa Thành quá nhỏ, không có gì để dạo.

Vương tiền bối vừa nhìn đã là người từng trải, Ly Hỏa Thành chỉ

là một thành nhỏ biên thùy, tác dụng duy nhất là từ Tiên Linh Hồ chiêu mộ tán tu phi thăng hạ giới.

Muốn nói thành trì, còn phải là Bắc Dương Tiên Đô, đó mới gọi là thành trì.

Nguy nga hùng vĩ, chấn động tuyệt luân, ước mơ lớn nhất của ta chính là tới một lần Bắc Dương Tiên Đô.

Chưởng quỹ vẻ mặt hướng tới.

Nghe vậy, Thẩm Hạo ngẩn người, tò mò nói: Chưởng quỹ, chẳng lẽ Bắc Dương Tiên Đô này còn có yêu cầu đặc biệt gì sao.

Thấp nhất cũng phải là Dương Tiên Cảnh, mới có thể vào Tiên Đô.

Cảnh giới như ta, làm gì có tư cách tới Tiên Đô.

Ngoài ra, tiêu phí ở Bắc Dương Tiên Đô, ta cũng không thể chi trả nổi.

Chưởng quỹ thở dài một trận.

Thực lực không đủ, muốn đi cũng không có tư cách đi.

Thẩm Hạo cười cười, quả nhiên, bất kể ở đâu, khoảng cách giàu nghèo đều tồn tại.

Thế giới tu tiên, cũng tương tự như vậy.

Chỉ là Thẩm Hạo không ngờ, Bắc Dương Tiên Đô này còn hạn chế cảnh giới.

Chắc cũng giống như đô thị, xe quá nhiều, thì phải hạn chế biển số xe ngoại tỉnh.

Trò chuyện vài câu với chưởng quỹ, Thẩm Hạo liền trở về động phủ.

Uống linh tửu, Thẩm Hạo lại suy nghĩ, làm sao để ra khỏi thành.

Từ ký ức của tử hình phạm Tôn Nhị Ngưu, hắn biết được, bí cảnh thược thi mà Tôn Nhị Ngưu đã đánh cắp của Nam Chiêu Tiên Triều Đại Thành chủ Tư Đồ Liệt, đang nằm trong tay thành chủ Ly Hỏa Thành là Bạch Trạch.

Hiện tại, tin tức này, Bạch Trạch ẩn giấu rất kỹ, tạm thời vẫn chưa truyền ra.

Thẩm Hạo muốn có được bí cảnh thược thi, chỉ có thể đợi Bạch Trạch cầm nó, đến lúc đó ngư ông đắc lợi.

Để vị Nam Chiêu Tiên Triều Đại Thành chủ Tư Đồ Liệt này và Bạch Trạch của Ly Hỏa Thành đánh nhau một trận.

Hiện tại mà nói, Thẩm Hạo nhất định phải tiến vào bí cảnh, Thất Thải Liên Ngẫu trong bí cảnh là thứ Thẩm Hạo vô cùng cần.

Ở Linh Vân đại lục, Vạn Mộ Tuyết, Cơ Đông Ca những nữ nhân không có linh căn kia, đều đang chờ Thất Thải Liên Ngẫu để trọng tạo nhục thân.

Chuyện này không thể chậm trễ.

Dù sao, Địa Tiên Giới một ngày, Linh Vân đại lục chính là một năm.

Nếu kéo dài, sẽ xảy ra vấn đề.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo từ không gian lấy ra hơn mười ngọc giản, ghi lại tin tức bí cảnh thược thi đang nằm trong tay thành chủ Ly Hỏa Thành Bạch Trạch vào đó.

Thẩm Hạo tin tưởng, trong Ly Hỏa Thành này, người đông mắt tạp, nhất định sẽ tiết lộ tin tức ra ngoài.

Chương 628

Thế là chiều hôm đó, Thẩm Hạo sao chép mười mấy bản ngọc giản.

Thẩm Hạo ném khắp các nơi trong Ly Hỏa Thành.

Điều khiến Thẩm Hạo không ngờ là, ngày thứ hai, tin tức thành chủ Bạch Trạch có bí cảnh thược thi liền truyền ra.

Một đêm trôi qua, Thẩm Hạo vừa mới thức dậy, đã thấy chưởng quỹ bưng Ly Hỏa Quả và linh tửu đi vào.

Chưởng quỹ cười nói: Vương tiền bối, đây là phần của ngày hôm nay.

Thẩm Hạo nói: Để tiểu nhị tới là được, sao còn phiền chưởng quỹ tự mình tới đưa.

Chưởng quỹ: Cường giả như Vương tiền bối, tự nhiên là ta tới đưa, mới có thể biểu thị sự kính trọng đối với Vương tiền bối.

À, đúng rồi, có một tin tức Vương tiền bối có biết không.

Thẩm Hạo: Tin tức gì.

Chưởng quỹ thần bí hề hề nói: Theo lời đồn, thành chủ Ly Hỏa Thành Bạch Trạch, đã có được bí cảnh thược thi của Nam Chiêu Tiên Triều Đại Thành chủ Tư Đồ Liệt.

Không phải là giả chứ.

Thẩm Hạo giả vờ không biết, kinh ngạc nói.

Vương tiền bối, tin tức đảm bảo là thật, có mũi có mắt, hơn nữa đợt trước Bạch thành chủ quả thật đã bắt được một kẻ đào ngũ của Nam Chiêu Tiên Triều tên là Tôn Nhị Ngưu.

Ai có thể ngờ Tôn Nhị Ngưu này lại chính là thân vệ của Đại Thành chủ Tư Đồ Liệt.

Lại có chuyện này ư.

Thẩm Hạo cố ý kinh ngạc nói.

Nghe vậy, chưởng quỹ nói: Thiên chân vạn xác, Ly Hỏa Thành này sắp gặp nguy hiểm rồi.

Thẩm Hạo: Lời này ý gì.

Chưởng quỹ đóng cửa lại, nói nhỏ: Vậy ta sẽ tiết lộ cho Vương tiền bối một tin tức nhỏ.

Sau khi ta báo cáo chuyện bí cảnh thược thi cho gia tộc, gia tộc đã bảo ta nhanh chóng rời khỏi Ly Hỏa Thành, nói rằng Nam Chiêu Tiên Triều đã có động thái rồi, chắc là rất nhanh sẽ tới.

Thẩm Hạo: Chẳng lẽ là lo Nam Chiêu Tiên Triều Đại Thành chủ Tư Đồ Liệt đánh tới.

Chưởng quỹ sắc mặt ngưng trọng nói: Đúng vậy Vương tiền bối, Bắc Dương Tiên Triều và Nam Chiêu Tiên Triều vốn là thế cừu, hiện tại Ly Hỏa Thành rất có khả năng vì chuyện này mà lần nữa bùng cháy chiến hỏa.

Khách sạn chúng ta ở các đại tiên triều đều có chi nhánh, cũng không có chuyện gì, Vương tiền bối cần cẩn thận một chút.

Chẳng lẽ Bắc Dương Tiên Triều Đại Thành chủ không quản sao.

Thẩm Hạo còn muốn xem hai đại thành chủ đánh nhau mới sướng.

Cái này khó nói, dù sao cũng phải đợi Nam Chiêu động thủ mới được, nếu không, bên Bắc Dương này sẽ không xuất động Đại Thành chủ.

Chưởng quỹ lắc đầu nói.

Lúc này, bên ngoài phòng truyền đến tiếng vội vàng của tiểu nhị.

Chưởng quỹ, không ổn rồi, Ly Hỏa Thành bị binh lính Nam Chiêu Tiên Triều bao vây rồi.

Nghe vậy, sắc mặt chưởng quỹ trở nên nghiêm túc, Động tác lại nhanh đến thế.

Hướng về phía Thẩm Hạo chắp tay nói: Vương tiền bối cần bảo trọng, ta đi xem xét một chút trước.

Nói xong, vội vã chạy ra ngoài xem xét.

Thẩm Hạo cũng tò mò đi theo, tới tường thành, lúc này hai binh sĩ giống Cự Linh Thần kia, cũng đang căng thẳng nhìn chằm chằm bên ngoài thành.

Hộ thành đại trận của Ly Hỏa Thành cũng đã được kích hoạt.

Khi nhìn thấy bên ngoài tường thành, mấy nghìn tiên binh áo đen.

Đều là tiên binh của Nam Chiêu Tiên Triều, Thẩm Hạo cũng có chút kinh ngạc, tới thật nhanh a.

Trên không trung, đột nhiên xuất hiện một nam tử áo đen, lạnh lùng nhìn chằm chằm Ly Hỏa Thành.

Thẩm Hạo cũng cảm nhận được một cỗ nguy cơ.

Trong ký ức của Tôn Nhị Ngưu, hắn biết được, đây chính là Nam Chiêu Tiên Triều Đại Thành chủ Tư Đồ Liệt.

Ba nhịp thở thời gian, Bạch Trạch ngươi nếu còn không xuất hiện, đừng trách bản tọa tâm ngoan thủ lạt, phủ thành chủ của ngươi sẽ không còn một mảnh giáp.

Các thế lực khác trong thành, không muốn dính vào, tốt nhất giữ thái độ trung lập, nếu không tất cả coi là kẻ địch.

Nghe vậy, Thẩm Hạo không nói hai lời, trốn vào không gian.

Mẹ nó, đây là muốn chơi mạng a.

Nam Chiêu Tiên Triều Đại Thành chủ Tư Đồ Liệt lại là cường giả cảnh giới Chân Tiên.

Mà thành chủ Ly Hỏa Thành Bạch Trạch, chỉ là Thiên Tiên đỉnh phong, căn bản không phải đối thủ của Tư Đồ Liệt.

Mặc dù, Tư Đồ Liệt không nói muốn đồ thành, nhưng Thẩm Hạo cảm thấy vẫn nên tránh xa một chút thì hơn.

Dù sao, lát nữa giết đến đỏ mắt rồi, sẽ không ai quan tâm ngươi nhiều như vậy.

Lúc này, quản gia phủ thành chủ Lý Tiểu Khuyển, bay đến tường thành.

Nhìn thấy trên cờ đen viết hai chữ Tư Đồ, Lý Tiểu Khuyển liền biết thân phận của người đến.

Tư Đồ Đại Thành chủ, Bạch thành chủ không có trong thành, xin đừng làm tổn hại vô tội.

Tư Đồ Liệt lạnh nhạt nhìn Lý Tiểu Khuyển, khoanh tay đứng.

Thời gian đã hết.

Lời vừa dứt, Tư Đồ Liệt khẽ vung tay.

Phía sau hư không, một đạo quang mang với thế không thể cản phá, trực tiếp chia Ly Hỏa Thành làm đôi, trận pháp phòng ngự của Ly Hỏa Thành, trước mặt hắn yếu ớt không chịu nổi.

Cảm nhận được khí tức khủng bố này, Thẩm Hạo đều kinh ngạc không thôi.

Thật mạnh.

Mà vị quản gia Thiên Tiên Cảnh Lý Tiểu Khuyển kia, trực tiếp hóa thành tro bụi.

Đồng thời, hai binh sĩ giữ thành, dưới một đòn này, tiên thể cũng vỡ nát.

Trực tiếp khôi phục nguyên dạng, giống như binh sĩ bình thường.

Kẻ phản kháng giết, phủ thành chủ một con chó cũng đừng thả đi.

Vâng.

Theo lệnh của Tư Đồ Liệt, vô số tiên binh ồ ạt xông ra.

Chủ khách sạn, thì trốn vào khách sạn.

Các cửa hàng lớn đều đóng chặt cửa.

May mà Tư Đồ Liệt cũng không động đến những thế lực này.

Dù sao, rất nhiều thế lực đều là trung lập, nếu tiêu diệt bọn họ, thì chính là tự chuốc lấy kẻ thù.

Còn những binh sĩ Bắc Dương Tiên Triều phản kháng, đều bị giết.

Toàn bộ Ly Hỏa Thành khắp nơi đều là tiếng kêu thảm thiết.

Thẩm Hạo thậm chí còn phát hiện, thành chủ phu nhân cũng bị bắt.

Lý Đại Khuyển, người đã tiếp đón hắn, cũng bị bắt.

Còn có cả Chu quản gia, người đã đưa hắn đến động của tử hình phạm, cũng ở trong số đó.

Đều là người quen.

Một nam tử béo bên cạnh Tư Đồ Liệt, lập tức tiến lên, lấy ra một đĩa tròn màu đen, nhắm vào đầu thành chủ phu nhân.

Thấy vậy, thành chủ phu nhân sợ hãi kêu oai oái.

Đừng, ta không muốn, hỏi ta gì cũng nói.

Cái thứ này, trực tiếp rút lấy ký ức nguyên thần, quá trình này, chẳng khác nào rút gân lột da.

Rất nhanh, biết được tin tức, thành chủ Ly Hỏa Thành Bạch Trạch vậy mà đã đi bế quan.

Thành chủ, bây giờ hộ thành đại trận của Ly Hỏa Thành đã bị phá, vậy Bắc Dương Tiên Triều chắc chắn cũng đã biết.

Không lâu nữa sẽ có viện trợ.

Bây giờ phải làm sao.

Phủ thành chủ không còn một mảnh giáp.

Vâng.

Theo lệnh của Tư Đồ Liệt, tất cả mọi người trong phủ thành chủ đều bị giết.

Trong khoảnh khắc máu chảy thành sông.

Đã tới rồi thì đừng về tay không, tất cả mọi thứ trong phủ thành chủ mang đi.

Vâng.

Chốc lát, tiên linh thạch và công pháp trong phủ thành chủ đều bị mang đi.

Chỉ là điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là, những thương hộ lớn trong thành lại không hề bị tổn hại.

Xem ra, phía sau những thương gia này, cũng đều có người chống lưng.

Quả nhiên, ra ngoài lăn lộn, vẫn là có bối cảnh thì tốt hơn.

Mặc dù thành chủ Bạch Trạch không có trong thành, nhưng Tư Đồ

Liệt sẽ không bỏ qua Bạch Trạch.

Cho người tìm vật phẩm tùy thân của Bạch Trạch.

Lợi dụng thuật truy tung, khởi động truy tung.

Sau một nén hương.

Thành chủ, đã tìm được vị trí của Bạch Trạch rồi.

Tốt lắm, bắt được Bạch Trạch, trọng thưởng.

Tư Đồ Liệt lạnh lùng hừ một tiếng.

Vâng, thành chủ.

Đợi đến khi Tư Đồ Liệt dẫn người rời đi, Thẩm Hạo mới dám hiện thân.

Nhìn những thi thể trong phủ thành chủ, Thẩm Hạo tặc lưỡi hai tiếng, thật thảm khốc a.

Không có gì đồng tình, nhanh chóng ném tất cả thi thể vào không gian.

Lý Đại Khuyển đã tiếp đón Thẩm Hạo, Chu quản sự đã thu tiên linh thạch của Thẩm Hạo, đều chỉnh tề tiến vào không gian.

Hơn một trăm thi thể, đa phần đều là Địa Tiên Cảnh, còn có mười mấy Nhân Tiên Cảnh.

Chỉ có thể nói thảm vô nhân đạo, quá tàn bạo.

Đợi Thẩm Hạo thu dọn xong thi thể, những thương hộ kia vẫn không ai dám ra ngoài.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cũng không nán lại, mà lập tức ra khỏi thành, tới Tiên Linh Hồ nơi hắn phi thăng lên ban đầu.

Chương 629

Tìm một vách núi ẩn tế, Thẩm Hạo lúc này mới tiến vào không gian.

Vừa mới tiến vào không gian, lượng lớn khí mù, ùn ùn kéo đến.

Cảnh giới của Thẩm Hạo, cũng phi tốc thăng cấp.

Thiên Tiên Cảnh hậu kỳ, Thiên Tiên Cảnh hậu kỳ viên mãn.

Cách Dương Tiên Cảnh chỉ còn một tia khoảng cách.

Hàng trăm thi thể, đa phần đều là Địa Tiên Cảnh, Nhân Tiên Cảnh.

Không có một Thiên Tiên Cảnh nào.

Tiên linh khí thì đủ rồi, chỉ là những thi thể này không có một cái nào là Dương Tiên Cảnh, thì Thẩm Hạo cũng không có cách nào đột phá.

Cần cảm ngộ.

Nhưng thể chất, lại tiến hóa, đạt tới Thánh Linh Thể 2%.

Mặc dù chỉ có đáng tiếc hai điểm, nhưng cũng vô cùng không tệ rồi.

Cảm ngộ do cảnh giới thăng cấp mang lại, khiến Thẩm Hạo vô cùng sảng khoái.

Đáng tiếc, lại không có một binh khí tiện tay nào, Tư Đồ Liệt cái đồ chó má này, đúng là thổ phỉ vào thành, tất cả những thứ tốt đều lấy đi.

Điều khiến Thẩm Hạo tiếc nuối là, bây giờ không biết thành chủ Ly Hỏa Thành Bạch Trạch ở phương hướng nào.

Nghĩ một lát, Thẩm Hạo vẫn cảm thấy nên quay lại Ly Hỏa Thành trước đã.

Vừa tới Ly Hỏa Thành, liền cảm nhận được một cỗ khí tức cường đại.

Tương tự như khí tức của Nam Chiêu Tiên Triều Đại Thành chủ Tư Đồ Liệt, xem ra cũng là cường giả cảnh giới Chân Tiên.

Thấy Thẩm Hạo, đối phương nhíu mày nói: Ngươi là ai.

Thẩm Hạo còn chưa giải thích, chưởng quỹ khách sạn vội vàng giải thích: Trần Đại Thành chủ, đây là Vương lão Cát Vương tiền bối đã ở khách sạn trước đây.

Thành chủ Bách Dư Thành Trần Tĩnh, thực lực cũng là Chân Tiên Cảnh.

Ly Hỏa Thành cũng nằm trong phạm vi quản hạt của Trần Tĩnh.

Thành chủ Chân Tiên Cảnh, thông thường đều gọi là Đại Thành chủ.

Trần Tĩnh không để ý đến chưởng quỹ, mà nhíu mày nhìn Thẩm Hạo, hắn liếc mắt đã nhìn ra sự ngụy trang của Thẩm Hạo.

Thiên Tiên Cảnh viên mãn, có chút thực lực.

Bất quá chưa làm rõ lai lịch của Thẩm Hạo, Trần Tĩnh cũng không động thủ.

Ngươi vì sao tới Ly Hỏa Thành này.

Ngẫu nhiên đi qua, tới đây bán hai bộ công pháp cấp thấp đổi lấy chút tiên linh thạch.

Trần Tĩnh: Để rửa sạch nghi ngờ của ngươi, ngươi có nguyện ý theo bản tọa đi truy sát Tư Đồ Liệt không.

Nghe vậy, Thẩm Hạo trong lòng vui mừng, đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh.

Lập tức cung kính nói: Dù phải vào nước sôi lửa bỏng cũng không từ nan, ta tuy là một tán tu, nhưng lòng lại là người của Bắc Dương Tiên Triều.

Tư Đồ Liệt này tâm ngoan thủ lạt, phụ nữ trẻ con đều không tha, đúng là trái với thiên lý.

Không giết tên giặc này, thề không làm người.

Đại Thành chủ Trần Tĩnh ngẩn ra, những người xung quanh cũng ngẩn ra.

Chưởng quỹ kinh ngạc nhìn Thẩm Hạo, ngươi và Tư Đồ Liệt có thù à.

Người ta bảo ngươi tẩy trắng hiềm nghi, ngươi giết hai tiểu binh là được rồi, lại trực tiếp muốn giết Đại Thành chủ Tư Đồ Liệt, thật là ngầu.

Lại còn thề nữa.

Nhưng lời nói này của Thẩm Hạo, hoàn toàn khiến Trần Tĩnh tin phục.

Lời thề nhân quả ở Địa Tiên Giới rất nặng, nếu không làm được, thì nguy hiểm rồi.

Thế là hài lòng nói: Tốt, chỉ cần ngươi biểu hiện đủ tốt, bản tọa sẽ không bạc đãi ngươi.

Sau chuyện này, ngươi chính là thành chủ của Ly Hỏa Thành.

Thẩm Hạo bất ngờ nói: Thành chủ không phải là Bạch Trạch sao.

Trần Tĩnh sắc mặt khó coi nói: Bạch Trạch e rằng hung đa cát thiếu rồi.

Thành chủ, ấn thành chủ của Bạch Trạch đã mang tới rồi.

Tốt, lập tức đi truy.

Vâng, thành chủ.

Mỗi thành chủ đều có hai ấn thành chủ, một cái giữ ở đại thành, một cái do bản thân cầm.

Thẩm Hạo nhìn một cái, phát hiện Trần Tĩnh dẫn theo khoảng trăm người.

Binh lính bình thường, đều là Nhân Tiên Cảnh, rõ ràng cấp bậc cao hơn Ly Hỏa Thành không ít.

Ngoài Trần Tĩnh vị Đại Thành chủ này ra, trong số đó còn có hai người thực lực, Thẩm Hạo cũng không nhìn thấu.

Điều đó có nghĩa là, cao hơn Thiên Tiên Cảnh, thấp nhất cũng là Dương Tiên Cảnh.

Điều này khiến mắt Thẩm Hạo sáng lên, tốt lắm, đây mới là tinh nhuệ a.

Không hiểu sao Thẩm Hạo bắt đầu mong chờ Trần Tĩnh và Tư Đồ Liệt đánh nhau.

Nếu cả hai đều chết, thì thật sướng.

Ngoài ra, xung quanh Thẩm Hạo vậy mà còn có hai thân vệ có thực lực đã đạt đến cảnh giới Thiên Tiên, hai người ánh mắt như đuốc, thần tình nghiêm nghị nhìn chằm chằm Thẩm Hạo, dường như sợ hắn sẽ đột nhiên bỏ trốn vậy.

Mà khi Trần Tĩnh đã xác định vị trí chính xác xong, chỉ thấy hắn khẽ vung cánh tay, một cảnh tượng thần kỳ liền xảy ra —— dưới chân mọi người vậy mà bỗng nhiên hiện lên từng đám mây trắng như tuyết.

Những đám mây này giống như có sinh mệnh, từ từ nâng cơ thể mọi người lên, ngay sau đó, bóng dáng của họ như tia chớp, trong nháy mắt đã biến mất không còn tăm hơi.

Tốc độ nhanh đến mức khiến người ta ngây người, nhanh hơn tốc độ của Thẩm Hạo vài lần.

Chứng kiến cảnh này, Thẩm Hạo trong lòng không khỏi khẽ động, có chút thèm thuồng nói: Đây chắc chắn là Đằng Vân chi thuật cao cấp trong truyền thuyết rồi.

Chậc chậc, đồ tốt a.

Nhìn mà Thẩm Hạo nuốt nước bọt, mong chờ không biết bao giờ mình cũng có thể ngầu lòi, đẹp trai như vậy.

Tốt nhất là có công pháp Cân Đẩu Vân gì đó, một cân đẩu mười vạn tám nghìn dặm.

Hiện tại mà nói, công pháp Thẩm Hạo có được đều là một số công pháp cấp thấp.

Công pháp hơi lợi hại một chút cũng không biết.

Cũng không có cơ hội này.

Bất quá, tổng sẽ có cơ hội.

Vài nhịp thở sau, Thẩm Hạo đã nhìn thấy lá cờ đen phía trước.

Phía trước nhất của lá cờ đen còn đứng một người, chính là vị Đại Thành chủ của Nam Chiêu Tiên Triều đã gặp trước đây —— Tư Đồ Liệt.

Hắn thân hình cao lớn thẳng tắp, một bộ hắc bào hoa mỹ bay phấp phới theo gió, quanh thân tản ra một loại khí tức khiến người ta kinh sợ.

Nhìn xuống đất, nằm la liệt một thi thể lạnh lẽo.

Nhìn kỹ, vậy mà là thành chủ Ly Hỏa Thành Bạch Trạch mà Thẩm Hạo vừa mới gặp khi tới Ly Hỏa Thành.

Chỉ thấy hắn hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch như giấy, không có một chút khí tức, rõ ràng đã chết rồi.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo lại có thể cảm giác được vẫn còn một chút hơi ấm tàn lưu, điều này nói rõ cái chết đến chỉ trong khoảnh khắc.

Đối với Thẩm Hạo thì không có hứng thú lớn lắm.

Nếu là trước đây, Thẩm Hạo chắc chắn sẽ kích động, hận không thể lập tức ném vào không gian.

Nhưng bây giờ trở nên vô cùng bình tĩnh.

Theo tin tức, Bạch Trạch này bất quá chỉ là Thiên Tiên Cảnh đỉnh phong mà thôi.

Hiện tại Thẩm Hạo cũng là cấp bậc này, cho dù ném vào không gian cũng không có tác dụng.

Vẫn bị kẹt ở cảnh giới không thể đột phá.

Trừ phi Thẩm Hạo tự mình có cảm ngộ, một cử đột phá Dương Tiên.

Hiện tại Thẩm Hạo càng muốn tìm một thi thể Dương Tiên, ít nhất có một kinh nghiệm, để Thẩm Hạo bớt đi đường vòng.

Thấy Trần Tĩnh tới, Tư Đồ Liệt cũng không chạy, mà bình tĩnh nhìn đối phương.

Nhìn Tư Đồ Liệt và Trần Tĩnh hai người đứng đối diện nhau, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng phát chiến đấu.

Thẩm Hạo trốn ở rất xa, tùy thời chuẩn bị chuồn.

Trận chiến của Chân Tiên Cảnh, Thẩm Hạo còn không có tư cách

tham gia, lên đó cũng là chịu chết, giống như pháo hôi vậy.

Chương 630

Nhìn thấy thi thể của Bạch Trạch, sắc mặt Trần Tĩnh vô cùng khó coi, ánh mắt ẩn chứa sát ý, lạnh lùng nói: Tư Đồ Liệt, đúng là không biết xấu hổ.

Đường đường một Đại Thành chủ cảnh giới Chân Tiên, vậy mà lại tập kích một thành nhỏ như Ly Hỏa Thành.

Vì Bạch Trạch một thành chủ Thiên Tiên Cảnh nhỏ bé, lại đại động can qua.

Ngươi đúng là làm rạng danh Nam Chiêu Tiên Triều rồi.

Tư Đồ Liệt lạnh lùng hừ một tiếng: Đồ của ta hắn cũng dám tự ý nuốt chửng, đúng là tìm chết.

Giết rồi thì giết, ngươi làm gì được ta.

Trần Tĩnh lạnh lùng nói: Ngươi giết thành chủ của Bắc Dương Tiên Triều ta, thật sự cho rằng Bắc Dương Tiên Triều chúng ta không có ai sao.

Nói đùa, Nam Chiêu, Bắc Dương vốn là thế cừu, hà tất ở đây giả bộ, bớt nói nhảm đi, lão tử ở đây không đi, chính là chuyên môn chờ ngươi tới.

Chỉ thấy Tư Đồ Liệt vẻ mặt khinh thường nói xong, cánh tay phải đột nhiên vung lên.

Trong nháy mắt, một đạo kim quang chói mắt như tia chớp vụt ra, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta ngây người, chỉ chớp mắt đã như sao băng đuổi trăng lao thẳng đến trước mắt.

Mà đối mặt với công kích sắc bén như vậy, Trần Tĩnh lại không hề tỏ ra hoảng loạn.

Chỉ thấy hắn nhanh chóng chắp hai tay lại, niệm pháp quyết, đột nhiên trước người hiện lên một tầng hộ thuẫn màu lam bán trong suốt.

Hộ thuẫn này giống như một bức tường vững chắc không thể phá vỡ, ổn định chắn đạo kim quang hùng hổ kia ở bên ngoài.

Chỉ nghe thấy một tiếng ầm cực lớn, kim quang và hộ thuẫn va chạm vào nhau, kích khởi một trận sóng xung kích mạnh mẽ lan tỏa ra bốn phía.

Sóng xung kích khổng lồ, khiến nguyên thần của Thẩm Hạo cũng run rẩy.

Gáy nổi da gà.

Mẹ nó, quả nhiên không phải nơi người có thể ở.

Ngay khi Thẩm Hạo đang nghĩ có nên bỏ chạy hay không, Tư Đồ Liệt và Trần Tĩnh hai người bắt đầu đại chiến.

Trần Tĩnh giận dữ nói: Giết.

Vâng, thành chủ.

Nghe lệnh của Trần Tĩnh, mọi người đều xông lên.

Ngay khi Thẩm Hạo chuẩn bị chạy trốn, bị một người phía sau chặn lại.

Ngươi dám lâm trận đào ngũ.

Rõ ràng người này là chuyên môn theo dõi Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo ngượng nghịu nói: Đâu có, ta không có vũ khí tiện tay.

Nghe vậy, người này từ không gian giới chỉ, ném cho Thẩm Hạo một cây trường thương.

Cầm lấy.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cũng đành phải cứng đầu xông lên.

May mắn, Thẩm Hạo có ký ức của Tôn Nhị Ngưu.

Là thân vệ từng của Tư Đồ Liệt, đương nhiên biết thực lực của những người bên cạnh Tư Đồ Liệt.

Có tình báo này, Thẩm Hạo tìm một binh sĩ Nhân Tiên Cảnh đánh nhau.

Ban đầu cũng không liều mạng, mà là giảm bớt sức chiến đấu của mình, y hệt đối phương.

Ai mà chẳng biết câu cá chứ.

Đối phương không biết thực lực của Thẩm Hạo, nhưng chiến trường gặp mặt, hai bên lập trường khác nhau, không cần hỏi duyên do, chỉ cầu giết chết đối phương.

Hai người đánh qua đánh lại, hiểm tượng trùng trùng.

Thương pháp của Thẩm Hạo, là kế thừa từ thủ vệ Ly Hỏa Thành kia.

Lúc trước Thẩm Hạo muốn ra khỏi thành, đối phương còn kiêu ngạo không ngừng.

Bây giờ người đã chết không nói, Thẩm Hạo lại học được cách sử dụng thương pháp.

Mỗi lần đâm một thương, đầu thương sẽ phóng ra sát trận.

Trận pháp này, người càng nhiều, uy lực càng mạnh.

Đối phương cũng như vậy.

Nhìn Thẩm Hạo chật vật không chịu nổi, thân vệ của Tư Đồ Liệt, ánh mắt lóe lên sát ý.

Tiểu tặc hôm nay tất lấy đầu của ngươi.

Vãi chưởng, ngươi cái đồ gà con, cho ngươi mặt mũi đúng không.

Xem ta Thần Chi Nhất Thương, khóa cúc hoa.

Nói xong, Thẩm Hạo đột nhiên tốc độ tăng mạnh, cho tên gia hỏa này một chiêu, cúc hoa tan tác đầy đất thương.

Ti tiện, ta muốn giết ngươi.

Đối phương giận dữ, trực tiếp nổi điên.

Phát điên lên muốn giết Thẩm Hạo.

Cảm xúc mất kiểm soát, dẫn đến uy lực thương pháp giảm mạnh, thương trận cũng loạn.

Mặc dù có thể một chiêu tất sát, nhưng Thẩm Hạo lại không làm vậy.

Ngươi giết tên này, lại không chạy thoát, còn phải đi giết tên khác.

Chẳng phải là làm công cho Trần Tĩnh sao.

Nghĩ hay lắm, làm công là không thể làm công, cả đời này đều không thể làm công.

Đây không phải hiệu quả Thẩm Hạo muốn, câu cá thì phải câu cho đến cùng.

Trận chiến không kết thúc, tên gia hỏa này không thể chết.

Nhất định phải làm bạn luyện của Thẩm Hạo.

Thấy, luôn thiếu một chút là giết chết Thẩm Hạo, nhưng luôn không chạm tới được.

Tên gia hỏa này lập tức sốt ruột: Ca ca, mau tới giúp ta.

Nghe vậy, Thẩm Hạo ngẩn người, tên chó má này đánh không lại còn gọi người.

Bất quá, Thẩm Hạo biết, ca ca của tên gia hỏa này, cũng bất quá chỉ là Nhân Tiên Cảnh.

Do đó, cũng không để ý.

Loại hàng này đến mười tám tên, Thẩm Hạo cũng không hề sợ hãi.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là, một lúc lại có sáu người tới.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cũng không vội.

Mà vừa đánh vừa lui, chuyển dời chiến trường, nơi này chính là một hiểm địa.

Cố gắng hết sức tránh xa cái chủ chiến trường kịch liệt vô cùng kia.

Nguyên nhân quan trọng nhất trong số đó, chính là phải tránh vòng chiến đấu của Trần Tĩnh và Tư Đồ Liệt.

Dù sao, hai người này đều sở hữu thực lực cường đại Chân Tiên Cảnh.

Ngay cả khi bọn họ không cố ý nhắm vào những người xung quanh, nhưng trong trận chiến kinh tâm động phách như vậy, ai lại có thể đảm bảo sẽ không xảy ra chuyện gì bất ngờ.

Vạn nhất bị cuốn vào trung tâm cơn bão này, thì hậu quả quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Thẩm Hạo không muốn làm cá trong ao bị vạ lây khi cháy cổng thành.

Nếu sơ suất một chút, vô duyên vô cớ bị liên lụy, đến lúc đó thật sự là được không bù mất.

Cho nên, lúc này hắn cẩn thận hơn bất kỳ ai, vừa đối phó với mấy tiểu lâu la này, vừa nhìn chằm chằm chủ chiến trường.

Cảm giác nguy hiểm, liền trốn vào không gian.

Bảo toàn mạng sống là quan trọng nhất.

Ngay trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, cục diện trên chiến trường đã trở nên rõ ràng.

Tướng đối tướng, binh đối binh.

Cục diện vốn hỗn loạn không chịu nổi dần dần diễn biến thành ba trận doanh phân chia rạch ròi: một bên là quyết đấu đỉnh cao giữa các cường giả Chân Tiên Cảnh. một bên khác thì là các cao thủ Dương Tiên Cảnh triển khai giao phong kịch liệt. còn lại các tu sĩ Thiên Tiên Cảnh và Nhân Tiên Cảnh, thì rơi vào một cuộc hỗn chiến, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ và hiểm nguy.

Đúng là Đại Thành chủ, thân vệ bên cạnh hai người, vậy mà không có một tiểu binh Địa Tiên Cảnh nào.

Chủ yếu chiến đấu vẫn là trên người Trần Tĩnh và Tư Đồ Liệt.

Giữa hai người, chỉ cần có một người bại trận, thì trận chiến sẽ là cục diện một chiều.

Rất nhanh, hai bên đều có tử thương.

Thẩm Hạo một chọi sáu, nhìn có vẻ nguy hiểm trùng trùng, nhưng ngược lại không bị thương, còn phản sát được hai người.

Chương 631

Câu cá cũng phải có chút thành tích chứ.

Thẩm Hạo vừa giết, vừa cướp không gian giới chỉ của bọn họ.

Đột nhiên, chỉ nghe thấy một tiếng Oanh cực lớn, như trời sập đất nứt.

Ngay sau đó, một cỗ ba động cực kỳ cường đại, hùng dũng bành trướng, với thế bài sơn đảo hải quét tới.

Cỗ lực lượng này khủng bố đến vậy.

Mọi người trên chiến trường, giống như lá rụng trong cuồng phong, trong nháy mắt đã bị lực xung kích khổng lồ này đánh bay ra ngoài.

Trong khoảnh khắc, Thẩm Hạo cảm giác nguyên thần của mình như bị trọng chùy đánh mạnh.

Thân thể hắn cũng không tự chủ mà run rẩy kịch liệt, cổ họng ngọt lịm, không kìm được phun ra một ngụm máu tươi đỏ thẫm.

Còn bốn người đối chiến với Thẩm Hạo, trực tiếp bị chấn chết.

Những người khác của hai bên, các thân vệ Nhân Tiên Cảnh gần như đều chết hết, không còn một người sống sót.

Vốn dĩ Thẩm Hạo định lập tức uống Bất Lão Tuyền, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn nhịn.

Mặc dù bị thương nhẹ, nhưng vẫn chưa đến mức phải dùng át chủ bài.

Trên người mang thương tích mới là bình thường, nếu không có thương tích, chẳng phải sẽ bị Trần Tĩnh nghi kỵ sao.

Tạm thời thương thế cũng có thể khống chế được.

Sở dĩ có thể chịu đựng, chủ yếu là do thân thể đủ cứng cáp, ngoài ra việc tránh xa chiến trường cũng tránh được không ít thương hại.

Thẩm Hạo ngẩng đầu nhìn lại, Tư Đồ Liệt và Trần Tĩnh hai người cũng đều bay ngược ra ngoài, trên người cũng đều trọng thương.

Rõ ràng hai người đã liều mạng.

Thương thế của hai người, nặng hơn Thẩm Hạo rất nhiều.

Nhìn Trần Tĩnh suy yếu không chịu nổi, rõ ràng đã không còn sức chiến đấu.

Thẩm Hạo rất muốn cho Trần Tĩnh tên gia hỏa này uống một bình Bất Lão Tuyền.

Để hắn đứng dậy tiếp tục chiến đấu, nhân lúc Tư Đồ Liệt suy yếu, nhanh chóng giết chết đối phương.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn kìm nén ý nghĩ này.

Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội.

Nếu Trần Tĩnh nếm được vị ngọt, tình cảnh của Thẩm Hạo sẽ nguy hiểm.

Nhân cơ hội, cướp lấy không gian giới chỉ của mấy người, ném vào không gian.

Thi thể thì không động.

Hiện tại hai bên đều còn đó, vẫn chưa tiện động.

Trần Tĩnh ngươi cái tên điên này, vậy mà lại liều mạng như vậy, hôm nay không tính toán với ngươi, rút.

Tư Đồ Liệt vung tay, dẫn theo mấy thân vệ còn sót lại quay người

bỏ đi.

Trần Tĩnh muốn đuổi theo, nhưng vì bị thương nghiêm trọng, cũng không thể động nữa.

Quay đầu nhìn lại, chỉ còn lại hai thân vệ Dương Tiên Cảnh, và một Vương lão Cát vừa mới thu nhận.

Các thân vệ khác đều chết hết.

Thế là, hướng về phía Thẩm Hạo nói: Ngươi qua đây.

Cố nén sự khó chịu của cơ thể, Thẩm Hạo bay qua.

Trong lòng một trận mẹ nó chứ.

Trần Tĩnh nhìn Thẩm Hạo sắc mặt trắng bệch, gật đầu: Vương lão Cát, ngươi vừa rồi biểu hiện rất tốt, từ hôm nay trở đi, ngươi chính là thành chủ của Ly Hỏa Thành.

Đây là ấn thành chủ, ngươi đến lúc đó luyện hóa là được.

Nói xong, Trần Tĩnh ném cho Thẩm Hạo một cái ấn ký.

Nhận lấy ấn ký, nặng trịch trong tay.

Kích thước chỉ bằng nắm tay, trên đó phát ra quang mang.

Thẩm Hạo ngẩn người, không ngờ, mình lại trở thành thành chủ của Ly Hỏa Thành.

Thấy Thẩm Hạo không nói gì, sắc mặt Trần Tĩnh âm trầm: Sao, không muốn à.

Thẩm Hạo xua tay nói: Trần Đại Thành chủ hiểu lầm rồi, niềm vui đến quá đột ngột, khiến ta có chút không biết làm sao.

Trần Tĩnh lạnh lùng hừ một tiếng: Hừ, hôm nay không nói nhiều với ngươi nữa, mỗi người tự về liệu thương là được, đợi ngươi thương thế lành lại sau này, có nhu cầu gì, hãy tới tìm ta.

Thẩm Hạo cung kính nói: Vâng, thành chủ.

Hiện tại Trần Tĩnh thật sự quá thiếu người, trước đây có chút nghi ngờ thân phận của Thẩm Hạo.

Nhưng bây giờ, cũng lười đi điều tra thân phận chi tiết của Thẩm Hạo nữa.

Chỉ cần Thẩm Hạo và Nam Chiêu Tiên Triều có thù, giết binh sĩ của Nam Chiêu Tiên Triều, thì không phải là kẻ địch.

Huống chi, thành chủ của các thành nhỏ như Ly Hỏa Thành, tần suất thay đổi thành chủ rất nhanh.

Biết đâu, tháng sau, Vương lão Cát này lại bị người khác giết.

Do đó, Trần Tĩnh cũng không có gì tổn thất.

Cho dù Vương lão Cát này bị giết, ấn chương lấy về, vẫn có thể tiếp tục bồi dưỡng thành chủ tiếp theo.

Ấn chương cứng rắn như sắt thép, thành chủ như nước chảy.

Ngay sau đó, ba người Trần Tĩnh quay người định đi.

Thẩm Hạo vừa định hỏi một chút, những thi thể này phải làm sao, nhưng lời đến miệng vẫn nên ngậm lại thì hơn.

Vừa bay đi không xa, Thẩm Hạo đã nghe thấy tiếng của Trần Tĩnh.

Những thi thể này xử lý tốt, của Bắc Dương Tiên Triều mang đi, của Nam Chiêu Tiên Triều tất cả đều hóa thành tro bụi cho ta.

Còn đồ đạc của thi thể, cứ coi như là phần thưởng hỗ trợ ngươi làm thành chủ.

Khóe miệng Thẩm Hạo nhếch lên, cúi mình hành lễ cung kính nói: Tạ, Trần thành chủ.

Đợi khoảng một phút, Thẩm Hạo mới thẳng lưng lên.

Nhìn đầy đất thi thể, tâm trạng rất tốt a.

Sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, do đó Thẩm Hạo nhặt thi thể rất nhanh.

Bất kể là của Bắc Dương Tiên Triều hay Nam Chiêu Tiên Triều, tất cả đều ném vào không gian.

Còn thi thể của thành chủ Bạch Trạch, cũng ném vào không gian.

Tiếp đó, liền một mình bay về phía Ly Hỏa Thành.

Mặc dù không có được bí cảnh thược thi, nhưng cũng coi như có thu hoạch.

Đầu tiên là uống một ngụm Bất Lão Tuyền, giúp thương thế cơ thể hồi phục như cũ, tiếp đó liền tìm một chỗ ẩn bí, Thẩm Hạo tiến vào không gian.

Vừa mới vào, lượng lớn khí mù lập tức tràn đến.

Điều khiến Thẩm Hạo kinh hỷ là, thành chủ Ly Hỏa Thành Bạch Trạch này, vậy mà đã đột phá Dương Tiên Cảnh.

Mặc dù vẫn khó thoát khỏi cái chết, nhưng lại tiện cho Thẩm Hạo.

Sau khi lĩnh hội kinh nghiệm của Bạch Trạch, Thẩm Hạo cảm thấy tùy thời đều có thể đột phá.

Y hít sâu một hơi, tập trung tinh thần, dẫn đạo luồng năng lượng cường đại này vào thể nội.

Trong khoảnh khắc, một luồng khí tức bàng bạc bùng phát từ trên người Thẩm Hạo.

Chỉ thấy tu vi của Thẩm Hạo không ngừng thăng tiến, nhẹ nhàng vượt qua Dương Tiên Cảnh.

Tuy nhiên, đây chỉ là khởi đầu.

Lúc này trong không gian vẫn tràn ngập một lượng lớn sương mù.

Thẩm Hạo từ trước đến nay không thích lãng phí, không dám lơ là, tiếp tục chậm rãi hấp thu những luồng sương khí này.

Cùng với thời gian trôi qua, khí tức của Thẩm Hạo vẫn đang thăng tiến.

Cấp độ của những thi thể lần này rõ ràng cao hơn, trong đó cấp độ sơ cấp nhất lại là Nhân Tiên Cảnh, mà số lượng Thiên Tiên Cảnh càng không ít.

Nhờ những luồng sương khí khổng lồ này, Thẩm Hạo không chỉ đột phá Dương Tiên Cảnh, mà cảnh giới còn tiếp tục thăng lên.

Mãi đến Dương Tiên Cảnh trung kỳ mới triệt để dừng lại.

Không những thế, y còn nhận được rất nhiều công pháp.

Chương 632

Trong số các cao thủ, công pháp của Thành chủ Bạch Trạch nghiễm nhiên là mạnh nhất.

Tên nó là Thiên Nguyên Quyết, đây là bí tịch độc môn truyền đời của Bạch gia, tương truyền nếu có thể tu luyện đến cảnh giới đỉnh phong, liền có thể bước vào Kim Tiên Cảnh đáng mơ ước.

Bộ công pháp này, tính đến hiện tại, là công pháp cao nhất Thẩm Hạo nhận được, tự nhiên khơi dậy hứng thú và sự chú ý cực lớn của Thẩm Hạo.

Những năm qua, Bạch Trạch dốc lòng nghiên cứu công pháp, kinh nghiệm quý báu tích lũy nhiều năm, giờ đây toàn bộ đều làm áo cưới cho Thẩm Hạo.

Trong quá trình tu luyện Thiên Nguyên Quyết, y có thể nói là tiến triển thần tốc, chỉ trong thời gian ngắn đã hoàn thành chuyển hóa toàn bộ, không một chút trở ngại.

Có thể nói, Bạch Trạch đúng là một người làm công tận tụy.

Một điểm khác, Thẩm Hạo từ ký ức của Bạch Trạch, cuối cùng cũng biết được vì sao Bạch Trạch lại muốn giữ y ở phủ thành chủ.

Vạn vạn không ngờ, lại là vì khi y phi thăng, đột nhiên xuất hiện thiên địa dị tượng.

Điều này khiến Thẩm Hạo một trận cạn lời.

Đây chẳng phải là tiểu nhị ôm vàng qua phố lớn, gây phiền phức cho Thẩm Hạo sao.

Còn về việc vì sao lại xuất hiện dị tượng, Thẩm Hạo thật sự không rõ.

Thể chất của y, ở Linh Vân Đại Lục là tồn tại bá đạo nhất, nhưng ở Địa Tiên Giới, cũng chỉ là bình thường, không thể nói là kém nhất, nhưng cũng không đạt đến cấp độ khiến thiên địa xuất hiện dị tượng.

Ngay cả thân vệ của Tư Đồ Liệt cũng là Tiên Linh Thể, Thẩm Hạo sao có thể vì thể chất mà xuất hiện dị tượng.

Chẳng lẽ là vì nuốt chửng không gian.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo cảm thấy không thể nào.

Không gian này, có thể giúp y tự do qua lại giữa thế giới đô thị và Địa Tiên Giới.

Lại càng có thể không chướng ngại tiến vào Linh Vân Đại Lục.

Hoàn toàn không có một chút trở ngại.

Điều này chỉ có thể nói rõ một chuyện, nuốt chửng không gian, càng bá đạo hơn.

Không gian nuốt chửng hiện tại, diện tích đã vô hạn lớn, Thẩm Hạo cảm thấy chứa cả Linh Vân Đại Lục cũng không thành vấn đề.

Cụ thể lớn bao nhiêu Thẩm Hạo cũng không biết, dù sao chỉ cảm thấy vô biên vô tận.

Đối với điểm này, Thẩm Hạo cũng lười nghiên cứu.

Sau khi cảnh giới đột phá, trong không gian giới chỉ của những thi thể này, còn có không ít Tiên Linh Thạch, công pháp, Tiên Khí.

Đợt này trực tiếp khiến Thẩm Hạo béo bở.

Thẩm Hạo có cảm giác như một kẻ phú hộ mới nổi.

Tâm tình khá vui vẻ.

Sau khi thân thể hồi phục, y không vội vàng quay về Ly Hỏa Thành.

Mà là quay lại Thượng Cổ Chiến Trường.

Một lát sau, trong sơn cốc, khi Tô Thiền bốn tỷ muội đang nhàn rỗi trò chuyện.

Một đạo thân ảnh xuất hiện.

Nhìn thấy Thẩm Hạo, lại phát hiện không gian xung quanh đều một trận vặn vẹo.

Bốn tỷ muội càng bị khí tức của Thẩm Hạo áp chế đến mức quỳ rạp trên đất, hô hấp cũng khó khăn.

Các nàng một trận kinh hãi, đặc biệt Tô Quyên và Tô Dực, hai nữ đều đã độ qua Lôi Kiếp.

Hiện tại đã là Vũ Hóa Cảnh.

Nhưng trước mặt Thẩm Hạo, thậm chí ngay cả sức lực phản kháng cũng không có.

Thậm chí các nàng cảm thấy, Thẩm Hạo chỉ cần một ánh mắt, các nàng đều chết không thể chết hơn được nữa.

Trong lòng vô cùng chấn kinh, phu quân thật sự là càng ngày càng cường đại rồi.

Thật quá không thể tưởng tượng nổi.

Phu quân, chúng ta sắp nghẹt thở rồi.

Nghe vậy, Thẩm Hạo sững sờ, lúc này mới phản ứng lại, mình vừa mới đột phá Dương Tiên Cảnh trung kỳ, khí tức còn chưa ổn định, đã vội vàng đến Linh Vân Đại Lục.

Xem ra còn phải bế quan một đoạn thời gian.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo nói: Được rồi, đợi ta ổn định khí tức rồi sẽ quay lại.

Nói xong, thân ảnh Thẩm Hạo biến mất tại chỗ.

Trở về thế giới đô thị, bên này vẫn là lúc vừa đi.

Hai giờ sáng.

Thi Nịnh và Lục Khiết vẫn đang ngủ say, đã hơi lấm tấm mồ hôi nhẹ.

Ngày thường, họ đâu có ra mồ hôi nhẹ như vậy, xem ra là thật sự mệt rồi.

Sợ khí tức của mình tiết lộ, khiến Thi Nịnh và Lục Khiết gặp chuyện.

Do đó, Thẩm Hạo lập tức bay đến một hòn đảo nhỏ trên Thái Bình Dương.

Sau khi xác định không có ai, liền bắt đầu bế quan ổn định cảnh giới.

Sau một đêm, vẫn không có chút thay đổi nào.

Cùng với sự tu luyện của Thẩm Hạo, sự biến hóa của khí tức, xung quanh lại hình thành một cơn lốc xoáy khổng lồ.

Cục khí tượng các nước đều ngơ ngác.

Cơn lốc xoáy này đột nhiên xuất hiện, đường kính đã đạt 3 kilômét.

Chấn động thế giới.

Lần đầu tiên nhìn thấy cơn lốc xoáy có đường kính lớn đến vậy.

Các nước trên thế giới lập tức cho vệ tinh giám sát chặt chẽ.

Liên Hợp Quốc càng phát ra cảnh báo thiên tai, yêu cầu các nước chú ý.

Cục khí tượng Mỹ, nhìn tầng mây trên vệ tinh, đều chấn động

không thôi.

Đường kính cơn lốc xoáy này đã vượt quá 3 kilômét, đã vượt qua kỷ lục cao nhất trong lịch sử, sức gió 240 mét trên giây, đây là siêu lốc xoáy.

Ý gì.

Tốc độ gió của lốc xoáy, gió cấp 12 là 32,736,9 mét trên giây.

Gió cấp 17 cao nhất được định nghĩa là 56,161,2 mét trên giây.

Dựa trên tính toán khoảng cách cứ mỗi 5 mét trên cấp 12, thì điều này tương đương với gió cấp 30 thậm chí cấp 38.

Mức độ phá hủy đã vượt quá cấp EF5.

Hơn nữa, cơn lốc xoáy này không những không có ý định dừng lại, mà ngược lại càng tụ càng lớn.

Nhìn hướng gió, dường như đang hướng về Trung Quốc và Hoa quốc.

Ừm, dù sao cũng phải giữ cảnh giác.

Cùng lúc đó, các tỉnh ven biển phía Nam Trung Quốc lập tức chuẩn bị sơ tán khẩn cấp.

Cơn lốc xoáy khổng lồ như vậy là chưa từng có tiền lệ.

Quan trọng là nó đến quá đột ngột, hoàn toàn không cho người ta thời gian chuẩn bị.

Trong phút chốc, các nước Trung Quốc, Hàn Quốc, Thái Lan, v. v.

đều đang theo dõi chặt chẽ cơn lốc xoáy này.

Liên Hợp Quốc càng đặt tên cho cơn lốc xoáy lần này là Siêu cấp Bạo Long.

Cùng với thời gian trôi đi, hướng gió đã bắt đầu chuyển dịch về

phía Trung Quốc.

Các thành phố ven biển, toàn bộ ngừng học, mở cửa sơ tán khẩn cấp.

Tin tức về Siêu cấp Bạo Long cũng lập tức đứng đầu tìm kiếm nóng.

Có thể nói, đây là một trận tai họa lớn.

Theo lẽ thường, lốc xoáy tuy mạnh mẽ, nhưng thời gian duy trì chỉ một giờ là tan.

Nhưng lần này lại khác, sức gió không những càng lúc càng lớn, tốc độ càng lúc càng nhanh, cùng với thời gian trôi qua, lại không hề suy yếu một chút nào.

Ngay cả chuyên gia khí tượng cũng ngây người.

Hoàn toàn không hiểu nổi, bởi vì cơn lốc xoáy lần này đến quá nhanh, không có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào.

Căn bản không cho bất kỳ ai cơ hội chuẩn bị.

Vì lốc xoáy đột nhiên xuất hiện, giao thông công cộng toàn bộ đình trệ.

Công ty tan làm, trường học ngừng học.

Tất cả mọi người đều trốn vào trong nhà, chuẩn bị nghênh đón sự xuất hiện của Siêu cấp Bạo Long.

Chương 633

Không chỉ Trung Quốc quan tâm, mà các nước láng giềng lại càng theo dõi chặt chẽ.

Dù sao cái nơi Trung Quốc này cũng tà môn, mỗi lần Trung Quốc gặp siêu bão, lốc xoáy, v. v. cuối cùng đều sẽ chạy sang nước đó.

Do đó, cũng không dám lơ là.

Cùng với thời gian trôi đi, trái tim mọi người đều treo ngược.

Cơn lốc xoáy cường đại như vậy, uy lực thế nào, không ai biết được.

Bộ đội biên phòng ven biển là người nhìn thấy đầu tiên.

Khi nhìn thấy nước biển ngập trời bị lốc xoáy hút lên cao.

Hình thành một cảnh tượng rồng hút nước khổng lồ.

Chỉ riêng cảm giác áp bách chết người này, đã khiến họ chấn động.

Lập tức thông báo cho cấp trên.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo tu luyện cả một đêm, liền dừng lại, chủ yếu là tiến độ chậm chạp, muốn ổn định cảnh giới, không để khí tức tiết lộ, ít nhất cũng phải một tháng.

Thẩm Hạo định gửi một tin nhắn, bảo Thi Nịnh và mấy cô gái khác không cần lo lắng.

Dù sao buổi tối đột nhiên rời đi, chắc chắn họ sẽ lo lắng.

Vừa chuẩn bị gửi tin nhắn, lúc này mới phát hiện, hòn đảo nhỏ vô danh này còn chưa có tín hiệu.

Lại phát hiện cơn lốc xoáy khổng lồ sắp sửa tiến vào các thành phố ven biển trong nước.

Thần thức quét qua, tin tức nói rằng cơn lốc xoáy này đột nhiên xuất hiện không có dấu hiệu báo trước.

Thẩm Hạo liền hiểu ra, cơn lốc xoáy này e rằng là do chính mình gây ra.

Có chút xấu hổ.

Thế là Thẩm Hạo tay niết pháp quyết, trong lòng bàn tay xuất hiện một cơn lốc xoáy nhỏ, nhẹ nhàng vung lên, cơn lốc xoáy nhỏ bé như búp bê Barbie này liền bay thẳng vào trung tâm của Siêu cấp Bạo Long.

Hơn nữa cơn lốc xoáy này lại càng lúc càng lớn theo gió, một mét liền khuếch đại gấp mấy chục lần, vài giây sau, đường kính đã vượt quá vài chục mét, vẫn không ngừng bành trướng.

Cơn Siêu cấp Bạo Long đường kính 3 kilômét, lại bắt đầu chậm rãi tiêu tán.

Sức gió và tốc độ lập tức giảm xuống.

Đường kính cũng đang co lại.

Thẩm Hạo không trực tiếp tiêu diệt cơn lốc xoáy, mà là để cho uy lực của nó giảm yếu đi là được.

Ngay khi các thành phố ven biển đang nghiêm chỉnh chờ đợi, tất cả lính cứu hỏa, cảnh sát vũ trang, đội cứu hộ Lam Thiên, cũng như những người nghỉ phép đều đã sẵn sàng, tùy thời chuẩn bị cứu trợ thiên tai.

Cục khí tượng lại đột nhiên phát hiện, tại trung tâm của cơn lốc xoáy, lại xuất hiện một cơn lốc xoáy nhỏ.

Hơn nữa, thông qua vệ tinh còn phát hiện, cơn lốc xoáy nhỏ này lại càng lúc càng lớn, thậm chí đang chậm rãi nuốt chửng cơn lốc xoáy lớn.

Cục trưởng cục khí tượng, nhìn thấy cảnh này thì hít vào một hơi khí lạnh, hai cơn lốc xoáy này lại bắt đầu hợp nhất.

Chẳng phải uy lực sẽ càng lớn hơn sao.

Lập tức có một dự cảm chẳng lành.

Vừa chuẩn bị báo cáo lên cấp trên, lại phát hiện cơn Siêu cấp Bạo Long kia lại tiêu tán.

Mà cơn lốc xoáy ở trung tâm, lại không hề khuếch đại.

Uy lực kém xa so với Siêu cấp Bạo Long trước đó.

Thưa cục trưởng, tin tốt đây, uy lực lốc xoáy đã giảm xuống, hiện tại tốc độ gió là 138 177 km trên giờ.

Cơn lốc xoáy hiện tại có đường kính khoảng 75 mét, hầu hết các cơn lốc xoáy thông thường đều ở cấp độ này.

Uy lực đại khái là cấp EF1.

Nghe vậy, cục trưởng thở phào nhẹ nhõm.

Lốc xoáy có đường kính vượt quá 100 mét đã là uy lực trung bình rồi, sức phá hoại cũng gần tương đương bão cấp 14.

Cơn lốc xoáy đường kính 3 kilômét này đơn giản là dọa chết người, nó đã mang tính hủy diệt, ô tô, xe lửa đều có thể bị cuốn lên, có thể càn quét mọi thứ.

Cơn lốc xoáy đột ngột đã mang đến áp lực cực lớn cho ông ta.

Bây giờ nó biến nhỏ đi là tốt rồi.

Giám sát chặt chẽ, có vấn đề gì lập tức báo cáo.

Vâng.

Cục trưởng cũng vội vàng báo cáo lên trên.

Cùng với thời gian trôi đi, uy lực lốc xoáy lại một lần nữa giảm xuống.

Biết được sức gió yếu đi, tất cả các lãnh đạo đều thở phào nhẹ nhõm.

Sức phá hoại của Siêu cấp Bạo Long, nếu thật sự quét qua, tổn thất sẽ quá lớn.

Thấy cơn lốc xoáy yếu đi, Thẩm Hạo lúc này mới mỉm cười.

Cơn lốc xoáy cấp độ này, không có gì nguy hại.

Dù sao ai cũng biết, lốc xoáy đến nhanh đi nhanh.

Cùng với cơn lốc xoáy đổ bộ vào bờ, đường kính đã đạt 50 mét, uy lực giảm đi rất nhiều.

Không ít cây bị thổi đổ, nhà tạm bị cuốn lên.

Tuy nhiên không gây ra thiệt hại lớn.

Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, chỉ là kỳ lạ, cơn lốc xoáy này đến đi quá tùy tiện.

Mức độ thiệt hại này, cũng nằm trong phạm vi chấp nhận được.

Nếu đột nhiên biến mất, thì lại không dễ nói rồi.

Thấy không có chuyện gì, Thẩm Hạo liền gửi tin nhắn cho Thi Nịnh, bảo cô tự mình đi Quảng Mậu Phủ xem nhà.

Tiện thể nói với mấy cô gái khác, mình về Trường An có chút việc.

Có chuyện thì nhắn lại.

Hiện tại cảnh giới đã cao, Thẩm Hạo tu luyện ở thế giới đô thị

vẫn rất nguy hiểm.

Lúc này Thẩm Hạo chỉ cần thu liễm khí tức của bản thân lại, không cần dấn thân vào chiến đấu, do đó y cảm thấy hẳn là có thể nhanh chóng ổn định cảnh giới hiện tại.

Chính vì trải qua tình huống bất ngờ này, Thẩm Hạo không chút do dự bắt tay vào bố trí một tòa trận pháp.

Hẳn là có thể triệt để ngăn chặn khả năng khí tức lại tiết lộ.

Thời gian trôi đi nhanh như bóng câu qua cửa sổ, thoáng cái đã bảy ngày trôi qua.

Trong suốt bảy ngày dài đằng đẵng này, Thẩm Hạo luôn toàn tâm toàn ý tọa thiền ở trung tâm trận pháp, hệt như một vị lão tăng nhập định, tâm không vướng bận điều gì mà điều chỉnh luồng khí tức hỗn loạn trong cơ thể, và dẫn dắt nó dần dần trở về trạng thái bình ổn, trật tự.

Cùng với thời gian trôi đi, dao động linh lực vốn dĩ bất an trên người y cũng bắt đầu trở nên càng lúc càng nhu hòa và thư thái, giống như đại dương hùng vĩ cuối cùng đã trở lại vẻ sóng yên biển lặng vậy.

Thẩm Hạo cuối cùng cũng đã kiểm soát được sự tiết lộ của khí tức.

Thực lực thăng tiến quá nhanh, khiến Thẩm Hạo có chút không kiểm soát được.

Chủ yếu vẫn là, các thi thể được hấp thu, không có cảnh giới nào vượt qua bản thân Thẩm Hạo.

Nếu có, thì lại đơn giản hơn nhiều.

Vươn vai một cái, Thẩm Hạo khẽ nhắm mắt lại, phóng thích thần

thức cường đại của mình ra, trong nháy mắt liền bao phủ toàn bộ thành Trường An.

Điều khiến Thẩm Hạo có chút bất ngờ là, Thi Nịnh và mấy cô gái khác đang ở trong căn biệt thự xa hoa tại thành Trường An.

Không những thế, Tống Mộ Mạt Lạp của Thái Lan cũng đã đến.

Lúc này căn biệt thự tràn ngập không khí lễ hội đậm đà, chỉ thấy họ bận rộn tới lui, có người đang cẩn thận dán những câu đối chỉnh tề, ngụ ý cát tường. nhưng biểu cảm đều rất buồn bã, ai nấy đều không có tinh thần.

Sắp Tết rồi, chồng đâu rồi.

Tiêu Băng buồn bã nói.

Thi Nịnh cũng căng thẳng không biết làm sao: Anh Hạo, chỉ gửi cho em một tin nhắn rồi sau đó không thể liên lạc được nữa.

Thẩm Hạo mỉm cười lấy điện thoại từ trong túi ra, bật màn hình lên nhìn, thời gian không biết từ lúc nào đã đến ngày giao thừa.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo cảm thấy đã lâu rồi không đón Tết.

Ở Linh Vân Đại Lục lâu như vậy, thế giới đô thị đã rất lâu rồi không quay về.

Đừng nói nữa, có chút nhớ nhung.

Thân ảnh y lập tức biến mất tại chỗ.

Khi nhìn thấy thân ảnh Thẩm Hạo bước vào sân, các cô gái đều sững sờ.

Ông chủ, anh về rồi.

Lục Khiết kinh ngạc nói.

Mấy ngày nay, cô gửi tin nhắn cho Thẩm Hạo, căn bản không có

ai trả lời.

Mặc dù biết Thẩm Hạo lợi hại, nhưng vẫn khó tránh khỏi lo lắng.

Nghe lời này, các cô gái có mặt tại đó đều quay đầu lại.

Chương 634

Ngay lúc này, trong tầm mắt các cô xuất hiện một bóng người.

Bóng người đó thon dài mà thẳng tắp, ngũ quan tuấn mỹ tuyệt luân, dường như mang theo một sức hút vô hình, khiến người ta không thể bỏ qua.

Trên mặt các cô gái lập tức nở rộ vẻ kinh hỉ.

Không sai.

Người này chính là Thẩm Hạo mà họ ngày đêm mong nhớ, tâm tâm niệm niệm.

Y thật sự như bước ra từ trong mơ vậy, chân thực xuất hiện trước mặt các cô.

Không chút do dự, cũng chẳng kịp nói một lời nào, các cô gái vội vàng lập tức lao về phía Thẩm Hạo.

Hận không thể ngay lập tức lao vào lòng Thẩm Hạo, đem phần tình cảm đoàn tụ sau bao ngày xa cách này thỏa sức phóng thích ra.

Chồng ơi.

Ông chủ.

Anh Hạo.

Chồng ơi anh cuối cùng cũng về rồi.

Trọn vẹn tám ngày trôi qua, vẫn không có chút tin tức nào của Thẩm Hạo, điều này khiến các cô lo lắng đến mức như kiến bò chảo nóng.

Những ngày này, họ không ngừng cố gắng gửi đủ loại tin nhắn cho Thẩm Hạo, nhưng cứ như đá chìm đáy biển, không nhận được dù

chỉ một chút hồi âm.

Tình huống này khiến tâm lý mỗi người đều tràn đầy lo lắng và bất an, tim như bị bóp nghẹt, căn bản không có tâm trí làm bất cứ việc gì.

Cần biết rằng, trước đó, Thẩm Hạo chỉ gửi cho Thi Nịnh một tin nhắn ngắn gọn, báo cho họ biết, mình có việc sẽ về Trường An trước.

Tuy nhiên, khi họ vội vàng chạy đến căn biệt thự quen thuộc kia, mặc dù đã lật tung mọi ngóc ngách, nhưng vẫn không thể tìm thấy bất kỳ dấu vết nào của Thẩm Hạo.

Thời gian từng ngày trôi qua, Thẩm Hạo vẫn bặt vô âm tín, cảm xúc lo lắng trong lòng họ càng ngày càng mãnh liệt, thậm chí đã cận kề bờ vực sụp đổ, suýt chút nữa là đã gọi điện báo cảnh sát để tìm kiếm sự giúp đỡ rồi.

Ngay khi các cô gái đều gần như phát điên vì lo lắng, một chuyện không ngờ đã xảy ra —— vào đêm giao thừa, Thẩm Hạo đã biến mất suốt tám ngày trời, lại kỳ tích xuất hiện trước mặt mọi người.

Jenny, Trương Mạt, Tiêu Băng, Hạ Ny, Thi Nịnh, Tống Mộ Mạt Lạp, Arabella đều ôm lấy Thẩm Hạo.

Lục Khiết muốn ôm, nhưng lại thấy căn bản không chen vào được.

Bị các cô gái vây quanh, đủ loại hương thơm ngào ngạt, Thẩm Hạo nói: Được rồi, vào nhà rồi nói sau.

Vâng, chồng ơi.

Khoảnh khắc Thẩm Hạo trở về, trái tim họ cũng an định lại.

Như thể có được một chỗ dựa vững chắc vậy.

Vào trong nhà, Thẩm Hạo lại nghi hoặc hỏi: Giao thừa sao các em

không về nhà, lại đều đến đây hết vậy.

Tiêu Băng, Trương Mạt, Hạ Ny và những người khác đều lườm y một cái.

Họ vốn cũng định đón Tết cùng gia đình.

Nhưng Thẩm Hạo lâu như vậy không gửi tin nhắn, họ lo lắng muốn chết, căn bản không có tâm tình.

Thế là, đều muốn đợi Thẩm Hạo trở về.

Chồng ơi, anh biến mất mấy ngày rồi, chúng em đều vô cùng lo lắng, làm gì có tâm trạng về nhà.

Đúng vậy, gửi tin nhắn cũng không trả lời.

Anh Hạo, anh đi đâu vậy.

Chỉ có Thi Nịnh là cạn lời nhất.

Lúc Thẩm Hạo rời đi, chỉ gửi cho cô một tin nhắn, bảo cô đi nhận nhà.

Điều này khiến các cô gái khác cứ truy hỏi cô về tung tích của Thẩm Hạo.

Áp lực như núi vậy.

Cùng với câu hỏi của Thi Nịnh, các cô gái đều tò mò nhìn Thẩm Hạo, muốn nhận được câu trả lời của y.

Thẩm Hạo: Đi ra Đại Tây Dương giải quyết chút chuyện, bên đó không có tín hiệu, điện thoại không dùng được.

Lần sau đi những nơi như vậy thì mang theo điện thoại vệ tinh, hoặc mua thiết bị Starlink, hoặc dùng điện thoại vệ tinh của Huawei cũng được.

Sau này mỗi tháng cứ đăng ký, dù không dùng đến, giữ lại cũng có

thể dùng dự phòng.

Trương Mạt lo lắng nói.

Thẩm Hạo thì quên béng mất chuyện này, đối với sự quan tâm của các cô gái, y cũng thấy ấm lòng.

Được, tôi biết rồi.

Mấy hôm trước cơn lốc xoáy lớn như vậy trên Thái Bình Dương, nguy hiểm biết bao.

Tiêu Băng lườm Thẩm Hạo một cái.

Đúng vậy, may mà anh Hạo phúc lớn mạng lớn, không gặp phải chuyện như vậy.

Thi Nịnh cười nói.

Làm sao họ có thể biết được, cơn lốc xoáy này hoàn toàn là do khí tức của Thẩm Hạo tiết lộ mà ra.

Thẩm Hạo: Không sao, thế giới này, hiện tại vẫn chưa có gì có thể uy hiếp tôi, dù có gặp phải cũng không sao.

Vạn sự vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.

Lục Khiết cũng khá lo lắng.

Chưa nói đến, em thật sự nghi ngờ An Lạc có người bảo hộ, mỗi lần gặp bão lớn, cuối cùng đều sẽ vòng sang nước đó.

Nghe nói trong bốn mươi năm có ít nhất hơn 20 cơn siêu bão, cuối cùng đều chuyển hướng rồi đi sang Nhật Bản.

Còn cả cơn lốc xoáy siêu cấp lần này nữa, cũng là lúc sắp đổ bộ thì yếu đi, thật thần kỳ.

Thi Nịnh kinh thán nói.

Nam Hải đó là đạo trường của Quan Âm Bồ Tát, tự nhiên có bảo

hộ.

Sai rồi, chắc là Tổ Mẫu đang bảo vệ.

Tiêu Băng cười nói.

Thẩm Hạo hiện tại bình an trở về, mây mù lo lắng đè nặng trên đầu họ cũng đã tan biến.

Do đó cũng hiếm khi đùa giỡn.

Nghe các cô gái trêu chọc, Thẩm Hạo cũng hiếm khi mỉm cười.

Nếu chồng đã về rồi, vậy thì chuẩn bị bữa cơm giao thừa thôi.

Thức ăn đều có sẵn rồi.

Em gói sủi cảo.

Em xào mấy món tủ.

Thẩm Hạo nói: Vậy tôi chuẩn bị thịt nhé.

Đã mong đợi từ lâu rồi.

Rất nhanh, Thẩm Hạo đặt thịt vào nhà bếp.

Nhìn miếng thịt tươi ngon, các cô gái đều vô cùng vui mừng.

Mỗi lần Thẩm Hạo lấy ra thịt, đều là cực phẩm.

Lần này, chỉ có một mình Thẩm Hạo ở phòng khách, ngay cả Jenny và Tống Mộ Mạt Lạp cũng đã vào bếp bận rộn.

Đây là lần đầu tiên họ đón giao thừa, cũng rất tò mò.

Lúc rảnh rỗi, Thẩm Hạo lúc này mới kiểm tra điện thoại.

Nhìn thấy trên đó mấy trăm cuộc gọi nhỡ, và hơn trăm tin nhắn.

Thẩm Hạo cũng có chút bất ngờ, không ngờ mấy ngày không gặp, công việc của mình lại bận rộn đến vậy.

Có của các cô gái, còn có tin nhắn của Vương Tiểu Đào, cũng như

Tiêu Nhiên, Chu Triều Dương, v. v.

Thẩm Hạo lần lượt trả lời.

Trong lúc chờ ăn bữa cơm giao thừa, Thẩm Hạo nằm trên ghế sofa lướt Douyin.

Đột nhiên điện thoại rung lên, Vương Tiểu Đào gọi đến.

Hạo tử, điện thoại cậu cuối cùng cũng gọi được rồi.

Thẩm Hạo: Gần đây tôi đi xa một chuyến, điện thoại không có tín hiệu.

À, vậy à, cậu đang ở đâu vậy.

Ở Trường An này, có chuyện gì à.

Thẩm Hạo hỏi.

Hôm nay là đêm giao thừa đó, nhà cậu không dán câu đối à.

Dù không dán câu đối, thì tối nay còn phải ra mộ thắp đèn, cậu lẽ nào không về à.

Nghe vậy, Thẩm Hạo đập tay lên trán, suýt chút nữa quên béng mất chuyện này.

Quê Thẩm Hạo có tục lệ, tối giao thừa, phải ra phần mộ tổ tiên quét tước, đốt giấy tiền thắp đèn.

Ở Linh Vân Đại Lục lâu rồi, chuyện này y quên mất.

Tôi thật sự quên mất rồi.

Cậu không về cũng được, câu đối tôi đã dán giúp cậu rồi, đèn mộ tôi cũng thắp giúp cậu rồi.

Bây giờ hình như có bán đèn điện tử, pin bên trong dùng được một tháng.

Được rồi, chuyện này không làm phiền cậu nữa, tôi lập tức quay

về.

Vậy lúc về thôn thì gửi tin nhắn cho tôi nhé, hai đứa mình cùng đi.

Cúp điện thoại, Thẩm Hạo nhìn đồng hồ, mới chưa đến 11 giờ, vẫn còn sớm.

Phong tục bên quê Thẩm Hạo khác với miền Nam, giao thừa sau khi dọn dẹp nhà cửa xong, thì dán câu đối, đốt pháo, sau đó ra phần mộ tổ tiên thắp đèn.

Nếu mộ tổ tiên nhà ai không có nến thắp, thì đó là không có người nối dõi.

Đương nhiên, cũng có trường hợp trong nhà chỉ có con gái, thì cũng không nhất thiết phải quay về thắp đèn mộ tổ tiên.

Lái xe về mất ba tiếng, nhưng Thẩm Hạo không vội, y chỉ cần một ý niệm, liền có thể quay về thôn.

Nghe Thẩm Hạo gọi điện thoại, các cô gái đều ngừng nói chuyện, tai vểnh lên lắng nghe.

Trương Mạt nghi hoặc hỏi: Thắp đèn mộ nghĩa là gì.

Lục Khiết giải thích: Nghĩa là giống như tảo mộ Thanh Minh vậy, người sống đón Tết, tổ tiên cũng phải đón Tết.

Đêm giao thừa, thắp đèn mộ là phong tục địa phương, trong thành không có phong tục này.

Giao thừa, tối ngày mười bốn đều phải đi.

Nghe vậy, Trương Mạt có chút động lòng.

Mặc dù biết nhà Thẩm Hạo không còn ai, nhưng phần mộ tổ tiên vẫn còn.

Nếu cùng Thẩm Hạo quay về, đây chẳng phải là con dâu sao.

Không chỉ Trương Mạt động lòng, Tiêu Băng, Thi Nịnh, Hạ Ny cũng đều nóng lòng muốn thử, muốn theo về thắp đèn.

Tống Mộ Mạt Lạp, Arabella, Jenny thì không sao cả.

Họ không có cái tình tiết con dâu này.

Tiêu Băng, Trương Mạt, Hạ Ny ba cô gái nhìn nhau một cái, đều lập tức hiểu rõ tâm tư của đối phương.

Ba người bạn thân này, ngày thường cũng thường xuyên ở bên nhau, thân quen đến mức không thể thân hơn được nữa.

Thấy hai người bạn thân kia đều không nói gì, Hạ Ny liền mở miệng trước: Kia, hay là chúng ta cũng đi theo chồng về đi.

Tiêu Băng: Em vừa hay có thời gian rảnh.

Em cũng có thời gian.

Trương Mạt mặt đột nhiên đỏ ửng nói.

Vậy ai đi nói.

Thấy dáng vẻ e dè của họ, Jenny nói: Em đi nói.

Được thôi, trông cậy vào em đấy.

Thi Nịnh cũng mong đợi nói.

Jenny không hiểu vì sao họ lại câu nệ như vậy.

Thế là cô rửa tay, rồi đi đến phòng khách.

Thẩm, họ đều muốn cùng anh về.

Nghe vậy, cuộc nói chuyện của mấy cô gái, tự nhiên không thể thoát khỏi tai Thẩm Hạo, do đó y cũng không bất ngờ.

Nếu các em không ngại phiền phức, vậy thì đều về đi.

Chồng ơi em một chút cũng không phiền phức.

Tiêu Băng vội vàng nói.

Chồng ơi em cũng vậy.

Anh Hạo em cũng vậy.

Thẩm Hạo nhìn đồng hồ: Nếu các em muốn đi theo về, vậy thì phải đi sớm, lái xe qua đó phải mất gần ba tiếng rồi.

Về đến nơi còn phải dọn dẹp nhà cửa, dán câu đối nữa chứ.

Tiêu Băng nói: Cái này đơn giản, có trực thăng, trực tiếp bay về là được, có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian.

Thẩm Hạo: Vậy được thôi, em đi sắp xếp đi.

Vâng ạ.

Tiêu Băng vui mừng không thôi.

Lục Khiết nói: Ông chủ, anh cần gì, em đi mua ngay đây, nếu không lúc về, em sợ các cửa hàng đóng cửa hết rồi.

Thẩm Hạo nghĩ cũng đúng, thị trấn nhỏ đến chiều giao thừa, hầu như nhà nhà đều đóng cửa sớm, chỉ có quán mì kéo Lan Châu là mở.

Đi mua ít lồng đèn, nến, tiền giấy Vâng ạ.

Vậy chúng ta mau làm cơm, ăn xong thì về thôi.

Trương Mạt đột nhiên có chút mong đợi.

Được.

Tiếp theo đó, các cô gái không chỉ có tâm trạng tốt hơn, mà còn rất mong đợi.

Chương 635

Khoảng một giờ sau, các cô gái đã làm xong một bàn đầy món ăn.

Thẩm Hạo lấy ra một chai rượu vang đỏ nói: Hôm nay giao thừa, mọi người đều uống một chút đi.

Được thôi, bây giờ uống ít thôi, tối xem Xuân Vãn thì mọi người không say không về nhé.

Hạ Ny nói.

Được thôi, em không vấn đề gì, dù sao mai là Tết nghỉ, muốn làm gì thì làm, say thì cứ say thôi.

Em ủng hộ.

Các cô gái cũng vô cùng mong đợi.

Không chỉ đàn ông thích chơi, tụ tập ăn uống, phụ nữ đương nhiên cũng thích.

Rót rượu vang đỏ ra, Thẩm Hạo nâng ly nói: Nào, chúc mừng giao thừa.

Chúc mừng giao thừa.

Cạn ly.

Một bữa cơm, Thẩm Hạo và các cô gái đều ăn rất vui vẻ.

Tâm trạng Thẩm Hạo cũng không tệ.

Ăn uống, cười nói, vui đùa, đây mới là cuộc sống.

Một mình cô đơn tu luyện, thật vô vị.

Mặc dù ở thế giới huyền huyễn, có đủ loại công pháp thần kỳ.

Nhưng muốn nói về vui chơi, vẫn phải là thế giới đô thị.

Sau khi ăn cơm xong, đã gần bốn giờ.

Mọi người liền lái xe, đi đến tập đoàn Tiêu Thị.

Bên đó có bãi đỗ trực thăng.

May mắn là, chiếc trực thăng lần này là máy bay Cát Tường Điểu AC332 nội địa, thuộc loại trực thăng dân dụng cỡ lớn, ngồi mười mấy người không thành vấn đề.

Ngồi lên máy bay xong, liền khởi hành đến thôn của Thẩm Hạo.

Sau khi máy bay cất cánh, các cô gái đều tò mò nhìn xuống.

Thẩm Hạo kiểm tra máy bay, tán thán: Hiện tại trực thăng nội địa cũng thật không tệ, tiến bộ rất lớn.

Đúng vậy, nhưng cái này cũng là liên doanh, hợp tác với tập đoàn Safrạn của Pháp.

Đã rất tốt rồi, nhưng trong lòng những kẻ phun nước bọt chỉ trích trong nước, vẫn còn kém xa.

Trong mắt những kẻ phun nước bọt đó, Trung Quốc phải là số một thế giới trong mọi ngành nghề mới được.

Mục tiêu của họ không phải là Mỹ, mà là đối trọng với toàn thế giới.

Bình thường thôi, nước ngoài cũng nhiều kẻ phun nước bọt, nước nào mà chẳng có mấy kẻ như vậy.

Không biết từ lúc nào, bốn mươi phút đã trôi qua.

Mọi người phát hiện đã sắp đến nơi.

Cuối cùng, máy bay hạ cánh xuống một công viên.

Lập tức, cả thị trấn nhỏ đều xôn xao.

Ở thị trấn nhỏ, Mercedes, BMW, Audi không thiếu, nhưng đều là

các mẫu cơ bản.

Nhưng chuyện lái máy bay trực thăng về thì những năm này vẫn rất hiếm gặp.

Đặc biệt là dịp Tết, những người trẻ đi làm ăn xa đều đã về thôn.

Khi nhìn thấy máy bay, ai nấy đều kinh ngạc không thôi.

Trong phút chốc, quảng trường công viên vốn không có mấy người, bỗng chốc vây kín không ít người.

Chao ôi, ai mà bá đạo vậy, lái trực thăng về.

Không biết nữa, đại gia nào vậy.

Huyện thủ phú, không phải bị bắt rồi sao.

Khi cửa khoang trực thăng mở ra.

Nhìn thấy Thẩm Hạo bước xuống, không ít người đều kinh hô.

Chao ôi, thằng nhóc này không phải là minh tinh đó chứ, đẹp trai thật.

Có thể là minh tinh, nhưng cũng không quen biết.

Bạn thân Vương Tiểu Đào, lập tức vẫy tay, bên cạnh còn đậu một chiếc xe Toyota Coaster.

Trước khi về, Thẩm Hạo đã gửi tin nhắn cho bạn thân Vương Tiểu Đào, bảo cậu ấy ra đón.

Khi Tiêu Băng, Trương Mạt, Thi Nịnh, Jenny, Arabella, Tống Mộ Mạt Lạp, Hạ Ny bước xuống máy bay, những người có mặt đều sững sờ.

Không ít người đều nuốt nước bọt.

Những cô gái này, tùy tiện một người nào cũng là cấp độ đại mỹ nhân.

Quan trọng là cùng lúc xuất hiện nhiều người đến vậy, ai cũng kinh ngạc không thôi, thằng cha này là ai vậy.

Lại còn có cả Tây.

Thẩm Hạo và Vương Tiểu Đào gật đầu, rồi lên xe.

Lên xe xong, Vương Tiểu Đào cũng há hốc mồm.

Đây là lần đầu tiên cậu ta thấy bên cạnh Thẩm Hạo có nhiều mỹ nữ đến vậy.

Ai nấy đều tuyệt sắc.

Nếu là trước kia, thì thật sự đã ngớ người ra rồi.

Nhưng từ khi học tiếng Anh ở Thái Lan xong, bây giờ có thể nói là định lực mười phần.

Đương nhiên cậu ta cũng nhận ra Tống Mộ Mạt Lạp, hồi đó ở Thái Lan, Tống Mộ Mạt Lạp đã sắp xếp cho cậu ta đâu ra đấy.

Vương Tiểu Đào giơ ngón tay cái về phía Thẩm Hạo: Hạo tử, bá đạo.

Cậu đúng là hưởng phúc thật đấy.

Màn xuất hiện của cậu hôm nay, chắc chắn sẽ gây chấn động cả huyện.

Thẩm Hạo cười nói: Chuyện nhỏ, đây là bạn thân của tôi, Vương Tiểu Đào, còn đây đều là phụ nữ của tôi.

Chào cậu.

Các cô gái cũng đều gật đầu chào hỏi.

Nghe vậy, Vương Tiểu Đào kinh ngạc đến nỗi không nói nên lời, hài hòa, thật sự quá hài hòa rồi.

Nhưng vẫn vội vàng nói: Ồ ồ, chào các cô, cứ gọi tôi là Tiểu Đào

là được.

Những cô gái trên xe này, không chỉ xinh đẹp tuyệt trần, mà ai nấy đều có khí chất siêu phàm, tuyệt đối không phải người bình thường.

Không nói gì khác, chỉ riêng Tống Mộ Mạt Lạp ở Thái Lan, cái khí thế đó, tuyệt đối là cấp độ nữ vương.

Những cô gái như vậy đều cam tâm tình nguyện.

Mẹ nó, đẹp trai thì bá đạo vậy sao.

Sở khanh thì cũng hiểu, nhưng đồng thời sở khanh mà các cô gái đều không ghen tuông, Vương Tiểu Đào không hiểu nổi, não bị cháy rồi ý nói đầu óc không hiểu nổi.

Trong lòng rất muốn học Thẩm Hạo vài chiêu, rốt cuộc làm thế nào để thu phục phụ nữ.

Nhưng các cô gái đang ở bên cạnh, cậu ta không tiện mở miệng.

Các cô gái có mặt ở đó, Vương Tiểu Đào cũng biết không phải lúc nói chuyện này, liền chuyển chủ đề: Cái đó, Hạo, đồ nến đèn gì đó đã mua hết chưa.

Thẩm Hạo đáp: Ừm, mua hết rồi, cứ về thẳng làng thôi.

Vậy được, tài xế lái xe đi.

Vương Tiểu Đào nói. tài xế gật đầu: Không vấn đề gì, sếp.

Chiếc xe trung chuyển này là do Vương Tiểu Đào thuê, có kèm tài xế.

Hôm nay, người tài xế này mới thực sự mở mang tầm mắt, lần đầu tiên thấy nhiều mỹ nữ đến vậy, ai nấy đều là siêu cấp đại mỹ nữ.

Quan trọng là cùng lúc thấy nhiều người đẹp thế này, cả đời này xem như lần đầu tiên.

Hơn nữa, những cô gái này đều là mặt mộc hoàn toàn, không cần bộ lọc hay làm đẹp.

Đây mới chính là mỹ nữ đích thực.

Khí chất này, nhìn là biết không phải gia đình bình thường có thể nuôi dưỡng.

Nhưng lúc này, tài xế càng tò mò về thân phận của Thẩm Hạo.

Trong lòng không khỏi ghen tị, đàn ông ai mà không ghen tị chứ.

Nhưng có thể sở hữu nhiều cô gái cực phẩm như vậy, Thẩm Hạo tuyệt đối không đơn giản.

Ngồi trực thăng về, thân phận cũng chắc chắn không tầm thường.

Vốn định hút thuốc, nhưng nhìn thấy nhiều mỹ nữ trên xe, anh ta lại nhịn xuống.

Từ huyện thành về làng, khoảng mười cây số, chừng mười phút là đến.

Tuy là dịp Tết, nhưng gió lạnh thổi qua, đường làng vẫn vắng vẻ.

So với hồi Thẩm Hạo còn nhỏ, thì giờ không còn mấy người nữa.

Đương nhiên, rất nhiều người đã đi đánh bài, chơi mạt chược rồi, đây là trò giải trí kích thích nhất của nhiều người khi cuối năm.

Chiếc xe trung chuyển dừng trước cửa nhà Thẩm Hạo, Thẩm Hạo và các cô gái đều bước xuống.

Vương Tiểu Đào hỏi: Hạo, tối nay về huyện thành hay ở lại đây.

Thẩm Hạo đáp: Về huyện thành đi, nông thôn lâu rồi không có người ở, muốn gì cũng không có, tối chắc chắn không ở được.

Cũng phải, được rồi, tôi sẽ bảo tài xế đợi.

Tài xế vội vàng nói: Tôi cứ ở trong xe, lúc nào về thì gọi tôi là

được.

Vốn dĩ dịp Tết không muốn đến, anh ta cũng phải đi thắp đèn mộ tổ tiên, nhưng Vương Tiểu Đào trả nhiều tiền quá.

Chỉ nửa ngày như vậy mà trả thẳng hai ngàn.

Chương 636

Quan trọng là khoảng cách cũng gần, chỉ từ huyện thành về làng.

Tiền này quá dễ kiếm.

Anh ta chỉ mong có nhiều việc như thế này hơn.

Vì vậy, để kiếm tiền, đành phải để tổ tiên đợi thêm một lát.

Thẩm Hạo và các cô gái bước vào sân, ngôi nhà vì lâu ngày không có người ở nên trông rất đổ nát.

Trong sân đã đầy lá rụng và cỏ dại khô héo.

Vương Tiểu Đào nói: Tôi thấy sân thì khỏi quét dọn, cứ quét qua cửa một chút, dán câu đối là xong.

Đợi qua Tết, tôi tìm hai người, quét dọn sạch sẽ từ trong ra ngoài cho cậu thì sao.

Thẩm Hạo cũng không phải là người quá cầu kỳ, lần này về chủ yếu là thắp đèn mộ, những việc khác chỉ là tiện thể.

Được, lát nữa tôi đưa cho cậu một chìa khóa, cậu rảnh thì giúp tôi dọn dẹp nhà cửa một chút.

Không vấn đề gì, ngày nào quét cũng được, đảm bảo đâu vào đấy.

Các cô gái tò mò nhìn căn nhà ở nông thôn của Thẩm Hạo.

Trong mắt họ, nơi này thực sự đổ nát không thể tả.

Một căn nhà cấp bốn vách đất, sân cũng là đất, chưa được tráng xi măng.

Cây cối gì cũng không có, trông lộn xộn.

Thật không ngờ, anh Hạo lại lớn lên ở đây, xem ra hồi nhỏ đã chịu

không ít khổ cực.

Thi Nịnh không nhịn được nói.

Đúng vậy, chồng hồi nhỏ của anh thật đáng thương.

Trương Mạt cảm thán.

Ăn khổ trong khổ, trở thành người trên người.

Giờ anh Hạo cũng đã đổi đời rồi.

Thi Nịnh cười nói.

Ăn được khổ, thì sẽ cứ ăn khổ, tôi đổi đời không phải vì ăn khổ.

Thẩm Hạo lắc đầu cười nói. cha mẹ ăn khổ cả đời cũng không đổi đời, Thẩm Hạo trước kia cần cù làm việc cả năm cũng không kiếm được tiền, có tiền đồ chó gì, về việc ăn khổ, anh ta hoàn toàn có quyền phát biểu.

Không có không gian riêng, Thẩm Hạo thật sự chẳng là cái gì cả.

Đến ba mươi tuổi, với điều kiện của Thẩm Hạo trước kia, ở nông thôn mà muốn cưới vợ cũng khó.

Trước kia thì nghèo, nhưng giờ Hạo đã trở nên lợi hại rồi, hoàn toàn có thể ngẩng mặt lên.

Hạo, hay là phá bỏ căn nhà này xây lại thành biệt thự đi.

Tuy cậu không mấy khi về, nhưng cậu phải gánh vác danh dự của gia đình.

Để những kẻ trước kia xem thường gia đình cậu, đều mở to mắt chó mà nhìn.

Vương Tiểu Đào nói.

Về tình hình của Thẩm Hạo, Vương Tiểu Đào rất rõ, gia đình Thẩm Hạo là dân di cư, ở làng không có người thân, không có bất kỳ

nền tảng nào.

Ruộng đất được chia cũng là loại tệ nhất, lại không có nhà, là một trong những gia đình khổ nhất.

Thuộc dạng nghèo rớt mồng tơi.

Về việc gánh vác danh dự gia đình, Thẩm Hạo lại không có hứng thú lắm, cũng không có ý định đó.

Còn về việc làng có xem thường hay không, anh ta hoàn toàn không để tâm.

Nhưng các cô gái lại nảy sinh ý định, xây cho nhà cũ của Thẩm Hạo một biệt thự cũng không tốn bao nhiêu tiền.

Nhất định phải để nhà Thẩm Hạo ngẩng mặt lên.

Cảnh cũ tình xưa, Thẩm Hạo vẫn có chút cảm khái.

Nhưng cũng chỉ là thoáng qua, liền khôi phục lại.

Hàng xóm nghe nhà Thẩm Hạo có nhiều người, đều tò mò ra xem.

Đặc biệt khi thấy Thẩm Hạo dẫn theo nhiều cô gái như vậy, ai nấy đều kinh ngạc không nói nên lời.

Tiểu Hạo có tiền đồ rồi, dẫn nhiều vợ về nhà thế.

Thím Hồng Hà, thím nói đùa rồi, đây đều là tôi Lời Thẩm Hạo chưa dứt đã bị Tiêu Băng cắt ngang.

Thím Hồng Hà phải không ạ, thím nói không sai đâu, chúng cháu đều là vợ của nhà họ Thẩm cả.

Thím Hồng Hà trợn tròn mắt, vốn đã mập mạp, giờ lại kinh ngạc, bộ dạng trông rất buồn cười.

Làm sao có thể chứ.

Thẩm Hạo nói: Được rồi, dán câu đối đi.

Vâng, chồng yêu.

Trương Mạt cũng ngoan ngoãn nói.

Chồng yêu, để em đi lấy băng keo.

Nghe các cô gái mỗi người một tiếng chồng yêu, hàng xóm của Thẩm Hạo hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Nhà Thẩm Hạo nghèo như vậy, vậy mà lại kiếm được nhiều vợ thế.

Phải biết rằng, giờ ở nông thôn này tiền thách cưới đều từ 128 ngàn tệ trở lên, còn chưa kể năm món vàng.

Muốn nói gì đó, lời đến miệng lại nuốt vào.

Thế là sau khi ra ngoài, lập tức kể chuyện Thẩm Hạo cho hàng xóm.

Rất nhanh, tin tức Thẩm Hạo dẫn tám bà vợ về lan truyền khắp làng.

Đặc biệt còn có ba cô gái tóc vàng mắt xanh là người nước ngoài.

Ngay cả ở huyện thành cũng không có một người nước ngoài nào, Thẩm Hạo lại dẫn về ba người.

Thật quá lợi hại.

Căn nhà Thẩm Hạo vốn lạnh lẽo, bỗng chốc trở nên náo nhiệt.

Đại đa số người trong làng đều đến, cả nam nữ già trẻ, tất cả đều chạy đến xem.

Ôi mẹ ơi, sao mấy cô Tây kia lại cao thế.

Mấy cô vợ của Thẩm Hạo, thật là một người đẹp hơn một người.

Tiểu Hạo thật có tiền đồ, quá lợi hại, làm rạng danh làng mình rồi.

Nhìn những người trong làng chỉ trỏ, Thẩm Hạo không để ý, mà

sau khi dán xong câu đối, liền ngồi xe ba bánh của Vương Tiểu Đào đi ra đồng thắp đèn mộ.

Vì có nhiều người, Vương Tiểu Đào trực tiếp gọi thêm hai chiếc nữa.

Các cô gái cũng là lần đầu tiên ngồi xe ba bánh điện, ai nấy đều đầy vẻ kinh ngạc.

Trên đường ra đồng, tỉ lệ quay đầu lại nhìn là một trăm phần trăm.

Thắp đèn mộ thì phụ nữ không được đi, theo tục lệ là con gái đi tảo mộ càng đi càng nghèo.

Mà Thẩm Hạo lại dẫn theo nhiều phụ nữ xinh đẹp như vậy, còn có cả mấy cô Tây nữa, thật là kỳ lạ.

Đến khu mộ, có bốn ngôi mộ đất.

Là của ông bà nội và cha mẹ của Thẩm Hạo.

Dẫn theo các cô gái, Thẩm Hạo đến trước mộ cha mẹ, quỳ xuống.

Các cô gái cũng đồng loạt quỳ phía sau Thẩm Hạo.

Thấy cảnh này, Vương Tiểu Đào thật lòng bội phục.

Cái thủ đoạn ngự nữ này, thật sự quá siêu đẳng.

Thẩm Hạo chỉ lặng lẽ vái vài lạy, không nói gì dài dòng.

Dù sao cũng không phải lần đầu tiên tảo mộ.

Anh đặt những chiếc đèn lồng đỏ nhỏ trước mộ, sau khi buộc chặt, châm nến vào bên trong.

Tiếp đó bắt đầu đốt vàng mã.

Thẩm Hạo vừa đốt vừa mở lời: Cha, mẹ, giờ con nhiều tiền lắm, dưới đó cứ thoải mái tiêu, không đủ thì báo mộng cho con.

Mấy cô gái tò mò nhìn, cũng vây lại, cùng giúp đốt vàng mã.

Sau đó, Thẩm Hạo lại thắp đèn mộ trước mộ ông bà nội, và đốt vàng mã cho từng người.

Ai cũng có phần của riêng mình.

Đợi đến khi vàng mã đốt xong, Thẩm Hạo vái ba lạy trước mỗi ngôi mộ.

Rồi mới đứng dậy, thở phào nhẹ nhõm.

Thi Nịnh bên cạnh vội vàng chạy tới, giúp Thẩm Hạo phủi đất vàng trên đầu gối.

Lúc này, trời đã tối mịt, bị một màn đêm ảm đạm bao trùm.

Thẩm Hạo đứng đó, ánh mắt quét nhìn bốn phía.

Chỉ thấy trước các ngôi mộ xung quanh, từng ngọn nến đèn lấp lánh ánh sáng yếu ớt mà ấm áp.

Những ngọn nến ấy như những vì sao lấp lánh trong đêm tối.

Các cô gái cùng đi với Thẩm Hạo, đây cũng là lần đầu tiên họ chứng kiến cảnh tượng như vậy.

Chương 637

Khung cảnh trước mắt khiến họ vừa xa lạ vừa kinh ngạc chấn động, một nỗi xúc động khó tả dâng lên trong lòng.

Mỗi ngọn nến đèn, đều chất chứa nỗi nhớ sâu sắc và sự quyến luyến vô tận của người sống dành cho người đã khuất.

Thẩm Hạo nhìn những ngôi mộ nhà người khác, có bia mộ, bên cạnh còn trồng cây bách.

Trong lòng cũng quyết định, đợi qua Tết sẽ dựng bia mộ.

Lúc này, Vương Tiểu Đào cũng đã thắp xong đèn mộ, bước tới.

Mộ của hai nhà không xa nhau.

Hạo, về thôi.

Ừm.

Thẩm Hạo liền cùng các cô gái ngồi xe ba bánh quay về.

Đến nhà, Thẩm Hạo không dừng lại mà trực tiếp ngồi xe trung chuyển về huyện thành.

Mặc dù Thẩm Hạo chỉ về một chuyến chớp nhoáng, nhưng điều anh để lại cho làng lại là những lời truyền thuyết.

Khắp nơi, đâu đâu cũng là chuyện về Thẩm Hạo.

Bất kể là những nam thanh niên lớn tuổi còn độc thân trong làng, hay những người trung niên, cao tuổi, đều kinh ngạc không ngớt.

Thời buổi này ở nông thôn cưới vợ khó chết, mà Thẩm Hạo một mình lại dẫn về tám người, còn có cả cô Tây, hoàn toàn không thể tưởng tượng Thẩm Hạo đã làm thế nào.

Không ít người tìm Vương Tiểu Đào, muốn xin thông tin liên hệ của Thẩm Hạo.

Muốn kết nối tình cảm với Thẩm Hạo, xem có thể giới thiệu vài cô em gái không.

Nhưng tất cả đều bị Vương Tiểu Đào thẳng thừng từ chối, Thẩm Hạo của ngày xưa các người yêu không thèm ngó, Hạo ca của bây giờ các người không với tới được.

Đến căn nhà ở huyện thành, Thẩm Hạo phát hiện bên trong cũng chẳng có gì.

Các cô gái muốn thay quần áo cũng không có.

Hơn nữa, đông người như vậy cũng không ở đủ.

Ban đầu Thẩm Hạo định ở lại đây qua đêm, nhưng giờ xem ra hơi vội vàng rồi.

Thấy vậy, Tiêu Băng hiểu rõ ý Thẩm Hạo liền nói: Chồng yêu, em cho máy bay tới đón chúng ta về Trường An.

Thẩm Hạo gật đầu: Được thôi, em gọi điện bảo nó đến đi.

Dù sao trực thăng cũng nhanh, không làm lỡ việc.

Trời còn sớm, cũng không vội.

Thi Nịnh nhìn căn nhà này, tò mò hỏi Lục Khiết: Đây chính là nơi chị quen anh Hạo sao.

Lục Khiết gật đầu: Ừm, đúng vậy, nếu không có sếp, em đã phải lo lắng về học phí của Đình Đình sau này, sau đó sếp tìm bảo mẫu nấu ăn, em đã thử, không ngờ lại thành công.

Không có sếp, sẽ không có em của bây giờ.

Nghĩ đến những ngày tháng trước kia, thuê nhà trọ, quanh năm

suốt tháng chẳng dám mua đồ trang điểm, giờ đây hàng hiệu quốc tế tùy ý mua, lái xe BMW 5 Series, đồ mang về nhà mẹ đẻ toàn là những thứ xịn sò, cha mẹ nào cũng vui mừng, miệng không ngậm lại được.

Cuộc đời thật sự đã thay đổi.

Các cô gái đều gật đầu, sau khi gặp Thẩm Hạo, cuộc sống của họ đều đã thay đổi.

Thậm chí so với vật chất, những thứ kỳ diệu kia còn quý giá hơn, chỉ riêng khả năng trẻ mãi không già đã là sự tồn tại vô địch rồi.

Tống Mộ Mạt Lạp chen vào nói: Em cũng vậy, nếu không phải lúc đó gặp sếp, em đoán chừng giờ đã đầu thai rồi.

Ồ, thật sao, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy.

Trương Mạt tò mò hỏi.

Về chuyện của Tống Mộ Mạt Lạp, các cô gái cũng không hề hay biết.

Trước đây Thẩm Hạo cũng chưa từng kể.

Thế là, Tống Mộ Mạt Lạp cũng kể sơ qua sự việc.

Nghe xong, mấy cô gái đều có chút khó tin.

Tuy họ biết Tống Mộ Mạt Lạp ở Xiêm La có thế lực không nhỏ, nhưng thực sự không biết Tống Mộ Mạt Lạp lại là trùm vũ khí.

Buôn bán vũ khí, trong ấn tượng của các cô gái, đều là những người hung hãn không sợ chết.

Hoàn toàn không thể liên hệ với Tống Mộ Mạt Lạp.

Thật đúng là không ngờ.

Trương Mạt cười nói.

Những kinh nghiệm này thật đúng là truyền kỳ.

Tiêu Băng có chút bất ngờ nói.

Dù sao thì họ đều thuộc nhóm người giàu có đầu tiên, có quan hệ, làm ăn rất đơn giản, căn bản không cần mạo hiểm lớn như vậy.

Ngay cả với gia thế của họ, ở trong nước cũng không dám buôn bán vũ khí.

Thứ này thuộc ngành công nghiệp độc quyền của nhà nước.

Đương nhiên, có nhiều việc kinh doanh kiếm tiền hơn buôn vũ khí, căn bản không cần mạo hiểm.

Thế là mở ra câu chuyện, các cô gái cũng đều tò mò.

Dù sao, đây là lần đầu tiên nghe Tống Mộ Mạt Lạp kể chuyện của mình.

Trân Ny thì thấy không sao cả, dù sao nước của cô ấy cũng không cấm buôn bán.

Không biết từ lúc nào, nửa tiếng đã trôi qua.

Trực thăng cũng đã đến địa điểm chỉ định.

Sau khi lên máy bay, Thẩm Hạo liền dẫn các cô gái quay về Trường An.

Lúc này đã khoảng tám giờ tối.

Sau khi về, các cô gái đều đã tắm rửa, thay quần áo.

Dù sao đi thắp đèn mộ, người cũng lấm lem.

Sau khi tắm rửa xong, các cô gái đã bày sẵn hoa quả, đồ ăn vặt, mở hai chai rượu trên bàn trà.

Đón giao thừa, hay là bắn pháo hoa nhỉ.

Đợi đến Rằm tháng Giêng hãy bắn.

Vậy được thôi, tối nay chúng ta đã nói không say không về nhé.

Không vấn đề gì.

Điện thoại của Trương Mạt reo lên.

Nhìn thấy cuộc gọi đến, cô vội vàng nói: Suỵt, mẹ em gọi video.

Lời vừa dứt, điện thoại của Tiêu Băng cũng reo lên.

Tiếp đó, điện thoại của Thi Nịnh và mấy cô gái khác đều reo lên.

Dù sao đêm giao thừa, người nhà đều đợi họ về.

Mãi mới giải thích xong, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng không khí cũng chùng xuống, Thẩm Hạo nói: Để không ảnh hưởng không khí, tắt hết điện thoại đi.

Vâng, anh Hạo.

Thi Nịnh không nói hai lời liền tắt điện thoại.

Chồng yêu, em cũng tắt đây.

Các cô gái nghe lời, lần lượt tắt điện thoại.

Nào, rượu rót đầy ly, cạn chén.

Vâng, chồng yêu.

Tuy là uống rượu vang, nhưng ly nào cũng đầy.

Có Thẩm Hạo dẫn đầu, các cô gái uống rượu vang như uống bia.

Chỉ nửa tiếng sau, ai nấy đều ngà ngà say.

Hậu vị bắt đầu ngấm.

Không biết từ lúc nào, quần áo vứt vương vãi khắp sàn phòng khách, trên ghế sofa.

Thẩm Hạo còn hoang dâm hơn cả hôn quân.

Ngày hôm sau, buổi sáng, các cô gái và Thẩm Hạo đều cùng nhau ăn bánh chẻo.

Trong bánh chẻo có một đồng xu, xem ai ăn được.

Lục Khiết cười nói.

Cái này có ý nghĩa gì sao.

Trân Ny nghi hoặc hỏi.

Tục lệ ở đây là vậy, sáng mùng một Tết, ai ăn được đồng xu, cả năm đó tượng trưng cho phát tài và may mắn.

Ồ thật sao, vậy chắc chắn là của em rồi.

Trân Ny phấn chấn hẳn lên.

Thẩm Hạo tuy chỉ cần dùng thần thức quét qua là có thể nhìn thấy đồng xu, nhưng làm vậy thì mất hết ý nghĩa.

Đón Tết, Thẩm Hạo cũng vui vẻ, liền nói: Lát nữa ai ăn được đồng xu, tôi sẽ lì xì một phong bao lớn.

Oa, anh Hạo nói thật sao.

Thi Nịnh mặt đầy kinh ngạc hỏi.

Thẩm Hạo: Đương nhiên là thật, hôm nay là mùng một Tết, lẽ nào tôi lừa em sao.

Ha ha, vậy phong bao lớn này chắc chắn là của em rồi.

Thi Nịnh lập tức phấn khích.

Vậy chúng ta cứ tự mình thử vận may vậy.

Trương Mạt mắt sáng lên, lập tức hứng thú.

Trong rất nhiều bánh chẻo, chỉ có một đồng xu, ai ăn được, vậy thì đúng là do trời định rồi.

Các cô gái đều trở nên phấn khích.

Một khi ăn được đồng xu, không chỉ có phong bao lớn của Thẩm

Hạo, mà còn tượng trưng cho việc mình là người có phúc nhất trong năm nay.

Trò chơi đơn giản và thú vị này, các cô gái đều rất thích.

Không chỉ họ thích, sáng mùng một Tết, miền Bắc có tục lệ này, cũng là trò chơi mà mỗi nhà đều mong đợi.

Mấy cô gái vốn đang ăn bánh chẻo từ tốn, giờ thì ăn ngấu nghiến, mong mình là người có phúc.

Chương 638

Khi Thi Nịnh cẩn thận cắn chiếc bánh chẻo cuối cùng, chút hy vọng trong lòng bỗng chốc tan thành mây khói, thay vào đó là một cảm giác thất vọng khó tả.

Cô ấy chăm chú nhìn chiếc bánh chẻo đã cắn, như thể hy vọng có thể biến ra bất ngờ gì đó từ bên trong, nhưng kết quả lại khiến cô vô cùng thất vọng chiếc bánh chẻo này ngoài nhân ra, làm gì có đồng xu nào.

Thi Nịnh thất vọng thở dài, chỉ có thể đầy hy vọng nhìn vào những chiếc bánh chẻo trong bát của những cô gái khác.

Cô ấy tủi thân nhìn Thẩm Hạo nói: Anh Hạo không phải em, chỗ em chẳng có gì cả.

Thẩm Hạo cười nói: Không có thì thôi, năm sau còn cơ hội.

Hạ Ny cười hắc hắc, có chút phấn khích nói: Ha ha, không phải em, vậy chắc chắn là em rồi, điều đó chứng tỏ năm nay em vượng nhất, vận may cũng tốt nhất.

Nói rồi cũng cắn chiếc bánh chẻo cuối cùng, nhìn thấy nhân thịt bên trong, lập tức mặt cứng đờ, khóe miệng giật giật, bị hớ rồi.

Rõ ràng đồng xu cũng không ở chỗ cô ấy.

Thi Nịnh cười nói: Chị Ny, xem ra, người có phúc năm nay không phải chị rồi.

Ôi, thôi vậy, được thì may mắn, không được thì do số mệnh.

Hạ Ny thu lại vẻ mặt thất vọng, tò mò nhìn xem ai sẽ ăn được đồng xu.

Tiếp theo, Trân Ny không ăn được, Tống Mộ Mạt Lạp và A Lạp Bối Lạp cũng không ăn được đồng xu.

Lục Khiết ăn xong chiếc bánh chẻo cuối cùng, bên trong cũng không có đồng xu.

Bây giờ chỉ còn lại bánh chẻo của Trương Mạt và Tiêu Băng chưa ăn xong.

Khi Tiêu Băng ăn xong chiếc bánh chẻo cuối cùng, cũng tiếc nuối lắc đầu: Cũng không ở chỗ em.

Nghe vậy, ánh mắt các cô gái đều nhìn về phía Trương Mạt.

Điều này khiến Trương Mạt rất vui mừng, Ha ha, vậy em không khách sáo nữa.

Nói xong, cô cũng ăn ngấu nghiến hai chiếc bánh chẻo cuối cùng.

Nhai đi nhai lại, vẻ mặt Trương Mạt cũng cứng đờ, buồn bực nói: Cũng không ở chỗ em.

A, Trương Mạt em cũng không ăn được sao.

Hạ Ny ngạc nhiên không thôi.

Trương Mạt thất vọng lắc đầu, đúng là hy vọng càng lớn thì thất vọng càng lớn.

Hạ Ny nhìn Lục Khiết hỏi: Lục Khiết, trong nồi còn bánh chẻo không.

Lục Khiết lắc đầu nói: Không còn nữa, mỗi người mười cái bánh chẻo, tất cả đều đã vớt ra rồi.

Nói xong, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía bát của Thẩm Hạo.

Bởi vì trong bát của anh vẫn còn hai chiếc bánh chẻo.

Rõ ràng, đồng xu chính là ở trong hai chiếc bánh chẻo này.

Thẩm Hạo ngẩn người, có chút bất ngờ, không ngờ ăn đến cuối cùng, đồng xu lại ở trong bát mình.

Thi Nịnh đầy mong đợi nói: Anh Hạo, mọi người đều đợi anh đó, mau ăn hai chiếc bánh chẻo đi.

Đúng vậy chồng yêu, mau cho chúng em xem, đồng xu có phải ở trong bát anh không.

Tiêu Băng cũng mong đợi nói.

Thẩm Hạo gật đầu, gắp một chiếc bánh chẻo bỏ vào miệng, vừa cắn một cái, chỉ thấy cứng cứng.

Lấy ra xem, là một đồng xu năm hào.

Thi Nịnh kinh ngạc reo lên: Oa, anh Hạo ăn được đồng xu, vậy anh Hạo là người có phúc nhất năm nay rồi.

Chồng yêu anh thật lợi hại.

Hạ Ny kích động nói.

Chồng yêu là người có phúc.

Trương Mạt cười nói.

Nếu những cô gái khác ăn được, những người còn lại chắc chắn sẽ thất vọng, nhưng nếu Thẩm Hạo ăn được thì mọi người đều không có ý kiến, còn rất vui mừng.

Tiêu Băng: Phong bao lớn của chồng yêu chắc là không có rồi.

Ăn được đồng xu, Thẩm Hạo trong lòng cũng vui vẻ.

Vì đồng xu đã bị tôi ăn được, phong bao lớn vẫn có.

Tất cả những người có mặt đều có phần, mỗi người một trăm triệu.

Oa.

Các cô gái đều kinh hô.

Ngay cả Trương Mạt, Tiêu Băng, Hạ Ny có tiền cũng không khỏi kinh ngạc.

Một trăm triệu tiền mặt, không phải chuyện đùa.

Lục Khiết và Thi Nịnh thì kinh ngạc đến nỗi trợn tròn mắt.

Ôi mẹ ơi, vậy là thành tỷ phú rồi.

Trong phút chốc, các cô gái bị tin tức bất ngờ này làm cho kinh ngạc không nói nên lời.

Thẩm Hạo nói: Sao vậy.

Cảm thấy phong bao không đủ lớn sao.

Tiêu Băng: Không phải vậy, thật sự phong bao này hơi lớn quá, hoàn toàn không ngờ tới.

Đúng vậy anh Hạo, số tiền này nhiều quá, em cảm thấy tim đập thình thịch.

Thi Nịnh ôm ngực nói.

Sếp, số tiền này lớn quá, em không dám nhận, nếu không em sẽ không ngủ được.

Tim Lục Khiết cũng đập thình thịch.

Nghe vậy, Thẩm Hạo mỉm cười.

Một trăm triệu tiền mặt đối với Thẩm Hạo mà nói chỉ là chuyện nhỏ.

Trong nhẫn không nói đến tiên linh thạch, chỉ riêng linh thạch bình thường cũng chất đống như núi.

Mà một khối linh thạch, ở thế giới phàm nhân, có thể đổi được không ít vàng bạc.

Còn chưa kể các loại công pháp pháp khí, nếu tất cả đổi thành tiền, tài sản của Thẩm Hạo thật sự là vô hạn.

Đi mặt trăng đào đất, cũng có thể đào thành người giàu nhất thế giới.

Tuy nhiên, phản ứng của mấy cô gái khiến Thẩm Hạo thấy sảng khoái, chính là cảm giác này.

Được rồi, Tết nhất mà lì xì cho các em là chuyện nên làm.

Hơn nữa, số tiền này các em xử lý thế nào là việc của các em, không cần báo cáo cho tôi.

Trương Mạt vội vàng nói: Chồng yêu, anh đừng chuyển cho em nhé.

Anh vừa chuyển xong, ủy ban kiểm tra kỷ luật chắc phải tìm em nói chuyện rồi.

Một trăm triệu, một khoản tiền khổng lồ như vậy, ngân hàng chắc chắn sẽ giám sát.

Trương Mạt lại là công chức, chắc chắn sẽ bị động chạm.

Thẩm Hạo: Vậy em tìm một số thẻ ngân hàng nào đó qua đây, tôi sẽ chuyển giúp em trước.

Trương Mạt: Vậy chuyển cho Tiêu Băng đi, sau này em cần tiền thì tìm cô ấy.

Tiêu Băng: Không vấn đề gì.

Nói xong, Thẩm Hạo bắt đầu chuyển khoản cho mấy cô gái.

Thẻ của Thẩm Hạo, đó là thẻ đen hạng đỉnh, căn bản không có bất kỳ hạn chế nào.

Nhưng thẻ của Lục Khiết và Thi Nịnh đều là thẻ bình thường.

Chuyển một khoản tiền lớn như vậy, nội bộ ngân hàng đều kinh ngạc, lập tức gọi điện cho giám đốc chi nhánh.

Đối với giao dịch chuyển khoản số tiền lớn, ngân hàng đều sẽ tiến hành thẩm định bổ sung để đảm bảo an toàn vốn, điều này có thể dẫn đến thời gian nhận tiền bị kéo dài.

Hàng triệu đồng còn cần thẩm định nghiêm ngặt, khoản hàng trăm triệu này lại càng cần thẩm định đặc biệt.

Về thời gian, ít nhất phải mất hơn một tuần.

Huống hồ còn là chuyển khoản liên ngân hàng, càng cần thẩm định.

Số thẻ của Lục Khiết và Thi Nịnh đều đang trong trạng thái thẩm định.

Thẩm Hạo: Tiêu Băng, đợi đến khi ngân hàng làm việc, nâng cấp thẻ của Lục Khiết và Thi Nịnh lên một chút.

Không vấn đề gì, tài khoản có sẵn một trăm triệu, căn bản không cần em ra tay, ngân hàng còn mong được nâng cấp hạng thẻ.

Số tiền này không phải là tài khoản quỹ, mà là tài khoản cá nhân, đây là doanh số tiền gửi ổn định, nếu đàm phán thêm một chút, lãi suất tiền gửi có thể lên tới năm phần trăm.

Nếu dùng làm tiền bắc cầu, lợi nhuận có thể lên tới sáu đến tám phần trăm.

Tiêu Băng cười nói.

Hạ Ny và Trương Mạt đương nhiên cũng rất rõ về những mánh khóe trong ngân hàng này.

Càng có tiền, kiếm tiền càng dễ.

Thi Nịnh và Lục Khiết thì hoàn toàn không hiểu gì cả, hai cô gái

đều mơ hồ.

Thi Nịnh kinh ngạc hỏi: Ngân hàng làm sao có thể có lãi suất cao như vậy.

Không thể nào, cái này còn cao hơn lãi suất mua trái phiếu chính phủ nữa.

Em thấy trên tin tức nói, năm nay lãi suất tiền gửi của ngân hàng đều giảm xuống rồi mà.

Tiêu Băng cười nói: Lãi suất tiền gửi có giảm, nhưng đó chỉ là dành cho người bình thường.

Mục đích là để mọi người đừng gửi tiền vào ngân hàng, hãy lấy tiền ra tiêu dùng.

Nhưng đối với những tỷ phú như em, lãi suất tiền gửi hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Lãi suất tám phần trăm, vậy một năm không phải là tám triệu sao.

Trời đất ơi, ngân hàng nào lại lợi hại vậy.

Chỉ riêng tiền lãi mỗi ngày tiêu hai vạn, cũng không tiêu hết, cuộc sống này nghĩ thôi đã thấy đẹp rồi.

Thi Nịnh có chút khó tin nói.

Tiêu Băng cười giải thích: Trong này có rất nhiều mánh khóe.

Có tiền rồi, em sẽ biết cách chơi.

Lấy một ví dụ đơn giản, tập đoàn Tiêu Thị muốn vay ngân hàng một trăm triệu, ngân hàng nói vay một trăm triệu thì em phải gửi trước một trăm triệu, lúc này sẽ tìm đến em.

Thật sự có thể gửi vào ngân hàng một trăm triệu, vậy còn vay làm gì nữa.

Thi Nịnh không hiểu hỏi.

Tiêu Băng cười nói: Cho nên, trong này toàn là mánh khóe.

Ngân hàng nói, em không có tiền gửi, tôi có thể tìm một người trung gian, nhưng em phải trả lãi.

Giả sử người trung gian tìm đến Lục Khiết, và hứa rằng, chỉ cần Lục Khiết gửi tiền vào một ngân hàng nào đó, sẽ trả cho Lục Khiết 7% lãi suất.

Loại người trung gian này gọi là tài chính quyên khách.

Tập đoàn Tiêu Thị vay ngân hàng một trăm triệu, trả cho quyên khách 6% hoa hồng, 6 triệu, quyên khách chia 4 triệu cho Lục Khiết, tự mình lấy 2 triệu.

Chương 639

Ngân hàng lại trả cho Lục Khiết 3% lãi suất tiền gửi, cứ thế mà xoay vòng.

Ngân hàng có nghiệp vụ tiền gửi, nghiệp vụ cho vay cũng có.

Quyên khách kiếm được tiền, Lục Khiết cộng lại, tổng cộng nhận được 7% lãi suất, đương nhiên lãi suất cũng có thể tiếp tục đàm phán.

Chỉ cần em có tiền, có rất nhiều cách để kiếm tiền.

Vậy xem ra, tập đoàn Tiêu Thị không những phải trả lãi cho ngân hàng, mà còn phải trả thêm 6% lãi cho quyên khách sao.

Sao không trực tiếp vay tiền của Lục Khiết cho rồi.

Thi Nịnh nghi hoặc hỏi.

Ý em thì hay đó, nhưng em đã nghĩ đến rủi ro tài chính trong đó chưa.

Tập đoàn Tiêu Thị không trả tiền thì sao.

Tập đoàn Tiêu Thị phá sản thì sao, một trăm triệu không phải sẽ mất trắng sao.

Nhưng thông qua quyên khách, tiền của Lục Khiết vẫn nằm trong ngân hàng, cũng nhận được lãi suất hài lòng.

Không có chút rủi ro nào.

Ngân hàng tổng không phá sản chứ.

Tiêu Băng nói xong, Thi Nịnh chợt hiểu ra.

Thật không ngờ, trong này có nhiều mánh khóe thật.

Lục Khiết cũng kinh ngạc nói.

Trước đây căn bản không có cơ hội tiếp xúc những thứ này, đương nhiên chủ yếu cũng là không có một trăm triệu.

Tiền đủ rồi, vòng tròn cũng đủ rồi.

Nghe vậy, Tiêu Băng cười một cách đầy ẩn ý: Đợi tiền của em về tài khoản, rất nhanh sẽ có quyên khách tìm em.

Thậm chí không bao lâu nữa, giám đốc ngân hàng sẽ gọi điện cho em, phiền phức còn nhiều lắm.

Các loại ngân hàng, mời gọi đầu tư, lừa đảo, Hội Chữ thập đỏ.

A, thật vậy sao.

Thi Nịnh có chút nghi ngờ.

Lời vừa dứt, điện thoại liền reo lên.

Màn hình hiển thị một số lạ.

Thi Nịnh ngẩn người, nhanh vậy sao.

Tiêu Băng: Nghe đi, chắc là của ngân hàng.

Thi Nịnh nghe máy, đầu dây bên kia truyền đến giọng một người đàn ông.

Kính chào quý cô Thi Nịnh, chúc cô Tết vui vẻ, tôi là giám đốc chi nhánh ngân hàng Trường An của chúng ta Thi Nịnh che điện thoại lại, khó tin nói: Chị Tiêu Băng, đúng là điện thoại của ngân hàng thật.

Lúc này, điện thoại của Lục Khiết cũng reo lên.

Tương tự là điện thoại của ngân hàng.

Lục Khiết hoàn toàn không biết phải làm sao, căn bản chưa từng tiếp xúc với những chuyện này.

Vừa cúp máy, lại reo lên.

Kính chào quý cô Lục Khiết, chúc cô Tết vui vẻ, tôi là Quan Mẫn,

phó huyện trưởng huyện của chúng ta, phụ trách mảng chiêu thương của huyện Trong phút chốc, điện thoại của Thi Nịnh và Lục Khiết reo không ngừng, đều là ngân hàng mời gửi tiền, còn có bán biệt thự, các buổi đấu giá cao cấp, đồ xa xỉ phẩm cao cấp, Hội Chữ thập đỏ, quả nhiên Tiêu Băng đã nói đúng.

Số điện thoại của hai cô gái hoàn toàn không có chút riêng tư nào.

Hai cô gái không chịu nổi, trực tiếp bật chế độ máy bay.

Cuối cùng cũng yên tĩnh.

Lục Khiết hoàn toàn không thích ứng được với tình huống này, cô nhăn nhó mặt mày, nhìn Thẩm Hạo: Sếp, số tiền này em thật sự không thể nhận, chuyện như này, em căn bản không xử lý nổi, phức tạp quá, mệt tim quá, thà làm bảo mẫu còn hơn.

Những người này em cũng không biết phải đối phó thế nào.

Thi Nịnh cũng gật đầu: Anh Hạo, em cũng không đối phó được.

Trước đây em nghe người ta nói, tiểu phú tức an.

Tiền nhiều ngược lại không phải chuyện tốt, phiền phức cũng nhiều, các loại lợi ích đều sẽ ập đến.

Trước đây còn không tin, giờ cuối cùng cũng tin rồi.

Tiêu Băng cười nói: Cái này đúng là thật, em tiền nhiều cũng dễ bị nhắm đến, thậm chí một chút sơ suất còn có thể dính vào kiện tụng, có người còn đang rình em đó.

Nghe vậy, Lục Khiết càng hoảng sợ, Sợ vậy sao, em vẫn là không muốn đâu.

Trương Mạt cười nói: Tiêu Băng nói rất có lý, không những thế, em đột nhiên có được một trăm triệu này, nói trắng ra là em vẫn phải nộp thuế.

Người được tặng cần phải khai báo và nộp thuế thu nhập cá nhân cho cơ quan thuế trong vòng 15 ngày của tháng sau kể từ khi nhận được khoản tặng.

Nếu em không nộp, sẽ bị phạt tiền.

Tiền một khi nhiều, thì nhất định phải thuê cố vấn tài chính pháp lý chuyên nghiệp, nếu không thì không biết sẽ vào tù lúc nào.

Vậy phải nộp bao nhiêu thuế ạ.

Lục Khiết hỏi.

Hai mươi phần trăm.

A, nhiều vậy sao, vậy không phải là mất hai mươi triệu sao.

Lục Khiết trong nháy mắt cảm thấy đau lòng, lập tức cảm thấy trong lòng khó chịu vô cùng.

Chỉ trong chớp mắt, hai mươi triệu đã biến mất, cái này ai mà chấp nhận được chứ.

Thi Nịnh cũng đau khổ muốn chết.

Thà không cho còn hơn.

Nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của hai cô gái, Thẩm Hạo lập tức bật cười.

Tiêu Băng cười nói: Đương nhiên, nếu các em vay tiền chồng yêu, dùng để đầu tư, thì lại là một chuyện khác.

Bởi vì cái này thuộc phạm trù nợ, chứ không phải thu nhập chịu thuế.

Lục Khiết thở phào nhẹ nhõm, trán cô ấy còn lấm tấm mồ hôi lạnh, vội vàng xua tay nói: Vậy được rồi, cái này đột nhiên mất đi hai mươi triệu, em đoán chừng sẽ khó chịu không ngủ được.

Em không muốn nữa, tiền nhiều quá, phiền phức quá, thà không có.

Thấy dáng vẻ của Lục Khiết, các cô gái đều không nhịn được cười.

Yên tâm đi, tôi sẽ tìm chuyên gia tài chính xử lý.

Thẩm Hạo không quan tâm, nộp thuế thì nộp thuế, dù sao cũng không thiếu số tiền này.

Chẳng trách người nước ngoài đều thích thành lập quỹ từ thiện, quyên tiền cho quỹ, thuế thu nhập này quả thực hơi cao.

Phong bao lì xì lớn, ban đầu Thẩm Hạo tưởng là chuyện vui, không ngờ, lại phiền phức đến vậy.

Chiều mùng một Tết, Thi Nịnh, Trương Mạt, Hạ Ny, Tiêu Băng đều quay về nhà chúc Tết người lớn.

Dù sao đêm giao thừa không có mặt, người nhà đều không vui.

Chỉ còn lại Lục Khiết, Trân Ny, Tống Mộ Mạt Lạp, A Lạp Bối Lạp ở lại biệt thự bầu bạn với Thẩm Hạo.

Bên Lục Khiết, là vì con gái đã xuất giá, bên này theo phong tục, mùng hai mới được về nhà mẹ đẻ.

Khoảng 12 giờ đêm, giải quyết xong Trân Ny và những người khác Thẩm Hạo đã đến Linh Vân đại lục.

Bốn chị em Tô Thiền nhìn thấy Thẩm Hạo liền ngẩn người, vừa rồi khí thế đè ép khiến họ không thở nổi.

Sao lại biến mất trong chớp mắt.

Họ vẫn tưởng Thẩm Hạo vừa thu lại khí thế nên mới không còn khó chịu đến vậy.

Phu quân, hiện giờ chúng ta cảm thấy khá hơn nhiều rồi, Tô Quyên thở phào nhẹ nhõm nói. vừa rồi nàng thật sự ngạt thở, khí thế của chàng quá mạnh.

Trong lòng nàng mới hiểu rõ sự chênh lệch giữa mình và phu quân, tựa như trời và đất vậy.

Thẩm Hạo cười nói: Không sao là tốt rồi.

Rồi chàng nhìn Tô Thiền và Tô Ngọc hai tỷ muội, tu vi của hai tỷ muội hiện giờ là Thần Đình cảnh đỉnh phong, cũng sắp độ kiếp.

Thật trùng hợp, hôm nay ta sẽ tạo ra thêm hai cường giả Vũ Hóa cảnh, dù sao cũng là người nhà mình, Thẩm Hạo ta cũng chẳng bận tâm.

Thẩm Hạo nói: Hôm nay nhân lúc có thời gian, ta sẽ giúp hai muội độ kiếp trước, nhanh chóng đột phá Vũ Hóa cảnh.

Tô Thiền nghi hoặc hỏi: Phu quân, chàng không phải đã nói, bảo chúng ta tu luyện đừng quá nghiêm túc sao.

Lúc này khác lúc trước.

Gần đây ở Địa Tiên giới ta có nhận một chức vụ, cũng coi như có chút thế lực.

Vừa vặn cần một số người giúp đỡ, các muội phi thăng lên đó, ta cũng có thể chiếu cố các muội.

Bởi vậy hiện giờ không cần phải đè nén tu vi của mình nữa, nên đột phá thì cứ mạnh dạn đột phá.

Nghe vậy, Tô Thiền tứ tỷ muội đều kinh ngạc tột độ.

Thực lực của phu quân thăng tiến đến mức không thể hiểu nổi, sao lại nhanh đến vậy, phu quân cũng quá lợi hại rồi.

Tứ tỷ muội cảm thấy điều này đã vượt quá nhận thức của họ.

Tuy nhiên, điều mà Tô Thiền tứ tỷ muội không biết là, Thẩm Hạo hiện tại chỉ là một quang can tư lệnh chỉ huy mà không có binh lính.

Binh sĩ của Ly Hỏa thành đều đã bị giết sạch.

Tuy Thẩm Hạo là thành chủ, nhưng hiện giờ thực sự không có ai để điều động.

Vì tứ nữ đã có thực lực phi thăng, Thẩm Hạo cảm thấy để họ lên đó cũng không phải là không được, vừa vặn có thể để họ làm quản lý.

Linh Vân đại lục, nơi phi thăng, vừa khéo lại là phạm vi thế lực của Ly Hỏa thành.

Hiện tại, bằng vào thực lực Dương Tiên, Thẩm Hạo không dám nói sẽ càn quét Địa Tiên giới, nhưng ở Ly Hỏa thành thì chàng vẫn có chút tiếng nói.

Tô Thiền tứ tỷ muội lúc này mới hiểu ra.

Trong lòng vừa mừng cho Thẩm Hạo, vừa mừng cho chính mình.

Chương 640

Phu quân, chàng thật sự quá lợi hại, bất kể ở đâu cũng có thể nhanh chóng quật khởi.

Tô Quyên mặt đầy sùng bái nói.

Đúng vậy, phu quân là người lợi hại nhất mà ta từng gặp.

Tô Dực cũng mặt đầy sùng bái.

Ở một nơi xa lạ, bắt đầu từ con số không, chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà có thể quật khởi thì thật quá không thể tin nổi.

Quan trọng hơn, nếu tính theo thời gian của Địa Tiên giới, tất cả những điều này còn chưa đến nửa tháng.

Tức là Thẩm Hạo đã dùng chưa đến nửa tháng để làm mưa làm gió.

Thật nghịch thiên, ai có thể làm được chứ.

Thẩm Hạo: Thôi được rồi, đừng nói nhảm nữa, bây giờ ta sẽ truyền thụ cho các muội một bộ công pháp mới.

Vâng, phu quân.

Mắt Tô Ngọc sáng rỡ.

Nàng là người quan tâm đến công pháp nhất.

Bộ công pháp này, Thiên Nguyên Quyết, có thể tu luyện đến Kim Tiên cảnh.

Oa.

Tứ nữ kinh thán một trận.

Kim Tiên cảnh, thật quá không thể tưởng tượng nổi.

Phu quân, đa tạ chàng.

Tô Ngọc cảm động nói. công pháp ở bất cứ đâu cũng vô cùng quý giá.

Thẩm Hạo có thứ tốt đều cho các nàng, trong lòng nàng tràn đầy tình yêu với Thẩm Hạo.

Trước đây có lẽ chưa có khái niệm về đạo lữ, nhưng hiện giờ Tô Ngọc đã hoàn toàn trung thành với Thẩm Hạo.

Không gì khác, Thẩm Hạo đối xử với nàng thật sự quá tốt, nàng hoàn toàn có thể cảm nhận được.

Phu quân, sao chàng lại lợi hại như vậy.

Tô Quyên sùng bái nói.

Thẩm Hạo cười cười, không giải thích.

Sở dĩ ta truyền thụ công pháp cho các muội là vì sợ, lỡ như nơi các muội phi thăng không nằm trong phạm vi thế lực của ta, ít nhất có công pháp thì cũng có hy vọng.

Lời này vừa thốt ra, Tô Thiền tứ tỷ muội đều ngây người ra một chút.

Tô Thiền nghi hoặc hỏi: Phu quân, nơi phi thăng này còn có thể khác nhau sao.

Đúng vậy, Địa Tiên giới quá lớn, những tiểu thế giới tương tự như Linh Vân đại lục vẫn còn rất nhiều.

Đương nhiên, còn rất nhiều nơi là chưa biết, ai cũng không dám đảm bảo.

Thẩm Hạo nói.

Nghe Thẩm Hạo nói vậy, Tô Thiền tứ tỷ muội cảm thấy có chút

áp lực.

Hấp thu ký ức của thành chủ Ly Hỏa thành Bạch Trạch, Thẩm Hạo mới biết, những nơi như Tiên Linh Hồ vẫn còn không ít.

Hơn nữa, có người phi thăng lên sẽ xuất hiện ở vùng đất vô chủ, có người không may mắn sẽ bị yêu thú ăn thịt.

Không ít yêu thú đều đang chờ ở nơi phi thăng, lên một người là ăn một người.

Điều này làm sao có thể nhịn được.

Do đó, các đại Tiên Triều, đối với Yêu tộc là gặp mặt liền giết.

Thẩm Hạo cũng không dám đảm bảo, tứ nữ sau khi phi thăng đều ở Tiên Linh Hồ.

Tuy nhiên, trên Linh Vân đại lục, chỉ cần là nhân loại tu sĩ, phi thăng lên, cơ bản đều ở Tiên Linh Hồ.

Yêu thú thì sẽ phi thăng đến những nơi khác, hiển nhiên, Thiên Đạo có một bộ quy tắc vận hành của riêng mình.

Thôi được rồi, giúp các muội độ kiếp trước đã.

Vâng, phu quân.

Tô Ngọc và Tô Thiền đồng thanh nói. tuy Thẩm Hạo bảo các nàng chậm rãi tu luyện, nhưng là một tu sĩ, trong lòng đương nhiên muốn nâng cao thực lực.

Tô Ngọc, Tô Thiền thả lỏng tất cả khí tức của mình, rất nhanh liền bị lôi kiếp cảm ứng được.

Trong chớp mắt, xung quanh tối đen như mực.

Tiếng sấm cuồn cuộn, nghe thôi cũng đủ rợn người.

Dù Thẩm Hạo ở ngay bên cạnh, đối mặt với lôi kiếp, Tô Ngọc và

Tô Thiền vẫn có chút sợ hãi.

Hai tỷ muội một trái một phải, vịn cánh tay Thẩm Hạo.

Cảm nhận được sự căng thẳng của hai nữ, Thẩm Hạo cười cười, ngược lại nắm lấy tay Tô Ngọc, Tô Thiền, chỉ thấy mềm mại không xương, vô cùng trơn trượt.

Yên tâm đi, một ngày không gặp như cách ba thu, ngày nay đã khác xưa rồi, lôi kiếp chỉ là chuyện nhỏ thôi.

Cảm nhận bàn tay rắn chắc của Thẩm Hạo, hơi ấm truyền đến từ tay chàng cũng xua tan nỗi sợ hãi trong lòng các nàng.

Lúc này, Tô Thiền và Tô Ngọc hai nữ đang nhắm chặt mắt, dốc toàn lực vận chuyển công pháp trong cơ thể muốn chống lại lôi kiếp sắp đến.

Hai người các nàng đồng thời độ kiếp, uy lực lôi kiếp gây ra tự nhiên tăng gấp bội.

Tuy nhiên, đối mặt với uy thế đáng sợ như vậy, hai nữ nhìn Thẩm Hạo một cái, đều tin tưởng chàng.

Ngay lúc này, mây giông trên không bắt đầu cuồn cuộn dữ dội, phảng phất có một bàn tay vô hình đang khuấy động vùng hỗn độn này.

Bầu trời đêm vốn đen như mực bị những tia sét tím xé rách, ánh điện tím chói mắt lập tức chiếu sáng cả Thượng Cổ chiến trường.

Không lâu sau, chỉ nghe thấy tiếng Oanh long vang trời, chấn động màng nhĩ.

Một tia sét tím to như thùng nước xé rách bầu trời, với thế sét đánh không kịp bưng tai, bổ thẳng xuống đất.

Tia tử lôi này, mang theo uy diệt thiên diệt địa thẳng tắp đánh về

phía nơi Tô Thiền, Tô Ngọc đang đứng.

Chỉ thấy Thẩm Hạo mặt không đổi sắc, tâm không nhảy, chàng nhanh chóng kết ấn bằng hai tay, quanh thân lập tức xuất hiện một tầng quang thuẫn rực rỡ chói mắt.

Tầng quang thuẫn này tựa như một bức tường thành kiên cố không thể phá vỡ, bảo vệ Tô Ngọc, Tô Thiền chặt chẽ ở bên trong.

Khi tia sét kia hung hăng oanh kích vào quang thuẫn, lại giống như một quyền đánh vào bông gòn, lặng lẽ biến mất.

Điều khiến Tô Ngọc Tô Thiền kinh ngạc là, sức mạnh lôi đình cường đại như vậy lại không thể phá vỡ chút nào tấm chắn của Thẩm Hạo.

Thấy vậy, Tô Ngọc và Tô Thiền mới thở phào nhẹ nhõm.

Kinh ngạc vô cùng, lôi đình mạnh mẽ đến thế lại không thể xuyên phá hộ thuẫn của Thẩm Hạo.

Tô Ngọc không thể tin nổi, không biết phu quân đã cường đại đến cảnh giới nào rồi.

Một cách khó hiểu, nàng có cảm giác như con ve lay cây tự lượng sức mình mà làm việc lớn, cuối cùng thất bại.

Oanh.

Hết tia sét này đến tia sét khác, đều bị Thẩm Hạo đỡ được.

Mãi cho đến tia sét cuối cùng, mới phá vỡ hộ thuẫn của Thẩm Hạo.

Ngay khi lôi kiếp kinh hoàng dần dần tiêu tán, đột nhiên, hai đạo kim quang chói mắt như mũi tên sắc bén xuyên qua tầng tầng mây đen, thẳng tắp giáng xuống Tô Ngọc và Tô Thiền.

Mây đen trên bầu trời dưới sự tẩy rửa của kim quang, cũng bắt

đầu chậm rãi tan đi.

Cảnh tượng thần kỳ và hùng vĩ này lập tức thu hút ánh mắt của tất cả tu sĩ trong phạm vi vạn dặm.

Bọn họ trợn tròn mắt, vẻ mặt kinh ngạc nhìn hai đạo kim quang thần bí từ trên trời giáng xuống, trong lòng tràn ngập sự chấn động và tò mò vô tận.

Đặc biệt là mấy vị trưởng lão của Huyền Thiên Kiếm Tông, khi nhìn thấy cảnh này, càng kinh ngạc đến mức cằm suýt rớt xuống.

Bọn họ ngây ngốc đứng tại chỗ, miệng há hốc, không nói nên lời.

Những vị trưởng lão này, những người bình thường kiến thức rộng rãi, tu vi cao thâm, giờ phút này cũng bị cảnh tượng kỳ lạ trước mắt chinh phục sâu sắc.

Trong hai năm Thẩm Hạo không ở đây, một nửa số trưởng lão của Huyền Thiên Kiếm Tông đã đến Thượng Cổ chiến trường.

Dù sao, ở Thượng Cổ chiến trường, Huyền Thiên Kiếm Tông của họ cũng có chỗ dựa.

Ba đại Tiên Môn, hiện giờ Huyền Thiên được tôn làm thủ.

Bởi vì hai đại Tiên Môn kia cũng muốn tiến vào Thượng Cổ chiến trường để được chiếu cố.

Huyền Thiên Kiếm Tông cũng không từ chối, dù sao đoàn kết lại sức mạnh mới lớn mạnh.

Ở Thượng Cổ chiến trường, có Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Thiền, Tô Quyên tứ tỷ muội chiếu cố, ba đại Tiên Môn đều có thể yên tâm tu luyện ở thung lũng gần đó.

Tuy nhiên, trưởng lão các Tiên Môn khác chỉ có thể ở khu vực ngoại vi, nhưng như vậy cũng đã rất hài lòng rồi, ít nhất có một nơi

để an thân lập mệnh.

Nhưng nhìn hai nữ đột phá, bọn họ vẫn không khỏi ghen tị một trận.

Tứ tỷ muội đều là kẻ đến sau mà vượt lên trên, chỉ có thể cảm thán thiên phú tâm ý tương thông này quá nghịch thiên.

Chương 641

Cảm nhận được khí tức cường đại khắp toàn thân, Tô Ngọc và Tô Thiền đều rất vui mừng.

Đa tạ phu quân.

Tô Ngọc cảm động nói. có thể an nhiên vô sự vượt qua lôi kiếp, thật sự là không dám nghĩ tới.

Từ mặt khác cũng phản ánh một vấn đề, Thẩm Hạo thật sự quá cường đại.

Thôi được rồi, giữa các muội mà nói lời cảm ơn thì quá khách khí rồi.

Vâng phu quân, sau này không nói nữa.

Tiếp đó, Thẩm Hạo lấy ra một số Tiên Linh Thạch.

Bày một trận pháp rồi nói: Những linh thạch này đều là Tiên Linh Thạch, giúp các muội nhanh chóng phi thăng.

Tiên Linh Thạch.

Tô Thiền tứ tỷ muội trợn tròn mắt.

Nhìn những linh thạch màu tím, tản mát ra tiên linh chi khí, đều đầy vẻ hiếu kỳ.

Thẩm Hạo nhìn Tô Quyên và Tô Dực, hai nữ đã có thể phi thăng rồi.

Suy nghĩ một chút, Thẩm Hạo lấy ra bốn miếng ngọc bội đưa cho mỗi người một miếng.

Tô Quyên, Tô Dực, hai muội ai phi thăng trước.

Tô Dực không nói hai lời: Ta là nhị tỷ, ta đi trước.

Tô Quyên cũng không chịu yếu thế: Ta là tứ muội, ta nhỏ nhất nên ta phải đi trước.

Hai nữ trong lòng đều hiểu rõ, lần phi thăng này cũng đi kèm với nguy hiểm.

Ngay cả Thẩm Hạo cũng không dám đảm bảo, có thể thấy sự nguy hiểm.

Ai phi thăng trước, có nghĩa là người đó sẽ đối mặt với nguy hiểm đầu tiên.

Tô Dực: Thôi được rồi, ta là nhị tỷ, muội phải nghe lời ta.

Không được, chuyện này không thể nhường cho tỷ.

Tô Quyên không chịu lùi bước.

Nhìn hai tỷ muội không ai nhường ai, quả thực là tình tỷ muội sâu nặng.

Thẩm Hạo nói: Thôi được rồi, không nhất định có chuyện gì đâu, tung đồng xu, chọn mặt sấp mặt ngửa.

Nói xong, Thẩm Hạo lấy ra một đồng xu năm hào, chính là đồng xu chàng ăn được từ bánh chưng Tết.

Tô Dực: Ta chọn mặt sấp.

Vậy ta chọn mặt ngửa có hoa sen.

Tứ muội Tô Quyên nói.

Được, bắt đầu đây.

Thẩm Hạo nói xong, tung đồng xu lên không trung, khi đồng xu rơi xuống đất, Tô Quyên phấn khích nhảy lên: Ha ha, là mặt ngửa có hoa sen, ta thắng rồi.

Tô Dực thất vọng nói: Vậy muội cẩn thận một chút.

Nghe vậy, Tô Quyên thu lại biểu cảm, gật đầu nói: Các tỷ tỷ, yên tâm đi, không có vấn đề gì đâu.

Thẩm Hạo nói: Đừng lo lắng, sẽ không có vấn đề gì đâu.

Tô Quyên không kìm được hỏi: Phu quân, khi nào ta phi thăng.

Lúc này nàng vừa căng thẳng vừa mong chờ.

Thẩm Hạo nói: Đừng vội, qua tối nay rồi nói, ta giúp Tô Ngọc và Tô Thiền củng cố cảnh giới một chút.

Nghe vậy, Tô Ngọc và Tô Thiền lập tức cúi đầu, không dám nhìn Thẩm Hạo.

Củng cố cảnh giới, dùng cái gì để củng cố, điều đó còn phải nói sao.

Được thôi, không có vấn đề gì.

Tô Quyên vui vẻ nói. dù sao, lớn đến chừng này, đây là lần đầu tiên nàng xa các tỷ tỷ.

Ngay lúc này, trận pháp bên ngoài truyền đến một trận động tĩnh.

Chúc mừng Tô trưởng lão độ qua lôi kiếp, lão phu đặc biệt đến chúc mừng.

Phu quân, là Thái Thượng trưởng lão của Huyền Thiên Kiếm Tông.

Tô Thiền nói.

Bảo bọn họ, các muội tạm thời bế quan, không tiện gặp khách, đợi ta đi rồi hẵng nói.

Thẩm Hạo không muốn gặp những người khác của Huyền Thiên Kiếm Tông.

Vâng, phu quân.

Tô Thiền lập tức truyền âm cho mấy vị trưởng lão bên ngoài.

Đợi sau khi các trưởng lão bên ngoài rời đi, Thẩm Hạo lại lấy ra một bình linh tửu.

Bình linh tửu này là thứ tốt đó, các muội cũng nếm thử xem.

Được ạ, phu quân.

Khi nút chai rượu được mở ra, chỉ với khí tức tỏa ra, Tô Ngọc, Tô Thiền tứ nữ đều cảm nhận được một luồng tiên linh chi khí cường đại.

Chỉ ngửi một chút, liền cảm thấy một cơn say ập đến.

Phu quân, rượu này thật lợi hại.

Tô Ngọc kinh ngạc nói.

Không phải rượu lợi hại, là cảnh giới của các muội thấp.

Thẩm Hạo nói.

Tô Ngọc tứ tỷ muội nhất thời không biết nói gì, hiện giờ các nàng ở Thượng Cổ chiến trường đã là tồn tại mạnh nhất, vậy mà bây giờ lại bị người ta nói cảnh giới thấp.

Chuyện này nếu truyền ra ngoài, tuyệt đối không ai tin.

Nhưng lời này từ miệng Thẩm Hạo nói ra, tứ tỷ muội vẫn vô điều kiện tin tưởng.

Chút kiêu ngạo vừa đột phá cũng biến mất, thật sự là quá đả kích người rồi.

Bình rượu này không phải là rượu ngon ở khách sạn, mà là rượu kiếm được từ những không gian giới chỉ của đám thi thể kia.

Dù sao đám người này đều là thân binh của đại thành chủ, đồ tốt

vẫn còn nhiều.

Thẩm Hạo rót cho tứ tỷ muội mỗi người một chén: Đến, nếm thử xem.

Vâng, phu quân.

Một chén rượu vào bụng, tứ tỷ muội đều mơ mơ màng màng.

Phu quân, tiên linh chi khí này vô cùng bàng bạc, ta cảm thấy sắp phi thăng rồi.

Tô Quyên không kìm được nói.

Không nhịn được thì phi thăng đi.

Vậy ta thật sự phi thăng nhé.

Tô Quyên mơ mơ màng màng nói.

Phi thăng đi, cứ yên tâm mà phi thăng.

Thẩm Hạo cũng không ngờ lại nhanh như vậy, nhưng cứ thuận theo tự nhiên là được.

Tô Quyên chỉ luyện hóa được một nửa linh tửu, tiếp đó một luồng kim quang thẳng tắp chiếu xuống, bao phủ lấy Tô Quyên.

Cảm nhận thân thể mình mất trọng lực, bay lơ lửng trên không trung.

Phu quân, ta ta thật sự sắp phi thăng rồi.

Thẩm Hạo nói: Cứ yên tâm đi đi, ta sẽ đợi muội ở Địa Tiên giới.

Nói đến đây, Thẩm Hạo quay sang Tô Ngọc, Tô Thiền, Tô Dực nói: Ba muội đợi lát nữa hẵng luyện hóa, ta đi một lát rồi sẽ về ngay.

Nói xong, thân ảnh Thẩm Hạo biến mất tại chỗ, lần nữa xuất hiện, thân ảnh đã ở Địa Tiên giới.

Cảm nhận tiên linh chi khí nồng đậm, Thẩm Hạo không kịp suy

nghĩ, vội vàng chạy đến Tiên Linh Hồ.

Đến Tiên Linh Hồ, lại phát hiện xung quanh yên tĩnh đến đáng sợ.

Đợi mười phút vẫn không có động tĩnh gì.

Thẩm Hạo nhíu mày: Không lẽ không có ai phi thăng ở đây sao.

Dù sao, một ngày ở Địa Tiên giới, dưới hạ giới là một năm.

Mười phút trôi qua, ở Linh Vân đại lục đã là nửa tháng rồi.

Ngay lúc này, Thẩm Hạo cảm ứng được khí tức của ngọc bội, lập tức trong lòng vui mừng.

Khi cảm ứng được luồng khí tức ngọc bội yếu ớt nhưng đặc biệt kia, sợi dây căng thẳng trong lòng Thẩm Hạo cuối cùng cũng thả lỏng, chàng thở phào một hơi dài.

Điều này chứng tỏ, Tô Quyên quả thực đã phi thăng đến Địa Tiên cảnh, và vẫn đang ở khu vực an toàn.

Phát hiện này khiến Thẩm Hạo vô cùng vui mừng.

Chẳng phải điều này có nghĩa là các tu luyện giả của Linh Vân đại lục đều sẽ phi thăng đến Tiên Linh Hồ gần Ly Hỏa thành sao.

Nếu vậy, sau này Thẩm Hạo sẽ có nguồn pháo hôi không ngừng, không, là binh nguyên không ngừng, chỉ xem Thẩm Hạo có muốn hay không thôi.

Dù sao cũng là người đến từ Linh Vân đại lục, người nhà, dùng cũng thuận tay.

Tuy nhiên cũng khó nói, đồng hương gặp đồng hương, sau lưng đâm một đao, chuyện này không ít.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo không dám chậm trễ, liền lập tức bay về phía có ngọc bội.

Dù sao, nơi đây hiểm nguy trùng trùng, Thẩm Hạo cũng sợ đến muộn, Tô Quyên xảy ra ngoài ý muốn thì sẽ hối hận.

Cũng chính vào lúc đó, Tô Quyên vừa mới phi thăng thành công, còn chưa kịp cảm thụ kỹ lưỡng thế giới hoàn toàn mới này và những thay đổi do cảnh giới thăng cấp mang lại, liền đột nhiên phát hiện trước mặt mình xuất hiện một bóng người.

Nhìn kỹ lại, chỉ thấy một nam tử trung niên mặc đạo bào màu lam đang đứng lặng lẽ ở đó, dung mạo nho nhã khí chất siêu phàm, khí tức trên người chàng ta mang đến cảm giác cao thâm khó lường, áp lực mười phần.

Vị nam tử trung niên này cứ thế không nói tiếng nào chặn đường Tô Quyên, dường như đã đợi ở đây từ lâu.

Vị đạo hữu này, bần đạo là Tiếp Dẫn Sứ Giả của Tán Tiên Liên Minh, đặc biệt đến để tiếp dẫn đạo hữu.

Tô Quyên cảm nhận được khí tức cường đại của người này, nhớ lại lời Thẩm Hạo nói, mắt nàng đảo một vòng, liền hiểu rõ thân phận của người này.

Thế là nàng chất vấn với vẻ mặt không cảm xúc: Ngươi chính là Trần Nho Đạo của Tán Tiên Liên Minh sao.

Nghe vậy, Trần Nho Đạo toàn thân chấn động, không thể tin nổi nhìn Tô Quyên.

Làm sao có thể.

Không ngờ, một Địa Tiên nhỏ bé vừa mới phi thăng từ hạ giới lại biết tên của hắn.

Chẳng lẽ là tiên tri đoán trước được.

Sự việc bất thường tất có quỷ, Trần Nho Đạo theo bản năng cảnh

giác.

Hắn nghiêm mặt nhìn Tô Quyên nói: Đạo hữu, ngươi làm sao biết tên bần đạo.

Trong lòng hắn đã quyết định, bất kể thế nào, cũng phải đưa nữ tử trước mắt về, nữ tử này trên người chắc chắn có bí mật.

Là ta nói cho nàng ấy biết.

Tô Quyên còn chưa nói gì, từ xa đã truyền đến giọng nói của Thẩm Hạo.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, trái tim đang treo lơ lửng của Tô Quyên lập tức hạ xuống, vui mừng nhìn Thẩm Hạo đang bay đến.

Khi nhìn rõ người đến, Trần Nho Đạo càng thêm kinh hãi, theo bản năng nghi ngờ mình nhìn nhầm rồi.

Đây không phải Thẩm Hạo mà mấy ngày trước hắn và Lý Đại Khuyển của Ly Hỏa thành cùng tranh giành sao.

Lúc đó Thẩm Hạo đã dẫn động thiên địa dị tượng, hắn còn suýt chút nữa đánh nhau với Lý Đại Khuyển kia.

Chương 642

Chỉ là sau đó, Lý Đại Khuyển có Bạch Ngọc Lệnh Bài của thành chủ Ly Hỏa thành Bạch Trạch trong tay, Trần Nho Đạo đành phải bỏ cuộc.

Chỉ là không ngờ, ở đây lại gặp được Thẩm Hạo.

Điểm kinh hãi hơn là, khí tức của Thẩm Hạo khiến hắn cảm thấy một trận áp lực cường đại.

Dường như chỉ một tay là có thể vỗ chết hắn.

Hắn theo bản năng nuốt nước bọt, trong lòng kinh hãi vô cùng.

Không thể nào, mới có mấy ngày, cảnh giới của Thẩm Hạo sao có thể thăng tiến nhanh đến vậy.

Trần Nho Đạo vốn là cường giả Nhân Tiên cảnh đỉnh phong, có thể khiến hắn có áp lực, ít nhất cũng phải là Thiên Tiên cảnh.

Chẳng lẽ trên người Thẩm Hạo có Tiên khí cường đại.

Phu quân.

Chỉ thấy Tô Quyên lao vào lòng Thẩm Hạo, vẻ mặt hưng phấn.

Thẩm Hạo gật đầu: Không sao chứ.

Phu quân, ta không sao ạ.

Tô Quyên hớn hở nói. lúc đầu có chút sợ hãi, bây giờ hoàn toàn không sợ nữa.

Phu quân.

Hai người họ còn là đạo lữ, nghe thấy điều này, Trần Nho Đạo ở một bên càng không thể tin nổi, hắn dường như đã phát hiện ra một bí

mật lớn động trời.

Một người phi thăng từ hạ giới làm sao biết tên hắn.

Chẳng lẽ Thẩm Hạo này có thể câu thông hạ giới.

Hay là trong người có dị bảo.

Không trách được có thể gây ra thiên địa dị tượng, quả nhiên có chút thần bí, phải nhanh chóng thông báo cho cấp cao.

Nghĩ đến đây, Trần Nho Đạo bắt đầu lén lút lùi lại, khi thấy ánh mắt Thẩm Hạo nhìn về phía hắn, lập tức cung kính nói: Ra mắt tiền bối.

Thẩm Hạo nói: Thì ra là Trần Nho Đạo à.

Vâng tiền bối, tại hạ còn có việc gấp, không tiện ở lâu, xin cáo Lời còn chưa dứt, Trần Nho Đạo đã phát hiện toàn thân mình đột nhiên không thể cử động, toàn bộ pháp lực bị ngưng đọng, giống như một phàm nhân.

Đây là thủ đoạn chỉ Dương Tiên cảnh mới có, tức là, Thẩm Hạo này là Dương Tiên cảnh.

Trong lòng hắn càng kinh hãi vô cùng, mới có mấy ngày mà Thẩm Hạo đã từ một Địa Tiên cảnh lên đến Dương Tiên cảnh.

Thật sự là chưa từng nghe thấy, quá đỗi nghịch thiên.

Tiền bối, đây là làm gì vậy, ta đâu có đắc tội tiền bối đâu.

Trần Nho Đạo mặt mày tái nhợt, vội vàng cầu xin: Đạo hữu tha mạng a, ta thật sự không biết gì hết, đạo hữu cho ta một cơ hội, hiểu lầm thôi mà.

Trần Nho Đạo vội đến mức mồ hôi đầm đìa.

Hỗn xược.

Chỉ là một con kiến hôi mà cũng dám xưng ta là đạo hữu, lại còn dám phóng túng như vậy, rõ ràng là xem thường ta, thật đáng chết.

Nói xong, Thẩm Hạo không cho Trần Nho Đạo cơ hội giải thích, trực tiếp miểu sát hắn, ném hắn vào không gian.

Thấy Thẩm Hạo giơ tay nhấc chân liền giết chết một tu tiên giả cường đại như vậy, Tô Quyên ngẩn người một chút, vội vàng nói: Phu quân, có phải ta đã gây phiền phức cho chàng rồi không.

Thẩm Hạo cười nói: Không phải đâu, người này có chút ân oán với ta.

Trước đây không đánh lại hắn, bây giờ vừa vặn báo thù.

Bất kể Trần Nho Đạo biết bao nhiêu, Thẩm Hạo cũng sẽ không giữ hắn lại.

Thẩm Hạo là một người sợ phiền phức, cách tốt nhất để giải quyết phiền phức, chính là giải quyết kẻ gây ra vấn đề.

Bất kể Trần Nho Đạo này có gây ra vấn đề hay không, nhưng hắn có hiềm nghi là đủ rồi.

Trước khi thực lực cường đại, bất kỳ mối đe dọa nào cũng phải bóp chết từ trong trứng nước.

Thà giết lầm một vạn, cũng không thả chạy một kẻ.

Thì ra là vậy.

Tô Quyên cười nói.

Đi thôi, ta đưa muội đến Ly Hỏa thành.

Tô Quyên liền phát hiện dưới chân mình có thêm một đám mây trắng, lập tức vui mừng nói: Phu quân, ta cũng có thể đằng vân giá vũ rồi.

Muội đây vẫn chỉ là cơ bản, đợi cảnh giới của muội cao hơn, đó mới gọi là đằng vân giá vũ.

Thẩm Hạo cười nói.

Tiếp đó, thân ảnh lướt qua bầu trời, biến mất ở Tiên Linh Hồ.

Rất nhanh liền đến Ly Hỏa thành.

Khi Tô Quyên nhìn bức tường thành nguy nga hùng vĩ, bị người ta cứng rắn chém thành một con đường đi bộ rộng mấy trượng.

Không chỉ tường thành, cả tòa Ly Hỏa thành đều bị chia cắt thành hai khối.

Ly Hỏa thành vốn náo nhiệt, cũng trở nên vắng vẻ hơn rất nhiều.

Thẩm Hạo nói: Đến rồi, đây chính là địa bàn của vi phu.

Tô Quyên kinh ngạc nói: Phu quân, thành này bị người ta chém sao.

Không sai, bị cường giả chém thành hai nửa, do đó thành chủ nơi đây cũng bị giết, ta liền trở thành thành chủ mới.

Thẩm Hạo nói.

A, vậy kẻ địch sẽ không đến lần nữa chứ.

Tô Quyên lo lắng nói. dù sao có thể giết một thành chủ thì cũng có thể giết hai thành chủ.

Thẩm Hạo cười nói: Yên tâm đi, tên đó cũng bị thương không nhẹ, một hai năm nữa sẽ không đến được đâu, đợi đến một hai năm sau, vi phu giết hắn chẳng phải dễ như giết gà sao.

Tô Quyên lại cảm thấy Thẩm Hạo nói rất có lý.

Nếu lời này người khác nói ra, Tô Quyên chắc chắn sẽ nghi ngờ, tên đó chính là kẻ khoác lác.

Nhưng từ miệng Thẩm Hạo nói ra, lời này đã vô cùng khiêm tốn rồi.

Tô Quyên chính mắt đã chứng kiến sự trưởng thành của Thẩm Hạo.

Chỉ có người hiểu Thẩm Hạo mới biết điều này nghịch thiên đến mức nào.

Ban đầu, Thẩm Hạo rời tông môn, tam tỷ Tô Thiền liền bảo nàng âm thầm bảo hộ.

Thẩm Hạo vừa rời tông môn, chưa đầy một tháng, từ sau lần đó, cảnh giới của Thẩm Hạo liền bắt đầu thăng tiến, dễ như uống nước vậy.

Thậm chí một đường đột phá mạnh mẽ, vượt qua các nàng, thậm chí dưới sự giúp đỡ của Thẩm Hạo, nàng mới phi thăng Địa Tiên giới.

Không có Thẩm Hạo, tứ tỷ muội các nàng bây giờ có lẽ vẫn còn đang làm trưởng lão ở Huyền Thiên Kiếm Tông thôi.

Ở Địa Tiên giới, chỉ cần có một năm thời gian, Tô Quyên cảm thấy thực lực của Thẩm Hạo sẽ thăng tiến đến một cảnh giới đáng sợ, ít nhất cũng có thể xưng bá một phương.

Thẩm Hạo: Đi thôi, vào thành.

Vâng phu quân.

Thẩm Hạo kéo Tô Quyên, liền đi bộ vào Ly Hỏa thành.

Lúc này, Ly Hỏa thành từng nguy nga hùng vĩ, náo nhiệt, đã bị Tư Đồ Liệt một kiếm cứng rắn chém thành hai nửa.

Nhìn khắp nơi, đâu đâu cũng là tàn viên đoạn bích, một cảnh tượng đổ nát.

Bức tường thành cao chót vót ngày xưa giờ cũng đổ mất một nửa,

gạch đá vỡ nát chất đống như núi. binh lính tiên giới tuần tra cũng không còn mấy người.

Trong Ly Hỏa thành, những trận pháp cường đại vốn có trong thành lại toàn bộ mất đi tác dụng.

Trước đây những trận pháp này có thể chống lại sự xâm nhập của ngoại địch, hạn chế hành động của tu sĩ, nhưng bây giờ lại giống như đồ bỏ đi.

Hiện tại trong Ly Hỏa thành, thần thức không còn bị trói buộc, có thể tùy tâm sở dục dò xét mọi thứ xung quanh.

Và lệnh cấm bay cũng biến mất.

Thậm chí, Thẩm Hạo còn nhìn thấy, một số tu sĩ từ hướng phủ thành chủ lần lượt bay lên không trung, dường như muốn nhanh chóng rời khỏi vùng tai nạn này.

Ly Hỏa thành nhìn giống như một công ty đóng cửa vậy.

Thẩm Hạo phát hiện một nửa số người trong thành đã đi rồi, số còn lại thì không đi.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cũng không bận tâm.

Trong thành không có một ai, Thẩm Hạo cũng không bận tâm, làm thành chủ chỉ là tạm thời, Thẩm Hạo chưa từng nghĩ đến việc đóng góp công sức cho Ly Hỏa thành.

Ở thế giới đô thị, việc khiêng gạch đã đủ rồi.

Thế là chàng kéo Tô Quyên, đi thẳng về phía phủ thành chủ.

Hiện giờ Thẩm Hạo chính là thành chủ mới.

Bước vào phủ thành chủ, lúc này phủ thành chủ cũng bị chém thành hai nửa, may mắn thay có một số kiến trúc vẫn còn nguyên vẹn.

Nhưng Thẩm Hạo lại phát hiện, đồ đạc trong phòng đều bị quét sạch.

Số người thừa dịp hôi của cũng không ít.

Chỉ còn lại những căn nhà trống rỗng.

Lập tức, Thẩm Hạo nghĩ đến những tu sĩ vừa rồi vội vàng bay đi, chắc chắn đều là bọn họ thừa dịp hôi của.

Lập tức tức giận chửi tục: Mẹ nó cái con mẹ nó, làm nửa ngày trời đồ bị trộm đều là đồ của ta.

Thẩm Hạo tức điên người nói.

Tô Quyên bên cạnh vội vàng giúp Thẩm Hạo vuốt ngực.

Chương 643

Phu quân đừng tức giận, những thứ này sau này sẽ có hết thôi.

Thẩm Hạo: Mẹ kiếp, ngay cả ghế đẩu bàn ghế cũng dọn đi hết, thật đúng là thổ phỉ mà, như châu chấu tràn qua, nghèo đến phát điên rồi.

Vốn nghĩ rằng giết chết Hoàng Tứ Gia, mình trở thành Hoàng Tứ Gia mới, không ngờ, lại là một Hoàng Tứ Gia nghèo rớt mồng tơi.

Chẳng thừa kế được chút tài sản nào.

Đến muộn rồi a, nếu đến sớm một bước, còn có thể giữ lại được một chút.

Thẩm Hạo: Thôi được rồi, dọn dẹp trước đã, rồi làm thành chủ.

Tô Quyên: Phu quân, để ta dọn dẹp, chàng cứ ngồi đi.

Ừ.

Nói rồi, Thẩm Hạo lấy ra Thành Chủ Ấn, thứ này đã bị Thẩm Hạo triệt để luyện hóa.

Thành Chủ Ấn, không chỉ là biểu tượng của thân phận, mà còn có một số công năng đặc biệt.

Bất kể là thông quan văn điệp, hay xử tử phạm nhân, chỉ cần đóng dấu Thành Chủ Ấn, thì đều sẽ có dấu ấn của Bắc Dương Tiên Triều.

Trong Tử Hình Động Phủ, chỉ cần Thẩm Hạo cầm Thành Chủ Ấn đóng dấu, danh sách đó liền sẽ hiển thị ra.

Hơn nữa Thành Chủ Ấn còn có thể hấp thu khí vận của Bắc Dương Tiên Triều, hấp thu khí vận càng nhiều, Nữ Đế thưởng càng nhiều.

Hơn nữa khí vận mà Thành Chủ Ấn hấp thu càng nhiều, có thể phản bổ cho Tiên binh, dù là Địa Tiên cảnh cũng có thể rất cường đại.

Đương nhiên, khí vận này không phải ngươi muốn hấp thu là hấp thu được.

Nó cũng có thể khống chế trận pháp trong Ly Hỏa thành.

Đối với trận pháp của Ly Hỏa thành, thông qua ký ức của thành chủ tiền nhiệm Bạch Trạch, Thẩm Hạo đã hoàn toàn nắm vững.

Cũng có thể sửa chữa.

Tuy nhiên việc sửa chữa cần Tiên Linh Thạch.

Thẩm Hạo thì không muốn, sửa chữa có ích lợi gì chứ.

Bị Tư Đồ Liệt một chiêu là phá nát.

Không phá được trận pháp thì Thẩm Hạo tự mình dọn dẹp.

Còn kẻ phá được trận pháp thì Thẩm Hạo cũng không phải đối thủ, vậy nên tóm lại là bốn chữ: đồ bỏ đi.

Lãng phí Tiên Linh Thạch sửa chữa làm gì.

Hiện tại Thẩm Hạo mới là thành chủ, cái gì cũng không muốn, sống chết giàu nghèo, mỗi người an phận theo mệnh trời.

Đơn giản dọn dẹp phủ thành chủ một chút, Thẩm Hạo quay sang Tô Quyên nói: Được rồi, muội cứ đi tu luyện trước, ta sẽ bày mấy trận pháp trong phủ thành chủ.

Vâng phu quân.

Phủ thành chủ là địa bàn của mình, Thẩm Hạo vẫn cần thiết lập mấy trận pháp.

Nếu không, mèo hoang chó dại nào cũng có thể đến.

May mắn thay, hai đại thành chủ đại chiến, Thẩm Hạo đã nhặt

được không ít đồ tốt, cũng không tính là thiệt thòi nhiều.

Bố trí hai bộ trận pháp phòng ngự, lại bố trí thêm trận pháp mê huyễn, lúc này mới hài lòng.

Khi mọi người trong Ly Hỏa thành nhìn thấy trên không phủ thành chủ đột nhiên có thêm một tầng hộ thuẫn, tất cả đều kinh hãi thất sắc.

Chẳng lẽ thành chủ mới đã đến.

Rất nhanh, mọi người liền nhìn thấy từng luồng khí tức màu đỏ nhạt bám vào hộ thuẫn.

Khí vận của Bắc Dương Tiên Triều, xem ra quả thực đã có thành chủ mới.

Đi, đi bái kiến thành chủ mới.

Cùng đi, cùng đi.

Một thành trì càng cường đại, nhân khí càng vượng thịnh, vậy thì khí vận của Bắc Dương Tiên Triều ngưng tụ ở thành đó càng nhiều.

Thứ này đối với thành chủ thì không có tác dụng gì, nhưng đối với Nữ Đế thì lại là đại bổ, do đó, một khi khí vận ngưng tụ càng nhiều, Nữ Đế thưởng càng nhiều.

Điểm này, Thẩm Hạo cũng biết.

Nhìn khí vận mỏng manh ít ỏi đó, Thẩm Hạo ước chừng, đây hẳn là tệ nhất của Bắc Dương Tiên Triều rồi.

Còn về việc Nữ Đế có ban thưởng hay không, Thẩm Hạo căn bản không bận tâm, chỉ cần mình có được lợi ích là được.

Sau khi làm xong mọi việc, Thẩm Hạo liền quyết định quay về Thượng Cổ chiến trường, để Tô Dực cũng phi thăng lên.

Đã xác định an toàn rồi, thì không cần suy nghĩ nhiều nữa.

Ly Hỏa thành trống rỗng, không có một tiên binh nào, nói ra cũng mất mặt.

Ngay khi Thẩm Hạo chuẩn bị đi, đột nhiên, ngoài phủ thành chủ, mấy chục người đã đến.

Trong đó có hai người Thẩm Hạo quen biết.

Một là chủ khách sạn, một là chủ Trân Bảo Các nơi Thẩm Hạo đã bán công pháp.

Tại hạ Hạ Kiếm, đến bái kiến thành chủ.

Tại hạ Đỗ Văn Thành, bái kiến thành chủ.

Nhìn mọi người đều mang theo lễ vật trong tay, Thẩm Hạo lập tức từ bỏ ý định đến Thượng Cổ chiến trường.

Vung tay một cái, màn sương mù ngoài phủ thành chủ tiêu tán, cửa lớn tự động mở ra.

Vào đi.

Tạ thành chủ.

Mọi người nhìn nhau một cái, rồi đều bước vào.

Đối với vị thành chủ mới đến này, bọn họ cũng không biết tính cách, sở thích thế nào.

Tuy có gia tộc bảo hộ, nhưng dù sao cũng làm ăn kinh doanh ở Ly Hỏa thành, làm quen một chút vẫn tốt hơn.

Bước vào đại sảnh, khi nhìn thấy Thẩm Hạo, Hạ Kiếm, Đỗ Văn Thành đều ngây người.

Vị thành chủ này quá quen thuộc, đây không phải Vương Lão Cát Vương tiền bối sao.

Hạ Kiếm là chưởng quỹ của khách sạn, còn Đỗ Văn Thành là

chưởng quỹ của Trân Bảo Các.

Hai người họ vạn vạn không ngờ, vị Thành chủ mới nhậm chức này, lại chính là Vương Lão Cát mà họ đã gặp trước đây.

Ngẩn người một lúc, hai người vội vàng cung kính hành lễ nói: Kính chào Thành chủ.

Những người khác cũng theo đó mà chào hỏi: Kính chào Thành chủ.

Mặc dù bọn họ không sợ Thành chủ, nhưng dù sao cũng ở trên địa bàn của người ta, chi bằng làm quen thì tốt hơn.

Lần này đến, cũng là để nhận mặt, tránh sau này vô cớ đắc tội.

Thẩm Hạo hiện giờ là chỉ huy trần trụi, nên cũng không bày ra cái giá Thành chủ gì.

Đặc biệt khi thấy mọi người không đến tay không, nụ cười của hắn càng rạng rỡ hơn.

Hai vị chưởng quỹ đều là người quen, không cần câu nệ.

Đáng tiếc phủ Thành chủ của ta giờ đã sa sút, trong đại đường đến một chiếc ghế cũng không có, mọi thứ đều hỗn loạn.

Các vị đến cũng không đúng lúc, ở đây cũng không có chỗ ngồi, thật là có lỗi.

Cảm nhận được thái độ của Thẩm Hạo, hai người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thành chủ ngài khách khí rồi, ngàn vạn lần đừng nói vậy.

Thành chủ, chúng ta quen đứng rồi.

Đúng vậy Thành chủ, ghế gì đó không cần, chúng ta đứng là được rồi.

Hạ Kiếm mở lời nói: Không ngờ Vương tiền bối lại trở thành Thành chủ mới, thật sự là không thể ngờ được.

Thẩm Hạo cười nói: Không chỉ ngươi không ngờ, ta cũng không ngờ mình sẽ trở thành Thành chủ Ly Hỏa Thành.

Quả thực có chút bất ngờ.

Bởi vì Thành chủ Bạch Trạch bị Đại Thành chủ Tư Mã Liệt của Nam Chiếu Tiên Triều sát hại.

Còn ta lại cùng Đại Thành chủ Trần Tĩnh kề vai chiến đấu.

Do đó, dưới sự cơ duyên xảo hợp, liền trở thành Thành chủ Ly Hỏa Thành.

Nghe vậy, mọi người không thể tin nổi nhìn Thẩm Hạo.

Mặc dù Thẩm Hạo chỉ nói một cách nhẹ nhàng, nhưng sự nguy hiểm trong đó có thể tưởng tượng được.

Trận chiến giữa Trần Tĩnh và Tư Mã Liệt, đây chính là cuộc chiến của hai cường giả Chân Tiên Cảnh.

Chỉ cần nghĩ thôi đã không khỏi rùng mình.

Bọn họ tuy ở Ly Hỏa Thành, nhưng cũng cảm nhận được dư chấn, ai nấy đều còn sợ hãi.

Nếu hai người đó chiến đấu trong Ly Hỏa Thành, bọn họ đều sẽ bị liên lụy.

May mắn là không chiến đấu ở đây.

Bọn họ không ngờ, Thẩm Hạo lại cũng tham gia vào trận chiến này.

Quan trọng là còn sống sót trở về.

Khoảnh khắc này, bọn họ đối với Thẩm Hạo càng thêm cung kính

vô cùng.

Rất rõ ràng, bọn họ vẫn đánh giá thấp thực lực của Thẩm Hạo.

Có thể tham gia vào trận chiến như vậy, thực lực chắc chắn phải mạnh hơn mới đúng.

Hơn nữa, từ khí tức Thẩm Hạo tiết lộ, tuyệt đối không phải là thực lực Thiên Tiên Cảnh.

Chương 644

Đỗ Văn Thành cung kính nói: Với thực lực của Vương tiền bối, làm Thành chủ Ly Hỏa Thành thì thừa sức, có phần đại tài tiểu dụng rồi.

Không sai, có sự quản lý của Vương tiền bối, Ly Hỏa Thành nhất định sẽ tái tạo huy hoàng, chúng ta cũng có thể an ổn mở cửa hàng.

Chúc mừng Vương Thành chủ, đây là chút tấm lòng của ta, xin Vương Thành chủ nhất định phải nhận lấy.

Chúc mừng Vương Thành chủ, đây là của ta Thấy mọi người thức thời như vậy, Thẩm Hạo trong lòng rất hài lòng.

Chư vị thật là khách khí, vậy ta đành mặt dày nhận lấy vậy.

Các ngươi cũng thấy đó, phủ Thành chủ của ta rách nát không chịu nổi, đến một chiếc ghế cũng không có.

Lễ vật của chư vị, đối với ta mà nói quả là tuyết trung tống thán giúp đỡ kịp thời trong lúc khó khăn.

Thẩm Hạo cười nói.

Mọi người giật giật khóe miệng, tuy phủ Thành chủ rách nát không chịu nổi, nhưng không có nghĩa là ngươi nghèo a.

Có thể trở thành Thành chủ, còn thiếu chút đồ này sao.

Vương Thành chủ, đây là điều nên làm, chúng ta muốn được Vương Thành chủ bảo hộ, tất phải cống hiến một phần.

Đúng vậy, Vương Thành chủ có nhu cầu cứ nói một tiếng, nhất định sẽ tận lực.

Đúng.

Nhìn dáng vẻ giả dối của mấy người đó, Thẩm Hạo cười cười: Chư vị khách khí rồi, sau này sự phát triển của Ly Hỏa Thành còn cần sự chiếu cố của các vị, mọi người đồng lòng hiệp lực.

Thành chủ khách khí rồi, chúng ta nhất định Đối với thái độ của Thẩm Hạo, bọn họ cũng rất hài lòng, nhìn qua không quá cường thế, hẳn là có thể hòa hợp.

Bọn họ không cầu Thẩm Hạo anh minh thần võ, chỉ cầu Thẩm Hạo đừng vô sự gây sự.

Dù sao chức vị Thành chủ này thay đổi rất nhanh, biết đâu ngày nào đó lại đổi người rồi.

Mọi người hàn huyên vài câu, không khí cũng trở nên thoải mái hơn.

Cùng Thẩm Hạo trò chuyện rất vui vẻ, bất tri bất giác hơn nửa canh giờ trôi qua.

Thấy Thẩm Hạo có ý tiễn khách, liền nhao nhao đứng dậy cáo từ.

Lần này, mục đích bọn họ đến gặp, chủ yếu là để xem Thành chủ là ai.

Nếu ngay cả Thành chủ cũng không quen biết, chẳng phải sẽ bị chê cười sao.

Hòa hài cùng tồn tại mới là vương đạo.

Sau khi mọi người rời đi, Thẩm Hạo mới xem xét những lễ vật này.

Có linh tửu, linh quả, linh thạch, cùng một số vật phẩm trang trí, đều không phải thứ gì quá hiếm lạ.

Có còn hơn không.

Tiếp đó Thẩm Hạo liền đến hậu đường.

Tô Quyên cười nói: Phu quân, chàng bận xong rồi ư.

Thẩm Hạo: Ừm, ta đi Thượng Cổ Chiến Trường một chuyến.

Ở Địa Tiên Giới trì hoãn gần hai canh giờ, Tô Dực ở Thượng Cổ Chiến Trường e rằng không chống đỡ được bao lâu nữa là phải phi thăng.

Huống hồ, Tô Quyên phi thăng lên cũng chưa có tin tức gì trở về, các nàng cũng khá lo lắng.

Cần phải quay về báo tin một chút.

Được, phu quân.

Vậy nàng cứ ở lại phủ Thành chủ, nơi đây tạm thời rất an toàn, đừng chạy lung tung.

Vâng, phu quân.

Tô Quyên ngoan ngoãn nói.

Nàng vừa phi thăng lên, thực lực bất quá chỉ là Địa Tiên Cảnh, hoàn toàn không có chút cảm giác an toàn nào.

Đương nhiên không dám chạy ra ngoài lung tung.

Tiếp đó Thẩm Hạo từ trong giới chỉ lấy ra một thanh hạ phẩm tiên khí, là một thanh tiên kiếm, đưa cho Tô Quyên.

Thanh kiếm này nàng cứ cầm dùng trước, sau này ta kiếm được cái tốt hơn sẽ đưa nàng.

Phu quân vẫn là chàng dùng trước đi, thiếp lại không ra ngoài.

Cảm nhận được sự mạnh mẽ của tiên kiếm, Tô Quyên không nhận.

Hiện tại nàng cũng không giúp được gì cho Thẩm Hạo, mọi thứ chỉ có thể dựa vào chính Thẩm Hạo.

Vì vậy, loại tiên kiếm lợi hại như thế này, đương nhiên ưu tiên để Thẩm Hạo sử dụng.

Bảo nàng dùng thì cứ cầm đi, ta thích dùng thương.

Lời vừa dứt, thân ảnh Thẩm Hạo biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện trở lại, hắn đã đến Thượng Cổ Chiến Trường.

Khi cảm nhận được khí tức của Thẩm Hạo, ba chị em Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Thiền lập tức mở bừng hai mắt.

Kinh hỉ nhìn Thẩm Hạo.

Phu quân, tứ muội thế nào rồi.

Phu quân, tứ muội không sao chứ.

Phu quân, đã đón được Quyên nhi chưa.

Nhìn ánh mắt quan tâm của ba nàng, Thẩm Hạo cười nói: Cứ yên tâm, Tô Quyên không sao.

Đã được ta an trí ổn thỏa rồi.

Nghe vậy, ba chị em thở phào nhẹ nhõm.

Vậy thì tốt quá, dọa chết ta rồi.

Tốt quá rồi phu quân.

Trái tim treo ngược của ba chị em cuối cùng cũng đặt xuống.

Trước đây vẫn luôn lo lắng tình huống của Tô Quyên, dù sao Thẩm Hạo nói cũng không phải là trăm phần trăm thành công.

Đợi đến khi ba chị em bình tĩnh lại, Thẩm Hạo lại nói: Lần này ta xuống là để nói cho các nàng biết một tiếng, để các nàng đừng lo lắng.

Ngoài ra, cũng là để đón Tô Dực lên.

Tô Ngọc và Tô Thiền hai chị em đồng thanh nói: Phu quân, chúng

ta cũng muốn phi thăng.

Thẩm Hạo ngây người, lúc này mới phát hiện Tiên Linh Khí của hai chị em cũng đã hoàn toàn ổn định.

Cũng đã đủ điều kiện phi thăng.

Không ngờ các nàng độ kiếp chưa bao lâu đã chuyển hóa hoàn thành.

Tô Ngọc: Phu quân, chàng ở Địa Tiên Giới một hai canh giờ, ở đây đã gần một tháng rồi.

Hơn nữa có Tiên Linh Trận mà phu quân bố trí, đương nhiên tốc độ cực nhanh.

Nghe vậy, Thẩm Hạo vỗ trán, lúc này mới nhớ ra, trước khi đi đã dùng Tiên Linh Thạch bố trí trận pháp.

Có Tiên Linh Thạch phụ trợ, chuyển hóa Tiên Linh Khí đương nhiên nhanh hơn rất nhiều.

Thẩm Hạo nói: Được rồi, vậy ba nàng cứ cùng nhau phi thăng.

Ba nàng Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Thiền đều lộ vẻ vui mừng.

Mặc dù biết Địa Tiên Giới không an toàn, nhưng người ta luôn hướng lên cao, nước chảy về chỗ trũng.

Các nàng đương nhiên cũng muốn đi cảm thụ một chút mị lực của Địa Tiên Giới.

Trong lòng vẫn còn chút kỳ vọng.

Dù sao nơi nào cũng không an ổn, tự nhiên hướng tới thế giới lớn hơn.

Lúc này, Tô Ngọc đột nhiên nói: Phu quân, vậy chúng ta đều phi thăng rồi, chỗ này phải làm sao đây.

Thẩm Hạo cười nói: Không sao, ta sẽ để người đến quản lý.

Nghe vậy, Tô Thiền liếc Thẩm Hạo một cái.

Không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là nữ nhân mới của Thẩm Hạo sắp đến rồi.

Cũng không để ý, dù sao các nàng đều phi thăng rồi, chỗ này cứ để lại cho hậu nhân.

Hai thị nữ của Thẩm Hạo là Diệu Lăng, Thải Y hiện giờ cũng đều là Tiên Khiếu Cảnh, có thể tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường rồi.

Bạch Tuyết dưới sự giúp đỡ của Thẩm Hạo cũng đã đột phá Thập Cảnh.

Vừa đúng lúc, ở đây có trận pháp bảo hộ, cảnh giới đề thăng cũng nhanh hơn rất nhiều.

Hiện tại Thẩm Hạo không có người, liền nghĩ cách đưa tất cả nữ nhân của mình lên đây.

Mạnh Tuyền Cơ, Vân Trúc cảnh giới còn kém một chút, nhưng cũng không vội.

Chờ tìm được Thất Thải Liên Ngẫu, vì các nàng trọng tạo Tiên Linh Chi Thể, là có thể trực tiếp phi thăng.

Nếu phu quân đã có nhân tuyển mới, chúng thiếp sẽ nghe theo an bài của phu quân.

Tô Ngọc nói.

Ngọc bội đều cầm chắc, chuẩn bị sẵn sàng phi thăng, sau khi phi thăng lên, lập tức lấy ngọc bội ra, ta liền có thể cảm ứng được.

Vâng, phu quân.

Đã chuẩn bị xong.

Ba chị em Tô Ngọc hít sâu một hơi, liền không còn áp chế khí tức của mình nữa.

Thẩm Hạo liền thu hồi trận pháp che đậy khí tức.

Ngay trong khoảnh khắc đó, tầng mây vốn yên tĩnh bỗng nhiên như bị xé toạc, ba luồng kim sắc quang mang chói lọi như thác nước đổ xuống.

Ánh sáng đó chói mắt cực độ, phảng phất nhuộm cả bầu trời thành màu vàng kim.

Ba luồng kim quang này lại chuẩn xác không sai lầm bao phủ lấy ba chị em Tô Ngọc, Tô Dực và Tô Thiền đang đứng cùng nhau.

Ba người các nàng từng chứng kiến cảnh tượng Thẩm Hạo phi thăng, khi đó đã bị sự chấn động đó lay động sâu sắc.

Sau này lại chứng kiến thời khắc Hồ Mị Nương và Hồ Cửu Nhi phi thăng, trong lòng đối với việc thành tiên đắc đạo càng thêm khao khát.

Đặc biệt là mấy ngày trước, khi tận mắt thấy tứ muội của mình thành công phi thăng xong, khát vọng này càng trở nên mãnh liệt hơn.

Ba chị em Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Thiền, có thể nói là kinh nghiệm đầy đủ.

Huống hồ bốn chị em các nàng tâm ý tương thông, đối với phi thăng càng có cảm ngộ sâu sắc.

Cảm nhận được cơ thể mất trọng lực, bắt đầu lơ lửng.

Các nàng cũng không phản kháng, mặc cho cơ thể bay lên.

Các tu sĩ phụ cận, nhìn thấy cảnh tượng này, vô cùng chấn kinh.

Lại có người phi thăng.

Khi nhìn thấy ba chị em Tô Ngọc, các trưởng lão khác của Huyền Thiên Kiếm Tông tinh thần chấn động.

Kích động vô cùng.

Chương 645

Mặc dù không phải bọn họ phi thăng, nhưng cũng đã cho bọn họ sự cổ vũ rất lớn.

Một phút sau, thân ảnh ba chị em biến mất trong tầng mây.

Thấy vậy, Thẩm Hạo biến mất tại chỗ, lợi dụng không gian trở về Địa Tiên thế giới.

Tô Quyên thấy Thẩm Hạo vừa rời đi chưa đầy một phút đã quay lại.

Hiếu kỳ nói: Phu quân, Ngọc tỷ, Dực tỷ, Thiền tỷ thế nào rồi.

Thẩm Hạo: Các nàng đã phi thăng rồi, ta đi Tiên Linh Hồ để tiếp ứng các nàng.

Phu quân, thiếp cũng muốn đi.

Tô Quyên mong đợi nói.

Bốn chị em vẫn luôn ở cùng nhau, lần này chia xa, vẫn rất không quen.

Thẩm Hạo nói: Được rồi, cảnh giới của nàng thấp, đi rồi cũng không giúp được gì, một mình ta là đủ rồi.

À, vậy được rồi.

Tô Quyên có chút thất vọng nói.

Ở Linh Vân Đại Lục nàng là thiên chi kiêu nữ tuyệt đối, nhưng ở Địa Tiên Giới, quả thực vô cùng bình phàm.

Thiên phú cũng mất đi sự kiêu ngạo như ngày xưa.

Trở nên tầm thường, không hiểu sao có chút tự ti.

Nhìn Tô Quyên tự ti, Thẩm Hạo cười cười, cũng không giải thích, những người có thể phi thăng Địa Tiên Giới đều là thiên kiêu của các giới.

Nhưng sau khi phi thăng lên, lại phát hiện mình vốn dĩ tầm thường như vậy, cái gọi là thiên tài chỉ là nhập môn mà thôi.

Tự tin bị đả kích là điều bình thường.

Đợi đến khi Thẩm Hạo rời đi, Tô Quyên cũng trở nên suy sụp.

Cái thứ thiên phú này, không phải nỗ lực là có thể thay đổi được.

Khoảng chừng nửa canh giờ sau, Thẩm Hạo liền dẫn ba chị em Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Thiền tiến vào phủ Thành chủ.

Bốn chị em gặp nhau, nhất thời kích động vô cùng.

Ha ha, bốn chị em chúng ta lại trùng phùng rồi.

Tô Dực vui vẻ nói.

Thấy ba người chị của mình, Tô Quyên kích động khóc nức nở.

Ngọc tỷ, Dực tỷ, Thiền tỷ, thấy các tỷ thật tốt quá, huhu Cảm nhận được cảm xúc của Tô Quyên không đúng, Tô Ngọc vội vàng nói: Quyên nhi, sao vậy, có phải ai bắt nạt muội không.

Tô Thiền: Quyên nhi, muội không sao chứ.

Ba chị em đều nhìn về phía Thẩm Hạo, hiển nhiên cho rằng là Thẩm Hạo đã làm Tô Quyên khóc.

Thẩm Hạo thấy vậy cũng khó hiểu.

Lúc nãy khi ta đi vẫn còn tốt mà, sao giờ gặp chị lại không vui rồi.

Tô Quyên lau nước mắt, vội vàng lắc đầu nói: Không phải phu quân bắt nạt thiếp, là thiếp tự mình nhịn không được muốn khóc.

Tô Ngọc nhìn Tô Quyên tủi thân, ôm nàng vào lòng, nhẹ giọng an

ủi: Đại tỷ ở đây mà, không sợ.

Thẩm Hạo cũng tiến lên an ủi: Được rồi, đừng khóc nữa, có uất ức gì cứ nói ra, để mọi người cùng vui vẻ một chút.

Nghe vậy, ba chị em Tô Thiền, Tô Ngọc, Tô Dực liếc Thẩm Hạo một cái.

Tô Quyên đang thút thít lại khó hiểu bị câu nói này chọc cười.

Phụt một tiếng, nhịn không được bật cười.

Tính cách của Tô Quyên vốn hoạt bát, dễ cười.

Phu quân, chàng thật đáng ghét.

Thẩm Hạo dường như đoán được điều gì đó, hỏi: Sao lại cảm thấy thiên phú thấp, có áp lực sao.

Tô Quyên bĩu môi gật đầu, cảm xúc lại lần nữa sa sút.

Dù sao ở Linh Vân Đại Lục nàng là tồn tại thiên phú siêu việt, ở đây lại phổ phổ thông thông, sự chênh lệch to lớn này khiến Tô Quyên có chút không thích nghi được.

Đợi đến khi Tô Quyên nói hết uất ức ra, ba chị em Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Thiền cũng im lặng.

Các nàng cũng có chút bị đả kích.

Tâm tình đều có chút sa sút.

Thẩm Hạo cười nói: Được rồi, không cần phải băn khoăn, phu quân có cách cải thiện thể chất thiên phú của các nàng.

Nghe vậy, bốn chị em mắt sáng rỡ, kinh hỉ nhìn Thẩm Hạo.

Thật sao phu quân.

Lừa các nàng làm gì.

Phu quân mau nói cho thiếp biết, là biện pháp gì.

Tô Quyên vội vàng nói.

Ba chị em khác cũng vểnh tai lên, căng thẳng nói.

Các nàng còn chưa từng nghe nói có thể thay đổi thiên phú.

Vậy còn phải xem biểu hiện của các nàng nữa.

Nhìn bốn chị em, Thẩm Hạo đã có vài ý tưởng.

Cùng lúc đó, tại phủ Thành chủ Bách Dư Thành, Trần Tĩnh trở về phủ đệ của mình, đột nhiên cảm nhận được ấn ký Thành chủ trong phòng có một trận biến hóa.

Thần thức quét qua, liền phát hiện ấn ký Thành chủ của Ly Hỏa Thành phát ra ánh sáng yếu ớt, đang truyền tới hắn một loại tin tức thần bí Nhất thời, hắn không khỏi kinh ngạc nói: Cái Vương Lão Cát này lại đột phá Dương Tiên Cảnh.

Chẳng lẽ không phá không lập, vì trận chiến lần này mà đột phá.

Ấn Thành chủ không chỉ mang khí vận của Bắc Dương Tiên Triều, mà còn có thể hiểu đại khái tình hình của các Thành chủ.

Nhân tài a, tốt.

Trần Tĩnh vô cùng cao hứng, có thêm một Thành chủ Dương Tiên Cảnh, hắn cũng được thơm lây.

Lão gia, phạm vi thế lực Bách Dư Thành của chúng ta, trăm năm qua đều không có ai tham gia Vạn Thành Đại Hội.

Nữ Đế còn điểm danh phê bình ngài.

Hiện tại cái Vương Lão Cát này giờ đây đã đột phá Dương Tiên Cảnh, chẳng phải là một nhân tài rất tốt sao.

Nghe lời nói này của quản gia, Trần Tĩnh trong lòng bỗng nhiên động.

Đúng vậy, sao lại quên mất chuyện này.

Bắc Dương Tiên Triều, mỗi mười năm liền tổ chức một lần Vạn Thành Đại Hội.

Tất cả những người tham gia tranh tài đều phải là Dương Tiên Cảnh, đồng thời còn phải là Tiểu Thành chủ của Bắc Dương Tiên Triều.

Hơn nữa, những ai đã tham gia một lần thì không thể tiếp tục tham gia.

Vì vậy, tuy mười năm một lần, nhưng số người cũng không đến hai ngàn, dù sao mười năm thời gian quá ngắn.

Đương nhiên vì chinh chiến, cũng chiêu mộ rất nhiều tán tu đến làm Thành chủ, nên cũng có thể duy trì.

Mà phạm vi thế lực Bách Dư Thành do Trần Tĩnh khống chế, đã bốn, năm giới không có Thành chủ mới đột phá Dương Tiên Cảnh để tham gia Vạn Thành Đại Hội.

Trần Tĩnh vì thế cũng bị Nữ Đế phê bình một câu.

Nữ Đế không chỉ có địa vị tôn sùng vô cùng, thực lực lại càng vô cùng cường đại.

Một lời nói ra, pháp lệnh theo sau.

Dù chỉ là một câu phê bình ngẫu nhiên mà nàng vô ý thốt ra, đối với Trần Tĩnh mà nói, lại như một chiếc búa tạ nặng nề đập sâu vào lòng hắn, đến mức cho đến ngày nay vẫn khó mà quên được.

Mỗi khi hồi ức lại cảnh tượng đó, Trần Tĩnh liền đầy lòng day dứt, luôn cảm thấy mình đã phụ lòng kỳ vọng và tín nhiệm của Nữ Đế, trong lòng hối hận không thôi.

Giờ đây, Vương Lão Cát của Ly Hỏa Thành này, lại là một nhân

tuyển tốt.

Không ngờ lại có thể đột phá Dương Tiên Cảnh, quả là một tài năng có thể rèn giũa.

Để Vương Lão Cát tham gia Vạn Thành Đại Hội, dù sao cũng tốt hơn là bị Nữ Đế phê bình.

Ngươi nói đúng, Vạn Thành Đại Hội năm nay, cứ để cái Vương Lão Cát này đi đi, ngươi đi giúp hắn đăng ký.

Trần Tĩnh hài lòng nói.

Vâng, lão gia.

Quản gia cung kính nói.

Còn việc Vương Lão Cát này có muốn tham gia hay không, Trần Tĩnh căn bản không để ý.

Nhận được mệnh lệnh của Trần Tĩnh, quản gia lập tức đi sắp xếp đăng ký.

Tất cả những điều này Thẩm Hạo quả thực không hề hay biết, hắn còn đang vất vả lên lớp cơ mà.

Cùng lúc đó, trong phủ Thành chủ, Thẩm Hạo cũng đã lên lớp xong cho bốn chị em Tô Thiền.

Nhìn bốn chị em đang khoanh chân tu luyện, Thẩm Hạo lại nhàn rỗi không có việc gì, nên dự định trở về thế giới đô thị chơi vài ngày, đón một cái Tết thịnh vượng.

Vì vậy nói: Các nàng cứ ổn định cảnh giới trước, ta đi kiếm chút đồ nội thất về.

Vâng, phu quân.

Nói xong, thân ảnh Thẩm Hạo biến mất khỏi phủ Thành chủ, xuất

hiện trở lại ở thế giới đô thị.

Nói về hưởng thụ, vẫn phải là thế giới đô thị Thế giới đô thị, vẫn là 12 giờ đêm.

Sáng ngày hôm sau, mùng hai Tết, Lục Khiết liền đưa con gái Lục Đình Đình về nhà mẹ đẻ.

Lục Khiết trước đây, vì không nghe lời cha mẹ, dẫn đến mối quan hệ với gia đình rất căng thẳng.

Đương nhiên, chủ yếu vẫn là cô ấy sống không tốt nên không có mặt mũi về.

Giờ đây lái chiếc ngũ hệ, về mang theo thuốc lá và rượu đều là Hoa Tử và Mao Tử.

Mặt mũi trực tiếp có, địa vị gia đình tăng vọt.

Những năm trước mùng hai Tết, Lục Khiết đều không muốn về nhà mẹ đẻ, giờ thì có chút mong đợi.

Còn trong biệt thự, chỉ còn lại Thẩm Hạo, Trân Ny, Tống Mộ Mạt Lạp, Ả Rập Bella.

Ông chủ, hôm nay mùng hai ăn gì, tôi đi làm nhé.

Giờ Lục Khiết đi rồi, Tống Mộ Mạt Lạp làm công việc bảo mẫu.

Thẩm Hạo lắc đầu nói: Không cần đâu, ra ngoài ăn, vừa hay tìm Đường Lập Dương có chút việc.

Vâng, ông chủ.

Trân Ny: Tôi sao cũng được.

Thẩm Hạo gọi điện thoại cho Đường Lập Dương, Tiêu Nhiên, hẹn cùng ăn cơm.

Nhận được điện thoại của Thẩm Hạo, Đường Lập Dương rất bất

ngờ, không ngờ Thẩm Hạo lại chủ động gọi điện cho hắn.

Nghe nói là ăn cơm, Đường Lập Dương lập tức tự mình sắp xếp.

Phòng VIP Hoàng Đế của khách sạn.

Chương 646

Đường Lập Dương và Tiêu Nhiên đã đợi sẵn.

Ngươi nói Thẩm lão đệ, đột nhiên tìm ta ăn cơm có phải có chuyện muốn nói không.

Đường Lập Dương nghi hoặc nói.

Tiêu Nhiên lắc đầu: Không biết, cô phụ của cháu đâu có thiếu tiền, cũng không mua nhà mới gì, à không, cậu ấy vừa tiếp quản một căn hộ cao cấp ở Kinh Thành.

Biết đâu tìm chú mua đồ nội thất.

Ha ha, vậy thì tốt quá, chiếu cố công việc làm ăn của chú, hôm nay chú đây đãi tiệc không thành vấn đề.

Lời vừa dứt, Thẩm Hạo đã theo sự dẫn dắt của nhân viên phục vụ, bước vào phòng VIP.

Nhìn hai đứa trẻ lai bên cạnh Thẩm Hạo, một cô gái Tây chính hiệu.

Đều là người quen.

Đặc biệt là cô gái Tây này, chẳng phải là Trân Ny mà hắn quen khi đi săn ở Nam Phi sao.

Đường Lập Dương giơ ngón cái nói: Thẩm lão đệ, lợi hại thật, lại có thể khiến cô gái Tây này từ Mỹ đuổi theo tới đây.

Thẩm Hạo còn chưa nói xong, Trân Ny đã liếc Đường Lập Dương một cái.

Nói chuyện chú ý một chút, tôi hiện tại là một trong những người phụ nữ của Thẩm, sau này mà còn gọi tôi là cô gái Tây nữa, tôi sẽ

giận đấy.

Nghe Trân Ny nói tiếng Phổ thông trôi chảy, Đường Lập Dương ngây người một lúc, vạn vạn không ngờ Trân Ny lại còn hiểu tiếng Trung.

Hồi ở Nam Phi, cô ấy đâu có biết tiếng Trung, mới mấy tháng mà đã lưu loát như vậy sao.

Không hổ là sinh viên xuất sắc của Harvard.

Biết mình nói sai lời, Đường Lập Dương lập tức nói: Ai da, xin lỗi xin lỗi, là tôi đường đột rồi, tôi tự phạt ba chén, tự phạt ba chén.

Trân Ny nói: Người không biết không có tội, lần này bỏ qua đi.

Đường Lập Dương là bạn của Thẩm Hạo, Trân Ny đương nhiên không muốn làm không khí trở nên khó xử.

Đối với việc đàn ông trong nước thích gọi là cô gái Tây, Trân Ny cũng đã hiểu.

Thẩm Hạo cười nói: Được rồi, đều là người nhà, ngồi xuống đi.

Sau khi ngồi xuống, Tiêu Nhiên cũng ân cần nhìn Thẩm Hạo: Cô phụ, năm mới vui vẻ, cháu có lì xì không ạ.

Đối với việc Thẩm Hạo đã phát lì xì một trăm triệu cho mấy cô gái, cậu ta cũng biết rồi, đúng là ghen tị không thôi.

Thẩm Hạo: Đt m nó, cháu lớn thế rồi mà còn mặt dày đòi lì xì à.

Dù lớn thế nào cũng phải gọi chú là cô phụ chứ.

Nghe vậy, Thẩm Hạo nói: Được rồi, nể cái tiếng cô phụ này của cháu, chú đồng ý.

Lì xì thì thôi.

Mấy chiếc xe trong gara của chú, cháu ưng chiếc nào thì cứ lái đi.

Tiêu Nhiên lập tức cười toe toét.

Không ngờ Thẩm Hạo lại thật sự cho cậu ta.

Cô phụ, cảm ơn cảm ơn, ha.

Cháu là Chủ tịch hội đồng quản trị, thiếu chút tiền này sao.

Thẩm Hạo trêu chọc nói.

Thiếu chứ, hôm qua lúc nhà cháu tụ họp ăn cơm, cháu đã chính thức đề xuất từ chức rồi, ông nội cũng đồng ý.

Tính cháu thật sự không quản lý được công ty, mệt quá, vẫn là tận hưởng thì tốt hơn.

Tiêu Nhiên nói.

Ồ, còn chuyện này nữa sao, vậy thằng nhóc cháu lại có thể rong chơi rồi.

Thẩm Hạo nói.

Ha ha, vừa mới từ chức đã có cô phụ tặng siêu xe, thật sự quá sướng.

Cô phụ không biết đâu.

Hôm qua, lúc gia đình cháu tụ họp.

Sau khi lì xì một trăm triệu của cô phụ gửi cho cô đã về tài khoản, tất cả mọi người trong phòng đều chấn kinh.

Đây là một trăm triệu tiền mặt đấy ạ.

Tiêu Nhiên nghĩ đến ánh mắt ghen tị của mọi người hôm qua, liền không nói nên lời.

Người trong gia tộc đều dựa vào quan hệ làm ăn, là tập đoàn trị giá hàng trăm tỷ, nhưng không có nghĩa là cậu ta có thể lấy ra một trăm triệu tiền mặt.

Cho dù trong tài khoản có tiền, cũng phải dự trữ đủ dòng tiền mặt, công ty càng lớn, một khi chuỗi vốn bị đứt đoạn, khi sụp đổ sẽ giống như tuyết lở, căn bản không dám động.

Đường Lập Dương bên cạnh, cũng không thể tin nổi, ai lại lì xì những một trăm triệu chứ.

Nhìn ba người phụ nữ bên cạnh Thẩm Hạo, Đường Lập Dương trong lòng khẽ động, ba người phụ nữ này sẽ không phải mỗi người đều có một trăm triệu đấy chứ.

Theo tính cách của Thẩm Hạo thì dường như có khả năng này.

Không kìm được sự hiếu kỳ trong lòng: Thẩm lão đệ, những người phụ nữ bên cạnh cậu, sẽ không phải mỗi người đều được lì xì một trăm triệu đấy chứ.

Thẩm Hạo: Cũng gần như vậy.

Lời này vừa thốt ra, Đường Lập Dương lập tức ngây người.

Hắn và Thẩm Hạo quen biết cũng không phải ngắn.

Thẩm Hạo có bao nhiêu người phụ nữ, hắn đại khái biết.

Ba người trong phòng, cô tiếp viên Thi Nịnh một người, còn có cô bảo mẫu nhỏ Lục Khiết một người, Hạ Ny, Tiêu Băng, Trương Mạt ba người bạn thân, còn những người khác tạm thời chưa rõ.

Nhưng tính sơ qua đã là tám người phụ nữ rồi.

Trời ơi, lì xì những tám trăm triệu.

Đt m nó, nghĩ đến đây, Đường Lập Dương trong nháy mắt cảm thấy mình sinh con trai là lỗ rồi.

Nếu sinh thêm hai đứa con gái giới thiệu cho Thẩm Hạo, chẳng phải kiếm lớn rồi sao.

Một phong lì xì, bằng lợi nhuận của một công ty niêm yết, thật sự quá khiến người ta ghen tị.

Thẩm lão đệ, cậu thấy tôi có được không.

Ngay cả Đường Lập Dương không thiếu tiền cũng phải đỏ mắt.

Thẩm Hạo quá giàu rồi.

Tiêu Nhiên cười nói: Cô phụ của cháu không thích đàn ông lớn tuổi đâu.

Đương nhiên là nói đùa rồi, có thể quen biết Thẩm lão đệ, mới là phúc khí của tôi.

Nào, ăn rau ăn rau, qua năm mới khó khăn lắm mới tụ họp được một lần.

Đường Lập Dương cười nói.

Nào, mọi người cạn một ly, chúc chúng ta năm Rồng vận may hanh thông.

Tiêu Nhiên nâng ly nói.

Nào, cạn.

Trong không gian của Thẩm Hạo vẫn còn một ít thịt rồng hủy long nhục, năm Rồng ăn thịt rồng, mặc dù con rồng này không phải chân long, nhưng cũng không kém là bao.

Rượu qua ba tuần, mọi người ăn uống đều rất vui vẻ.

Dù sao cũng là qua Tết, khó khăn lắm mới tụ họp được một lần, chính là để ăn uống vui chơi.

Đường Lập Dương lúc này mới hiếu kỳ nói: Thẩm lão đệ, cậu có phải có chuyện tìm tôi không.

Thẩm Hạo: Đúng vậy, định mua vài bộ sofa.

Đường Lập Dương ngây người, có chút bất ngờ nói: Thẩm lão đệ chẳng lẽ lại mua vài căn biệt thự nữa sao.

Với thực lực của Thẩm Hạo, không cần nói cũng biết, mua vài căn biệt thự chỉ là chuyện nhỏ.

Thẩm Hạo: Ừm, vừa mới mua một tòa phủ đệ, cần chút đồ nội thất.

Phủ Thành chủ, tuy rằng rách nát, nhưng diện tích chiếm đất vẫn vô cùng rộng lớn.

Cộng thêm vườn hoa phía sau các loại, ước chừng hàng triệu mét vuông là có.

Vỏ đất ở Địa Tiên Giới thì không đáng tiền.

Đường Lập Dương: Khoảng bao nhiêu.

Thẩm Hạo: Theo tiêu chuẩn biệt thự của tôi, lấy khoảng mười bộ đi.

Đường Lập Dương suýt chút nữa phun rượu ra, có lúc còn nghi ngờ tai mình nghe nhầm.

Bao nhiêu.

Lấy khoảng mười bộ đi.

Nghe vậy, không chỉ Đường Lập Dương há hốc mồm, ngay cả Tiêu Nhiên cũng không thể tin nổi.

Mười bộ, đây phải là nhà lớn đến mức nào.

Biệt thự của Thẩm Hạo, riêng giường đã tám cái, mười bộ này xuống là tám mươi cái giường.

Thật là nghịch thiên.

Thẩm lão đệ, cậu mua một tòa cố cung sao.

Thẩm Hạo cười cười: Sao vậy, không có hàng sao.

Có, đương nhiên có, nhất định có.

Đường Lập Dương vội vàng nói.

Hắn vốn tưởng Thẩm Hạo chỉ muốn hai bộ, không ngờ lại trực tiếp mười bộ.

Đây là một đơn hàng lớn trị giá hàng chục triệu, Đường Lập Dương phấn khích nói: Thẩm lão đệ, cậu đúng là quý nhân của tôi a.

Mùng hai Tết đã mang đến cho tôi đơn hàng lớn như vậy, quá kích động rồi.

Ha ha, Dương ca, đây là khai trương hồng phát rồi.

Tiêu Nhiên cười nói.

Cậu ta thì không tò mò Thẩm Hạo mua nhiều đồ nội thất thế để làm gì, mà là tò mò, Thẩm Hạo đã mua nhà ở đâu.

Theo tiêu chuẩn của Thẩm Hạo, biệt thự trong nước căn bản không chứa hết, chỉ có thể là trang viên lớn ở nước ngoài.

Thẩm Hạo nói: Lát nữa ăn cơm xong, cậu liệt kê một danh sách cho tôi, sau đó tôi sẽ chuyển tiền cho cậu.

Được thôi, không thành vấn đề, Thẩm lão đệ à không Hạo ca, cậu đúng là Thần Tài của tôi.

Đường Lập Dương vui vẻ nói.

Vừa qua năm mới đã mở được một đơn hàng lớn như vậy, ai mà chẳng vui.

À đúng rồi, giá cả không quan trọng, nhất định chất lượng phải tốt.

Không thành vấn đề, nếu chất lượng có vấn đề, đảm bảo một xu

cũng không lấy.

Đường Lập Dương vỗ ngực cam đoan nói.

Tiêu Nhiên cười nói: Được rồi, khó khăn lắm mới tụ họp được một lần, ăn ngon uống vui đi.

Đúng, hôm nay tôi nhất định phải tự mình kính Thần Tài của tôi một chén.

Đường Lập Dương nói, lần này không lấy ly nhỏ, mà rót đầy bình rượu chia, khoảng hai lạng.

Hạo ca, tôi kính cậu một chén, cậu tùy ý tôi cạn.

Nói xong, Đường Lập Dương nâng bình rượu chia lên uống cạn.

Tiêu Nhiên lớn tiếng reo hò.

Uống xong, Đường Lập Dương cũng lập tức lảo đảo.

Người có tửu lượng tốt đến mấy, bị ép như vậy cũng không chịu nổi.

Thẩm Hạo không ngờ Đường Lập Dương lại mạnh như vậy, còn chưa đợi Thẩm Hạo nói xong, liền thấy Đường Lập Dương vội vàng chạy vào nhà vệ sinh của phòng VIP.

Oa oa nôn thốc nôn tháo.

Tiêu Nhiên nhịn không được cười vui vẻ, Dương ca, tuổi này rồi, lâu lắm không liều như vậy.

Cô phụ, cháu đi xem có chuyện gì không.

Thẩm Hạo thấy vậy, tuy rằng uống một chén rượu không có gì, nhưng thái độ này của Đường Lập Dương khiến Thẩm Hạo rất hài lòng.

Vì thế, lấy ra linh trà pha một ấm trà.

Thứ này uống xong là thấy hiệu quả ngay.

Chốc lát, Tiêu Nhiên và Đường Lập Dương mới đi ra.

Đường Lập Dương ngượng ngùng nói: Hạo ca, để cậu chê cười rồi.

Thẩm Hạo cười nói: Dương ca, tuổi này của anh không dám uống như vậy nữa đâu, cơ thể không chịu nổi, uống một chén trà để làm dịu lại đi.

Đường Lập Dương gật đầu, vừa nâng chén trà lên, mắt liền sáng rực.

Loại trà này là.

Không sai, tôi vừa pha.

Ha ha, vậy thì đúng là có lộc ăn rồi.

Tiêu Nhiên cũng vội vàng uống mấy chén.

Chương 647

Mặc dù cô của cậu ta là Tiêu Băng khi về nhà mẹ đẻ có mang theo một gói Linh Vân Trà.

Nhưng ông nội còn không đủ uống, làm gì đến lượt cậu ta.

Một bữa ăn kéo dài một tiếng mới kết thúc.

Ngay khi Thẩm Hạo vừa về đến biệt thự, Đường Lập Dương liền gửi danh sách qua.

Giường, sofa, các loại, tất cả đồ nội thất cộng lại tổng cộng hơn năm mươi triệu.

Có thể nói, Đường Lập Dương đã bán hết tám mươi phần trăm kho hàng, giường còn không đủ, còn phải điều hàng từ nơi khác.

Thẩm Hạo lập tức bảo người chuyển tiền.

Chiều hôm đó, Lục Khiết trở về.

Thấy Thẩm Hạo xong, có chút ngượng ngùng nói: Ông chủ, hôm nay tôi vừa về đã bị giám đốc ngân hàng ở huyện chặn cửa rồi.

Thẩm Hạo cười nói: Số tiền này đã là lì xì cho cô rồi, tùy cô xử trí thế nào.

Sao, cô đồng ý gửi vào ngân hàng của họ rồi à.

Lục Khiết nói: Tôi không đồng ý, sáng vừa về đã thấy vị giám đốc đó đợi ở nhà mẹ tôi rồi.

Nói là cho năm phần trăm lãi suất, còn sắp xếp cho em gái tôi đi làm ở ngân hàng.

Thậm chí còn tìm cho bố mẹ tôi một công việc.

Người nhà đều rất kích động, nhưng tôi vẫn không đồng ý.

Lục Khiết tuy rất muốn đồng ý, nhưng nghĩ đến việc sẽ bị khấu trừ hai mươi phần trăm thuế thu nhập cá nhân thì thấy xót xa.

Hơn nữa, chuyện lớn như vậy, nhất định phải có Thẩm Hạo gật đầu mới được.

Nhưng cô cũng không dám nhìn ánh mắt thất vọng của người nhà.

Đặc biệt là em gái cô vừa tốt nghiệp, cũng không tìm được việc làm.

Vì vậy liền vội vàng chạy về.

Cô sợ nếu không đi nữa, lại có người đến chặn cửa.

Thẩm Hạo cười cười: Được rồi, chuyện bé tí, chuyện như thế này, cô không hiểu thì đi hỏi Tiêu Băng, Hạ Ny bọn họ là được.

Tìm việc làm chẳng phải càng đơn giản hơn sao.

Số tiền cô gửi vào ngân hàng, mỗi năm chỉ riêng tiền lãi thôi, đã đủ trả lương cho bọn họ rồi.

Không được, ân huệ nhỏ còn được, ân huệ lớn thì thành thù oán rồi, tôi sợ đến lúc đó gia đình không những không cảm kích tôi, mà còn hận tôi, cả nhà tan nát.

Có khó khăn tôi có thể giúp, nhưng không thể nuôi dưỡng bọn họ.

Lục Khiết lắc đầu.

Nghe vậy, Thẩm Hạo có chút bất ngờ, không ngờ Lục Khiết lại còn phân biệt rõ ràng như vậy.

Ừm, có tiến bộ.

Đều là ông chủ dạy bảo tốt ạ.

Lời vừa dứt, Thẩm Hạo phát hiện Trương Mạt gửi video đến.

Sau khi kết nối, người trong video không phải Trương Mạt, mà là mẹ vợ của mình.

Trong video, Lưu Thục Cầm, mẹ Trương Mạt, nói: Tiểu Thẩm à, đây đã là mùng hai rồi mà dì vẫn chưa thấy con ghé nhà chơi.

Có phải con bé Mạt Mạt đã cãi nhau với con không.

Trương Mạt ra hiệu cho Thẩm Hạo mấy lần, ý nói đây không phải video cô gửi.

Thẩm Hạo đáp: Không có ạ, là con ở Trường An có chút việc.

Sao chúng con có thể cãi nhau được chứ.

Con nghĩ mấy ngày này dì chắc chắn rất bận rộn, nên con không tiện đến làm phiền ạ.

Bận rộn gì đâu, mùng một đã xong hết rồi.

Tết lớn như vậy mà con cũng không qua, nhà cửa lạnh tanh.

Chú con còn muốn uống vài ly với con nữa chứ, hôm nay con có thể qua không.

Hôm nay e rằng không được, để hai hôm nữa ạ.

Hai hôm nữa là mấy hôm.

Dì thấy mai đi, nhất định phải đến đấy.

Vậy được ạ.

Được rồi, vậy cứ quyết định như vậy nhé.

Dì và Mạt Mạt đều đợi con đấy, thôi, dì không làm phiền nữa, con cứ nói chuyện với Mạt Mạt đi.

Thẩm Hạo cúp máy đi, lát nữa chúng ta nói chuyện riêng.

Nói xong, Trương Mạt liền cúp điện thoại.

Cô đã thấy Lục Khiết bê một ly trà đi tới trong video, sợ Lục Khiết bị mẹ Trương Mạt nhìn thấy, lại phải giải thích nửa ngày, nên trực tiếp cúp video.

Con bé này, ngày Tết mà không cho bạn trai đến nhà, đây là chuyện kiểu gì vậy.

Có phải con đã cãi nhau với Thẩm Hạo không.

Lưu Thục Cầm nghi ngờ. theo logic thông thường, nếu không cãi nhau thì bạn trai mùng hai chắc chắn sẽ đến nhà.

Thẩm Hạo này thì hay rồi, người không đến, điện thoại cũng không có một cuộc, thật không hợp lý chút nào.

Trương Mạt bất lực nói: Làm sao có thể cãi nhau được chứ, quan hệ của chúng con tốt không thể tốt hơn.

Không cãi nhau, vậy con vội vàng cúp video làm gì.

Con bé này, còn lừa mẹ nữa chứ, mẹ đây là vì tốt cho con thôi.

Lưu Thục Cầm nghi ngờ. bất đắc dĩ, Trương Mạt nói: Ôi mẹ ơi, con thật sự bó tay với trí tưởng tượng của mẹ.

Thật sự không cãi nhau.

Nếu không tin mẹ xem, hôm qua Thẩm Hạo còn gửi cho con một tỷ hồng bao, làm sao con có thể cãi nhau được chứ.

Con nói bao nhiêu.

Lưu Thục Cầm trợn mắt há hốc mồm nói.

Mẹ, mẹ không nghe nhầm đâu, là một trăm triệu.

Con chắc chắn không phải đậu vui vẻ chứ.

Lưu Thục Cầm hỏi.

Một trăm phần trăm là Nhân Dân Tệ.

Trương Chính Dân đang xem nội gián, cũng đặt tài liệu trong tay xuống, dựng tai lắng nghe.

Một trăm triệu hồng bao, đây không phải là số tiền nhỏ.

Đối với người bình thường, mấy đời ăn uống không lo rồi.

Mẹ xem mẹ nói kìa, cái này sao có thể, mẹ xem bản ghi chuyển khoản, thẻ này là của Tiêu Băng, nhưng tiền là của con.

Trương Mạt nói xong, lấy thẻ ngân hàng ra cho Lưu Thục Cầm xem một lượt.

Xem xong, bà mới phát hiện đúng là như vậy.

Tiểu Thẩm này đúng là thẳng tính, một chút lãng mạn cũng không hiểu, nhưng ưu điểm của đứa trẻ như vậy là thật thà, đối với con đều là tiền thật bạc thật.

Đây mới là người đàn ông tốt, con phải giữ chặt lấy, đừng để người phụ nữ khác cướp mất.

Tốt nhất là sớm có con, mẹ cũng có thể bế cháu rồi, con xem nhà bên cạnh kia.

Lưu Thục Cầm chưa nói dứt lời đã bị một tràng ho khan cắt ngang.

Trương Chính Dân mặt đen sì nói: Làm càn, chưa cưới mà đã có bầu, truyền ra ngoài, cái mặt già này của tôi còn muốn nữa không.

Bà làm mẹ có thể đừng loạn ngôn được không.

Ông có muốn mặt mũi hay không là chuyện của ông, con rể này của tôi không thể mất được.

Ông mà lúc đầu có một phần mười cái đẹp trai của Tiểu Thẩm, tôi cũng không đến nỗi khổ sở như vậy.

Lưu Thục Cầm căn bản không cho Trương Chính Dân chút mặt mũi nào, kéo Trương Mạt vào phòng ngủ, truyền thụ kinh nghiệm.

Mạt Mạt, chuyện con và Tiểu Thẩm sinh con phải nhanh lên.

Bây giờ quốc gia khuyến khích sinh nhiều, nhất định phải hưởng ứng lời kêu gọi của quốc gia.

Đến lúc đó, đứa đầu theo họ Tiểu Thẩm, đứa thứ hai hoặc ba thì một đứa theo họ Trương là được, những thứ khác đều là vấn đề nhỏ.

Chuyện mang thai cũng có bí quyết đấy, đôi khi trực giác của phụ nữ rất chuẩn, có thể cảm nhận được.

Năm xưa mẹ đột nhiên cảm thấy mắt lóe lên một vệt sáng vàng, còn có một trận đau nhói nhẹ, lúc đó trong lòng mẹ đã có linh cảm rồi.

Quả nhiên sau một tuần, đi kiểm tra đúng là có thai, con thấy có thần kỳ không.

Cho nên à, con muốn mang thai, tốt nhất là vào lúc con rụng trứng.

Nhìn thấy mẹ mình nói càng lúc càng xa đề, Trương Mạt trực tiếp cắt ngang: Mẹ, mẹ nói càng lúc càng quá đáng rồi đấy, thôi thôi, đừng nói chuyện này nữa, con vẫn còn trẻ, chưa muốn làm mẹ, con tự lo cho mình còn chưa xong, làm gì có tâm tư trông con.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo ở Trường An cúp video, cảm thấy có chút nghi hoặc.

Bà mẹ vợ tiện nghi này, sao đột nhiên gọi video, có phải có chuyện gì không.

Đột nhiên, Thẩm Hạo linh quang chợt lóe, chẳng lẽ lại muốn ăn thịt yêu thú rồi.

Càng nghĩ càng thấy đúng.

Lưu Thục Cầm vô cùng thích ăn thịt yêu thú, điểm này Thẩm Hạo

cũng biết rõ.

Đã muốn ăn thịt thì đó chỉ là chuyện nhỏ.

Những thứ khác Thẩm Hạo không dám nói, nhưng thịt yêu thú thì chắc chắn đủ dùng.

Ngay lập tức, hắn quay sang Lục Khiết nói: Ngày mai, đến Kinh Thành một chuyến.

Lục Khiết đáp: Vâng, ông chủ.

Dù sao đồ nội thất còn phải mất bốn năm ngày nữa, Thẩm Hạo cũng không vội.

Ngay sau đó, thân ảnh hắn tiến vào Thiên Vũ Bí Cảnh, bắt hai ba con yêu thú cảnh giới cấp một.

Thịt được chia ra, ước chừng khoảng mười ngàn cân.

Số này đủ ăn rất lâu, muốn ăn thì cứ ăn cho đã.

Ngày thứ hai, Thẩm Hạo cùng Trân Ny, Lục Khiết và mấy cô gái đã ngồi máy bay riêng đến biệt thự của Hạ Ny ở Kinh Thành.

Sau khi nghỉ ngơi khoảng nửa tiếng tại biệt thự, chuẩn bị xong xuôi, Thẩm Hạo liền mang theo một hộp trà, một chai Lafite năm 1968, và một trăm cân thịt yêu thú đến nhà Trương Mạt.

Chương 648

Bởi vì nơi ở của nhà họ Trương có chút đặc biệt, nên Thẩm Hạo đã lái một chiếc Volkswagen, không lái chiếc Bugatti Divo quá nổi bật.

Vừa bấm chuông cửa, Trương Mạt đã mở cửa.

Thẩm Hạo ngạc nhiên nói: Em nhanh thật đấy.

Trương Mạt hôn Thẩm Hạo một cái: Ông xã, em luôn chuẩn bị sẵn sàng mà, lúc anh đến em còn nhắn tin cho Lục Khiết xác nhận thời gian nữa cơ.

Thẩm Hạo: Được rồi, em mang trà và rượu vang vào đi, anh đi bê thịt.

Khi nhìn thấy Thẩm Hạo xách hơn trăm cân thịt, những ông bà lão đi ngang qua lại kinh ngạc.

Thằng bé này đúng là ghê gớm, lần nào đến cũng xách theo cả một mảng thịt lợn lớn.

Đúng là kỳ lạ.

Nhưng nhìn thấy Lưu Thục Cầm vui vẻ không ngậm được miệng, họ lại có chút tò mò.

Khi nào thì thịt lợn lại ngon đến mức này.

Đối với số thịt mà Thẩm Hạo mang đến, Lưu Thục Cầm từ tận đáy lòng vô cùng yêu thích.

Loại thịt này mới là đồ tốt.

Nguồn vui bất tận.

Động lực mạnh mẽ.

Bước vào phòng khách, Lưu Thục Cầm cười nói: Vì Tiểu Thẩm đã mang nhiều thịt như vậy, vậy thì mượn hoa dâng Phật, lát nữa mang số thịt này hầm ăn đi, dì thèm món thịt này lâu lắm rồi.

Trương Chính Dân ho khan một tiếng nói: Tôi thấy hôm nay ăn thịt thì thôi đi, gần đây ăn đồ dầu mỡ nhiều quá rồi, vẫn nên ăn đồ chay thì hơn, thanh lọc dạ dày một chút.

Chỉ thấy Lưu Thục Cầm đầy vẻ bất mãn nhìn Trương Chính Dân, vừa dùng ngón tay chỉ vào Trương Chính Dân, vừa không chút khách khí mắng mỏ: Ông xem ông kìa.

Nhìn cái bộ dạng này đi, cả người đều hư hỏng hết cả rồi.

Lại còn không chịu ăn thịt, lẽ nào muốn hít gió tây bắc.

Không ăn thịt thì lấy đâu ra tinh lực, già rồi thì phải mềm mỏng chứ.

Bà ta căn bản không có ý định cho Trương Chính Dân bất kỳ cơ hội phản bác nào, lời vừa dứt đã quay đầu sang ra lệnh dứt khoát với người giúp việc đứng bên cạnh: Mau đi xuống bếp hầm số thịt tươi này, nhất định phải hầm nhỏ lửa, hầm cho thịt mềm nhừ thấm vị thì thôi.

Nói xong, Lưu Thục Cầm còn không quên lườm Trương Chính Dân một cái thật hung, ý uy hiếp trong ánh mắt không cần nói cũng tự hiểu.

Chỉ thấy Trương Chính Dân hơi mở miệng, dường như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn khôn ngoan mà ngậm miệng lại.

Chẳng lẽ hắn không muốn ăn thịt sao.

Làm sao có thể.

Phải biết rằng, số thịt mà Thẩm Hạo mang đến, có thể nói là mỹ vị

tuyệt trần, bên ngoài có thắp đèn lồng cũng không tìm thấy được.

Chỉ cần nghĩ đến hương thơm ngào ngạt, vị giác đã trỗi dậy, chảy cả nước miếng, không muốn ăn mới là lạ.

Tuy nhiên, hiện thực luôn tàn khốc.

Trương Chính Dân vừa nghĩ đến cái eo già đã không chịu nổi nữa của mình, trong lòng không khỏi dâng lên một trận bất lực và thở dài.

Hắn muốn tìm Thẩm Hạo nói chuyện vài câu, tìm chút tự tin.

Nhưng lại phát hiện Trương Mạt đã sớm đoán trước hành động của hắn, sớm đã kéo Thẩm Hạo vào phòng ngủ.

Điều này khiến Trương Chính Dân vô cùng cạn lời, từ khi nào mà mình lại bị coi thường đến vậy.

Ngày xưa đi đâu mà chẳng phong quang vô hạn, vung tay điều khiển, khí phách ngút trời, vậy mà ở nhà lại chẳng có chút nào phong cách cả.

Trong phòng ngủ, Trương Mạt ôm Thẩm Hạo, Ông xã, anh từ Trường An chạy tới đây, suốt đường đi vất vả rồi.

Thẩm Hạo cười nói: Cho dù từ Trường An chạy bộ tới, cũng không đổ một giọt mồ hôi nào, sao có thể mệt được chứ.

Ông xã là lợi hại nhất.

Mẹ em lại muốn ăn thịt rồi à.

Thẩm Hạo nghi hoặc hỏi.

Vâng, có lẽ vì ngon quá.

Nói đến đây, Trương Mạt dừng lại rồi lại nói tiếp: Mẹ em còn muốn em sớm mang thai nữa chứ.

Ồ, vậy sao, em nghĩ thế nào.

Muốn mang thai, hiện tại Thẩm Hạo thật sự không thể làm được, thực lực của Thẩm Hạo quá mạnh, muốn mang thai cũng rất khó khăn.

Thân thể phàm thai như Trương Mạt, căn bản không có môi trường để nuôi dưỡng đứa trẻ, trừ khi có thực lực ngang với Thẩm Hạo, nhưng tu vi càng cao thâm, càng không có hứng thú với con cái.

Đương nhiên, đây chỉ là phần lớn các tu tiên giả, có người vẫn rất thích làm cha làm mẹ.

Hơn nữa, Thẩm Hạo cũng không muốn có con.

Hắn chỉ cảm thấy có chút phiền phức mà thôi.

Đã trường sinh rồi, còn cần con cái làm gì, tự dưng rước việc vào thân.

Tiêu sái mới là vương đạo.

Còn Trương Mạt và những người phụ nữ khác có thích sinh con hay không, Thẩm Hạo không biết, hiện tại hắn dù sao cũng không có ý định này.

Em đương nhiên cũng không muốn, em vẫn còn trẻ mà, chuyện sinh con này, nghĩ thôi cũng thấy sợ rồi.

Trương Mạt lắc đầu nói.

Thực ra đối với chuyện này, trong lòng cô đã rõ như gương, sớm đã biết rõ ràng, đối với con cái, Thẩm Hạo dường như không muốn, đây cũng là chuyện mà các cô gái đều biết.

Cho nên khi đối mặt với thái độ này của Thẩm Hạo, cô không chọn cách phản bác hắn.

Dù sao trong mắt Trương Mạt, mình cũng còn trẻ, hiện tại còn rất nhiều chuyện muốn làm mà chưa hoàn thành, ví dụ như tận hưởng

cuộc sống hết mình, vui chơi không ràng buộc, v. v.

Hơn nữa nói thật, cô cảm thấy mình còn chưa thực sự chơi đủ, làm sao có thể nhanh chóng bước vào vai trò của một người mẹ.

Vừa nghĩ đến việc phải gánh vác trách nhiệm chăm sóc con cái, cái sự phức tạp và những chuyện liên quan đến việc học hành của con, liền khiến cô không khỏi rùng mình, đau đầu.

Chiều đến, người giúp việc đã làm xong mấy món ăn, Lưu Thục Cầm và Trương Chính Dân cuối cùng cũng được ăn thịt yêu thú.

Lưu Thục Cầm vui vẻ còn mở thêm hai chai Mao Đài lâu năm.

Tiểu Thẩm à, ở đây cứ coi như nhà mình, thoải mái ăn uống, tuyệt đối đừng khách sáo.

Dì cứ yên tâm ạ, con không biết hai chữ khách sáo viết thế nào đâu.

Ha ha, mau ăn đi, thức ăn nguội rồi sẽ không ngon đâu.

Điều khiến Thẩm Hạo ngạc nhiên là Lưu Thục Cầm, một người thích ăn thịt như vậy, lại gắp phần lớn thịt cho Trương Chính Dân.

Điều này khiến Thẩm Hạo không khỏi cảm khái, bà mẹ vợ tiện nghi này đúng là dao sắc không bằng thớt, miệng thì nói cứng, nhưng trong lòng vẫn nghĩ đến ông bố vợ tiện nghi.

Nhìn khuôn mặt còn phong vận của Lưu Thục Cầm lộ ra vẻ vui mừng.

Rõ ràng bữa thịt này đã khiến bà ta rất vui vẻ.

Đột nhiên, Thẩm Hạo trong lòng khẽ động, trông mẹ vợ cũng chỉ khoảng 40 tuổi, được chăm sóc rất tốt, hoàn toàn có khả năng sinh thêm con.

Trên tin tức không phải nói, có bà lão 60 tuổi còn có thể sinh con

sao.

Đàn ông thì càng không cần phải nói, già đến mấy cũng có thể sinh.

Tề Bạch Thạch 78 tuổi còn sinh con trai đó thôi.

Hoàn toàn không vấn đề gì.

Đã muốn bế cháu thì tự mình sinh.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo mỉm cười, một đạo linh khí trong tay, đã giúp Lưu Thục Cầm và Trương Chính Dân điều chỉnh lại cơ thể.

Tình trạng cơ thể tốt chưa từng thấy.

Tuy không đến mức trường sinh, nhưng sống khỏe mạnh đến một trăm tuổi thì không thành vấn đề.

Mang thai, chẳng phải là chuyện dễ dàng sao.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Thẩm Hạo nhếch lên.

Cảm thấy có chuyện vui.

Lưu Thục Cầm thấy Thẩm Hạo không ăn thịt, liền gắp không ít thịt cho Thẩm Hạo.

Tiểu Thẩm à, món thịt này ngon thật đấy, ăn nhiều vào, tốt cho sức khỏe.

Hiệu quả của loại thịt này, bà ta rất rõ, ngay cả Trương Chính Dân, một người trung niên, cũng đã hồi phục sức sống.

Thẩm Hạo trẻ như vậy, chắc chắn sẽ còn lợi hại hơn.

Vừa hay bà ta đang muốn sớm bế cháu, đây đúng là chuyện tốt.

Lưu Thục Cầm làm sao biết được, với thực lực của Thẩm Hạo, ăn loại thịt này căn bản không có cảm giác gì, và ăn bánh bao không khác biệt.

Ăn xong cơm, trò chuyện hồi lâu, trời liền tối.

Lưu Thục Cầm đang đợi Thẩm Hạo và Trương Mạt có con, căn bản không có ý định để Thẩm Hạo rời đi.

Tiểu Thẩm à, tối nay cứ ngủ lại đây yên tâm.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cũng không từ chối.

Buổi tối, uy lực của thịt yêu thú đã thể hiện rõ trên người Trương Chính Dân.

Trương Mạt có chút ngại ngùng che tai Thẩm Hạo.

Không còn cách nào khác, Lưu Thục Cầm hơi ồn ào một chút.

Em che tai anh cũng vô dụng thôi.

Thẩm Hạo cười nói.

Giờ em mới biết tại sao mẹ em cứ bắt anh mang thịt đến.

Anh cũng dường như đã hiểu rồi, vậy cũng tốt, vừa hay để mẹ em sinh cho em một đứa em trai hoặc em gái.

Trương Mạt cạn lời nói: Thật sự mà sinh ra, em cũng thấy kỳ cục lắm.

Thẩm Hạo cười hắc hắc, không giải thích.

Hắn thì lại mong Lưu Thục Cầm mang thai đứa thứ hai.

Ngày hôm sau, mùng bốn, Trương Chính Dân bắt đầu đi thăm các tiền bối cũ.

Chương 649

Thẩm Hạo và Trương Mạt liền quay về biệt thự của Hạ Ny.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là Hạ Ny, Thi Nịnh và Tiêu Băng đều đã quay về.

Các em về từ bao giờ vậy.

Thẩm Hạo nghi hoặc hỏi.

Tối qua ông xã đến, chúng em liền đến đây, không ngờ, anh lại không về.

Tiêu Băng cười nói.

Không còn cách nào khác, thịnh tình khó từ chối.

Thẩm Hạo cười đáp.

Tiêu Băng nghi ngờ nói: Nghe Tiêu Nhiên nói, ông xã anh mua không ít đồ nội thất, muốn mở cửa hàng nội thất à.

Thẩm Hạo: Không có, có chút việc dùng thôi.

Nghe vậy, thấy Thẩm Hạo không nói, Tiêu Băng cũng thức thời không hỏi nhiều.

Thi Nịnh bước tới, giúp Thẩm Hạo thay dép rồi nói: Anh Hạo, hôm nay nếu không có việc gì, mình đi xem nhà ở Kim Mậu Phủ đi.

Thẩm Hạo: Được thôi, đi cùng đi.

Hạ Ny: Ồ, nhà ở Kim Mậu Phủ, giá không thấp đâu, 14 vạn một mét vuông, đi xem cũng không tệ.

Vậy, bây giờ đi luôn chứ.

Được thôi.

Nói đi là đi, Thẩm Hạo lái chiếc Bugatti Divo, chở Tiêu Băng.

Các cô gái khác cũng lái siêu xe, mỗi chiếc đều là một căn hộ lớn.

Đến Kim Mậu Phủ, bảo an cũng không nói lời nào lập tức cho qua.

Trong hầm gửi xe, Thẩm Hạo và mọi người đậu xe xong, liền đi lên lầu.

Suốt dọc đường, xe trong hầm không có chiếc Mercedes, BMW hay Audi nào, thấp nhất cũng là Porsche.

Vừa bước vào thang máy, liền nghe thấy một giọng nói ngọt ngào.

Thẩm tiên sinh, thật trùng hợp.

Chính là nữ minh tinh Trần Mật.

Người đến chính là Trần Mật, người đã ăn bữa tối cùng Thẩm Hạo trước Tết tên đã được đổi do bị báo cáo, tên thật của ngôi sao thực tế đã được đổi hết.

Cô cũng vừa đậu xe xong.

Mấy cô gái liếc nhìn nhau, có chút nghi hoặc, sao Trần Mật này lại quen Thẩm Hạo.

Danh tiếng của Trần Mật vẫn rất lớn.

Thi Nịnh và Lục Khiết thì có chút tò mò, hai người họ ít khi tiếp xúc với người nổi tiếng.

Thẩm Hạo gật đầu nói: Trần Mật, năm mới vui vẻ.

Trần Mật cười nói: Thẩm tiên sinh, thật trùng hợp.

Tôi cũng ở khu Bắc Kim Mậu Phủ, sau này chúng ta là hàng xóm rồi.

Hôm đó ăn cơm, không có cơ hội nói, à đúng rồi, khu này còn có

không ít ngôi sao sống nữa.

Thẩm Hạo: Thảo nào, đã gặp rồi thì đi cùng đi.

Vâng, Thẩm tiên sinh.

Trần Mật cười đi theo bên cạnh Thẩm Hạo.

Vừa đi, Trần Mật vừa dùng ánh mắt liếc nhìn những người phụ nữ bên cạnh Thẩm Hạo, trong lòng lại thầm kinh ngạc.

Chà chà, không ngờ bên cạnh Thẩm Hạo lại có nhiều phụ nữ như vậy.

Mà ai nấy đều là tuyệt sắc, điều quan trọng khiến cô ta ghen tị là làn da của những người phụ nữ này đều vô cùng tuyệt vời.

Hoàn hảo không tì vết, làm sao mà làm được vậy chứ.

Khí chất cũng không tầm thường, người nào cũng mạnh mẽ hơn người kia.

Trong cái vũng lầy lớn của giới giải trí, tình người thế thái, nhìn sắc mặt mà làm việc, đó là điều bắt buộc.

Không có EQ thì chết không biết thế nào mà chết, đôi khi mở miệng nói sai một câu, liền đắc tội người, không có ai che chở, rất có thể sẽ bị phong sát.

Trần Mật trong giới giải trí lừa đảo này, có thể nói là tung hoành ngang dọc.

Ánh mắt và EQ tự nhiên không hề thấp.

Vì vậy, những người phụ nữ bên cạnh Thẩm Hạo, cô ta vừa nhìn đã thấy thân phận không hề đơn giản.

Ngay cả cô gái lai bên cạnh Thẩm Hạo, trên người không có khí thế của kẻ bề trên, cũng khiến cô ta giật mình.

Nhìn sang bên cạnh, cô gái tóc vàng lạnh lùng, thuần Tây phương kia, Trần Mật chỉ cảm thấy cô gái này rất quen mắt, hình như đã gặp ở đâu đó.

Nhưng lại không thể nhớ ra, dù sao, phụ nữ Tây phương trừ khi có ấn tượng đặc biệt sâu sắc, nếu không thật sự không nhất định nhớ được.

Trước đây khi ăn cơm cùng Thẩm Hạo, Trần Mật còn tưởng Thẩm Hạo không mấy hứng thú với sắc đẹp.

Không ngờ, là mình đã nhìn nhầm.

Thẩm Hạo này không chỉ nhiệt tình, mà xem ra khẩu vị còn rất lớn, còn rất kén chọn nữa.

Một cảm giác không phục đột nhiên dâng lên trong lòng Trần Mật, trên bàn rượu, Thẩm Hạo hoàn toàn không có ý đó, chẳng lẽ điều này đại biểu cho việc cô ta không có sức hấp dẫn.

Nhưng nhìn những người phụ nữ bên cạnh Thẩm Hạo, cô ta lại cảm thấy ánh mắt của Thẩm Hạo thật sự rất tốt.

So với họ, ưu thế duy nhất của mình, có lẽ chính là hào quang của ngôi sao.

Nghĩ đến đây, Trần Mật đảo mắt, cười nói: Thẩm tiên sinh, mấy vị tiểu thư này là.

Thẩm Hạo cũng không né tránh, trực tiếp nói: Đều là vợ tôi.

Nghe vậy, Trần Mật cũng không bất ngờ, sớm đã đoán ra rồi.

Cũng không thấy kỳ lạ.

Đàn ông có tiền có thế, ai mà chẳng có vài người phụ nữ, nhiều vô kể.

Cô ta đã thấy nhiều rồi.

Trong giới giải trí, les, gay, lưỡng tính, quy tắc ngầm nhiều vô số kể.

Giới giải trí bản thân đã là một nơi hỗn tạp, giống như giới người mẫu vậy.

Chuyện nam nữ là chuyện thường tình, hôm nay đóng phim thấy hợp nhau, tối đến liền ở khách sạn, cặp đôi phim trường tạm thời, là chuyện thường thấy trong giới giải trí.

Có người quá nổi tiếng, thì bắt đầu ngay tại phim trường.

Những đạo diễn lớn kia, ai mà chẳng có vài người phụ nữ bên cạnh, những người phụ nữ tự tìm đến thì nhiều vô kể, căn bản là chọn hoa mắt.

Những nam diễn viên phong lưu thì đếm không xuể, tuy nhiên, những người bị lật xe thường là những người chơi với phụ nữ ngoài giới, những người trong giới thì hầu như không sao.

So với nữ diễn viên, nam diễn viên lại càng được hoan nghênh, không những các nhà sản xuất nữ thích, mà các cấp cao nam cũng thích.

Trần Mật biết không ít nam diễn viên đều là song kiếm hợp bích, nếu không thì cũng không thể có tài nguyên tốt như vậy.

Thấy mấy cô gái hoàn toàn không có ý định đáp lời mình, Trần Mật càng cảm thấy thân phận của họ không tầm thường, chủ động cười nói: Thẩm tiên sinh chắc là lần đầu tiên đến khu này đúng không.

Thẩm Hạo: Ừm.

Tôi rất quen thuộc với khu này, để tôi làm người dẫn đường cho.

Trần Mật chủ động xin làm.

Vậy thì ngại quá.

Thẩm tiên sinh đừng khách sáo, mọi người đều là hàng xóm, giúp đỡ lẫn nhau là điều nên làm.

Trần Mật cười nói.

Vậy thì làm phiền cô.

Thẩm tiên sinh, đây chỉ là chuyện nhỏ thôi.

À đúng rồi, Thẩm tiên sinh ở tòa nhà nào.

Tòa sáu, phòng 901.

Bên này.

Vừa đi vừa đi, Trần Mật tò mò hỏi: Làn da của mấy vị Thẩm phu nhân thật sự quá đẹp, không tì vết, không biết dùng loại mỹ phẩm nào vậy.

Thấy không ai trả lời, Lục Khiết không muốn không khí quá gượng gạo, liền mở miệng nói: Chúng tôi đều không dùng mỹ phẩm.

Trần Mật kinh ngạc không thôi, hoàn toàn không dám tin.

Vậy thì gen của các cô thật sự quá tốt rồi, thật đáng ghen tị.

Bản thân tôi thường xuyên thức khuya, mỗi tháng chỉ riêng việc chăm sóc da thôi đã phải tốn 80 vạn, mà vẫn không có làn da đẹp như các cô.

Nghe vậy, Hạ Ny thì thấy không có vấn đề gì, nữ minh tinh sống nhờ mặt tiền, muốn kiếm tiền thì phải dám chi tiền.

Ngày xưa cô ấy mỗi tháng chăm sóc da cũng tốn hơn 50 vạn.

Nhưng bây giờ theo Thẩm Hạo rồi, căn bản không cần chăm sóc nữa.

Oa, đắt như vậy sao.

Lục Khiết kinh ngạc nói.

Lúc trước cô ấy, mỹ phẩm toàn loại hơn 200 tệ, đã thấy xa xỉ rồi.

Hôm nay so sánh với Trần Mật, đúng là một trời một vực.

Thảo nào nữ minh tinh đều xinh đẹp.

Trần Mật cười nói: Giá chăm sóc da của phần lớn nữ minh tinh đều không hề rẻ, rất nhiều đều là đặt làm riêng ở nước ngoài, trên thị trường còn chưa có.

Xem ra, các cô kiếm nhiều thì tiêu cũng cao nhỉ.

Lục Khiết cảm thán nói.

Trong số các cô gái, chỉ có Lục Khiết nói chuyện với cô ta, Trần Mật có chút thất vọng, nhưng có thể tìm được người nói chuyện, cũng coi như là đã kéo gần quan hệ.

Trong lòng cô ta, những người phụ nữ này tuyệt đối không phải là bình hoa tầm thường.

Làn da đẹp như vậy, chắc chắn có bí quyết gì đó, chỉ là không muốn nói cho cô ta mà thôi.

Vừa trò chuyện vừa đi, liền đến phòng.

Bước vào, bên trong căn hộ lớn đều là nội thất tinh xảo.

Trang trí bên trong vô cùng xa hoa.

Vật liệu đá tự nhiên, thảm trải sàn tông màu ấm.

Hạ Ny xem một vòng, hài lòng nói: Cách trang trí này không tệ, chỉ là đồ nội thất thì hơi thiếu ý tứ.

Thẩm Hạo: Nhà được tặng, yêu cầu nhiều làm gì.

Cái thứ này so với nhà của Thẩm Hạo, kém không chỉ một chút.

Trần Mật thấy mọi người đều đang xem nhà, căn bản không ai chào hỏi cô ta, có chút ngượng, cười cười nói: Thẩm tiên sinh, vậy tôi

xin cáo từ trước, có gì cần thì nhắn Wechat cho tôi.

Được, biết rồi.

Trần Mật sau khi vào thang máy, vẫn luôn suy đoán thân phận của mấy cô gái kia.

Nhưng nghĩ nửa ngày cũng chưa từng gặp, ngay lập tức lắc đầu, không cùng một giới, muốn quen biết vẫn rất khó.

Đợi Trần Mật đi rồi, mấy cô gái mới bắt đầu trò chuyện.

Ông xã, anh học cách chơi với người nổi tiếng từ bao giờ vậy.

Trương Mạt cười nói.

Thẩm Hạo: Nói cái gì thế, chỉ là lúc trước Chu Triều Dương và Trần Đại Hằng rủ đi ăn, mời mấy nữ minh tinh đến để hoạt náo không khí thôi.

Chương 650

Anh muốn tìm nữ minh tinh, còn cần tự mình hẹn sao.

Cũng đúng, nhà Trần Đại Hằng, trong mảng văn nghệ này, nói chuyện rất có trọng lượng.

Anh mà thật sự có ý nghĩ gì, hắn ta cái gì cũng có thể kiếm cho anh.

Hạ Ny nói.

Thôi đi, anh thật sự không có hứng thú.

Tiêu Băng nhìn quanh, hài lòng nói: Căn nhà này không tệ, các tiện ích xung quanh cũng đầy đủ.

Mấy trung tâm thương mại lớn, mua sắm gì cũng tiện.

Vậy tối nay cứ ở đây đi, khuấy động nhân khí một chút.

Thẩm Hạo nói.

Được thôi, em không có ý kiến.

Ở đây đồ đạc đầy đủ, đều là đồ mới toanh mà em và chị Hạ Ny đã mua, cứ yên tâm sử dụng.

Thi Nịnh nói.

Lần trước Thẩm Hạo bảo Thi Nịnh đi nhận nhà, cô liền cùng Hạ Ny mua không ít đồ đạc.

Đề phòng lúc cần, không ngờ lại phát huy tác dụng.

Hôm nay cứ mở tiệc đi.

Được đó, chuyện này em giỏi lắm.

Lục Khiết nói.

Vậy em đi mua ít hoa quả.

Thi Nịnh cười nói.

Được đó, gần đây dâu tây Đan Đông đã vào mùa, mua nhiều một chút.

Trong chốc lát, các cô gái đều bắt đầu bận rộn, ngược lại Thẩm Hạo lại trở nên rảnh rỗi.

Do Thẩm Hạo đã tặng nhà Trương Mạt hơn trăm cân thịt yêu thú, nên Lưu Thục Cầm không còn thúc giục Thẩm Hạo nữa.

Ngay cả Thẩm Hạo cũng không ngờ, Lưu Thục Cầm này ẩn giấu sâu thật.

Chỉ là có chút khổ cho đồng chí lão Trương rồi.

Trong căn hộ lớn, Thẩm Hạo và các cô gái vừa xem TV, vừa trò chuyện, cuộc sống nhỏ trôi qua vô cùng thư thái.

Thẩm Hạo không khỏi cảm khái, thế giới tu tiên tuy mạnh mẽ bản thân, nhưng nói đến sự thư giãn tâm hồn thì vẫn phải là thế giới đô thị.

Tự do tự tại không ràng buộc.

Đang ăn dâu tây Đan Đông, điện thoại của Tiêu Băng reo lên.

Nội dung cuộc điện thoại, Thẩm Hạo nghe rõ mồn một, hóa ra vẫn là người quen cũ.

Ông lão Trung y Chu Bồi Nguyên kia, tổ tiên là ngự y, coi như là bạn tốt của bố Tiêu Băng.

Cúp điện thoại, Tiêu Băng nói: Ông xã, chú Chu muốn nhờ anh giúp một việc.

Thẩm Hạo: Lão Chu muốn nhân sâm trăm năm.

Đúng vậy, lần trước em không phải đã mua một cây nhân sâm trăm năm sao, hiệu quả rất tốt, chuyện này đã lan truyền ra.

Có người liền tìm quan hệ đến chỗ chú Chu, muốn mua nhân sâm trăm năm để làm quà tặng.

Giá đã ra là mười lăm triệu.

Tiêu Băng nói.

Thẩm Hạo: Được thôi, nể mặt em, bán cho ông ta một cây, nhưng sau này sẽ không còn nữa.

Tiêu Băng vui mừng ôm Thẩm Hạo hôn một cái nói: Ông xã anh thật tốt.

Dù sao Chu Bồi Nguyên lúc trước cũng đã bỏ công sức chữa bệnh cho ba cô, hai nhà cũng là thế giao.

Đã cầu đến cô, cô cũng không tiện từ chối.

Em bảo ông ta ngày mai đến Kinh Thành lấy nhân sâm.

Vâng ạ.

Nhân sâm trăm năm, không gian của Thẩm Hạo vẫn còn không ít, đều vứt ở đó như cỏ dại.

Hiện tại thứ này, đối với Thẩm Hạo mà nói, thật sự không khác gì cỏ dại.

Ở Kinh Thành ba ngày, sau khi bán nhân sâm cho Chu Bồi Nguyên.

Thẩm Hạo liền tranh thủ thời gian ném đồ nội thất mà Đường Lập Dương đã chuẩn bị vào không gian.

Sau đó, hắn cùng các cô gái ngồi máy bay riêng đến Xiêm La.

Tại vùng biển đảo Phuket của Xiêm La, Thẩm Hạo mặc quần bơi, lười biếng nằm trên du thuyền.

Bên cạnh đặt một cây cần câu, đang câu cá trên biển.

Từ tháng 11 đến tháng 4 ở Xiêm La, biển tương đối yên bình, nhiệt độ thích hợp, là thời điểm tốt nhất để câu cá biển.

Tranh thủ lúc không có việc gì, Thẩm Hạo cùng các cô gái ra biển câu cá.

Ông xã, phía trước chính là đảo Phi Phi rồi.

Thẩm Hạo tháo kính râm nhìn một cái: Ừm, cứ câu ở đây đi.

Mấy đứa ai muốn xuống biển bơi không.

Gần đây gió lặng sóng yên, đúng là có thể xuống biển chơi một chút.

Vấn đề an toàn không cần lo lắng, có anh ở đây, không thể xảy ra bất cứ chuyện gì.

Lục Khiết có chút rụt rè muốn thử, gần đây mới học bơi xong, nhìn biển rộng, có chút thôi thúc.

Nếu không có Thẩm Hạo, cô còn không dám, nhưng Thẩm Hạo ở bên cạnh, trong lòng rất vững vàng, trong lòng cô Thẩm Hạo chính là thần.

Ông chủ, vậy. vậy em bơi một vòng nhé.

Lục Khiết nói.

Chị Lục, em thấy chị cứ bơi từ từ thôi, mới học bơi mà đã dám xuống biển rồi à.

Thi Nịnh kinh ngạc nói.

Bơi trong hồ bơi và bơi ở biển, đó là hai cấp độ khác nhau.

Ngay cả quán quân bơi lội cũng không dám nói mình an toàn ở biển.

Em tin ông chủ.

Lục Khiết nói xong, tung mình nhảy một cái, lao xuống biển.

Thẩm Hạo liếc nhìn, thấy Lục Khiết bơi chó trong biển, không nhịn được cười.

Đàn ông bơi chó thì còn được, phụ nữ bơi chó thì rất vui vẻ.

Đặc biệt là dáng vẻ vụng về của Lục Khiết, khiến Thẩm Hạo thấy buồn cười.

Arabella bên cạnh nói: Ông chủ, em bơi giỏi, để em đi trông Lục Khiết.

Vậy em cũng đi.

Thi Nịnh nói.

Bơi trong biển, trải nghiệm này họ thật sự chưa từng có.

Trong chốc lát, các cô gái như những đứa trẻ nghịch ngợm, từng người một nhảy xuống biển.

Thẩm Hạo vắt chéo chân, phơi nắng.

Hoàn toàn không có hứng thú với việc bơi lội.

Chơi được hơn mười phút, Trương Mạt thét lên kinh hãi: Không xong rồi, là cá mập báo.

Nghe vậy, các cô gái đều hoảng sợ thét lên một tiếng.

Thần thức của Thẩm Hạo quét qua, phát hiện một con cá mập béo dài ba mét, toàn thân có những đốm vằn giống như da báo.

Vùng Đông Nam Á chỉ có đảo Phuket mới có thể nhìn thấy loại cá mập này.

Thẩm Hạo: Đừng lo lắng, không sao đâu.

Nói xong, trực tiếp khống chế cá mập báo.

Lời nói của Thẩm Hạo dường như có ma lực, các cô gái lập tức trấn tĩnh lại.

Lục Khiết: Ông chủ, chân em mềm nhũn, có chút sợ.

Thẩm Hạo cười cười nói: Yên tâm đi, để em cưỡi cá mập báo một lát là em sẽ không sợ nữa.

Đến đây, nhảy múa đi.

Dưới sự điều khiển của Thẩm Hạo, cá mập báo nhảy vọt khỏi mặt nước, xoay 360 độ trên không.

Cứ thế lượn quanh các cô gái.

Nhìn thấy cảnh này, các cô gái đều lộ vẻ thần kỳ.

Thi Nịnh bỗng nhiên có chút hưng phấn nói: Anh Hạo, em muốn cưỡi.

Cưỡi ngựa, cưỡi lừa, thậm chí cưỡi chó đều đã thấy, nhưng cưỡi cá mập thì thật sự chưa từng trải nghiệm qua.

Đi đi.

Chỉ thấy cá mập báo, nhanh chóng bơi đến bên cạnh Thi Nịnh, nâng Thi Nịnh lên, nhẹ nhàng bơi lượn trong biển.

Oa, thần kỳ quá, người cá mập báo này trơn thật đấy.

Thi Nịnh hưng phấn la toáng lên.

Nhìn thấy cảnh này, các cô gái đều đầy vẻ mong đợi.

Ngay cả Tiêu Băng trầm ổn, Trương Mạt cũng không nhịn được muốn cưỡi thử một vòng.

Ông xã em cũng muốn cưỡi cá mập.

Được, ai cũng có phần.

Thần thức của Thẩm Hạo quét qua, phát hiện trong phạm vi vài

cây số xung quanh, còn có hai con cá mập báo nữa.

Hắn cũng khống chế chúng lại, để các cô gái cưỡi như ngựa.

Tổng cộng có ba con cá mập báo.

Cứ thế chơi đùa, các cô gái thậm chí còn cưỡi cá mập báo thi tốc độ.

Chơi hơn một tiếng đồng hồ, mới lần lượt lên bờ.

Oa, con cá mập báo này thật sự rất nghe lời.

Nhanh quá, nhanh hơn cưỡi ngựa nhiều.

Đáng tiếc, không có quay phim, thật là tiếc nuối.

Đúng vậy.

Thấy các cô gái vẫn còn hưng phấn thảo luận, Thẩm Hạo nói: Được rồi, thích cưỡi thì ngày nào cũng có thể cưỡi.

Ông xã, anh thật lợi hại, sao có thể khiến cá mập báo nghe lời đến vậy.

Trương Mạt không thể tin được hỏi.

Mấy cô gái khác cũng vô cùng tò mò, thần kỳ quá.

Anh đây đối với những thứ có vằn báo đều có lực sát thương trăm phần trăm, thần phục anh, không tin các em cũng mặc vào thử xem.

Phì.

Các cô gái cười liếc Thẩm Hạo một cái.

Thấy Thẩm Hạo không giải thích, họ cũng không hỏi nữa, sợ Thẩm Hạo không vui.

Nhưng lại quay về khoang thuyền, đi tìm bộ đồ bơi vằn báo của mình.

Chiều tối, hoàng hôn ở đảo Phuket đỏ rực, vô cùng đẹp.

Thẩm Hạo và các cô gái không lên bờ, mà dự định ngủ lại trên du thuyền.

Đêm khuya, Thẩm Hạo quả nhiên đã hoàn thành tuyệt sát đối với họa tiết báo ý chỉ việc quan hệ tình dục.

Sau khi dạo chơi ở thế giới đô thị nhiều ngày như vậy, lúc này mới mãn nguyện quay trở về Địa Tiên Giới.

Trở lại Địa Tiên Giới lần nữa, vị trí vẫn là phủ thành chủ đổ nát.

Tô Thiền tứ tỷ muội vẫn đang nhập định tu luyện, Thẩm Hạo liền bày biện đồ nội thất ra.

Chương 651

Mặc dù tu tiên không cần đến, nhưng Thẩm Hạo vẫn cứ thích.

Vừa sắp xếp mọi thứ xong, Thành Chủ ấn bỗng nhiên nóng lên, khi Thẩm Hạo lấy Thành Chủ ấn ra, trên không trung hiện lên hư ảnh của Đại Thành Chủ Trần Tĩnh của Bách Dư Thành.

Vương Lão Cát, nay ngươi đã đột phá Dương Tiên cảnh, vừa hay có thể tham gia Vạn Thành Đại Hội vào tháng sau.

Ngươi chuẩn bị đi, đến lúc đó ta sẽ phái người đến đón ngươi.

Lời vừa dứt, thân ảnh Đại Thành chủ Trần Tĩnh đã biến mất trong không khí.

Cái quái gì vậy.

Chưa thương lượng gì đã bắt ta tham gia Vạn Thành Đại Hội một tháng sau ư.

Mẹ nó, quả nhiên, quan lớn hơn một cấp là đè chết người mà.

Thẩm Hạo chau mày, từ lời nói của Trần Tĩnh, hắn còn nhận được hai tin tức.

Tin tức mình đột phá Dương Tiên cảnh.

Trần Tĩnh đã biết, còn giúp mình đăng ký Vạn Thành Đại Hội.

Suy nghĩ một lát, Thẩm Hạo liền hiểu vấn đề nằm ở đâu.

Hắn cầm lấy Thành chủ ấn ký, cẩn thận quan sát một lượt.

Chắc chắn là do đã luyện hóa cái Thành chủ ấn này, nên Trần Tĩnh mới biết tình hình của mình.

Thẩm Hạo sắc mặt khó coi nhìn chằm chằm Thành chủ ấn trong

tay, hắn hoàn toàn không ngờ cái Thành chủ ấn này lại ẩn chứa hai công năng —— giám sát và thông tin.

Sau một hồi nghiên cứu kỹ lưỡng, hắn phát hiện thứ này dường như chỉ có thể ở trạng thái bị động tiếp nhận tin tức, mà không thể tự mình chủ động liên hệ.

Đây chẳng phải giống máy nhắn tin của thập niên 90 sao.

Người khác không biết cảm nghĩ thế nào, nhưng Thẩm Hạo thì không muốn cái Thành chủ ấn này chút nào.

Buổi tối đang ngủ yên lành mà ngươi đột nhiên tìm chuyện, thật phiền phức.

Không gì khác, chỉ là do thực lực của mình thăng tiến quá nhanh, dễ bị phát hiện.

Nhưng đã luyện hóa rồi thì Thẩm Hạo cũng lười tính toán nữa.

Trong lòng hắn đã quyết định, đợi đến khi tham gia Vạn Thành Đại Hội, lập tức ném Thành chủ ấn vào không gian riêng.

Chỉ cần ném vào không gian riêng, nó sẽ bị cách biệt với thế giới này, Trần Tĩnh dù có lợi hại đến mấy cũng không thể cảm nhận được bất kỳ tin tức nào.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo liền an tâm.

Bây giờ cũng không vội, còn một tháng nữa mới đến Vạn Thành Đại Hội.

Còn về Vạn Thành Đại Hội này, Thẩm Hạo cũng không rõ, dù sao thì Thành chủ tiền nhiệm Bạch Trạch cũng không có tư cách tham gia, căn bản không có ký ức gì về nó.

Thẩm Hạo ngược lại hy vọng Vạn Thành Đại Hội này thảm liệt một chút, là võ đấu chứ đừng văn đấu.

Không có cách nào khác, Thẩm Hạo hắn vẫn khá thích mạo hiểm.

Thần thức lướt qua, nhìn bốn tỷ muội Tô Thiền vẫn đang tu luyện, Thẩm Hạo bỗng thấy buồn chán.

Không cần khổ tu, Thẩm Hạo đột nhiên phát hiện thời gian của mình trở nên vô cùng dư dả, có thể dùng từ tràn lan thành họa để hình dung, nói nôm na là nhàn rỗi đến phát ngứa.

Hắn nhìn quanh bốn phía, phủ Thành chủ thậm chí không thấy bóng dáng một tên thủ vệ nào.

Thân là một Thành chủ đường đường, lại lạc phách đến mức này, Thẩm Hạo cảm thấy mất mặt.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo hạ quyết tâm trong lòng, nhất định phải thay đổi tình trạng này.

Thế là, suy nghĩ một lát, hắn quyết định đi chiêu mộ một số tán tiên.

Nhưng, khi Trần Tĩnh đi không cấp kinh phí, điều này khiến Thẩm Hạo rất khó chịu.

Tự mình bỏ tiền nuôi binh, nghĩ đến đã thấy đau lòng.

Thôi, đợi chiêu mộ đủ người rồi, sẽ bắt Trần Tĩnh chi tiền. chi tiên linh thạch.

Mặc dù Thẩm Hạo ngày thường lười biếng, nhưng một khi đã quyết định việc gì thì lại rất nghiêm túc, muốn làm là làm ngay.

Hắn lập tức bước ra khỏi phủ Thành chủ, đi đến một khách sạn.

Khoảnh khắc Thẩm Hạo bước vào đại môn khách sạn, chưởng quỹ Hạ Kiếm của khách sạn liền như chó săn ngửi thấy hơi con mồi, mặt mày tươi cười vội vàng nghênh đón.

Đôi mắt vốn không lớn của hắn giờ đây híp lại thành một đường,

nụ cười trên mặt như muốn tràn ra ngoài.

Thành chủ đại nhân.

Mau, mời vào trong.

Hạ Kiếm vừa nói vừa đưa tay làm tư thế mời, eo cũng không tự chủ cúi xuống, tỏ vẻ vô cùng cung kính.

Thái độ này đúng là đáng khen, Thẩm Hạo khẽ gật đầu, ánh mắt nhanh chóng lướt qua hoàn cảnh trong quán.

Vì Tư Mã Liệt tấn công Ly Hỏa thành, khiến việc kinh doanh của khách sạn cũng không tốt, lầu một chỉ có hai người.

Thẩm Hạo liền bước tới, cuối cùng dừng lại ở một vị trí cạnh cửa sổ, rồi từ từ ngồi xuống.

Ánh nắng bên ngoài vừa vặn chiếu lên người hắn, phủ lên toàn thân hắn một lớp hào quang vàng nhạt.

Hạ Kiếm cung kính nói: Vương Thành chủ, ngài muốn uống gì ạ.

Mang một bình linh tửu, thêm ít linh quả.

Vâng ạ.

Chưởng quỹ Hạ Kiếm rất nhanh bưng khay đi tới.

Vương Thành chủ, ngài dùng từ từ.

Ngay khi Hạ Kiếm chuẩn bị rời đi, Thẩm Hạo gọi hắn lại.

Hạ Kiếm, ta hỏi ngươi một chuyện.

Vương Thành chủ, ngài cứ nói.

Ta định chiêu mộ một số tán tiên, bổ sung cho Ly Hỏa thành, không biết ngươi có cách nào nhanh nhất không.

Hạ Kiếm: Cái này đơn giản, chỉ cần ngài có đan dược, công pháp, thì chắc chắn sẽ có rất nhiều tán tu nguyện ý cống hiến.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cười nói: Được, ngươi giúp ta truyền lời, chỉ cần đến Ly Hỏa thành làm việc, tiên linh thạch, đan dược, công pháp đều có.

Nhân Tiên cảnh sẽ được truyền thụ công pháp Chân Tiên cảnh, Thiên Tiên cảnh thì có thể truyền thụ công pháp Kim Tiên cảnh.

Hạ Kiếm là chưởng quỹ khách sạn nên thông tin linh hoạt, hơn nữa phía sau cũng có chút thế lực.

Tin tức truyền ra từ miệng Hạ Kiếm, hiển nhiên hiệu quả sẽ tốt hơn.

Lời này vừa nói ra, Hạ Kiếm sửng sốt, trong lòng thầm kinh hãi, vị Thành chủ này thật sự chịu chi tiền lớn a.

Công pháp Kim Tiên cảnh đâu phải công pháp vứt đầy đường, vậy mà cũng nguyện ý mang ra.

Hai người ở lầu một khách sạn, ánh mắt cũng đều nhìn về phía Thẩm Hạo.

Tin tức này quá chấn động.

Hạ Kiếm hít sâu một hơi, hắn cũng muốn đi ứng tuyển rồi.

Hắn đã bị kẹt ở Nhân Tiên cảnh đỉnh phong từ lâu mà chưa đột phá, chính là vì không có công pháp tu luyện, cũng không có người chỉ điểm.

Dù sao cũng chỉ là nhân viên ngoại vi của gia tộc, chỉ có thể từ từ tích lũy tư lịch.

Đợi đến khi tư lịch đủ rồi, mới truyền cho hắn công pháp cấp dưới, cấp cho hắn đan dược.

Nếu có bối cảnh, cũng không đến nỗi phải tới cái thành nhỏ này.

Hạ Kiếm do dự một lát, nói: Vương Thành chủ, ngài xem ta có

được không.

Thẩm Hạo ngẩn ra: Ngươi không quản khách sạn này nữa sao.

Hạ Kiếm: Ta vừa nhìn thấy Vương Thành chủ, liền cảm thấy đã tìm được quý nhân, ta vốn là người ở rìa, làm hay không làm cũng không quan trọng.

Chủ yếu là muốn theo bên cạnh Thành chủ.

Nếu ngươi không có vấn đề gì, vậy thì được.

Xét thấy ngươi là người đầu tiên quy thuận ta, vậy ta sẽ ban cho ngươi công pháp Kim Tiên cảnh.

Thẩm Hạo cũng không keo kiệt, trực tiếp lớn tiếng nói.

Hạ Kiếm kích động lập tức quỳ một gối xuống đất: Đa tạ Thành chủ đại nhân ban pháp, Hạ Kiếm sau này nhất định sẽ cống hiến hết mình.

Trước đây hắn cũng là người phi thăng từ hạ giới lên, vì thiên tư bình thường, đã hơn ngàn năm rồi, lăn lộn mãi vẫn ở Nhân Tiên cảnh.

Nhưng cũng không phải không có thu hoạch, ít ra cũng làm được chưởng quỹ khách sạn, không tính là tầng lớp thấp nhất.

Những người khác trong khách sạn nghe vậy, trong lòng đại chấn.

Vừa mới thu nhận đã truyền công pháp Kim Tiên cảnh, vị Thành chủ này thật sự có thể dựa vào a.

Nhất thời, hai tán tiên ở lầu một lập tức đi đến trước mặt Thẩm Hạo quỳ một gối xuống đất, đồng thanh nói: Huynh đệ chúng ta nguyện ý đi theo Thành chủ, thỉnh Thành chủ thu nhận.

Thẩm Hạo nói: Ồ, hai ngươi tên là gì.

Triệu Long.

Trương Thanh.

Thẩm Hạo nhìn hai người, đều là Nhân Tiên cảnh trung kỳ.

Cũng được.

Xem ra đúng là trọng thưởng tất có dũng phu, hiệu ứng ngàn vàng mua xương ngựa vẫn có tác dụng.

Chương 652

Thẩm Hạo nói: Rất tốt, Triệu Long, Trương Thanh, hai ngươi tuy không ở Thiên Tiên cảnh, nhưng đã quy phục sớm, vậy ta sẽ ban cho hai ngươi công pháp Chân Tiên cảnh.

Tạ Thành chủ.

Triệu Long, Trương Thanh hai người kích động nói.

Hai người họ không ngờ, hôm nay chuẩn bị rời khỏi Ly Hỏa thành, lại không ngờ còn có kỳ ngộ này.

Đối với tu tiên, kỳ ngộ mới là quan trọng nhất.

Thấy một lúc chiêu mộ được ba người, mặc dù đều là Nhân Tiên cảnh, nhưng dù sao cũng không còn là người đơn độc nữa.

Kéo lên một đội ngũ, dường như cũng không quá khó khăn.

Thẩm Hạo cơ bản hài lòng: Từ hôm nay trở đi, các ngươi chính là công vụ viên của Ly Hỏa thành. không đúng. là một thành viên của Bắc Dương Tiên Triều.

Tiếp theo, việc chiêu mộ tán tiên sẽ giao cho ba người các ngươi xử lý.

Đãi ngộ vẫn như ta đã nói, vẫn là câu nói đó, tiên linh thạch tạm thời chưa có, nhưng công pháp thì có.

Địa Tiên cảnh sẽ được truyền thụ công pháp Dương Tiên cảnh, Nhân Tiên cảnh sẽ được truyền thụ công pháp Chân Tiên cảnh, Thiên Tiên cảnh thì có thể truyền thụ công pháp Kim Tiên cảnh.

Vâng, Thành chủ.

Ngay sau đó, chỉ thấy Thẩm Hạo từ trong giới chỉ từ từ lấy ra một

danh sách phát ra ánh sáng huỳnh quang nhàn nhạt, chính là danh sách mà Thẩm Hạo có được ở động phủ của tử tù trước đây.

Danh sách này cũng là một trong những đặc quyền của Thành chủ, dùng để chiêu mộ tiên binh.

Đến đây, dùng tâm đầu huyết viết tên lên là được.

Hạ Kiếm, Triệu Long và Trương Thanh ba người đứng một bên nhìn nhau, đều hiểu rõ tầm quan trọng của khoảnh khắc này.

Họ không chút do dự duỗi ngón trỏ tay phải ra, vận dụng linh lực của bản thân ép ra một giọt tâm đầu huyết.

Tiên huyết trong không trung lấp lánh hồng quang yếu ớt, tựa như ẩn chứa quyết tâm và lòng trung thành từ sâu thẳm nội tâm của họ.

Sau đó, ba người cẩn thận từng li từng tí nhỏ tâm đầu huyết lên danh sách.

Cùng với sự thẩm thấu của máu vào giấy, những chỗ vốn trống rỗng dần hiện lên ba cái tên đỏ thẫm: Hạ Kiếm, Triệu Long, Trương Thanh.

Sau khi hoàn thành việc ký tên, Thẩm Hạo trịnh trọng cầm lấy Thành chủ đại ấn bên cạnh.

Cái ấn chương này cũng trở nên đỏ rực toàn thân, phía trên khắc đầy những phù văn phức tạp mà tinh xảo, tản mát ra khí tức khiến người ta kính sợ.

Hắn vững vàng đóng ấn chương lên trên khế ước.

Trong nháy mắt, một đạo quang mang yếu ớt lóe lên.

Khi quang mang tan biến, đồng thời, Thẩm Hạo đột nhiên cảm nhận được một sức mạnh khó tả dâng lên trong lòng.

Thông qua Thành chủ ấn trong tay, hắn lại có thể cảm tri rõ ràng

khí tức của ba người Hạ Kiếm, Triệu Long và Trương Thanh.

Khí tức này tuy không thể nắm giữ sinh tử của họ.

Nhưng chỉ cần hắn muốn, liền có thể dễ dàng bắt được vị trí của ba người.

Như vậy, nếu sau này ba người này dám vi phạm lời hứa, phản bội hắn, thì điều chờ đợi họ tất sẽ là ngọn lửa giận vô tận và sự trừng phạt đến từ Bắc Dương Tiên Triều.

Đây cũng là một lợi ích khác của Thành chủ ấn, đó chính là dấu hiệu.

Một khi đã dùng tâm đầu huyết viết tên lên danh sách, đó chính là chính thức gia nhập Bắc Dương Tiên Triều.

Chỉ cần đóng dấu Thành chủ ấn chương, thì điều đó đại biểu cho việc trở thành một thành viên của Bắc Dương Tiên Triều.

Thành chủ dù nhỏ cũng là quan, quyền lợi này vẫn có.

Đương nhiên, biên chế của tiểu thành là có hạn.

Dù sao thì Bắc Dương Tiên Triều cũng không thể cấp cho ngươi quá nhiều tài nguyên.

Thẩm Hạo liền nói: Ngày mai ta sẽ truyền thụ công pháp cho các ngươi.

Vâng, Thành chủ.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo ném cho Triệu Long, Trương Thanh một bộ tiên giáp, hai cây tiên mâu.

Làm tốt, theo ta sẽ không thiệt thòi cho các ngươi.

Vâng, Thành chủ.

Đợi Thẩm Hạo đi rồi, ba người đều rất phấn khích.

Hạ Kiếm nói: Được rồi hai vị đạo hữu, sau này chúng ta cùng làm việc.

Rượu hôm nay của hai vị, ta mời.

Haha, vậy thì đa tạ.

Triệu Long, Trương Thanh vui vẻ nói.

Hạ Kiếm chắp tay hành lễ, sau đó liền lập tức chuẩn bị bàn giao công việc khách sạn.

Triệu Long, Trương Thanh cũng mặc tiên giáp, tay cầm tiên binh, quả thật có chút khí thế rồi.

Nửa giờ sau, bàn giao hoàn thành, Hạ Kiếm liền cùng Triệu Long, Trương Thanh, cùng nhau lên phố rao gọi.

Thành chủ có lệnh, phàm là người gia nhập phủ Thành chủ nhậm chức, Nhân Tiên cảnh sẽ được truyền thụ công pháp Chân Tiên cảnh, Thiên Tiên cảnh thì có thể truyền thụ công pháp Kim Tiên cảnh. quá thời hạn sẽ không còn.

Cùng với sự tuyên truyền của Hạ Kiếm, Ly Hỏa thành lại một lần nữa chấn động, những người còn lại cũng đều đến hỏi han, dù sao thì công pháp được truyền thụ cũng không phải hàng tầm thường.

Công pháp này không phải công pháp vứt đầy đường, lập tức không ít người đều hăng hái đăng ký.

Cửa phủ Thành chủ, thậm chí còn xếp thành hàng dài.

Điểm này, ngay cả Thẩm Hạo cũng không ngờ, lại có nhiều người đến đăng ký như vậy.

Trong ký ức của Bạch Trạch, mỗi lần chiêu mộ tiên binh đều không có mấy người.

Thẩm Hạo đâu biết rằng, Bạch Trạch chiêu mộ tiên binh thì không

truyền thụ công pháp, đãi ngộ đều là đãi ngộ bình thường, ai mà nguyện ý bán mạng chứ.

Thẩm Hạo thần thức lướt qua, phát hiện việc chiêu mộ tiên binh đang diễn ra như lửa cháy.

Thấy vậy, Thẩm Hạo rất vui vẻ, đối với hiệu suất làm việc của Hạ Kiếm vẫn rất hài lòng.

Còn về công pháp, người khác hiếm có, Thẩm Hạo thì không hiếm có, thứ này nhiều vô kể.

Không có thì đi nhặt xác, thật sự không được thì đi trộm mộ.

Vốn dĩ Thẩm Hạo kế hoạch là chiêu mộ năm mươi tiên binh, đủ để đáp ứng nhu cầu vận hành của Ly Hỏa thành là được.

Ai ngờ, chỉ trong một ngày, lại chiêu mộ được tám mươi người.

Ngày thứ hai, tiếp tục chiêu mộ, đến trưa thì số người đã đột phá một trăm.

Thấy vậy, Thẩm Hạo hài lòng nói: Rất tốt, vậy là đủ rồi.

Hạ Kiếm: Vâng, Thành chủ.

Ngươi đi đưa tất cả mọi người đến hậu viện phủ Thành chủ, ta muốn mở cuộc họp, tiện thể truyền thụ công pháp.

Vâng, Thành chủ.

Hạ Kiếm có chút hưng phấn nói.

Dù sao công pháp Thẩm Hạo truyền thụ cho hắn có thể tu luyện đến Kim Tiên cảnh.

Mười phút sau, một trăm người đã tập trung đầy đủ.

Thẩm Hạo lơ đãng quét mắt một lượt, phát hiện đa số những người ở đây đều ở cảnh giới Địa Tiên, đếm kỹ thì chiếm khoảng gần

chín phần.

Còn Nhân Tiên cảnh thì tương đối ít hơn, chỉ khoảng mười người.

Tuy nhiên, đáng chú ý nhất vẫn là hai vị Thiên Tiên cảnh, khí tức của hai người này rất bắt mắt, Thẩm Hạo không ngờ lại có thể chiêu mộ được Thiên Tiên cảnh, mặc dù chỉ là sơ kỳ, nhưng hắn cũng rất hài lòng rồi.

Dù chỉ có vỏn vẹn hai người đạt đến Thiên Tiên cảnh, nhưng đối với cục diện hiện tại mà nói, đây đã được coi là một lực lượng khá mạnh mẽ.

Dù sao thì cũng tốt hơn rất nhiều so với việc không có ai.

Tuy nhiên, khi Thẩm Hạo đưa ánh mắt về phía đám đông có mặt, hắn lại kinh ngạc phát hiện những người này dường như không hề có chút kính sợ nào đối với hắn, ánh mắt lại dám đối diện với hắn.

Thấy cảnh này, sắc mặt Thẩm Hạo vẫn không chút gợn sóng, bình tĩnh như mặt hồ sâu không thấy đáy.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, khí thế vốn đã thu liễm trên người hắn chợt bùng phát.

Cỗ khí thế đó tựa như dòng lũ cuồn cuộn mãnh liệt, lại như cơn bão che trời lấp đất, lấy thế bài sơn đảo hải quét về bốn phía.

Tất cả những người có mặt chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, một nỗi sợ hãi không thể diễn tả bằng lời bỗng chốc dâng lên trong lòng.

Dưới sự áp bách của cỗ khí thế hùng vĩ này, mọi người giống như đang đối mặt với một con cự thú thời tiền sử vừa tỉnh giấc từ thời viễn cổ.

Cảm giác run rẩy từ sâu thẳm linh hồn khiến từng người một mặt mày tái nhợt, hai chân mềm nhũn, thậm chí ngay cả hô hấp cũng trở

nên khó khăn.

Khi cảm nhận được khí thế cường đại của Thẩm Hạo, lập tức trở nên cung kính.

Đó là sự kính sợ đối với cường giả.

Trong lòng họ đối với đãi ngộ mà Thẩm Hạo đã nói cũng tin tưởng vài phần.

Có một Thành chủ cường đại như vậy, họ cũng nguyện ý đi theo.

Thấy mọi người thần phục, Thẩm Hạo lúc này mới thu lại khí thế.

Ban cho bọn họ một hạ mã uy như vậy là đủ rồi.

Chương 653

Thẩm Hạo nhìn quanh bốn phía, khoảnh khắc này, tất cả mọi người đều không dám đối mắt với hắn, ngoan ngoãn cúi đầu xuống.

Ta không quản các ngươi mang tâm thái gì mà gia nhập phủ Thành chủ, nhưng có một điều, một khi đã đóng đại ấn, thì không được phản hối.

Đến lúc đó, các ngươi đối mặt không chỉ là trừng phạt của Bắc Dương Tiên Triều, mà còn là trừng phạt của bản Thành chủ.

Ta là người ghét nhất cái thói ăn cây táo rào cây sung, cho nên ta nói rõ cho các ngươi biết trước.

Bây giờ có ai muốn rút lui không.

Mọi người nhìn nhau, đều lắc đầu.

Hiển nhiên, đãi ngộ của Thẩm Hạo vẫn rất hấp dẫn.

Thẩm Hạo hài lòng nói: Rất tốt, hãy ký tên các ngươi lên khế ước đi.

Hạ Kiếm cầm lấy danh sách, để mọi người dùng tâm đầu huyết của mình ký vào khế ước.

Hoàn thành xong, Thẩm Hạo liếc mắt một cái, hài lòng nói: Rất tốt, nếu đã như vậy, ta liền chính thức truyền thụ công pháp cho các ngươi.

Mọi người mắt sáng rỡ, kinh hỉ không thôi.

Đa tạ Thành chủ.

Thẩm Hạo cũng không ngờ, việc chiêu mộ lại thuận lợi đến thế, nhanh chóng chiêu mộ được tròn một trăm nhân viên.

Số lượng nhân lực này, đối với tình trạng hiện tại của Ly Hỏa thành, tạm thời đã đủ để ứng phó các loại nhu cầu và nhiệm vụ.

Tuy nhiên, tình hình phát triển trong tương lai vẫn còn đầy biến số.

Giả sử Đại Thành chủ Trần Tĩnh có thể cấp cho sự ủng hộ mạnh mẽ, và cung cấp đủ tài nguyên làm hậu thuẫn, thì Thẩm Hạo tự nhiên sẽ không ngại tiếp tục mở rộng quy mô chiêu mộ, để tiến thêm một bước mở rộng thế lực.

Nhưng nếu vị Đại Thành chủ này chỉ bày tỏ sự ủng hộ bằng lời nói, mà không chịu lấy ra vật tư thực tế để trợ lực phát triển, thì cái chức danh Thành chủ này không cần cũng được.

Thẩm Hạo không phải loại người chỉ biết nói suông lý tưởng mà không có hành động thực tế chống đỡ, nuôi một đám người mà không có đủ tài nguyên bảo đảm, Thẩm Hạo cũng có thể nghèo rớt mồng tơi.

Cho nên nếu không nhận được sự ủng hộ và phối hợp xứng đáng, có lẽ tìm đường khác mới là hành động sáng suốt.

Thẩm Hạo không thích, bỏ tiền ra làm việc cho người khác.

Điều chỉnh khí tức cho tốt, ta bắt đầu truyền thụ công pháp.

Vâng, Thành chủ.

Chỉ thấy mọi người sau khi nghe lệnh, không chút do dự, liền nhanh chóng khoanh chân ngồi xuống đất.

Trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ hưng phấn và mong đợi khó che giấu.

Ngay lúc này, Thẩm Hạo từ từ nâng hai tay lên, trong lòng bàn tay dần ngưng tụ một đoàn linh quang rực rỡ.

Đoàn linh quang này như những tinh thần rực rỡ lấp lánh ánh sáng thần bí, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Theo động tác của hắn, linh quang đó như những tinh linh linh động, từng đạo một bay vút về phía mọi người.

Còn Hạ Kiếm đứng ở phía trước nhất, liền trở thành người đầu tiên may mắn tiếp nhận truyền thừa thần kỳ này.

Khi đạo linh quang đó chạm vào cơ thể hắn, trong nháy mắt hóa thành một cỗ sức mạnh cường đại dung nhập vào trong.

Hạ Kiếm chỉ cảm thấy trong đầu mình đột nhiên hiện ra vô số khẩu quyết công pháp tinh diệu tuyệt luân và pháp môn tu luyện, những kiến thức này như thủy triều không ngừng dũng mãnh chảy vào sâu thẳm ý thức của hắn.

Công pháp truyền thụ cho Hạ Kiếm và hai Thiên Tiên cảnh, là Thiên Nguyên Quyết mà Thành chủ tiền nhiệm Bạch Trạch đã tu luyện.

Công pháp truyền thụ cho cảnh giới Nhân Tiên là Huyền Linh Tiên Quyết, đây là công pháp mà Thành chủ Tư Đồ Liệt của Nam Chiếu Tiên Triều đã truyền.

Còn về Địa Tiên cảnh, Thẩm Hạo liền truyền thụ một số công pháp khác.

Chỉ trong chớp mắt, vỏn vẹn nửa giờ đã lặng lẽ trôi qua.

Lúc này, những người có mặt đều đã hoàn thành việc tiếp nhận và lĩnh ngộ kỹ nghệ mà Thẩm Hạo đã truyền thụ.

Trên khuôn mặt của mỗi người, đều đồng loạt lộ ra vẻ kinh hỉ khó che giấu.

Có người trợn tròn mắt, khó tin nhìn nhau. có người thì không nhịn được khẽ lẩm bẩm, dường như vẫn còn đắm chìm trong sự chấn động của truyền thừa vừa mới đạt được mà không thể thoát ra.

Thành chủ thật sự đã truyền thụ công pháp cho họ rồi.

Trước khi gia nhập phủ Thành chủ, họ không hiểu rõ nhân phẩm của Thẩm Hạo, trong lòng vẫn vô cùng thấp thỏm.

Cũng sợ Thẩm Hạo lừa gạt họ.

Nhưng cho dù bị lừa cũng không có cách nào, ai bảo Thẩm Hạo có thực lực cường đại chứ.

Nay xem ra, Thẩm Hạo nói là làm.

Không có bất kỳ yêu cầu nào, trực tiếp truyền công pháp cho họ.

Đối với họ mà nói, đây là một kỳ ngộ hiếm có.

Mọi người lập tức quỳ một gối chắp tay nói: Đa tạ Thành chủ.

Lúc này, mọi người đối với Thẩm Hạo vô cùng trung thành.

Có một lãnh đạo như Thẩm Hạo, ít nhất là lời nói đáng tin cậy.

Thẩm Hạo vẫy tay, một cỗ lực lượng nhu hòa nhẹ nhàng nâng mọi người dậy.

Sau đó liền nghiêm túc nói: Ta là người không thích cái kiểu này, chỉ cần các ngươi làm việc tốt, trung thành và tận tâm, sau này sẽ được hưởng vinh hoa phú quý.

Nếu ai dám ăn cây táo rào cây sung, ta cũng sẽ không mềm lòng.

Công pháp đã được thực hiện.

Sau đó các ngươi có thể tự mình tu luyện, nhưng không được phép tự ý truyền ra ngoài mà không có sự cho phép của ta.

Nếu phát hiện, đừng trách ta không khách khí.

Vâng, Thành chủ.

Mọi người cung kính nói.

Thẩm Hạo hài lòng gật đầu, lại nói: Từ hôm nay trở đi, Hạ Kiếm chính là quản gia của phủ Thành chủ.

Còn nhiệm vụ của các ngươi, sẽ do Hạ quản gia thống nhất ban bố.

Vâng, Thành chủ.

Hạ Kiếm cung kính nói: Thành chủ xin ngài cứ yên tâm, Hạ mỗ tuyệt đối sẽ không khiến ngài thất vọng.

Sâu thẳm trong lòng Hạ Kiếm vô cùng cảm động, Thẩm Hạo đối với hắn thật sự rất tốt.

Không chỉ tin tưởng hắn, còn truyền thụ công pháp Kim Tiên cảnh cho hắn.

Ân đức như thế, không biết lấy gì báo đáp.

Chỉ riêng sự tin tưởng này thôi, đã khiến hắn nguyện ý cống hiến hết mình.

Nhìn mọi người, Thẩm Hạo lại nói: Đương nhiên, muốn công pháp lợi hại hơn cũng không phải không được, Ly Hỏa thành không có quá nhiều quy củ, chỉ cần các ngươi lập công, thì có thể đạt được công pháp thưởng.

Cho nên đừng vì cảnh giới của mình thấp mà từ bỏ.

Ai ai cũng có cơ hội.

Lời này vừa ra, mọi người mắt sáng rỡ.

Trong lòng đều phấn chấn không thôi.

Thẩm Hạo nói là làm, đến lúc đó lập công, thì thưởng chắc chắn không thiếu.

Theo một Thành chủ như vậy, mọi người chỉ cảm thấy tràn đầy

động lực, những ngày sau này tràn ngập hy vọng.

Thấy mắt mọi người đều sáng rực, Thẩm Hạo vẫy tay nói: Được rồi, tất cả giải tán đi.

Còn về việc sắp xếp nhiệm vụ thế nào, các ngươi đi hỏi Hạ Kiếm.

Vâng, Thành chủ.

Đợi mọi người giải tán, Thẩm Hạo liền trở về hậu đường.

Bốn tỷ muội Tô Thiền, Tô Ngọc cũng bị động tĩnh bên ngoài đánh thức.

Cũng rất tò mò.

Khi Thẩm Hạo đi vào, lập tức tiến lên hỏi.

Phu quân, bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy.

Thẩm Hạo cũng không nói lời thừa, đơn giản giải thích nguyên do sự việc.

Nghe Thẩm Hạo chiêu mộ nhiều thủ hạ như vậy, lại còn truyền thụ công pháp lợi hại đến thế.

Họ đều kinh ngạc không thôi.

Dù sao những người này đều là chiêu mộ tạm thời, căn bản không phải được bồi dưỡng từ nhỏ.

Mức độ trung thành đối với Thẩm Hạo vẫn còn phải đặt dấu hỏi.

Ngay cả ở Huyền Thiên Kiếm Tông, cũng chỉ có đệ tử chân truyền mới có thể đạt được công pháp lợi hại nhất.

Phu quân, chàng dễ dàng truyền công pháp cho họ như vậy, công pháp đến quá dễ dàng, họ sẽ không trân trọng đâu.

Thẩm Hạo vô vị nói: Chỉ là chiêu mộ tạm thời thôi, nàng còn thật sự mong họ trung thành với ta sao.

Cho dù bỏ chạy thì sao chứ, chỉ cần có công pháp ở đây, thì binh nguyên sẽ không ngừng nghỉ.

Đây cũng là một cách tuyên truyền gián tiếp.

Hơn nữa, những công pháp này cũng chẳng có gì lợi hại, đợi sau này ta tìm được công pháp lợi hại hơn, sẽ truyền thụ cho các nàng.

Thiếp biết rồi, phu quân.

Đối với lời Thẩm Hạo nói, các nàng từ trước đến nay đều không hoài nghi.

Chương 654

Mặc dù không biết Thẩm Hạo làm cách nào, nhưng chắc chắn hắn có cách của mình.

Được rồi, các nàng cứ yên tâm tu luyện, những chuyện khác không cần lo.

Vâng, phu quân.

Vừa nói, Thẩm Hạo từ trong giới chỉ không gian lấy ra hơn ngàn viên tiên linh thạch.

Đặt trước mặt bốn tỷ muội.

Những tiên linh thạch này đủ cho các nàng dùng rồi, không đủ thì lại bảo ta.

Đa tạ phu quân.

Bốn tỷ muội Tô Thiền đồng thanh nói.

Thiên phú của các nàng không bằng Thẩm Hạo, vì vậy cần một lượng lớn tiên linh thạch để phụ trợ tu luyện.

Nếu không có sự giúp đỡ của Thẩm Hạo, các nàng căn bản không thể có nhiều tiên linh thạch và công pháp như vậy.

Bốn tỷ muội Tô Thiền trong lòng cảm động không thôi, gặp được Thẩm Hạo thật sự là kỳ ngộ lớn nhất của các nàng.

Trước đây, Chưởng môn Thạch Mạc Tây của Huyền Thiên Kiếm Tông từng nói rằng các nàng có khí vận thâm hậu, bây giờ xem ra, cái gọi là khí vận của các nàng, tất cả đều là vì đã quen biết Thẩm Hạo.

Ngay lúc này, Thành chủ ấn lại một lần nữa phát ra ánh sáng yếu ớt.

Đại Thành chủ Trần Tĩnh lại lần nữa triệu gọi Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo khẽ chau mày, lúc này Đại Thành chủ gửi tin tức làm gì.

Hắn rơi vào trầm tư ngắn ngủi.

Thời gian dường như ngưng đọng lại, xung quanh một mảnh tĩnh lặng, chỉ có tiếng hô hấp nhẹ nhàng của hắn vang vọng trong không khí.

Một lúc sau, mắt hắn sáng lên, đây là một cơ hội tốt, nhất định phải đòi tài nguyên từ Đại Thành chủ Trần Tĩnh.

Nghĩ đến đây, tâm trạng Thẩm Hạo đột nhiên thoải mái hẳn, liền đi đến thư phòng.

Sau khi vào thư phòng, Thẩm Hạo đi thẳng đến trước bàn sách.

Hắn lấy ra Thành chủ ấn.

Ngay khi Thẩm Hạo cầm Thành chủ ấn lên, một đạo quang mang kỳ dị từ trong ấn chương bắn ra, chiếu sáng cả căn phòng.

Ngay sau đó, thân ảnh Trần Tĩnh lại từ từ hiện ra từ trong quang mang, như một u linh lơ lửng giữa không trung.

Hình tượng Trần Tĩnh rõ ràng có thể thấy được, ông ta mặc một bộ trường bào màu lam, biểu cảm hơi lộ vẻ mệt mỏi.

Thẩm Hạo cung kính nói: Tham kiến Trần Thành chủ.

Khi thấy Thẩm Hạo xuất hiện trước mắt, trên mặt Trần Tĩnh lập tức hiện lên vẻ vui vẻ, ông ta khẽ vuốt vài sợi râu dài trên cằm, trong mắt tràn đầy vẻ tán thưởng nhìn Thẩm Hạo.

Mỉm cười nói: Vương Lão Cát à, lúc trước quyết định để ngươi nhậm chức Thành chủ Ly Hỏa thành này, nay xem ra, thật đúng là một quyết định sáng suốt.

Bản tọa vạn vạn không ngờ, ngươi mới nhậm chức chưa bao lâu, lại có thể nhanh chóng và hiệu quả chiêu mộ được nhiều nhân thủ đến vậy.

Vốn dĩ, ta đã lên kế hoạch chuẩn bị phái một nhóm tướng tài đắc lực đến Ly Hỏa thành để hỗ trợ ngươi, ai ngờ, ngươi dựa vào năng lực và thủ đoạn xuất sắc của bản thân, lại nhẹ nhàng một mình hoàn thành việc này.

Không tệ, không tệ, thật sự làm rất đẹp mắt a.

Thực sự khiến người khác phải nhìn với con mắt khác, nhất định phải khen ngợi thật tốt một phen mới được.

Vừa nói, Trần Tĩnh không khỏi liên tục gật đầu, dành sự khẳng định cao độ cho thành tích mà Thẩm Hạo đã đạt được.

Thẩm Hạo nói: Đây đều là những việc thuộc hạ nên làm.

Ngươi có khó khăn gì cứ nói ra.

Trần Tĩnh cố ra vẻ hào phóng nói.

Nghe vậy, Thẩm Hạo mắt sáng lên, đúng là đang đợi ngươi nói câu này.

Hắn như mèo thấy chuột, vẻ mặt cung kính nói: Trần Thành chủ, vì số lượng nhân viên quá đông, thuộc hạ thiếu thốn tài nguyên.

Ngài hẳn rất rõ, Ly Hỏa thành không lâu trước mới vừa trải qua một trận đại chiến thảm khốc quy mô chưa từng có.

Sau trận chiến kịch liệt này, cả thành nội có thể nói là hoang tàn khắp nơi, một cảnh tượng tiêu điều.

Trong thành hầu như không còn gì cả.

Hiện tại tuy đã chiêu mộ được không ít nhân thủ, nhưng công pháp bí tịch, hoặc tiên linh thạch, tiên giáp, tiên khí và các loại đan dược

quý giá, v. v.

đều đang ở trạng thái cực kỳ khan hiếm.

Nói không ngoa, Ly Hỏa thành hiện tại quả thực là một đống đổ nát trăm phế đợi hưng, muốn khiến nó một lần nữa bùng phát sức sống và hoạt lực, thì nhất định phải nhận được sự ủng hộ của Đại Thành chủ ngài a.

Nếu Thành chủ có thể rộng rãi giải ngân, không tiếc công sức ban cho chúng ta sự hỗ trợ lớn, vậy thì tin rằng chẳng bao lâu, Ly Hỏa thành sẽ lại quật khởi, khôi phục sự phồn vinh thịnh vượng ngày trước.

Ti chức liền có thể tạo ra một Ly Hỏa thành cường đại.

Nghe vậy, mí mắt Trần Tĩnh khẽ giật giật.

Ông ta không ngờ Vương Lão Cát này lại thật sự dám mở miệng.

Vốn dĩ chỉ định khen ngợi qua loa một chút, không ngờ đối phương lại dám đòi hỏi thật.

Điều này khiến ông ta có chút khó xử, sắc mặt hơi khó coi.

Không đợi Trần Tĩnh nói chuyện, Thẩm Hạo lại nói: Trần Thành chủ, Ly Hỏa thành gần Tiên Linh Hồ, nơi đây chính là một trong những tài nguyên nhân tài quan trọng.

Sau này có thể cung cấp binh nguyên không ngừng nghỉ.

Nào ngờ nó là một trong những nền tảng của Bắc Dương Tiên Triều.

Trần Thành chủ, điều này cần sự ủng hộ lớn từ ngài.

Trần Tĩnh mặt đen như than.

Mẹ nó, thằng nhãi này thật sự dám nói.

Bắc Dương Tiên Triều nếu dựa vào những Địa Tiên phi thăng từ hạ giới lên làm nền tảng, thì đã sớm diệt vong rồi.

Cùng với sự trôi chảy của thời gian, số người phi thăng từ hạ giới lên càng ngày càng ít, chất lượng cũng càng ngày càng kém.

Có thể nói đại bộ phận đều là pháo hôi.

Gần như đều là những thứ gân gà, ăn thì vô vị, bỏ thì tiếc.

Nhưng đã mở miệng rồi, cũng không thể mất mặt, để Vương Lão Cát này coi thường.

Trần Tĩnh nói: Đến lúc đó ta sẽ ban cho ngươi một bộ công pháp, rồi phê chuẩn cấp cho ngươi một ít tiên linh thạch.

Những thứ khác thì không có, tự mình nghĩ cách đi.

Thẩm Hạo cũng không thất vọng, vốn dĩ cũng không trông mong gì nhiều.

Có còn hơn không.

Sợ Trần Tĩnh đổi ý, Thẩm Hạo vội vàng đồng ý.

Đa tạ Thành chủ, Ly Hỏa thành có sự ủng hộ của Trần Thành chủ, nhất định sẽ lại một lần nữa huy hoàng.

À đúng rồi, Trần Thành chủ, những sự hỗ trợ này khi nào thì gửi tới.

Đợi đến khi Vạn Thành Đại Hội khai mở, ta sẽ phái người đi đón ngươi.

Đến lúc đó vừa hay đưa luôn phần thưởng cho ngươi.

Tạ Thành chủ.

Được rồi, cứ vậy mà làm tốt đi.

Nói xong, Trần Tĩnh liền vội vàng bỏ đi, ông ta cũng không ngờ

Vương Lão Cát này lại thấy khe hở là châm vào, vừa nói chuyện đã đòi tài nguyên.

Trong tay ông ta quản lý nhiều tiểu thành như vậy, nếu ai cũng như Thẩm Hạo mà đòi tài nguyên.

Thì dù là một ngọn núi vàng cũng không đủ tiêu hao a.

Thẩm Hạo cũng không ngờ tên này chạy nhanh đến thế.

Còn chưa kịp mở miệng sư tử đã tháo chạy rồi.

Đúng là keo kiệt, trách sao không tiến bộ được.

Nhưng muỗi dù nhỏ cũng là thịt, không lấy thì phí.

Tiếp theo, sau khi chiêu mộ đủ tiên binh, phủ Thành chủ của Thẩm Hạo cuối cùng cũng có người đứng gác rồi.

Cổng thành Ly Hỏa thành cũng có tiên binh đứng gác.

Cuối cùng cũng có chút ra dáng rồi.

Còn về tường thành đổ nát, Thẩm Hạo cũng không định sửa chữa.

Xấu thì xấu một chút, làm nhiều công trình như vậy cũng chẳng có ích gì.

Chẳng phải Tư Đồ Liệt một cái đã phá tan rồi sao.

Ly Hỏa thành bình thường duy trì vận hành, đại bộ phận đều dựa vào thu thuế.

Những cửa hàng này cũng đều phải nộp thuế.

Những thứ này Thẩm Hạo lười quản, đều giao cho Hạ Kiếm xử lý.

Dù sao Hạ Kiếm trước đây là chưởng quỹ, việc thu thuế tính toán này hắn rành.

Chương 655

Đợi đến khi mọi việc an bài xong xuôi, đã qua hai ngày.

Ly Hỏa thành cũng dần dần khôi phục một chút sinh khí.

Mọi thứ đều bắt đầu vận hành bình thường.

Sau khi dặn dò bốn tỷ muội Tô Thiền, Thẩm Hạo liền đến Linh Vân Đại Lục.

Bàn Tơ Động bên ngoài Vạn Yêu Cốc.

Đợi thân ảnh Thẩm Hạo xuất hiện, các nàng đều vô cùng kích động.

Dù sao, các nàng đã mấy năm không gặp Thẩm Hạo rồi, tự nhiên vô cùng nhớ nhung.

Phu quân.

Công tử.

Đại sư huynh.

Sư công.

Nhìn các nàng mừng đến phát khóc, Thẩm Hạo lần lượt ôm các nàng một cái, an ủi.

Mấy năm nay không có chuyện gì chứ.

Không có chuyện gì cả, chỉ là có chút nhớ công tử.

Tống Vĩnh Từ lệ rơi lã chã nói.

Các nàng cũng biết đối với Thẩm Hạo chỉ mới qua vài ngày mà thôi.

Trong lòng cũng mong đợi được phi thăng đến Địa Tiên giới giống

Thẩm Hạo.

Dù sao, cuộc đời của các nàng đều xoay quanh Thẩm Hạo.

Nay không có Thẩm Hạo bên cạnh, thật sự là sống một ngày như một năm vậy.

Thẩm Hạo cũng có thể cảm nhận được cảm xúc của các nàng, hắn không nói lời thừa, tất cả đều dựa vào hành động thực tế.

Ngày thứ hai, Thẩm Hạo cũng không vội vàng nâng cao thực lực của các nàng, mọi thứ đều thuận theo tự nhiên.

Đến lúc đó không vội, để các nàng phi thăng đến Địa Tiên giới.

Dù sao ở Địa Tiên giới, thực lực Dương Tiên cảnh của Thẩm Hạo thật sự không đủ để nhìn, cũng không có khả năng bảo vệ các nàng.

Hoàng hôn buông xuống, vầng thái dương đỏ rực chậm rãi lặn về phía chân trời.

Mây trời bị nhuộm thành một mảng ráng chiều rực rỡ muôn màu.

Nhìn từ xa, chân trời phía tây tựa như bị ngọn lửa hừng hực bao phủ.

Chúng nữ cũng dần dần tỉnh lại từ nhập định.

Sắc mặt đều lộ vẻ vui mừng, cảm ngộ cảnh giới thu hoạch không ít.

Chỉ một đêm thu hoạch, đã sánh ngang với nhiều năm khổ tu của họ, quả thật là thần kỳ.

Tuy nhiên, nói một cách gián tiếp, điều đó cũng chứng minh tu vi của Thẩm Hạo lại được đề thăng.

Thẩm Hạo ngồi trên ghế sofa, hai thị nữ Diệu Lăng, Thải Y đang chăm chú mát xa cho hắn.

Không ngờ, hai thị nữ này không biết học thủ pháp từ đâu, lại rất chuyên nghiệp.

Tóm lại một câu, được người khác hầu hạ thì quả là thư thái.

Đợi đến khi chúng nữ tề tụ, Thẩm Hạo mới vươn vai, nói với các nàng: Diệu Lăng, Thải Y, Bạch Tuyết, hiện giờ các nàng đều đã là Tiên Khiếu cảnh, vốn dĩ cũng đã đến lúc tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường rồi, nhưng ta nghĩ cứ ở lại Linh Vân đại lục này là được.

Vốn dĩ Thẩm Hạo định để họ tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường, nhưng tham gia Vạn Thành Đại Hội còn mất gần một tháng, kết thúc thì không biết bao lâu nữa.

Tính ra, ở Linh Vân đại lục ít nhất đã trôi qua năm mươi năm.

Mặc dù, linh khí ở Thượng Cổ Chiến Trường dồi dào hơn một chút.

Hơn nữa, để vượt qua lôi kiếp, cũng cần lượng lớn Tiên linh khí chuyển hóa, chỉ có tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường mới được.

Tiên linh khí ở Thượng Cổ Chiến Trường cũng chỉ có thể coi là ngụy Tiên linh khí.

Lý do tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường, không gì khác ngoài việc chuyển hóa linh khí phi thăng.

Nhưng hiện giờ Thẩm Hạo trong tay có lượng lớn Tiên Linh Thạch, hoàn toàn đủ cho nhu cầu của chúng nữ, còn nhanh hơn tu luyện ở Thượng Cổ Chiến Trường.

Căn bản không cần tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường, vẫn có thể phi thăng.

Nghe vậy, Diệu Lăng, Thải Y, Bạch Tuyết không chút do dự, lập tức gật đầu đáp ứng.

Vâng, chủ nhân.

Vâng, đại sư huynh.

Phải biết rằng, tất cả những gì họ có được ngày nay, dù là công pháp hay cảnh giới, đều do Thẩm Hạo ban tặng.

Nếu không có sự giúp đỡ và ủng hộ của Thẩm Hạo lúc ban đầu, e rằng họ bây giờ vẫn chỉ là những người bình thường, nào có được thực lực như hiện tại.

Có thể nói, rời xa Thẩm Hạo, họ thực sự chẳng là gì cả.

Chính vì vậy, đối mặt với các yêu cầu của Thẩm Hạo, họ chưa bao giờ nảy sinh chút ý niệm phản đối nào.

Chỉ cần là chuyện Thẩm Hạo giao phó, họ đều sẽ không chút do dự mà chấp hành.

Trong sâu thẳm nội tâm, họ càng dành cho Thẩm Hạo một sự tin tưởng gần như mù quáng.

Bất kể Thẩm Hạo đưa ra quyết định hay hành động thế nào, họ tin rằng đó nhất định là kết quả sau khi Thẩm Hạo đã suy nghĩ thấu đáo, chắc chắn là vì nghĩ cho họ.

Thẩm Hạo lại nói: Yên tâm, sẽ không làm lỡ việc tu luyện của các nàng đâu.

Ta sẽ dùng Tiên Linh Thạch bố trí một bộ Tiên Linh Trận Pháp tại Bàn Tơ Động này, như vậy, tuyệt đối đủ cho các nàng sử dụng.

Còn nhanh hơn tu luyện ở Thượng Cổ Chiến Trường.

Nghe vậy, chúng nữ ngẩn ra, không thể tin được nhìn Thẩm Hạo.

Trước đây Thẩm Hạo từng nói Tiên Linh Thạch cực kỳ quý giá, đến hắn cũng không có.

Vậy mà giờ đây lại nguyện ý bố trí Tiên Linh Trận Pháp cho họ, sao có thể không cảm động chứ.

Mạnh Tuyền Cơ vội vàng nói: Phu quân, chúng thiếp cứ từ từ tu luyện là được, không cần lãng phí Tiên Linh Thạch quý giá này.

Dù sao, phu quân ở Địa Tiên giới cũng cần lượng lớn tài nguyên.

Tiên Linh Thạch này có được không dễ dàng.

Phải đó, phu quân, tu vi của người mới là quan trọng nhất.

Vân Trúc cũng dịu giọng nói.

Chủ nhân, chúng thiếp thật sự không cần bố trí Tiên Linh Trận gì đâu, hiện giờ đã rất mãn nguyện rồi.

Họ tu luyện đến nay, đương nhiên biết tầm quan trọng của tài nguyên.

Nếu không có tài nguyên Thẩm Hạo ban cho, họ chẳng là gì cả.

Đặc biệt là Mạnh Tuyền Cơ, Vân Trúc, Vọng Thư, Văn Nhân Y Y những người đến từ Thiên Vũ Hoàng Triều, nếu không có Thẩm Hạo, Thông Huyền cảnh e rằng đã là cực hạn của họ rồi.

Hiện giờ, Thẩm Hạo một mình ở Địa Tiên giới, chắc chắn cần lượng lớn tài nguyên, nếu đem Tiên Linh Thạch cho họ, há chẳng phải sẽ làm lỡ việc tu luyện của Thẩm Hạo sao.

Trong lòng họ, Thẩm Hạo mới là trụ cột, Thẩm Hạo càng cường đại, thành tựu sau này của họ mới càng mạnh.

Điều này, chúng nữ đều hiểu rõ.

Thẩm Hạo: Thôi được rồi, ta nói sao thì là vậy.

Còn về Tiên Linh Thạch, ta thực sự không thiếu.

Người khác tu luyện cần Tiên Linh Thạch, nhưng Thẩm Hạo lại

không cần.

Cứ để đó cũng là lãng phí.

Thấy Thẩm Hạo thái độ kiên quyết, họ cũng không nói gì nữa.

Thẩm Hạo chính là trời của họ, một khi Thẩm Hạo cứng rắn, họ đều sẽ không phản bác.

Tiếp đó, Thẩm Hạo liền lấy ra Tiên Linh Thạch bắt đầu bố trí trận pháp.

Một giờ sau, linh khí toàn bộ Bàn Tơ Động đột nhiên thay đổi.

Xung quanh dâng lên lớp sương mù mỏng, linh khí sung túc vô cùng.

Bởi vì không phải Địa Tiên giới, cho dù Tiên Linh Trận Thẩm Hạo bố trí có cường đại, nhưng linh khí vẫn không phải Tiên linh khí 100%.

So với Thượng Cổ Chiến Trường vẫn nồng đậm hơn không ít.

Nhưng dù vậy, đối với Bạch Tuyết, Diệu Lăng, Thải Y và các nàng mà nói, đây vẫn là một động thiên phúc địa cường đại.

Đồng thời, ngay khoảnh khắc Thẩm Hạo bố trí xong linh khí, trên không Bàn Tơ Động xuất hiện một vệt tường vân.

Không ít linh thú dường như đều cảm ứng được điều gì đó, lũ lượt tụ tập về phía này.

Nhìn từ xa, đây tuyệt đối là phúc địa của tiên gia.

Chủ nhân, linh khí nồng đậm thế này, thiếp chưa từng thấy bao giờ.

Bạch Tuyết kinh hỉ nói.

Dù không tu luyện, chỉ cần ở đây, tu vi cũng có thể nhanh chóng đề

thăng.

Thấy chúng nữ đều rất vui vẻ, Thẩm Hạo cũng rất hài lòng.

Chương 656

Cười nói: Mãn ý là được.

Thôi, ta còn có chút việc phải đi giải quyết.

Vâng, phu quân.

Chúng nữ vừa nói xong, đã thấy thân ảnh Thẩm Hạo biến mất.

Lần nữa xuất hiện, hắn đã đến cấm địa của Hồ Yêu nhất tộc.

Trước đây Thẩm Hạo từng đáp ứng Hồ Mị Nương, khi nàng không có mặt, sẽ bảo vệ Hồ tộc, tiện thể đề thăng thực lực Hồ tộc.

Hiện giờ có Tiên Linh Thạch, không cần phiền phức, chỉ cần đưa cho Hồ tộc tộc trưởng đương nhiệm một ít Tiên Linh Thạch, để nàng tự mình phân phối.

Thần thức quét qua, lập tức tìm thấy tộc trưởng đương nhiệm của Hồ Yêu nhất tộc.

Hồ Tộc tộc trưởng Hồ Tĩnh, đang bế quan trong cấm địa Hồ tộc, dù sao sau khi Hồ Mị Nương, Hồ Cửu Nhi rời đi, Hồ tộc không còn trụ cột, nàng phải tranh thủ tu luyện, nếu không Hồ Yêu của Hồ tộc ra ngoài e rằng không dám lớn tiếng nói chuyện.

Đột nhiên, một cảm giác khủng bố khiến người ta dựng tóc gáy, gần như nghẹt thở ùa đến như thủy triều cuồn cuộn.

Cỗ lực lượng kia tựa như Thái Sơn sụp đổ, với thế bài sơn đảo hải nghiền ép nàng, không cho nàng chút cơ hội thở dốc nào.

Áp lực này nặng nề và cường đại đến nỗi dường như muốn nghiền nát cả người nàng thành bột phấn.

Nàng chỉ cảm thấy mình như bị một bàn tay khổng lồ vô hình siết

chặt yết hầu, hô hấp trở nên vô cùng khó khăn, mỗi lần hít thở đều đau đớn như bị rút tơ bóc kén.

Dưới uy áp không thể chống cự này, Hồ Tĩnh không tự chủ được mà phịch một tiếng quỳ sụp xuống đất.

Trong lòng nàng vô cùng chấn kinh, người đến cường đại chưa từng thấy, ngay cả tộc trưởng đời trước cũng không sánh bằng.

Khi Tĩnh mở mắt nhìn thấy người đến một thân đạo bào màu lam, mày kiếm mắt sáng, tuấn mỹ vô song.

Khí chất phong hoa tuyệt đại, tựa như tiên nhân hạ phàm.

Nhìn kỹ lại, đây chẳng phải Thẩm Hạo, nam nhân của Hồ tộc tộc trưởng sao.

Nghĩ đến Tiên lộ đã uống trước đây, e rằng chính là Hồ Mị Nương, Hồ tộc tộc trưởng tiền nhiệm, cầu từ chỗ Thẩm Hạo mà có.

Lại nghĩ đến tộc trưởng tiền nhiệm Hồ Mị Nương, vốn dĩ lúc lâm tử, chính là nhờ Hồ Cửu Nhi mà quen biết Thẩm Hạo, mới có được cơ duyên vượt qua lôi kiếp phi thăng Thiên giới.

Cũng có nghĩa là, Thẩm Hạo mới là quý nhân của Hồ Mị Nương.

Trước đây, Hồ Tĩnh còn rất tức giận với hành động của Hồ Mị Nương, đường đường Hồ tộc tộc trưởng lại nhận một nhân loại làm chủ, quả thật là mất mặt hồ ly.

Giờ đây nghĩ lại, tộc trưởng vẫn là tộc trưởng, quả thực có tầm nhìn xa trông rộng.

Nghĩ đến đây, Hồ Tĩnh lập tức quỳ trước mặt Thẩm Hạo, mặt đầy cung kính nói: Hồ Tĩnh bái kiến chủ nhân.

Thẩm Hạo ngẩn ra, cái quái gì vậy, vị Hồ tộc tộc trưởng đương nhiệm này cũng gọi hắn là chủ nhân.

Đứng dậy đi, ta không phải chủ nhân của ngươi.

Hồ Tĩnh lắc đầu, vẫn quỳ trên đất, vô cùng cung kính nói: Chủ nhân, ta từ nhỏ đã được Hồ tộc trưởng nuôi dưỡng.

Tất cả những gì có được ngày nay đều nhờ sự bồi dưỡng của Hồ tộc trưởng.

Vì vậy, Hồ tộc trưởng đã nhận ngài làm chủ, ta tự nhiên cũng phải nhận ngài làm chủ.

Hiện giờ, Hồ Mị Nương đã phi thăng, sau này sẽ không còn ai che mưa chắn gió cho nàng nữa.

Hồ Tĩnh trong lòng vẫn có chút sợ sệt, luôn cảm thấy bất an.

Hơn nữa, vừa nghĩ đến việc sau này phải đối mặt với lôi kiếp, trong lòng nàng liền vô cùng sợ hãi.

Mẹ ơi, ai mà độ qua được chứ.

Hồ Tĩnh từ tận đáy lòng, hoàn toàn không có chút hứng thú nào với việc đảm nhiệm chức tộc trưởng Hồ tộc.

Điều này hoàn toàn là do Hồ Mị Nương ban cho.

Hồ Mị Nương đó quả thực đủ cường thế, cứ thế ép Hồ Tĩnh lên vị trí này, Hồ Tĩnh có cảm giác bị đẩy vào đường cùng.

Hồ Tĩnh có tự biết mình, hiểu rõ bản thân căn bản không có năng lực gánh vác chức vụ tộc trưởng.

Từ trước đến nay, nàng vẫn luôn thích an an tĩnh tĩnh trốn sau lưng mọi người, làm một trạch nữ nhỏ bé vô danh vô tranh.

Thế nhưng, đã làm tộc trưởng rồi, chỉ đành ngậm đắng nuốt cay tiếp tục làm, mỗi ngày đều chịu áp lực như núi, chỉ có thể liều mạng tu luyện.

Ai ngờ đúng lúc này, Thẩm Hạo lại đột nhiên xuất hiện, ôi trời, đây chính là chỗ dựa siêu cấp.

Đối mặt với cơ hội ôm đùi tuyệt vời như vậy, Hồ Tĩnh sao có thể dễ dàng bỏ qua.

Dù sao, kỳ ngộ như thế này ngàn năm khó gặp a.

Thẩm Hạo liếc nhìn Hồ Tĩnh, quả thật không hổ là nữ nhân Hồ Yêu tộc, không ai xấu, Hồ Tĩnh cũng tuyệt mỹ.

Nhưng Thẩm Hạo đã nếm qua hai Hồ Yêu rồi, nên không có hứng thú gì.

Nếu là xà yêu, loại Bạch Tố Trinh, Thẩm Hạo vẫn còn chút hứng thú.

Đương nhiên, mục đích Thẩm Hạo đến lần này không phải để thu yêu thú, vì vậy cũng không nảy sinh bất kỳ hứng thú nào.

Hơn nữa, trước đây khi thu Hồ Mị Nương, Thẩm Hạo cảnh giới thấp, gặp yêu thú cường đại đương nhiên là thích.

Nhưng hiện giờ Thẩm Hạo đã đạt Dương Tiên cảnh rồi, tự nhiên không coi trọng Hồ Tĩnh cái nhân vật nhỏ này.

Ngay lập tức, Thẩm Hạo ném cho Hồ Tĩnh mười viên Tiên Linh Thạch, rồi dặn dò lần nữa: Lần này đến là theo lời Mị Nương nhờ vả, chăm sóc Hồ tộc.

Đã đáp ứng thì sẽ không thất hứa.

Ta cũng sẽ chăm sóc Hồ Yêu nhất tộc một cách thích đáng.

Ngươi cứ cầm những viên Tiên Linh Thạch này.

Ngươi muốn giữ lại dùng cũng được, hoặc bồi dưỡng thế hệ Hồ tộc kế tiếp cũng được, tùy ngươi xử trí.

Đợi sau khi hấp thu xong số Tiên Linh Thạch này, cùng lắm cũng đủ để tu vi của ngươi nhanh chóng đạt đến đỉnh phong cảnh giới thứ mười một, ở Linh Vân đại lục đã không còn đối thủ rồi.

Hồ Tĩnh kinh ngạc không thôi, vạn lần không ngờ Thẩm Hạo lại đến tặng Tiên Linh Thạch.

Đây vậy mà là Tiên Linh Thạch trong truyền thuyết a.

Ánh mắt Hồ Tĩnh chăm chú khóa chặt vào mười viên đá phát ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt trước mắt, trong lòng nàng lập tức dâng lên một cỗ kích động không thể kiềm chế.

Phải biết rằng, nàng sống lâu như vậy, nhưng chưa từng tận mắt chứng kiến Tiên Linh Thạch quý giá đến thế.

Giờ khắc này, tim Hồ Tĩnh đập nhanh hơn, dường như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Hai tay cũng bất giác run rẩy nhẹ, dường như muốn lập tức cầm những viên Tiên Linh Thạch này trong lòng bàn tay để cảm nhận kỹ càng mị lực độc đáo của chúng.

Bỗng nhiên, Hồ Tĩnh hoàn hồn lại, mình dường như đã quên mất một chuyện quan trọng.

Khi nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt vốn đầy mong đợi lập tức trở nên ảm đạm vô quang.

Bởi vì trước mặt nàng là một cảnh tượng trống rỗng, thân ảnh Thẩm Hạo đã sớm biến mất không còn dấu vết.

Biến cố đột ngột này khiến lòng nàng chợt trùng xuống, dường như bị một bàn tay vô hình siết chặt, khó mà hô hấp.

Một cảm giác mất mát không thể tả bằng lời như thủy triều dâng lên trong lòng, nhanh chóng nhấn chìm toàn thân nàng.

Nàng ngây ngốc đứng tại chỗ, ánh mắt trống rỗng và mơ màng.

Hối hận sâu sắc cũng bắt đầu lan tràn trong đáy lòng nàng.

Chỉ cảm thấy mình thật ngu xuẩn đến cực điểm, một kỳ ngộ lớn lao vậy mà lại để vuột mất ngay trước mắt, ruột gan cồn cào.

Ánh mắt lần nữa nhìn về phía Tiên Linh Thạch trước mặt, nhưng lại phát hiện lúc này trong lòng căn bản không vui nổi.

Hiển nhiên Tiên Linh Thạch dường như cũng không còn thơm nữa.

Đối với suy nghĩ của Hồ Tĩnh, Thẩm Hạo căn bản không bận tâm.

Lúc này Thẩm Hạo đã quay về Bàn Tơ Động.

Những ngày tiếp theo, Thẩm Hạo không có việc gì thì giúp chúng nữ đề thăng thực lực, thỉnh thoảng cao hứng cũng sẽ giảng đạo cho các nàng.

Về sự lý giải tu vi, Thẩm Hạo mạnh hơn họ rất nhiều.

Giống như rút tơ bóc kén, thỉnh thoảng một câu nói của hắn cũng có thể khiến họ đạt được cảm ngộ mới.

Theo thời gian trôi đi, Thẩm Hạo đã ở Linh Vân đại lục ba tháng.

Thực sự ở mãi cũng thấy chán, Thẩm Hạo mới định rời đi.

Chương 657

Chủ yếu mỗi lần tới một chuyến là vài năm, điều này khiến Thẩm Hạo cảm thấy dành thêm thời gian bên các nàng cũng không tồi.

Lúc này Bàn Tơ Động, vì linh khí nồng đậm, tiên hạc lượn vòng, xung quanh có rất nhiều linh thú, tuyệt đối là tiên gia động phủ.

Cũng có tán tu đến tìm hiểu, nhưng mỗi lần đều rơi vào huyễn cảnh, liền biết đây là động phủ của cao nhân, đều không dám đến nữa.

Địa Tiên giới, phủ Thành chủ.

Mặc dù ở Linh Vân đại lục ba tháng, nhưng ở đây cũng chỉ mới trôi qua ba canh giờ, khoảng sáu tiếng đồng hồ.

Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Thiền, Tô Quyên bốn tỷ muội, lần nữa tiến vào trạng thái nhập định.

Bốn nàng ngồi đối diện nhau, linh lực quanh thân bao quanh tạo thành một vòng tuần hoàn.

Phải nói rằng, bốn tỷ muội song sinh này quả thực có thiên phú độc đáo.

Hơn nữa, về khoản tu luyện, bốn tỷ muội này quả thật rất cần mẫn.

Thẩm Hạo mà có được một phần mười sự cần mẫn của họ, thì tu vi hiện giờ chỉ có tăng trưởng nhanh hơn.

Đáng tiếc, tính cách Thẩm Hạo không phải như vậy.

Khổ luyện làm gì, cứ từ từ thôi, dù sao thì thời gian có rất nhiều.

Thẩm Hạo không hề làm phiền việc tu luyện của bốn tỷ muội, mà đi đến phòng khách, pha một ấm trà, nhâm nhi uống một cách khoan

khoái.

Cuộc sống nhỏ đặc biệt dễ chịu.

Đợi đến khi hoàng hôn buông xuống, Thẩm Hạo thấy bốn tỷ muội vẫn còn đang tu luyện, hắn lắc đầu, ngủ một giấc ngon lành.

Thoáng chốc, thời gian đã trôi qua một tuần.

Thẩm Hạo đã rảnh rỗi không có việc gì làm, quản gia Hạ Kiếm lại báo cho hắn một tin tức.

Thành chủ, có người trong phạm vi quản hạt của Ly Hỏa thành, tàn sát phàm nhân, đã bị chúng ta bắt giữ.

Cảnh giới gì.

Nhân Tiên cảnh.

Chỉ là một nhân vật nhỏ, Thẩm Hạo lập tức mất hứng thú, lại hỏi: Vì sao lại sát hại phàm nhân.

Trong phạm vi quản hạt của Ly Hỏa thành, vẫn còn không ít phàm nhân.

Hạ Kiếm chắp tay nói: Nghe nói hình như là tế luyện tiên khí gì đó.

Thẩm Hạo ngẩn ra, ý niệm đầu tiên, chẳng lẽ tên gia hỏa này dùng là Nhân Hoàng Phiên.

Lập tức nảy sinh hứng thú.

Tiên khí đâu.

Tên gia hỏa đó đúng là kẻ ngoan độc, đã tự hạ chú lên mình, một khi nói ra tung tích tiên khí, hoặc bị cưỡng ép sưu hồn, nguyên thần sẽ tự bạo.

Vì vậy, thuộc hạ không dám để họ cưỡng ép sưu hồn.

Xin Thành chủ định đoạt.

Hạ Kiếm cung kính nói.

Điều này lại khiến Thẩm Hạo có chút ngoài ý muốn, tiên khí của tên gia hỏa này lại không mang theo bên người.

Thẩm Hạo lại tò mò xem miệng tên này cứng đến mức nào.

Người đâu.

Bẩm Thành chủ, người bị giam trong Tử Hình Động Phủ.

Thẩm Hạo nói: Được, dẫn đường đi.

Hạ Kiếm nhanh chóng đi phía trước, kể từ khi Thẩm Hạo bảo hắn làm quản gia, hắn đã trong thời gian ngắn nhất làm quen với tất cả mọi nơi trong phủ Thành chủ.

Vô cùng chuyên nghiệp.

Không hổ là từng làm chưởng quỹ, làm việc tỉ mỉ, ít nhất Thẩm Hạo rất hài lòng.

Dưới sự dẫn dắt của Hạ Kiếm, Thẩm Hạo cùng những người đi theo chậm rãi bước vào Tử Hình Động Phủ quen thuộc.

Lúc này, bên trong động phủ trống rỗng, không chút sinh khí nào.

Nơi vốn dĩ nên giam giữ vô số tử hình phạm tàn ác, giờ lại không thấy bóng người nào, dường như nơi đây chưa từng có những kẻ tội ác tày trời đó tồn tại.

Đương nhiên, tất cả những điều này đều là vì Thẩm Hạo.

Những tử hình phạm này đã sớm bị Thẩm Hạo đại thanh tẩy, tất cả đều bị ném vào không gian.

Chính vì vậy, toàn bộ động phủ đã mất đi bầu không khí âm u, khủng bố và rợn người như ngày trước, thay vào đó là một sự vắng

lặng và tĩnh mịch lạ thường.

Ngay lúc này, những người canh gác trong động thấy Thẩm Hạo đích thân đến, đều lộ vẻ kính sợ, vội vàng cúi mình hành lễ, đồng thanh hô lớn: Thành chủ đại nhân.

Thanh âm chỉnh tề mà vang dội, vang vọng trong động phủ trống trải, hồi lâu không dứt.

Cũng thú vị.

Thẩm Hạo hài lòng gật đầu, bước vào động phủ.

Bên trong động phủ, một nam tử nhìn chừng ba mươi tuổi, khuôn mặt không chút huyết sắc, tái nhợt như tờ giấy trắng.

Hắn mặc một bộ trường bào đen tuyền như mực, càng tăng thêm vài phần cảm giác âm u rợn người.

Nhìn tứ chi nam tử này, đều bị những sợi xích sắt nặng nề và thô chắc khóa chặt, những sợi xích đó lóe lên hàn quang lạnh lẽo và phù văn, giam hãm chặt chẽ tự do hành động của hắn.

Hạ Kiếm đang cung kính đứng một bên, đưa tay chỉ vào nam tử này, nói với Thẩm Hạo bên cạnh: Thành chủ đại nhân, chính là người này.

Thẩm Hạo nói: Được rồi, các ngươi ra ngoài đi, bản Thành chủ tự mình đến thẩm vấn hắn.

Vâng, Thành chủ.

Chúng nhân thấy vậy, lũ lượt như thủy triều lui về phía ngoài động.

Chỉ thấy nam tử bị xích sắt khóa chặt, ánh mắt âm lãnh trừng thẳng vào Thẩm Hạo đang đứng cách đó không xa, trên mặt đầy vẻ khinh miệt và bất mãn không che giấu.

Hừ.

Dù ngươi có đánh chết ta, ta cũng tuyệt đối không hé răng nửa lời.

Nam tử nghiến răng nghiến lợi nói, giọng nói của hắn như bị ép ra từ kẽ răng, mang theo sự quyết tuyệt và không khuất phục.

Thẩm Hạo cười nhẹ, gật đầu: Vậy thì được, vừa hay ta cũng không giỏi ăn nói, lười phí lời với ngươi.

Lời vừa dứt, Thẩm Hạo khẽ búng ngón tay, một đạo quang mang lóe lên, nam tử thậm chí không có cơ hội nói gì, trực tiếp chết.

Khoảnh khắc nam tử chết đi, hai mắt hắn trợn trừng, toàn là vẻ không hiểu.

Cứ thế chết không nhắm mắt nhìn Thẩm Hạo, hiển nhiên không thể lý giải được thao tác kỳ quái của Thẩm Hạo.

Không hỏi gì cả mà giết thẳng tay ư.

Nhìn nam tử đã chết không còn gì, Thẩm Hạo trực tiếp ném thi thể vào không gian.

Còn về việc sưu hồn sẽ tự bạo hay gì đó, Thẩm Hạo căn bản không bận tâm, bởi vì căn bản không cần dùng đến.

Không gian sẽ cho Thẩm Hạo đáp án.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo không hề tiến vào không gian, hắn chậm rãi bước ra, rời khỏi Tử Hình Động Phủ.

Hạ Kiếm vẫn luôn đợi bên ngoài thấy vậy, vội vàng tiến lên, mặt đầy vẻ cung kính, cẩn thận hỏi: Thành chủ đại nhân, tình hình thế nào rồi.

Liệu có thu hoạch gì không.

Chỉ thấy khuôn mặt vốn không chút biểu cảm của Thẩm Hạo lúc

này lại càng bình tĩnh như một vũng nước đọng, hắn dùng một giọng điệu lạnh lùng đến cực điểm đáp lại: Hừ.

Tên này tâm chí rất kiên định, miệng cứng như đá, dù uy hiếp hay dụ dỗ thế nào, cũng không chịu hé răng nửa lời.

Đã vậy, giữ lại cũng vô dụng, ta dứt khoát dùng một mồi lửa biến hắn thành tro bụi cho xong.

Vâng, Thành chủ.

Thẩm Hạo đã chấp hành tử hình, mọi người liền không nói gì thêm, cũng không cảm thấy có gì không ổn.

Thôi được rồi, mọi người giải tán đi.

Vâng, Thành chủ.

Mọi người rời đi, chỉ còn lại Hạ Kiếm.

Thành chủ, những chuyện nhỏ như chấp hành tử hình này, chúng thuộc hạ làm là được, hà tất phải phiền ngài tự mình động thủ.

Thẩm Hạo nói: Đối với loại bại hoại này, ta hận không thể trừ khử ngay lập tức, mới hả được cơn giận trong lòng.

Thôi được rồi, ngươi lui xuống đi, sau này bất kể là ai, dám làm ác ở Ly Hỏa thành, cứ bắt lại.

Vâng, Thành chủ.

Tu luyện thật tốt, sớm ngày đột phá Thiên Tiên cảnh, có gì không hiểu cứ hỏi ta.

Vâng, Thành chủ.

Hạ Kiếm trong lòng vô cùng cảm kích.

Không ngờ Thẩm Hạo còn nhớ đến tu vi của hắn, thật là quá hiếm có.

Lui xuống đi.

Đợi đến khi Hạ Kiếm rời đi, Thẩm Hạo mới quay về thư phòng.

Sau khi tiến vào không gian.

Lượng lớn sương mù ùa đến.

Sau khi sơ bộ xử lý, Thẩm Hạo mới phát hiện.

Nam tử này tên là Hách Khôi, là một tán tu của Nam Chiếu Tiên Triều.

Thực lực chỉ có Nhân Tiên cảnh.

Hắn sát hại phàm nhân cũng không phải để tế luyện Nhân Hoàng Phiên gì cả.

Mà là để tu luyện một loại công pháp.

Hách Khôi dưới cơ duyên xảo hợp, tiến vào một động phủ viễn cổ.

Bên trong còn có một bộ hài cốt bạch ngọc đã mất hết da thịt, tuy rằng da thịt không còn, nhưng hài cốt lại vẫn còn ý thức.

Đối phương đã truyền thụ cho Hách Khôi một bộ công pháp, Cửu U Kim Thân Quyết, chỉ truyền thụ ba tầng đầu.

Nghe nói sau khi tu luyện thành công, có thể nhục thân thành thánh.

Chương 658

Thực lực sánh ngang Cửu Thiên Huyền Tiên.

Nhưng lại cần hấp thu tinh huyết yêu thú và tinh huyết tu sĩ.

Kém nhất thì là tinh huyết phàm nhân.

Và Hách Khôi lúc ban đầu, chỉ là Địa Tiên cảnh, chính là dựa vào việc đồ sát lượng lớn phàm nhân, hình thành chất biến.

Nhờ vậy mới tiến vào Nhân Tiên cảnh.

Bộ hài cốt thần bí kia, để ngăn chặn sự tồn tại của mình bị lộ ra ngoài, đã hạ cấm chế vào trong cơ thể Hách Khôi.

Bất kể Hách Khôi nói ra thông tin về hắn, hoặc bị người khác sưu hồn, đều sẽ lập tức tự bạo.

Hấp thu xong ký ức, Thẩm Hạo cười.

Còn có chuyện tốt như thế này ư.

Nhưng công pháp này tuy mạnh, nhưng Thẩm Hạo cảm thấy vẫn chưa phải lúc tu luyện.

Vạn nhất bộ hài cốt này lại giăng bẫy trong công pháp, Thẩm Hạo há chẳng phải sẽ mắc bẫy sao.

Thẩm Hạo không tin, bộ khôi lỗi này lại tốt bụng đến thế, truyền công pháp cho Hách Khôi, coi Hách Khôi như người kế thừa.

Nếu thật sự là người kế thừa, thì nên truyền thụ toàn bộ công pháp mới phải, chứ không phải chỉ truyền thụ một phần ba.

Vì vậy, Thẩm Hạo cảm thấy bên trong này chắc chắn có gì đó không ổn.

Trên đời không có bữa trưa miễn phí.

Thật sự muốn tu luyện công pháp này, cũng không vội.

Đợi đến khi tìm thấy bộ hài cốt bạch ngọc này, ném đối phương vào không gian, đoạt lấy toàn bộ công pháp.

Như vậy, Thẩm Hạo mới có thể yên tâm tu luyện.

Hài cốt bạch ngọc vạn vạn không ngờ, trên thế giới này còn có loại tồn tại nghịch thiên như thôn phệ không gian này.

Mà động phủ của hài cốt bạch ngọc, lại còn ở Nam Chiếu Tiên Triều.

Bỗng nhiên, Thẩm Hạo trong lòng khẽ động, đây đúng là một cơ hội tốt a.

Giả sử, nói vị trí của bộ hài cốt cho Tư Mã Liệt của Nam Chiếu Tiên Triều.

Vậy thì sẽ thú vị rồi.

Cửu U Kim Thân Quyết có thể nhục thân thành thánh, công pháp cường đại đến vậy, Thẩm Hạo tin rằng Tư Mã Liệt này nhất định sẽ động lòng.

Đến lúc đó, cá cò tranh chấp ngư ông đắc lợi, như vậy mới có ý nghĩa.

Đối với Thẩm Hạo mà nói, hài cốt bạch ngọc chỉ cần thi thể còn đó, thì vẫn có ích.

Nghĩ đến đây, tâm trạng Thẩm Hạo lập tức rất tốt.

Vừa hay, đợi sau khi Vạn Thành Đại Hội kết thúc, Thẩm Hạo sẽ đến Nam Chiếu Tiên Triều một chuyến.

Một điểm khác, Thẩm Hạo cũng muốn có được chìa khóa bí cảnh

trong tay Tư Mã Liệt.

Sau khi có chủ ý trong lòng, Thẩm Hạo lại có thêm vài phần mong đợi một cách khó hiểu.

Thế là, hắn cũng chẳng quản Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Thiền, Tô Quyên bốn tỷ muội có còn nhập định hay không.

Miễn phí giúp đỡ họ tăng tốc độ tu luyện.

Dù sao, Địa Tiên giới nguy hiểm đến vậy, tốc độ tu luyện không thể chậm trễ được.

Thời gian vội vã, như bóng câu qua khe cửa, thoáng chốc nửa tháng đã lặng lẽ trôi qua.

Ly Hỏa thành giờ đây tựa như phượng hoàng niết bàn trùng sinh, lần nữa bừng lên sinh cơ bừng bừng như thuở xưa, hơn nữa còn hơn hẳn trước kia, ẩn chứa một thế mạnh muốn bay vút lên trời cao, vượt qua cả huy hoàng trước đây.

Mà tất cả những điều này sở dĩ có thể thực hiện được, yếu tố then chốt nhất, chính là loạt chính sách Thẩm Hạo ban hành thực sự quá đỗi đơn giản và thô bạo.

Kể từ khi Thẩm Hạo nhậm chức Thành chủ, hắn đã áp dụng một phương thức quản lý cực kỳ khoan dung và buông lỏng đối với Ly Hỏa thành.

Việc nhà trong thành hầu như ở trạng thái ba không quản, tất cả những ai tiến vào Ly Hỏa thành, không cần kiểm tra thân phận, vào thành cũng không cần nộp Tiên Linh Thạch.

Chỉ cần ngươi không gây sự trong thành, thì sẽ không quản ngươi.

Việc giao thương qua lại cũng hoàn toàn tự do, không chịu chút hạn chế nào.

Đồng thời, Thẩm Hạo chỉ tượng trưng thu một phần nhỏ thuế, so với trước đây mà nói, mức thuế ít nhất đã giảm đi một nửa.

Điều kiện ưu đãi như vậy, tự nhiên đã thu hút lượng lớn tán tu từ các khu vực lân cận nhanh chóng đổ về Ly Hỏa thành như thủy triều.

Cùng với sự đổ vào không ngừng của các tán tu này, số lượng dân cư Ly Hỏa thành ngày càng tăng, mức độ náo nhiệt ồn ào trong thành thị càng tăng vọt.

Giữa các con phố lớn nhỏ, đều có thể thấy bóng dáng tán tu.

Cả Ly Hỏa thành đều chìm trong một bầu không khí sinh cơ bừng bừng.

Không chỉ vậy, Thẩm Hạo còn dùng dược liệu của Linh Vân đại lục, luyện chế một tòa Phách Mại Các quy mô hùng vĩ.

Tòa Phách Mại Các này, nằm ở nơi phồn hoa nhất trong thành.

Sự tồn tại của nó, giống như được thiết kế riêng cho những tán tu độc lai độc vãng vậy.

Nét độc đáo của Phách Mại Các nằm ở chế độ bảo mật nghiêm ngặt thông tin thân phận khách hàng.

Bất kể là người mua hay người bán, quyền riêng tư cá nhân của họ đều được bảo vệ một cách kín đáo nhất.

Ở đây không một ai có thể dò la được chút bí mật nào của hai bên giao dịch, dù chỉ là một chút manh mối nhỏ.

Thẩm Hạo hiểu sâu sắc rằng đối với những tán tu phiêu bạt giang hồ này, quyền riêng tư cá nhân và an toàn là cực kỳ quan trọng.

Vì vậy, hắn đã đặt ra luật sắt: bất kể đối mặt với áp lực hay dụ hoặc thế nào, Phách Mại Các tuyệt đối không cho phép tiết lộ dù chỉ một chút thông tin riêng tư nào về hai bên mua bán.

Ngay cả khi có người tò mò hỏi thăm, câu trả lời nhận được cũng vĩnh viễn chỉ là ba chữ lạnh băng —— Không biết.

Thái độ kiên quyết và quả quyết này, cũng khiến các tán tu này tạm thời cảm thấy có thể hợp tác, chứ nói hoàn toàn tin tưởng thì căn bản là không thể.

Thời gian ngắn, hoàn toàn không có nền tảng, nhưng ít nhất có một phương hướng tốt.

Nhưng dù vậy, Phách Mại Các của Ly Hỏa thành vẫn hot.

Chỉ dựa vào hạng mục này, Thẩm Hạo đã kiếm được bội tiền.

Quản gia Hạ Kiếm đối Thẩm Hạo phục sát đất, chỉ cảm thấy Thành chủ quá lợi hại, quá giỏi kinh doanh rồi.

Hắn làm chưởng quỹ còn chưa từng thấy ai làm ăn như vậy, học được không ít điều.

Cũng vì thế, khí vận Ly Hỏa thành ngược lại đang từ từ thăng tiến, so với ngày Thẩm Hạo mới nhậm chức, khí vận đã cường đại hơn gấp mấy lần.

Thành chủ đại nhân, do tán tu ngày càng nhiều, áp lực an ninh cũng dần tăng lên.

Chúng ta phải chiêu mộ thêm một số tán tu Thiên Tiên cảnh rồi.

Với thuế thu hiện tại của chúng ta, hoàn toàn có thể nuôi dưỡng các tán tu này, cung cấp tài nguyên cho họ.

Hạ Kiếm cung kính nói.

Thẩm Hạo nói: Được, việc này cứ giao cho ngươi xử lý, nhưng đãi ngộ của các tán tu chiêu mộ lần này, sẽ không thể tốt như trước nữa, đãi ngộ về công pháp toàn bộ hạ xuống một cấp bậc.

Vâng, Thành chủ.

Hạ Kiếm cung kính nói.

Có thể nói, Thẩm Hạo là Thành chủ hào phóng nhất mà hắn từng thấy.

Công pháp căn bản không giữ riêng.

Chỉ cần ngươi trung thành, làm việc tận tâm, công pháp ngươi muốn xem thì cứ xem.

Thẩm Hạo tin rằng không lâu nữa, Ly Hỏa thành sẽ có thể thăng cấp thành một đại thành thực sự.

Nhưng muốn thăng cấp đại thành, điều kiện tiên quyết là thực lực Thành chủ tối thiểu phải là Chân Tiên cảnh.

Nếu không thì không trấn áp được tình thế, điểm này Thẩm Hạo không lo lắng, hoàn toàn có tự tin này.

Ngay sau khi quản gia Hạ Kiếm vừa rời đi, một chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra.

Chương 659

Đột nhiên, một trận khí thế kinh thiên động địa như hồng thủy cuồn cuộn từ bên ngoài phủ Thành chủ ập tới.

Có thể nói, là nhằm vào Thẩm Hạo mà đến.

Vì vậy, Thẩm Hạo có thể rõ ràng phán đoán ra, cỗ khí thế này, thực lực ít nhất đã đạt đến tầng thứ Kim Tiên cảnh hậu kỳ.

Hạ Kiếm trong hành lang, cảm nhận được khí thế bất thiện của kẻ đến, sắc mặt biến đổi, lập tức nói: Địch tập.

Trong khoảnh khắc, hàng trăm người xuất hiện bên ngoài phủ Thành chủ.

Thẩm Hạo cũng lập tức đi ra ngoài phủ Thành chủ.

Hạ Kiếm sắc mặt ngưng trọng nhìn người đến.

Chỉ thấy người đến, tướng mạo nhìn chừng bốn mươi tuổi, năm tháng dường như không để lại dấu vết trên mặt hắn, hơi gầy gò, để một chòm râu dê.

Hắn mặc một bộ đạo bào màu tím, trên đó thêu tường vân tinh mỹ, lấp lánh ánh sáng nhàn nhạt, trông vô cùng hoa quý mà uy nghiêm.

Cùng với bước đi của hắn, vạt áo bay phấp phới, tựa như tiên nhân hạ phàm.

Đôi mắt sắc bén quét nhìn mọi thứ xung quanh.

Sau đó, hắn mới chậm rãi chuyển ánh mắt về phía Thẩm Hạo.

Khi ánh mắt hắn giao với Thẩm Hạo, mọi người rõ ràng cảm nhận được một luồng áp lực vô hình ập tới, hiển nhiên là đến gây chuyện.

Chỉ thấy người này thần sắc kiêu ngạo, hơi ngẩng đầu, lỗ mũi

hướng lên trời nhìn Thẩm Hạo: Ngươi chính là Thành chủ Ly Hỏa thành, Vương Lão Cát.

Cái tên ngốc này từ đâu đến, chạy đến để ra oai à.

Thẩm Hạo thản nhiên nói: Đến gây chuyện à.

Mặc dù người trước mắt này thực lực mạnh hơn Thẩm Hạo, nhưng Thẩm Hạo cũng không hề sợ hãi.

Chỉ là cao hơn một hai tiểu cảnh giới mà thôi, đều là Kim Tiên cảnh, Thẩm Hạo cũng chẳng thèm để ý hắn.

Thẩm Hạo có không gian, bất cứ lúc nào cũng có thể chạy.

Ngay cả khi ở lại liều mạng cũng không sợ, có Bất Lão Tuyền, dù là vết thương nặng đến mấy cũng có thể hồi phục đầy máu.

Hắn có thể tiêu hao đến chết đối phương.

Vì đối phương vừa đến đã phóng thích khí thế của mình, rõ ràng là kẻ đến không có ý tốt, Thẩm Hạo cũng căn bản không khách khí.

Người đến khẽ nhếch mí mắt, không ngờ Thẩm Hạo lại không chút sợ hãi.

Hắn là quản gia của Đại Thành chủ Trần Tĩnh, lần này đến là để đưa vật tư cho Thẩm Hạo, cũng là để đưa Thẩm Hạo đi tham gia Vạn Thành Đại Hội.

Vốn dĩ muốn cho Thẩm Hạo một hạ mã uy làm khó dễ, không ngờ Thẩm Hạo căn bản không sợ, một bộ dạng không phục thì đánh, ngược lại khiến hắn khó xử.

Hạ Kiếm và những người khác, thấy Thẩm Hạo cứng rắn như vậy, cũng thầm thán phục, không hổ là Thành chủ đại nhân, quả nhiên cứng cỏi.

Vương Lão Cát, ta là quản gia của Thành chủ Trần, Quách An.

Nghe vậy, mọi người ngẩn ra, ánh mắt đều nhìn về phía Thẩm Hạo.

Đây là cấp trên đến thị sát ư.

Ồ, làm sao chứng minh thân phận của ngươi.

Thẩm Hạo nói.

Quách An lấy ra Thành chủ ấn, cảm nhận được khí tức của Thành chủ ấn, Thẩm Hạo cũng xác nhận thân phận của người đến, vừa nghĩ đến là đến đưa tiền. không đúng, đưa Tiên Linh Thạch.

Tâm trạng Thẩm Hạo lập tức trở nên tốt đẹp, hắn lập tức cười chắp tay nói: Thì ra là Quách quản gia, mau mau mời vào bên trong.

Bầu không khí căng thẳng như tên đã lắp vào cung, lập tức trở nên thoải mái.

Hạ Kiếm và những người khác đều ngơ ngác, vị Thành chủ đại nhân này thay đổi sắc sắc mặt thật nhanh.

Dù không hiểu, nhưng Thẩm Hạo đã lên tiếng, bọn họ cũng không dám nghi ngờ.

Hạ Kiếm phất tay, mọi người liền tản đi.

Khi Quách An đặt chân vào phủ Thành chủ, chỉ thấy tòa phủ Thành chủ từng huy hoàng nay đã thay đổi hoàn toàn diện mạo, như thể bị một bàn tay khổng lồ vô hình xé toạc ra từ bên trong.

Vết nứt kinh tâm động phách kia xuyên suốt cả phủ đệ, cứng rắn chia cắt nó thành hai nửa, tựa như một vết thương không thể lành lại.

Quách An chầm chậm bước vào bên trong phủ Thành chủ đổ nát, y nhìn quanh, ánh mắt dừng lại ở đại sảnh.

Nội thất trong đại sảnh, hoàn toàn không có chút linh khí và vẻ xa hoa nào đáng có, toàn bộ đều là phàm phẩm.

Phải biết rằng, đây đường đường là phủ của một Thành chủ a.

Thế nhưng hiện tại, ngay cả nội thất cơ bản nhất cũng lại nghèo nàn đáng thương như vậy, quả thật là quá nghèo.

Trong lòng Quách An càng ngày càng coi thường Thẩm Hạo.

Ngay cả phủ Thành chủ nhỏ hơn, nội thất cũng đều là linh mộc, tản ra hương khí thoang thoảng, có lợi cho tu luyện.

Ở đây lại chẳng có gì cả.

Thẩm Hạo mặt đầy tươi cười mở miệng nói: Quách quản gia a, ngài xem chỗ ta đây, quả thật là quá mức giản dị và nghèo nàn.

Mong ngài đừng trách tội mới phải.

Quách An thì khẽ phất tay, đáp: Không sao.

Tiếp đó, Thẩm Hạo vội vàng nhiệt tình mời Quách An: Quách quản gia một đường xe ngựa mệt nhọc, thật là vất vả rồi.

Xin mời ngài mau ngồi xuống, ta lập tức sai người dâng trà ngon cho ngài.

Nói đoạn, hắn liền xoay người phân phó sang một bên.

Lúc này Quách An cũng không nói nhiều lời vô nghĩa, chỉ đưa mắt nhìn những chiếc ghế đẩu trong đại sảnh.

Chỉ thấy những chiếc ghế đẩu này tạo hình kỳ lạ, khác hẳn với những gì y thường thấy.

Trong mắt Quách An không khỏi lóe lên một tia chán ghét khó nhận ra, nhưng dù sao y cũng là khách, lại không tiện biểu hiện quá thất lễ, thế là y cố nhẫn sự khó chịu trong lòng, vẫn chầm chậm ngồi xuống.

Ghế đẩu trong phòng y ít nhất cũng được chế tác từ tiên mộc, có

thể nói là đầy đủ vận vị.

Đột nhiên, Quách An chỉ cảm thấy thân thể hơi chùng xuống, trong lòng có chút kinh ngạc, chiếc ghế đẩu này tuy nghèo nàn, nhưng ngồi lại khá thoải mái.

Sự kinh ngạc trên mặt Quách An chợt lóe qua, nhưng vẫn bị Thẩm Hạo bắt gặp.

Thẩm Hạo tự mình pha một ấm trà, trà diệp cũng là trà diệp của Linh Vân đại lục.

Quách An liếc nhìn một cái, ánh mắt chán ghét không thể che giấu được nữa, phất tay nói: Thôi đi, vẫn là uống của ta.

Đồng thời khi nói, trên lòng bàn tay Quách An đột nhiên xuất hiện một chén trà vô cùng tinh xảo.

Chén trà toàn thân trắng muốt như ngọc, bên trên khắc những hoa văn tinh mỹ, hiển lộ vẻ cực kỳ hoa quý.

Sau đó, y lại lấy ra ba lá trà có màu xanh biếc, trong suốt tinh oánh, nhẹ nhàng đặt vào trong chén trà.

Ngay lúc này, một cảnh tượng kinh ngạc đã xảy ra.

Lá trà trong chớp mắt liền bắt đầu ngấm nước nở ra.

Và cùng với sự nở ra của lá trà, trong chén trà bắt đầu bốc lên những làn khói nhẹ, những làn khói này lượn lờ quanh miệng chén, tựa như tiên cảnh vậy.

Nếu nhìn kỹ hơn, có thể thấy trong làn khói đó ẩn chứa linh khí thiên địa cực kỳ tinh khiết, những linh khí này tựa như có sinh mệnh, bơi lội trong làn khói, ẩn hiện bất định.

Hơn nữa, trong mờ ảo, còn có thể cảm nhận được từng tia đạo vận từ đó tản mát ra, loại đạo vận này tuy yếu ớt, nhưng lại có thể

cảm nhận rõ ràng.

So với những lá trà phổ thông mà Thẩm Hạo có, ba lá trà trước mắt này hiển nhiên cao cấp hơn rất nhiều.

Cho dù là phẩm chất hay linh lực và đạo vận ẩn chứa, đều vượt xa phạm trù của thứ trước.

Ngay cả chén trà cũng là tiên khí, có thể ngưng tụ trà vụ, tụ long tiên khí.

Nói tóm lại là đầy vẻ uy phong.

Thẩm Hạo vừa nhìn cách ăn mặc và những thứ tên này sử dụng, liền kết luận, Quách An này tuyệt đối thích xa hoa phù phiếm.

Thế là, Thẩm Hạo liền chiều theo sở thích của y, lập tức cung kính nịnh hót: Tiên trà của Quách quản gia quả thực phi phàm, chỉ hít một hơi đã khiến người ta tinh thần đại chấn, cảnh giới cũng ẩn ẩn có chút buông lỏng.

Nếu được uống một ngụm, đó quả thực là hưởng thụ.

Thứ tại hạ kiến thức nông cạn, thật sự không biết đây là trà diệp gì, Quách quản gia có thể cho tại hạ mở mang tầm mắt không.

Quả nhiên, lời nịnh hót của Thẩm Hạo khiến Quách An vô cùng hưởng thụ, nhìn Thẩm Hạo cũng thuận mắt hơn nhiều.

Quách An ngạo nghễ nói: Trà này, chính là tiên trà đỉnh cấp nhất của Bắc Dương Tiên Triều, Minh Nguyệt Tiên Trà, chỉ có trong Ngự Hoa Viên của Bắc Dương Tiên Đô mới có.

Minh Nguyệt Tiên Trà này, là do Nữ Đế ban thưởng cho Trần đại nhân.

Còn ta đây, là do Trần đại nhân thấy ta công lao vất vả mà đặc biệt ban cho ta.

Trà này, sau khi uống, có cơ hội cảm ngộ đạo vận, vô cùng khó có được.

Đương nhiên là vô cùng trân quý, ở nơi hẻo lánh như ngươi đây, tự nhiên không thể nào biết được.

Mẹ nó, có ba lá trà thôi mà cũng khoe khoang lên tận trời.

Thẩm Hạo trong lòng một trận khinh bỉ, nhìn ngươi đắc ý kìa.

Nếu là Thẩm Hạo, ta sẽ trực tiếp học Hoàng Sào, không cho thì cướp.

Trực tiếp đánh đến Bắc Dương Tiên Đô, bắt lấy Nữ Đế, trà diệp còn không phải muốn uống thì uống sao.

Chương 660

Nhưng Thẩm Hạo nhớ rõ tên này là đến để đưa Tiên Linh Thạch, nhất định phải cho đủ mặt mũi.

Quách quản gia quả thật là phúc trạch thâm hậu, lại có thể uống được cực phẩm trà diệp như vậy, thật sự khiến ta hâm mộ chết đi được.

Quách An hài lòng liếc nhìn Thẩm Hạo một cái, lại sung sướng nhấp thêm một ngụm, vẻ mặt đầy hưởng thụ.

Hoàn toàn không có ý định rót cho Thẩm Hạo một chén.

Cái vẻ bủn xỉn này, Thẩm Hạo quyết định, lần tới sẽ kiếm thêm một ít cái thứ Minh Nguyệt Tiên Trà gì đó, trước mặt tên này, uống một chén đổ một chén.

Thẩm Hạo cũng không vội, cứ thế chờ đợi.

Đợi đến khi Quách An khoe mẽ xong, y mới thong thả nói: Vương Thành chủ, lần này ta phụng mệnh Trần Thành chủ mà đến.

Có hai nhiệm vụ, thứ nhất là đưa ngươi đến Bách Dư Thành, chuẩn bị Vạn Thành Đại Hội.

Thứ hai, chính là đưa cho ngươi một ít vật tư và công pháp.

Thấy Quách An cuối cùng cũng vào thẳng vấn đề, Thẩm Hạo lập tức tỏ vẻ vui mừng nói: Đa tạ Trần Thành chủ đã thông cảm, cũng đa tạ Quách quản gia không quản vất vả.

Thái độ của Thẩm Hạo khiến Quách An vô cùng hài lòng.

Thế là, y thu chén trà lại, lấy ra một túi gấm màu tím.

Trên bàn, liền xuất hiện một ngọc giản, một bình ngọc, và một

nghìn Tiên Linh Thạch.

Quách An nói: Trong ngọc giản này chính là công pháp Trần Thành chủ ban cho ngươi, có thể tu luyện đến Kim Tiên cảnh.

Trong bình ngọc này, có mười viên Tiên Linh Đan, dùng cho ngươi tu luyện.

Một nghìn Tiên Linh Thạch này, là dành cho những tán tu chiêu mộ được.

Nghe vậy, Thẩm Hạo nhướng mày, vật tư có chút thiếu a, trong lòng nghi ngờ tên chó chết Quách An này có phải đã tham ô rồi không.

Mà đừng nói, Thẩm Hạo thật sự đoán đúng rồi, trừ công pháp Quách An không tham, tất cả vật tư khác y đã tham tám phần.

Vốn dĩ, vật tư Trần Tĩnh cấp cho Thẩm Hạo, Tiên Linh Đan có đến năm mươi viên, còn Tiên Linh Thạch lại có năm nghìn khối.

Thế nhưng, khi Quách An đến, y đã lấy đi tám phần.

Tiên Linh Đan này không phải là đan dược thông thường, nó là một loại phụ trợ đan dược cực kỳ trân quý.

Công hiệu của nó thần kỳ phi phàm, có thể giúp tu sĩ hữu hiệu nâng cao cảnh giới tu vi của bản thân.

Đặc biệt là đối với tu sĩ ở Địa Tiên cảnh và Nhân Tiên cảnh, loại Tiên Linh Đan này có thể nói là trợ lực tu luyện tốt nhất.

Một khi phục dụng, liền có thể mượn nhờ dược lực cường đại ẩn chứa bên trong, đột phá bình cảnh, nhanh chóng đề thăng thực lực.

Với sự hiểu biết về nhân tính, Thẩm Hạo cảm thấy tên Quách An này chín mươi phần trăm là đã tham ô rồi.

Đừng nói những tài nguyên tu luyện này, ngay cả trong thế giới đô thị, trợ cấp của cấp trên ban cho nông dân, mỗi nơi đi qua, đều bị

nhận qua bạt mao, từng tầng bóc lột.

Huống chi, là tài nguyên tu luyện trân quý, Quách An sao có thể không tham một chút chứ.

Đổi lại là Thẩm Hạo, ta cũng phải lấy một nửa.

Thẩm Hạo trong lòng tính toán, tên này ít nhất cũng đã ăn chặn một phần ba.

Nhưng Thẩm Hạo không có chứng cứ trực tiếp, cũng không tiện nói nhiều.

Bây giờ vẫn chưa phải lúc, đợi thực lực đề thăng rồi hãy nói.

Thẩm Hạo giả vờ không biết, thu Tiên Linh Thạch, đan dược, công pháp vào, cười nói: Đa tạ, Quách quản gia vất vả rồi.

Chỉ thấy Quách An sắc mặt bình tĩnh như nước, chầm chậm nói: Có thể vì Thành chủ đại nhân cống hiến sức lực, đây vốn là chuyện phận sự của ta, nào có nói gì đến vất vả.

Nói đoạn, y hơi dừng lại một chút, dường như đang suy nghĩ điều gì.

Nếu có thể, loại công việc này, y thật mong có thể chạy thêm vài chuyến nữa.

Ngay sau đó, y chuyển ánh mắt, nhìn đối phương, tiếp tục mở miệng nói: Được rồi, việc không nên chậm trễ, ngươi mau đi chuẩn bị một chút đi.

Chúng ta liền lập tức khởi hành, đến Bách Dư Thành bái kiến Trần Thành chủ.

Phải biết rằng, chuyến đi lần này có rất nhiều việc cần xử lý, thời gian cấp bách a.

Nghe vậy, Thẩm Hạo gật đầu nói: Quách quản gia đợi lát, tại hạ

đi rồi sẽ quay lại ngay.

Nói xong, Thẩm Hạo khẽ gật đầu, xoay người đi về phía hậu đường.

Bước chân hắn nhẹ nhàng, rất nhanh đã biến mất khỏi tầm mắt Quách An.

Bước vào hậu đường, Thẩm Hạo lấy ra từ nhẫn trữ vật công pháp bí tịch, bình đan dược cùng một đống Tiên Linh Thạch tản ra linh quang nhàn nhạt.

Sắp xếp những vật phẩm này xong, sau đó đến phòng của Tô Thiền bốn tỷ muội.

Nhìn bốn khuôn mặt giống hệt nhau như hoa như ngọc trước mắt, trong mắt Thẩm Hạo lóe lên một tia ý cười.

Đưa công pháp, đan dược và Tiên Linh Thạch vào tay các nàng, rồi khẽ dặn dò: Bốn nàng cứ chuyên tâm tu luyện ở trong phủ Thành chủ này.

Tuyệt đối đừng tùy tiện bước ra khỏi cửa phủ một bước, thế giới bên ngoài hiện tại không được an toàn cho lắm.

Những viên Tiên Linh Đan này đối với việc đề thăng tu vi của các nàng rất có ích, có thể yên tâm phục dụng.

Bất quá tu luyện cần kết hợp lao động và nghỉ ngơi, đừng vội vàng, đề thăng tu vi ta có cách, hoàn toàn có thể đi đường tắt.

Ta tạm thời rời Ly Hỏa Thành một đoạn thời gian.

Nghe lời Thẩm Hạo nói, Tô Thiền không khỏi lộ vẻ lo lắng, nàng nhìn chăm chú Thẩm Hạo, ân cần hỏi: Phu quân, chuyến đi này rốt cuộc là vì việc gì.

Sẽ không gặp phải nguy hiểm gì chứ.

Thẩm Hạo khẽ cười, vươn tay nhẹ nhàng vuốt tóc Tô Thiền, an ủi: Thiền Nhi đừng lo lắng, lần này đi là để tiến tu.

Là chuyện tốt.

Cho dù có nguy hiểm, với thân thủ của ta, nếu muốn bỏ chạy thì vẫn chưa có ai có thể bắt được ta.

Các nàng chỉ cần an tâm mà tu luyện tốt là được.

Đợi đến khi ta quay về, hi vọng thấy các nàng đều có đột phá.

Tô Thiền nghe vậy, trong lòng hơi yên tâm, nhưng vẫn có chút không yên lòng nói: Vậy phu quân vạn sự cẩn thận, chúng ta sẽ ở Ly Hỏa Thành chờ người trở về.

Ba tỷ muội khác là Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Quyên cũng lần lượt gật đầu, ánh mắt nhu tình như nước nhìn Thẩm Hạo.

Bày tỏ nhất định sẽ nghe theo an bài của Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo hài lòng gật đầu, nói: Như vậy rất tốt, vậy ta xin cáo từ trước.

Nói đoạn, thân hình hắn chợt lóe lên rồi biến mất khỏi căn phòng.

Đối với át chủ bài của Thẩm Hạo, các nàng không rõ, nhưng Thẩm Hạo luôn có thể tạo ra kỳ tích.

Hiện nay, cách duy nhất để nhanh chóng đề thăng tu vi cho các nàng, chính là Thẩm Hạo tự mình nhanh chóng đề thăng tu vi.

Rồi lợi dụng song tu, giúp đỡ các nàng.

Bất quá, cùng với việc cảnh giới đề cao, công pháp song tu trước kia đã không còn phù hợp, phải tìm công pháp mới mới được.

Tiếp đó, Thẩm Hạo lại dặn dò Hạ Kiếm trông coi Ly Hỏa Thành.

Hắn đưa cho y một viên Tiên Linh Đan.

Ngươi bị kẹt ở Nhân Tiên cảnh đỉnh phong đã lâu rồi, hãy mau chóng đột phá Thiên Tiên cảnh, viên đan dược này ngươi cứ cầm lấy mà dùng.

Nhìn viên đan dược tản ra quang mang kỳ dị, hương khí nồng nặc trong lòng bàn tay Thẩm Hạo.

Trong lòng Hạ Kiếm tức thì dâng lên một dòng nước ấm, y kích động có chút run rẩy nói: Đa tạ Thành chủ đại nhân đã quan tâm và ưu ái thuộc hạ, đại ân đại đức như thế, thuộc hạ không răng nào quên.

Nếu lần này thật sự có thể mượn nhờ viên đan dược này mà đột phá thành công đến Thiên Tiên cảnh, thuộc hạ nhất định sẽ dốc hết toàn lực, vì Thành chủ đại nhân mà cống hiến sức chó ngựa.

Nói đoạn, y cung kính dùng hai tay tiếp lấy viên đan dược, cẩn thận từng li từng tí nâng niu trong lòng bàn tay, như thể đang ôm giữ một món kỳ trân dị bảo.

Được rồi, ta đi Bách Dư Thành đây.

Nói xong, Thẩm Hạo liền đến đại sảnh, nói với Quách An: Quách quản gia có thể khởi hành rồi.

Quách An: Đi thôi.

Lời vừa dứt, chỉ thấy dưới chân Thẩm Hạo và Quách An dâng lên một đám mây.

Màu sắc vẫn là màu tím chói chang.

Trong nháy mắt, hai người đã bay ra khỏi phạm vi thế lực của Ly Hỏa Thành.

Thẩm Hạo: Quách quản gia, thuật Đằng Vân của ngài quả thật lợi hại, tốc độ vô cùng nhanh.

Quách An đắc ý nói: Ngươi nếu có thể tại Vạn Thành Đại Hội mà

đại phóng dị sắc, công pháp, pháp thuật, đan dược, Tiên Linh Thạch, muốn gì có đó.

Thậm chí có cơ hội được Nữ Đế trọng dụng, có thể nói là tiền đồ vô lượng.

Nói đến đây, Quách An liếc Thẩm Hạo một cái rồi dừng lại, sau đó lại lắc đầu nói: Đáng tiếc, Vạn Thành Đại Hội, nhân tài đông đảo, muốn đại phóng dị sắc, ngươi e rằng không thể.

Thẩm Hạo đối với Vạn Thành Đại Hội không biết chút gì, thế là, nhịn không được hỏi: Quách quản gia đã từng tham gia Vạn Thành Đại Hội chưa.

Quách An: Đương nhiên đã từng đi, đó đã là chuyện trăm năm trước rồi.

Bất quá, tuy ta không giành được danh thứ.

Nhưng cảnh giới cũng đề thăng được một ít, nói tóm lại, chỉ cần tham gia Vạn Thành Đại Hội, nhất định sẽ có chỗ đề thăng.

Thẩm Hạo nhịn không được hỏi: Quách quản gia, Vạn Thành Đại Hội này rốt cuộc là chuyện gì, ta đến bây giờ vẫn còn mù tịt a.

Không biết Quách quản gia có thể tiết lộ một hai điều không.

Quách An: Ta với ngươi giải thích không rõ đâu, đợi đến Bách Dư Thành, Trần Thành chủ nhất định sẽ nói cho ngươi biết.

Thẩm Hạo chỉ cảm thấy tốc độ đột nhiên tăng lên, Quách An liền không nói thêm một lời nào.

Nhìn cảnh đẹp núi sông dưới chân, chợt lóe qua.

Thẩm Hạo đây là lần đầu tiên rời khỏi phạm vi thế lực của Ly Hỏa Thành.

Cũng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, Thẩm Hạo vẫn luôn

không rời mắt nhìn chằm chằm về phía xa.

Cuối cùng, hắn thấy được một dải tường vân kỳ dị ở chân trời.

Những đám mây này hiện ra một màu xanh lam sâu thẳm và mê hoặc, tựa như những viên bảo thạch xanh lam, lấp lánh quang mang kỳ dị dưới ánh mặt trời, cả bầu trời đều biến thành màu xanh lam.

Khi dần dần tiếp cận những dải tường vân đó, Thẩm Hạo lúc này mới phát hiện.

Nguyên lai là một đạo hộ thuẫn màu xanh lam vô cùng khổng lồ sừng sững trên không trung, bao phủ tất cả những dải tường vân một cách nghiêm mật.

Chính vì sự tồn tại của đạo hộ thuẫn này, nhìn từ xa, những dải tường vân vốn trắng như tuyết lúc này lại như bị nhuộm thành màu xanh lam, tạo thành một cảnh tượng Lam Vân hùng vĩ.

Bên dưới kết giới màu xanh lam, là một tòa thành trì khổng lồ.

Phải biết rằng, một tòa đại thành có quy mô bao gồm hơn trăm thành trì như vậy, đối với Bắc Dương Tiên Triều mà nói, đều là căn cơ vô cùng trọng yếu.

Nếu mất đi, đối với toàn bộ Bắc Dương Tiên Triều mà nói, tuyệt đối không thể cho phép.

Còn loại như Ly Hỏa Thành, giữ được thì giữ, không giữ được thì mất cũng không sao.

Trong khoảng thời gian một chén trà, Thẩm Hạo liền cùng Quách An đến Bách Dư Thành.

Không hổ là đại thành thị, Bách Dư Thành phỏng chừng lớn gấp trăm lần Ly Hỏa Thành.

Chương 661

Lính gác cổng thành, lập tức cung kính nói: Ra mắt Quách quản gia.

Quách An ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, dẫn Thẩm Hạo tiến vào Bách Dư Thành.

Trong thành dòng người càng tấp nập không dứt, vô cùng náo nhiệt.

Ngay cả Địa Tiên cảnh cũng ti tiện không dám nói lời nào.

Quách quản gia.

Suốt dọc đường, tất cả mọi người nhìn thấy Quách An đều vô cùng cung kính.

Do đó, lưng Quách An càng thẳng tắp, vẻ ngạo khí trên mặt càng thêm mạnh mẽ.

Cái vẻ oai phong này, y đã phô trương rất đạt.

Sau khi tiến vào phủ Thành chủ, một giọng nói uy nghiêm truyền đến.

Trực tiếp dẫn Vương Lão Cát đến đại sảnh.

Vâng, lão gia.

Quách An lập tức thu lại vẻ ngạo khí, vô cùng cung kính nói.

Quách An mặt đầy nghiêm túc nhìn Thẩm Hạo, khẽ nói: Đi theo ta.

Nói xong liền xoay người đi về phía trước.

Hai người bước vào bên trong phủ Thành chủ rộng lớn, suốt dọc đường lại không thấy bất kỳ lính tuần tra nào.

Thi thoảng có thể thấy vài thị nữ mặc áo trắng, cúi đầu vội vã đi qua.

Những thị nữ này như thể sợ phát ra dù chỉ một tiếng động nhỏ, căn bản không dùng chân, mà trực tiếp dùng cách bay lướt.

Cảnh tượng tĩnh mịch không tiếng động như vậy, nếu là vào ban đêm, trực tiếp dọa chết người.

Quách An dẫn Thẩm Hạo chầm chậm đi dọc theo hành lang quanh co khúc khuỷu.

Trên đường, y lại quay đầu nhìn Thẩm Hạo đang bước theo sau, hạ thấp giọng dặn dò: Nhớ kỹ, lát nữa gặp lão gia tuyệt đối đừng nói lung tung.

Lão gia, cả đời ghét nhất những kẻ nói nhiều lời vô nghĩa.

Chuyện không liên quan đến Vạn Thành Đại Hội một chữ cũng đừng nhắc đến.

Cho nên lát nữa ngươi tốt nhất nên cẩn trọng lời nói và hành động, đừng chọc giận lão gia mà tự chuốc lấy tai họa.

Nói đoạn, Quách An lại tăng nhanh thêm vài bước, tiếp tục đi về phía trước.

Thẩm Hạo nhếch khóe môi, trong lòng hiểu rõ, tên chó chết Quách An này hiển nhiên có chút chột dạ.

Đương nhiên, chỉ là Quách An đã lo lắng thừa, Thẩm Hạo căn bản không hề có ý định muốn triệt để trở mặt, công khai xé toạc mặt nạ với đối phương.

Đấu đá tâm cơ vì chút chuyện nhỏ nhặt này để làm gì, đề thăng thực lực mới là vương đạo.

Bởi vì Thẩm Hạo trong lòng rất rõ ràng, cho dù lúc này ngay trước

mặt đối phương mà tranh cãi đỏ mặt tía tai không ngừng, khiến quan hệ trở nên không thể cứu vãn, thực tế cũng chỉ là một hành động vô ích, chẳng qua là lãng phí thời gian và tinh lực quý báu của bản thân mà thôi.

Cho nên, Thẩm Hạo lựa chọn ẩn nhẫn không phát, âm thầm tích lũy sức mạnh.

Chỉ cần thực lực bản thân đủ cường đại, vậy thì tất cả những bất công và ấm ức đã từng phải chịu đựng đều sẽ tan thành mây khói. những thứ vốn nên thuộc về mình, cũng nhất định có thể mất mà lấy lại, một lần nữa được nắm chặt trong tay.

Đến lúc đó, không cần nói nhiều.

Thế giới cường giả vi tôn, chỉ có cường đại mới có tôn nghiêm.

Đa tạ Quách quản gia đã nhắc nhở.

Đối với thái độ của Thẩm Hạo, Quách An vô cùng hài lòng, nói: Yên tâm, đợi ngươi từ Vạn Thành Đại Hội trở về, ta sẽ nói vài lời tốt đẹp với lão gia.

Sắp xếp cho ngươi một thành trì tốt, để ngươi quản lý.

Trong lòng y lại cười lạnh không thôi, Vạn Thành Đại Hội chính là một cái hố, ai đi vào cũng đừng mơ sống mà trở về.

Đây cũng là nguyên do vì sao Quách An dám tham ô tài nguyên của Thẩm Hạo như vậy.

Y không tin, Thẩm Hạo vừa mới đột phá Dương Tiên cảnh, có thể sống mà trở về.

Đa tạ Quách quản gia.

Được rồi, đừng để lão gia đợi lâu, mau đi thôi.

Nói đoạn, Quách An dẫn Thẩm Hạo thân ảnh nhanh chóng biến

mất trong hành lang.

Hai người đều là súc địa thành thốn, một bước đi được mấy trăm mét.

Không có gì khác, phủ Thành chủ thật sự quá lớn, nếu đi như phàm nhân, quá lãng phí thời gian.

Đến một đại điện kim bích huy hoàng.

Ngay cả hai lính gác cũng là Thiên Tiên cảnh.

Quách An cung kính tột độ đứng bên ngoài cung điện hùng vĩ tráng lệ, y khẽ khom người, Lão gia, Vương Lão Cát đã đến rồi.

Trong chốc lát, từ trong điện truyền ra một giọng nói trầm thấp mà uy nghiêm: Dẫn hắn vào.

Quách An vội vàng đáp: Vâng, lão gia.

Sau đó, y thẳng người lên, nhẹ nhàng đẩy cửa điện ra, nghiêng người làm một thủ thế mời, ý bảo Thẩm Hạo vào trong.

Bước vào trong điện, chỉ thấy bên trong không có gì xa hoa trang trí, chỉ có trên đài giai bạch ngọc, đặt một cái bồ đoàn.

Trần Tĩnh đã từng gặp trước đó, đang nhắm mắt nhập định.

Khắp thân lóe lên từng trận quang mang, hiển nhiên đang trị thương.

Trong chốc lát, y thu khí tức lại, tĩnh tâm mở mắt.

Y quét mắt nhìn Thẩm Hạo.

Thấy vậy, Thẩm Hạo lập tức nói: Ra mắt Trần Thành chủ.

Vương Lão Cát, không tệ không tệ, ngươi có thể ở dưới cực hạn cảnh ngộ mà đột phá Dương Tiên cảnh, xem ra thiên phú của ngươi không tệ.

Đa tạ Thành chủ đã quá khen.

Được rồi, lời thừa không nói nhiều nữa, trong ngọc giản này có giới thiệu chi tiết về Vạn Thành Đại Hội.

Hôm nay ngươi hãy ở Bách Dư Thành này nghỉ ngơi một ngày, ngày mai ta sẽ dẫn ngươi đi Trung Đô Thành tham gia Vạn Thành Đại Hội.

Trần Tĩnh nói đoạn, đưa cho Thẩm Hạo một miếng ngọc giản.

Vâng, Thành chủ.

Ngay sau đó Trần Tĩnh nhìn Thẩm Hạo thật sâu một cái, lại nói: Vạn Thành Đại Hội lần này, kỳ ngộ rất nhiều, nhưng có thể nắm giữ được hay không, hoàn toàn dựa vào tạo hóa cá nhân của ngươi.

Ngươi nếu có thể sống sót trở ra, Nữ Đế nhất định sẽ đích thân đề bạt ngươi.

Được rồi, Quách An dẫn hắn xuống đi.

Nói đến đây, lại dặn dò: Cứ để hắn ở cạnh động phủ của các cung phụng.

Vâng lão gia.

Quách An tức thì tâm lĩnh thần hội, đây là muốn giám sát Thẩm Hạo.

Trần Tĩnh nói xong, lại bắt đầu nhắm mắt trị thương.

Hiển nhiên, trận chiến ở Ly Hỏa Thành, y đối chiến với Tư Mã Liệt, bị thương không nhẹ.

Quách An và Thẩm Hạo sau khi rời khỏi đại điện.

Liền dẫn Thẩm Hạo đi đến khu khách.

Đi xuyên qua một rừng trúc, liền đến hậu viện.

Chỉ thấy, hậu viện mây mù lượn lờ, xuất hiện từng ngọn núi.

Trong núi, có không ít động phủ được bố trí tinh xảo.

Quách An chỉ vào một gian động phủ nói: Hôm nay ngươi tạm thời ở đây.

Những động phủ bên cạnh này, đều là của một số Dương Tiên cung phụng mà phủ Thành chủ chiêu mộ, thực lực cường đại, ngươi đừng đi quấy rầy các vị ấy thanh tu.

Để tránh gây ra sự khó chịu.

Thẩm Hạo: Vâng, Quách quản gia.

Ừ, đừng gây sự, nơi đây không phải Ly Hỏa Thành.

Ngày mai khởi hành ta sẽ tự đến đón ngươi.

Đơn giản dặn dò một câu, Quách An liền ngạo khí rời đi, trong lòng cười khẩy khinh thường, phỏng chừng lần đi này e rằng sẽ không bao giờ gặp lại nữa.

Còn Thẩm Hạo nhìn quanh những động phủ không ít, cũng không có ý định đi quấy rầy người khác.

Bước vào trong động phủ, tiên linh khí bên trong dồi dào hơn Ly Hỏa Thành không ít.

Xem ra Giới Địa Tiên này cũng vậy, giai cấp đã cố định rồi.

Tài nguyên tốt đã sớm bị chiếm cứ hết rồi.

Thảo nào tán tu không thể làm nên chuyện, không có bối cảnh cũng không có tài nguyên, khó.

Thẩm Hạo không tu luyện, mà là lấy ngọc giản ra xem xét.

Đưa thần thức thẩm thấu vào ngọc giản, tức thì một luồng tin tức dâng trào đến.

Xem xong tin tức, Thẩm Hạo hơi kinh ngạc, điều này có chút khác biệt so với tưởng tượng của hắn.

Cái gọi là Vạn Thành Đại Hội này, không chỉ có Thành chủ của Bắc Dương Tiên Triều tham gia, mà còn có Thành chủ của Nam Chiếu Tiên Triều, Đông Thanh Tiên Triều, Tây Đô Tiên Triều đều sẽ tham gia.

Tính ra là bốn đại Tiên Triều cùng nhau so tài.

Những người tham gia Vạn Thành Đại Hội, sở dĩ là Thành chủ của Bắc Dương Tiên Triều, đồng thời còn phải là Dương Tiên cảnh, bởi vì yêu cầu thấp nhất để tiến vào bí cảnh chính là Dương Tiên cảnh.

Thành chủ thì đại diện cho Bắc Dương Tiên Triều đi tham gia.

Và điểm vào của Bắc Dương Tiên Triều, chính là ở Trung Đô Thành.

Trung Đô Thành này, là tiên thành lớn nhất của Bắc Dương Tiên Triều, còn lớn hơn cả Bắc Dương Thần Đô.

Nó là trung tâm nhất của Bắc Dương Tiên Triều, cũng là thành trì phồn hoa nhất của Bắc Dương Tiên Triều.

Nơi đây là một thành giao dịch khổng lồ, do đó, thu thuế ở đây cũng là thành trì trọng yếu nhất của Bắc Dương Tiên Triều.

Vạn Thành Đại Hội không chỉ là đại hội của bốn đại Tiên Triều, mà còn là thịnh sự chung của vô số liên minh thương hội.

Thiên tài địa bảo bên trong bí cảnh, cũng là thứ bọn họ cần.

Mỗi mười năm tổ chức một lần, mỗi lần kéo dài một tháng.

Mỗi Thành chủ sau khi vào, đều sẽ có một ngọc bài thân phận.

Chương 662

Tất cả mọi người ngoài việc tranh giành thiên tài địa bảo, điều quan trọng hơn chính là tranh giành ngọc bài thân phận.

Bất kể là ai, sống sót đến cuối cùng và giành được nhiều ngọc bài nhất, chính là người thắng cuộc.

Người thắng cuộc, liền sẽ tiến vào bảng xếp hạng Thiên Kiêu.

Chỉ có một trăm người.

Thẩm Hạo cẩn thận suy nghĩ liền hiểu ra, đây là chuyện bốn đại Tiên Triều ngầm tranh giành thể diện.

Cũng chính là vì quốc gia tranh giành vinh dự.

Thảo nào gọi là Vạn Thành Đại Hội, thảo nào mười năm một lần.

Bốn đại Tiên Triều, e rằng không chỉ có vạn người.

Thẩm Hạo cũng cuối cùng hiểu ra, vì sao trước đó hỏi Quách An về chuyện Vạn Thành Đại Hội, tên chó chết này lại không nói.

E rằng nói xong, sợ Thẩm Hạo hối hận nửa đường bỏ chạy.

Thú vị, chuyện này càng ngày càng thú vị rồi.

Ngay lúc này, Thẩm Hạo mới hiểu ra, thảo nào tìm không được người tham gia Vạn Thành Đại Hội.

Lại còn nói gì mà tham gia một lần rồi không được tham gia nữa, mẹ nó, phỏng chừng đều chết không thể chết hơn được rồi.

Hiển nhiên, Trần Tĩnh và Quách An này trước đó không nói cho Thẩm Hạo nguyên nhân, là sợ Thẩm Hạo không đi.

Chủ yếu là tạo ra sự chênh lệch thông tin.

Nhưng Thẩm Hạo không những không sợ hãi, ngược lại còn rất hưng phấn.

Trước đó, Thẩm Hạo còn lo lắng Vạn Thành Đại Hội này đã do Bắc Dương Tiên Triều tổ chức, liệu có hạn chế sát lục không.

Tự mình tàn sát lẫn nhau, chẳng phải sẽ làm lợi cho người ngoài sao, Nữ Đế có ngốc cũng sẽ không làm vậy, chi bằng đưa tất cả mọi người ra chiến trường.

Bây giờ xem ra, Thẩm Hạo mới phát hiện nỗi lo lắng trước kia của mình hoàn toàn là thừa thãi.

Vạn Thành Đại Hội do bốn đại Tiên Triều tổ chức, quy mô lớn, cạnh tranh kịch liệt đến mức vượt ngoài sức tưởng tượng, cảnh tượng đó nhất định sẽ vô cùng thảm khốc.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo không khỏi cảm thấy một trận hưng phấn, như thể toàn thân huyết dịch đều bắt đầu sôi trào, đã lâu rồi không có chuyện nào khiến hắn mong đợi đến vậy.

Thế nhưng, mặc dù trong lòng tràn đầy mong đợi, nhưng có một vài món nợ lại nhất định phải tính toán rõ ràng mới được.

Cứ lấy hai tên chó chết Quách An và Trần Tĩnh mà nói đi, trước đó bọn chúng lại không hề nhắc đến một chữ nào về thông tin then chốt.

Mãi cho đến khi Thẩm Hạo đến phủ Thành chủ của Bách Dư Thành, Trần Tĩnh mới đưa ngọc giản cho Thẩm Hạo.

Chọn cách công khai sự thật với Thẩm Hạo.

Rất rõ ràng, ngay lúc này, tại nơi đây, cho dù Thẩm Hạo biết được chân tướng rồi muốn hối hận, e rằng cũng lực bất tòng tâm rồi.

Bởi vì Thẩm Hạo hiện tại đã lâm vào một cảnh địa tiến thoái lưỡng nan, giống như con vịt bị lùa lên sàn mổ, không còn đường lùi

nào cả.

Nếu như Thẩm Hạo không có thôn phệ không gian, chỉ là một Thành chủ Dương Tiên cảnh bình thường, mà bảo hắn đi tham gia Vạn Thành Đại Hội, vậy thì điều này hầu như không khác gì trực tiếp đi chịu chết.

Nếu như sớm nói rõ ràng quy tắc cụ thể của Vạn Thành Đại Hội, để Thẩm Hạo có quyền lựa chọn, Thẩm Hạo trong lòng hoàn toàn có thể chấp nhận, nhưng bây giờ thì không chấp nhận được.

Bây giờ mới nói, đó chính là cố ý để Thẩm Hạo đi chịu chết.

Đã là cố ý, vậy thì mối thù này đã kết.

May mà Thẩm Hạo người này lòng dạ hẹp hòi dễ ghi thù, chuyện này e rằng không thể bỏ qua được.

Báo thù không để qua đêm, đã không đánh lại được, vậy tối nay tạm thời thức trắng vậy.

Vốn định đi Linh Vân đại lục xả giận một chút, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn thôi.

Ai biết trong động phủ này có cấm chế gì không, hoặc là có thiết bị giám sát hay không.

Vạn nhất Thẩm Hạo đột nhiên biến mất, bị phát hiện thì làm sao, xem ra vẫn phải nhịn một chút.

Hiển nhiên, Linh Vân đại lục tạm thời không tiện đi.

Đàn ông thì phải học cách nhẫn nhịn.

Màn đêm lặng lẽ buông xuống, giữa thiên địa như bị bao phủ bởi một tầng sa đen thần bí.

Thẩm Hạo cảm thấy vô cùng buồn chán, chầm chậm bước ra từ trong động phủ hơi tối tăm kia.

Hắn khẽ ngẩng đầu, ánh mắt hướng về bầu trời đêm, trong nháy mắt đã bị tinh không bao la vô ngần, rực rỡ chói mắt phía trên đầu thu hút sâu sắc.

Muôn vàn tinh tú trên trời, cũng nhiều như ưu điểm của Thẩm Hạo vậy.

Chưa đợi Thẩm Hạo nói thêm vài câu, liền nghe thấy truyền âm của Quách An.

Vương Lão Cát, phủ Thành chủ buổi tối cấm tự ý đi lại, đừng làm ra hành động.

Thẩm Hạo ngẩn ra, tên chó chết Quách An này vậy mà vẫn luôn canh chừng.

Trong sổ nhỏ lại ghi thêm một khoản.

Vẫn chưa phải lúc trở mặt, nhưng Thẩm Hạo đã biết mục đích của tên chó chết này, tự nhiên sẽ không còn cho y sắc mặt tốt nữa.

Biết rồi.

Nói xong, liền bước vào động phủ.

Thấy thái độ của Thẩm Hạo, Quách An vẫn luôn chú ý Thẩm Hạo sắc mặt tức thì không vui.

Bất quá nghĩ đến Thẩm Hạo phải đi tham gia Vạn Thành Đại Hội, Quách An hừ lạnh một tiếng cũng không chấp nhặt nữa.

Chỉ là trong lòng có chút hối hận.

Lẽ ra lúc đầu nên tham ô toàn bộ Tiên Linh Thạch, Tiên Linh Đan mà Thành chủ ban cho, chỉ cần cho một bản công pháp là đủ rồi.

Sau khi bước vào động phủ, Thẩm Hạo như thể tức khắc bị cách biệt với thế giới bên ngoài.

Hắn trầm mặc không nói, như một pho tượng tĩnh lặng ngồi tại chỗ, hai mắt nhắm nghiền, bắt đầu tiến vào một trạng thái nhập định sâu sắc.

Cả đêm, trong động phủ một mảnh tĩnh mịch, không có chút tiếng động nào phá vỡ sự yên tĩnh này.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, một đêm cứ thế bình yên trôi đi.

Khi tia sáng đầu tiên của bình minh xuyên qua bóng tối, chiếu sáng đại địa, một ngày mới đã đến.

Trời còn chưa sáng rõ, Quách An đã nóng lòng dẫn Thẩm Hạo đi gặp Trần Tĩnh.

Thế nhưng lần này, thái độ của Quách An đối với Thẩm Hạo lại có sự thay đổi rõ rệt, không còn che giấu như trước nữa.

Y không hề e ngại mà để lộ sự bất mãn và khinh thường đối với Thẩm Hạo, trong ánh mắt tràn đầy sự lạnh lùng và coi thường.

Thái độ không che giấu này, Thẩm Hạo cũng không để ý, vẫn giữ vẻ trấn định, âm thầm đi theo Quách An.

Trần Tĩnh cũng kỳ lạ nhìn Thẩm Hạo, không ngờ Thẩm Hạo đã biết nội tình của Vạn Thành Đại Hội mà biểu tình vẫn bình tĩnh như vậy.

Chẳng lẽ hôm qua không xem ngọc giản, căn bản không hiểu rõ.

Về Vạn Thành Đại Hội ngươi đã hiểu rõ chưa.

Thẩm Hạo nói: Đã hiểu rõ, Vạn Thành Đại Hội do bốn đại Tiên Triều tổ chức, tranh giành ngọc bài.

Mắt Trần Tĩnh híp lại, Thẩm Hạo càng bình tĩnh, y càng không nắm bắt được thái độ của Thẩm Hạo.

Bất kể trong lòng ngươi nghĩ gì, hãy biểu hiện tốt, nếu sống sót

trở ra, thành tựu của ngươi sẽ không thể lường được.

Ta rất coi trọng ngươi.

Thẩm Hạo cười híp mắt nói: Đa tạ Trần Thành chủ đã nâng đỡ.

Mặt Trần Tĩnh co giật một cái, lời này nghe sao mà cứ âm dương quái khí.

Đã hiểu rõ rồi, vậy thì khởi hành đến Trung Đô Thành.

Vâng, Thành chủ.

Trước khi đi, Thẩm Hạo quay sang Quách An cười nói: Quách quản gia, đợi ta trở về nha.

Nhìn nụ cười của Thẩm Hạo, Quách An không hiểu sao rùng mình một cái.

Chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Trong lòng có một dự cảm không lành.

Trần Tĩnh phất tay áo, liền dẫn Thẩm Hạo tức khắc biến mất tại chỗ.

Đợi thân ảnh Thẩm Hạo biến mất trong không trung, Quách An lại cảm thấy mình đã lo lắng thừa.

Tiến vào Vạn Thành Đại Hội, Vương Lão Cát còn muốn sống sót trở ra sao.

Mơ tưởng hão huyền.

Chỉ thấy tốc độ của Trần Tĩnh vô cùng nhanh, so với Quách An căn bản không cùng một đẳng cấp.

Núi sông, sông ngòi, trong nháy mắt đã vượt qua.

Ngay cả như vậy, cũng phải bay hai ngày mới đến Trung Đô Thành.

Nhìn Trung Đô Thành trước mắt, Thẩm Hạo không khỏi kinh ngạc.

Chương 663

Điều này thật sự vượt ngoài dự liệu của hắn.

Khi hắn đứng từ xa nhìn ngắm, cả người Thẩm Hạo đều vô cùng kinh ngạc.

Trung Đô Thành này lại treo cao trên mây, lẳng lặng lơ lửng giữa không trung.

Nói chính xác thì, nơi đây có hai tòa thành: một tòa nằm trên mặt đất, tòa còn lại thì trôi nổi trên mây.

Tòa thành trên mặt đất nhìn qua có quy mô hùng vĩ, tường thành cao ngất tận mây, đường phố giao cắt ngang dọc, người qua lại tấp nập, náo nhiệt phi phàm. còn tòa thành trên mây, thì lại càng thêm phiêu diêu và hư ảo, như thể do mây mù ngưng kết mà thành, ẩn hiện bất định, mang lại cho người ta một cảm giác như mộng như ảo.

Có một cảm giác kinh ngạc sâu sắc.

Thấy biểu tình của Thẩm Hạo, Trần Tĩnh thản nhiên nói: Vân Đoan Chi Thành, kỳ thực là một kiện cực phẩm tiên khí, đây không phải Trung Đô Thành, nói chính xác là một trong các hành cung của Nữ Đế.

Mỗi mười năm liền sẽ mở ra một lần, chính là để chuẩn bị cho Vạn Thành Đại Hội.

Và lối vào bí cảnh, cũng ở phía trên.

Nói xong, y lấy ra ấn ký thân phận.

Rất nhanh, dưới chân Thẩm Hạo và Trần Tĩnh liền dâng lên hai đám mây trắng, tựa như thang điện, đưa hai người tiến vào trong thành.

Trong thành mây mù lượn lờ, tiên linh khí vô cùng nồng đậm.

Mẹ nó, không hổ là Nữ Đế, hành cung này cũng bá đạo như vậy.

Quá xa xỉ rồi.

Tuy chưa từng gặp Nữ Đế, nhưng thấy một đốm mà biết cả con báo, có thể thấy Nữ Đế này quả thực đủ cường đại.

Trong lòng Thẩm Hạo thầm nghĩ rằng hắn có lẽ sẽ ở lại Trung Đô Thành phồn hoa náo nhiệt vài ngày, để cảm nhận phong thổ nhân tình độc đáo nơi đây.

Điều khiến hắn không ngờ tới là, hắn và Trần Tĩnh lại trực tiếp được dẫn vào Vân Thành Hành Cung thần bí và uy nghiêm, nơi Nữ Đế cư ngụ.

Khi đặt chân vào Vân Thành, một luồng khí tức trang nghiêm túc mục ập thẳng vào mặt.

Tại cổng thành, một đội thủ vệ toàn thân mặc ngân giáp, vũ trang đầy đủ đang nghiêm chỉnh chờ đợi.

Thẩm Hạo và Trần Tĩnh cẩn thận tiến tới, chỉ thấy ánh mắt của những thủ vệ đó sắc bén như chim ưng, dò xét bọn họ từ trên xuống dưới.

Sau đó, một người có vẻ là đội trưởng tiến lên, kiểm tra thông tin.

Thân phận được xác nhận không sai.

Ngay lập tức, hắn ta vung tay, cao giọng hô: Cho qua.

Thẩm Hạo cảm nhận được thực lực của hai tên thủ vệ đều ở Dương Tiên Cảnh, còn đội trưởng này có khí tức tương đương Trần Tĩnh, ít nhất cũng là Chân Tiên.

Quả không hổ danh hành cung của Nữ Đế, thủ vệ lại mạnh đến vậy.

Nhưng cũng dễ hiểu, trước cửa tể tướng còn có quan thất phẩm, huống chi là Nữ Đế.

Những người này đều là bộ mặt, nếu dùng một đám Địa Tiên Cảnh thì còn không mất mặt chết đi được.

Sau khi bước qua kết giới màu lam, cứ như xuyên qua một tấm màn lụa mỏng.

Cảnh tượng trước mắt lập tức trở nên rõ nét, khiến người ta không khỏi kinh ngạc.

Chỉ thấy một quảng trường rộng lớn mênh mông hiện ra, diện tích của nó đơn giản là vượt xa sức tưởng tượng, phóng tầm mắt nhìn tới mà không thấy điểm cuối.

Trên quảng trường rộng rãi này, vô số người đứng chật như nêm, sơ bộ ước tính ít nhất cũng phải vạn người.

Cảnh giới thấp nhất cũng là Dương Tiên Cảnh.

Những người này hoặc ba năm tụm lại thì thầm trò chuyện, hoặc một mình lặng lẽ đứng yên, mỗi người trên mặt đều mang biểu cảm khác nhau, có người hưng phấn, có người căng thẳng, có người hiếu kỳ.

Phía sau quảng trường là một quần thể cung điện xa hoa vô cùng, quy mô đồ sộ.

Chỉ là những quần thể cung điện này dường như bị một lớp sương mù bao phủ, mờ mịt không nhìn rõ.

Trần Tĩnh dẫn Thẩm Hạo tìm một góc tương đối khuất để đứng vững, rồi quay sang Thẩm Hạo bên cạnh, hạ thấp giọng dùng truyền âm thì thầm: Thấy cô gái mặc áo giáp vàng bên kia không.

Nghe vậy, Thẩm Hạo nhìn theo hướng Trần Tĩnh chỉ.

Chỉ thấy trên cao đài của quảng trường rộng lớn kia, một nữ tử đang thướt tha đứng thẳng.

Toàn thân nàng được bao phủ bởi bộ áo giáp vàng rực rỡ chói mắt, dưới ánh mặt trời càng tỏa ra vầng sáng chói lọi.

Truyền thuyết vàng.

Điều thu hút sự chú ý nhất là gương mặt tuyệt mỹ nhưng lạnh như băng sương của nàng.

Làn da nàng trắng như tuyết, ngũ quan tinh xảo như vẽ, nhưng trong đôi mắt đẹp lại toát ra hàn ý bức người, dường như có thể đóng băng cả linh hồn.

Khi ánh mắt nàng chậm rãi quét qua đám đông dưới đài, nơi nào nàng nhìn tới, tất cả mọi người đều như chịu một loại uy áp vô hình, không tự chủ cúi đầu xuống, căn bản không dám đối mắt với nàng dù chỉ một khoảnh khắc, sợ sẽ rước họa sát thân.

Trần Tĩnh nghiêm mặt nhìn chằm chằm Thẩm Hạo, nói: Ở đây, bất kể là ai, dù là những kẻ trông có vẻ không dễ chọc, ngươi đều có thể thử trêu chọc một chút, nhưng riêng người phụ nữ này thì tuyệt đối không được chọc vào nàng.

Thậm chí liếc thêm vài cái cũng không được.

Nếu không, hậu quả tuyệt đối không phải là thứ ngươi có thể gánh vác nổi đâu.

Vâng, Thành chủ, Thẩm Hạo đâu phải kẻ ngốc, người phụ nữ này vừa nhìn đã thấy rất lợi hại, ăn mặc như một Thánh Đấu Sĩ, ai dám trêu chọc chứ.

Nàng ta quả thực như hạc giữa bầy gà, quá đỗi chói mắt.

Không cần đoán cũng biết là nhân vật lớn, Thẩm Hạo chỉ liếc qua

một cái rồi không nhìn nữa.

Nhìn nhiều chẳng phải tự tìm cái chết sao.

Trần Tĩnh nhíu mày, kỳ lạ nhìn Thẩm Hạo, tên này luôn không đi theo lối mòn.

Lại không hỏi thân phận người phụ nữ kia.

Thẩm Hạo càng không hỏi, Trần Tĩnh càng khó chịu.

Tên tiểu tử này biết thân phận của Đông Cung đại nhân ư.

Một lát sau, Trần Tĩnh không nhịn được hỏi: Vương Lão Cát ngươi lẽ nào biết thân phận của người phụ nữ này.

Thẩm Hạo lắc đầu: Không biết.

Vậy sao ngươi không hỏi.

Ta sao phải hỏi.

Thẩm Hạo nghi hoặc nói.

Câu nói này khiến Trần Tĩnh nghẹn lời, tức nghẹn thở nửa ngày, trong lòng càng thêm bực bội.

Hắn rất muốn tát Thẩm Hạo một cái, nhưng lại không tìm ra lý do.

Nhìn Thẩm Hạo vẻ mặt thờ ơ, Trần Tĩnh không nhịn được nữa.

Mẹ nó, ngươi một chút cũng không hiếu kỳ sao.

Không hiếu kỳ.

Nàng ấy là thân tín của Nữ Đế, có thể nói là cánh tay đắc lực của Nữ Đế.

Đông Cung Vô Song, chính là cường giả Thái Ất Kim Tiên Cảnh, thực lực vô cùng cường hãn.

Vạn Thành Đại Hội lần này, bởi vì Bắc Dương Tiên Triều là chủ

đạo, nên để nàng toàn quyền phụ trách.

Trần Tĩnh sợ hãi nói.

Thái Ất Kim Tiên.

Thực lực này hơi bị mạnh đấy.

Thẩm Hạo hiện tại mới là Dương Tiên, phía trên còn có Chân Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, còn kém tận ba đại cảnh giới.

Vốn dĩ muốn liếc thêm vài cái, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì thôi, cảnh giới quá thấp, bị đối phương nhìn thấy thì không hay.

Thẩm Hạo hỏi: Đông Cung.

Là Thái tử hay công chúa.

Ngu xuẩn, Đông Cung là họ.

Trong lúc hai người đang nói chuyện phiếm, lại có không ít Thành chủ Dương Tiên Cảnh bay lên Vân Thành.

Chẳng mấy chốc, nửa canh giờ trôi qua.

Đúng lúc Thẩm Hạo đợi đến sốt ruột, đột nhiên, một luồng khí thế cường đại ập tới, khiến tất cả mọi người đều vô thức muốn quỳ rạp xuống đất.

Nguyên thần Thẩm Hạo mạnh mẽ, vẫn còn có thể chống cự, còn Trần Tĩnh thì lập tức quỳ xuống.

Thật là không có tiền đồ.

Đông Cung Vô Song lạnh lùng hừ một tiếng, vung tay lên, luồng khí thế đáng sợ lập tức tan biến.

Tên chuột nhắt giấu đầu lộ đuôi, còn không cút ra đây.

Ha ha, Vô Song tiên tử đừng trách.

Không ngờ lần này lại là ngươi phụ trách, điều này khiến Cố mỗ

rất hoan hỷ a.

Lời vừa dứt, một nam tử mặc hắc bào đột nhiên xuất hiện trên không quảng trường.

Khí thế cường đại quanh thân khiến người ta nhìn mà sinh lòng kính sợ.

Cố Hoành, ngươi còn dám nói năng xằng bậy, ta sẽ giết ngươi.

Vô Song tiên tử đừng nóng giận quá vậy, chính cái gọi là hữu bằng tự viễn phương lai, bất diệc lạc hồ, đáng lẽ phải vui mừng mới phải chứ.

Từ xa truyền đến một giọng điệu trêu chọc, từ xa đến gần, một lát sau chủ nhân của giọng nói cũng đã tới.

Chỉ thấy người tới trông khoảng ba mươi tuổi, một thân bạch bào tay cầm quạt xếp, không giống tu tiên mà lại giống một nho sinh hơn.

Cố Hoành, Chu Nghi Lâm, hai ngươi luôn nhanh hơn ta một bước.

Lời vừa dứt, một lão già râu tóc bạc phơ, chân đạp mây trắng tay cầm phất trần, khẽ mỉm cười.

Dáng vẻ quả là tiên phong đạo cốt, khí chất rất tốt.

Thấy ba người này, toàn trường kinh hô một trận.

Cha mẹ ơi, hóa ra là Cố Hoành của Nam Chiếu Tiên Triều, Chu Nghi Lâm của Đông Thanh Tiên Triều, Lý Chân Lục của Tây Đô Tiên Triều.

Tất cả đều là tiền bối Thái Ất Kim Tiên Cảnh.

Trần Tĩnh cũng không dám thở mạnh, hiện trường đột nhiên xuất hiện bốn vị Thái Ất Kim Tiên, mọi người đều vô cùng căng thẳng.

Ai cũng không ngờ, Vạn Thành Đại Hội kỳ này lại náo nhiệt đến

vậy.

Đông Cung Vô Song khẽ nhíu mày, ánh mắt cũng lóe lên vẻ ngưng trọng, không ngờ ba đại Tiên Triều đều phái Thái Ất Kim Tiên tới.

Nhưng chốc lát sau, nàng lại giãn mày, dù sao đây cũng là địa bàn của Bắc Dương Tiên Triều, ai cũng không dám gây sự.

Chương 664

Còn Thẩm Hạo nhìn bốn người, nuốt nước bọt, náo nhiệt thật, đúng là quá náo nhiệt rồi.

Bốn vị Thái Ất Kim Tiên, mẹ nó, quá mạnh mẽ, mau vào nồi đây.

Ngay lúc này, chỉ thấy phía sau ba thân ảnh Cố Hoành, Chu Nghi Lâm và Lý Chân Lục, ẩn ẩn truyền đến những dao động khác thường.

Chẳng bao lâu, ba chiếc phi chu khổng lồ đang chậm rãi hiện ra từ sâu trong hư không.

Cùng với sự trôi qua của thời gian, những chiếc phi chu này càng lúc càng gần, thân thể khổng lồ của chúng dần hiện rõ.

Có thể thấy trên mỗi chiếc phi chu đều đứng rất nhiều bóng người, hiển nhiên đều là các Thành chủ đến từ ba đại Tiên Triều.

Bọn họ mỗi người đều thần sắc nghiêm nghị, ánh mắt sáng quắc, trên người tản mát khí tức cường đại, khiến người ta không dám xem thường.

Đông Cung Vô Song lạnh lùng nói: Cố Hoành, Chu Nghi Lâm, Lý Chân Lục, đã đến đông đủ thì trực tiếp mở Bí Cảnh đi.

Cố Hoành liếc nhìn đám đông trên quảng trường, giọng điệu có chút châm chọc: Chậc chậc, đừng vội.

Xem ra năm nay Bắc Dương Tiên Triều các ngươi lại đứng chót rồi.

Một Bắc Dương Tiên Triều to lớn như vậy, lại không chọn ra được mấy người vừa mắt.

Sao vậy, lẽ nào các ngươi đang bảo tồn thực lực, ha.

Chu Nghi Lâm cũng nhếch miệng: Có lẽ Bắc Dương Tiên Triều không quá coi trọng Vạn Thành Đại Hội này, hoặc là coi thường chúng ta.

Lý Chân Lục giả vờ không hiểu, vẻ mặt kinh ngạc nói: Không thể nào chứ.

Vạn Thành Đại Hội nếu thắng có thể tăng cường khí vận Tiên Triều.

Mấy năm nay khí vận của Bắc Dương Tiên Triều giảm dần, cứ thế này thì Bắc Dương Tiên Triều sẽ gặp nguy hiểm.

Lẽ nào thật sự không quan tâm sao.

Ba người ngươi một câu ta một câu, ép Đông Cung Vô Song sắc mặt vô cùng khó coi.

Hiển nhiên, tất cả đều muốn xem trò cười của Bắc Dương Tiên Triều.

Đông Cung Vô Song cũng nghẹn một bụng tức giận, nhưng thực lực có chút chênh lệch nên đành chịu.

Nàng chỉ có thể không tiếp lời, lạnh lùng nói: Bớt nói nhảm đi, đừng lề mề như phụ nữ.

Có bản lĩnh thì xuống dưới mà phân thắng bại.

Đến đây không phải để nghe các ngươi nói lời vô ích.

Nói xong, lòng bàn tay Đông Cung Vô Song xuất hiện một khối ngọc bàn tinh xảo trong suốt, rồi nàng mạnh mẽ ném nó lên không.

Khối ngọc bàn vẽ một đường cong tuyệt đẹp trên không trung, lấp lánh ánh sáng thần bí.

Cố Hoành, Chu Nghi Lâm và Lý Chân Lục đứng một bên trao đổi ánh mắt, rồi gật đầu với nhau.

Ngay sau đó, bọn họ cũng lần lượt làm theo, mỗi người lấy ra một khối ngọc bàn hoàn toàn giống với khối kia, và cũng ném lên không trung.

Trong khoảnh khắc, chỉ thấy bốn khối ngọc bàn này như bị một sức mạnh thần kỳ nào đó dẫn dắt, nhanh chóng hội tụ về phía trung tâm.

Kèm theo một luồng ánh sáng chói mắt lóe lên, bốn khối ngọc bàn lại hoàn hảo hợp nhất làm một, hình thành một khối ngọc bàn khổng lồ vô cùng to lớn.

Khối ngọc bàn này lớn đến hàng ngàn trượng, sừng sững lơ lửng giữa không trung như một ngọn núi cao ngất.

Điều đáng kinh ngạc hơn là, khi bốn khối ngọc bàn hòa làm một, tại vị trí lỗ tròn chính giữa ngọc bàn, không gian vốn yên tĩnh như gương đột nhiên gợn lên từng lớp sóng gợn, như mặt hồ bị ném đá, bắt đầu dao động dữ dội.

Bức màn thần bí của Bí Cảnh cũng chậm rãi hiện ra.

Thấy ngọc bàn đã ghép nối xong, Đông Cung Vô Song vung tay, mấy ngàn miếng ngọc bài lớn bằng bàn tay bay về các hướng của quảng trường.

Trong tay Thẩm Hạo cũng có thêm một miếng ngọc bài màu trắng, trên đó viết bốn chữ Bắc Dương Tiên Triều.

Trần Tĩnh nói: Ngọc bài này chính là chìa khóa để tiến vào Bí Cảnh.

Bên trong, ngươi có thể chọn ẩn nấp không làm gì cả, đợi đến khi Bí Cảnh kết thúc.

Hoặc cũng có thể, đi khắp nơi cướp đoạt ngọc bài, cướp được càng nhiều, xếp hạng của ngươi sẽ càng cao.

Mà ngọc bài của mỗi người không đơn giản đâu, nó liên quan đến khí vận của Tứ Đại Tiên Triều.

Đến lúc đó, nếu ngươi có thể giành được hạng nhất, Nữ Đế thậm chí sẽ đích thân tiếp kiến ngươi.

Những năm nay, Bắc Dương Tiên Triều luôn ở vị trí cuối cùng, bị chèn ép, Nữ Đế cũng đang nén một bụng lửa giận.

Nói đến đây, Trần Tĩnh không cho rằng Thẩm Hạo có thực lực đó, chỉ là an ủi mà thôi.

Thẩm Hạo không nói gì.

Phải khiêm tốn mới được.

Tiếp đó, Trần Tĩnh thấy Thẩm Hạo cầm ngọc bài ngẩn người, bèn nói: Được rồi, dùng máu của ngươi viết tên lên ngọc bài, như vậy mới có hiệu lực.

Thẩm Hạo ngẩn ra, còn cần bước này nữa sao.

Hắn nhìn quanh, thấy mọi người đều đang dùng máu viết tên mình.

Không viết có được không.

Chắc chắn không được, Trần Tĩnh nói.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cũng đành cắt đầu ngón tay, viết ba chữ Vương Lão Cát.

Sau khi viết xong, tên liền biến mất.

Ban đầu Thẩm Hạo nghĩ rằng mọi chuyện đã xong, chỉ chờ tiến vào Bí Cảnh.

Ai ngờ, sau khoảng một nén hương, ngọc bàn trên không đột nhiên tỏa sáng rực rỡ.

Ở giữa xuất hiện một Bí Cảnh hư không.

Không chỉ vậy, Thẩm Hạo còn phát hiện trên không ngọc bàn xuất hiện hàng vạn cái tên.

Hắn nhìn kỹ, thậm chí còn thấy tên mình cũng ở trên đó.

Vãi.

Thẩm Hạo nghi hoặc nói: Chuyện này là sao.

Trần Tĩnh đáp: Ngọc bàn này là bảng xếp hạng.

Nếu tên trên đó biến mất, nghĩa là người đó đã chết.

Nếu ngươi cướp đoạt được càng nhiều ngọc bài thân phận, tên của ngươi sẽ càng xếp cao hơn.

Ai có tên đứng đầu, có thể kiên trì đến cuối cùng, thì người đó chính là Vạn Thành Chi Vương của kỳ này.

Bởi vì những người tham gia Vạn Thành Đại Hội thấp nhất cũng là Dương Tiên Cảnh.

Do đó bảng xếp hạng này còn được gọi là Dương Tiên Bảng, ai giành hạng nhất, người đó chính là Dương Tiên mạnh nhất.

Tuy nhiên, không ít người đều ở Dương Tiên Cảnh đỉnh phong, có người vì muốn giành hạng nhất mà dù sắp đột phá Chân Tiên cũng không đột phá.

Giành hạng nhất có tác dụng gì.

Tác dụng gì ư.

Một khi trở thành Dương Tiên mạnh nhất, đến lúc đó, tên của người này sẽ vang danh khắp Tứ Đại Tiên Triều, danh tiếng lừng lẫy.

Không những thăng tiến nhanh chóng, nhận được vô số phần thưởng, mà còn có khí vận Tiên Triều gia thân, trở thành tồn tại vô địch trong cùng cảnh giới.

Trần Tĩnh vẻ mặt đầy hâm mộ.

Thẩm Hạo lại khinh thường, có tác dụng quái gì.

Chẳng lẽ chưa nghe qua câu chim đầu đàn dễ bị bắn sao.

Lúc này, không gian trung tâm ngọc bàn đột nhiên truyền đến một lực hút.

Thấy vậy, không ít bóng người đã phấn khích không thôi, tiến vào không gian.

Không chỉ người của Bắc Dương Tiên Triều tiến vào, mà người của Nam Chiếu Tiên Triều, Đông Thanh Tiên Triều, Tây Đô Tiên Triều cũng lần lượt tiến vào.

Cố Hoành nhìn các Thành chủ của Bắc Dương Tiên Triều, khinh thường ra mặt.

Chẳng có lấy một kẻ nào đáng gờm.

Lần này Nam Chiếu Tiên Triều đã phái ba Dương Tiên Cảnh đỉnh phong tham gia Vạn Thành Đại Hội.

Những tồn tại tùy thời có thể đột phá, đối với Vạn Thành Đại Hội kỳ này thì chắc chắn phải giành được.

Đương nhiên, không chỉ Cố Hoành của Nam Chiếu Tiên Triều có suy nghĩ này.

Ngay cả Chu Nghi Lâm của Đông Thanh Tiên Triều, Lý Chân Lục của Tây Đô Tiên Triều cũng có ý nghĩ tương tự.

Mọi người như thăng thiên, từng người một bay vào không gian.

Thấy xung quanh ngày càng ít người, Thẩm Hạo sợ mình trở thành người cuối cùng, để không gây chú ý, hắn cũng bay vào không gian.

Nhìn bóng dáng Thẩm Hạo, Đông Cung Vô Song đôi mắt đẹp khẽ

nheo lại, không khỏi nhìn thêm một cái.

Vừa nãy, khi Cố Hoành của Nam Chiếu Tiên Triều cố ý dùng khí thế áp chế, Trần Tĩnh ở Chân Tiên Cảnh còn phải quỳ xuống, nhưng Thẩm Hạo lại đứng vững ở đó.

Cảnh tượng này tuy rất ngắn ngủi, nhưng Đông Cung Vô Song tự nhiên đã cảm ứng được.

Tuy không biết Thẩm Hạo có gì đặc biệt, nhưng trong lòng nàng đã ghi nhớ Thẩm Hạo.

Một Dương Tiên Cảnh nhỏ bé, lại có thể chống lại khí thế của Thái Ất Kim Tiên, chắc chắn có điều gì đó bất phàm.

Nhưng cũng chỉ là ngoài ý muốn, dù sao cảnh giới của Thẩm Hạo vẫn còn kém quá xa.

Nhìn khí tức của ba đại Tiên Triều khác tiến vào không gian, Đông Cung Vô Song trong lòng không khỏi thở dài, nhân tài Bắc Dương Tiên Triều đang cạn kiệt rồi.

Khoảnh khắc Thẩm Hạo bước vào Bí Cảnh, một luồng bạch quang mạnh mẽ chói mắt đột nhiên quét tới, dường như muốn nuốt chửng toàn bộ hắn.

Chương 665

Trong chớp mắt, trước mắt hắn chỉ còn lại một màu trắng xóa mênh mông, không thấy gì cả.

Sau một lúc lâu, Thẩm Hạo chậm rãi mở mắt ra lần nữa, phát hiện mình đã ở giữa một khu rừng thông rậm rạp.

Hơn nữa, trong không khí tràn ngập tiên linh khí cực kỳ nồng đậm.

Những tiên linh khí này như từng sợi sương mỏng, lượn lờ trong rừng rậm, khiến người ta cảm thấy một sự thần bí.

Thẩm Hạo hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy kinh mạch trong cơ thể đều được tiên linh khí thuần khiết và cường đại này tư dưỡng, toàn thân tràn đầy sức mạnh.

Nếu cứ ở đây tĩnh tâm tu luyện, chắc chắn sẽ đạt được hiệu quả gấp đôi.

Thẩm Hạo thầm nghĩ trong lòng.

Môi trường ưu việt đến nhường này, đối với người tu hành mà nói, đơn giản là bảo địa mơ ước.

Tuy là phúc địa tu luyện, nhưng Thẩm Hạo lại không có hứng thú tu luyện.

Thẩm Hạo lập tức phóng ra thần thức mạnh mẽ của mình, như thủy triều quét về bốn phía.

Tuy nhiên, thông tin phản hồi lại khiến hắn hơi thất vọng.

Phạm vi ngàn dặm xung quanh đều trống rỗng, thậm chí không nhìn thấy bóng người nào.

Xem ra lần này điểm đặt chân của mọi người đều được phân bố

hoàn toàn ngẫu nhiên.

Như vậy cũng rất tốt để tránh bi kịch vừa rơi xuống đã bị vây hãm.

Dù sao, thực lực của mỗi Thành chủ đều không giống nhau.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, Thẩm Hạo đã liên tục bay được khoảng nửa canh giờ, nhưng trong rừng vẫn chỉ có những dãy núi, rừng cây vô tận và vài con linh thú thỉnh thoảng xuất hiện.

Chuyến hành trình dài dòng và đơn điệu này khiến hắn cảm thấy vô cùng buồn chán, thậm chí bắt đầu có chút bực bội.

Trận chiến kịch liệt đâu, việc cướp đoạt ngọc bài đâu, sao lại không có chút cảm giác nguy hiểm nào vậy.

Thế là, Thẩm Hạo chỉ đành không ngừng sử dụng thần thức của mình, quét đi quét lại khu vực xung quanh, hy vọng có thể phát hiện dù chỉ một chút dấu vết của các tu sĩ nhân loại khác.

Nhưng kết quả vẫn không như ý, ngoài những linh thú kia ra, không còn bất kỳ khí tức của người sống nào tồn tại.

Tìm nửa ngày trời cũng không phát hiện, xem ra rất nhiều người đều sợ hãi mà trốn đi rồi.

Thẩm Hạo cũng vô định bay về phía trước, bay tới đâu thì tới đó, miễn là có người là được.

Mục tiêu lần này của hắn rất rõ ràng, đó là chỉ nhặt xác chứ không đánh nhau.

Sau khi bay được hai canh giờ, Thẩm Hạo cuối cùng cũng nhìn thấy phía trước không xa xuất hiện một hồ nước.

Nước hồ xanh biếc thăm thẳm, sâu không thấy đáy, như một cái động không đáy, khiến người ta nhìn mà sinh lòng sợ hãi.

Điều kỳ lạ hơn là, xung quanh hồ nước này lại yên tĩnh một cách bất thường, yên tĩnh đến mức ngay cả một tiếng gió cũng không nghe thấy.

Không có tiếng côn trùng kêu chim hót, thậm chí tiếng xào xạc của lá cây cũng biến mất.

Sự tĩnh mịch như chết chóc này bao trùm khắp bờ hồ, mang đến cho người ta một cảm giác dựng tóc gáy.

Dựa vào kinh nghiệm trước đây, nơi đây chắc chắn là lãnh địa của ai đó.

Quả nhiên, chỉ thấy một cái bóng đen khổng lồ lướt qua đáy hồ.

Thẩm Hạo vội vàng dùng thần thức dò xét, nhưng lại phát hiện chỉ có thể quét trong phạm vi ba mét, sâu hơn nữa thần thức lại không xuyên qua được.

Trong hồ có hung vật.

Quan sát một lúc, cảm thấy có chút nguy hiểm, Thẩm Hạo liền quay người rời đi.

Đối với những nơi không hiểu rõ như thế này, Thẩm Hạo thường không dám đi, không phải. mà là không thèm đi.

Quân tử không đứng dưới bức tường nguy hiểm.

Hiện tại mà nói, tìm người vẫn là thực tế nhất.

So với những người khác, Thẩm Hạo đối với Bí Cảnh trong Vạn Thành Đại Hội này hoàn toàn mù tịt, như một con ruồi không đầu.

Những người khác khi vào đây, ước chừng đều có bản đồ hoặc tình báo các loại.

Tên khốn Trần Tĩnh này, cái gì cũng không đưa cho hắn.

Ngay khi Thẩm Hạo vừa chuẩn bị rời đi, đột nhiên thần thức của hắn phát hiện hai bóng người đang nhanh chóng bay về phía này.

Nha a, cuối cùng cũng thấy người sống rồi, trong lòng Thẩm Hạo không hiểu sao bắt đầu phấn khích.

Thân ảnh Thẩm Hạo lập tức ẩn vào trong không gian để quan sát.

Mặc dù cảnh giới của Thẩm Hạo chỉ là Dương Tiên Cảnh sơ kỳ, nhưng nguyên thần của hắn rất mạnh, thần thức càng mạnh hơn, có thể nói ngay cả Chân Tiên Cảnh, Thẩm Hạo cũng không thua kém.

Ẩn mình trong không gian, Thẩm Hạo nằm trên ghế sofa, vừa ăn linh quả, vừa quan sát tình hình bên ngoài.

Khoảng một phút sau, hai bóng người mới đến mặt hồ.

Một người là béo mặt trắng, một người là nam tử cao gầy, khoảng hai mét.

Nam tử cao gầy chắp tay nói: Thạch Tổn đạo hữu, đây chính là Bích Long Hồ.

Trần Nguyên đạo hữu, lần này không có ngươi, ta thật sự không tìm ra được.

Thạch Tổn cười ha ha nói.

Vốn dĩ đã béo, nụ cười này khiến mắt hắn híp thành một đường, trông có vẻ gian xảo.

Trần Nguyên: Không cần, chúng ta ai nấy lấy thứ mình cần thôi.

Theo ước định trước đó, nội đan của con súc sinh kia là của ta.

Điều đó đương nhiên, ta không có hứng thú với nội đan của súc sinh, ta càng xem trọng động phủ thần bí này.

Nói xong, ánh mắt hai người đều nhìn về phía mặt hồ.

Quan sát kỹ một lát, Thạch Tổn nhíu mày: Thần thức của ta lại không thể xuyên qua mặt nước.

Trần Nguyên: Đó chính là sự thần kỳ của Bích Long Hồ, nước hồ này không những sâu không thấy đáy, mà còn lạnh lẽo vô cùng.

Ngay cả ta cũng không dám xuống.

Thạch Tổn béo mặt trắng nghi hoặc nói: Vậy làm thế nào để đối phó con súc sinh này.

Con súc sinh này mỗi khi đến giờ Tý ban đêm, sẽ ra ngoài hấp thu tinh thần chi lực.

Đến lúc đó, chính là thời cơ tốt nhất để ra tay, Trần Nguyên nghiêm túc giải thích.

Vậy thì đơn giản rồi, Trần Nguyên huynh, chúng ta tìm một nơi ẩn nấp kín đáo trước, đợi tối hành động, Thạch Tổn nói.

Trần Nguyên lắc đầu: Con súc sinh này vô cùng cẩn thận, hơn nữa cực kỳ mẫn cảm với khí tức xung quanh.

Một khi phát hiện có điều bất thường, nó sẽ lập tức trốn vào hồ.

Cho nên, cần Tử Tụ Tiên Lũ Quần của Thạch Tổn huynh để che giấu khí tức.

Nghe vậy, Thạch Tổn cười híp mắt nhìn Trần Nguyên, giờ phút này mới chợt hiểu ra.

Thì ra Trần Nguyên đạo hữu, mục đích tìm ta chính là để lợi dụng Tử Tụ Tiên Lũ Quần của ta.

Trần Nguyên cười nói: Ngươi và ta ai nấy lấy thứ mình cần, ta cung cấp tình báo, Thạch Tổn đạo hữu ngươi đương nhiên cũng phải bỏ ra chứ.

Được, cứ làm thế đi.

Thạch Tổn nói xong, cũng không nói nhảm nữa, lấy ra một bộ đạo bào bát quái màu tím.

Như một chiếc áo choàng vũ phi, nó bao phủ lên người Thạch Tổn và Trần Nguyên.

Hai người lập tức biến mất, khí tức hoàn toàn không còn.

Thạch Tổn đạo hữu, Tử Tụ Tiên Lũ Quần của ngươi quả thực thần kỳ.

Trần Nguyên đạo hữu nói đùa rồi, món đồ nhỏ không đáng nhắc tới.

Thạch Tổn đạo hữu đừng khiêm tốn, Tử Tụ Tiên Lũ Quần này chính là tiên khí tuyệt hảo để che giấu khí tức, hơn nữa còn có lực phòng ngự nhất định.

Chính là một tiên khí thượng phẩm tuyệt vời.

Thấy vậy, Thẩm Hạo liền hiểu ra, xem ra Bích Long Hồ này có thứ hay ho.

Hơn nữa cái Tử Tụ Tiên Lũ Quần này trông cũng là một món đồ tốt.

Không tệ, xem ra Trần Nguyên đạo hữu, Thạch Tổn đạo hữu này hiển nhiên có duyên với ta.

Thẩm Hạo cũng rất kiên nhẫn, dù sao trốn trong không gian là an toàn.

Thần thức của hai người kia rõ ràng không ổn, Thẩm Hạo còn có thể quét ba mét, họ thì không.

Buồn chán cực độ, Thẩm Hạo lấy máy tính bảng ra, chơi trò chơi offline Plants vs.

Zombies.

Món này Bạch Tuyết hồi đó thích chơi nhất.

Bây giờ Thẩm Hạo vừa đợi vừa chơi.

Thẩm Hạo cũng tò mò không biết bên dưới Bích Long Hồ là thứ gì.

Theo thời gian trôi đi, màn đêm chậm rãi buông xuống.

Thẩm Hạo cũng cất máy tính bảng, cuối cùng cũng có chút tiến triển rồi, lập tức lấy lại tinh thần.

Hắn cẩn thận quan sát xung quanh, phát hiện Thạch Tổn, Trần Nguyên hai tên kia vẫn không có động tĩnh gì, hiển nhiên vẫn đang ẩn nấp.

Nhìn đồng hồ, còn lâu mới đến giờ Tý.

Thẩm Hạo chỉ đợi một lát đã mất kiên nhẫn, mở máy tính bảng, chọn một bộ phim truyền hình đã tải sẵn để xem.

Cuồng Tiêu.

Trước đây hắn chỉ xem qua đại khái, căn bản không đủ kiên nhẫn để mở, bây giờ chán không biết làm gì, vừa hay đem ra giết thời gian.

Không biết từ lúc nào, đã đến giờ Tý.

Thẩm Hạo vừa xem đến cảnh nổi tiếng, lão Cao hô lên câu Sóng càng lớn, cá càng quý.

Đột nhiên, mặt nước Bích Long Hồ vốn yên tĩnh như gương, gợn lên những dao động li ti khó nhận thấy.

Dao động đó cực kỳ nhỏ bé, như vết gợn nông do con rệp nước nhẹ nhàng chạy nhanh trên mặt nước để lại.

Chương 666

Ban đầu, dao động này chỉ lấp ló có có không không, dường như là một rung động nhẹ nhàng truyền ra từ sâu dưới đáy hồ, nhưng theo thời gian trôi qua, nó dần trở nên rõ ràng hơn.

Từng vòng sóng nước lan rộng ra bên ngoài.

Thạch Tổn và Trần Nguyên, hai người vẫn luôn chú ý đến sự thay đổi của Bích Long Hồ, lập tức lấy lại tinh thần.

Cuối cùng cũng đợi được ngươi rồi.

Thẩm Hạo đang vừa ăn khoai tây chiên, vừa xem Cuồng Tiêu, đúng lúc đang gay cấn.

Sâu trong Bích Long Hồ, đột nhiên một bóng đen khổng lồ lao đi như chớp.

Trong nháy mắt, bóng đen đó đã biến mất không dấu vết.

Tuy nhiên chỉ một lát sau, cái bóng đen thần bí kia lại xuất hiện ở một góc đáy hồ.

Như một u linh, lặng lẽ xuyên qua dòng nước.

Cứ như vậy, cái bóng đen khổng lồ này lượn lờ quanh đáy hồ một vòng tròn đầy đủ, dường như đang cẩn thận dò xét xung quanh xem có tồn tại mối đe dọa hoặc nguy hiểm tiềm tàng nào không.

Sau một hồi quan sát kỹ lưỡng, có lẽ đã xác định môi trường xung quanh không có gì bất thường, bóng đen cuối cùng cũng yên tâm.

Thế là, nó bắt đầu chầm chậm nổi lên mặt hồ.

Càng đến gần mặt nước, bóng đen cũng dần trở nên rõ nét hơnĐộng tĩnh lớn như vậy, ngay cả Thẩm Hạo đang xem video cũng

nhận ra tình hình bên ngoài.

Hắn đóng máy tính bảng lại, toàn bộ sự chú ý dồn vào bóng đen.

Khi ánh trăng thanh khiết chiếu rọi lên bóng đen đó, thân ảnh của yêu thú cũng hoàn toàn lộ rõ.

Hóa ra lại là một con cóc đen khổng lồ vô cùng to lớn.

Dáng vẻ xấu xí cực độ của nó khiến người ta không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, Thẩm Hạo chỉ cảm thấy ánh trăng cũng trở nên không sạch sẽ nữa.

Trên lưng nó, chi chít những nốt sần lớn nhỏ không đều.

Những nốt sần này nhiều đến mức đếm không xuể, hơn nữa mỗi cái đều to lớn vô cùng, ít nhất cũng bằng một con bò đực trưởng thành.

Thẩm Hạo còn tưởng yêu thú mà hai tên kia nói là rồng cơ, dù sao hồ này tên là Bích Long Hồ, có rồng cũng là chuyện bình thường.

Không ngờ đợi nửa ngày trời lại là một con cóc.

Con cóc không vội vã thổ nạp.

Mà lặng lẽ đứng yên trên mặt nước, không nhúc nhích, sau một nén hương, xác định không có nguy hiểm, lúc này mới bắt đầu hấp thu tinh thần chi lực và nguyệt chi tinh hoa.

Chỉ thấy con cóc này há miệng, phun ra một quả cầu màu đỏ lớn bằng quả bóng rổ.

Quả cầu đỏ tiếp xúc với lực ánh trăng và tinh thần chi lực, lập tức phát ra ánh sáng.

Thấy vậy Thẩm Hạo liền hiểu ra, thảo nào hai tên này lại muốn ra tay vào giờ Tý.

Con cóc này khi hấp thu tinh thần chi lực và nguyệt chi tinh hoa như vậy, rõ ràng là lúc nguy hiểm nhất.

Nhưng Thẩm Hạo không có lòng tốt đến thế, chỉ lặng lẽ quan sát, không lên tiếng.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là Thạch Tổn và Trần Nguyên lại nhẫn nhịn đến vậy.

Đã đến lúc này rồi, lại vẫn chưa động thủ.

Thạch Tổn truyền âm nói: Trần Nguyên đạo hữu, khi nào thì ra tay.

Trần Nguyên: Đừng vội, vẫn chưa đến thời cơ.

Thấy Trần Nguyên đầy tự tin, Thạch Tổn liền không nói thêm gì nữa.

Hắn không rõ tình hình của con súc sinh này, vì vậy cũng không có quyền phát biểu.

Khoảng một canh giờ sau, con cóc dường như vô cùng hưởng thụ.

Có lẽ tu luyện đủ rồi, liền chậm rãi thu hồi nội đan.

Ngay lúc này, mắt Trần Nguyên sáng lên, đột nhiên một đạo kim quang lóe lên từ tay áo.

Một tấm lưới vàng khổng lồ, trói chặt thân thể con cóc.

Hơn nữa theo sự giãy giụa của con cóc, tấm lưới khổng lồ bắt đầu co rút.

Thạch Tổn kinh ngạc nói: Hóa ra cũng là Khốn Tiên Võng tiên khí thượng phẩm.

Dường như đã trói được con cóc, tâm trạng Trần Nguyên cũng vô cùng tốt.

Là mượn đó, sau khi ra khỏi đây vẫn phải trả lại.

Nói xong, hắn lập tức bay tới, định thu hồi nội đan.

Thạch Tổn cũng vô cùng nóng lòng, lập tức bay lên phía trước.

Con cóc này có thực lực Dương Tiên Cảnh trung kỳ, tương đương với hai người bọn họ.

Nếu ở trong Bích Long Hồ, bọn họ thật sự không phải đối thủ.

Nhưng dựa vào uy lực của tiên khí, cộng thêm đánh lén, tỷ lệ thành công vẫn rất cao.

Thẩm Hạo tận mắt chứng kiến tất cả những điều này, ngẩn người.

Đệch mẹ, vậy là xong rồi sao.

Nhanh quá vậy.

Đồng thời, hắn cũng hiểu thêm về tiên khí này.

Chà chà, có tiên khí đúng là lợi hại mà.

Nhìn hai người hưng phấn như vậy, Thẩm Hạo một trận cạn lời.

Ban đầu còn nghĩ sẽ ngồi chờ ngư ông đắc lợi sau khi yêu thú và hai người kia đánh nhau sống chết.

Giờ xem ra, chỉ là si tâm vọng tưởng.

Khi Trần Nguyên lấy được yêu đan, lập tức hưng phấn không thôi.

Đa tạ Thạch Tổn đạo hữu.

Thạch Tổn nói: Trần Nguyên đạo hữu đừng quên lời hứa của ta nhé.

Không quên đâu, chỉ cần mang theo nội đan của hắc thiềm này, liền có thể tự do ra vào Bích Long Hồ.

Động phủ trong Bích Long Hồ lần này chắc chắn sẽ thành công.

Trần Nguyên hưng phấn nói.

Nghe vậy, trong lòng Thạch Tổn một trận khó chịu.

Thảo nào tên này nhất định muốn nội đan, hóa ra là đang đợi ở đây.

Điều này khiến hắn cảm thấy bị lừa gạt.

Trần Nguyên đạo hữu, sự không nên chậm trễ, mau đi tìm động phủ thôi.

Được, trước tiên để ta giết chết con hắc thiềm này đã.

Lời vừa dứt, từ Bích Long Hồ đột nhiên bắn ra hai đạo lam quang.

Trực tiếp xuyên qua trán của Thạch Tổn và Trần Nguyên, để lại hai cái lỗ máu lớn bằng ngón tay cái, nguyên thần đều bị diệt.

Hai người trợn mắt há mồm, không dám tin.

Có thể nói là chết không nhắm mắt.

Một lát sau, thân ảnh hai người từ không trung chậm rãi rơi xuống.

Thẩm Hạo tận mắt chứng kiến tất cả những điều này, cũng ngớ người.

Chà chà, còn có kẻ chơi xấu nữa cơ à.

Hơn nữa tên kẻ chơi xấu này dường như còn mạnh hơn.

Thẩm Hạo nhìn rõ ràng, kẻ bắn ra hai đạo lam quang là một con rồng.

Chợt nhiên, Thẩm Hạo dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Hắn chợt tỉnh ngộ, con cóc này chắc là con cá mồi.

Còn con rồng này, mới là kẻ câu cá.

Đệch mẹ, kế sách chấp pháp chơi giỏi thật.

Ngay khi Thẩm Hạo đang cảm khái, chỉ nghe thấy một tiếng hoa lạp thật lớn, mặt nước Bích Long Hồ vốn yên tĩnh như gương đột nhiên dâng lên những con sóng khổng lồ ngút trời.

Ngay sau đó, một đạo thanh quang chợt hiện, một con cự long màu xanh khổng lồ vô cùng to lớn bỗng nhiên từ trong hồ vọt thẳng lên trời.

Thân thể cự long uốn lượn dài hàng ngàn trượng, vảy trên toàn thân lấp lánh hàn quang lạnh lẽo, như từng tấm áo giáp kiên cố không thể phá hủy.

Đầu lâu hung dữ ngẩng cao, đôi mắt to như chuông đồng lộ ra vẻ uy nghiêm và bá khí vô tận.

Chỉ thấy con cự long màu xanh này đang há một cái miệng khổng lồ như bồn máu đủ để nuốt chửng cả ngọn núi, hàm răng sắc nhọn trong miệng dưới ánh trăng chiếu rọi lấp lánh ánh sáng khiến người ta rợn tóc gáy.

Hiển nhiên, Trần Nguyên và Thạch Tổn chính là bữa ăn ngon của nó hôm nay.

Chương 667

Thấy vậy, Thẩm Hạo lập tức sốt ruột.

Mẹ nó, nếu để ngươi ăn mất thì chẳng phải ta đã đợi bấy lâu nay vô ích sao.

Thanh Long nheo mắt, dường như đã bắt đầu tận hưởng bữa tiệc hiếm có này.

Đột nhiên, một bóng ảnh lóe qua trước mắt, ngay sau đó hai cỗ thi thể trên không cũng biến mất.

Cùng lúc đó, ngay cả nội đan của Hắc Thiềm cũng không cánh mà bay.

Chỉ trong khoảnh khắc đó.

Thanh Long ngậm cái miệng lớn cộp một tiếng, nuốt phải sự trống rỗng.

Khoảnh khắc này, thời không dường như ngưng đọng, thân thể khổng lồ của Thanh Long đứng yên bất động giữa không trung.

Nó hoàn toàn choáng váng, cái quái gì thế này.

Mãi một lúc sau, thân thể nó mới xoay nhẹ trên không, thần thức quét một vòng, nhưng vẫn không thu hoạch được gì, không phát hiện bóng dáng bất kỳ ai.

Vừa rồi ngươi có thấy cái gì bay qua không.

Thanh Long nghi ngờ mình bị ảo giác, không kìm được hỏi Hắc Thiềm.

Hắc Thiềm lắc đầu, Long gia, ta không thấy.

Ngươi đúng là đồ phế vật.

Thanh Long tức giận bốc hỏa tam trượng, toàn thân tỏa ra ngọn lửa hừng hực.

Đôi mắt mở to, miệng phun ra hơi thở nóng bỏng, dường như muốn thiêu rụi cả thế giới.

Nó phẫn nộ vung vẩy thân thể khổng lồ, khiến Bích Long Hồ vì sức mạnh cuồng bạo của nó mà nổ tung giữa hồ, tạo nên những đợt sóng thần cao mấy chục trượng.

Tuy nhiên, dù Thanh Long đã dùng thần thức tìm kiếm hết sức rất lâu, nhưng vẫn không thể tìm thấy bóng ảnh vừa rồi.

Điều này khiến ngọn lửa giận dữ trong lòng nó càng cháy mãnh liệt, không thể kìm nén.

Mẹ nó, cả ngày đi săn chim, lại bị chim mổ vào mắt.

Không chỗ phát tiết, Thanh Long ngẩng đầu phát ra một tiếng gầm giận dữ kinh thiên động địa.

Âm thanh như sấm sét, rung động màng nhĩ.

Tiếng long ngâm lập tức truyền khắp phạm vi mấy nghìn dặm, nơi nào nó đi qua, chim muông thú vật đều sợ hãi run rẩy, không dám nhúc nhích dù chỉ một chút.

Miếng thịt béo bở đến miệng lại cứ thế biến mất.

Ai mà chẳng tức giận, mấu chốt là bị cướp mồi ngay trước mắt Long tộc thật sự quá mất mặt.

Tìm kiếm kỹ lưỡng xung quanh, cũng không thấy bất kỳ dấu vết nào.

Chẳng lẽ đối phương là Kim Tiên cảnh.

Nghĩ đến đây, Thanh Long lập tức phủ nhận ý nghĩ đó.

Nó hoành hành trong bí cảnh này bao nhiêu năm, ăn không biết bao nhiêu tu sĩ, tất cả đều là Dương Tiên cảnh, căn bản không thể có Kim Tiên.

Ngay cả Kim Tiên cũng không thể tiến vào.

Nếu đối phương thật sự là Kim Tiên, vừa rồi nó cũng không chạy thoát, khẳng định sẽ bị lột da.

Rất rõ ràng, đối phương sở dĩ bỏ chạy chắc chắn là vì không đánh lại nó.

Điều đó cũng có nghĩa là, bây giờ không tìm thấy đối phương, e rằng đối phương đã sử dụng một món tiên khí lợi hại.

Nghĩ đến đây, Thanh Long có thể khẳng định, đối phương nhất định đang ẩn nấp quanh đây.

Càng nghĩ, Thanh Long càng tức tối.

Cùng lúc đó, một cỗ Long Uy cường đại vô song từ trên người Thanh Long bùng phát, cuồn cuộn lan ra bốn phương tám hướng.

Cỗ Long Uy này như có thực chất, phá hủy mọi thứ, nơi nào đi qua, cỏ cây đều gãy đổ, núi đá sụp đổ, ngay cả mây trên trời cũng bị xé rách thành từng mảnh.

Nó muốn chấn động đối phương ra, nhưng mặc cho Thanh Long cố gắng thăm dò thế nào, xung quanh đều không có bất kỳ phản ứng nào.

Thanh Long thậm chí bắt đầu nghi ngờ mình có phải đã đoán sai rồi không.

Thằng khốn kiếp, dám cướp mồi trong miệng Long gia, đừng để ta tìm thấy ngươi.

Tìm thấy rồi ta sẽ xé xác ngươi thành vạn mảnh.

Hắc Thiềm bên cạnh thì xui xẻo rồi, vốn dĩ đã mất nội đan, lại thêm đợt tấn công không phân biệt của Thanh Long, khiến nó lại bị thương.

Nó phun ra một ngụm máu, với vẻ mặt khóc lóc nói: Long gia, nội đan của ta mất rồi, ta không chịu nổi Long Uy của ngài.

Thanh Long hừ lạnh một tiếng, cũng thu lại khí thế: Mất rồi thì tu luyện lại là được.

Hắc Thiềm giờ đây như một kẻ phế vật, đã mất đi lý trí: Long gia nói dễ dàng, mất nội đan thì như phế vật, còn tu luyện lại thế nào.

Long gia, ngài không thể mặc kệ ta được.

Sau khi nghe lời này, chỉ thấy trong đôi mắt rồng to lớn như đèn lồng của Thanh Long, chợt lóe lên một đạo sát ý lạnh lẽo khiến người ta khiếp đảm.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Thanh Long đột nhiên vung móng vuốt khổng lồ lấp lánh hàn quang.

Trong chớp mắt, móng vuốt của Thanh Long đã tóm chặt Hắc Thiềm.

Tìm chết.

Thấy vậy, Hắc Thiềm lúc này mới ý thức được điều gì, vội vàng cầu xin: Long gia, tha mạng.

Tiểu nhân vì mất nội đan nên mới mất lý trí, cầu xin ngài tha mạng.

Chỉ thấy móng vuốt của Thanh Long hơi siết chặt, đột nhiên phát lực, trong nháy mắt một cỗ sức mạnh cường đại vô song cuồn cuộn tuôn ra.

Một tiếng Phanh trầm đục vang lên, Hắc Thiềm còn chưa kịp kêu

thảm thiết, đã hóa thành một đám huyết vụ đỏ tươi chói mắt dưới cỗ lực lượng kinh khủng này.

Hừ, phế vật, không có chút giá trị lợi dụng nào, giữ ngươi lại thì có ích gì.

Thanh Long lạnh lùng hừ một tiếng.

Sau khi thân thể khổng lồ lượn một vòng trên không, nó dường như có chút không cam lòng mà từ từ lặn xuống Bích Long Hồ phía dưới.

Nước hồ bị Thanh Long khuấy động mà nổi lên từng đợt sóng lớn, dường như cả mặt hồ đều trở nên xao động bất an vì sự xâm nhập của Thanh Long.

Khi Thanh Long hoàn toàn lặn vào hồ, mặt hồ dần dần trở lại bình tĩnh, nhưng khí tức huyết tinh tàn lưu vẫn còn vương vấn trong không khí, mãi không tan.

Từ trước đến nay, trong Bích Long Hồ này, Thanh Long chưa từng thất thủ, không ngờ hôm nay lại bất ngờ thất thủ.

Lại còn bị người ta cướp thi thể ngay trước mặt.

Thật đúng là một mối sỉ nhục lớn.

Ngay khi Thanh Long lặn vào Bích Long Hồ, Thẩm Hạo cũng hấp thu khí vụ trong không gian.

Cảnh giới của hắn cuối cùng cũng đạt đến Dương Tiên cảnh trung kỳ đỉnh phong, chỉ còn một chút nữa là Dương Tiên hậu kỳ.

Trần Nguyên và Thạch Tổn đều là Thành chủ của Nam Chiếu Tiên Triều.

Tiên khí Khốn Tiên Võng của Trần Nguyên vẫn là đồ đi mượn.

Lần này bọn họ đến là để tiến vào lòng Bích Long Hồ.

Nghe nói ở đây có một động phủ.

Rất hiển nhiên, động phủ mà hai người nhắc đến, chắc hẳn là động phủ của Thanh Long.

Chỉ có một điều, hai người đó vạn vạn không ngờ Bích Long Hồ này lại thực sự có Thanh Long.

Xem ra tình báo không chính xác, quả là hại chết người mà.

Thẩm Hạo không những có được tu vi của hai người, mà còn có được tiên khí của họ.

Tử Tụ Tiên Lũ Quần, Khốn Tiên Võng, hai món tiên khí lợi hại này, chỉ có Khốn Tiên Võng là còn chút tác dụng đối với Thẩm Hạo.

Còn về công hiệu của Tử Tụ Tiên Lũ Quần, đối với Thẩm Hạo thì như đồ bỏ đi.

Xa không bằng việc ẩn mình an toàn trong không gian.

Tuy nhiên, có còn hơn không.

Một điểm khác là Thạch Tổn và Trần Nguyên giàu có hơn Thẩm Hạo rất nhiều.

Khiến số Tiên Linh Thạch của Thẩm Hạo đã đạt đến con số khổng lồ 2 vạn.

Thật sự rất đáng giá.

Đồng thời, Thẩm Hạo hấp thu nội đan của con cóc đen, thần thức đã có thể xuyên qua đáy hồ.

Còn về việc xuống đáy hồ tìm bảo vật, Thẩm Hạo lại không có ý nghĩ này.

Thanh Long này cảnh giới thấp nhất cũng là Chân Tiên cảnh đỉnh phong.

Chương 668

Thẩm Hạo không muốn đi tìm chết.

Vừa rồi chỉ là bất ngờ, cướp được thi thể rồi lập tức tiến vào không gian.

Nếu chậm một giây thôi, Thẩm Hạo chắc chắn sẽ gặp chuyện.

Thu hoạch thì không ít.

Đương nhiên, theo thói quen của Thanh Long này, tên gia hỏa này những năm qua chắc chắn đã âm thầm giết không ít Thành chủ.

Hiển nhiên, trong hồ này không nói đến động phủ, chỉ riêng tài sản của những Thành chủ đó cũng là một nguồn tài nguyên khổng lồ.

Tu vi tăng tiến vẫn khiến Thẩm Hạo vô cùng vui vẻ.

Tuy nhiên, hắn không vội vàng đi ra, Thẩm Hạo lo lắng Thanh Long vẫn còn đang canh giữ ở đây.

Con Thanh Long này rõ ràng là một kẻ lão lục gian xảo.

Đề phòng vạn nhất, Thẩm Hạo cảm thấy vẫn nên đợi một chút.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo cảm thấy vẫn nên quay về Linh Vân Đại Lục trước đã.

Lần này hơn hai mươi ngày không trở về, Linh Vân Đại Lục cũng đã trôi qua hơn hai mươi năm rồi.

Hơn nữa, Vạn Thành Đại Hội này phải mất một tháng mới kết thúc.

Nếu thật sự đợi đến khi kết thúc mới trở về, thì Linh Vân Đại Lục chẳng phải lại trôi qua năm mươi năm nữa sao.

Thoáng cái, Thẩm Hạo đã đến Bàn Tơ Động ở Linh Vân Đại Lục.

Thẩm Hạo vừa xuất hiện, khí thế khổng lồ đã khiến các nữ nhân lập tức kinh hãi tỉnh giấc.

Linh Vân Đại Lục, Bàn Tơ Động.

Xung quanh phong hòa nhật lệ, vạn dặm không mây.

Cảnh sắc tươi đẹp, núi non trùng điệp, xanh biếc tươi tốt, hồ nước trong thung lũng như tấm gương, trong suốt thấy đáy.

Trên mặt hồ giăng mắc sương mỏng, tiên hạc bay lượn, một cảnh tượng phúc địa tiên gia.

Chỉ thấy Mạnh Tuyền Cơ, Vân Trúc và Vọng Thư cùng các nữ tử khác, lúc này đều bị khí thế cường đại tỏa ra từ Thẩm Hạo áp chế đến nỗi thân hình cứng đờ, mặc cho họ giãy giụa thế nào cũng khó mà đứng dậy được.

Còn Vạn Mộ Tuyết, Cơ Đông Ca và nha hoàn Minh Nguyệt của Vạn Mộ Tuyết, ba nữ nhân này tu vi chỉ ở Tiên Thiên cảnh giới, nói cho cùng cũng chỉ là phàm thai nhục thể.

Vì vậy, so với mấy nữ nhân kia, áp lực mà họ phải chịu đựng càng thêm to lớn.

Lúc này, họ thậm chí còn khó khăn trong việc hô hấp bình thường, mỗi lần hít vào dường như phải hao hết toàn thân khí lực.

Cổ họng như bị một bàn tay vô hình siết chặt, đến mức muốn mở miệng nói một câu cũng là điều xa xỉ.

Đột nhiên, Minh Nguyệt, Vạn Mộ Tuyết và Cơ Đông Ca ba người rốt cuộc không thể chống cự nổi uy áp khủng bố này nữa, đồng loạt phun ra một ngụm tiên huyết đỏ tươi.

Bạch Tuyết bên cạnh vội vàng nói: Chủ nhân, mau thu khí thế của

người lại.

Nghe vậy, Thẩm Hạo lúc này mới phản ứng.

Hắn thu khí thế lại, các nữ nhân mới thở phào nhẹ nhõm.

Thấy vậy, Thẩm Hạo lấy ra Bất Lão Tuyền, đút cho ba nữ Vạn Mộ Tuyết uống.

Nào, uống chút nước đi.

Được Thẩm Hạo tự tay đút nước, Minh Nguyệt, Vạn Mộ Tuyết, Cơ Đông Ca ba nữ đều vô cùng cảm động.

Thêm vào đó ba mươi năm không gặp, càng khiến họ kích động khôn nguôi.

Cảm ơn công tử.

Công tử, người thật tốt.

Thấy ba nữ không sao, Thẩm Hạo mới nói: Là ta sai, là vấn đề của ta, vội vàng đến đây, không cân nhắc tình huống của các nàng.

Công tử, ngàn vạn lần đừng nói vậy, không phải vấn đề của công tử, là vấn đề của chúng ta, đều tại chúng ta thực sự quá yếu.

Trong đôi mắt đẹp của Vạn Mộ Tuyết lóe lên một tia ảm đạm, nhưng trên mặt nàng lại nở nụ cười ngọt ngào.

Không có linh căn, nàng mãi mãi không thể tu luyện, kiếp này chỉ có thể dừng lại ở Tiên Thiên cảnh, dù có công pháp cường đại cũng vô dụng.

Tâm trạng của Minh Nguyệt và Cơ Đông Ca cũng tương tự, thực sự lần này Thẩm Hạo rời đi quá lâu, khiến họ có một cảm giác khủng hoảng sâu sắc.

Nhưng Thẩm Hạo là một tồn tại Dương Tiên cảnh, đương nhiên

có thể cảm nhận được cảm xúc của ba nữ.

Hắn cười nói: Cứ yên tâm, ta đã tìm được cách, có thể giúp các nàng có được linh căn.

Lời này vừa nói ra, các nữ nhân đều chấn động nhìn Thẩm Hạo.

Khiến phàm nhân có linh căn, tin tức này thật sự quá chấn động.

Không chỉ Vạn Mộ Tuyết, Cơ Đông Ca, Minh Nguyệt ba nữ chấn động, mà các nữ nhân khác cũng vậy.

Một lát sau, ba nữ Vạn Mộ Tuyết mừng rỡ nói: Công tử, là thật sao.

Thẩm Hạo ôm Vạn Mộ Tuyết vào lòng, hôn một cái.

Đương nhiên là thật, bản công tử còn lừa các nàng sao.

Công tử, cái giá để có được linh căn có lớn không.

Vạn Mộ Tuyết chợt nghĩ đến mấu chốt của vấn đề.

Nếu thật sự đơn giản như vậy, Thẩm Hạo đã sớm giúp họ rồi, bây giờ vẫn chưa động thủ, hiển nhiên muốn có được linh căn cũng vô cùng khó khăn.

Mạnh Tuyền Cơ, Tống Vĩnh Từ cũng lo lắng nhìn Thẩm Hạo.

Hiển nhiên họ cũng đoán được cái giá có lẽ rất lớn.

Thẩm Hạo nói: Có chút phiền phức, chỉ là ta vừa mới biết nó ở đâu.

Vị trí cụ thể, hiện tại vẫn chưa rõ, nhưng đã có manh mối thì sẽ đơn giản hơn.

Vạn Mộ Tuyết nằm trong lòng Thẩm Hạo, thở phào một tiếng.

Công tử, nếu cái giá quá lớn, thì không cần nữa.

Mộ Tuyết kiếp này có thể gặp được công tử, đã là phúc khí lớn

nhất rồi.

Chắc là phúc phận tu luyện mười kiếp mới có.

Có thể đồng hành cùng công tử một đoạn đường, đã mãn nguyện rồi, không dám cầu mong gì khác.

Thẩm Hạo nhận ra sự bi quan của Vạn Mộ Tuyết.

Hắn cười an ủi: Yên tâm đi, đã có manh mối, đương nhiên sẽ có được.

Đồng hành cùng ta một đoạn đường sao được, ít nhất cũng phải đồng hành cùng ta đến thiên hoang địa lão mới được.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Mạnh Tuyền Cơ, lóe lên vẻ do dự.

Thấy vậy, Thẩm Hạo nghi hoặc nói: Sao Tuyền Cơ.

Có gì cứ nói thẳng.

Nghe vậy, Mạnh Tuyền Cơ nhìn Vạn Mộ Tuyết, Cơ Đông Ca, Minh Nguyệt ba nữ.

Rồi mới từ từ nói: Phu quân, người từ lần trước rời đi, đã qua ba mươi năm rồi, hơn nữa Địa Tiên giới một ngày, Linh Vân Đại Lục chính là một năm.

Các nàng chỉ ở Tiên Thiên cảnh giới, cho dù thể chất đã được phu quân cải thiện, nhưng thọ mệnh dù sao cũng có hạn.

Chỉ sợ phu quân ở Địa Tiên giới hao phí thời gian quá lâu.

Lời này vừa nói ra, các nữ nhân đều gật đầu lia lịa.

Trước đây không cân nhắc những điều này, dù sao Thẩm Hạo rời đi thời gian cũng không dài.

Nhưng bây giờ đi một cái là ba mươi năm, đích xác có chút áp lực.

Tiên Thiên cảnh giới cũng chỉ sống được hơn một trăm ba mươi

tuổi, ba nữ nhân được vạn năm linh dược, cũng như tiên linh khí tức của Thẩm Hạo cải thiện cơ thể, sống hơn hai trăm tuổi thì không vấn đề gì.

Nhưng hơn 200 tuổi, nghe có vẻ dài, nhưng Thẩm Hạo ở Địa Tiên giới chậm trễ mấy tháng, chắc là đã hao phí hết rồi.

Cũng là giọt nước trong biển cả.

Bây giờ tính ra, Vạn Mộ Tuyết, Cơ Đông Ca, Minh Nguyệt ba nữ tuổi đã gần sáu mươi rồi.

Nếu không phải đã ăn Trú Nhan Đan do Thẩm Hạo luyện chế, hiện tại tuyệt đối không chịu nổi sự ăn mòn của thời gian.

Thẩm Hạo cũng hiểu rõ nỗi lo của các nữ nhân, nhưng hắn thật sự không dám cam đoan, đưa ra một khoảng thời gian cụ thể.

Dù sao Thất Sắc Liên Ngẫu là ở trong bí cảnh, nhưng cụ thể ở đâu, Thẩm Hạo cũng không rõ.

Hắn cũng không dám nói ra thời gian chính xác.

Huống hồ, Vạn Thành Đại Hội phải mất một tháng thời gian, tính toán như vậy, thời gian dường như thật sự không đủ.

Hiện tại hoặc là dẫn Vạn Mộ Tuyết, Cơ Đông Ca, Minh Nguyệt ba nữ cùng đi Địa Tiên giới, hoặc là tìm được Thất Sắc Liên Ngẫu để trọng tạo linh căn.

Rất hiển nhiên, việc đưa họ vào Địa Tiên giới là điều không thể.

Suy nghĩ một chút, Thẩm Hạo từ không gian lấy ra một số Tiên Linh Đan đưa cho các nữ nhân.

Những viên Tiên Linh Đan này đều được tìm thấy trong nhẫn không gian của Trần Nguyên và Thạch Tổn.

Chương 669

Mỗi người một viên, sau khi ăn xong, cảnh giới của các nàng sẽ tăng lên đáng kể.

Mộ Tuyết, Đông Ca, Minh Nguyệt, ba nàng ăn xong, tuy sẽ không có cảnh giới tăng tiến, nhưng thọ mệnh cũng sẽ tăng lên, thời gian tuyệt đối đủ dùng.

Tạ phu quân.

Các nữ nhân vui mừng khôn xiết.

Nhìn viên Tiên Linh Đan trong lòng bàn tay, tiên khí nồng đậm đó, chỉ cần hấp thu một hơi, cũng đã khiến họ hưởng lợi không nhỏ.

Thật lợi hại.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo nhìn hai thị nữ Diệu Lăng, Thải Y của mình.

Hắn ngạc nhiên nói: Các nàng cư nhiên đã Thần Đình cảnh đỉnh phong rồi, sắp độ lôi kiếp sao.

Diệu Lăng, Thải Y gật đầu, đồng thanh nói: Đúng vậy công tử, nhờ có Tiên Linh Trận do sư huynh bố trí, tu vi của chúng ta tăng lên rất nhanh.

Thẩm Hạo nhẩm tính, cũng gần đúng, có lẽ họ còn đang áp chế cảnh giới.

Ta gần đây không có thời gian, đến lúc đó các nàng phi thăng, ta cũng không có cách nào đón các nàng.

Diệu Lăng, Thải Y không có ý kiến, biết Thẩm Hạo là đang nghĩ cho họ.

Công tử, vậy chúng ta sẽ không tu luyện nữa, đợi công tử có thời gian rồi nói.

Thẩm Hạo: Ta ở bên Địa Tiên giới này đại khái còn khoảng ba mươi ngày.

Tính ra, bên này còn ba mươi năm, các nàng đợi được không.

Đại sư huynh, chúng ta có thể đợi được.

Ba mươi năm đối với tu luyện giả mà nói, cũng không phải là thời gian quá dài.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cười nói: Vậy thì không cần, ta sẽ đưa cho các nàng một món tiên khí, rồi đưa bản đồ Địa Tiên giới cho các nàng, đến lúc đó, sau khi phi thăng, các nàng cứ trực tiếp tìm đến là được.

Gặp nguy hiểm, cứ dùng Tử Tụ Tiên Lũ Quần che chắn bản thân là xong.

Vừa nói, Thẩm Hạo lấy ra Tử Tụ Tiên Lũ Quần tiên khí của Thạch Tổn.

Ngay khi các nữ nhân đang tò mò, Thẩm Hạo lấy ra Tử Tụ Tiên Lũ Quần tỏa ra ánh sáng tím.

Món tiên khí này, quang mang chập chờn, như mộng như huyễn.

Các nữ nhân thấy vậy, đều trừng lớn mắt, vẻ mặt đầy tò mò vây lại, muốn tìm hiểu rốt cuộc.

Họ cẩn thận tiến lại gần, tỉ mỉ quan sát món tiên khí trong truyền thuyết này.

Càng đến gần, càng có thể cảm nhận rõ ràng loại uy áp vô song tỏa ra từ Tử Tụ Tiên Lũ Quần.

Uy áp này không phải là cố ý phóng thích ra để trấn nhiếp người khác, mà là sức mạnh cường đại tự thân nó ẩn chứa tự nhiên mà bộc

lộ.

Các nữ nhân đều không khỏi chấn động, trong lòng thầm kinh ngạc: Khí tức mạnh mẽ như vậy, quả nhiên không hổ là bảo vật cấp tiên khí.

Chỉ cần tiếp xúc ở cự ly gần, đã khiến người ta cảm nhận được một loại áp bách khó tả.

Diệu Lăng, Thải Y nhìn nhau, đều lắc đầu.

Tiên khí cường đại như vậy, họ làm sao dám dùng, nếu bị người khác cướp mất thì sao.

Diệu Lăng: Công tử, cũng chỉ ba mươi năm mà thôi, chúng ta đợi được, tiên khí quý trọng như vậy chúng ta không dám dùng, người đừng làm khó chúng ta nữa.

Thải Y: Đúng vậy công tử, uy áp của tiên khí này mạnh mẽ như vậy, chúng ta dù có luyện hóa cũng phải mất một khoảng thời gian.

Vì vậy, vạn nhất xảy ra bất trắc, chúng ta không thể gánh vác nổi.

Một là, hai nữ nhân thật sự không tự tin vào thực lực của mình, hai là, cũng có nỗi sợ hãi đối với Địa Tiên giới xa lạ đó.

Mặc dù Thẩm Hạo nói một cách nhẹ nhàng, nhưng đột nhiên đến một nơi xa lạ, trong lòng tự nhiên sẽ sợ hãi, sẽ lo lắng.

Huống hồ, sau khi họ phi thăng Địa Tiên giới, thực lực của họ ở Địa Tiên giới vẫn chỉ là tồn tại yếu nhất, căn bản không có thủ đoạn tự vệ.

Càng nghĩ càng không có cảm giác an toàn, trừ phi Thẩm Hạo che chở cho họ.

Mặc dù Tử Tụ Tiên Lũ Quần là tiên khí mạnh mẽ, họ vẫn lo lắng, sau khi phi thăng, sẽ bị tiên nhân cường đại cướp mất.

Dù sao, họ không tin mình có đủ thực lực để bảo vệ tiên khí.

Hiện tại họ đã là tồn tại Thần Đình cảnh đỉnh phong, thọ mệnh dài lâu, chỉ ba mươi năm mà thôi, căn bản không vội.

Cũng chỉ là khoảng thời gian bế quan sâu.

Dù sao chỉ cần có Thẩm Hạo ở đây, họ căn bản không lo lắng việc phi thăng.

Ơ.

Điều này khiến Thẩm Hạo không biết phải làm sao, điều mà người tu hành khát vọng nhất chính là phi thăng.

Vậy mà bây giờ, đối mặt với phi thăng, hai nữ nhân lại có thể nhẫn nhịn được sự dụ hoặc này.

Nếu là Thẩm Hạo, hắn cũng không kìm được.

Khẳng định sẽ lựa chọn phi thăng ngay lập tức.

Các nàng nghĩ kỹ rồi sao.

Thẩm Hạo hỏi.

Nghĩ kỹ rồi công tử.

Diệu Lăng, Thải Y đồng thanh nói.

Vì đã không muốn, Thẩm Hạo cũng không miễn cưỡng, chủ yếu là muốn dân chủ.

Thôi được rồi, tùy các nàng, vậy thì đợi ta bận xong rồi trở về đón các nàng phi thăng.

Công tử, để đề phòng vạn nhất, xin công tử tạm thời phong ấn sức mạnh của chúng ta, tránh việc không khống chế được mà tiết lộ khí tức, sẽ độ kiếp.

Diệu Lăng nhìn Thẩm Hạo, ánh mắt đẹp cầu xin.

Điều này thì đơn giản, chỉ là tiện tay thôi.

Thẩm Hạo cười nói xong câu này, chỉ thấy hai tay hắn vẽ ra từng quỹ tích huyền diệu trên không.

Theo động tác của hắn, hai cỗ năng lượng cường đại bắt đầu hội tụ trong lòng bàn tay, dần dần ngưng kết thành hai đạo quang mang chói mắt rực rỡ, nhìn kỹ sẽ thấy một chữ phong.

Hai đạo quang mang này như hai con giao long linh động, tỏa ra khí tức khiến người ta kinh sợ.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo liền phóng hai đạo quang mang nhanh như điện xẹt ra, phân biệt cuốn về phía Diệu Lăng và Thải Y.

Quang mang trong nháy mắt bao phủ hai người vào trong, hình thành một cái kén ánh sáng khổng lồ.

Chờ đến khi quang mang tan đi, Diệu Lăng, Thải Y chỉ cảm thấy toàn thân sức mạnh giảm đi chín phần, chỉ còn lại khoảng một phần mười sức mạnh có thể sử dụng.

Thẩm Hạo cười nói: Như vậy chắc là đủ rồi, vừa có thể khiến các nàng không thể sử dụng sức mạnh, lại vừa có thể bảo lưu một ít sức mạnh, không đến nỗi như một phàm nhân.

Tạ công tử.

Diệu Lăng, Thải Y vui mừng nói.

Mạnh Tuyền Cơ, Vân Trúc, Vọng Thư cùng các nữ nhân khác bên cạnh cũng bật cười, đây là lần đầu tiên họ thấy có người bị phong ấn mà còn phải cảm ơn đối phương.

Ngoan ngoãn nghe lời là được.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo lần lượt trò chuyện với các nữ nhân.

Ba mươi năm không gặp, họ ngày đêm mong nhớ Thẩm Hạo.

Trò chuyện rồi trò chuyện, liền trò chuyện ra lửa.

Mặc dù địch đông ta ít, nhưng Thẩm Hạo vẫn không chút sợ hãi, như Triệu Tử Long ở Trường Sơn, toàn thân là gan, xông pha trận mạc bảy lần vào bảy lần ra.

Khá có khí thế dù ngàn vạn người ta vẫn xông lên.

Ngày thứ hai, Diệu Lăng và Thải Y nói một chuyện, ngược lại khiến Thẩm Hạo có chút bất ngờ.

Công tử, Mộ Dung Lâm đã đột phá Tiên Khiếu cảnh, nghe nói đã chuẩn bị tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường rồi.

Chỉ là chưởng môn không cho đi, bảo nàng nên trầm điện một chút, củng cố cảnh giới rồi hẵng nói.

Ồ, chắc Mộ Dung Lâm bức bối lắm rồi, sớm đã muốn đi Thượng Cổ Chiến Trường mà.

Thẩm Hạo cười nói.

Khi xưa Thẩm Hạo đã miêu tả Thượng Cổ Chiến Trường tốt đẹp như vậy, nàng ấy chắc chắn đã động lòng không thôi.

Vâng, công tử.

Chưởng môn Thạch Mạc Tây vẫn chưa đột phá Thần Đình cảnh sao.

Công tử, Thạch chưởng môn đã sớm đột phá Thần Đình cảnh rồi, cũng đã tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường.

Chưởng môn hiện tại là Uy Chấn Thiên trưởng lão.

Thải Y cười nói.

Thẩm Hạo ngẩn người, không ngờ lại là Uy Chấn Thiên.

Uy Chấn Thiên cũng thăng tiến tốt đấy chứ, còn lên làm chưởng

môn rồi.

Công tử, những trưởng lão mà khi xưa đã tặng linh khí cho người, tông môn đều đặc biệt chiếu cố.

Uy trưởng lão sau khi công tử gia nhập tông môn cũng đã giúp đỡ rất nhiều.

Vì vậy mà nói, tất cả đều là nhờ phúc khí của công tử.

Một mình công tử phi thăng, tất cả những người xung quanh, chỉ cần có chút dính dáng đến công tử, đều theo đó mà nước lên thuyền lên.

Toàn bộ tông môn đều hy vọng lần sau công tử trở về tông môn, vẫn có thể gặp lại những người quen thuộc.

Thải Y tiếp tục nói.

Nghe vậy, Thẩm Hạo rất hài lòng với cách làm của Huyền Thiên Kiếm Tông.

Không tồi, sắp xếp như vậy rất hợp lý, nhưng mà trở về thì chắc chắn là không thể rồi.

Thẩm Hạo lắc đầu nói.

Hiện tại những nữ nhân trong Huyền Thiên Kiếm Tông đã được hắn đưa đi hết rồi, Thẩm Hạo cũng không còn tâm tình tiếp tục trở về.

À phải rồi công tử, Lý Siêu và Quan Mộc, những người từng đối đầu với người khi xưa, đều đã tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường, có cần chế tài họ không.

Vừa nhắc đến hai người đó, khi xưa trong Đại Bỉ trăm năm của tông môn, họ đã bị Thẩm Hạo treo lên đánh.

Mặc dù hai người không bằng Thẩm Hạo, nhưng thiên phú lại là hạng nhất.

Quan Mộc lại càng là đệ tử đóng cửa của Thạch Mạc Tây, thiên phú ngay cả ở Linh Vân Đại Lục cũng là số một.

Việc họ có thể tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường, Thẩm Hạo cũng không lấy làm lạ.

Thẩm Hạo cười nói: Chuyện cũ như khói, khi xưa họ cũng đã bị ta thu thập rồi, không cần bận tâm đến họ.

Vâng công tử.

Vì ba mươi năm chưa trở lại, Thẩm Hạo dự định sẽ ở lại Bàn Tơ Động này thêm một thời gian nữa.

Cũng coi như bù đắp cho các nữ nhân.

Thoáng cái, nửa năm đã trôi qua.

Địa Tiên giới cũng đã trôi qua nửa ngày thời gian.

Lúc này Thẩm Hạo mới cáo biệt các nữ nhân.

Nhưng lần này hắn định bốn năm ngày sẽ trở về một lần, nếu không quá lâu cũng không tốt.

Trong nửa năm này, Thẩm Hạo cũng đã luyện hóa Tử Tụ Tiên Lũ Quần và Khốn Tiên Võng.

Chương 670

Các nữ nhân không dùng, hắn tự mình giữ lại dùng trước, mặc dù không cần ẩn giấu khí tức, nhưng lực phòng hộ của Tử Tụ Tiên Lũ Quần cũng rất mạnh.

Huống hồ, Thẩm Hạo cũng lo lắng Thanh Long vẫn luôn canh giữ dưới Bích Long Hồ.

Khi đi ra ngoài, mặc một bộ Tử Tụ Tiên Lũ Quần, cũng tăng thêm an toàn, phải không.

So với việc luyện hóa Tử Tụ Tiên Lũ Quần không tốn nhiều thời gian, việc luyện hóa Khốn Tiên Võng lại tốn không ít công sức.

Món Khốn Tiên Võng này là tiên khí mà tên Trần Nguyên kia đi mượn.

Thực lực đối phương cũng xấp xỉ Trần Tĩnh, đều là Chân Tiên cảnh.

Phần lớn thời gian Thẩm Hạo đều dùng để xóa bỏ thần thức lưu lại bên trong Khốn Tiên Võng.

Điều này cũng tốn một vài ngày.

Nếu đối phương là Kim Tiên, Thẩm Hạo thật sự không thể luyện hóa.

Nhìn chung, cũng không tệ.

Công năng của Khốn Tiên Võng cũng không yếu, không những có thể khống chế nhục thân, thậm chí còn có thể hạn chế nguyên thần.

Đúng là một món đồ khá.

Đương nhiên, nếu cảnh giới vượt quá quá nhiều, thì sẽ không có

hiệu quả.

Nó là một bảo bối tốt để âm thầm hãm hại người khác, thích hợp để làm một lão lục gian xảo.

Sau khi tiến vào không gian, Thẩm Hạo hít một hơi thật sâu, mặc Tử Tụ Tiên Lũ Quần vào.

Hắn không rõ Thanh Long còn có canh giữ ở đó không, nhưng vì an toàn, nhất định phải rời khỏi Bích Long Hồ ngay lập tức, bay càng xa càng tốt.

Nghĩ đến đây, chuẩn bị sẵn sàng, Thẩm Hạo mới lặng lẽ ra khỏi không gian, xuất hiện phía trên Bích Long Hồ của Ngọc Bàn Bí Cảnh.

Chính là vị trí cướp mồi từ miệng rồng đó.

Vừa xuất hiện, Thẩm Hạo lập tức tăng tốc hết mã lực, dùng toàn thân khí lực, trong nháy mắt rời khỏi Bích Long Hồ.

Thoáng cái đã xa trăm dặm.

Ngay khi Thẩm Hạo vừa đi, Thanh Long dưới Bích Long Hồ lập tức cảm nhận được khí tức dao động trong không khí.

Nó đột nhiên vọt ra từ đáy hồ.

Thẩm Hạo ngẩn ra, không ngờ Thanh Long này cảm ứng lại lợi hại đến vậy.

Hắn sử dụng một pháp thuật che mắt, trong nháy mắt thay đổi vị trí, rồi lại trốn vào không gian.

Mặc dù Tử Tụ Tiên Lũ Quần ẩn giấu khí tức rất tốt, nhưng nếu sử dụng tiên linh lực trên phạm vi lớn, vẫn có thể bị cảm ứng được.

Thanh Long vọt ra khỏi Bích Long Hồ, thần thức nhanh chóng khuếch tán.

Quét một vòng, lại không phát hiện ra bất cứ thứ gì, dường như vừa rồi chỉ là ảo giác.

Nhưng Thanh Long có thể khẳng định, tuyệt đối có thứ gì đó đã bay qua.

Để đề phòng cảm ứng sai, nó lập tức dùng thần thức quét tìm kỹ lưỡng, không bỏ sót một tấc đất nào.

Kết quả, một nén hương trôi qua, vẫn không thu hoạch được gì.

Đợi nửa ngày, đối phương cư nhiên lại một lần nữa lợi dụng lúc nó không chú ý, lẻn đi ngay dưới mí mắt nó.

Thật là một mối sỉ nhục lớn.

Giữa lúc phẫn nộ, Thanh Long lập tức ngửa mặt lên trời rống một tiếng thật lớn.

Nó muốn dùng âm thanh chấn động đối phương ra.

Kết quả gào thét nửa ngày, cũng không thấy bất kỳ phản ứng nào.

Thân thể khổng lồ của nó vô định bay lượn trên không, qua một lát, Thanh Long đột nhiên trầm giọng nói: Tiểu tử, ngô đã nhìn thấy ngươi rồi, thức thời thì lập tức ra đây, ngô sẽ không giết ngươi.

Nghe vậy, Thẩm Hạo đang trốn trong không gian lập tức bật cười, tên gia hỏa này còn dùng cả chiêu lừa bịp nữa.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo căn bản không thèm để ý đến Thanh Long, tự mình ăn linh thực, coi như xem trò vui.

Thanh Long gào thét nửa ngày, cũng không thấy bất kỳ động tĩnh nào, trong lòng càng thêm tức giận.

Nó biết, đối phương nhất định đang ẩn nấp ở gần đây, nhưng lại không thể phát hiện ra, hoàn toàn bó tay.

Tiểu tử, đừng trốn nữa, ngươi trốn không thoát đâu.

Ngươi tuy có thể ẩn giấu khí tức hoàn mỹ, nhưng theo ngô phán đoán, ngươi là vô pháp ly khai.

Ngươi nếu không ra, ngô sẽ mãi mãi canh giữ ở đây.

Ngươi chỉ có thể ở đây ba mươi ngày, và sau ba mươi ngày, ngươi sẽ bị cưỡng chế đẩy ra ngoài.

Khi ngươi rời đi, đó chính là ngày ngươi chết.

Thức thời thì bây giờ hãy ra đây, ngô có thể tha cho ngươi một mạng.

Mặc dù không biết ngươi đang ở đâu, nhưng vị trí đại khái của ngươi ngô là biết.

Thanh Long tiếp tục nói.

Nghe xong lời Thanh Long, Thẩm Hạo suy nghĩ kỹ lại thì đúng là như vậy.

Nhưng hắn cũng không vội, dù sao có không gian tồn tại, lúc nào cũng có thể chạy.

Tiếp theo, Thẩm Hạo trốn trong không gian, còn Thanh Long thì bay lượn trên không, không có ý định quay về chút nào.

Dường như thật sự muốn canh giữ ở đây.

Ừm, nếu thật sự canh giữ ở đây, Thẩm Hạo cũng sẽ khó chịu.

Dù sao không gian không thể di chuyển, chỉ có thể đứng yên tại chỗ.

Hơn nữa Thanh Long này thực lực rất mạnh, dù sao Thẩm Hạo cũng cảm thấy đối phương có thể giết chết hắn trong nháy mắt.

Điều này có chút ghê tởm.

Mặc dù đang mặc Tử Tụ Tiên Lũ Quần, nhưng chỉ cần Thẩm Hạo động đậy, không khí sẽ có dao động, chắc chắn sẽ bị phát hiện.

Nếu thật sự canh giữ ở đây ba mươi ngày, lãng phí thời gian tốt đẹp, Thẩm Hạo nhất định sẽ giết chết Thanh Long này.

Tên gia hỏa này canh giữ bên ngoài, nhất thời Thẩm Hạo thật sự không dễ dàng ra ngoài.

Lúc này, hai bên đang so xem ai kiên nhẫn hơn.

Đợi một tiếng đồng hồ, Thẩm Hạo đã mất kiên nhẫn.

Nhưng bây giờ lại không thể ra ngoài, vừa rồi đột nhiên tăng tốc rời đi là do bất ngờ.

Xem ra phải đợi tên gia hỏa này ngủ gật mới được.

Ngay lúc đó, đột nhiên một trận kinh hô truyền đến.

Mau nhìn, là Thanh Long.

Ta đã nói vừa rồi nghe thấy tiếng long ngâm mà, không ngờ lại là thật.

Thẩm Hạo nhìn, cư nhiên có sáu người bay đến đây.

Thấy vậy, Thẩm Hạo trong lòng khẽ động, cơ hội tốt đây rồi.

Thanh Long cũng thấy những người đến, nhưng lúc này nó càng muốn thu thập tên gia hỏa dám cướp mồi trong miệng rồng kia.

Hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Đối với sáu người trước mắt lại không có chút hứng thú nào.

Cút.

Sáu người nhìn nhau, không dám gây sự.

Cảm nhận được uy áp cường đại của Thanh Long, lập tức quay người bỏ chạy.

Thấy mấy người bỏ chạy, Thẩm Hạo ngây người, mẹ nó, một con rồng lớn như vậy, các ngươi đều không tò mò sao.

Ít nhất cũng phải làm thiếu niên diệt rồng chứ.

Chương 671

Sau khi sáu người đi, Thanh Long hừ lạnh một tiếng, vẫn bay lượn trên không, lảng vảng quanh vị trí Thẩm Hạo vài trăm mét, tìm kiếm vị trí của Thẩm Hạo.

May mà vừa rồi đã sớm tiến vào không gian, nếu không chắc chắn sẽ bị Thanh Long khóa chặt vị trí chính xác.

Ngô khuyên ngươi sớm ra, đỡ lãng phí thời gian, ngô sẽ chết dí vào ngươi.

Thanh Long không những muốn rửa sạch mối sỉ nhục trước, mà còn muốn bắt Thẩm Hạo, truy vấn thuật ẩn nấp của Thẩm Hạo.

Thuật ẩn nấp của Thẩm Hạo, ngay cả Thanh Long cũng không tìm thấy, thật sự nghịch thiên.

Hoặc là cực phẩm tiên khí, hoặc là công pháp cường đại.

Bất kể là loại nào, Thanh Long cũng sẽ không bỏ qua.

Thế là, Thẩm Hạo và Thanh Long như diều hâu và chim ưng, cứ thế bắt đầu so xem ai chịu đựng giỏi hơn.

Thoáng cái, bảy ngày đã trôi qua.

Thanh Long đã lảng vảng quanh Thẩm Hạo vài trăm mét, không có chút ý định quay về Bích Long Hồ.

Điều này khiến Thẩm Hạo một trận câm nín, tên chó chết này, có chút phiền phức rồi.

Thẩm Hạo đã hoàn toàn mất kiên nhẫn.

Định quay về thế giới đô thị để thư giãn một chút rồi nói.

Ngay lúc đó, đột nhiên một trận kinh hô truyền đến.

Thật sự là Thanh Long.

Ha ha, vậy ra đây chính là Bích Long Hồ, truyền thuyết Bích Long Hồ có một động phủ của cao nhân, người bảo vệ là yêu thú.

Bao nhiêu năm nay cứ ngỡ là truyền thuyết, không ngờ lại là thật.

Thú bảo vệ này lại còn là Thanh Long, có thể khiến Thanh Long bảo vệ, động phủ này càng thêm đáng mong đợi.

Tin tức này nếu truyền ra ngoài chắc chắn sẽ chấn động Tứ Đại Tiên Triều.

Nhưng mà, thực lực của Thanh Long này có chút mạnh mẽ.

Ha ha, nó tuy mạnh, nhưng chưa đột phá Kim Tiên, vẫn có thể chiến đấu.

Lần này, ba người chúng ta đều đã thuận lợi đột phá Chân Tiên cảnh.

Vốn dĩ định toàn diệt mấy tên gia hỏa của Bắc Dương Tiên Triều, không ngờ lại gặp được Thanh Long.

Ông trời giúp ta phát tài rồi.

Để an toàn, đi tìm mấy cao thủ của Nam Chiếu Tiên Triều đến nữa.

Nghe đến đây, mắt Thẩm Hạo sáng lên, tốt, tốt, tốt.

Đánh đi, tất cả cùng đánh, càng nhiều người càng tốt, tốt nhất là lưỡng bại câu thương.

Càng nghĩ Thẩm Hạo càng sảng khoái, mấy ngày nay, Thẩm Hạo thật sự đã bức bối lắm rồi.

Ngay trong khoảnh khắc đó, ánh mắt Thẩm Hạo sắc bén bắt được động tác nhỏ bé nhưng rõ ràng của Thanh Long —— tên chó chết này

muốn chạy.

Mẹ nó, lão tử cho ngươi chạy sao.

Tiểu thái kê.

Đã có viện quân đến, Thẩm Hạo đương nhiên cũng không hề e ngại.

Hắn lập tức từ không gian xuất hiện, tế ra phi kiếm, đâm thẳng vào Thanh Long.

Bỗng dưng xuất hiện một thanh phi kiếm, quần hùng đều ngẩn ra.

Mọi người tuy cảm nhận được vị trí của Thẩm Hạo, nhưng lại không thể thấy bóng dáng hắn.

Chúng nhân đều có thể cảm nhận được, Thanh Long đương nhiên cũng cảm nhận được.

Vạn vạn không ngờ, ẩn nấp nửa ngày không ra, nay chuẩn bị rời đi lại bất ngờ xuất hiện.

Đây hiển nhiên là sự khiêu khích trần trụi, là sỉ nhục lớn lao.

Tuy vẫn chưa thấy bóng dáng Thẩm Hạo, nhưng đòn tấn công vừa rồi của hắn đã xác định được vị trí đối phương.

Thanh Long ánh mắt lạnh lẽo, Hừ, ngươi tưởng gọi một đám phế vật đến là có thể ư.

Trong mắt Thanh Long, những kẻ này chính là cứu binh Thẩm Hạo mời đến.

Cũng chỉ có ba kẻ có cảnh giới ngang với nó, đều là Chân Tiên cảnh, nhưng nó lại ở hậu kỳ, căn bản không sợ quần hùng.

Vì vậy, nó không những không bỏ chạy, trái lại còn hung hăng bộc lộ sát khí.

Chỉ thấy Thanh Long ngẩng đầu hướng trời, đột nhiên há to miệng rồng máu, một đạo lam quang chói mắt từ trong miệng nó phun trào ra, lao thẳng về phía Thẩm Hạo đang ẩn thân.

Đạo lam quang kia như tia chớp, xé toang trường không trong nháy mắt, thậm chí Thẩm Hạo còn phát hiện thân thể mình như bị khống chế, hoàn toàn không thể né tránh.

Tuy nhiên, điều khiến Thanh Long kinh hãi là, đạo lam quang vốn là đòn tất sát kia, trên đường bay lại không hề chạm vào bất kỳ vật thể nào xung quanh, mà đối phương lại một lần nữa biến mất.

Kỳ dị vô cùng, Thanh Long cũng đờ đẫn, đây là cái thứ quái quỷ gì.

Lại khó giết đến vậy.

Thấy lam quang không giết được Thẩm Hạo, Thanh Long hừ lạnh một tiếng, điều khiển lam quang, nó đột nhiên đổi hướng, với một góc độ cực kỳ xảo quyệt lao thẳng vào một nam tử đang đứng giữa đám người.

Chỉ nghe một tiếng phốc trầm đục vang lên, nam tử bị lam quang đánh trúng kia thậm chí còn chưa kịp kêu thảm, đã trực tiếp ngã xuống đất, khí tuyệt thân vong.

Trong khi đó, gần một trăm người khác thì không hề hấn gì đứng tại chỗ, từng người trợn to mắt, vẻ mặt đầy khó tin.

Thanh Long nhìn thấy cảnh này cũng vô cùng ngạo nghễ, không giết được kẻ đáng chết thì cứ giết một người để cảnh cáo chúng.

Trong lòng nó lại trăm mối khó hiểu.

Rõ ràng thần thức đã khóa chặt vị trí tấn công của đối phương.

Hơn nữa đối phương tuyệt đối chưa rời đi, vậy vì sao đòn tấn công lại thất bại.

Quần hùng vốn còn muốn chờ thêm vài người nữa đến, rồi mới vây bắt Thanh Long.

Không ngờ Thanh Long lại động thủ trước.

Con súc sinh này lại động thủ trước rồi.

Chư vị đạo hữu, vây bắt Thanh Long, chúng ta sẽ có thể tiến vào động phủ của cao nhân.

Được, cùng lên.

Kết trận giữ chặt nó.

Rõ.

Chỉ thấy một nam tử dẫn đầu, lập tức lấy ra một chiếc Bát Quái La Bàn.

Vứt lên không trung phía trên Thanh Long, trong khoảnh khắc nó liền đón gió lớn lên.

Thấy vậy, Thanh Long cười khẩy, bằng thực lực tuyệt đối, nó tự tin có thể giết chết tất cả mọi người.

Cũng tốt, lãng phí bao nhiêu ngày rồi, vừa hay dùng các ngươi để luyện tay.

Lời vừa dứt, thân ảnh khổng lồ vô cùng của Thanh Long lao đến như chớp giật, tốc độ nhanh đến kinh người.

Đúng lúc này, dị biến đột ngột phát sinh.

Chỉ thấy chiếc la bàn vốn yên tĩnh không gợn sóng bỗng nhiên bùng lên ánh sáng rực rỡ, ngay sau đó từng chuỗi tỏa liên màu vàng chói mắt từ bên trong bắn ra, như mưa tên dày đặc phủ kín trời đất mà bắn về phía Thanh Long.

Những tỏa liên màu vàng này số lượng cực lớn, nhìn sơ qua đã có

đến vạn sợi, chúng đan xen quấn quýt vào nhau, tạo thành một tấm lưới kín kẽ, trói chặt Thanh Long vào trong, không ngừng siết chặt.

Khóa chặt rồi.

Mọi người cùng lên.

Tất cả mọi người tại hiện trường đều không dám chần chừ, dồn dập thi triển toàn lực, không ngừng rót linh lực của mình vào những tỏa liên này, để tăng cường lực trói buộc đối với Thanh Long.

Thanh Long bị tỏa liên vàng trói chặt nhưng không ngồi yên chịu trói, nó ngẩng đầu phát ra một tiếng gầm giận dữ chấn động màng nhĩ, dưới sự khuấy động của sóng âm, không khí xung quanh cũng như nổi lên từng trận gợn sóng.

Ngay sau đó, nó hung hãn vung vẫy chiếc đuôi rồng khổng lồ, thi triển một chiêu Thần Long Bãi Vĩ có uy lực kinh người.

Chỉ nghe một loạt tiếng phanh vang dội truyền đến, trong nháy mắt đã có hàng ngàn tỏa liên đứt đoạn theo tiếng, vỡ thành vô số mảnh vụn tan biến trong không trung.

Quần hùng cũng cảm nhận được áp lực cực lớn.

Nhưng Thanh Long nhất thời vẫn chưa thể thoát ra.

Chỉ thấy mọi người lập tức không ngừng truyền pháp lực hùng hậu vào la bàn.

Trong khoảnh khắc, không khí xung quanh như bị năng lượng cường đại này khuấy động, hình thành từng luồng xoáy khí lưu có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Chiếc Bát Quái La Bàn vốn đã tỏa ra ánh sáng thần bí, lúc này càng trở nên chói mắt rực rỡ.

Theo pháp lực của mọi người không ngừng rót vào, phù văn ở

trung tâm la bàn bắt đầu nhanh chóng lấp lánh, từng đạo quang mang chói lóa từ đó phun trào ra, nhanh chóng hội tụ thành từng sợi tỏa liên vô cùng thô tráng.

Những tỏa liên này như tia chớp xé toang trường không, với thế sét đánh không kịp bưng tai lao về phía Thanh Long.

Trong chớp mắt, chúng như linh xà quấn chặt lấy thân thể khổng lồ của Thanh Long, mặc cho nó giãy giụa phản kháng thế nào, cũng khó thoát khỏi sự trói buộc kiên cố này.

Nhân lúc này, Thẩm Hạo đang ẩn mình trong không gian, lặng lẽ xuất hiện.

Chương 672

Hắn âm thầm rời khỏi vị trí ban đầu, đứng về phía trước quần hùng.

Do mặc Tử Tụ Tiên Lũ Quần, quần hùng không nhìn thấy Thẩm Hạo.

Nhưng Thanh Long vẫn luôn dõi theo vị trí của Thẩm Hạo, càng thêm phẫn nộ không thể kìm nén.

So với những kẻ đang khống chế nó trước mắt, trong lòng nó còn hận Thẩm Hạo hơn.

Đồng thời cũng có một trận khó hiểu, vì sao đòn tấn công của mình lại không có hiệu quả.

Muốn chạy.

Chỉ thấy Thanh Long to lớn mà uy mãnh kia, há to miệng rồng máu, phát ra tiếng gầm chấn động màng nhĩ về phía Thẩm Hạo.

Tiếng gầm này dường như có thể xé rách hư không, kèm theo một luồng xung kích cực kỳ cường đại và khủng bố, với tốc độ kinh người lao đến vị trí của Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo không chút do dự, thuấn di vào không gian.

Nhưng những người khác cùng Thẩm Hạo ở tại đây thì không có được may mắn như vậy.

Bọn họ căn bản không kịp phản ứng, liền bị luồng xung kích mà Thanh Long phóng ra đánh trúng trực diện.

Nhất thời, tiếng kêu thảm thiết vang lên liên hồi, hiện trường hỗn loạn một mảnh.

Chỉ trong nháy mắt, đã có năm người tử vong tại chỗ, ngã xuống đất.

Điều này lập tức triệt để châm lửa cơn thịnh nộ của quần hùng.

Con súc sinh tìm chết.

Tất cả mọi người gia tăng pháp lực, toàn lực khống chế Thanh Long.

Rõ.

Tuy nhiên, quần hùng đều không đến từ cùng một Tiên Triều, lòng người không đồng, ai nấy đều giữ lại hậu chiêu.

Ngay cả những người cùng một Tiên Triều cũng không muốn làm áo cưới cho kẻ khác.

Điều này cũng khiến Thanh Long không bị khống chế hoàn toàn, vẫn có thể không ngừng giãy giụa.

Thẩm Hạo ẩn mình trong bóng tối, cứ thế chờ đợi.

Ngay cả Thẩm Hạo cũng không ngờ, sự xuất hiện của Thanh Long lại khiến tất cả mọi người đều động lòng.

Xem ra tin tức về Thanh Long là do sáu người trốn thoát trước đó lan truyền.

Gần trăm người liều mạng như vậy, ắt hẳn Thanh Long này có sức hấp dẫn rất lớn.

Hoặc có thể nói, vì động phủ của cao nhân mà Thanh Long đang canh giữ.

Còn về động phủ cao nhân, Thẩm Hạo chẳng hề có hứng thú, hắn chỉ muốn nhặt xác.

Chỉ mong đôi bên đánh nhau đến sống chết.

Tuy Thanh Long thực lực cường đại, nhưng lại không có tiên khí hộ thân.

Tục ngữ nói người đông sức mạnh lớn, lúc này đây, được thể hiện một cách sống động.

Sức mạnh của quần hùng hội tụ lại, toàn bộ truyền vào la bàn, sức mạnh của mỗi người đều được phát huy tối đa.

Thêm vào sự gia trì của tiên khí.

Cứ như vậy, khoảng cách thực lực khổng lồ vốn có giữa Thanh Long và quần hùng lại nhanh chóng bị san bằng.

Hiện tại hai bên đã ở thế ngang sức ngang tài, thậm chí có thể nói chỉ hơi kém Thanh Long một chút mà thôi.

Thân thể khổng lồ của Thanh Long bị vô số tỏa liên vàng bao quanh.

Những tỏa liên này như có sinh mệnh, khóa chặt lấy thân thể đồ sộ của Thanh Long, và treo nó lơ lửng giữa không trung.

Tuy nhiên, Thanh Long há lại là kẻ dễ dàng chịu trói.

Chỉ thấy nó không ngừng vặn vẹo thân thể, trong miệng phát ra từng trận gào thét, đang dốc toàn lực giãy giụa, cố gắng thoát khỏi sự trói buộc của những tỏa liên này, hòng khôi phục lại tự do.

Chỉ có thể nói, Thanh Long thuộc loại khinh địch, kiêu ngạo tự đại, nếu không cũng sẽ không dễ dàng bị trói chặt như vậy.

Mỗi lần, Thanh Long đều dốc hết sức lực để phá vỡ hàng ngàn tỏa liên vàng kia, sức mạnh cường đại phát ra từ người nó khiến không khí xung quanh cũng như bị xé rách.

Tuy nhiên, ngay khi Thanh Long vừa phá vỡ những tỏa liên này, chúng liền lại khôi phục.

Nhất thời, hiện trường rơi vào trạng thái chiến đấu kịch liệt đến đỉnh điểm.

Đôi bên ngươi tới ta đi, không ai nhường ai.

Trận chiến sống chết này, không ai có thể lùi một bước, lùi một bước là chết.

Trận chiến dai dẳng này dần dần biến thành một trận chiến tiêu hao thuần túy.

Cùng với thời gian trôi đi, quần hùng đều bắt đầu nghiến răng chịu đựng.

Một số người để duy trì chiến lực của mình, bất đắc dĩ phải bắt đầu dùng các loại đan dược quý giá để bổ sung pháp lực đang nhanh chóng tiêu hao trong cơ thể.

Ngay cả trong tình thế khó khăn như vậy, thần thức của Thanh Long vẫn khóa chặt vị trí của Thẩm Hạo.

Có thể thấy rõ hận ý của nó đối với Thẩm Hạo.

Khi thấy Thẩm Hạo ẩn nấp sau lưng quần hùng, nó càng tức đến bốc hỏa.

Nhưng Thanh Long lúc này lại không có cách nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn Thẩm Hạo rời đi.

Thậm chí, nó còn cảm thấy Thẩm Hạo đang châm chọc nó.

Trong vô thức, màn đêm lặng lẽ buông xuống.

Đôi bên từ ban ngày đã giằng co cho đến tối.

Thẩm Hạo lặng lẽ ẩn mình trong bóng tối, âm thầm hóng chuyện.

Khi rảnh rỗi, hắn thậm chí còn tranh thủ ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng treo cao trên bầu trời.

Ánh sáng bạc như tấm sa mỏng rắc xuống người quần hùng, như thể khoác lên họ một lớp áo choàng thần bí.

Đột nhiên, Thẩm Hạo ngẩn ra, hắn lúc này mới phát hiện mặt trăng trong Địa Tiên Giới lại luôn duy trì hình thái trăng tròn.

Hắn ở Địa Tiên Giới lâu như vậy, căn bản chưa từng thấy mặt trăng có sự biến hóa đầy khuyết.

Dường như ngày nào cũng là rằm.

Hiện tượng kỳ lạ này, Thẩm Hạo chỉ tò mò một chút rồi cũng không để tâm.

Dù sao ở Địa Tiên Giới, cảnh sắc gì cũng đều có thể xảy ra.

Trời vừa hửng sáng, quần hùng hiển nhiên đã sắp không thể khống chế Thanh Long được nữa, lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Đúng lúc này, Thẩm Hạo cảm ứng được vài trăm người đang phi tốc lao về phía này, ước chừng vài nhịp thở nữa là có thể đến.

Lập tức, trong lòng hắn vui mừng.

Nếu những người này đều gia nhập chiến đấu, Thanh Long chắc chắn gặp nguy hiểm, điều này không phải Thẩm Hạo muốn thấy, tuy hắn cũng muốn lập tức giết chết Thanh Long, nhưng không phải bây giờ.

Hiện tại trạng thái tốt nhất chính là đôi bên lưỡng bại câu thương mới phù hợp với lợi ích của Thẩm Hạo.

Thế là, trong lòng hắn đã có chủ ý.

Ngay khi viện quân sắp đến, Thẩm Hạo nhân lúc mọi người không chú ý, lặng lẽ tế ra phi kiếm, trong nháy mắt giết chết năm vị Thành chủ yếu nhất, bọn họ vốn đã là nỏ mạnh hết đà, giờ bị tập kích, căn bản không có sức phản kháng.

Trong nháy mắt, cán cân đôi bên bị phá vỡ, Thanh Long gầm lên giận dữ, dốc toàn lực giãy thoát tỏa liên.

Bị một đám lâu la trói chặt lâu như vậy, còn chịu sỉ nhục đến thế.

Thanh Long đã hoàn toàn rơi vào điên cuồng, sớm đã mất đi lý trí.

Hiện tại nó chỉ có một ý nghĩ, đó là giết sạch tất cả mọi người tại đây.

Nuốt chửng tất cả vào bụng, mới có thể giải mối hận trong lòng.

Ngay khi Thanh Long giãy thoát, Thẩm Hạo sợ bị liên lụy, lập tức trốn vào không gian.

Chương 673

Thanh Long mất đi trói buộc, triệt để phát điên.

Thân thể khổng lồ của nó lao đi nhanh chóng, trong chớp mắt, đã xông vào đám người.

Một cú lao xuống, liền phá tan trận hình.

Những người khác, vốn đã tiêu hao quá lớn khi khống chế Thanh Long, còn chưa kịp hoàn hồn, đã bị giết chết.

Dưới một đòn của móng vuốt khổng lồ của Thanh Long, đã có hơn mười người bị giết chết.

Ba vị Chân Tiên cảnh dẫn đầu, đương nhiên hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra.

Họ phẫn nộ vô cùng.

Vạn vạn không ngờ, vào thời khắc then chốt này, lại có kẻ đâm lén từ phía sau, thật đáng chết mà.

Họ hận đến nghiến răng nghiến lợi, có thể nói còn hận hơn cả Thanh Long.

Kẻ tiểu nhân ti tiện đáng chết, dám phản bội Nhân tộc, đừng để ta biết ngươi là ai, nhất định ta sẽ lột da rút gân ngươi, nếu không thì thề không làm người.

Lời còn chưa dứt, Thanh Long đã sát đến trước mặt.

Bắt đầu cuộc đồ sát của nó.

Trận pháp của quần hùng trong nháy mắt bị phá vỡ, từng người hoảng loạn bỏ chạy.

Đúng lúc này, viện binh đã đến, số lượng gần hai trăm người, đội

hình cũng không kém.

Bảy người dẫn đầu đều là Chân Tiên cảnh.

Trương đạo hữu, mau đến cùng giết Thanh Long.

Ha ha, chính có ý này, một con súc sinh mà thôi, hôm nay tất giết nó.

Thẩm Hạo ẩn trong không gian, nhìn thấy cảnh này, không khỏi lắc đầu, đám gia hỏa này đúng là gian lận mà.

Toàn bộ đều là Dương Tiên cảnh đỉnh phong tiến vào, sau đó đột phá Chân Tiên.

Lợi dụng sự áp chế cảnh giới, liền có thể quét ngang tất cả, thảo nào có thể luôn dẫn đầu.

Nhìn một lượt, trong đám người này, không có một ai của Bắc Dương Tiên Triều.

Quần hùng ăn ý nhìn nhau, rất nhanh đã vây quanh Thanh Long.

Thanh Long lúc này cũng đã bình tĩnh lại, muốn chạy cũng không kịp nữa.

Trương đạo hữu cẩn thận, xung quanh còn ẩn giấu một kẻ tiểu nhân ti tiện, hình như là đồng bọn của Thanh Long này.

Nếu không có hắn tập kích, Thanh Long đã sớm bị chúng ta giết rồi.

Ồ.

Lại còn có loại bại hoại phản bội Nhân tộc như vậy, thật đáng giết, kẻ này ở đâu.

Không biết, thuật ẩn nấp của kẻ này vô cùng lợi hại, căn bản không thể tìm thấy.

Chẳng lẽ là Tử Tụ Tiên Lũ Quần của Trần Nguyên.

Ngươi nói vậy quả đúng là vậy, tên gia hỏa này vẫn luôn tìm Bích Long Hồ, trước mắt chẳng phải Bích Long Hồ sao.

Hừ, trước tiên thu thập con súc sinh Thanh Long này đã, thừa lúc nó bệnh lấy mạng nó.

Tôn đạo hữu, ngươi dùng Bát Tỏa La Bàn của ngươi khống chế Thanh Long.

Được.

Thanh Long đã từng bị lừa một lần, làm sao có thể mắc bẫy lần nữa.

Thân ảnh nó liên tục né tránh, căn bản không cho bọn họ cơ hội.

Trong chốc lát, nó lại giết thêm mười mấy người.

Đôi bên đánh nhau khó phân thắng bại.

Thanh Long vừa đánh vừa lùi về phía Bích Long Hồ.

Nhưng quần hùng, làm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Nếu thả rồng vào hồ, muốn động thủ lần nữa sẽ rất khó khăn.

Thẩm Hạo ẩn mình trong không gian, thấy mọi người đã đi xa, lập tức thu thi thể vào không gian giới chỉ.

Hắn chỉ thu hai cỗ thi thể ném vào không gian.

Rất nhanh, dưới sự gia trì của lượng lớn vụ khí, cảnh giới của Thẩm Hạo cuối cùng đã đạt tới Dương Tiên cảnh hậu kỳ.

Còn về những thi thể khác, Thẩm Hạo không ném vào không gian.

Sở dĩ làm vậy, là vì sợ sau khi ra ngoài, cảnh giới đột phá quá nhanh sẽ gây ra nghi ngờ cho Trần Tĩnh.

Chờ đến khi Vạn Thành Đại Hội kết thúc, rồi mới ném toàn bộ

những thi thể này vào không gian.

Ẩn mình trong không gian, Thẩm Hạo vẫn luôn chú ý đến tình hình chiến đấu bên ngoài.

Ngay lúc này, thi thể trên mặt đất đã lên đến hơn sáu mươi cỗ.

Không thể không nói, chiến lực của Thanh Long vẫn rất mạnh.

Thấy mọi người và Thanh Long càng đánh càng xa, Thẩm Hạo liền lặng lẽ xuất hiện, thu thi thể trên mặt đất vào trữ vật giới chỉ để cất giữ.

Đây đúng là kho tàng năng lượng đáng tin cậy.

Một đợt thu hoạch béo bở rồi.

Thanh Long tuy thực lực cường đại, nhưng trải qua thời gian dài liên tục chiến đấu kịch liệt như vậy, lúc này nó cũng lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Trên vảy rồng lấp lánh ánh sáng xanh biếc, lúc này đã chằng chịt vết thương, có chỗ thậm chí còn không ngừng rỉ máu.

Những vết thương này không chỉ khiến nó đau đớn khó nhịn, mà còn làm cho hành động của nó dần trở nên chậm chạp.

Thanh Long lúc này, thực lực đã suy giảm nghiêm trọng, e rằng khó đạt đến một phần mười so với trước kia.

Đối mặt với những đòn tấn công hung mãnh không ngừng của quần hùng, nó chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ và né tránh, càng lúc càng tỏ ra lực bất tòng tâm.

Theo tình hình này tiếp diễn, sự thất bại của Thanh Long chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Chư vị cùng ra tay, cho Tôn đạo hữu một chút thời gian.

Chỉ cần Thanh Long bị Bát Tỏa La Bàn khống chế, chúng ta liền

có thể từ từ tiêu hao đến chết nó.

Được.

Trong khoảnh khắc, vô số tiên thuật dày đặc che kín trời đất, với thế sấm sét vạn quân lao về phía Thanh Long.

Tiên khí trong tay quần hùng phát ra ánh sáng chói mắt rực rỡ.

Tuy nhiên, Thanh Long cũng không phải kẻ ngốc.

Đã từng bị lừa một lần, tuyệt đối sẽ không mắc bẫy lần thứ hai.

Nó mẫn cảm nhận ra mối đe dọa chí mạng này, nếu mình sơ suất bị những tiên khí này trói buộc và khống chế, vậy thì chờ đợi nó chắc chắn là con đường chết.

Trong thời khắc sinh tử, Thanh Long đã không còn bận tâm nhiều nữa, bản năng cầu sinh khiến nó bộc phát ra sức mạnh chưa từng có.

Chỉ thấy Thanh Long toàn thân ánh sáng xanh lấp lánh, thân rồng khổng lồ đột nhiên chấn động mạnh, điên cuồng trốn chạy về hướng Bích Long Hồ.

Phía sau nó để lại một loạt tàn ảnh hư ảo, dường như thời không cũng vì tốc độ của nó mà vặn vẹo biến dạng.

Lúc này, trong lòng Thanh Long chỉ có một ý niệm duy nhất —— phải nhanh chóng đến Bích Long Hồ.

Chỉ cần có thể thành công trốn vào sâu trong Bích Long Hồ, nó sẽ có cơ hội thoát khỏi sự truy sát, và dưỡng sức chờ ngày báo thù.

Nhanh.

Thanh Long này muốn chạy, không thể để nó chạy thoát.

Ngay lúc này, quần hùng lập tức đuổi theo, dồn dập thi triển các tiên pháp sở trường của mình, nhất thời, ánh sáng ngũ sắc đan xen vào

nhau, như một bữa tiệc pháo hoa rực rỡ.

Tuy nhiên, ngay cả với những đòn tấn công cường đại đến vậy, Thanh Long to lớn như quái vật kia vẫn phải chịu đựng nỗi đau đớn tột cùng, trong miệng phát ra từng trận tiếng kêu gào thảm thiết chấn động màng nhĩ.

Cùng với thời gian trôi đi, công thế của quần hùng càng lúc càng mãnh liệt và dồn dập.

Đối mặt với những đòn tấn công che kín trời đất, không ngừng nghỉ này, trong đôi đồng tử màu vàng ban đầu của Thanh Long, lại đột nhiên lóe lên một tia điên cuồng khiến người ta sợ hãi.

Trong khoảnh khắc, một cảnh tượng kinh người đã xảy ra —— chỉ thấy thân thể khổng lồ của Thanh Long đột nhiên phát ra một tầng huyết quang chói mắt, tất cả huyết dịch trong cơ thể nó đều bị đốt cháy vào khoảnh khắc này.

Ngay sau đó, một luồng khí tức cực kỳ khủng bố từ người nó tuôn trào ra, như một dòng lũ cuồng bạo quét ngang bốn phía.

Chỉ trong nháy mắt, khí thế của Thanh Long đã nhanh chóng tăng vọt với tốc độ không thể tin được, trong chớp mắt đã ngang bằng với cường giả Kim Tiên cảnh trong truyền thuyết.

Không hay rồi.

Mọi người mau chạy đi.

Thanh Long này lại không tiếc đốt cháy tinh huyết của bản thân để tăng cường thực lực.

Trong đám đông không biết ai là người đầu tiên nhận ra nguy hiểm, kinh hoàng hét lớn.

Lời còn chưa dứt, tất cả mọi người như bừng tỉnh khỏi mộng, sắc

mặt tái mét, quay người điên cuồng chạy tán loạn về bốn phương tám hướng, sợ rằng chậm một bước sẽ bị Thanh Long đã rơi vào trạng thái điên cuồng này triệt để tiêu diệt.

Chỉ thấy, Thanh Long hư không vồ một cái, những Thành chủ trước đó cản đường nó về Bích Long Hồ, trong nháy mắt tử thương một mảng.

Chương 674

Đối mặt với Thanh Long khủng bố như vậy, không một ai trong quần hùng muốn liều mạng.

Thấy vậy, tất cả mọi người sợ hãi mà chạy tán loạn.

Thanh Long không đuổi theo bọn họ, mà nhanh chóng trốn về Bích Long Hồ.

Nó đốt cháy tinh huyết, đó là bí thuật của Long tộc, có thể bộc phát ra sức mạnh khủng bố trong thời gian cực ngắn, nhưng cũng chỉ có thể duy trì được trong khoảng thời gian một chén trà.

Sau đó, thực lực sẽ suy giảm, mấy trăm năm cũng không thể khôi phục lại.

Mắt thấy Thanh Long nhảy vào Bích Long Hồ.

Quần hùng vô cùng thất vọng.

Nhìn từng cỗ thi thể xung quanh, ai nấy đều một trận tức giận và chán nản.

Không ngờ Thanh Long này thực lực lại cường đại đến vậy, lại không tiếc đốt cháy tinh huyết, thật là tính toán sai lầm rồi.

Thanh Long vội vã chạy trốn, chứng tỏ đối phương đã dùng bí thuật, hơn nữa bí thuật này chắc chắn không thể duy trì lâu, chúng ta đợi một chút rồi trực tiếp tiến vào Bích Long Hồ để tìm hiểu rõ ràng.

Lời này vừa nói ra, quần hùng nhìn nhau đều có chút động lòng.

Nhưng lại do dự không quyết.

Dù sao sự cường đại của Thanh Long vừa rồi, bọn họ đã được thể nghiệm sâu sắc.

Tổn thất nhiều đạo hữu như vậy, lại chẳng đạt được gì, thật có chút không cam lòng.

Tình hình bên trong Bích Long Hồ đều không rõ, tốt nhất vẫn không nên mạo hiểm tiến vào.

Hay là thăm dò một chút rồi nói.

Đi trước xem sao.

Vậy thi thể của những đạo hữu này thì sao.

Ngọc bài và trữ vật giới chỉ của bọn họ cứ chia đều ra, chư vị đạo hữu thấy thế nào.

Có thể.

Tiếp theo, quần hùng tập trung tất cả thi thể lại một chỗ.

Sao lại thiếu nhiều thi thể thế này.

Lời này vừa nói ra, quần hùng cũng đều nhíu mày không ngớt.

Bọn họ vừa rồi vẫn luôn chiến đấu, căn bản không chú ý đến bên này.

Không biết.

Chắc chắn là tên tiểu nhân ti tiện kia đã trộm đi.

Cướp ngọc bài và giới chỉ thì ta hiểu, hắn mang thi thể đi làm gì.

Không biết, chẳng lẽ là tu luyện tà thuật gì.

Hoặc là thu thập thi thể lại, hiến tế cho con Thanh Long kia.

Hừ, mặc kệ đối phương có phải tu luyện tà thuật hay hiến tế thi thể cho Thanh Long, tóm lại, phản bội Nhân tộc thì đáng chết.

Chờ Vạn Thành Đại Hội kết thúc, chúng ta nhất định phải bẩm báo bốn vị Thái Ất Kim Tiên đại nhân, nhất định sẽ giết chết hắn.

Đúng, không sai.

Cố Hoành của Nam Chiếu Tiên Triều chúng ta, còn có Chu Nghi Lâm của Đông Thanh Tiên Triều, Lý Chân Lục của Tây Đô Tiên Triều, Đông Cung Vô Song của Bắc Dương đều là các tiền bối ở Thái Ất Kim Tiên cảnh.

Trước mặt bọn họ, căn bản không thể ẩn giấu khí tức, đến lúc đó nhất định phải giết chết tên Trần Nguyên này.

Được, bây giờ chia ngọc bài và giới chỉ xong, chúng ta cũng đi Bích Long Hồ.

Chờ giết được Thanh Long, cũng coi như báo thù rửa hận cho chư vị đạo hữu.

Rất nhanh, quần hùng bắt đầu phân chia chiến lợi phẩm.

Nhiều không gian giới chỉ như vậy, đối với bọn họ cũng là một khoản tài phú không nhỏ, không lấy thì phí.

Chờ đến khi quần hùng chia xong, toàn bộ rời đi, chỉ còn lại thi thể.

Thẩm Hạo lặng lẽ ném toàn bộ thi thể vào không gian giới chỉ.

Hắn quay người chạy về hướng ngược lại.

Còn về trận chiến giữa bọn họ và Thanh Long, Thẩm Hạo đoán cũng sẽ không thể đánh tiếp.

Thần thức cũng không thể xuyên thấu Bích Long Hồ, hiển nhiên bên trong có điều gì đó quỷ dị.

Thanh Long bị trọng thương, càng sẽ không ra ngoài chịu chết.

Thay vì lãng phí thời gian ở đây, chi bằng đi tìm địa bàn mới, thử vận may.

Tổng thể mà nói, lần này Thẩm Hạo thu hoạch cũng không nhỏ.

Quần hùng đến Bích Long Hồ.

Nhìn hồ nước xanh biếc sâu không thấy đáy, tất cả đều bắt đầu do dự.

Bọn họ ở trên đất liền còn ổn, nhưng xuống nước thì lại khác rồi.

Khi quần hùng dùng thần thức xâm nhập hồ nước, lại phát hiện thần thức căn bản không thể xuyên thấu vào trong.

Hồ nước này có điều kỳ lạ.

Không sai, bây giờ có nên xuống không.

Đã đến đây rồi, cứ thế mà quay về, chắc chắn trong lòng không cam.

Động phủ mà Thanh Long canh giữ, chắc chắn không đơn giản.

Lời này vừa nói ra, thần sắc vốn do dự của quần hùng, trong nháy mắt kiên định thêm vài phần.

Với tư chất của bọn họ, nếu không có kỳ ngộ cường đại, thật sự rất khó có thành tựu lớn.

Vị đạo hữu nào giỏi dưới nước, không bằng tiên phong đi thăm dò một phen, nếu có nguy hiểm lập tức quay lại.

Mọi người ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, không ai nguyện ý đi tiên phong.

Tám vị Chân Tiên cảnh còn lại nhìn nhau, rồi nhìn về phía một vị Thành chủ mặc đạo bào màu lam ở rìa ngoài cùng.

Tiền Mạc Sầu đạo hữu, ta nhớ ngươi có một kiện tiên khí Tị Thủy Trạc, có thể giúp ngươi tự do qua lại dưới nước, thi triển thuật pháp không hề gặp trở ngại, như đi trên đất bằng.

Tiền Mạc Sầu vội đáp: Đúng là có chuyện đó, Tị Thủy Trạc của ta có thể cho chư vị mượn, nhưng ta xuống nước thì e là thôi đi.

Được rồi, đã ngươi có tiên khí lợi hại như vậy, việc xuống nước này cứ giao cho Tiền đạo hữu vậy.

Đúng vậy, Tiền đạo hữu, mọi người đều ở đây chờ đợi mà.

Ngươi đừng để chúng ta thất vọng đấy.

Tiền Mạc Sầu cảm nhận được sự đe dọa trong ánh mắt của quần hùng, rất rõ ràng nếu không đồng ý, rất có thể sẽ bị giết.

Trong lòng hắn vô cùng hối hận, vẫn là quá tham lam rồi, biết vậy đã không nên đến.

Thấy Tiền Mạc Sầu vẫn còn do dự, quần hùng đã lặng lẽ vây quanh hắn.

Không xuống cũng phải xuống.

Quần hùng vốn không cùng một phe, hợp tác cũng chỉ là tạm thời.

Tiền Mạc Sầu không còn cách nào khác, chỉ đành cứng rắn chấp nhận.

Trong lòng hắn lại có chủ ý mới, bán mạng cho đám người này, tuyệt đối không thể.

Chỉ thấy hắn sắc mặt ngưng trọng, từ trong lòng lấy ra một kiện tiên khí phát ra ánh sáng thần bí —— Tị Thủy Trạc.

Theo một đạo hoa quang chói lóa lóe qua, Tị Thủy Trạc từ từ bay lên, lơ lửng giữa không trung, rồi nhanh chóng mở rộng thành một lá chắn tròn khổng lồ.

Lá chắn này như một vầng trăng sáng vằng vặc, bao phủ toàn bộ người hắn vào trong, ánh sáng cũng có thể cung cấp tầm nhìn cho hắn dưới nước.

Ngay sau đó, không chút do dự, hắn tung người nhảy một cái, trực tiếp lao vào Bích Long Hồ.

Quần hùng cũng tò mò nhìn chằm chằm, cùng với thời gian trôi đi, trong chớp mắt một canh giờ đã qua, căn bản không thấy bóng dáng Tiền Mạc Sầu đâu.

Không ít Thành chủ thực lực yếu kém đã nhận thấy điều bất thường, cũng dồn dập rời đi.

Bọn họ sợ gặp phải tình huống tương tự như Tiền Mạc Sầu.

Vạn nhất bị ép nhảy xuống nước thì sao.

Thời gian trôi qua, lại nửa canh giờ nữa trôi đi, đột nhiên một người kinh hãi kêu lên: Mau nhìn, đó là cái gì.

Quần hùng định thần nhìn kỹ, lại là đạo bào của Tiền Mạc Sầu.

Quần hùng vớt đạo bào lên, phát hiện trên đó vẫn còn vết máu.

Nhất thời, tất cả đều nhíu mày không ngớt.

Tiền Mạc Sầu chẳng lẽ gặp nạn rồi.

Rất có khả năng.

Bây giờ phải làm sao, Bích Long Hồ này xem ra không dễ vào a, không có tiên khí khắc chế.

Lúc này đây, quần hùng cũng rơi vào thế lưỡng nan, vừa lo sợ nguy hiểm, vừa muốn tiến vào điều tra tình hình.

Nhất thời, tất cả đều đứng cứng tại chỗ.

Mặc kệ, đã đến đây rồi, không đi thăm dò một chút thì trong lòng không cam, chư vị chúng ta đều là Chân Tiên cảnh, không bằng chúng ta cùng xuống, cũng tiện có sự chiếu ứng.

Được, Trương đạo hữu, ta không có ý kiến.

Không ý kiến.

Mấy vị Chân Tiên cảnh gật đầu, hiển nhiên động phủ của cao nhân vẫn có sức hấp dẫn cực lớn đối với họ.

Điều chỉnh trạng thái xong, vài người nhảy một cái xuống, tiến vào Bích Long Hồ.

Lại phát hiện, bên trong sâu không thấy đáy, u tối thâm thúy, thần thức căn bản không thể sử dụng.

Bơi lượn trong Bích Long Hồ vài canh giờ, lại phát hiện chẳng thấy gì cả.

Lại vẫn loanh quanh tại chỗ.

Đáng chết, bên trong này lại có trận pháp.

Đồng thời, cách Bích Long Hồ vài chục dặm, một bóng người lặng lẽ bỏ đi, người này chính là Tiền Mạc Sầu.

Sau khi lên bờ, hắn hừ lạnh một tiếng.

Muốn ta làm vật tế mạng à, mơ đi.

Vừa nãy hắn tiến vào, lập tức từ dưới nước độn thổ bỏ đi.

Hắn đã nhìn rõ rồi, cho dù tìm được động phủ cao nhân cũng chẳng có phần của hắn, chi bằng rời đi thì hơn.

Còn Thẩm Hạo, sau khi rời Bích Long Hồ, cũng không quay đầu lại.

Lần này, hắn tổng cộng nhận được sự giúp đỡ từ 92 vị đạo hữu.

Nhưng Thẩm Hạo không vội vàng hấp thu, bên ngoài không chỉ có Trần Tĩnh, mà còn có bốn vị Thái Ất Kim Tiên.

Cảnh giới thăng cấp quá nhanh, đó không phải là chuyện tốt, không vội vàng trong khoảnh khắc này.

Hấp thu ký ức của Trần Nguyên và Thạch Tổn, Thẩm Hạo cũng đã hiểu rõ hơn về bí cảnh này.

Chương 675

Phía nam nhất, có một vùng Trúc Hải rộng lớn vô ngần, xanh tốt rậm rạp.

Tương truyền, trong Trúc Hải này ẩn chứa vô số thiên tài địa bảo, là nơi cất giữ bảo tàng quý giá nhất trong toàn bộ bí cảnh.

Vì vậy, các Thành chủ của Tứ Đại Tiên Triều đều sẽ đến Trúc Hải thử vận may.

Và trong số rất nhiều bảo vật này, đáng chú ý nhất phải kể đến Thiên Lôi Trúc.

Thiên Lôi Trúc, là một trong Thập Đại Thần Mộc nổi tiếng lẫy lừng của Địa Tiên Giới, uy danh vang xa.

Thiên Lôi Trúc trải qua vạn năm tuế nguyệt tẩy lễ, càng sẽ tiến hóa thành Tử Lôi Trúc, loại trúc này toàn thân lấp lánh lôi quang màu tím thần bí, như một kiện linh bảo phòng ngự tự nhiên hình thành.

Sức phòng ngự cường đại như vậy, khiến Tử Lôi Trúc trở thành chí bảo mà vô số tu sĩ mơ ước cầu có được, bởi vì nó có thể chống đỡ Thiên Kiếp.

Cũng là một trong những thiên tài địa bảo mà các Thành chủ của Tứ Đại Tiên Triều khao khát nhất trong bí cảnh này.

Trần Tĩnh lúc đầu không nói cho Thẩm Hạo, là vì cảm thấy Thẩm Hạo thực lực quá yếu, căn bản không có cơ hội đến được Trúc Hải này.

Hơn nữa, trong rừng trúc này còn có một loại thiên tài địa bảo, lại là thứ Thẩm Hạo rất muốn có.

Bổ Thiên Linh Quả: một loại linh quả chỉ cần ăn một viên là có

thể kéo dài tuổi thọ trăm năm.

Thứ này đối với Thẩm Hạo mà nói, còn hữu dụng hơn cả Thiên Lôi Trúc.

Dù sao, Vạn Mộ Tuyết, Cơ Đông Ca, Minh Nguyệt của Linh Vân Đại Lục đều là phàm nhân chi khu, rất cần thiết.

Vạn nhất Thẩm Hạo lâu ngày không tìm được Thất Thải Liên Ngẫu, cũng có thể tìm thêm cho bọn họ một ít linh quả tăng tuổi thọ cũng không tệ.

Bay chưa đến ba canh giờ, trên đường đã có vô số vạn năm linh sâm, vạn năm linh quả, vạn năm linh dược.

Thẩm Hạo lúc đầu còn hơi phấn khích, hái không ít.

Nhưng càng đến gần rừng trúc, linh dược, linh quả lại càng nhiều.

Thẩm Hạo phát hiện, linh quả, linh dược trên con đường này căn bản không có dấu vết ai hái qua.

Điều đó chứng tỏ chúng không đáng giá, điều này khiến Thẩm Hạo cũng mất hứng thú, mẹ nó không ai cần thì chắc chắn là rác rưởi.

Bay qua một ngọn núi, Thẩm Hạo liền nhìn thấy không xa, là một rừng trúc dày đặc, gió thổi qua như sóng biển cuộn trào, cả vùng Trúc Hải này căn bản không nhìn thấy điểm cuối.

Thần thức quan sát một lượt, liền nhìn thấy bên ngoài rừng trúc có 3 cỗ thi thể, ngọc bài và trữ vật giới chỉ trên người bọn họ đã biến mất.

Nhìn kỹ lại, đều là Thành chủ của Bắc Dương Tiên Triều.

Chậc chậc, không thể không nói, Bắc Dương Tiên Triều thật sự quá thảm rồi.

Không chút do dự, hắn mang thi thể đi.

Để đảm bảo an toàn, Thẩm Hạo lại khoác Tử Tụ Tiên Lũ Quần lên người, rồi mới tiến về phía rừng trúc.

Không bao lâu sau, Thẩm Hạo lại nhặt được không ít thi.

đạo hữu.

Không thể không nói, vùng trúc hải rộng lớn vô ngần, nhìn không thấy điểm cuối này xứng đáng là phúc địa bậc nhất trong bí cảnh.

Khắp nơi đều là đạo hữu, nhặt không xuể, căn bản không thể nhặt hết.

Thẩm Hạo thầm nghĩ trong lòng, mẹ nó, còn cần đạp xe đạp làm gì nữa, cứ trốn ở phía sau nhặt đạo hữu là được.

Chỗ này thoải mái hơn nhiều so với hồ Bích Long kia.

Ít nhất cũng không có chút nguy hiểm nào, trong lòng cũng vững vàng hơn.

Tuy những đạo hữu này đều không còn trữ vật giới chỉ, hơi đáng tiếc, nhưng ta cũng chẳng mấy để tâm.

Chẳng lẽ mọi chuyện tốt đẹp đều để ngươi chiếm hết sao.

Hơn nữa, đối với Thẩm Hạo mà nói, bất kể là đan dược hay linh thạch, ta đều không cần, có nhiều đạo hữu dốc sức tương trợ như vậy, ta đã rất hài lòng rồi, cũng không dám cầu mong quá nhiều.

Vả lại, thân phận ngọc bài của bọn họ cũng biến mất, cái này ta càng không cần, muốn thứ này làm gì chứ, sợ danh tiếng quá lớn sao, ta cảm thấy vẫn nên giữ thái độ khiêm tốn thì hơn.

Ổn định đừng phô trương mới là vương đạo.

Tiếp theo, Thẩm Hạo không vội vã tiến sâu vào trúc hải, mà chỉ lảng vảng ở vành ngoài, lợi dụng ưu thế thần thức, không ngừng thu thi cho những đạo hữu này.

Nói ra, ta cũng coi như làm được việc tốt.

Để bọn họ có một nơi an nghỉ cũng là điều hay, dù sao cũng hơn nhiều so với việc phơi thây giữa hoang dã.

Mà đừng nói, chỉ riêng vành ngoài trúc hải, ta đã nhặt được 56 vị đạo hữu.

Tình hình chiến đấu có vẻ khá thảm liệt.

Khó khăn lắm mới tu luyện tới Dương Tiên Cảnh, vì mấy cây trúc mà chôn vùi tại đây, quả thực có chút oan uổng.

Thẩm Hạo bắt đầu tìm kiếm dọc theo vành trúc hải, hoàn toàn không có ý định tiến vào sâu bên trong.

Ngay cả ở vành ngoài, ta cũng thu hoạch khá phong phú.

Trong năm ngày, ta tổng cộng đã phát hiện 260 vị đạo hữu, chuyến này xem ra không uổng công.

Sau khi xác định không thể tìm kiếm thêm đạo hữu nào khác, Thẩm Hạo mới chậm rãi đi về phía sâu trúc hải.

Hắn đi rất chậm, căn bản không giống như đến để cướp thiên tài địa bảo, mà càng giống một công tử du sơn ngoạn thủy.

Đột nhiên, một trận cuồng phong cực kỳ bạo liệt gào thét thổi qua, sức gió mạnh mẽ tựa như muốn hủy diệt cả vùng trúc hải này.

Cùng với sự tấn công của trận cuồng phong, lá trúc trong rừng bị thổi bay ào ào, tiếng xào xạc vang vọng khắp trúc hải.

Nhìn từ xa, những cây trúc của cả vùng trúc hải biến thành những đợt sóng biển cuồn cuộn, nối tiếp nhau từng đợt.

Ngay khoảnh khắc đó, Thẩm Hạo lập tức cảnh giác.

Hắn không chút do dự, nhanh chóng trốn vào không gian.

Dù sao cơn gió này không bình thường.

Cơn cuồng phong này không phải do tự nhiên sinh ra, phía sau nó dường như ẩn chứa một loại sức mạnh nhân tạo.

Đợi đến khi cuồng phong đi qua, Thẩm Hạo mới rời khỏi không gian.

Thần thức của hắn quét ngang về phía trước.

Theo sự kéo dài của thần thức, một khung cảnh kinh người hiện ra trong đầu Thẩm Hạo.

Ở phía trước không xa, hai đội nhân mã đang kịch liệt chém giết đấu đá.

Bọn họ qua lại, các loại pháp thuật và tiên khí đan xen vào nhau, cảnh tượng vừa rực rỡ vừa hiểm ác.

Nhìn kiểu dáng phục trang, hẳn là các thành chủ của Nam Chiếu Tiên Triều và Tây Đô Tiên Triều đang chiến đấu.

Nhìn kỹ hơn, xung quanh còn có không ít thành chủ đang xem náo nhiệt, nhưng đều cảnh giác nhìn xung quanh, không ai chọn ra tay.

Thẩm Hạo phát hiện, tại nơi ánh mắt mọi người giao nhau, một cây trúc màu tím thần bí mà rực rỡ vô cùng bắt mắt.

Cây trúc đó toàn thân hiện ra một màu tím nho, khiến người ta không khỏi chú ý.

Chiều dài của nó ước chừng khoảng hai mét, độ dày thì tương đương ngón tay cái của người thường.

Tử Lôi Trúc.

Suy nghĩ đầu tiên của Thẩm Hạo chính là nó.

Cũng chỉ có Tử Lôi Trúc mới có thể khiến những người có mặt tại

đây điên cuồng đến vậy, bởi vì bọn họ đều biết rõ giá trị quý báu của cây trúc này.

Không nghi ngờ gì nữa, mỗi người ở đây đều đến vì cây trúc thần kỳ này, và vì nó mà không tiếc đổ máu chiến đấu đến cùng.

Hiện tại, Thẩm Hạo cũng đã hiểu về Thiên Lôi Trúc.

Nó là đặc sản trong Ngọc Bàn Bí Cảnh, một trong thập đại thần mộc lừng danh của Địa Tiên Giới —— Thiên Lôi Trúc.

Chương 676

Hơn nữa, theo lời đồn, Thiên Lôi Trúc mọc lâu đến mấy vạn năm mới chuyển sang màu tím, và khi đó mới được gọi là Tử Lôi Trúc.

Người ta nói Thiên Lôi Mộc vạn năm chỉ hiện ra màu tím nhạt, nhưng cây trước mắt này lại có màu tím sẫm, năng lượng và uy lực hàm chứa trong đó nhất định càng mạnh mẽ hơn.

Phẩm cấp của cây trúc này chắc chắn có thể sánh ngang với tiên khí cực phẩm.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo cũng rất muốn có nó, dù sao đàn ông rất khó từ chối cây trúc thẳng tắp như vậy.

Thêm một cây gậy đánh chó nữa, quả thực là vô địch thiên hạ.

Đồ tốt ai cũng muốn, nhưng ta nhìn quanh một lượt, số người ít nhất cũng vài trăm, nhiều người như vậy, ta thấy vẫn nên thôi đi.

Vì một cây trúc vớ vẩn mà liều mạng, thực sự quá không đáng.

Lúc này, không khí trên chiến trường đã căng thẳng đến cực điểm, thực lực hai bên giao chiến ngang tài ngang sức, không ai có thể dễ dàng chiếm thượng phong.

Hai bên qua lại, tiên pháp sắc bén, mỗi đòn tấn công và phòng ngự đều tràn đầy sự so kè sức mạnh.

Cùng với sự trôi đi của thời gian, trận chiến kịch liệt này dần bước vào giai đoạn khốc liệt, cả hai bên đều cảm nhận được sự kháng cự ngoan cường của đối thủ.

Các thành chủ vốn còn giữ lại vài phần sức lực, lúc này đã không thể bận tâm nhiều nữa, trong lòng chỉ có một ý niệm —— nhanh chóng đánh bại đối phương để đoạt lấy Tử Lôi Trúc.

Các loại tiên pháp liên tục ra trận, khiến người ta hoa cả mắt.

Khi Thẩm Hạo phát hiện cuộc chiến của hai bên bắt đầu có xu hướng tiến về phía mình, hắn lập tức quả quyết, tức khắc trốn vào không gian, an toàn mới là quan trọng nhất.

Vô số tiên pháp giao hội trên không trung, uy lực kinh người.

Điều khiến Thẩm Hạo kinh ngạc là, ngay cả trong trận chiến cấp độ như vậy, những cây trúc trong trúc hải này, chỉ cần có chút màu tím, đều vững như Thái Sơn.

Không một cây nào bị đứt.

Chỉ là rụng không ít lá trúc.

Quả không hổ là bảo bối phòng ngự, thảo nào ai cũng muốn.

Hơn nữa Thẩm Hạo còn phát hiện, bên cạnh cây trúc tím đậm kia còn có không ít trúc tím nhạt, những tên này vậy mà không ai để ý.

Trong mắt bọn họ chỉ có cây Tử Lôi Trúc tím đậm kia.

Theo suy nghĩ của ta, nếu không có được cái tốt nhất, ít nhất cũng phải lấy một cái không tệ, tổng không thể đến một chuyến tay không.

Hai bên càng đánh càng hung hãn, thế như nước với lửa.

Ngay lúc này, những thành chủ xung quanh vẫn luôn im lặng quan sát cuộc tranh giành kịch liệt này, thấy hai bên dần dần rời xa khu vực có Tử Lôi Trúc quý giá kia, lòng tham của bọn họ lập tức bùng cháy.

Thế là, những thành chủ này không chút do dự lao tới phía trước, cố gắng cướp đoạt những cây Tử Lôi Trúc khiến người ta thèm thuồng đó.

Tuy nhiên, điều mà tất cả mọi người đều không ngờ tới đã xảy ra.

Hai thế lực Tiên Triều ban đầu đánh đến khó phân thắng bại, lúc

này vậy mà lại như có thần giao cách cảm, ngầm hiểu ý nhau mà ngừng tấn công.

Ngay sau đó, bọn họ nhanh chóng điều chỉnh chiến lược, chuyển sang liên thủ đối kháng với những thành chủ đến cướp trúc tím.

Biến cố đột ngột này khiến toàn bộ cục diện lập tức trở nên hỗn loạn vô cùng.

Chỉ thấy các cao thủ của hai đại Tiên Triều thi triển các loại pháp thuật và tiên khí mạnh mẽ, như thủy triều cuồn cuộn quét về phía những thành chủ có ý đồ thừa nước đục thả câu.

Thấy tiên thuật của ai đó lợi hại, Thẩm Hạo còn vỗ tay.

Chiêu này đẹp mắt, quá rực rỡ.

Nhất thời, quang mang lấp lánh, kiếm khí tung hoành, tiếng la hét chém giết vang trời.

Còn những thành chủ ban đầu chỉ có tâm lý muốn kiếm chác, thấy tình hình chiến đấu kịch liệt như vậy, trong lòng cũng có chút run sợ.

Cuộc chiến của hai thế lực rõ ràng không cùng đẳng cấp với bọn họ.

Bất kể là công pháp mạnh mẽ hay phẩm cấp tiên khí, rõ ràng không phải là thành chủ bình thường.

Tuyệt đối là những thành chủ có đại bối cảnh.

Loại người này thường được gọi là tiên nhị đại.

Nhất thời, có thành chủ đã có ý lui bước, sợ bị cuốn vào.

Có người muốn chạy nhưng đã muộn, trực tiếp bị cuốn vào chiến đấu, vì tự vệ mà không thể không vùng lên phản kháng.

Ngay trong chớp mắt điện quang hỏa thạch này, cuộc giao phong

kịch liệt vốn chỉ giữa hai thế lực, lại như một thùng thuốc súng bị châm ngòi, lập tức bùng nổ, diễn biến thành một trận hỗn chiến quy mô lớn chưa từng có.

Tuy nhiên, điều khiến Thẩm Hạo cảm thấy vô cùng quỷ dị là, hai thế lực mạnh nhất vốn được coi là tử địch, lúc này lại dường như đã ngầm đạt được một loại mặc khế, ẩn chứa dấu hiệu liên thủ hợp tác.

Chỉ thấy bọn họ không hề bắt đầu sinh tử đối quyết như mọi người dự đoán, mà ngược lại, ngầm hiểu ý nhau, chĩa mũi nhọn vào những thành chủ cô độc khác.

Nhất thời, trên chiến trường phong vân biến ảo, cục diện càng trở nên khó lường.

Bất kể là thành chủ độc hành của bên nào, chỉ cần hơi tiến gần đến cây Tử Lôi Trúc tỏa sáng kia, lập tức sẽ trở thành mục tiêu của mọi mũi tên.

Các phe phái nhân mã nhao nhao như sói đói vồ mồi, tập trung hỏa lực phát động tấn công mãnh liệt, không chút lưu tình.

Dường như Tử Lôi Trúc kia không chỉ là một bảo vật, mà còn giống như một ngòi nổ có thể gây ra vô tận sát lục và tranh đoạt.

Cùng với sự trôi đi của thời gian, quy mô của trận chiến này như quả cầu tuyết lăn càng lúc càng lớn, mức độ kịch liệt khiến người ta phải há hốc mồm.

Tiếng đối chọi tiên thuật vang vọng tận trời mây, cả chiến trường dường như bị bao phủ bởi một sự ồn ào và hỗn loạn.

Còn động tĩnh khổng lồ đó lại như một dòng lũ cuồn cuộn, lan rộng ra khắp bốn phương tám hướng.

Cảnh tượng kinh tâm động phách như vậy tự nhiên khó thoát khỏi tai mắt mọi người, dần dần, càng ngày càng nhiều người bị trận chiến

kịch liệt này thu hút.

Bọn họ hoặc là nghe phong thanh vội vàng chạy đến tìm hiểu rốt cuộc, hoặc là tình cờ đi ngang qua đây, bị cảnh tượng trước mắt chấn động sâu sắc mà dừng chân quan sát.

Thấy tình cảnh này, những người dẫn đầu hai thế lực nhìn nhau, đều đồng loạt nhíu mày.

Trong lòng đều hiểu rõ, cứ đánh mãi thế này cũng không phải cách.

Thẩm Hạo trốn trong không gian, thấy người càng ngày càng đông, trong lòng ngược lại chỉ thấy một chữ sướng.

Hắn mong người càng đông càng tốt, dù sao xem náo nhiệt thì chẳng sợ chuyện lớn.

Nhất thời, những thành chủ bị buộc cuốn vào chiến đấu, kẻ có cảnh giới thấp, tiên khí yếu kém, đều lần lượt ngã xuống trước tiên.

Đương nhiên, cũng có không ít thành chủ, thấy tình thế bất ổn, lập tức thoát ly chiến trường, lần lượt rời đi.

Tâm lý của mọi người đều tương tự, có thể kiếm chác thì kiếm, không kiếm được thì cũng không thể chịu chết.

Kẻ thực lực thấp, sợ chết, đều đã chạy cả.

Chỉ còn lại một số người ôm tâm lý may mắn, vẫn cố nán lại.

Kết quả là, chết không thể chết hơn được nữa.

Lúc này, hai thế lực mạnh nhất chính là Nam Chiếu Tiên Triều và Tây Đô Tiên Triều.

Dường như giữa bọn họ đã ngầm đạt được một vài mặc khế, không giả vờ nữa, trực tiếp liên thủ, cùng nhau xử lý những thành chủ lẻ loi.

Bất kể là của Bắc Dương Tiên Triều, Đông Thanh Tiên Triều, hay thậm chí là của Nam Chiếu Tiên Triều và Tây Đô Tiên Triều, tất cả đều không nể mặt.

Đánh đến đỏ cả mắt.

Tuy đều là của một tiên triều, nhưng lại không phải cùng một phe.

Rất nhiều thành chủ độc hành, thấy vậy liền quay người bỏ đi, rõ ràng không muốn để bọn họ chen chân vào.

Nhìn những thi thể trên mặt đất, không ít đều bị hủy hoại trong chiến đấu.

Thẩm Hạo trốn trong không gian, cảm thấy vô cùng đau lòng.

Nhưng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn, ra ngoài là không thể ra ngoài.

Thi thể mất thì mất, sau này còn có nữa.

Chiến đấu kéo dài một ngày một đêm, mới dần dần dừng lại.

Hai thế lực Nam Chiếu Tiên Triều và Tây Đô Tiên Triều, vì đều có Chân Tiên Cảnh tọa trấn, nên mới chiến đấu đến cùng.

Chương 677

Kẻ chết nhiều nhất ngược lại là những thành chủ tự mình đến.

Vương đạo hữu, nếu tiếp tục đánh nữa, Nam Chiếu Tiên Triều và Tây Đô Tiên Triều của chúng ta đều sẽ lưỡng bại câu thương.

Đến lúc đó, chắc chắn sẽ làm lợi cho người khác, không bằng chúng ta làm một giao dịch thì sao.

Được thôi, nhưng Tử Lôi Trúc này vô cùng quý báu, giao dịch thế nào.

Chuyện này đơn giản, Tử Lôi Trúc thuộc về ta, ta sẽ dùng thứ khác để trao đổi với ngươi.

Ồ.

Ngươi nói xem.

Vật gì.

Ta có một bộ công pháp tên là Càn Khôn Độn Pháp, trong một chớp mắt có thể đi được ba vạn sáu ngàn dặm, công pháp này Vương đạo hữu hẳn là có nghe qua.

Nghe vậy, Vương Thủ Nhất của Nam Chiếu Tiên Triều nhíu mày.

Công pháp đúng là lợi hại, nhưng hắn không hề động lòng, mà sắc mặt bình thản nói: Bắc Minh đạo hữu, Càn Khôn Độn Pháp trong tay ngươi đại danh đỉnh đỉnh, ta đương nhiên đã nghe qua.

Đó là công pháp độc hữu của Tây Đô Tiên Triều các ngươi, nhưng người có thể tu luyện lại ít ỏi vô cùng.

Cần thể chất cường đại mới có thể tu hành, e rằng ngay cả ngươi cũng chưa từng tu luyện qua.

Vương đạo hữu nói đúng, sở dĩ cần Tử Lôi Trúc này, chính là phụ thân ta cần lợi dụng nó để độ Thái Ất Kim Tiên kiếp.

Vẫn xin đạo hữu tạo điều kiện thuận lợi.

Trong lòng Vương Thủ Nhất chấn động, Thái Ất Kim Tiên kiếp.

Một khi độ qua chẳng phải sẽ là La Thiên Thượng Tiên Cảnh sao.

Suy nghĩ một chút, Vương Thủ Nhất biết đối phương nói như vậy, một mặt là nói ra bối cảnh của mình, mặt khác cũng là uy hiếp.

Tuy hắn cũng có bối cảnh, nhưng thật sự không dám đảm bảo hậu quả khi chọc giận một Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Suy nghĩ rồi, Vương Thủ Nhất gật đầu nói: Được, thành giao.

Đa tạ.

Bắc Minh Cô Hồng chắp tay cảm ơn, đồng thời ném một miếng ngọc giản cho Vương Thủ Nhất.

Kiểm tra công pháp xong, Vương Thủ Nhất xác nhận không sai, quả thực là Càn Khôn Độn Pháp.

Công pháp không vấn đề, thành giao.

Càn Khôn Độn Pháp tuy mạnh mẽ, ngay cả ở Địa Tiên Giới, đó cũng là độn pháp đỉnh cấp nhất, nhưng muốn tu luyện lại cực kỳ khó khăn.

Công pháp này yêu cầu thể chất vô cùng cường đại, người có thể tu luyện chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Giao dịch hoàn thành.

Bắc Minh Cô Hồng của Tây Đô Tiên Triều, thuận lợi lấy được cây Tử Lôi Trúc này.

Thẩm Hạo trốn trong không gian nhìn thấy cảnh này, lập tức hiểu

ra, mẹ nó, thảo nào phía sau hai người đều có Chân Tiên Cảnh tọa trấn, lại đều ngoan ngoãn nghe chỉ huy, hóa ra là hai tiên nhị đại.

Ta coi như đã hiểu, vì sao Vạn Thành Đại Hội của giới này, những người dẫn đầu của Tứ Đại Tiên Triều đến đều là Thái Ất Kim Tiên Cảnh, e rằng trong số các thành chủ này, đều có những tiên nhị đại như Bắc Minh Cô Hồng.

Có được Tử Lôi Trúc, Bắc Minh Cô Hồng tâm tình vô cùng vui vẻ.

Vương đạo hữu cáo từ.

Nói xong, Bắc Minh Cô Hồng liền lệnh người mang thi thể bên mình đi, còn những thi thể khác, chẳng thèm nhìn.

Loại tiên nhị đại cực phẩm này, sờ thi thể quả thực là sỉ nhục.

Nhìn bóng lưng Bắc Minh Cô Hồng, Vương Thủ Nhất cũng lập tức nói với những người xung quanh: Lấy thân phận ngọc bài, và cả những trữ vật giới chỉ này nữa.

Vì Tử Lôi Trúc đã không còn, nơi đây cũng không cần ở lại nữa.

Vâng.

Rất nhanh, mọi người dọn dẹp chiến trường.

Trong chốc lát, hơn một trăm thi thể bị bỏ lại, biến mất không dấu vết.

Kết quả khiến Thẩm Hạo không ngờ tới, vốn dĩ còn tưởng sẽ lưỡng bại câu thương, không ngờ cuối cùng lại kết thúc chiến đấu thông qua giao dịch.

Đợi bọn họ đi rồi, Thẩm Hạo không vội vàng đi ra.

Rất nhanh, những tán tu ẩn náu gần đó cũng nhao nhao tiến lên sờ thi thể.

Kiểm tra một lượt, còn sạch hơn cả nhặt.

Có người chặt được hai cây trúc tím rồi mới rời đi, cũng không tính là tay không.

Lại đợi thêm một khắc, xác định không còn ai, Thẩm Hạo mới yên tâm rời khỏi không gian.

Nhìn những cây trúc tím xung quanh, tuy màu sắc không đậm, nhưng nhìn cũng không tệ.

Cầm lên thẳng tắp, cảm giác rất tốt, chặt hai cây mang về làm gậy đánh chó cũng không tệ.

Thẩm Hạo cũng không nói lời thừa, tay nhấc dao chặt đứt hai cây Thiên Lôi Trúc, một cây cầm trong tay, một cây ném vào không gian.

Coi như không uổng công đến đây, cho dù không phải Tử Lôi Trúc, giữ lại làm kỷ niệm cũng được.

Cầm cây trúc vung vẩy mấy cái, phát ra tiếng ong ong.

Tiếp theo, Thẩm Hạo không vội rời trúc hải, mà tiếp tục tìm kiếm về phía trước.

Trong vùng trúc hải rộng lớn vô ngần này, còn ẩn giấu một loại thiên tài địa bảo cực kỳ quý hiếm —— Bổ Thiên Linh Quả.

Chỉ cần ăn một quả, liền có thể khiến người ta kéo dài tuổi thọ trăm năm.

Đây cũng là thứ ta cần, vì vậy ta quyết định phải tìm kiếm kỹ lưỡng một phen trong trúc hải này.

Tuy nhiên, khi thực sự bắt đầu tìm kiếm, Thẩm Hạo mới phát hiện mọi việc xa vời hơn hắn tưởng tượng rất nhiều.

Mặc dù hắn đã ở trong vùng trúc hải này, nhưng lại hoàn toàn không biết Bổ Thiên Linh Quả rốt cuộc mọc ở đâu.

Trước mắt là một rừng trúc bạt ngàn, dường như tạo thành một khối mê cung khổng lồ, khiến hắn không biết bắt đầu từ đâu.

Thần thức liên tục kéo dài ra ngoài, cũng không tìm thấy, thậm chí Thẩm Hạo lần đầu tiên cảm thấy mệt mỏi.

Lúc này, Thẩm Hạo như một con ruồi không đầu, đâm loạn khắp nơi trong trúc hải, vì không có mục đích, chỉ là vô định bay về phía trước.

Trên đường đi, cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch, còn nhặt được mấy cỗ thi thể.

Chỉ là ngọc bài trên những thi thể này đều không còn, rõ ràng đã bị người khác cướp đi.

Đương nhiên, đối với ngọc bài ta không hề hứng thú, trong không gian còn có mấy chục miếng ngọc bài, nhưng ta sẽ không sử dụng, một miếng ngọc bài cũng sẽ không lấy ra dùng.

Lúc này Thẩm Hạo coi như đã hiểu, vì sao Bắc Dương Vương Triều không có thành chủ Dương Tiên Cảnh và tán tu nào nguyện ý tham gia Vạn Thành Đại Hội.

Trong bí cảnh này, tỷ lệ tử vong của thành chủ quả thực hơi cao.

Đặc biệt là ba đại Tiên Triều còn lại, đều phái cường giả Dương Tiên Cảnh đỉnh phong đến, vừa vào đã không làm gì khác ngoài đột phá trước, dùng đẳng cấp áp chế mà săn giết.

Hơn nữa, có Chân Tiên Cảnh thì thôi đi, quan trọng là còn ôm thành đoàn, ngươi hoàn toàn không có cách nào.

Vả lại, nói về đãi ngộ mà Bắc Dương Tiên Triều ban cho các thành chủ, Thẩm Hạo trong lòng thực sự khó mà tán thành.

Loại đãi ngộ này thực sự rất bình thường, căn bản không thể lay

động được cao thủ Dương Tiên Cảnh đỉnh phong, hoàn toàn sẽ không vào đây chịu chết.

Điểm khác nữa, các thành chủ của Bắc Dương Tiên Cảnh cũng hoàn toàn không có tổ chức kỷ luật gì.

Mỗi người đều tự làm theo ý mình, như một đống cát rời, càng đừng nói đến việc có thể ôm đoàn sưởi ấm cho nhau.

Như vậy, trong bí cảnh đầy rẫy nguy hiểm này, mức độ nguy hiểm mà bọn họ đối mặt tự nhiên không cần nói cũng biết.

Thẩm Hạo loanh quanh trong trúc hải hai ngày, cũng không tìm thấy bất kỳ Bổ Thiên Linh Quả nào.

Đột nhiên, đồng tử của Thẩm Hạo co rút lại.

Bởi vì hắn phát hiện mình dường như đã quay về chỗ cũ.

Chết tiệt.

Sao có thể chứ, chẳng lẽ trúng phải huyễn trận.

Càng không thể tin được là, trước mắt vậy mà lại có một cây Tử Lôi Trúc.

Ta nhớ rõ cây Tử Lôi Trúc này trước đó hình như đã bị tên Bắc Minh Cô Hồng kia đào đi rồi, vậy mà lại mọc ra một cây mới.

Mẹ nó, chẳng lẽ là do nhặt đạo hữu nhiều quá, xuất hiện ảo giác.

Thẩm Hạo nhìn quanh bốn phía, cẩn thận quan sát, nhìn nửa ngày mới xác nhận, những vết tích ở đây, quả thực là những vết tích do trận chiến trước đó để lại.

Vậy thì việc lại xuất hiện một cây Tử Lôi Trúc là cái quỷ gì.

Ta hoàn toàn bối rối.

Bởi vì ta tận mắt nhìn thấy Tử Lôi Trúc bị Bắc Minh Cô Hồng đào

đi rồi.

Chẳng lẽ có ai đó không biết từ lúc nào đã bố trí trận pháp ở đây.

Suy nghĩ đầu tiên của Thẩm Hạo chính là có lão âm bỉ.

Chương 678

Nghĩ đến đây, không dám chậm trễ, Thẩm Hạo lập tức trốn vào không gian.

Sau khi vào không gian, hắn mới cảm thấy an toàn hơn.

Trốn trong không gian, nhìn cây Tử Lôi Trúc bên ngoài, trong lòng không khỏi nghi hoặc.

Cùng một chỗ, lại lần nữa xuất hiện một cây Tử Lôi Trúc, thực sự quỷ dị.

Quan trọng là, kích thước của cây Tử Lôi Trúc này giống hệt cây trước đó.

Chẳng lẽ thứ này lớn nhanh như vậy.

Mình đi một vòng trong trúc hải, nó lại mọc ra cây mới rồi sao.

Nếu là như vậy, Tử Lôi Trúc còn quý giá nữa không.

Suy nghĩ một chút, Thẩm Hạo không vội vàng đi ra, chuyện bất thường ắt có quỷ.

Mà là đợi mấy phút, xác định không có nguy hiểm gì.

Thẩm Hạo mới cẩn thận từng li từng tí ra khỏi không gian.

Không nói hai lời, trực tiếp nhổ cả gốc Tử Lôi Trúc, lập tức trốn vào không gian.

Bất kể có lừa dối hay không, đồ vật đến tay mới là thật.

Nhìn Tử Lôi Trúc trong tay, rồi nhìn lại chỗ vừa nãy, mọi thứ dường như không có gì khác biệt.

Thẩm Hạo dùng tiên kiếm chém một nhát, kết quả tiên kiếm trực

tiếp đứt làm đôi.

Tử Lôi Trúc quả thực cường hãn.

Xem ra chắc là thật, vậy vì sao nơi này lại có hai cây Tử Lôi Trúc.

Không khoa học chút nào.

Vấn đề này quả thực đã làm khó Thẩm Hạo, dù sao chuyện như vậy hắn cũng là lần đầu tiên gặp phải.

Hiện tại cũng không ai giải thích cho hắn.

Không nghĩ thông được, nhưng có thêm một món bảo bối phòng ngự, Thẩm Hạo cũng rất vui.

Thế là, hắn nhỏ một giọt máu lên Tử Lôi Trúc, chuẩn bị bắt đầu luyện hóa nó.

Ngồi khoanh chân, mười phút sau, Thẩm Hạo liền tỉnh táo lại.

Mà Tử Lôi Trúc, không có chút tiến triển nào.

Tiến độ vô cùng chậm chạp.

Theo ước tính của Thẩm Hạo, muốn triệt để luyện hóa Tử Lôi Trúc, ít nhất cũng phải mất vài chục năm.

Chết tiệt, Tử Lôi Trúc này khó luyện hóa đến vậy sao.

Chẳng lẽ là vì cảnh giới không đủ.

Nên luyện hóa tương đối chậm.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo cảm thấy có khả năng.

Không thể luyện hóa, Thẩm Hạo cũng đành bỏ cuộc.

Rời khỏi không gian, Thẩm Hạo muốn xem thử, liệu mình có quay lại chỗ cũ không.

Trước đó vẫn đi về phía nam, lần này Thẩm Hạo trực tiếp đi về

phía bắc.

Bay một ngày, không quay lại chỗ cũ, Thẩm Hạo mới thở phào nhẹ nhõm, xem ra quả thực không phải rơi vào huyễn cảnh, hẳn là do vô tình va phải.

Ngay khi Thẩm Hạo tiếp tục bay về phía trước, phía trước đột nhiên xuất hiện một đạo kết giới chắn ngang đường đi.

Màn đêm buông xuống, vạn vật tĩnh lặng, cả trúc hải đều chìm trong một sự yên tĩnh tuyệt đối.

Một lớp sương mù mỏng manh lặng lẽ bốc lên, như làn khói nhẹ lan tỏa.

Dưới ánh trăng trong sáng, màn sương ấy tựa hồ khoác lên trúc hải này một chiếc khăn voan mỏng manh như mộng ảo.

Thẩm Hạo thân như chim bay, ngự gió mà đi, y phục phiêu diêu.

Ngay khi Thẩm Hạo đang bay, đột nhiên hắn như va phải một bức tường vô hình, một luồng trở lực mạnh mẽ khiến cơ thể hắn khựng lại đột ngột, chắn ngang đường đi.

Trận pháp kết giới.

Thẩm Hạo trong lòng kinh ngạc, khẽ nhíu mày.

Hắn chăm chú nhìn, chỉ thấy hư không trước mắt trông có vẻ yên bình không chút sóng gió, nhưng lại ẩn hiện những tia sáng yếu ớt, rõ ràng là có một loại trận pháp mạnh mẽ nào đó đã thiết lập cấm chế tại đây.

Thân là một đại trận pháp tông sư, Thẩm Hạo chỉ cần liếc mắt qua kết giới phía trước, liền nhìn ra đây là một kết giới tổ hợp, có cả phòng ngự lẫn khốn trận.

Trong lòng hắn liền hiểu rõ, bên trong đây chắc chắn có thứ gì đó

lớn.

Phải biết rằng, có thể tại nơi này tinh tâm bố trí một tòa trận pháp như vậy, nếu không có đồ tốt, ai lại rảnh rỗi đến thế.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo trong lòng khẽ động, đồng thời cũng âm thầm nâng cao cảnh giác.

Cảnh giới hiện tại của Thẩm Hạo, còn chưa đủ để quét ngang tất cả, vẫn nên lấy cẩn trọng làm trọng.

Nghĩ vậy, ta vừa định xông vào trận pháp, suy nghĩ lại thấy không ổn.

Mình cực khổ chui vào làm gì, trong trận pháp dù có thiên tài địa bảo ta cũng không hứng thú.

Vào đó chẳng phải tự rước lấy phiền toái sao.

Nào có thơm ngon bằng việc nhặt đạo hữu.

Thay vì thế, chi bằng để đạo hữu đi tìm những thiên tài địa bảo này.

Suy tư một lát, Thẩm Hạo dự định dùng kế chiêu phong dẫn vũ điệp kéo gió mời bướm ý là chiêu dụ.

Nghĩ là làm.

Từ trong trữ vật giới chỉ, hắn tìm thấy không ít pháo hoa pháo tép.

Đây là pháo hoa còn sót lại từ lần động phòng ở Thượng Cổ Chiến Trường với Hồ Cửu Nhi trước đó.

Vẫn còn khá nhiều.

Lúc này vừa hay dùng được.

Thế là, Thẩm Hạo đặt pháo hoa ngay ngắn, châm ngòi xong, lập tức rời khỏi chỗ cũ.

Bóng dáng hắn biến mất tại chỗ, trốn vào không gian.

Vài giây sau.

Trong màn đêm tĩnh mịch, đột nhiên Oanh một tiếng, một chùm pháo hoa rực rỡ chói mắt hiện ra.

Nó như một ngôi sao băng rực rỡ xẹt qua bầu trời, tức thì nở rộ những đóa lửa bảy sắc cầu vồng.

Khiến cả bầu trời đêm được trang điểm như mộng ảo.

Chùm pháo hoa rực rỡ này trong trúc hải như vậy lại càng thu hút sự chú ý, tựa như một ngọn đèn sáng giữa bóng tối, chiếu sáng cả trúc hải.

Nhìn từ xa, ánh sáng và màu sắc do chùm pháo hoa này nở rộ tạo ra, khiến người ta không khỏi liên tưởng đến cảnh tượng bảo vật xuất thế trong truyền thuyết.

Ngay sau đó, tiếng Phanh không ngừng vang lên, từng đóa pháo hoa với hình dáng khác nhau nối tiếp nhau nở rộ trên không trung.

Thẩm Hạo cũng coi như đã thêm vào Địa Tiên Giới lạnh lẽo này một chút màu sắc đặc biệt.

Pháo hoa rực rỡ mà đẹp đẽ.

Âm thanh và màu sắc ở đây, lập tức thu hút các thành chủ gần đó.

Mau nhìn, đó là cái gì.

Không biết nữa, ánh sáng rực rỡ như vậy, nhất định là bảo vật hiển thế, đi thôi.

Nhanh, lập tức chạy qua đó.

Động tĩnh lớn như vậy, những người trong trận pháp cũng bị kinh động.

Mau đi xem có phải Tử Lôi Trúc đã chạy mất không.

Vâng.

Trận pháp mở ra, mấy bóng người lập tức bay ra xem xét.

Người dẫn đầu vừa nhìn, lập tức thất vọng.

Chương 679

Vốn dĩ còn tưởng là Tử Lôi Trúc chạy mất, nhìn kỹ lại là những hộp giấy đang bốc cháy liên tục trên mặt đất.

Lập tức hiểu ra có người cố ý làm vậy, tức giận đùng đùng, vung tay một cái, biến tất cả pháo hoa thành tro bụi.

Sắc mặt của thanh niên dẫn đầu vô cùng khó coi.

Hiện tại, gây ra động tĩnh lớn như vậy, chắc chắn sẽ thu hút vô số ánh mắt, muốn lén lút hành sự chắc chắn không được nữa.

Vừa định quay về trận pháp, đột nhiên mấy chục tiếng xé gió truyền đến.

Trong lòng người dẫn đầu trùng xuống, quả đúng là sợ gì gặp nấy.

Haha, hóa ra là Chu đạo hữu của Đông Thanh Tiên Triều, phát hiện bảo bối mà lại không thông báo cho mọi người một tiếng, chúng ta cũng tốt xấu gì cũng nên góp một phần sức lực chứ.

Ta còn tưởng là ai chứ, hóa ra là Vương Thủ Nhất của Nam Chiếu Tiên Triều, hừ, ngươi phát hiện Tử Lôi Trúc, cũng đâu thấy ngươi thông báo cho ta một tiếng.

Sao lại đến đây nói lời mát mẻ.

Chu Lăng Ba lạnh lùng hừ một tiếng nói.

Chu đạo hữu hiểu lầm rồi, Tử Lôi Trúc ta đâu có lấy, mà là Bắc Minh đạo hữu đã lấy đi rồi, đây cũng không phải là tin tức gì bí mật, chỉ cần hỏi thăm một chút là biết.

Vương Thủ Nhất cười ha hả nói.

Tuy nhiên hắn cũng không dám làm gì Chu Lăng Ba, dù sao y là

con trai của Thái Ất Kim Tiên Chu Nghi Lâm của Đông Thanh Tiên Triều.

Chu Nghi Lâm này đang đợi ở bên ngoài đó.

Nếu thật sự làm gì Chu Lăng Ba, đó chẳng phải là tự mình gây thù chuốc oán, lão thọ tinh treo hoa tử sao.

Nhưng cướp bảo vật, thuộc về tìm kiếm cơ duyên, thì ngay cả cha y cũng không tiện nói gì.

Nghe nói, Bắc Minh đạo hữu đã dùng Càn Khôn Độn Pháp trao đổi với ngươi, nếu đã vậy, tại hạ cũng muốn mượn xem một lần.

Vương đạo hữu có nguyện ý không.

Chu Lăng Ba châm chọc nói.

Nghe vậy, Vương Thủ Nhất cười nói: Chu đạo hữu tin tức quả là linh thông, Càn Khôn Độn Pháp này cho Chu đạo hữu mượn cũng không phải không được.

Nhưng Chu đạo hữu lấy gì để giao dịch.

Vừa rồi bên này châu quang bảo khí, chắc chắn là có tuyệt thế bảo vật xuất thế phải không, đừng giấu giếm nữa.

Chu Lăng Ba lạnh lùng hừ một tiếng: Bảo vật thì không có, tiểu nhân ti tiện thì có.

Không biết là kẻ nào dùng thủ đoạn phàm nhân, cố ý dụ các ngươi đến đây.

Vương Thủ Nhất cùng mọi người nhìn nhau, đều nhíu mày nghi hoặc.

Xung quanh đọng lại một mùi khó ngửi, lâu mà không tan, Vương Thủ Nhất thì tin vài phần.

Địa Tiên Giới sao lại có loại mùi này được.

Nói thì là vậy, nhưng Vương Thủ Nhất vẫn nhìn thấy trận pháp kết giới.

Thế là hắn hiểu ra vài phần, cười nói: Chu đạo hữu, ai cũng nói Đông Thanh Tiên Triều rất có kiến giải về trận pháp, sao lại vô duyên vô cớ bố trí trận pháp ở đây.

Bên trong có phải có Tử Lôi Trúc không.

Biết không thể giấu giếm, Chu Lăng Ba nói: Quả thực có một cây Tử Lôi Trúc, và cả một ít Bổ Thiên Linh Quả nữa.

Chỉ là Tử Lôi Trúc đột nhiên biến mất rồi.

Bổ Thiên Linh Quả ta không cần, Vương đạo hữu có thể lấy đi, nhưng Tử Lôi Trúc này nhất định phải là của ta.

Vương Thủ Nhất mắt sáng lên, ha hả cười nói: Nghe nói Tử Lôi Trúc vượt quá mười vạn năm, khi bị thiên lôi đánh trúng, liền có thể chuyển đổi vị trí.

Chỉ cần còn rễ của Tử Lôi Trúc trong trúc hải này, nó liền có thể cảm ứng được, sau đó muốn đi đâu thì đi đó.

Xem ra bảo vật này không nên thuộc về Chu đạo hữu rồi.

Chu Lăng Ba trong lòng cũng thầm nổi giận.

Y trước đó không hề nghĩ nhiều đến vậy.

Thẩm Hạo trốn trong không gian, hơi sững sờ, thì ra là vậy.

Cứ tưởng mình trúng phải huyễn trận.

Nghe cuộc đối thoại của hai người, trong trận pháp này vậy mà lại có Bổ Thiên Linh Quả, hai bên dường như đều có hứng thú với cây Tử Lôi Trúc này.

Rất nhanh, từng trận tiếng xé gió ập đến.

Số người càng ngày càng đông.

Thẩm Hạo phát hiện, vậy mà còn có cả nhóm người trước đó đã gặp ở hồ Bích Long.

Không chỉ vậy, ngay cả Bắc Minh Cô Hồng cũng đến.

Người càng đông, Thẩm Hạo càng vui mừng.

Ta chính là thích náo nhiệt.

Số người tại hiện trường ngày càng đông, khiến Thẩm Hạo không khỏi mong chờ.

Thật là sảng khoái.

Mau đánh nhau đi.

Nhưng điều khiến Thẩm Hạo thất vọng là tất cả những người có mặt đều không ra tay.

Tất cả đều đứng yên tại chỗ, cảnh giác nhìn xung quanh, điên cuồng dùng ánh mắt dò xét lẫn nhau.

Không nhìn thấy bảo vật, ai cũng sẽ không vô duyên vô cớ đi làm chuyện đó.

Đó chẳng phải là tự tìm đường chết sao.

Nếu thực lực có thể nghiền ép tất cả mọi người, thì không nói làm gì.

Nhưng thực lực của mọi người đều không chênh lệch là bao, căn bản không thể nghiền ép được.

Tại hiện trường có mấy vị Chân Tiên cảnh, thuộc hàng bộ mặt của ba đại Tiên triều.

Chu Lăng Ba của Đông Thanh Tiên triều, sắc mặt khó coi, lông

mày nhíu chặt, ngọn lửa giận trong lòng như muốn phun ra từ ánh mắt.

Khó khăn lắm mới tìm được Tử Lôi Trúc, vậy mà vào thời khắc mấu chốt lại biến mất không thấy đâu.

Thật tức chết người.

Không ngờ, còn có kẻ giở trò sau lưng.

Bày ra một ít vật phẩm phàm tục, lại có thể thu hút tất cả mọi người đến đây.

Thật đáng hận tột cùng, ngàn đao vạn quả cũng khó mà bình được cơn phẫn nộ trong lòng.

Lúc này Chu Lăng Ba căm hận nhất chính là kẻ giở trò sau lưng.

Nhưng tìm kiếm nửa ngày cũng không biết là ai làm, chỉ có thể nén giận.

Huống hồ, kẻ sử dụng thủ đoạn phàm tục cũng không phải là thủ đoạn của Tứ đại Tiên triều.

Từ trước tới nay chưa từng nghe nói.

Chu Lăng Ba đoán, kẻ này tuyệt đối không phải người của Địa Tiên giới, trăm phần trăm là người từ Hạ giới phi thăng lên.

Người của Địa Tiên giới không vô sỉ đến vậy.

Bắc Minh Cô Hồng cười chắp tay nói: Chu đạo hữu, Vương đạo hữu, lại gặp mặt rồi.

Vương Thủ Nhất cười nói: Bắc Minh đạo hữu.

Từ khi Bắc Minh Cô Hồng và Vương Thủ Nhất giao dịch trước đó, hai bên cũng coi như liên minh.

Đã có lần hợp tác đầu tiên, lần hợp tác thứ hai cũng không quá khó

khăn.

Chu Lăng Ba: Tin tức của Bắc Minh đạo hữu quả thật linh thông.

Chu đạo hữu cứ yên tâm, ta đã có Tử Lôi Trúc rồi, lần này chỉ là đến góp vui, tuyệt đối sẽ không tranh giành với huynh.

Bắc Minh Cô Hồng cười nói.

Nghe vậy, Chu Lăng Ba lạnh lùng hừ một tiếng, trong lòng căn bản không tin.

Đáng chết, ai lại ghét bảo vật trong tay mình quá nhiều chứ.

Thấy số người ngày càng đông, Chu Lăng Ba biết dù có ngăn cản cũng vô ích, dù người bên cạnh mình thực lực không kém.

Nhưng cũng không phải đối thủ của nhiều người như vậy.

Huống hồ Tử Lôi Trúc đã biến mất, cũng không biết nó đi đâu rồi.

Ngay cả khi trong trận pháp có Bổ Thiên Linh Quả, nhưng Chu Lăng Ba cũng không sốt ruột, thứ này hiện tại cũng sẽ không có ai hái.

Thế là, hắn liền ra lệnh cho người rút bỏ trận pháp.

Vì chư vị đều muốn chia một chén canh, vậy thì tự mình đi tìm đi, ta có thể cam đoan nói rằng, chuyện ngày hôm nay, chư vị cũng đã bị lừa, bị người ta dụ đến đây.

Kẻ này tâm địa hiểm độc, chính là muốn nhìn chư vị chúng ta tự giết lẫn nhau, để hắn tọa thu ngư ông chi lợi.

Hừ, tính toán của hắn rất hay, Chu mỗ há lại để hắn được như ý.

Mọi người nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều không tin.

Thấy vậy, Chu Lăng Ba cũng không giải thích nữa, liền dẫn người trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Mặc dù không còn Tử Lôi Trúc, nhưng vẫn còn Bổ Thiên Linh

Quả, người may mắn cũng có thể hái một hai quả.

Khoảnh khắc trận pháp biến mất, mọi người ồ ạt xông vào.

Không ít người còn chưa rõ tình hình, chỉ là nhìn thấy ở đây châu quang bảo khí, muốn chia một chén canh mà thôi.

Sau khi mọi người ồ ạt xông vào, liền đến một nơi lưng chừng núi, xung quanh toàn là vách đá dựng đứng, hiểm trở dị thường.

Mà trong mảnh đất hiểm trở này, lại có một bình đài rộng khoảng trăm mét vuông đột ngột nhô ra.

Nhìn kỹ, chỉ thấy giữa bình đài kia rõ ràng mọc lên một cái cây cao bằng người.

Cái cây này tuy không cao lớn, nhưng cành của nó lại rất cứng cáp, dường như ẩn chứa sức sống vô tận.

Điều càng thu hút sự chú ý là trên cành cây treo không ít linh quả, ước chừng hơn chục quả.

Những linh quả này mỗi quả đều to bằng quả trứng gà, tản ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt, nhìn vào ban đêm có vẻ mộng ảo.

Tuy nhiên, điều khiến người ta cảm thấy quỷ dị là những linh quả này lại có hai màu đen trắng.

Một bên trắng như tuyết, một bên đen như mực, sâu thẳm u ám.

Hai loại màu sắc cực đoan đan xen vào nhau, tạo thành một loại xung kích thị giác đặc biệt và thần bí, khiến người ta không khỏi nảy sinh lòng kính sợ.

Chính là một đặc sản khác trong rừng trúc Bổ Thiên Linh Quả, loại quả ăn vào có thể kéo dài tuổi thọ.

Nhưng mọi người đều không động, vì họ đều biết Bổ Thiên Linh Quả chưa chín.

Bổ Thiên Linh Quả chín hoàn toàn, sẽ có màu trắng ngọc, toàn thân tuyết trắng, trong suốt tinh oánh, tựa như dương chi bạch ngọc.

Bắc Minh Cô Hồng và Vương Thủ Nhất nhìn thấy cảnh này, lúc này mới hiểu, khó trách Chu Lăng Ba không sớm hái những linh quả này.

Bổ Thiên Linh Quả này đã không thành thục, chư vị vẫn là đừng nên động đến nó.

Bắc Minh Cô Hồng dẫn đầu nói.

Vương Thủ Nhất lúc này mới hiểu, vì sao Chu Lăng Ba lại để hắn đến hái Bổ Thiên Linh Quả.

Hóa ra chưa chín à.

Thế là lập tức nói theo: Ai cũng biết, Bổ Thiên Linh Quả tuy có thể kéo dài tuổi thọ trăm năm, nhưng Bổ Thiên Linh Quả chưa chín lại là vật cực độc.

Loại thiên địa linh quả này, tự nhiên là người hữu duyên mới có được.

Mặc dù, Bổ Thiên Linh Quả còn một tháng nữa là có thể thành thục, nhưng hiện tại hái cũng vô dụng.

Chương 680

Ta hy vọng chư vị nếu không thể có được, cũng đừng nên hủy diệt nó, kẻo phung phí của trời.

Nghe vậy, mọi người đều gật đầu, không có ý kiến.

Điểm này cũng là sự ngầm hiểu của mọi người.

Nói thì là vậy, nhưng mọi người đều đã ghi nhớ vị trí của Bổ Thiên Linh Quả này.

Bổ Thiên Linh Quả một tháng sau sẽ thành thục, đến lúc đó bọn họ đều đã ra khỏi bí cảnh.

Nhưng ghi nhớ vị trí, lần sau Vạn Thành Đại Hội, dù bản thân không đến, cũng có thể cho người của mình đến hái.

Ý nghĩ này, là suy nghĩ của tất cả mọi người.

Trong đó Chu Lăng Ba càng là như vậy, đã sớm bố trí trận pháp ở gần đó.

Một khi Vạn Thành Đại Hội lần sau khởi động, trực tiếp phái người đến lấy là được, Bổ Thiên Linh Quả này nhất định là vật trong túi hắn.

Mọi người đạt thành được sự đồng thuận, Chu Lăng Ba mới thở phào nhẹ nhõm, hắn không sợ mọi người ghi nhớ vị trí này, chỉ sợ mọi người phá hủy Bổ Thiên Linh Quả này.

Chư vị, tại hạ còn phải đi tìm Tử Lôi Trúc, xin cáo từ.

Bắc Minh Cô Hồng trong lòng khẽ động: Ngươi nói, Tử Lôi Trúc đã chạy mất.

Vương Thủ Nhất trong lòng cũng khẽ động, nếu Tử Lôi Trúc đã

chạy, vậy nó có thể chạy đi đâu.

Chắc chắn là ở vị trí mà họ vừa tranh giành Tử Lôi Trúc.

Nghĩ đến đây, hai người nhìn nhau một cái, lập tức quay người bay đi.

Chu Lăng Ba cẩn thận suy nghĩ một chút liền hiểu ra, vừa rồi Bắc Minh Cô Hồng đã có được Tử Lôi Trúc, vậy thì rễ của Tử Lôi Trúc chắc chắn cũng còn đó.

Thế là không nói hai lời cũng bay theo.

Bắc Minh Cô Hồng, Vương Thủ Nhất, Chu Lăng Ba ba người, lần lượt đại diện cho ba đại thế lực Tây Đô Tiên triều, Nam Chiếu Tiên triều, Đông Thanh Tiên triều.

Ba người đi rồi, mọi người không cần đoán cũng biết đều là vì Tử Lôi Trúc mà đi.

Cũng lần lượt bay theo.

Chốc lát sau, những người xung quanh đã biến mất không còn tăm hơi.

Thẩm Hạo lúc này mới đi ra.

Trước tiên đến trước Bổ Thiên Linh Quả, nhìn những quả Bổ Thiên Linh Quả đen trắng, căn cứ theo ký ức của Trần Nguyên, Thạch Tổn, hắn cũng hiểu rằng thứ này không thể ăn.

Nhưng cũng rất nhanh sẽ thành thục.

Những người khác muốn hái Bổ Thiên Linh Quả này, còn phải đợi đến Vạn Thành Đại Hội lần sau, đó ít nhất cũng là mười năm sau rồi.

Nhưng đối với Thẩm Hạo lại vô cùng dễ dàng, bí cảnh này hắn muốn đến lúc nào thì đến.

Có thể nói, thứ này hoàn toàn chính là chuẩn bị cho hắn.

Đi một vòng, Thẩm Hạo cũng như dã thú đánh dấu lãnh thổ vậy.

Hắn bố trí một trận pháp xung quanh.

Lần sau đến, cũng có thể nhanh chóng tìm được vị trí.

Thẩm Hạo thong thả bố trí xong trận pháp một cách tỉ mỉ, sau khi xác nhận không có sai sót, liền quay người rời khỏi nơi này mà không chút do dự.

Xung đột ban đầu được kỳ vọng bùng nổ cuối cùng đã không thực sự xảy ra, đối với Thẩm Hạo mà nói, việc tiếp tục ở lại đây đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Thẩm Hạo vẫn có chút thất vọng.

Hơn nữa, vừa rồi Thẩm Hạo nghe bọn họ nói chuyện, hình như Tử Lôi Trúc mà mình có được, chính là thứ mà bọn họ đang tìm kiếm.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo thấy tốt nhất vẫn nên chuồn đi, đã chiếm tiện nghi thì đừng nên bại lộ mình.

Khi Bắc Minh Cô Hồng, Vương Thủ Nhất, Chu Lăng Ba ba người đến nơi vừa hái Tử Lôi Trúc, cảm nhận được khí tức xung quanh, lập tức nhận ra Tử Lôi Trúc đã bị người khác nhanh chân đoạt mất.

Sắc mặt ba người đều rất khó coi.

Rất rõ ràng Tử Lôi Trúc vừa rồi đã chạy đến đây.

Xem ra đã bị người khác nhanh chân đoạt mất, rốt cuộc là ai.

Không biết, nếu để ta biết, nhất định sẽ khiến kẻ đó sống không bằng chết.

Vừa nghĩ đến Tử Lôi Trúc trong tay đối phương còn là loại đã trải qua Thiên Lôi tẩy lễ, Bắc Minh Cô Hồng lập tức cảm thấy Tử Lôi

Trúc trong tay mình không còn thơm nữa.

Rốt cuộc là ai.

Ba người lập tức thi triển pháp thuật tìm kiếm, nhưng xung quanh căn bản không có bất kỳ phản ứng nào.

Chu Lăng Ba càng tức đến thổ huyết, Tử Lôi Trúc đến tay rồi lại cứ thế mất đi.

Chu đạo hữu, đã Tử Lôi Trúc không còn, cũng không cần đau lòng.

Có thể là duyên phận chưa tới, hoặc là Tử Lôi Trúc chạy đi nơi khác.

Không nhất định là bị người ta hái mất.

Vương Thủ Nhất cười nói.

Trong lòng lại đang hả hê.

Chỉ cần người khác không có được, hắn trong lòng liền rất sảng khoái.

Vương đạo hữu vẫn nên lo chuyện của mình đi, hừ.

Chu Lăng Ba lạnh lùng hừ một tiếng, quay người rời đi, hắn muốn đi tìm kiếm.

Vạn nhất tìm thấy trước khi bí cảnh kết thúc thì sao.

Chỉ cần biết thông tin của đối phương, thì sau khi ra ngoài, có rất nhiều cách.

Bắc Minh Cô Hồng cũng có chút động lòng, lại có Tử Lôi Trúc của ai đó tốt hơn của mình, điều này sao có thể nhịn được.

Nàng ta chính là tồn tại đỉnh phong Thái Ất Kim Tiên.

Vương Thủ Nhất lại khá bình tĩnh, thu hoạch lần này cũng coi như không tệ.

Hắn cũng không đi tìm Tử Lôi Trúc, trong lòng ngược lại cho rằng Tử Lôi Trúc này nhất định nằm trên người những thành chủ đơn độc kia.

Nghĩ đến đây, Người đâu, tìm cho ta những thành chủ độc hành, tìm thấy thì giết.

Vâng.

Dù sao lần này đến chính là để cướp ngọc bài, giết càng nhiều thì về Nam Chiếu Tiên triều còn có thưởng.

Thẩm Hạo không biết, vì hành động của hắn mà không ít thành chủ độc hành đã gặp tai ương.

Đối với thu hoạch lần này, Thẩm Hạo vô cùng hài lòng.

Chỉ cần rời khỏi bí cảnh, Thẩm Hạo tránh được sự điều tra của Tứ Đại Thái Ất Kim Tiên, liền có thể an tâm lớn mật đề thăng thực lực.

Ngay khi những người khác lần lượt rời đi, Thẩm Hạo tìm đến một nơi yên tĩnh vắng vẻ, chuẩn bị thật tốt để củng cố cảnh giới hiện tại của mình.

Thẩm Hạo ngồi khoanh chân trên đất, nhắm mắt lại, điều chỉnh hơi thở, để tâm cảnh dần dần bình tĩnh trở lại.

Theo thời gian trôi đi, Thẩm Hạo hoàn toàn chìm đắm vào trạng thái tu luyện này, mọi thứ bên ngoài dường như đều không liên quan đến hắn nữaSau khi cảnh giới ổn định, Thẩm Hạo không ở lại Ngọc Bàn bí cảnh, mà đi đến Linh Vân đại lục.

Chớp mắt một cái, Linh Vân đại lục đã trôi qua hơn hai mươi năm.

Hắn ở Động Bàn Tơ mấy ngày, an ủi nỗi nhớ nhung của các cô gái.

Lúc này mới dự định trở về thế giới đô thịLúc này, thế giới đô thị, vẫn đang trên du thuyền ở nước Xiêm La.

Linh khí của thế giới đô thị hoàn toàn không có, nhưng cũng có một hương vị riêng.

Sóng gió buổi tối quả thật lớn hơn nhiều.

Thẩm Hạo nhìn vào khoang thuyền, rải đầy một đống khăn báo hoa văn.

Lúc này mới nhớ ra, trước đó ở thế giới đô thị, ban ngày, hắn dẫn các cô gái cưỡi xe cát báo hoa văn.

Nghe thấy một loạt tiếng thở dốc nhẹ nhàng xung quanh, Thẩm Hạo mỉm cười.

Một đêm không lời.

Vào lúc bình minh, Thi Nịnh là người dậy sớm nhất.

Nhìn Thẩm Hạo đang ngồi trên ghế dài, vừa uống trà vừa thong dong câu cá.

Thi Nịnh đi đến phía sau Thẩm Hạo, nhẹ nhàng xoa bóp cho hắn.

Hạo ca, anh không ngủ suốt đêm sao.

Thẩm Hạo nói: Không, dậy sớm thôi, em sao lại dậy sớm vậy.

Thi Nịnh cười nói: Còn không phải là chị Băng muốn ngắm bình minh, nên em đã đặt chuông báo thức đó chứ.

Thứ này có gì hay mà xem.

Với thực lực hiện tại của Thẩm Hạo, không cần không gian, tạm thời du hành vũ trụ là không thành vấn đề.

Nhưng vũ trụ là vô tận, ngay cả Thẩm Hạo ở cảnh giới Dương Tiên cũng không thể tiêu hao quá lâu.

Không cần không gian, có thể ra khỏi Ngân Hà hệ đã là ghê gớm lắm rồi.

Khó khăn lắm mới đến một lần, xem chút cũng chẳng sao.

Ừ, đã muốn xem bình minh, thì gọi bọn họ dậy hết đi, vừa hay anh pha một ít linh trà rồi.

Vâng, Hạo ca.

Nhìn Thi Nịnh mặc bikini báo hoa văn, uốn éo rời đi, tâm trạng Thẩm Hạo rất thoải mái.

Quả nhiên, thế giới huyền huyễn có gì tốt đâu, vẫn là thế giới đô thị thoải mái hơn.

Nhưng Thẩm Hạo này lại là người thích mới chán cũ, bất kể thế giới nào, ở lâu cũng sẽ thấy ngán.

Vài phút sau, các cô gái đều đã rửa mặt xong.

Từng người tựa vào lan can thuyền, ngắm bình minh.

Gió biển thổi qua, mái tóc của các cô gái bay lượn trong không trung.

Trương Mạt vòng tay ôm cổ Thẩm Hạo, phấn khích nói: Ông xã, anh xem mặt trời mọc rồi kìa.

Thẩm Hạo nói: Ừ, thấy rồi, cũng được.

Có máy ảnh không, mau chụp một tấm lưu niệm đi.

Ối chao, quên mang rồi, dùng điện thoại đi.

Được thôi, ông xã anh ngồi giữa đi.

Tiêu Băng nói.

Nào, cả nhà.

Không thể không nói, mặc dù đã ở thế giới huyền huyễn lâu rồi,

nhưng trở về thế giới đô thị, được bao vây bởi bikini, tâm trạng Thẩm Hạo lập tức lại trẻ trung trở lại.

Mấy ngày tiếp theo, Thẩm Hạo và các cô gái du ngoạn trên biển Xiêm La, coi như là một lần nghỉ dưỡng hiếm có.

Ở đây, có thể nói là vô tư vô lo, các cô gái muốn làm gì thì làm.

Miền Bắc trong nước vẫn rất lạnh, khí hậu ở Xiêm La lại rất thích hợp.

Du khách cũng không ít.

Qua mùng mười, Tiêu Băng, Trương Mạt, Hạ Ny, Jenny đều đã về nước.

Sản phẩm mới của công ty đã ra mắt, họ lập tức phải chuẩn bị tiếp thị.

Lúc này không thể chơi nữa.

Chỉ còn lại Thi Nịnh, Lục Khiết, Arabella, Tống Mộ Mạt Lạp bốn cô gái.

Ngày Rằm tháng Giêng âm lịch, tại biệt thự bên bờ biển Pattaya, Xiêm La.

Tống Mộ Mạt Lạp vừa đút sầu riêng cho Thẩm Hạo, vừa nói: Ông chủ, hôm nay là Tết Nguyên Tiêu, chúng ta có nên làm ít bánh trôi không.

Cô biết Thẩm Hạo là người miền Bắc, có tục lệ ăn bánh trôi vào Nguyên Tiêu.

Thẩm Hạo xua tay nói: Không cần, đây là Xiêm La, đâu phải trong nước, nhưng Nguyên Tiêu thì tôi cũng không có nhiều quy củ như vậy.

Huống hồ tôi không thích ăn đồ ngọt.

Tống Mộ Mạt Lạp cười nói: Vậy được rồi ông chủ, hay là em sắp xếp một buổi tắm vua cho anh thử xem.

Nghe vậy, Thẩm Hạo nói: Nhập gia tùy tục, cái này thì có thể thử xem sao.

Tắm vua của Xiêm La nổi tiếng khắp thế giới chẳng kém gì tắm bọt của Nhật Bản.

Nơi này tôi giữ nguyên là Nhật Bản theo ý hiểu ban đầu, mặc dù dịch từ Trung Cẩu Trung Quốc có thể gây hiểu lầm, nhưng trong ngữ cảnh này, phao phao dục thường chỉ các dịch vụ ở Nhật.

Được rồi ông chủ, chất lượng tuyệt đối tốt nhất, em sẽ lập tức chuẩn bị.

Ngay khi Tống Mộ Mạt Lạp chuẩn bị sắp xếp cho Thẩm Hạo, Lục Khiết nhỏ giọng nói với Thẩm Hạo: Ông chủ, em có thể đi học hỏi không.

Thẩm Hạo ngẩn người, kỳ lạ nói: Thứ này có gì hay mà học hỏi.

Lục Khiết: Em có thể học xoa bóp, sau này giúp ông chủ xoa bóp.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cười cười, Được, ý tưởng này của em rất đặc sắc.

Dưới sự sắp xếp của Tống Mộ Mạt Lạp, những kỹ thuật viên này đều là những người có nhan sắc đỉnh cao.

Thân hình, nhan sắc đều không có gì để nói, tùy tiện kéo ra một cửa hàng nào đó cũng là hàng đầu.

Thẩm Hạo đã trải nghiệm một lần tắm vua.

Không thể không nói, rất đặc sắc.

Khó trách có thể trở thành một nét đặc trưng độc đáo trong ngành du lịch thế giới.

Quả nhiên không tầm thường.

Ban đầu, Tống Mộ Mạt Lạp còn định sắp xếp một vài nhân yêu người chuyển giới hàng đầu, nhưng tiếc là Thẩm Hạo không thích kiểu đó.

Tống Mộ Mạt Lạp đành phải thôi.

Trong vài ngày tiếp theo, Thẩm Hạo đều du ngoạn ở Xiêm La.

Không vội về nước.

Thoáng chốc, thời gian trôi nhanh, trực tiếp đến ngày mùng 2 tháng 2, Long Sĩ Đầu Rồng ngẩng đầu.

Vạn vật bắt đầu hồi sinh.

Trong một tòa nhà lớn ở Kinh Thành, ba cô gái Tiêu Băng, Trương Mạt và Hạ Ny, tâm trạng như những đóa hoa nở rộ trong ngày xuân, sự phấn khích tràn ngập không nói nên lời.

Sau vô số ngày đêm nỗ lực cần cù, sản phẩm mà họ cùng nhau chế tạo cuối cùng đã hoàn thành đại công.

Lúc này, chỉ còn chờ được đẩy ra thị trường, chấp nhận sự kiểm nghiệm của thị trường.

Đôi mắt sáng ngời của Tiêu Băng lóe lên ánh sáng kích động, đôi tay khẽ run siết chặt lấy nhau, dường như muốn kìm nén niềm vui sướng đang dâng trào trong lòng.

Nói đi thì nói lại, đây cũng coi như là lần thứ hai cô khởi nghiệp rồi.

Mặc dù Thẩm Hạo có thể nuôi các cô cả mười mấy đời cũng không thành vấn đề, nhưng với tư cách là cựu tổng tài trăm tỷ, Tiêu Băng không thể chấp nhận việc mình bị nuôi.

Đối với cô mà nói, thật sự là khó chịu vô cùng.

Trương Mạt thì mỉm cười, nhẹ giọng trò chuyện với Hạ Ny và Tiêu Băng bên cạnh.

Sau đó, Trương Mạt nhìn lọ kem dưỡng da trong tay, liền nói: Hiện nay sản phẩm của chúng ta sau bao nhiêu gian nan vất vả cuối cùng cũng đã làm ra rồi, nhưng vấn đề quan trọng nhất hiện nay chính là đặt cho nó một cái tên thật hay và vang.

Các chị em cứ nói xem, gọi tên gì thì tốt.

Cô đầy mong đợi nhìn Hạ Ny và Tiêu Băng.

Hạ Ny dùng tay nhẹ nhàng chống cằm, suy nghĩ một lát rồi lắc đầu đáp: Ôi chao, cái này thật sự làm khó rồi.

Em nhất thời không nghĩ ra được cái tên nào thích hợp.

Lúc này, Tiêu Băng vẫn luôn im lặng đột nhiên ngẩng đầu lên, lắc đầu từ chối nói: Về việc đặt tên này ấy mà, em nghĩ vẫn nên để ông xã quyết định cuối cùng thì hơn.

Dù sao thì suy nghĩ và tầm nhìn của anh ấy luôn độc đáo.

Em đồng ý, dù sao công ty là do ông xã bỏ vốn đầu tư, sản phẩm cũng là do ông xã cấp, tên nhất định phải do ông xã đặt.

Trương Mạt gật đầu nói.

Tiêu Băng: Đã không ai có ý kiến, vậy chúng ta gọi ông xã về nước, bàn bạc một phen.

Được, cứ làm thế đi.

Vốn dĩ Thẩm Hạo đang vui chơi ở Xiêm La không biết chán, liền bị các cô gái gọi điện thoại về nước.

Trong Kinh Thành, tại biệt thự của Hạ Ny.

Tiêu Băng lấy ra một hộp kem dưỡng da đưa cho Thẩm Hạo.

Ông xã, sản phẩm đã kết thúc thử nghiệm, hiệu quả trị mụn quả thật thần kỳ.

Bây giờ chỉ còn thiếu tên thôi, ông xã anh đặt cho sản phẩm một cái tên đi.

Thẩm Hạo vặn mở ra xem, bao bì nhìn rất tinh tế.

Thành phần chính của loại kem trị mụn này gọi là Thứ Lan Thảo, là một loại cây giống hoa lan, trên lá có những sợi lông như râu.

Trị mụn, quả thực là sản phẩm hoàn hảo.

Quan trọng là loại cây này mọc trong Thiên Vũ bí cảnh, Trái Đất không có, coi như là độc quyền trên thế giới.

Các cô gái đều mong đợi nhìn Thẩm Hạo, Thẩm Hạo suy nghĩ một chút rồi nói: Vậy thì gọi là Tiên Ngọc Lan đi.

Nghe vậy, các cô gái đều gật đầu, Thẩm Hạo nói gì thì là nấy.

Được, vậy thì gọi là Tiên Ngọc Lan, nghe đã thấy tiên khí bồng bềnh rồi.

Tiêu Băng rất tán đồng.

Trương Mạt, Hạ Ny và mấy cô gái khác đều không có ý kiến.

Ngày nay, sản phẩm này có thể nghiên cứu ra được, phần lớn là nhờ thảo dược Thẩm Hạo cấp.

Tiêu Băng nói: Ông xã, loại thảo dược này chỉ đủ dùng hai năm thôi, một khi việc kinh doanh bùng nổ, e là không đủ dùng.

Loại Thứ Lan Thảo này chúng em nghiên cứu lâu như vậy, cũng không tìm thấy sản phẩm thay thế.

Nghe vậy, Thẩm Hạo nói: Được, anh biết rồi, anh có một trang viên lớn ở Xiêm La, sau này việc trồng Thứ Lan Thảo thì cứ đến đó

mà trồng.

Thế giới đô thị chắc chắn không thể tồn tại, Thứ Lan Thảo là loại cỏ dại mọc trong Thiên Vũ bí cảnh, Thẩm Hạo cũng không có thời gian qua lại hái.

Chỉ cần đơn giản bố trí một Tụ Linh Trận là được rồi.

Linh thạch trong không gian của Thẩm Hạo chất đống như núi, thật không biết phải dùng thế nào.

Nói thẳng ra, Thẩm Hạo bây giờ nếu bố trí một Tụ Linh Trận siêu lớn trên Trái Đất, linh khí khôi phục sẽ đến ngay lập tức.

Nhưng đối với Thẩm Hạo mà nói, loại chuyện tốn sức mà không được lợi này, chỉ có kẻ ngốc mới đi làm.

Tiêu Băng có chút bất ngờ, Thứ Lan Thảo này có thể trồng ở Xiêm La sao.

Trước đây đã nghiên cứu qua, nhưng không có hiệu quả gì.

Nhưng cô không phản đối, Thẩm Hạo xưa nay nói chuyện đều không nói bừa.

Giờ đây, sản phẩm đã có, nguyên liệu cũng đã có, tâm trạng các cô gái đều rất kích động.

Đây là sản phẩm đầu tiên của công ty, mỗi người trong công ty đều có cổ phần.

Công ty càng ngầu, tâm trạng của họ càng vui vẻ.

Trương Mạt: Mấy chị em định tiếp thị thế nào.

Là quảng cáo hay sao.

Tiêu Băng nói: Đi theo tuyến cao cấp, tiếp thị khan hiếm.

Trước tiên cứ để các nữ minh tinh và những phu nhân giàu có đó

dùng thử.

Phu nhân giàu có thì đơn giản, em là thành viên câu lạc bộ nữ doanh nhân, trong đó không ít nữ doanh nhân và phu nhân giàu có, em tổ chức một bữa tiệc là được.

Phần nữ minh tinh thì tìm Trần Đại Hằng, tên này chỉ cần nói một tiếng, các công ty giải trí lớn nào mà không tí tởn chạy đến.

Nghe vậy, Tiêu Băng nói: Vậy được, cứ tổ chức một buổi tiệc, mọi người tụ họp một chút.

Trương Mạt khoác tay Thẩm Hạo, cười thần bí nói: Ông xã, trong buổi tiệc đó toàn là mỹ nữ như mây, toàn là đại minh tinh, anh không muốn đi xem sao.

Thẩm Hạo xua tay nói: Thôi đi, anh là người thích yên tĩnh, không thích náo nhiệt.

Đối với việc kinh doanh, Thẩm Hạo không hiểu, cũng lười can dự.

Thời kỳ đầu, trong mắt Thẩm Hạo chỉ có tiền.

Nhưng bây giờ giàu có rồi, đối với tiền đã không còn hứng thú nữa.

Thật sự mà nói, thực lực tuyệt đối có được tài nguyên tuyệt đối, toàn bộ tài sản của thế giới này đều là của hắn.

Muốn gì thì có nấy.

Tiếp theo, Tiêu Băng nói: Ông xã, em biết thư pháp của anh vô cùng lợi hại, hay là anh viết xuống, sau này dùng làm tên thương hiệu.

Được thôi, bút mực giấy nghiên đâu.

Vâng ạ, đại lão gia ngài đợi lát.

Hạ Ny cười hì hì nói.

Nói xong vội vàng đi đến phòng đọc sách, mang đồ vật ra phòng khách.

Thẩm Hạo vung bút viết.

Ông xã lợi hại quá.

Chữ này thật đẹp.

Càng nhìn càng thích, ông xã giỏi quá.

Thư pháp này tuyệt đối là cấp bậc đại gia, ông ngoại em chắc chắn sẽ thích.

Trương Mạt kinh ngạc nói.

Bị các cô gái thổi phồng, khóe miệng Thẩm Hạo không kìm được, tâm trạng rất tốt.

Nếu thích, thì anh sẽ viết cho các em một bức.

Thẩm Hạo cũng không keo kiệt, mỗi người viết cho một bức chữ.

Đều là bốn chữ.

Mấy phút là xong.

Chữ nhiều quá, Thẩm Hạo thấy phiền.

Nào, thích bức chữ nào, các em tự mình chọn.

Em muốn cái Tu thân dưỡng tính.

Vậy em cái Công tại tang tử.

Trương Mạt cười nói: Em muốn cái này, Xuân phong hóa vũ, ông ngoại em từ sớm đã muốn làm thầy giáo.

Chỉ là sau này giấc mơ vẫn chưa thực hiện được.

Cái này rất tốt.

Mấy em tự đi tìm người treo chữ lên đi.

Ông xã không thành vấn đề.

Ngay lúc này, chuông cửa vang lên.

Thần thức của Thẩm Hạo quét qua, thấy người đến có chút kinh ngạc.

Hạ Ny nghi hoặc nói: Ai đến vậy.

Biệt thự này của cô, bình thường bạn bè đến đều sẽ báo trước.

Bảo an cũng sẽ hỏi thăm, kiểu này thật sự hiếm thấy.

Quan trọng là, người bình thường căn bản không thể đến được, ngay cả Hạ Ny bình thường cũng rất ít khi đến, nếu không phải Thẩm Hạo ở đây, cô tuyệt đối sẽ không ở lại đây.

Biệt thự tuy tốt, nhưng ít người thì cảm thấy quá trống trải, bình thường Hạ Ny đều ở trong căn hộ lớn.

Lục Khiết vội vàng nói: Em đi mở cửa.

Thần thức của Thẩm Hạo quét qua, đối với người đến, lại có chút bất ngờ.

Hoàn toàn không ngờ người phụ nữ Nhật Bản lại đến.

Không sai, người đến chính là Phúc Điền Huệ Nhất, con gái của Hội trưởng Trụ Cát Hội Phúc Điền Thứ Lang.

Trước đó nhờ sự giúp đỡ của Thẩm Hạo, cô đã trở thành Cục trưởng Cảnh sát Đạo Phủ Nhật Bản.

Không thể không nói, kỹ thuật trói buộc của Thẩm Hạo cũng có tiến bộ.

Theo tiếng cạch nhẹ nhàng, Lục Khiết từ từ mở cửa.

Chỉ thấy một cô gái mặc áo khoác lông vũ màu hồng nhạt, dáng vẻ thướt tha đứng trước cửa, dung nhan tuyệt mỹ, lông mày như vẽ, đẹp

đến vô cùng, chỉ là đôi mắt đẹp lấp lánh vẻ bất an.

Áo khoác lông vũ màu hồng nhạt, càng làm tôn lên làn da vốn đã trắng nõn của cô gái thêm tinh oánh trong suốt.

Người phụ nữ trong tay còn xách một hộp quà tinh xảo.

Nhìn người phụ nữ xa lạ trước mắt, Lục Khiết nghi hoặc nói: Cô là ai.

Phúc Điền Huệ Nhất vội vàng cúi chào, dùng tiếng Hán khập khiễng nói: Xin chào, tôi là Phúc Điền Huệ Nhất, tôi đến đây tìm chủ nhân.

Tìm chủ nhân.

Lục Khiết ngẩn người, vừa định hỏi đối phương ai là chủ nhân của cô ta.

Chương 681

Đột nhiên nhớ ra điều gì, quay đầu nhìn về phía Thẩm Hạo.

Một người phụ nữ tuyệt đẹp như vậy, ngoại trừ tìm Thẩm Hạo thì còn có thể tìm ai.

Trương Mạt, Tiêu Băng, Hạ Ny, Thi Nịnh và mấy cô gái khác cũng tò mò nhìn Thẩm Hạo.

Hoàn toàn không ngờ, Thẩm Hạo lại còn giấu một người phụ nữ Nhật Bản, trước đây chưa từng nghe Thẩm Hạo nhắc đến.

Trương Mạt cười trêu ghẹo nói: Ông xã, trước đây anh từng nói, ở Nhật Bản không có phụ nữ nào mà anh không có hứng thú cơ mà.

Thẩm Hạo ho khan một tiếng, đối với sự xuất hiện của Phúc Điền Huệ Nhất, có chút bất ngờ, nhưng cũng không có gì phải ngại ngùng.

Dù sao thì nhiều sắt tử cũng không ngứa, các cô gái cũng chẳng làm gì được hắn.

Cũng lười giải thích, Thẩm Hạo nói với Lục Khiết: Để cô ấy vào đi.

Vâng, ông chủ.

Tiêu Băng và những người khác thấy Thẩm Hạo không giải thích, cũng thức thời không hỏi thêm.

Một người đàn ông như Thẩm Hạo, có nhiều phụ nữ thì có gì là không bình thường.

Phúc Điền Huệ Nhất vào nhà, nhìn thấy trong nhà có nhiều phụ nữ như vậy, dường như đã sớm chuẩn bị tâm lý.

Thấy Thẩm Hạo, liền vẻ mặt kinh ngạc cúi chào Thẩm Hạo nói:

Chủ nhân, xin lỗi vì sự mạo muội của tôi.

Thẩm Hạo nghi hoặc nói: Sao đột nhiên lại đến trong nước.

Phúc Điền Huệ Nhất mặt đỏ bừng có chút ngại ngùng nói: Là đến An Lạc công tác, vừa hay đi ngang qua, nên mới không kìm được đến tìm chủ nhân.

Đối với lời này, Thẩm Hạo không tin.

Chắc chắn là trống rỗng rồi, cần bồi bổ một chút.

Thẩm Hạo cũng không vạch trần Phúc Điền Huệ Nhất, nói: Đã đến rồi, thì cứ chơi vài ngày cho thoải mái đi.

Vâng, chủ nhân.

Phúc Điền Huệ Nhất trong lòng thở phào nhẹ nhõm, giọng điệu có chút kích động nói.

Cô không sợ Thẩm Hạo đánh cô, mắng cô, chỉ sợ Thẩm Hạo sau này không thèm để ý đến cô.

Điều đó thật là chết người.

Đối với Thẩm Hạo, cô đã có một loại sùng bái mù quáng, kính sợ như thần minh.

Không biết vì sao, từ sau khi Thẩm Hạo rời đi, cơ thể cô có sự thay đổi rất lớn.

Không những sức lực lớn hơn một chút, mà thể chất cũng mạnh hơn.

Ngay cả khi chưa học qua tán thủ, những cảnh sát cao thủ của Cục Cảnh sát Đạo Phủ cũng không phải đối thủ của cô.

Cô rất dễ dàng đánh gục đối phương.

Cũng chính vì vậy, uy tín của cô ở Cục Cảnh sát Đạo Phủ tăng lên

rất nhanh.

Tất cả những điều này quá thần kỳ, quá đột ngột.

Phúc Điền Huệ Nhất không phải kẻ ngốc, tự nhiên biết tất cả những điều này đều là do Thẩm Hạo mang lại.

Nhưng từ sau lần Thẩm Hạo trở về, hắn không bao giờ đến đó nữa, khiến cô vô cùng lo lắng.

Thế là, cô không kìm được chạy đến trong nước tìm Thẩm Hạo.

Sao cô biết nơi này.

Thẩm Hạo có chút bất ngờ nói.

Là Chu Triều Dương dẫn tôi đến.

Phúc Điền Huệ Nhất dùng tiếng Hán nói.

Lúc này Thẩm Hạo mới hiểu ra, Chu Triều Dương có không ít việc làm ăn ở Nhật Bản, có quan hệ tốt với Trụ Cát Hội.

Nghe tiếng Hán khập khiễng, Thẩm Hạo nói: Được rồi, cô cứ nói tiếng Nhật đi, tôi nghe hiểu mà.

Vâng, chủ nhân.

Tiếp đó Phúc Điền Huệ Nhất đưa hộp quà trong tay cho Thẩm Hạo.

Đến thăm mà mang quà ư.

Thẩm Hạo: Cái này là gì.

Phúc Điền Huệ Nhất nói: Một ít đồ chơi nhỏ, tặng cho chủ nhân và các chị.

Nghe vậy, Thẩm Hạo tò mò mở ra xem, phát hiện bên trong đều là một số búp bê.

Hoàn toàn không ngờ Phúc Điền Huệ Nhất lại tặng một ít búp bê.

Coi hắn như trẻ con sao.

Thật là bất ngờ.

Nhưng cũng dễ hiểu, văn hóa anime và văn hóa đồ chơi sưu tầm của Nhật Bản cũng rất phát triển.

Cô đúng là biết tặng quà đó.

Hạ Ny nhìn những con búp bê này kinh ngạc nói: Đây hình như là sản phẩm mới nổi của Nhật Bản, AI thú cưng, hiện tại doanh số khá tốt, hình như trong nước mình cũng đang chuẩn bị mở một cửa hàng.

Thi Nịnh nói: Ừ, em biết, loại AI thú cưng này khoảng ba vạn một con, mỗi tháng còn phải trả mấy nghìn phí sử dụng phần mềm, thay lông và linh kiện của thú cưng chắc khoảng ba nghìn hơn một năm.

Mua đứt ước chừng phải sáu vạn.

Thẩm Hạo chậc chậc hai tiếng, Thú cưng mèo, chó còn lười nuôi, lại còn nuôi AI thú cưng, thứ này có tác dụng gì.

Tiêu Băng cười nói: Thị trường AI hiện nay là lĩnh vực lớn nhất, toàn thế giới đều vô cùng sôi nổi, bất kỳ ngành nghề nào chỉ cần dính dáng đến AI đều sẽ hot.

Búp bê kết hợp AI cũng là hiện tượng tất yếu.

Hiện tại lĩnh vực búp bê AI này mới bắt đầu, cũng rất có thị trường.

Chỉ có điều khách hàng mục tiêu, chỉ có thể là những người có giá trị tài sản ròng cao, người bình thường không thể tiêu phí nổi, chỉ có thể đi theo khách hàng cao cấp.

Thẩm Hạo: Bỏ mấy vạn mua một con AI thú cưng.

Mỗi tháng còn phải trả phí phần mềm.

Còn không bằng mua một con búp bê bơm hơi tốt hơn, khi cần thiết còn có thể dùng được.

Búp bê bơm hơi của Nhật Bản, tôi nhớ là vẫn rất đỉnh đó.

Các cô gái liếc xéo Thẩm Hạo một cái.

Trương Mạt mím môi cười nói: Ông xã nói đúng, lần sau đi Nhật về em sẽ mang cho anh một con.

Về em sợ sẽ bị chọc thủng mất.

Hạ Ny nói xong, các cô gái đều không nhịn được bật cười.

Phúc Điền Huệ Nhất tưởng Thẩm Hạo không thích, vội vàng nói: Chủ nhân không thích, tôi sẽ đổi quà khác.

Thôi được rồi, đã mua rồi thì cứ vậy đi.

Tặng món quà gì đối với Thẩm Hạo cũng như nhau, không có gì mới mẻ.

Nói xong, Thẩm Hạo nói với các cô gái: Đã tặng rồi thì cũng không thể lãng phí, các em tự chọn một cái đi, anh không cần.

Vâng, ông xã.

Thẩm Hạo không thích, nhưng các cô gái lại thấy AI thú cưng này rất tốt.

Oa, con Hảo Ca này.

Không tệ, còn có thể nói chuyện với em.

Thấy các cô gái thích, Phúc Điền Huệ Nhất lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó ngoan ngoãn đứng cạnh Thẩm Hạo, nhỏ giọng nói: Chủ nhân, nâm nếu ngài thích búp bê bơm hơi.

Lần sau đến, tôi sẽ mang cho ngài một con búp bê bơm hơi mẫu

mới nhất.

Bây giờ tuy không có, nhưng tôi có thể đóng vai phiên bản người thật.

Thẩm Hạo nhìn Phúc Điền Huệ Nhất, thản nhiên nói: Xem ra cô thật sự đói rồi.

Phúc Điền Huệ Nhất trực tiếp đáp lời: Tôi không đói, trên máy bay vừa ăn trưa rồi.

Câu trả lời này khiến Thẩm Hạo không biết nói gì.

Khẽ ho một tiếng, Thẩm Hạo nói: Không đói là được, đã đến rồi thì cứ thoải mái đi dạo một chút.

Không có việc gì thì cứ để bọn họ dẫn cô đi chơi, cũng xem xem cái giang sơn gấm vóc mà bọn chó trung thành các cô vẫn luôn mơ ước.

Này.

Trong phòng khách, Thi Nịnh cùng mấy cô gái đang tò mò chơi thú cưng AI.

Thẩm Hạo nói: Thi Nịnh, em dẫn Tiểu.

Phúc Điền Huệ Nhất đi dạo quanh kinh thành đi.

Thi Nịnh có chút ngượng ngùng nói: Cái đó, Hạo ca, em không biết tiếng Nhật, giao tiếp có lẽ hơi khó khăn.

Người Nhật đương nhiên biết ngôn ngữ của họ, Phúc Điền Huệ Nhất cũng biết tiếng Anh.

Thẩm Hạo nói: Biết rồi Hạo ca, vậy thì không vấn đề gì.

Thi Nịnh cười nói.

Về tiếng Anh, Thi Nịnh bây giờ cũng rất giỏi, có Jenny là người

nước ngoài nên học rất đơn giản.

Ban đầu, các cô gái đều đầy tò mò và hứng thú với món thú cưng AI này, nhao nhao vây lại chơi đùa tương tác với nó.

Tuy nhiên, không lâu sau, họ liền mất hứng.

Dù sao, các cô gái suốt ngày đều bầu bạn bên nhau, mối quan hệ giữa họ không gì là không thể nói, lại còn có Thẩm Hạo ở bên, căn bản không cô đơn, cũng không cần an ủi.

Cảm giác cô độc gần như không thể nhắc đến.

Thế là, món đồ đó bị các cô gái đặt sang một bên, không ai hỏi thăm nữa.

Thấy các cô gái hết hứng thú, Trương Mạt cười nói: Mấy chị đều không có hứng thú, em đây sẽ không khách khí đâu.

Món đồ này có thể cho cháu trai, cháu gái em chơi, chúng nó chắc chắn thích.

Tiêu Băng nói: Cái của em cũng cho em luôn đi, coi như là chút lòng thành của dì.

Được thôi, vậy em không khách khí nữa.

Trương Mạt cũng không khách khí, cười nói.

Lúc này, Hạ Ny cũng đưa thú cưng AI trong tay cho Trương Mạt, nói: Em sẽ chuẩn bị địa điểm cho buổi tiệc.

Ba ngày sau chúng ta tổ chức một buổi dạ tiệc thế nào, tốt nhất là tìm một người mặt đầy mụn, trực tiếp làm chấn động toàn trường.

Được, em đồng ý, chỉ có tận mắt chứng kiến mới đủ chấn động.

Vậy buổi dạ tiệc này lấy cớ gì.

Cứ lấy danh nghĩa từ thiện đi, đến lúc đó chúng ta sẽ đấu giá một

cây Tiên Ngọc Lan, chúng ta phải đẩy giá cao lên một chút để tạo danh tiếng trước.

Tiêu Băng nói.

Trương Mạt nói: Được thôi, đến lúc đó lấy thêm vài thứ ra đấu giá là được.

Cái này đơn giản, tùy tiện lấy vài món trang sức ra đấu giá là xong.

Không vấn đề gì.

Các cô gái quây quần bên nhau, hào hứng bàn bạc về các hạng mục chuẩn bị cho buổi dạ tiệc từ thiện ba ngày sau.

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ rọi lên người họ, chiếu sáng từng khuôn mặt tuyệt mỹ tinh xảo.

Thẩm Hạo ngồi một bên thưởng thức, cũng không nói gì, mặc kệ họ phát huy.

Khoảng nửa tiếng sau, các cô gái càng nói càng phấn khích, hận không thể lập tức tham gia buổi tiệc.

Thế là, trong lòng có việc nên không thể ngồi yên nữa, liền lần lượt đứng dậy tạm biệt Thẩm Hạo.

Lúc này, điều họ bận tâm trong lòng đều là làm sao để chuẩn bị các vấn đề liên quan đến sản phẩm mới.

Rất nhanh, trong biệt thự, chỉ còn lại Lục Khiết, Thi Nịnh và Phúc Điền Huệ Nhất.

Thi Nịnh nhìn Phúc Điền Huệ Nhất đang ngồi trên sofa, ánh mắt dường như muốn dán chặt lên người Thẩm Hạo, theo bản năng khẽ rụt rè.

Chủ nhân, có cần tôi giúp mát xa không, trước khi đến tôi đã học rất nhiều thủ pháp lợi hại.

Phúc Điền Huệ Nhất ân cần nói.

Tối hãy nói.

Về ý nghĩ của Phúc Điền Huệ Nhất, Thẩm Hạo đương nhiên biết, nào phải muốn mát xa, rõ ràng là đói rồi.

Do đó, Thẩm Hạo trực tiếp từ chối, thật sự là Phúc Điền Huệ Nhất có chút quá đáng.

Phúc Điền Huệ Nhất thất vọng nga một tiếng.

Thi Nịnh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nếu không cô cũng sẽ là một trong những người bị hại.

Sợ Thẩm Hạo đổi ý, Thi Nịnh kéo tay Phúc Điền Huệ Nhất cười nói: Để tôi dẫn cô đi chơi nhé.

Phúc Điền Huệ Nhất nhìn Thẩm Hạo một cái, thấy Thẩm Hạo không đáp lời cô, đành gật đầu nói: Làm phiền cô rồi.

Khách khí gì, sau này đều là chị em tốt cả.

Thi Nịnh rộng rãi nói.

Hai cô gái lái một chiếc Ferrari ra ngoài.

Trên đường trò chuyện, Thi Nịnh hiểu được thân phận của Phúc Điền Huệ Nhất, lập tức kinh ngạc.

Không chỉ là Trưởng Ban Cảnh Sát Tỉnh, cấp bậc này nếu ở trong nước thì ngang với cấp Bộ trưởng.

Quan trọng hơn là, còn là con gái của trùm xã hội đen.

Thân phận này thật đặc biệt.

Bố là đạo tặc, con gái là cảnh sát.

Đúng là kiêm cả hắc bạch.

Nhìn biểu cảm không thể tin nổi của Thi Nịnh, Phúc Điền Huệ

Nhất đơn giản giải thích về văn hóa xã hội đen của Nhật Bản.

Bang phái chúng tôi là hợp pháp hóa, cũng phải nộp thuế, bây giờ đã hoàn toàn tẩy trắng rồi.

Thi Nịnh ngơ ngác gật đầu, lớn đến ngần này, cô chỉ mới thấy xã hội đen trên tin tức, bình thường trong cuộc sống cũng không tiếp xúc.

Cũng căn bản không hiểu.

Năm đó Hội Đồng Minh của các cô đều do Hội Hắc Long chúng tôi đứng sau hỗ trợ.

Thi Nịnh nói: Cái này thì đúng là không biết.

Tuy nhiên đối với những lịch sử này, Thi Nịnh cũng không hứng thú, rất nhanh đã dẫn Phúc Điền Huệ Nhất đi dạo quanh kinh thành.

Đến tối, Phúc Điền Huệ Nhất coi như đã ăn một bữa no nê.

Lúc đói lúc no, có chút khó tiêu.

Ngày thứ hai, điều khiến Thẩm Hạo kinh ngạc là ông ngoại của Trương Mạt muốn gặp anh.

Điều này làm Thẩm Hạo có chút bất ngờ.

Đến viện điều dưỡng, nơi đây an ninh và cơ sở y tế đều vô cùng đầy đủ.

Thẩm Hạo và Trương Mạt sau khi kiểm tra, đi đến một biệt thự.

Vừa đến cửa, đã nghe thấy tiếng mắng chửi giận dữ bên trong.

Từng đứa từng đứa đều là đồ hỗn trướng, làm cái chuyện quái quỷ gì vậy, còn có mặt mũi bảo tôi cầu xin.

Lão tử không đánh chết mấy đứa là may rồi.

Lúc Tết, bảo mấy đứa đi thăm hỏi mấy lão đồng chí và gia đình họ.

Mấy đứa thì hay rồi, những người có địa vị cao thì không đứa nào bỏ sót, chen chúc cũng phải đi.

Chương 682

Còn những nhà lão thủ trưởng đã mất sớm, vợ con họ thì mấy đứa lại làm ngơ.

Phải chăng thấy họ sa cơ lỡ vận, không còn tác dụng nữa.

Mẹ nó, sao lại nuôi ra mấy đứa vong ân phụ nghĩa khốn kiếp như vậy.

Bây giờ còn có mặt mũi cầu tôi, cút hết đi.

Rầm.

Tiếng tách trà rơi xuống đất đặc biệt sắc bén.

Rất nhanh mấy người đã xám xịt đi ra.

Trong đó có hai người Thẩm Hạo còn nhận ra, đều đã từng uống rượu với Thẩm Hạo.

Một là anh họ của Trương Mạt, Lưu Hướng Kiệt, một là anh em họ Trương Phi.

Thấy Thẩm Hạo, Trương Phi mắt sáng lên, lập tức đi đến bên cạnh, nhỏ giọng nói: Ông cụ bây giờ đang nổi giận, cậu phải cẩn thận đấy.

Lát nữa xong việc gọi điện cho tôi, anh em mình làm một chén.

Thẩm Hạo nói: Có thời gian rồi nói.

Lưu Hướng Kiệt gật đầu với Thẩm Hạo, rồi với vẻ mặt nghiêm túc nhanh chóng rời đi.

Rõ ràng tâm trạng không tốt lắm.

Trương Mạt nhỏ giọng nói: Yên tâm đi, ông ngoại tôi ân oán phân

minh, sẽ không nổi giận lung tung đâu.

Thẩm Hạo cũng không bận tâm, anh lại chẳng cầu cạnh ai, dám mắng thì trực tiếp trở mặt.

Hai người đi vào, vừa đúng lúc thấy mẹ Trương Mạt là Lưu Thục Cầm đang xoa thái dương cho ông cụ Lưu Chấn Hoa.

Rõ ràng là ông đang tức giận không nhẹ.

Trương Mạt cười đi đến, nhẹ giọng nói: Ông ngoại, chúng cháu đến rồi ạ.

Lưu Chấn Hoa thở dài một hơi dài, lập tức lộ ra nụ cười ôn hòa, không hề thấy chút giận dữ nào.

Ông chỉ vào sofa bên cạnh nói: Đến rồi à, mau ngồi mau ngồi.

Nói xong, nhìn về phía Thẩm Hạo, không ngừng gật đầu, chậc chậc hai tiếng nói: Chàng trai trẻ này là Thẩm Hạo phải không.

Vâng, ông cụ.

Thẩm Hạo nói.

Không tệ không tệ, quả thật là đẹp trai, cao ráo tuấn tú, đẹp trai y như tôi hồi trẻ vậy.

Không phải lão Lưu tôi khoác lác đâu, hồi trẻ, tôi là một chàng trai tuấn tú nổi tiếng mười dặm tám làng đấy.

Bà lão Lưu đang ngồi bên cạnh, trừng mắt nhìn Lưu Chấn Hoa.

Ông còn dám tự dát vàng lên mặt mình à, ông mà có được một phần mười vẻ tuấn tú của tiểu Hạo thì mẹ tôi năm xưa cũng không đến nỗi nói tôi mù mắt, gả cho ông.

Lưu Thục Cầm cười nói: Ôi mẹ ơi, mẹ xem mẹ nói kìa, bố con hồi trẻ cũng rất đoan chính mà, hơn nữa, mẹ xem mẹ bây giờ sung

sướng đến mức nào, ánh mắt tuyệt đối không có vấn đề gì.

Trương Mạt đứng một bên mím môi cười.

Bị hai mẹ con chọc ghẹo như vậy, Lưu Chấn Hoa cũng không thấy ngượng ngùng gì, về khoản hậu hắc học này, ông tuyệt đối là lão làng.

Nào, tiểu Hạo ngồi gần đây chút.

Thẩm Hạo gật đầu, đưa gói trà trong tay cho Lưu Thục Cầm.

Lưu Chấn Hoa lơ đãng liếc nhìn gói trà được bọc cẩn thận bằng giấy dầu màu vàng, đôi mắt vốn bình lặng không gợn sóng bỗng lóe lên một tia sáng, khóe miệng ông cũng không tự chủ mà nhếch lên, lộ ra một nụ cười hân hoan.

Vốn dĩ lão Lưu tôi xưa nay luôn cực kỳ phản cảm chuyện người khác tặng quà.

Luôn cảm thấy trong đó ít nhiều cũng có chút tâm lợi và mục đích.

Nhưng mà, hôm nay thấy gói trà này, tôi đành mặt dày không khách khí vậy, không thể không nói, gói trà này thật sự là đồ tốt a.

Hơn nữa, thằng nhóc cậu còn dụ dỗ cháu gái tôi chạy theo rồi, uống chút trà của cậu là đúng thôi.

Nghe vậy, Trương Mạt đỏ mặt, có chút ngượng ngùng cúi đầu.

Lưu Thục Cầm và bà lão Lưu thì nhìn về phía Thẩm Hạo, ánh mắt cứ như mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng ưng ý.

Đặc biệt là Lưu Thục Cầm thì một trăm phần trăm hài lòng.

Vẻ ngoài của Thẩm Hạo là đỉnh cấp quốc dân, kiếm tiền thì khỏi phải nói, năng lực, thế lực đều mạnh, hoàn toàn dựa vào chính mình, chứ không phải dựa vào gia thế, điều này càng khó có được.

Quan trọng là còn luôn có thể tạo ra những thứ chưa từng thấy, ví dụ như thịt hay trà lá, đều là cực phẩm.

Đương nhiên, Lưu Thục Cầm thích nhất vẫn là thịt Thẩm Hạo tặng.

Thật không tệ.

Thẩm Hạo nói: Không sao, uống hết thì gọi điện cho cháu.

Nghe vậy, Lưu Chấn Hoa mắt sáng rỡ, rầm một tiếng, vỗ bàn, làm Trương Mạt giật mình.

Tốt, thằng nhóc cậu hào phóng, thằng cháu rể này tôi nhận rồi.

Lưu Thục Cầm cười nói: Bố xem bố kìa, một gói trà mà đã mua chuộc được bố rồi.

Lưu Chấn Hoa trừng mắt nhìn Lưu Thục Cầm: Suốt cái dịp Tết này, con cứ Hạo ca dài Hạo ca ngắn, tai tôi nghe đến chai rồi.

Nếu tôi thật sự không đồng ý, tôi xem con cũng sẽ giận tôi.

Bà lão Lưu cũng rất hài lòng nói: Con đừng nói vậy chứ, ánh mắt của Mạt Mạt thật không tệ.

Tiểu Hạo này thật tuấn tú, tôi sống từng này tuổi rồi, đây là lần đầu tiên thấy chàng trai tuấn tú như vậy.

Coi như mở mang tầm mắt rồi, càng nhìn càng khiến người ta quý mến.

Quan trọng là khí chất trên người khiến người ta rất thoải mái, đây chính là người có đại phúc mới có được, đứa trẻ này thật không tệ.

Nghe ông ngoại, bà ngoại hai vị trưởng bối đều khen ngợi Thẩm Hạo, khóe miệng Trương Mạt không thể khép lại được.

Trong lòng ngọt ngào.

Thẩm Hạo cũng bị khen đến mức có chút ngượng ngùng.

Lúc này, bà lão Lưu lấy ra một chiếc nhẫn vàng tạo hình cổ điển, đưa cho Thẩm Hạo.

Nào tiểu Hạo, cái này coi như là quà gặp mặt ta tặng con.

Lưu Thục Cầm nhìn chiếc nhẫn, lập tức sững sờ, có chút kinh ngạc nói: Mẹ, đây là bảo bối mẹ cất giữ mấy chục năm nay mà, mẹ cứ giữ lại đi, cái này có ý nghĩa với mẹ lắm.

Bà lão Lưu cười nói: Ý nghĩa gì mà ý nghĩa, ta nhìn tiểu Hạo là thấy vui rồi, tiểu Hạo cầm lấy đi.

Nghe vậy, Thẩm Hạo làm sao dám nhận.

Giá trị chiếc nhẫn vàng không cao, nhưng lại có ý nghĩa với bà lão Lưu, Thẩm Hạo cũng không tiện đoạt lấy vật yêu thích của người khác.

Trương Mạt nói: Bà ngoại, nếu bà thật sự muốn tặng, tặng cái khác cũng được, nhẫn vàng này bà cứ giữ lại làm kỷ niệm.

Bà lão Lưu lại sa sầm mặt nói: Hồ đồ.

Quà đã tặng ra rồi sao có thể lấy lại, tiểu Hạo, con không nhận món quà này, chẳng lẽ chê nó không đáng tiền.

Thẩm Hạo xua tay nói: Làm sao có thể.

Lưu Thục Cầm thấy vậy, Tiểu Hạo à, đã mẹ tôi tặng con, con cứ cầm lấy đi.

Trong lòng thầm thấy cạn lời, nhà họ Lưu toàn là những người cố chấp.

Trương Mạt cũng ra hiệu bằng mắt, Thẩm Hạo lúc này mới gật đầu.

Nhận lấy chiếc nhẫn vàng.

Bà lão Lưu lúc này mới vui vẻ nói: Thế mới đúng chứ.

Lưu Thục Cầm cười nói: Bố, mẹ con đã tặng quà gặp mặt rồi, bố không thể hiện gì sao.

Con bé này, đúng là không chịu thiệt thòi chút nào, tôi nghèo rớt mồng tơi, trên người thật sự không có gì, để tôi nghĩ xem nên tặng gì đây.

Lưu Thục Cầm nói: Bố, bố không phải có cái đồng bạc Trương Tác Lâm kia sao.

Thấy vậy, Lưu Chấn Hoa cười mắng: Con ranh này đã nhòm ngó nó lâu rồi phải không, được thôi, hôm nay cho con.

Con đến cái ngăn kéo của tôi mà lấy.

Dạ vâng.

Rất nhanh, Lưu Thục Cầm đã mang đến một cái hộp nhựa, bên trong có một đồng bạc lớn.

Trên đó là hình Trương Tác Lâm.

Thẩm Hạo nhìn một cái, liền từ chối nói: Cái này không được, quá quý giá.

Tuy không tinh thông về ngành cổ vật, nhưng đồng bạc kỷ niệm lục hải quân đại nguyên soái của Trương Tác Lâm thì anh vẫn biết.

Món đồ này giá trị thấp nhất cũng phải một nghìn vạn, trong số các đồng bạc thì nó cực kỳ quý hiếm.

Hơn nữa, Trương Tác Lâm có địa vị cao, giới sưu tầm cũng công nhận.

Tuy Thẩm Hạo không hứng thú với tiền, nhưng đồng bạc này vừa

nhìn đã biết là được cất giữ nhiều năm, thật sự không thích hợp để lấy.

Lưu Chấn Hoa trực tiếp ném cho Thẩm Hạo: Năm xưa một đồng chí tặng, bây giờ cho cậu.

Uống trà của cậu, tặng cậu một món quà cũng là điều nên làm.

Nếu cậu thấy quý, vậy thì viết cho tôi một bức thư pháp nữa.

Mạt Mạt hôm qua mang về một bức thư pháp Xuân Phong Hóa Vũ nói là cậu viết.

Tôi nhìn kỹ một cái, liền thấy Mạt Mạt quả thực là khoác lác mà.

Nét chữ kia hùng hồn nặng nề, cứng cỏi mạnh mẽ, mỗi nét bút mỗi đường cọ đều dường như ẩn chứa sức mạnh và khí thế vô tận, cuồn cuộn như sóng vỗ núi.

Tôi nhìn một cái liền bị chấn động, những năm nay đây là lần đầu tiên gặp phải tình huống như vậy.

Đừng trách lão Lưu tôi mắt chó nhìn người thấp.

Tôi nghĩ rằng, tuổi của cậu chắc chắn không thể viết ra được.

Thẩm Hạo cười nói: Viết vài chữ thì quá đơn giản rồi, không vấn đề gì.

Lưu Chấn Hoa lập tức tinh thần phấn chấn: Cái này là cậu nói đấy nhé, lát nữa mà không xuống được nước thì đừng trách lão già tôi không nể mặt cậu.

Nét chữ của tôi cũng không tệ đâu.

Nếu viết không tốt, ông cứ việc phê bình.

Nhìn Thẩm Hạo đầy tự tin, Lưu Chấn Hoa cũng rất hài lòng: Được, theo tôi đến thư phòng.

Trương Mạt, Lưu Thục Cầm, bà lão Lưu cũng đi theo đến thư phòng.

Thẩm Hạo: Muốn chữ gì.

Vậy thì bài Niệm Nô Kiều của Trần Lượng đi.

Thẩm Hạo nói: Được, không vấn đề gì.

Lão già tôi tự mình mài mực cho cậu.

Rất nhanh mực đã mài xong, Thẩm Hạo liền cầm bút viết.

Lầu cao xa vọng, than ý này, kim cổ người được mấy ai từng hội.

Lục triều có việc, chỉ thành môn hộ tư kế.

Chỉ thấy Thẩm Hạo thần thái tự nhiên nhấc bút lên, cổ tay khẽ chuyển động, đầu bút như mây trôi nước chảy lướt trên giấy.

Nét bút cứng cáp mạnh mẽ, như giao long xuất hải, khí thế bàng bạc.

Ngay tại khoảnh khắc nét bút này hạ xuống, Lưu Chấn Hoa đứng một bên đột nhiên toàn thân run lên, dường như bị một luồng lực lượng vô hình đánh trúng vậy.

Ông không kìm được khẽ kêu lên: Chữ đẹp.

Trong giọng nói đầy kinh ngạc và không thể tin nổi.

Không có gì khác, Thẩm Hạo tuổi còn quá trẻ.

Chương 683

Thiếu niên phá tặc, thế thành Ninh Vấn Cường đối.

Ngay sau khi nét bút cuối cùng ổn định hạ xuống, mấy người trong phòng vẫn chưa hoàn hồn.

Chỉ thấy Lưu Chấn Hoa kích động đến mức khó kiềm chế, ông nhanh chóng đứng dậy, hai tay dùng sức vỗ vào nhau, tiếng vỗ tay vang vọng khắp căn phòng.

Còn Trương Mạt đứng một bên, đôi mắt đẹp lấp lánh ánh sáng sùng bái vô hạn, vui mừng nhìn Thẩm Hạo, trong lòng tràn ngập tự hào.

Lúc này, Lưu Thục Cầm càng kinh ngạc đến nỗi không khép miệng lại được, bởi vì đây là lần đầu tiên bà tận mắt chứng kiến Thẩm Hạo viết thư pháp.

Càng vạn lần không ngờ, thư pháp của Thẩm Hạo lại có thể đạt đến trình độ đỉnh cao đến thế.

Chỉ riêng một bức thư pháp tuyệt đẹp như vậy, cũng đủ để anh vang danh lập vạn, danh tiếng lẫy lừng, tung hoành trong nước cũng không phải vấn đề.

Càng nhìn con rể càng vui vẻ.

Người con rể này thật không thể đùa được.

Lưu Chấn Hoa đầy vẻ thán phục nói: Hay.

Thật là diệu bất khả ngôn.

Nhìn bố cục này, mỗi nét bút, khoảng cách và cách sắp xếp giữa mỗi chữ, đều được suy tính kỹ lưỡng và sắp đặt khéo léo, đúng là

nghệ thuật.

Lại nhìn thủ pháp hạ mực này, đậm nhạt vừa phải, nhẹ nặng có độ, tự nhiên trôi chảy.

Quan trọng nhất là, khí thế toát ra giữa các nét chữ hùng vĩ cuồn cuộn như sóng vỗ núi.

Chỉ cần nhìn như vậy thôi, khí huyết của tôi đã bắt đầu cuộn trào, trong lòng kích động không thôi, thật sự là quá không thể tin nổi.

Thư pháp tinh xảo tuyệt luân như vậy, trên đời này tuyệt đối là độc nhất vô nhị.

Thẩm Hạo cười cười: Cháu múa rìu qua mắt thợ rồi.

Tiểu Hạo à, cậu cũng khiêm tốn quá rồi, thư pháp của cậu trong nước không ai sánh bằng, tôi không phải tâng bốc cậu đâu, là thật lòng khen ngợi đấy.

Lưu Chấn Hoa cảm thán.

Bà lão Lưu đứng một bên cũng liên tục tán thưởng, vội vàng nói: Tiểu Hạo à, con có mang theo con dấu không, bức mực bảo này thật sự hiếm có, nhất định phải cất giữ cẩn thận.

Khéo làm sao cháu vừa hay có mang theo.

Thẩm Hạo làm bộ lấy từ túi ra một con dấu, đóng lên.

Trương Mạt kiêu ngạo hừ một tiếng: Ông ngoại, bây giờ ông còn nghĩ cháu khoác lác nữa không.

Lưu Chấn Hoa cảm khái nói: Không khoác lác, một chút cũng không khoác lác.

Ai có thể nghĩ được, Thẩm Hạo trẻ tuổi như vậy, lại có thư pháp lợi hại đến thế, đây có lẽ là thiên phú dị bẩm vậy.

Là lão Lưu tôi đã nhìn người bằng mắt chó, đã khinh thường người trẻ tuổi rồi.

Biết sai là tốt rồi, mau cho người mang bức chữ này đi treo khung đi, đừng để làm hỏng.

Không vấn đề gì, tôi sẽ sắp xếp.

Đi, chúng ta ra phòng khách nói chuyện.

Ngồi trong phòng khách, Lưu Chấn Hoa đích thân pha một ấm trà.

Tiểu Hạo, thật không ngờ, cậu lại còn có tài thư pháp này, thật sự là quá kín đáo rồi, trước đây lại chưa từng nghe nói đến.

Lưu Chấn Hoa không thể tin nổi nói.

Với thư pháp của Thẩm Hạo, gia nhập hiệp hội thư pháp tỉnh, quốc gia thì quả thực như chơi vậy.

Cháu không thích cái này.

Thẩm Hạo nói.

Trước đây nghèo đến nỗi không có cơm ăn, ai có tâm tư chơi thư pháp, chơi thư pháp là một thứ rất tốn tiền, mua giấy tuyên các loại, đều là một khoản chi lớn.

Không tệ không tệ, không bị danh lợi làm vướng bận, khó trách có thể viết ra thư pháp đẹp như vậy.

Không giống đám người câu danh chuộc tiếng kia, thư pháp viết chẳng ra thể thống gì, suốt ngày nghiên cứu kiểu mới lạ, thu hút sự chú ý.

Tiểu Hạo, bình thường chắc chắn rất khổ luyện phải không.

Lưu Chấn Hoa tán thưởng.

Thẩm Hạo nói: Bình thường cũng không hay viết.

Ha, tiểu Hạo đừng khiêm tốn nữa, thư pháp đẳng cấp như cậu mà không có khổ luyện và nghiên cứu, căn bản không thể nào.

Lưu Chấn Hoa căn bản không tin.

Trương Mạt há hốc miệng, thật sự không biết giải thích thế nào cho phải.

Bình thường cô cũng chưa từng thấy Thẩm Hạo viết thư pháp gì.

Suốt ngày ngoại trừ chơi thì cũng là tán gái.

Nhưng lời này, cô làm sao có thể nói ra.

Bà lão Lưu cười nói: Thôi được rồi, tiểu Hạo khó khăn lắm mới đến một lần, đừng suốt ngày nói chuyện thư pháp, đến uống trà uống trà, trà lá tiểu Hạo tặng cũng là cực phẩm, uống xong tinh thần sảng khoái.

Quá quý giá rồi, bình thường lão Lưu toàn lén lút uống, mấy người bạn già đến cũng không nỡ lấy ra.

Trà lá này mà để bọn họ uống, quả thực là phí phạm, chính tôi còn không đủ uống, làm sao có thể cho người khác.

Lưu Chấn Hoa bất mãn nói.

Xem cái bộ dạng keo kiệt của ông kìa.

Cùng với việc trò chuyện, Thẩm Hạo cũng phát hiện tính cách vợ chồng Lưu Chấn Hoa cũng khá hòa nhã.

Cũng thích đùa.

Chỉ là nói về con trai mình thì lại tỏ vẻ bất lực.

Chiếc nhẫn vàng cũng coi như là vật đính ước của bà lão Lưu và Lưu Chấn Hoa.

Do đó đối với bà lão Lưu mà nói nó rất quý giá, điều này khiến

Thẩm Hạo có chút không tiện nhận.

Ăn cơm trưa xong, Thẩm Hạo và Trương Mạt mới rời đi.

Vừa ra khỏi cửa, đã bị Trương Phi kéo đi uống rượu.

Trương Mạt nghi hoặc nói: Anh giờ này còn chưa về đơn vị à.

Anh trực Tết, bây giờ mới được nghỉ phép.

Trương Phi nói.

Vậy cũng được, chúng ta vừa ăn cơm xong, uống rượu gì chứ.

Trương Mạt không muốn đi, liền nói.

Em không đi cũng được, nhưng tiểu Hạo phải đi chứ, tửu lượng của cậu ấy kinh khủng như vậy, vừa hay giúp anh trấn giữ sân khấu.

Hừ, sân khấu gì chứ, anh không lo cho sức khỏe của mình, em còn lo cho chồng em nữa, không đi.

Trương Mạt nói.

Yên tâm đi, với tửu lượng của Thẩm Hạo, căn bản chỉ là làm màu thôi.

Thẩm Hạo thật sự không có hứng thú uống rượu, xua tay nói: Thôi bỏ đi, vừa ăn no không có tâm trạng uống.

Thấy Thẩm Hạo đã lên tiếng, Trương Mạt trực tiếp nói: Thế này đi.

Ba ngày sau, chúng ta vừa hay tổ chức một buổi dạ tiệc từ thiện, đến lúc đó anh cùng đến, quen ai thì gọi hết đến.

Coi như ủng hộ.

Đến khi kết thúc, chúng ta lại cùng nhau uống rượu.

Trương Phi kinh ngạc nói: Cái công ty mà em nói trước đây đã thành lập rồi sao.

Cái gì mà thành lập rồi, là sản phẩm đã ra mắt rồi, sắp sửa lên kệ rồi đây.

Được, đã là buổi gặp mặt do Mạt Mạt tổ chức, nhất định sẽ dẫn theo nhiều người.

Công ty của hai đứa bán cái gì vậy.

Đến lúc đó anh cũng đến ủng hộ.

Bán mỹ phẩm các loại, chủ yếu là sản phẩm trị mụn.

Ồ, cái này được đấy, đến lúc đó, anh mua vài hộp về.

Trương Mạt cười như không cười nói: Với mức lương của anh thì thật sự không mua nổi đâu.

Nói cái gì vậy, bây giờ đãi ngộ của quân đội không tốt quá sao, lương của anh cũng không tệ mà.

Sản phẩm của chúng em là sản phẩm cao cấp, một hộp là ba vạn trở lên.

Cái gì. 3 vạn.

Trị mụn mà dám thu ba vạn, lừa đảo à.

Trương Phi không thể tin nổi nói.

Với anh đại lão thô này không thể giải thích được, anh đến lúc đó thì biết.

Phì, bây giờ lính tráng đều có học thức cao, anh khinh thường ai hả, ba ngày sau, tôi sẽ xem cái thứ quái quỷ gì mà dám đòi ba vạn.

Không phải ba vạn, là ba vạn trở lên.

Thẩm Hạo nhìn Trương Phi vẻ mặt ngơ ngác, không kìm được thầm thấy vui.

Cũng thú vị đấy chứ.

Sau đó, Thẩm Hạo và Trương Mạt liền lái xe rời đi.

Trở về biệt thự, Trương Mạt lại vội vã đi tìm Tiêu Băng và Hạ Ny.

Đang nằm trên sofa lướt Douyin, bỗng nhiên có người gửi tin nhắn Wechat.

Nhìn ra lại là đại minh tinh Trần Mật.

Hạo ca, chơi game không, đánh 5 người thiếu một.

Thẩm Hạo hỏi: Đều là ai.

Có Đông ca, và hai người bạn của em.

Được thôi, vậy thì đánh hai ván.

Thẩm Hạo vừa đăng nhập tài khoản, đã bị Trần Mật kéo vào.

Tổng cộng năm người.

Thẩm Hạo nhìn qua tên game, tên game của Trần Mật là Là hồ ly nha, vẫn là Vương Giả 36 sao.

Những người khác, có một người Vương Giả 5 sao, tên là Đừng cấm Angela của tôi.

Hai đồng đội khác nhìn ảnh đại diện cũng đều là nữ.

Lúc này, Trần Mật nũng nịu nói: Hạo ca, em mở rồi nha.

Được, bắt đầu đi.

Hạo ca là ai vậy, có phải là người trong giới của chúng ta không.

Cái người tên Đừng cấm Angela của tôi này chính là anh Đông hài kịch kia, quả nhiên vừa mở miệng, Thẩm Hạo đã không kìm được muốn cười.

Trần Mật cười nói: Là hàng xóm của em, vừa hay cũng chơi game, yên tâm em sẽ gánh.

Khinh thường ai chứ, yên tâm, Angela của tôi sẽ gánh các anh, chắc chắn luôn.

Rất nhanh game bắt đầu, Thẩm Hạo ở tầng 4.

Hạo ca anh chơi gì.

Đi rừng, em chơi Lý Bạch.

Thẩm Hạo nói.

Hạo ca lát nữa có cần bọn em tranh không.

Trần Mật ở tầng 1 cười nói.

Không cần, mấy đứa cứ chọn của mấy đứa đi, Lý Bạch yếu ớt thế này không ai chơi đâu.

Nghe Trần Mật nhiệt tình như vậy, ba người kia đương nhiên hiểu thân phận Thẩm Hạo không đơn giản.

Lời đùa giỡn ban đầu cũng không dám nói ra.

Kết quả đối diện tầng hai trực tiếp cấm Lý Bạch.

Hạo ca làm sao đây.

Không sao, anh chơi Tướng Tài đi rừng.

Đến lượt Thẩm Hạo ở tầng 4, anh trực tiếp chọn Tướng Tài.

Thấy Thẩm Hạo chọn Tướng Tài đi rừng, mấy người đều im lặng, cứ nghĩ Thẩm Hạo chọn bừa.

Chương 684

Mid Angela, Trần Mật là xạ thủ Công Tôn Ly, hỗ trợ Dao, top Bạch Khởi, rừng Tướng Tài của Thẩm Hạo, đội hình không có sát thủ.

Game bắt đầu, ngay cả Trần Mật cũng cảm thấy ván này khó thắng, Lan Lăng Vương đối diện có vẻ khắc chế Tướng Tài.

Cô không biết thực lực của Thẩm Hạo, nhưng trong bốn người họ, kỹ năng của cô là tốt nhất.

Trần Mật cảm thấy có chút áp lực.

Nếu Lan Lăng Vương vô não phản rừng, Thẩm Hạo sẽ khó chơi.

Đánh 5 người liên tục thắng thì còn được, một khi thua liên tiếp, bầu không khí còn áp lực hơn đánh đơn, mọi người đều sẽ chọn im lặng.

Thẩm Hạo vẫn chưa farm hết quái rừng, Bạch Khởi đường trên đã bị solo kill, Angela đường giữa cũng bị Lan Lăng Vương và Đát Kỷ đối diện bắt chết.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cũng không vội, farm hết tất cả quái rừng lên cấp 4.

Rất nhanh, trên đầu Thẩm Hạo đã hiện lên dấu chấm than.

Lan Lăng Vương cứ ngỡ là chắc chắn giết được, dù sao Tướng Tài không có tốc biến vẫn rất dễ bắt.

Kết quả, khi chiêu cuối bay qua, bị kỹ năng một của Tướng Tài của Thẩm Hạo trực tiếp đẩy ra.

Kỹ năng hai và chiêu cuối của Tướng Tài trúng toàn bộ, trực tiếp

hạ gục Lan Lăng Vương còn nửa máu.

Trần Mật lập tức cười nói: Hạo ca bá đạo quá, solo kill 666.

Giết hay lắm, cái tên Lan Lăng Vương đáng ghét đó phải bị giết.

Anh Đông hài kịch cũng vui mừng khôn xiết.

Bị giết một lần, Lan Lăng Vương tưởng là may mắn, sau khi hồi sinh tiếp tục tìm Thẩm Hạo.

Kết quả mỗi lần đều bị Thẩm Hạo dùng kỹ năng một đẩy ra, phản ứng quá nhanh, hơn nữa kỹ năng còn không trượt phát nào, rất chuẩn.

Bị Thẩm Hạo solo kill ba lần, Lan Lăng Vương biết đã gặp phải đại cao thủ, lập tức trở nên ngoan ngoãn, yên phận đi tìm Angela dễ bắt nạt nhất.

Giết Angela 0 6, không thể không nói Lan Lăng Vương vẫn biết chơi.

Ôi chao, ván này không phát huy tốt, cái tên Lan Lăng Vương này phiền thật, quá khó chịu, ván sau nhất định phải cấm hắn, phiền chết đi được.

Trần Mật cười nói: Vậy thì chị lên Giáp Gai Kim Thân xuất nhục, sẽ không sợ nữa, ván này có Hạo ca và em ở đây, chị cứ nằm yên mà hưởng đi.

Tiếp theo, Thẩm Hạo lên Mũi Tên Xanh mũ tử, đi đến đâu giết đến đó.

Tỷ số mạng rất nhanh đã được cân bằng.

Thấy Lan Lăng Vương trực tiếp bị hạ gục, anh Đông hài kịch vui mừng khôn xiết: Đúng, đâm chết cái tên Lan Lăng Vương này, ghét quá, ha.

Mười phút lấy Bạo Chúa, trực tiếp kết thúc ván đấu.

Thẩm Hạo 15 0 0 mạnh mẽ gánh team.

Kết thúc xong, Trần Mật vui vẻ nói: Hạo ca đỉnh quá, không ngờ chơi game giỏi đến vậy, đúng là Tướng Tài quốc phục, đâm chuẩn quá.

Một trận giết loạn xạ, khiến Thẩm Hạo cũng rất sảng khoái, May mắn thôi.

Tiếp theo, Lý Bạch, Tướng Tài, Mã Siêu của Thẩm Hạo đều là những ván giết loạn xạ.

Chơi được một tiếng, Thẩm Hạo cảm thấy không còn gì thú vị nữa, liền kết thúc trò chơi.

Trần Mật gửi tin nhắn Wechat cho Thẩm Hạo, Hạo ca, không ngờ kỹ năng của anh lại đỉnh như vậy, sau này không có việc gì thì nhớ gánh em nha.

Gánh em à.

Thẩm Hạo: Em không đóng phim nữa sao.

Mấy bộ phim gần đây phản hồi đều bình thường, hiện tại trong giới phim truyền hình em sắp không thể trụ nổi nữa rồi, phải nghĩ cách đổi đường khác.

Gần đây cũng đang kiện tụng.

Thẩm Hạo: Kiện tụng.

Một tên hater nhỏ, cứ liên tục bôi nhọ em trên Weibo, tung tin đồn, em không chịu nổi nữa rồi, đã cho người khởi kiện rồi.

Gần đây vận đen, chắc là do tên hater nhỏ đó phá hoại vận thế của em.

Thẩm Hạo cười: Em còn tin mấy cái này sao.

Tin chứ, sao mà không tin được, trong giới giải trí ai mà không tin.

Có lúc không tin cũng không được, trong ngành này muốn nổi tiếng, không phải chỉ đẹp, diễn xuất tốt và có tài nguyên là được đâu.

Vận khí chiếm phần lớn, có người diễn cả đời cũng không nổi, thật sự là do số phận.

Cái cô kia, nhờ một bà chủ tên Cố mà nổi tiếng, bây giờ nhận phim đều cố gắng chọn vai có họ Cố.

Còn tìm cả đại sư tính toán, đại sư nói cô ấy chỉ cần diễn vai họ Cố là dễ nổi tiếng, nên có khi cô ấy còn nhờ biên kịch giúp đổi họ nhân vật.

Trong giới giải trí tìm đại sư xem bói nhiều lắm.

Cái này thì đúng là lần đầu tiên nghe nói.

Không thể không nói, nghe Trần Mật nói chuyện phiếm nghe cũng khá thú vị.

Dường như thấy Thẩm Hạo thích mấy chuyện phiếm này, Trần Mật lập tức hứng thú.

Giới giải trí cũng giống như các giới khác thôi, chẳng có gì khác biệt, chẳng qua là dưới ánh đèn sân khấu mà thôi.

Còn có một cô gái, bị mấy tên tra nam lớn tuổi huấn luyện, thật sự là một chữ tiện, cứ thích ở chỗ đông người, không lấy làm xấu hổ mà còn lấy làm vinh quang.

Còn cái tên nam thần đó, rất dễ nảy sinh tình cảm từ phim, không ít nữ diễn viên có ý với anh ta sẽ tìm mọi cách để hợp tác với anh ta, để anh ta yêu mình.

Gần đây đang hợp tác với một hãng nhạc quốc tế.

Không thể không nói, chủ đề của Trần Mật thật sự rất nhiều,

chuyện phiếm trong giới giải trí, kể ra cái này nối tiếp cái kia, Thẩm Hạo vậy mà không nghe thấy phiền.

Đang nói chuyện, nghe thấy Thẩm Hạo không trả lời, Trần Mật vội vàng nói: Hạo ca anh có đang nghe không.

Thẩm Hạo nói: Ừm, đang nghe, em nói em đang hợp tác với hãng nhạc quốc tế à.

Cũng không phải vì giới phim truyền hình khó mà lăn lộn, muốn nhờ hãng nhạc quốc tế dẫn dắt em thôi.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cũng không khỏi cảm thán cạnh tranh quả thật không nhỏ, bề ngoài thì hào nhoáng, bên trong cũng đầy áp lực.

Nhưng cũng dễ hiểu thôi, tư bản xưa nay chỉ nhìn tiền, không kiếm được tiền thì cũng không ai tìm đến bạn nữa.

Phim ngắn bây giờ đang rất thịnh hành, đầu tư mấy chục vạn, có cái một ngày có thể kiếm được cả nghìn vạn, em không đi thử sao.

Không được thì đi livestream bán hàng.

Hạo ca, em không thể mất mặt như vậy được, nếu thật sự đi đóng phim ngắn đi livestream bán hàng, thì những uy tín tích lũy bao nhiêu năm nay sẽ mất hết.

Sau này địa vị cũng không còn nữa.

Không biết tự lúc nào đã nói chuyện nửa tiếng, Thẩm Hạo mới kết thúc chủ đề.

Không thể không nói, ngành nghề nào cũng khó khăn cả.

Nhưng so với đó, thế giới tu tiên thì cạnh tranh còn khốc liệt hơn nhiều.

Tiếp theo, Phúc Điền Huệ Nhất ở biệt thự hai ngày, ăn uống no nê.

Mới trở về làm việc.

Còn Thẩm Hạo cũng trở về Bí cảnh Ngọc Bàn Địa Tiên Giới.

Địa Tiên giới, Ngọc Bàn bí cảnh, vẫn là mảnh trúc hải mênh mông vô bờ kia.

Giờ phút này, Thẩm Hạo đứng giữa rừng trúc bạt ngàn, phóng tầm mắt nhìn bốn phía mà chẳng thấy được điểm cuối.

Gió nhẹ thổi qua, lá trúc xào xạc, chung quanh lại không có bóng người nào, thậm chí một tia khí tức sinh mệnh cũng khó mà cảm nhận được.

Ước tính thời gian, cảm thấy bí cảnh này sắp kết thúc, Thẩm Hạo chuẩn bị vứt bỏ ngọc bài, nhưng nghĩ đi nghĩ lại lại từ bỏ ý định này.

Đem toàn bộ ngọc bài ném vào thôn phệ không gian, như vậy Thẩm Hạo mới thở phào một hơi.

Đặt trong thôn phệ không gian, Thẩm Hạo không sợ bất kỳ ai kiểm tra.

Theo suy nghĩ của Thẩm Hạo, những ngọc bài thân phận này đều nên vứt đi, chỉ giữ lại một khối là được.

Nhưng nhìn thấy chất liệu ngọc bài rất tốt, lại là tiên ngọc, nghĩ không thể lãng phí, lưu lại cho các nữ nhân ở thế giới Linh Vân đại lục cũng không tệ.

Lần này Thẩm Hạo tổng cộng thu được 86 khối ngọc bài, đều là nhặt được lúc ở Bích Long Hồ.

Thanh Long giết người hắn nhặt ngọc bài, những thi thể nhặt được sau đó tuy không ít, nhưng ngọc bài và giới chỉ không gian đã sớm bị người khác lấy đi rồi.

Còn về việc cầm những ngọc bài thân phận này ra ngoài để ra oai,

nâng cao thứ hạng của mình, đó không phải là điều Thẩm Hạo muốn.

Khiêm tốn mới là vương đạo.

Chim đầu đàn sẽ bị đánh, ngươi có được ngọc bài thân phận, mặt khác cũng chứng minh ngươi đã giết đối phương, đây quả thực là chuốc oán hận a.

Địa Tiên giới dựa vào nắm đấm, những thứ khác đều là hư ảo.

Mấy ngày còn lại, Thẩm Hạo tìm một động phủ bí ẩn, bắt đầu khoanh chân tu luyện, đợi đến khi thời gian bí cảnh kết thúc thì mới rời đi.

Chẳng biết qua bao lâu, trong sự tĩnh mịch khô khan vô vị này, Thẩm Hạo chợt cảm nhận được một luồng lực hút thần bí khó lường.

Lực lượng kia như một bàn tay vô hình, nắm chặt lấy hắn.

Thẩm Hạo trong lòng khẽ động, lập tức hiểu ra bí cảnh sắp kết thúc.

Nhận thức này như tia chớp xẹt qua não hải hắn, khiến dây cung trong lòng vốn căng chặt của hắn hơi trùng xuống.

Đối mặt với luồng lực hút cường đại này, Thẩm Hạo cũng không chọn chống cự.

Thế là, hắn thả lỏng thân thể, mặc cho luồng lực lượng kia dẫn dắt bản thân Rất nhanh, thân ảnh Thẩm Hạo biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện lần nữa, hắn đã ở bên ngoài bí cảnh.

Chính là Vân Đoan Chi Thành trên Trung Đô Thành, hành cung của Nữ Đế.

Ngay khoảnh khắc vừa ra ngoài, Thẩm Hạo hít sâu một hơi, cảm nhận được ánh mắt mọi người đang đổ dồn về phía mình.

Thẩm Hạo rất nhanh ổn định tâm thần, dần dần bình tĩnh trở lại.

Lúc này, các Dương Tiên của Tứ đại tiên triều cũng lần lượt từ Ngọc Bàn bí cảnh thối lui ra.

Nhớ lại ban đầu, Dương Tiên hùng hậu tiến vào bí cảnh có đến vạn người, nhưng giờ nhìn quanh bốn phía, lại rõ ràng cảm thấy nhân số đã giảm đi rất nhiều.

Đặc biệt là bên Bắc Dương tiên triều, thương vong thảm trọng, tỷ lệ tổn thất đến hai phần ba, quá thảm khốc.

Chương 685

Phóng tầm mắt nhìn lại, đám người thưa thớt phân bố, số lượng trông đáng thương, mang đến một cảm giác bi thương khó tả.

Họ hoặc đứng một mình, hoặc ba hai tụm lại, nhưng giữa họ dường như có một bức tường vô hình ngăn cách, giao lưu rất ít.

Toàn bộ khung cảnh trở nên vô cùng lạnh lẽo và cô tịch, không còn sự ồn ào và náo nhiệt như thường ngày.

Thái Ất Kim Tiên Đông Cung Vô Song, người dẫn đầu Bắc Dương tiên triều, ánh mắt lấp lánh sự phẫn nộ.

Nàng mang vẻ mặt hận sắt không thành thép, nhìn đám đông.

Không ngờ năm nay lại là đội sổ, quan trọng là bị người ta giết cho tan tác, không một ai có thể ra mặt.

Nhìn lại ba đại tiên triều khác, không chỉ người đông thế mạnh, mà người dẫn đầu đều đã là Chân Tiên cảnh.

Đông Cung Vô Song trong lòng vô cùng phẫn nộ với hành vi gian lận của ba đại tiên triều, nhưng lại chẳng làm gì được, dù sao đây cũng thuộc phạm vi quy tắc cho phép, ai bảo Bắc Dương tiên cảnh không có nhân tài chứ.

Chưa đợi Đông Cung Vô Song lên tiếng, Thái Ất Kim Tiên Cố Hoành của Nam Chiếu tiên triều đã cười ha hả nói: Đông Cung đạo hữu, có phải đã đến lúc tiến vào bước tiếp theo để kiểm tra thứ hạng ngọc bài rồi không.

Thái Ất Kim Tiên Chu Nghi Lâm của Đông Thanh tiên triều và Thái Ất Kim Tiên Lý Chân Lục của Tây Đô tiên triều đều cười gật đầu: Đúng vậy.

Ba người đứng sau ba vị Thái Ất Kim Tiên kia, chính là ba người Thẩm Hạo đã nhìn thấy trong Ngọc Bàn bí cảnh.

Là Vương Thủ Nhất của Nam Chiếu tiên triều, Chu Lăng Ba của Đông Thanh tiên triều, Bắc Minh Cô Hồng của Tây Đô tiên triều.

Khí thế ba người, hiển nhiên đều là Chân Tiên cảnh.

Chỉ thấy ba người họ ngẩng cao đầu, khí thế hừng hực, mặt đầy đắc ý.

Hiển nhiên đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc khoe mẽ trước mọi người, danh tiếng vang dội.

Đông Cung Vô Song lạnh lùng hừ một tiếng nói: Được, đều đem ngọc bài thân phận của mình ra đây.

Lời vừa dứt, mọi người đều lấy ngọc bài ra.

Thẩm Hạo nhất thời nghi hoặc, chẳng lẽ không cần ngọc bài thân phận của những người đã chết sao.

Như vậy làm sao biết ai có nhiều ngọc bài, ai có ít chứ.

Thấy đám người lèo tèo của Bắc Dương tiên triều, không một Chân Tiên cảnh, mọi người của ba đại tiên triều khác liền phá lên cười lớn.

Không cần xem thứ hạng, họ cũng biết lần này Bắc Dương tiên triều lại thua rồi.

Tiếng cười này nghe vô cùng chói tai.

Như một thanh lợi kiếm sắc bén, đâm thẳng vào tim Đông Cung Vô Song.

Sắc mặt Đông Cung Vô Song trong nháy mắt trở nên lạnh băng vô cùng, trong ánh mắt bùng cháy ngọn lửa giận dữ hừng hực, ngọn lửa mãnh liệt đến mức dường như muốn đốt cháy cả không khí xung

quanh, thiêu rụi tất cả.

Chỉ thấy trên người Đông Cung Vô Song bỗng nhiên bùng phát ra một luồng khí thế cường đại đến cực điểm, như sóng biển hung dũng cuồn cuộn quét về bốn phía.

Thế nhưng đối mặt với khí thế đáng sợ như vậy, những người khác đến từ ba đại tiên triều lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh, trên mặt họ không hề lộ ra vẻ lo lắng.

Ngay lúc này, Chu Nghi Lâm đứng trong đám đông khẽ vung tay áo, lập tức một luồng sức mạnh dịu dàng mà thần bí từ trong tay nàng tuôn ra.

Luồng lực lượng này như một làn gió xuân ấm áp, nhanh chóng khuếch tán ra, chỗ nào nó đi qua, luồng khí thế cường đại của Đông Cung Vô Song vậy mà bị dễ dàng xua tan sạch sẽ không còn tăm hơi.

Khóe môi Chu Nghi Lâm hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười có phần chế giễu, nhìn Đông Cung Vô Song chậm rãi nói: Đông Cung đạo hữu, chẳng lẽ không chấp nhận thua sao.

Chỉ là một trận tỷ thí mà thôi, hà tất phải nổi giận lôi đình như vậy chứ.

Lời nàng tuy nghe nhẹ nhàng, nhưng ý tứ trào phúng ẩn chứa bên trong lại không cần nói cũng tự hiểu.

Đông Cung Vô Song lạnh lùng hừ một tiếng, lúc này mới thu lại khí thế, nhưng ngọn lửa giận dữ trong lồng ngực lại không thể kìm nén, dường như sắp bùng nổ.

Nàng lạnh lùng nói: Vậy thì xem thứ hạng đi.

Nói xong, tay nàng bấm pháp quyết, lập tức ngọc bàn được khống chế phát ra một đạo quang mang chói mắt.

Tất cả ngọc bài trong tay mọi người đều bay lên không, đi vào bên trong ngọc bàn, bắt đầu xoay tròn.

Chỉ thấy bàn xoay bắt đầu xoay cuồng, tất cả ngọc bài như những đôi cánh bay lượn quanh ngọc bàn.

Đồng thời, quang mang của ngọc bàn càng lúc càng thịnh, suýt chút nữa làm lóa mắt Thẩm Hạo.

Rất nhanh, bàn xoay dừng lại, trên bầu trời hiện ra vài dòng tên.

Vương Thủ Nhất của Nam Chiếu tiên triều thu được 236 khối ngọc bài, đoạt vị khôi thủ.

Chu Lăng Ba của Đông Thanh tiên triều thu được 225 khối ngọc bài, xếp thứ hai.

Bắc Minh Cô Hồng của Tây Đô tiên triều, 189 khối ngọc bài, xếp thứ ba.

Vương Lão Cát của Bắc Dương tiên triều, 86 khối ngọc bài, xếp thứ tư.

Ầm, đầu Thẩm Hạo ong ong.

Mẹ nó chứ, cái quái gì thế này.

Đầu óc Thẩm Hạo trống rỗng, hoàn toàn ngây người, mọi việc dường như đã vượt ra ngoài dự liệu của hắn.

Ngọc bàn này vậy mà lại biết, mẹ nó cái quỷ gì thế này.

Không chỉ Thẩm Hạo chấn kinh, tất cả mọi người đều cảm thấy bất ngờ.

Vương Lão Cát là cái quái gì.

Một kẻ vô danh tiểu tốt.

Bắc Dương tiên triều vậy mà có người có thể lọt vào top bốn.

Điều này đã tạo nên lịch sử.

Trong Vạn Thành đại hội cạnh tranh khốc liệt các kỳ trước, Bắc Dương tiên triều luôn ở vào vị trí cuối cùng, vô cùng khó xử.

Mỗi lần giải đấu lớn, một trăm suất danh sách đầu tiên dường như bị nguyền rủa, luôn nằm chắc trong tay ba đại tiên triều Nam Chiếu, Đông Thanh và Tây Đô.

Cần biết rằng, một trăm hạng đầu này không chỉ đơn giản là một thứ hạng, lợi ích ẩn chứa phía sau đủ để khiến tất cả mọi người thèm nhỏ dãi.

Do đó, đối với thế lực Bắc Dương tiên triều muốn chen chân vào hàng ngũ này, ba đại tiên triều kia giống như ba ngọn núi cao không thể vượt qua, kiên cố bất khả phá.

Sở dĩ nhắm vào Bắc Dương tiên triều, không gì khác, là vì Bắc Dương Nữ Đế quá cường đại, khi xưa một mình độc chiến Đế Quân Nam Chiếu, Đông Thanh, quan trọng là đánh hòa, điều này khiến họ cảm thấy bị uy hiếp, bắt đầu âm thầm liên thủ.

Đánh không lại người lớn thì sẽ thu thập người nhỏ, không có sức mạnh dự bị, khí vận của Bắc Dương tiên triều tự nhiên sẽ càng ngày càng yếu, thời cơ đến là có thể tan rã.

Thế nhưng, chuyện không ai ngờ tới đã xảy ra.

Năm nay, mặc dù đối mặt với sự vây hãm chặn đánh của ba đại tiên triều, Bắc Dương tiên triều vậy mà đã kỳ tích xuất hiện một hắc mã.

Hắc mã này như một tia sét chói mắt, xé tan cục diện vốn tưởng chừng bất biến, khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Mọi người nhao nhao phỏng đoán, rốt cuộc làm thế nào mà được vậy, cần biết ba đại tiên triều kia đều là Chân Tiên cảnh, mà Bắc

Dương tiên triều lại không có Chân Tiên cảnh, điều này càng không thể tin nổi.

Và hắc mã Vương Lão Cát này lại có điểm gì hơn người, mới có thể thoát ra khỏi vô số cường giả mà nổi bật lên chứ.

Trong nhất thời, toàn bộ Vạn Thành đại hội đều vì sự thay đổi kinh người này mà sôi sục.

Vương Lão Cát đứng thứ tư, ngược lại trở thành gà rán nóng hổi được chú ý nhất.

Đông Cung Vô Song của Bắc Dương tiên triều, đôi mắt lạnh băng lập tức lóe lên vẻ kinh hỉ.

Tâm tình nàng như người táo bón đã lâu, đột nhiên thông suốt ngàn dặm.

Đó gọi là sảng khoái cực độ.

Cả người nàng bỗng trở nên sáng sủa.

Càng nhìn Thẩm Hạo càng thuận mắt.

Ngày trước nhìn tiểu tử này đã thấy khác biệt, không ngờ, quả nhiên là một kỳ tài.

Quả nhiên không làm bản tiên thất vọng.

Mà Đại thành chủ Trần Tĩnh của Bách Dư Thành, người đã đưa Thẩm Hạo đến, càng mừng rỡ khôn xiết.

Vạn lần không ngờ, vận khí của mình lại tốt đến vậy.

Tùy tiện tiến cử một người, vậy mà lại đạt được hạng tư, thật không ngờ.

Khoảnh khắc này, Trần Tĩnh đã ảo tưởng đến việc được Nữ Đế ban thưởng.

Nếu có thể được thưởng đi Tẩy Long Trì, đó chính là ân huệ lớn trời.

Chỉ nghĩ đến đó, nước dãi của Trần Tĩnh đã chảy ra.

Sức hấp dẫn của Tẩy Long Trì thực sự quá lớn.

Còn những người của ba đại tiên triều khác, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía những người của Bắc Dương tiên triều, giờ phút này họ vẫn chưa biết ai là Vương Lão Cát.

Ánh mắt họ cũng vô cùng ngưng trọng, vạn lần không ngờ, Bắc Dương tiên triều vậy mà lại xuất hiện một hắc mã.

Vương Lão Cát là ai.

Chương 686

Trước đây hoàn toàn chưa từng nghe qua a.

Bất quá, họ không vội, rất nhanh sẽ biết thôi.

Cùng với ngọc bàn trên không trung, những chữ vàng không ngừng hiện ra.

Một trăm thứ hạng đầu đã xuất hiện.

Trong Tứ đại tiên triều, Bắc Dương tiên triều chỉ có một người lọt vào bảng, đó chính là Vương Lão Cát xếp hạng thứ tư.

Trong khoảnh khắc, danh tiếng của Vương Lão Cát vang dội khắp Trung Đô Thành.

Ngay cả Vương Thủ Nhất của Nam Chiếu tiên triều đứng đầu cũng không ai hỏi đến, ngược lại tất cả đều chú ý đến Vương Lão Cát của Bắc Dương tiên triều.

Thực sự là quá nổi bật.

Ngay khi mọi người đang nghi hoặc Vương Lão Cát là ai, ngọc bàn đột nhiên phóng ra một chùm sáng, bao phủ toàn bộ một trăm người xếp hạng đầu tiên.

Tiếp đó, những người bị cột sáng bao phủ, khí tức bắt đầu thăng lên.

Bắt đầu nhận được phần thưởng từ ngọc bàn.

Thứ hạng càng cao, phần thưởng nhận được đương nhiên càng nhiều.

Mà Vương Thủ Nhất của Nam Chiếu tiên triều, Chu Lăng Ba của Đông Thanh tiên triều, Bắc Minh Cô Hồng của Tây Đô tiên triều đều

vừa mới đột phá Chân Tiên cảnh sơ kỳ, dưới phần thưởng của cột sáng ngọc bàn, khí tức bắt đầu thăng lên.

Rất nhanh liền đột phá đến Chân Tiên cảnh trung kỳ, còn chưa dừng lại, đến đỉnh phong Chân Tiên cảnh trung kỳ mới dừng lại, về sau chỉ cần khổ tâm bế quan một đoạn thời gian liền có thể đột phá hậu kỳ.

Còn Vương Thủ Nhất xếp hạng thứ nhất, càng là một mạch đột phá đến Chân Tiên cảnh hậu kỳ.

Bởi vì phần thưởng khí vận của ngọc bàn này, người xếp hạng thứ nhất nhận được nhiều nhất, tiếp đó cứ thế suy ra, người xếp hạng thứ một trăm nhận được ít nhất.

Những người khác không lọt bảng thì chẳng có gì cả.

Mà khí tức của Thẩm Hạo cũng nhanh chóng thăng lên, trực tiếp đạt tới Dương Tiên cảnh đỉnh phong, cách Chân Tiên cảnh chỉ còn một lớp màng.

Ban đầu Thẩm Hạo còn tưởng sẽ không đột phá nữa.

Ai ngờ, khí tức vẫn tiếp tục thăng lên, trong nháy mắt đã đạt tới Chân Tiên cảnh sơ kỳ.

Ơ.

Sao lại đột ngột thế này.

Hạnh phúc đến quá đột ngột, khiến người ta có chút không biết phải làm sao.

Cảm nhận được khí tức cường đại trên người, Thẩm Hạo trong lòng không có mấy vui vẻ.

Mẹ nó, muốn giả heo ăn thịt hổ xem ra không được rồi, thực lực trực tiếp bị bại lộ.

Rốt cuộc là chuyện gì thế này, Thẩm Hạo hiện tại vẫn chưa hiểu rõ quy tắc của trò chơi này.

Trần Tĩnh dưới khán đài, cảm nhận khí tức của Thẩm Hạo, trong lòng một trận đố kỵ.

Lần đầu tiên nhìn thấy Thẩm Hạo còn chỉ là Thiên Tiên cảnh hậu kỳ, sau đó biết Thẩm Hạo đột phá Dương Tiên cảnh, lập tức bảo Thẩm Hạo tham gia Vạn Thành đại hội.

Mặc dù nói với Thẩm Hạo Vạn Thành đại hội là một cơ duyên đối với tất cả thành chủ Dương Tiên cảnh, nhưng mấy ai có thể gặp được cơ duyên như vậy.

Đại đa số đều đã hóa thành một đống xương khô.

Thế nhưng không ngờ, Thẩm Hạo lại nắm bắt được cơ duyên này, còn thu hoạch không ít.

Chỉ trong vòng một tháng, từ Dương Tiên cảnh đột phá đến Chân Tiên cảnh.

Thật khiến hắn đố kỵ a.

Khi xưa Trần Tĩnh vì muốn đột phá Chân Tiên, đã chịu biết bao khổ sở, trải qua biết bao tội lỗi.

Hơn nữa, đột phá nhờ phần thưởng của ngọc bàn lại không có tác dụng phụ.

Bởi vì đây là dùng khí vận của Tứ đại tiên triều làm phần thưởng.

Mỗi ngọc bài thân phận thành chủ, đều đại diện cho khí vận của một tòa thành trong cả tiên triều.

Cuối cùng, những khí vận này đều bị ngọc bàn hấp thu, ban thưởng cho một trăm thành chủ xếp hạng đầu tiên.

Sở dĩ Đông Cung Vô Song hận sắt không thành thép, chủ yếu là vì,

những khí vận này mỗi lần đều rơi vào tay ba đại tiên triều khác, làm áo cưới cho người ta.

Chưa kể lãng phí khí vận, mà thành chủ bên mình lại không được hưởng chút phúc lợi nào, đây mới là điều đáng tức giận nhất.

Quan trọng là ba đại tiên triều dường như âm thầm liên hợp, chuyên môn nhắm vào Bắc Dương tiên triều, cũng dẫn đến không ít tán tu Dương Tiên cảnh đỉnh phong đều trốn tránh, không muốn tham gia.

Mặc dù có cơ duyên, nhưng cũng không nhiều, không cần thiết phải mất mạng.

Tất cả những điều này Thẩm Hạo không hề hay biết.

Rất nhanh, cột sáng của ngọc bàn biến mất, ngọc bàn cũng ngừng xoay tròn.

Đột nhiên một tiếng rắc vang lên, ngọc bàn trên không trung lại lần nữa chia năm xẻ bảy, biến thành bốn khối, phân vào tay bốn người ban đầu.

Đông Cung Vô Song của Bắc Dương tiên triều một khối, Cố Hoành của Nam Chiếu tiên triều một khối, Chu Nghi Lâm của Đông Thanh tiên triều một khối, Lý Chân Lục của Tây Đô tiên triều một khối.

Đến đây, Vạn Thành đại hội mới xem như hoàn toàn khép lại.

Cố Hoành, Chu Nghi Lâm, Lý Chân Lục ba người chỉ liếc nhìn Thẩm Hạo một cái rồi không còn chú ý nữa, cho dù Thẩm Hạo đã đột phá đến Chân Tiên cảnh, trong mắt họ cũng chỉ là một con kiến lớn hơn chút mà thôi.

Mặc dù có chút bất ngờ khi Vương Lão Cát này lại đột ngột trỗi dậy, nhưng nhìn chung mà nói, họ đã kiếm lời lớn, 100 suất danh

ngạch, ba đại tiên triều của họ chiếm đến chín mươi chín phần trăm.

Đây cũng là lý do tại sao họ lại đưa đệ tử cốt cán của mình vào.

Có thể nói là cơ hội nâng cao thực lực miễn phí.

Cố Hoành cười nói: Đông Cung đạo hữu, Vạn Thành đại hội đã kết thúc, chúc mừng Bắc Dương tiên triều của các ngươi đã đột phá lịch sử, cuối cùng cũng có một vị thành chủ có thể ra mặt rồi, ha ha, cáo từ.

Chu Nghi Lâm và Lý Chân Lục cũng lần lượt chắp tay cáo từ.

Ba vị Thái Ất Kim Tiên trước khi đi, đều nhìn sâu vào Vương Lão Cát này một cái.

Ánh mắt họ có chút bất thiện, loại hắc mã này là điều họ không muốn thấy nhất, đủ để chứng minh gia hỏa này có khí vận nghịch thiên.

Ngược lại, Vương Thủ Nhất của Nam Chiếu tiên triều vừa đột phá Chân Tiên cảnh hậu kỳ, cùng với Chu Lăng Ba của Đông Thanh tiên triều, Bắc Minh Cô Hồng của Tây Đô tiên triều đều nhìn sâu vào Thẩm Hạo.

Ai cũng không ngờ, lần này lại bị kẻ tên Vương Lão Cát này cướp mất phong thái.

Họ tuy đứng trong top ba, nhưng nếu nói về độ thảo luận và độ hot thì thật sự không bằng Vương Lão Cát.

Trong lòng sao có thể không phẫn nộ, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Trong chớp mắt, những chiếc phi thuyền khổng lồ đến từ Nam Chiếu tiên triều, Đông Thanh tiên triều và Tây Đô tiên triều như mũi tên rời cung, với tốc độ kinh người lao vào trong tầng mây dày đặc.

Thân thể đồ sộ và hoa lệ của chúng nhanh chóng bị mây mù nuốt chửng, cho đến cuối cùng hoàn toàn biến mất không còn thấy nữa.

Khoảnh khắc này, bầu trời dường như lại một lần nữa tràn đầy sinh cơ và sức sống.

Những tầng mây chồng chất dần dần tản ra, để lộ một màn trời xanh thẳm.

Gió nhẹ thổi qua, đạo bào của Thẩm Hạo khẽ lay động.

Lúc này, Đông Cung Vô Song mặc giáp vàng, nói với những người của Bắc Dương tiên triều: Chư vị đều đã vất vả rồi, Vạn Thành đại hội đã kết thúc, các ngươi tạm thời đi Trung Đô Thành nghỉ ngơi một ngày.

Mặc dù không có công lao nhưng cũng có khổ lao, những người còn lại, cũng sẽ nhận được đan dược thưởng của Bắc Dương tiên triều.

Đa tạ Đông Cung đại nhân.

Mọi người đồng thanh nói. sau khi mọi người hành lễ xong, liền lần lượt bay xuống hành cung, đi về Trung Đô Thành.

Ngay khi Thẩm Hạo cũng chuẩn bị bay xuống, Đông Cung Vô Song lại lần nữa lên tiếng.

Vương Lão Cát ngươi ở lại, bản tọa tìm ngươi có chút việc.

Thẩm Hạo ngẩn ra, mặc dù không tình nguyện, nhưng vẫn cung kính nói: Vâng, Đông Cung đại nhân.

Mọi người đều dùng ánh mắt vô cùng ghen tị nhìn chằm chằm Thẩm Hạo, những ánh mắt ấy dường như muốn nuốt chửng hắn.

Hiển nhiên, lần này chỉ giữ Thẩm Hạo lại một mình, chắc chắn là muốn ban cho hắn phần thưởng đặc biệt hậu hĩnh.

Dù sao, lần này Thẩm Hạo có thể giành được thành tích chói mắt như vậy, ngay cả trên khuôn mặt Đông Cung Vô Song cũng hiện lên một tia vẻ hài lòng, tổng thể mà nói cũng không đến nỗi quá khó coi.

Hơn nữa, so với mấy kỳ trước mà nói, thành quả lần này đã có thể gọi là cực kỳ xuất sắc rồi.

Ngay lúc này, Đại thành chủ Trần Tĩnh dường như muốn mở miệng nói gì đó, nhưng sau khi môi khẽ mở, lại từ bỏ.

Cuối cùng chỉ khẽ lắc đầu, rồi không nói một lời mà bay xuống.

Trong nháy mắt, trên quảng trường rộng lớn vốn ồn ào, đông đúc, liền chỉ còn lại một mình Thẩm Hạo đơn độc đứng tại chỗ.

Đông Cung Vô Song nói: Vương Lão Cát theo ta vào điện.

Vâng.

Lời vừa dứt, Thẩm Hạo đột nhiên cảm thấy một luồng sức mạnh nhẹ nhàng mà cường đại từ phía sau truyền đến, như một bàn tay vô hình nhẹ nhàng đẩy hắn.

Chưa kịp phản ứng, cảnh tượng trước mắt liền trong nháy mắt thay đổi.

Khi Thẩm Hạo lần nữa mở mắt ra, phát hiện mình vậy mà đang ở trong một đại điện hoành vĩ tráng lệ, kim bích huy hoàng.

Trong đại điện này cao ngất mười tám cây cột trụ vàng to lớn, mỗi cây cột đều khắc hình rồng lớn sống động như thật và phượng hoàng ngũ sắc rực rỡ.

Chương 687

Tư thái khác nhau, đẹp đẽ tuyệt vời, trang trí toàn bộ đại điện thêm phần xa hoa.

Lúc này, trong đại điện rộng lớn ngoài Thẩm Hạo ra, liền chỉ còn lại một mình Đông Cung Vô Song đứng ở gần đó.

Bốn phía trống rỗng, có vẻ hơi lạnh lẽo và khoáng đạt.

Lúc này, vẻ lạnh băng trên mặt Đông Cung Vô Song đã biến mất, thái độ ngược lại trở nên dịu dàng hơn.

Nàng lấy ra một ngọc giản, bắt đầu kiểm tra.

Bên trong chính là thông tin cá nhân của Thẩm Hạo.

Sau khi kiểm tra xong, Đông Cung Vô Song lại có chút kinh ngạc.

Vương Lão Cát, thành chủ Li Hỏa Thành thuộc Bách Dư Thành, đã chống lại Tư Mã Liệt của Nam Chiếu tiên triều, vừa đột phá Dương Tiên cảnh đã tham gia Vạn Thành đại hội.

Không ngờ không chỉ có thể sống sót trong Ngọc Bàn bí cảnh, mà còn có thể xếp hạng thứ tư, thật sự khiến người ta kinh thán.

Lý lịch của Thẩm Hạo rất đơn giản, nhưng mỗi hạng đều khiến người ta cảm thấy không tầm thường.

Thẩm Hạo nói: Chỉ là vận khí tốt, trong bí cảnh nhặt được không ít ngọc bài.

Đông Cung Vô Song xua tay nói: Ngươi không cần căng thẳng, bí cảnh xảy ra chuyện gì cũng không quan trọng, ta chỉ nhìn kết quả.

Lần này ngươi biểu hiện rất tốt, ngươi muốn phần thưởng gì, ta đại diện Nữ Đế ban thưởng cho ngươi.

Thẩm Hạo nói: Đa tạ Đông Cung đại nhân, có thể vì Nữ Đế xuất lực, đó là vinh hạnh của ta.

Đông Cung Vô Song trực tiếp xua tay cắt ngang Thẩm Hạo: Thôi được rồi, đừng nói những lời nịnh nọt giả dối đó nữa, công pháp, đan dược, tiên khí, ngươi muốn phần thưởng gì.

Thẩm Hạo cũng không ngờ nữ nhân này lại trực tiếp như vậy, liền nói: Vậy thì công pháp đi.

Được.

Chỉ thấy Đông Cung Vô Song ngọc thủ khẽ vung, một ngọc giản liền rơi vào tay Thẩm Hạo.

Đồng thời còn đưa cho Thẩm Hạo một kiện đạo bào.

Kiện phòng ngự đạo bào này là Nữ Đế ban thưởng cho ta, là thượng phẩm phòng ngự tiên khí, vô cùng trân quý, nay cũng ban cho ngươi.

Công pháp này chính là công pháp ta tu luyện, cũng tặng ngươi rồi.

Nghe vậy, Thẩm Hạo mặt đầy kinh ngạc, cảm thấy không thể tin nổi.

Vạn lần không ngờ nữ nhân này lại hào phóng đến thế, thực sự là cho quá nhiều.

Thẩm Hạo khó hiểu nói: Đông Cung đại nhân này, có phải ban thưởng quá nhiều rồi không.

Đông Cung Vô Song khẽ cười nhạt, Ngươi tưởng Vạn Thành đại hội chỉ đơn giản là chém giết, để các ngươi ở trong đó tranh đấu sao.

Thẩm Hạo hỏi.

Chẳng lẽ còn có mục đích khác.

Ngọc Bàn bí cảnh này, là do Tứ đại tiên triều cùng nhau chưởng quản, ngọc bàn cũng liên kết chặt chẽ với khí vận của tiên triều.

Khí vận huyền ảo khó lường, vô cùng huyền diệu.

Mục đích sớm nhất chính là tuyển chọn những thành chủ có khí vận thâm hậu.

Ngươi đừng thấy ba đại tiên triều Nam Chiếu, Đông Thanh, Tây Đô giành được ba vị trí đầu.

Nhưng lần này người thắng lớn nhất ngược lại là Bắc Dương tiên triều chúng ta.

Thẩm Hạo cũng không phản bác, vẻ mặt nghiêm túc nói: Vâng, Đông Cung đại nhân nói đúng.

Ta nhìn biểu tình của ngươi là biết suy nghĩ trong lòng ngươi rồi, ngươi tưởng ta đang lừa ngươi sao.

Ta đã nói khí vận là thứ huyền ảo khó lường, nhưng lại là mấu chốt.

Bất kể là cá nhân hay tiên triều, không có khí vận cuối cùng cũng sẽ suy bại.

Có thể tu luyện đến Dương Tiên cảnh, mỗi người đều là kẻ mang khí vận.

Nhưng khí vận cũng chia lớn nhỏ.

Ba đại tiên triều, tuy rằng giành được ba vị trí đầu, nhưng họ đều là lợi dụng phương pháp đầu cơ trục lợi.

Còn ngươi thì khác, chỉ một Dương Tiên cảnh sơ kỳ, vậy mà lại một bước trở thành thứ tư.

Điều này nói rõ, khí vận của ngươi rất tốt.

So với đó, ta cho rằng loại người như ngươi ngược lại có thể đi rất rất xa, thậm chí có khả năng vượt qua ta.

Đây cũng là mục đích thật sự của Vạn Thành đại hội tuyển chọn, nhưng thời gian lâu rồi, ba đại tiên triều cơ bản đã quên mất ý định ban đầu.

Đương nhiên khí vận của Bắc Dương tiên triều suy bại cũng có vấn đề của riêng mình.

Thẩm Hạo hỏi: Bắc Dương tiên triều cũng có thể sắp xếp thành chủ Dương Tiên cảnh đỉnh phong tiến vào bí cảnh, thứ hạng cao lên chẳng phải khí vận cũng nhiều hơn sao.

Đông Cung Vô Song khẽ nhíu mày, dường như có chút lo lắng.

Nếu mọi việc đơn giản như vậy thì tốt rồi, ngươi có biết vì sao ba đại tiên triều dám nhắm vào Bắc Dương tiên triều không.

Mà khí vận của Bắc Dương tiên triều lại vì sao suy bại.

Thẩm Hạo nói: Hạ thần không rõ, kính xin Đông Cung đại nhân giải đáp.

Đông Cung Vô Song nói: Trong tu tiên thế giới rộng lớn vô bờ, Nữ Đế là La Thiên Thượng Tiên đỉnh phong cảnh giới.

Vì muốn trùng kích đột phá Cửu Thiên Huyền Tiên, thành công bước vào hàng ngũ Cửu Thiên Huyền Tiên.

Nữ Đế đã cưỡng ép rút đi trọn vẹn bảy thành khí vận của Bắc Dương tiên triều.

Cần biết rằng, khí vận là yếu tố then chốt quyết định sự hưng thịnh suy bại của một tiên triều, việc rút đi quy mô lớn như vậy, không nghi ngờ gì sẽ dẫn đến biến động và biến số cực lớn.

Dù vậy, Nữ Đế cuối cùng vẫn không thể như ý nguyện, vẫn thất

bại.

Ngược lại còn sản sinh ra tác dụng phản phệ khí vận mãnh liệt.

Nữ Đế cũng bị trọng thương.

Từ đó về sau, Nữ Đế liền bỏ xuống tất cả sự vụ trong tay, chuyên tâm bế quan chữa thương.

Do đó, hậu quả của khí vận suy bại là vô cùng khủng khiếp, dẫn đến các mạch khoáng sản tiên linh của Bắc Dương tiên triều cũng giảm đi năm thành.

Từ đó về sau, Bắc Dương tiên triều liền gặp vận rủi liên tục, trong tiên triều tai họa không ngừng.

Gia sự không thuận, trong cạnh tranh với ba đại tiên triều, cũng là thất bại thảm hại.

Không chỉ vậy, bí cảnh lớn nhất của Bắc Dương tiên triều là Tẩy Long Trì, cũng bắt đầu xuất hiện vấn đề.

Do đó, tài nguyên cấp cho các đại thành chủ cũng càng ngày càng ít, tỷ lệ đột phá của các đại thành chủ cũng giảm đi rất nhiều.

Sự suy bại của Tẩy Long Trì, cũng dẫn đến việc chiêu mộ tán tu càng ngày càng khó, đây là căn cơ của tiên triều.

Thẩm Hạo hiếu kỳ hỏi: Tẩy Long Trì là gì.

Đông Cung Vô Song cũng không giấu giếm, nói với Thẩm Hạo: Tẩy Long Trì là một phương động thiên phúc địa, là căn cơ lớn nhất của Bắc Dương tiên triều, dùng để nâng cao thực lực của bản triều.

Tương tự, Tứ đại tiên triều sở dĩ có thể sừng sững không đổ, không chỉ vì có La Thiên Thượng Tiên, mà còn vì đều có động thiên phúc địa thuộc về mình.

Mà Tẩy Long Trì này, nghe qua ý nghĩa bề mặt là có thể hiểu đại

khái.

Đó là một hồ nước khổng lồ, là nước nóng tự nhiên.

Chỉ cần ngâm mình một ngày trong Tẩy Long Trì này, không chỉ có thể củng cố căn cơ, phục hồi tất cả ám tật trong cơ thể.

Mà còn có thể tinh lọc pháp lực trong cơ thể, khiến uy lực của nó trở nên cường đại hơn.

Với các cảnh giới dưới Thái Ất Kim Tiên cảnh, khi sắp đột phá, ngâm mình một ngày trong đó, đều có thể cảm ngộ thiên đạo, tăng tỷ lệ đột phá.

Đối với vô số tán tu đều có sức hấp dẫn trí mạng.

Giờ đây, cùng với khí vận Bắc Dương tiên triều suy bại, hiệu quả của Tẩy Long Trì cũng càng ngày càng giảm yếu.

Đối với rất nhiều tán tu mà nói, đã mất đi sức hấp dẫn.

Thẩm Hạo hỏi.

Vậy chẳng phải nói, chỉ cần khí vận càng cường đại thì hiệu quả của Tẩy Long Trì càng mạnh sao.

Đông Cung Vô Song lắc đầu nói.

Về mặt lý thuyết có thể nói như vậy, nhưng cụ thể có hữu dụng hay không thì không ai biết được.

Hiển nhiên đối với việc Thẩm Hạo có thể giành được hạng tư, Đông Cung Vô Song đã định sẽ dốc sức bồi dưỡng Thẩm Hạo, do đó đối với những vấn đề Thẩm Hạo đưa ra, nàng đều thành thật trả lời.

Trong lòng cảm thấy Thẩm Hạo rất bất phàm, mơ hồ có một loại kỳ vọng không tên.

Thẩm Hạo nghi hoặc hỏi: Vậy các Tiên Đế của ba đại tiên triều

kia, vì sao không thừa lúc Nữ Đế bị thương mà tiến công Bắc Dương tiên triều.

Nghe vậy, Đông Cung Vô Song lườm Thẩm Hạo một cái: Nữ Đế chỉ là bị thương, chứ đâu phải đã chết.

Huống hồ Bắc Dương tiên triều chúng ta ngoài Nữ Đế ra, còn có một La Thiên Thượng Tiên nữa.

Hơn nữa, còn có Yêu tộc đang rình rập bên cạnh, ba đại tiên triều khác tự nhiên không dám làm lớn đến bước cuối cùng.

Tất cả động thiên phúc địa của Tứ đại tiên triều, đối với Yêu tộc có tác dụng lớn hơn, Yêu tộc vô cùng thèm muốn, một khi có cơ hội tuyệt đối sẽ thừa cơ cướp đoạt.

Mặc dù Tứ đại tiên triều tư dưới trướng vẫn luôn liều mạng cạnh tranh, nhưng La Thiên Thượng Tiên lại là chiến lực đỉnh cấp nhất, chưa đến thời khắc cuối cùng, Tứ đại tiên triều tuyệt đối sẽ không xuất động La Thiên Thượng Tiên.

Cho dù là đánh, cũng là điểm đến là dừng, được lợi là rút lui.

Thẩm Hạo nói: Thì ra là vậy, Đông Cung đại nhân, ta có một vấn đề không biết có nên hỏi hay không.

Đông Cung Vô Song nghiêm túc nói: Cứ nói đi, hôm nay bất kỳ vấn đề nào của ngươi, ta đều có thể trả lời cho ngươi.

Thẩm Hạo hỏi: Ta không nhặt những ngọc bài thân phận kia, vì sao trong thứ hạng vẫn có tên của ta.

Đông Cung Vô Song nói: Khi các ngươi nhỏ máu vào ngọc bài thân phận khoảnh khắc đó, khí tức của mỗi người liền hòa vào làm một với ngọc bài, khí tức cùng tồn tại.

Mà sau khi người của tất cả ngọc bài tử vong, ngươi tiếp xúc thi

thể đối phương, ngọc bài của ngươi liền sẽ hấp thu khí tức ngọc bài của đối phương, từ đó phán định thứ hạng của ngươi.

Đông Cung Vô Song nói xong, Thẩm Hạo lần này mới chợt hiểu ra, trước đây hắn vẫn luôn nghĩ thứ hạng là xem số lượng ngọc bài, hóa ra không phải.

Mẹ nó, tình báo vẫn không đủ chính xác a.

Có chút sơ suất rồi.

Đa tạ Đông Cung đại nhân đã giải đáp thắc mắc.

Đông Cung Vô Song gật đầu nói: Rất tốt, hiện tại ngươi đã đột phá Chân Tiên cảnh, liền có tư cách thăng cấp thành Đại thành chủ.

Cũng có thể lựa chọn theo ta tiến vào Tiên Đô, ở bên cạnh ta.

Nói đi, trong lòng ngươi tính toán thế nào.

Thẩm Hạo chắp tay nói: Hạ thần vẫn chọn ở bên dưới làm thành chủ thì tốt hơn.

Thẩm Hạo thăng cấp lại không dựa vào tài nguyên, mà dựa vào Đạo hữu, theo bên cạnh Đông Cung Vô Song thì chỗ nào cũng bị kiềm chế, ngược lại ảnh hưởng đến sự phát huy của bản thân.

Đây tuyệt đối không phải là một lựa chọn sáng suốt.

Nghe vậy, Đông Cung Vô Song có chút bất ngờ, không ngờ Thẩm Hạo vậy mà lại từ chối ở bên cạnh nàng.

Một khi Thẩm Hạo ở bên cạnh nàng, không chỉ có cơ hội được Nữ Đế ưu ái, thậm chí còn có thể nhận được nhiều tài nguyên hơn.

So với việc ở bên dưới làm thành chủ thì tốt hơn nhiều, cơ duyên cũng nhiều hơn.

Người bình thường đều sẽ không chọn làm thành chủ.

Chương 688

Vạn lần không ngờ Thẩm Hạo lại chọn như vậy.

Vì Thẩm Hạo đã nói vậy, Đông Cung Vô Song cũng không từ chối.

Muốn làm thành chủ thì được, ngươi muốn đi tòa thành nào.

Đông Cung đại nhân, hạ thần cảm thấy Bách Dư Thành rất tốt.

Bách Dư Thành.

Thành chủ Bách Dư Thành có phải tên Trần Tĩnh không, ngươi trước đây ở Li Hỏa Thành, cũng thuộc quản hạt của Bách Dư Thành.

Đông Cung Vô Song có chút bất ngờ, không ngờ Thẩm Hạo vậy mà còn nhớ tình cũ.

Vâng, Đông Cung đại nhân.

Ừm, cũng được, lần này Trần Tĩnh tiến cử ngươi cũng có công lao, có thể ban thưởng cho hắn, để hắn đi đến một thành trì phồn hoa hơn làm thành chủ, chuyện này ta đồng ý.

Đa tạ Đông Cung đại nhân.

Thẩm Hạo không ngờ Đông Cung Vô Song lại dễ nói chuyện như vậy.

Vương Lão Cát, bộ công pháp hôm nay ta truyền cho ngươi, ngươi nhất định phải dụng tâm tu luyện, tuyệt đối không được lười biếng bỏ phế.

Nếu trong quá trình tu luyện có điều gì không hiểu hoặc gặp phải bình cảnh khó đột phá, có thể tùy thời đến hỏi ta.

Nói rồi, chỉ thấy trong tay Đông Cung Vô Song lại có thêm một

ngọc giản trắng tinh không tì vết, ôn nhuận như ngọc, đưa đến trước mặt Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo liền nhận lấy ngọc giản kia.

Vừa chạm vào tay, liền cảm thấy một luồng hơi ấm truyền đến từ lòng bàn tay.

Phải nói, Đông Cung Vô Song không có chiêu trò, là thực sự ban đồ vật.

Đối với hắn thật không tệ, Thẩm Hạo cung kính nói: Đa tạ Đông Cung đại nhân đã tận tâm bồi dưỡng, hạ thần nhất định không phụ kỳ vọng, khắc khổ tu luyện công pháp này, để báo đáp ân tri ngộ của đại nhân.

Không cần khách sáo, Vương Lão Cát ngươi hãy tu luyện thật tốt, ngươi càng cường đại, sự giúp đỡ cho ta càng lớn.

Đông Cung Vô Song nói. nhưng nàng cũng biết, với tư chất của Thẩm Hạo, muốn đột phá đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên như nàng thì phải mất rất rất lâu, ít nhất cũng phải vạn năm, trừ phi gặp được đại kỳ ngộ.

Sở dĩ nàng coi trọng Thẩm Hạo, không phải vì tư chất của Thẩm Hạo, mà là cảm thấy Thẩm Hạo là một người có khí vận mạnh mẽ.

Giờ đây khí vận của Bắc Dương tiên triều suy bại, những người có khí vận nghịch thiên như Thẩm Hạo, rất đáng để đầu tư, vạn nhất có bất ngờ thì sao.

Đông Cung Vô Song: Nếu ngươi đã vô tâm tùy tùng ta, muốn làm Đại Thành chủ của Bách Dư Thành, cứ như ngươi mong muốn.

Ngươi chờ một lát.

Nói xong, Đông Cung Vô Song ánh mắt chợt lóe, lập tức truyền

một đạo thần niệm vào tai Trần Tĩnh.

Đạo thần niệm này tựa như lôi đình vạn quân, mang theo uy nghiêm không thể nghi ngờ: Trần Tĩnh, mau chóng giao ra Đại Thành chủ Ấn.

Cần biết, Đông Cung Vô Song địa vị cao quyền trọng, thực lực chính là Thái Ất Kim Tiên cảnh.

Nàng tại Bắc Dương Tiên Triều có địa vị cử túc khinh trọng, một câu nói của nàng thậm chí có thể quyết định sống chết của Thành chủ.

Mà vị trí Đại Thành chủ nhỏ bé, đối với nàng bất quá là chuyện dễ dàng khống chế trong chớp mắt.

Do đó, Đông Cung Vô Song căn bản không cần bẩm báo chuyện này với Nữ Đế.

Nếu ngay cả chuyện nhỏ nhặt không đáng kể như vậy cũng phải làm phiền Nữ Đế đích thân hỏi đến, thì Nữ Đế há chẳng phải sẽ mệt đến thở không ra hơi sao.

Dù sao Nữ Đế quan trọng nhất vẫn là tu vi.

Nếu mọi chuyện đều phải tự thân làm, thì làm sao có tinh lực đi chữa trị thương thế và đề thăng thực lực.

Cho nên, những chuyện nhỏ như vậy tự nhiên giao cho thuộc hạ trung tâm như Đông Cung Vô Song toàn quyền xử trí.

Trần Tĩnh vui mừng khôn xiết, đi đi lại lại trong phòng, lòng tràn đầy chờ mong phần thưởng sắp đến.

Thế nhưng, đúng lúc này, một âm thanh bí ẩn mà nhỏ bé đột nhiên truyền vào tai hắn —— đó là truyền âm từ Đông Cung Vô Song.

Cùng với truyền âm kết thúc, vẻ vui mừng vốn có trên mặt hắn dần dần đông cứng lại, thay vào đó là một vẻ mờ mịt và kinh ngạc.

Hắn trừng lớn mắt, dường như không dám tin vào những gì mình vừa nghe thấy.

Vương Lão Cát mà hắn vất vả tiến cử đã đạt được thứ hạng tốt như vậy, không ngờ không những không được ban thưởng gì, ngược lại còn bị thu hồi Thành Chủ Ấn trong tay.

Tin tức này giống như một chiếc búa tạ nặng nề giáng mạnh vào tim Trần Tĩnh, khiến hắn lập tức rơi vào hỗn loạn.

Cần biết, mất đi Thành Chủ Ấn không chỉ đơn giản là mất đi một phần quyền lực đâu.

Hắn càng lo lắng liệu mình có đắc tội Đông Cung Vô Song hay không, hoặc giả Vương Lão Cát tên kia đã nói gì xấu sau lưng.

Mặc dù nội tâm tràn đầy nghi hoặc, không hiểu và có chút phẫn nộ, nhưng đối mặt với Đông Cung Vô Song cường đại như vậy, Trần Tĩnh hiểu rõ mình căn bản không có sức để kháng tranh hay thay đổi điều gì.

Hắn chỉ đành ngoan ngoãn giao Thành Chủ Ấn ra.

Ngay sau đó lại nghe được truyền âm của Đông Cung Vô Song, Trần Tĩnh lúc này mới tươi cười rạng rỡ.

Thì ra là vậy.

Thành chủ Bách Dư Thành từ nay về sau chính là Vương Lão Cát, còn ngươi, từ hôm nay hãy đi làm Thành chủ Càn Linh Thành, cũng coi như là phần thưởng cho ngươi.

Trần Tĩnh vội vàng cung kính đáp: Vâng, Đông Cung đại nhân.

Tuy đều là Thành chủ, nhưng Càn Linh Thành lớn hơn Bách Dư Thành mấy lần.

Hơn nữa vị trí địa lý cũng tốt, nằm ở trung bộ Bắc Dương Tiên

Triều, so ra an toàn hơn.

Tâm tình hắn lập tức tốt lên.

Phần thưởng này vô cùng hài lòng.

Vương Lão Cát quả nhiên là phúc tinh của ta, đúng là đại đại hảo nhân a.

Ngay trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, Thành Chủ Ấn như sao băng bay nhanh về phía Đông Cung Vô Song.

Chỉ thấy Đông Cung Vô Song sau đó nhẹ nhàng vung tay áo, một cỗ lực lượng vô hình từ đầu ngón tay nàng tuôn ra, lập tức bao phủ lên Thành Chủ Ấn.

Làm xong tất cả những điều này, Đông Cung Vô Song không chút do dự đưa Thành Chủ Ấn đến trước mặt Thẩm Hạo đang đứng một bên.

Ngươi nhỏ máu lên Thành Chủ Ấn sau, là có thể hành sử quyền lợi của Bách Dư Thành của ngươi rồi.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cung kính nhận lấy Thành Chủ Ấn, nhưng cũng không nhỏ máu.

Vật này nhỏ máu, rất dễ bị Nữ Đế giám sát, Thẩm Hạo đã từng nếm mùi đau khổ, làm sao có thể lại mắc bẫy lần nữa.

Đa tạ Đông Cung đại nhân.

Ừm, được rồi, ngươi có thể rời đi.

Thẩm Hạo gật đầu, lập tức bay ra khỏi hành cung Nữ Đế.

Ngay khi Thẩm Hạo vừa đi, Đông Cung Vô Song liền đem tình huống bên này báo cho Nữ Đế.

Cũng chính vào lúc đó, trên Tiên Đô xa xôi thần bí, trong không

trung rộng lớn vô ngần, mây mù ẩn chứa một tòa cung điện khí thế hùng vĩ, quy mô đồ sộ.

Tòa cung điện này bị từng tầng mây mù bao phủ, ẩn hiện, tạo cho người ta cảm giác như mơ như huyễn.

Lúc này, tại tẩm cung sâu trong cung điện, vị nữ tử tôn quý vô cùng ấy đang đoan tọa trên bồ đoàn hoa lệ.

Nàng thân vận một bộ trường bào trắng như tuyết, tay áo nhẹ bay theo gió, tựa như Hằng Nga từ Cung Trăng hạ phàm, nữ tử này chính là Nữ Đế.

Nữ Đế dung mạo tuyệt mỹ, làn da thắng tuyết, đôi mắt tựa như hồ sâu thẳm, lấp lánh trí tuệ và uy nghiêm.

Đột nhiên, không trung khẽ lay động, Nữ Đế nhẹ nhàng nâng ngón tay ngọc, liền nghe xong truyền âm của Đông Cung Vô Song.

Trong đôi mắt vốn tĩnh lặng như nước của nàng chợt lóe lên một tia dao động khó mà nhận ra.

Vương Lão Cát.

Lúc này, ngay cả Nữ Đế cũng có chút bất ngờ, không ngờ một Vương Lão Cát Dương Tiên cảnh sơ kỳ lại có thể đột ngột nổi bật trong Vạn Thành Đại Hội, đạt được thứ hạng thứ tư, thật khó tin.

Quá bất thường, hoặc là khí vận nghịch thiên, hoặc là khẳng định có một số bí mật không người biết đến.

Sau một hồi suy tư kỹ lưỡng, Nữ Đế không chút do dự quyết định thi triển Đại Thôi Diễn Chi Thuật.

Chỉ thấy nàng nhẹ nhàng nâng ngón tay ngọc, miệng lẩm nhẩm chú ngữ, từng đạo năng lượng bí ẩn mà cường đại lấy nàng làm trung tâm nhanh chóng khuếch tán ra.

Cần biết, Đại Thôi Diễn Chi Thuật này chính là sát thủ giản lợi hại nhất và là át chủ bài lớn nhất của Nữ Đế.

Dựa vào thuật này, nàng từng vô số lần động tất tiên cơ, hóa hiểm vi di.

Khi còn nhỏ, Nữ Đế ngẫu nhiên có được một kiện Tiên Thiên Linh Bảo viễn cổ, trên đó chỉ có một bức đồ án, nhưng lại ẩn chứa lý lẽ sâu xa của vũ trụ tinh tượng.

Một lần ngẫu nhiên, Nữ Đế từ đó liền lĩnh ngộ Đại Thôi Diễn Chi Thuật.

Lợi dụng Đại Thôi Diễn Chi Thuật, dung hợp vạn công pháp, thôi diễn ra một bộ công pháp cực mạnh chủ tu nguyên thần, công thủ kiêm bị, là sự tồn tại vô địch trong cùng cảnh giới.

Do đó, nàng một bước trở thành đỉnh phong La Thiên Thượng Tiên, giữa chừng không hề có tắc nghẽn.

Chốc lát sau, chỉ thấy trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Nữ Đế, lộ ra vẻ chấn động.

Sao có thể, một Vương Lão Cát Chân Tiên cảnh nhỏ bé, ta lại không thể thôi diễn, một mảnh hỗn độn sao.

Nữ Đế không tin tà, đôi mắt đẹp lóe lên sự quật cường, hừ lạnh một tiếng rồi lần nữa cưỡng chế thôi diễn.

Một Vương Lão Cát mà còn dám chống lại nàng sao.

Đột nhiên, một ngụm tiên huyết phun ra, tinh thần nàng trở nên uể oải, không phấn chấn.

Vừa rồi cưỡng chế thôi diễn, không thu hoạch được gì, còn bị phản phệ.

Chỉ là thôi diễn đến cuối cùng, chỉ có một cảnh tượng.

Thẩm Hạo phi thăng sau, thiên địa dị tượng.

Ngay sau đó, Nữ Đế liền bị phản phệ.

Chương 689

Không thể tin được.

Mặc dù bị phản phệ, nhưng trên mặt Nữ Đế lại lộ ra vẻ vui mừng.

Một Chân Tiên cảnh, có thể khiến nàng bị thương, đã đủ nói lên sự bất phàm.

Không thể thôi diễn, nói rõ Vương Lão Cát hoặc là tiềm lực cực lớn, hoặc là có bối cảnh ngút trời, là một tồn tại mà nàng không thể dò xét.

Bất kể là loại nào, giao hảo với hắn, tuyệt đối đáng giá.

Huống hồ, Vương Lão Cát lại là Thành chủ của Bắc Dương Tiên Triều bọn họ.

Điểm này, nàng có ưu thế tự nhiên.

Nghĩ đến đây, không màng vết thương, lập tức truyền âm cho Đông Cung Vô Song.

Vương Lão Cát có thể đạt được thành tích thứ tư, Trẫm tâm rất an ủi, trọng trọng ban thưởng.

Cho Vương Lão Cát đi vào Tẩy Long Trì một lần, đồng thời thưởng Vân Đoan Chi Thành cho hắn.

Đông Cung Vô Song kinh hãi đến sững sờ, nghi ngờ tai mình nghe lầm.

Thưởng cho Vương Lão Cát đi Tẩy Long Trì.

Từ khi Nữ Đế đột phá thất bại, bị khí vận phản phệ, vẫn luôn ở Tẩy Long Trì chữa thương, do Tẩy Long Trì cũng bị suy yếu, để cung cấp cho Nữ Đế chữa thương, đã không còn mở cửa cho bên ngoài.

Giờ đây lại vì Vương Lão Cát mà phá lệ mở cửa sao.

Không chỉ như vậy, còn có Vân Đoan Chi Thành.

Đây chính là hành cung của Nữ Đế, một cực phẩm Tiên khí.

Công thủ nhất thể, không chỉ đơn giản là để ở.

Đông Cung Vô Song nuốt nước bọt: Bệ hạ, thuộc hạ không nghe lầm chứ.

Không có, cứ yên tâm đi đi.

À phải rồi, ngươi nói với Vương Lão Cát, đợi khi hắn đến Tiên Đô, Trẫm sẽ ban cho hắn Hỗn Độn Tinh Dẫn Thuật.

Hỗn Độn Tinh Dẫn Thuật.

Đông Cung Vô Song kinh ngạc đứng bật dậy khỏi ghế.

Hỗn Độn Tinh Dẫn Thuật đây chính là công pháp mà Nữ Đế tu luyện, cường hoành vô cùng.

Có thể dẫn dụng tinh quang ức vạn dặm của vũ trụ để cảm ngộ Thiên Đạo, cường hóa nguyên thần, từng chút hội tụ luyện thể cung cấp cho hắn hấp thu luyện hóa.

Pháp môn tu luyện chủ yếu của Nữ Đế, khó nhất chính là tu luyện nguyên thần, nguyên thần càng cường đại, đột phá càng nhanh.

Mà Hỗn Độn Tinh Dẫn Thuật này đối với nguyên thần lại tăng phúc phi thường lớn.

Do đó, Nữ Đế mới có thể là tồn tại vô địch trong cùng cảnh giới.

Ngay cả Đông Cung Vô Song cũng không có tư cách tu luyện, giờ lại ban cho Thẩm Hạo, trong lòng nàng còn có chút ghen tỵ.

Bệ hạ, phần thưởng này có phải quá nhiều rồi không.

Không cần hỏi nhiều, cứ làm như vậy đi.

Kết thúc liên lạc, đầu óc Đông Cung Vô Song một mảnh trống rỗng.

Nữ Đế không lẽ lại nhìn trúng Vương Lão Cát rồi sao.

Thật sự là không thể tưởng tượng nổi, khiến nàng không thể lý giải.

Thẩm Hạo vừa tiến vào Trung Đô Thành, đang cảm khái Trung Đô Thành quả thật phồn hoa vô cùng.

Liền nghe thấy truyền âm của Đông Cung Vô Song.

Vương Lão Cát mau chóng lên đây, Nữ Đế truyền hạ dụ chỉ, ban thưởng cho ngươi.

Ể.

Nữ Đế truyền hạ dụ chỉ.

Mặc dù không biết tình huống gì, nhưng Thẩm Hạo vẫn ngoan ngoãn bay đến Vân Đoan Chi Thành.

Lần nữa nhìn thấy Thẩm Hạo, đôi mắt đẹp của Đông Cung Vô Song trên dưới đánh giá Thẩm Hạo, muốn nhìn ra đối phương có đặc điểm gì.

Nhưng nhìn nửa ngày, trừ một khuôn mặt tuấn dật phi phàm ra cũng không nhìn ra đặc điểm gì.

Dung mạo ở Địa Tiên Giới là vô dụng nhất.

Trừ phi tìm hiểu sâu hơn, mới biết vì sao Nữ Đế lại trọng dụng Vương Lão Cát như vậy.

Bị Đông Cung Vô Song nhìn chằm chằm, Thẩm Hạo cảm thấy toàn thân một trận không thoải mái, dù sao nữ nhân này thực lực có chút cường đại, thật sự không thể đắc tội.

Thẩm Hạo cười nói: Đông Cung đại nhân, trên người ta có gì không đúng sao.

Đông Cung Vô Song lắc đầu nói: Không có gì không đúng.

Nói đến đây, Đông Cung Vô Song thu lại biểu tình, cưỡng ép áp chế cảm giác chua xót trong lòng, lần nữa nói: Vương Lão Cát tiến lên nghe phong.

Vâng, Đông Cung đại nhân.

Thẩm Hạo vui mừng khôn xiết, lập tức ngoan ngoãn nói.

Dụ chỉ Nữ Đế: Xét thấy Vương Lão Cát tại Vạn Thành Đại Hội lần này biểu hiện xuất sắc, đạt được thành tích thứ tư, do đó đặc biệt trọng thưởng.

Thưởng Vương Lão Cát được vào Tẩy Long Trì một lần, thưởng Vân Đoan Chi Thành, ngoài ra đợi ngươi tiến vào Tiên Đô sau, Nữ Đế còn sẽ đích thân truyền cho ngươi Hỗn Độn Tinh Dẫn Thuật.

Nghe vậy, Thẩm Hạo đờ cả người.

Mẹ nó, phần thưởng này có phải hơi quá đáng rồi không.

Thẩm Hạo còn cảm thấy có chút quá phận.

Chưa kể cái gì khác, chỉ riêng Vân Đoan Chi Thành mà hắn đang đứng đây, đã đủ nghịch thiên rồi.

Lại còn thưởng công pháp Hỗn Độn Tinh Dẫn Thuật, công pháp trân quý đến mức nào thì tự nhiên không cần nói nhiều.

Thấy Thẩm Hạo không nói gì, Đông Cung Vô Song nhíu mày nói: Vương Lão Cát còn không tạ ơn.

Vâng, đa tạ Nữ Đế ban thưởng.

Đông Cung Vô Song hít sâu một hơi, ánh mắt lóe lên chút ghen tỵ,

nhìn ánh mắt của Thẩm Hạo cũng trở nên không mấy thiện ý.

Thật đáng giận a, nàng đi theo Nữ Đế lâu như vậy, cũng chưa từng có phần thưởng hào phóng đến thế.

Quả thực là một bước lên trời.

Hỗn Độn Tinh Dẫn Thuật này chính là công pháp mà Nữ Đế tự mình tu luyện, cường đại vô cùng, ngươi phải thật lòng cảm ơn, đừng phụ tấm lòng của Nữ Đế.

Lúc này Thẩm Hạo ngây người ra, công pháp mà Nữ Đế tu luyện.

Thật sự là chịu chi lớn rồi, xem ra mình đã hiểu lầm, Bắc Dương Tiên Triều này cũng không keo kiệt đến vậy.

Phần thưởng thực sự quá hậu hĩnh.

Trước kia lời đồn Bắc Dương Tiên Triều keo kiệt, đoán chừng đều là lời đồn.

Không đúng, ban đầu Trần Tĩnh ban thưởng cũng không nhiều mà.

Nhìn thấy phần thưởng của Nữ Đế, Thẩm Hạo giờ đây tin chắc tên quản gia Quách An chó chết kia chắc chắn đã biển thủ phần thưởng.

Trước đây Thẩm Hạo không có chứng cứ, giờ đây cảm thấy chứng cứ này quá đủ rồi.

Bắc Dương Tiên Triều vẫn rất hào phóng.

Thẩm Hạo khẽ ho một tiếng: Nữ Đế vì sao lại ban thưởng hậu hĩnh như vậy.

Giá trị công pháp khẳng định không thể đong đếm, Thẩm Hạo vẫn có chút khó mà tin được.

Mình lại không phải đã cứu Bắc Dương Tiên Triều, làm sao có thể

hào phóng đến vậy.

Đông Cung Vô Song nói: Nữ Đế làm như vậy, tự nhiên có đạo lý của Nữ Đế, ngươi cứ lén mà vui đi.

Được rồi, không nói chuyện này nữa.

Lời vừa dứt, Đông Cung Vô Song liền ném cho Thẩm Hạo một miếng ngọc bội.

Đây là trận pháp hạch tâm của Vân Đoan Chi Thành, ngươi luyện hóa sau, là có thể khống chế Vân Đoan Chi Thành rồi.

Nữ Đế đã xóa bỏ thần niệm, ngươi cứ yên tâm sử dụng.

Nhìn miếng ngọc bội trước mắt, Thẩm Hạo không ngờ, lần thu hoạch này lớn đến vậy, lại trực tiếp ban một tòa hành cung.

Chẳng lẽ Nữ Đế nhìn trúng lão tử rồi sao.

Nghĩ không thông Thẩm Hạo cũng lười nghĩ, có lợi thì chiếm, không lợi thì đi.

Đa tạ Đông Cung đại nhân.

Ngươi khi nào khởi hành đến Tiên Đô, Tẩy Long Trì cũng là một kỳ ngộ của ngươi.

Đông Cung Vô Song nói.

Cái này Đông Cung đại nhân, thuộc hạ tạm thời còn có chút chuyện cần xử lý, đợi sau khi xử lý xong, sẽ đi Tiên Đô.

Thẩm Hạo nói.

Cũng được, tùy ngươi.

Nếu Vân Đoan Chi Thành này Nữ Đế đã ban thưởng cho ngươi, chúng ta xin cáo từ.

Đông Cung Vô Song nói xong, liền triệu tập các bộ.

Các thủ vệ đóng quân tại Vân Đoan Chi Thành cũng đều lộ vẻ kinh ngạc, cái quái gì vậy, đã bị bãi chức rồi sao.

Chốc lát sau, Đông Cung Vô Song nhìn Thẩm Hạo một cái thật sâu, liền dẫn mọi người rời đi.

Nàng phải nhanh chóng trở về Tiên Đô phục mệnh.

Chờ Đông Cung Vô Song đi rồi, Thẩm Hạo liền lập tức luyện hóa Vân Đoan Chi Thành này.

Ba canh giờ sau, liền sơ bộ luyện hóa xong.

Trong nháy mắt, toàn bộ Vân Đoan Chi Thành liền nằm trong sự khống chế của Thẩm Hạo.

Khoảnh khắc này, Thẩm Hạo mới hiểu, vật này quả thật rất mạnh.

Không chỉ có phòng ngự chí bảo, tốc độ phi hành cũng đủ nhanh.

Chương 690

Hậu hoa viên, cung điện, mọi thứ đều có đủ.

Ngay cả linh khí bên trên cũng vô cùng nồng đậm, nói là tiểu động thiên phúc địa cũng không quá lời.

Không hổ là hành cung của Nữ Đế.

Đối với phần thưởng này Thẩm Hạo rất hài lòng.

Nhưng Thẩm Hạo không thích cái tên Vân Đoan Chi Thành, suy nghĩ một chút liền đổi thành Thẩm Cung.

Thế là hắn phất tay, Vân Đoan Chi Thành to lớn nhanh chóng biến thành kích cỡ bằng móng tay.

Trong Trung Đô Thành, mọi người thấy Vân Đoan Chi Thành đột nhiên biến mất, kinh hô một tiếng, rất nhanh liền hiểu ra, hẳn là Thái Ất Kim Tiên Đông Cung Vô Song đã đi rồi.

Thẩm Hạo cũng đã đến Trung Đô Thành.

Trần Tĩnh thấy Thẩm Hạo, lập tức cười tươi tiến lên đón.

Đông Cung đại nhân đi rồi sao.

Đã đi rồi, đã đi ba canh giờ trước.

Vậy Vân Đoan Chi Thành vì sao vừa mới biến mất.

À, ngươi nói cái đó sao, giờ là của ta rồi.

Nói xong, Thẩm Hạo vươn tay, Vân Đoan Chi Thành phiên bản mini lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay.

Trần Tĩnh khó tin nói: Vương Lão.

Vương đạo hữu, vật trong tay ngươi không lẽ chính là Vân Đoan

Chi Thành sao.

Thẩm Hạo: Không sai, nhưng giờ đã đổi tên là Thẩm Cung rồi.

Sao có thể, Vân Đoan Chi Thành là hành cung của Nữ Đế, ngươi làm sao dám.

Trần Tĩnh trừng lớn hai mắt, vẻ mặt kinh ngạc nói.

Thấy Trần Tĩnh vẻ mặt hoài nghi, thật sự bị tin tức của Thẩm Hạo làm cho chấn động.

Biểu thị căn bản không tin những gì đang xảy ra trước mắt, Thẩm Hạo khẽ mỉm cười, sau đó nhẹ nhàng nâng lòng bàn tay phải của mình lên.

Chỉ thấy trên lòng bàn tay hắn, Thẩm Cung vốn chỉ lớn bằng móng tay bắt đầu phát ra ánh sáng yếu ớt, đồng thời với tốc độ mắt thường có thể thấy được dần dần biến lớn lên.

Khi Thẩm Cung phiên bản mini trở nên lớn gần bằng một chiếc laptop, Trần Tĩnh đang đứng một bên thì trừng lớn mắt, vạn vạn không ngờ lại là thật.

Thấy biểu tình Trần Tĩnh biến đổi, Thẩm Hạo khẽ mỉm cười, liền dừng biến hóa.

Trần Tĩnh nhìn tòa cung điện, không tự chủ được hít một hơi khí lạnh.

Hắn không nhịn được nhỏ giọng hít một hơi khí lạnh, trong giọng nói tràn đầy kinh ngạc và khó tin, Lại. lại là thật.

Hắn theo bản năng nuốt nước bọt, Nữ Đế thật sự ban Vân Đoan Chi Thành cho ngươi sao.

Lúc này, Trần Tĩnh chỉ cảm thấy da đầu tê dại, hoàn toàn lật đổ nhận thức của hắn.

Đạt được phần thưởng hạng tư, lại còn thưởng hành cung của Nữ Đế, trời đất ơi.

Thẩm Hạo cười híp mắt nói: Không sai, là Nữ Đế ban thưởng.

Trước kia Trần đại thành chủ, chỉ cấp cho ta mười viên Tiên Linh Đan và một nghìn Tiên Linh Thạch.

Tại hạ vẫn luôn cho rằng Bắc Dương Tiên Triều ban thưởng keo kiệt.

Không ngờ lần này Nữ Đế lại hào phóng đến vậy, điều này khiến ta đối với Bắc Dương Tiên Triều có cái nhìn khác.

Nghe vậy, khóe miệng Trần Tĩnh giật giật, trong lòng hận không thể lôi quản gia Quách An ra đánh một trận.

Trần Tĩnh nghe ra hàm ý của Vương Lão Cát rồi, đây là đang ám chỉ hắn.

Mặc dù hắn biết Quách An sẽ tham ô một chút, nhưng cũng không ngờ lại tham ô trắng trợn đến vậy.

Ban đầu, ngoài công pháp ra, Tiên Linh Đan Trần Tĩnh ban thưởng cho Thẩm Hạo đủ cả năm mươi viên, còn Tiên Linh Thạch lại có tới năm nghìn khối.

Dù sao trong lòng Trần Tĩnh, Thẩm Hạo tham gia Vạn Thành Đại Hội là cửu tử nhất sinh, cấp cho một ít tài nguyên cũng coi như bồi thường.

Không ngờ, lại bị Quách An lấy đi nhiều đến vậy.

Nếu Thẩm Hạo lần này bỏ mạng, thì cũng không sao, mọi chuyện đều qua rồi.

Nhưng giờ vấn đề lại nảy sinh, Thẩm Hạo không những không chết, còn đột phá Chân Tiên cảnh, điểm quan trọng hơn nữa là đã

được Nữ Đế trọng điểm bồi dưỡng, vậy thì vấn đề hiện tại trở nên phức tạp rồi.

Hiện giờ, Thẩm Hạo chủ động nêu ra, điều này nói rõ Thẩm Hạo đã biết chuyện Quách An tham ô.

Nhưng Trần Tĩnh đương nhiên không muốn thừa nhận quản gia Quách An của mình đã tham ô linh thạch và linh đan, nếu thừa nhận, há chẳng phải hắn cũng có vấn đề sao.

Nói theo mặt khác, chính là nói người dưới quyền hắn đã ăn chặn tài nguyên của thuộc hạ, hoàn toàn là do hắn quản giáo không nghiêm.

Thượng bất chính hạ tắc loạn, quản gia tham ô, chẳng lẽ hắn cũng không tham ô sao.

Một khi thừa nhận chuyện Quách An tham ô, nói ra ngoài sẽ ảnh hưởng rất lớn đến hắn.

Chắc chắn không tốt cho danh dự của mình.

Hơn nữa Trần Tĩnh tin rằng, trong tay Thẩm Hạo tuyệt đối không có chứng cứ chứng minh Quách An đã tham ô, phần lớn đều là suy đoán.

Quách An cũng sẽ không ngu ngốc mà trực tiếp nói ra con số.

Nhưng hiện tại Thẩm Hạo được Nữ Đế bồi dưỡng, tương lai tiền đồ vô lượng, cũng không tiện đắc tội.

Cân nhắc lợi hại, chỉ có thể đi một con đường đến cùng.

Nghĩ đến đây, Trần Tĩnh cảm thấy lỗi lầm này tuy không thể nhận, nhưng có thể cấp cho Thẩm Hạo một ít bồi thường, chẳng phải chỉ là xuất chút máu sao, chỉ cần Thẩm Hạo hài lòng là được.

Trần Tĩnh cười nói: Vương đạo hữu, không phải Quách An tham ô đâu, thật sự là ban đầu Bách Dư Thành cũng không có nhiều tài

nguyên dư thừa để cấp cho ngươi.

Tất cả những điều này là do ta chưa suy tính chu toàn.

Vương đạo hữu, ngươi cứ yên tâm, ta nhất định sẽ bồi thường gấp bội, Vương đạo hữu tuyệt đối sẽ không để ngươi thất vọng đâu.

Nghe vậy, Thẩm Hạo trong lòng hiểu rõ tên chó chết này không định nhận lỗi, nhưng chỉ cần bồi thường thỏa đáng thì cũng có thể thương lượng.

Còn về tên Quách An chó chết kia, nhất định phải xử lý.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo cười nói: Trần đạo hữu vậy thì không cần đâu, lần này Đông Cung Vô Song đại nhân cấp phần thưởng cũng không ít, hoàn toàn đủ dùng rồi, còn cho ta đi một lần Tiên Đô đích thân diện kiến Nữ Đế.

Nghe vậy, trong lòng Trần Tĩnh giật mình, tự nhiên hiểu rõ, đối phương cố ý nói như vậy.

Nhưng sự coi trọng đối với Thẩm Hạo trong lòng hắn lại tăng thêm một bậc.

Nữ Đế đích thân tiếp kiến, vạn nhất Thẩm Hạo nói thêm vài lời không hay, mẹ ơi, thật sự là trời sập rồi.

Nghĩ đến đây, Trần Tĩnh vội vàng nói: Ha ha, Vương đạo hữu, chúng ta không nói đề tài này nữa.

Vương đạo hữu còn chưa kịp chúc mừng ngươi đột phá Chân Tiên cảnh, mà ngươi hiện giờ lại thăng lên làm Đại Thành chủ của Bách Dư Thành.

Có thể nói là song hỷ lâm môn, chúng ta phải chúc mừng một chút.

Đi, ta dẫn Vương đạo hữu đến tửu lầu lớn nhất Trung Đô Thành uống một chén.

Trần Tĩnh cười ha ha, vội vàng chuyển chủ đề.

Được thôi, ta cũng muốn kiến thức sự phồn hoa của Trung Đô Thành một chút.

Ha ha, cứ giao cho ta.

Trần Tĩnh trong lòng thở phào nhẹ nhõm. chỉ cần có thể uống rượu, thì có thể kết giao quan hệ, đến lúc đó kéo kéo quan hệ, cấp chút bồi thường, mọi chuyện cũng sẽ qua đi.

Tiếp đó, Trần Tĩnh liền dẫn Thẩm Hạo đến khu phố phồn hoa nhất Trung Đô Thành.

Đi hai con phố, cuối cùng cũng đến trước tòa lầu cao chót vót nhập vân, khí thế hùng vĩ.

Ngước mắt nhìn lên, chỉ thấy một tấm bảng hiệu màu vàng kim rồng bay phượng múa treo cao trên đó, ba chữ lớn Cửu Tiêu Các lấp lánh rực rỡ, dường như ẩn chứa sự thần bí và mị lực vô tận.

Tòa tửu lầu này uy nghi như một cung điện tráng lệ, kiêu hãnh sừng sững trên mảnh đất phồn hoa này.

Tuy nó chỉ có chín tầng, nhưng mỗi tầng đều được điêu khắc tinh xảo, mỹ lệ vô cùng.

Từ xa nhìn lại, toàn bộ lầu các tựa như một tòa tháp mây.

Hai người vừa bước vào, tiểu nhị tửu lầu liền cười hì hì đi tới.

Hai vị quý khách, xin mời lên tầng năm.

Lời này vừa nói ra, mọi người dưới lầu đều hiếu kỳ nhìn Thẩm Hạo và Trần Tĩnh, ánh mắt thoáng chút kính trọng.

Thẩm Hạo không hiểu tại sao, những người này nhìn gì.

Dưới sự dẫn dắt của tiểu nhị tửu lầu, Thẩm Hạo và Trần Tĩnh

đứng trên tường vân, chầm chậm bay lên.

Quả thực, dùng tường vân làm bậc thang điện, cũng có chút sáng tạo.

Trần Tĩnh một bên giải thích: Vương đạo hữu có điều không biết, uống rượu ở Cửu Tiêu Các này cũng phân cấp bậc.

Cảnh giới của Địa Tiên Giới tổng cộng chia làm chín cảnh.

Phân biệt là: Địa Tiên, Nhân Tiên, Thiên Tiên, Dương Tiên, Chân Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, La Thiên Thượng Tiên, Cửu Thiên Huyền Tiên.

Mà Cửu Tiêu Các có quy tắc là Địa Tiên cảnh ăn rượu ở đại sảnh tầng thứ nhất, Nhân Tiên cảnh tầng thứ hai, Thiên Tiên cảnh tầng thứ ba, Dương Tiên cảnh tầng thứ tư, Chân Tiên cảnh ở tầng thứ năm, cứ thế suy ra, tầng thứ tám là La Thiên Thượng Tiên mới có tư cách tiến vào.

Còn tầng thứ chín chỉ có cấp bậc Nữ Đế mới có thể sử dụng.

Hiện tại từ khi khai trương đến nay, chỉ mới mở cửa một lần.

Chương 691

Đó chính là khi Nữ Đế năm xưa tuần tra Bắc Dương Tiều, đã từng đến một lần.

Thẩm Hạo nói: Ta còn tưởng tầng thứ chín là Cửu Thiên Huyền Tiên mới có thể sử dụng.

Trần Tĩnh lắc đầu nói: Sao có thể, Cửu Thiên Huyền Tiên thuộc về truyền thuyết viễn cổ, dù sao ta tu tiên lâu như vậy cũng chưa từng nghe nói có Cửu Thiên Huyền Tiên nào, có lẽ chỉ là một ảo giác.

Trong lúc nói chuyện, Trần Tĩnh và Thẩm Hạo đã đến tầng thứ năm.

So với tầng một Cửu Tiêu Các, tầng năm căn bản không có ai, bên ngoài đại sảnh tầng năm chỉ có một quầy, còn lại đều là từng gian bao riêng.

Tiểu nhị tửu lầu dẫn Thẩm Hạo và Trần Tĩnh đến một gian nhã gian.

Vừa bước vào, lập tức trở nên khoáng đạt.

Điều khiến Thẩm Hạo vô cùng bất ngờ là, khi hắn bước vào trong, mới phát hiện bên trong nơi này lại ẩn chứa huyền cơ, biệt hữu động thiên.

Ban đầu hắn cứ nghĩ đây chẳng qua chỉ là một bao riêng bình thường, nhưng cảnh tượng trước mắt lại hoàn toàn lật đổ tưởng tượng trước đó của hắn.

Hiện ra trước mắt hắn lại là một tòa trang viên tinh xảo tuyệt luân, tao nhã biệt trí.

Trần Tĩnh nhìn biểu tình có chút bất ngờ của Thẩm Hạo, không

khỏi khẽ mỉm cười, giải thích: Vương đạo hữu, ngươi có thể có điều không biết.

Mỗi bao riêng ở đây đều độc đáo.

Chúng tựa như những động thiên phúc địa ẩn mình trong trần thế vậy, vô cùng thần diệu.

Hơn nữa, tầng lầu của bao riêng càng cao, động thiên phúc địa càng cường đại, cả tòa Cửu Tiêu Các này bản thân nó chính là một cực phẩm Tiên khí.

Thẩm Hạo nhìn quanh bốn phía, cũng bị cảnh sắc bên trong hấp dẫn, trong lòng khẽ động hỏi: Ồ vậy sao, phí tổn ở đây chắc chắn không rẻ đâu nhỉ.

Trần Tĩnh vẻ mặt hào phóng nói: Lần này là để chúc mừng Vương đạo hữu, tốn kém một chút cũng là điều nên làm.

Thẩm Hạo đại khái nhìn một lượt, cả trang viên vô cùng tao nhã, trong hoa viên có đủ loại kỳ hoa dị thảo, hồ nhỏ trong suốt như gương, quả thực rất cao cấp, linh khí bức người.

Vật này được bài trí như một nông gia lạc vậy.

Trần Tĩnh cười với Thẩm Hạo nói: Vương đạo hữu, chúng ta đến tiểu đình trong hồ, vị trí ở đó là tốt nhất.

Đến đình tử, tiểu nhị cười hỏi: Hai vị, uống gì ạ.

Trần Tĩnh còn chưa nói gì, Thẩm Hạo đã trực tiếp nói: Đem rượu đắt nhất, linh quả đắt nhất của Cửu Tiêu Các các ngươi lên hết đây, không thiếu tiền. không thiếu linh thạch.

Ánh mắt tiểu nhị sáng lên, vẻ mặt vui mừng, ngữ khí cũng cung kính hơn không ít nói: Tiền bối xin ngài chờ một lát.

Trần Tĩnh đứng một bên khóe miệng giật giật, trong lòng bắt đầu

chảy máu.

Rượu đắt nhất Cửu Tiêu Các này tên là Thiên Tinh, một bình đã cần một vạn Tiên Linh Thạch, không những có thể tăng cường ngưng tụ pháp lực, ngay cả Kim Tiên cảnh cũng dễ say, hương vị vô cùng dễ uống.

Khuyết điểm duy nhất, chính là đắt đến mức không có bạn bè.

Trần Tĩnh trước kia chỉ từng nghe nói, nhưng vẫn luôn không nỡ uống.

Còn linh quả đắt nhất, Thiên Quỳ Quả: kỳ trân trên biển, hình dạng hoa quỳ, sau khi dùng, trong vòng ba tháng hiệu quả tu hành tăng gấp đôi, càng có thể chữa trị thương thế, là một linh quả vô cùng trân quý.

Vừa nghĩ đến đây, Trần Tĩnh thịt đau vô cùng.

Rất nhanh, tiểu nhị tửu lầu liền bưng linh tửu Thiên Tinh và linh quả Thiên Quỳ Quả đến.

Hai vị tiền bối, đây là Thiên Quỳ Quả và Thiên Tinh Tửu của hai vị.

Đối với tu hành. xin ngài dùng từ từ, có nhu cầu thì ấn nút trên bàn đá ngọc.

Tiểu nhị giới thiệu xong linh tửu và linh quả, liền đứng một bên.

Thẩm Hạo cười nói: Được.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo nhìn sang Trần Tĩnh đứng một bên, chỉ thấy sắc mặt Trần Tĩnh đã biến đổi, vẻ mặt bí xị.

Thẩm Hạo giả vờ không biết, nghi hoặc nói: Trần đạo hữu, mí mắt ngươi sao cứ giật liên tục, không lẽ không mời nổi sao.

Trần Tĩnh cười gượng, hận không thể tự vả mình một cái, rảnh rỗi không có việc gì mời khách làm gì.

Có bệnh trong đầu sao.

Trần Tĩnh vội vàng lắc đầu, Không phải thế đâu, chỉ là trước kia khi giao chiến với tên Tư Đồ Liệt đó đã bị thương, hiện tại còn chưa khỏi.

Ồ, thì ra là vậy, ta lại quên mất rồi.

Vừa hay cái Thiên Quỳ Quả gì đó này có thể chữa thương, ăn nhiều chút là được.

Linh tửu này trông không tệ a, ta sẽ không khách khí đâu.

Thẩm Hạo cầm Thiên Tinh Tửu lên, liền uống từng ngụm lớn.

Một ngụm xuống bụng, Thẩm Hạo liền cảm thấy có chút choáng váng.

Hay thật, rượu này mạnh không nhỏ a.

Chốc lát sau chỉ cảm thấy linh khí trong cơ thể sôi trào dị thường hoạt bát, tinh thần phấn chấn, Thẩm Hạo lập tức hài lòng nói: Rượu ngon a.

Trần Tĩnh thấy vậy, cũng không cố gắng kiên trì nữa, vội vàng cầm bình rượu lên uống.

Sợ chậm tay sẽ bị Thẩm Hạo uống hết mất.

Thẩm Hạo khẽ mỉm cười, vừa ăn Thiên Quỳ Quả vừa nói: Trần đạo hữu, rượu này thế nào.

Rượu ngon, chỉ là có chút đắt.

Trần Tĩnh nhấp nhấp môi, có chút nói.

Đắt thì uống nhiều chút, cái cần chính là chữ đắt, à phải rồi, Trần đạo hữu, ngươi vừa nãy không phải nói muốn bồi thường ta sao.

Nghe vậy, trong lòng Trần Tĩnh có chút không cam lòng, mời

ngươi uống rượu đắt như vậy, ngươi còn muốn bồi thường sao.

Nhưng cũng không muốn đắc tội Thẩm Hạo, vẫn lấy ra một chiếc nhẫn không gian.

Vương đạo hữu, bên trong có một vạn Tiên Linh Thạch và một trăm viên Tiên Linh Đan coi như là bồi thường của ta.

Ban đầu định cấp cho Thẩm Hạo hai vạn, nhưng bữa rượu này xuống, khiến hắn từ bỏ ý định đó, một bữa rượu cũng không rẻ.

Thẩm Hạo cười nhận lấy: Trần đạo hữu thật là hào phóng, không những cấp cho ta linh thạch còn mời ta uống rượu, đúng là người tốt a.

A a, người tốt này thật khó làm a.

Trần Tĩnh nói xong nhìn bình Thiên Tinh Tửu trong tay, để không cho Thẩm Hạo được lợi, liền uống từng ngụm lớn.

Thẩm Hạo thấy vậy, khẽ mỉm cười mà không hề sốt ruột.

Hắn nói: Đến đây Trần đạo hữu, ăn chút linh quả lót dạ đi, đừng chỉ lo uống rượu.

Không cần, ta là người thích rượu.

Trần Tĩnh uống mấy ngụm, đã có chút choáng váng.

Thẩm Hạo nói: Thích uống thì cứ uống nhiều chút.

Uống mãi uống mãi, Trần Tĩnh nói chuyện đã không còn lưu loát.

Nữ Đế lại ban Vân Đoan Chi Thành cho ngươi, đối với ngươi quá tốt rồi, đây chính là ân tứ lớn lao, trước đây chưa từng nghe nói.

Còn Thiên Tinh Tửu này, thật sự rất ngon, chỉ là quá đắt, không nỡ để ngươi uống.

Nhìn Trần Tĩnh nói năng lộn xộn, Thẩm Hạo cười hỏi: Trần đạo

hữu, ban đầu tên Quách An đó đã biển thủ bao nhiêu linh thạch của ta.

Ban đầu Quách An quả thực đã tham ô, đại khái là tham tám thành gì đó, ta cũng không ngờ.

Mẹ nó, biển thủ một nửa ta cũng không nói gì rồi, lại còn biển thủ tám thành, đúng là chó chết lòng dạ đen tối a.

Không sao, ta không phải đã bồi thường lại cho ngươi rồi sao, chuyện này cứ thế mà qua đi, sau này không được nhắc lại nữa.

Đúng, đúng, đúng, qua rồi, ngươi mau uống đi, rượu đắt như vậy đừng lãng phí.

Sao nỡ lãng phí, trước kia còn chưa từng nỡ uống.

Trần Tĩnh cũng không khách khí, uống cạn số còn lại.

Nhìn Trần Tĩnh gục trên bàn, Thẩm Hạo cười rất vui vẻ.

Thế là lập tức gọi tiểu nhị tửu lầu đến.

Vị tiền bối này có chuyện gì ạ.

Thẩm Hạo vẻ mặt nghiêm túc nói: Đạo hữu này của ta vừa lập đại công, được Nữ Đế trọng dụng ban thưởng.

Ánh mắt tiểu nhị sáng lên, Chẳng lẽ vị tiền bối này là Vương Lão Cát Vương tiền bối, người đạt hạng tư tại Vạn Thành Đại Hội lần này sao.

Thẩm Hạo nói: Không phải, nhưng hắn là người tiến cử Vương Lão Cát.

Càng được Nữ Đế trọng dụng, sau này sẽ là Thành chủ Càn Linh Thành, cho nên hôm nay mới vui vẻ.

Ngươi đi lấy thêm 2 bình. không, ngươi đi lấy thêm 20 bình Thiên Tinh đến, còn cái Thiên Quỳ Quả gì đó cũng lấy 20 phần.

Được ạ, tiền bối xin ngài chờ một lát.

Tiểu nhị rất vui vẻ, hai người uống càng nhiều, tiền hoa hồng của hắn càng cao a.

Rất nhanh, tất cả đều được mang đến.

Thẩm Hạo nói: Được rồi, vị Trần đạo hữu này của ta đã say rồi, cứ để hắn ở lại đây một đêm, ta đi dạo Trung Đô Thành.

Lần đầu tiên đến một thành trì lớn như vậy, ta vẫn rất mong mỏi.

Đừng làm phiền Trần đạo hữu nghỉ ngơi, chặng đường này cũng rất vất vả.

Tiền bối, ngài có cần thuộc hạ giúp tìm một hướng dẫn không ạ.

Không cần, ta là người quen đi một mình rồi, ngươi chăm sóc tốt cho Trần đạo hữu của ta là được.

Được, tiền bối.

Tiểu nhị tửu lầu cũng không nghĩ nhiều.

Còn về việc hai người có linh thạch thanh toán hay không, căn bản không cần lo lắng.

Trên bàn rượu còn một người nữa kia, hơn nữa lại là thành chủ của Càn Linh thành.

Càn Linh thành tọa lạc tại nội lục của Bắc Dương Tiên Triều, tuy không sầm uất, phồn hoa như Trung Đô thành, nhưng nó cũng là một tòa thành trì có thực lực không thể xem nhẹ.

Các loại tài nguyên cũng phong phú vô cùng.

Thành chủ Càn Linh thành, tài phú của y chắc chắn cũng vô cùng kinh người.

Trong lòng tiểu nhị, vị thành chủ này có thể gọi nhiều linh tửu như

vậy, tuyệt đối là phú quý ngập tràn.

Chờ tiểu nhị rời đi, Thẩm Hạo hắc hắc cười một tiếng, lập tức thu Thiên Tinh Tửu và Thiên Quỳ Quả vào trong nhẫn.

Hắn không vội vàng rời đi, mà để lại cho Trần Tĩnh một tờ giấy, rồi bôi thuốc mắt ám chỉ bỏ bùa mê lên đó.

Trần đạo hữu, cảm tạ sự bồi thường của ngươi, tại hạ rất hài lòng.

Nhìn mặt ngươi, lỗi lầm của Quách An sẽ bỏ qua.

Để lại giấy tờ xong, Thẩm Hạo liền rời khỏi Cửu Tiêu Các.

Sau khi bước ra khỏi tửu lầu, Thẩm Hạo với vẻ mặt lơ đãng, bắt đầu dạo chơi trong Trung Đô thành phồn hoa náo nhiệt.

Hắn dường như nhàn nhã bước đi trên con phố đông đúc, thỉnh thoảng dừng lại ngắm nhìn những món đồ chơi mới lạ mà các tiểu thương bày bán bên đường, đôi khi khi vô tình lướt qua người đi đường, hắn cũng nở một nụ cười thân thiện nhưng hơi thần bí.

Cứ như vậy, Thẩm Hạo không nhanh không chậm đi tới cổng thành.

Không chút do dự, hắn nhanh chóng ra khỏi thành.

Vừa ra khỏi thành, Thẩm Hạo lập tức trở nên đắc ý vui vẻ, chỉ thấy hắn vung tay phải, một kiện tiên khí phát ra ánh sáng chói mắt— Thẩm Cung, liền xuất hiện giữa không trung trước mặt hắn.

Thẩm Cung này tạo hình cổ điển đại khí, quanh thân bao phủ một tầng tiên linh chi khí nhàn nhạt, Thẩm Hạo không chút chậm trễ đạp lên Thẩm Cung, miệng niệm niệm có từ, theo pháp quyết thi triển, Thẩm Cung đột nhiên bùng phát ra một cỗ sức mạnh cường đại, giống như một tia chớp bay vút đi.

Trong nháy mắt, nó đã biến mất trong vòm trời.

Lúc này, hắn chỉ có một mục tiêu duy nhất — Bách Dư thành.

Tốc độ của tiên khí Thẩm Cung vô cùng nhanh, nhanh gấp mười lần so với Thẩm Hạo.

Mặc dù để lại giấy tờ bỏ qua Quách An, nhưng oan có đầu nợ có chủ, vẫn phải đòi nợ.

Vì quản gia Quách An này dám tham ô tài nguyên của mình, vậy thì phải đổ máu mới được, tân thành chủ như hắn cũng phải giết gà dọa khỉ chứ.

Chỉ nửa ngày sau đã đến Bách Dư thành.

Có ấn thành chủ, trận pháp của Bách Dư thành, đối với Thẩm Hạo mà nói như hư vô, dễ dàng đi vào.

Không dừng lại trong thành, hắn trực tiếp đi đến phủ thành chủ.

Lính gác nhìn thấy Thẩm Hạo, một trận nghi hoặc, lập tức chặn đường Thẩm Hạo.

Trước đây từng gặp Thẩm Hạo, cũng biết thân phận Thẩm Hạo, là thành chủ của Ly Hỏa thành kia.

Tuy quỷ dị, Thẩm Hạo không phải đi tham gia Vạn Thành Đại Hội sao, sao đột nhiên lại quay về.

Nhưng vẫn hỏi: Vương lão cát, thành chủ không ở đây, không được tự tiện đi vào.

Thẩm Hạo sắc mặt lạnh lùng, hừ một tiếng.

Tiếng hừ lạnh này dường như mang theo vô tận uy áp và sức mạnh, như một cỗ hồng lưu hùng dũng cuồn cuộn quét về phía mấy người kia.

Trong chốc lát, thân thể của mấy người kia giống như bị một ngọn núi vô cùng nặng nề đè lên, bọn họ chỉ cảm thấy một cỗ áp lực khổng lồ không thể kháng cự từ bốn phương tám hướng ập đến, khiến bọn họ căn bản không thể tự mình đứng vững.

Chương 692

Thế là, dưới cỗ khí thế kinh khủng này, mấy người kia gần như không có chút sức phản kháng nào, liền trực tiếp ngã rạp xuống đất.

Lúc này, mọi người xung quanh đều trợn tròn mắt, vẻ mặt tràn đầy sự khó tin.

Bọn họ ngây người nhìn Thẩm Hạo, trong lòng tràn ngập chấn kinh và sợ hãi.

Một tháng trước Thẩm Hạo còn là Dương Tiên cảnh sơ kỳ, một tháng sau lại đột phá đến Chân Tiên cảnh, đây còn là người sao.

Phải biết, Chân Tiên cảnh chính là cảnh giới mà bọn họ mơ ước.

Nhìn mấy người nằm trên đất, Thẩm Hạo lấy ra ấn thành chủ.

Nữ Đế có lệnh, từ hôm nay trở đi, ta Vương lão cát chính là tân nhiệm thành chủ của Bách Dư thành, các ngươi còn không quỳ bái.

Cảm nhận được uy áp từ ấn thành chủ, mọi người mới hoàn hồn.

Trong lòng một trận nghi hoặc, Đại Thành chủ Trần Tĩnh đi đâu rồi.

Nhưng ấn thành chủ xác thực là thật.

Ở Bắc Dương Tiên Triều không ai dám mạo danh thành chủ.

Mọi người lập tức quỳ xuống đất nói: Tham kiến thành chủ.

Rất tốt, người đâu, đi bắt Quách An lại đây cho ta.

Quách Quách quản gia.

Một lính gác nghi hoặc hỏi.

Còn muốn ta lặp lại lần thứ hai.

Thẩm Hạo ánh mắt bất thiện nói.

Thành chủ, nhưng Quách An cảnh giới cao hơn chúng ta, e rằng chúng ta không phải đối thủThẩm Hạo nói: Không sao, ta sẽ khống chế hắn.

Vâng, thành chủ.

Lính gác lập tức cung kính nói. mấy người thậm chí ánh mắt còn lóe lên tia phấn khích.

Huynh đệ ơi, bắt người.

Quách An đang ở hậu hoa viên thưởng trà, đột nhiên nhìn thấy một đám lính gác mặt đầy sát khí đi tới.

Sắc mặt hắn liền khó coi, Hỗn xược, đây là hậu hoa viên của thành chủ đại nhân, ai cho phép các ngươi xông vào.

Hừ, Quách An, ngày tốt lành của ngươi đã tận rồi.

Thành chủ đại nhân hạ lệnh, Quách An đã phạm thượng, thành chủ đại nhân có lệnh bắt ngươi lại.

Quách An vẻ mặt giận dữ, hắn là tâm phúc của Trần Tĩnh, sao có thể bị bắt.

Phản rồi, phản rồi, các ngươi muốn tạo phản sao.

Ít nói nhảm, bắt hắn lại cho ta.

Vâng.

Quách An vừa định phản kháng, đột nhiên một tấm lưới xuất hiện, trực tiếp trói chặt hắn.

Các lính gác khác thấy vậy mừng rỡ không thôi, lập tức tiến lên khống chế hắn.

Quách An hoàn toàn ngơ ngác, mình cư nhiên không có chút sức

phản kháng nào.

Các ngươi muốn tạo phản sao.

Ta nhất định sẽ bẩm báo Trần thành chủ.

Bốp.

Lính gác tiến lên tát cho hắn một cái tát lớn.

Các huynh đệ sớm đã nhìn ngươi không thuận mắt rồi, ngày thường bòn rút tiên linh thạch của chúng ta, sớm đã muốn thu thập ngươi rồi.

Vừa hay tân nhiệm thành chủ đại nhân muốn thu thập ngươi, thật là trời xanh có mắt a.

Đúng vậy, cái đồ chó chết này ngày thường cậy quyền cậy thế, không ít ức hiếp huynh đệ chúng ta.

Mọi người nhìn nhau, lập tức đồng thanh nói: Đánh.

Không ít hạ nhân trong phủ thành chủ, nhìn thấy cảnh này đều chấn kinh.

Quản gia Quách An cao cao tại thượng, lại bị một đám lính gác đánh.

Chẳng lẽ đang nằm mơ.

Trong đại sảnh tiếp khách của phủ thành chủ, Quách An bị dẫn đến đây.

Khi Quách An nhìn thấy Thẩm Hạo đang ngồi trên ghế uống trà, vẻ mặt hắn đầy kinh ngạc.

Thành chủ, Quách An đã áp giải đến rồi.

Thẩm Hạo hài lòng nói: Ừm, lui xuống đi, đồng thời thông báo cho những người khác, tân thành chủ đã đến.

Hiện tại mọi việc tạm thời vẫn như cũ.

Vâng, thành chủ.

Chờ mọi người đi hết, Quách An mới không dám tin đứng dậy, Ngươi Vương lão cát là tân nhiệm thành chủ.

Thẩm Hạo cười hì hì nói: Không sai, Nữ Đế thấy ta đẹp trai, liền để ta làm thành chủ.

Không thể nào, yêu cầu thấp nhất của đại thành chủ cũng là Chân Tiên, ngươi mới vừa đột phá Dương Tiên cảnh, căn bản không có tư cách.

Lão gia đi đâu rồi.

Thẩm Hạo: Ngươi nói Trần đạo hữu à, y lúc này chắc còn đang ngủ trong Cửu Tiêu Các ở Trung Đô thành đó.

Nói xong Thẩm Hạo búng tay một cái, Bó Tiên Võng trên người Quách An lập tức bắt đầu co rút.

Trong chốc lát, Quách An đau đớn lăn lộn trên đất.

Không chỉ đau thân xác, nguyên thần cũng như bị dao cắt.

Chỉ thấy sắc mặt Thẩm Hạo bất thiện, âm trầm nói: Khi ở Trung Đô thành, Trần đạo hữu đã nói với ta.

Y lúc đó đã cho ta hai mươi vạn tiên linh thạch, hai ngàn viên tiên linh đan.

Không ngờ, cái đồ chó chết ngươi thật sự lòng dạ độc ác, cư nhiên chỉ cho ta một chút xíu.

Lấy lý do là để lão tử tham gia Vạn Thành Đại Hội, nếu không có chút thực lực, lão tử đã chết rồi.

Quách An muốn khóc mà không ra nước mắt, hai mươi vạn tiên

linh thạch, hắn lấy đâu ra.

Trong lòng hối hận vô cùng, ai có thể ngờ Thẩm Hạo cư nhiên sẽ quật khởi.

Sớm biết Thẩm Hạo sẽ trâu bò như vậy, lúc đó tuyệt đối sẽ không dám tham ô tài nguyên của Thẩm Hạo.

Hắn khóc lóc nói: Vương lão Vương lão gia à, ta thật sự không có hai mươi vạn tiên linh thạch, ngay cả lão gia cũng không có nhiều tiên linh thạch như vậy.

Lúc đó lão gia chỉ cho ngài năm ngàn tiên linh thạch.

Nói bậy, Trần Tĩnh là đại thành chủ, cư nhiên không có hai mươi vạn.

Thẩm Hạo căn bản không tin.

Vương lão gia, lời ta nói đều là sự thật, tiên linh khoáng mạch của Bách Dư thành, sớm đã bị Nam Chiếu Tiên Triều cướp đi rồi, từ đó về sau, Trần thành chủ cũng phải tiết kiệm chi tiêu.

Hơn nữa phải nuôi nhiều người như vậy, chi tiêu cũng lớn, còn phải mua tiên khí công pháp, lão gia thật sự không có nhiều tiên linh thạch như vậy.

Ngài xem thế này không được sao, ta bồi thường gấp đôi cho ngài, cầu xin ngài tha cho ta một lần.

Nói bậy, lão tử cần ngươi bồi thường sao.

Nói xong Thẩm Hạo trực tiếp chặt đứt ngón trỏ của Quách An, cầm nhẫn không gian trong tay.

Kiểm tra một hồi trong đó, phát hiện tên này cư nhiên còn có ba vạn tiên linh thạch.

Còn có không ít tiên linh đan cùng một ít tiên khí công pháp, tóm

lại mà nói, cũng không tệ.

Dù ruồi muỗi nhỏ cũng là thịt, tổn thất coi như đã bù lại.

Vốn dĩ Thẩm Hạo còn nghĩ để Trần Tĩnh bỏ tiền chuộc người, không ngờ Trần Tĩnh cũng là một tên nghèo rớt mồng tơi, hai mươi vạn tiên linh thạch cũng không có.

Hơn nữa Thẩm Hạo ở Cửu Tiêu Các đã tiêu gần bốn mươi vạn tiên linh thạch, chẳng lẽ Trần Tĩnh không có tiền thanh toán.

Vừa nghĩ đến Trần Tĩnh bị giữ ở Cửu Tiêu Các, Thẩm Hạo liền muốn cười.

Chợt nghĩ lại, Trần Tĩnh không có tiền, chẳng phải Quách An hoàn toàn mất đi giá trị lợi dụng sao.

Cũng không đúng, vẫn còn có thể tiến vào không gian một phen.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo không cho Quách An cơ hội cầu xin, trực tiếp giết Quách An trong nháy mắt, ném hắn vào không gian, coi như vắt kiệt giá trị cuối cùng.

Quách An đến chết cũng không ngờ, Thẩm Hạo cái tên này hoàn toàn không đi theo lối cũ.

Càng không ngờ mình lại lật xe trên người Thẩm Hạo.

Giết chết Quách An xong, Thẩm Hạo triệu tập tất cả mọi người trong phủ thành chủ.

Từ hôm nay trở đi, ta chính là tân thành chủ của Bách Dư thành này, cũng là chủ nhân của phủ đệ này.

Bây giờ cho các ngươi hai lựa chọn.

Thứ nhất, nếu muốn ở lại thì vẫn như trước, tạm thời mọi việc vẫn như cũ.

Thứ hai, nếu không muốn ở lại, bây giờ đều có thể đi, ta tuyệt đối không ngăn cản.

Những người này thực lực tuy không tệ, nhưng Thẩm Hạo cũng không bận tâm, có hay không cũng như nhau, đối với Bách Dư thành, đánh không lại thì chạy, giữ thành là sẽ không giữ.

Chúng ta nguyện ý truy tùy Vương thành chủ.

Mọi người đồng thanh nói. có thể trong vòng một tháng, đột phá Chân Tiên cảnh, mọi người cũng đã thấy tiềm lực của Thẩm Hạo.

Bọn họ cũng không ngốc.

Rất tốt, tháng này bổng lộc của tất cả mọi người tăng thêm một thành.

Tạ thành chủ.

Mọi người kinh hỉ không thôi.

Được rồi, các ngươi lui xuống đi.

Vâng, thành chủ.

Rất nhanh, tin tức Bách Dư thành đổi tân thành chủ nhanh chóng lan truyền khắp Bách Dư thành.

Nhất thời xôn xao.

Thẩm Hạo quay về thư phòng, hấp thu ký ức của Quách An, liền hiểu rõ lịch sử của Bách Dư thành.

Bách Dư thành dưới quyền quản lý tổng cộng mười tòa thành trì, phần lớn đều giống như Ly Hỏa thành.

Từng Bách Dư thành cũng từng huy hoàng.

Sở dĩ gọi là Bách Dư thành, là vì từng quản lý hơn trăm tòa thành trì.

Chỉ riêng tiên linh khoáng mạch đã có hai con, bây giờ đều bị chiếm đoạt.

Một con bị Nam Chiếu Tiên Triều cướp đi, một con bị Tây Đô Tiên Triều cướp đi.

Bây giờ chỉ còn lại mười tòa thành trì, chỉ có thể nói là thảm hại quá.

Nhưng Bắc Dương Tiên Triều bị cướp đoạt và hắn Thẩm Hạo có liên quan gì đâu, Thẩm Hạo cũng không có hứng thú.

Ở Vạn Thành Đại Hội một tháng, Thẩm Hạo cũng không biết Tô Thiền bốn tỷ muội thế nào rồi.

Thế là, hắn liền tiếp tục bay về Ly Hỏa thành.

Một canh giờ sau liền đến nơi.

Khi Thẩm Hạo nhìn thấy Ly Hỏa thành có nhiều người hơn, có chút bất ngờ.

Không ngờ, một tháng không gặp, nhân khí của Ly Hỏa thành lại tăng lên không ít.

Thẩm Hạo quay về phủ thành chủ, khi quản gia Hạ Kiếm nhìn thấy Thẩm Hạo, trợn mắt há hốc mồm, vẻ mặt chấn kinh.

Trước đó nghe Thẩm Hạo tham gia Vạn Thành Đại Hội, trong lòng liền lo lắng vô cùng.

Tuy Hạ Kiếm không có tư cách tham gia Vạn Thành Đại Hội, nhưng cũng có nghe nói.

Biết bên trong vô cùng nguy hiểm.

Không ngờ một tháng sau, Thẩm Hạo cư nhiên bình an vô sự trở về.

Thật không thể tin được.

Hoàn hồn lại, Hạ Kiếm lập tức kích động nói: Thành chủ, ngài đã về rồi.

Thẩm Hạo gật đầu nói: Ta không ở đây khoảng thời gian này, không xảy ra chuyện gì chứ.

Hạ Kiếm lắc đầu nói: Không có chuyện gì, Ly Hỏa thành của chúng ta cũng không có tài nguyên gì, rất khó xảy ra chuyện.

Hơn nữa, Tư Mã Liệt của Nam Chiếu Tiên Triều đã bị thương, cộng thêm Vạn Thành Đại Hội khai mạc, bốn đại Tiên Triều sẽ không gây sự vào thời điểm này.

Thẩm Hạo gật gật đầu: Ừm, được, ngươi triệu tập tất cả mọi người, nói là ta có chuyện quan trọng cần bàn bạc.

Vâng, thành chủ.

Sau đó Thẩm Hạo đi đến nơi Tô Thiền mấy người bế quan.

Vào trong, phát hiện, Tô Thiền, Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Quyên bốn tỷ muội vẫn đang bế quan.

Dường như cảm nhận được khí tức của Thẩm Hạo, bốn nữ lập tức mở mắt.

Khi nhìn thấy Thẩm Hạo trong nháy mắt, lập tức kinh hỉ không thôi.

Phu quân.

Phu quân, chàng về rồi.

Phu quân.

Nhìn bốn nữ đang kích động, Thẩm Hạo ôm họ một cái.

Các nàng tu luyện thế nào.

Vẫn tiến triển chậm chạp.

Thẩm Hạo nói: Ừm, thể chất không tốt, tốc độ tu hành quả thực chậm, được rồi, đã tu hành không có tiến triển gì, không tu cũng được.

Nghe vậy, Tô Ngọc liếc Thẩm Hạo một cái.

Phu quân, Địa Tiên giới này hoàn toàn dựa vào thực lực mà nói chuyện, nếu không tu luyện, làm sao sinh tồn.

Thẩm Hạo nói: Có phu quân ở đây, các nàng còn sợ gì nữa.

Tô Thiền quan tâm nói: Phu quân, chàng không bị thương chứ.

Ta là Thiên Tuyển Chi Tử, làm sao có thể bị thương, không những thế, vừa mới đột phá Chân Tiên cảnh.

Chân Tiên cảnh.

Chúng nữ chấn kinh không thôi, vạn vạn không ngờ Thẩm Hạo lại trâu bò như vậy.

Trước đây ở Linh Vân Đại Lục, các nàng cảm thấy mình là thiên chi kiêu nữ.

Nhưng đến Địa Tiên giới, ngay cả một lính gác trong thành cũng là thiên chi kiêu tử ngày xưa, không hề yếu hơn các nàng.

Càng tu luyện, càng hiểu rõ sự khủng bố của Chân Tiên cảnh.

Mà Thẩm Hạo chỉ dùng mấy tháng thời gian, thiên phú này phải kinh khủng đến mức nào.

Hạ giọng, đây đều là thao tác cơ bản, đợi qua một thời gian, ta giúp các nàng cải thiện linh căn, tốc độ tu luyện của các nàng cũng sẽ tăng nhanh.

Cải thiện linh căn.

Điều này thật sự có thể sao.

Yên tâm, có ta ở đây.

Nói chuyện với bốn tỷ muội một lúc, Thẩm Hạo liền tiếp kiến mọi người.

Cũng nói cho bọn họ biết mình là thành chủ của Bách Dư thành.

Tất cả mọi người đều không dám tin, ra ngoài một chuyến, Thẩm Hạo liền trở thành Chân Tiên cảnh.

Hạ Kiếm và những người khác sau khi kích động, mới hiểu ra mình dường như đã bám được đùi lớn rồi, nhất thời kích động không thôi.

Cùng lúc đó, Trần Tĩnh cũng lững thững tỉnh dậy.

Y nhìn quanh bốn phía không phát hiện bóng dáng Thẩm Hạo, bỗng nhiên nhìn thấy tờ giấy trên bàn.

Trần thành chủ, ngươi là một người tốt, nhìn mặt ngươi, lỗi lầm của Quách An bỏ qua.

Sau khi đọc xong, Trần Tĩnh khẽ mỉm cười: Xem ra Vương đạo hữu cũng là một người hiểu chuyện, không tệ không tệ, chuyện này bỏ qua là tốt rồi.

Có thể được Nữ Đế coi trọng, tuyệt đối không phải người thường.

Sau này cần kết giao một phen.

Thế là, y nhấn nút ngọc thạch trên bàn, gọi tiểu nhị trong quán đến.

Tiền bối nghỉ ngơi tốt chứ.

Tiểu nhị vẻ mặt cung kính nói. vị trước mắt này chính là tài thần gia a, một lần tiêu phí mấy chục vạn tiên linh thạch, khách sộp như vậy rất ít gặp.

Phải vô cùng tôn kính.

Trần Tĩnh hỏi: Vương đạo hữu đâu rồi.

Vị tiền bối kia sớm đã rời khỏi tửu lầu rồi, nói là đi dạo Trung Đô thành, bây giờ vẫn chưa về.

Chắc hẳn đã rời đi rồi.

Tiểu nhị nói.

Nghe vậy, Trần Tĩnh nghĩ đến tờ giấy Thẩm Hạo để lại cho mình, cũng không so đo nữa.

Dù sao chuyện cũng đã giải quyết xong, tâm trạng y cũng vô cùng tốt.

Biết rồi, thanh toán.

Trần Tĩnh vung tay một cách hào sảng nói.

Vâng, tiền bối, tổng cộng 43 vạn tiên linh thạch.

Tiểu nhị vẻ mặt chờ đợi nói.

Được cái gì.

Ngươi nói bao nhiêu.

Trần Tĩnh thậm chí nghi ngờ mình đã nghe lầm.

Tiền bối, tổng cộng 43 vạn tiên linh thạch.

Tiểu nhị lặp lại lần nữa.

Làm sao có thể, chỉ uống một bình Thiên Tinh Tửu, gọi hai phần Thiên Quỳ Quả.

Chương 693

Ngươi cư nhiên lại đòi ta 43 vạn tiên linh thạch.

Sao vậy, quán lớn ức hiếp khách sao.

Trần Tĩnh sắc mặt tối sầm, trong lòng vô cùng phẫn nộ.

Đây rõ ràng là đang chặt chém khách, y lấy đâu ra nhiều tiên linh thạch như vậy.

Thấy vậy, sắc mặt tiểu nhị cũng không tốt, lấy ra một hóa đơn đưa cho Trần Tĩnh.

Tiền bối không thể nói bậy, vị tiền bối vừa đi khi rời đi đã gọi 20 bình Thiên Tinh Tửu và 20 phần Thiên Quỳ Quả.

Tổng cộng 43 vạn tiên linh thạch, tuyệt đối không sai.

Trần Tĩnh sắc mặt đỏ bừng, y không tin mà lập tức kiểm tra hóa đơn.

Sau khi xem xong, đầu y ong ong, một mảng trống rỗng.

Vạn vạn không ngờ, Vương lão cát cái đồ chó chết này cư nhiên lại hắc tâm như vậy.

Một lần lấy đi nhiều linh tửu, linh quả như vậy, quan trọng là người còn chạy mất, y trăm miệng khó cãi.

Lúc này y mới hiểu được ý nghĩa của tờ giấy, tức đến tay cũng run rẩy, một ngụm máu già suýt chút nữa phun ra.

Bốn mươi vạn tiên linh thạch, y đi đâu mà tìm.

Vương lão cát, ta thảo ngươi mẹ nó, cái đồ trời đánh ngươi, ngươi không sợ bị sét đánh sao, ngươi hại chết ta rồi.

Trong chốc lát, sắc mặt Trần Tĩnh biến đổi như tắc kè hoa, lúc thì xanh mét, lúc lại tái nhợt.

Y ngây người ngồi trên ghế, dường như bị thi triển định thân chú, nửa ngày cũng không nói ra được một lời nào.

Mà tiểu nhị đứng một bên, nghe Trần Tĩnh mắng chửi, dường như cũng hiểu ra điều gì đó.

Vương lão cát chẳng lẽ chính là người đã đại phóng dị sắc ở Vạn Thành Đại Hội lần này.

Đi rồi thì đi rồi, cũng không sao cả, ai tiêu tiền tửu lầu không quản, chỉ cần có người thanh toán là được.

Nhưng nhìn Trần Tĩnh bất động, điều này khiến y không vui rồi.

Khuôn mặt vốn dĩ còn coi như hòa nhã lúc này cũng dần dần âm trầm xuống, chỉ thấy y cau mày chặt, một đôi mắt nhìn chằm chằm Trần Tĩnh, lộ vẻ không vui.

Sau một hồi lâu, tiểu nhị kia cuối cùng nhịn không được mở miệng nói: Tiền bối, chẳng lẽ muốn ăn quỵt không thành.

Tuy các hạ là thành chủ của Càn Linh thành, nhưng Cửu Tiêu Các của ta cũng không phải ăn chay.

Ngữ khí đã bắt đầu mang theo uy hiếp.

Trần Tĩnh hít sâu một hơi, có thể mở Cửu Tiêu Các ở Trung Đô thành, thế lực phía sau tự nhiên không cần nói nhiều.

Y thật sự không thể chọc vào.

Thế là vội vàng nói: Đạo hữu, không dám không dám, thật sự là trong túi rỗng tuếch.

Ngươi cứ châm chước một chút, thu ít đi một ít, ta thật sự không có nhiều tiên linh thạch như vậy.

Tiểu nhị Cửu Tiêu Các, lạnh hừ một tiếng, vẻ mặt không tin.

Tiền bối, ngươi là thành chủ của Càn Linh thành, tùy tiện kiếm một chút, cũng đủ cho những tiểu nhị bình thường như chúng ta dùng mấy trăm năm, mấy ngàn năm rồi, ngươi lại không có linh thạch.

Trần Tĩnh muốn khóc không ra nước mắt, y thật sự nghèo.

Đạo hữu ta thật sự không có, thành chủ Càn Linh thành của ta còn chưa nhậm chức đâu, nói ra còn chỉ là một đại thành chủ.

Trước đây ta nhậm chức thành chủ Bách Dư thành, bên đó tài nguyên khan hiếm.

Khi ta nhậm chức, tiên linh khoáng mạch trong phạm vi Bách Dư thành đã sớm không còn.

Tài nguyên Tiên Triều cấp cũng không nhiều a.

Tiểu nhị mới không tin, rõ ràng là đang giở trò lưu manh.

Làm thành chủ cư nhiên không có linh thạch thì mới là lạ.

Đây là chuyện của ngươi, muốn ăn quỵt không có cửa.

Cửu Tiêu Các cũng không dễ bắt nạt.

Nói xong, tiểu nhị nhấn một cái nút, trong khoảnh khắc cảnh vật xung quanh biến đổi, ba nam tử trung niên xuất hiện.

Khí thế trên người đều là Kim Tiên cảnh.

Hơn nữa người dẫn đầu khí thế càng mạnh hơn, sâu không lường được.

Tiểu nhị cung kính nói: Chưởng quỹ, người này muốn ăn quỵt.

Trần Tĩnh nuốt nước bọt, vội vàng xua tay nói: Tiền bối, ta không phải ăn quỵt, là thật sự không có tiên linh thạch.

Không phải ăn quỵt là cái gì.

Ít nói nhảm, đừng giả vờ nữa.

Nhìn thấy ánh mắt bất thiện của hai người, Trần Tĩnh vội vàng lấy ra tất cả gia tài của mình.

Ta chỉ còn lại 14 vạn tiên linh thạch, những linh đan, tiên khí này đều cho các ngươi, các ngươi định giá đi.

Tiểu nhị đơn giản tính toán một chút, nói: Tổng cộng chiết khấu cho ngươi 30 vạn tiên linh thạch, còn thiếu 13 vạn tiên linh thạch.

Trần Tĩnh trong lòng hận Vương lão cát đến tận xương tủy.

Mẹ nó, thật sự hại y thảm rồi.

Ta thật sự không còn gì nữa.

Tiểu nhị nói: Không còn thì ở lại Cửu Tiêu Các, đợi khi nào đủ tiền thì khi đó thả ngươi đi.

Lần này Trần Tĩnh sốt ruột.

Đừng mà, ta không thể ở lại Cửu Tiêu Các.

Ta sắp đến Càn Linh thành làm thành chủ, đến lúc đó sẽ có tiền, 13 vạn linh thạch, cho ta một khoảng thời gian, ta nhất định sẽ trả cho các ngươi.

Chưởng quỹ nheo mắt lại, nhàn nhạt nói: Thành chủ Càn Linh thành.

Trần Tĩnh vội vàng nói: Đúng vậy tiền bối, Đông Cung đại nhân tự mình sắc phong, chỉ cần làm thành chủ, linh thạch tuyệt đối không phải vấn đề.

Hừ, chúng ta làm sao biết ngươi có hối hận hay không.

Tiền bối ta có thể thề.

Không cần ngươi thề, ta hạ một cấm chế trên người ngươi là

được, cho ngươi ba tháng thời gian, chỉ cần gom đủ tiên linh thạch thì thả ngươi đi.

Sắc mặt Trần Tĩnh biến đổi, hạ cấm chế, tương đương với bị người khác khống chế.

Tiểu chủ, chương này phía sau vẫn còn nữa, xin hãy nhấp vào trang kế tiếp để tiếp tục đọc, phía sau càng thêm đặc sắc.

Tu luyện nhiều năm như vậy, khó khăn lắm mới ngồi lên vị trí thành chủ Chân Tiên cảnh, làm sao có thể để người khác khống chế, không tự do thà chết còn hơn.

Điều này tuyệt đối không được, ta sẽ nghĩ cách khác.

Chưởng quỹ nhàn nhạt cười: Nếu không muốn, vậy thì ở lại đây từ từ trả nợ, đợi khi nào ngươi có linh thạch thì nói sau.

Tiền bối, còn có cách nào khác không.

Nếu bị giữ lại Cửu Tiêu Các, vậy thì coi như xong đời rồi.

Ngươi giúp Cửu Tiêu Các ta làm một chuyện, khoản nợ này sẽ xóa bỏ.

Chuyện gì.

Linh Vân Đại Lục.

Chúng nữ nhiều năm chưa gặp Thẩm Hạo, từng người một kích động không thôi.

Đương nhiên không thiếu những buổi ân ái.

Thẩm Hạo cũng giải phong ấn cho hai thị nữ Diệu Lăng, Thái Y, vừa giải phong ấn thiên kiếp liền giáng xuống.

Có Thẩm Hạo ở đây, thiên kiếp đương nhiên không phải vấn đề.

Hắn phất tay liền phá vỡ.

Đợi đến khi lôi vân tan đi, Thẩm Hạo cười nói: Các nàng ăn tiên linh đan này, chắc khoảng ba ngày là có thể chuyển hóa toàn bộ tiên linh khí, liền có thể phi thăng rồi.

Diệu Lăng, Thái Y kinh hỉ nói: Đa tạ công tử.

Ừm, tu luyện thật tốt.

Nhất định không phụ lòng công tử.

Nhìn thấy người đến sau Diệu Lăng, Thái Y đều sắp phi thăng rồi, Mạnh Tuyền Cơ, Vọng Thư, Vân Trúc, Tống Vĩnh Từ mấy nữ đều vô cùng hâm mộ.

Thẩm Hạo nói: Yên tâm đi, các nàng cũng có cơ hội, bây giờ thế lực cơ bản đã củng cố, các nàng cũng có thể yên tâm tu luyện.

Đa tạ phu quân.

Ừm, ta ở đây dừng lại ba ngày, đợi Diệu Lăng, Thái Y phi thăng rồi sẽ rời đi.

Vạn Mộ Tuyết, Cơ Đông Ca, Minh Nguyệt ba nữ mắt tha thiết nhìn Thẩm Hạo, muốn hỏi về chuyện cải thiện linh căn, nhưng lại không dám mở miệng.

Cùng với thời gian trôi đi, cảm giác nguy cơ của các nàng ngày càng mạnh mẽ.

Thật sự là gặp Thẩm Hạo một lần quá khó khăn.

Mặc dù bản thân các nàng không có linh căn tồn tại, nhưng do thường xuyên ở bên cạnh chúng nữ, ngày đêm chịu ảnh hưởng, đối với chuyện tu hành cũng hiểu khá nhiều.

Ngay cả ở Linh Vân Đại Lục, chúng nữ bình thường bế quan, có người mỗi lần bế quan đều kéo dài một hai năm.

Thời gian bế quan dài là chuyện quá đỗi bình thường.

Huống chi là Địa Tiên giới cao thâm huyền diệu.

Độ khó tu luyện đều vượt xa Linh Vân Đại Lục mấy lần.

Nếu Thẩm Hạo đột nhiên bế quan tiềm tu một khoảng thời gian, có thể vài tháng, có thể vài năm.

Đến lúc đó, thậm chí có khả năng từ đó thiên nhân vĩnh cách, không còn gặp lại được nữa.

Nghĩ đến đây, Vạn Mộ Tuyết không khỏi lo lắng, nhưng cũng không biết làm sao nói ra nỗi khổ tâm trong lòng.

Cũng sợ làm Thẩm Hạo tăng thêm áp lực.

Thẩm Hạo liếc mắt một cái đã nhìn ra tâm trạng của ba tỷ muội Vạn Mộ Tuyết, cũng đại khái đoán được suy nghĩ của các nàng.

Hắn khẽ cười nói: Yên tâm đi, ta đã tìm được linh quả kéo dài tuổi thọ rồi.

Đợi ba mươi ngày nữa, không đúng, phải là ba mươi năm, liền có thể thành thục.

Đến lúc đó, hái xuống cho các nàng dùng.

Bảo đảm không có chút chuyện gì.

Đồng thời, cũng đã tìm được cách thay đổi linh căn, qua một thời gian nữa ta sẽ đi thăm dò một chút, đến lúc đó các nàng cũng có thể tu luyện rồi.

Chỉ thấy trong đôi mắt đẹp của Vạn Mộ Tuyết lệ quang lấp lánh, khóe mắt hơi đỏ hoe, giống như một đóa hoa kiều diễm sau cơn phong vũ tàn phá, khiến người ta thương tiếc.

Nàng khẽ mở môi mỏng, giọng nói hơi run rẩy nói: Công tử, đều là do chúng ta vô năng, mới khiến công tử phải liên lụy như vậy.

Lời nói giữa chừng, tràn đầy sự hối lỗi sâu sắc và tự trách, dường như tất cả những sai lầm này đều nên do các nàng gánh chịu.

Mà sâu thẳm trong nội tâm nàng, thì lại dâng trào một cỗ tình cảm cảm động khó tả, Thẩm Hạo đối với các nàng thật sự không còn gì để nói.

Nếu không phải gặp Thẩm Hạo, nàng sợ là đã sớm bị hôn quân kia bức hại đến chết rồi.

Hơn nữa Thẩm Hạo cư nhiên còn muốn giúp các nàng nghịch thiên cải mệnh.

Sao có thể không cảm động chứ.

Minh Nguyệt, Cơ Đông Ca cũng đỏ hoe mắt, trong lòng vô cùng hối lỗi.

Thẩm Hạo xua tay nói: Được rồi, chuyện thuận tay thôi.

Cứ thả lỏng đi, ta có một miếng ăn, thì các nàng có một ngụm uống.

Vâng, công tử.

Ba ngày tiếp theo, Thẩm Hạo đều ở bên cạnh chúng nữ, bù đắp khoảng thời gian dài không trở về.

Đương nhiên, cũng vô cùng thanh nhàn, ngoại trừ hưởng thụ vẫn là hưởng thụ.

Cùng lúc đó, Huyền Thiên Kiếm Tông, Mộ Dung Lâm vừa đả tọa xong, đột nhiên nhìn thấy trên bàn có thêm một bình ngọc.

Khi nàng cẩn thận mở bình ngọc thần bí kia ra, một cỗ hương đan nồng đậm gần như không tan chảy được trong khoảnh khắc phun trào ra, giống như một cỗ hồng lưu vô hình quét khắp cả không gian.

Hương đan lan tỏa này dường như có sinh mệnh, tranh nhau chui

vào mũi nàng, khiến tinh thần nàng đột nhiên chấn động.

Giống như đại địa khô hạn gặp cam lộ, nàng chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới mỗi một tế bào đều đang hoan hô nhảy nhót.

Đồng thời, nàng có thể cảm nhận rõ ràng tiên linh khí vốn dĩ đang lưu chuyển bình tĩnh trong cơ thể đột nhiên trở nên vô cùng hoạt bát.

Đan dược cường đại như vậy chưa từng nghe thấy, so với vạn năm linh dược còn mạnh hơn, chắc chắn là tiên đan.

Trong lòng nàng khẽ động, lập tức quỳ xuống đất kích động nói: Thẩm Sư Tổ, đệ tử biết ngài đã đến, đại ân không lời nào tạ hết được.

Thẩm Hạo ở Bàn Tơ Động thấy vậy, khẽ cười.

Chỉ là một viên tiên linh đan mà thôi, hắn còn nhiều lắm.

Ba ngày sau, Diệu Lăng và Thái Y thành công phi thăng.

Nhìn Diệu Lăng, Thái Y được kim quang tiếp dẫn đi, Thẩm Hạo nói với chúng nữ: Được rồi, các nàng tu luyện thật tốt, ta đi tìm cho các nàng một vài thứ tốt để thay đổi linh căn.

Vâng, phu quân.

Chúng nữ cũng vô cùng mong đợi.

Đợi đến khi bóng dáng Thẩm Hạo biến mất, Văn Nhân Y Y phấn khích nói: Không biết phu quân có thể tìm được loại thiên tài địa bảo đó không.

Linh căn của nàng là cấp thấp nhất, vì vậy đối với việc có thể thay đổi linh căn, nàng là người mong đợi nhất.

Mạnh Tuyền Cơ nói: Vì phu quân đã nói như vậy, chắc chắn có nắm chắc.

Vạn Mộ Tuyết, Cơ Đông Ca cũng vô cùng mong đợi.

Các nàng có thể tu luyện sao.

Thẩm Hạo quay về Địa Tiên giới, lập tức đón Diệu Lăng, Thái Y về phủ đệ.

Khi Diệu Lăng, Thái Y nhìn thấy Tô Thiền bốn tỷ muội gọi Thẩm Hạo là phu quân.

Há hốc mồm kinh ngạc.

Không chỉ chấn kinh có bốn Tô Thiền, càng chấn kinh hơn là cư nhiên đều bị Thẩm Hạo chinh phục.

Chuyện này các nàng thật sự không biết, Thẩm Hạo cũng chưa từng nói.

Diệu Lăng, Thái Y: Tham kiến sư phụ.

Đối mặt với những đệ tử từng là của mình, Tô Thiền má đỏ ửng, khẽ nói: Các nàng đã phi thăng đến Địa Tiên giới, đừng gọi là sư phụ nữa.

Từ nay về sau, chúng ta đều là tỷ muội một nhà.

Diệu Lăng, Thái Y nuốt nước bọt, vẫn còn có chút không tự nhiên.

Thẩm Hạo thấy vậy, lấy ra tiên khí Thẩm Cung, nói với sáu nữ: Được rồi, từ nay các nàng cứ ở trong này tu luyện.

Không những có trận pháp phòng ngự, mà tốc độ tu luyện còn nhanh hơn.

Vâng, phu quân.

Các nàng cứ như cũ, ta cần bế quan một phen.

Vâng, phu quân.

Thẩm Hạo đi đến động phủ, liền tiến vào không gian.

Hắn ném những thi thể đã trữ trong bí cảnh Ngọc Bàn trước đó vào không gian.

Trong khoảnh khắc lượng lớn sương mù ngưng tụ, thời gian một nén hương liền bị hấp thu toàn bộ.

Mà tu vi của Thẩm Hạo, cũng từ Chân Tiên cảnh sơ kỳ, một đường leo thăng, Chân Tiên cảnh trung kỳ, Chân Tiên cảnh hậu kỳ đỉnh phong mới dừng lại.

Cảm nhận được thực lực bùng nổ, Thẩm Hạo vô cùng hài lòng.

Không những thế, còn có gần hai trăm thi thể trong nhẫn không gian.

Không gì khác, tu vi của Thẩm Hạo đã đạt đến cực hạn, hấp thu thêm sương mù cũng chỉ là lãng phí.

Đợi đột phá Kim Tiên sau, mới không đến mức lãng phí.

Không chỉ tu vi đột phá, thể chất của Thẩm Hạo lại một lần nữa thay đổi.

Trước đó là Tiên Linh Thể 30%, bây giờ đã là Tiên Linh Thể 100%.

Thánh Linh Thể cũng đã tiến hóa đến 5%, tương lai đáng mong đợi.

Trong tu tiên giới, thể chất kém nhất, chính là tu chân giả phi thăng từ hạ giới lên, thể chất yếu kém nhất.

Tiếp theo là Tiên Thể, Tiên Linh Thể, Thánh Linh Thể, mạnh nhất chính là Đạo Linh Thể.

Thánh Linh Thể đột phá Thái Ất Kim Tiên không có chút vấn đề nào, trước đó cũng đều vô cùng đơn giản.

Chương 694

Đông Cung Vô Song kia chính là Thánh Linh Thể.

Còn về Đạo Linh Thể, truyền thuyết Nữ Đế chính là thể chất này.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo tâm tình vô cùng tốt.

Đột phá Thánh Linh Thể cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Tu vi đột phá, tiếp theo Thẩm Hạo liền bắt đầu tu luyện công pháp Đông Cung Vô Song ban thưởng cho hắn.

Trước đó vẫn luôn bận đường đi không có thời gian nghiên cứu, bây giờ thì thuận tiện hơn nhiều.

Lúc đó ngoài ban thưởng công pháp, còn cho một kiện đạo bào, nói là Nữ Đế ban tặng, là tiên khí phòng ngự thượng phẩm.

Công pháp tên là Thái Huyền Kinh, nam nữ đều có thể tu luyện, hơn nữa hàm chứa các loại thần thông diệu pháp, tốc độ tu luyện không chỉ nhanh, uy lực cũng mạnh hơn, bên trong còn có không ít pháp thuật tấn công.

Về lý thuyết, bí tịch này tu luyện cao nhất là La Thiên Thượng Tiên.

Nhưng tu luyện bí tịch này, thể chất thấp nhất cũng phải là Tiên Linh Thể.

May mà Thẩm Hạo cũng phù hợp.

Điểm này thì không cần lo lắng.

Trong ngọc giản Đông Cung Vô Song cấp, không chỉ có bí tịch, còn có tâm đắc tu luyện, giúp Thẩm Hạo tiết kiệm không ít thời gian.

Thi thể không ít, công pháp của bọn họ cũng không tệ, nhưng thật

sự không thể sánh bằng Thái Huyền Kinh.

Ba ngày sau, Thẩm Hạo cuối cùng cũng đã chuyển hóa xong công pháp.

Lúc này mới bước ra khỏi không gian.

Không thể không thừa nhận, bộ Thái Huyền Kinh cấp Vô Song của Đông Cung quả thực thần kỳ chí cực, ảo diệu vô cùng.

Kể từ khi bắt đầu tu luyện bộ kinh thư này, cảnh giới của Thẩm Hạo được củng cố phi thường nhanh chóng.

Tốc độ tu luyện cũng nhanh hơn vô số lần so với trước đây.

Đồng thời, uy lực khi thi triển tiên thuật cũng được tăng cường chưa từng có.

Mỗi đạo pháp thuật đều ẩn chứa năng lượng đáng sợ tựa hủy thiên diệt địa.

Ngay cả tốc độ phi hành ngự vân giá vũ hằng ngày cũng được đề cao rõ rệt.

Khoảng cách trước đây cần tiêu tốn lượng lớn thời gian và tinh lực mới vượt qua được, giờ đây chỉ cần khoảnh khắc đã có thể dễ dàng đạt đến.

Thấy Thẩm Hạo xuất quan, Tô Thiền bốn tỷ muội, cùng Diệu Lăng và Thải Y vội vàng vây lại.

Phu quân, chàng đã xuất quan nhanh vậy sao.

Công tử.

Thẩm Hạo cười nói: Bế quan chỉ là nghiên cứu công pháp mới, chứ không phải để đột phá.

Phu quân, công pháp gì mà khiến chàng nghiên cứu đến ba ngày

vậy.

Chúng thiếp có thể tu luyện không.

Tô Thiền vô cùng tò mò.

Dù sao, Thẩm Hạo cũng đã ban cho các nàng không ít công pháp, công pháp nào có thể khiến Thẩm Hạo coi trọng thì tuyệt đối không hề đơn giản.

Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Quyên ba tỷ muội cũng vô cùng hiếu kỳ.

Thẩm Hạo nói: Công pháp ta tu luyện hiện tại rất mạnh, nhưng thể chất của các nàng không thể tu luyện.

Nghe vậy, ánh mắt sáu nàng đều thoáng qua một tia thất vọng.

Công pháp cần thể chất đặc thù, điều này chứng tỏ công pháp vô cùng mạnh mẽ.

Không cần thất vọng, sau này sẽ có cơ hội thôi.

Nói đến đây, Thẩm Hạo chuyển đề tài: Hai nàng, ở Địa Tiên Giới này vẫn thích ứng chứ.

Diệu Lăng: Công tử, tiên linh khí nơi đây quả thật nồng đậm, là phúc địa tu luyện.

Có thể đến đây tu luyện là phúc khí của chúng thiếp.

Thải Y: Không có công tử, sẽ không có chúng thiếp của ngày hôm nay.

Các nàng có thể gia nhập Huyền Thiên Kiếm Tông, đối với Linh Vân Đại Lục mà nói, đã là thiên tư hơn người.

Nhưng nếu không có sự giúp đỡ của Thẩm Hạo, thành tựu cuối cùng có thể đạt tới Tiên Khiếu Cảnh đã là không tệ rồi.

Nếu không gặp được Thẩm Hạo, kiếp này các nàng cũng không có

cơ hội nhìn thấy phong cảnh Địa Tiên Giới.

Thẩm Hạo đối với những lời này đã miễn dịch.

Thế là nói: Từ nay về sau, các nàng đều đến đây tu luyện.

Nói xong, Thẩm Hạo tế ra tiên khí Thẩm Cung.

Lập tức đón gió mà trướng lớn, rất nhanh liền lớn như một chiếc phòng xe.

Phu quân, đây là gì.

Tô Thiền hiếu kỳ hỏi.

Đây là do Nữ Đế Bắc Dương Tiên Triều ban thưởng, các nàng vào xem đi.

Thẩm Hạo nói.

Vâng, công tử.

Sáu nàng hóa thành mấy đạo lưu quang, cẩn thận từng li từng tí bước vào Thẩm Cung.

Từ bên ngoài nhìn không lớn, nhưng khi bước vào, mới biết bên trong quả thật rộng rãi vô cùng.

Ánh mắt chạm đến cảnh tượng trong cung, lập tức bị sự xa hoa trước mắt chấn động đến ngây người.

Tòa cung điện này quả thực siêu việt tưởng tượng.

Thà nói nó là một tòa cung điện hùng vĩ có thể tự do di động còn thích hợp hơn là một kiện tiên khí.

Quan trọng hơn, linh khí bên trong vô cùng nồng đậm, gấp mấy lần Ly Hỏa Thành.

Tô Ngọc: Phu quân, tiên khí này tuyệt đối không đơn giản.

Nữ Đế thật là hào phóng, một kiện tiên khí như vậy cũng nỡ ban

tặng.

Thiếp đoán Nữ Đế chắc chắn thích công tử rồi.

Diệu Lăng nghiêm túc nói.

Thẩm Hạo hắng giọng: Nói bậy gì đấy, Nữ Đế còn chưa gặp ta, thích cái cóc khô gì.

Sở dĩ hào phóng như vậy, chắc cũng là nhìn trúng tiềm lực của ta thôi.

Chắc chắn là như vậy, điều này chứng tỏ Nữ Đế Bắc Dương Tiên Triều vẫn rất có nhãn quang.

Tiềm lực của công tử vô địch, vạn cổ vô nhất.

Thải Y lập tức nịnh hót nói.

Điểm này, các nàng đều không phủ nhận.

Tiềm lực của Thẩm Hạo quá mức chấn động.

Mới đến Địa Tiên Giới mấy tháng, giờ đã là Thành chủ Chân Tiên Cảnh đại thành rồi.

Chân Tiên Cảnh ở Địa Tiên Giới đã thuộc về cường giả cấp trung.

Dương Tiên đối với phần lớn người mà nói, đã là cực hạn.

Thẩm Hạo nói: Thôi được rồi, các nàng cứ ở đây mà tu luyện thật tốt, nơi này vẫn rất an toàn.

Vâng, công tử.

Được rồi, phu quân.

Vốn dĩ Thẩm Hạo muốn cho các nàng uống chút Thiên Tinh Tửu và ăn Thiên Quỳ Quả, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì thôi.

Mấy nàng đều là Địa Tiên Cảnh, ăn đồ tốt như vậy dễ tiêu hóa không tốt.

Đợi sau này giúp các nàng đề thăng tư chất rồi hẵng nói.

Lúc này, quản gia Hạ Kiếm hưng phấn hô hào mọi người thu dọn đồ đạc.

Thấy vậy, Thẩm Hạo nghi hoặc hỏi: Ngươi đang làm gì vậy.

Hạ Kiếm cung kính nói: Thành chủ, ngài hiện tại đã là Thành chủ của Bách Dư Thành, đương nhiên phải đến Bách Dư Thành cư trú.

Ly Hỏa Thành này quá nhỏ, căn bản không thể xứng với thân phận của ngài.

Phải đó, Thành chủ.

Mọi người đều cười theo.

Thẩm Hạo giờ đã phát đạt, bọn họ đương nhiên cũng theo đó mà nước lên thuyền lên, tâm tình vô cùng tốt.

Thẩm Hạo nói: Không sao.

Ly Hỏa Thành này gần Nam Chiếu Tiên Triều hơn.

Ta thân là Thành chủ Bách Dư Thành, sao có thể trốn ở phía sau.

Ngày trước, Tư Đồ Liệt của Nam Chiếu Tiên Triều khinh Ly Hỏa Thành ta không người, gây ra sỉ nhục ngày hôm nay.

Món nợ này, ta vẫn luôn ghi nhớ.

Từ hôm nay trở đi, cứ trú đóng ở đây.

Lời này vừa ra, mọi người đều ngẩn ra, vạn vạn không ngờ Thành chủ của mình lại cương trực như vậy.

Hạ Kiếm kính phục nói: Thành chủ anh minh.

Thẩm Hạo cười nói: Được rồi, các ngươi lui xuống đi.

Vâng.

Hiện tại thực lực của Thẩm Hạo đã là Chân Tiên Cảnh đỉnh phong, căn bản không sợ Tư Đồ Liệt.

Huống hồ lần trước Tư Đồ Liệt còn bị thương.

Một điểm khác, Thẩm Hạo còn dự định đi tranh đoạt Nam Chiếu Tiên Triều, tạm thời vẫn chưa thể đi.

Người dân Ly Hỏa Thành, khi biết Thành chủ tham gia Vạn Thành Đại Hội không những thành công đột phá Chân Tiên Cảnh, mà còn được phong làm Thành chủ Bách Dư Thành, đều lộ vẻ mặt không thể tin được.

Càng không ngờ, Thành chủ này không những không đến Bách Dư Thành cư trú, ngược lại còn đến Ly Hỏa Thành trấn thủ.

Trong nháy mắt, khiến tất cả mọi người đều cảm thấy an toàn bùng nổ.

Chân Tiên Cảnh tuy ở Trung Đô Thành không đáng là gì, nhưng ở Ly Hỏa Thành này thì đó là sự tồn tại ngưu bức.

Là trần nhà sức chiến đấu.

Tin tức này một đồn mười, mười đồn trăm, cũng khiến không ít tán tu mộ danh mà đến.

Huống hồ Thẩm Hạo từ khi nhậm chức, cũng không có nhiều chuyện như vậy.

Vẫn là rất thu hút nhân tài.

Chương 695

Trong Tán Tu Liên Minh, không ít người đều chọn cư trú tại Ly Hỏa Thành.

Còn Thẩm Hạo sau khi an trí mọi người xong, liền đi đến Bách Dư Thành.

Mặc dù dự định cư trú tại Ly Hỏa Thành, nhưng cũng phải điều một số nhân thủ đến.

Nếu thủ hạ đều là một đám Địa Tiên, Nhân Tiên, Thẩm Hạo đều cảm thấy mất mặt.

Cùng lúc đó, Trần Tĩnh trở lại Bách Dư Thành.

Khi biết quản gia đã biến mất, tức giận đến mức sắc mặt vô cùng khó coi.

Cái lão Vương Lão Cát này quả thực đáng ghét vô cùng.

Y nói với thủ vệ: Vương Lão Cát đâu.

Trần tiền bối, chúng ta cũng không biết Thành chủ đại nhân đã đi đâu.

Tiền bối.

Nghe vậy, sắc mặt Trần Tĩnh càng thêm khó coi, gân xanh thái dương bắt đầu nổi lên.

Mẹ nó, lão tử mới rời đi một tháng, bọn chó chết các ngươi đã nhận chủ mới rồi.

Thật biết nghe lời a.

Lão tử còn chưa đi xa, trà đã nguội rồi sao.

Trần tiền bối, chúng ta là binh lính của Bách Dư Thành, ai là Thành chủ chúng ta nghe người đó.

Trước đây, quản gia Quách An khấu trừ tiên linh thạch của bọn họ, Trần Tĩnh biết cũng không quản, coi như ngầm đồng ý.

Hiện tại Quách An bị Thẩm Hạo giết, trong lòng bọn họ đương nhiên vui mừng.

Hơn nữa, sau khi Thẩm Hạo nhậm chức, còn tăng lương cho bọn họ.

Trong lòng đương nhiên hướng về Thẩm Hạo.

Trần Tĩnh đã bị điều đi, không quản được bọn họ nữa, đương nhiên sẽ không nghe lời Trần Tĩnh.

Thái độ của những thủ vệ này khiến Trần Tĩnh tức đến mặt đỏ tía tai.

Những thủ vệ từng một mực vâng lời, giờ đây lại dám cãi lại.

Thật đúng là thế phong ngày càng sa sút.

Mẹ nó, ở Trung Đô Thành bị chưởng quỹ Cửu Tiêu Các làm nhục thì thôi đi, đối phương ít nhất cũng là cường giả Kim Tiên Cảnh.

Giờ đây, mấy tên thủ vệ Nhân Tiên Cảnh, Thiên Tiên Cảnh nhỏ bé cũng dám vênh váo trước mặt sao.

Trần Tĩnh tức đến râu cũng dựng ngược lên.

Hay, hay, hay lắm, còn dám cãi lại.

Cho dù bản tọa không phải Thành chủ Bách Dư Thành nữa, thì cũng là Thành chủ Càn Linh Thành.

Các ngươi lại dám lấy hạ phạm thượng, hôm nay ta thay cái tên Vương Lão Cát kia giáo huấn các ngươi trước.

Nói xong, y lập tức trút cơn giận với Thẩm Hạo lên những người này.

Chỉ thấy Trần Tĩnh vung tay phải, từng đạo quang mang thần bí lóe lên nhảy múa trên đầu ngón tay, phảng phất ẩn chứa sức mạnh vô tận.

Cuối cùng hội tụ thành một đoàn quang cầu chói mắt.

Ngay sau đó, y vung cánh tay, quang cầu liền như sao băng lao vụt ra, mang theo khí thế sắc bén và uy áp hủy thiên di diệt địa, trực tiếp công kích về phía mấy tên thủ vệ phía trước.

Sắc mặt thủ vệ biến đổi, muốn tránh nhưng phát hiện bị khống chế, không thể tránh được.

Ngay khi cho rằng mình sắp bị giết chết, một đạo quang mang cực hạn chợt lóe qua, một thân ảnh đứng trước mặt mấy tên thủ vệ, đồng thời cũng đánh tan công kích của Trần Tĩnh.

Người đến chính là Thẩm Hạo.

Phóng tứ.

Người của ta, là ngươi muốn động là động được sao.

Nhìn thấy Thẩm Hạo, cơn giận của Trần Tĩnh lập tức bùng nổ.

Ai bị lừa mất mấy chục vạn tiên linh thạch đều sẽ phẫn nộ.

Trần Tĩnh hiện tại nghèo đến mức không còn gì cả, còn bị chưởng quỹ uy hiếp phải làm một chuyện.

Vương Lão Cát, ngươi còn dám xuất hiện.

Nhìn Trần Tĩnh vô cùng phẫn nộ, Thẩm Hạo cười hắc hắc, phất tay bảo mấy tên thủ vệ lui xuống.

Được rồi, nơi này không có việc của các ngươi, tất cả lui xuống

đi.

Vâng, Thành chủ.

Mọi người đều vô cùng cảm động.

Bọn họ cũng không ngờ, Thẩm Hạo lại sẵn lòng vì bọn họ mà ra mặt.

Mặc dù Trần Tĩnh đã không còn là Thành chủ Bách Dư Thành, nhưng thực lực lại là cường giả Chân Tiên Cảnh lão bài.

Còn Thành chủ của mình, chỉ vừa mới đột phá Chân Tiên Cảnh, về thực lực căn bản không phải đối thủ của Trần Tĩnh.

Nhưng lại vì bọn họ mà chủ động đứng ra, điều này sao có thể không khiến họ cảm động.

Những người có mặt đều cảm thấy Thẩm Hạo không giống những thành chủ khác, không lạnh huyết như vậy.

Chờ đợi mọi người rời đi, Trần Tĩnh lập tức tức giận nói: Vương Lão Cát, trả linh thạch cho ta.

Ta khi nào nợ ngươi linh thạch.

Sao ta không nhớ có mượn linh thạch của ngươi.

Thẩm Hạo vẻ mặt nghi hoặc.

Ngươi đã làm gì ở Cửu Tiêu Các Trung Đô Thành, trong lòng ngươi tự biết rõ.

Thẩm Hạo giả vờ không hiểu, vẻ mặt nghi hoặc: Trần Thành chủ nói chuyện sao lại úp úp mở mở vậy.

Ta khi nào đã đến Cửu Tiêu Các Trung Đô Thành.

Ngươi ngươi, ngươi quả thực vô sỉ chí cực.

Trần Tĩnh lần đầu tiên gặp phải loại người như Thẩm Hạo, tức

đến không nói nên lời.

Tiểu nhị Cửu Tiêu Các đều đã nói rồi, là ngươi khi rời đi đã lấy mười hai bình Thiên Tinh Tửu, hai mươi phần Thiên Quỳ Quả, ngươi lại dám không nhận nợ.

Trần Tĩnh giận dữ nói.

Ngươi gọi tiểu nhị và chưởng quỹ Cửu Tiêu Các đến đối chất đi, nếu không lời ngươi nói không có bằng chứng, chính là đang vu khống ta, ta sẽ đến chỗ Nữ Đế tố cáo ngươi một bản.

Thẩm Hạo không hề sợ hãi nói.

Trần Tĩnh tức đến môi run lẩy bẩy, tiểu nhị và chưởng quỹ Cửu Tiêu Các làm sao có thể đến đây được.

Hay, hay lắm, ngươi muốn ác nhân cáo trạng trước phải không.

Hôm nay ta với ngươi không chết không nghỉ.

Trần Tĩnh nói xong, trong tay ngưng tụ một đạo tiên pháp đánh về phía Thẩm Hạo.

Thấy vậy, Thẩm Hạo không tránh không né, cứng rắn đón một chiêu.

Oanh.

Đánh vào người Thẩm Hạo giống như gãi ngứa.

Ngay cả hộ thuẫn của Thẩm Hạo cũng không thể phá vỡ, Thẩm Hạo cười nói: Trần Thành chủ, đây là ngươi ra tay trước đó nhé.

Đến lúc đó dù có kiện đến chỗ Nữ Đế, ta cũng là người có lý.

Nói bậy.

Ngươi là tiểu nhân ti tiện vô sỉ, ngươi có giỏi thì cứ đi tố cáo đi.

Sao lại có loại người không biết xấu hổ như ngươi.

Trần Tĩnh giận dữ nói.

Ta niệm ngươi là cấp trên cũ của ta, nên đã nhẫn nhịn hết lần này đến lần khác, không ngờ ngươi không những không thu liễm, ngược lại còn vu khống, công kích ta.

Nhẫn không thể nhẫn, không cần nhẫn nữa.

Thẩm Hạo thản nhiên nói: Trần Thành chủ, là ngươi ép ta, xem chiêu.

Lời còn chưa dứt, y liền không chút do dự vung hai tay, chỉ thấy năm đạo kiếm quang chói mắt như sao băng bắn ra.

Năm thanh tiên kiếm này lần lượt lấp lánh kim, mộc, thủy, hỏa, thổ năm loại quang mang màu sắc khác nhau, giao chức quấn quýt trên không trung, nhanh chóng tạo thành một tòa Ngũ Hành Kiếm Trận thần bí và mạnh mẽ.

Thẩm Hạo ở Chân Tiên Cảnh hậu kỳ, lần nữa sử dụng Ngũ Hành Kiếm Trận uy lực càng mạnh hơn.

Trong chớp mắt, toàn bộ không gian đều bị ánh sáng rực rỡ này chiếu sáng, phảng phất thời gian cũng ngưng đọng vào khắc này.

Ngay sau đó, một đạo quang mang cực hạn khiến người ta hoa mắt thần mê đột nhiên bùng phát, giống như tia chớp xé toạc màn đêm, với thế nhanh như chớp giật đánh mạnh vào người Trần Tĩnh.

Đạo quang mang kia ẩn chứa sức mạnh và uy thế vô tận.

Trần Tĩnh chỉ cảm thấy một luồng cự lực không thể chống đỡ ập đến, hộ thuẫn của y giòn tan như giấy, trong lòng vô cùng chấn kinh, không ngờ thực lực của Thẩm Hạo lại mạnh mẽ đến thế.

Thân thể y bay ngược ra sau, trong miệng phun ra một ngụm tiên huyết.

Toàn thân trên dưới máu me đầm đìa.

Cảnh tượng này khiến Thẩm Hạo kinh ngạc một trận.

Y không ngờ Trần Tĩnh lại yếu ớt đến vậy, bị một chiêu trực tiếp đánh bay ra, lùi xa mấy ngàn mét.

Ngã xuống đất sau, đã suy yếu đến mức không thể đứng dậy.

Điều này có chút nằm ngoài dự liệu của Thẩm Hạo.

Rõ ràng chỉ dùng hai thành công lực, lẽ ra Trần Tĩnh không nên có vấn đề gì.

Chương 696

Nhìn kỹ lại, phát hiện trên người Trần Tĩnh không có một kiện tiên khí phòng ngự nào.

Trần Thành chủ, tiên khí phòng ngự của ngươi đâu.

Sao lại coi thường ta đến vậy.

Trần Tĩnh giận dữ nhìn Thẩm Hạo, tức đến mức phun ra một ngụm tiên huyết, rồi ngất đi.

Trước đó y đã bị thương vì chiến đấu với Tư Đồ Liệt của Nam Chiếu Tiên Triều.

Bây giờ thì hay rồi, tất cả tiên khí phòng ngự đều đã cầm cố cho Cửu Tiêu Các.

Càng không ngờ, Thẩm Hạo lại thực lực bạo trướng, một chiêu đã hạ gục y.

Thấy Trần Tĩnh ngất đi, Thẩm Hạo vội vàng chạy qua kiểm tra, quả thật sợ một kiếm đã giết Trần Tĩnh rồi.

Dưới đại sảnh rộng lớn này, giết Trần Tĩnh vẫn sẽ gây phiền phức.

Nữ Đế biết được cũng sẽ nổi giận.

Điều này không phải là điều Thẩm Hạo muốn thấy.

Quan sát kỹ một hồi, phát hiện Trần Tĩnh chỉ bị trọng thương.

Thẩm Hạo thở phào nhẹ nhõm: May quá, không chết là được.

Ngay sau đó vẫy tay về phía thủ vệ không xa: Người đâu, đưa Trần Thành chủ vào trong trị liệu cẩn thận.

Vâng, Thành chủ.

Mọi người đều vẻ mặt sùng bái nói.

Bọn họ không rõ nội tình, chỉ biết Trần Tĩnh cường đại như vậy, lại bị Thẩm Hạo một chiêu hạ gục.

Thành chủ của mình thật sự quá lợi hại rồi.

Kinh nghiệm của Thẩm Hạo đối với bọn họ mà nói quả thực là truyền kỳ.

Một tháng trước, Thẩm Hạo còn chỉ là Dương Tiên Cảnh, ai dám tin, một tháng sau, lại có thể một chiêu hạ gục Trần Tĩnh Chân Tiên Cảnh hậu kỳ, ai mà tin được chứ.

Tin tức này như mọc cánh bay đến khắp nơi.

Những người trước đây còn không phục đều sợ hãi.

Ngay cả Thẩm Hạo cũng không ngờ, mình vô ý lại làm một việc sát kê cảnh hầu giết gà dọa khỉ.

Qua một khắc đồng hồ, Trần Tĩnh tỉnh lại.

Thủ vệ bên cạnh lạnh lùng nói: Thành chủ của chúng ta đã nói, đợi ngươi tỉnh lại, lập tức rời khỏi Bách Dư Thành.

Nói xong ném cho Trần Tĩnh một chiếc nhẫn không gian.

Thành chủ đại nhân của chúng ta niệm tình cố nhân, đây là bồi thường cho ngươi.

Đi.

Thủ vệ nói xong, liền dẫn mọi người rời đi.

Ánh mắt Trần Tĩnh vô cùng lạnh lùng, từ khi nào một tên Thiên Tiên nhỏ bé lại dám vênh váo trước mặt y rồi.

Ngay sau đó mở nhẫn không gian ra kiểm tra.

Sau khi xem xong, lập tức tức đến phun ra một ngụm tiên huyết nữa.

Bên trong chỉ có một trăm tiên linh thạch, mười viên tiên linh đan.

Còn có công pháp mà y từng tặng cho Thẩm Hạo.

Nói cách khác, Thẩm Hạo còn hắc ám hơn cả quản gia Quách An, lập tức nổi trận lôi đình.

Thẩm Hạo đã lừa y mấy chục vạn tiên linh thạch, giờ lại cho y chút ít này, đây không phải bồi thường, đây là sỉ nhục.

Một cường giả Chân Tiên hậu kỳ đường đường, làm sao chịu được sự sỉ nhục này.

Y trực tiếp ném chiếc nhẫn ra ngoài.

Cái lão Vương Lão Cát khốn kiếp.

Ta với ngươi thề không đội trời chung.

Sau khi gầm lên, Trần Tĩnh mới lê tấm thân bị thương rời khỏi Bách Dư Thành.

Y hiện tại nghèo đến mức không còn gì cả, điều quan trọng nhất lúc này là nhanh chóng đi nhậm chức ở Càn Linh Thành.

Chỉ cần có thể tiếp tục làm Thành chủ, tiên linh thạch, đan dược tất cả sẽ có.

Đợi sau khi thương thế hồi phục, tất cả đều phải báo thù.

Mối thù giữa Vương Lão Cát và y đã kết lớn rồi.

Ý nghĩ thì tốt, nhưng với tốc độ tu luyện của y, kiếp này cũng khó mà báo thù được.

Đối với việc Trần Tĩnh rời đi, Thẩm Hạo cũng không ngăn cản.

Y dẫn đại bộ đội của Bách Dư Thành đi về Ly Hỏa Thành.

Thực lực khá tốt, có hai khách khanh Dương Tiên Cảnh, còn có không ít Thiên Tiên Cảnh, tổng cộng cũng coi như là khó khăn lắm mới xuất thủ được.

Thành chủ Bách Dư Thành đều đã đi rồi, lần này khiến không ít thương gia trong thành ngẩn ngơ.

Mẹ nó, Thành chủ Vương Lão Cát mới đến này không phải là người, hoàn toàn không đi theo lối cũ, không ở Bách Dư Thành tốt đẹp mà lại đến cái Ly Hỏa Thành gì đó.

Bách Dư Thành không có Thành chủ, còn có thể gọi là đại thành sao.

Ba ngày sau, Thẩm Hạo cuối cùng cũng an trí xong Ly Hỏa Thành.

Y dặn dò quản gia Hạ Kiếm, rồi liền lên đường đi đến Nam Chiếu Tiên Triều.

Mục đích chính lần này, chính là chìa khóa bí cảnh trong tay Tư Đồ Liệt của Nam Chiếu Tiên Triều.

Đồng thời, y còn dự định đi tranh đoạt cổ động phủ kia.

Đây là tin tức y có được khi hấp thu ký ức của tán tu Hách Khôi của Nam Chiếu Tiên Quốc ngày trước.

Thẩm Hạo vẫn rất hứng thú với Cửu U Kim Thân Quyết bên trong cổ động phủ.

Hách Khôi chỉ tu luyện ba tầng đầu, tuy biết công pháp.

Nhưng Thẩm Hạo lại không tu luyện, ai biết bộ xương khô kia có động tay động chân gì trong công pháp hay không.

Bộ Cửu U Kim Thân Quyết này sau khi tu luyện thành công, có thể giúp nhục thân thành thánh.

Thực lực sánh ngang Cửu Thiên Huyền Tiên, điều này khiến

Thẩm Hạo vô cùng động lòng.

Nhưng lại cần hấp thu tinh huyết yêu thú và tinh huyết tu sĩ.

Kém nhất chính là tinh huyết phàm nhân.

Còn Hách Khôi lúc ban đầu, chỉ là Địa Tiên Cảnh, chính là dựa vào việc tàn sát lượng lớn phàm nhân, lấy số lượng tạo ra chất biến, nhờ đó mới tiến vào Nhân Tiên Cảnh.

Còn Thẩm Hạo có sự giúp đỡ của không gian, hoàn toàn có thể làm được vô công hại, vô tác dụng phụ.

Yêu vực có nhiều yêu thú như vậy, hẳn sẽ rất nhanh tu luyện thành công.

Hơn nữa trong bí cảnh Ngọc Bàn, còn có một con Thanh Long có thể giết.

Tạm thời Thẩm Hạo còn chưa dám cam đoan, đợi đến khi đột phá Kim Tiên, chắc chắn phải đi Bích Long Hồ dạo một vòng.

Tuy nhiên, trong cổ động phủ này, bộ hài cốt bạch ngọc đã mất hết huyết nhục kia, tuy da thịt không còn, nhưng hài cốt lại vẫn có ý thức.

Có ý thức thì đại biểu cho nguy hiểm, Thẩm Hạo không muốn đối mặt.

Cách tốt nhất, chính là khuấy đục nước, để ngư ông đắc lợi.

Dù sao Thẩm Hạo cũng không cần công pháp, chỉ cần lấy được bộ hài cốt là được.

Có tiên khí Thẩm Cung, tốc độ của Thẩm Hạo phi thường nhanh, một ngày sau, y đã đến Nam Dương Thành của Nam Chiếu Tiên Triều.

Còn Đại Thành chủ của Nam Dương Thành chính là Tư Mã Liệt đã từng công kích Ly Hỏa Thành.

Vì cứng đối cứng với Trần Tĩnh, y cũng bị thương không nhẹ.

Khi Thẩm Hạo trải qua muôn vàn khó khăn cuối cùng cũng đến Nam Dương Thành, lại bị hai tên thủ vệ uy phong lẫm liệt ở cửa thành chặn lại.

Một trong số đó mặt không biểu cảm giơ tay ra, mặt không biểu cảm nói: Muốn vào Nam Dương Thành, nhất định phải nộp mười khối tiên linh thạch trước.

Giọng điệu của hắn lạnh lùng và cứng nhắc, không có chút chỗ trống nào để thương lượng.

Thẩm Hạo hơi sững sờ, vào thành lại phải thu mười khối tiên linh thạch, mẹ nó thật đúng là hắc ám.

Chương 697

Mặc dù trong lòng than vãn một phen, nhưng Thẩm Hạo vẫn lấy ra mười khối tiên linh thạch phát ra quang mang yếu ớt, đưa đến trước mặt thủ vệ.

Ngoan ngoãn nộp mười khối tiên linh thạch phí vào thành, y mới tiến vào Nam Dương Thành.

Đều là những thành thị quy mô khổng lồ, nhưng Nam Dương Thành so với Bách Dư Thành thì không thể so sánh được.

Mức độ phồn hoa nơi đây vượt xa Bách Dư Thành, các con phố lớn nhỏ người người qua lại, tu sĩ từ khắp nơi đều có. cửa hàng quán xá san sát, bày biện đẹp mắt.

Nam Dương Thành luôn tràn ngập khí tức náo nhiệt ồn ào, chỉ riêng nhân khí này, đã biết khí vận của Nam Chiếu Tiên Triều thịnh vượng đến mức nào rồi.

Lần này, mục đích của Thẩm Hạo rất đơn giản, chính là truyền bá tin tức về cổ động phủ.

Lần này Thẩm Hạo dự định dùng Tuyên Truyền Đơn để gây chuyện.

Nhất định phải làm cho cả thành xôn xao mới được.

Tùy ý tìm một khách sạn, tạm thời ở lại.

Trước tiên tìm hiểu tình hình.

Vừa uống trà, vừa nghe mọi người bàn tán.

Ngươi nghe nói chưa, lần Vạn Thành Đại Hội này, Vương Tiền bối Vương Thủ Nhất của Nam Chiếu Tiên Triều chúng ta đã giành

được vị trí đầu bảng, hiện đã là cường giả Chân Tiên Cảnh hậu kỳ.

Tin rằng không quá trăm năm sẽ có thể đột phá Kim Tiên.

Ta cũng nghe nói rồi, Vương tiền bối giành được 236 khối ngọc bài để đoạt khôi thủ.

Chu Lăng Ba của Đông Thanh Tiên Triều xếp thứ hai, Bắc Minh Cô Hồng của Tây Đô Tiên Triều xếp thứ ba.

Tuy nhiên, lần này bọn họ đều bị tên Vương Lão Cát của Bắc Dương Tiên Triều cướp mất phong đầu.

Ta cũng nghe nói, tuy Vương Lão Cát xếp thứ tư, nhưng lại càng nổi bật hơn.

Nghe đồn tên này khi đi vào chỉ là Dương Tiên Cảnh sơ kỳ, không ngờ sau khi ra ngoài đã là cường giả Chân Tiên Cảnh.

Quá mức không thể tin được.

Quả thật không thể tin được.

Như Vương Thủ Nhất, Chu Lăng Ba, Bắc Minh Cô Hồng đều có Thái Ất Kim Tiên làm chỗ dựa, hơn nữa khi bọn họ đi vào đều đã là Dương Tiên Cảnh đỉnh phong, có thể đột phá bất cứ lúc nào.

Phía sau còn có không ít người bảo hộ cùng cảnh giới, có thể giành được thứ hạng cũng là bình thường.

Còn tên Vương Lão Cát kia lại chỉ là Dương Tiên Cảnh sơ kỳ, ở Vạn Thành Đại Hội đó là tồn tại cấp thấp nhất, lại còn có thể giành được thứ tư, quá mức không thể tin được.

Xem ra, tên Vương Lão Cát này nhất định đã giành được đại cơ duyên bên trong.

Chắc chắn là như vậy, đáng tiếc thực lực của chúng ta vẫn chỉ là Thiên Tiên Cảnh.

Nếu là Dương Tiên Cảnh, mười năm sau, nhất định sẽ đi xông pha Vạn Thành Đại Hội.

Với tư chất của ngươi, kiếp này cũng khó.

Nghe thấy mọi người bàn luận, Thẩm Hạo hơi bất ngờ, không ngờ danh tiếng của mình lại truyền đi nhanh như vậy.

Y khẽ cười, không để tâm.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo liền vẽ ra vị trí của cổ động phủ.

Không những thế, để khiến mọi người càng thêm tin phục, Thẩm Hạo thậm chí còn bịa đặt một câu chuyện.

Kể rằng động phủ này là truyền thừa của gia tộc mình, sau đó bị kẻ ác chiếm cứ.

Đồng thời cũng viết lên tầng công pháp thứ nhất của Cửu U Kim Thân Quyết.

Tiếp đó sao chép mấy ngàn bản.

Nhìn kiệt tác của mình, Thẩm Hạo rất hài lòng.

Còn về việc công pháp này truyền ra ngoài có ảnh hưởng gì, Thẩm Hạo không bận tâm.

Đêm khuya, thân ảnh Thẩm Hạo biến mất trong khách sạn.

Cùng lúc đó, các con phố lớn nhỏ của Nam Dương Thành, lại có thêm một người dán quảng cáo nhỏ.

Ở thế giới đô thị dán quảng cáo nhỏ là phạm pháp, nhưng ở Nam Dương Thành này thì dán tùy tiện.

Lặng lẽ hoàn thành tất cả những việc này, Thẩm Hạo mới trở về khách sạn.

Quả nhiên, ngày thứ hai, toàn bộ Nam Dương Thành nổ tung nồi.

Mọi người vô cùng chấn kinh.

Thế giới này lại còn có loại người tốt bụng như vậy, không những đánh dấu vị trí cổ động phủ, mà còn viết ra tầng công pháp thứ nhất.

Thậm chí, ngay cả cách thức tiến vào động phủ, cũng được giới thiệu chi tiết, trực tiếp đút cơm đến tận miệng.

Không ít người ban đầu còn cho rằng công pháp này là giả, nhưng sau khi xem xong công pháp, đại não ong một tiếng, những chỗ không hiểu trước đây lại có chút minh ngộ.

Chỉ cần xem một lần công pháp, đã có thể khiến người ta minh ngộ, có thể thấy công pháp này tuyệt đối là công pháp đỉnh cấp.

Cao minh hơn công pháp bọn họ tu luyện không biết bao nhiêu lần.

Mặc dù là thể tu, nhưng lại có thể nhục thân thành thánh, cuối cùng sánh ngang Cửu Thiên Huyền Tiên, thật sự quá ngưu bức rồi.

Có những công pháp mà người ta tu luyện, thậm chí còn không huyền ảo bằng tầng công pháp thứ nhất này.

Chỉ riêng tầng thứ nhất đã ngưu bức như vậy, vậy nếu có được chín tầng công pháp phía sau, thì còn thế nào nữa.

Vạn nhất đột phá, trở thành Cửu Thiên Huyền Tiên đầu tiên, xưng bá toàn bộ Địa Tiên Giới.

Nghĩ đến thôi đã khiến người ta hưng phấn.

Các ngươi có biết về cổ động phủ không.

Đương nhiên biết, công pháp trên đó lại không hạn chế thể chất, điều này quá mức khiến người ta động lòng.

Quả thực là được chế tạo vì chúng ta, cơ duyên của bản tọa đã đến, chư vị đạo hữu, tại hạ xin đi trước một bước.

Lữ huynh, đợi ta.

Bởi vì tin tức tràn ngập khắp các con phố, Thành chủ Tư Mã Liệt dù muốn che giấu cũng không thể che giấu được.

Toàn bộ Nam Dương Thành trong nháy mắt bùng nổ.

Tất cả mọi người ùn ùn đổ xô ra khỏi Nam Dương Thành.

Sợ rằng đi muộn, cơ duyên sẽ mất.

Mặc dù biết bên trong chắc chắn có âm mưu, nhưng hiệu ứng đám đông, bất kể là ở phàm gian hay thế giới tu tiên đều như nhau.

Một người đi rồi, những người khác cũng sẽ ùn ùn đi theo.

Thà rằng chạy không, cũng không muốn mất đi cơ hội.

Không gì khác, sự dụ hoặc quá lớn, dù có bị lừa cũng cam tâm tình nguyện.

Đợi đến khi Thành chủ Nam Dương Thành Tư Đồ Liệt phản ứng lại, một nửa số người trong thành đã biến mất.

Khi Tư Đồ Liệt xem xong tầng công pháp thứ nhất, trong lòng chấn kinh.

Công pháp này lại là thật sao.

Thể chất cũng không hạn chế, lại còn có thể tu luyện nhanh chóng, công pháp nghịch thiên như vậy, lại sẵn lòng công bố ra ngoài.

Thành chủ, tất cả mọi người trong thành đều đã biết công pháp này, e rằng trong đó có âm mưu gì đó.

Cho dù có âm mưu cũng phải đi, công pháp đẳng cấp này sao có thể rơi vào tay người khác được.

Huống hồ, có công pháp nghịch thiên như vậy, bên trong cổ động phủ nói không chừng còn có thứ tốt hơn.

Người này sở dĩ truyền bá bí mật này ra ngoài, không ngoài ba điểm.

Một: Chắc là động phủ này có hạn chế gì đó khiến người này không vào được, nên mới cần lượng lớn tu sĩ.

Hai: Mở động phủ này cần lượng lớn thi thể, nên mới dụ dỗ nhiều người như vậy.

Ba: Đó chính là động phủ này có tồn tại lợi hại nào đó, người này không đối phó được.

Bất kể là loại nào, cũng phải xông vào thử một phen.

Ngươi lập tức Lời còn chưa dứt, ấn Thành chủ bên cạnh lập tức phát ra tiếng ong ong.

Tư Đồ Liệt vội vàng mở ra.

Tư Đồ Liệt, nghe nói trong Nam Dương Thành xuất hiện một loại công pháp.

Vâng, Vương đại nhân.

Rất tốt, ngươi lập tức đến động phủ trấn giữ, chúng ta sẽ lập tức đến, không được chậm trễ.

Vâng, Vương đại nhân.

Cuộc đối thoại kết thúc, ấn Thành chủ nhanh chóng ảm đạm thất sắc.

Thành chủ, làm sao bây giờ.

Lập tức triệu tập cường giả Thiên Tiên Cảnh trở lên trong thành, theo ta đến động phủ.

Vâng, Thành chủ.

Đợi quản gia đi khỏi, sắc mặt Tư Đồ Liệt trở nên khó coi.

Vương đại nhân vừa rồi chính là một vị Thái Ất Kim Tiên của Nam Chiếu Tiên Triều, không ngờ tin tức đã truyền đến cả Nam Chiếu Tiên Đô.

Y hít sâu một hơi, liền nhanh chóng đi ra ngoài.

Sau khi chỉnh đốn đội ngũ xong, Tư Đồ Liệt nói: Xuất phát.

Vâng, Thành chủ.

Thẩm Hạo đang nhàn nhã uống trà, đột nhiên thấy trên không phủ Thành chủ, một chiếc phi thuyền nhanh chóng bay về phía ngoài thành.

Chớp mắt đã biến mất.

Y lập tức hiểu ra Thành chủ Tư Đồ Liệt cũng muốn đi rồi.

Chương 698

Điều này khiến Thẩm Hạo rất cao hứng.

Hay, hay lắm, ta đang đợi ngươi đó tên tiểu tử này.

Nói đến đây, Thẩm Hạo đặt chén trà xuống, thân ảnh biến mất tại chỗ.

Chưởng quỹ tiệm trà nhìn thấy cảnh này, lắc đầu, lẩm bẩm: Ai, lại một người không muốn sống nữa.

Đây rõ ràng là có người cố ý bày cục, tuy cái cục này bố trí vô cùng xấu xí, nhưng lại cực kỳ hiệu quả.

Vụ này có chút lớn, lòng người là tham lam mà.

Thẩm Hạo cũng không vội vã, mà thong dong đi theo phía sau phi thuyền.

Mục đích của những người khác đều là cổ động phủ, còn mục đích của Thẩm Hạo lại là Tư Đồ Liệt.

Cổ động phủ cách Nam Dương Thành rất xa, nằm trong Thanh Ngọc Sơn Mạch ở phía nam Nam Chiếu Tiên Triều, và trong dãy núi đó, có một ngọn Vạn Quật Sơn, động phủ ẩn giấu bên trong.

Cách Nam Dương Thành rất xa, ngay cả tiên khí Thẩm Cung của Thẩm Hạo có tốc độ phi thường nhanh cũng phải mất hai ngày.

Bay khoảng một ngày, phi thuyền của Tư Đồ Liệt đã vượt qua không ít tu sĩ đi trước.

Thẩm Hạo đi theo phía sau, nhìn trên bầu trời xanh thẳm, những điểm đen dày đặc, giống như đàn chim.

Y lập tức vui vẻ.

Thẩm Hạo cũng không ngờ lại gây ra chấn động lớn như vậy.

Số người đông đến thế, e rằng không chỉ có người của Nam Dương Thành đến, mà ngay cả người của Bắc Dương Tiên Triều, Đông Thanh Tiên Triều, Tây Đô Tiên Triều cũng đã đến rồi.

Khoảng ngày thứ ba, Tư Đồ Liệt cuối cùng cũng đến Vạn Quật Sơn nằm sâu trong dãy núi, nhưng lại không tìm thấy động phủ.

Nhìn những cái hang động dày đặc, y cũng cảm thấy da đầu tê dại.

Mỗi cái hang động dường như đều ẩn giấu cự thú hồng hoang.

Nhưng sắc mặt mọi người cũng không vội.

Thẩm Hạo cũng đã đến gần đó, ẩn mình trong bóng tối lén lút quan sát.

Cổ động phủ ở Vạn Quật Sơn này, theo ký ức của Hách Khôi, chỉ khi vào buổi tối, dưới ánh trăng chiếu rọi, động phủ mới phát ra quang mang yếu ớt.

Điểm này, Thẩm Hạo cũng không giấu giếm, tất cả đều viết lên đại tự báo.

Thẩm Hạo là người hào phóng, đương nhiên sẽ không làm tiểu xảo.

Đối với tình hình bên trong động phủ, có ký ức của Hách Khôi, Thẩm Hạo biết cách đi.

Đúng lúc này, Thẩm Hạo đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc.

Vương Thủ Nhất của Nam Chiếu Tiên Triều, người từng tham gia Vạn Thành Đại Hội, hiện đã là Chân Tiên Cảnh hậu kỳ.

Thú vị, xem ra càng ngày càng náo nhiệt rồi.

Bên cạnh Vương Thủ Nhất còn có một nam tử áo đen.

Chỉ thấy Tư Đồ Liệt lập tức bay lên phía trước, cung kính vô cùng với nam tử áo đen.

Vương đại nhân, người đã vất vả trên đường rồi.

Nam tử áo đen lạnh lùng hừ một tiếng: Sao lại có nhiều người như vậy.

Đối mặt với chất vấn ập đến, Tư Đồ Liệt đổ mồ hôi hột, cung kính nói: Không biết kẻ nào đã truyền bá tin tức ra ngoài, khắp thành đều có, căn bản không thể che giấu được.

Một đám kiến hôi cũng muốn nhúng chàm cơ duyên, thật đúng là tìm chết.

Cha, bên trong đây liệu có bẫy không.

Vương Thủ Nhất nói.

Có bẫy thì sao, có ta ở đây thì chắc chắn sẽ đoạt được.

Công pháp này rất quan trọng với phụ tử chúng ta, chỉ cần có được, Vương gia chúng ta sẽ có thể đạt đến một tầm cao mới.

Cảm nhận được ánh mắt dòm ngó của mọi người, Tư Đồ Liệt vội vàng nói: Vương đại nhân, nơi đây đông người mắt tạp, xin mời lên phi thuyền nói chuyện.

Ừm, cũng được.

Lời nói của mấy người Tư Đồ Liệt đều bị bình phong che chắn, Thẩm Hạo căn bản không nghe được bất kỳ tin tức nào, cũng hiếu kỳ về thân phận của nam tử áo đen này.

Dù sao, người có thể khiến Tư Đồ Liệt và Vương Thủ Nhất đều cung kính như vậy, hiển nhiên không đơn giản, ít nhất cũng là Kim Tiên.

Ngay khi ba người Tư Đồ Liệt chuẩn bị lên phi thuyền, một tiếng cười khẽ truyền đến.

Vương đạo hữu, lại gặp mặt rồi.

Người nói chính là Thẩm Hạo.

Tiếng động ấy ban đầu còn ẩn hiện xa xa, nhưng thoáng chốc đã ập đến nhanh như bão tố mưa sa.

Tựa hồ mang theo một luồng uy áp và sức mạnh vô hình.

Mỗi một người có mặt đều nghe rõ mồn một.

Mọi người đột nhiên cảm thấy tim đập nhanh hơn, toàn thân dựng tóc gáy.

Không cần đoán cũng biết lại có đại lão đến rồi.

Từng người đều vô cùng thất vọng, nhiều đại lão đến thế này, bọn họ còn nhặt được thứ gì nữa.

Ánh mắt mọi người đồng loạt đổ dồn về hướng phát ra âm thanh.

Thẩm Hạo cũng nghe danh nhìn tới, khi thấy người đến, lại là cố nhân quen thuộc.

Hóa ra là Bắc Minh Cô Hồng của Tây Đô Tiên Triều, bên cạnh nàng là một lão già râu tóc bạc trắng, chân đạp mây trắng tay cầm phất trần, mỉm cười nhè nhẹ, chính là Lý Chân Lục, một trong Tứ Đại Thái Ất Kim Tiên của Vạn Thành Đại Hội năm xưa.

Nam tử áo bào đen đứng sau lưng Vương Thủ Nhất, nhưng khi y nhìn thấy người đến là Lý Chân Lục, vốn dĩ sắc mặt đã âm trầm lập tức trở nên càng khó coi hơn, Lý Chân Lục là ngươi ư.

Vương Tuyên Lâm lão cẩu nhà ngươi lại chịu ra mặt, ta còn tưởng là tên Cố Hoành kia chứ.

Nghe vậy, sắc mặt phụ tử Vương Thủ Nhất đều khó coi.

Lý Chân Lục này đúng là kình địch.

Không ngờ tin tức truyền nhanh như vậy, người của Tây Đô Tiên Triều cũng đã tới.

Vương Tuyên Lâm hừ lạnh một tiếng: Lý Chân Lục, đây là địa bàn của Nam Chiếu Tiên Triều ta, không phải Tây Đô Tiên Triều.

Không mời mà đến, chẳng lẽ ngươi không nên cho ta một lời giải thích sao.

Ngươi muốn lời giải thích gì.

Bảo vật đương nhiên là người hữu duyên sẽ được.

Hơn nữa, ta nhớ nơi này trước đây là Bắc Dương Tiên Triều mà.

Lý Chân Lục đổi hướng cầm phất trần, nhàn nhạt cười nói.

Hừ, chỉ sợ ngươi có mệnh lấy lại không có mệnh dùng.

Vương Tuyên Lâm lạnh lùng uy hiếp.

Vương lão cẩu, ngươi nói chuyện vẫn cứ ngông cuồng như vậy.

Không có việc gì thì nên tu luyện nâng cao bản thân đi, đừng cả ngày nói lời vọng ngữ, nếu không làm được, chẳng phải vừa mất mặt lại vừa mất uy tín sao.

Ánh mắt Lý Chân Lục xẹt qua một tia khinh thường, căn bản không để Vương Tuyên Lâm vào mắt.

Tuy đều là cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, nhưng Lý Chân Lục vẫn vô cùng tự tin vào thực lực của mình.

Hai bên đối chọi gay gắt, khí thế căng thẳng như kiếm đã tuốt khỏi vỏ, cung đã giương lên.

Vương Tuyên Lâm thấy khẩu khí của mình hoàn toàn không phải

đối thủ của đối phương, trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ phẫn nộ, nhưng y lại chẳng thể làm gì được.

Thế là, chỉ thấy y sắc mặt âm trầm hừ lạnh một tiếng, Đi.

Nói xong, y xoay người đi về phía phi chu tinh xảo hoa lệ đang đậu cách đó không xa.

Đồng hành cùng y còn có hai người Tư Đồ Liệt và Vương Thủ Nhất.

Cùng lúc đó, Lý Chân Lục vẫn luôn đứng đối diện khoanh tay đứng nhìn, thấy cảnh này khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười khinh miệt.

Ngay sau đó, y chậm rãi nâng tay phải lên, nhẹ nhàng vung một cái, kèm theo một đạo quang mang lóe qua, một chiếc phi chu càng khổng lồ hơn và khí thế bàng bạc hơn lập tức xuất hiện trước mắt mọi người, vững vàng lơ lửng trên không trung.

Chiếc phi chu này toàn thân lấp lánh ánh sáng phù văn thần bí, tựa hồ ẩn chứa sức mạnh và huyền bí vô tận.

Ngay cả phi chu kia cũng phải chịu lép vế.

Ngay cả Thẩm Hạo cũng không ngờ, lần này lại còn dẫn dụ đến hai cường giả Thái Ất Kim Tiên.

Bắc Minh Cô Hồng và Vương Thủ Nhất lần trước ở Ngọc Bàn bí cảnh, còn giao hoán Tử Lôi Trúc.

Không ngờ bây giờ lại lần nữa cạnh tranh.

Trên phi chu của Tây Đô Tiên Triều, Bắc Minh Cô Hồng cung kính nói: Sư phụ, nơi đây sao lại đông người thế này.

Không biết kẻ đứng sau có mục đích gì, liệu có phải là một cái bẫy không.

Kẻ đứng sau chắc chắn có bí mật không thể nói, bất kể thế nào, cũng phải xem xét, cho dù là cái bẫy thì đã sao, có vi sư ở đây còn sợ gì.

Đối với thực lực của mình, Lý Chân Lục vẫn rất tự tin.

Y tin rằng, bất kỳ âm mưu quỷ kế nào, trước thực lực tuyệt đối, đều chẳng có tác dụng.

Vương Tuyên Lâm kia là Thái Ất Kim Tiên cảnh hậu kỳ, rất khó đối phó, nghe nói y vẫn luôn bế quan, ngay cả Vạn Thành Đại Hội cũng không đi, thậm chí có khả năng còn tiến xa hơn một bước.

Bắc Minh Cô Hồng lo lắng nói.

Lý Chân Lục nói: Bình tĩnh một chút, Vương Tuyên Lâm tuy là Thái Ất Kim Tiên cảnh hậu kỳ, nhưng vi sư cũng chẳng phải bùn nặn.

Không nói lão cẩu này nữa, nhắc đến y là ta lại bực.

Nói về công pháp trong động phủ này đi, con có chắc nó rất quan trọng với con không.

Bắc Minh Cô Hồng gật đầu nói: Vâng sư phụ, con kiêm tu Càn Khôn Độn Pháp, công pháp này là cực hạn của độn pháp, một chớp mắt có thể đi ba vạn sáu ngàn dặm.

Nhưng vì bị hạn chế bởi thể chất, con cũng chỉ có thể tu luyện tầng thứ nhất, hai tầng sau vẫn luôn không thể tu tập.

Chương 699

Thế nhưng công pháp trong động phủ này lại có thể giúp nhục thân thành thánh, thay đổi thể chất.

Một khi con có được công pháp này, liền có thể tu tập hai tầng sau của Càn Khôn Độn Pháp.

Đến lúc đó, bất cứ lúc nào, con cũng có thể ở vào thế bất bại.

Lý Chân Lục gật đầu, suy nghĩ cẩn thận rồi nói: Con nói không sai, ý nghĩ này cũng có vài phần đạo lý.

Con chẳng phải đã nói, khi ở Ngọc Bàn bí cảnh, con đã dùng Càn Khôn Độn Pháp giao dịch với Vương Thủ Nhất sao, mục đích của hắn chẳng phải cũng giống con ư.

Đúng vậy sư phụ, nhưng Càn Khôn Độn Pháp con đưa cho hắn chỉ có hai tầng đầu là thật, tầng thứ ba có vài chỗ thay đổi, căn bản không thể nhìn ra được con đã động tay động chân.

Con làm đúng đấy, bí tịch chín phần thật một phần giả, ai cũng không nhìn ra được.

Đã như vậy, trước tiên cứ xem xét tình hình, nếu có thể đoạt được thì tốt nhất, không đoạt được thì hợp tác.

Tóm lại, công pháp này nhất định phải có được.

Sắc mặt Lý Chân Lục cũng khó khăn lắm mới trở nên nghiêm túc.

Càn Khôn Độn Pháp Lý Chân Lục đương nhiên biết, công pháp này rất mạnh, nhưng hạn chế cũng phi thường lớn.

Thể chất người bình thường không thể tu tập.

Bắc Minh Cô Hồng có Thánh Linh Thể, mới miễn cưỡng tu tập

được tầng thứ nhất.

Một khi có được bản công pháp vô danh này, vậy thì thật sự như hổ thêm cánh.

Ngay cả y cũng có thể tiến thêm một tầng.

Mặc dù công pháp này được giới thiệu có chút nghịch thiên, nhưng giết yêu thú cũng được.

Tương tự, Vương Thủ Nhất và cha y là Vương Tuyên Lâm cũng mang theo ý nghĩ này.

Đối với bản công pháp vô danh này, bọn họ nhất định phải đoạt lấy.

Những người khác thì thảm rồi, khó khăn lắm mới gặp được một cơ duyên, ai ngờ lại dẫn dụ đến Thái Ất Chân Tiên, nghĩ thôi cũng khiến người ta tuyệt vọng.

Trong số này còn không ít cường giả Kim Tiên cảnh, sắc mặt cũng trở nên khó coi.

E rằng lại là một trận huyết vũ tinh phong.

Thẩm Hạo nhìn thấy người càng ngày càng nhiều, trong lòng cũng vui vẻ hẳn lên.

Đúng là công pháp hấp dẫn người a.

Xem ra bước này đã đi đúng.

Thời gian trôi qua, màn đêm bắt đầu buông xuống.

Mọi người đều lấy lại tinh thần, toàn lực chú ý quan sát.

Động phủ cổ xưa trên Vạn Quật Sơn, chỉ khi được ánh trăng chiếu rọi, động phủ mới phát ra ánh sáng yếu ớt.

Mọi người đều chờ đợi mặt trăng mọc lên.

Chẳng biết từ lúc nào, hai canh giờ đã trôi qua, ánh trăng như thủy ngân bao phủ khắp Vạn Quật Sơn.

Nhưng mọi người vẫn không phát hiện ra động phủ cổ xưa của Thẩm Hạo.

Khi mặt trăng lên đến đỉnh điểm, đột nhiên, một hang động trong Vạn Quật Sơn phát ra ánh sáng tím yếu ớt, hô ứng từ xa với ánh trăng.

Mau nhìn, kia có phải động phủ cổ xưa không.

Có ánh tím, chắc chắn là rồi.

Mắt mọi người sáng lên, nhưng đều không động đậy.

Đột nhiên một người bay vút đi, có người dẫn đầu, những người khác cũng không còn e ngại gì nữa, lập tức bay qua, sợ rằng đến muộn sẽ bị người khác cướp mất cơ duyên.

Chỉ thấy một đám người như bầy chim bị kinh động, ùn ùn lao nhanh về phía động phủ trên Vạn Quật Sơn với tốc độ cực nhanh.

Lại như từng ngôi sao băng xẹt qua bầu trời đêm, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ.

Còn Thẩm Hạo thì trà trộn vào giữa đám đông huyên náo này.

Giả vờ như không có chuyện gì, không nhanh không chậm theo sau đại đội tiến lên.

Tuy nhiên, khác với sự vội vã của những người khác, bốn người Bắc Minh Cô Hồng, Vương Thủ Nhất, Lý Chân Lục và Vương Tuyên Lâm lại tỏ ra đặc biệt trấn định tự nhiên.

Bọn họ không chỉ không hề hoảng sợ hay vội vàng, ngược lại còn ung dung đứng đó, ánh mắt như đuốc, chăm chú khóa chặt từng cử động của mọi người có mặt, không bỏ qua bất kỳ biến hóa biểu cảm hay động tác cơ thể nhỏ nhặt nào.

Tựa hồ như sự hỗn loạn này đối với bọn họ chẳng qua chỉ là một vở kịch, còn bọn họ thì giống như những người đứng ngoài cuộc, bình tĩnh và tinh tế quan sát phản ứng của mỗi người.

Sở dĩ như vậy, chỉ là vì họ xem mọi người như đối tượng thí nghiệm, muốn xem động phủ có nguy hiểm hay không.

Huống hồ, cho dù những người này có lấy được bí tịch trước, với thực lực Thái Ất Kim Tiên của bọn họ, muốn đoạt lại cũng dễ như trở bàn tay.

Bởi vậy vô cùng bình tĩnh.

Cùng lúc đó, trong Vạn Quật Sơn, bộ xương khô bằng bạch ngọc đang ngủ say, đột nhiên hai hốc mắt đen kịt lóe lên một trận quang mang quỷ dị.

Bởi vì nó đã cảm nhận được vô số đạo khí tức đang tiến về động phủ của nó, lập tức chấn kinh vô cùng.

Chuyện gì vậy, vì sao đột nhiên lại có nhiều người đến thế.

Kẻ bị sét đánh kia đã bại lộ vị trí của bản tọa.

Không thể nào, mồi nhử tung ra đều đã bị hạ cấm chế, căn bản không thể nói ra bất kỳ tin tức nào về nơi đây.

Là ai, rốt cuộc là tên khốn kiếp nào đã tiết lộ bí mật, để ta biết được, nhất định sẽ khiến ngươi hóa thành tro bụi.

Trong âm thanh ẩn chứa sự phẫn nộ.

Ngay sau đó, chỉ thấy bộ xương khô bạch ngọc đột nhiên vung tay, xung quanh liền bốc lên khói đen.

Đồng thời, trận pháp phòng ngự của Vạn Quật Sơn được khởi động.

Khoảnh khắc trận pháp khởi động, Vạn Quật Sơn đột nhiên bắt

đầu rung chuyển dữ dội.

Tất cả các hang động đều chuyển đổi vị trí một cách quỷ dị.

Khi mọi người vừa tiếp cận Vạn Quật Sơn, liền phát hiện ánh sáng tím đã biến mất, cùng lúc đó, tất cả các hang động xung quanh đều hoán đổi vị trí một cách quỷ dị.

Cảnh tượng này khiến mọi người có chút bất ngờ, hoàn toàn vượt ngoài sức tưởng tượng của họ.

Vì sự việc đã nằm ngoài tầm kiểm soát, Thẩm Hạo liền không định mạo hiểm nữa.

Mà là dừng lại quan sát, tùy thời chuẩn bị rời đi.

Đồng thời, toàn bộ Vạn Quật Sơn bốc lên khói đen, bao phủ tất cả các hang động.

Mọi người vội vàng dùng thần thức dò xét, nhưng lại phát hiện thần thức căn bản không thể xuyên thấu khói đen.

Làn khói đen này vậy mà có thể ngăn chặn thần thức.

Lập tức trong lòng đại kinh thất sắc.

Nơi đây vô cùng quỷ dị.

Xem ra đây chắc là trận pháp phòng ngự.

Trong chư vị, có ai hiểu đạo trận pháp không.

Ta tuy có hiểu đôi chút, nhưng làn khói đen này lại ngăn chặn thần thức.

Hơn nữa, trận pháp và thiên địa xung quanh hòa làm một thể, hoàn toàn không có chút khí tức nào, khó, quá khó.

Nói đến đây, chỉ thấy người này nói xong, ánh mắt lại càng trở nên sáng rõ.

Một trận pháp lợi hại như vậy, càng chứng tỏ động phủ này không hề đơn giản.

Không chỉ y, những người có chút kiến thức đều động lòng.

Bốn người Bắc Minh Cô Hồng, Vương Thủ Nhất, Lý Chân Lục, Vương Tuyên Lâm cũng phát hiện công hiệu của làn khói đen này.

Tuy thần thức không thể xuyên thấu, nhưng họ lại càng coi trọng hơn.

Chỉ riêng cửa ải đầu tiên đã làm khó tất cả mọi người, động phủ này đáng để thăm dò.

Trong lòng cũng càng thêm xác định tính chân thực của động phủ.

Không sợ gặp khó khăn, chỉ sợ là đồ tầm thường.

Bắc Minh Cô Hồng nói: Sư phụ, xem ra kẻ đứng sau không vào được, bởi vậy mới truyền bá bí mật động phủ ra ngoài.

Lý Chân Lục lắc đầu nói: E rằng không đơn giản như vậy, nếu đối phương chưa từng vào, vậy công pháp làm sao truyền ra ngoài được.

Hoặc có lẽ y đã có được ngọc giản nào đó, nhưng không có công pháp tiếp theo.

Bắc Minh Cô Hồng đoán.

Rất có khả năng, nhưng bất kể nguyên nhân gì, chỉ riêng sự bố trí của trận pháp này cũng đủ để chứng minh động phủ này quả thực không tầm thường, vi sư cũng đã có hứng thú.

Lý Chân Lục đã động lòng.

Không chỉ hai thầy trò Bắc Minh Cô Hồng và Lý Chân Lục, ngay cả phụ tử Vương Thủ Nhất, Vương Tuyên Lâm cũng tin đến tám phần.

Hai bên dường như đã thương lượng xong, cùng nhau khởi hành tiến về Vạn Quật Sơn.

Thẩm Hạo lại có chút bất ngờ, bởi vì thần thức của hắn hoàn toàn có thể xuyên thấu những làn khói đen này.

Bỗng nhiên, Thẩm Hạo trong lòng khẽ động.

Hắn nghĩ đến con hủy long hồi long trên chiến trường thượng cổ, tên gia hỏa này cũng phun khói đen.

Không gian của Thẩm Hạo tuy có thể thôn phệ hai phần ba năng lượng, nhưng lại có một chỗ tốt, đó chính là bất kỳ năng lực của vật chủng nào cũng có thể kế thừa.

Chương 700

Thẩm Hạo tuy không thể phun khói đen, nhưng thần thức của hắn lại không bị khói đen ảnh hưởng.

Trong làn khói đen, Thẩm Hạo chính là tồn tại vô địch.

Trong chốc lát, hai Thái Ất Kim Tiên Lý Chân Lục, Vương Tuyên Lâm đã đến.

Mọi người theo bản năng nhường ra một con đường.

Vương Tuyên Lâm: Lý Chân Lục, ngươi có cách nào phá giải trận này không.

Lý Chân Lục thờ ơ lướt mắt nhìn mọi người, không nói gì.

Vương Tuyên Lâm bên cạnh lập tức hiểu ngay.

Hai người nhìn nhau, dường như đã đạt thành một loại mặc khế nào đó.

Lý Chân Lục, Vương Tuyên Lâm không nói gì, hai người ngầm hiểu hình thành thế gọng kìm, bao vây mọi người lại.

Vương Tuyên Lâm đưa mắt ra hiệu cho Tư Đồ Liệt của Nam Dương Thành.

Lý Chân Lục cũng làm tương tự.

Tư Đồ Liệt: Tất cả mọi người lập tức tiến vào khói đen thăm dò rốt cuộc.

Bắc Minh Cô Hồng: Kẻ nào không tuân theo, giết không tha.

Lời vừa dứt, hai đạo hắc ảnh ẩn hiện đứng sau lưng mọi người, khí tức vô cùng mạnh mẽ, đều là cảnh giới Kim Tiên.

Hai người này đều là hộ đạo giả của Bắc Minh Cô Hồng và Vương Thủ Nhất.

Nghe vậy, trong lòng mọi người một trận bất mãn, nhưng trước cường quyền lại không dám chất vấn.

Nhưng lại không ai nhấc chân, ai mà biết làn khói đen này có nguy hiểm gì.

Thẩm Hạo không ngờ, đối phương vậy mà lại muốn hắn làm bia đỡ đạn.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Thẩm Hạo lóe lên một tia sáng yếu ớt.

Xem ra các ngươi đã có đường chết.

Tuy biết khói đen không có nguy hiểm, nhưng Thẩm Hạo lại không nhúc nhích, lúc này không thể bộc lộ bản thân, nhất định phải đi theo sau mọi người.

Thấy mọi người không hành động, hai cường giả Kim Tiên hừ lạnh một tiếng, mọi người chỉ cảm thấy màng nhĩ sắp nổ tung.

Kẻ có cảnh giới thấp thì trực tiếp bị chấn văng một ngụm tinh huyết.

Thấy thế, Tư Đồ Liệt lập tức lấy lại tinh thần, lớn tiếng nói: Đại nhân nhà ta chỉ cho các ngươi một hơi thở thời gian, lập tức tiến vào, kẻ nào dám lùi lại thì chết.

Mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, những người đứng đầu chỉ có thể cứng rắn mà tiến lên.

Vừa tiến vào khói đen, liền biến mất không thấy.

Thần thức của mọi người cũng không thể cảm nhận được.

Từng nhóm người tiến vào, đều bặt vô âm tín, cũng không có bất kỳ ai đi ra, hoàn toàn bị ngăn cách.

Điều này khiến Lý Chân Lục, Vương Tuyên Lâm nhíu mày, hoàn toàn không có một chút manh mối hữu dụng nào.

Ngay sau đó, Vương Tuyên Lâm quay đầu nhìn Tư Đồ Liệt.

Ngươi đi thử xem.

Tư Đồ Liệt sững sờ, không ngờ mình cũng trở thành đối tượng thí nghiệm.

Ta đây.

Sợ gì chứ, có ta ở đây, ta sẽ dùng tiên thằng trói ngươi.

Nói xong, Vương Tuyên Lâm búng ngón tay một cái, một sợi dây thừng mảnh mai liền buộc vào chân Tư Đồ Liệt.

Thấy vậy, Tư Đồ Liệt chỉ có thể cứng rắn gật đầu đồng ý.

Vâng, Vương đại nhân.

Thấy Tư Đồ Liệt sắp tiến vào khói đen, mắt Thẩm Hạo sáng lên, bước chân tăng tốc dẫn đầu tiến vào khói đen.

Thời khắc săn lùng bắt đầu.

Vương Thủ Nhất ném cho Tư Đồ Liệt một miếng ngọc giản nói: Gặp nguy hiểm thì bóp nát ngọc giản, chúng ta sẽ lập tức kéo ngươi ra.

Vâng.

Tư Đồ Liệt nhận lấy ngọc giản, trong lòng lại một trận chửi thầm.

Có chuyện tốt thì không đến lượt, chuyện đi chịu chết thì lại nghĩ đến y.

Nhưng quan lớn hơn một cấp là đè chết người, huống hồ lão bất tử Vương Tuyên Lâm này lại là Thái Ất Kim Tiên, động động ngón

tay là có thể bóp chết y.

Không chọc nổi, chỉ có thể nghe theo ý trời.

Sau khi điều chỉnh tâm thái, Tư Đồ Liệt cẩn thận từng li từng tí bay về phía khói đen.

Còn về tình hình bên trong khói đen thế nào thì không ai dám đảm bảo.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo sau khi tiến vào khói đen, liền chờ đợi thời cơ.

Khác với những người khác, Thẩm Hạo ở trong khói đen như cá gặp nước, đi lại tự do, mọi tầm nhìn đều vô cùng rõ ràng.

Khi thấy Tư Đồ Liệt tiến vào khói đen, Thẩm Hạo cười hắc hắc, không vội động thủ, mà là chờ Tư Đồ Liệt đi sâu hơn một chút.

Khi tất cả mọi người bước vào vùng khói đen quỷ dị này, liền như thể rơi vào một mê cung vô biên vô tận, lập tức mất đi khả năng phân biệt phương hướng.

Từng người đều như thể mất đi linh hồn, thần sắc đờ đẫn, bước đi lảo đảo.

Bọn họ cứ thế vô mục đích mà không ngừng xoay vòng vòng phía trên Vạn Quật Động.

Giống như ô tô chạy vào một bàn xoay khổng lồ, dù cố gắng thế nào cũng không tìm được lối ra.

Không chỉ vậy, âm thanh của mọi người cũng bị khói đen nuốt chửng không còn dấu vết.

Kỳ lạ hơn nữa, khoảng cách giữa tất cả mọi người đều là năm mét, ai nấy đều đang hô hoán, nhưng âm thanh dường như không thể truyền ra ngoài.

Mọi người cũng không cảm ứng được đối phương, không thể không nói trận pháp này phối hợp với khói đen quả thực quá lợi hại.

Quá thích hợp để làm lão lục rồi.

Tư Đồ Liệt tiến vào sau cũng tương tự mất đi phương hướng, theo sau đại đội bắt đầu xoay vòng vòng như bị ma lực hút.

Nhìn Tư Đồ Liệt sắp đi tới gần, Thẩm Hạo cười hắc hắc, trong tay phải xuất hiện một cây Tử Lôi Trúc.

Hôm nay ta sẽ khai quang cho tiểu tử ngươi.

Sau khi Tư Đồ Liệt tiến vào khói đen, chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh hư vô đen kịt, xung quanh không một chút âm thanh, như một kẻ mù, một kẻ điếc.

Không phải cái cảm giác nhắm chặt hai mắt.

Bởi vì cho dù nhắm mắt, vẫn có thể cảm nhận được bóng tối.

Trong khói đen lại không cảm thụ được bóng tối.

Cảm giác này, cứ như thể mắt trái mở, mắt phải nhắm.

Mà cái mắt phải đang nhắm chặt kia, mới có thể cảm thụ được sự hư vô, không có gì cả, không một chút đen tối nào.

Xung quanh cũng không có bất kỳ tiếng động nào, ngay cả tiếng gió cũng không cảm nhận được.

Đường đường một Chân Tiên cảnh hậu kỳ, sau khi vào đây, trong chớp mắt liền trở thành một kẻ mù, một kẻ điếc, thần thức cũng không thể sử dụng, điều này khiến y vô cùng hoảng sợ.

Gặp phải chuyện quỷ dị như vậy, ai mà không sợ hãi.

Thế là, trong lòng y dấy lên sự cảnh giác chưa từng có.

Ngay cả Thẩm Hạo tiếp cận phía sau y cũng hoàn toàn không hay

biết.

Ngay lúc này, Tư Đồ Liệt đột nhiên nghe thấy có người gọi tên y.

Tư Đồ thành chủ là ngài sao.

Tư Đồ Liệt trong lòng chấn động, vậy mà có âm thanh, vậy mà có âm thanh, y theo bản năng kêu lên một tiếng chậc.

Ngay sau đó lại vội vàng tìm kiếm âm thanh, thế giới không tiếng động lại đen tối này, quả thực quá hành hạ người.

Sự cô độc này thật sự khiến người ta tuyệt vọng, ngay cả một Chân Tiên cảnh như y cũng không chịu nổi.

Vừa chuẩn bị trả lời, đột nhiên một đạo tiếng xé rách kèm theo tiếng sấm sét truyền đến.

Lập tức xuyên thấu tâm mạch của y, toàn thân tê liệt không thể nhúc nhích.

Chỉ trong một hơi thở thời gian, liền chết không một tiếng động.

Thẩm Hạo lúc này mới hài lòng rút Tử Lôi Trúc ra, Thứ này đúng là dễ dùng, uy lực có chút mạnh mẽ a.

Đây là Tử Lôi Trúc mười vạn năm, lại còn trải qua thiên lôi mà hình thành, thêm vào đó Thẩm Hạo bản thân cũng có thuộc tính lôi điện, hoàn mỹ khế hợp, còn mạnh hơn cả cực phẩm tiên khí.

Trực tiếp nguyên thần cũng bị xóa sổ rồi.

Nhìn Tư Đồ Liệt đã không còn hơi thở, Thẩm Hạo vừa chuẩn bị thu y vào không gian.

Chương 701

Đột nhiên thấy trên chân Tư Đồ Liệt còn buộc sợi dây thừng, Thẩm Hạo gỡ nửa ngày phát hiện không gỡ được, liền biết sợi dây này chắc chắn là tiên khí, dứt khoát trực tiếp chặt đứt một chân của Tư Đồ Liệt.

Lúc này mới ném Tư Đồ Liệt vào không gian.

Sau đó liền tiếp tục tiềm phục.

Mà này, trận pháp này thật lợi hại, thêm vào khói đen, giết người vô hình.

Vương Tuyên Lâm đang chờ đợi bên ngoài, đột nhiên cảm ứng thấy sợi dây đang rơi xuống, một trận nghi hoặc.

Y theo bản năng giật một cái, đột nhiên một cái đùi đầy máu bay tới.

Lập tức nhíu mày: Đây là chân của ai.

Lý Chân Lục bên cạnh cười nói: Trừ Tư Đồ Liệt kia ra thì còn ai được nữa.

Vương Thủ Nhất cẩn thận nhìn kỹ cái chân, gật đầu nói: Cha, đúng là chân của Tư Đồ thành chủ.

Nghe vậy, sắc mặt bốn người đều trở nên ngưng trọng.

Ngay cả hai Thái Ất Kim Tiên Lý Chân Lục, Vương Tuyên Lâm cũng nhíu chặt mày.

Tiêu diệt Tư Đồ Liệt không một tiếng động, hai Thái Ất Kim Tiên bọn họ vậy mà không hề hay biết.

Cảnh tượng này, khiến tất cả mọi người bên ngoài làn khói đen

đều dừng bước.

Mọi người có mặt, đa số đều là người của Nam Dương Thành, Tư Đồ Liệt là ai bọn họ đương nhiên biết rõ, đó chính là Chân Tiên cảnh hậu kỳ.

Một nhân vật lợi hại như vậy, nói mất là mất.

Những người Nhân Tiên, Thiên Tiên, Dương Tiên bọn họ, sao dám tiến vào nữa.

Làn khói đen quỷ dị quá, chẳng lẽ bên trong có yêu thú lợi hại nào sao.

Ánh mắt Bắc Minh Cô Hồng xẹt qua vẻ ngưng trọng nói.

Vương Tuyên Lâm nhíu mày nói: Lý Chân Lục, ngươi có biết là chuyện gì không.

Lý Chân Lục lắc đầu: Sống nhiều năm như vậy, chuyện quỷ dị như thế này vẫn là lần đầu tiên ta gặp phải.

Nói xong, mấy người đều im lặng.

Người ta sợ hãi bởi những điều chưa biết.

Đối với sự không biết, đừng nói là người thường, ngay cả Thái Ất Kim Tiên cũng trong lòng cảnh giác, không khỏi sợ hãi.

Thẩm Hạo đang ẩn nấp bên trong, thấy Bắc Minh Cô Hồng và Vương Thủ Nhất đều không chịu tiến vào nữa, cẩn thận suy nghĩ một chút liền hiểu ra chuyện gì.

Chắc chắn là vì cái chết của Tư Đồ Liệt mà bọn họ sợ hãi.

Nhưng muốn hai tên gia hỏa này chịu tiến vào, thì phải đảm bảo bên trong làn khói đen này là an toàn.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo nhìn đám người vẫn đang xoay vòng,

mỗi người một cú đá, tất cả đều bị đá ra ngoài.

Mọi người đều đang quan sát, đột nhiên trong khói đen, từng đạo nhân ảnh bay ra.

Vương Tuyên Lâm vung tay một cái, một người còn chưa hoàn hồn đã trực tiếp bay thẳng đến trước mặt y.

Bên trong là tình hình gì.

Người đến lắc đầu nói: Không biết a, vừa vào trong thì bên trong một mảnh tối đen, cái gì cũng không nhìn thấy, cũng không nghe thấy.

Chúng ta cứ thế đi tới đi tới, nhưng mãi không tìm được lối ra.

Làm sao ra được.

Cái này cũng không biết, chỉ cảm thấy mông một cái đau nhói, liền bay ra ngoài, cứ như bị người ta đá một cú.

Thấy không hỏi được tin tức hữu dụng gì, Vương Tuyên Lâm lại bắt năm người nữa, sau khi hỏi thăm, đáp án nhận được đều giống nhau.

Điều này thật kỳ lạ.

Thần thức của Lý Chân Lục vẫn luôn chăm chú theo dõi mọi người, trừ Tư Đồ Liệt ra, số lượng người và số người vừa vào không có gì khác biệt, y phát hiện tất cả mọi người đều đã ra ngoài.

Dường như tất cả đều bị người ta đá ra đều bình an vô sự, ngược lại chỉ có một mình Tư Đồ Liệt gặp bất trắc.

Vương Tuyên Lâm cũng nhận ra có điều không đúng, Vì sao chỉ có một mình Tư Đồ Liệt xảy ra chuyện.

Vương Thủ Nhất: Cha, có phải là vì y bị buộc dây thừng không.

Hoặc là Tư Đồ Liệt có chuyện gì giấu chúng ta.

Lý Chân Lục phất trần, vuốt vuốt râu trắng.

Ánh mắt sắc bén nhìn về phía khói đen, nửa ngày sau mới nói: Ta thấy chưa chắc.

Tin tức về động phủ này xuất hiện ở Nam Dương Thành, mà Tư Đồ Liệt lại là thành chủ Nam Dương Thành.

Tất cả mọi người tiến vào khói đen đều không sao, duy độc chỉ một mình Tư Đồ Liệt gặp chuyện.

Ta có thể nói rằng, có người cố ý bày cục chính là để dụ Tư Đồ Liệt ra, từ đó giết chết y không.

Sư phụ, ý người là có người vì chút tài mọn này mà ra tay giáo huấn.

Bắc Minh Cô Hồng kinh ngạc nói.

Lý Chân Lục khẽ gật đầu, ngay sau đó, ánh mắt sắc bén lướt nhìn mọi người, khẽ nói: Nếu suy đoán này là thật, vậy hung thủ rất có khả năng chính là ở trong số này.

Nghe vậy, Bắc Minh Cô Hồng, Vương Thủ Nhất, Vương Tuyên Lâm đều không hẹn mà cùng lướt mắt nhìn mọi người.

Bắc Minh Cô Hồng nghi hoặc nói: Tư Đồ Liệt là Chân Tiên cảnh hậu kỳ, muốn giết chết y không một tiếng động, Chân Tiên cảnh không thể làm được, thấp nhất cũng phải là Kim Tiên cảnh.

Lý Chân Lục hài lòng nói: Không tồi, hợp ý với vi sư, nhụ tử có thể dạy được.

Vương Tuyên Lâm khinh thường nói: Lý Chân Lục ngươi đúng là đủ ngu xuẩn.

Nếu hung thủ là Kim Tiên cảnh, vì sao không trực tiếp giết Tư Đồ Liệt, mà lại phí công tốn sức lừa y đến đây.

Chẳng lẽ vì nơi đây phong cảnh đẹp.

Thích hợp chôn cất y.

Hơn nữa, làn khói đen này ngay cả Thái Ất Kim Tiên như ta còn không thể nhìn thấu, những người khác càng không cần phải nói.

Ta thấy hai thầy trò các ngươi còn kẻ này ngu hơn kẻ kia, thật là trò cười lớn.

Lý Chân Lục muốn phản bác, nhưng lại không biết phải nói thế nào.

Tuy nhiên, Lý Chân Lục không chịu thua hừ lạnh một tiếng nói: Rất có khả năng thực lực đối phương không bằng Tư Đồ Liệt, hoặc xấp xỉ.

Không giết được Tư Đồ Liệt ở Nam Dương Thành, bởi vậy mới bày cục dẫn Tư Đồ Liệt đến đây, hoặc có thể nói có âm mưu lớn hơn.

Dù sao công pháp chưa biết kia cần tinh huyết của tu sĩ và yêu thú, nhiều người như vậy chắc chắn có tác dụng.

Lý Chân Lục a Lý Chân Lục, ngươi quả thực ngu không thể tả, theo như ngươi nói, chẳng lẽ còn muốn giết chết Thái Ất Kim Tiên như ta.

Vương Tuyên Lâm dường như tìm được lỗ hổng để công kích Lý Chân Lục, liền châm biếm xỉa xói.

Lý Chân Lục nhàn nhạt nói: Kẻ đứng sau, có lẽ thật sự muốn cái mạng chó của ngươi.

Vương Tuyên Lâm lười nói thêm nữa, mà là nghiên cứu làm sao phá cục.

Vương Thủ Nhất bên cạnh, ghé sát vào Vương Tuyên Lâm, nhỏ giọng nói: Cha, bây giờ phải làm sao.

Vương Tuyên Lâm nhìn những tu sĩ phía dưới, Vẫn là để bọn họ tiếp tục thăm dò đường, sau đó tìm một người dùng dây thừng buộc lại.

Được.

Ngay sau đó Vương Tuyên Lâm chọn một thị vệ của Nam Dương Thành, một tán tu Dương Tiên cảnh, buộc sợi dây vào chân đối phương, bảo y tiến vào khói đen.

Đồng thời, Vương Tuyên Lâm nói với mọi người của Nam Dương Thành bên cạnh: Những người khác, cũng đều vào cho ta.

Vâng.

Còn Thẩm Hạo cũng lần nữa theo sau đại đội tiến vào khói đen.

Lần này, Thẩm Hạo lại không động thủ, mà là quan sát.

Chỉ trong vài hơi thở, mọi người lại như thể lạc đường, bắt đầu xoay vòng quanh hang động.

Quan sát kỹ một lúc, hắn phát hiện bốn người Vương Tuyên Lâm, Lý Chân Lục, Bắc Minh Cô Hồng, và cả Vương Thủ Nhất hoàn toàn không có ý định tiến vào.

Hiển nhiên là lo lắng có nguy hiểm.

Đúng là cẩn trọng như chó già a.

Thấy thế, Thẩm Hạo liền có chủ ý, vươn tay hút một cái, liền đưa tu sĩ Dương Tiên đang bị buộc dây thừng ra khỏi Vạn Quật Động.

Khi nam tử thấy làn khói đen phía sau mình, rồi nhìn động Vạn Quật trước mắt, kinh hỉ không thôi.

Lập tức bóp nát ngọc giản, báo cáo tình hình bên này.

Nhận được tin tức, Vương Tuyên Lâm suy nghĩ một chút rồi nói

với Kim Tiên bên cạnh: Ngươi cầm sợi dây đó qua thăm dò đường đi.

Vâng, đại nhân.

Một nam nhân áo bào xanh, cầm sợi dây bay vào khói đen.

Vương Tuyên Lâm cũng luôn chú ý tình hình xung quanh, chốc lát sau, tin tức từ phía đối diện truyền đến.

Đại nhân, chỉ cần cầm sợi dây là có thể an toàn xuyên qua khói đen.

Nghe vậy, Vương Thủ Nhất phấn khích nói: Cha, tốt quá rồi, con qua xem sao.

Bắc Minh Cô Hồng cũng vội vàng nói: Sư phụ, làm sao bây giờ.

Nhưng Lý Chân Lục vẫn lắc đầu nói: Bình tĩnh, đừng hoảng.

Khóe miệng Vương Tuyên Lâm nhếch lên một nụ cười mỉa mai: Vậy cứ chờ đợi thật kỹ đi.

Nói xong, y nói với Vương Thủ Nhất: Đi đi, cha sẽ kéo dây cho con.

Vâng cha.

Thẩm Hạo đang ẩn nấp trong khói đen, thấy Vương Thủ Nhất đã tiến vào.

Hắn vừa giơ Tử Lôi Trúc lên, nghĩ đi nghĩ lại rồi lại hạ Tử Lôi Trúc xuống, cảm thấy lúc này động thủ vẫn chưa thỏa đáng.

Giết một Vương Thủ Nhất thì đơn giản, nhưng mục đích chính hiện tại là phải có được bộ xương khô bạch ngọc trước.

Nếu Vương Thủ Nhất chết, e rằng sẽ khó xử lý, Vương Tuyên Lâm nhất định sẽ điều tra từng người một, tìm ra không khó.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo bỏ qua cho Vương Thủ Nhất.

Vương Thủ Nhất nhờ sợi dây, thuận lợi xuyên qua khói đen, phấn khích báo cho Vương Tuyên Lâm.

Thấy vậy, khóe miệng Vương Tuyên Lâm nhếch lên, khinh thường liếc nhìn Lý Chân Lục một cái, Phế vật.

Nói xong ngừng lại một lát, y nói với mọi người của Nam Dương Thành: Được rồi, tất cả đều cầm sợi dây mà qua đi.

Vâng.

Có sợi dây dẫn đường, mọi người Nam Dương Thành đều vô cùng thuận lợi.

Trong nháy mắt, phía Nam Dương Thành đã có hơn trăm người đi qua.

Thấy thế, Thẩm Hạo tuyệt đối không cho phép một nhà độc đại, thế là những người bên trong khói đen, cũng dưới sự giúp đỡ của Thẩm Hạo mà thuận lợi vượt qua khói đen.

Khi Lý Chân Lục biết ngày càng nhiều người đã qua, cũng có chút sốt ruột.

Nhưng bảo y mượn sợi dây của Vương Tuyên Lâm, đánh chết y cũng không thể hạ thấp thể diện này.

Y nói với Kim Tiên bên cạnh: Ta dùng dây buộc ngươi, ngươi cũng qua đi.

Vâng, Lý đại nhân.

Rất nhanh, hộ đạo giả của Bắc Minh Cô Hồng cũng tiến vào khói đen.

Dưới sự dẫn dắt cố ý của Thẩm Hạo, đối phương lập tức nắm lấy sợi dây bên phía Vương Tuyên Lâm, cũng thuận lợi đi qua.

Kim Tiên sau khi xuyên qua khói đen, cũng thở phào nhẹ nhõm, dù

sao thứ quỷ dị này y cũng chưa từng thấy qua, lập tức lắc nhẹ sợi dây biểu thị đã đến nơi an toàn.

Chương 702

Sư phụ.

Bắc Minh Cô Hồng có chút phấn khích nói.

Đi đi.

Đa tạ sư phụ.

Rất nhanh, tại hiện trường chỉ còn lại hai người Vương Tuyên Lâm và Lý Chân Lục.

Thẩm Hạo cũng dẫn dắt mọi người lần lượt đi ra khỏi khói đen, còn hắn cũng nhân cơ hội trà trộn vào trong đám đông.

Bên ngoài khói đen, lại rộng mở sáng sủa.

Ánh trăng như thủy ngân đổ xuống, tựa như một lớp lụa mỏng phủ lên mặt đất.

Vạn Quật Động cuối cùng cũng vén lên tấm màn che mờ ảo, toàn bộ diện mạo rõ ràng hiện ra trước mắt.

Nhìn từ xa, Vạn Quật Động như một mê cung khổng lồ, các hang động chồng chéo phức tạp, liên kết với nhau.

Có hang động rộng rãi khoáng đạt, có hang thì chật hẹp u sâu, chỉ vừa một người nghiêng mình đi qua.

Nhìn những hang động chi chít, người mắc chứng sợ lỗ chỗ chắc chắn sẽ ngất xỉu.

Vương Thủ Nhất nhíu mày nói: Nhiều hang động thế này, rốt cuộc cái nào mới đúng.

Bỗng nhiên, Vương Thủ Nhất nhíu mày nói: Các ngươi xem, cái động quật ở giữa kia thần thức không thể dò xét vào được.

Nghe vậy, Bắc Minh Cô Hồng lập tức đích thân thử một phen, vui mừng nói: Vương đạo hữu, ngươi nói không sai, quả nhiên là như vậy, những động quật khác đều có thể dò xét, duy độc cái động quật này không thể.

Xem ra động quật phát ra tử quang trước đó nhất định là cái này rồi.

Nghe vậy, Thẩm Hạo nhìn kỹ, quả nhiên chính là động phủ của Bạch Ngọc Khô Lâu.

Trong lòng hắn dấy lên một trận nghi hoặc, Bạch Ngọc Khô Lâu này làm kiểu gì vậy, chẳng phải là nơi này không có ba trăm lạng bạc sao.

Nhưng cũng tốt, đỡ mất công tìm từng cái một.

Tuy nhiên Thẩm Hạo chợt cảm thấy có gì đó không ổn, ai lại ngu xuẩn đến mức cố ý bại lộ bản thân.

Từ xưa đến nay, sự tình khác thường ắt có biến, tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Điều này giống như là cố ý tự bại lộ.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo lập tức lặng lẽ ẩn vào giữa đám đông, như một người vô hình.

Thẩm Hạo đâu biết, Bạch Ngọc Khô Lâu giờ phút này tức đến muốn thổ huyết, càng chấn kinh vô cùng.

Nó vạn vạn lần không ngờ, lại có người có thể xuyên qua hắc vụ, thật sự là nghịch thiên.

Điều này khiến nó vô cùng phẫn nộ, nếu biết là ai tiết lộ tin tức, nhất định phải xé xác vạn đoạn.

Trải qua nỗi kinh hoàng của hắc vụ vừa rồi, mọi người đều đứng

tại chỗ, không ai có ý muốn tiến vào.

Ai mà biết động phủ này có hay không có trận pháp cơ quan gì đó, cẩn thận vẫn hơn.

Vương Thủ Nhất nói với Kim Tiên phía sau: Đi tìm mấy người dò đường.

Vâng, công tử.

Chỉ thấy người nam tử kia chậm rãi xoay người lại, ánh mắt hắn sắc bén như chim ưng, nhanh chóng quét qua đám đông xung quanh.

Cuối cùng, ánh mắt hắn dừng lại trên ba người đứng ở phía trước nhất.

Ba người này đều là cao thủ Thiên Tiên cảnh, không quá mạnh cũng không quá yếu, vừa vặn.

Chính là ba người các ngươi.

Mặc dù trong lòng có ngàn vạn lần không tình nguyện, nhưng đối mặt với uy áp cường đại của Kim Tiên, bọn họ hiểu rõ phản kháng chỉ mang lại hậu quả nghiêm trọng hơn.

Thế là, ba người chỉ đành cắn răng, cứng đầu chấp thuận.

Vâng, tiền bối.

Dù sao, trước sức mạnh tuyệt đối, bất kỳ sự giãy giụa nào cũng chỉ là vô ích.

Đối với tình huống bên trong động quật, Thẩm Hạo tuy biết rõ, nhưng giờ đây Bạch Ngọc Khô Lâu dường như đã chủ động phản kháng, tình hình lại trở nên khác biệt.

Ai biết bên trong còn có nguy hiểm gì không.

Cứ xem trò vui là được.

Ba người cẩn thận từng li từng tí bước vào động quật thần bí khó lường này.

Bước chân nhẹ nhàng, sợ giẫm phải cấm chế nào đó.

Trong lòng thầm cảnh giác.

Tuy nhiên, khi bọn họ tiến vào động phủ, lại thấy một sự quỷ dị, trừ sự u ám vô tận xung quanh và thần thức bị hạn chế không thể sử dụng ra, lại không hề cảm nhận được chút khí tức nguy hiểm nào.

Một trong số đó vốn không thích môi trường tối tăm, hắn khẽ nhíu mày, nói nhỏ: Tối đen như vậy, thật khiến người ta bất an.

Nói rồi, một tay nhanh chóng kết ấn, trong khoảnh khắc, một đạo quang mang chói mắt từ tay hắn bùng phát, như một viên minh châu rực rỡ chiếu sáng cả động quật.

Chiếu minh thuật vừa thi triển, động huyệt vốn tối đen như mực lập tức trở nên sáng sủa.

Ba người tiếp tục đi tới, không lâu sau liền đến một góc rẽ.

Ngay khoảnh khắc bọn họ vừa chuyển hướng, cảnh tượng trước mắt đột nhiên thay đổi long trời lở đất —— thông đạo vốn hẹp hòi trong chớp mắt trở nên rộng rãi vô cùng, phảng phất như bước vào một thế giới khác.

Đập vào mắt là một thạch thất dưới lòng đất to lớn và hùng vĩ.

Chỉ thấy trong động phủ, không hề có bất kỳ trang trí nào, trống rỗng, chỉ có một đống bạch cốt, trông cực kỳ rợn người.

Ngay khoảnh khắc đó, bầu không khí vốn yên tĩnh lập tức bị phá vỡ.

Ba đôi mắt không hẹn mà cùng nhìn về phía tảng đá nổi bật trên cao, chỉ thấy trên đó tĩnh lặng nằm một khối ngọc giản phát ra quang

mang thần bí.

Trong mắt ba người đồng thời lóe lên một tia tham lam, tim đập nhanh, hơi thở dồn dập.

Hầu như không chút do dự, thân hình như điện xẹt lao ra, đồng thời phóng về phía ngọc giản trên tảng đá.

Trong chớp mắt, ba đạo thân ảnh giao chiến va chạm trên không trung, bùng phát từng trận năng lượng ba động mãnh liệt.

Trong phút chốc, cả thạch thất dường như bị trận chiến kịch liệt này xé nát.

Theo thời gian trôi đi, cuộc tranh đoạt này càng trở nên gay gắt, ba người đánh nhau khó phân thắng bại.

Bọn họ thi triển hết khả năng, phát huy tiên pháp thần thông của mình đến cực hạn, cố gắng áp đảo đối phương, đoạt lấy khối ngọc giản vô cùng quý giá kia.

Tiếng đánh nhau kịch liệt bên ngoài mọi người cũng nghe rõ ràng, hai danh Kim Tiên không cấm đối vọng liễu nhất nhãn.

ánh mắt họ giao nhau trong khoảnh khắc, dường như truyền đi một loại mặc khải.

Không chút do dự, hai người thân hình thoắt cái, như điện xẹt nhanh chóng lao vào trong động phủ.

Vừa bước vào căn phòng, ánh mắt họ lập tức bị cảnh tượng trước mắt hấp dẫn.

Chỉ thấy ba người trong phòng đang điên cuồng tranh đoạt khối ngọc giản thần bí kia.

Ánh mắt của hai Kim Tiên khi quét qua ngọc giản trong tích tắc, không khỏi tự chủ lóe lên một tia nhiệt huyết khó che giấu.

Hiển nhiên, bọn họ cũng nhận ra giá trị mà khối ngọc giản này đại biểu tuyệt đối không hề nhỏ.

Thế là, gần như cùng một lúc, bọn họ không chút do dự gia nhập vào cuộc chiến tranh đoạt.

Bởi vì hai Kim Tiên gia nhập, ba người kia trong chớp mắt bị khống chế, chỉ trong một hơi thở đã mất đi tư cách tranh đoạt ngọc giản.

Mọi người đứng ngoài động, chỉ nhìn thấy bên trong quang mang tứ xạ.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là, hai Kim Tiên cảnh giới chiến đấu kịch liệt, nhưng động quật này lại không hề bị hủy hoại chút nào.

Bên trong đánh nhau náo nhiệt, bên ngoài mọi người cũng đứng ngồi không yên.

Có thể đánh nhau, chứng tỏ một điều, bên trong đã phát hiện ra thứ tốt.

Bắc Minh Cô Hồng và Vương Thủ Nhất đều chăm chú nhìn đối phương.

Giờ phút này, đã là quan hệ cạnh tranh.

Cùng với sự thăng cấp không ngừng của cuộc chiến, những bộ xương khô trong động phủ đều biến thành bột mịn.

Chỉ còn lại duy nhất một bộ Bạch Ngọc Khô Lâu không hề tổn hại.

Nhìn thấy điều này, hai Kim Tiên liền hiểu ra rằng gia hỏa này chính là động chủ viễn cổ.

Nhưng cũng không để tâm, chỉ là một bộ xương khô mà thôi, mặc kệ ngươi từng huy hoàng, cường đại đến đâu, nhưng giờ đã chết, trở

thành bạch cốt, chẳng có ích gì.

Thay vào đó, bọn họ đều tranh đoạt ngọc giản.

Ba người kia, tuy đều là Thiên Tiên cảnh, căn bản không thể chịu đựng được chiến đấu của Kim Tiên, đành phải cố nhịn mà rút lui.

Bên ngoài mọi người thấy ba người đi ra, lập tức tiến lên hỏi thăm.

Vương Thủ Nhất: Bên trong rốt cuộc tình huống thế nào.

Bên trong phát hiện một khối ngọc giản, còn về nội dung là gì, chúng ta không được biết.

Lời này vừa ra, xung quanh một mảnh kinh hô.

Mắt mọi người đều đỏ lên, không cần đoán cũng biết là công pháp, công pháp cường đại như vậy, ai mà không thèm muốn chứ.

Ngay lúc này, Vạn Quật Động đột nhiên phát ra một trận quang mang cực mạnh.

Chương 703

Tiếp đó liền nghe thấy hai tiếng kêu thảm thiết.

Cả Vạn Quật Sơn, bị một đạo hộ thuẫn màu huyết hồng bảo vệ.

Bắc Minh Cô Hồng chấn kinh nói: Vạn Quật Động này hóa ra lại là một kiện tiên khí.

Sắc mặt Vương Thủ Nhất tái nhợt, trán đầm đìa mồ hôi lạnh, vội vàng kêu lớn: Tạ tiền bối.

Đừng kêu nữa, chắc chắn đã xảy ra chuyện rồi.

Sắc mặt Bắc Minh Cô Hồng cũng vô cùng khó coi.

Mất đi một Kim Tiên, bất kể đối với tiên triều hay gia tộc nào mà nói, đều là tổn thất không nhỏ.

Trong lòng đều đang rỉ máu.

Năng lượng ba động cường đại cũng bị Vương Nghi Lâm và Lý Chân Lục ở vòng ngoài hắc vụ cảm ứng được.

Hai người không nói hai lời, lập tức men theo dây thừng vội đến bên ngoài Vạn Quật Động.

Chấn kinh nhìn mọi thứ đang diễn ra trước mắt.

Ai cũng không ngờ, Vạn Quật Sơn lại là một kiện tiên khí, tuyệt đối không hề đơn giản.

Thậm chí Vương Nghi Lâm còn cảm thấy thứ này mạnh hơn tiên khí, hiện tại xem ra có chút tổn hại.

Bởi vì, ngay lúc nãy bọn họ đã cảm nhận được một cổ khí tức cường đại.

Ngay cả bọn họ cũng cảm thấy uy hiếp.

Thủ Nhất, Tạ Lăng đâu.

Không thấy Kim Tiên Tạ Lăng, Vương Nghi Lâm trong lòng có một dự cảm không lành, vội vàng hỏi.

Cha, Tạ Lăng tiền bối đã tiến vào động phủ, e rằng lành ít dữ nhiều rồi.

Đồ phế vật, ở đây nhiều người như vậy, vì sao lại để Tạ Lăng tiến vào.

Vương Nghi Lâm phẫn nộ không thôi, cái giá phải trả khi mất đi một Kim Tiên thực sự quá nặng, Vương Nghi Lâm đương nhiên đau lòng.

Vương Thủ Nhất ấm ức không biết giải thích thế nào, Tạ Lăng cũng vì thèm khát công pháp mà xông vào, không liên quan gì đến hắn.

Sắc mặt Lý Chân Lục cũng khó coi, bởi vì Kim Tiên dưới trướng của hắn cũng đã xông vào.

Khí tức cường đại vừa rồi, hiển nhiên cả hai người đều đã gặp chuyện.

Nhìn Vạn Quật Sơn, bị hộ thuẫn màu huyết hồng bao bọc.

Lý Chân Lục và Vương Nghi Lâm nhìn nhau, lập tức ra tay.

Oanh.

Chỉ thấy hai người hội tụ toàn bộ sức mạnh vào một chỗ, mạnh mẽ vung ra một đòn chí mạng.

Trong chớp mắt, một đạo quang mang chói lóa như tia điện xé rách không trung, thẳng tắp lao về phía hộ thuẫn huyết hồng phía trước.

Hai bên va chạm ầm ầm, tức thì bùng phát quang mang chói mắt

vô cùng, phảng phất như hai ngôi sao kịch liệt va chạm trên không trung.

Ngay sau đó, một cổ sóng xung kích hủy thiên diệt địa lấy điểm va chạm làm trung tâm điên cuồng khuếch tán ra bốn phía.

Oanh —— Một tiếng động trời vang vọng, tựa như vạn tiếng sấm cùng lúc nổ, chấn động đến mức tai muốn điếc.

Mọi người tại chỗ chỉ cảm thấy một trận cuồng phong gào thét quét qua.

Nhiều người căn bản không kịp phản ứng, liền bị cổ năng lượng ba động cường đại này trực tiếp chấn cho liên tục lùi về sau.

Những người tu vi yếu hơn càng không thể chịu nổi, có người tại chỗ thổ huyết bị chấn chết, người mạnh hơn một chút cũng trọng thương ngã xuống đất không dậy nổi. có người thì như diều đứt dây, bay ngược ra xa.

Ngay cả Thẩm Hạo dưới sự xung kích khủng bố này, thân hình cũng chao đảo, không tự chủ bị chấn bay xa mấy trăm trượng, mới miễn cưỡng ổn định lại thân hình.

Bởi vì có đạo bào và tiên pháp hộ thể, Thẩm Hạo chỉ bị dơ y phục một chút.

Vừa vặn mượn lực lọt vào trong hắc vụ.

Hắn ẩn mình trong góc tối của hắc vụ để quan sát.

Chiến đấu của Thái Ất Kim Tiên không phải là điều Thẩm Hạo có thể tham gia.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là, động phủ Vạn Quật này thật sự quá lợi hại.

Hai Thái Ất Kim Tiên cùng nhau công kích, lại không hề làm tổn

thương nó chút nào.

Sắc mặt Bắc Minh Cô Hồng càng trở nên khó coi, lúc này nàng mới hiểu ra, đối phương cố ý làm cho động phủ không thể dò xét thần thức, chính là để dụ dỗ bọn họ.

Vương Thủ Nhất trong lòng một trận sợ hãi, ngay cả hai Thái Ất Kim Tiên cũng không phá vỡ được hộ thuẫn, hắn chỉ là Chân Tiên cảnh hậu kỳ, may mà vừa rồi không có xung động, nếu không bây giờ gặp chuyện chính là hắn.

Hắn là thiên kiêu xếp thứ nhất, đã đại phóng dị sắc tại Vạn Thành Đại Hội, danh chấn Tứ Đại Tiên Triều, tiền đồ một mảnh quang minh, không muốn lật thuyền ở đây.

Cùng lúc đó, cảm nhận được Vương Nghi Lâm và Lý Chân Lục đang tấn công.

Bạch Ngọc Khô Lâu trong Vạn Quật Động tức đến mức muốn chửi mẹ.

Nó vốn tưởng rằng hai Kim Tiên cảnh giới chính là cảnh giới cao nhất trong đám người này, không ngờ lại đến thêm hai Thái Ất Kim Tiên cường đại hơn.

Sớm biết như vậy, vừa rồi tuyệt đối sẽ nhịn xuống tiếp tục giả chết, cũng sẽ không động thủ với hai Kim Tiên.

Thật sự là tinh huyết của hai người này quá dụ hoặc, đã bao nhiêu năm không gặp qua rồi.

Giờ phút này, nó căn bản không còn dư lực để chống cự nữa, chỉ có thể hy vọng đối phương không phá vỡ được phòng ngự.

Hiện tại nó căn bản không phải đối thủ của hai Thái Ất Kim Tiên.

Tinh huyết Kim Tiên vừa hấp thu, đã không còn thời gian để nó

luyện hóa, chỉ có thể chuyển hóa toàn bộ tinh huyết của hai người thành hộ thuẫn.

Chỉ cần hộ thuẫn không vỡ, nó vẫn còn hy vọng.

Lý Chân Lục và Vương Nghi Lâm liên thủ công kích, hộ thuẫn lại không vỡ, có thể thấy sự lợi hại của hộ thuẫn này.

Hai người hít sâu một hơi, chuẩn bị tấn công lần nữa.

Lần này, cả hai đều tế xuất tiên khí của mình.

Cố gắng tăng cường uy lực.

Điều chỉnh trạng thái một chút, hai người bắt đầu tích lực lần nữa.

Vương Nghi Lâm và Lý Chân Lục đều là cường giả Thái Ất Kim Tiên cảnh, khi hai người tích lực, đại địa xung quanh đều bắt đầu rung chuyển.

Đá vụn bắt đầu bay lơ lửng, các tiên nhân xung quanh chỉ cảm thấy một cổ khí tức ngột ngạt.

Không khỏi nuốt nước bọt, cảnh tượng vừa rồi còn hiển hiện rõ ràng trước mắt, không ai dám tiếp tục nán lại, tất cả đều lùi về sau.

Mạnh quá.

Bắc Minh Cô Hồng một mặt ngưỡng mộ nói.

đây là lần đầu tiên nàng thấy sư phụ mình toàn lực ra tay.

Chỉ riêng khí thế đã khiến nàng rợn tóc gáy, nếu đánh vào người mình, chẳng phải bị miểu sát thành tro tàn sao.

Cảm nhận được hai cổ năng lượng ba này, Thẩm Hạo cũng có chút kinh thán.

Khoảng cách thực lực này thật sự quá lớn rồi.

Ước chừng tích lực trong thời gian một nén trà, Lý Chân Lục và

Vương Nghi Lâm mới bắt đầu toàn lực ra tay.

Ý nghĩ của hai người rất đơn giản, lần này toàn lực một kích, nhất định phải một kích tức phá hộ thuẫn này.

Chốc lát, hai người động thủ, năng lượng ba động cường đại lập tức xông thẳng vào hộ thuẫn.

Khi va chạm vào hộ thuẫn, trời sáng bừng.

Ngay cả Lý Chân Lục và Vương Nghi Lâm cũng bị cổ năng lượng tràn ra này chấn lùi mấy bước.

Dù vậy, hộ thuẫn vẫn không vỡ.

Nhưng nhìn kỹ, lại phát hiện quang trạch của hộ thuẫn đã ảm đạm đi không ít.

Lý Chân Lục: Vương đạo hữu, xem ra hộ thuẫn này không phải là không thể phá vỡ.

Không sai, nhưng chúng ta tiêu hao quá lớn, hãy để tất cả mọi người cùng lên.

Đúng ý ta.

Xem ra phải dùng nó rồi.

Nói đến đây, Lý Chân Lục tế xuất một cây trúc phát ra tử quang.

Chính là Tử Lôi Trúc.

Vốn dĩ Tử Lôi Trúc này là để cha của Bắc Minh Cô Hồng dùng để độ lôi kiếp.

Nhưng Lý Chân Lục và Bắc Minh Cô Hồng giữa đường đã đi đến một nơi khác, không quay về Tây Đô Tiên Triều.

Hoàn thành việc, khi chuẩn bị quay về, thì nhận được tin tức về sự xuất hiện của động phủ viễn cổ ở Nam Dương Thành.

Thế là lập tức phi thân đến.

Chương 704

Mắt Vương Thủ Nhất có chút nóng lên, thứ này thật sự là đồ tốt, lúc trước tìm thấy ở Ngọc Bàn Bí Cảnh.

Tử Lôi Trúc đối với việc phá thuẫn vẫn có tác dụng, dính chữ lôi sấm sét đã đại diện cho năng lực của nó.

Huống hồ lại là công thủ nhất thể, cũng có thể chịu đựng pháp lực của mọi người.

Lý Chân Lục nói: Chư vị, chúng ta cùng nhau ra tay đánh nát hộ thuẫn, đến lúc đó các ngươi cũng có một phần công lao.

Nghe vậy, mọi người đều trầm mặc không nói.

Bọn họ lại không phải kẻ ngu, chuyện mất công vô ích này, ai cũng không muốn làm.

Mẹ nó, hộ thuẫn phá ra, đồ tốt đương nhiên là của hai Thái Ất Kim Tiên các ngươi, bọn họ chẳng có gì cả.

Mấy tu sĩ vừa bị chấn chết, các ngươi còn chẳng thèm liếc mắt nhìn một cái.

Mọi người thấy Vương Nghi Lâm và Lý Chân Lục đang điều tức, liền biết lúc này là cơ hội tốt để thoát thân, nhưng không trực tiếp từ chối, mà lại chắp tay nói: Vâng, tiền bối.

Lý Chân Lục rất hài lòng với thái độ của mọi người.

Rất tốt, các ngươi chỉ cần truyền toàn bộ pháp lực vào Tử Lôi Trúc là được, sau đó không cần quản nữa.

Vâng, tiền bối.

Ngay lúc này, mọi người dường như đã bàn bạc kỹ lưỡng.

Đột nhiên nhảy vọt một cái, tất cả đều tiến vào trong hắc vụ.

Ý nghĩ của mọi người thì rất đơn giản, lão tử thà bị nhốt trong hắc vụ, cũng không muốn làm việc cho các ngươi.

Ý niệm này, vẫn là do Thẩm Hạo khai sáng.

Bởi vì bọn họ vừa thấy Thẩm Hạo nhân cơ hội trốn vào hắc vụ, liền tâm lĩnh thần hội, cũng học theo y hệt.

Mẹ nó, bảo bọn họ làm công cụ nhân đi ra sức, đúng là quả phụ mãnh cầu khó mà được —— nghĩ cũng hay.

Bọn họ còn nhớ cảnh tượng bị buộc phải tiến vào hắc vụ vừa rồi, lợi ích thì không có chút nào, nguy hiểm thì bọn họ phải gánh chịu.

Có Lý Chân Lục và Vương Nghi Lâm hai Thái Ất Kim Tiên ở đó, công pháp bọn họ chắc chắn cũng không có tư cách tranh đoạt.

Thay vì như vậy, chi bằng nhảy vào hắc vụ, bị nhốt một thời gian, còn hơn là mất mạng.

Người phản ứng chậm, nhìn Lý Chân Lục một cái cũng nhảy vào hắc vụ.

Đến nước này, sắc mặt Lý Chân Lục khó coi vô cùng, rõ ràng là bị vả mặt a, Vương Nghi Lâm bên cạnh sắc mặt cũng không tốt.

Nhưng Vương Nghi Lâm lại không dám làm loạn, dù sao những người này đều là tu sĩ của Nam Chiếu Tiên Triều, nếu bọn họ dám làm loạn, tin tức truyền ra, ảnh hưởng đối với nàng sẽ rất xấu.

Giờ đây, tại hiện trường chỉ còn lại những thuộc hạ của Nam Dương Thành.

Những người của Nam Dương Thành, thấy sắc mặt của Vương Nghi Lâm và Lý Chân Lục, trong lòng cũng thầm sướng.

Bọn họ vì đang tại chức, không thể chạy.

Nếu không cũng đã bỏ đi rồi.

Hít sâu một hơi, bình phục lửa giận, Vương Nghi Lâm nói: Các ngươi cùng nhau ra tay.

Vâng, đại nhân.

Mọi người dù trong lòng không muốn, nhưng cũng không dám công khai phản kháng.

Thấy vậy, Thẩm Hạo không nhịn được cười, hảo gia hỏa, nhân phẩm của hai lão già này thật sự quá tệ rồi.

Trong nháy mắt đã dọa tất cả mọi người chạy sạch.

Sau vài phút tích tụ, Lý Chân Lục và Vương Nghi Lâm hít sâu một hơi, chậm rãi điều động pháp lực hùng hồn bàng bạc trong cơ thể.

Xung quanh thân thể bọn họ dần dần bừng lên một tầng quang mang nhàn nhạt.

Cùng lúc đó, Bắc Minh Cô Hồng, Vương Thủ Nhất cũng cùng nhau toàn lực vận chuyển pháp lực.

Các thuộc tướng Nam Dương Thành cũng không ngừng truyền pháp lực của mình cho Lý Chân Lục và Vương Nghi Lâm.

Trong chốc lát, cả không gian đều tràn ngập năng lượng ba động cường đại, khiến người ta bất an không thôi.

Khi tất cả pháp lực hội tụ vào một chỗ, Lý Chân Lục và Vương Nghi Lâm đồng thanh quát lớn, đột nhiên ném ra cự đại quang ba ngưng tụ trong tay về phía trước.

Chỉ thấy quang ba như sao băng xẹt qua thiên tế, mang theo thế hủy thiên diệt địa thẳng tắp lao vào hộ thuẫn.

Chỉ nghe thấy một tiếng Oanh vang trời, một đạo cự đại lượng quang vô cùng chói mắt chợt lóe lên, khoảnh khắc này, đêm như ban

ngày.

Quang mang mãnh liệt chói đến mức mọi người gần như không thể mở mắt, ngay cả những đỉnh núi xa xa dường như cũng hóa thành bột mịn trong khoảnh khắc này.

Đợi quang mang dịu bớt một chút, Lý Chân Lục định thần nhìn, lập tức mắt sáng lên, thở phào nhẹ nhõm nói: Mau nhìn, hộ thuẫn đã xuất hiện vết nứt.

Chỉ cần xuất hiện vết nứt, điều đó có nghĩa là con đường này là đúng.

Còn việc khi nào đột phá, đó chỉ là vấn đề thời gian, điều bọn họ không thiếu nhất chính là thời gian.

Vương Nghi Lâm trong lòng không khỏi vui mừng, không tự chủ gật đầu.

Ngay sau đó ánh mắt nàng chăm chú nhìn Lý Chân Lục trước mặt, thành khẩn nói: Lý đạo hữu a, cục diện hiện tại chắc hẳn ngươi cũng đã thấy rồi.

Vạn Quật Động rốt cuộc ẩn chứa điều gì, chúng ta ai cũng không thể biết chắc chắn.

Nếu như ngươi và ta không thể đồng lòng hiệp lực, cùng thuyền chung chí, chỉ sợ đến cuối cùng sẽ uổng công làm lợi cho kẻ khác.

Lý Chân Lục gật đầu nói: Vương đạo hữu, ngươi cứ nói thẳng đi.

Vương Nghi Lâm nói: Vậy nên, theo ta thấy, đợi đến khi hộ thuẫn này bị phá vỡ, lúc đó về công pháp bí tịch ẩn chứa bên trong, hai bên chúng ta không bằng mỗi người lấy cái mình cần.

Phân biệt sao chép một bản mang đi có được không.

Như vậy, vừa có thể khiến cả hai đều có được thu hoạch, chẳng

phải là chuyện lưỡng toàn kỳ mỹ sao.

Được, không thành vấn đề, vậy còn tiên khí Vạn Quật Sơn thì sao.

Lý Chân Lục ánh mắt có chút nóng rực hỏi.

Vạn Quật Sơn này tuyệt đối là một kiện tiên khí vô cùng lợi hại, tuy có chút tổn hại, nhưng tu phục một phen, tuyệt đối không hề đơn giản.

Thậm chí, Lý Chân Lục có một loại trực giác, Vạn Quật Sơn không chỉ là tiên khí, mà còn có khả năng là Tiên Thiên Linh Bảo viễn cổ trong truyền thuyết.

Hắn tuy là Thái Ất Kim Tiên, nhưng cũng không có chí bảo đẳng cấp này.

Vương Nghi Lâm hừ lạnh một tiếng, đương nhiên biết Lý Chân Lục đang toan tính điều gì.

Đến lúc đó, chúng ta sẽ tùy theo thủ đoạn của mỗi người, hoặc tiếp tục giao dịch.

Nói xong, nàng đưa ánh mắt ra hiệu cho Vương Thủ Nhất.

Ý tứ không cần nói cũng rõ, nhanh chóng gọi thêm người.

Động tác tế vi này Lý Chân Lục cũng nhìn thấy, cũng vội vàng sai đồ đệ Bắc Minh Cô Hồng đi gọi người.

Nhưng trong lòng lại không có gì chắc chắn, dù sao đây là Nam Chiếu Tiên Triều, cách Tây Đô Tiên Triều vẫn còn rất xa.

Ngay sau đó, Vương Nghi Lâm và Lý Chân Lục lại bắt đầu điều tức.

Lần này, nhất định phải phá vỡ hộ thuẫn một lần.

Lúc này, bộ xương khô trắng như ngọc trong Vạn Quật Động phủ

tức đến mức toàn thân run rẩy, xương khô thậm chí phát ra tiếng đát.

Đột nhiên, trên vách đá xung quanh, bốc lên ngọn lửa vô danh, chiếu sáng cả động phủ.

Đầu xương khô thậm chí tức đến mức chửi rủa: Một lũ lâu nghĩ kiến hôi, thật sự là ỷ thế hiếp người quá đáng.

Chẳng lẽ thật sự cho rằng bản tọa là kẻ yếu mềm mặc người nhào nặn.

Xưa kia lũ kiến hôi này vẫy tay là có thể diệt, giờ đây thế thái viêm lương a, đáng chết, để bản tọa biết kẻ nào tiết lộ tin tức, sẽ khiến hắn hóa thành tro bụi, vĩnh thế không được siêu sinh.

Lần này, Bạch Ngọc Khô Lâu không thể kìm nén sự phẫn nộ và nhục nhã trong lòng nữa, quyết định không tiếp tục nhẫn nhịn lùi bước, mà phải chủ động xuất kích.

Trong chớp mắt, chỉ thấy trong đôi mắt vốn đen trống rỗng của Bạch Ngọc Khô Lâu đột nhiên lóe lên một đạo hồng quang quỷ dị và chói mắt, vô cùng rợn người.

Cùng với sự xuất hiện của đạo hồng quang này, toàn bộ Vạn Quật Sơn đều bắt đầu khẽ rung động, giống như bị một bàn tay vô hình nhẹ nhàng lay động.

Đồng thời, không khí xung quanh cũng dường như trở nên ngưng trọng áp lực, khiến người ta có một cảm giác khó thở.

Hộ thuẫn cường đại của Vạn Quật Sơn lại vào lúc này quỷ dị biến mất không dấu vết, phảng phất như chưa từng tồn tại vậy.

Ngay khi mọi người đang ngẩn người, một đạo quang ba màu đỏ sậm, đột nhiên xông thẳng tới.

Lý Chân Lục và Vương Nghi Lâm lập tức dựng lên hộ thuẫn

phòng ngự, nhưng quang mang đỏ sậm này tốc độ quá nhanh, hộ thuẫn còn chưa kịp phản ứng, trong chớp mắt đã đánh trúng hai người.

Trong một khoảnh khắc, quang mang đỏ rực quỷ dị bao phủ xung quanh.

Những thủ vệ của Nam Dương Thành chịu trận đầu tiên, chết không thể chết hơn.

Ngay cả trong hắc vụ, những kẻ thực lực yếu kém cũng bị hồng quang giết chết.

Càng đi xa, uy lực của hồng quang càng nhỏ.

Trong hắc vụ, mọi người đều như người mù, người điếc, nhưng Thẩm Hạo thì không.

Vừa vặn lợi dụng điểm này, dễ dàng ẩn mình phía sau mọi người, không hề hấn gì.

Trong chớp mắt chết đi ba bốn trăm người, điều khiến Thẩm Hạo càng không ngờ là, Vương Thủ Nhất lại cũng bị đánh bay ra, rơi vào trong hắc vụ.

Nhân cơ hội này, Thẩm Hạo thu toàn bộ thi thể vào trong không gian.

Cùng lúc đó, khóe miệng Lý Chân Lục và Vương Nghi Lâm cũng rỉ ra tiên huyết, bị thương không nhẹ.

Chương 705

Trong lòng chấn kinh vô cùng.

Không ngờ một kích này uy lực lại mạnh đến vậy.

Không những không sợ hãi, ngược lại ánh mắt họ càng sáng lên.

Vì hai người hiểu rằng, đối phương giờ đây đã thuộc về khốn thú chi đấu thú bị vây khốn liều chết, hộ thuẫn cũng không còn, hiển nhiên đã không còn chiêu trò gì nữa.

Chỉ cần đợi nó suy yếu, cuối cùng phần thắng chắc chắn thuộc về bọn họ.

Đối với Vạn Quật Sơn trước mắt này, họ càng thêm kỳ vọng.

Một kiện tiên khí có uy lực cường đại như vậy, ai mà không thích chứ.

Lý đạo hữu, trì tắc sinh biến, không thể lãng phí thời cơ nữa.

Vương Nghi Lâm lấy ra một viên đan dược nuốt vào, nói.

Được, ta cũng có ý này.

Lý Chân Lục cũng lập tức lấy đan dược ra dùng.

Lúc này cả hai người đều không còn che giấu gì nữa.

Hai người nuốt đan dược, bắt đầu điều tức thương thế.

Còn Thẩm Hạo trong hắc vụ, nhìn Vương Thủ Nhất cách đó không xa, rất muốn giết chết đối phương, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn thôi.

Giết Vương Thủ Nhất thì đơn giản, nhưng cha hắn là Vương Nghi Lâm vẫn còn ở đó.

Đối phương là Thái Ất Kim Tiên thực lực, Thẩm Hạo vẫn không muốn mạo hiểm này.

Hiện tại chưa phải lúc để giết Vương Thủ Nhất.

Dù sao Vương Thủ Nhất trong hắc vụ cũng không ra ngoài được.

Đối với Thẩm Hạo mà nói, tương đương với tiền gửi trong ngân hàng, lúc nào cũng có thể rút ra.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo kiềm chế cám dỗ này.

Không vội vàng nhất thời.

Ngay khi Vương Nghi Lâm và Lý Chân Lục vừa nuốt đan dược chuẩn bị điều tức, một chuyện bất ngờ đã xảy ra, hai người bọn họ lại cùng lúc phun ra một ngụm tiên huyết đỏ tươi.

Cảnh tượng thật kinh tâm động phách.

Cùng lúc đó, sắc mặt hai người cũng nhanh chóng thay đổi, một vệt đỏ quỷ dị và tươi tắn, khiến khuôn mặt vốn đã hơi tái nhợt giờ đây càng thêm âm u đáng sợ.

Lý Chân Lục trợn to hai mắt, trong ánh mắt tràn đầy sự chấn kinh và khó tin, hắn run rẩy môi lẩm bẩm nói: Sao. sao có thể.

Sao có thể như vậy chứ.

Hắn dù thế nào cũng không thể hiểu được, đạo hồng quang quỷ dị vừa rồi, lại mang đến hậu quả nghiêm trọng đến thế.

Bắc Minh Cô Hồng bên cạnh thấy vậy, trong lòng đại kinh thất sắc, vội vàng tiến lên lo lắng hỏi: Sư phụ, ngài rốt cuộc làm sao vậy.

Đã xảy ra chuyện gì.

Lý Chân Lục hít sâu một hơi, cực lực bình phục tâm cảnh, nói: Trong cơ thể vi sư xuất hiện một cổ huyết sát chi khí cường đại, vi sư

dùng hết toàn lực, nhưng căn bản không thể loại bỏ nó.

Bắc Minh Cô Hồng chấn kinh nói: Cái gì.

Ngay cả ngài cũng bó tay không có cách nào, điều này sao có thể.

Điều này khiến nàng đối với sự tồn tại trong động phủ càng thêm chấn kinh và sợ hãi, Thái Ất Kim Tiên còn không phải đối thủ, sức mạnh này khủng bố đến mức nào.

Cổ huyết sát chi khí này, không những khiến vết thương của Vương Nghi Lâm và Lý Chân Lục không thể hồi phục, thậm chí còn đang thôn phệ huyết khí của bọn họ.

Lý Chân Lục và Vương Nghi Lâm cả hai đều hoảng loạn, đâu còn sự điềm tĩnh của Thái Ất Kim Tiên.

Sư phụ, mau dùng Thất Hà Đan.

Bắc Minh Cô Hồng đột nhiên nghĩ ra điều gì đó vội vàng nói.

Sắc mặt Lý Chân Lục thoáng qua một tia không nỡ và đau lòng, nhưng vẫn cắn răng lấy ra viên Thất Hà Đan quý giá vô cùng.

Vương Nghi Lâm thấy vậy, cũng lấy ra một viên Thất Hà Đan.

Thẩm Hạo nhìn bộ dạng đau lòng của hai người, ngược lại không để tâm.

Thất Hà Đan Thẩm Hạo biết, dược liệu chính là dùng hạt sen của Thất Thải Liên mà luyện chế thành đan dược.

Sau khi dùng, toàn thân phát ra từng trận thất thải hà, có thể tịnh hóa và hồi phục mọi vết thương trong cơ thể.

Do đó cũng gọi là Thất Hà Đan, vô cùng quý giá.

Tứ Đại Tiên Triều chỉ có Đế Quân và Thái Ất Kim Tiên mới có tư cách dùng, là một nguồn tài nguyên vô cùng đắt đỏ.

Mà củ sen của Thất Thải Liên, chính là thứ Thẩm Hạo cần, củ sen Thất Thải Liên cũng là để luyện chế linh thể cho các nàng.

Vương Nghi Lâm, Lý Chân Lục sau khi dùng, toàn thân phát ra một trận cầu vồng sắc.

Dưới bầu trời đêm này càng thêm sáng rực.

Một khắc đồng hồ sau, quang mang mới tiêu biến.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cảm thấy cái gọi là Thất Hà Đan này cũng chỉ có vậy.

Còn không bằng Bất Lão Tuyền hiệu quả hơn, một ngụm xuống, liền đầy máu hồi sinh.

Chốc lát, Vương Nghi Lâm, Lý Chân Lục đã hồi phục lại.

Cảm nhận huyết sát chi khí trong cơ thể đã biến mất, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng vừa nghĩ đến Thất Hà Đan cứ thế mà mất đi, trong lòng lại vô cùng đau xót.

Bỗng nhiên, Vương Nghi Lâm nghĩ đến điều gì đó, nhìn quanh bốn phía, vội vàng hỏi: Nhi tử Thủ Nhất của ta đâu.

Bắc Minh Cô Hồng bên cạnh giải thích: Vương đạo hữu vừa rồi bị liên lụy, bị đánh bay vào trong hắc vụ.

Vương Nghi Lâm có chút lo lắng nói: Không biết Thủ Nhất có sao không.

Vừa nghĩ đến huyết sát chi khí vừa rồi, liền một trận sợ hãi.

Thất Hà Đan nàng cũng chỉ có một viên, nếu Vương Thủ Nhất trong cơ thể cũng có huyết sát chi khí, thật sự không biết xử lý thế nào.

Lý Chân Lục nghi hoặc nói: Chắc là không sao, vừa rồi mục tiêu chính vẫn là hai người chúng ta.

Nói đến đây, Lý Chân Lục dừng lại một chút, quay sang Bắc Minh Cô Hồng: Cô Hồng con không sao chứ.

Sư phụ, con tuy cũng bị thương, nhưng trong cơ thể không có huyết sát chi khí mà ngài nói.

À, vậy thì tốt.

Lý Chân Lục thở phào nhẹ nhõm.

Nghe vậy, Vương Nghi Lâm cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Ngọc Khô Lâu trong Vạn Quật Động, cảm ứng được huyết sát chi khí đã tiêu biến cũng một trận bất đắc dĩ.

Giờ đây nó chỉ là một bộ xương khô, sức mạnh có thể sử dụng không nhiều.

Nếu là ngày xưa, hai người kia trực tiếp đã bị huyết sát chi khí thôn phệ rồi.

Cần gì phải phiền phức như vậy.

Tiếp đó, Vương Nghi Lâm, Lý Chân Lục lập tức lại nuốt một viên đan dược, bắt đầu khôi phục pháp lực trong cơ thể.

Chốc lát, sau khi khôi phục xong, hai người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Giờ đây, Vạn Quật Động ngoại diện chỉ có ba người.

Vương Nghi Lâm, Lý Chân Lục hai người đối thị một nhãn, hiện tại khả một nhân khứ đương công cụ nhân tiến hành thí tham liễu.

Lý Chân Lục không muốn để đồ đệ của mình là Bắc Minh Cô Hồng đi thăm dò.

Do đó, Vương Nghi Lâm và Lý Chân Lục đều có những toan tính riêng.

Nghĩ đến đây, Vương Nghi Lâm chắp tay nói: Lý đạo hữu, giờ đây phòng ngự trận pháp đã biến mất, không bằng hai người chúng ta cùng nhau tiến vào thế nào.

Lý Chân Lục nghĩ nghĩ cũng không từ chối, Có thể.

Nói xong, quay sang Bắc Minh Cô Hồng nói: Một khi ta một khắc đồng hồ còn chưa ra, con cứ rời khỏi nơi này, đừng do dự.

Bắc Minh Cô Hồng cung kính nói: Vâng sư phụ.

Tiếp đó, Vương Nghi Lâm và Lý Chân Lục hai người tế xuất tiên khí, cẩn thận từng li từng tí tiến vào động phủ.

Nhìn động quật xung quanh đen kịt như mực, Lý Chân Lục tùy tay vung lên, trong động phút chốc sáng bừng vô cùng.

Trong động vẫn không thể sử dụng thần thức.

Chuyển qua khúc quanh, tiến vào thạch thất.

Trong thạch thất rộng lớn, bên trong nhất mục liễu nhiên.

Dưới đất chỉ có ba bộ xương khô lớn nhỏ khác nhau, còn bên cạnh đặt một khối ngọc giản, không còn thứ gì khác.

Do thần thức bị hạn chế, Vương Nghi Lâm và Lý Chân Lục cũng không nhìn ra xương khô có gì đặc biệt.

Lý Chân Lục nhíu mày nói: Nơi này cư nhiên không có ai.

Không biết, trước tiên xem ngọc giản bên trong có gì.

Vương Nghi Lâm nói xong liền muốn lấy ngọc giản, nhưng lại bị Lý Chân Lục ngăn lại.

Vương đạo hữu khoan đã.

Vương Nghi Lâm: Chẳng lẽ Lý đạo hữu sợ Vương mỗ độc chiếm ngọc giản không thành, nơi này lại vô cùng nguy hiểm.

Lý Chân Lục nói: Vì sao không phải ta xem trước.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, ai cũng không nhường ai.

Bộ Bạch Ngọc Khô Lâu đang nằm trên đất giả vờ, cảm nhận được khí tức của hai người, đôi mắt trống rỗng đen kịt của bộ xương lóe lên một tia tham lam.

Vương Nghi Lâm và Lý Chân Lục không nhường nhau, chốc lát, Lý Chân Lục nói: Vậy thế này đi, hai người chúng ta cùng nhau xem thì sao.

Có thể, nơi này nguy hiểm, ra ngoài rồi nói sau.

Ngay lúc này, một chuyện bất ngờ đã xảy ra.

Chương 706

Trong chớp mắt, toàn bộ Vạn Quật Động dường như bị một bàn tay vô hình thao túng, tất cả cửa động quật lại không hề có dấu hiệu gì mà biến mất không tăm hơi.

Vốn dĩ những lối vào động quật lớn nhỏ khác nhau, hình thái đủ loại.

Giờ phút này lại như bị thi triển phép thuật mà khép chặt lại, giữa chúng không một kẽ hở nào, trông như một khối nham thạch khổng lồ tự nhiên vậy.

Ngay khoảnh khắc đó, một cảnh tượng bất ngờ đột nhiên hiện ra trước mắt.

Thẩm Hạo trợn trừng mắt, mặt đầy kinh ngạc nhìn về phía trước, hắn căn bản chưa từng dự liệu sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Mà lúc này, Bắc Minh Cô Hồng đang đứng bên ngoài cũng kinh hãi đến mức không khép miệng lại được, trong lòng dấy lên sóng to gió lớn.

Sư phụ Lý Chân Lục và Vương Nghi Lâm đều là Thái Ất Kim Tiên, vậy mà lại vô duyên vô cớ biến mất.

Nơi này quả thực quỷ dị vô cùng, vừa nghĩ đến đây, Bắc Minh Cô Hồng chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ xương sống dâng lên, nhanh chóng truyền khắp toàn thân, khiến nàng không khỏi rùng mình.

Hiển nhiên, nơi này ẩn chứa bí mật khổng lồ và sức mạnh khó lường, mức độ cường đại vượt xa phạm vi nhận thức của nàng.

Đối mặt với cục diện vừa thần bí vừa khủng bố như vậy, Bắc Minh Cô Hồng cảm thấy kinh sợ.

Hơn nữa, xung quanh chỉ còn lại một mình nàng.

Hộ đạo giả của mình cũng đã chết.

Trong nhất thời, nàng cảm thấy xung quanh tràn ngập nỗi sợ hãi vô tận.

Rất muốn rời đi, nhưng lại lo lắng cho sư phụ Lý Chân Lục của mình.

Thẩm Hạo thì vô vị, ngươi mạnh thì ngươi mạnh, ngươi ngang ngược thì ngươi ngang ngược.

Ta chỉ là không ra ngoài.

Sâu trong Vạn Quật Động, u ám tĩnh mịch.

Biến cố đột ngột khiến Vương Nghi Lâm và Lý Chân Lục đang ở bên trong giật thót tim.

Nhưng cũng chỉ là một khoảnh khắc, bọn họ đều là Thái Ất Kim Tiên từng trải vô số phong ba, sau sự kinh hãi ngắn ngủi liền nhanh chóng khôi phục trấn tĩnh.

Lúc này, bộ xương khô vốn được ngụy trang, lại bắt đầu phát ra ánh sáng đỏ quỷ dị, tựa như bị một loại sức mạnh tà ác khống chế.

Ngay sau đó, trên người nó đột nhiên tách ra hai đạo hồng quang đỏ thẫm như máu, một đạo hồng quang như chớp lao nhanh về phía hai người.

Đối mặt với công kích đột ngột này, Lý Chân Lục hừ lạnh một tiếng, trong mắt xẹt qua một tia khinh thường.

Hắn khẽ lắc cổ tay, trong tay tức thì xuất hiện một cây trúc toàn thân màu tím, điện quang lấp lánh — chính là cây Tử Lôi Trúc lừng danh đó.

Theo pháp quyết khẽ động, Tử Lôi Trúc tản mát ra dao động linh

lực mạnh mẽ, hình thành một lá chắn kiên cố không thể phá vỡ xung quanh thân thể hắn.

Trên lá chắn, tử lôi nhảy nhót, kêu tích tách lách tách, khiến người ta nhìn mà sinh khiếp.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, đạo hồng quang đã lấy thế sét đánh không kịp bưng tai mà hung hăng va chạm vào lá chắn do Tử Lôi Trúc tạo thành.

Trong khoảnh khắc, nơi va chạm của hai bên bùng phát ra một luồng sáng cực kỳ chói mắt, khiến Lý Chân Lục và Vương Nghi Lâm gần như không thể nhìn thẳng.

Kèm theo tiếng nổ ầm ầm vang dội muốn nứt tai, toàn bộ Vạn Quật Động đều rung chuyển.

Tuy nhiên, mặc dù đạo hồng quang này có uy lực kinh người, nhưng lại không thể xuyên thủng lá chắn của Tử Lôi Trúc.

Ngay khi Vương Nghi Lâm và Lý Chân Lục thầm thở phào một hơi, thì không ai phát hiện ra, một đạo hồng quang khác tưởng chừng đã tiêu tán lại âm thầm thay đổi phương hướng, quỷ dị chui vào một ngọc giản đặt bên cạnh.

Tiếp đó, bộ xương trắng ngọc trở nên ảm đạm vô quang.

Khoảnh khắc này, nó không còn khác gì một bộ xương khô bình thường.

Sức mạnh mà bộ xương trắng ngọc đã tích lũy mấy chục vạn năm, hôm nay xem như tiêu hao hết sạch.

Đây là đòn cuối cùng liều mạng.

Vốn định đánh chắc thắng chắc, nhưng hôm nay xem ra không được rồi.

Đối với kẻ đã làm lộ vị trí của mình, nó hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Chờ một lát, mọi thứ trong động đều trở nên yên tĩnh.

Lý Chân Lục và Vương Nghi Lâm vẫn cảnh giác nhìn quanh.

Mấy lần như vậy, hai người cũng kinh hồn bạt vía.

Sợ rằng lại xảy ra chuyện gì đó.

Nhìn quanh bốn phía, căn bản không biết ai đã tấn công bọn họ.

Chờ rất lâu, không phát hiện vấn đề gì, Vương Nghi Lâm nhìn về phía ngọc giản, lòng nóng như lửa đốt.

Trên mặt vẫn bình thản nói: Lý đạo hữu, nay quật động đã phong bế, ngọc giản này có thể xem rồi chứ.

Lý Chân Lục nói: Có thể, Vương đạo hữu cứ xem trước.

Lần này, Lý Chân Lục không hề ngăn cản Vương Nghi Lâm.

Thứ nhất, Lý Chân Lục cảm thấy dù sao cũng không ra ngoài được, ai xem trước cũng vậy.

Thứ hai, trong quật động này khắp nơi đều là nguy hiểm.

Ai biết ngọc giản này có nguy hiểm hay không.

Đối với Vương Nghi Lâm đang sốt ruột, hắn ngược lại vui vẻ để đối phương thay mình thăm dò.

Do đó, hắn cũng nép sang một bên lén lút quan sát.

Trên mặt Vương Nghi Lâm tràn ngập vẻ hưng phấn khó kiềm chế, chỉ thấy nàng ta vội vàng vươn hai tay, vồ lấy khối ngọc giản thần bí đó.

Nàng cẩn thận từng li từng tí đặt ngọc giản áp sát vào trán mình.

Ngay sau đó, Vương Nghi Lâm hít sâu một hơi, tập trung tinh thần,

nhanh chóng mở thần thức, chuẩn bị dò xét.

Tuy nhiên, điều nàng không ngờ tới đã xảy ra.

Ngay khi Vương Nghi Lâm vừa mở thần thức, ngọc giản đột nhiên lóe lên một đạo hồng quang chói mắt.

Đạo hồng quang này nhanh như chớp, trực tiếp lao thẳng vào sâu trong thức hải của Vương Nghi Lâm.

Vương Nghi Lâm tức thì ngây như phỗng.

Biến cố đột ngột, khiến Lý Chân Lục cũng thấy lạnh sống lưng.

Sợ hãi vô cùng.

Thật là không dứt, bước nào cũng là cạm bẫy.

Lúc này, trong thức hải của Vương Nghi Lâm, một bộ xương khô cao mấy chục trượng, toàn thân phát ra hồng quang quỷ dị.

Quan trọng là hồng quang này đang thôn phệ nguyên thần của nàng.

Ngươi là ai.

Không tồi không tồi, cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, đáng để bản tọa đoạt xá.

Nghe vậy, Vương Nghi Lâm mồ hôi lạnh chảy ròng, có thể dùng nguyên thần tàn khuyết mà áp chế nàng đến mức không thể phản kháng, có thể thấy đối phương lợi hại đến mức nào.

Nguyên thần bất diệt.

Đây là năng lực chỉ La Thiên Thượng Tiên mới có.

Nghĩ đến đây, sắc mặt nguyên thần của Vương Nghi Lâm trắng bệch, kinh hãi nói: Ngươi. ngươi là La Thiên Thượng Tiên.

Ngươi xem như thức thời, tuy bản tọa nguyên thần tàn khuyết

không trọn vẹn, nhưng ngươi đến thật đúng lúc.

Thậm chí còn ngu xuẩn tự động mở thần thức, để bản tọa tiến vào, ha ha.

Vương Nghi Lâm hối hận đến ruột gan đứt từng khúc, trong lòng mắng Lý Chân Lục đến chết.

Lý Chân Lục, lão cẩu nhà ngươi hại ta.

Muốn đoạt xá ta, cũng không dễ dàng như vậy.

Tu vi của Vương Nghi Lâm đều là do tự mình từng chút một tu luyện mà thành, căn cơ vô cùng thâm hậu, nguyên thần cũng ngưng thực như một.

Nàng cũng không sợ bộ xương khô này.

Chưa kể, bộ xương khô tuy từng mạnh mẽ, nhưng hiện tại nguyên thần đã tổn hại gần hết, hai bên trong thức hải chiến đấu không nhường nhịn.

Lý Chân Lục đang ẩn mình bên ngoài đột nhiên hắt hơi một cái, theo bản năng cảnh giác nhìn Vương Nghi Lâm.

Lúc này, mặt Vương Nghi Lâm méo mó, lúc đỏ lúc trắng.

Chương 707

Trông vô cùng đáng sợ.

Đây là bị đoạt xá sao.

Nghĩ đến đây, Lý Chân Lục sợ hãi mồ hôi lạnh chảy ròng.

Không phải đoạt xá đáng sợ đến mức nào, mà là người bị đoạt xá lại là Thái Ất Kim Tiên.

Đường đường Thái Ất Kim Tiên cũng có thể bị đoạt xá, vậy thực lực của đối phương là gì.

Ít nhất cũng là La Thiên Thượng Tiên.

Hơn nữa nguyên thần của La Thiên Thượng Tiên được xưng là bất diệt, muốn giết chết rất khó.

Thái Ất Kim Tiên căn bản không làm được.

Vừa nghĩ đến uy lực của La Thiên Thượng Tiên, Lý Chân Lục kinh hồn bạt vía.

Ánh mắt lúc ẩn lúc hiện sát ý.

Do dự một lát, Lý Chân Lục lấy ra Tử Lôi Trúc.

Tử Lôi Trúc tuy không phải cực phẩm tiên khí, nhưng tên gọi là Tử Lôi, đương nhiên có thuộc tính lôi.

Đối với nguyên thần tàn khuyết cũng có tác dụng khắc chế.

Nếu không ra ngoài được, vậy thì theo thời gian trôi đi, Vương Nghi Lâm chắc chắn sẽ bị đối phương đoạt xá.

Một khi bị đoạt xá, mình còn ở trong tiên khí của đối phương, chẳng phải mặc cho đối phương định đoạt sao.

Đạo của ta nguy hiểm thay.

Không được, đạo hữu chết còn hơn bần đạo chết.

Thay vì ngồi chờ chết, chi bằng ra tay trước.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lý Chân Lục xẹt qua một tia quyết tuyệt, tế xuất Tử Lôi Trúc, nhằm vào tâm mạch của Vương Nghi Lâm, nhất kích tất sát.

Vương Nghi Lâm đang trong thức hải, tranh đấu với bộ xương khô, còn ẩn ẩn chiếm thượng phong.

Dù sao bộ xương khô khi xưa có mạnh đến đâu, thì nay cũng chỉ là một luồng tàn hồn, tuy khó đối phó, nhưng Vương Nghi Lâm cũng không e sợ.

Đột nhiên, nàng cảm thấy một luồng nguy cơ chết người.

Phát hiện Lý Chân Lục bên ngoài lại muốn giết nàng, vừa chuẩn bị tránh đi, thì lại bị bộ xương khô huyết hồng ngăn cản.

Vương Nghi Lâm vạn vạn lần không ngờ tới, vào thời khắc mấu chốt, lại bị đồng đội đâm một dao.

Không đúng, Lý Chân Lục căn bản không phải đồng đội, hai bên vốn dĩ là quan hệ cạnh tranh.

Khoảnh khắc này, Vương Nghi Lâm chỉ hận bản thân quá tham lam.

Kể từ khi đột phá cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, cảm giác nguy hiểm ngày xưa đã sớm biến mất, nay mới rơi vào kết cục như vậy, hối hận không kịp.

Thấy vậy, biết rõ chắc chắn phải chết, trong lòng nàng cũng bộc phát một sự tàn nhẫn.

Trong đôi mắt Vương Nghi Lâm đột nhiên xẹt qua một tia quyết

tuyệt, ánh mắt đó dường như có thể xuyên thấu tất cả, khiến người ta không rét mà run: Nếu ta đã không còn đường sống, vậy thì hôm nay cứ cùng các ngươi đồng quy vu tận.

Tất cả hãy chết đi.

Lời nàng vừa dứt, liền không chút do dự thi triển chiêu thức tuyệt không có đường sống tự bạo nguyên thần.

Chỉ thấy khí tức quanh thân Vương Nghi Lâm tức thì trở nên cuồng bạo vô cùng, một luồng năng lượng ba động mạnh mẽ đến mức khiến người ta sợ hãi lấy nàng làm trung tâm điên cuồng tản ra bốn phía.

Đồng thời, thân thể nàng cũng bắt đầu phát ra ánh sáng chói mắt, hệt như một ngôi sao sắp nổ tung.

Lý Chân Lục đang đứng bên ngoài vừa chuẩn bị ra tay, trong lòng tức thì dấy lên một luồng nguy cơ mãnh liệt.

Lông tơ dựng đứng, máu huyết toàn thân dường như cũng đông cứng lại.

Không chút do dự, Lý Chân Lục lập tức quyết đoán, nhanh chóng vận chuyển toàn thân tiên khí phòng ngự, cố gắng chống cự luồng phong bạo năng lượng khủng khiếp này.

Nhưng dù vậy, hắn vẫn bị sức mạnh tự bạo đánh bay ra ngoài.

Bộ xương khô trong thức hải của Vương Nghi Lâm cũng vạn vạn lần không ngờ tới, Vương Nghi Lâm này lại ngoan độc đến thế.

Vốn định nhốt hai người trong quật động, tính toán dùng kế nước ấm luộc ếch.

Bây giờ thì hay rồi, vì Lý Chân Lục cái phế vật này, trực tiếp chọc giận Vương Nghi Lâm, đến nỗi đồng quy vu tận.

Bộ xương trắng ngọc chỉ còn lại những vệt hồng quang nhỏ như sợi tóc.

Nó chui vào trong bộ xương, một lần nữa rơi vào trầm ngủ.

Còn Lý Chân Lục, dù đã tránh được, nhưng vẫn bị luồng lực lượng cường đại này trọng thương.

Hắn bị đánh bay ra ngoài, miệng hộc tiên huyết.

Vội vàng lấy ra đan dược phục hồi, nuốt xuống.

Dù vậy, nguyên thần cũng bị trọng thương.

Phải mất ngàn năm mới có thể phục hồi, mà Thất Hà Đan cũng không còn.

Đúng lúc này, động phủ của Vạn Quật Sơn đột nhiên mở ra, một luồng nguyệt quang chiếu rọi xuống.

Luồng nguyệt quang này khiến Lý Chân Lục mừng rỡ vạn phần, thấy được đường sống.

Thấy vậy, Lý Chân Lục không màng vết thương trên người, vồ lấy chiếc nhẫn không gian của Vương Nghi Lâm trên mặt đất, nhặt lên rồi xoay người bỏ chạy.

Luồng năng lượng cường đại vừa bùng phát trong Vạn Quật Động khiến Bắc Minh Cô Hồng bên ngoài kinh hãi vô cùng, chỉ là toàn bộ đã bị Vạn Quật Sơn ngăn chặn.

Nhưng khí tức rò rỉ ra cũng khiến linh hồn nàng run rẩy.

Trong lòng cảnh giác không thôi, đúng lúc này, một thân ảnh đột nhiên bay đến.

Bắc Minh Cô Hồng giật mình.

Khi nhìn thấy người đến là sư phụ Lý Chân Lục, Bắc Minh Cô

Hồng mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, khi thấy Lý Chân Lục toàn thân đẫm máu, tinh thần suy sụp không chấn hưng, nàng kinh hãi tột độ, không ngờ có người có thể làm sư phụ nàng bị thương.

Nàng vội vàng hỏi: Sư phụ, ai đã làm người bị thương.

Vương Nghi Lâm tự bạo khiến vi sư bị thương, đồ nhi ngoan, chúng ta mau đi, nơi này hoàn toàn là một cái bẫy, không nên ở lâu.

Lý Chân Lục hai mắt tràn đầy kinh sợ.

Vâng, sư phụ.

Bắc Minh Cô Hồng lần này vô cùng nghe lời, lập tức dẫn Lý Chân Lục xoay người biến mất khỏi chỗ cũ.

Ngay cả sư phụ là Thái Ất Kim Tiên cũng thành ra bộ dạng quỷ quái này, nàng còn dám ở lại làm gì.

Dừng lại thêm một giây, là thêm một phần nguy hiểm.

Lần này, hai người trực tiếp bay lên cao rời đi, tránh khỏi sương mù đen.

Thẩm Hạo đang ẩn mình trong sương mù đen lại nghe thấy rõ mồn một.

Lão già của Vương Thủ Nhất là Vương Nghi Lâm tự bạo rồi.

Thật đáng tiếc.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo nhìn Vương Thủ Nhất vẫn đang lảng vảng trong sương mù đen, không nói hai lời, tiến lên trực tiếp dùng Tử Lôi Trúc giết chết hắn ta trong nháy mắt.

Chết một cách không đau đớn chút nào.

Cha ngươi còn chết rồi, còn làm màu cái gì nữa.

Không nói lời thừa, trực tiếp ném thi thể vào không gian.

Tiếp đó, Thẩm Hạo tiến vào Vạn Quật Động, hy vọng tìm được thi thể của Vương Nghi Lâm.

Nhưng nhìn quanh bốn phía, trên đất chỉ có một bộ thi thể, ngoài ra không có gì khác.

Trong lòng hắn khẽ động, bộ thi thể này vẫn còn nguyên vẹn, đoán chừng chính là bộ xương trắng ngọc kia.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo không nói hai lời ném thi thể vào không gian.

Ngay sau đó rời khỏi động phủ, không quay đầu lại.

Vương Nghi Lâm đã chết, mà chết lại là một Thái Ất Kim Tiên, vậy thì Nam Chiếu Tiên Triều chắc chắn sẽ nổi cơn lôi đình.

Lần này rắc rối lớn rồi, vẫn là nên rời đi sớm thì hơn.

Chương 708

Ngay khi Thẩm Hạo vừa đi, Vạn Quật Sơn cũng biến mất, đồng thời sương mù đen cũng tan biến.

Những người trong sương mù đen căn bản không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ cảm thấy như vừa nằm mơ, xung quanh không còn gì nữa.

Vạn Quật Sơn mất rồi, Vương Thủ Nhất, Bắc Minh Cô Hồng, Vương Nghi Lâm, Lý Chân Lục đều không thấy nữa.

Trong một khoảnh khắc, mọi người dường như đều hoang mang, chuyện gì đã xảy ra vậy.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Không biết nữa.

Không hay rồi, chắc chắn có chuyện, mau chạy đi.

Điều này khiến mọi người sợ đến hồn vía lên mây, hít một hơi khí lạnh, xoay người bỏ chạy.

Khi màn đêm tan đi, chân trời hừng đông ló rạng.

Mấy chục đạo lưu quang, tức thì xuất hiện xung quanh.

Người đến chính là Cố Hoành của Nam Chiếu Tiên Triều, cũng là Thái Ất Kim Tiên của Vạn Thành Đại Hội năm xưa.

Vốn dĩ nhận được lời cầu cứu của Vương Thủ Nhất, liền vội vàng chạy đến đây, nhưng đi được nửa đường, Cố Hoành lại nhận được tin tức về cái chết của cha con Vương Nghi Lâm và Vương Thủ Nhất.

Trong lòng kinh hãi vô cùng.

Nguyên nhân là đèn trường mệnh của hai người đã tắt, Nam Chiếu Tiên Triều đã gửi tin tức cho hắn.

Khi đến, Cố Hoành lòng vẫn còn sợ hãi, tồn tại có thể giết chết Vương Nghi Lâm, hắn cũng không dám hành động bừa bãi.

Nửa đường còn bắt mấy kẻ bỏ chạy, hỏi thăm tình hình.

Cố tiền bối, đây chính là nơi của Vạn Quật Sơn.

Cố Hoành gật đầu, lấy ra một tiên khí giống như la bàn, chỉ thấy tiên khí này phát ra từng luồng khói trắng.

Bay tán ra xung quanh, rất nhanh một luồng khói trắng bay về hướng của Lý Chân Lục.

Cố Hoành vừa chuẩn bị hạ lệnh lục soát, đúng lúc này, một đạo nhân ảnh từ không trung xuất hiện trước mặt Cố Hoành.

Nhìn thấy người đến, Cố Hoành lập tức cung kính nói: Ra mắt Thiên Sư.

Người đến chính là La Thiên Thượng Tiên Tạ Dụ An của Nam Chiếu Tiên Triều.

La Thiên Thượng Tiên đều được gọi là Thiên Sư, là tồn tại chỉ đứng sau Đế Quân của Nam Chiếu Tiên Triều, vô cùng tôn quý.

Lần này, Nam Chiếu Tiên Triều đã chết một Thái Ất Kim Tiên, một Kim Tiên, còn có thiên kiêu số một của Vạn Thành Đại Hội giới này là Vương Thủ Nhất.

Đế Quân Nam Chiếu Tiên Triều nổi cơn lôi đình, không tiếc bất cứ giá nào cũng phải điều tra rõ ràng.

Biết là ai không.

Tạ Dụ An đạm mạc nói.

Cố Hoành cung kính nói: Hiện tại chưa rõ, nhưng Lý Chân Lục của Tây Đô Tiên Triều thì vẫn còn sống, đã đi về hướng này.

Hai mắt Tạ Dụ An lạnh lẽo: Truy.

Thoáng cái hai ngày sau, Thẩm Hạo trở về Ly Hỏa Thành.

Sau khi trở về, hắn lập tức nói với Hạ Kiếm: Ta tạm thời muốn bế quan, còn khi nào xuất quan, đến lúc đó hãy nói.

Vâng, thành chủ.

Đợi mọi người rời đi, Thẩm Hạo liền tiến vào không gian.

Trong khoảnh khắc, vô số bạch sắc vụ khí, huyết sắc vụ khí dâng trào.

Sức mạnh khổng lồ vô cùng, khiến cả người Thẩm Hạo đều lơ lửng.

Ngay khoảnh khắc đó, khí tức vốn dâng trào mãnh liệt trên người Thẩm Hạo như thùng thuốc súng bị châm ngòi, với tốc độ kinh người điên cuồng dâng lên.

Bạch sắc vụ khí xung quanh, như tìm thấy lối thoát, toàn bộ xông về phía Thẩm Hạo.

Trong cơ thể Thẩm Hạo vang lên một tiếng Oanh cực lớn, một luồng năng lượng vô cùng khổng lồ và mênh mông đột nhiên bùng phát từ bên trong Thẩm Hạo.

Luồng năng lượng này như hồng thủy vỡ đê, núi lửa phun trào, mang theo uy năng hủy thiên diệt địa càn quét xung quanh.

Cũng may không gian này vô cùng cường đại, mặc dù động tĩnh đột phá của Thẩm Hạo không nhỏ, nhưng đối với không gian không có tác dụng gì.

Nguyên thần của Thẩm Hạo bắt đầu thuế biến.

Chỉ thấy nguyên thần của hắn tản mát ra từng đạo quang mang rực rỡ chói mắt, những quang mang này đan xen vào nhau, bao quanh tạo thành một vòng sáng rực rỡ đa sắc.

Thẩm Hạo cũng không ngờ, trong nguyên thần lại bắt đầu hiện lên vòng sáng, lại có đến ba vòng sao.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, vòng sáng này không ngừng hấp thu năng lượng xung quanh, đồng thời cũng dần dần trở nên càng ngày càng ngưng thực, chốc lát cuối cùng cũng ổn định lại.

Đồng thời, cảnh giới của Thẩm Hạo cũng cuối cùng ổn định lại.

Sau lần thuế biến này, Thẩm Hạo đã thành công đột phá bình cảnh Chân Tiên Cảnh, chính thức bước vào Kim Tiên Cảnh.

Lúc này, toàn thân hắn tản mát ra uy áp vô tận, quả nhiên Chân Tiên và Kim Tiên chính là khác biệt.

Không chỉ vậy, khí tức của Thẩm Hạo không hề dừng lại, vẫn tiếp tục tăng lên.

Kim Tiên Cảnh sơ kỳ, trung kỳ. mãi đến Kim Tiên trung kỳ mới dừng lại.

Không chỉ cảnh giới thăng cấp, nhục thể của Thẩm Hạo cũng một lần nữa trở nên cường đại.

Vốn dĩ nhục thể của Thẩm Hạo đã vô cùng cường hãn, có thể sánh ngang với tiên khí bình thường.

Nhưng hiện tại có được Cửu U Kim Thân Quyết, thực lực lại một lần nữa thăng phi.

Càng trực tiếp đột phá đến tầng thứ sáu của Cửu U Kim Thân Quyết.

Cảnh giới này, nhục thân có thể sánh ngang với thượng phẩm tiên

khí, cho dù cứng rắn đối kháng công kích của Kim Tiên cũng không sao, tốc độ và sức mạnh không thể so sánh với trước kia.

Sở dĩ thăng cấp nhanh như vậy, chủ yếu vẫn là có liên quan đến bộ xương trắng ngọc mà Thẩm Hạo hấp thu.

Không chỉ nhục thân giúp Thẩm Hạo thuận lợi đột phá, mà chút nguyên thần bị không gian thôn phệ, như mực nhỏ vào nước trong, cũng thuận lợi giúp nguyên thần của Thẩm Hạo tiến hành thuế biến, có thể nói là chết đúng chỗ, bị lợi dụng đến cực hạn.

Bộ xương trắng ngọc có thực lực cường đại, từng là tồn tại đỉnh phong của La Thiên Thượng Tiên.

Điểm duy nhất khiến Thẩm Hạo cảm thấy đáng tiếc, chính là hiện tại chỉ còn lại bộ xương khô, nhưng chỉ riêng bộ xương khô thôi cũng đã khiến Thẩm Hạo được lợi không ít, một lần đột phá đến tầng thứ sáu.

Bộ xương trắng ngọc tên là Khương Vệ.

Dưới cơ duyên xảo hợp, tại một động phủ, đã đạt được viễn cổ tiên thiên linh bảo, Huyễn Kim Hồ, dáng vẻ trước đây chính là tím vàng lấp lánh, chói mắt vô cùng, căn bản không phải đen thui như bây giờ.

Huyễn Kim Hồ tự xưng là không gian, còn có thể ôn dưỡng nguyên thần, giam cầm người, phòng ngự, tóm lại là vô cùng lợi hại, khuyết điểm duy nhất là công kích hơi kém.

Đồng thời, cũng đạt được một bản công pháp chính là Cửu U Kim Thân Quyết.

Bên trong Huyễn Kim Hồ tự thành một không gian, một khi kẻ địch tiến vào không gian, liền sẽ rơi vào huyễn cảnh.

Nhưng nếu nguyên thần đối phương mạnh, thì rất khó giam cầm

đối phương.

Đồng thời, ẩn mình trong Huyễn Kim Hồ, khí tức được che giấu căn bản không thể phát hiện.

Huyễn Kim Hồ chủ yếu là để giam cầm người, không phải để đối đầu trực diện, trên lý thuyết là không có giới hạn.

Uy lực quyết định bởi sự cường đại của nguyên thần người sử dụng, nguyên thần người sử dụng càng mạnh, uy lực của Huyễn Kim Hồ càng lớn.

Đồng thời cũng có thể dùng để phòng ngự.

Khương Vệ thì rất ít dùng Huyễn Kim Hồ này để giam cầm người, dù sao hắn cũng không giỏi đạo nguyên thần.

Phần lớn dùng làm tiên thiên linh bảo phòng ngự, hoặc dùng để ẩn nấp.

Dựa vào Cửu U Kim Thân Quyếtmà tàn sát ức vạn nhân tộc và yêu tộc, Khương Vệ mới có thực lực đỉnh phong La Thiên Thượng Tiên.

Không chỉ vậy, trong số La Thiên Thượng Tiên, cùng cảnh giới thì Khương Vệ chính là tồn tại vô địch.

Nhưng vì sát lục quá nhiều, dẫn đến khắp nơi đều là kẻ thù.

Cuối cùng vì quá kiêu ngạo, liền bị các La Thiên Thượng Tiên của hai thế lực nhân yêu liên thủ đánh cho tàn phế.

Thời gian cách đây dường như đã hơn trăm vạn năm rồi, sớm đã không còn ấn tượng về người này.

Cửu U Kim Thân Quyếtkhông hổ là công pháp luyện thể mạnh nhất.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là, không gian này quả thực cường đại.

Chút nguyên thần còn sót lại của bộ xương trắng ngọc cũng bị không gian thôn phệ, ký ức bị Thẩm Hạo tìm kiếm.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo không thể không nói, không gian này quả thực có chút ngưu bức.

Chương 709

Lai lịch cụ thể Thẩm Hạo cũng không giải thích rõ được.

Nhưng cũng có thể nói là chuyện tốt, vạn nhất có kẻ nào không biết điều muốn đoạt xá Thẩm Hạo, trực tiếp tiến vào không gian là được.

Không gian này bản thân nó nằm trong thức hải của Thẩm Hạo.

Đến lúc đó, ai thôn phệ ai cũng chưa chắc.

Sơ bộ xử lý ký ức, Thẩm Hạo mới hiểu chuyện gì đã xảy ra trong quật động.

Hóa ra là Thái Ất Kim Tiên Vương Nghi Lâm tự bạo nguyên thần, dẫn đến Khương Vệ trọng thương trầm ngủ, Lý Chân Lục cũng bị trọng thương.

Không thể không nói, thật đủ tàn nhẫn.

Lý Chân Lục cũng là một lão già xảo quyệt, lợi dụng lúc người khác sinh tử tranh đấu, lại đâm dao từ phía sau.

Quả nhiên, chừa lại đường lui cho người khác.

Nhưng nói theo một khía cạnh khác, Vương Nghi Lâm này vẫn chưa đủ cẩn thận, không bằng Lý Chân Lục ổn định hơn.

Vội vàng sử dụng ngọc giản.

Vì Vương Nghi Lâm tự bạo, dẫn đến thi thể của Vương Nghi Lâm cùng với thi thể của hai Kim Tiên khác đều hóa thành tro tàn.

Điều này khiến Thẩm Hạo cảm thấy có chút đáng tiếc, dược liệu tốt biết bao.

Cửu U Kim Thân Quyếtmà bộ xương trắng ngọc tu luyện là luyện

thể, nguyên thần cũng không quá cường đại.

Dù vậy cũng không phải Thái Ất Kim Tiên có thể sánh bằng.

Chỉ cần có đủ khí huyết, Thẩm Hạo liền có thể dễ dàng đột phá tầng thứ tám của Cửu U Kim Thân Quyết, đạt đến cấp bậc La Thiên Thượng Tiên.

Điều đáng tiếc duy nhất là không có được thi thể của Vương Nghi Lâm.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo cũng ném những thi thể đã trữ tồn trong nhẫn không gian trước đó vào không gian thôn phệ.

Chốc lát, một lượng lớn bạch sắc vụ khí dâng trào, khí tức của Thẩm Hạo lại bắt đầu tăng lên.

Cuối cùng đạt đến Kim Tiên trung kỳ đỉnh phong mới dừng lại.

Thi thể không ít, nhưng cảnh giới đều không cao, do đó vẫn không đủ.

Cảnh giới thăng cấp, cộng thêm sự hỗ trợ của nhiều đạo hữu như vậy.

Giờ đây thể chất của Thẩm Hạo lại một lần nữa phát sinh chất biến, đột phá đến Thánh Linh Thể 145%.

Tức là, đã tiến hóa đến Đạo Linh Thể 45%, cố gắng thêm chút nữa là có thể thành tựu Đạo Linh Thể, thật sự quá cường đại.

Về biến hóa tu vi, tổng thể mà nói Thẩm Hạo vẫn rất hài lòng.

Mục đích lần này cũng cơ bản đã đạt được, chìa khóa bí cảnh trong tay Tư Đồ Liệt của Nam Dương Thành, cũng đã bị Thẩm Hạo đoạt được.

Cũng coi như thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần có chìa khóa bí cảnh, liền có thể tiến vào đó hái Thất Thải Liên Ngẫu, để các nữ nhân tái

tạo linh thể.

Một điểm khác, hạt sen Thất Thải này dường như cũng là thứ tốt, có thể luyện chế cái Thất Hà Đan gì đó, có cơ hội cũng không thể bỏ qua.

Đồng thời, Thẩm Hạo từ trong ký ức của Vương Thủ Nhất, cũng đã đạt được độn pháp mong muốn là Càn Khôn Độn Pháp.

Vương Thủ Nhất tuy đã đạt được Càn Khôn Độn Pháp từ tay Bắc Minh Cô Hồng, nhưng do thể chất bẩm sinh không thể tu hành.

Ngược lại lại làm lợi cho Thẩm Hạo.

Tóm lại, lần này thu hoạch khá lớn.

Chậc chậc, xem ra vẫn phải chủ động xuất kích thôi.

Sắp xếp xong tin tức, Thẩm Hạo thở phào một hơi dài.

Đối với Càn Khôn Độn Pháp, Thẩm Hạo không vội vàng bắt tay vào tu luyện Càn Khôn Độn Pháp, bởi hắn hiểu đạo lý dục tốc bất đạt.

Thẩm Hạo trước tiên quyết định triệt để củng cố cảnh giới hiện tại của mình rồi mới tính.

Thời gian trôi qua vội vã, thoáng chốc đã nửa tháng.

Trong khoảng thời gian này, Thẩm Hạo cũng coi như là lần đầu tiên nghiêm túc tĩnh tâm đả tọa như vậy.

Đã có thể khống chế khí tức tùy tâm sở dục, thu phóng tự nhiên, mới dừng lại.

Khi xác nhận cảnh giới của mình đã ổn định đến mức khiến bản thân hài lòng, Thẩm Hạo chậm rãi mở hai mắt, thở phào một hơi dài, sau đó mỉm cười đứng dậy, rời khỏi không gian.

Lúc này, thân hình hắn cao thẳng như tùng, cả người đều toát ra

vẻ hưng phấn.

Nếu Nữ Đế biết được, đoán chừng sẽ sợ đến tè ra quần.

Khi Thẩm Hạo bước ra khỏi phòng, cảm nhận ánh nắng chói chang.

Tâm tình vô cùng sảng khoái, vặn vặn cổ, còn chưa kịp tận hưởng ánh nắng ấm áp.

Mà quản gia Hạ Kiếm vẫn luôn âm thầm chú ý động tĩnh bên này từ xa, vừa thấy Thẩm Hạo xuất hiện, liền như mũi tên rời cung nhanh chóng xông tới.

Hắn cung kính cúi người, cúi đầu hành lễ, rồi cao giọng nói: Ra mắt lão gia.

Thẩm Hạo nói: Ta bế quan khoảng thời gian này Ly Hỏa Thành không có chuyện gì chứ.

Hạ Kiếm vội vàng nói: Lão gia, Ly Hỏa Thành rất an toàn, nhưng.

Nói thẳng đi.

Người không biết đó thôi, Nam Chiếu Tiên Triều và Tây Đô Tiên Triều đã khai chiến, hai bên lúc này dường như sắp phát động đại chiến.

Nghe vậy, Thẩm Hạo tức thì hiểu rõ nguyên do của đại chiến.

Đoán chừng chắc chắn vì chuyện cha con Vương Nghi Lâm và Vương Thủ Nhất.

Bất kể là tiên triều nào, chết một Thái Ất Kim Tiên đều là tổn thất cực lớn.

Mối thù này nhất định phải báo.

Thế là, Thẩm Hạo giả vờ không biết hỏi: Nga, rốt cuộc đã xảy ra

chuyện gì.

Hạ Kiếm mặt đầy hưng phấn nói: Lão gia, là Thái Ất Kim Tiên Vương Nghi Lâm của Nam Chiếu Tiên Triều đã chết, mà Nam Chiếu Tiên Triều trực tiếp xuất động Thiên Sư Tạ Dụ An của Nam Chiếu Tiên Triều.

Trời ơi là trời, lão gia, Thiên Sư Tạ Dụ An đó là tồn tại La Thiên Thượng Tiên đó.

Thẩm Hạo lườm hắn một cái nói: Nói trọng điểm.

Vâng lão gia, Tạ Thiên Sư ra tay bắt giữ Thái Ất Kim Tiên Lý Chân Lục và Bắc Minh Cô Hồng của Tây Đô Tiên Triều.

Do đó Tây Đô Tiên Triều phẫn nộ, yêu cầu lập tức trả lại hai người.

Nam Chiếu Tiên Triều không chịu, nhất thời hai bên đại chiến, thương vong vô số.

Nghe vậy, mắt Thẩm Hạo sáng lên, tốt.

Nga, chiến đấu ở đâu.

Những ai đã chết.

Hạ Kiếm: Ở ranh giới giữa Nam Chiếu Tiên Triều và Tây Đô Tiên Triều, tại Tần Dương Thành, những người chết đều là Địa Tiên, Nhân Tiên, tầng lớp cao của hai bên hiện tại vẫn đang đàm phán, Kim Tiên hiện tại đều chưa tham chiến.

Tần Dương Thành.

Thật đúng là trùng hợp, lối vào bí cảnh dường như cũng ở Tần Dương Thành.

Nghe nói Kim Tiên đều chưa tham chiến, Thẩm Hạo có chút thất vọng, từ đây có thể thấy, hai bên dường như cũng đang kiềm chế.

Nhưng chiến tranh cái thứ này, giống như hai người bạn chơi trò tát tai, đánh qua đánh lại, liền đánh ra lửa thật, đừng nói người thường, ngay cả Lưu Quan Trương cũng phải tan rã.

Thẩm Hạo không rõ nguyên do lại mong đợi, hai bên Kim Tiên sẽ xuống trận chiến đấu.

Ừm, ta biết rồi, Ly Hỏa Thành của chúng ta không có chuyện gì chứ.

Thẩm Hạo nói.

Không có gì lão gia, chỉ là không ít tán tu đều chạy đến Ly Hỏa Thành của chúng ta, hiện giờ áp lực an ninh của Ly Hỏa Thành có hơi lớn, lão gia có muốn cấm bọn họ vào không.

Hạ Kiếm cung kính nói.

Không cần, ngươi lát nữa đi dán một cáo thị, cảnh cáo bọn họ, đừng gây chuyện ở Ly Hỏa Thành, mọi người yên ổn vô sự, nhưng phàm kẻ cố ý gây rối sẽ bị giết không tha, bản thành chủ tự mình xử lý.

Hạ Kiếm ngẩn ra, cảnh cáo.

Nhưng nhìn Thẩm Hạo đầy tự tin, hắn vẫn cung kính nói: Vâng, thành chủ.

Hiện tại Thẩm Hạo đã là Kim Tiên Cảnh, một thân nhục thân cường hãn vô cùng, tự tin bùng nổ.

Đợi Hạ Kiếm đi rồi, khóe miệng Thẩm Hạo khẽ nhếch.

Hắn hận không thể Nam Chiếu Tiên Triều và Tây Đô Tiên Triều đánh nhau đến chết đi sống lại.

Tốt nhất là La Thiên Thượng Tiên đồng quy vu tận, như vậy mới thú vị.

Chiến đấu ở tầng thấp Thẩm Hạo cũng không có hứng thú gì.

Điều duy nhất khiến Thẩm Hạo tò mò, chính là Lý Chân Lục này có bị xử tử không.

Tên gia hỏa này lại là cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Ngay sau đó Thẩm Hạo liền đi đến trong Thẩm Cung Tiên Khí, nhìn thấy bốn tỷ muội Tô Thiền cùng hai thị nữ đều đang tu luyện.

Nhưng khí tức và trước đây không có gì khác biệt.

Chương 710

Thẩm Hạo đã đột phá Kim Tiên rồi, các nàng vẫn không có chút tiến triển nào.

Thẩm Hạo nhịn không được lắc đầu, quả thực thiên phú và hoàn cảnh quyết định tất cả a.

Bất kể là phàm nhân hay tu tiên giả, đều là thiên phú quyết định giới hạn trên.

Không có thiên phú cuối cùng cũng chỉ là pháo hôi mà thôi.

Đối với một số người nói dựa vào nỗ lực, dựa vào nghị lực là có thể thành công, Thẩm Hạo cảm thấy loại này thuần túy là tự lừa dối mình mà thôi.

Bất kỳ ngành nghề nào, đều cần thiên phú.

Xem ra tiến vào bí cảnh, là chuyện nhất định phải làm.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo định sẽ lại đi Vạn Quật Sơn một chuyến.

Dù sao, Huyễn Kim Hồ của Khương Vệ vẫn còn vứt ở chỗ cũ đó.

Hiện nay Khương Vệ đã chết, Huyễn Kim Hồ này chính là vật vô chủ, khi đó Thẩm Hạo đi vội vàng, cũng không biết là thứ gì, bây giờ cũng đến lúc lấy lại rồi.

Huyễn Kim Hồ bản thân tự mang huyễn cảnh, người bình thường thật sự không dễ phát hiện.

Đúng lúc này, trận pháp phòng ngự của Ly Hỏa Thành bắt đầu rung chuyển.

Lão gia, không hay rồi, có hai Chân Tiên đang gây rối ở Ly Hỏa

Thành.

Hạ Kiếm vội vàng nói.

Thẩm Hạo thần thức quét qua đã sớm biết, sắc mặt khó coi nói: Ta biết rồi, chuyện này ta sẽ phái người xử lý, ngươi đừng quản nữa.

Hạ Kiếm vội vàng nói: Vâng, lão gia.

Trong Ly Hỏa Thành, hai tán tu Chân Tiên hậu kỳ, đều thuộc Tán Tu Liên Minh.

Trước đây vẫn trú đóng trong lãnh thổ Nam Chiếu Tiên Triều, nhưng hiện nay Nam Chiếu Tiên Triều và Tây Đô Tiên Triều đã bắt đầu chiến đấu toàn diện.

Đều vội vàng rời khỏi Nam Chiếu Tiên Triều, đều ẩn náu ở Bắc Dương Tiên Triều.

Một Ly Hỏa Thành bé nhỏ như vậy, lại dám dán cáo thị cảnh cáo bọn ta sao.

Đúng vậy, có thể đến Ly Hỏa Thành là cho các ngươi mặt mũi, thật là không biết trời cao đất rộng.

Hai tháng trước, một sứ giả tiếp dẫn Trần Nho Đạo của Tán Tu Liên Minh chúng ta vừa hay chết gần Ly Hỏa Thành của các ngươi.

Chuyện này nhất định có liên quan đến Ly Hỏa Thành của các ngươi, hôm nay nhất định phải cho ta một lời giải thích.

Xung quanh không ít người cũng đang xem náo nhiệt.

Muốn xem thành chủ sẽ xử lý thế nào.

Nghe đồn thành chủ mới của Ly Hỏa Thành, Vương Lão Cát, là tâm phúc của Nữ Đế, thực lực cũng là Chân Tiên Cảnh.

Hai vị tiền bối này lại là Chân Tiên Cảnh hậu kỳ, nếu thật sự gây

rối, Vương thành chủ chắc chắn không phải đối thủ.

Lần này có trò hay để xem rồi.

Tìm chết, mèo chó gì cũng dám gây rối ở Ly Hỏa Thành.

Nghe lời này, tất cả mọi người có mặt đều không khỏi cảm thấy trời đất quay cuồng, dường như cả thế giới đều mất đi thăng bằng vào khoảnh khắc này.

Não hải tức thì trở nên trống rỗng vô cùng, giống như bị một luồng lực lượng vô hình mạnh mẽ va chạm qua, tai mọi người dường như nổ tung, toàn thân bị một luồng khí thế cường đại áp chế nằm rạp trên đất căn bản không đứng dậy nổi.

Ngay vào khoảnh khắc kinh ngạc này, bầu trời vốn quang đãng đột nhiên gió mây biến sắc.

Một đạo kim quang chói mắt đột ngột xé rách tầng mây, trực tiếp xuyên xuống.

Ngay sau đó, một bàn tay khổng lồ màu vàng lớn như ngọn núi xuất hiện trên không.

Bàn tay khổng lồ này tản mát ra uy nghiêm vô tận, nó lấy thế sét đánh không kịp bưng tai mà chộp về phía hai tán tu bên dưới.

Chỉ thấy hai tán tu kia còn chưa kịp phản ứng chút nào, đã bị bàn tay vàng khổng lồ này dễ dàng tóm gọn.

Trước luồng lực lượng khủng khiếp này, bọn họ hiện ra nhỏ bé và vô lực đến thế, hệt như hai con gà con yếu ớt, không có chút khả năng phản kháng nào.

Theo bàn tay vàng từ từ siết chặt, gương mặt kinh khủng vạn phần của hai người cũng dần dần méo mó biến dạng, trong miệng phát ra tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng, trực tiếp chết không thể chết

hơn.

Nhìn bàn tay vàng trên bầu trời, mọi người nuốt nước bọt.

Kim.

Kim Tiên, đây là hào quang chỉ Kim Tiên mới có.

Kim Tiên.

Theo tiếng kinh hô vang lên, sắc mặt của tất cả những người có mặt đều kịch biến, liên tục hít một hơi khí lạnh, vẻ mặt khó mà tin nổi.

Ai có thể ngờ được, tại Hỏa Ly thành một nơi hẻo lánh, không mấy nổi bật như thế này, lại có một tồn tại mạnh mẽ như Kim Tiên ẩn mình.

Nhất thời, hiện trường rơi vào một khoảng lặng chết chóc, ai nấy đều lo sợ cho bản thân, thậm chí không dám thở mạnh một hơi.

Hai người trước đó còn cao ngạo, không coi ai ra gì, chính là cường giả cảnh giới Chân Tiên thực thụ.

Thế nhưng, dưới sự chứng kiến của mọi người, bọn họ lại như kiến hôi, bị vị Kim Tiên đại năng thần bí kia diệt sát trong nháy mắt, ngay cả một chút khả năng phản kháng cũng không có.

Sự chênh lệch thực lực khủng bố như vậy khiến mỗi người có mặt đều không khỏi sởn gai ốc, toàn thân run rẩy không ngừng.

Lúc này, mọi người mới thực sự nhận thức được sự đáng sợ của Kim Tiên.

Sức mạnh chỉ cần giơ tay nhấc chân là có thể dễ dàng xóa sổ Chân Tiên, đơn giản khiến người ta phải khiếp sợ.

Trong lòng mỗi người đều tràn ngập sự sợ hãi và kính sợ, thân thể không tự chủ mà run rẩy, dường như chỉ cần có chút động đậy khác

thường, sẽ chiêu mời tai họa diệt đỉnh.

Thế là, những vị Thiên Tiên, Dương Tiên vốn kiêu căng ngạo mạn kia, lúc này đều cúi đầu, trở nên cung kính, sợ hãi gây chú ý đến vị Kim Tiên đại năng kia.

Bàn tay vàng khổng lồ đến nhanh, đi cũng nhanh.

Trong khoảnh khắc, mọi thứ ở Hỏa Ly thành khôi phục như cũ, dường như không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng mọi người đều không dám động đậy.

Hạ Kiếm cũng ngây người ra, vạn lần không ngờ chủ tử của mình lại lợi hại như vậy, có Kim Tiên tương trợ.

Sâu thẳm trong lòng, Hạ Kiếm không tin Thẩm Hạo là Kim Tiên, thực sự quá khoa trương rồi, dù sao khi mới quen Thẩm Hạo còn chưa phải là Thiên Tiên hay Dương Tiên, việc có thể đột phá Dương Tiên, Chân Tiên trong mắt Hạ Kiếm đã là quá mức nghịch thiên.

Từ khi Vạn Thành Đại Hội kết thúc đến bây giờ cũng chỉ hơn một tháng, từ Chân Tiên đột phá Kim Tiên, chuyện này nói ra cũng chẳng ai tin, quá điên rồ rồi.

Ngay cả Nữ Đế cũng không làm được.

Do phía sau có Kim Tiên làm chỗ dựa vững chắc, khí chất của Hạ Kiếm lập tức thay đổi một trời một vực.

Thân thể vốn hơi còng của hắn, dường như bị một lực lượng vô hình kéo thẳng lên, trở nên cao lớn và thẳng tắp. giây phút này, Hạ Kiếm toàn thân tản ra một sự tự tin và uy nghiêm chưa từng có, khiến người ta không dám dễ dàng coi thường.

Hắn hắng giọng một tiếng, vẻ mặt nghiêm túc nói: Được rồi chư vị đạo hữu, tan đi thôi, Thành chủ nhà ta đã nói, chỉ cần không gây sự

trong thành, mọi chuyện đều dễ nói.

Nhưng nếu dám gây sự trong thành, sẽ có kết cục như hai người vừa rồi, nghe rõ chưa.

Rõ.

Mặc dù cảnh giới của Hạ Kiếm thấp, tu vi chỉ là cảnh giới Nhân Tiên, nhưng lúc này không ai dám phản kháng.

Dù sao phía sau hắn là một vị Kim Tiên đại lão.

Đợi đến khi Hạ Kiếm rời đi, mọi người mới thì thầm bàn tán.

Vị Kim Tiên này không biết là vị tiền bối nào.

Chắc là Thành chủ đại nhân.

Không thể nào, vị Thành chủ Vương Lão Cát này, sau khi tham gia Vạn Thành Đại Hội mới tấn thăng Chân Tiên, làm sao có thể là Kim Tiên được.

Ai biết được, dù sao nghe nói, ngài ấy đã nhận được ban thưởng của Nữ Đế, e rằng là do Nữ Đế phái người bảo vệ.

Cũng có thể là Kim Tiên đại năng ẩn cư tái thế, chúng ta vẫn nên giữ quy củ thì hơn.

Đúng, đúng, đúng.

Trong tích tắc, tình hình an ninh trật tự của toàn thành lập tức trở nên tốt hơn, mọi người đều trở nên thân thiện và hòa thuận.

Ném thi thể hai người vào không gian riêng, Thẩm Hạo thanh lý ký ức, mới phát hiện hai người kia đúng là không nói dối.

Quả thực là người của Tán Tu Liên Minh, cũng quả thực là đang tìm sứ giả tiếp dẫn Trần Nho.

Nhưng giết rồi thì cứ giết thôi, thực lực của Tán Tu Liên Minh tuy

không tệ, nhưng so với Tứ Đại Tiên Triều thì còn kém xa.

Mạnh nhất là Minh chủ có thực lực Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, tổng cộng có ba Thái Ất Kim Tiên, các trưởng lão còn lại đều là Kim Tiên.

Thế lực trải rộng Tứ Đại Tiên Triều, nói ra thì thực lực cũng không yếu.

Nhưng không có La Thiên Thượng Tiên, rốt cuộc vẫn không thể trở thành siêu cấp thế lực.

Dễ dàng giải quyết xong mọi người, Thẩm Hạo đến Thẩm Cung, cưỡng ép giúp Tô Thiền và những người khác nâng cao thực lực.

Bọn họ khổ sở tu luyện, đúng là không bằng Thẩm Hạo giúp đỡ.

Sau khi ở Hỏa Ly thành hai ngày, Thẩm Hạo lại lần nữa đến Nam Chiếu Tiên Triều.

Mục đích lần này là tìm Tiên Thiên Linh Bảo Huyễn Kim Hồ của Khương Vệ.

Đồ tốt như vậy, không thể lãng phí.

Có ký ức của Khương Vệ, Thẩm Hạo biết cách tìm Huyễn Kim Hồ, thuận tiện hơn rất nhiều.

Hiện giờ tốc độ của Thẩm Hạo, không thể so sánh với trước kia.

Thẩm Hạo thậm chí không dám tưởng tượng, nếu học được Càn Khôn Độn Pháp, tốc độ sẽ nhanh đến mức nào.

Đến khu vực này, Vạn Quật Sơn vốn có đã biến mất.

Biến thành một vùng bình nguyên.

Xung quanh hoang vu không người, mọi thứ từng xảy ra đều biến mất không còn dấu vết.

Chương 711

Thẩm Hạo dùng thần thức quét qua, lại không có bất kỳ phát hiện nào.

Trong lòng không khỏi cảm thán, Huyễn Kim Hồ này đúng là giỏi ngụy trang, đồ cần có cho kẻ lão lục như mình mà.

Huyễn Kim Hồ không chỉ có thể biến hóa thành đủ loại hình dạng, mà còn rất giỏi ngụy trang, rất có thể là một tảng đá, một cục than.

Không có bí quyết, đúng là không thể phát hiện ra.

Cái gọi là bí quyết rất đơn giản, đó chính là dùng máu.

Huyễn Kim Hồ có chứng ám ảnh cưỡng chế.

Bất kể là máu yêu thú, hay máu người, Huyễn Kim Hồ chỉ cần dính vào, sẽ tự động hấp thu, liền lộ ra sơ hở.

Thần thức quét qua, không phát hiện xung quanh có thứ gì.

Nghĩ đến đây, thân ảnh Thẩm Hạo chợt lóe, liền đến Vạn Yêu Cốc của Linh Vân Đại Lục.

Bắt hơn vạn con yêu thú, có thể nói, Vạn Yêu Cốc lập tức trở nên vắng lặng.

Yêu thú bên trong, bị Thẩm Hạo quét sạch.

Thẩm Hạo không vội vàng quay về, mà đến Bàn Tơ Động, tâm sự ôn chuyện cùng các nàng.

Chớp mắt cũng đã gần hai mươi năm không gặp.

Các nàng đối với hắn cũng vô cùng nhớ nhung.

Cứ như lời tục ngữ lửa thử vàng, gian nan thử sức, câu nói này

một chút cũng không giả.

Ở Linh Vân Đại Lục một tháng, Thẩm Hạo mới thỏa mãn trở về Địa Tiên Giới.

Nhìn quanh bốn phía, Thẩm Hạo đặc biệt tìm những nơi có nhiều đá.

Xác định vị trí đại khái, Thẩm Hạo vung tay, bầu trời tối sầm, sau đó vô số hạt mưa từ trên không trung rơi xuống, khi hạt mưa rơi xuống đất, lại biến thành màu đỏ.

Mưa máu rơi xuống, những con yêu thú kia coi như gặp xui xẻo.

Thần thức của Thẩm Hạo cũng luôn chú ý.

Phương pháp của Thẩm Hạo không cao siêu, chính là phương pháp loại trừ, từng khu vực một.

Thoáng chốc, một giờ đã trôi qua.

Thẩm Hạo đã loại trừ một vùng lớn, vẫn không có bất kỳ phát hiện nào.

Điều này khiến Thẩm Hạo có chút nghi ngờ, chẳng lẽ mình đã tìm sai hướng.

Nhìn hơn một trăm con yêu thú còn lại, Thẩm Hạo suy nghĩ một chút, quyết định vẫn tiếp tục.

Ngay lúc này, thần thức của Thẩm Hạo đột nhiên động đậy, vội vàng chú ý qua.

Chỉ thấy trong một đống cỏ dại, một cục đất nhỏ bằng ngón tay cái, đừng nói cái trò ngụy trang chết tiệt này cũng có nghề phết, trước đây đã từng xem Đặc chủng binh mà.

Rất nhanh, máu trên cục đất này nhanh chóng được hấp thu.

Thấy vậy, Thẩm Hạo mỉm cười nhàn nhạt, để sợ tên này lại biến mất, Thẩm Hạo lại đổ một chậu máu lên người nó.

Dưới ánh mắt sắc bén như chim ưng của Thẩm Hạo chăm chú nhìn, tiên huyết bao phủ trên bề mặt cục đất dường như bị một loại sức mạnh thần bí nào đó dẫn dắt, đang dần dần biến mất không dấu vết với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy.

Cảnh tượng khó tin trước mắt khiến suy đoán trong lòng Thẩm Hạo được xác nhận thêm một bước—không nghi ngờ gì, cục đất tưởng chừng bình thường này, nhất định là do Huyễn Kim Hồ biến hóa mà thành.

Sau một hồi trầm tư và ấp ủ ngắn ngủi, Thẩm Hạo không chút do dự mà đột nhiên ra tay, động tác của hắn nhanh như chớp điện, trong nháy mắt đã tóm chặt Huyễn Kim Hồ vào trong lòng bàn tay mình.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc tiếp xúc với Huyễn Kim Hồ, một cảm giác nóng bỏng mãnh liệt truyền đến từ lòng bàn tay, giống như bị lửa dữ đốt cháy.

Mặc dù Thẩm Hạo có thể phách cường kiện vượt xa Tiên khí thượng phẩm, nhưng đối mặt với nhiệt độ cao như vậy vẫn không tránh khỏi cảm thấy một trận đau nhói, thậm chí lòng bàn tay còn hơi đỏ lên.

Nhưng Thẩm Hạo lúc này không chút trì hoãn và do dự, lập tức quyết đoán, ném Huyễn Kim Hồ vào Thôn Phệ Không Gian.

Chỉ cần đã vào không gian, thì muốn chạy cũng không thoát được.

Theo Huyễn Kim Hồ chìm vào không gian, cảm giác nóng bỏng khó chịu đó cuối cùng cũng biến mất theo.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là, vừa vào không gian, Huyễn Kim Hồ lập tức an tĩnh lại.

Không chỉ vậy, chỉ thấy Huyễn Kim Hồ lại như phượng hoàng niết bàn, dần dần khôi phục về hình thái ban đầu của bản thể.

Biến hóa trong chớp mắt, hóa thành một chiếc ấm trà nhỏ tinh xảo chỉ lớn bằng bàn tay, không có tay cầm.

Chiếc ấm trà này toàn thân mang một màu tử kim quý phái và mê hoặc.

Hơi đáng tiếc là, ánh sáng rực rỡ vốn có trên thân ấm lúc này lại cực kỳ ảm đạm không sáng.

Rõ ràng là đã bị trọng thương, mức độ tổn thương khá nghiêm trọng.

Thấy vậy, Thẩm Hạo liền không nói nhiều, bắt đầu luyện hóa.

Tiên Thiên Linh Bảo Thượng cổ này đúng là hàng hiếm có.

Chỉ cần hiếm, thì nó có giá trị.

Điều khiến Thẩm Hạo không ngờ là, quá trình luyện hóa Huyễn Kim Hồ diễn ra vô cùng thuận lợi.

Chín đạo cấm chế bên trong, dường như không hề phòng bị như cô vợ nhỏ.

Tùy ý hái.

Thẩm Hạo cũng không khách khí.

Trong chớp mắt, ba ngày sau, Thẩm Hạo mới đứng dậy.

Toàn bộ quá trình luyện hóa đã hoàn thành.

Hắn giơ tay ra, Huyễn Kim Hồ màu tử kim liền xuất hiện trong tay.

Thẩm Hạo cũng đã nắm giữ toàn bộ công năng của Huyễn Kim Hồ.

Tự thành không gian, dưỡng nguyên thần, huyễn trận, giam cầm, phòng ngự, còn có thể ẩn nấp khí tức, đúng là một bảo bối tốt.

Điều đó có nghĩa là, nắm giữ Huyễn Kim Hồ này Thẩm Hạo tự nhiên sẽ biết một bộ huyễn trận.

Người sử dụng nguyên thần càng mạnh mẽ, huyễn trận càng mạnh mẽ.

Với nguyên thần mạnh mẽ vô cùng hiện tại của Thẩm Hạo, mạnh hơn Khương Vệ kia rất nhiều.

Theo thông tin phản hồi từ Huyễn Kim Hồ, nguyên thần của Thẩm Hạo vô cùng mạnh mẽ, thậm chí còn rộng lớn hơn cả La Thiên Thượng Tiên, chỉ là về chất lượng, hiện tại không bằng La Thiên Thượng Tiên.

Cùng với việc đột phá cảnh giới, đó sẽ là một tồn tại vô địch.

Có được một kiện Tiên Thiên Linh Bảo Thượng cổ, tâm trạng Thẩm Hạo vô cùng tốt.

Lúc này mới bước ra khỏi không gian.

Nhẩm tính một chút, còn 4 ngày nữa là Bổ Thiên Nguyên Quả trong Ngọc Bàn Bí Cảnh chín muồi.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo cũng không vội.

Còn về Ngọc Bàn Bí Cảnh, Thẩm Hạo lợi dụng không gian riêng làm bàn đạp, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến vào, nó giống như khu vườn sau nhà của Thẩm Hạo vậy.

Thẩm Hạo từ từ ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía mặt trời chiều đang dần lặn xuống đỉnh núi.

Ánh hoàng hôn như một tấm màn vàng.

Khi mặt trời hoàn toàn biến mất sau núi, màn đêm bắt đầu lặng lẽ

buông xuống.

Thẩm Hạo quyết định qua đêm ở đây.

Búng ngón tay một cái, một hang động có thể chứa hàng chục người đã được khai phá.

Thẩm Hạo bước vào động, ném ra một chiếc ghế nằm, đặt một bàn trà, sau đó lấy ra một bình linh tửu, mấy quả linh quả.

Nhẹ nhàng mở nắp.

Chương 712

Lập tức, một mùi rượu nồng đậm và tinh khiết xộc thẳng vào mũi.

Linh tửu trôi xuống cổ họng, mang lại cảm giác mát lạnh ngọt ngào, hương vị quả thực không tệ.

Đừng nói, Thiên Tinh Tửu của Cửu Tiêu Các ở Trung Đô Thành và Thiên Quỳ Quả này thực sự không tệ, hương vị tuyệt đối là số một.

Uống rượu, Thẩm Hạo lại nhớ đến tên Trần Tĩnh này.

Khi đó lừa gã này hơn bốn mươi vạn Tiên Linh Thạch, không biết giờ đã đi Càn Linh Thành làm thành chủ chưa.

Vừa nghĩ đến việc tên này nghèo đến nỗi ngay cả một kiện phòng ngự tiên khí cũng không có, Thẩm Hạo tự nhiên lại muốn cười.

Càng nghĩ đến Trần Tĩnh, Thẩm Hạo càng thấy linh tửu này mẹ nó càng ngon.

Quả nhiên, không phải đồ mình mua, là thơm nhất.

Một đêm lặng lẽ trôi qua.

Ngày hôm sau, sáng sớm, Thẩm Hạo đã ngụy trang thành một Thiên Tiên cảnh.

Với sự gia trì của Huyễn Kim Hồ, ngay cả La Thiên Thượng Tiên cũng không thể phát hiện ra sự ngụy trang của Thẩm Hạo.

Do đó, Thẩm Hạo đằng vân giá vũ, ung dung thong thả bay về Tần Dương Thành.

Tần Dương Thành này chính là ranh giới giữa Nam Chiếu Tiên Triều và Tây Đô Tiên Triều, cũng là nơi hai đại tiên triều khai chiến.

Lần này Thẩm Hạo định đi xem náo nhiệt, xem có vị đạo hữu nào

cần giúp đỡ không.

Không có việc gì cũng có thể tạo ra một vài mâu thuẫn nhỏ.

Một điểm khác, bí cảnh Thất Thải Liên Ngẫu cũng ở gần Tần Dương Thành.

Hai ngày sau, Thẩm Hạo đến biên giới Tần Dương Thành.

Vừa đến gần Tần Dương Thành, đã bị Nam Chiếu Tiên Triều bắt đi lính.

Thẩm Hạo lợi dụng Huyễn Kim Hồ, ngụy trang mình thành một Thiên Tiên cảnh.

Mặc dù bị bắt, nhưng Thẩm Hạo lại vô cùng phối hợp, không có ý định chống cự.

Trong Tần Dương Thành, phủ Thành chủ.

Một người đàn ông mặc giáp đen bước vào, Thẩm Hạo dùng thần thức quét qua, phát hiện chỉ là cảnh giới Chân Tiên.

Chỉ thấy người đàn ông mặt không biểu cảm nhìn Thẩm Hạo: Ngươi tên là gì.

Bẩm đại nhân, tại hạ Mã Lão Lục.

Dùng binh khí gì.

Hồng Anh Trường Thương.

Được, cây trường thương này là Tiên khí trung phẩm, ban cho ngươi.

Từ hôm nay trở đi, ngươi phải vì Nam Chiếu Tiên Triều ta mà giết thêm vài kẻ địch.

Nếu lập được chiến công, Đế quân tự sẽ ban thưởng cho ngươi.

Đến lúc đó, công pháp, tiên khí, linh đan đều có đủ, tất cả đều tùy

vào tạo hóa cá nhân của ngươi.

Vẽ xong cái bánh lớn, liền ném cho Thẩm Hạo một cây trường thương.

Thẩm Hạo vẻ mặt cung kính nói: Đa tạ đại nhân, còn chưa biết danh tính đại nhân.

Bản tọa là Thành chủ Tần Dương Thành Dương Chiến Hùng, được rồi, dẫn hắn xuống đi, dám chạy loạn sẽ giết không tha.

Vâng, Thành chủ.

Rất nhanh, Thẩm Hạo bị dẫn đến một căn phòng, toàn bộ viện tử đều có trận pháp phòng ngự, ngăn chặn người khác trốn thoát.

Đợi binh lính đi rồi, Thẩm Hạo lẩm bẩm chửi rủa một trận.

Mẹ nó, kêu người ta bán mạng mà ít nhất cũng cho một bộ áo giáp chứ, chỉ cho một cây thương rách nát.

Keo kiệt bủn xỉn thế này khó mà làm nên việc lớn à.

Nhưng Thẩm Hạo cũng không có hành động quá phận nào.

Ai biết trong Tần Dương Thành này, có ẩn Thái Ất Kim Tiên hay không.

Dù sao đây là chiến trường chính của cuộc chiến giữa hai đại tiên triều.

Với thực lực hiện tại của Thẩm Hạo, nếu lên chiến trường, dù có đứng yên để những Nhân Tiên, Thiên Tiên đối diện đánh, e rằng da đầu cũng không rụng một sợi.

Không những không sợ hãi, ngược lại còn rất mong chờ.

Nếu giết hăng máu, liệu trận chiến của hai bên có leo thang không.

Đừng nói, đúng là có khả năng này.

Ban đầu Thẩm Hạo tưởng rằng, ngày thứ hai sẽ lên chiến trường, kết quả Nam Chiếu Tiên Triều và Tây Đô Tiên Triều đều đang trong trạng thái nghỉ ngơi, hai bên tập kết sức mạnh.

Đang chờ kết quả đàm phán của cấp cao, đại chiến sắp bùng nổ.

Nhưng lúc này, Bổ Thiên Nguyên Quả của Ngọc Bàn Bí Cảnh đã chín, Thẩm Hạo cũng không quản nhiều như vậy, trực tiếp lợi dụng không gian riêng, lại lần nữa tiến vào Ngọc Bàn Bí Cảnh.

Ngọc Bàn Bí Cảnh, rừng trúc tím.

Gió bắc thổi vù vù.

Nhìn ra xa, chỉ thấy rừng trúc tím rộng lớn, không nhìn thấy điểm cuối, phát ra những tiếng xào xạc liên hồi.

Những cây trúc san sát nhau, như từng đợt sóng tím dập dờn, lớp này nối tiếp lớp kia.

Thẩm Hạo thần thức quét qua, rất nhanh liền tìm thấy dấu vết mình đã để lại.

Hắn dịch chuyển tức thời, liền đến trước mặt.

Bổ Thiên Linh Quả lúc này, đã không còn là hai màu đen trắng như ban đầu, giờ đây Bổ Thiên Linh Quả chín muồi, hiện lên một màu trắng ngọc, toàn thân tuyết trắng, tinh khiết trong suốt, tựa như dương chi bạch ngọc.

Trên cành cây treo đầy Bổ Thiên Linh Quả, Thẩm Hạo đếm thử, tổng cộng 19 quả.

Mỗi quả đều to bằng quả trứng gà.

Hiện tại những Bổ Thiên Linh Quả này, tất cả đều là của Thẩm Hạo.

Không nói hai lời, hắn vung tay, hái tất cả trái cây.

Không để lại một quả nào.

Cảm giác độc chiếm này, thật là sảng khoái.

Nhìn quanh bốn phía, phát hiện xung quanh cũng không còn gì tốt nữa, Thẩm Hạo liền lặng lẽ rời đi.

Vừa định quay về, Thẩm Hạo chợt nhớ đến con Thanh Long từng chặn đường hắn.

Thằng chó chết đó hình như bị thương, vẫn còn ẩn mình trong Bích Long Hồ, hồi đó con Thanh Long này còn rất kiêu căng.

Ưu điểm của Thẩm Hạo chính là có thù tất báo, tuyệt đối không để sang năm.

Với thực lực hiện tại, một con Thanh Long còn không phải tùy tiện ngược sát sao.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo tự tin mười phần.

Thân ảnh liên tục nhảy vọt, một canh giờ sau, lại lần nữa đến Bích Long Hồ.

Thẩm Hạo không vội hiện thân, con Thanh Long này cũng là lão già gian xảo.

Hơn nữa lần trước Thanh Long này bị thương, càng không dễ dàng nổi lên mặt nước.

May mắn thay, Thẩm Hạo đối phó với loại tình huống này vô cùng thông thạo, có rất nhiều cách.

Hắn giơ tay phải ra, trong lòng bàn tay xuất hiện một chiếc hồ tử kim.

Không nói hai lời, trực tiếp ném nó vào Bích Long Hồ.

Huyễn Kim Hồ như một chiếc lông vũ mất kiểm soát, từ từ chìm

xuống Bích Long Hồ.

Trong tích tắc, Huyễn Kim Hồ phát ra một đạo tử sắc quang mang chói mắt bỗng nhiên bắn ra.

Ánh sáng này vô cùng rực rỡ, như sao băng xẹt qua bầu trời đêm.

Điều đáng kinh ngạc là, nước hồ trong xanh biếc vốn có dưới ánh sáng tử sắc này, lại bắt đầu dần dần ánh lên một tầng màu tím nhạt.

Màu tím và màu xanh đan xen, hòa quyện vào nhau, hai màu sắc tương ứng, tô điểm cho nhau, tạo thành một bữa tiệc thị giác độc đáo và tuyệt đẹp.

Kèm theo Huyễn Kim Hồ từ từ chìm xuống, ánh sáng tử sắc như một ngọn đèn, chiếu sáng rõ cả đáy hồ.

Cát đá, thủy thảo của Bích Long Hồ, lúc này đều nhìn thấy rõ ràng.

Theo khí tức phát ra từ Huyễn Kim Hồ, như những gợn sóng, lan tỏa ra đáy hồ, từng vòng từng vòng.

Chương 713

Cảm ứng được khí tức của Huyễn Kim Hồ, đã kinh động không ít sinh vật trong Bích Long Hồ.

Chúng nó nhao nhao lao về phía Huyễn Kim Hồ.

Trong chớp mắt, Bích Long Hồ vốn tĩnh lặng không gợn sóng bắt đầu gợn lên từng đợt sóng lăn tăn, ngay cả các loại yêu thú vẫn ẩn mình sâu dưới đáy hồ lúc này cũng không kìm được sự xao động trong lòng, tranh nhau lao đến đây.

Cần biết rằng, khí tức đặc biệt mà Tiên Thiên Linh Bảo Thượng cổ này phát ra đối với những yêu thú này, giống như cam lộ giữa sa mạc, làm sao chúng nó không bị hấp dẫn.

Quả nhiên, không lâu sau, chỉ thấy một con cá chép tinh toàn thân đỏ rực, vảy lấp lánh ánh sáng chói mắt từ xa bơi nhanh đến.

Thân thể to lớn của nó linh hoạt xuyên qua dòng nước, tạo ra từng đợt sóng nước.

Đối mặt với con cá chép tinh đột ngột xuất hiện này, Thẩm Hạo lại biểu hiện vô cùng bình tĩnh, thậm chí ngay cả chính mắt cũng chưa từng nhìn nó một lần.

Mục tiêu của Thẩm Hạo lần này không phải những yêu quái nhỏ nhặt này, mà là Thanh Long.

Vì vậy, hắn chỉ lẳng lặng ẩn mình bên hồ, ánh mắt khóa chặt mặt hồ, kiên nhẫn chờ đợi Thanh Long mắc câu.

Đối với Thẩm Hạo mà nói, Thanh Long mới thực sự có giá trị, con cá chép tinh này thì là cái thứ gì.

Ngay khi con cá chép tinh với ý đồ bất chính mở cái miệng rộng

như chậu máu ra, chuẩn bị nuốt chửng Huyễn Kim Hồ đang phát ra ánh sáng thần bí.

Trong tích tắc, biến cố đột ngột xảy ra.

Chỉ thấy một con bạng tinh thân thể to lớn, vỏ ngoài lấp lánh châu báu như một tia chớp nhanh chóng lao tới, không chút sợ hãi mà chặn ngang trước mặt cá chép tinh.

Cảnh tượng đột ngột này khiến cả cá chép tinh và bạng tinh đều ngây người ra trong chốc lát, nhưng chỉ sau một thoáng chần chừ, chúng nó lập tức hoàn hồn, trong mắt bùng lên ngọn lửa giận dữ, đồng thời lao tới, đều muốn chiếm lấy Huyễn Kim Hồ vô cùng quý giá đó làm của riêng.

Nhất thời, nước hồ sôi sục, sóng vỗ tung tóe.

Tuy nhiên, chính lúc trận tranh đấu này bước vào giai đoạn quyết liệt, đột nhiên, một tiếng gào thét kinh thiên động địa vang lên Ngao ô.

Tiếng rồng ngâm này ẩn chứa uy nghiêm và sức mạnh vô tận, như tiếng sấm nổ vang dưới đáy hồ.

Kèm theo tiếng rồng ngâm chấn động đến ù tai này, một luồng khí tức cường đại đến nghẹt thở cuốn tới, khiến nước hồ vốn đang cuồn cuộn mãnh liệt cũng trong tích tắc trở nên tĩnh lặng như gương.

Thẩm Hạo khẽ cười, Đến rồi.

Chỉ thấy dưới nước đột nhiên nổi lên một xoáy nước khổng lồ, trực tiếp cuốn bạng tinh và cá chép tinh vào.

Trong chốc lát, một bóng đen khổng lồ lướt nhanh dưới đáy hồ.

Nó vòng quanh Huyễn Kim Hồ, dường như vô cùng vui thích.

Hoặc giả là đang tuyên bố uy nghiêm của nó.

Thẩm Hạo khẽ cười, biết ngay thằng chó chết này không nhịn

được.

Vòng hai vòng, sau khi xác định không có nguy hiểm gì, Thanh Long mới từ từ tiếp cận, thân thể to lớn trải dài hàng ngàn trượng, đi đến đâu, như hồng thủy bùng nổ đến đó.

Thanh Long há cái miệng rộng như chậu máu, những cái răng sắc nhọn trong miệng dưới ánh sáng tử quang lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo khiến người ta rợn người.

Nhìn thấy nó sắp nuốt chửng Huyễn Kim Hồ trong một miếng.

Thẩm Hạo tay niết pháp quyết, đột nhiên Huyễn Kim Hồ phát ra một đạo quang mang, một lực hút cực lớn, trực tiếp nuốt chửng Thanh Long.

Ngay cả bạng tinh và cá chép tinh trong xoáy nước cũng cùng biến mất.

Mặt nước vốn đang sôi sục, trong tích tắc trở nên an tĩnh.

Cá tôm xung quanh xem náo nhiệt lập tức tan tác.

Thấy vậy, Thẩm Hạo khẽ cười, lúc này mới thu Huyễn Kim Hồ lên.

Không nói hai lời, hắn cũng tiến vào Huyễn Kim Hồ.

Thẩm Hạo định tự tay báo thù.

Bước vào bên trong Huyễn Kim Hồ, bạng tinh, cá chép tinh và cả Thanh Long đều lơ lửng trên không trung, hai mắt đều mơ màng.

Rõ ràng là đã rơi vào huyễn cảnh.

Thẩm Hạo vung tay trực tiếp diệt sát bạng tinh và cá chép tinh, ném chúng vào không gian riêng.

Sau đó, hắn búng ngón tay trái một cái, giải trừ ảo cảnh của Thanh

Long.

Tỉnh táo lại, Thanh Long lập tức vô cùng cuồng bạo.

Khi ngửi thấy khí tức của Thẩm Hạo, nó càng thêm điên cuồng.

Là ngươi.

Lần trước chính là ngươi.

Thẩm Hạo nói: Cái mũi của ngươi cũng có nghề phết.

Ta muốn giết ngươi.

Nói xong, một đạo quang mang màu xanh lao thẳng về phía Thẩm Hạo.

Thanh Long thấy Thẩm Hạo không né tránh, trong mắt lóe lên một tia phấn khích.

Oanh.

Khi lam quang đánh trúng Thẩm Hạo, cảnh tượng máu thịt mơ hồ như dự kiến hoàn toàn không xảy ra.

Thẩm Hạo đứng yên tại chỗ không hề tổn thương.

Bây giờ đến lượt ta.

Nói xong, thân ảnh Thẩm Hạo chợt lóe, xuất hiện trên không Thanh Long.

Để mày mẹ nó chặn đường lão tử, tao cho mày.

Một quyền hạ xuống, vừa định vung quyền thứ hai thì Thanh Long đã bị chia thành hai nửa.

Không kịp để Thẩm Hạo nói hết lời, Thanh Long đã phế rồi, điều này khiến Thẩm Hạo có chút khó chịu.

Lúc này, lớp vảy dày vốn có trên người Thanh Long, như đồ bỏ đi, hoàn toàn không thể chống đỡ một quyền của Thẩm Hạo.

Mặc dù Thanh Long bị một quyền đánh thành hai mảnh, nhưng nó vẫn chưa chết, chỉ là đau đớn rên rỉ không ngừng.

Cơn đau kịch liệt dường như khiến não bộ của Thanh Long trở nên rõ ràng hơn, kinh hãi nói: Không thể nào, trong thời gian ngắn như vậy, làm sao ngươi có thể đột phá Kim Tiên.

Hơn nữa bí cảnh vừa mới đóng lại, chưa đến lúc bí cảnh mở ra, ngươi lại làm sao vào được.

Thẩm Hạo lắc đầu nói: Ngươi quá yếu, không có tư cách nghe ta giải thích.

Nhìn con Thanh Long nửa sống nửa chết, Thẩm Hạo cũng thấy vô ngữ.

Ban đầu còn nghĩ, con Thanh Long này da dày thịt béo chắc chắn kháng đòn, không ngờ, một quyền hạ xuống trực tiếp thành hai mảnh.

Ngay khi Thẩm Hạo chuẩn bị giết chết Thanh Long, Thanh Long liên tục cầu xin tha mạng.

Tiền bối, đừng giết ta, ta có thể nói cho ngài một bí mật.

Xin lỗi, ta không thích nghe chuyện phiếm.

Thẩm Hạo cười cười, không hề để ý nói. dù sao giết ngươi rồi, cái gì cũng sẽ biết.

Tiền bối, đó là bí mật động phủ mà ta canh giữ, tiền bối, cầu xin ngài cho ta một cơ hội, ta có thể đích thân đưa ngài vào động phủ, bên trong có công pháp do cao nhân để lại.

Ta ghét nhất mấy kẻ xương mềm, ngươi nên chết đi.

Ta là Long tộc, ngươi dám giết ta, nhất định sẽ bị truy sát.

Ta thật sự không sợ bị truy sát.

Đáp lại Thanh Long chỉ là nắm đấm to như bao cát của Thẩm Hạo.

Nhưng nắm đấm này, so với thân thể khổng lồ của Thanh Long, lại nhỏ bé như lông trâu.

Sau khi diệt sát Thanh Long, Thẩm Hạo ném thi thể vào không gian riêng.

Sau đó cũng đi theo vào không gian.

Trong tích tắc, một luồng huyết khí khổng lồ dâng lên, Thẩm Hạo vội vàng vận chuyển Cửu U Kim Thân Quyết.

Với sự giúp đỡ của không gian riêng, Cửu U Kim Thân Quyết này đơn giản là được đo ni đóng giày cho Thẩm Hạo.

Hoàn toàn không cần lo lắng nguy hại của tác dụng phụ, càng không sợ nguy hiểm tẩu hỏa nhập ma.

Chỉ cần sạch sẽ vệ sinh.

Trong chốc lát, sau khi Thẩm Hạo hấp thu khí huyết màu đỏ, khí tức đã ổn định trở lại.

Mặc dù không có đột phá gì, nhưng thể chất cũng coi như tiến lên một bước nhỏ, đáng được biểu dương.

Tiếp theo, Thẩm Hạo liền từ ký ức của Thanh Long biết được vị trí của cái gọi là động phủ cao nhân kia.

Sau khi ra khỏi không gian, Thẩm Hạo không chút do dự, trực tiếp nhảy vào Bích Long Hồ.

Lặn xuống khoảng một nén hương, hắn đến một khu vực tối đen như mực.

Mặc dù khu vực này có trận pháp, có thể bình phong thần thức bình thường, nhưng trận pháp đã yếu đi rất nhiều, Thẩm Hạo hoàn

toàn không bị ảnh hưởng.

Xuyên qua khu vực tối đen, cuối cùng cũng nhìn thấy cái gọi là động phủ.

Một hang đá cao ba mét, bị một kết giới màu xanh lam che chắn.

Dựa vào ký ức của Thanh Long, hắn cũng biết không có nguy hiểm gì.

Dễ dàng xuyên qua kết giới đi vào, bên trong bỗng nhiên sáng sủa, rực rỡ vô cùng.

Chương 714

Bên trong động phủ, xung quanh đều là dạ minh châu to bằng nắm tay, toàn bộ vách tường đều có, vô cùng xa xỉ.

Trên một bồ đoàn, có một bộ xương cốt, bên cạnh đặt một ngọc giản.

Thẩm Hạo không nói hai lời, thu tất cả thi thể và ngọc giản vào không gian.

Nhìn quanh bốn phía, xác định không còn gì nữa, Thẩm Hạo liền chuẩn bị rời đi.

Ngay khi Thẩm Hạo vừa định đi, Huyễn Kim Hồ chợt run rẩy.

Hả.

Điều này khiến Thẩm Hạo bất ngờ.

Nhìn kỹ hơn, phía trước bồ đoàn này còn có một khối đá màu đen, vô cùng không bắt mắt.

Huyễn Kim Hồ dường như rất hứng thú với khối đá, run rẩy một trận.

Thẩm Hạo giơ tay phải ra, khối đá bay vào tay.

Nhìn khối đá màu đen trước mắt, Thẩm Hạo ngây người, thứ này sao lại quen thuộc đến vậy.

Đột nhiên, Thẩm Hạo nhớ ra.

Hồ Mị Nương lúc trước đã đưa cho Thẩm Hạo một khối đá màu đen, hình như nói là truyền thừa chi bảo gì đó của Hồ tộc.

Tộc Hồ yêu bọn họ đã nghiên cứu mấy vạn năm, cũng không nghiên cứu ra được gì.

Thẩm Hạo lập tức tìm thấy khối đá màu đen đó trong nhẫn trữ vật, so sánh hai khối đá, hoàn toàn giống hệt nhau.

Lúc này, Huyễn Kim Hồ không ngừng run rẩy, truyền tín tức cho Thẩm Hạo, muốn có khối đá màu đen này.

Thậm chí là khao khát.

Mặc dù không biết thứ này là gì, nhưng Huyễn Kim Hồ phấn khích như vậy, Thẩm Hạo cảm thấy chắc chắn là một bảo bối.

Vì vậy không đáp lại Huyễn Kim Hồ, trực tiếp ném khối đá màu đen vào không gian riêng.

Trước đây Thẩm Hạo chỉ coi khối đá màu đen mà Hồ Mị Nương đưa là công cụ để tìm Hồ Cửu Nhi, không ngờ dường như nó còn có chút tác dụng.

Trước khi làm rõ tác dụng của khối đá màu đen, Thẩm Hạo sẽ không đưa cho Huyễn Kim Hồ, nói không chừng là thứ tốt gì đó.

Kỳ vọng tìm được một chút manh mối từ thi thể.

Nhìn quanh bốn phía, phát hiện không có gì sơ hở, Thẩm Hạo liền rời khỏi Bích Long Hồ.

Quay lại bờ, Thẩm Hạo không vội quay về, mà tiến vào không gian riêng, muốn tìm một vài câu trả lời từ thi thể.

Bước vào không gian, bộ xương cốt đã biến mất.

Trong chốc lát, một lượng lớn sương mù dâng lên.

Sau khi bị động hấp thu xong, Thẩm Hạo lại có chút thất vọng.

Thi thể đã có từ lâu, ký ức đã không còn nguyên vẹn.

Về nguồn gốc của hắc thạch cũng không có một lời giải thích nào.

Nhưng cũng không phải là không có thu hoạch.

Bộ xương cốt vẫn còn chứa lượng lớn kinh nghiệm tu luyện, còn có công pháp tồn tại.

Bộ xương cốt này lại là một tồn tại Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, không hề đơn giản chút nào.

Ký ức duy nhất còn lại, chính là về công pháp và cảm ngộ cảnh giới.

Công pháp thì rất thực dụng, tên là Đại Hoang Tam Nguyên Thuật, tu luyện cũng là con đường nguyên thần, rất có ích cho Thẩm Hạo, Thẩm Hạo có thể không giỏi cái khác, nhưng nguyên thần thì trâu bò.

Ngoài ra, công pháp còn đi kèm với pháp thuật và thần thông, thần thông đầu tiên chính là Vạn Hóa Chi Thuật.

Vạn Hóa Chi Thuật tổng cộng ba tầng, đạt đến tầng thứ ba, có thể biến hóa vạn vật thế gian, tương tự như Địa Sát Thất Thập Nhị Biến của Hầu ca.

Sau khi biến hóa, ngay cả nguyên thần cũng y hệt, dù là La Thiên Thượng Tiên cũng không thể nhìn ra.

Tuy nhiên, muốn tu luyện tầng thứ ba, cần có thể chất cường đại.

Cái này Thẩm Hạo vẫn không thành vấn đề.

Có thể nói, một khi Thẩm Hạo học được, thì đúng là vô địch, không gian cung cấp ký ức, rồi hắn biến thành người khác, đây mới là cách sử dụng lão lục đúng đắn, ai cũng không đề phòng được.

Cái thứ hai, chính là thuật luyện đan, có thể nói, hiện tại ở Địa Tiên Giới, 80% các loại đan dược đều có thể luyện chế.

Không tệ, đối với thu hoạch này, Thẩm Hạo rất hài lòng.

Khi thi thể lâm tử, còn có một chấp niệm.

Luôn tâm niệm về một Tiên Thiên Linh Bảo Thượng cổ.

Đó là Thần Mộc Đỉnh.

Vật này không chỉ là thần khí luyện đan, mà điểm khiến Thẩm Hạo càng động lòng hơn, là vật này có thể phá giới.

Có thể xuyên qua Địa Tiên Giới và Linh Vân Đại Lục.

Cái này Thẩm Hạo rất thích.

Huyễn Kim Hồ tuy cũng có thể mang người, nhưng không thể phá giới.

Thẩm Hạo muốn đưa các nàng ở Linh Vân Đại Lục đến Địa Tiên Giới, thì phải thông qua Thôn Phệ Không Gian.

Nhưng, dù các nàng có ẩn mình trong Huyễn Kim Hồ, cũng sẽ bị Thôn Phệ Không Gian phát hiện và hóa thành sương trắng.

Thôn Phệ Không Gian, ngoài Thẩm Hạo ra, bất kỳ sinh mệnh nào cũng phải chết.

Đúng là rất trung thành.

Nhưng chỉ cần có Thần Mộc Đỉnh, thì không cần lợi dụng không gian riêng làm bàn đạp, cũng có thể đưa các nàng đến Địa Tiên Giới, cũng có thể đưa các nàng tiến vào các loại bí cảnh.

Chỉ cần có tọa độ, mọi thứ đều không thành vấn đề.

Mà Thẩm Hạo lại không thiếu tọa độ.

Đừng nói, vật này đúng là một thứ tốt để gian lận.

Tuy nhiên, Thần Mộc Đỉnh này là chí bảo của Đông Thanh Tiên Triều, bị các đời Đế quân nắm giữ, Thẩm Hạo không có thực lực cướp đoạt.

Không có sự nắm chắc tuyệt đối, Thẩm Hạo sẽ không mạo hiểm, không cướp được cũng không nghĩ đến.

Đương nhiên, lần này, thực lực của Thẩm Hạo cũng đã có một chút nâng cao.

Tu vi của Thẩm Hạo đã đạt đến Kim Tiên cảnh hậu kỳ, tổng thể mà nói không hề lỗ vốn.

Đáng tiếc là bộ hài cốt kia đã chết quá lâu.

Đối với lần thu hoạch này, Thẩm Hạo cơ bản là hài lòng.

Hắn đã có được Bổ Thiên Linh Quả, lại có thêm công pháp Đại Hoang Tam Nguyên Thuật.

Không những có Vạn Hóa Chi Thuật mà còn có cả luyện đan thuật, Thẩm Hạo lại có thể luyện đan rồi.

Ít nhất là ở phương diện đan dược, hắn hoàn toàn có thể tự chủ, không cần cầu cạnh người khác.

Bí cảnh Ngọc Bàn, linh quả cần hái đã có, thù cần báo cũng đã báo xong.

Động phủ của cao nhân cũng đã khám phá, cơ bản mà nói, không còn gì hữu dụng nữa.

Còn về việc linh khí nơi đây bức người, đối với Thẩm Hạo mà nói hoàn toàn vô dụng, chỉ là đồ bỏ đi mà thôi.

Thân ảnh chợt lóe, hắn biến mất tại chỗ.

Thẩm Hạo cũng không trở về Tần Dương Thành của Nam Chiếu Tiên Triều, mà dùng không gian trực tiếp quay về Linh Vân đại lục.

Vì đã có được Bổ Thiên Linh Quả, cũng nên để chúng nữ nếm thử trước tiên.

Bên ngoài Vạn Yêu Cốc, Bàn Tơ Động.

Mạnh Tuyền Cơ cùng chúng nữ lần nữa gặp lại Thẩm Hạo, mừng

rỡ khôn xiết.

Đồng thời cũng có chút ngoài ý muốn.

Trước đây Thẩm Hạo mỗi lần đến đều cách nhau mười mấy hai mươi năm, giờ chưa đầy sáu năm đã trở về.

Chương 715

Hơi thường xuyên quá rồi.

Ngoài ý muốn thì ngoài ý muốn, nhưng nhìn thấy Thẩm Hạo, các nàng đều rất vui.

Phu quân.

Công tử, chàng đã về.

Thẩm Hạo cười ha ha, hôn mỗi người một cái.

Đi thôi, vào trong rồi nói.

Bước vào Bàn Tơ Động, chúng nữ đều bắt đầu bận rộn.

Có người pha trà, có người rửa linh quả, bận rộn không ngớt.

Thẩm Hạo ngồi xuống, không nói chuyện cũ, mà vẫy tay trực tiếp nói: Được rồi, đừng bận rộn nữa, các nàng đều lại đây, có chuyện cần nói.

Nghe vậy, Tống Vĩnh Từ, Mạnh Tuyền Cơ, Vọng Thư, Vân Trúc cùng các nàng khác đều vô cùng ngoan ngoãn, vây quanh Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo nhìn quanh, chúng nữ đều có mặt.

Thế là, Thẩm Hạo mới cười nói: Gần đây ta có được một vài linh quả, vừa hay chia cho các nàng dùng.

Mạnh Tuyền Cơ hiếu kỳ hỏi: Phu quân, có phải là linh quả của Địa Tiên giới không.

Thẩm Hạo khẽ gật đầu, mỉm cười.

Ngay trong khoảnh khắc ấy, trong lòng bàn tay vốn trống không của hắn, đột nhiên xuất hiện mười quả linh quả tròn trĩnh.

Những quả linh quả này to bằng quả trứng gà, sáng lấp lánh như ngọc trắng, tỏa ra ánh sáng kỳ dị, tựa như những vì sao lấp lánh trên bầu trời đêm, chói mắt đoạt hồn.

Mỗi quả đều tròn đầy, tinh oánh trong suốt, phát ra mùi hương quyến rũ và sóng linh khí nồng đậm.

Linh quả như thế này, các nàng chưa từng thấy bao giờ.

Thẩm Hạo: Nào, mỗi người một quả.

Vâng, phu quân.

Vâng, công tử.

Vâng, chủ nhân.

Vạn Mộ Tuyết, Minh Nguyệt, Cơ Đông Ca, Bạch Tuyết, Văn Nhân Y Y, Vọng Thư, Tống Vĩnh Từ, Mạnh Tuyền Cơ, Tống Vĩnh Trinh, Vân Trúc đều tò mò nhìn linh quả trong tay, chỉ cảm thấy linh khí mười phần, chỉ ngửi một hơi đã thấy đầu óc tỉnh táo bội phần.

Quả nhiên là đồ tốt khó có được.

Công tử, đây là linh quả gì.

Vạn Mộ Tuyết hiếu kỳ hỏi.

Thẩm Hạo: Cứ ăn đã rồi nói sau.

Vâng, công tử.

Dưới ánh nhìn của Thẩm Hạo, chúng nữ ăn Bổ Thiên Nguyên Quả.

Bỗng nhiên, trên người chúng nữ phát ra một đạo lục quang nhàn nhạt, lát sau biến mất không còn.

Lúc này Thẩm Hạo mới cười nói: Linh quả này tên là Bổ Thiên Nguyên Quả, ăn một quả liền có thể kéo dài thọ mệnh một trăm năm,

còn có hiệu quả nào khác thì không thể biết được.

Nghe vậy, Vạn Mộ Tuyết, Cơ Đông Ca, Minh Nguyệt, Văn Nhân Y Y đều cảm động không thôi.

Kéo dài thọ mệnh một trăm năm, cũng có nghĩa là Thẩm Hạo ba tháng không đến cũng không sao.

Đa tạ công tử.

Thẩm Hạo nói: Ừm, không cần như vậy, dù sao nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, tiện tay mà thôi.

Còn về phương pháp thay đổi linh căn của các nàng, ta cũng đã tìm thấy rồi.

Cho nên, sau này cứ thả lỏng tâm trí, đừng lo lắng tu luyện, có ta ở đây, chuyện tu luyện này cực kỳ dễ dàng.

Văn Nhân Y Y kinh hỉ nói: Công tử, chàng thật sự quá lợi hại.

Linh căn của nàng vô cùng kém cỏi, kiếp này nàng hâm mộ nhất chính là những người có linh căn thiên phú cường đại.

Không ngờ có một ngày, nàng cũng có thể thay đổi linh căn của mình.

Mạnh Tuyền Cơ và mấy nàng khác cũng động lòng, ai mà chẳng muốn linh căn của mình càng mạnh hơn chứ.

Vọng Thư hớn hở nói: Sư công, linh căn của con có thể đột phá cực phẩm linh căn không.

Thẩm Hạo bị chọc cười: Nàng tưởng tượng lực không đủ phong phú, cứ nghĩ lớn hơn nữa xem.

Tiên Thiên Linh Thể.

Thấy Thẩm Hạo vẫn lắc đầu, hơi thở của Mạnh Tuyền Cơ cũng

hơi dồn dập.

Phu quân, không lẽ nào lại là Tiên Thể sao.

Lời này vừa thốt ra, chúng nữ đều mang vẻ mặt mong đợi nhìn Thẩm Hạo.

Ban đầu Thẩm Hạo đã từng nói với các nàng, ở Địa Tiên giới, thể chất kém nhất chính là những tu luyện giả phi thăng từ hạ giới lên, thể chất của bọn họ phần lớn đều là linh thể.

Mà ở Địa Tiên giới, phía trên linh thể chính là Tiên Thể, Tiên Linh Thể, Thánh Linh Thể, mạnh nhất chính là Đạo Linh Thể.

Nếu như có thể may mắn có được Tiên Thể, vậy đối với các nàng mà nói, không nghi ngờ gì nữa, tựa như mở ra một cánh cửa tiện lợi dẫn đến tiên đạo vô thượng.

Điều này có nghĩa là các nàng không còn cần phải trải qua muôn vàn khó khăn như trước để mò mẫm tu luyện, mà có thể trong chớp mắt thực hiện bước nhảy vọt từ phàm nhân thành tiên tử, có thể nói là một bước lên trời theo đúng nghĩa đen.

Các nàng nằm mơ cũng không dám nghĩ như vậy, thật sự là quá kinh hỉ rồi.

Thẩm Hạo nói: Cục diện vẫn còn hơi nhỏ, nằm mơ thì phải mạnh dạn một chút, nghĩ lớn hơn nữa.

Là Tiên Linh Thể.

Cái gì.

Lại là Tiên Linh Thể.

Tiên Linh Thể, cái nàyTa cũng có thể có được Tiên Linh Thể sao.

Phu quân, thiếp không phải đang nằm mơ chứ.

Trong chốc lát, chúng nữ kích động đến mức nói năng lộn xộn, hoàn toàn bị niềm vui này làm cho choáng váng đầu óc.

Vạn vạn không ngờ rằng, Thẩm Hạo lại trâu bò như vậy, có thể giúp các nàng an bài Tiên Linh Thể.

Trong chốc lát, các nàng đều hoài nghi mình đang nằm mơ.

Trong thế giới tu tiên, thiên phú là ước mơ của tất cả mọi người.

Thẩm Hạo nhàn nhạt nói: Đợi một thời gian nữa, ta sẽ giúp các nàng an bài Tiên Linh Thể, đến lúc đó, phi thăng hay không phi thăng cũng không quan trọng, tu luyện ở hạ giới cũng có thể, ta có thể cung cấp cho các nàng tất cả tài nguyên tu luyện.

Thậm chí, lợi dụng chênh lệch thời gian, các nàng còn có thể đuổi kịp ta.

Thẩm Hạo đã vẽ ra một chiếc bánh lớn cho các nàng.

Chúng nữ trợn mắt há hốc mồm nhìn Thẩm Hạo, vừa nghĩ đến việc có thể đuổi kịp bước chân của Thẩm Hạo, liền kích động không thôi.

Thấy biểu cảm của chúng nữ, Thẩm Hạo khẽ mỉm cười, Sao, không tin à.

Chủ nhân, tin tức này thật sự quá chấn động.

Bạch Tuyết cũng không thể tin nổi nói.

Không có gì là không thể, bảo đảm các nàng trên con đường tương lai sẽ thông suốt không trở ngại.

Phu quân, chàng thật sự quá lợi hại.

Tạ chủ nhân.

Chúng nữ kích động nhảy cẫng lên, đặc biệt là ba nàng không có

linh căn.

Bỗng nhiên, Thẩm Hạo nghĩ đến một vấn đề, nếu dùng Thất Thải Liên Ngẫu giúp chúng nữ thay đổi thể chất xong, thì chẳng phải các nàng sẽ tương đương với việc hồi lò trùng tạo sao.

Lại phải ôn lại con đường chính đạo một lần nữa.

Cái này có thể chứ, rất mở màn.

Trong chốc lát, Thẩm Hạo cũng nhịn không được động lòng.

Thấy Thẩm Hạo đang ngẩn người, chúng nữ đều yên lặng, sợ làm phiền Thẩm Hạo.

Một lát sau, Thẩm Hạo chỉ cảm thấy xung quanh yên tĩnh lạ thường, liền hoàn hồn.

Các nàng đang làm gì vậy.

Sao đều không nói chuyện.

Thấy chủ nhân đang suy nghĩ, chúng thiếp sợ làm phiền chủ nhân.

Không sao, nhưng vừa hay nhân lúc chưa thay đổi linh thể, cứ ôn lại một chút đi.

Ở Linh Vân đại lục thêm một tháng, Thẩm Hạo mới quay về Tần Dương Thành.

Dưới sự giúp đỡ của Thẩm Hạo, Tống Vĩnh Từ và Tống Vĩnh Trinh hai tỷ muội tu vi đã hoàn toàn dẫn trước chúng nữ, đã đột phá đến Thần Đình cảnh.

Ngay cả không cần Thẩm Hạo giúp thay đổi thể chất, từ từ tu luyện cũng có thể phi thăng Địa Tiên giới.

Ngay cả Văn Nhân Y Y, dưới sự gia trì của lượng lớn tài nguyên ưu việt từ Thẩm Hạo, cũng đã đột phá Địa Linh cảnh.

Thậm chí khiến Thẩm Hạo bất ngờ là, sau khi ăn Bổ Thiên Linh Quả, ba nàng Cơ Đông Ca, Vạn Mộ Tuyết, Minh Nguyệt lại đều sinh ra thần thức.

Xem ra Bổ Thiên Linh Quả này dường như rất phi phàm.

Suy nghĩ một lát, Thẩm Hạo liền hiểu ra, Bổ Thiên Linh Quả này đối ứng với tu tiên giả Địa Tiên giới, những người này ăn vào đều có thể kéo dài thọ mệnh một trăm năm.

Hiệu quả chồng chất tương tự như phàm nhân cũng có thể lý giải được.

Có chút thần kỳ cũng là lẽ đương nhiên, dù sao Thẩm Hạo cũng chưa từng ăn nên không biết.

Thế giới Địa Tiên, Tần Dương Thành, Phủ Thành Chủ.

Thẩm Hạo vừa xuất hiện trong phòng, căn phòng vốn yên tĩnh lập tức bị phá vỡ sự tĩnh lặng.

Đột nhiên nhìn thấy Thẩm Hạo xuất hiện từ hư không, thị vệ trong phòng không khỏi sợ hãi run rẩy toàn thân, tim đập đột ngột tăng tốc.

Binh khí trong tay suýt chút nữa rơi xuống đất.

Sau đó liền hoàn hồn, dùng tiên kiếm chỉ vào Thẩm Hạo: Mã lão lục to gan, làm ta giật mình một phen, ngươi làm sao rời khỏi căn phòng này.

Nghe vậy, Thẩm Hạo hơi bất ngờ, không ngờ trong phòng lại có người, may mắn là chỉ có một gã này.

Thế là hắn nói: Gan cũng không nhỏ, một mình ngươi cũng dám ở đây canh giữ.

Một Thiên Tiên nho nhỏ, cần gì người khác, ta một mình đủ rồi.

Thị vệ hừ lạnh một tiếng, liền muốn giáo huấn Thẩm Hạo.

Hắn là Dương Tiên cảnh, căn bản không sợ Thẩm Hạo Thiên Tiên này.

Chỉ thấy thị vệ lộ vẻ khinh thường, vung tiên kiếm.

Đối phương đã động thủ, Thẩm Hạo lại há lại co rút.

Hắn lập tức dùng thần thức phong bế toàn bộ căn phòng, ngăn không cho động tĩnh quá lớn kinh động người ngoài.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Thẩm Hạo bỗng vung một quyền nặng nề, nhanh như chớp giật đánh trúng ngực đối phương.

Tiên kiếm cũng bị gãy làm đôi.

Chỉ nghe một tiếng rầm trầm đục, tên thị vệ kia như bị chùy nặng đập trúng, cả người liền mất đi tiêu cự trong ánh mắt, ngã mạnh xuống đất.

Nguyên thần và nhục thể cùng lúc tan rã.

Tuy nhiên, may mắn là trước đó đã có kinh nghiệm và bài học khi giao đấu với Thanh Long, khiến Thẩm Hạo đã khống chế được lực độ ra tay của mình.

Bằng không với uy lực của một quyền vừa rồi của hắn, nếu thi triển toàn lực, e rằng tên thị vệ này sẽ lập tức hóa thành một khối huyết vụ, ngay cả tro cốt cũng không còn.

Ném thi thể vào không gian, Thẩm Hạo cũng theo đó tiến vào không gian.

Đợi đến khi hấp thu ký ức của đối phương, Thẩm Hạo mới hiểu rõ mọi chuyện.

Ngay trong khoảng thời gian hắn đi bí cảnh Ngọc Bàn, thị vệ phát hiện hắn không có mặt, liền bẩm báo cho thành chủ Tần Dương

Thành là Dương Chiến Hùng.

Có thể rời khỏi Phủ Thành Chủ một cách lặng lẽ, Dương Chiến Hùng vô cùng kinh ngạc.

Dù sao, trong trạng thái chiến tranh, Phủ Thành Chủ có không ít trận pháp phòng ngự, đều do Kim Tiên bố trí, một tiểu Thiên Tiên lại có thể chạy thoát, chẳng lẽ còn có thể bay sao.

Kết quả thần thức quét qua, toàn bộ Tần Dương Thành đều không có khí tức của Thẩm Hạo, càng khiến hắn nghiêm túc hơn.

Hắn cho rằng Thẩm Hạo là gián điệp do đối phương phái đến.

Một mặt sai thị vệ tìm kiếm trong thành, một mặt lại canh giữ trong phòng.

Sắp xếp xong ký ức, Thẩm Hạo khẽ mỉm cười.

Vừa hay, lợi dụng tiểu tử ngươi thử Vạn Hóa Chi Thuật được ghi lại trong Đại Hoang Tam Nguyên Thuật.

Vạn Hóa Chi Thuật tổng cộng có ba tầng cảnh giới, tầng thứ ba, có thể biến hóa vạn vật thế gian.

Sau khi biến hóa, ngay cả nguyên thần cũng giống hệt nhau, dù là La Thiên Thượng Tiên cũng không thể nhìn ra.

May mắn là Thẩm Hạo có toàn bộ pháp môn và kinh nghiệm ký ức, hơn nữa, thể chất của Thẩm Hạo còn cường đại hơn bộ hài cốt kia nhiều.

Hắn tùy ý biến hóa.

Thoáng cái biến đổi, Thẩm Hạo trực tiếp trở thành thị vệ mới của thành chủ Dương Chiến Hùng.

Không kể công pháp, ngay cả quan hệ xã hội hắn cũng đều vô cùng rõ ràng.

Lấy gương ra nhìn, không thể nói là giống, mà chính là sự sao chép hoàn hảo.

Thị vệ tên là Vũ Liệt Quân, sử dụng tiên kiếm.

Cảnh giới Dương Tiên cảnh trung kỳ, là tâm phúc của thành chủ Dương Chiến Hùng, còn là em rể của Dương Chiến Hùng.

Điều khiến Thẩm Hạo không ngờ là, Dương Chiến Hùng lại cũng có chìa khóa bí cảnh.

Thẩm Hạo lấy chìa khóa bí cảnh từ trong không gian ra.

Thay vì nói là chìa khóa, không bằng nói đó là một bông hoa, tên là Xích Diễm Hoa.

Hình dáng tựa như ngọn lửa, vì thế mà có tên.

Lần đầu nhìn thấy, Thẩm Hạo còn tưởng mình đang cầm lửa.

Phương pháp sử dụng rất đơn giản, nghiền nát xong, ngọn lửa ngập trời sẽ khiến ngươi có thể tiến vào kết giới.

Sở dĩ quý giá, là vì Xích Diễm Hoa này chỉ có trong bí cảnh.

Thông thường các buổi đấu giá lớn có bán, nhưng giá cả vô cùng đắt đỏ.

Có không ít người làm loại buôn bán này, nhưng nguy hiểm cũng thực sự nguy hiểm, cũng coi như cửu tử nhất sinh.

Sau khi thu Xích Diễm Hoa vào không gian, Thẩm Hạo quay trở lại căn phòng.

Thoáng cái biến đổi, đã trở thành thị vệ Vũ Liệt Quân.

Nhiệm vụ là ngồi trong phòng chờ đợi Mã lão lục xuất hiện trở lại.

Nhiệm vụ này thì đơn giản.

Thẩm Hạo một mình lấy linh tửu ra, nhấm nháp một cách thích thú.

Không biết từ lúc nào, trời đã tối.

Đột nhiên một tràng tiếng bước chân truyền đến, Thẩm Hạo lập tức đứng dậy.

Cạch một tiếng, cửa phòng mở ra.

Thành chủ Dương Chiến Hùng bước vào.

Thẩm Hạo lập tức cung kính nói: Thành chủ.

Dương Chiến Hùng gật đầu: Tên Mã lão lục kia đã về chưa.

Bẩm thành chủ, vẫn chưa ạ.

Ta biết rồi, xem ra tên Mã lão lục này nhất định đã lợi dụng một loại tiên khí nào đó để chạy thoát, để ta tóm được hắn, nhất định phải lột da hắn.

Nói đến đây, sắc mặt Dương Chiến Hùng có chút khó coi.

Một Thiên Tiên cảnh nhỏ bé, lại có thể chạy thoát ngay trong Phủ Thành Chủ của hắn, mấu chốt là Phủ Thành Chủ vì trạng thái chiến tranh nên có tầng tầng trận pháp.

Thật là một sỉ nhục lớn.

Thành chủ, hay là mạt tướng cứ tiếp tục canh gác một đêm, nói không chừng có thể bắt được Mã lão lục.

Thẩm Hạo giả bộ cung kính nói.

Dương Chiến Hùng lắc đầu: Không cần, ngươi về nghỉ ngơi đi.

Khoảng thời gian này cũng vất vả rồi, về thăm muội muội ta đi, sắp có một trận đánh lớn rồi.

Đừng để nàng lo lắng.

Lông mày Thẩm Hạo khẽ nhướng, tim đập hai cái không rõ nguyên nhân.

Chẳng lẽ trong xương cốt Vũ Liệt Quân có bản năng kiến an phong cốt ghen tuông, ghen hờn, ý nói có ý đồ với vợ bạn.

Thừa tướng khó mà làm được ta.

Nhưng chuyện này, Thẩm Hạo sao lại cảm thấy vừa muốn thử lại vừa không tiện ra tay.

Thành chủ, bảo vệ Tần Dương Thành là chức trách của mạt tướng, mạt tướng không cần quay về.

Dương Chiến Hùng nói: Được rồi, Cố đại nhân đã đến, không cần cẩn trọng đến mức đó.

Nam Dương Thành hiện giờ coi như đã ổn định hơn nhiều, có Cố đại nhân ở đây, ta cũng nhẹ nhõm phần nào.

Cố Hoành của Nam Chiếu Tiên Triều trong Đại Hội Vạn Thành năm xưa.

Tên này là Thái Ất Kim Tiên cảnh.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo nói: Thành chủ, có Cố đại nhân ra tay, nhất định có thể đánh bại Tây Đô Tiên Triều.

Dương Chiến Hùng: Cố đại nhân là chỗ dựa của chúng ta, không thể tùy tiện xuất động.

Trên chiến trường, một khi Nam Chiếu Tiên Triều chúng ta xuất động Thái Ất Kim Tiên trước, Tây Đô Tiên Triều cũng sẽ lập tức phái Thái Ất Kim Tiên.

Trận chiến cấp bậc đó, đối với chúng ta mà nói, là cửu tử nhất sinh.

Được rồi, lập tức quay về, đây là mệnh lệnh.

Vâng, thành chủ.

Thẩm Hạo thuận thế đồng ý, chắp tay cáo từ.

Nhưng mặt khác cũng nói lên một chuyện, Vạn Hóa Chi Thuật này Dương Chiến Hùng không hề phát hiện ra.

Rời khỏi Phủ Thành Chủ, trên đường đi những thị vệ tuần tra đều cung kính chào hỏi.

Vũ thống lĩnh.

Đi qua ba con phố, Thẩm Hạo đến một trạch viện năm gian có vườn hoa ở Nam Thành.

Thẩm Hạo vừa bước vào cửa, liền nghe thấy người hầu trong viện nói: Vũ gia đã về.

Những người hầu trong nhà, từng người một lập tức trở nên cung kính tột độ, trên mặt biểu lộ đầy sự kính sợ và tuân tòng.

Bọn họ khẽ cúi người, cúi đầu, hai tay buông thõng hai bên người, không dám có chút lơ là nào.

Vũ gia, nô tài sẽ bẩm báo phu nhân ngay.

Thẩm Hạo mặt không biểu cảm gật đầu nói: Nói với phu nhân, tối nay có chút mệt rồi, ngày mai còn phải chuẩn bị đại chiến, tối nay muốn bế quan một đêm, sẽ không qua đó.

Mặc dù vợ của Vũ Liệt Quân, Dương Ngọc, trông không tệ, nhưng ánh mắt của Thẩm Hạo đã sớm bị chúng nữ làm cho kén chọn rồi.

Hơn nữa, khi ở Bàn Tơ Động Linh Vân đại lục, đêm nào cũng ca hát, hoàn toàn không có chút hứng thú nào.

Điều duy nhất có chút kích thích, có lẽ chính là mang thân phận của Vũ Liệt Quân.

Tuy nhiên, mục đích chính của Thẩm Hạo là tìm thi thể, tiến vào bí cảnh.

Chương 716

Hơn nữa, cứ làm như vậy với đối phương, Thẩm Hạo cũng không nỡ ra tay Vâng, Vũ gia.

Những người hầu trong nhà từng người một đều ngoan ngoãn gật đầu, chứ đừng nói đến việc phản bác Vũ Liệt Quân.

Phải biết rằng, mặc dù Vũ Liệt Quân ban đầu là thân phận ở rể, nhưng giờ đây hắn đã khác xưa.

Hắn là một cường giả Dương Tiên cảnh thật sự.

Sức mạnh và địa vị đó đặt ở đó, ai dám dễ dàng chọc vào.

Hắn đã không còn là người ở rể năm nào nữa.

Trong thế giới lấy thực lực làm trọng, tu tiên giả cao cao tại thượng này, thực lực chính là tất cả.

Mà Dương Tiên cảnh lại là cảnh giới mà vô số người mơ ước nhưng khó mà đạt tới, vậy nên một Vũ Liệt Quân có tu vi mạnh mẽ như vậy, thân phận của hắn tự nhiên đã xảy ra sự thay đổi trời long đất lở.

Trước đây có lẽ vẫn sẽ có người vì thân phận ở rể mà khinh thường hoặc coi thường hắn, nhưng giờ đây, ánh mắt mọi người nhìn hắn đều tràn đầy kính sợ và tôn sùng.

Quay về khách phòng, Thẩm Hạo liền tuyên bố bế quan chuẩn bị đại chiến.

Hiện giờ hai đại tiên triều đại chiến sắp xảy ra, cũng coi như bình thường.

Ngay lúc này, cửa phòng bị mở ra.

Kèm theo tiếng bước chân nhẹ nhàng, cửa phòng khẽ đẩy ra, một bóng người thướt tha uyển chuyển chậm rãi bước vào phòng.

Chưa kịp đợi thân ảnh này hoàn toàn hiện rõ, một mùi hương thơm ngát mê người đã bay vào mũi Thẩm Hạo trước, khiến người ta liên tưởng đủ điều.

Khi nàng cuối cùng bước vào khu vực được ánh đèn chiếu sáng, Thẩm Hạo liếc mắt nhìn.

Chỉ thấy nữ tử này da thịt trắng nõn mịn màng như tuyết, ngũ quan tinh xảo tú lệ vừa vặn phân bố trên khuôn mặt trái xoan kia, mỗi đường nét đều mềm mại và động lòng người đến vậy.

Nàng mặc một bộ váy tím cúp ngực lộng lẫy, ôm sát lấy thân hình mềm mại của nàng, hoàn hảo phác họa ra vóc dáng lồi lõm có duyên của nàng.

Liệt Quân, về mà không đến thăm thiếp, sao lại sợ gặp thiếp à.

Người đến chính là vợ của Vũ Liệt Quân, Dương Ngọc.

Thẩm Hạo hơi bất ngờ, không ngờ nữ nhân này lại đuổi theo.

Phu nhân, ngày mai phải chuẩn bị đại chiến, vì vậy không thể phân tâm.

Xì, gạt người.

Ca ca thiếp đâu có nói vậy, chàng nhất định mệt rồi đúng không.

Nói xong, Dương Ngọc cười tủm tỉm đưa cho Thẩm Hạo một ly trà.

Liệt Quân, công vụ bận rộn, đến uống một ly linh trà.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cười tủm tỉm nhận lấy chén trà.

Đa tạ phu nhân.

Dương Ngọc mỉm cười nhìn Thẩm Hạo đối diện, thấy Thẩm Hạo nâng chén trà, sâu trong mắt nàng lóe lên một tia đắc ý khó phát hiện.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Biến cố đột ngột phát sinh, Thẩm Hạo vốn đang ung dung thưởng trà bỗng nhiên ra tay như điện, một bàn tay lớn như gọng kìm sắt kẹp mạnh vào cổ họng mềm mại thon dài của Dương Ngọc.

Động tác của hắn nhanh như chớp và dứt khoát, không cho Dương Ngọc chút cơ hội phản ứng và giãy giụa nào.

Chỉ nghe một tiếng cách giòn giã, kèm theo tiếng rên rỉ tuyệt vọng của Dương Ngọc, ánh sáng sự sống của nàng lập tức tắt ngúm trong khoảnh khắc.

Còn Thẩm Hạo thì mặt không biểu cảm buông tay, mặc cho thân thể đã mất đi sinh khí của Dương Ngọc mềm nhũn ngã xuống đất, như thể vừa làm một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể.

Lúc này hắn mới đổ nước trà xuống đất.

Trên mặt đất bốc lên một làn khói đen, Thẩm Hạo nhìn chén trà mỉm cười.

Căn cứ vào ký ức của Vũ Liệt Quân, chén trà này là một kiện tiên khí thượng phẩm, tác dụng chính là hạ độc.

Chỉ cần đổ nước vào, nó sẽ biến thành kịch độc.

Hơn nữa, độc chuyên công nguyên thần, chỉ cần sơ ý trúng phải, liền sẽ mất mạng.

Đây là bí mật của Dương Ngọc và Vũ Liệt Quân.

Chỉ là Dương Ngọc không ngờ, Thẩm Hạo lại rõ ràng thứ này đến thế.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là, vì sao nữ nhân này đột nhiên

muốn giết hắn.

Sau đó hắn tiến vào không gian, sắp xếp ký ức mới rõ nguyên do.

Hóa ra khi Thẩm Hạo giết Vũ Liệt Quân, Dương Ngọc đã biết.

Thậm chí, nàng còn đến Phủ Thành Chủ tìm Dương Chiến Hùng.

Khi Dương Ngọc bước vào Phủ Thành Chủ, biết được Vũ Liệt Quân vẫn bình an vô sự, lập tức hiểu ra rằng Vũ Liệt Quân này là giả.

Vũ Liệt Quân là một người ở rể, vì vậy không có tư cách tiến vào từ đường.

Nhưng từ khi đại chiến với Tây Đô Tiên Triều bắt đầu, Dương Ngọc đã thắp hồn đăng của Vũ Liệt Quân.

Chỉ sợ xảy ra chuyện.

Điều này ngay cả Vũ Liệt Quân cũng không biết, đương nhiên Thẩm Hạo cũng không biết.

Biết được Vũ Liệt Quân đang ở cùng ca ca là giả, nàng liền định báo thù, lập ra một kế hoạch trả thù.

Bảo ca ca Dương Chiến Hùng ra lệnh, nhất định phải Vũ Liệt Quân tối nay về ngủ.

Sau khi hiểu rõ sự việc, Thẩm Hạo thấy bất ngờ.

Thẩm Hạo cảm thấy sự việc dường như đã vượt ngoài dự đoán của hắn.

Nhưng cũng không sao, một Dương Chiến Hùng nho nhỏ Thẩm Hạo cũng không để vào mắt.

Bây giờ đã giết Dương Ngọc, Dương Chiến Hùng chắc chắn cũng sẽ nhận được tin tức.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo trực tiếp tiến vào không gian, trốn đi.

Cũng không phải sợ Dương Chiến Hùng, mà là Cố Hoành, Thái Ất Kim Tiên đứng sau lưng hắn.

Hiện tại Thẩm Hạo vẫn không muốn đối mặt trực tiếp với Cố Hoành.

Quả nhiên, không nằm ngoài dự liệu của Thẩm Hạo.

Vài phút sau, Dương Chiến Hùng sắc mặt khó coi đến phủ đệ của Vũ Liệt Quân.

Tìm kiếm một hồi, vẫn không có được câu trả lời mong muốn.

Thế là, hắn trút giận lên những hạ nhân kia.

Người đâu, bắt tất cả những người này lại cho ta, nghiêm khắc tra khảo.

Nếu còn không khai, thì dùng sưu hồn chi thuật.

Cho dù có phải đào ba thước đất, cũng phải tìm ra hung thủ cho ta.

Vâng, thành chủ.

Lúc này, Dương Chiến Hùng tức giận đến muốn chết.

Vạn vạn không ngờ, chỉ trong chốc lát mà lại xảy ra chuyện lớn như vậy.

Dương Ngọc là muội muội duy nhất của hắn, lại bị người khác xuống tay độc ác.

Trong lòng Dương Chiến Hùng, tất cả chuyện này chắc chắn là do người của Tây Đô Tiên Triều làm.

Lòng hắn tràn đầy phẫn nộ.

Dù sao ai lại rảnh rỗi mà dám động đến người của hắn, lại còn là em gái ruột.

Dương Chiến Hùng đã nóng lòng muốn quay lại chiến trường, đại

sát tứ phương.

Một canh giờ sau, Dương Chiến Hùng vẫn không tìm được tin tức mình muốn.

Điều này khiến Dương Chiến Hùng một trận hoang mang.

Đối phương rốt cuộc đã trốn thoát như thế nào ngay dưới mí mắt hắn.

Chẳng lẽ đối phương cảnh giới cao.

Nghĩ đến đây, Dương Chiến Hùng cũng chỉ có ý nghĩ này mới giải thích thông.

Chỉ là hắn không hiểu, đối phương đã cảnh giới cao, vì sao không giết hắn, mà lại ra tay với người bên cạnh hắn.

Nghĩ đến đây, Dương Chiến Hùng lập tức đi tìm Thái Ất Kim Tiên Cố Hoành, hy vọng đối phương ra tay.

Đối với một Dương Chiến Hùng chân tiên cảnh nhỏ bé, Cố Hoành không có hứng thú đáp lời.

Nhưng khi biết có cao thủ tiềm nhập vào thành, Cố Hoành lập tức có hứng thú.

Nếu thật sự tìm được manh mối của đối phương, thì đến lúc đó trên bàn đàm phán với Tây Đô Tiên Triều, sẽ có cớ.

Nghĩ đến đây, thần thức cường đại của Cố Hoành nhanh chóng bao phủ toàn bộ Tần Dương Thành.

Quét nửa ngày cũng không có bất kỳ thu hoạch nào.

Hắn bắt đầu nghi ngờ lời Dương Chiến Hùng nói.

Không khỏi nhíu mày nhìn Dương Chiến Hùng.

Ngươi xác định muội muội ngươi không phải người của mình

giết.

Ta tìm nửa ngày cũng không thấy bất kỳ kẻ địch nào.

Hồi bẩm đại nhân, tất cả hạ nhân trong phủ đệ của muội muội ta đều đã dùng sưu hồn chi thuật.

Kết luận đều giống nhau.

Muội muội ta và em rể cùng vào phòng rồi biến mất không thấy tăm hơi.

Cầu đại nhân làm chủ cho ta, trước đây Phủ Thành Chủ còn có một tên Mã lão lục biến mất.

Dương Chiến Hùng vội vàng nói.

Cố Hoành lười biếng phất tay: Được rồi, ngươi cứ lui xuống trước đi.

Nếu thật sự là người của Tây Đô Tiên Triều gây rối, nhất định sẽ cho ngươi một lời giải thích.

Vâng, đại nhân.

Dương Chiến Hùng đối với kết quả này tuy không hài lòng, nhưng cũng không tiện nói gì.

Thậm chí còn cảm thấy Cố Hoành không dụng tâm tìm kiếm.

Đợi Dương Chiến Hùng đi rồi, Cố Hoành có chút không vui bĩu môi.

Một thành chủ chân tiên cảnh nhỏ bé mà thôi, đối với hai đại tiên triều Nam Chiếu và Tây Đô mà nói chẳng đáng kể gì.

Đừng thấy Nam Chiếu Tiên Triều khí thế hung hăng, dường như muốn báo thù cho Vương Nghi Lâm.

Nhưng thực ra không muốn đấu quá tàn khốc với Tây Đô Tiên

Triều, một khi cá chết lưới rách, cả hai bên đều không có lợi.

Mặc dù đã tổn thất một Thái Ất Kim Tiên, Nam Chiếu Tiên Triều đau lòng vô cùng, nhưng nếu hai đại tiên triều đại chiến không ngừng nghỉ, chắc chắn sẽ tạo điều kiện thuận lợi cho các tiên triều khác.

Đến lúc đó, thực lực của hai đại tiên triều suy giảm nghiêm trọng chắc chắn sẽ bị các tiên triều khác nhân cơ hội thôn tính, điều này cả hai bên đều vô cùng rõ ràng.

Việc phát động chiến tranh quy mô lớn như vậy, mục đích không ngoài việc là muốn có được bồi thường.

Dù sao đã chết một Thái Ất Kim Tiên, chuyện này nhất định phải có một lời giải thích.

Nếu không, Nam Chiếu Tiên Triều sau này còn làm ăn thế nào.

Hiện giờ, Lý Chân Lục, Thái Ất Kim Tiên của Tây Đô Tiên Triều đã bị giam giữ.

Có thể nói là đã đứng ở thế bất bại, Tây Đô Tiên Triều chắc chắn sẽ phải trả một cái giá rất lớn để chuộc người.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo trốn trong không gian, uống chút rượu, ăn chút linh quả, cuộc sống vô cùng tiêu diêu tự tại.

Hắn không vội vàng đi ra ngoài.

Ngày thứ hai, trời vừa tờ mờ sáng, Thẩm Hạo mới từ trong không gian đi ra.

Chỉ thấy thân hình hắn lóe lên, lập tức hóa thành một con Hồ Vũ Điệp ngũ sắc, nhẹ nhàng linh động.

Con Hồ Vũ Điệp này vỗ đôi cánh mỏng như cánh ve, lặng lẽ bay đi khỏi chỗ cũ.

Nó xuyên qua từng khe cửa, bay ra con phố tấp nập.

Lúc này Tần Dương Thành đã rơi vào bầu không khí căng thẳng, có thể nói là gió thổi cỏ lay cũng thành binh, người người tự nguy.

Trên khắp các con phố, ngõ hẻm đều có binh lính trang bị đầy đủ tuần tra, các cửa hàng trong thành hầu như đều đóng cửa.

Mà trận đại chiến sắp bùng nổ này càng khiến tất cả mọi người tim đập thót, dường như chỉ cần một chút gió thổi cỏ lay, sẽ dẫn đến một trận huyết chiến kinh thiên động địa.

Không những vậy, ngay cả những tán tu vốn tự do tự tại ở xung quanh, giờ phút này cũng không thoát khỏi, lần lượt bị cưỡng ép bắt đi sung làm tráng đinh, bị buộc cuốn vào vòng xoáy chiến tranh này.

Hoàn toàn không do bọn họ quyết định, dẫn đến những tán tu xung quanh đều bỏ chạy hết.

Tán tu thật đúng là đồ bỏ đi, khi cần thì lấy ra dùng, khi không cần thì vứt bỏ.

Không phải ai cũng có năng lực như Thẩm Hạo mà chạy thoát được.

Thẩm Hạo không bay ra khỏi thành, mà ngược lại càng táo bạo đi đến Phủ Thành Chủ.

Hắn còn muốn gây thêm chuyện, lỡ đâu hai bên vì lợi ích mà không đánh nhau, thì chẳng phải kế hoạch của Thẩm Hạo sẽ đổ bể sao.

Điều Thẩm Hạo mong muốn nhất chính là, từ Kim Tiên cảnh trở lên tham chiến, càng mong La Thiên Thượng Tiên cũng ra đánh nhau sống chết.

Trong Phủ Thành Chủ, Dương Chiến Hùng ra lệnh cho tất cả mọi người tìm kiếm Mã lão lục.

Sau một đêm tìm kiếm, mặc dù không có bất kỳ kết quả nào.

Nhưng Dương Chiến Hùng đã đoán tám chín phần mười, khẳng định là do tên Mã lão lục kia gây ra.

Có thể rời khỏi Phủ Thành Chủ một cách lặng lẽ, cũng có khả năng chính là hung thủ làm hại muội muội và em rể hắn.

Còn động cơ của đối phương, chính là vì bị bắt đi sung làm tráng đinh mà tiến hành trả thù.

Giải thích như vậy, cũng coi như hợp lý.

Điều khiến Dương Chiến Hùng thất vọng là, bất kể tìm kiếm thế nào, vẫn không có tin tức của Mã lão lục.

Điều này khiến hắn đối với Thái Ất Kim Tiên Cố Hoành cũng có chút oán niệm, cảm thấy Cố Hoành khẳng định hoàn toàn không có ý định ra tay vì hắn.

Một Thái Ất Kim Tiên tìm một người còn không phải dễ như trở bàn tay sao.

Điều này khiến Dương Chiến Hùng rất phẫn nộ.

Hắn ở tiền tuyến liều sống liều chết, đối phương lại không muốn báo thù cho hắn.

Thế là Dương Chiến Hùng lần nữa đến chỗ ở của Cố Hoành.

Chương 717

Hắn quỳ một chân bên ngoài, trầm giọng nói: Cố đại nhân, tại hạ xin thỉnh cầu xuất chiến, đả kích khí diễm ngông cuồng của Tây Đô Tiên Triều.

Cố Hoành nhíu mày, không ngờ Dương Chiến Hùng này lại cứng đầu đến vậy.

Bây giờ thời cơ chưa đến, ngươi tạm thời quay về đi.

Đại nhân, đối phương đã sát đến Tần Dương Thành rồi, chúng ta còn muốn co mình không xuất chiến sao.

Huống hồ Tây Đô Tiên Triều lại còn giết chết Thái Ất Kim Tiên Vương đại nhân của chúng ta, và cả tân tú Vương Thủ Nhất.

Chúng ta chẳng lẽ khoanh tay đứng nhìn sao.

Hơn nữa, chỗ Lão tổ Vương gia cũng không dễ giao phó.

Ngươi đang uy hiếp ta.

Lời Dương Chiến Hùng chưa dứt đã bị Cố Hoành cắt ngang.

Đại nhân, không có uy hiếp, chỉ là muốn báo thù cho những huynh đệ đã khuất, cầu đại nhân thành toàn.

Ở Nam Chiếu Tiên Triều, Vương gia là một trong những thế lực khổng lồ.

Không những có Thái Ất Kim Tiên như Vương Nghi Lâm, mà còn có La Thiên Thượng Tiên lão tổ.

Là một trong ba La Thiên Thượng Tiên của Nam Chiếu Tiên Triều.

Huống hồ thế hệ mới còn có Vương Thủ Nhất, có thể nói là

người kế tục dồi dào, nhân tài đông đúc.

Hiện giờ Vương Thủ Nhất thế hệ mới bị giết, Vương Nghi Lâm cũng chết không nhắm mắt.

Dương Chiến Hùng không tin Lão tổ Vương gia sẽ ngồi yên không quản.

Được rồi, ngươi cứ lui xuống đi, còn về việc xử lý thế nào, bản tọa tự có quyết đoán.

Cố Hoành như xua đuổi ruồi bọ mà đuổi Dương Chiến Hùng đi.

Lần này hắn đến là đại diện cho Nam Chiếu Tiên Triều đến đàm phán.

Chứ không phải đến để gây ra tranh đấu quy mô lớn.

Những Địa Tiên, Nhân Tiên, Thiên Tiên cấp thấp này, chết bao nhiêu cũng không ảnh hưởng đến đại cục của Nam Chiếu Tiên Triều.

Vận khí sẽ không giảm.

Nhưng nếu liên quan đến cấp độ chiến đấu từ Kim Tiên cảnh trở lên, thì sẽ động đến căn cơ của tiên triều.

Nghe đến đây, Thẩm Hạo liền hiểu ra.

Hóa ra, Cố Hoành này không muốn đánh, phải nói là Nam Chiếu Tiên Triều chỉ là danh nghĩa báo thù, thực chất chỉ muốn tìm kiếm bồi thường.

Có Thẩm Hạo ở đây, ngươi có không muốn đánh cũng không được, Thẩm Hạo có vô số cách.

Nghĩ đến đây, vì Nam Chiếu Tiên Triều đã bắt giữ Lý Chân Lục, Thái Ất Kim Tiên của Tây Đô Tiên Triều, và cả Bắc Minh Cô Hồng.

Chỉ cần hai người này chết, thì chẳng phải chiến tranh sẽ tiếp tục

sao.

Lý Chân Lục Thẩm Hạo không đánh lại, nhưng Bắc Minh Cô Hồng thì Thẩm Hạo hoàn toàn có thể giết tùy tiện.

Một khi giết Bắc Minh Cô Hồng, chiến đấu một trăm phần trăm sẽ tiếp tục leo thang.

Ngay cả Nam Chiếu Tiên Triều và Tây Đô Tiên Triều không muốn phát sinh tranh đấu quy mô lớn, thì Vương gia và Bắc Minh gia cũng sẽ chiến đấu sống chết.

Thẩm Hạo còn nhớ Bắc Minh thế gia và Vương gia thực lực không kém nhau là mấy, thậm chí còn mạnh hơn một chút, Bắc Minh Cô Hồng còn có một lão cha Thái Ất đỉnh phong nữa.

Kế hoạch đã định, Thẩm Hạo liền dự định thực thi.

Tuy nhiên, muốn giết Bắc Minh Cô Hồng, trước tiên phải biết bị giam giữ ở đâu.

Ngay lúc này, tiếng tù và vang lên, lòng Thẩm Hạo khẽ động, chỉ thấy trên không Tần Dương Thành, đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Cố Hoành lão nhi, cút ra đây cho ta.

Ngoài thành Tần Dương, một tiếng gầm giận dữ vang vọng tận mây xanh.

Trong thành, chúng nhân chỉ vừa nghe tiếng đã thấy khí huyết sôi trào, tâm thần chấn động.

May mắn là có trận pháp có thể chống đỡ một phần sát thương, nếu không, e rằng sẽ còn nghiêm trọng hơn nhiều.

Thẩm Hạo lại sáng mắt lên, có kẻ đến gây rối rồi.

Xem ra thực lực không kém Cố Hoành chút nào.

Ít nhất cũng là Thái Ất Kim Tiên.

Ngay lúc đó, chúng nhân chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên lóe lên một đạo lưu quang chói mắt, ánh sáng đó như điện chớp, thoắt ẩn thoắt hiện.

Chỉ thấy trong hư không có hai người đứng, một trong số đó chính là Thái Ất Kim Tiên Cố Hoành uy danh hiển hách của Nam Chiếu Tiên Triều.

Hắn thân tư hiên ngang, khí vũ bất phàm, toàn thân tỏa ra một khí tức mạnh mẽ và tự tin.

Đối diện với hắn là một nam tử thần bí khoác trường bào màu lam.

Người này thân hình cao gầy, dung mạo lạnh lùng tuấn tú, đôi mắt sâu thẳm như sao lạnh lóe lên hàn quang sắc bén.

Hắn đứng yên ở đó, tựa như một ngọn băng sơn không thể lay chuyển, mang đến một áp lực vô hình.

Nhân cơ hội này, Thẩm Hạo nhân lúc không ai chú ý, thoắt cái biến thành một tên thủ vệ của Tần Dương Thành, trà trộn vào đám đông.

Cùng chúng nhân bay lên tường thành, nhìn thấy hai người giữa hư không, trong mắt tất cả đều thoáng qua một tia ngưỡng mộ và e sợ.

Con trai ta ở đâu.

Nam tử áo lam lạnh lùng hỏi.

Cố Hoành nhíu mày nói: Bắc Minh Uyên, con trai ngươi đang ở Tiên Đô, không ở Tần Dương Thành này.

Chỉ cần điều kiện thương lượng xong, con trai ngươi có thể mang

đi.

Đã ở Tiên Đô, vậy các ngươi còn đàm phán cái quái gì nữa.

Bắc Minh Uyên lập tức mất kiên nhẫn, ánh mắt càng thêm lạnh lẽo.

Cố Hoành vội vàng nói: Bắc Minh Uyên, ngươi là đến tìm con trai hay đến đàm phán.

Nếu con trai ta xảy ra chút sai sót nào, ta muốn tất cả các ngươi phải chôn cùng.

Trong đôi mắt lạnh lẽo như vực sâu của Bắc Minh Uyên, tựa hồ ẩn chứa hàn ý và sát ý vô tận.

Hắn đứng yên ở đó, nhưng quanh thân lại đột nhiên bùng phát một luồng sát khí kinh khủng đến rợn người.

Luồng sát khí này như một cơn sóng thần hung hãn, trong khoảnh khắc đã càn quét toàn bộ Tần Dương Thành.

Nó không hề hư vô mờ mịt, mà như có thực, rõ ràng có thể cảm nhận được.

Ngay cả Cố Hoành, người không xa Bắc Minh Uyên, cũng cảm nhận được áp lực mạnh mẽ ập đến, vạt áo của hắn không tự chủ được mà phần phật bay.

Còn những thủ vệ phía dưới thì cảm thấy nỗi sợ hãi càng mãnh liệt hơn.

Từng người một sắc mặt trắng bệch, thân thể run rẩy bần bật, lông tơ toàn thân dựng đứng vì quá đỗi kinh hoàng.

Trong lòng mỗi người đều tràn ngập nỗi sợ hãi không thể diễn tả bằng lời, trong đầu chỉ còn một ý niệm: Đây chính là Thái Ất Kim Tiên sao, quá mạnh rồi.

Khoảnh khắc này, thời gian dường như ngưng đọng, tất cả mọi người đều bị khí thế đáng sợ của Bắc Minh Uyên trấn nhiếp, không dám nhúc nhích dù chỉ một chút.

Chỉ một tia khí tức cũng đã khiến những thủ vệ này mất đi ý chí chiến đấu.

Thẩm Hạo không những không sợ, ngược lại càng thêm hưng phấn, tốt nhất là cứ đánh nhau đi.

Bắc Minh Uyên, đừng có kiêu căng.

Ngươi thật sự cho rằng Nam Chiếu Tiên Triều chúng ta sợ ngươi sao.

Chuyện này là do Tây Đô Tiên Triều các ngươi khiêu khích trước, không phải do chúng ta cố ý.

Là Lý Chân Lục và con trai ngươi ở Nam Chiếu Tiên Triều chúng ta vô cớ gây sự.

Không những kiêu căng ngạo mạn, thậm chí còn giết hại phụ tử Vương Nghi Lâm.

Các ngươi không những không bồi thường, còn ác ý khiêu khích gây sự.

Thực sự cho rằng Nam Chiếu Tiên Triều dễ bị bắt nạt sao.

Cố Hoành tuy biết mình không phải đối thủ của Bắc Minh Uyên, nhưng có nhiều người nhìn vào, cũng không thể mất mặt, lạnh lùng hừ một tiếng nghiêm túc nói.

Đương nhiên, khi nói cũng không dám ép Bắc Minh Uyên quá, tên này nổi tiếng là nóng tính.

Hừ, Nam Chiếu Tiên Triều phái ngươi đến chỉ để đấu võ mồm sao.

Bớt nói nhảm đi, cứ đánh trước rồi tính.

Bắc Minh Uyên khẽ nheo mắt, hai tay nhanh chóng kết những pháp quyết phức tạp và thần bí.

Chỉ thấy theo động tác của hắn, hư không vốn yên tĩnh đột nhiên dâng lên một trận gợn sóng kỳ dị, tiếp đó, một đồ án Bát Quái Song Ngư khổng lồ chậm rãi hiện ra.

Đồ án bát quái này như một bức họa cổ xưa và thần bí, tỏa ra khí tức khiến người ta kinh hãi.

Hai con cá đen trắng trong đồ án bát quái sống động như thật, tựa như có sinh mệnh vậy.

Ngay lúc chúng nhân kinh ngạc, chỉ nghe thấy một tiếng vang giòn truyền đến, vảy trên hai con cá đen trắng đó vậy mà bắt đầu từng mảng bong ra, rồi trong khoảnh khắc hóa thành vô số đạo quang ba chói mắt.

Những quang ba này như một dòng lũ hung hãn, đổ ập xuống với thế núi lở biển gầm, tốc độ nhanh đến kinh người, số lượng nhiều vô kể, tựa như một trận mưa sao băng rực rỡ giáng xuống nhân gian.

Mỗi một đạo quang ba đều ẩn chứa uy năng vô tận, đi qua đâu, không gian đều bị xé rách thành những khe nứt nhỏ, không khí xung quanh cũng vì năng lượng khủng khiếp này mà trở nên méo mó.

Toàn bộ cảnh tượng hùng vĩ đến cực điểm, khiến người ta không khỏi chấn động.

Thẩm Hạo thấy vậy, mắt sáng lên, đây mới là đàm phán thật sự, cũng có chút bản lĩnh a.

Hay lắm, hay lắm, ta chính là thích cường giả như vậy, một lời không hợp liền ra tay.

Nhìn công thế mạnh mẽ vô cùng này, sắc mặt Dương Chiến Hùng vô cùng ngưng trọng, lập tức nói: Mau, mau, mau.

Khởi động phòng ngự trận pháp, tất cả mọi người cùng chống đỡ.

Vâng, Thành chủ.

Trong nháy mắt, mỗi người có mặt đều ý thức rõ ràng sự nghiêm trọng của cục diện hiện tại.

Không chút do dự, bọn họ dồn dập điều động pháp lực hùng hậu như biển cả trong cơ thể, không ngừng hội tụ những sức mạnh cường đại này lại với nhau, sau đó như dòng lũ đổ về phía phòng ngự trận pháp trên tường thành.

Chỉ thấy từng đạo quang mang rực rỡ chói mắt bắn ra từ tay chúng nhân, như những ngôi sao băng vụt qua bầu trời đêm, nhanh chóng nhập vào trận pháp phòng ngự khổng lồ và thần bí kia.

Cùng với lượng pháp lực ngày càng nhiều được rót vào, trận pháp vốn ảm đạm bắt đầu dần dần sáng lên, tỏa ra khí tức mạnh mẽ khiến người ta kinh hãi.

Luồng sức mạnh này tựa hồ vô cùng vô tận, không ngừng kích động và dung hợp bên trong trận pháp, hình thành một lá chắn kiên cố không thể phá vỡ, tựa như một ngọn núi cao sừng sững, vững vàng bảo vệ thành trì phía sau, dường như hy vọng như vậy có thể chống đỡ được công kích mãnh liệt như cuồng phong bạo vũ từ Bắc Minh Uyên.

Thấy vậy, Bắc Minh Uyên lạnh nhạt khinh thường nói: Đồ con kiến đòi lay cây, công sức vô ích.

Cố Hoành cũng vội vàng kích hoạt phòng ngự hộ thuẫn: Bắc Minh Uyên, ngươi thật sự muốn hai đại tiên triều đánh nhau đến sống chết sao.

Cứ đánh thế này thì kết thúc thế nào.

Có bản lĩnh thì nhắm vào ta.

Hừ, trước tiên cứ thu chút lợi tức đã.

Bắc Minh Uyên cười lạnh một tiếng, định ra oai phủ đầu trước rồi tính.

Ngay lúc lời nói còn chưa dứt, chỉ nghe thấy một tiếng nổ long trời lở đất vang lên.

Hai luồng năng lượng khổng lồ và cuồng bạo như hai con rồng gầm thét, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai va chạm mạnh mẽ vào nhau.

Trong khoảnh khắc, ánh sáng bắn ra tứ phía, điện chớp sấm rền, toàn bộ không gian dường như bị sức mạnh kinh khủng này xé toạc.

Và lá chắn tường thành vốn kiên cố không thể phá vỡ, mặc dù có sự gia trì bảo vệ đồng lòng hiệp lực của tất cả người trong thành, nhưng trước đòn tấn công hủy thiên diệt địa của Bắc Minh Uyên, lại yếu ớt không chịu nổi như vậy.

Chỉ thấy trên lá chắn trước tiên dâng lên một tầng gợn sóng, tiếp đó liền xuất hiện những vết nứt nhỏ li ti, lan rộng nhanh chóng như mạng nhện.

Cuối cùng, kèm theo từng tiếng vỡ vụn giòn tan, toàn bộ lá chắn như một tấm gương vỡ, trong nháy mắt tan nát thành từng mảnh, rơi rụng đầy đất.

Chúng nhân đã mất đi sự bảo vệ của lá chắn, căn bản không kịp phản ứng gì, liền bị dư chấn năng lượng hùng hậu cuồng bạo vô tình càn quét qua.

Trong chốc lát, tiếng kêu thảm thiết, tiếng khóc than vang lên

không ngớt.

Nhiều người ngay tại chỗ thổ huyết, ngã xuống đất tử vong. còn có một số người thì bị nổ tung tứ chi, thảm không nỡ nhìn.

Tần Dương Thành vốn nhộn nhịp phồn hoa, giờ phút này đã biến thành một mảnh luyện ngục trần gian.

Thẩm Hạo thì không sao cả, nhưng cũng giả vờ bị đánh bay ra ngoài.

Bắc Minh Uyên, ngươi. ngươi muốn hai đại tiên triều đánh nhau sống chết sao.

Cố Hoành vẫn còn nhớ sứ mệnh của mình, nhíu mày nói.

Ồn ào.

Bị bắt là con trai ta, đâu phải con trai ngươi.

Người của Bắc Minh gia tộc ta, há lại muốn bắt là bắt được sao.

Đối mặt với lời nói của Cố Hoành, Bắc Minh Uyên lạnh nhạt nói.

Ngươi đúng là đáng chết.

Cố Hoành cũng nổi nóng.

Những người trong thành này chết hay không, thực ra Cố Hoành không để tâm.

Nhưng nếu hắn lâm trận bỏ chạy, thì mặt mũi này đều sẽ vứt xuống đất, sau này còn làm sao mà lập thân.

Bắc Minh Uyên, có bản lĩnh thì theo ta.

Cố Hoành tuy muốn lấy lại mặt mũi, nhưng cũng có lý trí, nếu đánh nhau ở đây, thì toàn bộ Tần Dương Thành sẽ hóa thành tro bụi trong chốc lát.

Một tên tiểu bối cỏn con, ta sẽ sợ ngươi sao.

Bắc Minh Uyên cười lạnh một tiếng rồi đuổi theo.

Đòn tấn công vừa rồi chỉ là ra oai phủ đầu, không hề dùng toàn lực.

Nếu thật sự dùng toàn lực, toàn bộ Tần Dương Thành này đã sớm không còn nữa.

Thấy hai người bay đi xa, Thẩm Hạo cúi đầu nói với Dương Chiến Hùng: Thành chủ đại nhân, chết thương nhiều huynh đệ như vậy, những thi thể này nên xử trí thế nào.

Đem về Tiên Đô, sau này hãy tính.

Dương Chiến Hùng cũng bị thương không nhẹ.

Vâng, Thành chủ.

Chuyện này cứ giao cho ngươi phụ trách, đi đi.

Vâng, Thành chủ.

Hành động này vừa đúng ý Thẩm Hạo.

Thế là Thẩm Hạo liền dẫn mọi người khiêng thi thể, rời khỏi cửa thành.

Dương Chiến Hùng trừng lớn đôi mắt, khó tin nhìn khung cảnh thảm khốc xung quanh.

Tàn viên đổ nát, lửa cháy ngút trời, khói bụi cuồn cuộn. tựa như tận thế giáng lâm.

Chương 718

Lòng hắn chợt chùng xuống, một luồng hàn ý dâng lên từ xương sống, khiến hắn không tự chủ được mà run rẩy.

Đây chính là uy lực của Thái Ất Kim Tiên sao.

Thật sự quá khủng khiếp.

Dương Chiến Hùng cảm thấy mình như một con kiến hôi nhỏ bé, đối mặt với sức mạnh cường đại như vậy, căn bản không có chút sức phản kháng.

Vừa rồi đối phương rõ ràng còn chưa dùng hết toàn lực, nhưng chỉ một đòn tấn công nhẹ nhàng như vậy, đã gây ra hậu quả hủy diệt đến nhường này.

Nếu hắn dốc toàn lực, e rằng toàn bộ Tần Dương Thành sẽ trong nháy mắt bị san bằng, tro bụi tiêu tan.

Nghĩ đến đây, trong lòng Dương Chiến Hùng không khỏi dâng lên một trận cảm giác vô lực và tuyệt vọng sâu sắc.

Từ trước đến nay, hắn tự nhận mình thiên phú dị bẩm, tu vi tiến triển nhanh chóng, nhưng giờ đây so với cường giả chân chính, lại phát hiện mình chẳng qua chỉ là một con bọ cánh cứng muốn lay động đại thụ mà thôi.

Sự chênh lệch lớn lao này, như một vực sâu không thể vượt qua hiện ra trước mắt, khiến hắn cảm thấy vô cùng chán nản.

Lúc này, Cố Hoành và Bắc Minh Uyên cũng đã đến dãy núi ngoài Tần Dương Thành.

Bắc Minh Uyên, lúc này thu tay lại, vẫn còn đường thương lượng.

Muốn đánh thì đánh, không đánh thì cút, nói nhảm nhiều thế làm gì.

Bắc Minh Uyên lạnh lùng hừ một tiếng.

Đối mặt với ánh mắt đầy khinh thường và bất tiết của Bắc Minh Uyên, Cố Hoành, người đã bị mất mặt, chỉ cảm thấy một luồng lửa giận bùng lên trong lòng, sắc mặt hắn trong nháy mắt trở nên cực kỳ khó coi, như thể bị người ta tát mạnh một cái.

Chỉ thấy hắn không nói một lời, vung tay lên, một thanh phi kiếm hàn quang lấp lánh liền từ hư không xuất hiện trong tay hắn.

Tiếp đó, Cố Hoành lẩm nhẩm niệm chú, hai tay nhanh chóng kết một pháp ấn phức tạp.

Theo động tác của hắn, thanh phi kiếm kia đột nhiên tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Khoảnh khắc tiếp theo, Cố Hoành hét lớn một tiếng: Đi.

Đồng thời dùng sức vung về phía trước.

Trong nháy mắt, một đạo kiếm quang dài vạn trượng như một cầu vồng kinh thiên gào thét bay ra.

Kiếm quang sắc bén đến cực điểm, đi qua đâu, hư không đều trở nên méo mó, phát ra từng trận tiếng rít chói tai.

Và kiếm quang đó còn với tốc độ kinh người lao thẳng lên mây xanh, sau đó như một con rồng gào thét, mang theo thế hủy thiên diệt địa càn quét về phía Bắc Minh Uyên.

Mặc dù Bắc Minh Uyên có thực lực mạnh hơn, nhưng khi đối mặt với đòn tấn công kinh thiên động địa của Cố Hoành, hắn cũng không dám lơ là chút nào.

Tuy nhiên, Bắc Minh Uyên xưa nay luôn khinh thường chiến thuật

phòng thủ, đối với hắn mà nói, chỉ có tiến công dũng mãnh, mới có thể tạo ra phòng tuyến kiên cố nhất.

Trong nháy mắt, chỉ thấy quanh thân hắn đột nhiên dâng lên một lá chắn Bát Quái khổng lồ vô cùng, đồ án song ngư hai màu đen trắng xoay chuyển nhanh chóng trên mặt lá chắn, giao nhau chiếu rọi.

Thoắt cái, hai con cá vậy mà kỳ tích dung hợp làm một, hóa thành một con cá Bát Quái đen trắng xen kẽ, khí thế hùng vĩ.

Con cá Bát Quái thần bí và uy nghiêm này há cái miệng rộng như chậu máu, phun ra một đạo quang mang rực rỡ chói mắt, như một tia chớp xé ngang bầu trời, lao thẳng về phía kiếm quang vạn trượng.

Chỉ nghe thấy một tiếng Ầm. long trời lở đất, hai luồng sức mạnh tuyệt thế va chạm mạnh mẽ vào nhau, bùng phát ra một làn sóng xung kích năng lượng kinh thiên động địa.

Luồng năng lượng cuồng bạo vô cùng này như nước lũ vỡ đê dâng trào khắp bốn phía, đi qua đâu, bất kể là cây cổ thụ chọc trời hay núi non hùng vĩ, đều trong khoảnh khắc hóa thành phấn vụn. ngay cả những đám mây trên trời cũng dường như không chịu nổi sức nặng, tan rã tiêu biến. còn không gian vốn yên tĩnh như mặt nước, lại bị vặn vẹo thành từng dải sóng động dữ dội, như thể toàn bộ thế giới sắp tan nát dưới sự xung kích khủng khiếp này.

Sóng năng lượng khổng lồ lan ra, Cố Hoành và Bắc Minh Uyên đều bị đánh bay vạn mét.

Dù đã rời xa Tần Dương Thành, nhưng dư chấn năng lượng này vẫn dễ dàng phá hủy tường thành Tần Dương Thành.

Dương Chiến Hùng trên tường thành cũng bị ảnh hưởng, bị đánh bay ra ngoài, phun ra một ngụm tiên huyết.

Tim hắn đập thình thịch.

Thẩm Hạo đem tất cả thi thể ném vào không gian, cũng cảm nhận được luồng sóng năng lượng khổng lồ này.

Trong lòng hắn cũng vô cùng mong đợi, nếu Bắc Minh Uyên và Cố Hoành chết một người thì tốt quá.

Thế là hắn đi ra ngoài, nhìn Dương Chiến Hùng suy yếu không chịu nổi.

Thẩm Hạo giả bộ lo lắng nói: Thành chủ đại nhân, ngài sao vậy.

Dương Chiến Hùng vừa định nói, lại phun ra một ngụm tiên huyết, lau sạch tiên huyết, rồi mới nói: Mau đỡ ta về nghỉ ngơi.

Vâng, Thành chủ.

Tiếp đó, Thẩm Hạo đỡ Dương Chiến Hùng về phủ Thành chủ.

Ngay khi Dương Chiến Hùng vừa định ngồi xuống, Thẩm Hạo đột nhiên lấy ra Thiên Lôi Trúc, trực tiếp cho hắn một đòn thấu tim lạnh.

Nhất kích tất sát.

Ngươi. ngươi.

Lời còn chưa dứt, nguyên thần đã tan nát, Thẩm Hạo trực tiếp ném thi thể hắn vào không gian.

Làm xong tất cả những điều này, Thẩm Hạo hài lòng vỗ vỗ tay.

Ngay sau đó, thân ảnh hắn tiến vào không gian.

Trong chốc lát ngắn ngủi, chỉ thấy sương trắng cuồn cuộn từ bốn phương tám hướng gào thét ập đến.

Thẩm Hạo đang ở trong đó, chỉ cảm thấy sức mạnh không ngừng dũng mãnh tràn vào cơ thể mình.

Dưới sự dưỡng liên tục của sức mạnh, cảnh giới của Thẩm Hạo đã được đề thăng rõ rệt.

Khí thế hắn tỏa ra còn hùng vĩ hơn trước, dao động linh lực quanh thân cũng trở nên dị thường kịch liệt.

Đáng tiếc là tu vi của những người này đều quá thấp, không đủ để Thẩm Hạo đột phá cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, ước chừng còn thiếu một Dương Chiến Hùng nữa thì có thể đột phá Kim Tiên đỉnh phong.

Đồng thời, ký ức của Dương Chiến Hùng cũng theo đó ùa về.

Hắn trở nên quen thuộc với toàn bộ Tần Dương Thành.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là, Dương Chiến Hùng vậy mà có hai đóa Xích Diễm Hoa, chứ không phải một.

Không những thế, Dương Chiến Hùng còn biết vị trí của bí cảnh, điều này đã giúp Thẩm Hạo tiết kiệm không ít thời gian.

Thu hoạch thật phong phú a.

Sau khi chỉnh lý xong ký ức, Thẩm Hạo từ không gian đi ra.

Không chút do dự, hắn liền thoắt cái biến thành bộ dạng của Dương Chiến Hùng, bay lên cao.

Chúng nhân trong thành đều nghi hoặc nhìn Thành chủ.

Thẩm Hạo phóng thích toàn bộ khí thế, vẻ mặt phẫn nộ nói: Tất cả tập hợp, theo bản tọa xông ra khỏi thành, báo thù cho các huynh đệ đã chết.

Báo thù, báo thù.

Chúng nhân nhanh chóng tập hợp lại, và hô lớn.

Thấy người tập hợp gần đủ rồi, Thẩm Hạo rút bội kiếm của Dương Chiến Hùng, gầm lên một tiếng: Giết cho ta.

Giết.

Hàng ngàn thủ vệ cũng theo sát phía sau.

Mặc dù bọn họ không đánh lại Bắc Minh Uyên Thái Ất Kim Tiên, nhưng Tây Đô Tiên Triều ở cách xa ngàn dặm, cũng có binh lính đóng quân.

Cách ngàn dặm, đóng quân là Trình Quan Chu, đại Thành chủ của Xích Diễm Thành thuộc Tây Đô Tiên Triều.

Ngay khoảnh khắc Thẩm Hạo và đoàn người xuất thành, Trình Quan Chu đã nhạy bén cảm nhận được khí tức nguy hiểm phát ra từ Nam Chiếu Tiên Triều ở phía nam.

Tuy nhiên, Trình Quan Chu không những không hề sợ hãi, ngược lại còn ngẩng đầu phát ra một trận cười sảng khoái.

Tiếng cười như chuông đồng vang dội, vọng thấu trời xanh, toàn bộ Xích Diễm Thành đều rung chuyển.

Đồng thời, chỉ thấy quanh thân hắn quang mang lóe lên, một bộ áo giáp vô cùng hoa lệ, lấp lánh phù văn thần bí như có sinh mệnh, nhanh chóng bao phủ lấy cơ thể hắn.

Bộ áo giáp này được chế tác tinh xảo, mỗi phiến giáp đều liên kết chặt chẽ, tỏa ra hàn quang khiến người ta kinh hãi.

Mũ giáp khảm những bảo thạch rực rỡ chói mắt, càng tăng thêm vài phần uy nghiêm và bá khí.

Ha ha, đến hay lắm.

Bắc Minh Uyên tấn công Tần Dương Thành của Tây Đô Tiên Triều, hắn cũng luôn chú ý.

Hơn nữa, Tần Dương Thành đã hứng chịu một đòn của Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, thực lực giảm mạnh, không còn được sáu thành như trước.

Cộng thêm bản thân hắn và Dương Chiến Hùng thực lực xấp xỉ

nhau, đều là tồn tại hậu kỳ Chân Tiên cảnh.

Bây giờ Dương Chiến Hùng lại bị thương, hắn sợ cái quái gì.

Vì vậy cũng không hề lo lắng.

Người đâu, theo bản tọa nghênh địch.

Vâng, Thành chủ.

Trong nháy mắt, Trình Quan Chu dẫn theo hàng ngàn tinh nhuệ, chủ động nghênh địch.

Để tăng cường sĩ khí, Trình Quan Chu chủ động nói: Vừa rồi, Bắc Minh đại nhân đã đánh tàn địch nhân rồi.

Bây giờ, địch yếu ta mạnh.

Chính là thời cơ tốt để các ngươi lập công lập nghiệp, có Bắc Minh đại nhân làm chỗ dựa, còn sợ gì nữa.

Theo bản tọa xông ra.

Giết.

Bắc Minh Uyên là tồn tại Thái Ất đỉnh phong, có cường giả đẳng cấp này tọa trấn, trong lòng bọn họ tự nhiên không sợ hãi.

Đồng thời, Nam Chiếu Tiên Triều bị thương khá nặng, trong nháy mắt sĩ khí chúng nhân cũng tăng vọt.

Thẩm Hạo cũng cảm ứng được sĩ khí đối diện đang dâng cao, khẽ ngẩn người, không ngờ còn có kẻ chủ động đến tìm chết.

Trong lòng khẽ cười, có ký ức của Dương Chiến Hùng, Trình Quan Chu này thực lực cũng chỉ ở hậu kỳ Chân Tiên cảnh, Thẩm Hạo đâu phải là tồn tại tùy tiện diệt hắn.

Đồng thời, Cố Hoành và Bắc Minh Uyên đang kịch chiến cũng cảm ứng được tiên binh của hai đại tiên triều sắp giao chiến.

Cố Hoành càng tức đến mức trong lòng chửi thầm, hận không thể bóp chết tên Dương Chiến Hùng này, lúc này sao dám chủ động tấn công.

Đầu óc có bệnh sao.

Chuyển ý nghĩ, liền hiểu ra nguyên do, chắc là để báo thù cho cái gọi là muội muội kia đi.

Nghĩ đến đây, hắn hận không thể lập tức giết chết Dương Chiến Hùng, vì tư thù mà lại không màng đại kế của tiên triều.

Bây giờ tấn công chẳng khác nào tự tìm chết.

Cố Hoành lúc này đã không muốn đánh nữa, chỉ muốn Dương Chiến Hùng thu binh.

Vạn nhất cả thành bị diệt, thì trách nhiệm của hắn cũng không thoát khỏi.

Bắc Minh Uyên cười lạnh một tiếng, một cái nhìn liền xuyên thấu ý nghĩ của Cố Hoành.

Đồ phế vật, đối chiến với ta mà còn dám phân tâm, tìm chết sao.

Muốn đi sao có thể.

Lần này, rõ ràng Tây Đô Tiên Triều có thực lực mạnh hơn, là chuyện chắc thắng, sao có thể để Cố Hoành phá rối chứ.

Ngay lúc này, công thế của Bắc Minh Uyên càng trở nên sắc bén hơn, như cuồng phong bão táp che trời lấp đất càn quét về phía Cố Hoành, không cho hắn chút cơ hội thở dốc nào.

Mỗi lần ra tay đều như đã tính toán kỹ lưỡng, phong tỏa chính xác đường lui có thể có của Cố Hoành, khiến hắn không còn đường thoát.

Phải biết rằng, trong cuộc đối quyết giữa những cao thủ đẳng cấp này, chỉ cần hơi mất thần là có nghĩa tính mạng khó giữ.

Một chút sơ suất không cẩn thận, rất có thể sẽ dẫn đến vạn kiếp bất phục, hồn quy Tây Thiên.

Và Cố Hoành lúc này, đã sâu sắc cảm nhận được áp lực khổng lồ nặng như núi.

Vốn dĩ, thực lực của Cố Hoành đã kém hơn Bắc Minh Uyên một bậc.

Nay đối mặt với công kích hung mãnh và không có chỗ sơ hở như vậy, càng tỏ ra có chút lực bất tòng tâm.

Tệ hơn nữa, trang bị mà Bắc Minh Uyên sở hữu cũng vượt xa Cố Hoành.

Tất cả những yếu tố bất lợi này chồng chất lên nhau, khiến tình cảnh của Cố Hoành càng thêm gian nan hiểm nguy.

Hơn nữa, Bắc Minh Uyên rõ ràng là cố ý ngăn cản Cố Hoành thoát thân quay về.

Điều này nghiễm nhiên mang đến cho Cố Hoành sự phiền não và uy hiếp lớn hơn.

Hắn trong lòng phẫn hận không thôi, âm thầm nguyền rủa tên Dương Chiến Hùng đã gây ra phiền phức này.

Cố Hoành lúc này thật sự hận không thể lập tức xé xác Dương Chiến Hùng thành vạn mảnh.

Ngay khi hai người giao thủ, Thẩm Hạo và Trình Quan Chu đã đứng đối diện nhau giữa không trung.

Trình Quan Chu nhìn thấy Thẩm Hạo trong nháy mắt, liền cười cợt phóng túng.

Hắn đã cảm thấy phần thắng nằm chắc trong tay.

Dương Chiến Hùng, đã muốn tìm chết, hôm nay bản tọa liền thành

toàn ngươi.

Thẩm Hạo: Vậy thì hãy kiến chân chương dưới tay, có bản lĩnh thì đơn đấu.

Sợ ngươi chắc.

Trình Quan Chu căn bản không hề sợ hãi.

Hay, có bản lĩnh.

Thẩm Hạo nhướng mày, thân ảnh bay về phía xa, Trình Quan Chu theo sát phía sau.

Cách vài trăm dặm, Trình Quan Chu nhíu mày, hắn kinh ngạc phát hiện mình vậy mà không đuổi kịp Dương Chiến Hùng này.

Dương Chiến Hùng, ngươi mẹ nó chỉ biết chạy thôi sao.

Thẩm Hạo đột nhiên quay người, làm Trình Quan Chu giật mình, còn chưa kịp mắng ra miệng, liền phát hiện mình đã tiến vào một không gian khác.

Trong không gian đó, sương mù đen kịt bao trùm, trong chốc lát, hắn chỉ cảm thấy mình đã biến thành kẻ bị nhốt và mù lòa.

Nhìn Trình Quan Chu không ngừng xoay vòng trong sương mù đen, Thẩm Hạo mỉm cười.

Chương 719

Hắn không nói nhảm với Trình Quan Chu, một kiếm diệt gọn đối phương, trực tiếp ném thi thể vào không gian.

Rất nhanh, khí tức của Thẩm Hạo nhanh chóng tăng vọt, ngay lập tức đột phá đến Kim Tiên cảnh đỉnh phong.

Cuối cùng cũng đạt đến Kim Tiên cảnh đỉnh phong, Thẩm Hạo đối với tốc độ tu luyện này tạm thời coi như hài lòng.

Không mạnh cũng không yếu, xếp vào hàng trung đẳng thiên thượng đi.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là, trong tay Trình Quan Chu cũng có Xích Diễm Hoa, như vậy, Thẩm Hạo đã có bốn đóa Xích Diễm Hoa, có thể tùy tiện lãng phí.

Sau khi diệt Trình Quan Chu, Thẩm Hạo không vội đi ra, mà thân ảnh chợt lóe, đến Thượng Cổ Chiến Trường.

Hắn định lợi dụng chênh lệch thời gian ở đây để ổn định khí tức rồi hãy tính.

Dù sao thì bây giờ tu vi đã đến Kim Tiên đỉnh phong, khí tức vẫn sẽ tiết lộ.

Mặc dù có Huyền Kim Hồ che giấu khí tức, nhưng Thẩm Hạo vẫn cảm thấy không an toàn.

Vạn nhất bị Thái Ất Kim Tiên phát hiện thì chẳng phải là bại lộ sao.

Một tên lão lục bại lộ thì còn là lão lục nữa không, đó chính là đồ phế vật.

Trong nháy mắt, nửa tháng đã trôi qua, Thẩm Hạo cũng đã ổn định khí tức.

Đột nhiên, hắn cảm thấy một trận oanh minh, cũng khiến Thẩm Hạo giật mình tỉnh khỏi nhập định.

Nhìn về phía đó, liền thấy không xa mây đen dày đặc, lôi điện chớp giật.

Thẩm Hạo có chút bất ngờ, vậy mà có người đang độ kiếp.

Hắn quét thần thức một lượt, lại là người quen, chưởng môn Thạch Mạc Tây của Huyền Thiên Kiếm Tông đang độ kiếp.

Xem ra đạo thiên lôi thứ ba đã có chút không chịu nổi rồi.

Chưởng môn này có vẻ hơi phế vật a.

Thấy vậy, Thẩm Hạo định giúp một tay.

Hắn cũng không nói nhảm, khẽ vung tay áo, trong khoảnh khắc, một đạo kiếm quang vạn trượng chói mắt đột nhiên bùng lên.

Mang theo uy thế vô song và khí tức sắc bén, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai chém mạnh vào đám mây lôi.

Đám mây lôi vốn khí thế hung hăng, che trời lấp đất, trước đạo kiếm quang khủng bố đến cực điểm này vậy mà không có chút sức chống cự nào, trong nháy mắt đã bị xẻ nát thành vô số mảnh vụn.

Những đám mây lôi vỡ nát này như mất đi sự chống đỡ, thi nhau tản mát ra, chỉ trong chớp mắt đã tiêu tán không còn dấu vết.

Bầu trời một lần nữa khôi phục vẻ trong trẻo và xanh biếc như thường ngày, ánh nắng xuyên qua tầng mây mỏng rải xuống, chiếu sáng đại địa.

Những người có mặt chứng kiến cảnh này đều trố mắt kinh ngạc, lôi kiếp cũng có thể bị phá hủy sao.

Thạch Mạc Tây đang ở trung tâm lôi kiếp càng chấn động vô cùng.

Chỉ có người từng trải qua lôi kiếp mới biết sự khủng khiếp của nó.

Nhưng vạn vạn không ngờ, vậy mà có người có thể phá vỡ lôi kiếp, điều này quả thực không thể tin được.

Thực lực phải mạnh đến mức nào chứ.

Thạch Mạc Tây đương nhiên biết có người đã giúp mình, lập tức quỳ một gối xuống đất nói: Đa tạ tiền bối ra tay tương trợ, Mạc Tây vô cùng cảm kích, xin tiền bối hiện thân gặp mặt.

Thấy vậy, Thẩm Hạo không đáp lời Thạch Mạc Tây.

Mà là ngáp một cái rồi tiến vào không gian, quay về thế giới đô thị.

Khoảng thời gian này, đánh đánh giết giết khiến Thẩm Hạo cũng cảm thấy hơi chán ngán.

Vì vậy mới về thế giới đô thị để thư giãn tinh thần, tận hưởng cuộc sống đô thị đèn màu rực rỡ.

Quay về biệt thự ở Kinh Thành, trong biệt thự chỉ có một mình Lục Khiết.

Thẩm Hạo: Lục Khiết, đi pha một ấm trà.

Lục Khiết đang dọn dẹp trong bếp, vội vàng đáp: Vâng, lão bản.

À đúng rồi, dùng gói trà này.

Nói xong Thẩm Hạo lấy ra gói trà bọc giấy dầu vàng, ném lên bàn trà.

Loại trà này là Minh Nguyệt Tiên Trà thượng đẳng nhất của Bắc Dương Tiên Triều, chỉ có trong Ngự Hoa Viên của Bắc Dương Tiên Đô.

Chính là loại trà mà Quản gia Quách An đã uống lúc trước.

Mặc dù đối với Thẩm Hạo mà nói không có tác dụng gì, nhưng nghĩ đến việc Quách An ngày đó ra vẻ ta đây như vậy, hắn cũng muốn nếm thử.

Nước đương nhiên cũng là linh thủy.

Rất nhanh, một ấm trà được pha xong, hương thơm ngào ngạt khắp phòng.

Ngay cả Lục Khiết cũng cảm thấy lâng lâng, tinh thần sảng khoái chưa từng có.

Lão bản, trà này ngon hơn loại trước rất nhiều.

Thẩm Hạo cười nói: Ừm, cũng tạm thôi, lại đây em cũng uống một chén.

Lão bản, em không cần đâu, trà này chắc chắn rất quý giá.

Lục Khiết xua tay.

Bớt rề rà đi, bảo em uống thì uống.

Ồ, vâng lão bản.

Loại trà này tuy là tiên trà của tiên triều, nhưng cũng không thể khiến người phàm thăng thiên ngay tại chỗ.

Người phàm cũng có thể uống một chén, cải thiện thể chất cũng không tệ.

Lục Khiết nhấp một ngụm, trong nháy mắt cảm thấy toàn thân ấm áp, linh hồn cũng có cảm giác phiêu đãng.

Thẩm Hạo cũng đứng một bên quan sát, tuy cảm thấy uống xong không sao, nhưng tình huống cụ thể thì Thẩm Hạo cũng không tiện nói.

Nhưng Thẩm Hạo bây giờ là tồn tại Kim Tiên đỉnh phong, mọi chuyện đều dễ như trở bàn tay.

Một lát sau, toàn thân Lục Khiết toát ra một lớp dầu mỡ màu vàng nhạt, cả người dường như đang có chút biến hóa.

Ánh mắt càng trở nên trong trẻo.

Khoảng nửa tiếng sau, Lục Khiết mới mơ màng tỉnh táo lại, chỉ cảm thấy đầu óc chưa bao giờ minh mẫn đến vậy.

Ánh mắt lướt qua đâu, mọi chi tiết đều rõ ràng rành mạch.

Hệt như một chuyên gia hình trinh vậy.

Thậm chí ký ức còn ghi nhớ không quên, đầu óc đặc biệt linh hoạt.

Lục Khiết không thể tin được nói: Lão bản, em bây giờ dường như cũng có thể ghi nhớ không quên, đầu óc minh mẫn chưa từng có.

Thẩm Hạo nói: Ừm, biết rồi, đi tắm rửa đi.

Ồ ồ, vâng lão bản.

Lục Khiết vội vàng đến phòng tắm ở tầng hai, tắm rửa một phen.

Một lát sau, Lục Khiết chỉ mặc một chiếc váy hai dây màu đỏ, chân trần đi xuống.

Cũng phải nói, Lục Khiết vừa tắm xong, thật sự là thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điêu sức nước trong sen nở, vẻ đẹp tự nhiên không cần tô vẽ.

Cả người trẻ ra mười tuổi, trông như một cô gái vừa bước vào đại học.

Nếu không phải ánh mắt và khí chất khác biệt, thật sự không nhìn ra.

Lục Khiết kinh ngạc nói: Lão bản, em cảm thấy mình lại trẻ ra vài

tuổi, trà này quá thần kỳ.

Thẩm Hạo: Không tệ.

Lục Khiết: Lão bản, nếu các chị em khác hỏi, em nên nói thế nào.

Đơn giản thôi, cứ nói là ở bên tôi lâu rồi tự nhiên sẽ như vậy.

Ồ, cũng đúng.

Nói như vậy cũng hợp lý, lúc trước Hạ Ny còn đủ kiểu ăn uống thừa thãi mà.

Lục Khiết dường như cũng có suy nghĩ.

Thẩm Hạo: Thử xem.

Thẩm Hạo cũng muốn xem cảnh giới Kim Tiên sẽ như thế nào.

Quả nhiên không được, phế vật.

Vẫn phải là Hạ Ny.

Trong nháy mắt, ba ngày đã trôi qua.

Buổi tiệc từ thiện do Hạ Ny và Tiêu Băng dẫn đầu bắt đầu.

Ban đầu Thẩm Hạo tưởng chỉ là quy mô nhỏ, không ngờ lại tổ chức rất lớn.

Anh họ của Trương Mạt là Lưu Hướng Kiệt, anh trai họ Trương Phi đều đến, bạn bè của họ cũng đến, toàn là công tử của các đại viện.

Bạn bè và người thân của Hạ Ny cũng đến.

Ngay cả các ngôi sao lớn trong giới giải trí cũng đến, không kém cạnh Đêm Weibo Weibo Chi Dạ.

Có người muốn đến, cũng không có tư cách.

Còn có bạn bè của Tiêu Nhiên, Đường Lập Dương, Trần Đại Hằng.

Số người đông vô kể.

Trần Đại Hằng kéo Trương Phi vài người ngồi một vòng, xung quanh toàn là nữ minh tinh.

Trần Đại Hằng càng nói càng hăng, nói thẳng đến Thẩm Hạo.

Hắn nói với mọi người xung quanh: Biết anh tôi Thẩm Hạo chứ.

Thẩm Hạo là ai.

Chưa nghe bao giờ.

Wao, anh tôi Thẩm Hạo mà các người cũng chưa nghe sao.

Hôm nay để các người mở mang tầm mắt, tôi nói cho các người biết, đó là Thần Rượu, Thần Tài, Thần Cờ Bạc đích thực.

Ở Đông Nam Á, Châu Âu, đó đều là nhân vật tay mắt thông thiên, đi ngang ngược, siêu ngầu Bullshit Class khốc lạp tư.

Nói xa thì thôi, nói gần thì như vụ Trung Cẩu hôm nọ ở Tokyo, anh tôi đúng là siêu bá đạo.

Trần Đại Hằng đã trải qua chuyện Trung Cẩu, bây giờ đã là fan cuồng của Thẩm Hạo.

Đi đến đâu cũng phải tuyên truyền một phen.

Ngồi trong góc đang uống rượu, Thẩm Hạo nghe thấy tên Trần Đại Hằng này khoe khoang như vậy, thật sự không biết nên nói gì cho phải.

Song đàn ông thì ai cũng như ai, cứ tụ lại là y như rằng nói chuyện một hồi sẽ bắt đầu khoác lác.

Không khoác lác mới là không bình thường.

Nghe Trần Đại Hằng kể lể sinh động, không ít người có mặt đều nửa tin nửa ngờ.

Thật hay giả vậy.

Đương nhiên là thật.

Tôi từng nghe nói về nhân vật này, nhưng không có cơ hội làm quen, thật giả thì không rõ.

Rất nhiều người có mặt đều thường xuyên đi du lịch ở nước ngoài, ai mà chẳng muốn làm quen với một nhân vật bá đạo như vậy.

Dù sao ra ngoài, thêm một người bạn là thêm một con đường.

Không sợ vạn nhất, chỉ sợ vạn nhất.

Trương Phi cười nói: Những cái khác thì tôi không dám nói, chứ khoản uống rượu này, tôi phục đấy.

Nghe Trương Phi nói vậy, những người khác đều tin đến tám phần.

Mặc dù đều là người trong giới, nhưng Trương Phi lại mặc quân phục, làm việc nói năng cũng không bao giờ chém gió, sự tin tưởng của mọi người dành cho anh ta vẫn rất cao.

Thấy vẻ mặt của mọi người, Trần Đại Hằng không vui, Không phải tôi nói mấy người chứ, có vài kẻ lại nhìn người bằng ánh mắt lợi lộc rồi đó.

Sao Trương Phi vừa nói là mấy người tin ngay.

Trương Phi lại cười nói: Nhân phẩm vẫn rất quan trọng, cậu cả ngày chui vào ổ phụ nữ, sao có thể so với tôi đây, một thằng đàn ông chân chính.

Ha.

Mọi người cười vang.

Trong giới của họ, những người làm ăn tốt đều ở các lĩnh vực

quân đội, chính trị, tài chính, bất động sản, internet, còn giới giải trí thì là thấp nhất.

Lúc này, Tiêu Nhiên khẽ nói với Trần Đại Hằng: Dượng nhỏ của cháu đang uống rượu bên kia kìa.

Nghe vậy, mắt Trần Đại Hằng sáng rỡ, không nhịn được muốn chứng minh.

Anh Hạo của tôi đến rồi, để mấy người mở mang tầm mắt.

Tiêu Nhiên nói: Cháu cũng đi.

Trương Phi cười nói: Tôi cũng đi.

Lưu Hướng Kiệt cũng đứng dậy, cùng đi về phía Thẩm Hạo.

Mấy người này đều là nhân vật cốt lõi trong giới, thế mà lại cùng đi về phía Thẩm Hạo, mọi người lúc này mới hiểu ra không phải nói đùa, là làm thật.

Đối với Thẩm Hạo này càng thêm tò mò vô hạn.

Chương 720

Mặc dù đều ở trong cùng một giới, nhưng đều đã trưởng thành rồi, sớm đã không còn là cái thời trẻ tuổi như trước.

Bây giờ mỗi người đều có sự nghiệp riêng, phần lớn đều bận rộn với công việc của mình, bình thường nếu không có hợp tác, cũng rất khó tụ tập lại với nhau.

Vì vậy, không phải tất cả mọi người đều đã nghe chuyện của Thẩm Hạo.

Nhưng chuyện Thẩm Hạo một lần bỏ ra hơn mười mấy ức tiền mặt để mua xe sang thì họ đều đã nghe phong phanh.

Không gì khác, thao tác này thực sự quá điêu luyện.

Ngay cả phú hào cũng không dám chơi như vậy.

Những người khác cũng đi theo.

Thẩm Hạo thấy Trần Đại Hằng, Tiêu Nhiên, Lưu Hướng Kiệt, Đường Lập Dương, Trương Phi đi tới.

Cười nâng ly rượu lên vẫy tay.

Không đợi Thẩm Hạo nói chuyện, Trần Đại Hằng trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Thẩm Hạo, cười nói: Anh Hạo anh thật không có ý tứ gì cả, đến rồi cũng không chào hỏi.

Thẩm Hạo nói: Thấy mấy người nói chuyện vui vẻ, nên tôi không nói gì.

Dượng.

Anh Hạo.

Thẩm lão đệ.

Trong phút chốc mọi người gọi đủ kiểu.

Khi ánh mắt của mọi người tập trung vào Thẩm Hạo, không ai là không lập tức trợn tròn mắt, không tự chủ hít một hơi khí lạnh.

Đù má.

Thẩm Hạo này còn là một đại soái ca.

Những người không quen Thẩm Hạo đều bị dung mạo kinh thế thoát tục của hắn làm cho chấn động.

Ngay cả khi cùng là đàn ông, cũng không nhịn được nhìn thêm vài lần vào Thẩm Hạo với nhan sắc nghịch thiên đó.

Lưu Hướng Kiệt nhìn Thẩm Hạo và Tiêu Nhiên một cách kỳ lạ, rồi lại nhìn Tiêu Băng đang bận rộn trên sân khấu, trong lòng dường như đã hiểu rõ vài phần.

Ngay sau đó lại không thể tin được nhìn Thẩm Hạo, thằng nhóc này sẽ không đạp hai thuyền chứ.

Trương Mạt, Tiêu Băng, ai mà chẳng là thiên chi kiêu nữ.

Tuy nhiên, thấy xung quanh có nhiều người như vậy, Lưu Hướng Kiệt cũng không nói ra.

Có chuyện, để sau rồi nói.

Vừa là giữ thể diện cho Thẩm Hạo, cũng là giữ thể diện cho Trương Mạt.

Dù sao công chúa nhỏ nhà họ Trương mà bị bạn trai đá thì nói ra thật khó nghe.

Mặc dù trong giới này tình cảm là thứ giả dối, nhưng thể diện thì không thể bỏ qua.

Trương Phi cũng nhìn Thẩm Hạo với ánh mắt không thiện cảm,

câu cô phụ của Tiêu Nhiên đã khiến anh ta đờ đẫn.

Em họ của mình ưu tú như vậy, mà thằng nhóc này dám bắt cá hai tay.

Nghĩ đến đây, Trương Phi trong lòng lập tức không vui vẻ gì, mặc dù Thẩm Hạo hợp tính với anh ta, nhưng dám ức hiếp em họ mình thì không thể nhịn được.

Nhìn khuôn mặt tuấn mỹ vô song của Thẩm Hạo, khóe miệng Trương Phi co giật, thằng nhóc này cái vỏ bọc này thật sự quá lợi hại, phụ nữ nào mà chịu nổi.

Nếu em họ Trương Mạt biết thì anh ta không nói, nếu không biết thì thằng nhóc này là lừa dối.

Theo logic thông thường thì một người phụ nữ sẽ không bao giờ chia sẻ bạn trai của mình, huống hồ người phụ nữ kia lại là bạn thân của mình, điều này càng không thể.

Nghĩ đến đây, Trương Phi đã có định kiến, cho rằng Thẩm Hạo chắc chắn đã lừa dối Trương Mạt.

Lừa dối thì thực sự không thể nhịn được.

Trương Phi cũng không nói ra, mà định trước tiên dạy cho Thẩm Hạo một bài học.

Trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Thẩm Hạo, cười hề hề, tay phải mạnh mẽ đặt lên vai Thẩm Hạo.

Đột nhiên, rắc một tiếng, Trương Phi đau đến nỗi hít ngược khí lạnh.

Ha.

Ô ha ha.

Mọi người nhìn Trương Phi lúc khóc lúc cười, mặt mày đều ngơ

ngác.

Thẩm Hạo hơi sững sờ, nghi hoặc nhìn Trương Phi, Ủa, anh Phi, tay anh sao lại gãy xương vậy.

Nghe vậy, mọi người đều ngẩn người.

Lưu Hướng Kiệt vừa nãy đã thấy động tác của Trương Phi, nghi hoặc: Trương Phi, anh sẽ không giả vờ chứ.

Đặc biệt nhìn làn da đen sạm, một thân cơ bắp cuồn cuộn của Trương Phi, cái thứ này mà có thể gãy xương ư.

Trương Phi rất muốn chửi, tôi giả vờ cái khỉ khô.

Trương Phi lúc này đau đến muốn khóc, anh ta chỉ muốn vỗ một cái vào Thẩm Hạo, không ngờ, cứ như đụng phải tấm thép vậy, cánh tay trực tiếp gãy xương.

Đau đến nỗi anh ta hít ngược khí lạnh.

Nhưng lúc này chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Có thể, có thể là do huấn luyện quân sự bị thương thôi.

Thẩm Hạo liếc Trương Phi một cái, liền lập tức cảm ứng được hoạt động nội tâm của Trương Phi.

Lập tức hiểu rõ nguyên nhân sự việc.

Không nhịn được cười thầm, Trương Phi này lại muốn ra mặt vì em họ mình, ngầm dạy dỗ hắn.

Ý tưởng thì tốt, chỉ là thực lực kém một chút.

Nếu không phải Huyễn Kim Hồ che chắn khí tức cho Thẩm Hạo, Trương Phi này ước chừng bây giờ đã không còn nữa rồi.

Thẩm Hạo nói: Gãy xương rồi mà còn không nhanh chóng đưa đi bệnh viện.

Tiêu Nhiên hơi sững sờ, cô nhớ Thẩm Hạo có một tay chữa xương gãy rất giỏi, nhưng Thẩm Hạo không có ý định ra tay, cô cũng không mở miệng.

Lưu Hướng Kiệt: Đúng, mau đưa đi bệnh viện.

Mọi người vốn còn đang chờ làm quen với Thẩm Hạo, không ngờ lại xảy ra chuyện này.

Trương Phi nói: Tôi và Hướng Kiệt đi là được rồi, mấy người cứ tiếp tục chơi, lát nữa qua uống tiếp.

Anh Phi không sao chứ.

Không sao không cần lo cho tôi.

Rất nhanh, Lưu Hướng Kiệt dìu Trương Phi đi ra, Đừng đi bệnh viện vội.

Mẹ nó, tay anh đã như thế này rồi, anh còn muốn làm gì nữa.

Dạy dỗ người khác, lại tự mình làm gãy xương.

Trương Phi, anh là đồ hồ đồ à, đúng là phế vật.

Sau này đừng nói mình là lính nữa.

Trương Phi nhịn đau kịch liệt, Đù má, Thẩm Hạo thằng cha này đúng là cứng thật, tôi thực sự phục rồi.

Trước tiên đi tìm Mạt Mạt, nói cho cô ấy biết thằng nhóc Thẩm Hạo này đạp hai thuyền.

Được thôi, tôi gọi điện.

Bật loa ngoài, khi nghe Trương Mạt nói: Em biết rồi, Tiêu Băng, Hạ Ny đều là bạn gái của anh ấy.

Được rồi, hai người đàn ông các anh cứ ngồi lê đôi mách làm gì, chuyện của em thì đừng quản nữa.

Nghe điện thoại cúp, Trương Phi và Lưu Hướng Kiệt nhìn nhau.

Trương Phi không nói nên lời: Thôi, phí cả một cánh tay, đã vậy Mạt Mạt cũng biết, vậy thì không phải lừa dối.

Mau đưa tôi đi bệnh viện, đau quá.

Đợi Trương Phi và Lưu Hướng Kiệt đi rồi, Tiêu Nhiên dường như đã hiểu ra.

Sợ gây phiền phức cho Thẩm Hạo, cũng sợ Thẩm Hạo hiểu lầm.

Ngồi xuống bên cạnh Thẩm Hạo, vội vàng giải thích: Dượng, cháu không cố ý đâu.

Thẩm Hạo cười nói: Không sao đâu, chuyện nhỏ xíu ấy mà, ăn uống vui vẻ là được.

Thấy Thẩm Hạo vẻ mặt thản nhiên, không chút để tâm, Tiêu Nhiên cũng không nói gì nữa.

Trần Đại Hằng thấy vậy, cười nói: Nào để tôi giới thiệu với mọi người một chút, đây chính là anh Hạo mà tôi thường nói.

Đừng thấy anh Hạo đẹp trai, anh Hạo còn là người có thực lực.

Nào, mọi người cùng kính anh Hạo một ly.

Anh Hạo, tôi là.

Những người khác, thấy Trần Đại Hằng cung kính như vậy, cũng như Trương Phi, Lưu Hướng Kiệt cũng đối xử với Thẩm Hạo khác thường.

Họ cũng không dò rõ được lai lịch của Thẩm Hạo, cũng đều ngoan ngoãn gọi anh Hạo.

Đương nhiên, điểm quan trọng hơn là khi họ đối mặt với Thẩm Hạo, đều cảm thấy một áp lực cực lớn.

Người có thể chất mạnh mẽ, dưỡng ra khí tràng mạnh mẽ.

Khí tràng mạnh mẽ trên người Thẩm Hạo, ngay cả cha chú của họ cũng không có.

Từ nhỏ họ đã gặp đủ loại nhân vật, nhân vật chính trị, thương nhân, học giả, đủ mọi thành phần, không dám nói ánh mắt tinh tường đến mức nào, nhưng chắc chắn là đúng đến tám chín phần.

Chưa từng thấy người nào có khí tràng mạnh mẽ như vậy.

Chỉ điểm này thôi, trong lòng họ đã phục Thẩm Hạo đến tám phần.

Mọi người từng người một gọi anh Hạo, Thẩm Hạo cũng không làm kiêu, dù sao cũng là những người đến ủng hộ.

Thẩm Hạo nói với Tiêu Nhiên: Mở chai rượu trắng đi, cùng nhau uống một ly.

Được dượng, rượu này không được, cháu đi lấy mấy chai Mao Đài 80.

Được thôi.

Tiêu Nhiên lập tức gọi nhân viên phục vụ, Mang tất cả Mao Đài 80 trong phòng bao ra đây.

Vâng, Tiêu tiên sinh.

Những nữ minh tinh vẫn luôn chú ý bên này, không khỏi kinh ngạc: Ôi trời, buổi tiệc từ thiện hôm nay đẳng cấp thật cao.

Không chỉ có nhiều công tử, đại gia đến vậy, mà rượu cũng đẳng cấp cao nữa.

Một bàn rượu này đã mười mấy vạn rồi.

Ừm, gần đúng, thấp nhất là rượu vàng 6 nghìn này, rượu trắng

thấp nhất cũng là Mao Đài 50 giá hơn 2 vạn, champagne đều là Salon hàng vạn, rượu vang đều là Lafite.

Chương 721

Bây giờ Lafite nghe nói vì bị trộm nên thị trường không có hàng, ở đây một bàn đặt một chai, quá xa xỉ, không biết mục đích của buổi tiệc từ thiện hôm nay là gì.

Mấy người nhìn xem cậu trai siêu đẹp trai ở giữa kia là ai vậy, có thể giới thiệu tôi làm quen một chút không.

Tôi cũng muốn làm quen, thêm WeChat.

Trần Mật cười mỉm nói: Đừng có mơ, không đến lượt mấy người đâu, xung quanh có bao nhiêu cặp mắt đang nhìn chằm chằm vị kia kìa.

Có một câu tôi muốn cảnh cáo mấy người, chủ nhân thật sự tổ chức buổi tiệc từ thiện hôm nay, lại là một trong những người phụ nữ của vị đó.

Mấy người đừng có mà ăn trộm gà không thành lại mất nắm gạo.

Chân to không ôm được, chén cơm của mình lại bị đập vỡ đấy.

Lời này vừa nói ra, mấy cô gái cũng không phản bác, họ đâu phải ngốc, buổi tiệc từ thiện này tuy không có tiếng tăm gì, nhưng đại gia tụ tập, ông trùm tư bản không ít.

Đẳng cấp lại rất cao, không thể đắc tội.

Nhưng càng không đạt được, lại càng muốn trèo cao, lúc này càng cảm thấy Thẩm Hạo chính là kim cương trong đám đông, càng khát vọng bám víu.

Rất nhanh, hai nhân viên phục vụ, đẩy một chiếc xe đẩy nhỏ, trên đó đặt tám hộp gỗ lớn, vội vã chạy đến.

Đứng ngây ra đó làm gì, mau giúp mở ra.

Trần Đại Hằng nói: Rất nhanh, Mao Đài 80 trong hộp gỗ đều được mở ra, Tiêu Nhiên nói: Xuống đi.

Một nhân viên phục vụ bên cạnh, lấy ra 8 đồng tiền vàng kỷ niệm từ hộp gỗ, đặt lên bàn.

Trần Đại Hằng vẫy tay: Được rồi, đừng có làm mất giá, lấy hết đi, thưởng cho mấy người đó.

Cảm ơn Trần tiên sinh.

Hai nhân viên phục vụ mừng rỡ không thôi.

Mao Đài 80 này đóng gói khoa trương, một chai rượu 20 vạn, mỗi hộp đều có một đồng tiền vàng kỷ niệm bằng vàng ròng.

Một đồng nặng 22 gram, trị giá hơn vạn, lập tức có được tám đồng, hai nhân viên phục vụ đương nhiên vui không khép miệng được.

Tiêu Nhiên đóng vai trò phục vụ, rót đầy rượu cho mọi người.

Hôm nay là buổi tiệc từ thiện do mấy cô gái tổ chức, Thẩm Hạo cũng rất nể mặt, nâng ly cười nói: Nào, lần đầu gặp mặt, tôi kính các vị một ly, sau này còn phải nhờ cậy các vị chiếu cố.

Anh Hạo khách sáo quá rồi, chúng tôi kính anh mới đúng.

Đúng vậy, quen anh Hạo rất vui.

Nào, cạn.

Mọi người uống cạn.

Vừa ngồi xuống, một người đã không kịp chờ đợi hỏi: Anh Hạo, nghe nói anh ở sòng bạc đại sát tứ phương, thật hay giả vậy.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều tò mò nhìn Thẩm Hạo.

Những người có mặt đều đã từng đi Ma Cao, về cơ bản đều thua, ít thì vài trăm vạn, nhiều thì nửa mục tiêu nhỏ.

Thật sự chưa từng nghe nói ai thắng tiền.

Thẩm Hạo còn chưa nói chuyện, Tiêu Nhiên lập tức nói: Khi đó trên du thuyền, dượng tôi đúng là đại sát tứ phương.

Theo lời Tiêu Nhiên kể lể rành mạch, mọi người đều vô cùng ngưỡng mộ.

Có một tay cờ bạc như vậy, thực sự là quét ngang thiên quân, nghĩ thôi cũng thấy sướng.

Một người nói: Anh Hạo, anh bá đạo thật, tài năng này thật sự không học được.

Không nói nữa, uống rượu đi uống rượu đi.

Rất nhanh, mọi người quen thuộc với nhau, đủ loại chuyện bí mật, chuyện phiếm đều được kể ra, không khí vô cùng tốt, tiệc rượu từ thiện, trở thành nơi uống rượu của mọi người.

Anh Hạo tôi nói cho anh nghe, dịp Tết, tôi và chú hai đi dự một buổi họp mặt của hậu duệ.

Ôi trời, lúc đó suýt nữa thì đánh nhau, chỉ vì chỗ ngồi không được sắp xếp đúng, không treo phướn mừng cho các ông lão.

Chỗ ngồi đều phải sắp xếp theo chức hàm mà các ông lão được ban lúc trước, sai một ly cũng không được, tranh cãi đến đỏ mặt tía tai.

Ai cũng không phục ai.

Trần Đại Hằng cười nói: Cuối cùng buổi họp mặt tan rã à.

Không, cuối cùng khách sạn đã sắp xếp một bàn tròn lớn, chú hai tôi gỡ bỏ tất cả các phướn mừng, thế là mọi chuyện mới yên ổn.

Nghe vậy, Thẩm Hạo chỉ nghe mọi người nói chuyện phiếm, cũng không ngắt lời.

Dù sao mỗi người đều có ý muốn thể hiện, ngắt lời người khác thì không hay.

Thời gian trôi qua, khoảng gần một tiếng đồng hồ, khi buổi tiệc sắp bắt đầu, Trương Phi lại chạy đến với cánh tay bó bột.

Mọi người đều không nhịn được cười.

Anh Phi, thật sự gãy xương hả.

Thế này cũng quá yếu đuối rồi.

Đúng vậy, đã như thế này rồi, đừng cố nữa, về nghỉ đi.

Cơ hội uống rượu thì nhiều mà, không vội gì lúc này.

Trương Phi xua tay: Vết thương nhỏ này tính là gì, ôi chao, đẳng cấp không thấp, còn uống cả Mao Đài 80 nữa.

Anh Phi nếu anh thích, em ngày nào cũng mời anh uống, làm chân rửa bồn cầu cho anh cũng được.

Cút đi, cậu định chuốc say tôi à.

Nói xong, Trương Phi lấy hai cái dụng cụ chia rượu, rót đầy.

Đưa cho Thẩm Hạo một ly: Thẩm Hạo, tôi Trương lão nói thẳng, không giấu giếm gì nữa.

Thằng nhóc cậu không đạo đức.

Đối xử tốt với em gái tôi một chút, nhà Trương lão tôi chỉ có mỗi một đứa em gái này thôi.

Nếu cậu dám lừa dối nó, đừng trách tôi không nể tình.

Vừa nãy là muốn vỗ cậu, không ngờ lại tự mình làm gãy xương, nào kính cậu một ly.

Mọi người đều không để ý, ra ngoài ai mà chẳng có vài người phụ nữ.

Vợ cưới về tuy đều là môn đăng hộ đối, nhưng mấy ai sống hạnh phúc.

Mọi người đều nhắm một mắt mở một mắt, chỉ cần lợi ích không bị liên lụy, ai thích ai thì mặc kệ.

Thẩm Hạo cười nâng ly rượu, cũng không để ý.

Nhìn hai người uống cạn, mọi người lúc này mới tin, Thẩm Hạo thật sự là tửu thần.

Vừa nãy đã uống không ít, cái dụng cụ chia rượu này là hai lạng, tửu lượng này vô địch.

Thưa quý ông.

Thưa quý bà.

Chào buổi tối quý vị, chào mừng quý vị đến tham dự buổi tiệc từ thiện Tiên Ngọc Lan tối nay.

Theo tiếng của MC Tiểu Tát và Phàm Thư, buổi tiệc từ thiện chính thức bắt đầu.

Hai MC nổi tiếng của đài Trung ương, sau khi giới thiệu lời mở đầu.

Tiểu Tát và Phàm Thư mới đồng thanh nói: Tiếp theo xin mời các vị giám đốc của Tiên Ngọc Lan.

Xin mời bà Tiêu Băng, Chủ tịch hội đồng quản trị Tiên Ngọc Lan, bà Hạ Ny, Tổng giám đốc, bà Thi Nịnh, Tổng thanh tra điều hành, bà Tống Mộ Mạt Lạp, Tổng thanh tra tài chính.

Mọi người hơi sững sờ, đều tò mò mấy cô gái này là ai.

Cái Tiên Ngọc Lan này lại làm cái gì vậy.

Trong chốc lát, bốn cô gái mặc váy dạ hội, tay trong tay cười tươi đi lên sân khấu.

Oa.

Cả khán phòng lập tức vang lên một tràng kinh hô.

Đù má.

Đẹp quá.

Ôi trời ơi, tiên nữ giáng trần.

Ai cũng không ngờ, mấy nữ giám đốc của Tiên Ngọc Lan lại xinh đẹp đến kinh ngạc như vậy.

Chiếc váy dạ hội ôm sát người, cứ như được may đo riêng cho họ vậy, vòng eo thon gọn vừa vặn một tay ôm, hoàn hảo ôm sát đường cong cơ thể mềm mại của bốn cô gái, thể hiện trọn vẹn vóc dáng yểu điệu, thanh tao của họ.

Mỗi một cử động nhỏ nhất đều có thể khiến người ta liên tưởng vô hạn, khiến người ta không khỏi nghiêng ngả.

Điều kinh ngạc còn hơn thế nữa, đó là ngũ quan tuyệt mỹ của họ, thực sự không thể chê vào đâu được.

Chưa kể đến làn da trắng nõn như tuyết, giống như ngọc dương chi toát ra vẻ quyến rũ mê hoặc.

Làn da này thực sự tuyệt vời.

Không nói gì khác, chỉ riêng nhan sắc và vóc dáng này đã nghịch thiên rồi.

Có mặt không chỉ có các nam khách mời mắt thẳng đờ, mà các nữ nhân có mặt cũng tương tự, thậm chí phụ nữ còn thích ngắm mỹ nữ

hơn đàn ông, ai nấy đều nhìn với ánh mắt ngưỡng mộ, ghen tị, hận thù.

Đây là tại hiện trường, hoàn toàn không phải thông qua internet.

Căn bản không có bộ lọc làm đẹp che giấu, hoàn toàn dựa vào thực lực cá nhân.

Đừng thấy mấy nữ minh tinh này trên video ai nấy đều đẹp đẽ vô cùng, nhưng ngoài đời da dẻ chảy xệ, thô ráp, mụn trứng cá, nhiều vô số kể.

Tại sao những nữ thần mạng lại chết khi gặp ánh sáng, chẳng phải vì nền tảng không tốt sao.

Nhưng bốn cô gái này hoàn toàn là tự nhiên, nhan sắc và làn da này vô địch.

Lúc đầu các nữ minh tinh còn tưởng là do chuyên gia trang điểm giỏi, nhưng nhìn kỹ lại, đều hít ngược khí lạnh.

Mẹ ơi, lại là hoàn toàn không trang điểm, ai mà tin được chứ.

Gen này cũng quá tốt rồi.

Muốn biết da họ được chăm sóc như thế nào, nghịch thiên thật rồi.

Tiểu Tát càng kinh hô một tiếng, may mắn là tố chất nghề nghiệp giúp anh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Đài Trung ương mỹ nữ nhiều như mây, cũng chưa từng khiến anh mất bình tĩnh đến thế.

Thẩm Hạo thấy phản ứng của mọi người, không hiểu sao lại thấy hơi thư thái, trong lòng có chút hả hê, chuyện gì thế này.

Mình ở biệt thự nhìn mãi thành quen rồi, cũng không thấy có gì đặc biệt.

Giờ lôi ra khoe một chút, cái cảm giác ưu việt này lập tức trỗi dậy.

Quả nhiên không có so sánh, thì không có giá trị.

Tiêu Băng hơi mỉm cười, cầm micro nói: Chào buổi tối quý vị, rất vui được gặp mọi người, tôi là Tiêu Băng, Chủ tịch hội đồng quản trị của Tiên Ngọc Lan.

Hạ Ny.

Thi Nịnh.

Tống Mộ Mạt Lạp.

Bốn cô gái lần lượt giới thiệu.

Tiêu Băng lại nói: Quý vị có thể còn xa lạ với thương hiệu Tiên Ngọc Lan này, thậm chí không biết nó làm cái gì.

Đây cũng là một trong những mục đích mời mọi người đến, vậy tôi sẽ không nói nhiều lời vô ích nữa, trực tiếp đi vào chủ đề.

Tiên Ngọc Lan đơn giản mà nói, là một thương hiệu mỹ phẩm dưỡng da, còn về công hiệu thì tôi sẽ không giới thiệu nữa, xin mời mọi người xem VCR.

Nói xong, chỉ vào màn hình phía sau.

Mọi người vừa nghe là bán mỹ phẩm, đều mất hứng, dù sao các nữ minh tinh có mặt đều dùng các thương hiệu quốc tế lớn, thậm chí rất nhiều mỹ phẩm đều là đặt riêng.

Trong việc dưỡng da, tuyệt đối chịu chi tiền lớn, một tháng chi mười mấy vạn cũng là chuyện bình thường, dù sao cũng thuần túy sống bằng khuôn mặt mà.

Trên màn hình xuất hiện Tiêu Băng trong bộ váy OL, khí chất lạnh lùng, tuy đẹp nhưng tuyệt đối không có nhan sắc nghịch thiên như hiện tại.

Ngũ quan vẫn là ngũ quan đó, nhưng cảm giác lại hoàn toàn khác.

Tiêu Băng cười mỉm giới thiệu: Mọi người đã thấy, thân phận trước đây của tôi là Tổng giám đốc tập đoàn Tiêu Thị.

Chương 722

Đương nhiên, ở đây đưa lý lịch cá nhân không phải để xin việc, mà chỉ muốn cho mọi người thấy dáng vẻ trước đây của tôi.

Nghe vậy, cả khán phòng lập tức cười vang.

Đều bị những lời nói hài hước của Tiêu Băng chọc cười.

Không khí cả khán phòng cũng trở nên sôi nổi.

Chờ tiếng cười dần tắt, Tiêu Băng lại nói: Mọi người cũng đã thấy, cảm thấy làn da trước đây của tôi thế nào.

Tốt, đẹp.

Hoàn hảo.

Tiêu Nhiên càng hô to.

Sở dĩ tốt như vậy, là vì dùng toàn bộ các thương hiệu quốc tế lớn.

Nhưng so với bây giờ thì đúng là một trời một vực.

Bởi vì tôi bây giờ đang dùng Tiên Ngọc Lan.

Lời này vừa nói ra, sự tò mò của tất cả nữ minh tinh, nữ khách mời đều được khơi dậy, mặt mày kinh ngạc, nếu là thật thì đúng là vô địch.

Nếu có được một phần ba hiệu quả của Tiêu Băng, họ đều nguyện ý bỏ ra số tiền lớn.

Dù sao so với việc tiêm hyaluronic acid, thủy quang châm, tiêm botox các loại thì tốt hơn nhiều, quá tự nhiên rồi.

Thấy vậy, Tiêu Băng khẽ cười: Đương nhiên, những người có mặt đều sẽ cảm thấy tôi khoác lác, vô sở vị.

Hôm nay cũng sẽ không nói những câu khẩu hiệu marketing hoa mỹ, càng không cần nhấn mạnh lòng tự tin dân tộc.

Chỉ dùng sự thật để nói chuyện.

Mời mọi người tiếp tục xem VCR.

Tiếp theo, là hình ảnh bảy tám cô gái da vàng vọt đầy mụn, sau khi sử dụng Tiên Ngọc Lan đều tốt lên chỉ sau một đêm.

Kiểu quảng cáo này trên TV nhiều vô kể, mọi người cũng không có cảm xúc gì đặc biệt.

Tiêu Băng cười mỉm nói: Hầu hết các bạn có thể nghĩ là giả, vậy hôm nay sẽ để mọi người chứng kiến phép màu thực sự.

Nói xong, vỗ tay, hậu trường bước ra một nam một nữ sinh viên mặt đầy mụn, thấy nhiều người như vậy, cả hai vẫn còn hơi sợ hãi và tự ti.

Tiêu Băng nói: Các vị khách mời có mặt, ai trên mặt có mụn, cũng có thể lên thử, mười phút sau nếu mụn trên mặt vẫn còn, bản thân tôi cam kết sẽ bồi thường tại chỗ một nghìn vạn tiền bồi thường.

Tất cả mọi người, bất kể nam nữ đều có thể tham gia, nhưng phải tẩy trang.

Lời vừa dứt, cả khán phòng một trận kinh hô, chơi lớn vậy sao.

Không sợ bị bóc mẽ sao.

Khi mọi người còn đang ngẩn người, đại minh tinh Trần Mật là người đầu tiên cười giơ tay: Tôi.

Tôi.

Mấy hôm nay thức khuya, trên trán có một nốt mụn đỏ nhỏ, ghét chết đi được.

Được, cảm ơn sự ủng hộ của cô Trần.

Tiêu Băng cười nói.

Mọi người đều tò mò nhìn, đại minh tinh Trần Mật thì ai cũng biết.

Tiếp theo, còn có mấy người khác cũng lần lượt lên sân khấu.

Vì phải tẩy trang, ngay lập tức, Tiêu Băng yêu cầu camera quay toàn bộ quá trình của Trần Mật, để mọi người nhìn rõ.

Rất nhanh, Trần Mật với mặt mộc xuất hiện trên màn hình lớn, các cô gái đều không thể tin được, sự hy sinh này không nhỏ chút nào.

Đặc biệt nhìn hai quầng thâm mắt to của Trần Mật, tình trạng da rất tệ, trên trán còn có mụn nhỏ.

Thậm chí để kiểm chứng mụn trên mặt hai học sinh là thật, còn cho hai người xuống đi một vòng.

Tiêu Nhiên thậm chí còn kéo một nam sinh, trước mặt mọi người nặn một nốt mụn, video quay toàn bộ quá trình, thật sự rất giải tỏa.

Điều này tuyệt đối không ai nghi ngờ.

Đường Lập Dương không nhịn được nói: Phục rồi, thấy con trai tôi có mụn thì nặn, lên đại học nặn cho bạn cùng phòng, bây giờ còn nặn nữa.

Anh không hiểu cái niềm vui này đâu.

Tiêu Nhiên xua tay nói.

Tiêu Băng vẫy tay, Thi Nịnh lập tức giúp Trần Mật đắp mặt nạ Tiên Ngọc Lan.

Nhìn đồng hồ, Tiêu Băng nói: Tiếp theo, chính là khoảnh khắc chứng kiến phép màu, chỉ cần mười phút.

Mọi người cũng đều nghi hoặc nhìn, đây là trực tiếp tại hiện trường, lại còn có đại minh tinh Trần Mật phối hợp.

Nếu mười phút không có hiệu quả, thì sẽ mất mặt to.

Tiêu Nhiên khẽ nói: Dượng, không có bất ngờ gì chứ.

Thẩm Hạo khẽ cười: Yên tâm, tuyệt đối không có bất ngờ.

Nói xong, Thẩm Hạo khẽ búng ngón tay, giúp Trần Mật, người đầu tiên bước ra, tinh lọc làn da.

Vì các cô gái có ý định này, Thẩm Hạo cũng định ủng hộ họ một chút.

Rất nhanh, dưới khán đài xì xào bàn tán.

Mọi người không hiểu, làm lớn chuyện như vậy, chỉ vì một buổi giới thiệu mỹ phẩm.

Chuyện này đúng là chịu chơi lớn.

Tuy nhiên, không ít người vẫn đang chờ xem trò cười.

Dám tuyên bố mười phút có hiệu quả, loại hiệu quả nghịch thiên này, hiện tại thật sự chưa từng thấy.

Tuy nhiên, dám khoác lác như vậy, chắc chắn cũng có chút tài cán.

Mười phút trôi qua chậm rãi.

Đinh một tiếng.

Tiêu Băng cười nói: Khoảnh khắc chứng kiến phép màu đã đến rồi.

Nghe vậy, cả khán phòng đều tò mò nhìn sang.

Phần lớn ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Trần Mật.

Dù sao, danh tiếng của Trần Mật là lớn nhất, hiệu ứng tương phản cũng lớn nhất.

Ba máy quay, quay toàn bộ quá trình.

Khi Trần Mật gỡ mặt nạ, rửa mặt bằng nước sạch, dùng khăn lau khô những giọt nước, cả khán phòng kinh hô.

Mọi người chỉ thấy Trần Mật trên màn hình lớn, không chỉ mụn trên trán biến mất, quầng thâm mắt cũng không còn, làn da càng trắng mịn như ngọc, sáng bóng.

Trắng muốt.

Tất cả mọi người đều không thể tin được mà trợn tròn mắt.

Ôi trời ơi, thật hay giả vậy.

Hiệu quả này quá nghịch thiên rồi.

Giả quá, sao tôi lại nghi ngờ là kịch bản vậy.

Khi Trần Mật soi gương xong, hai mắt trợn tròn, vô cùng kinh ngạc.

Sờ sờ mặt, sờ sờ trán.

Ôi trời ơi, làm sao có thể.

Đừng nói người khác, ngay cả Trần Mật cũng nghi ngờ là giả.

Hai tay xoa xoa, hoàn toàn không vấn đề gì, véo một cái vào má, mềm mại hồng hào.

Mẹ ơi, là thật.

Trần Mật kích động ôm miệng, quỳ xuống đất không dám tin.

Ha, mẹ ơi là thật.

Cả người vừa khóc vừa cười.

Động tác khoa trương đó, diễn tả chân thật cảm xúc.

Diễn xuất đỉnh cao.

Mọi người đều nhìn dáng vẻ kích động của Trần Mật như vậy.

Nửa ngày sau, Trần Mật kích động nói năng lộn xộn: Cảm ơn, cảm ơn, quá cảm ơn rồi, tôi nằm mơ cũng không nghĩ tới, lại tốt đến vậy.

Tiên Ngọc Lan tôi ủng hộ, tôi một vạn lần ủng hộ.

Không chỉ Trần Mật, ngay cả hai học sinh kia cũng vô cùng kích động.

Mụn của họ, đã đi khám bao nhiêu khoa da liễu mà không khỏi, bây giờ lại khỏi rồi.

Quá cảm kích.

Lúc này, Tiêu Băng cười nói: Hiệu quả thế nào, quý vị có thể tự mình cảm nhận.

Trần Mật mau lại đây, tôi xem thật giả.

Cô bạn thân của Trần Mật vội vàng nói.

Thấy Tiêu Băng gật đầu, Trần Mật bước xuống sân khấu.

Các cô gái lập tức vây quanh Trần Mật xem xét.

Đều là phụ nữ, đối với làn da thì họ vẫn hiểu rõ.

Sờ nắn nửa ngày, phát hiện làn da của Trần Mật là thật, một chút cũng không giả.

Ngay lập tức, tất cả mọi người đều kinh hô lên.

Đù má, là thật.

Nghịch thiên a.

Hiệu quả này cũng quá tốt rồi.

Khoảnh khắc này, ba chữ Tiên Ngọc Lan trong lòng các cô gái đã được nâng lên vô hạn.

Đều hối hận vừa nãy không lên thử.

Bây giờ họ mới nhận ra, Trần Mật phản ứng thật nhanh.

Dù Tiên Ngọc Lan không có hiệu quả, thì người đầu tiên đứng ra, cũng là người đã đóng góp, tạo ân tình.

Làm sao cũng không lỗ.

Tại hiện trường không thể giả dối, rất nhiều người đích thân đến xem, quả thực đã tin.

Chương 723

Mười phút, đương nhiên là thần tích.

Những người có mặt, ai là kẻ ngốc, lập tức nhìn thấy cơ hội kinh doanh.

Nếu tất cả đều có hiệu quả như vậy, chắc chắn là một gà đẻ trứng vàng.

Tiêu Nhiên, Tiên Ngọc Lan đại lý thương làm sao để có được.

Tiêu Nhiên xua tay nói: Chắc không có đại lý đâu, dù sao cũng đi theo hướng cao cấp.

Đừng thế chứ, trong nước không cấp đại lý, vậy còn nước ngoài thì sao.

Cái này tạm thời vẫn chưa quyết định, đợi quyết định rồi nói.

Nói trước nhé, đến lúc đó cho tôi một suất nhé.

Tôi cũng muốn một suất.

Nào Tiêu Nhiên, kính cậu một ly.

Tiêu Băng trên sân khấu cười nói: Hiệu quả của Tiên Ngọc Lan thì mọi người cũng đã thấy rồi, quý vị cảm thấy thế nào.

Thần kỳ.

Đúng là phép màu.

Vô địch.

Tôi muốn mua.

Thấy mọi người nhiệt tình dâng cao, Tiêu Băng khẽ cười, cũng không bất ngờ.

Đây chính là giá trị cốt lõi.

Sản phẩm Tiên Ngọc Lan chủ yếu là mỹ bạch khư đậu.

Tổng cộng có ba cấp độ.

Sản phẩm vừa rồi dùng cho mấy vị trên sân khấu đều là sản phẩm đắt nhất của Tiên Ngọc Lan, một bộ một trăm vạn, mười phút có hiệu quả, hiệu quả mỹ bạch khư đậu thì quý vị cũng đã thấy rồi.

Cấp thấp nhất ba vạn một bộ, tất cả mụn đều đảm bảo biến mất trong ba ngày.

Cấp thứ hai mười vạn, tất cả mụn biến mất trong một đêm, và mỹ bạch liên tục.

Ở đây cần nhấn mạnh một điểm, bất kể mụn cứng đầu đến đâu cũng không thành vấn đề.

Tuy nhiên, cấp độ một trăm vạn, do nguyên liệu dược liệu ngang quý, chỉ có thể cung cấp cho một số ít người sử dụng, năm nay thì hết rồi.

Lời vừa dứt, cả khán phòng một trận thất vọng.

Tuy nhiên, hôm nay là buổi đấu giá từ thiện, tôi sẽ mang phần của mình ra đấu giá, tổng cộng ba bộ, tất cả tiền mặt thu được sẽ quyên góp cho các học sinh nghèo.

Ủng hộ.

Tiêu Băng: Chương trình kết thúc, bây giờ bắt đầu chủ đề từ thiện tối nay.

Nói xong, cô bước xuống sân khấu.

Tiểu Tát tiếp quản micro: Vậy thì đã đến phần đấu giá căng thẳng và kích thích nhất tối nay.

Món đấu giá đầu tiên hôm nay, chính là bộ sản phẩm quý hiếm Tiên Ngọc Lan, giá khởi điểm 100 vạn. 200 vạn.

Trần Mật là người đầu tiên giơ tay. 210 vạn.

Các nữ minh tinh khác có mặt cũng động lòng không thôi, không thể chờ đợi được muốn trải nghiệm.

Nếu có được hiệu quả như Trần Mật, vài trăm vạn cũng đáng.

Tiêu Nhiên: 500 vạn.

Cả khán phòng đều nhìn về phía Tiêu Nhiên, liền không có ai giơ tay nữa.

Trần Mật rất muốn giơ tay, nhưng cũng không tiện giành sự chú ý của bàn này, liền bỏ tay xuống.

Hiệu quả hôm nay, Trần Mật quá kích động rồi, nhất định phải báo đáp và cảm ơn.

Trần Đại Hằng: 1000 vạn, đừng ai giành với tôi.

Một nghìn vạn cho một bộ mỹ phẩm, ngay lập tức tất cả mọi người đều từ bỏ, tiền của ai cũng không phải từ trên trời rơi xuống.

Đương nhiên, Trần Đại Hằng cũng chỉ là giữ thể diện cho Thẩm Hạo mà thôi, không có hứng thú với mỹ phẩm.

Tiểu Tát cười nói: Oa, một nghìn vạn, còn có ai ra giá cao hơn không.

Dừng lại một chút, Tiểu Tát tiếp tục nói: Một nghìn vạn lần thứ nhất, một nghìn vạn lần thứ hai.

Một ức.

Oa.

Cả khán phòng một trận kinh hô.

Đều kinh ngạc nhìn về vị trí của người ra giá.

Chỉ thấy Thẩm Hạo thản nhiên giơ bảng hiệu.

Để một bộ mỹ phẩm, lại đấu giá ra một ức, thật chấn động.

Là buổi tiệc của người phụ nữ của mình, Thẩm Hạo vẫn ủng hộ.

MC Tiểu Tát đều kinh ngạc đến nỗi không khép miệng lại được, anh ta vốn tưởng một nghìn vạn đã là giá trên trời rồi, bây giờ lại trực tiếp phá vỡ con số ức.

Hiện trường lập tức trở nên yên tĩnh.

Nhìn Thẩm Hạo tuấn tú phi phàm, Tiểu Tát dường như nhìn thấy Mã bang chủ tôi không yêu tiền.

Trời ơi, đây là một ức đó, tim tôi đập đến tận cổ họng rồi.

Quý vị còn có ai ra giá cao hơn không, tôi nghĩ chắc chắn không còn ai cao hơn nữa.

Tuy nhiên, quy trình vẫn phải đi theo.

Một ức lần thứ nhất, một ức lần thứ hai, một ức lần thứ ba, được, thành giao, bộ sản phẩm quý hiếm Tiên Ngọc Lan này thuộc về vị tiên sinh này rồi.

Cả khán phòng vỗ tay vang dội.

Ai cũng không ngờ, màn khai môn hồng này lại bá đạo đến vậy.

Mấy người ngồi cùng bàn với Thẩm Hạo, lúc này mới cảm nhận được khí tức của thần hào.

Mặc dù những người có mặt đều là giới thượng lưu phú quý, nhưng chi một trăm triệu để mua một bộ mỹ phẩm thì vẫn cảm thấy thật sự quá sức tưởng tượng.

Cảm giác như ném nước vào nước vậy.

Chi một trăm triệu mua một món đồ cổ còn không gây chấn động đến thế.

Danh xưng thần hào của Thẩm Hạo xem như đã được khẳng định, cái khí chất đại gia bức người này, lúc nào cũng ảnh hưởng đến những người phụ nữ xung quanh.

Khiến họ chỉ hận không thể nhào vào lòng Thẩm Hạo.

Tiếp theo, bộ sản phẩm cao cấp Tiên Ngọc Lan thứ hai được Trần Đại Hằng mua với giá mười triệu.

Bộ thứ ba được Trần Mật mua với giá năm triệu.

Có thể nói, hôm nay Tiên Ngọc Lan đã thể hiện đẳng cấp đủ mặt.

Ba bộ mỹ phẩm, bán ra gần 120 triệu, đủ để chấn động toàn thế giới.

Mặc dù chi năm triệu để mua một bộ mỹ phẩm có vẻ ngốc nghếch, nhưng Trần Mật rất phấn khích.

Hiệu quả tốt hay không chỉ có cô tự biết.

Có thể nói, sau ngày hôm nay, cô đã trở thành fan cứng của Tiên Ngọc Lan, tuyệt đối sẽ không dùng bất kỳ sản phẩm nào khác nữa.

Trần Mật đâu biết rằng, tuy Tiên Ngọc Lan có hiệu quả trị mụn và làm trắng da không tệ, vượt xa mọi sản phẩm cùng loại trên thế giới, có thể thấy hiệu quả trong mười phút.

Nhưng muốn làn da phục hồi sức sống, trở nên mịn màng và có hiện tượng trẻ hóa thì không có, trước đây đều là công lao của Thẩm Hạo.

Người đầu tiên thử cua lúc nào cũng có lợi.

Coi như là một chút phần thưởng cho cô ta.

Nếu người khác ủng hộ mà không có lợi ích gì, thì sau này ai còn nguyện ý cống hiến hết mình nữa.

Đợi đến khi ba bộ mỹ phẩm được đấu giá xong, mọi người đều nghĩ rằng tiết mục chính của buổi đấu giá hôm nay đã hết.

Nhưng, không ngờ tới, một câu nói của Tiểu Tát đã hoàn toàn đốt cháy toàn bộ hội trường.

Ối trời ơi, không ngờ mọi thứ vừa rồi căn bản không phải kết thúc, mà chỉ là màn khởi động, bữa chính mới vừa bắt đầu.

Chỉ thấy Tiểu Tát với vẻ mặt nghiêm túc đi đến trước một vật thể được phủ vải đỏ, cô hít sâu một hơi, sau đó cẩn thận đưa hai tay, chậm rãi vén tấm vải đỏ bí ẩn lên.

Theo từng chút một tấm vải đỏ được vén ra, ánh mắt mọi người đều chăm chú nhìn vào thứ được bọc.

Cái quái gì thế này, bọc kín như vậy.

Khi tấm vải đỏ hoàn toàn hạ xuống, một khối bạch ngọc to bằng quả bóng đá đột nhiên xuất hiện trước mắt mọi người.

Khối bạch ngọc đó trắng muốt không tì vết, tựa như mỡ dê, dưới ánh đèn sáng rực lại càng tỏa ra thứ ánh sáng mê hoặc lòng người, giống như ánh trăng trong trẻo.

Lúc này Tiểu Tát mới trịnh trọng nói: Đây là một khối Ngọc Hòa Điền cấp dương chi tuyệt đối, sau triều Thanh, loại phẩm chất và kích cỡ như thế này đã rất hiếm rồi, có thể thấy được sự quý giá của nó, quan trọng hơn là khả năng điêu khắc, quá hoàn hảo.

Toàn bộ mọi người đều ngẩn người, một khối Ngọc Hòa Điền cấp dương chi lớn như vậy, vậy mà lại có thể thấy ở đây, sao có thể chứ.

Trong nước ta từ xưa đến nay đều có văn hóa ngọc truyền thừa.

Theo sự khan hiếm dần của Ngọc Hòa Điền, nhiều thương gia đã làm giả, dẫn đến việc Ngọc Hòa Điền trên thị trường giữ giá cao ngất.

Nhưng Ngọc Hòa Điền cấp dương chi lại càng hiếm hơn, cơ bản là các nhà sưu tầm lớn đều đã cất giữ.

Không ngờ hôm nay lại còn có loại hàng cực phẩm này.

Thông thường, loại cấp bậc này đều là đối tượng tranh giành của các nhà đấu giá hàng đầu.

Thậm chí giảm bớt hoa hồng cũng nguyện ý đấu giá.

Ngọc Hòa Điền cấp dương chi ít thấy thật.

Đáng để sở hữu.

Ngay sau đó là video quay cận cảnh.

Oa, chất ngọc dương chi này mịn màng đẹp như thịt quả vải thiều vậy.

Mịn màng ấm áp, trăm năm khó kiếm, đúng là chất liệu cực phẩm hiếm có, huống hồ lại lớn như vậy, mua được với giá hai vạn một gram, tôi thấy hoàn toàn hời lớn.

Anh nghĩ gì thế.

Ánh mắt của rất nhiều người đều rất tinh tường, lập tức bị thu hút.

Trần Đại Hằng cũng có công việc kinh doanh đá quý, đầu óc bắt đầu quay cuồng nhanh chóng.

Món đồ này, cho dù là làm vòng tay, khoét hai mươi cái cũng không vấn đề.

Chương 724

Nếu tìm một nghệ nhân điêu khắc tài giỏi, điêu khắc một phen, sẽ trở thành báu vật truyền đời.

Khối Ngọc Hòa Điền này, cấp dương chi, quan trọng là không tì vết, trọng lượng đạt 6 kilogram.

Cả hội trường xôn xao, một khối Ngọc Hòa Điền cấp dương chi đỉnh cấp nặng 6 kilogram thật sự là một sự tồn tại nghịch thiên.

Hai vạn một gram là mức thấp nhất.

Tiểu Tát: Giá khởi điểm một trăm triệu.

Mọi người sững sờ, không ngờ lại rẻ thế này.

Đối với họ mà nói, thứ tốt như vậy, thật sự quá hời.

Tiêu Nhiên lập tức nói: Tôi trả 110 triệu.

Trần Đại Hằng: 120 triệu. 150 triệu. 160 triệu. 180 triệu.

Trần Đại Hằng nói: Anh bạn, giá 180 triệu này đã gần 3 vạn một gram rồi, anh mua về lợi nhuận không nhiều đâu, chi bằng nhường cho tôi.

Không cần, tôi chỉ muốn điêu khắc một vật trang trí, làm báu vật truyền đời. 200 triệu.

Trần Đại Hằng đành phải tăng giá.

Nhìn mọi người tranh giành nhau, Thẩm Hạo có chút bất ngờ, loại Ngọc Hòa Điền này trong nhẫn không gian của hắn thì nhiều vô kể.

Không ngờ mọi người lại thích đến vậy.

Sau khi giá lên đến 200 triệu, số người tranh giành không còn

nhiều, chỉ còn lại Trần Đại Hằng và một người đàn ông mập mạp. 210 triệu.

Trần Đại Hằng vừa định tăng giá, Thẩm Hạo đã ngăn lại: Thôi, nhường cho anh ta đi.

Được thôi, tôi nể mặt anh Hạo.

Trần Đại Hằng cũng không tranh nữa.

Anh ta thật sự rất thích khối Ngọc Hòa Điền này.

Đồ tốt khó kiếm.

Dường như thấy được sự thất vọng của Trần Đại Hằng, Thẩm Hạo nói: Lát nữa tôi sẽ đưa anh một cục theo giá thị trường.

Nghe vậy, Trần Đại Hằng kinh ngạc mừng rỡ nói: Anh Hạo, thật sao.

Cái thứ này cần gì phải nói dối.

Thẩm Hạo cười nói.

Cũng là Ngọc Hòa Điền cấp dương chi sao.

Trần Đại Hằng căng thẳng hỏi.

Cũng gần giống cái này thôi, nếu không thì tôi cho anh miễn phí.

Thẩm Hạo nói.

Ha ha, tốt quá, anh Hạo đúng là đỉnh, cảm ơn nhiều lắm.

Tiêu Nhiên vội vàng nói: Dượng ơi, cháu, cái đó cháu cũng muốn, cháu xin tăng giá.

Ừm, lát nữa cháu cũng có một cục.

Thẩm Hạo nói.

Ha ha, cảm ơn dượng.

Những người khác nhìn nhau, có chút bắt đầu nghi ngờ.

Ngọc Hòa Điền cấp dương chi lớn như vậy, bao giờ thì lại nhiều thế này.

Thấy những người khác không tin, Thẩm Hạo cũng không giải thích.

Tiêu Nhiên càng sẽ không giải thích, người khác không hiểu Thẩm Hạo, nhưng Tiêu Nhiên thì quá hiểu rồi.

Từ cá ngừ đại dương dưới biển, đến gỗ Hoàng Hoa Lê, gỗ Kim Ti Nam, Ngọc Hòa Điền, đều là chuyện thường tình.

Ai dám dùng gỗ Hoàng Hoa Lê đỉnh cấp làm đồ nội thất, dùng gỗ Kim Ti Nam đầy vân vàng để làm trần nhà.

Các vật phẩm đấu giá tiếp theo, không chỉ khiến đàn ông động lòng, phụ nữ càng động lòng hơn.

Thậm chí đã kinh động đến các nhà đấu giá toàn quốc.

Không ai ngờ rằng một buổi tiệc từ thiện lại phi thường đến vậy.

Ngọc Hòa Điền cấp dương chi đỉnh cấp, Phỉ Thúy xanh Hoàng gia loại pha lê đỉnh cấp, bàn thư bằng gỗ Hoàng Hoa Lê đỉnh cấp, đồ nội thất bằng gỗ Kim Ti Nam đỉnh cấp, gỗ Tử Đàn lá nhỏ, ngọc trai lớn bằng nắm tay, thậm chí cả nhân sâm 500 năm tuổi cũng được mang ra.

Toàn bộ đều là dược liệu đỉnh cấp.

Khoảnh khắc này, tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy không uổng công đến đây.

Những thứ này, muốn mua cũng không mua được.

Không chỉ các nhà đấu giá kinh ngạc, mà cả các ông trùm trong giới đá quý, dược liệu, gỗ, nội thất cũng vội vàng nhờ người gọi điện hỏi xem ai có mặt tại hiện trường.

Bất chấp mọi giá, phải mua được các vật phẩm đấu giá.

Bất kỳ món đồ nào trong số này, mang về, đều là báu vật trấn tiệm.

Thậm chí các đại thương gia trên toàn quốc cũng đều chú ý đến buổi đấu giá lần này.

Theo từng món đấu giá được bán với giá trên trời, Tiêu Nhiên nuốt nước bọt, kinh ngạc nhìn Thẩm Hạo, cẩn thận nói: Những thứ này sẽ không phải đều do dượng cung cấp đó chứ.

Những thứ này trên thị trường căn bản không có, đồ đỉnh cấp đều đã có chủ.

Trong toàn bộ hội trường, ngoài Thẩm Hạo có thể kiếm được những thứ phi thường đến vậy, còn có ai nữa.

Trong buổi tiệc đáng chú ý này, từng món trân bảo hiếm có lần lượt được trưng bày trước mắt mọi người.

Tiêu Nhiên và tất cả những người có mặt đều kinh ngạc đến không thể tin được.

Khi nào thì buổi tiệc từ thiện lại khủng khiếp đến thế này, mọi người trước đó không hề nhận được bất kỳ thông tin nào.

Tiêu Nhiên cũng vậy, cô ruột của cậu là Tiêu Băng cũng không tiết lộ bất kỳ tin tức nào.

Những bảo bối cực kỳ hiếm thấy này dù có tiền cũng chưa chắc đã mua được.

Thậm chí Tiêu Nhiên còn kinh ngạc đến quên cả gọi dượng nữa.

Đối với những thứ này, Thẩm Hạo không hề để tâm, hoàn toàn không có cảm giác gì.

Cười phất tay nói: Không phải của tôi, đều là tôi bán hộ người

khác, vừa hay mang ra đấu giá luôn, cũng cho náo nhiệt chút chứ.

Nghe vậy, mọi người đều không ngừng kinh hô.

Nhiều đồ tốt như vậy, vậy mà đều do Thẩm Hạo cung cấp, thật là phi thường.

Tiếp theo được đấu giá là một củ nhân sâm núi tự nhiên 500 năm tuổi.

Thật sự hiếm có.

Nhân sâm đã tồn tại từ thời kỳ kỷ Đệ Tam, nhưng mãi đến thời Thần Nông thị mới được phát hiện và ứng dụng.

Nhân sâm có thể nói là xuyên suốt toàn bộ lịch sử nước ta, giống như ngọc, được mọi người yêu thích.

Ngay từ thời Tần Hán, trong cuốn sách Thần Nông Bách Thảo Kinh đã xuất hiện ghi chép về giá trị dược liệu của nhân sâm.

Thần Nông Bách Thảo Kinh ghi lại, nhân sâm vị ngọt. trừ tà khí, sáng mắt khai tâm ích trí. kéo dài tuổi thọ.

Sau đó, công hiệu đặc biệt của nhân sâm càng đi sâu vào các tầng lớp xã hội.

Thời Đường, Tống, đến Minh Thanh, việc khai thác ồ ạt đã khiến nhân sâm ở Liêu Đông cũng đối mặt với khủng hoảng tài nguyên, đến triều Thanh, khu vực khai thác đã dần dịch chuyển về phía bắc.

Mà ngay cả trong thời cổ đại, nhân sâm núi tự nhiên 500 năm tuổi cũng vô cùng hiếm có.

E rằng chỉ có hoàng thất mới có tư cách hưởng dụng.

Quả không hổ danh là người tốt nghiệp khoa văn của Đại học Bắc Kinh, câu chuyện cứ thế mà tuôn ra.

Kèm theo lời kể chậm rãi, đầy màu sắc của Tiểu Tát, ánh mắt mọi người đều bị thu hút vào củ nhân sâm núi 500 năm tuổi này.

Trong chốc lát, cả hội trường tràn ngập một bầu không khí hưng phấn khó tả, dường như mỗi người đều có thể cảm nhận được sức mạnh bí ẩn và giá trị quý giá tiềm ẩn trong củ nhân sâm núi này.

Phải biết rằng, đối với đa số mọi người, nhân sâm núi có niên đại lâu đời như vậy vẫn là lần đầu tiên được nhìn thấy, đều vô cùng hiếu kỳ.

Dù là giữ lại để dùng cho bản thân, mong hấp thu dược hiệu thần kỳ có thể tiềm ẩn trong đó. hay cẩn thận cất giữ, để nó trở thành một vật phẩm truyền đời độc nhất vô nhị, đều là những lựa chọn cực kỳ hấp dẫn.

Dù sao, một vật phẩm độc nhất vô nhị như thế này tồn tại trên đời thật sự quá hiếm thấy, mức độ quý giá của nó không cần phải nói cũng biết.

Hơn nữa, có một đạo lý mà ai cũng biết: dù ban đầu chỉ là một vật phẩm bình thường nhất, nhưng chỉ cần nó liên hệ với từ độc nhất vô nhị, thì giá trị của nó sẽ ngay lập tức tăng theo cấp số nhân.

Không ít người, mắt đều sáng lên, đồ tốt, nhất định phải có được, thậm chí không ít người còn lấy điện thoại ra.

Củ nhân sâm núi 500 năm tuổi hôm nay, bỏ lỡ là thật sự không còn nữa.

Giá khởi điểm của nó chỉ một ngàn vạn mười triệu.

Lời vừa dứt, đã có người ra giá.

Mười lăm triệu.

Hai mươi triệu.

Hai mươi hai triệu.

Trương Phi lúc này cũng bị buổi đấu giá hôm nay làm cho kinh ngạc, những món đồ được đấu giá lần này, vậy mà toàn bộ đều là hàng đỉnh cấp, không có một món thứ phẩm nào.

Anh ta nhìn cái gì cũng muốn, đồ tốt tuyệt đối sẽ ngày càng có giá trị.

Giữ ở nhà, tuyệt đối là loại hàng có giá trị thật tốt nhất, còn hơn tiền giấy rất nhiều.

Giá trị thực sự của buổi đấu giá này cũng đang được nâng cao vô hạn.

Nhìn củ nhân sâm 500 năm tuổi, giá đã lên đến ba mươi triệu, mà vẫn không ngừng nghỉ.

Thậm chí các ông lớn của các tập đoàn internet cũng đã tham gia.

Những tân quý của thế kỷ mới này, đúng là có tiền thật.

Trương Phi cũng muốn, nhưng nhìn giá cứ tăng lên mãi, anh ta lại băn khoăn.

Nếu tung tin ra ngoài, có rất nhiều người sẽ mang đến cho anh ta, nhưng nhận đồ của người khác thì tay sẽ bị ngắn đi, ăn của người khác thì miệng sẽ bị ngắn đi, cuối cùng đều phải trả giá.

Tiêu Nhiên cũng muốn, nhưng bị Thẩm Hạo ngăn lại, thứ này Thẩm Hạo bán như rau cải cũng còn thừa sức.

Chương 725

Nhân sâm vốn dĩ rất nhiều, chỉ là đã bị ăn hết.

Nhân sâm trong nước đã bị tiêu hao hết vào thời Minh Thanh, khi đó nhà Minh cấm giao dịch chợ búa, nhà Thanh còn có mấy chục vạn cân nhân sâm không bán được.

Nhờ phơi khô mà mở ra con đường mới.

Nhưng ở Linh Vân đại lục, thật sự là nhân sâm mọc khắp nơi.

Ngay cả ở bí cảnh Thiên Vũ sớm nhất, nhân sâm cũng mọc thành từng mảng, rác rưởi như cỏ dại vậy.

Tiểu Tát phấn khích nói: Đã 35 triệu rồi, còn có ai muốn nữa không.

Bốn mươi triệu.

Bốn mươi hai triệu.

Năm mươi triệu.

Hôm nay Tiểu Tát hoàn toàn thỏa mãn, buổi đấu giá lần này khiến cô sướng rơn.

Kích thích.

Ban đầu là 80 vạn phí tham gia, bây giờ bản lý lịch này sau này đều là vốn liếng đàm phán tuyệt vời.

Tiếp theo, không khí tại hiện trường ngày càng trở nên sôi động.

Bất kể là phỉ thúy, Ngọc Hòa Điền hay nhân sâm, mỗi món đều được bán với giá trên trời.

Sôi nổi hơn nhiều so với các sản phẩm mỹ phẩm Tiên Ngọc Lan

trước đó.

Cuối cùng, củ nhân sâm rừng 500 năm tuổi đã được một nữ minh tinh mua với giá 160 triệu.

Cô ấy coi như đã ra mặt một lần, nữ minh tinh càng kích động đến đỏ bừng mặt.

Quá nở mày nở mặt rồi.

Tuy nhiên, mọi người cũng đều biết, chắc chắn là ông chủ phía sau đã chi tiền.

Bất tri bất giác, đã gần ba tiếng đồng hồ.

Tiểu Tát chỉ cảm thấy cổ họng mình sắp bốc khói.

Cô nhìn quanh, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Tôi xin tuyên bố, buổi tiệc từ thiện hôm nay kết thúc tại đây.

Toàn bộ mọi người đều đứng dậy vỗ tay.

Khoảnh khắc này, mọi người đều cảm thấy hôm nay đến thật đáng giá.

Đúng là một bữa tiệc thị giác.

Ban đầu mọi người đều cảm thấy tiêu chuẩn rượu tối nay hơi cao, có chút ý muốn làm ra vẻ giàu có.

Nhưng bây giờ thì không thấy có vấn đề gì nữa.

Ba chữ Tiên Ngọc Lan, thật sự đã một phát nổi tiếng.

Cùng với thời gian trôi qua, chắc chắn sẽ bùng nổ.

Thẩm Hạo nói: Được rồi, giải tán thôi.

Cùng mọi người rời đi, Thẩm Hạo đến phòng riêng.

Tiêu Băng, Thi Nịnh, Hạ Ny, Trương Mạt bốn cô gái thấy Thẩm

Hạo lập tức ôm chầm lấy anh.

Hôn tới tấp trong sự phấn khích.

Có thể nói, buổi tiệc từ thiện hôm nay thật sự đã thể hiện đầy đủ đẳng cấp.

Toàn bộ đều là những món đồ xa xỉ đỉnh cấp.

Ôm một lát, Tiêu Băng mới có chút phấn khích nói: Ông xã, Tiên Ngọc Lan của chúng ta chắc chắn sẽ một phát nổi tiếng.

Không cần quảng cáo trên mạng sao.

Thẩm Hạo hỏi.

Tiêu Băng mím môi cười nói: Ông xã, anh giỏi các mặt khác, nhưng kinh doanh thì lại khác.

Sản phẩm cao cấp nhất tối kỵ việc ai ai cũng biết.

Chỉ cần một nhóm người biết là đủ.

Càng thần bí, càng khiêm tốn thì hiệu quả càng tốt.

Cuộc sống hàng ngày của giới quyền quý, càng có thể kích thích ham muốn tò mò của tầng lớp thấp hơn.

Vén lên một góc, còn hấp dẫn hơn là phơi bày toàn bộ.

Thẩm Hạo: Các em tự mình quyết định là được, có khó khăn thì tìm tôi.

Cảm ơn ông xã.

Thôi, về thôi.

Nghe vậy, Tiêu Băng có chút ngại ngùng nói: Số tiền đấu giá hôm nay đều sẽ được quyên góp hết, ông xã, lần này anh thật sự phải tốn kém rồi.

Mấy cô gái cũng cảm thấy xót ruột, tổng cộng cũng mấy tỷ mà.

Thẩm Hạo cười phất tay: Chỉ là một ít đồ bỏ đi thôi, chẳng đáng giá, các em muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

À.

Mấy cô gái bị lời nói của Thẩm Hạo làm cho kinh ngạc.

Ông xã, đây đều là Ngọc Hòa Điền cấp dương chi cực phẩm, phỉ thúy xanh hoàng gia loại pha lê, nhân sâm 500 năm tuổi, những thứ này quý giá là vì chúng đủ hiếm có.

Có thể gặp nhưng không thể cầu a, ông xã anh sẽ không phải là đào được kho báu đó chứ.

Thấy mấy cô gái không tin, Thẩm Hạo nói: Được rồi, về biệt thự mỗi người tôi sẽ tặng một củ nhân sâm 500 năm tuổi, nếu thích thì cho các em ăn mỗi ngày, ăn mỗi bữa.

Thật sao.

Trương Mạt mừng rỡ không thôi.

Đương nhiên là thật, cái thứ này cần gì phải lừa dối.

Thẩm Hạo cười nói.

Cảm ơn ông xã.

Ông xã, hay là anh và mọi người về trước, ở đây còn một số thủ tục hậu kỳ cần xử lý, em ở lại là được rồi.

Tiêu Băng nói.

Em một mình cô đơn lắm, em ở lại làm bạn với em.

Hạ Ny chủ động xin ở lại.

Đây là em chủ động yêu cầu ở lại đó nha, không phải em nói đâu.

Tiêu Băng kiêu ngạo nói.

A đồ tiện nhân đúng là làm màu.

Hạ Ny lườm Tiêu Băng một cái.

Vậy được rồi, chúng ta về trước đây.

Ngay sau đó Thẩm Hạo đưa mấy cô gái lái xe về biệt thự.

Đến biệt thự, Thẩm Hạo cũng không quên lời đã nói trước đó, mỗi người phụ nữ được tặng một khối Ngọc Hòa Điền, một củ nhân sâm 500 năm tuổi, và thêm một khối phỉ thúy nguyên thạch.

Thứ này đặt trong không gian, Thẩm Hạo còn cảm thấy vướng víu, chỉ mong có thể thanh lý hết.

Khi nhìn thấy nhiều trân phẩm như vậy, các cô gái đều lộ vẻ không thể tin được.

Tất cả đều ngây người ra, nhiều nhân sâm 500 năm tuổi, Ngọc Hòa Điền như vậy, nếu mà tuôn ra ngoài, giá cả tuyệt đối sẽ giảm thảm hại.

Họ đều không thể tưởng tượng nổi, rốt cuộc Thẩm Hạo đã kiếm đâu ra nhiều Ngọc Hòa Điền, nhân sâm, phỉ thúy đến thế.

Hiện tại mà nói, trong nước tuyệt đối không có.

Ngay cả trên phạm vi thế giới cũng chưa từng nghe nói đến.

Tiếp đó, Thẩm Hạo giống như dỡ hàng từ xe tải, đổ tất cả những rác rưởi trong không gian ra.

Phỉ thúy nguyên thạch một đống lớn, nhân sâm một đống lớn, thấp nhất cũng là 50 năm tuổi.

Ngọc Hòa Điền thì nhiều không đếm xuể, toàn bộ đều là cấp độ ngọc dương chi cực phẩm.

Nhìn đống phỉ thúy nguyên thạch và Ngọc Hòa Điền chất đống như núi, các cô gái đều kinh ngạc, trời ơi.

Cái này. cái này.

Được rồi, những thứ này, các em xem mà xử lý, rảnh rỗi không có việc gì thì bỏ thêm ít nhân sâm vào mà dùng.

Vâng, ông chủ.

Họ mất ngủ, thật sự không ngờ, những bảo vật có giá trị vô cùng quý giá, vậy mà lại nhiều đến thế.

Sáng sớm hôm sau, mặt trời vừa ló rạng.

Trần Đại Hằng và Tiêu Nhiên đã không kịp chờ đợi mà lao nhanh đến biệt thự của Thẩm Hạo.

Chỉ thấy hai người họ tay xách nách mang, những gói quà lớn nhỏ, phồng phềnh, bên trong chất đầy đủ loại quà tặng phong phú.

Những món quà này không chỉ đa dạng về chủng loại, mà còn được gói ghém tinh xảo.

Có hộp được thắt nơ bướm bằng ruy băng lộng lẫy, có cái lại được bọc kín đáo bằng túi giấy tinh tế.

Tuy nhiên, điều khiến Thẩm Hạo cảm thấy khó tin hơn nữa là, ngoài những món quà quý giá đó ra, hai người vậy mà còn bưng trên tay những suất điểm tâm sáng nóng hổi.

Anh Hạo, chào buổi sáng.

Dượng, chào buổi sáng ạ.

Thẩm Hạo: Hai cậu đến để làm từ thiện à.

Trần Đại Hằng: Nếu anh Hạo mà nghèo, thì trên thế giới này chẳng còn ai giàu nữa đâu.

Thẩm Hạo: Chậc chậc, theo logic thông thường, sáng sớm không ngủ, chín mươi phần trăm là bị phụ nữ vây khốn.

Trần Đại Hằng vội cười nói: Anh Hạo anh không biết đâu, gần đây tôi vẫn luôn dưỡng sinh, tạm thời không có hứng thú gì với phụ nữ nữa.

Tôi thấy cậu chính là quá yếu, được rồi, ngồi xuống đi.

Thẩm Hạo cười nói.

Tuy nói vậy, Thẩm Hạo cũng biết suy nghĩ của hai người, mục đích của họ rõ ràng là vì Ngọc Hòa Điền.

Sau khi ngồi xuống, Trần Đại Hằng liền vội vàng nói: Anh Hạo, khối Ngọc Hòa Điền hôm qua của anh.

Thẩm Hạo nói: Đã hứa với cậu thì đương nhiên sẽ không thất hứa, tôi để dành cho hai cậu đây.

Nói xong, anh quay sang Lục Khiết nói: Xuống hầm lấy hai khối Ngọc Hòa Điền.

Vâng, ông chủ.

Nghe lời này, Tiêu Nhiên và Trần Đại Hằng không khỏi nhìn nhau, trong mắt cả hai đều lộ ra một vẻ nghi hoặc.

Tin tức ẩn chứa trong lời nói này thật sự khiến họ hoang mang xem ra số lượng Ngọc Hòa Điền này hình như còn không ít.

Trong lòng Tiêu Nhiên và Trần Đại Hằng lại dấy lên một nỗi lo lắng mơ hồ, sợ rằng Ngọc Hòa Điền Thẩm Hạo đưa cho họ không đạt cấp dương chi.

Nếu là loại đẳng cấp kém hơn một chút, chẳng phải sẽ khiến người ta mừng hụt một phen sao.

Cấp dương chi này yêu cầu rất cao, chất liệu, màu sắc, độ trong suốt, độ già dặn, độ mịn và độ trắng, v. v. nhiều phương diện đều phải là cực phẩm mới có thể gọi là ngọc dương chi.

Chứ không phải thuần túy là trắng cấp một.

Loại ngọc thông thường, hai người họ cũng có thể kiếm được, không có gì quý hiếm.

Thật sự là Ngọc Hòa Điền cấp dương chi quá khó kiếm, cho nên hai người trong lòng mới có chút lo lắng.

Thẩm Hạo liếc mắt đã nhìn ra tâm tư của hai người, nhưng cũng lười giải thích, chỉ khi thấy hàng thật, họ mới hiểu được thật giả.

Rất nhanh vài phút sau, khi Tiêu Nhiên và Trần Đại Hằng thấy Lục Khiết trên tay ôm hai khối ngọc trắng tinh khiết.

Chương 726

Trần Đại Hằng và Tiêu Nhiên lập tức sáng mắt, trái tim treo lơ lửng hoàn toàn được đặt xuống.

Thẩm Hạo quả nhiên không lừa họ.

Vội vàng tiến lên, nhận lấy Ngọc Hòa Điền, yêu thích không rời tay mà ngắm nhìn.

Cầm đèn pin lên, cẩn thận quan sát, càng nhìn càng thích.

Chậc chậc, trắng thật, mịn thật.

Đồ tốt đúng là đồ tốt, quá tuyệt vời.

Cục của tôi này thật đẹp.

Thấy hai người si mê như vậy, Thẩm Hạo cũng không ngắt lời họ, mỗi người có sở thích riêng.

Tiêu Nhiên và Trần Đại Hằng thưởng thức vài phút sau, lúc này mới lưu luyến không rời mà hoàn hồn.

Thở dài một hơi.

Trần Đại Hằng nói: Anh Hạo, những cái khác không nói, đồ của anh ở đây thật sự vô địch.

Quá hoàn hảo, anh Hạo, quan hệ của anh đúng là quá đỉnh, những thương gia đá quý trong nước, cả ngày cứ khoe khoang, chẳng có món đồ tốt nào cả.

Vẫn phải là anh Hạo.

Thẩm Hạo: Được rồi, bớt nịnh hót đi, cậu vui là được.

Anh Hạo, tôi cứ tính theo giá cao nhất tối qua là 3 vạn một gram.

Anh Hạo nếu không hài lòng, tôi sẽ tiếp tục tăng giá.

Không cần, cứ vậy đi.

Cảm ơn anh Hạo.

Trần Đại Hằng nói xong, vui vẻ cười toe toét.

Từ trong túi lấy ra một cái cân điện tử, đừng nói, đồ dùng cũng khá đầy đủ.

Sau khi cân xong, Anh Hạo 5,4 kg, tôi đưa anh.

Phần lẻ tôi bỏ qua cho cậu, cứ tính 5 kg thôi.

Thẩm Hạo nói.

Hôm qua Trần Đại Hằng cũng nể mặt Thẩm Hạo, Thẩm Hạo cũng có qua có lại. 3 vạn một gram, đã là giá đỉnh cấp rồi, Thẩm Hạo cũng không keo kiệt.

Cảm ơn anh Hạo.

Trần Đại Hằng.

Rất nhanh, thanh toán 150 triệu.

Mặc dù giá không rẻ, nhưng Trần Đại Hằng vẫn cảm thấy rất vui vẻ.

Thẩm Hạo nói: Nếu hai cậu mang số Ngọc Hòa Điền này ra ngoài, giá này có thể sẽ sụp đổ đó.

Tiêu Nhiên nói: Đương nhiên sẽ không, đồ tốt như vậy, chúng tôi đều giữ lại cho mình mà.

Trần Đại Hằng: Tôi định điêu khắc một vật trang trí, giữ làm báu vật truyền đời.

Vật hiếm thì quý, hai người đương nhiên hiểu điều đó.

Trong buổi đấu giá tối qua, giá Ngọc Hòa Điền giữ ở mức cao

ngất, chẳng phải vì khan hiếm, khối lượng lớn sao.

Nếu hai người mang Ngọc Hòa Điền trong tay ra ngoài, thì giá chắc chắn sẽ không cao.

Tiêu Nhiên cũng chuyển 130 triệu, buổi sáng kiếm gần 300 triệu, Lục Khiết bây giờ đã không còn cảm giác gì nữa.

Dù sao thì những thứ này, trong hầm còn cả một đống lớn.

Theo Thẩm Hạo cũng đã mở mang tầm mắt không ít, trước đây có được một công việc tốt cũng đã phấn khích không thôi, bây giờ thì cuối cùng cũng đã sung túc.

Pha trà xong, Lục Khiết liền rời đi.

Đàn ông nói chuyện, cô đứng bên cạnh không thích hợp.

Quay đầu nhìn Thẩm Hạo một cái, hôm nay kiếm nhiều tiền như vậy, lông mày Thẩm Hạo cũng không nhếch lên, cô cảm thấy ông chủ ngày càng điềm tĩnh.

Lúc cô mới quen Thẩm Hạo, anh còn chỉ là nấu cơm cho anh ta.

Hơn nữa, trước đây khi Thẩm Hạo và Tiêu Nhiên giao dịch, kiếm được vài chục triệu.

Lúc đó Thẩm Hạo còn vui vẻ không ngậm miệng được, ai ngờ, một ngày kiếm mấy trăm triệu đặt trước mắt cũng không hề bận tâm chút nào.

Thậm chí, trong hầm, còn cất giữ những chất liệu đủ để làm chao đảo cả ngành.

Nếu Thẩm Hạo muốn, toàn bộ thị trường Ngọc Hòa Điền, thị trường phỉ thúy đều sẽ sụp đổ.

Tất cả các ông chủ làm ăn dối trá đều sẽ khóc thét.

Thị trường hàng ngàn tỷ, trong chốc lát sẽ sụp đổ.

Anh thật sự có thực lực này, mà anh còn phá cả thị trường cao cấp.

Đương nhiên, Thẩm Hạo đổ hết những thứ này ra, chính là có chút ghét bỏ, thấy chướng mắt.

Trước đây không nhắc đến thì không để ý, bây giờ vừa nhắc đến, thì nhìn thế nào cũng thấy không thuận mắt.

Ba người uống trà, trò chuyện rất vui vẻ.

Anh Hạo, tất cả vật phẩm đấu giá tối qua, đều đã được thanh toán hết, không có một đơn nào bị bỏ cọc cả.

Trần Đại Hằng chậc chậc hai tiếng.

Bất kể là nhà đấu giá lớn trong nước hay nước ngoài, mỗi lần đều có người trả giá cao, cuối cùng lại bỏ cọc.

Dù sao, giá càng cao thì người vi phạm hợp đồng càng nhiều.

Tiêu Nhiên: Chỉ có thể nói đồ quá tốt thôi.

Kệ đi, không được thì mua lại, dù sao người muốn thì nhiều lắm.

Thẩm Hạo thờ ơ nói.

Nếu không phải nể mặt mấy cô gái của mình, Thẩm Hạo mới lười mang ra, làm mất giá.

Ngay sau đó, Tiêu Nhiên nói: À đúng rồi, dượng, cô cháu nói, sáng sớm hôm nay, các quỹ từ thiện lớn, Hội Chữ thập đỏ, vân vân, đều gọi điện cho cô ấy, hy vọng được quyên tiền cho họ.

Thẩm Hạo nói: Thông tin cũng nhanh nhạy thật.

Dượng, dượng muốn quyên cho ai.

Thẩm Hạo nói: Thành lập quỹ từ thiện, tự mình cử người đi tìm

từ từ thôi, nhiều tiền như vậy, quyên cho người khác không yên tâm.

Vâng, dượng.

Tiêu Nhiên gật đầu nói.

Nghe vậy, Trần Đại Hằng cũng cảm thấy không có vấn đề gì.

À đúng rồi, dượng, bức thư pháp cháu nhờ hôm trước đã xong rồi.

Thẩm Hạo: Cậu không nói tôi còn quên mất, lâu thế sao.

Haizz, ông lão đó yêu thích không rời tay, nói là phải đóng khung thật đẹp, thật cẩn thận, nói trắng ra là kéo dài được ngày nào hay ngày đó.

Thậm chí còn muốn mang chữ của dượng đi tham gia triển lãm thư pháp quốc gia.

Chữ đẹp như vậy mà không đi triển lãm thật quá đáng tiếc.

Thẩm Hạo: Không có hứng thú, cậu giúp tôi treo hết lên biệt thự đi.

Vâng, dượng.

Một bên Trần Đại Hằng nghi hoặc nói: Anh Hạo còn biết thư pháp sao.

Biết chút ít.

Tiêu Nhiên nói: Tuyệt đối cấp độ tông sư.

Trần Đại Hằng có chút không tin, nhưng cũng không tiện nói ra.

Dù sao, Thẩm Hạo còn quá trẻ, trước đây cũng chưa từng nghe nói đến.

Đến giờ ăn trưa, Thẩm Hạo giữ Trần Đại Hằng và Tiêu Nhiên ở lại ăn một bữa cơm đạm bạc.

Khi nhìn thấy trong bát canh được dọn ra, vậy mà lại là củ nhân

sâm 500 năm tuổi được đấu giá tối qua.

Trần Đại Hằng nuốt nước bọt, kinh ngạc nói: Ối trời ơi.

Tiêu Nhiên cũng ngây người, hoàn toàn không dám tin.

Củ nhân sâm 500 năm tuổi cứ thế mà ăn sao.

Khoảnh khắc này, Trần Đại Hằng mới biết thế nào là thần hào.

Cái gì mà một bữa cơm mấy triệu, đó thật sự là yếu kém.

Một củ nhân sâm này đã đủ cho cậu ta phấn đấu mấy chục đời rồi.

Ngay cả Trần Đại Hằng nhìn cũng không dám động đũa, quá xa xỉ.

Ngay cả Từ Hi thái hậu năm xưa, cũng không xa xỉ đến mức ăn nhân sâm núi 500 năm tuổi.

Anh Hạo, thật sự không cần long trọng đến thế đâu, cái này. cái này thật sự không dám nhận ạ.

Thẩm Hạo nói: Con gà này là gà rừng đó, dùng nhân sâm tuyệt đối đủ vị.

Thấy hai người vẫn còn do dự, Thẩm Hạo nói: Bớt lề mề đi, nhanh ăn đi.

Ngửi thấy mùi thơm trong món ăn, Trần Đại Hằng nước dãi đã chảy ra.

Vội vàng nuốt nước bọt, nói: Cái đó anh Hạo, tôi có thể chụp ảnh, quay video được không.

Bữa cơm này lên tới hàng trăm triệu, quá xa xỉ, ôi trời ơi, tim tôi có hơi chịu không nổi.

Tiêu Nhiên nói: Cháu cũng phải lưu lại kỷ niệm, cả đời chưa từng xa xỉ như vậy bao giờ.

Thẩm Hạo nói: Ừm, chụp ảnh thì được, đừng chụp tôi.

Vâng, anh Hạo.

Trần Đại Hằng gật đầu nói.

Lập tức lấy điện thoại ra, bắt đầu chụp ảnh.

Chi một trăm triệu và ăn một trăm triệu, đó không phải là một đẳng cấp.

Ngay cả Trần Đại Hằng cũng không nhịn được mà chụp ảnh giống như những người phụ nữ khác.

Hai người chụp xong, mới không thể tin được.

Anh Hạo, chúng ta thật sự đã ăn sao.

Được rồi, ăn đi.

Trần Đại Hằng và Tiêu Nhiên múc một bát canh.

Cẩn thận uống một ngụm.

Thấy vậy, Thẩm Hạo ở bên cạnh thầm vui, anh vẫn đang đợi xem trò hay.

Nguyên khí của nhân sâm quá mạnh, cơ thể hai người chắc là đủ sốc.

Mắt thịt phàm tục của họ không nhìn thấy loại nguyên khí này, nhưng Thẩm Hạo thì có thể.

Món canh này thật sự vô địch, quá tươi ngon.

Trần Đại Hằng mắt sáng lên, không kìm được giơ ngón cái lên nói.

Anh ta thật sự là lần đầu tiên được uống món canh ngon đến vậy, những món như Phật nhảy tường đều kém xa.

Không cần kỹ thuật nấu nướng cao cấp, nguyên liệu này đã quá đỉnh rồi.

Không kìm được lại uống thêm một ngụm.

Vừa uống xong, liền cảm thấy mũi nóng lên, hai dòng máu mũi chảy ra.

Ối trời ơi, quá bổ rồi.

Trần Đại Hằng vội vàng lau máu mũi.

Thẩm Hạo cười nói: Là cậu quá yếu thôi, không sao, trong canh này có thêm dược liệu, không hại đến cơ thể cậu đâu, ăn thêm thịt là được rồi.

Nói xong, Thẩm Hạo âm thầm giúp Trần Đại Hằng và Tiêu Nhiên cuối cùng cũng hấp thu được loại nguyên khí tiềm ẩn trong nhân sâm.

Chương 727

Ăn mấy miếng thịt, Trần Đại Hằng đột nhiên ợ một cái, chỉ cảm thấy toàn thân vô cùng sảng khoái.

Cả người tinh thần phơi phới, có sức lực dùng không hết.

Anh Hạo, quả không hổ danh là nhân sâm 500 năm tuổi, đúng là đỉnh thật, đời này được nếm thử một lần đã là may mắn rồi.

Trần Đại Hằng tuy rất muốn nếm thử râu nhân sâm có vị gì, nhưng lại không dám ăn.

Thật sự sợ máu mũi cứ chảy không ngừng.

Điều khiến anh ta kinh ngạc là, Thẩm Hạo ăn không sao, mấy cô gái của Thẩm Hạo ăn cũng không sao.

Chẳng lẽ họ thật sự quá yếu.

Thứ này các cậu thật sự không thể ăn nhiều, ăn nhiều sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Thẩm Hạo nói.

Anh Hạo, sao các anh lại không sao.

Trần Đại Hằng vẫn hỏi ra.

Chúng tôi thể chất tốt, có ăn mỗi ngày cũng không sao.

Ăn mỗi ngày.

Ôi trời, đây là gia đình kiểu gì thế.

Tiêu Nhiên nói: Anh Hạo về khoản nhân sâm này, vẫn là có mối đấy.

Củ nhân sâm hàng trăm triệu này, quá lãng phí.

Trần Đại Hằng không nhịn được nói.

Không sao, chính là dùng để ăn mà.

Thẩm Hạo nói như vậy, Trần Đại Hằng còn có thể nói gì nữa, đỉnh thật.

Sau khi bữa cơm kết thúc, Trần Đại Hằng không nhịn được nói: Anh Hạo, cái nhân sâm đó còn không, cho tôi một củ đi, loại trăm năm tuổi cũng được.

Tiêu Nhiên vừa rồi không phải nói, nhân sâm 50 năm tuổi trong tay anh Hạo còn lợi hại hơn nhân sâm trăm năm của các thương gia dược liệu sao.

Được thôi, không thành vấn đề, chẳng phải nhân sâm sao, muốn bao nhiêu.

Thẩm Hạo bây giờ định nhanh chóng xử lý mấy thứ này, chiếm chỗ.

Trong không gian còn không ít gỗ, cũng định xử lý luôn, để trong không gian đơn giản là làm giảm giá trị.

Hai củ.

Trần Đại Hằng thăm dò hỏi.

Tiêu Nhiên: Dượng, cháu cũng muốn mua hai củ.

Được, các cậu đợi một chút.

Rất nhanh, Lục Khiết lại từ gara dưới đất lấy ra bốn củ nhân sâm trăm năm.

Tiêu Nhiên và Trần Đại Hằng mỗi người hai củ, khiến bọn họ vui vẻ cười toe toét.

Vừa rồi bọn họ đã trải nghiệm hiệu quả của nhân sâm, quả thực là

nghịch thiên, loại trăm năm này còn lợi hại hơn cả loại ở Trường Bạch Sơn nhiều.

Ban đầu Thẩm Hạo định tặng không cho bọn họ, cũng không định lấy tiền.

Nhưng hai người nhất quyết muốn trả, Tiêu Nhiên và Trần Đại Hằng cũng không ngốc.

Nếu là miễn phí, lần này nhận rồi, nhưng lần sau muốn nữa thì sẽ không có.

Còn nếu trả tiền thì khác, vẫn còn lần thứ hai.

Giữa bạn bè, tiền bạc phải tính toán rõ ràng mới có thể đi xa hơn, cứ nhập nhằng tiền bạc thì chắc chắn không thể đi xa.

Hai người kiên trì, Thẩm Hạo cũng tượng trưng thu tiền, mỗi củ một nghìn vạn tệ.

Do đó, hai người lại tốn thêm bốn nghìn vạn tệ, nhưng tốn nhiều tiền như vậy, cả hai đều cảm thấy mình đã lời to.

Đồ tốt, đương nhiên không ngại có nhiều.

Nhân sâm trăm năm trên thị trường cũng không thiếu, loại phẩm chất tốt có thể bán được một nghìn vạn, nhưng nói về dược hiệu thì so với nhân sâm của Thẩm Hạo còn kém xa.

Sau khi hai người rời đi, Trương Mạt mới nói: Ông xã, nhân sâm tốt như vậy mà bán cho bọn họ phí của giời rồi, giữ lại chẳng phải tốt hơn sao.

Trong mắt Trương Mạt, bọn họ lại không thiếu tiền, nhân sâm tốt giữ lại tự mình dùng là được.

Mấy cô gái khác cũng gật đầu lia lịa, trong mắt bọn họ, nhân sâm quý giá hơn nhiều.

Thẩm Hạo nói: Trong gara dưới đất nhiều nhân sâm như vậy, để đó cũng là để đó, coi như là thanh lý kho đi.

Bọn họ muốn thì cứ bán cho bọn họ.

Đừng để ý nhân sâm, ở chỗ ta cái khác thì không có, chứ nhân sâm thì nhiều, các em muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Ách.

Còn có thể nói chuyện vui vẻ được không.

Nhân sâm trăm năm từ khi nào lại đầy đường như vậy.

Nhưng Thẩm Hạo tự tin như thế, biểu cảm cũng không giống đang nói đùa, khiến bọn họ đều nghi ngờ nhân sinh.

Nhưng lời của Thẩm Hạo lại không phải giả dối, dù sao mỗi lần Thẩm Hạo nói gì đều thành sự thật.

Dạ biết rồi ông xã.

Ông xã, nhân sâm anh tặng em, em muốn tặng cho ba mẹ, để họ bồi bổ cơ thể, dù sao họ không khỏe như em.

Trương Mạt nói.

Chuyện này thì đừng nói với ta nữa, đồ tặng các em thì là việc của các em, muốn xử lý thế nào thì xử lý, dù có vứt đi ta cũng không nói một lời nào.

Đa tạ ông xã.

Ông xã anh thật tốt.

Sau đó Thẩm Hạo nói: Nhớ kỹ, loại năm trăm năm khi tặng cho người khác phải nắm chắc liều lượng, có khi không nắm chắc liều lượng sẽ nguy hiểm đến tính mạng đấy.

Dạ, ông xã.

Ông xã, anh có thể viết cho chúng em một công thức hoặc tỷ lệ không, em định dùng nó để ngâm rượu.

Trương Mạt nói.

Được thôi, loại sâm núi năm trăm năm này, ngâm rượu thì dùng một trăm cân rượu là tốt nhất.

Dạ ông xã.

Cùng lúc đó, sau khi Tiêu Nhiên và Trần Đại Hằng trở về, hai người một ngày một đêm không ngủ, dù vậy, cả hai vẫn tràn đầy tinh thần.

Trần Đại Hằng thậm chí còn tìm mấy cô gái bên ngoài.

Đúng là thần tiên hạ phàm, một phát bốn cái.

Lúc này mới thực sự hiểu được, nhân sâm của Thẩm Hạo quả thực là nghịch thiên.

Trong lòng hối hận không thôi, biết vậy thì có tốn bao nhiêu tiền cũng phải mua loại sâm núi năm trăm năm đó về.

Còn Trương Mạt, cầm nhân sâm về nhà, tặng cho ba mẹ.

Lưu Thục Cầm và Trương Chính Dân nhìn thấy củ nhân sâm lớn như vậy thì ngớ người.

Nhân sâm này của con sao mà lớn thế, gần giống với củ sâm núi năm trăm năm được đồn đại mấy hôm trước vậy.

Trương Mạt hơi mỉm cười: Ba mẹ sao lại biết ạ.

Lưu Thục Cầm: Củ nhân sâm này đã lan truyền khắp giới rồi, nhân sâm năm trăm năm không phải ở đâu cũng có, củ nhân sâm trưng bày ở Đại hội đường cũng chưa đến hai trăm năm.

Không phải nói đã bị người khác mua đi rồi sao.

Trương Mạt cười nói: Yên tâm, nhân sâm này là hàng thật, con đưa cho ba mẹ dùng đấy.

Trương Chính Dân nghiêm mặt: Đây là vật vô giá, con lấy ở đâu ra.

Đừng có đi đường vòng vèo, nhân sâm tuy bổ khí, nhưng cũng chỉ có tác dụng dưỡng sinh.

Bây giờ khoa học kỹ thuật còn mạnh hơn nhân sâm nhiều.

Đừng để bị người ta gài bẫy.

Nhân sâm dưỡng sinh thì được, nhưng muốn cứu mạng thì vẫn phải là bệnh viện lớn.

Giới quyền quý cũng không ngốc.

Nhân sâm vô giá, Trương Chính Dân không tin đối phương không có yêu cầu gì.

Ngay lập tức, ông nghĩ mục đích của đối phương là nhắm vào ông, Trương Mạt tuy cũng có chức vị.

Nhưng dù Trương Mạt trẻ tuổi tài cao, cũng không thể đóng vai trò quá lớn.

Lưu Thục Cầm cũng không đáp lời, về mặt này, bà cũng không dám hành động bừa bãi.

Trương Mạt nhìn Trương Chính Dân và Lưu Thục Cầm với vẻ mặt nghiêm túc, mím môi cười khẽ.

Ba mẹ nghĩ đi đâu vậy, con là loại người như thế sao.

Đây là con rể tốt của hai người hiếu kính đó.

Lưu Thục Cầm sửng sốt, không thể tin được nói: Con nói Tiểu Hạo sao.

Trương Mạt nói: Đúng vậy, nhân sâm ở buổi đấu giá cũng là của ông xã con đó.

Nghe vậy, Lưu Thục Cầm và Trương Chính Dân nhìn nhau, đều thấy có chút kinh ngạc.

Cha mẹ ơi, Thẩm Hạo này rốt cuộc kiếm ở đâu ra vậy.

Nhưng nghĩ đến số thịt Thẩm Hạo đã tặng, mọi chuyện dường như lại hợp lý, số thịt đó có phải ai cũng có đâu.

Mạt Mạt con không lừa mẹ chứ.

Lừa mẹ làm gì, trừ ông xã con ra, ai có thể lấy ra nhân sâm năm trăm năm chứ.

Trương Chính Dân gật đầu: Đúng là vậy.

Tài nguyên mà bọn họ nắm giữ rất lớn, nhưng cũng không thể kiếm được sâm núi năm trăm năm, thực sự là không có.

Cái thằng Tiểu Hạo này, đúng là hiếu thuận, con rể ngoan của mẹ.

Lưu Thục Cầm hài lòng nhận lấy nhân sâm.

Yêu thích không rời.

Thứ này, ai mà không quý hiếm chứ.

Trương Mạt: Con còn mang cho mẹ hai bộ mỹ phẩm nữa.

Mỹ phẩm con cứ giữ mà dùng đi, của mẹ đủ rồi.

Mẹ, đây là đồ tốt đó, mẹ dùng thử sẽ biết nó tốt đến mức nào.

Nghe vậy, Lưu Thục Cầm nhìn qua, khi nhìn thấy ba chữ Tiên Ngọc Lan thì ngẩn người.

Đây chính là Tiên Ngọc Lan được đồn đại ầm ĩ trong giới, sản phẩm chăm sóc da trị giá một trăm triệu tệ sao.

Từ sau buổi từ thiện, trong giới phu nhân quyền quý, ba chữ Tiên

Ngọc Lan vẫn rất nhạy cảm.

Mỹ phẩm một trăm triệu, dù nhiều người không tin, nhưng quả thực đủ hấp dẫn, hơn nữa video Trần Mật sử dụng họ cũng đã xem qua.

Về việc chăm sóc da, các phu nhân quyền quý đều có thông tin cực kỳ nhạy bén.

Ai mà không muốn giữ mình trẻ trung hơn chứ.

Trương Mạt: Không sai, chính là nó đó.

Nghe nói Tiên Ngọc Lan này rất hot, hiệu quả cực kỳ tốt, không biết thật giả thế nào.

Nhưng giá cả này, hình như rất đắt.

Đây cũng là sản phẩm của ông xã con đó, tốt hay không mẹ cứ dùng thử là biết, con dám đảm bảo, tuyệt đối tốt hơn các loại mỹ phẩm khác nhiều.

Sản phẩm của Thẩm Hạo.

Lưu Thục Cầm nghe vậy rất vui mừng.

Đúng là con rể tốt, cái gì tốt cũng là của anh ta.

Vậy mẹ sẽ thử xem.

Lưu Thục Cầm nhận lấy hộp, cười toe toét nói: Đứa bé này cả ngày chỉ biết tiêu tiền lung tung, sau này không được như vậy nữa đâu.

Trương Chính Dân ở bên cạnh lại mặt mày đen sầm, không vui nhìn Trương Mạt nói: Quà của ba đâu.

Trong lòng rất ghen tị, chỉ thương mẹ, không thương ba, đúng là cái áo bông bị lọt gió mà.

Đương nhiên là có rồi, con mang cho ba mười cân thịt yêu thú.

Nghe vậy, Trương Chính Dân không những không vui mà sắc mặt còn tối sầm lại, lập tức cảm thấy mình thật tiện, tại sao cứ phải nói thêm vào.

Bây giờ tinh lực đều tập trung vào quyền lực, nữ sắc ngược lại không còn hứng thú nữa.

Quyền lực mới là xuân dược của đàn ông, những thứ khác đều phải xếp sau.

Ba còn có việc, tối nay sẽ không về.

Anh dám, chiều nhất định phải về ăn cơm.

Tiểu Hạo có tấm lòng, khó khăn lắm mới tặng anh thịt ngon như vậy, lại còn rất tươi.

Không ăn sẽ hỏng mất, anh đừng làm con bé buồn.

Lưu Thục Cầm bất mãn nói.

Trương Chính Dân hừ lạnh một tiếng, ông đã tuổi này rồi, còn có muốn sống nữa không.

Nhưng không dám cãi lại, bực bội đóng sầm cửa đi ra ngoài.

Thấy Trương Chính Dân không nói gì, Lưu Thục Cầm lớn tiếng nói: Tối nay anh mà dám không về, tôi sẽ đến đơn vị tìm anh đó.

Đồ bà chằn, đúng là một bà chằn, bà đúng là hết thuốc chữa rồi.

Trương Chính Dân tức đến mềm cả chân, suýt nữa thì ngã, may mà vệ sĩ bên cạnh đỡ lấy một cái.

Ông già rồi, chân cẳng không dễ dàng.

Lưu Thục Cầm đắc ý hừ lạnh một tiếng: Cái ông ba con đó, cái gì cũng tốt, chỉ có cái là tham quyền cố vị quá.

Chương 728

Cả ngày không về nhà, cứ như thể đơn vị không có ông ta thì không hoạt động được vậy.

Đến địa vị của ba con, ai mà chẳng muốn lưu danh sử sách, sự theo đuổi không giống nhau rồi, chắc chắn không còn đặt trọng tâm vào sự nghiệp, áp lực trên người cũng lớn.

Trương Mạt cười nói.

Hừ, nói nghe hay lắm, chẳng phải vẫn muốn leo lên, giành vị trí cao hơn sao.

Quyền lực một khi đã hưởng thụ được cảnh tiền hô hậu ủng, ai mà buông bỏ được, Càn Long làm Thái Thượng Hoàng, còn nắm chặt hoàng quyền không buông nữa là.

Mẹ, vậy mẹ nói, chức quan lớn đến mức nào thì gọi là lớn.

Thôi, không nói ba con nữa, tối nay ông ta mà dám không về, xem mẹ không cào nát mặt ông ta mới lạ.

Mấy ngày tiếp theo, mỹ phẩm Tiên Ngọc Lan này trở nên hot, trong giới các bà vợ giàu có đúng là không ai không biết.

Trong giới các phu nhân quyền quý cũng rất hot, giới giải trí càng hot hơn.

Càng có tiền, vòng tròn càng nhỏ, thông tin truyền đi càng nhanh, những người phụ nữ này cả ngày rảnh rỗi cũng chỉ có mỗi sở thích này.

Không gì khác, hiệu quả lập tức của Tiên Ngọc Lan, quả thực là nghịch thiên.

Khả năng trị mụn vô địch, không những thế còn có thể se khít lỗ chân lông, thậm chí da dẻ còn trở nên mềm mại và ẩm mượt hơn.

Ai mà không yêu thích chứ.

Có thể nói là cung không đủ cầu.

Loại Tiên Ngọc Lan cơ bản, ban đầu ba vạn tệ một bộ, bây giờ đã bị đẩy giá lên đến ba mươi vạn tệ một bộ, mua không được, căn bản là không mua được.

Việc khởi nghiệp của các cô gái, cũng coi như là một phát ăn ngay.

Có công ty định giá cổ phiếu, trực tiếp đạt giá trị một trăm tỷ tệ.

Không ít nữ minh tinh lớn đều gọi điện thoại, bày tỏ ý muốn làm người đại diện cho thương hiệu này với giá thấp.

Kết quả, Tiêu Băng chẳng thèm để ý đến bọn họ, căn bản không lo bán không được.

Đồ tốt không bao giờ cần quảng cáo.

Với những điều này, Thẩm Hạo đều cảm thấy kiếm nhiều hay ít tiền đều không sao cả.

Miễn là các cô gái vui là được.

Thời gian trôi qua thật nhanh, ba ngày đã trôi qua.

Buổi trưa vừa ăn cơm xong, điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là, mẹ của Trương Mạt là Lưu Thục Cầm lại gọi điện thoại cho anh.

Tiểu Hạo à, bây giờ con có bận không.

Ồ, không bận, dì có chuyện gì ạ.

Chẳng lẽ lại muốn ăn thịt nữa rồi.

Đây là suy nghĩ đầu tiên của Thẩm Hạo.

Con đến nhà một chuyến, có chút chuyện muốn bàn với con.

Dạ được.

Thẩm Hạo cũng không nghĩ nhiều.

Nhưng đến nhà cũng không thể tay không, nghĩ đi nghĩ lại nửa ngày, Thẩm Hạo thấy vẫn là tặng thịt thì tốt hơn.

Lưu Thục Cầm đối với những thứ khác không có hứng thú, chỉ duy nhất món thịt yêu thú này là yêu thích không ngừng.

Cùng lúc đó, tại nhà Trương Mạt.

Ba người phụ nữ trông khoảng bốn mươi tuổi, đều ngồi cùng nhau, mắt to trừng mắt nhỏ.

Người ngồi giữa chính là Lưu Thục Cầm.

Hai người cứ chết tâm đi, thằng rể Thẩm Hạo này nhà họ Trương tôi nhất định phải có.

Xí, thằng nhóc này chân đạp mấy thuyền, con gái bà có chấp nhận được không.

Hay là để cho Hạ Ny nhà tôi thì tốt hơn.

Nói cái gì vậy, Thẩm Hạo là con rể mà nhà họ Tiêu tôi đã nhắm trúng rồi.

Người mà nhà họ Trương tôi đã nhắm trúng thì bao giờ để người khác cướp mất.

Hai người phụ nữ kia, một người là dì của Tiêu Băng, một người là mẹ của Hạ Ny.

Bọn họ cũng đều là bạn bè tốt, đều ở trong cùng một giới, trước đây cũng thường tụ tập ở nhà họ Lưu, quan hệ mọi người đều không tệ, không đến mức khuê mật, nhưng cũng tốt hơn quan hệ của giới phu nhân bình thường.

Chuyện Thẩm Hạo chân đạp mấy thuyền, bọn họ đều đã biết từ sớm, nhưng cũng đều không sao cả.

Với một người ở đẳng cấp như Thẩm Hạo mà có nhiều phụ nữ thì rất bình thường.

Bọn họ đã thấy nhiều rồi, cũng quen rồi, đâu phải những cô gái trẻ, thấy tình huống này không thể chấp nhận được.

Trong mắt bọn họ, khi con gái yêu đương, tìm loại đàn ông nào bọn họ đều không quản, nhưng muốn kết hôn thì không được, kết hôn phải xem gia đình và tiềm lực cá nhân.

Nhưng cùng với tin tức được truyền ra, Thẩm Hạo thậm chí đã đến tận cửa nhà họ Trương rồi.

Bọn họ cũng bắt đầu lo lắng.

Thẩm Hạo thực sự rất ưu tú, năng lực đủ mạnh, nhân mạch cũng đủ rộng, quan trọng là rất thần bí.

Những thứ anh lấy ra, bất kể là trà hay nhân sâm đều không ai có thể giải thích được.

Một chàng rể tốt như vậy bọn họ cũng muốn.

Chưa đợi bọn họ ra tay, Lưu Thục Cầm ngược lại đã gọi họ đến nhà, trực tiếp nói thẳng.

Lưu Thục Cầm thậm chí còn tuyên bố, bà không ngại chuyện Thẩm Hạo và Tiêu Băng, Hạ Ny ở bên nhau, nhưng, trên giấy đăng ký kết hôn chỉ có thể là Trương Mạt và Thẩm Hạo.

Lời ngầm chính là để Tiêu Băng và Hạ Ny làm tiểu tam, tiểu tứ, Trương Mạt là chính cung, điều này sao có thể nhẫn nhịn được.

Thế là, liền trực tiếp cãi nhau.

Trong phòng khách đang diễn ra một màn kịch, ba người phụ nữ

tranh giành con rể.

Bảo mẫu nhìn thấy cũng vô cùng bội phục, Thẩm Hạo này đúng là lợi hại.

Có thể khiến ba bà mẹ vợ tranh giành đến sứt đầu mẻ trán.

Cuối cùng ai cũng không thuyết phục được ai, ai cũng không chịu lùi một bước.

Thế là, Lưu Thục Cầm liền bảo Thẩm Hạo đến nhà tự mình chọn mẹ vợ.

Thẩm Hạo làm sao biết được, lại là tình huống này.

Nhưng cũng không sao cả.

Chẳng mấy chốc Tiểu Hạo sẽ đến, để cậu ta tự chọn, xem cậu ta muốn kết hôn với ai.

Lưu Thục Cầm nghiêm mặt hừ lạnh nói.

Trong lòng bà vẫn rất tự tin.

Dù sao Thẩm Hạo vào dịp Tết cũng chỉ đến nhà họ Trương, điều này đã nói lên rất nhiều vấn đề rồi.

Đối với mị lực của con gái, Lưu Thục Cầm vẫn rất tin tưởng.

Được thôi, tôi tin tưởng Tiêu Băng nhà tôi, hừ.

Hạ Ny cũng không kém chút nào.

Qua hơn bốn mươi phút, Thẩm Hạo mới từ từ đến.

Sau khi vào cửa, khi nhìn thấy Thẩm Hạo xách theo một tảng thịt lớn, Lưu Thục Cầm càng vui vẻ cười toe toét.

Đúng là con rể tốt, hiểu thấu lòng mẹ vợ mà.

Dì của Tiêu Băng và mẹ của Hạ Ny thì nhìn nhau đầy ngơ ngác.

Cái quái gì vậy, đến nhà tặng quà lại tặng thịt heo.

Từng nghĩ đến tặng trà, tặng nhân sâm, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến tặng thịt.

Nhìn lại Lưu Thục Cầm, không những không giận, mà ngược lại còn vẻ mặt hớn hở, phấn khích quá mức.

Cứ như thể chưa từng được ăn thịt vậy.

Tiểu Hạo đến thì đến thôi, còn mang nhiều thịt như vậy, chắc chắn mệt lắm rồi phải không, mau ngồi mau ngồi.

Hai người phụ nữ nhìn nhau, đều rất cạn lời.

Lưu Thục Cầm này đúng là giả tạo.

Cha mẹ ơi, có cần phải giả vờ rõ ràng đến thế không.

Dì không mệt ạ.

Dì gì mà dì, gọi mẹ, đã nói mấy lần rồi, còn không đổi cách xưng hô.

Tiếng mẹ này, Thẩm Hạo căn bản không thể gọi ra được, Lưu Thục Cầm cũng không để ý, cười nói: Tiểu Hạo à, lại đây ngồi cạnh mẹ.

Lưu Thục Cầm kéo Thẩm Hạo ngồi xuống ghế sofa.

Sau khi ngồi xuống, dì của Tiêu Băng mỉa mai nói: Thục Cầm à, trước đây sao không thấy bà thích ăn thịt như vậy nhỉ.

Lưu Thục Cầm đương nhiên sẽ không giải thích công dụng của loại thịt này, mình đẹp là được rồi, thèm chết bọn họ đi.

Chỉ cần là Tiểu Hạo tặng, dì đều thích.

Lời này đúng là phát ra từ tận đáy lòng, quan trọng là những thứ Thẩm Hạo tặng, đều là đồ tốt.

Lưu Thục Cầm yêu thích không rời.

Đúng là bà Lưu Thục Cầm, bây giờ sao lại giả tạo đến thế.

Đúng vậy, lần đầu tiên thấy nịnh nọt đàn em, thật là không biết xấu hổ.

Hai người chính là ghen tị.

Nói đến đây, Lưu Thục Cầm cười nói với Thẩm Hạo: Tiểu Hạo, dì giới thiệu cho con một chút, đây là dì của Tiêu Băng, Tiền Ái Lan, còn đây là mẹ của Hạ Ny, Trương Thúy Hoa.

Trương Thúy Hoa hừ lạnh một tiếng, không vui nhìn Lưu Thục Cầm một cái: Đến lượt bà thể hiện à, tôi cần bà giới thiệu sao.

Bây giờ tôi đổi tên thành Trương Vận rồi.

Nói xong, Trương Thúy Hoa quay sang Thẩm Hạo nói: Thẩm Hạo đúng không, anh cùng lúc qua lại với Trương Mạt, Hạ Ny, Tiêu Băng ba cô gái, chân đạp ba thuyền, anh chẳng sợ bước quá dài mà tự làm mình kiệt sức sao.

Thẩm Hạo ho khan một tiếng: Tôi đối xử với họ đều bằng tình yêu chân chính.

Tình yêu của anh lại còn tràn lan đến vậy, không thấy anh có gì hấp dẫn mà khiến Tiêu Băng nhà tôi mê mẩn đến thế.

Tiền Ái Lan nói.

Tiền Ái Lan bà có bị mù không, con rể tôi toàn là ưu điểm, bà có thể tìm được người đàn ông nào vừa đẹp trai vừa có năng lực hơn cậu ấy không.

Tùy tiện ra tay ném cho Tiêu Băng bọn họ một công thức, đều có thể kiếm được công ty trị giá hàng trăm tỷ, bà có làm được không.

Hơn nữa, theo thời gian trôi đi, giá trị công ty này còn sẽ cao hơn

nữa, Mạt Mạt còn nói rồi, nghìn tỷ cũng chỉ là mức tối thiểu.

Ngoài ra, Thẩm Hạo có thể kiếm được sâm núi năm trăm năm, chồng bà có làm được không.

Còn có thể kiếm được Linh Vân trà, chồng bà có làm được không.

Không có Linh Vân trà của Tiểu Hạo, ba của Tiêu Băng bây giờ còn đang ngồi xe lăn, đi lại không được.

Miệng méo mắt lệch, ăn uống vãi vạ, nói chuyện còn hụt hơi.

Những điều này bà có quên rồi không.

Lưu Thục Cầm lời lẽ sắc bén, khiến Tiền Ái Lan không nói được lời nào.

Trương Thúy Hoa lập tức bênh vực: Lưu Thục Cầm bà nói mấy chuyện đó làm gì, bây giờ vấn đề là để Thẩm Hạo lựa chọn cưới ai, ai mới là chính thất.

Nghe vậy, Lưu Thục Cầm quay sang Thẩm Hạo nói: Tiểu Hạo à, yên tâm, bất kể con chọn thế nào, dì đều ủng hộ con, con rể này dì đã nhận định rồi.

Tiền Ái Lan bất mãn, đây chẳng phải là chủ động ra đòn trước sao, đúng là gian lận rồi.

Lưu Thục Cầm, bà không được rót mật vào tai cậu ta, bà phạm quy rồi đấy.

Đúng vậy, phải để cậu ta thuận theo bản tâm, Trương Vô Kỵ cuối cùng cũng biết chọn Triệu Mẫn mà.

Thẩm Hạo cũng lười mặc cả: Các vị cũng đừng cãi nhau nữa, tôi không phải Trương Vô Kỵ, tôi cưới tất, ai làm gì cũng vô ích.

Lời này vừa ra, Lưu Thục Cầm, Tiền Ái Lan, Trương Thúy Hoa đều ngây người, nghĩ mãi nửa ngày cũng không ngờ Thẩm Hạo lại nói

một câu như vậy.

Tiền Ái Lan hừ một tiếng: Miệng khí không nhỏ, trong nước là chế độ một vợ một chồng, đa phu đa thê là phạm pháp đó, nếu anh có thể làm được mà không phạm pháp thì tôi sẽ phục anh.

Thẩm Hạo: Trong nước không được, thì đi Thái Lan, có gì to tát đâu, như vậy thì không cần tranh cãi nữa.

Thật sự không được, tôi sẽ làm thêm hai thân phận, có gì to tát đâu.

Hồ đồ, điều này có thể giống nhau sao.

Trong giới này có bí mật gì chứ, anh thật sự làm như vậy, truyền ra ngoài thì mặt mũi ba nhà chúng tôi sau này để đâu.

Cứ như thể con gái chúng tôi không gả đi được vậy.

Cho dù chúng tôi đồng ý, ông cụ cũng không thể ngẩng mặt lên được, ai lại muốn cháu gái mình làm tiểu thiếp.

Tiền Ái Lan bất mãn nói.

Thế này thì tốt rồi, anh và Hạ Ny kết hôn ở trong nước, những người khác tôi không quản.

Trương Thúy Hoa cũng không nhượng bộ chút nào.

Thẩm Hạo nói: Đừng nói những lời giả dối này nữa, vô vị.

Ngoài chuyện ba chọn một ra, các vị có điều kiện gì khác cứ nói ra, tôi sẽ trực tiếp đáp ứng các vị.

Chuyện nhỏ thôi.

Lưu Thục Cầm do dự một chút: Tiểu Hạo à, dì là người khá cởi mở.

Chương 729

Vì con đã nói như vậy, điều kiện của dì rất đơn giản.

Con và Mạt Mạt sinh con nhất định phải có một đứa họ Trương, và cả Linh Vân trà, thịt yêu thú kia nữa, mỗi tháng đều phải có.

Nếu có thể đáp ứng những điều này, dì hoàn toàn đồng ý, cho dù ông cụ hỏi đến, dì cũng sẽ đứng ra đỡ cho con.

Được, thành giao.

Thẩm Hạo cũng không ngờ Lưu Thục Cầm lại dễ nói chuyện như vậy.

Ngược lại khiến Thẩm Hạo bớt lo lắng.

Đương nhiên, nếu điều kiện của họ không nói chuyện được, Thẩm Hạo cũng không ngại tẩy não cho họ.

Sẵn sàng thương lượng, vẫn là cho ba người phụ nữ một chút thể diện.

Tiền Ái Lan, Trương Thúy Hoa ngẩn người, trực tiếp bị Lưu Thục Cầm chơi một vố.

Cái gì vậy.

Dễ dàng từ bỏ như vậy sao.

Việc xảy ra bất thường chắc chắn có điều kỳ lạ, Lưu Thục Cầm càng đồng ý sảng khoái như vậy, Tiền Ái Lan và Trương Thúy Hoa càng cảm thấy có quỷ.

Đột nhiên, Tiền Ái Lan trong lòng khẽ động, nhìn Lưu Thục Cầm một cái, chợt hiểu ra.

Bà đã hiểu rồi.

Chiêu này mà Lưu Thục Cầm sử dụng tuyệt đối là chiến lược lấy lui làm tiến.

Bà bề ngoài nhìn có vẻ chủ động từ bỏ, không tranh giành gì, nhưng thực tế lại thấu hiểu đạo lý không tranh chính là tranh.

Cách làm này giống như một thợ săn ẩn mình trong bóng tối, lặng lẽ chờ đợi thời cơ tốt nhất để ra tay.

Bọn họ tranh giành đến sứt đầu mẻ trán, Lưu Thục Cầm lại nhẹ nhàng ngồi hưởng lợi ngư ông.

Càng nghĩ càng thấy có lý.

Nghĩ đến đây, Tiền Ái Lan nhìn sâu vào Lưu Thục Cầm một cái, đúng là lão già giảo hoạt.

Mơ đẹp lắm.

Lưu Thục Cầm nhìn Tiền Ái Lan một cách kỳ lạ, Tiền Ái Lan bà nhìn tôi làm gì, Trương Mạt nhà tôi rút lui, lẽ nào bà không nên vui mừng sao.

Ánh mắt này, cứ như thể tôi đã ăn hết gạo nhà bà vậy.

Lưu Thục Cầm mưu kế của bà đã bị tôi nhìn thấu rồi, bà đừng hòng đắc ý, thật sự nghĩ tôi ngốc sao.

Trương Thúy Hoa cũng cảm thấy Lưu Thục Cầm không có ý tốt, trong ba người, chỉ có Lưu Thục Cầm là đầu óc tốt nhất.

Mạt Mạt thật sự nghe lời bà sao.

Đương nhiên rồi, bất kể thế nào, tôi cũng ủng hộ Mạt Mạt, tôi tin tưởng sự lựa chọn của con bé.

Trước đó, Thẩm Hạo đã ở lại đây một đêm, tiếng động vang dội suốt đêm, Lưu Thục Cầm nghe rõ ràng mồn một.

Con gái mình tuyệt đối không sao cả.

Hơn nữa, Thẩm Hạo còn có loại thịt này để ăn, có thêm vài người cũng là chuyện đương nhiên.

Trước đây khi Thẩm Hạo chưa đến, bà một năm mới ăn một bữa.

Lại còn là thanh đạm.

Đúng là đàn ông qua tuổi bốn mươi chỉ còn mỗi cái miệng mà thôi.

Bây giờ thì tốt rồi, không cần chịu đói nữa, con rể tốt.

Tiền Ái Lan: Bà đã rút lui, tôi vẫn phải về hỏi Tiêu Băng rồi tính.

Vậy vậy tôi cũng hỏi Hạ Ny rồi tính.

Trương Thúy Hoa luôn cảm thấy có vấn đề ở đây, không tiện mở lời.

Thẩm Hạo nói: Được rồi, không cần thương lượng nữa, cả ba đều cưới, điều kiện của các vị đều giống nhau.

Vì không còn chuyện gì khác, tôi đi đây.

Lưu Thục Cầm gật đầu.

Chỉ thấy Thẩm Hạo thật sự rời đi, Tiền Ái Lan và Trương Thúy Hoa không thể tin được.

Thật sự để cậu ta đi sao.

Ở lại đây xem chúng tôi cãi nhau à.

Lưu Thục Cầm nói.

Đây là con rể hay là ba vậy.

Sao lại cứng rắn thế.

Tiền Ái Lan cũng kinh ngạc.

Hoàn toàn không ngờ, thái độ của Thẩm Hạo như vậy mà Lưu

Thục Cầm cũng không để tâm.

Cái đó gọi là có thực lực, dù sao cũng hơn mấy tên phế vật yếu đuối chứ, tôi thấy rất tốt.

Lưu Thục Cầm ngược lại rất tán thưởng Thẩm Hạo.

Bất kể là sâm núi năm trăm năm, hay Linh Vân trà, cùng với thịt yêu thú này, mỗi món đều vô cùng quý giá.

Với địa vị của họ trước đây còn chưa từng nghe nói đến những thứ này, có thể thấy được sự quý giá của chúng.

Huống hồ, ông cụ uống Linh Vân trà thân thể rất tốt, Trương Chính Dân ăn thịt yêu thú, cũng trở nên rồng hổ tinh mạnh.

Tất cả những điều này, Lưu Thục Cầm đều nhìn thấy rõ ràng, Trương Mạt mà gả cho người khác thì hai món đồ này chắc chắn sẽ không còn.

Vậy chẳng phải được không bù mất sao.

Hơn nữa Thẩm Hạo đẹp trai như vậy, Lưu Thục Cầm nhìn cũng thích.

Đẹp trai thì tổng quy phải có chút đặc quyền chứ.

Các vị về mà thương lượng cũng vô ích, đối với Thẩm Hạo tôi không dám nói là hiểu rõ lắm, nhưng trong xương cốt cậu ta rất bá đạo.

Chuyện đã quyết định, không thể thay đổi, các vị vẫn nên suy nghĩ về đề nghị của Thẩm Hạo.

Đề ra một số điều kiện thì vẫn đáng tin hơn.

Lưu Thục Cầm bà thật sự nghĩ như vậy sao.

Đương nhiên.

Lưu Thục Cầm sao tôi nhìn bà lại thấy trẻ hơn vậy.

Bà hình như lớn hơn tôi 7 tuổi phải không.

Sao nhìn một chút cũng không già đi.

Thậm chí nếp nhăn đuôi mắt cũng không còn nữa rồi.

Bị khen trước mặt, ngay cả khóe miệng Lưu Thục Cầm cũng không thể kiềm chế được.

Giống như bị một sợi dây vô hình nhẹ nhàng kéo lên, không ngừng nhếch lên, tạo thành một đường cong đẹp đẽ và quyến rũ.

Bà vuốt nhẹ mấy sợi tóc mai cười nói: Có sao.

Tôi sao lại không cảm thấy mình trẻ hơn nhỉ.

Trong lời nói, giả vờ không biết.

Tiền Ái Lan: Giả vờ thật giống thật vậy, nói đi, bà dùng mỹ phẩm gì.

Chính là Tiên Ngọc Lan mà Mạt Mạt mang về đó.

Lưu Thục Cầm cười nói.

Thật hay giả.

Thần kỳ đến vậy sao.

Trương Thúy Hoa kinh ngạc không thôi.

Tin hay không tùy các vị.

Lưu Thục Cầm vô vị nói.

Tiên Ngọc Lan Lưu Thục Cầm căn bản chưa từng dùng qua.

Còn về sự thay đổi của cơ thể, Lưu Thục Cầm cũng mơ hồ.

Nhưng trong lòng cũng đại khái có ý tưởng, ước chừng là do ăn loại thịt kia.

Từ khi ăn thịt Thẩm Hạo tặng, Lưu Thục Cầm phát hiện mình và Trương Chính Dân cơ thể đều tốt hơn rất nhiều, dường như trẻ hơn không ít.

Trước đây còn luôn cho rằng là ảo giác, sau này ai gặp cũng nói trẻ hơn, Lưu Thục Cầm mới thở phào nhẹ nhõm.

Luôn bị người ta hỏi dùng sản phẩm chăm sóc da gì, Lưu Thục Cầm đều lấy đủ loại lý do để thoái thác.

Không phải là keo kiệt, chủ yếu là nguyên nhân cụ thể, Lưu Thục Cầm cũng không giải thích rõ được.

Nhưng có một điều có thể khẳng định, tất cả những điều này đều là Thẩm Hạo mang lại.

Đây cũng là lý do Lưu Thục Cầm kiên quyết muốn nhận Thẩm Hạo làm con rể.

Tuy không rõ lai lịch của Thẩm Hạo, nhưng những lợi ích nhận được lại là thật sự.

Nhưng hai người phụ nữ kia lại tin.

Trong một khoảnh khắc, ba chữ Tiên Ngọc Lan này, trong lòng Trương Thúy Hoa và Tiền Ái Lan đã được nâng lên vô hạn.

Lưu Thục Cầm trẻ hơn chính là ví dụ thực tế rõ ràng nhất.

Thảo nào Tiên Ngọc Lan này lại hot đến vậy, hóa ra hiệu quả tốt như thế, tôi trước đây lại không hề biết.

Lưu Thục Cầm, bà thật sự đồng ý chuyện của Mạt Mạt sao.

Đồng ý chứ, sao lại không đồng ý, Mạt Mạt vui là được.

Cứ cố gắng chia cắt cũng vô vị, huống hồ theo Thẩm Hạo, Mạt Mạt cũng rất hạnh phúc.

Lưu Thục Cầm tâm trạng vô cùng tốt.

Thẩm Hạo này lại đào hoa như vậy, hừ, cẩn thận Mạt Mạt nhà bà đến lúc đó bị bỏ đói đấy.

Tiền Ái Lan mỉa mai một tiếng.

Lưu Thục Cầm khinh bỉ nhìn Tiền Ái Lan một cái, Bà ăn không đủ no, không có nghĩa là người khác cũng ăn không đủ no.

Mạt Mạt nhà tôi bà đừng có lo lắng.

Cho dù tất cả phụ nữ trên thế giới đều bị bỏ đói, Mạt Mạt nhà tôi cũng sẽ không.

Trương Thúy Hoa: Thẩm Hạo lẽ nào có gì đặc biệt sao.

Lời này thực sự đã làm Lưu Thục Cầm bối rối, không lẽ bà lại nói ra là mình đã nghe lén sao.

Thẩm Hạo rời khỏi khu nhà gia đình, về đến biệt thự.

Vừa vào nhà đã thấy Thi Nịnh và Lục Khiết mỗi người cầm một chiếc micro đang hò hét ầm ĩ trong phòng khách.

Trong một vùng bao la ấy, một người sống nhìn thấy nơi xa chân trời rực rỡ pháo hoaThấy Thẩm Hạo trở về, Lục Khiết ngượng ngùng nói: Ông chủ.

Thi Nịnh cũng bỏ micro xuống, khoác tay Thẩm Hạo ngoan ngoãn nói: Hạo ca, anh về rồi.

Thẩm Hạo: Cứ hát tiếp đi, giọng hát không tệ đâu.

Lục Khiết: Ông chủ bọn em chỉ hát cho vui thôi.

Thi Nịnh đứng sau Thẩm Hạo, giúp anh xoa bóp vai.

Hạo ca, dì Trương tìm anh làm gì vậy.

Đi đàm phán, bảo anh chọn một trong ba cô gái Tiêu Băng, Trương

Mạt, Hạ Ny để kết hôn.

A.

Thi Nịnh kinh hô một tiếng, lập tức tò mò hỏi: Hạo ca, vậy anh chọn ai ạ.

Anh đâu phải trẻ con, đương nhiên là phải có tất cả rồi, đến lúc đó em cũng cùng anh kết hôn luôn.

Nghe vậy, Thi Nịnh cười toe toét, trong lòng ngọt ngào.

Hạo ca, không cần bận tâm đến em, anh có tấm lòng đó là được rồi, em không để ý chuyện này đâu.

Được rồi, cũng chỉ là nói vậy thôi, để ứng phó với họ, kết hôn là không thể kết hôn được, cứ sống tự do thoải mái đã, đương nhiên đời này cũng không bao giờ tự do đủ được.

Thẩm Hạo nói.

Đối với bọn họ, đề ra điều kiện thì được, kết hôn là không thể.

Hạo ca, bất kể anh đưa ra quyết định gì em cũng sẽ ủng hộ.

Lục Khiết ở bên cạnh, vội vàng mang trái cây đến cho Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo nói: Sao lại nhớ đến hát hò vậy.

Có chuyện gì vui sao.

Thi Nịnh nói: Hạo ca, chẳng phải Phượng Hoàng đang tổ chức concert ở Kinh Thành sao, em liền vui vẻ hát mấy bài.

Muốn đi xem sao.

Vâng.

Vậy em và Lục Khiết đi đi.

Hạo ca anh không đi sao.

Thi Nịnh thất vọng nói.

Cô càng muốn đi cùng Thẩm Hạo hơn.

Anh đây ngũ âm không đầy đủ, không có hứng thú với âm nhạc, các em đi là được rồi, học được bài nào buổi tối hát cho anh nghe.

Hạo ca, dù sao anh cũng không có việc gì, chi bằng đi cùng đi ạ.

Thẩm Hạo vừa chuẩn bị từ chối, điện thoại của Trần Đại Hằng đã gọi đến.

Hạo ca đang làm gì vậy.

Đang xem TV, sao vậy.

Tối nay cùng đi quán bar chơi thế nào.

Không được, tối nay đi xem concert.

Thẩm Hạo xua tay nói.

Vậy được, tôi cũng đi xem concert, lâu rồi không xem, Hạo ca anh đợi nhé, tôi sẽ mang vé đến cho anh.

Nói xong liền cúp điện thoại.

Thẩm Hạo một trận cạn lời, vốn định tìm một cái cớ, không ngờ Trần Đại Hằng không cho cơ hội.

Lên tiếng liền tặng vé.

Thi Nịnh mong đợi nói: Hạo ca, dù sao không có việc gì, cứ đi xem đi ạ.

Vậy được thôi.

Yeah.

Thi Nịnh phấn khích nhảy lên.

Ôm Thẩm Hạo hôn mấy cái.

Chương 730

À đúng rồi chị Lục, Đình Đình đâu rồi, mang con bé đi cùng đi, con gái đều thích xem concert.

Dù sao việc học cũng cơ bản không thành vấn đề rồi.

Lục Khiết nói: Con bé đi không hợp lắm nhỉ.

Muốn đi thì cứ dẫn đi đi.

Thẩm Hạo vô vị nói.

Vâng, vậy em đi gọi con bé.

Buổi chiều, Trần Đại Hằng đích thân mang mười tấm vé đến cho Thẩm Hạo.

Hạo ca, vé đủ không, không đủ tôi sẽ xin thêm cho anh.

Thẩm Hạo nói: Đủ rồi, anh không phải muốn đi quán bar sao.

Hạo ca anh còn không đi, tôi đi có ý nghĩa gì chứ.

Nói đến đây, Trần Đại Hằng còn nhìn xung quanh: Hạo ca, biệt thự này nhỏ quá, không thích hợp với anh.

Môi trường ở đây cũng hơi kém.

Thẩm Hạo nói: Tôi chỉ thỉnh thoảng ở thôi.

Haha, đương nhiên đương nhiên, tôi nghe Tiêu Nhiên nói, biệt thự của Hạo ca ở Trường An xa hoa vô cùng.

Trong tay tôi có ba bộ biệt thự mà chủ đầu tư đã thế chấp, đã được trang trí nội thất rồi, Hạo ca nếu thích, tôi sẽ tặng anh một bộ.

Trần Đại Hằng cười nói.

Tự nhiên lại tặng biệt thự.

Có chuyện muốn nhờ vả sao.

Thẩm Hạo cười nói.

Hạo ca đúng là Hạo ca, quá đỉnh.

Nhưng tặng biệt thự là thật đó, mấy biệt thự này đều mua với giá chỉ bằng 20%, tuyệt đối siêu hời. 20%, nhà bỏ hoang.

Thẩm Hạo kỳ lạ nói.

Hạo ca đúng là thông minh.

Coi như là nửa bỏ hoang đi.

Chính là biệt thự Cửu Chương ở khu Triều Dương, trước đây là biệt thự số một của khu Triều Dương, một căn hơn một trăm triệu tệ.

Chủ đầu tư gặp vấn đề về tài chính, nên coi như là bỏ hoang, nhưng biệt thự đều đã xây xong rồi, chỉ là việc cây xanh có chút vấn đề, giấy tờ chưa xong, nên coi là nửa bỏ hoang.

Nhưng biệt thự của hai kỳ trước đều đã xây xong, có chủ đã dọn vào ở rồi.

Biệt thự có hai mẫu vườn sau, trang trí nội thất tinh xảo, tuyệt đối là nhà tốt.

Còn về tranh chấp các loại, tôi sẽ giải quyết.

Thẩm Hạo xua tay nói: Thôi đi, tôi thật sự không hứng thú với nhà cửa, anh có việc gì thì nói thẳng đi.

Trần Đại Hằng: Haha, Hạo ca đến giờ ăn rồi, ăn cơm trước đi, tôi đã đặt món của Đàm Gia Thái rồi, ăn xong rồi nói.

Vừa ăn xong cơm, chúng ta cùng đi xem concert.

Trong một tứ hợp viện trang trí nhã nhặn, trong phòng riêng, có Thẩm Hạo, Thi Nịnh, Lục Khiết, Lục Đình Đình và Trần Đại Hằng.

Anh Hạo, anh đừng nói, món canh lần trước chị dâu làm ngon thật sự.

Mùi vị quá đỗi tươi ngon, tôi chưa từng ăn bao giờ.

Thịt gà rừng bên trong đúng là tuyệt đỉnh.

Thẩm Hạo nói: Thôi được rồi, món ăn gia đình đâu có khoa trương đến mức đó.

Cậu ở nhà hàng người ta mà cứ khen món khác ngon, coi chừng ông chủ cố ý chơi xấu cậu đấy.

Anh Hạo yên tâm, ông chủ Đàm đây rất tự tin vào món ăn của mình, nói thế nào cũng không tin đâu.

Lần trước trong món ăn có nhân sâm rừng 500 năm tuổi, thịt cũng là thịt yêu thú, đương nhiên là ngon rồi.

Nguyên liệu tốt đến một mức độ nhất định, chỉ cần kỹ thuật không quá tệ thì món ăn nào cũng sẽ ngon.

Trên thế giới này, e rằng chỉ có chỗ của Thẩm Hạo mới có nguyên liệu tốt đến vậy.

Thôi được rồi, cứ thử xem sao.

Ở đây có đủ Bát Đại Thái Hệ, muốn ăn gì cũng được, nhưng tôi vẫn thấy món của chị dâu làm ngon hơn.

Trần Đại Hằng không phải là khách sáo mà là nói thật lòng.

Hắn cho rằng kỹ thuật của Lục Khiết tốt.

Cứ một câu chị dâu, khiến Lục Khiết không dám ngẩng đầu nhìn Thẩm Hạo, vành tai cô đỏ bừng, tim đập thình thịch.

Thi Nịnh thấy vậy chỉ mím môi cười.

Rất nhanh, nhân viên phục vụ mang tất cả món ăn lên.

Anh Trần, các món đã đầy đủ rồi ạ.

Ừm, biết rồi, đi lấy chai Mao Đài 80 năm tôi cất ra đây.

Anh Trần, xin ngài chờ một lát.

Nhìn các món ăn trên bàn, đủ loại màu sắc, hương vị hoàn mỹ.

Lục Khiết không nhịn được mà ngưỡng mộ nói: Kỹ thuật này, tôi có nấu cả đời cũng không làm được đâu ạ.

Không so sánh thì không biết, ông chủ, tôi sẽ cố gắng học hỏi.

Thẩm Hạo: Với bộ não của cô bây giờ, nhiều nhất là một tháng là gần như học được hết, nên đừng vội.

Nghe vậy, Lục Khiết thật sự động lòng.

Nhiều nguyên liệu Thẩm Hạo mang đến cô chưa từng thấy bao giờ, sợ làm không ngon.

Lần trước còn có một cái chân gấu, hoàn toàn không biết làm thế nào.

Năng lực dần dần không theo kịp nữa rồi.

Lục Khiết lại không có học vấn cũng không hiểu các kỹ năng khác, chỉ muốn chăm sóc tốt cho Thẩm Hạo, lo cho ăn ở của Thẩm Hạo.

Phương diện này cần phải tinh tế cầu toàn.

Về việc nhà, thậm chí không cần cô phải dọn dẹp nhiều.

Điều khiến Lục Khiết không hiểu là, nhà đã ở lâu như vậy mà không có chút bụi bẩn nào, cứ như một căn phòng không bụi trần vậy.

Về nấu ăn, kỹ thuật chỉ có thể nói là ở trình độ nội trợ gia đình, nhưng nếu nói là xuất sắc thì còn kém xa.

Lục Khiết thật sự muốn tìm một đầu bếp giỏi để theo học hỏi.

Ông chủ, tôi thật sự có thể học được sao.

Thẩm Hạo nói: Một trăm phần trăm không thành vấn đề, đừng xem thường cô bây giờ, học làm đầu bếp thật sự là lãng phí năng lực của cô.

Ông chủ, tôi muốn học, đến lúc đó tôi sẽ đăng ký tham gia một khóa bồi dưỡng.

Trần Đại Hằng nói: Đừng vội, tôi sẽ tìm ông chủ Đàm, bảo ông ấy đích thân dạy cô.

Thẩm Hạo nói: Đợi gặp ông chủ rồi nói.

Trần Đại Hằng tưởng Thẩm Hạo không tin mình, vội vàng cam đoan: Anh Hạo, anh cứ chờ tin tốt của tôi đi, ăn xong bữa, tôi sẽ gọi ông chủ ra, bảo đảm không vấn đề gì.

Thẩm Hạo cười mà không nói.

Ông chủ Đàm này đâu có thiếu tiền, không thể nào cậu bảo dạy là dạy.

Tuy nhiên, nếu Lục Khiết đã muốn học thì cứ để cô ấy học, dù sao cũng không có việc gì làm.

Ông chủ không muốn, Thẩm Hạo cũng sẽ khiến ông ấy phải muốn.

Trên thế giới này, vẫn chưa có ai có thể chống lại ý chí của Thẩm Hạo.

Thấy có thể giúp được Thẩm Hạo, Trần Đại Hằng rất vui.

Vẫn luôn là Thẩm Hạo giúp đỡ hắn, ngày thường Thẩm Hạo chưa từng nhờ hắn việc gì.

Điều này khiến Trần Đại Hằng rất buồn bực, bây giờ thì tốt rồi, cuối cùng cũng có việc để làm.

Anh Hạo anh yên tâm, chuyện này cứ giao cho tôi, bảo đảm không giấu nghề.

Kỹ thuật nấu ăn bây giờ đâu phải bí mật gì, chỉ cần chịu chi tiền thì vẫn có cách thôi.

Rượu đã uống đến ba tuần, Thẩm Hạo mới hỏi: Nói đi, có chuyện gì.

Trần Đại Hằng cười nói: Sau khi tôi về, ông cụ nhà tôi thấy nhân sâm và ngọc Hòa Điền mang về, liền trực tiếp lấy đi.

Tôi đây không phải là muốn xin thêm một phần nữa sao.

Được, không thành vấn đề.

Thẩm Hạo cũng không từ chối, trực tiếp đồng ý.

Ha ha, vậy thì tốt quá rồi, Anh Hạo, tôi mời anh một ly.

Trần Đại Hằng nâng ly nói: Nào, cạn.

Thẩm Hạo còn tưởng có chuyện gì lớn, hóa ra nãy giờ chỉ là mua đồ.

À đúng rồi, Anh Hạo, biệt thự Cửu Chương thật không tồi, hay là anh cân nhắc mua đi, nó lớn hơn nhiều so với biệt thự Hoa Hồng Viên của anh đó.

Tuy nói là dự án bỏ hoang, nhưng cũng chỉ là khu vườn của khu biệt thự chưa được sửa sang, nhà cửa thì vẫn tốt cả.

Không hứng thú, nhà bây giờ nhiều đến nỗi ở không hết.

Thẩm Hạo ở Xiêm La còn có trang viên lớn chưa ở, biệt thự Trường An trong nước cũng không nhỏ.

Cần nhiều thế làm gì.

Thấy Thẩm Hạo không hứng thú, Trần Đại Hằng không nói gì

nữa.

Theo hắn thấy, một căn nhà giảm giá chưa đến 30% vẫn rất hấp dẫn.

Còn về tranh chấp, đối với Trần Đại Hằng mà nói thì chẳng ảnh hưởng gì.

À đúng rồi, Anh Hạo, nghe nói anh có thể tìm được gỗ Hoàng Hoa Lê.

Trần Đại Hằng nói.

Cậu cần à.

Căn biệt thự của tôi trang trí theo phong cách Trung Hoa, muốn sắm một bộ nội thất kiểu Trung, vẫn luôn tìm kiếm loại gỗ phù hợp.

Chọn đi chọn lại vẫn muốn dùng Hoàng Hoa Lê.

Gỗ Hoàng Hoa Lê hiện nay đắt nhất, cũng có giá trị sưu tầm nhất, rất nhiều người đều yêu thích.

Thẩm Hạo nói: Được, không thành vấn đề.

Vài ngày nữa hàng đến, cậu cứ đến lấy là được.

Anh Hạo, anh giỏi quá.

Chuyện này nhất định phải kính anh một ly.

Trần Đại Hằng thật lòng khâm phục Thẩm Hạo, tài nguyên trong tay hắn thật nghịch thiên, muốn gì có nấy.

Những thứ này đối với Thẩm Hạo mà nói, chẳng qua là xử lý rác rưởi mà thôi.

Nào, cạn.

Bữa cơm chủ và khách đều ăn rất vui vẻ.

Khi gần kết thúc, Trần Đại Hằng gọi đầu bếp trưởng ra.

Anh Hạo, đầu bếp trưởng ở đây là Đại sư Đàm Quốc Khánh, 19 tuổi đã nổi danh.

Ông ấy từng làm việc tại Tổng Tham mưu, Kinh Tây, Đại lễ đường Nhân dân, có lý lịch phong phú, hơn nữa còn được lưu vào kho hồ sơ mạng lưới danh bếp quốc gia.

Ông ấy không chỉ tinh thông Bát Đại Thái Hệ, mà còn sở trường về kỹ năng chế biến các món dưỡng sinh quan phủ, món tổng hợp, món quốc gia mới, là một cao thủ ẩm thực toàn diện về kỹ thuật.

Đặc biệt là những món sở trường như cải thảo luộc nước trong, Phật nhảy tường, hải sâm xào hành, cá hoàng hoa da giòn.

đều được các lãnh đạo quân chính vô cùng yêu thích.

Chắc chắn là một nhân vật lớn.

Nghe vậy, Lục Khiết lại động lòng.

Nếu học được nhiều món như vậy, chắc chắn ông chủ sẽ rất vui khi ăn.

Chương 731

Cộng thêm nguyên liệu mà ông chủ mang đến, làm ra chắc chắn sẽ ngon hơn nữa.

Trong chốc lát, Lục Khiết đã bắt đầu hình dung ra dáng vẻ của mình sau khi học thành thạo.

Rất nhanh, một người đàn ông mập mạp khoảng năm mươi tuổi, đội mũ đầu bếp trắng, bước vào phòng riêng.

Trần Đại Hằng cười nói: Chú Đàm, đây là bạn cháu.

Đàm Quốc Khánh không biểu cảm gật đầu: Có chuyện gì.

Người bạn này của cháu muốn học vài món sở trường của chú.

Lời còn chưa dứt, sắc mặt Đàm Quốc Khánh đã tối sầm lại: Làm càn, không có thời gian.

Thấy vậy, Trần Đại Hằng có chút ngượng, không ngờ đối phương lại không nể mặt hắn như vậy.

Thẩm Hạo khẽ cười, Trần Đại Hằng rất có phong thái của đàn ông Kinh Thành, bất kể chuyện gì, thành hay không thành đều nhận lời trước.

Nhìn Lục Khiết thất vọng, Thẩm Hạo liếc nhìn Đàm Quốc Khánh, ánh mắt đối phương đã thay đổi.

Thẩm Hạo nói với Đàm Quốc Khánh: Cho ông mười ngày, nếu không dạy được thì đóng cửa nghỉ đi.

Nghe vậy, Trần Đại Hằng kinh ngạc nhìn Thẩm Hạo.

Đàm Quốc Khánh tuy là một đầu bếp, nhưng mấy chục năm nay vẫn luôn nấu ăn cho cả giới quân đội và chính trị, nhân mạch vẫn rất

mạnh.

Trần Đại Hằng còn không dám nói chuyện như vậy.

Đàm Quốc Khánh thất thần trong chốc lát, rất nhanh lại phục hồi.

Lập tức gật đầu, cung kính nói với Thẩm Hạo: Được, Thẩm tiên sinh, hoàn toàn không thành vấn đề, tôi nhất định sẽ toàn tâm toàn lực chỉ dạy.

Trần Đại Hằng chỉ cảm thấy mình có phải nghe nhầm rồi không, quỷ gì thế này.

Tình hình sao không đúng, thái độ của lão Đàm này không đúng chút nào.

Thẩm Hạo hài lòng nói: Biết là tốt rồi, ngày mai bảo Lục Khiết đến tìm ông, dạy dỗ cẩn thận, dạy xong sẽ có thưởng.

Nhất định hoàn thành nhiệm vụ.

Đàm Quốc Khánh kính lễ nói.

Ăn xong rồi, chúng ta cũng nên đi thôi.

Thẩm Hạo đứng dậy nói.

Vâng, ông chủ.

Đầu óc Trần Đại Hằng ong ong, hồ đồ lên xe, mất một lúc lâu mới phản ứng lại.

Trên đường đến Sân vận động Tổ Chim, Trần Đại Hằng không hiểu mấu chốt của vấn đề.

Tại sao Đàm Quốc Khánh lại cung kính với Thẩm Hạo đến vậy, trước đây hoàn toàn chưa từng nghe nói, có chút không hợp lẽ thường.

Không nghĩ ra, liền không nhịn được hỏi: Anh Hạo, anh có quen Đàm Quốc Khánh không.

Hay là đã cứu mạng ông ấy.

Cũng coi như quen biết.

Thẩm Hạo nói.

Anh Hạo, Đàm Quốc Khánh này nổi tiếng là người cố chấp, sao lại nghe lời anh như vậy, hoàn toàn không khoa học chút nào.

Trần Đại Hằng như một con mèo, tò mò vô cùng.

Ông ấy cũng như cậu, muốn một số nguyên liệu đặc biệt, trùng hợp là tôi vừa có.

Thẩm Hạo nói.

Nghe vậy, Trần Đại Hằng chợt hiểu ra, lý do này nghe có lý.

Một đầu bếp giỏi, nằm mơ cũng muốn có nguyên liệu tốt.

Còn nói làm món cơm rang trứng mà thành mỹ vị bậc nhất thì hoàn toàn là nói nhảm.

Gạo cống và gạo thường, cơm nấu ra có thể giống nhau sao.

Có điều cầu người, tự nhiên sẽ thỏa hiệp.

Trần Đại Hằng đã thông suốt, Vẫn là Anh Hạo lợi hại, cái gì cũng có thể kiếm được, mối quan hệ và tài nguyên này quá mạnh mẽ, không khâm phục không được.

Thẩm Hạo nheo mắt khẽ nói: Bình tĩnh, đừng mê luyến anh.

Quen biết Thẩm Hạo, Trần Đại Hằng cảm thấy thật sự hời lớn rồi, những thứ Thẩm Hạo kiếm được căn bản không phải tiền bạc có thể giải quyết, điều này mới thật sự lợi hại.

Hơn nữa, màn kịch hôm nay càng khiến hắn cảm thấy Thẩm Hạo thâm tàng bất lộ.

Đàm Quốc Khánh đâu phải hạng xoàng, mà lại cung kính với

Thẩm Hạo như vậy, điều này căn bản không phải nguyên liệu có thể làm được, Thẩm Hạo không nói, Trần Đại Hằng cũng sẽ không hỏi.

Rất nhanh, xe đã đến Sân vận động Tổ Chim.

Mấy người họ đều là khách VIP hàng đầu, vì vậy đi lối đặc biệt.

Sau khi ngồi xuống, concert còn chưa bắt đầu mà Tổ Chim đã đông nghịt người.

Lục Đình Đình phấn khích không thôi: Anh Hạo, em thấy mấy ngôi sao rồi.

Tiểu Thẩm Dương, còn có Hoa Thiên Cốt, cả Tôn Duyệt nói tướng thanh nữa, và cả thầy Lưu Chấn Vân nữa, phấn khích quá.

Anh Hạo, em có thể đi chụp ảnh chung không.

Thẩm Hạo nói: Concert còn chưa bắt đầu, muốn đi thì cứ đi.

Trần Đại Hằng cười nói: Em gái, em thích ngôi sao nào cứ nói với anh, ảnh có chữ ký gì cũng có hết.

Cảm ơn anh Hằng, không cần đâu, em chỉ thích Hoa Thiên Cốt và thầy Lưu Chấn Vân thôi.

Nói xong, Lục Đình Đình khom lưng đi qua, bất kể là Hoa Thiên Cốt hay thầy Lưu Chấn Vân đều rất vui vẻ chụp ảnh chung.

Dù sao Lục Đình Đình cũng khá xinh đẹp.

Một cô gái nhỏ đáng yêu như vậy, ai mà chẳng thích.

Sau khi có được ảnh chụp chung, Lục Đình Đình vui đến không khép miệng lại được.

Lập tức đăng lên vòng bạn bè.

Anh Hạo, đa tạ anh.

Thẩm Hạo nói: Thích người nổi tiếng thì hãy học hành cho giỏi,

đợi khi em thành công, muốn gặp ai là có thể gặp người đó.

Lục Đình Đình: Em biết rồi, Anh Hạo.

Trần Đại Hằng trêu chọc: Em gái, vé concert này là anh cho em đấy, em không cảm ơn anh một tiếng sao.

Cảm ơn anh Hằng.

Ha ha, em gái ngoan, sau này ở Kinh Thành có chuyện gì cứ tìm anh, không có việc gì mà anh không giải quyết được.

Trần Đại Hằng vỗ ngực nói.

Nghe vậy, Lục Đình Đình chỉ cảm thấy ngượng, cho rằng Trần Đại Hằng này quá khoác lác.

Lắc đầu nói: Thôi được rồi, em có chuyện gì sẽ tìm Anh Hạo.

Hơn nữa, vừa nãy chú Đàm kia anh còn không giải quyết được mà.

À cái này, vừa nãy cái đó. cái đó.

Trần Đại Hằng ngượng ngùng đến mức nhất thời không biết nói gì.

Lục Khiết bên cạnh vội vàng chuyển đề tài: Con bé này, con nói linh tinh gì đấy, mau xin lỗi anh Trần đi.

Lục Đình Đình vừa định xin lỗi thì bị Trần Đại Hằng ngăn lại.

Đừng mà, chỉ là nói đùa thôi mà, đâu đến mức đó.

Thẩm Hạo cười nói: Được rồi, có tấm lòng đó là được.

Tiếp theo, đèn đóm tối sầm, chốc lát sân khấu đột nhiên pháo hoa bùng nổ.

Nhóm Phượng Hoàng xuất hiện trên sân khấu.

Trong một khoảnh khắc, cả khán đài sôi động.

Tôi đang ngước nhìn lên mặt trăng, có bao nhiêu giấc mơ đang tự do bay lượn.

Hai người vừa cất giọng, cả khán đài đã hát theo hợp xướng.

Mấy cô gái hàng ghế sau Thẩm Hạo càng hò hét hát theo.

Bầu không khí concert vô cùng náo nhiệt.

Không biết từ lúc nào, một bài nhạc dân tộc remix DJ đã lần nữa đốt cháy cả khán đài.

Cảm giác như đang lắc lư theo điệu nhạc.

Trong lúc nghỉ giải lao, hai cô gái ăn mặc thời trang tinh tế đi đến bên cạnh Thẩm Hạo.

Anh đẹp trai cho em xin WeChat được không.

Thẩm Hạo nói: Tôi không biết dùng WeChat.

Anh đẹp trai cho em xin số điện thoại được không.

Tôi không thêm người lạ.

Anh đẹp trai, ăn bữa cơm chung là không còn lạ nữa đâu, hai chúng em mời anh.

Thi Nịnh thấy Thẩm Hạo có vẻ sốt ruột, đứng dậy nói: Hai cô muốn làm gì.

Tôi đây còn đang ở đây mà.

Thấy Thi Nịnh, hai cô gái đành phải rút lui.

Trần Đại Hằng bên cạnh ngưỡng mộ nói: Anh Hạo, vận đào hoa của anh thật quá vượng, chưa đầy một tiếng đồng hồ đã có mười mấy cô đến xin WeChat anh.

Nếu anh thật lòng muốn, đêm đêm ca hát làm tân lang cũng được đấy.

Thẩm Hạo cười: Cậu mà thích, đưa số điện thoại đây, lát nữa tôi bảo họ gọi cậu.

Ha ha, cái đó thì không cần đâu.

Không còn cách nào khác, sức hấp dẫn của Thẩm Hạo thực sự quá lớn, không chỉ các phu nhân trẻ tuổi ở Kinh Thành muốn thêm WeChat Thẩm Hạo, ngay cả mấy nữ minh tinh hàng đầu cũng liên tục liếc nhìn.

Đáng tiếc, Thẩm Hạo căn bản không đáp lại.

Concert kéo dài hai tiếng rưỡi, Thi Nịnh và Lục Đình Đình hát thẳng hai tiếng.

Trên đường về, Lục Đình Đình khản cả giọng.

Chị Thi Nịnh, sao giọng chị không sao hết vậy.

Thi Nịnh: Chị có thiên phú dị bẩm.

Thật lợi hại.

Ha ha, chuyện nhỏ thôi.

Về đến biệt thự, trên người Thẩm Hạo có thêm mười mấy tờ giấy ghi chú.

Lục Khiết cười nói: Ông chủ, lần này ông làm tổn thương không ít trái tim cô gái rồi đấy.

Tôi nhìn rồi, không có ai là cô gái cả.

Lục Khiết ngượng ngùng nói: Ông chủ, lúc đầu tôi cũng không phải cô gái, vì sao vậy.

Đó là do duyên phận của cô đến rồi, hiểu không.

Thẩm Hạo lúc đó khó chịu muốn chết, quản cô là ai đâu.

Chỉ cần xinh đẹp, đều muốn nếm thử.

Hận không thể trăm người chém.

Lời này khiến Lục Khiết rất vui, Ông chủ, xem ra tôi là người có phúc.

Biết là tốt rồi, lại đây tắm cho tôi.

Vâng, ông chủ.

Lục Khiết vội vàng nói.

Cô đã lâu không tắm cho Thẩm Hạo rồi.

Đây đúng là cơ hội tốt.

Thời gian trôi qua không biết lúc nào, mười ngày đã qua.

Thẩm Hạo lại đưa cho Trần Đại Hằng một phần nhân sâm và ngọc Hòa Điền.

Phải nói là, mười ngày này kỹ năng nấu ăn của Lục Khiết thật sự tiến bộ thần tốc.

Chương 732

Điều này khiến Thẩm Hạo ăn uống rất thoải mái.

Học nấu ăn và chưa học vẫn có sự khác biệt.

Ở thế giới đô thị tiêu dao lâu như vậy, tinh thần Thẩm Hạo cũng trở nên lười biếng.

Cuộc sống vô lo vô nghĩ, lười biếng nằm dài thật sự rất thoải mái.

May mà Thẩm Hạo vẫn còn chút ý chí tiến thủ.

Vào buổi tối, thông qua không gian, hắn lại lần nữa đến Địa Tiên Giới.

Địa Tiên Giới, bên ngoài Xích Viễm Thành của Tây Đô Tiên Triều.

Thần thức của Thẩm Hạo quét qua, thấy mọi thứ vẫn y như lúc hắn rời đi, cuộc chiến giữa Nam Chiếu Tiên Triều và Tây Đô Tiên Triều vẫn đang diễn ra ác liệt, khó phân thắng bại.

Tổng thể mà nói, Tây Đô Tiên Triều mạnh hơn một chút.

Dù sao bên này binh hùng tướng mạnh.

Hiện giờ, Dương Chiến Hùng, Thành chủ Tần Dương Thành, và Trình Quan Chu, Thành chủ Xích Viễm Thành, đều đã bị Thẩm Hạo sát hại.

Cả hai thế lực đều đang ở trong trạng thái vô chủ chỉ huy.

Thẩm Hạo thay đổi thân hình, biến thành một tiên binh Thiên Tiên Cảnh bình thường của Tây Đô Tiên Triều.

Hắn lặng lẽ gia nhập chiến trường.

Sở dĩ không biến thành hình dạng của Dương Chiến Hùng hoặc

Trình Quan Chu, chủ yếu là vì sợ lực chiến sẽ nghiêng hẳn về một bên.

Thực lực hai bên, Tây Đô Tiên Triều mạnh hơn một chút, nhưng nếu có thêm thành chủ Chân Tiên Cảnh gia nhập thì lại khác.

Dù sao Thẩm Hạo cũng không thể phân thân.

Hiện giờ hắn muốn là cả hai bên đều tổn thất nặng, chứ không phải một bên nghiền ép.

Trên chiến trường, khói lửa tràn ngập, tiếng hò hét giết chóc vang trời.

Thẩm Hạo tiến vào chiến trường, như cá gặp nước.

Vô số thi thể nằm ngổn ngang trên chiến trường, đối với Thẩm Hạo mà nói, đều là dưỡng liệu rất tốt, chẳng đạo hữu gì cả.

Chỉ thấy thân hình hắn thoắt ẩn thoắt hiện, một bên giả vờ lùi lại, một bên thu từng cỗ thi thể vào trong túi.

Phải biết rằng, Thẩm Hạo lúc này đã là Kim Tiên cấp bậc.

Mà lúc này đối đầu với hắn chẳng qua chỉ là những Dưỡng Tiên, Thiên Tiên và Nhân Tiên mà thôi.

Sự chênh lệch về thực lực này hoàn toàn có thể gọi là một loại đả kích hạ cấp độ.

Tuy nhiên, mặc dù có ưu thế thực lực nghiền ép mạnh mẽ như vậy, Thẩm Hạo lại không vì thế mà trở nên cuồng vọng tự đại hay phô trương tùy tiện.

Ngược lại, mỗi khi hắn ra tay, động tác đều cực kỳ ẩn mật và nhanh chóng, khiến người ta hầu như khó lòng phát giác.

Hắn cẩn thận như vậy cũng có nguyên nhân.

Dù sao bên ngoài còn có Bắc Minh Uyên và Cố Hoành hai vị Thái Ất Kim Tiên đang chiến đấu, hai người đó chỉ rời đi chứ chưa chết, sớm muộn gì cũng sẽ quay lại.

Vạn nhất động tác quá khoa trương, gây sự chú ý của hai người, thì có chút được không bù mất.

Hiện giờ, mục đích của Thẩm Hạo chỉ có một, đó là bổ đao.

Trên chiến trường tiên pháp hỗn loạn, cũng chẳng ai chú ý đến hắn, đương nhiên những kẻ chú ý đến Thẩm Hạo đều đã bị Thẩm Hạo tiêu diệt.

Vì thế, Thẩm Hạo thay đổi vai trò qua lại, lúc thì là binh lính của Tây Đô Tiên Triều, lúc lại trở thành binh lính của Nam Chiếu Tiên Triều.

Nói chung, bên nào không ổn thì giúp bên đó.

Hắn làm điều đó mà không chút phiền muộn.

Đồng thời, Bắc Minh Uyên và Cố Hoành cũng đang giao chiến bất phân thắng bại.

Vạn dặm xung quanh đều bị biến thành phế tích, sức phá hoại của hai người bọn họ vẫn rất mạnh mẽ.

Cố Hoành trong trận chiến kịch liệt hoàn toàn ở thế hạ phong, bị đối phương đánh cho tơi tả, không hề có chút lực phản kháng nào.

Đối mặt với công kích điên cuồng của Bắc Minh Uyên, hắn chỉ có thể miễn cưỡng ứng phó, liên tục bại lui, trên người đã chằng chịt vết thương, tiên huyết không ngừng chảy ra từ các vết thương, nhuộm đỏ đạo bào trên người.

Chiếc đạo bào phòng ngự vốn hoa lệ kiên cố giờ đây cũng đã rách nát tả tơi, hệt như ngọn nến tàn trước gió, khó lòng cung cấp sự bảo

vệ hiệu quả nữa.

Tóc hắn tán loạn che khuất khuôn mặt, khiến người ta không thể nhìn rõ biểu cảm của hắn lúc này, nhưng từ vẻ thảm hại không chịu nổi đó có thể hình dung ra nỗi sợ hãi và tuyệt vọng trong lòng hắn.

Ngược lại, Bắc Minh Uyên lại khí định thần nhàn, ung dung kiểm soát toàn bộ cục diện chiến đấu.

Mỗi lần ra tay đều mang theo thế sét đánh vạn quân, khiến Cố Hoành căn bản không thể chống đỡ.

Rất rõ ràng, Cố Hoành còn xa mới là đối thủ của Bắc Minh Uyên, trận đấu này thắng bại đã phân định, nhưng Bắc Minh Uyên lại không thừa thắng truy kích, mà trái lại chủ động dừng tay.

Cố Hoành bị đánh đến phát hỏa, nhưng lại không phải đối thủ của Bắc Minh Uyên, chỉ có thể lạnh lùng nói: Bắc Minh Uyên, nếu ngươi không có thành ý, vậy cứ đợi mà thu xác con trai ngươi đi.

Ngươi thật sự cho rằng Nam Chiếu Tiên Triều chúng ta không dám khai chiến sao.

Bức người quá đáng, ai cũng đừng hòng sống yên ổn.

Bắc Minh Uyên hừ lạnh một tiếng: Ngươi dám động đến một sợi tóc của con trai ta, vậy thì cứ đợi mà ngọc đá cùng tan đi.

Sao.

Chỉ có Nam Chiếu Tiên Triều các ngươi mới có La Thiên Thượng Tiên sao.

Gia tộc Bắc Minh ta chẳng lẽ không có.

Kẻ nào dám động đến con trai ta, ta thề, dù còn một hơi thở cuối cùng, ta cũng sẽ giết chết hắn.

Hừ, vậy cứ chờ xem, Tây Đô Tiên Triều các ngươi quả thực quá

mức ức hiếp người.

Tại cảnh nội Nam Chiếu Tiên Triều ta mà sát hại Thái Ất Kim Tiên của triều ta, cùng với tân tú của Vạn Thành Đại Hội.

Điều này ai cũng không thể dung thứ.

Cố Hoành không hề nhượng bộ nói.

Vừa nói, hắn vừa uống đan dược chữa thương, muốn nhanh chóng hồi phục vết thương, ai mà biết đối phương còn có ra tay nữa không.

Phế vật, đã giao đấu một trận rồi, thực lực của ngươi còn chưa đủ tư cách để đối thoại với ta.

Ngươi muốn sớm bắt đầu đàm phán cũng được.

Yêu cầu của Tây Đô Tiên Triều rất đơn giản, lập tức thả con trai ta và sư phụ của con trai ta là Lý Chân Lục.

Chỉ cần thấy được thành ý của các ngươi, Tây Đô Tiên Triều chúng ta tự nhiên sẽ bồi thường.

Bắc Minh Uyên chiếm thế thượng phong, vì vậy đàm phán cũng càng thêm cường thế.

Chuyện này không phải ta có thể làm chủ, hiện tại các ngươi cũng chưa đưa ra bất kỳ khoản bồi thường nào, chúng ta làm sao thả người được.

Quả thực là nằm mơ giữa ban ngày.

Cố Hoành thấy Bắc Minh Uyên không đánh nữa mà bắt đầu đàm phán, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đánh tiếp, hắn còn sợ mình bị đánh chết.

Tuy đều là Thái Ất Kim Tiên, nhưng giữa các Thái Ất Kim Tiên

vẫn có sự chênh lệch.

Hừ, tranh giành cơ duyên, ngươi chết ta sống vốn là tạo hóa của mỗi người, Vương Nghi Lâm đã chết, dựa vào cái gì mà cho rằng là Lý Chân Lục của Tây Đô Tiên Triều chúng ta giết.

Bắc Minh Uyên ngươi là giả vờ hồ đồ hay là cho rằng triều ta không có ai rồi.

Cố Hoành mỉa mai nói.

Chân tướng sự việc căn bản không thể giấu giếm.

Nghe vậy, Bắc Minh Uyên liền không nói gì.

Tuy có thể đánh thắng Cố Hoành, nhưng muốn giết chết gia hỏa này vẫn có độ khó.

Một khi hắn chạy thoát, vậy con trai hắn thật sự sẽ gặp nguy hiểm.

Hừ, hôm nay bổn tọa tha cho ngươi một mạng, trở về mau chóng nói cho Nam Chiếu Đế Quân biết điều kiện của chúng ta.

Gia tộc Bắc Minh cũng không phải là bùn nhão đâu.

Bắc Minh Uyên nói xong, thân ảnh biến mất tại chỗ cũ.

Cố Hoành thở phào nhẹ nhõm, coi như là bị đánh sợ rồi.

Hoàn toàn bị áp chế đánh không nói, căn bản không có thực lực đối kháng.

Chương 733

Hắn hít sâu một hơi, chỉnh sửa lại tóc tai.

Lại thay chiếc đạo bào rách nát trên người, mặc vào một chiếc hoàn toàn mới, chủ yếu là để giữ thể diện, tránh việc trở về bị mất mặt, lại mất uy vọng.

Làm xong tất cả những việc này, ánh mắt Cố Hoành dần trở nên sắc bén.

Dương Chiến Hùng ngươi được lắm, lại tự tiện hành động, hại ta bị động đến mức này, thật đáng chết.

Nếu không phải ngươi, ta có thua sao.

Càng nghĩ càng tức, Cố Hoành lập tức hóa thành một đạo hồng quang biến mất tại chỗ cũ.

Chốc lát sau, khi Bắc Minh Uyên và Cố Hoành tiếp cận, thần thức của Thẩm Hạo cũng phát hiện ra họ.

Hắn thừa lúc không ai chú ý mà trốn vào trong không gian.

Khi Bắc Minh Uyên và Cố Hoành đến nơi, hai người đều nhíu mày, hỏi cùng một câu hỏi.

Dương Chiến Hùng đâu.

Trình Quan Chu đâu.

Khi biết hai người đã đi đơn đấu, trong lòng Bắc Minh Uyên lại vô cùng yên tâm.

Dương Chiến Hùng thực lực không bằng Trình Quan Chu, huống hồ Dương Chiến Hùng còn bị thương, xem ra lại sắp thắng một bậc rồi.

Sắc mặt Cố Hoành tối sầm lại, đặc biệt là khi biết Dương Chiến Hùng còn chủ động yêu cầu đơn đấu.

Hắn càng tức không chịu nổi.

Thần thức quét qua, nhanh chóng khuếch tán ra ngoài, nhưng lại kinh ngạc phát hiện mình cũng không tìm thấy Dương Chiến Hùng và Trình Quan Chu.

Không chỉ Cố Hoành nhận ra tình huống dị thường, ngay cả Bắc Minh Uyên vô cùng tự mãn cũng sinh lòng cảnh giác.

Phải biết rằng, phạm vi thần thức cường đại của hắn có thể bao phủ cực kỳ rộng lớn, nhưng điều đáng kinh ngạc là trong phạm vi này lại hoàn toàn không tìm thấy bất kỳ dấu vết nào của hai người đó.

Điều này thực sự quá bất thường.

Bắc Minh Uyên nhíu chặt mày, thầm nghĩ trong lòng: Với lực thần thức của ta, sao lại xuất hiện tình huống này.

Hắn không dám trì hoãn chút nào, lập tức hai tay nhanh chóng bấm quyết, bắt đầu thôi toán.

Cùng với thời gian trôi đi, biểu cảm của hắn càng thêm ngưng trọng, trên trán thậm chí còn rịn ra mồ hôi lạnh.

Cuối cùng, khi hắn không còn cảm nhận được chút dấu vết sinh mệnh nào của Trình Quan Chu nữa, sắc mặt Bắc Minh Uyên lập tức trở nên cực kỳ khó coi.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Cố Hoành, tràn đầy sát ý.

Hắn cho rằng đối phương cố ý điệu hổ ly sơn.

Hắn giận dữ nói: Được, Cố Hoành tên phế vật ngươi còn biết dùng gian trá nữa à.

Ta thấy ngươi thật sự muốn chết, lại dám điều ta đi, vì mục đích

là sát hại Trình Quan Chu phải không.

Hôm nay nhất định phải giao đấu thêm một trận nữa.

Cố Hoành cũng không cảm ứng được khí tức của Dương Chiến Hùng, lại càng sợ Bắc Minh Uyên ra tay, vì vậy lập tức nói: Nói bậy.

Bắc Minh Uyên ngươi đừng có vu khống người khác.

Là ngươi chủ động phát động khiêu chiến, ta động thủ khi nào.

Dương Chiến Hùng của Tần Dương Thành cũng đã mất tích, vừa nãy thôi diễn, phát hiện không có bất kỳ dấu hiệu sinh mệnh nào.

Rất hiển nhiên cũng đã gặp bất trắc.

Ta còn nghi ngờ là ngươi cố ý như vậy, dù sao Tây Đô Tiên Triều các ngươi vốn thích đánh lén sau lưng.

Lúc này, chiến đấu của hai bên đều dừng lại, mọi người lúc này mới hiểu ra, thì ra thành chủ của mình đều đã chết rồi.

Trong lòng cũng không dám có bất kỳ hành động nào, ngược lại vô cùng cảnh giác, dù sao hai vị Thái Ất Kim Tiên đang ở đây, nếu thật sự đánh nhau, bọn họ sẽ chết nhanh hơn.

Chỉ thấy Thẩm Hạo ung dung tự đắc ẩn mình trong không gian thôn phệ, thoải mái nằm trên ghế dựa, trước mặt bày một đĩa hạt dưa thơm lừng.

Khóe miệng hắn khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười ranh mãnh, vừa thong dong cắn hạt dưa, vừa đầy hứng thú quan sát cục diện bên ngoài phát triển.

Giờ phút này, Bắc Minh Uyên và Cố Hoành đang đứng đối mặt nhau, giữa hai người tràn ngập bầu không khí căng thẳng, dường như một trận chiến kịch liệt sắp bùng nổ.

Thẩm Hạo mong họ lập tức đại chiến, như vậy, mình có thể ngồi

trên núi xem hổ đấu, hưởng lợi của ngư ông.

Nếu Cố Hoành và Bắc Minh Uyên có một người chết, đó thật sự là kiếm lời lớn rồi.

Bắc Minh Uyên hừ lạnh một tiếng: Còn dám cãi chày cối, xem ra là ta đã quá nể mặt ngươi rồi phải không.

Lời vừa dứt, chỉ thấy khí thế Thái Ất Kim Tiên của Bắc Minh Uyên lập tức bùng nổ.

Một luồng khí thế hùng mạnh, mênh mông, khiến người ta kinh sợ như thủy triều cuồn cuộn, bùng phát ra từ trên người hắn.

Luồng khí thế này mạnh mẽ đến mức khiến tất cả mọi người đều run rẩy.

Không khí xung quanh lập tức trở nên vô cùng ngưng trọng, như bị một bàn tay vô hình siết chặt, khiến người ta cảm thấy khó thở.

Cố Hoành thật sự rất sợ lại khai chiến, lập tức nói: Bắc Minh Uyên ngươi điên rồi sao.

Chẳng lẽ ngươi không cảm giác được sự tồn tại của bên thứ ba.

Ngươi lúc này ra tay, khẳng định là đã trúng kế của kẻ khác.

Thật là ngu xuẩn.

Ý của ngươi là, tại hiện trường còn có thế lực thứ ba tồn tại.

Bắc Minh Uyên lạnh lùng nói.

Cố Hoành thần sắc ngưng trọng nói: Không loại trừ khả năng này, tuy Dương Chiến Hùng thực lực không phải đối thủ của Trình Quan Chu.

Nhưng Trình Quan Chu muốn giết chết Dương Chiến Hùng cũng vô cùng khó khăn.

Bây giờ cả hai người đều không còn khí tức, khẳng định có vấn đề.

Chúng ta hiện giờ việc quan trọng nhất là điều tra rõ ràng, trước tiên xác định hai người đã chết.

Từ đó chứng minh sự tồn tại của bên thứ ba.

Nghe vậy, Bắc Minh Uyên nhíu mày, cũng cảm thấy không đúng.

Chẳng lẽ là tiên triều khác đã tham gia chiến đấu.

Nghĩ đến đây, Bắc Minh Uyên không dám có chút lơ là nào, lập tức phóng ra thần thức cường đại của mình, như một tấm lưới lớn vô hình, tỉ mỉ tìm kiếm từng tấc không gian xung quanh.

Hắn toàn tâm chú ý, không bỏ qua bất kỳ ngóc ngách nào có thể ẩn chứa manh mối.

Tuy nhiên, thời gian từng phút từng giây trôi qua, mặc dù hắn đã dốc hết toàn lực, nhưng vẫn không phát hiện dù chỉ một chút manh mối nào liên quan đến sự tồn tại của bên thứ ba.

Không chỉ vậy, ngay cả khí tức của kẻ địch, Bắc Minh Uyên cũng hoàn toàn không thể tìm thấy.

Điều này khiến trong lòng Bắc Minh Uyên không khỏi dâng lên một sự nghi hoặc và bất an, chẳng lẽ bên thứ ba thần bí này có cảnh giới tương đương với hắn.

Hay là bọn họ đã sớm rời khỏi khu vực này rồi.

Các loại suy đoán không ngừng hiện lên trong đầu hắn, nhưng vẫn không thể tìm được một câu trả lời chính xác.

Thậm chí, tất cả tiên binh đều đã được kiểm tra từng người, cũng không có bất kỳ vấn đề gì.

Tương tự, Cố Hoành cũng đang tìm kiếm kỹ lưỡng, nhưng vẫn

không có bất kỳ phát hiện nào.

Đột nhiên, Cố Hoành và Bắc Minh Uyên nhìn nhau một cái, sắc mặt đều vô cùng ngưng trọng.

Họ phát hiện, thi thể xung quanh đã thiếu đi rất nhiều, số lượng người căn bản không đúng.

Vì thế lập tức hỏi cấp dưới của mình, họ cũng đều lộ vẻ mơ hồ, không hiểu vì sao.

Nhưng có một điều có thể xác nhận, đó là số người quả thực đã ít đi.

Bắc Minh Uyên cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, trong lòng cũng cảnh giác.

Cố Hoành ngươi phải cho ta một lời giải thích.

Cố Hoành trực tiếp cười giận: Bắc Minh Uyên ngươi đừng quá đáng, ta dựa vào cái gì mà phải giải thích cho ngươi.

Tiên binh của triều ta cũng tổn thất nặng nề.

Nếu không phải các ngươi dẫn đầu tấn công, làm sao lại xảy ra chuyện như vậy.

Chẳng lẽ Nam Chiếu Tiên Triều cấu kết yêu tộc.

Bắc Minh Uyên cười lạnh một tiếng nói.

Vớ vẩn.

Không có chứng cứ, ngươi dám vu khống bừa bãi.

À, thảo nào ngươi đột nhiên tấn công Tần Dương Thành, ta thấy chính là ngươi cấu kết yêu tộc.

Hai bên đều có lý do của mình.

Nhưng có một điểm, cả hai đều rất rõ ràng, thực lực của bên thứ

ba này chắc chắn không yếu.

Không những lặng lẽ thao túng tất cả những điều này, bọn họ thậm chí còn không cảm ứng được khí tức của đối phương.

Thật là kỳ lạ.

Chương 734

Cố Hoành và Bắc Minh Uyên nào biết, Thẩm Hạo có sự tồn tại của Huyễn Kim Hồ, khí tức căn bản không thể tiết lộ.

Hiện giờ hắn trốn trong không gian, dù là Nữ Đế đến cũng vô dụng.

Bắc Minh Uyên hừ lạnh một tiếng, nhìn sâu Cố Hoành một cái, rồi nói với mọi người: Rút.

Vâng, Bắc Minh đại nhân.

Những người của Tây Đô Tiên Triều lập tức tập hợp lại, mang theo những thi thể còn sót lại.

Cố Hoành thấy vậy, cũng vẫy tay ra hiệu cho những người của Nam Chiếu Tiên Triều: Rút.

Vâng, đại nhân.

Những người của Nam Chiếu Tiên Triều thở phào nhẹ nhõm, nếu đánh tiếp, e rằng đều sẽ chết hết, vì vậy cũng theo Cố Hoành lập tức quay về Tần Dương Thành.

Vừa nãy hai bên còn đánh nhau sống chết, giờ đây lại lặng lẽ kết thúc.

Ý nghĩ của Bắc Minh Uyên và Cố Hoành đều như nhau, hiện tại họ càng muốn trở về điều tra xem Dương Chiến Hùng và Trình Quan Chu có chết thật hay không.

Tuy không cảm ứng được khí tức, nhưng chỉ khi thấy hồn đăng tiêu diệt mới có thể xác nhận.

Nếu xác nhận cả hai đều đã chết, vậy sẽ chứng minh quả thực có

sự tồn tại của bên thứ ba.

Đến lúc đó, thật sự sẽ rất phiền phức.

Đợi sau khi mọi người rời đi, Thẩm Hạo cũng không vội ra ngoài, mà đợi thêm ba canh giờ nữa.

Hắn lúc này mới bước ra khỏi không gian.

Thần thức quét qua, liền bay về phía Xích Viễm Thành.

Lối vào bí cảnh nằm trong một sơn cốc gần Xích Viễm Thành.

Mà chìa khóa để vào bí cảnh chính là Xích Viễm Hoa.

Thông qua ký ức của Trình Quan Chu, hắn biết được nơi này sở dĩ gọi là Xích Viễm Thành, chính là vì có liên quan đến bí cảnh.

Một cỗ bất an vô danh trỗi dậy, Bắc Minh Uyên trở về Xích Diễm Thành, lập tức kiểm tra hồn đăng của Trình Quan Chu, xác nhận đã tử vong.

Tin tức này tựa hồ phủ một tầng bóng tối lên tâm trí Bắc Minh Uyên, y cau mày thật chặt, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng phẫn nộ và nghi hoặc.

Mọi chuyện dường như đang phát triển theo hướng không thể kiểm soát.

Là một cường giả đỉnh phong Thái Ất Kim Tiên đường đường chính chính, Bắc Minh Uyên xưa nay vẫn luôn là kẻ nắm giữ mọi thứ.

Nhưng giờ khắc này, mọi chuyện lại có phần vượt ngoài tầm kiểm soát của y.

Tình thế mất kiểm soát này khiến y vô cùng khó chịu, tựa hồ có một bàn tay vô hình đang thao túng tất cả ở phía sau.

Một tồn tại đỉnh phong Thái Ất Kim Tiên đường đường chính

chính, vậy mà lại không có cách nào nắm bắt toàn cục, chuyện này nói ra thật sự là mất mặt.

Tên khốn nạn đó rốt cuộc là ai.

Nếu Bản Tọa biết được, định sẽ khiến ngươi hồn phi phách tán.

Bắc Minh Uyên nghiến răng nghiến lợi nói, trên người tỏa ra uy áp cường đại, không khí xung quanh cũng vì thế mà run rẩy.

Y không cam tâm cứ thế bị người khác dắt mũi, nhất định phải tìm ra kẻ đứng sau, đoạt lại quyền khống chế cục diện.

Nếu không, chuyện này mà truyền ra ngoài, uy danh của vị Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong như y e rằng sẽ hủy hoại trong chốc lát, đối với Bắc Minh Uyên vốn luôn kiêu ngạo tự phụ mà nói, đây quả thực là sỉ nhục cực lớn.

Nhưng sâu trong nội tâm, lại có một tia bất an, cảm giác đó từ đâu đến, y cũng không thể nói rõ.

Có thể giở trò dưới mí mắt hai vị Thái Ất Kim Tiên mà không bị phát hiện, điều này khiến Bắc Minh Uyên cảm thấy có điều bất thường.

Do đó, Bắc Minh Uyên tạm thời gác lại ý định đối phó Cố Hoành.

Vạn nhất bị thế lực thứ ba nắm lấy cơ hội, thì sẽ được ít mất nhiều.

Bắc Minh Uyên thậm chí còn hoài nghi thực lực của đối phương, ít nhất cũng là Thái Ất Kim Tiên cảnh.

Nếu không, cũng không thể ẩn mình tốt đến vậy.

Trước tiên phải tìm cách dụ đối phương ra ngoài mới dễ hành sự, nếu không ánh mắt như hình với bóng, tựa hồ ngay sau lưng y kia, vẫn luôn khiến Bắc Minh Uyên cảm thấy lạnh lẽo thấu xương, như

có một tia hàn quang lạnh lẽo đang khóa chặt lấy y.

Một khi đã quyết định dụ kẻ ẩn mình trong bóng tối kia ra, thì việc liên lạc với Cố Hoành và hợp tác cùng y chính là việc cấp bách.

Nghĩ đến đây, Bắc Minh Uyên không dám chần chừ chút nào.

Chỉ thấy y nhanh chóng kết ấn bằng hai tay, miệng lẩm nhẩm niệm chú.

Cùng với từng đạo pháp quyết được thi triển, một cỗ lực lượng thần bí tức khắc ngưng tụ nơi đầu ngón tay.

Ngay sau đó, y khẽ phẩy ngón tay, cỗ lực lượng kia liền như tên rời dây lao vút về phương xa, thoáng chốc đã biến mất.

Mà đúng lúc này, ở một nơi xa xôi khác, Cố Hoành cũng nhíu mày thật chặt, trong lòng thầm suy đoán thế lực thứ ba ẩn mình phía sau rốt cuộc đến từ đâu.

Ngay khi y đang khổ sở suy tư, đột nhiên cảm nhận được một cỗ ba động quen thuộc truyền đến.

Lòng y khẽ động, trước mắt hiện lên một đoàn quang ba màu lam, nhìn kỹ lại, thì ra là thông tín do Bắc Minh Uyên phát ra.

Sau khi đọc xong, Cố Hoành cũng rơi vào trầm tư, tuy rằng Bắc Minh Uyên này chẳng phải thứ tốt đẹp gì, nhưng thế lực thứ ba kia lại càng chẳng phải hạng vừa.

Kẻ địch hiện hữu không đáng sợ, nhưng kẻ địch chưa biết mới là đáng sợ nhất.

Suy nghĩ hồi lâu, Cố Hoành vẫn quyết định trước tiên tìm ra thế lực thứ ba kia rồi tính sau.

Đối với mưu tính của hai bên, Thẩm Hạo không hề hay biết.

Cho dù biết cũng không sao, mục đích của hắn chính là nhặt xác, ai

mạnh ai yếu đều không quan trọng.

Hiện tại, đã đến lối vào bí cảnh, trước tiên cứ tiến vào bí cảnh đã.

Bay khoảng vài ngàn dặm, Thẩm Hạo liền đến một sơn cốc gần Xích Diễm Thành.

Toàn bộ sơn cốc như một lòng chảo, bốn phía bị núi cao trùng điệp chắn lại.

Sơn cốc càng bị sương mù dày đặc che phủ, tựa như nằm trong một đám mây.

Muốn tiến vào bí cảnh, phải xuyên qua đám mây đó.

Dựa theo ký ức của Trình Quan Chu, Thẩm Hạo nhớ rằng những tầng sương mù này đều có thể ngăn chặn thần thức.

Thậm chí, khi tiến vào trong sương mù, việc vận hành pháp lực toàn thân cũng sẽ gặp chút trở ngại, không thông suốt.

Một điểm khác nữa, trong ký ức của Trình Quan Chu, trong núi xung quanh còn có cường giả, mục đích là cướp bóc những người đi ra từ bí cảnh.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo thử dùng thần thức, kết quả dễ dàng xuyên thấu qua sương mù.

Thần thức hoàn toàn có thể sử dụng.

Điều này khiến Thẩm Hạo rất hài lòng, từ đầu đến cuối, thần thức của hắn vẫn luôn bá đạo như vậy.

Còn về việc vì sao lại bá đạo đến thế, Thẩm Hạo cũng không biết.

Thôi, miễn là thần thức dùng được thì tiện lợi rồi.

Trong các dãy núi xung quanh, ẩn giấu không ít người, sở dĩ biết có người ra vào bí cảnh, chỉ có một phương pháp phán đoán.

Bởi vì bất kể là tiến vào bí cảnh hay đi ra, đều cần sử dụng Xích Diễm Hoa.

Tu sĩ bình thường không thể sử dụng thần thức, nhưng chỉ cần dùng Xích Diễm Hoa, sẽ tự động chỉ dẫn tiến vào bí cảnh, chính xác như dẫn đường vậy.

Nhưng, một khi sử dụng Xích Diễm Hoa, toàn bộ sương mù sẽ phát ra một vệt màu đỏ, sương mù xung quanh đều sẽ bị nhuộm thành sắc đỏ.

Thật đúng là trắng lộ hồng.

Như ngọn hải đăng trong sương mù, vô cùng nổi bật.

Những người ẩn mình trong các dãy núi xung quanh, chỉ cần nhìn một cái là có thể thấy.

Không có nắm chắc tuyệt đối, người bình thường thật sự không dám xông vào bí cảnh, một là bí cảnh cũng đầy rẫy nguy hiểm, hai là cũng sợ gặp phải nguy hiểm bên ngoài.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo thần thức quét qua các dãy núi xung quanh.

Quả nhiên, chỉ một cái nhìn đã thấy không ít người, đều đang nấp trong núi ôm cây đợi thỏ.

Thực lực thấp nhất đều là Chân Tiên cảnh giới, thậm chí còn có hai Kim Tiên.

Còn Thái Ất Kim Tiên có hay không, hiện tại Thẩm Hạo vẫn chưa phát hiện.

Chương 735

Bất quá, theo phỏng đoán của Thẩm Hạo, chắc là không có.

Một Thái Ất Kim Tiên đường đường chính chính, mà lại thủ ở đây, thì thật là quá mất mặt.

Có thể có Kim Tiên thủ ở đây, chỉ có thể nói rõ bí cảnh này có đồ tốt.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo cũng không vội vàng tiến vào bí cảnh, cũng muốn đợi xem, xem có ai tiến vào không.

Muốn xác định một chút, trắng lộ hồng rốt cuộc là trông như thế nào.

Chẳng biết từ lúc nào, hai ngày đã trôi qua, Thẩm Hạo cũng như một thợ săn, kiên nhẫn chờ đợi.

Nhưng đợi hai ngày, đến một sợi lông cũng không đợi được, căn bản không có ai tiến vào bí cảnh.

Điều này khiến Thẩm Hạo bắt đầu nghi ngờ, lẽ nào sức hấp dẫn của bí cảnh này không lớn sao.

Trên chiến trường ngoài Xích Diễm Thành, Bắc Minh Uyên và Cố Hoành cũng mặt mày đen sạm.

Hai người bọn họ vì muốn dẫn dụ thế lực thứ ba xuất hiện, đã chiến đấu liên tục hai ngày.

Trận đấu giữa hai người họ đương nhiên là đánh giả.

Nhưng những người dưới trướng lại đánh thật, vì muốn diễn kịch cho chân thực.

Thế nhưng đã chết không ít người, đối phương căn bản không lộ

diện, điều này khiến hai người vừa kinh vừa nộ.

Lẽ nào đối phương đã nhìn ra kế sách của bọn họ rồi sao.

Chuyện này ai cũng không dám bảo đảm.

Thoáng cái, lại ba ngày trôi qua.

Ngay lúc Thẩm Hạo đang đợi đến sốt ruột, chuẩn bị tự mình tiến vào bí cảnh.

Đột nhiên, trong tầng sương mù, xuất hiện một vệt màu đỏ tươi.

Tuy rằng trong toàn bộ sương mù, nó vô cùng nhỏ bé, nhưng lại cực kỳ nổi bật.

Cứ như trên một tờ giấy trắng, đột nhiên xuất hiện một chấm đỏ.

Sự chú ý của tất cả mọi người đều tập trung vào chấm đỏ đó.

Quả nhiên là trắng lộ hồng, vô cùng nổi bật, quả thực là ngọn đèn chiếu sáng trong đêm tối a.

Trước đây, Thẩm Hạo hiểu về trắng lộ hồng chính là mặc áo sơ mi trắng bên trong có áo ngực màu đỏ.

Thẩm Hạo khẽ cười một tiếng, thần thức quét qua, liền thấy bóng dáng trong sương mù.

Lại là một nữ nhân, thực lực lại còn là Kim Tiên cảnh.

Cũng có chút thú vị đây.

Một người dám một mình xông vào trong tầng sương mù này, không có chút thực lực cứng rắn nào, thật sự không dám.

Thẩm Hạo dùng thần thức khóa chặt nữ nhân, đồng thời cũng quan sát tình hình xung quanh.

Không chỉ Thẩm Hạo phát hiện nữ nhân, những tán tu ẩn mình trong các dãy núi xung quanh cũng cảm ứng được.

Tất cả đều chú ý đến đây.

Dù sao, trắng lộ hồng vẫn rất nổi bật.

Sau khi thấy cảnh tượng này, chỉ thấy Thẩm Hạo như quỷ mị, thân hình chợt lóe lên rồi lặng lẽ không tiếng động biến mất vào trong màn sương mù mịt mờ.

Mặc dù nữ nhân trước mắt có tu vi Kim Tiên cảnh, nhưng giờ khắc này thần thức không thể thi triển bình thường, nên đương nhiên cũng khó mà phát giác được sự tồn tại của Thẩm Hạo.

Cứ như vậy, Thẩm Hạo không nhanh không chậm theo sau nữ nhân đó mà chậm rãi tiến lên.

Không thể không nói, nữ nhân này quả thật có dung mạo khuynh quốc khuynh thành.

Quả nhiên, tu tiên không có kẻ xấu xí.

Da dẻ nữ nhân thật tốt, da thịt như ngưng chi, thổi là có thể vỡ, dung mạo thật sự là, ngũ quan tinh xảo, khuôn mặt trái xoan tiêu chuẩn, đẹp đến tuyệt luân.

Mắt như nước thu, môi không cần son mà vẫn đỏ.

Mặc một bộ váy dài trắng như tuyết, quả thật đẹp đến lay động lòng người.

Mái tóc đen nhánh như thác nước buông xõa sau lưng, thẳng tắp kéo dài đến tận eo.

Trên đầu chỉ cài một cây trâm ngọc trong suốt tinh oánh, ngoài ra không có bất kỳ trang sức thừa thãi nào khác, nhưng lại càng làm nàng thêm thanh tân thoát tục, xuất trần tuyệt thế.

Đương nhiên cũng có một khuyết điểm. có lẽ vì hữu dung nãi đại mà khiến nàng thiếu đi một chút tiên khí.

Chỉ thấy nữ nhân này tay cầm một đóa Xích Diễm Hoa, nhanh chóng tiến về phía trước trong sương mù.

Nhìn bằng mắt thường, thân hình nữ tử di chuyển nhanh đến mức khiến người ta phải há hốc mồm.

Chỉ thấy bóng dáng nàng như tia chớp chợt lóe rồi vụt qua, chỉ để lại những tàn ảnh lấp lánh trong không trung.

Tuy nhiên, khi thần thức của Thẩm Hạo từ góc độ thứ ba từ trên cao bao quát, cảnh tượng trước mắt lại là một cảnh khác.

Nữ tử ban đầu tưởng như phi nhanh như gió điện, giờ khắc này lại trở nên chậm chạp vô cùng như ốc sên bò.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, sau trọn một khắc 15 phút, nhìn kỹ lại, nữ tử kia lại chỉ tiến được vẻn vẹn một trăm mét.

Tốc độ tiến lên chậm chạp đến vậy, nếu nói cho nữ nhân, e rằng ngay cả nàng ta cũng khó mà tin được.

Tình cảnh này không khỏi khiến Thẩm Hạo nảy sinh nghi hoặc, trong lòng suy đoán nơi sương mù này tràn ngập tất định ẩn chứa một loại sức mạnh hạn chế nào đó không ai biết, nếu không sao lại xuất hiện tình huống quỷ dị như vậy.

Bất quá, Thẩm Hạo cũng không vội.

Ung dung theo sau, ngang nhìn thành núi, nghiêng nhìn thành đỉnh, đó cũng là một loại phong cảnh.

Theo thời gian chậm rãi trôi đi, Thẩm Hạo đi theo nữ nhân trong sương mù ròng rã ba ngày.

Ngay cả Thẩm Hạo cũng bất ngờ, xa đến thế sao.

Càng đi, sương khí xung quanh càng trở nên dày đặc, tựa như đang đắm mình trong một biển mây trắng xóa.

Ngay lúc này, một chuyện bất ngờ đã xảy ra —— giữa màn sương mù dày đặc, lại từ từ hiện ra một xoáy nước khổng lồ.

Xoáy nước này tỏa ra ánh sáng thần bí và quỷ dị, như một con mãnh thú há to miệng, chuẩn bị nuốt chửng mọi thứ đến gần nó.

Chỉ thấy bước chân nhẹ nhàng của nữ nhân kia đột ngột dừng lại, nàng trợn tròn mắt, mặt đầy kinh ngạc nhìn cảnh tượng bất ngờ trước mắt.

Chưa kịp để nàng phản ứng, một cỗ hấp lực cường đại liền tuôn trào ra từ xoáy nước.

Trong nháy mắt, thân ảnh nữ nhân liền như chiếc lá bị cuốn vào dòng chảy xiết, tức khắc biến mất vào sâu trong màn sương mù mịt mờ, không cho Thẩm Hạo bất kỳ cơ hội phản ứng nào.

Mà Thẩm Hạo thì vẫn đứng tại chỗ.

Thấy vậy, Thẩm Hạo hiểu ra, lập tức lấy ra Xích Diễm Hoa.

Tiếp đó, xoáy nước kia lại xuất hiện, Thẩm Hạo cũng bị hút vào trong.

Bạch quang lóe lên, Thẩm Hạo phát hiện mình đã đến một khu rừng rậm.

Thần thức quét qua, nhưng không phát hiện nữ nhân vừa nãy.

Cảm nhận linh khí xung quanh, còn nồng đậm hơn cả Ngọc Bàn Bí Cảnh trước kia.

Chẳng trách có thể thai nghén ra tồn tại nghịch thiên như Thất Thải Liên Ngẫu.

Bỗng nhiên, Thẩm Hạo cảm ứng được một cỗ yêu khí.

Chưa kịp để Thẩm Hạo phản ứng, một đạo hồng quang từ dưới chân cuộn trào về phía hắn.

Thẩm Hạo trực tiếp trốn vào trong không gian.

Chốc lát sau, một bóng dáng quỷ dị hiện ra.

Chương 736

Thẩm Hạo ẩn trong không gian, nhìn rõ mồn một.

Lại là một Yêu thú, toàn thân đỏ rực, vảy giáp dày đặc xếp chồng lên nhau, đầu giống tê tê, chỉ là mắt lại đỏ toàn bộ, hơn nữa trên đỉnh đầu còn bốc lên ba đoàn lửa.

Theo ký ức của Trình Quan Chu, thứ này hẳn là Xích Diễm Thú.

Bình thường, nó thích ăn Xích Diễm Hoa.

Nhìn thực lực thấp nhất cũng có cảm giác của Kim Tiên.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là, Yêu thú này lại từ dưới đất chui ra.

Kìa, người đâu rồi.

Xích Diễm Yêu kinh ngạc nói. ngọn lửa trên đỉnh đầu nó càng lúc càng bùng cao.

Ngay sau đó dùng mũi không ngừng đánh hơi xung quanh, kết quả là thật sự không có ai.

Sao có thể chứ.

Nhìn thấy tên này không ngừng tìm kiếm xung quanh, dường như nhất định phải tìm ra hắn.

Thẩm Hạo cũng không vội, ngược lại muốn xem xung quanh còn có Yêu thú nào khác không.

Nếu chỉ có một con Xích Diễm Thú này, Thẩm Hạo cũng không ngại, sẽ cho nó thả máu.

Đợi khoảng một khắc 15 phút, Xích Diễm Thú dường như mất đi kiên nhẫn, liền chui xuống đất bỏ đi.

Ngay khi Xích Diễm Thú vừa đi, Thẩm Hạo liền chạy ra.

Cố ý phóng thích khí tức, thần thức cũng chú ý đến xung quanh.

Khi cảm ứng được Xích Diễm Thú đuổi tới, Thẩm Hạo lại trốn vào trong không gian.

Định chơi trò mèo vờn chuột.

Quả nhiên, ngay khi Thẩm Hạo vừa đi, Xích Diễm Thú đã chạy tới.

Cẩn thận tìm kiếm một phen, vẫn không phát hiện bóng dáng Thẩm Hạo, tức đến mức ngửa mặt lên trời gào thét.

Điên cuồng tìm kiếm bóng dáng Thẩm Hạo xung quanh.

Tìm vài canh giờ vẫn không thu hoạch được gì, ngay lúc Xích Diễm Thú bỏ cuộc.

Thẩm Hạo lại nhảy ra, lần nữa phóng thích khí tức.

Đợi đến khi Xích Diễm Thú phản ứng lại, Thẩm Hạo lại biến mất.

Bị khiêu khích hết lần này đến lần khác, Xích Diễm Thú triệt để nổi giận.

Toàn thân nó bốc lên ngọn lửa, nơi nào nó đi qua đều bị thiêu rụi thành tro tàn.

Cút ra đây, lão tử muốn ăn thịt ngươi.

Đáp lại nó chỉ là sự im lặng.

Nhìn Xích Diễm Thú đang nổi điên, Thẩm Hạo cười hì hì, không hề để tâm.

Thực lực mạnh, không có nghĩa là có não.

Thẩm Hạo cũng rảnh rỗi không có việc gì làm, định trêu đùa một

chút cho vui.

Thế là, cứ như vậy, Xích Diễm Thú vừa bỏ cuộc, Thẩm Hạo liền nhảy ra.

Nhìn Xích Diễm Thú phát điên, Thẩm Hạo vui vẻ uống linh tửu.

Thẩm Hạo nắm vững tinh túy của chiến thuật du kích, lặp đi lặp lại, Xích Diễm Thú đã gần như phát điên.

Nó đã cảm nhận được đối phương đang đùa giỡn nó, càng như vậy, càng phẫn nộ.

Ra đây đối mặt với ta.

Tên nhân loại ti tiện.

Ngươi quả thực không xứng làm người.

Có bản lĩnh thì ra đây.

Nhìn Xích Diễm Thú dần dần phát điên, Thẩm Hạo nhịn không được cười thầm, mắng người mà cũng chỉ có mấy câu này lặp đi lặp lại.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là, tên này lại thật sự cứng đầu, dường như không giết chết Thẩm Hạo thì không cam tâm.

Thẩm Hạo làm như vậy, cũng là vì muốn chọc giận Xích Diễm Thú.

Bất kể là người hay Yêu thú, trong tình huống cực đoan phẫn nộ, chỉ số IQ gần như bằng không.

Một con Xích Diễm Thú không có não, Thẩm Hạo vẫn rất vui vẻ được thấy.

Thấy lửa gần đủ rồi, Thẩm Hạo mới hiện thân.

Này, tiểu chuột nhắt, ông nội ngươi ở đây này.

Xích Diễm Thú đột nhiên quay đầu lại, hai mắt đỏ rực như máu, tựa như hai đoàn lửa đang cháy, chết dí nhìn chằm chằm Thẩm Hạo.

Trong ánh mắt nó không hề có bất kỳ tình cảm nào, chỉ có sát ý nồng đậm, như muốn xé nát hoàn toàn nhân loại trước mắt này.

Phẫn nộ đã chiếm cứ đại não của Xích Diễm Thú, toàn thân bị ngọn lửa hừng hực bao bọc.

Ngọn lửa như vật sống nhảy múa, cuộn trào trên bề mặt cơ thể nó, tỏa ra nhiệt độ cao chói chang.

Không khí xung quanh đều bị thiêu đốt đến vặn vẹo, dường như ngay cả không gian cũng đang run rẩy dưới ngọn lửa của nó.

Ngươi thật đáng chết, ta sẽ thiêu ngươi thành tro bụi.

Giọng Xích Diễm Thú trầm thấp khàn đặc, mang theo vô tận phẫn nộ và sát ý.

Bị trêu đùa liên tục, lại còn dám khiêu khích như vậy, Xích Diễm Thú hiển nhiên đã triệt để nổi giận, trong mắt nó thì đây quả thực là tự tìm đường chết.

Thẩm Hạo lại không hề sợ hãi, khóe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười nhạt.

Hắn khẽ móc ngón tay, ngữ khí mang vài phần trêu chọc: Có bản lĩnh thì qua đây.

Giọng điệu của hắn bình tĩnh và ung dung, tựa hồ Xích Diễm Thú trước mắt chẳng qua chỉ là một tiểu thú không đáng nhắc tới, căn bản không đáng để hắn nghiêm túc đối đãi.

Đi chết đi.

Xích Diễm Thú gầm lên một tiếng giận dữ, âm thanh như sấm sét vang vọng giữa trời đất.

Cơ thể nó đột nhiên chuyển động, tức khắc hóa thành một đoàn lửa nóng chói chang, với tốc độ cực nhanh lao thẳng về phía Thẩm Hạo.

Tốc độ của nó nhanh đến kinh người, tựa như một tia chớp đỏ xé toạc bầu trời, mang theo khí thế hủy diệt mọi thứ, lao thẳng đến Thẩm Hạo.

Tuy nhiên, mặc dù tốc độ của Xích Diễm Thú cực nhanh, Thẩm Hạo vẫn ung dung không vội.

Mỗi động tác, mỗi quỹ tích của Xích Diễm Thú đều nằm trong sự kiểm soát của hắn.

Ngay khi Xích Diễm Thú sắp tiếp cận hắn, Thẩm Hạo lặng lẽ phóng ra Huyễn Kim Hồ.

Huyễn Kim Hồ vừa xuất hiện, trời đất tức thì biến đổi.

Xích Diễm Thú chỉ cảm thấy mắt hoa lên, cảnh tượng xung quanh tức khắc trở nên mờ ảo.

Đợi đến khi nó nhìn rõ lại, phát hiện mình lại đang ở trong một không gian xa lạ.

Không gian này tràn ngập khí tức thần bí, bốn phía tràn ngập ánh sáng vàng nhạt, tựa hồ đang ở trong một lồng giam vàng khổng lồ.

Xích Diễm Thú lập tức ý thức được mình đã trúng bẫy của Thẩm Hạo, trong lòng tức thì dâng lên một cỗ bất an.

Nó gầm lên một tiếng giận dữ, cố gắng chui xuống đất để thoát khỏi không gian quỷ dị này.

Tuy nhiên, điều khiến nó chấn kinh là, bất kể nó cố gắng thế nào, đều không thể chui xuống đất.

Không gian này dường như hoàn toàn cắt đứt liên hệ giữa nó với

thế giới bên ngoài, thậm chí ngay cả ngọn lửa của nó cũng không thể thiêu xuyên không gian này.

Tên nhân loại ti tiện, có bản lĩnh thì ra đây.

Xích Diễm Thú phẫn nộ gào thét, trong giọng nói tràn đầy bất cam và phẫn nộ.

Ngọn lửa của nó điên cuồng cháy trên bề mặt cơ thể, cố gắng dùng nhiệt độ cao để thiêu xuyên không gian này.

Tuy nhiên, bất kể nó cố gắng thế nào, không gian này vẫn ổn định như lúc ban đầu, không hề bị ảnh hưởng chút nào.

Thẩm Hạo không để ý đến tiếng gầm giận dữ của Xích Diễm Thú, mà bình tĩnh thao túng Huyễn Kim Hồ.

Hắn khẽ phẩy tay, sương đen trong Huyễn Kim Hồ bắt đầu dần dần lan tràn.

Những luồng sương đen này như vật sống lan rộng trong không gian, nhanh chóng bao vây Xích Diễm Thú.

Trong sương đen ẩn chứa sức mạnh cường đại, tựa hồ có thể nuốt chửng mọi thứ.

Xích Diễm Thú nhíu mày, lập tức nhận ra sự bất phàm của những làn sương đen này.

Nó cố gắng dùng thần thức xuyên thấu sương đen, thăm dò tình hình xung quanh, tuy nhiên điều khiến nó chấn kinh là, thần thức của nó lại không thể xuyên thấu những làn sương đen này.

Những làn sương đen này dường như có thể cắt đứt mọi cảm giác, khiến nó hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Chương 737

Không ổn rồi.

Xích Diễm Thú trong lòng kinh hãi, lập tức ý thức được mình đã rơi vào nguy cơ lớn hơn.

Nó không chút do dự bay về phía sau, cố gắng thoát khỏi sự bao vây của làn sương đen này.

Tuy nhiên, bất kể nó bay thế nào, vẫn luôn không thể thoát khỏi sự quấn lấy của sương đen.

Trong không gian của Huyễn Kim Hồ, tốc độ của nó dù nhanh đến mấy cũng vô ích, tựa hồ bị nhốt trong một mê cung vô tận, bất kể giãy giụa thế nào, đều không thể thoát ra.

Rất nhanh, Xích Diễm Thú liền bị sương đen hoàn toàn nuốt chửng.

Trong sương đen, nó như con ruồi không đầu đâm loạn khắp nơi, cố gắng tìm lối ra.

Tuy nhiên, không gian trong sương đen dường như vô cùng vô tận, bất kể nó bay thế nào, vẫn luôn không thể tìm thấy lối thoát.

Ngọn lửa của Xích Diễm Thú điên cuồng cháy trên bề mặt cơ thể, cố gắng dùng nhiệt độ cao để xua tan những làn sương đen này, tuy nhiên những làn sương đen này dường như không hề bị ảnh hưởng, vẫn vững chắc bao vây lấy nó.

Không những thế, Xích Diễm Thú thậm chí còn phát hiện mình không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, cũng không nhìn thấy bất kỳ thứ gì.

Thần thức càng như bị khóa chặt.

Trong lòng Xích Diễm Thú dần dần dâng lên một cỗ cảm giác tuyệt vọng.

Nó chưa từng gặp phải tình huống quỷ dị như vậy, ngay cả khi đối mặt với kẻ địch cường đại, nó cũng chưa từng cảm thấy vô lực đến thế.

Những làn sương đen này không chỉ cắt đứt cảm giác của nó, còn khiến nó hoàn toàn mất đi phương hướng.

Nó chỉ có thể dựa vào bản năng đâm loạn khắp nơi, cố gắng tìm một tia sinh cơ.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo không hề cho nó bất kỳ cơ hội nào.

Ngay lúc Xích Diễm Thú rơi vào tuyệt vọng, trong tay Thẩm Hạo đột nhiên xuất hiện một cây trúc màu tím.

Cây trúc này toàn thân tỏa ra ánh sáng tím nhạt, thân trúc quấn quanh từng tia sức mạnh lôi đình, tựa hồ ẩn chứa uy năng vô tận.

Chính là Tử Lôi Trúc, Thẩm Hạo dùng nó vô cùng thuận tay.

Tử Lôi Trúc không chỉ cứng rắn vô cùng, còn ẩn chứa sức mạnh thuộc tính lôi cường đại, đối với việc phá vỡ phòng ngự của Yêu thú có hiệu quả kỳ diệu.

Thẩm Hạo nắm chặt Tử Lôi Trúc, trong ánh mắt xẹt qua một tia lạnh lẽo.

Hắn biết, phòng ngự của Xích Diễm Thú cực kỳ cường đại, công kích bình thường căn bản không thể làm bị thương nó.

Tuy nhiên, sức mạnh của Tử Lôi Trúc lại đủ để phá vỡ phòng ngự của nó, giáng cho nó một đòn chí mạng.

Thẩm Hạo khẽ vung Tử Lôi Trúc, sức mạnh lôi đình trên thân trúc tức khắc bùng nổ, hóa thành một tia điện màu tím, lao thẳng về phía

Xích Diễm Thú.

Tốc độ của tia điện cực nhanh, gần như trong chốc lát đã đánh trúng Xích Diễm Thú.

Xích Diễm Thú biết mình đã bị vây khốn, sớm đã dùng toàn thân ngọn lửa bao bọc lấy mình, dùng để phòng ngự.

Nhưng phòng ngự bằng hỏa diễm của Xích Diễm Thú trước sức mạnh lôi đình của Tử Lôi Trúc, lại hiện ra yếu ớt đến vậy.

Sức mạnh lôi đình tức khắc xuyên thấu phòng ngự hỏa diễm của nó, trực tiếp đánh trúng cơ thể nó.

Xích Diễm Thú phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương, cơ thể run rẩy dữ dội dưới sự xung kích của sức mạnh lôi đình.

Ngọn lửa của nó dưới tác dụng của sức mạnh lôi đình dần dần tắt lịm, nhiệt độ bề mặt cơ thể cũng nhanh chóng hạ xuống.

Trong ánh mắt Xích Diễm Thú tràn đầy đau khổ và bất cam, nó chưa từng nghĩ mình sẽ bại dưới tay một nhân loại.

Thẩm Hạo có chút bất ngờ, không ngờ tên này lại thật sự da dày thịt béo.

Một đòn đánh xuống, lại không chết.

Bất quá cũng chẳng sao. 1234, thêm một đòn nữa.

Thẩm Hạo không hề cho nó bất kỳ cơ hội thở dốc nào.

Hắn lần nữa vung Tử Lôi Trúc, sức mạnh lôi đình lại bùng nổ, trực tiếp đánh vào yếu hại của Xích Diễm Thú.

Cơ thể Xích Diễm Thú dưới sự xung kích của sức mạnh lôi đình trực tiếp tan rã, cuối cùng ngã gục xuống đất, nằm vật vã trong không gian của Huyễn Kim Hồ.

Thẩm Hạo thu lại Tử Lôi Trúc, khẽ cười nhạt.

Trực tiếp ném Xích Diễm Thú vào trong không gian.

Thứ này đối với Thẩm Hạo mà nói vẫn rất hữu dụng.

Chỉ cần lấy được ký ức của tên này, ít nhất cũng sẽ quen thuộc với toàn bộ không gian này.

Điều này còn hữu dụng hơn cả nhục thân của Xích Diễm Thú.

Đột nhiên, trong cơ thể Thẩm Hạo truyền đến một tiếng oanh minh chấn động màng nhĩ đột ngột vang lên.

Tựa hồ như tiếng nổ lớn khi trời đất mới khai mở, bùng phát ra từ trong cơ thể Thẩm Hạo.

Ngay sau đó, một cỗ khí tức bàng bạc, cuồn cuộn lấy hắn làm trung tâm, hung mãnh khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Cỗ khí tức này cường đại đến mức khiến người ta phải sợ hãi, không ít thứ xung quanh đều hóa thành tro bụi.

Trên Nguyên thần của Thẩm Hạo, vốn chỉ có ba quyển Nguyên thần quang quyển, vào giờ khắc này như được rót vào vô tận năng lượng, tức khắc bắt đầu điên cuồng bành trướng.

Trong chớp mắt, số lượng quang quyển trực tiếp tăng gấp đôi, từ ba quyển một mạch tăng vọt lên chín quyển.

Những quang quyển mới tăng thêm này, không chỉ về số lượng chiếm ưu thế tuyệt đối, mà chất lượng càng có sự phi thăng về chất.

Mỗi một quyển quang quyển đều tỏa ra ánh sáng thần bí và cường đại, trong ánh sáng ẩn chứa huyền bí chí lý của trời đất.

Nguyên thần của Thẩm Hạo, dưới sự tẩy lễ của sức mạnh cường đại này, cũng phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Ý thức của hắn tựa hồ đã thiết lập một loại liên hệ vi diệu với trời đất, ẩn ẩn ước ước, đã có thể chạm đến Thiên Đạo thần bí khó lường kia.

Không sai, chính là nhờ hấp thu sức mạnh bàng bạc của Xích Diễm Thú, cùng với năng lượng tích lũy từ hơn trăm tiên binh trước đó.

Thẩm Hạo hậu tích bạc phát, trực tiếp đột phá cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Thẩm Hạo lúc này, Nguyên thần cường đại đến mức siêu việt tưởng tượng, trong cùng cảnh giới, gần như khó gặp đối thủ.

Ngay cả La Thiên Thượng Tiên, nếu so Nguyên thần, cũng không được.

Theo ký ức, quang quyển của La Thiên Thượng Tiên cũng chỉ có sáu quyển, còn Thẩm Hạo lại có 9 quyển, cụ thể vì sao lại bá đạo như vậy, Thẩm Hạo đoán chừng cũng là nhờ chúng trù chi lực của chư vị đạo hữu.

Hắn chậm rãi mở hai mắt, trong đồng tử lóe lên cuồng bạo chi lực, cảm thụ sức mạnh cuồn cuộn bành trướng trong cơ thể, trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ cảm giác sảng khoái khó tả.

Sức mạnh quá cường đại, vẫn chưa thể khống chế hoàn toàn.

Sau khi đột phá Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, Thẩm Hạo mới thật sự lĩnh hội được sự cường đại của cảnh giới này.

Bản thân hắn đã có thể thông thạo vận dụng Thiên Địa Pháp Tắc, đây là ưu thế to lớn mà cảnh giới Kim Tiên không thể sánh bằng.

Dưới sự gia trì của Thiên Địa Pháp Tắc, uy lực của các pháp thuật mà hắn thi triển cũng có sự phi thăng về chất, quả thực không thể nói cùng ngày.

Thẩm Hạo lúc này, trong lòng chỉ có một chữ —— Sảng khoái.

Tuy nhiên, thu hoạch của Thẩm Hạo còn xa mới chỉ dừng lại ở đột phá cảnh giới.

Nhục thân của hắn, cũng dưới một loạt cơ duyên xảo hợp này, đạt được tiến triển kinh người.

Trước đó, Cửu U Kim Thân Quyếtmà hắn tu luyện đã đạt đến tầng thứ sáu, cường độ nhục thân sánh ngang Thượng Phẩm Tiên Khí, cho dù là cứng rắn chống đỡ công kích của Kim Tiên cũng không hề có áp lực, bất luận là tốc độ hay sức mạnh, đều bá đạo vô giải.

Mà nay, sau khi hấp thu sức mạnh của Thanh Long, chúng đạo hữu và Xích Diễm Thú, Cửu U Kim Thân Quyếtcủa Thẩm Hạo đã đạt đến tầng thứ sáu đỉnh phong.

Mặc dù cách đột phá tầng thứ bảy vẫn còn kém một chút, nhưng đây đã là một thành tựu không hề nhỏ.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng sự cường đại của nhục thân mình, mỗi khối cơ bắp, mỗi xương cốt đều ẩn chứa sức mạnh vô tận, tựa hồ như một ngọn núi lửa tùy thời có thể phun trào.

Bản thân Thẩm Hạo cũng không ngờ, lợi ích của Xích Diễm Thú lại lớn đến vậy, không chỉ giúp hắn đột phá nút thắt cảnh giới, còn khiến nhục thân của hắn được đề thăng cực lớn.

Bỗng nhiên, Thẩm Hạo dường như hiểu ra điều gì đó, Xích Diễm Thú này trong mấy chục vạn năm qua đã ăn quá nhiều Xích Diễm Hoa, và cả Xích Diễm Quả.

Chương 738

Những thứ này đều có hiệu quả tôi luyện cường đại, cũng khiến Thẩm Hạo thu lợi không nhỏ.

Cơ thể Thẩm Hạo như một thùng dầu đầy khí, mà sự xuất hiện của Xích Diễm Thú, lại như một đốm lửa nhỏ.

Nói chung, không lỗ, lời nhỏ.

Ngoài ra, thể chất của Thẩm Hạo cũng có tiến bộ nhất định.

Trước đó thể chất của hắn là Đạo Linh Thể 45%, mà hiện tại đã đề thăng đến Đạo Linh Thể 75%.

Tuy rằng biên độ tiến bộ không tính là đặc biệt lớn, nhưng đối với Thẩm Hạo mà nói, mỗi một điểm đề thăng đều vô cùng trân quý.

Đạo Linh Thể, cái tên đã bá đạo vô cùng.

Ngoài ra, thông qua việc đọc ký ức của Xích Diễm Thú, Thẩm Hạo đã thu được một lượng lớn thông tin về không gian này.

Thì ra, bí cảnh này tên là Viêm Sương U Giới.

Trong Viêm Sương U Giới này, tồn tại ba loại thiên tài địa bảo cực kỳ trân quý, phân biệt là Xích Diễm Quả, Thất Thải Liên Ngẫu và U Minh Hoa.

Cách khu rừng rậm vài vạn dặm, có một ngọn Xích Diễm Sơn quanh năm phun lửa.

Cả ngọn núi bị nhiệt độ cao bao phủ, nhiệt độ chói chang khiến sinh vật khác khó mà đến gần và sinh tồn.

Mà trên núi lại có một loại thực vật sinh tồn, ngoan cường sinh trưởng —— chính là Xích Diễm Đằng Mạn.

Những dây leo này dày đặc phủ kín cả ngọn núi, trên dây leo nở rộ từng đóa Xích Diễm Hoa tiên diễm.

Mỗi vạn năm, Xích Diễm Hoa liền kết ra một loại quả thần kỳ tên là Xích Viêm Quả.

Sau khi dùng Xích Viêm Quả, không chỉ có thể tôi luyện ngọc cốt, đề thăng đáng kể cường độ nhục thân, còn có tỷ lệ ngưng tụ ra Tam Muội Chân Hỏa, điều này đối với tu sĩ luyện đan và luyện khí mà nói, vô nghi là cực kỳ quan trọng.

Tuy nhiên, do Xích Diễm Thú lấy Xích Diễm Hoa làm thức ăn, phần lớn Xích Diễm Hoa còn chưa kịp kết quả đã bị ăn mất, điều này cũng khiến Xích Diễm Quả trở nên càng thêm hi hữu.

Đối lập rõ rệt với cực nhiệt của Xích Diễm Sơn, ở cực bắc của Viêm Sương U Giới, có một ngọn núi băng quanh năm bị băng tuyết bao phủ.

Mức độ lạnh giá của ngọn núi băng này siêu việt tưởng tượng, ngay cả cường giả Kim Tiên cảnh giới cũng khó mà chịu nổi cỗ hàn ý lạnh lẽo thấu xương đó.

Trên đỉnh núi băng, có một Thiên Trì thần bí, mà Thất Thải Liên Ngẫu trân quý kia chính là sinh trưởng trong Thiên Trì.

Bất quá, ngọn núi băng này cũng không phải không có ai canh giữ, tương truyền nơi đó có một con Tuyết Yêu thực lực bất tường.

Xích Diễm Thú vì sợ hàn khí của núi băng sẽ khắc chế mình, từ trước đến nay không dám đến gần, nên về thực lực của Tuyết Yêu, Thẩm Hạo cũng không thể biết được.

Còn về U Minh Hoa, nó sinh trưởng ở cực tây của Viêm Sương U Giới.

Công hiệu chính của U Minh Hoa là tu phục Nguyên thần, đồng

thời cũng có thể tăng cường sức mạnh Nguyên thần.

Đối với tu sĩ muốn đột phá cảnh giới Thái Ất Kim Tiên mà nói, U Minh Hoa vô nghi là một loại thần vật có thể tăng cường đáng kể tỷ lệ đột phá.

Ba loại thiên tài địa bảo này, mỗi loại đều có công hiệu và giá trị độc đáo riêng, còn về loại nào quý trọng hơn, thì phải xem cụ thể thích hợp cho ai sử dụng.

Sau khi sắp xếp xong thông tin, Thẩm Hạo cũng không còn mù tịt nữa.

Lúc này, chỉ thấy Thẩm Hạo khẽ búng ngón tay trái, giữa năm ngón tay hắn tức khắc bốc lên ngọn lửa hừng hực.

Ngọn lửa này chính là Tam Muội Chân Hỏa mà Xích Diễm Thú ngưng tụ sau khi dùng Xích Viêm Quả, nhìn ngọn lửa đang nhảy múa trong tay, Thẩm Hạo khóe miệng khẽ nhếch lên, nhẹ giọng nói: Tam Muội Chân Hỏa này cũng tạm được.

Tổng thể mà nói, vẫn rất hài lòng.

Thẩm Hạo không vội vàng rời khỏi không gian, mà trước tiên bế quan vài chục ngày, ổn định cảnh giới rồi tính sau.

Hiện giờ đã đột phá cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, thực lực của Thẩm Hạo lại có sự phi thăng về chất.

Nghĩ đến đây, tâm tình Thẩm Hạo vô cùng khoan khoái.

Hiện tại, Thẩm Hạo cũng coi như là một trong số những người đứng ở đỉnh cao nhất của Địa Tiên Giới.

Tuy rằng không bằng La Thiên Thượng Tiên như Nữ Đế, nhưng Thái Ất Kim Tiên cũng rất mạnh.

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, tựa như bóng câu qua cửa.

Bất tri bất giác, mười lăm ngày đã trôi qua.

Có kinh nghiệm quen thuộc của người khác, vì thế, việc Thẩm Hạo ổn cố cảnh giới cũng không gặp khó khăn gì mấy.

Xe nhẹ đường quen, hắn rất nhanh liền tiến vào trạng thái.

Điều duy nhất cảm thấy khó khăn chính là thời gian quá mức nan giải.

Thẩm Hạo vốn dĩ chỉ là một phàm nhân bình thường, chẳng chút bắt mắt, thế nhưng dựa vào Không Gian, tu vi một đường hát vang tiến mạnh, thế như chẻ tre đột phá đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên khiến người người phải ngước nhìn như hiện nay.

Một đường này chẳng hề có chút trắc trở nào, quả thực chính là thuận buồm xuôi gió, như có thần trợ.

Tu sĩ khác vì để thăng cấp cảnh giới, thường thường cần trải qua vô số lần bế quan tu luyện gian khổ trác tuyệt, nhưng Thẩm Hạo lại hoàn toàn khác biệt.

Hắn ngay cả một lần bế quan nghiêm túc cũng chưa từng có.

Con đường tu hành độc đặc như vậy khiến cho tính cách của Thẩm Hạo vẫn chẳng khác trước là bao, hầu như không có sự thay đổi quá lớn.

Nhưng, tổng thể mà nói, vẫn có chút tiến bộ.

Thẩm Hạo lẳng lặng đứng đó, cảm nhận pháp lực cuộn trào mãnh liệt như sóng to gió lớn đang thỏa thích chảy xuôi khắp toàn thân.

Mỗi một tế bào đều đắm chìm trong nguồn năng lượng hùng hồn hạo hãn này, khiến cả người hắn toát ra một loại tự tin cùng uy nghiêm vô song.

Thẩm Hạo của hiện tại dĩ nhiên đã bước vào cảnh giới Thái Ất

Kim Tiên, cảnh giới này đã là đứng ở tầng thứ hai trong kim tự tháp của Địa Tiên giới rồi.

Dù giờ phút này thực lực đại tăng, nhưng Thẩm Hạo vẫn cảm thấy không thể quá kiêu ngạo, căn cứ kinh nghiệm nhiều năm, kẻ nào quá kiêu ngạo thường chết sớm.

Trong lòng vẫn giữ một phần tỉnh táo, phải tiếp tục cẩu.

Bởi vì trên đầu hắn vẫn còn có La Thiên Thượng Tiên tồn tại.

Tân nương tử vẫn là phải cho bà mẹ chồng một chút tôn trọng.

Vẫn chưa tới lúc kiêu ngạo hống hách.

Bỗng nhiên, Thẩm Hạo nghĩ tới Đông Cung Vô Song, lại nghĩ tới Nữ Đế đã tặng tiên khí cho mình.

Trong lòng đối với việc sắp gặp mặt Nữ Đế, đừng nói là có chút mong đợi thật.

Nhớ lại lúc trước khi Thẩm Hạo tham gia Vạn Thành đại hội, bản thân bất quá chỉ là một Dương Tiên cảnh cỏn con mà thôi.

Lúc đó nhìn thấy Thái Ất Kim Tiên, Thẩm Hạo đến đánh rắm cũng không dám thả một cái, hiện tại đã khác rồi, vị thế đảo ngược.

Thế nhưng, từ sau khi rời khỏi Ngọc Bàn bí cảnh thần bí kia, hắn liền giống như phượng hoàng niết bàn, một lần hành động đột phá đến Chân Tiên chi cảnh.

Nhưng ai có thể ngờ tới, thời gian vội vã trôi qua, ngay trong khoảng thời gian không dài này, hắn lại lần nữa thực hiện đột phá kinh người, thành công tấn thăng làm Thái Ất Kim Tiên.

Tiến bộ thần tốc như vậy, tu vi của hắn dĩ nhiên đã đủ để so sánh với Thái Ất Kim Tiên Đông Cung Vô Song của Bắc Dương Tiên Triều.

Nếu đem việc này tuyên dương ra ngoài, e rằng ngay cả Nữ Đế cũng phải vì đó mà kinh hãi không thôi.

Tuy nói thái độ của Nữ Đế đối đãi với Thẩm Hạo cũng coi như hữu thiện, vừa tặng công pháp, lại ban thưởng tiên khí, nhìn chung rõ ràng là đang hướng hắn lôi kéo lấy lòng.

Nhưng là, dù sao thực lực cường đại của Nữ Đế vẫn bày ra ở đó, giống như một ngọn núi cao khó mà vượt qua.

Thẩm Hạo cũng không dám bảo đảm, trước lợi ích to lớn, Nữ Đế có thể động tà tâm hay không, lòng tham con người như rắn muốn nuốt voi.

Thẩm Hạo cũng không muốn mạo hiểm như thế.

Cho nên, trong lòng Thẩm Hạo trước sau vẫn cảm thấy không quá yên ổn, luôn cho rằng nếu muốn đi gặp Nữ Đế, tối thiểu cũng phải đợi mình đột phá đến La Thiên Thượng Tiên chi cảnh, cũng có đủ năng lực tự vệ mới có thể hành động.

Chỉ có như thế, đợi đến lúc đó, hắn mới có lòng tin có thể cùng Nữ Đế bình khởi bình tọa, thoải mái nói chuyện.

Thậm chí thịt Nữ Đế, thịt luôn Đông Cung Vô Song, cũng không phải là không có khả năng.

Nghĩ tới đây, tâm tình Thẩm Hạo lập tức cao hứng hẳn lên, Nữ Đế nghe thôi đã thấy không tệ.

Ai chiếm được đều sẽ cao hứng.

Việc này đủ để ghi vào sử sách.

Chương 739

Chỉnh lý tốt cảm xúc, Thẩm Hạo liền bước ra khỏi Không Gian.

Hiện nay, Viêm Sương U Giới đối với Thẩm Hạo mà nói cũng coi như quen thuộc.

Còn về phía Xích Diễm Sơn, đối với Thẩm Hạo tịnh không có lực hấp dẫn gì.

Tam Muội Chân Hỏa cuộn trào trong cơ thể đã đủ mạnh mẽ rồi.

Lại đi tìm cái gì Xích Diễm Hoa, Xích Diễm Quả, thuần túy là lãng phí.

Vì thế, nhiệm vụ the chốt và hàng đầu trước mắt chính là đi tìm Thất Thải Liên Ngẫu trong truyền thuyết kia.

Căn cứ ký ức của Xích Diễm Thú, Thất Thải Liên Ngẫu sinh trưởng ở đỉnh núi băng tại vùng cực bắc, nơi đó có một cái Thiên Trì thần bí, mà Thất Thải Liên Ngẫu liền mọc ở trong đó.

Thế nhưng, muốn lấy được nó tuyệt không phải chuyện dễ, bởi vì nghe đồn quanh Thiên Trì dường như có Tuyết Yêu cường đại thủ hộ thánh địa này.

Nếu là đặt ở trước kia, Thẩm Hạo có lẽ sẽ còn sinh lòng ưu tư cùng khiếp đảm mà suy xét một phen.

Nhưng hôm nay đã khác xưa, Thẩm Hạo hiện giờ dĩ nhiên đột phá bình cảnh tu vi, thành công tấn thăng tới Thái Ất Kim Tiên chi cảnh.

Có được thực lực siêu phàm bực này, nội tâm hắn tràn đầy tự tin vô cùng.

Chỉ là Tuyết Yêu mà thôi, một gậy đánh chết.

Thực sự không được thì thêm một gậy nữa, Tử Lôi Trúc và Huyễn Kim Hồ này dùng vẫn rất tốt.

Xác định mục tiêu, ngay sau đó Thẩm Hạo liền bắt đầu bay về hướng bắc.

Khiến Thẩm Hạo bất ngờ chính là, bên trong không gian này, Xích Diễm Thú cùng các loại yêu thú cũng không thiếu.

Thẩm Hạo chỉ nhìn thoáng qua, liền không để ý tới nữa, mà là đi tới núi băng.

Trước tiên tìm được Thất Thải Liên Ngẫu, giúp chúng nữ thay đổi thể chất rồi nói sau.

Đây là đại sự hàng đầu.

Bay một ngày một đêm, nhìn núi băng xa xa không hẹn ngày đến, Thẩm Hạo đều bay đến phát ngán.

Nghỉ ngơi ngắn ngủi một canh giờ, liền lại khởi hành.

Căn cứ thông tin từ Xích Diễm Thú, tiếp tục bay về phía trước.

Bất tri bất giác, ba ngày đã qua.

Nhìn rừng rậm mênh mông bát ngát, Thẩm Hạo cũng nhịn không được kinh thán, Viêm Sương U Giới này bên trong quả thật là rộng lớn.

Với tốc độ hiện tại của Thẩm Hạo, bay nửa ngày cũng không đến.

Việc này làm cho Thẩm Hạo một trận cạn lời, dứt khoát cũng không bay nữa.

Trực tiếp trở lại Linh Vân Đại Lục.

Dự định tu luyện Càn Khôn Độn Pháp một chút, dù sao thứ này chạy cũng thật sự nhanh.

Thẩm Hạo đột nhiên trở về, mấy cô gái như Mạnh Tuyền Cơ đều vui mừng không thôi.

Phu quân, chàng đã về rồi.

Phu quân.

Chủ nhân.

Công tử, chàng rốt cuộc đã tới.

Sư công.

Từng tiếng hô hoán bao hàm thâm tình, trong nháy mắt bao vây lấy Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo trên mặt lộ ra nụ cười ôn hòa, khẽ nói: Thế nào, gần đây không có chuyện gì chứ.

Mạnh Tuyền Cơ nói: Phu quân, những năm này có không ít tán tu vẫn luôn muốn nhìn trộm Bàn Tơ Động.

Nhưng may ở nơi này trận pháp đủ cường đại, bọn hắn đều vào không được.

Thẩm Hạo có chút bất ngờ, cẩn thận nhìn lên, lúc này mới hiểu rõ nguyên do.

Hóa ra trận pháp Thẩm Hạo bố trí đều dùng Tiên Linh Thạch, cho dù dùng trận pháp ẩn nặc khí tức, nhưng Tiên Linh Thạch đều là tiên khí cao cấp.

Dù sao so với linh khí của Linh Vân Đại Lục thì cao hơn mấy bậc, vì thế vẫn sẽ ẩn ẩn tiết lộ ra ngoài.

Điều này dẫn đến bầu trời quanh Bàn Tơ Động quanh năm đều là ráng hồng từng trận.

Thiên địa dị tượng kỳ dị như thế, mặc cho ai nhìn thấy cũng đều

sẽ cho rằng nơi này cất giấu bảo vật tuyệt thế gì đó.

Thẩm Hạo lập tức đem thần thức cường đại của mình như thủy triều khuếch tán ra bốn phía.

Trong chớp mắt, hắn liền rõ ràng phát giác được cảnh tượng dị thường náo nhiệt ở ngoại vi dãy núi Bàn Tơ Động.

Chỉ thấy đông đảo tán tu đang tụ tập năm ba thành nhóm, ghé tai thì thầm, đều đang thảo luận xem trong này có phải có thiên tài địa bảo hay động phủ cao nhân gì không.

Không chỉ như thế, Thẩm Hạo càng liếc mắt một cái liền nhận ra trong đó có đệ tử đến từ ba đại tông môn, bọn hắn mặc phục sức tiêu chí của tông môn mình, từng người thần sắc ngưng trọng, dường như đối với Bàn Tơ Động này tràn đầy hiếu kỳ cùng cảnh giác.

Thế nhưng, càng làm cho Thẩm Hạo cảm thấy kinh ngạc chính là, trừ những tu sĩ nhân loại này ra, cư nhiên còn có một số yêu thú thập cảnh trở lên ẩn tàng trong bóng tối.

Bọn chúng hoặc là tiềm phục trong bụi cỏ, hoặc là ẩn nấp trên ngọn cây, đang nhìn chằm chằm phương hướng Bàn Tơ Động, một bộ dáng ngo ngoe muốn động.

Hiển nhiên đều coi nơi này có bảo bối rồi.

Nhìn thấy tình cảnh này, Thẩm Hạo không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Theo tiếng hừ lạnh này vang lên, một cỗ uy áp vô hình lại vô cùng cường đại đột nhiên từ trên người hắn bộc phát ra, cũng lấy thế bài sơn đảo hải quét về phía chu biên Bàn Tơ Động.

Cỗ uy áp này giống như cửu thiên kinh lôi, mang theo khí tức hủy thiên diệt địa, làm cho đám tán tu vốn huyên náo xung quanh trong nháy mắt cảm nhận được một cỗ sợ hãi chưa từng có.

Ngay cả thiên địa này cũng vì đó mà biến sắc.

Bầu trời đang trong xanh vạn dặm đột nhiên mây đen dày đặc.

Tử lôi uẩn nhưỡng.

Bọn hắn liền nhìn thấy trước mắt xuất hiện một đạo thiểm điện khổng lồ xẹt qua chân trời, ngay sau đó liền là một trận lôi minh kinh thiên động địa vang vọng tận mây xanh.

Dường như muốn đem thiên địa chia làm hai nửa.

Uy thế khủng bố kia giống như Thái Sơn áp trứng, khiến người ta thở không nổi.

Hứa đa tán tu bị dọa đến mặt không còn chút máu, hai chân như nhũn ra, thân thể không tự chủ được mà run rẩy.

Vẻn vẹn một tia khí tức cũng đã làm cho thiên địa đều run rẩy, đây là khái niệm gì, đều đã vượt qua nhận thức của bọn hắn.

Không ổn.

Động phủ này ẩn tàng cao nhân, chúng ta lại không cẩn thận chọc giận vị cao nhân này rồi, mau chóng đi thôi.

Một gã tán tu kinh khủng vạn phần hô to.

Các tán tu khác nghe được lời này như ở trong mộng mới tỉnh, nhao nhao xoay người tứ tán bôn đào, sinh sợ chạy chậm một bước sẽ gặp phải lôi đình nộ hỏa của cao nhân.

Khí thế khủng bố như thế, bọn hắn chưa từng thấy qua, trong lòng đoán chừng khẳng định là cường giả Vũ Hóa Cảnh.

Nhất thời, ngoại vi cả dãy núi Bàn Tơ Động trong nháy mắt trở nên yên tĩnh.

Ai cũng không dám ở lại nơi này lâu.

Nhưng phàm thật sự có kẻ không có mắt, Thẩm Hạo cũng không ngại tiễn bọn hắn quy tây.

Đợi đến khi hết thảy yên tĩnh như thường, Thẩm Hạo lúc này mới cười nói: Được rồi, giờ thì yên tĩnh lại rồi.

Mạnh Tuyền Cơ sùng bái nhìn Thẩm Hạo nói: Phu quân, vất vả rồi.

Vừa rồi khí thế của Thẩm Hạo tuy nhiên không phải nhắm vào các nàng, nhưng vẻn vẹn hừ lạnh một tiếng, thiên địa đều vì đó biến sắc, có thể thấy được sự khủng bố.

Việc này làm cho chúng nữ đều chấn kinh không thôi.

Đồng thời, trong lòng cũng càng phát giác khẩn cấp, tướng công nhà mình quá trâu bò rồi.

Bất tri bất giác, đã đến độ cao mà các nàng không dám tưởng tượng.

Chúng nữ thần sắc ảm đạm, đuổi không kịp, căn bản đuổi không kịp.

Trước kia các nàng tu luyện có lẽ là vì trường sinh, vì phi thăng.

Nhưng hiện tại tu tiên, hoàn toàn chính là vì đuổi kịp bước chân của Thẩm Hạo, kết quả, các nàng là dùng hai chân đi bộ, mà Thẩm Hạo lại là ngồi tên lửa mà bay.

Cảm ứng được cảm xúc của chúng nữ, Thẩm Hạo mỉm cười, không an ủi, mà là dùng hành động thực tế biểu thị sự quan tâm của mình.

Tiểu biệt thắng tân hôn.

Vì thế, Thẩm Hạo lại tăng ca rồi.

Hiện nay thực lực Thẩm Hạo sinh ra biến chất, đối với chúng nữ

mà nói, cũng là tin tức vô cùng tốt.

Chương 740

Một đêm lặng lẽ trôi qua.

Thay đổi rất lớn.

Tống Vĩnh Từ, Vân Trúc, Mạnh Tuyền Cơ, Vọng Thư đều đột phá một đại cảnh giới.

Hiện nay, hai chị em Tống Vĩnh Từ, Tống Vĩnh Trinh càng là đến sự tồn tại đỉnh phong Thần Đình Cảnh.

Tùy thời đều có thể độ kiếp.

Tốc độ tu luyện này quá nhanh.

Nhưng Thẩm Hạo lại cảm thấy không hài lòng, đại bộ phận khí lực đều uổng phí.

Chẳng có tác dụng mấy, nguyên nhân chủ yếu vẫn là công pháp song tu hiện tại của Thẩm Hạo đã không còn cách nào khởi xướng tác dụng nữa.

Chủ yếu vẫn là đẳng cấp công pháp quá thấp.

Dù sao, công pháp này vẫn là trộm từ Thiên Vũ Hoàng Triều.

Tại Địa Tiên giới, Thẩm Hạo quả thực chưa từng bỏ công phu ở phương diện này, trong lòng suy tính có phải hay không nên tìm một quyển song tu công pháp lợi hại thử xem hiệu quả.

Nghĩ tới đây, Thẩm Hạo cảm thấy vẫn là khả thi.

Nắng gắt như lửa, liệt nhật giữa không trung giống như một quả cầu lửa khổng lồ, vô tình thiêu đốt đại địa.

Lúc này, hồ nước ninh tĩnh nằm ngoài Bàn Tơ Động đang bị ánh nắng mãnh liệt chiếu rọi đến mức sóng nước lấp loáng, uyển như một

tấm bảo kính lấp lánh vô số quang mang màu vàng kim.

Bên hồ, Thẩm Hạo du nhiên tự đắc nằm trên ghế dựa.

Một tay cầm nhẹ một quyển cổ tịch ố vàng, tụ tinh hội thần đọc những văn tự cổ xưa mà thần bí trong sách. một tay khác thì tùy ý gác lên tay vịn, theo ghế dựa khẽ đung đưa, nhịp nhàng dao động.

Cách sau lưng hắn không xa, hai vị nữ tử thân tư thướt tha, ngũ quan tuyệt mỹ đang đứng đó, chính là Tống Vĩnh Từ cùng Mạnh Tuyền Cơ.

Tống Vĩnh Từ mặc một bộ váy lụa màu đạm phấn, tà váy theo gió bay bay, giống như một đóa hoa đào nở rộ kiều diễm động lòng người. cây quạt trong tay trước sau duy trì tần suất vừa phải, sinh sợ thoáng dừng lại liền sẽ làm cho Thẩm Hạo cảm thấy nóng bức khó chịu.

Mà Mạnh Tuyền Cơ ở bên cạnh thì thân xuyên một bộ trường váy màu nguyệt bạch, y phục phiêu phiêu, uyển nhược tiên tử hạ phàm.

Trong tay lột vỏ một quả linh quả, đút cho Thẩm Hạo, khẽ cười nói: Phu quân, ăn chút linh quả đi.

Ân.

Công pháp Thẩm Hạo đang xem chính là Càn Khôn Độn Pháp.

Tại bí cảnh Viêm Sương U Giới, do diện tích đủ lớn, Thẩm Hạo bay nửa ngày không đến, dần dần cảm thấy tốc độ phi hành của mình thực sự quá mức chậm chạp.

Đã có khuyết điểm, vậy thì lập tức thay đổi.

Cho nên, Càn Khôn Độn Pháp là tình thế bắt buộc, ai không muốn mình chạy nhanh hơn một chút.

Môn công pháp thần kỳ này nghe nói có thể trong nháy mắt vượt

qua ba vạn sáu ngàn dặm, nếu có thể nắm giữ nó, tin tưởng liền có thể tăng lên rất nhiều hiệu suất hành động của bản thân.

Mặc kệ là đuổi người, hay là chạy trốn, cái đó đều là được cả.

Càn Khôn Độn Pháp đối với thể chất tu luyện giả có yêu cầu cực cao, phải đủ cường đại mới có thể thừa thụ được áp lực do sức mạnh cùng tốc độ kinh người như thế mang lại.

Người khác không được, nhưng Thẩm Hạo có thể, bởi vì Thẩm Hạo có ngoại quải, những thứ này đều không là vấn đề.

Còn may, Thẩm Hạo hiện tại tu luyện Cửu U Kim Thân Quyết đã là đỉnh phong tầng thứ sáu, nhục thân cường hoành vô cùng.

Tu luyện Càn Khôn Độn Pháp căn bản không tốn sức.

Trước kia vẫn luôn không có thời gian tu luyện, hiện tại ngược lại có thể rút ra thời gian.

Dù sao một ngày ở Địa Tiên giới bằng một năm ở Linh Vân Đại Lục này.

Chênh lệch thời gian này cũng làm cho Thẩm Hạo đỡ tốn công không ít sự tình.

Điểm duy nhất đáng tiếc, không có một ai từng tu luyện qua Càn Khôn Độn Pháp.

Không có vật tham chiếu, vì thế Thẩm Hạo cũng là hai mắt tối thui, toàn dựa vào ngộ tính của chính mình.

Khiến Thẩm Hạo bất ngờ chính là, dường như ngộ tính của mình có chút cao.

Càn Khôn Độn Pháp này chỉ là xem đại khái một lần, tầng thứ nhất đã có chút quen thuộc.

Vừa đung đưa ghế dựa, một bên bắt đầu dựa theo tâm pháp khẩu

quyết của Càn Khôn Độn Pháp điều chỉnh khí tức, vận chuyển linh lực.

Theo thời gian từng giây từng phút trôi qua, Thẩm Hạo dần dần tiến vào một loại trạng thái không linh, toàn thân tản mát ra quang mang nhàn nhạt, phảng phất cùng toàn bộ thiên địa đều hòa làm một thể.

Ở bên cạnh, Mạnh Tuyền Cơ cùng Tống Vĩnh Từ cũng mạc danh tiến vào một loại cảnh giới huyền chi lại huyền.

Cảm thụ được linh lực trong cơ thể cấp tốc phi thăng, Tống Vĩnh Từ sắc mặt biến hóa, ra hiệu mắt cho Mạnh Tuyền Cơ, vội vàng rời khỏi nơi này.

Hiện nay Thẩm Hạo đang trong trạng thái đốn ngộ, nếu lúc này nàng tao ngộ lôi kiếp, chẳng phải sẽ làm gián đoạn Thẩm Hạo.

Vì thế, vội vàng rời đi.

Mạnh Tuyền Cơ lông mi thon dài khẽ run, đầu ngón tay vô thức cuộn tròn lại.

Vốn dĩ còn pha chút nghi hoặc, không rõ Tống Vĩnh Từ sao lại đột nhiên muốn đi.

Khi cảm ứng được khí tức của Tống Vĩnh Từ, liền hiểu được vài phần.

Vĩnh Từ đây là muốn độ kiếp rồi.

Xem ra định nhiên là bị ảnh hưởng từ phu quân.

Nàng xoay người nhìn về phía chân trời phương đông, biển mây đen kịt đang tụ lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Điện quang màu tím du tẩu trong tầng mây, đem cả vùng không gian chiếu rọi lúc sáng lúc tối.

Đây rõ ràng chính là độ thiên kiếp.

Nhìn Tống Vĩnh Từ bay tới trên cao, thần sắc rất là lo âu, nhưng cũng không dám quấy nhiễu Thẩm Hạo suy tư.

Cho dù trang bị bảo mệnh Thẩm Hạo đưa cho không ít, nhưng không có Thẩm Hạo ở đây, trong lòng vẫn là không yên.

Thẩm Hạo nhàn nhã nằm nghiêng trên chiếc ghế dựa thoải mái kia, cả người đều đắm chìm trong Càn Khôn Độn Pháp thần bí mà cổ lão.

Khi nhìn đến tầng thứ ba, Thẩm Hạo mày hơi nhíu lại, suy tư khẩu quyết tối nghĩa khó hiểu. nghĩ nửa ngày cũng cảm thấy mình không cách nào làm được.

Ngay lúc này, một tiếng thì thầm khẽ khàng đến mức hầu như khó có thể phát giác của Mạnh Tuyền Cơ truyền vào trong tai hắn.

Còn về biến hóa của thiên địa, Thẩm Hạo đã sớm biết, chỉ thấy Thẩm Hạo mỉm cười, tùy tiện vung tay lên, một đạo tử quang lóe lên, cây Tử Lôi Trúc trân quý vô cùng kia liền như mũi tên rời cung bắn mạnh ra ngoài.

Làm xong những thứ này, hắn nhìn cũng không thèm nhìn lại một lần, liền lại một lần nữa đem sự chú ý tập trung vào Càn Khôn Độn Pháp.

Đối với Thẩm Hạo mà nói, lôi kiếp cỏn con bất quá chỉ là tràng diện nhỏ mà thôi, căn bản không cần hắn phí tâm quá nhiều.

Một cây Tử Lôi Trúc, nhẹ nhõm liền có thể ứng đối.

Ngay tại sát na này, bầu trời vốn đang trong vắt như gột rửa, vạn lý không mây, lại không hề có điềm báo trước bị tầng mây đen cuồn cuộn kéo tới bao trùm.

Tầng tầng lớp lớp mây đen cấp tốc lan tràn, phảng phất một tấm màn đen khổng lồ vô cùng, đem cả bầu trời che đậy nghiêm nghiêm thật thật, một tia ánh nắng cũng không cách nào xuyên thấu vào.

Nương theo mây đen dũng hiện, từng trận tiếng sấm chấn nhĩ dục lung vang vọng tận mây xanh, thiên uy do lôi kiếp tản mát ra càng là hạo hãn như biển, như bài sơn đảo hải áp bách về bốn phía.

Đứng ở phía dưới, Tống Vĩnh Trinh, Vân Trúc cùng Vọng Thư các nàng chỉ cảm thấy ngực trầm trọng dị thường, hô hấp trở nên dồn dập, phảng phất có một ngọn núi lớn đè lên người, làm cho các nàng hầu như thở không nổi.

Cảm ứng mãnh liệt khu sử mấy cô gái vội vội vàng vàng chạy ra khỏi phòng, muốn tìm tòi nghiên cứu.

Khi các nàng nhìn rõ tình cảnh trước mắt, không khỏi trong lòng run lên —— hóa ra người đang độ lôi kiếp lại là Tống Vĩnh Từ.

Chỉ thấy nàng cô thân một mình đứng giữa không trung, đối mặt với lôi kiếp sắp ập đến, thân hình lại vẫn ổn như Thái Sơn.

Thế nhưng, mấy cô gái thâm biết lôi kiếp uy lực vô cùng, phát hiện không có Thẩm Hạo ở đây, vì thế trên mặt đều toát ra vẻ lo âu thật sâu, mắt không chớp nhìn chằm chằm Tống Vĩnh Từ, trong lòng yên lặng cầu nguyện nàng có thể bình an độ qua kiếp nạn này.

Tuy rằng trang bị bảo mệnh Thẩm Hạo cho không ít, nhưng một mình đối mặt lôi kiếp, vẫn là có chút áp lực.

Lôi kiếp ngưng tụ cực kỳ nhanh, Tống Vĩnh Từ cũng biết tránh không thoát, lập tức tế ra pháp bảo phòng ngự.

Phi thân lao lên.

Ngay lúc này, Tống Vĩnh Từ chỉ cảm thấy toàn thân bị một đạo tử quang bao trùm, nhìn kỹ lại là một cây linh trúc thông thể óng ánh tím

phá không mà đến, tử mang hình thành thiên nhiên trên đốt trúc lại có cảm giác pha chút tương tự với lôi kiếp.

Khí tức trên cây trúc cho nàng một loại cảm giác quen thuộc.

Trong lòng lập tức hiểu rõ, nhất định là Thẩm Hạo đang bảo vệ nàng, lập tức yên lòng.

Chương 741

Chỉ cần có Thẩm Hạo ở bên cạnh, phảng phất giống như sở hữu một tòa pháo đài kiên cố không thể phá vỡ, cho dù là bầu trời đột nhiên sụp đổ xuống, cũng mảy may không cần cảm thấy lo lắng trùng trùng.

Không chỉ Tống Vĩnh Từ thở phào nhẹ nhõm, phía dưới tất cả mọi người trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác an toàn cùng tín nhiệm không tên.

Trong nháy mắt, chỉ thấy một đạo lôi điện màu tím chói mắt rạch phá chân trời, lấy thế lôi đình vạn quân ầm ầm rơi xuống.

Mà lúc này, cây Tử Lôi Trúc thần bí kia lại uyển như một tòa bảo lũy kiên cố, vững vàng sừng sững tại chỗ.

Nó giống như một cây cột thu lôi chuyên môn sinh ra để dẫn lôi, tản mát ra một loại lực hấp dẫn cường đại mà độc đặc, lại đem tất cả lực lượng lôi kiếp tận số hấp nạp qua.

Trong chớp mắt, giữa thiên địa một mảnh sáng như tuyết, đạo tử lôi kia không chút giữ lại bổ thẳng lên trên Tử Lôi Trúc.

Thế nhưng, điều làm người ta kinh kỳ chính là, lôi đình đụng phải Tử Lôi Trúc, phảng phất rơi vào hắc động, biến mất không thấy tăm hơi.

Thậm chí ngay cả một đốm lửa cũng không có, trực tiếp bị Tử Lôi Trúc hấp thu.

Nhìn thấy một màn này, chúng nữ vẻ mặt chấn kinh.

Cây trúc này cư nhiên lợi hại như thế.

Tiếp đó đạo tử lôi thứ hai, vừa rơi xuống, liền đồng dạng bị Tử

Lôi Trúc hấp thu.

Hoàn toàn không có một chút tác dụng nào.

Thấy thế, chúng nữ đã triệt để yên tâm, thật sự là rất thần kỳ.

Mà Thẩm Hạo sau khi nhìn thấy tình cảnh như vậy, liền không còn đặt sự chú ý lên người lôi kiếp nữa.

Hắn lại lần nữa đem sự chú ý đặt hết lên Càn Khôn Độn Pháp, mục đích lần này tới chính là nghiên cứu nó.

Chỉ thấy Thẩm Hạo nghiên cứu từng câu từng chữ nội dung trong sách, thần tình chuyên chú mà nghiêm túc.

Không bao lâu, trên mặt hắn dần dần hiện lên một tia vui mừng, hóa ra trải qua một phen cẩn thận toản nghiên, hắn dĩ nhiên thành công lĩnh ngộ được tinh túy hai tầng đầu của môn độn pháp này.

Thế nhưng, khi chạm đến pháp môn tu luyện tầng thứ ba, Thẩm Hạo lại không kìm được nhíu mày, lâm vào trầm tư.

Dù cho hắn phản phúc suy nghĩ, cân nhắc, nhưng trước sau vẫn không cách nào tham thấu ảo diệu trong đó.

Một loại cảm giác thất bại dâng lên trong lòng, làm cho hắn không khỏi hoài nghi ngộ tính của chính mình: Chẳng lẽ ngộ tính của ta quá kém, ngay cả tầng thứ ba cỏn con này cũng khó mà lý giải.

Bất quá rất nhanh, Thẩm Hạo lại lắc đầu, phủ định ý nghĩ này.

Hắn không phải là vấn đề ngộ tính, cũng có thể là thể chất bản thân có chỗ khiếm khuyết, dẫn đến không cách nào đạt tới điều kiện cùng tiêu chuẩn tu luyện tầng thứ ba yêu cầu đi.

Nghĩ tới đây, hắn quyết định trước buông xuống việc tìm tòi tầng thứ ba, chuyển sang tập trung tinh lực đi củng cố tu vi hai tầng đầu, cũng suy nghĩ phương pháp mau chóng tìm kiếm biện pháp tăng lên

thể chất bản thân, mong sao có thể sớm ngày đột phá cửa ải khó khăn này.

Liếc mắt nhìn Tống Vĩnh Từ đang độ kiếp, Thẩm Hạo dự định thử xem uy lực Càn Khôn Độn Pháp này thế nào.

Càn Khôn tá pháp, độn nhập thái hư.

Hắn cả người hóa thành lưu quang biến mất tại chỗ.

Hầu như cùng một thời khắc, ngoài vạn dặm nổi lên gợn sóng không gian, Thẩm Hạo xuất hiện, tiếp đó lại lần nữa lóe lên, lại biến mất tại chỗ cũ.

Lần thứ nhất sử dụng vẫn là có chút mới lạ, nhưng qua mấy lần sau đó, Thẩm Hạo càng ngày càng thông thạo, thật sự là muốn đi đâu thì đi đó.

Bất tri bất giác, Thẩm Hạo đã đi tới biên duyên Cấm Địa.

Sương mù xám xịt đột nhiên kịch liệt cuộn trào, Thẩm Hạo đứng ở biên duyên Cấm Địa, không có đi vào.

Còn đừng nói, đối với tốc độ của Càn Khôn Độn Pháp này, Thẩm Hạo vẫn là cơ bản hài lòng.

Nếu như tu luyện đến tầng thứ ba, chẳng phải là càng trâu bò hơn.

Xem ra phải thêm chút sức tăng cường thể chất rồi.

Nhìn cấm khu xám xịt, vẫn là dáng vẻ cũ trước kia, nhưng khi thần thức Thẩm Hạo dòm ngó, thần thức thế mà lại bị cắn nuốt.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo đem ánh mắt nhìn về phía cấm khu thần bí kia.

Chỉ thấy Thẩm Hạo tập trung tinh thần phóng xuất thần thức cường đại của mình, như thủy triều quét về phía cấm khu.

Thế nhưng, điều làm hắn vạn vạn không ngờ tới chính là, khi thần thức của hắn chạm đến biên duyên cấm khu, liền phảng phất lâm vào một cái hắc động không đáy, trong nháy mắt bị cắn nuốt đến không còn tăm hơi.

Biến cố đột ngột này làm cho Thẩm Hạo đại cảm chấn kinh.

Vãi chưởng, bá đạo thật.

Phải biết rằng, Thẩm Hạo của hiện nay dĩ nhiên đã bước vào Thái Ất Kim Tiên cảnh, thần thức cường đại so với vãng tích có thể nói là một trời một vực.

Nhưng cho dù như thế, cấm khu khủng bố này vẫn như cũ có thể dễ như trở bàn tay đem thần thức của hắn nuốt chửng, thực sự là không thể tưởng tượng nổi, không cách nào lý giải.

Nhìn một mảnh xám xịt trước mắt, cấm khu di mạn khí tức quỷ dị, Thẩm Hạo chỉ cảm thấy da đầu một trận tê dại, trong lòng thầm tự suy tính: Cấm địa này ẩn tàng bí mật gì không thành.

Càng nghĩ càng thấy bất khả tư nghị, không hổ là cấm địa, thật mẹ nó thần kỳ.

Vốn định bụng, nhiều năm trôi qua như vậy rồi, lại xem xem còn có sinh ra Bất Lão Tuyền mới hay không, không ngờ tới, tu luyện đến Thái Ất Kim Tiên cảnh rồi cư nhiên vẫn sẽ bị cắn nuốt.

Đây không phải tu luyện công cốc rồi sao.

Thẩm Hạo không tin tà, lại thử một chút.

Thần thức vừa đi vào, liền chiếu dạng bị cắn nuốt.

Bá đạo.

Thẩm Hạo đều không thể không giơ ngón tay cái lên.

Nghĩ nghĩ, Thẩm Hạo quyết định đi vào thử xem, ngay sau đó liền

một cước bước vào cấm khu.

Đột nhiên thiên địa chung quanh biến đổi.

Linh khí cùng khí huyết trong cơ thể bắt đầu điên cuồng trôi đi.

Vãi.

Thẩm Hạo trong lòng kinh hãi, muốn lui ra ngoài, kết quả phát hiện cảnh sắc xung quanh đều biến đổi.

Bất đắc dĩ, Thẩm Hạo đành phải lập tức trốn vào trong Không Gian.

Mẹ nó, thực lực càng mạnh, tốc độ cắn nuốt của cấm địa này phản lại càng nhanh, cái quỷ gì vậy.

Hơn nữa, Thẩm Hạo còn phát hiện, sau khi mình tiến vào cấm khu, giống hệt lúc trước ở Thiên Vũ Hoàng Triều, tiến vào cấm khu, mặc kệ là đi về phía trước một bước, hay là một trăm bước, đều sẽ tiến vào trong trận pháp của cấm địa.

Trừ phi ngươi vẫn luôn bay về phía trước, mới có thể rời khỏi cấm địa, chỉ có thể đi tới không thể lùi lại.

Trận pháp cụ thể là trận pháp gì, thần thức Thẩm Hạo không cách nào sử dụng, cũng không được biết.

Bất quá, Thẩm Hạo có Không Gian ở đây, cũng không lo lắng.

Đã vào không được, Thẩm Hạo cũng lười đi, dù sao Bất Lão Tuyền thì Thẩm Hạo còn nhiều lắm, cũng không cần.

Ngay sau đó, lợi dụng Không Gian, Thẩm Hạo liền trực tiếp tiến vào Vạn Yêu Cốc.

Sau đó lại từ Vạn Yêu Cốc đi ra, lần nữa đến Bàn Tơ Động.

Lúc này giờ khắc này, trong hư không, Tống Vĩnh Từ vẫn đang độ

kiếp.

Lôi đình trên bầu trời giống như một con cự long phẫn nộ, không ngừng quay cuồng, gào thét, chậm chạp mà lại kiên định ngưng tụ lại một chỗ.

Lôi quang chói mắt kia lấp lóe quang mang khiến người ta tim đập nhanh, phảng phất muốn đem cả thế giới xé rách ra.

Đứng ở phía dưới, Thẩm Hạo nhìn lôi đình dần dần hội tụ thành hình trên đỉnh đầu, tròng mắt xoay chuyển.

Dự định thử một lần thực lực của mình.

Vừa rồi dạo qua cấm địa một vòng, Thẩm Hạo đối với thực lực bản thân đều sinh ra hoài nghi.

Bắt đầu không tự tin hẳn lên.

Thẩm Hạo khí định thần nhàn đứng tại chỗ, động tác nhìn như tùy ý của hắn lại ẩn chứa sức mạnh vô tận.

Chỉ thấy hắn chậm rãi nâng cánh tay phải lên, sau đó nhẹ nhàng vung một cái.

Một đạo hỏa diễm màu đỏ chói mắt đoạt mục đột nhiên từ trong lòng bàn tay hắn phun ra, giống như một con hỏa long đằng không mà lên, gào thét xông thẳng lên trời.

Đạo hỏa diễm này hừng hực thiêu đốt, tản mát ra nhiệt độ cực nóng cùng quang mang thiêu đốt, nó bay múa cấp tốc giữa không trung.

Khi đạo hỏa diễm màu đỏ kia chạm vào lôi đình trong nháy mắt, cả thế giới dường như đều vì đó mà run rẩy.

Lôi đình cùng mây đen vốn khí thế hung hung, không ai bì nổi, tựa như gặp được khắc tinh, trong nháy mắt bị châm lửa, bị hỏa diễm vô

tình cắn nuốt.

Trong nháy mắt, phiến thiên địa này hoàn toàn bị màu xích hồng bao trùm, phảng phất biến thành một tòa luyện ngục khổng lồ.

Chương 742

Liệt hỏa hừng hực lan tràn tứ xứ, đem hết thảy chung quanh đều chiếu rọi đỏ bừng.

Không khí trở nên dị thường nóng rực, làm cho chúng nữ hô hấp đều cảm thấy khó khăn.

Không bao lâu, mây đen cùng lôi đình đầy trời kia liền dưới sự thiêu đốt của hỏa diễm mà dần dần tiêu tán, cuối cùng biến mất không thấy tăm hơi.

Bầu trời lần nữa trở nên xanh thẳm, liệt nhật chiếu rọi đại địa.

Thấy thế, Thẩm Hạo lẩm bẩm: Thực lực không có vấn đề, Tam Muội Chân Hỏa vẫn dùng được, xem ra vẫn là cái cấm khu kia quá quỷ dị.

Trêu không nổi, thật sự trêu không nổi.

Khi lôi đình biến mất, Tống Vĩnh Từ lập tức phi thân xuống, kích động quỳ gối trước mặt Thẩm Hạo.

Công tử, ta độ kiếp thành công rồi.

Giờ khắc này Tống Vĩnh Từ ngược lại không phải vì tu vi tăng lên mà kích động, mà là bởi vì độ kiếp thành công sau đó liền có thể phi thăng.

Có thể đi theo bên cạnh Thẩm Hạo.

Đây mới là chỗ nàng cao hứng nhất.

Thẩm Hạo cười cười nói: Đứng lên đi, phi thăng rồi thì cố gắng ổn cố cảnh giới, ta đã dặn dò người ở Địa Tiên giới trông coi.

Đợi nàng phi thăng xong, tự sẽ có người đưa nàng đi Ly Hỏa

Thành.

Đã biết, công tử.

Tống Vĩnh Từ vui vẻ vô cùng.

Lúc này, Mạnh Tuyền Cơ, Vọng Thư, Vân Trúc, Vạn Mộ Tuyết, Văn Nhân Y Y mấy cô gái cũng đều vây lại.

Chúc mừng nha Vĩnh Từ.

Thật là quá lợi hại, chưa đến trăm năm đã phi thăng rồi.

Đâu có, so với công tử, còn kém xa lắm.

Tống Vĩnh Từ cười tủm tỉm nói. chúng nữ đều nhao nhao lắc đầu, so với ai cũng không thể so với Thẩm Hạo.

Đã không còn ở cùng một vĩ độ nữa rồi.

Nhìn bộ dáng cao hứng của chúng nữ, Thẩm Hạo nói: Được rồi, chúng ta cùng nhau chúc mừng một chút.

Vâng, công tử, ta đi hái chút linh quả đây.

Thẩm Hạo nói: Không cần, chỗ ta đây ngược lại có chút linh quả, mọi người cùng nhau ăn.

Nói xong, Thẩm Hạo lấy ra mấy quả linh quả, đưa cho chúng nữ mỗi người một quả.

Công tử, đây là linh quả gì, vậy mà linh khí bức người.

À, cái này gọi là Thiên Quỳ Quả, nãi là kỳ trân trên biển của Địa Tiên giới, hình dáng hoa hướng dương.

Sau khi phục dụng, hiệu quả tu hành trong vòng một năm tăng gấp bội, càng có thể gia tăng nguyên thần, là linh quả thập phần trân quý.

Đây là một vị đạo hữu tặng, vẫn là rất trân quý đấy.

Thẩm Hạo cười nói. nói đến đây, ngược lại là nhớ tới Trần Tĩnh.

Thiên Quỳ Quả này vẫn là lúc trước lừa được của Trần Tĩnh.

Đa tạ công tử.

Chúng nữ đều kinh hỉ không thôi, Thiên Quỳ Quả tại Địa Tiên giới đều trân quý như thế, vậy thì các nàng đều có phúc khí rồi.

Sau khi ăn xong, chúng nữ đều bất tri bất giác lâm vào nhập định, chậm rãi hấp thu tiên linh chi khí.

Chỉ có Tống Vĩnh Từ hấp thu nhanh nhất.

Tiên linh chi khí trong cơ thể đang điên cuồng chuyển đổi, vốn dĩ cần thời gian một năm mới có thể chuyển đổi toàn bộ, hiện nay một ngày cũng đã gần xong rồi.

Quả nhiên, ngày thứ hai, Tống Vĩnh Từ dưới sự nhìn chăm chú của chúng nữ, chậm rãi phi thăng.

Thẩm Hạo thấy thế, tịnh không có sốt ruột trở về, mà là tiếp tục nghiên cứu Càn Khôn Độn Pháp.

Tiếp theo, bất tri bất giác một tháng trôi qua.

Thẩm Hạo vận dụng Càn Khôn Độn Pháp đã là lô hỏa thuần thanh.

Nhưng tầng thứ ba chính là luyện không biết.

Suy đi nghĩ lại, Thẩm Hạo đều cảm thấy là thể chất của mình quá yếu, đạt không được yêu cầu.

Hoặc là ngộ tính không đủ, nhưng từ đầu đến cuối Thẩm Hạo chưa từng nghĩ tới công pháp có vấn đề.

Ưu điểm của Thẩm Hạo, chính là không chui vào ngõ cụt.

Luyện tập lâu như vậy, vẫn là không có tiến triển, Thẩm Hạo liền dự định buông tha.

Đợi đến lúc, thể chất lần nữa thu hoạch được biến chất, lại nếm

thử tu luyện xem sao.

Lại nằm yên nghỉ ngơi một tuần, chào hỏi cùng chúng nữ, Thẩm Hạo liền trở về Viêm Sương U Giới của Địa Tiên giới.

Khoảnh khắc Thẩm Hạo bước chân vào Viêm Sương U Giới, quả thực như nắng hạn gặp mưa rào.

Tiên linh khí xung quanh tựa như thủy triều cuộn trào mãnh liệt, điên cuồng ùa về phía hắn.

Thứ linh khí nồng đậm đến mức gần như không thể tan ra ấy tranh nhau chui vào cơ thể hắn, nhanh chóng lấp đầy lượng tiên linh khí đã tiêu hao vì ở trong cấm địa trước đó.

Thực lực của Thẩm Hạo lần nữa khôi phục đến đỉnh phong.

Không tệ, không tệ.

Cảm nhận được sức mạnh cuộn trào, Thẩm Hạo không khỏi cảm thán, cấm địa này quả nhiên là địa ngục của tu luyện giả.

Đương nhiên, chủ yếu là vì trong cấm địa cũng chẳng có thứ gì hấp dẫn Thẩm Hạo.

Thứ duy nhất đáng giá có lẽ là Bất Lão Tuyền, nhưng mà món này Thẩm Hạo có rất nhiều.

Ổn định tâm thần, Thẩm Hạo liền không nghĩ đến chuyện cấm địa nữa.

Hắn lập tức động thân đi về phía băng sơn ở cực Bắc của Viêm Sương U Giới.

Học được Càn Khôn Độn Pháp, tốc độ của Thẩm Hạo so với trước kia đã nhanh hơn không ít, chẳng những tiêu hao ít đi mà thi triển cũng vô cùng đắc tâm ứng thủ.

Dù có Càn Khôn Độn Pháp, Thẩm Hạo cũng phải mất ba ngày mới

đến được cực Bắc của Viêm Sương U Giới.

Hắn lẳng lặng ngưng vọng dãy núi trắng xóa, quảng mâu vô ngân trước mắt, cả thế giới đều bị màu trắng thuần tịnh này bao phủ.

Đặc biệt là những đỉnh núi cao chọc trời kia lại càng lấp lánh ánh sáng khiến người ta kinh thán — đó là từng tầng băng tinh trong suốt sáng long lanh.

Những băng tinh này dưới ánh mặt trời rực rỡ tỏa ra hào quang ngũ sắc, dập dờn tỏa sáng, như mộng như ảo.

Không chỉ vậy, những đám mây trên bầu trời dãy núi cư nhiên lại có màu sắc huyến lạn như cầu vồng.

Đám mây ngũ sắc này giống như một dải lụa khổng lồ lơ lửng giữa không trung, hô ứng với dãy núi ngân trang tố khỏa bên dưới, tạo thành một bức tranh mỹ luân mỹ hoán.

Thông tin đều khớp, chứng tỏ đã đến đúng nơi rồi.

Thẩm Hạo lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Giữa dãy núi mênh mông này, những bông tuyết nhỏ xíu bay lả tả.

Cả thế giới tịch mịch không một tiếng động.

Thẩm Hạo chỉ cảm thấy khí lạnh thấu xương theo khoang mũi nhanh chóng tràn vào kinh mạch trong cơ thể.

Trong sát na, một cỗ hàn ý truyền khắp toàn thân, ngay cả tóc và lông mày cũng trong nháy mắt nhiễm lên một tầng sương trắng nhàn nhạt.

Cỗ hàn lạnh này như vạn tiễn xuyên tâm, khiến Thẩm Hạo không kìm được mà rùng mình một cái.

Khá lắm, băng tuyết nơi này có chút bản lĩnh a.

Thái Ất Kim Tiên cũng có thể chịu ảnh hưởng.

Thế là, Tam Muội Chân Hỏa trong cơ thể chuyển động một vòng, hàn khí liền biến mất.

Dường như cảm ứng được sự bất phàm nơi này, Thẩm Hạo không vội vàng đi lên mà chọn quan sát một chút.

Dù sao phụ cận dãy núi miên man vạn dặm đều là băng sơn, khi chưa biết thực lực yêu thú thế nào, vẫn nên nhẫn một tay rồi tính.

Căn cứ theo ký ức của Xích Diễm Thú, trong dãy núi này trăm phần trăm là có Tuyết Yêu.

Bất quá Thẩm Hạo cũng không sợ hãi.

Tuyết Yêu ở trên băng sơn khắc chế Xích Diễm Thú, nhưng Tam Muội Chân Hỏa của Xích Diễm Thú cũng khắc chế lại Tuyết Yêu.

Dù sao thì thủy hỏa bất dung.

Về phần thực lực, chủ yếu vẫn là xem song phương đang ở sân nhà của ai, ưu thế sân nhà là lớn nhất.

Thần thức Thẩm Hạo quét qua, liền nhìn thấy Thiên Trì trên đỉnh băng sơn.

Trong hồ có một đầm sen uyển như tiên cảnh.

Khi ánh nắng rải xuống Thiên Trì ninh tĩnh này, đập vào mắt là một cảnh tượng huyến lệ đa sắc.

Hoa sen và đài sen ở đây thế mà đại bộ phận đều là bảy màu.

Trong đó còn có vài đóa hoa sen là màu trắng.

Chương 743

Còn đừng nói, chỉ nhìn thôi Thẩm Hạo đã muốn hái một đóa xuống.

Nhìn hồ sen, trong đầu Thẩm Hạo mạc danh kỳ diệu hiện lên một bài thơ: Đại Minh Hồ, hồ Minh Đại, trong Đại Minh Hồ có hoa sen.

Trên hoa sen có con cóc, cứ chọc một cái lại nhảy một cái.

Thẩm Hạo tập trung tinh thần, đem thần thức cường đại của mình như thủy triều khuếch tán ra bốn phía, cẩn thận quét qua từng ngóc ngách.

Tuy nhiên, khiến Thẩm Hạo bất ngờ là dưới sự thăm dò nghiêm mật như vậy, thế mà không phát hiện dù chỉ một chút dấu vết hoạt động của yêu thú.

Kết quả này không khỏi khiến Thẩm Hạo sinh nghi, mày hơi nhíu lại.

Phải biết rằng ký ức của Xích Diễm Thú nói nơi này có Tuyết Yêu cường đại.

Nhưng hiện giờ nơi này lại yên tĩnh tường hòa, phảng phất như Tuyết Yêu chỉ là lời đồn vô căn cứ.

Nhưng suy nghĩ này rất nhanh đã bị Thẩm Hạo phủ định.

Xích Diễm Thú chắc chắn sẽ không lừa người.

Yêu thú tu vi lợi hại hơn người, nhưng muốn nói về độ giảo hoạt thì còn thua xa những chính khách kia.

Thẩm Hạo đoán chừng Tuyết Yêu này chắc chắn giỏi về ẩn nấp.

Nói không chừng cũng là một lão lục.

Hoặc có lẽ Tuyết Yêu đang ẩn nấp ở nơi càng kín đáo hơn, chờ đợi thời cơ thích hợp mới hiện thân.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo quyết định thử thăm dò một phen trước.

Đã đến đích rồi, Thẩm Hạo cũng không muốn bỏ dở giữa chừng.

Hắn lập tức tiến vào không gian riêng, trốn trong đó quan sát.

Địch nhân bất minh, vẫn là cẩn thận một chút thì hơn.

Kết quả, đợi cả một ngày, xung quanh cũng không có bất kỳ yêu thú nào đi ra.

Tuyết Yêu này ẩn nấp cũng sâu thật đấy.

Đã không ra, Thẩm Hạo bèn tính toán ép nó ra.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo tâm ý vừa động, thân hình trong nháy mắt từ trong không gian lóe lên rồi biến mất.

Không gian xung quanh thoáng qua một tia dao động như gợn sóng, trong nháy mắt Thẩm Hạo liền biến mất trong tuyết vực mênh mông.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, đại ước chừng một canh giờ.

Đúng lúc này, một bóng người như quỷ mị đột ngột xuất hiện tại chỗ cũ.

Định thần nhìn lại, chính là Thẩm Hạo đi mà quay lại.

Giờ phút này, trong tay Thẩm Hạo còn xách theo một con bạch hạc thể hình to lớn vô cùng.

Con bạch hạc này toàn thân lông vũ trắng như tuyết, lấp lánh linh quang nhàn nhạt, đôi mắt duệ lợi toát ra vẻ uy nghiêm và linh tính.

Mặc dù thực lực nó chỉ ở mức Dương Tiên cảnh, nhưng đối với Thẩm Hạo lúc này mà nói, đã đủ dùng để tiến hành một phen thăm dò.

Con bạch hạc này đã hoàn toàn bị Thẩm Hạo khống chế.

Đi, hái một ít Thất Thải Liên Ngẫu qua đây.

Vâng, chủ nhân.

Bạch hạc bay lên cao, đi tới trên không Thiên Trì.

Thần thức của Thẩm Hạo cũng luôn chú ý theo dõi.

Chỉ thấy bạch hạc dang rộng đôi cánh trắng muốt, không ngừng lượn vòng trên không trung.

Một vòng, hai vòng. phảng phất như đang thẩm thị đầm sen bên dưới.

Sau vài vòng lượn, nó nhìn chuẩn thời cơ, bổ nhào xuống như một tia chớp trắng lao thẳng vào trong đầm sen.

Đột nhiên, không hề có điềm báo trước, những bông hoa tuyết vốn đang phiêu linh bỗng như lưỡi dao sắc bén xuyên qua cơ thể bạch hạc.

Bạch hạc ngay khoảnh khắc tiếp xúc với hoa tuyết, cả cơ thể phảng phất như bị thi triển định thân chú, chợt ngưng cố giữa không trung.

Trong nháy mắt, một tầng băng sương dày đặc nhanh chóng bao phủ toàn thân nó, bọc kín mít lại.

Ngay sau đó, cơ thể bạch hạc bị đông cứng thế mà từ trên không rơi thẳng xuống.

Trong sát na va chạm với mặt đất, cơ thể nó vỡ vụn thành vô số mảnh nhỏ, tán loạn đầy đất.

Cả quá trình diễn ra nhanh đến mức ngay cả một tiếng động cũng không phát ra, cứ thế lặng lẽ chết đi.

Nhìn thấy cảnh này, Thẩm Hạo có chút bất ngờ, không ngờ Tuyết

Yêu này thực lực còn rất mạnh.

Ít nhất cũng phải có cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Tuy rằng Tuyết Yêu ẩn nấp rất kỹ, nhưng thần thức Thẩm Hạo vô cùng cường đại, vẫn chuẩn xác tìm được vị trí của nó.

Thẩm Hạo nghĩ nửa ngày cũng không ngờ Tuyết Yêu này thế mà lại ẩn nấp tại hồ sen thất thải.

Hơn nữa còn là một đóa bạch liên hoa đang nở rộ, hoặc bản thể của nó chính là một đóa bạch liên.

Thảo nào thần thức Thẩm Hạo quét nửa ngày cũng không cảm giác được bất kỳ yêu khí nào.

Món này ai mà ngờ được chứ.

Bất kể bản thể Tuyết Yêu là bạch liên hoa hay cố ý ngụy trang thành bạch liên hoa, trong lòng Thẩm Hạo đều đã có tính toán.

Tuy đã khóa chặt vị trí Tuyết Yêu, nhưng trong hồ còn có ba đóa bạch liên hoa nữa.

Thẩm Hạo cũng không xác định liệu ba đóa này có phải đều là Tuyết Yêu hay không.

Ngộ nhỡ cái giống này là sống theo bầy đàn thì sao.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo cảm thấy vẫn nên lợi dụng Huyễn Kim Hồ dò đường trước đã.

Căn cứ Thẩm Hạo mục trắc, đòn tấn công vừa rồi có thực lực tầm Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ.

Chỉ cần kéo nó vào trong Huyễn Kim Hồ, đối phó hẳn không khó.

Điều chỉnh trạng thái xong, Thẩm Hạo trong nháy mắt liền đến trên không Thiên Trì.

Không nói hai lời, ném Huyễn Kim Hồ xuống, sau đó trốn vào trong không gian.

Khiến Thẩm Hạo bất ngờ là đóa bạch liên hoa này tịnh không có bất kỳ cử động nào.

Mặc kệ Thẩm Hạo động thủ, chẳng lẽ đối phương không phải cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Bất kể là gì, Thẩm Hạo cứ trốn trước đã.

Chỉ thấy Huyễn Kim Hồ hoa lệ uyển như một ngôi sao băng rơi xuống phàm trần, với tốc độ cực nhanh lao vào trong hồ nước trong vắt thấy đáy.

Trong sát na, nó phảng phất như bị một cỗ lực lượng vô hình kích phát, bắt đầu cuồn cuộn không ngừng phóng thích ra sương mù quỷ dị nồng đậm như mực, đen kịt như đêm.

Những làn sương đen này như thể có sinh mệnh, nhanh chóng lan tràn, chỉ trong vài nhịp thở đã bao trùm toàn bộ đầm sen vốn yên tĩnh tường hòa.

Nhìn từ xa, cả đầm sen giống như bị một lớp màn đen dày đặc bao phủ, khiến người ta không thể nhìn trộm cảnh tượng chân thực bên trong.

Thấy vậy, tâm tình Thẩm Hạo đại hảo.

Hắc vụ này quả thực thần bí mạc trắc, kỳ diệu vô cùng.

Nó như một tấm màn nhung dày nặng và thâm thúy che phủ tất cả, cho dù là những cường giả đã tu luyện đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, thần thức cường đại vô thất của họ cũng khó lòng xuyên thấu lớp hắc vụ ngăn cách này.

Theo thời gian trôi qua, hắc vụ như thủy triều chậm rãi lan tràn,

mắt thấy khí đen như mực sắp nuốt chửng toàn bộ Thiên Trì.

Thẩm Hạo vẫn luôn lẳng lặng quan sát cục thế phát triển, khóe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười khó phát hiện.

Bất quá, hắn không vội vàng đi ra mà đợi thêm chút nữa.

Nhân loại trong hắc vụ sẽ mất phương hướng, nhưng không đại biểu đóa bạch liên hoa này cũng sẽ bị khốn.

Xem trước đóa bạch liên hoa này có thể động đậy hay không đã.

Chương 744

Đợi chừng một canh giờ, thấy không có việc gì, Thẩm Hạo mới thở phào.

Hắn ném một con khôi lỗi xuống dò đường, sai khôi lỗi đi hái Thất Thải Liên Ngẫu.

Khi Thẩm Hạo thao túng khôi lỗi tiến vào Thiên Trì và bắt đầu lặn xuống, điều khiến hắn đại vi kinh ngạc là cái hồ nhìn như bình thường này cư nhiên thâm bất khả trắc.

Hắn vốn tưởng chỉ là một hồ nước tầm thường, nhưng khi quan sát kỹ mới phát hiện chỗ kỳ diệu ẩn tàng trong đó.

Những cây Thất Thải Liên Ngẫu kia không giống như thường thấy sinh trưởng trong lớp bùn dày, mà lại nhẹ nhàng lơ lửng trên mặt nước, phảng phất bị một loại sức mạnh thần bí nâng đỡ.

Chúng tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, nhu hòa và ấm áp, chiếu rọi cả hồ nước như mộng như ảo.

Thẩm Hạo nhìn thoáng qua liền biết những liên ngẫu này tuyệt phi vật phàm, chắc chắn là bảo vật cực kỳ trân quý.

Khôi lỗi lập tức bắt đầu thu thập Thất Thải Liên Ngẫu.

Một dao chém xuống, thế mà không đứt.

Cuống sen vỏ sen đều không sứt mẻ chút nào.

Thẩm Hạo kinh ngạc không thôi, liên ngẫu này thật sự đủ cứng.

Chém nửa ngày cũng không phản ứng, xem ra khôi lỗi quá yếu, vẫn phải để Thẩm Hạo tự mình ra tay.

Thẩm Hạo để khôi lỗi quan sát bạch liên hoa, phát hiện bạch liên

hoa chỉ phát ra ánh sáng nhàn nhạt trong hắc vụ, như dạ minh châu trong đêm đen, không có cử động nào khác.

Xác định không nguy hiểm, Thẩm Hạo nhảy vào trong hồ.

Vừa dùng thần thức chằm chằm nhìn bạch liên hoa, vừa đi hái Thất Thải Liên Ngẫu, chỉ cần có nguy hiểm, lập tức trốn vào không gian.

Khiến Thẩm Hạo bất ngờ là, hắn chỉ nhẹ nhàng vặn một cái, căn bản không dùng chút khí lực nào, Thất Thải Liên Ngẫu liền dễ dàng được hái xuống.

Điều này làm Thẩm Hạo ngơ ngác, đơn giản thế này, vì sao khôi lỗi hái không được.

Sao cứ có cảm giác là chủ động tặng cho hắn vậy.

Chẳng lẽ Thất Thải Liên Ngẫu này cũng nhìn mặt, đẹp trai mới được.

Đơn giản hái được bảy tám đốt, Thẩm Hạo liền nhanh chóng tiến vào trong hắc vụ.

Trong hắc vụ lúc này, bạch liên hoa cư nhiên bắt đầu chậm rãi nở rộ, tỏa ra huỳnh quang nhàn nhạt.

Mà Thẩm Hạo ngay khoảnh khắc bạch liên hoa động đậy, liền sớm trốn vào trong không gian.

Dù sao, có thể nở hoa trong hắc vụ, Thẩm Hạo cũng là lần đầu gặp, nguy hiểm thì cứ chuồn là thượng sách.

Nhìn kỹ lại, mấy đóa bạch liên trong Thiên Trì đều biến mất không thấy.

Nói cách khác, đóa bạch liên này mới là thật, những đóa khác đều là chướng nhãn pháp.

Bạch liên hoa đột nhiên xòe ra, một đài sen bảy màu từ trong bạch liên hoa mọc lên.

Không chỉ vậy, trong chốc lát đài sen càng lúc càng lớn, phạm vi chừng hai mét.

Chỉ thấy một tuyệt mỹ nữ nhân không mảnh vải che thân, thế mà đang ngồi xếp bằng trên đài sen.

Nữ nhân chậm rãi mở đôi mắt đẹp, chỉ thấy song mâu hắc bạch phân minh, thuần tịnh không nhiễm bất kỳ tạp chất nào.

Nữ tử chậm rãi mở miệng nói: Ta biết ngươi còn ở đó, xin hãy hiện thân gặp mặt, ta sẽ không động thủ.

Nghe vậy, Thẩm Hạo khinh thường bĩu môi, căn bản không tin.

Nữ nhân này nhìn thì ngây thơ vô tà, nhưng Thẩm Hạo lại cảm giác nguy hiểm vô cùng.

Ai biết có phải ngụy trang hay không.

Bất quá, thân hình này quả thật là woa, hoàn toàn không đề phòng Thẩm Hạo.

Chậc chậc.

Nữ tử tiếp tục nói: Thực lực ngươi tuy không bằng ta, nhưng nguyên thần lại cường hoành vô cùng, ta khống chế không được ngươi.

Ngươi cần Thất Thải Liên Ngẫu, đoán chừng là để giúp người khác trọng tố tiên thể đi.

Vừa rồi ta tịnh không có ngăn trở ngươi, những Thất Thải Liên Ngẫu kia coi như là quà gặp mặt.

Thẩm Hạo vẫn không hồi đáp mà tiếp tục nghe.

Nữ tử dường như biết Thẩm Hạo vẫn còn đó, nên tiếp tục nói: Thất Thải Liên Ngẫu đích xác có thể giúp phàm nhân trọng tố tiên thể, nhưng lại có điều kiện.

Cho dù ngươi mang Thất Thải Liên Ngẫu về cũng vô dụng.

Nghe vậy, Thẩm Hạo lúc này mới thấy hứng thú.

Nói thử nguyên do xem.

Nghe thấy giọng nói của Thẩm Hạo, trong mắt nữ nhân thoáng qua hỉ sắc nhàn nhạt, gật đầu nói: Thất Thải Liên Ngẫu cố nhiên thần kỳ, đích xác có thể để phàm nhân trọng tố tiên thể, nhưng lại có tiền đề.

Thất Thải Liên Ngẫu không thể thừa tải linh hồn, còn cần U Minh Hoa và Tam Muội Chân Hỏa phụ trợ.

Trước đó, ta đã cảm ứng được trong cơ thể ngươi sở hữu Tam Muội Chân Hỏa.

Ý của cô là tìm được U Minh Hoa và Tam Muội Chân Hỏa là được.

Thẩm Hạo nghi hoặc hỏi.

Không sai, Thất Thải Liên Ngẫu có thể trọng tố tiên thể, mà U Minh Hoa có thể thừa tải linh hồn.

Ngươi còn có Huyễn Kim Hồ, cũng là đồ tốt để ôn dưỡng nguyên thần linh hồn, giúp tăng xác suất thành công, nhưng đó cũng chưa phải là mấu chốt.

Cho dù như thế, quá trình trọng tố tiên thể cũng rất nguy hiểm.

Dù sao đây là nghịch thiên cải mệnh, thiên địa bất dung.

Cần phải gửi linh hồn vào trong U Minh Hoa trước, rồi dùng Tam Muội Chân Hỏa luyện hóa, để Thất Thải Liên Ngẫu và U Minh Hoa

dung làm một thể.

Đây vẻn vẹn chỉ là cơ sở, muốn thật sự thành công lại cần một loại khác, cũng là thứ quan trọng nhất, mấu chốt nhất.

Thẩm Hạo tò mò hỏi: Thứ gì.

Thần Tuyền.

Ta cảm ứng được mùi vị Thần Tuyền trên người ngươi.

Trên người ta có mùi Thần Tuyền.

Thẩm Hạo ngẫm nghĩ, liền đoán cái gọi là Thần Tuyền này e rằng chính là Bất Lão Tuyền.

Chỉ có Bất Lão Tuyền mới đủ thần kỳ.

Thẩm Hạo thăm dò hỏi: Sao cô biết trên người ta có mùi Thần Tuyền.

Nữ tử nhàn nhạt đáp: Chỉ cần uống qua, ta đều có thể cảm ứng được.

Về phần những nguyên nhân khác, nữ tử tịnh không giải thích.

Thẩm Hạo hơi kinh ngạc.

Nữ tử này nhận biết Huyễn Kim Hồ, hơn nữa còn phớt lờ hắc vụ, thậm chí biết sự tồn tại của Bất Lão Tuyền.

Lai lịch có chút thần bí, rất rõ ràng là tồn tại không thể trêu vào.

Thấy Thẩm Hạo nửa ngày không nói lời nào, nữ tử lần nữa nói: Kỳ thật lần đầu tiên ngươi phi thăng Địa Tiên giới, ta liền cảm ứng được.

Không ngờ thời gian ngắn như vậy, ngươi đã đạt tới Thái Ất Kim Tiên cảnh, thật sự khiến người ta kinh thán, không hổ là.

Nói đến đây, nữ tử liền im bặt.

Thẩm Hạo trán đầy hắc tuyến.

Cái quỷ gì vậy.

Nói chuyện nói một nửa, cố ý treo khẩu vị phải không.

Cô cảm ứng được như thế nào.

Nữ tử hơi ngẩng đầu lên, đôi mắt đẹp của nàng như hồ nước thâm thúy, lẳng lặng ngưng thị đóa sen thất thải huyến lệ đoạt mục trước mắt.

Một lúc lâu sau, nàng mới chậm rãi mở miệng nói: Khi ngươi vừa thành công phi thăng đến Địa Tiên giới, thiên địa cộng hưởng, vạn đạo hà quang bao trùm.

Từng đóa sen thất thải trong không trung đua nhau nở rộ.

Mà những đóa sen này, chính là bắt nguồn từ những đóa Thất Thải Liên Hoa sinh trưởng trong Thiên Trì này.

Thẩm Hạo mục trừng khẩu ngốc, lần này coi như tin rồi.

Trước đó Thẩm Hạo tỉnh lại, thiên địa dị tượng tuy đã kết thúc, nhưng từ trong ký ức của Thành chủ Ly Hỏa thành, hắn đã kiến thức qua dị tượng đương thời, quả thật đúng như lời nữ tử nói.

Dị tượng này là do cô làm ra.

Thẩm Hạo không thể không hoài nghi nữ tử này.

Nữ tử nhẹ nhàng lắc đầu, hoãn thanh nói: Tịnh không phải ta dẫn động thiên địa dị tượng này, mà là trong cơ thể ngươi ẩn chứa một vật thần bí, chính nó dẫn phát biến hóa kinh người như vậy.

Những đóa liên hoa nở rộ kia, chẳng qua là cảm thụ được thiên đạo cộng hưởng mà thôi.

Nghe đến đây, Thẩm Hạo cảm thấy có chút bất khả tư nghị, mặt

đầy vẻ nghi hoặc và tò mò, không kịp chờ đợi truy vấn: Rốt cuộc là thứ gì.

Lại có thể gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Ta ngưu bức thế sao.

Tuy nhiên, đối mặt với sự nôn nóng của Thẩm Hạo, nữ tử lại thần sắc đạm nhiên, nàng khẽ mở đôi môi đỏ mọng: Nếu ngươi chịu giúp ta, vậy thì tự nhiên ta sẽ đem những chuyện này nói cho ngươi.

Hiển nhiên, nữ tử này tịnh không ngốc, tại thời khắc mấu chốt này, nàng chọn giữ lại cho mình một ít đường lui và trù mã.

Thẩm Hạo rất muốn biết nữ nhân này có lừa hắn hay không, vội vàng nói: Ồ.

Vậy cô không ngại nói chi tiết nghe một chút.

Chương 745

Người như ta nổi tiếng là vui vẻ giúp đỡ đạo hữu.

Nếu vấn đề không lớn, ta cũng nguyện ý trợ cô một tay.

Nữ tử hơi dừng lại, lắc đầu nói: Ta không cảm nhận được thành tâm của đạo hữu.

Cơ sở của hợp tác, còn phiền đạo hữu có thể hiện thân gặp mặt, cũng để chúng ta lo liệu đàm đạo một phen.

Nói xong, nữ tử vẻ mặt nghiêm túc chờ đợi.

Không được.

Nghe vậy, Thẩm Hạo thậm chí ngay cả thời gian suy nghĩ một chút cũng không cho mình, hào không do dự mở miệng cự tuyệt.

Phải biết rằng, nữ nhân này thật sự quá mức thần bí mạc trắc, phảng phất bao phủ một tầng sương mù dày đặc, thực lực dường như lại thập phần cường đại.

Thẩm Hạo hoàn toàn không nắm chắc.

Cẩn thận khởi kiến, Thẩm Hạo quả đoán lựa chọn cự tuyệt thỉnh cầu của nữ tử.

Giống như nữ tử tràn đầy cảm giác thần bí thế này, vẫn là không nên gặp mặt tiếp xúc thì hơn, miễn cho trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Trốn trong không gian là rất an toàn.

Cổ nhân vân: Quân tử bất lập nguy tường chi hạ.

Bất quá Thẩm Hạo vẫn muốn biết thiên địa dị tượng nữ nhân nói là do cái gì gây ra, vì vậy lại giải thích: Đạo hữu, nguyên nhân chủ

yếu là ta và cô không thân.

Hơn nữa ta là quân tử, phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nghe.

Nam nữ thụ thụ bất thân, vẫn là không gặp thì tốt hơn.

Nữ tử mặt không biểu tình nói: Ta có thể cảm ứng được, sự chú ý của ngươi vẫn luôn đặt ở trước ngực ta, đây là cái ngươi gọi là phi lễ chớ nhìn.

Thẩm Hạo: Đoán chừng cô cảm ứng sai rồi.

Thôi được rồi, không nói chủ đề này nữa.

Cô trực tiếp nói đi, muốn ta giúp cô thế nào.

Ta cần Thần Tuyền.

Nữ tử trực tiếp dứt khoát nói.

Thẩm Hạo: Thần Tuyền này thập phần trân quý, cho nên cô có thể cho ta chỗ tốt gì.

Nếu không có đủ lợi ích, ta nghĩ ta sẽ không đồng ý đâu.

Chỉ thấy nữ tử kia khẽ mở môi son, gật đầu nói: Đạo hữu nói phải, tự nhiên sẽ không bạc đãi ngươi.

Ngay sau đó, bàn tay ngọc ngà thon dài mềm mại như dương chi bạch ngọc của nữ tử nhẹ nhàng duỗi ra, trong sát na, một đạo hào quang bảy màu lóa mắt chợt sáng lên.

Tiếp theo, một tòa đài sen bảy màu đẹp đẽ, tỏa ra khí tức thần bí chậm rãi hiện ra trước mặt nữ tử.

Nữ tử giải thích: Đây là Cửu Diệp Liên Đài, có thể hình thành hộ thuẫn cường đại dùng để phòng ngự, còn có thể thủ hộ nguyên thần quan trọng nhất của tu hành giả không bị xâm hại.

Dù đối mặt với La Thiên Thượng Tiên, bằng vào lực phòng hộ

của bảo vật này cũng có thể kiên trì để ngự hồi lâu.

Nguyên thần càng cường đại, phòng ngự càng mạnh.

Có thời gian sung túc như vậy, đủ để ngươi tìm được một đường sinh cơ đào thoát hiểm cảnh.

Đạo hữu thấy thế nào.

Nói xong, nàng ném ánh mắt về phía hư không, chờ đợi Thẩm Hạo hồi phục.

Thẩm Hạo: Sao ta biết thật hay giả, cô có động tay chân gì hay không.

Đạo hữu có thể luyện hóa trước, rồi hãy đưa Thần Tuyền cho ta.

Cô không sợ ta luyện hóa xong rồi chạy mất sao.

Ăn sạch sành sanh không nhận nợ.

Nữ tử thần sắc tự nhiên, không có mảy may lo lắng, tay ngọc chậm rãi đặt trước ngực, tay bắt đạo ấn, nhàn nhạt nói: Biết không thể làm gì, thì an chi nhược mệnh.

Còn đừng nói, tâm thái của nữ nhân này đủ thuận theo tự nhiên.

Thẩm Hạo cảm thấy hợp tác cũng được, xem ra Bất Lão Tuyền này đối với nữ nhân rất quan trọng, thế là nói: Cái đó đạo hữu à, vẻn vẹn Cửu Diệp Liên Đài khả năng không đủ, thêm chút đồ nữa đi.

Ngươi muốn cái gì.

Đã thần bí như vậy, còn biết Huyễn Kim Hồ, cô cho ta xin chút công pháp lợi hại đi.

Có thể, đạo hữu muốn công pháp gì.

Công pháp hắc hưu.

Trong mắt nữ tử thoáng qua một tia mờ mịt, lắc đầu nói: Thế nào

là hắc hưu.

Công pháp song tu có không.

Nữ tử gật đầu nói: Có, ta vừa vặn biết hiểu một thiên công pháp lợi hại, tên là Huyền Âm Nguyên Dương Thuật, hoặc hứa đối với việc ngươi đột phá La Thiên Thượng Tiên có trợ giúp rất lớn.

Thẩm Hạo hài lòng nói: Được, thành giao.

Cô cần bao nhiêu Bất.

Thần Tuyền.

Chỉ cần một bình là đủ.

Nữ tử tay ngọc nhẹ nhàng vung lên, hướng về phía hư không xa xa chỉ một cái.

Trong sát na, không khí vốn bình tĩnh xung quanh nổi lên từng gợn sóng.

Vô số giọt nước trong Thiên Trì như nhận được sự triệu hoán thần bí nào đó, nhanh chóng hội tụ về phía đầu ngón tay nữ tử.

Những giọt nước này tương hỗ dung hợp, va chạm, trong nháy mắt liền ngưng tụ thành hình dạng một cái bình trong suốt.

Khoảnh khắc đó, bề mặt bình dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được kết ra một tầng băng dày, chuyển mắt đã biến thành một chiếc bình băng tỏa ra hàn ý thấu xương, huyền phù trên Cửu Diệp Liên Đài.

Thẩm Hạo thu toàn bộ Cửu Diệp Liên Đài cùng bình băng vào không gian.

Vốn dĩ Thẩm Hạo tưởng nữ nhân này sẽ chơi sáo lộ, kiểu như pháp bảo Bạch Ngọc Vu Nhi của Thủy Đức Tinh Quân, có thể chứa cả một dòng sông.

Nếu thật như vậy, Thẩm Hạo không ngại rót đầy nước khoáng cho nàng.

Nhưng sự thật chứng minh Thẩm Hạo đã lo xa, nữ nhân này thật thà chất phác, tịnh không có chơi sáo lộ.

Rất nhanh, bình đã đầy, lượng không sai biệt lắm một chai nước khoáng, Thẩm Hạo còn có thể chấp nhận, thế là trực tiếp ném ra ngoài.

Chỉ thấy nữ tử kia cẩn thận từng li từng tí vươn tay, nhẹ nhàng đón lấy chiếc bình tinh xảo.

Khi đầu ngón tay nàng chạm vào thân bình, một cỗ năng lượng ba động vi nhược nhưng rõ ràng truyền ra từ miệng bình.

Trong mắt đẹp của nữ tử thoáng qua một tia kinh hỉ và cảm kích.

Bởi vì nàng rõ ràng cảm giác được, trong bình này chứa chính là Thần Tuyền mà nàng mong nhớ ngày đêm, cấp thiết cần có.

Giờ khắc này, tảng đá lớn vẫn luôn treo trong lòng rốt cuộc cũng rơi xuống, nàng không kìm được ám tự thở phào nhẹ nhõm.

Kỳ thật trước đó, sâu trong nội tâm nữ tử thủy chung tồn tại một nỗi lo lắng ẩn ẩn.

Dù sao nàng đối với Thẩm Hạo tịnh không quá hiểu rõ, cũng không biết Thẩm Hạo rốt cuộc sở hữu bao nhiêu loại Thần Tuyền trân quý vô cùng này.

Ngộ nhỡ số lượng Thần Tuyền trong tay Thẩm Hạo có hạn, không cách nào thỏa mãn nhu cầu của nàng, vậy thì cơ hội khó khăn lắm mới có được lần này e rằng sẽ uổng phí.

Tuy nhiên hiện tại, khi nàng chân thiết cảm nhận được Thần Tuyền chi lực sung doanh trong bình, tất cả cố lự đều tan thành mây

khói trong nháy mắt.

Nàng gật đầu nói: Bên trong chính là Thần Tuyền, đa tạ đạo hữu giúp đỡ.

Còn không biết đạo hữu xưng hô như thế nào.

À, gọi ta Vương Lão Cát là được.

Đạo hữu xưng hô thế nào.

Thẩm Hạo hỏi.

Nữ tử bỗng nhiên khẽ thở dài: Bao nhiêu năm không có người gọi tên thật của ta, đều sắp quên rồi.

Ngươi gọi ta Phượng Xu là được.

Ồ, Phượng Xu phải không, Thần Tuyền đưa cô rồi, cái công pháp gọi là Huyền Âm Nguyên Dương Thuật kia đâu.

Chỉ thấy Phượng Xu hơi giơ tay, hướng về phía lá sen kia nhẹ nhàng điểm một cái, một đạo quang mang thần bí mà sáng chói trong nháy mắt từ đầu ngón tay nàng bắn ra, rơi thẳng lên lá sen.

Sát na gian, lá sen vốn bình phàm vô kỳ bắt đầu lấp lánh kim quang chói mắt.

Những kim quang này dần dần ngưng tụ thành từng phù văn phức tạp mà tinh mỹ, mỗi một phù văn đều tỏa ra năng lượng ba động cường đại, khiến Thẩm Hạo cảm nhận được một loại chấn hám và uy nghiêm không thể diễn tả.

Xong rồi, đạo hữu xem thử thế nào.

Có không gian tồn tại, Thẩm Hạo cũng không sợ nữ nhân này giở trò.

Thẩm Hạo đưa lá sen vào không gian, tức thì kim sắc phù văn toàn

bộ bị Thẩm Hạo hấp thu.

Rất nhanh liền quen thuộc công pháp, còn đừng nói, thật sự cường đại.

Bất quá Thẩm Hạo giờ khắc này chả có tâm tình nghiên cứu công pháp gì, mà lần nữa hỏi: Cái đó Phượng Xu đạo hữu, cô vừa rồi nói ta sở dĩ dẫn khởi thiên địa dị tượng, liên hoa trán phóng là do một loại đồ vật trong cơ thể dẫn đến, cô nói thử xem, là thứ gì.

Phượng Xu khẽ nói: Đại Đạo Chi Cơ.

Đó là cái gì.

Biểu tình của Phượng Xu lần đầu tiên có ba động, vẻ mặt đầy hâm mộ.

Lập tức mới khẽ thở dài nói: Là cái gì, cảnh giới hiện tại của ngươi biết cũng vô dụng.

Huống hồ, ta chỉ đáp ứng giải hoặc cho đạo hữu một vấn đề này.

Không hổ là bạch liên hoa, đúng là biết treo khẩu vị người khác.

Không nói thì thôi, đã vậy ta đi đây.

Phượng Xu nhàn nhạt nói: Ngươi tìm Thất Thải Liên Ngẫu là để cải mệnh cho phàm nhân đúng không.

Thẩm Hạo gật đầu: Ừ, sao cô biết.

Phượng Xu: Kỳ thật đại khả bất tất, phàm nhân chỉ cần uống Thần Tuyền, uống một ngụm liền có thể trường sinh bất lão, cần gì Thất Thải Liên Ngẫu.

Nhân đây, Thần Tuyền còn gọi là Bất Lão Tuyền.

Nani.

Thẩm Hạo trán đầy dấu chấm than màu đen.

Giờ khắc này, Thẩm Hạo ngây ra như phỏng, hóa ra trứng vàng nằm ngay trong tay mình.

Đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu.

Phí sức bới móc nửa ngày, giờ cô nói cho ta biết uống Bất Lão Tuyền là có thể trường sinh bất lão.

Hóa ra nãy giờ toàn làm chuyện ruồi bu.

Ngẫm lại kỹ, Thẩm Hạo đúng là chưa từng cho các nàng uống qua Bất Lão Tuyền.

Trước kia đều dùng để trị thương.

Ai mà ngờ được thứ này uống vào còn có thể trường sinh bất lão.

Quan trọng là cái này cũng không cách nào thực nghiệm.

Thẩm Hạo não nề a, cái này con mẹ nó hoàn toàn là chịu thiệt vì thiếu văn hóa mà.

Chương 746

Phượng Xu đợi nửa ngày cũng không thấy Thẩm Hạo nói chuyện.

Nghi hoặc nói: Vương đạo hữu, ngươi đi rồi sao.

Thẩm Hạo đáp: Chưa đi, chuẩn bị đi.

Phượng Xu: Vương đạo hữu, ta biết ngươi không hiện thân là sợ ta bất lợi với ngươi.

Điểm ấy không cần lo lắng, ngươi đối với ta rất quan trọng.

Tuyệt đối sẽ không làm ra bất kỳ thương hại nào với ngươi.

Huống hồ, ta hiện tại cũng chỉ là tàn hồn, còn cần sự giúp đỡ của Thần Tuyền.

Nghe vậy, Thẩm Hạo càng không dám gặp Phượng Xu.

Mẹ nó, tàn huyết mà còn mạnh như thế, nếu đầy máu thì còn đến mức nào.

Tâm hại người không thể có, tâm phòng người không thể không.

Phượng Xu đạo hữu, giữa ta và cô không bình đẳng, ta thiếu sự tín nhiệm với cô.

Phượng Xu nghi hoặc khó hiểu nói: Vương đạo hữu cảm thấy ta không đủ thẳng thắn sao.

Thẩm Hạo chăm chú nhìn chằm chằm Phượng Xu, từ trên xuống dưới, trái phải, nghiêm túc quan sát.

Dường như muốn tìm ra một hạt tì vết trên cơ thể dương chi ngọc hoàn mỹ này, nhưng tìm nửa ngày cũng không thấy.

Thẳng thắn thì cũng đủ thẳng thắn, chẳng qua, thực lực ta và cô

chênh lệch quá lớn, đây mới là mấu chốt vấn đề.

Phượng Xu: Ngươi nói làm sao bây giờ.

Đánh không lại, trêu không nổi, lại không cách nào tin tưởng, quả thực vô giải, Thẩm Hạo thật sự không nghĩ ra biện pháp tốt.

Vậy thì đổi chỗ từ từ nghĩ.

Thế là hắn nói: Cái này tạm thời chưa nghĩ ra, đợi chút rồi tính.

Nói xong, Thẩm Hạo liền trực tiếp trở về Linh Vân Đại Lục.

Lần nữa gặp lại Thẩm Hạo, chúng nữ cao hứng không thôi, không ngờ Thẩm Hạo về nhanh như vậy.

Không đợi chúng nữ nói chuyện, Thẩm Hạo trực tiếp lấy ra một bình Bất Lão Tuyền.

Nào, mỗi người uống một ngụm.

Được rồi, phu quân.

Vâng, công tử.

Vâng, sư công.

Chúng nữ hào không do dự, mỗi người uống một ngụm.

Mạnh Tuyền Cơ và Bạch Tuyết nghi hoặc nhìn Thẩm Hạo, họ đều nếm ra được, nước này chính là nước của Bất Lão Tuyền.

Không hiểu vì sao Thẩm Hạo lại bảo họ uống cái này.

Bạch Tuyết: Chủ nhân, chúng ta đều đang khỏe mạnh, uống Bất Lão Tuyền chẳng phải lãng phí sao.

Mạnh Tuyền Cơ cũng cảm thấy thế, Bất Lão Tuyền này thần kỳ vô cùng.

Thẩm Hạo nói: Bất Lão Tuyền này chẳng những trị thương vô địch, còn có một công hiệu nữa, đó chính là uống một ngụm liền có

thể trường sinh bất lão.

A.

Chúng nữ chấn kinh không thôi.

Ai cũng không ngờ tới, một ngụm Bất Lão Tuyền liền có thể trường sinh bất lão.

Vạn Mộ Tuyết, Cơ Đông Ca, Minh Nguyệt ba người vui mừng khôn xiết.

Thẩm Hạo sẽ không nói dối, nếu thật sự có thể trường sinh bất lão, các nàng chẳng phải sẽ không cần lo lắng già đi nữa sao.

Mạnh Tuyền Cơ và Bạch Tuyết cũng cảm thấy bất khả tư nghị, Bất Lão Tuyền này thế mà thần kỳ như vậy, còn có thể trường sinh bất lão.

Nhìn biểu tình của chúng nữ, Thẩm Hạo giải thích: Tin tức này, ta cũng vừa mới biết được.

Vạn Mộ Tuyết vui đến phát khóc: Công tử, nô tỳ có thể vĩnh viễn hầu hạ bên cạnh công tử rồi, không cần lo lắng nữa.

Công tử không có người, liền không có Đông Ca.

Công tử, ta cũng vậy.

Thẩm Hạo nói: Hiện nay các nàng đều đã uống Bất Lão Tuyền, đã trường sinh bất lão.

Tu luyện đối với các nàng mà nói, động lực cũng không lớn.

Cho nên, còn có một chuyện muốn nói một chút.

Ta đã tìm được Thất Thải Liên Ngẫu, các nàng có thể cân nhắc xem có muốn cải biến tư chất hay không.

Văn Nhân Y Y hào không do dự nói: Công tử, ta nguyện ý, ta nhất

định phải cải biến tư chất.

Nghe vậy, Thẩm Hạo gật đầu nói: Một vấn đề.

Sự chấp nhất của Văn Nhân Y Y đối với thiên phú tu luyện, Thẩm Hạo cũng có thể lý giải.

Con người thường là càng không có cái gì thì lại càng theo đuổi cái đó.

Văn Nhân Y Y thiên phú kém, tự nhiên muốn thay đổi thiên phú.

Mỗi người có sự theo đuổi của riêng mình, điểm này Thẩm Hạo cũng không để ý.

Bạch Tuyết cũng đứng ra nói: Chủ nhân, ngã cũng muốn thử một chút.

Vạn Mộ Tuyết, Cơ Đông Ca cùng Minh Nguyệt ba cô gái nhao nhao lắc đầu, các nàng đối với trạng thái hiện tại rất hài lòng.

Đã trường sinh bất lão rồi, tu luyện hay không tu luyện thật sự không quan trọng.

Vân Trúc, Vọng Thư, Tống Vĩnh Trinh đều tỏ vẻ cũng muốn thử xem.

Thấy thế, Thẩm Hạo gật đầu nói: Được, đã các nàng đều có ý, trong lòng ta cũng có tính toán.

Hiện tại các nàng đều đã uống Bất Lão Tuyền, đã có thể trường sinh bất lão.

Liền không cần vì thời gian mà gấp gáp, cho nên a, chuyện tu luyện có thể làm chậm lại một chút.

Vâng, công tử.

Đã biết, chủ nhân.

Tâm tình Thẩm Hạo cũng không tệ, cười nói: Đã như vậy, chúng ta phải hảo hảo chúc mừng một phen.

Đi bắt mấy con dã thú về đây, cũng là để tăng thêm chút không khí, khao ngũ tạng miếu một chút.

Lúc này, Bạch Tuyết đứng ở một bên nghe thấy lời ấy, lập tức đứng ra, trên mặt tràn đầy vẻ nóng lòng muốn thử, nàng chủ động xin đi: Chủ nhân, để ngã đi đi.

Ngã cam đoan có thể bắt cho ngài dã thú béo tốt nhất.

Dứt lời, chỉ thấy thân hình nàng lóe lên, giống như một tia chớp trắng biến mất ngay trước mắt.

Trường sinh bất lão, đây là điều tất cả mọi người đều mong ước.

Cho dù là Bạch Hổ cũng không thoát khỏi định luật này.

Nàng cũng không ngờ tới, Bất Lão Tuyền cư nhiên thần kỳ như thế.

Hiện nay, Thẩm Hạo đã sớm không phải là Thẩm Hạo ở Thiên Võ Đại Lục năm đó, Bạch Tuyết đã không cách nào giúp đỡ được Thẩm Hạo chút nào nữa.

Trước kia còn có thể vì Thẩm Hạo làm chút chuyện, hiện tại đã hoàn toàn không có giá trị.

Cũng may Thẩm Hạo không phải kẻ vong ân phụ nghĩa.

Vì để cho bản thân tỏ ra hữu dụng, bởi vậy một khi có cơ hội, Bạch Tuyết liền muốn thể hiện chính mình.

Rất nhanh, Bạch Tuyết liền trở lại, bắt được không ít dã thú.

Có phi cầm, có tẩu thú.

Buổi tối, Thẩm Hạo cùng các nàng tổ chức một buổi tiệc lửa trại

thịnh soạn.

Thậm chí còn từ trong không gian lấy ra một ít loa đài, mở nhạc lưu hành.

Người không biết còn tưởng rằng là đang nhảy múa ca hát ở Vân Nam đâu.

Các cô gái nhìn loa đài, đều cảm thấy thần kỳ.

Dù sao loại loa đài này hoàn toàn không có linh lực dao động, chính là đồ vật của phàm gian.

Không có linh lực gia trì, cư nhiên có thể tự động phát ra âm thanh, đích xác thần kỳ.

Trong các nàng, cũng chỉ có Bạch Tuyết là rõ ràng nhất.

Lúc trước ở cấm địa, Bạch Tuyết cũng đã xem không ít phim điện ảnh.

Ăn cơm xong, Thẩm Hạo bắt đầu nghiên cứu công pháp Huyền Âm Nguyên Dương Thuật do Phượng Xu truyền thụ.

Công pháp này so với công pháp trước kia của Thẩm Hạo thì mạnh hơn vô số lần.

Năng lượng Thái Ất Kim Tiên trên người có thể hoàn toàn chuyển đổi mà không lãng phí.

Đêm đầu tiên, vận dụng công pháp còn chưa thông thạo.

Đến đêm thứ hai, công pháp liền dùng đến mức lô hỏa thuần thanh.

Vào lúc rạng sáng vạn vật yên tĩnh, mặt trăng vốn còn treo cao trên bầu trời đêm, rải xuống ánh sáng thanh lãnh, đột nhiên bị mây đen cuồn cuộn kéo đến che khuất hoàn toàn.

Đám mây đen dày đặc kia phảng phất là một tấm màn đen khổng lồ vô tận, phợp rợp trời đất bao trùm lấy cả bầu trời, một tia sáng cũng không cách nào xuyên thấu qua tầng bình chướng dày nặng này.

Trong nháy mắt, giữa thiên địa lâm vào một mảnh đen kịt, bốn phía tối đen như mực tàu nồng đậm.

Loại hắc ám này mang đến cho người ta một cảm giác áp bách trầm trọng, phảng phất tất cả sinh cơ cùng hi vọng đều bị thôn phệ hầu như không còn.

Vô số lôi đình màu tím lấp lóe trong mây đen, giống như đang giãy dụa thoát khỏi lồng giam.

Nửa đêm đang tu luyện công pháp, lôi kiếp lại tới, chuyện này nói ra ai mà tin được.

Thẩm Hạo cũng không ngờ tới, năng lượng Thái Ất Kim Tiên thật sự là quá cường đại.

Lại thêm công pháp Huyền Âm Nguyên Dương Thuật đủ trâu bò, có thể hoàn toàn lợi dụng tiên linh khí của Thẩm Hạo.

Bởi vậy, công pháp vận chuyển được một nửa, thiên kiếp liền buông xuống.

Vọng Thư đỏ mặt: Sư công, hay là ta độ kiếp trước.

Lôi đình này tới không đúng lúc.

Chương 747

Thẩm Hạo phất phất tay nói: Nàng nằm yên là được, cái khác không cần lo, khu khu lôi kiếp mà thôi, để ta làm là được.

Bất quá, tâm tình Thẩm Hạo đang tốt nên cũng không tức giận.

Thẩm Hạo cũng không thèm để ý thiên lôi, trực tiếp ném Tử Lôi Trúc lên đỉnh đầu, dùng làm cột thu lôi.

Kết quả chính là, sấm sét trên bầu trời vang vọng cả một đêm.

Phương viên ngàn dặm, mặc kệ là tu sĩ hay là yêu thú đều bị hù chết.

Cũng không biết cái thứ nghịch thiên nào đang độ kiếp.

Bị thiên lôi đánh cả một đêm, quá chấn hám.

Đương nhiên, trên thực tế không chỉ có Vọng Thư độ lôi kiếp.

Ngay cả Mạnh Tuyền Cơ, Vân Trúc, Tống Vĩnh Trinh, Bạch Tuyết.

đều độ qua lôi kiếp.

Từng người đều đột phá đến Vũ Hóa Cảnh.

Văn Nhân Y Y một mình không có đột phá, cũng không phải không có tiến bộ, tối thiểu đã đạt đến Tiên Khiếu Cảnh tầng 7 rồi.

Cự ly đột phá cũng có hi vọng rất lớn.

Linh căn rác rưởi như thế mà có thể đột phá Tiên Khiếu Cảnh, nói ra đủ để chấn kinh cả Linh Vân Đại Lục.

Quá nghịch thiên.

Đương nhiên cũng không phải kém nhất, còn có Vạn Mộ Tuyết,

Minh Nguyệt, Cơ Đông Ca ba người không có linh căn bồi tiếp nàng.

Cho dù như thế, Văn Nhân Y Y vẫn cảm thấy mình quá mất mặt, khát vọng đối với thực lực lần nữa gia tăng.

Vốn không định tu luyện, ba cô gái Vạn Mộ Tuyết, Minh Nguyệt, Cơ Đông Ca nhìn tỷ muội bên cạnh từng người đều sắp phi thăng Địa Tiên Giới, trong lòng cũng là sốt ruột không thôi.

Nếu như ngay cả Văn Nhân Y Y cũng phi thăng, vậy thì chỉ còn lại các nàng mà thôi.

Tuy rằng có thể trường sinh, nhưng lại phải chia lìa với mọi người.

Càng lo lắng hơn là theo thời gian trôi qua, Thẩm Hạo không mấy khi hạ giới nữa, lâu dần sẽ quên lãng các nàng.

Dù sao các nàng ngoại trừ hầu hạ Thẩm Hạo ra cũng không có bản sự gì khác.

Địa Tiên Giới một ngày, bên này một năm, bất tri bất giác liền sẽ quên lãng.

Dường như nhìn ra tâm lý biến hóa của Vạn Mộ Tuyết cùng hai người kia, Thẩm Hạo cười cười nói: Đã như vậy, liền chuyển đổi thành Tiên thể cho các nàng hết.

Đa tạ công tử.

Ba người Vạn Mộ Tuyết, Minh Nguyệt, Cơ Đông Ca vui đến phát khóc.

Tiếp theo, Thẩm Hạo ở tại Bàn Tơ Động bảy ngày.

Huyền Âm Nguyên Dương Thuật đã tu luyện đến cảnh giới hoàn mỹ.

Có thể thấy được thiên phú tu luyện của Thẩm Hạo thật không

phải chém gió.

Ngoài ra, vẻn vẹn bảy ngày, Mạnh Tuyền Cơ, Vân Trúc, Tống Vĩnh Trinh, Bạch Tuyết liền đều phi thăng.

Đặc biệt là lúc Bạch Tuyết phi thăng, Thẩm Hạo đã hạ truy tung thuật trên người nàng.

Địa Tiên Giới quá lớn, Yêu Vực càng là như thế.

Cho dù là có chủ tớ khế ước cũng vô dụng, nhưng Thẩm Hạo hiện nay đã đột phá Thái Ất Kim Tiên Cảnh, thi triển truy tung thuật tự nhiên phi thường lợi hại.

Không những tìm Bạch Tuyết thuận tiện, càng là thuận tiện sau này đi Yêu Vực.

Đến lúc đó, thuận tiện tìm Hồ Cửu Nhi cùng Hồ Mị Nương.

Nói đến, cùng hai con tiểu hồ ly kia cũng mấy tháng không gặp rồi.

Trước kia Thẩm Hạo thực lực thấp kém, tự nhiên không dám đi tìm.

Nhưng bây giờ đã là Thái Ất Kim Tiên, thuộc về nhóm người đứng đầu ở Địa Tiên Giới, hoàn toàn có thể đi ngang ở Địa Tiên Giới rồi.

Tuy rằng trên đầu còn có La Thiên Thượng Tiên đè ép, nhưng La Thiên Thượng Tiên lại không phải rảnh rỗi sinh nông nổi, ai rảnh rỗi mà đi ra đi dạo loạn.

Trong mấy ngày qua, Thẩm Hạo cũng không đem toàn bộ tinh lực đầu nhập vào việc tu luyện công pháp, vẫn có chút bận rộn.

Không chỉ muốn tu luyện công pháp, còn rút thời gian luyện hóa Cửu Diệp Liên Đài mà Phượng Xu tặng.

Nhiên, cứ việc Thẩm Hạo toàn lực ứng phó, hắn cũng vẻn vẹn chỉ

thành công luyện hóa một phần mười Cửu Diệp Liên Đài mà thôi.

Nếu không phải Thẩm Hạo sở hữu nguyên thần cường đại siêu hồ tưởng tượng cùng với pháp lực cực kỳ tinh thuần trong cơ thể làm chống đỡ, e rằng ngay cả chút tiến độ này cũng là khó mà với tới.

Nếu đổi thành Thái Ất Kim Tiên khác đến nếm thử luyện hóa Cửu Diệp Liên Đài này, bọn hắn không có mấy chục năm thì đừng hòng.

Tiếp theo, Thẩm Hạo cũng không vội vàng trở về Viêm Sương U Giới.

Quyết định tập trung tinh lực triệt để luyện hóa Cửu Diệp Liên Đài trước đã, tối thiểu có thể thêm một thủ đoạn bảo mệnh.

Vì sợ hãi Phượng Xu giở trò ở Cửu Diệp Liên Đài, bởi vậy lúc Thẩm Hạo luyện hóa Cửu Diệp Liên Đài đều là ở trong không gian riêng.

Thời gian thấm thoát, bóng câu qua khe cửa, bất tri bất giác, hai tháng quang âm lặng lẽ trôi qua.

Thẩm Hạo thành công luyện hóa Cửu Diệp Liên Đài.

Giờ khắc này, Cửu Diệp Liên Đài này tản ra hào quang bảy màu làm người ta hoa mắt thần mê, uyển như một viên bảo thạch sáng chói lóa mắt khảm vào hư không.

Từng phiến lá sen bên trên ẩn ẩn lưu chuyển phù văn kỳ dị cùng ba động sức mạnh cổ xưa.

Khi Thẩm Hạo ngồi lên Cửu Diệp Liên Đài, cả người phảng phất bị một tầng quang huy thần thánh bao phủ, hiển nhiên bảo tướng trang nghiêm, tản mát ra một loại khí chất đặc thù.

Thế là hắn nhịn không được nói: Các nàng mau nhìn xem Cửu Diệp Liên Đài này, đẹp trai không.

Thẩm Hạo mặt đầy hưng phấn hô với bốn cô gái.

Tiếng nói vừa dứt, chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, không có bất kỳ người nào đưa ra đáp lại.

Thẩm Hạo trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc, vội vàng định thần nhìn kỹ, lúc này mới kinh ngạc phát hiện, Văn Nhân Y Y, Vạn Mộ Tuyết, Minh Nguyệt cùng Cơ Đông Ca bốn người đang ánh mắt trống rỗng vô thần ngưng thị Thẩm Hạo, bộ dáng kia cứ như linh hồn xuất khiếu, hoàn toàn mất đi tiêu cự.

Chỉ thấy đôi mắt vốn linh động của Văn Nhân Y Y giờ khắc này trở nên ảm đạm vô quang, giống như hai viên bảo thạch bị phủ bụi. khuôn mặt tuyệt mỹ của Vạn Mộ Tuyết cũng mất đi thần thái ngày xưa, giống như bị rút đi sinh khí. trên gương mặt kiều tiếu của Minh Nguyệt tràn đầy mê mang cùng khốn hoặc, làm cho người ta nhìn mà sinh lòng thương cảm. còn Cơ Đông Ca thì lẳng lặng đứng ở nơi đó, uyển như một pho tượng điêu khắc, chỉ có đôi mắt kia vẫn nhìn chằm chằm Thẩm Hạo, phảng phất cái xác không hồn.

Thẩm Hạo sững sờ, dường như nghĩ tới điều gì, liền thu hồi liên đài.

Ngay lúc Cửu Diệp Liên Đài chậm rãi thu hồi, sự tình kỳ diệu đã xảy ra —— bốn cô gái vốn bị mê vụ bao phủ, ánh mắt mê mang, ánh mắt các nàng lại giống như vén mây mù thấy trời xanh, dần dần trở nên thanh triệt.

Ai có thể nghĩ tới chứ.

Tòa Cửu Diệp Liên Đài nhìn như bình thường này lại còn sở hữu công năng mê hoặc thần kỳ như thế.

Ngay cả Thẩm Hạo vẫn luôn có chút hiểu biết về nó cũng chưa từng dự liệu được điểm này.

Chẳng lẽ là bởi vì cảnh giới của bốn nàng thấp.

Thế là, Thẩm Hạo tò mò hỏi: Các nàng vừa rồi có cảm giác gì.

Hồi bẩm công tử, vừa rồi cứ như nhìn thấy một đóa hoa sen to lớn, tiếp đó liền không tự chủ được bị hấp dẫn.

Ta cũng thế.

Hoa sen dường như phá lệ hấp dẫn người ta.

Thẩm Hạo nói: Có lẽ cảnh giới các nàng quá thấp.

Công tử, rất có thể là vậy.

Được rồi, ta muốn về Địa Tiên Giới, Bàn Tơ Động này bố trí rất nhiều trận pháp, tuyệt đối an toàn, không có việc gì đừng đi ra ngoài biết không.

Vâng, công tử.

Vạn Mộ Tuyết cung kính đáp.

Thẩm Hạo gật đầu, thân ảnh liền biến mất tại chỗ.

Hiện nay, Mạnh Tuyền Cơ, Vân Trúc, Vọng Thư, Tống Vĩnh Trinh, Bạch Tuyết. cũng đều phi thăng, chỉ còn lại bốn người các nàng.

Chỉ có Văn Nhân Y Y một người tu vi cao thâm, những người khác còn thật không có thủ đoạn tự vệ, ở tại Bàn Tơ Động mới là an toàn nhất.

Lần nữa xuất hiện, lại tới Viêm Sương U Giới, đỉnh Thiên Trì.

Làm Thẩm Hạo ngoài ý muốn chính là, ở Linh Vân Đại Lục hai tháng, Địa Tiên Giới đã qua một canh giờ.

Mà Phượng Xu, nữ nhân này cư nhiên còn đang chờ đợi tại chỗ.

Vẫn như cũ mười phần thản thành trần trụi.

Ngọc oản chén ngọc úp ngược, run rẩy, Thẩm Hạo không muốn nhìn cũng không được.

Vương đạo hữu, lại đang nhìn lén ngực ta.

Phượng Xu đột nhiên mở miệng nói. nàng đã cảm ứng được ánh mắt của Thẩm Hạo.

Nghe vậy, Thẩm Hạo có chút ngoài ý muốn, không ngờ cảm ứng lực của Phượng Xu lại cường đại như thế.

Chương 748

Đây vẫn là lần đầu tiên gặp phải.

Trước kia, trốn vào không gian liền bình an vô sự.

Chỉ có thể nói rõ một sự kiện, thực lực Phượng Xu rất mạnh.

Thẩm Hạo cũng không vội vã hồi âm, hắn muốn nhìn một chút, Phượng Xu này là thật sự có thể cảm ứng được, hay là cố ý lừa mình.

Cho nên, ánh mắt không những không có thu liễm, ngược lại hung hăng nhìn thêm vài lần.

Lần này làm Phượng Xu nhìn đến không tự nhiên, tay ngọc duỗi ra, vô số cánh hoa sen trắng vây quanh Phượng Xu, bay múa giữa không trung.

Phiến khắc, trên người Phượng Xu phảng phất có từ tính, tất cả cánh hoa hấp phụ lên người, trong nháy mắt, những cánh hoa sen này liền chuyển đổi thành một bộ váy trắng.

Quả nhiên người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân.

Phượng Xu giờ khắc này, nghi thái vạn phương, đẹp đến không gì sánh được.

Giơ tay nhấc chân, uy nghi tự sinh, cao quý vô cùng.

Không tệ, không tệ.

Phượng Xu: Vương đạo hữu nhìn đủ chưa.

Giờ khắc này, Thẩm Hạo xác định Phượng Xu đích xác có thể cảm ứng được.

Lòng thích cái đẹp, ai ai cũng có.

Khu khu bì nang có gì đáng xem.

Phượng Xu đạo hữu, cô sẽ không nói cho ta biết, cô trước kia cũng là không mặc gì đối mặt với người khác chứ.

Cái này cũng thật sự là đủ nguyên thủy.

Vương đạo hữu, là hiểu lầm rồi.

Chỉ là lúc trước đi ra, quên thay y phục, đã đều xem hết rồi, nhìn một chút cùng nhìn vạn lần, cũng không có gì khác biệt.

Huống hồ, có cầu ở Vương đạo hữu, để ngươi nhìn thêm vài lần thì có làm sao.

Phượng Xu vân đạm phong khinh nói.

Phượng Xu đạo hữu, cô thật là tấm gương của ngô bối.

Đã Phượng Xu đạo hữu hào phóng như thế, Vương mỗ cũng không giả bộ nữa, còn muốn xem ngực nàng.

Phượng Xu lông mày nhướn lên, trong ánh mắt sự buồn bực chợt lóe lên rồi biến mất.

Còn là lần đầu tiên có người dám ở trước mặt nàng càn rỡ như thế.

Nhưng nghĩ tới trạng thái hiện tại của mình, lời gì cũng không nói.

Sở dĩ nhân nhượng Thẩm Hạo như thế, thứ nhất, trên người Thẩm Hạo có thần tuyền.

Phượng Xu có cầu ở Thẩm Hạo.

Thứ hai, tiềm lực Thẩm Hạo kinh người, vậy mà thân mang Đại Đạo Chi Cơ.

Nghĩ nghĩ, Phượng Xu khẽ thở dài, phất tay, váy trắng trên người trong nháy mắt biến thành vô số cánh hoa, theo gió mà đi.

Vãi.

Còn thật sự cho xem.

Không xem uổng không xem.

Thẩm Hạo cũng không ngờ tới, Phượng Xu này lại dễ nói chuyện như vậy.

Phượng Xu đạo hữu, cô có phải thích ta rồi hay không.

Phượng Xu nghi hoặc nói: Ngươi là chỉ tình nam nữ.

Không sai.

Không thích.

Cô nói chuyện xưa nay đều thẳng thắn như vậy sao.

Ta chỉ là không muốn lừa gạt Vương đạo hữu, ta là thật tâm thật ý muốn cùng Vương đạo hữu kết minh.

Hi sinh lớn như vậy, cô có phải hay không còn có cầu ở ta.

Phượng Xu khẽ gật đầu: Đúng thế, bất quá hiện tại ngươi giúp không được ta, chờ ngươi đột phá Cửu Thiên Huyền Tiên hãy nói.

Thẩm Hạo nghi hoặc nói: Theo ta được biết, thế giới này là không có Cửu Thiên Huyền Tiên, cảnh giới cao nhất, hình như chính là La Thiên Thượng Tiên.

Chỉ thấy Phượng Xu nhẹ giơ tay ngọc, cánh hoa sen kia cấp tốc tụ lại cùng một chỗ, cũng dần dần đan xen, dung hợp thành một bộ y váy trắng noãn như tuyết.

Theo y váy che phủ, lại vừa tiên vừa dục quyến rũ.

Có thể nói, Phượng Xu vẫn là lần đầu tiên gặp phải người càn rỡ to gan lớn mật như Thẩm Hạo, thật sự là lão Thọ Tinh thắt cổ —— chán sống.

Còn đừng nói, nàng thật đúng là không làm gì được Thẩm Hạo.

Nhìn Phượng Xu mặc váy trắng vào, Thẩm Hạo khá là thất vọng.

Phượng Xu chậm rãi nói: Phương thế giới này, trước kia tự nhiên là có Cửu Thiên Huyền Tiên, chẳng qua hiện tại đều biến mất.

Thẩm Hạo tò mò nói: A, Phượng Xu đạo hữu cái này là vì sao, có thể vì Vương mỗ giải hoặc một hai.

Ngươi cũng biết vì sao gọi Cửu Thiên Huyền Tiên.

Phượng Xu hỏi ngược lại.

Ta nếu hiểu thì cũng sẽ không hỏi, còn xin Phượng Xu đạo hữu đừng lằng nhằng nữa, trực tiếp nói.

Thẩm Hạo trực tiếp nói.

Đối với Thẩm Hạo, Phượng Xu vẫn duy trì sự khoan dung, thế là chỉnh lý lại suy nghĩ, liền nhẹ giọng giải thích: Trời này có mười ba tầng, chia làm bốn đẳng thế giới: Dục Giới, Linh Giới, Tiên Giới, Tứ Phạn Thiên Giới Thái Cực Giới.

Hạ tam tầng thiên là thế giới cấp thấp nhất, tên viết Dục Giới: Dục Giới cư trú đều là phàm phu tục tử, bọn hắn có hình thể cùng dục vọng riêng, thông qua âm dương giao dung mà thai sinh.

Dục Giới nãi là độ cao tối cao mà phàm nhân có thể đạt tới, phàm nhân có thể thông qua leo lên ngọn núi, tối cao có thể đến điểm chí cao của hạ tam giới.

Trung gian ba tầng thiên, lại xưng là Linh Giới.

Là độ cao tối cao mà người tu chân chưa độ qua tiên kiếp có thể đạt tới.

Tại khu vực này, tu vi càng cao sẽ chịu lực áp chế từ Tiên Giới càng lớn.

Cuối cùng độ kiếp.

Thượng tam tầng thiên, là Tiên Giới.

Khu gian này là khu vực thần tiên thi pháp hoặc là bày ra thần lực đến nhân thế gian, ví dụ như Long Thần làm mưa, mây màu tiên nữ dệt.

Người tu chân Linh Giới, chung thân cố gắng tu hành, độ qua lôi kiếp khảo nghiệm do Tiên Giới bố trí, liền có thể phi thăng Tiên Giới.

Thượng Tiên trong La Thiên Thượng Tiên, chỉ chính là thượng tam tầng thiên.

Hậu tứ tầng thiên, sớm nhất cũng thuộc về phạm vi Tiên Giới, nhưng thuộc về nơi Tiên đẳng cấp cao hơn cư trú, bởi vậy xưng là Tứ Phạn Thiên Giới hoặc là xưng là Thái Cực Giới.

Thần tiên cư trú ở Thái Cực Giới, mới là thần tiên cao cấp chân chính, trường sinh bất tử, Cửu Thiên Huyền Tiên mới có tư cách lên Thái Cực Giới.

Cái gọi là Địa Tiên Giới này, nguyên bản là không có, thuộc về Tiên Giới của thượng tam tầng thiên, Cửu Thiên Huyền Tiên cũng có không ít ẩn cư trong đó.

Về sau bởi vì đại thần thông giả Vô Cực Thiên đại chiến, mấy tầng thiên ở giữa ngạnh sinh sinh bị hủy diệt.

Trung tam tầng, hạ tam tầng, càng là tàn phá không chịu nổi, thiên địa lọt vào đả kích xưa nay chưa từng có.

Dẫn đến lục đạo thiên cơ hỗn loạn, đản sinh vô số tiểu thế giới cùng trung thế giới cùng với cái gọi là bí cảnh.

Bởi vậy, Tiên Giới cũng không giống dáng vẻ của Tiên Giới, dẫn đến không người quản lý, nơi này cũng trở thành Địa Tiên Giới.

Phàm nhân tu chân giả cùng người tu tiên sống hỗn tạp cùng một chỗ.

Thiếu đi khí cơ của chín tầng trời kia.

Bởi vậy Địa Tiên Giới này, liền vĩnh viễn sẽ không có Cửu Thiên Huyền Tiên xuất hiện.

Đến tận đây, chúng sinh Địa Tiên Giới, cuối cùng cả đời, cũng khó có thể tiến vào Thái Cực Giới.

Nghe vậy, Thẩm Hạo rất nhanh liền lý giải.

Nói cách khác, đỉnh tháp chính là bốn tầng thiên cao nhất, Tứ Phạn Thiên Giới hay còn gọi là Thái Cực Giới.

Ngay tại nháy mắt này, một đạo linh quang đột nhiên hiện lên trong đầu Thẩm Hạo, làm cho Thẩm Hạo nháy mắt bắt lấy một chút mấu chốt.

Chỉ thấy hắn lông mày cau lại, trong ánh mắt thấu lộ ra vẻ nghi hoặc cùng suy tư, ngay sau đó mở miệng nói ra: Chờ chút, Phượng Xu đạo hữu, ta nghe sao có chút hồ đồ.

Ngươi vừa rồi không phải nói, trời chỉ có mười ba tầng phân bốn đẳng thế giới, bốn tầng thiên cao nhất gọi Tứ Phạn Thiên Giới hay còn gọi là Thái Cực Giới.

Vì sao lại nói cái gì đại thần thông giả Vô Cực Thiên.

Đây là ý gì.

Phượng Xu sắc mặt bình tĩnh như nước, nàng hơi ngẩng đầu, ánh mắt phảng phất xuyên qua trùng điệp tầng mây, nhìn về phía chân trời xa xôi mà thần bí kia.

Tiếp đó lại chậm rãi thu hồi tầm mắt, môi son khẽ mở, thản nhiên nói: Mảnh thiên địa này bao la vô ngân như thế, nhưng thường nói,

thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Sự tình thế gian này, thường thường siêu hồ tưởng tượng của chúng ta.

Tựa như thương khung hạo miểu kia, nhìn như vô biên vô tế, nhưng thực ra ngoài mười ba tầng thiên, y nguyên còn có thiên ngoại chi thiên tồn tại.

Thiên ngoại chi thiên này xưng là Vô Cực Giới, thiên nội chi thiên xưng là thế giới Thái Cực.

Thế giới Vô Cực, cho dù ngươi biết cũng vô ý nghĩa.

Thiên Đạo tự có định số.

Nói đến đây, Phượng Xu trong lòng ngược lại là có chút chờ mong.

Bởi vì Thẩm Hạo trong người mang Đại Đạo Chi Cơ.

Tương lai đại có cơ duyên tiến vào Vô Cực Giới.

Thẩm Hạo cười cười: Cái gì Vô Cực Giới còn nói quái huyền bí, không phải liền là thế giới Hỗn Độn, Thiên Đạo có định số, chính là mấy cái Thánh Nhân kia sao.

Nghe lời giải thích này, Phượng Xu khá là ngoài ý muốn, cẩn thận suy nghĩ một chút có chút đạo lý a.

Vô Cực Giới vô cùng tận, vô biên tế, lại quy về Hỗn Độn, cũng có thể lý giải như vậy.

Không sai biệt lắm chính là ý tứ này, Vương đạo hữu lai lịch bất phàm a, có thể cáo tri danh húy tiền thân không.

Phượng Xu nhịn không được hỏi. trong lòng âm thầm suy nghĩ, cảm thấy Thẩm Hạo hẳn là thân phận không sai biệt lắm với nàng, chuyển thế tu lại.

Ý niệm này một khi sinh ra, liền như cỏ dại điên cuồng lan tràn dưới đáy lòng nàng.

Tỉ mỉ nghĩ lại, từ khi cảm ứng được thiên địa dị tượng, đến bây giờ, trong thời gian ngắn như vậy, tu luyện của Thẩm Hạo thực sự quá nhanh, nếu như là đại năng chuyển thế, cũng hợp hồ thường lý.

Chương 749

Huống hồ thân mang Đại Đạo Chi Cơ, hết thảy đều có thể.

Càng nghĩ càng thấy hợp tình hợp lý, Phượng Xu trong lòng đối với Thẩm Hạo đều không tự giác nhiều hơn mấy phần kính sợ.

Chỉ cần Thẩm Hạo có thể tiến vào Thái Cực Giới, liền có thể trợ giúp nàng.

Thẩm Hạo cười cười, hắn có cái rắm lai lịch, chính là tiểu thuyết xem nhiều mà thôi.

Thế là tò mò nói: Vậy ngươi nói một chút coi, bốn tầng thiên cao nhất cũng chính là Thái Cực Giới này, cảnh giới thấp nhất chính là Cửu Thiên Huyền Tiên sao.

Phượng Xu nghĩ nghĩ, vẫn lắc đầu nói: Thái Cực Giới, cũng có không ít Thái Ất Kim Tiên cùng La Thiên Thượng Tiên.

Ngươi không phải nói chỉ có Cửu Thiên Huyền Tiên mới có tư cách tiến vào hậu tứ tầng thiên sao.

Thẩm Hạo nghi hoặc nói.

Phượng Xu lần nữa nói: Hậu tứ tầng thiên này, chấp chưởng Thái Cực Giới chính là Thiên Đế.

Bên người Thiên Đế, tự nhiên muốn có nô bộc phụ trách lễ nghi, truyền tin, thủ vệ, thị nữ các loại.

Cửu Thiên Huyền Tiên tự nhiên sẽ không đi làm những chuyện này, bởi vậy điều kiện tuyển chọn loại tiên này tự nhiên sẽ thả lỏng một chút.

Đương nhiên, đại thần thông giả, cũng có thân nhân hoặc là đệ tử

tùy tùng các loại, cũng là không ít.

Một người đắc đạo gà chó lên trời.

Giải thích như vậy một cái, Thẩm Hạo đã hiểu, không sai biệt lắm liền tương tự Quyển Liêm đại tướng Sa Tăng cùng Hằng Nga nhảy múa các loại, cái gọi là Quyển Liêm đại tướng chính là đội nghi trượng của Ngọc Đế, dùng để vén rèm cửa.

Bên người hoàng đế cũng phải tìm một ít thái giám cung nữ không phải sao.

Ngươi nói như vậy thì hiểu rồi, đều là hạt giống đỏ quan hệ hộ.

Thẩm Hạo nói.

Vương đạo hữu giải thích rất độc đáo, nhưng không sai biệt lắm chính là ý tứ này.

Phượng Xu khẽ gật đầu tán đồng nói. nghe Phượng Xu êm tai nói, dường như đối với Thiên Đế cũng không bao nhiêu kính sợ, cái này khiến Thẩm Hạo cảm thấy Phượng Xu này càng phát ra không đơn giản.

Có chút đồ vật a.

Ngươi nói một chút coi, trên Cửu Thiên Huyền Tiên này, còn có cảnh giới gì, ta xem một chút có bao nhiêu trâu bò.

Nghe được lời ấy, Phượng Xu không khỏi nhíu mày, trong đôi mắt đẹp toát ra một vòng nghi hoặc thật sâu.

Trong lòng cũng phạm vào nói thầm, nếu Thẩm Hạo này thật sự là vị đại năng chuyển thế trong truyền thuyết kia, theo lý mà nói, hẳn là phải hiểu rõ những bí mật của Thái Cực Giới này như lòng bàn tay mới đúng.

Nhưng vì sao lại cứ đối với Thái Cực Giới này không biết gì cả

chứ.

Nhiên, cứ việc trong lòng tràn đầy nghi vấn, nhưng Phượng Xu lại tịnh không định đối với Thẩm Hạo có chỗ giấu giếm.

Dù sao, Thẩm Hạo thế nhưng là thân mang Đại Đạo Chi Cơ, mặc kệ hiểu rõ hay không hiểu rõ, vậy tương lai đều vô hạn khả năng.

Đã có cầu ở người nếu còn giấu giấu diếm diếm, vậy thì không chân thành.

Thế là, Phượng Xu nhẹ giọng chậm rãi nói: Trên Cửu Thiên Huyền Tiên, còn có tam đại cảnh giới.

Đại La Kim Cảnh, Hỗn Nguyên Đại La Cảnh, Hỗn Nguyên Thái Cực Cảnh.

Thẩm Hạo tiếp tục hỏi: A đúng rồi, cái Thiên Đế chấp chưởng bốn tầng thiên Thái Cực Giới kia là cảnh giới gì.

Phượng Xu: Thiên Đế nãi là Hỗn Nguyên Đại La Cảnh.

Bất quá, Thiên Đế đã chết trận.

Thẩm Hạo sững sờ, không thể tưởng tượng nổi nói: Vãi, ai trâu bò như vậy, Thiên Đế đều có thể giết chết.

Thần sắc Phượng Xu hiện lên một vòng phức tạp, lắc đầu nói: Khó mà nói, Vương đạo hữu ngươi nếu như có thể đi Thái Cực Giới liền có khả năng biết.

Nghe vậy, Thẩm Hạo nghĩ cũng không nghĩ liền trực tiếp cự tuyệt.

Đừng, ta cảm thấy ở Địa Tiên Giới rất thoải mái, rất sướng, ở chỗ này tiêu dao tự tại, cớ gì đi Thái Cực Giới tìm cái chết.

Không đi, tuyệt đối sẽ không đi.

Thái Cực Giới đối với ta hoàn toàn không có lực hấp dẫn.

Ngay cả Thiên Đế chưởng khống bốn tầng thiên Thái Cực Giới đều vẫn lạc.

Thẩm Hạo nếu là còn không biết sống chết mà muốn đi tham gia náo nhiệt, đây chẳng phải là tự tìm đường chết sao.

Nhiên, khi Thẩm Hạo nói ra những lời này, gương mặt thanh lãnh cao quý đẹp đến không gì sánh được của Phượng Xu trong nháy mắt bị kinh ngạc chiếm cứ.

Nàng trừng lớn mắt, môi son khẽ nhếch, phảng phất không dám tin vào lời mình vừa nghe được.

Trong đầu Phượng Xu một mảnh trống rỗng, tư duy của nàng giờ khắc này lại giống như đột nhiên ngắn mạch, hoàn toàn mất đi sách lược ứng đối.

Nàng ngơ ngác nhìn qua hồ sen bảy màu trước mắt.

Trong lòng cuộn trào lên vô số nghi vấn cùng khó hiểu.

Trong ánh mắt lộ ra toàn là nghi hoặc, mục đích cuối cùng của tu đạo giả, không phải hẳn là truy cầu đại đạo sao.

Từng bước từng bước bò lên cao nhất.

Thật sự không cách nào lý giải suy nghĩ không nguyện ý đi Thái Cực Giới của Vương Lão Cát.

Hoàn toàn vượt ra khỏi nhận thức của nàng.

Một khi đến Hỗn Nguyên Thái Cực Cảnh, đó mới là chân chính siêu thoát, cái này sao lại có người không nguyện ý.

Phượng Xu nghi hoặc nói: Vương đạo hữu, chẳng lẽ không muốn nhìn xem phong cảnh Hỗn Nguyên Thái Cực sao.

Không muốn, hoàn toàn không hứng thú, ta còn chưa có thói quen tìm chết.

Thiên Đế đều đã chết, ta khu khu một cái Thái Ất Kim Tiên có thể làm gì.

Lại nói, thà làm đầu gà, không làm đuôi phượng.

Thẩm Hạo đầu óc vẫn rất thanh tỉnh, hắn tu đạo là vì trường sinh cùng hưởng thụ, lại không phải vô địch thiên hạ. tại Địa Tiên Giới là đủ rồi.

Chính cái gọi là, đầu gà còn quản lý một đám chuột nhắt, phượng hoàng nam chỉ có thể bị người khi dễ.

Nhất thời, Phượng Xu hoàn toàn không biết khuyên giải Thẩm Hạo thế nào.

Vương đạo hữu, Thái Cực Giới đều loạn thành một bầy, Địa Tiên Giới này e rằng cũng sẽ gặp tai ương, chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Thiên địa đại kiếp, ai cũng trốn không thoát.

Thẩm Hạo không quan trọng nói: Phượng Xu đạo hữu, con người của ta cái khác không có, thủ đoạn bảo mệnh vẫn có chút.

Cho dù thế giới này toàn bộ sụp đổ, ta cũng chiếu dạng sống tiêu sái.

Cùng lắm thì chờ đại kiếp biến mất, ta lại ra.

Dù sao Thái Cực Giới này Thẩm Hạo cảm thấy vẫn là quá nguy hiểm.

Ai yêu đi thì đi.

Phượng Xu khẽ thở dài, Đại kiếp sắp tới, ai có thể thoát thân chứ.

Hết thảy của nàng hiện nay, đều là vì đại kiếp gây ra.

Thẩm Hạo không quan trọng, thế giới này không còn, cùng lắm thì trốn ở thế giới đô thị.

Chiếu dạng thư thư phục phục.

Hoãn hòa phiến khắc, Phượng Xu lần nữa khuyên giải nói: Vương đạo hữu, ngươi là lo lắng an nguy bản thân.

Thẩm Hạo: Tự nhiên như thế, ta nếu là tèo, nữ nhân của ta, tài sản của ta không đều thành của người khác sao, ta cũng không muốn làm oan đại đầu.

Phượng Xu: Kỳ thật đại khả bất tất, Thái Cực Giới nãi là đại thế giới chân chính, tuy rằng ẩn tàng Hỗn Nguyên đại thần thông.

Nhưng là thiên cơ hỗn loạn, cho dù là Hỗn Nguyên Thái Cực Cảnh cũng nhìn không thấu cục thế.

Lấy sự cẩn thận của Vương đạo hữu, chỉ cần không trương dương, căn bản không cần lo lắng.

Huống hồ thủ đoạn bảo mệnh của Vương đạo hữu, tuyệt đối đủ dùng.

Thẩm Hạo cười nói: Phượng Xu đạo hữu, đừng khuyên ta.

Cho dù ta muốn đi bốn tầng thiên Thái Cực Giới, thế nhưng mấy tầng thiên thông hướng Thái Cực Giới đều không còn, căn bản đi không được.

Cho nên vẫn là đừng lãng phí nước miếng, muốn lãng phí cũng có thể đổi phương thức khác.

Phượng Xu vội vàng nói: Vương đạo hữu chớ vội, vẫn là có biện pháp.

Thẩm Hạo ngược lại tò mò: A.

Biện pháp gì, Phượng Xu đạo hữu ngươi thả nói một chút coi.

Tại Địa Tiên Giới này, có một cái Tiên Thiên Linh Bảo của Thái Cực Giới cũng rơi xuống nơi này.

Tên là Thần Mộc Đỉnh, chỉ cần có ấn ký, liền có thể xuyên qua trở lại Thái Cực Giới.

Thẩm Hạo nói: Thần Mộc Đỉnh này ta biết, là chí bảo của Đông Thanh Tiên Triều, bị lịch đại đế quân chưởng khống, ta cũng không có thực lực thưởng đoạt.

Phượng Xu mắt sáng lên, có chút kinh hỉ: Thật sự là quá tốt, không ngờ Vương đạo hữu cư nhiên biết hạ lạc của Thần Mộc Đỉnh.

Chỉ cần Vương đạo hữu nguyện ý đi Thái Cực Giới một chuyến, Phượng Xu nguyện ý trợ giúp Vương đạo hữu cướp đoạt Thần Mộc Đỉnh này.

Nghe vậy, Thẩm Hạo nhíu mày, nghi hoặc nói: Đã Phượng Xu đạo hữu hiện tại biết hạ lạc của Thần Mộc Đỉnh, hoàn toàn có thể tự mình đi.

Phượng Xu lắc đầu nói: Thần Mộc Đỉnh này cũng tịnh không phải hoàn hảo, mà lại còn bị tổn hại.

Mấy tầng thiên ở giữa bị hủy, bởi vậy muốn đến Thái Cực Giới, cần đi ngang qua Vô Cực Thiên ngoại.

Ta hiện tại chỉ là tàn hồn, chịu không được cương phong của Vô Cực Thiên.

Cho dù may mắn đến, bản thể của ta cũng sẽ nhận được cảm ứng, rất nhanh liền sẽ bị phát hiện, đến lúc đó, đi cũng là chết.

Bất quá sự chú ý của Thẩm Hạo không ở chỗ này, mà là đặt trên thực lực Phượng Xu.

Tàn hồn còn có thể giết chết đế quân của Đông Thanh Tiên Triều.

Mẹ nó, có chút biến thái a.

Bỗng nhiên, Thẩm Hạo trong lòng khẽ động, liền có chủ ý, sao

không trước lợi dụng Phượng Xu xử lý đế quân của Đông Thanh Tiên Triều.

Thần Mộc Đỉnh Thẩm Hạo không để ý lắm, nhưng vị đế quân Đông Thanh Tiên Triều này lại rất thơm.

Đạt được lợi ích mới là vương đạo.

Nghĩ tới đây, Thẩm Hạo cảm thấy không tệ, bất quá người trưởng thành nói chuyện vẫn là phải khách sáo một chút, nói: Phượng Xu đạo hữu, vậy ngươi vì sao không trực tiếp đi tìm đế quân Đông Thanh Tiên Triều.

Như vậy chẳng phải là một bước đúng vị trí, ta tin tưởng đế quân Đông Thanh Tiên Triều khẳng định thập phần vui lòng đi Thái Cực Giới.

Phượng Xu: Khu khu La Thiên mà thôi, hắn không có tư cách này, Vương đạo hữu thân mang Đại Đạo Chi Cơ, cho dù là cương phong của Vô Cực Thiên, cũng sẽ không tổn thương Vương đạo hữu mảy may.

Vậy ngươi nói một chút coi, Đại Đạo Chi Cơ này rốt cuộc là cái thứ gì.

Thẩm Hạo nghi hoặc nói.

Phượng Xu cười khổ một tiếng, Vương đạo hữu, Đại Đạo Chi Cơ, ta cũng chưa từng thấy qua, chỉ từng nhìn thấy cường giả Hỗn Nguyên Thái Cực Cảnh thân mang Đại Đạo Chi Cơ.

Mỗi lần xuất hiện, bản mệnh Tiên Thiên Linh Bảo của ta liền sẽ có cảm ứng.

Chương 750

Sự xuất hiện của ngươi, ta cũng cảm ứng được.

Thẩm Hạo: Ta làm sao biết, ngươi lợi dụng ta xong, có thể gây bất lợi cho ta hay không.

Ngươi cùng ta hợp tác, thực lực không ngang hàng.

Ngươi không cho được cảm giác an toàn mà ta muốn.

Phượng Xu nghi hoặc nói: Vương đạo hữu, ngươi muốn cảm giác an toàn như thế nào.

Thẩm Hạo hơi nheo mắt, sắp xếp ngôn từ rồi nói: Theo ta thấy, cảm giác an toàn mạnh nhất trên thế gian này, không gì bằng việc thiết lập một khối lợi ích chung kiên cố không thể phá vỡ.

Khi lợi ích của nàng và ta hoàn toàn đồng nhất, mọi mâu thuẫn hay xung đột tiềm ẩn sẽ tự nhiên tan thành mây khói, không còn bất kỳ nỗi lo về sau nào nữa.

Như vậy, đôi bên mới có thể tin tưởng lẫn nhau, nương tựa vào nhau, không cần lo lắng về những biến số hay nguy cơ có thể xuất hiện.

Tốt cho nàng, mà cũng tốt cho ta.

Phượng Xu nghe Thẩm Hạo nói xong, không khỏi thầm suy tính.

Nàng cảm thấy lời Thẩm Hạo nói quả thực rất có lý.

Tuy nhiên, dù trong lòng tán đồng quan điểm của hắn, nhưng nhất thời Phượng Xu lại không nghĩ ra cụ thể phải làm thế nào mới đạt được sự nhất trí về lợi ích.

Không khí lúc này có chút vi diệu.

Nghĩ không thông, nàng đành hỏi Thẩm Hạo.

Phượng Xu tò mò nói: Vương đạo hữu, đã nói như vậy, chắc hẳn ngươi đã có cách để tạo thành khối lợi ích chung rồi, ngươi cứ nói thẳng ra đi.

Khóe miệng Thẩm Hạo nhếch lên, chỉ chờ câu nói này của nàng, nhưng vẫn cố làm ra vẻ rụt rè nói tiếp: Ở thế giới phàm nhân, có câu nói thế này: Phu thê nhất thể, một người vinh cả hai cùng vinh, một người tổn cả hai cùng tổn.

Đây mới là khối lợi ích chung hoàn hảo nhất.

Ý ngươi là, ta và ngươi kết thành đạo lữ.

Phượng Xu khẽ nhíu mày, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, giọng nói thanh thúy dễ nghe nhưng lại mang theo vài phần khó tin.

Không sai, chỉ có như vậy, ta và nàng mới có thể thực sự đạt được lợi ích nhất thể, ta cũng mới có cảm giác an toàn.

Thẩm Hạo lừa phỉnh nói.

Làm đạo lữ thì chắc chắn là không được.

Phượng Xu không cần suy nghĩ liền trực tiếp từ chối.

Nàng là tộc trưởng của Phượng Hoàng nhất tộc, nhờ vào Phượng Hoàng Niết Bàn mới sống sót lây lất tại Địa Tiên Giới.

Phượng Hoàng nhất tộc có truyền thống liên hôn trong tộc vô cùng nghiêm ngặt.

Thời viễn cổ, Phượng Hoàng tộc từng xảy ra sự kiện bỏ trốn theo trai, dẫn đến huyết mạch Phượng Hoàng bắt đầu điêu linh.

Do đó cấm chỉ thông hôn với ngoại tộc.

Làm đạo lữ chắc chắn không được, nàng thân là tộc trưởng càng

không thể.

Thẩm Hạo hỏi: Tại sao lại không được.

Nghĩ một chút, Phượng Xu cảm thấy vẫn nên nói cho Thẩm Hạo biết, dù sao tiền đề hợp tác chính là thẳng thắn.

Vì thế nàng giải thích: Vương đạo hữu, không phải ta không nguyện ý, mà là Phượng Hoàng nhất tộc chúng ta cấm chỉ thông hôn với ngoại tộc.

Bản thân ta lại càng là tộc trưởng Phượng Hoàng tộc, cho nên càng không thể làm bừa.

Chuyện kết thành đạo lữ với tên Vương Lão Cát này, trong thâm tâm Phượng Xu cũng có chút nguyện ý.

Dù sao Thẩm Hạo cũng là nam nhân sở hữu Đại Đạo Chi Cơ, tương lai thành tựu không thể hạn lượng.

Kết làm đạo lữ với nam nhân như vậy, Phượng Xu chắc chắn là chiếm hời, đối với nàng mà nói cũng coi như một phần cơ duyên.

Nhưng thân phận tộc trưởng quả thực làm khó nàng.

Nghe vậy, Thẩm Hạo sững sờ, không ngờ nữ nhân này cư nhiên lại là tộc trưởng Phượng Hoàng nhất tộc.

Thảo nào lại hào phóng như vậy, vừa gặp mặt đã thẳng thắn như thế.

Hắn lập tức cười nói: Nàng thật sự là tộc trưởng Phượng Hoàng nhất tộc.

Đúng vậy, Vương đạo hữu.

Phượng Xu gật đầu.

Đã là tộc trưởng, thế thì quy tắc trong tộc chẳng phải đều do nàng

định đoạt sao, sợ cái quái gì chứ.

Thẩm Hạo tiếp tục cổ hoặc.

Không được, quy tắc là quy tắc, không thể thay đổi.

Ta thân là tộc trưởng mà dẫn đầu vi phạm tộc quy, vậy còn gì là uy tín.

Một khi lòng người tan rã, cả Phượng Hoàng nhất tộc cũng sẽ suy lạc.

Phượng Xu kiên định lắc đầu.

Thẩm Hạo bật cười, cảm thấy nữ nhân này lo xa quá rồi.

Hắn nói: Phượng Xu đạo hữu à, ta thấy nàng suy nghĩ quá ngây thơ rồi.

Nàng thân là tộc trưởng Phượng Hoàng tộc, đến nay nàng đều đã chết rồi, vậy nàng thử nghĩ xem, các tộc nhân khác của Phượng Hoàng tộc ai sẽ bảo vệ.

E rằng lúc này đều bị nướng.

à nhầm, diệt tộc hết rồi.

Nghe vậy, Phượng Xu toàn thân chấn động, nhất thời lại không biết giải thích thế nào.

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng sâu trong nội tâm nàng lại cảm thấy tên Vương Lão Cát này nói có lý.

Đã qua hàng chục vạn năm đằng đẵng, e rằng Phượng Hoàng nhất tộc rất có khả năng sớm đã không còn nữa.

Trước đây nàng vẫn luôn trốn tránh vấn đề này, căn bản không dám nghĩ tới.

Hiện tại bị Thẩm Hạo nói toạc ra trước mặt, cũng coi như chọc

thủng ảo tưởng cuối cùng của nàng.

Nhất thời, nội tâm Phượng Xu lạnh lẽo một mảnh.

Tâm tình rơi xuống đáy vực, mối cừu hận tích tụ bấy lâu nay dưới đáy lòng triệt để dâng lên não.

Nàng nắm chặt nắm đấm, trong lòng bùng cháy lửa giận ngút trời, ngọn lửa kia phảng phất như có thể thiêu rụi cả thế giới.

Bởi vì đây không chỉ là thù hận cá nhân của nàng, mà còn là thù hận của cả Phượng Hoàng nhất tộc.

Ngay khắc này, mái tóc vốn đen nhánh óng ả bỗng như bị châm lửa, nháy mắt xảy ra biến hóa kinh người.

Chúng như một đám liệt hỏa đang cháy, từ chân tóc bắt đầu lan dần ra ngọn tóc, cuối cùng hóa thành một màu đỏ lửa chói mắt.

Cùng lúc đó, đôi mắt xinh đẹp của nàng cũng không còn bình lặng như nước, mà bắt đầu lóe lên quang mang đỏ rực.

Ánh sáng đó mãnh liệt đến mức khiến người ta không dám nhìn thẳng, phảng phất chỉ cần lại gần một chút sẽ bị nó thiêu thương.

Xuyên qua ánh sáng đỏ rực ấy, có thể thấy được hận ý sâu sắc trong mắt nàng.

Trước kia không có Bất Lão Tuyền, nàng cũng sẽ không nghĩ nhiều, chỉ có thể lặng lẽ khôi phục, hiện tại có Bất Lão Tuyền, vậy thì báo thù cũng không phải là chuyện viển vông.

Suy tư giây lát, Phượng Xu trầm giọng nói: Vương đạo hữu, ngươi nói có lý.

Ta nguyện ý cùng ngươi kết làm đạo lữ, nhưng ngươi phải thề, nhất định phải đưa ta về Thái Cực Giới.

Ta cũng không cần ngươi làm gì nhiều, chỉ cần ngươi đưa ta về

Thái Cực Giới, giúp ta khôi phục toàn bộ thực lực là được.

Thẩm Hạo mỉm cười, tiếp tục nói: Nàng là muốn nói chuyện báo thù chứ gì.

Yên tâm, ta và nàng kết thành đạo lữ, đó chính là phu thê.

Phu thê nhất thể, kẻ thù của nàng chính là kẻ thù của ta.

Chúng ta cùng nhau báo thù.

Có thể tiêu diệt cả Phượng Hoàng nhất tộc, chứng tỏ đối thủ chắc chắn rất mạnh.

Kẻ địch mạnh mẽ như vậy, Thẩm Hạo làm sao có thể không yêu thích.

Phượng Xu nói: Không cần, chuyện của Phượng Hoàng nhất tộc, ta sẽ tự mình xử lý.

Nhìn Phượng Xu quật cường, Thẩm Hạo cảm thấy nữ nhân này cũng rất cá tính.

Được, tùy nàng.

Thẩm Hạo cũng vui vẻ đồng ý, có thêm bạn chơi game kiêm tay đấm miễn phí, Thẩm Hạo tội gì không làm.

Đã đưa ra quyết định, Phượng Xu cũng không nói nhảm nữa.

Chỉ thấy Phượng Xu đứng đó đình đình ngọc lập, nàng khẽ giơ tay phải lên, ba ngón tay thon dài duỗi ra chỉ thẳng lên trời, thần tình trên mặt vô cùng trang trọng túc mục.

Nàng lúc này tựa như một pho tượng thần thánh bất khả xâm phạm, toàn thân tản phát ra một loại khí tức khiến người ta kính sợ.

Phượng Xu khẽ mở đôi môi đỏ, giọng nói thanh thúy mà kiên định vang lên: Hôm nay, ta Phượng Xu của Phượng Hoàng nhất tộc, tại

đây trịnh trọng khởi thề.

Nguyện cùng Vương Lão Cát kết thành đạo lữ, không rời không bỏ, trung trinh không đổi, thề chết theo nhau.

Nếu có một ngày ta vi phạm lời thề này, hãy để ta chịu thiên khiển, vĩnh thế không được siêu sinh.

Mong Thiên Đạo chứng giám.

Ngay khi thanh âm trong trẻo của Phượng Xu vừa dứt, hoàn cảnh xung quanh nháy mắt xảy ra biến hóa kinh người.

Đột nhiên, cuồng phong gào thét nổi lên, như một bầy cự thú hung mãnh đang gầm rống, điên cuồng càn quét tất cả.

Cùng lúc đó, từng trận sấm sét chấn động điếc tai vang vọng tận mây xanh, là Thiên Đạo đang đưa ra phản hồi mãnh liệt đối với lời thề của Phượng Xu.

Bầu trời vốn trong xanh quang đãng, trong chớp mắt đã bị một màu đỏ lửa hừng hực bao phủ.

Sắc màu diễm lệ mà nóng rực ấy như liệt hỏa đang thiêu đốt, nhuộm đỏ cả chân trời.

Chương 751

Ngay cả những đám mây trắng như tuyết giờ đây cũng như bị lửa nung qua, toàn bộ đều bị nhuộm thành ráng hồng tiên diễm đoạt mục.

Cảnh tượng kỳ dị hùng vĩ này không chỉ giới hạn ở Viêm Sương U Giới.

Nó lan tràn với tốc độ kinh người, rất nhanh liền bao phủ cả Địa Tiên Giới rộng lớn vô ngần.

Dù là núi cao rừng rậm hay bình nguyên hồ nước, dù là đô thị phồn hoa hay thôn quê hẻo lánh, mỗi một góc đều có thể nhìn thấy bầu trời và vân hà rực rỡ như lửa này.

Tất cả mọi người đều nghi hoặc ngẩng đầu nhìn trời, bị kỳ cảnh đột ngột này làm cho chấn hám.

Cùng lúc đó, bên ngoài Xích Diễm thành, Bắc Minh Uyên cùng Cố Hoành đang đối đầu lập tức cho tất cả mọi người lùi lại, khiếp sợ nhìn lên trời.

Hai người thậm chí cảm nhận được một luồng cảm giác nóng rực, nguyên thần đều khẽ run rẩy, trong lòng vừa kinh vừa sợ.

Rốt cuộc là kẻ nào lại trâu bò như vậy.

Bầu trời đỏ rực ánh chiếu gò má bọn họ cũng đỏ bừng.

Đại địa càng là một mảnh xích hồng.

Không chỉ bọn họ, giờ này khắc này, Bắc Dương Nữ Đế, Đông Thanh Đế Quân, Nam Chiếu Đế Quân, Tây Đô Đế Quân nhìn bầu trời đỏ rực trên đỉnh đầu, cũng đều chung vẻ mặt chấn kinh.

Thực sự không nghĩ ra, rốt cuộc là ai đã dẫn động thiên địa biến

sắc.

Đây là thiên địa dị tượng do ai tạo ra.

Loại người này lại là cảnh giới khủng bố đến mức nào.

Đông Cung Vô Song kinh ngạc hỏi: Bệ hạ, chuyện này là sao.

Chỉ thấy Nữ Đế nhíu chặt đôi mày ngài, sắc mặt ngưng trọng như mây đen che phủ, nàng khẽ lắc đầu, mở miệng nói: Trẫm cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng cục diện hiện nay thực sự khiến người ta lo lắng.

Có thể khiến thiên địa biến sắc, chân tướng ẩn giấu phía sau e rằng còn phức tạp và kinh người hơn nhiều so với những gì mắt thấy.

Nói đến đây, Nữ Đế tự giễu cười một tiếng, lại nói: Cho dù ta là La Thiên Thượng Tiên đỉnh phong, cũng không có tư cách này.

Đông Cung Vô Song: Bệ hạ, có cần phái người đi điều tra một phen không.

Không cần, có thể khiến thiên địa đều biến sắc, căn bản không phải là thứ ngươi và ta có thể tả hữu, đừng uổng công đi tìm cái chết.

Nói đến đây, Nữ Đế dừng lại một chút rồi nói tiếp: À đúng rồi, Vương Lão Cát kia đâu.

Mời hắn tới Tiên Đô một chuyến.

Bệ hạ, Vương Lão Cát chỉ là một tên Chân Tiên cỏn con, chưa có tư cách gặp bệ hạ đâu, càng không cần dùng từ mời, có thể được bệ hạ để mắt tới đã là tam sinh hữu hạnh của hắn rồi.

Đông Cung Vô Song nói.

Nữ Đế đưa đôi mắt đẹp khẽ quét qua Đông Cung Vô Song, trong ánh mắt lộ ra một tia phức tạp, sau đó nàng hơi ngẩng đầu, khẽ thở dài một hơi, chậm rãi nói: Vô Song à, chớ có khinh suất hạ kết luận

như vậy.

Vương Lão Cát của hiện tại, thực lực đã thâm sâu khó lường, chỉ sợ cho dù ngươi đích thân ra tay, cũng chưa chắc đã là đối thủ của hắn.

Dứt lời, Nữ Đế lại thở dài một tiếng, dường như cảm thấy khá lo âu và bất lực trước cục diện trước mắt.

Cái gì.

Chuyện này sao có thể.

Đông Cung Vô Song cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, căn bản không tin.

Nghe vậy, Nữ Đế giơ ngọc thủ lên, khẽ vung một cái.

Trong sát na, chỉ thấy một sa bàn khổng lồ như hiện ra từ trong hư vô, lẳng lặng lơ lửng giữa không trung.

Ở vùng trời phía Tây Bắc của sa bàn, lại bắt đầu chậm rãi ngưng tụ một làn sương mù màu tím nhàn nhạt.

Tuy rất nhạt, nhưng dù vậy, Đông Cung Vô Song vẫn kinh ngạc đến mức trợn mắt há hốc mồm.

Bệ hạ, cái. cái này. chuyện này sao có thể, không phải là Bách Dư thành chứ.

Nữ Đế: Không sai, đây chính là Bách Dư thành, thành chủ trước đó tên Trần Tĩnh, mà thành chủ hiện tại của Bách Dư thành lại là Vương Lão Cát.

Khí vận này cũng mới ngưng tụ gần đây, chứng minh Bách Dư thành chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó.

Mà có thể ảnh hưởng đến khí vận Bách Dư thành, điểm này, e rằng chỉ có thân là thành chủ như Vương Lão Cát mới có thể làm

được.

Ta đã phái người tra xét, Bách Dư thành tịnh không có biến hóa gì, vậy chỉ có một khả năng, Vương Lão Cát tu vi đột phá.

Đông Cung Vô Song nuốt nước miếng, sự chấn kinh trong lòng không hề giảm bớt.

Lúc sớm nhất chú ý đến Thẩm Hạo, đối phương chỉ mới là một tên Dương Tiên cảnh nho nhỏ, sau khi từ Ngọc Bàn bí cảnh đi ra liền đột phá đến Chân Tiên cảnh.

Mới qua bao lâu chứ, tu vi lại đột phá nữa rồi.

Tốc độ tu luyện này, Đông Cung Vô Song vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Chuyện này.

Bệ hạ, thần sẽ đi Bách Dư thành một chuyến.

Đông Cung Vô Song nhất định phải tận mắt nhìn thấy Thẩm Hạo, trong lòng mới yên tâm được.

Nữ Đế gật đầu nói: Ừ, đi đi, nhớ kỹ bất kể Vương Lão Cát biến hóa thế nào, nhất định phải giải phóng thiện ý của chúng ta.

Đừng để Vương Lão Cát có bất kỳ sự cố kỵ nào.

Tuân lệnh bệ hạ.

Rợp trời sắc đỏ rực lửa chậm rãi lui đi, thiên địa lại khôi phục bình thường.

Phượng Xu phát thệ xong liền nhìn về phía hư không.

Vương đạo hữu, ta đã thực hiện lời hứa của mình rồi.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cũng cười híp mắt hiện ra chân thân.

Thẩm Hạo nói: Còn cần ta thề không.

Phượng Xu gật đầu: Đương nhiên rồi.

Không biết vì sao phát thệ xong, nàng ngược lại sợ Thẩm Hạo đổi ý.

Trước đó Thẩm Hạo lo lắng Phượng Xu sẽ gây bất lợi cho hắn, Phượng Xu cũng lo lắng Thẩm Hạo đến lúc đó nuốt lời.

Dù sao cũng là người sở hữu Đại Đạo Chi Cơ, nếu hắn đổi ý, Phượng Xu cũng chẳng có cách nào.

Thẩm Hạo cười cười, cũng giơ ba ngón tay lên trời, bắt đầu thề: Ta, Vương Lão Cát, nguyện cùng Phượng Xu kết làm đạo lữ.

Trung trinh không đổi, thề chết theo nhau.

Nếu vi phạm lời thề, vĩnh thế không được siêu sinh.

Mong Thiên Đạo chứng giám.

Khi Thẩm Hạo thề xong, bầu trời vẫn tĩnh lặng vô cùng.

Thẩm Hạo xấu hổ nói: Có khả năng Thiên Đạo cảm thấy ta quá yếu, không xứng có dị tượng.

Phượng Xu lắc đầu: Vương đạo hữu không cần tự coi nhẹ mình, tương lai ngươi bất khả hạn lượng.

Thẩm Hạo: Bây giờ còn gọi là Vương đạo hữu sao.

Phượng Xu nghi hoặc: Vậy xưng hô với Vương đạo hữu thế nào.

Chúng ta đã kết làm đạo lữ rồi, vậy thì nên gọi là phu quân.

Thẩm Hạo nhướng mày cười nói.

Phượng Xu mặt không biểu tình gọi: Phu quân.

Nàng gọi chẳng có tí cảm xúc nào cả, giọng nói phải nhẹ nhàng, nụ cười phải ngọt ngào ôn nhu, âm thanh phải mang theo tình cảm mới được.

Thẩm Hạo nói.

Nghe vậy, Phượng Xu mộc mạc gật đầu, trong lòng cảm thấy Thẩm Hạo lắm chuyện thật.

Nhưng nàng vẫn lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc.

Thẩm Hạo xua tay nói: Thôi bỏ đi, cười không nổi thì đừng cười, đừng miễn cưỡng chính mình.

Vương.

Phu quân, ta sẽ sửa.

Không cần sửa, sở dĩ như vậy cũng không trách nàng, do chúng ta còn thiếu một cái quy trình.

Quy trình gì.

Ta và nàng quen biết thời gian quá ngắn, kết làm đạo lữ cũng là vì lợi ích thúc đẩy.

Hoàn toàn không có tình cảm.

Phu quân, vậy quy trình gì mới có thể có tình cảm.

Phượng Xu cảm thấy Thẩm Hạo nói cũng hợp lý.

Thẩm Hạo đánh giá Phượng Xu từ trên xuống dưới, nói: Phàm gian có câu nói thế này: Dạ dày là lối đi dẫn đến trái tim đàn ông, còn lối đi dẫn đến tâm hồn phụ nữ chính là cây cầu kia, tình cảm cần phải có sự giao thông.

Cây cầu là gì.

Phượng Xu nghe mà như lọt vào sương mù.

Cái rãnh to này à.

Chuyện sinh con đẻ cái ấy mà, đàn ông đều biết.

Thẩm Hạo giảng giải vẫn rất hàm súc.

Vốn định nói toạc ra là chuyện ân ái, sợ Phượng Xu nghe không hiểu lại phải giải thích.

Nhưng lúc này, Phượng Xu cũng rốt cuộc đã hiểu ý tứ cái gọi là quy trình của Thẩm Hạo.

Nàng cũng không từ chối, dù sao đã phát thệ rồi, thực hiện quy trình cũng là chuyện sớm muộn.

Vì thế nàng nói: Ừm, đã hiểu.

Nhưng hiện tại nguyên thần ta bị tổn thương, bản thể cũng không có, cũng không cách nào cùng chàng tiến hành quy trình được.

Thẩm Hạo nói: Không sao, linh hồn cộng hưởng cũng được mà.

Trong môn Huyền Âm Nguyên Dương Thuật mà nàng truyền thụ, hình như có phần giao tiếp tương hỗ giữa nguyên thần.

Tục xưng là ý dâm.

Là tộc trưởng Phượng Hoàng tộc, Phượng Xu trước nay luôn nổi tiếng với tâm tính đạm nhiên ổn trọng, đối mặt với vô số gian nan hiểm trở và cục diện phức tạp cũng có thể thản nhiên xử lý, nhưng chuyện như hôm nay nàng vẫn là lần đầu tiên gặp phải.

Giờ khắc này, đạo tâm vốn kiên cố vô cùng, vững như bàn thạch của nàng lại bắt đầu khẽ run rẩy.

Chỉ thấy trên gương mặt tuyệt mỹ lại lãnh diễm kia, lặng lẽ nổi lên một ráng hồng nhàn nhạt, kiều diễm động lòng người như hoa đào mới nở trong ngày xuân.

Ráng hồng này không những không làm suy yếu khí chất thanh lãnh của nàng, ngược lại càng tăng thêm vài phần mị lực khiến người ta khó lòng kháng cự.

Ta không có ý kiến, nhưng môn Huyền Âm Nguyên Dương Thuật

này ta cũng chưa từng tu luyện.

Công pháp này chỉ là một trong các công pháp được tộc ta thu lục, về phương diện này ta không có kinh nghiệm gì.

Nghe vậy, Thẩm Hạo không kìm được cười tươi như hoa, trên mặt đều là vẻ hài lòng, khóe miệng nhếch lên một độ cong vui vẻ.

Sau đó hắn cười nói: Phượng Xu nương tử, đừng xấu hổ.

Chương 752

Vi phu lại vừa vặn thích người hoàn toàn không có kinh nghiệm như nàng.

Nếu nàng đã từng tu luyện qua, vi phu ngược lại sẽ không vui.

Về chuyện tu luyện này, nàng cứ yên tâm mà để hết trong bụng đi.

Phương diện này điểm kinh nghiệm của vi phu đã đầy rồi, có thể nói là xe nhẹ đường quen, thuận buồm xuôi gió.

Nàng tuyệt đối sẽ thụ ích không nhỏ.

Nói đến đây, Thẩm Hạo đột nhiên dừng lại, hắn khẽ nheo đôi mắt, ánh mắt chậm rãi quét qua hoàn cảnh xung quanh.

Cố làm ra vẻ chần chờ, sau đó liền mở miệng hỏi lại: Phu nhân, nàng nói xem chúng ta cứ làm ở đây, hay là tìm một nơi khác thích hợp hơn.

Nghe vậy, Phượng Xu đứng bên cạnh khẽ gật đầu, tỏ vẻ không có ý kiến.

Chỉ thấy nàng khẽ vung ngọc thủ, trong sát na, dưới chân lại lơ lửng hiện ra một tòa đài sen trắng muốt như tuyết.

Đài sen tỏa ra vầng sáng nhàn nhạt, như mộng như ảo, đẹp đẽ vô cùng.

Nhìn kỹ lại, cánh sen xung quanh đài sen nhiều tới mười hai cánh, mỗi một cánh đều trong suốt long lanh, tựa như được điêu khắc từ bạch ngọc.

Ngay sau đó, Phượng Xu khẽ mở môi đỏ, nhu thanh nói: Phu quân, nếu chàng không ngại, chi bằng cũng đưa nguyên thần của mình vào

trong bản mệnh pháp bảo này của ta —— Liên Đài đi.

Nếu cảm thấy không ổn, còn xin phu quân định đoạt.

Nói xong, Phượng Xu đối với việc này không có ý kiến, nàng là thật tâm hợp tác, không phải để gây chuyện.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cảm thấy ở trong đài sen của Phượng Xu vẫn có chút không bảo hiểm, Cửu Diệp Liên Đài đã trâu bò như vậy, cái Thập Nhị Diệp này chẳng phải càng nguy hiểm hơn sao.

Quân tử không đứng dưới bức tường sắp đổ, vẫn là ở trong hoàn cảnh quen thuộc của mình thì an toàn hơn.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo cười nói: Phu nhân, ta cảm thấy không ổn.

Chúng ta vẫn là đi vào trong Huyễn Kim Hồ thì tốt hơn, con người ta hay xấu hổ, ở chỗ lạ không thi triển được.

Phượng Xu cũng đoán được suy nghĩ của Thẩm Hạo, nhưng cũng không có ý kiến.

Đôi bên còn chưa hiểu rõ nhau, không có cảm giác tin tưởng.

Nhưng Phượng Xu tin rằng, sau quy trình, Thẩm Hạo hiểu rõ nàng rồi thì sẽ tin tưởng nàng thôi.

Tiến vào trong Huyễn Kim Hồ, nguyên thần của Thẩm Hạo cũng xuất khiếu.

Khi nhìn thấy nguyên thần của Thẩm Hạo, Phượng Xu kinh hãi không thôi.

Vòng quang mang phía sau quá chói mắt.

Chỉ là Thái Ất Kim Tiên, nguyên thần lại khủng bố như thế, thế mà chỉ yếu hơn nàng một chút.

Phải biết nàng chính là cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La.

Loại nguyên thần nghịch thiên này, hoàn toàn chưa từng thấy qua.

Giờ khắc này, Phượng Xu mới hiểu tại sao Thẩm Hạo lại có Đại Đạo Chi Cơ.

Khi thấy nguyên thần của Thẩm Hạo nhìn mình chằm chằm, cho dù là tộc trưởng Phượng Hoàng tộc, Phượng Xu cũng không dám đối mặt, tránh đi ánh nhìn trực diện của hắn.

Đã đáp ứng hợp tác, Phượng Xu cũng không bảo lưu.

Trực tiếp buông lỏng nguyên thần, để Thẩm Hạo hiểu rõ chính mình.

Nguyên thần Phượng Xu và Thẩm Hạo, đôi bên đều có chỗ tốt.

Nguyên thần thả lỏng, thuộc về trạng thái triệt để trút bỏ phòng bị, đối với tất cả mọi thứ của Phượng Xu, Thẩm Hạo cũng có thể mau chóng hiểu rõ.

Tộc trưởng Phượng Hoàng tộc, thực lực cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La, cùng cấp bậc với Thiên Đế.

Thực lực cường hoành vô cùng.

Mà phía trên là Hỗn Nguyên Thái Cực Cảnh, lại có 8 người.

Yêu tộc có ba người, Nhân tộc có một người, Tiên Thiên Thần Thai tộc có bốn người.

Tiên Thiên Thần Thai tộc nghe nói đều là tồn tại từ thuở thiên địa sơ khai.

Phượng Hoàng nhất tộc, được coi là Thần thú, cũng thuộc về Tiên Thiên Thần Thai tộc.

Do ma sát không ngừng với Yêu tộc, theo cuộc chiến thăng cấp,

Yêu tộc đã giết Phượng Xu.

Bởi vì thiên phú Phượng Hoàng Niết Bàn dục hỏa trùng sinh của Phượng Xu, mới bảo tồn được một tia chân linh.

Cũng may bản thể Tiên Thiên Linh Bảo là đài sen mười hai cánh.

Đài sen này tác dụng lớn nhất không phải phòng ngự, mà là khôi phục sinh mệnh lực, có công hiệu khởi tử hồi sinh.

Có điều, hiệu quả so với Thần Tuyền còn kém hơn một chút.

Mà Viêm Sương U Giới này, trước kia cũng gọi là Xích Diễm bí cảnh.

Cầm Xích Diễm Hoa liền có thể tiến vào.

Trước kia, nơi này không có U Minh Hoa, cũng không có Thất Thải Liên Ngẫu.

Trong bí cảnh này toàn là núi lửa Xích Diễm.

Nhưng theo sự xuất hiện của Phượng Xu, dục hỏa trùng sinh, nàng đã hấp thu ngọn lửa của cả bí cảnh, dẫn đến Xích Diễm sơn ngày càng ít đi.

Xung quanh Thiên Trì càng là bị băng tuyết bao phủ.

Phượng Xu ở trong Thiên Trì này, không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng mới khôi phục được tình trạng như hiện nay.

Gặp được Thẩm Hạo, đài sen trong cơ thể lập tức hưng phấn lên, giống như gặp được tình nhân trong mộng, gào khóc đòi ăn.

Đồng thời cũng cảm ứng được mùi vị của Bất Lão Tuyền.

Mà Thẩm Hạo cũng rốt cuộc đã biết, tại sao Phượng Xu có thể cảm ứng được hắn từng uống Bất Lão Tuyền.

Hóa ra, Thần Tuyền này đến từ Hỗn Độn, là do một khối Hỗn Độn

Thạch sinh ra.

Mà đài sen mười hai cánh trong cơ thể Phượng Xu, liền đản sinh tại Thần Tuyền.

Trong Thần Tuyền, tổng cộng có năm đóa đài sen, cái của Phượng Xu chỉ là một trong số đó.

Mà Thẩm Hạo cũng rốt cuộc biết được hai khối đá đen kia là cái gì rồi, một khối là tảng đá trong tay Hồ Mị Nương, là truyền thừa chí bảo của Hồ Ly nhất tộc.

Một khối đá đen khác, là lấy được từ bộ xương khô bạch ngọc kia.

Mà hai khối đá đen này, chính là đá vụn của Hỗn Độn Thạch.

Trong lòng Thẩm Hạo khẽ động, nếu những tảng đá đen này đều là Hỗn Độn Thạch, vậy thì cái Bất Lão Tuyền ở cấm khu kia, có phải cũng có Hỗn Độn Thạch vỡ vụn hay không.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo cảm thấy rất có khả năng.

Dù sao, nếu không phải Hỗn Độn Thạch, vậy thì Thần Tuyền kia từ đâu mà có.

Nguyên thần cộng hưởng, Thẩm Hạo coi như đã tìm hiểu Phượng Xu thấu triệt.

Tin tức nhận được cũng không ít.

Nói tóm lại, thu hoạch vẫn rất hài lòng.

Đột nhiên, Phượng Xu chỉ cảm thấy nguyên thần Thẩm Hạo lóe lên một đạo tử quang, khí tức huyền chi hựu huyền, nhất thời mắt sáng lên.

Tử quang chỉ tiết lộ một tia khí tức, liền khiến nguyên thần bị tổn thương của nàng nhanh chóng khôi phục lại.

Chỉ trong một đêm, nguyên thần bị thương của Phượng Xu thế mà lại khôi phục một cách thần kỳ.

Không thể tin nổi, quá chấn hám rồi.

Đây chính là uy lực của Đại Đạo Chi Cơ sao, quá mạnh.

Không chỉ riêng nguyên thần của Phượng Xu khôi phục, ngay cả Thẩm Hạo cũng đồng dạng thụ ích không nhỏ.

Chỉ thấy nguyên thần của Thẩm Hạo đột nhiên đại phóng quang mang, phảng phật như bị một luồng sức mạnh thần bí lại cường đại bao trùm.

Vốn dĩ hắn chỉ là tu vi cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, nhưng giờ khắc này lại như thoát thai hoán cốt, đã xảy ra sự biến đổi về chất kinh người.

Theo quang mang dần dần thu liễm, nguyên thần của Thẩm Hạo thế mà đã đột phá đến cảnh giới La Thiên Thượng Tiên.

Phải biết rằng, loại vượt cấp này không phải là một bước ngắn đơn giản, mà là cú nhảy vọt khổng lồ cần trải qua vô số gian tân và ma nan mới có thể đạt thành.

Chương 753

Cho dù lần đột phá này chỉ giới hạn ở tầng diện nguyên thần, nhưng đối với Thẩm Hạo mà nói, ý nghĩa của nó lại phi thường.

Điều này có nghĩa là hắn đã bước ra một bước cực kỳ quan trọng trên con đường tu hành, thực hiện sự phi thăng về chất.

Như hiện tại, Thẩm Hạo chỉ cần lượng lớn đạo hữu ủng hộ, liền có thể phong vũ vô trở tiến vào La Thiên Thượng Tiên.

Niềm vui ngoài ý muốn này, ngay cả Thẩm Hạo cũng không ngờ tới.

Quả nhiên, người đầu tiên ăn cua người tiên phong bao giờ cũng nhiều chỗ tốt.

Nguyên thần trở về, Thẩm Hạo nhìn Phượng Xu tựa như thực thể, nhịn không được tò mò hỏi: Này Phượng Xu, nàng đây là đã khôi phục toàn bộ rồi sao.

Chỉ thấy Phượng Xu trước tiên là khẽ lắc đầu, mái tóc xanh rủ xuống như thác nước cũng theo đó khẽ đung đưa.

Nhưng không bao lâu sau, nàng lại chậm rãi gật đầu, trong ánh mắt lộ ra một tia tình cảm phức tạp khó nói nên lời.

Thẩm Hạo thấy thế, không khỏi nhíu mày, mặt đầy nghi hoặc mở miệng hỏi: Nàng đây vừa lắc đầu, lại vừa gật đầu, rốt cuộc là có ý gì.

Hắn vừa nói, vừa nhìn chằm chằm vào gương mặt kiều mỹ của Phượng Xu, ý đồ từ những biến hóa rất nhỏ trong biểu tình của nàng giải đọc ra suy nghĩ thực sự.

Trước mắt chỉ là nguyên thần khôi phục, bản thể vẫn chưa khôi phục.

Phượng Xu giải thích.

Thất Thải Liên Ngẫu này không phải có thể đúc lại thân thể sao, hay là cũng làm cho nàng một cái thân xác.

Thẩm Hạo nói.

Nghe vậy, Phượng Xu lắc đầu giải thích: Nguyên thần của ta quá mạnh, Thất Thải Liên Ngẫu này căn bản không cách nào chịu tải được nguyên thần của ta.

Huống chi, Thất Thải Liên Ngẫu cũng có hạn chế.

Tuy rằng có thể đúc lại tiên thể, nhưng thành tựu sau này có hạn, tối đa chỉ có thể đến Kim Tiên liền là cực hạn rồi.

Thẩm Hạo không ngờ Thất Thải Liên Ngẫu này còn có hạn chế, có điều đối với mấy nữ nhân ở hạ giới mà nói, Kim Tiên đã vô cùng trâu bò rồi.

Thực lực đủ dùng là được, Thẩm Hạo cũng không trông cậy bọn họ đi ra chiến đấu.

Vậy bản thể nàng là bị hủy rồi, hay là đang bị phong ấn ở đâu.

Thẩm Hạo tò mò hỏi.

Phượng Xu nói: Tình huống cụ thể, ta cũng không biết được, khả năng bị phong ấn rất nhỏ.

Dự tính xấu nhất chính là bị hủy diệt.

Vậy nàng làm thế nào khôi phục bản thể.

Ánh mắt Phượng Xu lóe lên một tia mong chờ, không giấu giếm Thẩm Hạo: Trước kia, ta còn kỳ vọng để phu quân giúp ta tìm được bản thể.

Nhưng ta không ngờ, chỉ trong một đêm, nguyên thần bị thương

của ta cư nhiên đã khôi phục toàn bộ, có lẽ có thể thử một biện pháp khác.

Thẩm Hạo: Ồ, biện pháp gì.

Phu quân, bên trong cấm địa của Phượng Hoàng nhất tộc chúng ta có một quả trứng Phượng Hoàng, là do Phượng Hoàng Chi Tổ sinh ra.

Có điều đã không còn sinh mệnh khí tức, hiện tại nguyên thần ta đã khôi phục toàn bộ, có thể lợi dụng trứng Phượng Hoàng để trùng sinh.

Trước đó cũng chỉ là ảo tưởng một chút.

Nhưng hiện tại có Thần Tuyền, tất cả hoàn toàn có khả năng.

Phu quân, một khi phá xác mà ra, đến lúc đó, thực lực ta có lẽ còn có thể nâng cao một bước.

Nghe vậy, Thẩm Hạo ngược lại ủng hộ, Phượng Xu này càng mạnh, Thẩm Hạo mới càng hài lòng, kẻ địch giết được đẳng cấp cũng đủ cao.

Thế là, Thẩm Hạo vỗ ngực biểu thị: Nương tử, nàng yên tâm, vi phu bảo đảm, nhất định toàn lực ủng hộ nàng, đến lúc đó cho dù đưa thêm cho nàng một bình Bất Lão Tuyền nữa, ta cũng nguyện ý.

Vốn dĩ còn có chút cảm động, Phượng Xu nhìn tay Thẩm Hạo, cạn lời nói: Phu quân, chàng bảo đảm thì bảo đảm, tại sao không vỗ ngực của chàng.

Thẩm Hạo thu tay về, chuyển chủ đề: Được rồi, việc bên này coi như đã làm xong, Thất Thải Liên Ngẫu cũng lấy được rồi.

Ta cũng đến lúc rời đi, nàng định thế nào.

Là đi theo ta, hay là ở lại đây tiếp tục tu luyện.

Phượng Xu nói: Phu quân, nguyên thần ta đã khôi phục, không cần

tu luyện nữa.

Ta đi theo phu quân vậy.

Tạm thời cứ trốn trong Huyễn Kim Hồ là được, phu quân gặp phải kẻ địch không đối phó được đều có thể giao cho ta.

Chỉ cần thả Huyễn Kim Hồ ra, ta liền có thể khống chế hắn lại.

Ừ, không tệ không tệ, rất hợp ý ta, phu nhân nàng nghĩ thật chu đáo.

Có tay đấm miễn phí mạnh như vậy, khóe miệng Thẩm Hạo cười đến không khép lại được.

Hồi lâu sau mới nói tiếp: Vậy được, nàng cứ trốn trong Huyễn Kim Hồ đi.

Vâng, phu quân.

Phượng Xu làm việc dứt khoát, tịnh không nói nhảm, lập tức tiến vào bên trong đài sen.

Thẩm Hạo từ trong Huyễn Kim Hồ đi ra, liền đào hết tất cả ngó sen trong Thiên Trì.

Thậm chí đài sen, hạt sen, toàn bộ đều lấy đi, dù sao thứ này dường như đều có tác dụng.

Tam Muội Chân Hỏa, Thất Thải Liên Ngẫu, Thần Tuyền, hiện tại chỉ còn lại U Minh Hoa này.

U Minh Hoa nằm ở tận cùng phía Tây.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo liền thi triển Càn Khôn Độn Pháp, cấp tốc phi bôn.

Cùng lúc đó, Đông Cung Vô Song đã từ Bắc Dương Tiên Đô khởi hành, đi tới Bách Dư thành.

Mặc dù Nữ Đế chứng thực thực lực Thẩm Hạo đã không kém gì nàng, nhưng tốc độ tu luyện nghịch thiên bực này, Đông Cung Vô Song hoàn toàn không dám tin tưởng.

Không đến mấy tháng, từ Dương Tiên cảnh một mạch đến Thái Ất Kim Tiên, chuyện này nói ra ai cũng không dám tin.

Phải tận mắt nhìn thấy mới có thể từ bỏ ý định.

Ba ngày sau, Đông Cung Vô Song đến Bách Dư thành.

Thủ vệ nhìn Đông Cung Vô Song kim quang lấp lánh, hai mắt đều không mở ra nổi.

Thật sự là một thân kim giáp này quá chói mắt rồi.

Khi thấy Đông Cung Vô Song đưa ra thân phận ngọc bài, kinh sợ đến mức run cầm cập.

Đông Cung.

Ngài là Đông Cung đại nhân.

Truyền văn Đông Cung Vô Song chính là tâm phúc của Nữ Đế, càng là Thái Ất Kim Tiên cảnh.

Mọi người ngay cả Kim Tiên cũng chưa từng thấy, càng huống hồ là Thái Ất Kim Tiên này.

Lời vừa nói ra, mọi người toàn bộ đều quỳ rạp xuống đất.

Tham kiến Đông Cung đại nhân.

Đông Cung Vô Song không nói nhảm, trực tiếp hỏi: Vương Lão Cát đâu.

Hồi bẩm Đông Cung đại nhân, thành chủ không có ở Bách Dư thành.

Đi đâu rồi.

Đi Ly Hỏa thành rồi.

Lời nói rơi xuống, lại không nghe thấy Đông Cung Vô Song hồi đáp, mọi người cũng sợ đến mức thở mạnh không dám, nửa ngày cũng không dám ngẩng đầu.

Hồi lâu sau, không thấy phản ứng, mọi người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Đông Cung Vô Song đã biến mất không thấy đâu nữa.

Trải qua bảy ngày đường xá xa xôi, Thẩm Hạo rốt cuộc cũng đến được tận cùng phía Tây.

Cảnh tượng trước mắt, nhìn thoáng qua, mang lại cho người ta cảm giác vô cùng áp bách.

Bầu trời quảng mậu vô ngân xung quanh, giờ phút này đã hoàn toàn bị sương mù vàng rợp trời bao phủ, luồng vụ khí màu vàng nồng đậm hậu trọng đến mức phảng phất không thể tan ra, giống như một biển vàng vô tận, sóng gió mãnh liệt đang cuồn cuộn, dâng trào.

Càng kinh người hơn là, sương mù vàng đậm đặc đến cực điểm này cách mặt đất lại vẻn vẹn chỉ có hai mét.

Đứng dưới làn sương mù vàng này, liền sẽ cảm nhận được một loại áp bách mãnh liệt chưa từng có.

Khí tức trầm trọng kia như một ngọn núi lớn đè xuống, khiến người ta không thở nổi.

Cảnh tượng này tựa như đang đi trên đường Hoàng Tuyền trong truyền thuyết, âm u đáng sợ.

Ngước mắt nhìn lên, chỉ thấy sương vàng vô tận, phảng phất như không có điểm dừng, vĩnh viễn không thể thoát khỏi sự trói buộc của nó.

Cảnh tượng như vậy, Thẩm Hạo đúng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Với thực lực hiện tại của Thẩm Hạo, khu khu sương vàng căn bản không làm gì được hắn.

Thần thức cường đại như cuồng phong quét qua, tản ra bốn phía, trong nháy mắt đã bao phủ khu vực xung quanh.

Sau một hồi thăm dò, cuối cùng hắn cũng phát hiện ra U Minh Hoa kia lại còn ở cách xa vạn dặm, số lượng cũng không ít.

Đã tìm được chỗ, Thẩm Hạo cũng không lề mề, chỉ thấy thân hình hắn hơi nhoáng lên, trong chớp mắt liền biến mất tại chỗ không còn tăm hơi.

Giây lát sau, khi thân ảnh hắn hiện ra lần nữa, đã lặng lẽ xuất hiện tại nơi sâu nhất của khu vực này.

Nhìn lướt qua, đỉnh đầu là sương vàng mênh mông âm u khủng bố, tràn ngập khí tức khiến người ta tim đập nhanh, nhưng Thẩm Hạo lại uyển chuyển như đang đi dạo trong sân vắng, không chút sợ hãi từng bước tiến lại gần phương hướng có U Minh Hoa.

Chỉ thấy trên mặt đất mọc đầy những đóa hoa màu tím.

U thâm, lộng lẫy, động lòng người.

Nhìn qua vô cùng quỷ dị, hoa ở nơi này, cánh hoa đều là màu tím, nhưng nhụy hoa lại màu trắng.

Không có lá cây, chỉ có một đóa hoa trơ trọi mọc lên.

Xung quanh cũng không có thực vật nào khác.

Bất quá, loài U Minh Hoa này sống theo quần thể, từng mảng từng mảng, toàn bộ đều là nụ hoa, vẫn chưa nở hoàn toàn.

U Minh Hoa chưa nở rộ thì đều không dùng được.

Vì thế, thần thức quét qua, hắn muốn tìm một số đóa đã nở.

Chương 754

Ngay lúc này, không hề có dấu hiệu báo trước, thần thức của Thẩm Hạo phát hiện một thân ảnh quen thuộc.

Cách xa mấy trăm dặm, một nữ tử lẳng lặng đứng đó, phảng phất như không hợp với thế giới xung quanh.

Nàng cô thân một mình, lẻ loi trơ trọi đứng tại trung tâm rừng U Minh Hoa, uyển chuyển như một đóa tiên hoa di thế độc lập.

Gió nhẹ khẽ thổi qua, tà váy và tóc mai khẽ lay động.

Chính là nữ Kim Tiên mới tiến vào kia.

Chỉ thấy nữ tử này lẳng lặng đứng đó, gương mặt vốn thanh lãnh như tuyết của nàng giờ phút này lại bị sự thảm bạch chiếm cứ, không còn chút huyết sắc nào.

Mồ hôi lấm tấm như những hạt trân châu tinh xảo, không ngừng từ vầng trán trơn bóng của nàng rịn ra, rồi thuận theo gò má chậm rãi trượt xuống.

Hiển nhiên nữ tử này đang phải chịu đựng thống khổ to lớn, khiến cho gương mặt xinh đẹp kia cũng vì thế mà vặn vẹo biến hình.

Lúc này, bên tai Thẩm Hạo truyền đến thanh âm của Phượng Xu: Phu quân, nàng ta là bị rơi vào trong ảo cảnh rồi.

Loài U Minh Hoa này, ngàn vạn lần đừng bị vẻ ngoài xinh đẹp của nó mê hoặc, bởi vì U Minh Hoa có năng lực phóng xuất ra một luồng khí tức u thâm.

Luồng khí tức này giống như u linh, vô thanh vô tức hòa nhập vào không khí xung quanh, dần dần lan tràn ra.

Theo thời gian trôi qua, những khí tức này đan xen vào nhau, ngưng tụ, cuối cùng hình thành một làn sương mù dày đặc màu vàng.

Cho dù là thần thức cũng không thể phát giác.

Hơn nữa điểm quỷ dị nhất là, vô luận dùng thần thức để dò xét, hay là để da thịt trực tiếp tiếp xúc với những khí tức này, kết quả đều giống nhau: Sẽ tùy theo thời gian tiếp xúc dài ngắn mà bị cuốn vào một cái ảo cảnh hư ảo mê ly.

Có người có thể đi rất lâu, có người vừa tiến vào sương vàng liền sẽ rơi vào ảo cảnh.

Một khi bất hạnh hãm nhập ảo cảnh này, đối với những người tu vi thấp kém mà nói, hậu quả quả thực không dám tưởng tượng.

Bọn họ lạc mất phương hướng trong ảo cảnh, tìm không thấy lối ra, nội tâm tràn ngập sợ hãi và tuyệt vọng.

Vô luận giãy giụa thế nào, đều không thể thoát khỏi sự trói buộc khủng bố này.

Cuối cùng, chờ đợi bọn họ chỉ có con đường chết.

Khoảnh khắc bọn họ chết đi, nguyên thần sẽ trở thành mỹ thực của U Minh Hoa.

U Minh Hoa sẽ không chút lưu tình cắn nuốt nó, cho nên xung quanh đều không có yêu thú tồn tại.

U Minh Hoa sở dĩ có thể tu phục nguyên thần, tăng cường nguyên thần, cũng là vì lẽ đó.

Muốn đột phá Thái Ất Kim Tiên, U Minh Hoa liền có thể tăng cường tỷ lệ.

Thẩm Hạo hỏi: Vậy sao ta không sao.

Thế gian vạn vật, đều tuân theo một đạo lý, cường giả vi tôn.

Nguyên thần cùng nhục thể của chàng đều cường đại như vậy, U Minh Hoa này đối với chàng căn bản vô dụng.

Phượng Xu lắc đầu nói.

Câu này ta thích nghe.

Thẩm Hạo khẽ cười một tiếng, tiếp đó đi đến bên cạnh nữ tử.

Nhìn nữ tử đang bất động, ánh mắt Thẩm Hạo theo bản năng nhìn về phía hung khí kia.

Trước đó lúc tiến vào bí cảnh, Thẩm Hạo đã cảm thấy nữ tử này thật đúng là hữu dung nãi đại tấm lòng rộng lớn trên ngực to.

Chính vì đôi hung khí này mà khiến nàng thiếu đi một phần tiên khí.

Dù sao cũng không động đậy được, nhìn thêm vài lần cũng chẳng sao.

Phu quân, hóa ra chàng thích ngắm cái đồ chơi này.

Phượng Xu chợt hiểu ra.

Thẩm Hạo: Ta chỉ là xem nàng ta thế nào thôi.

Nói xong, Thẩm Hạo thuận tay hái toàn bộ số U Minh Hoa đang nở rộ xung quanh.

Ước chừng có hơn trăm đóa.

Đúng lúc này, Thẩm Hạo nghe thấy sau lưng có nữ tử cung kính nói: Đa tạ tiền bối ra tay tương cứu.

Thẩm Hạo cũng không ngờ nữ tử này khôi phục nhanh như vậy.

Cử thủ chi lao, không có gì đáng nhắc tới.

Nữ tử do dự giây lát, quỳ một gối xuống đất: Tiền bối, có thể hay không cho ta một đóa U Minh Hoa, ta nguyện ý lấy đồ vật trao đổi.

Thẩm Hạo trêu chọc nói: Giết ngươi, đồ của ngươi chẳng phải đều là của ta sao.

Nghe vậy, nữ tử sợ đến mức sống lưng phát lạnh, sắc mặt càng thêm thảm bạch.

Vì thế, vội vàng nói: Tiền bối giết ta như lấy đồ trong túi, nhưng vừa rồi không giết ta, chắc hẳn tiền bối không thèm động thủ.

Huống hồ, món đồ ta trao đổi, tiền bối giết ta cũng vô dụng.

Miệng lưỡi bén nhọn, được thôi, nể tình ngươi. khá hiểu chuyện, ngươi nói xem, lấy cái gì đổi với ta.

Thẩm Hạo nói.

Vâng, tiền bối.

Thấy Thẩm Hạo có hứng thú, nữ tử lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong lòng cũng là một trận vô ngữ, đường đường là Kim Tiên, ở tông môn cũng là thiên chi kiêu tử, ai có thể ngờ trong bí cảnh này còn có cường giả như Thẩm Hạo.

Nàng cũng biết, nếu không lấy ra đồ vật đối phương cảm thấy hứng thú, e rằng đừng mong có được U Minh Hoa.

Nàng còn phải dựa vào U Minh Hoa để đột phá cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Nữ tử lấy ra một miếng ngọc giản, cung kính đưa cho Thẩm Hạo: Tiền bối, xin hãy nhận lấy.

Đây là cái gì.

Thẩm Hạo hỏi.

Tiền bối, đây là ngọc giản do một cao nhân luyện khí để lại, trong

ngọc giản có bản đồ, dựa vào ngọc giản này có thể tiến vào động phủ của cao nhân, nghe nói bên trong có Tiên Thiên Linh Bảo viễn cổ.

Đối với pháp bảo, Thẩm Hạo hào vô hứng thú, Thẩm Hạo chỉ muốn một mực tu luyện nhục thân, cái gì pháp khí linh bảo đều không có tác dụng.

Trước đây Thẩm Hạo còn sợ không có yêu thú lợi hại, giờ đã biết cách đi Thái Cực Giới, yêu thú, thần thú trong đó đều là dược liệu cực phẩm, tuyệt đối đủ cho Thẩm Hạo dùng.

Cái đồ chơi này, có cái rắm.

Lời còn chưa dứt, đã bị Phượng Xu cắt ngang.

Khí tức của miếng ngọc giản này, khả năng đến từ Thái Cực Giới ở Tứ Tầng Thiên, hẳn là có thể xem thử.

Được thôi, nể tình ngươi hiểu chuyện, tạm thời tin ngươi một lần, ta nhận lấy.

Thẩm Hạo không nói hai lời, trực tiếp thu ngọc giản vào trong lòng.

Nữ tử lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nếu Thẩm Hạo cái gì cũng không cần, nàng thật sự lo lắng Thẩm Hạo sẽ giết mình.

Ngay khi Thẩm Hạo chuẩn bị đi, nữ tử lại vội vàng gọi: Tiền bối, tiền bối.

Thẩm Hạo: Còn có việc gì.

Hoa, cái kia.

U Minh Hoa.

Nữ tử khá căng thẳng nói.

À, suýt chút nữa thì quên.

Tâm tình đang tốt, chỉ thấy Thẩm Hạo mạn bất kinh tâm khẽ vung cánh tay, ngay sau đó, một đóa U Minh Hoa tản ra tử quang u u đã yên vị rơi vào trên bàn tay trắng nõn kiều nộn của nữ nhân, cứ như thể nó vốn dĩ đã thuộc về nơi đó.

Được rồi, giao dịch kết thúc.

Đa tạ tiền bối, tại hạ Gia Cát Du, ngày sau nhất định báo đáp tiền bối.

Gia Cát Du cung kính nói.

Nghe vậy, Thẩm Hạo vừa chuẩn bị đi, liếc nhìn nữ nhân thêm một cái, dù sao cái họ Gia Cát này nghe thôi đã thấy thông minh.

Ta thấy cô có điềm đại hung, may mà gặp được bản tọa, sau này hãy tự giải quyết cho tốt, ngày sau gặp lại.

Lời vừa dứt, chỉ thấy thân ảnh Thẩm Hạo như quỷ mị, trong chớp mắt liền biến mất tại chỗ, phảng phất như chưa từng tới.

Còn đừng nói, tại tu luyện giới Thẩm Hạo đúng là lần đầu tiên nhìn thấy hung khí có quy mô như thế.

Có chút thú vị.

Gia Cát Du dù sao cũng là Kim Tiên, tự nhiên cảm ứng được ánh mắt kia của Thẩm Hạo lúc lâm đi.

Chỉ cảm thấy trái tim đều nóng rát.

Sắc mặt có chút xấu hổ, xưa nay nàng đều vì bộ ngực quá khổ mà khốn nhiễu, cảm thấy có chút mất mặt.

Đạt được Tam Muội Chân Hỏa, U Minh Hoa, Thất Thải Liên Ngẫu, Thẩm Hạo coi như đã tìm đủ.

Vốn định trực tiếp đi Linh Vân đại lục, nghĩ tới nghĩ lui vẫn chưa động thân.

Thứ nhất, Thẩm Hạo không dám bảo đảm Phượng Xu theo hắn tiến vào không gian liệu có bị cắn nuốt hay không.

Thứ hai, dùng Thất Thải Liên Ngẫu thế hoán tiên thể, Thẩm Hạo thật sự chưa từng dùng qua.

Có thành công hay không cũng là một ẩn số.

Cũng không thể lấy chúng nữ ra làm thí nghiệm.

Vạn nhất xảy ra chút ngoài ý muốn, trong lòng Thẩm Hạo cũng băn khoăn.

Dù sao dược liệu cũng nhiều, tìm vài người luyện tay, thử xem sao.

Chuyến này đến Viêm Sương U Giới coi như thắng lợi trở về.

Chỉ là không biết Cố Hoành và Bắc Minh Uyên ở bên ngoài còn đánh nhau hay không.

Còn đừng nói, Thẩm Hạo ngược lại hy vọng bọn họ tiếp tục đánh.

Trước đó Thẩm Hạo khả năng không có biện pháp, nhưng hiện tại không giống xưa, hiện tại nguyên thần đều là cấp bậc La Thiên Thượng Tiên rồi.

Chương 755

Đã không ngán bọn họ nữa.

Huống chi còn có Phượng Xu làm tay đấm.

Cho dù bọn họ dừng tay, Thẩm Hạo cũng không định buông tha bọn họ.

Mấy ngày sau, Thẩm Hạo liền bước ra khỏi bí cảnh.

Bên ngoài bí cảnh vẫn ẩn nấp không ít người.

Bất quá, đều là một đám tép riu, Thẩm Hạo cũng lười động thủ.

Một bước bước ra, liền biến mất tại chỗ.

Ngay khi Thẩm Hạo vừa đi, đám người chờ đợi xung quanh lập tức chạy ra.

Mau đuổi theo, kẻ này nhất định tìm được Thất Thải Liên Ngẫu rồi.

Nhưng tốc độ này quá nhanh.

Tốc độ nhanh, chứng tỏ cảnh giới vượt xa chúng ta.

Không sai, ta cũng cảm giác khí tức kẻ này không tầm thường, là tồn tại không thể trêu vào.

Lưu đạo hữu nói đúng, các ngươi muốn đi tìm cái chết thì tự mình đi.

Trong nháy mắt, tất cả những kẻ mạnh miệng đều mất hết dũng khí.

Những chuyện này Thẩm Hạo cũng không biết, dù sao tốc độ rời đi quá nhanh.

Nếu biết, Thẩm Hạo cũng không ngại mời bọn họ vào không gian ngồi một chút.

Tốc độ nhanh đúng là thoải mái, vài cái chớp động, Thẩm Hạo liền đến chiến trường trước đó.

Giờ phút này, trên chiến trường song phương đã đình chiến.

Mỗi bên đều đã về thành, tình huống cụ thể Thẩm Hạo cũng không biết.

Cố Hoành và Bắc Minh Uyên đều không có ở đây, thấy thế, Thẩm Hạo cũng không vội, cổ nhân nói: Núi không đi tới ta, ta liền đi tới núi.

Tiếp đó, Thẩm Hạo không lãng phí thời gian mà trực tiếp đi tới Tần Dương thành.

Thần thức quét qua liền tìm được vị trí của Cố Hoành.

Cố Hoành lúc này đang ở trong một gian sương phòng tại phủ thành chủ, đang ngồi xếp bằng chữa thương.

Cũng không vì bên cạnh có Phượng Xu mà kiêu ngạo ương ngạnh khua chiêng gõ trống, sách lược của Thẩm Hạo vẫn là khiêm tốn làm chủ, lặng lẽ vào thôn, bắn súng thì không nên.

Tiếp đó, Thẩm Hạo biến thành một con muỗi, lặng yên không một tiếng động lẻn vào phòng của Cố Hoành.

Với nguyên thần hiện tại của Thẩm Hạo, Cố Hoành căn bản phát hiện không ra hắn.

Chờ đến khi vào trong phòng, Thẩm Hạo nói với Phượng Xu: Có thể lặng yên không một tiếng động mang đi không.

Phượng Xu: Có thể.

Thẩm Hạo hài lòng nói: Lão bảo bối, vậy trông cậy vào nàng.

Phượng Xu:.

Cố Hoành đang dưỡng thương đột nhiên cảm giác một cỗ nguy cơ chí mạng, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã bị hút vào một mảnh không gian.

Toàn thân không thể động đậy, nguyên thần dường như bị đặt trên lửa nướng vậy.

Có thể làm cho hắn một Thái Ất Kim Tiên không có mảy may năng lực phản kháng, kẻ này thấp nhất đều là cấp bậc La Thiên Thượng Tiên.

Cố Hoành sợ đến mức lập tức cầu xin tha thứ: Tiền bối, tiền bối, tại hạ không biết là đắc tội tiền bối chỗ nào, còn xin tiền bối hiện thân gặp mặt.

Đáng tiếc không ai đáp lại hắn.

Phượng Xu nói: Phu quân, là trực tiếp giết hắn sao.

Ta phóng một mồi lửa liền có thể để hắn hóa thành tro bụi.

Nếu thật sự bị Phượng Xu thiêu thành tro, Thẩm Hạo chẳng phải là toi công sao.

Nghe vậy, Thẩm Hạo sợ đến mức vội vàng nói: Không cần, vẫn là để ta, nàng khống chế hắn cho ta là được.

Được.

Thấy Phượng Xu thu hồi hỏa diễm, Thẩm Hạo thở phào nhẹ nhõm, tiếp đó biến thành bộ dáng của Bắc Minh Uyên, xuất hiện trước mặt Cố Hoành.

Nhìn thấy người tới, Cố Hoành chấn kinh vô cùng: Bắc Minh Uyên.

Cư nhiên là ngươi.

Lập tức lại liều mạng lắc đầu: Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, sao ngươi có thể có thực lực bực này.

Thẩm Hạo: Sự thật bày ngay trước mắt còn không tin, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Cũng được, hôm nay hãy để ta tiễn ngươi một đoạn.

Nói rồi, hắn tế ra Tử Lôi Trúc, nhìn Tử Lôi Trúc lấp lánh lôi đình, Cố Hoành chỉ cảm thấy toàn thân phát lạnh.

Bắc Minh Uyên, ngươi muốn làm gì.

Hạ nhiệt độ cho ngươi.

Ngươi có biết hậu quả của việc giết ta không.

Khi thấy Bắc Minh Uyên làm thật, Cố Hoành vội vàng cầu xin: Tha.

Còn chưa kịp nói xong, đã bị Thẩm Hạo dùng Tử Lôi Trúc cho hắn một cú thấu tim.

Chết không thể chết lại.

Lập tức Thẩm Hạo liền ném thi thể vào trong không gian, như vậy cho dù có hậu thủ cũng vô dụng.

Làm xong hết thảy, Thẩm Hạo hài lòng vỗ vỗ mông đẹp của Phượng Xu, cười nói: Nương tử, còn có một tên, cũng thuận tiện làm thịt luôn.

Ai.

Nhìn Phượng Xu nghe lời như thế, Thẩm Hạo vẫn là rất hài lòng.

Tại Xích Diễm thành, không ở nơi này.

Được.

Tiếp đó, Thẩm Hạo liền bay ra khỏi phòng, trong vài cái chớp mắt

liền tới Xích Diễm thành.

Thần thức sưu tầm một hồi, mãi nửa ngày mới tìm được Bắc Minh Uyên.

Không ngờ tên này còn trốn tại một cái động phủ, thật đủ kín đáo.

Lúc này, Bắc Minh Uyên cũng đang ở trong quá trình tu luyện.

Thấy thế, Thẩm Hạo vẫn lựa chọn lặng yên tiếp cận, sáo lộ vẫn như cũ, để Phượng Xu đánh lén.

Bắc Minh Uyên đang tu luyện đột nhiên cảm giác một cỗ lực lượng nóng rực, vừa định phản kháng lại phát hiện nguyên thần của chính mình đều bị một cỗ hỏa diễm khống chế.

Hơi động một chút liền có cảm giác hóa thành tro bụi.

Cho dù Bắc Minh Uyên nãi là tồn tại Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, nhưng đối mặt Phượng Xu, căn bản không có chút lực hoàn thủ nào.

Rất nhanh, hắn cũng bị bắt vào Huyễn Kim Hồ.

Lần này Thẩm Hạo lại biến thành bộ dáng của Cố Hoành, Bắc Minh Uyên chấn kinh đến mức trợn mắt há hốc mồm.

Không cho hắn cơ hội mở miệng, Thẩm Hạo liền lợi dụng Tử Lôi Trúc cho hắn một cú xuyên tim mát lạnh.

Bắc Minh Uyên hai mắt trợn trừng, giản trực chính là chết không nhắm mắt.

Nhìn Thẩm Hạo hưng phấn bừng bừng, Phượng Xu khá là cạn lời.

Nàng đường đường một cái Hỗn Nguyên Đại La, tuy rằng vẻn vẹn chỉ là nguyên thần, nhưng đối phó một cái Thái Ất Kim Tiên còn không phải dễ như trở bàn tay, thế mà Thẩm Hạo cư nhiên bắt nàng dùng trò đánh lén.

Chỉ cảm thấy quá mất mặt.

Thành công bắt được hai Thái Ất Kim Tiên, tâm tình Thẩm Hạo phi thường tốt.

Quay đầu nhìn biểu tình của Phượng Xu, Thẩm Hạo hỏi: Nàng làm cái biểu tình gì đây.

Chỉ thấy Phượng Xu dung mạo tuyệt mỹ liễu mi hơi nhíu, hờn dỗi nói: Khu khu hai tên Thái Ất Kim Tiên, đối phó bọn hắn bất quá chỉ là phóng ngọn lửa mà thôi.

Hà tất phải lén lút, ổi tỏa làm việc như vậy.

Thật sự là tổn hại uy nghi.

Thanh âm trong trẻo êm tai của nàng vang vọng giữa không trung, phảng phất mang theo một tia ghét bỏ.

Thẩm Hạo cũng không nuông chiều Phượng Xu, trực tiếp đáp trả: Nàng lúc trước chết như thế nào, trong lòng chính mình không có chút tính toán sao.

Nàng nếu là có được một phần mười sự ổi tỏa của ta, có thể lăn lộn đến mức thảm hại vậy sao.

Không phải ta nói nàng, thân là một tộc trưởng, cái chiến lược chính trị, chiến thuật của nàng kém quá xa, một chút cũng không hợp cách.

Quá cuồng quá ngạo rồi, nàng chỉ cần học chút chính trị, biết thỏa hiệp, biết ôm đùi, kết giao nhiều bạn bè, bớt chút kẻ địch, Phượng Hoàng nhất tộc của nàng cũng không đến mức thảm như vậy.

Ngạo khí trong xương tủy Phượng Xu khiến nàng lắc đầu nói: Thực lực vi tôn, mấy thứ hư đầu ba não kia vô dụng.

Phượng Hoàng nhất tộc không thèm giao du với tộc đàn khác.

Thân là tộc trưởng Phượng Hoàng nhất tộc, cho dù là chết cũng muốn chết đường đường chính chính.

Nhưng nói xong, lại cảm thấy cách nói của Thẩm Hạo có vài phần đạo lý, trong đầu vẫn luôn suy nghĩ lời nói của hắn.

Đầu gỗ a.

Nghe thấy lời này, khóe miệng Thẩm Hạo hơi nhếch lên, lập tức giơ ngón tay cái cười ha hả nói: Không hổ là Phượng Hoàng, đúng là có cốt khí, lệnh người khâm phục không thôi.

Bất quá, ta cũng không phải Phượng Hoàng tộc các ngươi, cũng không muốn đi theo nàng chịu chết.

Như hôm nay nàng đã quyết định đi theo ta, vậy thì phải nghe ta phân phó, điểm này có thể làm được hay không.

Nói xong, ánh mắt sáng rực của Thẩm Hạo gắt gao khóa chặt Phượng Xu trước mắt, trong đó ẩn chứa một loại ý vị không cho phép nghi ngờ và cự tuyệt.

Chỉ cần Phượng Xu dám cự tuyệt, Thẩm Hạo khẳng định sẽ đá Phượng Xu đi, tư tưởng đội ngũ không thống nhất thì làm cái gì cũng không xong.

Phượng Xu đón lấy ánh mắt sắc bén của Thẩm Hạo, trong lòng không khỏi chấn động.

Nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn gật đầu biểu thị đồng ý.

Nhưng mà, sắc mặt nàng lại có vẻ có chút xấu hổ, thấp giọng lầm bầm: Bất quá loại sự tình này chàng cũng đừng truyền ra ngoài, thực sự là quá mức mất mặt xấu hổ.

Thanh âm tuy nhỏ nhưng vẫn rõ ràng truyền vào tai Thẩm Hạo.

Yên tâm, loại sự tình này cứ phải lén lút mà làm, để cho địch nhân

sờ không được đầu não, truyền đi ra ngoài chẳng phải là ngốc sao.

Thẩm Hạo cười nói.

Nói đến đây, Thẩm Hạo cười nói: Được rồi, chúng ta cũng nên đi thôi.

Hiện giờ, chết hai tên Thái Ất Kim Tiên, khẳng định sẽ chấn động Nam Chiếu Tiên Triều và Tây Đô Tiên Triều, chúng ta vẫn là đi sớm thì hơn.

Chàng ra quyết định là được.

Thân là Thần thú Phượng Hoàng, trong xương tủy Phượng Xu là kiêu ngạo.

Chương 756

Tự nhiên không thích ứng được cách làm lén lút này của Thẩm Hạo.

Nhưng, có việc cầu người, nàng cũng chỉ có thể thuận theo.

Thẩm Hạo rất nhanh lặng yên không một tiếng động rời khỏi Xích Diễm thành.

Không có kinh động bất luận kẻ nào.

Hiện giờ, chúng tiên ở Xích Diễm thành, Tần Dương thành vẫn chưa biết chuyện Thái Ất Kim Tiên của bọn họ đã ngỏm rồi.

Sau khi rời khỏi Xích Diễm thành, Thẩm Hạo liền trực tiếp bay về phía Bắc Dương Tiên Triều, Ly Hỏa thành.

Ngay khi Thẩm Hạo vừa mới rời khỏi Xích Diễm thành, Đế quân của hai đại Tiên triều Tây Đô và Nam Chiếu ở nơi xa xôi hầu như đồng thời nhận được một tin tức kinh thiên động địa: Hồn đăng của Cố Hoành và Bắc Minh Uyên vậy mà đã tắt.

Biến cố đột ngột này giống như một đạo sét đánh giữa trời quang, trong nháy mắt khiến sắc mặt hai vị Đế quân biến thành màu xanh tím.

Đế quân Nam Chiếu Tiên Triều trừng lớn hai mắt, khó tin nhìn ngọn hồn đăng đã tắt ngấm kia, trong lòng dâng lên một cỗ phẫn nộ không cách nào diễn tả.

Hắn nghĩ thế nào cũng không ngờ được, đại tướng đắc lực dưới trướng mình là Cố Hoành, lại gặp phải bất trắc.

Mà Đế quân Tây Đô Tiên Triều lại càng kinh hãi đến mức từ trên bảo tọa mãnh liệt đứng dậy, trên mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc cùng phẫn nộ.

Bắc Minh Uyên chính là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, càng là tồn tại sắp đột phá La Thiên Thượng Tiên, một khi đột phá, Tây Đô Tiên Triều liền có thể trở thành đứng đầu Tứ đại Tiên triều.

Hiện giờ hồn đăng tắt, ý nghĩa sinh mệnh đã chấm dứt, điều này đối với cả Tây Đô Tiên Triều mà nói không thể nghi ngờ là một đả kích trầm trọng.

Bọn họ vạn vạn không ngờ tới, đối phương cư nhiên dám trực tiếp giết chết Thái Ất Kim Tiên của bản triều.

Bắc Minh Uyên là cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, có thể giết chết hắn chỉ có thể là La Thiên Thượng Tiên.

Vừa nghĩ tới Nam Chiếu Tiên Triều xuất động La Thiên Thượng Tiên, quả thực là có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục.

Tứ đại Tiên triều có một quy củ bất thành văn, trên chiến trường, đối phương không được xuất động La Thiên Thượng Tiên.

Không ngờ, Nam Chiếu Tiên Triều cư nhiên không thủ ước.

Tại đại điện Tây Đô Tiên Triều, lão tổ Bắc Minh gia tộc là Bắc Minh Việt trực tiếp xuất quan.

Bệ hạ, Bắc Minh Uyên của Bắc Minh gia tộc chúng ta là vì Tây Đô Tiên Triều mà chết, món nợ này nhất định phải đòi lại.

Hơn nữa, cháu ruột của ta là Bắc Minh Cô Hồng còn bị giam giữ tại Nam Chiếu Tiên Triều.

Nam Chiếu Tiên Triều đây là muốn diệt cái gốc của Bắc Minh gia tộc chúng ta.

Nếu Bệ hạ không quản, ngô sẽ liều mạng già này.

Cho dù chết cũng muốn vì Bắc Minh gia tộc đòi lại một cái công đạo.

Nhìn Bắc Minh Việt phẫn nộ vô cùng, Đế quân Tây Đô Tiên Triều trên mặt cũng là một vẻ đầy nộ ý.

Hiện giờ, Thái Ất Kim Tiên Bắc Minh Uyên của Tây Đô bị giết, Lý Chân Lục bị bắt, thoáng cái liền tổn thất hai Thái Ất Kim Tiên, làm sao có thể không phẫn nộ.

Giản trực chính là muốn không chết không thôi.

Bắc Minh Thiên sư ngươi yên tâm, việc này định nhiên không thể cứ như vậy mà xong.

Lũ khốn kiếp Nam Chiếu dẫn đầu phá hoại quy củ, vậy thì đừng trách Tây Đô Tiên Triều chúng ta.

Đã như vậy, Bắc Minh Thiên sư, Chu Thiên sư, hai người các ngươi liền đại biểu Tây Đô Tiên Triều đi một chuyến, nhất định phải bắt Nam Chiếu Tiên Triều trả giá đắt.

Tuân lệnh, Đế quân.

Chu Thiên sư Chu Đỉnh cũng là La Thiên Thượng Tiên của Tây Đô Tiên Triều.

Tây Đô Tiên Triều tổng cộng có ba La Thiên Thượng Tiên, thoáng cái xuất động hai người, coi như là triệt để phẫn nộ rồi.

Bên phía Nam Chiếu Tiên Triều, đồng dạng là phẫn nộ vô cùng.

Trước đó tại Vạn Quật Động đã chết một Thái Ất Kim Tiên Vương Nghi Lâm, hiện giờ trong thời gian đàm phán tại Tần Dương thành lại chết thêm một Thái Ất Kim Tiên Cố Hoành.

Thoáng cái chiết tổn hai viên Thái Ất Kim Tiên, tổn thất thảm trọng như nhau.

Nam Chiếu Tiên Triều Đế quân giận tím mặt.

Nguyên bản là định đàm phán, chỉ cần Tây Đô Tiên Triều trả giá

chút đắt là có thể chấp nhận.

Hiện tại tốt rồi, trực tiếp xé rách mặt, không chết không thôi.

Hơn nữa lúc giao chiến, Đế quân Nam Chiếu biết rõ đối phương phái Bắc Minh Uyên tới.

Dùng thực lực của Bắc Minh Uyên hoàn toàn có thể giết chết Cố Hoành.

Giết chết Cố Hoành không những không có thành ý đàm phán, càng là đánh vào mặt Đế quân hắn.

Nam Chiếu Đế quân: Đã Tây Đô Tiên Triều xé rách mặt, thật coi Nam Chiếu Tiên Triều ta là đất nặn hay sao.

Người đâu, giết chết Bắc Minh Cô Hồng cùng Lý Chân Lục cho ta.

Bệ hạ, vạn vạn không thể.

Một vị La Thiên Thượng Tiên khác của Nam Chiếu Tiên Triều là Tạ Dụ An vội vàng nói.

Tạ Thiên sư, có gì không thể.

Đế quân sắc mặt khó coi.

La Thiên Thượng Tiên đều được xưng là Thiên sư.

Tạ Dụ An: Ta cảm thấy việc này có điểm khả nghi, nên điều tra rõ ràng rồi hãy quyết định.

Hừ, Vương Nghi Lâm, Cố Hoành chết có phải là thật hay không.

Là thật.

Đã như vậy, còn có cái gì mà khả nghi.

Nam Chiếu Đế quân nổi trận lôi đình, thanh âm như chuông đồng lớn tiếng gầm thét.

Phảng phất như một đạo sấm sét nổ vang giữa trời, chấn đắc màng nhĩ người ta sinh đau.

Trong sát na, toàn bộ cung điện đều kịch liệt rung chuyển, giống như xảy ra động đất.

Những tấm lụa hoa lệ treo trên tường nhao nhao rơi xuống.

Thị vệ vây quanh Đế quân từng người sắc mặt trắng bệch, thân thể không tự chủ được mà run rẩy.

Những thị nữ yếu đuối kia thì sớm đã bị dọa đến hoa dung thất sắc, nhưng bọn họ đều không dám phát ra tiếng động.

Mọi người lần đầu tiên nhìn thấy Đế quân phẫn nộ như thế, hình tượng Đế quân cao cao tại thượng, xử biến bất kinh trước kia trong nháy mắt tan thành mây khói.

Thay vào đó là một vị Bạo Nộ Chi Thần phảng phất muốn nuốt chửng cả thiên địa.

Tạ Dụ An chắp tay nói: Bệ hạ, đã muốn giết, chi bằng cứ giết Lý Chân Lục là được, giết một tên Thái Ất Kim Tiên cũng có thể xả giận.

Chưa đến thời khắc cuối cùng, tên Bắc Minh Cô Hồng này tạm thời đừng giết.

Ông nội của tiểu tử này là Bắc Minh Việt, lão già đó chính là La Thiên Thượng Tiên.

Không giết hắn, khởi mã còn có đường lui.

Nghe vậy, Vương gia lão tổ Vương Kiến Sơn ở một bên lập tức bất mãn.

Hừ lạnh một tiếng, sắc mặt càng thêm khó coi, con trai hắn Vương Nghi Lâm, cháu trai Vương Thủ Nhất đều bị giết, khẩu khí này làm sao nuốt trôi.

Khó khăn lắm mới bắt được cơ hội, sao có thể bỏ qua.

Tạ Thiên sư, ngươi đây rõ ràng là trướng chí khí kẻ khác diệt uy phong mình.

Hừ, Tây Đô Tiên Triều bọn hắn có ba La Thiên Thượng Tiên, Nam Chiếu Tiên Triều chúng ta liền sợ bọn hắn chắc.

Thật coi Nam Chiếu Tiên Triều chúng ta là đất nặn sao.

Nhất định phải giết tên đích hệ tôn tử kia, diệt bớt uy phong của bọn hắn.

Để cho đám phế vật Tây Đô biết Nam Chiếu Tiên Triều chúng ta cũng không phải dễ bắt nạt.

Ngươi nếu là sợ, cứ trốn ở chỗ này là được, lão phu đích thân đi hội một hội bọn hắn.

Nam Chiếu Tiên Triều Đế quân, giờ phút này trên gương mặt vốn uy nghiêm vô cùng lại hiện ra một tia trù trừ.

Sau khi gầm thét, liền dần dần từ trong phẫn nộ khôi phục lại, bắt đầu tỉnh táo xem xét cục thế trước mắt.

Theo suy nghĩ càng lúc càng rõ ràng, cảm giác bất an ẩn ẩn trong lòng hắn cũng trở nên càng phát ra mãnh liệt —— chuyện này e rằng không đơn giản như bề ngoài.

Mà những lời Tạ Dụ An nói trước đó, lúc này cũng không ngừng vang vọng trong đầu hắn, khiến hắn không thể không một lần nữa tự hỏi hành động tiếp theo của mình.

Tỉnh táo thì tỉnh táo, nhưng sự đã đến nước này, cục diện sớm đã mất khống chế, thế lực hai bên Nam Chiếu, Tây Đô đã như nước với lửa.

Tình huống hiện giờ đã vượt ra khỏi điểm mấu chốt của mỗi bên.

Nếu không giết Bắc Minh Cô Hồng, nhất định không cách nào bình ổn lửa giận của Vương Kiến Sơn.

Người nhà họ Vương chết đều là dòng chính, không cho một câu trả lời hợp lý thì rất khó nói được.

Chương 757

Nghĩ tới nghĩ lui, Đế quân vẫn cảm thấy nên giết Lý Chân Lục và Bắc Minh Cô Hồng.

Dù sao, Vương Nghi Lâm, Vương Thủ Nhất xác thực vì bọn họ mà chết, điểm này bọn họ chạy không thoát.

Hiện tại hình thế nguy cấp, không thể làm lạnh lòng Vương Kiến Sơn, La Thiên Thượng Tiên chính là chiến lực quan trọng nhất, lúc này không thể phân tâm.

Sau khi cân nhắc lợi hại, Nam Chiếu Đế quân nói: Tạ Thiên sư, cứ dựa theo ý Vương Thiên sư mà làm.

Giết Lý Chân Lục và Bắc Minh Cô Hồng.

Bệ hạ, còn xin tam tư.

Tạ Dụ An vẫn cực lực khuyên giải.

Thấy thế, Nam Chiếu Đế quân liền nói với Vương Kiến Sơn: Vương Thiên sư, việc này do ngươi đi chấp hành đi.

Tạ Bệ hạ.

Vương Kiến Sơn hừ lạnh một tiếng, thân ảnh trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Hắn đã không thể chờ đợi được muốn báo thù rửa hận cho con trai Vương Nghi Lâm và cháu trai Vương Thủ Nhất.

Lập tức, Nam Chiếu Đế quân nói với Tạ Dụ An: Tạ Thiên sư, ngươi lại đi một chuyến Tần Dương thành, triệt để điều tra rõ ràng việc này.

Tuân lệnh, Đế quân.

Tạ Dụ An biết sự tình phát triển đã không chịu khống chế, cũng chỉ có thể lựa chọn đích thân điều tra.

Hi vọng có thể làm cho song phương bình ổn lửa giận.

Một khi La Thiên Thượng Tiên xuất động, sự tình rất khó vãn hồi.

Đồng thời, Nam Chiếu Tiên Triều, Tây Đô Tiên Triều toàn bộ giới nghiêm, hình thế trở nên nghiêm trọng.

Cử động dị thường này trong nháy mắt khiến Bắc Dương Tiên Triều và Đông Thanh Tiên Triều cảnh giác.

Bọn họ không hiểu đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng tăng cường phòng ngự.

Đối với tranh đấu giữa Nam Chiếu Tiên Triều và Tây Đô Tiên Triều, Thẩm Hạo không được biết.

Hắn ung dung tự tại đi tới Ly Hỏa thành.

Cho dù hai đại Tiên triều muốn đánh, vậy cũng phải đánh một trận ra trò.

Thẩm Hạo cảm thấy tạm thời không cần vội, trước tiên quay về tăng lên một chút thực lực bản thân rồi nói sau.

Một ngày sau, Thẩm Hạo liền về tới Ly Hỏa thành.

Vừa đến Ly Hỏa thành, liền cảm nhận được một cỗ khí tức cường đại.

Thần thức quét qua phát hiện khí tức này vẫn là người quen.

Chính là Thái Ất Kim Tiên Đông Cung Vô Song của Bắc Dương Tiên Triều mà hắn từng gặp tại Trung Đô thành.

Di, ả đàn bà này tới làm gì.

Tư sách giây lát, vẫn là không nghĩ ra, lập tức Thẩm Hạo cũng

không thèm để ý, Thẩm Hạo hiện tại cũng có đủ tự tin để không cần để ý tới Đông Cung Vô Song.

Ly Hỏa thành hiện giờ vì sự tồn tại của Kim Tiên Thẩm Hạo mà náo nhiệt vô cùng.

Ly Hỏa thành cũng đang trong quá trình mở rộng nhanh chóng.

Khi Thẩm Hạo vừa chuẩn bị vào thành, lại nhìn thấy một người quen.

Đứng tại cửa Ly Hỏa thành, phụ trách thủ vệ chính là Chưởng môn nhân Huyền Thiên Kiếm Tông ở Linh Vân đại lục Thạch Mạc Tây.

Từng là Chưởng môn, nay là người giữ cửa, thân phận một trời một vực.

Bất quá giờ phút này Thẩm Hạo cũng không cùng y nhận nhau, dù sao tại Huyền Thiên Kiếm Tông dùng là tên thật, ở chỗ này dùng tên là Vương Lão Cát.

Chờ đuổi Đông Cung Vô Song đi rồi nói sau.

Thạch Mạc Tây nghi hoặc nhìn bóng lưng Thẩm Hạo, chỉ cảm thấy cái bóng lưng này thập phần quen thuộc.

Nhưng nhìn mặt lại không nhận ra.

Khi Thẩm Hạo về tới phủ thành chủ, quản gia Hạ Kiếm lập tức cung kính nói: Thành chủ, Đông Cung Vô Song đại nhân đã tới, chờ đợi đã lâu.

Biết rồi, phía trước dẫn đường.

Vâng, Thành chủ.

Ngay tại khoảnh khắc Thẩm Hạo xuất hiện, Đông Cung Vô Song cũng cảm ứng được.

Thần thức vẫn luôn nhìn chằm chằm Thẩm Hạo, lại phát hiện căn bản nhìn không thấu hắn.

Trong lòng chấn kinh vô cùng.

Chẳng lẽ thật sự như Nữ Đế nói, đối phương đã là Thái Ất Kim Tiên cảnh rồi.

Tiến vào phòng khách, nhìn Đông Cung Vô Song vẫn là trang phục giống như trước kia.

Một thân chiến giáp màu vàng, như thể Thánh Đấu Sĩ vậy.

Thẩm Hạo dẫn đầu chắp tay nói: Ra mắt Đông Cung đại nhân.

Đã nhìn không thấu thâm sâu của Thẩm Hạo, Đông Cung Vô Song cũng không dám làm lớn.

Nàng còn nhớ kỹ dặn dò của Nữ Đế trước khi tới, cần phải tạo mối quan hệ tốt.

Vì thế, nàng chủ động đứng lên, đáp lễ nói: Ra mắt Vương đạo hữu.

Hạ Kiếm ở một bên chấn kinh đến mức trợn mắt há hốc mồm.

Cả người não bộ đều không đủ dùng rồi, đường đường là Thái Ất Kim Tiên thế mà lại đáp lễ với Thành chủ nhà mình, còn gọi là đạo hữu.

Trong lòng chỉ cảm thấy Thành chủ quá trâu bò rồi.

Hắn cũng không dám đoán Thẩm Hạo là Thái Ất Kim Tiên cảnh, phần lớn cho rằng Đông Cung Vô Song sở dĩ khách khí như thế, là do Nữ Đế thưởng thức tài năng mới đúng.

Dù sao Thành chủ nhà mình tu vi tăng lên khoáng cổ thước kim.

Còn ngẩn ra đó làm gì, còn không mau dâng trà.

Nghe được lời Thẩm Hạo, Hạ Kiếm mới hồi phục tinh thần lại.

Vâng, Thành chủ đại nhân.

Chờ đến khi Hạ Kiếm đi khỏi, Đông Cung Vô Song cười chắp tay nói: Chúc mừng Vương đạo hữu đột phá Thái Ất Kim Tiên, tăng cường khí vận cho triều ta.

Lời này đương nhiên cũng có ý tứ thăm dò, trong lòng nàng vẫn vô pháp tiếp nhận sự thật này, Thẩm Hạo ngắn ngủi mấy tháng từ Dương Tiên đột phá đến Thái Ất Kim Tiên.

Thẩm Hạo sững sờ, không ngờ Đông Cung Vô Song lại biết hắn đã đột phá.

Chẳng lẽ đang lừa mình.

Có một điểm Thẩm Hạo có thể khẳng định, Đông Cung Vô Song chắc chắn không nhìn thấu được thực lực của hắn.

Nhưng đối phương vô duyên vô cớ đến Ly Hỏa thành, chắc chắn là có nguyên nhân, có lẽ là do Nữ Đế gọi tới cũng không chừng.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo đoán Nữ Đế có thể có thủ đoạn gì đó, nếu không hắn vừa mới đột phá, người phụ nữ này đã tới rồi.

Nhưng ngay lập tức hắn cũng cảm thấy không sao cả.

Biết thì biết, Thẩm Hạo hiện tại cũng không ngán, vô cùng có sự tự tin.

Cho dù là solo một chọi một, Thẩm Hạo cũng có thể lộng chết Đông Cung Vô Song, huống chi còn có Phượng Xu làm tay đấm ở đây.

Vì vậy, hắn cười nói: Đông Cung đại nhân khách khí rồi, tại hạ cũng chỉ là may mắn đột phá mà thôi.

Đông Cung Vô Song chỉ cảm thấy trong lòng run lên bần bật, phảng phất như bị một đạo kinh lôi đánh trúng, cả người đều cứng đờ

tại chỗ.

Nàng trợn to hai mắt, khó tin nhìn Thẩm Hạo trước mắt, biểu cảm cũng hơi mất khống chế.

Nàng hít sâu một hơi, cố gắng bình ổn tâm trạng, nhưng trái tim kia vẫn đập mạnh liên hồi, dường như muốn phá vỡ lồng ngực nhảy ra ngoài.

Mới mấy tháng mà từ Dương Tiên cảnh đã lên đến Thái Ất Kim Tiên, chuyện này quả thực nghịch thiên, thảo nào Nữ Đế lúc trước lại coi trọng hắn như vậy.

Ngay cả hành cung cũng ban cho Thẩm Hạo, quá có tầm nhìn xa.

Vương đạo hữu, quả thực là khí vận thâm hậu, xin chúc mừng một lần nữa.

Thẩm Hạo cười ha ha, đáp lễ nói: Đông Cung đại nhân khách khí rồi.

Nói đến đây, Thẩm Hạo hơi dừng lại một chút, sau đó lại tiếp tục nói: À, đúng rồi.

Suýt chút nữa quên hỏi, không biết Đông Cung đại nhân lần này đến đây rốt cuộc là vì chuyện gì a.

Chỉ thấy Đông Cung Vô Song mỉm cười, xua xua tay nói: Vương đạo hữu, chớ gọi ta là đại nhân nữa, cứ trực tiếp gọi ta là đạo hữu là được.

Thực không dám giấu giếm, lần này đến đây nãi là phụng mệnh Bệ hạ, mời ngài đến Tiên Đô một chuyến.

Đây là thiệp mời do chính tay Nữ Đế viết.

Dứt lời, chỉ thấy trong lòng bàn tay trắng nõn như ngọc của Đông Cung Vô Song xuất hiện thêm một tấm thiệp mời tinh xảo tuyệt luân,

tỏa ra tử khí thần bí.

Toàn bộ tấm thiệp thoạt nhìn linh khí bức người, chỉ cần liếc mắt nhìn qua liền có thể cảm nhận được sự khác biệt của nó.

Thẩm Hạo nhận lấy thiệp mời, khoảnh khắc cầm vào tay chỉ cảm thấy một luồng cảm giác mát lạnh theo đầu ngón tay truyền khắp toàn thân, khiến tinh thần người ta rung lên.

Thẩm Hạo có chút bất ngờ, không ngờ Nữ Đế lại coi trọng hắn như vậy.

Đồng thời cũng chứng thực một chuyện, Nữ Đế chắc chắn đã biết trước chuyện hắn đột phá Thái Ất Kim Tiên.

Điều này khiến Thẩm Hạo có chút tò mò, đối phương làm sao biết được.

Xem ra Tiên Đô này là phải đi một chuyến rồi.

Không biết Nữ Đế mời ta đi làm gì.

Thẩm Hạo nghi hoặc hỏi.

Đông Cung Vô Song đáp: Lần trước không phải đã nói rồi sao, Nữ Đế muốn truyền thụ cho Vương đạo hữu một bộ công pháp.

Chương 758

Hỗn Độn Tinh Dẫn Thuật, đây chính là công pháp Nữ Đế tu luyện, cường hoành vô cùng.

Có thể dẫn dụng tinh quang ức vạn dặm trong vũ trụ.

Là phương pháp chủ tu nguyên thần, tu luyện khó nhất chính là tu luyện nguyên thần, nguyên thần càng cường đại, đột phá càng nhanh.

Vương đạo hữu một khi đạt được công pháp này, tu vi liền có thể nâng cao một bước.

Được, đợi ta làm xong việc bên này sẽ đi Tiên Đô.

Thẩm Hạo cũng không từ chối.

Hiển nhiên, vị Nữ Đế này vẫn luôn giải phóng thiện ý với hắn, xem ra là có ý định hợp tác.

Thẩm Hạo cũng vừa vặn muốn xem Nữ Đế trông như thế nào.

Đông Cung Vô Song gật gật đầu, cũng không ép buộc, nếu thực lực Thẩm Hạo không đủ, Đông Cung Vô Song tuyệt đối sẽ không dễ nói chuyện như vậy.

Ngay lúc này, ngọc bài của Đông Cung Vô Song rung lên một trận.

Khi tiếp nhận xong tin tức, Đông Cung Vô Song hít ngược một hơi khí lạnh, sắc mặt ngưng trọng, đôi mắt đẹp chấn kinh không thôi.

Thẩm Hạo tò mò hỏi: Đông Cung đạo hữu, xảy ra chuyện gì rồi.

Đông Cung Vô Song hồi lâu mới hoàn hồn, thần sắc nghiêm túc nói: Vương đạo hữu, là Tây Đô Tiên Triều và Nam Chiếu Tiên Triều đã triệt để khai chiến rồi.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cạn lời, hắn còn tưởng là chuyện gì chứ.

Đại kinh tiểu quái.

Hai đại Tiên Triều đều chết mất hai cái Thái Ất Kim Tiên, không đánh nhau mới là lạ.

Là kẻ đầu têu gây chuyện, Thẩm Hạo nắm rõ trong lòng bàn tay.

Đánh nhau mới tốt, đánh đến ngươi chết ta sống mới có lợi cho Bắc Dương Tiên Triều.

Đông Cung Vô Song lắc đầu nói: Lần này không giống, hai đại Tiên Triều đều đã xuất động La Thiên Thượng Tiên, chiến đấu đã không thể khống chế rồi.

Vốn dĩ không hứng thú lắm, Thẩm Hạo lập tức tỉnh cả người: Chuyện tốt a, như vậy chẳng phải càng có lợi cho Bắc Dương Tiên Triều sao.

Đông Cung Vô Song lắc đầu nói: Tứ đại Tiên Triều tuy rằng cạnh tranh kịch liệt, nhưng chưa bao giờ xuất động La Thiên Thượng Tiên.

Tại Địa Tiên Giới, Yêu Tộc cũng đang hổ rình mồi, một khi La Thiên Thượng Tiên bị tổn thất, Yêu Tộc thừa cơ tiến công thì làm thế nào.

Tốt, đến một cái giết một cái, đến hai cái giết một đôi, dư nghiệt Yêu Tộc người người đều muốn tru diệt.

Tâm tình Thẩm Hạo trong nháy mắt dâng cao.

Vốn dĩ Thẩm Hạo cũng định đi Yêu Tộc tìm hai con hồ ly nhỏ.

Đã Yêu Tộc hổ rình mồi, Thẩm Hạo lại cảm thấy là chuyện tốt.

Nhất cử lưỡng tiện a.

Đông Cung Vô Song nhìn Thẩm Hạo vẻ mặt hưng phấn mà cạn lời.

Chiến tranh là phải chết người đấy, một khi tứ đại Tiên Triều không trụ được, vậy thì Địa Tiên Giới sẽ sinh linh đồ thán.

Thậm chí tứ đại Tiên Triều đều có khả năng bị điên đảo.

Thực lực Yêu Tộc không hề yếu.

Nhưng những chuyện này, Đông Cung Vô Song cũng không giải thích với Thẩm Hạo, mà dặn dò: Sự thái khẩn cấp, ta về phục mệnh trước, Vương đạo hữu, ngươi xử lý xong việc bên này thì cứ mau chóng đến Tiên Đô.

Đông Cung Vô Song đạo hữu xin cứ yên tâm, nhất định sẽ về.

Thẩm Hạo chắp tay nói.

Đông Cung Vô Song gật gật đầu, thân ảnh biến mất tại chỗ.

Lúc này, Hạ Kiếm mới bưng lên hai chén trà.

Thành chủ đại nhân, vị Đông Cung đại nhân kia đâu.

À, cô ấy có việc nên đi trước rồi.

Hạ Kiếm chắp tay nói: Thành chủ đại nhân quả thực lợi hại, không ngờ ngay cả Đông Cung đại nhân cũng đích thân đến mời.

Thẩm Hạo xua tay, bưng chén trà lên nhấp một ngụm: À đúng rồi, thời gian ta không ở đây, hạ giới phi thăng bao nhiêu người.

Hồi bẩm thành chủ, tổng cộng mười lăm người, ngoại trừ mấy vị nữ tử cầm tín vật của ngài đã được an bài tại hậu viện, những người khác đều sắp xếp thủ hộ Ly Hỏa thành.

Thẩm Hạo gật đầu: Ừm, mang danh sách lại đây.

Vâng, thành chủ.

Hạ Kiếm tuy rằng có chút nghi hoặc tại sao thành chủ đại nhân nhà mình lại tò mò về người phi thăng từ hạ giới, nhưng cũng không

dám chậm trễ.

Lập tức lấy ra một bản danh sách đưa cho Thẩm Hạo.

Quét mắt nhìn qua, Thẩm Hạo cười cười, thế mà lại có mấy người quen.

Chưởng môn Thạch Mạc Tây, Mộ Dung Lâm, Uy Chấn Thiên, còn có đệ tử Quan Mộc của chưởng môn cùng với Lăng Tiêu quán chủ của Thanh Phong Quán.

Nhớ năm đó tông môn bách niên đại bỉ, Thẩm Hạo suýt chút nữa đánh cho tên Quan Mộc này vãi cả ra quần.

Bất quá, trước khi Thẩm Hạo đến Huyền Thiên Kiếm Tông, Quan Mộc này đúng là đệ tử có thiên phú tốt nhất.

Có thể phi thăng Địa Tiên Giới, Thẩm Hạo cũng không ngạc nhiên.

Toàn là người quen cũ.

Thấy Thẩm Hạo nhìn danh sách lộ ra một nụ cười, trong lòng Hạ Kiếm liền hiểu rõ, trong này khẳng định có người quen của thành chủ.

Tuy không biết là ai, nhưng mười lăm người này chắc chắn sẽ được quan chiếu đặc biệt.

Thẩm Hạo đưa danh sách lại cho Hạ Kiếm: Được rồi, ngươi lui xuống trước đi, ta đi hậu viện một chuyến.

Vâng, thành chủ.

Về rồi thì đi thăm các nàng trước đã, những chuyện khác tính sau.

Sau khi từ phủ thành chủ đi ra, trên mặt Hạ Kiếm mang theo vẻ nghiêm túc, hắn bước đi vội vã về phía một quảng trường khá rộng rãi trong thành.

Hắn nói với thủ vệ: Đi gọi toàn bộ mười lăm người vừa phi thăng

lúc trước lại đây cho ta, bảo họ đến đại sảnh chờ.

Vâng, Hạ quản gia.

Rất nhanh, đám người Thạch Mạc Tây, Quan Mộc, Uy Chấn Thiên, Lăng Tiêu quán chủ, Mộ Dung Lâm nhận được tin tức đều cảm thấy nghi hoặc.

Sư phụ, rốt cuộc là có chuyện gì.

Hạ quản gia là nhân vật lớn như vậy sao lại đột nhiên muốn gặp chúng ta.

Quan Mộc nghi hoặc hỏi.

Không phải đã nói rồi sao, sau này đừng gọi sư phụ nữa, xưng hô đạo hữu đi.

Thạch Mạc Tây nói.

Một ngày là thầy, cả đời là thầy.

Quan Mộc nghiêm túc đáp.

Uy Chấn Thiên xen vào: Sư huynh, huynh đừng làm khó Quan Mộc nữa.

Thạch Mạc Tây lắc đầu nói: Ta cũng không biết tại sao Hạ quản gia lại triệu kiến chúng ta.

Đây cũng là lần đầu tiên họ tụ tập lại với nhau sau khi chia ra.

Lăng Tiêu ở bên cạnh cũng khá nghi hoặc nói: Thạch đạo hữu, Thẩm Hạo của Huyền Thiên Kiếm Tông các ông không phải đã sớm phi thăng Địa Tiên Giới rồi sao.

Tại sao ta ở Ly Hỏa thành lại chưa từng nghe qua danh hào của hắn.

Nghe vậy, Thạch Mạc Tây thở dài: Địa Tiên Giới một ngày, hạ

giới một năm, chúng ta tuy rằng ở hạ giới đã qua trăm năm, nhưng tại Địa Tiên Giới này bất quá chỉ mới vài tháng.

Phi thăng mới được vài tháng thì có thể làm nên trò trống gì.

Sau khi phi thăng ta liền nghe ngóng tung tích Thẩm Hạo khắp nơi, kết quả Ly Hỏa thành căn bản không có người này.

Huống hồ, lần trước ta nghe nói mấy tháng trước Ly Hỏa thành từng xảy ra một trận đại chiến.

Hai vị cường giả cảnh giới Chân Tiên trong truyền thuyết đối chiến, chém Ly Hỏa thành làm hai nửa, Thẩm Hạo cũng có khả năng đã xảy ra chuyện trong trận chiến đó.

Dù sao cường giả cấp bậc kia uy lực quá kinh người.

Nói đến đây, mọi người đều cảm thấy thương cảm.

Nếu không phải Thẩm Hạo đánh hạ cơ sở cho bọn họ, để bọn họ tiến vào Thượng Cổ chiến trường, bọn họ thực sự không có cơ hội phi thăng.

Trong lòng Thạch Mạc Tây cũng thất vọng một hồi, lúc trước khi độ lôi kiếp còn tưởng là Thẩm Hạo giúp hắn, giờ xem ra không phải.

Tiến vào Địa Tiên Giới mới biết nơi này tàn khốc cỡ nào.

Nhưng cũng có một tia hoài nghi, dù sao Thẩm Hạo có thể quay về Địa Tiên Giới ý nói quay về giúp đỡ lúc độ kiếp ND là chuyện quả thực không thể tin nổi.

Không gặp được Thẩm Hạo, Thạch Mạc Tây cũng không biết giải thích thế nào cho tốt.

Đệ tử của Thạch Mạc Tây là Quan Mộc trong lòng càng bị đả kích nặng nề.

Vốn tưởng rằng thiên phú dị bẩm, tại Tiên Giới cũng có thể lăn

lộn ra chút danh tiếng, ai ngờ, chẳng là cái gì cả.

Thiên phú từng lấy làm kiêu ngạo, tại Địa Tiên Giới này lại là tồn tại cấp thấp nhất, không có chút ưu thế nào.

Giống như thanh niên ở huyện nhỏ, dùng thành tích đứng đầu thi đỗ đại học, kết quả phát hiện bên trong toàn thiên tài, trên quốc tế còn có thiên tài trường danh tiếng thế giới, thiên tài nhiều như lông trâu.

Muốn bối cảnh không bối cảnh, muốn thiên phú cũng không bằng người ta.

Sự chênh lệch quá lớn khiến hắn có chút trầm cảm.

Mộ Dung Lâm cũng thương cảm y như vậy, hắn có được tạo hóa như ngày hôm nay, tất cả đều do Thẩm Hạo ban tặng.

Giữa đường có người đưa linh đan cho hắn, tuy không hiện thân nhưng hắn biết nhất định là Thẩm Hạo.

Loại tiên đan đó, phi thăng Địa Tiên Giới mới biết, tiên nhân bình thường đều không ăn nổi, rất rõ ràng là Thẩm Hạo cho.

Sau khi phi thăng cũng đi khắp nơi nghe ngóng tung tích Thẩm Hạo nhưng căn bản không có người này.

Lăng Tiêu thấy thế liền không nói nữa.

Hắn vừa phi thăng lên cũng là hai mắt tối thui.

Tưởng rằng Thẩm Hạo của Huyền Thiên Kiếm Tông đã phi thăng trăm năm rồi thì còn có chỗ chiếu ứng.

Ai ngờ lại là bộ dạng này.

Lúc này, một tiếng bước chân truyền đến, quản gia Hạ Kiếm đi vào.

Đám người Thạch Mạc Tây lập tức đứng thẳng người, vẻ mặt

cung kính.

Chương 759

Hạ Kiếm nhìn quanh bốn phía, nhìn mọi người một lượt, khẽ ho một tiếng lúc này mới nói: Ta cũng không nói nhảm nữa, từ hôm nay trở đi, mười lăm người các ngươi không cần phải đi canh cửa thành nữa.

Đồng thời, đãi ngộ của các ngươi cũng được nâng cao, tiên linh thạch tăng gấp đôi, lát nữa có thể đến Tàng Kinh Các, mỗi người chọn một bộ công pháp, nghe rõ chưa.

Đã rõ.

Đám người Thạch Mạc Tây vội vàng đáp.

Tuy rằng không biết trong hồ lô của Hạ Kiếm bán thuốc gì, nhưng lợi ích đưa tới là hàng thật giá thật.

Mọi người đương nhiên vui mừng.

Rất tốt, tu luyện cho tốt, đừng phụ sự kỳ vọng của thành chủ đối với các ngươi.

Hạ Kiếm nói xong liền xoay người rời đi.

Đợi sau khi Hạ Kiếm đi, đám người Thạch Mạc Tây, Mộ Dung Lâm, Uy Chấn Thiên phấn chấn không thôi.

Mười người khác cũng hưng phấn y hệt, được Hạ Kiếm quan chiếu, đó thực sự là một bước lên trời.

Trong đó một người kích động nói: Chẳng lẽ thành chủ lão nhân gia ngài thưởng thức chúng ta.

Chắc chắn rồi, không phải thành chủ thưởng thức thì tại sao Hạ quản gia lại tốt với chúng ta như vậy.

Được thành chủ thưởng thức, ta lo gì không phát đạt.

Lão Lý ta cuối cùng cũng có ngày ngóc đầu lên được rồi.

Không sai, sau này nhất định phải tu luyện thật tốt để báo đáp thành chủ.

Ngay cả Thạch Mạc Tây vốn trầm ổn cũng hưng phấn không thôi: Xem ra là cơ duyên của chúng ta tới rồi, lần này nhất định phải trân trọng gấp bội, nắm bắt kỳ ngộ này, ngàn vạn lần không thể để mất.

Mộ Dung Lâm: Vâng chưởng môn, đợi ta lăn lộn khá lên rồi nhất định sẽ đi tìm Thẩm sư thúc.

Uy Chấn Thiên vỗ vỗ vai Mộ Dung Lâm: Ta ủng hộ ngươi, ta tin tưởng tên Thẩm Hạo kia tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện, hắn không giống người thường.

Không thể dùng tư duy của người thường để nhìn nhận.

Ở Địa Tiên Giới đã từng nghe qua có ai có thể xuống hạ giới chưa.

Đến Địa Tiên Giới, Uy Chấn Thiên cũng tìm hiểu sơ qua, nhưng chưa từng nghe nói có ai có thể xuống hạ giới, cho dù là Kim Tiên cũng không được, điều này đủ để chứng minh sự bất phàm của Thẩm Hạo.

Thạch Mạc Tây vội vàng ngắt lời khẽ nhắc: Suỵt, nhỏ tiếng một chút, loại chuyện này sau này ngàn vạn lần đừng nói, không chỉ rước họa cho Thẩm Hạo, chúng ta cũng sẽ gặp bất trắc.

Thực lực không được thì cứ kẹp chặt đuôi mà làm người.

Chưởng môn giáo huấn phải.

Uy Chấn Thiên lập tức phản tỉnh, hắn cũng cảm thấy mình lỡ lời.

Nơi này không phải Huyền Thiên Kiếm Tông, nhất thời chưa thích ứng kịp.

Được rồi, đến Địa Tiên Giới, chúng ta bình đẳng với nhau, không có chuyện sư phụ và chưởng môn, mọi người đều là đồng hương, đều là đạo hữu.

Thạch Mạc Tây nhấn mạnh lại lần nữa.

Vâng, Thạch đạo hữu.

Đi, chúng ta đi chọn công pháp.

Ha ha, cùng đi.

Bất tri bất giác, một buổi tối đã trôi qua.

Thẩm Hạo cũng làm xong việc.

Phượng Xu cạn lời toàn tập.

Nàng vẫn là lần đầu tiên gặp loại người như Thẩm Hạo.

Đến cảnh giới này, ai mà chẳng bận rộn theo đuổi đại đạo, cả ngày bế quan.

Nhưng Thẩm Hạo thì khác, đối với phụ nữ vẫn nhiệt tình như vậy.

Không chỉ là một người, mà là một đám.

Thẩm Hạo cười nói với mấy nàng Vân Trúc, Vọng Thư, Mạnh Tuyền Cơ: Đến Địa Tiên Giới còn thích ứng không.

Mạnh Tuyền Cơ khẽ thở dài: Tiên linh khí ở nơi này đúng là nồng đậm, nhưng giờ khắc này mới biết chênh lệch thiên phú quá lớn.

Đúng vậy, căn bản không so được.

Thấy các nàng nói vậy, Thẩm Hạo bảo: Yên tâm, ta đã tìm được biện pháp có thể thay đổi thể chất của các nàng.

Thật sao phu quân.

Đương nhiên là thật, còn lừa các nàng làm gì.

Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Thiền, Tô Quyên cũng vô cùng động tâm.

Các nàng từ sau khi phi thăng lên vẫn luôn tu luyện, nhưng tiến triển thủy chung chậm chạp.

Nếu có thể thay đổi thể chất, đó thực sự là một bước lên trời.

Thẩm Hạo lúc này mới nói: À đúng rồi, vừa nãy ta còn nhìn thấy lão chưởng môn Thạch Mạc Tây của Huyền Thiên Kiếm Tông đấy.

Chưởng môn sư huynh cũng phi thăng rồi.

Bốn chị em Tô Ngọc đồng thanh hỏi.

Chưởng môn sư huynh thế mà cũng phi thăng, thật sự là quá tốt rồi.

Tô Thiền có chút vui mừng nói.

Tuy rằng biết Địa Tiên Giới một ngày bằng Linh Vân đại lục một năm, nhưng về mặt cảm giác vẫn chưa thích ứng kịp, không xuống hạ giới thì thật sự không cảm nhận được.

Cứ cảm giác như mới chớp mắt một cái, chưởng môn sư huynh đã phi thăng.

Trong lòng vẫn rất vui mừng.

Những cô gái khác thì không có cảm xúc gì mấy, bọn họ với Thạch Mạc Tây lại không thân quen.

Thẩm Hạo nói: Ừm, đến lúc đó các nàng có thể đi gặp mặt một chút, hiện nay Ly Hỏa thành quy về ta quản hạt, tìm chút người mình dùng cũng quen tay.

Đã biết, phu quân.

Bốn chị em Tô Thiền quả thật muốn đi gặp chưởng môn sư huynh một chút.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo nói: Được rồi, việc chính làm xong rồi, cũng nên nói chuyện khác.

Nghe vậy, trong lòng các nàng vui vẻ, tinh thần phấn chấn hẳn lên.

Tối hôm qua, Thẩm Hạo vô tình tiết lộ một tin tức, hắn đã thành công tìm được Thất Thải Liên Ngẫu.

Một loại phương pháp thần kỳ có thể triệt để thay đổi thể chất của các nàng.

Tin tức này giống như ném một tảng đá lớn xuống mặt hồ phẳng lặng, trong nháy mắt kích khởi ngàn con sóng.

Đối với mỗi người mà nói, sở hữu một bộ linh thể cường đại trác tuyệt không nghi ngờ gì là chuyện mơ ước tha thiết.

Dù sao ai mà chẳng hy vọng thể chất của mình trở nên cường hãn hơn, siêu quần bạt tụy hơn, các nàng cũng không ngoại lệ.

Loại cám dỗ này thực sự khó mà cưỡng lại.

Thất Thải Liên Ngẫu đã nói trước đó, có thể nói là đã tới tay, tùy thời đều có thể dùng.

Bất quá, Thất Thải Liên Ngẫu này cũng có tác dụng phụ, đó chính là sau khi thay đổi, tu vi cao nhất chỉ có thể đến Kim Tiên, cao hơn nữa thì không được.

Điểm này, ta nói trước với các nàng.

Thẩm Hạo nói.

Nghe vậy, chỉ thấy đôi mắt các nàng đột nhiên bộc phát ra hào quang sáng ngời.

Giờ khắc này trên mặt họ không những không có chút vẻ tự ti nào, ngược lại tràn ngập chờ mong cùng hưng phấn.

Đối với bọn họ mà nói, nếu thật sự có thể thành công tái tạo tiên thể, như vậy cho dù tu vi cao nhất chỉ có thể dừng bước ở cảnh giới Kim Tiên, cũng đã trở nên không đáng nhắc tới.

Dù sao, sở hữu một cỗ tiên thể mới tinh lại cường đại đã là quá đủ rồi.

Đừng nói Kim Tiên, cho dù là Chân Tiên cũng cười đến không khép được miệng.

Lúc này, niềm vui sướng của các nàng lộ rõ trên mặt, cười đến hoa chi loạn chiến.

Dường như ngay cả không khí xung quanh cũng bị niềm vui này lây nhiễm.

Phu quân.

Yêu cầu này của chàng không khỏi quá cao rồi.

Đó chính là Kim Tiên nột.

Phải biết rằng, nếu ta không có tiên thể, e rằng không ăn không ngủ tu luyện dùng thời gian cả vạn năm cũng khó mà đến được cảnh giới Kim Tiên.

Tu vi chỉ có thể đến Kim Tiên, đây đâu phải khuyết điểm, toàn là ưu điểm a.

Tô Ngọc trợn to đôi mắt đẹp, vẻ mặt đầy thần sắc khó tin, nghĩ không thông Thẩm Hạo ngay cả Kim Tiên cũng chướng mắt.

Đúng đấy phu quân, yêu cầu của chàng thực sự quá cao, Kim Tiên đã đủ mạnh rồi.

Tô Quyên hưng phấn không thôi.

Mạnh Tuyền Cơ: Sử dụng Thất Thải Liên Ngẫu, tu vi đều đến Kim Tiên rồi, cái này đã là nghịch thiên, khuyết điểm gì cũng không

sao cả.

Kim Tiên a, đây chính là Kim Tiên a, trước kia xa vời không thể với tới, hiện tại cư nhiên có thể thực hiện được, phu quân chàng quá lợi hại.

Vân Trúc vui mừng khôn xiết.

Nhìn dáng vẻ hưng phấn kích động của các nàng, những lời phía sau của Thẩm Hạo liền không nói ra được nữa.

Được rồi, nếu các nàng không có ý kiến là được, ai muốn tái tạo tiên thể thì giơ tay.

Soạt, tất cả mọi người đều giơ tay.

Biết rồi, bất quá cái vụ tái tạo tiên thể này ta còn chưa làm bao giờ, đợi ta dùng thông thạo rồi tính sau.

Đã biết thưa phu quân.

Thẩm Hạo gật đầu: Các nàng tiếp tục tu luyện, ta đi tìm một người luyện tay nghề trước đã.

Từ trong phòng đi ra, Phượng Xu cạn lời: Ngươi bận rộn cả buổi tối, chuyện này có ý nghĩa gì không.

Rất có ý nghĩa a, ngươi không thấy thế à.

Thẩm Hạo nói.

Nhàm chán.

Phượng Xu nói xong liền không đáp lời nữa.

Thẩm Hạo cũng lười giải thích, thân là một con chim, thế mà lại không biết công dụng của chim, đúng là phế rồi.

Thẩm Hạo sau khi trở về phòng mình, lập tức truyền âm: Hạ Kiếm, tới ngay.

Nhận được truyền âm của Thẩm Hạo, trong lòng Hạ Kiếm chấn động, hắn biết rõ thành chủ triệu hoán nhất định có việc quan trọng cần thương lượng, ngay lập tức không dám chậm trễ chút nào.

Liền như một trận gió lốc lao nhanh về phía phòng Thẩm Hạo.

Chỉ chốc lát sau, Hạ Kiếm đã tới trước cửa phòng Thẩm Hạo.

Hắn chỉnh lý lại y phục có chút xộc xệch, điều chỉnh hô hấp, lúc này mới nhẹ nhàng gõ cửa, cung kính hỏi: Thành chủ, không biết ngài tìm thuộc hạ là có việc gì.

Vào đi.

Vâng, thành chủ.

Nhìn thấy Hạ Kiếm, Thẩm Hạo vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt như đuốc nhìn thẳng vào đối phương, không nói nhảm, đi thẳng vào vấn đề: Bản thành chủ cơ duyên xảo hợp đạt được một kiện thiên tài địa bảo —— Thất Thải Liên Ngẫu.

Không biết ngươi đối với Thất Thải Liên Ngẫu này có hiểu biết gì không.

Nghe thấy lời này, trên mặt Hạ Kiếm nháy mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, vạn vạn không ngờ Thẩm Hạo thế mà có thể có được Thất Thải Liên Ngẫu, càng chấn kinh hơn là cư nhiên lại nói cho hắn biết.

Thân thể hắn khẽ run lên, lập tức vội vàng cung kính gật đầu đáp: Hồi bẩm thành chủ, cái tên Thất Thải Liên Ngẫu này, tiểu nhân tự nhiên là có nghe thấy.

Tương truyền Thất Thải Liên Ngẫu này sở hữu khả năng thần hồ kỳ kỹ, có thể tái tạo nhục thân.

Không chỉ như thế, một khi thành công tái tạo nhục thân, thân thể mới sinh thành sẽ trực tiếp biến thành tiên linh thể.

Chỗ thần kỳ của nó quả thực siêu hồ tưởng tượng.

Chương 760

Chính vì vậy, tu tiên giả không ai là không tha thiết ước mơ Thất Thải Liên Ngẫu, đổ xô vào tìm kiếm.

Tuy nhiên.

Nói đến đây, Hạ Kiếm hơi dừng lại một chút, thần sắc trở nên ngưng trọng, tiếp tục nói: Chỉ là Thất Thải Liên Ngẫu này vẫn luôn được truyền là cất giấu trong Xích Diễm bí cảnh thần bí khó lường.

Mà Xích Diễm bí cảnh kia có thể nói là hung hiểm vạn phần, nghe đồn bên trong hoàn cảnh ác liệt cực điểm, đâu đâu cũng có liệt hỏa hừng hực thiêu đốt cùng các loại yêu thú cường đại mà quỷ dị.

Cho dù là thực lực cao cường như Kim Tiên tiến vào trong đó cũng là cửu tử nhất sinh, sơ sẩy một chút liền sẽ mệnh tang hoàng tuyền nột.

Thẩm Hạo khẽ gật đầu, tỏ vẻ tán thành, chậm rãi nói: Ừm, cũng coi như không tồi, có kiến thức như vậy cũng là hiếm có.

Chỉ là làm quản gia của bản thành chủ, tu vi Nhân Tiên cảnh cỏn con này của ngươi thực sự là có chút khiên cưỡng, thật sự là khó có thể lấy ra để nói chuyện.

Nghe lời này, sắc mặt Hạ Kiếm nháy mắt đỏ bừng như tôm luộc, hắn cúi đầu, vẻ mặt đầy xấu hổ.

Giọng nói hơi run rẩy: Xin. xin lỗi, thành chủ đại nhân, đều tại thuộc hạ vô năng, làm mất mặt ngài, là ta kéo chân sau.

Chỉ cần ngài tìm được người quản gia thích hợp hơn, thuộc hạ nhất định sẽ không chút do dự lập tức từ chức, tuyệt không làm lỡ đại sự của thành chủ ngài.

Nói xong, hắn liền cúi rạp người xuống thật sâu, dường như muốn dùng cách này để biểu đạt sự áy náy sâu sắc trong nội tâm.

Hạ Kiếm tưởng Thẩm Hạo cảm thấy hắn mất mặt, muốn đổi hắn đi.

Dù sao đường đường là Kim Tiên, quản gia thực lực chỉ là Nhân Tiên cảnh cỏn con, quả thực có chút mất mặt.

Năm xưa quản gia Quách An của Bách Dư thành chủ Trần Tĩnh tu vi đều là Dương Tiên cảnh, căn bản không so được.

Thẩm Hạo xua tay nói: Cái não của ngươi một chút cũng không linh quang, ai bảo ngươi ta muốn đuổi ngươi đi.

Hạ Kiếm sững sờ, ngay sau đó một ý nghĩ chấn kinh dâng lên trong đầu.

Hít sâu một hơi, giọng điệu Hạ Kiếm đều có chút run rẩy: Ngài. thành chủ ngài không phải là muốn cho ta dùng Thất Thải Liên Ngẫu đấy chứ.

Thẩm Hạo thản nhiên cười nói: Coi như ngươi có chút não, không cho ngươi dùng, chẳng lẽ cho ta dùng.

Ông đây còn cần thứ đồ chơi này sao.

Oanh.

Hạ Kiếm chỉ cảm thấy đại não trống rỗng, một khắc này ý thức đều biến mất.

Hắn nghe thấy cái gì.

Thẩm Hạo cư nhiên cho hắn dùng Thất Thải Liên Ngẫu a, trời ạ, thế giới này quá điên rồ rồi.

Thất Thải Liên Ngẫu chính là thiên tài địa bảo cấp bậc nghịch thiên trong truyền thuyết.

Đừng nói là sở hữu, cho dù chỉ là nhìn từ xa một cái, đối với Hạ Kiếm mà nói đều là một loại xa vọng.

Mà Hạ Kiếm thì sao.

Giống như một kẻ bình phàm vô kỳ, không có bối cảnh và thực lực như hắn, cả đời này ngay cả nằm mơ cũng chưa từng dám huyễn tưởng có thể có được bảo vật trân quý hiếm có như thế.

Nhưng mà, lệnh hắn vạn vạn không ngờ tới chính là, Thẩm Hạo thế mà lại khẳng khái hào phóng như vậy, nguyện ý lấy Thất Thải Liên Ngẫu này ra cung cấp cho hắn sử dụng.

Loại ngạc nhiên mừng rỡ đột như kỳ lai này, làm cho hắn cảm thấy phảng phất như đang ở trong mộng ảo, khó tin nhưng lại tràn đầy vui sướng.

Hồi lâu mới hoàn hồn.

Kích động đến mức toàn thân máu huyết đều đang thiêu đốt.

Phịch một tiếng, quỳ gối trước mặt Thẩm Hạo, không muốn sống mà dập đầu.

Đa tạ thành chủ thành toàn, đa tạ tạ thành chủ thành toàn.

Thẩm Hạo nói: Nói trước nhé, chuyện tái tạo tiên thể này có rủi ro, ngươi phải chuẩn bị tâm lý cho tốt.

Hay là tìm một tên tử tù phạm nhân thử xem sao.

Đừng, ngàn vạn lần đừng, thành chủ đại nhân, dùng ta là được, cái mạng hèn này của ta không đáng giá.

Thiên tài địa bảo như Thất Thải Liên Ngẫu, sao có thể để tử tù dùng.

Cho dù là chết, ta cũng nguyện ý.

Trước khi chết có thể kiến thức một phen Thất Thải Liên Ngẫu, đối với ta mà nói thật sự là vinh hạnh to lớn.

Hạ Kiếm vội vàng dập đầu nói.

Hạ Kiếm cũng biết Thẩm Hạo lấy hắn ra làm thí nghiệm, nhưng đối với hắn mà nói, đây cũng là cơ duyên tày trời, vạn vạn không thể bỏ qua.

Nếu vạn nhất tử tù dùng, thí nghiệm thành công, Thẩm Hạo không cho hắn dùng nữa, thì bầu trời sụp đổ mất.

Cơ duyên bực này nếu bỏ lỡ, cả đời này đều sẽ không tha thứ cho chính mình.

Đã như vậy, thì là ngươi đi.

Hiện tại đi sắp xếp một chút, ta giúp ngươi tái tạo tiên thể.

Thẩm Hạo nói.

Vâng thành chủ, ta đi phân phó ngay đây.

Hạ Kiếm kích động đến mức hai chân đều đánh vào nhau.

Lập tức chạy ra ngoài.

Sau khi Hạ Kiếm đi, Thẩm Hạo hỏi: Này nương tử, cái thao tác tái tạo tiên thể này cụ thể nói chi tiết xem, ta thật sự không hiểu.

Ừm, để hắn nguyên thần xuất khiếu, gửi nguyên thần vào trong U Minh Hoa.

Rất nhanh, Hạ Kiếm liền đi mà quay lại.

Nhìn thấy Thẩm Hạo, Hạ Kiếm không nói hai lời, lại quỳ xuống, ba ngón tay chỉ lên trời: Thành chủ, bất kể thành bại hay không, đại ân đại đức của ngài, không gì báo đáp được.

Hạ Kiếm ta xin thề với thiên đạo, nguyện chung thân hiệu trung

thành chủ, nếu có hai lòng, vạn kiếp bất phục.

Đối với việc Hạ Kiếm trung thành hay không, Thẩm Hạo căn bản không để ý, không nghe lời thì làm thịt thôi.

Thẩm Hạo ngoại trừ chính mình ra thì ai cũng không tin.

Vì thế hắn xua tay: Được rồi, ngồi xuống, bắt đầu nào, ngươi cho nguyên thần xuất khiếu đi.

Vâng, thành chủ.

Lời vừa dứt, Hạ Kiếm lập tức phóng thích nguyên thần không chút giữ lại trước mặt Thẩm Hạo.

Chỉ thấy trong lòng bàn tay phải của Thẩm Hạo xuất hiện thêm một đóa hoa màu tím.

Chính là U Minh Hoa.

Chỉ thấy Thẩm Hạo nhẹ nhàng vung tay phải lên, giống như thi triển một loại pháp thuật thần kỳ nào đó, nguyên thần vốn đang du ly bên ngoài của Hạ Kiếm trong nháy mắt hóa thành một đạo lưu quang, với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai chui vào trong U Minh Hoa.

Ngay sau đó, hắn động tác thành thạo từ trong lòng lấy ra một ngó sen tỏa ra ánh sáng bảy màu, đặt nó trên mặt đất, cũng nhanh chóng nặn ra một hình dạng uyển như hình người.

U Minh Hoa và Thất Thải Liên Ngẫu đều trôi nổi giữa không trung.

Đột nhiên, trong lòng bàn tay Thẩm Hạo toát ra ba đóa hỏa diễm.

Rất nhanh, những ngọn lửa này hợp thành một luồng, bao bọc lấy Thất Thải Liên Ngẫu và U Minh Hoa.

Bắt đầu luyện hóa.

Thất Thải Liên Ngẫu, dưới sự nung đốt của Thẩm Hạo, bắt đầu biến đổi hình dạng.

Đồng thời, thần thức của Thẩm Hạo cũng luôn nhìn chằm chằm vào Hạ Kiếm.

Vạn nhất có nguy hiểm cũng kịp thời cứu trợ, dù sao Thẩm Hạo cũng không có kinh nghiệm gì.

Rất nhanh, Thất Thải Liên Ngẫu và U Minh Hoa đều bốc lên một làn hỏa diễm nhàn nhạt.

Thất Thải Liên Ngẫu tạo hình vô cùng nhanh, vài phút liền hình thành hình dạng, không khác Hạ Kiếm là bao.

U Minh Hoa cũng đang từ từ hòa làm một thể với nguyên thần Hạ Kiếm.

Một canh giờ sau, U Minh Hoa hóa thành một dòng chất lỏng, bao bọc lấy nguyên thần Hạ Kiếm.

Mà Thất Thải Liên Ngẫu cũng tạo hình thành công.

Phượng Xu khá kinh ngạc nói: Thủ pháp này của ngươi không tồi, khống chế đối với Tam Muội Chân Hỏa, quả thực như sai khiến cánh tay.

Ngươi có phải biết luyện đan, còn biết cả trận pháp không.

Thẩm Hạo gật đầu: Ừm, lược hiểu.

Phượng Xu: Dung hợp U Minh Hoa và Thất Thải Liên Ngẫu đi.

Thế là Thẩm Hạo làm theo, kết quả dịch lỏng U Minh Hoa nửa ngày không cách nào dung hợp.

Phượng Xu: Dung hợp chậm chạp, nhỏ lên một giọt Thần Tuyền là được.

Thẩm Hạo: Một giọt có ít quá không.

Đủ rồi, trước kia không biết ngươi biết luyện đan, hơn nữa thủ pháp tạo hình này của ngươi quá lợi hại, hoàn toàn chính là tái tạo một người.

Thực lực bậc này, một giọt Thần Tuyền dùng để dung hợp là đủ rồi.

Thần Tuyền trân quý như vậy không thể lãng phí.

Phượng Xu nói.

Được, nghe ngươi.

Thẩm Hạo cũng không từ chối.

Nhỏ một giọt Thần Tuyền, lập tức một trận lam quang lóe lên, đem dịch lỏng của Thất Thải Liên Ngẫu và U Minh Hoa toàn bộ dung hợp lại với nhau.

Xảy ra phản ứng hóa học.

Thẩm Hạo thì thu hồi hỏa diễm, tò mò nhìn.

Rất nhanh, liền toàn bộ thành công.

Còn đừng nói, Thẩm Hạo lúc này mới phát hiện Thần Tuyền này công dụng cũng không ít.

Chương 761

Còn có thể dùng làm dung môi.

Bất tri bất giác, một ngày đã trôi qua.

Khiến Thẩm Hạo không ngờ lại chậm như vậy.

Ngày hôm sau, Hạ Kiếm tỉnh dậy, với thân thể hoàn toàn mới, quỳ gối trước mặt Thẩm Hạo: Đa tạ thành chủ tái tạo chi ân.

Thẩm Hạo tò mò hỏi: Thân thể có chỗ nào không thích ứng không.

Hạ Kiếm lắc đầu: Thành chủ, tạm thời không có.

Nghe nói, Thất Thải Liên Ngẫu này sau khi tái tạo tiên thể, còn có một công năng, thân thể đứt gãy cũng có thể rất nhanh nối liền lại, để ta thử xem.

Thành chủ, tùy ý sử dụng.

Thẩm Hạo gật gật đầu, lấy ra một thanh phi kiếm, trực tiếp chặt đứt một cánh tay của Hạ Kiếm.

Đau đến mức trán Hạ Kiếm toát đầy mồ hôi lạnh.

Có cảm giác đau không.

Thẩm Hạo tò mò hỏi.

Thành chủ, có.

Thẩm Hạo hài lòng nói: Rất tốt, có cảm giác đau chứng tỏ thành công rồi, nếu mà không có cảm giác, thì thứ đồ chơi này chính là phế vật.

Nói xong, Thẩm Hạo trực tiếp giúp Hạ Kiếm nối lại cánh tay bị đứt.

Rất nhanh liền hoàn hảo như lúc ban đầu.

Quả thực không tồi.

Hạ Kiếm cũng thở phào nhẹ nhõm: Đa tạ thành chủ đại nhân.

Bỗng nhiên, trong lòng Thẩm Hạo khẽ động: Ngươi đi tìm một nữ tiên thử xem, xem có hứng thú với phụ nữ không.

Hạ Kiếm sững sờ một chút, hoàn toàn không ngờ Thẩm Hạo lại bảo hắn làm như vậy.

Nhưng ân tình của Thẩm Hạo nặng tựa núi Thái Sơn, ơn tái tạo, cho dù bảo hắn đi chết cũng sẽ không từ chối.

Vâng thành chủ, ta đi nhà lao tìm một nữ tiên ngay đây.

Tiếp theo, Thẩm Hạo được xem miễn phí một màn phim hành động người thật đóng.

Xem xong, Thẩm Hạo hài lòng nói: Tạm được, vô cùng bình thường, hết thảy đều không phải vấn đề.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo truyền âm cho Hạ Kiếm: Ngươi đi bế quan mấy ngày trước đi, thích ứng với thân thể mới một chút, qua hai ngày nữa sẽ truyền thụ công pháp cho ngươi.

Vâng, thành chủ.

Đã Hạ Kiếm thành công rồi, Thẩm Hạo cũng nên phẫu thuật cho các nàng trong hậu cung.

Bất quá, trước tiên cứ an bài tốt cho bốn cô gái ở Linh Vân đại lục đã rồi tính sau.

Đã định đi Linh Vân đại lục, vậy thì không thể mang theo Phượng Xu bên ngoài.

Vì thế, Thẩm Hạo liền an trí Huyễn Kim Hồ và Phượng Xu cùng

các nữ nhân vào trong tẩm cung Tiên Khí để tu luyện.

Vừa hay, có thể bảo vệ các nàng.

Chỉ là các nàng không nhận ra sự tồn tại của Phượng Xu mà thôi.

Lúc sắp đi, Thẩm Hạo dặn dò: Phượng Xu, nhớ bảo vệ bọn họ.

Phượng Xu vẻ mặt bất đắc dĩ đáp: Ta biết rồi.

Đường đường là tộc trưởng của Phượng Hoàng nhất tộc, vậy mà lại luân lạc đến mức phải đi bảo vệ đám vợ nhỏ cho con người.

Chuyện này mà nói ra, chắc chắn sẽ bị các thần thú khác cười chê.

Nhìn biểu cảm của Phượng Xu, Thẩm Hạo hỏi: Sao thế.

Cảm thấy mất mặt à.

Đương nhiên.

Thẩm Hạo cười nói: Phàm trần có câu, phượng hoàng sa cơ không bằng gà, có cái lông gì mà mất mặt.

Nhớ kỹ ngươi là một con chim, có mất thì cũng là mất mặt chim thôi.

Ngươi.

Phượng Xu bị Thẩm Hạo chọc tức đến bốc hỏa, ngọn lửa trên đỉnh đầu cũng bùng lên.

Nhưng Thẩm Hạo căn bản không thèm đếm xỉa đến cô ta, từ Huyễn Kim Hồ đi ra, Thẩm Hạo dặn dò các nữ nhân một phen, rồi biến mất tại chỗ, tiến vào trong không gian.

Mạnh Tuyền Cơ, Vọng Thư, Vân Trúc, Tống Vĩnh Từ và các nữ nhân cũng đều biết Thẩm Hạo đi Linh Vân đại lục, nên cũng không có gì lo lắng.

Về phần an nguy của Thẩm Hạo, trước kia có lẽ còn lo, nhưng

theo cảnh giới của hắn tăng lên nhanh chóng, căn bản không cần lo lắng.

Có lẽ chỉ một lúc không gặp, cảnh giới của Thẩm Hạo lại đột phi mãnh tiến, tình huống này cũng không phải lần một lần hai, đã tập mãi thành quen.

Thẩm Hạo hiện tại, bọn họ đều không có tư cách để lo lắng.

Ngay khoảnh khắc Thẩm Hạo bước vào không gian, lượng lớn sương mù màu trắng giống như thủy triều cuộn trào mãnh liệt từ bốn phương tám hướng điên cuồng ùa tới.

Những sương mù trắng này đậm đặc đến mức gần như không thể tan ra, chúng nhanh chóng bao phủ cả người Thẩm Hạo vào trong.

Thẩm Hạo lại không hề hoảng loạn chút nào, dang rộng hai tay, tựa như một cái vòng xoáy khổng lồ, tham lam hấp thu những luồng sương trắng đang liên tục tuôn vào trong cơ thể.

Theo thời gian trôi qua, khí tức tản ra trên người Thẩm Hạo đã bắt đầu tăng lên với tốc độ kinh người.

Rất nhanh liền đến Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ đỉnh phong, chỉ một lát sau, liền thế như chẻ tre đột phá đến Thái Ất Kim Tiên trung kỳ.

Mà thế thăng tiến này vẫn chưa dừng lại, ngược lại càng thêm mãnh liệt.

Rất nhanh, hắn lại một lần nữa vượt qua trung kỳ, trực tiếp đến cảnh giới trung kỳ đỉnh phong, khí thế quanh thân lại lần nữa bạo tăng, một đường hát vang tiến mạnh, cuối cùng thành công bước vào hàng ngũ Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ.

Mãi cho đến lúc này, luồng khí tức vốn đang tăng vọt kia mới từ từ bình ổn lại, ổn định ở Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ.

Cảm nhận năng lượng khổng lồ trong cơ thể, tâm trạng Thẩm Hạo vô cùng tốt.

Thở phào một hơi, cảm giác sức mạnh phi thăng, sướng.

Dopamine tiết ra ít nhất đã là năm trăm phần trăm rồi, còn đã nghiền hơn cả đàn bà.

Đồng thời, Thẩm Hạo cũng xử lý ký ức của Cố Hoành thuộc Nam Chiếu Tiên Triều và Bắc Minh Uyên thuộc Tây Đô Tiên Triều.

Thu được lượng lớn công pháp, cũng như tin tức nội bộ.

Có một điểm khiến Thẩm Hạo nghi hoặc, vì sao Càn Khôn Độn Pháp trong ký ức của Bắc Minh Uyên và Càn Khôn Độn Pháp của Vương Thủ Nhất lại không giống nhau.

Hai tầng đầu đều giống nhau, tầng thứ ba có chút biến hóa.

Thế là, Thẩm Hạo thử tu luyện Càn Khôn Độn Pháp của Bắc Minh Uyên một chút.

Tức thì, suy nghĩ thông suốt không trở ngại, tầng thứ ba hào vô trắc trở, hết thảy đều trở nên hợp lý, tu luyện độ khó cũng không lớn.

Nói cách khác, công pháp của Bắc Minh Uyên là chính xác.

Vậy thì vấn đề đến rồi, thứ Thẩm Hạo tu luyện trước đó là bản nhái.

Tuy rằng chỉ sửa đổi tầng thứ ba, sửa đổi cũng không tính là nhiều, nhưng chính là luyện cả đời cũng luyện không được.

Điều này làm Thẩm Hạo rất khó chịu, thảo nào trước đó mãi vẫn tham ngộ không thấu.

Càn Khôn Độn Pháp lấy được từ chỗ Vương Thủ Nhất trước đó là có vấn đề, hóa ra là hàng giả.

Nhưng, Vương Thủ Nhất khẳng định sẽ không lừa Thẩm Hạo, dù sao người chết là sẽ không nói dối.

Vậy thì vấn đề nằm ở trên người Bắc Minh Cô Hồng.

Hoặc là chính Bắc Minh Cô Hồng cũng không biết là giả, hoặc là Bắc Minh Cô Hồng cố ý sửa đổi công pháp, rồi mới trao đổi với Vương Thủ Nhất.

Đem tầng thứ ba sửa lại.

Căn cứ theo ký ức của Bắc Minh Uyên, Càn Khôn Độn Pháp này cũng không phải thứ quá cơ mật, cứ để ở Tàng Kinh Các của gia tộc Bắc Minh, Bắc Minh Cô Hồng khẳng định đã xem qua.

Công pháp của Bắc Minh Uyên cũng là học từ Tàng Kinh Các, vậy nói cách khác, công pháp là bị Bắc Minh Cô Hồng sửa đổi.

Mẹ nó, lương tâm thối nát cực kỳ.

Trước đó, Thẩm Hạo thà tin là thể chất của mình không đủ mạnh, cũng chưa từng nghi ngờ vấn đề ở công pháp.

Xem ra vẫn là quá đơn thuần, không hiểu lòng người hiểm ác.

Có ký ức của Bắc Minh Uyên, tầng thứ ba Càn Khôn Độn Pháp khoảnh khắc liền lĩnh ngộ.

Đồng thời, Đạo Linh Thể của Thẩm Hạo lần nữa tăng lên đạt tới 85%.

Vốn dĩ Thẩm Hạo còn định đi Linh Vân đại lục một chuyến, nhưng hiện tại tu vi đột nhiên bạo tăng, khiến Thẩm Hạo bỏ đi ý định này.

Dù sao để lộ khí tức cũng là vô cùng trí mạng.

Vì thế, lợi dụng không gian, trực tiếp đi tới Thượng Cổ chiến trường.

Thượng Cổ chiến trường, hiện nay tu vi cao nhất cũng bất quá là Vũ Hóa cảnh.

Đối với Thẩm Hạo mà nói, giống như sâu kiến, căn bản không có chút uy hiếp nào.

Tìm một sơn cốc không người, Thẩm Hạo liền bắt đầu củng cố tu vi.

Trong nháy mắt, mười ngày đã qua.

Có ký ức của Bắc Minh Uyên, việc Thẩm Hạo củng cố cảnh giới vẫn thập phần nhẹ nhàng.

Căn bản không có độ khó quá lớn.

Lợi dụng thời gian mười ngày, Càn Khôn Độn Pháp của Thẩm Hạo cũng coi như tu luyện hoàn thành.

Sau khi cảnh giới triệt để củng cố, Thẩm Hạo liền lợi dụng không gian trực tiếp đi tới Vạn Yêu Cốc.

Chương 762

Một cái lắc mình, liền đi tới Bàn Tơ Động bên ngoài Vạn Yêu Cốc.

Khi Vạn Mộ Tuyết, Minh Nguyệt, Cơ Đông Ca, Văn Nhân Y Y lần nữa nhìn thấy Thẩm Hạo, hưng phấn không thôi.

Công tử.

Thẩm Hạo cười ha ha một tiếng, cho bốn nàng một cái ôm.

Nhìn dáng vẻ kích động của bốn nàng, Thẩm Hạo lúc này mới cười nói: Lần này đến mang cho các nàng một tin tức tốt.

Công tử, tin tức tốt gì vậy.

Minh Nguyệt nghi hoặc hỏi.

Phương pháp thay đổi thể chất của các nàng đã tìm được rồi, lát nữa sẽ vì các nàng trọng tố tiên thể.

Văn Nhân Y Y kích động nhất, hưng phấn nhảy cẫng lên: Công tử, người thật sự là quá lợi hại, cảm ơn công tử, cảm ơn công tử, ha, ta không cần lo lắng thiên phú quá kém nữa rồi.

Nhìn Văn Nhân Y Y kích động đến nói năng lộn xộn, Thẩm Hạo cũng không để ý.

Văn Nhân Y Y lúc đầu, tuy rằng có thiên phú, nhưng lại là loại thiên phú rác rưởi nhất.

Lúc ở Ngọc Thanh Cung, càng là vì thiên phú quá kém mà chịu đủ tủi thân.

Hiện nay, có cơ hội thay đổi thể chất, đối với nàng mà nói, quả thực chính là kinh hỉ từ trên trời rơi xuống.

Cơ duyên to lớn.

Vạn Mộ Tuyết cũng cao hứng không thôi: Công tử, như vậy thì chúng ta chẳng phải cũng có thể phi thăng Địa Tiên Giới rồi sao.

Đương nhiên, dùng Thất Thải Liên Ngẫu trọng tố tiên thể, trực tiếp chính là Tiên Linh Thể.

Thẩm Hạo cười nói.

Tốt quá rồi công tử, nô tỳ thật sự là không biết cảm kích thế nào nữa.

Vạn Mộ Tuyết vui đến phát khóc.

Nếu như có thể trọng tố tiên thể, vậy liền có thể phi thăng Địa Tiên Giới.

Chí ít sẽ không rời xa Thẩm Hạo quá xa.

Dù sao, đến lúc Văn Nhân Y Y phi thăng rồi, thì còn lại nàng và Cơ Đông Ca, Minh Nguyệt ba người, sợ nhất là người đi rồi, Thẩm Hạo một đi không trở lại.

Lại không thể tu luyện, những ngày tháng về sau, thật sự là sự cô tịch vô tận.

Đợi đến khi cảm xúc của Văn Nhân Y Y, Vạn Mộ Tuyết, Minh Nguyệt, Cơ Đông Ca bình phục lại, Thẩm Hạo lúc này mới nói: Được rồi, cũng không lãng phí thời gian nữa, bốn người các nàng ai dẫn đầu trọng tố tiên thể trước.

Văn Nhân Y Y không nói hai lời, trực tiếp đứng ra: Công tử, để ta tới.

Thẩm Hạo gật đầu nói: Được thôi, vậy thì là nàng.

Nói xong, hắn bố trí một trận pháp ở xung quanh.

Nguyên thần của Văn Nhân Y Y không mạnh bằng nguyên thần của Hạ Kiếm.

Sợ xảy ra ngoài ý muốn, cho nên bố trí một trận pháp.

Sau khi bố trí xong, Thẩm Hạo cũng không để Văn Nhân Y Y vội vã nguyên thần xuất khiếu.

Mà là lấy ra Thất Thải Liên Ngẫu.

Ngay khoảnh khắc Thất Thải Liên Ngẫu xuất hiện, bốn nàng đều cảm giác được một luồng khí lạnh lẽo, trong khoảnh khắc, trán và lông mày đều phủ đầy băng sương.

Thẩm Hạo vung tay lên, Tam Muội Chân Hỏa đem hàn khí toàn bộ dung hóa.

Rất nhanh, dưới thao tác của Thẩm Hạo, Thất Thải Liên Ngẫu biến thành bộ dáng của Văn Nhân Y Y.

Cái chân kia, cái tay kia.

Vốn dĩ Thẩm Hạo định gia tăng chút lượng cho hung khí của nàng.

Nhưng bỗng nhiên nghĩ đến lời Phượng Xu nói, nhất định phải nguyên đai nguyên kiện mới được.

Nếu không sai một ly đi một dặm, nguyên thần không cách nào thích ứng với cơ thể mới.

Nghĩ tới đây, Thẩm Hạo lại áp chế ý tưởng này.

Rất nhanh, một Văn Nhân Y Y giống như đúc xuất hiện ở trước mặt bốn nàng.

Phảng phất như soi gương vậy.

Vạn Mộ Tuyết, Minh Nguyệt, Văn Nhân Y Y, Cơ Đông Ca đều kinh kỳ không thôi.

Nhưng đều nín thở ngưng thần, không dám nói lời nào, sinh sợ kinh động đến Thẩm Hạo.

Tiếp theo, Thẩm Hạo lấy ra một đóa U Minh Hoa, trôi nổi tại không trung.

Được rồi, ta trợ giúp nàng nguyên thần xuất khiếu.

Vâng, công tử.

Văn Nhân Y Y hít sâu một hơi, lập tức đem nguyên thần bóc tách khỏi nguyên thể.

Trôi nổi tại không trung, nhưng rất nhanh liền bị U Minh Hoa hút vào trong nhụy hoa.

Tiếp theo, Thẩm Hạo bắt đầu luyện chế dung hợp.

Đến bước cuối cùng, thêm vào một giọt Bất Lão Tuyền, U Minh Hoa và Thất Thải Liên Ngẫu liền rất nhanh dung hợp.

Nhìn Văn Nhân Y Y đang trong giấc ngủ say, Thẩm Hạo mạc danh kỳ diệu nhớ tới cảnh tượng lúc mới gặp Văn Nhân Y Y, thật sự rất kinh diễm.

Thẩm Hạo nhớ, Văn Nhân Y Y lúc đầu, một thân hắc y, đầu đội nón lá che một tầng hắc sa, nhìn không rõ dung mạo, trong tay xách một thanh bảo kiếm.

Đặc biệt là khinh công kia, linh động mẫn tiệp, đối với Thẩm Hạo mà nói, thật giống như quỷ mị vậy.

Đã mở ra cánh cửa thế giới mới cho Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo lúc đó, đối với Văn Nhân Y Y hâm mộ không thôi.

Khi đó đâu dám nghĩ phi thăng, chỉ muốn học một thân khinh công để ra oai.

Không ngờ, ba mươi năm hà đông, ba mươi năm hà tây.

Có một ngày, chính mình cũng thành sự tồn tại mà Văn Nhân Y Y không thể với tới.

Nghĩ tới đây, Thẩm Hạo cười cười.

Có lẽ cảnh giới của Văn Nhân Y Y quá thấp, lần này đợi chính là ba ngày, mới triệt để dung hợp.

Thẩm Hạo không có vội vã giúp ba nàng Vạn Mộ Tuyết trọng tố tiên thể, mà là đợi Văn Nhân Y Y tỉnh rồi hãy nói.

Đến ngày thứ năm, Văn Nhân Y Y mới thanh tỉnh lại.

Cảm nhận được trong cơ thể mình đang không tự chủ được bắt đầu hấp thu linh khí từ Tiên Linh Thạch, loại cảm giác này, Văn Nhân Y Y quá thích rồi.

Trước kia hấp thu khó khăn vô cùng, hiện nay giống như uống nước đơn giản.

Đây chính là chênh lệch về thiên phú sao, so với trước kia thật là khác biệt một trời một vực.

Công tử, thành công rồi.

Thẩm Hạo nói: Thành công là tốt, nàng hiện tại còn chưa có tu vi, cứ thích ứng với cơ thể mới một chút đã.

Qua hai ngày nữa, ta truyền thụ cho nàng công pháp mới, đến lúc đó dạy bảo nàng một khóa, tu vi của nàng rất nhanh sẽ có thể trở lại đỉnh phong, thậm chí một lần hành động phi thăng.

Văn Nhân Y Y kích động nói: Vâng, công tử, Y Y đều nghe người.

Đồng thời, Thẩm Hạo vẫn theo lệ cũ kiểm tra thống giác của Văn Nhân Y Y một chút, biết được không có vấn đề, mới yên tâm lại.

Được rồi, tiếp theo, chính là vì ba người các nàng trọng tố tiên thể.

Vâng, công tử.

Ba nàng Vạn Mộ Tuyết cũng thập phần mong đợi.

Có kinh nghiệm từ Hạ Kiếm, Văn Nhân Y Y, Thẩm Hạo ngược lại càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Bất quá, ba nàng Vạn Mộ Tuyết, Minh Nguyệt, Cơ Đông Ca lại không giống vậy.

Ba nàng nói cho cùng cũng chỉ là thân thể phàm nhân, không có nguyên thần.

Vì vậy quá trình phiền phức một chút, nhưng may là có sự tồn tại của Bất Lão Tuyền, hết thảy đều không phải vấn đề.

Nhìn ba nàng lâm vào ngủ say, Thẩm Hạo rảnh rỗi không có việc gì, nhìn Văn Nhân Y Y, nói: Đã vô sự, ta giúp nàng tu luyện như thế nào.

Văn Nhân Y Y không thể chờ đợi được nữa nói: Được ạ công tử.

Ừm, vừa hay, ta đạt được một quyển công pháp mới, đúng lúc thử xem sao.

Nói xong, Thẩm Hạo liền mang theo Văn Nhân Y Y tu luyện Huyền Âm Nguyên Dương Thuật.

Trong quá trình tu luyện, Thẩm Hạo còn truyền thụ cho Văn Nhân Y Y một quyển công pháp.

Công pháp chính là Thái Huyền Kinh mà Đông Cung Vô Song lúc đầu đưa cho Thẩm Hạo.

Nam nữ đều có thể tu luyện, hơn nữa trong Thái Huyền Kinh cũng ẩn chứa các loại thần thông diệu pháp, tốc độ tu luyện không chỉ nhanh, uy lực cũng mạnh hơn, bên trong còn có không ít pháp thuật

công kích.

Bất quá tu luyện bí tịch này, thể chất thấp nhất đều phải là Tiên Linh Thể.

Vừa hay, sau khi trọng tố tiên thể liền chính là Tiên Linh Thể.

Chỉ sau một đêm, Văn Nhân Y Y trọng tố tiên thể xong, tu vi từ con số không bắt đầu một đường phi thăng.

Trực tiếp tiến vào Địa Tiên cảnh.

Thiên lôi giáng xuống, điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là, lôi kiếp lần này thập phần cường đại.

Là gấp mười lần trước kia, nhưng đối với Thẩm Hạo mà nói, chỉ là mưa bụi, trực tiếp ném Tử Lôi Trúc lên làm cột thu lôi sử dụng.

Đồng thời, Thẩm Hạo cũng xác định được một chuyện, xe mới đều là có màng mới.

Bất tri bất giác, một tháng sau, ba nàng Vạn Mộ Tuyết, Minh Nguyệt, Cơ Đông Ca mới thanh tỉnh lại.

Chương 763

Ba nàng cảm nhận thân thể nhẹ nhàng, giờ khắc này, các nàng vừa tĩnh tâm, liền có thể nhìn thấy vô số linh khí lượn lờ xung quanh.

Hít sâu một hơi, liền có thể cảm giác lượng lớn linh khí luân chuyển trong cơ thể.

Đây là điều trước kia chưa từng có.

Công tử, chúng ta thành công rồi.

Đa tạ công tử tái tạo chi ân.

Ba nàng hướng về phía Thẩm Hạo dập đầu tạ ơn.

Thẩm Hạo nói: Ừm, thành công là tốt rồi, đều đứng lên đi.

Vâng ạ, công tử.

Thân thể ban đầu của các nàng định xử lý thế nào.

Là chôn hay là giữ lại.

Nghe vậy, Văn Nhân Y Y, Vạn Mộ Tuyết, Minh Nguyệt, Cơ Đông Ca, tổng cảm giác là lạ.

Vừa nghĩ tới mình chôn chính mình, đều có chút luống cuống.

Nhìn mấy nàng do dự không quyết, Thẩm Hạo nói: Vậy thì giữ lại đi, dù sao cũng không ngại sự, tìm chút Huyền Băng trữ tồn là được.

Đều nghe theo công tử.

Ừm, các nàng thích ứng thân thể một chút trước đã, rồi giúp các nàng tu luyện.

Vâng, công tử.

Bất tri bất giác, ba ngày đã qua.

Ngay tại một ngày này, từng đạo tử sắc lôi điện giống như hồng thủy cuộn trào mãnh liệt từ tầng mây dày đặc kia trút xuống.

Nhất thời, bầu trời trên cả Bàn Tơ Động đều bị một mảng lôi quang chói mắt mà khủng bố này chiếm cứ, tiếng sấm nổ đinh tai nhức óc, vang vọng cả một đêm.

Trong phạm vi vạn dặm này, vô luận là nhân loại tu sĩ hay là yêu thú, đều bị dọa đến tứ tán bỏ chạy, tránh xa nơi này.

Ai cũng không biết nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Liên tưởng đến những năm gần đây nơi này thỉnh thoảng sẽ có hiện tượng dị thường như thiên lôi giáng xuống, mọi người càng thêm tin tưởng không nghi ngờ —— mảnh đất này tất định có tồn tại nghịch thiên.

Nhiều lôi kiếp như vậy đều đánh không chết, ai dám tới gần.

Địa Tiên Giới.

Khi bốn nàng Văn Nhân Y Y phi thăng, Thẩm Hạo đã sớm ở Địa Tiên Giới chờ các nàng.

Đi thôi, đưa các nàng về Ly Hỏa Thành.

Vâng, công tử.

Vừa phi thăng, liền bị cảnh sắc xung quanh hấp dẫn.

Tu tiên giả lai vãng, đều chân đạp mây trắng khiết bạch như tuyết, thân tư phiêu dật, hành động tiêu sái lại tiêu dao.

Bọn họ hoặc nói cười vui vẻ, hoặc hành sắc vội vàng, nhưng không ai không triển hiện ra một loại khí chất siêu phàm thoát tục.

Văn Nhân Y Y, Vạn Mộ Tuyết, Minh Nguyệt, Cơ Đông Ca đều hưng phấn không thôi.

Đây chính là Địa Tiên Giới sao.

Nhìn dáng vẻ tò mò ngưỡng mộ của bốn nàng, Thẩm Hạo nói: Trong Thái Huyền Kinh truyền thụ cho các nàng, bên trong liền có thuật đằng vân giá vũ.

Đợi các nàng đến Nhân Tiên cảnh, liền có thể nhẹ nhàng giá ngự rồi.

Vâng, công tử.

Đôi mắt đẹp của Vạn Mộ Tuyết xẹt qua một tia mong đợi.

Nàng từ một phàm nhân, ngắn ngủi vài ngày thời gian, trọng tố tiên thể, sau đó liền đột phá đến Địa Tiên cảnh.

Chuyện này quả thực nghịch thiên.

Người bình thường, cho dù là khổ tu ngàn năm, cũng có đầy rẫy người không thể độ kiếp.

Các nàng gặp được Thẩm Hạo, quả thực là tạo hóa to lớn.

Không bao lâu, Thẩm Hạo mang theo bốn nàng một nhóm người liền nhanh như điện chớp đến Ly Hỏa Thành.

Nhìn tường thành nguy nga sừng sững, cao chọc trời.

Đồng thời, những thủ vệ bên ngoài tường thành kia, ai nấy đều cao tới mười trượng, thân khoác trọng giáp, tay cầm trường thương sắc bén, tựa như từng tôn Chiến Thần không thể lay chuyển.

Bốn nàng không khỏi trợn mắt há hốc mồm, quả thực siêu hồ tưởng tượng.

Giờ khắc này, mới chân thiết cảm thấy đã đến Tiên Giới.

Ngay cả thủ vệ đều uy phong như thế.

Công tử, bọn họ đều cao như vậy sao.

Thẩm Hạo cười nói: Đây là cư dân bản địa của Địa Tiên Giới, một loại chủng tộc gọi là Thái Đạt, trời sinh thần lực.

Bản thể chỉ có khoảng mười mét, sở dĩ nhìn cao như vậy, đó là do có Tiên Khí của Bắc Dương Tiên Triều hộ thể.

Nói đến đây, Thẩm Hạo bỗng nhiên nhớ tới Lý Đại Khuyển, người lúc đầu tiếp dẫn hắn vào Ly Hỏa Thành.

Công tử, đây chính là Ly Hỏa Thành sao.

Không sai, bản công tử chính là thành chủ của tòa thành này, các nàng muốn làm gì thì làm.

Công tử uy vũ.

Vạn Mộ Tuyết mím môi cười nói.

Sau khi vào Ly Hỏa Thành, Thẩm Hạo cũng không đưa các nàng đi dạo, mà là trực tiếp đưa các nàng đi tới hậu viện phủ thành chủ.

Khi bốn nàng Văn Nhân Y Y tiến vào tẩm cung Tiên Khí.

Tô Thiền, Mạnh Tuyền Cơ và các nữ nhân nhìn thấy bốn người, đều kinh ngạc vạn phần.

Dù sao đối với các nàng mà nói, Thẩm Hạo chỉ là rời đi hai, ba canh giờ.

Trong thời gian ngắn như vậy, bốn nàng thế mà đều phi thăng rồi.

Tống Vĩnh Từ dẫn đầu kinh hỉ nói: Mộ Tuyết, Minh Nguyệt, Đông Ca, các muội rốt cuộc có thể tu luyện rồi, thật sự là quá tốt.

Nói xong, cùng ba nàng ôm lấy nhau.

Mà hốc mắt của Vạn Mộ Tuyết, Minh Nguyệt, Cơ Đông Ca đều đỏ hoe.

Trong lòng muốn nói không kích động thì tuyệt đối là giả.

Trước kia không có linh căn, cũng chỉ có thể nhận mệnh, nhưng hiện tại có linh căn rồi, tự nhiên cao hứng.

Tiên phàm chính là hai thế giới, một khi chúng nữ đều thành tiên, bọn họ vẫn là phàm nhân thì thật sự sẽ rất sốt ruột.

Mạnh Tuyền Cơ cùng các nữ nhân nhìn thấy bốn nàng Vạn Mộ Tuyết phi thăng, cũng là pha phần cao hứng.

Từ mặt bên cũng nói rõ một chuyện, đó chính là kế hoạch trọng tố tiên thể của Thẩm Hạo đã thành công.

Cũng dự báo các nàng cũng có thể mau chóng đạt tới Kim Tiên rồi.

Chuyện này đổi lại là ai cũng đều sẽ cao hứng.

Các nữ nhân đều nghĩ đến vấn đề này, mắt đều sáng lên.

Nếu như không thể trọng tố tiên thể, cho dù Thẩm Hạo cho các nàng công pháp tốt nhất, tài nguyên tốt nhất, tu luyện cũng thập phần chậm chạp.

Nhưng hiện tại có thể trọng tố tiên thể thì lại khác, tương đương với đi đường tắt.

Quả nhiên, nhân sinh là có đường tắt.

Chúng nữ ở cùng nhau tương hỗ kể lể, Thẩm Hạo cũng không quấy rầy các nàng, mà là ngồi ở một bên uống trà, hưởng thụ giây phút nghỉ ngơi.

Mà Phượng Xu nhìn Thẩm Hạo lại mang đến bốn cô gái, lại là một trận câm nín.

Phượng Hoàng xưa nay đều là một lòng một dạ, sao đến chỗ Thẩm Hạo này, lại không giống như vậy.

Bất quá, đối với Phượng Xu cũng quản không được Thẩm Hạo, dù sao Thẩm Hạo không phải Phượng Hoàng nhất tộc, huống hồ có

cầu cạnh Thẩm Hạo, người ta thích lăn lộn thế nào thì lăn lộn.

Có điều cô ta cảm ứng được khí tức Thẩm Hạo để lộ, pha phần kinh ngạc, đây là Thái Ất Kim Tiên cảnh hậu kỳ rồi.

Thật sự quá nhanh.

Đợi đến khi các nữ nhân vui mừng xong, Thẩm Hạo lúc này mới nói: Các nàng cũng thấy rồi đấy, trọng tố tiên thể vẫn là vô cùng thành công.

Tiếp theo, liền đến lượt các nàng rồi.

Các nàng ai tới trước.

Tô Ngọc đứng ra: Phu quân, để thiếp tới đi.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cũng không ngoài ý muốn, trong các nữ nhân, người có sự nghiệp tâm nặng nhất vẫn phải là Tô Ngọc.

Quả thật là một lòng hướng đạo.

Nếu như không phải gặp được Thẩm Hạo, đời này đều là băng thanh ngọc khiết.

Bất quá bán đi bì nang, chung quy thu hoạch vẫn là vô cùng khả quan.

Nếu không, hiện tại có thể phi thăng hay không vẫn là hai chuyện.

Thẩm Hạo thấy thế, lấy ra Thất Thải Liên Ngẫu, bắt đầu tạo hình.

Chúng nữ đều tò mò vây xem.

Dù sao trọng tố tiên thể, các nàng còn chưa từng thấy qua.

Rất nhanh, Thất Thải Liên Ngẫu dưới sự luyện hóa của Thẩm Hạo, biến thành bộ dáng của Tô Ngọc.

Chương 764

Chúng nữ nhịn không được kinh hô một tiếng, Tô Quyên không thể tin nổi nói: Đại tỷ, quả thật là sống động như thật, giống nhau như đúc.

Tô Ngọc gật đầu.

Thẩm Hạo lấy ra một đóa U Minh Hoa: Đem nguyên thần xuất khiếu, tiến vào trong U Minh Hoa.

Vâng, phu quân.

Có kinh nghiệm trước đó, tốc độ của Thẩm Hạo là càng ngày càng nhanh.

Rất nhanh, các nữ nhân đều được trọng tố tiên thể.

So với bốn nàng Vạn Mộ Tuyết, Văn Nhân Y Y, Minh Nguyệt, Cơ Đông Ca, thì nguyên thần của đám Tô Ngọc đều rất mạnh, ngược lại còn nhanh hơn nhiều.

Dùng bốn canh giờ, Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Thiền, Tô Quyên, Tống Vĩnh Từ, Tống Vĩnh Trinh, Diệu Lăng, Thải Y, Mạnh Tuyền Cơ, Vọng Thư, Vân Trúc, toàn bộ đều trọng tố tiên thể.

Làm xong tất cả những thứ này, Thẩm Hạo luyện chế một ít quan tài băng, lại luyện chế chút đan dược.

Dùng để đặt những thân xác này, về phần là giữ lại hay là hủy đi, đều do các nàng tự quyết định.

Phượng Xu nhìn Thẩm Hạo cùng đại gia đình này thật đúng là câm nín.

Chỉ cảm thấy sở thích của Thẩm Hạo rất kỳ lạ.

Phượng Xu nói: Yêu Vực có một loại Tuyết Ngọc, ngược lại thập phần thần kỳ.

Có thể bảo quản những nhục thân này vạn năm bất hủ, vẫn sống động như thật như lúc ban đầu.

Ngươi nếu như nguyện ý, lợi dụng U Minh Hoa, chia cắt một bộ phận nguyên thần của các nàng, bỏ vào trong đó, lại nhỏ lên Thần Tuyền.

Nói không chừng bao nhiêu năm sau, những nhục thân này liền có thể phục sinh.

Thẩm Hạo nói: Không có ý nghĩa gì, phục sinh vẫn chẳng phải là thể chất tầm thường sao.

Dù sao ngươi cũng thích, đây không phải là niềm vui nhân đôi mà ngươi từng nói à.

Thẩm Hạo nghi hoặc nói: Ta từng nói sao.

Lúc chúng ta thần giao cách cảm ngươi từng nói.

Ngươi dùng từ thần giao này hay đấy.

Được rồi không nói nữa, đợi các nàng tỉnh lại, ngươi cứ ở lại đây bảo vệ các nàng.

Thẩm Hạo nói.

Ngươi đi đâu.

Phượng Xu nghi hoặc hỏi.

Ta đương nhiên đi xem náo nhiệt rồi, Nam Chiếu Tiên Triều còn có Tây Đô Tiên Triều đánh nhau kịch liệt như vậy, đương nhiên phải đi xem xem.

Thẩm Hạo cười nói.

Cả ngày qua lại với đám sâu kiến này có ý nghĩa gì, chi bằng đi Đông Thanh Tiên Triều, cướp Thần Mộc Đỉnh, đưa ta tiến vào Thái Cực Giới.

Đây mới là chính đồ.

Ngươi nếu như thích nữ nhân, tiên nữ xinh đẹp ở Thái Cực Giới không thiếu.

Ta tìm cho ngươi mấy người.

Phượng Hoàng nhất tộc chúng ta cũng là có rất nhiều người xinh đẹp, chỉ cần bọn họ còn sống, ta đều tặng cho ngươi.

Cho dù ngươi không thích Phượng Hoàng, Thái Cực Giới còn có Nguyệt Quế Nữ Thần, đó mới thật sự là kinh diễm cả Tứ Tầng Thiên, ngươi chẳng lẽ không có ý nghĩ.

Phượng Xu cổ hoặc nói.

Thẩm Hạo nhịn không được vui vẻ, nhìn chằm chằm Phượng Xu trước mắt, cười mở miệng trêu chọc: Ta nhớ Phượng Hoàng nhất tộc, từ xưa đến nay đều là tuân theo truyền thống một vợ một chồng.

Ngươi đường đường là tộc trưởng, sao lại khảng khái hào phóng như thế, chuyện này thực sự khiến người ta khó tin nổi.

Phượng Xu lại tỏ ra không hề để ý, cô ta hời hợt đáp lại: Những nữ tử này của Phượng Hoàng nhất tộc, có thể có hân hạnh hầu hạ ngươi, đối với bọn họ mà nói, cũng là một loại vinh hạnh và cống hiến to lớn.

Đây cũng coi như vì lợi ích của Phượng Hoàng nhất tộc, để bọn họ hiến thân thì có làm sao.

Nói xong, Phượng Xu mặt không biểu tình nhìn Thẩm Hạo, không hề cảm thấy chính mình có vấn đề gì.

Chỉ thấy khóe miệng Thẩm Hạo hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười mang theo chút châm chọc, nói với Phượng Xu: Ngươi thân là tộc trưởng Phượng Hoàng nhất tộc, còn biết mưu phúc lợi cho bọn họ thật.

Có tộc trưởng như ngươi, đúng là may mắn của bọn họ.

Nhưng phàm là có chút não, kết giao nhiều bạn bè chút, Phượng Hoàng nhất tộc cũng không đến mức biến thành bộ dạng như hiện tại.

Chỉ thấy Phượng Xu từ trên đài sen đứng dậy, thân tư uyển chuyển, khí chất cao nhã, gương mặt tuyệt mỹ, hơi hơi hất cằm lên, trong đôi mắt đẹp lấp lóe một tia kiêu ngạo, kiều thanh nói: Phượng Hoàng chính là thần thú, nãi là Tiên Thiên Thần Thai Linh.

Sự tồn tại cao quý tôn sùng như vậy, lại sao có thể hạ thấp thân phận của mình đi làm những chuyện mất thể diện kia.

Đây quả thực chính là vũ nhục đối với Phượng Hoàng nhất tộc chúng ta.

Nói xong khẽ phất tay áo, lại ngồi xếp bằng xuống.

Thẩm Hạo nhìn Phượng Xu ngạo kiều, cười: Vẫn còn giữ cái giá thúi ấy của ngươi à.

Ta vẫn là câu nói kia, phượng hoàng sa cơ không bằng gà, đã Phượng Hoàng nhất tộc các ngươi kiêu ngạo như thế, vậy ngươi tìm ta làm gì.

Ngươi mang trong mình Đại Đạo Chi Cơ, thân phận tự nhiên cao quý, không kém Phượng Hoàng nhất tộc chúng ta.

Phượng Xu đương nhiên nói.

Quả nhiên người già rồi tư duy cứng nhắc, căn bản nghe không lọt ý kiến.

Thế giới quan đã thành hình rồi, Thẩm Hạo nói nhiều vô ích.

Thẩm Hạo: Được rồi, tùy ngươi vậy, dù sao bị nướng cũng không phải là ta.

Ba ngày sau, các nữ nhân đều lục tục tỉnh lại.

Hiện tại, thể chất của các nàng đều đã qua Thất Thải Liên Ngẫu trọng tố.

Đều đã là Tiên Linh Thể, có thể tu luyện Thái Huyền Kinh rồi.

May là động tác Thẩm Hạo truyền thụ công pháp cũng đơn giản.

Thời gian thấm thoắt, bóng câu qua khe cửa, trong chớp mắt mười ngày liền như nước chảy vội vàng trôi qua.

Trong lúc đó, các nữ nhân chân thực khắc sâu cảm nhận được Tiên Linh Thể cùng thể chất trước đó của các nàng, tồn tại khác biệt một trời một vực.

Loại chênh lệch này quả thực giống như tiên nhân trên mây cùng sâu kiến trong bùn đất vậy, to lớn mà rõ ràng.

Năng lực thần kỳ và chỗ độc đáo mà Tiên Linh Thể triển hiện ra, khiến các nữ nhân đều vì đó mà kinh thán không thôi.

Tất cả Tiên Linh Khí đều được hấp thu, không có một chút xíu lãng phí.

Đối với việc lĩnh ngộ công pháp, đúng là nhìn một cái liền biết, so với trước kia thật là không thể so sánh.

Sở hữu tiềm lực vô tận và sức mạnh thần bí, đột phá cứ như là uống nước lã đơn giản vậy.

Dưới sự vất vả cần cù, không ngừng tinh tu của Thẩm Hạo, việc tu luyện của Tô Ngọc, Tô Thiền và Mạnh Tuyền Cơ cùng các nữ nhân khác càng là một mảnh đường phẳng.

Tiên Linh Thể triển hiện ra uy lực kinh người.

Tu vi của các nữ nhân có thể nói là tiến bộ cực nhanh, đột phi mãnh tiến.

Trải qua sự nỗ lực không ngừng nghỉ của Thẩm Hạo, hiện nay các nữ nhân đều đã bước vào cảnh giới Nhân Tiên.

Trong đó đặc biệt là Tô Ngọc xuất chúng nhất, ngộ tính cực cao của nàng khiến cho tốc độ tu hành vượt xa người thường.

Khi các tỷ muội khác còn dừng lại ở Nhân Tiên cảnh sơ kỳ, Tô Ngọc liền bằng vào năng lực lĩnh ngộ độc đáo của bản thân cùng với sự nắm bắt sâu sắc đối với tinh túy đạo pháp, một đường hát vang tiến mạnh, thành công đột phá đến Nhân Tiên cảnh hậu kỳ, và cuối cùng bước vào Thiên Tiên cảnh làm người ta hướng tới.

Đương nhiên, đại bộ phận vẫn là nhờ công lao của Thẩm Hạo.

Nhân lúc các nữ nhân bế quan, Thẩm Hạo dặn dò Phượng Xu: Huyễn Kim Hồ ta mang đi rồi, ngươi cứ ở lại đây chăm sóc bọn họ.

Phượng Xu tò mò hỏi: Thật không đưa ta đi theo.

Ta một mình ứng phó được, ngươi cứ an tâm ở đây đợi, đợi ta đột phá đến La Thiên Thượng Tiên thì có khả năng tùy ngươi đi Thái Cực Giới.

Phượng Xu để ý cũng không thèm, căn bản không tin cái bánh vẽ mà Thẩm Hạo đưa ra.

Nói xong, thân ảnh Thẩm Hạo liền biến mất tại chỗ.

Lần này mục đích của Thẩm Hạo cũng không phải đi Tần Dương Thành, Xích Diễm Thành, mà là chuẩn bị vòng ra sau.

Căn cứ ký ức của Cố Hoành thuộc Nam Chiếu Tiên Triều, Lý Chân Lục của Tây Đô Tiên Triều và Bắc Minh Cô Hồng đều bị nhốt

tại Tiên Đô của Nam Chiếu Tiên Triều.

Cái tên Bắc Minh Cô Hồng chó chết này sửa đổi Càn Khôn Độn Pháp khiến Thẩm Hạo lãng phí nhiều tinh lực như vậy, món nợ này vẫn là phải tính.

Hoàn hảo, Thẩm Hạo hiện nay đã tu luyện tầng thứ ba của Càn Khôn Độn Pháp.

Tốc độ không thể so sánh nổi, một cái chớp mắt ba vạn dặm, kinh khủng bực nào.

Ba ngày sau, Thẩm Hạo liền đi tới Đế đô của Nam Chiếu Tiên Triều.

Đi tới trong địa lao giam giữ Lý Chân Lục, Bắc Minh Cô Hồng.

Giết một tên thủ vệ, vốn định lợi dụng thủ vệ tiến vào địa lao.

Kết quả từ trong ký ức của thủ vệ biết được một tin tức.

Lý Chân Lục, Bắc Minh Cô Hồng thế mà đều bị giết rồi.

Bị Vương gia lão tổ La Thiên Thượng Tiên Vương Kiến Sơn cấp giết rồi.

Càng làm cho Thẩm Hạo câm nín chính là, Vương Kiến Sơn đem hai người nghiền xương thành tro.

Lông cũng không còn một cọng.

Mẹ kiếp, cừu hận lớn bao nhiêu chứ.

Điều này cũng làm cho Thẩm Hạo đi toi công một chuyến.

Đương nhiên cũng không tính là toi công, từ trong ký ức của thủ vệ biết được, do Nam Chiếu Tiên Triều giết Lý Chân Lục và Bắc Minh Cô Hồng của Tây Đô Tiên Triều, cũng triệt để chọc giận La Thiên Thượng Tiên của Tây Đô Tiên Triều.

Chiến huống phi thường thảm liệt.

Chương 765

Cả Tần Dương Thành bị La Thiên Thượng Tiên Bắc Minh Việt của Tây Đô Tiên Triều phá hủy.

Tất cả mọi người trong Tần Dương Thành không ai may mắn thoát khỏi.

Vì vậy, hai vị La Thiên Thượng Tiên là Vương Kiến Sơn, Tạ Dụ An của Nam Chiếu Tiên Triều đều đã đi tới chiến trường Tần Dương Thành.

Chiến huống trở nên giằng co.

Nghĩ tới đây, trong lòng Thẩm Hạo khẽ động, lập tức đi tới Vương gia.

Có ký ức của Vương Thủ Nhất, đối với tình hình Vương gia, Thẩm Hạo nắm rõ như lòng bàn tay.

Vương gia nãi là gia tộc lớn nhất Nam Chiếu Tiên Triều, một La Thiên Thượng Tiên, hai Thái Ất Kim Tiên.

Một Thái Ất Kim Tiên khác là đại bá của Vương Thủ Nhất tên là Vương Nghi Thịnh.

Hậu bối tân khởi chi tú, Vương Thủ Nhất càng là thiên phú dị bẩm.

Hiện nay, La Thiên Thượng Tiên Vương Kiến Sơn không có ở đây, vậy nơi này còn không phải mặc cho Thẩm Hạo ra vào sao.

Thẩm Hạo cũng không thể đi toi công một chuyến được.

Nghĩ tới đây, Thẩm Hạo cảm thấy vẫn là nên xử lý Thái Ất Kim Tiên cuối cùng của Vương gia là Vương Nghi Thịnh trước.

Như vậy, Vương gia này chẳng phải là hậu hoa viên của Thẩm Hạo sao.

Pháp bảo, bí tịch, đan dược, Tiên Linh Thạch, toàn bộ mang đi.

Nghĩ tới đây, tâm tình Thẩm Hạo đại hảo.

Vương gia cũng không nằm tại Tiên Đô của Nam Chiếu Tiên Triều, gia tộc nằm ở một tòa thành trì khác.

Tên là Vương Thành.

Cả tòa thành trì, Vương gia định đoạt, cho dù là Đế Quân của Nam Chiếu Tiên Triều nói chuyện cũng không có tác dụng bằng Vương gia.

Trong Vương Thành, toàn bộ đều là tử tôn Vương gia và con cháu Vương gia cùng với các chi thân thích.

So với người khác, Thẩm Hạo đối với Vương Thành vẫn là thập phần quen thuộc.

Mấy cái lấp lóe, liền biến mất tại nội thành Tiên Đô.

Hai canh giờ sau, thân ảnh Thẩm Hạo liền xuất hiện tại Vương Thành.

Tiến vào trong Vương Thành, chỉ thấy trên tường thành cùng với tất cả thương phố, người đi đường trong thành, ai nấy đều treo lụa trắng.

Một luồng cảm giác bi lương.

Thẩm Hạo không có trương dương, ngược lại lắc mình biến hóa, biến thành một con muỗi.

Lặng yên không một tiếng động lẻn vào Vương gia.

Cả tòa Vương gia, to lớn vô cùng, chỉ riêng một cái hậu hoa viên, đã có mấy trăm vạn mét vuông.

Hơn nữa, bên trong hoa viên, còn có vô số trận pháp.

Không quen thuộc, tuyệt đối sẽ chạm vào trận pháp.

Toàn bộ hoa viên có hồ nước, có sơn mạch, có rừng rậm.

Nơi này linh khí nồng đậm vô cùng, là nơi ở của con cháu Vương gia.

Đồng thời, nơi này cũng có không ít trận pháp, nếu không cẩn thận rất dễ bị trúng chiêu.

Đương nhiên, Thẩm Hạo đối với nơi này quen thuộc vô cùng.

Thân ảnh hắn lóe lên biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện lại đã đến bên trong sơn mạch.

Thần thức quét qua, tất cả các ngọn núi đều có người đang bế quan.

Phải nói rằng, Vương gia có thể bàn cứ ở Nam Chiếu Tiên Triều nhiều năm như vậy, cũng là có nguyên nhân.

Vượt qua sơn mạch, liền nhìn thấy một tòa nội thành.

Nơi này mới là nơi cư trú của dòng chính Vương gia.

Toàn bộ ốc xá trong nội thành đều được sắp xếp theo phương vị Bát Quái.

Vị trí trung tâm nhất chính là nơi ở của Thái Ất Kim Tiên Vương Nghi Lâm và Vương Nghi Thịnh.

Còn về La Thiên Thượng Tiên Vương Kiến Sơn thì cư trú tại cấm địa Vương gia.

Tài nguyên nơi này cũng là phong phú nhất.

Vương Nghi Lâm đã chết, Vương Kiến Sơn đã ra chiến trường.

Thẩm Hạo cũng vừa vặn đến san bằng sào huyệt Vương gia.

Vốn dĩ mục đích của Thẩm Hạo là Lý Chân Lục của Tây Đô Tiên Triều và Bắc Minh Cô Hồng, hiện tại bọn họ đã bị Vương Kiến Sơn nghiền xương thành tro, khoản tổn thất này đành phải tính lên đầu Vương gia để bù lại.

Thẩm Hạo cũng không thể đi không một chuyến, chung quy không thể chịu thiệt.

Có ký ức của Vương Thủ Nhất, Thẩm Hạo đối với nơi này vô cùng quen thuộc.

Nhưng hắn không vội vàng tiến vào, tìm một chỗ ẩn nấp, trước tiên bắt một tên con cháu Vương gia rồi tính sau.

Buổi tối, ánh trăng nghiêng nghiêng chiếu xuống.

Thẩm Hạo thuận tay làm thịt một tên đệ tử Vương gia đang đi tuần tra, ném vào trong không gian, rất nhanh đã nắm rõ tình hình hiện tại.

Thái Ất Kim Tiên cuối cùng của Vương gia là Vương Nghi Thịnh, hiện tại đã trở thành gia chủ Vương gia, cư trú tại phủ đệ ở trung tâm nhất.

Biết được tin tức của Vương Nghi Thịnh, trong lòng Thẩm Hạo liền nắm chắc.

Vương Nghi Thịnh chỉ là Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, kém Thẩm Hạo một cảnh giới.

Nếu muốn không kinh động người khác, chỉ có thể đánh lén.

Thẩm Hạo sau một trận quang mang kỳ dị chớp động, thân hình bỗng nhiên thu nhỏ lại, hóa thành con muỗi đáng ghét nhất trước kia.

Tuy nhiên, hắn không vội đi tìm Vương Nghi Thịnh tính sổ mà trong lòng đã sớm có kế hoạch.

Chỉ thấy con muỗi do Thẩm Hạo biến thành nhẹ nhàng vỗ cánh, bay về phía các ngóc ngách của Vương gia.

Hắn như quỷ mị xuyên qua giữa các ốc xá, bên trong viên lâm, những nơi đi qua vừa vặn là các mắt trận phòng ngự mà Vương gia bố trí.

Trong nháy mắt, một cỗ năng lượng dao động từ trên người con muỗi khuếch tán ra, trận pháp vốn kiên cố vô cùng xuất hiện một tia vết rạn.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo làm theo cách cũ, liên tiếp công kích những vị trí quan trọng khác.

Theo từng đợt va chạm của hắn, trận pháp phòng ngự Vương gia bắt đầu lung lay sắp đổ, cuối cùng triệt để sụp đổ.

Làm xong tất cả những thứ này, Thẩm Hạo mới thỏa mãn dừng lại.

Mặc kệ trận pháp này có tác dụng hay không, nhưng muốn thuận lợi tiến vào bảo khố Vương gia tất nhiên sẽ kích hoạt những trận pháp cường đại kia, nếu không phá trừ trước, e rằng vẫn sẽ bị lộ, không đáng.

Dù sao đây cũng là địa bàn của Nam Chiếu Tiên Triều, vẫn nên điệu thấp một chút.

Mà hiện tại, chướng ngại đã được dọn sạch, tiếp theo nên thu nợ rồi.

Trận pháp toàn bộ bị hủy nhưng cũng không gây chú ý.

Dù sao đại trận phòng ngự Vương gia bình thường đều là khi gặp phải tử địch mới khởi động, do gia chủ hoặc lão tổ Vương gia mở ra.

Vương gia nãi là đệ nhất gia tộc tại Nam Chiếu Tiên Triều, con

cháu gia tộc mấy chục vạn, ai nấy đều ngạo khí vô cùng.

Tuyệt đối sẽ không nghĩ tới có người dám động thủ với Vương gia.

Tiêu hủy trận pháp xong, trời đã đến tầm hai ba giờ sáng.

Thẩm Hạo tiến vào chủ trạch, thần thức quét qua, rất nhanh liền chuẩn xác tìm được vị trí của Vương Nghi Thịnh.

Chương 766

Cả cái Vương gia, khí tức của Vương Nghi Thịnh là mạnh nhất, rất dễ tìm.

Thẩm Hạo như quỷ mị lặng lẽ hướng về phía Vương Nghi Thịnh.

Nguyên thần cường đại thân là La Thiên Thượng Tiên ẩn nấp đến kín kẽ không một khe hở, cho dù là Vương Nghi Thịnh tu vi cao thâm cũng không hề phát giác được cỗ uy hiếp tiềm tàng này đang dần dần tiếp cận mình.

Cùng lúc đó, để phòng ngừa khí tức tiết lộ, Thẩm Hạo dùng cả Huyễn Kim Hồ.

Dưới tác dụng của Huyễn Kim Hồ, khí tức vốn đã khó nắm bắt trên người Thẩm Hạo lại càng được che giấu hoàn hảo, khiến người ta không thể cảm nhận.

Thẩm Hạo thần không biết quỷ không hay đi tới bên cạnh bồ đoàn nơi Vương Nghi Thịnh đang ngồi.

Lúc này Vương Nghi Thịnh đang nhắm chặt hai mắt, toàn thần quán chú đắm chìm trong tu luyện, đối với nguy hiểm gần trong gang tấc hoàn toàn không hay biết.

Xác định Vương Nghi Thịnh không phát giác, Thẩm Hạo liền cười hắc hắc, đột nhiên ra tay, một phát bóp cổ Vương Nghi Thịnh, trực tiếp hút y vào trong Huyễn Kim Hồ.

Đợi đến khi Vương Nghi Thịnh phản ứng lại, cả người đã bị hắc vụ bao vây.

Vương Nghi Thịnh kinh hãi vô cùng: Tiền bối là ai.

Đáp lại y vẫn là hư vô.

Bên trong hắc vụ, Vương Nghi Thịnh kinh khủng phát hiện mình nghe không được, nhìn không thấy, thần thức cũng không thể sử dụng.

Nhìn Vương Nghi Thịnh không ngừng giãy dụa trong hắc vụ, Thẩm Hạo cũng không vội.

Phải nói rằng, Thái Ất Kim Tiên quả thực mạnh hơn một chút, hắc vụ cũng không ngưng tụ được y.

May mà bên trong Huyễn Kim Hồ này tự thành không gian, vô luận ngươi chạy thế nào cũng không thoát ra được.

Bỗng nhiên, Thẩm Hạo nhớ tới U Minh Hoa dường như cũng có hiệu quả huyễn cảnh.

Nghĩ đến đây, hắn liền đem toàn bộ số U Minh Hoa còn lại ném vào trong hắc vụ.

Sau đó lẳng lặng chờ đợi.

Vương Nghi Thịnh bỗng nhiên cảm giác phía trước có một đạo ánh sáng, trong lòng vui vẻ, lập tức bay qua.

Thần thức vội vàng thăm dò.

Bên ngoài hắc vụ, Thẩm Hạo nhìn Vương Nghi Thịnh dường như đã tiến vào huyễn cảnh, lập tức mỉm cười.

Một trận bạch quang hiện lên, Vương Nghi Thịnh phát hiện mình cư nhiên lại quay về chủ trạch Vương gia.

Tiếp đó một tiếng bước chân truyền đến.

Cót két một tiếng, cửa phòng mở ra, một bóng người đón ánh trăng đi vào.

Khi nhìn rõ người tới, Vương Nghi Thịnh khiếp sợ đứng dậy.

Nhị đệ, không phải đệ đã.

Người tới chính là đệ đệ của Vương Nghi Thịnh, Vương Nghi Lâm.

Đại ca, đệ không sao.

Không thể nào, hồn đăng của đệ đều đã tắt, ngươi là ai.

Vương Nghi Thịnh lập tức kinh nộ quát.

Bị huynh phát hiện rồi, ta tới lấy mạng huynh đây.

Vương Nghi Thịnh hừ lạnh một tiếng, vung một kiếm, Vương Nghi Lâm trước mắt trong nháy mắt hóa thành điểm điểm huỳnh quang.

Nhưng một giây sau, Vương Nghi Lâm lại quỷ dị xuất hiện lần nữa, lại cười ha hả nhìn Vương Nghi Thịnh nói: Đại ca, huynh vẫn khỏe chứ.

Vương Nghi Thịnh nhíu mày, y ý thức được mình có khả năng đã rơi vào huyễn cảnh.

Trong lòng kinh hãi thất sắc, Thái Ất Kim Tiên lại có thể bị kéo vào huyễn cảnh, chuyện này sao có thể.

Nhưng sự thật chính là như vậy.

Nghĩ đến đây, Vương Nghi Thịnh lại lần nữa tiêu diệt Vương Nghi Lâm trước mắt.

Cứ như vậy tuần hoàn lặp lại, giết không hết, Vương Nghi Thịnh phát hiện mình căn bản giết không hết, vô cùng vô tận.

Bỗng nhiên, Vương Nghi Lâm vốn chỉ bị động chịu đòn, đột nhiên chém về phía y một kiếm.

Vương Nghi Thịnh vốn tưởng rằng vẫn là huyễn cảnh, dưới sự

chủ quan không giết, chỉ cảm thấy một cỗ kịch đau ập tới.

Khi y hồi thần lại, phát hiện mình lại rơi vào trong hắc vụ.

Mà trên ngực mình đang cắm một cây Tử Lôi Trúc.

Không những lôi đình chớp động, toàn thân còn bị Tam Muội Chân Hỏa nung khô.

Pháp lực toàn thân giống như xăng gặp lửa, cháy hừng hực.

Nương theo ánh lửa, y nhìn thấy một nam tử tuấn mỹ vô song, Vương Nghi Thịnh dám cam đoan tuyệt đối không quen biết nam tử này.

Tử Lôi Trúc.

Tam Muội Chân Hỏa.

Ngươi rốt cuộc là ai.

Vương Nghi Thịnh không thể tin được, những thứ này sao lại xuất hiện trên người một kẻ.

Dứt lời, Vương Nghi Thịnh không còn nói được câu nào nữa, chết đến mức không thể chết lại.

Thấy thế, Thẩm Hạo cười hắc hắc, trực tiếp ném xác Vương Nghi Thịnh vào trong không gian.

Còn đừng nói, Huyễn Kim Hồ này phóng thích hắc vụ cộng thêm U Minh Hoa quả thật dùng rất tốt.

Trong đồng tử hoán tán trước khi ngã xuống của Vương Nghi Thịnh phản chiếu gương mặt hờ hững của Thẩm Hạo.

Vị gia chủ Vương gia này đến chết cũng không rõ, Thẩm Hạo chưa từng gặp mặt vì sao có thể xuyên thấu ba tầng đại trận hộ sơn, càng nghĩ không thông bản thân khổ tu mấy vạn năm Thái Ất Kim

Tiên, vậy mà thần thức không thể sử dụng, thậm chí rơi vào huyễn cảnh.

Càng nghĩ không thông vì sao phải giết y.

Dù sao không oán không cừu, căn bản không có bất kỳ giao tập nào.

Những vụ án giết người không phân biệt là không có lời giải, khó phá nhất.

Vương Nghi Thịnh cũng nghĩ không thông, rốt cuộc kẻ nào lại không muốn sống, chạy tới đại bản doanh Vương gia để giết y.

Thẩm Hạo không lập tức tiến vào không gian mà còn phải xử lý một chút chi tiết.

Vương Nghi Thịnh bị giết, hồn đăng khẳng định sẽ tắt, như vậy chẳng phải sẽ bị người ta phát hiện sao.

Phải làm việc lặng lẽ.

Thế là Thẩm Hạo trực tiếp biến hóa thành bộ dáng của Vương Nghi Thịnh.

Tại từ đường Vương gia, ngọn hồn đăng ở vị trí cao nhất đột nhiên bắt đầu lay động, ngọn đèn thuộc về Vương Nghi Thịnh kêu rắc một tiếng nứt thành hai nửa, tiếp đó tắt ngúm.

Đệ tử trực ban Vương Thiên Hoán kinh hãi thất sắc, tưởng rằng mình nhìn lầm.

Tộc trưởng sao có thể chết được.

Dụi mắt kỹ càng, đích xác là hồn đăng của tộc trưởng đã tắt.

Đang định bóp nát ngọc phù truyền tin, cổ đột nhiên bị vô hình chi lực bóp chặt.

Một bóng người đột nhiên xuất hiện, Vương Thiên Hoán nhìn thấy người tới cư nhiên là tộc trưởng, hơn nữa trong mắt tộc trưởng lưu chuyển vòng xoáy còn thâm thúy hơn cả tinh không.

Ném thi thể vào trong không gian, đồng thời thuận tay lấy đi ngọn hồn đăng đã nứt đôi của Vương Nghi Thịnh.

Tiếp đó bố trí huyễn thuật tại nơi này.

Làm xong tất cả, Thẩm Hạo mới tiến vào không gian.

Vừa vào không gian, đại lượng sương trắng liền ùa tới.

Khí tức của Thẩm Hạo lần nữa tăng lên, rất nhanh liền đột phá đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, thực lực xấp xỉ Bắc Minh Uyên.

Kém một chút liền có thể đột phá tới La Thiên Thượng Tiên.

Bất quá, Thẩm Hạo cũng không phải bị kẹt ở cảnh giới, chỉ là Vương Nghi Thịnh quá yếu.

Nếu như có thêm một Bắc Minh Uyên nữa, Thẩm Hạo ước chừng có thể một lần hành động đột phá La Thiên Thượng Tiên cảnh.

Bởi vì nguyên thần của Thẩm Hạo vốn dĩ đã đạt tới La Thiên Thượng Tiên cảnh.

Vừa mới đột phá một bước nhỏ, khí tức còn có chút tiết lộ, nhưng Thẩm Hạo cảm thấy không sao cả.

Chương 767

Trước tiên đi Vương gia bảo khố đã.

Dù sao hiện tại toàn bộ Vương gia, không một ai là đối thủ của Thẩm Hạo.

Cho dù phát hiện cũng có thể nhẹ nhàng giải quyết.

Khi Thẩm Hạo bước ra khỏi từ đường, vẫn là bộ dáng không giận tự uy của Vương Nghi Thịnh, ngọc bội bên hông theo bước chân phát ra tiếng va chạm thanh thúy.

Trên đường đi tới bảo khố, đệ tử dọc đường nhao nhao quỳ phục, không ai phát giác tộc trưởng thân mặc tử kim bào phục là giả.

Đi tới bảo khố, đệ tử Vương gia canh giữ bên ngoài lập tức quỳ xuống nói: Tham kiến tộc trưởng.

Thẩm Hạo trực tiếp lạnh lùng lựa chọn ngó lơ, lấy ra ngọc bội chỉ có tộc trưởng Vương gia mới có.

Cột trụ huyền thiết khổng lồ trước cửa bảo khố cảm ứng được khí tức của tộc trưởng cùng ngọc bội, hoa văn Thao Thiết trên thân trụ lần lượt sáng lên.

Ngón tay Thẩm Hạo lướt qua bí văn gia tộc ẩn tàng trên bề mặt ngọc bội, khi cửa đá ngọc thạch ầm vang mở ra, hai bóng người từ trong hư không bước ra.

Cửa lớn bảo khố mở ra, Thẩm Hạo liền bước vào.

Sau khi tiến vào, thần thức quét qua, phát hiện bên trong còn có hai trưởng lão cảnh giới Kim Tiên đỉnh phong đang canh giữ.

Khi cảm ứng được khí tức của Vương Nghi Thịnh, hai người lập

tức hiện thân.

Tham kiến tộc trưởng.

Đại trưởng lão Vương Sùng Dương râu tóc bạc trắng.

Nhị trưởng lão Vương Sùng Minh tay cầm bàn tính huyền thiết, mỗi hạt bàn tính đều khắc đồ đằng thái cổ hung thú.

Hai người tuy giữ tư thái khom người, nhưng uy áp Kim Tiên đỉnh phong lại như vực như biển.

Bất quá, khi cảm ứng được khí tức của Thẩm Hạo, khí thế hai người trong nháy mắt biến mất không thấy.

Uy áp uyển như thực chất kia khiến bọn họ hô hấp cũng khó khăn, lông tóc dựng đứng, phảng phất như một ngọn núi lớn áp xuống.

Thẩm Hạo gật đầu nói: Thế nào, gần đây không có dị thường gì chứ.

Bẩm báo tộc trưởng, bảo khố hết thảy bình thường, tịnh không có dị thường.

Hiện nay là thời điểm rối ren, Vương gia chúng ta tổn thất thảm trọng, ngay cả lão tổ cũng đã ra chiến trường, sau này Vương gia đành phải dựa vào các ngươi rồi.

Thẩm Hạo nói.

Tộc trưởng quá lời rồi.

Tộc trưởng, khí tức của người.

Đại trưởng lão Vương Sùng Dương nghi hoặc nói.

Chỉ là cảm thấy Vương Nghi Thịnh hôm nay không giống trước kia, luôn cảm giác khí tức cường thịnh hơn rất nhiều.

Thẩm Hạo thản nhiên nói: May mắn có đột phá, còn chưa kịp

củng cố cảnh giới.

Hai người sắc mặt vui vẻ, không nghi ngờ gì khác, lập tức chắp tay nói: Chúc mừng tộc trưởng tu vi đại tiến.

Được rồi, đừng vuốt mông ngựa nữa.

Thẩm Hạo nói xong, trong tay xuất hiện thêm một cái bầu rượu lấp lánh phát sáng, nói với hai vị trưởng lão: Hai người các ngươi qua đây xem thử, đây là pháp bảo lão tổ truyền cho ta lúc lâm đi, cũng chưa kịp giao đại đã đi rồi.

Pháp bảo này ta trước đây chưa từng thấy qua, cho nên đặc biệt tới tìm hai ngươi nghiên cứu một phen.

Nghe vậy, hai người nhìn nhau, lập tức hiếu kỳ không thôi.

Pháp bảo lão tổ truyền xuống, vậy khẳng định là không tầm thường.

Bọn họ bước lên phía trước tỉ mỉ quan sát.

Nhìn bầu rượu tử kim lấp lánh này, chói mắt vô cùng, hơn nữa khí tức phát ra cũng vô cùng cường đại, khiến bọn họ tim đập nhanh không thôi.

Đại trưởng lão Vương Sùng Dương chấn kinh nói: Tộc trưởng, khí tức này cường đại như thế, e rằng là Viễn Cổ Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhị trưởng lão Vương Sùng Minh vội vàng nói: Đúng vậy tộc trưởng, ta cũng cảm giác bảo vật này phi phàm, ta cũng chưa từng thấy qua.

Nhưng tuyệt đối là chí bảo, trân quý vô cùng.

Hoặc có lẽ là Đế Quân ban cho lão tổ.

Nhìn trong mắt hai người lóe lên một tia kích động, Thẩm Hạo

cười nói: Mọi người đều là người một nhà, các ngươi đừng câu nệ, có thể cầm lấy tỉ mỉ quan sát.

Thật sao tộc trưởng.

Hai người lập tức tinh thần tỉnh táo.

Viễn Cổ Tiên Thiên Linh Bảo, đây chính là bảo bối mà Đế Quân mới có, bọn họ làm gì có tư cách.

Cho dù chỉ có thể nhìn qua phong thái một chút cũng là cao hứng vô cùng.

Thẩm Hạo gật đầu nói: Đương nhiên.

Tạ tộc trưởng.

Hai người cẩn thận từng li từng tí từ trong tay Thẩm Hạo cầm lấy Huyễn Kim Hồ.

Căn bản không có chút phòng bị nào, tinh thần lực toàn bộ đều đặt vào việc nghiên cứu pháp bảo.

Bảo vật nghịch thiên như thế, bọn họ có thể thấy một lần cũng là không tầm thường.

Cả cái bảo khố Vương gia đều không có bảo vật lợi hại như vậy.

Thấy thế, Thẩm Hạo cười hắc hắc, bỗng nhiên lặng lẽ thi pháp.

Ngay sát na ngón tay bọn họ chạm vào thân hồ, miệng hồ đột nhiên bộc phát ra lực hút thôn thiên phệ địa.

Vương Sùng Dương mắt dọc bắn ra kim quang muốn tránh thoát, lại phát hiện mình căn bản tránh không được.

Dường như rơi vào trong cát lún, càng giãy dụa càng nhanh chìm.

Vương Sùng Minh điên cuồng gảy bàn tính, hư ảnh thái cổ hung thú vừa phù hiện liền bị hắc vụ thôn phệ.

Tộc trưởng, người.

Tiếng gầm giận dữ im bặt, hai vị Kim Tiên hóa thành lưu quang chui vào miệng hồ.

Thẩm Hạo hài lòng cười cười, khu khu hai cái Kim Tiên cảnh mà thôi.

Đứng trong bảo khố Vương gia, nhìn bốn phía, chỉ thấy Tiên Linh Thạch chồng chất như núi, tản ra linh khí ba động nồng đậm, được bày biện tùy ý.

Đồng thời xung quanh càng là bày đầy các loại thiên tài địa bảo trân quý vô cùng.

Đối mặt với đông đảo bảo bối như vậy, Thẩm Hạo phi thường hài lòng.

Muốn nói phát tài, vẫn phải là đi cướp mới nhanh a.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo giống như sói đói lao vào bầy cừu, không chút khách khí thu lấy toàn bộ.

Vung tay lên, những Tiên Linh Thạch và thiên tài địa bảo kia lần lượt chui vào không gian giới chỉ.

Trong nháy mắt, bảo khố Vương gia vốn tràn đầy biến thành trống không, chỉ còn lại một chút khí tức tàn lưu chứng minh nơi này đã từng sở hữu vô số trân bảo.

Thấy thế, Thẩm Hạo vẫn là lưu lại một khối Tiên Linh Thạch.

Nhìn trong bảo khố chỉ còn lại một khối Tiên Linh Thạch, lộ ra vẻ phá lệ chói mắt.

Thẩm Hạo cảm thấy như vậy mới ra dáng, lão tổ tông từng nói, làm người lưu lại một đường, ngày sau dễ gặp mặt.

Vạn sự không thể làm tuyệt.

Lần nữa xác nhận tỉ mỉ tất cả bảo bối và thiên tài địa bảo của Vương gia đều đã bị vơ vét sạch sẽ, Thẩm Hạo hài lòng gật đầu, sau đó xoay người chuẩn bị rời đi.

Lúc này tâm tình Thẩm Hạo rất sảng khoái, ngâm nga câu hát, sải bước nhẹ nhàng mà mạnh mẽ, không nhanh không chậm đi về phía cửa.

Đi được một nửa, đột nhiên giống như nhớ ra cái gì đó, bước chân dưới chân khựng lại.

Trong tay phải đột nhiên xuất hiện một mai Tiên Khí Thái Cực Âm Dương Ngư, đồ chơi này chính là tiên khí đến từ Bắc Minh Uyên.

Tiên khí này lấp lánh quang mang kỳ dị, phảng phất uẩn hàm sức mạnh vô tận.

Thẩm Hạo tay cầm tiên khí, một cỗ khí tức cường đại lại độc đáo lan tràn ra.

Cỗ khí tức này nãi là khí tức công pháp độc hữu của Bắc Minh gia tộc, người ngoài chỉ cần thoáng cảm ứng một chút liền có thể biết lai lịch của nó.

Tại nơi dễ thấy nhất trong bảo khố, Thẩm Hạo lưu lại một cái Âm Dương Bát Quái Ngư.

Làm xong những thứ này, khóe miệng Thẩm Hạo hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Thuận tay viết tám chữ trên nền ngọc thạch: GIẾT CHÁU YÊU CỦA TA, DIỆT CẢ TỘC NGƯƠI.

Dòng chữ này bút lực cứng cáp, khí thế bàng bạc, thấu lộ ra một loại uy nghiêm cùng sát ý không thể kháng cự.

Viết xong, Thẩm Hạo phủi tay, như vậy hết thảy đều hợp lý rồi.

Sau đó đầu cũng không ngoảnh lại rời khỏi bảo khố Vương gia.

Rời khỏi bảo khố, thủ vệ bên ngoài lập tức cung kính nói: Kiến quá tộc trưởng.

Vừa rồi bên trong có một cỗ khí tức khiến bọn họ tim đập nhanh, nhưng tộc trưởng ở đó bọn họ cũng không dám hỏi nhiều.

Thẩm Hạo lạnh lùng nói: Hiện nay Vương gia ta tao ngộ đại nạn, lão tổ đang bế quan cũng đã xuất động.

Cho nên, từ hôm nay trở đi, tất cả mọi người không được tới gần bảo khố, kẻ trái lệnh giết không tha.

Vâng, tộc trưởng.

Lời nói lạnh lùng như vậy khiến thủ vệ trong lòng kinh hãi.

Tộc trưởng trước kia chưa từng nghiêm khắc như vậy.

Rời khỏi bảo khố Vương gia, Thẩm Hạo không những không đi, thậm chí còn lấy thân phận Vương Nghi Thịnh hạ ba đạo mệnh lệnh.

Thứ nhất, tất cả con cháu Vương gia từ Dương Tiên cảnh trở lên, lập tức tiến về Tần Dương thành, chi viện lão tổ Vương gia.

Thứ hai, không cho phép bất luận kẻ nào tới gần từ đường.

Thứ ba, từ hôm nay trở đi, bản tọa tuyên bố bế quan, củng cố cảnh giới, bất luận kẻ nào cũng không được quấy rầy.

Chương 768

Đối mặt với ba đạo mệnh lệnh này, trên dưới Vương gia tất cả mọi người đều không có một tia nghi ngờ, không chút do dự nhanh chóng hành động.

Mọi người ai vào việc nấy, toàn bộ tràng diện bận rộn mà không loạn.

Cùng lúc đó, trong lòng người Vương gia khó giấu nổi vẻ hưng phấn, nhất là khi biết được gia chủ Vương Nghi Thịnh thành công đột phá, càng là vui mừng khôn xiết.

Phải biết, tại Địa Tiên Giới này, một gia tộc cường đại hay không thường thường quyết định bởi thực lực cao thấp của tộc trưởng và lão tổ.

Hiện nay Vương Nghi Thịnh đột phá, bọn họ tự nhiên cao hứng.

Hận không thể để tộc trưởng trực tiếp đột phá La Thiên Thượng Tiên, từ nay về sau ra ngoài eo lưng càng thẳng, lực lượng mười phần.

Sau khi chỉnh đốn xong xuôi, một chiếc phi chu nguy nga to lớn uyển như ngọn núi tĩnh lặng lơ lửng trên không trung, phảng phất như một tòa bảo lũy không thể lay động.

Thân thuyền rộng rãi kiên cố lấp lánh quang trạch kim loại lãnh liệt, khiến người ta nhìn mà sinh uy.

Phía trên phi chu, một lá cờ lớn đón gió phấp phới, bay phần phật.

Lá cờ này thêu một chữ Vương màu vàng bắt mắt.

Chiếc phi chu khổng lồ cùng với lá cờ bay phấp phới và đồ án gia tộc độc đáo trên đó, không chỗ nào không hướng người đời tỏ rõ địa

vị tôn quý cùng uy nghi hách hách của Vương gia, khiến người ta không kìm được sinh lòng kính sợ.

Thẩm Hạo trầm giọng: Xuất phát.

Vâng, tộc trưởng.

Trong khoảnh khắc, tất cả con cháu Vương gia từ Dương Tiên cảnh trở lên dồn toàn bộ lực lượng, hạo hạo đãng đãng tiến về Tần Dương thành.

Đợi đến khi bọn họ đi rồi, Thẩm Hạo mới tiến vào trong Huyễn Kim Hồ, thu thập hai tên trưởng lão Vương gia.

Đối phó bọn họ ngược lại đơn giản hơn nhiều, không tốn sức chút nào.

Tiếp đó đem thi thể trực tiếp ném vào trong không gian.

Thẩm Hạo cũng theo đó tiến vào không gian.

Hấp thu vụ khí xong, Thẩm Hạo trước đó đã đạt tới Thái Ất Kim Tiên cảnh đỉnh phong, nhưng hấp thu hai tên Kim Tiên, vụ khí dường như không đủ, y nguyên vẫn chưa đột phá.

Năng lượng của hai tên Kim Tiên khẳng định không đủ, nếu như có thêm một Bắc Minh Uyên nữa thì ngon rồi.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo cảm thấy vẫn nên đi Tần Dương thành một chuyến thì hơn.

Bất quá, hiện tại Tần Dương thành La Thiên Thượng Tiên đã có mấy người, nói không chừng âm thầm còn có La Thiên Thượng Tiên của Tiên Triều khác đang dòm ngó.

Nhất định phải cẩn thận mới được.

Lại thêm Thẩm Hạo vừa mới đột phá, khí tức còn chưa hoàn toàn củng cố.

Rất có khả năng bị bọn họ phát hiện.

Cho nên, nhiệm vụ hàng đầu chính là củng cố cảnh giới, phòng ngừa khí tức tiết lộ.

Thẩm Hạo quyết định đánh một cái chênh lệch thời gian.

Thân ảnh lóe lên, liền đi tới thượng cổ chiến trường ở Linh Vân đại lục.

Nhìn hoàn cảnh quen thuộc xung quanh, Thẩm Hạo ngược lại vô cùng sảng khoái.

Thần thức quét qua, phát hiện phương viên vạn dặm này còn có không ít Thần Đình cảnh.

Bọn chúng hiện tại đối với Thẩm Hạo mà nói, phất tay là có thể diệt.

Bất quá, Thẩm Hạo hiện tại cũng không có ý nghĩ này.

Thẩm Hạo không vội vã tu luyện mà thân ảnh lóe lên, biến mất tại chỗ.

Lúc xuất hiện lần nữa đã đi tới một tòa động phủ treo đầy lụa đỏ.

Xung quanh vẫn y hệt như trước, nơi này chính là động phủ của Thẩm Hạo và tiểu hồ ly Hồ Cửu Nhi.

Cố địa trọng du, còn có một phen tư vị khác.

Cẩn thận nhìn thoáng qua, tịnh không có vết tích người từng tới.

Để phòng ngừa có người quấy rầy, Thẩm Hạo lại tùy tay bố trí mấy bộ trận pháp.

Lúc này mới khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu tu luyện.

Bảy ngày sau, điều khiến Thẩm Hạo ngoài ý muốn là không những triệt để củng cố cảnh giới, dường như cảm giác tùy thời đều có thể

đột phá La Thiên Thượng Tiên.

Tâm tình Thẩm Hạo phi thường tốt.

Trước đó không biết vị trí cụ thể của Yêu Vực, nhưng trước khi Bạch Hổ Bạch Tuyết phi thăng, Thẩm Hạo đã thiết hạ cấm chế trên người nàng.

Chỉ cần có cấm chế, tìm kiếm sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Thẩm Hạo cảm thấy La Thiên Thượng Tiên vẫn là có tư cách đi xông pha Yêu Vực một chút.

Dù sao vừa thấy không ổn liền có thể lập tức chuồn êm.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo lần nữa trở lại Địa Tiên Giới.

Còn đừng nói, cái chênh lệch thời gian này dùng rất tốt, đỡ tốn việc.

Linh Vân đại lục bảy ngày, tại Địa Tiên Giới này bất quá mới nửa giờ.

Không do dự, lắc mình biến hoá, biến thành đệ tử trực ban từ đường Vương Thiên Hoán.

Lặng yên không một tiếng động rời khỏi Vương gia, hiện nay mấy chục vạn của cải tích lũy của Vương gia toàn bộ bị Thẩm Hạo móc rỗng, lại giết tộc trưởng Vương gia Vương Nghi Thịnh.

Chuyện này náo động vẫn là rất lớn.

Đây là chuyện làm tại Nam Chiếu Tiên Triều, nói trắng ra không những là đánh vào mặt lão tổ Vương gia Vương Kiến Sơn, càng là đánh vào mặt Đế Quân Nam Chiếu Tiên Triều.

Vẫn là sớm chuồn đi là thượng sách.

Phiến khắc công phu, Thẩm Hạo liền đuổi kịp phi chu Vương gia.

Đệ tử Vương gia đi cùng nghi hoặc nhìn Vương Thiên Hoán.

Vương sư huynh, không phải huynh đang canh giữ từ đường sao.

Thẩm Hạo chắp tay nói: Là tộc trưởng bảo ta tới.

A, thì ra là thế.

Mọi người liền không còn hoài nghi.

Chuyến này đi tới Tần Dương thành, trong lòng mọi người cũng là thập phần chờ mong và thấp thỏm.

Ngày thường bọn họ đều là tu luyện trong gia tộc, rất ít có cơ hội ra ngoài lịch luyện.

Lần này mọi người vẫn là rất hưng phấn, cũng không có quá nhiều lo âu.

Dù sao lão tổ Vương Kiến Sơn của bọn họ đang ở tiền tuyến.

Có lão tổ ở đó, bọn họ căn bản không sợ.

Vương sư huynh, tốc độ phi chu nhanh như vậy, huynh làm sao đuổi kịp.

Một đệ tử Vương gia hiếu kỳ hỏi.

Nghe vậy, không ít người đều tò mò nhìn Thẩm Hạo.

Thân phận hiện tại của Thẩm Hạo là Vương Thiên Hoán, chỉ là một tên Chân Tiên cảnh giữ từ đường.

Thẩm Hạo nói: Là tộc trưởng giúp ta.

A, thì ra là thế, xem ra tộc trưởng đối với sư huynh thật tốt.

Đúng vậy đúng vậy.

Cư nhiên có đãi ngộ như vậy.

Xem ra tộc trưởng là có ý đề bạt sư huynh.

Lời vừa nói ra, mọi người bừng tỉnh đại ngộ.

Trong lòng cũng hâm mộ không thôi, khẳng định là muốn đề bạt bồi dưỡng Vương Thiên Hoán, lúc này mới cố ý cho đi mạ vàng.

Nếu không cũng sẽ không để kẻ giữ từ đường ra chiến trường.

Đối mặt với ánh mắt hâm mộ của mọi người, Thẩm Hạo cười cười, không để ý tới.

Tuy rằng biết bọn họ hiểu lầm, nhưng chuyện này giải thích không rõ.

Ba ngày sau, Thẩm Hạo đi theo đệ tử Vương gia tới Tần Dương thành.

Nhìn Tần Dương thành đã từng phồn hoa, nay đã là một mảnh rách nát, một mảnh ngói lành cũng không có.

Khắp nơi đều là hố sâu không thấy đáy, có thể thấy được chiến huống thảm liệt cỡ nào.

Phi chu lơ lửng trên không trung, mọi người nhìn thảm cảnh phía dưới, cũng là hít vào khí lạnh.

Chương 769

Bên ngoài Xích Diễm thành, trong một dãy núi.

Vương Kiến Sơn bỗng nhiên nhíu mày, sắc mặt khó coi nói: Con cháu Vương gia sao lại tới.

Tạ Dụ An thần thức quét qua, cũng là nghi hoặc khó hiểu.

Vương gia các ngươi sao lại tới nhiều đệ tử như vậy.

Bọn họ tới có tác dụng gì.

Ta đi xem một chút.

Vương Kiến Sơn sắc mặt âm trầm vô cùng, nói xong, thân ảnh biến mất tại chỗ.

Nhiều đệ tử Vương gia đại cử tiến đến như vậy, gia tộc khẳng định đã xảy ra chuyện.

Tuy rằng con cháu Vương gia nhân số đông đảo, nhưng đối mặt với chiến trường của La Thiên Thượng Tiên thì chẳng có tác dụng gì, toàn bộ đều là pháo hôi.

Trên phi chu, đệ tử Vương gia còn đang khiếp sợ sự thảm liệt của Tần Dương thành.

Đang chuẩn bị bóp nát ngọc phù truyền tin, tìm kiếm lão tổ Vương gia.

Đột nhiên, một bóng người xuất hiện trên phi chu.

Mọi người thấy thế, lập tức khom người hành lễ nói: Kiến quá lão tổ.

Vương Kiến Sơn lạnh lùng nói: Ai bảo các ngươi tới.

Hồi bẩm lão tổ, là tộc trưởng hạ lệnh.

Tất cả con cháu Vương gia từ Dương Tiên cảnh trở lên, lập tức tiến về Tần Dương thành, để chúng ta tới chi viện lão tổ.

Quả thực ngu xuẩn đến cực điểm, Nghi Thịnh nó muốn làm gì, là muốn táng tống căn cơ Vương gia chúng ta sao.

Vương Kiến Sơn tức giận đến phổi sắp nổ tung.

Mọi người sững sờ, đều luống cuống nhìn Vương Kiến Sơn.

Toàn bộ cúi đầu không dám nói lời nào.

Vương Kiến Sơn lập tức bóp nát một mai ngọc phù, nỗ lực liên hệ Vương Nghi Thịnh.

Kết quả căn bản không có phản ứng, trong lòng Vương Kiến Sơn trầm xuống, bỗng nhiên có loại dự cảm không tốt.

Lúc các ngươi tới, Nghi Thịnh có biểu hiện gì dị thường không.

Hồi bẩm lão tổ, tịnh không có dị thường, chỉ là tộc trưởng dường như tu vi có sở đột phá, cho nên tuyên bố bế quan.

Vương Kiến Sơn cưỡng ép nén lửa giận trong lòng, luôn cảm thấy nơi nào đó có chút không đúng.

Được rồi, các ngươi lập tức quay về Vương gia, không có mệnh lệnh của ta ai cũng không được đi ra.

Cho dù là mệnh lệnh của tên hỗn trướng Vương Nghi Thịnh cũng không được.

Vâng, lão tổ.

Người Vương gia lập tức cung kính đáp.

Bỗng nhiên, Thẩm Hạo cảm giác được một cỗ khí tức cường đại, rất nhanh sẽ tiếp cận.

Hắn lặng lẽ lẻn vào bên trong phi chu.

Đã tới rồi còn muốn đi.

Lúc này một đạo kiếm quang trùng thiên tập kích tới.

Thấy thế, sắc mặt Vương Kiến Sơn biến đổi, lập tức dâng lên hộ thuẫn phòng hộ, đỡ được một kích này.

Oanh.

Hai cỗ năng lượng cự đại va chạm, phi chu khổng lồ cũng chấn động không ngừng.

Mọi người trên phi chu ai nấy khí huyết cuộn trào, nguyên thần chấn động.

Bắc Minh Việt, ngươi dám.

Vương Kiến Sơn giận dữ hét.

Ha ha, khu khu sâu kiến, giết thì giết, ngươi dám giết cháu ta Bắc Minh Cô Hồng, hôm nay đám con cháu Vương gia này vừa vặn dùng để chôn cùng.

Bắc Minh Việt vẻ mặt đầy sát khí.

Con trai ưu tú nhất của lão là Bắc Minh Uyên, cháu trai Bắc Minh Cô Hồng đều bị giết, có thể nói cừu hận trong lòng đã sớm chôn vùi lý trí.

Vương Kiến Sơn hừ lạnh nói: Sợ ngươi à.

Tạ Thiên Sư còn không mau tới giúp.

Nghe vậy, Tạ Dụ An vội vàng nói: Mau bảo đám con cháu gia tộc ngươi rời đi, ta đang chống đỡ Chu Đỉnh.

Cục diện vốn bình tĩnh, bởi vì sự xuất hiện của đệ tử Vương gia trong nháy mắt bị phá vỡ.

Thấy cảnh này, Thẩm Hạo cười hắc hắc, bốn cái La Thiên Thượng Tiên, nếu như ngoẻo một cái thì tốt rồi.

Nhìn thấy đệ tử Vương gia chuẩn bị bỏ chạy, Thẩm Hạo lặng yên không một tiếng động phá hủy trận pháp của phi chu.

Trong nháy mắt phi chu lơ lửng giữa không trung không thể động đậy.

Tiếp đó Thẩm Hạo lại trực tiếp trốn vào trong đám người, lặng lẽ quan sát.

Vương Kiến Sơn một bên ra sức ngăn cản Bắc Minh Việt tiến công, lại phát hiện phi chu vậy mà không nhúc nhích tí nào.

Nộ hống nói: Mau cút về.

Lão tổ, phi chu vừa rồi chịu tổn hại, không cách nào khởi động.

Một lũ phế vật, còn chờ làm gì, ở lại đây chờ chết sao.

Vâng, lão tổ.

Mọi người lập tức tứ tán ra.

Ngay lúc này, chỉ thấy Bắc Minh Việt lộ ra một nụ cười lạnh khinh thường.

Ánh mắt sát ý uyển như thực chất.

Ngay sau đó, lão hừ lạnh một tiếng, âm thanh như sấm rền nổ vang giữa không trung: Đã tới rồi thì toàn bộ lưu lại đi.

Theo tiếng quát giận dữ này thốt ra, hai tay Bắc Minh Việt nhanh chóng múa may.

Trong chốc lát, trong hư không nổi lên một trận dao động kỳ dị, một cái Âm Dương Bát Quái Ngư khổng lồ vô cùng chậm rãi hiện ra.

Bát Quái Ngư kia toàn thân lấp lánh quang mang hắc bạch lưỡng

sắc, uyển như hai con cự long đang giao thoa, bàn toàn bay lượn.

Nó vừa hiện thân liền tản mát ra một cỗ khí tức cường đại khiến người ta tim đập nhanh.

Trong nháy mắt, Âm Dương Bát Quái Ngư khổng lồ kia mãnh liệt bắn ra vạn đạo quang mang sáng chói lóa mắt.

Những quang mang này giống như vô số lợi tiễn bắn về bốn phương tám hướng, chiếu rọi toàn bộ không gian sáng như ban ngày.

Đối mặt với thế công khủng bố như thế, sắc mặt Vương Kiến Sơn trong nháy mắt trở nên khó coi vô cùng, lão căn bản phòng ngự không xuể.

Sau lưng đều là con cháu Vương gia, Vương Kiến Sơn cũng không thể mặc kệ.

Lão không dám có chút chậm trễ, vội vàng thi triển ra năng lực lớn nhất của mình, tế ra trận pháp phòng ngự, toàn lực ngăn cản công kích phợp trời này.

Chỉ tiếc, pháp thuật Bắc Minh Việt thi triển ra thực sự quá mức cường đại, quang mang đầy trời kia tựa như thủy triều mãnh liệt cuồn cuộn không dứt ùa tới, mặc cho Vương Kiến Sơn liều mạng chống cự thế nào cũng vẻn vẹn chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản được một phần lớn trong đó mà thôi.

Trong khoảnh khắc, không ít đệ tử Vương gia liền trực tiếp vẫn lạc.

Thẩm Hạo đối với thủ đoạn công kích của Bắc Minh Việt thì tương đối hiểu rõ, trực tiếp trốn tại trận pháp phòng ngự của Vương Kiến Sơn, không bị tổn hại.

Nhìn con cháu Vương gia từng người từ không trung rơi xuống, Thẩm Hạo vẻ mặt bi thống nói: Sư đệ, ráng chịu đựng, ta đưa đệ về

nhà.

Sư tỷ, ta nhất định đưa tỷ về nhà.

Sư thúc, ta cũng sẽ đưa người về nhà.

Thẩm Hạo vừa nói, vừa đem con cháu Vương gia thu vào trong không gian.

Không ít đệ tử Vương gia nhìn thấy Thẩm Hạo mạo hiểm nguy hiểm thu thập thi thể con cháu gia tộc, đều cảm thấy vị sư huynh này thật là trọng tình trọng nghĩa, cảm động không thôi.

Sư huynh, để đệ giúp huynh.

Thẩm Hạo: Đừng, thêm một người thêm một phần nguy hiểm, đệ mau đi đi.

Nói xong, lại đem một đệ tử Vương gia thu vào trong không gian.

Thẩm Hạo lề mề chính là không muốn đi, còn muốn chờ bốn vị La Thiên Thượng Tiên, ai không cẩn thận bị thương, để tiện bề bổ đao đây mà.

Đám con cháu Vương gia vừa bỏ chạy thục mạng, vừa ngoái lại nhìn Thẩm Hạo đang thu thập từng cái xác từ đằng xa.

Trong lòng họ dâng lên một loại cảm xúc khó tả, có áy náy, có kính phục.

Họ chỉ lo chạy giữ mạng, đâu dám làm chuyện như vậy.

Dù sao, trong hoàn cảnh nguy hiểm thế này mà đối phương vẫn nguyện ý bỏ thời gian và công sức để thu liễm di thể, không để họ phơi thây nơi hoang dã, thực sự là một việc khiến người ta cảm động.

Bắc Minh Việt đang đối chiến với Vương Kiến Sơn đột nhiên hừ lạnh một tiếng.

Ánh mắt băng lãnh của hắn nhìn thẳng xuống Thẩm Hạo đang bận rộn bên dưới, khóe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười khinh miệt và trào phúng: Hừ.

Thích nhặt xác phải không.

Đã vậy thì ngươi cứ nhặt cho đủ đi.

Giọng nói của Bắc Minh Việt phảng phất như truyền đến từ Cửu U địa ngục, lạnh lẽo thấu xương.

Nhưng đòn tấn công của hắn không nhắm vào Thẩm Hạo, ngược lại hắn còn rất vui vẻ nhìn Thẩm Hạo đi nhặt xác.

Nói xong câu đó, sát ý trên người hắn không những không giảm mà còn càng thêm nồng đậm, giống như một cơn bão vô hình càn quét tứ phía, khiến mọi người tại hiện trường không khỏi khiếp sợ.

Trên hư không, hai con cá Âm Dương Âm Dương Ngư khổng lồ và cổ xưa chậm rãi bơi lội.

Dưới sự thi triển của Bắc Minh Việt, trên người chúng tỏa ra hào quang kỳ dị.

Cặp cá Âm Dương này giống như được trang bị hệ thống truy tìm thông minh, có thể khóa chặt đám con cháu Vương gia đang định bỏ trốn một cách chính xác.

Bất kể đám người này liều mạng chạy trốn thế nào, những kẻ có tốc độ chậm đều không thể thoát khỏi sự truy sát của Âm Dương Ngư.

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, con cháu Vương gia rơi vào khủng hoảng và tuyệt vọng tột độ.

Những kẻ chạy chậm lần lượt bị Âm Dương Ngư tàn sát vô tình.

Mỗi đòn tấn công đều nhanh như tia chớp, căn bản không kịp phản

ứng, bị bóp chết như con kiến.

Chương 770

Mà trong cuộc đồ sát đẫm máu này, đa số con cháu Vương gia bỏ mạng đều đang ở Dương Tiên cảnh.

Dương Tiên cảnh đã là chiến lực tầng trung, nhưng trước mặt Âm Dương Ngư khủng bố này, họ lại tỏ ra yếu ớt, không chịu nổi một kích.

Vương Kiến Sơn phẫn nộ gầm lên: Bắc Minh Việt, ta và ngươi thề không đội trời chung.

Bắc Minh Việt nhìn Vương Kiến Sơn đang giận dữ, tâm trạng lại sảng khoái lạ thường.

Vương Kiến Sơn càng khó chịu, vẻ mặt Bắc Minh Việt càng thêm cao hứng: Ha, thống khoái.

Giết mấy con kiến hôi thì có làm sao.

Thấy tình hình này, nhận ra phòng ngự trận pháp cũng không cứu được bao nhiêu đệ tử, Vương Kiến Sơn cũng từ bỏ phòng thủ, bắt đầu chuyển sang tấn công.

Chỉ thấy kiếm ảnh rợp trời cuồn cuộn ập tới, phảng phất như bao trùm cả bầu trời, mỗi đạo kiếm ảnh đều lấp lóe uy lực khiến người ta tim đập chân run, mang theo khí thế lăng lệ vô song.

Đối mặt với thế công mạnh mẽ và khủng bố như vậy, ngay cả Bắc Minh Việt cũng không dám lơ là, trong lòng không khỏi dâng lên một tia áp lực.

Hắn vốn dĩ phân ra một phần sức lực để đối phó đám con cháu Vương gia, nhưng thế công mãnh liệt trước mắt khiến hắn buộc phải tạm thời từ bỏ việc tấn công đám tiểu bối kia, toàn thần quán chú ứng

đối với Vương Kiến Sơn.

Không gian xung quanh đều vì năng lượng va chạm kịch liệt giữa hai người mà trở nên vặn vẹo.

Pháp thuật va chạm, năng lượng kích động, mỗi chiêu mỗi thức đều ẩn chứa sức mạnh hủy thiên diệt địa, đánh đến khó phân thắng bại.

Mà Thẩm Hạo ở bên dưới lại xem đến say sưa ngon lành.

Thần thức hắn quan sát chiến trường, nhưng tốc độ thu xác thì không hề thay đổi, vô cùng cần mẫn, một cái cũng không thể bỏ sót.

Rất nhanh, đám con cháu Vương gia xung quanh đều đã chạy hết, thi thể cũng bị Thẩm Hạo thu xong.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cũng không đuổi theo, chỉ là đám con cháu Vương gia tép riu, cảnh giới quá thấp, Thẩm Hạo không có hứng thú với chúng.

Mục đích chính lần này của hắn là La Thiên Thượng Tiên.

Những tên lâu la khác có hay không cũng chẳng sao.

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, phát hiện Vương Kiến Sơn và Bắc Minh Việt đối chiến vẫn còn chút dư lực.

Thế là Thẩm Hạo quyết định kích thích Vương Kiến Sơn một chút, đẩy mâu thuẫn lên cao trào.

Thẩm Hạo điều chỉnh biểu cảm, trong tay xuất hiện thêm một ngọn đèn đen, chính là Hồn Đăng của tộc trưởng Vương gia Vương Nghi Thịnh.

Đồng thời còn có một bộ áo bào tím và miếng ngọc bội chỉ tộc trưởng Vương gia mới có.

Hít sâu một hơi, Thẩm Hạo lập tức trưng ra vẻ mặt bi phẫn, lớn

tiếng hét: Xin lão tổ báo thù cho tộc trưởng.

Bắc Minh Việt lão cẩu này không những giết tộc trưởng, còn cướp sạch bảo khố Vương gia, thậm chí còn giả danh tộc trưởng phát hiệu lệnh.

Lão tổ, đây là Hồn Đăng đã vỡ của tộc trưởng.

Xin lão tổ xem xét.

Nghe vậy, trong mắt Vương Kiến Sơn lóe lên một tia sát ý, tưởng rằng Thẩm Hạo cố ý nhiễu loạn tâm thần mình.

Nhưng liên tưởng đến việc phi thuyền hỏng một cách kỳ lạ trước đó, Vương Kiến Sơn vốn đã nghi ngờ có nội gián, giờ phút này lại càng khẳng định suy đoán của mình.

Khi Vương Kiến Sơn phân ra một luồng thần thức kiểm tra, nhìn thấy chiếc Hồn Đăng vỡ nát trong tay Thẩm Hạo, cùng với bộ áo bào tím và ngọc bội chỉ tộc trưởng mới có, hắn rùng mình một cái, nguyên thần cũng run rẩy.

Hai mắt đỏ ngầu.

Bộ quần áo này, miếng ngọc bội này, còn cả chiếc Hồn Đăng kia đều quá quen thuộc, Hồn Đăng là do chính tay hắn chế tác cho con trai Vương Nghi Thịnh.

Nay Hồn Đăng đã tắt, cũng đại biểu cho việc Vương Nghi Thịnh đã chết.

Nếu chưa chết, thì ngọc bội tộc trưởng và y phục của Vương Nghi Thịnh từ đâu mà ra.

Đây chính là đứa con trai cuối cùng của hắn.

Bắc Minh Việt nghe Thẩm Hạo gọi hắn là lão cẩu, giận tím mặt, vừa định giết Thẩm Hạo.

Nhưng nghe hết câu sau, tâm trạng hắn nháy mắt sướng rơn.

Đặc biệt là khi nhìn thấy Hồn Đăng trong tay Thẩm Hạo, hắn lập tức cười lớn đầy càn rỡ.

Ha.

Tiếng cười vang vọng thiên địa.

Giờ khắc này Bắc Minh Việt chỉ cảm thấy sướng, sướng đến tê người.

Bắc Minh Việt tự nhiên biết Vương Nghi Thịnh tuyệt đối không phải do hắn giết, nhưng hắn vui vẻ nhận cái danh này.

Con trai hắn là Bắc Minh Uyên chiến tử, cháu trai Bắc Minh Cô Hồng càng bị Vương Kiến Sơn nghiền xương thành tro, mối thù này sâu tựa biển.

Giờ đây con trai Vương Kiến Sơn bị giết, Bắc Minh Việt chỉ cảm thấy thống khoái vô cùng.

Lúc này, đại não Vương Kiến Sơn sớm đã bị phẫn nộ chiếm cứ, sắp mất đi lý trí.

Mặc dù có nghi ngờ Thẩm Hạo, nhưng cái chết của con trai đã khiến Vương Kiến Sơn không thể bình tĩnh.

Cộng thêm việc trước đó hắn dùng truyền tin phù không liên lạc được với Vương Nghi Thịnh, cùng với mệnh lệnh đột ngột của Vương Nghi Thịnh bắt con cháu Vương gia đến Tần Dương thành.

Tất cả những chuyện bất thường đó, bây giờ đều đã có lời giải thích hợp lý.

Nhìn Vương Kiến Sơn phẫn nộ tột cùng, Bắc Minh Việt trực tiếp thừa nhận: Ha, thống khoái.

Con trai ngươi chính là bị ta giết.

Ngươi nghiền xương thành tro cháu ta Cô Hồng, ta cũng khiến con trai ngươi xương cốt không còn, để ngươi nếm trải nỗi đau giống như ta.

Vương Kiến Sơn triệt để mất đi lý trí.

Ngươi đáng chết.

Đáng chết.

Lão phu muốn cái mạng của ngươi.

Giờ khắc này, việc mất đi đứa con trai cuối cùng khiến Vương Kiến Sơn điên cuồng.

Tạ Dụ An ở bên cạnh vừa đánh vừa lui, hắn cảm thấy sự tình có chút kỳ lạ: Vương thiên sư bình tĩnh a, trước tiên bắt tiểu tử kia hỏi rõ xem rốt cuộc là tình huống gì.

Đợi Tạ Dụ An quay đầu tìm Thẩm Hạo, lại phát hiện Thẩm Hạo đã biến mất không thấy tăm hơi.

Thẩm Hạo trốn trong không gian, cười hắc hắc.

Còn việc Vương Kiến Sơn có nghi ngờ hắn hay không, Thẩm Hạo căn bản không để ý.

Mục đích của Thẩm Hạo chỉ có một, chính là nói cho Vương Kiến Sơn biết Vương Nghi Thịnh đã chết là được.

Xem kịch xem đến say sưa, một lượng lớn sương mù màu trắng ùa tới.

Vừa hấp thu xong, toàn thân pháp lực dưới sự điều động của nguyên thần bắt đầu xoay chuyển điên cuồng.

Vãi, sắp đột phá rồi.

Lời còn chưa dứt, khí thế trên người trong nháy mắt bạo phát.

Oanh.

Dường như cảm giác linh lực không đủ, thân ảnh Thẩm Hạo trong nháy mắt đã đến Viêm Sương U Giới.

Lần nữa xuất hiện vẫn là trên Thiên Trì trong bí cảnh.

Ngay sát na vừa bước vào lãnh địa Viêm Sương U Giới, vô số linh khí từ bốn phương tám hướng tật tốc lao tới.

Những linh khí này đan xen, dung hợp, trong nháy mắt liền hội tụ thành một biển linh khí mênh mông vô ngần.

Ngay sau đó, biển linh khí bắt đầu cuộn trào điên cuồng, hung hãn bành trướng tụ tập về phía trung tâm.

Theo thời gian trôi qua, nó hóa thành một cái xoáy linh lực khổng lồ đường kính mấy vạn trượng.

Xoáy linh lực này uyển như một con cự thú khủng bố đến từ thời viễn cổ, tản mát ra khí tức khiến người ta sợ hãi.

Nó lấy thế không thể cản phá nhanh chóng mở rộng phạm vi thế lực, nơi nó đi qua, mọi vật thể đều bị cuốn vào trong, ngay cả những dãy núi nguy nga sừng sững cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Chỉ thấy từng ngọn núi cao chọc trời dưới sự xâu xé của cỗ sức mạnh cuồng bạo này, trong nháy mắt sụp đổ tan tành, hóa thành bột mịn, rồi bị vô tình nuốt chửng vào trong cái xoáy linh lực sâu không thấy đáy kia.

Nơi này liên miên ngàn dặm đều là núi băng, do Phượng Xu đã đi rồi, rất nhanh băng tuyết đã có chút tan chảy.

Đồng thời cộng thêm linh lực rợp trời, cơn lốc rất nhanh liền biến thành một cái xoáy nước màu trắng.

Thiên địa dị biến, vô số yêu thú đều chấn kinh không thôi.

Bên ngoài bí cảnh, Bắc Minh Việt, Vương Kiến Sơn, Chu Đỉnh, Tạ Dụ An bốn vị La Thiên Thượng Tiên đồng thời cảm ứng được sự thay đổi của thiên địa này.

Dù sao Viêm Sương U Giới cũng nằm rất gần Xích Diễm thành.

Chương 771

Bọn họ lại đều là La Thiên Thượng Tiên, tự nhiên rõ ràng nguyên do của sự biến hóa này.

Cả bốn người đều có chút không thể tin nổi: Là ai.

Cư nhiên đột phá La Thiên Thượng Tiên.

Trong lòng ai cũng có dự cảm không lành, sợ rằng vị tân La Thiên Thượng Tiên này là người của phe đối phương.

Mặc dù vừa mới đột phá, nhưng La Thiên Thượng Tiên vẫn là La Thiên Thượng Tiên, không thể khinh thường.

Nam Chiếu Tiên Triều và Tây Đô Tiên Triều đang đánh nhau thế trận 2 đấu 2, nếu lại thêm một La Thiên Thượng Tiên, cán cân khẳng định sẽ bị phá vỡ.

Là địch hay là bạn, ai cũng không biết.

Vương Kiến Sơn và Bắc Minh Việt vốn đang liều mạng đều thu lại vài phần lực đạo, cảnh giác quan sát phía bên này.

Thẩm Hạo không hề hay biết những chuyện này.

Xoáy linh khí kéo dài suốt một canh giờ mới chậm rãi dừng lại.

Cái giá phải trả là linh khí xung quanh bị rút sạch không còn một mống.

Băng tuyết đầy trời biến mất, những ngọn núi quanh phương viên ngàn dặm đều trơ trọi.

Còn kèm theo từng luồng hơi nóng táo nhiệt.

Thẩm Hạo tỉnh lại, cảm nhận sức mạnh cường đại trong cơ thể, tâm trạng vô cùng tốt.

Vốn định bế quan, nhưng nghĩ đến bên ngoài Vương Kiến Sơn và Bắc Minh Việt vẫn đang chiến đấu, lập tức cảm thấy không ổn.

Thân ảnh lóe lên, hắn liền lần nữa đi tới Thượng Cổ Chiến Trường ở Linh Vân đại lục.

Trong động phủ, vẫn giăng đầy lụa đỏ.

Thẩm Hạo vẫn lợi dụng sự chênh lệch thời gian để bế quan.

Ngồi xếp bằng, Thẩm Hạo bắt đầu củng cố cảnh giới.

Lần này không có kinh nghiệm gì truyền lại, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Địa Tiên giới, phụ cận Xích Diễm thành.

Do Thẩm Hạo đột phá, dẫn đến Bắc Minh Việt, Chu Đỉnh cùng với Vương Kiến Sơn và Tạ Dụ An của Nam Chiếu Tiên Triều đều ngừng tấn công.

Sau khi tách ra, Vương Kiến Sơn không hề để ý tới mọi người, thân ảnh lóe lên biến mất tại chỗ, dùng toàn lực chạy về Vương thành.

Mặc dù trong lòng đã có đáp án, nhưng hắn vẫn ôm một tia tâm lý may mắn.

Hắn muốn trở về tận mắt xem con trai Vương Nghi Thịnh còn hay không mới có thể triệt để từ bỏ hy vọng.

Vương Kiến Sơn vừa đi, chỉ còn lại một mình Tạ Dụ An tại hiện trường.

Đối mặt với Bắc Minh Việt và Chu Đỉnh của Tây Đô Tiên Triều, làm sao hắn là đối thủ, lập tức rút lui.

Lui về trước rồi tính sau.

Đồng thời hắn cũng vội vàng bóp nát ngọc phù truyền tin, báo cáo tình huống nơi này cho Đế quân.

Sự việc đã vượt quá tầm kiểm soát của hắn.

Bất tri bất giác, ba tháng trong Thượng Cổ Chiến Trường đã trôi qua.

Thẩm Hạo cũng coi như đã củng cố xong cảnh giới của mình.

Đứng dậy, bước ra khỏi động phủ, đón ánh nắng chói chang, Thẩm Hạo vươn vai một cái thật dài.

Lúc này chỉ có một chữ: Sướng.

Ba tháng này thành quả rất đáng mừng, nhưng cũng làm Thẩm Hạo buồn chán muốn chết.

Nhìn mặt trời gay gắt, Thẩm Hạo khoan khoái tắm nắng.

Thế là, thân ảnh lóe lên, hắn liền từ không gian trở về thế giới đô thị.

Thế giới đô thị, trời vẫn còn tối.

Thi Nịnh và Lục Khiết vẫn đang ngủ say.

Thẩm Hạo đứng dậy đi ra phòng khách, từ trong tủ lạnh lấy ra một lon bia.

Mở nắp, uống một ngụm.

Cảm giác mát lạnh khiến Thẩm Hạo thấy sảng khoái vô cùng.

Quả nhiên, ngụm bia và coca ướp lạnh đầu tiên luôn là sướng nhất.

Đã lâu không uống, cảm giác này đúng là tuyệt.

Thẩm Hạo cũng không bật đèn, mà lười biếng nằm trên sô pha, chân gác lên bàn trà, khoan khoái uống bia.

Tâm trạng đặc biệt tự tại.

Đại não thả lỏng, không suy nghĩ gì cả, cảm giác này thật tốt.

Bất kể là Linh Vân đại lục hay là Địa Tiên giới, cái chí tiến thủ chết tiệt của Thẩm Hạo cứ khiến hắn bận rộn một cách khó hiểu.

Tuy không có gì nguy hiểm, nhưng thỉnh thoảng vẫn cảm thấy hơi mệt.

Chỉ có trở về đô thị, Thẩm Hạo mới cảm thấy vô ưu vô lo, mới có thể không nghĩ gì, không quản gì cũng chẳng để ý gì.

Thuần túy là hưởng thụ.

Cảm giác này Thẩm Hạo vẫn rất hoài niệm.

Đương nhiên không phải tâm cảnh Thẩm Hạo đã đạt đến độ vô cụ vô úy không sợ hãi gì, chỉ là thực lực quá mạnh, sở hữu tư bản vô hạn mới cảm thấy như vậy.

Nếu ở Địa Tiên giới, Thẩm Hạo có tu luyện một vạn năm cũng không làm được vô cụ vô úy.

Chỉ cần bên trên còn có cảnh giới áp chế hắn, trong lòng Thẩm Hạo liền thấy lấn cấn.

Đang ung dung uống rượu, lúc này, chỉ thấy Lục Đình Đình cầm một cây gậy bóng chày, lặng lẽ đi ra phòng khách.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cười cười, không lên tiếng.

Chỉ thấy Lục Đình Đình giơ gậy bóng chày lên, đột nhiên bật công tắc đèn.

Mày là.

Lời còn chưa dứt, khi nhìn thấy Thẩm Hạo ngồi trong phòng khách, cô bé mới lúng túng nói: Anh Hạo. ngại quá, em không biết là

anh.

Nửa đêm nửa hôm vừa rồi em nghe thấy tiếng động, tưởng nhà có. trộm vào.

Thẩm Hạo cười nói: Muốn uống một lon không.

Nghe vậy, Lục Đình Đình có chút động lòng, nhưng vẫn lắc đầu: Mẹ em không cho uống bia, bảo là đợi em lên đại học mới được uống.

Thẩm Hạo: Tùy em.

Lục Đình Đình do dự một chút, lại cảm thấy Thẩm Hạo đã mời mà không uống thì không thích hợp.

Ngày thường cô bé rất khó có cơ hội ở riêng với Thẩm Hạo, cơ hội tốt thế này thực sự hiếm có.

Cô bé vẫn rất nguyện ý uống cùng Thẩm Hạo.

Thế là ngoan ngoãn đến tủ lạnh lấy ra một lon bia.

Mở ra xong, Lục Đình Đình lè lưỡi ngượng ngùng nói: Anh Hạo, em chưa uống bia bao giờ, nếu làm trò cười thì anh đừng để bụng nhé.

Uống lon bia có gì to tát đâu.

À đúng rồi, có muốn đi thay quần áo không.

Thẩm Hạo nhướng mày nói.

Hả.

Lục Đình Đình theo bản năng cúi đầu nhìn xuống, lập tức đôi gò má trắng ngần đỏ bừng một mảng, giống như con tôm luộc.

Buổi tối đi ngủ, cô bé chỉ mặc một chiếc váy ngủ bằng lụa mỏng manh.

Vừa rồi chỉ mải lo bắt trộm, căn bản không để ý.

Chương 772

cảnh xuân lấp ló.

Điều này khiến cô bé hận không thể tìm cái lỗ nẻ mà chui xuống.

Lục Đình Đình chỉ thấy má nóng ran, vội vàng uống một ngụm bia để trấn tĩnh.

Anh Hạo, vậy không có việc gì em đi ngủ trước đây.

Nói xong xoay người chạy biến.

Chỉ cảm thấy xấu hổ muốn chết.

Nhìn dáng vẻ hoảng hốt chạy trốn của Lục Đình Đình, Thẩm Hạo tặc lưỡi hai tiếng, làm như thể hắn là sói xám không bằng.

Ngày hôm sau, lúc vừa ăn sáng xong, Lục Đình Đình liền vội vã rời đi.

Anh Hạo, mẹ, con đi học lớp bổ túc toán đây.

Thi Nịnh nghi hoặc nói: Con bé Đình Đình này không phải bị sốt chứ, sao mặt đỏ thế kia.

Lục Khiết lắc đầu nói: Chắc không phải đâu, thể chất con bé cũng đã được cải thiện rồi, tình huống bình thường rất khó bị cảm.

Hay là Đình Đình biết yêu rồi.

Thi Nịnh nói xong, trong lòng Lục Khiết cũng thót lên một cái, dè dặt nhìn Thẩm Hạo một cái.

Vội vàng nói: Không thể nào, để tôi gọi điện hỏi xem, nó mà dám yêu đương, tôi đánh gãy chân nó.

Lục Đình Đình nếu mà tìm một gã đàn ông bình thường, Lục

Khiết đánh chết cũng không chịu.

Thẩm Hạo tự nhiên biết chuyện gì xảy ra, cô nhóc xấu hổ thôi.

Được rồi, đều trưởng thành cả rồi, đừng có quản nhiều thế.

Thấy Thẩm Hạo lên tiếng, Lục Khiết cũng không nói thêm gì nữa.

Lục Khiết nhẹ nhàng đi đến trước mặt Thẩm Hạo, trên mặt tràn đầy mong đợi: Ông chủ, trưa nay muốn ăn gì.

Học được món Đàm Gia, Lục Khiết hiện tại đặc biệt thích nấu ăn cho Thẩm Hạo, đây cũng là việc hiếm hoi cô cảm thấy mình có ích cho hắn.

Làm món cô sở trường là được, muốn loại thịt gì cũng có thể nói, tôi giúp cô kiếm về.

Thẩm Hạo nói.

Vâng, ông chủ.

Lục Khiết lập tức suy nghĩ xem nên nấu món gì, ít nhất không thể trùng lặp.

Thi Nịnh bên cạnh cười nói: Chị Lục, từ khi chị học món Đàm Gia, các chị em đều cực kỳ thích.

Đâu có ngon như cô nói.

Lục Khiết vuốt tóc, được người ta khen ngợi tâm trạng vẫn rất tốt.

Buổi trưa, Thi Nịnh và Thẩm Hạo đi dạo một vòng Cố Cung.

Thi Nịnh vừa khoác tay Thẩm Hạo, vừa cười nói: Anh Hạo, anh nói xem hoàng cung lớn thế này, phụ nữ nhiều thế này, hoàng đế có phải mệt chết không.

Nói đến đây, cô ngừng lại rồi nói tiếp: Đương nhiên, nếu anh Hạo

là hoàng đế thì tuyệt đối sẽ không mệt chết.

Người mệt chết sẽ là phi tử, đến lúc đó hậu cung cũng sẽ vô cùng hài hòa, không có nhiều đấu đá mưu mô như vậy.

Thẩm Hạo bị chọc cười: Cái đó chưa chắc, chỉ cần là trung tâm quyền lực thì sẽ có minh tranh ám đấu, ai cũng không ngoại lệ.

Ồ, vậy sao em thấy các chị em đều chung sống hòa bình, ngược lại quan hệ càng ngày càng tốt.

Thi Nịnh cười hì hì.

Cái này chính là thực lực.

Thẩm Hạo nói.

Anh Hạo, rảnh rỗi không có việc gì chúng ta đi trường đại học dạo chơi đi.

Thi Nịnh chờ mong nói.

Đi trường đại học nào.

Đi Thanh Hoa đi, dù sao Trân Ny cũng đang du học ở đó.

Thẩm Hạo: Sao đột nhiên lại muốn đi trường đại học.

Đó là học phủ đỉnh cao trong nước, trước kia thi không đậu, bây giờ đi tham quan chút cũng được mà.

Ít nhất cảm nhận không khí một chút.

Thi Nịnh cười nói.

Vậy được, đi thôi.

Hai người ra khỏi Cố Cung, liền lái chiếc Bugatti đến Thanh Hoa.

Lên xe xong, Thi Nịnh liền nhắn tin cho Trân Ny Jenny.

Thẩm Hạo: Muốn đi học đại học còn không đơn giản, trực tiếp thi

lại đại học hoặc thi nghiên cứu sinh là được.

Thực sự không được thì đăng ký cái bằng MBA của học viện thương mại Bắc Đại, cũng coi như dát vàng.

Thi Nịnh xua tay: Thôi bỏ đi, em bây giờ ngày tháng thư thả thế này, đều tự do tài chính rồi.

Không đi chịu tội đâu.

Em cũng không có ý định làm nghiên cứu khoa học.

Cũng đúng.

Nhìn qua cửa sổ xe thấy mọi người ngoái lại nhìn trầm trồ, Thi Nịnh cảm thán: Trước kia lúc đi học, nghỉ lễ còn phải đi làm thêm nghề người mẫu xe hơi.

Ai mà ngờ được cũng có ngày em được ngồi trên Bugatti.

Thẩm Hạo: Không gặm cỏ già đã là tốt lắm rồi.

Rất nhanh, hai người đã đến cổng Đông, không lái xe vào mà đi bộ.

Thẩm Hạo cũng không phô trương.

Vừa đến cổng Đông, Trân Ny đã cười tươi rói đi tới, ôm lấy Thẩm Hạo hôn chụt một cái thật mạnh.

Cảnh này khiến không ít con tim tan vỡ.

Từ khi Trân Ny du học đến nay, thực sự là cấp bậc nữ thần.

Đặc biệt là mảng bắn cung, càng là thắng cả quán quân Olympic.

Nếu không phải vì Trân Ny là người nước ngoài, chắc đã sớm được tuyên truyền rầm rộ rồi.

Họ đâu biết, Trân Ny chỉ là thích đi săn thôi.

Ông xã, em đưa mọi người đi tham quan.

Thẩm Hạo: Em là người nước ngoài mà còn rành hơn cả anh.

Em giờ cũng coi như nửa người Hoa rồi, dù sao sau này cũng muốn ở lại bên này phát triển.

Không về Mỹ à.

Ở đây không thể đi săn đâu đấy.

Được mà, em xem trên tin tức không phải nói có nơi lợn rừng tràn lan, có thể săn lợn rừng sao.

Đôi mắt đẹp của Trân Ny lấp lánh vẻ mong chờ.

Thẩm Hạo không nhịn được cười: Em đúng là đi đến đâu cũng không quên việc đi săn.

Mà cũng phải, hiện tại lợn rừng tràn lan, đúng là có thể săn bắn hợp pháp.

Có điều, không được dùng súng.

Ông xã, cung tiễn của em cũng thập phần lợi hại, có viên Thông Tuệ Đan anh cho em ăn, em hiện tại là tồn tại vô địch.

Đương nhiên, so với ông xã thì vẫn kém một chút.

Trân Ny tự tin mười phần nói.

Biết thế là được.

Ba người đi vào khuôn viên trường, Thi Nịnh và Trân Ny mỗi người một bên khoác tay Thẩm Hạo, đông tây kết hợp, hình ảnh này vô cùng oách.

Tỷ lệ quay đầu nhìn cực cao, nam nữ đều phải liếc mắt.

Không gì khác, nhan sắc của cả ba đều nghịch thiên.

Đối với việc tham quan trường học, Thẩm Hạo không có hứng thú gì mấy, ngược lại Thi Nịnh thì đi đâu cũng chụp ảnh check in làm kỷ

niệm.

Nhìn thấy một cô gái đang khóc trên bãi cỏ, Thi Nịnh nói: Cô ấy sao vậy.

À không có gì, chắc là áp lực học tập lớn quá mới khóc đấy.

Dù sao trong trường này, chênh lệch giữa các thiên tài quá lớn, rất nhiều người bị học bá nghiền ép đến mức muốn bỏ học.

Trân Ny nói.

Hóa ra đám con cưng của trời này áp lực cũng lớn thật.

Thi Nịnh có chút cảm thán.

Càng là trường danh tiếng càng nội quyển cạnh tranh khốc liệt, bất kể quốc gia nào cũng vậy.

Trân Ny từng học ở cả Harvard và Thanh Hoa, tự nhiên đều rõ ràng.

Việc học hiện tại đối với Trân Ny mà nói hoàn toàn không có áp lực, học một cái là biết ngay.

Thi Nịnh: May mà em không phải học bá, đúng là quá cạnh tranh.

Giờ khắc này, Thi Nịnh mới cảm thấy mình đúng là không phải nguyên liệu này.

Đi dạo trong khuôn viên một lúc, Trân Ny nằng nặc kéo Thẩm Hạo đi câu lạc bộ bắn súng.

Ông xã, xem em có tiến bộ không này.

Thẩm Hạo nhìn Trân Ny đang đầy vẻ mong chờ: Mới đến trong nước được mấy ngày mà tinh túy đã học được hết rồi, còn biết nói vòng vo nữa.

Có phải em có chuyện gì không.

Trân Ny khẽ gật đầu, trong mắt lộ ra một tia hưng phấn và kỳ vọng, cô nói với Thẩm Hạo: Ông xã, đã lâu lắm rồi em không được ra ngoài đi săn, tay ngứa ngáy không chịu nổi.

Em chỉ muốn vào núi săn vài con lợn rừng về cho đã nghiền.

Nghe Trân Ny nói vậy, Thẩm Hạo cũng không từ chối: Không vấn đề gì, săn con lợn rừng có gì to tát, chẳng lẽ lại không đáp ứng em.

Anh sẽ sắp xếp người giúp em liên hệ các thủ tục liên quan ngay.

Với thân thủ và năng lực của Trân Ny hiện tại, đối phó với vài con lợn rừng quả thực dễ như trở bàn tay.

Cho nên đối với việc Trân Ny đề xuất đi săn lợn rừng, Thẩm Hạo không hề phản đối.

Nói rồi, Thẩm Hạo liền lấy điện thoại ra, gọi cho Tiêu Nhiên.

Thẩm Hạo nhớ mang máng tỉnh Tần hình như cũng có không ít huyện thị cho phép săn bắt lợn rừng.

Đột nhiên, một hồi chuông điện thoại dồn dập phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng, Tiêu Nhiên cầm điện thoại lên xem, trên màn hình hiển thị một cái tên quen thuộc —— Thẩm Hạo.

Không chút chần chừ, cậu ta nhanh chóng ấn nút nghe, giọng điệu mang theo chút kinh ngạc nói: Dượng, sao dượng đột nhiên lại gọi cho con thế ạ.

Thẩm Hạo cũng không nói nhảm, đi thẳng vào vấn đề: Đang có việc muốn hỏi con đây.

Con có biết huyện nào ở tỉnh Tần có nhiều lợn rừng không.

Nghe câu hỏi này, Tiêu Nhiên không khỏi ngẩn người, cậu gãi đầu, cái này cậu đâu có biết.

Suy tư một lát rồi vội vàng trả lời: Dượng, cái này. con cũng

không rõ lắm.

Nhưng dượng đừng vội, lát nữa con gọi mấy cuộc điện thoại hỏi xem sao.

À đúng rồi, dượng hỏi lợn rừng để làm gì thế.

Chẳng lẽ muốn ăn thịt lợn rừng.

Nếu là vậy thì đơn giản.

Con lập tức cho người mang hai con tươi sống qua đó.

Thịt lợn rừng thì có gì ngon, mùi hôi nồng, thịt lại dai.

Dượng à, cái đó cũng chưa chắc.

Lợn rừng đực trưởng thành thì mùi hôi nặng, thịt dai.

Chương 773

Nhưng lợn rừng cái đang trong giai đoạn tích mỡ thì sẽ không có mùi hôi khó chịu, ngược lại vị tươi ngon mười phần, không cần gia vị, chỉ cần trần sơ qua nước sôi là đã tuyệt rồi.

Đến lúc đó kiếm một con lợn rừng cái tơ cũng được mà.

Được rồi không cần giới thiệu, làm như bán thịt lợn không bằng.

Chỉ là lâu rồi không đi săn, định đi săn hai con lợn rừng chơi cho vui thôi.

Nghe vậy, Tiêu Nhiên chợt hiểu ra: À chuyện này đơn giản, hiện tại lợn rừng tràn lan, chính phủ cho phép săn bắn hợp pháp.

Săn được một con lợn rừng còn được thưởng hai ngàn tệ.

Chơi cũng vui đấy, nếu dượng muốn đi săn thì để con sắp xếp, bảo đảm không có chút vấn đề nào.

Ừ được, việc này giao cho con, sắp xếp xong thì gọi cho dượng.

Thẩm Hạo nói.

Vâng thưa dượng, đợi tin tốt của con.

Đối với thực lực của Thẩm Hạo, Tiêu Nhiên vô cùng sùng bái.

Hồi ở Châu Phi, sư tử đực trưởng thành, trâu rừng, đều là một mũi tên hạ một con, mấy con lợn rừng tính là cái thá gì.

Đó quả thực là ác mộng của lợn rừng.

Cúp điện thoại, Tiêu Nhiên lập tức cho người đi dò hỏi.

Trong trường đại học.

Trân Ny: Ông xã, có muốn đi nhà ăn ăn chút gì không.

Không đùa đâu, trong Thanh Hoa có hơn 20 cái nhà ăn, đồ ăn phong phú, điểm này Harvard không có đâu.

Khỏi cần, đi dạo một vòng là được rồi, đói thì về nhà ăn, món Lục Khiết nấu ăn cũng được lắm.

Thẩm Hạo cười nói.

Cũng đúng.

Trân Ny cũng cảm thấy Thẩm Hạo nói rất có lý.

Vừa nghĩ đến món ăn Lục Khiết nấu, nước miếng cô đã bắt đầu tứa ra.

Thẩm Hạo và Thi Nịnh đi dạo được một tiếng, nhìn đồng hồ: Thời gian không còn sớm, cũng nên về rồi.

Anh Hạo, đều nghe anh.

Thi Nịnh ngoan ngoãn nói.

Trân Ny vốn còn có tiết học, cũng bỏ luôn không học nữa, đi theo về.

Khi đến bãi đỗ xe, nhìn thấy Thẩm Hạo lái xe chở Thi Nịnh, Trân Ny đột nhiên phát hiện chiếc Ferrari trong tay mình không còn thơm nữa.

Cô ném chìa khóa vào trong túi xách, đi đến trước mặt Thẩm Hạo.

Ông xã, em cũng ngồi xe này, ba chúng ta chen chúc một tí.

Thẩm Hạo: Vậy em ngồi lên đùi Thi Nịnh đi.

Không thành vấn đề.

Trân Ny cười hắc hắc, trực tiếp lên xe.

Khi Thẩm Hạo lái xe đi, thu hút vô số ánh nhìn.

Vốn dĩ chiếc xe đã nổi bật, giờ ghế phụ còn có hai người phụ nữ,

càng thêm nổi bật.

Đặc biệt còn có một cô em gái Tây tóc vàng mắt xanh.

Vãi chưởng, đây mới là phú nhị đại, phải chơi gái Tây.

Còn hơn đứt mấy thằng đi nịnh nọt người nước ngoài rồi bị người ta bảo là bò bít tết Brazil ý nói dễ dãi trên ngu ngốc.

Cũng có đứa thích trai da đen mà.

Mày bảo là một cân ba 1 nam 3 nữ hoặc 1 cân 3 người.

Suốt dọc đường nghênh ngang như vậy, rất nhanh đã bị cảnh sát giao thông phát hiện.

Có điều nhìn xe, tra biển số xong thấy có đăng ký nội bộ.

À thế thì không sao.

Quay người lại chặn ngay một người đi bộ vượt đèn đỏ.

Làm gì đấy.

Không nhìn thấy đèn đỏ à.

Người đi bộ qua đường có tín hiệu giao thông phải tuân thủ chỉ dẫn của đèn tín hiệu, phạt anh mười đồng.

Hừ, thú vị nhỉ, tôi qua đường anh cũng phạt tiền.

Vừa nãy cái siêu xe kia, ghế phụ ngồi hai em, rõ ràng là quá tải, sao anh không chặn.

Được rồi được rồi, vi phạm vượt đèn đỏ, lần này nhắc nhở miệng, không được tái phạm.

Được thôi, thế có phải xong không.

Đều là người lăn lộn ở kinh thành, tự nhiên hiểu lý do tại sao các chú cảnh sát không nhìn thấy.

Thẩm Hạo hiêu trương như vậy, không ít người đã quay video định đăng TikTok, kết quả lúc tải lên cứ báo vi phạm.

Đăng lên Wechat Moments Vòng bạn bè cũng không được.

Lúc này mới hiểu là gặp phải hàng khủng rồi.

Vừa về đến biệt thự, Thi Nịnh liền hít hít mũi.

Oa, thơm quá.

Đứng ngoài cửa cũng ngửi thấy mùi thơm, món gì ngon thế.

Trân Ny cũng đang đói meo.

Nói xong, Trân Ny và Thi Nịnh tay trong tay chạy vào phòng khách.

Đợi hai cô gái xuống xe, Thẩm Hạo cũng lười dừng xe hẳn hoi, vung tay lên, chiếc xe trực tiếp vào gara.

Bước vào trong, chỉ thấy trên bàn ăn, Lục Khiết đã làm mười món.

Có lộc ăn rồi.

Lúc này, Tiêu Băng cười nói.

Tiêu Băng, Trương Mạt, Hạ Ny ba cô gái cũng đã đến đúng giờ.

Mấy cô đu trên ống khói à, cơm vừa chín tới là mấy cô về liền.

Thi Nịnh cười nói.

Trương Mạt ở bên cạnh cười đáp: Đó là tất nhiên, gần đây tay nghề của chị Lục càng ngày càng tốt.

Một bữa không ăn là nhớ nhung da diết.

Chúng em đều là hưởng ké hào quang của ông xã đấy.

Ha ha, đúng thật, Lục Khiết giờ mà ra nhà hàng làm bếp trưởng, tuyệt đối buôn may bán đắt.

Hạ Ny cười trêu chọc.

Bị mấy cô gái trêu ghẹo như vậy, Lục Khiết có chút ngượng ngùng: Thôi được rồi, mau rửa tay lên bàn ăn cơm đi, lát nữa thức ăn nguội mất ngon.

Mở hai chai vang đỏ đi, đồ ăn ngon thế này không có rượu sao được.

Để tôi đi lấy.

Lục Khiết cười nói.

Trên bàn cơm, Tiêu Băng, Trương Mạt và mấy cô gái đều hào hứng trò chuyện về công ty.

Từ sau đêm tiệc từ thiện, công ty bọn họ nổi lên như cồn.

Có thể nói là một hộp khó cầu, đương nhiên hiệu quả cũng đúng là nghịch thiên.

Do sản lượng có hạn, mỗi ngày đều có người nhờ quan hệ để mua.

Cũng không phải là chơi chiêu marketing bỏ đói thị trường.

Nghe vậy Thi Nịnh cười không khép được miệng, công ty này cô cũng có cổ phần.

Công ty càng trâu bò, càng kiếm tiền, cô đương nhiên cao hứng.

Thấy các cô gái trò chuyện sôi nổi, Thẩm Hạo cũng không ngắt lời.

Cứ để họ thoải mái.

Tác dụng của Thẩm Hạo chính là hộ giá hộ tống.

Vừa ăn cơm xong, điện thoại của Tiêu Nhiên đã gọi tới.

Dượng, sắp xếp xong rồi, người dẫn đường, chó săn đều chuẩn bị

đủ cả, bao giờ dượng qua.

Đợi lát dượng hỏi đã.

Thẩm Hạo quay sang nói với Trân Ny: Khi nào em rảnh.

Trân Ny hưng phấn nói: Em lúc nào cũng rảnh.

Vậy thì ngày mai.

Ok ông xã.

Tiêu Băng ở bên cạnh nghi hoặc hỏi: Ông xã, thằng nhãi con Tiêu Nhiên lại gây phiền phức cho anh à.

Đầu dây bên kia, Tiêu Nhiên cạn lời, đúng là cô ruột.

Không có, là Trân Ny muốn đi săn lợn rừng, cho nên anh tìm Tiêu Nhiên.

Nói xong, Thẩm Hạo bảo với Tiêu Nhiên mai đi, rồi cúp điện thoại.

Hạ Ny cũng có chút nóng lòng muốn thử: Săn lợn rừng trong nước à, đúng là chưa săn bao giờ.

Em cũng muốn đi thử xem.

Tiêu Băng cũng cảm thấy không tệ.

Hiện tại công ty đã đi vào quỹ đạo, bọn họ cũng không cần bận rộn như vậy nữa.

Vừa hay nghỉ ngơi một chút.

Thẩm Hạo có chút bất ngờ, không ngờ mấy cô nàng này cũng hăng hái thế.

Vậy mấy em chuẩn bị dụng cụ đi, ngày mai xuất phát.

Được thôi ông xã, Tiêu Băng cười nói.

Sau đó cô hô lên: Tôi chuẩn bị trang bị rồi, ai đi thì mau giơ tay.

Em, em, em.

Thi Nịnh là người đầu tiên báo danh.

Lần trước đi Châu Phi săn bắn cực kỳ kích thích, tuy muỗi nhiều một chút nhưng vui vẻ vô hạn.

Em cũng đi, Trương Mạt cười giơ tay.

Trân Ny: Em thì càng khỏi phải nói.

Tự nhiên không thể thiếu Hạ Ny em rồi.

Lục Khiết ngại ngùng nói: Em không đi đâu, Đình Đình cần học thêm, em phải chăm sóc con bé.

Tiêu Băng cười gật đầu: OK.

Năm nữ một nam, tôi bảo Tiêu Nhiên chuẩn bị công cụ ngay đây.

Nói xong, cô liền gửi tin nhắn WeChat cho Tiêu Nhiên, bảo cậu ta tìm một người hướng dẫn và chuẩn bị một số công cụ săn bắn.

Đối với việc săn lợn rừng, Tiêu Băng cũng cảm thấy rất mới lạ.

Càng máu me thì càng phấn khích.

Chương 774

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo cũng cho các nàng biết sự lợi hại của La Thiên Thượng Tiên.

Vì vậy thời gian có chút lãng phí, lặng lẽ đã đến giữa trưa.

Thẩm Hạo lúc này mới đưa Trân Ny, Tiêu Băng, Thi Nịnh, Trương Mạt, Hạ Ny lên chiếc máy bay tư nhân hào hoa, lao vút về hướng Trường An.

Phải biết rằng, hoạt động săn lợn rừng thường diễn ra vào ban đêm, loài này thích ra ngoài hoạt động khi trời tối.

Sau một chặng bay, máy bay hạ cánh bình ổn xuống sân bay Trường An.

Khi Thẩm Hạo và mấy cô gái bước ra khỏi cửa khoang, thời gian đã gần hai giờ chiều.

Bên ngoài sân bay, một bóng người đã đứng đợi từ lâu.

Người tới chính là Tiêu Nhiên, cậu ta đang vẻ mặt đầy mong đợi nhìn về phía cửa ra, chờ đợi nhóm người Thẩm Hạo xuất hiện.

Nhìn thấy phía sau Thẩm Hạo là đoàn quân năm mỹ nữ hùng hậu, trong lòng Tiêu Nhiên tặc lưỡi hai tiếng.

Dượng đúng là dượng, quá trâu bò.

Thẩm Hạo có thể nói là người duy nhất cậu ta khâm phục cả đời này.

Không nói ai khác, chỉ riêng cô nhỏ Tiêu Băng của cậu, đó đều là người cực kỳ kiêu ngạo.

Con trai tỉnh trưởng còn không lọt vào mắt, nay lại cam tâm tình

nguyện làm một trong những người phụ nữ của Thẩm Hạo.

Thật sự là quá đỉnh.

Lần trước còn nghe nói, để tranh Thẩm Hạo làm con rể, mẹ của Trương Mạt, mẹ của Hạ Ny và dì nhỏ nhà họ Tiêu còn gây ra không ít chuyện.

Quan trọng là Thẩm Hạo vẫn bình chân như vại.

Thật muốn bái Thẩm Hạo làm thầy.

Dượng, cô cô, chị Mạt, chị Hạ, chị Thi, chị Trân Ny, Tiêu Nhiên ngoan ngoãn chào hỏi từng người.

Tiêu Băng cười hỏi: Đồ đạc chuẩn bị xong chưa.

Tiêu Nhiên vỗ ngực nói: Tuyệt đối không vấn đề gì, đi thôi, địa điểm đều đã liên hệ xong xuôi.

Lên xe.

Sau khi lên xe, Tiêu Băng hỏi: Thủ tục đều ổn chứ.

Tuyệt đối không thành vấn đề, tỉnh Tần lợn rừng sinh sôi quá mức, đã gây thương tích cho người rồi.

Nơi này được tính là một trong những tỉnh thí điểm săn lợn rừng, giết một con thưởng 2500 tệ, cung phức hợp cũng là dụng cụ thể dục thể thao, tuyệt đối không vấn đề, Tiêu Nhiên cười giải thích.

Ừm, thế thì tốt, đừng phô trương quá là được, Tiêu Băng nói.

Nghe vậy, Tiêu Nhiên câm nín.

Muốn nói phô trương, so cậu ta với Thẩm Hạo thì đúng là kém quá xa.

Nhìn Thẩm Hạo, trong lòng cậu dấy lên một trận không phục.

Hôm qua cậu lái siêu xe, chở Thi Nịnh và Trân Ny, phong quang vô

hạn.

Đều có người quay video gửi cho Tiêu Nhiên, may mà không đăng lên mạng, nếu không khẳng định sẽ gây ra bàn tán sôi nổi.

Huống chi, Thẩm Hạo ngồi máy bay tư nhân, một nam năm nữ, đây mới gọi là phô trương.

Nhưng không thể giảng đạo lý với phụ nữ được.

Xe thương vụ lên đường cao tốc.

Trương Mạt hỏi: Chúng ta đi đâu đây.

Thôn Ngưu Đầu ở ngoại ô Vị Thị, khu vực đó có không ít khe sâu mấy chục mét, cây cỏ rậm rạp, lợn rừng thường trốn ở đấy.

Em đã tìm dân làng địa phương làm hướng dẫn viên rồi.

Đã như vậy thì nhanh lên chút đi, chị không chờ nổi nữa rồi, Thi Nịnh có chút hưng phấn nói.

Trên đường đi tổng cộng có ba chiếc xe, một chiếc bán tải Great Wall Cannon, một chiếc Toyota Alphard, và một chiếc Yangwang U8.

Xe chạy hơn hai tiếng đồng hồ mới đến thôn Ngưu Đầu.

Tới đầu thôn, một người đàn ông cao khoảng 1m65, da mặt đen nhẻm, tầm 40 tuổi, mặc đồ rằn ri xanh đã đợi từ lâu.

Tiêu Nhiên vẫy tay với người đàn ông đó.

Lão Vương, qua đây.

Tới liền.

Người đàn ông lên xe ngồi vào ghế phụ, câu nệ gật đầu chào mọi người.

Anh Hạo, đây là Vương Hữu Lai, đội trưởng đội 8 thôn Ngưu Đầu, cũng là đội trưởng đội săn bắn của thôn.

Thôn các anh còn có đội săn bắn à.

Hạ Ny có chút bất ngờ.

Vương Hữu Lai nói giọng đặc sệt vùng Tần.

Thấy mọi người nghe không hiểu, Tiêu Nhiên giải thích: Ở thôn Ngưu Đầu, vì lợn rừng thường xuyên phá hoại mùa màng, nên dân làng tự phát tổ chức đội săn bắn.

Vừa do chính sách, vừa do trong thôn có nhiều thanh niên nuôi chó lớn, có sở thích săn bắn.

Anh ấy là đội trưởng.

Thẩm Hạo hỏi: Thu nhập khá chứ.

Nụ cười của Vương Hữu Lai còn khó coi hơn khóc: Một con chó săn, chỉ riêng tiền đầu tư mua chó đã tốn 20 vạn tệ, tiền đi làm bao năm nay đều đổ hết vào đó.

Muốn thu hồi vốn quá khó.

Tiêu Nhiên cười nói: Anh Hạo, nuôi chó săn tốn kém nhất là tiền thức ăn, chó săn mỗi ngày cần ăn thịt.

Chó nhà anh ấy một ngày chi phí khoảng 150 đến 200 tệ.

Còn chưa tính tiền thuốc men khi chó bị bệnh các kiểu.

Thẩm Hạo: Các anh săn một con lợn rừng được bao nhiêu tiền. 2500 tệ.

Yên tâm, hôm nay để anh kiếm nhiều một chút, Thẩm Hạo cười nói.

Nghe vậy, nhìn gương mặt trắng trẻo tuấn tú của Thẩm Hạo, Vương Hữu Lai cười cười, căn bản không tin.

Lợn rừng lớn cực kỳ khó đối phó, nhất là loại có nanh dài thì thật

sự rất hung mãnh.

Anh ta đã mất tong hai ba con chó săn rồi.

Một con lợn rừng chỉ được 2500 tệ, một con chó săn tốn 4000 tệ, chưa tính chi phí nuôi dưỡng, lỗ đến mức cái quần cộc cũng không còn.

Thấy Vương Hữu Lai không tin, Thẩm Hạo chỉ cười.

Rất nhanh, xe tiến vào thôn trang.

Tuy là giữa trưa nhưng trong thôn vô cùng yên tĩnh, trên đường hầu như không có người.

Xe dừng lại trước một ngôi nhà dân.

Vương Hữu Lai nói: Ông chủ Tiêu, chờ một chút, tôi đi lái xe đưa chó săn ra.

Tiêu Nhiên: Ừ, đi đi.

Đợi mười mấy phút, Vương Hữu Lai lái một chiếc Wuling Hongguang hai hàng ghế, chở theo hơn mười con chó săn từ hậu viện đi ra.

Tiêu Nhiên nhìn nhiều chó săn như vậy bèn nói: Lão Vương, chó săn anh nuôi được đấy chứ.

Vương Hữu Lai cười hàm hậu: Cũng chỉ có chút đam mê này thôi.

Được rồi đi thôi, anh dẫn đường phía trước, Tiêu Nhiên nói.

Vâng, ông chủ Tiêu.

Xe tiếp tục di chuyển, đi về phía đồng ruộng, rất nhanh xuống một con dốc, uốn lượn đi về phía khe núi.

Thấy đường vào khe núi đều là đường bê tông, Thi Nịnh có chút bất ngờ, còn tưởng là đường đất.

Thi Nịnh: Xuống khe núi thế này mà cũng làm đường bê tông à.

Vâng, bê tông hóa đường nông thôn mà, trong khe cũng làm đường, tiện lắm, Vương Hữu Lai cười nói.

Xe rất nhanh đã đến đáy khe núi, dừng lại ở một cái hồ chứa nước.

Tiêu Nhiên cười vỗ tay nói: Được rồi, tới nơi rồi, chúng ta tạm thời an doanh trát trại bên bờ hồ này, buổi tối sẽ đi thu thập lợn rừng.

Nói xong, từ sau xe bán tải, cậu ta lấy ra không ít đồ đạc: dây thừng, cung phức hợp, dao quân dụng, rất nhiều thứ.

Hai vệ sĩ cũng giúp chuyển đồ.

Vương Hữu Lai cũng chạy đôn chạy đáo, lần này Tiêu Nhiên trả cho anh ta hai ngàn tiền công vất vả.

Hơn nữa, Tiêu Nhiên còn nói, nếu chó săn có tổn thất gì đều tính cho cậu ta, nên tự nhiên anh ta bán mạng làm việc.

Còn Thẩm Hạo thì cùng năm cô gái dạo chơi bên bờ hồ.

Hiện tại mới là đầu xuân, vạn vật vừa mới phục hồi.

Muỗi mòng các loại còn chưa xuất hiện, cắm trại dã ngoại vẫn rất sướng.

Thẩm Hạo cùng Tiêu Băng, Trương Mạt và các cô gái vừa đi men theo hồ nước vừa cười đùa.

Năm cô gái đều cảm thấy vô cùng thoải mái, tuy cảnh sắc nơi này bình thường nhưng lại yên tĩnh và tự nhiên, không có sự can thiệp của con người.

Thi Nịnh chỉ vào sườn núi đối diện, tò mò hỏi: Mấy tấm màu đen kia là cái gì vậy.

Thẩm Hạo: Tấm pin năng lượng mặt trời.

Thi Nịnh gật đầu, lại chỉ về hướng thôn Ngưu Đầu: Anh Hạo, sao sườn núi bên thôn Ngưu Đầu lại không có.

Trương Mạt cười nói: Đó là vì sườn núi bên này hướng Bắc. buổi sáng, buổi trưa, buổi chiều đều có thể hấp thụ ánh nắng.

Còn em nhìn bên thôn Ngưu Đầu xem, buổi chiều ánh nắng bị sườn núi che khuất rồi.

Chỉ có buổi sáng và trưa mới hấp thụ được, thời lượng hấp thụ ánh nắng không đủ.

Ồ, ra là vậy.

Nhìn mặt hồ xanh biếc, Tiêu Băng nói: Tiêu Nhiên có mang cần câu không.

Tiêu Nhiên gật đầu: Khéo quá, cốp sau có, cháu lấy ra cho cô.

Thẩm Hạo và năm cô gái ngồi trên ghế xếp, vừa uống rượu vừa câu cá.

Tiêu Nhiên thì bận rộn ngược xuôi, vừa dựng lều vừa chặt củi.

Chương 775

Vương Hữu Lai tuy không biết thân phận của Thẩm Hạo, nhưng nhìn năm cô gái xinh đẹp từng người từng người đút dâu tây cho Thẩm Hạo ăn, cũng biết lai lịch không nhỏ.

Ngay cả con trai huyện trưởng cũng không có cái dáng vẻ bệ vệ lớn như vậy.

Nghĩ đến mình đã 43 tuổi rồi mà vẫn là lính phòng không, lại nhìn người ta một cân năm, đúng là kẻ ăn không hết, người lần chẳng ra.

Chập tối, nhiệt độ xuống thấp.

Tiêu Nhiên bèn châm lửa đống cành cây mới chặt, đốt một đống lửa trại bên bờ hồ.

Mọi người đều ngồi vây quanh đống lửa, tán gẫu.

Trời hơi lạnh, Tiêu Nhiên khui một chai rượu trắng.

Dượng, có muốn uống một ngụm không.

Thẩm Hạo: Mọi người uống đi, tôi không có hứng.

Nhóm Tiêu Băng cũng xua tay không hứng thú.

Thấy vậy, Tiêu Nhiên đành phải uống với vệ sĩ và Vương Hữu Lai.

Nhìn rượu Mao Đài trong ly, Vương Hữu Lai hít sâu một hơi, ngại ngùng nói: Cả đời này đây là lần đầu tiên tôi uống thứ này.

Bình thường anh ta cũng chỉ uống rượu trắng mấy chục tệ, thỉnh thoảng uống loại một hai trăm tệ đã thấy rất sang rồi.

Quá năm trăm tệ là không nỡ uống.

Tiêu Nhiên cười nói: Thích thì uống nhiều chút, nhưng đừng uống say quá, lát nữa còn cần anh dẫn đi săn đấy.

Vương Hữu Lai: Không vấn đề, cứ để tôi lo.

Lần đầu uống rượu ngon như vậy, Vương Hữu Lai ai mời cũng không từ chối, may là bình thường tửu lượng khá tốt, có thể uống khoảng một cân.

Anh ta vừa uống vừa lấy điện thoại ra chụp ảnh, cơ hội làm màu tốt thế này thật hiếm có.

Thẩm Hạo thì ngồi nói chuyện phiếm với mấy cô gái.

Thần thức quét qua, phát hiện lợn rừng cũng không ít.

Đủ chơi rồi.

Thẩm Hạo nói: Được rồi, thay đồ cả đi.

Vâng.

Rất nhanh, mấy cô gái đã thay xong đồ đi săn trên xe.

Tóc đều buộc đuôi ngựa.

Trên tay đều cầm cung phức hợp, trông rất hiên ngang mạnh mẽ.

Lại có một phong vị rất riêng.

Thẩm Hạo nhìn thời gian, cũng gần bảy giờ rưỡi.

Tin tức thời sự kết thúc rồi, cũng nên khởi động thôi.

Tiêu Nhiên: Dượng, vậy cháu bảo Vương Hữu Lai dẫn đường.

Rất nhanh, Vương Hữu Lai dắt chó săn đi tới.

Ông chủ Tiêu, lát nữa tôi thả hết chó săn ra, hễ phát hiện lợn rừng là chúng sẽ sủa lên, chúng ta cứ đi theo là được.

Thẩm Hạo nói: Không cần, đi thẳng hướng bên này.

Vương Hữu Lai nhìn Tiêu Nhiên, Tiêu Nhiên nói: Dượng tôi nói gì thì là cái đó.

Được thôi.

Vương Hữu Lai muốn phản bác nhưng lời đến miệng lại nuốt xuống, đối phương chỉ cần trả tiền là được.

Rất nhanh, từ đường nhỏ đi lên sườn dốc.

Vừa lên tới nơi, chó săn đã bắt đầu sủa điên cuồng.

Vương Hữu Lai kinh ngạc nói: Nhanh thế đã phát hiện lợn rừng rồi à.

Nói xong, anh ta đeo đèn pin chạy đuổi theo.

Chó săn vừa vây quanh một con lợn rừng, vút một tiếng, một mũi tên như tia chớp bay tới.

Trực tiếp xuyên thấu mắt con lợn.

Bắn trúng rồi, anh Hạo thật lợi hại.

Thi Nịnh vui sướng reo lên.

Ông xã thật lợi hại.

Oa, ông xã quá đẹp trai.

Cưng à, anh vẫn lợi hại như ngày nào.

Hạ Ny, Tiêu Băng, Trương Mạt, Trân Ny hưng phấn vỗ tay. khoảnh khắc này phá vỡ sự yên tĩnh của khe núi.

Giá trị cảm xúc được kéo lên kịch trần.

Vương Hữu Lai trong nháy mắt cảm giác rượu Mao Đài uống lúc nãy không còn thơm nữa, đúng là người so với người thì tức chết người.

Tiêu Nhiên cũng cạn lời, đây là đi săn hay là đi rắc cơm chó đây.

Hai vệ sĩ vừa ngưỡng mộ vừa chấn kinh.

Khoảng cách hơn một trăm mét, Thẩm Hạo giương cung là bắn.

Trời tối thế này tầm nhìn cũng không tốt, vậy mà bắn trúng ngay.

Quá bá đạo.

Có điều mới chỉ một lần, cũng không biết có phải ăn may hay không.

Dù sao bọn họ cũng không làm được.

Rất nhanh, mọi người đuổi tới nơi.

Nhìn con lợn rừng to như con bê con, Tiêu Nhiên hưng phấn nói: Mở hàng may mắn rồi.

Nào nào, hai cậu cõng về trại đi.

Vâng, ông chủ.

Lời vừa dứt, chỉ thấy Thẩm Hạo lại giương cung bắn tiếp.

Bụp một tiếng, tiếp đó là tiếng rào rào.

Chỉ thấy trên lưng chừng sườn núi, một con lợn rừng lăn xuống, bụi đất mù mịt.

Vãi chưởng, lại bắn được một con nữa.

Vương Hữu Lai nhìn đến trợn mắt há mồm, kinh hãi không thôi, anh ta lần đầu tiên thấy người trâu bò như thế này.

Thảo nào người ta nhiều vợ.

Vừa cao vừa đẹp trai, bắn lại chuẩn, ai mà không yêu.

Vốn dĩ còn định để chó nhà mình thể hiện một phen, không ngờ người ta căn bản không cần đến chó săn của anh ta.

Trân Ny ở bên cạnh vội vàng nói: Ông xã, anh nhìn thấy thì lần sau

bảo em một tiếng, cho em cơ hội thể hiện với.

Các cô gái cũng nóng lòng muốn thử.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cười nói: Được thôi, không thành vấn đề.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo dùng thần thức quét qua, lùa hết lợn rừng trong phạm vi mấy chục dặm lại đây.

Thời gian trôi qua, khoảng nửa tiếng sau, các cô gái phát hiện lợn rừng xung quanh dường như nhiều lên.

Nhìn thấy con người không những không chạy, ngược lại còn đuổi theo bọn họ.

Dọa cho các cô gái la oai oái, nhưng lại cảm thấy vô cùng kích thích.

Trong năm cô gái, chỉ có Trân Ny là bình tĩnh nhất, giương cung là bắn.

Mới đầu còn căng thẳng, về sau Tiêu Băng, Trương Mạt cũng thuận tay hơn, dù sao có Thẩm Hạo ở đây, thể chất của họ cũng không phải người thường.

Nhưng độ chuẩn xác thì không ổn lắm.

Bất tri bất giác, sao Mai đã sáng.

Nhìn 25 xác lợn rừng bên hồ nước, Vương Hữu Lai kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Săn lợn rừng từ bao giờ lại đơn giản thế này.

Thẩm Hạo chỉ bắn mở màn, về sau đều để cho các cô gái chơi.

Nhìn chân trời phía Đông hửng sáng, Thẩm Hạo nói: Được rồi, chơi đủ rồi, cũng nên về thôi.

Dượng, chỗ lợn rừng này tính sao.

Thẩm Hạo nói: Cậu chở một con về nếm thử là được.

Tiêu Nhiên gật đầu nói: Lão Vương, chỗ lợn rừng này anh chở về hết đi.

Vương Hữu Lai nuốt nước miếng, Ông chủ Tiêu, thế này sao mà được.

Chính phủ ra thông báo, một con 2500 tệ, hơn 20 con này không phải con số nhỏ.

Được rồi, tôi bảo hai người kia giúp anh chở về.

Đa tạ ông chủ Tiêu, đa tạ ông chủ Tiêu.

Vương Hữu Lai kích động vô cùng.

Nào mở WeChat ra, tôi chuyển khoản cho anh.

Ông chủ Tiêu ngàn vạn lần đừng, nhiều lợn rừng thế này là quá đủ rồi, còn đưa tiền thì không hợp lý lắm, Vương Hữu Lai sống chết không chịu nhận tiền.

Bớt lằng nhằng, chuyện nào ra chuyện đó, Tiêu Nhiên không nói hai lời, trực tiếp giật lấy điện thoại, chuyển hai ngàn tệ qua.

Rất nhanh, lợn rừng đều được chở về, còn lại hai con cuối cùng, Vương Hữu Lai tỏ vẻ một mình anh ta có thể lo được.

Lúc này trời đã tờ mờ sáng, nhóm Thẩm Hạo cũng không từ chối, trực tiếp cùng các cô gái lái xe về biệt thự ở Trường An.

Đợi sau khi mọi người đi khuất, Vương Hữu Lai mới cẩn thận cất nửa chai Mao Đài còn lại đi.

Trong lòng sướng rơn.

Chuyến này anh ta kiếm đậm rồi.

Có thể nói là mở hàng đại thắng.

Trưa 11 giờ, nhóm Thẩm Hạo đã lái xe về đến biệt thự của hắn tại Trường An.

Vừa xuống xe, Hạ Ny đã không chờ nổi nói: Không chịu được nữa rồi, em phải đi tắm đây, cảm giác người ngứa ngáy quá.

Em cũng đi, giờ người toàn là đất.

Trên người toàn mùi máu tanh, hơi hắc, đi săn không phải việc em làm được.

Nói xong, tất cả đều chạy vào phòng tắm.

Chương 776

Thẩm Hạo nói với Tiêu Nhiên: Ngồi một lát không.

Tiêu Nhiên vội vàng xua tay: Không ngồi đâu, giờ cháu buồn ngủ muốn chết, về ngủ bù một giấc đã.

Thẩm Hạo: Vậy tôi không giữ cậu nữa, lần này vất vả rồi.

Tiêu Nhiên cười nói: Người một nhà hà tất nói lời hai nhà, nếu không có việc gì thì thưa dượng cháu về.

Nghe vậy, Thẩm Hạo lấy ra một gói trà được bọc bằng giấy dầu màu vàng đưa cho Tiêu Nhiên.

Cầm về uống đi.

Tiêu Nhiên lập tức cười híp mắt: Dượng, cháu chỉ giúp một chút việc nhỏ, thế này ngại quá.

Được rồi, bớt lằng nhằng ở đây đi, cậu không lấy tôi đưa cho người khác.

Lấy, cháu đương nhiên lấy.

Tiêu Nhiên hớn hở nhận lấy gói giấy dầu.

Trà này chính là đồ tốt, có tiền cũng không mua được.

Cảm ơn dượng, sau này có việc cứ gọi cháu, tùy gọi tùy đến.

Nói xong, Tiêu Nhiên vui vẻ rời đi.

Đợi xe của Tiêu Nhiên đi khỏi, thân ảnh Thẩm Hạo lóe lên, cũng tiến vào trong phòng tắm.

Lúc này trong phòng tắm hơi nước bốc lên mù mịt.

Buổi tối, các cô gái ngồi trong phòng khách.

Nhìn cách bài trí kim bích huy hoàng trong biệt thự, toàn bộ gỗ trong nhà đều dùng gỗ Kim Tơ Nam Mộc.

Các cô gái đều cảm thấy thế này có chút quá trọc phú.

Cái này hơi giống phong cách trang trí ở nhà Thanh Tỉnh Tàng Tỉnh, nhà bên đó đều là nhà gỗ, bên trong đều quét sơn.

Có điều ở đây cao cấp hơn, đã dùng Kim Tơ Nam Mộc rồi, đồ gia dụng trong nhà chắc phải đổi hết sang bằng vàng mới được, Hạ Ny cười trêu chọc.

Vàng không dễ dùng, vàng dẫn điện thì được, chứ dẫn nhiệt, tản nhiệt đều không bằng sắt.

Quê mùa quá đi, Trương Mạt cạn lời.

Toàn là vàng, nhìn thì có tiền đấy, nhưng dùng thì thật sự thấy quê.

Thẩm Hạo nói: Các em đúng là rảnh rỗi quá, buổi tối còn muốn đi ra ngoài dạo không.

Thôi, tối qua đi săn đến tận sáng, trưa nay lại bị ép chịu mệt.

Tối nay phải ngủ một giấc thật ngon, bổ sung tinh thần, Trân Ny xua tay nói.

Em cũng thế.

Khéo quá, chúng ta tâm linh tương thông.

Thấy năm cô gái không có ý định ra ngoài chơi, Thẩm Hạo cũng không thích ra ngoài, đông người chẳng có gì thú vị.

Các em còn muốn ăn gì không.

Uống chút rượu vang đi.

Vậy uống Romanée Conti.

Thẩm Hạo: Ừ, được đấy, đời 74 vẫn còn, các em cứ uống thoải

mái.

Trương Mạt kinh ngạc nói: Ông xã, rượu vang bị mất trộm ở khu vực Bermuda châu Âu sẽ không phải đều vào tay anh đấy chứ.

Lời vừa thốt ra, các cô gái đều tò mò không thôi.

Dù sao rượu vang trong nhà uống mãi không hết, hơn nữa bọn họ đều phát hiện toàn bộ là hàng thật.

Thẩm Hạo cười nói: Từ Hi bỏ tiền ra, cho nên cứ yên tâm mà uống.

Năm cô gái mím môi cười, liền không nói nhiều nữa.

Rất nhanh, rượu được rót ra, các cô gái nhấp một ngụm, Trương Mạt lắc đầu nói: Sao cảm giác còn không ngon bằng rượu vang ở Kinh thành nhỉ.

Tiêu Băng: Đúng vậy.

Thi Nịnh cười giải thích: Rượu vang ở Kinh thành, đó đều là do anh Hạo thêm chút đồ vào.

À ra là vậy, thảo nào mùi vị không giống.

Thẩm Hạo mới nhớ ra, trước đó hắn đổ không ít rượu vang vào thùng gỗ lớn, rồi thêm chút nước ép Hồng Hà quả vào trong.

Muốn uống.

Thẩm Hạo cười hỏi.

Muốn uống.

Năm cô gái đều gật đầu lia lịa.

Rượu ngon như vậy ai mà không muốn uống.

Được, chờ đấy.

Sau đó Thẩm Hạo xuống tầng hầm, lấy ra một thùng gỗ lớn đựng

rượu vang, lấy ra một quả Hồng Hà, chỉ thấy quả Hồng Hà rất nhanh biến thành mười mấy giọt dịch.

Thẩm Hạo nhỏ một giọt vào trong thùng, lại lấy ra mười mấy thùng gỗ khác.

Mỗi thùng nhỏ một giọt, tay vung lên, rượu vang trong tất cả các thùng bắt đầu xoay chuyển, hình thành một cái xoáy nước.

Đợi khi dừng lại, Thẩm Hạo bê một thùng gỗ lên phòng khách.

Nào nếm thử xem, mùi vị thế nào.

Để em, Hạ Ny là người đầu tiên giơ tay.

Cầm một cái ly pha lê, hứng nửa ly.

Ngửi ngửi, rồi nhấp một ngụm.

Mắt sáng lên: Đúng rồi, chính là mùi vị này.

Nghe vậy, Tiêu Băng và Trương Mạt cầm ly của Hạ Ny mỗi người uống một ngụm, đều gật đầu.

Vị đúng rồi.

Các em muốn uống bao nhiêu cứ hứng bấy nhiêu, bao no.

Ha ha, thế thì không khách sáo đâu nha.

Rượu vang thế này, một chai bán một triệu tệ cũng dư sức.

Rượu một triệu còn kém xa loại này.

Cũng đúng.

Trong phòng khách rộng rãi, năm cô gái ngồi vây quanh một chỗ, trong tay đều cầm ly pha lê.

Trong ly đựng rượu Hồng Hà quả màu sắc diễm lệ như bảo thạch, hương thơm nồng nàn của quả Hồng Hà và hương rượu thuần hậu đan xen vào nhau, lan tỏa trong không khí, khiến người ta say mê

không thôi.

Nào, cạn ly.

Cạn.

Uống một hơi cạn sạch, một ly rượu ngon xuống bụng, trên mặt mỗi người đều tràn ngập nụ cười hạnh phúc và thỏa mãn.

Rượu này uống gây nghiện thật đấy, ngon quá.

Thích thì uống nhiều chút, mang đi tắm cũng được.

Thấy Thẩm Hạo nói vậy, các cô gái đều cạn lời.

Thật là quá lãng phí.

Được rồi bớt nói nhảm, mau uống rượu đi.

Thời gian trôi qua, cộng thêm đều là người mình, cũng không cần đề phòng người khác, nên ai nấy đều uống rất sảng khoái.

Tiêu Băng, Trương Mạt, Hạ Ny, Trân Ny, Thi Nịnh từng ngụm từng ngụm thưởng thức rượu ngon.

Dần dần, Hồng Hà quả bắt đầu phát huy tác dụng, đầu óc vốn tỉnh táo trở nên có chút hôn trầm.

Khoảng chừng mỗi người uống xong hai ly, ánh mắt họ dần trở nên mơ màng, nói chuyện cũng bắt đầu hàm hồ không rõ, thân thể càng là không tự chủ được mà lắc lư, phảng phất tùy thời đều có thể ngã xuống đất.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Thẩm Hạo đứng một bên không khỏi cảm thấy có chút bất ngờ.

Chỉ mới một giọt nước ép Hồng Hà quả, không ngờ sau khi pha loãng với lượng lớn như vậy, men rượu vẫn mạnh đến thế.

Còn đừng nói, Hồng Hà quả thêm vào rượu quả nhiên có chút thú

vị.

Vung tay lên, các cô gái như trôi nổi giữa không trung, toàn bộ được đặt lên giường trong phòng ngủ.

An bài xong cho các nàng, Thẩm Hạo trở lại phòng khách chơi điện thoại.

Lướt TikTok một lúc, còn lướt trúng TikTok của thằng bạn nối khố Vương Tiểu Đào.

Không ngờ tên này cũng học được thói khoe của rồi.

Đại khái nhìn qua, trong TikTok toàn là đồng hồ danh tiếng, xe sang, ở khách sạn năm sao.

Văn án còn lẳng lơ không chịu được, bám sát xu hướng: Song quyền phá tan gia cảnh nghèo trên Lợi phủ bổ khai lồng túng quẫn.

Không ai dìu ta chí thanh vân trên Ta tự đạp tuyết lên đỉnh núi.

Nếu số trong mệnh không vận này trên Cô thân cũng có thể đăng Côn Luân.

Thần thức quét qua, phát hiện tên này thế mà đang ở nước Xiêm La.

Bên cạnh còn có một người chuyển giới xinh đẹp và một cô em Việt Nam, đang ở quảng trường Nana, khu đèn đỏ nổi tiếng của Xiêm La.

Ngoài ra, Thẩm Hạo phát hiện sau lưng Vương Tiểu Đào còn có ba vệ sĩ.

Đoán chừng cũng là do Tống Mộ Mạt Lạp phái người bảo vệ.

Được đấy, biết chơi.

Thẩm Hạo phát hiện tên này còn tiêu sái hơn cả mình.

Thấy vậy, Thẩm Hạo vốn còn định gọi điện cho Vương Tiểu Đào.

Nhìn thấy cảnh này thì thôi, thằng nhóc này còn sướng hơn hắn.

Thật đúng là cuộc sống xa hoa trụy lạc.

Thẩm Hạo cũng không làm phiền, để cho bạn nối khố tự chơi.

Người thường có tiền rồi mà không đi trải nghiệm thì cần tiền làm gì.

Chơi điện thoại một lúc, điện thoại Thẩm Hạo đột nhiên rung lên, chỉ thấy từ bên kia Đại Tây Dương, chị gái của Trân Ny là Mễ Lạp Smith gọi video tới.

Sau khi kết nối, Mễ Lạp cười hì hì chào hỏi Thẩm Hạo.

Hi, Thẩm Hạo thân yêu, em nhớ anh quá, anh có nhớ em không.

Không nhớ, Thẩm Hạo nói thật lòng.

Không tính phụ nữ ở thế giới đô thị, chỉ riêng Linh Vân Đại Lục, phụ nữ của Thẩm Hạo cũng đã rất nhiều.

Huống chi, Thẩm Hạo luôn bận rộn thăng cấp thực lực, đâu có thời gian nhớ phụ nữ.

Mễ Lạp không gọi video, Thẩm Hạo cũng suýt quên mất cô nàng này.

Bỗng nhiên, Thẩm Hạo mới hiểu tại sao Mễ Lạp lại gọi video.

Tâm linh cảm ứng.

Đúng rồi, khẳng định là vì Trân Ny bên này ăn quá no, cô ta cũng bị trướng bụng.

Đối với suy đoán của mình, Thẩm Hạo đoán là tám chín phần mười không sai.

Chúa ơi, Thẩm, sao anh có thể nói ra lời tổn thương như vậy, điều

này thực sự làm em cảm thấy quá buồn và thất vọng.

Chỉ thấy khuôn mặt vốn tinh xảo đáng yêu của Mễ Lạp lúc này lại tràn ngập vẻ ủy khuất, đôi mắt to xinh đẹp động lòng người cũng nhanh chóng dâng lên một tầng sương mỏng, phảng phất giây tiếp theo sẽ khóc òa lên vậy.

Cô quên rồi à, giữa chúng ta vốn dĩ là giao dịch, dùng Thông Tuệ Đan đổi lấy một tầng màng, tuy tôi có hơi lỗ, nhưng nể mặt Trân Ny thì chịu thiệt chút vậy, Thẩm Hạo cười nói.

Chương 777

Giao dịch quy giao dịch, nhưng em đâu có nói thời gian, em nói không phải là một đêm, mà là cả đời, Mễ Lạp nói.

Lúc đầu cô đâu có nói như thế, Thẩm Hạo cười trêu chọc.

Mễ Lạp bỗng nhiên đảo mắt, nghĩ đến lời Trân Ny nói trước đó.

Thẩm, anh nên hiểu, em và Trân Ny có thần giao cách cảm.

Ừ, biết, cái này không cần nhấn mạnh.

Anh và Trân Ny làm chuyện xấu, em đều cảm ứng được, ngược lại, nếu em ở cùng người đàn ông khác, Trân Ny cũng có cảm ứng.

Chẳng lẽ anh nguyện ý để em ở cùng người đàn ông khác sao.

Mễ Lạp tự tin mười phần nói.

Câu này thật đúng là làm khó Thẩm Hạo, nếu Mễ Lạp thực sự ở cùng người đàn ông khác, đúng là cũng thấy ghê ghê.

Vãi, ai dạy cô cái bài này thế.

Ha ha, cái này anh đừng quản, anh cứ nói cả đời có tính hay không.

Tôi cũng có thể giết cô.

Anh sẽ không làm thế đâu, em có thể cảm giác được, Mễ Lạp tự tin nói.

Thẩm Hạo nghĩ nghĩ thấy cũng đúng, Được rồi, coi như cô thuyết phục được tôi, sau này tem mác của cô chính là Thẩm.

OK, đây là vinh hạnh của em.

Mễ Lạp cao hứng tay múa chân nhảy, hiển nhiên đáp án này khiến cô rất hài lòng.

Chỉ thấy Mễ Lạp mặc một bộ âu phục màu đen cắt may tinh xảo, đường nét lưu loát, chất liệu vải phẳng phiu ôm sát lấy thân tư uyển chuyển của cô, phảng phất như đo ni đóng giày.

Theo cử động nhẹ của cô, một khe rãnh trắng ngần thoáng hiện rồi biến mất.

Phải nói rằng, trang phục như vậy làm cô tỏa ra một loại mị lực và khí chất độc đáo, quả thực có vài phần phong thái của nữ luật sư giai nhân.

Tốt nghiệp rồi à.

Ừ hứ, tín chỉ tu đủ rồi, đồng thời cũng nhận được sự công nhận của giáo sư hướng dẫn và học viện, đã tốt nghiệp thạc sĩ trước thời hạn, cũng đã thông qua kỳ thi luật sư bang California.

Nói đến đây, tâm tình Mễ Lạp vẫn vô cùng tốt.

Từ khi uống Thông Tuệ Đan, đại não của cô quả thực được khai phá cấp thần thánh.

Giống như một bộ máy tính thông minh đời mới nhất vậy.

Nhìn qua là không quên, bộ vi xử lý còn vô cùng mạnh mẽ, bất cứ vấn đề gì, tư duy một lát là có thể tìm ra đáp án.

Chúc mừng cô nhé, Thẩm Hạo cười nói.

Yên tâm, em đang nghiêm túc học tiếng Trung rồi, em tin tưởng một tháng sau, anh sẽ nhìn thấy một Mễ Lạp hoàn toàn khác.

Thế nào, có hứng thú đến Mỹ chơi không.

Em đưa anh đi xem NBA.

Không đi.

Thẩm, đừng thế chứ, em có thể đưa anh đến bữa tiệc của bạn học

em, mỹ nữ như mây, mỹ nữ các nước trên thế giới đều có.

Lại còn đều là thiên kim tiểu thư các nước.

Với mị lực của anh, chẳng phải muốn ngủ với ai thì ngủ, lại không cần anh chịu trách nhiệm.

Thẩm Hạo: Thế chẳng phải là hời cho bọn họ à.

Hả.

Câu này thật sự làm Mễ Lạp kinh ngạc đến ngây người.

Thẩm, em không hiểu, chuyện anh tình tôi nguyện, sao có thể gọi là chịu thiệt.

Ừ thì cũng đúng, muốn tôi đi cũng được, cô quay cái video gửi cho tôi là được, tôi xem qua dung mạo, đẹp thì tôi qua, Thẩm Hạo cười nói.

Nghe vậy, mắt Mễ Lạp sáng lên, cười nói: OK, em có thể vào phòng tắm quay cho anh xem.

Thẩm Hạo phất tay: Thôi tôi không hứng thú.

Thế giới này đối với Thẩm Hạo mà nói không có bí mật, quay video còn không bằng dùng thần thức quét qua là xong chuyện.

Ồ Thẩm, anh làm em phải nhìn với cặp mắt khác xưa đấy.

Em tưởng anh nhiều phụ nữ như vậy, khẳng định là một gã háo sắc.

Đương nhiên, em thích sự hư hỏng của anh.

Xem ra cô đúng là đói khát thật rồi, Thẩm Hạo cười nói.

Trong video, Mễ Lạp khiêu khích ngoắc ngoắc ngón tay với Thẩm Hạo.

Giống như thu thập Trân Ny ấy, đến thu thập em đi.

Đợi khi nào rảnh hẵng nói.

Thẩm Hạo không có hứng thú qua đó.

Trân Ny và Mễ Lạp giống hệt nhau, chẳng có gì khác biệt.

Thẩm, cầu xin anh đấy, anh không biết em nhớ anh đến phát điên rồi đâu.

Câu này chọc Thẩm Hạo bật cười, Được rồi, có thời gian sẽ qua xem.

Nói định rồi nhé, Thẩm, anh ngàn vạn lần đừng đổi ý.

Được, biết rồi.

Cúp máy, Thẩm Hạo lắc đầu, Mễ Lạp này toàn nghĩ chuyện hay ho.

Lại chơi điện thoại một lúc, Thẩm Hạo cảm thấy buồn chán.

Ngày thứ hai, Thẩm Hạo ăn xong bữa sáng, cùng các cô gái đi đánh golf.

Năm cái đội cổ vũ, đi đến đâu cũng đều rất oách.

Thẩm Hạo có thể nói là người sáng chói nhất sân golf.

Ở thế giới đô thị, ở lại nửa tháng, nhiệm vụ mỗi ngày chính là ăn uống vui chơi.

Cho dù trong nửa tháng này, Mễ Lạp ngày nào cũng gọi video, cầu xin được yêu, Thẩm Hạo đều không đi.

Với tốc độ hiện tại của Thẩm Hạo, chỉ là chuyện trong nháy mắt, nhưng dù vậy, Thẩm Hạo cũng lười đi.

Sức hấp dẫn không đủ.

Nghỉ ngơi nửa tháng, Tiêu Băng, Trương Mạt, Trân Ny đều đi rồi, chỉ còn Thi Nịnh và Hạ Ny ở lại Trường An chơi cùng Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo cũng trở nên lười biếng.

Buổi tối cùng hai cô gái ăn lẩu xong, đợi họ nghỉ ngơi, hắn liền tiến vào không gian.

Lợi dụng không gian, thân ảnh lại lần nữa đến Địa Tiên Giới.

Lần này Thẩm Hạo trực tiếp tiến vào Viêm Sương U Giới, lựa chọn đi ra từ bên trong.

Hiện nay đã là La Thiên Thượng Tiên, Thẩm Hạo hoàn toàn có thực lực tự vệ.

Cũng không sợ bọn họ nữa.

Huống chi còn có Cửu Diệp Liên Đài mà Phượng Xu đưa cho, sợ cái quái gì chứ.

Thần thức quét qua, lại phát hiện trận chiến trước đó đều không còn nữa.

Bắc Minh Việt, Vương Kiến Sơn, Chu Đỉnh, Tạ Dụ An, bốn vị La Thiên Thượng Tiên đều biến mất không thấy tăm hơi.

Thẩm Hạo tính toán một chút, mình ở Thượng Cổ Chiến Trường hơn ba tháng.

Tính theo tỷ lệ một phần tư, Địa Tiên Giới cũng trôi qua 3 canh giờ, cũng chính là sáu tiếng đồng hồ.

Thẩm Hạo cũng không biết tình huống cụ thể.

Chỉ biết trước khi đi, trận chiến vẫn rất thảm liệt.

Hoặc là Vương Kiến Sơn chết, hoặc là Bắc Minh Việt chết.

Đã qua sáu tiếng rồi, Thẩm Hạo cảm thấy vẫn nên tìm một người, tìm hiểu tình huống trước đã.

Nếu mà nhặt được xác một La Thiên Thượng Tiên, thì đúng là

bánh từ trên trời rơi xuống.

Chỉ thấy vài đạo quang mang lòe lên liên tục, thân ảnh Thẩm Hạo đã biến mất với tốc độ siêu việt trí tưởng tượng của người thường.

Trong nháy mắt, hắn như thể đã hòa làm một với hư không.

Không khí xung quanh tựa hồ cũng vì sự rời đi của hắn mà khẽ rung động, sau đó lại khôi phục sự bình tĩnh.

Hiện tại, Tần Dương thành từng huy hoàng tột bậc, phồn vinh hưng thịnh của Nam Chiếu Tiên Triều đã luân vi phế tích.

Cho nên, Thẩm Hạo cũng chỉ đành chuyển mục tiêu sang Xích Diễm thành của Tây Đô Tiên Triều.

Trên đường Thẩm Hạo đến Xích Diễm thành, những dãy núi vốn nguy nga sừng sững, trập trùng liên miên gần địa phận Tây Đô Tiên Triều, do trải qua thời gian dài chịu đựng những trận chiến kịch liệt, sớm đã không còn chút gì, hóa thành hư không.

Thay vào đó lại là một bình nguyên rộng lớn bát ngát vô tận.

Là một người dân An Lạc chính gốc, trong đầu Thẩm Hạo thoáng qua một ý niệm: Nơi này khí hậu ôn hòa dễ chịu, đất đai phì nhiêu màu mỡ, nếu không khai khẩn trồng trọt thì quả thực là phí phạm của trời.

Cách Xích Diễm thành chưa đến mười dặm, Thẩm Hạo liền dừng lại.

Định thần nhìn kỹ, chỉ thấy tòa Xích Diễm thành hùng vĩ trước mắt vẫn hoàn hảo không chút tổn hại, chẳng hề chịu bất kỳ đả kích mang tính hủy diệt nào.

Rất rõ ràng, La Thiên Thượng Tiên của Tây Đô Tiên Triều hành động nhanh chóng và đến kịp thời, đáng tin cậy hơn Nam Chiếu Tiên Triều một chút.

Chỉ thấy Xích Diễm thành lúc này đều được bao bọc bởi một tầng kết giới màu lam u tối thâm thúy, tựa như một cái lồng ánh sáng màu lam khổng lồ.

Thế nhưng, Thẩm Hạo khẽ nhíu mày, lập tức âm thầm vận dụng thần thức tiến hành thăm dò và cảm ứng kết giới này một phen.

Một lát sau, hắn liền cảm thấy mình đã lo bò trắng răng, cái kết giới nhìn có vẻ kiên cố không thể phá vỡ này thực tế cũng chỉ đến thế mà thôi.

Theo phán đoán của hắn, kết giới này tuy có thể tạm thời ngăn cản công kích của một số tu sĩ Kim Tiên hoặc yêu thú, nhưng đối với tồn tại cấp bậc như La Thiên Thượng Tiên mà nói, quả thực là không chịu nổi một kích, thùng rỗng kêu to, căn bản không phát hiện được.

Dù sao chênh lệch thực lực giữa hai bên thực sự quá lớn, muốn đột phá một đạo kết giới chỉ tính là trình độ trung đẳng thế này, đối với La Thiên Thượng Tiên mà nói e rằng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Chương 778

Đương nhiên, nếu kết giới này thực sự trâu bò đến mức cản được La Thiên Thượng Tiên, thì nó cũng sẽ không được đặt ở chỗ này.

Mặc dù kết giới không có độ khó gì, nhưng Thẩm Hạo cũng không vội vã đi vào.

Mà là lựa chọn quan sát một lúc rồi tính tiếp, để đảm bảo không có mối đe dọa tiềm tàng nào tồn tại.

Đợi nửa tiếng, Thẩm Hạo cũng không phát hiện điều gì bất thường, dường như tịnh không có nguy hiểm gì.

Chỉ thấy Thẩm Hạo hít sâu một hơi, tập trung tinh thần, sau đó thi triển một loại biến hóa chi thuật thần kỳ.

Trong nháy mắt, cơ thể hắn bắt đầu lóe lên quang mang yếu ớt, nương theo một trận năng lượng kỳ dị dao động, hắn lắc mình một cái, hóa thành một con ong mật nhỏ xíu.

Mới đầu còn có chút không thích ứng, nhưng chỉ lát sau Thẩm Hạo đã có thể linh hoạt rung động đôi cánh, nhẹ nhàng bay lượn giữa không trung.

Chơi đùa một lát, con ong mật do Thẩm Hạo biến thành liền chổng cái mông to lên, lặng lẽ không một tiếng động bay về phía Xích Diễm thành.

Sau khi thần không biết quỷ không hay lọt vào Xích Diễm thành, Thẩm Hạo liền thả thần thức ra bắt đầu tìm kiếm.

Tuy Thẩm Hạo là một tân thủ La Thiên Thượng Tiên, nhưng thần thức lại mạnh hơn những kẻ như Vương Kiến Sơn, Bắc Minh Việt không chỉ một bậc.

Về mảng nguyên thần này, Thẩm Hạo dám nhận thứ hai, không ai dám nhận thứ nhất, ngay cả Phượng Xu cũng phải kinh ngạc đến mức gọi bằng bố, chứ đừng nói là La Thiên Thượng Tiên.

Hắn căn bản không lo lắng sẽ bị bọn họ phát hiện.

Đối với Xích Diễm thành, Thẩm Hạo cũng vô cùng quen thuộc, cho nên thần thức ngay lập tức đã tìm được vị trí của Bắc Minh Việt và Chu Đỉnh.

Hai người đều đang tạm trú tại phủ thành chủ Xích Diễm thành.

Có điều mục đích của Thẩm Hạo không phải là giết chết hai gã này, hiện tại cũng chưa có thực lực đó, mà là tìm một kẻ nắm rõ tình hình nhưng lại dễ bắt nạt là được.

Bỗng nhiên, mắt Thẩm Hạo sáng lên, chỉ thấy một nam tử áo xanh khoảng ba mươi tuổi, đang bưng linh trà đi vào phòng.

Sư phụ, mời dùng trà.

Chu Đỉnh gật đầu nói: Được rồi, ngươi lui ra đi, không có việc gì đừng vào nữa.

Vâng, sư phụ.

Khi nam tử vừa chuẩn bị lui ra, Bắc Minh Việt nói: Khoan, đừng vội.

Chu Đỉnh nghi hoặc nói: Bắc Minh đạo hữu, còn có phân phó gì.

Ừm.

Bắc Minh Việt khẽ nhấp một ngụm, lúc này mới đặt chén trà xuống, chuyển chủ đề nói: Ngươi cảm thấy La Thiên Thượng Tiên vừa đột phá kia là ai.

Nghe vậy, Chu Đỉnh lắc đầu: Ta nghĩ không ra, Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong của tứ đại tiên triều đều đã được ghi chép lại.

Căn bản không thể nào là người của tiên triều khác.

Khí tức hắn là truyền ra từ Viêm Sương U Giới, hoặc có lẽ là tán tu ẩn thế nào đó, dù sao thế giới Địa Tiên Giới này rộng lớn vô cùng, tứ đại tiên triều cũng không thể nào chưởng khống toàn bộ.

Liệu có khi nào là Yêu tộc.

Không thể nào, một chút yêu khí cũng không có, sao có thể là Yêu tộc.

Bắc Minh Việt trực tiếp lắc đầu.

Có điều, đối phương vừa mới đột phá La Thiên Thượng Tiên, đoán chừng tạm thời sẽ không làm ra động thái gì.

Chu Đỉnh nói.

Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất a, La Thiên Thượng Tiên vừa đột phá thì cũng vẫn là La Thiên Thượng Tiên, là địch hay là bạn chưa rõ ràng, vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Nói đến đây, Bắc Minh Việt dừng lại một chút, lại nói tiếp: Phải phái người canh chừng ở bên ngoài bí cảnh, lỡ như đối phương đi ra, chúng ta cũng có sự chuẩn bị.

Hơn nữa người này thực lực cũng không thể quá yếu, quá yếu thậm chí còn không thể phát giác sự tồn tại của La Thiên Thượng Tiên.

Lúc này Chu Đỉnh mới hiểu ý tứ việc Bắc Minh Việt giữ đồ đệ của hắn lại.

Chu Đỉnh có chút do dự, dù sao đồ đệ của mình cũng là Thái Ất Kim Tiên, nhưng nghĩ lại cũng không từ chối, lỡ như tên La Thiên Thượng Tiên kia là kẻ địch, đánh lén sau lưng thì làm sao.

Nghĩ tới đây, Chu Đỉnh xoay người nói với đồ đệ của mình: Lư

Bân, ngươi có ý kiến gì không.

Lư Bân cung kính nói: Sư phụ, đồ nhi xin đi canh giữ ngay.

Chu Đỉnh hài lòng gật gật đầu, móc ra một tấm truyền tấn phù đưa cho Lư Bân.

Viêm Sương U Giới cách Xích Diễm thành cũng không xa, có nguy hiểm thì lập tức bóp nát ngọc phù, vi sư sẽ tới ngay lập tức.

Lư Bân cung kính đáp: Vâng, sư phụ.

Nói xong, hắn cúi chào một cái rồi lại nói: Sư phụ, Bắc Minh tiền bối, tại hạ xin cáo từ.

Ừ, đi đi, có việc ta sẽ tìm ngươi.

Chu Đỉnh xua xua tay nói.

Lư Bân chậm rãi lui ra khỏi phòng, đồng thời khép cửa lại.

Bước ra khỏi cửa, sắc mặt Lư Bân có phần không vui.

Phải canh giữ bên ngoài bí cảnh, chuyến nhiệm vụ này thực sự là quá nhàm chán.

Ai biết đối phương khi nào mới chịu đi ra.

La Thiên Thượng Tiên bế quan vài năm, vài chục năm đều là chuyện bình thường.

Nhưng sư phụ đã lên tiếng, hắn cũng không dám không nghe.

Lắc đầu, hắn liền bay về phía Viêm Sương U Giới.

Trong lòng mong chờ đối phương sớm kết thúc bế quan để còn hoàn thành nhiệm vụ.

Trong lòng Lư Bân, sư phụ của mình chính là quá lo xa, phe mình có hai vị La Thiên Thượng Tiên thì sợ cái lông gì chứ.

Nào ngờ, ngay khi Lư Bân vừa bay ra khỏi thành, trên vai hắn liền

rơi xuống một hạt bụi.

Nếu quan sát kỹ, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra ngay.

Dù sao, bụi bặm căn bản không thể tới gần thân thể tiên nhân.

Bay khoảng hai canh giờ, khi sắp tiếp cận Viêm Sương U Giới, bỗng nhiên Lư Bân chỉ thấy mắt tối sầm lại, tiếp đó liền cảm giác một cỗ lực hút lôi kéo.

Chỉ thấy xung quanh đen kịt một màu, trong lòng kinh hãi.

Lư Bân trợn to hai mắt, trên mặt tràn đầy vẻ khó tin, sự chấn kinh trong lòng như sóng biển cuộn trào mãnh liệt.

Lúc này, hắn kinh hoàng phát hiện thần thức của chính mình, giờ phút này như bị cầm tù trong lao ngục, bất luận nỗ lực thế nào cũng không thể thi triển ra được.

Tình huống đột ngột này khiến hắn trong nháy mắt rơi vào sự hoảng loạn chưa từng có.

Phải biết rằng, thân là một cường giả Thái Ất Kim Tiên cảnh, hắn xưa nay vẫn luôn đánh đâu thắng đó.

Lại thêm sau lưng có Chu Đỉnh một tôn La Thiên Thượng Tiên chống lưng, chưa từng gặp phải nguy hiểm gì, dọc đường đi này đều là sóng yên biển lặng.

Tuy nhiên giờ này khắc này, hắn phảng phất bỗng chốc biến thành một đứa trẻ không có chút sức hoàn thủ, đối mặt với nguy hiểm chưa biết trước mắt, hoàn toàn không biết phải làm sao.

Sinh bình lần đầu tiên, Lư Bân cảm nhận sâu sắc cái gì gọi là bất lực.

Cảm giác thất bại và vô trợ sâu sắc kia, giống như một ngọn núi lớn trầm trọng đè hắn đến mức gần như không thở nổi.

Trong lòng rất nhanh hiểu ra, đây là gặp phải cao nhân, đã phản kháng không được, vậy thì cầu xin tha thứ.

Thế là hắn lập tức mở miệng cầu xin: Tiền bối, ta là.

Ngay khi lời nói của Lư Bân còn chưa hoàn toàn dứt, hắn đột nhiên cảm giác được một loại nguy cơ mãnh liệt như thủy triều dâng lên trong lòng.

Tuy nhiên, còn chưa đợi hắn kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào, một đạo lôi đình sức mạnh chói mắt đoạt mục liền như tia chớp trong nháy mắt đánh trúng ngực hắn.

Trong sát na, cỗ lôi đình sức mạnh cường đại vô cùng kia nổ tung tại ngực hắn.

Chỉ trong khoảnh khắc, Lư Bân lúc này đã chết đến mức không thể chết hơn, triệt để mất đi dấu hiệu sự sống.

Làm xong việc, Thẩm Hạo liền ném xác Lư Bân vào không gian.

Có không gian ở đây, Thẩm Hạo căn bản lười thẩm vấn, lãng phí thời gian.

Thu hồi hắc vụ, Thẩm Hạo cảm thấy Huyễn Kim Hồ này vẫn rất dễ dùng, dùng để đánh lén thì quả là không tồi.

Tiếp đó, Thẩm Hạo tiến vào trong không gian.

Một lượng lớn sương trắng nhanh chóng ùa tới, chỉ vài hơi thở liền bị Thẩm Hạo hấp thu sạch sẽ.

Theo cảnh giới tăng lên, tốc độ hấp thu của Thẩm Hạo cũng nhanh hơn.

Rất nhanh, ký ức của Lư Bân liền được chỉnh lý ra.

Lư Bân, kẻ này xuất thân từ Lư gia của Tây Đô Tiên Triều, tuy so với Bắc Minh gia tộc kém hơn một chút, nhưng cũng tính là gia tộc

hạng nhất.

Bản thân hắn càng là đệ tử thân truyền của La Thiên Thượng Tiên Chu Đỉnh.

Tưởng năm đó, Lư Bân mang trong mình Thánh Linh Thể đã được Chu Đỉnh liếc mắt nhìn trúng, thu vào môn hạ, từ đó liền mở ra con đường tu tiên huy hoàng của hắn.

Mà ngày thường, Chu Đỉnh đối với Lư Bân càng là quan tâm hết mực, coi như con đẻ, yêu thương có thừa.

Không chỉ đem sở học cả đời dốc túi truyền thụ, còn thường xuyên chỉ điểm sai lầm trên con đường tu luyện, bảo giá hộ hàng cho hắn.

Chính vì vậy, Lư Bân trên con đường tu hành có thể nói là thuận buồm xuôi gió, tiến triển thần tốc.

Lư Bân cũng không để Chu Đỉnh thất vọng, thiên phú tu hành của Thánh Linh Thể kinh khủng đến cực điểm, ngắn ngủi tám ngàn năm, tu vi Lư Bân đã đạt tới Thái Ất Kim Tiên trung kỳ cảnh giới.

Thành tựu bực này, cho dù đặt ở toàn bộ Tiên giới, cũng đủ để xưng là nhân vật kiệt xuất trong thế hệ trẻ.

Ai cũng biết, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thành tựu ngày sau của Lư Bân thấp nhất cũng là La Thiên Thượng Tiên.

Chỉ là do luôn được Chu Đỉnh bảo bọc rất kỹ, không mấy khi ra ngoài làm nhiệm vụ.

Chỉ có điều vận khí không được tốt lắm, ở chỗ này lại gặp phải Thẩm Hạo.

Điều khiến Thẩm Hạo không ngờ tới là, sở dĩ Vương Kiến Sơn và Bắc Minh Việt hai bên không đánh nữa, cư nhiên lại có liên quan đến

mình.

Cư nhiên là vì Thẩm Hạo đột phá La Thiên Thượng Tiên tại Viêm Sương U Giới, gây ra động tĩnh hơi lớn, cho nên cả hai bên đều kiêng kỵ, liền ăn ý tách ra.

Chương 779

Nhất thời không phân rõ địch ta, nên mới tạm thời tách ra.

Hơn nữa Vương Kiến Sơn là kẻ đầu tiên bỏ chạy.

Chỉnh lý xong tin tức, Thẩm Hạo đã đại khái hiểu rõ hướng đi của mấy người này.

Lão già Vương Kiến Sơn vội vàng chạy về, đoán chừng là để xác nhận xem Vương gia có phải thật sự xảy ra chuyện hay không.

Cũng có thể hiểu được.

Dù sao chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Có ký ức của Lư Bân, Thẩm Hạo đối với Chu Đỉnh cũng trở nên quen thuộc.

Cũng biết lai lịch tuyệt chiêu và pháp bảo của gã này rồi.

Có thể nói, Vương Kiến Sơn, Tạ Dụ An của Nam Chiếu Tiên Triều, cùng Chu Đỉnh, Bắc Minh Việt của Tây Đô Tiên Triều, bốn vị La Thiên Thượng Tiên này, ngoại trừ Tạ Dụ An thì Thẩm Hạo chưa hiểu rõ lắm, ba người còn lại giờ đây hắn đã vô cùng thấu hiểu.

Biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng.

Hiện tại Lư Bân đã chết, Thẩm Hạo cảm thấy vẫn nên châm thêm mồi lửa, khiến ngọn lửa này cháy càng vượng mới được.

Như hôm nay, Vương Kiến Sơn và Bắc Minh Việt vì thù hận riêng mà đã ở thế không chết không thôi, Chu Đỉnh ngược lại vẫn còn giữ lại vài phần dư lực.

Thế này thì không được, không thể cho Tây Đô kéo chân sau a.

Hiện tại cái tên Lư Bân này lại là một điểm đột phá rất tốt.

Lư Bân chính là đệ tử đắc ý nhất của Chu Đỉnh, vẫn luôn tận tâm bồi dưỡng, giờ đây đệ tử nuôi bao nhiêu năm bị người ta giết, chắc chắn lão sẽ phẫn nộ.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo lấy ra tiên khí mà tộc trưởng Vương gia Vương Nghi Thịnh từng dùng.

Một thanh tiên kiếm.

Bước ra khỏi không gian.

Tế xuất tiên kiếm, giữa hư không, một thanh phi kiếm màu vàng nhạt hiện ra, Thẩm Hạo dùng công pháp Vương gia, nhắm thẳng vào Viêm Sương U Giới tung một kích.

Ầm ầm một tiếng nổ lớn.

Xung quanh vạn mét trong nháy mắt hóa thành hư vô.

Để lại một sơn cốc sâu đến trăm trượng.

Thẩm Hạo cười hắc hắc, tiếp đó bóp nát ngọc phù mà Chu Đỉnh tặng cho Lư Bân.

Làm xong tất cả những việc này, Thẩm Hạo liền trốn vào trong không gian chờ đợi.

Nếu Chu Đỉnh nhận được tin tức, Thẩm Hạo tin rằng lão nhất định sẽ tới ngay lập tức.

Cùng lúc đó, Chu Đỉnh đang phẩm trà cùng Bắc Minh Việt, mi tâm khẽ động, lập tức sắc mặt đại biến, mạnh mẽ đứng bật dậy.

Bắc Minh Việt nghi hoặc nói: Chu đạo hữu sao vậy.

Không ổn, Lư Bân xảy ra chuyện rồi.

Nói xong, thân ảnh lão biến mất tại chỗ.

Bắc Minh Việt thấy thế, lập tức đi theo.

Hắn sợ Chu Đỉnh trúng mai phục.

Tốc độ của hai người cực nhanh, rất nhanh đã tới nơi này.

Khi nhìn thấy tình huống xung quanh, sắc mặt hai người đại biến.

Bắc Minh Việt lập tức dùng thần thức quét qua một lượt.

Ngay sau đó sắc mặt khó coi nói: Đồ nhi của ngươi khẳng định đã xảy ra chuyện, nơi này tuy tạo thành phá hoại không ít, nhưng hoàn toàn không có vết tích đánh nhau, cũng tức là Lư Bân hoàn toàn không có dư địa để hoàn thủ.

Hơn nữa, dấu vết pháp thuật ở đây rõ ràng là của Vương gia.

Đã có thể khiến Lư Bân không thể hoàn thủ, thấp nhất cũng phải là La Thiên Thượng Tiên.

Mà La Thiên Thượng Tiên của Vương gia chỉ có một người, đó chính là Vương Kiến Sơn.

Nghe phân tích của Bắc Minh Việt, sắc mặt Chu Đỉnh âm trầm vô cùng.

Bởi vì kết quả hắn tìm kiếm một hồi cũng không khác biệt mấy so với Bắc Minh Việt.

Khí tức còn sót lại nơi này, cùng với thực lực La Thiên Thượng Tiên của đối phương đều không sai được.

Vương Kiến Sơn cư nhiên chơi trò dương đông kích tây, quả thực là đáng chết a.

Xem ra Bân nhi đã hung nhiều cát ít rồi.

Nói đến đây, Chu Đỉnh hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Khí thế trên người toàn bộ bộc phát, thần thức điên cuồng tìm kiếm dấu vết để lại, muốn tìm ra vị trí của Vương Kiến Sơn.

Thấy thế, Bắc Minh Việt ở bên cạnh tịnh không ngăn cản, ngược lại cũng thả thần thức ra thăm dò.

Hắn cũng rất muốn tìm ra vị trí của Vương Kiến Sơn, hận không thể giết chết lão ta.

Chu Đỉnh và Bắc Minh Việt hai người mày nhíu chặt, bọn họ tập trung tinh thần, đem thần thức cường đại của mình toàn lực phóng thích ra, như hai tấm lưới lớn vô hình, chậm rãi lan tràn ra bốn phía.

Tuy nhiên, sau một hồi tìm kiếm đằng đẵng, lại vẫn không thu hoạch được gì, ngay cả một tia dấu vết khả nghi cũng chưa từng phát hiện.

Lúc này, ánh mắt bọn họ không hẹn mà cùng rơi vào dấu vết hiển hiện duy nhất xung quanh —— một cái thâm cốc khổng lồ sâu đến trăm trượng.

Sơn cốc này phảng phất như bị một bàn tay khổng lồ ngạnh sinh xé rách, vách núi dốc đứng cắm thẳng xuống lòng đất, đáy cốc tràn ngập một tầng sát khí mỏng manh.

Thậm chí vì muốn tìm manh mối mới, Chu Đỉnh còn đích thân xuống thâm cốc tìm tòi nghiên cứu.

Kết quả vẫn là chẳng phát hiện được gì.

Khuôn mặt vốn dĩ còn coi là tuấn lãng của Chu Đỉnh lúc này âm trầm đến mức phảng phất có thể vắt ra nước, vẻ u ám nồng đậm như mây đen bao phủ, khiến cả người hắn trông âm sâm mà đáng sợ.

Giờ này khắc này, trong đầu hắn toàn là cừu hận và sát ý.

Như một thùng thuốc súng, chỉ cần một đốm lửa là nổ tung.

Xem ra Lư Bân chắc chắn là tao ngộ bất trắc, bị hại rồi.

Đều do ta cái người làm sư phụ này không tốt, hại chết nó, nếu

không để nó tới đây canh giữ Viêm Sương U Giới, cũng không thể nào ngộ hại.

Thanh âm của Chu Đỉnh dị thường trầm thấp, phảng phất ẩn chứa bi thống cùng tự trách vô tận.

Lời nói kia như khối chì nặng nề, đè người ta gần như không thở nổi.

Bắc Minh Việt ở một bên nhìn Chu Đỉnh như vậy, trong lòng cũng cảm khái vạn phần.

Hắn có thể cảm nhận được nỗi đau khổ mà Chu Đỉnh đang chịu đựng lúc này, trong lòng cũng có chút áy náy, dù sao để Lư Bân tới đây cũng có ý tứ của hắn.

Cũng không biết an ủi thế nào, chỉ đành nói: Chu đạo hữu, nén bi thương.

Tuy nhiên, lời này đối với Chu Đỉnh đang chìm trong nỗi đau mất đồ đệ mà nói, tịnh không có bất kỳ tác dụng gì.

Chu Đỉnh chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt trống rỗng vô thần, một lát sau trở nên kiên định, hắn hít sâu một hơi, tựa hồ muốn đem tất cả bi thương cùng phẫn nộ đều hút vào bụng.

Sau đó, hắn nghiến răng nói: Đồ nhi, ngươi hãy an tâm đi đi.

Vi sư nhất định sẽ đòi lại cho ngươi một cái công đạo.

Tuyệt đối không để ngươi chết vô ích.

Nói xong, Chu Đỉnh bộc phát toàn thân khí thế, xung quanh dấy lên từng trận cuồng phong.

Thấy thế, sắc mặt Bắc Minh Việt trong nháy mắt nghiêm túc hẳn lên, hắn cắn chặt răng, phẫn nộ nói: Cái tên Vương Kiến Sơn này, đường đường là một La Thiên Thượng Tiên, vậy mà lại âm hiểm xảo

trá như thế.

Hắn nhân lúc chúng ta không phòng bị, len lén tiềm nhập hậu phương phát động đánh lén, hành vi này quả thực ti bỉ đến cực điểm.

Vương Kiến Sơn chết tiệt, nhất định phải giết chết hắn.

Nghe được lời của Bắc Minh Việt, Chu Đỉnh ở bên cạnh nỗ lực giữ cho mình bình tĩnh.

Hắn hít sâu một hơi, mày nhíu chặt suy tư, sau đó chậm rãi mở miệng nói: Liệu có khi nào là vị La Thiên Thượng Tiên ở Viêm Sương U Giới kia không.

Dù sao ở cái nơi thần bí khó lường này, ai cũng không thể xác định kẻ địch rốt cuộc là ai.

Nói xong, ánh mắt Chu Đỉnh nhìn chằm chằm phía trước, tựa hồ muốn nhìn xuyên qua trùng trùng mê vụ để thấy chân tướng.

Chuyện này tuyệt đối không có khả năng.

Chu đạo hữu, ngươi và ta đều là La Thiên Thượng Tiên, lý nên biết rõ một khi đột phá tu vi bình cảnh xong, chỉ riêng việc bế quan tu luyện củng cố cảnh giới cũng cần tiêu tốn một khoảng thời gian khá dài.

Cho dù là kẻ tốn ít thời gian nhất, thì cũng ít nhất phải mất một năm.

Lại nói, có thể vận dụng pháp thuật Vương gia ở cấp độ La Thiên Thượng Tiên, theo ý ta, khắp gầm trời này e rằng chỉ có mỗi tên Vương Kiến Sơn kia mà thôi.

Bắc Minh Việt ngữ khí kiên định nói, hắn đối với suy đoán của mình tin tưởng không nghi ngờ.

Bởi vì nhân vật muốn đồng thời thỏa mãn hai điều kiện vừa là La

Thiên Thượng Tiên vừa tinh thông tiên pháp Vương gia, quả thực khó tìm được người thứ hai.

Chương 780

Nghe Bắc Minh Việt phân tích tường tận như vậy, Chu Đỉnh không khỏi gật đầu liên tục, tỏ vẻ tán đồng.

Một tia nghi lự vốn còn tồn tại trong lòng giờ phút này cũng đã tan thành mây khói, hắn hạ quyết tâm, nhận định cừu gia chính là Vương Kiến Sơn không thể nghi ngờ.

Không biết tên Vương Kiến Sơn này trốn đi đâu rồi, sẽ không chạy mất chứ.

Chu Đỉnh nhíu mày nói.

Đoán chừng là không, nếu thực sự muốn chạy, cũng không đến mức trốn ở chỗ này đánh lén đệ tử của ngươi.

Ta hoài nghi, tên Vương Kiến Sơn này còn ẩn tàng ở nơi nào đó, định tùy thời đánh lén.

Bắc Minh Việt nói.

Xung quanh đây đều đã tìm kiếm hết rồi, cũng không phát hiện bất kỳ dấu vết nào, hắn có thể trốn đi đâu chứ.

Trong ánh mắt Chu Đỉnh toàn là hận ý, hận không thể lập tức đánh một trận với Vương Kiến Sơn.

Chẳng lẽ Vương Kiến Sơn này có pháp bảo ẩn tàng khí tức.

Bắc Minh Việt nhíu mày nói.

Không thể nào, Vương gia cũng không phải nổi danh nhờ vào ẩn tàng khí tức.

Chu Đỉnh trực tiếp phủ nhận.

Nghe vậy, cả hai người đều rơi vào trầm tư.

Bỗng nhiên, Bắc Minh Việt nghĩ tới điều gì, vội vàng nói: Đã không tìm thấy Vương Kiến Sơn, liệu hắn có trốn vào trong Viêm Sương U Giới hay không.

Đúng là có khả năng này.

Chu Đỉnh cũng cảm thấy rất có lý.

Rất tốt, đã như vậy, có muốn vào Viêm Sương U Giới thăm dò một phen không.

Bắc Minh Việt nhìn Chu Đỉnh nói.

Không cần, bên trong Viêm Sương U Giới cũng là nguy cơ tứ phía, thay vì lãng phí thời gian, còn không bằng chủ động xuất kích.

Trong mắt Chu Đỉnh thoáng qua một tia sát ý, hắn đã quyết định phải báo thù.

Ý của ngươi là đánh thẳng vào Nam Chiếu Tiên Triều.

Bắc Minh Việt hỏi.

Không sai, đám con cháu Vương gia kia hẳn là chưa đi xa, trước tiên tống bọn chúng xuống bồi đồ nhi ta.

Chu Đỉnh chậm rãi nói.

Vậy tên La Thiên Thượng Tiên ở Viêm Sương U Giới thì làm thế nào.

Ta không quản được nhiều như vậy, cứ giết cho sướng tay, báo thù cho đồ nhi Lư Bân của ta trước đã.

Chu Đỉnh nói xong, thân ảnh liền biến mất tại chỗ.

Bắc Minh Việt cũng không ngờ Chu Đỉnh làm việc lại quả quyết như vậy.

Nghĩ ngợi một chút, cảm thấy Chu Đỉnh làm rất đúng.

Thay vì ở đây chờ đợi mòn mỏi, còn không bằng giết chóc một trận cho thống khoái.

Thế là Bắc Minh Việt cũng lập tức đuổi theo.

Hậu bối ưu tú của Bắc Minh gia tộc đều đã chết, con cháu Vương gia hắn cũng không thể sống sót.

Đã giết không chết Vương Kiến Sơn, vậy thì trước tiên cứ để Vương gia mất đi thế hệ sau cái đã.

Thẩm Hạo đang trốn trong không gian, nhìn thấy Chu Đỉnh và Bắc Minh Việt rời đi, lúc này mới lặng lẽ từ trong không gian đi ra.

Tuy không biết hai người kia đi làm gì, nhưng Thẩm Hạo vẫn ẩn tàng kỹ khí tức trên người, rồi thong dong đi theo phía sau hai người.

Có thể nói, thần thức của Thẩm Hạo hoàn toàn nghiền ép hai người kia, cho nên Thẩm Hạo cũng không lo lắng, bất kể gặp phải chuyện gì, hoàn toàn có thể dự đoán trước động tác của hai người bọn họ.

Rất nhanh đã đến Xích Diễm thành, điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là, Bắc Minh Việt và Chu Đỉnh tịnh không có ý định dừng lại, ngược lại một đường bay về hướng nam.

Trong nháy mắt liền tới Tần Dương thành lúc trước, hơn nữa tốc độ không hề suy giảm, tiếp tục tiến về phía phúc địa của Nam Chiếu Tiên Triều.

Có ý tứ, thật sự quá thú vị rồi.

Bắc Minh Việt và Chu Đỉnh đây là muốn đại khai sát giới rồi.

Hiện tại, bất kể là Chu Đỉnh hay Bắc Minh Việt đối với Vương Kiến Sơn đều là hận thấu xương tủy.

Hận không thể khiến Vương gia tuyệt hậu, nếu là như vậy, thì

khẳng định sẽ là một hồi tinh phong huyết vũ.

Thấy thế, Thẩm Hạo vui vẻ hẳn lên, không những không sợ hãi, ngược lại còn mỹ mãn đi theo phía sau.

Thời gian vội vã trôi qua, tuy rằng đã qua hơn nửa ngày.

Mặc dù đám đệ tử Vương gia cũng một đường cắm đầu chạy, không dám có chút lơ là.

Tuy nhiên, Bắc Minh Việt và Chu Đỉnh đều là cường giả cảnh giới La Thiên Thượng Tiên.

Tốc độ tấn mãnh của họ quả thực siêu việt tưởng tượng, đâu phải thứ mà đệ tử Vương gia có thể so sánh.

Ngay sau khi vừa vượt qua Tần Dương thành không bao lâu, trong nháy mắt, Bắc Minh Việt và Chu Đỉnh đã như quỷ mị xuất hiện trước mặt mấy đệ tử Vương gia.

Khí thế cường đại áp bách khiến mọi người gần như không thở nổi.

Còn chưa đợi đệ tử Vương gia phản ứng lại, một đạo quang mang lóe lên, mấy người đó trong nháy mắt bị miểu sát.

Nhìn mấy cái xác ngã trên mặt đất trước mắt, sâu trong đôi mắt Chu Đỉnh mạnh mẽ lướt qua một tia khoái ý khó nén.

Tuy nhiên, loại thống khoái này chỉ là thoáng qua tức thì, chỉ liếc vội một cái, Chu Đỉnh liền nhanh chóng thu hồi ánh mắt, như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Đứng ở một bên, Bắc Minh Việt đồng dạng chỉ lạnh lùng liếc nhìn thi thể trên đất, trên mặt không có chút biểu tình dao động.

Đối với bọn họ mà nói, giết chết mấy đệ tử Vương gia nhỏ bé không đáng kể này, căn bản không đủ để bình ổn lửa giận và cừu hận

đang hừng hực thiêu đốt trong lòng.

Những người này chẳng qua chỉ là một bộ phận nhỏ trong đông đảo nanh vuốt của Vương gia mà thôi, cội nguồn thực sự khiến bọn họ căm hận thấu xương vẫn còn chưa bị diệt trừ.

Sau đó, hai người không chút do dự xoay người rời đi.

Phía trước còn rất nhiều đệ tử Vương gia chờ bọn họ đi thanh trừng.

Thẩm Hạo bám sát phía sau hai người, thì lặng lẽ tiến lên.

Vừa phất tay, chỉ thấy đám đệ tử Vương gia vốn đang nằm trên đất trong nháy mắt biến mất vô ảnh vô tung, đều bị Thẩm Hạo thu vào trong không gian.

Làm xong hết thảy, Thẩm Hạo cũng không vội vã đuổi theo.

Mà là vừa dừng chân thưởng thức phong cảnh, vừa thong dong tản bộ.

Thẩm Hạo cười nói: Hiện tại hai tên Chu Đỉnh và Bắc Minh Việt này đều đang trong cơn phẫn nộ, xem ra đệ tử Vương gia đúng là đa tai đa nạn.

Tặc lưỡi hai tiếng, nói xong Thẩm Hạo xoay người tiến vào trong không gian, định bụng tìm hiểu tình huống của Vương Kiến Sơn và Tạ Dụ An trước đã.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Tiến vào không gian, một lát sau Thẩm Hạo liền xử lý xong ký ức.

Quả nhiên, Vương Kiến Sơn vội vội vàng vàng đã trở về tông môn.

Mà một tên La Thiên Thượng Tiên khác là Tạ Dụ An cũng đang trốn ở tòa thành phía sau trấn thủ.

Từ Tần Dương thành kéo dài về phía sau, có một tòa thành trì lớn hơn, chính là Nhữ Tương thành của Nam Chiếu Tiên Triều.

Tạ Dụ An đang trấn thủ tại Nhữ Tương thành.

Nói cách khác, đợi Bắc Minh Việt và Chu Đỉnh một đường giết qua đó, chờ đến Nhữ Tương thành, khẳng định sẽ gặp Tạ Dụ An.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo ngược lại có chút mong chờ.

Cái tên Tạ Dụ An này đã lui về Nhữ Tương thành, rõ ràng là không muốn đối đầu trực diện với Chu Đỉnh, Bắc Minh Việt.

Giờ hai người kia sát nhập đến cửa nhà rồi, Tạ Dụ An liệu có ra mặt hay không.

Đều bị bức đến tận cửa, Tạ Dụ An sẽ không hèn đến thế chứ.

Có điều hèn một chút cũng bình thường, hai đánh một, Tạ Dụ An khẳng định không dám lên, nhưng nếu là hai đánh hai, Tạ Dụ An cái lưng sẽ thẳng ngay.

Thẩm Hạo đảo đảo tròng mắt, bỗng nhiên có một ý tưởng to gan, nếu biến thành bộ dạng của Vương Kiến Sơn, đi lừa gạt Tạ Dụ An một chút, đợi khi đánh nhau, làm một cú tập kích bất ngờ, cũng không phải là không thể.

Nhưng chuyển niệm nghĩ lại, lỡ Vương Kiến Sơn quay lại thì sao, hơn nữa Nhữ Tương thành đã được coi là phúc địa của Nam Chiếu Tiên Triều rồi, Đế Quân của Nam Chiếu Tiên Triều cũng sẽ rất nhanh chi viện tới.

Đến lúc đó khẳng định sẽ bại lộ bản thân, một khi bại lộ chính mình, vậy sẽ bị tứ đại tiên triều để mắt tới.

Bại lộ dưới ánh mặt trời, chắc chắn sẽ bị người ta tính kế, đây không phải là điều Thẩm Hạo muốn.

Thẩm Hạo muốn chính là, tuyệt đối không thể bại lộ chính mình.

Âm thầm tính toán một món nợ, Thẩm Hạo luôn cảm thấy không có lời.

Bắt nạt chút tiểu bối còn được, đối phó La Thiên Thượng Tiên vẫn là phải cẩn thận một chút.

Kẻ núp lùm là dùng để ks mạng, chứ không phải dùng để xung phong hãm trận.

Cân nhắc một lát, Thẩm Hạo vẫn cảm thấy đi theo sau lưng Bắc Minh Việt và Chu Đỉnh nhặt xác là có lời hơn cả.

Chương 781

Từ không gian đi ra, Thẩm Hạo tiếp tục thong dong bay về phía trước.

Theo thời gian trôi qua, thi thể Thẩm Hạo nhặt được trên đường càng lúc càng nhiều, đại bộ phận đều là đệ tử Vương gia, đương nhiên cũng có một số tu sĩ Nam Chiếu Tiên Triều, chẳng qua bọn họ xui xẻo gặp phải Bắc Minh Việt và Chu Đỉnh.

Hai người kia chỉ cần nhìn thấy người sống, bất kể phải trái trực tiếp miểu sát, có thể nói là giết đến điên rồi.

Cho dù những thi thể này đều là đệ tử Dương Tiên cảnh, Chân Tiên cảnh, nhưng thái độ của Thẩm Hạo trước sau như một, không quên sơ tâm, tịnh không vì đã đột phá La Thiên Thượng Tiên mà sinh ra kiêu ngạo.

Đều coi bọn họ bình đẳng như nhau mà thu vào trong không gian.

Bất tri bất giác, Thẩm Hạo phát hiện mình đã đi tới khu rừng rậm gần Nhữ Tương thành.

Vừa chuẩn bị dùng thần thức xem thử Nhữ Tương thành tình huống thế nào, đột nhiên, liền cảm nhận được một cỗ năng lượng dao động cực kỳ cường đại như sóng to gió lớn cuộn trào ập tới.

Trong sát na, những dãy núi hùng vĩ cao chọc trời xung quanh lại giống như bị một chiếc rìu khổng lồ vô hình hung hăng bổ chém, ngạnh sinh bị gọt đi một nửa.

Núi lở đá rơi, khói bụi cuồn cuộn bốc lên, che khuất bầu trời, phảng phất ngày tận thế đã buông xuống.

Thiên địa vốn yên tĩnh tường hòa trong nháy mắt biến thành một

mảnh hỗn độn, hoàn toàn thay đổi.

Thần thức Thẩm Hạo quét qua, liền phát hiện bên ngoài Nhữ Tương thành đã giao tranh rồi.

Chu Đỉnh, Bắc Minh Việt hai người hợp sức đánh Tạ Dụ An.

Đối mặt với sự tấn công của hai vị La Thiên Thượng Tiên, áp lực của Tạ Dụ An cũng cực lớn.

Trận chiến của ba người hình thành dao động năng lượng khổng lồ, thiên địa đều vì thế mà biến sắc.

Thẩm Hạo xem đến vô cùng đã mắt, tịnh không có ý định ra ngoài giúp đỡ.

Tạ Dụ An giận dữ hét: Các ngươi có biết các ngươi đang làm gì không.

Bớt nói nhảm, lão già Vương Kiến Sơn kia đang ở đâu.

Chu Đỉnh nộ quát.

Ta đã nói rồi, hắn đã về Vương gia, các ngươi nếu vẫn muốn đốt đốt bức nhân, Đế Quân cũng khẳng định sẽ tới Tạ Dụ An vừa né tránh sự tấn công của hai người, vừa uy hiếp nói.

Ngay khoảnh khắc Chu Đỉnh và Bắc Minh Việt xuất hiện, Tạ Dụ An đã bóp nát truyền tấn phù, ngay lập tức báo tin tức ở đây cho Đế Quân.

Có thể trở thành Đế Quân của một tiên triều, thực lực thấp nhất đều là La Thiên Thượng Tiên hậu kỳ.

Huống hồ trong tay đều có Tiên Thiên Linh Bảo viễn cổ.

Tạ Dụ An có thể khẳng định, chỉ cần kiên trì một lúc, Đế Quân chắc chắn sẽ tới chi viện.

Nếu một tiên triều mất đi một vị La Thiên Thượng Tiên, đó mới gọi là động đến căn cốt.

Đả kích mang tính hủy diệt, là trực tiếp ảnh hưởng đến khí vận.

Ngươi tưởng lôi Nam Chiếu Đế Quân ra thì bản tọa sẽ sợ ngươi sao.

Chu Đỉnh hừ lạnh một tiếng, lại xoay người nói với Bắc Minh Việt: Đánh nhanh thắng nhanh, giết Tạ Dụ An trước đã.

Đang có ý này.

Bắc Minh Việt nói xong, cũng không giữ lại nữa.

Bát Quái Âm Dương Ngư trong tay phát ra khí tức khủng bố vô cùng, cho dù là Thẩm Hạo cũng cảm thấy một cỗ tim đập nhanh.

Đột nhiên, Thẩm Hạo cảm ứng được vài cỗ khí tức cường đại đang bay về phía này.

Tu vi đều không yếu hơn Bắc Minh Việt và Chu Đỉnh, thần thức quét qua, cư nhiên là của các tiên triều khác.

Rất rõ ràng trận chiến bên này thăng cấp, đã thu hút sự chú ý của bọn họ, tất cả đều kéo đến.

Càng ngày càng náo nhiệt rồi.

Trong mắt Thẩm Hạo, đám này tất cả đều là kẻ địch, đã là kẻ địch, Thẩm Hạo vẫn là chọn cách chuồn trước là thượng sách.

Trực tiếp trốn vào không gian, ở trong không gian ngầm quan sát.

Dừng tay.

Đột nhiên, một tiếng quát lớn như sét đánh giữa trời quang nổ vang.

Tiếng quát này tựa như sấm rền cuồn cuộn, mang theo uy thế vô

tận cùng lửa giận ngút trời, lấy thế dời non lấp biển quét ngang bốn phía, phẳng phất như muốn xé toạc cả thiên địa.

Ngay cả Nhữ Tương Thành kiên cố vô cùng cũng phải rung chuyển dữ dội dưới sự xung kích của luồng sóng âm cường đại này.

Tường thành chao đảo, nhà cửa chấn động, mặt đất dường như cũng không chịu nổi gánh nặng, phát ra những tiếng nổ vang trầm thấp.

Tuy nhiên, Chu Đỉnh và Bắc Minh Việt tịnh không để ý, càng gia tăng lực đạo đối phó Tạ Dụ An, dường như muốn đuổi tận giết tuyệt.

Ngay tại lúc này, chỉ thấy giữa không trung chợt lóe lên một đạo hà quang rực rỡ chói mắt, như tia chớp lao nhanh tới.

Đạo hà quang kia tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã đến trung tâm chiến trường, đồng thời tung ra một đòn sấm sét vạn quân.

Chỉ nghe một tiếng nổ lớn vang lên, tựa như núi lở đất mòn chấn động màng nhĩ.

Bắc Minh Việt, Chu Đỉnh và Tạ Dụ An ba người đồng thời cảm nhận được một luồng sức mạnh cường đại không thể kháng cự ập thẳng vào mặt.

Bọn hắn kiệt lực muốn ngăn cản, nhưng luồng sức mạnh này thực sự quá mức khủng bố, trong sát na, cả ba người như diều đứt dây, bị luồng năng lượng khổng lồ trực tiếp đánh bay ra ngoài.

Theo uy lực của đòn đánh tiêu tán, xung quanh rơi vào sự tĩnh lặng ngắn ngủi.

Trong khoảnh khắc chuyển giao đó, một nam tử mặc tử bào xuất hiện giữa không trung, tay áo rộng thùng thình, bay phần phật trong gió.

Nhìn thấy người tới, Tạ Dụ An thở phào nhẹ nhõm, chắp tay nói: Tham kiến Đế quân.

Lời vừa dứt, lại có ba đạo nhân ảnh lần lượt kéo đến.

Trong đó một người mặc trường bào màu xanh, y phục bay bay theo gió. một người lại mặc tang phục màu trắng, dung mạo nghiêm trang, đầy mặt sát ý. còn người cuối cùng thì khoác một chiếc hắc bào.

Tạ Dụ An lần nữa ôm quyền nói: Vương đạo hữu, Bì Dương đạo hữu, An Nguyên đạo hữu.

Nam tử tử bào chính là Đế quân của Nam Chiếu Tiên Triều Nam Chiếu Lân, còn nam tử mặc tang phục chính là Vương Kiến Sơn vội vã chạy về từ Vương gia.

Lúc này, ánh mắt Vương Kiến Sơn gắt gao nhìn chằm chằm Bắc Minh Việt, trong mắt toàn là sát ý.

Tương tự, Chu Đỉnh và Bắc Minh Việt cũng nhìn chằm chằm Vương Kiến Sơn, không khí giữa hai bên giương cung bạt kiếm, có thể bùng nổ sinh tử chiến bất cứ lúc nào.

Nam tử thanh bào là một vị La Thiên Thượng Tiên khác của Bắc Dương Tiên Triều tên là Bì Dương, nam tử hắc bào là La Thiên Thượng Tiên của Đông Thanh Tiên Triều tên là An Nguyên.

Bì Dương và An Nguyên đứng hai bên, tịnh không tham dự vào cục diện chiến trường, dường như đang đợi ai đó.

Chỉ thấy Nam Chiếu Tiên Triều Đế quân Nam Chiếu Lân nhìn về phía Chu Đỉnh và Bắc Minh Việt, ánh mắt khẽ híp lại, sát ý trong mắt lúc ẩn lúc hiện, nếu không phải lý trí mạnh mẽ đang khống chế, e rằng hắn đã thật sự hạ sát thủ.

Tuy rằng không thể giết, nhưng cũng không cho sắc mặt tốt, cứ thế lạnh lùng nhìn hai người, không nói một lời.

Hai người kia tuy là La Thiên Thượng Tiên, nhưng vẫn chưa đủ tư cách đối thoại với hắn.

Nam Chiếu Lân cũng đang đợi.

Nhất thời, không khí ngưng trọng đến đáng sợ.

Thẩm Hạo trốn trong không gian nhìn thấy cảnh này, không khỏi câm nín.

Hắn vốn tưởng rằng người đến càng đông thì đánh càng hăng, không ngờ hiện tại ngược lại đều dừng tay, đứng sững giữa hư không như tượng điêu khắc.

Bất quá có nhiều La Thiên Thượng Tiên như vậy, Thẩm Hạo cũng không tiện ra ngoài đánh lén gây sự.

Tên Nam Chiếu Lân này quả thực có chút cường thế.

Vừa rồi chỉ một đòn đã cắt ngang thế tấn công của ba người Bắc Minh Việt, Chu Đỉnh, Tạ Dụ An, đủ thấy thực lực của hắn mạnh cỡ nào.

Đối mặt với ánh mắt của Đế quân Nam Chiếu Lân, cho dù Bắc Minh Việt và Chu Đỉnh là La Thiên Thượng Tiên cũng cảm giác được áp lực cường đại ập vào mặt, da đầu tê dại.

Uy nghiêm của Nam Chiếu Lân như ngọn núi cao vời vợi, khiến người ta vọng mà sinh úy.

Hô.

Một trận cuồng phong rít gào thổi qua, cờ xí trên Nhữ Tương Thành bay phần phật.

Không khí dường như càng thêm ngưng trọng, đúng lúc này, một tiếng cười khẽ truyền đến.

Nam Chiếu đạo hữu, đã lâu không gặp.

Nam Chiếu Lân nghe tiếng nhìn sang, theo bản năng quay về phía hư không phía Đông.

Trong sát na, hư không vốn đang bình lặng bỗng nhiên nổi lên một tia dao động không gian cực kỳ vi diệu.

Tia dao động này như hòn đá ném vào mặt hồ, nhanh chóng lan tỏa ra.

Ngay sau đó, tại trung tâm dao động không gian, hai đạo thân ảnh chậm rãi hiện ra.

Trong đó một người mặc thanh y nho bào, dưới chân đạp lên một tôn đại đỉnh cổ xưa thần bí.

Người này dung mạo tuấn lãng phi phàm, mày kiếm mắt sáng, sống mũi cao thẳng, khóe miệng hơi nhếch lên mang theo một nụ cười ôn hòa, khiến người ta vừa nhìn liền sinh lòng thân cận.

Bên cạnh nam tử thanh y còn có một lão giả mặc đạo bào màu lam.

Chương 782

Lão giả này nhìn qua tuổi tác đã cao nhưng tinh thần quắc thước, đặc biệt là đôi lông mày trắng dài như râu rồng tự động bay theo gió.

Quả thật có dáng vẻ tiên phong đạo cốt như trong phim ảnh.

Thẩm Hạo nhìn thoáng qua, có chút ngoài ý muốn, không ngờ ngay cả Đế quân Đông Thanh Tiên Triều là Đông Thanh Hạo Bạch và Đế quân Tây Đô Tiên Triều là Tây Đô Dận đều đã tới.

Cái đỉnh dưới chân Đông Thanh Hạo Bạch chính là chí bảo Thần Mộc Đỉnh của Đông Thanh Tiên Triều.

Nếu Phượng Xu ở đây, nói không chừng sẽ trực tiếp động thủ cướp đoạt.

Có thể nói, Đế quân của tứ đại Tiên Triều lần này đã đến ba người, chỉ có Nữ Đế của Bắc Dương Tiên Triều là không tới.

Sát ý trong mắt Nam Chiếu Lân cũng chậm rãi biến mất.

La Thiên Thượng Tiên của Tây Đô Tiên Triều đều giết tới phúc địa của Nam Chiếu Tiên Triều hắn, đây quả thực là sỉ nhục trắng trợn, là tát thẳng vào mặt hắn.

Huống hồ, chuyện Vương gia bị diệt môn hắn cũng đã biết.

Nam Chiếu Tiên Triều tổn thất to lớn như thế, làm sao hắn không giận.

Vừa rồi trong nháy mắt, quả thật hắn đã động sát ý với Chu Đỉnh và Bắc Minh Việt, chỉ là lý trí ngăn hắn không động thủ.

Nam Chiếu Lân gật đầu với Đông Thanh Hạo Bạch, lập tức lạnh lùng nhìn Tây Đô Dận nói: Tây Đô Dận, Tây Đô Tiên Triều các ngươi

là khinh Nam Chiếu Tiên Triều ta không có người sao.

Tây Đô Dận nhàn nhạt đáp: Tây Đô Tiên Triều chúng ta tổn thất cũng không ít, kẻ tám lạng người nửa cân, nếu muốn động thủ, lão phu tùy thời phụng bồi.

Đông Thanh Hạo Bạch cười cười, vội vàng nói lảng sang chuyện khác: Vừa rồi ta đang đánh cờ cùng Tây Đô đạo hữu, chợt cảm thấy Nam Chiếu đạo hữu tựa hồ có việc gấp, lúc này mới bất chấp tất cả chạy tới.

Cũng may đến khá kịp thời.

Lời trong lời ngoài đều biểu thị quan hệ tốt với Tây Đô Dận.

Nói đến đây, Đông Thanh Hạo Bạch dừng một chút, lại nói: Nam Chiếu đạo hữu, Tây Đô đạo hữu, hai vị hãy bình tĩnh một chút, đừng nổi nóng, có chuyện gì từ từ thương lượng.

Chớ nhất thời xúc động để Yêu tộc thừa nước đục thả câu, ta thấy chuyện này ở giữa hoặc hứa có chút hiểu lầm, mọi người nói rõ ràng là được.

Không có hiểu lầm.

Chu Đỉnh, Bắc Minh Việt, Vương Kiến Sơn ba người đồng thanh nói.

Đông Thanh Hạo Bạch nhìn thoáng qua Tây Đô Dận.

Thấy thế, Tây Đô Dận vung tay lên: Các ngươi lui ra sau trước đi.

Vâng, Đế quân.

Chu Đỉnh và Bắc Minh Việt chậm rãi lui về phía sau Tây Đô Dận, không nói thêm lời nào.

Thấy vậy, Đông Thanh Hạo Bạch nói với Nam Chiếu Lân: Nam Chiếu đạo hữu, chúng ta cứ đứng ở đây cũng không phải cách, chi

bằng ngươi và Tây Đô đạo hữu trước tiên mỗi người tách ra, làm rõ mọi chuyện rồi hãy nói, thế nào.

Nghe thấy lời ấy, Nam Chiếu Lân không khỏi hừ lạnh một tiếng, thanh âm như sấm rền nổ vang giữa không trung.

Hắn đầy mặt giận dữ nói: Hừ.

Nể mặt Đông Thanh đạo hữu, bản tọa sẽ tạm thời dừng tay.

Nhưng mà, chuyện ngày hôm nay nếu không cho bản tọa một lời giải thích thỏa đáng, chuyện này tuyệt đối sẽ không thiện bãi cam hưu.

Nam Chiếu Tiên Triều ta cũng không phải quả hồng mềm mặc người nắn bóp.

Cùng lúc đó, Tây Đô Dận đứng bên cạnh sắc mặt cũng âm trầm như nước, trong mắt lóe lên ngọn lửa phẫn nộ.

Chỉ thấy hắn bước lên trước một bước, lạnh lùng chú thị Nam Chiếu Lân: Lão phu chẳng lẽ còn sợ ngươi sao.

Có bản lĩnh chúng ta đánh một trận rồi nói.

Tây Đô Dận cũng rất phẫn nộ, dù sao Tây Đô Tiên Triều cũng tổn thương không ít.

Nhất thời, không khí giữa hai người khẩn trương đến cực điểm, phảng phất tùy thời đều có thể bùng nổ xung đột kịch liệt.

Đông Thanh Hạo Bạch ngữ khí ôn hòa khuyên can: Hai vị đạo hữu không cần nóng vội động nộ, trước tiên tỉnh táo lại, làm rõ ngọn nguồn sự việc rồi hãy đưa ra kết luận.

Nói xong, hắn đứng vào giữa: Còn xin hai vị đạo hữu nể mặt ta, tạm thời lùi một bước.

Tây Đô Dận gật gật đầu: Được, tạm thời nể mặt Đông Thanh đạo hữu.

Đi.

Nam Chiếu Lân hừ lạnh một tiếng, nói xong liền mang theo Vương Kiến Sơn và Tạ Dụ An tạm thời trở về Nhữ Tương Thành.

Rất nhanh, hiện trường chia thành ba phe.

Chu Đỉnh, Bắc Minh Việt thì đi theo Tây Đô Dận sang một bên khác.

Hiện trường chỉ còn lại Bì Dương của Bắc Dương Tiên Triều, cùng Đông Thanh Hạo Bạch và An Nguyên của Đông Thanh Tiên Triều.

Bì Dương lúc này mới có thời gian chắp tay nói: Tham kiến Đông Thanh Đế quân.

Đông Thanh Hạo Bạch mỉm cười gật đầu, đáp lễ: Bì đạo hữu, thương thế của Bắc Dương Nữ Đế khôi phục thế nào rồi.

Bản tọa thực sự không ngờ, Bắc Dương đạo hữu là phận nữ lưu lại làm ra hành động nghịch thiên như thế.

Cư nhiên dám cưỡng ép đột phá, bản tọa vẫn rất bội phục dũng khí của nàng.

Bất quá, lần này trở về, giúp ta chuyển lời.

Bảo Nữ Đế lần sau đừng lỗ mãng như vậy.

Dù sao phụ nữ chung quy vẫn là phụ nữ.

Nghe Đông Thanh Hạo Bạch châm chọc, trong mắt Bì Dương lóe lên một tia lạnh lẽo, sắc mặt cũng khó coi, ngữ khí không chút cảm tình nói: Thương thế của Nữ Đế đã khỏi hẳn, không lao Đông Thanh Đế quân nhớ mong.

Năm đó Nữ Đế chính là đỉnh phong của La Thiên Thượng Tiên, khiến khí vận Bắc Dương Tiên Triều mạnh như rồng.

Bị một nữ nhân áp chế suốt, trong lòng ba đại Đế quân cũng khó chịu, nhưng chỉ có thể bóp mũi chịu đựng.

Nhưng Bắc Dương Nữ Đế vì cưỡng ép đột phá La Thiên Thượng Tiên đỉnh phong mà rút lấy khí vận Bắc Dương Tiên Triều.

Kết quả đột phá thất bại, chỉ có thể co rúc tại Tẩy Long Trì dưỡng thương.

Điều này khiến ba đại Đế quân vô cùng hả hê.

Từ đó khí vận Bắc Dương suy bại, mãi vẫn không có vị La Thiên Thượng Tiên thứ ba.

Đông Thanh Hạo Bạch hỏi như vậy, đương nhiên là có ý xem kịch vui.

Dù sao cưỡng ép đột phá thất bại, hậu quả phản phệ rất mạnh, muốn chữa trị thương thế đâu có đơn giản như vậy.

Đông Thanh Hạo Bạch trong mắt lóe lên một tia hả hê, căn bản không tin lời Bì Dương.

Lời trào phúng đã nói xong, hắn liền không còn hứng thú giao lưu quá nhiều với Bì Dương.

Bắc Dương Tiên Triều hiện nay là tồn tại đội sổ trong tứ đại Tiên Triều, chỉ cần Bắc Dương Tiên Triều mãi mãi đội sổ là được.

Bên phía Tây Đô Tiên Triều, Tây Đô Dận nhíu mày nói: Chu Đỉnh, vì sao ngươi cũng đi theo phát điên.

Chu Đỉnh vẻ mặt đầy cừu hận nói: Đế quân, ngay vừa rồi, ái đồ Lư Bân của ta bị Vương Kiến Sơn giết chết, thù này không báo uổng làm thầy.

Tây Đô Dận sửng sốt một chút, không ngờ đệ tử của Chu Đỉnh cư nhiên bị Vương Kiến Sơn giết.

Tức thì trên mặt cũng tràn đầy phẫn nộ, can hỏa bốc lên ngùn ngụt.

Đối với Lư Bân, Tây Đô Dận đương nhiên biết, thiên phú dị bẩm, rất có khả năng đột phá La Thiên Thượng Tiên.

Đó là lực lượng dự bị của Tây Đô Tiên Triều, Tây Đô Dận cũng rất quan tâm.

Nay bị giết, sao có thể không căm phẫn.

Giờ khắc này, Tây Đô Dận cũng rất muốn lần nữa khai chiến với Nam Chiếu Tiên Triều.

Ánh mắt đỏ ngầu, toàn thân sát ý bạo tăng.

Cảm nhận được sát ý như thực chất của Tây Đô Dận, Đông Thanh Hạo Bạch sửng sốt, có chút không thể tin nổi.

Hắn mang Tây Đô Dận qua đây mục đích là để khuyên can, sao gã này ngược lại chính mình sát ý đỉnh thịnh.

Vội vàng bay qua, nói: Tây Đô đạo hữu bình tĩnh.

Tây Đô Dận giận dữ: Lão phu bình tĩnh cái rắm.

Nam Chiếu Tiên Triều khinh người quá đáng, lão phu muốn giết Vương Kiến Sơn.

Đông Thanh Hạo Bạch vội hỏi: Rốt cuộc là chuyện gì.

Nghe vậy, Chu Đỉnh lần nữa kể lại chuyện đồ đệ bị giết một lần.

Ái đồ bị giết.

Việc này Đông Thanh Hạo Bạch quả thật không biết.

Thế là an ủi nói: Hai vị chớ vội động nộ, ta qua bên Nam Chiếu Tiên Triều hỏi tình huống một chút rồi nói, nhất định cho các ngươi một lời giải thích.

Nói xong vỗ vỗ vai Tây Đô Dận: Tây Đô đạo hữu, nể mặt ta, nhịn một chút trước đã.

Hừ.

Tây Đô Dận hai mắt nhắm nghiền, hiển nhiên lửa giận trong lồng ngực sắp bùng nổ.

Thấy thế, Đông Thanh Hạo Bạch không dám chậm trễ, thân ảnh lóe lên, liền đi tới trong Nhữ Tương Thành.

Trong thâm tâm, nhìn thấy Tây Đô Tiên Triều và Nam Chiếu Tiên Triều hỏa bính như vậy, Đông Thanh Hạo Bạch vẫn rất sướng, dù sao đối thủ cạnh tranh càng yếu thì càng có lợi cho Đông Thanh Tiên Triều.

Nhưng Đông Thanh Hạo Bạch lại không hy vọng hai bên đánh nhau sống mái.

Mục đích là làm suy yếu đối thủ, chứ không phải tiêu diệt đối thủ.

Cho nên, Thái Ất Kim Tiên của Tây Đô và Nam Chiếu chết càng nhiều hắn càng cao hứng, nhưng La Thiên Thượng Tiên thì một người cũng không thể chết, đây chính là chiến lược cấp bậc chiến đấu lực.

Một khi La Thiên Thượng Tiên chết, vậy thì Yêu tộc khẳng định sẽ đại cử tiến công, đây không phải điều Đông Thanh Hạo Bạch muốn thấy.

Tiến vào phủ thành chủ, nhìn thấy Nam Chiếu Lân cũng sát khí đằng đằng, trong lòng hắn một trận câm nín.

Đây rốt cuộc là chuyện gì, hai bên đều muốn sống chết với nhau.

Đông Thanh Hạo Bạch: Nam Chiếu đạo hữu, Chu Đỉnh và Bắc Minh Việt của Tây Đô Tiên Triều tiến vào phúc địa Nam Chiếu Tiên Triều là bọn hắn không đúng.

Nhưng hai người cũng là sự xuất hữu nhân.

Nam Chiếu Lân lạnh lùng nói: Đều đánh tới tận nhà rồi, còn dám nói sự xuất hữu nhân.

Đông Thanh Hạo Bạch vội vàng giải thích: Theo Chu Đỉnh nói, là do Vương Kiến Sơn phá hỏng quy tắc trước.

Vừa rồi một mình tiến vào Tây Đô Tiên Triều đánh giết đệ tử Lư Bân của Chu Đỉnh.

Vương Kiến Sơn nháy mắt phẫn nộ, máu huyết nghịch lưu: Được, lúc này còn dám ngậm máu phun người.

Không những giết đệ tử Vương gia ta, diệt tộc nhân ta, thế mà còn dám ác nhân cáo trạng trước.

Chương 783

Hôm nay nhất định phải cá chết lưới rách.

Nói xong, Vương Kiến Sơn hai mắt đỏ ngầu, triệt để mất đi bình tĩnh.

Bản thân chịu nỗi đau mất con, gia tộc bị diệt, hiện tại còn bị người ta vu oan giá họa, ai có thể chịu được nỗi uất ức này.

Thấy thế, Đông Thanh Hạo Bạch sắc mặt biến đổi, vội vàng dùng pháp thuật ngăn cản Vương Kiến Sơn.

Nam Chiếu Lân lạnh lùng nói: Đông Thanh đạo hữu, ngươi rõ ràng là đang thiên vị, giúp đỡ lão thất phu Tây Đô Dận kia.

Vừa rồi Vương thiên sư cùng bản tọa đi tới đây, đâu có thời gian đi giết đệ tử của Chu Đỉnh.

Đông Thanh Hạo Bạch: Nam Chiếu đạo huynh ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, mục đích lần này của ta là đến điều đình.

Hơn nữa đệ tử Lư Bân của Chu Đỉnh vừa rồi xác thực bị giết, điểm này ta có thể cam đoan, tuyệt không hư ngôn.

Đệ tử của Chu Đỉnh là Lư Bân bị giết rồi.

Tin tức này truyền đến khiến Nam Chiếu Lân cảm thấy khá kinh ngạc và ngoài ý muốn.

Phải biết rằng, tứ đại Tiên Triều luôn ở trong thế cục cạnh tranh gay gắt, minh tranh ám đấu.

Các bên đều theo dõi sát sao những hậu khởi chi tú của đối phương.

Lư Bân chính là kẻ có tiền đồ nhất của Tây Đô Tiên Triều, nay lại

bị giết, Nam Chiếu Lân thật không ngờ tới.

Lần này trong lòng Nam Chiếu Lân thăng bằng rồi, chết rất tốt.

Mạc danh trong lòng thấy thoải mái.

Nhìn thấy vẻ giận dữ trên mặt mấy người kia dần dần lui bớt, không còn nộ hỏa trùng thiên như trước, Đông Thanh Hạo Bạch mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Hắn định thần lại, sau đó giải thích tiếp: Chư vị xin bớt giận, xin nghe ta nói hết.

Qua sự khảo sát và phân tích hiện trường của Chu Đỉnh đạo hữu và Bắc Minh đạo hữu, căn cứ vào những dấu vết để lại, chuyện này xác thực giống như Vương đạo hữu làm.

Nhiên nhi, lời còn chưa dứt, chỉ nghe một tiếng gầm lên giận dữ, Vương Kiến Sơn rốt cuộc không kìm nén được phẫn uất trong lòng, lớn tiếng gào thét: Giản trực là ăn nói bậy bạ.

Ta trước đó vẫn luôn chạy về Vương gia, lấy đâu ra thời gian đi sát hại Lư Bân.

Nếu lời ta nói có một chữ là giả, xin để Thiên Đạo dùng thiên kiếp diệt ta.

Dứt lời, hắn trừng lớn hai mắt, nhìn chằm chằm Đông Thanh Hạo Bạch, trong mắt phảng phất muốn phun ra lửa.

Chỉ thấy Nam Chiếu Lân mày hơi nhíu, hai mắt nhìn Đông Thanh Hạo Bạch, trong ánh mắt lóe lên tia địch ý và bất mãn không che giấu.

Hắn hừ lạnh một tiếng: Đông Thanh đạo hữu, chuyện này ta có thể đích thân làm chứng.

Hôm đó ta cùng Vương thiên sư cùng đến đây, mọi chuyện trải qua đều rành rành trước mắt.

Nếu ngươi không đưa ra được bằng chứng thuyết phục chứng minh lời ngươi nói là thật, vậy thì chớ có ở đây ăn nói hàm hồ, tùy ý vu khống.

Nếu không, chỉ tổ đổ thêm dầu vào lửa mà thôi.

Thấy Vương Kiến Sơn và Nam Chiếu Lân thề thốt như vậy, Đông Thanh Hạo Bạch hỏi lại: Hai vị xác định.

Khu khu một tên Lư Bân, còn không đến mức phải nói dối.

Nam Chiếu Lân lạnh lùng nói.

Mọi người đều im lặng nhìn Đông Thanh Hạo Bạch, Vương Kiến Sơn càng là sát khí đằng đằng.

Tử đệ Vương gia đều không còn, trong lòng hắn tự nhiên hận ý ngút trời, làm sao có thể nói loạn ở vấn đề này.

Trầm ngâm giây lát, Đông Thanh Hạo Bạch mở miệng: Nếu đã không phải Vương đạo hữu giết, vậy thì là có người cố ý giết chết Lư Bân, còn dùng pháp thuật của Vương gia.

Vậy mục đích của kẻ này là gì.

Hơn nữa có thể trong thời gian cực ngắn giết chết Lư Bân, cảnh giới của kẻ này thấp nhất cũng là La Thiên Thượng Tiên, huống hồ đối phương lại biết pháp thuật sở trường của Vương đạo hữu.

Lời này vừa ra, Vương Kiến Sơn cũng nhíu chặt mày, ý tứ của Đông Thanh Hạo Bạch rất rõ ràng.

Đối phương làm như vậy, chính là muốn giá họa cho hắn.

Nhưng tên La Thiên Thượng Tiên nào biết pháp thuật Vương gia.

Vương Kiến Sơn nghĩ không ra.

Nam Chiếu Lân bỗng nhiên ý thức được điều gì, hỏi lại: Đã đối

phương có thể giết chết Lư Bân, há chẳng phải cũng có thể giết chết Vương Nghi Thịnh của Vương gia.

Trước đó Bắc Minh Việt ở đâu.

Đông Thanh Hạo Bạch: Cái này ta đi hỏi liền biết.

Lời âm vừa dứt, Đông Thanh Hạo Bạch liền đem tình huống bên này nói cho Tây Đô Dận.

Mà Bắc Minh Việt cũng nói cho Đông Thanh Hạo Bạch biết, chuyện Vương gia trước đó không phải do hắn làm, sở dĩ thừa nhận là vì Vương Kiến Sơn đã giết Lý Chân Lục và cháu trai Bắc Minh Cô Hồng của Tây Đô Tiên Triều.

Đến đây, chân tướng rõ ràng, có người đang gây sự ở giữa.

Một bên giết tử đệ Vương gia giá họa cho Bắc Minh Việt, một bên lại giết Lư Bân giá họa cho Vương Kiến Sơn.

Nhưng lúc này, Đông Thanh Hạo Bạch và Nam Chiếu Lân lại đầy mặt ngưng trọng.

Thực lực của kẻ giá họa thấp nhất cũng là La Thiên Thượng Tiên, hơn nữa tinh thông cả công pháp Bắc Minh gia tộc lẫn công pháp Vương gia.

Điều này quả thực có chút nghịch thiên.

Là ai.

Nhất thời, trong phòng trở nên có chút trầm mặc.

Kẻ đứng sau màn này khiến bọn họ cảm thấy có chút khó giải quyết, như xương cá mắc trong cổ họng.

Không biết lần sau sẽ ra tay với ai.

Đông Thanh Hạo Bạch liếc nhìn mọi người: Nam Chiếu đạo hữu,

kẻ này đối với tứ đại Tiên Triều chúng ta đều là một mối ẩn họa khổng lồ.

Phải diệt trừ kẻ này trước mới được, vì thế ta cảm thấy tạm thời buông bỏ ân oán cá nhân để cùng hợp tác.

Nam Chiếu Lân cũng không phủ quyết, đích xác kẻ đứng sau khiến hắn cũng thấy khó giải quyết.

Được, chuyện này ta đồng ý.

Nam Chiếu đạo hữu đồng ý là tốt rồi, ta đi tìm Tây Đô đạo hữu thương lượng ngay.

Đông Thanh Hạo Bạch nói xong liền biến mất.

Bên phía Tây Đô Tiên Triều, biết được tin tức Đông Thanh Hạo Bạch mang tới cũng có chút không thể tin nổi.

Chu Đỉnh biết Vương Kiến Sơn đã phát thệ ngôn mới miễn cưỡng tin tưởng.

Còn Bắc Minh Việt càng tỏ vẻ không thể nào hợp tác, trừ phi hắn chết.

Dù sao Vương Kiến Sơn cũng chính tay giết chết Lý Chân Lục và Bắc Minh Cô Hồng, điểm này Vương Kiến Sơn cũng không phủ nhận.

Đây chính là sinh tử đại cừu.

Nhưng có Tây Đô Dận ở đây, Bắc Minh Việt cũng biết mình không làm được gì, dứt khoát trực tiếp rời khỏi nơi này.

Tây Đô Dận: Bắc Minh Việt tính tình như vậy, tuy rằng hắn không phối hợp nhưng cũng không sao.

Đông Thanh Hạo Bạch: Có thể hiểu được, nếu đổi lại là ta cũng không cách nào chấp nhận.

Chỉ cần tra ra kẻ đứng sau màn, tư nhân ân oán ta sẽ không nhúng tay.

Đồng ý.

Tây Đô Dận: Việc này tra từ đâu.

Trước tiên bắt đầu soát tra từ nơi Lư Bân biến mất, lát nữa ta thông báo cho Bì đạo hữu của Bắc Dương Tiên Triều một chút, tứ đại Tiên Triều chúng ta tạm thời kết thành liên minh, cùng điều tra việc này.

Chuyện này e rằng nhắm vào tất cả tu sĩ chúng ta.

Tây Đô Dận nhíu mày: Đông Thanh đạo hữu, ý của ngươi là, chẳng lẽ do Yêu tộc làm.

Không loại trừ khả năng này, nhưng cụ thể là ai làm thì tạm thời không biết, còn cần điều tra.

Được, ta không ý kiến.

Tây Đô Dận nói.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo trốn ở bên ngoài nhìn thấy Bắc Minh Việt hậm hực bỏ đi.

Có chút nghi hoặc, thù của Bắc Minh gia tộc không báo nữa sao.

Tiếp đó, liền thấy tám vị La Thiên Thượng Tiên gồm Tây Đô Dận, Chu Đỉnh, Đông Thanh Hạo Bạch, An Nguyên, Nam Chiếu Lân, Vương Kiến Sơn, Tạ Dụ An, Bì Dương cùng nhau bay về hướng Tần Dương Thành.

Trận hình khổng lồ chưa từng có.

Thẩm Hạo nhìn mà nóng mắt, những vị đạo hữu này đều là đạo hữu nhiệt tình a.

Đáng tiếc không quen.

Ngẫm nghĩ kỹ lại liền hiểu ra chuyện gì.

Chắc chắn là tên Đông Thanh Hạo Bạch này ở giữa tới lui thuyết phục, mới khiến hai bên đình chỉ cừu sát.

Bất quá Thẩm Hạo tin tưởng, hạt giống cừu hận này đã gieo xuống, tuyệt đối không thể giải khai.

Đã bọn họ đều liên thủ, Thẩm Hạo cũng không tiện gây sự nữa.

Nhịn một chút rồi tính sau.

Thế là đợi khoảng nửa canh giờ, Thẩm Hạo từ không gian đi ra, liền bay về phía Bắc Dương Tiên Triều.

Lần này ngược lại có thể đi thăm thú Tiên đô của Bắc Dương Tiên Triều.

Rất nhanh, đám người Tây Đô Dận, Đông Thanh Hạo Bạch, Nam Chiếu Lân đã tới bên ngoài Viêm Sương U Giới.

Vương Kiến Sơn trừng lớn mắt, khó tin nhìn hẻm núi sâu không thấy đáy do pháp thuật tạo thành trước mắt.

Hẻm núi này uyển như một vết thương khổng lồ xé toạc mặt đất, khiến người ta xúc mục kinh tâm.

Hắn chỉ cảm thấy đầu óc ong ong, da đầu sắp nổ tung.

Chương 784

Hắn không nhớ mình từng tới đây.

Định thần lại, Vương Kiến Sơn lập tức phóng xuất thần thức, bắt đầu tỉ mỉ quét qua mọi thứ xung quanh, muốn tìm ra chút điểm khác biệt.

Theo thần thức dần bao phủ khu vực này, sắc mặt hắn càng thêm ngưng trọng.

Qua một hồi dò xét, Vương Kiến Sơn trong lòng đã có kết luận —— những dấu vết phá hoại kinh người này, không còn nghi ngờ gì nữa, chính là xuất từ pháp thuật tổ truyền của Vương gia bọn họ.

Phát hiện này khiến tim hắn trong nháy mắt chìm xuống đáy cốc, một luồng hàn ý từ xương sống xộc thẳng lên.

Hơn nữa thực lực người thi triển thấp nhất cũng là tu vi La Thiên Thượng Tiên.

Phù hợp hai đặc trưng này chỉ có Vương Kiến Sơn hắn.

Cho dù là chính bản thân Vương Kiến Sơn, tận mắt nhìn thấy cảnh này, người đầu tiên hoài nghi cũng là chính mình, huống chi là người ngoài.

Nam Chiếu Lân cũng cảm thấy không thể tin nổi, chuyện này làm sao làm được.

Ngay tại lúc này, Chu Đỉnh đứng một bên vẫn luôn trầm mặc bất ngữ đột nhiên sầm mặt, châm chọc nói: Vương đạo hữu, sự việc đến nước này, ngươi có phải hay không nên cho ta một lời giải thích hợp lý.

Nếu không phải ngươi, chẳng lẽ Vương gia các ngươi trong tối

còn tàng nặc một vị La Thiên Thượng Tiên nữa sao.

Theo lời Chu Đỉnh thốt ra, ánh mắt mọi người tại tràng trong nháy mắt như bị nam châm hút lấy, đồng loạt chuyển hướng về phía Vương Kiến Sơn.

Những ánh mắt này bao hàm nghi hoặc, chấn kinh cùng sự tìm tòi nghiên cứu sâu xa.

Mà Nam Chiếu Lân vốn vẻ mặt đạm nhiên lúc này cũng cau mày, trong mắt lưu lộ ra một tia hồ nghi, gắt gao nhìn chằm chằm Vương Kiến Sơn, dường như muốn từ trên mặt hắn nhìn ra chút manh mối gì.

Nếu Vương gia xuất hiện hai La Thiên Thượng Tiên, đối với sự thống trị của hắn cũng có chút uy hiếp.

Cả tràng diện vì câu nói của Chu Đỉnh mà trở nên dị thường khẩn trương, phảng phất ngay cả tiếng kim rơi xuống đất cũng có thể nghe rõ.

Vương Kiến Sơn hít sâu một hơi, lắc đầu nói: Chuyện này tuyệt đối không có khả năng, Vương gia nếu thật có thực lực này, sao có thể bị diệt tộc, quả thực là hoang đường.

Nghe vậy, Nam Chiếu Lân cảm thấy rất có đạo lý.

Những người khác cũng nhao nhao gật đầu.

Chu Đỉnh hừ lạnh một tiếng, vẫn giữ thái độ hoài nghi.

Trước khi tìm được bằng chứng mới, Vương Kiến Sơn vẫn luôn là kẻ tình nghi lớn nhất.

Đông Thanh Hạo Bạch nói: Kẻ này có khi nào tiến vào Viêm Sương U Giới không.

Cũng có khả năng.

Chi bằng tứ đại Tiên Triều đều phái một người đi vào điều tra một

phen.

Nam Chiếu Lân: Được, không thành vấn đề.

Tây Đô Dận: Tán thành.

Bì Dương:.

Bắc Dương Tiên Triều chỉ có mỗi mình hắn tới, không có Nữ Đế chống lưng, lời từ chối cũng không nói nên lời.

Đông Thanh Hạo Bạch: Bì đạo hữu, Bắc Dương Nữ Đế các ngươi ở nhà dưỡng thương, cứ do ngươi đại diện Bắc Dương Tiên Triều đi.

Bì Dương: Trước khi tới Đế quân đã phân phó, không tham dự phân tranh của Tây Đô Tiên Triều và Nam Chiếu Tiên Triều.

Đông Thanh Hạo Bạch ánh mắt híp lại: Hắc thủ sau màn rất có khả năng nhắm vào tứ đại Tiên Triều chúng ta.

Bì đạo hữu, chẳng lẽ kẻ sau màn này chính là Nữ Đế Bắc Dương Tiên Triều các ngươi.

Bì Dương giận dữ: Đông Thanh Đế quân, không có bằng chứng thì đừng tùy ý vu khống.

Vậy vì sao các Tiên Triều khác đều nguyện ý, duy chỉ có Bắc Dương Tiên Triều ngươi không nguyện ý.

Chẳng lẽ không phải tật giật mình.

Tây Đô Dận cũng bất mãn.

Không sai, tứ đại Tiên Triều đồng khí liên chi, thiếu một cái cũng không được.

Nam Chiếu Lân thản nhiên nói.

Mặc dù Bì Dương là La Thiên Thượng Tiên, nhưng đối mặt với

sự chất vấn của ba đại Đế quân, áp lực vẫn cực lớn.

Chỉ có thể kiên trì đáp ứng.

Thấy Bì Dương gật đầu, Đông Thanh Hạo Bạch liếc mắt một cái: Đã như vậy, vậy thì xuất phát.

An Nguyên của Đông Thanh Tiên Triều, Vương Kiến Sơn của Nam Chiếu Tiên Triều, Bì Dương của Bắc Dương Tiên Triều, Chu Đỉnh của Tây Đô Tiên Triều, bốn người thân ảnh liên liên thiểm thước biến mất trong Viêm Sương U Giới.

Tứ đại Tiên Triều xuất động ba vị Đế quân, chuyện này đã gây nên sóng to gió lớn trong toàn bộ Địa Tiên Giới.

Chấn kinh vô cùng.

Tất cả mọi người đều tò mò rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà khiến Đế quân cũng phải xuất đầu lộ diện.

Còn về chuyện Bắc Minh gia tộc của Tây Đô Tiên Triều và Vương gia của Nam Chiếu Tiên Triều sống mái với nhau thì lại không có bất kỳ tin tức nào truyền ra ngoài.

Đối với tất cả những việc này, Thẩm Hạo không hề hay biết.

Vài ngày sau, Thẩm Hạo liền trở về Ly Hỏa Thành.

Khi Phượng Xu cảm ứng được khí tức của Thẩm Hạo, nàng tỏ ra khá kinh ngạc.

Không ngờ Thẩm Hạo nhanh như vậy đã đột phá La Thiên Thượng Tiên, tốc độ này ngay cả nàng cũng không tưởng tượng nổi.

Trở về Tiên Khí Thẩm Cung, chúng nữ nhìn thấy Thẩm Hạo cũng vô cùng cao hứng.

Phu quân.

Công tử.

Sư công.

Mọi người gọi loạn cả lên.

Nhìn một đám oanh oanh yến yến, Phượng Xu lựa chọn dùng đài sen bao bọc chính mình lại.

Khuất mắt cho tịnh.

Tô Thiền hỏi: Phu quân chàng rảnh rỗi sao.

Thẩm Hạo: Ừ, gần đây hiếm khi được nghỉ ngơi một chút, vừa hay cũng giúp các nàng tu hành.

Khẽ ho một tiếng, Tô Thiền liền không đáp lời.

Ai biết Thẩm Hạo có thể nói ra lời nghịch thiên gì.

Một bên Tô Quyên khoác tay Thẩm Hạo cười nói: Phu quân, Chưởng môn sư huynh bọn họ đều phi thăng rồi, chàng có muốn đi xem bọn họ một chút không.

Nghe vậy, Thẩm Hạo gật đầu, còn đừng nói, suýt chút nữa đã quên mất Thạch Mạc Tây.

Chuyện gặp bọn họ không vội, các nàng gần đây tu luyện có chỗ nào không hiểu không.

Thẩm Hạo nghi hoặc hỏi.

Không có, tạm thời đều rất tốt.

Mạnh Tuyền Cơ lắc lắc đầu.

Gần đây phu quân có chút cảm ngộ, vừa vặn giúp các nàng giải đáp nghi hoặc một hai.

Đa tạ sư công.

Vọng Thư vui vẻ nói.

Còn về cái gọi là giải đáp của Thẩm Hạo, nàng đương nhiên biết, vừa nhẹ nhàng lại không mệt, tu vi còn tăng nhanh.

Vẫn là thập phần vui vẻ.

Vân Trúc, Mạnh Tuyền Cơ, Văn Nhân Y Y cũng đều thập phần nguyện ý, chỉ là không tiện nói rõ.

Mộ Tuyết, Minh Nguyệt, Đông Ca, ba người các nàng thời gian tu hành ngắn, kém xa các nàng ấy, cho nên a, nhất định phải nỗ lực gấp bội biết không.

Thẩm Hạo ý hữu sở chỉ nói.

Vạn Mộ Tuyết đỏ mặt, vội vàng gật đầu.

Được rồi, cứ bắt đầu từ nàng đi, làm người mở đầu.

Chớp mắt một ngày đã trôi qua.

Ngày hôm sau, bốn người Thạch Mạc Tây, Uy Chấn Thiên, Mộ Dung Lâm, Quan Mộc khẩn trương đứng tại phòng khách phủ thành chủ.

Lòng bàn tay toàn là mồ hôi.

Vị thành chủ trong truyền thuyết có khả năng là Kim Tiên kia, thế mà lại triệu kiến bọn họ.

Đây là điều bọn họ vạn lần không ngờ tới, đây chính là đại năng Kim Tiên trong truyền thuyết đó.

Nhưng trong sự khẩn trương lại có chút kích động, hoặc hứa đây cũng là một lần cơ duyên của bọn họ.

Tuy rằng ở Linh Vân đại lục thì oai phong lẫm liệt, nhưng ở Địa Tiên Giới thì thật sự chẳng là cái thá gì.

Chẳng khác nào những kẻ nhà quê lên tỉnh.

Quản gia Hạ Kiếm lúc này rốt cuộc đã hiểu ra được chút gì đó.

Người Thẩm Hạo muốn chiếu cố chính là bốn người này.

Qua điều tra, bốn người này đều thuộc cùng một tông môn, có lẽ thành chủ đại nhân cũng phi thăng từ nơi này, hoặc giả là nữ nhân của thành chủ đại nhân.

Bốn vị mời dùng trà.

Hạ quản gia, vạn vạn không thể, sao có thể phiền ngài đích thân động thủ.

Mộ Dung Lâm vội vàng nói.

Hạ Kiếm khẽ xua tay, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, giọng điệu nhẹ nhàng nói: Không sao, không sao.

Chút chuyện nhỏ ấy mà, các ngươi đừng để trong lòng.

Tiếng cười sảng khoái của hắn phảng phất như một làn gió xuân lướt qua trong lòng bốn người, khiến bầu không khí vốn có chút căng thẳng trong nháy mắt trở nên thoải mái hơn.

Bốn người này là do Thành chủ đích thân điểm danh muốn gặp, sau này được Thành chủ đề bạt, nói không chừng thực sự sẽ một bước lên mây.

Hiện tại không kết giao thì còn đợi đến bao giờ mới kết giao.

Cho nên Hạ Kiếm không hề bày ra cái giá của quản gia.

Tuy nhiên Hạ Kiếm là quản gia phủ Thành chủ, nhưng hắn rất rõ ràng, nếu luận về tình cảm với Thành chủ, hắn khẳng định không bằng người nhà của Thành chủ lão gia.

Giờ phút này, Thạch Mạc Tây, Uy Chấn Thiên, Mộ Dung Lâm và Quan Mộc, bốn người hai mặt nhìn nhau, trên mặt đều là vẻ mờ mịt luống cuống.

Đối với loạt hành động lấy lòng đột ngột của Hạ Kiếm, bọn họ thực sự không hiểu ra làm sao, trong lòng tràn đầy nghi hoặc và khó hiểu.

Đãi ngộ này hoàn toàn không tương xứng với thiên phú của bọn họ.

Chương 785

Nghĩ lại lúc đầu, bốn người bọn họ chỉ là hộ vệ bình thường chăm chỉ đứng gác ở cửa thành.

Thế nhưng có một ngày, bánh răng vận mệnh bắt đầu lặng lẽ xoay chuyển —— Hạ Kiếm không biết xuất phát từ nguyên do gì, lại đích thân hạ lệnh điều bọn họ từ cửa thành về, đồng thời đưa vào trong thành.

Không chỉ như thế, Hạ Kiếm còn nâng cao đãi ngộ cho bọn họ, hào phóng tặng công pháp, tiên linh thạch.

Điều này đã khiến bọn họ thụ sủng nhược kinh rồi.

Mà hôm nay, Hạ Kiếm càng trực tiếp dẫn bọn họ vào phòng khách phủ Thành chủ.

Điều khiến người ta hoảng sợ bất an hơn là thái độ của Hạ Kiếm đối với bọn họ quả thực có thể dùng bốn chữ nhiệt tình như lửa để hình dung.

Hắn tươi cười đầy mặt, hỏi han ân cần, quan tâm đầy đủ, thậm chí còn tự mình châm trà rót nước cho bọn họ.

Sự nhiệt tình quá mức này ngược lại khiến đám người Thạch Mạc Tây trong lòng càng thêm thấp thỏm, thực sự khiến bọn họ cảm thấy sởn tóc gáy, như ngồi trên đống lửa.

Trên trời sẽ không rớt xuống miếng bánh, Hạ Kiếm càng đối tốt với bọn họ, bốn người Thạch Mạc Tây lại càng sợ hãi.

Bất kể ở đâu, lợi ích đều là trao đổi ngang giá.

Tuyệt đối không thể có người vô tư giúp đỡ ngươi.

Ý nghĩ đầu tiên của bọn họ chính là Hạ Kiếm muốn bọn họ đi làm chuyện gì đó nguy hiểm.

Nếu không thì giải thích không thông.

Mộ Dung Lâm vốn tính cẩn thận, do dự một chút, vẫn hỏi: Hạ chưởng quỹ, ngài có phải có chuyện gì cần chúng ta đi làm không.

Ba người Uy Chấn Thiên, Thạch Mạc Tây, Quan Mộc cũng chăm chú nhìn Hạ Kiếm, muốn biết nguyên nhân.

Cảm ứng được tâm trạng của bốn người, Hạ Kiếm mỉm cười: Bốn vị không cần lo lắng.

Với thực lực của các ngươi, ta cũng không dùng được.

Lần này gọi các ngươi tới là ý của Thành chủ.

Ta chỉ có thể nói, chúc mừng các ngươi, cơ duyên của các ngươi đến rồi.

Cơ duyên đến rồi.

Ở Địa Tiên Giới lưu hành nhất một câu nói: Đáng tiếc cơ duyên của ngươi nông cạn, tạo hóa không đủ.

Nhưng thứ này chẳng phải là ý tứ qua loa lấy lệ sao.

Nếu thật sự muốn giúp ngươi, làm sao có thể cơ duyên nông cạn, tạo hóa không đủ.

Thấy bốn người vẫn không tin, Hạ Kiếm cũng không bất ngờ: Được rồi, lát nữa sau khi các ngươi gặp Thành chủ thì mọi chuyện sẽ rõ thôi.

Chư vị cứ tự nhiên.

Nói xong, Hạ Kiếm liền dẫn thị nữ xoay người rời đi.

Trong phòng khách chỉ còn lại bốn người Thạch Mạc Tây, Uy

Chấn Thiên, Mộ Dung Lâm, Quan Mộc.

Bốn mắt nhìn nhau, đều không biết nói gì.

Thạch sư huynh, việc này huynh thấy thế nào.

Uy Chấn Thiên có chút không hiểu mô tê gì.

Thạch Mạc Tây lắc đầu: Ta cũng nhìn không thấu, bất quá, ta cảm giác hẳn không phải là chuyện xấu, lời Hạ quản gia nói dường như là thật.

Sư phụ, vì sao lại nói vậy.

Quan Mộc nghi hoặc khó hiểu hỏi.

Truyền thuyết nói Thành chủ Ly Hỏa Thành này là đại năng Kim Tiên cảnh, mà chúng ta chẳng qua chỉ là Địa Tiên cảnh vừa phi thăng lên.

Thực lực chênh lệch một trời một vực.

Thành chủ làm sao có thể rảnh rỗi sinh nông nổi đi tính kế chúng ta.

Nếu thật sự muốn gây bất lợi cho chúng ta, cũng không cần phiền phức như vậy, động một ngón tay là đủ rồi.

Nghe vậy, Quan Mộc, Mộ Dung Lâm, Uy Chấn Thiên đều cảm thấy có lý.

Người ta có cần đi tính kế con kiến hôi không.

Thành chủ Vương Lão Cát chính là đại năng Kim Tiên, chỉ nghĩ thôi đã khiến người ta hít thở không thông.

Được rồi, mặc kệ Thành chủ tìm chúng ta làm gì, đều phải cung cung kính kính, hoặc có lẽ Hạ quản gia nói đúng, cơ duyên của chúng ta thực sự đến rồi.

Đã biết, sư phụ.

Mặc dù không có người ngoài, nhưng bốn người Thạch Mạc Tây vẫn nghiêm chỉnh ngồi trong phòng khách, không dám có chút sơ suất nào.

Sợ vì một vài chi tiết nhỏ làm không đúng, bị người ta ghi thù.

Chỉ là cái ghế trong phòng khách này khiến bọn họ một trận không thích ứng, không vì gì khác, thực sự là quá mềm.

Ngày thường lúc tu luyện, chỉ cần một cái bồ đoàn là đủ, mềm như vậy thật chưa từng dùng qua.

Theo lý thuyết, trong phòng khách Thành chủ, ít nhất cũng phải có chút linh mộc gì đó.

Hiện tại những thứ này nhìn thì tinh xảo, nhưng không chút linh khí, dường như là vật dụng của phàm gian.

Tuy rằng cảm thấy cổ quái, nhưng ai cũng không dám nói.

Có thể đây là sở thích đặc biệt của Thành chủ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Đối với bốn người mà nói, đây là khoảng thời gian khó khăn nhất bọn họ từng trải qua.

Mỗi một phút đều như một năm.

Ngay trong lúc bọn họ nôn nóng chờ đợi, một trận tiếng bước chân truyền đến.

Bốn người Thạch Mạc Tây, Uy Chấn Thiên, Mộ Dung Lâm, Quan Mộc lập tức đứng dậy.

Tim cũng đập thình thịch.

Căng thẳng chưa từng có.

Rất nhanh, hai bóng người xuất hiện trước mắt bọn họ.

Khi nhìn rõ người tới, bốn người khiếp sợ đến mức trợn mắt há hốc mồm, hoàn toàn không dám tin.

Thậm chí nghi ngờ có phải mình nhìn lầm rồi hay không.

Cố nén sự rung động dưới đáy lòng, vẫn không dám lên tiếng.

Hạ Kiếm thấy bốn người còn đứng ngây ra như phỗng tại chỗ, khẽ ho một tiếng nói: Đây chính là Thành chủ Ly Hỏa Thành của chúng ta.

Thẩm.

Mộ Dung Lâm lời đến bên miệng lại nuốt xuống.

Bởi vì hắn nhớ Hạ Kiếm từng nói qua, Thành chủ Ly Hỏa Thành tên là Vương Lão Cát.

Hắn sợ đến mức không dám gọi bừa.

Ngộ nhỡ hai người chỉ là trông giống nhau thì sao.

Bái kiến Thành chủ.

Bốn người vội vàng thi lễ.

Nhìn bốn người câu nệ như vậy, Thẩm Hạo ngồi vào chủ vị: Ngươi lui xuống trước đi.

Hạ Kiếm vội vàng cung kính nói: Vâng, Thành chủ.

Đợi sau khi Hạ Kiếm đi khỏi, Thẩm Hạo thản nhiên nói: Đều ngồi xuống đi.

Vâng, Thành chủ.

Sau khi ngồi xuống, bốn người mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, không dám nhìn thẳng Thẩm Hạo.

Nhưng trong lòng lại nổi lên nghi ngờ, cứ cảm giác người trước

mắt chính là Thẩm Hạo ngày xưa.

Nhìn thấy cảnh này, Thẩm Hạo mỉm cười, cũng không làm bộ làm tịch nữa.

Khẽ ho một tiếng, lập tức cười nói: Thạch chưởng môn, Uy trưởng lão, Mộ Dung huynh, Quan Mộc, sao lại không nhận ra ta nữa rồi.

Nghe vậy, bốn người Thạch Mạc Tây kinh hãi đứng bật dậy, không thể tin nổi nhìn Thẩm Hạo.

Mặc dù trong lòng đoán già đoán non có thể là Thẩm Hạo, nhưng khoảnh khắc Thẩm Hạo thừa nhận, bọn họ khiếp sợ đến mức không nói nên lời.

Thẩm sư tổ, thực sự là ngài.

Mộ Dung Lâm vui mừng khôn xiết.

Nếu Thẩm Hạo thực sự là Thành chủ, bọn họ coi như có chỗ dựa, đương nhiên là cao hứng.

Thẩm Hạo: Đương nhiên là ta.

Thạch Mạc Tây hít ngược một hơi khí lạnh, hắn nhớ lời đồn Thành chủ chính là cường giả Kim Tiên cảnh.

Vậy chẳng phải Thẩm Hạo là Kim Tiên.

Thạch Mạc Tây: Thành chủ này không phải họ Vương sao.

Thẩm Hạo: Ra cửa bên ngoài, thân phận đều là do mình tự đặt.

Ra là thế, giờ khắc này bọn họ bừng tỉnh đại ngộ.

Tại sao trước đó vẫn luôn không nghe ngóng được tin tức về Thẩm Hạo, hóa ra ở Địa Tiên Giới Thẩm Hạo tên là Vương Lão Cát à.

Nhất thời, ba người Thạch Mạc Tây, Uy Chấn Thiên, Mộ Dung

Lâm đều có chút tâm trạng dâng trào.

Có một Kim Tiên làm chỗ dựa, bọn họ sao có thể không vui.

Cũng đã hiểu Hạ Kiếm lúc đầu vì sao đối tốt với bọn họ như vậy, khẳng định là Thẩm Hạo đã dặn dò.

Chương 786

Có chỗ dựa đúng là khác biệt.

Trong lòng đều yên tâm không ít, sống lưng bất giác đều thẳng lên.

Hiện trường duy nhất xấu hổ chính là Quan Mộc.

Lúc trước ở Huyền Thiên Kiếm Tông trăm năm đại bỉ, hắn chính là đối đầu với Thẩm Hạo, vốn định dập tắt uy phong của Thẩm Hạo, nhưng không ngờ bị Thẩm Hạo nghịch tập một mình đánh bại.

Vật đổi sao dời, ai có thể ngờ Thẩm Hạo ngày xưa, nay đã là đại năng Kim Tiên cảnh.

Nếu là lúc trước, Quan Mộc đối với thiên phú của mình còn có chút tự tin, còn cảm thấy sẽ có một ngày mình có hy vọng vượt qua Thẩm Hạo.

Nhưng giờ khắc này, ý nghĩ đó đã hoàn toàn bị dập tắt.

Người và thần là không thể so sánh.

Lòng tự tin của Quan Mộc đã bị nghiền nát thành tro bụi.

Thẩm Hạo phi thăng cũng chỉ hơn một trăm năm, nhưng ở Địa Tiên Giới tính ra cũng chỉ hơn một trăm ngày.

Nói cách khác, Thẩm Hạo từ tầng thấp nhất Địa Tiên cảnh của Địa Tiên Giới, đến Kim Tiên hiện tại chỉ dùng hơn một trăm ngày.

Tính kỹ ra, điều này khiến Quan Mộc cảm thấy nghẹt thở.

Hắn có nỗ lực cả đời cũng không có hy vọng.

Hơn nữa tin đồn về Thẩm Hạo cũng không ít, một trận chiến từ Thiên Tiên đột phá Dương Tiên, tiến vào Vạn Thành đại hội đột phá Chân Tiên, được Nữ Đế ban thưởng.

Lần trước trong thành có người gây sự, Thẩm Hạo càng là phóng thích ra khí thế Kim Tiên.

Những tin tức này đều có dấu vết để lần, là thông tin mọi người đều biết.

Khi phát hiện Thẩm Hạo căn bản không chú ý đến mình, Quan Mộc thở phào nhẹ nhõm, đồng thời lại một trận chán nản.

Ngày xưa hắn chính là thiên chi kiêu tử thiên phú cao nhất Huyền Thiên Kiếm Tông, nay Thẩm Hạo nhìn một cái cũng không hứng thú.

Sự chênh lệch cực lớn này khiến tâm khí cũng mất hết.

Tu tiên giả, một khi tâm khí không còn, con đường cũng đi không xa.

Trong bốn người, trừ Quan Mộc, ba người kia đều vô cùng cao hứng.

Đặc biệt là Mộ Dung Lâm thật sự kích động muốn nhảy lên.

Ai có thể ngờ, lúc trước chỉ là tặng cho Thẩm Hạo một thanh phi kiếm, nhưng không ngờ thu hoạch lại lớn như vậy.

Nếu không phải Thẩm Hạo giúp đỡ, hắn đời này cũng đừng hòng phi thăng Địa Tiên Giới.

Gặp lại bốn người Thạch Mạc Tây, tâm trạng Thẩm Hạo cũng không tệ.

Hỏi han ân cần một trận, ôn chuyện một phen.

Thẩm Hạo cười nói: Nhớ lúc đầu khi vào tông môn, còn đánh Uy trưởng lão một quyền.

Uy Chấn Thiên xấu hổ nói: Lúc đó đã cảm thấy Thẩm sư tổ có tiềm lực, nhưng cũng không ngờ lại nghịch thiên như vậy.

Thẩm Hạo cười ha hả, lập tức nói: Lúc đầu khi ta vừa vào Huyền Thiên Kiếm Tông, chư vị đối với ta chiếu cố rất nhiều.

Tặng ta không ít bảo vật, tất cả những điều này ta đều ghi tạc trong lòng.

Hôm nay gặp lại, cũng là lúc ta báo đáp.

Ba người Thạch Mạc Tây, Mộ Dung Lâm, Uy Chấn Thiên vội vàng xua tay.

Thẩm sư tổ ngàn vạn lần không cần, ngài đối với chúng ta đã đủ chiếu cố rồi.

Có Thẩm sư tổ che chở chúng ta đã tri túc, những thứ khác thật không dám tưởng tượng.

Thẩm Hạo mỉm cười, bốn người e rằng còn chưa biết cảnh giới giờ phút này của Thẩm Hạo.

Nếu biết Thẩm Hạo hiện tại đã là La Thiên Thượng Tiên, vậy phỏng chừng đều sợ ngất đi rồi.

Không giải thích quá nhiều với bọn họ, Thẩm Hạo vung tay lên.

Trong tay ba người lần lượt xuất hiện thêm một thanh thượng phẩm tiên kiếm, ba bình đan dược, một kiện thượng phẩm phòng ngự tiên khí, còn có một viên công pháp ngọc giản và một chiếc nhẫn trữ vật.

Trong nhẫn có tiên linh thạch cung cấp cho bọn họ tu luyện.

Những thứ này đương nhiên đều lấy từ bảo khố Vương gia.

Tiên khí bị Thẩm Hạo xóa đi ấn ký, tặng cho ba người vừa vặn thích hợp.

Bảo khố Vương gia có thể nói đã làm cho Thẩm Hạo một đợt phát tài.

Đồ tặng bọn họ đối với Thẩm Hạo mà nói chỉ là chín trâu mất một sợi lông.

Còn về phần Quan Mộc, Thẩm Hạo cũng không cho hắn cái gì.

Ba người kia đều ít nhiều từng giúp Thẩm Hạo, Quan Mộc và Thẩm Hạo có quan hệ gì đâu.

Thẩm Hạo không thù dai đã là tốt rồi.

Quan Mộc ở bên cạnh nhìn thấy cảnh này, sắc mặt tái nhợt, nhưng lại không dám có bất kỳ bất mãn nào.

Thấy Thẩm Hạo cho nhiều đồ tốt như vậy, Mộ Dung Lâm, Thạch Mạc Tây, Uy Chấn Thiên đều khiếp sợ không thôi.

Tùy tiện một món ở đây cũng đủ cho bọn họ nỗ lực hàng ngàn năm.

Thẩm sư tổ, những thứ này quá quý trọng rồi.

Được rồi, ở Địa Tiên Giới thì đừng gọi sư tổ nữa, từ hôm nay trở đi cứ gọi ta là Vương thành chủ.

Thẩm Hạo nói.

Vâng, Thành chủ.

Thành chủ, cảnh giới chúng ta căn bản không thể sở hữu những thứ này.

Thành chủ, chỗ này quá nhiều rồi.

Thẩm Hạo cười nói: Được rồi, cứ quyết định như vậy, các ngươi an tâm tu luyện là được.

Đừng có bất kỳ gánh nặng tâm lý nào.

Thấy ngữ khí Thẩm Hạo không cho phép cự tuyệt, bọn họ cũng không dám nói gì thêm.

Lại dặn dò vài câu, Thẩm Hạo liền rời đi trước.

Đợi sau khi Thẩm Hạo đi rồi, ba người mới từ trong vui sướng hồi phục lại.

Trời ạ, cư nhiên là thượng phẩm tiên khí, không thể tin nổi.

Mau nhìn những linh đan này.

Sau này không bao giờ phải lo lắng về tài nguyên tu luyện nữa.

Ngoan ngoãn, Thẩm.

Vương thành chủ cho quá nhiều rồi.

Những tài nguyên này đều đủ để khai tông lập phái rồi.

Công pháp này thật sự quá lợi hại, so với cái trước kia không biết lợi hại hơn bao nhiêu lần.

Duy chỉ có Quan Mộc xấu hổ chân tay luống cuống, trong lòng chua xót, mạc danh kỳ diệu đều muốn khóc.

Đối với suy nghĩ của bốn người, Thẩm Hạo cũng không để ý.

Sau khi rời đi, Thẩm Hạo liền gọi quản gia Hạ Kiếm tới.

Thành chủ, có việc gì ạ.

Thẩm Hạo nói: Hạ Kiếm, ta nhớ ngươi từng nói, nguyện vọng lớn nhất chính là đi Tiên Đô một chuyến.

Nghe vậy, Hạ Kiếm cả người chấn động, hắn vạn lần không ngờ Thẩm Hạo lại còn nhớ rõ.

Trong lòng cảm động vô cùng, giờ phút này có một loại cảm giác kẻ sĩ chết vì người tri kỷ.

Bịch một tiếng quỳ xuống trước mặt Thẩm Hạo: Thành chủ, không ngờ ngài còn nhớ rõ.

Thẩm Hạo: Đứng lên đi, không cần câu nệ.

Vừa vặn có việc đi Tiên Đô một chuyến, nghĩ thấy ngươi đã muốn đi, liền thuận tiện đưa ngươi đi cùng.

Hạ Kiếm vội vàng nói: Thành chủ, muốn vào Bắc Dương Tiên Đô, cảnh giới thấp nhất đều phải là Dương Tiên cảnh.

Cảnh giới cỡ ta còn kém xa lắm, không có tư cách đi Tiên Đô.

Thẩm Hạo cười nói: Yên tâm mạnh dạn mà đi, Tiên Đô mà thôi, có ta ở đây ai dám cản ngươi.

Hạ Kiếm dập đầu cảm tạ, nhưng vẫn từ chối nói: Thành chủ, lão nô sẽ không đi.

Dù sao Thành chủ đại nhân đi Tiên Đô khẳng định là vì đại sự, ta ngược lại sẽ kéo chân sau Thành chủ.

Hiện nay, Thành chủ đã vì ta trọng tố tiên thể.

Tu vi của ta cũng sẽ tăng rất nhanh, đợi ta đột phá Dương Tiên cảnh, liền hy vọng Thành chủ cho ta nghỉ phép, ta sẽ tự mình đi.

Thấy thế, Thẩm Hạo cảm thấy cũng được.

Hạ Kiếm hiện tại đột phá Dương Tiên cảnh vẫn là rất đơn giản, giống như uống nước vậy.

Được, vậy tùy ngươi.

Đa tạ Thành chủ thành toàn.

Tiếp đó, trước khi đi Thẩm Hạo cũng ban thưởng cho Hạ Kiếm không ít tài nguyên, cũng xêm xêm với những thứ cho ba người kia.

Thoáng cái, ba ngày đã qua.

Thẩm Hạo ngồi trên cực phẩm tiên khí Thẩm Cung, ung dung đi tới Bắc Dương Tiên Đô.

Lần này đi Tiên Đô, Thẩm Hạo không phải đi một mình, mà là

đem theo cả chúng nữ trong Thẩm Cung và Phượng Xu.

Để cho các nàng cũng đi gặp việc đời, vừa vặn trên đường cũng giúp các nàng nâng cao tu vi.

Có Thẩm Hạo, một La Thiên Thượng Tiên ở đây, các nàng đột phá chỉ là chuyện nước chảy thành sông.

Do không vội vàng, nên Thẩm Hạo đi đường cứ chậm rà chậm rì.

Phải mất ba tháng mới tới được Bắc Dương Tiên Đô.

Đưa mắt nhìn xa, một tòa Bắc Dương Tiên Đô hùng vĩ tráng lệ, khí thế bàng bạc đập vào mắt.

Chương 787

Bức tường thành cao tới trăm trượng uyển chuyển như một con cự long uốn lượn, sừng sững chọc thẳng trời cao.

Cả tòa thành trì lại không có cổng lớn theo ý nghĩa truyền thống, thay vào đó là một tấm khiên ánh sáng khổng lồ tỏa ra lam quang thần bí, như một tấm hộ thuẫn kiên cố không thể phá vỡ bảo vệ nghiêm ngặt cả thành phố.

Dưới chân tường thành, hai đội tiên binh đứng thẳng tắp.

Bọn họ khoác ngân giáp, tay cầm tiên binh, người nào người nấy uy phong lẫm liệt, khiến người ta trông mà phát sợ.

Đếm sơ qua, mỗi đội tiên binh có khoảng năm mươi người.

Người tu vi thấp nhất cũng đã bước vào ngưỡng cửa Dương Tiên cảnh, mà người dẫn đầu quân đã đạt tới Chân Tiên cảnh.

Mà ở trên đỉnh đầu phía sau Tiên Đô, trong bầu trời mênh mông vô bờ, trong mây còn ẩn giấu một tòa cung điện khí thế huy hoàng, quy mô to lớn, giống như thiên cung.

Tòa cung điện này bị từng tầng mây mù bao quanh, như ẩn như hiện, mang lại cho người ta cảm giác như mộng như ảo.

Thẩm Hạo đoán, quần thể cung điện này có lẽ chính là nơi ở của Nữ Đế.

Trong thành ngoài thành, dòng người tấp nập, Bắc Dương Tiên Đô quả thật là phồn hoa vô cùng.

Không có Dương Tiên cảnh thì đều không phá nổi hộ thuẫn này.

Không hổ là Tiên Đô.

Thẩm Hạo quan sát từ xa một lúc, cũng không vội vã đi vào.

Mà là quay trở lại trong điện.

Vạn Mộ Tuyết tò mò hỏi: Công tử, có phải đã tới Tiên Đô rồi không.

Thẩm Hạo gật đầu nói: Không sai, nàng gọi bọn họ dậy hết đi, chúng ta đã tới Tiên Đô rồi.

Vâng, công tử.

Vạn Mộ Tuyết cười ngọt ngào nói.

Hiện nay, tu vi của chúng nữ so với trước kia đã sớm là một trời một vực, không thể so sánh nổi.

Ngay cả những người yếu nhất như Vạn Mộ Tuyết, Minh Nguyệt, Cơ Đông Ca cũng đều từ Địa Tiên cảnh lên tới Thiên Tiên tu vi rồi.

Lợi hại nhất là Tô Ngọc đã là Dương Tiên cảnh đỉnh phong, đương nhiên, Tô Ngọc cũng cần cù nhất.

Không thể không nói, Thất Thải Liên Ngẫu này khiến việc tu luyện của các nàng nước chảy thành sông, quan trọng nhất vẫn là có cái máy gia tốc là Thẩm Hạo.

Chỉ có Tô Ngọc làm Thẩm Hạo phải nhìn với cặp mắt khác xưa, ngoài mặt thì thanh lãnh, sau lưng lại nhiệt tình như lửa.

Loại tương phản này khiến Thẩm Hạo đều có chút không thể tin nổi.

Hưởng phúc vẫn là Thẩm Hạo.

Cơ bản là hài lòng.

Giây lát sau, chúng nữ đều lục tục tới đại điện.

Thẩm Hạo hỏi: Cảnh giới củng cố thế nào rồi.

Phu quân, đã củng cố rồi.

Tu vi tăng lên quá nhanh, tâm cảnh có chút không ổn, ta vẫn phải trầm lắng một chút, cảm giác có chút lâng lâng.

Công tử, ta nỗ lực thêm chút nữa là có thể đột phá Dương Tiên cảnh rồi.

Văn Nhân Y Y tự tin tràn đầy nói.

Tốc độ tu luyện bực này khiến Văn Nhân Y Y quá hài lòng, trước đây chưa từng dám tưởng tượng.

Nhìn trên mặt chúng nữ đều tràn ngập vui mừng, Thẩm Hạo lúc này mới nói: Vậy thì được, hiện nay đã tới Bắc Dương Tiên Đô.

Sắp sửa đi gặp Nữ Đế rồi, các nàng muốn đi dạo Tiên Đô, hay là đi cùng ta gặp Nữ Đế.

Tô Ngọc đứng dậy nói: Ta muốn theo phu quân đi gặp vị Nữ Đế trong truyền thuyết này một chút.

Chỉ có gặp được càng nhiều cường giả, mới có thể kích phát tu đạo chi tâm của ta, làm cho đạo tâm của ta càng thêm kiên cố.

Thẩm Hạo cười cười, cảm thấy đạo tâm kiên cố hay không cũng chẳng có tác dụng gì, dù sao cực hạn của Thất Thải Liên Ngẫu cũng chính là Kim Tiên.

Nàng nỗ lực cũng được, nằm lười cũng được, tu vi cao nhất cũng chỉ đến thế, không thay đổi được gì.

Tô Thiền: Phu quân, ta cũng muốn đi gặp Nữ Đế.

Chúng ta đều nguyện ý đi theo công tử.

Chúng nữ đối với vị Bắc Dương Nữ Đế này cũng tràn đầy lòng hiếu kỳ vô cùng mãnh liệt.

Nghe nói vị Nữ Đế này dựa vào thực lực cường đại vô song của bản thân, chính là một truyền kỳ.

Tự sáng tạo công pháp, còn là người phụ nữ đầu tiên đột phá La Thiên Thượng Tiên đỉnh phong.

Không chỉ như thế, ngày xưa còn từng một mình chấp ba.

Cư nhiên có thể lấy sức một người gắt gao áp chế ba vị đế quân uy chấn một phương là Nam Chiếu, Tây Đô và Đông Thanh, khiến bọn họ không thể không phục, cam bái hạ phong.

Vì thế trong tứ đại đế quân, lấy Bắc Dương Nữ Đế làm tôn.

Hơn nữa điều khiến người ta kinh thán không thôi chính là, vị Nữ Đế này không chỉ sở hữu vũ lực trị khủng bố tuyệt luân như vậy, mà tài tình, trí tuệ và dung nhan càng kham xưng kinh diễm tuyệt thế.

Sự tồn tại của nàng phảng phất như một truyền kỳ, chúng nữ sao có thể không tò mò.

Trong Thẩm Cung, ẩn nấp tại một thiên điện, Phượng Xu khinh thường bĩu môi.

Khu khu một La Thiên Thượng Tiên, có thể so với nàng sao.

Thật muốn lập tức đi ra biến hóa bản thể, cho chúng nữ xem xem cái gì mới là nữ cường nhân.

Vậy quyết định thế đi, các nàng cứ ở đây trước, đợi gặp Nữ Đế, ta sẽ thả các nàng ra.

Thẩm Hạo cũng chưa từng gặp Nữ Đế, cũng muốn đi xem thử.

Vâng, phu quân.

Vâng, công tử.

Thẩm Hạo cũng không đi vào Bắc Dương Tiên Đô, mà bay thẳng

về phía cung điện trên bầu trời.

Dù sao cung điện này mới là nơi ở của Nữ Đế.

Vừa mới bay vào trời cao không bao lâu, Thẩm Hạo liền cảm giác mình bị vài luồng khí tức khóa chặt.

Trước mắt nháy mắt xuất hiện mấy trăm tiên binh mặc khôi giáp lóe hàn quang.

Những tiên binh này giống như quỷ mị xuất hiện trước mặt hắn, chắn đường hắn đi tiếp.

Người dẫn đầu tay cầm bảo kiếm sắc bén, dung mạo lạnh lùng, lộ ra uy nghiêm: Lớn mật, dám tự tiện xông vào Đế cung.

Nghe vậy, Thẩm Hạo liếc mắt một cái, phát hiện người dẫn đầu là một cường giả Kim Tiên cảnh, bất quá Thẩm Hạo cũng không động thủ.

Mà là ném Thành chủ ấn của mình cho đối phương.

Ta là Thành chủ Bách Dư Thành, là Nữ Đế bảo ta tới.

Người dẫn đầu nhận lấy xem xét, phát hiện đối phương chỉ là một đại thành chủ, cũng chỉ là Chân Tiên cảnh.

Hắn khinh thường hừ lạnh một tiếng, ném trả Thành chủ ấn cho Thẩm Hạo.

Loại thành chủ thế này hắn gặp nhiều rồi, một chút cũng không hiếm lạ.

Khu khu một đại thành chủ cũng xứng có tư cách diện kiến Nữ Đế, còn không mau mau rời đi.

Chớ để chúng ta phải ra tay.

Cái quái gì vậy.

Nhìn ánh mắt trên cao nhìn xuống của tên này, Thẩm Hạo lập tức khó chịu: Mẹ nó, cho ngươi mặt mũi rồi phải không.

Chẳng lẽ Đông Cung Vô Song không nói với ngươi là ông đây muốn tới.

Khu khu một Chân Tiên đại thành chủ, cư nhiên dám nhục mạ Kim Tiên như hắn.

Thật là phản thiên rồi.

Người dẫn đầu giận dữ nói: Lớn mật, một tên Chân Tiên cư nhiên dám khẩu xuất cuồng ngôn.

Xem ra ngươi không thấy quan tài không đổ lệ, bắt lấy tên không biết tốt xấu này cho ta.

Còn chưa đợi bọn họ động thủ, đã bị một luồng sức mạnh áp chế lại.

Ngay lúc này, đột nhiên, một giọng nói cắt ngang mọi người.

Dừng tay.

Tiếp đó một bóng người liền chắn trước mặt đám thị vệ.

Dưới ánh mặt trời, khôi giáp màu vàng rực rỡ lấp lánh, phá lệ chói mắt, tản mát ra một loại khí tức cường đại mà không thể xâm phạm.

Người tới chính là Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ Đông Cung Vô Song.

Bái kiến Đông Cung đại nhân.

Thủ vệ vội vàng cung kính nói.

Đông Cung Vô Song cũng không để ý đến bọn họ, mà dùng đôi mắt đẹp kinh dị nhìn Thẩm Hạo, cười chắp tay nói: Vương đạo hữu, thất lễ rồi.

Thẩm Hạo chắp tay đáp lễ nói: Đông Cung đạo hữu, đây chính là

ngươi không đúng rồi, đã là Nữ Đế triệu kiến, ngươi chẳng lẽ không chào hỏi đám người này một tiếng.

Hôm nay coi như nể mặt Nữ Đế.

Nếu đổi chỗ khác, ta đã sớm một tát đập chết đám này rồi.

Lời này vừa nói ra, mọi người lập tức lửa giận bốc lên ba trượng.

Chỉ là một tên Chân Tiên, ở bên ngoài hoặc hứa là một nhân vật, nhưng ở Bắc Dương Tiên Đô thì chó cũng không bằng.

Nhưng nhìn nể mặt Đông Cung Vô Song cung kính như vậy, bọn họ cũng không dám mở miệng, chỉ có thể nén giận trong lòng.

Vương đạo hữu nói phải, là sơ suất của ta, ở đây xin bồi tội với Vương đạo hữu trước.

Cảnh tượng này thực sự khiến người ta líu lưỡi.

Chỉ là một đại thành chủ Chân Tiên cảnh, hắn lại dám không kiêng nể gì phê bình Đông Cung Vô Song đại nhân như vậy.

Chương 788

Mọi người đều cảm thấy kẻ này quả thực là sống không kiên nhẫn, căn bản không biết chữ chết viết như thế nào.

Tuy nhiên, điều khiến bọn họ cảm thấy kinh ngạc là, đối mặt với lời chỉ trích trực diện như vậy, Đông Cung Vô Song không những không hề biểu hiện ra một tia phẫn nộ, ngược lại, nàng lại còn mười phần khách khí bồi tội với Thẩm Hạo.

Hành động này không nghi ngờ gì khiến tất cả mọi người tại hiện trường đều rớt cằm, ai có thể ngờ Đông Cung Vô Song đại nhân luôn cao cao tại thượng, tôn quý vô cùng lại có phản ứng như vậy chứ.

Bọn họ có chút hoài nghi nhân sinh.

Nuốt nước miếng, cũng không dám nói gì.

Mặc dù không biết thân phận của Thẩm Hạo, nhưng Đông Cung Vô Song đều khách khí như thế, hẳn là hắn có chỗ bất phàm.

Vạn nhất thật sự là quý khách của Nữ Đế, thật đúng là không dễ ăn nói.

Tuy rằng không thể động thủ, nhưng bọn họ vốn mắt cao hơn đầu, trong lòng vẫn không phục.

Một tên Chân Tiên, còn chưa lọt vào mắt bọn họ.

Bị Chân Tiên vũ nhục, tên Kim Tiên dẫn đầu tâm tình vô cùng khó chịu.

Thẩm Hạo xua xua tay: Đã là Đông Cung đạo hữu nói như vậy, ta liền cho Đông Cung đạo hữu một bộ mặt, không so đo với bọn họ nữa.

Đa tạ Vương đạo hữu.

Vốn dĩ Thẩm Hạo muốn giáng một tát xuống giáo huấn đám người này một chút.

Nhưng chuyển niệm nghĩ lại, cảm thấy không được.

Hơi quá mức trương dương rồi, ý nghĩ này cũng hơi phiêu.

Nơi này chính là Bắc Dương Tiên Đô, tai mắt của tứ đại tiên triều cũng không ít.

Ở chỗ này động thủ lộ ra thực lực thì không tốt.

Cả Địa Tiên Giới, La Thiên Thượng Tiên đều là đỉnh chóp kim tự tháp, có thể nói đếm trên đầu ngón tay.

Một khi bại lộ tin tức mình là La Thiên Thượng Tiên, Thẩm Hạo tin rằng khẳng định sẽ nháy mắt gây chấn động cả Địa Tiên Giới.

Đem chính mình bại lộ dưới con mắt bao người, đây không phải hiệu quả Thẩm Hạo muốn.

Muốn động thủ, vẫn là đợi lúc không có người hãy động thủ, trực tiếp diệt khẩu là được.

Thấy Thẩm Hạo thực sự không động thủ, Đông Cung Vô Song cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trong lòng Đông Cung Vô Song, với thực lực Thái Ất Kim Tiên của Thẩm Hạo, thu thập bọn họ vẫn là rất nhẹ nhàng.

Rõ ràng là nể mặt mình.

Đông Cung Vô Song mặt vô biểu tình nói với mọi người: Được rồi, lần này coi như các ngươi gặp may, là Vương đạo hữu đại nhân đại lượng, không so đo với các ngươi, lần sau phải nhớ kỹ.

Vâng, Đông Cung đại nhân.

Lúc mọi người rời đi, đều vẻ mặt không phục nhìn Thẩm Hạo.

Thấy thế, Thẩm Hạo còn chưa nói gì, Đông Cung Vô Song sắc mặt đã khó coi lên.

Đám xuẩn ngốc các ngươi còn không đi, là đợi Vương đạo hữu động thủ sao.

Thấy Đông Cung Vô Song nổi giận, bọn họ sợ tới mức vội vàng tăng tốc rời đi.

Vương đạo hữu, mời theo ta vào cung, Nữ Đế đã đợi rồi.

Được.

Có Đông Cung Vô Song dẫn đường, dọc đường mười phần nhẹ nhàng.

Lúc này, bên tai Thẩm Hạo truyền đến giọng nói của Phượng Xu.

Tại sao không giáo huấn mấy kẻ không có mắt kia.

Thẩm Hạo nói: Tể tướng trong bụng có thể chèo thuyền, ta là La Thiên Thượng Tiên, sao có thể so đo với mấy tên tiểu bối.

Sao ta không biết ngươi là người độ lượng như vậy.

Sao, còn sợ Nữ Đế đối phó ngươi à.

Có ta ở đây, Nữ Đế ở đó thì đã làm sao.

Thôi được rồi, nàng cứ ngoan ngoãn ở yên đó là được, giải thích với nàng không thông.

Thẩm Hạo cũng không giải thích quá nhiều.

Ngươi chính là túng.

Nghe vậy, Thẩm Hạo chọn cách không thèm để ý.

Vốn Thẩm Hạo tưởng cung điện Nữ Đế ngay trước mắt, hẳn là rất nhanh sẽ tới.

Nhưng sau khi xuyên qua kết giới, mới phát hiện biệt hữu động thiên.

Với tốc độ của Đông Cung Vô Song, bay một tiếng đồng hồ mới tới nơi.

Chính xác mà nói, cung điện của Nữ Đế nằm trên đỉnh một ngọn núi.

Ngọn núi dốc đứng, hòa quyện cùng mây ráng, tựa như voan mỏng múa lượn, phân không rõ rốt cuộc là núi ở trong mây hay mây trong núi.

Từ xa nhìn lại, cảm giác giống như một cây kim bên trên đặt một mô hình cung điện.

Đông Cung Vô Song giới thiệu: Ngọn núi này chính là Tẩy Long Sơn của Bắc Dương.

Vì Tẩy Long Trì mà được đặt tên.

À đúng rồi, lúc trước Nữ Đế còn muốn thưởng cho ngươi đi Tẩy Long Trì.

Có thể giúp ngươi tịnh hóa thân thể, nguyên thần, thậm chí đột phá một cảnh giới cũng không phải không có khả năng, toàn dựa vào tạo hóa cá nhân.

Thẩm Hạo nói: Ngâm bồn thì thôi.

Lời còn chưa dứt, Phượng Xu nói: Tẩy Long Trì có thể đi, ta cảm ứng được khí tức quen thuộc.

Hả.

Vương đạo hữu, ngâm bồn thì thôi cái gì.

Đông Cung Vô Song nghi hoặc nói.

Thẩm Hạo nói: À không có gì, chỉ là không ngờ Nữ Đế lại chiếu cố ta như vậy.

Đông Cung Vô Song hiếm khi mỉm cười: Đừng nói Nữ Đế, cho dù là ta cũng nguyện ý.

Thẩm Hạo:.

Cái quái gì vậy.

Đây là muốn hiến thân à.

Nhìn ánh mắt Thẩm Hạo quét từ trên xuống dưới, Đông Cung Vô Song lúc này mới hiểu Thẩm Hạo là hiểu lầm lời mình nói.

Thế là vội vàng giải thích: Vương đạo hữu đừng hiểu lầm, ý ta là, với khí vận và tư chất nghịch thiên của Vương đạo hữu, bất kể là ai cũng đều nguyện ý ban thưởng cho Vương đạo hữu.

Lời này Đông Cung Vô Song không phải nói bừa, ngắn ngủi mấy tháng, Thẩm Hạo đã có thể từ Thiên Tiên đột phá đến Thái Ất Kim Tiên, tốc độ nghịch thiên bực này.

Cho nhiều phần thưởng hơn nữa thì đó cũng là nên làm.

Thẩm Hạo: Ta nói gì đâu.

Đông Cung Vô Song đỏ mặt tía tai, trừng mắt nhìn Thẩm Hạo một cái, liền tăng tốc tiến về phía trước.

Đáng tiếc, mặc cho nàng tăng tốc thế nào, Thẩm Hạo vẫn cứ không nhanh không chậm đi theo sau nàng khoảng ba mét.

Điều này làm cho Đông Cung Vô Song rất bất đắc dĩ, không ngờ tốc độ của Thẩm Hạo cũng nhanh như vậy.

Cuối cùng cũng tới tẩm cung Nữ Đế nằm trên tầng mây, đập vào mắt là một mặt hồ trong veo như gương, thanh triệt thấy đáy.

Tiên hạc bay lượn, tiên khí phiêu phiêu.

Kiến trúc chủ thể của tiên cung khí thế huy hoàng, đỉnh vàng tường ngọc, dưới ánh mặt trời lấp lánh sinh huy, mỹ luân mỹ hoán.

Bên bờ có một đại đạo lát bạch ngọc uốn lượn về phía trước, mỗi một khối ngọc thạch đều oánh nhuận trong suốt, ẩn ẩn tản mát ra vi quang nhu hòa, phảng phất tinh thần dung nhập trong đó.

Bên đường, kỳ hoa dị thảo mặc sức sinh trưởng, cánh hoa mỏng như cánh ve, sắc thái sặc sỡ, đỏ tựa lửa trắng như tuyết, lấp lánh linh vận.

Ngay khi Thẩm Hạo và Đông Cung Vô Song vừa đặt chân lên bậc thang tẩm cung, chỉ thấy mấy chục cung nữ mặc cung trang hoa lệ giống như một đàn bướm đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, nhanh chóng xếp thành hai hàng ngay ngắn.

Các nàng người nào người nấy thân tư yểu điệu, dung mạo tuyệt mỹ.

Những cung nữ này động tác nhẹ nhàng nhu mì, khẽ khuỵu gối, thi triển lễ nghi cung đình tiêu chuẩn hướng về phía Thẩm Hạo, đồng thanh nói với giọng lảnh lót: Bái kiến Vương Thiên Sư.

Thanh âm thanh thúy vui tai, giống như hoàng ly xuất cốc, vang vọng trong đình viện rộng lớn này.

Oanh.

Chỉ thấy Đông Cung Vô Song đôi mắt đẹp trợn tròn, phảng phất như hai cái chuông đồng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào người Thẩm Hạo.

Trên mặt nàng tràn đầy vẻ khó tin, miệng khẽ há, lại không phát ra được một chút thanh âm nào.

Giờ khắc này, đại não nàng giống như bị người ta gõ mạnh một gậy, nháy mắt trở nên trống rỗng, hoàn toàn không thể suy nghĩ bất cứ chuyện gì.

Nàng nghe thấy cái gì.

Vương Thiên Sư.

Chuyện này sao có thể.

Tứ đại tiên triều, chỉ có La Thiên Thượng Tiên mới có thể được xưng là Thiên Sư.

Mà Bắc Dương Tiên Triều chỉ có một vị Thiên Sư đó là Bì Dương.

Chỉ thấy Đông Cung Vô Song trừng lớn hai mắt, yết hầu không tự chủ được mà nuốt nước bọt một cái, sau khi nuốt xuống, khuôn mặt tràn đầy vẻ khiếp sợ, khó có thể tin nổi mà mở miệng nói: Các ngươi. các ngươi có phải là gọi nhầm rồi không.

Tuy nhiên, đám cung nữ kia lại chỉnh tề như một, nhẹ nhàng lắc đầu.

Một cung nữ cầm đầu trong số đó cung kính mà kiên định trả lời: Đông Cung đại nhân, xin ngài yên tâm, chúng ta tuyệt đối không gọi nhầm.

Việc này là do Bệ hạ đích thân giao phó, thiên chân vạn xác.

Chương 789

Bệ hạ nói, Vương Thiên Sư chính là vị Thiên Sư thứ ba của Bắc Dương.

Nói xong, các cung nữ liền chia ra đứng hai bên, bày ra tư thế cung nghênh, chờ đợi Thẩm Hạo cất bước tiến lên.

Hít.

Vậy thì không phải là hiểu lầm, Thẩm Hạo cư nhiên thật sự là La Thiên Thượng Tiên.

Giờ khắc này, Đông Cung Vô Song cả người đều ngây ra như phỗng, bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Ba tháng trước, Đông Cung Vô Song đến Ly Hỏa thành gặp Thẩm Hạo.

Khi đó Nữ Đế từng nói, Thẩm Hạo đã là Thái Ất Kim Tiên cảnh.

Trong lòng Đông Cung Vô Song vốn không tin, nàng cảm thấy không có ai lại nghịch thiên như vậy, thế nên mới đích thân đi tới.

Một là theo mệnh lệnh của Nữ Đế mời Thẩm Hạo đến Tiên Đô, hai là Đông Cung Vô Song cũng muốn xác nhận thực lực chân thật của hắn.

Khi tận mắt chứng thực Thẩm Hạo thật sự là Thái Ất Kim Tiên, Đông Cung Vô Song khiếp sợ đến tê cả da đầu.

Lần đầu tiên nhìn thấy Thẩm Hạo là tại Vạn Thành đại hội, khi đó hắn chỉ mới là Dương Tiên cảnh.

Nhưng chỉ ngắn ngủi vài tháng, đã đến Thái Ất Kim Tiên cảnh.

Thế mà giờ đây mới cách ba tháng, Thẩm Hạo đã là La Thiên

Thượng Tiên rồi.

Còn nàng thì vẫn giậm chân tại chỗ.

Con kiến hôi năm xưa, nay đã trưởng thành đến mức độ nàng cần phải ngước nhìn.

Điều này khiến Đông Cung Vô Song bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Địa Tiên Giới chưa bao giờ thiếu thiên kiêu, nhưng thiên tài có lợi hại đến mấy cũng không có một ai nghịch thiên như Thẩm Hạo, đây là lần đầu tiên Đông Cung Vô Song nhìn thấy.

Giờ này khắc này, Đông Cung Vô Song rất muốn hỏi Thẩm Hạo một câu: Ngươi tu luyện kiểu gì vậy.

Chỉ thấy vị cung nữ lĩnh đầu kia bước những bước chân nhẹ nhàng chậm rãi tiến lên, nàng đi đến trước mặt Thẩm Hạo, hơi cúi người hành lễ, sau đó cung kính nói: Vương Thiên Sư, Bệ hạ đã đợi ngài ở đây đã lâu, mời ngài đi theo ta.

Nói xong, nàng liền thẳng người dậy, nghiêng người làm một thủ thế mời.

Thẩm Hạo mặt mang mỉm cười gật đầu, đáp lại: Làm phiền rồi.

Thanh âm của hắn ôn hòa mà trầm ổn, khiến người ta nghe xong không kìm được sinh lòng hảo cảm.

Vương Thiên Sư khách khí rồi.

Sau đó, Thẩm Hạo liền đi theo cung nữ cùng nhau hướng về phía sâu trong cung điện.

Nhìn bóng lưng Thẩm Hạo, Đông Cung Vô Song hồi lâu không thể hoàn hồn.

Cả người phảng phất như bị thi triển Định Thân Thuật, đứng tại chỗ nửa ngày bất động.

Nàng dường như vừa chứng kiến sự ra đời của một kỳ tích.

Không bao lâu sau, Thẩm Hạo đã thuận lợi bước vào tòa cung điện khí thế rộng lớn, đẹp đẽ lộng lẫy kia.

Toàn bộ bên trong cung điện kim bích huy hoàng, lưu quang dật thải, khắp nơi đều toát lên vẻ xa hoa và uy nghiêm.

Tuy nhiên, điều khiến Thẩm Hạo cảm thấy bất ngờ chính là, nơi này không hề có long ỷ truyền thống, thay vào đó lại là một cái bồ đoàn hoa lệ tinh mỹ tuyệt luân, tản ra khí tức thần bí.

Mà vị Nữ Đế tôn quý vô cùng kia giờ phút này đang đoan trang ưu nhã ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn.

Thân tư nàng đĩnh bạt ưu mỹ, cho dù Thẩm Hạo đã gặp qua nhiều tuyệt sắc cũng phải hai mắt tỏa sáng.

Thân phận, khí chất cùng với thực lực đều là điểm cộng.

Nhìn Nữ Đế trên bồ đoàn, trong lòng Thẩm Hạo cũng thầm khen ngợi.

Không hổ là Nữ Đế, đẹp đến mức không thể diễn tả, khí chất này nắm bắt quá chuẩn.

Ngũ quan tinh xảo không thể bắt bẻ, da dẻ càng là khi sương tái tuyết trắng hơn tuyết, giữa lông mày có một cỗ cao quý bẩm sinh, tự mang khí thế không giận tự uy.

Đôi mắt đẹp dường như có thể nhìn thấu tất cả.

Nữ Đế cũng không giống như trong tưởng tượng của Thẩm Hạo là khoác trên mình cẩm bào hoa lệ vô cùng, hào quang chói mắt, mà là xuất nhân ý liệu lựa chọn một bộ trang phục cực kỳ tố nhã.

Thân tư thon dài yểu điệu của nàng được bao bọc bởi một bộ váy lụa trắng như tuyết, màu trắng thuần tịnh vô hạ này phảng phất như

bổ trợ lẫn nhau với khí chất cao nhã bẩm sinh của nàng.

Không có bất kỳ châu báu nào điểm xuyết, nhưng lại khéo léo phác họa ra đường cong mạn diệu của Nữ Đế, khiến cho nghi thái vốn đã cao quý của nàng càng thêm siêu phàm thoát tục.

Nhìn thấy Thẩm Hạo đi vào, vẻ thanh lãnh trên mặt Nữ Đế biến mất không thấy, hiếm thấy lộ ra một nụ cười, đích thân đi xuống đài giai.

Nhìn thấy Nữ Đế cười, các cung nữ trong lòng đều chấn động.

Các nàng bao nhiêu năm đều chưa từng thấy Nữ Đế lộ ra nụ cười.

Bắc Dương Nữ Đế vẫy tay một cái: Các ngươi lui xuống đi.

Vâng, Bệ hạ.

Đợi đến khi cung nữ đi khỏi, Bắc Dương Nữ Đế và Thẩm Hạo bốn mắt nhìn nhau, nàng khẽ gật đầu cười nói: Vương Thiên Sư có thể tới Tiên Đô, lòng Trẫm rất an ủi, đây là may mắn của Bắc Dương ta.

Cả tòa cung điện đều trở nên rạng rỡ hẳn lên.

Thẩm Hạo chắp tay nói: Bệ hạ khách khí rồi.

Hắn cũng không nghĩ tới Nữ Đế vừa lên tiếng đã tâng bốc hắn như vậy.

Bắc Dương Nữ Đế ánh mắt không ngừng đánh giá Thẩm Hạo, trong lòng tràn đầy tò mò.

Nhưng nhìn nửa ngày cũng không nhìn ra nguyên cớ.

Vốn tưởng rằng cảnh giới Thẩm Hạo có thể đột phá nhanh như vậy, định nhiên là kẻ có khí vận nghịch thiên.

Nhưng quan sát kỹ, lại không phát hiện có bất kỳ dị dạng nào.

Bị Nữ Đế nhìn chằm chằm như vậy, Thẩm Hạo cũng không hề yếu thế, ánh mắt cũng quét tới quét lui từ trên xuống dưới.

Nhìn người thì nhìn mặt trước, sau đó nhìn ng. cổ.

Cảm nhận được ánh mắt không kiêng nể gì của Thẩm Hạo, cho dù là tâm cảnh của Bắc Dương Nữ Đế cũng có chút không tiếp nhận nổi.

Còn chưa từng có người nào dám nhìn chằm chằm nàng một cách phóng túng như thế.

Nhưng trong lòng nàng cũng không tức giận, hiện nay trong tứ đại Tiên Triều, chỉ có Bắc Dương Tiên Triều là yếu nhất.

Khó khăn lắm mới xuất hiện một vị La Thiên Thượng Tiên, tất nhiên là phải lôi kéo cho bằng được.

Vì vậy, Bắc Dương Nữ Đế cười nói lảng sang chuyện khác: Vương Thiên Sư, mau mời ngồi.

Nói xong, Nữ Đế liền mời Thẩm Hạo ngồi đối diện với nàng.

Thậm chí còn tự mình châm trà cho Thẩm Hạo, có thể nói tư thái đặt xuống rất thấp.

Trà này là Minh Nguyệt Tiên Trà, Vương Thiên Sư người nếm thử xem thế nào.

Nhìn Minh Nguyệt Tiên Trà này, người đầu tiên Thẩm Hạo nghĩ tới chính là quản gia Quách An của Bách Dư thành Trần Tĩnh ngày trước.

Lúc đầu gã cầm Minh Nguyệt Tiên Trà ra làm màu trước mặt Thẩm Hạo.

Trong chén trà lưu quang dật thải, tiên khí mờ mịt ngưng tụ không tan, hương vị đập vào mũi.

Mùi vị so với Minh Nguyệt Tiên Trà của Quách An trước kia thì

thơm ngon hơn nhiều.

Thẩm Hạo cũng không khách sáo, bưng chén trà lên nhấp một ngụm.

Nước trà vào cổ họng, lập tức cảm giác toàn thân thư thái, Nguyên Thần đều tinh thần phấn chấn.

Hai loại căn bản không cùng một đẳng cấp.

Hắn lập tức hiểu ra, Minh Nguyệt Tiên Trà mà tên Quách An kia uống khẳng định là hàng nhái.

Bệ hạ, Minh Nguyệt Tiên Trà này Vương mỗ cũng từng có may mắn uống qua.

Sao cảm giác lại có chút khác biệt so với loại từng uống trước đây.

Bắc Dương Nữ Đế cười nhạt một tiếng: Vương Thiên Sư có chỗ không biết, đây là Minh Nguyệt Tiên Trà chính tông, chỉ có một cây, sinh trưởng bên cạnh Tẩy Long Trì.

Mà Minh Nguyệt Tiên Trà ban thưởng ngày thường, đều là được trồng ở phía sau Ngự Hoa Viên.

Nếu Vương Thiên Sư thích, một lát nữa ta cho người đưa lên một ít.

Thẩm Hạo cười nói: Vậy thì không cần, con người của ta không rành uống trà, Bệ hạ vẫn là giữ lại từ từ uống đi.

Bắc Dương Nữ Đế: Khéo thật, Trẫm cũng không thích uống trà, giữ lại cũng vô dụng.

Vương Thiên Sư được Thiên Đạo phù hộ, tương lai thành tựu không thể giới hạn, chút lá trà này tính là gì.

Nếu Vương Thiên Sư thích, cây trà Minh Nguyệt Tiên Trà này

cũng có thể tặng cho Vương Thiên Sư.

Đối với Thẩm Hạo, Bắc Dương Nữ Đế đã hạ quyết tâm muốn lôi kéo.

Ý tứ lôi kéo rõ ràng kia của Nữ Đế quả thực muốn nói toạc ra rồi, Thẩm Hạo đương nhiên có thể nhận thấy được ý đồ của nàng.

Nhưng một cây trà, đối với Thẩm Hạo mà nói, cũng không có lực hấp dẫn gì.

Huống chi, cho dù cây trà này có thể sản xuất ra Minh Nguyệt Tiên Trà, khẩu cảm của nó so với các loại lá trà khác có khả năng xác thực là tốt hơn một chút, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Chương 790

Có người gặp được mỹ thực mỹ tửu sẽ điên cuồng tiết ra dopamine, nhưng Thẩm Hạo cũng không phải người tham đồ ham muốn ăn uống, đối với cái này hào vô hứng thú.

Một cái yêu thích duy nhất của Thẩm Hạo chính là mỹ sắc.

Đa tạ ý tốt của Bệ hạ, vô công bất thụ lộc, Vương mỗ thẹn không dám nhận.

Thẩm Hạo xua tay nói.

Thấy Thẩm Hạo xác thực không có hứng thú, Bắc Dương Nữ Đế cũng không cưỡng cầu nữa.

Vì thế, hai người lại tùy ý trò chuyện một hồi về những đề tài râu ria, không khí ngược lại cũng coi như hòa hợp.

Hàn huyên chốc lát, Bắc Dương Nữ Đế khẽ nâng mắt, thật sâu nhìn Thẩm Hạo một cái.

Ngay sau đó, Nữ Đế lấy ra một miếng ngọc giản tinh oánh dịch thấu, tản ra quang mang nhàn nhạt, nhẹ nhàng đặt ở trước mặt Thẩm Hạo.

Miếng ngọc giản này nhìn qua có vẻ khá thần bí.

Đây là.

Thẩm Hạo biết rõ còn cố hỏi.

Nữ Đế khẽ cười một tiếng: Đây là công pháp trước đó đã đáp ứng tặng cho Vương Thiên Sư, chỉ là không nghĩ tới tu vi của Vương Thiên Sư tăng trưởng nhanh như vậy.

Đa tạ Bệ hạ.

Đối với đồ tốt, Thẩm Hạo xưa nay sẽ không cự tuyệt.

Không có làm bộ làm tịch, trực tiếp thu vào không gian.

Nữ Đế lần trước đã nói qua, muốn ban cho hắn Hỗn Độn Tinh Dẫn Thuật , đây chính là công pháp Nữ Đế tu luyện, cường hoành vô cùng.

Là pháp môn tu luyện chủ tu Nguyên Thần.

Những cái khác không nói, Thẩm Hạo chính là Nguyên Thần đủ cường đại.

Nhìn thấy Thẩm Hạo nhận lấy, tâm tình Bắc Dương Nữ Đế lập tức nhẹ nhõm không ít.

Công pháp cũng không thể đơn thuần lấy uy lực lớn nhỏ để bình phẩm tốt xấu ưu liệt.

Trên thực tế, mỗi người cũng không nhất định phải tu hành công pháp cường đại, nhân tố mấu chốt ở chỗ nó có phù hợp với đặc chất và nhu cầu của bản thân hay không.

Bộ công pháp Hỗn Độn Tinh Dẫn Thuật này là do chính Nữ Đế sáng tạo.

Không thể nghi ngờ, bộ công pháp này đối với bản thân Nữ Đế mà nói, không thể nghi ngờ là thích hợp nhất.

Đối với sự lý giải về công pháp, cũng là không ai có thể so sánh nổi.

Một khi Thẩm Hạo có chỗ không biết, sẽ tới tìm nàng, đây cũng là một loại thủ đoạn lôi kéo.

Vương Thiên Sư, trong Hỗn Độn Tinh Dẫn Thuật nếu có chỗ nào không hiểu, có thể tùy thời tới tìm ta.

Nữ Đế cười nói.

Tạ Bệ hạ.

Đây chính là chỗ tốt thực tế, Thẩm Hạo cũng thập phần cảm tạ.

Vương Thiên Sư không cần khách khí, Bắc Dương Tiên Triều hiện nay đang ở thung lũng, khí vận đê mê.

Chính là cần những trụ cột vững vàng như Vương Thiên Sư tới chống đỡ.

Có Vương Thiên Sư ở đây, khí vận của Bắc Dương cũng sẽ ngày càng hưng thịnh.

Có thể nói, Vương Thiên Sư xuất hiện, là Thiên Đạo chiếu cố đối với Bắc Dương, thực là đại hạnh của Bắc Dương.

Nói đến đây, đôi mắt Nữ Đế đều sáng lên.

Sự dị quân đột khởi của Thẩm Hạo, đích xác đã cho Nữ Đế một niềm vui bất ngờ to lớn.

Thật sự là hỉ xuất vọng ngoại.

Vốn dĩ Thẩm Hạo đột phá Thái Ất Kim Tiên, Nữ Đế liền khiếp sợ không thôi.

Không chỉ là Đông Cung Vô Song khiếp sợ, Nữ Đế cũng đồng dạng như thế, chỉ là che giấu rất tốt.

Bất quá Thái Ất Kim Tiên tuy rằng mạnh, nhưng cũng không phải vũ khí hạt nhân, không có ý nghĩa chiến lược.

Nhưng là La Thiên Thượng Tiên thì lại khác, đây mới thực sự là trụ cột cấp bậc chiến lược.

Một cái Tiên Triều có thêm một vị La Thiên Thượng Tiên, uy hiếp kia quả thực không thể so sánh nổi, nói chuyện cũng đủ tự tin.

Giờ này khắc này, trong lòng Nữ Đế cũng vô cùng cao hứng, rất

may mắn vì bản thân lúc đầu đã đầu tư vào Thẩm Hạo.

Tuy rằng lúc đầu thôi diễn Thẩm Hạo, bị phản phệ, Nữ Đế cũng chỉ cảm thấy Thẩm Hạo có hành động nghịch thiên.

Nhưng có thể trưởng thành đến tình trạng hiện tại thì vẫn là vạn vạn lần không nghĩ tới.

Đúng rồi Vương Thiên Sư, hiện nay ngài đã là La Thiên Thượng Tiên rồi, dựa theo quy củ của Bắc Dương Tiên Triều, đãi ngộ cho ngài cũng sẽ là cao nhất.

Nếu như Vương Thiên Sư còn có nhu cầu gì khác, đều có thể nói ra.

Bắc Dương Nữ Đế cười nói.

Nghe vậy, Thẩm Hạo chắp tay nói: Bệ hạ người đừng nói nữa, thật đúng là có một thỉnh cầu.

Nữ Đế lập tức tinh thần tỉnh táo: Vương Thiên Sư cứ nói đừng ngại.

Thẩm Hạo: Nương tử nhà ta, đối với Bệ hạ ngưỡng mộ đã lâu, rất muốn chiêm ngưỡng dung nhan của Bệ hạ một chút, không biết có được hay không.

Bắc Dương Nữ Đế sững sờ, không nghĩ tới yêu cầu của Thẩm Hạo đơn giản như vậy.

Hoàn toàn không vấn đề, lúc nào cũng có thể.

Đa tạ Bệ hạ thành toàn, vậy thì hiến xấu rồi.

Tiếng nói vừa dứt, Thẩm Hạo liền tế ra Thẩm Cung.

Ra đi.

Trong nháy mắt, từng đạo thân ảnh xinh đẹp xuất hiện ở trong đại

điện.

Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Thiền, Tô Quyên, Mạnh Tuyền Cơ, Tống Vĩnh Từ, Tống Vĩnh Trinh, Vọng Thư, Vân Trúc, Văn Nhân Y Y, Vạn Mộ Tuyết, Minh Nguyệt, Cơ Đông Ca, Diệu Lăng, Thải Y.

Nhìn mười lăm đạo thân ảnh xinh đẹp, mỗi người mỗi vẻ, tư dung tuyệt mỹ.

Khá lắm, nhiều nữ nhân như vậy.

Bắc Dương Nữ Đế trực tiếp ngẩn người một chút, hoàn toàn không nghĩ tới.

Vốn dĩ Nữ Đế tưởng rằng Thẩm Hạo chỉ có một đạo lữ, không ngờ thoáng cái tới mười lăm người.

Nhìn về phía ánh mắt Thẩm Hạo, mắt đẹp lóe lên một tia cổ quái.

Địa Tiên Giới thậm chí Yêu Vực, La Thiên Thượng Tiên đều là độc lai độc vãng, đều không có đạo lữ.

Tu sĩ bình thường, cho dù là có đạo lữ, cũng là một người.

Dù sao tài nguyên thứ này rất khan hiếm, thêm một đạo lữ, thêm một người chia sẻ.

Giống như Thẩm Hạo háo sắc như vậy, thực sự là kỳ lạ.

Thảo nào ánh mắt Thẩm Hạo cứ quét tới quét lui trên người nàng.

Bỗng nhiên, trong lòng Nữ Đế khẽ động, cái tên họ Vương này háo sắc ngược lại là chuyện tốt, lôi kéo hắn lại đơn giản.

Nữ quan bên cạnh nàng mỗi người đều thiên tư tuyệt sắc, Thẩm Hạo nếu như thích, tặng cho một trăm tám mươi người cũng không phải là vấn đề.

Cảm nhận được tu vi của chúng nữ, bất quá chỉ là Thiên Tiên

cảnh, Dương Tiên cảnh, Nữ Đế càng thêm tự tin.

Nữ quan bên cạnh nàng tu vi thấp nhất đều là Chân Tiên cảnh, so sánh ra, tư chất kém rất xa.

Chỉ thấy bọn người Tô Ngọc đưa mắt nhìn lại, ánh mắt trong nháy mắt bị Nữ Đế phong hoa tuyệt đại hấp dẫn.

Thân tư nàng yểu điệu, khí chất cao nhã, vô hình trung tản mát ra một loại uy áp như có như không.

Cho dù cỗ uy áp này cũng không phải cố ý nhằm vào các nàng, nhưng khi nó lặng lẽ tràn ra, đám người Tô Ngọc lại vẫn có thể rõ ràng cảm nhận được sự cường đại cùng hạo hãn của nó.

Lại tựa như một ngọn núi cao chọc trời, nặng trĩu đè ở đầu tim, khiến người ta không thở nổi.

Chúng nữ vội vàng chào hỏi: Ra mắt Bệ hạ.

Ngày thường, giống như chúng nữ tu vi bực này đều không có tư cách gặp Nữ Đế.

Nhưng nể mặt Thẩm Hạo, Nữ Đế cũng không có làm giá, mà ngữ khí ôn hòa nói: Đã đều là đạo lữ của Vương Thiên Sư, liền không cần khách khí.

Tạ Bệ hạ.

Chỉ thấy vị Nữ Đế kia hơi ngẩng đầu, môi son khẽ mở, lộ ra một nụ cười đạm nhiên nhưng lại không mất vẻ ung dung hoa quý.

Lần đầu gặp mặt, Trẫm cũng không biết chư vị tột cùng yêu thích vật gì.

Bất quá không sao, Trẫm sai người dẫn các ngươi tiến đến bảo khố xem qua một chút.

Trong bảo khố Bắc Dương Tiên Triều kỳ trân dị bảo vô số, rực rỡ

muôn màu, nếu như có thứ mình thích, cứ việc tùy ý chọn lấy mang đi.

Nói xong, ngay sau đó nàng nhẹ nhàng phất tay áo, động tác ưu nhã mà linh động.

Chỉ nghe được một trận tiếng xé gió nhỏ vang lên, một đạo thân ảnh màu đen như quỷ mị đột ngột xuất hiện ở bên trong đại điện hùng vĩ tráng lệ.

Người tới phảng phất như từ trong bóng tối chậm rãi đi ra, trên người mặc một bộ hắc bào rộng thùng thình đến mức có chút khoa trương.

Bộ hắc bào kia uyển như màn đêm, đem cả người hắn che chắn nghiêm nghiêm thật thật, không có một kẽ hở nào có thể tìm ra.

Nhìn từ xa, chỉ có thể nhìn thấy một đoàn bóng đen đang di chuyển, căn bản không thể nhìn rõ dung mạo chân thật.

Thẩm Hạo dùng thần thức quét qua một chút, phát hiện thế mà nhìn không thấu.

Chương 791

Chứng tỏ bộ hắc bào này là đồ tốt.

Người tới chỉ đứng ở trong đại điện, chờ đợi mệnh lệnh.

Bắc Dương Nữ Đế mặt lạnh như băng cũng không có chút dấu hiệu nào muốn giới thiệu thân phận người tới.

Nàng hơi giơ tay lên, môi son khẽ mở, dùng giọng điệu không thể nghi ngờ trực tiếp ra lệnh nói: Đưa các nàng tiến về bảo khố.

Không được có sai sót.

Tiếng nói vừa dứt, một tên hắc bào nhân cung kính đứng hầu bên cạnh vội vàng ôm quyền đáp: Vâng, Bệ hạ.

Sau đó, liền xoay người làm thủ thế mời về phía những nữ nhân kia của Thẩm Hạo, ra hiệu các nàng đi theo mình cùng nhau tiến đến bảo khố.

Ánh mắt chúng nữ tắc nhìn về phía Thẩm Hạo.

Đi đi.

Nhận được sự tán thành của Thẩm Hạo, chúng nữ lúc này mới gật đầu, chậm rãi đi theo hắc bào nhân rời đi.

Đợi đến khi chúng nữ nhao nhao rời đi, trên dung nhan tuyệt mỹ của Nữ Đế lại hiện ra một nụ cười nhàn nhạt, xoay người nhìn về phía Thẩm Hạo, lần nữa mở miệng nói: À, đúng rồi.

Trước đó Trẫm đã đáp ứng qua muốn ban thưởng cho ngươi, cho ngươi đi tới Tẩy Long Trì.

Vương Thiên Sư, ngươi mau theo Trẫm tới.

Tiếng nói vừa dứt, Thẩm Hạo đứng ở một bên cung kính chắp tay,

đáp lại: Đa tạ Bệ hạ.

Đối với Tẩy Long Trì, vốn dĩ Thẩm Hạo không có hứng thú, nhưng Phượng Xu nói có mùi vị quen thuộc.

Hẳn là một món đồ tốt.

Thẩm Hạo cảm thấy ngược lại có thể đi xem thử một chút.

Chỉ thấy Bắc Dương Nữ Đế nhẹ nhàng vẫy ngọc thủ, bàn tay trắng nõn thon dài vẽ ra một đường vòng cung ưu mỹ giữa không trung.

Thẩm Hạo giống như bị một trận cuồng phong vô hình cuốn đi, trong nháy mắt liền biến mất tại chỗ không thấy tăm hơi.

Phảng phất như chạm vào một loại kết giới thần bí mà cường đại nào đó, giống như xuyên qua một tầng màng mỏng không nhìn thấy, trong nháy mắt liền tiến vào một bí cảnh hoàn toàn khác biệt.

Khi Thẩm Hạo lần nữa mở hai mắt ra, phát hiện chính mình đã đặt mình vào một sơn cốc tiên vụ lượn lờ, như mộng như ảo.

Hắn tình không tự chủ ngẩng đầu lên, nhìn về phía bốn phía.

Lúc này, bầu trời trên đỉnh đầu bày ra một mảnh màu xanh thẳm, tinh oánh dịch thấu, lấp lánh sinh huy.

Mảnh cung điện kia cũng biến mất không thấy.

So với hoàn cảnh vừa nãy, nơi này hiển nhiên đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Thẩm Hạo nhịn không được mở miệng hỏi thăm Bắc Dương Nữ Đế bên cạnh: Bệ hạ, nơi này thoạt nhìn rất kỳ dị, chẳng lẽ chúng ta đã thân ở trong một bí cảnh nào đó.

Bắc Dương Nữ Đế cũng không phủ nhận, trực tiếp thừa nhận.

Xoay người chậm rãi đi về phía trước, Thẩm Hạo cũng đi theo phía sau.

Dọc theo con đường này, hai người đều không nói thêm gì nữa, nhưng giữa lẫn nhau dường như có một loại ăn ý khó tả đang lặng lẽ chảy xuôi.

Không biết từ lúc nào, Nữ Đế đột nhiên mở miệng: Nơi này chính là Tẩy Long Trì.

Thẩm Hạo nhìn quanh bốn phía, cũng không thấy cái hồ nào.

Nơi này dường như không thấy Tẩy Long Trì.

Nữ Đế gật gật đầu, vừa đi vừa êm tai nói: Nơi này là Tẩy Long bí cảnh, Tẩy Long Trì chỉ là thứ quan trọng nhất bên trong, cũng coi là bí mật quan trọng nhất của Bắc Dương.

Linh khí trong Tẩy Long bí cảnh này mạnh gấp mười lần so với ngoại giới.

Mà Tẩy Long Trì mới là trọng yếu nhất.

Tiến vào Tẩy Long Trì không chỉ có thể chữa trị ám thương trong cơ thể, tịnh hóa linh khí.

Chân Tiên cảnh đỉnh phong, ngâm một chút trong Tẩy Long Trì này liền có thể đột phá Kim Tiên.

Thậm chí còn có xác suất cảm ngộ Đại Đạo.

Kim Tiên đột phá Thái Ất Kim Tiên đều có xác suất rất lớn.

Lúc đầu khen thưởng Vương Thiên Sư tiến vào Tẩy Long Trì, chủ yếu chính là cảm thấy Vương Thiên Sư khí vận thâm hậu, nếu như trải qua Tẩy Long Trì tẩy lễ, rất có cơ hội đột phá Thái Ất Kim Tiên.

Chỉ là không nghĩ tới, phúc trạch của Vương Thiên Sư thâm hậu, hoàn toàn vượt ra khỏi tưởng tượng của Trẫm.

Bất tri bất giác, đã trưởng thành thành một cây đại thụ che trời.

Ngay tại lúc nói đến đây, đôi mắt đẹp của Bắc Dương Nữ Đế không tự chủ được nhìn về phía Thẩm Hạo.

Trong ánh mắt của nàng, ẩn ẩn toát ra một tia hâm mộ khó mà che giấu.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo vẫn luôn giữ vẻ trấn định tự nhược mẫn cảm nhận ra ánh mắt Nữ Đế nhìn tới.

Hắn khẽ cười một tiếng, ngữ khí nhẹ nhõm đáp lại: Bất quá là chút may mắn mà thôi, thực sự không đáng nhắc tới.

Nữ Đế sững sờ, nhịn không được cười một tiếng: Vương Thiên Sư ngươi thật sự là quá khiêm tốn, nếu ngươi nói đây là may mắn, vậy Trẫm tính là cái gì.

Đế quân của tứ đại Tiên Triều lại tính là cái gì.

Ở trước mặt ngươi cũng phải cam bái hạ phong.

Đúng lúc này, Nữ Đế dừng lại một lát, nàng hơi nghiêng người, nói tiếp: Vương Thiên Sư, cự ly đến Tẩy Long Trì vẫn còn một đoạn đường không ngắn.

Chúng ta phải tăng tốc thôi.

Nói xong, Nữ Đế lẳng lặng nhìn chăm chú vào Vương Thiên Sư, dường như đang chờ mong sự đáp lại của hắn.

Thẩm Hạo nghe vậy, không chút do dự gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý đề nghị của Nữ Đế.

Hắn nói to: Được.

Nữ Đế thấy thế, khóe miệng khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười khó phát giác, sau đó thân ảnh biến mất tại chỗ, tốc độ nhanh như quang ảnh.

Lần này, Nữ Đế cũng không mang theo Thẩm Hạo, mà là một mình đi trước, tốc độ phi thường nhanh.

Sở dĩ như thế, Bắc Dương Nữ Đế cũng có ý tứ muốn thăm dò Thẩm Hạo một chút.

Tuy rằng cảm nhận được Thẩm Hạo là La Thiên Thượng Tiên, nhưng thực lực cụ thể thế nào thì không được biết.

Khi nhìn thấy Thẩm Hạo không nhanh không chậm đi theo mình, Nữ Đế tăng nhanh tốc độ.

Nhưng theo thời gian trôi qua, Nữ Đế khiếp sợ không thôi, mặc kệ nàng gia tăng tốc độ thế nào, Thẩm Hạo từ đầu đến cuối vẫn không nhanh không chậm đi theo nàng.

Cho dù hiện tại thực lực nàng không bằng trước kia, nhưng mảng tốc độ này, cũng là treo lên đánh Đế quân các Tiên Triều khác.

Chỉ là không nghĩ tới, tốc độ của Thẩm Hạo thế mà còn nhanh hơn nàng.

Thậm chí, Nữ Đế cảm thấy Thẩm Hạo còn chưa dùng toàn lực.

Đồng thời, Bắc Dương Nữ Đế cũng cảm nhận được pháp lực của Thẩm Hạo, không có nửa điểm hư phù, thậm chí so với nàng còn muốn tinh thuần hơn, tuyệt đối không phải dựa vào cắn thuốc các loại để tăng lên.

Phảng phất như tu luyện lắng đọng nhiều năm vậy.

Điều này khiến Nữ Đế khiếp sợ, tu vi tăng lên nhanh như vậy, căn cơ còn thâm hậu như vậy.

Làm sao làm được chứ.

Nữ Đế khiếp sợ, Thẩm Hạo cũng có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới cái Tẩy Long Trì này còn rất lớn.

Bất quá bí cảnh này sau này cũng là của Thẩm Hạo rồi, muốn vào thì vào.

Bất tri bất giác, một canh giờ trôi qua.

Thẩm Hạo phảng phất như sợ lạc đường, vẫn luôn đi theo Nữ Đế.

Cuối cùng, Nữ Đế thậm chí dùng tới tiên khí tăng tốc độ, nhưng y nguyên bị Thẩm Hạo miểu sát thành cặn bã.

Điều này làm cho Nữ Đế một trận khí nỗi, nàng thế mà phát hiện ở trước mặt tốc độ của Thẩm Hạo nàng cái gì cũng không phải.

Lập tức cũng thả chậm tốc độ.

Nữ Đế đột nhiên thả chậm tốc độ, làm cho Thẩm Hạo không kịp trở tay.

Một cái chớp mắt lại là hơn vạn dặm.

Đợi hoàn hồn, đã chạy ra ngoài mấy vạn dặm rồi.

Nhìn Nữ Đế vẫn còn ở phía sau, Thẩm Hạo xấu hổ ngừng lại.

Đợi đến khi Nữ Đế đuổi tới, Thẩm Hạo nghi hoặc nói: Bệ hạ, vừa rồi khả năng trượt chân.

Nữ Đế lông mày nhướng lên, nhắm mắt nói: Sắp đến rồi.

Đối với việc Thẩm Hạo làm màu như thế, Nữ Đế cũng là một trận im lặng, tên La Thiên Thượng Tiên này sao lại không giống bình thường.

Đồng thời cũng kinh thán tốc độ của Thẩm Hạo.

Bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, mắt đẹp lóe lên một tia khiếp sợ.

Nhịn không được hỏi: Đây là Càn Khôn Độn Pháp.

Vương Thiên Sư có phải ngươi đã tu luyện Càn Khôn Độn Pháp hay không.

Đối với việc Nữ Đế biết công pháp này, Thẩm Hạo cũng không ngoài ý muốn, dù sao thân là Bắc Dương Nữ Đế kiến thức khẳng định không yếu.

Vì vậy, cũng liền trực tiếp thừa nhận.

Chương 792

Nữ Đế thật là tinh mắt, không sai, ta tu luyện chính là Càn Khôn Độn Pháp.

Thẩm Hạo cười nói.

Bắc Dương Nữ Đế trừng lớn mắt, khó có thể tin nhìn Thẩm Hạo trước mắt, trong lòng nhấc lên sóng to gió lớn.

Nàng đối với bộ công pháp Càn Khôn Độn Pháp này có thể nói là quen thuộc không thể quen thuộc hơn.

Công pháp này yêu cầu đối với thể chất phi thường cao.

Yêu cầu người tu luyện cụ bị cường độ thể chất cực cao mới có thể nhập môn.

Muốn tu luyện thành công không chỉ có thiên phú là còn xa mới đủ, quan trọng hơn là cảnh giới càng cao, yêu cầu thể chất càng mạnh.

Đại bộ phận người thể chất đều không làm được.

Nếu không có được thể chất rất mạnh, mặc cho thiên phú xuất chúng thế nào, cũng khó có thể bước lên con đường tu luyện này.

Có thể tu luyện thành Càn Khôn Độn Pháp tầng thứ nhất đã là lông phượng sừng lân, về phần tầng thứ ba, trước giờ đều cho là truyền thuyết.

Nhưng làm cho Bắc Dương Nữ Đế vạn vạn không nghĩ tới chính là, Thẩm Hạo đứng trước mặt mình thế mà không chỉ là La Thiên Thượng Tiên, thậm chí còn có thể tu luyện độn pháp cao thâm như Càn Khôn Độn Pháp.

Cũng chính là nói, Thẩm Hạo thế mà lại là Pháp Thể song tu.

Phải biết rằng, Pháp Thể song tu là việc cực kỳ gian nan, đại đa số người cả đời đều chỉ có thể chuyên chú vào một thứ trong đó, sơ sẩy một chút liền sẽ sôi hỏng bỏng không.

Mà Thẩm Hạo lại có thể đạt được thành tựu kinh người như thế ở cả hai lĩnh vực pháp thuật và nhục thể tu hành, đặc biệt là thực lực Thể tu của hắn thế mà cũng chút nào không yếu.

Tốc độ của Thẩm Hạo hiển nhiên đã tu luyện đến Càn Khôn Độn Pháp tầng thứ ba.

Muốn tu luyện tới tầng thứ ba, vậy thì yêu cầu thể chất càng là cường hoành vô cùng.

Có thể so với thượng phẩm tiên khí, đánh đều đánh không động, cho dù là yêu thú cũng khó có nhục thể mạnh như vậy.

Tại Địa Tiên Giới này, Nữ Đế còn chưa nhìn thấy qua.

Hôm nay coi như là mở rộng tầm mắt.

Cho dù Nữ Đế đã gặp qua quá nhiều thiên kiêu, cũng không có ai trâu bò như Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo càng trâu bò, Nữ Đế càng muốn lôi kéo Thẩm Hạo.

Hồi lâu đều nói không ra lời.

Thẩm Hạo cũng không biết Nữ Đế trong lòng chấn hám, trong lòng Thẩm Hạo, Nữ Đế cái gì chưa thấy qua.

Huống hồ, Thẩm Hạo cũng không cảm thấy thể chất của mình trâu bò bao nhiêu.

Căn cứ Phượng Xu nói, thể chất của hắn so với Tiên Thiên Thần Thai Linh, Thần Thú thì kém quá xa.

Cho nên Thẩm Hạo vẫn là rất khiêm tốn.

Đã biết tốc độ không phải đối thủ của Thẩm Hạo, Nữ Đế liền cũng không so bì nữa.

Ngược lại trở nên nhàn nhã hẳn lên.

Bay hơn mười phút, Nữ Đế vẫn luôn không hé răng.

Trong lòng lại đang điên cuồng chuyển động.

Chính là nghĩ xem làm thế nào lôi kéo Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo cường đại như vậy, Nữ Đế thật sự quá cần rồi.

Bắc Dương nếu có sự tồn tại của Thẩm Hạo, vậy thì khí vận của Bắc Dương Tiên Triều liền sẽ chậm rãi khôi phục.

Gánh nặng đè trên người Nữ Đế cũng sẽ giảm bớt.

Thế nhưng dùng điều kiện gì để lôi kéo, cái này làm cho Nữ Đế có chút khổ não.

Thẩm Hạo trước mắt, đan dược công pháp dường như cái gì cũng không thiếu.

Huống hồ Thẩm Hạo đột phá một đường đi lên đều không nhận được sự giúp đỡ của Bắc Dương Tiên Triều.

Vì vậy, Thẩm Hạo đối với Bắc Dương Tiên Triều cũng tịnh không có cảm tình gì.

Không có tình cảm ràng buộc, đây mới là phiền toái nhất.

Cảnh giới La Thiên Thượng Tiên này, muốn lôi kéo vẫn là rất khó.

Nhưng nghĩ nửa ngày, dường như cũng không nghĩ ra biện pháp tốt gì.

Nhìn Thẩm Hạo vẫn luôn giữ khoảng cách ba trượng với mình, Bắc Dương Nữ Đế đột nhiên nhớ tới mười lăm nữ nhân của Thẩm Hạo.

Nếu như dùng nữ nhân lôi kéo thì sao.

Bắc Dương Tiên Triều cái khác không có, nữ nhân ngược lại không thiếu.

Nghĩ đến đây, Bắc Dương Nữ Đế bỗng nhiên cảm thấy có chút sỉ nhục.

Nàng lúc trước lực áp tam đại Đế quân, đó là cỡ nào ý khí phong phát.

Nay cư nhiên cần dựa vào mỹ sắc đi lôi kéo một La Thiên Thượng Tiên.

Sự kiêu ngạo trong nội tâm khiến Nữ Đế cảm thấy xấu hổ.

Nhưng vừa nghĩ tới tình cảnh và áp lực mà Bắc Dương Tiên Triều đang phải đối mặt, Bắc Dương Nữ Đế lại có chút bất lực.

Lúc trước nàng lợi dụng khí vận của Bắc Dương Tiên Triều cưỡng ép đột phá, kết quả thất bại.

Hậu quả chính là nàng bị thương, cảnh giới rơi xuống tới La Thiên Thượng Tiên trung kỳ.

Khí vận của Bắc Dương Tiên Triều cũng giảm bớt một nửa, dẫn đến tai họa không ngừng.

Thậm chí hiệu quả của Tẩy Long Trì cũng yếu hơn trước kia rất nhiều, dẫn đến không cách nào khởi dụng lần nữa.

Cũng vì vậy, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên của Bắc Dương Tiên Triều càng ngày càng ít.

Không ít thành trì, tiên linh khoáng sản mạch đều bị ba Tiên Triều khác chia cắt.

Cho dù Bắc Dương Nữ Đế có lòng trọng chấn đỉnh phong của Bắc Dương Tiên Triều, nhưng đối mặt hiện thực cũng không thể

không cúi đầu.

Đúng lúc này, Thẩm Hạo đột nhiên nhìn thấy cách đó không xa, tử khí mờ mịt, uyển như hình rồng.

Xung quanh tiên vụ tràn ngập, có cỗ cảm giác ấm áp.

Xung quanh kỳ hoa dị thảo đẹp không sao tả xiết, một cây trà màu bạc dị thường cao lớn.

Cao tới mấy chục mét, cành lá rậm rạp, kín không kẽ hở.

Trốn dưới cây trà, ánh nắng đều chiếu không vào.

Lá trà phiếm ra linh quang nhàn nhạt, mùi thơm ngát của trà từng trận đập vào mũi.

Lần đầu tiên nhìn thấy cây trà này, Thẩm Hạo đều có chút ngoài ý muốn, cư nhiên lớn như vậy.

Chẳng lẽ chính là cây Minh Nguyệt Tiên Trà.

Nhịn không được hỏi: Bệ hạ, phía trước có phải là Tẩy Long Trì.

Bắc Dương Nữ Đế giải thích nói: Không sai, nơi này chính là Tẩy Long Trì.

Cây trà kia chính là Minh Nguyệt Tiên Trà.

Vương Thiên Sư nếu là thích, có thể tùy ý hái lấy.

Thẩm Hạo: Đa tạ Bệ hạ mỹ ý, bất quá quân tử không đoạt cái tốt của người khác.

Bắc Dương Nữ Đế cũng không ngoài ý muốn, Minh Nguyệt Tiên Trà này uống vào có thể cảm ngộ Đại Đạo, nhưng đến La Thiên Thượng Tiên thì hiệu quả đã yếu đi rất nhiều.

Vương Thiên Sư, nơi tử khí bốc lên kia, chính là Tẩy Long Trì.

Nói rồi dẫn đầu một bước đi tới.

Thẩm Hạo theo sát phía sau.

Rất nhanh, liền nhìn thấy một chỗ ôn tuyền cực lớn.

Diện tích không nhỏ, to bằng mấy trăm cái sân bóng.

Mặt nước phiếm hồng, liên tục sủi bọt.

Chương 793

Bắc Dương Nữ Đế: Tẩy Long Trì nơi này, lúc đầu đều là dành cho những người lập đại công của Bắc Dương Tiên Triều, chỉ cần Chân Tiên cảnh trở lên liền có thể tới nơi này ngâm, để trợ giúp bọn hắn đột phá Kim Tiên cảnh.

Bất quá về sau bởi vì một số nguyên nhân, dẫn đến hiệu quả Tẩy Long Trì này giảm yếu, chỉ có thể tạm thời buông tha mở ra.

Nói xong, Bắc Dương Nữ Đế liền giơ ngọc thủ thon dài lên nhẹ nhàng vẫy một cái, khẽ điểm vài cái trong hư không.

Đột nhiên, phảng phất có một cỗ sức mạnh thần bí mà cường đại bị xúc phát, một loại trận pháp cổ lão mà ẩn bí lặng lẽ khởi động.

Sát na gian, một đạo quang mang chói mắt lóa mắt chợt lấp lóe, nơi đạo quang mang này đi qua, thiên địa chung quanh thế mà cũng theo đó bắt đầu chậm rãi chuyển động, giống như một cái lốc xoáy khổng lồ đang dần dần hình thành.

Theo quang mang và thiên địa chuyển động càng phát ra kịch liệt, cái Tẩy Long Trì khổng lồ vốn bình tĩnh vô cùng kia thế mà bắt đầu nứt ra từ bộ phận trung tâm, giống như bị một cây búa lớn vô hình bổ ra vậy.

Nước hồ nhanh chóng tách ra hai bên, hiển lộ ra cảnh tượng ẩn sâu dưới đáy hồ.

Định thần nhìn lại, chỉ thấy cảnh sắc đáy hồ kia uyển như một ngọn núi nhỏ nhắn xinh xắn, thế núi dốc đứng hiểm trở, quái thạch lởm chởm.

Tại sườn núi của ngọn núi, thình lình xuất hiện một cái sơn động

u thâm.

Cái sơn động này cũng không phải không hề trở ngại mà hiện ra trước mắt mọi người, mà là bị một tầng kết giới đỏ tươi như máu ngăn cản nghiêm mật.

Kết giới kia tản ra quang mang màu đỏ, Thẩm Hạo cũng nhìn không rõ tình huống bên trong.

Bắc Dương Nữ Đế hơi quay đầu lại, đôi mắt đẹp như nước mùa thu khẽ chuyển động, ánh mắt rơi vào trên người Thẩm Hạo đang đứng bên cạnh.

Nàng khẽ mở đôi môi mỏng, thanh âm thanh thúy mà ôn hòa: Vương thiên sư, Tẩy Long Trì đích thực nằm ngay sau kết giới này, hãy cùng trẫm tiến vào đi.

Thẩm Hạo chắp tay thi lễ, vẻ mặt cung kính đáp lời: Đa tạ bệ hạ.

Có được cơ hội tiến vào Tẩy Long Trì thực sự là vinh hạnh của ta.

Đã thấy Nữ Đế nhiệt tình như vậy, Thẩm Hạo đương nhiên sẽ không từ chối.

Nói xong, hắn đi sát theo sau Bắc Dương Nữ Đế, bay về phía kết giới.

Khi hai người chậm rãi bước vào trong kết giới, vừa mới đặt chân vào động phủ bên trong, Thẩm Hạo lập tức cảm thấy một luồng nhiệt lượng nóng bỏng vô cùng, tựa như thủy triều cuộn trào mãnh liệt ập vào mặt.

Điều này khiến Thẩm Hạo khá bất ngờ, với thể chất của hắn mà lại có thể cảm nhận rõ ràng luồng khí tức thiêu đốt này, quả thực khiến người ta phải suy ngẫm.

Ngước mắt nhìn lên, toàn bộ bên trong động phủ đều bị luồng

nhiệt lượng này chiếu rọi, hiện ra một màu đỏ rực chói mắt, phảng phất như đang đứng giữa biển lửa hừng hực cháy.

Thẩm Hạo đi theo Bắc Dương Nữ Đế vừa qua một khúc cua, chỉ thấy cách đó không xa phía trước có một cái ao khổng lồ nằm ngang ở đó.

Nước trong ao giống như nước sôi sùng sục, không ngừng cuộn trào dao động, thỉnh thoảng còn nổi lên từng chuỗi bọt khí, kèm theo những tiếng ùng ục vang vọng.

Hơn nữa, màu nước cũng đỏ rực, uyển như nham thạch nóng chảy.

Trong ao, bọt nước văng lên rất cao, mang theo từng trận sương mù lan tỏa bốn phía, khiến cả không gian tràn ngập bầu không khí vừa nóng bức vừa mờ ảo.

Thấy cảnh này, Thẩm Hạo mới hiểu tại sao bầu trời phía trên Tẩy Long Trì lại có tử khí mờ mịt.

Hóa ra đều là do thứ nước đỏ rực sôi sục này bốc hơi lên.

Cảm nhận từng đợt sóng nhiệt cuồn cuộn, Thẩm Hạo có chút nghi hoặc.

Thứ này ngâm kiểu gì.

Chẳng lẽ nhảy vào.

Nghĩ đến đây, hắn theo bản năng nhìn sang Nữ Đế bên cạnh.

Chỉ thấy gò má vốn trắng nõn như tuyết của Nữ Đế giờ phút này bị ánh đỏ chiếu rọi trở nên thông hồng, giống như đang thẹn thùng.

Nếu Nữ Đế nhảy vào Tẩy Long Trì, làn da kiều nộn kia e rằng trong nháy mắt sẽ bị bỏng đỏ mất thôi.

Chỉ tưởng tượng cái hình ảnh đó thôi, Thẩm Hạo đã cảm thấy

chắc chắn sẽ rất thú vị.

Làn da trắng như tuyết kia mà bị bỏng đỏ lên thì.

Lúc này, bên tai Thẩm Hạo truyền đến thanh âm của Phượng Xu: Hừ, thảo nào cái Tẩy Long Trì này có thể khôi phục thương thế, tịnh hóa linh khí, còn có thể giúp một số con sâu cái kiến cảm ngộ đại đạo, nguyên lai là như thế.

Thẩm Hạo nghi hoặc hỏi: Nàng biết nguyên nhân bên trong.

Đương nhiên biết.

Vừa rồi bị kết giới chắn nên không rõ, hiện tại vào rồi, cảm ứng vô cùng rõ ràng, tự nhiên biết được manh mối ở đây.

Thảo nào khi đến Bắc Dương Tiên Triều ta đã cảm ứng được khí tức quen thuộc, ban đầu còn không nhớ ra là gì.

Không ngờ dưới đáy Tẩy Long Trì này lại ẩn giấu nội đan của con rồng ngu xuẩn kia.

Nhìn thấy con rồng xuẩn ngốc đó có kết cục như ngày hôm nay, trong lòng ta đừng nhắc tới có bao nhiêu thư thái.

Đúng là báo ứng a.

Phượng Xu trợn mắt, vẻ mặt đầy phẫn hận, bộ dạng nghiến răng nghiến lợi của nàng phảng phất như muốn trút hết mọi bất mãn trong lòng ra ngoài.

Ngay cả ngữ khí khi nói chuyện cũng mang theo một loại cảm giác thống khoái khó kìm nén.

Điều này khiến Thẩm Hạo có chút bất ngờ, xem ra hai bên khẳng định có thù oán.

Ý của nàng là dưới đáy Tẩy Long Trì này có Long Châu.

Ngươi gọi là Long Châu cũng không vấn đề gì.

Năm đó con rồng xuẩn ngốc này giúp người khác đối phó ta, không ngờ sau khi tự bạo, Long Châu lại rơi xuống Địa Tiên Giới, cũng là đáng đời.

Hừ, loài rồng phế vật này, ở Thái Cực Giới trên Thượng Tứ Tầng Thiên thì phụ thuộc vào Thiên Đình.

Khí vận Thiên Đình mạnh thì thực lực hắn càng mạnh.

Thiên Đế chết rồi, Thiên Đình loạn thành một đống, khí vận mất hết, hắn cũng theo đó mà đi đời nhà ma.

Giờ đây rớt xuống Địa Tiên Giới chỉ còn lại Long Châu, đây chính là hậu quả của việc dựa dẫm vào kẻ khác.

Long Châu trốn ở Tẩy Long Trì này, ta đoán chừng vẫn là muốn gửi gắm hy vọng vào khí vận của Bắc Dương Tiên Triều, hoặc là muốn mượn khí vận của Bắc Dương Tiên Triều để khôi phục ý thức đi.

Đúng là phế vật.

Nghe giọng điệu sướng rơn của Phượng Xu, Thẩm Hạo nói: Đáng tiếc con rồng này không có năng lực trọng sinh của Phượng Hoàng tộc các nàng.

Ngươi không hiểu, Long Châu này hấp thu khí vận tiên triều càng nhiều thì ý thức càng có thể giác tỉnh.

May mà khí vận của Bắc Dương Tiên Triều này không ra sao.

Chi bằng ngươi luyện hóa Long Châu đi, đối với cảnh giới và thể chất của ngươi đều có sự trợ giúp rất lớn.

Phượng Xu cổ hoặc.

Nghe vậy, Thẩm Hạo lập tức động tâm.

Một con rồng cùng cấp bậc với Phượng Xu, Long Châu khẳng định cũng rất ngưu bức.

Thứ này nếu luyện hóa được, Thẩm Hạo chắc chắn sẽ sướng tê người.

Không cần Phượng Xu dụ dỗ, Thẩm Hạo cũng đã định bụng sẽ lấy nó.

Tuy nhiên, diễn kịch vẫn phải diễn cho trót, Thẩm Hạo giả vờ do dự một chút: Được, vì Phượng Xu, mối thù này ta giúp nàng báo.

Đa tạ.

Phượng Xu cảm kích nói.

Đúng lúc này, Nữ Đế ở bên cạnh cắt ngang dòng suy nghĩ của Thẩm Hạo, nói: Vương đạo hữu, chỉ cần nhảy vào Tẩy Long Trì này là được.

Thẩm Hạo hỏi lại: Nhảy xuống là được.

Không có yêu cầu nào khác sao.

Không có.

Nữ Đế lắc đầu nói.

Nói xong, đôi mắt đẹp nhìn Thẩm Hạo, ra ý bảo hắn nhảy xuống.

Thấy Nữ Đế hoàn toàn không có ý định rời đi, Thẩm Hạo có chút không hài lòng.

Thế này không phải cản trở hắn tìm Long Châu sao.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo chẳng nói chẳng rằng, cởi sạch quần áo trên người.

Nhưng hắn không vội nhảy xuống dung nham ngay mà bắt đầu làm động tác khởi động.

Nhìn thấy cảnh này, đầu óc Nữ Đế ong ong.

Cái tên Vương Lão Cát này có bệnh à.

Nhảy cái Tẩy Long Trì mà lắm trò thế.

Mắt cũng không sạch sẽ nổi nữa rồi.

Mắt không thấy tâm không phiền, thân ảnh nàng lóe lên, biến mất tại chỗ.

Nữ Đế đi rồi, không còn ai vướng víu, Thẩm Hạo liền thực hiện một cú lộn mèo 720 độ trên không trung rồi nhảy tũm vào dung nham.

Vừa nhảy vào dung nham, toàn thân nóng rực, giống như tắm nước sôi trăm độ vậy.

May mà nhục thể của Thẩm Hạo đủ cường đại, không hề hấn gì.

Chỉ mất một phút, hắn liền thích ứng được.

Còn đừng nói, trải qua sự tẩy lễ của Tẩy Long Trì, Thẩm Hạo cảm giác nhục thân dường như đang ẩn ẩn tăng cường.

Chương 794

Giờ khắc này, Thẩm Hạo như cá gặp nước, lăn lộn qua lại trong Tẩy Long Trì.

Danh hiệu Tiểu Bạch Long trong sóng nước đâu phải để chém gió.

Phượng Xu lúc này lên tiếng: Đừng nghịch nữa, tìm Long Châu trước đã.

Yên tâm, thứ ta đã nhắm trúng thì chạy không thoát đâu.

Thẩm Hạo cười hắc hắc.

Long Châu chính là đồ tốt, Thẩm Hạo đã biết thì sẽ không để nó lọt lưới.

Thế là, thân ảnh hắn lóe lên, lặn xuống dưới đáy Tẩy Long Trì.

Rất nhanh đã chạm đáy, nhưng dùng thần thức quét nửa ngày, Thẩm Hạo chẳng thấy cọng lông nào.

Hắn bèn hỏi: Này Phượng Xu, nàng có tìm được vị trí Long Châu không.

Phượng Xu đáp: Không tìm được, ta chỉ có thể cảm ứng được khí tức của nó, nhưng tìm Long Châu vẫn rất khó khăn.

Loài rồng súc sinh này còn có một năng lực, đó là giỏi ẩn giấu chính mình.

Rồng có thể lớn có thể nhỏ, có thể bay lên có thể ẩn đi. lớn thì gọi mây phun mù, nhỏ thì ẩn giới tàng hình. bay lên thì phi đẳng giữa vũ trụ, ẩn đi thì tiềm phục trong sóng biếc.

Đặc biệt là ở trong nước, đó càng là địa bàn của nó.

Không tìm thấy cũng là điều dễ hiểu.

Thẩm Hạo nhíu mày: Vậy không tìm thấy chẳng phải đi công cốc à.

Phượng Xu: Cái đó phải xem cơ duyên và tạo hóa của ngươi, dù sao ta đã nói cho ngươi thông tin đại khái rồi.

Thẩm Hạo: Chẳng lẽ không có cách nào khác.

Phượng Xu: Cũng không phải là không có.

Thẩm Hạo vội hỏi: Ồ, cách gì.

Long tộc sở hữu một loại bí pháp độc đáo, nghe nói chỉ cần nắm được bí pháp này, liền có thể định vị chuẩn xác phương vị của Long Châu.

Nói đến đây, khóe miệng Phượng Xu hơi nhếch lên, trong mắt xẹt qua một tia giảo hoạt, tiếp tục nói: Ngươi hoàn toàn có thể bắt một con Cự Long tới, sau đó bức bách nó vận dụng bí pháp này giúp ngươi tìm kiếm Long Châu.

Đương nhiên, nếu con rồng đó dám không nghe lệnh, vậy cũng không cần khách khí, trực tiếp rút gân rồng của nó là được.

Lời nói của nàng lộ ra một cỗ hưng phấn, hiển nhiên chỉ cần Thẩm Hạo hành hạ Long tộc là nàng cao hứng.

Nghe vậy, Thẩm Hạo lập tức vui vẻ.

Lần trước tại Ngọc Bàn bí cảnh, Thẩm Hạo vừa khéo làm thịt một con Thanh Long.

Đối với bí pháp của Long tộc, hắn thật sự có biết.

Đã có cách rồi, Thẩm Hạo cũng không rối rắm nữa.

Tuy nhiên hắn không vội vã đi tìm Long Châu ngay, mà định đợi sau khi rời khỏi Tẩy Long Trì, nhân lúc Nữ Đế không có mặt sẽ lẻn vào tìm sau.

Dù sao cái Tẩy Long Trì này, Thẩm Hạo lợi dụng không gian hoàn toàn có thể muốn vào là vào.

Tuy nhiên để thuận tiện cho lần sau vào có thể tìm đúng vị trí, Thẩm Hạo để lại một cái ấn ký dưới đáy Tẩy Long Trì.

Mọi chuyện Phượng Xu đều nhìn thấy, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Chỉ cần Thẩm Hạo có thể tìm được Long Châu là được.

Trong Tẩy Long Trì, Thẩm Hạo lẳng lặng ngâm mình, thời gian lặng lẽ trôi qua.

Khoảng chừng một khắc đồng hồ sau, chỉ thấy hắn chậm rãi đứng dậy, bước ra khỏi nước.

Điều khiến Thẩm Hạo thất vọng là, mặc dù Tẩy Long Trì này được đồn đại thần hồ kỳ thần, nhưng đối với hắn lại dường như chẳng phát huy chút tác dụng nào.

Giống như gân gà, vô vị.

Hắn lập tức nói với Phượng Xu: Đợi ra ngoài, ta sẽ nghĩ cách tìm một con rồng.

Đối với việc bắt rồng, Thẩm Hạo vẫn có tâm đắc, dù sao ai có thể cự tuyệt sự dụ hoặc của một con rồng chứ.

Ừm, vậy thì tốt, bất kể thế nào, Long Châu này nhất định phải trừ bỏ cho ta.

Phượng Xu bất bình nói.

Yên tâm, chuyện đã hứa với nàng ta nhất định sẽ làm được.

Thẩm Hạo vẻ mặt nghiêm túc nói.

Nói xong, hắn liền mặc quần áo vào.

Ngay sau đó Thẩm Hạo bước ra khỏi động phủ Tẩy Long Trì.

Bên ngoài động, gió nhẹ phớt qua khuôn mặt, xua đi không ít cảm giác nóng bức.

Còn Bắc Dương Nữ Đế thì đang lẳng lặng đứng giữa hư không, đưa lưng về phía Thẩm Hạo, thân ảnh thướt tha yểu điệu tản ra mị lực động lòng người.

Mái tóc đen nhánh dài chạm đến bờ mông cong vút, phải nói là rất đẹp.

Chỉ thấy Nữ Đế mặt trầm như nước, không chút biểu cảm, tựa như hết thảy thế gian này đều không thể lay động trái tim băng lãnh của nàng.

Nàng nhẹ nhàng nâng ngọc thủ, tùy ý phất một cái, một đạo quang mang thần bí nháy mắt từ trong tay nàng bắn ra.

Ngay sau đó, mặt hồ vốn bình tĩnh như gương bắt đầu nổi lên từng tầng gợn sóng.

Trong nháy mắt, mặt hồ như bị một bàn tay vô hình khổng lồ khuấy động, sóng to gió lớn nổi lên, cuốn về phía động phủ.

Không bao lâu sau, toàn bộ động phủ liền hoàn toàn biến mất dưới làn nước.

Sau khi mọi thứ khôi phục như cũ, Bắc Dương Nữ Đế mới hỏi: Vương thiên sư vì sao không ngâm thêm một chút thời gian.

Thẩm Hạo đáp: Một khắc đồng hồ đã đủ rồi, có ngâm thêm cũng là lãng phí thời gian, Tẩy Long Trì đối với ta mà nói đã không còn hiệu quả quá lớn.

Ừm, cũng phải.

Bắc Dương Nữ Đế cũng không bất ngờ.

Với thực lực hiện giờ của Thẩm Hạo, Tẩy Long Trì này quả thực tác dụng không lớn.

Cho dù là bản thân Nữ Đế hiện tại ngâm trong Tẩy Long Trì cũng không có hiệu quả gì nhiều.

Tuy nhiên, lúc trước đã đáp ứng cho Thẩm Hạo vào Tẩy Long Trì một chuyến, Nữ Đế tự nhiên phải thực hiện lời hứa này.

Nhìn về phía cây Minh Nguyệt Tiên Trà cách đó không xa, Nữ Đế phất tay một cái, vô số lá trà liền bay ngay ngắn vào trong hộp ngọc.

Vương thiên sư, không có gì tốt để chiêu đãi, chỗ Minh Nguyệt Tiên Trà này tặng cho ngươi.

Đa tạ bệ hạ.

Thẩm Hạo cũng không từ chối.

Ừm, Vương thiên sư thích là tốt rồi.

Chỉ cần là bệ hạ cho, ta đều thích.

Thẩm Hạo cười nói.

Nghe vậy, Nữ Đế ừ một tiếng, liền bay đi trước.

Vừa rồi bị hành vi cởi đồ của Thẩm Hạo làm cho kinh ngạc, tên này quả nhiên háo sắc vô cùng.

Trong lòng Nữ Đế ẩn ẩn có chút hối hận, hối hận vừa rồi không rời đi sớm một chút.

Nếu là thời kỳ đỉnh phong mà Thẩm Hạo dám làm loạn như vậy, Nữ Đế nhất định sẽ giáo huấn một trận.

Nhưng hiện tại đang là lúc cần dùng người, mặc dù biết Thẩm Hạo vô lễ, cũng chỉ có thể giả vờ không biết, nhẫn nhịn cho qua.

Cứ như vậy, Thẩm Hạo và Nữ Đế hai người một trước một sau

rời khỏi Tẩy Long Trì.

Lúc trở về, Nữ Đế cũng không vội vã, đạp mây trắng ung dung tự tại.

Bay được một lúc, Bắc Dương Nữ Đế vì để xua tan không khí lúng túng, cũng là vì muốn lôi kéo Thẩm Hạo, bèn nói: Vương thiên sư đối với Hỗn Độn Tinh Dẫn Thuật còn có chỗ nào không hiểu không.

Thẩm Hạo: Tạm thời vẫn chưa xem, trước mắt còn chưa có gì không hiểu.

Ừm, cũng tốt, sau này nếu có chỗ nào không hiểu, tùy thời có thể tới tìm trẫm.

Bắc Dương Nữ Đế nói.

Đa tạ bệ hạ.

Không sao, Vương thiên sư là trụ cột của Bắc Dương Tiên Triều, đây đều là chuyện nên làm.

Bắc Dương Nữ Đế miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

Nói đến đây, nàng dừng lại một chút rồi lại nói: Vương thiên sư, tại Bắc Dương tiên đô này đã có nơi dừng chân chưa.

Thẩm Hạo: Tạm thời chưa có, bất quá có hành cung bệ hạ ban thưởng, có thể ở trong đó là được.

Bắc Dương Nữ Đế: Vậy sao được, Vương thiên sư tạm thời cứ ở lại trong cung, cũng tiện thảo luận công pháp.

Thế làm sao tiện.

Không có gì là không tiện cả, tẩm cung rộng lớn như vậy, Vương thiên sư cứ yên tâm ở lại là được.

Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh.

Thẩm Hạo cười chắp tay nói.

Còn đừng nói, hậu cung của Nữ Đế thì Thẩm Hạo đúng là chưa từng ở qua.

Trong lòng Bắc Dương Nữ Đế đang suy tính, cứ giữ chân Thẩm Hạo lại trước đã, buổi tối có nên tặng cho Thẩm Hạo hai cung nữ xinh đẹp hay không.

Đã hạ quyết tâm lôi kéo Thẩm Hạo, vậy Bắc Dương Nữ Đế sẽ không do dự nữa.

Tuy rằng cảm thấy Thẩm Hạo đường đột, nhưng điểm yếu háo sắc này của hắn, Nữ Đế cảm thấy cũng rất tốt.

Có khuyết điểm mới dễ lôi kéo.

Đối với suy nghĩ của Nữ Đế, Thẩm Hạo không được biết.

Tiếp theo đó, Nữ Đế suy tư xem nên tìm cung nữ nào hầu hạ Thẩm Hạo.

Chỉ xinh đẹp thôi thì chưa được, còn phải có địa vị, có thực lực tương ứng mới được.

Nhưng nghĩ nửa ngày, Nữ Đế cũng không có ứng cử viên nào tốt.

Bắc Dương Nữ Đế không nói lời nào, Thẩm Hạo tự nhiên cũng sẽ không mặt dày bắt chuyện.

Đường về luôn nhanh như vậy.

Bất tri bất giác, bọn họ liền bay ra khỏi Tẩy Long bí cảnh.

Vừa ra khỏi bí cảnh, đã thấy Đông Cung Vô Song dẫn theo hai đội thị vệ đang đứng chờ.

Tham kiến bệ hạ, tham kiến Vương thiên sư.

Dưới ánh tà dương, bộ áo giáp vàng kim của Đông Cung Vô Song tỏa ra ánh hào quang chói mắt.

Lông mày Bắc Dương Nữ Đế nhướng lên, đôi mắt đẹp hơi nheo lại, nàng dường như đã tìm được người thích hợp.

Vì thế, nàng khẽ gật đầu nói: Đứng lên đi.

Tạ bệ hạ.

Bắc Dương Nữ Đế lại nói: Vô Song.

Bệ hạ có gì phân phó.

Đông Cung Vô Song cung kính đáp.

Ngươi đưa Vương thiên sư đến Bích Ngọc Cung nghỉ ngơi, sau đó tới Ngự Hoa Viên gặp trẫm.

Bắc Dương Nữ Đế mặt không đổi sắc nói.

Chương 795

Vâng, bệ hạ.

Đông Cung Vô Song khá bất ngờ, không ngờ Nữ Đế lại để Thẩm Hạo lưu lại qua đêm trong hậu cung.

Tẩm cung của Nữ Đế xưa nay chưa từng lưu lại nam nhân, thậm chí nữ nhân cũng không có, đây quả là chuyện xưa nay chưa từng có.

Trên đường đến Bích Ngọc Cung, tâm trạng của Đông Cung Vô Song vô cùng phức tạp.

Vương Lão Cát đi sau lưng, từng ở trước mặt nàng chỉ là một con sâu cái kiến Dương Tiên cảnh thấp bé, nàng chỉ cần tùy ý động ngón tay là có thể dễ dàng gạt bỏ.

Nhưng ai có thể ngờ thế sự vô thường, phong thủy luân chuyển, chỉ vẻn vẹn chưa đầy nửa năm, cái tiểu nhân vật ngày xưa bị nàng coi là không đáng nhắc tới kia đã đột phá đến La Thiên Thượng Tiên.

Như hôm nay đã trở thành tồn tại cường đại mà ngay cả nàng cũng chỉ có thể ngước nhìn.

Phải biết rằng, nửa năm quang âm đối với tu sĩ như Đông Cung Vô Song mà nói, giống như bóng câu qua cửa sổ, thoảng qua liền mất.

Tốc độ tu luyện kinh khủng dường này của Vương Lão Cát, nói ra e rằng chẳng ai tin.

Nhưng Đông Cung Vô Song lại không thể không tin, bởi vì kỳ tích này là do nàng tận mắt chứng kiến.

Có chấn kinh, có tật đố, còn có mê mang và không thể tin nổi.

Tóm lại nội tâm dao động như sóng to gió lớn, hồi lâu không thể

bình tĩnh.

Suốt cả quãng đường, Đông Cung Vô Song đi phía trước đều không quay đầu nói chuyện với Thẩm Hạo, lòng sớm đã rối như tơ vò.

Xuyên qua Ngự Hoa Viên, một tòa cung điện hùng vĩ tráng lệ liền đập vào mắt.

Mái cung điện được lợp bằng những phiến ngói lưu ly màu xanh biếc ôn nhuận.

Tường bao quanh cũng được xây bằng bạch ngọc không tì vết, trơn bóng mịn màng như mỡ dê, cùng mái ngói xanh biếc tôn lên nhau, càng thêm vẻ cao nhã hoa quý.

Khi tia nắng cuối cùng của buổi hoàng hôn rải lên cung điện, nó tỏa ra ánh hào quang lấp lánh khiến người ta mê mẩn.

Tóm lại dùng lời của Thẩm Hạo mà nói, chính là màu mè vô cùng.

Đông Cung Vô Song lúc này mới mở miệng nói: Vương thiên sư, nơi này là Bích Ngọc Cung, trước kia là chỗ ở của bệ hạ, sau này Bích Ngọc Cung liền để trống.

Thẩm Hạo: Ừm, đa tạ.

Đông Cung Vô Song lại nói tiếp: Vương thiên sư, nếu còn cần gì, cứ nói với những thị nữ này, họ sẽ thông báo cho tôi ngay lập tức.

Biết rồi.

Lúc này, chỉ thấy Đông Cung Vô Song vẻ mặt cung kính chắp tay vái chào Thẩm Hạo, hơi khom lưng thi lễ, giọng nói chậm rãi: Vương thiên sư, bệ hạ bên kia tìm tôi còn có việc, tôi không tiện bồi tiếp nhiều.

Mong Vương thiên sư chớ trách tội.

Không cần lo cho ta, cô cứ tự nhiên là được.

Đa tạ Vương thiên sư.

Nói xong, thân ảnh Đông Cung Vô Song liền biến mất tại chỗ.

Thẩm Hạo thì dưới sự dẫn dắt của thị nữ tiến vào Bích Ngọc Cung.

Bên ngoài kim bích huy hoàng, bên trong cũng không kém cạnh.

Điều này làm cho Thẩm Hạo cảm thấy nơi ở trước kia của mình đúng là chuồng chó.

Cùng lúc đó, Đông Cung Vô Song đã tới tẩm cung của Bắc Dương Nữ Đế.

Vừa chuẩn bị hành lễ, liền nghe thấy trong điện truyền đến thanh âm của Nữ Đế.

Vào thẳng đây.

Vâng, bệ hạ.

Đông Cung Vô Song đẩy cửa bước vào, nhìn thấy Bắc Dương Nữ Đế đang lẳng lặng đứng bên cửa sổ.

Nàng cung kính gọi: Bệ hạ.

Bắc Dương Nữ Đế không xoay người, mà nhàn nhạt hỏi: Vô Song, ngươi đi theo ta bao lâu rồi.

Đông Cung Vô Song sửng sốt, không ngờ Nữ Đế lại đột nhiên hỏi như vậy.

Thời gian trôi qua lâu như thế nàng đâu còn nhớ rõ.

Hơi suy tư một lát, Đông Cung Vô Song chậm rãi mở miệng nói: Bệ hạ, thời gian cụ thể vi thần có chút nhớ không rõ.

Bất quá, chắc cũng phải hai vạn năm.

Nghe đến đó, Bắc Dương Nữ Đế không khỏi khẽ cảm thán: Thời gian trôi qua thật nhanh, mới chớp mắt mà đã hơn hai vạn năm rồi.

Nàng vừa lẩm bẩm tự nói, vừa từ từ xoay người lại, ánh mắt rơi vào trên người Đông Cung Vô Song.

Nhìn ánh mắt trong veo của Đông Cung Vô Song, nàng có chút không đành lòng.

Lúc này ánh mắt Bắc Dương Nữ Đế phức tạp, tựa hồ có ngàn ngôn vạn ngữ.

Hơn hai vạn năm bầu bạn, sự trưởng thành của Đông Cung Vô Song, tất cả Nữ Đế đều nhìn ở trong mắt.

Tình cảm tự nhiên cũng thâm hậu vô cùng.

Vừa nghĩ tới đề tài sắp phải nói, Bắc Dương Nữ Đế liền như mắc nghẹn ở cổ họng, làm sao cũng không nói nên lời.

Thấy thế, trong lòng Đông Cung Vô Song dấy lên một trận nghi hoặc, bệ hạ hôm nay và ngày thường rất khác biệt.

Cứ cảm giác ưu nhu quả đoán, dường như có nỗi niềm khó nói.

Thế là nàng chắp tay nói: Bệ hạ, ngài có việc gì cứ trực tiếp phân phó là được.

Khẽ thở dài một hơi, Bắc Dương Nữ Đế lại khôi phục vẻ uy nghiêm ngày thường.

Ngồi xuống bồ đoàn, mặt không chút thay đổi nói: Vô Song, trẫm muốn nhờ ngươi làm một việc.

Việc này khá khó xử, cho nên ngươi cũng có thể lựa chọn từ chối.

Đông Cung Vô Song tự nhiên biết đây là lời khách sáo của Nữ Đế, đã nói ra miệng tức là chuyện đã quyết định.

Thế là nàng chắp tay nói: Bệ hạ, những năm nay thần trải qua vô số sinh tử, tâm cảnh sớm đã vững như bàn thạch.

Không có chuyện gì có thể làm khó được thần.

Ngài cứ việc phân phó.

Trong lòng Đông Cung Vô Song nghĩ, có thể khiến Nữ Đế khó xử như vậy, chuyện này khẳng định thập phần nguy hiểm.

Cho dù nguy hiểm cỡ nào, nàng cũng sẽ không lùi bước.

Nghe vậy, trong lòng Bắc Dương Nữ Đế dâng lên một trận an ủi.

Không hổ là người do một tay mình bồi dưỡng, thật sự trung thành tuyệt đối.

Đã Đông Cung Vô Song nói như vậy, Bắc Dương Nữ Đế cũng không lằng nhằng nữa.

Khẽ ho một tiếng, nàng chậm rãi nói: Hiện nay Bắc Dương Tiên Triều thế yếu, không ít thành trì, mỏ linh thạch đều bị ba đại tiên triều kia chiếm cứ.

Khí vận cũng giảm sút từng năm.

Có thể nói, những khuất nhục này đều là lỗi của một mình trẫm.

Đông Cung Vô Song vội vàng chắp tay nói: Bệ hạ ngàn vạn lần đừng nói như vậy, ngài cũng là vì Bắc Dương Tiên Triều mà suy nghĩ.

Bắc Dương Nữ Đế phất phất tay: Ngươi không cần biện giải cho trẫm, trong lòng trẫm tự biết.

Nhưng, theo sự xuất hiện của Vương thiên sư, hy vọng quật khởi của Bắc Dương Tiên Triều chúng ta dường như đã xuất hiện.

Bệ hạ nói phải, Vương thiên sư xác thực là phúc tinh của Bắc Dương Tiên Triều chúng ta.

Đông Cung Vô Song cảm thán.

Bắc Dương Nữ Đế: Tuy nhiên, Vương thiên sư đi suốt chặng đường này, Bắc Dương Tiên Triều tịnh không cấp cho hắn sự giúp đỡ gì, có thể nói, hắn đối với Bắc Dương Tiên Triều không có mấy cảm giác quy thuộc.

Điểm này khiến trẫm rất khó xử.

Bệ hạ, lúc trước ngài truyền thụ công pháp, đan dược cho Vương thiên sư, còn tặng cả hành cung của mình cho hắn.

Những thứ này chẳng lẽ không phải ân huệ.

Đông Cung Vô Song biện giải.

Những thứ này chẳng qua là gấm thêu hoa mà thôi, có hay không đối với Vương thiên sư mà nói tác dụng không lớn.

Cho dù không có mấy thứ đó, hắn vẫn sẽ đột phá đến La Thiên Thượng Tiên.

Đông Cung Vô Song muốn phản bác, nhưng lời đến khóe miệng lại cảm thấy Nữ Đế nói đúng.

Bệ hạ, ngài nói có lý.

Bắc Dương Nữ Đế: Cho nên, muốn để Vương thiên sư có cảm giác quy thuộc với Bắc Dương Tiên Triều, thì nhất định phải lôi kéo hắn.

Đông Cung Vô Song nhíu mày nói: Bệ hạ, Vương thiên sư đã là La Thiên Thượng Tiên rồi, công pháp đan dược đối với hắn dường như không có sức hấp dẫn gì.

Bắc Dương Nữ Đế lại nói: Ngươi nói đúng, bất quá là người thì sẽ có điểm yếu.

Vương thiên sư cũng không ngoại lệ.

Đông Cung Vô Song mắt sáng lên, vội nói: Bệ hạ quả nhiên anh minh thần võ, Vương thiên sư này có điểm yếu gì.

Nghe vậy, Bắc Dương Nữ Đế không nói chuyện ngay mà tự mình pha một ấm trà, đưa cho Đông Cung Vô Song.

Điều này khiến Đông Cung Vô Song có chút thụ sủng nhược kinh.

Nàng vẫn là lần đầu tiên nhận được đãi ngộ này.

Bắc Dương Nữ Đế khẽ nói: Điểm yếu của Vương thiên sư khá kỳ quặc, có vẻ như hắn tương đối háo sắc.

Nghe thấy lời này, Đông Cung Vô Song vẻ mặt kinh ngạc.

Đường đường là La Thiên Thượng Tiên mà lại háo sắc, chuyện này thật không ngờ tới.

Quả là chuyện lạ ngàn năm.

Dù sao, đến cảnh giới Kim Tiên về sau, tu sĩ vì để đột phá đều sẽ quanh năm bế quan, ai còn tâm trạng đi để ý đến nữ nhân.

Ngay sau đó, Đông Cung Vô Song vẻ mặt vui mừng nói: Bệ hạ đây chính là chuyện tốt a.

Tuy rằng Vương thiên sư háo sắc có chút kỳ quặc, nhưng chuyện này đối với Bắc Dương Tiên Triều lại vô cùng có lợi.

Bắc Dương Tiên Triều lãnh thổ rộng lớn như vậy, nữ nhân kiểu gì mà chẳng tìm được cho hắn.

Vương thiên sư thích kiểu gì thì tìm kiểu đó.

Thực sự không được thì hoàn toàn có thể tổ chức một cuộc thi tuyển mỹ lớn.

Nhất định có thể trói chặt Vương thiên sư ở lại Bắc Dương Tiên Triều.

Bắc Dương Nữ Đế liếc nhìn Đông Cung Vô Song một cái: Ngươi nói có lý, nhưng nữ nhân bình thường làm sao có thể lọt vào mắt xanh của Vương thiên sư.

Chúng ta có thể làm được thì các tiên triều khác tự nhiên cũng có thể làm được.

Ngộ nhỡ đến lúc đó tin tức về Vương thiên sư truyền ra ngoài, ta nghĩ ba đại tiên triều kia cũng sẽ điên cuồng lôi kéo hắn.

Chương 796

Tuyệt đối sẽ không từ thủ đoạn.

Bắc Dương Tiên Triều chúng ta căn bản không có bất kỳ ưu thế nào đáng nói.

Cho nên, nữ tử lôi kéo Vương thiên sư lần này không chỉ cần xinh đẹp, mà càng phải phù hợp ba điều kiện.

Đông Cung Vô Song nghi hoặc hỏi: Vương thiên sư này yêu cầu còn nhiều thế, là những điều kiện gì.

Bắc Dương Nữ Đế: Thứ nhất đương nhiên là xinh đẹp, thứ hai là phải có thực lực cường đại, thứ ba chính là đối với Bắc Dương Tiên Triều ta trung thành tuyệt đối, sẽ không có dị tâm.

Nữ nhân bình thường dù có đẹp đến đâu, đối với Bắc Dương không có lưu luyến cũng vô dụng.

Cho nên nữ nhân cần tìm lần này nhất định phải phù hợp cả ba điều kiện trên mới có thể vạn vô nhất thất.

Bỗng nhiên trong lòng Đông Cung Vô Song thót lên một cái, ba điều kiện Nữ Đế nói hoàn toàn là chiếu theo tiêu chuẩn của nàng mà ra.

Lại liên tưởng đến việc Nữ Đế gọi nàng đến nói chuyện riêng.

Chẳng lẽ bệ hạ định để ta.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Đông Cung Vô Song hơi trắng bệch.

Tay chân phát lạnh, đại não trống rỗng.

Một lòng hướng đạo như Đông Cung Vô Song từ khi bộc lộ thiên phú tu luyện đến nay, căn bản chưa từng suy nghĩ qua chuyện nam

nhân.

Nay lại bảo nàng đi quyến rũ đàn ông, chuyện này còn khó chịu hơn cả giết nàng.

Nhìn sắc mặt trắng bệch của Đông Cung Vô Song, Bắc Dương Nữ Đế liền hiểu, Đông Cung Vô Song hiển nhiên đã đoán được suy nghĩ của mình.

Đã đoán được rồi, Bắc Dương Nữ Đế cũng không vòng vo tam quốc nữa, trực tiếp nói: Vô Song, ngươi đoán không sai, trẫm đích xác định để ngươi làm nữ nhân của Vương thiên sư.

Nữ nhân tầm thường khẳng định không được, Bắc Dương Tiên Triều duy chỉ có ngươi là thích hợp nhất.

Đông Cung Vô Song há miệng, lời đến bên môi lại nuốt xuống.

Phải, tu vi Thái Ất Kim Tiên, từ nhỏ lớn lên ở Bắc Dương Tiên Triều, được Nữ Đế một tay bồi dưỡng, đích xác là ứng cử viên thích hợp nhất.

Chỉ là Đông Cung Vô Song vạn vạn lần không ngờ tới, đi theo Nữ Đế lâu như vậy, kết cục cuối cùng cư nhiên lại bị coi như món hàng đem tặng cho người khác.

Trong nháy mắt này, phảng phất như có tảng đá lớn đè nặng nơi lồng ngực, loại cảm giác ủy khuất kia như nước thủy triều cuộn trào ập tới, nhanh chóng nhấn chìm cả người nàng.

Vô Song, ngươi muốn nói gì cứ mạnh dạn nói, trẫm đều chiều theo ý ngươi.

Bắc Dương Nữ Đế nói.

Nghe vậy, Đông Cung Vô Song lẳng lặng cúi đầu.

Nàng rất muốn nói: Người cũng là nữ nhân, tại sao người không

đi.

Đương nhiên lời nói đại nghịch bất đạo như vậy, Đông Cung Vô Song không dám nói ra khỏi miệng.

Hít sâu một hơi, Đông Cung Vô Song chỉ có thể gật đầu nói: Nếu bệ hạ đã ra quyết định, vậy thần cam nguyện hiến thân.

Mặc dù lời đã nói đến thế, nhưng từ trong ngữ khí lại có thể cảm nhận rõ ràng tâm trạng không cam lòng.

Ngữ điệu kia phảng phất như đang bị kìm nén, tuy rằng mặt ngoài nhìn như bình tĩnh, nhưng lắng nghe kỹ liền có thể phát giác được trong đó tiềm tàng tia oán niệm và bất lực.

Bắc Dương Nữ Đế tự nhiên cũng có thể nghe ra được.

Trong lòng thở dài, nghĩ đến bao năm qua Đông Cung Vô Song ở bên cạnh mình luôn trung thành tận tâm, cẩn thận tỉ mỉ không một lời oán thán, Bắc Dương Nữ Đế cũng vô cùng áy náy.

Do dự một chút, Bắc Dương Nữ Đế nghiêng người nhìn Đông Cung Vô Song nói: Vô Song, nếu ngươi không nguyện ý, trẫm cũng sẽ không miễn cưỡng ngươi, trẫm sẽ tìm người khác.

Dường như cảm nhận được tâm tình của Nữ Đế, Đông Cung Vô Song lập tức quỳ một chân xuống đất: Bệ hạ, thần nguyện ý.

Những năm nay nếu không có bệ hạ dốc lòng bồi dưỡng, cũng sẽ không có Đông Cung Vô Song của hiện tại.

Tất cả những thứ này, thần đều khắc ghi trong lòng.

Chỉ là sự việc quá đột ngột, thần có chút chưa hoàn hồn lại.

Cho nên, vì bệ hạ, vì Bắc Dương Tiên Triều, thần tâm cam tình nguyện, tuyệt không oán ngôn.

Bắc Dương Nữ Đế không đành lòng nhìn thẳng, xoay người nhàn

nhạt nói: Vô Song, lần này thật sự ủy khuất cho ngươi rồi.

Ngươi còn tâm nguyện gì chưa hoàn thành, trẫm đều đáp ứng ngươi.

Bệ hạ, thần không có tâm nguyện, vì bệ hạ, vì Bắc Dương, đây đều là chuyện thần nên làm.

Ừm.

Bắc Dương Nữ Đế khẽ gật đầu, trong lòng có chút cảm động.

Bỗng nhiên, trong lòng nàng khẽ động, lại cảm thấy không ổn, dường như thân phận của Đông Cung Vô Song vẫn chưa đủ.

Ngoài ra cũng sợ Thẩm Hạo ăn sạch sẽ rồi mang Đông Cung Vô Song chạy mất.

Nghĩ đến đây, Bắc Dương Nữ Đế cảm thấy cần phải cho Đông Cung Vô Song thêm một tầng thân phận để tăng cường liên hệ tình cảm, như vậy mới tương đối bảo hiểm.

Nàng dừng lại một chút rồi nói tiếp: Vô Song, lần này ngươi vì Bắc Dương lập đại công, cho nên trẫm nhất định phải ban thưởng cho ngươi.

Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là ngự muội của trẫm.

Tất cả mọi người thấy ngươi như thấy trẫm.

Mọi tài nguyên của Bắc Dương Tiên Triều, bất kể là bảo khố trong cung, Tàng Thư Các hay bí cảnh, ngươi đều có thể tùy ý sử dụng.

Đông Cung Vô Song sửng sốt, không ngờ Nữ Đế lại phong nàng làm ngự muội.

Nếu đổi lại là trước kia, nhiều ban thưởng như vậy Đông Cung Vô Song khẳng định cao hứng, nhưng hiện tại lại không thể vui nổi.

Đây đều là dùng bản thân đổi lấy mà thôi.

Thậm chí trong lòng Đông Cung Vô Song ẩn ẩn cảm thấy, sở dĩ Nữ Đế sắc phong nàng làm ngự muội, có lẽ cũng chỉ là để thỏa mãn cái sở thích đặc thù của vị Vương thiên sư kia.

Hoặc là còn có một tầng ý nghĩa khác, chính là để tăng cường quan hệ giữa nàng và triều đình.

Một khi trở thành nữ nhân của Vương thiên sư, vậy thì tâm lý khẳng định sẽ hướng về hắn, đến lúc đó cần phải có một sự ràng buộc.

Nhưng Đông Cung Vô Song cảm thấy cũng bình thường, đây là quyết sách mà một bậc đế vương bình thường sẽ làm.

Với tốc độ tu luyện nghịch thiên của Vương Lão Cát, đổi lại là bất kỳ đế quân của tiên triều nào cũng sẽ không tiếc mọi giá lôi kéo hắn.

Thành tựu tương lai của Vương Lão Cát tuyệt đối không dám tưởng tượng, hoàn toàn có thể chi phối vận mệnh của một tiên triều.

Vạn nhất Vương Lão Cát chạy sang tiên triều khác, đó quả là tai ương ngập đầu, đừng nói một Thái Ất Kim Tiên như nàng, ngay cả Nữ Đế cũng sẽ trở thành tù nhân.

Đông Cung Vô Song thầm nghĩ, nếu nàng là Nữ Đế, cũng sẽ không do dự mà làm như vậy.

Nhưng loại lời này biết thì được, tuyệt đối không tiện nói ra.

Nhất thời, Đông Cung Vô Song lòng rối như tơ vò, thở hắt ra một hơi, cố nặn ra một nụ cười.

Tạ ơn bệ hạ ân điển.

Bắc Dương Nữ Đế lấy ra một miếng ngọc bội đưa cho Đông Cung Vô Song.

Vô Song, ngọc bội này có thể mở ra trận pháp Tẩy Long Trì, từ nay về sau, Tẩy Long Trì ngươi cũng có thể thông suốt không trở ngại.

Tạ bệ hạ.

Ừm, Vô Song, từ nay về sau chúng ta là tỷ muội rồi, đừng khách khí như vậy.

Đông Cung Vô Song chắp tay nói: Thần không dám.

Thấy vậy, Bắc Dương Nữ Đế cũng không nói thêm nữa, mà tiếp tục nói: Trẫm biết chuyện này khá đột ngột, ngươi có thể nhất thời khó lòng chấp nhận.

Hiện tại tình thế quỷ dị, Nam Chiếu Tiên Triều và Tây Đô Tiên Triều song phương thế như thủy hỏa, đã kết hạ tử thù, sự việc đã mất đi kiểm soát, việc này tất nhiên có kẻ giật dây sau màn.

Trẫm cũng nhìn không ra phương hướng tương lai.

Hơn nữa, vừa rồi Bì Dương Thiên Sư gửi tới tin tức.

Vương gia của Nam Chiếu Tiên Triều đã bị diệt tộc rồi, chỉ còn lại Vương Kiến Sơn một người, Bắc Minh gia tộc của Tây Đô Tiên Triều cũng là một mảnh thảm liệt.

Như hôm nay sự tình càng phát ra nghiêm trọng, bởi vậy có thể lôi kéo một vị La Thiên Thượng Tiên, đối với Bắc Dương Tiên Triều chúng ta mà nói là cực kỳ quan trọng.

Chỉ có thể tạm thời ủy khuất ngươi rồi.

Bắc Dương Nữ Đế dùng đôi mắt đẹp ngưng thị nhìn Đông Cung Vô Song, trong mắt toát ra tình cảm chân thành tha thiết.

Đông Cung Vô Song lẳng lặng nghe Nữ Đế kể rõ, trong lòng không khỏi gợn lên một tia rung động.

Nàng biết rõ Nữ Đế ngày thường lôi lệ phong hành, sát phạt quyết đoán, hành sự tác phong cường ngạnh vô cùng, chưa bao giờ thèm giải thích quá nhiều với người khác.

Tuy nhiên hôm nay, Nữ Đế lại kiên nhẫn giải thích với nàng như thế, tình cảnh này quả thật là chuyện lạ phá thiên hoang lần đầu tiên.

Đối mặt với sự tín nhiệm và nhờ cậy của Nữ Đế, Đông Cung Vô Song chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt huyết dâng lên trong lòng.

Không khỏi quỳ một gối xuống đất, trịnh trọng nói: Bệ hạ xin yên tâm.

Vi thần định đương kiệt tận khả năng, không làm nhục sứ mệnh.

Ngôn từ khẩn thiết, ngữ khí kiên định.

Vô Song, lần này dựa vào ngươi rồi.

Bất quá ngươi cũng không cần lo lắng, những nữ nhân bên cạnh Vương Thiên Sư kia, thực lực đều không tính là gì.

Điều này cũng trắc diện nói rõ Vương Thiên Sư không phải kẻ bội bạc, thay lòng đổi dạ.

Huống hồ, Vương Thiên Sư tương lai thành tựu không thể hạn lượng, ngay cả Trẫm cũng nhìn không thấu thành tựu tương lai của hắn.

Lúc trước khi Vương Thiên Sư còn chỉ là Chân Tiên cảnh, Trẫm liền diễn toán qua một lần, lúc đó thậm chí còn bị phản phệ.

Chính vì vậy, Trẫm mới đặc biệt coi trọng Vương Thiên Sư.

Ngươi đi theo Vương Thiên Sư rất có khả năng là một hồi cơ duyên của ngươi.

Nghe vậy, Đông Cung Vô Song trợn mắt há hốc mồm, có chút không dám tin tưởng.

Đối với lời của Nữ Đế, Đông Cung Vô Song tin tưởng không nghi ngờ.

Chương 797

Phải biết rằng Bắc Dương Nữ Đế không chỉ thực lực cường hoành, mà lợi hại nhất lại là Thôi Diễn chi đạo.

Có thể nói, tại toàn bộ Địa Tiên Giới đều là lợi hại nhất.

Thôi diễn một kẻ Chân Tiên cảnh, cư nhiên còn bị phản phệ.

Đông Cung Vô Song vẫn là lần đầu tiên nghe nói có người trâu bò như thế.

Thì ra là thế, khó trách lúc trước cảm thấy Nữ Đế ban thưởng quá cao.

Lại là đem hành cung của mình ban thưởng, lại ban thưởng công pháp.

Giờ khắc này, Đông Cung Vô Song bừng tỉnh đại ngộ, đồng thời trong lòng lại khâm phục vô cùng.

Nữ Đế không hổ là Nữ Đế, đã sớm nhìn ra Vương Thiên Sư bất phàm, sớm đã bố cục.

Nếu như lúc trước không thèm để ý Vương Thiên Sư, có lẽ hiện tại Vương Thiên Sư cũng sẽ không tới Bắc Dương Tiên Đô.

Nghe Bắc Dương Nữ Đế nói xong, tâm thần vốn đang căng thẳng của Đông Cung Vô Song dần dần buông lỏng xuống, cỗ cảm xúc mâu thuẫn mãnh liệt trong lòng kia lại cũng không còn mãnh liệt như trước nữa.

Có lẽ, vận mệnh đã sớm chú định tất cả, mà chính mình vô luận giãy dụa phản kháng thế nào, cuối cùng cũng chỉ là phí công vô ích mà thôi.

Giờ khắc này, Đông Cung Vô Song đã nghĩ thông suốt rồi.

Nàng nghĩ thông, nhưng Thẩm Hạo còn chưa nhất định nghĩ thông đâu.

Chỉ thấy Đông Cung Vô Song vẫn lẳng lặng đứng ở tại chỗ, không nói một lời, phảng phất cả người đều đắm chìm trong suy tư của chính mình.

Bắc Dương Nữ Đế thấy thế, trong lòng không khỏi thầm suy tính, chẳng lẽ trong lòng Đông Cung Vô Song vẫn còn tồn tại khúc mắc.

Nghĩ tới đây, Bắc Dương Nữ Đế nhẹ nhàng thở dài một hơi, chậm rãi nói: Vô Song à, Trẫm biết rõ việc này khá đột ngột, đối với ngươi mà nói có chút nóng vội.

Không cho ngươi thời gian chuẩn bị, như vậy đi, Trẫm cho ngươi một ngày thời gian để hòa hoãn tâm tình.

Trẫm vừa vặn cũng đi thông khí với Vương Thiên Sư một chút.

Đa tạ bệ hạ, thần cảm kích khôn cùng.

Đông Cung Vô Song cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù nghĩ thông suốt rồi, nhưng trực tiếp đi tìm Thẩm Hạo, nàng cảm thấy hoảng loạn, mặt mũi cũng không nhịn được.

Dù sao nàng và Vương Thiên Sư cũng không quen thuộc, mậu nhiên đưa tới cửa, vẫn là có chút không biết làm sao.

Bắc Dương Nữ Đế gật gật đầu: Ừm, đi đi, ta đi tìm Vương Thiên Sư thương nghị một phen.

Đông Cung Vô Song cung kính hành lễ, chậm rãi lui ra sau.

Đợi đến khi Đông Cung Vô Song đi rồi, Bắc Dương Nữ Đế đi đến bên cửa sổ chắp tay sau lưng mà đứng, nhìn về phía tàn dương ngoài cửa sổ.

Dưới ánh chiều tà, ráng chiều xinh đẹp rực rỡ, toàn bộ bầu trời đều giống như bị lửa thiêu đốt.

Làn da tuyết trắng của Nữ Đế, cũng bị ánh nắng chiếu rọi đỏ bừng.

Gió nhẹ phất vào mặt, thổi động tóc mai bên tai Nữ Đế khẽ múa lượn.

Hồi lâu, Bắc Dương Nữ Đế chỉ lẳng lặng đứng ở bên cửa sổ, hồi lâu chưa động, tựa như trầm tuý trong đó.

Đợi đến khi tàn dương triệt để biến mất, ráng chiều cũng mất đi quang trạch, Nữ Đế lúc này mới xoay người lại.

Người đâu.

Bệ hạ.

Bốn thị nữ lập tức quỳ gối trước mặt Nữ Đế.

Bãi giá Bích Ngọc Cung.

Vâng, bệ hạ.

Cùng lúc đó, bên trong Bích Ngọc Cung.

Các nàng cũng đã trở lại nơi này.

Từng người hưng phấn hướng Thẩm Hạo khoe khoang tiên khí chính mình vừa đạt được.

Phu quân, ta thấy thanh phi kiếm này thế nào.

Mạnh Tuyền Cơ cầm một thanh Cực phẩm Tiên khí, đưa cho Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo nhìn thoáng qua, tiếp nhận phi kiếm, vãn một cái kiếm hoa, liền ném cho Mạnh Tuyền Cơ.

Dáng vẻ phi kiếm rất xinh đẹp, phẩm chất cũng không tệ, là một

thanh kiếm tốt.

Phu quân chàng xem cái ngọc như ý này của ta thế nào.

Tô Quyên cũng khoe khoang nói.

Không tệ, một kiện Thượng phẩm Tiên khí, nàng thích là được.

Còn đừng nói, tiên khí các nàng chọn đều không tệ.

Cơ bản đều là Thượng phẩm Tiên khí, có mấy cái là Cực phẩm Tiên khí.

Thẩm Hạo nhìn thấy chúng nữ mỗi người cầm một cái, có chút bất mãn nói: Thật vất vả đi một chuyến bảo khố, sao lại chỉ cầm một kiện.

Nữ Đế đã nói rồi, nhìn trúng cái gì thì lấy cái đó mà.

Bắc Dương Nữ Đế vừa đi tới Ngự Hoa Viên, nghe được câu này, lông mày nhịn không được giật giật.

Bích Ngọc Cung là có trận pháp, nhất cử nhất động bên trong Bắc Dương Nữ Đế đều có thể nhìn thấy.

Mạnh Tuyền Cơ có chút ngại ngùng: Một người một kiện đã đủ ý tứ rồi, lấy nhiều quá thì ngại lắm.

Đúng vậy a, Nữ Đế một mảnh hảo tâm, chúng ta cũng không thể quá đáng.

Tô Ngọc lắc đầu nói.

Thẩm Hạo hận rèn sắt không thành thép nhìn các nàng một cái, phê bình nói: Có cái gì mà ngại chứ.

Người ta Nữ Đế hào phóng như vậy, nói rõ người ta không thiếu tiền.

Chỉ có một lần cơ hội này, phải lấy nhiều mấy kiện mới đúng.

Có món hời mà cũng không biết chiếm.

Một con dê béo lớn như vậy các nàng không làm thịt, giữ lại cho ai làm thịt.

Nghe đến đó, Nữ Đế chỉ cảm thấy trái tim mình co rút một chút, vung tay lên, mọi người nháy mắt đã đến Bích Ngọc Cung.

Cung nữ bên cạnh vội vàng lớn tiếng nói: Bệ hạ giá lâm.

Nghe vậy, chúng nữ không hẹn mà cùng cúi đầu, vừa nghĩ tới lời Thẩm Hạo vừa nói, khẳng định bị Nữ Đế nghe được, các nàng đều cảm thấy ngại ngùng, gò má nóng bừng.

Thẩm Hạo: Ăn của người thì ngắn miệng, cầm của người thì ngắn tay.

Chúng ta cũng phải nể mặt một chút, đi thôi, ra ngoài nghênh đón Nữ Đế.

Vâng, phu quân.

Thẩm Hạo mang theo chúng nữ ra cửa nghênh đón.

Ra mắt Nữ Đế.

Chúng nữ cũng chắp tay thi lễ: Ra mắt Nữ Đế.

Bắc Dương Nữ Đế giả bộ cái gì cũng không biết, mặt lộ vẻ mỉm cười.

Vương Thiên Sư không cần khách khí như vậy.

Lúc này, chân trời đã dần dần ảm đạm.

Bích Ngọc Cung hùng vĩ tráng lệ dưới ánh đèn chiếu rọi, sáng chói loá mắt, uyển như một viên minh châu lấp lánh, tản ra quang mang làm người ta mê hoặc thất thần.

Thẩm Hạo cười nói: Bệ hạ, sắc trời không còn sớm, chúng ta vẫn

là đi vào nói đi.

Bắc Dương Nữ Đế cười gật đầu: Ừm, đột nhiên mà đến, Vương Thiên Sư sẽ không trách tội chứ.

Sao có thể, cái Bích Ngọc Cung này là địa bàn của bệ hạ, bệ hạ muốn tới thì tới, ta nào dám có ý kiến.

Thẩm Hạo cười ha hả nói.

Đối với việc Nữ Đế đột nhiên đến thăm, Thẩm Hạo đoán chừng đối phương tuyệt đối có việc cầu hắn.

Cổ nhân nói, không có việc gì không lên điện Tam Bảo.

Bước vào Bích Ngọc Cung xong, Bắc Dương Nữ Đế nhìn quanh bốn phía, Vương Thiên Sư ở có quen không.

Ở thì ngược lại là thoải mái, chính là cái Bích Ngọc Cung này quá mức xa hoa, để cho kẻ sơn dã như ta có chút không được tự nhiên.

Thẩm Hạo cười nói.

Bắc Dương Nữ Đế thản nhiên cười: Vương Thiên Sư chớ có nói đùa, ngươi nếu là kẻ sơn dã, vậy nơi này của ta há chẳng phải là nhà tranh.

Hàn huyên giây lát, Bắc Dương Nữ Đế khẽ vẫy tay ngọc.

Những thị nữ đi theo nàng cùng tiến vào lập tức cung kính vội vàng lui ra.

Rất nhanh, bên trong cung điện chỉ còn lại có Nữ Đế cùng với Thẩm Hạo và các thê tử của hắn.

Đôi mắt đẹp của Bắc Dương Nữ Đế chậm rãi đảo qua đám người, cuối cùng dừng lại ở trên người các nàng.

Mà nhìn thấy một màn này, chúng nữ tự nhiên cũng là tâm lĩnh

thần hội, trong đó Tô Ngọc là người có tu vi cao nhất càng là không ai nhường cho đứng dậy.

Chỉ thấy nàng hướng về phía Bắc Dương Nữ Đế hơi phúc thân một cái, xoay người đối với Thẩm Hạo kiều thanh nói: Phu quân, nghĩ đến bệ hạ hẳn là có chuyện quan trọng muốn cùng chàng thương lượng, thiếp thân bọn người ở tại đây e rằng có nhiều bất tiện, liền đi trước cáo lui, để tránh quấy rầy đến các người thương đàm chính sự.

Nói xong, Tô Ngọc còn không quên ra hiệu bằng mắt cho những nữ tử khác, ý bảo mọi người cùng nhau rời khỏi nơi này.

Những nữ tử còn lại thấy thế, nhao nhao gật đầu tỏ vẻ tán đồng, sau đó nối đuôi nhau mà ra, chỉ lưu lại Bắc Dương Nữ Đế và Thẩm Hạo một mình ở trong cung.

Vừa ra khỏi cửa, Tô Ngọc lần nữa cười nói: A đúng rồi phu quân, vừa vặn chúng ta muốn bế quan luyện hóa tiên khí, cũng đừng quấy rầy chúng ta nhé.

Không đợi Thẩm Hạo nói chuyện, chúng nữ liền vội vàng rời đi.

Thẩm Hạo xấu hổ nói: Tiện nội đều là một đám người thô kệch, không hiểu quy củ, bệ hạ lượng thứ.

Bắc Dương Nữ Đế trong lòng hừ một tiếng, đối với việc Thẩm Hạo coi nàng là dê béo mà làm thịt, trong lòng vẫn là có chút oán ngôn.

Hít sâu một hơi, lúc này mới bình phục tốt tâm tình.

Bắc Dương Nữ Đế mắt đẹp nhìn xem Thẩm Hạo, Vương Thiên Sư không cần tự khiêm, chư vị phu nhân người nào cũng hoa nhường nguyệt thẹn, tiên tư ngọc sắc, đâu ra chuyện không hiểu quy củ.

Thẩm Hạo cười nói: Không nghĩ tới bệ hạ cũng sẽ khen người.

Trẫm cũng chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi.

Nghe vậy, trong lòng Thẩm Hạo có chút cảnh giác.

Dù sao nữ nhân nhàn rỗi không chuyện gì làm mà cứ một mực khen ngươi, vậy khẳng định có mưu đồ.

Thẩm Hạo trực tiếp dứt khoát nói: Bệ hạ, đã có việc thì cứ nói thẳng, không cần thiết phải quanh co lòng vòng như vậy.

Thẩm Hạo đi thẳng vào vấn đề, ngược lại là làm cho Bắc Dương Nữ Đế không nghĩ tới, hơi chỉnh lý lại suy nghĩ một chút, lúc này mới nói: Vương Thiên Sư cảm thấy Đông Cung Vô Song thế nào.

Ách.

Đây là tình huống gì.

Lời này rất có thâm ý a.

Thẩm Hạo chuyển ý nghĩ, liền minh bạch mục đích của Bắc Dương Nữ Đế.

Chương 798

Cư nhiên muốn dùng nữ sắc lôi kéo chính mình, đây là phát hiện sở thích của mình rồi.

Vốn dĩ Thẩm Hạo còn tưởng rằng vị Bắc Dương Nữ Đế này có chuyện gì khó khăn cơ.

Không nghĩ tới hơn nửa đêm tới đây cư nhiên chính là vì tặng nữ nhân.

Vừa nghĩ tới một thân kim giáp Đông Cung Vô Song, Thẩm Hạo ngược lại là có mấy phần hứng thú.

Thái Ất Kim Tiên Thẩm Hạo còn chưa từng thử qua.

Nữ Đế lại càng chưa có.

Ánh mắt vô thức nhìn về phía Nữ Đế.

Đã Bắc Dương Nữ Đế lựa chọn dùng nữ sắc lôi kéo chính mình, vậy Thẩm Hạo cũng không khách khí.

Ánh mắt cũng trở nên phóng túng hẳn lên.

Thấy Thẩm Hạo nửa ngày không trả lời, Bắc Dương Nữ Đế quay đầu nhìn lại.

Liền bị ánh mắt nhìn chằm chằm này của Thẩm Hạo làm cho đáy lòng run rẩy.

Vội vàng lần nữa nói ra: Đông Cung Vô Song đối với Vương Thiên Sư ái mộ đã lâu, bởi vậy Trẫm định đem Đông Cung Vô Song gả cho Vương Thiên Sư.

Không biết ý Vương Thiên Sư như thế nào.

Thẩm Hạo cũng không có vội vã đáp ứng, đã đối phương đuổi tới

đưa tới cửa, Thẩm Hạo cũng phải kén cá chọn canh không phải sao.

Bệ hạ, việc này quá mức đột ngột, Vương mỗ nhất thời tiếp nhận không được.

Ta và Đông Cung Vô Song chỉ là vội vàng gặp qua mấy lần, căn bản không có tình cảm.

Liệt căn tính của con người vốn là như thế, đuổi tới đưa tới cửa thì không hiếm lạ, không chiếm được mới là trân quý nhất.

Nhìn thấy Thẩm Hạo cũng không tình nguyện, điều này ngược lại làm cho Bắc Dương Nữ Đế có chút không biết làm sao.

Vốn dĩ nàng cho rằng Thẩm Hạo háo sắc như thế, đem Đông Cung Vô Song tặng cho hắn, khẳng định cao hứng đến không khép được miệng.

Không nghĩ tới, cư nhiên còn không vui.

Điều này làm cho Bắc Dương Nữ Đế tức giận không thôi.

Vì thế lần nữa nói: Vương Thiên Sư, Đông Cung Vô Song chính là người có thiên phú nhất Bắc Dương Tiên Triều, tương lai đột phá tới La Thiên Thượng Tiên cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Hơn nữa những nữ nhân kia của ngươi, tu vi đều quá thấp.

Một khi có Đông Cung Vô Song gia nhập, đối với ngươi mà nói, cũng là một loại trợ lực.

Có thể bảo hộ rất tốt cho các nữ nhân của ngươi.

Thẩm Hạo nói: Ngươi nói như vậy ngược lại cũng có mấy phần đạo lý.

Lúc nãy khi tới, Bắc Dương Nữ Đế liền biết Thẩm Hạo người này khá tham lam, không nghĩ tới tặng nữ nhân cho hắn, cư nhiên còn không nhả ra.

Như hôm nay ở trên cái đề tài này, Bắc Dương Nữ Đế còn không chiếm thượng phong.

Bởi vì nàng có thể cảm giác được, Thẩm Hạo đối với nàng càng có hứng thú hơn.

Điều này cũng làm cho Nữ Đế có chút hối hận, sớm biết thế đã để Đông Cung Vô Song tự mình đến, hiện tại tựa hồ có chút dẫn lửa thiêu thân.

Vương Thiên Sư, ngược lại là có thể cân nhắc một chút, một khi Vương Thiên Sư và Đông Cung Vô Song kết thành đạo lữ.

Vậy đối với toàn bộ Bắc Dương Tiên Triều mà nói đều là việc vui tày trời.

Chỉ cần Vương Thiên Sư đáp ứng, Trẫm sẽ chuẩn bị cho Vô Song một phần của hồi môn phong phú.

Nghe vậy, Thẩm Hạo tới hứng thú.

Ồ, của hồi môn gì, tại hạ nguyện nghe tường tận.

Bắc Dương Nữ Đế: Ngay tại vừa rồi, Trẫm đã nhận Vô Song làm ngự muội, làm muội muội của Trẫm, của hồi môn tự nhiên không thể thiếu.

Tất cả tài nguyên của Bắc Dương Tiên Triều, Vô Song đều có thể điều động.

Tài nguyên trong bảo khố, Vô Song cũng có thể tùy ý lấy dùng. một bộ phận.

Vừa nghĩ tới sự tham lam của Thẩm Hạo, Nữ Đế vội vàng tăng thêm ba chữ một bộ phận.

Điều này ngược lại là có chút ý tứ, để ta cưới Đông Cung Vô Song cũng không phải không thể, bệ hạ phải đáp ứng ta một chuyện.

Thẩm Hạo cười hì hì nói.

Bắc Dương Nữ Đế mày nhíu lại, trong lòng có dự cảm không tốt.

Tuy rằng cùng Thẩm Hạo không quen thuộc, nhưng đối mặt sự tham lam của Thẩm Hạo, vẫn là có mấy phần cảnh giác.

Vì thế sớm đánh đòn phủ đầu với Thẩm Hạo, Chỉ cần không phải sự tình quá phận, Trẫm đều có thể đáp ứng ngươi.

Ta nếu như muốn bệ hạ.

Tuyệt đối không được, Trẫm không cho phép.

Không đợi Thẩm Hạo nói xong, Bắc Dương Nữ Đế trực tiếp kinh hãi đứng lên nói.

Thấy thế, Thẩm Hạo lập tức vui vẻ.

Nhịn không được trêu chọc nói: Bệ hạ, ta còn chưa nói xong đâu, ngươi liền cự tuyệt.

Cái này còn đàm phán điều kiện thế nào.

Nói đến đây, Thẩm Hạo cố ý làm ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ lần nữa nói: À ta hiểu rồi, bệ hạ vừa rồi chẳng lẽ cho rằng ta là thèm thân mình bệ hạ.

Thật là làm cho người ta thương tâm, bệ hạ ngươi thật đúng là oan uổng ta rồi.

Ngươi coi Lão Vương ta là người nào chứ.

Lão Vương ta chính là chính nhân quân tử, xưa nay không cưỡng cầu nữ nhân.

Bắc Dương Nữ Đế hơi ngẩng đầu lên, hít thật sâu một hơi, đem một vệt gợn sóng dưới đáy lòng bị Thẩm Hạo khơi dậy cưỡng ép san bằng.

Trái tim phiền táo kia, lúc này mới dần dần bình ổn lại.

Giây lát về sau, tầm mắt Bắc Dương Nữ Đế rơi vào trên người Thẩm Hạo, nàng chỉ thản nhiên liếc hắn một cái, Vương Thiên Sư, liên quan tới phẩm đức của ngươi, trong lòng Trẫm tự nhiên rõ ràng, không cần giải thích nhiều.

Lúc nói lời này, trên mặt nàng không có chút biểu tình biến hóa, làm cho Thẩm Hạo căn bản không cách nào phỏng đoán ý nghĩ chân thật trong nội tâm nàng.

Thẩm Hạo đương nhiên có thể cảm giác được Bắc Dương Nữ Đế đối với hắn tựa hồ cũng không có bao nhiêu tín nhiệm có thể nói.

Hiển nhiên, cử động trước đó dẫn đến việc Bắc Dương Nữ Đế sinh ra hoài nghi thật sâu đối với nhân phẩm của hắn.

Thẩm Hạo cười cười, cũng không để ý, nữ nhân a, chính là mạnh miệng.

Huống hồ có Phượng Xu áp trận, Thẩm Hạo cũng tịnh không sợ Bắc Dương Nữ Đế trở mặt.

Lại nói, chính là không có Phượng Xu tồn tại, lấy thực lực Thẩm Hạo trước mắt, cùng với các loại linh bảo, cộng thêm không gian tồn tại, cũng không sợ đối phương.

Tự tin do thực lực mang lại, Thẩm Hạo tự nhiên không sợ.

Mỉm cười một cái, Thẩm Hạo lẳng lặng thưởng thức trắc diện thanh lãnh mà tuyệt mỹ của Nữ Đế, phảng phất thời gian đều tại giờ khắc này tĩnh chỉ lại.

Chỉ thấy Nữ Đế thân tư yểu điệu, một bộ váy trắng theo gió nhẹ nhàng tung bay, càng tôn lên vẻ cao quý lãnh diễm, uyển như tiên tử lâm phàm.

Nhìn đến mức Nữ Đế một trận không tự nhiên, trong lòng thầm bực không thôi.

Cái tên Lão Vương này quả thực càng ngày càng quá đáng.

Nghĩ tới Bắc Dương Tiên Triều còn cần đối phương, Bắc Dương Nữ Đế lại cưỡng ép nhịn xuống.

Nhìn xem Nữ Đế đứng ngồi không yên, khóe miệng Thẩm Hạo hơi giương lên, cảm thấy không sai biệt lắm.

Cũng không trêu chọc nữa, mà là lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, nhẹ giọng nói: Thật là làm cho Vương mỗ bội cảm vinh hạnh và cảm động a.

Vạn vạn không có nghĩ đến, bệ hạ lại hiểu rõ Vương mỗ như thế, thật sự là thâm cảm ý ngoại.

Khi nói lời này, ánh mắt của hắn từ đầu đến cuối chưa từng rời đi khuôn mặt Nữ Đế.

Nhìn thấy ngữ khí Thẩm Hạo càng phát ra không đứng đắn, Bắc Dương Nữ Đế rốt cục nhịn không được, vội vàng nói sang chuyện khác: Vương Thiên Sư ngươi vẫn là đừng lằng nhằng nữa, nói trước điều kiện của ngươi đi.

Thẩm Hạo ho nhẹ một tiếng nói: Điều kiện này tạm thời còn chưa nghĩ ra, bệ hạ, chi bằng cứ nợ trước đã, thấy thế nào.

Bắc Dương Nữ Đế suy tư một lát, liền gật đầu đáp ứng.

Tặng nhiều đồ vật như vậy, cũng không kém một cái điều kiện này.

Có thể, nhưng điều kiện này không thể quá đáng, không thể thương tổn lợi ích Bắc Dương Tiên Triều và lợi ích của Trẫm, những cái khác đều có thể thương đàm.

Không vấn đề, vẫn là bệ hạ suy nghĩ chu đáo.

Đã không vấn đề, vậy hôm nay cứ như vậy đi, sắc trời đã tối, Trẫm cũng không tiện ở lâu.

Nói đến đây, Bắc Dương Nữ Đế vừa chuẩn bị đi, lại dừng lại một chút rồi nói tiếp: Về phần Vô Song, ngày mai nàng sẽ đến Bích Ngọc Cung.

Ngọc bội Tẩy Long Trì trẫm cũng đã đưa cho Vô Song.

Về sau cái Tẩy Long Trì này các ngươi liền có thể tùy ý sử dụng.

Ngươi nếu là muốn đi, cứ để Vô Song dẫn ngươi đi là được.

Hiển nhiên cũng định dùng Tẩy Long Trì dụ hoặc Thẩm Hạo.

Vậy đa tạ bệ hạ mỹ ý.

Nói đến Nữ Đế đối với Thẩm Hạo cũng thật không tệ, tặng tiên khí, tặng công pháp, hiện tại còn tặng nữ nhân và bí cảnh.

Thật là người tốt a.

Bắc Dương Nữ Đế thật sâu nhìn Thẩm Hạo một cái, thản nhiên nói: Hy vọng Vương Thiên Sư đừng có phụ Vô Song.

Vừa dứt lời, căn bản không cho Thẩm Hạo cơ hội nói chuyện, Bắc Dương Nữ Đế liền biến mất tại Bích Ngọc Cung.

Nhìn Bắc Dương Nữ Đế chạy trối chết, Thẩm Hạo chậc chậc hai tiếng.

Đường đường là Nữ Đế thế mà da mặt mỏng như vậy.

Cái này còn chưa tán gẫu được mấy câu đâu, đã chạy rồi.

Những câu thả thính sến súa, Thẩm Hạo thế nhưng là một câu đều chưa kịp nói.

Chương 799

Chỉ thấy bốn gã thị nữ cung cung kính kính đứng ở hai bên chờ đợi.

Thẩm Hạo ánh mắt đảo qua các nàng, sau đó nhẹ nhàng phất phất tay, ra hiệu các nàng có thể lui xuống.

Đạt được chỉ lệnh của Thẩm Hạo, các thị nữ không dám có chút chậm trễ, nhao nhao phúc thân hành lễ, sau đó rón rén lui ra khỏi phòng, chỉ lưu lại Thẩm Hạo một mình một người.

Đợi các thị nữ hoàn toàn rời đi về sau, Thẩm Hạo chậm rãi đứng dậy, tự mình pha một bình Minh Nguyệt Tiên Trà, khoảnh khắc gian, một cỗ mùi trà nồng nặc tràn ngập ra, quanh quẩn tại toàn bộ Bích Ngọc Cung.

Vừa chuẩn bị uống, lúc này bên tai truyền đến thanh âm của Phượng Xu.

Ngươi có phải hay không có ý đồ với vị Nữ Đế này.

Còn đừng nói, con Phượng Hoàng nhà ngươi nhìn người còn thật chuẩn.

Thẩm Hạo cười nói.

Phượng Xu bỉ di nói: Ngươi so với con rồng ngu xuẩn kia còn muốn háo sắc hơn, đúng là tấm gương tốt của Nhân tộc.

Thẩm Hạo: Tình cảm của nhân loại là rất phức tạp, một con chim như ngươi sẽ không hiểu đâu.

Được, ngươi nếu thật thích hà tất phiền toái như vậy, ta bắt ả về ném vào phòng ngươi là được.

Thô lỗ, ngươi thật sự là quá thô lỗ, đều đã nói cấm dùng sức mạnh.

Cái ta muốn chính là nàng tự mình chủ động, hiểu không.

Phượng Xu một trận im lặng, Cái thứ đó không phải đều như nhau sao.

Cùng ngươi giải thích không rõ, ngươi có muốn tới uống một chén hay không.

Thẩm Hạo bưng chén trà lên cười nói.

Khó trách Phượng Xu cường đại như vậy mà vẫn sẽ ngỏm, đều là có nguyên nhân cả.

Không hứng thú.

Nói xong Phượng Xu liền không còn thanh âm.

Thẩm Hạo cũng không quản nó nữa, tự mình phẩm trà.

Còn đừng nói, Minh Nguyệt Tiên Trà hàng chính hãng này đúng là uống ngon thật.

Bất tri bất giác một bình trà thấy đáy.

Thẩm Hạo thân ảnh lóe lên, lợi dụng không gian trực tiếp đi tới bí cảnh Tẩy Long Trì.

Hít sâu một hơi, cảm thụ được linh khí nồng nặc, trong lòng cực sướng.

Dùng thần thức cảm giác ấn ký lưu lại trước đó.

Thẩm Hạo thân ảnh tại trong bí cảnh liên tiếp lấp lóe.

Lần này tốc độ, so với lúc trước tiến vào thì nhanh hơn nhiều.

Dù sao không có Bắc Dương Nữ Đế cái bình dầu vướng chân này.

Không đến một chén trà công phu, Thẩm Hạo liền đi tới Tẩy Long

Trì.

Ánh trăng trong vắt chiếu theo, nước trà Minh Nguyệt Tiên Trà trút xuống in bóng trên mặt hồ, nước hồ cuồn cuộn và quầng sáng như bạc vụn hô ứng lẫn nhau.

Tẩy Long Trì chân chính thì ở dưới nước, bất quá Thẩm Hạo nhớ mang máng tựa hồ có trận pháp.

Lo lắng phá hư trận pháp sẽ khiến cho Bắc Dương Nữ Đế cảnh giác, bởi vậy Thẩm Hạo cũng không có cưỡng ép phá vỡ.

Cảm ứng ấn ký lưu lại, Thẩm Hạo liền trực tiếp nhảy vào trong nước.

Kết quả đến đáy nước, cũng không có nhìn thấy sơn động trước đó.

Rất hiển nhiên Tẩy Long Trì chân chính không có trận pháp bảo hộ thì đúng là không tìm thấy.

Thấy thế, Thẩm Hạo cũng không ngoài ý muốn.

Trồi lên mặt nước, Thẩm Hạo cũng không định dùng man lực.

Đã Bắc Dương Nữ Đế đem ngọc bội giao cho Đông Cung Vô Song, vậy nàng khẳng định cũng biết phương pháp mở ra.

Nghĩ tới đây, Thẩm Hạo cũng không nóng nảy.

Dù sao ngày mai Đông Cung Vô Song sẽ chủ động đưa tới cửa, hà tất phiền toái như vậy.

Không vội vàng nhất thời.

Tùy tức Thẩm Hạo không có dừng lại, lợi dụng không gian lần nữa trở lại Bích Ngọc Cung.

Vừa ngồi xuống, Thẩm Hạo liền nghe được thanh âm của Phượng

Xu.

Ẩn nặc chi pháp này của ngươi quả nhiên là thần kỳ vô cùng, ta đều cảm ứng không đến bất kỳ khí tức gì.

Lúc trước tại Viêm Sương U Giới, Phượng Xu liền kiến thức qua sự thần kỳ của Thẩm Hạo, lần nữa cảm thụ vẫn là khiếp sợ.

Thủ đoạn bực này, quả thật là nghịch thiên.

Thẩm Hạo cười nói: Cái này chính là thiên phú.

Nói đến đây, Thẩm Hạo thoại âm nhất chuyển lần nữa nói: Kể từ lần trước tại Viêm Sương U Giới thần giao xong, chúng ta cũng đã lâu không có giao vãng.

Hôm nay ánh trăng mông lung, hà tất sướng đàm một phen.

Tùy ngươi.

Thần giao đã lâu.

Bất tri bất giác, thời gian tại lặng yên trôi qua, phảng phất chỉ là trong nháy mắt liền trăng lặn mặt trời mọc.

Phượng Xu và Thẩm Hạo đều thu hoạch rất nhiều.

Làm cho Thẩm Hạo cảm thấy vô cùng kinh ngạc chính là, ngay tại sáng sớm hôm sau, trời vừa mới tờ mờ sáng, Đông Cung Vô Song vậy mà liền xuất hiện ở cửa ra vào Bích Ngọc Cung.

Ánh nắng xuyên thấu qua tầng mây thưa thớt vẩy xuống, chiếu rọi ở trên bộ áo giáp màu vàng vừa người kia của nàng, phản xạ ra quang mang chói mắt.

Tới đều tới rồi, Thẩm Hạo cũng không định để nàng đi nữa.

Dù sao Nữ Đế đều đáp ứng tặng, Thẩm Hạo cũng sẽ không khách khí.

Đừng đứng cửa ra vào nữa, tiến vào đi.

Nghe vậy, bước chân Đông Cung Vô Song giống như rót chì, nặng nề vô cùng.

Do dự một lát, vẫn là ngoan ngoãn bước vào bên trong đại điện.

Nhìn xem Đông Cung Vô Song bên trong đại điện, bộ áo giáp màu vàng tinh tâm chế tạo kia hoàn mỹ dán sát vào thân thể mạnh mẽ của nàng, phảng phất cùng nàng dung vi nhất thể.

Giữa lông mày toát lên vẻ anh tư táp sảng.

Chẳng qua là Đông Cung Vô Song hôm nay, ánh mắt không còn uy nghiêm và tự tin như dĩ vãng.

Cả người lộ ra vẻ tay chân luống cuống.

Đây nơi nào còn là Thái Ất Kim Tiên, càng giống là một con dê non đợi làm thịt.

Mất đi khí tràng lúc trước tại Vạn Thành Đại Hội, mị lực đều yếu bớt không ít.

Thẩm Hạo nhịn không được nói: Ta vẫn là thích ngươi của từng đã.

Một câu nói đột ngột này, nghe được Đông Cung Vô Song một trận nghi hoặc, ý gì.

Tên Lão Vương này lúc nào thích qua nàng.

Ánh mắt hiện lên một tia mê mang, không hiểu nói: Vương Thiên Sư lời này có ý gì.

Không hiểu cũng không sao.

Chính là, nhân sinh nếu chỉ như lần đầu gặp gỡ, cái nhìn đầu tiên là đẹp nhất.

Lúc trước tại Trung Đô Thành tham gia Vạn Thành Đại Hội, Đông Cung Vô Song khi đó ý khí phong phát, uy phong lẫm lẫm, quả thật là cân quắc bất nhượng tu mi.

Một thân chiến giáp màu vàng, dưới ánh mặt trời lấp lánh tỏa sáng, quả thật là nữ nhân quang mang tứ xạ, toàn thân tràn đầy mị lực.

So với ngươi bây giờ, quả thực khác nhau như hai người.

Nghe vậy, Đông Cung Vô Song lúc này mới lý giải ý tứ của Thẩm Hạo.

Không biết vì sao, đột nhiên nghe được Thẩm Hạo khen ngợi chính mình, điều này thật sự làm cho Đông Cung Vô Song cảm thấy có chút ý ngoại và nan kham.

Chỉ thấy trên khuôn mặt trắng nõn của nàng, một vệt hồng vựng nhàn nhạt lặng yên hiện lên, uyển như hoa đào vừa nở trong ngày xuân kiều nộn động lòng người.

Vệt hồng kia từ song giáp của nàng bắt đầu lan tràn ra, dần dần nhiễm lên vành tai, thậm chí ngay cả cổ cũng hơi nổi lên màu phấn hồng, phảng phất một mảnh vân hà nhẹ nhàng rơi vào trên da thịt nàng.

Nếu như trên Vạn Thành Đại Hội Thẩm Hạo dám khen nàng như vậy, Đông Cung Vô Song đi lên chính là một cái tát tai, trực tiếp diệt hắn.

Nhưng Thẩm Hạo hiện tại, thế nhưng là La Thiên Thượng Tiên, Vương Thiên Sư của Bắc Dương Tiên Triều, đứng tại đỉnh tiêm kim tự tháp của Địa Tiên Giới này.

Nam nhân giống như hùng ưng, càng là đạo lữ tương lai của nàng.

Giờ khắc này Đông Cung Vô Song buông thõng đầu, không dám nhìn thẳng ánh mắt Thẩm Hạo, trong lòng lại là do như nai con chạy

loạn, thình thịch nhảy loạn, giống như ăn mật vậy.

Loại cảm giác này, trước đó chưa bao giờ thể nghiệm qua.

Rất hưởng thụ.

Trong lòng lực đề kháng 1.

Cảm nhận được cảm xúc biến hóa trong lòng, Đông Cung Vô Song mạc danh cảm thấy mình không biết liêm sỉ.

Đối phương một câu liền để cho mình có chút không biết làm sao, thật sự là mất mặt.

Chương 800

Nhìn xem gò má tuyệt mỹ kia của Đông Cung Vô Song hơi phát đỏ.

Thẩm Hạo pha vi ý ngoại, lời phê bình đến bên miệng lại nuốt trở vào.

Quả nhiên, nữ nhân dạng gì cũng đều thích nghe lời hay.

Vì thế tròng mắt chuyển chuyển: Lúc ấy cái nhìn đầu tiên ta liền bị ngươi hấp dẫn, chỉ là nhìn thoáng qua, ta liền nhắm mắt lại.

Mặc dù biết Thẩm Hạo đang nói bậy, Đông Cung Vô Song vẫn là nhịn không được muốn nghe.

Vì sao lại nhắm mắt.

Ngươi toàn thân phát quang thật sự là quá chói mắt.

Lời này nghe được Đông Cung Vô Song nhịn không được muốn cười, lại vội vàng khống chế được.

Nói bậy.

Nhìn thấy bầu không khí có chút hòa hợp, Thẩm Hạo không khỏi đi về phía trước một bước, vừa tới gần liền dọa Đông Cung Vô Song vội vàng lui lại.

Ngươi làm gì.

K.

Nếu đã đáp ứng làm đạo lữ của ta, ta đương nhiên muốn lạp cận tình cảm đôi bên.

Thẩm Hạo lẽ đương nhiên nói.

Ta.

Ta còn chưa chuẩn bị xong.

Có cái gì tốt mà chuẩn bị, dù sao ngươi cũng không thay đổi được cái gì.

Sự tốt đẹp của nhân sinh, chính là không biết một giây sau sẽ phát sinh cái gì.

Cho nên mới có chờ mong.

Tin tưởng ta, ngươi sẽ không hối hận.

Ca về phương diện này kinh nghiệm phong phú lắm.

Thẩm Hạo một mặt tự tin nói.

Đông Cung Vô Song nháy mắt không biết nói cái gì cho phải, nhưng cảm thấy Thẩm Hạo nói cũng đúng, nàng xác thực không cách nào thay đổi cái gì.

Muốn thay đổi vận mệnh, trừ phi lập tức đột phá tới La Thiên Thượng Tiên.

Vương Thiên Sư, ngươi nhiều đạo lữ như vậy hà tất gấp gáp như thế.

Đông Cung Vô Song cúi đầu không dám nhìn Thẩm Hạo nói.

Các nàng đều không phải là ngươi.

Lời này nghe mạc danh thuận tai.

Làm cho đầu Đông Cung Vô Song càng cúi thấp hơn, đáng tiếc áo giáp chắn, làm cho động tác của nàng có chút cứng ngắc.

Thẩm Hạo cười cười, tân binh đản tử lính mới tò te.

Được rồi đừng đứng nữa, ngồi xuống trước đi, dù sao sau này đều là người một nhà.

Nói xong, Thẩm Hạo tiến lên một bước, không cho Đông Cung Vô Song cơ hội cự tuyệt, thuận thế một phát bắt được tay ngọc của Đông Cung Vô Song.

Đông Cung Vô Song dùng sức rút rút, lại phát hiện hai tay Thẩm Hạo như cái kìm lớn, lao lao bắt lấy, không chút sứt mẻ.

Tức là dùng tới pháp lực cũng vô dụng.

Điều này làm cho Đông Cung Vô Song một trận khí nỗi.

Đồng thời cũng có chút kinh hãi, không nghĩ tới Thẩm Hạo không chỉ là La Thiên Thượng Tiên, Thể tu thế mà cũng trâu bò như thế.

Vừa rồi nàng có thể cảm ứng được, Thẩm Hạo căn bản không dùng pháp lực.

Tu luyện thế nào vậy.

Quả thật là nghịch thiên.

Mặc nhiều áo giáp như vậy có nặng hay không.

Thẩm Hạo cười hì hì hỏi.

Không nặng, là Nữ Đế cố ý luyện chế, phòng ngự phi thường mạnh, vô số lần cứu ta trong lúc nguy nan.

Đông Cung Vô Song lắc đầu nói.

Ngươi biết đạo lữ đều muốn làm gì không.

Đông Cung Vô Song lắc đầu: Không biết.

Đến, ta dạy cho ngươi.

Theo Thẩm Hạo nước ấm nấu ếch xanh, Đông Cung Vô Song cũng buông lỏng đề phòng.

Từ từ, sự phản kháng còn sót lại cũng biến mất, tựa hồ nhận mệnh.

Ấy ấy, Vô Song không cần cởi giáp, không cần cởi giáp.

Cùng lúc đó, Bắc Dương Nữ Đế nhìn xem tràng cảnh trong kính huyền phù, mắng một tiếng: Vô sỉ.

Tùy tức tay ngọc vung lên, kính huyền phù biến mất không thấy gì nữa.

Hận rèn sắt không thành thép Nữ Đế, lại nhịn không được mắng: Tốt cho ngươi cái Vô Song này, trước đó còn đưa đám, muốn chết muốn sống.

Hiện tại làm sao nghe lời như vậy, rụt rè đâu.

Giận không kềm được Bắc Dương Nữ Đế, mắt không thấy tâm không phiền.

Bất tri bất giác, đã đến xế chiều.

Đột nhiên, một cỗ khí tức cường hoành truyền khắp toàn bộ cung điện.

Bắc Dương Nữ Đế đột nhiên mở mắt, bất khả tư nghị nói: Cái này Vô Song thế mà đột phá đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Làm sao làm được.

Giờ này khắc này, Bắc Dương Nữ Đế rất muốn sử dụng kính huyền phù xem xét một phen, đến tột cùng xảy ra chuyện gì.

Nhưng lại sợ hãi nhìn thấy một màn cay mắt.

Nhất thời nội tâm vô cùng giãy dụa.

Tại trong cung điện to lớn đi tới đi lui, cuối cùng vẫn là nhịn không được lòng hiếu kỳ, sử dụng kính huyền phù.

Vừa mở ra kính huyền phù, liền thấy một bức cảnh sắc cay mắt.

Bắc Dương Nữ Đế nháy mắt cảm thấy trong mắt mình vào đồ

bẩn, lập tức đóng lại kính huyền phù.

Vô Song này thật sự là.

Thật sự là ẩn tàng thật sâu, thế mà là hai bộ mặt.

Qua hồi lâu, tâm tình Bắc Dương Nữ Đế mới chậm rãi bình phục.

Nàng hít sâu vài hơi, cố gắng thoát khỏi cảnh tượng vừa tận mắt chứng kiến.

Nhưng hình ảnh đó lại như lạc ấn khắc sâu vào trong đầu nàng, xua đi không được.

Muốn nói cái gì đó, nhưng cổ họng lại như bị thứ gì chặn lại, không phát ra được chút âm thanh nào.

Người sao có thể thay đổi nhanh như vậy.

Đây là nghi vấn lớn nhất trong lòng Nữ Đế.

Trong những năm tháng qua, mỗi lần Đông Cung Vô Song xuất hiện trước mặt nàng đều luôn cung kính, lễ số chu toàn.

Thần tình thanh lãnh nghiêm túc, phảng phất như một tòa băng sơn khó lay chuyển.

Bao năm qua trước sau như một, chưa từng có chút thay đổi.

Cho dù là đối mặt với Bắc Dương Nữ Đế nàng, Đông Cung Vô Song cũng chưa từng nở nụ cười.

Nhưng vừa rồi lại như hai người khác nhau, mặt đầy hoa đào, miệng nói không lựa lời, toàn là những lời lả lơi.

Điều này thật sự là vạn lần không ngờ tới, hoàn toàn điên đảo nhận thức của Bắc Dương Nữ Đế về Đông Cung Vô Song.

Tàn dương như máu, dần dần ngả về tây, nhuộm bầu trời thành một màu cam hồng rực rỡ.

Lúc này, tại Bích Ngọc Cung, Đông Cung Vô Song từ từ tỉnh lại khỏi trạng thái nhập định.

Nàng khẽ chớp mắt, khi tầm nhìn dần rõ ràng, thứ đầu tiên lọt vào mắt chính là bóng dáng quen thuộc kia.

Chỉ thấy Thẩm Hạo mặc một bộ lam bào, đang nhàn nhã ngồi trên bồ đoàn thêu hoa văn tinh xảo, tay cầm chén trà nóng hổi, chậm rãi thưởng thức hương vị.

Vội vàng mặc y phục chỉnh tề, đôi mắt đẹp lấp lánh vẻ kinh hỉ, ánh mắt nhìn Thẩm Hạo cũng thêm vài phần nhu tình.

Trong lòng nàng toàn là cảm kích, không còn chút bài xích nào.

Đa tạ Vương thiên sư thành toàn.

Thẩm Hạo cố ý bản mặt nói: Còn gọi Vương thiên sư.

Vừa nãy cũng không phải gọi như thế.

Nghe vậy, Đông Cung Vô Song đỏ mặt, khẽ thanh thay đổi cách xưng hô: Phu quân.

Nhớ tới màn vừa rồi, nàng cũng cảm thấy mình như trúng ma chướng.

Càng không ngờ bản thân có ngày cũng sẽ thân bất do kỷ như vậy.

Thẩm Hạo lúc này mới hài lòng cười cười: Thế mới đúng, sau này đi theo ca đảm bảo ăn sung mặc sướng.

Vâng, phu quân.

Nói đến đây, Đông Cung Vô Song khẽ nhắm hai mắt, cẩn thận cảm thụ pháp lực mênh mông như sóng dữ trong cơ thể, trong mắt tràn đầy vui mừng.

Lại lo lắng cảnh giới không xong, sợ hãi rớt trở về, bèn vội vàng

nói: Phu quân, ta vừa mới đột phá, e rằng phải bế quan một thời gian để ổn định cảnh giới mới được.

Đông Cung Vô Song cho đến bây giờ vẫn cảm thấy như đang nằm mơ, thật sự là kinh hỉ quá lớn.

Có chút không dám tin.

Cảnh giới từng xa không thể chạm, dưới sự giúp đỡ của Thẩm Hạo, thực lực lại có đột phá lớn như vậy.

Chương 801

Trực tiếp để nàng đạt tới Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Thật sự là không thể tin nổi.

Tuy rằng Đông Cung Vô Song thiên phú dị bẩm, nhưng tu vi từ trước đến nay đều là trước dễ sau khó, cảnh giới càng cao càng khó khăn.

Thường thường một tiểu cảnh giới cũng có thể kẹt mấy trăm năm thậm chí mấy ngàn năm.

Hiện tại cư nhiên có thể đột phá dễ dàng như thế.

Chút kháng cự cùng ủy khuất trước đó cũng sớm đã không còn.

Hiện tại ngẫm lại còn thấy thật không tệ.

Đông Cung Vô Song đâu biết rằng, đây là công lao của Huyền Âm Nguyên Dương Thuật.

Một là cảnh giới của Thẩm Hạo nãi là La Thiên Thượng Tiên, pháp lực tinh thuần vô cùng.

Ngoài ra hắn bao năm qua cũng là thủ thân như ngọc.

Lượng nguyên dương ngưng tụ to lớn cỡ nào.

Vốn là chuyện đôi bên cùng có lợi, chẳng qua Thẩm Hạo chướng mắt chút năng lượng này, toàn bộ tặng cho Đông Cung Vô Song.

Cái kia.

à đúng rồi, Nữ Đế có phải đã đưa ngọc bội mở ra Tẩy Long Trì cho nàng không.

Đông Cung Vô Song gật đầu, trực tiếp lấy ngọc bội đưa cho Thẩm

Hạo: Phu quân, chính là nó.

Tiếp nhận ngọc bội, liền cảm giác vào tay ấm lên.

Bên trong có một luồng trận pháp ba động cường đại.

Cái này dùng thế nào.

Thấy thế, Đông Cung Vô Song liền đem bí quyết nói cho Thẩm Hạo.

Phương pháp cũng không khó, Thẩm Hạo nghe qua liền hiểu, hài lòng gật đầu.

Không tệ, tuy rằng là Thái Ất Kim Tiên, nhưng cũng biết đạo lý xuất giá tòng phu.

Thẩm Hạo nói: Được rồi, đi bế quan đi.

Vâng, phu quân.

Nói xong Đông Cung Vô Song liền vui vẻ chuẩn bị đi thiên điện.

Lúc sắp đi, Đông Cung Vô Song đột nhiên nhớ tới cái gì, lần nữa nói: Phu quân, Bích Ngọc Cung này có trận pháp, bệ hạ có thể tùy thời quan sát hết thảy nơi này.

Ừm, ta biết rồi.

Phu quân, ta đi đây.

Nhìn biểu tình hoan hỉ của Đông Cung Vô Song, Thẩm Hạo cười cười, Thái Ất Kim Tiên quả thật không tệ.

Đối với tu vi tăng lên, Đông Cung Vô Song trong lòng vui mừng vô cùng.

Chờ củng cố xong cảnh giới, bước tiếp theo đó là trùng kích La Thiên Thượng Tiên.

Nghĩ thôi cũng khiến người ta hưng phấn.

Trước kia cảnh giới của Đông Cung Vô Song vẫn luôn kẹt tại Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ đỉnh phong, thủy chung không cách nào đột phá.

Từng nằm mơ cũng muốn đột phá Thái Ất Kim Tiên trung kỳ.

Hiện tại tốt rồi, tu vi có thể nói tiến triển cực nhanh.

Càng là vượt qua Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, trực tiếp tiến vào Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Chỉ cảm thấy giấc mộng Thái Ất Kim Tiên trung kỳ trước kia cũng chẳng qua như thế.

Hiện tại nhiệt huyết tràn trề.

Thời khắc này, Đông Cung Vô Song trong lòng đối với Nữ Đế càng thêm tràn đầy cảm kích.

Nếu không phải Nữ Đế hạ lệnh, nàng cũng không có cơ hội này.

Trong lòng mạc danh cảm thấy mình trước đó có chút giả vờ quá trớn rồi.

Chuyện tốt như vậy, cư nhiên còn ủy khuất.

Chờ sau khi Đông Cung Vô Song đi, Thẩm Hạo liền cầm ngọc bội lợi dụng không gian tiến vào Tẩy Long Trì.

Lần này có mật chìa trận pháp, Thẩm Hạo ngược lại cảm thấy mười phần đơn giản.

Hai tay dựa theo phương vị Đông Cung Vô Song giao đại, vận chuyển linh lực.

Khoảnh khắc, trong hư không hiện ra một bộ trận pháp.

Nước hồ phía trên Tẩy Long Trì tách ra hai bên.

Một lát sau, Thẩm Hạo liền thấy được hang động trước đó.

Không nói nhảm, trực tiếp lấy ra ngọc bội tiến vào bên trong kết

giới.

Vừa tiến vào sơn động, liền cảm giác nhiệt lãng ập tới.

Thẩm Hạo mặc niệm mật ngữ Long tộc, niệm nửa ngày cũng không có cảm ứng.

Trong lòng một trận nghi hoặc, chẳng lẽ Phượng Xu nói sai rồi.

Nhìn nhiệt lãng cuồn cuộn trong hồ, Thẩm Hạo suy tư một lát rồi trực tiếp nhảy vào.

Cứ thế bơi thẳng xuống dưới.

Khi chạm đáy, Thẩm Hạo lần nữa mặc niệm mật ngữ Long tộc.

Bỗng nhiên, Thẩm Hạo cảm ứng được cái gì đó, nhưng giống như linh cảm, lại thoáng qua tức thì.

Bất quá có đầu mối là tốt rồi.

Ít nhất biết nỗ lực là có kết quả.

Vì thế ổn định tâm thần tiếp tục bắt đầu mặc niệm mật ngữ.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, ước chừng khoảng một khắc đồng hồ, trong điện quang hỏa thạch, Long Châu tiết lộ một tia khí tức.

Thẩm Hạo đã có chuẩn bị, lần này trong nháy mắt cảm ứng được vị trí của Long Châu.

Giờ phút này Long Châu kích thước chỉ như một con bọ chét, cùng nham thạch hoàn mỹ dung hợp cùng một chỗ.

Khí tức đều giống nhau, căn bản phát hiện không được.

Thẩm Hạo trực tiếp đem cả tảng nham thạch quăng vào không gian.

Làm xong hết thảy, Thẩm Hạo mới hài lòng cười rộ lên.

Cái thứ khốn kiếp này trốn cũng thật sâu.

Bất quá Thẩm Hạo cũng sợ không tìm thấy Long Châu.

Vì thế xoay người tiến vào không gian, vừa vào không gian liền cảm giác được đại lượng huyết vụ ùa tới.

Huyết vụ này uyển như thực chất, Thẩm Hạo bị sương mù đỏ bao phủ, nhìn không rõ chung quanh.

Thẩm Hạo còn là lần đầu tiên nhìn thấy sương mù dày đặc nhiều như thế, chẳng những không sợ hãi, ngược lại còn hưng phấn không thôi.

Tốt.

Chỉ thấy huyết vụ to lớn kia giống như đại dương màu đỏ cuộn trào mãnh liệt, phợp rợp trời đất cuốn về phía Thẩm Hạo.

Trong nháy mắt, Thẩm Hạo liền bị huyết vụ vô tận này triệt để nuốt chửng.

Nhưng huyết vụ nồng đậm như mực kia lại làm tầm mắt hắn trở nên mơ hồ không rõ.

Đã không cách nào phản kháng, vậy thì dang rộng hai tay hưởng thụ đi.

Mặc cho huyết vụ bị hấp thu.

Khoảnh khắc, thể chất Thẩm Hạo bắt đầu trở nên mạnh mẽ, thực lực phi thăng tăng vọt.

Cửu U Kim Thân Quyết bắt đầu điên cuồng chuyển động.

Nghe nói Cửu U Kim Thân Quyết sau khi tu luyện thành công, có thể nhục thân thành thánh.

Thực lực có thể so với Cửu Thiên Huyền Tiên.

Chương 802

Công pháp tham lam hấp thu huyết vụ trong không gian.

Những huyết vụ này đều là vật đại bổ.

Thẩm Hạo giống như dân chạy nạn nhìn thấy bánh bao trắng lớn, bắt đầu lang thôn hổ yết.

Trước đó Cửu U Kim Thân Quyết của Thẩm Hạo vẫn luôn dừng lại ở tầng thứ sáu đỉnh phong, kém một chút mới có thể đột phá tầng thứ bảy.

Hiện nay vẻn vẹn công phu một cái hít thở liền đột phá tầng thứ bảy.

Thậm chí còn đang phi tốc tăng lên, thể chất còn đang đột phá, tầng thứ bảy đỉnh phong, tầng thứ tám trung kỳ, tới tầng thứ tám đỉnh phong tốc độ mới chậm lại.

Hiện nay nhục thân thực lực có thể so với La Thiên Thượng Tiên đỉnh phong.

Chẳng những như thế, tu vi pháp tu cũng đột phá đến La Thiên Thượng Tiên hậu kỳ.

Hiện tại Thẩm Hạo, chính là đứng trước mặt Bắc Dương Nữ Đế để nàng đánh cũng đánh không lại.

Quá trâu bò.

Phòng ngự vô địch, sát thương lại cao, chạy lại nhanh, pháp bảo lại nhiều, pháp lực lại mạnh, người khác còn sống thế nào.

Thẩm Hạo phát hiện Cửu U Kim Thân Quyết tăng lên thể chất, cộng thêm Càn Khôn Độn Pháp quả thực chính là vô giải.

Hoàn toàn có thể làm được việc áp sát tung đại chiêu.

Cùng lúc đó, thể chất của Thẩm Hạo cũng hoàn mỹ tiến hóa thành Đạo Linh Thể.

Chẳng những như thế, thể chất tựa hồ còn tiến thêm một bước.

Căn cứ theo lời giải thích của Phượng Xu trước kia, đó chính là Thần Linh Thể, là thể chất chỉ có ở những Tiên thiên thần thai linh.

Thần Linh Thể 15% thì dừng lại.

Đáng tiếc, Long Châu này bị tổn hại nghiêm trọng, không đủ một phần mười thời kỳ toàn thịnh.

Ngoài ra còn bị không gian khấu trừ hai phần ba, chỉ cho Thẩm Hạo một phần ba.

Nhưng cũng có thể tiếp nhận, cục diện đôi bên cùng có lợi.

Khi Thẩm Hạo từ từ mở hai mắt ra, một cỗ sức mạnh cuộn trào mãnh liệt, phảng phất vô cùng vô tận trong nháy mắt dâng lên trong lòng.

Hắn có thể rõ ràng cảm nhận được cỗ lực lượng kia như lũ lụt vỡ đê đang lao nhanh trong cơ thể mình, mỗi một tế bào đều bị loại năng lượng cường đại này lấp đầy.

Giờ khắc này, vui sướng trong lòng Thẩm Hạo quả thực khó diễn tả bằng lời.

Tuy nhiên, cùng lúc đó, hắn cũng ý thức được một vấn đề, tuy rằng toàn thân thể chất đã tăng gấp mấy lần, nhưng hắn lại hoàn toàn không cách nào chưởng khống cỗ sức mạnh đột ngột và to lớn này.

Đối mặt với tình huống như vậy, Thẩm Hạo không khỏi nhíu mày, bắt đầu suy nghĩ làm thế nào mới có thể thuần phục con cự thú cuồng dã này, biến nó thành của mình.

Hiển nhiên hiện tại không tiện ra ngoài.

Rất dễ bại lộ thực lực, đây không phải là điều Thẩm Hạo muốn.

Vì thế suy tư một lát, Thẩm Hạo cảm thấy hay là đi một chuyến đến Linh Vân đại lục thì hơn.

Nghĩ tới đây, thân ảnh Thẩm Hạo lóe lên, liền đi tới Thượng cổ chiến trường ở Linh Vân đại lục.

Cảm thụ linh khí chung quanh, so với Địa Tiên giới thì nơi này quả thực chính là hoang mạc.

Ăn quen gạo ngon, giờ ăn gạo lứt có chút rát cổ họng.

Chỉ thấy Thẩm Hạo nhìn về phía ngọn núi cao chọc trời, nguy nga hùng vĩ cách đó không xa.

Cũng không có chuẩn bị gì, cứ từ từ giơ tay phải lên, nắm chặt thành quyền.

Theo động tác của hắn, nhẹ nhàng vung lên.

Trong sát na, một cỗ quyền phong khủng bố khiến người ta tim đập nhanh bỗng nhiên cuốn ra, nơi đi qua, không khí phát ra tiếng rít chói tai.

Cỗ quyền phong này ẩn chứa uy năng vô tận, với thế bài sơn đảo hải oanh kích về phía ngọn núi phía trước.

Chỉ nghe Oanh long một tiếng vang thật lớn, trong nháy mắt, bụi đất đầy trời tung bay.

Mà trong cuồn cuộn khói bụi kia, ngọn núi vốn cao ngất đứng sừng sững thế mà trong khoảnh khắc hóa thành một đống phế tích, tất cả nham thạch và đất đai đều bị nghiền thành tro bụi nhỏ bé, theo gió phiêu tán.

Thẩm Hạo còn chưa dùng sức bao nhiêu, thế mà đã không còn.

Thấy thế lắc đầu từ bỏ thí nghiệm.

Thật sự nếu không cố kỵ gì, ước chừng cái Thượng cổ chiến trường này đều tiêu tùng.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua tinh không, Thẩm Hạo định ở trong vũ trụ luyện tập một chút.

Vừa bay lên, liền lại cảm thấy không được.

Thế giới này chính là có Thượng Tứ Tằng Thiên Thái Cực Giới.

Mấy lão gia hỏa bên trên ai biết mạnh bao nhiêu.

Thẩm Hạo cũng không tiện làm loạn.

Vì thế, thân ảnh lóe lên, liền trở lại thế giới đô thị.

Trở lại thế giới đô thị, nơi này vẫn là ban đêm.

Nhìn Thi Nịnh và Hạ Ny đang say ngủ, Thẩm Hạo cũng không quấy rầy các nàng.

Thân ảnh lóe lên, liền bay tới tầng khí quyển.

Mấy cái hít thở, liền đi tới Mặt Trăng.

Do không gian vũ trụ là môi trường chân không, nơi này cũng không có người, tùy tiện Thẩm Hạo lăn lộn thế nào cũng được.

Vừa chuẩn bị đấm một quyền, nghĩ nghĩ rồi lại thôi.

Vạn nhất không cẩn thận đánh bay Mặt Trăng, Trái Đất không có Mặt Trăng dẫn dắt, ước chừng cũng sẽ xong đời.

Đến lúc đó Trái Đất tự quay nhanh hơn, một ngày không còn là 24 giờ nữa, e rằng một ngày chỉ có vài giờ.

Hoàn cảnh biến đổi, tế bào nhân thể cũng sẽ sinh ra biến hóa, tế bào phân liệt cũng sẽ nhanh hơn, già cũng nhanh.

Không có Mặt Trăng cũng liền không có thủy triều, Trái Đất cũng

sẽ hứng chịu thời tiết cực đoan, ước chừng một nửa sinh vật đều sẽ diệt tuyệt.

Thậm chí dẫn đến Trái Đất diệt vong.

Nghĩ nghĩ, thân ảnh Thẩm Hạo lần nữa biến mất.

Còn đừng nói, ở trong trạng thái chân không này, Thẩm Hạo cảm giác tiêu hao pháp lực càng nhiều, lại không có bất kỳ sự hồi phục nào.

Tiếp tục bay về phía sâu xa, hoàn cảnh đen kịt chung quanh, thế giới không tiếng động, vẫn là làm cho Thẩm Hạo không thích ứng.

Phi thường khảo nghiệm tâm lý thừa nhận.

Đến Sao Hỏa, Thẩm Hạo đều có chút chịu không nổi.

Dù sao khoảng cách giữa hai nơi hơn 200 triệu km, cũng không phải chuyện đùa.

Trước kia không cảm thấy xa, chỉ có chạy một chuyến mới biết xa bao nhiêu.

Tại hoàn cảnh đen kịt vô cùng này, Thẩm Hạo quay đầu nhìn lại, Trái Đất giờ phút này cảm giác chỉ cỡ hòn bi ve.

Thần thức quét qua, phát hiện chung quanh Sao Hỏa có vô số tinh thể nhỏ.

Ước chừng mấy chục vạn cái.

Các tiểu hành tinh chung quanh lớn nhỏ không đều, từ vài km đến vài trăm km.

Còn đừng nói, rất thích hợp cho Thẩm Hạo luyện tay.

Chương 803

Bay lâu như vậy mới đến Sao Hỏa, thậm chí Hệ Mặt Trời đều không dính dáng, càng đừng nói Ngân Hà.

Tuy rằng một quyền xuống có thể diệt đi Mặt Trăng, nhưng giờ khắc này, Thẩm Hạo vẫn cảm thấy mình nhỏ bé.

Quả thật là Ký phù du vu thiên địa, miểu thương hải chi nhất túc Gửi thân phù du trong trời đất, nhỏ bé như một hạt thóc trong biển xanh.

Vũ trụ này thật sự là vô cực đại.

Chung quanh yên tĩnh không tiếng động, đối với nội tâm Thẩm Hạo cũng là một loại dày vò.

Chỉ cảm thấy phát hoảng.

Trước tìm một tiểu hành tinh đường kính mười km, Thẩm Hạo một cước một cái, giống như đá bóng, chơi đến bất diệc nhạc hồ.

Rất nhanh lại tìm tiểu hành tinh hơn trăm km bắt đầu, một quyền một cái.

Thẩm Hạo cũng đang chậm rãi thích ứng sức mạnh, cũng gia tăng lực đạo.

Cho dù những tiểu hành tinh này bị Thẩm Hạo một quyền đập thành phấn vụn, nhưng vẫn không có bất kỳ âm thanh nào.

Phảng phất như nắm đấm đánh vào bông vải.

Dù sao âm thanh truyền bá cần môi trường, như không khí, nước. mà trong không gian là chân không, căn bản cảm thụ không được.

Tuy rằng rất muốn dùng toàn lực đánh ra một quyền, nhưng nơi

này còn chưa bay ra khỏi chín đại hành tinh của Hệ Mặt Trời, hết thảy dường như đều được thiết kế hoàn mỹ, Thẩm Hạo cũng không dám phá hoại.

Vẻn vẹn trôi qua hai giờ, Thẩm Hạo liền chịu không nổi hoàn cảnh này, đen kịt không tiếng động, thật không ở nổi nữa.

Lần đầu tiên gặp phải hoàn cảnh này, Thẩm Hạo cũng khó mà thích ứng.

Quá tịch mịch.

Ở trong chân không, tuyệt đối không phải chỗ cho người ở.

So với ở trong phòng tối còn ghê tởm hơn.

Thân ảnh lóe lên, trực tiếp đi tới Thượng cổ chiến trường.

Cảm thụ không khí cùng âm thanh chung quanh, Thẩm Hạo trong nháy mắt cảm thấy mình sống lại.

Mẹ kiếp, cái vũ trụ này ai thích đi thì đi, quả thực tra tấn người.

Vũ trụ tối tăm không ánh mặt trời, hoàn cảnh không tiếng động, vẫn là rất tra tấn người, cái tính tình này của Thẩm Hạo nhịn không được.

Cái thứ đó so với ngồi tù phòng tối còn ghê tởm hơn.

Có lẽ những Kim Tiên khác có thể nhẫn chịu, phản chính Thẩm Hạo chịu không nổi.

Đối với Thẩm Hạo mà nói, tịch mịch chính là tội lỗi lớn nhất.

Cái này khác với bế quan, bế quan có thể cảm nhận được sự tiến bộ của bản thân, còn có hứng thú nghiên cứu những thứ khác.

Ở ngoài vũ trụ không có không khí, linh khí bằng không, tuy rằng không hồi phục, nhưng những thứ này đối với Thẩm Hạo không phải

vấn đề.

Nhưng nếu để Thẩm Hạo đối mặt với thế giới không tiếng động, bóng tối vĩnh viễn không điểm dừng, thời gian ngắn còn được, thời gian hơi dài một chút, Thẩm Hạo trực tiếp tự kỷ luôn.

Còn về cái gì mà tâm cảnh hay không tâm cảnh, Thẩm Hạo cảm thấy không quan trọng, vui vẻ là quan trọng nhất.

Cái gì ma luyện tâm cảnh, Thẩm Hạo cảm thấy cái đó chính là tự lừa mình dối người mà thôi, giống như Phượng Xu loại này là Tiên thiên thần thai linh sinh ra đã trâu bò, cũng chẳng thấy mấy kẻ ma luyện tâm cảnh.

Ngay sau đó, thân hình Thẩm Hạo lóe lên, trong nháy mắt liền trở lại động phủ ở Thượng cổ chiến trường.

Không nói hai lời, từ không gian lấy ra một bầu linh tửu.

Thẩm Hạo nhẹ nhàng mở nắp bình, lập tức một cỗ hương rượu nồng đậm đập vào mặt, tràn ngập cả động phủ.

Không có chút do dự, giơ bầu rượu lên ngửa đầu ừng ực rót vào miệng.

Chỉ nghe cô đông cô đông một trận thanh âm, linh tửu như thanh tuyền liên tục không ngừng chảy vào cổ họng hắn.

Vẻn vẹn lát sau, cả bầu linh tửu đã bị hắn uống cạn.

Cảm giác này mới gọi là sướng, lập tức cảm thấy toàn thân đều thư thái hẳn lên.

Tinh thần đều thư thái.

Quả nhiên, có ăn có uống có chơi, mới có cảm giác đang sống.

Mất đi lục cảm, đó thật sự là sống không bằng chết.

Cảm nhận được sức mạnh mênh mông, Thẩm Hạo hiểu được không thể ở tại Thượng cổ chiến trường này thích ứng sức mạnh nữa.

Nơi này tuy rằng diện tích cũng quảng mậu vô ngân, nhưng không gian này không chịu nổi sự bạo lực của Thẩm Hạo.

Tại động phủ nghỉ ngơi khoảng hơn một giờ, thân ảnh Thẩm Hạo lóe lên, liền lợi dụng không gian từ Vạn Yêu Cốc ra đến Bàn Tơ Động.

Mục đích lần này, đó là Cấm địa.

Thẩm Hạo cũng rất muốn cảm thụ thực lực chính mình, muốn nhìn xem thực lực La Thiên Thượng Tiên, có thể gánh được uy lực của Cấm địa hay không.

Thân ảnh liên tục lấp lóe.

Quả nhiên, tốc độ so với ở trong không gian vũ trụ nhanh hơn không ít.

Một canh giờ sau, liền sắp đến biên duyên Cấm địa.

Nhìn Cấm địa phía xa, thần thức Thẩm Hạo lập tức bao phủ qua.

Thần thức vừa vào Cấm địa, trong nháy mắt đã bị thôn phệ.

Vãi chưởng, trâu bò.

Thẩm Hạo không khỏi tán thán. trong lòng đối với Cấm địa càng thêm kính sợ, nơi này quả nhiên là phần mộ của người tu tiên.

La Thiên Thượng Tiên cũng không được.

Bất quá có không gian là công cụ gian lận, Thẩm Hạo trong lòng cũng không có bao nhiêu lo lắng.

Nói xong, Thẩm Hạo một cái lấp lóe liền tiến vào trong Cấm địa.

Vừa vào trong, cảnh sắc sau lưng vẫn như cũ, lập tức biến đổi, không tìm thấy lối ra.

Chỉ có thể đi tới, không thể lùi lại.

Cảm thụ tiên linh lực cùng khí huyết trong cơ thể đều đang nhanh chóng biến mất.

Thẩm Hạo không sử dụng bất kỳ tiên thuật nào, thuần túy sức mạnh, tùy ý vung ra một quyền, một quyền này nhẹ nhàng diệt đi tiểu hành tinh mấy vạn km là không thành vấn đề.

Kết quả tại Cấm địa này bọt nước cũng không nổi lên một cái, uy lực cảm giác giống như pháo lựu đạn 155mm mà thôi.

Đù, ghê gớm.

Thẩm Hạo lần nữa kinh hô một tiếng.

Nghĩ tới đây, Thẩm Hạo gia tăng lực lượng, dùng hai thành sức mạnh.

Lần này ngược lại có không ít phản ứng, kết quả mặt đất nứt ra lại rất nhanh khôi phục như cũ.

Không chỉ như thế, tiên linh lực trong cơ thể cũng đang điên cuồng trôi đi.

Theo Thẩm Hạo ước tính, khoảng một phút là có thể hao hết.

Không kịp nghĩ nhiều, Thẩm Hạo liền lần nữa vung ra một quyền.

Oanh.

Một quyền này, trực tiếp nện xuống mặt đất.

Thẩm Hạo cũng muốn xem ngươi cứng đến mức nào.

Dưới sức mạnh to lớn, khoảnh khắc Cấm địa nứt ra một đạo khe hở mấy chục vạn mét, dưới khe hở là vực sâu u tối không thấy đáy.

Đen kịt như mực, giống như lỗ đen, thôn phệ hết thảy.

Nhìn một màn này, Thẩm Hạo chỉ cảm thấy phát hoảng, cảm thụ tiên linh khí trong cơ thể tiêu hao sạch không, khí huyết cũng đang liên tục trôi đi.

Rút.

Chương 804

Thẩm Hạo trực tiếp trốn vào trong không gian.

Ngay khi Thẩm Hạo vừa vào không gian, đạo khe hở kia liền lại chậm rãi phục nguyên.

Mấy cái hít thở, liền lại hoàn hảo như lúc ban đầu.

Trốn ở không gian Thẩm Hạo cũng tận mắt chứng kiến hết thảy.

Thật mẹ nó quỷ dị, không hổ là Cấm địa.

Tùy tức Thẩm Hạo lợi dụng không gian đi tới Thượng cổ chiến trường, trước khôi phục thực lực rồi nói.

Khoanh chân ngồi xuống, linh khí chung quanh thượng vạn dặm trong khoảnh khắc bị Thẩm Hạo hấp thu sạch không.

Cho dù như thế, đối với Thẩm Hạo mà nói vẫn là mưa bụi.

Nguyên nhân chủ yếu vẫn là linh khí nơi này căn bản không cách nào làm cho hắn khôi phục.

Đẳng cấp linh khí quá thấp.

Xem ra muốn khôi phục, hoặc là trở lại Địa Tiên giới, hoặc là sử dụng Tiên linh thạch.

May mà Thẩm Hạo cái khác không có chứ Tiên linh thạch thì nhiều.

Lấy ra Tiên linh thạch bố hạ trận pháp, chậm rãi khôi phục lại.

Cùng lúc đó, tu sĩ tu luyện chung quanh Thượng cổ chiến trường đều ngơ ngác, linh khí đâu.

Lần đầu tiên gặp phải tình huống này, tất cả mọi người đều

hoảng hốt.

Đối với tu sĩ mà nói, linh khí đó chính là lương thực, không có linh khí thì cái gì cũng không phải.

Không ít người đều phân phân xuất quan, bắt đầu tra xét tình huống.

Khi rời khỏi phụ cận động phủ của Thẩm Hạo mấy ngàn dặm, lại phát hiện linh khí tuy rằng loãng, nhưng cũng vẫn phải có.

Lại liên tưởng đến ngọn núi ầm ầm biến mất trước đó, bọn họ dường như hiểu được nơi này có tồn tại khủng bố.

Cho dù có đại lượng Tiên linh thạch, Thẩm Hạo cũng dùng một ngày một đêm mới khôi phục lại.

Còn không bằng cùng Đông Cung Vô Song một buổi tối khôi phục nhanh hơn.

Thẩm Hạo không tin tà, lại lần nữa tiến vào Cấm địa.

Lần này mục đích của Thẩm Hạo rất rõ ràng, rèn luyện sức mạnh.

Đã khả năng chịu đựng của Cấm địa cường đại như vậy, Thẩm Hạo cũng không khách khí.

Cứ như vậy, Thẩm Hạo từng tầng sức mạnh bắt đầu cộng thêm vào.

Bất tri bất giác hơn một tháng trôi qua, Thẩm Hạo chu nhi phục thủy, cũng coi như chưởng khống được sức mạnh.

Đương nhiên đại bộ phận thời gian Thẩm Hạo đều là dùng để khôi phục tu vi.

Làm cho Thẩm Hạo có chút ngoài ý muốn chính là, không chỉ thể chất sức mạnh như cánh tay sai bảo, cảnh giới cũng phi thường ổn cố.

Cảnh giới La Thiên Thượng Tiên hậu kỳ vững như lão cẩu, không còn hư phù.

Tình huống bình thường, tại Địa Tiên giới Thẩm Hạo là không có cơ hội tiêu hao tiên linh khí trong cơ thể.

Dù sao tốc độ tiêu hao còn không nhanh bằng tốc độ khôi phục.

Tại Cấm địa này, đó chính là cái phễu vô địch, ngươi tiên linh khí có nhiều hơn nữa cũng khoảnh khắc bị hút khô.

Đối với tu vi hiện tại Thẩm Hạo phi thường hài lòng, không uổng công vất vả như vậy.

Thân ảnh lóe lên trực tiếp trở lại Bích Ngọc Cung.

Thẩm Hạo tại Linh Vân đại lục hơn một tháng này, Địa Tiên giới mới trôi qua hơn một canh giờ.

Đối với Thẩm Hạo biến mất lâu như vậy đột nhiên xuất hiện, Bắc Dương Nữ Đế cũng là chấn kinh.

Trước đó sau khi Thẩm Hạo biến mất, Bắc Dương Nữ Đế cũng tìm kiếm qua.

Mặc cho nàng tìm kiếm thế nào cũng không thấy thân ảnh Thẩm Hạo.

Hiện tại Thẩm Hạo lại đột ngột xuất hiện, làm cho nàng không thể tin nổi.

Thông qua Huyền Phù Kính, Bắc Dương Nữ Đế nhíu mày, Thẩm Hạo cho nàng cảm giác tựa hồ không giống trước.

Thực lực tựa hồ mạnh hơn.

Nàng từng là tồn tại La Thiên Thượng Tiên đỉnh phong, tự nhiên có thể cảm nhận được biến hóa rất nhỏ của Thẩm Hạo.

Nghĩ tới đây, Bắc Dương Nữ Đế nhịn không được, nàng muốn đích thân nghiệm chứng một chút.

Sau khi trở lại Bích Ngọc Cung, Thẩm Hạo lập tức dùng thần thức bao phủ toàn bộ Bích Ngọc Cung, trước tiên tìm hiểu tình huống một chút.

Phát hiện các nàng đều bận rộn tu luyện.

Đông Cung Vô Song vẫn đang trong nhập định, mà Mạnh Tuyền Cơ cùng các nàng khác cũng đang luyện hóa tiên khí, tựa hồ mỗi người đều bận rộn không có thời gian.

Chỉ có Thẩm Hạo một mình hắn rảnh rỗi sinh nông nổi.

Nhìn một màn trước mắt, Thẩm Hạo không khỏi cau mày, cảm thấy tốc độ tu luyện của các nàng quá mức chậm chạp.

Cho dù dựa vào song tu cũng cảm giác có chút chậm.

Tuy rằng Thẩm Hạo không hài lòng, nhưng tốc độ tu luyện của chúng nữ đã là ngồi tên lửa bay lên rồi.

Cái này nếu để người khác biết suy nghĩ của Thẩm Hạo chắc tức chết.

Suy tư một lát, Thẩm Hạo trong lòng khẽ động nghĩ tới biện pháp.

Tựa hồ có thể lợi dụng chênh lệch thời gian để tăng lên thực lực cho các nàng.

Địa Tiên giới một ngày, Linh Vân đại lục một năm.

Nếu đưa các nàng đến Linh Vân đại lục, lợi dụng chênh lệch thời gian, như vậy hoàn toàn có thể làm cho tu vi của các nàng phi tốc tăng lên.

Tuy rằng Linh Vân đại lục không có tiên linh khí, nhưng Thẩm Hạo lại có vô số Tiên linh thạch, tài nguyên phong phú vô cùng, có thể

cung cấp cho chúng nữ tu luyện.

Tài nguyên nhiều đến mức tu luyện mấy vạn năm cũng không có áp lực.

Càng nghĩ càng thấy kế hoạch này phi thường khả thi.

Một điểm khác, Linh Vân đại lục cũng không có đại lão gì, ở đó cũng mười phần an toàn.

Nhưng vấn đề tới, xuống dưới kiểu gì.

Không gian thôn phệ của Thẩm Hạo là không thể mang người sống, muốn đem chúng nữ xuống, chỉ có thể tìm biện pháp khác.

Trước mắt biện pháp duy nhất Thẩm Hạo biết, đó chính là cướp lấy chí bảo Thần Mộc Đỉnh của Đông Thanh Tiên Triều.

Bất quá Thần Mộc Đỉnh này đang ở trong tay Đế quân Đông Thanh Tiên Triều là Đông Thanh Hạo Bạch.

Lấy thực lực hiện nay của Thẩm Hạo mà nói, nếu hắn cùng Đông Thanh Hạo Bạch triển khai một chọi một sinh tử giác đấu, muốn chém giết y không phải chuyện khó, có thể nói là dễ như trở bàn tay, không hề có áp lực.

Thẩm Hạo chỉ bằng vào thực lực nhục thể đều có thể nhẹ nhàng chém giết.

Ai cũng biết, thể tu tiền kỳ mạnh, trung kỳ yếu, hậu kỳ lên không nổi, nhưng nếu có thể tu luyện tới hậu kỳ, càng về sau càng mạnh.

May mà Thẩm Hạo chính là tư chất vô địch.

Bất quá, Đông Thanh Hạo Bạch nói thế nào cũng là cảnh giới La Thiên Thượng Tiên.

Nếu Đông Thanh Hạo Bạch thấy tình thế không ổn lựa chọn chạy trốn, cho dù mạnh như Thẩm Hạo cũng khó mà ngăn cản y đào thoát.

Dù sao Đông Thanh Hạo Bạch sở hữu Thần Mộc Đỉnh, lực chiến đấu có lẽ không phải mạnh nhất, nhưng công phu lợi dụng Thần Mộc Đỉnh chạy trốn khẳng định là nhất lưu.

Thẩm Hạo cũng không có nắm chắc.

Chương 805

Để cho an toàn, Thẩm Hạo cảm thấy vẫn là lôi kéo Phượng Xu ổn thỏa hơn.

Có Phượng Xu ở đây, Đông Thanh Hạo Bạch còn không phải ba ba trong rọ sao.

Huống hồ Phượng Xu cũng hiểu rõ Thần Mộc Đỉnh, biết công dụng của thứ đó.

Càng nghĩ càng thấy rất có lý, có Phượng Xu mà không dùng, đó không phải ngốc sao.

Chế định xong kế hoạch, Thẩm Hạo liền gọi Phượng Xu tỉnh lại.

Tuy rằng bị cắt ngang nhập định, nhưng Phượng Xu cũng không tức giận.

Có thể cắt ngang nàng nhập định cũng chỉ có Thẩm Hạo.

Từ trong nhập định tỉnh táo lại, Phượng Xu cảm ứng được khí tức của Đông Cung Vô Song, nhịn không được nghi hoặc nói: Nữ nhân này thế mà đột phá rồi, xem ra ngươi làm xong việc rồi.

Thẩm Hạo gật đầu nói: Sớm đã xong xuôi rồi, có chút việc tìm ngươi hỗ trợ.

Bỗng nhiên, trong mắt đẹp của Phượng Xu chợt lóe qua một đạo kinh dị.

Nhịn không được hỏi: Ngươi. ngươi thế mà thật sự đột phá.

Phảng phất hết thảy phát sinh trước mắt đã hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi tưởng tượng và nhận thức của nàng.

Cũng tạm, may mắn mà thôi.

Phượng Xu cạn lời, ngắn ngủi mấy tháng từ La Thiên Thượng Tiên sơ kỳ đến hiện tại La Thiên Thượng Tiên hậu kỳ, cái này nếu là dựa vào may mắn, nàng cũng hy vọng mình may mắn một lần.

Khí thế này của ngươi cảm giác không bình thường a.

Phượng Xu kinh dị nói. nàng cảm giác khí huyết Thẩm Hạo mười phần cường hoành, so với trước kia quả thực khác nhau một trời một vực.

Coi như ngươi có mắt nhìn.

Thôn phệ Long Châu, tâm tình Thẩm Hạo rất không tệ.

Phượng Xu chỉ là cảm khái một phen, liền cũng không tiếp tục đề tài này nữa.

So với Tiên thiên thần thai linh mà nói, cái này không tính là gì.

Ngươi tìm ta có việc gì.

Thẩm Hạo: Nhờ ngươi giúp ta giết một người.

Giết ai.

Phượng Xu hiếu kỳ không thôi.

Lấy thực lực hiện tại của Thẩm Hạo, còn không phải muốn giết ai thì giết, cư nhiên còn cần nàng tới giúp.

Người này ngươi cũng rất muốn giết.

Ta cũng muốn giết.

Phượng Xu mộng bức, kẻ thù của nàng đều ở Thượng Tứ Tằng Thiên Thái Cực Giới, cái Địa Tiên giới này có gì đáng giá để nàng động thủ.

Cẩn thận suy tư một lát, Phượng Xu đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ.

Nàng nhớ ra rồi, Thần Mộc Đỉnh.

Muốn trở lại Thái Cực Giới, không có Thần Mộc Đỉnh là không thể nào.

Duy nhất đáng giá để nàng động thủ, liền chỉ có Đông Thanh Hạo Bạch sở hữu Thần Mộc Đỉnh.

Ý ngươi là, Đông Thanh Hạo Bạch của Đông Thanh Tiên Triều.

Con chim nhà ngươi thông minh đấy.

Thẩm Hạo cười nói.

Phượng Xu khó chịu nói: Bản tôn nãi là Phượng Hoàng, nếu là trước kia, hừ, ngươi sớm đã hóa thành tro bụi.

Còn không phục.

Lúc này, cảm ứng được khí tức của Nữ Đế, Phượng Xu nói: Có người tới, ta đi trước, lúc nào muốn giết Đông Thanh Hạo Bạch thì ngươi gọi ta.

Nói xong cũng không thèm để ý tới Thẩm Hạo nữa.

Hiển nhiên Thẩm Hạo một câu một tiếng con chim, làm cho nàng rất khó chịu.

Lúc này ngoài Bích Ngọc Cung vang lên thanh âm của thị nữ.

Bệ hạ giá lâm.

Thẩm Hạo lười biếng nói: Bệ hạ mời vào.

Thị nữ bên ngoài sắc mặt biến đổi, không ngờ Thẩm Hạo ra oai lớn như vậy, nhưng nhìn thấy Nữ Đế vẻ mặt bình tĩnh đều ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Không có Nữ Đế ủng hộ, La Thiên Thượng Tiên cũng không phải người các nàng dám trêu chọc.

Bắc Dương Nữ Đế: Các ngươi lui xuống.

Vâng.

Chờ đến khi thị nữ toàn bộ lui xuống, Bắc Dương Nữ Đế nhẹ hít một hơi, chậm rãi bước vào Bích Ngọc Cung.

Tiến vào trong điện, ánh mắt Bắc Dương Nữ Đế nhìn thẳng Thẩm Hạo.

Nàng hiện tại đã cảm ứng không được cảnh giới của Thẩm Hạo, điều đó cũng có nghĩa là, tu vi Thẩm Hạo ở trên nàng.

Tuy rằng cảnh giới Nữ Đế rơi xuống, nhưng nguyên thần nàng cũng rất mạnh, từng cũng là tồn tại La Thiên Thượng Tiên đỉnh phong.

Cảm tri lực mẫn cảm vẫn phải có.

Ánh mắt nhìn chằm chằm của Nữ Đế làm Thẩm Hạo một trận nghi hoặc: Bệ hạ, nhìn cái gì thế.

Bắc Dương Nữ Đế: Vương thiên sư đột phá rồi.

Ừm, may mắn đột phá.

Thẩm Hạo nói.

Được chứng thực, Bắc Dương Nữ Đế trong lòng chấn động.

Tiềm lực của Thẩm Hạo lần nữa phóng đại, đối với Bắc Dương Tiên Triều mà nói, tuyệt đối là chuyện tốt.

Trong lòng cân nhắc, làm thế nào có thể lao lao trói chặt Thẩm Hạo trên chiến xa của Bắc Dương Tiên Triều.

Hồi lâu đều không nói chuyện.

Suy tư thật lâu, Bắc Dương Nữ Đế cũng nghĩ không ra thứ gì có thể hấp dẫn Thẩm Hạo.

Nhìn thấy Bắc Dương Nữ Đế không nói lời nào, lúc này Thẩm

Hạo mở miệng.

À đúng rồi, có chuyện muốn nói với bệ hạ.

Vương thiên sư cứ nói đừng ngại.

Mấy ngày nữa có chút việc, ta muốn rời khỏi Bắc Dương Tiên Triều một thời gian.

Thẩm Hạo nói.

Nghe thấy lời này, dung nhan tuyệt mỹ của Bắc Dương Nữ Đế khẽ biến sắc, trong lòng thót một cái.

Trong đầu nàng như điện xẹt qua một ý niệm —— Chẳng lẽ tên này nhận được chỗ tốt xong, liền định rời đi, từ đây cùng Bắc Dương Tiên Triều không còn quan hệ.

Nghĩ đến đây, Bắc Dương Nữ Đế không khỏi cảm thấy một trận phiền táo từ đáy lòng dâng lên, phảng phất có một bàn tay vô hình đang gắt gao bóp chặt tâm huyền của nàng.

Điều này làm cho nàng có một loại cảm giác bánh bao thịt ném chó.

Tâm huyết mấy ngày nay uổng phí rồi.

Bắc Dương Nữ Đế miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: Ồ, Vương Thiên Sư định đi đâu vậy.

Thẩm Hạo mỉm cười, ánh mắt nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp của Bắc Dương Nữ Đế, nói: Chuyện này tạm thời không tiện nói, Bệ hạ sau này tự nhiên sẽ biết.

Oanh.

Bốn mắt nhìn nhau, Bắc Dương Nữ Đế chỉ cảm thấy một luồng hàn ý thấu xương dâng lên từ đáy lòng, nhanh chóng lan ra toàn thân, khiến nàng không khỏi rùng mình một cái.

Nguy cơ trí mạng ập tới.

Cường đại, quá cường đại.

Loại cảm giác này đối với một Nữ Đế vốn luôn cao cao tại thượng, nắm trong tay quyền sinh sát của vô số người mà nói, thực sự quá xa lạ và đáng sợ.

Trước đó, Bắc Dương Nữ Đế chưa từng gặp qua người nào có thể mang lại áp lực to lớn như vậy cho nàng.

Đây vẫn là lần đầu tiên cảm nhận được sự áp bách như thế, sự cường đại của Thẩm Hạo khiến nàng mạc danh có chút khẩn trương.

Vì thế vội vàng tìm một chủ đề hỏi: Vương Thiên Sư chuẩn bị đi bao lâu.

Trong lòng Bắc Dương Nữ Đế, mức độ coi trọng đối với Thẩm Hạo trước mắt lại một lần nữa được nâng lên một tầm cao mới.

Nàng thầm suy tính, với thực lực mà Thẩm Hạo thể hiện ra hiện tại, muốn lấy mạng nàng quả thực dễ như trở bàn tay.

Nhận thức này khiến Bắc Dương Nữ Đế không khỏi sinh lòng cảnh giác, đồng thời cũng cảm thấy bất an về tình cảnh của chính mình.

Công pháp nàng tu luyện khiến Nguyên Thần dị thường cường đại, cực kỳ mẫn cảm đối với hoàn cảnh xung quanh cũng như sự biến hóa khí tức của người khác.

Khi đối mặt Thẩm Hạo, nàng có một loại cảm giác vô lực sâu sắc.

Nhớ lại khí vận của Bắc Dương Tiên Triều những năm gần đây dần suy bại, Bắc Dương Nữ Đế lòng nóng như lửa đốt.

Nàng từng nghĩ hết mọi cách cố gắng lực vãn cuồng lan, xoay chuyển cục diện bất lợi hiện tại, nhưng hiệu quả rất thấp.

Sự xuất hiện của Thẩm Hạo ngược lại làm cho nàng thấy được một tia hy vọng.

Nếu Bắc Dương Tiên Triều có thể có ba vị La Thiên Thượng Tiên, vậy thì những tiên khoáng mạch, thành trì từng mất đi đều sẽ lấy lại được.

Đây chính là lợi ích thực tế mà thực lực mang lại.

Địa bàn lớn, thế lực mạnh, khí vận tự nhiên cũng sẽ từ từ tăng trưởng.

Nhưng giờ khắc này, đối mặt với Thẩm Hạo cường đại như vậy, Bắc Dương Nữ Đế lại cảm thấy vô lực.

Thật sợ đối phương rời khỏi Bắc Dương Tiên Triều.

E rằng vận mệnh tương lai của Bắc Dương Tiên Triều sẽ càng thêm ảm đạm không ánh sáng.

Nhưng nếu Thẩm Hạo thực sự muốn đi, nàng cũng không ngăn được.

Thẩm Hạo nói: Thời gian cụ thể cái này thật đúng là không dễ nói, có thể mười mấy ngày, có thể vài tháng.

Mục đích lần này chính là giết Đông Thanh Hạo Bạch, còn như khi nào giết chết, Thẩm Hạo cũng không dám cam đoan.

Bắc Dương Nữ Đế muốn hỏi Thẩm Hạo còn quay lại hay không, bỗng nhiên lại cảm thấy vấn đề này có chút mất mặt.

Thế là suy nghĩ một chút, nói lại: Vương Thiên Sư, ngươi định một mình rời đi, hay là mang theo các phu nhân cùng đi.

Thẩm Hạo: Tự nhiên là một mình, mang bọn họ đi làm gì.

Nghe thấy lời này, trái tim vẫn luôn treo lơ lửng của Bắc Dương Nữ Đế nháy mắt rơi xuống bụng, nàng không tự chủ được thở phào

nhẹ nhõm, trong lòng thầm thấy may mắn không thôi.

Chương 806

Còn tốt.

Chỉ cần những nữ nhân kia của Thẩm Hạo đều ở đây, vậy liền có nghĩa là Thẩm Hạo sớm muộn gì cũng sẽ trở về.

Nghĩ tới đây, gương mặt vốn căng thẳng của Bắc Dương Nữ Đế dần dần giãn ra, khóe miệng cũng hơi nhếch lên, phác họa ra một nụ cười nhàn nhạt, tâm tình cả người như sau cơn mưa trời lại sáng, khoát nhiên khai lãng.

Nghĩ đến cảm giác áp bách Thẩm Hạo mang lại cho nàng, Bắc Dương Nữ Đế lúc này mới hiếu kỳ hỏi: Không biết Vương Thiên Sư hiện tại rốt cuộc là cảnh giới gì rồi.

A, La Thiên Thượng Tiên trung kỳ.

Thẩm Hạo cười đáp.

Bắc Dương Nữ Đế lắc đầu nói: Vương Thiên Sư quá khách khí rồi, từ sau khi bị khí vận phản phệ, Trẫm vẫn luôn ở La Thiên Thượng Tiên trung kỳ.

Hiện nay, có thể cảm nhận rõ ràng áp bách mà Vương Thiên Sư mang lại, hiển nhiên không phải trung kỳ đơn giản như vậy, thấp nhất cũng là hậu kỳ.

Thậm chí có khả năng đều là tồn tại đỉnh phong.

Thậm chí lúc chưa bị thương, cũng cảm giác không phải đối thủ của Vương Thiên Sư.

Thẩm Hạo thấy không giấu được, cười ha ha nói: Bệ hạ quá khen, thật không mạnh như ngươi nghĩ đâu.

Thấy Thẩm Hạo không thừa nhận, Bắc Dương Nữ Đế cũng không truy hỏi nữa.

Vạn nhất chọc giận Thẩm Hạo thì có chút được không bù mất.

Vì thế Bắc Dương Nữ Đế dùng đôi mắt đẹp nhìn Thẩm Hạo hỏi: Việc lần này của Vương Thiên Sư có khó không, cần gì cứ việc mở miệng.

Đa tạ Bệ hạ có lòng, chuyện nhỏ dễ như trở bàn tay mà thôi, cũng không cần chuẩn bị gì.

Thẩm Hạo từ chối.

Bắc Dương Nữ Đế khẽ gật đầu: Đã như vậy, Trẫm liền không hỏi nhiều, lúc Vương Thiên Sư đi, cho người thông báo một tiếng là được.

Không vấn đề.

Vậy Trẫm xin cáo từ.

Bệ hạ cứ tự nhiên.

Chỉ cần Thẩm Hạo còn trở lại, tảng đá trong lòng Bắc Dương Nữ Đế cũng có thể an ổn rơi xuống, chỉ cần không phải rời khỏi Bắc Dương Tiên Triều, vậy đều có đường sống.

Đợi sau khi Nữ Đế đi rồi, Thẩm Hạo liền tự mình uống linh rượu.

Trở lại cung điện đang ở, Bắc Dương Nữ Đế lập tức lấy ra Tiên thiên linh bảo của mình bắt đầu thôi diễn.

Chủ yếu thôi diễn chiến lực của Thẩm Hạo.

Muốn thử xem bản thân lúc đỉnh phong có thể đánh với Thẩm Hạo hiện tại hay không.

Một lát sau, Nữ Đế bỗng nhiên mở choàng đôi mắt, trong ánh mắt

hiện lên một tia khiếp sợ.

Kết quả thôi diễn vậy mà tỷ lệ thắng không đến một thành.

Chuyện này sao có thể.

Thoáng một cái ba ngày đã qua, Thẩm Hạo cùng các nàng trò chuyện một phen, liền mang theo Phượng Xu rời khỏi Bắc Dương Tiên Triều.

Nhìn khí tức Thẩm Hạo biến mất, Bắc Dương Nữ Đế khẽ thở dài.

Bệ hạ cớ gì thở dài.

Một bóng người mặc hắc bào, đứng sau lưng Nữ Đế nghi hoặc nói.

Ngươi không hiểu.

Bệ hạ chẳng lẽ vì Vương Thiên Sư.

Không sai.

Với thiên tư của Bệ hạ, giả dĩ thời nhật, trở lại đỉnh phong cũng không phải là không thể.

Cho dù Vương Thiên Sư đi rồi, cũng không cần lo lắng như thế.

Trở lại đỉnh phong khó khăn dường nào, nếu như mất đi Vương Thiên Sư, cho dù trở lại đỉnh phong cũng vô dụng.

Ý của Bệ hạ là Vương Thiên Sư này còn mạnh hơn ngài lúc đỉnh phong.

Cho dù dung mạo bị hắc bào che khuất, nhưng cũng khó giấu vẻ khiếp sợ.

Bắc Dương Nữ Đế thời đỉnh phong là tồn tại kinh tài tuyệt diễm, lực áp quần hùng bực nào.

Bắc Dương Nữ Đế nghiêm túc gật đầu: Cho dù là đỉnh phong,

cũng không phải đối thủ của Vương Thiên Sư hiện tại.

Cái này.

Bệ hạ có phải hay không quá đề cao Vương Thiên Sư rồi.

Bắc Dương Nữ Đế chắp tay sau lưng, ánh ban mai như tấm lụa mỏng màu vàng, nhẹ nhàng chiếu rọi lên gò má tuyệt mỹ của nàng.

Làn da nhẵn mịn như tuyết kia lấp lánh dưới ánh mặt trời, tựa như dương chi bạch ngọc.

Trẫm cảm nhận được một cỗ nguy cơ trên người Vương Thiên Sư.

Hôm kia cũng thôi diễn qua một lần, cho dù thời kỳ đỉnh phong, tỷ lệ thắng cũng không đủ một thành.

Ngươi chưa đối mặt với Vương Thiên Sư, ngươi không cách nào cảm nhận được sự khủng bố của hắn.

Hít.

Trong phòng chỉ có tiếng hắc bào nhân hít sâu một hơi khí lạnh.

Đối với thuật thôi diễn của Nữ Đế, hắn cực kỳ rõ ràng.

Tuyệt đối là tính toán không bỏ sót.

Càng không thể tin được là tỷ lệ thắng chỉ có một thành.

Bệ hạ, đã như vậy, vậy càng nên không tiếc hết thảy đại giới lôi kéo Vương Thiên Sư.

Bắc Dương Nữ Đế cười khổ một tiếng: Trẫm làm sao không muốn, nhưng quá khó khăn, thậm chí không tìm thấy biện pháp tốt hơn rồi.

Bệ hạ, đã Vương Thiên Sư háo sắc, cái này ngược lại cũng đơn giản.

Nếu như Đông Cung Vô Song không có tác dụng, ta cho rằng còn có một người có thể lôi kéo Vương Thiên Sư.

Bắc Dương Nữ Đế nhíu mày nói: A, còn có một người.

Là ai.

Đương nhiên là Bệ hạ ngài rồi.

Thoại âm vừa mới rơi xuống, chỉ thấy Bắc Dương Nữ Đế ngày bình thường uy nghiêm vô cùng, giờ phút này lại là mặt mũi tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Một đôi mắt đẹp trợn tròn, miệng cũng khẽ trương, cả người đều hiện ra một loại trạng thái ngẩn tò te, cứ như nghe được chuyện thiên phương dạ đàm gì đó.

Qua hồi lâu, Bắc Dương Nữ Đế mới từ trong cực độ khiếp sợ lấy lại tinh thần, nhưng trên mặt y nguyên tàn lưu thần tình khó có thể tin, nàng dùng ngón tay chỉ vào mình, thanh âm lược mang không thể tưởng tượng nổi nói: Ngươi. ngươi nói Trẫm.

Phản ứng và ngôn ngữ khoa trương như vậy, khiến hắc bào nhân đứng ở phía dưới không khỏi hơi sững sờ.

Phải biết, hắn là tâm phúc đi theo Nữ Đế nhiều năm, nhiên mà giống như hôm nay nhìn thấy Nữ Đế thất thái như thế, kinh hoảng thất thố như thế, lại đúng là lần đầu tiên phá lệ nha.

Không sai Bệ hạ, với phong tư tuyệt thế của ngài, định nhiên có thể nghiền ép những nữ nhân kia của Vương Thiên Sư.

Vương Thiên Sư còn không phải dễ như trở bàn tay.

Bắc Dương Nữ Đế chỉ cảm thấy sấm sét giữa trời quang.

Thiên tư của nàng có thể nói là chấn cổ thước kim, kinh thế hãi tục.

Vẻn vẹn dùng ngắn ngủi trăm năm đã tu thành Kim Tiên, sau đó lại qua khu khu ngàn năm, liền thành công tấn thăng La Thiên Thượng Tiên.

Tốc độ tu luyện và thành tựu nghịch thiên như thế, để cả Địa Tiên Giới đều vì đó mà chấn động, có thể xưng tư chất vô địch.

Từ sau khi nàng bước lên bảo tọa Nữ Đế, tuế nguyệt dằng dặc trôi qua, trong lúc đó, nàng nắm giữ sinh tử tồn vong của ức vạn sinh linh.

Vô số sinh mệnh chỉ trong một ý niệm của nàng hoặc sinh hoặc tử.

Theo thời gian trôi đi, một mặt nhu uyển nữ tính vốn có của nàng có lẽ sớm đã bị mài mòn hầu như không còn.

Nàng của hiện tại, tính cách cường thế lôi lệ phong hành.

Lâu dần, ngay cả chính nàng tựa hồ cũng đã quên đi phần ôn nhu cùng e thẹn từng có của phận nữ nhi.

Hiện tại bảo nàng dùng nhan sắc đi phục vụ nam nhân khác, cái này còn khó chịu hơn là giết nàng.

Nghĩ thôi cũng thấy sống lưng phát lạnh.

Không cách nào nhẫn nại.

Tuyệt đối không được, Trẫm không cách nào tiếp nhận.

Bắc Dương Nữ Đế sắc mặt khó coi nói.

Bệ hạ, nếu như thật sự muốn lôi kéo Vương Thiên Sư, chỉ có ngài xuất mã là thích hợp nhất.

Thật ra cũng chẳng có gì, cứ coi như bị đâm một đao, bị chút thương tích mà thôi.

Làm càn, việc này chớ có nhắc lại.

Lời này nghe khiến Nữ Đế đều cảm thấy buồn nôn.

Khó chịu cực kỳ.

Cảm giác này giống như là một nam nhân bị tống vào giám ngục nhặt xà phòng vậy.

Lúc này, một trận tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

Một tên cung nữ vội vàng hô: Bệ hạ không xong rồi.

Bắc Dương Nữ Đế thu liễm biểu tình, mặt đầy nghiêm túc nói: Đại hô tiểu khiếu còn ra thể thống gì, chuyện gì.

Bệ hạ, nô tỳ phụng mệnh tiến đến Tẩy Long Trì hái trà Minh Nguyệt Tiên Trà, kết quả vừa đến bên cây Minh Nguyệt Tiên Trà, liền nhìn thấy cây trà đột nhiên khô héo.

Hơn nữa nước trong Tẩy Long Trì cũng không còn đỏ nữa, mà là nước trong vắt thấy đáy, cũng không còn nhiệt độ.

Nghe vậy, sắc mặt Nữ Đế biến đổi, không nói hai lời thân ảnh biến mất tại chỗ.

Tẩy Long Trì là bí cảnh quan trọng nhất của Bắc Dương Tiên Triều, có thể nói đối với Bắc Dương Tiên Triều là chí quan trọng yếu.

Hiện nay Tẩy Long Trì tiêu thất, đối với Bắc Dương Nữ Đế mà nói, là đả kích trí mạng.

Hắc bào nhân cũng theo sát phía sau, đáng tiếc tốc độ của hắn căn bản không đuổi kịp Nữ Đế.

Mấy tiếng sau, khi Bắc Dương Nữ Đế đứng bên cạnh Tẩy Long Trì, nhìn cây Minh Nguyệt Tiên Trà khô héo, cùng với Tẩy Long Trì trong vắt thấy đáy, sắc mặt dị thường khó coi.

Nàng không nghĩ tới hết thảy những thứ này cư nhiên là thật.

Giờ khắc này, Bắc Dương Nữ Đế chỉ cảm giác trời sập.

Tẩy Long Trì đối với Bắc Dương Tiên Triều, đối với nàng đều quá quan trọng.

Mất đi Tẩy Long Trì, giống như Bắc Dương Tiên Triều tự chặt một cánh tay.

Chương 807

Bắc Dương Nữ Đế không tin tà, vung tay lên thao túng trận pháp.

Tiến vào trong sơn động, phát hiện bên trong sơn động không còn cái nóng nực trước kia, thay vào đó là sự tĩnh mịch.

Chất nước trong vắt thấy đáy, không còn gợn sóng.

Thần thức quét qua mỗi một góc của Tẩy Long Trì, cũng không phát hiện dị thường.

Nhìn thấy cảnh này, ngón tay Bắc Dương Nữ Đế khẽ run, muốn nói cái gì cũng nói không nên lời.

Tẩy Long Trì này không giống với bí cảnh khác, khí vận Bắc Dương Tiên Triều càng mạnh, hiệu quả Tẩy Long Trì cũng càng mạnh.

Nhưng sau khi khí vận Bắc Dương Tiên Triều suy bại, hiệu quả Tẩy Long Trì cũng kém đi rất nhiều.

Trong lòng Bắc Dương Nữ Đế, Tẩy Long Trì này chính là đại biểu cho khí vận của Bắc Dương Tiên Triều.

Hiện nay Tẩy Long Trì biến hóa như vậy, chẳng phải nói khí vận Bắc Dương Tiên Triều sắp tận rồi sao.

Nghĩ tới đây, cho dù là Bắc Dương Nữ Đế sắc mặt cũng trắng bệch vô cùng.

Cho dù là nghĩ đến khí vận Bắc Dương Tiên Triều đã hết, cũng chưa từng nghĩ tới là bị người ta trộm nhà.

Nhìn Tẩy Long Trì xa lạ trước mắt, Bắc Dương Nữ Đế cũng không biết làm thế nào cho phải.

Loại tình huống này vẫn là lần đầu tiên gặp phải.

Bất tri bất giác, Bắc Dương Nữ Đế đã đứng bên cạnh Tẩy Long Trì một canh giờ.

Lúc này, nơi xa truyền đến thanh âm của hắc bào nhân.

Bệ hạ.

Khẽ thở dài, kỳ tích mong đợi vẫn không xuất hiện, thân ảnh Bắc Dương Nữ Đế lóe lên liền đi ra bên ngoài.

Nhìn cảnh sắc trước mắt, hắc bào nhân cũng vô cùng chấn hám.

Lúc đầu hắn đột phá Thái Ất Kim Tiên cũng toàn nhờ công lao của Tẩy Long Trì, hiện tại Tẩy Long Trì cư nhiên không còn.

Chuyện này thấy thế nào cũng cảm thấy hoang đường.

Bệ hạ liệu có phải có người giở trò.

Trận pháp và kết giới đều hoàn hảo không tổn hao gì, không có khả năng có người giở trò.

Bắc Dương Nữ Đế lắc đầu nói.

Nghe vậy, hắc bào vội vàng nói: Xem ra khí vận của Bắc Dương Tiên Triều lại yếu đi rồi.

Bệ hạ, không thể do dự nữa, là lúc phải đưa ra quyết đoán rồi.

Ngươi muốn nói cái gì.

Bắc Dương Nữ Đế nhíu mày khó hiểu nói.

Hạ quyết tâm lôi kéo Vương Thiên Sư a, chỉ cần lôi kéo được Vương Thiên Sư, Bắc Dương Tiên Triều mới có hy vọng.

Sắc mặt Bắc Dương Nữ Đế lúc xanh lúc trắng, trong lòng cũng là một trận giằng co.

Được rồi đừng nói nữa, từ hôm nay trở đi, ngươi đừng đi theo ta

nữa, đi Bích Ngọc Cung bảo hộ những phu nhân kia của Vương Thiên Sư.

Hắc bào nhân há to miệng muốn nói cái gì cũng không biết bắt đầu nói từ đâu.

Vâng, Bệ hạ.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo đã rời xa phạm vi Bắc Dương Tiên Đô.

Vốn dĩ Thẩm Hạo định trực tiếp lợi dụng không gian tiến vào Viêm Sương U Giới, có thể nhanh chóng đến Xích Diễm Thành.

Dù sao ba vị Đế Quân đều ở ngoài Viêm Sương U Giới.

Nhưng vì mang theo Phượng Xu khẳng định không thể lợi dụng không gian, ý nghĩ này của Thẩm Hạo đành phải từ bỏ.

Bất đắc dĩ chỉ có thể mang theo Phượng Xu từ từ đi đường.

Nhưng lần này Thẩm Hạo chọn đổi một cái hướng chạy.

Trên đường đi, Phượng Xu nghi hoặc nói: Ngươi không phải đã nói Đông Thanh Hạo Bạch và các Đế Quân đều ở Viêm Sương U Giới sao, ta nhớ hình như là ở chỗ giao giới của Tần Dương Thành thuộc Nam Chiếu Tiên Triều và Xích Diễm Thành thuộc Tây Đô Tiên Triều.

Sao ngươi cứ đi về hướng Đông Thanh Tiên Triều.

Thẩm Hạo thản nhiên nói: Cô đúng là ngốc.

Chúng ta trực tiếp đi tới Tiên đô của Đông Thanh Tiên Triều, diệt sào huyệt của hắn.

Tên Đông Thanh Hạo Bạch này khẳng định sẽ chạy về ngay lập tức.

Huống hồ Đông Thanh Hạo Bạch có Thần Mộc Đỉnh, muốn chạy về Đông Thanh Tiên Triều cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Đến lúc đó chúng ta bố trí trước, đánh cho hắn trở tay không kịp, như vậy đỡ tốn công tốn sức biết bao.

Vừa hay thuận tiện sao nhà Đông Thanh Tiên Triều luôn.

Phượng Xu:.

Hồi lâu sau Phượng Xu mới bội phục nói: Vương Lão Cát ngươi thật sự đủ âm hiểm.

Cô nói lời này ta nghe không lọt tai rồi, sao có thể gọi là âm hiểm, cái này gọi là trí tuệ.

Thẩm Hạo phản bác.

Hừ, nhân loại quả nhiên là ti bỉ vô sỉ như thế.

Trong lòng Phượng Xu mạc danh dâng lên một cỗ bi phẫn, nàng không tự chủ được nhớ tới Phượng Hoàng nhất tộc thảm bị diệt tộc của mình.

Nhớ năm đó, Phượng Hoàng nhất tộc cường đại cỡ nào, bọn họ sở hữu sự cao quý bẩm sinh, bay lượn trên chín tầng trời, quan sát thế gian vạn vật.

Thế nhưng, ai có thể ngờ, tộc đàn Phượng Hoàng cường đại như vậy lại đi hướng con đường phúc diệt.

Phượng Hoàng mạnh, nhưng chung quy địch không lại những âm mưu quỷ kế âm hiểm ác độc kia.

Hiện nay, Phượng Xu thân là huyết mạch còn sót lại của Phượng Hoàng nhất tộc, mỗi khi hồi ức lại đoạn kinh lịch kia, trong lòng đều tràn ngập bi thương cùng cừu hận vô tận.

Nhưng một lát sau thở dài, lại khôi phục lý trí.

Có lẽ thực sự là không đủ thông minh.

Từ khi tiếp xúc Thẩm Hạo tới nay, Phượng Xu trước kia cảm thấy Thẩm Hạo nhát gan sợ chết, hiện tại càng tiếp xúc càng cảm thấy Thẩm Hạo thật âm hiểm.

Nếu là nàng thì tuyệt đối làm không được.

Gặp địch nhân là trực tiếp một đường nghiền ép qua.

Thẩm Hạo cũng không giải thích nhiều với Phượng Xu ở vấn đề này, dù sao phương thức tư duy, hoàn cảnh sinh hoạt của đôi bên khác biệt, tự nhiên không cách nào lý giải đối phương.

Thế là, Thẩm Hạo chuyển đề tài hỏi: Cô hiểu biết mấy phần về Thần Mộc Đỉnh.

Phượng Xu nói: Có bảy, tám phần hiểu rõ.

Đã hiểu rõ là được, cái ta muốn là một kích tất sát, không thể cho Đông Thanh Hạo Bạch bất cứ cơ hội đào tẩu nào.

Cho nên chúng ta phải lập kế hoạch một chút.

Phượng Xu im lặng nói: Ngươi và ta liên thủ, ai có thể chạy thoát, đối phó một cái Đông Thanh Hạo Bạch còn cần kế hoạch.

Thẩm Hạo: Cái này cô không hiểu rồi, phàm là chuyện gì làm tốt kế hoạch vẫn luôn tốt hơn.

Mục đích của kế hoạch là để ứng đối sự kiện ngoài ý muốn, tổng so với luống cuống tay chân thì tốt hơn.

Vạn nhất những Đế Quân khác cũng đi theo qua, đánh ai trước.

Những cái ngoài ý muốn này đều phải cân nhắc đến.

Kế hoạch rất đơn giản, mục đích lần này chính là giết Đông Thanh Hạo Bạch, ta phụ trách hấp dẫn sự chú ý của hắn, cô phụ trách thừa cơ một kích miểu sát.

Còn những cái khác, cô đừng quản, cho dù liều mạng bị thương cũng phải giết Đông Thanh Hạo Bạch.

Phượng Xu:.

Tại sao không phải là ngươi bị thương.

Cô có phải ngốc hay không, Đông Thanh Hạo Bạch nếu trông thấy cô, đã sớm sợ chạy mất rồi, còn giết hắn thế nào.

Lại nói, cô mạnh như vậy cũng sẽ không bị thương.

Cho dù là bị thương cũng đừng sợ, có ta ở đây, thương thế gì cũng đều có thể trị hết.

Nghe thấy lời này, Phượng Xu khẽ gật đầu, biểu thị đồng ý.

Trong lòng nàng rất rõ ràng, lời này của Thẩm Hạo tuyệt không phải là nói ngoa.

Dù sao trong tay hắn có thần tuyền thần bí cường đại, vết thương gì cũng đều là chuyện nhỏ.

Dù cho tao ngộ thương tích nghiêm trọng cỡ nào, cũng có thể khôi phục như lúc ban đầu trong thời gian ngắn, ngay cả nguyên thần rách nát của nàng đều có thể phục nguyên cho, độ trâu bò tự nhiên không cần nói nhiều.

Tuy nhiên nói, khả năng có thể thương tổn Phượng Xu là cực kỳ bé nhỏ, nhưng đúng như câu thiên có bất trắc phong vân, ai lại có thể trăm phần trăm cam đoan sẽ không phát sinh tình huống gì ngoài ý muốn chứ.

Phượng Xu: Được ta nghe ngươi, vậy kế hoạch cụ thể là gì.

Kế hoạch rất đơn giản, như vậy.

Theo Thẩm Hạo êm tai nói, Phượng Xu cũng nghiêm túc nghe.

Không thể không nói, ở mảng chơi đánh lén này, Phượng Xu thật không bằng Thẩm Hạo.

Đối mặt Thẩm Hạo, Phượng Xu đều cảm thấy sống lưng lạnh toát, thật sự nếu bị Thẩm Hạo nhìn chằm chằm, đúng là không phải chuyện tốt lành gì.

Tên này chạy thì nhanh, hơn nữa cảnh giới cũng tăng lên như bay, trong nháy mắt có thể đã vượt qua ngươi rồi.

Chờ vượt qua ngươi rồi, thì nguy hiểm rồi, tuyệt đối là không từ thủ đoạn.

Theo thời gian tiếp xúc với Thẩm Hạo càng ngày càng lâu, không ngừng xâm nhập hiểu rõ Thẩm Hạo, Phượng Xu bỗng nhiên cảm thấy bản thân lúc đầu xử lý sự tình có lẽ có chút không thỏa đáng, nếu như lúc đầu Thẩm Hạo là tộc trưởng Phượng Hoàng nhất tộc, vậy thì Phượng Hoàng nhất tộc hiện tại khẳng định sống rất tốt.

Ít nhất sẽ không giận một cái là xông lên đầu, đánh không lại cũng muốn đánh cứng.

Đông Thanh Tiên Triều cách Bắc Dương Tiên Triều mười phần xa xôi.

Cho dù là tốc độ của Thẩm Hạo muốn mau chóng đuổi tới, cũng phải tốn một phen công phu.

Chương 808

Cũng không phải Thẩm Hạo cảm thấy xa, chủ yếu vẫn là lo lắng sự tình xuất hiện biến cố, Đông Thanh Hạo Bạch chạy mất.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Thẩm Hạo muốn chạy thẳng tới sào huyệt Đông Thanh Tiên Triều.

Ngươi chạy thế nào đi nữa, nhà khẳng định phải cần.

Thẩm Hạo không ngủ không nghỉ, cấp tốc cuồng bôn, cũng dùng nửa tháng mới đến Tiên đô Đông Thanh Tiên Triều.

Muốn nói lưu lượng người, Đông Thanh Tiên Triều xác thực mạnh hơn Bắc Dương Tiên Triều nhiều.

Phong thổ nhân tình của hai đại Tiên triều cũng mỗi cái một vẻ.

Thẩm Hạo dùng thần thức quét một vòng trên tường thành, tìm được kẻ mạnh nhất, một thủ tướng cảnh giới Chân Tiên hậu kỳ.

Hạ chút ấn ký trên người hắn, lúc này mới giao Tiên linh thạch tiến vào nội thành Tiên đô của Đông Thanh Tiên Triều.

Trên đường dòng người không dứt, cửa hàng cũng là rực rỡ muôn màu.

Chỉ là tùy ý đi dạo, liền tìm một tửu lâu ở lại.

Tiền bối mời vào trong.

Ở trọ thu phí thế nào.

Động phủ hào hoa một buổi tối 100 Tiên linh thạch, tặng hai bình linh rượu, linh quả, linh trà, động phủ giáp đẳng.

Không đợi tiểu nhị nói chuyện, Thẩm Hạo trực tiếp cắt ngang nói: Lấy loại hào hoa.

Được rồi, tiền bối mau mời vào trong.

Tuy rằng chút linh thạch này Thẩm Hạo chướng mắt, nhưng 100 Tiên linh thạch, tuyệt đối là giá trên trời.

Tiên nhân tầng lớp thấp bình thường căn bản tiêu phí không nổi, bọn hắn một tháng có thể kiếm được vài khối Tiên linh thạch đã vô cùng có tiền đồ rồi.

Dù sao thổ hào không thiếu tiền giống như Thẩm Hạo, thuộc về thiểu số.

Tiến vào động phủ, tiểu nhị tửu lâu bưng lên hai bình linh rượu, linh quả, linh trà, đặt ở trên bàn ngọc thạch.

Tiền bối xin cứ dùng tự nhiên.

Ừ, biết rồi.

Chờ đến khi tiểu nhị rời đi, Phượng Xu liền nghi hoặc nói: Chúng ta là tới giết người, còn ở tửu lâu làm gì.

Thẩm Hạo nói: Gấp cái gì, biết người biết ta, trăm trận không nguy.

Tình báo mới là căn bản của kế hoạch.

Chúng ta hiện tại căn bản không biết vị trí cụ thể của Đông Thanh Hạo Bạch, ai biết có ở đây hay không.

Vạn nhất đả thảo kinh xà thì làm sao bây giờ.

Ở tửu lâu, ngươi liền có thể biết tin tức rồi.

Cái này cô không cần quản, chuyện tình báo giao cho ta, vừa hay nghe ngấu một chút xem bảo khố của Đông Thanh Tiên Triều ở đâu.

Được thôi tùy ngươi.

Thẩm Hạo nhìn linh quả trên bàn ngọc, cười nói: Ăn linh quả

không.

Không hứng thú.

Quên mất chim không ăn chay.

Ngươi mới là điểu nhân, bà đây là Phượng Hoàng, thật muốn một mồi lửa thiêu chết ngươi.

Phượng Xu a, không phải ta nói cô, cái tính tình này của cô quá gấp gáp, bình tĩnh chút.

Thẩm Hạo cũng biết Phượng Hoàng là tính tình nóng nảy, nhưng Thẩm Hạo chính là thích trêu chọc.

Lại dám xưng hô ta là chim thật thiêu ngươi đấy.

Vẫn là câu nói kia, Phượng Hoàng gặp nạn không bằng gà.

Ngươi.

Phượng Xu trừng Thẩm Hạo một cái, liền chọn không thèm để ý Thẩm Hạo.

Trốn vào trong đài sen tu dưỡng.

Nào ra uống một ly.

Cô cùng ta uống một ly thì không gọi cô là chim nữa.

Thẩm Hạo gọi nửa ngày, đáp lại hắn đều là trầm mặc.

Thấy Phượng Xu không để ý tới mình, Thẩm Hạo cũng pha chút vô vị, chỉ có thể một mình ăn linh quả uống linh rượu.

Thời gian đi tới ban đêm.

Thẩm Hạo lặng yên không một tiếng động rời khỏi tửu lâu, lần này Thẩm Hạo định tìm một kẻ quen thuộc tình huống Đông Thanh Tiên Đô.

Nhân tuyển lúc vào thành đã chọn xong, chính là thủ tướng cửa

thành của Đông Thanh Tiên Đô.

Thẩm Hạo lập tức cảm ứng được vị trí của đối phương.

Phát hiện tên này vẫn còn trong thành lâu trên tường thành.

Còn đừng nói, thật đúng là kính nghiệp.

Loại trâu ngựa làm việc 24 giờ một ngày không nghỉ ngơi mà tư bản yêu thích nhất.

Có lẽ sắc trời đã tối, trong phòng thành lâu chỉ có một mình thủ tướng.

Vừa vặn thuận tiện cho Thẩm Hạo.

Lam Cương Thường sau khi tuần tra xong một vòng tâm tình vui vẻ trở lại phòng thành lâu, ung dung tự đắc bưng lên một ly linh rượu tản ra linh khí nồng đậm, khẽ nhấp một ngụm, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Giờ phút này, toàn thân hắn đều đắm chìm trong một loại bầu không khí nhẹ nhõm chưa từng có.

Đối với chức vị mình đảm nhiệm trước mắt, trong lòng Lam Cương Thường quả thực cảm thấy mười phần hài lòng.

Phần công việc này không chỉ không có nguy hiểm gì đáng nói, hơn nữa phúc lợi đãi ngộ cũng khá tốt.

Mỗi ngày có thể nhàn nhã nhấm nháp một bầu linh rượu thơm thuần ngon miệng, cuộc sống thoải mái dễ chịu như thế thực sự là khiến hắn cảm thấy hưởng thụ.

Rượu linh theo hầu luống chậm rãi trôi xuống, mang lại một cỗ cảm giác thanh lương cam điềm.

Lam Cương Thường khẽ nhắm hai mắt, tinh tế dư vị.

Ngay tại một sát na này, Lam Cương Thường bỗng nhiên phát giác được thân thể của mình phảng phất bị một cỗ lực lượng vô hình trói chặt, toàn thân trên dưới vậy mà không cách nào động đậy mảy may.

Ngay cả Nguyên Thần, giờ phút này cũng giống như bị một bàn tay to lớn vô hình một mực khống chế, hoàn toàn mất đi ý thức tự chủ.

Biến cố đột như kì lai như thế, làm cho Lam Cương Thường không hề phòng bị nháy mắt sợ đến hồn phi phách tán.

Hắn trừng to mắt, mặt đầy kinh khủng muốn làm rõ ràng rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng trong đầu lại là một mảnh trống rỗng, căn bản không cách nào biết được nguyên do của trạng thái quỷ dị này.

Nhưng mà, chưa đợi hắn lấy lại tinh thần, hắn liền cảm giác được trước mắt bỗng nhiên tối đen, cả thế giới triệt để lâm vào trong bóng tối vô biên vô tận.

Ngay sau đó, sinh mệnh khí tức của hắn nhanh chóng tiêu tán, trong nháy mắt liền đã khí tuyệt thân vong, không còn bất kỳ khả năng sống sót nào.

Tất cả những điều này đều lặng yên không một tiếng động.

Ném thi thể vào không gian, lập tức Thẩm Hạo cũng tiến vào không gian.

Mấy giây sau, Thẩm Hạo lần nữa đi ra, lắc mình biến hoá liền thành thủ tướng mới Lam Cương Thường.

Hiện nay đối với toàn bộ Tiên đô vô cùng quen thuộc, hơn nữa căn cứ tin tức thì Đế Quân Đông Thanh Hạo Bạch của Đông Thanh Tiên Triều vẫn chưa về.

Tình huống hiện tại của Đông Thanh Tiên Triều là do tâm phúc của Đông Thanh Hạo Bạch tạm thời quản lý, thực lực chính là Thái

Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Một điểm nữa, bảo khố của Đông Thanh Tiên Triều vẫn ở trong cung điện của Đông Thanh Hạo Bạch, tin tức cụ thể thì cấp bậc của Lam Cương Thường này quá thấp, còn không được biết.

Muốn biết nội tình bảo khố, xem ra chỉ cần giết tên Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong kia là biết.

Tin tức tốt, tên kia không có ở trong cung điện, mà là có trạch tử của mình, ngược lại không cần chạy xa như vậy.

Đối phương thực lực tại Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, với thực lực thể tu hiện tại của Thẩm Hạo miểu sát cũng rất đơn giản.

Nhưng để phòng ngừa tin tức tiết lộ, Thẩm Hạo cảm thấy bảo hiểm là trên hết, vẫn là mang theo Phượng Xu thì tốt hơn.

Thế là, Thẩm Hạo hô với thủ vệ bên ngoài: Các ngươi đều canh giữ ở bên ngoài, đừng quấy rầy ta nghỉ ngơi.

Vâng, đại nhân.

Thẩm Hạo sau khi an bài đơn giản, giống như quỷ mị, lặng yên không một tiếng động trở lại khách sạn.

Không có lằng nhằng, Thẩm Hạo khẽ nói với Phượng Xu: Hết thảy đều đã chuẩn bị thỏa đáng, chúng ta bây giờ xuất phát.

Phượng Xu khẽ gật đầu, biểu thị đồng ý.

Màn đêm thâm trầm, trên đường phố không một bóng người.

Nhìn phương hướng Thẩm Hạo đi, Phượng Xu nghi hoặc nói: Hiện tại đi giết Đông Thanh Hạo Bạch sao.

Không phải, giết mấy con tép riu trước, rồi giết con già sau.

Thẩm Hạo cười nói.

Phượng Xu: Mấy con nhỏ ngươi tự mình xử lý không phải được rồi, còn mang ta theo làm gì.

Thẩm Hạo: Để phòng ngừa vạn nhất, cướp đồ trước rồi nói sau.

Được rồi, nghe ngươi.

Đơn giản dặn dò Phượng Xu một chút, thân phận cùng thực lực của đối phương.

Lúc này mới đi tới Tướng quân phủ.

Thần thức Thẩm Hạo vừa quét, liền tìm được vị trí của đối phương.

Đang ở tại thư phòng trong phủ đệ.

Thẩm Hạo cũng không tấn công ngay lập tức, mà là để Phượng Xu phong tỏa tất cả địa phương của thư phòng.

Phượng Xu cũng không lằng nhằng, thao túng đài sen, trong nháy mắt liền bao phủ toàn bộ xung quanh vào trong.

Được rồi, cho dù hắn tự bạo Nguyên Thần, bên ngoài cũng cảm ứng không được bất kỳ khí tức gì.

Làm đẹp lắm, đợi cô có Phượng Hoàng chân thân, sẽ ban thưởng cô thật tốt.

Ngươi vẫn vô sỉ như mọi khi.

Phượng Xu hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng không cự tuyệt.

Phượng Hoàng quả thật chưa nếm qua, yên tâm bảo đảm để cô tìm được quả trứng Phượng Hoàng kia.

Thẩm Hạo nói xong, thân ảnh hoá thành một đạo khói xanh tiến vào trong thư phòng.

Tuy là ban đêm, nhưng trong thư phòng có linh đăng chiếu sáng,

đèn đuốc sáng trưng, tựa như ban ngày.

Hồng Minh Thành chính là tồn tại Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong của Đông Thanh Tiên Triều, thuộc về cánh tay trái bờ vai phải của Đông Thanh Hạo Bạch.

Vẫn luôn thuộc về nhân vật tọa trấn trung ương.

Mở ra ngọc giản, đang định xem xét công việc Đế Quân dặn dò hắn.

Bỗng nhiên, Hồng Minh Thành lập tức cảnh giác, lập tức vận chuyển tiên khí phòng ngự.

Chương 809

Nhưng còn chưa chờ hắn phản ứng lại, đã bị người bóp lấy cổ.

Lực đạo khủng bố kia, trực tiếp bóp nát phòng ngự tiên khí của Hồng Minh Thành.

Không chỉ như thế, trong tay tử mang lấp lóe, vậy mà còn có sức mạnh lôi đình.

Nguyên Thần Hồng Minh Thành đều không cách nào điều động một chút pháp lực nào.

Vội vàng cầu xin tha thứ: Tha. mạng.

Chỉ thấy người tới, một thân lam bào tuấn mỹ dị thường, một tay đem hắn nhấc lên.

Thẩm Hạo: Làm sao phát hiện ra ta.

Thư phòng có. có trận pháp.

Ừm, đa tạ giải hoặc, coi như ngươi là một con quỷ hiểu chuyện.

Nói xong, Thẩm Hạo trực tiếp vặn gãy cổ, Nguyên Thần dưới sức mạnh khủng bố này, cũng không có mảy may cơ hội phản kháng.

Thể tu này mạnh lên thật quá đã.

Đối với thực lực bản thân, Thẩm Hạo cơ bản hài lòng.

Không có nhiều chiêu thức màu mè hoa lá như vậy, trực tiếp áp sát tung chiêu cuối.

Lại thêm Thẩm Hạo còn có sức mạnh lôi đình trong cơ thể, trực tiếp khiến hắn không hề có lực hoàn thủ.

Ném Hồng Minh Thành vào không gian, Thẩm Hạo cũng đi theo

tiến vào không gian.

Trong không gian sương trắng tràn ngập, Thẩm Hạo vẻn vẹn một lát liền hấp thu xong.

Thông qua ký ức của Hồng Minh Thành, Thẩm Hạo biết được, Đông Thanh Hạo Bạch vẫn còn ở giao giới của Tần Dương Thành Nam Chiếu Tiên Triều cùng Xích Diễm Thành Tây Đô Tiên Triều.

Đang canh giữ ở ngoài Viêm Sương U Giới.

Nguyên nhân cụ thể, vẫn là đang điều tra nguyên do Vương gia Nam Chiếu Tiên Triều bị diệt tộc cùng Bắc Minh gia tộc Tây Đô Tiên Triều bị diệt, cùng với chuyện này giải quyết thế nào.

Nói trắng ra là đang ở trong đó điều hòa, làm người hòa giải.

Chủ yếu chính là Đế Quân Tây Đô Dận của Tây Đô Tiên Triều và Đế Quân Nam Chiếu Lân của Nam Chiếu Tiên Triều đang đàm phán.

Hai bên riêng phần mình tính nợ của riêng mình.

Hiện nay đánh đến ngươi chết ta sống, hai bên tổn thất nặng nề, nhất định phải đàm phán hiệp thương mới được.

Mà bảo khố của Đông Thanh Tiên Triều, Thẩm Hạo cũng đã biết vị trí cụ thể.

Có điều trận pháp bảo khố phi thường mạnh, trận pháp thậm chí nối liền với Hộ triều đại trận của Đông Thanh Tiên Triều, thực lực Thẩm Hạo nhất thời bán hội cũng phá không được.

Muốn mở ra bảo khố, hoặc là Đông Thanh Hạo Bạch tự mình mở ra, hoặc là cầm ngọc tỷ của Đông Thanh Hạo Bạch.

Có điều một khi động dụng ngọc tỷ, Đông Thanh Hạo Bạch cũng sẽ cảm ứng được ngay lập tức.

Xử lý xong tin tức, Thẩm Hạo lập tức có chủ ý.

Ngọc tỷ của Đông Thanh Tiên Triều, thân phận Hồng Minh Thành cũng có thể sử dụng, nhưng lại không thể tiến vào bảo khố.

Đến lúc đó giả làm Hồng Minh Thành trộm ngọc tỷ là được.

Chỉ cần tiến vào bảo khố, Đông Thanh Hạo Bạch khẳng định sẽ lập tức chạy về.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo gọi Phượng Xu vào.

Lúc này, ánh trăng như nước chảy rải xuống bệ cửa sổ thư phòng.

Đột nhiên, một đạo quang mang yếu ớt lóe lên, chỉ thấy một đóa hoa sen trắng như tuyết, tinh oánh dịch thấu lặng lẽ xuất hiện trong thư phòng.

Ngay sau đó liền truyền đến thanh âm của Phượng Xu.

Tốc độ của ngươi cũng nhanh đấy.

Khóe miệng Thẩm Hạo hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười tự tin, ngữ khí nhẹ nhàng nói: Thu thập một cái Hồng Minh Thành, còn không phải dễ như trở bàn tay sao.

Đứng ở một bên, Phượng Xu mắt đẹp lưu chuyển, ngưng thị nhìn Thẩm Hạo, khẽ hỏi: Ngươi cũng thật là không khách khí.

Vậy tiếp theo, ngươi rốt cuộc có dự tính gì.

Thanh âm của nàng thanh thúy vui tai, phảng phất như hoàng oanh xuất cốc.

Thẩm Hạo đáp: Ngày mai, ta sẽ dùng thân phận Hồng Minh Thành lấy ngọc tỷ rồi tiến vào bảo khố.

Bất quá trong bảo khố của Đông Thanh Hạo Bạch có trận pháp, một khi khởi động, cho dù là La Thiên Thượng Tiên đỉnh phong cũng sẽ bị nhốt ở bên trong không ra được.

Mà Đông Thanh Hạo Bạch lại có thể khống chế trận pháp này.

Phượng Xu vẻ mặt cạn lời lắc đầu, khó tin nói: Trận pháp này sao có thể vây khốn được ngươi.

Trận pháp có mạnh hơn nữa, với thực lực và năng lực của ngươi, muốn đột phá hẳn là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nàng không hiểu vì sao Thẩm Hạo lại nói chuyện này.

Thẩm Hạo cười nói: Đương nhiên không vây được ta, bất quá tiếp theo mới là điều ta muốn nói.

Nghe vậy, Phượng Xu gật đầu, chăm chú lắng nghe.

Ngưng lại một chút, Thẩm Hạo hỏi: Nàng cảm thấy khi hai bên giao chiến, lúc nào thì đối phương mới buông lỏng cảnh giác.

Chỉ thấy Phượng Xu hơi nhíu mày, tựa hồ lâm vào trầm tư.

Một lát sau, môi mỏng khẽ mở, nàng chậm rãi nói: Theo ta thấy, chỉ khi kẻ địch chết hẳn, mới có thể chân chính buông lỏng cảnh giác.

Dù sao, đối phương còn sống đồng nghĩa với việc mối đe dọa tiềm tàng vẫn chưa tiêu trừ, ai cũng không thể dự đoán được một khắc sau bọn hắn có đột nhiên bạo khởi làm khó dễ hay không.

Cho nên, chỉ cần kẻ địch còn một hơi thở, đều tuyệt đối không thể lơ là sơ suất.

Thẩm Hạo nói: Không sai, nếu Đông Thanh Hạo Bạch thành công nhốt ta trong bảo khố, nàng nói xem khoảnh khắc đó hắn có phải rất thả lỏng hay không.

Phượng Xu ngẫm nghĩ, cảm thấy có khả năng này.

Suy nghĩ thì không sai, nhưng tình huống cụ thể còn phải xem Đông Thanh Hạo Bạch ứng đối thế nào.

Nàng nói cũng đúng, nhưng chỉ cần xác suất lớn là được.

Cho nên, ta sẽ giống trống khua chiêng tiến vào bảo khố, đợi Đông Thanh Hạo Bạch khởi động trận pháp, nàng cứ ẩn nấp kỹ, đợi khoảnh khắc hắn thả lỏng kia, một kích tất sát.

Ta tin tưởng thực lực của nàng.

Dù sao tên kia có khả năng sẽ cùng Đế quân khác trở về.

Đến lúc đó, chúng ta đối mặt thậm chí là bốn năm tên La Thiên Thượng Tiên.

Lúc trước Thẩm Hạo tận mắt nhìn thấy Đông Thanh Hạo Bạch đi cùng Tây Đô Dận, quan hệ hai người tựa hồ không tệ.

Thêm vào đó, Đông Thanh Tiên Triều còn có một vị La Thiên Thượng Tiên nữa, Thẩm Hạo cũng không thể lơ là.

Được, ta nghe lời ngươi.

Phượng Xu không sao cả, dù gì Thẩm Hạo nói gì thì là cái đó.

À đúng rồi, giết chết Đông Thanh Hạo Bạch là được, đừng có thiêu thành tro, không thể lãng phí, biết không.

Thẩm Hạo đặc biệt dặn dò.

Được, ta biết rồi.

Tuy rằng không biết suy nghĩ của Thẩm Hạo, nhưng Phượng Xu vẫn gật đầu đáp ứng.

Thẩm Hạo lúc này mới hài lòng cười cười, còn thật sự sợ Phượng Xu phóng một mồi lửa thiêu Đông Thanh Hạo Bạch thành tro bụi.

Vậy thì tốt.

Nói xong, Thẩm Hạo dừng lại một chút rồi nói tiếp: Nàng đợi một lát, ta đi dọn dẹp một cái tai họa ngầm.

Ừm.

Cùng lúc đó, tại từ đường phủ đệ Hồng Minh Thành, đệ tử Hồng gia trông coi từ đường đột nhiên phát hiện hồn đăng của lão tổ nhà mình tắt ngấm.

Hắn dụi dụi mắt, còn tưởng là nhìn lầm.

Nhưng nhìn kỹ lại, phát hiện ngọn đèn sáng nhất ở vị trí cao nhất kia đích xác đã tắt.

Trong lòng hắn thót một cái, vẻ mặt kinh khủng không dám tin.

Lão tổ Hồng Minh Thành không phải đang yên lành sao, sao lại đột nhiên chết rồi.

Sững sờ một lát, cả người hắn đều hoảng hốt.

Rất muốn đi bẩm báo quản gia, nhưng lại sợ lầm lẫn.

Thật sự là quỷ dị.

Dù sao trong lòng hắn, thực lực Hồng Minh Thành ngoại trừ Đế quân và Thiên Sư ra thì là tồn tại tuyệt đối vô địch.

Ai có thể giết chết lão tổ chứ.

Cắn răng, hắn nhớ tới quy tắc của từ đường, mặc kệ đèn của ai tắt đều phải bẩm báo.

Thôi thì bị mắng thì bị mắng.

Ngay tại lúc hắn do dự, một đạo hà quang quét qua, hắn đã hóa thành tro bụi.

Làm xong tất cả, Thẩm Hạo hài lòng vỗ vỗ tay.

Những người khác Thẩm Hạo không động đến, quá yếu rồi, ném vào không gian cũng chẳng có tác dụng gì, cứ như ăn nhẹ tráng miệng vậy.

Mục tiêu của Thẩm Hạo chính là bảo khố Hồng gia.

Tuy rằng không giàu có như Đông Thanh Tiên Triều, nhưng tích lũy nhiều năm như vậy cũng không phải con số nhỏ.

Tặc không đi không, không thể đến tay không được.

Chương 810

Đội lốt gương mặt Hồng Minh Thành, Thẩm Hạo ở Hồng phủ thông suốt không trở ngại.

Rất nhanh liền vơ vét sạch sẽ bảo khố Hồng phủ.

Quả nhiên cướp bóc mới là con đường phát tài nhanh nhất.

Nhìn thấy hành vi của Thẩm Hạo, Phượng Xu cạn lời nói: Với cảnh giới của ngươi, còn thiếu chút đồ này.

Xem nàng nói kìa, ta dùng không đến, nhưng nữ nhân của ta còn phải dùng.

Ai lại chê mình nhiều tiền chứ.

Thẩm Hạo nói.

Được rồi, tùy ngươi.

Thẩm Hạo nói: Nàng điều chỉnh trạng thái một chút, ngày mai là cần nàng xuất lực đấy.

Chỗ ta ngươi cứ yên tâm, cho dù liều mạng bị thương cũng sẽ giết chết đối phương.

Ánh mắt Phượng Xu kiên định nói.

Được, vậy quyết định thế đi.

Buổi tối Thẩm Hạo và Phượng Xu không về khách sạn, mà lưu lại ngay trong thư phòng.

Ngày thứ hai, Thẩm Hạo liền đi tới Tiên cung của Đông Thanh Tiên Triều.

Trên đường đi, tất cả mọi người đều cung cung kính kính, hoàn

toàn không nhìn ra thật giả.

Tiến vào nghị sự đại điện, Thẩm Hạo nhìn ngọc tỷ trên bàn ngọc.

Không nói nhảm, trực tiếp đi tới bảo khố của Đông Thanh Tiên Triều.

Bảo khố nằm ở trung tâm Tiên cung.

Đến cửa bảo khố, hai tên thủ vệ nghi hoặc nhìn Hồng Minh Thành.

Hồng đại nhân, nơi này là bảo khố, không có mệnh lệnh của bệ hạ không thể tới gần.

Thẩm Hạo không nói nhảm với hai người, mỗi người một tát trực tiếp đánh chết, ném vào trong không gian.

Lập tức nói với Phượng Xu: Nàng ẩn nấp cho kỹ.

Được.

Thấy Phượng Xu hoàn toàn ẩn nấp, đến khí tức Thẩm Hạo cũng không phát giác được, hắn pha chút kinh ngạc, vô cùng hài lòng.

Vì thế, hắn lấy ngọc tỷ ra, cố ý phóng thích khí tức của chính mình, đặt ngọc tỷ lên cửa bảo khố.

Một cột sáng màu lục phóng lên tận trời, đi thẳng vào mây.

Tu sĩ trong toàn bộ Tiên đô đều nhìn rõ mồn một.

Ngay cả Thẩm Hạo cũng có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới động tĩnh lớn như vậy.

Bất quá cũng không sao cả, dù gì cũng là để thu hút Đông Thanh Hạo Bạch quay về.

Mấy hơi thở sau, đại môn bảo khố chậm rãi mở ra.

Thẩm Hạo một bước liền bước vào.

Cùng lúc đó, bên ngoài Viêm Sương U Giới, sắc mặt Đông Thanh Hạo Bạch đột nhiên biến đổi.

Không xong, bị đạo chích trộm sào huyệt rồi.

Có phải là kẻ đứng sau màn không.

Mắt Tây Đô Dận sáng lên.

Rất có khả năng.

Nam Chiếu Lân gật đầu nói.

Đông Thanh đạo hữu, ngươi đã có Thần Mộc Đỉnh, chúng ta liền cùng nhau đi xem một chút, nói không chừng cũng có thể giúp đỡ.

Tây Đô Dận nói.

Ngoài mặt thì nhiệt tình, nội tâm sâu bên trong tự nhiên cũng có tâm thái xem kịch vui.

Trước đó Nam Chiếu Tiên Triều và Tây Đô Tiên Triều đánh đến khó phân thắng bại, Đông Thanh Hạo Bạch này cũng đứng bên cạnh xem náo nhiệt, hiện tại tốt rồi, đến phiên hắn, Tây Đô Dận đương nhiên cao hứng.

Nghe vậy, biết có người trộm sào huyệt của Đông Thanh Hạo Bạch, Nam Chiếu Lân cũng phi thường vui lòng nhìn thấy, trong lòng cao hứng không thôi.

Như vậy tâm lý mới cân bằng được.

Mặc kệ đối phương có phải kẻ đứng sau gây ra đại chiến hay không, chuyến này đều có thể xem trò vui.

Vì thế Nam Chiếu Lân ở một bên híp mắt cười nói: Đông Thanh đạo hữu, vừa lúc ta cũng đi giúp giữ thể diện, một khi tra ra kẻ chủ mưu, tuyệt đối sẽ không để yên.

Sự tình khẩn cấp, Đông Thanh Hạo Bạch cũng không nói nhảm, trực tiếp gật đầu.

Đa tạ hai vị đạo hữu.

Ngay tại lúc này, chiếc Thần Mộc Đỉnh thần bí mà cổ xưa kia đột nhiên lóe lên một đạo quang mang chói mắt.

Đạo quang mang này nháy mắt bao trùm lấy ba người Tây Đô Dận, Nam Chiếu Lân và Đông Thanh Hạo Bạch.

Vẻn vẹn chỉ trong nháy mắt, khi quang mang tản đi, ba người đã biến mất vô tung vô ảnh.

Bên ngoài bảo khố, đạo lục quang kia sáng rực đến cực điểm, phảng phất như muốn xé rách thương khung, ánh sáng mãnh liệt chiếu sáng cả Đông Thanh Tiên Đô.

Trong sát na, dị tượng đột ngột này nháy mắt kinh động tất cả mọi người trong thành.

Ai nấy đều bị cảnh tượng kỳ dị hấp dẫn, nhao nhao dừng động tác trong tay, kinh ngạc nhìn về phía nơi lục quang dâng lên.

Đồng thời cũng kinh động đến một vị La Thiên Thượng Tiên khác đang lưu thủ của Đông Thanh Tiên Triều là Kim Lôi Hồng.

Đang bế quan, Kim Lôi Hồng lập tức mở hai mắt, mày nhíu chặt.

Nếu là Đông Thanh Hạo Bạch mở bảo khố, vậy tuyệt đối sẽ không gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Cho nên là có người xông vào bảo khố.

Nghĩ đến đây, Kim Lôi Hồng đều chấn kinh.

Gan của ai mà lớn như vậy.

Bảo khố của Đông Thanh Tiên Triều cũng dám xông vào.

Nghĩ đến đây, Kim Lôi Hồng không dám chậm trễ, nháy mắt đi tới bảo khố Tiên cung.

Ngay khoảnh khắc thân ảnh Kim Lôi Hồng xuất hiện tại cửa bảo khố, bóng người đập vào mi mắt lại làm cho lão khó có thể tin.

Hồng Minh Thành, thế mà lại là ngươi.

Ngươi dám thiện sấm bảo khố Tiên cung.

Nhìn thấy người tới, Thẩm Hạo cười trêu chọc nói: Kim Thiên Sư, ngài đã nhìn thấy thì ta cũng không giả bộ nữa.

Người gặp có phần, chúng ta chia bảo khố 5 5 thế nào.

Nghe vậy, Kim Lôi Hồng tức đến mặt xanh mét.

Đồ hỗn trướng, Hồng Minh Thành, ngươi biết ngươi đang nói cái gì không.

Thật sự cho rằng Đế quân trọng dụng ngươi thì ngươi liền có thể có chỗ dựa mà không sợ gì sao.

Hừ, lão phu bắt ngươi lại trước, đợi Đế quân trở về sẽ xử trí ngươi.

Dứt lời, Kim Lôi Hồng vừa chuẩn bị động thủ.

Đột nhiên, trong hư không không hề có điềm báo trước nổi lên từng vòng gợn sóng rất nhỏ.

Những gợn sóng này giống như mặt hồ bị ném đá, lấy một loại thái thế cực kỳ thong thả lại không thể ngăn cản dần dần khuếch tán ra.

Một lát sau, trong hư không xuất hiện một tôn đại đỉnh.

Tiếp đó ba đạo thân ảnh Đông Thanh Hạo Bạch, Nam Chiếu Lân, Tây Đô Dận lần lượt đi ra.

Thấy thế, Thẩm Hạo không những không sợ hãi mà ngược lại còn có chút hưng phấn.

Tới thật đúng lúc, đợi chính là tên này.

Vì thế hắn vung ra một đạo kiếm khí lăng lệ về phía vị trí Đông Thanh Hạo Bạch.

Tuy rằng chỉ là tiện tay vung lên, nhưng kiếm khí này lại tung hoành vạn dặm.

Kiếm khí đi qua nơi nào, hư không đều vặn vẹo.

Cảm nhận được uy lực của kiếm khí này, Đông Thanh Hạo Bạch lấy Thần Mộc Đỉnh chắn ở phía trước.

Oanh.

Hai luồng năng lượng cự đại va chạm.

Một luồng dao động năng lượng khổng lồ ập tới, trong khoảnh khắc Tiên cung đều bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Nhìn thấy cảnh này, Đông Thanh Hạo Bạch tức đến trắng mặt.

Vô số cung điện bị san thành bình địa, đây là tích lũy mấy chục vạn năm của Đông Thanh Tiên Triều cứ thế mất sạch.

Uy lực như thế sao có thể là do Hồng Minh Thành tạo thành, người trước mắt này là kẻ giả mạo.

Đông Thanh Hạo Bạch giận dữ: Ngươi đáng chết.

Thẩm Hạo đương nhiên là cố ý, muốn một người buông lỏng cảnh giác, khiến hắn mất đi lý trí mới là phương pháp nhanh nhất.

Lấy một chút đồ mà cứ keo kiệt bủn xỉn, đây là cho ngươi cái cảnh cáo.

Nhân cơ hội này, Thẩm Hạo tiến vào bảo khố.

Chương 811

Tây Đô Dận, Nam Chiếu Lân đều kinh hãi trong lòng.

La Thiên Thượng Tiên hậu kỳ.

Thực lực thế mà không yếu hơn bọn họ.

Khí thế cường đại vừa rồi tuyệt đối sẽ không cảm ứng sai.

Thảo nào lại không sợ hãi gì cả.

Kẻ này là ai.

Ngay lúc mấy người đang đoán thân phận Thẩm Hạo, sắc mặt Đông Thanh Hạo Bạch thiết thanh, nhưng lập tức cười lạnh một tiếng.

Kiêu ngạo phải không, bảo khố này chính là phần mộ của ngươi.

Nói xong hừ lạnh một tiếng: Khởi trận.

Vâng, Đế quân.

Kim Lôi Hồng vội vàng đáp.

Tiếp đó, đại môn bảo khố ầm ầm đóng lại.

Một đạo kết giới màu lam chậm rãi dâng lên, bao phủ toàn bộ phạm vi bảo khố vào trong đó.

Thấy vậy, Đông Thanh Hạo Bạch mới thở phào nhẹ nhõm.

Lập tức có chút đắc ý: Hừ, kẻ này tuyệt đối sẽ không nghĩ tới nơi này có trận pháp.

Tây Đô Dận, Nam Chiếu Lân thấy thế cũng gật đầu.

Trận pháp này bọn họ biết, chính là trò tủ của Đông Thanh Tiên Triều.

Tù Lung Trận.

Dù sao Đông Thanh Tiên Triều cũng am hiểu trận pháp.

Tây Đô đạo hữu, Nam Chiếu đạo hữu, chi bằng chúng ta hợp lực giết tên đạo chích này, đến lúc đó tất cả vật tư chia đều.

Nghe vậy, Tây Đô Dận và Nam Chiếu Lân đều trầm mặc.

Giết một cao thủ La Thiên Thượng Tiên hậu kỳ, chuyện này rất nguy hiểm.

Huống hồ đây còn là việc riêng của Đông Thanh Tiên Triều, bọn họ cũng không muốn xuất lực.

Thấy thế, Đông Thanh Hạo Bạch vội vàng tăng giá: Chỉ cần hợp lực giết kẻ này, tất cả đồ vật đều quy về các ngươi.

Cho dù là vật tư trong bảo khố Đông Thanh Tiên Triều chúng ta cũng toàn bộ cho các ngươi.

Bảo vật lớn nhất của Đông Thanh Tiên Triều chính là Thần Mộc Đỉnh trong tay hắn.

Những thứ khác đều có thể bỏ qua.

Dù sao nằm bên cạnh sao dung túng kẻ khác ngủ ngáy.

Một tồn tại La Thiên Thượng Tiên như vậy khiến Đông Thanh Hạo Bạch như hóc xương trong họng.

Không giết tuyệt đối khó tiêu mối hận trong lòng.

Trả cái giá lớn bao nhiêu cũng nguyện ý.

Nghe vậy, Tây Đô Dận và Nam Chiếu Lân không khỏi có chút động tâm.

Lần này hai bên Tây Đô và Nam Chiếu chiến đấu đều tổn thất không ít, nếu có thể hồi máu một chút cũng là nguyện ý.

Nghĩ đến đây, Tây Đô Dận nói: Như vậy có phải là thừa nước đục thả câu hay không.

Đông Thanh Hạo Bạch trong lòng hừ lạnh một tiếng, đây không phải nói nhảm sao.

Nhưng ngoài mặt vẫn cười nói: Đây là mời hai vị đạo hữu hỗ trợ mà thôi, sao có thể gọi là thừa nước đục thả câu.

Trừ ma vệ đạo, chúng ta nghĩa bất dung từ.

Tây Đô Dận nói.

Được, vụ này giúp rồi, chúng ta có phải nên gọi thêm ít người nữa không.

Tây Đô Dận gật đầu: Như vậy ổn thỏa hơn một chút.

Đông Thanh Hạo Bạch thở phào, Được, cứ như vậy đi, các ngươi phát tin tức để An Nguyên bọn họ mau chóng trở về.

Ta cũng liên hệ Bắc Minh Việt, Chu Đỉnh để bọn họ mau chóng chạy tới.

Tạ Dụ An, Vương Kiến Sơn để ta đi thông báo.

Như vậy, chín vị La Thiên Thượng Tiên, bọn họ tuyệt đối có thể nắm chắc thắng lợi.

Đông Thanh Hạo Bạch lúc này mới hài lòng: Ta đề nghị vì liên minh chúng ta thành công, mọi người cùng nhau cạn một ly.

Dứt lời, mọi người bỗng nhiên cảm giác một luồng nguy cơ chí mạng ập tới.

Còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, Đông Thanh Hạo Bạch đã bị một đóa hoa sen bao phủ lại.

Thậm chí cơ hội đào tẩu cũng không có.

Kim Lôi Hồng, Tây Đô Dận, Nam Chiếu Lân ba người nhìn thấy một màn này, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, không nói hai lời xoay người bỏ chạy.

Chỉ thấy thân hình ba người bọn họ nhanh như điện, nháy mắt biến mất tại Đông Thanh Tiên Đô, tốc độ kia quả thực nhanh đến mức làm người ta tắc lưỡi.

Bọn họ thậm chí ngay cả đầu cũng không dám ngoảnh lại một cái, tựa hồ sau lưng có thứ gì cực kỳ khủng bố đang đuổi theo.

Mỗi bước đi, sợ hãi trong lòng liền tăng thêm một phần, sợ chỉ cần hơi dừng lại sẽ bị vô tình cuốn vào trận lốc xoáy đáng sợ kia.

Đã bao nhiêu năm rồi chưa từng cảm thấy sợ hãi như thế.

Ba người giờ phút này trong đầu chỉ có một ý nghĩ, đó là liều mạng chạy, mau chóng đào tẩu khỏi cái Tiên cung có thể mang đến tai ương ngập đầu này.

Trong lòng chỉ có vô hạn sợ hãi.

Đông Thanh Hạo Bạch chính là Đế quân, tồn tại La Thiên Thượng Tiên hậu kỳ.

Thế mà trong nháy mắt đã bị miểu sát.

Một màn khủng bố như vậy, chưa từng thấy qua.

Quả thực chưa từng nghe thấy.

Có thể thấy được đối phương cường đại đến mức nào.

Cho dù là Bắc Dương Nữ Đế lúc trước cũng không có thực lực này.

Đối mặt với đối thủ cường đại như vậy, bọn họ cho dù liên thủ cũng không có khả năng là đối thủ.

Thậm chí còn sẽ bạch bạch tống mạng.

Huống chi, liên minh giữa bọn họ vốn dĩ yếu ớt không chịu nổi, không có bất kỳ lợi ích gì.

Bọn họ qua đây giúp đỡ là giả, xem chê cười mới là thật.

Tây Đô Dận và Nam Chiếu Lân sao có thể vì Đông Thanh Hạo Bạch mà đi liều mạng.

Cho dù là Kim Lôi Hồng của Đông Thanh Tiên Triều cũng không có bất kỳ ý nghĩ liều mạng nào, chỉ muốn trốn.

Đối mặt với địch nhân cường đại như thế, chuồn trước rồi nói sau.

Bất kể là người hay Tiên, tất cả sợ hãi đều bắt nguồn từ sự chưa biết.

Càng chưa biết, ngược lại càng sợ hãi.

Không những thế, sợ hãi sẽ sinh sôi sợ hãi.

Bọn họ càng nghĩ càng sợ.

Huống chi, đã đến cảnh giới La Thiên Thượng Tiên này, sống càng lâu lại càng sợ chết.

Mấy hơi thở công phu, ba người Kim Lôi Hồng, Tây Đô Dận, Nam Chiếu Lân đã đào tẩu được vài vạn dặm.

Phượng Xu thấy tất cả mọi người chạy mất dạng, thậm chí phản kháng một chút cũng không có, thật đúng là khinh thường ra mặt.

Trước đó còn lên kế hoạch sẽ bị thương, hiện tại xem ra là có chút lo lắng thái quá.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo ở trong bảo khố trực tiếp vơ vét tất cả bảo vật tích cóp mấy chục vạn năm của Đông Thanh Tiên Triều.

Có thể nói, toàn bộ tích lũy của Đông Thanh Tiên Triều, nay đã làm giàu cho Thẩm Hạo.

Một chữ sướng.

Đồ trong bảo khố Đông Thanh Tiên Triều so với bảo khố Vương gia của Nam Chiếu Tiên Triều thì giá trị hơn nhiều, hai bên căn bản không cùng đẳng cấp.

Nhìn bảo khố trống trơn, Thẩm Hạo ngẫm nghĩ, vẫn theo thông lệ để lại một viên Tiên linh thạch.

Dù sao làm người không thể làm quá tuyệt tình.

Lập tức Thẩm Hạo cười nói: Phỏng chừng Phượng Xu đã đắc thủ rồi đi.

Nói xong, Thẩm Hạo chậm rãi đưa mắt nhìn về phía lớp kết giới lấp lánh như lam bảo thạch bên ngoài.

Hắn hơi nheo mắt, cẩn thận quan sát bình chướng nhìn như kiên cố không thể phá vỡ này.

Còn đừng nói, kết giới này cứng thật đấy, cũng không biết ta toàn lực tung ra một quyền có thể phá vỡ nó hay không.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo theo bản năng nắm chặt quyền đầu, cảm thụ sức mạnh cuộn trào mãnh liệt trong cơ thể dần dần hội tụ đến tay phải.

Thẩm Hạo hít sâu một hơi, điều chỉnh khí tức trong cơ thể.

Chương 812

Khi trạng thái điều chỉnh đến tốt nhất, trong ánh mắt lóe lên một tia lăng lệ.

Hắn chậm rãi nắm chặt tay phải, cảm thụ sức mạnh hội tụ giữa cánh tay.

Theo thời gian trôi qua, cỗ lực lượng kia càng ngày càng cường đại.

Cảm thấy thời cơ đã chín muồi, Thẩm Hạo mạnh mẽ vung một quyền về phía trước.

Trong sát na, một đạo kim quang chói mắt từ nắm đấm của hắn phun trào ra, giống như một đạo cực quang màu vàng, mang theo khí thế hủy thiên diệt địa lao về phía xa.

Đạo kim quang đi qua nơi nào, hết thảy đều bị năng lượng khủng bố của nó cắn nuốt.

Kiến trúc trong bảo khố tiếp xúc với kim quang trong nháy mắt giống như bông tuyết gặp mặt trời gay gắt, ầm ầm biến mất, hóa thành tro bụi đầy trời.

Bảo khố kiên cố vô cùng trong chớp mắt liền biến mất vô tung vô ảnh, chỉ để lại một cái hố sâu thật lớn, chứng kiến uy lực của một quyền vừa rồi.

Ngay khoảnh khắc đó, kim quang sáng rực như một tia chớp lao đi vun vút, mang theo uy áp và năng lượng vô tận, hung hăng đâm vào lớp kết giới lam sắc nhìn như kiên cố không thể phá vỡ kia.

Hai bên va chạm, bộc phát ra một trận quang mang chói mắt, phảng phất cả thế giới đều bị quang mang này chiếu sáng.

Ngay sau đó liền là một tiếng nổ vang đinh tai nhức óc, giống như sấm sét nổ tung giữa không trung, quanh quẩn trên bầu trời toàn bộ Tiên đô, hồi lâu không tan.

Chỉ là dư ba tán ra cũng mang theo một cỗ dao động năng lượng khổng lồ, uyển như sóng to gió lớn, lấy Tiên cung làm trung tâm, bắt đầu điên cuồng khuếch tán ra ngoài.

Chỉ trong chớp mắt, cỗ năng lượng khủng bố chí cực này liền nhanh chóng lan tràn đến cả tòa Đông Thanh Tiên Đô, không có bất kỳ kiến trúc nào có thể đào thoát.

Đại địa kịch liệt run rẩy, mà những tường thành kiên cố vô cùng kia, dưới sự trùng kích của năng lượng cường đại như vậy cũng trở nên yếu ớt không chịu nổi, nhao nhao bắt đầu sụp đổ.

Gạch ngói vụn rơi xuống như mưa, khiến tòa Tiên đô từng phồn hoa náo nhiệt nháy mắt bao trùm trong một mảnh cảnh tượng tận thế.

Không chỉ có tường thành gặp tai ương, ngay cả các loại kiến trúc hùng vĩ trong Tiên đô cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Những lầu các kia trước mặt cỗ năng lượng cuồng bạo này giống như làm bằng giấy, bị dễ dàng tồi hủy thành từng mảnh phế tích.

Tàn viên đoạn bích tùy tiện có thể thấy được, mỹ cảnh ngày xưa như nay đã không còn sót lại chút gì, chỉ còn lại cảnh hoang tàn và thê lương vô tận.

Kiến trúc trong Tiên đô đều có trận pháp kiên trì, cho dù như thế cũng không chịu nổi cỗ dư ba này.

Nhất thời tất cả mọi người đều kinh khủng nhìn về phía Tiên cung.

Giờ khắc này, cả Tiên đô chỉ có kết giới của Tiên cung là chói mắt nhất.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là kết giới này thật sự đủ cứng.

Thế mà lại kháng được một quyền này.

Ta đảo mắt xem ngươi cứng đến mức nào.

Ngay khi Thẩm Hạo vừa chuẩn bị động thủ, Phượng Xu cạn lời nói: Ngươi không phải có Tam Muội Chân Hỏa sao, làm gì không dùng.

Ngươi nếu không dùng, để ta làm cho.

Nghe vậy, Thẩm Hạo ngẩn người, thế cũng được.

Không tin tà, Thẩm Hạo định thử xem.

Vì thế hắn búng tay một cái, một tia lửa nhỏ như ngọn nến được thắp sáng.

Khi ngọn lửa tiếp xúc với kết giới, giống như tàn lửa rơi vào cồn, nháy mắt đốt cháy kết giới.

Dưới ánh mắt chăm chú của Thẩm Hạo, ngọn lửa này không những không tắt mà ngược lại càng cháy càng vượng.

Trong chốc lát, kết giới đã bị đốt một cái lỗ thủng to bằng nắm tay.

Theo ngọn lửa càng ngày càng lớn, tốc độ kết giới bị đốt cháy bắt đầu khuếch đại.

Giống như tàn thuốc lá rơi trên giấy vệ sinh vậy.

Năng lượng của kết giới giống như nhiên liệu, mấy hơi thở, thế lửa đã cao bằng một người.

Đốt ra một cái động cao ba mét.

Thẩm Hạo dễ dàng đi ra.

Điều này làm cho Thẩm Hạo kinh ngạc: Thế là ra rồi.

Phượng Xu: Ngươi cho rằng thế nào.

Tam Muội Chân Hỏa lợi hại như vậy.

Thẩm Hạo hiếu kỳ nói.

Trước kia đạt được ngọn lửa này, Thẩm Hạo đều không để ý lắm.

Đó là tự nhiên, Tam Muội Chân Hỏa, còn gọi là Tam Muội Thần Hỏa, có thể thiêu đốt hết thảy, đương nhiên lợi hại rồi.

Phượng Xu cạn lời nói.

Là Tam Muội Chân Hỏa của ta lợi hại, hay là Phượng Hoàng Chi Hỏa của nàng lợi hại.

Thẩm Hạo tò mò hỏi.

Đương nhiên Phượng Hoàng Chi Hỏa của ta lợi hại hơn rồi.

Không những có thể thiêu đốt hết thảy, còn có thể đốt sạch kiếp trước, thu hoạch tân sinh.

Tam Muội Chân Hỏa sao có thể làm được.

Huống chi cảnh giới chênh lệch quá lớn, ngươi cũng không phải đối thủ.

Phượng Xu ngạo kiều nói.

Thẩm Hạo cười cười: Được, coi như nàng lợi hại.

Trong lòng lại đang cân nhắc, có nên bắt mấy con phượng hoàng ném vào không gian hay không.

Như vậy chẳng phải cũng có thể có Phượng Hoàng Chi Hỏa rồi.

Lập tức Thẩm Hạo liền bỏ ý niệm này, Phượng Hoàng nhất tộc tựa hồ đều diệt tộc rồi, chỉ còn lại một mình Phượng Xu.

Trừ phi ném Phượng Xu vào không gian.

Ngay khi Thẩm Hạo và Phượng Xu nói chuyện phiếm, kết giới đã triệt để bị nhen nhóm, nháy mắt biến thành một biển lửa hừng hực.

Thế lửa kia cực kỳ hung mãnh, phảng phất muốn nuốt chửng vạn vật thế gian.

Nhìn từ xa khiến người ta không rét mà run.

Mà nhiệt độ khủng bố do ngọn lửa tỏa ra càng làm cho cả Tiên đô đều có thể cảm nhận rõ ràng sự tồn tại của nó.

Những tu sĩ còn sống sót kinh khủng nhìn về phía Tiên cung hỏa quang trùng thiên kia.

Khí tức nóng rực ập vào mặt, cho dù cách rất xa cũng vẫn có thể cảm giác được da thịt bị nướng đến đau rát.

Đông Thanh Tiên Đô hiện giờ đã trở thành một mảnh phế tích, uyển như tận thế.

Tất cả tu sĩ đều khiếp sợ đến không thể tin nổi, rốt cuộc ai có thể làm được.

Tuy rằng rất muốn chửi má nó, nhưng bọn hắn lại đều sợ tới mức nín thinh.

Một số kẻ gan nhỏ thậm chí đã bắt đầu lẩy bẩy run rẩy, sợ tai nạn bất thình lình này sẽ lan đến mình, sợ tới mức tứ tán mà chạy.

Thậm chí không nói hai lời, toàn bộ chạy ra ngoài thành.

Bọn họ tu vi không cao, không đại biểu chỉ số thông minh không cao.

Có thể tạo thành một màn khủng bố như vậy, đó là lợi hại bực nào.

Không có cảnh giới La Thiên Thượng Tiên, ai dám làm càn ở Đông Thanh Tiên Đô.

Ngay cả Tiên cung cũng trở thành phế tích cũng không thấy Đông Thanh Đế quân xuất hiện, điều này cũng đủ nói rõ tình huống.

Đông Thanh Đế quân hoặc là không có nhà, hoặc là đã bị hại.

Nếu là vế sau, kia càng làm cho người ta sợ hãi.

Cường giả nghịch thiên bực này, ai không sợ.

Mặt trời gay gắt treo cao trên bầu trời, cùng Tam Muội Chân Hỏa nóng rực cùng thiêu đốt đại địa.

Ánh mắt Thẩm Hạo gắt gao khóa chặt những tu sĩ đang tứ tán bôn đào kia, bọn họ kinh hoảng thất thố, phảng phất sau lưng có quái vật đáng sợ gì đang đuổi theo.

Nhiên, Thẩm Hạo cũng không bị tràng cảnh hỗn loạn này ảnh hưởng, hắn chậm rãi quay đầu, tầm mắt rơi vào trên người Phượng Xu cách đó không xa.

Phượng Xu lẳng lặng đứng đó, dung nhan xinh đẹp của nàng dưới ánh mặt trời chiếu rọi có vẻ phá lệ động lòng người.

Phượng Xu, nàng nói ta có đáng sợ như vậy không.

Phượng Xu hỏi lại một tiếng: Ngươi chẳng lẽ không đáng sợ sao.

Không những diệt Đế quân của Đông Thanh Tiên Triều, còn hủy diệt Đông Thanh Tiên Đô.

Chương 813

Tử thương vô số.

Thậm chí còn vơ vét tất cả tài nguyên của Đông Thanh Tiên Triều, sao gia diệt môn nói chính là ngươi.

Hiện tại ngươi, e rằng đã là kẻ địch lớn nhất của cả Đông Thanh Tiên Triều rồi.

Không đúng, ngươi chính là đại ma đầu.

Thẩm Hạo cười nói: Nói như vậy cũng đúng thật, bất quá cường giả chiến đấu khẳng định có lan đến gần, cái này không có cách nào.

Nói đến đây, khuôn mặt vốn treo nụ cười của Thẩm Hạo đột nhiên trở nên nghiêm túc, độ cong khóe miệng hắn dần dần biến mất, ngay sau đó lần nữa mở miệng hỏi: Đông Thanh Hạo Bạch ở đâu.

Phượng Xu chỉ chỉ liên đài đang bao lại.

Nghe ngươi nên không có thiêu hắn thành tro, hiện tại Đông Thanh Hạo Bạch đang bị nhốt ở bên trong đấy.

Ta chưa giết hắn, chờ ngươi tới động thủ.

Thẩm Hạo nói: Ta không thích đồ sống, phiền nàng giúp ta giết hắn đi, ta là người mắc chứng sợ máu.

Nghe thấy lời này, chỉ thấy Phượng Xu vẻ mặt cạn lời nhìn chằm chằm Thẩm Hạo trước mắt, trong đôi mắt đẹp của nàng toát ra một tia thần tình khó nói lên lời.

Phượng Xu hơi nhíu mày, môi khẽ mím, tựa hồ muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng, chỉ lẳng lặng đứng ở nơi đó, dùng ánh mắt biểu đạt cảm xúc phức tạp trong lòng mình.

Nàng không mau chóng động thủ, cứ nhìn ta chằm chằm như vậy làm gì.

Thẩm Hạo nghi hoặc nói.

Phượng Xu hừ một tiếng nói: Ta muốn nhìn xem da mặt ngươi rốt cuộc dày đến mức nào.

Được rồi, bớt lằng nhằng, làm xong việc chúng ta nên đi thôi.

Thẩm Hạo nói.

Hừ, biết rồi.

Phượng Xu tuy rằng ngoài miệng ngạo kiều, nhưng động tác vẫn rất nhanh.

Nguyên thần của Đông Thanh Hạo Bạch bị phong ấn trong liên đài rất nhanh liền bị Phượng Xu mạt sát.

Nàng ném cả thi thể và Thần Mộc Đỉnh cho Thẩm Hạo.

Nhìn thấy Thần Mộc Đỉnh, Thẩm Hạo hắc hắc cười, trực tiếp thu vào không gian.

Đồng thời cũng thu thi thể Đông Thanh Hạo Bạch vào.

Lập tức Thẩm Hạo cười hì hì với Phượng Xu: Được rồi, sự tình làm xong rồi, chúng ta cũng mau chóng rời khỏi nơi này, nếu bị người phát hiện thì không tốt.

Phượng Xu: Ngươi còn sợ cái này.

Cái này nàng không hiểu rồi, duy trì điệu thấp mới được, bọn họ một khi hiểu rõ nàng thì sẽ không sợ nàng nữa.

Chúng ta càng điệu thấp càng là tồn tại vô địch.

Thẩm Hạo cười nói.

Được rồi tùy ngươi.

Phượng Xu nói xong, nguyên thần liền tiến vào trong đài hoa sen, chậm rãi biến nhỏ.

Thẩm Hạo chộp lấy đài sen ném vào trong lòng ngực.

Nhìn Tam Muội Chân Hỏa vẫn đang không ngừng thiêu đốt, Thẩm Hạo vung tay lên liền thu hồi vào trong cơ thể.

Ngay cả Thẩm Hạo cũng không nghĩ tới thứ này còn có thể thiêu đốt kết giới.

Thật đúng là dùng tốt.

Tiếp đó, thần thức Thẩm Hạo quét qua, phát hiện không có ai chú ý nơi này, thân ảnh liền biến mất tại chỗ.

Vẻn vẹn thời gian một khắc, Đông Thanh Tiên Đô vốn phồn hoa vô cùng, trong chớp mắt biến thành một mảnh phế tích.

Tất cả mọi người đều sợ hãi vô cùng, không hiểu ra sao.

Hiệu ứng bầy cừu, tất cả mọi người đều chạy ong ong cả lên.

Đương nhiên cũng có kẻ to gan lựa chọn ở lại trong thành.

Chết đói kẻ nhát gan, chết no kẻ to gan.

Càng loạn càng là kỳ ngộ.

Đối với những người này, Thẩm Hạo cũng không thèm để ý tới.

Dù sao Thẩm Hạo đều ăn no rồi, còn lại chút canh thừa thịt nguội, cũng nhường cho người khác.

Cùng lúc đó, cả Địa Tiên Giới đều chấn kinh.

Bắc Dương Nữ Đế nhìn khí vận của Đông Thanh Tiên Triều tụt dốc không phanh, vẻ mặt chấn kinh.

Tình huống này vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Cho dù lúc trước Bắc Dương Nữ Đế đột phá thất bại, khí vận

cũng là tiêu tán từng ngày, cũng không có khủng bố như vậy.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đang lúc do dự, Bắc Dương Nữ Đế định dùng thuật thôi diễn.

Đúng lúc này, một bóng đen chắp tay vái chào nói: Bệ hạ, xảy ra đại sự rồi.

Bắc Dương Nữ Đế trong lòng tựa hồ ẩn ẩn có đáp án, vì thế dò hỏi: Có phải Đông Thanh Tiên Triều xảy ra chuyện rồi không.

Đúng vậy bệ hạ, vừa rồi Đế quân Nam Chiếu Tiên Triều là Nam Chiếu Lân gửi một tin khẩn.

Đông Thanh Hạo Bạch bị giết, hắn và Đế quân Tây Đô Tiên Triều là Tây Đô Dận đang trên đường chạy tới.

Nghe vậy, Bắc Dương Nữ Đế đều kinh ngạc đến mức đứng bật dậy.

Sao có thể.

Đông Thanh Hạo Bạch chính là cảnh giới La Thiên Thượng Tiên hậu kỳ, ai có thể giết được hắn.

Bệ hạ, thiên chân vạn xác.

Phỏng chừng không cần bao lâu, Tây Đô Dận và Nam Chiếu Lân sẽ chạy tới.

Đến lúc đó, sẽ biết thật giả.

Bắc Dương Nữ Đế mày ngài nhíu chặt, trong lòng cũng dâng lên một cỗ dự cảm không lành.

Đông Thanh Hạo Bạch cư nhiên bị giết, quá mức không thể tưởng tượng nổi.

Thảo nào khí vận của Đông Thanh Tiên Triều sụt giảm như đứt

gánh.

Được, bảo tất cả mọi người gần đây không được trêu chọc thị phi, kẻ trái lệnh giết không tha.

Vâng, bệ hạ.

À đúng rồi, lập tức kiểm tra tất cả trận pháp của Bắc Dương Tiên Đô, có thể gia cường thì gia cường.

Mặc kệ sự tình thật giả, vẫn là phải phòng một tay Tây Đô Dận và Nam Chiếu Lân.

Vâng, bệ hạ.

Không chỉ có tứ đại Tiên triều chấn kinh, ngay cả Yêu Vực cũng đồng dạng chấn kinh.

Kẻ bỏ mạng lần này vậy mà là một vị La Thiên Thượng Tiên Đông Thanh Hạo Bạch.

Tin tức này vừa truyền ra, toàn bộ Yêu tộc đều chấn động không thôi.

Phải biết rằng, Đông Thanh Hạo Bạch tuyệt đối là tồn tại đứng ở đỉnh chuỗi thức ăn tại Địa Tiên Giới.

Một nhân vật trâu bò như vậy mà lại bị giết, cho dù là Yêu tộc cường đại thì đối với việc này cũng cảm thấy bội phần chấn hám.

Gần như ngay tại khoảnh khắc tin tức lan truyền, các tộc trưởng của những đại yêu tộc liền nhao nhao hành động.

Họ liên lạc với nhau, vội vã tụ tập lại, cùng nhau thương thảo kế sách ứng đối.

Dù sao, kẻ có thể chém giết Đông Thanh Hạo Bạch, thực lực định nhiên thâm sâu khó lường.

Vậy thì đối với Yêu tộc mà nói, đây không nghi ngờ gì cũng là một mối uy hiếp to lớn.

Giờ này khắc này, những tộc trưởng Yêu tộc ngày thường uy phong lẫm lẫm, trong lòng đều tràn đầy thảm thắc và bất an.

Bọn họ cấp thiết muốn làm rõ ràng rốt cuộc là ai sở hữu bản lĩnh thông thiên triệt địa như vậy, lại dám thống hạ sát thủ với một La Thiên Thượng Tiên.

Quan trọng hơn là, bọn họ phải mau chóng tra rõ thân phận lai lịch cũng như mục đích thực sự của kẻ địch đáng sợ này, bằng không một khi kẻ này triển khai hành động báo thù đối với Yêu tộc, hậu quả quả thực không dám tưởng tượng.

Sở dĩ khiến Yêu tộc trên dưới đều lo lắng sốt ruột, ăn ngủ không yên, nguyên nhân mấu chốt nhất chính là Đông Thanh Hạo Bạch này hoàn toàn khác biệt với những La Thiên Thượng Tiên tầm thường khác.

Bởi vì Đông Thanh Hạo Bạch sở hữu một kiện linh bảo cực kỳ lợi hại là Thần Mộc Đỉnh, nghe đồn đây là Tiên thiên linh bảo lưu truyền từ thời viễn cổ.

Tuy nói công kích lực của Thần Mộc Đỉnh tại Địa Tiên Giới cũng không tính là quá mạnh, nhưng nó lại có năng lực phòng hộ cực kỳ cường đại.

Một khi Đông Thanh Hạo Bạch tế xuất Thần Mộc Đỉnh, thì tương đương với việc tự tròng lên mình một cái mai rùa kiên cố không thể phá vỡ, muốn dễ dàng chém giết hắn là điều khó khăn biết bao.

Không chỉ có thế, ai cũng biết Thần Mộc Đỉnh còn có một hạng thần thông, đó chính là có thể xuyên việt hư không.

Tương đương với một cái truyền tống trận di động, một tồn tại vô

giải.

Chỉ cần Đông Thanh Hạo Bạch hành sự cẩn thận một chút, gần như đã đứng ở thế bất bại.

Nếu muốn thực hiện nhất kích tất sát đối với Đông Thanh Hạo Bạch đang được Thần Mộc Đỉnh che chở, thực lực của người ra tay phải vượt qua hẳn trọn vẹn một đại cảnh giới mới được.

Chính do tình huống gần như vô giải này, toàn bộ Yêu tộc đều rơi vào trong khủng hoảng sâu sắc.

Chẳng lẽ tại Địa Tiên Giới lại lặng lẽ xuất hiện tồn tại khủng bố chí cực như Cửu Thiên Huyền Tiên hay sao.

Nếu thật là như thế, đối với Yêu tộc mà nói, không nghi ngờ gì sẽ là một tai nạn to lớn chưa từng có.

Không những chẳng có ai cảm thấy vui mừng vì nhân loại tu sĩ tổn thất một vị La Thiên Thượng Tiên, mà ngược lại càng thêm hoảng loạn.

Thời gian vội vã, lặng lẽ trôi qua.

Chuyện Đông Thanh Tiên Triều Đế quân Đông Thanh Hạo Bạch thảm tao sát hại, giống như cuồng phong nhanh chóng lan rộng ra.

Chương 814

Trong chốc lát, khiến toàn bộ Địa Tiên Giới rơi vào một mảnh xôn xao cùng huyên náo.

Địa Tiên Giới vốn bình lặng như nước, giờ khắc này giống như mặt hồ bị ném vào một tảng đá lớn, dấy lên từng tầng sóng to gió lớn, hồi lâu khó có thể bình ổn.

Tin tức này vừa truyền ra, lập tức trở thành chủ đề nóng hổi nhất tại Địa Tiên Giới hiện nay.

Cùng lúc đó, các thế lực lớn tại Địa Tiên Giới thông qua các loại thủ đoạn thu hoạch được tin tức trực tiếp.

Tóm lại, trong thời gian ngắn nhất, gần như tất cả các đại thế lực có máu mặt đều biết tin tức chấn động về cái chết của Đông Thanh Hạo Bạch.

Đại bộ phận sau khi khiếp sợ thì đều là không tin.

Trải qua nhiều lần kiểm chứng mới biết tin tức là thật.

Phần lớn các trùm sò thế lực trong lòng đều cảm thấy khủng hoảng, áp lực kịch tăng.

Ngay cả Bắc Dương Nữ Đế cũng cảm giác vô cùng khó giải quyết, áp lực như núi, thậm chí đã có ý thỏa hiệp.

Lôi kéo Thẩm Hạo cũng là việc không tiếc trả giá.

Bao nhiêu năm rồi, đây là lần đầu tiên nghe nói La Thiên Thượng Tiên vẫn lạc, đối phương lại còn có thân phận Đế quân.

Không ít người đều cảm thấy khiếp sợ và khó tin, đều không tưởng tượng nổi làm sao có thể làm được.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo và Phượng Xu cũng rời khỏi tiên đô của Đông Thanh tiên triều.

Ba ngày sau, nhìn Thẩm Hạo cứ bay mãi về phía trước, Phượng Xu nhịn không được hỏi: Ngươi định khi nào thì luyện hóa Thần Mộc Đỉnh.

Thẩm Hạo đáp: Gấp cái gì, tìm một chỗ an toàn rồi nói.

Phượng Xu bĩu môi: Kẻ nguy hiểm nhất chính là ngươi rồi, ngươi thì sợ cái gì.

Ha ha khiêm tốn chút biết không.

À đúng rồi, lần trước không phải nàng nói Thần Mộc Đỉnh bị tổn hại sao, nàng có biết làm thế nào tu phục nó không.

Không biết.

Phượng Xu lắc đầu.

Thẩm Hạo nhìn quanh bốn phía, phát hiện cách đó không xa là hoang mạc.

Đã lâu không nhìn thấy sa mạc rồi.

Trong tứ đại tiên triều, vị trí địa lý tốt nhất chính là Bắc Dương tiên triều, linh khí sung phái, cũng không có hoang mạc.

Đương nhiên, những thứ này đều là dựa vào thực lực tranh đoạt mà đến.

Phượng Xu nói.

Đi thôi, đến hoang mạc dạo chơi một chút, vừa hay ở nơi đó luyện hóa Thần Mộc Đỉnh.

Đối với Thần Mộc Đỉnh, Thẩm Hạo đương nhiên muốn luyện hóa, thứ đồ chơi này còn dễ dùng hơn cả truyền tống trận.

Chỉ cần có ký ức tọa độ, đều có thể trực tiếp xuyên giới.

Cho dù tốc độ Thẩm Hạo có nhanh hơn nữa, cũng không sánh bằng Thần Mộc Đỉnh.

Thẩm Hạo đây là lần đầu tiên đến hoang mạc của Địa Tiên Giới.

Hoàn cảnh và Trái Đất không khác biệt lắm, có điều cũng có linh khí, chỉ là tương đối mỏng manh.

Đột nhiên, trong sa mạc, một con bò cạp khổng lồ toàn thân đỏ rực, kích thước cỡ ba trượng lao nhanh về phía Thẩm Hạo.

Hai cái kìm lớn trương nanh múa vuốt nhắm ngay vào đầu Thẩm Hạo, độc châm trên đuôi lấp lóe u quang màu lam dưới ánh mặt trời.

Thẩm Hạo liếc mắt nhìn qua, cũng chỉ là Chân Tiên cảnh.

Hắn lập tức thấy buồn cười, thế là cứ đứng tại chỗ, mặc cho con bò cạp này tấn công.

Bò cạp đỏ nhìn thấy Thẩm Hạo không tránh không né, trong ánh mắt lóe lên một tia hưng phấn.

Đã lâu không được ăn tu sĩ tươi ngon thế này rồi, ha.

Thoại âm rơi xuống, một tiếng răng rắc vang lên thật lớn.

Cái kìm lớn của bò cạp đỏ trực tiếp gãy lìa.

Nhìn lại Thẩm Hạo, tóc cũng không rụng một cọng.

Bò cạp đỏ đau đớn không thôi, trong lòng kinh khủng tột độ, quay người liền chui xuống cát muốn đào tẩu.

Cặp kìm lớn của nó xưa nay tê lợi vô cùng, đã kẹp đứt đầu bao nhiêu tu sĩ.

Hiện tại coi như là đá phải tấm sắt rồi.

Cả kìm lớn cũng gãy, quá khủng bố.

Thẩm Hạo hư không trảo một cái, bò cạp đỏ trực tiếp bị bắt trở về.

Không nói hai lời, từ giữa chẻ thành hai nửa, ném vào trong không gian.

Con bò cạp này đúng là một chút mắt nhìn cũng không có.

Phượng Xu nói: Ai mà ngờ được một vị La Thiên Thượng Tiên lại rảnh rỗi sinh nông nổi chạy tới cái sa mạc này chứ.

Cũng đúng.

Tùy tức Thẩm Hạo quay sang Phượng Xu nói: Đi thôi, sa mạc cũng chẳng có gì đáng xem.

Tiếp đó hai người liền đi đến một ngọn núi hoang, Thẩm Hạo đơn giản đục một cái động phủ.

Nàng cứ ở đây chờ, ta luyện hóa xong Thần Mộc Đỉnh sẽ trở lại.

Sao ngươi không tìm chỗ nào tốt hơn một chút, nơi này khô hanh quá.

Phượng Hoàng mà còn sợ khô hanh.

Thôi được rồi cứ như vậy đi, tùy duyên là được, ta lập tức trở lại ngay.

Thẩm Hạo nói xong không thèm để ý đến ánh mắt muốn giết người của Phượng Xu, liền tiến vào không gian.

Vừa vào không gian, đại lượng vụ khí huyết khí ùa tới.

Mấy hơi thở sau, Thẩm Hạo thư thái vươn vai một cái.

Nhìn vào trong không gian, nơi đó có một cái đỉnh lớn, Thẩm Hạo lúc này mới quan sát kỹ càng.

Sắp xếp lại ký ức của Đông Thanh Hạo Bạch, đối với cái Thần

Mộc Đỉnh này Thẩm Hạo cũng vô cùng hiểu rõ.

Nó tương đương với một cái truyền tống trận di động, hơn nữa phòng ngự cũng cường hoành vô cùng, có được thứ này thì đứng ở thế bất bại.

Có điều so với không gian của Thẩm Hạo thì còn kém xa.

Ngoài ra, cái Thần Mộc Đỉnh này cũng có thể luyện đan.

Chỉ là Đông Thanh Hạo Bạch am hiểu trận pháp, không am hiểu luyện đan mà thôi.

Thần Mộc Đỉnh đặt ở chỗ Đông Thanh Hạo Bạch quả thực là bị bụi phủ mờ.

Đồng thời tu vi của Thẩm Hạo cũng đột phá đến La Thiên Thượng Tiên đỉnh phong, chỉ kém một thời cơ là có thể đột phá Cửu Thiên Huyền Tiên.

Nhưng cái thời cơ này lại rất khó.

Ngoài ra, Thẩm Hạo còn thu hoạch được nhẫn trữ vật của Đông Thanh Hạo Bạch, tàng phẩm khá phong phú, một chút cũng không kém hơn bảo khố của Đông Thanh tiên triều.

Thật sự là phát tài rồi.

Đương nhiên Thẩm Hạo cũng không cao hứng bao nhiêu, mấy thứ này đối với Thẩm Hạo mà nói không có tác dụng gì lớn, bởi vậy cũng chẳng có gì đáng vui mừng.

Tác dụng lớn nhất là để cho các nàng trong hậu cung dùng.

Sắp xếp xong ký ức của Đông Thanh Hạo Bạch, Thẩm Hạo liền lợi dụng không gian đi đến thượng cổ chiến trường ở Linh Vân đại lục.

Trở lại động phủ, hắn bắt đầu luyện hóa Thần Mộc Đỉnh.

Sở hữu ký ức của Đông Thanh Hạo Bạch làm chỉ dẫn và tham khảo, Thẩm Hạo trong việc luyện hóa Thần Mộc Đỉnh có thể nói là như cá gặp nước, tiến triển thần tốc.

Trùng trùng chướng ngại và môn hạm khó có thể vượt qua trong mắt người ngoài, với Thẩm Hạo mà nói lại hào vô trở ngại.

Tuy nhiên dù là như thế, muốn triệt để luyện hóa hoàn toàn và chưởng khống sức mạnh của Thần Mộc Đỉnh, Thẩm Hạo vẫn hao phí thời gian dài đằng đẵng hơn ba tháng.

Duy nhất đáng tiếc là, Thần Mộc Đỉnh có chút tàn khuyết, nhưng cụ thể tu bổ thế nào, Thẩm Hạo cũng không biết.

Tổng xem như đại công cáo thành rồi.

Nói xong, Thẩm Hạo vươn vai một cái.

Thẩm Hạo đưa bàn tay ra, trong tay hắn bằng không xuất hiện một cái đỉnh nhỏ nhắn xinh xắn.

Cảm thụ được khí tức thần bí mà cổ phác tản ra từ chiếc đỉnh nhỏ này, Thẩm Hạo phi thường hài lòng.

Đồ của mình nhìn vẫn là đẹp nhất.

Nói xong, chỉ thấy Thẩm Hạo khẽ nâng tay phải, hướng về phía trước hơi đưa ra.

Ngay trong nháy mắt đó, Thần Mộc Đỉnh vốn nhỏ nhắn xinh xắn dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được kịch liệt bành trướng.

Trong nháy mắt, chiếc đỉnh nhỏ đã biến thành to lớn vô cùng, cao chừng một trượng.

Theo chiếc đỉnh nhỏ không ngừng biến lớn, quanh thân nó bắt đầu tản mát ra từng đạo quang mang chói mắt.

Những tia sáng này dường như thực chất đan xen vào nhau, hình

thành một cái quang tráo rực rỡ, bao phủ cả người Thẩm Hạo vào trong.

Dưới sự chiếu rọi của quầng sáng này, thân ảnh Thẩm Hạo càng thêm thần bí và uy nghiêm, phảng phất hắn đã cùng tòa tiểu đỉnh thần kỳ này dung hợp làm một.

Đã Phượng Xu nói ngươi có thể xuyên giới, vậy thì để ta cảm thụ một chút.

Thoại âm rơi xuống, Thần Mộc Đỉnh liền mang theo Thẩm Hạo biến mất tại chỗ.

Chương 815

Bởi vì dòng chảy thời gian bất đồng, Thẩm Hạo ở thượng cổ chiến trường ngây ngô đủ ba tháng, đổi sang thời gian tại Địa Tiên Giới, mới chỉ trôi qua ba canh giờ mà thôi, đại khái cũng tầm sáu tiếng đồng hồ.

Tuy nhiên khoảng thời gian ngắn ngủi này đối với Phượng Xu mà nói lại là dài dằng dặc khó nhịn như thế, quan trọng là không biết Thẩm Hạo đi đâu.

Từ sau khi Thẩm Hạo rời đi, nàng không còn cách nào khác, chỉ có thể quay lại bên trong đài sen.

Nàng hiện tại nguyện vọng lớn nhất chính là bay lên Thái Cực Giới, khôi phục thực lực, báo thù cho Phượng Hoàng nhất tộc.

Nhưng muốn đi lên tầng trời thứ tư Thái Cực Giới, cũng không phải chỉ có Thần Mộc Đỉnh là được.

Xuyên giới rất có khả năng gặp phải cương phong trong hỗn độn, cho dù là thời kỳ toàn thịnh cũng sẽ gặp nguy hiểm, huống chi hiện tại chỉ là trạng thái nguyên thần.

Duy nhất chỉ có thể cầu trợ Thẩm Hạo, dù sao Thẩm Hạo cũng là tồn tại có Đại Đạo chi cơ.

Hoàn toàn có thực lực.

Bỗng nhiên, không gian chung quanh xẹt qua một tia chấn động quỷ dị.

Phượng Xu lập tức cảnh giác.

Một lát sau, khi nhìn thấy Thẩm Hạo đột nhiên xuất hiện, Phượng Xu mới thở phào nhẹ nhõm.

Di, không đúng, lần này ngươi xuất hiện cảm giác không đúng lắm.

Nói xong khi nhìn thấy Thần Mộc Đỉnh trên đầu Thẩm Hạo, nàng mới hiểu vấn đề nằm ở đâu.

Nhưng lại cảm thấy không thể tin nổi: Ngươi.

Ngươi luyện hóa Thần Mộc Đỉnh rồi.

Cái này không phải dễ như trở bàn tay sao.

Thẩm Hạo nhướng mày cười nói.

Tâm tình hắn phi thường không tệ.

Vui không phải vì luyện hóa được Thần Mộc Đỉnh, mà vui vì Phượng Xu không lừa hắn, Thần Mộc Đỉnh này thật sự có thể xuyên giới.

Phượng Xu nhìn Thẩm Hạo, tổng cảm thấy chính mình dường như không hiểu nổi thế giới này nữa rồi.

Vừa mới trôi qua ba canh giờ, Thẩm Hạo vậy mà đã luyện hóa xong Thần Mộc Đỉnh.

Thậm chí còn dùng nó hư không truyền tống.

Điều này khiến Phượng Xu cảm thấy có chút thiên phương dạ đàm.

Nhìn thấy biểu tình của Phượng Xu, Thẩm Hạo cười nói: Sao thế, không tin à.

Phượng Xu trầm mặc một lát rồi nói lại: Ta tin tưởng ngươi có thể luyện hóa Thần Mộc Đỉnh, nhưng thời gian này có phải quá ngắn rồi không.

Thời gian ngắn.

Nàng nói thế, ca rất không vui.

Để đánh tan sự nghi ngờ của nàng, ta quyết định cho nàng tự mình cảm thụ một chút.

Nói xong Thẩm Hạo tế xuất Thần Mộc Đỉnh, mang theo Phượng Xu trong khoảnh khắc biến mất tại chỗ.

Lần nữa xuất hiện đã đến bên trong tiên đô của Bắc Dương tiên triều.

Bên trong Bích Ngọc Cung.

Phượng Xu cảm thụ hoàn cảnh chung quanh, chấn hám vô cùng.

Vừa rồi còn ở trong hoang mạc, hiện tại một khắc này, liền tới tiên cung của Bắc Dương tiên triều.

Sau khi cẩn thận cảm tri, mới phát hiện tất cả đều là thật.

Thẩm Hạo không có chém gió, thật sự đã luyện hóa Thần Mộc Đỉnh.

Thế nào.

Coi như ngươi lợi hại.

Thôi được rồi, Bắc Dương Nữ Đế tới rồi.

Lát nữa sẽ nói chuyện với nàng sau.

Thẩm Hạo nói.

Ngay khoảnh khắc Thẩm Hạo tiến vào Bích Ngọc Cung, Bắc Dương Nữ Đế liền cảm ứng được.

Sự xuất hiện của Thẩm Hạo làm cho nàng thở phào nhẹ nhõm, thế là lập tức liền chạy tới.

Tiến vào Bích Ngọc Cung, ánh mắt Bắc Dương Nữ Đế nhìn về phía Thẩm Hạo cũng khác đi.

Vương thiên sư, ngươi xử lý xong việc rồi.

Ân, xử lý xong, bất quá qua vài ngày nữa ta còn muốn rời đi.

Thẩm Hạo nói.

Nghe vậy, Bắc Dương Nữ Đế vội vàng nói: Vương thiên sư muốn đi đâu.

Thẩm Hạo: Dự định đi một chuyến đến Yêu Vực.

Đi Yêu Vực làm gì.

Nơi đó cũng không hoan nghênh nhân loại tu sĩ.

Bắc Dương Nữ Đế nghi hoặc nói.

Tìm ba người bạn.

Thẩm Hạo cười nói.

Ngạch.

Do dự một chút, Bắc Dương Nữ Đế nói: Vương thiên sư, hiện nay đang là lúc đa sự, đi Yêu Vực vẫn là có chút nguy hiểm, tạm thời nhẫn nại một chút thì tốt hơn.

Cái này Bệ hạ yên tâm, ta vẫn là có tự tin.

Bắc Dương Nữ Đế há to miệng thật không biết khuyên giải Thẩm Hạo thế nào.

Khi cảm nhận được khí tức của Thẩm Hạo, trong lòng nàng chấn động.

Mới ngắn ngủi mười mấy ngày, Vương thiên sư vậy mà lại đột phá.

Khí tức này cùng nàng lúc trước giống nhau như đúc, đều là tồn tại La Thiên Thượng Tiên đỉnh phong.

Chẳng lẽ. chẳng lẽ Đông Thanh Hạo Bạch là do Vương thiên sư

giết.

Nghĩ tới đây, Bắc Dương Nữ Đế kìm nén sự chấn hám trong lòng, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm vào mắt Thẩm Hạo, hỏi: Vương thiên sư, ngươi có biết Đế quân của Đông Thanh tiên triều là Đông Thanh Hạo Bạch đã bị giết không.

Thẩm Hạo một mặt mờ mịt nói: A, có chuyện này sao.

Sao ta lại không biết.

Chuyện từ lúc nào.

Nhìn thấy biểu tình của Thẩm Hạo, Bắc Dương Nữ Đế đối với suy đoán của chính mình lại bắt đầu hoài nghi.

Chẳng lẽ sai rồi.

Cẩn thận nghĩ lại cũng cảm thấy đúng, Đông Thanh Hạo Bạch làm sao có thể là do Thẩm Hạo giết.

Tuy rằng Thẩm Hạo thực lực cường hoành, nhưng cho dù là hắn thời kỳ đỉnh phong, muốn giết Đông Thanh Hạo Bạch cũng là thiên nan vạn nan.

Vương thiên sư, hiện tại thân phận cụ thể của cường giả thần bí giết chết Đông Thanh Hạo Bạch vẫn chưa biết.

Là địch hay bạn cũng không hay, lỡ như là yêu thú thì phải làm sao.

Cho nên, vẫn là vạn vạn không thể mạo muội đi tới Yêu Vực.

Bắc Dương Nữ Đế một mặt chân thành nhìn Thẩm Hạo nói.

Thẩm Hạo khóe miệng hơi nhếch lên, phác họa ra một nụ cười nhàn nhạt, khẽ nói: Đa tạ Bệ hạ quan hoài, nhiên nhi, chuyến đi Yêu Vực này thế tại tất hành.

Ý ta đã quyết.

Ngữ khí kiên định, phảng phất không có bất kỳ sức mạnh nào có thể ngăn cản bước chân của Thẩm Hạo.

Nghe được lời ấy, trong đôi mắt đẹp của Bắc Dương Nữ Đế trong nháy mắt xẹt qua một tia thất vọng khó phát giác.

Nàng khẽ mở môi son, dung nhan tuyệt mỹ mang theo vài phần kỳ vọng hỏi: Thật sự không đi không được sao.

Chẳng lẽ không còn biện pháp nào khác.

Thanh âm uyển chuyển du dương, như hoàng oanh xuất cốc lảnh lót êm tai.

Thẩm Hạo không có chút do dự: Đúng thế, chuyến này không đi không được.

Trước đó, Thẩm Hạo sở dĩ một mực đối với Yêu Vực trông mà thèm, chần chờ không chịu đặt chân vào trong, nguyên nhân không gì khác, thực sự là khi đó tu vi cảnh giới thấp, so với những tồn tại cường đại trong Yêu Vực quả thực khác biệt một trời một vực.

Sợ chết.

Một khi đi, chẳng khác nào dê vào miệng cọp, đây không phải điều Thẩm Hạo muốn.

Tuy nhiên, nay đã khác xưa, công thủ đổi chiều rồi.

Địch có thể đến, ta cũng có thể đi.

Thiên hạ vô địch thủ như bây giờ lại có gì phải sợ.

Những cái gọi là nguy hiểm trong mắt hắn bất quá cũng chỉ thế mà thôi.

Không chỉ cảnh giới vô địch, pháp bảo của Thẩm Hạo cũng nhiều

đếm không xuể, riêng đồ phòng ngự đã có Thần Mộc Đỉnh, Cửu Diệp Liên Đài, Huyễn Kim Hồ, các loại Tiên thiên linh bảo viễn cổ phòng ngự.

Cứ hỏi còn sợ ai.

Hiện tại có thể nói, tại Địa Tiên Giới hắn chính là tồn tại vô địch.

Chỉ là Yêu Vực mà thôi, đến đi tự do.

Có thể rõ ràng cảm giác được tâm ý Thẩm Hạo đã quyết, nhất thời, ngay cả Bắc Dương Nữ Đế cũng không khỏi cảm thấy bó tay hết cách, thực sự là nghĩ không ra bất kỳ biện pháp nào có thể giữ lại Thẩm Hạo.

Chương 816

Nội tâm nàng tràn đầy xoắn xuýt và giãy dụa, lông mày hơi nhíu lại, ánh mắt ngưng thị nhìn nam tử trước mắt khiến nàng bội phần bất lực này.

Hai người đều không nói gì, không khí có chút trầm mặc.

Sau một hồi ngắn ngủi suy tư, Bắc Dương Nữ Đế rốt cuộc vẫn mở miệng phá vỡ bầu không khí nặng nề trầm mặc này.

Chỉ thấy nàng khẽ mở môi mỏng, ngữ khí mang theo một tia nghi hoặc nhịn không được hỏi: Vương thiên sư, ba vị bằng hữu mà ngươi nói, bọn họ chẳng lẽ đều là yêu thú hay sao.

Mặc dù trong lòng đã có đáp án, Bắc Dương Nữ Đế vẫn nhịn không được hỏi lên.

Thẩm Hạo không có phủ nhận, mà trực tiếp thừa nhận, cười nói: Không sai, ba người bọn họ đều là yêu thú, đồng thời cũng đều là nữ nhân của ta.

Bắc Dương Nữ Đế:.

Giờ này khắc này, hình tượng sắc trung ác quỷ của Thẩm Hạo đã in thật sâu vào trong lòng Bắc Dương Nữ Đế, mãi không phai mờ.

Đôi mắt đẹp của nàng xẹt qua một tia mê mang, khó tin nhìn Thẩm Hạo trước mắt.

Thực sự khó có thể lý giải vì sao lại như thế này.

Phải biết rằng, Thẩm Hạo hiện nay đã bước vào cảnh giới La Thiên Thượng Tiên đỉnh phong, sở hữu thực lực siêu phàm thoát tục và địa vị tôn sùng, nhưng hắn cư nhiên đối với loại sự tình này vẫn si mê như thế.

Nhân loại tu sĩ thì thôi đi, vậy mà còn có cả yêu thú.

Chẳng lẽ không biết người và yêu thế bất lưỡng lập sao.

Nhưng ngay sau đó lại mê mang, Thẩm Hạo háo sắc như thế, vì sao tu vi vẫn tăng vù vù.

Quả thực nghịch thiên.

Nàng biết Thẩm Hạo từ lúc Vạn Thành đại hội.

Khi đó, Thẩm Hạo nhất minh kinh nhân, nhưng lúc ấy cũng chỉ là Chân Tiên cảnh, mới hơn nửa năm quang cảnh, đã trở thành đại thụ chọc trời.

Tốc độ này tiền cổ vô nhân, hậu vô lai giả.

Không phải tận mắt nhìn thấy, đều không dám tin tưởng.

Trong lòng Bắc Dương Nữ Đế, muốn tu vi nhanh, cần phải tâm vô bàng vụ, một lòng hướng đạo mới đúng.

Thế nhưng, sự thật lại giáng cho nàng một đòn cảnh tỉnh.

Chẳng lẽ nữ nhân nhiều có thể gia tăng tu vi.

Phương pháp thải bổ.

Nhưng lập tức lại cảm thấy không có khả năng, dù sao tu vi của Đông Cung Vô Song không những không thụt lùi, ngược lại còn đột phá tới Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Nghĩ tới đây, Bắc Dương Nữ Đế lại nhớ tới lời nói với thị vệ thân cận trước đó.

Thật sự phải dùng chính mình lôi kéo Vương thiên sư.

Vậy thì khốn cảnh của Bắc Dương tiên triều chẳng phải giải quyết dễ dàng sao.

Hoặc giả thương thế cũng có thể tu phục, càng có thể trói chặt

Vương thiên sư lên chiếc thuyền của Bắc Dương tiên triều này.

Gần đây Bắc Dương Nữ Đế áp lực như núi, thương thế tu phục chậm chạp, Tẩy Long Trì lại mất đi hiệu quả, Đông Thanh Hạo Bạch bị người bí ẩn đánh giết.

Những tin tức này giống như từng ngọn núi lớn đè lên ngực nàng, thở không nổi.

Hiện tại ngay cả Thẩm Hạo cũng muốn đi, điều này càng làm cho Bắc Dương Nữ Đế cảm thấy nguy cơ nồng đậm.

Áp lực quá lớn khiến Bắc Dương Nữ Đế thậm chí có cỗ xúc động, hay là cứ theo Vương thiên sư.

Vị Vương thiên sư này cũng đủ mạnh, đủ thần bí, cũng đủ tư cách.

Nghĩ tới đây, Bắc Dương Nữ Đế lại vội vàng đem ý nghĩ này vứt bỏ, đây chỉ là suy nghĩ của kẻ vô năng mới có.

Biết không ngăn được, Bắc Dương Nữ Đế hỏi: Vương thiên sư, dự định khi nào đi.

Thẩm Hạo: Ngày kia đi.

Là đi một mình sao.

Bắc Dương Nữ Đế trong lòng có chút thảm thắc nhìn Thẩm Hạo.

Không phải, những nữ nhân kia của ta cũng mang đi.

Nghe vậy, Bắc Dương Nữ Đế trong lòng thót một cái, có loại dự cảm không lành.

Nếu như Thẩm Hạo đem tất cả nữ nhân đi, vậy thì chẳng phải muốn rời khỏi Bắc Dương tiên triều luôn sao.

Những bỏ ra trước đó chẳng phải là đổ sông đổ biển hết.

Niệm cập chí thử, Bắc Dương Nữ Đế trong lòng.

Đông Cung Vô Song cũng sẽ đi theo sao.

Thẩm Hạo: Đương nhiên, con người ta đối với nữ nhân nhất thị đồng nhân.

Nhìn thái độ vô sở vị của Thẩm Hạo, Bắc Dương Nữ Đế chỉ cảm thấy ngực khó chịu, còn có lửa giận.

Trước đó đầu tư nhiều như vậy, lại là tặng công pháp, tặng tiên khí, tâm phúc cũng tặng ra ngoài rồi.

Nhưng đổi lại được cái gì.

Là sự vứt bỏ vô tình.

Điều này làm cho Bắc Dương Nữ Đế vừa phẫn nộ vừa bất lực.

Như hôm nay Thẩm Hạo đã là tồn tại La Thiên Thượng Tiên đỉnh phong, Bắc Dương Nữ Đế cũng không nguyện ý chọc giận Thẩm Hạo.

Hậu quả mang lại rất nguy hiểm.

Giờ khắc này, khát vọng đối với thực lực của Bắc Dương Nữ Đế càng phát ra mãnh liệt.

Nếu khôi phục lại phong thái đỉnh phong, làm sao sẽ chịu khuất nhục như thế này.

Đã Thẩm Hạo chấp ý muốn đi, sắc mặt Bắc Dương Nữ Đế cũng càng ngày càng băng lãnh, không còn vẻ ôn hòa như trước nữa.

Nghĩ nghĩ, Bắc Dương Nữ Đế vẫn nhịn không được: Chẳng lẽ Vương thiên sư đối với Bắc Dương tiên triều không có một chút lưu luyến nào.

Huyền ngoại chi âm, Thẩm Hạo cũng nghe ra được.

Chính là cảm thấy ăn no rồi không nhận nợ.

Thế là Thẩm Hạo cười nói: Bắc Dương tiên triều giúp đỡ ta khá nhiều, lưu luyến vẫn sẽ lưu luyến.

Một khi Bắc Dương tiên triều gặp nguy hiểm, ta định nhiên sẽ toàn lực giúp đỡ.

Bắc Dương Nữ Đế tự nhiên không tin, hiện tại đều ăn sạch sành sanh không nhận nợ, sau này còn được sao.

Thế là, Bắc Dương Nữ Đế mặt không biểu tình châm chọc nói: E rằng đến lúc đó, tìm không thấy bóng dáng Vương thiên sư đâu.

Ngươi nhìn cái trí nhớ này của ta xem, hai miếng ngọc bội này lưu lại cho Bệ hạ, gặp sự tình bóp nát ta sẽ lập tức chạy đến.

Thoại âm rơi xuống, Thẩm Hạo ném cho Nữ Đế hai miếng ngọc bội.

Nhận lấy ngọc bội, Bắc Dương Nữ Đế nói: Vậy thì đa tạ Vương thiên sư.

Nói xong quay người đi luôn, không có chút dây dưa lằng nhằng.

Trong lòng là một vạn cái không tin tưởng.

Đối với sự đầu tư trước đó, cũng coi như đổ sông đổ biển, cho dù là phẫn nộ cũng không có tác dụng gì.

Ngược lại mất đi phong độ, càng sẽ kích hóa mâu thuẫn.

Bởi vậy, Bắc Dương Nữ Đế mới cố nén phẫn nộ trong lòng.

Quả nhiên nam nhân dựa không được, người vẫn là phải dựa vào chính mình.

Thấy Bắc Dương Nữ Đế đi quả quyết như thế, Thẩm Hạo còn khá là ngạc nhiên.

Thẩm Hạo tự nhiên cũng có thể nhìn ra Bắc Dương Nữ Đế phi thường tức giận, nhưng cũng không quan trọng.

Nàng Nữ Đế có khó chịu thì thế nào, có thể làm gì hắn.

Chỉ có thực lực mới là vương đạo.

Còn về ngọc bội Thẩm Hạo đưa cho Nữ Đế, ngược lại là thật.

Nếu như Bắc Dương tiên triều thực sự xuất hiện nguy hiểm, Thẩm Hạo cũng vui vẻ hỗ trợ.

Dù sao Bắc Dương Nữ Đế thực sự đã tư trợ Thẩm Hạo, điểm này, Thẩm Hạo vẫn thừa nhận.

Tính cách Thẩm Hạo tuy rằng tự tư tự lợi, nhưng người khác giúp hắn, hắn cũng sẽ ghi tạc trong lòng.

Chỉ cần trong lúc có thể bảo toàn chính mình, giúp chút việc cũng không sao cả.

Bắc Dương Nữ Đế đi rồi, Thẩm Hạo liền gọi tất cả các nàng lại.

Đông Cung Vô Song, Mạnh Tuyền Cơ, Tống Vĩnh Từ, Vọng Thư, Vân Trúc, Tô Ngọc, Tô Thiền, Vạn Mộ Tuyết. các nàng đều nghi hoặc nhìn Thẩm Hạo.

Phu quân, tìm chúng ta có việc gì.

Đúng thế phu quân.

Thẩm Hạo nói: Ta dự định đi một chuyến đến Yêu Vực, lần này đi e rằng ít nhất cũng phải hơn nửa năm, sẽ rất ít khi qua đây.

Chương 817

Cho nên dự định đưa các nàng đến một nơi an toàn.

Như vậy cũng thuận tiện không ít.

Chỉ thấy trên dung nhan kiều mỹ của Đông Cung Vô Song hiện ra một tia nghi hoặc, nàng khẽ mở môi son nhu thanh hỏi: Phu quân, cái Địa Tiên Giới này, chẳng lẽ còn có nơi nào an toàn hơn Bắc Dương tiên đô mà chúng ta đang ở hay sao.

Tiên đô là nơi hội tụ vô số sức mạnh và tài nguyên chế tạo thành, nơi nơi đều có trận pháp cường đại thủ hộ.

Càng có Nữ Đế tọa trấn.

Huống hồ tại tiên đô bất kỳ tài nguyên nào cũng không cần phát sầu.

Nghe vậy, các nàng cũng đều hiếu kỳ nhìn Thẩm Hạo.

Bắc Dương tiên đô chính là trung tâm của Bắc Dương tiên triều, thực lực cường hoành vô cùng.

Lại có Bắc Dương Nữ Đế tọa trấn, khẳng định an toàn vô cùng.

Các nàng cũng không nghĩ ra nơi nào còn có chỗ an toàn hơn.

Thẩm Hạo cười nói: An toàn hay không an toàn ta không biết, nhưng chỉ cần các nàng đi, khẳng định là tồn tại vô địch.

Vô địch tồn tại.

Các nàng trợn mắt há hốc mồm nhìn Thẩm Hạo.

Đông Cung Vô Song một mặt mê mang, nàng hiện tại tuy là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, tại Địa Tiên Giới cũng thuộc về tồn tại đứng đầu kim tự tháp.

Nhưng cũng không dám nói gì là vô địch.

Bỗng nhiên, Tô Thiền nhớ tới chuyện Thẩm Hạo có thể hạ giới trước đó.

Thế là nhịn không được hỏi: Phu quân, sẽ không phải là đi hạ giới chứ.

Thẩm Hạo ném cho Tô Thiền một ánh mắt tán thưởng: Không sai, chính là đưa các nàng đi hạ giới.

Lời này vừa nói ra, các nàng đều không thể tin nổi nhìn Thẩm Hạo.

Đông Cung Vô Song càng là chấn kinh vô cùng, lại còn có thể đi hạ giới.

Nàng tuy rằng cũng luôn nghe nói về hạ giới, nhưng chưa từng đi qua.

Đông Cung Vô Song vốn dĩ là cư dân gốc của Địa Tiên Giới.

Cũng đã gặp qua một số người tu luyện từ hạ giới lên, có điều đều là hạng bình thường.

Kẻ ngưu bức nhất từ hạ giới mà nàng từng gặp chính là Thẩm Hạo.

Đối với hạ giới Đông Cung Vô Song cũng tò mò, từng muốn xuống dưới xem thử, thế nhưng thực lực của nàng lại không cách nào đi hạ giới.

Ngay cả Bắc Dương Nữ Đế cũng không có năng lực hạ giới.

Duy nhất có thể xuống dưới e rằng chỉ có Đông Thanh Hạo Bạch, có điều không có tọa độ, cũng là đi không được.

Hiện tại Thẩm Hạo cư nhiên có thể đưa nàng đi hạ giới, thật sự không thể tin nổi.

Nếu quả thật đến hạ giới, các nàng há chẳng phải chính là tồn tại vô địch.

Giờ khắc này, Đông Cung Vô Song phi thường tò mò Thẩm Hạo làm sao đưa các nàng xuống dưới.

Dường như chỉ có Thần Mộc Đỉnh mới làm được.

Thẩm Hạo nói: Các nàng có ý kiến gì không.

Mạnh Tuyền Cơ lập tức biểu thái nói: Phu quân, chàng nói làm thế nào thì làm thế ấy, ta nguyện ý đi hạ giới.

Tô Thiền: Ta cũng muốn đi hạ giới.

Ta cũng nguyện ý.

Các nàng đều từ hạ giới lên, tại Địa Tiên Giới này duy duy nặc nặc, nhưng tại hạ giới các nàng chính là Thiên Tiên lão tổ chính cống.

Cũng muốn trở về xem tông môn nhà mình thế nào rồi.

Dù sao, Địa Tiên Giới một ngày, Linh Vân đại lục một năm.

Thẩm Hạo ánh mắt nhìn về phía Đông Cung Vô Song: Vô Song, nàng nghĩ thế nào.

Đông Cung Vô Song tuy rằng trong lòng có chút không nỡ, nhưng hiện tại là người của Thẩm Hạo rồi, đương nhiên phải nghe Thẩm Hạo.

Được rồi phu quân, thiếp nghe chàng.

Thẩm Hạo hài lòng nói: Rất tốt, vậy quyết định như thế đi.

Chuẩn bị một chút ngày mai chúng ta sẽ xuất phát.

Đông Cung Vô Song do dự một chút: Phu quân, thế nếu muốn trở về thì làm sao.

Đơn giản, Địa Tiên Giới một ngày, hạ giới một năm, nàng muốn

trở về ta lại đưa nàng về là được.

Hoặc giả nàng ở dưới đó qua trăm năm, Địa Tiên Giới này cũng chỉ mới qua mấy tháng.

Thẩm Hạo nói.

Được rồi phu quân, vậy không có việc gì nữa.

Đông Cung Vô Song cũng tò mò hạ giới là dạng gì.

Thời gian phi thường sung túc, Vô Song nàng muốn đi cáo biệt với ai thì đi, có điều đừng tiết lộ hướng đi của chúng ta, hiểu không.

Vậy nếu là Bệ hạ hỏi thì sao.

Chính là Bắc Dương Nữ Đế cũng không được, trừ phi thân phận của nàng ta giống như nàng.

Nếu là người mình thì không cần bảo mật.

Thẩm Hạo nói.

Người mình.

Đông Cung Vô Song nhất thời không load kịp, Mạnh Tuyền Cơ cười giải thích: Là làm nữ nhân của phu quân.

Thì ra là thế.

Đông Cung Vô Song lập tức giật mình đại ngộ, đồng thời đôi mắt đẹp lấp lánh vẻ kinh ngạc nhìn Thẩm Hạo.

Không nghĩ tới Thẩm Hạo đối với Nữ Đế cũng có ý nghĩ.

Di.

Cũng không phải không thể.

Nghĩ tới đây, Đông Cung Vô Song cảm thấy dường như khả thi.

Vừa nghĩ tới có thể cùng Nữ Đế làm tỷ muội, Đông Cung Vô Song

mạc danh có chút hưng phấn.

Khẽ ho một tiếng, Đông Cung Vô Song nói: Phu quân, đã muốn đi, thiếp đi tìm Bệ hạ cáo biệt trước một tiếng.

Bệ hạ đối với thiếp cũng không tệ.

Thẩm Hạo: Có thể, Nữ Đế này đối với ta cũng không tệ, nàng nói cho nàng ấy biết nếu có nguy hiểm thì bóp nát ngọc bội, ta sẽ lập tức chạy đến, đây không phải nói đùa đâu.

Được rồi phu quân.

Cùng lúc đó, Bắc Dương Nữ Đế thở phì phò trở lại ngự thư phòng.

Trong lòng vừa phẫn nộ vừa bất lực.

Bỏ ra nhiều tài nguyên như vậy, đầu tư nhiều như vậy, vậy mà hoàn toàn không có thu hoạch, đổi lại là ai cũng sẽ phẫn nộ.

Nhưng hiện tại Thẩm Hạo thực lực cường đại, cũng trêu chọc không nổi.

Loại cảm giác nghẹn khuất này, như hóc xương ở họng, không cách nào tuyên tiết, giống như một ngọn núi trầm trọng đè lên thân thể Bắc Dương Nữ Đế, khiến cho mỗi một lần hô hấp của nàng đều trở nên gian nan và áp lực như thế.

Cũng đâm thủng ảo tưởng cuối cùng của Bắc Dương Nữ Đế.

Mà chính phần cảm giác nghẹn khuất này, uyển như lửa cháy lan ra đồng cỏ, tại sâu trong nội tâm nàng hừng hực bùng cháy, khiến cho khát vọng đối với thực lực của nàng triệt để được nhen nhóm, cũng lấy một loại xu thế không thể ngăn cản càng cháy càng vượng.

Nàng không muốn cảm thụ loại cảm giác nghẹn khuất này nữa, chỉ có sở hữu thực lực tuyệt đối cường đại, mới có thể thoát khỏi

khốn cảnh mặc người ức hiếp này, chân chính chúa tể vận mệnh của mình.

Không kìm được, Bắc Dương Nữ Đế bắt đầu hoài niệm chính mình thời kỳ đỉnh phong ngày xưa, khi đó bất kể là Nam Chiếu Lân, Tây Đô Dận hay là Đông Thanh Hạo Bạch, bọn hắn những Đế quân này ai dám đối với nàng bất kính.

Sau khi đột phá thất bại, tu vi bị phản phệ, hết thảy đều thay đổi.

Các nơi tiên linh thạch khoáng mạch, thành trì của Bắc Dương tiên triều bị cướp, Bắc Dương Nữ Đế cũng chỉ có thể mặc nhận mà nhịn.

Các loại khuất nhục dâng lên trong lòng, làm cho ngực Bắc Dương Nữ Đế nén một cục tức, cú đâm sau lưng của Thẩm Hạo càng giống như cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà.

Giờ khắc này, Nữ Đế cảm thấy mình sắp điên rồi, phi thường cần tìm một chỗ phát tiết một chút.

Ngay lúc này, bên ngoài truyền đến thanh âm của thị nữ.

Bệ hạ, Đông Cung tướng quân đến.

Bắc Dương Nữ Đế hít sâu một hơi, bình phục lại tâm tình, thế là nói: Tuyên.

Đông Cung Vô Song khẽ dời gót sen, chậm rãi bước vào ngự thư phòng.

Thân tư nàng yểu điệu, một bộ váy trắng thanh tao nhẹ nhàng bay theo gió, càng làm tôn lên khí chất cao nhã, thanh lãnh tuyệt trần, khác hẳn với phong cách trước kia.

Chỉ thấy nàng hơi khom người, vẻ mặt cung kính, khẽ nói: Bệ hạ.

Thanh âm lanh lảnh tựa châu ngọc rơi xuống mâm, hồi vang trong ngự thư phòng yên tĩnh.

Ngồi đi.

Tạ bệ hạ.

Bắc Dương Nữ Đế nhìn Đông Cung Vô Song một thân váy trắng, vài ngày không gặp, bỗng nhiên cảm thấy nàng có chút xa lạ.

Không còn cảm giác quen thuộc như trước kia nữa.

Tựa như giữa hai người đã có một loại ngăn cách vô hình.

Bắc Dương Nữ Đế nhịn không được hỏi: Vô Song, hôm nay sao ngươi không mặc kim giáp.

Đông Cung Vô Song nhìn váy của mình, ngẩn người một chút, không nghĩ tới Nữ Đế sẽ hỏi cái này.

Bệ hạ, đi ra vội vàng nên quên mất, xin bệ hạ trách phạt.

Bắc Dương Nữ Đế cười cười: Không sao, trẫm cũng chỉ thuận miệng hỏi thôi.

Nhưng trong lòng bà lại hiểu rõ, Đông Cung Vô Song của ngày xưa đã một đi không trở lại.

Ngày trước, Đông Cung Vô Song bất kể lúc nào, một thân kim giáp chưa bao giờ rời người.

Tùy tức, Bắc Dương Nữ Đế chuyển đề tài, nghi hoặc hỏi: Vô Song, ngươi vội vã tới đây tìm trẫm có việc gì.

Đông Cung Vô Song giải thích: Bệ hạ, thần đến để cáo từ.

Thân thể Bắc Dương Nữ Đế cứng đờ, mặt không biểu cảm gật đầu.

Mặc dù tin tức này Thẩm Hạo đã nói qua, nhưng khi chính miệng Đông Cung Vô Song nói ra, vẫn khiến Bắc Dương Nữ Đế có chút không thích ứng, trong lòng pha lẫn chút không nỡ.

Hai người cũng coi như cộng sự nhiều năm, tình cảm vẫn là có.

Bắc Dương Nữ Đế khẽ a một tiếng, lơ đãng hỏi: Định đi bao lâu.

Chương 818

Đi đâu.

Đông Cung Vô Song đáp: Có khả năng vài tháng, cũng có khả năng hơn nửa năm, thời gian cụ thể ta cũng không biết.

Còn về phần đi đâu, phu quân cũng chưa nói.

Là không biết, hay là không muốn cho trẫm biết.

Nghe vậy, Đông Cung Vô Song trầm mặc.

Thấy thế Bắc Dương Nữ Đế hiểu rồi, trong lòng mạc danh có chút chua xót.

Cùng nhau cộng sự vạn năm, cư nhiên không bằng người khác vài ngày.

Nữ nhân quả nhiên không dựa vào được.

Dường như cảm nhận được tâm tư của Bắc Dương Nữ Đế, Đông Cung Vô Song do dự một chút, lần nữa nói: Bệ hạ, kỳ thật có chuyện này không biết có nên nói hay không.

Bắc Dương Nữ Đế chỉnh lý tâm tình, thản nhiên nói: Dù sao cũng sắp đi rồi, không cần che che giấu giấu.

Hôm nay muốn nói gì cứ nói, thứ cho ngươi vô tội.

Đông Cung Vô Song gật đầu, trong lòng tổ chức lại ngôn ngữ.

Ngừng lại một lát, lúc này mới khẽ mở môi son: Bệ hạ, ta biết áp lực của người rất lớn.

Muốn giải quyết những áp lực này, kỳ thật rất đơn giản.

Bắc Dương Nữ Đế lắc đầu cười nói: Ngươi không phải trẫm, sao

biết áp lực trẫm đối mặt to lớn cỡ nào.

Đông Cung Vô Song nói: Phu quân có cách, chỉ cần bệ hạ nguyện ý hạ thấp thân phận, phu quân nhất định sẽ giúp người.

Hồ nháo, trẫm nãi là Đế quân của Bắc Dương Tiên Triều, sao có thể. sao có thể làm ra loại hành vi đẳng cấp này, về sau chẳng phải để cho tất cả mọi người chê cười sao.

Còn thống lĩnh Bắc Dương Tiên Triều thế nào được.

Bắc Dương Nữ Đế không nghĩ tới Đông Cung Vô Song ấp úng nửa ngày, nguyên lai là khuyên bà hiến thân.

Nhất thời trong lòng vừa thẹn vừa giận.

Đã nói toạc ra rồi, Đông Cung Vô Song cũng không lùi bước nữa.

Ánh mắt nhìn thẳng Bắc Dương Nữ Đế, hào hùng nói: Bệ hạ, đây đều là lời gan ruột của thần.

Thực lực của phu quân người cũng thấy đó, tại Địa Tiên Giới có ai địch nổi.

Nếu bệ hạ cũng làm nữ nhân của phu quân, vậy thì mọi vấn đề chẳng phải dễ dàng giải quyết sao.

Có phu quân tồn tại, ai còn dám bắt nạt Bắc Dương Tiên Triều.

Chỉ có như vậy mới có thể lao lao trói chặt phu quân bên người bệ hạ.

Tuy rằng ta và phu quân tiếp xúc thời gian không dài, nhưng cũng có thể cảm nhận được phu quân đối đãi với nữ nhân của chàng rất tốt.

Hơn nữa, phu quân còn có một loại công pháp thập phần cường đại, một khi tu luyện, còn có thể làm cho thương thế của bệ hạ triệt để khôi phục, trở lại đỉnh phong.

Mắt phượng của Bắc Dương Nữ Đế lóe lên một tia quang mang, tim đập nhanh hơn một chút.

Nhịn không được hỏi: Thương thế này của trẫm là do khí vận phản phệ, các loại thiên tài địa bảo đều thử qua rồi cũng vô dụng, ngươi không cần khuyên bảo.

Đông Cung Vô Song: Bệ hạ không thử xem sao biết được.

Nghe vậy, Bắc Dương Nữ Đế nhịn không được trừng Đông Cung Vô Song một cái.

Loại sự tình này có thể thử sao.

Thấy Bắc Dương Nữ Đế không buông lỏng, tử vịt chết mạnh miệng, Đông Cung Vô Song lại nói: Nếu bệ hạ trở thành nữ nhân của phu quân, người ngẫm lại xem, phu quân cũng liền trở thành chỗ dựa vững chắc nhất của bệ hạ.

Đến lúc đó khí vận của Bắc Dương Tiên Triều cường thế cỡ nào, nghiền ép các tiên triều khác.

Hơn nữa ta dám khẳng định, phu quân nhất định có biện pháp chữa khỏi thương thế cho bệ hạ.

Ngươi làm sao xác định.

Đông Cung Vô Song do dự hạ nói: Cụ thể ta không thể nói nhiều, ta chỉ có thể nói các nữ nhân khác của phu quân, trước đó đều là từ hạ giới phi thăng lên.

Hơn nữa không đến nửa năm, cơ bản thấp nhất đều là Thiên Tiên cảnh.

Tu vi cao nhất đã là Dương Tiên cảnh đỉnh phong rồi.

Bệ hạ người ngẫm lại xem, toàn bộ Bắc Dương Tiên Triều có tu sĩ hạ giới phi thăng nào có thể tu luyện tới Dương Tiên.

Huống chi còn là không đến nửa năm thời gian.

Nếu bệ hạ quan sát kỹ sẽ phát hiện, thể chất của các nàng cũng đã xảy ra biến hóa.

Nghe vậy, tim Bắc Dương Nữ Đế đập thình thịch.

Vì thế thần thức lập tức quét qua Bích Ngọc Cung.

Trước đó Bắc Dương Nữ Đế căn bản không để ý chúng nữ, toàn coi là bình hoa.

Nhưng hiện tại nghe Đông Cung Vô Song nói như vậy, đích xác có chút không giống nhau.

Khi thần thức quét qua, trong lòng Bắc Dương Nữ Đế chấn động, hết thảy quả thật như lời Đông Cung Vô Song nói.

Nếu có thể khôi phục thương thế trọng hồi đỉnh phong, vậy thì.

Thấy biểu tình của Bắc Dương Nữ Đế, Đông Cung Vô Song biết phòng tuyến trong lòng bà đã có chút lung lay.

Vì thế bồi thêm một câu: Bệ hạ, phu quân thần bí vô cùng, thành tựu tương lai không thể hạn lượng.

Người không phải đã nói, người đều không thể thôi diễn tương lai của phu quân sao.

Có thể thấy được La Thiên Thượng Tiên tuyệt đối không phải là điểm dừng của phu quân.

Cán cân trong lòng Bắc Dương Nữ Đế đã bắt đầu nghiêng lệch, dường như cảm thấy Đông Cung Vô Song nói rất có lý.

Đang lúc do dự, lúc này, một đạo hắc ảnh cũng quỳ gối trước mặt Nữ Đế: Bệ hạ, thuộc hạ cũng duy trì việc người làm nữ nhân của Vương thiên sư, đi theo cường giả như vậy tuyệt đối sẽ không bôi nhọ bệ hạ.

Hóa ra ngay cả thị vệ thân cận của bà cũng khuyên như vậy.

Đông Cung Vô Song nhìn hắc y nhân ngạo kiều hừ một tiếng: Phó Dao, việc này có liên quan gì tới ngươi.

Hắc y nhân Phó Dao cúi đầu nói tiếp: Bệ hạ, hiện nay Địa Tiên Giới không thái bình, vì Bắc Dương Tiên Triều, kính xin bệ hạ sớm đưa ra quyết đoán.

Nghe vậy, Đông Cung Vô Song kinh ngạc nhìn Phó Dao.

Được lắm, nữ nhân này cũng còn chút tác dụng.

Nhìn cánh tay trái bờ vai phải của mình đều khuyên giải như thế, nhất thời Bắc Dương Nữ Đế trong lòng cũng dao động.

Phương án này khả thi.

Nhưng trước đó cái giá bưng lên cao như vậy, hiện tại chủ động đi hiến thân, Nữ Đế tuyệt đối làm không được.

Bậc thang cao như vậy hiện tại xuống thế nào.

Đi theo Bắc Dương Nữ Đế nhiều năm, Đông Cung Vô Song sao có thể không hiểu tâm tư của bà.

Đã người muốn mặt mũi, vậy thì cho người cái bậc thang.

Thế là, chỉ thấy Đông Cung Vô Song bước lên phía trước một bước, hai tay ôm quyền, hơi khom người hành lễ nói: Bệ hạ.

Ta biết người đang hoài nghi năng lực của phu quân.

Phu quân từng nói, không dùng đến mấy tháng, là có thể giúp ta đột phá La Thiên Thượng Tiên.

Đến lúc đó bệ hạ cũng có thể tin tưởng năng lực của chàng, cũng không còn nỗi lo về sau, có thể an tâm làm nữ nhân của phu quân.

Nghe vậy, Bắc Dương Nữ Đế kinh ngạc nhìn Đông Cung Vô

Song.

Ngươi đây là muốn ta hiến thân hay là không muốn trẫm hiến thân.

Vừa mới đột phá Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, ngươi đã muốn đột phá La Thiên Thượng Tiên.

Bao nhiêu người kẹt tại Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong mấy vạn năm không được tiến thêm tấc nào.

Tuy rằng Thẩm Hạo thiên phú nghịch thiên, nhưng đó là bản thân hắn.

Muốn giúp người khác đột phá, vẫn là có chút độ khó.

Chỉ thấy Phó Dao mặc một bộ hắc y kia vội vàng chắp tay nói: Bệ hạ, việc này trăm triệu lần không thể dễ dàng đáp ứng.

Đông Cung Vô Song thiên tư ngu dốt, nửa năm làm sao có khả năng đột phá, cho dù là cho nàng ngàn năm e rằng cũng khó có sở đột phá.

Như vậy chẳng phải là hỏng việc tốt của bệ hạ sao.

Nghe vậy, trán Bắc Dương Nữ Đế lập tức hiện lên một chuỗi vạch đen.

Thật muốn mắng một câu: Tốt cái đầu mẹ ngươi.

Đông Cung Vô Song nghe thấy lời này, sắc mặt nháy mắt âm trầm xuống, đôi mắt nguyên bản bình tĩnh như nước giờ phút này dường như đang thiêu đốt hừng hực lửa giận.

Chỉ thấy nàng liễu mi dựng ngược, vẻ mặt khó chịu nói: Ta thiên tư ngu dốt.

Hừ.

Đây quả thực là chuyện cười lớn nhất.

Cho dù có kém cỏi thế nào, ta cũng tuyệt đối mạnh hơn Phó Dao ngươi ngàn lần vạn lần.

Phó Dao cười lạnh một tiếng: Mạnh hơn ta.

Ngươi cũng xứng.

Ngươi lấy cái gì so với ta.

Ta 500 năm trước liền đã đột phá Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, mà ngươi còn tại Thái Ất Kim Tiên trung kỳ đình trệ không tiến, hiện nay bất quá là dựa vào Vương thiên sư trợ giúp mới may mắn đột phá, tư chất này của ngươi cũng xứng đánh đồng với ta sao.

Đông Cung Vô Song hừ lạnh nói: Vậy thì thế nào.

Ta tuy rằng không bằng ngươi, nhưng ta có phu quân, ngươi có sao.

Phó Dao trừng lớn mắt, mặt trướng đến đỏ bừng, nàng há miệng muốn nói cái gì đó để phản bác, nhưng lại phát hiện chính mình nhất thời nghẹn lời, trong cổ họng như là bị một đoàn bông lấp kín, một chữ cũng nhả không ra.

May mắn mặc nhiều, những người khác cũng nhìn không thấy.

Chương 819

Thấy Phó Dao câm miệng, Đông Cung Vô Song lúc này mới hài lòng.

Bắc Dương Nữ Đế nhìn thấy Hanh Ha nhị tướng của mình lại bắt đầu đấu võ mồm, một trận vô ngữ.

Hai nữ nhân này mấy vạn năm nay vẫn luôn tranh cãi không ngớt.

Vì để khuyên can, Bắc Dương Nữ Đế liền để Phó Dao vẫn luôn đi theo bên người, dùng áo choàng đen che khuất dung nhan, mục đích chính là vương bất kiến vương.

Được rồi đủ rồi, cứ dựa theo ý của Đông Cung Vô Song mà làm.

Nếu ngươi thật có thể trong vòng nửa năm đột phá La Thiên Thượng Tiên, cũng có thể chứng minh Vương thiên sư lợi hại.

Trẫm. trẫm ủy thân cho hắn cũng không có gì đáng trách.

Nói xong câu đó, tim Bắc Dương Nữ Đế đập nhanh mạc danh.

Không biết vì sao lại có chút lo được lo mất.

Phó Dao: Bệ hạ, Đông Cung Vô Song ngoài miệng nói vì người, nhưng lại cố ý thiết lập trở ngại, tâm địa quá đen tối, ngày thường uổng công đối tốt với nàng.

Đông Cung Vô Song: Đánh rắm, ta là thật tâm hy vọng bệ hạ có thể trở thành nữ nhân của phu quân.

Bắc Dương Nữ Đế một trận đau đầu, trong lòng vốn dĩ đã một đoàn loạn ma, ồn ào càng thêm tâm phiền, phất phất tay nói: Được rồi, được rồi, hai người các ngươi đều đi ra ngoài đi.

Vâng, bệ hạ.

Nhìn thân ảnh hai nữ nhân chậm rãi đi ra khỏi phòng, Bắc Dương Nữ Đế không khỏi nhẹ nhàng dùng tay đỡ trán, mày đẹp nhíu chặt, phảng phất trong lòng đang thừa nhận áp lực cực lớn cùng khốn nhiễu.

Giờ khắc này, não hải bà hoàn toàn mất đi năng lực tự hỏi, trở nên trống rỗng.

Nếu thật có thể để Đông Cung Vô Song đột phá La Thiên Thượng Tiên, ủy thân cho hắn cũng không phải là không thể.

Tuy rằng Thẩm Hạo đối với Bắc Dương Tiên Triều không có tình cảm, nhưng Đông Cung Vô Song đối với Bắc Dương Tiên Triều lại rất có tình cảm.

Có thể để Đông Cung Vô Song đột phá, Bắc Dương Nữ Đế tự nhiên cũng cao hứng.

Thậm chí Bắc Dương Nữ Đế cũng có chút chờ mong trạng thái thực lực chính mình khôi phục đỉnh phong.

Không có thực lực làm việc bó tay bó chân, chịu đủ khi dễ, thật đúng là hoài niệm chính mình thời đỉnh cao.

Phó Dao và Đông Cung Vô Song đi ra khỏi ngự thư phòng.

Hai nữ nhân hừ lạnh một tiếng, đều quay đầu đi không nhìn đối phương.

Qua một hồi lâu, chỉ thấy Phó Dao vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: Bệ hạ vốn dĩ đều đã sắp đáp ứng rồi.

Đều là vì cái đồ ngu xuẩn chí cực nhà ngươi, nói năng không lựa lời cái gì mà muốn đột phá đến La Thiên Thượng Tiên.

Chuyện tốt của bệ hạ toàn bộ bị ngươi quấy nhiễu.

Ngươi tưởng La Thiên Thượng Tiên dễ đột phá như vậy sao.

Thật sự dễ dàng đột phá như vậy, ta cũng không đến mức kẹt tại cảnh giới này 500 năm.

Đông Cung Vô Song ngạo kiều hừ một tiếng: Ngươi thật là vô tri, quá xem thường phu quân ta rồi.

Bản lĩnh của chàng lớn lắm, không tin chúng ta chờ xem.

Thậm chí không dùng đến nửa năm, ngươi liền phải tôn xưng ta là Đông Cung Thiên Sư.

Phó Dao khóe miệng hơi hơi thượng dương, toát ra một mạt không chút che giấu vẻ khinh miệt, lạnh lùng nói: Được a.

Nếu ngươi đã dõng dạc như thế, vậy chúng ta chờ xem.

Bất quá ta phải nhắc nhở ngươi một câu, đến lúc đó không đột phá được thì đừng có sợ tới mức rụt đầu như con rùa đen không dám lộ diện.

Phảng phất như đã nhìn thấy bộ dáng chật vật không chịu nổi khi Đông Cung Vô Song thất bại.

Tùy tức hai nữ nhân một người đi hướng đông, một người đi hướng tây.

Thật là như nước với lửa.

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo liền mang theo chúng nữ biến mất tại Bích Ngọc Cung.

Khi cảm ứng không thấy hơi thở của Thẩm Hạo, tâm tình Bắc Dương Nữ Đế một trận phức tạp, vừa tức giận vừa bất lực, còn có vài phần sầu tư mạc danh.

Nhưng rất nhanh lại lần nữa trở về là vị nữ đế uy nghiêm bá đạo kia.

Khi Đông Cung Vô Song, Mạnh Tuyền Cơ, Tô Thiền, Tô Ngọc,

Vân Trúc cùng chúng nữ lần nữa mở mắt ra, y nguyên đã đi tới Thượng Cổ Chiến Trường.

Cảm nhận được tiên linh khí loãng xung quanh, cùng với không có khác biệt lắm.

Đông Cung Vô Song nghi hoặc nói: Linh khí nơi này cũng quá loãng rồi, hoàn cảnh này mà có thể phi thăng mới là lạ.

Thẩm Hạo: So với Địa Tiên Giới có lẽ không bằng, nhưng tại Linh Vân đại lục, linh khí nơi này đã thập phần sung túc.

Tô Ngọc nghi hoặc nói: Phu quân, thực lực chúng ta hiện tại, chút linh khí này không cách nào tu luyện được.

Đông Cung Vô Song gật đầu: Đúng vậy phu quân.

Lấy thực lực Đông Cung Vô Song hiện nay, hơi chút tu luyện một chút, linh khí phương viên trăm dặm ngàn dặm đều sẽ bị nàng hút sạch sẽ.

Ánh mắt chúng nữ đều nhìn về phía Thẩm Hạo.

Chẳng lẽ dựa vào song tu.

Thẩm Hạo đạm nhiên cười, vung tay lên, trong tay chúng nữ đều có thêm một chiếc nhẫn không gian.

Tiên linh thạch bên trong đủ cho các nàng tu luyện một vạn năm, không cần lo lắng.

Một vạn năm tùy tiện tu tu đều có thể đến Kim Tiên cảnh.

Đông Cung Vô Song mở nhẫn không gian ra, nhìn tiên linh thạch chồng chất như núi, không thể tin được.

Phu quân chàng thật sự là quá giàu có.

Thẩm Hạo cười nói: Mưa bụi mà thôi.

Được rồi không nói cái này nữa.

Khó khăn lắm mới xuống đây một chuyến, nhân lúc lương thần mỹ cảnh, chúng ta tăng ca một chút.

Huống hồ an trí tốt các nàng, ta cũng phải đi Yêu Vực một chuyến.

Đông Cung Vô Song: Tăng ca là ý gì.

Nghe vậy, Tô Ngọc, Tô Thiền, Vọng Thư cùng chúng nữ đều cúi đầu nhìn mũi chân của mình.

Có người có thể nhìn thấy, có người nhìn không thấy, phong cảnh mỗi người mỗi khác.

Rất nhanh Đông Cung Vô Song liền minh bạch ý tứ là gì.

Tại Bắc Dương Tiên Triều làm việc, Đông Cung Vô Song chưa từng tăng ca.

Nhưng không nghĩ tới vừa đến Linh Vân đại lục liền phải tăng ca.

Thật là khổ bức a.

Còn đừng nói, tăng ca xong toàn thân thông thấu.

Đông Cung Vô Song ngược lại cảm thấy tăng ca làm cho nàng khoái lạc.

Tại Thượng Cổ Chiến Trường nghỉ ngơi hai ngày, Thẩm Hạo cũng thập phần buông lỏng.

Thời gian vội vàng trôi qua, đảo mắt năm ngày đã qua.

Ngày này, ánh mặt trời rực rỡ, Thẩm Hạo đứng ở ngoài động phủ, ánh mắt nhìn chúng nữ đang hi nháo.

Không nhìn thấy thân ảnh Đông Cung Vô Song, thần thức vừa quét qua phát hiện Đông Cung Vô Song thế mà vẫn còn đang tu luyện.

Việc này làm Thẩm Hạo kinh ngạc, tăng ca còn chưa đủ, còn nỗ

lực như vậy sao.

Vì thế Thẩm Hạo thần thức truyền âm cho Đông Cung Vô Song: Một lát nữa tới động phủ, có việc tìm nàng.

Không bao lâu, Đông Cung Vô Song đi tới trước mặt Thẩm Hạo, trong mắt đẹp lộ ra một tia tò mò và nghi hoặc.

Nàng nhẹ nhàng mở miệng hỏi: Phu quân, chàng gọi ta có chuyện gì.

Thẩm Hạo chỉ chỉ cái ghế ngọc bên cạnh: Ngồi xuống nói.

Vâng, phu quân.

Đến Linh Vân đại lục làm chi mà còn liều mạng nỗ lực như vậy.

Đông Cung Vô Song đỏ mặt, lúc này mới khẽ giải thích ngọn nguồn.

Nghe Đông Cung Vô Song kể lại, Thẩm Hạo nhịn không được vui vẻ.

Không nghĩ tới Đông Cung Vô Song vì để Nữ Đế làm nữ nhân của mình, thế mà còn có màn này.

Nhớ tới trước đó dường như từng nói qua sẽ giúp Đông Cung Vô Song đột phá La Thiên Thượng Tiên, bất quá lúc ấy Đông Cung Vô Song vừa mới phá thân, vẻ mặt không còn gì luyến tiếc, Thẩm Hạo cũng bất quá là vẽ ra cái bánh nướng.

Không nghĩ tới Đông Cung Vô Song tưởng thật.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo cười nói: Nếu lần trước đã nói với nàng, giúp nàng đột phá La Thiên Thượng Tiên, vậy chọn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay liền giúp nàng thử xem sao.

Nghe vậy, Đông Cung Vô Song kích động đứng lên, vẻ mặt hưng phấn nói: Thật sự có thể sao.

Thẩm Hạo: Đương nhiên là thật, bất quá có thể thành công hay không tạm thời còn chưa nói trước được, thử xem sao đã.

Không được thì lại giúp nàng nghĩ biện pháp khác.

Giờ phút này trong lòng Thẩm Hạo cũng không chắc chắn.

Nhưng sự đã đến nước này, cũng đành phải đuổi vịt lên giàn.

Đa tạ phu quân.

Đông Cung Vô Song vẻ mặt cảm kích nói.

Nhớ tới lúc đầu, Bắc Dương Nữ Đế muốn tặng nàng cho Thẩm Hạo, còn vẫn luôn không đồng ý, trong lòng cảm thấy nghẹn khuất.

Nhưng từ khi đi theo Thẩm Hạo ngắn ngủi mười mấy ngày, đã đột phá đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Hiện tại càng là muốn giúp nàng đột phá La Thiên Thượng Tiên, ngẫm lại đều điên cuồng.

Đây chính là La Thiên Thượng Tiên, tồn tại xa không thể chạm.

Giờ phút này gương mặt tuyệt mỹ của Đông Cung Vô Song toàn là hưng phấn, vẻ thanh lãnh nghiêm túc ngày xưa sớm đã biến mất vô tung vô ảnh.

Chương 820

Thấy thế Thẩm Hạo không nói nhảm, trong tay đột nhiên có thêm một đóa hoa, một hạt sen, một quả màu đỏ rực.

Đông Cung Vô Song cảm nhận được linh khí cường đại trong đó kinh ngạc không thôi, bất quá nàng cũng chỉ nhận biết một loại.

Đây là U Minh Hoa phục hồi và tăng cường nguyên thần.

Quả màu đỏ rực và hạt sen bảy màu này là cái gì.

Xích Diễm Quả, Thất Thải Liên Tử.

Nghe vậy, Đông Cung Vô Song nhịn không được kinh hô lên: Đây là Xích Diễm Quả mỗi vạn năm mới có thể kết ra một quả.

Nghe nói sau khi dùng, có thể rèn luyện nhục thân ngọc cốt, có tỷ lệ ngưng tụ Tam Muội Chân Hỏa.

Chỉ là nghe qua chưa từng thấy qua, không nghĩ tới hôm nay được mở rộng tầm mắt.

Thất Thải Liên Tử này, nghe nói là từ Thất Thải Liên Ngẫu ngó sen bảy màu sinh trưởng mà ra, có thể trọng tố nhục thân.

Nói đến đây, Đông Cung Vô Song bừng tỉnh đại ngộ: Nguyên lai là thế, xem ra chư vị tỷ muội đều là dùng qua Thất Thải Liên Ngẫu trọng tố nhục thân rồi.

Thẩm Hạo nói: Nàng đoán không sai.

Nói đến đây, Thẩm Hạo đem liên tử, U Minh Hoa, Xích Diễm Quả đưa cho Đông Cung Vô Song, lại nói: Được rồi, ăn chúng nó đi, ta đơn độc giúp nàng tăng ca thêm giờ, nhìn xem có thể đột phá hay không.

Vâng phu quân.

Đông Cung Vô Song hưng phấn không thôi.

Ba loại thiên tài địa bảo này muốn đạt được chính là thiên nan vạn nan.

Không nghĩ tới Thẩm Hạo cứ như vậy tặng cho nàng, trong lòng tràn đầy cảm động.

Có phu quân thật thơm.

Bình phục cảm xúc, Đông Cung Vô Song lần lượt dùng ba loại thiên tài địa bảo.

Nháy mắt cảm giác một cỗ khô nóng truyền đến.

Thẩm Hạo cũng không nói nhảm, bắt đầu hỗ trợ.

Phóng khai nguyên thần thức hải, ta để nàng cảm thụ một chút cảnh giới La Thiên Thượng Tiên.

Bất tri bất giác, hai ngày trôi qua.

Khi Đông Cung Vô Song thanh tỉnh lại, Thẩm Hạo đã sớm không thấy đâu.

Ổn định cảm xúc, Đông Cung Vô Song có chút thất vọng, tuy rằng hiện tại tu vi và nguyên thần so với trước kia tiến bộ không ít, nhưng vẫn như cũ không có đột phá La Thiên Thượng Tiên.

Tựa hồ chỉ thiếu một chút cảm giác, đến cửa rồi vẫn cảm thấy ngạch cửa quá cao.

Mặc quần áo chỉnh tề xong, Đông Cung Vô Song có chút ngượng ngùng đi ra ngoài.

Bởi vì Thẩm Hạo vừa cho nàng thiên tài địa bảo, lại mang nàng trải nghiệm La Thiên Thượng Tiên, nhưng vẫn như cũ không có đột phá.

Giờ khắc này, Đông Cung Vô Song đều bắt đầu hoài nghi chính mình.

Chẳng lẽ thật như Phó Dao nói, thiên tư ngu dốt.

Do dự một lát, vẫn là kiên trì đi ra.

Mặc kệ như thế nào, cũng phải nói cho Thẩm Hạo một tiếng.

Trên ghế nằm, Thẩm Hạo đang hưởng thụ Vọng Thư và Vân Trúc mát xa, nhìn thấy Đông Cung Vô Song đi ra, cười nói: Thất bại.

Đông Cung Vô Song cúi đầu ngượng ngùng nói: Thực xin lỗi phu quân, làm chàng thất vọng rồi.

Lúc này giờ phút này, nàng xấu hổ đến hận không thể tìm cái lỗ chuột chui vào.

Thẩm Hạo nói: Không sao, không đột phá cũng không phải vấn đề của nàng, chỉ có thể nói thiên tài địa bảo không được.

Lần sau tìm được đồ tốt lại thử xem.

Đông Cung Vô Song vội vàng xua tay: Ta. vẫn là thôi đi, lưu cho các tỷ muội khác đi.

Hiện tại chính là Thẩm Hạo muốn cho, nàng cũng không mặt mũi nào mà lấy.

Thẩm Hạo nói: Các nàng ấy không cần, Thất Thải Liên Ngẫu tuy rằng có thể trọng tố tiên khu, nhưng cũng có khuyết điểm, tu vi chỉ có thể đạt tới Kim Tiên, liền khó có đột phá nữa.

Đông Cung Vô Song nhìn về phía chúng nữ, ánh mắt hiện lên một tia tiếc nuối.

Nếu còn chưa bắt đầu tu luyện liền có thể nhìn thấy điểm cuối của tu luyện, thật sự rất chịu đả kích.

Chỉ có không ngừng leo lên, hướng tới những điều chưa biết, mới có động lực chờ mong.

Dường như cảm ứng được cảm xúc của Đông Cung Vô Song, Vạn Mộ Tuyết cười nói: Vô Song tỷ, tỷ không cần như vậy.

Có thể có thành tựu hiện tại, chúng ta đã thập phần biết đủ.

Ta vốn là một giới phàm nhân, nếu không phải gặp được công tử, e rằng hiện tại đã sớm là một nắm hoàng thổ.

Cho nên rất biết đủ.

Minh Nguyệt, Cơ Đông Ca cũng đều sôi nổi gật đầu.

Văn Nhân Y Y cũng thâm sâu cảm xúc, năm đó thiên tư của nàng cực thấp, cùng phàm nhân không có gì khác biệt.

Là Thẩm Hạo đưa các nàng đến độ cao không thuộc về các nàng.

Vọng Thư cười nói: Đúng vậy, không có sư công, chúng ta còn vẫn luôn bị nhốt tại Thiên Vũ Hoàng Triều.

Như bây giờ rất hài lòng rồi.

Nhìn thấy tâm thái chúng nữ tốt như vậy, Đông Cung Vô Song có chút bội phục.

Nếu là nàng, chỉ sẽ cảm thấy nhân sinh đều mất đi hứng thú.

Lúc này, bên tai Thẩm Hạo truyền đến thanh âm của Phượng Xu: Những nữ nhân này của ngươi sở dĩ chỉ có thể đến Kim Tiên, đó là bởi vì nguyên thần Thái Ất Kim Tiên sinh ra biến chất.

Thân thể do Thất Thải Liên Ngẫu luyện hóa vô pháp thừa nhận đẳng cấp nguyên thần này.

Nghe vậy Thẩm Hạo hiểu rồi, đây không phải là lý thuyết thùng gỗ sao.

Thấy Thẩm Hạo không nói lời nào, Phượng Xu lại lần nữa cổ hoặc nói: Thượng Tứ Tầng Thiên Thái Cực Giới, có một loại Tiên Thiên Linh Thổ, có thể làm cho thân thể các nàng đột phá gông cùm xiềng xích Kim Tiên.

Thẩm Hạo cười cười, hắn tự nhiên minh bạch, Phượng Xu sở dĩ nói như vậy, chẳng qua là muốn hắn tẫn nhanh đi tới Thái Cực Giới.

Thẩm Hạo nói: Ngươi không phải nói cái Thần Mộc Đỉnh này tàn tổn sao, có thể mang ngươi đi Thượng Tứ Tầng Thiên Thái Cực Giới.

Phượng Xu ánh mắt kiên định nhìn Thẩm Hạo, ngữ khí tràn ngập tín nhiệm, nói: Dù sao ta chính là kiên tin, lấy khí vận của ngươi, nhất định có thể thành công tu phục Thần Mộc Đỉnh.

Ánh mắt nàng lấp lánh sự chờ mong.

Tuy nhiên, đối mặt với lời khen ngợi trắng trợn như vậy của Phượng Xu, Thẩm Hạo lại chỉ nhẹ nhàng xua xua tay: Ngươi cũng đừng có đội mũ cao cho ta như thế, ta không ăn bộ này đâu.

Phượng Xu chính mình đều làm không được, Thẩm Hạo đương nhiên cũng không tin tưởng chính mình có thể làm được.

Đối với việc có thể thuận lợi tu phục Thần Mộc Đỉnh hay không hoàn toàn không có manh mối, tự nhiên sẽ không nói khoác lác gì.

Ngươi chính là thân mang Đại Đạo chi cơ, đủ để thuyết minh ngươi bản thân liền có Đại Đạo khí vận chiếu cố, những người khác làm không được, ngươi khẳng định không thành vấn đề.

Phượng Xu kiên định bất di nói.

Kiến Phượng Xu kiên định như vậy, Thẩm Hạo cũng bó tay.

Được rồi, biết rồi, tùy duyên đi.

Có thể sửa thì sửa, sửa không được, ta cũng hết cách.

Ân.

Phượng Xu đành phải đáp ứng.

Tùy tức, Thẩm Hạo đối với chúng nữ nói: Qua hai ngày nữa ta định đi một chuyến Yêu Vực.

Các nàng cứ ở chỗ này hảo hảo tu luyện, cái Thượng Cổ Chiến Trường này cơ bản không có ai là đối thủ của các nàng.

Bất quá cũng đừng làm loạn, vạn nhất làm không gian Thượng Cổ Chiến Trường sụp đổ thì không tốt.

Chúng nữ đồng thanh nói: Biết rồi phu quân.

Chúng nữ cũng biết Thẩm Hạo thường xuyên thần xuất quỷ một, cũng đều không để ý.

Yêu Vực tuy rằng nguy hiểm, nhưng lấy thực lực Thẩm Hạo, căn bản không có bất luận vấn đề gì.

Ngay tại lúc này, Tô Thiền vẫn luôn trầm mặc không nói rốt cục kìm nén không được khát vọng nội tâm, đôi mắt đẹp của nàng ngưng thị Thẩm Hạo, ánh mắt toàn là chờ mong.

Khẽ nói: Phu quân, thiếp có thể tìm thời gian trở về tông môn nhìn một chút không.

Dù sao nơi đó cũng là nơi thiếp từ nhỏ lớn lên.

Trong lòng thiếp luôn đối với tông môn rất lo lắng, cũng không biết hiện tại tông môn biến thành cái dạng gì rồi.

Nói, Tô Thiền dường như có chút ngượng ngùng, nhưng ánh mắt chờ mong kia lại trước sau không có rời đi khuôn mặt Thẩm Hạo.

Lời này vừa nói ra, mắt chúng nữ đều sáng lên.

Trở lại Linh Vân đại lục, các nàng như là về tới nhà mẹ đẻ vậy,

vẫn là nhịn không được muốn đi xem.

Thấy thế, Thẩm Hạo cũng không có cự tuyệt.

Chuyện nhỏ như vậy, tùy các nàng.

Muốn trở về, vậy thì trở về xem đi.

Đối với Thẩm Hạo mà nói, Thượng Cổ Chiến Trường và Linh Vân đại lục đều là giống nhau, không có gì khác biệt.

Dứt lời, Thẩm Hạo liền lợi dụng Thần Mộc Đỉnh mang theo mọi người đi tới Bàn Tơ Động ở Linh Vân đại lục.

Trở lại Bàn Tơ Động, cảm nhận hoàn cảnh quen thuộc xung quanh, chúng nữ đều vui vẻ không thôi.

Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Thiền, Tô Quyên bốn tỷ muội còn có Diệu Lăng, Thải Y trước tiên liền muốn về Huyền Thiên Kiếm Tông nhìn xem.

Cảm nhận được ánh mắt chúng nữ, Thẩm Hạo nói: Phỏng chừng sớm đã vật đổi sao dời, các nàng đi xem có thể, tốt nhất không cần bạo lộ thân phận.

Muốn đi thì đi.

Vâng, phu quân.

Sáu nữ nhân hóa thành một đạo lưu quang biến mất không thấy.

Mạnh Tuyền Cơ, Vạn Mộ Tuyết, Vân Trúc, Vọng Thư chúng nữ nhìn đều là một trận hâm mộ.

Thấy thế, Thẩm Hạo cười nói: Các nàng cũng muốn trở về.

Muốn.

Không thành vấn đề, dù sao hiện tại tiện lợi lắm.

Thẩm Hạo cũng không cự tuyệt.

Hiện nay có Thần Mộc Đỉnh, về Thiên Vũ Hoàng Triều cũng không cần xuyên qua cấm địa nữa.

Trong ánh mắt chờ mong của chúng nữ, Thần Mộc Đỉnh bao phủ các nàng lại.

Chương 821

Không gian xung quanh lóe lên một tia dao động, nháy mắt biến mất tại chỗ.

Lần nữa xuất hiện, đã đến không trung Ngọc Thanh Cung.

Còn chưa chờ chúng nữ kinh hỉ, đột nhiên, đại địa bắt đầu kịch liệt run rẩy.

Bầu trời sấm sét chớp động.

Toàn bộ Thiên Vũ Hoàng Triều, tất cả mọi người đều cảm nhận được chấn động.

Đại địa đều xuất hiện vết nứt thật lớn.

Linh khí xung quanh bắt đầu cuồng bạo lên.

Màn này, làm Thẩm Hạo và chúng nữ ngây người.

Chuyện gì xảy ra.

Chẳng lẽ sự xuất hiện của bọn họ làm phương thiên địa này thừa nhận không nổi.

Ngay cả Thẩm Hạo cũng mộng bức.

Tất cả đệ tử Ngọc Thanh Cung, trước tiên bay lên trời cao xem xét.

Các thế lực lớn tại Cửu Đại Châu của Thiên Vũ Hoàng Triều cũng đều khiếp sợ không thôi, hoàn toàn không rõ chuyện gì xảy ra.

Bất kể là yêu thú hay là tu sĩ, đều kinh khủng không thôi.

Tình huống này căn bản chưa từng gặp qua.

Chẳng lẽ thiên địa đại kiếp nạn tới.

Lúc này, bên tai Thẩm Hạo truyền đến thanh âm kinh hỉ của Phượng Xu: Phu quân, ta liền biết. ta liền biết ngươi được mà, quả nhiên là người được Đại Đạo khí vận chiếu cố.

Nghe vậy, Thẩm Hạo nghi hoặc nói: Ngươi nói cái gì vậy, nói rõ ràng chút.

Phượng Xu cố nén kích động trong lòng, từ từ nói: Là hơi thở của Thần Mộc Đỉnh, nơi này có hơi thở của Thần Mộc Đỉnh.

Ngạch.

Thẩm Hạo cũng ngoài ý muốn không thôi, cái Thiên Vũ Hoàng Triều này còn có bản nguyên Thần Mộc Đỉnh.

Ngưu bức a.

Phượng Xu hít sâu một hơi, đè nén kích động trong lòng nói: Ta cảm ứng được một tia bản nguyên Thần Mộc Đỉnh, cụ thể ta cũng không rõ ràng.

Hay là ngươi đem hơi thở Thần Mộc Đỉnh toàn bộ phóng thích.

Nghe vậy, Thẩm Hạo gật đầu, hắn cũng tò mò rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thế mà sinh ra chấn động lớn như vậy.

Vì thế cùng chúng nữ đứng ở trên tường vân, đem hơi thở Thần Mộc Đỉnh toàn bộ phóng thích.

Theo Thẩm Hạo thao khống, Thần Mộc Đỉnh đột nhiên bay lên trời cao, càng lúc càng lớn.

Ngay tại ngắn ngủn mấy cái hô hấp, cái đỉnh nguyên bản còn chỉ có vài mét cao, thế mà lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng bành trướng ra.

Trong nháy mắt liền đã là to lớn đến che khuất bầu trời, uyển như

một tòa cự sơn nguy nga sừng sững, áp tại đỉnh đầu tất cả mọi người.

Không chỉ có như thế, hơi thở từ Thần Mộc Đỉnh tản mát ra dường như sóng to gió lớn cuốn sạch toàn bộ Thiên Vũ Hoàng Triều.

Ngay tại sát na kia, một cỗ uy áp khủng bố vô cùng vô tận chợt buông xuống, hung hăng đè ở trên người mỗi một người tại tràng.

Mọi người chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn, căn bản vô pháp thừa nhận trụ cỗ áp lực khủng bố này, sôi nổi không tự chủ được mà phủ phục trên mặt đất.

Bọn họ muốn giãy giụa đứng dậy, nhưng cỗ uy áp kia lại giống như một bàn tay to vô hình, gắt gao ấn bọn họ trên mặt đất, lệnh bọn họ chút nào động đậy không được.

Thần đỉnh to lớn vô cùng bực này, đừng nói là những phàm phu tục tử của Thiên Vũ Hoàng Triều chưa từng tận mắt nhìn thấy, cho dù là tu sĩ và những yêu thú kia cũng đều chưa từng thấy qua.

Giờ phút này, mọi người nhìn Thần Mộc Đỉnh cao treo trên đỉnh đầu phảng phất có thể đem toàn bộ thiên địa đều cắn nuốt đi vào, từng người đều bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy không ngừng.

Loại chấn hám này tịnh phi vẻn vẹn nguyên tự áp bách trên thân thể, càng nhiều là một loại run rẩy trực kích linh hồn chỗ sâu trong.

Tâm linh mỗi người đều giống như bị trọng chuỳ hung hăng đánh trúng, nhất thời trong đầu một mảnh trống rỗng, chỉ còn lại có sự kính sợ và sợ hãi thật sâu đối với cỗ sức mạnh cường đại này.

Tất cả mọi người đều chỉ có một ý niệm: Cái đỉnh này tuyệt đối là Tiên Khí, nếu không sao lại có uy thế lớn như thế.

Vẻn vẹn một cái đỉnh, liền làm tất cả mọi người đều bò không đứng dậy, quá cường hãn.

Mà ngay tại lúc này, chỉ thấy Thần Mộc Đỉnh đã nhiên bay đến không trung bỗng nhiên hơi hơi chấn động, ngay sau đó đó là một trận cự vang kinh thiên động địa ầm ầm vang lên.

Cùng lúc đó, đại địa phía dưới giống như bị một bàn tay to vô hình hung hăng lay động một cái, bắt đầu kịch liệt run rẩy lên.

Nước biển tựa hồ đều chịu phải mỗ loại lôi kéo, chậm rãi dâng lên.

Đột nhiên.

Boong.

Chín tiếng chuông đồng thời vang lên, như chuông vàng đại lữ, vang vọng khắp toàn bộ Thiên Vũ Hoàng Triều.

Trong Thiên Vũ Hoàng Triều, chưa bao giờ có khoảnh khắc nào khiến người ta rợn tóc gáy như hiện tại, cảnh tượng bày ra trước mắt quả thực vượt xa nhận thức và tưởng tượng của bọn họ.

Trong nhất thời, nỗi sợ hãi như thủy triều nhanh chóng lan tràn.

Dù là bình dân bách tính hay những tu sĩ cao cao tại thượng, không ai là không sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu, toàn thân run rẩy không ngừng.

Đệ tử Ngọc Thanh Cung trừng lớn hai mắt, đầy vẻ kinh ngạc nhìn một màn khó tin trước mắt.

Chỉ thấy những trưởng lão, chưởng môn, cùng thái thượng trưởng lão đức cao vọng trọng ngày thường vẫn được họ tôn sùng, giờ đây lại chẳng khác gì họ, đều quỳ rạp xuống đất, cả người phục sát đất.

Trong lòng đám đệ tử này dấy lên sóng to gió lớn.

Họ không thể ngờ được, những nhân vật uy nghi như thần minh trong lòng họ, giờ phút này cũng bất lực đến vậy.

Nhận thức về thế giới của họ dường như bị đảo lộn hoàn toàn.

Chưởng môn chính là Linh Đan cảnh, thái thượng trưởng lão càng là Thông Huyền cảnh.

Những người này trong mắt họ đều là tồn tại cao không thể với tới.

Vậy mà trước cỗ khí thế này, vẫn ti vi như loài sâu kiến.

Giờ khắc này, họ mới biết mình nhỏ bé đến nhường nào.

Trước kia cứ ngỡ phàm nhân là sâu kiến, hiện tại họ và sâu kiến lại có gì khác biệt.

Bất quá cũng chỉ là con kiến lớn hơn một chút mà thôi.

Không ít người bị dọa đến vỡ nát đạo tâm, đấu chí tiêu tan, hoàn toàn không thấy được phương hướng tương lai.

Một phút sau, cả thế giới dường như ngưng đọng, thời gian trôi qua trở nên dị thường chậm chạp.

Áp lực ngạt thở khiến việc hít thở cũng trở nên khó khăn.

Đột nhiên, một màn kinh người xảy ra.

Chỉ thấy trên vùng đất bao la của Thiên Vũ Hoàng Triều, tại chín châu lớn, khắp nơi không hề có điềm báo trước đồng thời bắn ra chín cột sáng rực rỡ lóa mắt.

Những cột sáng này như cự thú bị đè nén đã lâu bỗng nhiên thức tỉnh, lao thẳng lên bầu trời.

Chín cột sáng kia lấy tốc độ kinh người nhanh chóng bay lên, trong nháy mắt liền đâm toạc tầng mây, kéo dài thẳng vào hư không, hướng đến chiếc Thần Mộc Đỉnh khổng lồ.

Nhìn từ xa, tựa như chín thông đạo khổng lồ nối liền trời đất, tản

mát ra quang mang thần bí lại chấn động lòng người.

Tất cả mọi người đều há hốc mồm nhìn cảnh tượng không thể tư nghị này.

Rất nhanh, những luồng sáng này như nhận được sự dẫn dắt, bắt đầu hội tụ toàn bộ về hướng Thần Mộc Đỉnh.

Người trong Thiên Vũ Hoàng Triều có thể không nhìn rõ tình huống, nhưng Thẩm Hạo và các nàng lại nhìn rõ mồn một.

Chỉ thấy trong mỗi cột sáng đều có một chiếc đỉnh khổng lồ giống hệt Thần Mộc Đỉnh như đúc, tựa như anh em song sinh.

Chương 822

Tổng cộng có chín cái.

Chu thân chúng tản mát ra khí tức thần bí và cổ xưa, phảng phất như gánh chịu sự tang thương của vô tận tuế nguyệt.

Chín chiếc đại đỉnh này với tốc độ khiến người ta líu lưỡi, như sao băng xẹt qua chân trời lao vút về phía Thần Mộc Đỉnh.

Trong chớp mắt đã chui vào trong đó, không có chút dừng lại hay trở ngại nào, đã hợp nhất làm một.

Những phù văn và đồ án khắc họa trên đó cũng trở nên càng thêm rõ ràng, lộ ra một cỗ sức mạnh chấn động đến mức khiến tim người ta đập nhanh.

Theo chín chiếc đại đỉnh tiến vào bên trong Thần Mộc Đỉnh, một trận quang mang chói mắt đột nhiên bùng nổ.

Ánh sáng kia rực rỡ như vạn đạo ráng chiều khi mặt trời mới mọc, chói lòa đến mức khiến người ta gần như không thể nhìn thẳng.

Ngay sau đó, chỉ nghe thấy một tiếng Ông vang vọng thiên địa.

Mặt đất đang rung chuyển, trong khoảnh khắc lại khôi phục bình tĩnh.

Tiếp đó Thần Mộc Đỉnh lại từ từ thu nhỏ, cuối cùng biến mất giữa không trung, bay vào trong lòng Thẩm Hạo.

Theo sự biến mất của Thần Mộc Đỉnh, cỗ uy áp ngập trời kia cũng tan biến.

Mọi người đều cảm giác ngọn núi lớn đè trên người đã không còn, rốt cuộc cũng có thể đứng dậy.

Tất cả ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, lại phát hiện bầu trời xanh thẳm vô cùng, không còn bất cứ thứ gì.

Đúng lúc này, đột nhiên có người kinh hô: Mau nhìn, đó là lối vào Thiên Vũ bí cảnh.

Lời vừa nói ra, ánh mắt mọi người đều hướng về phía bầu trời.

Thiên Vũ bí cảnh trăm năm mới mở một lần, nay lại tái hiện, nhất thời khiến ai nấy đều chấn kinh không thôi.

Không chỉ phía Ngọc Thanh Cung, mà lối vào bí cảnh ở khắp chín châu của Thiên Vũ Hoàng Triều đều xuất hiện.

Kẻ không tin tà lập tức bay vào.

Quả nhiên vào được.

Càng chấn kinh hơn là không chỉ vào được, mà còn có thể đi ra.

Nói cách khác, giờ phút này Thiên Vũ bí cảnh đã không còn bất kỳ hạn chế nào, có thể tự do ra vào.

Điều này đối với những tán tu mà nói, không nghi ngờ gì là niềm vui to lớn.

Linh khí bên trong Thiên Vũ bí cảnh so với bên ngoài nồng đậm hơn nhiều, nếu thật sự có thể tự do tiến vào tu luyện thì còn gì bằng.

Duy nhất đáng tiếc là Linh Đan cảnh vẫn không vào được.

Tất cả những điều này Thẩm Hạo đều thu vào mắt, cũng có chút kinh ngạc.

Hắn chợt nhớ tới lời đồn nghe được lúc mới vào Thiên Vũ Hoàng Triều, hình như nói Thiên Vũ Hoàng Triều có Cửu Đỉnh phong ấn, cho nên các vương triều xung quanh mới không có linh khí.

Lời đồn này lai lịch đã lâu, cụ thể bao lâu thì không ai biết.

Hiển nhiên lời đồn không sai, Cửu Đỉnh của Thiên Vũ Hoàng Triều trước kia dĩ nhiên là do mảnh vỡ của Thần Mộc Đỉnh hóa thành.

Hơn nữa Thẩm Hạo còn phát hiện, theo việc Cửu Đỉnh toàn bộ dung hợp với Thần Mộc Đỉnh, linh khí của Thiên Vũ Hoàng Triều cũng bắt đầu tràn ra ngoài.

Không chỉ như thế, linh khí của Côn Luân sơn mạch cũng bắt đầu hỗn hợp với linh khí Thiên Vũ Hoàng Triều.

Nói cách khác, Đại Dương Vương Triều, Đại Khôn Vương Triều trước kia sau này cũng sẽ có linh khí.

Như vậy, quyền lực e rằng lại sắp phải chia bài lại.

Quyền lực thay đổi cũng định trước sẽ là một hồi mưa máu gió tanh.

Thái thượng trưởng lão Ngọc Thanh Cung bay lên trời cao, muốn tìm kiếm Thần Mộc Đỉnh.

Kết quả tìm nửa ngày cũng không thấy.

Xem ra tiên khí vô duyên với chúng ta rồi.

Tiên khí há là phàm phu tục tử như chúng ta có thể nhúng chàm.

Đứng trên mây, Thẩm Hạo thấy vậy cười nói với Mạnh Tuyền Cơ: Ngọc Thanh Cung này cũng coi như nhà mẹ đẻ của nàng, tặng kiện tiên khí cũng chẳng sao.

Loại tiên khí rác rưởi này, Thẩm Hạo chất đống như núi.

Tặng cho các nàng cũng không ít.

Mạnh Tuyền Cơ kinh hỉ nói: Đa tạ phu quân.

Thẩm Hạo gật đầu nói: Các nàng còn ai muốn trở về thăm nhà thì cứ đi đi, ta sẽ đợi ở đây.

Ngày mai sẽ rời khỏi nơi này.

Vâng, phu quân.

Các nàng đều vui mừng không thôi.

Ngay cả Vạn Mộ Tuyết, Minh Nguyệt cũng đều thập phần động tâm.

Dù biết đã qua mấy trăm năm, sớm đã vật đổi sao dời, nhưng vẫn muốn về xem một chút.

Trong chốc lát, các nàng đều lần lượt rời đi.

Chỉ còn lại Đông Cung Vô Song đi theo bên cạnh Thẩm Hạo, nàng không khỏi nhìn hắn.

Phu quân, chàng không về thăm quê hương sao.

Đông Cung Vô Song tò mò hỏi, đồng thời trong lòng cũng chấn động không thôi, Thiên Vũ Hoàng Triều với linh khí đạm bạc như thế lại có thể thai nghén ra một tồn tại trâu bò như Thẩm Hạo.

Thật là không thể tư nghị.

Thẩm Hạo cười cười nói: Được rồi, đã đến thì cũng thuận tiện về xem một chút.

Đối với Thẩm Hạo mà nói, Thiên Vũ Hoàng Triều này chỉ là một trạm nghỉ chân ven đường mà thôi.

Tiếp đó Thẩm Hạo mang theo Đông Cung Vô Song, lợi dụng Thần Mộc Đỉnh trực tiếp đến Dương Quan Trấn của Đại Dương Vương Triều.

Thần thức vừa quét qua, mọi thứ xung quanh đã sớm thay đổi.

Ánh mắt Thẩm Hạo ngưng thị vùng đất từng quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, nơi này chính là địa điểm của Dương Quan

Trấn năm xưa.

Tuy nhiên, cảnh tượng hiện ra trước mắt lại khiến hắn khá bất ngờ.

Chỉ thấy bốn phía đã bị một khu rừng rậm rạp bao phủ.

Cỏ dại mọc thành bụi, gần như không có chỗ đặt chân.

Giữa bụi cỏ thỉnh thoảng còn thấy bóng dáng vài loài động vật hoang dã xuyên qua, nhưng ngoài ra, nơi này hoang vu không bóng người.

Hồi tưởng lại Dương Quan Trấn ngày xưa, náo nhiệt vô cùng, cũng là nơi Thẩm Hạo phát tích, bán nhân sâm, tiêu diệt thổ phỉ, đi dạo kỹ viện đều bắt đầu từ đây.

Nhưng hôm nay, tất cả đều đã hóa thành mây khói thoảng qua.

Tòa thành trấn từng náo nhiệt phi phàm biến mất không còn tăm hơi, thay vào đó chỉ có khu rừng hoang vu tịch liêu và cỏ dại rậm rạp.

Biến thiên của tuế nguyệt vô tình xóa đi dấu vết tồn tại của Dương Quan Trấn, cũng chỉ có những tàn viên đoạn bích còn sót lại này mới phản ánh được huy hoàng từng có.

Hiển nhiên nơi này chắc chắn đã xảy ra chiến loạn, nếu không cũng sẽ không hoang lương như thế.

Nhìn một màn này, ngay cả Thẩm Hạo cũng có chút thổn thức.

Sự tàn khốc của thời gian và vô thường của thế sự.

Quả nhiên là thương hải tang điền, vật đổi sao dời.

Dường như cảm nhận được cảm xúc của Thẩm Hạo, Đông Cung Vô Song cũng không biết khuyên giải thế nào.

Nhưng lúc này Phượng Xu lại vội vàng hỏi: Phu quân, Thần Mộc

Đỉnh hiện giờ thế nào rồi.

Có phải đã khôi phục.

Nghe vậy, Thẩm Hạo truyền âm: Dung hợp thì dung hợp rồi, nhưng cảm giác còn thiếu chút gì đó, vẫn còn chút vết nứt.

Phu quân, hay là chàng dùng nước thần tuyền thử tưới lên xem sao.

Phượng Xu nói.

Thần tuyền còn có tác dụng này.

Thẩm Hạo có chút hoài nghi.

Thử xem dù sao cũng tốt.

Phượng Xu tuy không biết có tác dụng hay không, nhưng vẫn chọn kỳ vọng.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cũng cảm thấy nên thử xem, dù sao Thần Mộc Đỉnh mạnh lên thì hắn dùng cũng ngầu hơn.

Đợi lát nữa đi, hiện tại không vội.

Vâng, phu quân.

Nghe đến đây, Thẩm Hạo nhịn không được bật cười, Phượng Xu này thật thú vị.

Trước kia ở Viêm Sương U Giới bí cảnh từng gọi phu quân, sau này lại không chịu gọi.

Mãi đến khi Thẩm Hạo lấy được Thần Mộc Đỉnh, mới một câu một tiếng phu quân ngọt xớt.

Tùy tức Thẩm Hạo nói với Đông Cung Vô Song: Đã không có gì để xem, cũng nên đi thôi.

Chúng ta về Thiên Vũ Hoàng Triều đợi, ngày mai sẽ về Bàn Tơ

Động.

Vâng, phu quân.

Ngay khi Thẩm Hạo vừa chuẩn bị đi, liền thấy hai chị em Tống Vĩnh Từ và Tống Vĩnh Trinh cùng bay tới.

Chương 823

Dường như đang tìm kiếm gì đó.

Tỷ tỷ, phần mộ của phụ thân muội nhớ là ở tại Dương Quan Trấn này.

Ừ, tìm kỹ xem, ước chừng Dương Quan Trấn cả trăm năm đều không có người ở rồi.

Nghe đối thoại của hai chị em, Thẩm Hạo một trận xấu hổ, lão cha của hai chị em sớm đã bị Thẩm Hạo ném vào trong không gian, trong quan tài cũng chỉ là một tảng đá.

Để tránh xấu hổ, Thẩm Hạo cảm thấy vẫn là khuất mắt coi như không thấy.

Không quấy rầy hai chị em, hắn mang theo Đông Cung Vô Song rời đi.

Cùng lúc đó, khi ba người Mạnh Tuyền Cơ, Văn Nhân Y Y, Vọng Thư trở lại Ngọc Thanh Cung, cả Ngọc Thanh Cung đều chấn kinh.

Chưởng môn Mạnh Tuyền Cơ năm xưa cùng hai đệ tử, sau mấy trăm năm biến mất, thế mà đã thành tiên.

Không những thành tiên, thậm chí còn có thể hạ phàm.

Chuyện tiên nhân hạ phàm từ xưa đến nay chưa ai từng nghe qua.

Chỉ có một số trưởng lão và thái thượng trưởng lão mới biết Mạnh Tuyền Cơ.

Những người mới căn bản không biết đại danh của nàng.

Khi biết Mạnh Tuyền Cơ là chưởng môn đời trước của Ngọc Thanh Cung, tất cả đệ tử đều kinh hỉ không thôi.

Tiên nhân a, đây là tồn tại cao không thể chạm tới nhường nào.

Mọi người trước tiên nghĩ đến chính là chiếc đỉnh khổng lồ trên trời lúc trước, chỉ có tiên nhân hạ phàm mới có uy thế như vậy.

Mạnh Tuyền Cơ nhìn quanh bốn phía, phát hiện sư phụ mình đã không còn, trong lòng lập tức cảm giác trống rỗng.

Những nhân vật quen thuộc cũng không thấy đâu, niềm vui trở về cũng dần biến mất.

Mặc kệ những hậu bối này cung duy vãn lưu thế nào, Mạnh Tuyền Cơ cũng không hứng thú.

Nàng thắp cho sư phụ một nén hương, liền định rời đi.

Trước khi đi, Mạnh Tuyền Cơ ban cho Ngọc Thanh Cung một thanh hạ phẩm phi kiếm cùng một quyển công pháp, còn có một bình đan dược.

Tuy rằng trong tay nàng những thứ này đều thuộc loại rác rưởi, nhưng đối với đệ tử Ngọc Thanh Cung mà nói, đây quả thực là kỳ ngộ tày trời.

Chỉ riêng khí thế phi kiếm phát ra cũng khiến họ thập phần hãi nhiên.

Quả nhiên tiên kiếm là đồ tốt a.

Sau đó Mạnh Tuyền Cơ thật sâu nhìn thoáng qua tông môn năm xưa, lúc này mới nói: Chúng ta đi đây, từ nay về sau rất khó trở lại nữa.

Các ngươi phải tu luyện cho tốt, ta sẽ ở Tiên giới chờ các ngươi.

Cung tống Mạnh sư tổ.

Đợi khi họ ngẩng đầu lên, bóng dáng Mạnh Tuyền Cơ, Vọng Thư, Văn Nhân Y Y đã sớm không còn.

Họ vẻ mặt thất vọng, lập tức lại vui mừng lên, nay có Mạnh Tuyền Cơ hiển thánh như vậy, Ngọc Thanh Cung bọn họ từ nay về sau chính là thế lực đệ nhất Thiên Vũ Hoàng Triều.

Nào biết được, Vân Trúc trở về hiển thánh xong, Tiên Nữ Các đồng dạng quật khởi.

Ngày hôm sau, các nàng đều đã trở lại, biểu tình đều không có gì vui sướng, ngược lại rất thất lạc.

Hiển nhiên tuế nguyệt lưu chuyển đã xóa đi mọi dấu vết.

Người quen năm xưa sớm đã không còn, ý nghĩa trở về cũng không lớn.

Người đã đông đủ, xuất phát.

Vâng, phu quân.

Thẩm Hạo liền lợi dụng Thần Mộc Đỉnh mang theo các nàng trở về Bàn Tơ Động ở Linh Vân đại lục.

Chúng nữ lần nữa tề tụ.

Lần này, đôi bên đều có chuyện nói không hết.

Thẩm Hạo cũng chỉ lẳng lặng nghe, không xen vào.

Nghe xong mới biết, Đại Dương Vương Triều đã mất, bởi vì hậu bối Vạn gia cũng xuất hiện đứa bất hiếu, dẫn đến kết thúc.

Nghe các nàng trò chuyện, Thẩm Hạo cũng muốn đi Thiên Vũ bí cảnh xem thử.

Nay Thiên Vũ bí cảnh đã triệt để mở ra, không còn hạn chế trăm năm nữa.

Thẩm Hạo cũng muốn xem bên trong có biến hóa gì không.

Đối với Thiên Vũ bí cảnh, Thẩm Hạo vẫn luôn dùng để bắt yêu

thú nướng ăn ở thế giới đô thị.

Nhân lúc các nàng nói chuyện phiếm, Thẩm Hạo lợi dụng không gian trực tiếp tiến vào trong Thiên Vũ bí cảnh.

Lúc này, Kim Liên Hồ của Thiên Vũ bí cảnh sớm đã không còn lãnh lãnh thanh thanh như trước, mà nhiều thêm không ít tu sĩ.

Bất quá tu vi đều là Chân Nguyên cảnh.

Toàn bộ đều ở đây hái hạt sen vàng, nhìn thấy cảnh này Thẩm Hạo có chút không vui.

Những thứ này Thẩm Hạo có lúc còn dùng để ăn lẩu các loại, còn phải ở đây hái không ít củ sen.

Đám gia hỏa này đột nhiên xông vào, hoàn toàn làm loạn sinh thái hoàn cảnh nơi này.

Sau này Thẩm Hạo muốn ăn đều cảm thấy ghê lòng.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo vung tay lên, khoảnh khắc một cơn cuồng phong che khuất bầu trời ập đến.

Tất cả tu sĩ xung quanh đều bị cuồng phong thổi bay.

Đám tiểu lâu nghĩ Chân Nguyên cảnh này, ngay cả tư cách chết trong tay Thẩm Hạo cũng không có.

Đợi sau khi thanh không người, Thẩm Hạo đơn giản bố trí một cái trận pháp, khiến chu vi vạn dặm quanh Kim Liên Hồ không ai có thể tiến vào.

Hoàn toàn trở thành lãnh địa tư nhân của Thẩm Hạo.

Làm xong tất cả, Thẩm Hạo mới hài lòng gật đầu.

Tùy tức đợi xung quanh không có người, liền tế xuất Thần Mộc Đỉnh.

Giờ khắc này Thẩm Hạo mới xem xét kỹ Thần Mộc Đỉnh, hiện tại nó đã khôi phục toàn mạo.

Chỉ thấy quanh thân Thần Mộc Đỉnh vẫn còn những vết nứt tế nhỏ, tuy rất nhỏ không nhìn kỹ sẽ không thấy, nhưng thần thức quét qua vẫn rất dễ dàng nhận ra.

Đã Phượng Xu nói có thể dùng thần tuyền thử xem, Thẩm Hạo cảm thấy thử cũng vô hại.

Dù sao Thẩm Hạo cái gì không có, chứ thần tuyền thì nhiều.

Hắn lấy ra một bình Bất Lão Tuyền, đổ vào trong Thần Mộc Đỉnh.

Vốn dĩ Thẩm Hạo cũng chỉ ôm thái độ thử xem sao, không ôm kỳ vọng quá lớn.

Nhưng làm Thẩm Hạo không ngờ tới là, Bất Lão Tuyền này thế mà thật sự có hiệu quả.

Chỉ thấy thần tuyền đặt trong Thần Mộc Đỉnh đang dùng tốc độ mắt thường có thể thấy chậm rãi tiêu biến.

Phảng phất như nước suối kia cũng không phải chất lỏng bình thường, mà là có sinh mệnh, chủ động dung nhập vào hoàn cảnh xung quanh.

Tựa như nước đổ vào vùng đất khô cằn, trong khoảnh khắc biến mất không thấy, không lưu lại một chút dấu vết.

Trong nháy mắt, thần tuyền vốn dĩ đã biến mất quá nửa, chỉ còn lại một vũng cạn, vẫn đang tiếp tục giảm bớt.

Rất nhanh liền biến mất vô ảnh vô tung, không biết là bị bốc hơi hay bị Thần Mộc Đỉnh hấp thu.

Vãi chưởng.

Bất Lão Tuyền này thật sự hữu dụng.

Thẩm Hạo dùng thần thức quan sát kỹ, phát hiện vết nứt trên Thần Mộc Đỉnh đã lành lại hơn phân nửa.

Vẫn còn một số vết nứt nhỏ chưa lành.

Nói cách khác, lượng thần tuyền không đủ, còn phải thêm một ít.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo lại đổ thêm một bình Bất Lão Tuyền.

Vừa đổ vào, Thần Mộc Đỉnh liền như bọt biển, nháy mắt hấp thu sạch sẽ.

Đúng lúc này, ánh mắt Thẩm Hạo đều bị Thần Mộc Đỉnh thu hút.

Chỉ thấy Thần Mộc Đỉnh vốn yên tĩnh, đột nhiên như bị một loại sức mạnh thần bí nào đó đánh thức, quanh thân nổi lên một tầng quang mang kỳ dị.

Chương 824

Quang mang này ban đầu cũng không chói mắt, nhưng lại như gợn sóng nhanh chóng khuếch tán ra, bao bọc toàn bộ Thần Mộc Đỉnh vào trong.

Ngay sau đó, Thần Mộc Đỉnh bắt đầu kịch liệt rung động, phảng phật như sở hữu sinh mệnh.

Tuy nhiên, loại rung động này không kéo dài quá lâu, Thần Mộc Đỉnh liền dần bình tĩnh lại, khôi phục sự an ninh ban đầu.

Mà lúc này nhìn lại Thần Mộc Đỉnh, Thẩm Hạo kinh ngạc phát hiện, nó đã khác biệt rất lớn so với lúc trước.

Giờ phút này Thần Mộc Đỉnh thần quang nội liễm, không còn quang mang đoạt mục như vừa rồi, nhưng lại cho người ta cảm giác thâm bất khả trắc.

Quan sát kỹ có thể phát giác khí thế nó tản phát ra mạnh hơn trước kia rất nhiều lần.

Loại uy áp vô hình đó, ngay cả Thẩm Hạo cũng cảm nhận được một cỗ áp lực.

Càng làm Thẩm Hạo kinh ngạc là, Thần Mộc Đỉnh đã luyện hóa xong, thế mà lại nhiều thêm rất nhiều cấm chế.

Những cấm chế này tựa như từng đạo phù văn, đan xen vào nhau hình thành một đồ án phức tạp mà tinh diệu.

Thẩm Hạo cảm tri trước, phát hiện cấm chế của Thần Mộc Đỉnh còn không ít, hắn mới luyện hóa được một phần ba.

Điều này làm Thẩm Hạo rất bất ngờ, không hiểu là tình huống gì.

Thế là hắn trở về Bàn Tơ Động, trực tiếp gọi Phượng Xu dậy, hỏi: Phượng Xu, Thần Mộc Đỉnh này vì sao lại nhiều thêm rất nhiều cấm chế.

Phượng Xu bảo Thẩm Hạo tế xuất Thần Mộc Đỉnh, quan sát kỹ một phen, cảm nhận được tiên thiên linh lực bên trong, cười nói: Chuyện này rất bình thường, dù sao trước đó Thần Mộc Đỉnh bị tổn hại nghiêm trọng.

Hiện tại khôi phục toàn mạo của Tiên Thiên Linh Bảo, đương nhiên sẽ xuất hiện thêm cấm chế.

Khoan đã, khôi phục.

Chàng nói thần tuyền thật sự có tác dụng.

Thẩm Hạo nói: Chắc là có tác dụng đi, dù sao vừa đổ vào liền bị Thần Mộc Đỉnh hấp thu.

Vậy thì tốt, chàng không phải không thể đột phá Cửu Thiên Huyền Tiên sao, chỉ cần hiện tại chàng luyện hóa toàn bộ Thần Mộc Đỉnh là có thể trực tiếp đột phá Cửu Thiên Huyền Tiên.

Nghe vậy, Thẩm Hạo vốn dĩ vô sở cầu, lập tức hai mắt sáng lên.

Còn có chuyện tốt này sao.

Phượng Xu gật đầu: Thần Mộc Đỉnh bị tổn hại sung kỳ lượng chỉ có thể miễn cưỡng tính là Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng Thần Mộc Đỉnh đã khôi phục, đó mới là Tiên Thiên Linh Bảo chân chính.

Uy lực vô cùng.

Do đó tốc độ luyện hóa về sau của chàng khẳng định sẽ khá chậm.

Thẩm Hạo: Chậm một chút không sao, miễn là có hiệu quả là được.

Ừ tùy chàng, đã Thần Mộc Đỉnh đã khôi phục rồi, phu quân khi

nào mang thiếp về Thái Cực giới ở Thượng tứ tầng thiên.

Nàng xem lại gấp rồi, Thần Mộc Đỉnh còn chưa luyện hóa xong, gấp cái gì.

Mấy vạn năm đều đã qua, cũng không kém chút thời gian này.

Thẩm Hạo nói.

Phượng Xu thất vọng A một tiếng.

Nhưng cũng không nói tiếp nữa, nàng cũng sợ chọc giận Thẩm Hạo, hắn trực tiếp không đi nữa thì khổ.

Có lẽ do tâm trạng tốt, Thẩm Hạo tổ chức một bữa tiệc lửa trại trong Bàn Tơ Động.

Các nàng vây quanh đống lửa, uống linh tửu, ngắm trăng sáng.

Cảm giác thập phần ấm áp.

Loại không khí này bọn họ chưa từng hưởng thụ qua.

Đông Cung Vô Song nhịn không được nói: Phu quân, cảm giác này thật không tệ.

Nàng từ nhỏ đã bắt đầu tu luyện, chưa từng có lúc nào ngơi nghỉ.

Tín niệm duy nhất chính là trở thành kẻ mạnh nhất.

Hiện tại ngồi bên cạnh Thẩm Hạo, hưởng thụ sự thoải mái hiếm có này, quả thực rất tuyệt.

Thẩm Hạo cười nói: Thích là được.

Đêm như ban ngày.

Dưới ánh lửa trại, các nàng cũng thoải mái trò chuyện.

Hiện tại bọn họ chỉ cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Trước kia thì có người vì thiên phú thấp mà phát sầu, có người vì

không có tài nguyên mà lo lắng, có người vì an toàn, có người lại vì thọ mệnh.

Nhưng hiện tại đi theo Thẩm Hạo, những lo âu trước kia hoàn toàn biến mất.

Bất cứ vấn đề gì, Thẩm Hạo đều có thể nhẹ nhàng hóa giải.

Những ngày tháng vô ưu vô lo khiến họ vô cùng thoải mái.

Cảm nhận không khí ấm áp, Phượng Xu cũng rất muốn gia nhập.

Nhưng chuyển niệm nghĩ lại thì từ bỏ, nàng dù sao cũng là Phượng Hoàng cao ngạo.

Bất tri bất giác, Thẩm Hạo ở lại Linh Vân đại lục một tháng, lúc này mới rời đi.

Đợi sau khi Thẩm Hạo đi, các nàng cũng bắt đầu tu luyện.

Dù chỉ có thể tu luyện đến Kim Tiên, nhưng họ vẫn rất nỗ lực.

Tại rìa hoang mạc của Đông Thanh Tiên Triều, đây là con đường gần nhất đến Yêu Vực.

Còn phải nói, sau khi Thần Mộc Đỉnh được tu phục, hiệu quả càng nghịch thiên, tốc độ nhanh hơn không nói, lực phòng ngự cơ bản là vô địch.

Phượng Xu: Phu quân, chàng đã từng đến Yêu Vực chưa.

Thẩm Hạo: Chưa từng đi.

Nghe vậy, Phượng Xu nghi hoặc: Vậy chàng còn nói dùng Thần Mộc Đỉnh trực tiếp truyền tống qua đó.

Thẩm Hạo cười nhạt: Ta tuy chưa từng đi, nhưng ta tự có biện pháp của ta.

Nói xong Thẩm Hạo dừng lại một chút: Được rồi, đừng quấy rầy

ta, để ta cảm ứng vị trí một chút.

Dứt lời, Thẩm Hạo khoanh chân ngồi xuống.

Thần thức bắt đầu chậm rãi cảm ứng vị trí của Bạch Tuyết.

Bất tri bất giác một giờ trôi qua, Thẩm Hạo vẫn không thu hoạch được gì.

Phượng Xu cạn lời nói: Biên duyên Yêu Vực có kết giới, khoảng cách quá xa khẳng định cảm ứng không tới.

Thẩm Hạo gật đầu cũng từ bỏ dự định này.

Tuy không có tọa độ, nhưng Thẩm Hạo vẫn còn biện pháp khác.

Tuy còn chưa biết vị trí Yêu Vực, nhưng sâu trong hoang mạc này có một tòa Vong Ưu Thành, bên trong bất kể là người hay yêu đều có thể tự do ra vào.

Đến lúc đó vào trong tóm một con yêu thú, sẽ tiện hơn nhiều.

Sao chàng biết.

Phượng Xu nghi hoặc nói.

Quên rồi sao.

Lần trước ở đây không phải đã giết một con bọ cạp sao, tên kia tuy không rõ vị trí Yêu Vực, nhưng đối với tình huống ở hoang mạc vẫn rất rõ ràng.

Tin tức này đương nhiên không phải từ Xích Hồng Hạt mà có, mà là biết được từ ký ức của Đông Thanh Hạo Bạch.

Bất quá Đông Thanh Hạo Bạch cũng chưa từng đi, dù sao thân là Đông Thanh Đế Quân mà đến những nơi hẻo lánh thế này thì quá mất thân phận.

Phượng Xu vẻ mặt thản nhiên, hời hợt nói: Được rồi, đã chàng

biết nơi ở của Vong Ưu Thành, vậy chúng ta cũng đừng chậm trễ thời gian nữa, mau chóng khởi hành đến đó mới tốt.

Đôi mắt đẹp lóe lên vẻ vội vàng, hận không thể lập tức đến Yêu Vực.

Hiện tại Phượng Xu chỉ mong Thẩm Hạo lập tức đến Yêu Vực, tìm được ba con yêu thú.

Như vậy Thẩm Hạo sẽ không có lý do từ chối đi Thái Cực giới ở Thượng tứ tầng thiên.

Đối với tâm tư nhỏ của Phượng Xu, Thẩm Hạo vẫn hiểu rõ.

Cười cười cũng không để ý.

Dù sao chuyện của mình không làm xong, Thẩm Hạo tuyệt đối sẽ không đi cái gì Thái Cực giới.

Đối với Thái Cực giới, Thẩm Hạo cũng không có dục vọng muốn đi lắm.

Ngay cả Phượng Hoàng nhất tộc cường đại như vậy đều bị diệt, có thể thấy Thái Cực giới là nơi tinh phong huyết vũ thế nào.

Chỉ số nguy hiểm hơi cao.

Thẩm Hạo cảm thấy vẫn nên khiêm tốn một chút thì hơn.

Chúng ta hiện tại xuất phát.

Được.

Không có vị trí cụ thể, Thẩm Hạo chỉ có thể bay về phía trước.

Dù là với tốc độ của Thẩm Hạo, cũng mất mười ngày mới đến Vong Ưu Thành.

Thẩm Hạo đứng trên hư không ngoài thành, nhìn về phía tòa thành trì tên là Vong Ưu Thành cách đó không xa.

Chỉ thấy tường thành cao chọc trời, cổng thành mở rộng, người và yêu qua lại tấp nập, vô cùng náo nhiệt.

Hắn không khỏi chậc chậc lấy làm kỳ lạ: Cái nơi quỷ quái này sao lại có nhiều người và yêu như thế.

Phải biết rằng, nơi này nằm ở hoang mạc, theo lý thuyết hẳn là ít ai lui tới mới đúng.

Nhưng cảnh tượng trước mắt lại là một bức tranh phồn vinh hưng thịnh.

Cổng thành Vong Ưu Thành cũng không có bất kỳ thủ vệ nào canh giữ, hoàn toàn tự do ra vào.

Chương 825

Cũng không thu phí, ngược lại có chút hào phóng.

Sau khi Thẩm Hạo bước vào Vong Ưu Thành, trước mắt hiện ra cảnh tượng náo nhiệt phi phàm.

Chỉ thấy hai bên đường cái rộng rãi thẳng tắp bày đầy các loại sạp hàng đủ hình đủ sắc.

Khiến người ta kinh ngạc là, chủ quán ở đây không chỉ có tu sĩ nhân loại, mà cư nhiên còn có rất nhiều yêu thú hình thái khác nhau, hoặc uy mãnh hoặc đáng yêu cũng ở đây bày sạp.

Trên sạp của yêu thú, tu sĩ nhân loại mua cũng không ít.

Đôi bên đều nước sông không phạm nước giếng, thập phần hài hòa.

Hình ảnh như vậy, Thẩm Hạo vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Phải biết, Nhân tộc và Yêu tộc trước giờ vẫn luôn như nước với lửa, quan hệ thế bất lưỡng lập, cừu hận giữa đôi bên có thể nói là thâm nhập cốt tủy, hận không thể lập tức dồn đối phương vào chỗ chết.

Vậy mà dưới cục thế căng thẳng đến cực điểm như vậy, tòa thành tên Vong Ưu Thành này cư nhiên vẫn có thể sừng sững không ngã, hơn nữa dường như có điểm đặc thù, quả thực khiến người ta kinh ngạc không thôi.

Thẩm Hạo thầm nghĩ, chắc chắn trong Vong Ưu Thành này có sức mạnh cường đại đang chế tài tất cả.

Nếu không sao có thể độc thiện kỳ thân giữa xung đột chủng tộc kịch liệt như vậy.

Hoặc là bên trong có vị cường giả nào đó tọa trấn, hoặc là tồn tại pháp bảo hay trận pháp thần kỳ nào đó, mới khiến Nhân tộc và Yêu tộc dù hận nhau thấu xương vẫn phải bình an vô sự.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo không kìm được cảm thấy đã đến đúng nơi, yêu tộc càng nhiều, càng có thể tìm được tin tức mình cần.

Bất quá mục tiêu của Thẩm Hạo không phải ngắm phong cảnh, mà là tìm một con yêu thú biết về Yêu Vực.

Đây mới là trọng điểm, nhưng đã đến rồi, cũng nên ngắm nghía phong cảnh Vong Ưu Thành một chút.

Dù sao hình ảnh nhân yêu chung sống hòa bình đích xác hiếm thấy.

Phong tình dị vực độc đáo, thậm chí thú vị.

Thần thức quét một vòng, phát hiện xung quanh đều là một số yêu thú Dương Tiên cảnh, thực sự là quá yếu, Thẩm Hạo hoàn toàn không đề lên được hứng thú.

Đám này đều là yêu thú tầng chót, Thẩm Hạo muốn tìm ít nhất cũng phải là Kim Tiên cảnh mới được, biết nhiều hơn.

Đi qua đường chính, rẽ một cái đến một quảng trường.

Phía tây quảng trường, từng dãy lầu các đều là tửu lâu.

Khắp nơi đều là tiếng uống rượu vui vẻ.

Không biết còn tưởng là đến phàm gian.

Thẩm Hạo tìm một gian tửu lâu lớn nhất đi vào.

Hỏa kế trong tiệm lập tức cười nói: Tiền bối, ngồi tầng một hay tầng hai.

Có bao gian không.

Có, chỉ là giá cả.

Vậy thì cho cái hào hoa nhất.

Được rồi tiền bối, mời lên tầng ba.

Dưới sự dẫn đường của hỏa kế, Thẩm Hạo lên tầng ba.

Sau khi vào bao gian, vị trí nơi này xác thực rất tốt, dựa vào bên cửa sổ có thể thu hết cảnh sắc trong tửu lâu vào đáy mắt.

Tiếng nói chuyện của mọi người đều nghe rõ mồn một.

Rất nhanh hỏa kế bưng lên linh tửu, linh quả.

Tiền bối, ngài dùng tự nhiên.

Đợi đã.

Ngay khi hỏa kế định đi, Thẩm Hạo gọi hắn lại.

Tiền bối còn chuyện gì sao.

Ta là lần đầu tiên đến Vong Ưu Thành này, phát hiện nơi này yêu thú và tu sĩ nhân loại đều ở cùng nhau, lại không có bất kỳ tranh đấu nào.

Là có nguyên nhân gì.

Hỏa kế cười nói: Tiền bối có chỗ không biết, đây đều là vì Thành chủ và Thành chủ phu nhân.

Thành chủ đại nhân nãi là tồn tại La Thiên Thượng Tiên.

Ai dám ở đây gây chuyện.

Tu vi của Thành chủ phu nhân cũng không hề kém Thành chủ.

Thẩm Hạo có chút kinh ngạc: Vong Ưu Thành này thế mà có hai vị La Thiên Thượng Tiên.

Cư nhiên chưa từng nghe qua.

Chẳng lẽ chỉ vì hai vị La Thiên Thượng Tiên nên Yêu tộc và Nhân

tộc mới chung sống hòa bình.

Hỏa kế cười cười không nói, xoay người định đi.

Thẩm Hạo ném cho mười khối tiên linh thạch, hỏa kế lập tức cười híp mắt nói tiếp: Nơi này nằm trong phúc địa hoang mạc, tin tức bình thường rất ít truyền ra ngoài, cho nên ngoại giới ít người biết.

Dù sao Địa Tiên giới rộng lớn vô ngần, tự nhiên có rất nhiều nơi người ngoài không biết đến.

Vong Ưu Thành này, cũng chỉ có Đông Thanh Tiên Triều là có chút tin tức.

Sở dĩ Yêu tộc và Nhân tộc có thể chung sống hòa bình, là vì Thành chủ phu nhân là Đại Thánh của Yêu tộc, cùng Thành chủ yêu nhau, bị Yêu tộc không dung, cho nên mới ở đây xây dựng một tòa Vong Ưu Thành.

Cho phép Yêu tộc và tu sĩ nhân loại chung sống hòa bình.

Bất kể là ai, chỉ cần vào Vong Ưu Thành thì cấm chỉ đánh nhau.

Nghe vậy, Thẩm Hạo đã hiểu.

Thảo nào không ai dám gây sự ở đây.

Hai tồn tại cấp bậc La Thiên Thượng Tiên, ai dám làm càn.

Điều này ngược lại khiến Thẩm Hạo pha chút bất ngờ, cư nhiên còn có tu sĩ nhân loại và Yêu tộc yêu nhau.

Xem ra anh hùng thảo mãng nơi nào cũng có.

Thẩm Hạo tiếp đó lại ném cho hỏa kế mười khối tiên linh thạch: Hỏa kế, hỏi ngươi thêm chuyện này.

Hỏa kế nhận được hai mươi khối tiên linh thạch, cười đến mức không khép được miệng.

Tiền bối ngài cứ hỏi.

Ở Vong Ưu Thành này ai quen thuộc với Yêu Vực nhất.

Đó tự nhiên là Thành chủ phu nhân.

Trừ Thành chủ phu nhân ra còn ai không.

Hỏa kế nghĩ nghĩ rồi nói: À ngược lại có một người, trong phủ Thành chủ có một con trư yêu, nghe nói từng đồ sát một tòa thành trì của Đông Thanh Tiên Triều, bị tu sĩ nhân loại truy sát đến đây.

Trốn trong phủ Thành chủ ăn uống không lo, cũng chẳng thấy ra ngoài.

Có quan hệ với Thành chủ.

Hình như nghe nói là đệ đệ của Thành chủ phu nhân.

Thẩm Hạo hiểu ra, nhịn không được buồn cười: Hóa ra Thành chủ phu nhân cũng là một con heo.

Khẩu vị của Thành chủ các ngươi cũng hơi mặn đó.

Nghe vậy, hỏa kế sợ đến mặt trắng bệch, chân mềm nhũn.

Tiền bối thận trọng lời nói, ngàn vạn lần đừng nói nữa.

Thành chủ phu nhân cũng không phải là.

Thôi được rồi, tiền bối đây là tiên linh thạch của ngài, ta không dám nhận, ngài uống vui vẻ, có việc cũng đừng gọi ta.

Nói xong câu đó, hỏa kế liền vội vàng chạy ra ngoài.

Thẩm Hạo: Không ngờ trư yêu này lại trâu bò thế sao.

Phượng Xu nghi hoặc hỏi: Chàng có ý tưởng gì.

Đương nhiên là giết heo rồi.

Chàng muốn giết đầu trư yêu kia sao.

Phượng Xu kinh ngạc hỏi.

Thẩm Hạo nở một nụ cười tự tin, thản nhiên đáp: Không sai, chỉ là một đầu trư yêu cỏn con mà thôi, giết hắn đối với ta mà nói dễ như trở bàn tay.

Đứng ở một bên, Phượng Xu nghe vậy liền khẽ gật đầu, biểu thị sự tán đồng.

Nàng dùng đôi mắt đẹp ngưng thị nhìn Thẩm Hạo, khẽ khàng hỏi: Ừm, đã như vậy, thì khi nào động thủ.

Thẩm Hạo nói: Cứ để buổi tối đi.

Chính cái gọi là trăng đen gió lớn là đêm giết người.

à không, là đêm mổ heo.

Câu này chẳng lẽ có ý tứ gì sao.

Phượng Xu nghi hoặc.

Thẩm Hạo đáp: Cũng không có gì, chỉ là muốn tìm chút điềm lành thôi.

Tuy không hiểu lắm, nhưng tùy chàng vậy.

Phượng Xu lắc đầu, không nói gì thêm.

Chỉ là giết một con heo mà thôi.

Đợi ta ăn uống no say rồi sẽ đi làm việc.

Thẩm Hạo nói.

Phượng Xu chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn quả và rượu trên bàn, đôi lông mày lá liễu xinh đẹp khẽ nhíu lại, lắc đầu nói: Mấy thứ này liệt chất như vậy, cũng mặt dày được xưng là linh quả và linh tửu sao.

Vẫn là không nên uống thì hơn.

Giọng nói của nàng thanh thúy dễ nghe, nhưng trong đó lại lộ ra

sự bất mãn và khinh thường rõ rệt.

Thẩm Hạo nghe vậy lại mỉm cười, dường như chẳng hề để ý đến lời bình phẩm của Phượng Xu.

Hắn cười nói: Nơi này nằm sâu trong hoang mạc, còn yêu cầu cao như vậy làm gì.

Có cái ăn, cái uống là không tệ rồi.

Nhập gia tùy tục, nàng cũng nếm thử xem sao.

Giống như ai cũng biết đậu trấp ở kinh thành khó uống, nhưng đến đó rồi vẫn muốn nếm thử xem nó khó uống đến mức nào.

Thấy tình huống này, Phượng Xu trong lòng rất rõ ràng, nếu tiếp tục tranh luận với Thẩm Hạo, nàng chắc chắn sẽ không chiếm được tiện nghi gì.

Từ khi tiếp xúc với Thẩm Hạo đến nay, cái khác không nói, nhưng cái miệng của hắn lợi hại vô cùng, khéo ăn khéo nói, mười cái nàng cũng không phải là đối thủ của hắn.

Thế là, Phượng Xu dứt khoát mắt không thấy tâm không phiền, tìm sự thanh tịnh tự tại.

Nghĩ đến đây, Phượng Xu không chút do dự xoay người, trốn vào trong tòa liên đài tinh xảo kia.

Chương 826

Thậm chí liên đài còn tản ra quang mang nhàn nhạt, phảng phất hình thành một đạo bình chướng vô hình, ngăn cách mọi huyên náo và phiền nhiễu của thế giới bên ngoài.

Chỉ thấy Thẩm Hạo cầm lên một quả linh quả màu nâu, to cỡ quả lê.

Bề ngoài nhìn giống như quả dừa.

Hắn cắn một miếng lớn.

Trong nháy mắt, một cảm giác tê dại truyền đến.

Vị ngọt mọng nước trong tưởng tượng hoàn toàn không xuất hiện, thay vào đó là một vị khô khốc khó tả, giống như bị nhét một nắm cát khô vào miệng.

Mùi vị quái dị này hoàn toàn trái ngược với vẻ ngoài của linh quả, chẳng có chút tươi ngon ngọt ngào nào.

Cảm giác lúc này giống như đang nhai một quả hồng chưa chín, vị chát đắng hòa quyện vào nhau, khiến người ta khó mà nuốt trôi.

Lông mày Thẩm Hạo nhíu chặt, thật sự không thể chịu nổi mùi vị khó ăn này, hắn mạnh mẽ phun hết thịt quả trong miệng ra.

Mẹ kiếp, khó ăn vãi cả ra.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Hạo ăn phải loại quả khó nuốt như vậy.

Theo thường lý, nơi càng khô hạn thì trái cây càng ngọt, hiện tại xem ra hiển nhiên không phải vậy.

Thẩm Hạo ăn một cái liền ném hết đi.

Thứ này còn khó ăn hơn cả linh quả ở Linh Vân đại lục.

Thế là hắn nhịn không được cầm bình linh tửu trên bàn lên uống một ngụm.

Kết quả lại tiếp tục lật xe, rượu này còn tệ hơn cả linh tửu bình thường, đoán chừng cũng là dùng loại linh quả vừa rồi để ủ, khẩu cảm và linh khí kém xa rượu nữ đế tặng.

Quả nhiên, trong hoang mạc chẳng có thứ gì tốt.

Thấy cảnh này, Phượng Xu vốn đang trốn trong liên đài hoa lệ, trên dung nhan thanh lãnh tuyệt thế, khóe miệng lại không tự chủ được mà khẽ nhếch lên.

Nụ cười kia phảng phất như đóa hoa nở rộ giữa mùa xuân, mang theo vài phần mị lực khó tả và sự vui sướng.

Tâm tình vốn có chút trầm muộn, giờ như được gió xuân ấm áp thổi qua, đột nhiên trở nên nhẹ nhõm vui vẻ.

Niềm vui của con người đều xây dựng trên nỗi đau của kẻ khác, niềm vui của Phượng Xu cũng vậy.

Khóe miệng còn khó ghìm hơn cả súng AK, nàng khẽ hừ một tiếng, biểu đạt sự vui sướng với Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo tức không làm gì được, đành phải vội vàng pha một ấm tiên trà.

Uống ly đầu tiên để súc miệng, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục chậm rãi thưởng trà.

Cùng lúc đó, tiểu nhị của tửu lâu lập tức báo cáo chuyện Thẩm Hạo vừa hỏi thăm cho ông chủ.

Ông chủ tửu lâu có thực lực Kim Tiên, cũng là vì tránh tai họa mới đến Vong Ưu thành.

Ngươi nói vị khách kia vẫn luôn nghe ngóng chuyện của Yêu Vực.

Đúng vậy ông chủ, có cần bẩm báo thành chủ không.

Nghe vậy, ông chủ tửu lâu hung hăng trừng mắt nhìn tiểu nhị: Ngu xuẩn, báo cho thành chủ thì đối với người và ta có lợi lộc gì.

Thành chủ chẳng lẽ sẽ vì vậy mà thưởng cho ngươi.

Vạn nhất đối phương thực lực cường hoành hoặc là bối cảnh thâm hậu thì sao.

Chẳng phải là bình bạch vô cớ chuốc lấy kình địch.

Chúng ta mở tửu lâu là để làm ăn, không phải để đắc tội người khác.

Nếu dám lắm mồm, không cần người khác động thủ, ta sẽ tự tay giải quyết ngươi, miễn cho rước họa vào thân.

Nhớ kỹ, chuyện hôm nay ngươi cứ coi như không biết, để thối rữa trong bụng cho ta.

Vâng, ông chủ.

Tiểu nhị gật đầu lia lịa.

Trong lòng lại không cho là đúng, dù sao thành chủ và thành chủ phu nhân của Vong Ưu thành đều là cự phách La Thiên Thượng Tiên.

Ai có thể là đối thủ của họ chứ.

Nhưng ông chủ đã nói vậy, hắn cũng không dám nói thêm gì.

Bất tri bất giác, trời đã tối.

Thẩm Hạo đã lặng lẽ biến mất khỏi tửu lâu.

Khi xuất hiện lại, hắn đã ở trong phủ thành chủ của Vong Ưu thành.

So với các phủ thành chủ khác, phủ thành chủ Vong Ưu thành này ngược lại hàn toan hơn không ít.

Diện tích chiếm đất cũng chưa đến ngàn mẫu.

Thậm chí chẳng có mấy cây xanh.

Tường nhà ở đều rất đơn giản, cũng không có điêu khắc tinh mỹ gì.

Nói ra thì quá mức sơ sài.

Thần thức vừa quét qua, Thẩm Hạo liền biết vị trí của trư yêu.

Tại viện tử sương phòng phía tả, trong phòng đèn đuốc chập chờn.

Trên cửa sổ hắt ra cái bóng lưng thô kệch.

Thẩm Hạo dùng thần thức kiểm tra, chỉ thấy trư yêu này là thân người đầu heo cao hơn ba mét, đang đoan tọa trong phòng, khoanh chân mà ngồi.

Không biết là đang tu luyện hay là đang ngủ.

Thực lực xấp xỉ Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, con heo này cũng khá mạnh.

Sau khi lẻn vào, Thẩm Hạo lặng lẽ thả ra Huyễn Kim Hồ.

Một làn sương mù màu đen bao bọc lấy trư yêu.

Còn chưa đợi trư yêu hoàn hồn, hắn đã phát hiện mình tiến vào một không gian xa lạ, xung quanh tối đen như mực, ngay cả thần thức cũng không thể sử dụng.

Hiện nay, bởi vì thực lực Thẩm Hạo cường đại, uy lực của Huyễn Kim Hồ cũng càng mạnh.

Bất quá Thẩm Hạo không nói nhảm với trư yêu, mà trực tiếp dùng Thiên Lôi Trúc tặng cho hắn một đòn thấu tim.

Trư yêu nằm mơ cũng không ngờ tới, mình đường đường là một Thái Ất Kim Tiên lại chết một cách oan uổng như vậy.

So ra thì Thẩm Hạo còn tính là nhân từ, không để trư yêu trải qua tra tấn, đã là người tốt rồi.

Ném thi thể trư yêu vào không gian, Thẩm Hạo liền chuẩn bị rời đi.

Nhưng ngay khoảnh khắc trư yêu vừa chết, hai cỗ khí thế ngập trời trong nháy mắt ập đến.

Hai bóng người lập tức xuất hiện ở cửa phòng.

Người đến chính là thành chủ Cố Phong và thành chủ phu nhân Chu Ly Ly.

Thẩm Hạo thấy thế, liền cười hắc hắc rồi trốn vào không gian.

Vừa quan sát tình huống trong phòng thành chủ, vừa hấp thu huyết vụ.

Trư yêu thực lực tuy là Thái Ất Kim Tiên, nhưng đối với Thẩm Hạo hiện tại mà nói, hoàn toàn không có áp lực, không tốn chút sức nào.

Lúc này, Thẩm Hạo mới chú ý đến thành chủ phu nhân Chu Ly Ly kia, còn đừng nói, dáng dấp hoa dung nguyệt mạo, cũng không phải đầu heo óc heo.

Chu Ly Ly đôi mắt đỏ ngầu: Kẻ nào lại dám giết đệ đệ của ta.

Cố Phong cũng nhíu mày: Vừa rồi khí tức vẫn còn, chứng tỏ tặc nhân chắc chắn đang trốn ở gần đây.

Nói xong, sắc mặt ngưng trọng, hai tay nhanh chóng kết xuất một chuỗi pháp ấn phức tạp mà thần bí.

Theo pháp ấn cuối cùng hoàn thành, một đạo quang mang chói mắt từ trong tay hắn bắn ra, trong nháy mắt chìm vào lòng đất.

Sát na, cả Vong Ưu thành đều bị một tầng quang mạc màu thổ hào

kim bao phủ.

Tầng quang mạc này lấp lóe quang mang yếu ớt, giống như gợn nước dập dờn lan ra.

Cùng lúc đó, khắp nơi trong thành cũng nhao nhao sáng lên từng đạo quang mang, hô ứng với chủ trận.

Những quang mang này đan xen vào nhau, hình thành một tấm lưới ánh sáng nghiêm mật, bảo vệ chặt chẽ Vong Ưu thành ở bên trong.

Dưới ánh trăng trong sáng, rạng rỡ sinh huy.

Chương 827

Cố Phong, Chu Ly Ly lập tức dùng thần thức trong khoảnh khắc lục soát toàn bộ Vong Ưu thành.

Nhưng tìm nửa ngày cũng không có bất kỳ tin tức gì.

Hai người cũng không ẩn giấu khí tức của mình, vì vậy hai cỗ uy áp La Thiên Thượng Tiên trong khoảnh khắc kinh động cả người và yêu trong Vong Ưu thành.

Tất cả mọi người đều khiếp sợ không thôi.

Là ai gan to như vậy, nửa đêm canh ba chọc giận hai vị La Thiên Thượng Tiên đến mức phẫn nộ như thế.

Khi bọn hắn nhìn thấy kết giới của Vong Ưu thành đều đã mở ra, lại càng thêm khiếp sợ tột cùng.

Trận pháp này rất nhiều người đều biết, không đến quan đầu sinh tử tuyệt đối sẽ không mở ra.

Đêm nay lại mở, điều này không khỏi khiến yêu thú và nhân loại trong Vô Ưu thành bắt đầu hoảng sợ.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ông chủ tửu lâu bỗng nhiên trong lòng lộp bộp một cái, chẳng lẽ là vị khách nhân ban ngày đã làm chuyện gì.

Nghĩ đến đây, thần thức lập tức quét qua căn phòng Thẩm Hạo cư trú trước đó.

Khi nhìn thấy bên trong phòng trống không, căn bản không có thân ảnh của Thẩm Hạo, trong lòng lập tức hoảng hốt tột độ.

Ngọa tào, tên này đã làm cái gì rồi.

Lại khiến thành chủ và thành chủ phu nhân phẫn nộ như vậy.

Ông chủ cũng không phải thích lo chuyện bao đồng, chỉ là sợ dẫn lửa thiêu thân.

Nhưng hiện tại lại không dám có bất kỳ động tác nhỏ nào.

Một khi làm bậy, e rằng chính mình sẽ trở thành đối tượng báo thù của thành chủ.

Ánh mắt lóe lên một tia sát ý.

Hắn gọi tiểu nhị qua.

Ông chủ tìm tôi.

Ông chủ gật gật đầu: Đêm nay không thái bình, ngươi đừng chạy lung tung.

Vâng, ông chủ.

Theo ta nhiều năm như vậy, cũng vất vả rồi, bình rượu này cầm lấy uống đi.

Nhìn linh tửu trong tay ông chủ, thứ này ở Vô Ưu thành vô cùng nổi danh.

Mắt tiểu nhị lập tức sáng lên, rượu này chính là linh tửu trân tàng nhiều năm của ông chủ, ngày thường đều chỉ uống từng ly nhấm nháp.

Hôm nay lại cho hắn, khiến hắn kinh hỉ không thôi.

Tạ ơn ông chủ.

Ừm, lui xuống đi.

Đợi tiểu nhị lui xuống, ông chủ vẫn luôn quan sát hắn.

Khi thấy tiểu nhị uống linh tửu, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong rượu cũng không có hạ độc, bất quá ông chủ phải tìm một

lý do giết chết tiểu nhị.

Nếu không bình bạch vô cớ giết chết một tên tiểu nhị, chắc chắn sẽ gây nghi ngờ.

Đối với hết thảy những chuyện phát sinh ở Vô Ưu thành, Thẩm Hạo không hề hay biết.

Cũng không có hứng thú.

Hắn ngược lại rất có hứng thú nhìn xem vị thành chủ Cố Phong và thành chủ phu nhân trư yêu Chu Ly Ly này.

Lại không phát hiện bất kỳ khí tức nào.

Có thể ở ngay dưới mí mắt chúng ta lặng yên không một tiếng động giết chết đệ đệ nàng, tu vi thấp nhất đều là La Thiên Thượng Tiên.

Chu Ly Ly toàn thân khí thế bộc phát, Mặc kệ hắn là ai, ta đều muốn hắn chết.

Cố Phong do dự nói: Phu nhân, nàng cảm thấy sẽ là ai ra tay.

La Thiên Thượng Tiên cũng không có bao nhiêu người.

Quan trọng là ai lại đến cái nơi hoang mạc này.

Chu Ly Ly thở hổn hển, nhưng nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra nguyên do.

Có phải là Yêu tộc phái người tới không.

Cố Phong cẩn thận từng li từng tí hỏi lại.

Lời này vừa nói ra, Chu Ly Ly cảm thấy rất có lý.

Nàng và Cố Phong ở cùng một chỗ, nhân loại tu sĩ tịnh không có bao nhiêu chú ý, cũng không có ai đối phó bọn họ.

Mà Chu Ly Ly lại là bị Yêu tộc đuổi ra ngoài.

Bị truy sát cũng có khả năng.

Nhưng ta không cảm ứng được bất kỳ yêu khí nào.

Chu Ly Ly cố nén phẫn nộ nói.

Đối phương khẳng định có bảo vật ẩn nặc khí tức, ẩn giấu tốt đến đâu, chỉ cần điều tra tỉ mỉ tổng có thể tìm được.

Vô Ưu thành bên trong tất cả nhân loại, yêu loại từng cái một rà soát, ai cũng không buông tha.

Ta tra nhân loại tu sĩ, nàng tra Yêu tộc tu sĩ.

Cố Phong nói.

Được, cứ làm như thế, lập tức hành động.

Chu Ly Ly gật đầu đáp ứng.

Một người một heo, tìm kiếm trong phòng nửa ngày cũng không phát hiện dấu vết, chỉ có thể rời đi.

Ngay sau khi hai người rời đi, Thẩm Hạo trở về khách sạn, cũng không ở đây lằng nhằng.

Đã biết vị trí của Yêu Vực, Thẩm Hạo cũng không có tâm tình chơi trốn tìm với bọn họ.

Lợi dụng Thần Mộc Đỉnh, Thẩm Hạo mang theo Phượng Xu lặng yên không một tiếng động rời khỏi Vong Ưu thành.

Yêu Vực tuy thuộc về Địa Tiên giới, nhưng lại không nằm cùng một không gian.

Trong một khu rừng rậm rạp, linh khí chung quanh nồng đậm, sền sệt đến mức hình thành linh vũ.

Đột nhiên, hư không vốn bình tĩnh của Yêu Vực không hề có điềm báo trước nổi lên từng trận gợn sóng như sóng nước.

Nhanh chóng khuếch tán ra, khiến không khí chung quanh đều khẽ run rẩy.

Ngay sau đó, một cái đại đỉnh khổng lồ vô cùng, khí thế bàng bạc chậm rãi hiện ra.

Thân đỉnh lấp lóe hào quang kỳ dị, khắc đầy những phù văn và đồ án cổ lão thần bí, tản mát ra một loại uy áp khiến người ta tim đập nhanh.

Cùng lúc đó, một thân ảnh từ trong Thần Mộc Đỉnh phiên nhiên đi ra.

Chỉ thấy hắn thân tư đĩnh bạt như tùng, dung mạo tuấn dật phi phàm, chính là Thẩm Hạo.

Cả người tản phát ra một loại khí chất siêu phàm thoát tục.

Còn chưa kịp hoàn hồn, liền cảm nhận được yêu khí cường đại ập đến.

Thần thức quét qua, phát hiện dưới chân có mấy trăm đầu trư yêu, thấp nhất đều là Chân Tiên cảnh.

Thẩm Hạo xấu hổ rồi, đệt, chạy thẳng vào sào huyệt của người ta luôn.

Nhân loại đáng chết, lại dám xông vào Yêu Vực.

Muốn chết.

Tên trư yêu dẫn đầu, mặt đầy thịt run rẩy, trong đôi mắt to như chuông đồng lấp lóe hung quang.

Hắn hừ lạnh một tiếng, thanh âm phảng phất như sấm rền nổ vang giữa không trung.

Căn cứ vào ký ức hấp thu từ tên trư yêu kia, Thẩm Hạo biết con heo này là tộc trưởng Trư Yêu nhất tộc Chu Đại Thường, thực lực tại

La Thiên Thượng Tiên trung kỳ.

Có thể nói, Trư Yêu nhất tộc là một đại gia tộc, cộng thêm Chu Ly Ly kia là có hai vị La Thiên Thượng Tiên.

Ngay sau đó, chỉ thấy trư yêu Chu Đại Thường mạnh mẽ vung móng heo, trong hư không nháy mắt xuất hiện ba đạo quang mang chói mắt đoạt mục, như tia chớp lao vùn vụt về phía Thẩm Hạo.

Tuy nhiên, đối mặt với công kích lai thế hung hăng này, Thẩm Hạo lại đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Hắn mặt không biểu tình nhìn ba đạo quang mang càng ngày càng gần, mà trư yêu bên cạnh thì lộ ra một nụ cười tàn nhẫn, phảng phất đã đoán trước được Thẩm Hạo sắp sửa tan xương nát thịt dưới công kích khủng bố này.

Ngay lúc này, chỉ nghe Oanh một tiếng vang thật lớn, Thần Mộc Đỉnh vững vàng bao phủ Thẩm Hạo ở bên trong.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ba đạo quang mang kia hung hăng va chạm vào trên Thần Mộc Đỉnh.

Quang mang vốn kinh người liền giống như băng tuyết gặp mặt trời gay gắt, nhanh chóng tan rã, cuối cùng hóa thành từng luồng năng lượng yếu ớt, tiêu tán trong không khí.

Vừa tới Yêu Vực liền rơi vào sào huyệt Trư Yêu nhất tộc, cũng coi như xui xẻo.

Chương 828

Không khí tràn ngập vẻ khẩn trương và túc sát.

Thẩm Hạo thân tư đĩnh bạt đứng trong hư không, phía trên đỉnh đầu hắn lơ lửng tôn Thần Mộc Đỉnh kia, giống như một ngọn núi nguy nga không thể lay động.

Thần Mộc Đỉnh toàn thân tản phát ra khí tức cổ phác lại thần bí, trên thân đỉnh điêu khắc những hoa văn phồn phục lại tinh mỹ, phảng phất mỗi một đạo hoa văn đều ẩn chứa sức mạnh và sự huyền bí vô tận.

Cái đỉnh thần bí này lại nhẹ nhàng đỡ được tất cả công kích của mình, trong lòng Chu Đại Thường như dấy lên kình đào hải lãng.

Nhìn thấy một màn này, đôi mắt vốn đã vằn vện tơ máu của Chu Đại Thường giờ khắc này càng trở nên đỏ như máu, phảng phất muốn nhỏ ra huyết.

Trong ánh mắt của hắn, tràn đầy tham lam và dục vọng, ánh mắt tham lam kia gắt gao khóa chặt trên Thần Mộc Đỉnh, hận không thể lập tức chiếm làm của riêng.

Chu Đại Thường phảng phất đã nhìn thấy cảnh tượng huy hoàng sau khi mình sở hữu tôn Thần Mộc Đỉnh này.

Hắn tưởng tượng mình bằng vào sức mạnh cường đại của Thần Mộc Đỉnh, tung hoành ngang dọc tại Yêu Vực, tại Địa Tiên giới này, không ai địch nổi.

Hắn có thể dễ dàng đánh bại những cường địch từng khiến hắn vọng nhi sinh úy, có thể đạt được vô số tài nguyên tu luyện và pháp bảo, có thể trở thành tồn tại vô địch trong Yêu Vực này.

Còn không đợi Thẩm Hạo phản kích, Chu Đại Thường ra lệnh: Dám thiện sấm Yêu Vực, hôm nay tất sát ngươi, lập tức kết trận pháp, không thể để hắn chạy thoát.

Vâng, tộc trưởng.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cười nhạt một tiếng, cũng không sốt ruột, căn bản là không có ý tứ muốn chạy.

Cái gọi là trận pháp của Trư Yêu nhất tộc, Thẩm Hạo tự nhiên nắm rõ trong lòng bàn tay, thập phần đơn sơ.

Nói trắng ra là giống trận pháp ở Vong Ưu thành, chính là vây khốn người ở bên trong không chạy ra được.

Trong mắt Thẩm Hạo còn thực không bằng Ngũ Hành Kiếm trận pháp của hắn.

Chỉ là hiện tại Thẩm Hạo không có phi kiếm cường đại, cũng không nguyện ý cùng người ta cứng đối cứng, nên ít sử dụng mà thôi.

Nhưng trận pháp của Trư Yêu nhất tộc cũng có khiếm khuyết rất lớn, đó chính là một khi mở ra, địch nhân chạy không thoát, bọn họ cũng chạy không thoát.

Nhìn đám trư yêu bên dưới vẻ mặt hưng phấn, Thẩm Hạo ngược lại bật cười, đám heo này đúng là ăn gan hùm mật báo rồi sao.

Vừa khéo, đã để những tên này nhìn thấy sự tồn tại của Thần Mộc Đỉnh, Thẩm Hạo cũng không định lưu lại người sống.

Dù sao tại Địa Tiên giới, Thần Mộc Đỉnh vẫn là tương đối nổi danh.

Một khi biết Thần Mộc Đỉnh trong tay Thẩm Hạo, vậy thì chuyện giết chết Đông Thanh Hạo Bạch cũng sẽ bại lộ.

Vì lý do an toàn, Thẩm Hạo dùng thần thức quét qua, phát hiện

ngoại trừ Chu Đại Thường là một La Thiên Thượng Tiên ra, không còn ai khác.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo hài lòng gật đầu, vậy thì giết kẻ yếu nhất trước.

Những cái khác đều dễ nói.

Chỉ có giết chết những kẻ yếu nhất này, Chu Đại Thường mới càng thêm phẫn nộ.

Để phòng ngừa đám trư yêu này sát tâm không đủ nặng, Thẩm Hạo tế ra phi kiếm, nhẹ nhàng vung lên.

Trong hư không một đạo quang mang trong nháy mắt biến mất.

Đột nhiên, từng trận tiếng thảm thiết kêu la vang lên liên tiếp.

Mấy ngàn trư yêu một chiêu bị miểu sát.

Thi thể nằm ngổn ngang lộn xộn.

Tuy đều là một số trư yêu Thiên Tiên cảnh, Dương Tiên cảnh, nhưng những kẻ này đều là hậu khởi chi tú của Trư Yêu nhất tộc.

Trong nháy mắt, triệt để chọc giận tất cả trư yêu.

Chu Đại Thường trong lòng vô cùng phẫn nộ, nhưng sắc mặt lại ngưng trọng.

Bởi vì hắn phát hiện một kích vừa rồi của Thẩm Hạo, thực lực không hề yếu hơn hắn.

Hắn đều không ngăn cản được.

Ngại quá, tổ tiên ta làm nghề mổ heo, nhìn thấy nhiều trư yêu thế này có chút ngứa tay.

Bất quá các ngươi cũng không cần sốt ruột, trư trư hữu phần heo nào cũng có phần.

Thẩm Hạo lần nữa châm chọc.

Chu Đại Thường: Ngươi đáng chết.

Nói xong, trực tiếp xông về phía Thẩm Hạo, hiển nhiên muốn tiến hành cận chiến.

Mà Thẩm Hạo lại thân ảnh lóe lên, biến mất tại chỗ.

Một khắc sau, thân ảnh liền tiến vào trong đàn trư yêu.

Chỗ đi qua, như chém dưa thái rau, một kiếm một con.

Thấy Thẩm Hạo không cứng đối cứng với hắn, ngược lại đi đối phó tiểu bối trong tộc mình, Chu Đại Thường tức muốn hộc máu.

Hoàn toàn không theo lẽ thường mà ra bài.

Mặc dù Chu Đại Thường phẫn nộ vô cùng, nhưng hắn lại phát hiện tốc độ của mình căn bản đuổi không kịp tên nhân loại này.

Vừa mới mấy hơi thở công phu, Trư Yêu nhất tộc dưới Dương Tiên cảnh đã bị đồ lục không còn một mống.

Mùi máu tanh ngập trời.

Thẩm Hạo cười nói: Tiếp theo chính là Chân Tiên cảnh và Kim Tiên cảnh.

Lời này vừa nói ra, đám trư yêu còn lại của Trư Yêu nhất tộc sợ đến toàn thân run rẩy.

Chu Đại Thường nghiến răng nghiến lợi nói: Nhân loại ti bỉ, có gan thì đừng chạy, đánh với ta, ngươi mẹ nó đánh với ta.

Nghe tiếng rống của trư yêu, Thẩm Hạo cười càng thêm rạng rỡ.

Heo béo nhất đều là giữ lại để qua năm mới làm thịt, ngươi cũng sắp rồi.

Dứt lời, Thẩm Hạo lại giết mười mấy đầu trư yêu.

Lần này đều là Chân Tiên cảnh.

Những trư yêu này mặc dù biết Thẩm Hạo muốn giết bọn hắn, nhưng lại không ngăn cản được.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Thẩm Hạo đồ sát.

Chu Đại Thường hối hận ruột đều xanh rồi, không nên trêu chọc tên ôn thần này.

Tốc độ không bằng Thẩm Hạo, Chu Đại Thường liền cũng không đuổi theo nữa.

Các ngươi đều trốn ở sau lưng ta.

Vâng, tộc trưởng.

Tất cả trư yêu toàn bộ tụ tập lại một chỗ.

Lúc này, chỉ thấy Chu Đại Thường lập tức tế ra phòng ngự pháp bảo che chở chúng trư yêu ở sau lưng, nhanh chóng bay về phía trong tộc.

Thấy thế, Thẩm Hạo cười hắc hắc, thân ảnh lóe lên trực tiếp cản ở phía trước, cũng ném Huyễn Kim Hồ qua.

Chu Đại Thường sắc mặt biến đổi, vội vàng tránh ra, khi nhìn thấy chỉ là một cái ấm vàng lộng lẫy thì một trận nghi hoặc.

Còn chưa đợi hắn phản ứng lại, thân ảnh Thẩm Hạo liền xuất hiện ở sau lưng hắn.

Tốc độ cực nhanh khiến Chu Đại Thường căn bản phản ứng không kịp.

Khi nhìn thấy Thẩm Hạo cũng không dùng tiên khí, mà là trực tiếp dùng nắm đấm, trên mặt Chu Đại Thường lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.

Ai cũng biết, nhân loại tu sĩ mạnh nhất chính là pháp tu, thân thể phòng ngự toàn bộ dựa vào tiên khí.

Nhục thân một khối này, tuyệt đối không bằng yêu thú.

Chu Đại Thường không những không trốn, ngược lại nắm chặt nắm đấm nghênh diện mà lên.

Trên mặt đều là nụ cười tàn nhẫn, thậm chí đều nhìn thấy kết cục thê thảm của Thẩm Hạo.

Tốc độ không bằng ngươi, ngươi ngược lại tự dâng tới cửa.

Hai quyền va chạm.

Oanh.

Một tiếng vang thật lớn.

Chỉ thấy một bóng người giống như đạn pháo bay ngược ra ngoài.

Khi chúng trư yêu nhìn Thẩm Hạo vẫn sừng sững giữa không trung, toàn bộ hít vào khí lạnh.

Quá mạnh.

Nhục thân đối oanh, cư nhiên đánh bay tộc trưởng ra ngoài.

Ngay khi bọn hắn hoàn hồn muốn chạy, lại phát hiện chính mình tiến vào một không gian thần bí.

Chương 829

Tiếp theo chính là hắc vụ tràn tới.

Trong nháy mắt, những trư yêu còn lại đều bị Thẩm Hạo thu vào trong Huyễn Kim Hồ.

Giờ khắc này, chỉ còn lại đầy đất thi thể heo cùng tộc trưởng Chu Đại Thường.

Lúc này, Chu Đại Thường cũng bị thương nghiêm trọng.

Bay ngược mấy vạn mét không nói, càng là đụng cho kết giới nứt ra khe hở.

Nằm ở nơi đó đã bán tàn phế, nguyên thần đều hoán tán, uy lực một kích khủng bố như vậy.

Thân ảnh Thẩm Hạo lóe lên, liền đến trước mặt Chu Đại Thường.

Giơ tay phải lên, thổi một hơi.

Một quyền này hai mươi năm công phu, ngươi đỡ được không.

Chu Đại Thường thở ra thì nhiều hít vào thì ít, thổ một ngụm máu, khiếp sợ nhìn Thẩm Hạo: Ngươi. ngươi là ai.

Trong lòng y nhiên bắt đầu hoài nghi heo sinh, cả đời này đều chưa thấy qua chuyện nào ly phổ như vậy.

Đường đường là một trư yêu cảnh giới La Thiên Thượng Tiên, tại toàn bộ Yêu Vực đều là tiếng tăm lừng lẫy.

Hôm nay lại bị một nhân loại một quyền đánh thành tàn phế.

Thẩm Hạo cười cười, lấy ra Tử Lôi Trúc, một kích tất sát.

Chu Đại Thường chỉ cảm thấy trước mắt một đạo tử quang chói

mắt chí cực, mang theo lôi đình uy thế khiến người ta sợ vỡ mật, lấy một loại tư thái quyết tuyệt thả tấn mãnh bắn về phía hắn.

Tử Lôi Trúc quanh thân quấn quanh điện hồ li ti, phát ra tiếng tư tư, phảng phất là tử thần đang thì thầm.

Chu Đại Thường dường như nhận ra nguy hiểm giáng lâm, khuôn mặt vốn đã vặn vẹo vì sợ hãi, giờ phút này càng viết đầy kinh khủng.

Hắn muốn trốn tránh, hoảng loạn vặn vẹo thân thể to lớn, hai tay múa may loạn xạ trong không trung, nhưng hết thảy đều đã không kịp nữa rồi.

Tử Lôi Trúc giống như một mũi tên sắc bén vô cùng, thẳng tắp xuyên thủng thân thể hắn.

A —— Chu Đại Thường phát ra một tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế.

Âm thanh thê thảm không ngừng quanh quẩn tại Trư Yêu nhất tộc, phảng phất muốn đem sự không cam lòng và thống khổ trong lòng hắn toàn bộ trút ra.

Thân thể hắn trong nháy mắt cứng đờ, trong ánh mắt tràn đầy khó tin, đôi mắt heo vốn to lúc này càng trừng đến mức như chuông đồng, vẫn trợn tròn, chết không nhắm mắt.

Vạn vạn không ngờ tới, cư nhiên bị một nhân loại miểu sát trong một lần đối bính nhục thể.

Mặc dù có khinh địch, nhưng cũng là kỳ sỉ đại nhục.

Chu Đại Thường đâu biết rằng, cường độ nhục thể của Thẩm Hạo sau khi hấp thu Long Châu, tuyệt đối là tồn tại vô địch.

Huống chi đối mặt với một kích toàn lực của Thẩm Hạo, đừng nói Chu Đại Thường khinh địch, cho dù là toàn lực phòng thủ cũng giang

không được.

Ném thi thể Chu Đại Thường vào không gian, lập tức dùng thần thức quét qua, phát hiện Trư Yêu nhất tộc không còn người sống.

Thẩm Hạo liền đem tất cả thi thể trư yêu thu vào trong không gian.

Sau đó tiến vào Huyễn Kim Hồ, giải quyết nốt những trư yêu còn lại.

Trư Yêu nhất tộc hùng bá một phương tại Yêu Vực, cứ như vậy đơn giản bị diệt.

Tiến vào không gian cắn nuốt, Thẩm Hạo hấp thu sương mù màu đỏ như máu, lại xử lý một chút ký ức của Chu Đại Thường.

Mặc dù hấp thu nhiều huyết sắc vụ khí như vậy, nhưng thực lực Thẩm Hạo cũng không tăng lên bao nhiêu.

Hiển nhiên đám yêu thú Địa Tiên giới này, cảnh giới không đủ.

Bức thiết cần yêu thú mạnh hơn.

Từ trong không gian đi ra, hắn chạy thẳng tới bảo khố của Trư Yêu nhất tộc.

Tiến vào trong bảo khố, thiên tài địa bảo quả thực không ít.

Các loại linh dược đếm không hết, chỉ riêng cái bảo khố này cũng làm cho Thẩm Hạo không uổng công chuyến này.

Đem tiên linh thạch, linh dược toàn bộ thu vào trong nhẫn không gian.

Thẩm Hạo lúc này mới hài lòng gật đầu.

Chuyến này, chỉ có thể coi là thu hoạch ngoài ý muốn.

Thẩm Hạo cũng không định ra tay với Trư Yêu nhất tộc, chỉ là bọn hắn cứ một hai đòi liều mạng với Thẩm Hạo, hắn cũng không ngại

đưa bọn hắn vào không gian du lịch một chuyến.

Đem tài phú của Trư Yêu nhất tộc vơ vét sạch sẽ.

Thẩm Hạo cũng từ trong ký ức của Trư Yêu nhất tộc biết được các thế lực lớn nhỏ ở Yêu Vực.

Giống như thế lực Tiên triều, so với Nhân tộc thì mạnh hơn, nhưng số lượng không nhiều.

Mạnh nhất chính là 9 thế lực đại tộc của Yêu Vực.

Trư yêu cũng là một trong số đó, còn là thế lực thuộc tầm trung.

Về phương diện chiến lực đỉnh cao La Thiên Thượng Tiên, Yêu tộc và Nhân loại xấp xỉ nhau, có thể nhiều hơn 4 người.

Dù sao Yêu tộc có huyết mạch truyền thừa, giữa Yêu tộc cũng tồn tại thiên địch lẫn nhau.

Yêu Vực này cũng có Hổ Yêu nhất tộc, Hồ Yêu nhất tộc, nhưng Hổ tộc là đại tộc giống như Trư yêu.

Hai bên thực lực không kém trư yêu là bao.

Hồ Yêu nhất tộc thực lực thì yếu hơn một chút, không có tồn tại La Thiên Thượng Tiên.

Tìm được phương vị của hai tộc, Thẩm Hạo liền bắt đầu cảm ứng vị trí của Bạch Tuyết.

Trước khi Bạch Tuyết phi thăng, Thẩm Hạo còn đặc biệt hạ ấn ký.

Chỉ là Địa Tiên giới quá lớn, lại cách Yêu Vực, có chút khó khăn.

Ổn định tâm thần, Thẩm Hạo bắt đầu cảm ứng vị trí của Bạch Tuyết.

Bất tri bất giác một canh giờ trôi qua, ngay khi Thẩm Hạo định từ

bỏ, rốt cục cảm ứng được vị trí của Bạch Tuyết.

Lập tức mặt lộ vẻ vui mừng, thở phào nhẹ nhõm.

Mẹ kiếp, cuối cùng cũng tìm được.

Mặc dù Thẩm Hạo chạy tới chạy lui, nhưng nói trắng ra Bạch Tuyết, Hồ Cửu Nhi, Hồ Mị Nương và Thẩm Hạo tách ra cũng mới hơn nửa năm.

Dù sao bọn họ vẫn luôn ở Địa Tiên giới.

Thời gian khẳng định cũng là tính theo Địa Tiên giới.

Tìm được vị trí của Bạch Tuyết, Thẩm Hạo liền tế ra Thần Mộc Đỉnh.

Thân ảnh trong nháy mắt biến mất tại lãnh địa của Trư Yêu nhất tộc.

Hổ Yêu nhất tộc.

Phía tây Yêu Vực, trong một khu rừng rậm rạp trên dãy núi, một ngọn núi cao mấy vạn trượng cao chọc tận mây xanh.

Cả ngọn núi trông giống như một con hổ đang ngửa mặt lên trời gào thét.

Cả ngọn núi bị mây mù lượn lờ.

Ở giữa sườn núi có một hang động cao tới mấy chục trượng.

Hình dạng cửa hang, nhìn kỹ lại, rõ ràng là một cái đầu hổ đang há ra hàm răng sắc nhọn.

Đường nét đầu hổ cực kỳ rõ ràng, từng hàng răng nanh sắc bén, giống như từng thanh lợi nhận hàn quang lấp lóe, đột ngột nhô ra từ vách động.

Sống động như thật, phảng phất giây tiếp theo sẽ phát ra tiếng

gầm chấn thiên động địa.

Mà dưới chân núi hình hổ khổng lồ này, còn có vô số động phủ nhỏ, nhìn từ xa như từng cái chấm đen nhỏ.

Chương 830

Một tòa động phủ chật hẹp lẳng lặng ẩn nấp giữa thảm thực vật phồn mậu và sương mù lượn lờ.

Trong sơn động, một thân ảnh xinh đẹp đang chữa trị thương thế.

Chính là Bạch Tuyết đã phi thăng Yêu Vực.

Tại Linh Vân đại lục có Thẩm Hạo bảo hộ, Bạch Tuyết có thể nói vô ưu vô lự, không có bất kỳ nguy cơ gì.

Nhưng sau khi phi thăng, Hổ Yêu nhất tộc cũng sẽ không nuông chiều nàng.

Công việc mỗi ngày của nàng là giúp thượng tầng hái linh quả, tuần tra lãnh địa.

Cấp bậc cũng chỉ là cấp bậc Tiểu Toản Phong.

Yêu tộc cũng không phải nhân loại, căn bản không có cái thuyết pháp thương hương tiếc ngọc.

Đều là đối xử như nhau, cường giả vi tôn.

Nếu dám nói mình là giống cái, có thể giao việc nhẹ nhàng chút không, trực tiếp sẽ là một móng vuốt tiễn ngươi về bụng mẹ.

Ở bên ngoài, Bạch Tuyết vẫn luôn giữ hình tượng hổ yêu, nhưng khi trở lại động phủ của mình, nàng liền biến hóa thành dáng dấp nhân tộc.

Hôm nay lúc Bạch Tuyết tuần tra, tao ngộ Viên Yêu nhất tộc đánh lén.

Hổ Yêu và Viên Yêu nhất tộc gần đây thế như nước với lửa.

Hai tộc tích oán đã sâu, thường xuyên vì tranh địa bàn, tranh linh

quả mà đại đả xuất thủ, tử thương vô số.

Viên Yêu nhất tộc lực lớn vô cùng, hơn nữa sử dụng tiên khí, đánh với Hổ Yêu nhất tộc khó phân thắng bại.

Bạch Tuyết nhìn vết thương trên người, khẽ thở dài, nàng cũng không biết mình còn có thể kiên trì bao lâu.

Là Bạch Hổ nhất tộc từ hạ giới phi thăng, tại Hổ tộc nơi này lại là tồn tại cấp thấp nhất.

Nói trắng ra chính là pháo hôi trên chiến trường.

Cẩn thận từng li từng tí từ trong nhẫn không gian lấy ra chút Bất Lão Tuyền còn sót lại, cũng chỉ còn lượng đủ hai ngụm.

Nhìn một chút vẫn không nỡ uống.

Nàng sợ lúc gấp cần dùng, lần sau gặp phải nguy cơ trí mạng thì làm sao.

Trong lòng vẫn chờ mong Thẩm Hạo có thể sớm một chút đến đón nàng.

Nhưng nàng cũng biết, Yêu Vực này quá lớn, hơn nữa Yêu tộc thực lực cường hoành vô cùng.

Thẩm Hạo có thể tới cũng không dễ dàng.

Bỗng nhiên, động phủ vốn bình tĩnh như nước đọng, không hề có điềm báo trước truyền đến một trận chấn động quỷ dị.

Chấn động kia tựa như gợn sóng vô hình, lấy động phủ làm trung tâm, từng vòng từng vòng khuếch tán ra bốn phía.

Không khí đều trở nên chấn động vặn vẹo.

Bạch Tuyết đang ở trong động phủ, thần tình vốn buông lỏng trong nháy mắt căng thẳng.

Trong đôi mắt thanh triệt như hàn đàm của nàng, trong nháy mắt hiện lên một tia cảnh giác.

Nàng bỗng nhiên đứng dậy, làm xong chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào.

Thần thức cũng nhìn chằm chằm vào gợn sóng, ý đồ bắt lấy bất kỳ tin tức tế vi nào ẩn tàng trong đó.

Tim đập cũng như trống trận kịch liệt nhảy lên trong lồng ngực.

Phiến khắc, khi cảm ứng được ấn ký trong thức hải, Bạch Tuyết trong nháy mắt vui đến phát khóc.

Nhịn không được khóc nấc lên: Chủ nhân, là ngài sao.

Giọng nói vừa dứt, một chiếc đại đỉnh xuất hiện bên trong sơn động.

Đứng dưới đại đỉnh là một nam tử, người đến chính là Thẩm Hạo.

Nhìn Bạch Tuyết lê hoa đái vũ, Thẩm Hạo cười nói: Qua đây.

Nước mắt đang đảo quanh khóe mắt Bạch Tuyết trong nháy mắt tuôn trào, nàng nhào thẳng vào lòng Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo ôm nàng vào lòng, nhìn Bạch Tuyết đầy rẫy vết thương, an ủi: Nơi này không phải chỗ nói chuyện, ta đưa nàng rời đi trước.

Dứt lời, Thần Mộc Đỉnh phát ra một vầng sáng nhu hòa, bao trùm lấy Bạch Tuyết.

Trong nháy mắt, một người một hổ liền biến mất khỏi động phủ.

Ngay khi Thẩm Hạo và Bạch Tuyết vừa đi, một bóng dáng xuất hiện trong động phủ.

Đó là một con mãnh hổ vằn vện, ánh mắt sắc bén quét nhìn quanh động phủ.

Trong mắt nó thoáng qua một tia nghi hoặc, vừa rồi rõ ràng cảm ứng được khí tức dị thường truyền đến từ động phủ này, hiện tại cư nhiên không có.

Trận pháp tuyệt đối sẽ không sai sót.

Nó trầm giọng nói: Tra một chút xem động phủ này là ai đang ở.

Vâng.

Cùng lúc đó, tại Bàn Tơ Động ở Linh Vân đại lục.

Từng đạo gợn sóng tản ra, khuấy động không gian.

Thân ảnh Thẩm Hạo và Bạch Tuyết cùng với Thần Mộc Đỉnh đồng thời xuất hiện.

Khi nhìn thấy Bạch Tuyết, chúng nữ đều lộ vẻ vui mừng.

Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết, thật sự là muội.

Bạch Tuyết, sao muội lại bị thương thế này.

Cơ Đông Ca vẻ mặt quan thiết hỏi.

Trong số chúng nữ, quan hệ giữa Cơ Đông Ca và Bạch Tuyết là tốt nhất.

Năm xưa khi nàng còn là hoa khôi đã cứu Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết nhìn thấy mọi người cũng vô cùng kích động: Ân, là chủ nhân cứu muội.

Đông Cung Vô Song nhìn Bạch Tuyết, lại nhìn Thẩm Hạo, cảm thấy khá bất ngờ.

Nàng vốn tưởng yêu thú Thẩm Hạo tìm chí ít cũng phải là Yêu

Vương cảnh giới Kim Tiên, không ngờ chỉ là một tiểu lâu la.

Thẩm Hạo nói: Được rồi, hiện tại an toàn rồi, uống chút Bất Lão Tuyền để phục hồi thương thế đi.

Nghe vậy, Bạch Tuyết còn chưa kịp nói gì, bên tai Thẩm Hạo đã truyền đến giọng nói của Phượng Xu.

Chỉ nghe Phượng Xu vội vàng nói: Phu quân, chàng không phải biết luyện đan sao.

Sao không dùng Thất Thải Liên Tử luyện chế Thất Hà Đan cho nàng ta dùng là được rồi, hà tất phải lãng phí thần tuyền.

Đừng nói nàng ta chỉ là một tiểu yêu khu khu, cho dù là Thái Ất Kim Tiên cũng có thể rất nhanh phục hồi.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cười cười đáp: Được rồi, nghe nàng.

Vốn định lười biếng một chút, nhưng Phượng Xu đã nói vậy, Thẩm Hạo cảm thấy cũng được.

Dù sao trước đó cũng hái không ít Thất Thải Liên Tử, vẫn luôn ném trong không gian giới chỉ không dùng đến mấy.

Hơn nữa còn có nhiều linh dược như vậy, không dùng cũng có chút lãng phí.

Đương nhiên cuộc đối thoại của hai người, chúng nữ không hề hay biết.

Đối với sự tồn tại của Phượng Xu, các nàng vẫn chưa được biết.

Vâng, chủ nhân.

Bạch Tuyết nói xong, mở Bất Lão Tuyền ra định uống.

Trước đó không nỡ uống là vì chỉ còn lại chút ít này, chưa đến lúc sinh tử nguy cơ đều phải giữ lại.

Nếu không có sự tồn tại của Bất Lão Tuyền, nàng cũng không biết đã chết bao nhiêu lần rồi.

Hiện giờ đi theo bên cạnh Thẩm Hạo, Bạch Tuyết hoàn toàn có thể thả lỏng.

Dù Bất Lão Tuyền có hết cũng chẳng sao, đi theo Thẩm Hạo thì những thứ khác căn bản không cần lo lắng.

Phượng Xu thấy Thẩm Hạo còn chưa lên tiếng, trong lòng gấp đến mức rỉ máu.

Khá lắm, đây chính là thần tuyền a, cứ thế mà bị chà đạp.

Thẩm Hạo nói: Tạm thời khoan hãy uống, ta luyện chế cho nàng một thứ tốt hơn.

Bạch Tuyết sửng sốt, cũng không phản đối, ngoan ngoãn gật đầu.

Đông Cung Vô Song tò mò hỏi: Phu quân, chàng còn biết luyện đan.

Thẩm Hạo: Biết sơ sơ.

Nói xong, Thẩm Hạo liền tế xuất Thần Mộc Đỉnh.

Thần Mộc Đỉnh này không chỉ có thể xuyên giới làm truyền tống trận, còn có thể dùng để luyện đan, luyện khí và phòng ngự, quả thật là đồ tốt.

Có thể nói, có sự tồn tại của Thần Mộc Đỉnh, mảng không gian của Thẩm Hạo coi như vô giải.

Ở cùng một địa giới, Thôn Phệ Không Gian không thể mang theo Thẩm Hạo truyền tống, kiểu như từ Bắc Dương Tiên Đô đến Đông Thanh Tiên Triều, điểm này không gian làm không được, nhưng Thần Mộc Đỉnh lại có thể làm được.

Chương 831

Coi như là bổ sung cho nhau.

Tiếp đó, Thất Thải Liên Tử cùng một số phụ dược đều bị Thẩm Hạo ném vào Thần Mộc Đỉnh.

Tay bấm pháp quyết, một ngọn lửa trong nháy mắt bùng lên.

Chính là Tam Muội Chân Hỏa.

Có Thần Mộc Đỉnh và Tam Muội Chân Hỏa, Thẩm Hạo luyện đan như hổ mọc thêm cánh.

Nhìn động tác thành thạo của Thẩm Hạo, Phượng Xu kinh ngạc không thôi.

Người đàn ông này còn có cái gì không biết nữa.

Chúng nữ nhìn bộ dạng Thẩm Hạo luyện đan, ai nấy đều si mê sùng bái không thôi.

Đông Cung Vô Song càng là kinh ngạc đến mức trợn mắt há hốc mồm.

Lúc này nàng mới chú ý tới Thẩm Hạo dùng chính là Thần Mộc Đỉnh, nói cách khác, người giết chết Đông Thanh Hạo Bạch chính là Thẩm Hạo.

Cư nhiên có thể giết chết Đông Thanh Hạo Bạch, Đông Cung Vô Song cũng không dám tưởng tượng cảnh giới của Thẩm Hạo.

Khoảng một canh giờ sau.

Cả Bàn Tơ Động đều tràn ngập mùi thuốc.

Đến thời khắc cuối cùng, Thẩm Hạo cũng bắt đầu toàn thần quán chú.

Lại qua một chén trà nhỏ, Thẩm Hạo chậm rãi dừng động tác trên tay.

Hít sâu một hơi, trong mắt thoáng qua một tia kỳ vọng.

Đúng lúc này, trong Thần Mộc Đỉnh vốn đang yên tĩnh đột nhiên truyền ra mùi đan hương nồng đậm đến cực điểm.

Theo đan hương lan tỏa, không khí chung quanh dường như đều trở nên đặc biệt trong lành, mùi đan hương này thậm chí xuyên thấu qua vách tường Bàn Tơ Động, phiêu tán ra đình viện bên ngoài.

Hoa cỏ cây cối trong đình viện, dưới sự tư nhuận của mùi đan hương này, dường như đều hoán phát ra sinh cơ mới, lá cây trở nên xanh biếc ướt át, hoa đóa cũng nở rộ với tốc độ mắt thường có thể thấy được, khoe ra sắc màu càng thêm tươi thắm.

Không chỉ như thế, trên bầu trời Bàn Tơ Động, cũng vì đan dược xuất thế mà sinh ra thiên địa dị tượng.

Ngày thường, bầu trời là màu xanh lam.

Tuy nhiên giờ khắc này, cả chân trời ráng màu vạn đạo, giống như vô số dải lụa rực rỡ nhiều màu, từ các góc bầu trời phun trào ra.

Ráng màu đan xen lẫn nhau, lượn lờ, hình thành một bức họa quyến mỹ lệ tuyệt luân.

Thiên địa dị tượng hùng vĩ này, giống như một tảng đá lớn ném vào mặt hồ phẳng lặng, trong nháy mắt dấy lên sóng to gió lớn khắp Đông Vực, kinh động đến mỗi một tông môn ở đây.

Chỉ thấy Thẩm Hạo chậm rãi giơ tay lên, lòng bàn tay hắn hơi xòe ra, Thần Mộc Đỉnh vốn yên tĩnh đột nhiên phát ra một trận tiếng nổ vang khe khẽ.

Ngay sau đó, mười viên đan dược tản ra ánh sáng nhu hòa từ trong

Thần Mộc Đỉnh nhẹ nhàng bay lên, vẽ ra những đường cong ưu mỹ trên không trung, chuẩn xác không sai lệch bay về phía lòng bàn tay đang xòe ra của Thẩm Hạo.

Mười viên Thất Hà Đan này, mỗi một viên đều tròn trịa đầy đặn, mặt ngoài lưu chuyển bảy loại ráng màu rực rỡ, phảng phất ẩn chứa bảy loại sức mạnh thần bí của thiên địa.

Cảm giác hơi ấm truyền đến từ đan dược trong lòng bàn tay, Thẩm Hạo hài lòng gật đầu.

Không tệ, Thất Hà Đan may mắn luyện chế thành công.

Thẩm Hạo nhẹ giọng nói, thanh âm tuy không lớn, nhưng trong Bàn Tơ Động yên tĩnh này lại rõ ràng có thể nghe được.

Chúng nữ tuy không rõ Thất Hà Đan là gì, nhưng chỉ riêng mùi thuốc này đã đủ chứng minh đan dược cường đại.

Nhưng Đông Cung Vô Song lại biết Thất Hà Đan này, đây chính là liệu thương thần đan, cực khó luyện chế, các đại Tiên Triều cũng chỉ có Thái Ất Kim Tiên mới có tư cách hưởng dụng, nhưng cũng chỉ có một hai viên.

Đông Cung Vô Song không tin tà cầm lấy Thất Hà Đan lên xem xét, chấn kinh nói: Vậy mà là thật.

Thẩm Hạo không để ý đến sự chấn kinh của Đông Cung Vô Song, ném cho Bạch Tuyết một viên.

Được rồi, mau ăn nó để chữa thương.

Đa tạ chủ nhân.

Bạch Tuyết vẻ mặt hưng phấn, quả nhiên đi theo chủ nhân mới là vương đạo, ăn uống không lo, an toàn vô ưu.

Dưới ánh mắt quan thiết của chúng nữ, Bạch Tuyết nhẹ nhàng

dùng ngón tay cầm lấy viên Thất Hà Đan kia.

Sau đó, nàng không chút do dự bỏ vào miệng, nhẹ nhàng nuốt xuống.

Ngay khoảnh khắc đan dược vào bụng, thoáng chốc, chuyện kỳ diệu đã xảy ra.

Chỉ thấy quanh thân Bạch Tuyết đột nhiên bị một đoàn ánh sáng bảy màu rực rỡ đến cực điểm bao bọc.

Chỉ vài hơi thở, ráng màu vốn rực rỡ chói mắt bắt đầu dần trở nên ảm đạm.

Mà ngay khoảnh khắc ráng màu biến mất, kỳ tích xuất hiện.

Bạch Tuyết vốn còn mang theo vài phần tiều tụy và đau đớn, giờ khắc này thương thế trên người thế nhưng biến mất không còn tăm hơi.

Bạch Tuyết chậm rãi mở mắt, trong mắt thoáng qua một tia kinh hỉ và cảm động.

Đồng thời, dược lực cường đại còn làm cho cảnh giới của Bạch Tuyết đột phá một chút.

Tu vi đột phá đến Địa Tiên cảnh trung kỳ.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cười trêu chọc: Bạch Tuyết, thời gian dài như vậy trôi qua, tu vi vẫn là một chút tiến bộ cũng không có.

Bạch Tuyết xấu hổ cúi đầu: Xin lỗi chủ nhân, để ngài thất vọng rồi.

Giờ khắc này Bạch Tuyết cũng cảm ứng được sự thay đổi của chúng nữ, ngay cả Vạn Mộ Tuyết, Minh Nguyệt, Cơ Đông Ca trước kia không thể tu luyện, lúc này khí thế trên người cũng đã khiến nàng có chút khó mà chống đỡ, đủ để nói rõ cảnh giới đều ở trên nàng, thật

sự là quá bất khả tư nghị.

Không cần đoán, Bạch Tuyết cũng biết khẳng định là Thẩm Hạo giúp đỡ, sớm biết như thế, Bạch Tuyết năm đó tuyệt đối sẽ không đi phi thăng.

Cơ Đông Ca vội vàng an ủi: Bạch Tuyết, sau này có công tử giúp muội, đột phá còn không phải dễ như trở bàn tay sao, muội cũng sẽ đuổi kịp bọn tỷ thôi.

Thẩm Hạo cười nói: Yên tâm đi, đột phá đều là chuyện nhỏ.

Bạch Tuyết tin tưởng không nghi ngờ: Đa tạ chủ nhân.

Thời gian qua nàng cũng vất vả rồi, nghỉ ngơi cho tốt trước đi, dưỡng đủ tinh thần.

Thẩm Hạo quan tâm nói.

Vâng, chủ nhân.

Bạch Tuyết cảm động đáp.

Khoảng thời gian này, nàng thật sự là mỗi ngày đều sống trên lưỡi dao.

Nói không chừng ngày nào đó liền toi mạng.

Lúc nào cũng phải liều mạng tu luyện, giữ vững cảnh giác, một ngày cũng không dám có chút trễ nải.

Đáng tiếc dù tu luyện thế nào tiến triển cũng chậm chạp.

Sau khi Cơ Đông Ca đưa Bạch Tuyết về phòng, tinh thần Bạch Tuyết cũng triệt để thả lỏng, không cần phải nơm nớp lo sợ nữa, rất nhanh Bạch Tuyết liền say sưa chìm vào giấc ngủ.

Đây là lần đầu tiên nàng ngủ ngon như vậy sau thời gian dài đằng đẵng, quá thoải mái.

Nhìn chúng nữ, Thẩm Hạo đem số Thất Hà Đan còn lại chia cho các nàng, cũng không thiên vị, mỗi người một viên.

Khi phát hiện không đủ, Thẩm Hạo lại luyện chế thêm ba lò.

Chúng nữ mỗi người được chia hai viên mới kết thúc.

Dù sao luyện đan đối với Thẩm Hạo mà nói chỉ là chuyện nhỏ.

Luyện xong đan dược, Thẩm Hạo liền rảnh rỗi, nằm trên ghế dài bên hồ bắt đầu câu cá chơi.

Thấy bộ dạng lười biếng như thế của Thẩm Hạo, Phượng Xu lại sốt ruột.

Nghĩ nghĩ, Phượng Xu truyền âm cho Thẩm Hạo.

Hiện nay Thần Mộc Đỉnh đã hoàn toàn khôi phục, chàng ngược lại có thể nâng cao huyết mạch cho con hổ nhỏ kia một chút.

Không chỉ như thế, còn có thể để cho Đông Cung Vô Song kia đột phá La Thiên Thượng Tiên.

Đông Cung Vô Song kia không phải đã nói, chỉ cần ả đột phá La Thiên Thượng Tiên, vị Nữ Đế kia sẽ ngoan ngoãn làm nữ nhân của chàng sao.

Nghe vậy, Thẩm Hạo ngược lại thập phần động tâm.

Phượng Xu nói không sai, Thần Mộc Đỉnh ở trạng thái hoàn chỉnh vẫn rất cường đại, có thể đề luyện ra bản nguyên của thiên tài địa bảo.

Tương tự như kỹ thuật tinh lọc của đô thị thế giới.

Nhưng thao tác cụ thể mảng này, Thẩm Hạo còn thật sự chưa thử qua.

Nàng nói xem nên làm thế nào.

Phượng Xu cười nói: Trước đây không nghĩ tới kỹ thuật luyện đan của chàng lợi hại như vậy, cái này ngược lại đơn giản.

Chàng chỉ cần đi Hổ Yêu nhất tộc, tìm một con Hổ Yêu cảnh giới La Thiên Thượng Tiên, đem nội đan của nó luyện chế thành đan dược.

Đông Cung Vô Song ăn xong, xác suất lớn có thể đột phá La Thiên Thượng Tiên.

Tinh huyết còn lại đề luyện ra bản nguyên, con hổ nhỏ kia có thể thăng cấp huyết mạch.

Ý của nàng là đi xử lý gia tộc lão hổ.

Thiếp cũng không có nói như vậy.

Cũng đúng, Hổ Yêu nhất tộc này khinh người quá đáng, người của ta mà nó cũng dám sai bảo, không cho chút giáo huấn khẳng định không được.

Thiếp cũng thấy thế.

Phượng Xu cười nói.

Sở dĩ nói như vậy, chính là muốn Thẩm Hạo mau chóng tìm được hai con yêu thú còn lại, sớm ngày đi lên Thượng Tứ Tầng Thiên Thái Cực Giới.

Chương 832

Chi bằng thừa dịp hiện tại.

Phượng Xu mong chờ nói.

Thẩm Hạo không ngờ Phượng Xu còn sốt ruột hơn cả hắn.

Hơi suy tư một chút liền hiểu, phỏng chừng là muốn sớm chút về Thượng Tứ Tầng Thiên Thái Cực Giới.

Thẩm Hạo nói: Không vội, chúng ta ở Địa Tiên Giới ngần ấy ngày, Linh Vân đại lục đã trôi qua mấy năm rồi.

Cũng nên bồi tiếp các nàng.

Thấy Thẩm Hạo nói vậy, Phượng Xu cũng không tiện cưỡng cầu: Được thôi.

Ba ngày tiếp theo, tốc độ đột phá của Bạch Tuyết là phi tốc tăng lên.

Trực tiếp đột phá hai đại cảnh giới, đi tới Thiên Tiên cảnh sơ kỳ.

Điều này làm cho Bạch Tuyết cảm động đến lệ rơi đầy mặt, quả nhiên vẫn là đi theo chủ nhân tốt hơn.

Hiện tại Bạch Tuyết thật sự khánh hạnh vì năm xưa đã sớm nhận chủ, nếu không phải lúc trước sớm nhận chủ, làm sao có nàng của hiện tại.

An trí tốt cho các nàng xong, Thẩm Hạo liền lợi dụng Thần Mộc Đỉnh đi tới Yêu Vực Hổ Yêu nhất tộc.

Ba ngày nay Thẩm Hạo cũng biết được Hổ Yêu nhất tộc và Viên Yêu nhất tộc.

Hai tộc đều là một trong chín đại thế lực của Yêu Vực.

Giống như Trư Yêu, đều là thế lực thuộc nhóm trung tam gia.

Đều có hai vị La Thiên Thượng Tiên.

Hiện nay sào huyệt của Trư Yêu đã bị Thẩm Hạo diệt, vậy thì diệt thêm một Hổ tộc, Viên tộc cũng không phải vấn đề gì lớn.

Thân ảnh Thẩm Hạo đi tới động phủ trước kia của Bạch Tuyết.

Lần này Thẩm Hạo không có che giấu khí tức của mình, mà là biến thành một con Viên Yêu vượn.

Thân hình cao năm mét, dị thường khôi ngô.

Viên Yêu nhất tộc không những khí lực cường hoành vô cùng, càng am hiểu sử dụng pháp khí.

Do đó mới có thể chen thân vào nhóm trung tam gia.

Đúng lúc này, một con Hổ Yêu xuất hiện trong động phủ.

Nhìn Viên Yêu do Thẩm Hạo biến hóa, phẫn nộ quát: Con khỉ to gan dám thiện sấm Hổ tộc ta, muốn chết.

Thẩm Hạo tát một cái, con Hổ Yêu cảnh giới Chân Tiên này liền đi đời nhà ma.

Hắn không ném thi thể vào không gian, mà là ném vào trong nhẫn trữ vật.

Vừa vặn dùng để tinh lọc huyết mạch một chút.

Giết chết con Hổ Yêu này, Thẩm Hạo ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng.

Tiếp đó liền sát nhập vào Hổ Yêu nhất tộc, chỉ trong chốc lát, Hổ Yêu dưới cảnh giới Chân Tiên đều bị miểu sát.

Tiếp đó Thẩm Hạo cảm nhận được vài luồng khí tức cường đại đang cực tốc bay về phía này.

Thẩm Hạo cười hắc hắc, dùng tốc độ nhanh hơn hướng về phía Viên Yêu nhất tộc tật chạy đi.

Chờ đối phương đuổi không kịp, Thẩm Hạo lại hóa thân thành một con Bạch Hổ, giết không ít Viên Yêu.

Nhất thời, Hổ Yêu nhất tộc và Viên Yêu nhất tộc triệt để điên cuồng.

Tuy rằng các đại yêu tộc vì tranh đoạt tài nguyên cũng đều có thù oán với nhau, nhưng trắng trợn như thế này vẫn là lần đầu tiên.

Yêu tộc vốn dĩ đã không có não, lần này triệt để mất lý trí.

Còn việc hai tộc đại chiến kết quả như thế nào, chuyện về sau Thẩm Hạo cũng không quan tâm nữa.

Dù sao hắn chỉ phụ trách châm ngòi thổi gió.

Hiện tại đi Hồ tộc một chuyến trước, tìm được hai con hồ ly nhỏ của mình rồi tính tiếp.

Chờ tìm được tiểu hồ ly rồi thì quay lại nhặt xác.

Tuy rằng tốc độ của Thẩm Hạo rất nhanh, nhưng so với Thần Mộc Đỉnh còn kém xa, căn bản không cùng một cấp bậc.

Chỉ trong nháy mắt, Thẩm Hạo liền từ Viên tộc trực tiếp đi tới Hồ Yêu nhất tộc.

Yêu Vực quảng mậu vô ngân, diện tích to lớn, không hề thua kém tứ đại Tiên Triều.

Tại vùng đất rộng lớn này, khoảng cách giữa các yêu tộc tương đương xa xôi.

Mà tại Yêu Vực, thực lực mạnh yếu quyết định vị trí địa lý và tài nguyên mà một yêu tộc có thể chiếm giữ.

Yêu tộc thực lực cường đại thông thường sẽ chiếm giữ những vị trí địa lý ưu việt, linh khí sung túc, những nơi này không chỉ sở hữu tài nguyên phong phú mà còn có thể cung cấp hoàn cảnh tu luyện tốt hơn, khiến thực lực yêu tộc không ngừng tăng lên.

So sánh ra, những yêu tộc thực lực yếu hơn thì chỉ có thể bị ép sống ở những khu vực khá hẻo lánh và cằn cỗi, tài nguyên thiếu thốn, điều kiện tu luyện cũng tương đối kém hơn.

Loại chênh lệch này tại Yêu Vực là phổ biến tồn tại, cũng dẫn đến sự cạnh tranh giữa các yêu tộc dị thường kịch liệt, còn nội quyển hơn cả nhân loại.

Hồ Yêu nhất tộc, làm một tộc quần cổ xưa tại Yêu Vực, nhưng thực lực của họ lại đã thụt lùi.

Mặc dù Hồ Yêu nhất tộc tồn tại lâu đời, nhưng trong thế giới Yêu Vực, thực lực của họ chỉ có thể tính là thê đội thứ hai.

Nguyên nhân trong đó chính là vì trong tộc không có một cường giả cấp bậc La Thiên Thượng Tiên.

La Thiên Thượng Tiên, làm tồn tại đỉnh tiêm nhất Địa Tiên Giới, bất kể là tại Tiên Triều của nhân loại hay Yêu Vực, thực lực và địa vị đều là không thể so sánh.

Mà Hồ Yêu nhất tộc không có cường giả như vậy, khiến cho họ khi đối mặt với các tộc quần cường đại khác thường thường rơi vào thế hạ phong.

Chính vì thế, vị trí của Hồ Yêu nhất tộc tại Yêu Vực cũng tương đối hẻo lánh.

Vị trí địa lý như vậy cũng bảo hộ an toàn cho họ.

Thẩm Hạo nhìn quanh bốn phía, nơi Hồ Yêu nhất tộc cư trú là một dải núi non trùng điệp.

Mỗi ngọn núi đều có hình thù kỳ lạ, giống như một con hồ ly khổng lồ đang nằm cuộn mình.

Có vô số hang động lớn nhỏ không đều, uyển như mê cung.

Rất hiển nhiên, tất cả hồ ly đều sống trong những hang động này.

Thần thức Thẩm Hạo quét qua, chốc lát đã tìm được khí tức của Hồ Cửu Nhi và Hồ Mị Nương.

Không ngờ hai nàng vẫn ở cùng một chỗ, chỉ là điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là khí tức của Hồ Cửu Nhi cũng không yếu, thế mà đã có thực lực Dương Tiên cảnh.

Hồ Mị Nương vẫn giống như Bạch Tuyết, đều thuộc về Địa Tiên cảnh.

Đúng lúc này, hai bóng người một đen một đỏ trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Thẩm Hạo.

Người mặc váy đen là một lão phụ tóc bạc trắng, toát ra vẻ trầm ổn và trí tuệ sau khi trải qua tang thương.

Đối lập với bà ta là một vị mỹ phụ thân mặc trường váy đỏ, khí chất cao nhã, mỗi ánh mắt nhìn quanh đều toát ra vạn chủng phong tình.

Không hổ là hồ ly tinh.

Hai con Hồ Yêu này cũng không phải Hồ Yêu bình thường, họ chính là tồn tại đỉnh tiêm trong Hồ Yêu nhất tộc.

Trong đó một người là Tộc trưởng Hồ Yêu nhất tộc, người kia là Trưởng lão, thực lực của họ đều đạt tới Thái Ất Kim Tiên cảnh.

Một già một trẻ hai Hồ Yêu nhìn Thẩm Hạo, đều lộ vẻ ngưng trọng.

Khí tức của Thẩm Hạo làm cho họ có chút hít thở không thông,

quá cường đại.

Chưa từng thấy qua khí tức cường đại như thế.

Lời chất vấn đến bên miệng lại nuốt xuống.

Hồ Tộc trưởng: Các hạ tới Hồ tộc ta có việc gì.

Thẩm Hạo: Tìm hai người, không đúng, là hai con hồ ly.

Nghe vậy, sắc mặt hai Hồ Yêu biến đổi.

Mặc dù Hồ Yêu nhất tộc tại Yêu Vực không phải thế lực đỉnh cấp, nhưng tốt xấu gì cũng là bá chủ một phương.

Bị người ta đuổi tới tận cửa đòi hồ ly vẫn là lần đầu tiên.

Kỳ sỉ đại nhục.

Chương 833

Huống chi người tới còn là một nhân loại, hoàn toàn không để bọn họ vào mắt.

Hai Hồ Yêu trong lòng phẫn nộ, nhưng ngoài mặt vẫn bất động thanh sắc.

Các hạ, có phải là tới nhầm chỗ rồi không.

Dù sao nhân yêu thế bất lưỡng lập.

Thứ cho ta không thể đáp ứng.

Thẩm Hạo: Ta khi nào cần ngươi đáp ứng rồi.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt hai Hồ Yêu lúc xanh lúc trắng.

Biết không phải đối thủ cũng không dám quá mức mạo phạm Thẩm Hạo, chỉ có thể dùng Yêu Vực để ép Thẩm Hạo một chút.

Các hạ, nơi này chính là Yêu Vực, tuy rằng Hồ Yêu nhất tộc ta không phải đối thủ của các hạ, nhưng cường giả của Yêu Vực cũng không thiếu.

Các hạ chẳng lẽ thật sự muốn khơi mào đại chiến Nhân tộc và Yêu tộc.

Lúc này, hàng ngàn con Hồ Yêu bay lên không trung, bao vây Thẩm Hạo lại.

Ánh mắt chúng Hồ Yêu nhìn về phía hai Hồ Yêu cầm đầu, dù sao khí tức Thẩm Hạo cường đại, họ cũng không phải kẻ ngốc, Tộc trưởng và Trưởng lão đều không dám động thủ, khẳng định không đơn giản.

Tộc trưởng Hồ Yêu nhất tộc lắc đầu, ra ý không thể động thủ.

Chúng Hồ Yêu hiểu ý ngay, người tới khẳng định cường đại đến mức họ đánh không lại.

Còn phải nói Hồ Yêu nhất tộc này nam tuấn nữ đẹp.

Thẩm Hạo trêu chọc nói: Sao hả, định đánh hội đồng.

Tộc trưởng Hồ Yêu lắc đầu nói: Tự nhiên là không phải.

Thấy vậy, Thẩm Hạo biết không cho chút màu sắc xem, đám hồ ly này sẽ không ngoan ngoãn nghe lời.

Vì thế Thẩm Hạo hừ lạnh một tiếng, chúng Hồ Yêu chỉ cảm thấy nguyên thần đều muốn sụp đổ.

Yêu lực trong cơ thể cũng trong nháy mắt ngưng cố.

Chúng Hồ Yêu chỉ cảm thấy tối sầm mắt lại, từng con từng con toàn bộ từ hư không rơi xuống.

Cho dù là Tộc trưởng và Trưởng lão Hồ Yêu nhất tộc cũng đồng dạng như thế.

Vài hơi thở sau, bọn họ mới chậm rãi khôi phục lại.

Lần nữa nhìn về phía Thẩm Hạo, chúng Hồ Yêu ai nấy đều kinh ngạc đến ngây người.

Mạnh, quá mạnh rồi.

Tộc trưởng và Trưởng lão kia đều là Thái Ất Kim Tiên cảnh, thế mà một chút lực phản kháng cũng không có.

Giờ khắc này họ mới biết mình đang đối mặt với cái gì.

Yêu tộc Tộc trưởng và Trưởng lão nhìn nhau một cái, bay lên cao không.

Lần này nhìn về phía Thẩm Hạo, ánh mắt rốt cuộc không còn địch ý, có chăng chỉ là sự úy kỵ và sợ hãi.

Họ biết, cho dù là La Thiên Thượng Tiên của Yêu Vực có tới cũng không có biện pháp.

Hồ Yêu Tộc trưởng vừa chuẩn bị mở miệng, lại bị Trưởng lão ngăn cản, truyền âm cho Tộc trưởng: Ngươi là Tộc trưởng Hồ Yêu nhất tộc, chuyện bán đứng tộc quần này chỉ có thể để ta mở miệng.

Nói xong Hồ Tộc Trưởng lão cười nhìn về phía Thẩm Hạo: Tiểu bối của Hồ Yêu nhất tộc chúng ta có thể đi theo bên cạnh các hạ, quả thật là phúc khí của chúng.

Không biết các hạ muốn tìm ai.

Thẩm Hạo nói: Bọn họ tới rồi.

Nghe vậy, Hồ Yêu Trưởng lão và Tộc trưởng nhìn về phía hai nữ tử đang bay tới.

Trong lòng thắt lại.

Trong chốc lát, hai bóng người đã bay tới gần.

Khi nhìn thấy Thẩm Hạo trong nháy mắt, hai nữ tử kích động không thôi, nhào thẳng vào lòng Thẩm Hạo.

Người đến chính là Hồ Cửu Nhi và Hồ Mị Nương.

Chủ nhân.

Phu quân.

Chứng kiến một màn này, toàn trường chấn kinh.

Chúng Hồ Yêu vạn vạn không ngờ tới còn có đoạn nghiệt duyên này.

Nhưng Tộc trưởng và Trưởng lão nhìn thấy cảnh này, trong lòng lộp bộp một tiếng.

Sắc mặt kịch biến.

Nếu Thẩm Hạo chỉ là muốn Hồ Mị Nương, hay hoặc giả là Hồ Yêu nào khác, bọn họ đều có thể chấp nhận.

Nhưng duy độc Hồ Cửu Nhi là họ không thể chấp nhận.

Hồ Cửu Nhi chính là Cửu Vĩ Yêu Hồ, thiên phú nghịch thiên, có thể gọi là thiên phú mạnh nhất Hồ Yêu nhất tộc.

Tại Linh Vân đại lục đã coi như bảo châu phủ bụi, sau khi đến Yêu Vực này, thiên phú của Hồ Cửu Nhi mới triệt để được triển khai.

Chưa đến một năm, đã liên phá bốn đại cảnh giới: Địa Tiên, Nhân Tiên, Thiên Tiên, Dương Tiên, hiện nay đã là Dương Tiên cảnh đỉnh phong, sắp đột phá Chân Tiên cảnh.

Đến lúc đó, thiên phú huyết mạch sẽ triệt để kích hoạt, tất cả tài nguyên của Hồ Yêu nhất tộc cũng đều ưu tiên cung cấp cho Hồ Cửu Nhi.

Trở thành La Thiên Thượng Tiên chỉ là chuyện nước chảy thành sông.

Căn cứ Hồ Yêu nhất tộc ghi chép, Cửu Vĩ Yêu Hồ chính là tồn tại có tư cách vấn đỉnh Cửu Thiên Huyền Tiên.

Đến lúc đó, chính là ngày Hồ tộc quật khởi.

Đợi đến khi Hồ Cửu Nhi đột phá La Thiên Thượng Tiên, Hồ Yêu nhất tộc bọn họ liền có thể đạt được nhiều tài nguyên và địa bàn hơn, đây là hy vọng mà họ luôn phấn đấu.

Có thể nói, hy vọng của Hồ Yêu nhất tộc toàn bộ ký thác trên người Hồ Cửu Nhi.

Hiện giờ, tên nhân loại trước mắt này lại điểm danh muốn Hồ Cửu Nhi.

Hoàn toàn chính là chặt đứt hy vọng của Hồ Yêu nhất tộc bọn họ.

Đây chính là cơ hội quật khởi mà họ kỳ vọng mấy chục vạn năm mới đợi được.

Giây phút này, cho dù biết đánh không lại Thẩm Hạo, ánh mắt họ cũng tràn ngập vẻ bất thiện.

Chủ nhân, ngài rốt cuộc đã tới.

Hồ Mị Nương kích động không thôi.

Có Thẩm Hạo, nàng liền có chủ tâm cốt.

Hơn nữa vừa rồi Thẩm Hạo một chiêu liền khiến tất cả Hồ Yêu mất đi sức chiến đấu, một màn này Hồ Mị Nương cũng nhìn thấy.

Cho dù là Tộc trưởng và Trưởng lão cũng hào vô phản kháng.

Vậy tức là, Thẩm Hạo thấp nhất cũng phải là La Thiên Thượng Tiên.

Mới bao lâu a, tốc độ tu luyện thật sự là quá trâu bò rồi.

Lúc này đây, Hồ Mị Nương đối với Thẩm Hạo sùng bái vô cùng.

Hồ Cửu Nhi càng là ôm Thẩm Hạo một khắc cũng không nguyện buông tay.

Thấy vậy, Hồ Tộc trưởng mí mắt giật giật.

Trong lòng có một cỗ dự cảm bất tường.

E rằng con đường quật khởi của Hồ tộc sắp đoạn tuyệt rồi.

Nhân loại này cường đại không nói, quan trọng là Hồ Cửu Nhi còn si mê quấn quýt hắn không thôi.

Hồ Tộc Trưởng lão bên cạnh lại mày nhíu chặt, một trận nghi hoặc.

Hồ Cửu Nhi có thể nói sau khi phi thăng Yêu Vực thì chỉ tu luyện tại Hồ tộc chưa từng ra ngoài.

Đâu ra phu quân.

Nếu là đạo lữ kết hợp tại hạ giới thì cũng không đúng a.

Nhân loại trước mắt này tu vi thấp nhất đều là cường giả La Thiên Thượng Tiên trung kỳ.

Hồ Cửu Nhi phi thăng chưa đủ một năm, nói cách khác trong thời gian ngắn như vậy, làm sao có thể tu luyện tới La Thiên Thượng Tiên.

Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có một khả năng.

Đó chính là đối phương hóa phàm hạ giới lịch luyện, trên đường kết thức Hồ Cửu Nhi.

Hiện tại lịch luyện kết thúc, quay lại tìm Hồ Cửu Nhi.

Chương 834

Nhưng mặc kệ là nguyên do nào, bà ta đều không muốn để Thẩm Hạo mang Hồ Cửu Nhi đi.

Toàn trường chỉ có ba người Thẩm Hạo, Hồ Cửu Nhi, Hồ Mị Nương đang nhu thanh tế ngữ.

Các Hồ Yêu khác đều đang vây xem, không ai dám lên tiếng.

Ôn tồn hồi lâu, Hồ Cửu Nhi mới phản ứng lại chung quanh còn có các Hồ Yêu khác.

Rời khỏi lồng ngực Thẩm Hạo, xoay người nhìn chúng Hồ Yêu, ngượng ngùng nói: Tộc trưởng, Trưởng lão, để các ngài chê cười rồi.

Tộc trưởng suy tư một lát, biết đối mặt với loại cường giả như Thẩm Hạo, không thể cứng rắn, chỉ có thể dùng nhu.

Trước mắt cũng chưa nghĩ ra biện pháp tốt, chỉ có thể kéo dài thời gian.

Vì thế bà ta nói: Cửu Nhi, vị này là phu quân của con.

Đúng vậy Tộc trưởng.

Hồ Tộc trưởng cười nói: Ân, nhìn ra được con và phu quân tình cảm rất tốt.

Đã như vậy, hay là mời quý khách vào trong ngồi một lát trước, đứng ở đây cũng không hay.

Hồ Cửu Nhi cũng không tiện cự tuyệt, dù sao sau khi phi thăng Yêu Vực, cả Hồ Yêu nhất tộc đối với nàng phi thường tốt, tất cả tài nguyên đều ưu tiên cung cấp cho nàng.

Hơn nữa địa vị tại Hồ tộc cũng phi thường cao.

Chỉ đứng sau Tộc trưởng và Trưởng lão, nãi là Thiếu Tộc trưởng của Hồ tộc.

Hồ Cửu Nhi theo bản năng nhìn về phía Thẩm Hạo.

Thấy thế, Thẩm Hạo cười nói: Vậy thì ngồi một lát.

Nghe vậy, Hồ Tộc trưởng và Trưởng lão lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần Thẩm Hạo không một mực cự tuyệt là tốt rồi.

Còn có dư địa thương lượng.

Hồ Tộc Trưởng lão vội vàng hô: Dùng lễ nghi cao nhất, hữu thỉnh quý khách.

Vâng, Trưởng lão.

Tiếng nói vừa dứt, một trận tiếng tù và truyền khắp cả Hồ tộc.

Trong nháy mắt, tất cả Hồ tộc bay lên cao không, xếp thành hai hàng chỉnh tề hoan nghênh Thẩm Hạo.

Dưới đất còn có không ít thiếu nữ Hồ tộc đang ca múa.

Hàng chục vạn Hồ Yêu tụ tập cùng một chỗ, vẫn là pha vi hùng vĩ.

Trong sự chú mục của vạn chúng, Thẩm Hạo cùng Hồ Cửu Nhi, Hồ Mị Nương cũng như Hồ Tộc trưởng và Trưởng lão cùng nhau tiến vào bên trong hang động Hồ ly.

Đợi đến khi Thẩm Hạo biến mất.

Cả đám Hồ Yêu trong nháy mắt vỡ tổ.

Một nhân loại thế mà nhận được lễ nghi cao nhất của Hồ tộc.

Đây là cái chuyện quái quỷ gì vậy.

Đều đang nghị luận thân phận của nhân loại này.

Người này là ai.

Thế mà lại là phu quân của Thiếu Tộc trưởng, bất khả tư nghị.

Thực lực cường đại vô cùng, chính là La Thiên Thượng Tiên.

Hít.

Ta cư nhiên có hạnh nhìn thấy La Thiên Thượng Tiên, thảo nào anh tư bột phát, tuấn dật phi phàm, phong hoa tuyệt luân.

Cút, đây chính là nhân loại, ngươi bớt ở đây mê trai đi.

Thẩm Hạo sau khi tiến vào động phủ Hồ tộc, Hồ Tộc trưởng lập tức dặn dò: Mau, dâng lên linh tửu và linh quả tốt nhất.

Sau khi an tọa, Hồ Tộc trưởng và Hồ Tộc Trưởng lão phân biệt đứng ở bên cạnh, hầu hạ Thẩm Hạo.

Trong thâm tâm, Hồ Tộc trưởng rất muốn lôi kéo cường giả như Thẩm Hạo.

Nhưng Yêu Vực có quy định, không thể câu kết nhân loại, một khi phát hiện đó chính là phản bội Yêu Vực.

Cho dù là Hồ tộc cũng không dám vi phạm cái quy củ này.

Đợi đến khi linh tửu được bưng lên, Hồ Tộc trưởng vội vàng giúp Thẩm Hạo châm đầy rượu.

Tiền bối, ta đại biểu Hồ tộc kính ngài một ly.

Tộc trưởng khách khí rồi, còn phải cảm tạ bà đã chiếu cố Cửu Nhi một phen.

Thẩm Hạo cũng không cự tuyệt, uống một hơi cạn sạch.

Linh tửu hương khí xông vào mũi, nhập khẩu cam thuần, linh lực càng là đang nhảy nhót.

So với rượu ở Vô Ưu Thành, thật là một cái trên trời một cái dưới

đất.

Thấy tính tình Thẩm Hạo cũng không phải khó ở chung, Hồ Tộc trưởng cũng yên lòng.

Tiền bối khách khí rồi, đây đều là việc chúng ta nên làm.

Cửu Nhi thiên tư tuyệt thế, là Cửu Vĩ Yêu Hồ, là thiên phú cao nhất của Hồ tộc chúng ta.

Đối tốt với Cửu Nhi, chính là đối tốt với Hồ tộc chúng ta.

Hồ Tộc trưởng cười cười nhấn mạnh tầm quan trọng của Hồ Cửu Nhi một lần.

Hồ Cửu Nhi lập tức đỏ mặt, ngượng ngùng nói: Ở trước mặt phu quân, chút thiên phú này của con có là gì đâu.

Hồ Mị Nương gật gật đầu, trước kia khi gặp Thẩm Hạo, hắn còn không bằng nàng, nhưng chưa đến mấy tháng đã đuổi kịp nàng, hiện tại càng là bỏ xa nàng tít tắp.

Hai người chi gian khác nhau một trời một vực, hiện tại nàng ở trước mặt Thẩm Hạo chính là con kiến hôi.

Hồ Tộc trưởng tưởng Hồ Cửu Nhi đang khiêm tốn, nhưng cũng nể mặt Thẩm Hạo nói: Thiên phú của tiền bối tự nhiên không thể nghi ngờ.

Cửu Nhi có thể cùng tiền bối kết làm đạo lữ cũng là phúc khí của con bé.

Vừa cung duy Thẩm Hạo, vừa suy tính làm sao ổn định Thẩm Hạo.

Quan trọng hơn là phải hiểu rõ mục đích của hắn.

Nếu Thẩm Hạo chỉ là ham mê nữ sắc, vậy thì Hồ Yêu nhất tộc cái khác không có, tuyệt sắc mỹ nữ thì nhiều vô kể.

Cho dù tặng cho Thẩm Hạo một trăm người, Hồ Tộc trưởng cũng không keo kiệt, nhưng Hồ Cửu Nhi thì không được.

Nếu nhìn trúng thể chất Cửu Vĩ Yêu Hồ của Cửu Nhi, vậy thì chỉ có thể nghĩ biện pháp khác.

Lúc này, Thẩm Hạo chậm rãi đặt chén rượu trong tay xuống, thản nhiên cười nói: Còn phải nói, rượu chỗ này của các ngươi không tệ.

Tiền bối thích là tốt rồi, ta sẽ bảo bọn họ đóng gói tất cả linh tửu này tặng cho tiền bối, để biểu đạt kính ý của chúng ta đối với ngài.

Hồ Tộc trưởng vẻ mặt đầy nịnh nọt, bà ta vừa nói, vừa ra hiệu bằng mắt cho tộc nhân sau lưng.

Những tộc nhân đó lập tức hiểu ý, xoay người rảo bước rời đi, chắc hẳn là đi chuẩn bị linh tửu.

Thẩm Hạo xua xua tay nói: Cái đó ngược lại không cần, con người ta cũng không nghiện món này, chỉ là rượu uống trước đó quá khó uống mà thôi.

Tiền bối thật biết nói đùa.

Nói đến đây, Hồ Tộc trưởng do dự một chút rồi lần nữa thăm dò: Không biết tiền bối chuyến này tới tìm Cửu Nhi có việc gì.

Thẩm Hạo: Đương nhiên là mang Cửu Nhi đi rồi, để ở chỗ này chẳng phải là lãng phí sao.

Hồ Tộc trưởng vội vàng nói: Tiền bối ngàn vạn lần đừng, nếu tiền bối thích nữ sắc, tất cả nữ hồ của Hồ tộc chúng ta tùy ý tiền bối chọn lựa.

Vì Cửu Nhi, tất cả tài nguyên, công pháp của Hồ tộc chúng ta đều có thể vô điều kiện cấp cho nó.

Cửu Nhi ở tại Hồ tộc tuyệt đối trưởng thành là nhanh nhất.

Cho nên xin tiền bối cho một cơ hội, chúng ta nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Cửu Nhi.

Thẩm Hạo nhìn quanh bốn phía, không nhịn được bật cười: Chỉ chút tài nguyên này của Hồ yêu nhất tộc các ngươi thì bõ bèn gì.

Ý tốt của các ngươi ta xin tâm lĩnh.

Tài nguyên ta có rất nhiều, Cửu Nhi không cần đến đâu.

Cứ giữ lại cho chính các ngươi dùng đi.

Hồ yêu nhất tộc tuy cũng là thực lực thê đội thứ hai, nhưng so với Thẩm Hạo thì quá nghèo.

Nghe vậy, Hồ tộc trưởng xấu hổ không biết giải thích thế nào.

Lời muốn phản bác đến bên miệng lại nuốt xuống.

Đối phương chính là tồn tại La Thiên Thượng Tiên, tài nguyên trong tay tự nhiên không thể khinh thường.

So sánh ra thì đúng là không lấy ra nổi.

Hồ tộc trưởng lão ở một bên thấy bầu không khí không đúng, lập tức nói: Tiền bối, Cửu Nhi nãi là Cửu Vĩ Yêu Hồ, một khi đột phá Chân Tiên cảnh, thiên phú huyết mạch của Cửu Nhi mới có thể triệt để kích hoạt.

Nếu lúc này đi theo tiền bối, sẽ rất bất lợi cho Cửu Nhi.

Cửu Nhi đối với thiên phú của bản thân cũng không hiểu rõ lắm, chỉ có ở tại Hồ tộc mới được tận tình chiếu cố, trở nên mạnh hơn.

Thẩm Hạo nói: Vậy sao.

Thấy Thẩm Hạo do dự, Hồ tộc trưởng và trưởng lão trong lòng vui vẻ.

Vừa chuẩn bị khuyên giải, thì trong nháy mắt, Thẩm Hạo như quỷ

mị, mang theo Hồ Cửu Nhi và Hồ Mị Nương cùng biến mất không còn tăm hơi.

Biến cố đột ngột này khiến Hồ tộc trưởng lão và tộc trưởng hoàn toàn trở tay không kịp, phảng phất như cả thế giới đều ngưng đọng lại trong sát na này.

Bọn họ trừng lớn mắt, khó tin nhìn vào vị trí Thẩm Hạo vừa đứng, nơi đó trống không, chỉ còn lại một mảng tĩnh mịch.

Sự hoảng hốt như thủy triều dâng lên trong lòng, khiến sắc mặt bọn họ trong nháy mắt trở nên trắng bệch như giấy.

Người đâu rồi.

Giọng Hồ tộc trưởng mang theo một tia run rẩy, ánh mắt hoảng loạn quét nhìn bốn phía, nhưng không tìm thấy chút tung tích nào của Thẩm Hạo.

Hồ tộc trưởng lão cũng nóng nảy như lửa đốt, thần thức như cuồng phong bạo vũ quét ra, liều mạng tìm kiếm từng ngóc ngách xung quanh.

Nhưng tìm nửa ngày cũng không thấy bóng người, cả Hồ tộc đều không có khí tức của Thẩm Hạo và Hồ Cửu Nhi.

Hiển nhiên đã rời khỏi Hồ tộc.

Xong rồi, giờ khắc này, bọn họ chỉ cảm thấy bầu trời sụp đổ.

Chương 835

Cùng lúc đó, thân ảnh Thẩm Hạo, Hồ Cửu Nhi và Hồ Mị Nương lần nữa xuất hiện, đã đến Bàn Tơ động ở Linh Vân đại lục.

Thấy Hồ Cửu Nhi xuất hiện, các nàng cũng không có bất kỳ ngạc nhiên nào, trước đó đã biết Thẩm Hạo đi Yêu Vực tìm nữ nhân, trong đó có hai con tiểu hồ ly.

Thẩm Hạo nói với các nàng: Ta giúp Cửu Nhi và Mị Nương nâng cao thực lực trước một chút.

Chúng nữ tự nhiên hiểu ý, gò má ửng hồng đều không lên tiếng.

Tại Bàn Tơ động, không gian tĩnh mịch, thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Một giờ sau, đột nhiên, một cỗ khí thế cường đại như núi lửa phun trào từ trong động tuôn ra, trong nháy mắt bao trùm cả Bàn Tơ động.

Tuy nhiên, khí thế cường đại này chỉ kéo dài trong chớp mắt, liền giống như khi nó xuất hiện, đột ngột biến mất không thấy đâu nữa, phảng phất như chưa từng tồn tại.

Chúng nữ ở ngoài động cảm nhận được sự trùng kích của khí thế này đều không mấy kinh ngạc, sắc mặt như thường.

Tô Ngọc nói: Xem ra Cửu Nhi đã đột phá gông cùm xiềng xích của Dương Tiên cảnh, hiện tại đã là Chân Tiên cảnh rồi.

Bạch Tuyết khá kinh ngạc nói: Tại sao Cửu Nhi đột phá lại nhanh như vậy.

Mọi người không phải đều cùng nhau phi thăng Yêu Vực sao.

Cửu Nhi sao lại khác với ta.

Lời này vừa nói ra, chúng nữ cũng đều mù mịt.

Ở hạ giới, cho dù thiên phú ngươi có cao, nhưng đến Địa Tiên giới thiên phú cũng sẽ trở nên bình thường, chỉ là một thành viên trong chúng sinh.

Bất tri bất giác đã đến buổi tối.

Khi chúng nữ lần nữa nhìn thấy Hồ Mị Nương và Hồ Cửu Nhi đều kinh ngạc không thôi.

Hồ Cửu Nhi đã là Chân Tiên cảnh hậu kỳ, mà Hồ Mị Nương thì càng lợi hại, trực tiếp đến Thiên Tiên cảnh sơ kỳ.

Tu vi bạo tăng thế này quả thực vô địch.

Thẩm Hạo nói với chúng nữ: Được rồi, ta đưa Cửu Nhi đi Yêu Vực một chuyến, các nàng tạm thời ở lại đây.

Vâng, phu quân.

Chờ Thẩm Hạo đi rồi, Hồ Mị Nương ngoan ngoãn chào hỏi chúng nữ.

Lúc này trong lòng nàng cũng vô cùng kiên định.

Quả nhiên ôm chặt đùi mới là vương đạo.

Chỉ cần luôn đi theo Thẩm Hạo, nhân sinh chính là con đường bằng phẳng.

Địa Tiên giới, Hồ yêu tộc trưởng và trưởng lão sau khi tìm kiếm không có kết quả, toàn bộ đều vẻ mặt suy sụp.

Cửu Vĩ Yêu Hồ bao nhiêu vạn năm mới đợi được một người như vậy.

Có thể nói là hy vọng của toàn bộ Hồ tộc.

Vốn còn nghĩ dựa vào tài nguyên toàn tộc, giúp Hồ Cửu Nhi đột phá đến La Thiên Thượng Tiên, hiện tại thì hay rồi, hy vọng này tan biến.

Cả đại điện là một mảnh tử tịch, ai nấy đều trầm mặc không nói.

Bỗng nhiên, không gian truyền đến một trận dao động vi diệu.

Hồ tộc trưởng và trưởng lão lập tức cảnh giác.

Hai hơi thở sau, khi Thẩm Hạo và Hồ Cửu Nhi lần nữa xuất hiện, bọn họ mới buông lỏng cảnh giác.

Thực lực của Thẩm Hạo căn bản không phải thứ bọn họ có thể kháng cự, phản kháng cũng vô dụng.

Lần nữa nhìn thấy Hồ Cửu Nhi, Hồ tộc trưởng vui mừng khôn xiết, tưởng rằng Thẩm Hạo đã nghĩ thông suốt.

Tiền bối, Cửu Nhi.

Lời nói được một nửa, Hồ tộc trưởng khiếp sợ nhìn Hồ Cửu Nhi, lại nói: Tiền bối, Cửu Nhi đây là.

đột phá đến Chân Tiên cảnh.

Sao có thể như vậy.

Hồ tộc trưởng lão cũng kinh ngạc đứng bật dậy.

Tuy rằng Thẩm Hạo và Hồ Cửu Nhi ở Linh Vân đại lục bận rộn vài tiếng đồng hồ, nhưng so với Địa Tiên giới mà nói, cũng chỉ mới trôi qua hai ba phút.

Ba phút có thể làm gì.

Ăn một quả táo.

Uống một ly cà phê.

Hay thời gian đi ỉa một bãi.

Hồ Cửu Nhi lại từ Dương Tiên cảnh đột phá giả Chân Tiên cảnh, mà còn là hậu kỳ, quả thực là cấp bậc nghịch thiên.

Cho dù là đốn ngộ đột phá cũng không nhanh như vậy.

Hồ tộc trưởng lão không tin tà, tiến lên kiểm tra một phen, quả nhiên là thật.

Việc này.

Bọn họ nhất thời trầm mặc, hoàn toàn vượt qua nhận thức của bọn họ.

Nếu trước đó còn cảm thấy đi theo bọn họ, Hồ Cửu Nhi mới có thể đột phá nhanh hơn, nhưng hiện tại bọn họ không dám mở miệng nói câu này nữa.

Thẩm Hạo không nói nhảm, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: Được rồi, hiện tại Cửu Nhi đã đột phá tới Chân Tiên cảnh, các ngươi nói triệt để giác tỉnh thiên phú huyết mạch là giác tỉnh như thế nào.

Nghe vậy, Hồ tộc trưởng hít sâu một hơi nói: Tiền bối, Cửu Nhi đột phá như vậy không có ẩn hoạn gì chứ.

Ông ta lo lắng Thẩm Hạo dục tốc bất đạt, ép chín quả non nên sẽ lưu lại một số ẩn hoạn.

Thẩm Hạo nói: Ngươi xem thử thì biết.

Đa tạ tiền bối.

Hồ tộc trưởng đi lên phía trước kiểm tra một phen, xác định không có vấn đề gì mới thở phào nhẹ nhõm.

Vì thế nói với Hồ Cửu Nhi: Cửu Nhi, ngươi theo ta đi cấm địa.

Ánh mắt Hồ Cửu Nhi nhìn về phía Thẩm Hạo.

Thấy Thẩm Hạo gật đầu, Hồ Cửu Nhi mới ngoan ngoãn đi theo

Hồ tộc trưởng vào trong.

Hồ tộc trưởng dẫn Hồ Cửu Nhi đi tới cấm địa của Hồ tộc.

Thẩm Hạo cũng không ngăn cản, nếu bọn họ dám đối với Hồ Cửu Nhi bất lợi, Thẩm Hạo cũng không ngại tống bọn họ vào không gian.

Hồ tộc trưởng lão nói: Tiền bối mau ngồi.

Thẩm Hạo: Mất bao lâu.

Đại khái cần mười ngày.

Nghe vậy, Thẩm Hạo gật gật đầu: Được, cho các ngươi mười ngày thời gian, mười ngày sau ta quay lại.

Vừa vặn Hổ yêu nhất tộc và Viên yêu nhất tộc cũng đang tiến vào đại chiến.

Thẩm Hạo tranh thủ đi giết hai tên La Thiên Thượng Tiên.

Cùng lúc đó, ngay khi Thẩm Hạo vừa rời đi không lâu, các trưởng lão Hồ tộc liền đột nhiên nhận được hai tin tức kinh thiên động địa.

Hai tin tức này giống như hai quả bom hạng nặng, gây ra sóng to gió lớn trong nội bộ Hồ tộc, khiến cả tộc rơi vào một mảng khủng hoảng và hỗn loạn.

Hổ yêu nhất tộc và Viên yêu nhất tộc vậy mà đột nhiên triển khai một tràng chém giết.

Tuy nhiên, điều càng làm cho người ta trố mắt líu lưỡi chính là, Trư yêu nhất tộc một trong chín thế lực lớn của Yêu Vực, vậy mà thảm tao diệt tộc.

Tin tức này như một đạo sét đánh giữa trời quang.

Trư yêu nhất tộc tuy chỉ là thế lực trung đẳng trong chín đại Yêu tộc, sao có thể bị diệt tộc dễ dàng như vậy chứ.

Hai tin tức này cái sau kình bạo hơn cái trước, đặc biệt là tin Trư yêu bị diệt, quả thực khiến người ta khiếp sợ đến tột đỉnh.

Nhất thời, không chỉ Hồ yêu trưởng lão, mà cả các thế lực khắp Yêu Vực đều rơi vào khủng hoảng, ai cũng không biết biến cố đột ngột này rốt cuộc sẽ mang lại ảnh hưởng gì cho Yêu Vực.

Quá không thể tư nghị.

Trư yêu nhất tộc có tới hai vị La Thiên Thượng Tiên, tuy rằng Chu Ly Ly vì yêu nhân loại mà rời khỏi Yêu Vực, nhưng thực lực vẫn còn đó.

Một Trư yêu nhất tộc cường đại như vậy đều bị diệt, vậy đối thủ thực lực phải mạnh đến mức nào.

Càng không biết lại càng sợ hãi.

Bỗng nhiên, Hồ tộc trưởng lão chỉ cảm thấy toàn thân phát lạnh.

Ông ta nghĩ tới một khả năng, Trư yêu nhất tộc này có phải bị phu quân của Hồ Cửu Nhi giết chết hay không.

Nếu đúng là vậy thì thật sự quá đáng sợ.

Vạn nhất chọc giận đối phương, Hồ tộc đều có khả năng bị diệt vong.

Cho dù là bồi dưỡng Hồ Cửu Nhi trở thành La Thiên Thượng Tiên cũng không có tác dụng gì.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Hồ tộc trưởng lão trong nháy mắt trở nên ngưng trọng, ông ta nhíu mày, ánh mắt sắc bén phảng phất có thể xuyên thấu hết thảy.

Ông ta không chút do dự đứng dậy, thanh âm trầm thấp mà nghiêm túc nói: Lập tức khởi động Hộ Sơn đại trận.

Từ hôm nay trở đi, Hồ tộc phong bế ngàn năm, không có mệnh

lệnh không được tự ý ra ngoài.

Chúng hồ ly của Hồ tộc nhìn nhau, hiển nhiên cảm thấy thập phần khiếp sợ với quyết định này, nhưng bọn họ cũng đều hiểu, đây có lẽ là hành động bất đắc dĩ.

Dưới cục diện khẩn trương như vậy, bảo hộ sự an toàn của Hồ tộc mới là việc cấp bách.

Chương 836

Vâng, trưởng lão.

Nhận được mệnh lệnh, tất cả Hồ yêu đều bắt đầu bận rộn.

Trư yêu nhất tộc bị diệt, bọn họ cũng vô cùng sợ hãi, cảm thấy trưởng lão làm đúng.

Nhìn kết giới màu lam chậm rãi dâng lên, Hồ tộc trưởng lão cũng không biết hành động này đối với Hồ tộc là phúc hay là họa.

Thẩm Hạo lợi dụng Thần Mộc Đỉnh, lần nữa đi tới động phủ trước kia của Bạch Tuyết ở Hổ tộc.

Lúc này, xung quanh tĩnh mịch vô cùng, ngay cả người tuần tra cũng biến mất không thấy.

Thẩm Hạo lắc mình một cái, biến thành một con chim sẻ.

Điều làm Thẩm Hạo ngạc nhiên là, Hổ tộc và Viên tộc tuy có hỏa hoạn, nhưng cũng không kịch liệt bao nhiêu.

Điều này làm Thẩm Hạo rất thất vọng.

Mẹ nó lũ phế vật, thế này cũng không dám đánh.

Hắn đâu biết rằng, sở dĩ Hổ yêu và Viên yêu không đánh nhau to, chủ yếu là vì tin tức Trư yêu nhất tộc bị diệt đã truyền ra.

Có thể nói, hiện nay các đại Yêu tộc trong Yêu Vực đều có một cỗ cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

Trước khi điều tra rõ ràng, không có Yêu tộc nào dám khai chiến.

Vì thế song phương đều tương đối khắc chế.

Trước bờ vực diệt tộc tồn vong, ai dám làm bừa.

Thấy không có gì để lợi dụng, Thẩm Hạo liền bắt đầu tìm kiếm hai tên La Thiên Thượng Tiên của Hổ tộc.

Việc này rất quan trọng.

Không chỉ Đông Cung Vô Song cần, Bạch Tuyết cũng cần.

Có thể nói, Yêu Vực đối với Thẩm Hạo chính là cái máy rút tiền lớn nhất.

Rất nhanh Thẩm Hạo đã tới chủ phong của Hổ tộc, ngọn núi chính giống như một đầu Hổ yêu uy phong lẫm liệt.

Cả ngọn núi đều bị kết giới bao bọc.

Bất quá loại kết giới này trong mắt Thẩm Hạo quá mức trò trẻ con.

Búng tay một cái, một tia lửa xuất hiện trên kết giới.

Rất nhanh kết giới liền bị thiêu một cái lỗ.

Thấy thế, Thẩm Hạo liền thu Tam Muội Chân Hỏa.

Kết giới bị đốt thủng sẽ làm lộ chính mình.

Tiến vào trong kết giới, thần thức Thẩm Hạo quét qua, liền tìm được tộc trưởng Hổ tộc.

Thực lực Thái Ất Kim Tiên cảnh đỉnh phong.

Còn hai vị La Thiên Thượng Tiên dường như không có ở đây.

Nghĩ nghĩ, hắn cảm thấy cứ làm thịt con Hổ yêu này trước đã.

Chỉ cần giết hắn, hết thảy đều dễ giải quyết.

Huống chi Thẩm Hạo cũng thèm thuồng tài nguyên của Hổ tộc.

Không lấy thì phí.

Hổ tộc trưởng nhìn tin tức trong tay, mày nhíu chặt.

Trư yêu nhất tộc và Hổ tộc thế lực tương đương nhau.

Muốn lặng yên không một tiếng động diệt đi Trư yêu nhất tộc khó khăn bực nào.

Nhưng càng khó khăn, càng nói lên một việc, đó là kẻ địch trong bóng tối rất cường đại.

Cho dù là Hổ tộc cũng phải cẩn thận từng li từng tí.

Bỗng nhiên Hổ tộc trưởng cảm giác một cỗ hàn ý ập tới, lông hổ trên người toàn bộ dựng đứng.

Một cỗ nguy cơ cảm mạc danh khiến hắn sinh lòng cảnh giác.

Thần thức quét qua, phát hiện chủ phong hết thảy bình thường.

Nhưng cỗ nguy cơ này thực sự quá mạnh, khẳng định có chỗ nào đó không ổn.

Thần thức lần nữa cẩn thận khám xét, khi phát hiện kết giới khuyết một cái lỗ nhỏ, nhất thời trong lòng kinh hãi.

Lập tức toàn thân giới bị.

Ngay lúc này, một bàn tay trực tiếp túm lấy cổ hắn.

Hổ tộc trưởng chỉ cảm thấy cổ mình sắp bị bẻ gãy, thậm chí trên cánh tay kia còn truyền đến từng trận điện mang.

Một thân yêu lực đều mất đi tác dụng.

Trong lòng vừa kinh vừa sợ.

Tiếp đó liền bị lôi vào một không gian.

Còn chưa kịp cầu xin tha thứ, đã cảm giác một trận lạnh thấu tim.

Hắn bị một cây trúc tỏa ra tử sắc lôi điện đâm chết.

Thẩm Hạo ném thi thể vào không gian.

Tiếp đó Thẩm Hạo cũng tiến vào.

Sau khi tiến vào, toàn bộ huyết vụ bị Thẩm Hạo hấp thu.

Thực lực một chút biến hóa cũng không có.

Thẩm Hạo cũng không bất ngờ.

Thế là xử lý ký ức của Hổ tộc trưởng, mới hiểu được đại khái.

Hóa ra hai tộc vì Trư yêu nhất tộc bị diệt mới dừng tay.

Nghĩ tới đây, Thẩm Hạo cũng không lề mề nữa, lắc mình biến hóa thành tộc trưởng Hổ tộc.

Không hề có cảm giác vi hòa.

Thẩm Hạo cũng là người đàn ông từng đi sâu vào hang cọp, đối với lão hổ vẫn rất quen thuộc.

Tiên là đi tới bảo khố Hổ tộc, toàn bộ vơ vét sạch sẽ.

Lúc này mới đi tới cấm địa Hổ tộc.

Truyền âm cho Phượng Xu: Lát nữa cần nàng giúp một tay, phòng ngừa hai tên lão già khốn kiếp bỏ chạy.

Được, giúp thì được, hiện tại ba con tiểu yêu đều tìm được rồi, có phải nên đi Thái Cực Giới ở Thượng Tứ Tầng Thiên rồi không.

Thẩm Hạo: Đi Thái Cực Giới cũng được.

Phượng Xu vẻ mặt vui mừng: Được, tuyệt đối không chạy thoát.

Vậy là tốt rồi.

Thương nghị xong xuôi, Thẩm Hạo liền không chào hỏi mà đi thẳng tới cấm địa Hổ tộc nơi trưởng lão bế quan.

Vừa tiến vào kết giới cấm địa, bên trong liền truyền đến một trận thanh âm uy nghiêm.

Hổ Phong, không phải đã nói không có việc gì đừng tới cấm địa sao.

Thẩm Hạo cung kính nói: Trưởng lão, Yêu Vực xảy ra một đại sự, Hổ yêu nhất tộc chúng ta rất có khả năng sẽ bị diệt tộc.

Quả thực là hoang đường, Hổ yêu nhất tộc chúng ta hùng bá Yêu Vực mấy chục vạn năm.

Có hai tôn La Thiên Thượng Tiên sao có thể diệt tộc.

Rốt cuộc là có chuyện gì.

Thẩm Hạo đi lên phía trước cung kính nói: Hồi bẩm hai vị trưởng lão, Trư yêu nhất tộc bị diệt môn rồi.

Cái gì.

Hai vị trưởng lão Hổ tộc khiếp sợ đứng dậy.

Ngay trong nháy mắt này, Thẩm Hạo động thủ.

Thẩm Hạo đột nhiên xuất thủ, giống như một tia chớp rạch phá trời đêm, làm cho hai tên La Thiên Thượng Tiên của Hổ tộc hoàn toàn không kịp trở tay.

Bọn chúng trừng lớn mắt, mặt đầy kinh ngạc, phảng phất thời gian đều ngưng đọng tại khắc này.

Hai kẻ này chính là La Thiên Thượng Tiên của Hổ tộc, xưa nay đều tự thị thực lực cường đại, địa vị tôn sùng trong tộc.

Bọn chúng chưa từng nghĩ tới, tộc trưởng nhà mình vậy mà lại ra tay với mình, hơn nữa còn ra tay đột ngột như thế.

Chương 837

Hoàn toàn không có bất kỳ phòng bị nào.

Dù sao với thực lực của bọn chúng, cho dù là chính diện giao phong, cũng tuyệt đối sẽ không thua bất kỳ ai.

Cũng không tin ai có thể đánh lén thành công.

Tuy nhiên, điều khiến người ta không tưởng được là, hai con mãnh hổ luôn kiêu ngạo và tự tin, lần này vậy mà thất thủ, hơn nữa còn ngã một cái thật đau.

Mạng cũng không còn.

Chỉ trong nháy mắt, hai tên La Thiên Thượng Tiên này đã bị Thẩm Hạo khống chế dễ như trở bàn tay.

Chỉ thấy hai tay Thẩm Hạo như tia chớp nhanh chóng vươn ra, mỗi tay túm chặt một con mãnh hổ, phảng phất hai vị La Thiên Thượng Tiên cường đại trong mắt Thẩm Hạo chẳng qua chỉ là hai con cừu non nhu nhược.

Mà hai tay hắn thì lấp lóe tử sắc điện mang khiến người ta tim đập nhanh.

Khi hai con hổ tiếp xúc với tử sắc điện mang kia, thân thể chúng như bị một cỗ lực lượng vô hình đánh trúng, trong nháy mắt mất đi tất cả năng lực phản kháng.

Bọn chúng trừng lớn hai mắt, đầy mặt đều là kinh ngạc và sợ hãi, hoàn toàn không thể lý giải vì sao chính mình thực lực cường đại như vậy, trước mặt Thẩm Hạo lại không chịu nổi một kích.

Giờ khắc này bọn chúng mới hiểu, người tới căn bản không phải tộc trưởng Hổ tộc, mà là kẻ địch tới đòi mạng.

Để phòng ngừa xuất hiện ngoài ý muốn, Thẩm Hạo để Phượng Xu hỗ trợ khống chế một chút.

Đối phó hai cái La Thiên Thượng Tiên, Thẩm Hạo không thành vấn đề, nhưng nếu để hai con Hổ yêu chạy mất thì không tìm lại được.

Trước mặt Phượng Xu và Thẩm Hạo, hai con Hổ yêu không có chút sức hoàn thủ, thậm chí ngay cả một tia ý niệm phản kháng cũng không kịp nảy sinh, liền như bị thi triển Định Thân Chú, trong nháy mắt bị hút vào Huyễn Kim Hồ.

Khi hai con Hổ yêu tiến vào không gian Huyễn Kim Hồ, bọn chúng mới chân chính cảm nhận được mùi vị của sự sợ hãi.

Hai con Hổ yêu kinh khủng nhìn vọng bốn phía, trong lòng tràn ngập vô trợ và tuyệt vọng.

Khi ánh mắt bọn chúng rơi trên người Thẩm Hạo, càng giống như nhìn thấy cọng rơm cứu mạng, trong mắt toát ra ý cầu xin tha thiết sâu sắc.

Tuy nhiên, do tử sắc điện mang trong tay Thẩm Hạo, bọn chúng căn bản không thể mở miệng nói chuyện, chỉ có thể dùng ánh mắt tràn ngập ai cầu yên lặng nhìn chăm chú Thẩm Hạo, phảng phất đang kể lể nỗi khổ và sự bất lực của mình.

Phượng Xu mặt không biểu tình nhìn hai con Hổ yêu, quay đầu nhìn về phía Thẩm Hạo thản nhiên nói: Phu quân, chàng định xử trí bọn chúng thế nào.

Thanh âm của nàng bình tĩnh mà lạnh lùng, phảng phất đây cũng không phải chuyện gì quan trọng.

Thẩm Hạo khóe miệng hơi nhếch lên, không chút do dự trả lời: Tự nhiên là giết chết luyện đan rồi.

Ngữ khí bình thản, lại làm cho hai con Hổ yêu như rơi xuống vực sâu.

Sắc mặt hai vị trưởng lão Hổ tộc trong nháy mắt trở nên trắng bệch, bọn chúng kinh khủng nhìn Thẩm Hạo, ánh mắt liều mạng chuyển động, dường như muốn phủ nhận quyết định đáng sợ này.

Đáng tiếc Thẩm Hạo không thích nói nhảm, trực tiếp miểu sát hai vị trưởng lão.

Đường đường là La Thiên Thượng Tiên, vậy mà không có phản ứng gì đã bị người ta giết chết trong nháy mắt, bọn chúng có chết cũng nghĩ không ra.

Vô duyên vô cớ sao lại có người tới giết mình.

Phu quân, những Hổ yêu còn lại trong tộc kia, có phải nên giết hết không.

Theo thiếp thấy, chi bằng trực tiếp nhổ cỏ tận gốc, để tuyệt hậu họa.

Dù sao, cẩn thận dưỡng hổ vi họa.

Phượng Xu nhìn về phía Thẩm Hạo dò hỏi.

Hiện nay tộc trưởng và trưởng lão mạnh nhất Hổ tộc đã bị Thẩm Hạo giết chết, những kẻ còn lại chẳng qua là đám tôm tép nhãi nhép.

Đám tôm tép này, giống như dê con đợi làm thịt, một ngón tay cũng có thể bóp chết.

Thẩm Hạo nghĩ cũng không nghĩ liền lắc đầu cự tuyệt: Suy nghĩ này của nàng không đúng, làm gì phải giết chết chúng.

Đám Hổ yêu này đều là tài nguyên có thể tái sinh, cứ tạm thời nuôi thả, sau này có nhu cầu thì lại đến lấy là được.

Còn chuyện dưỡng hổ vi họa sao có thể xảy ra, chính là cho bọn

chúng một ức năm cũng không ngóc đầu lên nổi.

Phượng Xu khiếp sợ nhìn Thẩm Hạo, hoàn toàn không thể tin được còn có người như vậy.

Coi Hổ yêu nhất tộc như đám hẹ cửu thái để cắt dần, thật sự là quá ti bỉ, quá vô sỉ.

Ngay cả Phượng Xu cũng cảm thấy làm như vậy quá đê tiện.

Phượng Xu lần đầu tiên thấy có người làm như thế.

Thảo nào Phượng Hoàng nhất tộc không phải là đối thủ của Nhân tộc, cái này đổi lại là nàng thì vạn lần làm không được.

Hít sâu một hơi, Phượng Xu không nhịn được hỏi: Ý của chàng là đem đám Hổ yêu này nuôi nhốt lại.

Đương nhiên sẽ không, nuôi nhốt lại còn phải tốn đồ ăn cho chúng.

Ta hiện tại là để chúng tự do sinh trưởng, tính ra cùng lắm chỉ là chăn thả.

Thẩm Hạo cười nói.

Chàng thật là. thật là.

Là cái gì.

Là thật ti bỉ a.

Được rồi, tạm thời không dùng tới mà thôi, chính là giết chết chúng cũng là lãng phí, với ta mà nói không có tác dụng gì.

Nghe vậy, Phượng Xu liền không nói nhiều về đề tài này nữa, hoàn toàn bị thao tác của Thẩm Hạo làm cho phục sát đất.

Nghĩ nghĩ lại nói: Phu quân, e rằng kế hoạch này của chàng không ổn.

Chỗ nào không ổn.

Thẩm Hạo nghi hoặc không hiểu.

Phượng Xu chậm rãi giải thích: Hiện nay Hổ tộc trưởng và hai vị trưởng lão đều chết hết, cũng có nghĩa là chiến lực mạnh nhất Hổ tộc đã không còn.

Hổ tộc mất đi chỗ dựa, còn có tư cách giữ được tài nguyên nơi này sao.

E rằng một khi tin tức tộc trưởng và trưởng lão bị giết truyền ra, thực lực Hổ tộc khoảnh khắc sẽ bị tan rã.

Giữ không được cũng không sao cả, đó là chuyện Hổ tộc cần cân nhắc.

Ta chỉ thu lấy thứ ta muốn là được.

Ai chiếm vườn hẹ của ta, thì kẻ đó chính là cây hẹ của ta, hiểu chưa.

Ừm, hình như đã hiểu, nhân loại quả nhiên đủ vô sỉ.

Phượng Xu không nhịn được hít sâu một hơi.

Ha ha, cái này đã là gì.

Nói xong Thẩm Hạo liền không giải thích nữa, lợi dụng Thần Mộc Đỉnh mang theo Phượng Xu trở lại Bàn Tơ động.

Về đến Bàn Tơ động, Thẩm Hạo cười nói với chúng nữ: Ta muốn luyện chế chút đan dược, đừng làm phiền ta.

Vâng, phu quân.

Đi vào một gian thạch thất, Thẩm Hạo nói: Luyện chế thế nào.

Phượng Xu: Đem thi thể ném vào Thần Mộc Đỉnh luyện chế.

Thần Mộc Đỉnh có thể luyện hóa ra bản nguyên tinh huyết của

chúng.

Lại dùng nội đan luyện chế đan dược, nữ nhân kia của chàng ước chừng đột phá La Thiên Thượng Tiên không thành vấn đề.

Đan phương đâu.

Phụ dược đâu.

Phượng Xu: Chủ yếu chính là nội đan, phụ liệu có hay không cũng không khác biệt lớn lắm, chủ yếu là để dung hợp tốt hơn mà thôi.

Sở dĩ như vậy, chủ yếu là vì Thần Mộc Đỉnh không phải mấy cái lò luyện đan rác rưởi khác có thể so sánh.

Luyện hóa chính là bản nguyên, ai cũng có thể dùng.

Vì thế bạo táo yêu lực trên nội đan cũng sẽ biến mất, cho nên cứ yên tâm sử dụng.

Đã hiểu.

Tiếp đó chỉ thấy Thẩm Hạo tế xuất Thần Mộc Đỉnh.

Một tôn đại đỉnh chậm rãi xoay tròn trong hư không, Thẩm Hạo ném một con Hổ yêu trưởng lão vào.

Trước tiên lấy một cái luyện thử xem sao.

Không được thì vẫn còn một cái nữa.

Tay bắt pháp quyết, thao túng Tam Muội Chân Hỏa bắt đầu khởi động.

Để phòng ngừa ngoài ý muốn, Thẩm Hạo còn cho vào trong Thần Mộc Đỉnh vài giọt Bất Lão Tuyền.

Trong nháy mắt, ba ngày thời gian đã lặng lẽ trôi qua.

Không thể không nói, thi thể La Thiên Thượng Tiên này vẫn có chút giá trị.

So với Thất Hà Đan trước kia thì khó luyện chế hơn nhiều.

Nhưng cũng may hoàng thiên bất phụ khổ tâm nhân, ngao du ba ngày vẫn để Thẩm Hạo hoàn thành.

Luyện chế được một viên đan dược, còn có không ít bản nguyên tinh huyết.

Tổng thể mà nói không tệ.

Thế là, Thẩm Hạo rất nhanh tìm đến hai cái bình ngọc, đem tinh huyết Hổ yêu và đan dược phân biệt bỏ vào.

Lúc này mới hài lòng thu Thần Mộc Đỉnh.

Hồi phục giây lát, uống một ngụm linh tửu của Hồ yêu nhất tộc, liền gọi Đông Cung Vô Song và Bạch Tuyết vào.

Phu quân.

Chủ nhân.

Nhìn dung nhan tuyệt mỹ của hai nàng, Thẩm Hạo rất hài lòng.

Đem hai bình ngọc chứa đan dược và tinh huyết đưa cho hai nàng.

Phu quân đây là.

Nhìn bình ngọc trong tay, Đông Cung Vô Song tò mò hỏi.

Chương 838

Là đan dược luyện chế cho nàng, ăn nó có sức mạnh thần kỳ.

Đại khái có thể giúp nàng đột phá La Thiên Thượng Tiên.

Thẩm Hạo thản nhiên nói.

Nghe vậy, Đông Cung Vô Song khiếp sợ nhìn Thẩm Hạo, tay cầm bình ngọc đột nhiên run rẩy một cái.

Trái tim càng là kịch liệt nhảy lên, phảng phất muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Đây chính là La Thiên Thượng Tiên a.

Nàng kích động ôm lấy Thẩm Hạo nói không ra lời, chỉ hôn lên mặt Thẩm Hạo hai cái, lúc này mới dịu lại nói: Đa tạ phu quân, đa tạ phu quân.

Thẩm Hạo nói: Ta giúp nàng canh chừng, nàng bình phục tâm tình trước đã, phục hạ đan dược thử xem.

Vâng phu quân.

Đông Cung Vô Song hưng phấn gật đầu, lập tức hai mắt khẽ nhắm, thở phào một hơi.

Nhưng tâm tình lại như sóng to gió lớn, thật lâu không cách nào bình ổn.

Vừa nghĩ tới chính mình có thể đột phá La Thiên Thượng Tiên, nàng liền kích động không thể khống chế bản thân.

Cảnh giới bao nhiêu năm mơ ước, làm sao có thể không kích động.

Thấy thế, Thẩm Hạo nói: Chỉ là đột phá cái La Thiên Thượng Tiên thôi kích động cái gì, được rồi bình tĩnh chút.

Đông Cung Vô Song gật gật đầu, nhưng tâm tình lại khó khống chế, cũng không phải tất cả mọi người đều có thể bình tĩnh như Thẩm Hạo.

Một tuần trà trôi qua, Đông Cung Vô Song vẫn không khống chế tốt tâm tình.

Có chút ngượng ngùng cúi đầu: Phu quân, thiếp đã rất nỗ lực bình phục tâm tình rồi, thực sự khống chế không nổi.

Thẩm Hạo nói: Không vội, vậy thì chờ thêm chút.

Bạch Tuyết ngươi lại đây phục dụng tinh huyết này.

Vâng, chủ nhân.

Đối với sự thần kỳ của Thẩm Hạo, Bạch Tuyết là người rõ nhất.

Cho nên mặc kệ sự tình chấn kinh gì, đều có thể tiếp nhận.

Không có chút do dự nào, Bạch Tuyết mở bình ngọc ra, uống một hơi cạn sạch.

Khoảnh khắc toàn thân bộc phát ra một cỗ hồng sắc quang mang khủng bố.

Sau lưng Bạch Tuyết càng là truyền đến hư ảnh một con Bạch hổ cực lớn.

Tiếp đó Bạch Tuyết đã không cách nào duy trì hình người, biến thành một con đại hổ màu trắng.

Lông tóc toàn thân tróc ra rồi mọc lại.

Xương cốt, huyệt dịch đều đang phát sinh chất biến.

Bất tri bất giác, toàn thân Bạch Tuyết hình thành một cái huyết kén bao bọc lấy nàng.

Mà Bạch Tuyết cũng lâm vào ngủ say, hiển nhiên nhất thời bán hội

là không có biện pháp thức tỉnh.

Nhìn một màn này, tâm tình Đông Cung Vô Song mạc danh bình phục lại.

Hít sâu một hơi, nói với Thẩm Hạo: Phu quân, tâm tình thiếp đã bình phục rồi.

Vậy thì bắt đầu đi.

Vâng phu quân.

Đông Cung Vô Song cuối cùng điều chỉnh cảm xúc, củng cố đạo tâm, đem đan dược một ngụm nuốt vào.

Đan dược vừa nuốt vào bụng, một cỗ sức mạnh cường đại liền bộc phát ra.

Năng lượng bàng bạc tứ dật, Thẩm Hạo vung tay lên liền khiến nó biến mất vô ảnh vô tung.

Nếu không có Thẩm Hạo ở đây, ước chừng tất cả sơn mạch chung quanh đều sẽ bị san thành bình địa.

Đông Cung Vô Song cũng bị năng lượng cường đại bao bọc, lơ lửng bay lên.

Trong nháy mắt mười ngày đã qua.

Lúc này, trên người Đông Cung Vô Song bộc phát ra một cỗ khí thế cường đại.

Linh khí chung quanh phong ủng mà đến.

Thẩm Hạo vừa thấy đây là sắp đột phá rồi, chỗ Bàn Tơ động này quá nhỏ không được.

Thế là mang theo Đông Cung Vô Song thuấn di đến Hồ yêu nhất tộc.

Tiến vào Hồ yêu nhất tộc, thấy Hồ tộc đều bị kết giới bao bọc hắn có một trận nghi hoặc.

Bất quá cũng không để ý tới bọn họ.

Đem Đông Cung Vô Song đặt tại chủ phong Hồ tộc.

Trong nháy mắt vô số tiên linh khí phong ủng mà đến.

Khí thế bàng bạc này chấn kinh toàn bộ Hồ tộc.

Đồng thời, Hồ tộc trưởng lão và tộc trưởng ngay lập tức đứng dậy, đây là có người muốn đột phá La Thiên Thượng Tiên.

Tộc trưởng vẻ mặt kinh hỉ nói với Hồ Cửu Nhi: Cửu Nhi, ngươi chờ một chút, ta đi xem thử có chuyện gì.

Chẳng lẽ trưởng lão đột phá La Thiên Thượng Tiên rồi.

Tộc trưởng ngài cứ đi đi.

Nhưng khi Hồ tộc trưởng và trưởng lão nhìn thấy Đông Cung Vô Song bên cạnh Thẩm Hạo trên chủ phong, liền hiểu được chuyện gì xảy ra.

Mặc dù trong lòng thất vọng không phải trưởng lão đang đột phá, nhưng vẫn gắt gao nhìn chằm chằm Đông Cung Vô Song trong vòng xoáy.

Có thể tận mắt nhìn thấy Thái Ất Kim Tiên đột phá La Thiên Thượng Tiên, đây đối với bọn họ mà nói cũng là một loại kỳ ngộ, cũng là một lần kinh nghiệm.

Nói không chừng có linh cảm cũng có thể đột phá.

Bất quá cảm ứng được khí tức của Đông Cung Vô Song, Hồ tộc trưởng và trưởng lão nhìn nhau, kinh thán nói: Hóa ra là nhân loại đang đột phá.

Đồng thời trong lòng khiếp sợ không thôi, Địa Tiên giới lại thêm một tôn La Thiên Thượng Tiên rồi.

Bọn họ đều đang đoán thân phận của Đông Cung Vô Song.

Tám phần mười cũng có quan hệ với Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo đã mạnh như vậy, nay bên người lại thêm một tôn nữ nhân cấp bậc La Thiên Thượng Tiên, đây chẳng phải là càng vô địch sao.

Cùng lúc đó, cả Hồ tộc đều chạy tới tận mắt chứng kiến.

Có thể tận mắt thấy cảnh tượng đột phá La Thiên Thượng Tiên, không chỉ có giúp ích cho Hồ tộc trưởng và trưởng lão, mà đối với toàn bộ Hồ tộc, đều là kỳ ngộ ngàn năm có một.

Hồ tộc đã bao nhiêu năm không có La Thiên Thượng Tiên, bọn họ đều không biết đó là mùi vị gì.

Theo linh khí toàn qua càng lúc càng lớn, linh khí trong Hồ tộc đều bị rút cạn.

Thấy tiên linh khí dường như còn chưa đủ dùng, Thẩm Hạo tùy tay ném ra mấy chục vạn tiên linh thạch, bố trí một cái Tụ Linh Trận.

Một canh giờ chớp mắt trôi qua.

Đột nhiên, một tiếng nổ vang thật lớn, vang vọng thiên địa.

Một cỗ khí thế cường đại trong nháy mắt từ trong cơ thể Đông Cung Vô Song bộc phát ra.

Tất cả Hồ yêu của Hồ tộc đều bị cỗ khí thế này áp chế đến không thở nổi.

Hai chân không tự chủ được mà quỳ xuống.

Thực lực yếu trực tiếp bị khí thế ép nằm rạp trên đất.

Một tuần trà trôi qua, Đông Cung Vô Song mới chậm rãi mở mắt, kinh hỉ nói: Phu quân, thiếp thành công rồi, thiếp thật sự thành công rồi.

Thẩm Hạo cười nói: Thành công là tốt rồi.

Trong lòng hắn cũng thập phần cao hứng, nói như vậy, thực nghiệm đan dược thành công rồi, rất khả thi.

Mà chúng hồ ly Hồ tộc lại khiếp sợ không thôi, vị La Thiên Thượng Tiên vừa đột phá trước mắt này vậy mà là nữ nhân của Thẩm Hạo.

Hồ tộc trưởng và trưởng lão nhìn nhau, dường như cảm thấy sự quật khởi của Hồ tộc không nằm trên người Hồ Cửu Nhi, mà là trên người nam nhân trước mắt này.

Thẩm Hạo: Thân thể không có vấn đề gì chứ.

Đông Cung Vô Song lắc đầu: Không có vấn đề, bất quá cảnh giới còn có chút không ổn định, còn cần bế quan củng cố cảnh giới một chút.

Thẩm Hạo nói: Được thôi, ta đưa nàng về Bàn Tơ động củng cố cảnh giới.

Không ngờ lại bị Đông Cung Vô Song từ chối: Phu quân, tạm thời khoan hãy vội, hiện nay thiếp đã đột phá La Thiên Thượng Tiên.

Cũng có nghĩa là, chuyện cá cược kia thiếp đã thắng.

Bệ hạ cũng nên thực hiện lời hứa rồi.

Thẩm Hạo có chút bất ngờ nhìn Đông Cung Vô Song, không ngờ lúc này người nàng nghĩ đến đầu tiên lại là Bắc Dương Nữ Đế.

Vừa mới đột phá cũng không cần vội vã giây phút này, huống hồ Địa Tiên Giới một ngày bằng Linh Vân đại lục một năm, thời gian

hoàn toàn đủ dùng.

Nàng chi bằng đợi củng cố cảnh giới xong hẵng trở về cũng chưa muộn.

Đông Cung Vô Song nhẹ nhàng lắc đầu, trên mặt lộ ra vẻ trịnh trọng, chậm rãi nói: Phu quân, bệ hạ đối đãi với thiếp ân trọng như núi.

Thiếp vẫn luôn khắc ghi trong lòng.

Do đó, đã đáp ứng bệ hạ thì tự nhiên phải làm được.

Đây không chỉ là lời hứa của thiếp với bệ hạ, mà còn là nguyên tắc và giới hạn làm người của thiếp.

Nói đến đây, Đông Cung Vô Song dừng một chút, tiếp tục nói: Hơn nữa, vì sự phát triển của Bắc Dương Tiên Triều, bệ hạ có thể nói là lao tâm khổ tứ, phí hết tâm tư.

Chính là hy vọng Bắc Dương Tiên Triều có thể ngày càng tốt đẹp.

Chương 839

Cho nên, về tình về lý, thiếp đều nên nhanh chóng trở về.

Chỉ cần thiếp thắng cược, như vậy bệ hạ sẽ có thể trở thành nữ nhân của phu quân.

Chỉ có trở thành nữ nhân của phu quân, những ngày tháng sau này của bệ hạ mới có thể nhẹ nhàng hơn một chút.

Từ sau khi trở thành nữ nhân của Thẩm Hạo, Đông Cung Vô Song mới hiểu được làm nữ nhân của hắn sướng đến mức nào.

Thảo nào nhiều nữ nhân lại một lòng một dạ như vậy.

Cơ hội tốt thế này, bệ hạ tuyệt đối không thể bỏ lỡ.

Vô Song, ta hiện tại coi như đã hiểu vì sao nàng có thể trở thành tâm phúc của Bắc Dương Nữ Đế.

Trung tâm như vậy, quả thực là danh xứng với thực.

Thẩm Hạo khóe miệng khẽ nhếch, cười giơ ngón tay cái lên.

Nghe được Thẩm Hạo khen ngợi, trên mặt Đông Cung Vô Song lập tức nở rộ nụ cười rạng rỡ như hoa xuân.

Đôi mắt nàng cong thành hình trăng lưỡi liềm, khóe miệng giương lên, lộ ra hàm răng trắng bóng đều đặn.

Cảm ơn phu quân đã khen thưởng.

Nàng nhẹ giọng nói, trong thanh âm lộ ra một tia vui sướng và thẹn thùng.

Câu nói này phảng phất như chảy ra từ nơi sâu nhất trong đáy lòng, mang theo tràn đầy chân thành và cảm kích.

Thẩm Hạo: Nếu nàng đã quyết định, vậy thì tùy nàng.

Ngay tại khoảnh khắc dứt lời, Thẩm Hạo như quỷ mị, thân hình lóe lên liền mang theo Đông Cung Vô Song cùng biến mất tại chỗ.

Phảng phất như bọn họ chưa từng xuất hiện.

Tộc trưởng và trưởng lão Hồ yêu nhất tộc vốn còn định tiến lên làm quen, kết quả Thẩm Hạo trực tiếp đi mất, hoàn toàn không cho bọn họ bất kỳ cơ hội nào.

Điều này làm bọn họ có chút thất vọng.

Hồ tộc trưởng: Đáng tiếc.

Không có gì đáng tiếc, Cửu Nhi cũng là nữ nhân của tiền bối, nắm chắc đầu mối Cửu Nhi này là tốt rồi, đối với Hồ yêu nhất tộc chúng ta mà nói đã là vận may to lớn.

Trưởng lão nói phải.

Cùng lúc đó, tại Bắc Dương Tiên Triều, Bắc Dương Nữ Đế đột nhiên cảm giác được một cỗ dị dạng, mày ngài khẽ nhíu, không tự chủ được hướng ánh mắt về phía la bàn.

Khi tầm mắt nàng rơi vào trên la bàn, đôi mắt đẹp lập tức chớp động vẻ khiếp sợ.

La bàn vốn bình tĩnh giờ phút này lại hơi phát sáng, tản mát ra một tầng quang mang nhàn nhạt.

Quang mang này tuy rằng không chói mắt nhưng lại làm người ta không thể bỏ qua.

Càng làm cho người ta ngạc nhiên chính là, theo quang mang xuất hiện, khí vận trên la bàn cũng trong nháy mắt đã xảy ra biến hóa.

Những đường nét khí vận vốn bình ổn đột nhiên trở nên sinh động, giống như được rót vào sức mạnh cường đại, mạnh mẽ tăng

vọt lên trên.

Không phải tăng thêm một chút, mà là tăng cường rất nhiều.

Khí vận này chính là đại biểu cho khí vận của Tiên Triều.

Bắc Dương Nữ Đế lập tức vẻ mặt nghi hoặc, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Rốt cuộc khí vận của tứ đại Tiên Triều là tương xứng với thực lực cùng địa bàn.

Khí vận chỉ có bấy nhiêu, thực lực ngươi càng mạnh, khí vận sẽ càng mạnh.

Hoặc là thực lực tăng lên, hoặc là địa bàn mở rộng, nhân tài kế tục đông đúc.

Nhưng thân là tứ đại Tiên Triều, muốn gia tăng quyền tiếng nói, cho dù là thêm vài cái Kim Tiên cũng chẳng có ý nghĩa.

Trừ khi đột phá La Thiên Thượng Tiên mới được.

Chẳng lẽ có ai đột phá.

Bắc Dương Tiên Triều tuy có mấy vị Thái Ất Kim Tiên, nhưng Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong chỉ có hai người, một là Phó Dao áo đen, người còn lại chính là Đông Cung Vô Song.

Trong nháy mắt, Bắc Dương Nữ Đế bỗng nhiên nhớ tới Đông Cung Vô Song.

Đông Cung Vô Song lúc trước là dựa vào Vương Lão Cát mới đột phá Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Hơn nữa, lúc Đông Cung Vô Song đi, còn thề thốt đánh cược, trong vòng nửa năm sẽ đột phá La Thiên Thượng Tiên.

Vốn dĩ Bắc Dương Nữ Đế cảm thấy quá hoang đường, căn bản

không có khả năng.

Nếu La Thiên Thượng Tiên dễ đột phá như vậy thì cũng chẳng gọi là La Thiên Thượng Tiên.

Nhưng hiện tại khí vận đại trướng, làm Bắc Dương Nữ Đế không khỏi nhớ tới vụ cá cược trước đó.

Vừa nghĩ đến nếu mình thua cược thì phải trở thành nữ nhân của tên Vương Lão Cát kia, tim Bắc Dương Nữ Đế liền đập thình thịch.

Nàng xưa nay tự ngạo, chưa từng nghĩ tới có một ngày chính mình sẽ trở thành phụ dung của đàn ông.

Nhưng nếu Vương Lão Cát kia thật sự có thể giúp Đông Cung Vô Song đột phá La Thiên Thượng Tiên, Bắc Dương Nữ Đế cảm thấy dường như cũng không phải khó chấp nhận như vậy.

Huống hồ Bắc Dương Nữ Đế xưa nay cũng chỉ bội phục cường giả.

Bỗng nhiên, Bắc Dương Nữ Đế cảm ứng được Bích Ngọc Cung truyền đến một trận chấn động nhỏ.

Thần thức lập tức quét qua.

Khi nhìn thấy Thẩm Hạo ôm Đông Cung Vô Song xuất hiện tại Bích Ngọc Cung, đồng thời nhìn về phía chiếc đỉnh lớn trên đầu hai người.

Nhìn chiếc đỉnh quen thuộc, tim Bắc Dương Nữ Đế đập điên cuồng, khiếp sợ đến mức trợn mắt há hốc mồm.

Lần đầu tiên thất sắc như thế.

Đây là Thần Mộc Đỉnh.

Nói cách khác, người giết chết Đế quân Đông Thanh Tiên Triều Đông Thanh Hạo Bạch, chính là Vương Lão Cát.

Cái này.

Bắc Dương Nữ Đế khiếp sợ đứng dậy.

Tuy biết Thẩm Hạo cường đại, nhưng cũng không ngờ Thẩm Hạo có thể cường đại đến mức giết chết Đông Thanh Hạo Bạch.

Lúc trước Đông Thanh Tiên Triều chính là có mấy tôn La Thiên Thượng Tiên.

Hơn nữa Đông Thanh Hạo Bạch là bị miểu sát trong nháy mắt, không có chút thực lực phản kháng nào.

Cho dù Bắc Dương Nữ Đế thời kỳ toàn thịnh cũng không làm được việc miểu sát Đông Thanh Hạo Bạch.

Nghĩ đến đây, trong lòng Bắc Dương Nữ Đế lần đầu tiên có cảm giác vô lực.

Giờ này khắc này, cảm giác vô lực thật sâu dâng lên trong lòng.

Thẩm Hạo thật sự quá mạnh.

Giờ khắc này, mọi nghi vấn toàn bộ được giải khai.

Thẩm Hạo chính là người thần bí khiến tứ đại Tiên Triều rơi vào khủng hoảng.

Trong lúc nhất thời, đại não Bắc Dương Nữ Đế trống rỗng.

Đúng lúc này, một bóng đen bỗng nhiên xuất hiện.

Người tới chính là Phó Dao.

Chỉ thấy Phó Dao vẻ mặt khiếp sợ nói: Bệ hạ, Đông Cung Vô Song đột phá La Thiên Thượng Tiên rồi.

Nghe vậy, Bắc Dương Nữ Đế mới hồi phục tinh thần, biểu tình có chút phức tạp: Trẫm biết rồi, ta đi Bích Ngọc Cung một chuyến đây.

Vâng, bệ hạ.

Trầm mặc một lát, Bắc Dương Nữ Đế chỉnh lại y phục, lúc này mới đi về hướng Bích Ngọc Cung.

Phó Dao một thân hắc bào cũng đi theo phía sau.

Rất nhanh liền tới Bích Ngọc Cung.

Gặp Nữ Đế, Đông Cung Vô Song vui sướng vô cùng, vội vàng hành lễ: Tham kiến bệ hạ.

Bắc Dương Nữ Đế cười nói: Vô Song, ngươi hiện giờ đã là La Thiên Thượng Tiên, thân phận tự nhiên cũng là Thiên Sư, về sau gặp trẫm không cần hành lễ nữa.

Đã rõ, bệ hạ.

Nói xong, ánh mắt Bắc Dương Nữ Đế nhìn về phía Thẩm Hạo, đã không cách nào nhìn thẳng.

Tồn tại có thể miểu sát Đông Thanh Hạo Bạch, nàng nhất định phải tôn trọng.

Huống hồ đánh cược thua, gặp lại Thẩm Hạo, Bắc Dương Nữ Đế chột dạ vô cùng.

Gặp qua Vương đạo hữu.

Thẩm Hạo mặt mang mỉm cười nhìn Bắc Dương Nữ Đế trước mắt, trong lòng lại không khỏi dâng lên một tia kinh ngạc.

Hắn cẩn thận đánh giá vị Nữ Đế này, vẫn phong hoa tuyệt thế đẹp không gì sánh được như trước.

Chỉ thấy nàng mặc một bộ trường bào hoa mỹ, dáng người thướt tha, dung nhan xinh đẹp, nhưng Bắc Dương Nữ Đế giờ phút này lại tỏ ra có chút câu nệ, khác một trời một vực với khí chất cao quý lãnh diễm trước kia.

Thẩm Hạo thầm nghĩ, trong này chẳng lẽ có nguyên do gì.

Hắn chú ý tới ánh mắt Bắc Dương Nữ Đế có chút trốn tránh, dường như không dám đối diện với hắn, hơn nữa ngôn hành của nàng cũng có vẻ hơi cục súc, hoàn toàn mất đi uy nghiêm và tự tin ngày xưa.

Chương 840

Sự thay đổi này làm Thẩm Hạo cảm thấy thập phần kinh ngạc, suy nghĩ một chút, có lẽ nàng đã biết thực lực của mình.

Những lúc hỏa lực không đủ đều sẽ tương đối chột dạ.

Thẩm Hạo cười nói: Bệ hạ khách khí rồi.

Đứng ở một bên, Phó Dao ánh mắt gắt gao khóa chặt trên người Đông Cung Vô Song.

Trong mắt nàng tràn đầy hâm mộ, không ngờ Đông Cung Vô Song từ sau khi đi theo tên Vương Lão Cát này, tu vi trong thời gian ngắn ngủi như vậy cư nhiên đã vượt qua nàng.

Đó chính là La Thiên Thượng Tiên a, ai có thể không hâm mộ.

Từng là Phó Dao vẫn luôn nghiền ép Đông Cung Vô Song.

Nhưng hiện tại Đông Cung Vô Song lại đột nhiên quật khởi, che lấp hào quang của nàng.

Điều này làm Phó Dao cảm thấy vừa kinh ngạc lại vừa bất lực.

Người so với người đúng là chọc tức chết người.

Phó Dao trong lòng thầm than, nàng cảm thấy chính mình phảng phất bị vận mệnh trêu đùa.

Rõ ràng mình vẫn luôn nỗ lực tu luyện lại bị vượt qua.

Cảm giác thất bại này làm tâm tình nàng trầm trọng, đồng thời cũng kích phát ý chí chiến đấu trong nội tâm nàng.

Thật khéo, ánh mắt Đông Cung Vô Song giờ phút này cũng vừa vặn nhìn về phía Phó Dao.

Đông Cung hơi ngẩng đầu, cằm hơi hất lên, khóe miệng treo một nụ cười như có như không, để lộ ra một loại đắc ý không chút che giấu.

Ánh mắt kia tràn đầy vẻ nhìn xuống.

Một loại cảm giác vạn năm lão nhị rốt cuộc cũng được nở mày nở mặt, gói gọn trong một chữ sướng.

Bất quá, ánh mắt nhìn xuống kia của Đông Cung Vô Song lại làm cho Phó Dao rất khó chịu.

Thấy thế, Đông Cung Vô Song ngạo kiều hừ một tiếng, liền không thèm để ý Phó Dao nữa.

Hiện tại quan trọng nhất chính là để Bắc Dương Nữ Đế thực hiện lời hứa, chuyện khi dễ Phó Dao để sau hãy nói.

Vì thế, Đông Cung Vô Song đĩnh thẳng người, ánh mắt như đuốc nhìn về phía Nữ Đế, vẻ mặt nghiêm túc nói: Bệ hạ, hiện giờ thiếp đã thành công đột phá La Thiên Thượng Tiên.

Ước hẹn nửa năm là thiếp thắng, bệ hạ người có phải hay không cũng nên thực hiện lời hứa.

Nghe vậy, Bắc Dương Nữ Đế nhất thời thế nhưng không biết trả lời thế nào.

Đặc biệt cảm ứng được tầm mắt của Thẩm Hạo càng làm cho nàng không chốn dung thân, hận không thể độn thổ ngay tại chỗ.

Trong lòng ẩn ẩn có chút hối hận vì đã vội vã chạy qua đây, hoàn toàn chưa nghĩ ra đối sách ứng phó.

Nữ Đế lúc trước ý khí phong phát biết bao, trấn áp tứ đại Tiên Triều, Yêu tộc cũng không dám xâm phạm.

Là tồn tại mạnh nhất Địa Tiên Giới.

Hiện giờ lại phải trở thành phụ dung của nam nhân, khiến nàng xấu hổ không thôi.

Phó Dao tuy rằng khó chịu với bộ dáng tiểu nhân đắc chí của Đông Cung Vô Song, nhưng trong lòng cũng hiểu đi theo Thẩm Hạo mới là vương đạo.

Nhìn Đông Cung Vô Song là biết, mới không đến một tháng đã đột phá La Thiên Thượng Tiên rồi.

Nếu nói một mình Thẩm Hạo đột phá nhanh thì đó là thiên phú và khí vận cá nhân, nhưng có thể mang theo Đông Cung Vô Song cùng đột phá, vậy thì quá nghịch thiên rồi.

Tồn tại vô địch.

Thấy Bắc Dương Nữ Đế không trả lời, Phó Dao lập tức nói: Đông Cung Vô Song, cô cũng quá xem thường bệ hạ rồi.

Bệ hạ là Đế quân của Bắc Dương Tiên Triều, xưa nay nói một là một, nhất nặc thiên kim, ngôn xuất pháp tùy.

Đã đáp ứng cá cược, tự nhiên sẽ thực hiện lời hứa.

Làm nữ nhân của Vương tiền bối, chuyện đó cũng không mất mặt.

Nhìn Phó Dao tung đòn hỗ trợ, nội tâm Bắc Dương Nữ Đế phức tạp khó tả, nhưng sự việc đã đến nước này, đã không thể lùi bước, vì thế Bắc Dương Nữ Đế chọn gật đầu.

Thấy thế, Đông Cung Vô Song vui sướng không thôi: Bệ hạ, thật là quá tốt rồi.

Người yên tâm, tuyệt đối sẽ không hối hận đâu.

Phó Dao ở một bên nhìn mà không hiểu ra sao, bệ hạ thua cược, cái cô Đông Cung Vô Song này thoạt nhìn so với bệ hạ còn kích động hơn.

Đông Cung Vô Song hưng phấn như vậy khiến Bắc Dương Nữ Đế có chút sượng mặt, muốn hoãn lại hai ngày.

Vì thế vội vàng nói: Vương đạo hữu, việc này.

Không ngờ Thẩm Hạo hiểu lầm, cười nói: Quyết định Vô Song đưa ra chính là quyết định của ta.

Đông Cung Vô Song: Bệ hạ, chọn ngày không bằng gặp ngày, cứ hôm nay đi.

A.

Bắc Dương Nữ Đế kinh hô một tiếng, cả người đều ngây ngốc.

Cho dù đáp ứng cá cược cũng không thể nhanh như vậy chứ.

Thẩm Hạo tặc lưỡi hai tiếng, Đông Cung Vô Song này so với hắn còn gấp gáp hơn.

Bệ hạ, người không phải muốn khôi phục thực lực sao.

Phu quân hoàn toàn có năng lực này.

Đã đồng ý rồi còn do dự cái gì.

Có đôi khi làm việc phải mau lẹ dứt khoát, để lâu sinh biến.

Bệ hạ, chúng thiếp sẽ không quấy rầy người nữa.

Dứt lời, Đông Cung Vô Song liền mang theo Phó Dao rời khỏi Bích Ngọc Cung.

Bích Ngọc Cung kim bích huy hoàng giờ phút này chỉ còn lại Thẩm Hạo và Bắc Dương Nữ Đế.

Bầu không khí trở nên có chút xấu hổ.

Đương nhiên xấu hổ chính là Bắc Dương Nữ Đế, Thẩm Hạo thì không sao cả.

Với nguyên tắc có tiện nghi không chiếm là ngu, Thẩm Hạo cũng

không khách khí.

Tại Địa Tiên Giới này, không có khái niệm cưỡng ép gì cả.

Huống hồ cho dù có, Thẩm Hạo còn để ý sao.

Thực lực hiện giờ, tại Địa Tiên Giới duy ngã độc tôn.

Thấy Bắc Dương Nữ Đế không nói lời nào, Thẩm Hạo một phen nắm lấy đôi tay của Nữ Đế.

Cử động đột ngột làm Nữ Đế giật mình một cái.

Vương đạo hữu, trẫm. ta còn chưa nghĩ kỹ.

Việc này không cần nghĩ, trực tiếp làm là được.

Đừng, ta có thể hỏi ngươi một vấn đề không.

Bắc Dương Nữ Đế thấp giọng nói.

Cảm nhận đôi tay ngọc ôn nhuận của Bắc Dương Nữ Đế, Thẩm Hạo nhéo nhéo, cười nói: Hôm nay cao hứng, nàng hỏi đi.

Cái đó.

Đông Thanh Hạo Bạch có phải bị ngươi giết hay không.

Nói xong, Bắc Dương Nữ Đế và Thẩm Hạo bốn mắt nhìn nhau.

Thẩm Hạo cũng không phủ nhận: Không sai, là ta giết.

Tuy rằng đã đoán được, nhưng nghe Thẩm Hạo chính miệng nói ra, nội tâm nàng vẫn rung động vô cùng.

Nàng không dám tưởng tượng thực lực Thẩm Hạo mạnh đến mức nào.

Càng khiếp sợ chính là tốc độ tu luyện của Thẩm Hạo.

Không đến một năm ngắn ngủi a, từ một con kiến hôi Dương Tiên Cảnh trưởng thành La Thiên Thượng Tiên.

Thậm chí toàn bộ Địa Tiên Giới đều không có ai là đối thủ của Thẩm Hạo.

Tốc độ trưởng thành kinh người.

Nhìn Nữ Đế cái miệng nhỏ khẽ nhếch, vẻ mặt khiếp sợ, Thẩm Hạo trực tiếp hôn lên.

Đại não Bắc Dương Nữ Đế phảng phất gặp sét đánh, một mảnh trống rỗng.

Rất tốt, Thẩm Hạo chính là thích vẽ tranh trên giấy trắng.

Lâm môn nhi nhập vào cửa, Bắc Dương Nữ Đế hỏi: Vương.

Chàng thật có thể giúp ta khôi phục thực lực từng có.

Chuyện nhỏ.

Cảm ơn.

Nói xong Bắc Dương Nữ Đế liền nhắm hai mắt lại, một bộ dáng nhận mệnh, mặc quân xử lý.

Cùng lúc đó, Đông Cung Vô Song mang theo Phó Dao đi tới chỗ nàng cư trú trước kia.

Phó Dao rốt cuộc nhịn không được nghi hoặc trong lòng: Vô Song, cô làm thế nào đột phá La Thiên Thượng Tiên vậy.

Muốn biết à.

Đông Cung Vô Song đắc ý dương dương cười nói.

Chương 841

Muốn.

Hi hi, ta không nói cho cô biết.

Đông Cung Vô Song đắc ý nói.

Cô.

Cô từ khi nào trở nên nhàm chán như vậy.

Phó Dao một trận cạn lời.

Nhìn gương mặt tuyệt mỹ tươi cười của Đông Cung Vô Song, Phó Dao chỉ cảm thấy có chút xa lạ.

Đông Cung Vô Song ngày xưa thanh lãnh, không hay nói cười, vĩnh viễn đều chỉ có một biểu tình, mộng tưởng lớn nhất chính là tu vi siêu việt Phó Dao.

Nhưng Đông Cung Vô Song hôm nay, trên gương mặt trắng nõn như ngọc viết đầy nhẹ nhàng thoải mái, cả người phảng phất như chim sơn ca vui vẻ.

Sự thay đổi trước sau này thật sự là quá lớn, làm Phó Dao thập phần không thích ứng.

Chẳng lẽ chỉ vì tu vi vượt qua chính mình, tâm tình khai lãng, người cũng trở nên cao hứng.

Hừ, cô và ta có quan hệ gì.

Bí mật quan trọng như đột phá La Thiên Thượng Tiên vì sao ta phải nói cho cô.

Đông Cung Vô Song nghiêm túc nói.

Nghe lời này, Phó Dao như bị sét đánh, trầm mặc xuống.

Trong đầu nàng nháy mắt hiện lên vô số ý niệm, nhưng lại không có một tia một hào cảm xúc phẫn nộ.

Tương phản, nàng ngược lại cảm thấy Đông Cung Vô Song nói rất đúng.

Rốt cuộc, đột phá cảnh giới như La Thiên Thượng Tiên tuyệt không phải chuyện dễ.

Mà có thể giúp người khác đột phá La Thiên Thượng Tiên lại càng là bí mật tày trời, cơ duyên và bí pháp trong đó tất nhiên đều là cơ mật cao độ.

Bất kỳ thế lực nào nếu biết được bí mật như vậy, e rằng đều sẽ vì nó mà điên cuồng, không từ thủ đoạn muốn đoạt lấy.

Như vậy, lại sao có thể có người vô duyên vô cớ đem cơ mật như thế nói cho nàng đây.

Nghĩ đến đây, trong lòng Phó Dao không khỏi dâng lên một cỗ bất lực và thích nhiên.

Nhưng đáy mắt Phó Dao vẫn nhịn không được xẹt qua một mạt thất vọng, gật gật đầu, liền trầm mặc không nói.

Đông Cung Vô Song khẽ nhướng mày đẹp, khóe môi cũng hơi cong lên, phác họa ra một độ cung cực kỳ mê người.

Độ cung này vừa không trương dương, lại vừa vặn thể hiện ra nội tâm nàng vui sướng cùng thỏa mãn.

Đông Cung Vô Song vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng Phó Dao nghẹn lời như vậy.

Tình cảnh khó gặp này làm tâm tình nàng dị thường sảng khoái, phảng phất u buồn tích tụ đã lâu lập tức được giải phóng.

Lúc chưa theo Thẩm Hạo, áp lực của Đông Cung Vô Song phi thường lớn, vừa có chứng sợ hãi thực lực không đủ, lại có áp lực Bắc Dương Tiên Triều ngày càng suy yếu.

Đây không chỉ là áp lực một mình Đông Cung Vô Song phải đối mặt, trên thực tế, loại áp lực này là từ trên người Bắc Dương Nữ Đế bắt đầu lan tràn.

Bất luận là ai, đối mặt với Tiên Triều ngày càng suy vi đều không thể thoát khỏi gánh nặng trầm trọng này.

Đông Cung Vô Song hiện giờ, từ sau khi đi theo Thẩm Hạo, tốc độ tu vi của nàng có thể nói là một ngày ngàn dặm.

Chỉ vỏn vẹn dùng thời gian ngắn ngủi một tháng, thành quả tu luyện thế nhưng tương đương với nàng tự mình tu luyện một ngàn năm.

Thậm chí một ngàn năm cũng không sánh bằng, đây quả thực là nghe rợn cả người.

Càng làm cho người ta kinh thán chính là, cảnh giới La Thiên Thượng Tiên từng như lạch trời xa không thể với tới đối với Đông Cung Vô Song, hiện giờ thế nhưng cũng bị nàng dễ như trở bàn tay đột phá.

Đây không nghi ngờ là một bước nhảy vọt cực lớn, ngay cả chính Đông Cung Vô Song đều có chút không dám tin tưởng.

Quả nhiên theo đúng người, thật sự là phù dao trực thượng cửu vạn lý như diều gặp gió lên chín tầng mây.

Gánh nặng đè trên người đột nhiên biến mất không thấy, tâm tình Đông Cung Vô Song tự nhiên cũng trở nên nhẹ nhàng.

Đây chính là chỗ tốt của việc tìm đúng nam nhân.

Nhưng mà, khi Đông Cung Vô Song cảm nhận được cảm xúc thất lạc của Phó Dao, một cỗ tình cảm thương xót khó tả dâng lên trong lòng.

Tuy rằng giữa hai người các nàng vẫn luôn tồn tại quan hệ so kè và cạnh tranh, nhưng không thể phủ nhận chính là, tình cảm giữa các nàng cũng tương đối thâm hậu.

Tình như tỷ muội cũng không quá đáng.

Do dự một chút, Đông Cung Vô Song vẫn không nhịn được nói: Với tư chất của ta, tự mình khẳng định sẽ không thể trong thời gian ngắn như vậy đột phá La Thiên Thượng Tiên.

Tất cả đều là do phu quân giúp ta đột phá.

Phu quân cho ta một viên đan dược, sau khi dùng, ta liền thành công đột phá La Thiên Thượng Tiên.

Phó Dao đột nhiên ngây ngẩn cả người, thân thể nàng như bị thi định thân chú, hoàn toàn không thể động đậy.

Mắt nàng gắt gao nhìn chằm chằm Đông Cung Vô Song, phảng phất muốn nhìn thấu nội tâm xem đối phương có nói dối hay không.

Thật sự là tin tức này quá chấn động.

Trong lòng nàng như bị một đạo sét đánh giữa trời quang, nhận thức đều bị lật đổ.

Nàng không thể tin được lời Đông Cung Vô Song nói, chỉ cảm thấy đây quả thực là chuyện nghìn lẻ một đêm.

Thế gian sao có thể có loại đan dược thần kỳ như vậy chứ.

Thanh âm Phó Dao tràn đầy khiếp sợ và khó tin, môi nàng run rẩy, thật vất vả mới nặn ra được một câu: Sao có thể.

Chuyện này tuyệt đối không có khả năng.

Có thể dùng đan dược đột phá La Thiên Thượng Tiên, chuyện này quả thực chưa từng nghe thấy.

Trong nhận thức của nàng căn bản là chuyện không có khả năng.

Đan dược gì mà trâu bò như vậy.

Đông Cung Vô Song vẻ mặt nghiêm túc nói: Phó Dao, ta có thể thề, sự thật chính là như thế, loại chuyện này tuyệt đối sẽ không lừa cô.

Nghe vậy, ánh mắt Phó Dao gắt gao nhìn chằm chằm Đông Cung Vô Song.

Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt Đông Cung Vô Song chân thành thuần tịnh, không chút nào giả dối.

Phó Dao lúc này mới miễn cưỡng tin tưởng, cho dù như thế nội tâm vẫn nhấc lên sóng to gió lớn.

Thật sự là tin tức này quá mức ly kỳ, làm cả người nàng đều ngốc.

Đan dược nghịch thiên như thế, nàng vẫn là lần đầu tiên nghe nói, cho dù là Bắc Dương Nữ Đế cũng không biết.

Nghĩ đến đây, nội tâm Phó Dao bắt đầu xao động.

Nếu nàng cũng có đan dược này thì sao.

Vội vàng hỏi: Vô Song, cô có biết đan dược này tên gì không.

Dùng thiên tài địa bảo gì luyện chế.

Đông Cung Vô Song lắc đầu, ngượng ngùng nói: Phó Dao, cái này ta cũng không biết, phu quân chỉ đưa cho ta đan dược, cũng không nói cái khác.

Ta lúc ấy cũng không ngờ ăn đan dược có thể đột phá thành công, do đó cũng không hỏi thăm.

Nghe vậy, trong lòng Phó Dao thất vọng vô cùng, ngẫm lại cũng

đúng, đan dược nghịch thiên trân quý như thế, lại sao có thể dễ dàng nói cho người khác.

Thảo nào tu vi tên Vương Lão Cát kia nghịch thiên, thời gian ngắn như vậy liền có thể đột phá La Thiên Thượng Tiên.

Hóa ra là cắn thuốc.

Vừa nghĩ đến thế gian thế nhưng có đan dược nghịch thiên như vậy, Phó Dao liền nhịn không được động lòng không thôi, nhưng cũng chỉ có thể tưởng tượng mà thôi.

Người khác dựa vào cái gì cho nàng.

Nếu đan dược này có thể làm cô đột phá La Thiên Thượng Tiên, chủ dược trong đan dược khẳng định thập phần trân quý, tuyệt đối là thiên tài địa bảo thế gian hiếm có.

Phó Dao nhịn không được hâm mộ nói.

Nàng vắt hết óc cũng không nghĩ ra thiên tài địa bảo gì có thể có hiệu quả nghịch thiên như vậy.

Đông Cung Vô Song gật gật đầu, cũng cảm thấy Phó Dao nói đúng.

Có thể trợ người đột phá La Thiên Thượng Tiên, đan dược khẳng định vô cùng trân quý, tồn tại độc nhất vô nhị.

Nghĩ đến đây, càng có thể thể hiện Thẩm Hạo tốt với nàng, nội tâm Đông Cung Vô Song cảm động vô cùng.

Càng thêm may mắn lúc trước đã làm nữ nhân của Thẩm Hạo.

Bọn họ nếu biết chủ dược đan dược này là nội đan yêu thú cấp bậc La Thiên Thượng Tiên, phỏng chừng đều sợ đến ngất đi.

Đông Cung Vô Song: Đan dược này trân quý vô cùng, thế gian e rằng cũng không có bao nhiêu, phu quân khẳng định sẽ không cho

người khác.

Chương 842

Cái này ta thật sự không giúp được cô.

Ta biết.

Phó Dao gật đầu, cũng không dám hy vọng xa vời.

Một tôn La Thiên Thượng Tiên đủ để thay đổi vận mệnh Tiên Triều.

Loại đan dược này, các thế lực lớn dù có khuynh gia bại sản cũng sẽ nguyện ý đổi.

Đúng lúc này, một cỗ hơi thở khủng bố bùng nổ.

Đông Cung Vô Song và Phó Dao nhìn nhau, đều vẻ mặt kinh hỉ.

Thực lực bệ hạ khôi phục rồi.

Yết hầu Phó Dao không tự giác mà lăn lộn một chút, phảng phất có thứ gì kẹt ở đó, nàng gian nan nuốt nước miếng.

Nhiên, khi nàng cảm nhận được cỗ khí thế cường đại kia, biểu tình trên mặt nháy mắt trở nên hân hỉ như điên.

Cỗ khí thế cường đại này, tuyệt đối là bệ hạ đã khôi phục thực lực.

Thanh âm Phó Dao hơi có chút run rẩy, mang theo hưng phấn và kích động khó có thể che giấu.

Nàng trừng lớn đôi mắt, gắt gao nhìn chằm chằm ngọn nguồn cỗ khí thế kia, phảng phất muốn xuyên qua tầng tầng sương mù nhìn thấy thân ảnh bệ hạ.

Nhịn không được kích động nói: Vương tiền bối quả thực là nghịch thiên, thương thế của bệ hạ nhiều năm như vậy, dùng hết

phương pháp cũng thử qua các loại thiên tài địa bảo, nhưng đều không có bất kỳ khởi sắc nào.

Không ngờ cùng Vương tiền bối xuân phong nhất độ ân ái một lần, thế nhưng cứ nhanh như vậy khôi phục thực lực, thật là quá thần kỳ.

Giờ khắc này, trong lòng Phó Dao lần nữa khiếp sợ, đối với Thẩm Hạo càng thêm sùng bái.

Không những giúp Đông Cung Vô Song đột phá La Thiên Thượng Tiên, thậm chí không đến một canh giờ công phu, thế nhưng giúp Bắc Dương Nữ Đế khôi phục thực lực đỉnh phong.

Nam nhân như vậy thật là quá mạnh.

Trong lòng ẩn ẩn hâm mộ Đông Cung Vô Song.

Đông Cung Vô Song vẻ mặt tự hào: Tu phục thương thế bệ hạ, đối với người khác mà nói khó như lên trời, đối với phu quân mà nói lại là dễ như trở bàn tay.

Càng tốt hơn là kỹ thuật luyện đan của phu quân không ai sánh kịp.

Vương tiền bối còn biết luyện đan.

Cũng quá mạnh rồi đi.

Phó Dao hít ngược khí lạnh, không ngờ càng hiểu biết Thẩm Hạo, càng là khiếp sợ.

Nghe được Phó Dao khen ngợi, trong lòng Đông Cung Vô Song không khỏi dâng lên một cỗ vui sướng khó tả.

Nàng khóe miệng khẽ nhếch, khẽ hừ một tiếng, toát ra một tia nụ cười đắc ý.

Nghe Phó Dao khen ngợi Thẩm Hạo, nàng liền cao hứng.

Đó là tự nhiên.

Đông Cung Vô Song ngạo nhiên nói, Đan dược do chính tay phu quân luyện chế, dược hiệu mạnh, phẩm chất cao, tuyệt đối có thể xưng là trân phẩm tuyệt thế.

Viên Thất Hà Đan này chính là phu quân luyện chế.

Lời còn chưa dứt, Đông Cung Vô Song liền không chút do dự ném một cái bình ngọc tinh xảo cho Phó Dao.

Nàng hơi dừng lại một chút, tiếp tục nói: Ta hiện giờ giữ lại Thất Hà Đan này cũng không có tác dụng gì lớn, chi bằng tặng cho cô, cũng coi như vật tận kỳ dụng.

Phó Dao vội vàng vươn tay đón lấy, bình ngọc vào tay, một cỗ xúc cảm ôn nhuận truyền đến, làm nàng không khỏi đối với vật trong bình càng thêm tò mò.

Phó Dao thật cẩn thận mở nắp bình ngọc, một cỗ dược hương nhàn nhạt lập tức ập vào trước mặt.

Nàng định thần nhìn lại, chỉ thấy trong bình nằm một viên đan dược tròn trịa trơn bóng, tinh oánh dịch thấu, mặt ngoài đan dược lấp lánh quang mang bảy màu, uyển chuyển như ánh chiều tà rực rỡ lóa mắt.

Cái này Đây thế nhưng thật sự là Thất Hà Đan.

Phó Dao thất thanh kinh thán nói, Hơn nữa phẩm tướng tốt như vậy, Thất Hà Đan cấp bậc này vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Lễ vật này quá quý trọng, ta không thể nhận.

Được rồi Phó Dao, cô và ta tuy rằng ngầm so kè, nhưng chúng ta cũng coi như tình đồng tỷ muội, cho cô thì cứ cầm lấy.

Huống hồ hiện tại ta đã đột phá La Thiên Thượng Tiên, Thất Hà

Đan này đối với ta cũng không dùng được.

Đông Cung Vô Song cười nói.

Phó Dao chỉ cảm thấy tim như bị người dùng dao đâm một cái.

Ngược lại càng khó chịu hơn.

Trước kia lo lắng tu vi Đông Cung Vô Song theo không kịp nàng, nhưng hiện tại vượt qua nàng, ngược lại làm tâm lý nàng càng thêm khó chịu, không phải tư vị.

Khuê mật không bằng nàng thì nàng buồn, khuê mật phát đạt hơn nàng thì nàng càng buồn.

Được rồi, cô thật sự muốn đan dược thì chỉ có một biện pháp.

Đông Cung Vô Song nói.

Nga, biện pháp gì.

Phó Dao giả vờ không thèm để ý, nhưng tai lại dựng lên.

Đương nhiên là giống như ta, trở thành nữ nhân của phu quân rồi.

Bất quá cô vẫn luôn dùng hắc bào che mặt, phu quân không nhìn thấy mặt, cũng rất khó thành công.

Đông Cung Vô Song nói.

Ta tin tưởng dựa vào chính mình cũng sẽ đột phá.

Phó Dao mạnh miệng nói.

Được thôi, tùy cô.

Thời gian trôi qua thật nhanh, một ngày lại qua.

Ngày hôm sau, khi Phó Dao và Đông Cung Vô Song nhìn thấy Bắc Dương Nữ Đế sắc mặt hồng nhuận khoác tay Thẩm Hạo đi ra, đều có chút kinh ngạc.

Bắc Dương Nữ Đế xưa nay cao ngạo, tư thái nữ nhi như thế này vẫn là lần đầu tiên thấy.

Tham kiến bệ hạ.

Đông Cung Vô Song và Phó Dao đồng thanh nói.

Về sau đều là người một nhà, không cần như thế.

Bắc Dương Nữ Đế mỉm cười nói.

Sau khi thực lực khôi phục, tâm tình Bắc Dương Nữ Đế cũng phá lệ sảng khoái.

Phó Dao nhịn không được hỏi: Bệ hạ, tu vi có phải hay không toàn bộ đều khôi phục.

Bắc Dương Nữ Đế hơi hơi gật đầu: Không sai, thực lực đã toàn bộ khôi phục, thậm chí còn tinh tiến vài phần, mạnh hơn trước kia.

Chúc mừng bệ hạ, hạ hỉ bệ hạ.

Bắc Dương Nữ Đế tâm tình cực tốt, không những thực lực bản thân khôi phục tư thái đỉnh phong, đồng thời còn có thêm một Thẩm Hạo mạnh hơn làm chỗ dựa.

Không chỉ như thế, ngay cả Đông Cung Vô Song cũng đột phá La Thiên Thượng Tiên.

Như vậy, Bắc Dương Tiên Triều liền có bốn vị La Thiên Thượng Tiên.

Thực lực đủ để nghiền áp ba đại Tiên Triều còn lại.

Nghĩ đến đây, khí chất trên người Bắc Dương Nữ Đế đại biến, vẻ ý khí phong phát ngày xưa lại đã trở lại.

Ngay sau đó Bắc Dương Nữ Đế thu liễm biểu tình, ánh mắt cũng trở nên sắc bén.

Hiện giờ, thực lực Bắc Dương Tiên Triều chúng ta đại tăng, những mạch khoáng tiên linh, thành trì từng mất đi đều phải tìm trở về.

Không những phải đoạt lại, còn phải đoạt lại gấp bội.

Là thời điểm phản công rồi.

Đông Cung Vô Song ánh mắt sáng lên: Bệ hạ, sớm nên rửa sạch nhục nhã rồi.

Hiện giờ Đế quân Đông Thanh Tiên Triều Đông Thanh Hạo Bạch đã chết, chúng ta cứ lấy Đông Thanh Tiên Triều khai đao.

Nhân lúc nó bệnh, đòi mạng nó.

Chính hợp ý ta.

Bắc Dương Nữ Đế vừa lòng nói.

Thẩm Hạo nói: Phí sức làm gì, ta giúp nàng nhất thống tứ đại Tiên Triều, về sau toàn bộ Địa Tiên Giới chỉ có một Tiên Triều, đó chính là Bắc Dương Tiên Triều.

Nghe vậy, Bắc Dương Nữ Đế vội vàng lắc đầu: Vạn vạn không thể, một khi thống nhất thế lực Tiên Triều ở Địa Tiên Giới, Yêu tộc cũng sẽ gia tốc chỉnh hợp.

Hơn nữa, ta ẩn ẩn ước ước cảm giác, một khi tứ đại Tiên Triều quy nhất, e rằng có dự cảm không tốt, vẫn là mạnh hơn bọn họ một bậc thì được rồi.

Thấy thế, Thẩm Hạo cũng không hề cưỡng cầu, Yêu Vực chính là máy rút tiền của Thẩm Hạo, hắn cũng không muốn sớm giết sạch bọn chúng.

Đến lúc đó chúng nữ đột phá khả năng còn cần bọn chúng trợ giúp.

Ngay sau đó Bắc Dương Nữ Đế nói: Phó Dao, lập tức triệu hồi Bì

Dương Thiên Sư, chính thức phát động tiến công đối với Đông Thanh Tiên Triều, đòi lại đất đai đã mất.

Tuân lệnh, bệ hạ.

Nói xong, Phó Dao nhìn thoáng qua Thẩm Hạo, liền biến mất tại chỗ.

Lúc này Đông Cung Vô Song nói: Bệ hạ, thiếp cũng đi.

Nghe vậy, Bắc Dương Nữ Đế nhìn về phía Thẩm Hạo, muốn nhận được đáp án từ hắn.

Đông Cung Vô Song hiện tại nói đúng ra đã là người của Thẩm Hạo, hết thảy đều phải được Thẩm Hạo đồng ý mới được.

Hơn nữa trong lòng Bắc Dương Nữ Đế hiện tại cũng bắt đầu nghiêng về phía Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo nói: Muốn đi thì đi, không cần cố kỵ, hết thảy có ta.

Đông Cung Vô Song kích động nói: Đa tạ phu quân, vậy thiếp đi đây.

Nói xong, toàn thân bị áo giáp màu vàng bao phủ.

Bản thân Đông Cung Vô Song vốn hiếu chiến, nếu không cũng sẽ không quanh năm đều là một thân chiến giáp màu vàng.

Đi đi.

Trong nháy mắt, Phó Dao và Đông Cung Vô Song đều biến mất không thấy, chỉ còn lại Thẩm Hạo và Bắc Dương Nữ Đế.

Nhìn Bắc Dương Nữ Đế thu ba lưu chuyển, khí thế đột nhiên cường hoành ý khí phong phát, tim Thẩm Hạo đập thình thịch, có chút cảm xúc.

Dường như cảm ứng được cái gì, Bắc Dương Nữ Đế quay đầu

lại nhìn ánh mắt trực lăng lăng của Thẩm Hạo, nàng vẻ mặt nghi hoặc nói: Trên mặt ta có đồ bẩn sao.

Thẩm Hạo nhịn không được khóe miệng khẽ nhếch: Một lát nữa hoặc là sẽ có đấy.

Nhìn Bắc Dương Nữ Đế đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì, Thẩm Hạo cũng không giải thích quá nhiều.

Bản thân Thẩm Hạo là người phái hành động, không giỏi ăn nói, nói nhiều cũng không bằng dùng hành động thực tế để chứng minh.

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo nhìn Bắc Dương Nữ Đế vẫn đang say ngủ, tâm trạng cực kỳ tốt.

Bỗng nhiên, hắn linh cơ nhất động, muốn thử xem Thần Mộc Đỉnh này có thể đi đến thế giới đô thị được không.

Nghĩ là làm.

Thẩm Hạo lập tức tế ra Thần Mộc Đỉnh.

Chương 843

Nhìn chiếc đỉnh đang xoay tròn giữa hư không, Thẩm Hạo bắt đầu niệm chú.

Kết quả là đợi cả buổi trời, Thần Mộc Đỉnh vẫn không có chút phản ứng nào, hiển nhiên là không được.

Chẳng lẽ do Thần Mộc Đỉnh chưa từng đến đó.

Cho nên mới không thể sử dụng.

Ngay sau đó, thân ảnh Thẩm Hạo lóe lên, liền quay trở về thế giới đô thị.

Giờ này khắc này, tại thế giới đô thị, Thẩm Hạo vẫn đang đứng giữa không gian vũ trụ.

Nhìn những tiểu hành tinh đang vận chuyển bay nhanh trong không gian, Thẩm Hạo định thử một chút, xem Thần Mộc Đỉnh có thể xuyên về Địa Tiên Giới hay không.

Tế ra Thần Mộc Đỉnh, Thẩm Hạo thầm niệm Địa Tiên Giới Bắc Dương Tiên Triều.

Kết quả Thần Mộc Đỉnh vẫn không có phản ứng.

Xem ra có tọa độ rồi cũng vẫn không được.

Suy tư một lát, Thẩm Hạo đoán chừng là do không cùng một vũ trụ, quy tắc không giống nhau.

Hoặc cũng có thể do thực lực chưa đủ mạnh.

Nghiên cứu mãi không thông, Thẩm Hạo cũng lười nghiên cứu nữa, quả là lãng phí thời gian.

Vốn dĩ hắn dự tính nếu Thần Mộc Đỉnh có thể xuyên việt thành

công, còn định dẫn các cô gái ở thế giới đô thị sang Địa Tiên Giới dạo chơi, du ngoạn một phen.

Để bọn họ cũng cảm nhận một chút cảnh sắc và văn hóa phong thổ của thế giới tiên hiệp.

Tiếc là không được.

Đang chuẩn bị về lại Trái Đất, Thẩm Hạo bỗng nhiên nhìn thấy một tiểu hành tinh đường kính hơn 200km đang lao về phía mình, tốc độ cực nhanh, mắt thấy sắp đâm vào nhau.

Vốn dĩ Thẩm Hạo định đấm một quyền cho nó tan thành bột phấn.

Nhưng khi nhìn thấy bề mặt tiểu hành tinh này toàn là kim loại nặng, phần lớn lại toàn là vàng, Thẩm Hạo theo bản năng dừng tay lại.

Đối với vàng, Thẩm Hạo vẫn có chút mẫn cảm.

Khá là bất ngờ.

Nhiều vàng thế này mà tặng hết cho các nàng, chắc mua đứt cả cái Trái Đất cũng nên.

Thẩm Hạo chợt nhớ ra, hành tinh này có lẽ chính là Linh Thần tinh Psyche 16 mà các nhà khoa học hay nhắc tới.

Cách Trái Đất 370 triệu km, nằm giữa quỹ đạo sao Hỏa và sao Mộc, cũng chính là vị trí hiện tại của Thẩm Hạo.

Thế thì đúng rồi.

Linh Thần tinh được coi là một tiểu hành tinh giàu kim loại quý trong hệ mặt trời, trữ lượng vàng của nó ước tính khoảng 400 tỷ tỷ tấn, vượt xa trữ lượng vàng đã được thăm dò trên Trái Đất.

Đương nhiên đây chỉ là dự đoán, cụ thể bao nhiêu thì các nhà khoa học cũng không rõ.

Thế là, Thẩm Hạo thuận tay thu luôn tiểu hành tinh chứa đầy vàng này vào không gian riêng, định bụng tặng cho các cô gái của mình.

Cho các nàng nhiều vàng thế này, mở cái công ty đào bới cũng được.

Không chỉ có vậy, Thẩm Hạo phát hiện xung quanh còn không ít hành tinh, không có tạp chất, toàn là những tiểu hành tinh ẩn chứa vàng và các kim loại nặng khác.

Nhưng thứ này xuất hiện một cái thì còn hứng thú, nhiều quá thì mất hay, vì vậy Thẩm Hạo chỉ thu một cái là đủ, những cái khác hắn cũng chẳng để ý.

Một khi Thẩm Hạo thật sự tung đống vàng này ra ngoài, e là vàng trên Trái Đất sẽ mất giá điên cuồng.

Tiếp đó hắn định dùng Thần Mộc Đỉnh, kết quả phát hiện trong không khí không có linh khí, Thần Mộc Đỉnh căn bản không thể sử dụng.

Thẩm Hạo phải truyền vào một lượng lớn linh khí, Thần Mộc Đỉnh mới hoạt động trở lại.

Nhờ Thần Mộc Đỉnh, thân ảnh Thẩm Hạo biến mất giữa không gian vũ trụ.

Ngay khoảnh khắc Thẩm Hạo vừa rời đi, Cục Hàng không Vũ trụ Mỹ NASA đã nháo nhác cả lên.

Bọn họ thông qua kính viễn vọng phát hiện ra, rất nhiều tiểu hành tinh quay quanh sao Hỏa đều biến mất một cách khó hiểu, trước đó đều bị Thẩm Hạo đánh nổ.

Hơn nữa, qua dữ liệu mà tàu thăm dò gửi về, số lượng tiểu hành tinh phát nổ cực nhiều, rất không phù hợp logic.

Chẳng lẽ trong vũ trụ đã xảy ra chuyện gì.

Điều này quả thực quá chấn động.

Những vụ nổ tiểu hành tinh bí ẩn này đã kinh động đến toàn bộ cơ quan hàng không, họ lập tức dùng đủ mọi biện pháp để quan sát.

Tin tức này rất nhanh đã gây chấn động trong giới hàng không vũ trụ.

Trong lúc bọn họ đang bận rộn tối mắt tối mũi, Thẩm Hạo đã trở về thế giới đô thị.

Vì trời vẫn còn tối nên Thẩm Hạo cũng không làm kinh động đến ai.

Hắn không ngủ mà nằm trong thư phòng, nghịch điện thoại một lúc.

Đã lâu không về đô thị, Thẩm Hạo còn có chút không quen.

Tuy nhiên tam quan chung quy vẫn được hình thành ở thế giới này, nên hắn thích ứng rất nhanh.

TikTok lúc nửa đêm vẫn rất đặc sắc.

Bất tri bất giác, mặt trời đã mọc.

Thẩm Hạo chẳng buồn ngủ chút nào.

Trong biệt thự chỉ có Thi Nịnh và Hạ Ny.

Thi Nịnh dậy rất sớm, phát hiện Thẩm Hạo không có trong phòng nên đi tìm một vòng.

Khi thấy Thẩm Hạo đang xem video trong thư phòng, cô cười tươi đi tới.

Hạo ca, sao anh dậy sớm thế.

Ừ, hôm qua ngủ sớm ấy mà.

Thẩm Hạo ôm cô vào lòng cười nói.

Hạo ca, anh ăn sáng món gì, để em làm hoặc đi mua cho anh.

Nhắc đến ăn sáng, Thẩm Hạo đúng là có chút thèm.

Lâu rồi không ăn quẩy với tào phớ, em đi mua một ít đi.

Vâng, Hạo ca chờ em đi ngay, có cần rau mùi không ạ.

Không kiêng gì cả, cho nhiều ớt chút.

Vâng ạ Hạo ca.

Thi Nịnh rời khỏi phòng, rửa mặt xong xuôi liền lái xe đi mua đồ ăn sáng.

Hạ Ny vẫn đang ngủ say.

Còn Thẩm Hạo nhìn tiểu hành tinh trong không gian, đang đắn đo xem nên trực tiếp luyện hóa để tinh luyện vàng, hay là đập nát hết ra để các cô nàng từ từ tinh luyện.

Dù sao vàng cũng quá nhiều, trước tiên cứ cho mỗi người mười vạn cân vàng chơi.

Kể ra cũng thú vị đấy chứ.

Thế là Thẩm Hạo bắt đầu luyện hóa trong không gian.

Chưa đến một phút đã luyện hóa xong mười vạn cân vàng ròng.

Mười vạn cân nghe thì nặng, nhưng Thẩm Hạo ước lượng một chút, cũng chỉ khoảng 2,5 khối m3.

Suy nghĩ tìm cơ hội tặng cho các nàng.

Có điều mấy chục vạn cân vàng này mà tuồn ra thị trường thì vui phải biết, chắc chắn thị trường vàng quốc tế sẽ sập sàn ngay lập tức.

Rất nhanh, Thi Nịnh đã mang đồ ăn sáng về biệt thự.

Hạo ca, em về rồi đây.

Nhìn đồ ăn sáng trên bàn, Thẩm Hạo đúng là có chút nhớ nhung.

Đi xa nhà, thứ hoài niệm nhất vẫn là những món ăn quen thuộc với vị giác từ nhỏ.

Ăn vài miếng, Thẩm Hạo hài lòng nói: Rất ngon.

Hạo ca thích là được rồi.

Thi Nịnh cười ngọt ngào.

Hạ Ny ở bên cạnh chép miệng hai tiếng: Vẫn là Thi Nịnh biết thương người nha.

Ăn xong bữa sáng đơn giản, Thẩm Hạo liền hỏi: Có thích vàng không.

Thi Nịnh và Hạ Ny nhìn nhau, không hiểu gì cả.

Thi Nịnh gật đầu: Vàng bây giờ có giá như vậy, đương nhiên là thích rồi.

Hạ Ny cũng gật đầu: Vàng thì chắc chắn là thích rồi.

Thẩm Hạo cười nói: Ồ thế à.

Dưới tầng hầm có ít vàng đấy, có muốn xuống xem không.

Được ạ Hạo ca.

Thi Nịnh tuy không hiểu sao Thẩm Hạo lại rủ đi xem vàng, nhưng vẫn ngoan ngoãn đồng ý.

Hạ Ny: Sao tự nhiên lại đi xem vàng.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cũng không giải thích, mà dẫn hai cô gái xuống tầng hầm.

Chương 844

Bước vào tầng hầm, vừa bật đèn lên, Hạ Ny và Thi Nịnh liền kinh hô.

Vãi chưởng.

Oa, mẹ ơi, cái. cái này là thật hay giả vậy.

Định thần nhìn kỹ, chỉ thấy ngay chính giữa tầng hầm lù lù một khối vàng khổng lồ vô cùng tận.

Khối vàng này giống như mọc trực tiếp từ dưới lòng đất lên vậy, thể tích của nó lớn đến mức khiến người ta trố mắt líu lưỡi.

Dưới ánh đèn chiếu rọi, khối vàng này tỏa ra thứ ánh sáng chói mắt, cả căn phòng đều bị ánh kim quang này bao trùm, cảm giác như đang đứng giữa một cung điện vàng son lộng lẫy.

Đừng nói là Thi Nịnh, ngay cả Hạ Ny cũng chưa từng thấy khối vàng nào to đến thế.

Đây mới thực sự là núi vàng.

Nhìn biểu cảm chấn kinh như chưa từng thấy việc đời của hai cô nàng, Thẩm Hạo khá là hài lòng.

Hắn muốn chính là hiệu quả này.

Nhìn khối vàng trước mắt, Thi Nịnh và Hạ Ny mất hồi lâu mới hoàn hồn lại được.

Thi Nịnh nuốt nước miếng: Hạo.

Hạo ca, đây là vàng thật ạ.

Thẩm Hạo: Vàng ròng trăm phần trăm.

Ông xã, nhiều vàng thế này thì nặng bao nhiêu chứ.

Hạ Ny hít sâu một hơi khí lạnh, chép miệng trầm trồ.

Khoảng mười vạn cân.

Oa, theo giá vàng hiện tại, thế chẳng phải trị giá mấy chục tỷ sao.

Thân gia mấy chục tỷ NDT với việc có mấy chục tỷ tiền vàng bày ngay trước mắt vẫn là sự khác biệt cực lớn.

Thi Nịnh và Hạ Ny cẩn thận từng li từng tí vươn tay ra, nhẹ nhàng chạm vào khối vàng khổng lồ đang lấp lánh ánh kim kia.

Khi ngón tay họ chạm vào bề mặt vàng, một luồng khí lạnh truyền theo đầu ngón tay, khiến họ không kìm được mà rùng mình một cái.

Tuy nhiên, cái lạnh này không hề khiến họ thấy ghét bỏ hay chê bai, ngược lại còn yêu thích không buông tay.

Thi Nịnh không nhịn được thầm than: Mẹ ơi, nhiều vàng thế này, cả đời em chưa từng thấy bao giờ.

Giọng cô nàng lộ rõ vẻ hưng phấn không thể kìm nén, hai tay cũng bắt đầu run rẩy một cách vô thức.

Không biết là do lạnh hay do kích động, da gà trên cánh tay đều nổi hết lên.

Hạ Ny do dự một chút rồi nói: Ông xã, em có thể cắn thử khối vàng này một cái không, muốn cảm nhận xem thật hay giả.

Thi Nịnh cũng có chút nóng lòng muốn thử, người bình thường muốn phân biệt vàng, ý nghĩ đầu tiên đều là cắn một cái.

Thẩm Hạo: Vốn dĩ là định tặng cho các em mà, cứ cắn thoải mái.

Tặng cho bọn em.

Thi Nịnh kinh hỉ không thôi.

Đúng vậy.

Quá. quá quý giá rồi.

Chút vàng thôi mà, không phải thứ gì đáng tiền.

Thi Nịnh và Hạ Ny đều không biết nói gì nữa, anh mới đúng là đại gia chân chính.

Tiếp đó, Thi Nịnh nhẹ nhàng cắn một cái vào góc cạnh của khối vàng, nhìn thấy có chút dấu răng in lên thì vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Trong lòng bắt đầu nghi hoặc, có chút không hiểu, bèn hỏi: Hạo ca, vàng này ở đâu ra vậy, lúc trước đâu có đâu.

Dù sao khối vàng trước mắt này nặng tới mười vạn cân, vàng nặng như thế thì vận chuyển xuống tầng hầm kiểu gì.

Quá khó tin rồi.

Tầng hầm này trước đây bọn họ đều đã xuống, căn bản chưa từng thấy chút vàng nào.

Thẩm Hạo: Thì bây giờ có rồi đấy thôi.

Thấy Thẩm Hạo không nói rõ, Thi Nịnh cũng không hỏi nữa.

Nhìn khối vàng to tướng này, thật sự vừa mừng vừa sợ.

Hạo ca, bọn em lấy cái này cũng chẳng để làm gì, lại không thiếu tiền, cũng không thiếu trang sức, hay là anh cứ giữ lấy đi.

Thi Nịnh lắc đầu nói.

Nhiều vàng thế này, thật sự làm cô phát hoảng.

Đúng đấy, khối vàng to thế này một khi tuồn ra thị trường, giá vàng sẽ rớt thê thảm.

Hạo ca, nhiều vàng thế này liệu có bị trộm mất không, để ở đây không an toàn.

Thi Nịnh trở nên có chút lo được lo mất.

Phải đó, nhiều vàng thế này cơ mà, đều là vàng thật bạc trắng cả đấy.

Nhìn biểu cảm của hai cô nàng, Thẩm Hạo cảm thấy rất vui vẻ.

Nào biết thứ này Thẩm Hạo có đầy.

Vốn định tặng mỗi nàng mười vạn cân, nhưng nhìn dáng vẻ lo sợ bất an này, Thẩm Hạo cảm thấy tạm thời cứ để đó đã.

Sau này thiếu tiền thì xuống đây đào ít vàng đem bán, chút tiền ấy không đến mức phải căng thẳng.

Trên thế giới này tỷ phú sở hữu trăm tỷ nghìn tỷ nhiều lắm, các gia tộc bên Âu Mỹ đều giấu vàng đi cả, cái này gọi là tàng phú giấu của.

Chúng ta thế này cũng là tàng phú.

Thẩm Hạo cười trêu chọc.

Dù biết Thẩm Hạo không nói dối, nhưng đối diện với một núi vàng, tâm trạng vẫn không thể bình tĩnh nổi.

Từ tầng hầm đi ra, hai cô gái coi như được mở mang tầm mắt.

Hạ Ny không nhịn được sự hưng phấn liền kể chuyện này trong nhóm chat.

Nhất thời, Trương Mạt, Tiêu Băng, Trân Ny, Lục Khiết trong nhóm đều tò mò hẳn lên.

Mười vạn cân vàng, đặt ngay trước mắt quả thực quá chấn động.

Thật hay giả thế, mười vạn cân á.

Đùa à, thế thì ai mà bê nổi.

Chưa nghe nói chồng mình có sản nghiệp mỏ vàng bao giờ nhỉ.

Không biết, chồng chắc chắn sẽ không nói dối.

Có ảnh không.

Cho bọn chị xem với.

Đúng đấy, cho em rửa mắt chút, cả đời này em chưa từng thấy nhiều vàng như thế.

Tin nhắn trong nhóm nổ liên tục không ngừng.

Đều là hỏi về chuyện vàng bạc.

Thấy các chị em không tin, Hạ Ny liền gửi trực tiếp bức ảnh vừa chụp vào trong nhóm.

Vãi chưởng.

Nhìn có vẻ là thật đấy, tôi muốn qua xem thử.

Tôi cũng có ý đó.

Tiêu Băng, Trương Mạt lập tức bắt máy bay đến Trường An, phải tận mắt nhìn thấy mới tin.

Buổi trưa, bạn thân nối khố của Thẩm Hạo là Vương Tiểu Đào gọi video tới.

Hạo tử Hạo con, ông đang ở đâu thế.

Thẩm Hạo: Ở biệt thự chứ đâu.

Thế tôi qua nhé.

Được, tôi đợi ông.

Tắt video, Thẩm Hạo đoán thằng bạn thân này chắc đã chơi chán ở bên Thái Lan rồi.

Nhàn rỗi không có việc gì, Thẩm Hạo lại nhắn tin cho Tiêu Nhiên và Đường Lập Dương, rủ tới ăn chút thịt nướng.

Biết tin Thẩm Hạo mời ăn thịt nướng, từng người một tinh thần phấn chấn hẳn lên.

Thịt nướng của Thẩm Hạo, đó thực sự là sự tồn tại vô địch.

Rất nhanh, Tiêu Nhiên và Đường Lập Dương đã tới, còn có cả Lý Triệu Cơ tổng đại lý Ferrari mà hắn từng gặp ở kinh thành cũng đi cùng.

Gặp Thẩm Hạo, cả ba người để đồ ở phòng khách rồi đều tiến lên nhiệt tình chào hỏi.

Thẩm tiên sinh.

Dượng.

Thẩm lão đệ.

Thẩm Hạo cười nói: Đến thì đến thôi, còn mang quà cáp làm gì.

Sao có thể đi tay không được, Thẩm tiên sinh đã lâu không gặp.

Lý Triệu Cơ cười chào hỏi.

Thẩm Hạo: Lý tổng sao lại chạy tới Trường An thế này.

Hầy, vừa khéo bàn chút chuyện làm ăn với Đường lão ca.

Lại nghe Đường lão ca nói, thịt nướng của Thẩm tiên sinh là nhất tuyệt thế giới, nên không nhịn được mặt dày đi theo tới đây, Thẩm tiên sinh không trách tội chứ.

Chút thịt thôi mà, với lại đông người càng náo nhiệt, mau ngồi đi.

Tiêu Nhiên cười nói: Dượng à, cháu đã gọi mấy đầu bếp chuyên nướng thịt rồi, lát nữa là đến, chúng ta chỉ việc ăn thôi.

Lúc này chuông cửa vang lên, Tiêu Nhiên ra mở cửa.

Khi thấy người đến là Vương Tiểu Đào thì có chút bất ngờ.

Vương Tiểu Đào thấy người mở cửa là Tiêu Nhiên cũng nhiệt tình hẳn lên, dù sao cũng đang dựa vào Tiêu Nhiên để kiếm cơm mà.

Tiêu tổng.

Tiêu Nhiên thấy Vương Tiểu Đào sắc mặt trắng bệch, tinh thần ủ rũ, có chút quan tâm hỏi: Tiểu Đào, cậu làm sao thế.

Sao cảm giác yếu ớt thế này.

Vương Tiểu Đào ngượng ngùng nói: Vừa từ Thái Lan về.

Nghe vậy, mọi người đều hiểu ý, cố nhịn cười.

Thẩm Hạo cũng không nhịn được trêu chọc: Ông đi đứng không vững luôn rồi kìa.

Vương Tiểu Đào: Không được rồi, thật sự là chơi không nổi nữa.

Thẩm Hạo cũng chẳng bất ngờ: Ông đúng là trâu bò thật.

Giờ cảm giác như tóe lửa, uống thuốc nhiều quá, giờ hết phản ứng luôn rồi.

Vương Tiểu Đào ngượng ngùng không thôi.

Chắc phải nghỉ ngơi ít nhất mấy tháng mới hồi phục được.

Đường Lập Dương cười nói: Hôm nay cậu đến đúng chỗ rồi đấy, ăn thịt nướng xong đảm bảo cậu khôi phục tự tin ngay.

Vương Tiểu Đào nghi hoặc: Thật hay giả thế, thịt gì mà ghê gớm vậy.

Giải thích không rõ được đâu, chỉ có ăn rồi mới biết.

Tiêu Nhiên cười nói.

Đường Lập Dương vội vàng gật đầu: Đúng là như vậy, người chưa ăn bao giờ căn bản không tưởng tượng nổi đâu.

Lý Triệu Cơ ở bên cạnh cũng tò mò hẳn lên: Nói thật tôi cũng là lần đầu tiên nghe nói.

Đường Lập Dương lấy thân mình làm ví dụ: Cái khác không dám nói, nhưng phàm là ai đã ăn thịt của Thẩm lão đệ, tuyệt đối sẽ cả đời

khó quên.

Tuổi lớn tinh lực không đủ, sau khi ăn thịt xong thì long tinh hổ mãnh, cứ như quay lại tuổi mười tám vậy.

Không những không có tác dụng phụ, sức khỏe còn tốt lên không ít.

Thật hay giả vậy.

Lý Triệu Cơ ngơ ngác.

Nói suông không bằng chứng, ăn rồi mới kiểm chứng được.

Sau khi mọi người an tọa, Thi Nịnh giúp pha trà.

Thẩm Hạo nghi hoặc hỏi: Lý tổng sao lại tới Trường An vậy.

Lý Triệu Cơ: Thì là đi đầu tư chứ sao, đúng lúc Tiêu tổng quen thuộc ở Trường An, nên kéo đi đầu tư cùng.

Tiêu Nhiên nói: Không sai, cháu cũng góp cổ phần.

Thẩm Hạo: Người tỉnh Tần giàu thế cơ à.

Ferrari cũng phải đến tăng cường đầu tư.

Lý Triệu Cơ lắc đầu nói: Không phải, tôi đầu tư vào Hồng Mông Trí Hành HIMA, hối hận vì vào nghề muộn quá.

Thẩm Hạo: Đó là cái gì.

Tiêu Nhiên giải thích: Đại khái giống như cửa hàng 4S, bán xe năng lượng mới của nội địa, chủ yếu là các thương hiệu dưới trướng Huawei.

Vương Tiểu Đào ở bên cạnh lắc đầu: Xe điện không ăn thua đâu, lo ngại về quãng đường di chuyển ngắn, trên mạng còn thấy hay bị cháy.

Hơn nữa giá còn đắt, có tiền đấy thà mua BBA Mercedes, BMW,

Audi còn hơn.

Nghe vậy, Lý Triệu Cơ cười nói: Giờ mà chưa giải thiêng BBA thì chắc đều là dân ở thành phố cấp 3, cấp 4 trở xuống hoặc vùng nông thôn rồi.

Chương 845

Thời đại đào thải cậu thì đến một tiếng chào hỏi nó cũng không thèm nói đâu.

Tôi đã coi là vào nghề muộn rồi, ban đầu cũng mang ánh mắt phiến diện.

Haizz, cậu nhìn xem các đại lý ô tô lớn trong nước đều bắt đầu chuyển đổi sang năng lượng mới rồi.

Porsche, Ferrari hiện tại doanh số đều sụt giảm nghiêm trọng, cửa hàng 4S của BBA lại càng đóng cửa không ít.

Nói một câu nội bộ trong nghề, hiện tại bán xe không kiếm tiền, dựa cả vào dịch vụ hậu mãi.

Trước đây đại lý BBA đều bị hãng quản lý chặt.

Giờ BBA bán chậm, rất nhiều đại lý cứng đầu đã không thèm nghe hãng nữa rồi.

Tự làm hậu mãi, rất nhiều linh kiện đều mua từ bên thứ ba, rồi bán như đồ chính hãng.

Nếu là trước kia thì hãng đã tước quyền đại lý ngay, nhưng giờ BBA ế ẩm, hãng cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Hôm nay cửa hàng 4S vẫn bán Mercedes, ngày mai đã chuyển sang bán Vấn Giới Aito rồi, đại lý BBA đổi sang làm Hồng Mông Trí Hành nhiều lắm.

Ai lại ngu mà chê tiền chứ.

Đường Lập Dương: Nước sông ấm vịt biết trước, năng lượng mới trỗi dậy đã là xu thế không thể cản nổi rồi.

Số liệu không biết nói dối, đại lý ô tô mới là người nắm rõ nhất.

Thẩm tiên sinh có muốn đầu tư vài cửa hàng Hồng Mông chơi không, bao lời không lỗ, cứ nhắm mắt mà vào.

Giai đoạn hai của năng lượng mới tuyệt đối là thiên hạ của lái xe thông minh.

Hơn nữa mảng lái xe thông minh này, trên thế giới ngoài Tesla ra thì chính là Huawei.

Hai hãng này tôi đánh giá cao Huawei hơn, mỗi năm đầu tư nghiên cứu ra quá nhiều công nghệ đen, thực sự là nghiền ép đối thủ.

Lứa đầu tư Hồng Mông sớm nhất bỏ ra khoảng hai ngàn vạn, không có ai lỗ cả, hai năm đều lãi gấp 7 lần.

Giá cổ phiếu của Seres Tắc Lực Tư từ 7 đồng tăng lên hơn một trăm.

Y hệt Nokia năm xưa vậy.

Thẩm Hạo nói: Như này đi, tôi đầu tư một trăm triệu tệ, cổ phần cho bạn tôi là Tiểu Đào.

Vương Tiểu Đào vội vàng nói: Đừng Hạo tử, ông đã giúp tôi quá nhiều rồi, tôi không dám nhận đâu.

Thẩm Hạo xua tay nói: Được rồi, cứ quyết định thế đi.

Mọi người kinh ngạc nhìn Thẩm Hạo, lại nhìn sang Vương Tiểu Đào.

Ngay cả Tiêu Nhiên cũng thấy chua loét.

Khá lắm, Vương Tiểu Đào này cứu cả nhà Thẩm Hạo hay sao.

Bạn bè tặng mấy chục vạn, mấy trăm vạn thì từng thấy, nhưng tặng cả trăm triệu ra ngoài thì đúng là chưa từng gặp.

Lý Triệu Cơ cũng ngớ người, nhưng nhìn ánh mắt Vương Tiểu Đào đã có chút khác biệt.

Trước kia cảm thấy Vương Tiểu Đào có chút không lên được mặt bàn.

Nhưng giờ thì khác rồi, ít nhất địa vị của Vương Tiểu Đào trong lòng Thẩm Hạo dường như không đơn giản.

Đã Thẩm Hạo muốn kéo anh em tốt cùng kiếm tiền, đương nhiên ông ta sẵn lòng.

Tiêu Nhiên: Không thành vấn đề, cháu cũng đánh giá cao lái xe thông minh, không vào thị trường sớm thì đến nước canh cũng chẳng có mà húp.

Lý Triệu Cơ cảm xúc sâu xa: Rất nhiều ngành nghề đều bị kẻ ngoại đạo đào thải.

Lặng lẽ không một tiếng động là mất hút.

Đã từng xưng bá toàn cầu như phim Kodak, máy ảnh Kodak huy hoàng biết bao.

Nhưng Kodak luôn bảo thủ với kỹ thuật mới, cứ ôm khư khư phim nhựa, chần chừ không chịu bước chân vào thời đại kỹ thuật số, nên bị đào thải là tất yếu.

Nokia, Motorola từng chế bá thương hiệu điện thoại toàn cầu, chẳng phải vẫn bị Steve Jobs bán máy tính tiêu diệt đó sao.

Trước kia ở nông thôn, ngõ lớn ngõ nhỏ phần lớn đều là xe máy, giờ hầu như không còn nữa, toàn bộ bị đào thải, đều là xe đạp điện cả rồi.

Tôi vẫn cảm thấy đi xe sang có mặt mũi hơn, lái xe về làng, cái xe biết nói chuyện, chứ mua cái xe điện về ai cũng bảo là thằng dần tiêu

tiền oan.

Vương Tiểu Đào không đồng tình nói.

Dù sao khi cậu ta lái Porsche về quê, ánh mắt người trong thôn nhìn cậu ta cũng khác hẳn.

Ngay cả bố cậu ta nói chuyện trong thôn cũng to tiếng hơn.

Đường Lập Dương cười nói: Vương lão đệ cậu nói cũng đúng.

Dù sao suy nghĩ mỗi người mỗi khác, xe sang thứ này, chỉ có sở hữu rồi mới bớt thần thánh hóa nó, chưa sở hữu thì luôn hướng tới.

Xe sang trước kia chẳng phải là tủ lạnh, TV, ghế sofa to, tăng tốc nhanh sao, giờ tất cả những thứ này xe điện đều đáp ứng được.

Nhà tôi xe không thiếu, mỗi năm mua một chiếc, mấy thương hiệu xe điện đều có, giờ đi chơi mà không mang theo tài xế thì cứ lái xe năng lượng mới.

Hiện tại lái Vấn Giới Aito nhiều hơn một chút, đi cự ly trung bình và ngắn thì đúng là rất ổn.

Dù sao giờ có tuổi rồi, tinh lực thực sự không đủ.

Lái xe nhiều là buồn ngủ díu mắt, đi chơi cũng mất tinh thần.

Trước kia thi thoảng mới đi chơi một lần, giờ lái Vấn Giới rảnh rỗi lại thích đi câu cá du ngoạn một phen.

Nhìn mấy người trò chuyện rôm rả, Thẩm Hạo cũng không chen vào.

Tiêu Nhiên, Lý Triệu Cơ, Đường Lập Dương thì rất coi trọng hệ thống lái thông minh của năng lượng mới, Vương Tiểu Đào ngược lại cảm thấy xe sang vẫn cứ là xe sang.

Quan niệm hai bên không giống nhau.

Lúc này, đầu bếp nướng thịt mà Tiêu Nhiên mời đã đến.

Hạ Ny dẫn bọn họ vào bếp.

Thịt thì Thẩm Hạo đã chuẩn bị sẵn từ trước rồi.

Lý Triệu Cơ: Khoan nói thịt nướng thế nào, chỉ riêng trà này uống vào đã thấy tỉnh cả người.

Thẩm Hạo cười nói: Ngon thì uống nhiều chút.

Thẩm tiên sinh, anh không đầu tư chút gì cho bản thân sao.

Lý Triệu Cơ không nhịn được nói.

Dượng cũng có thể đầu tư mua chút sản nghiệp khách sạn cũng được, ở kinh thành có một khách sạn 5 sao đang rao bán, có thể mua lại.

Lý Triệu Cơ lắc đầu nói: Cậu nói không phải là khách sạn Waldorf treo biển bán ở Sở giao dịch Bắc Kinh đấy chứ.

Thương hiệu thì được, thuộc hàng xa xỉ trong các khách sạn 5 sao.

Có điều lợi nhuận ròng của khách sạn này một năm cũng chỉ tầm 5 triệu tệ.

Cộng thêm nợ nần, mua lại cũng mất ngót nghét 2 tỷ tệ.

Có 2 tỷ gửi ngân hàng ăn lãi còn kiếm được nhiều hơn mua khách sạn, hiện nay làn sóng khách sạn 5 sao phá sản nhiều quá, ngành khách sạn vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Nhưng vị trí đẹp mà, ngay cạnh Cố Cung Vương Phủ Tỉnh, tài nguyên quan hệ cũng khác.

Tứ hợp viện phía sau khách sạn chính là nơi ở cũ của Tổng đốc Lý Hồng Chương, giá trị vẫn rất khá.

Thẩm Hạo xua tay nói: Uống trà, uống trà, chuyện mua bán bất

động sản thì đừng khuyên nữa, lãng phí thời gian.

Nhấp một ngụm trà, hắn nói tiếp: Tôi không có hứng thú với tiền.

Lời này vừa thốt ra, trong đầu mọi người lập tức hiện lên hình ảnh của Mã tông sư Jack Ma.

Lý Triệu Cơ tuy không rõ Thẩm Hạo cụ thể làm nghề gì, nhưng thực lực người ta bày ra đó.

Tiêu Nhiên và Đường Lập Dương thì coi như biết được chút ít nội tình, không nói cái khác, chỉ riêng thuật đánh bạc trâu bò của Thẩm Hạo, cả đời cũng không phải lo nghĩ.

Người giỏi thì ở đâu cũng giỏi.

Lý Triệu Cơ cũng tò mò rốt cuộc Thẩm Hạo có bao nhiêu tài sản, có thể bỏ ra mười mấy tỷ mua xe, tuyệt đối thân gia không nhỏ.

Ông ta thân gia cả chục tỷ, nhưng cũng không có thực lực một lần bỏ ra mười mấy tỷ mua xe.

Nghe nói người một lần tiêu mười mấy tỷ, phần lớn đều là sang Hương Cảng mua biệt thự để chuyển dịch tài sản các kiểu.

Mua xe thì đúng là chưa gặp mấy ai.

Ước tính sơ sơ, thân gia thấp nhất cũng phải trăm tỷ khởi điểm.

Chục tỷ không thể có dòng tiền mặt như thế này được.

Ngay khi mọi người đang cao hứng, đàm tiếu vui vẻ, một mùi thơm quyến rũ đột nhiên xộc vào mũi.

Mọi người không hẹn mà cùng bị mùi thơm này thu hút, nhao nhao quay đầu nhìn về phía nhà bếp.

Một lát sau, chỉ thấy đầu bếp bưng một cái đĩa lớn, cẩn thận từng li từng tí đi từ trong bếp ra.

Trong đĩa đựng thịt vừa mới nướng xong, miếng thịt được nướng vàng óng giòn tan, bề mặt còn phiếm một lớp dầu bóng loáng, nhìn thôi đã khiến người ta chảy nước miếng.

Chỉ cần ngửi thấy mùi thịt bay tới này, mắt Lý Triệu Cơ đã sáng rực lên.

Thịt này được đấy nha.

Thẩm Hạo nói: Mọi người không cần khách sáo.

Tiêu Nhiên: Dượng à, thế cháu không khách sáo đâu nhé.

Được rồi bớt nói nhảm đi.

Vâng ạ.

Vương Tiểu Đào và Lý Triệu Cơ đều không nhịn được nếm thử một miếng.

Bọn họ cũng muốn cảm nhận xem thịt nướng này lợi hại đến mức nào.

Một miếng cắn xuống.

Tức thì hai mắt sáng bừng, bất kể là khẩu cảm của thớ thịt hay nước thịt tứa ra đều hoàn mỹ.

Chương 846

Ăn xong, chỉ cảm thấy toàn thân ấm áp, giống như đang ngâm mình trong suối nước nóng vậy.

Lý Triệu Cơ không kìm được thở dài một hơi: Sướng.

Vãi thật, ngon quá, cắn một miếng này, tôi cảm thấy cả người khác hẳn, cứ như vừa được mát xa toàn thân vậy, thư thái dã man.

Vương Tiểu Đào kinh ngạc nói.

Thẩm Hạo: Thấy ngon thì ăn nhiều một chút, thịt nướng này chắc là có hiệu quả hoạt huyết thông kinh lạc đấy.

Lý Triệu Cơ giơ ngón tay cái lên: Trước kia toàn nghe nói rết thông kinh lạc, không ngờ thịt nướng này cũng có hiệu quả đó.

Không chỉ khẩu vị vô địch, mà hiệu quả này càng lợi hại hơn.

Thịt nướng của Dượng là nhất tuyệt, muốn ăn cũng không có cơ hội đâu.

Tiêu Nhiên ăn đến mức mồm miệng bóng nhẫy, nhưng vẫn chẳng màng hình tượng.

Rất nhanh mấy người đều chẳng nói năng gì nữa, ăn uống cực kỳ vui vẻ.

Đầu bếp nướng thịt làm còn không kịp tay.

Mười phút sau, mọi người mới giảm tốc độ lại.

Lý Triệu Cơ ăn đến mức mồ hôi đầy đầu, nhưng mặt mày lại hưng phấn.

Tôi bây giờ cảm giác rất thư thái, toàn thân tràn đầy sức lực.

Không sợ các cậu chê cười, tôi tối đến chỉ sợ nghe thấy tiếng vợ khóa màn hình điện thoại thôi.

Nghe vậy, Tiêu Nhiên nghi hoặc nói: Lý ca, sao lại thế.

Lý Triệu Cơ: Bà ấy mà không chơi điện thoại, thì sẽ đòi chơi tôi.

Ha.

Mọi người lập tức cười ầm lên.

Thẩm Hạo không nhịn được trêu: Chỉ có học sinh thành tích kém mới sợ thầy giáo thôi.

Đường Lập Dương: Đừng nói nữa, tôi cũng thế, rốt cuộc là có tuổi rồi tinh lực không theo kịp.

Đàn ông trung niên chỉ còn được cái miệng thôi.

Nói thật, giờ đối với mấy ông quan tham tôi lại rất khâm phục, ít nhất ở khoản đàn bà thì tinh lực của họ đúng là vượng thật.

Mười mấy em, nghĩ thôi đã thấy sợ.

Tôi mới có hai bà mà đã lo không xuể, giờ về nhà hoàn toàn không có hứng thú.

Tiêu Nhiên: Cũng tầm tầm thế thôi.

Lúc trẻ thì thích mấy em thiếu phụ gợi cảm với ngự tỷ, nhưng giờ gu càng ngày càng cao rồi, trên 20 tuổi là tôi đã thấy già.

Thẩm Hạo ho khan một tiếng: Tư tưởng của cháu rất không ổn nha.

Vương Tiểu Đào ở bên cạnh không khỏi cảm thán, hồi trước bố mẹ cậu ta tốn hết gia tài để cậu ta đi xem mắt một người, còn suốt ngày bị thao túng tâm lý PUA, không kết hôn thì không được ngủ cùng.

Người khác thì hay rồi, bận đến mức lo không xuể.

Đúng là kẻ ăn không hết, người lần chẳng ra.

Thảo nào mấy đại minh tinh phú hào đều không cần, lại còn thích nam, hóa ra là chê già à.

Mấy em Thỏ con Sugar baby trên Gái bao ngon lành cũng không thiếu.

Thấy mấy người chém gió hăng say, Thẩm Hạo nói: Yên tâm đi, ăn thịt nướng này xong về nhà trả bài không cần lo.

Vương Tiểu Đào: Tôi phải nghỉ ngơi cho tốt đã, cảm giác da bị ma sát rách cả rồi, thậm chí còn hơi đau nữa.

Tiêu Nhiên cười nói: Uống thuốc nhiều quá chứ gì.

Đi chơi mà không uống thuốc thì đúng là lãng phí tiền.

Ông vẫn nên dưỡng sức khỏe cho tốt rồi hẵng nói, khí huyết thiếu hụt nghiêm trọng lắm.

Thẩm Hạo nói.

Vương Tiểu Đào: Cái này dưỡng kiểu gì.

Tìm lão đông y hay là tập thể dục.

Không cần, cách dưỡng sinh tốt nhất chính là ngủ.

Nhắm mắt dưỡng thần nghe bao giờ chưa.

Hơn nữa ông bây giờ khí huyết hư như thế, tuyệt đối không được tập thể dục, càng tập càng tốn khí huyết.

Đợi từ từ bổ sung lại rồi hẵng tập.

Thẩm tiên sinh, ngài còn hiểu cả dưỡng sinh sao.

Lý Triệu Cơ kinh ngạc nói.

Hiểu sơ sơ thôi, được rồi thịt nướng sắp nguội rồi.

Hết rượu rồi, để tôi ra xe lấy mấy chai.

Thẩm Hạo: Không cần, dưới tầng hầm có không ít đâu.

Thi Nịnh ở bên cạnh vội vàng nói: Hạo ca để em đi lấy.

Rất nhanh, Thi Nịnh bê lên một thùng Mao Đài Phi Thiên.

Nào, khó khăn lắm mới tụ tập một lần, uống nhiều mấy ly.

Tâm trạng Tiêu Nhiên cực kỳ tốt.

Vương Tiểu Đào cũng vui, dù sao Thẩm Hạo cũng đã trải cho cậu ta một con đường dát vàng rồi.

Uống rượu càng là ai mời cũng không từ chối.

Tuy tửu lượng khá, nhưng nhiều người như vậy, vẫn có chút không chịu nổi.

Một chai vào bụng là đã say lơ mơ.

Lời nói cũng bắt đầu nhiều lên.

Hạo tử, tôi phải. phải dập đầu lạy ông một cái, hôm nay nhất định phải lạy ông một cái.

Ông là bố tôi, ông là bố. ruột tôi, không. không có ông, thì không có tôi.

Nghe vậy, đám người Tiêu Nhiên cảm thấy Vương Tiểu Đào nói không sai.

Nếu không phải là Thẩm Hạo, cả đời này cậu ta cũng không có cơ hội ngồi cùng bàn uống rượu với bọn họ.

Bọn họ sinh ra đã ăn uống không lo, định sẵn cả đời không phải chịu khổ.

Vương Tiểu Đào dù có lăn lộn tốt đến đâu, cũng không đủ tư cách

uống rượu với bọn họ.

Bạn bè với nhau phát đạt rồi, giúp đỡ thì không vấn đề, nhưng phần lớn đều chỉ có cơ hội mở miệng một lần, sau đó tình cảm sẽ nhạt dần.

Dù sao cũng không cùng một đẳng cấp nữa.

Giống như Thẩm Hạo vẫn luôn đề bạt bạn bè thế này quá ít, quá hiếm.

Thậm chí vừa rồi trực tiếp tặng một trăm triệu, không quá hai năm giá trị thị trường chắc chắn tăng gấp mấy lần.

Vì vậy bọn họ cảm thấy dập đầu lạy Thẩm Hạo thật sự không quá đáng.

Thấy bạn nối khố vẫn còn nói được, Thẩm Hạo cảm thấy vẫn uống hơi ít.

Bớt nói nhảm đi, thật sự muốn cảm kích tôi thì uống thêm hai ly nữa.

Không thành vấn đề, có uống thổ huyết cũng phải uống.

Kết quả một ly rượu vào bụng, cậu ta trực tiếp gục xuống bàn.

Thẩm Hạo cười nói: Lần này yên tĩnh hơn nhiều rồi, tên này uống say vào đúng là nói nhiều thật.

Tửu phẩm tính cách khi say vẫn còn khá, tốt hơn mấy kẻ đại náo la lối om sòm nhiều.

Đường Lập Dương cười nói: Phần lớn đều là mượn rượu làm càn, tôi chưa thấy ai uống say mà dám đánh lãnh đạo cả.

Lý Triệu Cơ: Thẩm tiên sinh, lát nữa tôi tặng ngài một chiếc Vấn Giới Aito, ngài giữ lại mà đi.

Thẩm Hạo xua tay nói: Thôi đừng, xe trong gara còn lái không hết kia kìa.

Lấy đi chợ cũng được mà.

Thôi được rồi.

Thấy Lý Triệu Cơ nói vậy, Thẩm Hạo cũng không từ chối nữa, một chiếc xe thôi mà.

Cơm no rượu say, Tiêu Nhiên cười nói: Đi thôi, đi ngâm chân, bên kia mới có mấy em gái Tân Cương đến, nhan sắc cũng khá lắm.

Nhìn thôi đã thấy thư thái rồi.

Đi.

Đường Lập Dương và Lý Triệu Cơ đều không có ý kiến.

Thẩm Hạo xua tay: Mọi người đi đi, tôi người này sợ nhột.

Dượng à, là chỗ chính quy thật mà.

Thẩm Hạo:.

Đường Lập Dương cười nói: Đi xe tôi đi, cho các cậu trải nghiệm con M9 một chút.

Không thành vấn đề.

Thế là, bốn người Thẩm Hạo, Đường Lập Dương, Lý Triệu Cơ và Tiêu Nhiên lên xe của Đường Lập Dương.

Vì họ đều đã uống rượu nên để vệ sĩ lái xe.

Còn cô bạn nối khố Vương Tiểu Đào thì được Tiêu Nhiên sắp xếp người đưa đến khách sạn năm sao gần đó, còn thuê riêng một người chăm sóc.

Rất nhanh, chiếc xe đã lao vút trên đường cao tốc, tiếng nhạc du dương vang lên trong xe.

Thẩm Hạo nhận xét: Loa của con xe này nghe cảm giác hơi thiếu thiếu chút ý vị nhỉ.

Đường Lập Dương gật đầu: Chú em Thẩm nói không sai, loa của dòng xe này so với mấy con xe sang tiền triệu đô thì đúng là kém hơn chút đỉnh, trong hội nhóm chủ xe cũng hay phàn nàn vụ này.

Xem phim thì không vấn đề gì.

Tuy nhiên cái tôi nhắm trúng là những thứ khác: không gian, độ an toàn và tín hiệu, mấy cái này tôi đều rất hài lòng.

Khoản tín hiệu đúng là thế mạnh của hãng này rồi.

Ha ha, Đường lão ca đây là sợ chết à.

Tiêu Nhiên, cậu nói trúng tim đen tôi rồi đấy.

Tôi bây giờ sớm đã không cần dựa vào xe cộ để chứng minh bản thân nữa rồi.

Hiện tại mua xe yếu tố đầu tiên tôi cân nhắc chính là phải an toàn.

Bây giờ cuộc sống thư thái thế này, thân thể mới là quan trọng nhất.

Nói đúng lắm, suy nghĩ y hệt tôi.

Lý Triệu Cơ cũng gật gù.

Thẩm Hạo cảm thấy chẳng có gì sai, người có tiền ai mà chẳng sợ chết.

Ngay cả Thẩm Hạo cũng sợ chết.

Rất nhanh xe đã chạy đến một tiệm ngâm chân, trang trí vô cùng xa hoa.

Bước vào trong quán, phục vụ viên dẫn bốn người đến một phòng bao sang trọng.

Mấy vị tiên sinh, có yêu cầu kỹ thuật viên quen thuộc nào không ạ.

Gọi mấy em gái Tân Cương lần trước qua đây cho tôi.

Tiên sinh thật ngại quá, các cô ấy đều bị chọn rồi, khách đều đã gia hạn thêm giờ, hay là đổi cho ngài mấy kỹ thuật viên tay nghề tốt khác nhé.

Đến đây là để trải nghiệm, đã chém gió với anh em rồi, sao có thể mất mặt được.

Tiêu Nhiên không có chút dư địa thương lượng nào, nói: Cứ phải là mấy cô đó, nói với ông chủ các người tiền không phải là vấn đề.

Phục vụ viên trong lòng thầm kêu khổ không ngừng.

Bốn vị khách trước mắt này, ai nấy khí chất phi phàm, nhưng mùi rượu nồng nặc tỏa ra trên người lại khiến cô ta có chút luống cuống.

Chuyện say rượu quậy phá không phải hiếm, phục vụ viên lo lắng mấy người này sẽ làm loạn trong quán, gây phiền phức cho khách hàng khác, càng sợ bản thân xử lý không tốt sẽ rước họa vào thân.

Sau một thoáng do dự, phục vụ viên quyết định chọn thái độ hòa hoãn trước, cố gắng tránh xảy ra xung đột.

Cô ta nở nụ cười, giọng nhẹ nhàng nói với khách: Các vị tiên sinh, xin chờ một lát, tôi đi xin chỉ thị của quản lý chúng tôi xem có thể giải quyết vấn đề này giúp các ngài không.

Đợi phục vụ viên đi khỏi, Thẩm Hạo nói: Đổi một nhóm khác cũng được mà, dù sao cũng chỉ ngâm chân, làm gì lắm chuyện thế.

Tiêu Nhiên gạt đi: Đừng thế chứ người anh em, mấy cô em đó được lắm, chẳng phải chỉ là tốn chút tiền thôi sao, đưa các cậu đến đây là để trải nghiệm mà.

Rất nhanh, quản lý cũng chạy tới.

Khi nhìn thấy khách hàng là Tiêu Nhiên, hắn lập tức cười tươi roi rói.

Lần trước Tiêu Nhiên đến là do tổng giám đốc của họ đích thân tiếp đãi, thẻ tặng cũng là loại không giới hạn hạn mức.

Chương 847

Sếp còn đặc biệt dặn dò hắn, lần sau Tiêu Nhiên đến phải hầu hạ cho tốt.

Trong lòng quản lý tự nhiên biết rõ vị công tử bột này không thể đắc tội được.

Tiêu tổng đại giá quang lâm, là do phục vụ viên mắt kém không nhận ra, tôi xin lỗi ngài, vừa rồi tôi bận quá không nhìn thấy ngài.

Lời còn chưa dứt đã bị Tiêu Nhiên cắt ngang: Bớt nói nhảm, mau sắp xếp người lên đây.

Quản lý vội vàng đáp: Vâng Tiêu tổng, tôi đi ngay, ngài chờ một lát.

Lý Triệu Cơ trêu chọc: Xem ra Tiêu Nhiên cậu là khách quen ở đây nhỉ.

Chắc chắn rồi.

Tiêu Nhiên cười ha ha, hiện tại men rượu lên đầu, cả người cũng vô cùng hưng phấn.

Rất nhanh bốn cô gái Tân Cương bước vào, mặc xám sườn xám màu hồng phấn, tôn lên đường cong cơ thể càng thêm uyển chuyển.

Tất cả cúi chào đều tăm tắp: Chào ông chủ.

Đường Lập Dương và Lý Triệu Cơ đều gật đầu: Không tệ, cũng được đấy.

Thẩm Hạo thì không có cảm giác gì quá lớn.

Tiêu Nhiên tiến cử: Đừng nhìn dáng người các cô ấy cao gầy, lực tay không nhỏ đâu, thử xem.

Bốn người vừa ngâm chân, vừa hưởng thụ massage.

Nhìn Thẩm Hạo đang nhắm mắt dưỡng thần bên cạnh, Lý Triệu Cơ nhớ đến chuyện Thẩm Hạo thế mà lại đầu tư cả trăm triệu cho bạn bè mà không cần báo đáp, không nhịn được hỏi: Thẩm tiên sinh, cậu và Vương Tiểu Đào quan hệ rất tốt nhỉ.

Thẩm Hạo đáp: Ừ, bạn nối khố.

Trước kia lúc không có tiền, cậu ấy thường xuyên cho tôi vay tiền, cho nên sắm sửa cho cậu ấy chút gia nghiệp cũng coi như báo đáp.

Tiền đối với Thẩm Hạo mà nói giống như giấy lộn, hoàn toàn vô dụng, cho bao nhiêu cũng được.

Đừng nói một trăm triệu, chính là vài chục tỷ, vài trăm tỷ Thẩm Hạo cũng không thèm chớp mắt.

Đây mới thực sự là chín trâu mất một sợi lông.

Hả.

Câu này làm Lý Triệu Cơ ngẩn người, với thực lực mạnh như vậy mà Thẩm Hạo còn phải đi vay tiền sao.

Theo suy đoán của Lý Triệu Cơ, Thẩm Hạo trẻ tuổi đã bá đạo như vậy, chắc chắn sinh ra đã ngậm thìa vàng.

Thế mà vẫn cần vay tiền.

Tuy nghĩ không thông, nhưng Lý Triệu Cơ cũng không hỏi đến cùng nữa, kẻo lại làm người ta thấy phiền.

Thế là gã thuận theo lời Thẩm Hạo cười nói: Vậy Vương Tiểu Đào này cũng khá đấy, thời buổi này người nguyện ý cho vay tiền thực sự quá ít.

Đường Lập Dương cảm xúc sâu sắc: Vay tiền thì không sao, cái phiền nhất chính là có tiền không trả, làm ăn buôn bán sợ nhất là nợ

xấu.

Chuẩn luôn.

Ngâm chân một tiếng đồng hồ, cuối cùng Thẩm Hạo một mình lên xe rời đi.

Đường Lập Dương, Lý Triệu Cơ, Tiêu Nhiên còn gia hạn thêm giờ.

Ăn thịt nướng xong, đương nhiên là huyết khí phương cương rồi.

Khi về đến biệt thự thì Trương Mạt, Tiêu Băng, Lục Khiết, Trân Ny cũng đều đã đến.

Nhìn thấy Thẩm Hạo trở về, Trương Mạt và Tiêu Băng vội vàng vây quanh.

Ngay cả là các cô, khi nhìn thấy một khối vàng lớn như vậy dưới tầng hầm cũng vô cùng chấn động.

Chồng ơi, anh kiếm đâu ra số vàng này thế.

Quá nhiều rồi đấy.

Thẩm Hạo đáp: Châu Phi.

Nói đến đây, Thẩm Hạo nói với Trương Mạt, Tiêu Băng cũng như Lục Khiết, Trân Ny: Khối vàng này là tặng cho Hạ Ny và Thi Nịnh.

Đương nhiên, phần của các em cũng có, trọng lượng giống như họ.

Hơn nữa lô vàng này các em tùy ý xử lý.

Các cô gái nuốt nước bọt, đầu óc đều ong ong.

Theo cách nói của Thẩm Hạo, hai người mười vạn cân 50 tấn vàng, lần này ra tay chính là ba mươi vạn cân vàng.

Tương đương với 150 tấn rồi.

Một lần xuất thủ trị giá gần cả trăm tỷ tệ.

Số lượng này còn nhiều hơn cả dự trữ vàng của Hàn Quốc, Hàn Quốc mới có 104 tấn.

Số vàng này là vàng thật bạc trắng, là tư kim chiến lược quan trọng, là bảo đảm quan trọng cho an ninh kinh tế quốc gia.

Căn bản không phải tiền giấy có thể so sánh được.

Nhiệm vụ hàng đầu của dự trữ ngoại hối là ổn định tỷ giá hối đoái, phòng ngừa cán cân thanh toán quốc tế xảy ra sai sót.

Nhưng một khi gặp khủng hoảng tài chính, tất cả các quốc gia việc đầu tiên đều là thu mua vàng.

Bởi vì chỉ có vàng vào thời khắc quan trọng mới có thể trở thành tiền tệ mạnh thực sự.

Có vàng lót đáy thì quốc gia mới không bị phá sản.

Dù sao vàng mới là tiền tệ được quốc tế công nhận và cũng là nơi trú ẩn an toàn nhất.

Dự trữ vàng trong nước cũng mới chỉ hơn 2200 tấn.

Nhìn biểu cảm của mấy cô gái, Thẩm Hạo nói: Sao thế, không muốn nhận à.

Trương Mạt nuốt nước miếng: Thật sự có nhiều vàng như vậy sao.

Ừ, không ít đâu.

Trương Mạt do dự nói: Nhiều vàng như vậy bọn em giữ hoàn toàn vô dụng, bán ra tiền mặt cũng khó khăn, em có thể bán cho quốc gia không.

Thẩm Hạo mặt mang nụ cười, không chút do dự gật đầu, nói:

Việc này tuyệt đối không thành vấn đề.

Các em hoàn toàn có thể xử lý số vàng này theo ý muốn của mình.

Bất kể em định làm gì, anh đều không có bất kỳ ý kiến nào.

Dù sao, đây vốn là quà tặng riêng cho các em, các em sở hữu quyền quyết định và quyền xử lý tuyệt đối.

Đối với các cô mà nói, số vàng này là một khoản tiền khổng lồ, nhưng đối với Thẩm Hạo thì còn không đủ nhét kẽ răng.

Có ném xuống nước nghe tiếng tõm, Thẩm Hạo cũng không có ý kiến.

Cái khác không có, chứ vàng thì anh có thừa.

Trương Mạt vui vẻ nói: Cảm ơn chồng, anh thật tốt.

Hiện tại cục diện quốc tế biến động, giá vàng trong ngắn hạn sẽ không giảm, nhà nước cũng đang thu mua lượng lớn vàng.

Hơn nữa lượng dự trữ vàng là trụ cột quan trọng cho thực lực kinh tế quốc gia và quyền tiếng nói quốc tế.

Nhất là trong tiến trình phi đô la hóa toàn cầu, dự trữ vàng trong nước vẫn cần phải tăng cường.

Thẩm Hạo hỏi: Người khác hỏi em vàng ở đâu ra, giải thích thế nào.

Chỉ cần vàng sạch, không có tranh chấp thì không có bất kỳ vấn đề gì.

Bán rẻ một chút là được.

Cái này tuyệt đối không thành vấn đề, sạch sẽ vô cùng.

Vậy thì tốt.

Nói đến đây, Trương Mạt lại nói: Chồng à, mười vạn cân vàng là

đủ rồi, quốc gia một năm cũng mới dự trữ thêm vài chục tấn.

Một trăm tấn em cảm thấy hơi nhiều.

Tiêu Băng gật đầu: Đúng đó chồng, mười vạn cân vàng tính ra là 50 tấn, giá trị hơn ba trăm tỷ, cái này tiêu thế nào cho hết.

Hạ Ny: Số tiền này chia cho chúng em cũng đủ phá cả đời rồi.

Các cô gái đều không hẹn mà cùng gật đầu.

Lần đầu tiên phát sầu vì nhiều tiền.

Thấy ý kiến của các nàng nhất trí, Thẩm Hạo cũng không sao cả.

Vốn định cho mỗi người mười vạn cân vàng, đến hiện tại hai người chung nhau mười vạn cân cũng không lấy hết.

Đổi thành sáu người mười vạn cân vàng.

Được thôi, tùy các em.

Cảm ơn chồng.

Trương Mạt hỏi: Chồng, nghe nói hôm nay các anh ăn thịt nướng.

Không sai, vẫn còn để phần cho các em đấy.

Tuyệt quá.

Tiếp theo, các cô gái đều bận rộn nướng thịt.

Thẩm Hạo thì không có khẩu vị.

Vừa ăn, Tiêu Băng đột nhiên nói: À đúng rồi, có một tin tức chấn động giới khoa học.

Tin tức gì.

Tiểu hành tinh Linh Thần Psyche 16 biến mất rồi, không chỉ như thế, các tiểu hành tinh xung quanh sao Hỏa cũng phát nổ rất nhiều, chuyện này gây ra chấn động cực lớn trong giới khoa học.

Tiểu hành tinh Linh Thần là cái gì.

Lục Khiết nghi hoặc hỏi.

Chính là một hành tinh toàn là kim loại nặng, đại bộ phận đều là vàng.

Sao lại biến mất.

Không biết, bí ẩn chưa có lời giải của thế giới, bí mật vũ trụ quá nhiều, ai cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Kệ nó đi, chỉ cần không ảnh hưởng đến cuộc sống chúng ta là được.

Thẩm Hạo ở bên cạnh lẳng lặng uống trà cũng không đáp lời.

Cơm nước no nê, mấy cô gái vây quanh Thẩm Hạo ngồi trên sô pha.

Trương Mạt có chút thẹn thùng khoác tay Thẩm Hạo, ghé sát miệng vào tai anh, khẽ nói: Chồng à, em có chuyện này muốn nói với anh, nhưng anh ngàn vạn lần đừng cười em nhé.

Thẩm Hạo nhìn bộ dạng cẩn thận từng li từng tí kia của Trương Mạt, còn thấy một trận nghi hoặc, chuyện gì thế này.

Nhưng anh vẫn gật đầu đáp ứng: Không vấn đề, anh bảo đảm không cười, em nói đi.

Trương Mạt do dự một chút, rốt cục lấy hết dũng khí, dùng thanh âm nhỏ hơn nói: Mẹ em có thai rồi.

Thẩm Hạo nghe xong, đầu tiên là sững sờ, sau đó không nhịn được cười phá lên.

Anh có chút bát quái nói: Ha ha, xem ra lão Trương quả thật là gừng càng già càng cay, thế mà lại sắp làm bố lần nữa rồi.

Đây đúng là chuyện vui lớn, sau này em sẽ có em trai hoặc em gái rồi nhé.

Trương Mạt chu mỏ: Chồng, anh không phải đã nói là không cười sao.

Trừ phi không nhịn được.

Các cô gái khác cũng ngơ ngác nhìn nhau, hoàn toàn không nghĩ tới còn có chuyện bát quái cỡ này.

Chú Trương thật lợi hại.

Phải là dì Lưu lợi hại mới đúng, sau này Trương Mạt có cái để đau đầu rồi.

Thấy mọi người trêu chọc, Trương Mạt trợn trắng mắt: Các cô thật là đáng ghét, mẹ tôi mang thai, sao tôi cứ cảm giác quái quái thế nào ấy.

Quái cái gì mà quái, với điều kiện nhà em, cho dù sinh một trăm đứa cũng nuôi nổi.

Trong nhà có bảo mẫu lại không cần em trông trẻ, nhẹ nhàng biết bao.

Cho nên giống như gia đình em thì nên sinh nhiều vào.

Hưởng ứng lời kêu gọi của quốc gia, sinh lấy mười mấy đứa.

Trương Mạt lườm Thẩm Hạo một cái, nhẹ nhàng đánh anh một cái.

Đáng ghét, anh tưởng là heo à mà sinh nhiều thế.

Lần trước tôi xem tin tức thấy có người đàn ông vì muốn sinh con trai mà đẻ chín đứa con đấy.

Hạ Ny vẻ mặt chấn kinh nói: Mẹ ơi, sinh nhiều thế, người phụ nữ

kia thật đủ vất vả, vì người đàn ông này cũng thật là liều mạng.

Sinh con chắc là bị nghiện rồi, giống như loại phụ nữ này sinh con đơn giản như uống nước vậy.

Loại đàn ông này gen có vấn đề rồi, cho dù sinh mười đứa phỏng chừng vẫn là con gái.

Sinh nhiều như vậy đơn giản chính là vô trách nhiệm, muốn có con trai như vậy, vì sao không đi làm thụ tinh ống nghiệm.

Thấy ở vấn đề này thái độ của các cô gái ăn ý đến lạ, Thẩm Hạo nhìn họ ríu rít bàn tán.

Quả nhiên, bất kể ở tầng lớp nào, đối với chuyện bát quái thì đều tò mò như nhau.

Ngày thứ hai, Thẩm Hạo cùng sáu cô gái Trương Mạt, Tiêu Băng, Trân Ny, Lục Khiết, Thi Nịnh, Hạ Ny cùng nhau ngồi máy bay đi Kinh Thành.

Bố vợ có tin vui, Thẩm Hạo cũng phải chúc mừng một chút chứ.

Chương 848

Trên máy bay tư nhân, nhìn các cô gái từng người ngủ say sưa, Thẩm Hạo cũng không quấy rầy họ.

Tác chiến với Thần, quả thực là có chút không biết lượng sức.

Chính Thẩm Hạo cũng phải cẩn thận khống chế, phong ấn năng lượng lại.

Khi máy bay dừng ở sân bay, Trương Mạt và các cô gái mới chậm rãi tỉnh lại.

Trương Mạt vươn vai, ngáp một cái nói: Đến nơi chưa.

Hạ Ny dụi dụi mắt, nhìn về phía cửa sổ.

Ừ, là sân bay Kinh Thành rồi.

Thẩm Hạo: Xuống thôi.

Tiêu Băng ngáp ngắn ngáp dài: Hơn bốn giờ sáng mới ngủ, buồn ngủ muốn chết, lát nữa về phòng, tôi nhất định phải ngủ thêm một giấc.

Đây chính là kết cục khi khiêu chiến Thần.

Trương Mạt lắc đầu cạn lời: Haizz, tôi đã nói là không về, các cô không tin.

Chồng à, em gần đây muốn ở lại công ty, cần hưu dưỡng sinh tức.

Tôi cũng thế, nghỉ phép một ngày mà bao nhiêu việc chưa xử lý.

Em sẽ đến ở căn hộ chung cư cao cấp.

Thi Nịnh cũng lựa chọn trốn tránh.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cũng không sao cả: Được thôi, tùy các em.

Thôi không nói nữa, xe đến rồi, đi mau thôi.

Thẩm Hạo và Trương Mạt lên một chiếc Audi A6, lần này Thẩm Hạo không mang thịt, chỉ cầm hai chai rượu vang đỏ và một hộp trà.

Dù sao mẹ vợ hiện tại đang mang thai, lại cho bố vợ ăn thịt nướng thì không thích hợp.

Đây là mẹ vợ đặc biệt dặn dò.

Đại khái ý tứ chính là, đạn dược tuyệt đối không thể để lại cho địch nhân.

Không bao lâu, xe đã đến khu người nhà.

Xe chậm rãi dừng lại, vừa xuống xe Thẩm Hạo đã nhìn thấy mẹ vợ Lưu Thục Cầm đang đứng ở cửa, dường như là đang chờ đợi anh đến.

Lưu Thục Cầm vừa nhìn thấy Thẩm Hạo, trên mặt lập tức nở nụ cười xán lạn.

Bà rảo bước tiến lên đón, nhiệt tình chào hỏi Thẩm Hạo, trong mắt toát ra vẻ yêu thích và hoan nghênh.

Không có thịt yêu thú Thẩm Hạo cung cấp, thì cũng không có cái thai thứ hai hiện tại.

Tiểu Hạo mau vào, mau vào nhà.

Trương Mạt chu mỏ bất mãn nói: Mẹ, mẹ không nhìn thấy con à.

Lưu Thục Cầm thậm chí còn chẳng thèm nhìn thẳng Trương Mạt, chỉ dùng khóe mắt liếc nhanh qua cô con gái một cái, sau đó khẽ gật đầu, coi như đã chào hỏi.

Động tác của bà nhanh chóng mà ngắn gọn, phảng phất như Trương Mạt chỉ là một người qua đường không quan trọng.

Ngay sau đó, Lưu Thục Cầm không chút do dự đưa tay kéo cánh tay Thẩm Hạo, cùng đi vào biệt thự.

Mẹ, mẹ bây giờ càng ngày càng thiên vị.

Lời còn chưa dứt, cửa phòng rầm một tiếng đóng lại.

Có lẽ Lưu Thục Cầm không nghe thấy, hoặc có lẽ căn bản không thèm để ý.

Chỉ để lại Trương Mạt đứng ở cửa hóng gió lạnh.

Bất quá không những không giận, cô còn nhịn không được bật cười.

Thế là Trương Mạt giả vờ tức tối, đi vào phòng khách, ánh mắt nhìn thẳng vào Lưu Thục Cầm đang ngồi trên ghế sa lon.

Chỉ thấy Lưu Thục Cầm mặt mang nụ cười, đang bận rộn pha trà cho Thẩm Hạo, dường như hoàn toàn không hề phát giác được Trương Mạt đến.

Mà Thẩm Hạo thì vẻ mặt ung dung ngồi ở đó, nhận lấy chén trà Lưu Thục Cầm đưa qua.

Trương Mạt thấy thế, cô rảo bước đi đến bên cạnh Thẩm Hạo, đặt mông ngồi xuống.

Tuy nhiên, Lưu Thục Cầm lại làm như không thấy: Tiểu Hạo à, con ngồi máy bay lâu như vậy, nhất định mệt lắm rồi nhỉ.

Nào, uống ngụm trà trước đã, giải khát đi.

Trương Mạt: Mẹ, mẹ đúng là thiên vị quá thể.

Con mới là con gái mẹ, sao không thấy mẹ đối với con tốt như vậy hả.

Lưu Thục Cầm: Được rồi biết rồi, con đi rửa ít vải cho Tiểu Hạo

đi, vải này là sáng sớm nay vừa đưa tới còn rất tươi, để Tiểu Hạo nếm thử xem.

Trương Mạt hừ hừ hai tiếng, chỉ đành cạn lời nói: Biết rồi.

Lúc này Thẩm Hạo mới cười nói: Chúc mừng dì nhé.

Lưu Thục Cầm cố làm ra vẻ bất mãn: Gọi gì là dì, phải gọi là mẹ.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cười gượng gạo, tiếng mẹ này, bất luận thế nào anh cũng không gọi ra miệng được.

Nhìn thấy một màn này, trên mặt Lưu Thục Cầm cũng không lộ ra quá nhiều biểu cảm, bà tỏ ra vô cùng bình tĩnh ung dung.

Chỉ thấy bà mỉm cười, sau đó chậm rãi đưa tay phải ra, bàn tay kia được bảo dưỡng rất tốt, da dẻ trắng nõn, ngón tay thon dài.

Tiểu Hạo à, mẹ nghe nói con đối với y thuật rất có nghiên cứu, nào, xem giúp mẹ, gần đây thân thể có chỗ nào không thoải mái hay không.

Giọng nói của Lưu Thục Cầm ôn hòa mà thân thiết, lộ ra một loại quan tâm đặc hữu của trưởng bối.

Thật đúng là mẹ vợ nhìn con rể càng nhìn càng thích.

Còn về y thuật của Thẩm Hạo, Trương Mạt lúc đầu cũng đã nói qua, tuyệt đối rất lợi hại.

Thẩm Hạo cũng không từ chối, chậm rãi gật đầu.

Kỳ thật, cho dù không cần bắt mạch, chỉ cần liếc mắt một cái, Thẩm Hạo cũng có thể phán đoán ra trạng thái của bà.

Tuy nhiên, anh vẫn lựa chọn giả bộ bắt mạch, một là để cho Lưu Thục Cầm yên tâm, hai là cũng ngại từ chối.

Dì.

à cơ thể dì vẫn khỏe lắm, khí huyết dồi dào, chỉ là có chút tỳ hư dẫn đến đánh. tính tình dễ nóng nảy hơn.

Lưu Thục Cầm: Đúng, gần đây khẩu vị cũng không tốt, ăn gì cũng không thấy ngon.

Thẩm Hạo: Thức đêm nhiều thì sẽ như vậy, cũng không cần uống thuốc, chỗ trà cháu mang đến cứ uống nhiều thêm hai chén là được.

Được, nghe theo Tiểu Hạo hết.

Về trà của Thẩm Hạo, trong lòng Lưu Thục Cầm biết rõ, đó tuyệt đối xứng danh là đồ tốt hiếm thấy.

Ngày thường, bà và Trương Chính Dân đều không nỡ nếm thử một ngụm, đây chính là chuyên môn để dành cho ông cụ hưởng dụng.

Nhưng bây giờ mang thai, tự nhiên muốn giữ lại mình uống.

Lúc này, Trương Mạt bưng đĩa vải đã rửa sạch đi tới.

Bất mãn nhìn Lưu Thục Cầm, nhưng còn chưa đợi cô mở miệng, Lưu Thục Cầm lại nói: Ngây ra đó làm gì, còn không mau bóc vải cho Tiểu Hạo.

Trương Mạt: Mẹ, rốt cuộc ai mới là con ruột của mẹ vậy.

Lưu Thục Cầm đương nhiên nói: Một con rể bằng nửa con trai, cái gì thân sinh hay không thân sinh, Tiểu Hạo khó khăn lắm mới tới một lần, đương nhiên phải tiếp đãi thật tốt rồi.

Lại nói, Tiểu Hạo mỗi lần tới đều mang bao nhiêu đồ đạc.

Đối tốt với Tiểu Hạo một chút là chuyện nên làm.

Thể chất của bà trước kia vẫn luôn cung hàn, căn bản không thể mang thai.

Nhưng từ sau khi ăn thịt Thẩm Hạo mang đến, thân thể càng ngày

càng tốt, tinh lực cũng dồi dào, hiện tại đều mang thai đứa thứ hai rồi.

Tất cả những thay đổi này, làm sao bà không biết.

Đương nhiên là rất vui vẻ rồi.

Thấy thái độ của Lưu Thục Cầm, Trương Mạt biết nói không lại, đành ngoan ngoãn bóc vải cho Thẩm Hạo.

Đương nhiên Trương Mạt cũng chỉ là làm nũng mà thôi, cũng không phải thật sự giận dỗi.

Lưu Thục Cầm đối với Thẩm Hạo càng tốt, trong lòng cô ngược lại càng cao hứng.

Không chỉ Trương Mạt giúp Thẩm Hạo bóc vải, ngay cả Lưu Thục Cầm cũng đang giúp Thẩm Hạo bóc vải.

Tiểu Hạo à lát nữa muốn ăn gì.

Thẩm Hạo: Cháu ăn gì cũng được.

Vậy để mẹ bảo dì Ngô làm mấy món sở trường.

Con muốn ăn thịt kho tàu và cá luộc dì Ngô làm.

Lưu Thục Cầm nghi hoặc nói: Con không phải đang muốn giảm cân sao.

Chồng con nói rồi, có anh ấy ở đây sau này cứ tùy tiện ăn, tuyệt đối không béo được.

Nghe vậy, Lưu Thục Cầm theo bản năng sờ sờ cái cằm hơi phát tướng, cũng nhịn không được hỏi: Cái đó.

Tiểu Hạo, vóc dáng này của mẹ còn có thể giữ được không.

Đối với nỗi lo về vóc dáng, bất kể ở độ tuổi nào phụ nữ cũng đều vô cùng để ý.

Chỉ là lo âu thì lo âu, người thật sự nguyện ý bỏ công sức đi rèn

luyện vẫn là số ít.

Thẩm Hạo: Trà mỗi ngày uống một chén, bảo đảm vóc dáng vĩnh viễn không cần lo lắng.

Câu nói này giống như cho bà uống thuốc an thần, làm cho Lưu Thục Cầm vui như mở cờ trong bụng.

Nhưng lập tức vẻ mặt lại khó xử, trà Thẩm Hạo cho, nếu ngày nào cũng uống thì quá xa xỉ rồi.

Có chút đau lòng.

Dù sao loại trà này đúng là đồ tốt, tốt gấp trăm lần mấy loại nhân sâm thực phẩm chức năng danh quý kia.

Thẩm Hạo nói: Dì cứ yên tâm uống, không đủ thì lại bảo Trương Mạt đưa tới thêm một ít.

Tiểu Hạo, thế thì mẹ cũng không khách sáo nữa.

Người một nhà không nói hai lời.

Đối với Lưu Thục Cầm, Thẩm Hạo vẫn cảm thấy rất tốt, ít nhất không có nhiều chuyện, tặng chút đồ ăn thức uống là được.

Chứ mấy bà mẹ vợ khác ai mà nguyện ý để con gái mình chia sẻ đàn ông với người phụ nữ khác.

Trương Mạt nhìn quanh bốn phía: Hôm nay thứ bảy bố con đâu.

Tiếp đãi một khách nước ngoài nên bố con đi tháp tùng rồi, sao thế, tìm bố con có việc à.

Vâng, có chút việc.

Lưu Thục Cầm nói: Việc gì nói với mẹ cũng như nhau, mẹ có thể quyết định.

Trương Mạt cũng không giấu giếm, trực tiếp đem chuyện Thẩm

Hạo tặng vàng nói ra.

Nghe xong, Lưu Thục Cầm trước tiên hoài nghi mình nghe lầm.

Nhịn không được hỏi lại: Là mười cân hay là mười vạn cân.

Mẹ, mẹ không nghe lầm đâu, là mười vạn cân.

Ngay cả người kiến thức rộng rãi như Lưu Thục Cầm cũng sững sờ, hoàn toàn nghĩ không thông.

Bà vẫn là lần đầu tiên nghe nói, có người tặng vàng mà tặng mười vạn cân.

Đây chính là giá trị mấy chục tỷ, dòng tiền mặt thuần túy.

Cho dù là công ty vốn hóa trăm tỷ, bảo ông chủ cá nhân bỏ ra trăm tỷ tiền mặt cũng vô cùng khó khăn, cần phải thế chấp cổ phần.

Bao nhiêu gia tộc vì của cải mà cha con trở mặt, anh em tương tàn.

Chương 849

Thế mà Thẩm Hạo hoàn toàn thao tác ngược lại, vừa ra tay đã là mười vạn cân vàng.

Tiền bạc tuy nhiên không thể đại biểu tất cả, nhưng lại là tiêu chuẩn đo lường nhanh nhất.

Điều này nói lên cái gì.

Nói lên Thẩm Hạo để ý con gái bà.

Lưu Thục Cầm rất cảm động.

Nhìn ánh mắt Thẩm Hạo càng thêm nhu hòa.

Tiểu Hạo, con tặng Mạt Mạt nhiều vàng như vậy có ảnh hưởng đến việc làm ăn của con không.

Thẩm Hạo cười nói: Đây là tiền tiêu vặt cho các cô ấy thôi, không ảnh hưởng.

Còn về làm ăn, Thẩm Hạo có cái quái gì mà làm ăn.

Tất cả đồ đạc đều là cướp được.

Còn vàng, đó đều là nhặt được, không tốn chút chi phí nào.

Vật tư trên Trái Đất bị chính phủ các nước nắm giữ, nhưng đồ trong không gian thì họ bó tay.

Cả vũ trụ đều là tài sản riêng của Thẩm Hạo, muốn cái gì cũng được.

Còn chưa tính vật tư ở Địa Tiên Giới.

Nghe thấy mười vạn cân vàng chỉ là tiền tiêu vặt, Lưu Thục Cầm trầm mặc, đây là tiếng người sao.

Lời này nghe thật hơi chói tai.

Nhiều tiền tiêu vặt như thế đã bằng mấy công ty niêm yết rồi.

Tuy rằng Lưu Thục Cầm không thiếu tiền, cũng không cần tiền, nhưng mười vạn cân vàng, nghe vẫn rất chấn động.

Lập tức, Lưu Thục Cầm nói: Một số vàng lớn như thế, bố con đúng là không tiện ra mặt.

Xem ra phải để ông ngoại con trao đổi với bên ngân hàng trung ương, chỉ cần lai lịch vàng không gây ra tranh chấp thì vấn đề không lớn.

Thẩm Hạo đáp: Cái này không thành vấn đề.

Lưu Thục Cầm gật đầu, cũng tin tưởng cách nói của Thẩm Hạo.

Dù sao mười vạn cân vàng, nếu như thực sự lai lịch có vấn đề, sớm đã truyền ra trên thế giới rồi.

Trương gia hiện tại bất kể làm gì, mỗi một bước đều phải cẩn thận một chút, tránh để người ta nắm thóp.

Nhất là tranh chấp quốc tế là phiền toái nhất.

Nhưng ông ngoại Trương Mạt thì dễ nói chuyện, dù sao cũng về hưu rồi.

Hơn nữa lại không gây tổn thất cho quốc gia, mọi người đều vui vẻ xúc tiến.

Năm mươi tấn vàng, là không ít, cho dù đặt ở thị trường toàn quốc cũng là một lượng lớn.

Xử lý chút vàng mà cũng phiền phức thế này.

Cái này Thẩm Hạo thật đúng là chưa suy xét qua, chỉ là cảm thấy đã lâu không về, tặng các cô gái chút quà nhỏ mà thôi.

Lưu Thục Cầm mỉm cười nói với Thẩm Hạo và Trương Mạt: Hai đứa cứ ở đây nghỉ ngơi một chút, mẹ đi qua chỗ ông ngoại con một vòng.

Tuy nhiên, Trương Mạt lại đột nhiên xen vào: Mẹ, mẹ hiện tại đang mang thai đấy, ngàn vạn lần không thể chạy loạn nha.

Nhất là ba tháng đầu, thai phụ đặc biệt dễ cảm thấy mệt mỏi, hơn nữa mẹ còn là sản phụ lớn tuổi, lại càng phải cẩn thận, sơ sẩy một chút là có thể dẫn đến sảy thai đấy.

Lưu Thục Cầm vừa nghe lời này, lườm Trương Mạt một cái, tức giận nói: Phi, cái con nha đầu thối này, sao toàn nói mấy lời không cát lợi thế hả.

Thân già này của mẹ khỏe lắm, đâu có nghiêm trọng như con nói.

Cứ không thể nói được lời nào dễ nghe hơn à.

Trương Mạt thấy thế, vội vàng khoác tay Lưu Thục Cầm làm nũng: Mẹ, con đây không phải là đang trù ẻo mẹ, mấy cái này đều là kiến thức cơ bản thôi mà.

Thai phụ trong ba tháng đầu thai kỳ là cần đặc biệt chú ý thân thể nhất, không thể quá độ lao lực, như vậy đối với mẹ và em bé đều tốt.

Lưu Thục Cầm cười nói: Yên tâm đi, có tài xế ở đây, trong lòng mẹ tự biết chừng mực.

Đối với việc mang thai đứa thứ hai này, Lưu Thục Cầm và Trương Chính Dân đều vô cùng để ý.

Lưu Thục Cầm đã làm thủ tục nghỉ hưu sớm không đến đơn vị nữa, cứ ở nhà dưỡng thai thôi.

Rất nhanh Lưu Thục Cầm đã đi khỏi, chỉ còn lại Thẩm Hạo và Trương Mạt, còn có bảo mẫu dì Ngô.

Trương Mạt ngáp một cái nói: Chồng, em buồn ngủ chết mất, em phải ngủ một lát đây, thật là muốn mạng mà.

Nói xong, liền đi vào phòng ngủ.

Thẩm Hạo cười cười, anh thì tinh thần gấp trăm lần.

Thế là một mình ngồi ở phòng khách lướt video chơi game.

Bảo mẫu dì Ngô ở trong bếp cũng thỉnh thoảng liếc trộm Thẩm Hạo.

Trong lòng thầm lấy làm lạ.

Vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy có người ngồi ở phòng khách chơi game tỉnh bơ như vậy.

Hoàn toàn có chút không hợp.

Nhưng có thể làm con rể Trương gia, cũng không phải hạng người tầm thường.

Hai giờ sau, dì Ngô làm một bàn lớn đầy thức ăn.

Trương Chính Dân, Lưu Thục Cầm cũng cùng nhau trở về.

Nhìn thấy Thẩm Hạo đang chơi game ở phòng khách, Trương Chính Dân ngẩn người, còn có chút không thích ứng.

Có cảm giác giống như bố vợ nhìn thấy mấy thằng trẻ trâu nhuộm tóc vàng vậy.

Nhưng ông vẫn cười chào hỏi: Tiểu Hạo.

Thẩm Hạo cười tắt máy, chào hỏi: Chú Trương.

Lưu Thục Cầm nghi hoặc nói: Tiểu Hạo mau rửa tay ăn cơm, à đúng rồi con bé Mạt Mạt đâu.

Thẩm Hạo hàm hồ giải thích: Đang ngủ trên lầu ạ, chắc là gần đây công việc quá bận nên mệt.

Cái con nha đầu chết tiệt này, ban ngày ban mặt mà ngủ, đến tối thì làm thế nào, mọi người ngồi đi, tôi đi gọi nó.

Nói rồi bà đi lên tầng hai.

Đợi Thẩm Hạo rửa tay xong, Trương Chính Dân bèn mời Thẩm Hạo ngồi vào bàn ăn.

Do lần trước bị Thẩm Hạo dạy cho một bài học nhớ đời, lần này Trương Chính Dân không tìm Thẩm Hạo cụng rượu nữa.

Chỉ bảo người giúp việc lấy một chai nước ép.

Trương Chính Dân tò mò hỏi: Tiểu Hạo, số vàng kia là tổ tiên truyền lại à.

Trên đường trở về, Trương Chính Dân đã cho người điều tra một chút, trong nước gần đây không có mỏ vàng nào có trữ lượng vàng lớn như vậy.

Hơn nữa xuất nhập khẩu cũng không có bất kỳ ghi chép nào.

Mười vạn cân vàng chính là muốn giấu cũng rất khó.

Thẩm Hạo cũng không phủ nhận: Vâng, cũng gần như thế ạ.

Nếu như quốc gia thu mua, giá cả sẽ không cao bằng thị trường, nhưng cũng sẽ không quá thấp.

Hơn nữa lượng lớn như vậy của cháu, tư nhân cũng không cách nào giao dịch.

Cháu phải suy nghĩ cho kỹ.

Thẩm Hạo cười nói: Tặng cho Mạt Mạt, cô ấy bán bao nhiêu cũng được.

Trương Chính Dân gật đầu: Cháu có chuẩn bị tâm lý là được, bất quá tin tức giao dịch 50 tấn vàng này chỉ có thể thực hiện bí mật,

không thể công khai.

Nếu không sẽ ảnh hưởng đến thị trường vàng tương lai, tạo thành phiền toái không cần thiết.

Chuyện này không thành vấn đề.

Lời vừa dứt, hai người lâm vào trầm mặc ngắn ngủi.

Cũng may lúc này, Lưu Thục Cầm và Trương Mạt đi tới.

Lưu Thục Cầm nói: Con nha đầu này tối qua làm cái gì thế, ngủ say như chết, gọi mãi mới dậy.

Trương Mạt cạn lời nhìn Thẩm Hạo một cái: Tối qua con tăng ca đến đêm khuya.

Nói bậy, chiều hôm qua con đã chạy đi Trường An rồi, tăng ca cái gì.

Trương Mạt đành nói bừa: Đánh mạt chược cả đêm được chưa ạ.

Trương Chính Dân cười nói: Được rồi được rồi, không nói nữa, thức ăn sắp nguội cả rồi.

Ông chỉ biết bênh nó thôi.

Trên bàn cơm, bốn người vui vẻ hòa thuận.

Trương Mạt rất thích không khí này, cảm giác rất ấm áp.

Do Lưu Thục Cầm mang thai, Trương Chính Dân muốn hút thuốc cũng chỉ có thể chạy vào thư phòng tầng hai mà hút.

Buổi tối, Trương Mạt gối đầu lên cánh tay Thẩm Hạo nói: Chồng à, vừa rồi mẹ em nói, chuyện vàng bạc đã thương lượng xong.

Ý của ông ngoại là mười vạn cân vàng chia thành hai phần là tốt nhất.

Một phần bán cho quốc gia, sau đó để các tiệm kim hoàn lớn thu

mua một phần, điểm này có thể tìm cậu em ra mặt.

Thẩm Hạo hờ hững nói: Em thấy được là được.

Vâng, ngủ thôi.

Trương Mạt nói xong liền vội vàng nhắm mắt.

Rất nhanh Trương Mạt đã phát ra tiếng ngáy khe khẽ.

Hiển nhiên giấc ngủ vẫn chưa bù lại được.

Thẩm Hạo lại vô cùng tỉnh táo, một chút cảm giác buồn ngủ cũng không có.

Tuy rằng ở Trường An các cô gái đã hợp sức chiến lại chiến thần.

Nhưng chung quy vẫn là người phàm.

Làm cho Thẩm Hạo vẫn cảm thấy chưa được sảng khoái.

Thân ảnh anh nháy mắt biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lần nữa đã đến Linh Vân đại lục.

Nhìn thấy Thẩm Hạo, bọn người Mạnh Huyền Cơ, Tô Thiền vẫn rất vui vẻ.

Chương 850

Thẩm Hạo ở Địa Tiên Giới hai ngày, Linh Vân đại lục đã trôi qua 2 năm.

Phu quân, sao trên người chàng lại có mùi hương lạ thế.

Thẩm Hạo: Chắc là còn vương lại chút thôi.

Phu quân, chuyện ở Địa Tiên Giới đã xử lý xong chưa.

Tô Thiền tò mò hỏi.

Thẩm Hạo đáp: Ừ, xong rồi.

Lúc này Nữ Đế vẫn đang nằm ngủ.

Hồ Mị Nương có chút lo lắng về chuyện của Hồ Cửu Nhi.

Chủ nhân, không biết Cửu Nhi thế nào rồi.

Thẩm Hạo trấn an: Cửu Nhi hiện đang ở cấm địa Hồ tộc.

Tộc trưởng Hồ tộc ở Yêu Vực từng nói, đợi Cửu Nhi đột phá Chân Tiên là có thể kích hoạt huyết mạch Cửu Vĩ Yêu Hồ.

Nhưng cụ thể thao tác thế nào ta không hỏi kỹ.

Lượng bọn họ cũng không dám làm bậy.

Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi.

Hồ Mị Nương thở phào nhẹ nhõm.

Nói xong, trong lòng nàng có chút rối rắm và do dự, ánh mắt chậm rãi chuyển hướng về phía Thẩm Hạo, trong đôi mắt xinh đẹp lộ ra một tia cầu khẩn: Chủ nhân, ta muốn về Hồ tộc một chuyến, có được không.

Kể từ khi phi thăng Yêu Vực, nàng vẫn luôn canh cánh trong lòng

về Hồ yêu nhất tộc.

Tuy cuộc sống ở Yêu Vực cũng không tệ, nhưng nàng chưa bao giờ quên tộc nhân của mình.

Hiện giờ trở lại Linh Vân đại lục, nỗi nhớ càng thêm mãnh liệt.

Nàng thực sự nhịn không được muốn đi xem tình hình Hồ tộc ra sao, bọn họ có bình an hay không.

Đôi mắt đẹp của Hồ Mị Nương lấp lánh sự kỳ vọng.

Dù Hồ Mị Nương ở Yêu Vực Địa Tiên Giới chỉ mới hơn nửa năm, nhưng ở Linh Vân đại lục đã trôi qua hơn hai trăm năm.

Trong lòng nàng vẫn vô cùng nhớ mong Hồ tộc.

Nhất là khi nghe các chị em khác đều đã về thăm tông môn, nên nàng càng muốn về xem thử.

Thẩm Hạo cũng không từ chối: Muốn về thì cứ về, hiện tại ở Linh Vân đại lục các nàng chính là mạnh nhất.

Cho nên không cần thiết cả ngày ru rú ở Bàn Tơ Động này, muốn đi đâu thì đi.

Kẻ nào không có mắt dám trêu chọc các nàng, không cần nói nhảm, trực tiếp diệt là được.

Hồ Mị Nương vui mừng nói: Vâng, chủ nhân.

Biết rồi phu quân.

Tùy tức, Thẩm Hạo dặn dò: À đúng rồi, Linh Vân đại lục có một nơi vẫn nên cẩn thận một chút, không có việc gì thì đừng đến.

Đó là Cấm địa, nơi đó không phải chỗ các nàng có thể đi.

Nếu tiến vào Cấm địa, ta nhất thời bán hội cũng chưa chắc tìm được các nàng.

Trong Cấm địa dường như có trận pháp.

Biết rồi phu quân.

Chúng nữ đều gật đầu.

Uy danh của Cấm địa có từ lâu đời, ngay cả tu vi như Thẩm Hạo còn khuyên can, đủ thấy mức độ nguy hiểm.

Bọn họ tuy tò mò nhưng cũng không muốn tìm chết.

Tiếp đó Thẩm Hạo đổi chủ đề: Tiểu biệt thắng tân hôn, vẫn là đừng nói nhảm nhiều như vậy nữa.

Hôm sau, điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là, không chỉ Hồ Mị Nương trở về Hồ tộc, mà ngay cả Bạch Tuyết cũng về Bạch Hổ tộc một chuyến.

Khi biết tin Lão tổ quy lai, cả Hồ tộc như được châm ngòi nổ, nháy mắt sôi trào.

Trên mặt mỗi con hồ ly đều tràn ngập hưng phấn và chờ mong.

Hồ tộc sau khi Hồ Mị Nương và Hồ Cửu Nhi đi Thượng Cổ Chiến Trường thì xuống dốc không phanh.

Mất đi hai vị cường giả đỉnh cao lãnh đạo, thực lực Hồ tộc suy yếu nhanh chóng, đối mặt với sự uy hiếp của các tộc đàn khác, bọn họ chỉ có thể miễn cưỡng tự vệ, trốn trong trận pháp, không dám ra ngoài.

Cũng may nhờ có trận pháp Thẩm Hạo bố trí năm xưa, nên dù các yêu tộc khác muốn chiếm địa bàn Hồ tộc cũng không có cách nào.

Nhờ đó mà sống lay lắt suốt mấy trăm năm.

Nay Lão tổ Hồ Mị Nương biến mất mấy trăm năm đột nhiên trở về, cả Hồ yêu nhất tộc đều phấn chấn vô cùng.

Hồ Mị Nương triệu tập tất cả trưởng lão Hồ tộc nghị sự, kể cho bọn họ nghe một số chuyện ở Yêu Vực Địa Tiên Giới, đồng thời truyền thụ một số công pháp của Hồ tộc trên Yêu Vực.

Lão tổ, ngài còn trở về không.

Tộc trưởng đương nhiệm Hồ Tĩnh cung kính hỏi, trong mắt tràn đầy kỳ vọng.

Nếu Hồ yêu nhất tộc có Hồ Mị Nương tọa trấn, vậy việc thống nhất cả Yêu tộc chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng suy nghĩ của nàng quá ngây thơ, Hồ Mị Nương hoàn toàn không có ý định đó.

Tuy thực lực Hồ Mị Nương ở Yêu Vực chỉ thuộc tầng lớp pháo hôi, nhưng ở Linh Vân đại lục lại là tồn tại vô địch.

Chuyện này tương đương với một người trưởng thành đi đánh nhau với một đám trẻ mẫu giáo, căn bản không hứng thú.

Hồ Mị Nương lấy ra một chiếc nhẫn không gian đưa cho Hồ Tĩnh: Nhớ kỹ làm việc phải chừa lại một đường, phàm sự đừng quá bá đạo.

Ta nhớ ngươi trước kia gan nhỏ lắm, sao bây giờ lại bá đạo như vậy.

Hồ Tĩnh trong lòng rất muốn nói: Cái này đều là học tập ngài đó.

Nhưng lời này không dám nói ra, chỉ đành đáp: Lão tổ, ta. ta cũng là vì sự phát triển của Hồ tộc.

Ngươi cho dù thống nhất Yêu tộc thì thế nào.

Bên trên vẫn còn có kẻ mạnh hơn ngươi, hảo hảo phát triển bản thân mới là đạo lý cứng rắn.

Vật tư trong nhẫn không gian này đủ để Hồ yêu nhất tộc lớn mạnh.

Lần này đi rồi, ta sẽ không trở lại nữa.

Ngươi tự giải quyết cho tốt.

Lão tổ.

Còn không đợi Hồ Tĩnh nói tiếp, thân ảnh Hồ Mị Nương đã biến mất không thấy.

Để lại chúng trưởng lão Hồ tộc đưa mắt nhìn nhau.

Nhất thời đều có cảm giác vật đổi sao dời, Lão tổ bá đạo từng kinh nay lại khiêm tốn như vậy.

Cùng lúc đó, thân ảnh Bạch Tuyết cũng đã về tới Bạch Hổ tộc.

Khi xưa lúc nàng độ lôi kiếp đã bị chính người trong tộc hãm hại, mối thù này nàng vẫn luôn ghi nhớ.

Trước kia thực lực yếu, cũng không muốn để người khác giúp đỡ, hiện tại thực lực đã về, cũng nên báo thù.

Thần thức vừa quét qua, rất nhanh đã tìm được kẻ thù.

Mấy trăm năm trôi qua, tu vi đối phương vẫn chỉ là yêu thú cấp 8, tương đương Địa Linh Cảnh của tu sĩ nhân loại.

Nhưng cừu hận là thứ chỉ sẽ theo thời gian trôi qua mà càng thêm sâu sắc.

Bạch Tuyết không nói nhảm, trực tiếp diệt cả tộc đối phương.

Đối phương ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có.

Trở lại Bàn Tơ Động, Thẩm Hạo cũng không hỏi nhiều.

Giết mấy con kiến hôi mà thôi, quá đơn giản.

Một tháng tiếp theo, Thẩm Hạo không vội về Địa Tiên Giới mà định bồi tiếp mấy nàng nhiều hơn.

Hắn đưa chúng nữ đi dạo khắp Linh Vân đại lục.

Có Thần Mộc Đỉnh trợ giúp, dễ dàng nhìn ngắm toàn bộ thế giới này.

Mặc dù Tô Ngọc, Tô Thiền và các nàng từ nhỏ đã lớn lên trên mảnh đất Linh Vân rộng lớn, nhưng chưa bao giờ được như hiện tại, chân thực lĩnh lược phong cảnh tráng lệ của quê hương.

Nơi này núi non trùng điệp, mây mù lượn lờ, sông ngòi cuồn cuộn, mỗi nơi một vẻ.

Chúng nữ hiếm khi được như vậy, tâm tình đặc biệt thư thái, tận tình hưởng thụ sự yên bình và tốt đẹp này.

Những ngày tháng du nhàn vô ưu vô lo thế này, đối với các nàng mà nói quả thực là một loại xa xỉ.

Cuộc sống trước kia luôn bị việc đột phá tu vi và trách nhiệm vây khốn, khiến các nàng không thể thực sự thả lỏng thân tâm.

Mà giờ khắc này, các nàng rốt cuộc cũng cảm nhận được cuộc sống thần tiên chân chính, loại vui vẻ tiêu dao tự tại, vô câu vô thúc đó.

Chơi ròng rã một tháng, Thẩm Hạo mới về lại Địa Tiên Giới.

Tuy ở Linh Vân đại lục ở một tháng, nhưng tại Địa Tiên Giới chỉ mới trôi qua một canh giờ.

Nhìn Bắc Dương Nữ Đế vẫn đang ngủ say, Thẩm Hạo nhịn không được bật cười.

Kiểm tra lại thì thấy vẫn lấm lem.

Chương 851

Đúng lúc này, đột nhiên bên tai Thẩm Hạo như có dòng suối mát chảy qua, đó là giọng nói của Phượng Xu, thanh thúy uyển chuyển, tựa như tiếng trời: Phu quân, hiện tại chàng chơi đủ rồi, cũng nên cùng thiếp đi một chuyến Thái Cực Giới ở Thượng Tứ Tầng Thiên.

Trong giọng nói của Phượng Xu lộ ra sự mong chờ nhàn nhạt, dường như nàng đã đợi khoảnh khắc này rất lâu rồi.

Thẩm Hạo nhìn thoáng qua Bắc Dương Nữ Đế đang ngủ say, hiển nhiên còn có chút dư vị.

Dù sao cũng vừa mới ở bên nhau, cảm giác mới mẻ này vẫn rất mạnh.

Bất quá, có Thần Mộc Đỉnh, Thẩm Hạo cũng không vội vã lúc này.

Huống chi cho dù Thần Mộc Đỉnh không được, Thẩm Hạo còn có không gian riêng, hoàn toàn không thành vấn đề.

Có rất nhiều bug có thể dùng.

Kể từ khi Phượng Xu muốn đi, Thẩm Hạo cũng không từ chối, cười nói: Không thành vấn đề, như nàng mong muốn.

Phượng Xu tức thì kích động không thôi, gương mặt tuyệt mỹ tràn đầy vẻ hưng phấn: Phu quân, quá cảm ơn chàng.

Có thể trở về đối với Phượng Xu mà nói thật sự là quá vui mừng.

Thẩm Hạo nói: Thái Cực Giới ở Thượng Tứ Tầng Thiên này ta chưa đi bao giờ, cũng không có tọa độ, còn phải để nàng thao túng Thần Mộc Đỉnh.

Phượng Xu không chút do dự: Không thành vấn đề, phu quân.

Nhìn Phượng Xu ở trạng thái nguyên thần đang hưng phấn, hiển nhiên chỉ chờ Thẩm Hạo đưa nàng về.

Thẩm Hạo nhìn quanh, ở Bích Ngọc Cung của Bắc Dương Tiên Triều này có chút vướng víu tay chân.

Vì thế nói: Ở đây không tiện nói chuyện, chúng ta đổi chỗ khác.

Nói xong, hắn tế ra Thần Mộc Đỉnh, mang theo Phượng Xu đến một dãy núi không người.

Hắn giao quyền hạn Thần Mộc Đỉnh cho Phượng Xu để nàng thao túng.

Phượng Xu bình phục tâm tình xong, lúc này mới chậm rãi nói: Phu quân, hiện nay Địa Tiên Giới, thậm chí vạn giới bên dưới đều đã bị cách đoạn với Thái Cực Giới ở Thượng Tứ Tầng Thiên.

Muốn tiến vào Thái Cực Giới, bắt buộc phải vượt qua Hỗn Độn Giới, lớp hộ thuẫn kia có chút khó khăn.

Hơn nữa sau khi qua Hỗn Độn Giới, cương phong bên trong cũng vô cùng lợi hại.

Đặc biệt là nó khắc chế nguyên thần rất mạnh, dính vào là trọng thương.

Thiếp hiện tại không phải thời kỳ đỉnh phong, trạng thái nguyên thần e rằng không thể chống đỡ được cương phong này.

Đến khu vực Hỗn Độn, mọi việc vẫn phải làm phiền phu quân tương trợ.

Nghe vậy, Thẩm Hạo có chút bất ngờ, không nghĩ tới cương phong này lại lợi hại như thế.

Thẩm Hạo thì không sợ, không chịu nổi thì cùng lắm trốn vào

không gian là xong.

Nhưng Phượng Xu thì có chút nguy hiểm.

Có chút hiềm nghi bán đứng đồng đội.

Vì thế Thẩm Hạo nghi hoặc hỏi: Nếu bị cương phong làm bị thương, uống một chút Bất Lão Tuyền có tác dụng không.

Phượng Xu gật đầu: Có tác dụng, nhưng không biết Bất Lão Tuyền của phu quân có bao nhiêu.

Có tác dụng là được, đến lúc đó Bất Lão Tuyền cho nàng dùng toàn bộ cũng được, ta tự vệ thì không thành vấn đề.

Nghe vậy, nội tâm Phượng Xu như được một luồng gió ấm thổi qua, tình cảm động như thủy triều dâng lên trong lòng.

Đây là điều nàng chưa từng trải nghiệm trước kia.

Thần tuyền chính là tồn tại cực kỳ trân quý.

Sức mạnh và công hiệu thần kỳ của nó, ngay cả những đại lão ở Thái Cực Giới cũng mơ ước cầu mà không được.

Vậy mà Thẩm Hạo lại không chút keo kiệt nguyện ý cho nàng dùng, sao có thể không cảm động.

Phượng Xu hít sâu một hơi, định thần lại, sau đó dùng ngữ khí chân thành nhất nói: Đa tạ phu quân.

Đáng tiếc Phượng Xu đâu biết, thứ này Thẩm Hạo còn có rất nhiều.

Thẩm Hạo xua tay: Nàng và ta là một thể, đừng làm mấy trò khách sáo đó, nếu đã không thành vấn đề, chúng ta xuất phát ngay thôi.

Phượng Xu khẽ gật đầu: Được rồi phu quân.

Nghe vậy, Phượng Xu ổn định tâm thái, tế ra Thập Nhị Diệp Liên

Đài trong cơ thể, bao trùm cả nàng và Thẩm Hạo vào trong để tăng cường phòng ngự.

Mặc dù lực phòng ngự của Thần Mộc Đỉnh cũng vô cùng cường hoành, nhưng Phượng Xu vẫn có chút lo lắng.

Nghĩ rằng thêm một tầng phòng ngự là thêm một phần an toàn.

Có Thẩm Hạo trợ giúp, Phượng Xu bắt quyết thao túng Thần Mộc Đỉnh vô cùng nhẹ nhàng.

Rất nhanh, Thần Mộc Đỉnh bộc phát ra một đạo quang mang nhàn nhạt, bao phủ lấy cả hai.

Phượng Xu hít sâu một hơi, ánh mắt lóe lên tia kiên định.

Tiếp đó, thân ảnh Thẩm Hạo và Phượng Xu nháy mắt biến mất tại chỗ.

Thẩm Hạo trong lòng cũng có chút tò mò, cái gọi là Thái Cực Giới ở Thượng Tứ Tầng Thiên rốt cuộc trâu bò cỡ nào.

Trong chớp mắt, Thẩm Hạo cũng không biết đã đến nơi nào, chỉ cảm giác trước mắt bị một đạo hộ thuẫn chặn lại.

Giống như đầu đập vào cửa sắt vậy.

Rầm một tiếng.

Đầu Thẩm Hạo ong ong.

Ngay cả Thần Mộc Đỉnh cũng không thể xuyên thấu.

Phượng Xu thần sắc nghiêm túc nói: Phu quân, đây chính là hộ thuẫn của Hỗn Độn Giới, hộ thuẫn này bao trùm cả Địa Tiên Giới nãi chí vạn giới.

Là bảo hộ, cũng là một loại ngăn trở.

Sau khi xuyên qua hộ thuẫn này chính là khu vực Hỗn Độn, sẽ

chịu ảnh hưởng của cương phong.

Đến lúc đó mới là nguy hiểm thực sự.

Thẩm Hạo hỏi: Làm sao xuyên qua hộ thuẫn này.

Chỉ có thể đánh vỡ nó, chỉ cần đánh vỡ một chút khe hở, chúng ta có thể qua.

Đành phải hợp lực hai người chúng ta, dùng man lực thôi.

Phượng Xu nói.

Thẩm Hạo gật đầu: Để ta thử xem.

Nói xong, Thẩm Hạo ngưng tụ toàn bộ sức mạnh, đấm ra một quyền.

Ầm.

Năng lượng ba động cực lớn chấn Thẩm Hạo bay xa vạn dặm.

Nhưng hộ thuẫn vẫn hào không tổn hao.

Mẹ nó, cái mai rùa này cứng thật.

Phượng Xu gật đầu: Có thể hộ vệ vạn giới, tự nhiên không tầm thường.

Muốn về Thái Cực Giới bắt buộc phải xuyên qua đạo hộ thuẫn này mới được.

Tư sách giây lát, Thẩm Hạo nói: Ta dùng Tam Muội Chân Hỏa thiêu thử xem.

Phượng Xu lắc đầu: E rằng vô cùng khó khăn.

Thẩm Hạo không nói gì, mà bắt quyết, ném Tam Muội Chân Hỏa về phía hộ thuẫn.

Kết quả, hộ thuẫn này vô cùng trơn nhẵn, Tam Muội Chân Hỏa căn bản không thể chạm vào, trực tiếp trượt xuống.

Ngày thường, Tam Muội Chân Hỏa gặp kết giới đều sẽ thiêu cháy hầu như không còn, hiện tại căn bản vô dụng.

Rất rõ ràng là có tính năng phòng hỏa.

Phượng Xu lắc đầu: Không cùng một đẳng cấp năng lượng, vô dụng thôi.

Nói đến đây, nàng bảo Thẩm Hạo: Phu quân, nguyên thần chàng cũng rất cường đại, chàng trợ giúp ta một tay.

Dứt lời, Phượng Xu bay lên hư không, đột nhiên lắc mình biến hóa, hóa thân thành một con Hỏa Phượng Hoàng toàn thân đỏ rực.

Ngọn lửa bốc lên ngùn ngụt, chiếu sáng cả hư không.

Ngay cả Thẩm Hạo cũng cảm nhận được một luồng nhiệt lượng thiêu đốt.

Có chút bản lĩnh a.

Phượng Xu hít sâu một hơi: Phu quân, dùng nguyên thần giúp ta.

Thẩm Hạo gật đầu, trút toàn bộ nguyên thần chi lực vào.

Nháy mắt hư ảnh của Phượng Xu lớn hơn gấp mấy lần.

Phượng Xu khiếp sợ đến mức khó tin: Phu quân, vì sao nguyên thần của chàng lại lớn như vậy.

Cái gì cơ.

Nguyên thần vì sao lại cường đại như thế.

Đó là vì thiên phú dị bẩm.

Phượng Xu không thể lý giải, Thẩm Hạo chỉ là La Thiên Thượng Tiên đỉnh phong, nguyên thần cư nhiên không kém gì nàng, mà hai người chênh lệch tới hai đại cảnh giới.

Nếu không phải cảnh giới giống nhau, Phượng Xu cũng không

dám tưởng tượng Thẩm Hạo phải mạnh cỡ nào, căn bản không phải đối thủ.

Cũng may có Thẩm Hạo trợ giúp, phần thắng nhiều hơn vài phần.

Vì thế, Phượng Xu phun ra một luồng hỏa diễm nóng rực, so với Tam Muội Chân Hỏa của Thẩm Hạo còn cường đại hơn không chỉ một bậc.

Ngọn lửa lập tức thiêu đốt lên hộ thuẫn.

Chỉ thấy hộ thuẫn này chỉ dao động một chút, nháy mắt lại khôi phục như thường.

Không còn chút gợn sóng nào.

Bất tri bất giác một giờ trôi qua, Phượng Xu trong trạng thái nguyên thần đã có chút không chịu nổi.

Thấy không có tác dụng gì, cũng chỉ đành bỏ cuộc.

Phu quân, không được, vẫn không phá nổi.

Hộ thuẫn này cứng như vậy là điều Thẩm Hạo không ngờ tới.

Thẩm Hạo nghi hoặc hỏi: Lúc trước nàng xuống Địa Tiên Giới bằng cách nào.

Năm đó Thượng Tứ Tầng Thiên đại chiến, hộ thuẫn này cũng đã sớm bị đánh vỡ.

Thời gian lâu dài, hộ thuẫn này có lẽ đã tự mình khôi phục rồi.

Phượng Xu và Thẩm Hạo hợp lực công kích cũng không có tác dụng.

Hộ thuẫn y nguyên hoàn hảo không tổn hao gì.

Chương 852

Hai người liên thủ sinh ra sức mạnh, uy lực cực lớn, có thể nói là cấp bậc hủy thiên diệt địa.

Sức mạnh như vậy có thể dễ dàng tồi hủy bất kỳ chướng ngại nào.

Tuy nhiên, trước mặt hộ thuẫn, lại có vẻ nhỏ bé không đáng kể như lấy trứng chọi đá.

Chậc chậc hai tiếng, Thẩm Hạo chỉ có thể cảm thán thực lực mình vẫn còn quá yếu.

Vì thế hắn nói: Phượng Xu, không phải ta không giúp nàng, thật sự là qua không được, ngay cả Thần Mộc Đỉnh cũng không thể đột phá hộ thuẫn này.

Thật sự là lực bất tòng tâm.

Phượng Xu mày liễu nhíu chặt, đang suy tư tìm biện pháp.

Nàng và Thẩm Hạo liên thủ đều không phá nổi hộ thuẫn này, quả thật có chút khó giải quyết.

Nếu nàng hiện tại vẫn là thời kỳ đỉnh phong thì đâu đến nỗi này.

Mắt thấy mục tiêu gần ngay trước mắt lại không thể đi qua, nội tâm Phượng Xu dần trở nên phiền táo.

Phượng hoàng chân thân của nàng như ngọn lửa thiêu đốt, bay múa tứ ý trên không trung.

Mỗi lần vỗ cánh đều mang lại một trận khí lưu mãnh liệt, hư không xung quanh đều bị sức mạnh của nàng kích động.

Đột nhiên, Phượng Xu trường minh một tiếng, thanh âm như lôi

đình vang vọng cả thiên địa.

Tiếng kêu ẩn chứa sự thê lương vô tận, khiến người ta không khỏi động lòng.

Thấy thế, Thẩm Hạo cũng không biết khuyên giải thế nào cho phải.

Lần này hắn muốn giúp cũng không có thực lực đó.

Phát tiết xong, Phượng Xu lại biến về hình người, chỉ trầm mặc không nói.

Nhìn hộ thuẫn kiên cố không thể phá vỡ, Thẩm Hạo căn bản không có ý định tiếp tục kiên trì, hoàn toàn là đang làm chuyện vô ích, phí công sức.

Thẩm Hạo ho nhẹ một tiếng, phá vỡ sự im lặng: Cái kia.

Phượng Xu à, cũng đừng nản lòng, đợi thực lực ta tăng lên có lẽ có thể giúp nàng đánh vỡ hộ thuẫn này, ngày tháng còn dài mà.

Nghe câu này, Phượng Xu khẽ lắc đầu, tỏ vẻ không đồng tình.

Nàng trong lòng rất rõ, cho dù thực lực Thẩm Hạo có đột phá đạt tới Cửu Thiên Huyền Tiên cảnh giới, thì cũng chỉ là muối bỏ biển mà thôi.

Đối mặt hộ thuẫn cường đại như vậy, chút sức mạnh ấy thực sự không đáng kể, căn bản không thể phá khai.

Tuy nhiên, đối với ý tốt của Thẩm Hạo, Phượng Xu vẫn rất cảm kích.

Nàng hiểu Thẩm Hạo là xuất phát từ quan tâm và muốn giúp đỡ nàng mới nói vậy, nhưng lại có một loại cảm giác vô lực thật sâu.

Cuối cùng, Phượng Xu bất đắc dĩ thở dài, nói: Thôi bỏ đi, đã thiên mệnh như thế, chúng ta cũng không thể thay đổi.

Có lẽ đây là vận mệnh an bài, chúng ta vẫn là trở về đi.

Lời nói của nàng lộ ra sự bất lực và thuận theo, dường như đã chấp nhận khốn cảnh trước mắt.

Thẩm Hạo nói: Nàng không có gánh nặng tâm lý là tốt rồi, trở về nghĩ cách khác, hoặc là chúng ta chỉ đang dùng sai phương hướng.

Phượng Xu như có điều suy nghĩ, đúng lúc này, biểu cảm nàng ngưng trọng, vội vàng nói: Khoan đã, phu quân, hình như thiếp nghĩ ra rồi, biết cách qua thế nào rồi.

Thẩm Hạo hoài nghi nhìn Phượng Xu.

Kết giới này cường đại vô cùng, Thần Mộc Đỉnh đều không thể xuyên qua.

Hai người phí hết tâm tư cũng không có biến hóa gì, còn có thể có cách gì.

Nhưng để không đả kích tính tích cực của Phượng Xu, Thẩm Hạo vẫn hỏi: Nói nghe xem nàng nghĩ ra cách gì.

Phượng Xu ánh mắt nóng rực nhìn Thẩm Hạo, cảm xúc có chút kích động: Phu quân, biện pháp ở ngay trên người chàng, chỉ có chàng có thể làm được.

Thẩm Hạo cười khan hai tiếng: Đừng dát vàng lên mặt ta nữa, ta mấy cân mấy lượng vẫn tự biết.

Nàng đều làm không được, ta càng không làm được.

Phu quân, chàng đừng vội, nghe thiếp giải thích.

Biện pháp của thiếp chính là Đại Đạo Chi Cơ, đúng, chính là Đại Đạo Chi Cơ.

Phu quân thân mang Đại Đạo Chi Cơ, hộ thuẫn này đối với chàng mà nói quả thực dễ như trở bàn tay.

Đôi mắt Phượng Xu chăm chú và nóng rực nhìn chằm chằm Thẩm Hạo, như nhìn thấy cọng rơm cứu mạng, mắt đẹp bắt đầu phát sáng.

Thẩm Hạo xấu hổ nói: Tuy nàng nói ta có Đại Đạo Chi Cơ, nhưng thứ này nàng cũng chưa thấy qua, ta cũng chưa thấy qua, nàng bảo ta dùng thế nào.

Phương pháp này dường như có chút không đáng tin.

Phượng Xu bình phục tâm tình, vội nói: Phu quân không thử sao biết được.

Chàng đem tất cả sức mạnh trong cơ thể đều thử một lần, nói không chừng là có thể qua.

Vậy để ta thử xem.

Thẩm Hạo có chút không xác định hỏi lại.

Đã Phượng Xu không từ bỏ ý định, Thẩm Hạo cũng đành phải bồi nàng thử xem sao.

Phu quân, thiếp tin tưởng chàng.

Phượng Xu kỳ vọng nói.

Được, vậy ta thử.

Thẩm Hạo hít sâu một hơi, trước tiên dùng sức mạnh thân thể, hội tụ tất cả vào nắm đấm.

Một quyền oanh ra, năng lượng ba động cực lớn khiến Phượng Xu vội vàng tế ra Thập Nhị Diệp Liên Đài bảo hộ nàng và Thẩm Hạo.

Hiển nhiên, lần này cũng giống như trước, sức mạnh thân thể căn bản không được.

Thấy vậy, Thẩm Hạo chỉ có thể đổi phương thức công kích.

Đã vật lý công kích vô dụng, chỉ có thể dùng pháp công.

Bay ngược lại mấy vạn mét, Thẩm Hạo điều tập toàn thân pháp lực, ngưng tụ tất cả thành một thanh phi kiếm.

Mãnh liệt lao về phía hộ thuẫn.

Kiếm mang khổng lồ chạm vào hộ thuẫn khoảnh khắc đó, thiên địa chợt sáng rực.

Ngay cả kẻ đầu têu là Thẩm Hạo cũng vội vàng trốn vào trong không gian.

Quả nhiên hiệu quả sát thương phép thuật còn bùng nổ hơn.

Hồi lâu, đợi Thẩm Hạo lần nữa nhìn về phía hộ thuẫn, y nguyên hào không tổn hao.

Sát thương vật lý, sát thương phép thuật đều dùng rồi, Thẩm Hạo không tin hộ thuẫn này hắn có thể phá khai.

Phượng Xu nhắc: Dùng sức mạnh nguyên thần.

Nguyên thần e rằng không được đâu, vừa rồi không phải đã giúp nàng rồi sao.

Thẩm Hạo nói.

Giúp thiếp và chàng tự dùng không cùng một hiệu quả, nếu thật có Đại Đạo Chi Cơ, cũng không cần bao nhiêu sức mạnh, chạm vào là được.

Nghe vậy, Thẩm Hạo gật đầu.

Lần này trực tiếp nguyên thần xuất khiếu.

Thủ chưởng dán lên hộ thuẫn, chỉ thấy trong tay Thẩm Hạo lóe lên tia điện mang.

Tay phải rất dễ dàng xuyên qua hộ thuẫn, thậm chí còn cảm nhận được một luồng lực hút.

Thẩm Hạo suýt chút nữa bị hút qua, sợ tới mức vội vàng rụt lại.

Vãi, nguy hiểm thật.

Nào biết Phượng Xu bên cạnh đã kinh hỉ không thôi: Thiếp biết ngay mà, thiếp biết ngay mà.

Phu quân chàng thật sự quá lợi hại.

Lúc đầu Phượng Xu cảm ứng được Thẩm Hạo có Đại Đạo Chi Cơ liền lập tức quyết định đi theo Thẩm Hạo, thậm chí không tiếc tự hạ thân phận trở thành nữ nhân của hắn.

Vốn định dựa vào Thẩm Hạo tránh đi cương phong, hiện tại hộ thuẫn này nếu không có Thẩm Hạo căn bản phá không được.

Nhưng cũng gián tiếp chứng minh một chuyện, đó là Thẩm Hạo đích xác sở hữu Đại Đạo Chi Cơ.

Nếu trước kia là suy đoán, vậy bây giờ là trăm phần trăm xác nhận.

Nghe giọng nói kích động của Phượng Xu, Thẩm Hạo nghi hoặc: Thế là được rồi hả.

Đúng vậy phu quân, sớm biết như thế vừa rồi nên để chàng làm, chúng ta thành công rồi.

Phượng Xu giờ khắc này đặc biệt kích động.

Với tâm tính của nàng mà còn kích động như vậy, quả thực hiếm thấy.

Nghe vậy, Thẩm Hạo gật đầu, nguyên thần trở về bản thể.

Lúc này mới nói với Phượng Xu: Được rồi, nàng tạm thời ở đây chờ, ta đi dò đường trước, xem bên ngoài hộ thuẫn có nguy hiểm gì không.

Vâng, phu quân.

Phượng Xu ngoan ngoãn gật đầu.

Quả nhiên đi theo Thẩm Hạo không sai.

Lúc này ngay cả Thẩm Hạo cũng có chút mộng bức, hộ thuẫn trâu bò như thế mà lại dễ dàng đi qua vậy sao.

Hóa ra nãy giờ làm trò mèo à.

Đại Đạo Chi Cơ chẳng lẽ là sức mạnh lôi đình.

Hay là nguyên thần của mình.

Thôi kệ, Thẩm Hạo nghĩ không ra cũng không so đo nữa, cùng nhau dùng là xong chuyện.

Đợi Phượng Xu chui vào đài sen, Thẩm Hạo thu đài sen vào trong ngực, lúc này mới nhìn về phía hộ thuẫn.

Chương 853

Có kinh nghiệm vừa rồi, tay phải Thẩm Hạo phụ thêm nguyên thần chi lực cùng lôi đình chi lực.

Chỉ thấy tay phải Thẩm Hạo không có chút trở ngại nào, dễ dàng xuyên qua hộ thuẫn.

Giống như cá chép vào nước vậy, trơn tuột.

Khi toàn thân không chút chướng ngại xuyên qua hộ thuẫn, tâm tình Thẩm Hạo cũng vô cùng tốt.

Nhịn không được hát một câu: Anh như chú cá nhỏ trong hồ nước của em, chỉ vì cùng em canh giữ ánh trăng sáng kia.

Bơi qua bốn mùa hoa sen vẫn tỏa hương, chờ em uyển chuyển giữa dòng nước.

Nghe vậy, gò má Phượng Xu mạc danh phi hồng.

Dù sao nàng và Thẩm Hạo cũng quen biết ở hồ sen.

Hiện giờ Thẩm Hạo hát như vậy khiến tim nàng đập nhanh kỳ lạ.

Có lẽ là do xuyên qua được kết giới hộ thuẫn, lại hoặc giả là tiếng hát của Thẩm Hạo đi vào lòng nàng.

Chỉ cảm thấy trong lòng ngọt ngào.

Nàng rất hưởng thụ.

Nhưng Thẩm Hạo chưa vui vẻ được bao lâu thì cảm nhận được một luồng lực kéo cực lớn, lôi hắn về phía khu vực hỗn độn trung tâm.

Thẩm Hạo vốn định lợi dụng không gian đào tẩu, nhưng Phượng Xu còn đang ở đây.

Vì thế chỉ đành tế ra Thần Mộc Đỉnh.

Nhưng làm Thẩm Hạo khiếp sợ là, dưới lực hút khổng lồ kia, hắn thậm chí không thể thao túng Thần Mộc Đỉnh.

Nhìn cơn gió đen khổng lồ cách đó mấy vạn dặm, Thẩm Hạo hiểu đây chính là cương phong của hỗn độn.

Phượng Xu vội vàng tế ra Thập Nhị Diệp Liên Đài, tranh thủ thời gian cho Thẩm Hạo: Phu quân, ta giúp chàng ngăn cản một trận.

Thẩm Hạo cũng không ngờ lực hút này lại mạnh như vậy, đây mới chỉ là ở rìa, nếu vào sâu hơn thì đúng là không đỡ nổi.

Được.

Thẩm Hạo không nói nhảm, lập tức tế ra Thần Mộc Đỉnh, đồng thời đem nguyên thần chi lực và lôi đình chi lực bao phủ lên Thần Mộc Đỉnh.

Lực hút tức thì nhỏ đi rất nhiều.

Được rồi, Phượng Xu nàng tới thao túng Thần Mộc Đỉnh.

Vâng phu quân.

Có Thẩm Hạo giúp đỡ, Phượng Xu thoải mái hơn nhiều.

Thần Mộc Đỉnh dưới lực hút của cương phong kịch liệt lay động.

Khiến Thẩm Hạo bất ngờ là, dưới sự điều khiển của Phượng Xu, Thần Mộc Đỉnh không trực tiếp rời khỏi chỗ cũ mà bay về phía trung tâm cương phong.

Dường như cảm ứng được sự nghi hoặc của Thẩm Hạo, Phượng Xu giải thích: Vùng rìa khu vực hỗn độn này chỗ nào cũng có cương phong, Thần Mộc Đỉnh căn bản không thể xuyên việt không gian.

Chỉ có vượt qua cương phong mới có thể thực sự khôi phục chức

năng xuyên giới của Thần Mộc Đỉnh.

Hơn nữa cương phong có tác dụng khắc chế nguyên thần, ngay cả nhục thân cũng khó kháng cự sự xâm thực của nó.

Chỉ có Thần Mộc Đỉnh mới có thể đề kháng cương phong, bất quá phu quân thân mang Đại Đạo Chi Cơ, nguyên thần cũng có tính đặc thù.

Không có phu quân, cho dù có Thần Mộc Đỉnh cũng vô dụng.

Hả.

Vậy sao, thế nàng có chịu nổi không.

Thẩm Hạo hỏi.

Hắn cũng không ngờ lại phiền toái như vậy.

Nói cho cùng vẫn là thực lực không đủ.

Phượng Xu đáp: Một lát nữa không chịu nổi, còn cần thần tuyền của phu quân giúp đỡ.

Ừ, cái này không thành vấn đề.

Thẩm Hạo không chút do dự đáp ứng.

Phu quân, cẩn thận chút, chúng ta sắp đi qua khu vực cương phong rồi.

Dứt lời, hai đạo thân ảnh dưới sự dẫn dắt của Thần Mộc Đỉnh nhanh chóng tiến vào cương phong.

Vừa vào khu vực này, Thẩm Hạo liền phát hiện quang mang của Thập Nhị Diệp Liên Đài ảm đạm đi vài phần.

Nguyên thần Phượng Xu càng thêm suy yếu.

Nếu không phải nguyên thần Thẩm Hạo chống đỡ giúp, lúc này Phượng Xu e rằng đã hương tiêu ngọc vẫn.

Thẩm Hạo không nói nhiều, lấy ra một bình Bất Lão Tuyền đưa cho Phượng Xu.

Giờ phút này, Phượng Xu cũng không lo khách sáo, uống một ngụm lớn Bất Lão Tuyền.

Nguyên thần tức thì tinh thần phấn chấn, Thập Nhị Diệp Liên Đài cũng lần nữa trán phóng quang mang.

Nguyên thần Thẩm Hạo bao bọc Thần Mộc Đỉnh, ngược lại thương hại không lớn, nhưng cũng làm Thẩm Hạo bị thương nghiêm trọng.

Vì mạng nhỏ, Thẩm Hạo vẫn uống một ngụm Bất Lão Tuyền để khôi phục.

Tiếp đó một cỗ lực hút cực lớn ập tới.

Thần Mộc Đỉnh run lên bần bật.

Thẩm Hạo vội vàng gia tăng nguyên thần chi lực và lôi đình chi lực, bắt đầu bảo vệ Thần Mộc Đỉnh.

Mặc dù không biết cái gọi là Đại Đạo Chi Cơ là cái quái gì, nhưng lúc này không lo được nhiều như vậy.

Trong nháy mắt, Thẩm Hạo chỉ cảm thấy tiến vào một khu vực tối đen.

Phượng Xu ngữ khí có chút hoảng loạn: Phu quân, thần thức thiếp không thể tham trắc khu vực này, làm sao bây giờ.

Chàng thử xem thần thức có dùng được không.

Thẩm Hạo theo bản năng dùng thần thức quét hình, lại phát hiện thần thức mình hoàn hảo không tổn hao gì.

Vì thế nói: Ừ, của ta dùng được, nàng nói đi thế nào.

Cứ bay thẳng, xuyên qua cương phong, đừng đi lệch.

Rõ.

Tùy tức Thẩm Hạo thao túng Thần Mộc Đỉnh bay về phía trước.

Thần Mộc Đỉnh rung lắc dữ dội, cảm giác này Thẩm Hạo thấy giống như đi máy bay gặp luồng khí lưu vậy.

Thần thức Thẩm Hạo không bị cản trở chút nào, nên vô cùng thuận lợi.

Rất nhanh đã xuyên qua khu vực hắc ám.

Thần thức Phượng Xu rốt cuộc có thể sử dụng, nàng hỏi Thẩm Hạo: Phu quân, chàng không sao chứ.

Vừa thao túng Thần Mộc Đỉnh vừa để ngự cương phong, tiêu hao của Thẩm Hạo vẫn hơi lớn.

Uống một ngụm lớn Bất Lão Tuyền, Thẩm Hạo nói: Khu khu cương phong mà thôi, ta y phục còn chưa bẩn đâu.

Phu quân quả nhiên lợi hại.

Phượng Xu từ đáy lòng tán thán, trong lòng cũng chấn hám vô cùng.

Dù sao cảnh giới nàng cao hơn Thẩm Hạo hai đại cảnh giới, nhưng ở chỗ này thần thức lại không bằng Thẩm Hạo.

Chỉ có thể nói là thâm bất khả trắc.

Tiếp theo, Phượng Xu và Thẩm Hạo cứ không chịu nổi thì lại uống một ngụm Bất Lão Tuyền.

Cũng may Bất Lão Tuyền không có tính kháng dược, mặc kệ uống bao nhiêu lần hiệu quả đều cương cương như ban đầu.

Cũng không biết qua bao lâu, Phượng Xu và Thẩm Hạo chỉ cảm

thấy trước mắt sáng lên, đập vào mắt là tinh hà vô tận được tạo thành từ vô số ngôi sao.

Phượng Xu nhịn không được vui đến phát khóc, kinh hỉ nói: Phu quân, chúng ta xuyên qua cương phong rồi.

Thẩm Hạo cũng thở phào: Mẹ kiếp, những ngày này thật khó khăn.

Vậy còn chờ gì nữa, mau chóng rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Được phu quân, nhưng hiện tại thiếp sắp kiệt sức rồi, còn phải nhờ Bất Lão Tuyền giúp đỡ.

Thẩm Hạo: Không thành vấn đề, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Nói xong lại ném cho Phượng Xu một bình.

Uống một ngụm lớn, Phượng Xu hít sâu một hơi, bình phục tâm tình kích động, lúc này mới thao túng Thần Mộc Đỉnh.

Trong khoảnh khắc, Thần Mộc Đỉnh biến mất tại chỗ.

Một trận bạch quang lóe lên, khi mở mắt ra lần nữa, Thẩm Hạo chỉ cảm thấy một luồng nhiệt khí ập vào mặt.

Phu quân, chúng ta rốt cuộc đã tới.

Nghe vậy, Thẩm Hạo nhìn quanh, thần thức quét qua, phát hiện nơi này là một dãy núi trọc lóc.

Mặt đất đỏ rực, ngay cả một cọng cỏ cũng không có.

Thẩm Hạo nghi hoặc: Đây là đâu.

Phượng Xu đáp: Đây chính là Phượng Hoàng nhất tộc.

Phượng Hoàng tộc các nàng trâu bò thế mà ở chỗ này à.

Thẩm Hạo thắc mắc: Các nàng thật sự một chút cây xanh cũng không làm, khởi mã trồng một ít cây cũng dễ nhìn hơn chứ.

Phượng Xu thần tình sa sút, nhìn mặt đất đỏ thẫm, trong lòng hận ý ngập trời.

Nàng đã hiểu rõ tất cả.

Vừa đi, nàng vừa nói với Thẩm Hạo: Phu quân, nơi này sau đại chiến thì tấc cỏ không sinh.

Mặt đất sở dĩ có màu đỏ, đó đều là do máu tươi của Phượng Hoàng tộc nhuộm đỏ, cho nên cỏ cây không mọc nổi.

Nói tới đây, ánh mắt Phượng Xu thoáng qua một tia cảm thương.

Hóa ra là vậy.

Dãy núi bao quanh một mảng hoang vu, tấc cỏ không sinh.

Thân núi trần trụi lộ ra màu xích hồng, ánh lên cùng màu sắc của mặt đất tạo thành một cảnh tượng khiến người ta tim đập chân run.

Chương 854

Mảnh đất này dường như vẫn còn tàn lưu dấu vết của trận chiến diệt tộc năm xưa.

Dù không tận mắt chứng kiến trận chiến thảm liệt đó, Thẩm Hạo cũng có thể từ cảnh tượng hoang lương này mà tưởng tượng ra tình cảnh lúc bấy giờ.

Thẩm Hạo không nhịn được cảm khái: Xem ra kẻ địch rất mạnh.

Nói xong, Thẩm Hạo dùng thần thức quét qua, lục soát xung quanh đến mức lật tung cả lên cũng không thấy bất kỳ sinh vật nào.

Bốn bề tĩnh lặng không tiếng động, một mảnh tử khí trầm trầm, không có lấy một tia sự sống.

Xem ra Phượng Hoàng nhất tộc dù có người sống sót thì cũng đều trốn đi cả rồi.

Phượng Xu gật đầu đồng tình.

Vừa nghĩ đến tộc quần gặp phải tai ương diệt đỉnh, tâm tình Phượng Xu liền như bị ngàn cân đè nặng, trầm trọng đến mức khiến nàng gần như không thở nổi.

Còn có cả sự tự trách sâu sắc.

Trách nhiệm của tất cả chuyện này đều là vấn đề của nàng, một người tộc trưởng.

Mà những tộc nhân may mắn sống sót kia cũng chỉ có thể rúc vào các góc xó xỉnh kéo dài hơi tàn, sống những ngày tháng sống không bằng chết.

Giờ khắc này, trong lòng Phượng Xu tràn ngập phẫn nộ và không

cam lòng.

Lửa giận của nàng như núi lửa phun trào nhưng lại không tìm thấy cửa để phát tiết.

Hiện thực vô tình nói cho nàng biết, nàng hiện tại căn bản bất lực.

Thực lực, tất cả đều là do thực lực không đủ.

Thẩm Hạo nhìn quanh bốn phía, phát hiện nơi này cũng không có gì đặc biệt đáng để chú ý.

Ánh mắt hắn lướt qua đâu cũng đều là cảnh tượng hoang vu, chẳng khác gì Cấm địa là bao.

Rất nhanh hắn liền thu hồi sự chú ý, nói với Phượng Xu bên cạnh: Được rồi, khoan hãy rối rắm những chuyện này.

Việc cấp bách bây giờ là đến cấm địa Phượng Hoàng nhất tộc của các nàng, tìm cho ra quả trứng Phượng Hoàng trong truyền thuyết kia.

Thời gian cấp bách, không thể trì hoãn thêm nữa, nếu không e rằng sẽ có biến số phát sinh.

Phượng Xu nghe Thẩm Hạo nói cũng tán thành gật đầu.

Nàng biết Thẩm Hạo nói không sai, quả trứng Phượng Hoàng kia đối với Phượng Hoàng nhất tộc hay đối với nàng mà nói đều quan trọng chí mạng, nếu không thể kịp thời tìm được, hậu quả khó mà tưởng tượng nổi.

Phu quân, chàng nói đúng.

Dứt lời, Phượng Xu dẫn Thẩm Hạo đến một ngọn núi nhỏ không bắt mắt.

Phu quân, chàng lùi lại một chút, ta sợ làm chàng bị thương.

Được.

Thẩm Hạo không nói hai lời, lập tức rút lui khỏi chỗ cũ.

Phượng Xu hóa thành chân thân Phượng Hoàng, mặc niệm mật ngữ.

Đột nhiên, ngọn núi nhỏ vốn không có gì đặc biệt bắt đầu nứt ra từ giữa.

Ngay lúc này, có một ngọn lửa đỏ rực đang chậm rãi chui ra từ khe nứt.

Ngọn lửa này nhẹ nhàng lay động trong gió, nhìn qua yếu ớt mong manh, phảng phất có thể bị gió thổi tắt bất cứ lúc nào.

Ước chừng qua thời gian một chén trà, ngọn lửa này vậy mà dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được dần dần lớn lên.

Rất nhanh nó bắt đầu phân nhánh, sinh trưởng giống như một cái cây.

Chờ sau khi có hình dáng của cây, Phượng Xu vội vàng gia tăng sức mạnh nguyên thần.

Bất tri bất giác, Hỏa thụ đã cao đến mấy trăm mét, ít nhất phải ba người mới có thể ôm hết, hơn nữa vẫn còn đang không ngừng sinh trưởng.

Thẩm Hạo thậm chí có thể cảm nhận được nhiệt lượng khủng bố từ Hỏa thụ.

Ngay khi Hỏa thụ không ngừng lớn lên, Phượng Xu dừng động tác, dùng chân thân Phượng Hoàng bay về phía Hỏa thụ.

Một màn này khiến Thẩm Hạo nhìn đến ngẩn người, sao trông cứ như muốn tự sát thế này.

Kết quả, ngay khoảnh khắc Phượng Xu tiếp xúc với Hỏa thụ, thân ảnh nàng biến mất tại chỗ.

Thấy vậy, Thẩm Hạo mới chợt hiểu ra: Làm cả buổi, hóa ra là một cái bí cảnh.

Lời vừa dứt, Hỏa thụ cao mấy trăm mét kia nháy mắt biến mất không thấy.

Mà ngọn núi nhỏ không bắt mắt kia cũng khôi phục lại như cũ.

Tất cả dường như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Thảo nào kẻ địch diệt cả tộc cũng không tìm thấy.

Có lẽ đây là bí cảnh chỉ có tộc trưởng mới biết.

Nhân lúc Phượng Xu không có mặt, Thẩm Hạo rất muốn đi dạo một vòng ở Thái Cực Giới thuộc Thượng Tứ Tầng Thiên này.

Nhưng cũng chỉ là nghĩ mà thôi, Phượng Hoàng nhất tộc cường đại như vậy còn bay màu, Thẩm Hạo cảm thấy nơi này quá nguy hiểm, vẫn nên khiêm tốn một chút thì hơn.

Đợi Phượng Xu đi ra rồi tính sau.

Mặc dù xung quanh trọc lóc chẳng có gì, nhưng linh khí lại nồng đậm dị thường, cường hoành gấp trăm lần so với Địa Tiên Giới, hơn nữa chất lượng linh khí cũng cao hơn.

Ngay khi Thẩm Hạo vừa định ngồi xuống tu luyện một chút, cảm thụ xem linh khí bên này có mùi vị gì, thì Hỏa thụ vừa biến mất đột nhiên xuất hiện trở lại.

Tiếp đó Phượng Xu trực tiếp hóa thành hình người, phất tay thu Hỏa thụ vào trong cơ thể, lúc này mới đi đến bên cạnh Thẩm Hạo.

Phu quân, đi thôi.

Thẩm Hạo nghi hoặc hỏi: Nàng tìm thấy trứng Phượng Hoàng rồi à.

Phượng Xu gật đầu: Tìm thấy rồi.

Nơi này phong thủy. linh khí nồng đậm như vậy, sao không trực tiếp đột phá rồi hãy rời đi.

Không được, một khi ta khôi phục thực lực, khí tức tiết lộ ra quá cuồng bạo, khẳng định sẽ bị phát hiện, cho nên muốn khôi phục tuyệt đối không thể ở chỗ này.

Vậy được rồi, chúng ta về Địa Tiên Giới hay tìm một nơi khác.

Phượng Xu không chút do dự nói: Vì an toàn, vẫn là trực tiếp về Địa Tiên Giới.

Vậy chẳng phải còn phải trải qua Hỗn Độn Cương Phong lần nữa sao.

Phượng Xu có chút ngại ngùng nói: Phu quân, đều tại thiếp thực lực không đủ, tạm thời chỉ có thể trốn đi.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cười nói: Đừng nói vậy, nàng tuy rằng thực lực yếu đi, nhưng coi như cũng có não rồi.

Phượng Xu: Phu quân nói đúng, đi theo bên cạnh phu quân lâu như vậy, cũng học được chút đồ vật.

Lời này Thẩm Hạo nghe rất thư thản: Trẻ nhỏ dễ dạy.

Hắn dừng một chút rồi nói tiếp: Đồ tốt của Phượng Hoàng nhất tộc đều mang theo hết đi, đừng để người khác chiếm hời.

Vâng, phu quân, thiếp đã mang Thần Thụ của Phượng Hoàng nhất tộc đi rồi.

Được, đã quyết định xong thì chúng ta đi thôi.

Nói xong, Thẩm Hạo tế ra Thần Mộc Đỉnh, mang theo Phượng Xu rời khỏi Phượng Hoàng nhất tộc.

Xuất hiện lần nữa đã lại đến khu vực biên giới của Hỗn Độn Cương Phong.

Nhưng có kinh nghiệm lần đầu, Thẩm Hạo cũng không lo lắng lắm.

Chỉ có thể nói cái Thần Mộc Đỉnh này vẫn còn quá yếu, vậy mà không cách nào trực tiếp xuyên thấu khu vực Hỗn Độn, cư nhiên còn bị cản trở.

Theo Thẩm Hạo đoán, có khả năng do thông đạo liên kết bị hủy nên Thần Mộc Đỉnh cũng không làm được định vị.

Nói ra thì Thần Mộc Đỉnh so với không gian của Thẩm Hạo vẫn kém một chút.

Ít nhất không gian có thể coi nhẹ tất cả, trực tiếp xuyên qua.

Sau một hồi giãy giụa, Thẩm Hạo lần nữa đi tới trước luồng kết giới hộ thuẫn kia, rất dễ dàng xuyên qua.

Khi xuất hiện lại, thân ảnh đã tới một dãy núi ở Địa Tiên Giới.

Thẩm Hạo: Nàng định đi đâu bế quan.

Ở tại Địa Tiên Giới hay đi Linh Vân đại lục.

Phượng Xu nghĩ nghĩ rồi nói: Vẫn là đi Viêm Sương U Giới, dù sao thiếp cũng ở đó mấy chục vạn năm, vẫn rất quen thuộc.

Thẩm Hạo: Được.

Tiếp đó, Thẩm Hạo một người một chim, dưới sự dẫn dắt của Thần Mộc Đỉnh trực tiếp đi tới Viêm Sương U Giới.

Nhìn hoàn cảnh quen thuộc xung quanh, Phượng Xu có phần hoài niệm.

Thẩm Hạo lúc này tò mò hỏi: Quả trứng Phượng Hoàng kia của

nàng trông như thế nào, cho ta mở mang tầm mắt chút.

Phượng Xu cũng không do dự, phất tay một cái, một quả trứng màu đỏ rực xuất hiện trước mặt Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo kinh thán không thôi: Quả trứng này to thật.

Trứng Phượng Hoàng màu đỏ rực, cao tới mấy chục mét, to gần bằng một tòa nhà.

Thẩm Hạo dùng thần thức thăm dò thử, phát hiện căn bản không dò vào được.

Phượng Xu: Phu quân, đây là do Phượng Hoàng chi tổ để lại, tự nhiên sẽ khá lớn.

Vỏ trứng này cũng vô cùng trân quý, đến lúc đó thiếp sẽ để lại cho phu quân.

Thẩm Hạo xua tay: Cái đó thì không cần, nàng cứ giữ lấy mà dùng, mấy thứ này ta không cần.

Một cái vỏ trứng thì làm được gì, cho dù dùng để phòng ngự cũng không thú vị, vẫn là để Phượng Xu tự dùng thì tốt hơn.

Nghe vậy, Phượng Xu không cưỡng cầu nữa, hiển nhiên Thẩm Hạo không biết giá trị của vỏ trứng Phượng Hoàng này.

Phượng Xu đã tính toán xong, đến lúc đó vỏ trứng còn lại vẫn sẽ để cho Thẩm Hạo.

Phu quân, vậy thiếp bế quan đây.

Thẩm Hạo vừa chuẩn bị gật đầu lại xua tay nói: Đừng vội, trong này còn có người.

Phượng Xu quét thần thức, quả nhiên đúng là có người.

Phu quân, thiếp đi giết bọn chúng.

Thẩm Hạo: Không cần, nàng cứ lo bế quan, ta đi giải quyết bọn chúng.

Vâng, phu quân.

Lời vừa dứt, thân ảnh Thẩm Hạo liền biến mất không thấy.

Khi xuất hiện lại, hắn đã ở gần một đám dây leo đỏ rực.

Nhìn bốn người bên dưới, Thẩm Hạo lộ ra một nụ cười.

Không ngờ đều là người quen.

An Nguyên của Đông Thanh Tiên Triều, Vương Kiến Sơn của Nam Chiếu Tiên Triều, Bì Dương của Bắc Dương Tiên Triều, và Chu Đỉnh của Tây Đô Tiên Triều.

Bốn người này đều là những kẻ năm đó cùng nhau tiến vào Viêm Sương U Giới.

Chương 855

Chỉ là khiến Thẩm Hạo bất ngờ chính là, đã lâu như vậy rồi mà bọn họ vẫn chưa đi ra.

Thẩm Hạo đâu biết rằng, vốn dĩ bốn người đã định ra ngoài, nhưng đột nhiên nghe tin Đông Thanh Hạo Bạch Đế quân của Đông Thanh Tiên Triều bị miểu sát, dọa bọn họ không dám ra nữa.

Thà rằng trốn trong bí cảnh này còn an toàn hơn là ra ngoài bị truy sát.

Đặc biệt là An Nguyên của Đông Thanh Tiên Triều lại càng thập phần hoảng sợ.

Hắn nghĩ mãi không thông tại sao Đế quân nhà mình lại bị người ta giết, chỉ cảm thấy trời sập rồi, Đế quân còn không phải đối thủ thì hắn tính là cái rắm gì.

Vì thế hắn quyết định đánh chết cũng không ra ngoài, sợ bị đối phương truy sát, dù sao hắn cũng là La Thiên Thượng Tiên của Đông Thanh Tiên Triều.

Trực tiếp miểu sát một vị Đế quân, đây là chuyện kinh khủng đến mức nào.

Mà Vương Kiến Sơn cũng không dám ra, dù sao Vương gia bị diệt e rằng cũng là do nhân tố bí ẩn kia làm.

Nói không chừng kẻ đó đang đợi tìm hắn đây.

Vì thế, bốn người vốn là địch thủ cũng đều bỏ qua hiềm khích, lựa chọn liên hợp lại rồi tính sau.

Ít nhất cũng có cái bảo đảm an toàn.

Bốn người nghĩ mãi không ra rốt cuộc là ai lại trâu bò như vậy, hoàn toàn chưa từng nghe qua.

An Nguyên của Đông Thanh Tiên Triều vừa định nói gì đó, đột nhiên trên ngực xuất hiện thêm một cây trúc phát ra điện mang màu tím.

Nháy mắt hắn mất đi sức chiến đấu.

Còn chưa đợi hắn cầu cứu, ba người kia đều đã bỏ chạy.

Thẩm Hạo cười hắc hắc, trước tiên miểu sát An Nguyên, ném hắn vào trong không gian giới chỉ rồi tính.

Tiếp đó thân ảnh lóe lên, liền đuổi kịp Vương Kiến Sơn.

Tiền bối tha mạng a.

Thẩm Hạo lại không cho hắn cơ hội nói nhiều, trực tiếp bẻ gãy cổ.

Lần này thì cả nhà ngươi đoàn viên rồi.

Giết Vương Kiến Sơn xong, Thẩm Hạo lại đuổi kịp Chu Đỉnh của Tây Đô Tiên Triều.

Cách chết y hệt Vương Kiến Sơn, không có dư địa phản kháng.

Chỉ còn lại Bì Dương của Bắc Dương Tiên Triều, Thẩm Hạo cũng không động thủ với hắn.

Coi như nể mặt Bắc Dương Nữ Đế một chút.

Hơn nữa Thẩm Hạo cũng cần Bì Dương truyền ra một tin tức, đó chính là La Thiên Thượng Tiên ở Viêm Sương U Giới này cũng không an toàn.

Đỡ cho có người đến quấy rầy Phượng Xu.

Giết ba tên La Thiên Thượng Tiên, hào không chút khó khăn.

Vừa khéo, ba đại Tiên Triều này năm xưa cũng đều ức hiếp qua Bắc Dương Nữ Đế, cũng coi như là biến tướng báo thù giúp nàng.

Hiện nay Bắc Dương Nữ Đế đang tính sổ, nếu ba đại Tiên Triều đều thiếu một La Thiên Thượng Tiên, vậy thì đơn giản hơn nhiều.

Sau khi giết bọn chúng, Thẩm Hạo quay lại bên cạnh Phượng Xu, nói: Ta bố trí một ít trận pháp ở quanh đây, miễn cho có người quấy rầy nàng.

Đa tạ phu quân.

Ừ, nàng cứ tu luyện cho tốt, thiếu cái gì thì nói với ta.

Thẩm Hạo nói.

Phu quân, thiếp cái gì cũng không thiếu.

Bình Thần Tuyền này nàng cứ cầm lấy, giữ lại phòng khi cần dùng, ta có thể sẽ rời đi một thời gian.

Thẩm Hạo nói.

Phượng Xu cũng không khách sáo, lúc này đang cần gấp rút khôi phục thực lực, chính là lúc cần sự giúp đỡ của Thần Tuyền.

Đa tạ phu quân.

Được rồi, nàng đi bế quan đi, ta giúp nàng bố trí trận pháp trước.

Thẩm Hạo bố trí hai bộ sát trận, hai bộ khốn trận, bảo đảm tiến vào thì có chết không sinh.

Trận bàn Thẩm Hạo dùng đều là cực phẩm tiên khí.

Hiện tại Thẩm Hạo giàu đến nứt đố đổ vách, muốn gì có nấy.

Sau khi bố trí xong xuôi, Thẩm Hạo liền cáo từ Phượng Xu.

Xuất hiện lần nữa đã tới Hồ Tộc ở Yêu Vực.

Lần này tới, mục đích của Thẩm Hạo chính là đón Hồ Cửu Nhi đi.

Nhìn thấy Thẩm Hạo, tộc trưởng và trưởng lão Hồ Tộc cung kính vô cùng.

Thẩm Hạo: Cửu Nhi đâu.

Tộc trưởng Hồ Tộc vội vàng nói: Tiền bối, Cửu Nhi vừa mới kích hoạt huyết mạch chi lực của Cửu Vĩ Yêu Hồ, hiện tại vẫn đang hấp thu huyết mạch chi lực, còn cần một ít thời gian.

Đại khái bao lâu.

Thẩm Hạo hỏi.

Tiền bối, cái này chúng tôi cũng không dám khẳng định, toàn bộ dựa vào bản thân Cửu Nhi.

Trưởng lão Hồ Tộc ngữ khí cung kính giải thích.

Vậy sao.

Điều này làm cho Thẩm Hạo không tiện trực tiếp mang Hồ Cửu Nhi đi.

Nếu tiền bối không vội thì có thể tạm trú tại Hồ Tộc, đợi Cửu Nhi xuất quan rồi hãy quyết định.

Thẩm Hạo xua tay nói: Không cần đâu, tạm thời cứ như vậy đi, qua một thời gian nữa ta lại đến.

Vâng, tiền bối.

Lời vừa dứt, thân ảnh Thẩm Hạo đã biến mất tại chỗ.

Thẩm Hạo tiến vào không gian, lợi dụng không gian lần nữa đi tới Thái Cực Giới ở Thượng Tứ Tầng Thiên.

Quả nhiên thập phần dễ dàng.

Tuy rằng Thần Mộc Đỉnh không làm được, nhưng không gian vẫn là chuyện dễ như trở bàn tay.

Vẫn là địa bàn của Phượng Hoàng nhất tộc, xung quanh một mảnh chết chóc.

Mục đích Thẩm Hạo tới lần này chính là định thám hiểm Thượng Tứ Tầng Thiên một chút.

Thân ảnh lóe lên, Thẩm Hạo chậm rãi bay ra ngoài.

Phương viên mấy chục vạn dặm đều là tấc cỏ không sinh.

Có thể thấy được nơi này bị người ta san thành bình địa, bằng không cũng không thể đến một cọng cỏ cũng không có.

Khi Thẩm Hạo bay ra khỏi khu vực của Phượng Hoàng nhất tộc liền cảm thấy khoát nhiên khai lãng.

Mây trắng cuồn cuộn, sương mù lượn lờ.

Quần sơn đều phiêu phù giữa không trung, màu xanh biếc dạt dào.

Trong không khí tràn ngập mùi hương thanh đạm, là hương khí của tiên thảo và tiên hoa đan xen vào nhau, làm cho người ta tâm thần sảng khoái.

Thấy tình cảnh này, Thẩm Hạo không vội vã lên đường mà lợi dụng không gian quay lại Hồ Tộc ở Yêu Vực.

Ta vừa rời đi bao lâu.

Tộc trưởng Hồ Tộc tuy rằng cảm thấy câu hỏi của Thẩm Hạo có chút kỳ quái, nhưng vẫn cung kính đáp: Tiền bối, ngài rời đi được một khắc đồng hồ.

Thẩm Hạo gật gật đầu, xem ra thời gian ở Thái Cực Giới thuộc Thượng Tứ Tầng Thiên và Địa Tiên Giới không có sự thay đổi.

Thân ảnh lóe lên, hắn lần nữa quay lại Thượng Tứ Tầng Thiên.

Đã biết thời gian không có chênh lệch, Thẩm Hạo cũng yên tâm đi

thăm dò một phen.

Thần thức quét qua, xung quanh đều không có một bóng người, ngược lại có không ít yêu thú.

Tuy nhiên, tu vi của những yêu thú này vậy mà đều không tính là cao, chỉ vỏn vẹn ở cảnh giới Chân Tiên và Kim Tiên mà thôi.

Phát hiện này làm cho trong lòng Thẩm Hạo thoáng an định, cảm xúc khẩn trương ban đầu cũng theo đó tiêu tán không ít.

Cảm ứng được những yêu thú có thực lực tương đối yếu này, lòng tin của Thẩm Hạo dần khôi phục.

Thế là hắn quyết định trước tiên chém giết hai con yêu thú, tìm chút cảm giác rồi tính.

Chủ ý đã định, thân hình Thẩm Hạo lóe lên, nháy mắt biến thành một con Bạch Hổ uy phong lẫm liệt.

Thẩm Hạo cũng không cẩn thận từng li từng tí ẩn giấu khí tức của mình, ngược lại cố ý lộng ra một ít tiếng động.

Hắn dường như cũng không lo lắng bị phát hiện, ngược lại giống như đang cố tình hấp dẫn sự chú ý của tồn tại nào đó.

Quả nhiên, ngay khi Thẩm Hạo vừa đến gần dãy núi kia, con yêu thú cảnh giới Kim Tiên đã cảm ứng được sự tồn tại của hắn.

Tòa động phủ ẩn tàng trong dãy núi, xung quanh che phủ bởi thảm thực vật rậm rạp và những ngọn núi đá lởm chởm.

Mà bên trong động phủ, yêu thú cảnh giới Kim Tiên đang cuộn mình trên ghế đá.

Thân thể nó hiện ra hình thái nhân thân đầu báo, toàn thân bao phủ một lớp da lông báo dày đặc, nhìn qua uy phong lẫm liệt.

Khi Báo Yêu cảm nhận được một luồng khí tức xa lạ đang tới

gần, nó lập tức cảnh giác.

Thông qua yêu lực cường đại cảm tri, Báo Yêu phát hiện kẻ đến vậy mà chỉ là một con yêu thú Bạch Hổ cảnh giới Thiên Tiên, trong lòng không khỏi dâng lên một tia khinh miệt.

Chương 856

Một con Hổ Yêu khu khu Thiên Tiên cảnh căn bản không đủ gây sợ hãi.

Nhưng con hổ này dám mạo muội xâm nhập lãnh địa của nó, đây chính là đang khiêu khích quyền uy Kim Tiên của nó.

Ở nơi khác thì nó chẳng là cái thá gì, nhưng ở mảnh đất một mẫu ba sào này vẫn là phải có mặt mũi.

Ý thức lãnh địa của Báo Yêu cũng cực kỳ bá đạo, tấc đất không nhường.

Sự xuất hiện của con Bạch Hổ này làm cho Báo Tử Yêu rất khó chịu.

Tuy nhiên, Báo Yêu cũng không lập tức phát động công kích.

Dù sao con Bạch Hổ yêu thú này tuy thực lực không bằng mình, nhưng cũng có khả năng là thủ hạ của Hổ Tộc.

Hổ Tộc cũng rất mạnh.

Nhưng nó cũng không quá khẩn trương, bởi Hổ Tộc cách nơi này rất xa.

Cảm ứng được Thẩm Hạo cách động phủ của nó càng lúc càng gần, sắc mặt Báo Yêu rất khó coi, đây là trực tiếp khiêu khích uy danh của Báo gia.

Nếu chuyện này mà không quản, về sau còn dẫn dắt đội ngũ thế nào.

Ở trước mặt cấp dưới đều không ngẩng đầu lên được.

Người đâu, đi bắt con hổ nhỏ kia lại đây.

Trước đừng động vào nó, để ta xem mục đích của nó là gì.

Vâng, Đại vương.

Thẩm Hạo nhìn như chậm rãi đi tới, thực chất thần thức của hắn giống như một tấm lưới lớn nghiêm mật, lặng lẽ bao trùm lấy con Báo Tử Yêu kia, không bỏ qua bất kỳ một động tác rất nhỏ nào của nó.

Biết được đối phương muốn bắt mình, Thẩm Hạo cũng thấy buồn cười.

Khu khu một con Kim Tiên Báo Tử Yêu, Thẩm Hạo còn không phải là tồn tại thuấn sát hay sao.

Nhưng Thẩm Hạo cảm thấy mới đến Thái Cực Giới này, không rõ ràng tình huống, vẫn nên khiêm tốn một chút thì hơn.

Nơi này cường giả vô số, cẩn thận vẫn hơn.

Bằng không Thẩm Hạo đã sớm một chiêu miểu sát con báo nhỏ này rồi.

Không rõ ràng giới hạn, vẫn là cứ thuận thế qua xem sao.

Rất nhanh, hai con Trư Yêu yêu lợn cảnh giới Chân Tiên chặn lại đường đi của Thẩm Hạo.

Tạp chủng từ đâu tới, lại dám thiện sấm lãnh địa Báo Vương, thật là không biết sống chết, bắt nó lại cho ta.

Thẩm Hạo thấy thế, hào không phản kháng, bốn chân chổng lên trời lộ ra bụng, thuận thế liền nhận túng.

Chỉ là kỹ năng diễn xuất này quá kém, cũng quá qua loa.

Nhưng Trư Yêu bản chất vẫn là heo, đâu có suy xét nhiều như vậy, trước tiên bắt lại rồi tính.

Một tấm lưới lớn vô hình trực tiếp tóm lấy Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo: Đại vương tha mạng a.

Mẹ nó, đúng là cái phế vật, cư nhiên giãy giụa cũng không dám, xem ra là một con tiểu yêu.

Nói có lý, coi như nó thức thời, cũng đỡ tốn sức lực của chúng ta.

Nói cũng phải, mang về để Đại vương xử trí.

Giết con hổ này cũng không tệ, lát nữa huynh đệ chúng ta liền có thể uống canh xương hổ.

Ha, ngươi nói vậy làm ta thèm rồi.

Nghe hai con Trư Yêu tứ vô kỵ đạn thảo luận làm sao ăn mình, Thẩm Hạo đã phán tử hình cho hai con lợn này.

Rất nhanh, Thẩm Hạo bị bắt đến động phủ.

Hai con Trư Yêu cung kính nói với Báo Yêu: Đại vương, con hổ này bắt về rồi.

Báo Yêu hài lòng gật gật đầu: Không tệ, lát nữa thưởng cho hai ngươi hai cái đùi hổ mà ăn.

Đa tạ Đại vương.

Thẩm Hạo nhìn quanh bốn phía, cũng không sợ hãi mà cố ý nói: Ngươi chính là Đại vương của bọn chúng.

Cũng chẳng ra làm sao.

Báo Yêu sửng sốt, ánh mắt híp lại cảnh giác nhìn Thẩm Hạo: Ngươi có căn nguyên gì.

Chẳng lẽ là người của Hổ Tộc.

Thẩm Hạo trêu chọc: Không phải, nói ra hù chết ngươi, sau lưng ta chính là Phượng Hoàng nhất tộc.

Phượng Hoàng nhất tộc.

Báo Yêu nghĩ nửa ngày cũng chưa từng nghe qua cái gì là Phượng Hoàng nhất tộc.

Nhìn Thẩm Hạo thề thốt, Báo Yêu cười lạnh một tiếng: Nhóc con, làm ta giật cả mình, nguyên bản tưởng rằng sau lưng ngươi đứng là Hổ Tộc.

Không nghĩ tới chả là cái thá gì.

Phương viên mười vạn dặm này đều là địa bàn của Báo gia ta, bản Đại vương thật muốn nghe thử xem ngươi còn có cái gì để làm lót đít.

Thẩm Hạo: Ngươi xác định phương viên mười vạn dặm này ngươi lớn nhất.

Không có yêu thú lợi hại nào khác.

Ngươi cũng không có cha hay không có chủ nhân chi loại à.

Trư Yêu ở bên cạnh nộ thị nói: Lớn mật.

Đại vương nhà ta uy mãnh vô cùng, hừ, ngươi chết đến nơi rồi còn dám kiêu ngạo, một lát nữa ăn đùi sau của ngươi trước.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cười nói: Ngươi nói như vậy thì ta hết buồn ngủ rồi đấy.

Nói đến đây, Thẩm Hạo đột nhiên lóe lên một cái, một chiêu Bạch Hổ Đào Tâm trực tiếp miểu sát Báo Tử Yêu.

Khoảnh khắc lâm tử, con báo kia cũng không nghĩ ra được là chuyện gì xảy ra.

Tiếp đó khi hai con Trư Yêu còn chưa phản ứng kịp, Thẩm Hạo cũng đã chém rụng đầu bọn chúng.

Hắn cũng không vội vã ném vào trong không gian mà cố ý chặt

xuống hai cái đùi heo.

Còn muốn ăn đùi hổ.

Vậy hôm nay nhất định phải ăn món móng heo nướng, thêm cái cơm chiên đùi heo nữa.

Thế là hắn dứt khoát làm tới cùng, miểu sát toàn bộ tiểu yêu xung quanh con báo, ném tất cả vào trong không gian.

Sau khi tiến vào không gian, đại lượng sương mù ùa tới, Thẩm Hạo chiếu đơn thu hết.

Huyết vụ chỉ là thứ yếu, Thẩm Hạo hiện tại bức thiết muốn biết tình huống bên này.

Đồng thời cũng lo lắng sau lưng Báo Yêu này có chỗ dựa lợi hại.

Chỉnh lý xong ký ức, Thẩm Hạo mới phát hiện suy nghĩ của mình thật là dư thừa.

Thượng Tứ Tầng Thiên, nơi này là tầng thấp nhất trong bốn tầng trời, tuy rằng ẩn tàng không ít đại lão Cửu Thiên Huyền Tiên và trên nữa, nhưng đại bộ phận đều là những lão quái vật không xuất thế.

Muốn gặp một người cũng khó.

Nơi này là nơi tụ tập của Yêu tộc, thuộc về Yêu Tộc Nam Vực.

Tiên gia đại năng của Nhân tộc cơ bản không đến, cũng khá nguy hiểm.

Đại bộ phận yêu thú đều là dưới Cửu Thiên Huyền Tiên, những yêu thú vượt qua Cửu Thiên Huyền Tiên đều chạy lên tầng thứ ba, tầng thứ hai, kẻ trâu bò nhất đương nhiên ở tầng cao nhất, nơi này đẳng cấp sâm nghiêm không thể vượt qua.

Càng lên cao linh khí càng vượng thịnh, chỉ có đại lão mới được hưởng thụ.

Đồng thời, Thẩm Hạo còn từ ký ức của Báo Yêu biết được, Yêu Tộc Nam Vực có mười thế lực lớn: Côn Bằng, Cửu Đầu Trùng, Hổ Tộc, Ngưu Tộc, Chu Tước.

Các đại Yêu tộc này đều có Cửu Thiên Huyền Tiên tọa trấn.

Con báo này đỉnh đa chỉ tính là hộ kinh doanh cá thể, chỉ dám chiếm một góc yên ổn.

Mẹ nó, làm Thẩm Hạo giật cả mình, tưởng rằng sau lưng có chút chỗ dựa, kết quả chẳng là cái gì.

Nhưng từ trong ký ức của con báo, căn bản không có tin tức về Phượng Hoàng nhất tộc.

Cũng có nghĩa là Phượng Hoàng nhất tộc đã sớm mẫn diệt, bị xóa bỏ khỏi ký ức.

Điều này cũng trắc diện chứng minh một việc, đại chiến đã trôi qua thời gian quá cửu viễn.

Đương nhiên, cũng không phải không có thu hoạch.

Thế lực gần động phủ Báo Yêu nhất chính là Cửu Đầu Trùng nhất tộc, đang tao ngộ kiếm tiên Nhân tộc tiến công.

Bởi vì Cửu Đầu Trùng thích nhất là ăn tu sĩ Nhân tộc, lần này có lẽ đá trúng thiết bản rồi.

Tuy nhiên, nơi này chính là Nam Vực của Yêu tộc, là đại bản doanh của chúng.

Ở chỗ này, Yêu tộc chiếm cứ địa vị ưu thế tuyệt đối, mà tu sĩ Nhân tộc thì không có bất kỳ ưu thế nào đáng nói.

Dù sao Yêu tộc ở trên địa bàn của mình, vô luận là trình độ quen thuộc địa hình hay năng lực chưởng khống tài nguyên đều thắng tu sĩ Nhân tộc một bậc.

Nhân tộc tu sĩ ở chỗ này rất khó chiếm được tiện nghi gì.

Bọn họ không chỉ phải đối mặt với Cửu Đầu Trùng, thậm chí còn phải đối mặt với sự tiến công của các thế lực Yêu tộc khác.

Có thể nói, tại Yêu Tộc Nam Vực này, tu sĩ Nhân tộc đến đây chính là mạo hiểm, giống như đi vào hang hùm miệng cọp, sơ sẩy một chút liền có thể lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Biết được tình báo này, Thẩm Hạo ngược lại rất có ý tưởng.

Hắn định đi xem một chút, nhỡ đâu có thể nhặt mót được gì.

Nghĩ đến đây, tâm tình Thẩm Hạo đại hảo.

Chương 857

Chỉ thấy thân ảnh Thẩm Hạo như tia điện cấp tốc xuyên qua hư không, mỗi lần lấp lóe đều vượt qua khoảng cách mấy vạn dặm.

Hiện giờ tốc độ của Thẩm Hạo còn nhanh hơn trước.

Hắn mỗi ngày đều không ngừng nghỉ, lao vùn vụt về phía địa bàn của Cửu Đầu Trùng.

Diện tích Thượng Tứ Tầng Thiên còn liêu khoát hơn cả Địa Tiên Giới, từ động phủ Báo Yêu đến địa bàn Cửu Đầu Trùng khoảng cách xa xôi ngoài sức tưởng tượng.

Thẩm Hạo ngày đêm kiêm trình, phong trì điện xế, trải qua ròng rã mười ngày dài đằng đẵng, rốt cục cũng sắp đến biên giới địa bàn của Cửu Đầu Trùng.

Vốn dĩ Thẩm Hạo tính toán nếu dùng Thần Mộc Đỉnh để đi đường thì rất đơn giản sẽ đến nơi.

Tuy nhiên Thẩm Hạo lại cảm thấy không ổn, dù sao Thần Mộc Đỉnh thực sự quá mức gây chú ý.

Tiên thiên linh bảo đẳng cấp như Thần Mộc Đỉnh không phải ai cũng có, trân quý vô cùng.

Khí tức cường đại mà nó tán phát ra e rằng khó mà che giấu.

Nếu trên đường đi, khí tức này vô tình tiết lộ ra ngoài, bị những lão bất tử thực lực cao thâm kia phát giác thì hậu quả khó mà tưởng tượng nổi.

Dù sao mấy lão già đó cũng chẳng phải đèn cạn dầu.

Khứu giác của bọn họ đối với bảo vật dị thường mẫn cảm, một

khi phát hiện khí tức Thần Mộc Đỉnh, khẳng định sẽ như sói đói vồ mồi, triển khai truy sát điên cuồng đối với Thẩm Hạo.

Đến lúc đó Thẩm Hạo e rằng sẽ lâm vào cảnh cực độ nguy hiểm, không chỉ không giữ được Thần Mộc Đỉnh, ngay cả cái mạng nhỏ của mình cũng khó bảo toàn.

Thẩm Hạo cảm thấy đợi khi có năng lực tự vệ rồi hãy tính, phản chính cũng không vội.

Sau một thời gian dài bay lượn, Thẩm Hạo rốt cuộc cũng tới dải biên giới địa bàn Cửu Đầu Trùng.

Hắn dừng bước, nhìn quanh bốn phía, xác nhận không có nguy hiểm liền bắt đầu thi triển thuật biến thân.

Chỉ thấy trên người Thẩm Hạo nổi lên một trận quang mang, chuyển mắt hắn liền biến thành một con chim nhỏ linh lung.

Con chim này toàn thân lông vũ màu lục nhạt, trên cánh còn điểm xuyết vài đốm bạc, nhìn qua mười phần khiêm tốn.

Biến thân hoàn tất, Thẩm Hạo không lập tức bay về phía trước mà lấy ra một cái ấm nhỏ từ trong ngực.

Cái ấm vàng này chính là Huyễn Kim Hồ, nó có một loại năng lực thần kỳ, có thể che giấu khí tức của người sử dụng, khiến người ta khó mà phát giác.

Thẩm Hạo nắm chặt Huyễn Kim Hồ trong tay, sau đó nhẹ nhàng niệm chú ngữ, quang mang trên ấm vàng lóe lên, khí tức của hắn liền hoàn toàn bị che giấu.

Như vậy, cho dù Cửu Đầu Trùng có khứu giác mẫn cảm cũng tuyệt đối không cách nào phát hiện sự tồn tại của hắn.

Mọi thứ chuẩn bị đâu vào đấy, Thẩm Hạo vỗ cánh, lặng yên

không một tiếng động bay về phía trước.

Hắn bay rất thấp, sát mặt đất, tận lực không gây ra bất kỳ động tĩnh gì.

Cứ như vậy, hắn cẩn thận từng li từng tí tiếp cận địa bàn Cửu Đầu Trùng.

Căn cứ theo ký ức của Báo Yêu, cho dù là những Cửu Thiên Huyền Tiên kia, trong tay bọn họ cũng không có Tiên thiên linh bảo.

Món đồ chơi này mười phần trân quý.

Mà trong tay Thẩm Hạo có tới hai cái, một cái Huyễn Kim Hồ, một cái Thần Mộc Đỉnh.

Nghe nói trong tay Bắc Dương Nữ Đế cũng có một cái Viễn cổ Tiên thiên linh bảo, nghe đâu là bản tàn khuyết.

Thẩm Hạo bay hồi lâu vẫn chưa đến, nhưng nơi này có Cửu Thiên Huyền Tiên tồn tại, Thẩm Hạo cũng không dám mạo muội đi qua.

Thà bay chậm một chút cũng không tiếc cái một chốc một lát này.

Cùng lúc đó, tại hồ sen ở Viêm Sương U Giới thuộc Địa Tiên Giới.

Phượng Xu trải qua thời gian dài nỗ lực rốt cuộc cũng tiến vào được bên trong trứng Phượng Hoàng.

Nháy mắt nguyên thần bị trứng Phượng Hoàng hấp thu vào.

Vừa vào bên trong, Phượng Xu chỉ cảm thấy mình tiến vào biển lửa.

Trong biển lửa này, nàng không những không bị thương mà ngược lại càng thêm sinh động, giống như nắng hạn gặp mưa rào, tham lam hấp thu tất cả xung quanh.

Bất tri bất giác, trong biển lửa đột nhiên có thêm một cọng đuôi phượng, cũng đánh dấu nhục thân của Phượng Xu đã bắt đầu từng chút từng chút hình thành.

Cảm ứng được điều này, Phượng Xu rất vui mừng, thành công chỉ là vấn đề thời gian.

Thẩm Hạo cẩn thận từng li từng tí bay một tháng trời mới tiếp cận phạm vi thế lực của Cửu Đầu Trùng.

Nhìn thấy trong hư không có không ít yêu thú đang tứ xứ tuần tra, Thẩm Hạo liền cẩn thận đi theo sau lưng bọn chúng.

Tìm được một cơ hội thích hợp, hắn trực tiếp miểu sát một con tiểu yêu cảnh giới Thiên Tiên đi lạc đàn.

Là một con Lang Yêu yêu sói.

Sau khi hấp thu ký ức, Thẩm Hạo biết được nguyên nhân tu sĩ Nhân tộc tiến công Cửu Đầu Trùng là vì Cửu Đầu Trùng đã ăn thịt Thánh nữ của một tông môn Nhân tộc.

Mà khiến Thẩm Hạo kinh ngạc chính là, tông môn này còn là môn phái chủ tu kiếm tu.

Kẻ mạnh nhất tông môn chính là kiếm tu Cửu Thiên Huyền Tiên, thực lực bất phân thắng bại với Cửu Đầu Trùng.

Dường như sau lưng song phương đều có chỗ dựa.

Biết được những tin tức này, Thẩm Hạo không những không sợ hãi, ngược lại càng thêm hưng phấn.

Thực lực song phương càng mạnh càng tốt.

Hiện tại thế lực hai bên đã đánh nhau quy mô nhỏ một trận, đang ở vào giai đoạn trước cơn bão táp.

Chỉ là khiến Thẩm Hạo bất ngờ chính là, các Yêu tộc khác thế mà

không tới hỗ trợ.

Dù sao Nhân tộc và Yêu tộc trời sinh đã là tử đối đầu.

Đồng thời hắn cũng chải vuốt lại thế lực của Cửu Đầu Trùng.

Cửu Đầu Trùng là cường giả Cửu Thiên Huyền Tiên đỉnh phong, còn có cánh tay đắc lực là một con Thiên Mãng Yêu và một con Tỳ Hưu, ba con yêu cũng coi như anh em kết nghĩa, đều là Cửu Thiên Huyền Tiên.

Dưới trướng có mười yêu thú cấp bậc La Thiên Thượng Tiên.

Trận hình không tiền khoáng hậu cường đại.

Không hổ là một trong mười đại thế lực Yêu tộc.

Thẩm Hạo hận không thể một đao giết chết Cửu Đầu Trùng để trừ hại cho Nhân tộc.

Nhưng hiện tại hiển nhiên không được, còn phải đợi thêm.

Trước mắt mà nói, cái Thẩm Hạo thiếu chính là một cái thi thể, một cái thi thể cường đại.

Hắn đang bức thiết muốn tìm một cái thi thể Cửu Thiên Huyền Tiên.

Chỉnh lý xong tin tức, Thẩm Hạo mới từ trong không gian đi ra.

Lắc mình biến hoá, hắn đã trở thành một con tiểu yêu Thiên Tiên.

Vừa ra ngoài không bao lâu liền bị một con Ngô Công Yêu rết dẫn đầu tóm được.

Tiểu Hôi, ngươi đi đâu đấy.

Thẩm Hạo: Đi qua bên kia tra xét tình huống.

Mẹ nó, còn giả vờ giả vịt, có phải là trốn đi lười biếng không.

Lão đại quả nhiên anh minh thần võ, cái này cũng bị ngài phát

hiện.

Thẩm Hạo nịnh nọt.

Con sói con nhà ngươi khai khiếu rồi đấy.

Thực lực không ra sao nhưng mồm mép thì vẫn như cũ, mau đi theo đội ngũ.

Còn dám chạy lung tung ta đánh gãy chân sói của ngươi.

Vâng, lão đại.

Nhìn con rết kiêu ngạo hống hách, Thẩm Hạo nhịn.

Đợi hai bên đại chiến xong, kẻ đầu tiên ta giết chết chính là ngươi.

Thẩm Hạo hóa thân thành một con Lang yêu, lầm lũi đi theo sau lưng một con rết tinh.

Nhớ kỹ cho ta, mấy ngày nay tuyệt đối không được lơ là, phải đề phòng nhân tộc đánh lén.

Nếu có nửa điểm sơ suất, ta nhất định sẽ lấy cái mạng chó của ngươi.

Chỉ là một tên tiểu yêu Thiên Tiên, chẳng qua cũng chỉ là pháo hôi mà thôi, có cái tác dụng quái gì đâu.

Chương 858

Nhưng Thẩm Hạo vẫn qua loa đáp: Vâng, lão đại, nhưng mà tôi là sói.

Láo xược.

Ta bảo ngươi là chó thì ngươi chính là chó.

Mẹ nó, đúng là chán sống mà.

Thẩm Hạo nhìn xung quanh còn không ít yêu thú, ừm, nhịn một chút trước đã.

Còn nữa, thằng sói con ngươi lông tóc rối tung rối mù, cũng phải chải chuốt lại một chút đi, ảnh hưởng đến hình tượng đội ngũ của bản đại gia.

Thằng sói con ngươi thực lực không được, mắt nhìn thế nào cũng không xong, đi bên kia tìm cái chết à, đi bên này.

Lát nữa đi ra sau núi hái ít linh quả cho ta tráng miệng.

Suốt dọc đường, lỗ tai Thẩm Hạo sắp mọc vết chai luôn rồi.

Vạn vạn không ngờ tới con rết yêu này mẹ nó lại là một tên nói nhiều như vậy.

Thật muốn tát một cái chết tươi con rết này.

Tuần tra vài canh giờ, đợi đến khi sắc trời ảm đạm mới dừng lại, đổi một ca khác.

Điều này làm cho Thẩm Hạo một trận cạn lời.

Ở thế giới đô thị làm việc theo chế độ 996 thì thôi đi, ở đây làm một tên tiểu yêu cư nhiên cũng phải 996.

Thậm chí là 24 giờ chờ lệnh, có nhu cầu là triệu hồi tùy thời.

Thẩm Hạo đều có chút hối hận khi biến thân thành Lang nhân rồi.

Hoàn toàn là không có việc gì kiếm việc để làm.

Một ngày thì còn được, chứ cứ đà này, Thẩm Hạo sợ mình sẽ bóp chết con rết tinh này mất.

Ngoài ra, còn một điểm nữa, con rết tinh này mẹ nó đúng là một cái loa phát thanh.

Điều khiến Thẩm Hạo không nhịn nổi nhất là, thứ chó chết này thế mà lại ở ngay cạnh động phủ của hắn.

Thẩm Hạo vừa nằm xuống, liền nghe thấy giọng nói của con rết.

Thằng sói con, ban ngày bảo ngươi hái linh quả đâu.

Mang qua đây cho bản đại gia.

Nghe vậy, Thẩm Hạo tức nước vỡ bờ.

Đã nhịn hết nổi rồi, không giết chết nó thì không xong.

Thẩm Hạo bước vào động phủ của rết tinh, một mùi tanh nồng nặc ập vào mặt, càng làm cho Thẩm Hạo hạ quyết tâm phải giết chết con rết này.

Quá tởm lợm.

Lúc này con rết đã hóa về bản thể, thân thể nó to lớn, lớp vảy màu xích hắc dưới ánh dạ minh châu yếu ớt hơi phát sáng, phảng phất như được phủ một tầng hào quang bí ẩn.

Đầu con rết ngẩng cao, để lộ một đôi răng nanh dữ tợn khiến người ta không rét mà run.

Bốn mươi cái chân của nó không ngừng múa may, cái nào cái nấy cứng như thép nguội, loé lên hàn quang.

Thấy Thẩm Hạo đi vào, con rết cũng không nhúc nhích, mà dùng một loại ngữ khí lười biếng nói: Thằng sói con qua đây, bóp chân cho bản đại gia một chút.

Nói xong, nó đắc ý huy vũ bốn mươi cái chân kia, dường như đang khoe khoang uy nghiêm của mình.

Thẩm Hạo mặt không cảm xúc nói: Không thành vấn đề, đây giúp ngươi ngay.

Dứt lời, Thẩm Hạo trực tiếp lao lên đấm một quyền.

Bùm.

Một tiếng nổ trầm đục vang lên, đầu của con rết trong nháy mắt hóa thành huyết vụ.

Cú đấm này rõ ràng mang theo tư thù cá nhân, nếu không thì cũng sẽ để lại cho nó một cái toàn thây.

Nhìn thi thể con rết, Thẩm Hạo chỉ cảm thấy thần thanh khí sảng, lỗ tai lập tức thanh tịnh, mắt cũng thoải mái, nhìn cái gì cũng thuận mắt hơn nhiều.

Để không gây chú ý, Thẩm Hạo ném thi thể con rết vào không gian.

Sau khi hấp thu ký ức của nó, Thẩm Hạo mới thở phào nhẹ nhõm.

Cấp trên của con rết này lại là một con Xà yêu cảnh giới Kim Tiên.

Bất quá, con Xà yêu này dường như cũng không thích giao du với rết tinh cho lắm, bình thường hầu như không liên hệ gì.

Chỉ khi có sự tình cần truyền đạt hoặc phân phó mới triệu hoán rết tinh qua.

Mà một khi sự việc xử lý xong, Xà yêu sẽ như hoàn toàn quên mất

sự tồn tại của rết tinh, chẳng thèm ngó ngàng tới.

Thủ hạ của rết tinh cũng đều là mấy tên tiểu yêu dạng như Lang yêu này, tổng cộng có mười con.

Việc quản lý cụ thể đám yêu thú này đều do rết tinh quyết định.

Điều này ngược lại làm cho tâm trạng Thẩm Hạo vui vẻ hơn chút.

Nếu không giết chết con rết chó chết này, mỗi ngày còn phải đi tuần tra, như vậy chẳng phải phiền chết sao.

Từ trong không gian đi ra, Thẩm Hạo lắc mình một cái đã có thân phận mới, đó chính là rết tinh.

Nhàn rỗi không có việc gì, Thẩm Hạo quyết định về Linh Vân đại lục một chuyến, dù sao bên này cũng lãng phí không ít thời gian, hạ giới cũng đã trôi qua vài thập niên.

Lợi dụng không gian trở về Linh Vân đại lục.

Khi chúng nữ nhìn thấy Thẩm Hạo xuất hiện đều vô cùng cao hứng.

Quả nhiên khoảng cách tạo ra cái đẹp, Thẩm Hạo nhìn thấy các nàng tâm trạng cũng tốt hơn hẳn, so với đám dưa vẹo táo nứt bên Yêu tộc thì nhìn thuận mắt hơn nhiều.

Linh Vân đại lục mấy chục năm trôi qua, tu vi của chúng nữ cũng đều tăng lên.

Nhanh nhất chính là Tô Ngọc, nhờ hiệu quả của Thất Thải Liên Ngẫu, nàng đã đạt Chân Tiên cảnh trung kỳ, nỗ lực thêm chút nữa là lên Kim Tiên.

Hồ Mị Nương và Bạch Tuyết vì chưa dùng qua Thất Thải Liên Ngẫu nên thực lực tăng lên có chút chậm.

Hồ Mị Nương nói: Chủ nhân, hai chúng ta cũng muốn dùng Thất

Thải Liên Ngẫu cải biến thể chất.

Đúng vậy chủ nhân.

Bạch Tuyết cũng vội vàng gật đầu.

Với tư chất của các nàng, cũng không biết bao nhiêu năm mới có thể đột phá Kim Tiên, nếu cải biến thể chất xong có thể nhanh chóng thăng lên Kim Tiên, thì tuyệt đối nguyện ý.

Nghe vậy, Thẩm Hạo nghĩ nghĩ rồi cũng đáp ứng.

Chẳng phải chỉ là đổi cái thể chất thôi sao.

Dù sao ở Thái Cực Giới trên Thượng Tứ Tầng Thiên cũng có một loại Tiên Thiên Linh Thổ, có thể giúp các nàng đột phá gông cùm xiềng xích của thể xác để lên Kim Tiên.

Sau này nói không chừng còn có thể tiến xa hơn.

Dưới sự giúp đỡ của Thẩm Hạo, Hồ Mị Nương và Bạch Tuyết cũng coi như thoát thai hoán cốt.

Một thân yêu lực biến mất, hiện tại đều là tiên linh chi lực thuần chính.

Bản thể hiện tại cũng không phải là yêu nữa, mà là hoa sen.

Ở Linh Vân đại lục bồi tiếp chúng nữ chơi một tuần, Thẩm Hạo mới trở lại động phủ của rết tinh trên Thượng Tứ Tầng Thiên.

Mấy ngày tiếp theo, Thẩm Hạo thỉnh thoảng cũng đi ra ngoài tuần núi.

Chỉ là điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ chính là đại chiến giữa Nhân tộc và Cửu Đầu Trùng vẫn chậm chạp chưa tới.

Điều này làm Thẩm Hạo có chút không kiên nhẫn.

Do dự một lát, Thẩm Hạo định giúp bọn hắn một tay, đẩy nhanh

tiến độ.

Nhân tộc quá xa, Thẩm Hạo lười đi, vậy thì chỉ có thể nhắm vào Yêu tộc.

Cửu Đầu Trùng Trùng chín đầu thì không có con cái, nhưng huynh đệ kết nghĩa của hắn thì có.

Nghe nói thực lực của Cửu Đầu Trùng là Cửu Thiên Huyền Tiên đỉnh phong, kẻ này không chọc vào được.

Hắn có cánh tay phải cánh tay trái là một con Mãng Yêu và một con Tỳ Hưu, ba con yêu quái này là huynh đệ kết nghĩa, đều là Cửu Thiên Huyền Tiên.

Mãng Xà yêu là Cửu Thiên Huyền Tiên sơ kỳ, còn có một đứa con trai.

Hắn coi đứa con này như báu vật, nếu đứa con này ngỏm, lại bị Nhân tộc giết chết, vậy thì vui rồi.

Với thân phận hiện tại của Thẩm Hạo thì không có cơ hội tiếp xúc được.

Trùng hợp là, cấp trên của rết tinh con Xà yêu cảnh giới Kim Tiên kia, coi như có chút dây mơ rễ má với tên Mãng Yêu này.

Điều này làm cho Thẩm Hạo rất động tâm.

Trước tiên giết Xà yêu để thay thế hắn, như vậy là có thể tiếp xúc được với con trai của Mãng Yêu rồi.

Chương 859

Ngoài ra, tên Cửu Đầu Trùng này còn có mười tên hạ thuộc cấp bậc La Thiên Thượng Tiên.

Đám này đều là đan dược di động cả đấy.

Không còn cách nào khác, ai bảo người phụ nữ của Thẩm Hạo nhiều quá làm chi.

Yêu tộc ở Địa Tiên Giới chỉ có vài mống La Thiên Thượng Tiên, thật sự không đủ dùng.

Vậy thì giết từ nhỏ tới lớn.

Định ra chủ ý, Thẩm Hạo lập tức lấy ra một thanh Cực phẩm Tiên khí, định tặng cho Xà yêu.

Đừng nhìn Xà yêu là Kim Tiên, nhưng một thanh Tiên khí tốt cũng không có, nếu nhìn thấy món này chắc chắn sẽ rất hưng phấn.

Mặc dù bọn chúng đều thuộc Yêu tộc ở Thượng Tứ Tầng Thiên, nhưng không có nghĩa là nhất định sẽ giàu có.

Thực tế, phân phối tài nguyên tồn tại chênh lệch rất lớn.

Tài nguyên tốt vĩnh viễn đều do các đại lão hưởng dùng trước.

Vấn đề là đại lão dù có ăn không hết cũng chẳng cho đám bên dưới ăn.

Thế là, Thẩm Hạo cầm một thanh Cực phẩm Tiên khí đi tới động phủ của Xà yêu.

Động phủ của Xà yêu so với các yêu thú khác quả thật có chút khác biệt rõ rệt.

Đầu tiên, nó không hướng về phía mặt trời như những nơi khác,

mà chọn vị trí chân núi khuất nắng.

Khiến cho ánh sáng trong động tương đối tối tăm, tạo cảm giác u tĩnh, thần bí.

Thứ hai, Xà yêu thích thanh tịnh, cho nên phương viên trăm dặm quanh động phủ của hắn không có yêu thú nào khác tồn tại.

Như vậy ngược lại thuận tiện cho Thẩm Hạo.

Khi Thẩm Hạo đến động phủ Xà yêu, còn chưa kịp mở miệng, đột nhiên một giọng nói âm sâm hàn lãnh từ bên trong truyền ra, phảng phất xuyên thấu linh hồn.

Giọng nói này băng lãnh thấu xương.

To gan.

Thanh âm như kinh lôi nổ vang, vang vọng trong động phủ: Chưa được bản tọa triệu hoán, dám tự tiện xông vào động phủ.

Ngươi là không muốn sống nữa sao.

Giọng điệu tràn ngập uy nghiêm và sát ý.

Tuy Thẩm Hạo biết rõ con rắn này đối với rết tinh thái độ không tốt, thậm chí có chút chán ghét, nhưng hắn tuyệt đối không nghĩ tới sự phản cảm lại sâu sắc đến mức này.

Hoàn toàn vượt ra khỏi dự liệu.

Thẩm Hạo cung kính nói: Đại nhân, ngài vừa có được một thanh tiên kiếm, đặc biệt mang đến tặng cho ngài.

Nói xong, hắn lấy tiên kiếm ra.

Rất nhanh, khí tức của Cực phẩm Tiên khí đã phóng thích ra ngoài.

Xà yêu tuy nghi ngờ thao tác của tên rết tinh này, nhưng tiên kiếm xác thực là hàng thật.

Xà yêu không hề do dự, thậm chí một câu dư thừa cũng không kịp nói, thân ảnh như tia chớp, trong nháy mắt đã xuất hiện đột ngột trước mặt Thẩm Hạo.

Chỉ thấy hắn như quỷ mị, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai mạnh mẽ vươn tay, như kìm sắt nắm chặt lấy tiên kiếm trong tay Thẩm Hạo.

Sát na gian, một cỗ sức mạnh cường đại bùng nổ, ngạnh sinh sinh đoạt lấy tiên kiếm từ tay Thẩm Hạo.

Sau khi cướp được kiếm, đôi mắt vốn đã đỏ ngầu như máu của Xà yêu lúc này càng lấp lánh tia sáng tham lam khiến người ta tim đập chân run.

Hắn nhìn chằm chằm vào thanh kiếm trong tay, như thể đó là bảo vật hiếm có mà hắn mơ ước đã lâu, miệng lẩm bẩm không ngừng: Tốt, tốt, tốt.

Lòng trung thành này của ngươi bản tọa rất hài lòng.

Lời còn chưa dứt, Xà yêu đột nhiên cảm giác toàn thân không thể cử động.

Chỉ thấy Thẩm Hạo một tay bóp chặt cổ hắn, thản nhiên nói: Hoa hoè hoa sói, thể hiện cái gì với ông đây.

Xà yêu không có chút năng lực phản kháng nào, còn chưa kịp hoàn hồn thì đã hình thần câu diệt.

Hắn bị Thẩm Hạo ném vào không gian.

Thẩm Hạo cũng thuận thế tiến vào động phủ của Xà yêu.

Cả cái động tối om, rất phù hợp với tính cách loài rắn.

Từ trong không gian đi ra, hấp thu ký ức của Xà yêu, hắn phát hiện tên này và Mãng Yêu quả thực có chút dây mơ rễ má.

Đều là tộc trăn rắn, quan hệ không tệ.

Xà yêu cũng nhờ vào bối cảnh của Mãng Yêu mới có địa vị như hiện tại.

Nếu không, chỉ là một yêu thú cảnh giới Kim Tiên, sao có thể một mình chiếm cứ cả một ngọn núi lớn như vậy, linh khí lại sung túc đến thế.

Bất quá, Thẩm Hạo quan tâm hơn là tin tức về con trai của Mãng Yêu.

Xử lý xong xuôi, trong lòng Thẩm Hạo đã có chủ ý.

Mãng Yêu cực kỳ sủng ái đứa con trai này, thật sự là muốn gì được nấy, chiều lên tận trời.

Vốn dĩ Thẩm Hạo còn tưởng đây là tình phụ tử bao la.

Kết quả căn cứ theo ký ức của Xà yêu, hoàn toàn không phải chuyện như vậy.

Bởi vì Mãng Yêu có mấy người con trai lận, đối với những đứa khác đều để chúng tự sinh tự diệt.

Chỉ có đứa này là mang theo bên người tất tâm bồi dưỡng, nguyên nhân chủ yếu là do thiên phú của nó tốt hơn, có tư cách đột phá Đại La Kim Tiên.

Không có tình cha con gì sất, tất cả đều là lợi ích.

Hiện nay con trai của Mãng Yêu thực lực đã là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, rất nhanh sẽ đột phá La Thiên Thượng Tiên.

Con trai Mãng Yêu thì Thẩm Hạo có thể giây sát giết trong một giây, nhưng tiếp cận thì có chút khó khăn.

Động phủ của Mãng Yêu và con trai hắn nối liền với nhau.

Tư soạng giây lát, Thẩm Hạo đã có tính toán.

Cực phẩm Tiên khí, con trai của Mãng xà tuy sẽ không động tâm mạnh như Xà yêu, nhưng có món hời mà không chiếm là đồ vương bát đản, tiểu tử kia vẫn sẽ nhận.

Chỉnh lý xong suy nghĩ, Thẩm Hạo ở lại động phủ một lát.

Hắn không vội vàng đi tìm con trai Mãng Yêu ngay, mà truyền âm cho một tên Hùng yêu gấu dưới trướng rết tinh.

Ý tứ rất đơn giản: Rết tinh và Lang yêu là hai kẻ không hiểu chuyện, mạo muội xông vào động phủ của hắn, đã bị tru sát.

Cho tên Hùng yêu kia thăng làm tiểu đội trưởng mới.

Hùng yêu cũng không nghĩ nhiều, dù sao chuyện Xà yêu không ưa rết tinh là điều ai cũng biết, hơn nữa vừa rồi rết tinh còn đích thân đi tìm Xà yêu, không ít yêu thú đều nhìn thấy.

Huống chi, được thăng quan trong lòng hắn vẫn rất sướng, lập tức đáp ứng.

Xử lý xong đám tiểu yêu, Thẩm Hạo liền cầm tiên kiếm hưng phấn bừng bừng đi tìm con trai Mãng xà.

Nơi ở của con trai Mãng Yêu bảo vệ thập phần nghiêm ngặt.

Đứng gác cửa đều là Xà yêu cảnh giới Kim Tiên, còn có một tên La Thiên Thượng Tiên luôn theo sát bảo hộ.

Chỉ thấy thủ vệ lạnh lùng nói: Chủ nhân đang tu luyện, không tiếp khách.

Thẩm Hạo cung kính nói: Ta đến để tặng quà cho đại nhân, vừa mới có được một thanh Cực phẩm Tiên khí, muốn dâng lên.

Nói xong, trên hai tay hắn xuất hiện một thanh phi kiếm.

Khi cảm nhận được khí tức của tiên kiếm, ánh mắt tên thủ vệ cũng loé lên một tia tham lam.

Thật muốn chiếm làm của riêng.

Lập tức, hắn dùng vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Thẩm Hạo.

Tên này có bị ngu không, có được Cực phẩm Tiên khí không tự mình giữ lại, cư nhiên nguyện ý dâng lên tận cửa.

Chẳng lẽ tưởng rằng tặng một thanh tiên kiếm thì chủ nhân sẽ coi trọng hắn hơn sao.

Thủ vệ vô cùng đỏ mắt, nhưng cũng không dám tư nuốt.

Chờ đấy, ta đi bẩm báo chủ nhân.

Thủ vệ còn chưa đi vào thì từ trong động phủ đã truyền ra một giọng nói: Cho hắn vào.

Vâng, chủ nhân.

Thủ vệ vung tay lên, kết giới mở ra, Thẩm Hạo liền bước vào.

Động phủ này biệt hữu động thiên, bên trong quả thực là thế ngoại đào nguyên.

Chương 860

Hồ nước, các lâu, vân vụ lượn lờ, trong không trung lất phất mưa bụi, cảnh sắc đẹp như tranh.

Thẩm Hạo có chút bất ngờ, không nghĩ tới con trai Mãng Yêu lại biết hưởng thụ như vậy.

Linh khí ở đây nồng đậm vô cùng, những giọt nước lơ lửng trong không trung kia đều là linh khí ngưng tụ mà thành.

Tại các lâu vốn không một bóng người, đột nhiên xuất hiện hai đạo thân ảnh, một nam tử mặc hắc bào và một nam tử mặc lam bào.

Khí tức của nam tử lam bào nãi là Thái Ất Kim Tiên cảnh, đoán chừng chính là con trai Mãng Yêu.

Thân người đầu người, nhìn nghiêng thì giống người thường, nhưng chỉ cần quay đầu lại, bên má trái có thêm vài cái vảy vàng, hơn nữa đôi mắt cũng là màu vàng kim.

Hắn chính là con trai của Mãng Yêu Kim Xích Tử.

Cửu Thiên Huyền Tiên đều là Yêu Vương, nên Kim Xích Tử thường được gọi là Kim Tiểu Vương.

Tham kiến Kim Tiểu Vương.

Kim Xích Tử thản nhiên liếc nhìn Thẩm Hạo một cái: Miễn lễ, coi như ngươi có lòng, mang tiên kiếm qua đây đi.

Vâng.

Thẩm Hạo cung kính đi tới.

Đến bên cạnh Kim Xích Tử, hai tay hắn cung kính giơ cao tiên kiếm.

Thái độ này khiến Kim Xích Tử thập phần hài lòng, vươn tay định cầm lấy.

Tuy rằng Cực phẩm Tiên khí hắn không thiếu, cha hắn cho rất nhiều, nhưng ai lại chê bảo bối nhiều bao giờ.

Kim Xích Tử cầm phi kiếm trong tay, thanh kiếm thông thể lấp lánh ánh vàng, thân kiếm trong veo như nước hồ thu, ẩn ẩn lộ ra một cỗ kiếm khí lăng lệ.

Ánh mắt hắn rơi trên thân kiếm, tay nhẹ nhàng vuốt ve, tỉ mỉ quan sát từng chi tiết nhỏ, cảm nhận khí tức độc đáo tỏa ra từ nó.

Sau khi kiểm tra không có lầm, trên mặt Kim Xích Tử lộ ra nụ cười hài lòng.

Hắn tán thán: Không tệ, đây đích xác là một thanh Cực phẩm Tiên khí.

Ngươi muốn thưởng cái gì, nói ra đi.

Khóe miệng Thẩm Hạo hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, để lộ hai cái răng nanh sắc bén.

Tuy nhiên, nụ cười này lại mang đến cảm giác quái dị, Xà yêu rất ít cười.

Bởi vì Thẩm Hạo lúc này đang mang một khuôn mặt rắn, khi cười lên trông càng thêm âm sâm và quỷ dị.

Bất quá, đối với Kim Xích Tử mà nói, tình huống này cũng chẳng có gì mới lạ.

Dù sao Xà yêu đều có cái bản mặt như thế, ai cũng đừng cười ai.

Ta muốn cái mạng của ngươi.

Ngay khoảnh khắc lời vừa dứt, không một câu dư thừa, Thẩm Hạo nhanh như tia chớp vươn hai tay ra, bóp chặt lấy cổ của Kim

Xích Tử và tên hắc bào nam tử kia.

Tất cả diễn ra quá nhanh, đến mức Kim Xích Tử và hắc bào nam tử hoàn toàn không có thời gian phản ứng.

Bọn họ thậm chí còn chưa kịp kinh ngạc hay giãy giụa thì đã bị sức mạnh cường đại của Thẩm Hạo lôi đi, như bị cuốn vào dòng nước lũ không thể kháng cự, trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Giây lát sau, Kim Xích Tử và hắc bào nam tử chỉ thấy trước mắt hoa lên, thân thể chấn động mạnh, rồi phát hiện mình đã ở trong một không gian hoàn toàn xa lạ.

Chính là bên trong Huyễn Kim Hồ.

Sắc mặt Kim Xích Tử đại biến: Ngươi chán sống rồi, ngươi biết ta là ai không.

Hiện tại không biết, lát nữa sẽ biết.

Ta nãi là Long.

Long cái con mẹ nhà ngươi.

Thẩm Hạo không thèm để ý tới hắn, dùng Tử Lôi Trúc quất một chiêu gọn gàng sạch sẽ, tiễn Kim Xích Tử về tây thiên.

Tiếp đó tiện tay giết luôn tên vệ sĩ của hắn.

Đặt thi thể tên yêu thú hắc bào vào trong nhẫn không gian, hắn không ném vào không gian cắn nuốt để hấp thụ.

Thi thể này là La Thiên Thượng Tiên, vẫn còn rất hữu dụng.

Dù sao hiện tại Thẩm Hạo hấp thụ hắn cũng chẳng đem lại lợi ích gì mấy, chi bằng giữ lại để luyện đan cho các nàng.

Không chỉ cái xác này, còn có thi thể của Vương Kiến Sơn và hai tên La Thiên Thượng Tiên khác vẫn đang để đó.

Sau đó, hắn ném Kim Xích Tử vào không gian cắn nuốt.

Vừa vào không gian, một đạo huyết vụ ùa tới, còn kèm theo kim quang.

Đợi đến khi hấp thu xong ký ức của Kim Xích Tử, Thẩm Hạo có chút bất ngờ.

Sự tình phát triển hơi vượt ra khỏi dự liệu của hắn.

Vốn dĩ hắn tưởng Kim Xích Tử là con trai của Mãng Yêu, nhưng sự thật lại không phải như vậy.

Tên Kim Xích Tử này thiên phú dị thường cường đại, vượt xa năng lực mà một con Mãng Yêu bình thường có thể sở hữu.

Không chỉ thế, bối cảnh của hắn càng phi đồng nhất bàn, hắn thế mà lại chẳng phải hậu duệ của Mãng Yêu, mà là long tể tử con rồng con của Kim Long.

Điều này có nghĩa là trong cơ thể Kim Xích Tử chảy dòng máu của Long tộc, sở hữu sức mạnh và thiên phú của loài rồng.

Nhưng vì huyết mạch Long tộc của Kim Xích Tử không đủ thuần khiết, căn bản không thể tiến vào Long tộc, chỉ có thể để Cửu Đầu Trùng nuôi dưỡng.

Đại bộ phận tiên khí trong tay Kim Xích Tử cũng là do ông bố Rồng rẻ tiền kia đưa cho.

Loài rồng vốn tính dâm, nhưng con cái không nhiều, Kim Xích Tử cũng coi như có thân phận tôn quý rồi.

Mà chỗ dựa sau lưng Cửu Đầu Trùng chính là Long tộc.

Nói cách khác, Thẩm Hạo giết chết Kim Xích Tử, sự tình có hơi lớn.

Bất quá không những không sợ hãi, hắn ngược lại còn có chút cao

hứng, tên Kim Xích Tử này bối cảnh càng mạnh càng tốt.

Nghĩ đến đây, tròng mắt Thẩm Hạo đảo một vòng, liền có chủ ý, định làm một màn họa thủy đông dẫn đổ vạ cho kẻ khác.

Hắn lập tức trở lại động phủ, tế ra Thần Mộc Đỉnh.

Lúc sắp đi, Thẩm Hạo cố ý phóng thích ra toàn bộ khí tức, sau đó trong nháy mắt lợi dụng Thần Mộc Đỉnh đào tẩu đến địa bàn của Phượng Hoàng nhất tộc.

Ngay khoảnh khắc Thẩm Hạo phóng thích khí tức, ba đạo thân ảnh lập tức xuất hiện tại động phủ của Kim Xích Tử.

Nhưng bọn hắn chung quy vẫn là tới chậm, đến cọng lông cũng không thấy.

Ba đạo thân ảnh chính là ba vị đương gia của thế lực Cửu Đầu Trùng.

Cửu Đầu Trùng, Tỳ Hưu, Mãng Yêu, cả ba đều là cảnh giới Cửu Thiên Huyền Tiên.

Khí tức vừa rồi trăm phần trăm là của Nhân tộc.

Kim Xích Tử đâu.

Sắc mặt Cửu Đầu Trùng khó coi vô cùng.

Đoán chừng bị Nhân tộc bắt đi rồi.

Mãng Yêu vô cùng hờ hững nói.

Tuy bên ngoài nói Kim Xích Tử là con trai hắn, nhưng đều là vì muốn bám vào cái cây to là Long tộc, cho nên mới diễn cảnh phụ từ tử hiếu.

Trong lòng hắn đối với Kim Xích Tử không có một chút tình cảm nào.

Chết thì chết thôi.

Trong ba yêu, chỉ có Cửu Đầu Trùng là phẫn nộ nhất.

Dù sao Kim Xích Tử chết, Long tộc khẳng định sẽ quái tội.

Nhất là cha của Kim Xích Tử lại là một con Kim Long cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Tỳ Hưu bên cạnh lại ánh mắt loé lên một tia tham lam: Đại ca, huynh có cảm nhận được khí tức của Tiên Thiên Linh Bảo không.

Nghe vậy, Cửu Đầu Trùng và Mãng Yêu tức thì nín thở, lập tức phóng thần thức dò xét kỹ lưỡng.

Đôi mắt bọn hắn sáng rực lên, đều hiện rõ sự tham lam.

Tiên Thiên Linh Bảo, đây chính là cực phẩm bảo bối, vật khả ngộ bất khả cầu.

Ngay cả ba tên bọn hắn cũng không có món nào.

Chỉ một phần nhỏ Tiên Thiên Linh Bảo nằm trong tay các Đại La Kim Tiên.

Thậm chí có vị Đại La nghèo đến mức cũng chẳng có nổi một cái.

Vì vậy, khi cảm ứng được khí tức Tiên Thiên Linh Bảo trong không khí, cả đám đều đỏ mắt.

Cửu Đầu Trùng nhìn Tỳ Hưu: Chú mưu trí nhiều, chú nói xem nên làm thế nào.

Tỳ Hưu gật đầu, suy tư một lát rồi hỏi: Ai có thù với chúng ta.

Cửu Đầu Trùng: Đương nhiên là đám chó má Tiên Kiếm Phái rồi.

Tỳ Hưu: Vậy thì đúng rồi, lần này dám đánh lén như vậy khẳng định là bọn chúng.

Nghe vậy, Mãng Yêu lắc lắc đầu: Tiên Kiếm Phái thực lực cường

hoành, so với chúng ta còn mạnh hơn một chút, hơn nữa bọn chúng còn đang ở trên địa bàn Nhân tộc.

Cửu Đầu Trùng cũng hơi nhíu mày: Mãng Yêu nói không sai, cho dù chúng ta đi tấn công cũng không chiếm được tiện nghi, huống hồ bọn chúng còn có Tiên Thiên Linh Bảo, chúng ta đánh thế nào lại.

Tỳ Hưu lắc đầu nói: Kẻ đến thực lực hiển nhiên không mạnh, căn cứ theo khí tức cảm ứng, thực lực của hắn hẳn là khoảng La Thiên Thượng Tiên.

Nhưng chỉ là một tên La Thiên Thượng Tiên mà lại có thể xông vào phúc địa Yêu tộc, thậm chí còn có thể thong dong đào thoát khỏi tay ba vị Cửu Thiên Huyền Tiên chúng ta.

Vậy chỉ có thể nói lên một điều.

Mãng Yêu: Điều gì.

Nói lên rằng Tiên Thiên Linh Bảo của kẻ này am hiểu đào tẩu, hoặc nói là có năng lực xuyên việt không gian.

Nói đến đây, mắt Tỳ Hưu híp lại, dừng một chút rồi nói tiếp: Loại Tiên Thiên Linh Bảo cấp bậc này thuộc dạng thập phần hiếm có.

Nhìn biểu tình của Tỳ Hưu, Cửu Đầu Trùng hỏi: Có phải chú đã biết cái gì rồi không.

Tỳ Hưu gật đầu: Mấy chục vạn năm trước, thời kỳ viễn cổ thuộc về Thiên Đế, Thượng Tứ Tầng Thiên từng xảy ra một trận chiến thảm liệt, không ít Tiên Thiên Linh Bảo bị hư hại, tung tích không rõ.

Trong đó có một loại Tiên Thiên Linh Bảo có thể xuyên giới, có thể luyện hóa bản nguyên.

Chương 861

Chính là Thần Mộc Đỉnh.

Thần Mộc Đỉnh.

Cửu Đầu Trùng và Mãng Yêu chấn kinh hô lên.

Đối với đại danh của Thần Mộc Đỉnh bọn hắn đương nhiên biết.

Ngay cả trong số các Tiên Thiên Linh Bảo, nó cũng là tồn tại vô cùng cường đại.

Cho dù không am hiểu tấn công, nhưng nó cũng có ưu điểm riêng.

Ánh mắt cả bọn đều trở nên nóng rực.

Cửu Đầu Trùng vẻ mặt phẫn nộ quát: Đám nhân loại đáng chết, không những xông vào phúc địa Yêu tộc ta, còn sát hại Yêu tộc Thánh tử, thù này tất báo.

Mãng Yêu: Đại ca hạ lệnh đi.

Tỳ Hưu ngăn lại: Trước tiên cứ đi dò đường, nếu đánh không lại thì tìm người giúp.

Cửu Đầu Trùng trong nháy mắt hiểu ý Tỳ Hưu: Ý chú là tìm Long tộc giúp đỡ.

Không sai, Kim Xích Tử nãi là huyết mạch Long tộc, nay bị Nhân tộc giết, tìm bọn họ giúp đỡ cũng là lẽ đương nhiên.

Nghe lời này, Cửu Đầu Trùng mày nhíu chặt, cũng không lập tức đáp ứng mà có chút do dự.

Thấy thế, Tỳ Hưu liền hiểu Cửu Đầu Trùng đang nghĩ gì, nhịn không được hỏi: Đại ca, huynh đang lo lắng Long tộc một khi can thiệp vào, Thần Mộc Đỉnh sẽ rơi vào tay bọn họ sao.

Cửu Đầu Trùng gật đầu: Không sai.

Tỳ Hưu cười nói: Đại ca thật là lo xa, cho dù chúng ta đánh thắng Nhân tộc, sau khi tin tức lộ ra, Long tộc sẽ bỏ qua cơ hội này sao.

Đối mặt với sự tồn tại của Tiên Thiên Linh Bảo Thần Mộc Đỉnh, chúng ta căn bản không giữ nổi.

Nói đến đây, đáy lòng Tỳ Hưu cũng loé lên một tia tham lam, cái Thần Mộc Đỉnh này hắn cũng vô cùng muốn có.

Sở dĩ nói như vậy, không phải là thật sự muốn Long tộc tham dự.

Với sự hiểu biết của hắn về Cửu Đầu Trùng, chưa đến mức vạn bất đắc dĩ thì tuyệt đối sẽ không cầu viện Long tộc.

Nói như vậy cũng chỉ là để Cửu Đầu Trùng đề phòng Long tộc.

Có kẻ địch mạnh hơn tồn tại, hắn sẽ hạ thấp cảnh giác đối với Tỳ Hưu.

Cửu Đầu Trùng đi qua đi lại trong động phủ: Không được, tuyệt đối không thể để Long tộc tham dự vào.

Chỉ có thể dựa vào chúng ta.

Tỳ Hưu tỏ vẻ vô can, dù sao hắn cũng sẽ không vì Cửu Đầu Trùng mà bán mạng.

Có hời thì chiếm, không có hời thì chuồn.

Mãng Yêu: Đại ca, nhị ca, chúng ta khi nào động thủ.

Triệu tập quần yêu, lập tức xuất phát.

Cửu Đầu Trùng lạnh lùng ra lệnh.

Vâng, đại ca.

Đã đoán được đối phương có thể sở hữu Tiên Thiên Linh Bảo trâu bò như Thần Mộc Đỉnh, Cửu Đầu Trùng một khắc cũng không nhịn

nổi nữa.

Một nén hương sau, Cửu Đầu Trùng, Tỳ Hưu, Mãng Yêu ba gã cự đầu tề tụ.

Còn lại chín tên La Thiên Thượng Tiên cũng xếp hàng phía sau.

Những yêu thú khác như Thái Ất Kim Tiên, Kim Tiên thì nhiều không đếm xuể.

Tỳ Hưu nhìn quanh bốn phía, rất nhanh phát hiện thiếu mất một tên Xà yêu cảnh giới Kim Tiên, thần thức quét qua động phủ cũng không thấy, suy tư một phen đoán chừng cũng ngỏm rồi.

Lúc này, chỉ thấy Cửu Đầu Trùng lạnh lùng nói: Ngay vừa rồi, Nhân tộc cánh nhiên xông vào phúc địa Yêu tộc ta, thậm chí sát hại con trai của lão Tam là Kim Xích Tử.

Lời vừa nói ra, toàn trường ồ lên một mảnh.

Không ít yêu thú trước đó còn chưa hiểu vì sao lại triệu tập khẩn cấp, giờ thì đã rõ.

Trong nháy mắt, sự phẫn nộ bùng lên khắp nơi.

Nhân tộc và Yêu tộc không biết từ bao giờ đã thế bất lưỡng lập.

Yêu thú ăn thịt người để tăng cường tu vi, Nhân tộc cũng bắt yêu thú để luyện đan, đôi bên không ngừng chém giết lẫn nhau.

Thù sâu như biển, tích oán đã lâu.

Giờ nghe tin Nhân tộc xông vào địa bàn Yêu tộc, ngọn lửa giận dữ tức thì bị châm ngòi.

Diệt bọn chúng.

Giết sạch Nhân tộc báo thù cho Kim Tiểu Vương.

Báo thù.

Nhất thời, tất cả yêu thú đều phẫn nộ gầm thét.

Thấy tình hình này, Cửu Đầu Trùng rất hài lòng, lạnh lùng nói: Rất tốt, các ngươi theo ta sát nhập Tiên Kiếm Phái.

Vâng, Đại Vương.

Cửu Đầu Trùng vung tay lên, một làn sương đen bao phủ lấy chúng yêu, biến mất tại chỗ.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo lại trở về địa bàn của Phượng Hoàng tộc.

Nhìn dãy núi trọc lóc xung quanh, Thẩm Hạo vặn vẹo cổ.

Vừa rồi cố ý tiết lộ khí tức là để kéo cừu hận sự thù hận.

Hiện tại an toàn rồi, Thẩm Hạo cũng thả lỏng không ít.

Bất quá bỏ đi như vậy, ngược lại lại không biết tình báo bên phía Cửu Đầu Trùng thế nào.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo cũng không vội, cùng lắm thì lát nữa quay lại.

Hắn tìm một chỗ, lấy cái đùi heo chặt được lúc trước ra, dùng Tử Lôi Trúc xuyên qua, bắt đầu nướng thịt.

Nhìn que trúc nướng thịt, Thẩm Hạo nhìn thế nào cũng thấy gượng gạo, hiển nhiên không thuận tay bằng cây Hồng Anh Thương của Triệu Tín lúc trước.

Nhưng cây thương kia coi như báo phế rồi.

Nhìn không quen thì cứ dùng tạm, dùng mãi rồi cũng quen.

Chẳng mấy chốc thịt đã chín, Thẩm Hạo cắn một miếng cảm thấy cũng không tệ.

Ăn uống no say, Thẩm Hạo lúc này mới định quay lại một chuyến.

Thế là, lợi dụng Thần Mộc Đỉnh, hắn rất nhanh đã đến vùng biên

giới thế lực của Cửu Đầu Trùng.

Hắn dùng Huyễn Kim Hồ che giấu khí tức, hóa thân thành một con ong mật.

Khi Thẩm Hạo lần nữa đến phạm vi thế lực của Cửu Đầu Trùng, lại phát hiện nơi này một con yêu thú cũng không có.

Hắn hơi sững sờ, có chút bất ngờ.

Lại bay lượn lờ khắp nơi, quả thực không còn con nào.

Sợ có trá, Thẩm Hạo cũng không dám dùng thần thức quét loạn.

Thế là bay khoảng một canh giờ, cuối cùng cũng tìm được mấy tên yêu thú cảnh giới Thiên Tiên đang trông coi động phủ.

Sau khi giết chúng ném vào không gian, Thẩm Hạo mới hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Hóa ra Cửu Đầu Trùng đã dẫn theo quần yêu sát hướng Nhân tộc.

Thẩm Hạo lập tức hưng phấn hẳn lên, liền chuẩn bị chạy tới góp vui.

Nhưng nhìn xung quanh trống huếch trống hoác, trong lòng hắn chợt động, hiện tại không còn yêu thú nào, kho báu của Cửu Đầu Trùng chẳng phải có thể vào xem một chút sao.

Nghĩ là làm, Thẩm Hạo căn cứ vào ký ức của Kim Xích Tử, tìm đến vị trí bảo khố của Cửu Đầu Trùng.

Nhìn kết giới bên ngoài bảo khố, Thẩm Hạo vừa định dùng Tam Muội Chân Hỏa thiêu rụi, nhưng chuyển niệm nghĩ lại liền dừng động tác.

Nếu bây giờ đốt kết giới, để tên Cửu Đầu Trùng kia cảm ứng được thì không tốt.

Cũng không phải Thẩm Hạo sợ Cửu Đầu Trùng, chỉ là cảm thấy phá vỡ kết giới xong dễ bứt dây động rừng.

Ngộ nhỡ kinh động đến Cửu Đầu Trùng, tên kia nửa đường quay đầu trở lại, không đi công đánh Nhân tộc nữa, thì tâm huyết nãy giờ của Thẩm Hạo chẳng phải đổ sông đổ bể sao.

Có Thần Mộc Đỉnh, Thẩm Hạo tùy thời đều có thể tiến vào bảo khố này.

Giờ phút này, việc cấp bách nhất không gì bằng đuổi theo tên Cửu Đầu Trùng kia.

Nhưng cũng không cần vội, dù sao Thẩm Hạo có Thần Mộc Đỉnh, đuổi kịp bọn chúng chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ.

Hơn nữa có ký ức của Kim Xích Tử, hắn biết rõ chỗ giao giới giữa Nhân tộc và Yêu tộc, Thẩm Hạo định đến đó trước để đợi Cửu Đầu Trùng.

Tế ra Thần Mộc Đỉnh, thân ảnh Thẩm Hạo tan biến tại đại bản doanh của Phượng Hoàng tộc, phảng phất như chưa từng tồn tại.

Chỉ trong chớp mắt, hắn như quỷ mị xuất hiện tại biên giới Nhân Yêu.

Nơi này là một vùng hoang vu, vì thường xuyên xảy ra chiến đấu nên cả người lẫn yêu đều vắng vẻ, chỉ có tiếng gió rít bên tai.

Thẩm Hạo nhìn quanh bốn phía, tìm kiếm một vị trí kín đáo để ẩn nấp.

Cuối cùng, hắn phát hiện một nơi ẩn náu lý tưởng trong một khu rừng rậm rạp.

Thẩm Hạo mỉm cười, thân hình lóe lên liền trốn vào trong không gian, vừa uống rượu ăn linh quả với đùi heo nướng, vừa chờ đợi Cửu

Đầu Trùng tới.

Còn phải nói, Thẩm Hạo hiện tại mong chờ không thôi, còn có chút kích động nho nhỏ.

Chương 862

Nếu hôm nay có thể trực tiếp giết chết Cửu Đầu Trùng thì thật là quá hoàn mỹ.

Bất quá suy nghĩ này Thẩm Hạo cũng chỉ dám mơ mộng chút thôi, thực lực Cửu Đầu Trùng không yếu, muốn hắn chết vẫn là có chút khó khăn.

Cùng lúc đó, Cửu Đầu Trùng đang dẫn theo quần yêu với tốc độ cực nhanh bay về hướng Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo vẫn luôn dùng thần thức quan sát xung quanh, hốt nhiên cảm ứng được Cửu Đầu Trùng, hắn không nói hai lời, trực tiếp trốn vào không gian chờ đợi.

Tỳ Hưu đang bay nhanh về phía này bỗng nhiên nhíu mày: Đại ca, đệ hình như cảm ứng được khí tức của kẻ đó.

Cửu Đầu Trùng vội vàng hỏi: Ở đâu.

Ngay phía trước, bất quá chỉ trong một cái chớp mắt liền biến mất, thật là kỳ quái.

Tỳ Hưu nghi hoặc không hiểu nói.

Cửu Đầu Trùng quyết đoán: Đuổi theo qua đó xem sao.

Vâng, đại ca.

Tỳ Hưu thực lực tuy rằng không bằng Cửu Đầu Trùng, nhưng đối với cảm ứng của Tỳ Hưu, Cửu Đầu Trùng phi thường tin tưởng, coi như là quân sư của Cửu Đầu Trùng.

Chỉ mấy hơi thở, Cửu Đầu Trùng, Tỳ Hưu và Mãng Yêu liền đi tới vị trí của Thẩm Hạo trước đó.

Thẩm Hạo trốn ở trong không gian, nhìn thấy cảnh này có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới đối phương lại có thể đuổi tới đây.

Suy tư một phen, thông qua ký ức của Kim Xích Tử liền hiểu được, khẳng định là do Nhị đương gia Tỳ Hưu phát hiện.

Tên này thiên phú thần thông chính là truy tung khá mạnh, mặc kệ là Tiên Thiên Linh Bảo hay là công pháp, chỉ cần sử dụng qua đều có thể tìm được dấu vết.

Hắn được coi là kẻ có não nhất trong Yêu tộc.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo cảm thấy loại gia hỏa này không thể giữ lại, nhất định phải diệt trừ cho sướng.

Tỳ Hưu đi tới vị trí Thẩm Hạo vừa mới biến mất, nhắm mắt cảm ứng.

Một chén trà nhỏ trôi qua, sắc mặt Tỳ Hưu có chút khó coi, thậm chí bắt đầu hoài nghi chính mình.

Tỳ Hưu nhíu mày, vẻ mặt nghi hoặc: Không nên a.

Thấy thế, Cửu Đầu Trùng hỏi: Tìm được chưa.

Tỳ Hưu lắc đầu: Không có, kỳ quái là xung quanh hoàn toàn không có khí tức sử dụng qua Tiên Thiên Linh Bảo, thậm chí đều không có linh khí chấn động, nhưng kẻ này lại biến mất không thấy.

Thật sự là có chút quỷ dị.

Mãng Yêu nói: Có khi nào là cảm ứng sai rồi không.

Tỳ Hưu lắc đầu: Tuyệt đối không có khả năng.

Hắn chính là dựa vào bản lãnh này kiếm cơm, tránh thoát vô số lần nguy cơ, làm sao có thể cảm ứng sai.

Thần thức của Cửu Đầu Trùng cũng điên cuồng lục soát, kết quả

lục soát nửa ngày cũng chẳng thu được gì.

Vì thế hắn nhìn Tỳ Hưu một cái: Đi thôi, đừng lãng phí thời gian ở đây.

Tỳ Hưu và Mãng Yêu cung kính nói: Vâng, đại ca.

Trong nháy mắt chúng biến mất tại chỗ.

Nhìn thấy cảnh này, Thẩm Hạo cũng không vội vã đi ra, mà là vừa uống linh tửu vừa xem phim tải sẵn trong máy tính bảng.

Nửa canh giờ sau, thân ảnh Tỳ Hưu và Cửu Đầu Trùng đi mà quay lại, hiển nhiên vẫn có chút không cam lòng.

Xem ra kẻ kia hẳn là đi rồi.

Cửu Đầu Trùng không cam lòng nói.

Tỳ Hưu gật đầu: Dường như có chút đánh giá thấp đối phương rồi.

Kẻ này tu vi có lẽ không bằng chúng ta, nhưng lại có thể sớm hơn một bước phát hiện chúng ta, điều này nói lên nguyên thần của đối phương rất mạnh.

Cửu Đầu Trùng: Đã như vậy, liền trực tiếp tiến công Tiên Kiếm Phái, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa.

Vâng, đại ca.

Hai con yêu quái tuy rằng đi rồi, nhưng Thẩm Hạo cũng không vội vã đi ra, vẫn cứ ung dung chờ đợi.

Căn cứ vào ký ức, tên Tỳ Hưu này am hiểu nhất chính là chờ đợi.

Hắn là một thợ săn cực kỳ kiên nhẫn, cũng là một kẻ cực kỳ tự phụ.

Đã thích chờ đợi, vậy thì tiếp tục chờ đi.

Dù sao hắn cũng không vội.

Cứ như vậy, Thẩm Hạo giống như một lão già câu cá, cứ nằm lì ở đó canh chừng.

Bất tri bất giác một ngày trôi qua.

Cùng lúc đó, trong một ngọn núi cách đó vạn dặm.

Cửu Đầu Trùng nhíu mày nói: Thôi bỏ đi, vẫn là đi thôi, kẻ này e rằng đã sớm đi rồi.

Tỳ Hưu lắc đầu: Tuyệt đối chưa đi, hắn là ẩn giấu khí tức, kẻ này hẳn là còn ở phụ cận, đệ tin tưởng trực giác của đệ.

Mãng Yêu ở bên cạnh mất kiên nhẫn, tên này thật sự quá tự phụ.

Đại ca, ở đây quả thực là lãng phí thời gian.

Cửu Đầu Trùng cũng tán thành gật gật đầu, thần thức hắn vẫn luôn nhìn chằm chằm phụ cận, căn bản không có bất kỳ phát hiện nào, đã không muốn chờ nữa.

Được rồi Nhị đệ, chúng ta trực tiếp sát nhập Tiên Kiếm Phái, dễ dàng có thể bức hắn hiện thân.

Tỳ Hưu: Đệ cảm giác kẻ này hẳn không phải người của Tiên Kiếm Phái.

Mãng Yêu tính tình nóng nảy không vui nói: Nhị ca, huynh có phải hay không muốn Thần Mộc Đỉnh muốn đến điên rồi.

Trước đó hoài nghi đối phương là người Tiên Kiếm Phái, hiện tại lại hoài nghi không phải, huynh đây không phải là tự mâu thuẫn sao.

Nghe vậy, Tỳ Hưu không còn gì để nói, giải thích: Sự tình có chút không thích hợp, nếu đối phương là người Tiên Kiếm Phái, ngay khi phát hiện chúng ta chắc chắn sẽ bẩm báo tông môn.

Nhưng hiện tại một ngày trôi qua, Tiên Kiếm Phái không có bất kỳ cử động nào, cho nên đệ mới do đó hoài nghi.

Cửu Đầu Trùng: Nhị đệ, e rằng lần này là đệ cảm ứng sai rồi, đi thôi.

Tỳ Hưu không chút do dự nói: Tuyệt đối không có khả năng, đệ có cái tự tin này.

Điều này làm cho trong lòng Cửu Đầu Trùng có chút khó chịu, đen mặt không vui nói: Chúng ta là tới tiến công Tiên Kiếm Phái, cũng không phải ở chỗ này lãng phí thời gian.

Mãng Yêu: Không sai, đệ cũng cảm thấy Nhị ca lần này là cảm ứng sai rồi.

Bọn hắn tuy rằng cảm ứng phương diện này không bằng Tỳ Hưu, nhưng tốt xấu gì cũng là Cửu Thiên Huyền Tiên, đối với thực lực bản thân vẫn có vài phần tự tin.

Hai yêu quái ngươi một câu ta một câu, làm cho Tỳ Hưu không cách nào phản bác.

Nhưng xưa nay tự phụ, hắn vẫn tin tưởng phán đoán của chính mình, vẫn kiên trì nói: Chi bằng như vậy đi, đệ ở chỗ này canh chừng, đại ca và tam đệ đi trước.

Lời này vừa nói ra, Cửu Đầu Trùng trong nháy mắt không thoải mái.

Nhị đệ, thế sao được, ba huynh đệ chúng ta cùng tiến cùng lùi, nếu thiếu đệ, vậy thực lực khẳng định giảm bớt đi nhiều.

Mãng Yêu: Không sai, cùng đi.

Bọn hắn tuy rằng không tin tưởng nhân loại kia đang ở đây, nhưng để Tỳ Hưu ở lại là tuyệt đối không có khả năng.

Vạn nhất tên đó ở đây thật, chẳng phải là bị Tỳ Hưu nhặt được món hời sao.

Có thể cùng nhau chịu khổ, nhưng ngươi không thể độc chiếm.

Nhìn tư thế này của Cửu Đầu Trùng và Mãng Yêu, Tỳ Hưu cũng biết không đi không được, thập phần bất đắc dĩ, chỉ có thể đáp ứng: Vậy thì đi thôi.

Sau khi ba con yêu quái rời đi, Thẩm Hạo cũng không biết, nhưng cũng không định đi ra.

Biết Tỳ Hưu gia hỏa này là một tên già đời âm hiểm, cho nên Thẩm Hạo cảm thấy vẫn là đi hạ giới chơi một thời gian rồi nói sau.

Thẩm Hạo nhìn không gian, bên trong tràn ngập các lối vào lớn nhỏ, có Linh Vân Đại Lục, có Địa Tiên Giới, còn có các loại lối vào bí cảnh, nhất thời thật đúng là không biết đi đâu.

Không gian không những có thể liên tiếp ba khối thế giới và đô thị thế giới, cũng có thể liên tiếp bí cảnh.

Linh Vân Đại Lục có các nàng, Địa Tiên Giới cũng có.

Nghĩ nghĩ, cảm giác nồng nhiệt với Nữ Đế vẫn còn, hắn quyết định đi một chuyến Địa Tiên Giới, đi tìm Nữ Đế.

Lần trước đi cùng Phượng Xu quá vội vàng, còn chưa cùng Nữ Đế cáo biệt tử tế.

Chi bằng nối lại tiền duyên.

Thẩm Hạo vẫn là rất có hứng thú, huống chi Bắc Dương Nữ Đế và Đông Cung Vô Song còn chưa liên thủ lần nào.

Điều này làm cho Thẩm Hạo vẫn có chút tiếc nuối nho nhỏ.

Thân ảnh lóe lên, Thẩm Hạo liền đi tới Địa Tiên Giới, nơi này chính là địa bàn của Hồ Yêu nhất tộc.

Lần trước nơi biến mất chính là Hồ Yêu nhất tộc, cho nên trở về vẫn là ở chỗ này.

Về điểm xuyên giới này, chỉ có thể cố định địa phương, hiển nhiên không có Thần Mộc Đỉnh thuận tiện.

Nhưng Thôn Phệ Không Gian có thể coi nhẹ lớp hộ thuẫn hỗn độn và cương phong, điểm này là thứ Thần Mộc Đỉnh làm không được.

Thẩm Hạo xuất hiện lần nữa, chúng yêu Hồ tộc đều không có ý ngoại.

Dù sao việc Thẩm Hạo thần xuất quỷ một đã quá bình thường rồi.

Biết được tin tức, Hồ tộc trưởng lão và Hồ tộc tộc trưởng cũng vội vàng chạy tới, cung kính nói: Bái kiến tiền bối.

Thẩm Hạo: Ừm, Cửu Nhi hiện nay tình huống như thế nào.

Hồ tộc tộc trưởng: Hồi bẩm tiền bối, Cửu Nhi đã xuất quan.

Xuất quan rồi.

Ở đâu.

Thẩm Hạo có chút ngoài ý muốn.

Đang ở cấm địa củng cố cảnh giới.

Hồ tộc tộc trưởng vội vàng nói.

Dẫn ta đi, vừa lúc tặng nàng chút lễ vật.

Vâng, tiền bối.

Tuy rằng cấm địa Hồ tộc chỉ có trưởng lão và tộc trưởng mới có thể đi, nhưng Thẩm Hạo thật sự quá cường đại, Hồ tộc tộc trưởng cũng không dám phóng túng.

Đi tới hậu sơn cấm địa của Hồ tộc, Thẩm Hạo liền nhìn thấy Cửu Nhi đang củng cố cảnh giới.

Chỉ thấy Hồ Cửu Nhi giờ phút này đã khôi phục bản thể, chín cái đuôi đang loạn vũ trong hư không.

Yêu khí trên người cường đại vô cùng, điều này làm cho Thẩm Hạo không ngờ tới.

Dường như cảm ứng được khí tức của Thẩm Hạo, Hồ Cửu Nhi lập tức thu liễm khí tức, lần nữa huyễn hóa thành nhân loại, có chút ngượng ngùng nhìn Thẩm Hạo: Phu quân, chàng sao lại tới đây.

Nàng trước kia đều tận lực không biến hóa hình tượng hồ yêu, chính là sợ Thẩm Hạo ghét bỏ.

Thẩm Hạo nói: Được đấy, đều đã là Kim Tiên Cảnh hậu kỳ rồi, cảnh giới này của nàng bay lên cũng hơi nhanh nha.

Hồ tộc tộc trưởng có chút kích động nói: Cửu Nhi đã triệt để kích hoạt huyết mạch Cửu Vĩ Yêu Hồ, thiên phú cũng triệt để triển khai.

Về sau tốc độ tu luyện gấp trăm lần trước kia, không có bất kỳ bình cảnh nào liền có thể đột phá tới La Thiên Thượng Tiên.

Hồ Cửu Nhi vẻ mặt cảm kích nói: Phu quân, đều là tộc trưởng và trưởng lão hỗ trợ, các ngài ấy đem rất nhiều tài nguyên đều cho thiếp.

Hơn nữa vì trợ giúp thiếp, cũng hi sinh không ít tu vi.

Khi nhìn thấy ánh mắt của Thẩm Hạo, Hồ tộc tộc trưởng vội vàng giải thích nói: Tiền bối, là như vậy, Cửu Nhi kích hoạt thiên phú huyết mạch Cửu Vĩ Yêu Hồ là cần đại lượng yêu lực để chống đỡ.

Chúng ta nghĩa bất dung từ.

Nghe vậy, Thẩm Hạo đã hiểu, công lực của hai người bị Hồ Cửu Nhi hấp thu.

Thấy thế, Thẩm Hạo nói: Vất vả cho các ngươi, bất quá cũng sẽ không để cho các ngươi vất vả uổng phí, nói đi, muốn khen thưởng

cái gì.

Tiền bối, đây đều là việc chúng ta nên làm, Hồ Yêu nhất tộc chúng ta vẫn luôn thế yếu, hiện nay có thể nhìn thấy Cửu Nhi quật khởi cũng là rất cao hứng.

Hồ tộc tộc trưởng cười cự tuyệt nói.

Bà ta trong lòng hiểu được, nếu chủ động mở miệng cầu hồi báo, thì chỉ có một lần cơ hội.

Cái gì cũng không cần mới là tốt nhất, ít nhất đường dây Hồ Cửu Nhi này sẽ không đứt.

Chương 863

Có Hồ Cửu Nhi ở đây, bảo đảm thấp nhất cũng là La Thiên Thượng Tiên.

Thẩm Hạo nghĩ nghĩ vẫn không nghĩ ra tặng cái gì tốt.

Vì thế hỏi: À đúng rồi, các ngươi có thù với ai không, ta thuận tay giúp các ngươi diệt.

Hồ tộc tộc trưởng lắc đầu: Bởi vì Hồ tộc chúng ta không có La Thiên Thượng Tiên, cho nên chưa bao giờ chủ động kết thù, bình thường đều là chủ động lui nhường.

Hơn nữa, gần đây Yêu tộc không thái bình, nghe nói Trư tộc bị diệt tộc rồi, Hổ tộc cũng xảy ra chuyện.

Hiện nay toàn bộ Yêu Vực người người cảm thấy bất an.

Nói xong bà ta liếc nhìn Thẩm Hạo một cái, trong lòng có chút hoài nghi là Thẩm Hạo làm, nhưng không có chứng cứ cũng không dám nói.

Thẩm Hạo gật gật đầu: Ngươi nói như vậy, ta nghĩ ra tặng cái gì rồi, các ngươi ra ngoài trước đi.

Hồ tộc tộc trưởng và Hồ tộc trưởng lão vội vàng gật đầu, rời khỏi cấm địa.

Hồ Cửu Nhi tò mò nhìn Thẩm Hạo: Phu quân, chàng muốn tặng đồ gì mà thần bí như vậy.

Lát nữa nàng sẽ biết.

Nói xong, Thẩm Hạo vung tay lên, một cỗ thi thể nằm trên mặt đất.

Thi thể chính là An Nguyên của Đông Thanh Tiên Triều.

Tuy rằng là thi thể, nhưng Hồ Cửu Nhi vẫn cảm thấy có chút sợ hãi.

Phu quân, thi thể này hình như không đơn giản.

Thẩm Hạo nói: Cũng tạm, chính là La Thiên Thượng Tiên của Đông Thanh Tiên Triều, dùng hắn luyện đan tặng cho Hồ tộc.

Thần Mộc Đỉnh của ta có thể luyện hóa bản nguyên.

Yêu đan có thể luyện chế đan dược, Nhân tộc đương nhiên cũng có thể.

Bản thân Nhân tộc và Yêu tộc chính là trạng thái bổ sung cho nhau.

Có thể cho các nàng ăn linh đan luyện chế từ yêu đan, nhưng mấy cái thi thể này thì thôi bỏ đi, huống chi lần trước tặng yêu thú La Thiên Thượng Tiên cũng không ít, tài nguyên phong phú.

Hiện nay đã không có tác dụng, cũng có thể coi như đan dược tặng cho Hồ tộc.

Có sự tồn tại của Thần Mộc Đỉnh, cho nên luyện chế rất nhanh.

Một lát sau, một viên đan dược huyết hồng phù hiện tại không trung.

Thấy thế Hồ Cửu Nhi tò mò nói: Thế là xong rồi ư.

Không sai, có một nửa xác suất để Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong đột phá La Thiên Thượng Tiên.

Nàng đi đem đan dược này tặng cho bọn họ, ta dẫn nàng rời khỏi nơi này.

Vâng, phu quân.

Khi Hồ tộc tộc trưởng và Hồ tộc trưởng lão nhìn viên đan dược

màu huyết hồng trong tay, một trận tò mò.

Cửu Nhi, đây là cái gì.

Hồ Cửu Nhi nói: Phu quân cho, nói là có một nửa xác suất có thể làm cho Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong đột phá La Thiên Thượng Tiên.

Lời này vừa nói ra, Hồ tộc tộc trưởng và Hồ tộc trưởng lão trong lòng chấn động.

Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm đan dược màu đỏ.

Đan dược nghịch thiên như thế, còn chưa từng nghe qua.

Nhưng vừa nghĩ tới sự cường đại của Thẩm Hạo, tuyệt đối sẽ không lấy chuyện này ra nói đùa.

Lần này hai con hồ yêu đều kích động, nuốt nước miếng, Hồ tộc tộc trưởng vẫn nói: Trưởng lão, đan dược này ngươi ăn đi.

Hồ tộc trưởng lão: Vẫn là ngươi ăn đi.

Hồ Cửu Nhi thấy thế: Tộc trưởng, trưởng lão, đan dược này các người tự mình phân phối, ta và phu quân đi trước.

A, không đợi cảnh giới củng cố rồi lại đi sao.

Hồ tộc trưởng lão không nỡ nói.

Không được, phu quân còn có chuyện quan trọng.

Nói xong Hồ Cửu Nhi không để ý tới hai con hồ yêu nữa, trở về tìm Thẩm Hạo.

Một lát sau, khi Hồ tộc trưởng lão và tộc trưởng tiến vào cấm địa, đã không còn bóng dáng Thẩm Hạo và Hồ Cửu Nhi.

Cùng lúc đó, tại chính điện Bắc Dương Tiên Triều.

Nữ Đế nhìn Đế quân Tây Đô Tiên Triều là Tây Đô Dận, và Đế quân Nam Chiếu Tiên Triều là Nam Chiếu Lân, thần sắc đạm mạc.

Hai vị Đế quân đường xa mà đến, là vì chuyện gì.

Tây Đô Dận và Nam Chiếu Lân liếc nhìn nhau, tâm linh tương thông khẽ gật đầu ra hiệu.

Ngay sau đó, bọn hắn mỗi người từ trong không gian giới chỉ lấy ra một phần bạch thư, sắc mặt có chút không tự nhiên.

Tây Đô Dận đem bạch thư trong tay nhẹ nhàng mở ra, sau đó trịnh trọng đưa tới trước mặt Bắc Dương Nữ Đế, chậm rãi nói: Đây là nghị hòa thư của Tây Đô Tiên Triều.

Thanh âm của hắn trầm thấp nhưng lời nói lại rõ ràng.

Cùng lúc đó, Nam Chiếu Lân cũng nhanh chóng mở ra bạch thư trong tay mình, đồng dạng trịnh trọng trình cho Bắc Dương Nữ Đế, cũng nói: Đây là nghị hòa thư của Nam Chiếu Tiên Triều.

Nói trắng ra chính là đầu hàng, nhưng dù vậy, biểu tình hai người cũng không có chút nào ý tứ ngượng ngùng hay mất mặt.

Khóe miệng Bắc Dương Nữ Đế nhếch lên một nụ cười lạnh, hừ lạnh một tiếng, thanh âm băng lãnh như vạn năm huyền băng, phảng phất có thể xuyên thấu linh hồn người khác: Lúc trước, khi thực lực của ta bị tổn thất, các ngươi cũng không phải bộ dáng này.

Khi đó, các ngươi đối với ta mắt lạnh đối đãi, thậm chí đối với Bắc Dương Tiên Triều bỏ đá xuống giếng, thôn tính tiên linh khoáng sản mạch, cướp đoạt thành trì.

Hiện nay, thấy thực lực của ta khôi phục, các ngươi lại giống như đổi một bộ mặt khác, muốn nghị hòa.

Thiên hạ này làm gì có chuyện tiện nghi như vậy.

Chẳng lẽ cảm thấy Bắc Dương Tiên Triều ta dễ bắt nạt hay sao.

Tây Đô Dận thấy thế, trong lòng căng thẳng, liên luỵ bước lên

trước một bước, vẻ mặt áy náy nói: Nữ Đế bớt giận, trước đó xác thực là chúng ta không phải.

Nhưng sự đã đến nước này, còn mong Nữ Đế người có đại lượng, cho chúng ta một cơ hội cải quá tự tân.

Chúng ta nguyện ý đưa ra bồi thường, phương diện điều kiện, hết thảy đều dễ thương lượng.

Nam Chiếu Lân ở một bên thấy thế, cũng vội vàng phụ họa nói: Đúng, Nữ Đế ngài đại nhân bất ký tiểu nhân quá, hãy tha thứ cho chúng ta lần này đi.

Chúng ta thật sự nguyện ý bồi thường tất cả tổn thất của Bắc Dương Tiên Triều, tuyệt không nửa điểm giả dối.

Bắc Dương Nữ Đế hừ lạnh một tiếng, trong lòng đương nhiên hiểu được mục đích của hai người, bọn hắn không phải biết sai rồi, mà là biết sợ rồi.

Kể từ sau khi Đông Thanh Hạo Bạch bị miểu sát, hai người Tây Đô Dận và Nam Chiếu Lân liền giống như kiến bò trên chảo nóng, sốt ruột vô cùng.

Vừa khéo lúc này, nghe tin Bắc Dương Tiên Triều phát động tiến công cướp đoạt lại đất đai đã mất.

Nguyên bản còn thập phần phẫn nộ, cảm thấy Bắc Dương Nữ Đế không có não.

Đều đã đến lúc này rồi, lại còn muốn nội hồng.

Dù sao, đối phương có thể miểu sát Đông Thanh Hạo Bạch, thì thu thập Bắc Dương Tiên Triều cũng không thành vấn đề.

Nhưng rất nhanh liền truyền ra tin tức chấn động, thực lực Bắc Dương Nữ Đế lại khôi phục đỉnh phong.

Không những thế, Đông Cung Vô Song của Bắc Dương Tiên Triều càng là đột phá La Thiên Thượng Tiên.

Nói như vậy, thực lực Bắc Dương Tiên Triều đã trở thành lão đại trong Tứ đại tiên triều.

Nếu sớm hơn một đoạn thời gian, hai người bọn hắn khẳng định rất phẫn nộ, nghĩ trăm phương ngàn kế kiềm chế chống lại Bắc Dương Nữ Đế.

Nhưng hiện tại không giống, bọn hắn không những không sợ hãi, ngược lại còn thấy may mắn vì thực lực Bắc Dương Nữ Đế khôi phục.

So với Bắc Dương Nữ Đế, thì thần bí nhân đã giết chết Đông Thanh Hạo Bạch càng làm cho bọn hắn sợ hãi hơn.

Bắc Dương Nữ Đế ít nhất sẽ không giết chết bọn hắn.

Thần bí nhân kia thì không nhất định.

Hơn nữa, không lâu trước đó truyền đến tin tức, bốn tên La Thiên Thượng Tiên tiến vào Viêm Sương U Giới đã chết ba người.

Chỉ có La Thiên Thượng Tiên Bì Dương của Bắc Dương Tiên Triều là sống sót.

Điều này càng gia tăng nỗi sợ hãi của bọn hắn đối với những điều chưa biết.

Nếu nói, giết chết Đông Thanh Hạo Bạch được coi là đánh lén, như vậy một chấp bốn giết chết ba La Thiên Thượng Tiên, thực lực này liền quá kinh khủng, cho dù là Bắc Dương Nữ Đế thời kỳ đỉnh phong cũng làm không được.

La Thiên Thượng Tiên của ba đại tiên triều khác đều chết hết, duy độc La Thiên Thượng Tiên của Bắc Dương Tiên Triều không chết,

điều này khó tránh khỏi làm cho người ta trong lòng hoài nghi.

Sợ hãi không ngừng gia tăng, cho nên Tây Đô Dận và Nam Chiếu Lân cũng không quản được nhiều như vậy, trực tiếp tới tìm Bắc Dương Nữ Đế.

Đương nhiên, trước khi đến bọn hắn cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý cắt đất bồi thường.

Dù sao trước đó bọn hắn cũng từng bắt nạt qua Bắc Dương Tiên Triều.

Bắc Dương Nữ Đế nhìn hai người thức thời như thế, ngược lại cũng đỡ tốn nước bọt.

Đã các ngươi thành tâm như thế, vậy cũng không phải không thể thương lượng.

Nữ Đế cứ nói đừng ngại.

Bắc Dương Nữ Đế sắc mặt bình tĩnh: Đã như vậy, ta cũng sẽ không công phu sư tử ngoạm, vậy cứ dựa theo tổn thất của Bắc Dương Tiên Triều trước đó, hoàn trả gấp mười lần đi.

Lời này vừa nói ra, Tây Đô Dận và Nam Chiếu Lân sắc mặt trầm xuống.

Bọn hắn trước khi đến đã thương lượng qua, Bắc Dương Nữ Đế khả năng sẽ mở miệng đòi hỏi lớn, nhưng không nghĩ tới sẽ ác như vậy.

Nếu dựa theo tỉ lệ bồi thường gấp mười, vậy tương đương với hai đại tiên triều trực tiếp cắt nhường một nửa thành trì và tài nguyên.

Có thể nói là tổn thất thảm trọng.

Nữ Đế, điều kiện này quá mức hà khắc, quả thực khó đáp ứng.

Nam Chiếu Lân nói.

Nữ Đế thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt sao.

Tây Đô Dận nhịn không được nói.

Đã như vậy, vậy hai vị mời về cho, đến lúc đó chúng ta trên chiến trường thấy rõ thực hư.

Bắc Dương Nữ Đế thanh âm thanh lãnh, không mang theo một tia cảm tình.

Nhìn thấy Bắc Dương Nữ Đế dường như muốn làm thật, Tây Đô Dận vội vàng giải thích.

Nữ Đế xin bớt giận, phàm sự có thể từ từ thương lượng.

Chương 864

Bồi thường gấp 10 thật sự quá nhiều, chi bằng gấp 5 thế nào.

Ta là đang cho các ngươi cơ hội cuối cùng, không phải đang cò kè mặc cả với các ngươi.

Được thì đáp ứng, không được thì gặp nhau trên chiến trường.

Nghe vậy, Tây Đô Dận và Nam Chiếu Lân nhìn nhau, đều có thể nhìn thấy trong ánh mắt đối phương sự khuất nhục và bất đắc dĩ.

Hình thế so người cường, lạc hậu thì phải bị đánh.

Tuy rằng trong lòng vạn bàn khuất nhục, nhưng vì sinh tồn, Nam Chiếu Lân và Tây Đô Dận hai người vẫn là gật gật đầu.

Nhìn thần thái của hai người, Bắc Dương Nữ Đế nghĩ tới đủ loại khuất nhục của Bắc Dương Tiên Triều trước kia, nhất thời cảm thấy trong lòng thống khoái vô cùng.

Giống như dưới trời nắng gắt uống một ly rượu ướp lạnh, từ đầu sảng khoái đến chân.

Mây đen trong lòng toàn bộ bị xua tan.

Tâm tình thật tốt, đối với Thẩm Hạo càng thêm cảm kích.

Không có Thẩm Hạo trợ giúp, làm sao có thể có thịnh huống như ngày hôm nay.

Đặc biệt đêm đó, Thẩm Hạo chỉ cho nàng uống một ngụm nước không biết tên, thương thế cũ của nàng lại trong nháy mắt được chữa trị.

Thật sự là chấn kinh vô cùng.

Mạc danh trong lòng còn có chút tưởng niệm Thẩm Hạo.

Rất muốn cảm kích một phen.

Nhìn gương mặt vốn dĩ thanh lãnh của Nữ Đế, giờ phút này lại mạc danh treo lên ráng hồng.

Tây Đô Dận và Nam Chiếu Lân vẻ mặt nghi hoặc.

Lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

Khẳng định là vì đạt được nhiều đất đai như vậy mới cao hứng thế này.

Trong lòng càng thêm khuất nhục.

Không nghĩ tới phong hồi lộ chuyển, cuối cùng vẫn là bị nữ nhân đè đầu cưỡi cổ.

Tiếp theo ba đại Đế quân thương nghị tốt việc phân chia địa bàn.

Đương nhiên, chủ yếu vẫn là Bắc Dương Nữ Đế đang lược đoạt, cầm bản đồ, chỉ đâu đòi đó, Tây Đô Dận và Nam Chiếu Lân cũng chỉ có thể nhéo mũi mà nhịn, không dám có chút bất mãn.

Khâu phân chia thổ địa cũng không lãng phí bao nhiêu thời gian.

Nếu không phải sợ đại nhất thống sẽ có bất trắc, Bắc Dương Nữ Đế cũng sẽ không cùng bọn họ phí lời nhiều như vậy.

Rất nhanh, ba đại tiên triều Bắc Dương, Tây Đô, Nam Chiếu phân chia xong địa bàn, liền ký kết khế thư.

Khi ba vị Đế quân đóng ấn chương riêng của mình lên khế thư, đột nhiên, giữa thiên địa truyền đến một trận nổ vang kinh thiên động địa, tựa như lôi đình vạn quân.

Tiếng vang lớn đột như kỳ lai này làm cho tất cả mọi người đều kinh ngạc không thôi, bọn hắn hai mặt nhìn nhau.

Rất nhanh trên khế thư lại nổi lên một tầng tử khí nhàn nhạt,

doanh doanh lưu chuyển, uyển chuyển như ráng chiều.

Theo tử khí dâng lên, khí vận của Bắc Dương Tiên Triều trong nháy mắt này đạt được sự tăng lên về chất, toàn bộ tiên triều đều đắm chìm trong tường thụy.

Không ít tu sĩ kẹt ở cảnh giới quanh năm không cách nào đột phá, đột nhiên phúc chí tâm linh, nhao nhao đột phá.

Ngay cả Phó Dao cũng cảm ứng được một tia cơ hội lên La Thiên Thượng Tiên, nhanh chóng tìm cái động phủ bắt đầu bế quan.

Mà hình thành đối lập tiên minh với nó, khí vận của Tây Đô Tiên Triều và Nam Chiếu Tiên Triều lại bắt đầu kịch liệt suy bại, phảng phất bị một cỗ lực lượng vô hình áp chế.

Do đã chịu khí vận phản phệ mãnh liệt, hai người Tây Đô Dận và Nam Chiếu Lân đột nhiên tao ngộ cú sốc cực lớn, thân thể bọn họ giống như bị một cỗ lực lượng vô hình hung hăng va chạm một chút, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

Ngụm máu tươi này giống như một đạo mưa tên đỏ sẫm, vẽ ra một đường cong giữa không trung, sau đó vương vãi trên mặt đất.

Cùng lúc đó, sắc mặt hai người cũng trong nháy mắt trở nên tái nhợt như tờ giấy, không chút huyết sắc.

Một màn lúc trước Bắc Dương Nữ Đế trải qua, bọn hắn cũng đã nếm mùi rồi.

Hai người ăn viên đan dược, Tây Đô Dận chắp tay nói: Đã như vậy, lão hủ liền cáo từ.

Cáo từ.

Nhìn bóng lưng chật vật của hai người, trong lòng Bắc Dương Nữ Đế thập phần thống khoái.

Ngay sau khi hai người vừa đi, La Thiên Thượng Tiên cuối cùng của Đông Thanh Tiên Triều là Kim Lôi Hồng, cũng đi tới Bắc Dương Tiên Triều, diện kiến Bắc Dương Nữ Đế.

Nguyên bản định xử lý Đông Thanh Tiên Triều giống như Tây Đô và Nam Chiếu, không nghĩ tới Kim Lôi Hồng này không nói hai lời, quỳ một gối xuống đất, trực tiếp nói: Tham kiến Đế quân, Kim Lôi Hồng nguyện ý thề với Thiên Đạo, tự nguyện gia nhập Bắc Dương Tiên Triều, khẩn cầu Đế quân thu lưu.

Cái này ngược lại làm cho Bắc Dương Nữ Đế có chút ngoài ý muốn.

Bất quá có thể thu phục một La Thiên Thượng Tiên vẫn là rất hài lòng.

Nếu Kim thiên sư nguyện ý quy thuận, đó cũng là chuyện tốt.

Kim Lôi Hồng: Đế quân, đồng thời nguyện ý đem Đông Thanh Tiên Triều sát nhập vào Bắc Dương Tiên Triều.

Ngươi xác định.

Thiên chân vạn xác.

Nữ Đế vừa chuẩn bị nói cái gì, đột nhiên cảm ứng được khí tức của Thẩm Hạo, sắc mặt vui vẻ, vì thế phất phất tay nói: Được rồi, biết rồi, ngươi lui xuống trước đi.

Kim Lôi Hồng không rõ Nữ Đế vì sao đột nhiên cao hứng như vậy, nhưng cũng không dám nghi ngờ.

Chắp tay nói: Đế quân, còn xin đóng dấu lên khế thư.

Bắc Dương Nữ Đế dường như đang vội, cầm ngọc tỷ tùy ý đóng lên.

Được rồi, ngươi có chuyện gì sau này hãy nói.

Lời còn chưa dứt, thân ảnh Bắc Dương Nữ Đế liền biến mất bên trong đại điện.

Kim Lôi Hồng cũng không dám chậm trễ, cũng lui ra khỏi đại điện.

Hắn vừa lui, cũng không đơn giản.

Đông Thanh Tiên Triều từ nay về sau đã trở thành lịch sử.

Nhưng, Kim Lôi Hồng hiểu được, sau khi Đế quân Đông Thanh Hạo Bạch chết, Đông Thanh Tiên Triều cũng đã nhân tâm hoảng loạn.

Hiện nay La Thiên Thượng Tiên khác của Đông Thanh Tiên Triều cũng đã chết, chỉ còn lại một mình hắn cô chưởng nan minh một cây làm chẳng nên non.

Kim Lôi Hồng không sợ hãi mới là lạ.

Tứ đại tiên triều đồng thời phái một La Thiên Thượng Tiên tiến vào Viêm Sương U Giới, vì sao duy độc Bì Dương của Bắc Dương Tiên Triều bình an vô sự.

Đối phương có thể dễ dàng giết chết ba La Thiên Thượng Tiên, làm sao sẽ để cho Bì Dương chạy thoát, chuyện này rõ ràng có chút quỷ dị.

Đủ loại dấu hiệu đều cho thấy có quan hệ với Bắc Dương Tiên Triều, nhưng nắm tay to mới là chân lý, chính là biết cũng phải giả vờ không biết.

Cho nên Kim Lôi Hồng vì bảo toàn chính mình, lập tức liền quyết định đầu quân cho Bắc Dương Nữ Đế.

Chủ yếu là đánh không lại thì gia nhập.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo mang theo Hồ Cửu Nhi vừa đến Bích Ngọc Cung.

Thân ảnh Bắc Dương Nữ Đế liền xuất hiện.

Lần nữa nhìn thấy Thẩm Hạo, Bắc Dương Nữ Đế gò má hơi hơi ửng hồng, nhưng vẫn cực lực bảo trì khí độ Đế quân của mình.

Phu. phu quân chàng đã về.

Thẩm Hạo vẫy vẫy tay, Bắc Dương Nữ Đế ngoan ngoãn đi tới, lại bị Thẩm Hạo một phen kéo vào trong lòng.

Đứng xa như vậy chẳng lẽ là sợ ta ăn thịt nàng hay sao.

Không. không có.

Thẩm Hạo cười trêu chọc nói: Đã không có, vì sao đứng xa như vậy.

Cho nên điều đó chỉ có thể nói lên một chuyện.

Chuyện gì.

Bắc Dương Nữ Đế nghi hoặc nói.

Chúng ta lẫn nhau vẫn là không thân, cho nên còn phải tăng cường bồi dưỡng tình cảm.

Thẩm Hạo nói.

Bồi dưỡng như thế nào.

Điểm ấy Nữ Đế thật đúng là không biết.

Yêu không phải dùng miệng nói, là phải làm.

Làm như thế nào.

Thẩm Hạo không có giải thích, chỉ là dùng thực tế hành động nói cho Bắc Dương Nữ Đế cái gì là yêu.

Đương nhiên, Cửu Vĩ Yêu Hồ Hồ Cửu Nhi cũng không phải ăn chay.

Ngày hôm sau, Bắc Dương Nữ Đế đem sự tình gần đây phát sinh nói với Thẩm Hạo một lần.

Tây Đô Tiên Triều, Nam Chiếu Tiên Triều phân biệt bồi thường gấp mười lần, thậm chí Đông Thanh Tiên Triều đã đầu thành.

Hiện nay, toàn bộ Địa Tiên Giới thì Bắc Dương Tiên Triều một nhà độc đại.

Đương nhiên Địa Tiên Giới bao la vô biên, cũng có rất nhiều thế lực, nhưng phạm vi thế lực của tứ đại tiên triều không ai có thể lay động.

Bắc Dương Nữ Đế lo lắng nói: Tuy rằng thực lực Bắc Dương Tiên Triều tăng mạnh, nhưng La Thiên Thượng Tiên của Nhân tộc tổn thất thảm trọng, ta lo lắng Yêu tộc thừa thế tập kích.

Thẩm Hạo ôm bờ vai trơn bóng như ngọc của Bắc Dương Nữ Đế, chỉ cảm thấy làn da trơn mịn vô cùng.

Đem tim bỏ vào trong bụng đi, Yêu tộc tuyệt đối không có thực lực tiến công, bọn chúng hiện tại cũng ốc còn không mang nổi mình ốc.

Bắc Dương Nữ Đế nghi hoặc nói: Phu quân, là có chuyện gì.

Hồ Cửu Nhi bên cạnh giải thích nói: Trư yêu nhất tộc bị diệt môn, Hổ tộc, Viên tộc đều tổn thất thảm trọng, đặc biệt Hổ tộc, đồng dạng cũng mất đi hai La Thiên Thượng Tiên.

Chương 865

Yêu tộc hiện tại cũng là các tộc tự thấy bất an.

Bắc Dương Nữ Đế nhìn Thẩm Hạo một cái, không cần đoán cũng biết là Thẩm Hạo làm.

Nhưng vẫn là muốn xác nhận một chút: Phu quân là chàng làm sao.

Không sai, thuận tay làm thôi, cho nên không cần lo lắng.

Thẩm Hạo cười nói.

Nghe vậy, Bắc Dương Nữ Đế trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Sự tình bên phía Yêu tộc cũng có thể buông lỏng một chút.

Có thể giết chết nhiều Yêu tộc La Thiên Thượng Tiên như vậy, Bắc Dương Nữ Đế vẫn là rất cao hứng.

Dù sao Nhân tộc Yêu tộc tranh đấu không dứt.

Hiện tại thực lực Bắc Dương Tiên Triều cường đại vô cùng, là đứng đầu trong tứ đại tiên triều.

à không, đúng hơn là tam đại tiên triều.

Cũng tự nhiên trở thành chủ lực quân đối phó Yêu tộc, Bắc Dương Nữ Đế vẫn là có chút áp lực.

Nhưng vừa nghĩ tới sự tồn tại của Thẩm Hạo, áp lực trong lòng liền không lớn như vậy nữa.

Thẩm Hạo tò mò hỏi: Vô Song đâu.

À, muội ấy đi Nam Chiếu Tiên Triều đòi nợ rồi, hiện tại sắp trở lại.

Bắc Dương Nữ Đế nói xong dừng lại một chút rồi hỏi: Phu quân,

chàng tìm Vô Song có việc sao.

Coi như là có việc.

Sự tình quan trọng sao.

Nếu quan trọng, ta lập tức truyền tin cho Vô Song.

Bắc Dương Nữ Đế vẻ mặt nghiêm túc nói.

Thẩm Hạo: Cũng không phải đại sự gì, chính là muốn nhìn xem tràng diện quân thần các nàng đồng tâm, kỳ lợi đoạn kim.

Bắc Dương Nữ Đế đầu tiên là nhíu mày, bỗng nhiên hiểu được ý tứ của Thẩm Hạo, hờn dỗi liếc Thẩm Hạo một cái.

Phu quân cao hứng là được.

Không hổ là Nữ Đế, giác ngộ chính là cao, thật đúng là có chút chờ mong.

Nghe vậy, Bắc Dương Nữ Đế quay đầu đi, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Chỉ là nơi cổ, đã trở nên đỏ bừng.

Buổi trưa, Thẩm Hạo đem thi thể Hổ tộc trưởng lão, còn có con hắc bào yêu thú bên cạnh Kim Xích Tử, tổng cộng luyện chế được hai viên đan dược.

Đưa cho Hồ Cửu Nhi một viên.

Nào, ăn viên đan dược này, có thể làm cho nàng công lực tăng mạnh, đây là lễ vật lúc trước nói tặng cho nàng.

Yên tâm, đây đều là đan dược dùng bản nguyên của bọn chúng luyện chế, không có tác dụng phụ.

Hồ Cửu Nhi nhận lấy đan dược, cũng không nói nhảm trực tiếp dùng.

Đa tạ phu quân.

Khi Hồ Cửu Nhi dùng đan dược xong, khí tức toàn thân bắt đầu bạo trướng.

Bản thân đã thức tỉnh huyết mạch thiên phú Cửu Vĩ Yêu Hồ nên không có bình cảnh, cộng thêm đan dược Thẩm Hạo cho, tu vi bắt đầu tiếp tục tăng vọt.

Đến Thái Ất Kim Tiên Cảnh đỉnh phong mới dừng lại, năng lượng dường như không đủ.

Thấy thế, Thẩm Hạo gật gật đầu: Thiên phú Cửu Vĩ Yêu Hồ này cũng được đấy, nào, ăn thêm một viên nữa.

Nói xong Thẩm Hạo lại đem một viên đan dược khác đưa cho Hồ Cửu Nhi.

Phu quân, tu vi thiếp đột phá thật sự quá nhanh, có chút không cách nào khống chế lực lượng chính mình.

Hay là ổn cố cảnh giới một chút rồi nói sau.

Tu vi của Hồ Cửu Nhi coi như bị Thẩm Hạo đốt cháy giai đoạn rồi.

Chân Tiên Cảnh kích hoạt huyết mạch Cửu Vĩ Yêu Hồ, tuy rằng lợi hại, nhưng cũng không chịu nổi Thẩm Hạo giúp đỡ kiểu này a.

Thẩm Hạo: Nàng quên ta biết công pháp song tu rồi sao.

Thời điểm khí tức không cách nào khống chế, ta giúp nàng là được.

Đối với huyết mạch Cửu Vĩ Yêu Hồ của Hồ Cửu Nhi, Thẩm Hạo cũng tò mò, thứ này không có bình cảnh thì có thể lợi hại bao nhiêu.

Căn cứ Hồ yêu tộc trưởng nói, Cửu Vĩ Yêu Hồ chỉ cần năng lượng đầy đủ, trước La Thiên Thượng Tiên là không có bình cảnh.

Thiếp đã dùng một viên rồi, đan dược trân quý như vậy, lại dùng thêm một viên có phải là có chút lãng phí hay không, hay là để lại cho các tỷ muội khác đi.

Hồ Cửu Nhi có chút ngượng ngùng nói.

Đan dược nghịch thiên có thể làm cho người ta đột phá La Thiên Thượng Tiên như thế này, ăn một viên đã là kỳ ngộ vô thượng, lập tức ăn hai viên làm Hồ Cửu Nhi cũng có chút ngại.

Dù sao nữ nhân của Thẩm Hạo cũng không ít.

Thấy thế, Thẩm Hạo cười nói: Được rồi không cần lo lắng, đan dược tuy rằng hết, nhưng là tài nguyên thì có đầy, nàng cứ yên tâm to gan mà ăn.

Nhìn thấy ánh mắt không dung cự tuyệt của Thẩm Hạo, Hồ Cửu Nhi đành phải gật đầu: Vâng, phu quân.

Lần nữa nuốt vào một mai đan dược, khí tức của Hồ Cửu Nhi lúc mạnh lúc yếu.

Qua đại khái một canh giờ tả hữu, đột nhiên một cỗ yêu khí khổng lồ bao phủ toàn bộ Bắc Dương Tiên Đô.

Trong nháy mắt kinh động tất cả mọi người.

Nhân tộc tiên triều lại có yêu khí cường đại như thế.

Phản ứng đầu tiên của mọi người là, Yêu tộc đại cử tiến công rồi.

Dù sao Bắc Dương Nữ Đế chính là thu biên Đông Thanh Tiên Triều, còn thu hoạch gấp mười thành trì và tài nguyên.

Yêu tộc tiến công cũng rất hợp lý.

Bắc Dương Nữ Đế trước tiên chạy tới Bích Ngọc Cung, khi nhìn thấy Hồ Cửu Nhi thành công đột phá La Thiên Thượng Tiên, chấn kinh đến da đầu tê dại.

Từ khi nào La Thiên Thượng Tiên lại rẻ mạt như vậy rồi.

Trước đó, khi Đông Cung Vô Song thành công đột phá cảnh giới La Thiên Thượng Tiên, Bắc Dương Nữ Đế tuy trong lòng có chút chấn động, nhưng nhìn chung vẫn có thể chấp nhận sự thật này.

Dù sao Đông Cung Vô Song vốn đã sở hữu thực lực Thái Ất Kim Tiên, dưới sự trợ giúp của Thẩm Hạo mà đột phá cũng là lẽ thường tình.

Tuy nhiên, việc Hồ Cửu Nhi đột phá lúc này lại khiến Bắc Dương Nữ Đế cảm thấy vô cùng kinh ngạc, thậm chí vượt quá phạm vi nhận thức của nàng.

Hồ Cửu Nhi vốn dĩ thực lực kém xa Đông Cung Vô Song, vậy mà giờ đây cũng có thể đột phá đến cảnh giới như vậy, quả thực khiến người ta khó mà tin nổi.

Phải biết tu vi của Hồ Cửu Nhi chỉ mới là Kim Tiên cảnh, nay trực tiếp vượt qua hai đại cảnh giới để đột phá La Thiên Thượng Tiên, thật sự là chuyện không tưởng.

Thẩm Hạo nhìn biểu cảm khó tin lộ rõ trên gương mặt Bắc Dương Nữ Đế, chăm chú nhìn nàng, khẽ hỏi: Sao vậy.

Chuyện gì khiến nàng kinh ngạc đến thế.

Dù trong lòng có chút không thông, nhưng Bắc Dương Nữ Đế vẫn khẽ lắc đầu: Không có gì.

Thôi đi, mặt nàng viết đầy chữ có chuyện kia kìa, nói nghe xem nào.

Thẩm Hạo hỏi dồn.

Bắc Dương Nữ Đế do dự một chút, cuối cùng vẫn không nhịn được mà mở miệng hỏi: Cửu Nhi thật sự đã đột phá La Thiên Thượng

Tiên sao.

Hay là nói trước đó cô ấy không phải Kim Tiên cảnh.

Thẩm Hạo lúc này mới hiểu Bắc Dương Nữ Đế đang nghĩ gì, hắn mỉm cười nói: Đương nhiên, chuyện thiên chân vạn xác.

Cửu Nhi trước đó đích xác là Kim Tiên cảnh.

Nếu nàng không tin, có thể so tài với Cửu Nhi một chút, tự mình kiểm chứng thực lực của cô ấy.

Nghe vậy, Bắc Dương Nữ Đế khẽ cười lắc đầu: Phu quân, ta tin chàng.

Nàng tin Thẩm Hạo sẽ không lừa nàng trong vấn đề này.

Hồ Cửu Nhi ở bên cạnh cũng thuận thế gật đầu: Ta phi thăng được hơn nửa năm, một tháng trước tu vi của ta vẫn chỉ là Dương Tiên cảnh, là nhờ sự giúp đỡ của phu quân nên mới liên tiếp đột phá, hiện tại vừa mới đột phá La Thiên Thượng Tiên, cảnh giới còn chưa ổn định.

Lời này vừa nói ra, Bắc Dương Nữ Đế kinh hãi nhìn Hồ Cửu Nhi.

Một năm thời gian không đến, từ hạ giới phi thăng lên, trực tiếp đột phá La Thiên Thượng Tiên.

Chuyện này đã là nghịch thiên rồi.

Vốn tưởng Thẩm Hạo đã đủ nghịch thiên, không ngờ còn có cao thủ khác.

Nhất thời Bắc Dương Nữ Đế bắt đầu hoài nghi chính mình, đường đường hào xưng thiên tư tung hoành vô địch Địa Tiên Giới.

Nhưng giờ phút này, đối mặt với Thẩm Hạo và Hồ Cửu Nhi, nàng đều cảm thấy đỏ mặt.

Nếu chính mình là thiên tư vô địch, thì hai người này là cái gì.

Bắc Dương Nữ Đế nhất thời không biết nói gì cho phải.

Thấy cảnh này, Thẩm Hạo liền quyết định không tiếp tục thảo luận chủ đề vừa rồi nữa.

Hắn ho khan một tiếng, hắng giọng, sau đó ngữ khí ôn hòa nói với Cửu Nhi: Được rồi, Cửu Nhi, không nói chuyện phiếm nữa.

Nhiệm vụ quan trọng nhất tiếp theo của nàng là phải bế quan tu luyện cho tốt, tập trung tinh lực củng cố cảnh giới hiện có.

Hồ Cửu Nhi không lập tức trả lời, mà nhẹ nhàng bước lên một bước, từ từ đi đến bên cạnh Thẩm Hạo.

Nàng khẽ khàng khoác tay lên cánh tay Thẩm Hạo, động tác tự nhiên như nước chảy mây trôi.

Trong ánh mắt lộ ra một tia kỳ vọng.

Hồ Cửu Nhi hơi ngẩng đầu, nhìn Thẩm Hạo nhu tình nói: Phu quân, thiếp có một thỉnh cầu nho nhỏ.

Không biết có thể cho thiếp đến Bàn Tơ Động bế quan tu luyện không.

Dù sao Bạch Tuyết và mọi người đều ở đó, đã lâu lắm rồi thiếp chưa gặp họ, trong lòng thực sự rất nhớ mong.

Điều này ngược lại khiến Thẩm Hạo bất ngờ: Ừm, hoàn toàn không thành vấn đề.

Đã muốn đi thì lát nữa ta sẽ đưa nàng xuống đó.

Bắc Dương Nữ Đế nhìn dáng vẻ thân mật tự nhiên của Thẩm Hạo và Hồ Cửu Nhi, trong lòng rất ngưỡng mộ.

Hiển nhiên thời gian Thẩm Hạo và Hồ Cửu Nhi ở bên nhau đã rất

lâu, nếu không tuyệt đối sẽ không tự nhiên đến thế.

Nén lại sự hâm mộ trong lòng, Bắc Dương Nữ Đế ngẫm nghĩ kỹ, cũng chưa từng nghe nói Địa Tiên Giới có nơi nào gọi là Bàn Tơ Động.

Chương 866

Nàng tò mò hỏi: Phu quân, Bàn Tơ Động ở đâu vậy.

Đối với người phụ nữ của mình, Thẩm Hạo cũng không có gì phải giấu giếm: Bàn Tơ Động là một động phủ ta khai mở, nằm ở hạ giới Linh Vân Đại Lục.

Ồ, ra là vậy.

Bắc Dương Nữ Đế trong lòng khẽ động.

Bàn Tơ Động nghe tên đã biết không phải chỗ đàn ông ở, có lẽ các nữ nhân khác của Thẩm Hạo cũng ở trong đó.

Nếu muốn hiểu thêm về Thẩm Hạo, có lẽ Bàn Tơ Động là một nơi tốt.

Phu quân, Trẫm.

à không, ta có thể đi cùng tham quan một chút không.

Ta còn chưa từng xuống hạ giới bao giờ, muốn cảm nhận phong cảnh dưới đó một chút.

Hơn nữa hiện nay Bắc Dương Tiên Triều không có ta thì cũng vẫn vô sự.

Thẩm Hạo cảm thấy cũng được, coi như đi du lịch vậy.

Thế thì đưa nàng đi dạo một vòng.

Nghe Thẩm Hạo đồng ý ngay, Bắc Dương Nữ Đế trong lòng rất vui vẻ, ít nhất Thẩm Hạo không coi nàng là người ngoài.

Cảm ơn phu quân.

Nàng là người phụ nữ của ta, cho nên không cần nói cảm ơn, nhớ

kỹ chưa.

Nhớ kỹ rồi.

Rất tốt, đã đều muốn đi Bàn Tơ Động, vậy thì đi ngay bây giờ.

Thẩm Hạo nói xong liền tế ra Thần Mộc Đỉnh.

Giây tiếp theo, Thẩm Hạo, Bắc Dương Nữ Đế và Hồ Cửu Nhi liền xuất hiện tại Bàn Tơ Động.

Nhìn trong động oanh oanh yến yến nhiều mỹ nữ như vậy, Bắc Dương Nữ Đế trong lòng có chút kinh ngạc.

Dù đoán được nữ nhân của Thẩm Hạo không ít, nhưng không ngờ lại nhiều đến thế.

Thẩm Hạo cười giới thiệu: Nào, giới thiệu với mọi người một chút, đây là tỷ muội mới của các nàng, Bắc Dương Nữ Đế.

Rất nhanh, mọi người đã giới thiệu xong.

Các cô gái nhìn Bắc Dương Nữ Đế đều có chút không tự nhiên, dù sao Nữ Đế cũng là tồn tại La Thiên Thượng Tiên đỉnh phong, thực lực áp chế quá lớn.

Dường như nhận ra sự không thoải mái của mọi người, Bắc Dương Nữ Đế vì để hòa hoãn quan hệ, chủ động hạ thấp tư thái.

Chư vị tỷ muội, ta cũng rất tò mò về Linh Vân Đại Lục này, có thể đưa ta đi dạo một chút không.

Hơn nữa ta càng muốn tìm hiểu một chút về quá khứ của phu quân.

Được chứ, không vấn đề gì, ở đây ta quen thuộc nhất, phu quân trước kia chính là ái đồ của ta.

Tô Quyên cười nói.

Bắc Dương Nữ Đế sững sờ, không thể tin nổi nhìn Tô Quyên, vạn lần không ngờ lại còn có chuyện này.

Vậy thì tốt quá, ta rất muốn tìm hiểu một phen.

Tiếp theo đó, phần lớn thời gian đều là quá trình tìm hiểu về Thẩm Hạo.

Càng tìm hiểu lại càng kinh thán trước sự nghịch thiên của hắn.

Thời gian vùn vụt trôi, Bắc Dương Nữ Đế ở lại Linh Vân Đại Lục một tháng, cũng cảm nhận được phong thổ nhân tình hạ giới, trong mắt nàng hạ giới chính là vùng đất nghèo nàn.

Nhưng không ngờ, nơi linh khí kém cỏi như vậy lại có thể thai nghén ra sự tồn tại trâu bò như Thẩm Hạo.

Chỉ có thể nói, thỏa thỏa là con cưng của Thiên Đạo.

Trở lại Bắc Dương Tiên Triều, Bắc Dương Nữ Đế dùng thần thức quét qua, phát hiện Địa Tiên Giới chỉ mới trôi qua một canh giờ.

Nội tâm chỉ cảm thấy thần kỳ vô cùng.

Phu quân, tốc độ dòng thời gian này quá thần kỳ rồi.

Thẩm Hạo nói: Không có gì thần kỳ, hạ giới đều quay quanh Địa Tiên Giới.

Cho nên thời gian trôi qua nhanh hơn chút.

Điều này là có ý gì.

Không cần để ý những chi tiết này, biết Địa Tiên Giới một ngày bằng hạ giới một năm là được rồi.

Được rồi.

Phu quân, chàng trước đó lo lắng cho sự an toàn của các tỷ muội, hiện tại với tu vi của ta đủ để bảo vệ họ rồi, chi bằng để họ cũng dọn

vào hậu cung này đi.

Thẩm Hạo xua tay: Không cần, họ ở Bàn Tơ Động là được rồi.

Đối với các cô gái mà nói, Bàn Tơ Động là nơi họ sinh sống lâu nhất, vẫn là có tình cảm.

Bắc Dương Nữ Đế cũng không cưỡng cầu nữa.

Phu quân, có thể lưu lại thêm vài ngày không.

Thẩm Hạo: Được thôi, không vấn đề, dù sao cũng đang rảnh rỗi.

Vậy thì tốt quá, ta cũng có rất nhiều vấn đề muốn hỏi.

Ồ, vấn đề gì.

Phu quân vì sao lại tên là Vương Lão Cát.

Các tỷ muội ở hạ giới đều gọi chàng là Thẩm Hạo.

Ra cửa bên ngoài, thân phận đều là tự mình đặt, muốn gọi là gì thì gọi là nấy.

Cũng có thể gọi là Vương Ma Tử, Triệu Cương Đản, Phạm Đức Bưu, sao cũng được.

Thẩm Hạo đáp.

Phu quân nói phải.

Tuần tiếp theo, Bắc Dương Nữ Đế đều cùng Thẩm Hạo đi dạo khắp nơi trong Bắc Dương Tiên Triều.

Trong thời gian này, Đông Cung Vô Song đã trở lại.

Quân thần hợp tác, tin tưởng lẫn nhau không còn kẽ hở, cũng coi như một giai thoại đẹp.

Ở lại Địa Tiên Giới bảy ngày, Thẩm Hạo mới dự định tiến lên Thượng Tứ Tầng Thiên.

Đã qua bảy ngày, Thẩm Hạo không tin con Tỳ Hưu kia có thể canh giữ lâu đến thế.

Dù sao Cửu Đầu Trùng mang hắn ra là để đại chiến với Nhân tộc.

Trước khi đi, Thẩm Hạo ghé qua Viêm Sương U Giới một chuyến, nhìn Phượng Xu một cái.

Kết quả phát hiện Phượng Xu không còn ở đó, chỉ còn lại một quả trứng Phượng Hoàng.

Đi vòng quanh quả trứng một vòng, khi cảm ứng được Phượng Xu vẫn còn bên trong trứng, Thẩm Hạo mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuy không biết Phượng Xu chui vào đó bằng cách nào, nhưng không sao là được.

Nhìn trứng Phượng Hoàng, Thẩm Hạo đoán chừng Phượng Xu nhất thời bán hội sẽ không thể tỉnh lại.

Sau khi nhìn qua một lượt, Thẩm Hạo liền lợi dụng không gian trở về Thượng Tứ Tầng Thiên.

Bất quá lúc rời khỏi không gian, để cho an toàn, Thẩm Hạo dùng Huyễn Kim Hồ che giấu khí tức của mình.

Cũng tùy thời chuẩn bị trốn vào không gian.

Tuy không biết sức chiến đấu của Cửu Thiên Huyền Tiên thế nào, nhưng tuyệt đối không dễ chọc.

Đừng nói đối mặt với Cửu Thiên Huyền Tiên, cho dù không có nắm chắc tuyệt đối miểu sát đối phương, Thẩm Hạo đều cảm thấy không an toàn.

Đợi một canh giờ, cũng không thấy động tĩnh gì.

Để bảo đảm, Thẩm Hạo lợi dụng Thần Mộc Đỉnh trở về Phượng Hoàng nhất tộc.

Lại lợi dụng Thần Mộc Đỉnh trở về phạm vi thế lực của Cửu Đầu Trùng, khi phát hiện Cửu Đầu Trùng chưa về, lúc này mới thở phào.

Cũng không biết Nhân tộc và Cửu Đầu Trùng đã đánh nhau chưa.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo lợi dụng Thần Mộc Đỉnh trực tiếp đổi vị trí đi đến Nhân tộc.

Tiếp đó hắn lắc mình một cái, đã biến thành một tán tu Nhân tộc, bay về phía Tiên Kiếm Phái.

Bay được vài ngày, khi sắp tiếp cận Tiên Kiếm Phái, liền cảm ứng được một luồng năng lượng dao động cường đại.

Trong lòng khẽ động, chẳng lẽ phía trước chính là nơi hai bên đại chiến.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo ẩn giấu khí tức kỹ càng, biến thành một con chim sẻ, bay thấp sát đất.

Bay chưa được bao lâu, Thẩm Hạo đã thấy một luồng năng lượng dao động mạnh mẽ ập tới, vội vàng trốn vào không gian.

Sau khi né qua, Thẩm Hạo mới cẩn thận từng li từng tí đi ra lần nữa.

Thẩm Hạo biết con Tỳ Hưu kia rất mẫn cảm với khí tức, do đó không tiện dùng thần thức, chỉ có thể giấu thân hình trong những đám mây trắng giữa hư không, dùng đôi mắt thường để quan sát.

Tầm mắt vừa chạm đến, chỉ thấy cách đó vài ngàn dặm, mây đen giăng kín, huyết khí ngút trời.

Cửu Đầu Trùng, Tỳ Hưu, Mãng Yêu đang đại chiến với tiên giả Nhân tộc.

Ba đấu ba.

Mãng Yêu đã mình đầy thương tích, lộ ra bản thể, tiên giả Nhân

tộc thao túng trận pháp tổ hợp từ mười thanh tiên kiếm, uy lực vô cùng.

Không những lực công kích mạnh, thậm chí còn phong tỏa toàn bộ đường lui của Mãng Yêu.

Nếu Mãng Yêu muốn đột vây, khẳng định sẽ bị trọng thương.

Cảnh này khiến Thẩm Hạo xem đến say sưa ngon lành, có chút thú vị đây.

Mãng Yêu là đồ phế vật, nhưng Cửu Đầu Trùng và Tỳ Hưu lại có thực lực khá mạnh, đánh ngang ngửa với cường giả Nhân tộc.

Tiên Kiếm Phái chủ yếu vẫn là dựa vào kiếm trận mới có thể đánh hòa với Cửu Đầu Trùng.

Nếu mất đi kiếm trận, thất bại chỉ là chuyện sớm muộn.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo biết Cửu Đầu Trùng căn bản chưa tung ra toàn lực.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo cũng không bộc lộ suy nghĩ của mình, mà lẳng lặng quan sát.

Chương 867

Còn về đám lâu la, cho dù là La Thiên Thượng Tiên chết trước mặt Thẩm Hạo, hắn cũng không có bất kỳ hứng thú nào.

Hai bên thế lực ngang nhau, nhất thời tiên pháp, yêu pháp cùng tung ra.

Tử thương nhiều nhất vẫn là đám Dương Tiên cảnh, Chân Tiên cảnh ở tầng đáy, Thái Ất Kim Tiên cũng chết mấy người.

Cũng coi như thảm liệt.

Ngay cả ở Thái Cực Giới thuộc Thượng Tứ Tầng Thiên, Thái Ất Kim Tiên cũng là lực lượng chiến đấu nòng cốt.

Cửu Đầu Trùng, hôm nay sẽ khiến ngươi có đến mà không có về.

Hừ, chiến đấu lâu như vậy mà vẫn chưa có viện binh à.

Đối phó với loại súc sinh như các ngươi không cần viện binh.

Nghe thấy lời này, trên gương mặt vốn đã xấu xí không chịu nổi của Cửu Đầu Trùng bỗng hiện lên một nụ cười dữ tợn và tàn nhẫn.

Nụ cười này khiến người ta không rét mà run, phảng phất như hắn đã nhìn thấy trước cảnh tượng tiếp theo.

Chỉ thấy hắn không chút do dự phát động công kích, tuy nhiên đòn này lại không phải toàn lực ứng phó, mà sau khi đánh trúng mục tiêu liền nhanh chóng rút lui.

Ngay sau đó, một màn kinh ngạc xảy ra, thân thể Cửu Đầu Trùng bắt đầu bành trướng, bóng dáng hắn dần trở nên khổng lồ.

Cùng với thân thể phình to, cổ của Cửu Đầu Trùng cũng bắt đầu dài ra, chín cái đầu lâu vốn ẩn giấu nơi cổ, giờ phút này như măng

mọc sau mưa trồi lên.

Những cái đầu này lớn nhỏ không đều, hình thái khác nhau, nhưng không ngoại lệ đều tản mát ra một loại khí tức khủng bố.

Không chỉ vậy, cổ của Cửu Đầu Trùng cũng bị kéo dài đến mức kinh người, mạch máu lúc này biến thành to như dây thừng, hiện rõ mồn một.

Nhìn đến đây, Thẩm Hạo cười, con Cửu Đầu Trùng này bắt đầu chơi thật rồi, tốt.

Ngay tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, Chưởng môn Tiên Kiếm Phái thấy Cửu Đầu Trùng lai thế hung hăng, trong lòng thầm kêu không ổn, sắc mặt nháy mắt trở nên cực kỳ ngưng trọng.

Ông ta không dám có chút chần chừ, lập tức thi triển ra tất cả vốn liếng, tế ra hộ thuẫn tiên khí phòng ngự áp đáy hòm của mình.

Tấm hộ thuẫn này tỏa ra ánh sáng chói mắt, phảng phất như một bức tường đồng vách sắt kiên cố không thể phá vỡ, bảo vệ Chưởng môn Tiên Kiếm Phái vững chắc bên trong.

Tuy nhiên, điều khiến Chưởng môn Tiên Kiếm Phái không ngờ tới là, Cửu Đầu Trùng lúc này đột nhiên thân hình lóe lên, như quỷ mị nhanh chóng xoay người.

Ngay sau đó, từ những cái đầu lâu dữ tợn của hắn mãnh liệt phun ra chín đạo hắc quang, giống như tia chớp, lao thẳng về phía cường giả Nhân tộc đang kịch liệt đối chiến với Tỳ Hưu.

Chín đạo hắc quang tốc độ cực nhanh, mang theo uy áp và sát ý vô tận, khiến người ta căn bản không kịp phản ứng.

Đây chính là tuyệt chiêu áp đáy hòm của Cửu Đầu Trùng.

Không ổn, mau lui lại.

Chưởng môn vội vàng hét lớn.

Đáng tiếc đã muộn.

Ngay trong khoảnh khắc đó, vị Trưởng lão Tiên Kiếm Phái đang đối đầu với Tỳ Hưu tuy có phản ứng, nhưng đối mặt với chín đạo hắc quang đột ngột này cũng khó mà đỡ nổi.

Chín đạo hắc quang tựa như chín con hắc long hung mãnh, nơi chúng đi qua, tiên khí phòng ngự trên người trưởng lão kia trước sức mạnh cường đại này giống như giấy dán, nháy mắt vỡ vụn.

Mà lúc này Tỳ Hưu càng là nắm lấy cơ hội chớp nhoáng này, hắn mãnh liệt huy vũ cái móng vuốt khổng lồ, như tia chớp vàng rạch phá hư không.

Móng vuốt này mang theo sức mạnh vô song, ngực trưởng lão kia lập tức xuất hiện ba vết thương dữ tợn.

Máu tươi như suối phun trào ra.

Thân thể trưởng lão như diều đứt dây, bay ngược ra ngoài.

Chiến đấu lực nháy mắt giảm mạnh.

Ngay khoảnh khắc Trưởng lão Tiên Kiếm Phái muốn lui lại, khóe miệng Tỳ Hưu khẽ nhếch, lộ ra hàm răng âm lãnh.

Lúc này không thừa cơ đưa lão già này vào chỗ chết thì còn đợi đến bao giờ.

Chưởng môn thấy thế, hốc mắt nháy mắt đỏ ngầu sung huyết.

Muốn đi hỗ trợ lại phát hiện Cửu Đầu Trùng tử tử chặn hắn lại, không cho hắn bất kỳ cơ hội nào.

Đối thủ của ngươi là ta.

Yêu tộc các ngươi thật đáng chết, lão phu thề, nhất định phải giết

sạch các ngươi.

Cửu Đầu Trùng cười lạnh một tiếng: Phế vật, chỉ biết sướng cái mồm.

Lúc lấy Yêu tộc luyện đan, cũng không thấy các ngươi có bất kỳ sự thương xót nào.

Nói xong, Cửu Đầu Trùng gia tăng công thế.

Lúc này đây, Cửu Đầu Trùng đang triển hiện trước mặt mọi người với hình thái chín cái đầu.

Hắn ở trạng thái này, thực lực có thể xưng đỉnh phong.

Mỗi một cái đầu lâu của hắn đều dữ tợn đáng sợ, há ra cái miệng lớn như chậu máu, từ trong phun ra từng đạo quang mang đen kịt như mực.

Những hắc quang này như thực chất, mang theo uy thế vô song.

Vị Trưởng lão Tiên Kiếm Phái bị thương sắc mặt tái nhợt, liều mạng bay lên phía trên.

Tuy nhanh như hồng quang, nhưng tốc độ của Tỳ Hưu còn nhanh hơn.

Một truy một đuổi, chỉ là vấn đề thời gian.

Nhưng hiện giờ đã ở trạng thái bán tàn, tốc độ của ông ta làm sao là đối thủ của Tỳ Hưu.

Theo khoảng cách giữa hai bên không ngừng thu hẹp, mắt thấy đã tránh cũng không thể tránh, trong mắt Trưởng lão Tiên Kiếm Phái đột nhiên lóe lên một tia ngoan lệ.

Ông ta không chút do dự vươn hai tay, nhanh chóng kết xuất một thủ ấn phức tạp mà thần bí.

Theo thủ ấn hoàn thành, tiên lực trong cơ thể trưởng lão giống như thuốc nổ bị châm ngòi, nháy mắt phun trào.

Tiên lực như dòng lũ cuồn cuộn trong kinh mạch ông ta, đây là điệu múa cuối cùng thiêu đốt tất cả tinh huyết.

Khi ngày càng tới gần, ánh mắt Tỳ Hưu đều lóe lên một tia sát ý.

Đúng lúc này, Tỳ Hưu đột nhiên cảm nhận được khí tức đối phương biến cường, trong lòng lập tức cảnh giác.

Một người bị thương, sao có thể khí tức biến cường.

Tốc độ lập tức chậm lại, nhưng vẫn trễ.

Đột nhiên, một luồng năng lượng cường đại từ thân thể Trưởng lão Tiên Kiếm Phái bạo phát ra.

Thân ảnh Tỳ Hưu dưới vụ nổ năng lượng này giống như đạn pháo bị bắn bay đi.

Chưởng môn cùng những người khác của Tiên Kiếm Phái nhìn thấy cảnh này, sắc mặt đại biến.

Bọn họ không ngờ tới, trưởng lão nhà mình lại chọn cách tự bạo nhục thân.

Trần trưởng lão.

Chỉ thấy nguyên thần của Trần trưởng lão hóa thành một đạo lưu quang nhanh chóng bay về phía tông môn.

Lúc này nguyên thần của ông ta đã suy yếu vô cùng, chỉ có thể mau chóng trở về Dưỡng Thần Ngọc trong tông môn, ôn dưỡng nguyên thần mới được.

Tỳ Hưu cũng không ngờ Trần trưởng lão này quả quyết như vậy, trực tiếp chọn tự bạo.

Dưới sự sơ suất, hắn vẫn bị thương.

Nhưng cho dù bị thương, thu thập một cái nguyên thần đại tàn, vẫn là dễ như trở bàn tay.

Cười lạnh một tiếng, loại nguyên thần suy yếu này đối với hắn mà nói là vật đại bổ.

Thế là hắn lập tức chặn đứng đường về Tiên Kiếm Phái.

Thấy cảnh này, Trần trưởng lão chỉ có thể chạy về hướng ngược lại.

Cũng biết chính mình dữ nhiều lành ít rồi.

Thẩm Hạo đang quan sát, không ngờ Trần trưởng lão lại bay về phía mình.

Điều này khiến Thẩm Hạo rất động lòng.

Nếu là thời kỳ toàn thịnh, Thẩm Hạo còn nể ông ta vài phần, nhưng hiện tại chỉ là một cái nguyên thần suy yếu, còn không phải dễ dàng nắm trong tay sao.

Huống hồ nguyên thần của Thẩm Hạo không kém gì Phượng Xu, tên Cửu Thiên Huyền Tiên này tính là cái gì.

Nguyên thần Trần trưởng lão chạy, Tỳ Hưu đuổi theo phía sau.

Bất quá lần này Tỳ Hưu không dám tới quá gần, hắn thật sự sợ Trần trưởng lão lại chơi một cú tự bạo nguyên thần.

Tỳ Hưu đi theo phía sau dụ dỗ: Chỉ cần ngươi đầu hàng, bảo đảm không giết ngươi.

Trần trưởng lão tự nhiên biết con Tỳ Hưu này đang nói dối, căn bản không thèm để ý.

Chương 868

Bỗng nhiên, Trần trưởng lão chỉ cảm thấy bị người ta nắm lấy hai tay, đám mây trắng vốn không một bóng người đột nhiên bắt lấy ông ta, càng bị dọa giật mình một cái, ngay khi ông ta định phản kháng, lại rơi vào một không gian khác.

Vừa chuẩn bị tự bạo, nguyên thần lại giống như bông tuyết tan chảy ra.

Nguyên thần Trần trưởng lão đột nhiên biến mất, Tỳ Hưu ngẩn người một chút, không những không tiến lên truy đuổi, ngược lại sợ có bẫy, đình trệ không tiến.

Khi thần thức quét qua, lại phát hiện phía trước trống không.

Căn bản không có bất kỳ khí tức nào.

Hắn lập tức kinh hãi, vội vàng bắt đầu cảm tri.

Bỗng nhiên, mày nhăn lại, hắn cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc, dù chỉ là một chút xíu, nhưng Tỳ Hưu có thể trăm phần trăm xác nhận chính là gã nam nhân đã xông vào phúc địa Yêu tộc.

Gã nam nhân sở hữu Thần Mộc Đỉnh, kẻ khiến hắn chờ đợi đã lâu.

Nhưng, Tỳ Hưu lại không cảm ứng được khí tức sử dụng Thần Mộc Đỉnh.

Là Tiên Thiên Linh Bảo, mỗi lần sử dụng đều sẽ có khí tức của Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng hiện tại lại không có.

Điều này làm cho Tỳ Hưu vạn phần khó hiểu.

Trước đó cũng vậy, hiện tại cũng thế.

Ngay trong khoảnh khắc hắn tìm kiếm kỹ càng, thanh âm Cửu Đầu Trùng truyền đến: Ngẩn ra đó làm gì, còn không qua đây giúp một tay.

Ánh mắt Tỳ Hưu lóe lên một tia bất mãn, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu, trước khi đi, thâm sâu nhìn thoáng qua vị trí Thẩm Hạo vừa ở.

Tiếp đó mới hóa thành một đạo lưu quang lao vào chiến trường.

Trong ánh mắt mang theo nồng đậm cừu hận.

Có sự bất mãn với đại ca Cửu Đầu Trùng, cũng có phẫn nộ với Thẩm Hạo, hai lần bị trêu đùa, hắn đã tiếp cận trạng thái bạo tẩu rồi.

Tỳ Hưu không hề trước tiên đi giúp Cửu Đầu Trùng, mà là sát nhập vào chiến trường cấp thấp.

Mục tiêu chính là những đệ tử kia của Tiên Kiếm Phái.

Tuy Tỳ Hưu bị thương, nhưng đối phó với đám Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên tép riu này chẳng khác nào chém dưa thái rau.

Có thể nói là hổ nhập bầy cừu.

Mà cùng lúc đó, Thẩm Hạo cũng hấp thu luồng vụ khí màu trắng.

Bỗng nhiên một luồng khí tức bàng bạc nháy mắt bạo phát, quang quyển phía sau nguyên thần biến mất không thấy, lát sau lại ngưng tụ ra.

Nguyên thần lần này uyển chuyển như thực chất, không có bất kỳ khác biệt nào so với Thẩm Hạo.

Bất quá Thẩm Hạo tuy cảnh giới nguyên thần đột phá, nhưng nhục thân vẫn chưa, bởi vì linh khí thôn phệ trong không gian không đủ.

Muốn đột phá còn phải ra bên ngoài.

Thế là Thẩm Hạo thông qua không gian quan sát, phát hiện Tỳ Hưu đã gia nhập chiến trường, tại chỗ vô cùng an toàn, Thẩm Hạo bèn lợi dụng Huyễn Kim Hồ lặng lẽ rời khỏi không gian.

Lén lút bay về hướng Yêu tộc.

Vừa đi không bao lâu, Thẩm Hạo đột nhiên cảm nhận được một luồng thiên địa linh khí tinh thuần đang cuồn cuộn không ngừng từ bốn phương tám hướng hội tụ lại, phảng phất linh khí cả thiên địa đều đang bị cỗ lực lượng này dẫn dắt.

Thẩm Hạo trong lòng thầm kêu không ổn, vội vàng áp chế, nếu không khống chế, một khi đột phá sẽ dẫn dụ Yêu tộc tới.

Thế là, sau khi Thẩm Hạo rời xa chiến trường, trực tiếp tế ra Thần Mộc Đỉnh truyền tống đến Phượng Hoàng nhất tộc.

Đến Phượng Hoàng nhất tộc, Thẩm Hạo liền triệt để buông lỏng áp chế, thiên địa linh khí không ngừng dũng mãnh tràn vào, thân thể Thẩm Hạo bắt đầu nảy sinh một loại biến hóa kỳ diệu.

Oanh, tiên lực trong cơ thể phát sinh chất biến.

Thẩm Hạo chính thức đột phá Cửu Thiên Huyền Tiên.

Ngay khoảnh khắc Thẩm Hạo vừa đi, Tỳ Hưu liền cảm ứng được khí tức của Thần Mộc Đỉnh.

Không nói hai lời, bất chấp tất cả đuổi theo.

Tiên Thiên Linh Bảo là thứ khả ngộ bất khả cầu, Tỳ Hưu thậm chí không màng thương thế, cực tốc phi bôn.

Dù tốc độ có nhanh hơn nữa, cũng không nhanh bằng Thần Mộc Đỉnh.

Khi đuổi tới nơi, Tỳ Hưu lại phát hiện xung quanh chẳng có cái gì cả.

Thẩm Hạo đã sớm chạy mất tăm.

Bị liên tục trêu đùa mấy lần, Tỳ Hưu triệt để bạo tẩu.

Khốn kiếp, đừng để ta bắt được ngươi, nhất định phải khiến ngươi tan xương nát thịt.

Tỳ Hưu ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, một màn vô năng cuồng nộ đáng tiếc Thẩm Hạo không nhìn thấy.

Ngay cả Tỳ Hưu cũng không ngờ, nhân loại sở hữu Thần Mộc Đỉnh thật sự quá chó.

Hoàn toàn không cho hắn một chút xíu cơ hội nào.

Mãn khang phẫn nộ không chỗ phát tiết, chỉ có thể đem ánh mắt nhìn chằm chằm vào nhân loại.

Ngay khi hắn chuẩn bị báo thù, đồng tử Tỳ Hưu co rút lại một trận.

Hắn cảm ứng được vài luồng khí tức cường đại, lập tức nói: Đại ca mau chạy, chi viện của Tiên Kiếm Phái đến rồi.

Nói xong, Tỳ Hưu xoay người chạy ngay.

Hắn tuy không ưa Cửu Đầu Trùng, nhưng Cửu Đầu Trùng chết thì đối với hắn cũng chẳng có lợi ích gì, do đó cũng kịp thời thông báo.

Cửu Đầu Trùng lập tức cảnh giác: Rút.

Tiên Kiếm Phái tuy cũng rất muốn giữ Cửu Đầu Trùng lại, nhưng ngặt nỗi bọn họ tấn công thì khá mạnh, nhưng phòng thủ và giữ chân địch thì quá tệ.

Trong nháy mắt, ba bóng người đã tới chiến trường.

Nhìn cảnh tượng thê thảm đầy rẫy thi thể khắp nơi, họ cũng hít sâu một hơi khí lạnh.

Khâu đạo hữu, Cửu Đầu Trùng sao lại đột nhiên điên cuồng tấn công vậy.

Chưởng môn Tiên Kiếm Phái Khâu Dật Nùng phục hạ đan dược chữa thương, hòa hoãn giây lát mới nói: Khâu mỗ cũng không biết, lần này còn đa tạ ba vị đạo hữu giúp đỡ.

Không có các ngươi, hôm nay Tiên Kiếm Phái e rằng dữ nhiều lành ít.

Khâu đạo hữu khách khí rồi, Tiên Kiếm Phái các ngươi trấn thủ tại kết giới Yêu vực này, sao có thể nhìn các ngươi xảy ra chuyện được.

Đáng tiếc, lúc chúng ta nhận được tin tức thì đã quá muộn.

Khâu Dật Nùng lắc đầu, ánh mắt toàn là sát ý.

Hận không thể lập tức giết về phía Cửu Đầu Trùng.

Khâu đạo hữu, Trần trưởng lão của các ngươi đâu.

Nháy mắt tất cả đệ tử đều trầm mặc không nói, trong mắt Khâu Dật Nùng lóe lên một tia bi phẫn.

Trần trưởng lão đã tự bạo, ta đã không thể cảm ứng được khí tức của ông ấy nữa.

Khâu trưởng lão nén bi thương.

Khâu trưởng lão, thù này nhất định phải báo.

Khâu Dật Nùng hít sâu một hơi, bình phục tâm tình: Đa tạ ba vị đạo hữu quan tâm, chỉ có thể trách chúng ta học nghệ không tinh.

Nói đến đây, ông ta quay sang các đệ tử Tiên Kiếm Phái khác ra lệnh: Những người còn lại, mau cứu chữa đồng môn trước.

Vâng, Chưởng môn.

Khâu Dật Nùng lập tức nói với ba người kia: Ba vị đạo hữu, trước tiên theo ta về tông môn rồi hãy nói.

Rất nhanh, Thẩm Hạo liền củng cố cảnh giới.

Cảm nhận sức mạnh bàng bạc trong cơ thể, Thẩm Hạo vô cùng hài lòng.

Ngoài ra còn một điểm nữa, có kinh nghiệm của Trần trưởng lão Tiên Kiếm Phái, lĩnh ngộ của Thẩm Hạo đối với kiếm trận càng cao hơn một bậc.

Hiện tại nếu nói về đơn đả độc đấu, hắn cũng có thể tam đao chém chết Mãng Yêu.

Đứng dậy vươn vai một cái: Cảm tạ sự tương trợ của Trần trưởng lão, bất quá ông yên tâm, thù của ông ta đã giúp ông báo rồi.

Sẽ không để ông chết vô ích đâu.

Nói đến đây, Thẩm Hạo tế ra Thần Mộc Đỉnh.

Một khắc sau, hắn đã đến bảo khố của Cửu Đầu Trùng.

Nhìn kết giới màu lam trên bảo khố, Thẩm Hạo búng tay một cái, một đốm lửa rơi xuống kết giới bắt đầu bùng cháy.

Đốm lửa nhỏ xíu, theo sự thiêu đốt không ngừng, trong chốc lát kết giới đã bị đốt cháy một lỗ lớn.

Ngọn lửa này chính là Tam Muội Chân Hỏa.

Thẩm Hạo đột phá Cửu Thiên Huyền Tiên, Tam Muội Chân Hỏa cũng càng thêm cường đại.

Cũng phát sinh một sự biến hóa về chất, uy lực không thể so sánh với ngày xưa.

Cho dù là Cửu Đầu Trùng, bị Tam Muội Chân Hỏa này đốt một cái

không chết cũng bán tàn, bởi vì căn bản không dập tắt được.

Trong nháy mắt, kết giới bảo khố liền bị thiêu đốt sạch sẽ.

Thẩm Hạo sải bước đi vào.

Ngay khoảnh khắc kết giới biến mất, Cửu Đầu Trùng cũng cảm ứng được.

Chương 869

Sắc mặt đại biến, vẻ mặt đầy phẫn nộ nói: Khốn kiếp, lại có người xông vào bảo khố.

Tỳ Hưu đảo mắt một vòng nháy mắt biết là ai.

Trong mắt lóe lên một tia tham lam, không hổ là Thần Mộc Đỉnh, quả nhiên dùng tốt.

Bọn hắn dùng tốc độ nhanh nhất chạy về cũng phải mất mấy ngày, Thần Mộc Đỉnh lại chỉ cần một cái chớp mắt là đến nơi.

Thần Mộc Đỉnh càng cường đại, Tỳ Hưu càng khát vọng đạt được.

Đại ca, ta đoán kẻ này chính là tên sở hữu Thần Mộc Đỉnh kia.

Cửu Đầu Trùng nhíu mày: Ngươi không phải nói khí tức hắn chỉ là La Thiên Thượng Tiên sao.

Làm sao có thể phá vỡ kết giới.

Đại ca ngươi đừng xem thường kẻ này, bản thân hắn đã quỷ dị khó lường, ngay cả ta cũng không cảm ứng được.

Hơn nữa còn sở hữu Thần Mộc Đỉnh, quả thật là mọi chuyện đều có thể xảy ra.

Mãng Yêu: Nhị ca nói có khả năng là thật, đại ca, chúng ta vẫn là mau chóng chạy về đi, nếu không thì chẳng còn cái gì nữa đâu.

Tỳ Hưu nhìn đối phương như nhìn một thằng ngu: Chúng ta dùng tốc độ nhanh nhất chạy về cũng phải mất tầm 5 ngày.

Đợi chúng ta về đến nơi, cái lông cũng chẳng còn.

Trong mắt Cửu Đầu Trùng lóe lên một tia phẫn nộ: Bất quản thế

nào đều phải lập tức chạy về.

Nếu bắt được kẻ này, phải khiến hắn chết không có chỗ chôn, nguyên thần đều phải hóa thành tro bụi.

Đại ca nói đúng.

Vừa nghĩ tới lần này vô công mà về, Cửu Đầu Trùng liền hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Khốn kiếp, uổng công vất vả một chuyến.

Tỳ Hưu đảo mắt một vòng: Đại ca, đối phương đã tìm ngoại viện, chúng ta cũng nên tìm ngoại viện.

Dù sao đồ đạc trong bảo khố của chúng ta khẳng định đều mất hết rồi.

Chi bằng diệt Tiên Kiếm Phái, cướp đoạt bảo khố của bọn chúng.

Đến lúc đó nói không chừng còn có thể bắt được tên sở hữu Thần Mộc Đỉnh kia.

Nhị ca nói đúng.

Mãng Yêu gật đầu nói.

Cửu Đầu Trùng trong lòng khẽ động: Ý ngươi là tìm Long tộc.

Tỳ Hưu lắc đầu: Long tộc còn tham lam hơn chúng ta, tìm bọn chúng chưa chắc đã vớt được lợi lộc gì.

Chi bằng tìm các huynh đệ Yêu tộc khác thử xem.

Ít nhất chúng ta còn có quyền lên tiếng tranh thủ lợi ích.

Nhị ca nói đúng.

Tỳ Hưu khó chịu liếc nhìn Mãng Yêu một cái, thật đúng là chỗ nào cũng có mặt mày.

Nghe vậy, Cửu Đầu Trùng như có điều suy nghĩ gật đầu.

Đối với Thần Mộc Đỉnh hắn cũng nhất quyết phải có được.

Hôm nay phí hết tâm cơ cũng không đạt được chỗ tốt gì, sào huyệt còn bị người ta trộm, Cửu Đầu Trùng trong lòng không cam tâm.

Trước tiên chạy về rồi tính.

Đại ca nói đúng.

Mẹ kiếp, mày câm miệng.

Tỳ Hưu nhịn không được chửi.

Thẩm Hạo bước vào bảo khố của Cửu Đầu Trùng.

Bên trong cũng không có tiên linh thạch lấp lánh.

Dù sao, Thượng Tứ Tầng Thiên Thái Cực Giới và Địa Tiên Giới hoàn toàn khác biệt, không có sản vật linh thạch này, đều là dựa vào cảm ngộ và linh đan để thăng cấp tu vi.

Cho nên, trong bảo khố của Cửu Đầu Trùng bày biện đều là đủ loại tiên khí dược liệu, những dược liệu này tản mát ra quang mang thần bí.

Ngoài ra, còn có một số tiên khí tinh mỹ, tuy không tệ, nhưng thứ Thẩm Hạo không thiếu nhất chính là mấy món đồ chơi này.

Đáng tiếc Cửu Đầu Trùng nghèo quá, một món Tiên Thiên Linh Bảo cũng không có.

Thậm chí một món Hậu Thiên Linh Bảo do người luyện chế cũng không có.

Dù sao trên Cực phẩm Tiên khí chính là Hậu Thiên Linh Bảo, tuy không bằng Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng uy lực cũng cường hoành hơn Tiên khí nhiều.

Mà hắc quang Cửu Đầu Trùng phun ra từ miệng, chính là một kiện

Hậu Thiên Linh Bảo.

Tuy so với Thẩm Hạo thì rất nghèo, nhưng tính cách nhạn qua nhổ lông, trộm không đi tay không của Thẩm Hạo tuyệt đối sẽ không buông tha bất cứ thứ gì.

Tầm mắt đi đến đâu, toàn bộ thu sạch đến đó.

Tuy nhiên, thứ thu hút sự chú ý của Thẩm Hạo nhất, lại là một quả trái cây màu xanh biếc to bằng nắm tay.

Quả này toàn thân xanh ngọc, uyển như phỉ thúy điêu khắc mà thành, tinh oánh dịch thấu, tản mát ra hương thơm nhàn nhạt.

Thẩm Hạo chăm chú nhìn quả này, căn cứ vào ký ức của Kim Xích Tử, hắn biết được quả này tên là Lục Diêm La.

Tuy tên nghe có vẻ hơi đen đủi, nhưng hiệu quả của nó lại cực kỳ nghịch thiên.

Cái tên Lục Diêm La nghe qua thì như muốn đòi mạng người ta, nhưng hiệu quả lại thực sự là cứu người.

Sau khi phục dụng, nó có thể tu phục nguyên thần của cảnh giới Cửu Thiên Huyền Tiên, hiệu quả đã vô cùng nghịch thiên rồi.

Nếu dùng để luyện chế đan dược, thì có thể luyện ra Nguyên Thần Đan, thậm chí giúp La Thiên Thượng Tiên đột phá.

Đối với các cường giả khác thì đây là vật báu nghịch thiên, nhưng với Thẩm Hạo thì hoàn toàn là thứ gân gà, ăn thì vô vị mà bỏ thì tiếc, chỉ có thể đưa cho các nữ nhân phục dụng.

Hiệu quả còn kém xa so với Bất Lão Tuyền.

Một số linh dược khác đều có thể dùng để luyện đan, dược liệu cũng có thể dùng để luyện chế Hậu Thiên Linh Bảo.

Bất quá, Cửu Đầu Trùng thực lực tuy không yếu, nhưng lại không

biết cách luyện chế Hậu Thiên Linh Bảo.

Ở hạ giới cũng có Hậu Thiên Linh Bảo, tên gọi tuy giống nhau nhưng hiệu quả và uy lực lại khác nhau một trời một vực.

Hậu Thiên Linh Bảo ở Thượng Tứ Tầng Thiên, dược liệu trong đó đều là Tiên Thiên linh vật, dùng một phần là thiếu một phần.

Có thứ là dược liệu trên người Tiên Thiên Thần Thai Linh, ví dụ như máu Phượng Hoàng, lông phượng, móng Kim Long, lân phiến. cũng có một số chi nhánh của linh căn hoặc khoáng thạch hiếm có.

Đương nhiên, để được xưng là Tiên Thiên Thần Thai Linh, thực lực tối thiểu đều phải là Đại La Kim Tiên cảnh.

Phượng Xu vừa vặn phù hợp điều kiện này, tiếc là nàng chỉ còn nguyên thần chi thể.

Tiên Thiên Linh Bảo nãi là sự tồn tại cường đại nhất.

Chúng không phải do hậu thiên luyện chế mà thành, mà được tự nhiên thai nghén sinh ra từ thuở thiên địa sơ khai.

Những Tiên Thiên Linh Bảo này ngay từ khi ra đời đã uẩn hàm thiên đạo pháp tắc, uy lực tự nhiên là vô cùng vô tận.

Dưới quy tắc của Thiên Đạo, sức mạnh của Tiên Thiên Linh Bảo đương nhiên cường đại.

Sự cường đại bẩm sinh này khiến cho Tiên Thiên Linh Bảo trở thành bảo vật mà vô số người mong mỏi cầu được.

Đáng tiếc số lượng quá ít, không phải ai cũng có thể sở hữu.

So sánh ra thì Hậu Thiên Linh Bảo tuy lợi hại, nhưng lại đều thông qua nhân vi luyện chế mà thành, chung quy vẫn có tỳ vết.

Bất luận kỹ nghệ của người luyện chế cao siêu đến đâu, nó vẫn không cách nào đánh đồng với Tiên Thiên Linh Bảo.

Uy lực của Hậu Thiên Linh Bảo chung quy vẫn chịu nhất định hạn chế, chỉ có thể coi là một loại mô phỏng lại Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhưng muốn luyện chế Hậu Thiên Linh Bảo cũng cực kỳ khó khăn, yêu cầu thấp nhất đều là Đại La Kim Tiên cảnh.

Không những cần cảnh giới cường đại, thậm chí còn phải biết luyện khí mới được.

Bởi vì chỉ có Đại La Kim Tiên cảnh mới có thể từ trong những dược liệu này chiết xuất ra một tia thiên đạo pháp tắc chi lực.

Thượng Tứ Tầng Thiên cũng chỉ có vài người làm được.

Cho nên, chỉ có đệ tử của các giáo phái mới có tư cách nắm giữ Hậu Thiên Linh Bảo.

Bất quá, Thẩm Hạo sở hữu Thần Mộc Đỉnh, ngược lại không cần Đại La Kim Tiên cảnh cũng có thể luyện chế Hậu Thiên Linh Bảo.

Nhưng, Thẩm Hạo tuy biết luyện khí, nhưng luyện chế tiên khí và luyện chế Hậu Thiên pháp bảo có sự khác biệt về bản chất.

Thẩm Hạo cũng chưa từng luyện chế qua Hậu Thiên Linh Bảo, cho nên thứ này căn bản là không biết làm.

Độ khó của cả hai không cùng một đẳng cấp.

Trừ khi tìm một người biết luyện khí đến giúp đỡ mới được.

Đương nhiên, sở hữu Thần Mộc Đỉnh và Huyễn Kim Hồ, Thẩm Hạo cũng không cần thiết phải luyện khí, pháp bảo hắn không thiếu.

Duy nhất đáng tiếc là Huyễn Kim Hồ có chút hư hại, chỉ có thể nói là kém hơn Tiên Thiên Linh Bảo, mạnh hơn Hậu Thiên Linh Bảo, kẹp ở giữa hai loại.

Bỗng nhiên, Thẩm Hạo nhớ tới Bắc Dương Nữ Đế từng nói, trong tay nàng dường như cũng có một kiện Tiên Thiên Linh Bảo tàn

khuyết.

Điều này khiến Thẩm Hạo trong lòng khẽ động, Địa Tiên Giới nói không chừng còn có sự tồn tại của Tiên Thiên Linh Bảo.

Chương 870

Bắc Dương Nữ Đế và Đông Thanh Hạo Bạch đều có Tiên Thiên Linh Bảo tàn khuyết, vậy thì Yêu tộc và các để quân Tiên triều khác trong tay liệu có hay không.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo quả thật động tâm.

Tại Thượng Tứ Tầng Thiên, Thẩm Hạo còn phải duy nặc, nhưng đến Địa Tiên Giới, Thẩm Hạo chính là tồn tại vô địch, có thể hoành đẩy hết thảy, đồ tốt tự nhiên đều phải là của hắn.

Cường giả thông ăn, đây là đạo lý tuyên cổ bất biến.

Nói không chừng cả Địa Tiên Giới còn không ít đồ tốt.

Mặc kệ có phải là Tiên Thiên Linh Bảo tàn khuyết hay không, tìm được thì chính là của mình.

Nghĩ là làm, thân ảnh Thẩm Hạo nháy mắt biến mất khỏi Phượng Hoàng nhất tộc.

Khi xuất hiện lại, hắn đã ở Viêm Sương U Giới nơi hắn rời đi trước đó, liếc mắt nhìn quả trứng Phượng Hoàng, thấy không có gì biến hóa, Thẩm Hạo liền lợi dụng Thần Mộc Đỉnh trở về Bích Ngọc Cung.

Khuyết điểm duy nhất của không gian thôn phệ là không thể tùy ý truyền tống như Thần Mộc Đỉnh, chỉ có thể cố định vị trí.

Tại cùng một địa giới thì không thể truyền tống, muốn đi đường tắt cũng chỉ có thể lợi dụng bí cảnh để truyền tống, kém xa sự linh hoạt của Thần Mộc Đỉnh.

Hiện nay Thần Mộc Đỉnh coi như đã bù đắp khiếm khuyết này của không gian, vẫn là rất không tệ.

Khi Thẩm Hạo vừa đến Bích Ngọc Cung, Bắc Dương Nữ Đế liền cảm ứng được khí tức của hắn, buông xuống ngọc bạch trong tay, vội vàng đi tới.

Phu quân, chàng đã về rồi.

Lời còn chưa dứt, Bắc Dương Nữ Đế lập tức toàn thân chấn động, ngây ra tại chỗ, đồng tử trong đôi mắt co rụt lại một trận, không thể tin nổi nhìn Thẩm Hạo.

Giờ khắc này thời gian phảng phất như ngưng đọng, vài hơi thở sau, Bắc Dương Nữ Đế ngữ khí có chút kích động mới mở miệng nói: Phu.

Phu quân, chàng đột phá rồi sao.

Sở dĩ kích động như vậy, là bởi vì trên người Thẩm Hạo tản mát ra một loại khí thế khiến người ta tim đập nhanh, so với trước đó quả thực như hai người khác nhau.

Trước đó hắn tuy cũng mang lại cho người ta cảm giác áp bách và nguy cơ, nhưng đó chỉ là mặt ngoài, còn hiện tại hắn phảng phất như biến thành một người khác, khiến người ta từ sâu trong nội tâm cảm nhận được một loại sợ hãi và thần phục không cách nào diễn tả.

Cảm giác này giống như đối mặt với một sinh vật đẳng cấp cao, một loại đẳng cấp áp chế bắt nguồn từ bản năng sinh vật.

Thẩm Hạo cười cười, cũng không phủ nhận: Ừ, may mắn đột phá.

Nghe vậy, đôi mắt đẹp của Bắc Dương Nữ Đế sáng lên, kích động không thôi.

Phu quân, chàng thật sự là quá lợi hại.

Quá lợi hại, Cửu Thiên Huyền Tiên rốt cuộc là cảm giác gì.

Trời ạ, Địa Tiên Giới này cư nhiên thật sự có người có thể đột phá

Cửu Thiên Huyền Tiên, hơn nữa còn là phu quân của ta.

Nhìn Bắc Dương Nữ Đế đang nói năng lộn xộn, Thẩm Hạo cười nói: Bình tĩnh một chút, Cửu Thiên Huyền Tiên mà thôi, nàng sau này cũng sẽ đột phá.

Bắc Dương Nữ Đế kinh hỉ nói: Ta.

Ta thật sự có thể sao.

Năm đó vì để đột phá Cửu Thiên Huyền Tiên, Bắc Dương Nữ Đế cưỡng ép rút lấy khí vận của Bắc Dương Tiên Triều, kết quả đột phá thất bại, tao ngộ phản phệ.

Cảnh giới rơi xuống, vẫn luôn không cách nào khôi phục.

Mãi cho đến đêm đó Thẩm Hạo cho nàng uống một ngụm nước không rõ tên, mới khôi phục lại.

Trong lòng đã có bóng ma, tưởng rằng đời này không còn hy vọng, không ngờ lại có thể.

Đương nhiên có thể.

Nhận được đáp án khẳng định của Thẩm Hạo, Bắc Dương Nữ Đế hưng phấn không thôi, nàng đã rất lâu không vui vẻ như vậy.

Phu quân, chàng thật sự là quá lợi hại, mấy chục vạn năm nay đều chưa từng nghe nói có người đột phá Cửu Thiên Huyền Tiên, chàng lại đột phá.

Quả thực.

Phu quân, rốt cuộc chàng làm thế nào vậy.

Trong đôi mắt Bắc Dương Nữ Đế tràn đầy sùng bái.

Vốn dĩ Thẩm Hạo định hỏi Nữ Đế xem ai có Tiên Thiên Linh Bảo tàn khuyết, nhưng nhìn ánh mắt sáng rực của nàng, hắn lập tức nổi

hứng thú.

Hay là thế này, để nàng trải nghiệm cảm giác làm Cửu Thiên Huyền Tiên một lần nhé.

Thế cũng được sao.

Bắc Dương Nữ Đế vẻ mặt không thể tin, đây là lần đầu tiên nghe nói có thể trải nghiệm Cửu Thiên Huyền Tiên.

Đương nhiên được, muốn thử không.

Đương nhiên muốn.

Như nàng mong muốn.

Bắc Dương Nữ Đế trong trạng thái mơ hồ, lúc này mới hiểu được cái gọi là trải nghiệm Cửu Thiên Huyền Tiên mà Thẩm Hạo nói là chuyện gì.

Sang ngày thứ hai, Thẩm Hạo mới bắt đầu làm chính sự.

Nương tử, có phải nàng từng nói, trước kia nhặt được Viễn Cổ Tiên Thiên Linh Bảo mới lĩnh ngộ công pháp đúng không.

Nghe thấy lời này, Bắc Dương Nữ Đế khẽ gật đầu, giọng nói thanh thúy dễ nghe, uyển chuyển như hoàng oanh xuất cốc: Đúng vậy phu quân, thuở nhỏ thiếp ngẫu nhiên có được một kiện Viễn Cổ Tiên Thiên Linh Bảo, là một miếng ngọc bội màu xanh.

Nó toàn thân hiện ra một màu xanh đạm nhã, chất địa ôn nhuận, có không ít mạch lạc.

Bắc Dương Nữ Đế tiếp tục nói: Ngọc bội này có hai mặt, một mặt điêu khắc Càn Khôn Bát Quái, đồ án tinh mỹ.

Mà mặt kia lại là một bức đồ án, đó là một bức tinh tượng đồ của vũ trụ hạo hãn, trong đó đầy sao lấp lánh, sai tống phức tạp, mỗi một ngôi sao dường như đều có quỹ tích vận hành độc đáo của riêng mình,

uẩn hàm lý lẽ tinh tượng vũ trụ thâm ảo.

Nàng dừng một chút, tiếp lời: Thiếp cũng từ trong kiện Viễn Cổ Tiên Thiên Linh Bảo này lĩnh ngộ ra thuật thôi diễn, có thể thông qua quan sát sự biến hóa của tinh tượng, thôi toán ra sự phát triển và biến hóa của vạn vật thế gian.

Cho nên mới lĩnh ngộ được Hỗn Độn Tinh Dẫn Thuật, môn công pháp này huyền diệu vô cùng, có thể dẫn đạo tinh thần chi lực, hóa thành của mình dùng.

Ngay khi lời vừa dứt, trong tay Bắc Dương Nữ Đế như làm ảo thuật, đột nhiên xuất hiện một miếng ngọc bội màu xanh cỡ cái đĩa sứ.

Miếng ngọc bội này toàn thân hiện ra một màu xanh lục nhàn nhạt, tựa như lá non mới nở vào mùa xuân, mang lại cho người ta cảm giác thanh tân, nhu hòa.

Ánh mắt Thẩm Hạo không tự chủ được bị hấp dẫn, hắn định thần nhìn lại, quả nhiên không khác mấy so với lời Bắc Dương Nữ Đế nói.

Chỉ thấy trên bề mặt ngọc bội, phân bố tinh la kỳ bố rất nhiều vân nứt nhỏ và đồ án.

Những văn lộ và đồ án này nhìn qua thì hỗn loạn vô chương, nhưng sau khi quan sát kỹ lại có thể phát hiện giữa chúng dường như tồn tại một loại liên hệ vi diệu nào đó, phảng phất là một cái mê đoàn khổng lồ đang chờ người đến giải khai.

Sự huyền bí trên ngọc bội khiến Thẩm Hạo nhịn không được nhìn kỹ hơn.

Chỉ mới nhìn một cái, Thẩm Hạo liền thấy bên trong có vô số trận pháp đang diễn biến.

Thậm chí Thẩm Hạo còn từ trong đó cảm ứng được kiếm trận của Tiên Kiếm Phái, điều này khiến hắn vô cùng bất ngờ.

Nhìn ngọc bội màu xanh trong tay phát ra quang mang nhè nhẹ, Bắc Dương Nữ Đế lần nữa chấn kinh.

Nàng trừng lớn mắt, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Thẩm Hạo, trong lòng thầm than: Sao có thể.

Chỉ mới nhìn một cái đã lĩnh ngộ rồi, quá nghịch thiên.

Nàng cảm thấy vô cùng chấn kinh đối với tư chất của Thẩm Hạo.

Thiên phú như vậy, thực sự khiến người ta không theo kịp, thậm chí tuyệt vọng.

Nàng năm đó cũng là sau khi luyện hóa toàn bộ mới từ từ có chút lĩnh ngộ, trong khoảng thời gian này đã tốn mất tròn ngàn năm.

Trước kia còn cảm thấy bản thân thiên tư tung hoành, nhưng so với Thẩm Hạo, đúng là người so với người làm người ta tức chết.

Khó trách Thẩm Hạo có thể đột phá Cửu Thiên Huyền Tiên, hiện tại nàng một chút cũng không ghen tị, thật sự là thực lực thuần túy.

Thẩm Hạo chỉ nhìn vài lần liền thu hồi ánh mắt, không có hứng thú gì lắm.

Đối với việc để bản thân đi lĩnh ngộ, Thẩm Hạo thật sự không có ý nghĩ này.

Bắc Dương Nữ Đế thấy Thẩm Hạo chủ động thu hồi ánh mắt, một trận kinh ngạc, cơ hội đốn ngộ tốt như vậy mà hắn lại chủ động thoát ra.

Do dự một chút, nàng nói: Phu quân, thiếp tặng miếng ngọc bội này cho chàng nhé, phu quân khẳng định có thể lĩnh ngộ được nhiều thứ hơn.

Thẩm Hạo xua xua tay nói: Không cần, ta không có hứng thú nghiên cứu.

Nàng cứ giữ lại mà dùng.

Lần này có chuyện muốn hỏi nàng.

Bắc Dương Nữ Đế cảm thấy có chút đáng tiếc, nàng cho rằng thứ này đặt bên cạnh Thẩm Hạo càng có giá trị hơn, nói không chừng lĩnh ngộ được thứ thâm ảo hơn.

Nhưng Thẩm Hạo không cần, nàng cũng không tiện nói gì, đành hỏi: Phu quân, chàng muốn hỏi gì.

Thẩm Hạo: Giống như Thần Mộc Đỉnh của Đông Thanh Hạo Bạch, cùng với ngọc bội màu xanh trong tay nàng, những thứ gọi là Viễn Cổ Tiên Thiên Linh Bảo này. nàng còn biết trong tay ai có nữa không.

Nghe vậy, Bắc Dương Nữ Đế khẽ nhíu mày, lập tức suy tư.

Nghĩ một lát, nàng nói: Có.

Mắt Thẩm Hạo sáng lên, lập tức tỉnh táo hẳn: Ồ, mau nói, ở trong tay ai.

Bắc Dương Nữ Đế: Đế quân của Tây Đô Tiên Triều là Tây Đô Dận, trong tay có một kiện Viễn Cổ Tiên Thiên Linh Bảo, là một sợi dây thừng, bất quá tương đối vô dụng.

Thẩm Hạo: Vô dụng thế nào.

Chỉ có thể trói yêu thú, căn bản không thể trói buộc nhân tộc, cho nên Tây Đô Dận đặt tên cho nó là Tỏa Yêu Thừng.

Nhưng yêu thú cảnh giới La Thiên Thượng Tiên thì có lúc lại trói không được, cho nên khá là vô dụng.

Thẩm Hạo nhíu mày: Theo cách nói của nàng thì đúng là gân gà thật.

Dưới La Thiên Thượng Tiên thì có tay là được, cùng cảnh giới đối

địch lại không thể sử dụng, đúng là phế vật.

Vậy nàng có biết vì sao lại như thế không.

Bắc Dương Nữ Đế mím môi cười một tiếng, thoáng chốc cả sảnh đường như đầy sắc xuân, đẹp không sao tả xiết.

Tiếc là chỉ có một mình Thẩm Hạo được ngắm.

Phu quân, đúng là thông minh một đời hồ đồ một thời.

Chẳng phải vì kiện Viễn Cổ Tiên Thiên Linh Bảo này bị tổn hại nghiêm trọng, cho nên đối phó yêu thú cùng cảnh giới mới không khống chế được, để đối phương chạy thoát sao.

Thẩm Hạo gật gật đầu: Cách nói này của nàng cũng rất có lý.

Trong tay những người khác còn có không.

Bắc Dương Nữ Đế gật đầu tiếp tục nói: Đế quân của Tứ đại Tiên triều mỗi người đều có một kiện Viễn Cổ Tiên Thiên Linh Bảo.

Đế quân của Nam Chiếu Tiên Triều là Nam Chiếu Lân cũng có một kiện.

Nghe nói là một thanh tiên kiếm, nhưng Nam Chiếu Lân tịnh không am hiểu sử dụng tiên kiếm, cho nên chưa nghe nói hắn dùng thế nào.

Chậc, đây không phải là khéo quá sao, ta biết dùng kiếm a.

Thẩm Hạo càng nghe càng hài lòng, hận không thể lập tức bay đến bên cạnh Nam Chiếu Lân.

Điều này ngược lại làm cho Bắc Dương Nữ Đế sững sờ, không ngờ Thẩm Hạo còn biết dùng tiên kiếm.

Chương 871

Phu quân, thiếp chưa bao giờ thấy chàng dùng kiếm cả.

Thẩm Hạo: Đối thủ của ta tương đối yếu, cho nên một quyền cũng đánh nổ được bọn hắn rồi, hà tất phải dùng kiếm.

Tấn công, khống chế đều có rồi, phòng ngự còn hơi kém, nàng còn biết ai có nữa không.

Nghe vậy, câu hỏi này thật sự làm khó Bắc Dương Nữ Đế.

Những Viễn Cổ Tiên Thiên Linh Bảo này tuy đều tàn tổn, nhưng cũng là bảo vật trân quý hiếm có nhất ở Địa Tiên Giới, một Tiên triều sở hữu một kiện đã là nghịch thiên rồi.

Bỗng nhiên, Bắc Dương Nữ Đế trong lòng khẽ động, nàng nhớ tới mấy vạn năm trước từng cùng Ngưu yêu của Yêu tộc đối chiến, đối phương thực lực cũng là La Thiên Thượng Tiên.

Chỉ có điều so với nàng thì kém xa, tu vi xấp xỉ La Thiên Thượng Tiên sơ kỳ đỉnh phong, lại có thể cùng nàng đối chiến mà không rơi xuống hạ phong.

Lúc này nhớ lại, Bắc Dương Nữ Đế cảm thấy thứ đó hẳn cũng là Viễn Cổ Tiên Thiên Linh Bảo.

Vì thế nói với Thẩm Hạo: Phu quân, tộc trưởng của Ngưu tộc dường như cũng có Viễn Cổ Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng cái này thiếp cũng không dám xác định.

Yêu tộc có chín thế lực lớn, tu vi của Ngưu tộc không phải mạnh nhất, nhưng đích xác là Thượng Tam Gia của Yêu tộc.

Đoán chừng chính là có liên quan đến Viễn Cổ Tiên Thiên Linh Bảo.

Đối với Yêu tộc thiếp cũng không hiểu rõ lắm.

Địa Tiên Giới quá lớn, ai biết được những cường giả ẩn tàng có Viễn Cổ Tiên Thiên Linh Bảo hay không.

Thẩm Hạo cười nói: Được rồi, biết những tin tức này đã đủ rồi.

Chuyện khác không nói nữa, trước tiên đi cướp.

à không, đòi Tiên Thiên Linh Bảo của Nam Chiếu Lân, Tây Đô Dận về rồi nói sau.

Ai bảo bọn chúng lúc trước bắt nạt nương tử của ta, mấy thứ này coi như là tiền lãi, nếu không nghe lời, ta cũng không ngại tiễn bọn chúng một đoạn đường.

Bắc Dương Nữ Đế khóe miệng khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười, Phu quân, chàng chẳng lẽ muốn cướp toàn bộ những Viễn Cổ Tiên Thiên Linh Bảo này về.

Nàng không ngờ Thẩm Hạo còn tham hơn cả nàng, bất quá hiện tại có thực lực rồi thì cứ tùy tiện cướp thôi.

Nghe vậy, Thẩm Hạo nghiêm trang nói: Lời này sai rồi, sao có thể gọi là cướp chứ.

Tiên Thiên Linh Bảo nãi là thiên địa thai nghén, vốn là vật vô chủ, người có đức mới được giữ.

Tây Đô Dận, Nam Chiếu Lân hai kẻ này đi ngược lại luân thường đạo lý, tùy ý ức hiếp người khác, hạng người phẩm hạnh đê hèn như vậy, sao xứng sở hữu Tiên Thiên Linh Bảo.

Ta chỉ là không muốn Tiên Thiên Linh Bảo bị chà đạp mà thôi.

Bắc Dương Nữ Đế bị chọc cười, hờn dỗi liếc Thẩm Hạo một cái nói: Phu quân, chàng lúc nào cũng có lý.

Câu này không sai, ngoại hiệu của ta là Thẩm Chân Lý.

Quy luật thế gian trước sau như một, ai nắm đấm lớn người đó chính là chân lý.

Mặc dù Thẩm Hạo cường thế như vậy, nhưng Bắc Dương Nữ Đế cũng tịnh không lo lắng.

Thẩm Hạo của hiện tại chính là Cửu Thiên Huyền Tiên duy nhất của Địa Tiên Giới, đó chính là tồn tại vô địch.

Căn bản không ai có thể thương tổn đến hắn.

Tây Đô Tiên Triều, Nam Chiếu Tiên Triều cho dù song phương hợp lực cũng không phải đối thủ của Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo thật sự nổi giận, hậu quả kia không dám tưởng tượng.

Vốn dĩ Bắc Dương Nữ Đế đối với việc thống nhất Tứ đại Tiên triều tịnh không có ý tưởng quá lớn.

Dù sao sau khi thống nhất, nếu không có thực lực nghiền ép tuyệt đối thì quản lý rất phiền toái, dù sao nàng cũng không có thực lực hoành đẩy hết thảy.

Cũng lo lắng xuất hiện nhân tố không thể khống chế.

Nhưng hiện tại Thẩm Hạo đột phá Cửu Thiên Huyền Tiên, hết thảy dường như trở nên không giống trước.

Điểm này là Bắc Dương Nữ Đế không ngờ tới.

Thực lực khủng bố như vậy, quả thực có thể trấn áp thế gian vạn vật, quét ngang hết thảy địch thủ, cho dù là Yêu tộc và các Tiên triều khác toàn bộ liên hợp lại, cũng tuyệt đối không cách nào chống lại.

Sự cường đại này đã siêu việt phạm trù của Địa Tiên Giới, đạt đến một loại trình độ khiến người ta kính sợ, cũng lần nữa nhen nhóm dã tâm đại nhất thống của Bắc Dương Nữ Đế.

Huống hồ, Thẩm Hạo còn tuyên bố có thể giúp nàng đột phá Cửu

Thiên Huyền Tiên, điều này càng làm cho Bắc Dương Nữ Đế lòng tin tăng gấp bội, tâm động vô cùng.

Nếu nàng có thể đột phá Cửu Thiên Huyền Tiên, bản thân có thực lực cường đại bảo chứng, Bắc Dương Nữ Đế còn gì phải lo âu.

Đến lúc đó, toàn bộ Địa Tiên Giới đại nhất thống, Địa Tiên Giới chỉ có một Tiên triều, dường như cũng không tệ.

Tưởng tượng đến thịnh huống kia, Bắc Dương Nữ Đế liền tâm tình bành trướng.

Cùng Bắc Dương Nữ Đế ôn tồn một lát, Thẩm Hạo liền nói: Được rồi, ta phải đi thu nợ đây, nàng cứ ở lại nghỉ ngơi cho tốt.

Bắc Dương Nữ Đế gật gật đầu, đôi mắt đẹp ngưng thị nhìn vào mắt Thẩm Hạo, trong mắt toát ra tình cảm quan thiết.

Mặc dù biết không ai có thể làm Thẩm Hạo bị thương, nhưng vẫn nhịn không được quan tâm nói: Phu quân, vạn sự cẩn thận.

Câu nói này tuy ngắn gọn, lại bao hàm sự nhớ mong sâu sắc của nàng đối với Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo mỉm cười gật đầu, đáp lại: Yên tâm đi, kẻ có thể làm ta bị thương thì không thiếu, nhưng ở Địa Tiên Giới thì không có.

Nói xong, Thẩm Hạo ôm lấy Bắc Dương Nữ Đế hôn một cái.

Cú hôn này làm Bắc Dương Nữ Đế ngẩn ngơ, vẫn còn chút không thích ứng với sự thân mật này, gò má nháy mắt ửng hồng.

Trái tim cũng đập nhanh, loại cảm giác này chỉ có Thẩm Hạo mới có thể mang lại cho nàng.

Nàng cũng rất hưởng thụ cảm giác này, tịnh không áp chế nó.

Chỉ thấy Thẩm Hạo tế ra Thần Mộc Đỉnh, thân ảnh biến mất tại chỗ.

Bắc Dương Nữ Đế mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn về nơi Thẩm Hạo biến mất, mạc danh kỳ diệu lộ ra một nụ cười ngọt ngào.

Khi xuất hiện lại, hắn đã đến đô thành của Tây Đô Tiên Triều.

Lần này Thẩm Hạo không có ẩn tàng bản thân, mà là đại đại phương phương, trực tiếp phóng xuất khí thế trên người, bất quá tịnh không phóng xuất khí thế Cửu Thiên Huyền Tiên, vẫn là giữ lại một tay.

Ngay trong nháy mắt đó, một cỗ uy áp khủng bố khiến người ta sởn tóc gáy như thủy triều hung mãnh cuồn cuộn phô thiên cái địa cuốn tới.

Nháy mắt bao trùm toàn bộ Tiên đô của Tây Đô Tiên Triều.

Cỗ uy áp này phảng phất đến từ vực sâu vô tận, mang theo áp bách lực không cách nào hình dung, khiến người ta không thở nổi.

Vô luận là Dương Tiên cảnh, hay là Chân Tiên thực lực hơi mạnh một chút, Kim Tiên, thậm chí là những kẻ đã đạt tới Thái Ất Kim Tiên cảnh giới, đều ở trước mặt cỗ uy áp cường đại đến cực hạn này hào không có lực đề kháng.

Thân thể bọn họ như bị một cỗ cự lực vô hình hung hăng đè xuống đất, căn bản không thể động đậy, chỉ có thể nằm rạp ở đó, cảm nhận sự sợ hãi vô tận mà uy áp khủng bố kia mang lại.

Chỉ cảm thấy trời sập rồi.

Cho dù là Tây Đô Dận ở cảnh giới La Thiên Thượng Tiên cũng cảm giác một cỗ áp lực cực lớn.

Tây Đô Dận trước tiên bay lên chí cao không, vẻ mặt ngưng trọng nhìn Thẩm Hạo.

Trong đầu suy tư nửa ngày cũng nghĩ không ra Thẩm Hạo là ai,

càng nghĩ không thông bản thân đắc tội với cường giả bậc này lúc nào.

Tây Đô Dận không dám đãi chậm, chắp tay thi lễ nói: Đạo hữu, tại hạ có phải có chỗ nào chiêu đãi không chu toàn, chọc giận đạo hữu.

Còn xin đạo hữu minh thị.

Thẩm Hạo: Đừng lo lắng, ta chỉ là tới tìm một món đồ bị mất.

Trong lòng Tây Đô Dận cảnh giác, nhưng mặt ngoài vẫn như thường: Ồ, đạo hữu mất thứ gì.

Cứ nói đừng ngại.

Cũng không có gì, chỉ là một cái dây thắt lưng bị mất, Tây Đô đạo hữu có biết ở đâu không.

Ta cũng không thích người khác lừa gạt ta đâu.

Thẩm Hạo thản nhiên nói.

Nghe vậy, sắc mặt Tây Đô Dận co rút, trong lòng lộp bộp một cái, đương nhiên biết cái dây thắt lưng mà Thẩm Hạo nói là cái gì.

Hắn vạn lần không ngờ đối phương lại đến cướp Viễn Cổ Tiên Thiên Linh Bảo Tỏa Yêu Thừng của hắn.

Hơn nữa còn không có gì phải sợ hãi như thế.

Thấy Tây Đô Dận còn chưa mở miệng, nam tử đứng một bên lạnh lùng nói: Đạo hữu, chẳng lẽ cảm thấy Tây Đô Tiên Triều dễ bắt nạt, Đế quân cùng ngươi hảo ngôn khuyên bảo, ngươi lại nảy sinh tham niệm.

Người nói chuyện là một La Thiên Thượng Tiên khác của Tây Đô Tiên Triều, Thẩm Hạo cũng vô cùng quen thuộc, chính là Bắc Minh Việt của Bắc Minh gia tộc.

Thẩm Hạo liếc mắt nhìn đối phương, vừa vươn tay ra liền sinh ra một cỗ hấp xả chi lực cực lớn.

Bắc Minh Việt và Tây Đô Dận mặc dù đã làm xong phòng ngự, nhưng vẫn bị Thẩm Hạo một tay bóp lấy cổ.

Chỉ thấy Thẩm Hạo một tay xách Bắc Minh Việt lên, giống như xách một con gà con mà thôi.

Đồng tử Tây Đô Dận co rút mạnh, toàn thân lông tóc dựng đứng, trong lòng bị sợ hãi bao phủ.

Bắc Minh Việt chính là La Thiên Thượng Tiên, vậy mà ở trong tay đối phương không có chút lực phản kháng nào.

Ngay cả hắn cũng không có biện pháp, một khắc vừa rồi hắn cảm giác bản thân bị cấm cố, căn bản không động đậy được.

Hiển nhiên đối phương giết chết hai người bọn hắn quá đơn giản.

Nghĩ đến đây, Tây Đô Dận vội vàng nói: Đạo hữu. không, tiền bối, ngài muốn Tỏa Yêu Thừng đúng không.

Ta đưa, ta đưa còn không được sao.

Nhưng Thẩm Hạo không thèm để ý đến hắn, Vốn dĩ chỉ là lấy lại sợi dây thừng của ta, không ngờ tên này mồm miệng thật cứng, vậy thì tiễn cả nhà ngươi xuống dưới đoàn tụ.

Nói xong, Thẩm Hạo khuất chỉ búng một cái, một đạo tử mang lóe lên, Bắc Minh Việt trực tiếp nguyên thần câu diệt, chết không một tiếng động.

Chương 872

Tất cả mọi người xung quanh sợ đến toàn thân run rẩy, toàn trường tịch tĩnh không tiếng động.

Bắc Minh Việt chính là La Thiên Thượng Tiên, vậy mà giống như sâu kiến bị miểu sát.

Tây Đô Dận sợ đến sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy.

Sợ hãi phủ kín toàn thân, bao nhiêu năm rồi hắn chưa có cảm giác này.

Ném xác Bắc Minh Việt vào không gian giới chỉ, lập tức ánh mắt Thẩm Hạo nhìn về phía Tây Đô Dận.

Khi cảm nhận được ánh mắt Thẩm Hạo nhìn về phía mình, Tây Đô Dận sợ đến thót tim, lập tức lấy ra một sợi dây thừng màu đen, hai tay cung kính đưa cho Thẩm Hạo.

Tiền bối, đây chính là Tỏa Yêu Thừng ngài đánh mất.

Ngay trong một sát na này, Tây Đô Dận hoàn toàn đánh mất ý niệm phản kháng.

Trong lòng hắn sáng như gương, cho dù hiện tại phấn khởi phản kháng, thì cũng chẳng khác nào lấy trứng chọi đá, chỉ khiến bản thân chết nhanh hơn, thảm hơn mà thôi.

Thẩm Hạo chậm rãi vươn tay, cầm lấy sợi dây thừng màu đen kia.

Ngón tay hắn nhẹ nhàng ma sát bề mặt sợi dây, cảm nhận chất địa và văn lý của nó.

Tiếp theo, Thẩm Hạo phóng xuất thần thức của mình, bao trùm lên sợi dây thừng này.

Sau một phen thần thức cảm ứng, Thẩm Hạo hài lòng gật gật đầu, Tây Đô Dận không có lừa hắn.

Sợi dây thừng đen tuyền này đích xác là một kiện Tiên Thiên Linh Bảo.

Mặc dù nó có chút hư hại, nhưng không thể nghi ngờ, thứ này là hàng thật.

Thẩm Hạo cẩn thận quan sát Tỏa Yêu Thừng, phát hiện bên trên còn lưu lại ấn ký của Tây Đô Dận.

Sau đó, Thẩm Hạo không chút do dự vươn ngón tay, nhẹ nhàng vuốt một cái trên Tỏa Yêu Thừng.

Chỉ thấy ấn ký vốn dĩ bám trên Tỏa Yêu Thừng, giống như bị tẩy đi, nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh.

Tây Đô Dận đứng một bên cũng tao ngộ phản phệ không nhỏ, nháy mắt sắc mặt trắng bệch, nhưng bị thương là chuyện nhỏ, sợ hãi trong lòng lại càng thắng trước đó.

Đây là thủ đoạn bực nào, hời hợt liền xóa đi ấn ký của hắn, thực lực người này hắn không dám tưởng tượng.

Người trước mắt là kẻ mạnh nhất hắn từng gặp, không có một trong, cho dù là Bắc Dương Nữ Đế thời kỳ đỉnh phong cũng không làm được.

Thu Tỏa Yêu Thừng vào không gian, Thẩm Hạo hài lòng nói: Coi như ngươi thức thời, bất quá Tỏa Yêu Thừng của ta thất lạc nhiều năm như vậy, ngươi cũng không thể dùng không công được.

Mặc dù biết Thẩm Hạo đang gõ trá, Tây Đô Dận cũng không dám có bất kỳ bất mãn nào.

Tiền bối nói phải, tiền bối nhìn trúng cái gì cứ việc nói.

Thẩm Hạo: Trẻ nhỏ dễ dạy, đưa ta đi thăm bảo khố của ngươi một chuyến đi.

Khóe miệng Tây Đô Dận co rút một trận, trong lòng đau như cắt, nhưng vẫn phải mang theo nụ cười nịnh nọt nói: Tiền.

Tiền bối, bảo khố của ngài ở bên này.

Dưới sự dẫn đường của Tây Đô Dận, Thẩm Hạo tiến vào bảo khố Tây Đô Tiên Triều.

Ngay khi Thẩm Hạo đi rồi, uy áp trên người chúng sinh Tây Đô Tiên Triều mới biến mất, tất cả mọi người cẩn thận từng li từng tí đứng lên.

Trong lòng bị chấn hám và sợ hãi lấp đầy.

Nhìn một cái, tiên linh thạch đầy mắt, các loại dược liệu, linh dược chồng chất như núi.

Thẩm Hạo cũng không khách khí, toàn bộ vơ vét sạch trơn.

Điều này làm cho Tây Đô Dận đau lòng muốn chết, râu bạc cũng bị giật đứt mấy cọng.

Chỉ một lát công phu, tất cả đồ vật bị vơ vét không còn gì, nhìn bảo khố trống không, Thẩm Hạo lấy ra một viên tiên linh thạch ném vào bên trong, phát ra tiếng keng keng thanh thúy.

Tiếng tiên linh thạch lăn lộn vang vọng trong bảo khố trống rỗng.

Nhưng thanh âm này lọt vào tai Tây Đô Dận lại đặc biệt chói tai.

Thẩm Hạo: Được rồi, bản tọa đi đây, ngày sau có nhu cầu sẽ lại đến.

Vâng tiền bối.

Tây Đô Dận cung kính nói.

Lời vừa dứt, liền không sát giác được khí tức của Thẩm Hạo nữa.

Tây Đô Dận lúc này mới thở phào một hơi, lập tức đứng lên, nhặt viên tiên linh thạch dưới đất lên.

Trong ánh mắt tràn đầy khuất nhục.

Lấy đi toàn bộ cũng Thôi đi, lưu lại một khối tiên linh thạch là ý gì.

Sỉ nhục sao.

Bỗng nhiên, Tây Đô Dận nhớ ra cái gì.

Hắn nhớ bảo khố của Đông Thanh Tiên Triều, năm đó sau khi bị tẩy kiếp sạch trơn, cuối cùng cũng chỉ còn lại một viên tiên linh thạch.

Lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

Giờ này khắc này, hắn rốt cuộc hiểu được Thẩm Hạo là ai rồi.

Chính là vị cường giả đã giết chết Đông Thanh Hạo Bạch.

Nghĩ đến đây, Tây Đô Dận mới thở phào nhẹ nhõm, cũng không cảm thấy là khuất nhục nữa.

Mọi người đều giống nhau, huống hồ Đông Thanh Tiên Triều đều đã không còn, mà Tây Đô Tiên Triều của hắn vẫn còn, cũng không tính là tệ nhất.

Mạc danh kỳ diệu Tây Đô Dận còn có một loại may mắn của kẻ sống sót sau tai nạn.

Cũng may bản thân thức thời, nếu dám phản kháng, đối phương thật sự sẽ giết chết hắn.

Nhưng chuyển niệm nghĩ lại, cảm giác sợ hãi khi đối mặt với Thẩm Hạo vừa rồi khiến hắn cảm thấy một trận tỏa bại.

Vốn dĩ Tứ đại Đế quân, thực lực mọi người xấp xỉ nhau, ban đầu

cũng chỉ có Bắc Dương Nữ Đế là cứng rắn hơn một chút.

Nhưng hiện tại đối mặt với vị cường giả không rõ này, hắn một chút tâm tư phản kháng cũng không có.

Chỉ có nỗi sợ hãi thật sâu.

Mấy lần suy tư, hắn cảm thấy thứ duy nhất khiến bản thân bị đối phương nhớ thương có lẽ chính là cái danh đầu Đế quân của Tây Đô Tiên Triều này.

Tin tức rất nhanh truyền đi, Tây Đô Dận triệu tập mấy vị Thái Ất Kim Tiên còn sót lại của Tây Đô Tiên Triều.

Trong đại điện, mọi người tử khí trầm trầm, không ai dám mở miệng.

Sự tồn tại của Thẩm Hạo giống như một ngọn núi lớn đè nặng lên tim bọn họ.

Đây chính là bi ai của kẻ yếu.

Tây Đô Dận nói: Tây Đô Tiên Triều chúng ta nên đi về đâu.

Thấy mọi người đều không có ý mở miệng, Tây Đô Dận nói: Có lời gì thì nói, đều đến nước này rồi, còn lo lắng cái gì.

Nghe vậy, mọi người nhìn nhau, trong đó một Thái Ất Kim Tiên đứng ra: Đế quân, chúng ta chi bằng giống như Đông Thanh Tiên Triều, quy thuận Bắc Dương Tiên Triều.

Lời này vừa nói ra, mọi người không thể tin nổi nhìn đối phương.

Nếu là ngày thường dám nói loại lời đại nghịch bất đạo này, Tây Đô Dận sẽ một chưởng trực tiếp đập chết.

Nhưng hiện tại, lời này ngược lại khiến Tây Đô Dận như có điều suy nghĩ.

Ngươi nói suy nghĩ của ngươi xem.

Đế quân, cái này gọi là giữ được núi xanh không lo không có củi đốt, chúng ta hiện tại cần bảo tồn thực lực.

Như hôm nay Tây Đô Tiên Triều tài nguyên gì cũng không còn.

Hơn nữa vị cường giả thần bí kia giống như một lưỡi dao sắc bén thời thời khắc khắc treo cao trên đầu chúng ta, thay vì bị động chịu đòn, chi bằng chuyển hóa mâu thuẫn.

Để hắn đem ánh mắt đặt lên người Bắc Dương Nữ Đế.

Dù sao cây cao đón gió lớn.

Đến lúc đó nếu Bắc Dương Nữ Đế bị giết, chúng ta tích súc sức mạnh lại có thể trùng kiến Tây Đô Tiên Triều.

Giữ khư khư cái vỏ rỗng này cũng vô dụng.

Mọi người bỗng nhiên cảm thấy rất có lý, nhưng đều không mở miệng, dù sao Đế quân vẫn là Tây Đô Dận.

Suy tư một lát, Tây Đô Dận đưa ra một quyết định trái với tổ tông.

Ngươi nói đúng, theo ta khởi hành đi tới Bắc Dương Tiên Triều.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo lợi dụng Thần Mộc Đỉnh đi tới Nam Chiếu Tiên Triều.

Lúc trước khi đến đây, hắn còn phải lén lén lút lút sao chép hang ổ Vương gia.

Hiện tại quang minh chính đại.

Vừa đến cửa thành, hai bóng người liền nghênh diện đi tới, chính là hai vị La Thiên Thượng Tiên của Nam Chiếu Tiên Triều: Tạ Dụ An và Nam Chiếu Lân.

Cảm nhận được khí thế của Thẩm Hạo, Nam Chiếu Lân chỉ cảm

thấy áp lực như núi, vội vàng nói: Đạo hữu, chuyến này đến Nam Chiếu Tiên Triều là có chuyện gì.

Chương 873

Nếu có thể giúp, trẫm nhất định tận lực giúp đỡ.

To gan, cư nhiên dám tự xưng Trẫm trước mặt bản tọa, tìm chết.

Lời nói rơi xuống, Thẩm Hạo hư không chộp một cái, một bàn tay khổng lồ chụp về phía Nam Chiếu Lân.

Điều này làm cho Nam Chiếu Lân lông tóc dựng đứng, vạn lần không ngờ đối phương lại không giảng võ đức như thế, trực tiếp động thủ.

Hắn lập tức tế ra tiên khí hộ thuẫn.

Đáng tiếc hộ thuẫn dễ dàng bị bóp nát, không những thế, phòng ngự tiên khí cũng bị bóp thành phấn vụn.

Nam Chiếu Lân sợ gần chết, vội vàng cầu xin tha thứ: Tiền bối tha mạng, là ta sai rồi.

Muộn rồi.

Thẩm Hạo một quyền nện xuống, Nam Chiếu Lân chết không thể chết lại.

Tạ Dụ An ở bên cạnh không nói hai lời trực tiếp quỳ xuống: Tiền bối tha mạng, tại hạ nguyện ý hiệu trung tiền bối.

Đối mặt với Thẩm Hạo, Tạ Dụ An không có chút dũng khí phản kháng nào.

Thật sự là quá mạnh, không phải sự cường đại ở cùng một vĩ độ.

Đối với kẻ thức thời, Thẩm Hạo cũng không giết chết, giữ lại mấy người làm thủ hạ cho Bắc Dương Nữ Đế cũng không tệ.

Coi như ngươi thức thời, đưa bản tọa đi Nam Chiếu Tiên Triều

bảo khố.

Vâng, tiền bối.

Dưới sự dẫn đường của Tạ Dụ An, Thẩm Hạo đi tới bảo khố của Nam Chiếu tiên triều.

Nhìn linh thạch chất đống như núi, bảo vật rực rỡ muôn màu, Thẩm Hạo vẫn thao tác y như cũ, làm theo phép tắc, thu đi toàn bộ.

Mãi cho đến khi bảo khố to lớn trở nên trống hươ trống hoác, Thẩm Hạo mới hài lòng thỏa mãn.

Theo thông lệ, hắn vẫn lấy ra một viên Tiên linh thạch ném lại trong bảo khố.

Chứng kiến cảnh này, khóe miệng Tạ Dụ An không khống chế được mà giật giật, phảng phất như bị một luồng sức mạnh vô hình tát mạnh một cái.

Hắn trừng lớn mắt, khó tin nhìn đối phương, trong lòng dâng lên một nỗi nhục nhã mãnh liệt.

Đây chẳng phải là cố ý sỉ nhục sao.

Nhưng hắn cũng chỉ dám nghĩ trong lòng như vậy, thậm chí ánh mắt cũng không dám nhìn thẳng Thẩm Hạo.

Hắn sợ Thẩm Hạo nhìn ra điều gì rồi sinh lòng bất mãn, bèn vội vàng cúi đầu.

Khóe miệng Thẩm Hạo khẽ nhếch, cười như không cười nhìn Tạ Dụ An, dường như có thể thấu qua đôi mắt hắn mà nhìn thấy suy nghĩ trong nội tâm.

Giọng nói của Thẩm Hạo rất nhẹ, nhưng lại mang theo uy nghiêm khiến người ta không thể phớt lờ: Đông Thanh tiên triều đã quy thuận Bắc Dương tiên triều, chuyện này ngươi từng nghe nói chưa.

Tạ Dụ An thót tim, trên trán rịn ra một tầng mồ hôi lạnh.

Hắn định thần lại, vội vàng đáp: Tiền bối, tại hạ có nghe nói qua loa, tình huống cụ thể cũng không rõ lắm.

Hắn vừa nói vừa cẩn thận quan sát biểu cảm của Thẩm Hạo, sợ mình nói sai điều gì, lại âm thầm phỏng đoán mục đích câu nói này của Thẩm Hạo là gì.

Thẩm Hạo: Biết là tốt, tiếp theo ngươi biết nên làm thế nào rồi chứ.

Câu hỏi này làm Tạ Dụ An ngớ người, hắn hoàn toàn không biết nên ứng đối tình huống này ra sao, trên trán nháy mắt toát ra mồ hôi hột.

Mặc dù hắn đối với lời của Thẩm Hạo chỉ hiểu một nửa, nhưng xuất phát từ nỗi sợ hãi, hắn vẫn gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, miệng rối rít đáp: Đã biết, thưa tiền bối.

Rất tốt, vừa nhìn là biết ngươi là một đại thông minh, rất có tiền đồ.

Khoảnh khắc giọng nói Thẩm Hạo vừa dứt, thân ảnh hắn lại như quỷ mị, đột nhiên biến mất không còn tăm hơi, phảng phất như chưa từng xuất hiện.

Chỉ có âm thanh còn vang vọng trong không khí, mang theo một tia cổ vũ.

Khi Tạ Dụ An hoàn toàn không cảm nhận được khí tức của Thẩm Hạo nữa, nỗi bất an và sợ hãi trong lòng càng thêm mãnh liệt, rốt cuộc nhịn không được ngẩng đầu lên, ánh mắt gấp gáp quét nhìn bốn phía.

Không nhìn thấy người, hắn lại dùng thần thức quét một lượt.

Tuy nhiên, hắn vẫn không thấy bóng dáng Thẩm Hạo đâu.

Xác định Thẩm Hạo đã đi, Tạ Dụ An mới thấy trong lòng buông lỏng mạnh mẽ, đồng thời cũng dâng lên niềm vui sướng như kiếp sau còn sống sót.

Tạ Dụ An từ từ thở ra một hơi, như muốn giải phóng toàn bộ sự căng thẳng và sợ hãi trong lòng.

Giờ phút này lưng hắn đã sớm ướt đẫm mồ hôi, cảm giác như có gai ở sau lưng vừa rồi vẫn còn quanh quẩn trong lòng.

Bao nhiêu năm rồi, đã rất lâu hắn chưa cảm nhận được mùi vị sợ hãi chân thực đến thế.

Loại cảm xúc xa lạ mà quen thuộc này khiến hắn không khỏi có chút hoảng hốt.

Hoãn lại một khắc, Tạ Dụ An mới ổn định được tâm thần, cả người mới từ trong sợ hãi hồi phục lại, lúc này mới suy tư về ý tứ của Thẩm Hạo.

Chẳng lẽ ý của đối phương là muốn Nam Chiếu tiên triều cũng sáp nhập vào Bắc Dương tiên triều.

Hay là đi tấn công Bắc Dương tiên triều.

Ngộ nhỡ đoán sai thì làm sao bây giờ.

Mặc dù trong lòng nghiêng về việc sáp nhập Nam Chiếu vào Bắc Dương, nhưng Tạ Dụ An lại không dám khẳng định, nỗi sợ hãi khi đối diện với sinh tử khiến hắn không dám phạm sai lầm dù chỉ một chút.

Một người nghĩ không ra, vậy thì triệu tập thêm người để thương nghị.

Nghĩ tới đây, Tạ Dụ An thầm run, hắn biết rõ tính nghiêm trọng của sự việc, không thể trì hoãn thêm nữa.

Thế là hắn không chút do dự phát ra chiếu lệnh, khẩn cấp triệu tập thủ lĩnh các thế lực lớn của Nam Chiếu tiên triều vào cung cùng bàn đại sự.

Hiện tại Đế quân Nam Chiếu Lân đã chết, Tạ Dụ An hắn chính là kẻ mạnh nhất Nam Chiếu tiên triều.

Các đại gia tộc và thế lực không dám chậm trễ.

Trong đại điện Nam Chiếu tiên triều, không khí ngưng trọng, một mảnh túc mục.

Tạ Dụ An đứng trên bậc thang, ánh mắt từ từ quét qua phía dưới, nhìn đám người đông nghịt kia, trong lòng không khỏi dâng lên niềm cảm khái.

Những người này đều là chiến lực quan trọng của Nam Chiếu, nhưng giờ đây cũng giống như hắn, ánh mắt ai nấy đều mang theo sự mê mang và sợ hãi.

Tạ Dụ An hít sâu một hơi, mở miệng nói: Chư vị, gấp gáp triệu các ngươi đến đây là có một chuyện quan trọng liên quan đến sự sinh tử tồn vong của Nam Chiếu tiên triều chúng ta cần thương nghị.

Giọng hắn vang vọng trong đại điện, mang theo sự ngưng trọng.

Tiếp đó, hắn liền nói ra vấn đề Thẩm Hạo vừa đưa ra.

Chư vị, các ngươi nói xem, vị tiền bối kia rốt cuộc là có ý gì.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, một trận không nói gì.

Vấn đề này còn phải hỏi sao.

Đây không phải rõ ràng là muốn Nam Chiếu tiên triều học tập Đông Thanh tiên triều, cùng sáp nhập vào Bắc Dương tiên triều hay sao.

Vài hơi thở sau, có người nhỏ giọng nói: Tạ thiên sư, ý của vị tiền

bối kia có khả năng là để chúng ta sáp nhập vào Bắc Dương tiên triều.

Tạ Dụ An nhíu mày nói: Là ý này sao.

Tạ thiên sư, nhất định là ý này.

Ngài là do quá khẩn trương nên mới mất đi chừng mực thôi.

Lời tuy nói thế nhưng mọi người cũng không cười nhạo Tạ Dụ An.

Bất kể là ai, đối mặt với một cường giả có thể tùy tiện bóp chết Đế quân, thì cũng không ai có thể giữ được bình tĩnh.

Cẩn thận một chút là đúng.

Nghe vậy, Tạ Dụ An thở phào nhẹ nhõm: Như thế thì tốt, như thế thì tốt.

Ta quyết định gia nhập Bắc Dương tiên triều, ý của chư vị thế nào.

Ta đồng ý.

Phụ nghị.

Tất cả mọi người tại trường đều gật đầu đáp ứng.

Bọn họ lại chẳng phải kẻ ngốc, Bắc Dương tiên triều có cường giả như vậy che chở, vậy còn sợ cái gì.

Hiện nay Nam Chiếu tiên triều chỉ còn lại Tạ Dụ An là một La Thiên Thượng Tiên, căn bản không bảo vệ nổi Nam Chiếu.

Còn về những lời như hiệu trung với Nam Chiếu tiên triều, không có ai đề cập tới.

Mọi người chẳng qua là ôm đoàn sưởi ấm mà thôi, sẽ không vì ngươi mà bán mạng.

Dù sao Nam Chiếu Lân đã chết rồi, bọn họ cũng không muốn nộp

mạng.

Tạ Dụ An: Vậy thu dọn một chút, cầm ngọc tỷ, chuẩn bị bạch thư, lập tức đi tới Bắc Dương tiên triều.

Vâng.

Giờ này khắc này, Tạ Dụ An chỉ sợ Thẩm Hạo đổi ý, tìm cái cớ giết hắn thì oan uổng quá.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo đã đi tới Yêu Vực.

Trư tộc bị tàn sát, La Thiên Thượng Tiên của Hổ tộc cũng toàn bộ bị giết, Yêu Vực có thể nói là thần hồn nát thần tính, cỏ cây cũng thành binh.

Trong chín đại thế lực, Trư tộc và Hổ tộc đã bị xóa tên.

Chỉ còn lại bảy tộc, không ít yêu tộc cũng muốn chen chân vào chín đại thế lực, nhưng muốn vào được thì tiền đề là phải sở hữu một La Thiên Thượng Tiên.

Cho dù là Thượng Tam Tộc, lúc này cũng toàn tộc giới bị, mười phần cảnh giác.

Bất kể là người, là yêu hay là tiên, đối với những điều chưa biết đều chỉ có sự sợ hãi.

Ngưu tộc vừa vặn là một trong Thượng Tam Tộc, có ba vị La Thiên Thượng Tiên.

Tộc trưởng Ngưu Kim Quần càng là kẻ thành danh nhờ phòng ngự, được xưng tụng là Bất Bại Kim Ngưu.

Vì Yêu Vực xảy ra mấy sự kiện lớn, Ngưu tộc cũng lựa chọn bế môn tạ khách, hộ thuẫn của tộc quần cũng đã thăng lên.

Đột nhiên, hộ thuẫn vang lên một tiếng phanh rồi vỡ nát.

Chương 874

Trong nháy mắt kinh động cả Ngưu tộc.

Mu.

Một tiếng trường khiếu vang lên, tất cả Ngưu tộc toàn bộ tụ tập lại.

Đàn trâu từ từ ngẩng đầu, ánh mắt xuyên qua tầng tầng mây mù, rốt cuộc nhìn thấy nam tử kia.

Thân ảnh thẳng tắp như tùng bách, tuấn dật vô song.

Hắn mặc một bộ đạo bào màu lam, y phục bay bay.

Nam tử lẳng lặng đứng giữa không trung, dưới chân đạp một đóa tường vân trắng tinh, hòa làm một thể với hoàn cảnh chung quanh, không có chút cảm giác đột ngột nào.

Quả thực là tuyệt thế phong hoa.

Nhưng đám trâu bò này lại kinh hãi tột độ.

Là Nhân tộc.

Nhân tộc xâm phạm.

Là địch tập.

Mu.

Trong nháy mắt cả Ngưu tộc đều náo loạn, vô số con trâu phóng lên tận trời.

Bất quá, đám trâu này thực lực đều không cao, tu vi dưới Thái Ất Kim Tiên cảnh.

Ba gã La Thiên Thượng Tiên của Ngưu tộc thì một mống cũng

chưa ra.

Rất hiển nhiên là coi thường Thẩm Hạo.

Đã không ra, vậy thì bức các ngươi phải ra.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Thẩm Hạo thấy đàn trâu như thủy triều hung hãn lao về phía mình, hắn tịnh không hoảng loạn.

Bàn tay duỗi ra, liền tế khởi một thanh tiên kiếm.

Thanh tiên kiếm này toàn thân lấp lánh hàn quang, trên chuôi kiếm khắc phù văn cổ xưa, hiển nhiên là một thanh Cực phẩm Tiên kiếm.

Dưới sự thao túng của hắn, tiên kiếm đột nhiên nở rộ hào quang chói mắt.

Ngay sau đó, tiên kiếm như được phú cho sinh mệnh, cấp tốc xoay tròn giữa không trung, trong nháy mắt liền hóa thành hàng vạn đạo kiếm quang lăng lệ, như cuồng phong bạo vũ lao về phía đàn trâu.

Tuy nhiên, ngay tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, một đạo hộ thuẫn màu vàng kim đột nhiên xuất hiện phía trước đàn trâu.

Đạo hộ thuẫn này uyển như một bức tường thành kiên cố không thể phá vỡ, ngạnh kháng đỡ được toàn bộ kiếm quang.

Tiếp đó, một con trâu vàng to lớn xuất hiện trước mặt Thẩm Hạo.

Vãi chưởng, còn là truyền thuyết vàng kim nữa chứ.

Thẩm Hạo kinh thán.

Kẻ toàn thân bốc lên kim quang chính là tộc trưởng Ngưu tộc Ngưu Kim Quần.

Chỉ chốc lát sau, bên cạnh Ngưu Kim Quần lại có thêm hai con trâu, một con trâu đen lớn, một con trâu vàng.

Mắt Ngưu Kim Quần trừng lớn như cái chuông đồng, nhìn chòng

chọc vào Thẩm Hạo, phảng phất muốn nhìn thấu hắn.

Lông mày gã nhíu chặt, mặt đầy vẻ cảnh giác, dường như Thẩm Hạo là một nhân vật cực độ nguy hiểm.

Bởi vì gã đã dùng hết sức mạnh toàn thân để cảm ứng khí tức của Thẩm Hạo nhưng lại chẳng thu hoạch được gì.

Thẩm Hạo đứng ngay trước mặt gã, gần trong gang tấc, thế nhưng lại phảng phất như xa tận chân trời.

Giống như đang đứng trong hư không, khiến gã hoàn toàn không thể chạm tới.

Gã không khỏi cảm thấy kinh hãi.

Sống nhiều năm như vậy, trải qua vô số mưa gió, gã tự nhận là đã kiến thức qua các loại cường giả.

Nhưng kẻ địch cường đại như Thẩm Hạo, gã vẫn là lần đầu tiên gặp phải.

Cảm giác không thể nắm bắt này khiến gã sinh lòng sợ hãi, đồng thời cũng kích thích đấu chí sâu trong nội tâm gã.

Các hạ tới Ngưu tộc ta là có việc gì.

Giọng Ngưu Kim Quần trầm thấp mà hữu lực, mang theo khẩu khí chất vấn.

Lời gã vang vọng giữa không trung, chúng ngưu cảm nhận được uy nghiêm và khí thế của tộc trưởng, nháy mắt đều hưng phấn hẳn lên.

Ngửa mặt lên trời kêu loạn, quần ngưu loạn phệ.

Cùng lúc đó, Ngưu Kim Quần âm thầm truyền âm cho các thành viên khác trong Ngưu tộc, bảo bọn chúng lập tức thông báo cho các yêu tộc khác đến chi viện.

Gã biết rõ thực lực Thẩm Hạo thâm sâu khó lường, chỉ bằng sức mạnh của tộc mình e là khó mà ứng đối, nhất định phải mau chóng triệu tập sức mạnh của các yêu tộc khác.

Đối mặt Thẩm Hạo, trong lòng Ngưu Kim Quần dâng lên áp lực cực lớn.

Gã có thể cảm giác được khí tức cường đại tản ra trên người Thẩm Hạo, loại khí tức này làm gã cảm thấy một nỗi sợ hãi và bất an chưa từng có.

Gã thầm nghĩ, một loạt sự kiện xảy ra ở Yêu Vực gần đây e là đều có liên hệ ngàn vạn tơ vương với nam tử trước mắt này.

Thẩm Hạo cũng tò mò đánh giá Kim Ngưu.

Chỉ thấy toàn thân Ngưu Kim Quần tản ra kim quang chói mắt, uyển như một vầng mặt trời vàng kim treo trên cao, có chút chói mắt.

Kim quang này không chỉ bao bọc hoàn toàn thân thể gã mà còn hình thành một tầng quang vựng nhàn nhạt chung quanh, khiến cả người gã trông như tiên nhân giáng lâm, siêu phàm thoát tục.

Thẩm Hạo mẫn cảm phát giác được khí tức trên người Ngưu Kim Quần ước chừng ở mức La Thiên Thượng Tiên hậu kỳ.

Vạn năm nay tu vi của Ngưu Kim Quần cũng có chút tăng trưởng, cũng không có gì bất ngờ.

Bất quá, tu vi tăng trưởng có lợi hại đến đâu Thẩm Hạo cũng không để ý, cái hắn để ý là trên người con trâu này có Tiên Thiên Linh Bảo hay không.

Mặc dù vừa rồi Thẩm Hạo chỉ tùy ý tung ra một đòn đánh thường, nhưng Ngưu Kim Quần này có thể đỡ được, chứng tỏ ngoại hiệu Bất Bại Kim Ngưu quả thực không phải chém gió.

Thậm chí Thẩm Hạo còn cảm ứng được khí tức của Tiên Thiên Linh Bảo.

Tâm tình tức khắc vui vẻ, là thật thì được.

Các hạ vì sao không nói lời nào.

Ngưu Kim Quần cảnh giác nói.

Đồng thời bên cạnh một đen một vàng hai con trâu cùng tiến lên, ba con trâu tạo thành thế tam giác bao vây Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo cười nhạt.

Nhìn thấy Thẩm Hạo không những không sợ mà còn rất thoải mái, Ngưu Kim Quần càng cảnh giác hơn.

Thẩm Hạo: Giao Tiên Thiên Linh Bảo ra, tha cho ngươi khỏi chết, vừa hay bản tọa đang thiếu một con tọa kỵ.

Lời này vừa nói ra, đôi mắt Ngưu Kim Quần phun ra lửa giận.

Tìm chết.

Cùng lên.

Vâng, tộc trưởng.

Nghe vậy, Thẩm Hạo tế xuất một thanh tiên kiếm.

Thanh kiếm này khác với thanh trước đó, toàn thân màu xanh, nhìn qua càng giống một thanh mộc kiếm kiếm gỗ.

Chính là kiện Tiên Thiên Linh Bảo trong tay Nam Chiếu Lân.

Nhìn thấy ba con trâu chia ba hướng tấn công, Thẩm Hạo tế xuất Tiên Thiên Linh Bảo, chỉ thấy thanh mộc kiếm một phân thành ba.

Mũi kiếm phát ra một vệt màu xanh.

Ba thanh kiếm vừa vặn tạo thành Thái Ất Tam Tuyệt Trận.

Đây chính là tuyệt hoạt sở trường của Tiên Kiếm Phái, là một loại trận pháp cao thâm.

Chỉ thấy ba kiếm hợp lại rồi lại biến thành chín thanh lợi kiếm bay múa giữa không trung.

Đây cũng là lần đầu tiên Thẩm Hạo sử dụng, cũng không biết có lợi hại hay không.

Không phải là hắn sợ không giết chết được ba con trâu này, mà là Thẩm Hạo sợ làm hỏng mất Tiên Thiên Linh Bảo trong tay Ngưu Kim Quần.

Vậy chẳng phải là được không bù mất sao.

Một con trâu sao sánh được sự trân quý của Tiên Thiên Linh Bảo.

Đột nhiên, trong lòng Ngưu Kim Quần dâng lên một cỗ cảm giác nguy cơ.

Các ngươi mau lại đây.

Ba con trâu tụ tập lại một chỗ, Ngưu Kim Quần dâng lên hộ thuẫn màu vàng chắn phía trước.

Chương 875

Một luồng kim quang cực lớn bao trùm lấy cả ba.

Thậm chí dù là thế, Ngưu Kim Quần vẫn có cảm giác bất an.

Gã lập tức giải phóng toàn bộ sức mạnh, trong nháy mắt kim quang tứ dật, toàn thân Ngưu Kim Quần đều phát sáng.

Thấy cảnh này, chúng ngưu của Ngưu tộc đều chấn kinh không thôi.

Đây là lần đầu tiên thấy tộc trưởng dùng toàn lực.

Thẩm Hạo nhẹ nhàng phất ngón trỏ về phía trước.

Phi kiếm đang xoay tròn khoảnh khắc lại hợp chín làm một, mũi kiếm thậm chí phát ra một luồng ánh sáng xanh lục.

Thẩm Hạo cũng tò mò nhìn xem, thứ đồ chơi này lợi hại hay không.

Ánh sáng xanh lục dễ dàng phá vỡ hộ thuẫn kim quang của Ngưu Kim Quần, mượt mà như dao cắt đậu hũ.

Giữa lúc điện quang hỏa thạch, thanh mộc kiếm lại bay về trên tay Thẩm Hạo.

Chỉ thấy ba con trâu, thân thể toàn bộ đều bị chém làm ba khúc, rơi xuống dưới.

Mà trên người Ngưu Kim Quần cũng rơi ra một kiện bảo vật màu vàng kim to cỡ bàn tay.

Thẩm Hạo không nói hai lời, thu lấy toàn bộ thi thể và bảo vật.

Hắn nhìn quanh bốn phía, nhìn đám trâu đang mặt đầy kinh khủng.

Thẩm Hạo tịnh không ra tay, lũ này đều là thịt bò cực phẩm biết đi, giữ lại cũng còn có chỗ dùng.

Nói không chừng hôm nào muốn ăn thịt bò, tối thiểu cũng rất tươi mới.

Lập tức thần thức quét qua, hắn tìm được bảo khố của Ngưu tộc.

Thẩm Hạo đứng ở trung tâm bảo khố Ngưu tộc, ánh mắt quét qua những bảo vật rực rỡ muôn màu xung quanh, trong lòng tịnh không có sự hưng phấn như lúc trước.

Có khả năng là do vơ vét bảo khố quá nhiều, ngưỡng giá trị đã bị đẩy lên cao, hiện tại hắn chỉ có một suy nghĩ: Đến cũng đã đến rồi, không thể lãng phí.

Dù sao ánh sáng tỏa ra từ Tiên linh thạch vẫn có chút lực hấp dẫn.

Hắn không chút do dự thu tất cả bảo vật vào không gian của mình.

Theo việc Thẩm Hạo không ngừng thu bảo vật vào không gian, ánh sáng trong bảo khố dần dần ảm đạm.

Chỉ vài hơi thở, bảo khố đã trở nên trống rỗng.

Đám trâu bên ngoài có lẽ cũng sẽ không ngờ tới, cường giả như Thẩm Hạo thế mà lại vơ vét sạch sẽ đến vậy.

Theo thói quen, Thẩm Hạo vẫn lấy ra một viên Tiên linh thạch ném lại bảo khố.

Nguyên tắc vẫn phải có, làm người chừa một đường, ngày sau dễ gặp lại.

Tổng không thể đuổi tận giết tuyệt được.

Trong vòng một ngày. chính xác mà nói là trong vòng một canh giờ, Thẩm Hạo liền quét ngang Nam Chiếu tiên triều, Tây Đô tiên triều cùng với Ngưu tộc ở Yêu Vực ba đại thế lực siêu cấp này.

Còn về độ khó, hào vô độ khó, hoàn toàn là nghiền ép một đường quét ngang.

Đây chính là cảm giác của Thẩm Hạo như khi chơi game bật hack, một chiêu miểu sát giết chết tức thì.

Tuy nhiên không có hàm lượng kỹ thuật gì, nhưng đỡ tốn tâm sức lại còn rất sướng.

Tổng thể mà nói, thu hoạch tràn đầy.

Bảo khố gì đó không đáng tiền, chính là thu về để tặng cho các nữ nhân của mình.

Đối với Thẩm Hạo mà nói, chuyến đi này hài lòng nhất chính là đạt được ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo.

Ba món Tiên Thiên Linh Bảo này cho dù là ở Thượng Tứ Tầng Thiên Thái Cực Giới cũng là trân bảo hiếm có mà vô số tiên gia mơ ước.

Nhưng hiện tại trong tay Thẩm Hạo đã có tới năm kiện, thật sự là sướng rơn.

Sự tồn tại của ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo này không chỉ khiến thực chiến lực của Thẩm Hạo được để thăng cực lớn.

Tỏa Yêu Thừng, Thanh Mộc Kiếm thì Thẩm Hạo còn rõ ràng, còn về Tiên Thiên Linh Bảo của Ngưu Kim Quần thì vẫn chưa quen thuộc.

Thẩm Hạo còn chưa kịp nghiên cứu.

Vẫn là chờ tìm một nơi bế quan rồi từ từ nghiên cứu sau.

Thần thức quét một lượt, phát hiện không có gì bỏ sót, Thẩm Hạo liền không định lưu lại Yêu Vực thêm nữa.

Thế là, Thẩm Hạo tế xuất Thần Mộc Đỉnh, trong sát na liền xuyên

qua hạn chế không gian, trực tiếp trở về Bích Ngọc cung ở Bắc Dương tiên triều.

Còn chưa đợi Thẩm Hạo ngồi xuống uống ngụm trà, Bắc Dương Nữ Đế và Đông Cung Vô Song liền đi tới Bích Ngọc cung, đẩy cửa bước vào.

Phu quân.

Hai nữ đồng thanh gọi.

Nhìn gò má hơi hồng của Bắc Dương Nữ Đế, Thẩm Hạo nhịn không được vui vẻ, xem ra Cửu Thiên Huyền Tiên này cũng không dễ làm như vậy.

Thế là, Thẩm Hạo phất phất tay, Bắc Dương Nữ Đế và Đông Cung Vô Song ngoan ngoãn đi tới.

Hai nàng đến đúng lúc lắm, vừa khéo ta có chút đồ muốn tặng các nàng.

Bắc Dương Nữ Đế tò mò hỏi: Phu quân, là thứ gì a.

Cũng không phải đồ vật gì đáng tiền, tặng mỗi người các nàng một ngàn vạn viên Tiên linh thạch.

Thẩm Hạo vừa dứt lời, Đông Cung Vô Song và Bắc Dương Nữ Đế đều kinh ngạc nhìn hắn.

Một ngàn vạn linh thạch, đây cũng không phải con số nhỏ.

Tiên linh thạch đối với một tiên triều mà nói là tài nguyên vô cùng quan trọng.

Nó tương đương với tiền tệ lưu thông ở thế gian phàm nhân.

Phu quân, ta không cần, linh thạch của ta đã đủ dùng rồi.

Đông Cung Vô Song vội vàng xua tay, hiện tại nàng muốn gì có đó,

trước đó Thẩm Hạo đã cho đủ nhiều Tiên linh thạch rồi.

Ta cũng không cần, Bắc Dương tiên triều hiện nay đã thu phục được lượng lớn đất đai bị mất và các mỏ quặng.

Dựa vào tình hình trước mắt, chỉ cần trải qua một thời gian tích lũy nữa là hoàn toàn có thể thỏa mãn nhu cầu của Bắc Dương tiên triều.

Bắc Dương Nữ Đế nhẹ nhàng lắc đầu, ngữ khí kiên định nói.

Trong lòng nàng rất rõ ràng, sự giúp đỡ của Thẩm Hạo đối với nàng đã vô cùng to lớn rồi.

Không chỉ giúp nàng ổn định cục diện, còn chữa khỏi thương thế cho nàng, để Bắc Dương tiên triều được quật khởi lần nữa.

Đối mặt với ân tình như vậy, nàng thực sự ngại ngùng khi phải đòi hỏi thêm từ Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo cười nhạt: Cho thì các nàng cứ cầm lấy, thứ đồ chơi này đưa cho ta cũng vô dụng.

Những Tiên linh thạch này, cho dù là hấp thu thì đối với tu vi hiện tại của ta cũng không có bất kỳ tác dụng nào, hoàn toàn là lãng phí.

Nói đến đây, giọng Thẩm Hạo dừng lại một lát, tiếp đó nói: Huống hồ, một ngàn vạn linh thạch đối với ta mà nói, chẳng qua chỉ là lông gà vỏ tỏi.

Diệt ba đại tiên triều, bảo khố đều bị Thẩm Hạo vơ vét sạch trơn.

Tiên linh thạch vơ vét được tính bằng con số hàng ức, ngàn vạn chỉ là một con số vô cùng nhỏ.

Nói xong không cho Bắc Dương Nữ Đế, Đông Cung Vô Song cơ hội cự tuyệt, hắn trực tiếp ném cho hai nàng hai chiếc nhẫn không gian.

Loại cảm giác bị cưỡng ép đút cho ăn này khiến trong lòng hai nữ đều rất cảm động.

Trước kia chưa từng có qua.

Hiện nay Bắc Dương tiên triều cực tốc khuếch trương, cũng cần lượng lớn Tiên linh thạch.

Cũng không thể để người khác bán mạng vì mình mà mình lại không muốn trả lương.

Hơn nữa vào lúc Bắc Dương tiên triều khó khăn nhất, những thuộc hạ không rời không bỏ kia cũng cần được ban thưởng.

Hiện tại mà nói, bảo khố của Bắc Dương tiên triều vẫn còn khá trống vắng.

Đã như vậy, liền đa tạ phu quân.

Thế mới hiểu chuyện chứ.

Đông Cung Vô Song thấy thế cũng ngoan ngoãn nói: Đa tạ phu quân.

Đông Cung Vô Song và Bắc Dương Nữ Đế của Bắc Dương tiên triều, hình tượng đối ngoại xưa nay đều là lạnh lùng nghiêm nghị, hiện giờ lại ngoan ngoãn ngọt ngào như vậy, nói ra e là cũng chẳng có ai tin.

Lúc này Bắc Dương Nữ Đế nhớ ra điều gì, nói với Thẩm Hạo: Phu quân, vừa rồi Đế quân Tây Đô tiên triều là Tây Đô Dận truyền đến tin tức, nói là nguyện ý quy thuận Bắc Dương tiên triều.

Còn có Thiên sư Tạ Dụ An của Nam Chiếu hiện trường cũng gửi tin quy thuận.

Phu quân, tất cả những chuyện này có phải là chàng làm không.

Lấy chút đồ, thuận tiện giúp nàng việc nhỏ.

Thẩm Hạo tịnh không phủ nhận mà trực tiếp đáp lại.

Chương 876

Đông Cung Vô Song không thể tin nổi nhìn Thẩm Hạo.

Khoảng cách từ lúc Thẩm Hạo rời đi đến giờ chưa đầy hai canh giờ, thế mà đã giải quyết xong hai đại tiên triều.

Phu quân, chàng thật sự là quá lợi hại.

Phu quân, hiện tại chàng là tu vi gì.

Đông Cung Vô Song mặt đầy hiếu kỳ nói.

Cho dù là đỉnh phong của La Thiên Thượng Tiên cũng không thể nào lợi hại như vậy được.

Bắc Dương Nữ Đế đôi mắt thoáng qua vẻ sùng bái, nói: Phu quân hiện tại đã đột phá Cửu Thiên Huyền Tiên.

Nói xong trong lòng nàng còn hơi có chút đắc ý, dù sao ngay tại không lâu trước đây, nàng còn từng làm qua Cửu Thiên Huyền Tiên.

Cư nhiên đột phá Cửu Thiên Huyền Tiên, chuyện này. chuyện này.

Nhất thời Đông Cung Vô Song bị tin tức này làm cho kinh ngạc đến tê dại da đầu, có chút nói năng lộn xộn.

Dù sao Cửu Thiên Huyền Tiên vẫn luôn chỉ là một truyền thuyết, còn chưa từng nghe qua có người đột phá.

Nhưng không ngờ người đầu tiên đột phá lại là phu quân của chính mình.

Nghĩ tới lúc mới quen Thẩm Hạo, hắn chẳng qua chỉ là một Dương Tiên tiện tay có thể bóp chết, không ngờ chưa đến một năm đã trưởng thành tới cảnh giới mà nàng cao không thể chạm.

Thậm chí ngay cả La Thiên Thượng Tiên như nàng cũng là nhờ sự

giúp đỡ của Thẩm Hạo.

Được rồi, đừng kinh ngạc như thế, tin tức này tạm thời bảo mật.

Ta còn không muốn xuất đầu lộ diện.

Thẩm Hạo thản nhiên nói.

Vâng, phu quân.

Hai nữ không dám làm trái, vội vàng đáp ứng.

Vốn dĩ Thẩm Hạo muốn bế quan tại Bích Ngọc cung, nhưng hiện tại hai nữ qua đây khiến Thẩm Hạo bỏ đi ý niệm này, người đông dễ phân tâm, xem ra e là không được.

Thế là hắn nói: Vừa mới đột phá Cửu Thiên Huyền Tiên, cảnh giới còn chưa vững chắc, cho nên ta định bế quan một thời gian.

Các nàng có việc thì bóp nát ngọc giản, ta tùy thời đều có thể đến nơi.

Đã biết phu quân, lúc bế quan cũng phải chú ý an toàn.

Bắc Dương Nữ Đế nhu hòa cười nói.

Đối với Thẩm Hạo sở hữu Thần Mộc Đỉnh mà nói, đúng là tùy thời đều có thể đến nơi.

Thẩm Hạo lần lượt hôn Đông Cung Vô Song và Bắc Dương Nữ Đế, thân ảnh lúc này mới biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện lại đã đến Viêm Sương U Giới.

Nhìn thoáng qua trứng Phượng Hoàng, vẫn chưa có bất kỳ biến hóa nào.

Thế là hắn nhìn quanh một vòng, tìm được một ngọn núi, tại sườn núi khai tịch một cái động phủ, liền khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu củng cố cảnh giới.

Đã có kinh nghiệm quen thuộc của Cửu Thiên Huyền Tiên, nhân thử Thẩm Hạo củng cố cảnh giới cũng là ngựa quen đường cũ, không có chút khó khăn nào.

Trong nháy mắt, năm ngày đã trôi qua.

Cùng lúc đó, tại Thượng Tứ Tầng Thiên Thái Cực Giới.

Cửu Đầu Trùng, Tỳ Hưu, Mãng Yêu ba huynh đệ đang cấp tốc cuồng bôn chạy về căn cứ.

Không nói hai lời lập tức đi tới bảo khố.

Nhìn bảo khố trống không, Cửu Đầu Trùng phẫn nộ vô cùng.

Hắn vô luận như thế nào cũng không thể tưởng tượng nổi, lại có một ngày sào huyệt của mình thế mà bị người ta trộm mất.

Đây chính là tài phú hắn trải qua mấy vạn năm mới tích lũy được, vậy mà trong một đêm bị tẩy kiếp sạch trơn.

Cửu Đầu Trùng chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, phảng phất cả thế giới đều đang trời đất quay cuồng.

Đầu hắn ong ong, phảng phất như muốn nổ tung, phẫn nộ cùng hận ý trong lòng như một cơn lũ, nháy mắt dìm ngập hắn.

Rốt cuộc là ai.

Rốt cuộc là ai to gan như vậy, dám đến trộm sào huyệt của ta.

Cửu Đầu Trùng giận không kìm được gào thét, thanh âm vang vọng trong bảo khố trống rỗng, mang theo vô tận hận ý và không cam lòng.

Lông mày Tỳ Hưu nhíu chặt, đôi mắt vốn dĩ sắc bén giờ khắc này cũng từ từ nhắm lại, tiến vào một loại trạng thái chuyên chú.

Theo việc thần thức của hắn bắt đầu phóng thích, không khí chung

quanh dường như đều hơi chấn động.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, biểu cảm của Tỳ Hưu dần dần trở nên ngưng trọng.

Rốt cuộc, hắn mở bừng mắt, trên mặt lộ ra một tia kính sợ, sau đó cung cung kính kính nói: Đại ca, ta đã cảm ứng được rồi, vẫn là gã sở hữu Thần Mộc Đỉnh kia.

Tuy rằng trong lòng biết có khả năng là kẻ này, nhưng sau khi xác nhận, vẫn là vô cùng phẫn nộ.

Nghe thấy lời ấy, đôi mắt Cửu Đầu Trùng nháy mắt trở nên đỏ ngầu, phảng phất như đang thiêu đốt hừng hực lửa giận.

Thân thể hắn cũng bắt đầu hơi run rẩy, quanh thân tản mát ra sát ý khiến người ta khiếp đảm.

Cỗ sát ý này giống như thực chất, phợp trời che đất cuốn tới, khiến người ta hít thở không thông.

Ngay cả Tỳ Hưu và Mãng Yêu vốn luôn không sợ trời không sợ đất, sau khi cảm nhận được cỗ sát ý này cũng không khỏi bị dọa đến liên tục lui lại.

Bọn hắn trừng lớn mắt, mặt đầy kinh khủng nhìn Cửu Đầu Trùng, dường như hoàn toàn không dám tin gã đang bạo nộ trước mắt này lại là Cửu Đầu Trùng quen thuộc của bọn hắn.

Phải biết rằng, Cửu Đầu Trùng ngày thường tuy tính cách có chút nóng nảy, nhưng cũng chưa từng phẫn nộ như hiện tại.

Biến hóa đột ngột này khiến Tỳ Hưu và Mãng Yêu đều có chút luống cuống.

Hai yêu quái sợ Cửu Đầu Trùng động thủ với bọn hắn, sợ đến mức liên tục lui lại.

Không giết hắn quả thực khó tiêu mối hận trong lòng ta a.

Cửu Đầu Trùng nghiến răng nghiến lợi nói, lửa giận trong lòng phảng phất như muốn phun trào ra, Vô luận như thế nào, nhất định phải tìm cho ra hắn.

Tỳ Hưu ở một bên đối với việc này cũng thâm biểu tán đồng, hắn cũng gấp gáp muốn tìm được tung tích Thẩm Hạo.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo cứ như một con chạch trơn tuột, khiến người ta khó mà nắm bắt, dường như đối với hắn cũng mười phần hiểu rõ, căn bản không cho hắn bất kỳ cơ hội nào.

Đại ca, trong tay kẻ này sở hữu Thần Mộc Đỉnh, muốn bắt được hắn, e là tuyệt không phải chuyện dễ.

Nhị ca nói đúng.

Mãng Yêu ở bên cạnh cũng vội vàng phụ họa.

Tỳ Hưu sắc mặt không tốt, nhịn không được nộ quát: Câm miệng.

Hắn thực sự nghe đủ câu này của Mãng Yêu rồi.

Sắc mặt Cửu Đầu Trùng âm trầm đáng sợ, ánh mắt âm lãnh quét nhìn Tỳ Hưu.

Đã không bắt được hắn, vậy cũng không thể để hắn sống dễ chịu.

Phóng tin tức ra ngoài, cứ nói Tiên Kiếm Phái có người đạt được Thần Mộc Đỉnh, tu vi đại khái La Thiên Thượng Tiên.

Nghe vậy, trong lòng Tỳ Hưu thót một cái.

Hắn chính là sợ Cửu Đầu Trùng sẽ làm loạn như vậy.

Một khi tin tức này truyền ra ngoài, vậy thì thế lực muốn đạt được Thần Mộc Đỉnh sẽ quá nhiều.

Thậm chí giống như Long tộc thế lực siêu cấp như vậy cũng sẽ

phái người tranh đoạt.

Đối mặt với Tiên Thiên Linh Bảo, tuyệt đối là xung động ngươi chết ta sống.

Tiên Thiên Linh Bảo thực sự là quá quan trọng.

Như vậy, Tỳ Hưu muốn đạt được Thần Mộc Đỉnh sẽ quá khó khăn.

Trong lòng hắn dâng lên một cỗ cảm giác phiền táo.

Có hận ý đối với Thẩm Hạo, cũng có bất mãn đối với Cửu Đầu Trùng.

Dù sao chuyện này quả thực phá hoại kế hoạch của hắn.

Tỳ Hưu nén sự bất mãn trong lòng xuống, lần nữa khuyên nhủ: Đại ca, vạn vạn không thể.

Cửu Đầu Trùng hừ lạnh một tiếng: Có gì không thể.

Đại ca, một khi tin tức về Thần Mộc Đỉnh bị lộ, tất sẽ dẫn tới các phương thế lực, đến lúc đó chúng ta sẽ một chút cơ hội cũng không có.

Cửu Đầu Trùng hung tợn nói: Không có càng tốt, cho dù ta không chiếm được, ta cũng phải khiến tiểu tử kia chết.

Lấy đồ của Cửu Đầu Trùng ta, nhất định phải chết.

Tỳ Hưu lại nói: Đại ca ngươi ngẫm lại xem, bảo khố của chúng ta mất trộm rồi, tích lũy bao năm nay trắng tay.

Ngươi chẳng lẽ cam tâm.

Vạn nhất ác tặc sở hữu Thần Mộc Đỉnh bị bắt, bảo vật trong bảo khố của chúng ta cũng không cách nào truy hồi.

Vậy là thật sự mất trắng rồi.

Cửu Đầu Trùng nhìn Tỳ Hưu một cái, tịnh không thay đổi suy nghĩ của mình.

Ý ta đã quyết, không cần khuyên nữa.

Năng lực của chúng ta căn bản không bắt được gã sở hữu Thần Mộc Đỉnh kia.

Đã không bắt được thì không bắt, phản chính chỉ cần thân nhân sư huynh đệ của hắn chết hết, vậy ta liền có thể báo mối hận trong lòng.

Mãng Yêu ở bên cạnh nghi hoặc nói: Đại ca, ta có chút không hiểu.

Tỳ Hưu không kiên nhẫn nói: Ngươi hiểu cái gì.

Chương 877

Cứ ở một bên mà hóng đi.

Cửu Đầu Trùng mặt không biểu tình nói: Lão tam, ngươi muốn nói cái gì.

Mãng Yêu gãi gãi đầu nói: Đại ca, ta không rõ, một tên La Thiên Thượng Tiên làm sao có thể sở hữu Thần Mộc Đỉnh.

Tại sao không phải là Chưởng môn Tiên Kiếm Phái chưởng quản Thần Mộc Đỉnh.

Cửu Đầu Trùng ngẩn người, hắn cảm thấy lão tam nói có đạo lý.

Ý của ngươi là.

Mãng Yêu: Đại ca, kẻ này hoặc giả không phải người của Tiên Kiếm Phái.

Sắc mặt Tỳ Hưu tối sầm, giống như bầu trời tháng sáu đột nhiên chuyển mưa.

Hắn vẻ mặt không kiên nhẫn nói: Lão tam, ngươi đây là đang nghi ngờ ta.

Nhị ca, ta tuyệt không có ý này, ta chỉ là cảm thấy có chút không hợp lý.

Mãng Yêu lắc đầu nói.

Hừ, cái đầu của ngươi làm sao có thể nghĩ thông.

Không phải Tiên Kiếm Phái, vì sao phải giết chết Kim Xích Tử.

Sở dĩ Thần Mộc Đỉnh ở trong tay hắn mà không phải trong tay Chưởng môn Tiên Kiếm Phái, đạo lý này cũng phi thường đơn giản.

Kẻ này vô tình đạt được Thần Mộc Đỉnh, chiếm làm của riêng và không hề báo lên tông môn.

Tiên Thiên Linh Bảo vạn người có một, ai đạt được mà chẳng muốn chiếm làm của riêng.

Câu nói này của Tỳ Hưu vừa thốt ra, trong lòng hắn liền dâng lên một nỗi hối hận.

Một loại trực giác bản năng mách bảo hắn rằng lời lẽ lần này có thể sẽ dẫn đến những hậu quả không hay.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, khoảnh khắc ánh mắt Tỳ Hưu chạm phải Cửu Đầu Trùng, hắn lập tức nhận ra phản ứng của đối phương.

Đôi mắt tam giác của Cửu Đầu Trùng khẽ híp lại thành một đường chỉ, toát ra một loại khí tức khiến người ta không rét mà run.

Ánh mắt gã nhìn chằm chằm vào Tỳ Hưu, trong đó dường như ẩn chứa vài phần địch ý và bất mãn.

Giờ khắc này, Cửu Đầu Trùng đột nhiên như tỉnh ngộ, nghĩ thông suốt nguyên do trong đó.

Thảo nào tên Tỳ Hưu này không để gã đi tìm viện binh.

Hóa ra hắn cũng có ý đồ đen tối với Thần Mộc Đỉnh trong truyền thuyết kia, muốn chiếm làm của riêng.

Tên trộm này.

Trong lòng Cửu Đầu Trùng dâng lên một cơn giận dữ, cứ như thể Thần Mộc Đỉnh của chính mình đã bị cướp mất vậy.

Đồng thời còn có cảm giác bị đâm sau lưng.

Sắc mặt gã ngày càng âm trầm, phảng phất như bị một tầng mây đen bao phủ, toát ra từng tia hàn ý.

Đôi mắt gã gắt gao nhìn chằm chằm Tỳ Hưu, đôi mắt vốn đã hung quang lấp lóe giờ phút này lại càng hàn quang tứ xạ, dường như muốn xuyên thủng thân thể Tỳ Hưu.

Chỉ là dùng ánh mắt cảnh cáo, Cửu Đầu Trùng không tiếp tục làm gì thêm.

Dường như cảm ứng được cơn giận của Cửu Đầu Trùng, Tỳ Hưu lập tức dời tầm mắt, không dám đối diện với gã, vội chuyển chủ đề: Đại ca, chi bằng xem thử còn tổn thất gì khác không.

Nghe vậy, Cửu Đầu Trùng cưỡng ép đè nén bất mãn trong lòng, chỉ lạnh lùng đứng nhìn, không phát hỏa với Tỳ Hưu.

Dù sao Tiên Thiên Linh Bảo cũng là bảo vật cực kỳ hiếm có, ai mà chẳng muốn sở hữu.

Hơn nữa vào thời khắc mấu chốt này, sự tồn tại của Tỳ Hưu đặc biệt quan trọng.

Nếu vì nội hống mà dẫn đến chia rẽ, vậy thì chẳng ai có thể hưởng lợi, cuối cùng chỉ lưỡng bại câu thương.

Trước đây, Cửu Đầu Trùng tin tưởng Tỳ Hưu gần như không giữ lại chút gì.

Tuy nhiên, hiện tại quan hệ giữa bọn họ lại xuất hiện một vết rạn, thái độ của Cửu Đầu Trùng đối với Tỳ Hưu cũng phát sinh biến hóa vi diệu.

Mặc dù ngoài mặt Cửu Đầu Trùng chưa trở mặt với Tỳ Hưu, nhưng sâu trong nội tâm đã bắt đầu nảy sinh phòng bị.

Dù sao đầu óc Tỳ Hưu cũng dị thường linh hoạt, Cửu Đầu Trùng biết rõ điều này.

Nói không chừng ngày nào đó, Tỳ Hưu sẽ vì lợi ích bản thân mà

bán đứng gã.

Niềm tin một khi đã vỡ, muốn hàn gắn cũng chẳng phải chuyện dễ.

Cửu Đầu Trùng quyết định tạm thời giữ khoảng cách, quan sát nhất cử nhất động của Tỳ Hưu rồi mới đưa ra quyết định tiếp theo.

Để không xé rách mặt nạ, sắc mặt Cửu Đầu Trùng âm trầm như muốn vắt ra nước, lạnh lùng nói: Đã nhị đệ nói như vậy, thì chuyện này do ngươi đi kiểm tra đi.

Bất quá, đợi ngươi kiểm tra xong, nhớ phải lập tức đến báo cho ta kết quả.

Nghe Cửu Đầu Trùng nói, Tỳ Hưu vội vàng đáp: Vâng, đại ca, ta nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của huynh, nhất định sẽ tra rõ chuyện này.

Dứt lời, Tỳ Hưu liền xoay người rời đi, để lại Cửu Đầu Trùng đứng nguyên tại chỗ, đăm chiêu nhìn theo bóng lưng hắn.

Mãng Yêu cũng vội nói: Đại ca, vậy đệ ra ngoài trước đây.

Cửu Đầu Trùng: Ừ, đi đi.

Sau khi Tỳ Hưu và Mãng Yêu đi khỏi, tâm trạng phẫn nộ của Cửu Đầu Trùng mới dần dần bình ổn lại.

Tích lũy bao nhiêu năm trong bảo khố bị trộm sạch, Cửu Đầu Trùng đương nhiên tức giận, nhưng cũng không đến mức chết đi sống lại.

Dù sao những bảo vật trân quý nhất và thiên tài địa bảo đều được gã cất giữ trong không gian bảo vật tùy thân.

Đồ trong bảo khố phần lớn là dùng để ban thưởng cho thuộc hạ, nay mất hết, tâm trạng tự nhiên không vui.

Điều thực sự khiến Cửu Đầu Trùng phẫn nộ là việc hang ổ của mình bị người ta lặng lẽ móc rỗng.

Kết giới bị phá vỡ.

Không chỉ là vấn đề thể diện mà còn liên quan đến vấn đề an toàn.

Đặc biệt là kết giới kia lại bị hủy diệt một cách dễ dàng như vậy, điều này thực sự khiến gã cảm thấy cảnh giác.

Phải biết rằng, kết giới này tương đối kiên cố, cho dù là chính gã muốn phá vỡ cũng rất khó khăn.

Vậy mà nay kết giới không những bị hủy, xung quanh lại không có bất kỳ biến hóa nào, sao có thể không khiến gã sợ hãi.

Tệ hơn nữa là kẻ hủy diệt kết giới kia lại chuồn đặc biệt nhanh, trong nháy mắt đã biến mất vô ảnh vô tung.

Hoàn toàn không có manh mối.

Kẻ này trước tiên giết Kim Xích Tử, lại trộm bảo khố, hiển nhiên song phương tất nhiên có đại thù.

Bị một kẻ địch có thủ đoạn quỷ dị như vậy rình rập, nội tâm Cửu Đầu Trùng đương nhiên vừa phẫn nộ vừa cảnh giác, hận không thể lập tức trừ khử cho sướng.

Nghĩ đến đây, Cửu Đầu Trùng cảm thấy nếu đã không bắt được ngươi, vậy thì để môn phái của ngươi chết không được tử tế.

Cùng lúc đó, Tỳ Hưu sau khi đi ra, mày nhíu chặt, tâm tình thập phần nặng nề.

Không phải vì mâu thuẫn với đại ca, mà là vì vừa rồi có một tin tức quan trọng hắn chưa nói.

Lúc nãy trong bảo khố, Tỳ Hưu cảm ứng được một luồng khí tức khác thường.

Đó chính là Tam Muội Chân Hỏa.

Kết giới của bảo khố bị Tam Muội Chân Hỏa nung chảy, thời gian đã qua năm ngày, nếu không phải thiên phú thần thông của Tỳ Hưu thì quả thật không cảm ứng được.

Thậm chí để kiểm chứng, Tỳ Hưu vừa rồi còn cẩn thận dò xét mấy lần đều cho kết quả như vậy.

Tỳ Hưu vạn lần không ngờ tới, đối phương lại có Tam Muội Chân Hỏa, thật sự quá khó tin.

Tại Thượng Tứ Tầng Thiên Thái Cực Giới, kẻ chơi lửa không thiếu, nhưng người sở hữu Tam Muội Chân Hỏa lại không nhiều.

Hơn nữa trong chiến đấu cùng cấp bậc, Tam Muội Chân Hỏa có thể tạo ra thế nghiền ép.

Loại hỏa diễm này không phải người thường có thể nắm giữ.

Tiên Kiếm Phái đâu có ai biết dùng Tam Muội Chân Hỏa.

Tức là suy đoán của lão tam Mãng Yêu là đúng.

Nghĩ đến đây, Tỳ Hưu theo bản năng liếc nhìn Mãng Yêu bên cạnh.

Cảm thấy có chút gai góc rồi.

Không biết lai lịch và thân phận đối phương, đây mới là điều phiền toái nhất.

Cơ hội đoạt được Thần Mộc Đỉnh lại giảm đi.

Mãng Yêu cảm ứng được ánh mắt của Tỳ Hưu, nghi hoặc hỏi: Nhị ca, huynh nhìn đệ làm gì.

Tỳ Hưu: Ta nhìn đệ à.

Mãng Yêu gật đầu: Ừ, nhìn rồi.

Nhìn đệ đẹp trai.

Nhị ca, cuối cùng huynh cũng chịu nói thật rồi.

Mãng Yêu thẳng lưng, tự tin mười phần nói.

Khóe miệng Tỳ Hưu giật giật, trong lòng hận không thể tự tát mình một cái, đúng là mồm miệng ngứa ngáy, không dưng đi bắt chuyện với thằng ngu này làm gì.

Nhị ca, đệ đã nói trước kia là đệ đẹp trai hơn huynh, huynh còn không thừa nhận.

Giờ thì nhận rồi nhé.

Tỳ Hưu hít sâu một hơi, thân ảnh nhanh chóng biến mất tại chỗ, chọn cách khuất mắt cho sạch.

Còn nói chuyện tiếp, trái tim chắc bị tức đến nổ tung mất.

Chương 878

Hắn ghét nhất giao tiếp với mấy tên xuẩn ngốc.

Có đôi khi Tỳ Hưu cũng nghĩ mãi không thông, tên Mãng Yêu này ngu như vậy, làm sao tu luyện được đến Cửu Thiên Huyền Tiên.

Trong nháy mắt, nửa tháng đã trôi qua.

Cùng lúc đó, tại Viêm Sương U Giới, Thẩm Hạo cũng từ trong nhập định tỉnh lại.

Cảnh giới vững như núi Thái Sơn.

Theo thói quen nhìn thoáng qua trứng Phượng Hoàng, vẫn không có bất kỳ biến hóa nào, hắn liền không chú ý nữa.

Có lẽ Phượng Xu dung hợp quả trứng này còn cần một khoảng thời gian.

Thẩm Hạo trong lòng âm thầm suy tính, có nên ném quả trứng Phượng Hoàng này đến Linh Vân đại lục hay không.

Như vậy có thể lợi dụng chênh lệch thời gian, để Phượng Xu sớm tỉnh lại.

Dù sao Phượng Xu cũng là một tay đấm có thực lực tương đương cường đại.

Có Phượng Xu bên cạnh, Thẩm Hạo không nghi ngờ gì sẽ có thêm một phần bảo đảm và tự tin.

Muốn giết ai cũng không cần bó tay bó chân.

Nhưng chuyển niệm nghĩ lại, Thẩm Hạo lại từ bỏ, quyết định này không phải là không có rủi ro.

Ném trứng Phượng Hoàng đến Linh Vân đại lục, ai cũng không

thể dự đoán sẽ xảy ra chuyện gì.

Có lẽ sẽ thuận lợi, nhưng cũng có khả năng gặp sự cố, dẫn đến Phượng Xu không thể dung hợp trứng.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo bỏ ý định này, cũng không quản Phượng Xu nữa.

Hắn lấy ra ba món Tiên Thiên Linh Bảo cướp được: Tỏa Yêu Thừng, Thanh Mộc Kiếm, cùng một tấm bài tử màu vàng cỡ bàn tay.

Định bụng luyện hóa toàn bộ.

Tiên Thiên Linh Bảo càng nhiều, chiến đấu lực đương nhiên càng mạnh.

Đầu tiên bắt đầu luyện hóa Thanh Mộc Kiếm, thứ này lực chiến đấu vẫn còn rất mạnh.

Tuy ba món này đều là Tiên Thiên Linh Bảo nhưng đều bị tổn hại, do đó Thẩm Hạo luyện hóa cũng rất đơn giản.

Ba ngày, Thanh Mộc Kiếm liền bị Thẩm Hạo luyện hóa xong.

Đáng tiếc ở trạng thái tổn hại, không phải hoàn toàn thể, sức chiến đấu khiến Thẩm Hạo cảm thấy còn hơi kém.

Tiếp theo luyện hóa Tỏa Yêu Thừng, lần này chỉ tốn hai ngày, rất rõ ràng Tỏa Yêu Thừng bị hỏng nghiêm trọng hơn.

Cuối cùng là tấm bài tử màu vàng, bên trên có rất nhiều vân lộ.

Cẩn thận quan sát một hồi cũng không nhìn ra cái gì.

Thế là bắt đầu luyện hóa.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, khiến Thẩm Hạo bất ngờ là tấm bài tử này thật sự cứng đầu.

Luyện hóa tròn năm ngày mới kết thúc.

Tức là mức độ tổn hại của tấm bài tử này nhẹ hơn một chút.

Thẩm Hạo xòe tay, một tấm bài tử vàng kim hóa thành cỡ bàn tay xuất hiện trong lòng bàn tay.

Tiếp đó liền hóa thành một đạo kim quang, biến thành từng mảnh áo giáp bao phủ toàn thân.

Còn phải nói, lực phòng ngự thật sự không tồi, Thẩm Hạo cảm thấy nếu là bài tử hoàn chỉnh, lực phòng ngự còn mạnh hơn Thần Mộc Đỉnh.

Thậm chí không yếu hơn Thập Nhị Diệp Liên Đài của Phượng Xu.

Nghĩ nghĩ, Thẩm Hạo đặt tên cho nó là Kim Bài, đơn giản lại dễ nhớ.

Hiện giờ, công cụ đi lại cũng như luyện đan, luyện khí có Thần Mộc Đỉnh, trói buộc yêu thú có Tỏa Yêu Thừng.

Khống chế ẩn giấu khí tức có Huyễn Kim Hồ, phòng ngự có Kim Bài, công kích có Thanh Mộc Kiếm.

Có thể nói là toàn diện.

Điểm đáng tiếc duy nhất là ngoại trừ Thần Mộc Đỉnh, những thứ khác đều ở trạng thái tổn hại.

Thẩm Hạo cũng không biết làm thế nào để tu sửa những Tiên Thiên Linh Bảo này.

Đã là Tiên Thiên Linh Bảo thì chắc là sửa được, chỉ là xem dược liệu thế nào.

Thế là Thẩm Hạo định đem đống dược liệu vơ vét được trước đó bày hết ra đất, để mấy món Tiên Thiên Linh Bảo này cảm ứng một chút, cái nào hữu dụng thì giữ lại.

Trước đó không cảm thấy nhiều, nhưng khi ném đống dược liệu này xuống đất thì chất cao như một ngọn núi nhỏ.

Quả thật là chấn động.

Ở đây tùy tiện ném một cây dược liệu xuống Linh Vân đại lục cũng đều là cực phẩm.

Hắn lấy Huyễn Kim Hồ, Kim Bài, Thanh Mộc Kiếm, Tỏa Yêu Thừng ra, cho bay quanh đống dược liệu.

Kết quả tốn công cả buổi, Tiên Thiên Linh Bảo chẳng có phản ứng gì.

Điều này khiến Thẩm Hạo thập phần thất vọng.

Lập tức mất hứng với đống dược liệu này: Phế thải, toàn là phế thải.

Bỗng nhiên, Thẩm Hạo nhớ ra cái gì đó.

Hắn liền lấy ra hai hòn đá màu đen.

Khi Thẩm Hạo vừa lấy đá đen ra, bốn món Tiên Thiên Linh Bảo gồm Huyễn Kim Hồ, Kim Bài, Thanh Mộc Kiếm, Tỏa Yêu Thừng đều xoay quanh hòn đá đen.

Thấy cảnh này, Thẩm Hạo khá bất ngờ, khẩu vị của Tiên Thiên Linh Bảo đều giống nhau a.

Hai hòn đá đen này, trước kia Phượng Xu hình như từng nói là đá vụn của Hỗn Độn Thạch.

Trong đó một hòn là Hồ Mị Nương tặng cho Thẩm Hạo, là chí bảo truyền thừa của Hồ ly nhất tộc.

Hòn đá đen còn lại lấy được từ bộ xương khô bạch ngọc kia, cũng chính là chủ nhân của Huyễn Kim Hồ.

Thấy Tiên Thiên Linh Bảo xoay quanh đá đen, Thẩm Hạo ngược lại cảm thấy hòn đá này là đồ tốt.

Bất kể thứ gì được người ta tranh giành thì đều là đồ tốt.

Hỗn Độn Thạch có thể làm Tiên Thiên Linh Bảo hưng phấn, càng là đồ tốt.

Thẩm Hạo cầm đá đen lên xem, cũng không phát hiện khối Hỗn Độn Thạch này có chỗ nào khác biệt.

Thế là dùng Tam Muội Chân Hỏa thiêu đốt.

Kết quả một canh giờ trôi qua, chẳng có phản ứng gì.

Thậm chí Thẩm Hạo dùng tay sờ, đá đen vẫn lạnh băng.

Hào phát vô tổn.

Xem ra các ngươi không có cái mệnh này.

Nói xong, Thẩm Hạo liếc nhìn bốn món Tiên Thiên Linh Bảo, thu hết tất cả lại.

Không phải Thẩm Hạo keo kiệt, mà thực sự là không có năng lực luyện hóa Hỗn Độn Thạch.

Có lẽ chỉ có thể đợi sau này thực lực cường đại mới được.

Nhưng cũng không phải không có thu hoạch, ít nhất biết được giá trị của hòn đá đen này.

Sau này nhìn thấy cũng sẽ cướp hết về tay.

Hiện tại mà nói, Tiên Thiên Linh Bảo vẫn không có cách nào tu sửa, Thẩm Hạo cũng mặc kệ.

Tuy là bị hỏng nhưng có còn hơn không.

Đợi sau này biết cách sửa rồi tính tiếp.

Chương 879

Có được ba món Tiên Thiên Linh Bảo, tâm tình Thẩm Hạo vẫn rất tốt.

Bấm tay tính toán, Linh Vân đại lục lại trôi qua mười mấy năm.

Thẩm Hạo thu gom toàn bộ dược liệu lại, tuy đống này hiện tại đối với Thẩm Hạo là rác rưởi, nhưng cho các nàng dùng thì vẫn được.

Vừa khéo đã lâu không về Linh Vân đại lục, cũng nên ở lại đó thêm một chút thời gian.

Thao túng Thần Mộc Đỉnh, khoảnh khắc tiếp theo liền đến Bàn Tơ Động.

Thẩm Hạo vừa xuất hiện, tiểu hồ ly Hồ Cửu Nhi đã không kìm được ôm chầm lấy hắn.

Phu quân, ta nhớ chàng lắm.

Nhớ ta là đúng rồi.

Phu quân, phu quân.

Lát sau, đám oanh oanh yến yến của Bàn Tơ Động cũng đều đến đông đủ.

Vừa hay Thẩm Hạo mang về cũng nhiều hàng.

Ba ngày sau, Thẩm Hạo bắt đầu luyện chế một số tiên khí cho các nàng.

Cứ chiếu theo hình dáng và công năng của Tiên Thiên Linh Bảo mà làm.

Dù sao đã luyện hóa nhiều Tiên Thiên Linh Bảo như vậy, đối với loại bảo vật này hắn cũng rất có tâm đắc.

Bất tri bất giác ba tháng trôi qua, thủ pháp luyện khí của Thẩm Hạo ngày càng tinh xạm, tuyệt đối là cấp bậc luyện khí lão tổ.

Hắn lần lượt luyện chế Tiên kiếm, Tỏa tiên thừng, Kim giáp y, Lưu ly bình và các loại tiên khí khác cho các nàng.

Những tiên khí này phẩm cấp thấp nhất đều là Thượng phẩm tiên khí.

Thế mới hài lòng.

Đồng thời, trải qua nhiều năm tu luyện như vậy, cùng với sự giúp đỡ theo thói quen của Thẩm Hạo, bốn chị em Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Thiền, Tô Quyên đã đột phá Kim Tiên đỉnh phong.

Tu vi đã không thể tiến thêm.

Đồng thời, Mạnh Tuyền Cơ, Tống Vĩnh Từ, Vân Trúc, Vọng Thư, Vạn Mộ Tuyết cùng các nàng khác tu vi cũng đều đạt tới Kim Tiên cảnh sơ kỳ.

Có thể nói hoàn toàn sáng tạo ra kỳ tích.

Đặc biệt là ba nàng không có linh căn như Vạn Mộ Tuyết, Minh Nguyệt, Cơ Đông Ca, lấy thân phàm nhân thành tựu Kim Tiên, chuyện này đặt ở Địa Tiên Giới cũng là sự tồn tại chấn động.

Mạc danh Thẩm Hạo có chút cảm giác thành tựu.

Phu quân, chúng ta hiện tại đều đã đến Kim Tiên cảnh, tu luyện ở đây cũng không còn ý nghĩa, chi bằng bọn ta cũng đến Địa Tiên Giới đi.

Như vậy cũng không cần phải xa cách lâu như thế.

Tô Thiền nói.

Đúng vậy phu quân, tu luyện một năm còn không bằng vui vẻ với chàng một đêm.

Mạnh Tuyền Cơ cũng gật đầu.

Nhìn ánh mắt các nàng, Thẩm Hạo liền biết bọn họ dường như đều không muốn ở lại đây nữa.

Thế là cũng không từ chối.

Thẩm Hạo cười nói: Được, năm xưa đưa các nàng xuống đây là để lợi dụng chênh lệch thời gian, giúp tu vi các nàng mau chóng đề thăng.

Nay đã hoàn thành, cũng không cần thiết phải ở lại nữa.

Hồ Cửu Nhi vui vẻ nói: Phu quân, thật sao.

Dù sao Địa Tiên Giới một ngày bằng Linh Vân đại lục một năm, chênh lệch thời gian này vẫn khiến nàng rất suy sụp.

Xa cách lâu ngày vẫn rất thống khổ.

Theo tu vi Thẩm Hạo ngày càng cao thâm, vạn nhất mấy trăm năm không về cũng là chuyện bình thường.

Lồng đèn Lưu Kim Đằng tản ra ánh sáng ấm áp trong động phòng, Thẩm Hạo nhìn các nàng vẻ mặt vui mừng.

Đối với thỉnh cầu của họ, Thẩm Hạo cũng không từ chối, muốn đi đâu cũng được.

Nghĩ lúc trước sở dĩ không để họ ở lại Địa Tiên Giới mãi, nguyên nhân kỳ thực rất đơn giản, đó là Thẩm Hạo thực lực quá yếu, còn chưa đủ bảo vệ họ.

Dù sao lúc đó Địa Tiên Giới không phải Linh Vân đại lục, tu vi Thẩm Hạo cũng chưa đến La Thiên Thượng Tiên.

Thẩm Hạo cũng bận nâng cao thực lực, càng đừng nói đến việc phải phân tâm chăm sóc họ.

Nhưng ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây.

Tình huống hiện nay đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, Thẩm Hạo cũng đã đứng lên rồi.

Hắn của hiện tại đã trở thành Cửu Thiên Huyền Tiên độc nhất vô nhị ở Địa Tiên Giới.

Điều này có nghĩa hắn đã đứng trên đỉnh cao của phiến tiên giới này, trở thành một tồn tại vô địch.

Sở hữu thực lực cường đại như vậy, Thẩm Hạo đủ sức ngạo thị quần hùng, không ai có thể chống lại.

Sức mạnh tuyệt đối mới là sự bảo đảm tuyệt đối.

Hiện tại, hắn hoàn toàn có thực lực đảm bảo an toàn cho họ.

Ở Địa Tiên Giới muốn đi đâu thì đi đó.

Huống hồ người phụ nữ của hắn là Hồ Cửu Nhi, Đông Cung Vô Song đều là La Thiên Thượng Tiên.

Còn có Bắc Dương Nữ Đế càng là La Thiên Thượng Tiên đỉnh phong, chỉ đội hình này thôi, cho dù Thẩm Hạo không xuất hiện cũng đủ ứng phó.

Đương nhiên có thể yên tâm.

Thẩm Hạo: Đã quyết định xong, vậy thì ngày mai đi, các nàng thu dọn một chút.

Vâng, phu quân.

Các nàng cũng chẳng có gì để thu dọn.

Ai nấy đều phấn khích không thôi, dù sao đến Địa Tiên Giới, ngày tháng xa cách Thẩm Hạo sẽ không còn đằng đẵng như vậy nữa.

Cho dù Thẩm Hạo vài tháng không tới cũng không có cảm xúc gì

quá lớn.

Sáng sớm hôm sau.

Thẩm Hạo liền dùng Thần Mộc Đỉnh đưa các nàng đến Bích Ngọc Cung của Bắc Dương Tiên Triều.

Đứng trước Bích Ngọc Cung, chúng nữ không khỏi bị sự xa hoa của tòa cung điện này làm cho chấn động.

Tường vách của cả tòa Bích Ngọc Cung đều được xây bằng tiên ngọc thượng đẳng nhất, tinh oánh dịch thấu, tản ra ánh sáng màu xanh nhàn nhạt chói lọi.

Bích Ngọc Cung xa hoa như vậy khiến các nàng vẫn có chút không thích ứng.

Họ đã quen với phong quang tự nhiên của Bàn Tơ Động, sơn thủy, hoa cỏ, cây cối nơi đó đều tự nhiên, thanh tân.

So sánh ra, sự xa hoa của Bích Ngọc Cung có vẻ hơi quá nhân tạo, thiếu đi cảm giác gần gũi với thiên nhiên.

Vạn Mộ Tuyết nhìn những đám mây nơi chân trời bao bọc lấy tiên cung, nhịn không được kinh ngạc: Đây chính là tiên cung của Bắc Dương Tiên Triều sao.

Không hổ là cung điện của tiên triều, thật khí phái.

Thẩm Hạo cười nói: Thích là được, nơi này sau này cứ coi như nhà mình.

Thế sao mà tiện.

Không có gì là không tiện, của Nữ đế là của ta, của ta cũng là của các nàng.

Thẩm Hạo thản nhiên nói, phảng phất như đây là chuyện tự nhiên nhất trần đời.

Nghe câu này, chúng nữ trước tiên là ngẩn ra, lập tức đều mím môi, lộ ra nụ cười mỉm.

Đều bị cách tính toán này của Thẩm Hạo chọc cười.

Nhưng họ cũng không nói thêm gì.

Bởi trong lòng họ, Thẩm Hạo chính là trời, lời hắn nói là chân lý, không cần nghi ngờ.

Thẩm Hạo để các nàng an tọa, rất nhanh đã làm quen với hoàn cảnh Bích Ngọc Cung.

Chưa đến một tuần trà, Bắc Dương Nữ Đế và Đông Cung Vô Song cũng lập tức chạy tới.

Bắc Dương Nữ Đế cười nói: Phu quân, các vị muội muội cuối cùng cũng chịu tới rồi.

Tham kiến tỷ tỷ.

Chúng nữ cũng đều cười chào hỏi.

Nghe cách xưng hô của mọi người, khóe miệng Bắc Dương Nữ Đế lộ ra nụ cười, có chút không kìm được.

Mau ngồi đi.

Trước kia Bắc Dương Nữ Đế cũng từng đến Bàn Tơ Động ở Linh Vân đại lục, đều quen thuộc với các nàng, huống hồ Thẩm Hạo cũng ở bên cạnh, mọi người đều thập phần hòa thuận.

Thêm vào đó Bắc Dương Nữ Đế cố ý hạ thấp thân phận, rất nhanh đã hòa nhập.

Buổi tối tự nhiên là mọi người cùng góp củi cho ngọn lửa cháy cao.

Ngày hôm sau, sau khi an trí ổn thỏa cho họ, Thẩm Hạo nói với

chúng nữ: Được rồi, các nàng cứ ở lại Bích Ngọc Cung này, nếu muốn đi dạo xung quanh thì đi cùng Đông Cung Vô Song, để nàng ấy bảo vệ các nàng.

Vâng, phu quân.

Bắc Dương Nữ Đế ôn nhu cười nói: Phu quân cứ yên tâm, có thiếp ở đây, họ tuyệt đối không xảy ra chuyện gì.

Thẩm Hạo cười véo má Bắc Dương Nữ Đế, độ đàn hồi mười phần: Cái này ta tin, vậy giao họ cho nàng.

Vâng, phu quân.

Chào hỏi xong xuôi, Thẩm Hạo liền dùng không gian trở lại tộc địa Phượng Hoàng ở Thượng Tứ Tầng Thiên Thái Cực Giới.

Xung quanh trọc lóc một mảnh, nhìn qua thập phần thê lương.

Chương 880

Thẩm Hạo có chút nghĩ không thông, linh khí nơi này vượng thịnh như vậy, vì sao cỏ dại không sinh.

Có lẽ oán niệm của Phượng Hoàng nhất tộc quá lớn.

Thần thức quét qua, phát hiện không có nguy hiểm gì, Thẩm Hạo mới thở phào nhẹ nhõm.

Cho dù đã đột phá Cửu Thiên Huyền Tiên, Thẩm Hạo vẫn không có cảm giác an toàn lắm.

Cho nên, hắn không lập tức đi tìm bọn Cửu Đầu Trùng.

Nơi này là Phượng Hoàng nhất tộc, đồng dạng nơi này cũng thuộc địa phận Yêu tộc.

Căn cứ ký ức của Kim Xích Tử cùng trưởng lão Tiên Kiếm Phái, Thái Cực Giới vẫn vô cùng bao la.

Từ sau khi Thiên Đế chết, Thiên Đình sụp đổ, Thái Cực Giới liền trở thành trạng thái vô thiên đình, triệt để mất đi trật tự.

Yêu tộc và Nhân tộc là tử địch, hai phe không phải ngươi chết thì là ta sống, thường xuyên phát sinh chiến đấu quy mô lớn.

Mục đích chính là để tranh đoạt quyền khống chế Thái Cực Giới này.

Đáng tiếc thực lực đôi bên xấp xỉ nhau, ai cũng không nhường ai.

Cục diện hỗn loạn như vậy, không ít đại năng không nguyện bị cuốn vào dính líu nhân quả đều chọn bế quan ẩn tu.

Càng loạn thì Thẩm Hạo đương nhiên càng cao hứng.

Thẩm Hạo hiện tại rất muốn biết một chuyện, chính là không biết

thi thể Thiên Đế năm xưa còn hay không.

Nếu còn thì phát tài rồi.

Nhưng chuyển niệm nghĩ lại, lại thấy có chút viển vông.

Mấy chục vạn năm thậm chí cả trăm vạn năm trôi qua, thi thể sớm đã mất rồi.

Thi thể Thiên Đế là đồ tốt, tuyệt đối là thiên tài địa bảo.

Thẩm Hạo muốn, Yêu tộc hay Nhân tộc khác cũng muốn.

Bất quá, Thẩm Hạo ngược lại tò mò kẻ giết chết Thiên Đế là ai, lại ngầu như vậy.

Kẻ diệt Phượng Hoàng nhất tộc lại là ai.

Hễ nghĩ đến cường giả như Phượng Xu đều bị đánh đến gần chết, Thẩm Hạo cảm thấy mình vẫn còn quá nhỏ bé.

Vẫn nên điệu thấp thôi.

Nếu thực sự không muốn nhịn nữa, trực tiếp về Địa Tiên Giới, ở đó hắn tuyệt đối là vương giả.

Nghĩ đến chuyện điệu thấp, Thẩm Hạo cảm thấy sau này Thần Mộc Đỉnh vẫn nên ít dùng thì tốt hơn.

Tốt nhất là tận dụng không gian thì an toàn hơn.

Dù sao cổ nhân nói rất hay, đi đêm lắm có ngày gặp ma.

Thần Mộc Đỉnh lợi hại, nhưng cũng không chịu nổi người khác dòm ngó.

Vuốt lại suy nghĩ một chút, trước tiên xóa bỏ hết uy hiếp đã.

Cẩn thận suy tính một hồi, Thẩm Hạo lại nghĩ đến một điểm, đó là Tỳ Hưu.

Tên này cũng là một phiền toái.

Đã là phiền toái thì giải quyết phiền toái đi.

Như thế mới có thể kê cao gối mà ngủ.

Nhưng thực lực Cửu Đầu Trùng vẫn rất mạnh, nãi là tồn tại Cửu Thiên Huyền Tiên đỉnh phong, muốn giết Tỳ Hưu thì phải qua cửa ải Cửu Đầu Trùng này.

Cho nên quy căn kết đáy vẫn là phải nhịn một chút, đợi thực lực tăng lên rồi tính.

Thế là, Thẩm Hạo lắc mình một cái, biến thành một con hồ yêu, dùng Huyễn Kim Hồ che giấu khí tức của mình.

Nhanh chóng rời khỏi tộc địa Phượng Hoàng, bay về hướng phạm vi thế lực của Cửu Đầu Trùng.

Dù sao mười mấy ngày trôi qua, Thẩm Hạo cũng không biết tình hình bên Cửu Đầu Trùng thế nào.

Nếu khai chiến rồi thì sướng.

Thẩm Hạo hóa thành hồ yêu, chậm rãi bay mười mấy ngày.

Khi sắp tiếp cận phạm vi thế lực của Cửu Đầu Trùng mới xốc lại tinh thần.

Lắc mình một cái, biến thành một con chuồn chuồn, lặng lẽ tiếp cận.

Khi tiến vào phạm vi thế lực của Cửu Đầu Trùng, Thẩm Hạo phát hiện nơi này giới nghiêm hơn không ít.

Ngay cả tiểu yêu tuần tra cũng nhiều lên.

Mấy tên lâu la này cũng chỉ là pháo hôi làm màu thôi.

Thẩm Hạo không nôn nóng, mà kiên nhẫn chờ đợi.

Đêm khuya buông xuống.

Thẩm Hạo tóm lấy một tên tiểu yêu tầng lớp thấp cảnh giới Dương Tiên, ném vào không gian.

Sau khi hấp thu ký ức, Thẩm Hạo mới hiểu chuyện gì xảy ra.

Hóa ra bọn Cửu Đầu Trùng, Tỳ Hưu, Mãng Yêu sau khi biết bảo khố bị trộm thì bắt đầu co cụm lại.

Không hề tấn công Nhân tộc, mà định mời quần yêu cộng thương đại sự vào ba ngày sau.

Biết được tin tức này, tâm trạng Thẩm Hạo lập tức sảng khoái.

Bất quá, về việc mời quần yêu thương nghị đại sự gì, Thẩm Hạo vẫn chưa biết được.

Thế là Thẩm Hạo định chờ thêm ba ngày, đợi quần yêu đến rồi tính tiếp.

Triệu tập yêu thú, đoán chừng mục đích là để đối phó Nhân tộc Tiên Kiếm Phái.

Do đã giết tên tiểu yêu, để không đánh rắn động cỏ, Thẩm Hạo ngụy trang thành tiểu yêu đó.

Vì năng lực cảm ứng của Tỳ Hưu rất mạnh nên Thẩm Hạo vẫn luôn không dám tiết lộ khí tức.

Rất nhanh đến ngày thứ hai.

Đã bắt đầu có yêu thú lục tục chạy tới.

Có Hùng yêu, Côn Bằng, Thử yêu. những kẻ cầm đầu đều là Cửu Thiên Huyền Tiên, Thẩm Hạo nhìn mà hưng phấn một trận.

Ở Thượng Tứ Tầng Thiên Thái Cực Giới, Cửu Thiên Huyền Tiên tuy không nhiều nhưng cũng không ít.

Trên Cửu Thiên Huyền Tiên chính là Đại La Kim Tiên.

So với Cửu Thiên Huyền Tiên, cảnh giới Đại La Kim Tiên mới là vô cùng hiếm hoi.

Thẩm Hạo chỉ mong đến nhiều chút, dù sao đột phá cần càng nhiều đạo hữu ủng hộ.

Tính ra, Thẩm Hạo thế này cũng coi như là gọi vốn cộng đồng để tu tiên rồi.

Bất tri bất giác ba ngày đã qua.

Các đại yêu tộc đều tụ tập đông đủ.

Ngoại trừ Cửu Đầu Trùng, Tỳ Hưu và Mãng Yêu ra, còn có mười hai con yêu thú khác, bọn chúng phân biệt là Hùng yêu, Côn Bằng yêu, Thử yêu, Lộc yêu, Lý Ngư yêu, Hổ yêu, Điêu yêu, Hạc yêu, Hầu yêu, Báo yêu, Hồ yêu cùng một con Chu Tước.

Những Cửu Thiên Huyền Tiên trong đám yêu thú này cộng lại thế mà nhiều đến mười lăm tên.

Đội hình hùng vĩ như vậy thực sự khiến người ta kinh thán không thôi, Thẩm Hạo nhìn mà thèm nhỏ dãi, hận không thể thu đi toàn bộ.

Chương 881

Cửu Đầu Trùng gọi bữa tiệc lần này là Thập Ngũ Huyền Tiên Thịnh Yến, cái tên này hình dung chính xác mức độ hào hoa của bữa tiệc và những yêu thú cường đại tham dự.

Mà khiến Thẩm Hạo cảm thấy bất ngờ là trong số đông đảo yêu thú này, lại còn có một con Chu Tước.

Chu Tước là thần điểu trong truyền thuyết, dường như có huyết mạch Phượng Hoàng.

Mười lăm tên Cửu Thiên Huyền Tiên tụ tập một chỗ.

Chúng đều tản phát ra khí tức cường đại.

Trong đó, thực lực của Chu Tước đặc biệt dẫn người chú mục.

Cánh của nó rực cháy hỏa diễm hừng hực, phảng phất có thể thiêu rụi tất cả.

Nó và Cửu Đầu Trùng thực lực tương đương, đều là Cửu Thiên Huyền Tiên cảnh.

Bọn chúng không biết là Thẩm Hạo cũng đang âm thầm quan sát tất cả.

Thẩm Hạo cũng đã sớm tiến vào động phủ trước một ngày.

Bất quá để không bị chúng phát hiện, Thẩm Hạo trực tiếp trốn vào trong không gian.

Dù sao ở trong không gian, Thẩm Hạo cũng có thể quan sát hết thảy bên ngoài mà bọn chúng vẫn không cách nào phát hiện.

Trong động phủ, Cửu Đầu Trùng đoan tọa tại trung tâm, chín cái đầu của gã ngẩng cao, ánh mắt như đuốc, quét nhìn đám yêu quái bên

dưới.

Mỗi cái đầu đều tản phát ra khí tức cường đại, chương hiển sức mạnh của gã.

Đám yêu quái vây ngồi bốn phía, hoặc đứng hoặc ngồi, ánh mắt đều tập trung trên người Cửu Đầu Trùng, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong.

Khóe miệng Cửu Đầu Trùng hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười đắc ý.

Gã nhìn đám yêu quái, trong lòng tràn đầy tự tin và thỏa mãn.

Nhiều yêu quái đến ủng hộ như vậy, điều này không nghi ngờ gì đã chứng minh uy vọng của gã trong Yêu tộc cao đến mức nào.

Thấy Cửu Đầu Trùng hồi lâu không đi vào chính đề, Chu Tước ngồi bên phải rốt cuộc không kìm nổi phiền táo trong lòng.

Ả mặt trầm như nước nhìn chằm chằm Cửu Đầu Trùng, lạnh lùng nói: Cửu Đầu Trùng, chúng ta đều đã đến đông đủ rồi, ngươi có lời gì thì mau nói đi, đừng có lề mề chậm chạp nữa.

Các yêu thú khác cũng tràn đầy mong đợi ngưng thị Cửu Đầu Trùng, trong mắt lấp lóe quang mang nhiệt thiết.

Sở dĩ chúng không quản ngại vất vả chạy tới đây, hoàn toàn là vì một tin tức kinh người mà Cửu Đầu Trùng truyền cho chúng trước đó —— phát hiện tung tích của Tiên Thiên Linh Bảo.

Tin tức này đối với đám yêu thú mà nói không nghi ngờ gì là cực kỳ hấp dẫn.

Tiên Thiên Linh Bảo, đó là bảo vật trong truyền thuyết, sở hữu uy lực vô tận và sức mạnh thần bí.

Có thể đạt được bảo bối như vậy, không chỉ có thể nâng cao thực

lực bản thân, càng có khả năng thay đổi vận mệnh của chúng, ai mà không khát vọng.

Do đó, khi Cửu Đầu Trùng tuyên bố tin tức này, tất cả yêu thú đều bị hấp dẫn sâu sắc, không do dự đi theo tới đây.

Giờ khắc này, trong lòng chúng đều mang theo khát vọng với Tiên Thiên Linh Bảo, cấp thiết muốn biết rốt cuộc Cửu Đầu Trùng làm sao phát hiện được bảo vật này, cũng như vị trí cụ thể của nó ở đâu.

Chu Tước ngày thường vốn có hiềm khích và có thù với Cửu Đầu Trùng.

Nhưng lần này cũng không kìm được xung động nội tâm, như thiêu thân lao đầu vào lửa, vội vội vàng vàng chạy tới.

Dù sao dụ hoặc của Tiên Thiên Linh Bảo thực sự quá lớn, nó không chỉ có thể tăng phúc lớn cho chiến đấu lực của người sở hữu, càng quan hệ đến mấu chốt có thể đột phá Đại La Kim Tiên cảnh giới chí cao hay không.

Cho nên, vô luận thế nào, Tiên Thiên Linh Bảo này đều nhất định phải rơi vào tay mình.

Các vị đạo hữu, lần này triệu tập chư vị đến đây, tin rằng các ngươi cũng đều biết nguyên nhân.

Đám yêu quái nhao nhao gật đầu, uống rượu không lên tiếng.

Cửu Đầu Trùng lại nói: Dạo trước ta thống lĩnh thủ hạ công đánh Nhân tộc Tiên Kiếm Phái, các ngươi có biết nguyên nhân không.

Chẳng lẽ vì Tiên Thiên Linh Bảo.

Chu Tước nhịn không được hỏi.

Chu Tước đạo hữu, ngươi nói đúng rồi, chính là như vậy.

Lời này vừa thốt ra, mắt đám yêu quái đều sáng lên.

Cửu Đầu Trùng, lời này là thật.

Cửu Đầu Trùng lập tức nghiêm túc nói: Tuyệt không nói đùa, nếu là giả, xin cho ta chết không siêu sinh, hóa thành tro bụi.

Đám yêu quái không thể tin nổi nhìn Cửu Đầu Trùng.

Mẹ kiếp, đây là chơi thật à.

Nhưng trong lòng lại càng mơ hồ, nếu đã biết đối phương có Tiên Thiên Linh Bảo, tại sao chính mình không đi cướp.

Chẳng lẽ có uẩn khúc.

Nghĩ đến đây, Chu Tước nhịn không được nói: Cửu Đầu Trùng, Tiên Thiên Linh Bảo trân quý vô cùng, ngươi đã biết tin tức, vì sao không tự mình độc chiếm, ngược lại chia sẻ tin tức này cho bọn ta.

Có phải trong đó có bí mật gì không thể cho ai biết không.

Chu Tước đạo hữu nói đúng.

Ta cũng muốn hỏi.

Cửu Đầu Trùng, ngươi không nói rõ nguyên do, trong lòng chúng ta không yên tâm a.

Bọn chúng phần lớn đều đoán được một chút, có lẽ Tiên Thiên Linh Bảo này khó lấy, cần sự giúp đỡ của chúng.

Tức là muốn lợi dụng chúng.

Cửu Đầu Trùng cũng không giấu giếm mà nói: Không dối gạt chư vị đạo hữu, Tiên Thiên Linh Bảo mà Tiên Kiếm Phái sở hữu nãi là Thần Mộc Đỉnh trong lời đồn.

Cái gì.

Đám yêu quái chấn kinh đứng bật dậy.

Ngươi xác định.

Chu Tước nuốt nước miếng, không thể tin nổi hỏi.

Thần Mộc Đỉnh trong số các Tiên Thiên Linh Bảo, đó là sự tồn tại cực kỳ lợi hại.

Ai mà không muốn chiếm làm của riêng.

Có thể xuyên giới, có thể luyện hóa bản nguyên, nãi là bảo vật không thể cầu được.

Đặc biệt là luyện hóa bản nguyên, điều này đối với việc đột phá Đại La có thể nói là quan trọng nhất.

Đương nhiên, cái gọi là bản nguyên kia cũng phải là bản nguyên trong Tiên Thiên Linh Bảo mới được.

Đó chính là Tiên Thiên Linh Bảo trong truyền thuyết, trải qua tuế nguyệt tang thương, Thần Mộc Đỉnh thế mà lại trọng hiện thế gian vào giờ phút này.

Sự xuất hiện của nó tựa như một quả bom hạng nặng, tất nhiên sẽ gây nên sóng to gió lớn tại Địa Tiên Giới.

Trong mắt chúng yêu đều lấp lánh ánh sáng tham lam, phảng phất như Thần Mộc Đỉnh kia đã trở thành vật trong túi của bọn hắn.

Mỗi một tên yêu quái đều âm thầm toan tính trong lòng xem làm thế nào mới có thể chiếm đoạt trân bảo tuyệt thế này làm của riêng, nhưng trong lòng cũng dâng lên một nỗi lo âu.

Yêu thú biết đến Thần Mộc Đỉnh quá nhiều rồi, tin tức khẳng định sẽ bị lộ ra ngoài, đợi thời gian lâu, có đại lão cảnh giới Đại La Kim Tiên nhập cuộc, bọn hắn đến húp nước canh cũng chẳng còn.

Mặc dù chưa tận mắt nhìn thấy Thần Mộc Đỉnh, nhưng có thể biết trước tin tức về nó cũng đã đủ khiến bọn hắn điên cuồng rồi.

Hơn nữa, vừa rồi Cửu Đầu Trùng còn phát độc thệ, đã dám thề

thốt, vậy hiển nhiên không có lý do gì để lừa gạt bọn hắn.

Nhìn biểu tình của chúng yêu, Cửu Đầu Trùng lộ ra một nụ cười, chỉ là chín cái đầu với chín cái miệng trông có chút rợn người.

Chỉ cần chúng yêu có lòng tham là được, điều này cũng gián tiếp chứng minh bọn chúng đã tin tưởng vào sự tồn tại của Thần Mộc Đỉnh.

Như vậy, hắn có thể khiến Tiên Kiếm Phái triệt để biến mất.

Tuy không tìm được kẻ sở hữu Thần Mộc Đỉnh, nhưng diệt đi môn phái của hắn cũng có thể khiến hắn khó chịu hồi lâu.

Nghĩ đến đây, trong lòng Cửu Đầu Trùng càng thêm tàn nhẫn.

Chỉ có điều Cửu Đầu Trùng không biết là, Tỳ Hưu thông qua Tam Muội Chân Hỏa đã biết Thẩm Hạo không phải người của Tiên Kiếm Phái, chỉ là không nói cho Cửu Đầu Trùng biết mà thôi.

Cửu Đầu Trùng ho nhẹ một tiếng: Xem ra mọi người đều tin tưởng, điều này khiến ta rất vui mừng, cũng rất có hứng thú với Thần Mộc Đỉnh.

Nói nhảm, đây chính là Tiên Thiên Linh Bảo Thần Mộc Đỉnh, ai mà không hứng thú.

Chu Tước bĩu môi nói.

Ta đã không chờ nổi nữa rồi, chi bằng hiện tại xuất phát luôn đi.

Một đầu Hắc Hùng hưng phấn nói.

Không vội, chư vị thật vất vả mới tụ họp một lần, cứ nên sướng ẩm một ly đã rồi hẵng nói, tiện thể thương nghị chi tiết một chút.

Cửu Đầu Trùng cười nói.

Ta hiện tại đã đói khát khó nhịn, căn bản không có tâm tình uống

rượu.

Hổ Yêu song mâu lóe qua hàn mang.

Không sai, chúng ta nhiều đạo hữu như vậy, đối phó một cái Tiên Kiếm Phái còn không phải dễ như trở bàn tay sao, có cái rắm gì mà thương nghị, cùng nhau xông lên là xong việc.

Hiện tại xuất phát luôn, đợi trở về uống sau cũng không muộn.

Chúng yêu ai nấy đều ngao ngao kêu to, nhất thời trong động phủ loạn thành một đoàn.

Tỳ Hưu thấy thế thì một trận bỉ di, đúng là một đám không não.

Thảo nào cùng đẳng cấp thực lực, yêu thú đánh không lại Nhân tộc, một chút ăn ý hợp tác cũng không có, căn bản không có chút kế hoạch nào.

Ánh mắt Cửu Đầu Trùng lóe lên một tia hưng phấn, chúng yêu càng si cuồng, hắn càng cao hứng.

Chúng yêu không muốn uống rượu lại càng trúng ý hắn.

Đây cũng không phải vì hắn tiếc của, mà là vì những linh tửu cất trong bảo khố Thăng Long Bản thế mà cũng bị Nhân tộc trộm đi mất rồi.

Quả thực đáng hận.

Chương 882

Phải biết rằng, những linh tửu này đều là trải qua ngàn năm dốc lòng ủ chế mà thành, dùng đều là linh quả thượng đẳng, mỗi một bình đều trân quý vô cùng.

Hiện tại chỗ rượu này đều là rượu thừa Cửu Đầu Trùng uống còn sót lại trước kia.

Nếu chúng yêu thật sự muốn sướng ẩm một đêm, chỉ có thể cho uống rượu kém chất lượng của bọn tiểu yêu thôi.

Đến lúc đó, rượu ngon cũng không có, vậy thì thật sự là mất mặt lớn.

Đã chư vị hứng thú cao như vậy, thế thì cùng nhau đi, bất quá trước khi đi, chúng ta cần phải nói trước.

Cửu Đầu Trùng thản nhiên nói.

Cửu Đầu Trùng, có rắm mau phóng.

Chu Tước không kiên nhẫn nói.

Về vấn đề phân phối Tiên Thiên Linh Bảo Thần Mộc Đỉnh.

Nói nhảm, đương nhiên là ai cướp được thì tính là của người đó, còn có cái gì để thương lượng, chư vị các ngươi thấy thế nào.

Hổ Yêu khinh thường nói.

Ý hay, cách này ta thích.

Côn Bằng lộ ra một nụ cười gian xảo.

Chiến đấu lực của hắn có lẽ không phải mạnh nhất, nhưng tốc độ tuyệt đối là nhanh nhất.

Thật sự để hắn cướp được, tuyệt đối sẽ bỏ chạy ngay lập tức.

Ta cũng không ý kiến.

Cứ quyết định như vậy đi.

Chúng yêu mồm năm miệng mười, tiếng ồn ào liên tiếp vang lên.

Tuy rằng lời lẽ cụ thể mỗi tên nói không hoàn toàn giống nhau, nhưng đại ý diễn đạt lại như nhau, ai cướp được Thần Mộc Đỉnh thì vật đó quy về kẻ đó sở hữu.

Cửu Đầu Trùng đứng ở một bên, nghe chúng yêu nghị luận, trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ vô danh hỏa.

Đám yêu thú này đều là hắn phí sức chín trâu hai hổ mới mời tới được, vốn tưởng rằng bọn hắn sẽ nghe theo sự chỉ huy của mình, không nghĩ tới giờ phút này lại hoàn toàn quẳng hắn ra sau đầu, hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến cảm thụ và sự tồn tại của hắn.

Hận đến ngứa răng.

Cho dù Cửu Đầu Trùng đã chuẩn bị kế hoạch, nhưng lúc này lập trường của chúng yêu đều giống nhau, các yêu thú khác cũng căn bản không ai nghe hắn.

Kế hoạch ban đầu chỉ có thể chết từ trong trứng nước.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Cửu Đầu Trùng âm trầm hẳn lên: Đã mọi người ý kiến nhất trí, ta cũng không nói gì thêm.

Nhưng có một điểm, vẫn hy vọng mọi người nhớ kỹ.

Chu Tước: Nói thẳng đi.

Không thể lưu người sống, đồng thời, đem Tiên Kiếm Phái toàn bộ vây lại, không thể thả chạy một ai.

Có thể.

Vậy thì không thành vấn đề, xuất phát.

Xuất phát.

Ô Hống Hống.

Tiểu yêu dưới tay chúng yêu lại càng hưng phấn ngao ngao kêu.

Côn Bằng càng là ỷ vào tốc độ, lao ra đầu tiên.

Chu Tước theo sát phía sau.

Cuối cùng đi ra ngược lại là ba huynh đệ Cửu Đầu Trùng, điều này càng làm cho hắn tức giận.

Phế vật, một lũ phế vật, chạy còn nhanh hơn ai hết.

Quên mất là ai gọi bọn hắn tới sao.

Ta thấy đều là vội đi tìm chết.

Cửu Đầu Trùng lạnh lùng nói.

Mãng Yêu: Đại ca, ta không chạy.

Câm miệng.

Tỳ Hưu và Cửu Đầu Trùng đồng thanh quát.

Tỳ Hưu tiếp lời: Đại ca, chúng ta mau chóng đuổi theo.

Đi.

Vốn dĩ Cửu Đầu Trùng còn tỏ ra không sao cả, nhưng nhìn thấy dáng vẻ không kịp chờ đợi của chúng yêu, trong lòng mạc danh kỳ diệu cũng có chút nôn nóng.

Chỉ trong chốc lát, chúng yêu trong động phủ đã toàn bộ biến mất.

Trong động chỉ còn lại một mảnh bừa bộn.

Lúc này, Thẩm Hạo đang trốn trong không gian mới hiểu rõ ngọn nguồn.

Hai mắt híp lại, ánh mắt mang theo từng tia hàn mang.

Thẩm Hạo cũng không nghĩ tới ba huynh đệ Cửu Đầu Trùng thế mà lại biết tin hắn có Thần Mộc Đỉnh, còn đem tin tức này toàn bộ tán phát ra ngoài.

Điều này làm cho Thẩm Hạo rất khó chịu.

Quả nhiên, không thể coi thường bất luận kẻ nào hoặc yêu thú nào a.

Tư soạt một phen, Thẩm Hạo cảm thấy chuyện Thần Mộc Đỉnh bại lộ khẳng định có liên quan đến Tỳ Hưu.

Tên tặc tử này quả thực ác độc, phải trừ khử cho sướng.

Tên kia cảm ứng vẫn rất cường đại.

Thẩm Hạo cảm thấy không sử dụng Thần Mộc Đỉnh là đúng.

Hiện tại có kim bài làm hộ thuẫn, Thần Mộc Đỉnh tạm thời cũng không vội.

Còn việc giết chết Tỳ Hưu, Thẩm Hạo cảm thấy vẫn là một kích tất sát thì tốt hơn.

Dù sao đối phương cũng chưa từng gặp qua bản thân hắn, cũng chỉ là suy đoán.

Cái loại này, không chết thì Thẩm Hạo ngủ cũng không yên.

Thẩm Hạo cũng không vội vã đi ra mà đợi thêm một ngày nữa, lúc này mới bước ra khỏi không gian.

Thần thức đảo qua, phương viên mấy chục vạn dặm đều không có yêu quái, lúc này mới yên tâm.

Thân ảnh cấp tốc biến mất tại chỗ, hướng về phía Tiên Kiếm Phái tật thối mà đi.

Lần này, Thẩm Hạo cũng không định thông báo cho Tiên Kiếm Phái.

Nếu thông báo xong, Tiên Kiếm Phái bỏ chạy thì làm sao bây giờ.

Giả như vì sự phục hưng vĩ đại của Nhân tộc, hy sinh Tiên Kiếm Phái cũng là đáng giá.

Nếu Thẩm Hạo là chưởng môn Tiên Kiếm Phái, nhất định phải chấn tay hô to một tiếng: Thời khắc Nhân tộc khảo nghiệm chúng ta đã đến rồi.

Một tòa rừng rậm xanh tốt bạt ngàn, Thẩm Hạo ra sức đuổi theo.

Chỉ mất thời gian một ngày, Thẩm Hạo đã nhanh chóng đuổi kịp chúng yêu.

Bất quá, Thẩm Hạo quan sát kỹ mới phát hiện, đám yêu thú này chỉ có một bộ phận.

Rơi lại cuối cùng chính là Lý Ngư Yêu Yêu tinh cá chép và Hùng Yêu Yêu tinh gấu.

Dù sao nơi này cũng thuộc về lục địa, Lý Ngư tuy tốc độ cũng không chậm, nhưng so với bọn Côn Bằng, Cửu Đầu Trùng thì vẫn chịu thiệt thòi rất nhiều.

Nhìn thấy cảnh này, Thẩm Hạo nuốt nước miếng một cái.

Đám cá chép nhỏ này cũng không tệ a, phơi chút cá khô cũng ngon đấy.

Lặng yên không một tiếng động xử đẹp một con tôm lính, ném vào không gian, cũng biết được sào huyệt của Lý Ngư.

Tiếp đó, Thẩm Hạo lắc mình biến hoá thành một con tôm lính nhỏ, liền lẫn vào trong đội ngũ của Ngư Yêu.

Căn cứ vào ký ức của tên tôm lính, thực lực tên Lý Ngư Yêu này

đại khái ở Cửu Thiên Huyền Tiên trung kỳ, bản thân chiến đấu lực không mạnh, huống chi là ở trên lục địa, chiến đấu lực càng yếu đi một chút.

Hắn có một kiện Hậu Thiên Linh Bảo, nghe nói là một bộ hộ giáp.

Đây không phải là thịt mỡ dâng tận miệng sao.

Hiển nhiên, Thẩm Hạo đã đặt trước món thịt cá chép.

Theo tin tức Thẩm Hạo biết được, trước mắt có mười lăm con đại yêu, hiện nay đã chia thành ba tốp.

Tốp đầu chạy nhanh nhất chính là Côn Bằng, Chu Tước, Điêu Yêu. phía sau là Cửu Đầu Trùng, Lộc Yêu, Thử Yêu, Hầu tộc. tốc độ tạm được.

Tốp cuối cùng chạy chậm nhất chỉ có hai tộc là Lý Ngư Yêu và Hùng Yêu.

Dưới sự chú thị của Thẩm Hạo, Lý Ngư Yêu và Hùng Yêu đang hì hục bay.

Tốc độ hai con yêu quái này thật đúng là chậm rì rì.

Điều này làm cho Thẩm Hạo có chút sốt ruột, sinh sợ đi trễ thì Tiên Kiếm Phái đã đi đời nhà ma.

Dù sao lần này yêu thú đi xác thực là quá nhiều.

Hơn nữa, đám yêu quái này đối với Tiên thể của Nhân tộc cũng là thèm nhỏ dãi.

Chương 883

Tiên thể ẩn chứa năng lượng vô tận, đối với chúng yêu mà nói cũng là thiên tài địa bảo không thể nhiều lời.

Quả thực chính là một loại dụ hoặc không thể kháng cự.

Thế là, Thẩm Hạo tìm một cơ hội, từ bên cánh chuồn đi, gia tốc đuổi theo.

Đi theo hai cái tên đần độn này thì đến năm nào tháng nào mới tới nơi.

Khoảng một ngày sau, Thẩm Hạo đuổi kịp tốp yêu thú ở giữa.

Lần này, Thẩm Hạo không vội nữa.

Nơi này đã là địa đái giao giới giữa Nhân tộc và Yêu tộc, đi thêm một đoạn đường nữa, lấy tốc độ của Thẩm Hạo thì một canh giờ sẽ đến Tiên Kiếm Phái.

Địa thế nơi này dần dần trở nên hiểm trở, núi non trùng điệp, quần sơn phiêu phù chia cắt hai chủng tộc.

Khiến Thẩm Hạo ngoài ý muốn chính là, đệ nhất trận doanh bay nhanh kia cũng không vội vã tiến công Tiên Kiếm Phái, mà là đang đứng nguyên tại chỗ chờ bọn Cửu Đầu Trùng.

Làm cả buổi, vội vàng chạy lên trước có tác dụng quái gì đâu, còn không phải là phải đứng chờ.

Sau khi song phương hội sư, Cửu Đầu Trùng hừ lạnh một tiếng, thần sắc có chút bất mãn.

Dọc đường này, bọn hắn đuổi theo quả thực thập phần vất vả.

Côn Bằng đạo hữu, Chu Tước đạo hữu, Điêu đạo hữu, các ngươi

sao lại dừng lại rồi, vì sao không tiếp tục.

Phía trước không xa chính là Tiên Kiếm Phái rồi.

Cửu Đầu Trùng nói.

Chu Tước mặt không biểu tình đáp: Chúng ta vừa rồi quan sát một chút, phát hiện bên trong Tiên Kiếm Phái tựa hồ có chi viện.

Sợ đánh cỏ động rắn, nhân đó không có tiến công.

Cửu Đầu Trùng tự nhiên biết Tiên Kiếm Phái có bang thủ.

Trận trước rút lui chính là vì có bang thủ.

Nghĩ đến đây, Cửu Đầu Trùng nói: Chu Tước đạo hữu suy xét thập phần chu đáo.

Hiện tại chúng ta đã có mười ba vị Cửu Thiên Huyền Tiên, hoàn toàn có thể tạo thành thế nghiền ép.

Trước tiên hình thành thế bao vây, tốt nhất là hai vòng bao vây, vòng trong và vòng ngoài, triệt để chặn đứng bọn hắn.

Nghe vậy, Chu Tước hừ lạnh một tiếng: Ai vòng trong, ai vòng ngoài.

Đúng đấy, cái này phải nói cho rõ ràng.

Làm như vậy khẳng định không được.

Chúng yêu đối với phương án này khẳng định không hài lòng.

Vòng trong chịu thiệt thòi nhất, là tuyến đầu chiến đấu, lỡ như lưỡng bại câu thương, vòng ngoài nhặt được tiện nghi, chẳng phải là làm áo cưới cho kẻ khác sao.

Chúng yêu toàn bộ phản đối.

Tỳ Hưu trong lòng cười lạnh một tiếng, quả nhiên là một đám ô hợp.

Chính là thực lực cường đại cũng không làm nên trò trống gì.

Vô nại, Cửu Đầu Trùng chỉ có thể nói: Đã như vậy, bắt đầu vây quét từ bốn phương hướng.

Chúng ta dứt khoát cùng nhau lên.

Không thành vấn đề.

Đồng ý.

Chúng yêu đối với biện pháp này không có dị nghị.

Thực lực nghiền ép, căn bản không cần kế sách gì, trực tiếp đẩy ngang là được.

Còn phân tầng thứ làm gì, thế chẳng phải chịu thiệt sao.

Cửu Đầu Trùng: Vậy thì động thủ.

Hổ Yêu: Không đợi Ngư đạo hữu và Hùng đạo hữu sao.

Đợi bọn hắn thì đến bao giờ, tốc độ chậm như vậy, không biết là cố ý hay là tốc độ kém thật.

Côn Bằng bất mãn nói.

Côn đạo hữu, không phải tất cả mọi người đều giống như ngươi.

Ngươi vì sao không đi so tài tốc độ với Ngư đạo hữu ở trong nước xem.

Cổ kế ở trong nước ngươi cũng không được đâu.

Chu Tước khinh thường nói.

Ngươi nói ai không được.

Côn Bằng có chút nổi nóng, hiển nhiên đối với thái độ cư cao lâm hạ của Chu Tước rất khó chịu.

Nói chính là ngươi đấy, ngươi không phục à.

Đôi mắt Chu Tước lấp lóe hỏa diễm.

Đương nhiên không phục, mọi người đều là Cửu Thiên Huyền Tiên, ngươi tính là cái thá gì, dựa vào cái gì mà bày ra một bộ tư thái cao cao tại thượng.

Chỉ dựa vào việc ngươi biết chơi lửa sao.

Sớm đã nhìn ngươi ngứa mắt rồi.

Thấy cảnh này, Thẩm Hạo nhịn không được vui vẻ, mấy con yêu quái này tụ lại một chỗ thật đúng là tấu hài, ai cũng không phục ai.

Đại chiến sắp đến nơi, còn chưa bắt đầu đánh đâu đã bắt đầu nội hống rồi.

Trực tiếp đánh nhau luôn càng tốt.

Thẩm Hạo ngược lại có thể nhặt tiện nghi.

Tin hay không ta thiêu trụi lông chim của ngươi.

Hỏa diễm trên người Chu Tước càng lúc càng cao, tựa hồ một lời không hợp là khai chiến.

Bất quá, làm cho Thẩm Hạo thất vọng chính là, Côn Bằng lại túng.

Hừ lạnh một tiếng, liền không nói thêm lời nào.

Mục đích lần này chính là Thần Mộc Đỉnh, không phải chiến đấu.

Trong chúng yêu, vẫn thuộc về Chu Tước chiến đấu lực cao nhất, Côn Bằng tốc độ nhanh nhất.

Cửu Đầu Trùng ở một bên thấy hai yêu không tiếp tục nữa, còn có chút thất vọng, hắn đối với Chu Tước cũng khó chịu.

Thế là nói: Được rồi, chúng ta binh chia bốn đường tiến công, đợi lệnh của ta.

Tại sao phải đợi lệnh ngươi.

Hổ Yêu không phục nói.

Sắc mặt Cửu Đầu Trùng khó coi hẳn đi: Hổ đạo hữu, vậy ngươi tới chỉ huy.

Được a.

Hổ Yêu trực tiếp đáp.

Thấy Cửu Đầu Trùng có dấu hiệu bạo phát, Chu Tước nói: Được rồi được rồi, ta tới, lấy lửa làm hiệu.

Hổ Yêu lúc này mới cười nói: Cứ theo ý Chu Tước đạo hữu.

Vậy cứ như thế đi.

Nội tâm Cửu Đầu Trùng đã phẫn nộ vô cùng, hận không thể đương trường giết chết tên Hổ Yêu không nể mặt hắn này.

Hắn nhìn ra rồi, tên Hổ Yêu này là cố ý.

Dây dưa nửa ngày, cuối cùng cũng bắt đầu làm chính sự.

Rất nhanh, ba huynh đệ Cửu Đầu Trùng, Tỳ Hưu, Mãng Yêu tiến công phía Đông.

Chu Tước, Hổ Yêu, Hạc Yêu, Hồ Yêu từ phương Tây tiến công.

Côn Bằng, Điêu, Lộc Yêu từ phía Nam bao vây.

Thử Yêu, Hầu Yêu, Báo Yêu thì từ phía Bắc tiến công.

Trong nháy mắt, mây đen bao phủ Tiên Kiếm Phái.

Địch tập.

Yêu thú tiến công.

Đông.

Tiếng chuông của Tiên Kiếm Phái vang vọng thiên địa.

Khi nhìn thấy yêu thú từ bốn phương tám hướng tràn tới, tất cả đệ

tử Tiên Kiếm Phái đều sắc mặt đại biến, một mảnh trắng bệch.

Bọn hắn vạn lần không nghĩ tới lần này Yêu tộc thế mà lại tới nhiều Cửu Thiên Huyền Tiên như vậy.

Yêu khí bàng đại uyển như thực chất, khiến tất cả mọi người đều cảm thấy hít thở không thông.

Ngay cả ba người đến giúp đỡ trước đó, thấy một màn này, cũng cảm thấy một luồng hàn khí từ lòng bàn chân xông thẳng lên thiên linh cái.

Bọn hắn biết lần này e rằng dữ nhiều lành ít.

Chưởng môn Tiên Kiếm Phái Khâu Dật Nùng quát lớn: Kết trận.

Lại đối với ba người chi viện nói: Ba vị đạo hữu, Tiên Kiếm Phái hôm nay e rằng dữ nhiều lành ít, đây là chuyện của Tiên Kiếm Phái chúng ta.

Các ngươi có thể chạy thì chạy đi, Khâu mỗ vì các ngươi cản chân bọn chúng.

Ba người nhìn nhau một cái, sau đó đều khẽ gật đầu, biểu thị tán đồng suy nghĩ của Khâu Dật Nùng.

Mặc dù bọn hắn đối với Yêu tộc cũng có khắc cốt cừu hận, nhưng đối mặt với số lượng Yêu tộc bàng đại như thế này, trong lòng bọn hắn đều rất rõ ràng, trận chiến này gần như không có phần thắng.

Nếu biết rõ không địch lại mà còn muốn cưỡng ép kiên trì, vậy không thể nghi ngờ là tự tìm đường chết.

Trong tình huống này, lựa chọn sáng suốt nên là tạm tránh mũi nhọn, tìm kiếm thời cơ hoặc sách lược khác có lợi hơn để ứng đối Yêu tộc.

Khâu đạo hữu, đa tạ.

Khâu Dật Nùng: Phía Bắc ba con yêu thú kia là Thử Yêu, Hầu Yêu, Báo Yêu, thực lực ba tên này yếu nhất.

Chương 884

Khâu mỗ giúp các ngươi đột phá từ nơi này.

Sự tình bất nghi trì, chúng ta cùng nhau ra tay.

Tốt, cứ theo lời Khâu chưởng môn.

Tổng cộng năm người, lập tức cùng nhau ra tay.

Ngay trong nháy mắt đó, thiên địa phảng phất bị một cỗ sức mạnh cường đại bao trùm, các loại tiên pháp huyễn lệ đầy màu sắc như pháo hoa nở rộ giữa không trung, làm người ta lóa mắt.

Thử Yêu, Hầu Yêu và Báo Yêu kinh ngạc nhìn một màn đột ngột này, hoàn toàn không dự liệu được đối phương sẽ ngay lập tức lao thẳng về phía bọn hắn.

Mẹ nó, bọn hắn dễ bắt nạt sao.

Đối mặt với công kích như vậy, bản năng phản ứng của Thử Yêu, Hầu Yêu và Báo Yêu chính là đào tẩu.

Bọn hắn không chút do dự xoay người, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tứ tán.

Ở giữa ba yêu vừa vặn lộ ra một khoảng trống.

Điều này ai cũng không nghĩ tới, ba con yêu quái này thế mà một chút cũng không phòng thủ.

Khâu Dật Nùng lập tức quát: Thừa dịp hiện tại.

Ba người vận khí tiên lực trong cơ thể, nháy mắt xuyên qua từ giữa.

Còn chưa đi được bao xa, đột nhiên Phanh một tiếng.

Tiên Kiếm Phái phương viên mấy chục vạn dặm đột nhiên dâng lên một đạo kết giới.

Ba bóng người trực tiếp đâm sầm vào trên kết giới.

Căn bản chạy không thoát.

Cửu Đầu Trùng hừ lạnh một tiếng: Đến cũng đến rồi, còn muốn chạy.

Nói đến đây, Cửu Đầu Trùng nhìn về phía Côn Bằng ở một bên, ánh mắt lóe lên một tia tham lam.

Kết giới này bản thân chính là một kiện Hậu Thiên Linh Bảo.

Tác dụng chính là hình thành kết giới, có thể dùng để phòng ngự, cũng có thể dùng để phòng ngừa đào tẩu.

Bất quá, thời gian duy trì không dài, cũng chỉ khoảng một canh giờ.

Nhưng cũng đủ dùng rồi.

Chu Tước: Thời gian có hạn, nhanh làm việc.

Được.

Thấy cảnh này, chúng nhân Tiên Kiếm Phái thoáng qua một tia tuyệt vọng.

Ba người kia mắt thấy không thể đào thoát, lại lập tức quay trở về bên cạnh Khâu Dật Nùng.

Khâu chưởng môn, ngươi tới thao khống vận chuyển kiếm trận, chúng ta giúp ngươi.

Được.

Bố Thái Cực Kiếm Trận.

Rõ.

Thái Cực Kiếm Trận chủ yếu chính là dùng để phòng thủ.

Khâu Dật Nùng lấy ra một cái Thái Cực La Bàn làm mắt trận, các đệ tử Tiên Kiếm Phái đều tế xuất tiên kiếm trong tay.

Trong nháy mắt, hư không chi trung hiện lên một cái Thái Cực khổng lồ, vô số tiên kiếm chuyển động.

Hộ sơn đại trận hình thành một cỗ phòng ngự.

Kiếm trận đã thành, Khâu Dật Nùng mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng biết ngăn cản không được bao lâu, chỉ có thể ôm quyền tàm quý nói: Ba vị đạo hữu, xin lỗi, lần này Tiên Kiếm Phái e rằng dữ nhiều lành ít rồi.

Là Tiên Kiếm Phái liên lụy các ngươi.

Khâu chưởng môn, sự đã đến nước này, chỉ có thể nói chúng ta trong mệnh nên có một kiếp.

Một vị lão giả trong ba người đạm nhiên nói.

Đã từng có Nhân tộc chưởng khống Thiên Đình, bây giờ mãi cũng không còn thịnh thế năm xưa nữa.

Hôm nay không chết, tất sẽ đồ diệt Yêu tộc.

Nhìn trận pháp, khóe miệng Chu Tước thoáng qua một tia khinh thường.

Chu Tước nói: Một đám phế vật, đều đứng nhìn cái gì.

Chờ hưởng lợi ngư ông đắc lợi sao.

Trong mắt chúng yêu đều lấp lóe hàn mang.

Chu Tước tuy trâu bò, nhưng cốt tử thừa kế sự cao ngạo của Phượng Hoàng nhất tộc, chưa từng đem bất luận Yêu tộc nào để vào mắt.

Cửu Đầu Trùng: Đã Chu Tước đạo hữu lợi hại như vậy, chi bằng

làm gương cho chúng ta xem trước.

Chu Tước đạo hữu mời trước.

Chu Tước hừ lạnh một tiếng: Vậy các ngươi cứ mở to mắt mà nhìn.

Chúng yêu vui vẻ thấy thế, hận không thể để Chu Tước liều mạng một mất một còn.

Chu Tước đạo hữu hữu lao rồi.

Một đám phế vật, nhìn cho kỹ đây.

Chu Tước huy vũ đôi cánh đứng trên tầng mây, thân tư cao ngạo, lông vũ của nàng khoảnh khắc như hỏa diễm bùng cháy, tản phát ra khí tức nóng rực.

Ngửa mặt lên trời trường minh, thanh âm của nàng như sấm rền, vang vọng tận mây xanh: Lũ sâu kiến các ngươi, có thể chết dưới liệt diễm của bản tọa, cũng là tạo hóa của các ngươi.

Nói xong, Chu Tước mạnh mẽ huy vũ đôi cánh khổng lồ, cánh vỗ tạo ra cuồng phong như bão tố tịch quyển mà đến.

Theo đôi cánh huy động, hỏa diễm đầy trời như núi lửa phun trào tuôn ra, trong nháy mắt đem Tiên Kiếm Phái dìm ngập trong hừng hực liệt hỏa.

Nhiệt độ cao của hỏa diễm khiến không khí đều vặn vẹo, phảng phất cả thế giới đều sắp bị ngọn lửa vô tận này nuốt chửng.

Thái Cực Kiếm Trận của Tiên Kiếm Phái cũng là trấn phái tuyệt học, uy lực cực mạnh, đủ để chống lại tuyệt đại đa số công kích.

Tuy nhiên, dù là vậy, khi đối mặt với luồng liệt diễm cường đại này của Chu Tước, mọi người trong kiếm trận vẫn cảm nhận được áp lực trước nay chưa từng có.

Cảm giác nóng rực kia càng phảng phất như muốn nuốt chửng bọn hắn.

Mặc dù có năm vị Cửu Thiên Huyền Tiên đang phấn lực để kháng, nhưng luồng hỏa diễm kia lại tựa hồ vô cùng vô tận, cuồn cuộn không dứt thiêu đốt kiếm trận.

Dưới sự tấn công của Chu Tước, kiếm trận bắt đầu rung lắc kịch liệt, kiếm trận vốn dĩ liên kết chặt chẽ giờ phút này cũng xuất hiện chút ít vết nứt.

Rất nhanh, không ít tiên kiếm dưới sự thiêu đốt của liệt diễm, như băng tuyết gặp nắng gắt, cấp tốc tiêu dung.

Mà những đệ tử thân ở trong kiếm trận lại càng thảm không nỡ nhìn.

Rất nhiều đệ tử ở vòng ngoài dưới sự thiêu đốt của liệt diễm, nháy mắt bị thiêu thành tro tàn, ngay cả một tia tro cốt cũng chưa từng lưu lại.

Thái Cực Kiếm Trận càng như con thuyền nhỏ phiêu diêu trong biển lửa.

Chỉ mới một con Chu Tước đã khiến bọn hắn gian nan ứng địch, đây còn mười một con yêu thú nữa.

Nhìn thấy cảnh này, Thẩm Hạo chậc chậc hai tiếng, con Chu Tước này tuy cao ngạo nhưng đúng là không chém gió, chiến đấu lực có chút cường đại.

Khâu Dật Nùng cấp bách nói: Tiên Kiếm Phái từ thuở sáng lập chính là để trừ yêu.

Mà nay, vào lúc môn phái tồn vong, có thể trước khi chết kéo mấy con yêu quái đệm lưng cũng đáng.

Chúng đệ tử nghe lệnh, kiếm còn người còn, kiếm vong người vong, liều mạng với đám súc sinh này.

Kiếm còn người còn, kiếm vong người vong.

Chúng đệ tử cao giọng hô.

Đệ tử Tiên Kiếm Phái diện dung kiên nghị quyết tuyệt, đã làm xong chuẩn bị phó tử.

Ánh mắt mỗi người đều thấu lộ ra một loại quyết nhiên thị tử như quy, không có chút nào sợ hãi hoặc thối lui.

Loại tinh thần vô úy này cũng không phải ngẫu nhiên, mà là bắt nguồn từ truyền thống của Tiên Kiếm Phái.

Tiên Kiếm Phái sáng lập chính là vì giết yêu, cho nên mới kiến lập tại địa điểm giao giới giữa Nhân tộc và Yêu tộc.

Thẩm Hạo nhìn Tiên Kiếm Phái đang khổ khổ chi xanh trong Thái Cực Kiếm Trận.

Tròng mắt xoay chuyển, hắn cảm thấy nếu thả mấy người chạy trốn có lẽ là tốt nhất.

Cũng có thể đi tìm chút chi viện tới đây.

Yêu tộc đến nhiều như vậy, Nhân tộc sao có thể vắng mặt được.

Nghĩ là làm, ngón tay Thẩm Hạo ngưng tụ một tia Tam Muội Chân Hỏa, trực tiếp ném lên trên kết giới.

Tiếp đó, Thẩm Hạo xoay người bỏ đi, khắc sau liền đi tới phương hướng tương phản, ẩn tàng kỹ lưỡng.

Chu Tước nhìn thấy chúng yêu đều đang xem kịch, liền đình chỉ tiến công: Các ngươi còn ngẩn ra đó làm gì, còn không cùng nhau ra tay sớm kết thúc bọn hắn.

Cửu Đầu Trùng cười nói: Chúng ta cũng là đang thưởng thức tư thế oai hùng của Chu Tước đạo hữu mà thôi.

Bớt nói nhảm, đã Nhân tộc có trận pháp, chúng ta liền cùng nhau tiến công, xem bọn hắn có thể kháng đến bao giờ.

Chu Tước lạnh lùng nói.

Chúng yêu nhìn nhau một cái, nhao nhao gật đầu, lấy ra tuyệt hoạt giữ nhà của mình.

Nhất thời, yêu khí di mạn thiên địa.

Dưới sự công kích đồng lòng của chúng yêu, năng lượng kinh khủng vô cùng bạo phát ra.

Cho dù Thái Cực Kiếm Trận phòng ngự rất mạnh, dưới sự xung kích của đẳng cấp năng lượng này cũng trong khoảnh khắc bị phá vỡ.

Oanh.

Thái Cực Kiếm Trận vừa vỡ, người chịu phản phệ nghiêm trọng nhất chính là chưởng môn Tiên Kiếm Phái Khâu Dật Nùng.

Hắn trực tiếp miệng phun tiên huyết, suy yếu vô cùng.

Cửu Đầu Trùng cười ha hả, thân ảnh đột nhiên biến lớn: Để bản tọa nuốt các ngươi.

Chu Tước hừ lạnh một tiếng, huy vũ đôi cánh đánh gãy hành động của Cửu Đầu Trùng.

Chúng yêu cũng có chút bất mãn.

Chu Tước: Vẫn là bắt toàn bộ lại rồi nói sau.

Ta tán thành Chu Tước đạo hữu.

Côn Bằng: Đồng ý.

Đúng, trước tiên bắt lại tra hỏi một chút vị trí của Thần Mộc

Đỉnh.

Chúng yêu mồm năm miệng mười nói.

Chương 885

Điều này làm cho Cửu Đầu Trùng có chút khó chịu, hừ lạnh một tiếng rồi gật đầu: Được, cứ theo ý chư vị.

Lúc này, chưởng môn Tiên Kiếm Phái Khâu Dật Nùng đột nhiên mắt sáng lên, truyền âm nói: Ba vị đạo hữu, kết giới tựa hồ bị cháy rồi, ta tới thu hút sự chú ý, các ngươi thừa cơ đi mau.

Nghe vậy, ba người ánh mắt sáng lên: Được.

Nói xong, Khâu Dật Nùng lại đối với các đệ tử truyền ngôn: Chúng đệ tử nghe lệnh, một lát nữa có cơ hội thì toàn bộ chạy đi, không được do dự, không được nói chuyện, giữ trạng thái điều tức, hy vọng các ngươi đem đạo thống của Tiên Kiếm Phái truyền xuống.

Dứt lời, Khâu Dật Nùng nuốt một viên đan dược, trong nháy mắt toàn thân khí tức bạo trướng, lần nữa khôi phục lại trạng thái Cửu Thiên Huyền Tiên đỉnh phong.

Chúng đệ tử vẻ mặt bi thương, trong lòng lửa giận hừng hực thiêu đốt.

Ba người kia sắc mặt nghiêm lại, trong lòng dâng lên một nỗi bi lương.

Khâu chưởng môn, ngươi đây là.

Vô ngại, có thể chạy được một người là một người.

Thoại âm rơi xuống, Khâu Dật Nùng bay lên cao không, trực diện chúng yêu.

Nhìn bóng lưng quyết nhiên kia của Khâu Dật Nùng, trong lòng mọi người đều phẫn nộ vô cùng.

Vừa rồi thứ Khâu Dật Nùng ăn là Cửu U Hoàng Tuyền Đan.

Đan này tập hợp đủ loại thiên tài địa bảo Cửu U chí âm chí hàn, lại dùng Tam Muội Chân Hỏa thối luyện chín chín tám mươi mốt ngày.

Người phục dụng có thể trong thời gian ngắn đem tất cả năng lượng của nguyên thần cùng nhục thân chỉnh hợp lại.

Tu vi nhân đôi, thậm chí có khả năng đột phá bình cảnh, đạt tới cảnh giới cao hơn.

Tác dụng phụ chính là sau một tuần trà, liền sẽ lực kiệt mà vong.

Tỳ Hưu vẻ mặt cảnh giác nhìn Khâu Dật Nùng, dám ăn Cửu U Hoàng Tuyền Đan, đó chính là ôm quyết tâm phải chết.

Hắn theo bản năng lui về sau một bước.

Khâu Dật Nùng mặt không biểu tình nói: Lũ súc sinh lông lá các ngươi cũng dám đến đất của Nhân tộc ta, hôm nay liều chết cũng phải kéo một tên đệm lưng.

Lời này vừa nói ra, mí mắt chúng yêu giật giật.

Bọn hắn cũng đều nhìn thấy viên đan dược Khâu Dật Nùng vừa nuốt, tuy biết Khâu Dật Nùng kiên trì không được bao lâu, nhưng nếu Khâu Dật Nùng thật sự muốn kéo một tên đệm lưng, bọn hắn cũng sợ hãi a.

Ai cũng không muốn làm cái tên quỷ xui xẻo đó.

Ngay cả Chu Tước chiến lực mạnh nhất cũng vẻ mặt cảnh giác.

Đối mặt với kẻ điên này, không có yêu thú nào nguyện ý đi chịu chết.

Huống hồ đám yêu thú này đều là tạm thời hợp tác, một khi bản thân bị trọng thương, nói không chừng bọn kia cũng sẽ quay đầu tiến

công mình.

Bởi vậy, có thể không bị thương thì tận lượng không bị thương.

Khâu Dật Nùng lạnh lùng quét mắt nhìn chúng yêu, nhưng lại không động thủ.

Hắn đang tranh thủ thời gian hồi phục cho mọi người, thêm một phần cơ hội đào thoát.

Một người độc tự đối mặt chúng yêu, thế mà lại khiến chúng yêu đều bị chấn nhiếp.

Chúng yêu cũng lạnh lùng nhìn Khâu Dật Nùng, trong lòng cũng đang mặc niệm thời gian.

Khu khu một tuần trà, bọn hắn chờ nổi.

Nhất thời thiên địa tịch tĩnh.

Côn Bằng đột nhiên cảm giác một cỗ khô nóng, trong lòng một trận nạp muộn.

Hạ ý thức quay đầu nhìn lại, đương khi nhìn thấy kết giới do chính mình bố trí thế mà bị đốt một cái lỗ lớn.

Không những thế, nó còn đang tiếp tục cháy.

Hắn vừa chuẩn bị mở miệng thì lại thấy Khâu Dật Nùng động.

Đột nhiên, Khâu Dật Nùng hóa thành một thanh tiên kiếm khổng lồ, mang theo khí thế lăng lệ, như sao băng lao thẳng về phía Côn Bằng to lớn kia.

Đây là độc môn tuyệt kỹ của Tiên Kiếm Phái, cũng là một kích mạnh nhất trong môn phái bọn hắn.

Một kích này tiêu hao cực lớn, nhưng cũng là một loại công kích tự sát.

Chỉ có khi đi vào đường cùng, lâm vào tuyệt cảnh mới có thể sử dụng.

Mà giờ phút này, Khâu Dật Nùng không chút do dự thi triển chiêu này, hiển nhiên hắn đã đến nước sơn cùng thủy tận.

Một kích này ngưng tụ tất cả sức mạnh toàn thân hắn.

Tốc độ của tiên kiếm nhanh như thiểm điện, nhanh đến cực hạn, vạch qua không trung một đạo quang mang chói mắt, như muốn xé rách hư không, đâm thẳng về phía Côn Bằng.

Chúng yêu thấy thế, lập tức kinh khủng vạn phần, tưởng rằng một kích khủng bố này là nhắm vào bọn hắn mà đến.

Bọn hắn sợ đến hồn phi phách tán, nhao nhao tứ tán mà chạy, sinh sợ bị lực lượng kinh khủng này lan đến gần.

Côn Bằng thậm chí còn không kịp mở miệng, thân ảnh lập tức bay cao.

Quay đầu nhìn lại, lại phát hiện thân ảnh Khâu Dật Nùng gắt gao đi theo hắn, không chết không thôi.

Côn Bằng cũng không muốn bị thương, sợ đến mức lập tức biến mất tại chỗ.

Đồng thời truyền âm nói: Kết giới rách rồi.

Nhưng cơ hội thoáng qua tức thì này, thân ảnh ba người kia đã biến mất tại chỗ.

Thấy ba người chạy rồi, Khâu Dật Nùng mới thở phào nhẹ nhõm.

Không tiếp tục truy đuổi Côn Bằng, mà là điều chuyển phương hướng, thân ảnh đối diện với kết giới.

Một đạo quang mang lóe lên.

Oanh.

Một tiếng nổ vang.

Kết giới ứng thanh mà vỡ.

Năng lượng cực lớn khiến tiểu yêu chung quanh đều tử thương vô số.

Ngay tại một chớp mắt này, tất cả đệ tử toàn bộ tứ tán mà chạy.

Nhìn thấy một màn này, Khâu Dật Nùng thở phào, hai mắt nhắm nghiền, khí tức cũng theo đó tiêu vong, từ trên cao chậm rãi rơi xuống.

Yêu thú cũng thở phào nhẹ nhõm, tên này chết là tốt rồi.

Nhưng một màn đột ngột này cũng khiến chúng yêu chưa kịp phản ứng lại.

Vạn lần không nghĩ tới, cục diện tất tử thế mà lại để Khâu Dật Nùng chế tạo ra một tia sinh cơ.

Chúng yêu giờ phút này còn chưa ý thức được là kết giới xảy ra vấn đề.

Cửu Đầu Trùng: Còn ngẩn ra đó làm gì, truy.

Côn Bằng, Chu Tước cùng các yêu quái lập tức đuổi theo.

Mục đích của hai yêu giống nhau, chính là đi tìm tên Cửu Thiên Huyền Tiên còn sót lại của Tiên Kiếm Phái.

Hiện nay, cao tầng Tiên Kiếm Phái chỉ còn lại một mống độc đinh này thôi.

Về tin tức của Thần Mộc Đỉnh, hắn khẳng định biết.

Cửu Đầu Trùng nhìn bóng lưng Côn Bằng và Chu Tước, ngẩn ra một chút, lập tức mới phản ứng lại.

Đáng chết tạp mao điểu.

Lão Tam, ngươi đi trông coi thi thể họ Khâu cho kỹ, đừng để bọn hắn nhặt tiện nghi.

Rõ, đại ca.

Cửu Đầu Trùng dặn dò xong, cũng lập tức đuổi theo.

Tỳ Hưu hít mũi ngửi ngửi, hắn cảm giác không thích hợp.

Hốt nhiên ngửi được một mùi Tam Muội Chân Hỏa, nhưng lại sợ là ảo giác.

Dù sao liệt diễm của Chu Tước có thể che giấu rất nhiều mùi vị.

Chung quanh vừa rồi lại trải qua đại chiến, khí tức hỗn loạn, Tỳ Hưu nhất thời cũng khó mà phân biệt.

Huống hồ hiện tại phải bận rộn đi bắt người, cũng không có thời gian cho hắn phân tích tỉ mỉ.

Đương khi Mãng Yêu đi tìm thi thể Khâu Dật Nùng, lại tìm nửa ngày cũng không thấy đâu.

Mãng Yêu choáng váng, thi thể đâu.

Lúc này, Thử Yêu và Hồ Yêu cũng đang tìm kiếm thi thể Khâu Dật Nùng.

Nhìn thấy Thử Yêu và Hồ Yêu, Mãng Yêu tưởng rằng hai yêu cướp đi thi thể, lập tức giận tím mặt quát: Hai tên phế vật, đại ca ta bảo ta trông coi thi thể.

Các ngươi thế mà dám tư thâu, mau giao thi thể ra đây, nếu không đừng trách bản tọa nuốt các ngươi.

Thử Yêu và Hồ Yêu hừ lạnh một tiếng: Khu khu một cái Lão Tam, cũng xứng loạn kêu ở đây.

Đối với Cửu Đầu Trùng, Thử Yêu Chuột và Hồ Yêu Cáo tuy trong

lòng có chút bất mãn, nhưng vẫn biểu hiện ra sự tôn kính ứng có.

Chương 886

Dù sao thực lực của Cửu Đầu Trùng bày ra ở đó, bọn chúng cũng không dám tùy tiện trêu chọc.

Tuy nhiên, đối với Mãng Yêu Trăn, bọn chúng lại hoàn toàn không để vào mắt.

Thử Yêu và Hồ Yêu trong lòng đều cho rằng, khẳng định là tên Mãng Yêu này đã giấu thi thể Khâu Dật Nùng đi, muốn chiếm làm của riêng.

Không chỉ vậy, Mãng Yêu còn ác nhân cáo trạng trước, kiểu ăn mảnh này thật sự quá khó coi.

Thục khả nhẫn, thục bất khả nhẫn.

Ngươi con Mãng Yêu này, đã xấu xí thì thôi đi, còn đủ vô sỉ nữa chứ.

Thử Yêu ánh mắt sắc bén, khinh thường nói.

Ngươi.

Ngươi nói ai xấu.

Mãng Yêu tức giận, trong nháy mắt bạo nộ.

Sao hả.

Xấu xí còn sợ người ta nói sao.

Tự mình đem thi thể giấu đi, còn đảo ngược một vố, nói chúng ta tư thôn.

Thật là không biết xấu hổ, đáng giết.

Hồ Yêu phụ họa theo.

Trong lòng ả lại đang phỏng đoán việc này có phải do Cửu Đầu Trùng thụ ý hay không, đối mặt với Cửu Đầu Trùng thì bọn chúng không có thực lực đó.

Dù sao, Mãng Yêu là kẻ đến sớm nhất.

Xung quanh đây cũng chỉ có hắn là một Cửu Thiên Huyền Tiên, căn bản không có đại yêu nào khác.

Vẻ mặt khinh thị của Thử Yêu và Hồ Yêu phảng phất như là sự trào phúng lớn nhất đối với Mãng Yêu.

Điều này khiến nộ hỏa trong lòng Mãng Yêu đã đạt đến đỉnh điểm, trong mắt hắn lóe lên một tia hung lệ, ác độc nói: Hai tên không biết trời cao đất rộng các ngươi, lại dám nhìn bản tọa khinh miệt như vậy.

Quả thực là sống chán rồi.

Thanh âm của Mãng Yêu vang vọng trong không khí, mang theo từng tia hàn ý.

Tuy nhiên, đối mặt với sự uy hiếp của Mãng Yêu, Thử Yêu lại hào không sợ hãi.

Đôi mắt vốn dĩ cực nhỏ của nó lúc này hơi híp lại, chỉ còn lại một khe hở, lộ ra vẻ bất tiết nhất cố.

Chỉ bằng ngươi.

Giọng Thử Yêu tràn đầy trào phúng, dường như hoàn toàn không để Mãng Yêu vào mắt.

Lời của nó vừa dứt, Hồ Yêu bên cạnh cũng cười theo, tiếng cười kia lọt vào tai Mãng Yêu lại càng là một loại khiêu khích trần trụi.

Giết con mãng xà ngu xuẩn ngươi, chỉ tốn một vuốt.

Thử Yêu khinh thường nói.

Hôm nay nhất định phải nuốt chửng các ngươi.

Cùng với tiếng gầm giận dữ này, thân thể Mãng Yêu đột nhiên giống như quả bóng được bơm hơi, nhanh chóng bành trướng, trong nháy mắt liền trở nên to lớn như ngọn núi.

Cái đầu rắn dữ tợn của hắn dương cao, lưỡi rắn đỏ lòm không ngừng phun ra nuốt vào, tản mát ra mùi tanh hôi khiến người ta buồn nôn, phảng phất một khắc sau sẽ mở ra cái miệng to như chậu máu nuốt chửng Thử Yêu trước mắt.

Biến cố đột ngột này khiến bầu không khí vốn đã căng thẳng trong nháy mắt đạt đến đỉnh điểm, ác đấu dường như hết sức căng thẳng.

Thử Yêu, Hồ Yêu không hề sợ hãi, bay lên trời cao chuẩn bị đối chiến.

Nhiên, ngay tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, một giọng nói trầm thấp mà phẫn nộ đột nhiên từ xa truyền đến: Lũ khốn kiếp, đã là lúc nào rồi còn nội chiến, tìm người trước cho ta.

Chỉ thấy một con Cửu Đầu Trùng khổng lồ đang từ vân đoan lao nhanh tới, chín cái đầu lâu của hắn đều lấp lóe ánh sáng phẫn nộ, hiển nhiên cực kỳ bất mãn với hành vi của Mãng Yêu.

Trước mặt Cửu Đầu Trùng, Mãng Yêu vẫn là không dám kiêu ngạo.

Hắn không phục hừ một tiếng: Hôm nay nể mặt lão đại tha cho các ngươi.

Lần sau.

Lần sau, bản tọa sẽ ăn ngươi trước.

Khóe miệng Hồ Yêu hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười trêu tức, đồng thời vươn lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm khóe môi, phảng phất như đang

nếm món gì mỹ vị lắm.

Thử Yêu cũng chỉ cười lạnh một tiếng, nói: Tương tự, ta cũng sẽ nuốt sống ngươi, bản tọa cũng đã lâu không ăn thịt trăn rồi.

Bất quá Thử Yêu và Hồ Yêu cũng chỉ là nói mồm, cũng không có tiến hành động tác tiếp theo, dù sao Cửu Đầu Trùng đang ở cách đó không xa nhìn chằm chằm, nếu chọc giận tồn tại cường đại này, e rằng bọn chúng đều sẽ không có quả ngon để ăn.

Vì thế, hai yêu nhìn nhau một cái, không hẹn mà cùng thu hồi khí thế trên người.

Cử cử động này tuy nhìn như đơn giản, nhưng thực tế lại là một loại tôn trọng và nhượng bộ đối với Cửu Đầu Trùng.

Dù sao, tại khu vực này, địa vị của Cửu Đầu Trùng tương đương cao.

Mãng Yêu thấy tình hình này, trong lòng không khỏi có chút não nộ.

Hắn vốn còn muốn nói gì đó để vãn hồi chút mặt mũi, nhưng còn chưa đợi hắn mở miệng, Thử Yêu và Hồ Yêu đã sớm như quỷ mị, trong nháy mắt biến mất vô ảnh vô tung, chỉ để lại Mãng Yêu tại chỗ tức đến phát điên.

Cửu Đầu Trùng hừ lạnh một tiếng: Ngày sau hãy từ từ tính sổ, hiện tại tìm người quan trọng hơn.

Vâng, đại ca.

Cùng lúc đó, trốn trong không gian, khí tức của Thẩm Hạo bắt đầu leo thang.

Bất tri bất giác, hắn đã bước vào Cửu Thiên Huyền Tiên trung kỳ.

Tất cả công pháp cũng như tài nguyên của Tiên Kiếm Phái hắn

đều đã nắm giữ.

Ngay cả tuyệt kỹ Kiếm Tâm Thông Minh của chưởng môn Tiên Kiếm Phái Khâu Dật Nùng vừa rồi, hắn cũng đã xe nhẹ đường quen.

Ngưng tụ tất cả sức mạnh dung hợp cùng tiên kiếm hóa thành một thanh kiếm, tấn công địch nhân, uy lực nghịch thiên, nhưng dùng xong bản thân cũng sẽ đại tàn, coi như là đòn tấn công tự sát.

Sức mạnh này đã có một tia khí thế của Đại La Kim Tiên.

Bất quá chiêu này, Thẩm Hạo cảm thấy không có việc gì thì đừng loạn dùng.

Tự sát là không thể nào, phải miểu sát giết trong nháy mắt mới được.

Nhưng uy lực lại không tệ.

Hơn nữa Thẩm Hạo còn có Tiên Thiên Linh Bảo Thanh Mộc Kiếm.

Nếu dùng chiêu này, miểu sát Cửu Thiên Huyền Tiên đỉnh phong là không thành vấn đề.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo cảm thấy dường như có thể dùng.

Khác với Khâu Dật Nùng, dù sao Thẩm Hạo cũng có Bất Lão Tuyền, hoàn toàn có thể vô thị tác dụng phụ.

Chỉ cần còn một hơi thở, uống một ngụm Bất Lão Tuyền là được.

Trước dùng Tỏa Yêu Thằng khốn trụ đối phương, rồi bồi thêm một cái Kiếm Tâm Thông Minh.

Thẩm Hạo nghĩ nát óc cũng không ra ai có thể kháng trụ đòn này.

Nếu muốn thu thập Tỳ Hưu, có lẽ có thể thử nghiệm phương pháp này một chút.

Dù sao tên kia thực sự đáng chết, chỉ cần hắn còn sống, Thẩm Hạo liền cảm giác như hóc xương trong họng.

Hơn nữa, chuyện Thần Mộc Đỉnh cũng là bị con Tỳ Hưu này làm lộ ra, quan hệ nhân quả giữa hai bên không nhỏ, nhất định phải giải quyết nhân quả này mới được.

Thẩm Hạo là người nóng tính, báo thù không để qua đêm.

Nghĩ đến đây, sát ý trong lòng Thẩm Hạo càng phát ra mãnh liệt.

Tuy nhiên, trước khi động thủ, Thẩm Hạo cảm thấy cần thiết phải thí nghiệm uy lực của Tỏa Yêu Thằng trước đã.

Dù sao, món đồ chơi này sau khi bị luyện hóa, hắn còn chưa chân chính sử dụng bao giờ.

Đối với hiệu quả thực tế và uy lực của nó, Thẩm Hạo cũng không nắm chắc.

Phải biết rằng, trong chiến đấu, bất kỳ một chi tiết nhỏ nào cũng có thể quyết định thắng bại.

Nếu không thể thông thạo nắm giữ phương pháp sử dụng Tỏa Yêu Thằng, vậy thì khi đối mặt địch nhân, đây rất có thể sẽ trở thành một điểm yếu trí mạng.

Cho nên, Thẩm Hạo quyết định tìm vài kẻ đen đủi để thử một chút, xem Tỏa Yêu Thằng rốt cuộc có thể phát huy ra uy lực thế nào.

Nghĩ là làm, Thẩm Hạo lặng yên không một tiếng động bước ra khỏi không gian.

Lợi dụng Huyễn Kim Hồ che giấu hoàn hảo khí tức, hắn trà trộn vào trong đại bộ đội Yêu tộc.

Hiện nay mười ba đại yêu cảnh giới Cửu Thiên Huyền Tiên đều đã đi tìm bốn tên Cửu Thiên Huyền Tiên đào tẩu kia.

Những tiểu yêu còn lại, từng tên đều hưng phấn dị thường, trong mắt lấp lóe quang mang tham lam, chúng nó không thể chờ đợi được bắt đầu tứ xứ vơ vét bảo vật của Tiên Kiếm Phái.

Không buông tha bất kỳ một ngóc ngách nào.

Còn có tiểu yêu đang lật xem bí tịch và pháp bảo trân quý trên giá sách, sợ bỏ lỡ thứ tốt gì.

Toàn bộ Tiên Kiếm Phái đều bị đám tiểu yêu này quấy đến long trời lở đất, một mảnh hỗn độn.

Chương 887

Tiên Kiếm Phái cũng là một trong các đại môn phái, đồ tốt bên trong cũng không ít.

Bất quá muốn tìm kẻ thí nghiệm đen đủi, thực lực không thể quá yếu, thấp nhất cũng phải là La Thiên Thượng Tiên mới được, yếu quá thì hoàn toàn không có hiệu quả.

Nhìn thấy phía trước có một tên đầu lĩnh nhân thân đầu báo, tu vi xấp xỉ La Thiên Thượng Tiên.

Ừm, chính là ngươi.

Đi theo sau lưng, tìm được cơ hội, Thẩm Hạo vung tay lên, một sợi dây thừng trực tiếp khóa trụ Báo Yêu.

Báo Yêu phẫn nộ quát: Tên khốn kiếp, ngươi làm gì vậy.

Thẩm Hạo không trả lời, mà là kéo nó vào trong Huyễn Kim Hồ.

Bên trong Huyễn Kim Hồ, nhìn không gian xa lạ, Báo Yêu kinh khủng không thôi.

Hắn kinh hoàng phát hiện, sợi dây thừng nhìn như bình thường này lại có lực trói buộc cường đại như thế.

Bị nó trói lại, thân thể giống như bị một ngọn núi đè lên, yêu lực trong cơ thể hoàn toàn không thể động đậy.

Tệ hơn nữa là, hắn cảm giác được Nguyên Thần của mình cũng mất đi sức mạnh, phảng phất bị một loại sức mạnh thần bí phong ấn lại.

Hắn liều mạng muốn tránh thoát sự trói buộc của sợi dây thừng, nhưng bất luận giãy dụa thế nào đều vô dụng.

Dây thừng gắt gao quấn quanh thân thể hắn, ngược lại càng giãy dụa thì trói càng chặt.

Dưới sự kinh hãi, trên trán Báo Yêu cũng toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Thẩm Hạo nhìn Báo Yêu đang sợ hãi tột độ, hài lòng gật gật đầu, sơ bộ xem ra Tỏa Yêu Thằng vẫn là dùng được.

Cũng lười hỏi cảm nhận của Báo Yêu, hắn trực tiếp thao túng Thanh Mộc Kiếm miểu sát đối phương.

Tiếp đó ném thi thể vào không gian thôn phệ.

Thẩm Hạo rất muốn biết cảm nhận khi bị trúng Tỏa Yêu Thằng.

Chỉ một lát sau, Thẩm Hạo liền một lần nữa trở lại Tiên Kiếm Phái, hiện tại Thẩm Hạo lại lắc mình biến hóa thành con Báo Yêu lúc trước.

Tỏa Yêu Thằng xác thực rất lợi hại, yêu lực và Nguyên Thần của Báo Yêu toàn bộ đều bị khóa cứng, hoàn toàn không thể cử động.

Bất quá để kiểm chứng thêm uy lực của Tỏa Yêu Thằng, Thẩm Hạo lại tìm vài con yêu quái cảnh giới La Thiên Thượng Tiên, toàn bộ đều bắt lấy, miểu sát rồi ném vào trong không gian.

Sau một phen cảm thụ, Thẩm Hạo dường như cũng đã hiểu ra.

Tỏa Yêu Thằng tuy là Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng bởi vì bị hư hại, cho nên có chút khiếm khuyết.

Đó chính là Nguyên Thần của người sử dụng không thể yếu hơn Yêu quái, một khi Nguyên Thần yếu hơn, sẽ không thể khóa trụ được Yêu.

Trước đó Tây Đô Dận sở dĩ dùng Tỏa Yêu Thằng lúc linh lúc không, chính là do Nguyên Thần quá yếu.

Cũng may ở mảng Nguyên Thần này lại là cường hạng của Thẩm Hạo, tồn tại vô địch cùng cảnh giới, hiện tại Nguyên Thần của hắn thậm chí còn mạnh hơn Phượng Xu.

Nói cách khác, hoàn toàn có thể làm được miểu sát Tỳ Hưu.

Cái này có thể làm.

Sau khi xác nhận không có vấn đề, Thẩm Hạo suy tư làm thế nào để giết chết Tỳ Hưu.

Rất hiển nhiên, đối phương trước mắt cũng không biết Thẩm Hạo đã đột phá Cửu Thiên Huyền Tiên.

Vậy thì chủ đánh một cái tin tức sai lệch.

Bất quá xuất phát từ an toàn, Thẩm Hạo suy tư kỹ càng một phen, cảm thấy tu vi hiện tại vẫn là kém chút ý tứ.

Chỉ có đem tu vi của mình tăng lên tới Cửu Thiên Huyền Tiên hậu kỳ mới coi là có chút bảo đảm, Thẩm Hạo cũng có lo lắng.

Dù sao, sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực.

Thẩm Hạo biết rõ, tuyệt đối không thể khinh thị bất kỳ một đối thủ nào, không thể lưu lại cho mình bất kỳ tai họa ngầm nào, đây là đại kỵ.

Chỉ có đem thực lực bản thân tăng lên tới trình độ đủ để nghiền ép địch nhân, như vậy mới có thể cam đoan trong bất kỳ tình huống nào cũng đều có thể đứng ở thế bất bại.

Thẩm Hạo đứng ở đằng xa, ánh mắt nhìn chằm chằm những tiểu yêu đang tứ ý vơ vét trong Tiên Kiếm Phái.

Muỗi dù nhỏ cũng là thịt a.

Vừa vặn những đại yêu Cửu Thiên Huyền Tiên kia đều chạy hết rồi.

Đương nhiên, những đệ tử Tiên Kiếm Phái đã chết kia, cũng bị Thẩm Hạo thu đi rồi.

Bất tri bất giác, tiểu yêu xung quanh Tiên Kiếm Phái, những đầu lĩnh cảnh giới Thái Ất Kim Tiên trở lên hầu như đều bị Thẩm Hạo ném vào không gian.

Cho dù như thế, điều này đối với biên độ tăng trưởng tu vi của Thẩm Hạo cũng không cao, cảnh giới của bọn chúng vẫn là quá thấp, xem ra vẫn phải là Cửu Thiên Huyền Tiên mới đủ đại bổ.

Bỗng nhiên, trong lòng Thẩm Hạo khẽ động, hắn nhớ tới còn có một con Lý Ngư Yêu Cá Chép và một con Hùng Yêu Gấu đang hì hục chạy về phía bên này.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo cười hắc hắc.

Quả hồng mềm thì phải bóp.

Thẩm Hạo cảm thấy thu thập Lý Ngư Yêu và Hùng Yêu trước dường như là một chủ ý không tồi.

Lý Ngư Yêu ở trên lục địa sức chiến đấu giảm đi một nửa.

Huống hồ, Lý Ngư Yêu và Hùng Yêu cũng hoàn toàn không biết sự tồn tại của Thẩm Hạo, có thể lợi dụng sự chênh lệch thông tin, giết cho bọn chúng một trận trở tay không kịp.

Hiện nay mười lăm con yêu thú tấn công Tiên Kiếm Phái, đội hình hào hoa như thế, tin tưởng hai con yêu quái này cũng sẽ không nghĩ tới có người sẽ ở nửa đường cướp giết bọn chúng.

Chính cái gọi là kiêu binh tất bại, chính là đạo lý này.

Càng nghĩ càng thấy có thể làm, mang trong mình nhiều Tiên Thiên Linh Bảo như vậy, Thẩm Hạo còn sợ cái quái gì chứ.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Tốc độ của Thẩm Hạo nhanh như tia chớp, thậm chí so với Côn Bằng còn nhanh hơn một chút.

Chỉ vỏn vẹn mấy cái chớp mắt, hắn đã mẫn cảm phát giác được khí tức của Lý Ngư Yêu và Hùng Yêu.

Chỉ thấy Thẩm Hạo lắc mình một cái, trong chớp mắt liền biến thành con Báo Yêu vừa rồi.

Để đề phòng vạn nhất, Thẩm Hạo lại lợi dụng Huyễn Kim Hồ che giấu khí tức bản thân.

Làm xong hết thảy, xác định không có sơ sót, Thẩm Hạo mới hài lòng.

Một chén trà thời gian, đối với Thẩm Hạo mà nói phảng phất trôi qua cả một thế kỷ.

Đợi đến hoa cũng tàn rồi.

Tiếp đó Lý Ngư Yêu và Hùng Yêu mới dần dần xuất hiện trong phạm vi tầm mắt của Thẩm Hạo.

Phải nói là tốc độ của hai tên này thật sự chậm.

Thẩm Hạo nhìn mà cũng thấy sốt ruột.

Khi hai yêu dần dần tới gần, Thẩm Hạo lập tức vẻ mặt cung kính, hành lễ nói: Gặp qua Ngư đại vương và Hùng đại vương.

Lý Ngư Yêu nghi hoặc nhìn Thẩm Hạo: Ngươi vì sao ở chỗ này.

Thẩm Hạo: Phụng mệnh lệnh đại vương nhà ta ở đây cung hậu nhị vị.

Hùng Yêu nghi hoặc nói: Chuyện gì.

Thẩm Hạo: Là như thế này, chư vị đại vương đã đi trước một bước tiêu diệt Tiên Kiếm Phái, vì vậy Chu Tước đại vương bảo ta nói

cho nhị vị đại vương.

Hai yêu nghe xong Tiên Kiếm Phái đều đã toi rồi, lập tức sốt ruột hẳn lên.

Lý Ngư Yêu vội vàng hỏi: Chu Tước nói cái gì.

Thẩm Hạo vẻ mặt do dự, giả bộ sợ hãi nói: Lời này có chút khó nghe, tiểu nhân không dám nói.

Nghe vậy, sắc mặt Hùng Yêu và Lý Ngư Yêu không tốt.

Sự cao ngạo của Chu Tước bọn hắn chính là thấm sâu trong người.

Tên Báo Yêu này không dám nói thẳng, khẳng định Chu Tước nói thập phần khó nghe.

Hùng Yêu tính tình nóng nảy này lập tức nhịn không được: Ngươi nói ra, ta tha cho ngươi.

Thẩm Hạo cúi đầu khóe miệng nhếch lên, mắc câu rồi.

Chỉ có những lúc phẫn nộ, mới là lúc mất cảnh giác nhất.

Thẩm Hạo ngẩng đầu cung kính nói: Vậy tiểu nhân nói thật đây.

Nói nhảm gì, mau nói.

Mặc dù biết không có lời gì hay, nhưng Hùng Yêu vẫn nhịn không được hỏi.

Thẩm Hạo: Nguyên văn lời của Chu Tước Đại Vương là: bảo hai tên phế vật thùng cơm đó đừng đến nữa, cút thẳng về đi.

Cái gì.

Hắn lại dám nói như thế.

Muốn chết.

Hùng Yêu tức đến giậm chân.

Chương 888

Đáng chết.

Ai là phế vật.

Lý Ngư Yêu càng là tức đến run rẩy cả môi.

Đối với lời của Thẩm Hạo bọn chúng lại không có hoài nghi, tên Chu Tước kia quả thật có khả năng nói như vậy.

Ngay tại lúc hai yêu phẫn nộ vô cùng, đột nhiên, Thẩm Hạo động thủ.

Tế xuất Tỏa Yêu Thằng lao lao trói chặt Hùng Yêu, tiếp đó đem Lý Ngư Yêu ném vào trong Huyễn Kim Hồ.

Hùng Yêu trừng lớn mắt, đầy mặt đều là biểu tình khó có thể tin, ánh mắt của hắn gắt gao nhìn chằm chằm sợi dây thừng đang trói trên người mình.

Đại não của hắn giờ khắc này hoàn toàn ở vào trạng thái đình trệ, căn bản không thể lý giải sự tình phát sinh trước mắt.

Rốt cuộc là lúc nào.

Hùng Yêu trong lòng hoàn toàn nghĩ không thông, tên Báo Yêu này sao lại có gan lớn như vậy, lại dám ra tay với hắn.

Ngay tại lúc hắn chuẩn bị phát nộ, muốn cho tên Báo Yêu này một chút nhan sắc để xem, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, một cỗ cảm giác mát lạnh từ ngực ập tới.

Hùng Yêu cúi đầu xem xét, chỉ thấy một thanh mộc kiếm màu xanh đã đâm rách tâm mạch của hắn, máu tươi đang từ miệng vết thương ồ ạt chảy ra.

Thân thể hắn mạnh mẽ run lên, muốn giãy dụa, nhưng lại phát hiện thân thể mình đã hoàn toàn mất đi khống chế, ngay cả một tia khí lực cũng không dùng được.

Sinh cơ đoạn tuyệt.

Một con Hùng Yêu Cửu Thiên Huyền Tiên trung kỳ cứ như vậy đi đời nhà ma.

Hết thảy chuyện này phát sinh quá đột ngột, ngay cả đám tiểu yêu sau lưng Hùng Yêu và Lý Ngư Yêu cũng chưa phản ứng kịp.

Đại vương nhà mình cứ như vậy chết rồi.

Nhất thời không khí phảng phất đều ngưng cố, tĩnh mịch như chết.

Chạy mau.

Đột nhiên, một tiếng hô hoán kinh khủng xé rách sự yên tĩnh, phảng phất là một đạo thiểm điện rạch phá bầu trời đêm, trong nháy mắt châm ngòi bầu không khí khẩn trương của cả tràng diện.

Tất cả các tiểu yêu nghe được tiếng la này, như chim sợ cành cong, lập tức giống như bầy ong vỡ tổ tứ tán bôn đào.

Tuy nhiên, ngay tại lúc đám tiểu yêu hoảng loạn bỏ chạy, khóe miệng Thẩm Hạo hơi hơi nhếch lên, chỉ thấy hai tay hắn vung lên, trong nháy mắt, thanh Thanh Mộc Kiếm nguyên bản lẳng lặng huyền phù bên người hắn như được phú dư sinh mệnh.

Thanh Mộc Kiếm dưới sự thao túng của Thẩm Hạo, giống như ảo thuật nhanh chóng phân liệt thành thượng vạn thanh tiểu mộc kiếm y hệt nhau.

Những thanh tiểu mộc kiếm này rậm rạp chằng chịt huyền phù giữa không trung, lấp lóe hàn quang, xông về phía đám tiểu yêu, hình

thành một biển kiếm vũ.

Thượng vạn thanh tiểu mộc kiếm như bị một cỗ lực lượng vô hình dẫn dắt, với khí thế lôi đình vạn quân, cấp tốc bắn về phía những yêu thú đang đào tẩu kia.

Chỉ vỏn vẹn thời gian một cái hô hấp, chiến đấu liền đã nhanh chóng kết thúc.

Những tiểu yêu vốn còn đang điên cuồng đào tẩu kia, thậm chí không kịp phát ra một tiếng thảm thiết, liền bị uy lực khủng bố của Thanh Mộc Kiếm trong nháy mắt miểu sát, hóa thành một đống tàn hài và vết máu đầy đất.

Thậm chí ngay cả thi thể cũng không hoàn chỉnh.

Nhìn thấy một màn này, Thẩm Hạo xấu hổ thu hồi Thanh Mộc Kiếm, uy lực quá lớn không khống chế tốt.

Thi thể ngược lại là lãng phí.

Tiểu yêu các ngươi nhìn thấy mặt ta còn muốn chạy.

Có thể chết dưới kiếm của Tiên Thiên Linh Bảo cũng là phúc khí của các ngươi.

Nói đến đây, Thẩm Hạo mỉm cười, không ngờ sự tình tiến triển thuận lợi như vậy.

Lý Ngư Yêu và Hùng Yêu, còn chưa làm được việc gì thì đã chết rồi.

Hai đứa nó chết cũng không ngờ tới lại bị người ta chơi chết ở chỗ này.

Đều nói cá và tay gấu không thể kiêm đắc, Thẩm Hạo biểu thị ta muốn tất cả.

Đương nhiên, đội hình to lớn như thế, Lý Ngư Yêu và Hùng Yêu

cũng sẽ không tin tưởng sẽ có người dám tới đánh lén.

Một mồi lửa đem toàn bộ thi thể tàn phá của đám tiểu yêu thiêu hủy, Thẩm Hạo lúc này mới đi vào Huyễn Kim Hồ.

Vừa tiến vào, liền cảm ứng một cỗ hồng sắc quang mang xông về phía hắn.

Thẩm Hạo cũng không lựa chọn né tránh, mà là lựa chọn ngạnh kháng.

Khi hồng quang còn chưa đụng tới thân thể Thẩm Hạo, đã bị một cỗ hộ thuẫn kim quang chặn lại.

Đối với sát thương lên Thẩm Hạo, chỉ có thể nói là một cọng lông cũng không rụng.

Nhìn thấy một màn này, Lý Ngư Yêu chấn kinh nói: Lại là Tiên Thiên Linh Bảo.

Vừa rồi bị kéo vào Huyễn Kim Hồ, cảm ứng không gian bên trong, Lý Ngư Yêu liền phát hiện nơi này lại là nội bộ của Tiên Thiên Linh Bảo.

Nguyên bản còn đang chấn kinh xem chuyện gì xảy ra, không ngờ tới, tên Báo Yêu này lại còn có Tiên Thiên Linh Bảo làm hộ thuẫn.

Mang trong mình hai loại Tiên Thiên Linh Bảo, quả thực chưa từng nghe thấy.

Nhìn ánh mắt chấn kinh của Lý Ngư Yêu, Thẩm Hạo hỏi: Muốn sao.

Nghe vậy, Lý Ngư Yêu nuốt nước miếng một cái, ánh mắt toàn là tham lam.

Tiên Thiên Linh Bảo không chỉ uy lực kinh người, sở hữu một kiện tại cùng cảnh giới hầu như đều là tồn tại bất bại.

Càng là mấu chốt để đột phá Đại La Kim Tiên.

Bởi vì bên trong mỗi một kiện Tiên Thiên Linh Bảo đều ẩn chứa bản nguyên Thiên Đạo pháp tắc.

Hiện nay Thiên Đạo bản nguyên đã sớm không còn, chỉ có thể dựa vào Tiên Thiên Linh Bảo.

Nói cách khác, không có Tiên Thiên Linh Bảo, ngươi đời này cũng không thể nào đột phá Đại La Kim Tiên.

Vì vậy, trên Tứ Tầng Thiên Thái Cực Giới, Cửu Thiên Huyền Tiên rất nhiều, nhưng Đại La Kim Tiên lại rất ít.

Lý Ngư Yêu thậm chí bắt đầu ảo tưởng đối phương thật sự muốn cho hắn.

Muốn, ngươi sẽ cho ta sao.

Thẩm Hạo nhìn ánh mắt cơ khát kia của Lý Ngư Yêu: Mẹ nó, ngươi còn thật dám mở miệng a, đồ thối không biết xấu hổ.

Nói xong, Thẩm Hạo tế xuất Tỏa Yêu Thằng.

Trong nháy mắt liền trói Lý Ngư Yêu cứng ngắc.

Lần này Thẩm Hạo không có vội vã giết chết Lý Ngư Yêu, mà là để đối phương giãy dụa một chút, xem một chút uy lực của Tỏa Yêu Thằng.

Lý Ngư Yêu chỉ cảm thấy toàn thân yêu lực và Nguyên Thần đều mất đi tác dụng, chỉ có thể dựa vào sức mạnh bản thể đang giãy thoát.

Ngược lại càng dùng sức giãy thoát, dây thừng siết càng chặt.

Càng làm cho Lý Ngư Yêu chấn kinh chính là, khí tức mà sợi dây thừng này phát ra, lại cũng là Tiên Thiên Linh Bảo.

Cái này. cái này cũng là Tiên Thiên Linh Bảo, làm sao. làm sao có

thể.

Thẩm Hạo: Ngươi nếu có thể giãy thoát, kiện Tiên Thiên Linh Bảo này liền tặng cho ngươi.

Lý Ngư Yêu: Thật chứ.

Tự nhiên là thật, Báo Yêu ta có thể thề.

Nói xong Thẩm Hạo chính mình cũng nhịn không được cười, tên Lý Ngư Yêu này quả nhiên là nhân tài, đều đã đến nước này rồi, cư nhiên còn ảo tưởng đạt được Tiên Thiên Linh Bảo.

Chỉ thấy Lý Ngư Yêu không để Thẩm Hạo thất vọng, bắt đầu điên cuồng giãy dụa.

Toàn thân lân phiến đều bị siết đến chảy máu, còn thực sự muốn dựa vào man lực để thoát ra.

Vỏn vẹn mấy hơi thở công phu, Lý Ngư Yêu liền buông tha giãy dụa.

Bởi vì là tốn công vô ích.

Tha mạng, cầu đại vương tha ta một mạng, ta nguyện tôn ngài làm chủ.

Thấy thế, Thẩm Hạo gật gật đầu, xem ra Lý Ngư Yêu Cửu Thiên Huyền Tiên trung kỳ cũng không cách nào thoát khỏi Tỏa Yêu Thằng, hiệu quả vẫn là rất không tệ.

Tùy tức dùng Thanh Mộc Kiếm trực tiếp miểu sát Lý Ngư Yêu.

Tha.

Lý Ngư Yêu đến chết cũng nghĩ không thông, chính mình rốt cuộc đắc tội với ai.

Đem thi thể ném vào không gian thôn phệ.

Thẩm Hạo vừa đến không gian thôn phệ, khoảnh khắc đó sương mù đầy trời vọt tới.

Theo đó chính là khí tức của Thẩm Hạo lần nữa leo thang.

Vừa mới đột phá Cửu Thiên Huyền Tiên trung kỳ, lại đã tới Cửu Thiên Huyền Tiên hậu kỳ.

Cự ly đỉnh phong còn có chút chênh lệch, nhưng cũng không xa.

Cũng từ trong ký ức của Lý Ngư Yêu, hắn cảm nhận được uy lực của Tỏa Yêu Thằng.

Chương 889

Mặc dù không phải Tiên Thiên Linh Bảo hoàn chỉnh, nhưng hiệu quả cũng phi thường cấp lực.

Thẩm Hạo vẫn rất hài lòng với uy lực của Tỏa Yêu Thằng.

Hiện nay mười lăm đầu yêu thú, Thẩm Hạo trực tiếp giết hai, chỉ còn lại mười ba con.

Đám còn lại cũng sống không được bao lâu.

Cảm giác tu vi tăng lên, làm cho trong lòng Thẩm Hạo phá lệ kiên định.

Vì thế, từ không gian thôn phệ đi ra, Thẩm Hạo hướng về phía Tiên Kiếm Phái truy kích.

Lần này, Thẩm Hạo muốn từng cái săn giết.

Lần nữa trở lại Tiên Kiếm Phái, lại phát hiện chúng yêu thú còn chưa trở về.

Hiển nhiên đều đi truy sát bốn người Nhân tộc kia rồi.

Do dự một chút, Thẩm Hạo cảm thấy vẫn nên làm một màn dẫn rắn xuất động xem sao.

Xem thử cảm ứng của con Tỳ Hưu này mạnh hay không.

Vì thế Thẩm Hạo quét thần thức một cái, rất nhanh phát hiện Cửu Đầu Trùng, Hổ Yêu, Tỳ Hưu, Mãng Yêu, Lộc Yêu Hương đã đem vị Cửu Thiên Huyền Tiên cuối cùng của Tiên Kiếm Phái giết chết.

Hiển nhiên vẫn là không đào thoát được sự truy sát của Yêu tộc.

Cửu Đầu Trùng nói với mọi người: Đi, chúng ta đi giúp Côn Bằng và Chu Tước đạo hữu bọn họ.

Vâng, đại ca.

Lúc này, Tỳ Hưu nhíu mày, nghi hoặc nói: Đại ca, ta vừa rồi cảm ứng được dường như có cảm giác bị Nhân tộc nhìn trộm.

Lộc Yêu: Tỳ Hưu đạo hữu, ngươi có phải hay không cảm ứng sai rồi.

Hiện tại Nhân tộc đã sớm sợ đến tứ tán mà chạy, còn có ai dám lưu lại tại chỗ.

Chẳng lẽ không muốn sống nữa, vì sao ta không có bất kỳ cảm ứng nào.

Hổ Yêu: Ta cũng không cảm ứng được.

Cửu Đầu Trùng cũng không cảm ứng được bất kỳ cái gì, trong lòng cũng không khỏi hoài nghi vài phần.

Nếu là trước kia Cửu Đầu Trùng sẽ vô điều kiện tín nhiệm Tỳ Hưu, nhưng liên tưởng đến cử động trước đó của Tỳ Hưu, trong lòng đã có chút không tín nhiệm hắn rồi.

Mặc dù trong lòng có chút hoài nghi, nhưng Cửu Đầu Trùng nghĩ đến thiên phú của tên Tỳ Hưu này bản thân đã nhạy bén, vẫn là cẩn thận một chút thì tốt hơn.

Vì thế hỏi: Lão nhị, ngươi cảm ứng được vị trí của đối phương không.

Tỳ Hưu lắc đầu: Khí tức đối phương chỉ là một thoáng rồi biến mất, ta cũng không cách nào nắm bắt.

Cửu Đầu Trùng: Đã như vậy, lão nhị, lão tam ở lại, trông coi Tiên Kiếm Phái.

Các ngươi dọn dẹp bên này một chút, thi thể bảo quản tốt trước đã, chờ mọi người cùng nhau trở về rồi nói.

Vâng đại ca.

Tiếp đó, Cửu Đầu Trùng liền mang theo Hổ Yêu, Lộc Yêu rời khỏi nơi này.

Hiện trường chỉ còn lại có Tỳ Hưu và Mãng Yêu.

Chỉ thấy Tỳ Hưu nhíu mày nói: Ta vừa rồi rõ ràng cảm ứng được bị người nhìn trộm, sao lại mất rồi nhỉ.

Mãng Yêu: Nhị ca, ngươi có phải hay không cảm ứng sai rồi, hoặc hứa quá mệt mỏi chăng.

Tuyệt đối không có khả năng.

Tỳ Hưu xưa nay tự phụ, tuyệt đối sẽ không thừa nhận chính mình cảm ứng sai.

Ngay tại lúc này, Tỳ Hưu bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng, hô hấp đều trở nên thô trọng.

Hắn cư nhiên cảm ứng được khí tức của Thần Mộc Đỉnh.

Để xác nhận lại hít sâu một hơi, xác định không sai.

Nghĩ đến đây trái tim Tỳ Hưu đều điên cuồng nhảy lên.

Đây chính là Thần Mộc Đỉnh a.

Cho dù ở trong hàng ngũ Tiên Thiên Linh Bảo, đều là đỉnh cấp chi liệt.

Vừa nghĩ tới đối phương thực lực vẫn chỉ là La Thiên Thượng Tiên, nội tâm Tỳ Hưu liền không áp chế được sự táo động.

Đối với năng lực cảm ứng của chính mình, hắn thập phần tự phụ, tuyệt đối sẽ không sai.

Lần thứ nhất cảm ứng được khí tức đối phương là La Thiên Thượng Tiên, tuyệt đối sẽ không sai.

Hơn nữa, lúc này mới qua không đến một tháng, đối phương cũng tuyệt đối không có khả năng đột phá.

Cực lực áp chế nội tâm kích động, sợ khí tức tiết lộ làm đối phương chạy mất.

Hít sâu một hơi, Tỳ Hưu nhìn thoáng qua Mãng Yêu, lúc này mới nói: Lão tam, ta đi đằng kia xem một chút, ngươi tự mình ở đây canh giữ.

Mãng Yêu: Nhị ca, ngươi đi đâu ta cũng đi đó.

Tỳ Hưu: Không cần, lão tam ngươi ở lại đây.

Nhìn thấy Mãng xà còn muốn nói điều gì, Tỳ Hưu ngắt lời: Được rồi cứ quyết định như vậy, không chuẩn đi theo ta.

Nói xong, thân ảnh Tỳ Hưu biến mất tại chỗ.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo lợi dụng Huyễn Kim Hồ che chắn khí tức, nhưng lại cố ý lộng ra một điểm động tĩnh.

Chính là chờ con mồi tới cửa.

Rất nhanh, Tỳ Hưu thuận theo khí tức liền tìm được vị trí của Thẩm Hạo.

Chỉ thấy một thanh niên nam tử thân mặc đạo bào Tiên Kiếm Phái, đang trốn ở góc tường, vẻ mặt bi phẫn.

Còn thật giống như là đệ tử môn phái bị diệt.

Sợ đánh rắn động cỏ, Tỳ Hưu cũng không đệ nhất thời gian động thủ.

Mà là giống như một thợ săn ưu tú, kiên nhẫn ẩn núp, cẩn thận nhìn chằm chằm Thẩm Hạo.

Hắn cũng sợ là cạm bẫy.

Ước chừng qua một chén trà công phu, Thẩm Hạo sát giác đối phương còn chưa động thủ.

Ngay tại lúc Thẩm Hạo chuẩn bị chuồn đi, Tỳ Hưu động thủ.

Trong nháy mắt tiếp cận Thẩm Hạo, sáu đạo lợi nhận xông về phía bóng lưng Thẩm Hạo.

Đi chết đi.

Giờ khắc này, trong ánh mắt Tỳ Hưu đều lấp lóe vẻ kích động.

Nhưng sáu đạo lợi nhận của hắn, lại bị một đạo kim quang chặn lại.

Tê Cư nhiên lại là Tiên Thiên Linh Bảo.

Tỳ Hưu hai mắt càng phát ra tham lam, giờ phút này đại não hắn đã bị Tiên Thiên Linh Bảo lấp đầy.

Một cái Thần Mộc Đỉnh đủ để cho hắn điên cuồng, không ngờ tới đối phương còn có một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, giản trực nghịch thiên.

Nhưng thoại âm vừa dứt, Tỳ Hưu lại phát hiện chính mình động đậy không được.

Không biết từ lúc nào, chính mình đã bị dây thừng trói lại.

Đại não hắn oanh một cái, biết mình trúng kế rồi.

Lúc muốn giãy dụa, lại bị kéo vào trong một cái không gian.

Cảm thụ không gian này, cũng như dây thừng trên người.

Tỳ Hưu bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Lại là Tiên Thiên Linh Bảo, ngươi vậy mà có bốn kiện Tiên Thiên Linh Bảo.

Thẩm Hạo vừa vươn tay, trong tay đã thêm một thanh mộc kiếm

nhỏ màu xanh lục.

Nhìn Tỳ Hưu hẳn phải chết, Thẩm Hạo cũng nhịn không được mà khoe mẽ một câu: Ai nói ta chỉ có bốn món Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhìn Thanh Mộc Kiếm, Tỳ Hưu hai mắt trừng lớn.

Thời khắc này, Tỳ Hưu cũng biết hẳn phải chết không nghi ngờ.

Chết trong tay ngươi không oan, như vậy xem ra đây là ngươi cố ý thiết cục dẫn ta tới.

Trả lời hắn chỉ có một đạo lục quang chợt lóe lên.

Nhìn Tỳ Hưu đã không còn hơi thở, Thẩm Hạo đem thi thể ném vào trong không gian.

Tiếp đó Thẩm Hạo cũng tiến vào không gian.

Trong nháy mắt, vô số khí tức vọt tới.

Tu vi của Thẩm Hạo lần nữa bay lên, trực tiếp tới Cửu Thiên Huyền Tiên đỉnh phong.

Chỉ có thể dùng một chữ để hình dung, đó chính là sướng.

Đồng thời, Thẩm Hạo cũng mới biết được vì sao năng lực cảm tri của Tỳ Hưu mạnh như vậy.

Cư nhiên không phải dựa vào Nguyên Thần và hai mắt, cái gọi là thiên phú thần thông lại là cái mũi.

Chỉ cần ở trong hư không hít một hơi, mũi liền có thể cảm tri ra khí tức tàn lưu.

Mặc kệ là Tiên Thiên Linh Bảo hay là khí tức công pháp sử dụng, đều có thể bắt được.

Hóa ra là cái này, điểm ấy Thẩm Hạo làm sao có thể nghĩ đến.

Cũng may hiện tại Thẩm Hạo sở hữu Huyễn Kim Hồ, mảng ẩn

nặc này vẫn là có chút đồ chơi.

Hiện tại thiên phú của Tỳ Hưu, Thẩm Hạo cũng có rồi.

Chương 890

Giống như Tam Muội Chân Hỏa của Xích Diễm Thú tại Viêm Sương U Giới lúc trước, đã bị không gian tước đoạt cho Thẩm Hạo.

Chức năng này đối với Thẩm Hạo mà nói, thực chi vô vị khí chi khả tích ăn thì vô vị, bỏ thì tiếc.

Nhưng tên Tỳ Hưu này có chút mẫn cảm, làm cho Thẩm Hạo không có cảm giác an toàn.

Tiên sát hắn thì đơn giản hơn.

Bất quá, hiện tại Thẩm Hạo đã là Cửu Thiên Huyền Tiên đỉnh phong rồi, giết thêm mấy con yêu thú cũng không có cảm giác gì lắm.

Nhưng đến cũng đã đến rồi, tổng không thể tay không trở về chứ.

Phản chính có Thần Mộc Đỉnh, bắt thêm mấy con yêu về luyện đan tặng cho chúng nữ.

Sau khi khôi phục khí tức, Thẩm Hạo từ trong không gian đi ra.

Mục đích lần này, chính là tam huynh đệ kết bái của Tỳ Hưu Mãng Yêu.

Rất nhanh, Thẩm Hạo liền gặp được lão tam Mãng Yêu.

Chỉ thấy Mãng Yêu đang nhìn chằm chằm thi thể, có chút muốn chảy nước mắt.

Thẩm Hạo không nói hai lời, trực tiếp dùng Tỏa Yêu Thằng trói hắn lại.

Trực tiếp miểu sát, thu vào trong nhẫn không gian.

Đem thi thể trưởng lão Tiên Kiếm Phái kia cũng thu vào nhẫn không gian, với nguyên tắc không lãng phí.

Như vậy, mười lăm con Cửu Thiên Huyền Tiên, Thẩm Hạo một mình liền giết bốn con.

Còn lại mười một con.

Sở hữu nhiều Tiên Thiên Linh Bảo như vậy, cho dù là mười một con yêu thú này cùng nhau tiến công thì Thẩm Hạo cũng không sợ.

Đây chính là lo lắng.

Đã đến rồi, thì giết thêm mấy con nữa rồi nói.

Vì thế Thẩm Hạo quét thần thức một cái, phương viên mấy vạn dặm không có một con yêu thú nào, hiển nhiên đều chạy rất xa rồi.

Đột nhiên, Thẩm Hạo nhìn thấy Côn Bằng chỉ dùng một cái hô hấp liền đi tới bên này.

Trong nháy mắt công phu đã chạy đến Yêu Vực.

Tốc độ xác thực đủ nhanh.

Tiếp đó Cửu Đầu Trùng, Chu Tước đều chạy về phía bên này.

Điều này ngược lại làm cho Thẩm Hạo hiếu kỳ vô cùng.

Lát sau, Thẩm Hạo liền biết nguyên nhân rồi.

Hóa ra, đại bộ đội chi viện của Nhân tộc đã tới.

Hóa ra là vậy.

Lũ yêu quái này cũng chỉ là những kẻ bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh.

Dựa theo ký ức, Thẩm Hạo đối với đám người này cũng không xa lạ.

Ngay cả Thẩm Hạo cũng có chút bất ngờ, nhân tộc bên này vậy mà thoáng cái đã tới mười ba vị Cửu Thiên Huyền Tiên.

Đây cũng không phải là đội hình bình thường a, xem ra Cửu Đầu Trùng lần này gây ra phiền toái không nhỏ.

Trong mười ba người này, có một nửa đều là trưởng lão của Côn Luân Cung.

Côn Luân Cung là một trong ba thế lực lớn nhất của nhân tộc bên này, thế lực to lớn, quả thực siêu hồ tưởng tượng.

Môn phái này lịch sử lâu đời, nội dung thâm hậu, môn hạ đệ tử đông đảo, tại Thượng Tứ Tầng Thiên Thái Cực Giới đều có địa vị cử túc khinh trọng.

Nghe nói người sáng lập ba thế lực lớn này đều là đệ tử của Thiên Tôn nhân tộc.

Cụ thể tình huống thế nào, Thẩm Hạo cũng không biết.

Đám yêu tộc này đâu dám trêu chọc, thậm chí đánh cũng không dám đánh, trực tiếp nhìn thấy bóng dáng là bỏ chạy.

Thẩm Hạo trong lòng sáng như gương, Cửu Đầu Trùng bọn hắn sở dĩ sợ hãi những Cửu Thiên Huyền Tiên nhân tộc này như vậy, cũng không phải vì bản thân những Huyền Tiên này lợi hại bao nhiêu, mà là vì Đại La Kim Tiên đứng sau lưng bọn họ.

Phải biết rằng, thực lực Đại La Kim Tiên tương đương khủng bố, tốc độ chi viện càng nhanh đến kinh người.

Mục đích của đám yêu thú này đều là chỗ giao giới giữa nhân tộc và yêu tộc.

Dù sao tại nơi đó, Đại La Kim Tiên tuyệt đối không dám vượt qua.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Thẩm Hạo hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười khó phát hiện.

Thần thức quét qua, hắn chọn trúng Thử yêu chuột và Lộc yêu hươu chạy chậm nhất.

Thực lực hai con yêu quái này cũng không cao lắm.

Quan sát vị trí của chúng, thân ảnh Thẩm Hạo biến mất tại chỗ, chặn đường ở phía trước bọn chúng.

Mười lăm con yêu, Thẩm Hạo đã giết bốn con: Lý Ngư yêu, Hùng yêu, Mãng yêu, Tỳ Hưu.

Có thể nói sức chiến đấu đã giảm mạnh.

Giờ phút này, đám Cửu Đầu Trùng có lẽ còn không biết huynh đệ nhà mình đã bị Thẩm Hạo giết.

Thử yêu và Lộc yêu phí hết sức lực rốt cuộc cũng đến được chỗ giao giới nhân tộc và yêu tộc, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nghe nói, từ rất lâu về trước, giữa nhân tộc và yêu tộc từng đạt thành một ước định quan trọng.

Căn cứ ước định này, cường giả cảnh giới Đại La Kim Tiên tuyệt đối không được phép vượt qua chỗ giao giới giữa hai tộc.

Một khi có người vi phạm quy định này, vượt giới mà qua, như vậy chờ đợi kẻ đó sẽ chỉ có một kết cục —— tử vong.

Quy tắc này không áp dụng cho Cửu Thiên Huyền Tiên hoặc cảnh giới thấp hơn.

Đương nhiên, ước định này cũng không phải do nhân tộc và yêu tộc tự mình chế định.

Thực lực bọn họ còn chưa đủ tư cách định ra quy tắc quan trọng như thế.

Người thực sự chế định ước định này, là các Thiên Tôn cư ngụ tại Thượng Tứ Tầng Thiên Thái Cực Giới.

Tại Thượng Tứ Tầng Thiên Thái Cực Giới, Thiên Tôn chính là tồn tại vô địch.

Quy củ là do Thiên Tôn nhân tộc và Thiên Tôn yêu tộc định ra,

không có bất kỳ người nào hoặc yêu nào dám du việt.

Thượng Tứ Tầng Thiên Thái Cực Giới, có thể xưng là Thiên Tôn chỉ có tám người, cũng là những tồn tại mạnh nhất Thái Cực Giới này.

Tại đây, trên Cửu Thiên Huyền Tiên chính là Đại La Kim Tiên, Hỗn Nguyên Đại La, Hỗn Nguyên Thái Cực.

Phượng Xu là tộc trưởng Phượng Hoàng nhất tộc, thực lực chính là Hỗn Nguyên Đại La cảnh, cùng cấp bậc với Thiên Đế đã chết.

Mà Hỗn Nguyên Thái Cực cảnh lại được xưng là Thiên Tôn tồn tại vô địch, trước mắt chỉ có tám cái, xưng là Bát Đại Thiên Tôn.

Trong đó yêu tộc có ba, nhân tộc chỉ có một, bốn người còn lại đều là Tiên Thiên Thần Thai tộc.

Phượng Hoàng nhất tộc cũng thuộc về Tiên Thiên Thần Thai tộc, nhưng không có Thiên Tôn, đã xuống dốc.

Long tộc cũng đồng dạng xuống dốc, hai tộc đều không có Thiên Tôn che chở.

Khiến Thẩm Hạo không ngờ tới chính là, Nguyệt Quế Nữ Thần mà Phượng Xu từng nhắc tới, vậy mà cũng là Tiên Thiên Thần Thai tộc, hơn nữa còn là một trong Bát Đại Thiên Tôn.

Quả thật quá mạnh.

Tại Thượng Tứ Tầng Thiên Thái Cực Giới, tổng cộng có bốn tầng trời.

Tầng trời thứ ba, thứ tư đều là nơi ở của Cửu Thiên Huyền Tiên hoặc cảnh giới thấp hơn.

Càng lên cao nhân số càng ít.

Chương 891

Đương nhiên cũng có không ít Đại La Kim Tiên cư trú ẩn dật tại tầng trời thứ ba.

Dù sao diện tích mỗi tầng trời đều quá lớn, không trêu chọc người khác thì cũng chẳng ai quản ngươi.

Tầng trời thứ hai là nơi ở của Hỗn Nguyên Đại La cảnh, thực lực yếu căn bản không có tư cách đi lên, cũng không phải có người canh giữ, mà là có kết giới.

Tầng trời thứ nhất, linh khí nồng đậm nhất, địa bàn cũng lớn nhất, chỉ ở tám vị Thiên Tôn.

Không chỉ như thế, còn có không ít Tiên thiên linh căn đều tại tầng trời thứ nhất, bất quá không có thực lực thì thật sự không lên nổi.

Muốn đi tầng trời thứ nhất, tu vi ít nhất đều phải là Hỗn Nguyên Đại La cảnh.

Nhưng Hỗn Nguyên Đại La đối với Tiên thiên linh căn lại không có nhu cầu, cái này rất xoắn xuýt.

Muốn tấn thăng Thiên Tôn, liền cần sự tồn tại của Đại Đạo Chi Cơ.

Đây cũng là nguyên nhân Phượng Xu nguyện ý đi theo Thẩm Hạo.

Huống chi, Thẩm Hạo còn có Bất Lão Tuyền, quả thực là nghịch thiên.

Thử yêu và Lộc yêu cẩn thận từng li từng tí đi xuyên qua chỗ giao giới, bọn chúng mới như trút được gánh nặng mà thở dài một hơi.

Thử yêu thân hình thấp bé gắt gao đi theo Lộc yêu, phảng phất

như vậy có thể mang lại cho nó chút cảm giác an toàn.

Thấy thế, Lộc yêu nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai Thử yêu, an ủi nói: Thử lão đệ đừng sợ, chúng ta đã an toàn rồi.

Thử yêu gật gật đầu: Chúng ta vẫn nên tranh thủ thời gian đi thôi, thoát ly với bọn hắn, chung quy không an toàn, chúng ta chia tay ở đây.

Lộc yêu: Được, chia nhau hành động, xem ra Tiên Thiên Linh Bảo này là không có hi vọng rồi.

Ngay tại lúc Thẩm Hạo chuẩn bị kỹ càng ứng đối công kích của bọn chúng, hai con yêu quái này lại đột nhiên đường ai nấy đi.

Biến cố này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Thẩm Hạo, kế hoạch một mũi tên trúng hai đích của hắn trong nháy mắt rơi vào khoảng không.

Nhưng hiện tại hắn không thể không một lần nữa điều chỉnh sách lược của mình.

Thẩm Hạo đứng tại chỗ, nhìn Lộc yêu hướng về phương hướng khác chạy trốn, chỉ có Thử yêu đang hướng về bên này mà đến.

Mẹ nó, mới qua giao giới đã tách ra rồi, tình cảm hai đứa bây có chút nhạt nhẽo a, sớm biết vậy đã giết chết các ngươi ngay tại chỗ kết giới.

Nhìn Thử yêu đang bay về phía này, Thẩm Hạo kiên nhẫn chờ đợi.

Phải nói là, cái từ nhát như chuột chính là để hình dung loài chuột.

Con Thử yêu này cũng không ngoại lệ, không có đồng đội, tinh thần căng thẳng, một chút gió thổi cỏ lay đều sẽ khiến nó chuồn đi trong nháy mắt.

Vừa cấp tốc chạy như điên, vừa dùng thần thức thăm dò.

Bỗng nhiên, Thử yêu cảm giác mình bị trói buộc, thân thể từ trên

cao cấp tốc rơi xuống.

Đột nhiên, nó như cảm giác được cái gì đó, mạnh mẽ quay đầu lại.

Không biết từ lúc nào, một sợi dây thừng vậy mà đã quấn chặt trên người nó.

Sợi dây thừng này nhìn qua phổ thông, nhưng khi nó muốn tránh thoát, lại phát hiện khí lực toàn thân mình đều giống như bị rút đi, hoàn toàn không sử dụng được chút sức lực nào.

Không chỉ như thế, nó còn kinh khủng phát hiện, yêu lực hùng hậu vô cùng và nguyên thần cường đại của mình, giờ phút này cũng giống như bị phong ấn lại, căn bản không cách nào điều động.

Biến cố đột nhiên xuất hiện này làm cho nó trong nháy mắt hoảng thần, nó trừng to mắt, mặt đầy kinh khủng nhìn sợi dây trên người, trong miệng không tự chủ được phát ra một tiếng thét lên: Tha mạng a.

Nhưng tiếng nói vừa dứt, một thanh Thanh Mộc Kiếm liền miểu sát nó.

Thử yêu đến chết cũng không biết ai giết mình.

Đem thi thể Thử yêu ném vào trong không gian giới chỉ, Thẩm Hạo lắc mình biến hóa thành một con Thử yêu, tiếp theo liền hướng về vị trí Lộc yêu đuổi theo.

Tốc độ của Lộc yêu so với Thẩm Hạo kém xa tít tắp.

Lộc yêu đang ra sức chạy trốn, bỗng nhiên nghe được có âm thanh tựa hồ đang gọi nó.

Lộc đạo hữu chờ ta với.

Đạo thanh âm này quanh quẩn trong mật lâm, ngữ khí mang theo một tia cấp thiết.

Lỗ tai Lộc yêu hơi động một chút, nó lập tức dừng bước, xoay người nhìn lại.

Bằng vào thần thức mẫn cảm, nó trong nháy mắt liền phát hiện nơi phát ra thanh âm chính là Thử yêu vừa mới tách ra với nó.

Thử yêu lúc này đang giá ngự một đạo linh quang, như lưu tinh bay về phía Lộc yêu.

Tốc độ của nó cũng không chậm, trong nháy mắt liền kéo gần khoảng cách với Lộc yêu.

Điều này khiến trong lòng Lộc yêu có chút nghi hoặc.

Vừa rồi không phải tên này đề nghị muốn chia nhau chạy sao.

Sao hiện tại lại đuổi theo tới.

Do dự một chút, Lộc yêu vẫn thả chậm tốc độ dự định chờ một chút, nhìn xem tên Thử yêu này muốn làm gì.

Ngay lúc Thử yêu dần dần tới gần bên này, trong lòng Lộc yêu bỗng trầm xuống.

Lông mày nó nhíu chặt, một loại dự cảm bất tường xông lên đầu.

Tốc độ con chuột già này sao lại trở nên nhanh như vậy.

Lộc yêu thầm nghĩ, Ta đều đã liều mạng chạy trốn được một hồi, tên này vậy mà còn có thể đuổi theo kịp, cái này có chút không tầm thường a.

Lộc yêu càng nghĩ càng thấy không đúng, tim đập cũng không tự chủ được mà nhanh hơn.

Nó bắt đầu xem xét lại con Thử yêu này, đột nhiên ý thức được sự tình khả năng cũng không đơn giản như vậy.

Nghĩ tới đây, Lộc yêu xoay người chạy.

Nó đã hiểu rõ, con chuột trước mắt này khẳng định là do người khác biến thành.

Nhìn Lộc yêu gia tăng tốc độ đào tẩu, Thẩm Hạo có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới nhanh như vậy đã bại lộ.

Bất quá tốc độ của Thẩm Hạo càng nhanh, cho nên cũng không nóng nảy.

Ngược lại trêu chọc nói: Lộc đạo hữu ngươi đừng chạy nha, ta sắp đuổi không kịp ngươi rồi.

Thử lão đệ, ngươi không phải nói chia nhau chạy sao, sao lại chạy tới đây.

Lộc yêu vừa chạy vừa lớn tiếng nói.

Xác định chính mình bị phát hiện, Thẩm Hạo cũng không giả bộ nữa: Lộc đạo hữu, gần đây ta có chút đói bụng, muốn ăn thịt hươu rồi.

Nói xong tăng nhanh tốc độ, mấy hơi thở công phu liền đã đuổi kịp Lộc yêu.

Tốc độ nhanh như vậy dọa Lộc yêu kinh khủng nói: Ngươi đừng có qua đây nha.

Đối phương tốc độ nhanh như vậy, hiển nhiên thực lực ở trên nó.

Phanh.

Một tiếng vang thật lớn.

Lộc yêu cảm giác mình một đầu đâm vào tảng đá.

Dùng thể chất của nó cũng cảm giác choáng váng.

Ngẩng đầu nhìn lên, Thử yêu vừa rồi còn ở sau lưng nó, giờ phút này vậy mà đã chạy đến trước mặt nó.

Lập tức hướng về phía sau thối lui, lại phát hiện sức mạnh toàn thân mình đã mất đi.

Càng là bị trói gô lại.

Lập tức kinh khủng nói: Ngươi là ai.

Thẩm Hạo hắc hắc cười một tiếng: Ta là Thử lão đệ của ngươi nha.

Trên mặt Thử yêu có biểu tình của nhân loại, cười rộ lên phá lệ thấm người.

Tiền bối có chuyện hảo hảo nói, ngài muốn cái gì ta đều cho ngài.

Một chiêu bị khống chế, Lộc yêu sợ đến thần hồn run rẩy.

Nó còn là lần đầu tiên gặp phải người mạnh như vậy.

Thẩm Hạo không để ý tới Lộc yêu, trực tiếp tế ra Thanh Mộc Kiếm, giết chết đối phương.

Đem thi thể Lộc yêu thu vào không gian giới chỉ, Thẩm Hạo nhìn Thanh Mộc Kiếm cùng với Tỏa Yêu Thằng, phi thường hài lòng.

Tiên Thiên Linh Bảo chính là dùng tốt.

Trực tiếp hàng duy đả kích đánh áp đảo từ cấp bậc cao hơn.

Trên người đám yêu thú này một kiện Tiên Thiên Linh Bảo cũng không có.

Đối với Thẩm Hạo mà nói chính là dê béo đợi làm thịt.

Đương nhiên Thẩm Hạo cũng là chiếm cứ ưu thế đánh lén.

Đánh chính là xuất kỳ bất ý.

Nếu là có chuẩn bị, Thẩm Hạo cũng không nhất định làm được sạch sẽ gọn gàng như vậy.

Tiến công không phân biệt mới là thứ làm cho người ta khó lòng

phòng bị nhất.

Thần thức quét qua, phát hiện chung quanh đã không còn yêu quái nào khác, Thẩm Hạo liền lợi dụng không gian, trở lại Địa Tiên Giới.

Chương 892

Trong Viêm Sương U Giới bí cảnh.

Thẩm Hạo theo thông lệ xem xét một chút tình huống của Phượng Xu.

Phát hiện trứng Phượng Hoàng vẫn không có bất kỳ động tĩnh gì.

Vì thế hắn trở lại động phủ đã khai mở.

Tế ra Thần Mộc Đỉnh, đem thi thể Thử yêu ném vào.

Liền bắt đầu dùng Tam Muội Chân Hỏa bắt đầu luyện hóa bản nguyên.

Đồng thời đem U Minh Quả lấy được trong bảo khố của Cửu Đầu Trùng cũng cùng nhau ném vào, bắt đầu luyện hóa.

Lần này dự định luyện chế một viên linh đan, tặng cho Bắc Dương Nữ Đế.

Chính mình đột phá, nữ nhân của mình cũng không thể rớt lại phía sau.

Phải nói Thần Mộc Đỉnh vẫn là phi thường trâu bò, chỉ tốn một ngày công phu, Thẩm Hạo liền đem kỳ thành công luyện hóa.

Thêm một chút phụ liệu, ngưng tụ thành đan.

Trong đan dược ẩn chứa bản nguyên của Cửu Thiên Huyền Tiên, chỉ cần dùng một viên, La Thiên Thượng Tiên đỉnh phong liền có thể đột phá.

Bất quá để cho an toàn, Thẩm Hạo lại đem thi thể Lộc yêu cũng lấy ra luyện hóa.

Một ngày sau đó, hai viên đan dược khiết bạch hiện ra trong tay.

Nhìn văn lộ trên đan dược, còn về hiệu quả thế nào, Thẩm Hạo cũng không biết.

Dù sao Thẩm Hạo cũng chưa từng ăn đan dược này.

Hiệu quả thế nào cũng chỉ có thể nhìn tạo hóa cá nhân của Bắc Dương Nữ Đế thôi.

Thần thức liếc nhìn Phượng Xu một chút, Thẩm Hạo liền lợi dụng Thần Mộc Đỉnh đi tới Bích Ngọc Cung của Bắc Dương Tiên Triều.

Thẩm Hạo vừa xuất hiện, tất cả mọi người tại tiên đô Bắc Dương Tiên Triều đều cảm giác một cỗ uy áp cường đại ập tới.

Giống như một ngọn núi lớn đè ở trên người bọn họ.

Nguyên thần càng là run rẩy không ngừng, phảng phất như nhìn thấy thần minh.

Cho dù là La Thiên Thượng Tiên cảnh giới như Bì Dương, Tây Đô Dận, Tạ Dụ An, cũng đều gánh không được cỗ uy áp này, toàn bộ nằm rạp trên mặt đất.

Chỉ có nữ nhân của Thẩm Hạo là hoàn toàn không có việc gì.

Dù sao các nàng đều cùng Thẩm Hạo giao lưu qua, có ấn ký của Thẩm Hạo, bởi vậy chịu uy áp nhỏ nhất.

Trong nháy mắt, chúng nhân trong toàn bộ tiên đô Bắc Dương Tiên Triều lâm vào khủng hoảng, không biết vị đại thần nào tới.

Bắc Dương Nữ Đế và Hồ Cửu Nhi cũng vội vàng chạy tới Bích Ngọc Cung: Phu quân, chàng mau thu lại khí thế.

Những cung nữ cảnh giới thấp kia không chịu nổi đâu.

Thẩm Hạo gật gật đầu, thu liễm khí thế trên người: Vừa mới đột phá, cho nên còn có chút chưa thạo.

Nghe vậy, Bắc Dương Nữ Đế và Hồ Cửu Nhi đều khiếp sợ không thôi.

Mới đột phá Cửu Thiên Huyền Tiên không bao lâu, cư nhiên lại đột phá nữa rồi.

Bắc Dương Nữ Đế đã không thể tưởng tượng nổi thực lực của Thẩm Hạo.

Đã sớm không phải cùng một vĩ độ rồi.

Phu quân quả thật lợi hại.

Chúc mừng phu quân, hạ hỉ phu quân.

Hai nàng đều phi thường cao hứng.

Thẩm Hạo mỉm cười: Hai người các nàng có muốn đột phá Cửu Thiên Huyền Tiên không.

Chúng ta có thể sao.

Bắc Dương Nữ Đế toàn thân chấn động, ngữ khí có chút run rẩy.

Trái tim càng là điên cuồng nhảy lên.

Cửu Thiên Huyền Tiên chính là tồn tại mà nàng nỗ lực vạn năm cũng không cách nào đột phá.

Đối với nàng mà nói ý nghĩa trọng đại.

Cũng là mộng tưởng lớn nhất của nàng.

Hồ Cửu Nhi đối với việc đột phá Cửu Thiên Huyền Tiên, cứ việc trong lòng rất cao hứng, nhưng xa xa không xúc động lớn bằng nội tâm Bắc Dương Nữ Đế.

Thẩm Hạo cười nói: Đương nhiên có thể, chỉ cần là nữ nhân của ta đều có thể.

Bất quá xác suất thành công nhìn cơ duyên cá nhân, ta cũng không

dám cam đoan trăm phần trăm.

Bắc Dương Nữ Đế vội vàng gật đầu: Phu quân, đây chính là Cửu Thiên Huyền Tiên, có thể có cơ hội đột phá đã là vạn hạnh.

Chí ít có thể nhìn thấy hi vọng.

Giờ phút này, Bắc Dương Nữ Đế sớm đã mất đi uy nghiêm của Nữ Đế, càng giống một cô bé tràn ngập hi vọng, chờ mong nhìn Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo vươn tay trái, hai viên đan dược màu trắng lẳng lặng lơ lửng.

Hai người các nàng mỗi người một viên.

Bắc Dương Nữ Đế hô hấp đều thô trọng lên.

Vươn ngọc thủ, cẩn thận từng li từng tí tiếp nhận đan dược, đôi cánh tay trắng như ngó sen đều run nhè nhẹ.

Giờ khắc này, nàng chờ đợi đã quá lâu.

Mặc dù Bắc Dương Nữ Đế trong lòng không ngừng tự nhủ phải giữ bình tĩnh, nhưng căn bản làm không được.

Làm một Nữ Đế, tâm cảnh nàng giống như ngàn năm giếng cổ, vô luận ngoại giới phong vân biến ảo thế nào đều có thể giữ vững gợn sóng không kinh.

Tuy nhiên, giờ khắc này cái giếng cổ kia lại bị triệt để quấy động, nổi lên tầng tầng gợn sóng, thật lâu không thể bình ổn.

Diện dung Nữ Đế tuy rằng vẫn lạnh lùng, nhưng ánh mắt nàng đã mất đi uy nghiêm đã từng, khí thế cũng yếu đi rất nhiều.

Tại giờ khắc này nàng không còn là Nữ Đế cao cao tại thượng, làm người kính sợ kia, mà là một người bình thường bị cảm xúc chi phối.

Thấy thế, Thẩm Hạo cũng có thể lý giải.

Dù sao sắp đạt được thứ mơ ước đã lâu, ai cũng sẽ kích động.

Hồ Cửu Nhi ngược lại là bình tĩnh hơn.

Qua một hồi lâu, Bắc Dương Nữ Đế rốt cuộc kìm nén không được nội tâm hiếu kỳ, mở miệng hỏi Thẩm Hạo: Phu quân, đan dược này dùng như thế nào.

Có yêu cầu đặc biệt hoặc cấm kỵ gì hay không.

Thanh âm của nàng lộ ra một tia chờ mong, tựa hồ hận không thể lập tức dùng viên đan dược này.

Đan dược này cũng là Thẩm Hạo vừa luyện chế, ngay cả tên cũng chưa biên soạn tốt, biết cái rắm.

Tại trong lòng đơn giản tổ chức ngôn ngữ một chút, hắn mới nói: Yêu cầu khẳng định là có một chút, nhất định phải tìm một hoàn cảnh yên tĩnh, ngoài ra chính là đạo tâm phải bình ổn mới được.

Những cái khác thì không cần, dù sao cũng là bản nguyên luyện chế, không có bất kỳ tác dụng phụ nào, vẫn là tương đối thuận tiện.

Bắc Dương Nữ Đế vẻ mặt trang nghiêm vuốt cằm: Đã biết, phu quân.

Thanh âm nàng trầm thấp mà kiên định.

Dừng lại một lát, Bắc Dương Nữ Đế tiếp tục nói: Phu quân, đợi ta đem công việc của Bắc Dương an bài thỏa đáng xong, liền sẽ tiến về Tẩy Long Trì bí cảnh bế quan tu luyện.

Cái này thì tùy nàng đi.

Thẩm Hạo vẻ mặt không quan trọng nói, đối với chuyện Bắc Dương Nữ Đế bế quan tịnh không để ý lắm.

Người có truy cầu luôn là tốt, như vậy mới có thể không ngừng tiến bộ.

Huống hồ Thẩm Hạo cũng xác thực đối với hiệu quả đan dược này cảm thấy có chút hiếu kỳ, không biết nó rốt cuộc có thể đạt tới hiệu quả mong muốn hay không.

Tùy tức Thẩm Hạo đổi chủ đề, đối với Bắc Dương Nữ Đế và Hồ Cửu Nhi nói: Vậy được rồi, ta lại truyền thụ cho các nàng một bộ công pháp Cửu Thiên Huyền Tiên cảnh, để thuận tiện cho các nàng đột phá.

Đa tạ phu quân.

Bắc Dương Nữ Đế đầy mặt vui mừng, khó nén kích động cùng mừng rỡ trong lòng.

Nàng biết rõ công pháp Cửu Thiên Huyền Tiên cảnh trân quý cỡ nào, đây chính là bí tịch chí cao mà vô số tu sĩ tha thiết ước mơ.

Bây giờ lại có thể đạt được một bản công pháp như vậy, đối với Thẩm Hạo nàng càng là sùng bái và ái mộ.

Thậm chí có chút may mắn năm đó chính mình không có cố làm ra vẻ rụt rè, mà là trực tiếp lựa chọn làm nữ nhân của Thẩm Hạo.

Hiện tại xem ra thật là lựa chọn sáng suốt, làm nữ nhân của Thẩm Hạo sướng biết bao.

Không chỉ giúp nàng chữa trị thương thế, cho đan dược đột phá Cửu Thiên Huyền Tiên, lại tặng công pháp, mấy thứ này tùy tiện ném ra ngoài một dạng, đều chấn động toàn bộ Địa Tiên Giới.

Tim Bắc Dương Nữ Đế đập càng kịch liệt, phảng phất muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Dù sao, nàng trước đó chưa từng tiếp xúc qua công pháp Cửu

Thiên Huyền Tiên cảnh, đối với nó biết rất ít.

Mà hiện tại, có công pháp Thẩm Hạo tặng làm tham khảo, nàng liền có thể vận dụng thuật thôi diễn của mình, xâm nhập nghiên cứu chỗ huyền diệu trong đó.

Hoặc là, thông qua không ngừng thôi diễn và lĩnh ngộ, nàng có thể từ đó phát hiện một ít pháp môn và kỹ xảo độc đáo, tiến tới sáng tạo ra một bộ công pháp càng thích hợp bản thân.

Đến lúc đó, thực lực nàng tất sẽ đạt được chất biến, trở thành tuyệt thế cường giả chân chính.

Chương 893

Nghĩ tới đây, trong lòng Bắc Dương Nữ Đế tràn ngập chờ mong và ước vọng.

Ngay lúc này, Thẩm Hạo khuất chỉ điểm một cái, hai đạo linh quang rơi vào thức hải Hồ Cửu Nhi và Bắc Dương Nữ Đế.

Qua chừng một canh giờ, hai nàng mới dần dần tiêu hóa nội dung công pháp.

Tiếp theo cùng Thẩm Hạo giao lưu một phen, Bắc Dương Nữ Đế liền để Đông Cung Vô Song thay thế nàng xử lý hết thảy sự vụ.

Dù sao đều là tỷ muội, đối với Đông Cung Vô Song nàng vẫn phi thường tín nhiệm.

Cùng thời gian đó, toàn bộ Bắc Dương Tiên Triều giống như bị ném vào một quả bom hạng nặng, trong nháy mắt nổ tung.

Cỗ uy áp đột nhiên xuất hiện vừa rồi, giống như bài sơn đảo hải tịch quyển mà đến, làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy một trận tim đập nhanh và sợ hãi.

Cỗ uy áp này thật sự là quá mức cường đại, đến mức mọi người thậm chí không thể dùng ngôn ngữ để hình dung sự khủng bố của nó.

Làm cho người ta cảm thấy tuyệt vọng và bất lực.

Nhất là mấy vị La Thiên Thượng Tiên.

Vẻn vẹn một tia khí tức liền để bọn hắn sợ hãi như thế, tuyệt đối không phải khí thế mà La Thiên Thượng Tiên đỉnh phong có thể có.

Chẳng lẽ là Cửu Thiên Huyền Tiên.

Nghĩ đến đây, nội tâm không ít người chấn động.

Bao nhiêu vạn năm rồi cũng chưa từng nghe qua có Cửu Thiên Huyền Tiên, bây giờ rất có thể là thật.

Điều này khiến cho Tây Đô Dận, Tạ Dụ An, Bì Dương và các La Thiên Thượng Tiên khác đều không kịp chờ đợi đi tìm Bắc Dương Nữ Đế hỏi thăm.

Nhưng chờ đến khi bọn hắn tới, trực tiếp bị Đông Cung Vô Song đuổi đi.

Nữ Đế đang tiềm tâm bế quan, không gặp bất luận kẻ nào.

Bất cứ chuyện gì đều phải đợi Nữ Đế bế quan kết thúc rồi nói sau.

Khi bọn hắn hỏi thăm Bắc Dương tiên đô có phải xuất hiện tiền bối cảnh giới Cửu Thiên Huyền Tiên hay không, Đông Cung Vô Song mặt không biểu tình nói: Không biết.

Đem mấy người đuổi đi xong, Đông Cung Vô Song liền vẻ mặt hưng phấn đi tìm Thẩm Hạo.

Không chỉ Tây Đô Dận bọn hắn hiếu kỳ, ngay cả Đông Cung Vô Song chính mình cũng phi thường hiếu kỳ.

Nếu như hai bên có một điểm khác biệt, thì Đông Cung Vô Song là tò mò Thẩm Hạo tặng cho Bắc Dương Nữ Đế đan dược gì, cư nhiên có thể làm cho người ta đột phá Cửu Thiên Huyền Tiên.

Gặp được Thẩm Hạo, Đông Cung Vô Song liền không kịp chờ đợi hỏi: Phu quân, chàng tặng cho Cửu Nhi cùng Nữ Đế đan dược là cái gì nha.

Thẩm Hạo cười nói: Sao thế, nàng cũng muốn.

Đông Cung Vô Song có chút ngượng ngùng: Ta chính là tò mò hỏi một chút.

Dù sao đan dược có thể giúp người đột phá Cửu Thiên Huyền

Tiên, ta mấy vạn năm xưa nay chưa từng nghe qua.

Là loại thiên tài địa bảo nào.

Cũng không có gì hiếm lạ, chỉ là nội đan của một ít yêu thú.

Lời vừa nói ra, Đông Cung Vô Song khiếp sợ không thôi: Yêu thú gì trâu bò như thế, cư nhiên có thể giúp người đột phá Cửu Thiên Huyền Tiên.

Nếu là thật, e rằng đã sớm tuyệt chủng rồi.

Cái kia thì không đến mức, bởi vì những yêu thú này đều là Cửu Thiên Huyền Tiên.

Cái gì.

Đông Cung Vô Song trừng lớn hai mắt, không thể tin được.

Hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại, nhịn không được hỏi: Địa Tiên Giới này có yêu thú Cửu Thiên Huyền Tiên cảnh sao.

Không có, những yêu thú này đều ở Thượng Tứ Tầng Thiên Thái Cực Giới.

Thượng Tứ Tầng Thiên Thái Cực Giới.

Ta làm sao chưa từng nghe nói qua.

Là bí cảnh gì sao.

Giờ khắc này, Đông Cung Vô Song cảm thấy kho tri thức dự trữ của mình nhận sự khiêu khích nghiêm trọng.

Hiện tại nàng biết cũng vô dụng, chờ nàng đột phá Cửu Thiên Huyền Tiên cảnh về sau ta sẽ nói cho nàng, Thẩm Hạo nói.

Ta.

Ta cũng có thể đột phá Cửu Thiên Huyền Tiên cảnh.

Đông Cung Vô Song có chút vui mừng nói.

Chỉ cần có đan dược, ai cũng có thể, Thẩm Hạo cười nói.

Đa tạ phu quân.

Được rồi, đừng có kiểu cách như vậy, tất cả nữ nhân của ta đều giống nhau, chỉ cần có cơ hội đều có thể.

Phu quân thật là lợi hại, đan dược này lợi hại như vậy, chẳng phải là lại muốn giết.

Thanh âm im bặt mà dừng, Đông Cung Vô Song đột nhiên ý thức được một chuyện kinh khủng.

Đó chính là Thẩm Hạo hiện tại cư nhiên có thể đơn sát yêu thú Cửu Thiên Huyền Tiên cảnh.

Hơn nữa còn hoàn toàn không có thương tổn.

Giờ khắc này Đông Cung Vô Song đã không thể tưởng tượng sự cường đại của Thẩm Hạo.

Căn cứ Đông Cung Vô Song hiểu rõ trước đó, Thẩm Hạo cũng là vừa mới đột phá cảnh giới Cửu Thiên Huyền Tiên không bao lâu, theo lẽ thường mà nói, hắn hẳn là còn đang ở giai đoạn củng cố thực lực bản thân.

Tuy nhiên làm cho Đông Cung Vô Song không tưởng tượng nổi chính là, Thẩm Hạo vậy mà có thể chém giết đại yêu cấp bậc Cửu Thiên Huyền Tiên, việc này thật sự là quá chấn động rồi.

Từ mặt bên nói rõ tu vi thực lực Thẩm Hạo càng cao.

Cụ thể cao bao nhiêu, não Đông Cung Vô Song đã tưởng tượng không ra nổi.

Chỉ có thể nói cường đại, trước đó chưa từng có cường đại.

Đông Cung Vô Song đối với Thẩm Hạo đã không chỉ là sùng bái nữa, kia quả thực chính là tín đồ thành kính.

Thẩm Hạo nói cái gì chính là cái đó.

Khi Thẩm Hạo nhìn thấy ánh mắt tràn ngập sùng bái kia của Đông Cung Vô Song, trong lòng không khỏi mười phần hài lòng.

Hắn khóe miệng hơi nhếch, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Hắn từ từ đi đến trước mặt Đông Cung Vô Song, đưa tay nhẹ nhàng nhéo nhéo gương mặt phấn nộn của nàng, cảm thụ xúc cảm mềm mại.

Giọng điệu trêu chọc hỏi: Hôm nay sao không mặc bộ Hoàng Kim Chiến Giáp kia của nàng.

Đông Cung Vô Song: Phu quân, ta hiện tại đã đột phá La Thiên Thượng Tiên, có người muốn làm hại ta cũng rất khó khăn.

Cho nên ta rất ít mặc kim giáp rồi.

Thẩm Hạo vẻ mặt nghiêm túc nói: Vậy sao được.

Ta cảm thấy nàng mặc Hoàng Kim Chiến Giáp đặc biệt uy phong, đặc biệt ngầu.

Có thể nói là cân quắc bất nhượng tu mi, nữ trung hào kiệt.

Nghe vậy, Đông Cung Vô Song đôi mắt đẹp khẽ sáng lên, có chút vui mừng nói: Phu quân chàng nói là thật sao.

Đông Cung Vô Song không nghĩ tới Thẩm Hạo thích nàng mặc kim giáp như vậy, trong lòng lại có chút nhảy nhót.

Thẩm Hạo: Đương nhiên là thật, chẳng lẽ nàng còn hoài nghi phu quân hay sao.

Không. không phải, phu quân thích ta mặc kim giáp sao.

Đông Cung Vô Song có chút mong đợi nói.

Không sai, rất thích, Thẩm Hạo mỉm cười nói.

Mặc.

Từ hôm nay trở đi ta sẽ chỉ mặc kim giáp, để phu quân nhìn cho đã, Đông Cung Vô Song vẻ mặt thành thật nói.

Có thể làm cho Thẩm Hạo thích. không đúng, đã Thẩm Hạo thích nàng mặc kim giáp, vậy thì cứ mặc mãi.

Chỉ cần Thẩm Hạo cao hứng là được.

Thẩm Hạo hài lòng nói: Không tệ, trẻ nhỏ dễ dạy, nhìn nàng ngoan như thế, lần sau có đan dược sẽ cấp cho nàng trước.

Đa tạ phu quân, phu quân chàng thật là quá tốt rồi.

Đông Cung Vô Song kích động ôm Thẩm Hạo hôn một cái, nàng không nghĩ tới còn có chuyện tốt này.

Dù sao mức độ trân quý của đan dược này không cần nói cũng biết.

Ngay cả tài liệu chính đều là yêu thú Cửu Thiên Huyền Tiên, toàn bộ Địa Tiên Giới đều không có.

Vì thế, Đông Cung Vô Song hung hăng hôn Thẩm Hạo thêm mấy cái.

Một lát sau, Đông Cung Vô Song có chút do dự nói: Phu quân, yêu thú Cửu Thiên Huyền Tiên cảnh giới e rằng cũng không phải nhiều như vậy, chàng cũng phải chú ý an toàn, ta cũng không vội.

Yên tâm, không thiếu phần của nàng đâu.

Người khác tìm Cửu Thiên Huyền Tiên khó khăn, nhưng là đối với Thẩm Hạo mà nói, ngược lại là phi thường đơn giản.

Tại Thượng Tứ Tầng Thiên Thái Cực Giới, những yêu thú Cửu Thiên Huyền Tiên kia chính là con đường tiến hóa của hắn.

Tiên Thiên Linh Bảo của Thẩm Hạo đầy đủ nhiều, bởi vậy tuyệt đối không có vấn đề gì.

Huống hồ, trong không gian giới chỉ của Thẩm Hạo, trước mắt còn giữ một con Mãng yêu, cùng với trưởng lão Tiên Kiếm phái.

Tại Tẩy Long Trì bí cảnh.

Một mảnh yên tĩnh.

Bắc Dương Nữ Đế lẳng lặng đứng bên hồ, cái bóng của nàng in xuống Tẩy Long Trì, giống như một đôi tỷ muội cùng bào.

Đây đã là ngày thứ ba nàng tới nơi này, ròng rã ba ngày, tâm cảnh của nàng từ đầu đến cuối không cách nào bình ổn lại được.

Nàng nếm thử các loại phương pháp, nhưng vô luận cố gắng thế nào, đều không thể làm cho tâm cảnh mình khôi phục lại trạng thái trước đó.

Bắc Dương Nữ Đế lông mày hơi nhíu, trong lòng không khỏi có chút nôn nóng.

Chương 894

Nàng hít sâu một hơi, nỗ lực để cho mình tỉnh táo lại.

Hồi ức lại tâm cảnh đã từng đạt tới kia, đó là một loại cảm giác vô cùng yên tĩnh, không linh, phảng phất cả thế giới đều chỉ còn lại một mình nàng.

Tuy nhiên, vô luận nàng hồi ức như thế nào, loại tâm cảnh kia đều giống như kính hoa thủy nguyệt, từ đầu đến cuối không cách nào chân chính chạm tới.

Sở dĩ như thế, cũng đều là vì hoạn được hoạn mất tạo thành.

Trong lòng vừa sợ hãi thất bại lãng phí đan dược, lại kích động chính mình có thể đột phá Cửu Thiên Huyền Tiên, nhất thời hai luồng ý thức một mực giãy dụa trong lòng.

Thẩm Hạo cũng một mực chờ Bắc Dương Nữ Đế đột phá, kết quả ba ngày trôi qua, vẫn không có tiến triển gì.

Vì thế, Thẩm Hạo nhịn không được đi vào Tẩy Long Trì xem xét.

Khi nhìn Bắc Dương Nữ Đế đứng bên hồ lông mày nhíu chặt, liền minh bạch, cái này vẫn là chưa ổn định được tâm cảnh.

Thật sự là quá chậm.

Thẩm Hạo đều có chút hối hận lúc đầu nói câu kia rồi.

Thẩm Hạo nói: Vẫn không cách nào ổn định sao.

Nghe vậy, Bắc Dương Nữ Đế mở mắt ra, ngượng ngùng nhìn Thẩm Hạo: Đúng vậy phu quân.

Suy nghĩ một chút, Thẩm Hạo nói: Chuyện này dễ làm.

Ngay tại lúc Bắc Dương Nữ Đế tưởng rằng Thẩm Hạo có biện

pháp tốt gì, không nghĩ tới lại là cởi bỏ y phục.

Còn đừng nói, sau một phen tu luyện.

Có lẽ vì Thẩm Hạo ở bên cạnh, tâm tình Bắc Dương Nữ Đế cũng không còn khẩn trương và kỳ vọng như thế nữa.

Vẻn vẹn một canh giờ, liền tâm như chỉ thủy.

Lúc này mới phục dụng đan dược.

Ngay tại nháy mắt Bắc Dương Nữ Đế vừa mới phục dụng đan dược, quanh thân một đạo linh quang bao bọc lấy nàng, tiên lực trên người điên cuồng chuyển động.

Linh khí chung quanh cũng phong ủng mà đến.

Khí tức cũng tại giờ khắc này đạt đến đỉnh phong.

Theo linh khí ngưng tụ càng ngày càng mạnh, đã hình thành một cái linh khí toàn qua xoáy lốc.

Thấy thế, Thẩm Hạo hài lòng gật gật đầu.

Xem ra đột phá không có vấn đề.

Không biết qua bao lâu, trên người Bắc Dương Nữ Đế đột nhiên bộc phát ra một cỗ khí thế cường đại.

Khi mở mắt nhìn về phía Thẩm Hạo, đôi mắt đẹp lấp lóe vẻ kinh hỉ.

Phu quân, ta đột phá rồi.

Thẩm Hạo cũng rất cao hứng, nói như vậy, đan dược dùng thi thể đám yêu quái này luyện hóa cũng là có thể dùng được.

Đột phá là tốt rồi, nàng trước ở đây củng cố cảnh giới, ta liền không quấy rầy nàng.

Bắc Dương Nữ Đế lại không nhúc nhích, mà là ánh mắt nóng rực

nhìn Thẩm Hạo.

Vừa hướng Thẩm Hạo đi đến, một bên bắt đầu khoan y tá giáp cởi áo tháo giáp.

Phu quân, ta quá kích động, lần này tha thứ cho ta đường đột.

Kỳ vọng Cửu Thiên Huyền Tiên mấy vạn năm, hôm nay rốt cuộc như nguyện.

Giờ phút này, nội tâm kích động của Bắc Dương Nữ Đế không cách nào ngôn biểu, càng không cách nào tuyên tiết, chỉ có thể tìm Thẩm Hạo.

Tại Địa Tiên Giới lại đợi năm ngày, Thẩm Hạo lần nữa đi tới Viêm Sương U Giới.

Tập mãi thành thói quen nhìn thoáng qua trứng Phượng Hoàng không có chút tiến triển nào, Thẩm Hạo có chút thất vọng.

Nguyên bản còn nghĩ chờ Phượng Xu thanh tỉnh về sau, cùng đi tầng trời thứ ba giết một tên Đại La Kim Tiên, xem ra cái hi vọng này có chút chậm.

Trứng Phượng Hoàng bên trong trước mắt tình huống như thế nào, Thẩm Hạo cũng không biết.

Bởi vậy cũng không dám loạn động, vạn nhất Phượng Xu hấp thu trứng Phượng Hoàng thất bại, vậy thì thật sự có chút đáng tiếc.

Xem ra kỳ vọng vào Phượng Xu hi vọng không lớn, chỉ có thể ra tay từ yêu tộc.

Tùy tức, Thẩm Hạo thông qua ký ức của Tỳ Hưu, biết được chỗ dựa của Cửu Đầu Trùng là Long tộc.

Mà Kim Xích Tử bị giết trước đó cũng là con riêng của một con rồng nào đó.

Thế lực Long tộc vẫn là phi thường cường đại.

Tộc trưởng thế nhưng là tồn tại Hỗn Nguyên Đại La, cùng một cảnh giới với Phượng Xu.

Bất quá, khác biệt chính là Phượng Hoàng nhất tộc không còn, mà Long tộc vẫn y nguyên tồn tại.

Huống hồ nhiều năm như vậy trôi qua, thực lực tộc trưởng Long tộc khẳng định mạnh hơn Phượng Xu.

Nếu đem Long tộc liên lụy vào, thì rất tốt rồi.

Như vậy tìm thi thể một tên Đại La Kim Tiên chắc không khó.

Thẩm Hạo cảm thấy đi một bước xem một bước, đã như vậy, liền thu thập Cửu Đầu Trùng trước.

Nghĩ tới đây, hắn liền lợi dụng không gian tiến vào Thượng Tứ Tầng Thiên Thái Cực Giới.

Trở về Thượng Tứ Tầng Thiên Thái Cực Giới, Thẩm Hạo không vội vàng đi tìm Cửu Đầu Trùng, mà tìm một góc cực kỳ kín đáo, ít người lui tới.

Nơi này bốn bề tĩnh mịch không một tiếng động, phảng phất như một tiểu thiên địa cách biệt với thế gian.

Thẩm Hạo định củng cố khí tức của bản thân trước.

Hắn từ từ ngồi xuống, hai mắt khẽ nhắm, điều chỉnh hô hấp, để tâm cảnh dần dần bình tĩnh lại.

Theo thời gian trôi qua, quanh người Thẩm Hạo bắt đầu tản mát ra một tầng quang mang nhàn nhạt, đây là biểu hiện hắn đang củng cố cảnh giới của mình.

Cửu Đầu Trùng tuy rằng cũng ở cảnh giới Cửu Thiên Huyền Tiên đỉnh phong, nhưng đến cấp bậc này, hai bên so đấu chính là Tiên

Thiên Linh Bảo.

Cửu Đầu Trùng lại chẳng có kiện Tiên Thiên Linh Bảo nào, hình như chỉ có một món Hậu Thiên Linh Bảo, không đủ gây lo ngại.

Ba ngày sau, Thẩm Hạo đối với việc chưởng khống tiên lực và khí tức đã đạt mức lô hỏa thuần thanh.

Hắn lập tức lắc mình một cái, lại biến thành một con báo yêu, lao về phía động phủ của Cửu Đầu Trùng.

Vừa đi chưa được bao xa, đã thấy sáu bóng người tật tốc lao về phía hắn.

Thẩm Hạo dùng thần thức quét qua, phát hiện đều là trưởng lão của thế lực Nhân tộc Côn Luân Cung.

Người có tu vi cao nhất là Cửu Thiên Huyền Tiên hậu kỳ.

Hiển nhiên bọn họ đã phát hiện ra hắn.

Bắt lấy con báo phía trước.

Đừng để nó chạy thoát.

Thấy vậy, Thẩm Hạo mỉm cười, không chọn ra tay.

Đối với Thẩm Hạo mà nói, giết bọn họ chẳng có ý nghĩa gì, cũng chẳng giúp ích gì cho tu vi của hắn, cùng lắm chỉ thêm vài cái xác mà thôi.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo liền không nhanh không chậm bay về phía trước, thủy chung giữ khoảng cách an toàn với bọn họ.

Sáu vị trưởng lão Côn Luân Cung cứ bám riết không buông.

Nhưng bọn họ phát hiện dù mình có nỗ lực thế nào cũng không đuổi kịp con báo yêu phía trước.

Sư huynh, con yêu quái này có phải đang trêu đùa chúng ta không.

Một nữ trưởng lão duy nhất trong sáu người lên tiếng.

Những người khác cũng nhíu mày, cảm thấy sự việc có vài phần không đúng.

Đúng vậy, đại sư huynh, tốc độ của chúng ta đã tăng lên rồi, nhưng khoảng cách vẫn không có bất kỳ thay đổi nào.

Hơn nữa khu vực này thuộc về Yêu tộc, cẩn thận gặp mai phục.

Lão giả mặc lam sắc đạo bào cầm đầu, chính là Tam trưởng lão Côn Luân Cung Ngọc Tùy Phong: Mọi người có thể yên tâm, yêu thú mạnh nhất gần đây chỉ có một, đó chính là Cửu Đầu Trùng.

Huống hồ các ngươi đừng quên ta còn có Lạc Ngọc Bàn này.

Nói rồi, trong lòng bàn tay hắn hiện lên một cái đĩa ngọc.

Mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Lạc Ngọc Bàn này là một món Hậu Thiên Linh Bảo danh khí rất lớn của Côn Luân Cung.

Công hiệu không thể tấn công cũng không thể phòng ngự, thuộc loại Hậu Thiên Linh Bảo hỗ trợ.

Nó tương đương với một truyền tống trận di động, một lần có thể truyền tống mấy chục người.

Tuy nhiên không thể xuyên giới, cũng chỉ có thể truyền tống đơn phương.

Chương 895

Sau khi sử dụng có thể trực tiếp truyền tống về Côn Luân Cung, nhưng không thể từ Côn Luân Cung truyền tống đến nơi khác, là vé một chiều.

Cho dù như vậy, cũng đã thập phần nghịch thiên.

Dẫu gặp phải mai phục, cũng có thể tẩu thoát ngay lập tức.

Cho nên Ngọc Tùy Phong mới có chỗ dựa mà không sợ hãi.

Ngọc Tùy Phong vẻ mặt ngưng trọng nói: Con tiểu yêu bắt được trước đó đã tiết lộ một thông tin trọng đại, liên quan đến Tiên Thiên Linh Bảo Thần Mộc Đỉnh.

Cho dù có nguy hiểm cũng phải mạo hiểm thử một lần.

Vừa nhắc đến Tiên Thiên Linh Bảo Thần Mộc Đỉnh, hô hấp của mọi người đều trở nên dồn dập.

Đây chính là Thần Mộc Đỉnh, ai mà không động lòng.

Sư huynh, tuy biết lần này chúng yêu dốc toàn bộ lực lượng là vì Thần Mộc Đỉnh, nhưng tin tức cụ thể chúng ta vẫn chưa rõ ràng.

Không rõ ràng thì chúng ta mới đến điều tra, chỉ cần bắt được đại yêu đi cùng, khẳng định có thể tra khảo ra tin tức hữu dụng.

Vâng, sư huynh.

Sở dĩ đám người này cùng truy bất xả, là vì trước đó bắt được một đầu tiểu yêu, sau khi sưu hồn cư nhiên nghe được ba chữ Thần Mộc Đỉnh, nhưng nội dung cụ thể thì không biết.

Vốn định để mặc đám Yêu tộc chạy thì thôi, nhưng hiện tại không được.

Sự việc liên quan đến Thần Mộc Đỉnh, bất luận thế nào cũng phải truy tra đến cùng.

Vạn nhất là thật, thì ý nghĩa vô cùng phi phàm.

Đừng nói bọn họ, ngay cả toàn bộ thế lực Nhân tộc cũng sẽ sôi sục.

Đối mặt với Tiên Thiên Linh Bảo Thần Mộc Đỉnh, ai cũng không thể giữ được bình tĩnh.

Thẩm Hạo vẫn luôn dùng thần thức quan sát mấy người này, nghe thấy họ cũng vì tung tích Thần Mộc Đỉnh, có chút ngoài ý muốn.

Không ngờ tin tức về Thần Mộc Đỉnh này lan truyền nhanh thật.

Thảo nào mấy gã này truy đến tận khu vực Yêu tộc mà vẫn kiên trì không bỏ.

Đã bọn họ không sợ chết, Thẩm Hạo định dẫn bọn họ đi tìm Cửu Đầu Trùng luôn cho rồi.

Thế là, Thẩm Hạo tăng tốc.

Ngọc Tùy Phong hô: Con báo kia tăng tốc rồi, mau đuổi theo, đừng để nó chạy thoát.

Vâng, sư huynh.

Bất tri bất giác, hai ngày hai đêm đã trôi qua.

Sáu người Ngọc Tùy Phong vẫn đang phí sức cuồng truy.

Ngay cả Thẩm Hạo cũng phải bội phục nghị lực của sáu người này.

Cứ chạy mãi thế này, Thẩm Hạo cũng có chút mất kiên nhẫn, dù sao chạy nhanh quá thì mấy người kia lại không đuổi kịp.

May mà cự ly đến động phủ Cửu Đầu Trùng không còn xa nữa.

Thẩm Hạo cẩn thận cảm ứng một phen, quả nhiên cảm ứng được khí tức của Cửu Đầu Trùng.

Mà Cửu Đầu Trùng đích xác đang hướng về phía động phủ.

Tức là Cửu Đầu Trùng đang ở tại động phủ, không chạy sai đường.

Phải nói rằng, thiên phú năng lực của Tỳ Hưu này có lúc dùng cũng rất tốt.

Bất tri bất giác ba canh giờ trôi qua, đã đến địa bàn của Cửu Đầu Trùng.

Thẩm Hạo lập tức tăng tốc, biến mất tại chỗ.

Đám người Ngọc Tùy Phong đuổi tới nơi, lại phát hiện bóng dáng Thẩm Hạo đã không thấy đâu.

Sư huynh, con báo kia chạy đi đâu rồi.

Lông mày Ngọc Tùy Phong nhíu chặt lại, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng chưa từng có: Thực lực con báo này e rằng còn cao hơn ta rất nhiều a.

Nghe Ngọc Tùy Phong nói vậy, năm người còn lại đều không hẹn mà cùng lộ ra biểu tình kinh ngạc, bọn họ trừng lớn mắt, vẻ mặt khó tin, đồng thanh nói: Không thể nào.

Tin tức này hoàn toàn vượt quá dự liệu của bọn họ.

Tuy chưa giao thủ, nhưng đối phương vẫn luôn trêu đùa chúng ta, nếu muốn chạy thì đã chạy từ sớm rồi.

Sở dĩ dẫn chúng ta đến đây, e rằng có mục đích khác.

Sư huynh, con báo này có khả năng chỉ là chạy nhanh thôi.

Trong các loài yêu, muốn nói tốc độ tuyệt đối sẽ không phải là báo.

Ta chưa từng nghe nói Báo tộc có đại yêu lợi hại nào.

Ngọc Tùy Phong đột nhiên cảnh báo: Ta cảm ứng được một cỗ khí tức rất mạnh đang ập tới phía này, cẩn thận.

Lời còn chưa dứt, mấy đạo hắc quang đã nháy mắt ập đến trước mặt, nhanh như tia chớp.

Ngay khoảnh khắc lời vừa dứt, mọi người đều cảm ứng được gì đó, nhanh chóng phản ứng, tản ra bốn phía, thành công tránh thoát sự tập kích của đạo hắc quang kia.

Chỉ qua một lát, thân thể khổng lồ và khủng bố của Cửu Đầu Trùng liền như một ngọn núi, đột ngột xuất hiện giữa không trung.

Chín cái đầu lâu to lớn của gã, mỗi cái đều to gấp mấy lần người thường, được cái cổ thon dài chống đỡ, không ngừng vặn vẹo giữa không trung, phảng phất như đang phô trương sức mạnh và uy nghiêm.

Sự xuất hiện của Cửu Đầu Trùng khiến không khí xung quanh dường như trở nên ngưng trọng.

Diện mạo dữ tợn và thể hình to lớn của gã tạo cho người ta một loại áp bách mãnh liệt.

Ánh mắt Cửu Đầu Trùng chậm rãi quét qua sáu người trước mắt, trong mắt lóe lên vẻ ngưng trọng.

Gã hiển nhiên không ngờ sáu người này lại đều là đệ tử Côn Luân Cung, có chút phiền phức rồi.

Thảo nào dám xông vào động phủ của ta, hóa ra các ngươi là người của Côn Luân Cung.

Giọng nói của Cửu Đầu Trùng như tiếng sấm rền vang vọng giữa không trung, mang theo một tia giận dữ và kiêng kỵ.

Sáu người Ngọc Tùy Phong đối mặt với Cửu Đầu Trùng cường đại như vậy, bọn họ không dám có chút lơ là và khinh địch nào.

Cửu Đầu Trùng này không phải đại yêu bình thường, sơ sẩy một chút liền có thể dẫn đến toàn quân bị diệt.

Do đó, đám người Ngọc Tùy Phong quyết định toàn lực ứng phó, không chút bảo lưu.

Đột nhiên, chỉ nghe Ngọc Tùy Phong hừ lạnh một tiếng truyền đến, phảng phất cả không gian đều vì đó mà chấn động.

Ngọc Tùy Phong mặt đầy sương lạnh, trợn mắt nhìn chằm chằm Cửu Đầu Trùng.

Giọng hắn như sấm sét nổ vang bên tai mọi người: Đại đảm yêu nghiệt, lại dám tứ vô kỵ đạn tư sấm kết giới Nhân tộc ta, còn tàn nhẫn tàn sát tông môn Nhân tộc ta.

Ác hành bực này thực là thiên lý nan dung.

Hôm nay Ngọc Tùy Phong ta đại biểu Côn Luân Cung đến đây chính là để báo thù rửa hận cho những đồng bào đã chết thảm.

Cửu Đầu Trùng hừ lạnh một tiếng, biểu tình khinh thường: Chỉ bằng các ngươi.

Ngọc Tùy Phong: Giết ngươi là đủ rồi.

Ngay sát na lời vừa dứt, Ngọc Tùy Phong như tia chớp nhanh chóng đạp ra Cửu Cung Cương Bộ trong hư không.

Mỗi bước đều ẩn chứa đạo vận vô tận.

Đồng thời, Thanh Sương Kiếm trong tay Ngọc Tùy Phong cũng như được phú cho sinh mệnh, cấp tốc huy vũ giữa không trung.

Kiếm thân lấp lánh hàn quang, phảng phất có thể chém đứt mọi trở ngại.

Trong nháy mắt, một đạo thiên lôi chói mắt từ trên trời giáng xuống, như một con ngân sắc cự long gào thét lao về phía Cửu Đầu Trùng.

Đạo thiên lôi này uy lực cực lớn, nơi đi qua không khí đều bị xé rách.

Cửu Đầu Trùng cũng không phải dạng vừa.

Gã thấy thiên lôi ập tới, chẳng những không chút lui bước, ngược lại dùng tốc độ kinh người lao thẳng về phía Ngọc Tùy Phong và các sư đệ, sư muội của hắn.

Tốc độ của Cửu Đầu Trùng nhanh như chớp, trong nháy mắt đã xuyên qua phòng tuyến mà đám người Ngọc Tùy Phong bố hạ.

Chín cái đầu lâu của gã bay múa giữa không trung, mỗi cái đều há ra cái miệng to như chậu máu, lộ ra răng nanh sắc nhọn, khiến người ta không rét mà run.

Đám người Ngọc Tùy Phong hiển nhiên không ngờ Cửu Đầu Trùng lại hung mãnh như vậy, trận hình của bọn họ dưới sự trùng kích của Cửu Đầu Trùng nháy mắt bị đánh tan.

Chiến vị vốn dĩ chặt chẽ trở nên hỗn loạn không chịu nổi, mọi người phân phân tản ra, mạnh ai nấy đánh.

Ngọc Tùy Phong biết đơn đả độc đấu căn bản không phải đối thủ, chỉ có thể kết hợp sức mạnh sáu người dùng trận pháp đối phó.

Kết Lục Hợp Phục Yêu Trận.

Vâng, sư huynh.

Năm vị đồng môn mỗi người chiếm giữ ngũ hành phương vị, Ngọc Tùy Phong lấy ra một chiếc ngọc triện hai màu đen trắng, bên trên khắc Cửu Cung Bát Quái Đồ.

Từ trong tay áo bay ra, hình thành trận bàn trong hư không, kết thành Lục Hợp Phục Yêu trận văn.

Khoảnh khắc trận hình thành công, trong hư không hiện ra một cái trận bàn, bao trùm phạm vi ngàn dặm vào trong đó.

Cửu Cung Bát Quái ngọc triện này cũng là một món Hậu Thiên Linh Bảo.

Trong miệng Cửu Đầu Trùng đột nhiên xuất hiện một chiếc chuông đen, chính là pháp bảo Trảm Hồn Linh của gã.

Đây cũng là Hậu Thiên Linh Bảo, uy lực bất phàm.

Trảm Hồn Linh phun ra một đạo hắc quang có thể trảm hồn phách, tiên khí bình thường căn bản không thể phòng ngự, một khi trúng chiêu lập tức phải chết.

Bất quá, Cửu Đầu Trùng cũng không phải hoàn toàn ỷ lại vào Trảm Hồn Linh.

Bản thể vốn là yêu, chín cái đầu lâu của Cửu Đầu Trùng mới là chỗ dựa lớn nhất của gã.

Chương 896

Hắc quang do Trảm Hồn Linh phun ra cũng toàn bộ bị trận pháp triệt tiêu.

Đầu lâu màu tím ở giữa của Cửu Đầu Trùng đột nhiên toác ra cái miệng lớn, phun một luồng hỏa diễm lao thẳng vào trận nhãn.

Thấy thế, Ngọc Tùy Phong hừ lạnh một tiếng: Khảm vị lôi kích.

Lời vừa dứt, mười hai đạo thiên lôi từ trên trời giáng xuống.

Thiên lôi vừa vặn đánh trúng thân thể Cửu Đầu Trùng.

Cửu Đầu Trùng da dày thịt béo, đối mặt với ngón đòn sở trường Thiên Lôi của Côn Luân Cung cũng đành bó tay, bị đánh đến da tróc thịt bong, đau đến mức hít sâu một hơi khí lạnh.

Dường như bị chọc giận, Cửu Đầu Trùng đột nhiên bắt đầu cười điên cuồng.

Điêu trùng tiểu kỹ.

Thân thể gã lần nữa biến lớn, cao tới ngàn trượng, lân giáp trên người tản phát hắc quang.

Chín cái đầu lâu toàn bộ há to miệng máu, phát ra một lực hút cực mạnh, dường như muốn một ngụm nuốt trọn trận pháp.

Ngọc Tùy Phong lộ ra một nụ cười lạnh, chẳng những không sợ, ngược lại trong đôi mắt lóe lên một tia hưng phấn.

Dùng Chu Thiên Tinh Đấu Trận.

Vâng, sư huynh.

Trong trận đột nhiên dâng lên một tấm bản đồ khổng lồ, cũng là Hậu Thiên Linh Bảo.

Đây là tuyệt chiêu Chu Thiên Tinh Đấu Đồ của Côn Luân Cung.

Khi Tinh Đấu Đồ vượt qua Lục Hợp Trận, trong đồ đột nhiên xuất hiện quang trụ của Nhị Thập Bát Tinh Tú, vây khốn Cửu Đầu Trùng tại trung tâm.

Thấy Cửu Đầu Trùng giãy giụa trong quang trụ, dường như sắp thoát ra được, Ngọc Tùy Phong trầm giọng nói: Cơ hội tốt, chúng ta toàn lực ra tay, dùng Tử Hà Thần Lôi.

Vâng, sư huynh.

Chỉ thấy Ngọc Tùy Phong cắn chóp lưỡi phun ra bản mệnh tinh huyết, Thanh Sương Kiếm nháy mắt bùng phát vạn trượng thanh quang, lớn tiếng quát: Ngũ hành luân chuyển, Tử Tiêu Thần Lôi.

Năm vị trưởng lão còn lại đồng thời kết ra ngũ lôi pháp ấn, sáu đạo tử sắc thần lôi từ hư không đánh xuống, nổ tung vạn thiên điện xà trên người Cửu Đầu Trùng.

Chín cái đầu lâu cùng toàn thân Cửu Đầu Trùng đều bốc khói xanh nghi ngút, gào thét hồi lâu, sau đó từ từ không còn giãy giụa nữa.

Phiến khắc sau chỉ thấy Cửu Đầu Trùng yểu vô thanh tức, dường như đã bị sét đánh chết.

Thấy Cửu Đầu Trùng nằm im bất động, sáu người Ngọc Tùy Phong cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ đã vận dụng hết thảy thủ đoạn, tiêu hao cực lớn, nếu còn không hạ được Cửu Đầu Trùng thì cũng thật sự hết cách.

Ngọc Tùy Phong: Lên.

Bắt lấy nó.

Vâng, sư huynh.

Ngay khi sáu người vừa chuẩn bị mang Cửu Đầu Trùng về, sát na

gian sáu đạo hắc quang tập kích tới.

Sáu người vội vàng né tránh.

Chỉ thấy đầu lâu của Cửu Đầu Trùng đột nhiên thiếu mất hai cái, nhưng sức mạnh bản thể lại càng mạnh hơn, trực tiếp phá vỡ sự trói buộc của quang trụ, chạy về phía Yêu tộc.

Cửu Đầu Trùng cũng không ngờ thực lực sáu người này lại mạnh như vậy, đơn đả độc đấu thì gã có thể, một cân hai cũng được, nhưng đối mặt với sáu người biết trận pháp thế này thì thật sự đánh không lại.

Huống hồ Hậu Thiên Linh Bảo cư nhiên cũng nhiều như thế, lấy gì mà đánh.

Cánh nhiên thiêu đốt hai cái đầu lâu để tăng cường thực lực bản thể.

Hừ, mau đuổi theo, không thể để Cửu Đầu Trùng chạy thoát.

Tin tức Thần Mộc Đỉnh dường như chính là do Cửu Đầu Trùng truyền ra.

Vâng, sư huynh.

Sáu người cũng hóa thành một đạo tinh quang, nhanh chóng đuổi theo Cửu Đầu Trùng.

Thẩm Hạo trốn ở trong góc xem đến say sưa ngon lành, Côn Luân Cung này không hổ là một trong ba thế lực lớn của Nhân tộc.

Trận pháp, Hậu Thiên Linh Bảo đúng là tầng tầng lớp lớp.

Có cái tông môn tốt, tổ tông tốt đúng là ngầu thật.

Bất quá Thẩm Hạo cũng không vội vã đuổi theo, mà chậm rãi bám theo sau.

Có thiên phú của Tỳ Hưu, Cửu Đầu Trùng cho dù chạy đến chân trời góc biển cũng có thể truy tung được.

Thẩm Hạo ngược lại tò mò, sáu người Ngọc Tùy Phong này có thể truy đuổi đến tình trạng nào.

Cửu Đầu Trùng đang cấp tốc đào tẩu, phảng phất như sau lưng có ác quỷ đòi mạng, liều mạng lao nhanh về phía trước.

Tốc độ của gã cực nhanh, như một tia chớp xẹt qua chân trời, trong nháy mắt liền biến mất ở phương xa.

Tuy nhiên, sáu người Côn Luân Cung cũng bám riết không tha.

Thấy thế, Cửu Đầu Trùng vừa chạy vừa quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trên gương mặt dữ tợn của gã lộ ra một cỗ sát ý băng lãnh, khiến người ta rùng mình.

Giọng Cửu Đầu Trùng như hàn phong, lãnh khốc nói: Côn Luân Cung phải không, bản tôn nhớ kỹ.

Có gan thì các ngươi cứ tiếp tục đuổi theo.

Lời lẽ của gã tràn đầy khiêu khích và uy hiếp.

Ngọc Tùy Phong: Đường đường là Cửu Đầu Trùng mà lại sợ đến mức lạc hoang mà chạy, có gan thì ngươi đứng lại.

Lần này Cửu Đầu Trùng không đáp lời, mà tăng tốc rời đi, rất nhanh đã biến mất giữa mang mang thiên tế.

Truy đuổi một khắc đồng hồ, vẫn không đuổi kịp.

Đại sư huynh, càng đi về phía trước yêu tộc càng nhiều, chúng ta còn đuổi theo không.

Ngọc Tùy Phong do dự một chút, vốn định bỏ cuộc, nhưng vừa nghĩ đến việc bỏ lỡ Thần Mộc Đỉnh thì vạn phần không nỡ, khó khăn

lắm mới đánh tàn phế được Cửu Đầu Trùng, mất đi cơ hội lần này, lần sau sẽ càng khó khăn hơn.

Nghĩ đến trong tay mình còn có Lạc Ngọc Bàn, ít nhất cũng có năng lực chạy trốn.

Thế là cắn răng, vẫn quyết định liều một phen: Đuổi.

Vâng, đại sư huynh.

Thẩm Hạo thì không nhanh không chậm bám theo phía sau.

Theo thời gian trôi đi, sáu người Côn Luân Cung đã dần dần tiến sâu vào phúc địa Yêu tộc.

Cửu Đầu Trùng nhìn đám người cùng truy bất xả, sát ý trong mắt không kìm nén được.

Chín cái đầu lâu nay chỉ còn lại bảy cái, đối với gã mà nói đã là nguyên khí đại thương.

Mỗi một cái đầu lâu của gã đều là nguyên thần phân liệt, hủy đi một cái muốn khôi phục cực kỳ khó khăn, nhất định phải có Lục Diêm La Linh Quả trợ giúp mới được.

Năm đó bảo khố tàng Lục Diêm La Linh Quả, vốn là vừa mới đoạt được, còn chưa kịp thu lại thì đã bị tặc nhân trộm mất, khiến gã hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Thậm chí ngay cả Tỳ Hưu và Mãng Yêu cũng không thấy tung tích.

Lâu như vậy không trở lại, e rằng cũng đã gặp độc thủ.

Cửu Đầu Trùng suy đoán cái chết của Tỳ Hưu và Mãng Yêu có lẽ vẫn là do người của Côn Luân Cung làm.

Cửu Đầu Trùng hiện nay đã thành cô gia quả nhân, chỉ có thể lang bói chạy trốn, khiến gã hận không thể nuốt sống sáu người Côn Luân

Cung.

Nhưng Cửu Đầu Trùng căn bản đánh không lại đối phương, chỉ có thể chật vật đào thoát.

Thấy đối phương không chết không thôi đuổi theo, Cửu Đầu Trùng đã sắp bị bắt kịp, hiện tại thực lực tàn phá, cũng không lo được cái khác nữa.

Lập tức bóp nát ngọc giản, đây là thứ Long tộc đưa cho gã để cứu mạng.

Ngay cả lúc trước Kim Xích Tử bị giết cũng không nỡ dùng.

Bóp nát ngọc giản, Cửu Đầu Trùng thở phào, trong lòng càng hận muốn chết.

Ngọc giản cứu mạng này chỉ có một cái, giờ thì mất rồi.

Thời gian bất tri bất giác trôi qua một canh giờ.

Thẩm Hạo đi theo sau sáu người Côn Luân Cung bỗng nhiên cảm giác được dị thường, bởi vì hắn cảm ứng được một cỗ khí tức quen thuộc.

Đó chính là khí tức của Long tộc.

Năm đó Thẩm Hạo từng thôn phệ một viên Long Châu.

Căn cứ theo ký ức của Yêu tộc, Long tộc ở nơi này dường như cũng rất ngầu.

Thế là Thẩm Hạo dừng lại, trực tiếp lựa chọn tiến vào bên trong không gian.

Mà Cửu Đầu Trùng dường như cũng cảm ứng được gì đó, không khỏi dừng lại.

Sáu người Ngọc Tùy Phong nhìn Cửu Đầu Trùng đột nhiên dừng

lại, lập tức có chút bất ngờ.

Sư huynh, cẩn thận một chút, sự xuất phản thường tất có yêu.

Ngọc Tùy Phong gật đầu, tay để sau lưng hạ ý thức tế xuất Lạc Ngọc Bàn, định tùy thời truyền tống trở về.

Đột nhiên, bầu trời xuất hiện một đạo kim quang.

Cửu Đầu Trùng, ngươi đúng là đồ phế vật, cư nhiên bị Nhân tộc truy sát đến mức này.

Ngọc Tùy Phong phát giác không ổn, lập tức tế xuất Lạc Ngọc Bàn.

Một đạo quang mang bao trùm sáu người.

Chương 897

Cửu Đầu Trùng không lo được cái khác vội vàng hét lớn: Là bọn họ giết Kim Xích Tử, mau ngăn cản bọn họ chạy trốn.

Muốn đi.

Lời vừa dứt, một đạo kim sắc cự trảo đột nhiên xuất hiện trước mặt sáu người.

Bầu trời đột nhiên xuất hiện thêm hai mươi sáu đạo quang trụ, chính là Chu Thiên Tinh Đấu Đồ.

Nhưng cũng chỉ là ngăn cản được một chút, khoảnh khắc sau quang trụ liền bị cự trảo bóp nát.

Giờ phút này Lạc Ngọc Bàn đã khởi động, mắt thấy sắp thành công.

Lại phát hiện kim sắc cự trảo kia tịnh không dừng lại, Ngọc Tùy Phong lập tức bước ra khỏi trận pháp, tiến lên ngăn cản.

Sáu người đến đây là ý của hắn, cho dù hắn chết cũng phải đưa năm người kia trở về.

Các ngươi mau đi.

Hắn dùng hết toàn lực, tống năm người rời đi.

Thiếu một người, tốc độ của Lạc Ngọc Bàn sẽ càng nhanh hơn.

Sư huynh.

Năm người vẻ mặt bi phẫn biến mất tại chỗ.

Cho dù có Hậu Thiên Linh Bảo bảo hộ, Ngọc Tùy Phong vẫn bị cự trảo tóm được.

Chỉ thấy một con kim long cao đến mấy trăm trượng đang bàn toạ giữa không trung, mắt rồng to lớn quan sát Ngọc Tùy Phong.

Người tới chính là Đại La Kim Tiên của Long tộc Kim Long Ngao Du.

Chỉ nghe Ngao Du lạnh lùng nói: Con ta là do ngươi giết.

Không phải.

Ngọc Tùy Phong còn chẳng biết Kim Xích Tử là ai, đương nhiên sẽ không thừa nhận.

Tuy Ngao Du là Đại La Kim Tiên, nhưng Côn Luân Cung nãi là một trong ba thế lực lớn của Nhân tộc, tự nhiên không ngán một con kim long.

Ân.

Kim Long Ngao Du quay đầu, râu rồng bay múa trong không trung, phát ra một tiếng hừ lạnh mang theo nghi vấn, âm thanh tuy nhẹ nhưng như lôi đình vạn quân, gây ra một trận gợn sóng tế vi trong không khí.

Ánh mắt sâm lãnh của hắn như nước băng trong hàn đàm, lạnh lẽo thấu xương, bắn thẳng về phía Cửu Đầu Trùng.

Ánh mắt này phảng phất có thể xuyên thấu thân thể Cửu Đầu Trùng, khiến nội tâm sâu thẳm của gã tràn đầy sợ hãi và bất an.

Cửu Đầu Trùng trước uy áp cường đại này, thân thể không tự chủ được mà run rẩy.

Gã cảm giác mình như bị một ngọn núi lớn đè lên, không thể cử động.

Cuối cùng, Cửu Đầu Trùng không thể chịu đựng nổi áp lực này nữa, hai chân mềm nhũn, bịch một tiếng quỳ rạp xuống đất.

Bảy cái đầu lâu còn lại của gã đều không dám ngẩng lên, sinh sợ chạm phải ánh mắt của Kim Long.

Ngao tiền bối, Kim Xích Tử chính là bị Nhân tộc giết, ta nguyện ý đối thiên đạo phát thệ.

Cửu Đầu Trùng vẻ mặt thành khẩn nói, phảng phất điều gã nói chính là sự thật.

Tuy nhiên, người có chút đầu óc đều có thể nghe ra manh mối trong lời nói của Cửu Đầu Trùng.

Gã cố ý đưa ra khái niệm Nhân tộc rộng lớn này, mà không chỉ rõ cụ thể là ai đã giết Kim Xích Tử.

Đây hiển nhiên là một thủ đoạn đánh tráo khái niệm, mưu toan lừa gạt Ngao Du, để hắn cho rằng tất cả Nhân tộc đều phải chịu trách nhiệm cho cái chết của Kim Xích Tử.

Ngọc Tùy Phong thấy thế, hiển nhiên hiểu Cửu Đầu Trùng đang nói dối.

Thế là nói: Kim Long, Kim Xích Tử tuyệt đối không phải do Côn Luân Cung chúng ta giết, sở dĩ chúng ta truy sát Cửu Đầu Trùng là vì Thần Mộc Đỉnh.

Chỉ thấy đôi mắt rồng to lớn của Kim Long Ngao Du đột nhiên bùng phát một đạo quang mang chói lọi, như mặt trời giữa trưa, rực rỡ lóa mắt, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Vốn dĩ Ngao Du đến đây chỉ để kết thúc một đoạn nhân quả.

Tuy nhiên, hắn vạn vạn không ngờ chuyến đi này lại mang đến cho hắn tin tức kinh người như vậy.

Đầu tiên, hắn biết được đứa con trai hờ Kim Xích Tử của mình đã bị người ta giết chết.

Tin tức này tuy khiến hắn có chút bất ngờ, nhưng tịnh không gây ra quá nhiều quan chú và phẫn nộ.

Dù sao hắn đối với đứa con trai này cũng không có quá nhiều tình cảm.

Nhưng cho dù không có tình cảm, con trai hắn cũng không phải ai muốn giết là giết, hắn cũng không ngại giết thêm vài tên Nhân tộc.

Thế nhưng, tin tức tiếp theo lại khiến tim Ngao Du đập nhanh thình thịch.

Vạn vạn không ngờ, cư nhiên còn có thể biết được tung tích của Tiên Thiên Linh Bảo Thần Mộc Đỉnh.

So với Thần Mộc Đỉnh, sự sống chết của Kim Xích Tử nháy mắt trở nên nhỏ bé không đáng kể.

Trong mắt Ngao Du, tầm quan trọng của Thần Mộc Đỉnh vượt xa tất cả.

Kim Long Ngao Du hắn quá biết sự lợi hại của Thần Mộc Đỉnh rồi.

Ngữ khí Ngao Du có chút bức thiết: Lời này là thật.

Ngọc Tùy Phong thấy Ngao Du có hứng thú, lập tức nói: Thiên chân vạn xác, bất quá tin tức cụ thể về Thần Mộc Đỉnh chúng ta không được biết, chỉ có Cửu Đầu Trùng biết.

Chúng ta cũng là muốn truy tìm tung tích Thần Mộc Đỉnh mới mạo muội thâm nhập Yêu tộc.

Lời này khiến Ngao Du tin vài phần, đối mặt với Thần Mộc Đỉnh không ai có thể giữ được bình tĩnh.

Ngọc Tùy Phong biết mình đã không chạy thoát được, nhưng cũng phải kéo Cửu Đầu Trùng xuống nước mới được.

Ánh mắt Ngao Du như dao, khiến Cửu Đầu Trùng tim đập chân run.

Ngươi biết tin tức về Thần Mộc Đỉnh.

Cửu Đầu Trùng gật đầu: Vâng, Ngao tiền bối.

Nghe vậy, Ngao Du hài lòng gật đầu: Vậy ngươi Ngọc Tùy Phong vô dụng rồi.

Ngay khi Ngao Du chuẩn bị dùng móng vuốt bóp chết Ngọc Tùy Phong, Cửu Đầu Trùng vội vàng nói: Ngao tiền bối, kẻ này có thể cho ta nuốt không.

Ta ra nông nỗi này đều là do hắn hại.

Ngao Du trực tiếp ném Ngọc Tùy Phong cho Cửu Đầu Trùng.

Tạ Ngao tiền bối.

Ngọc Tùy Phong vẻ mặt tuyệt vọng, muốn tự bạo, lại phát hiện toàn thân căn bản không thể động đậy.

Cửu Đầu Trùng lạnh lùng nói: Phong thủy luân lưu chuyển, lúc giết ta có từng nghĩ sẽ có cục diện hiện tại không.

Đúng là thứ không biết sống chết.

Ngọc Tùy Phong: Muốn giết cứ giết, hà tất lãng phí nước bọt.

Hừ, có gan, bản tọa sẽ thành toàn cho ngươi.

Cửu Đầu Trùng cũng không lằng nhằng, há to miệng máu, phun ra một đạo hắc quang kết liễu Ngọc Tùy Phong.

Nhìn thi thể Ngọc Tùy Phong, Cửu Đầu Trùng đột nhiên cảm thấy sự uất nghẹn trong lòng nháy mắt thông suốt, giống như bị táo bón mười năm đột nhiên được giải tỏa.

Còn chưa đợi gã sướng được bao lâu, Kim Long Ngao Du không

kiên nhẫn nói: Lại lãng phí thời gian của bản tọa, bản tọa cũng không ngại nuốt luôn ngươi đâu.

Vâng, Ngao tiền bối.

Cửu Đầu Trùng há miệng, một cỗ lực hút cực lớn ập tới, muốn một ngụm nuốt trọn Ngọc Tùy Phong.

Thẩm Hạo trốn trong không gian nhìn thấy mà tiếc hận.

Ngọc Tùy Phong cũng là vì tham lam mà chết.

Thi thể vẫn có giá trị, dù sao Côn Luân Cung cũng là một trong ba thế lực lớn của Nhân tộc, công pháp hẳn cũng rất cường đại.

Ngay tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, dị biến sậu nhiên phát sinh.

Thiên địa tối sầm lại, Cửu Đầu Trùng hạ ý thức ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn về phía hư không, chấn kinh đến mức quên hết thảy.

Chỉ thấy một bàn tay khổng lồ vô cùng như quỷ mị đột ngột hiện ra.

Sự xuất hiện của nó không hề có điềm báo, lại mang đến uy áp và sợ hãi vô tận.

Bàn tay khổng lồ này miên diên mấy chục vạn dặm, uyển như một ngọn núi nguy nga chắn ngang giữa thiên địa.

Mỗi ngón tay của nó đều như cột chống trời.

Theo sự xuất hiện của cự thủ, cả thiên địa trong nháy mắt bị hắc ám bao trùm, phảng phất quang minh bị bàn tay này nuốt chửng hầu như không còn.

Cảm giác áp bách nghẹt thở như bài sơn đảo hải ập tới, khiến Kim Long Ngao Du và Cửu Đầu Trùng thở không nổi.

Bọn họ kinh khủng nhìn bàn tay khổng lồ này, trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi không thể kháng cự.

Trước mặt cỗ lực lượng kinh khủng này, hết thảy đều trở nên nhỏ bé và yếu ớt.

Cho dù trốn trong không gian, Thẩm Hạo cũng tim đập chân run.

Thấy vậy, thân thể Kim Long Ngao Du nháy mắt biến lớn gấp mấy trăm lần, lựa chọn ngạnh kháng.

Cửu Đầu Trùng thì toàn thân sợ hãi nằm rạp xuống đất không dám động đậy.

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ kinh thiên động địa, phảng phất cả thế giới đều vì đó mà run rẩy.

Trong phạm vi mấy chục vạn dặm, sát na gian địa động sơn dao, núi non băng liệt, đá lớn lăn xuống, khe rãnh bị lấp đầy, dãy núi vốn trùng điệp trong nháy mắt biến dạng hoàn toàn, hóa thành một vùng bình nguyên bằng phẳng.

Mà Kim Long Ngao Du từng uy phong lẫm lẫm, giờ phút này cũng thân trọng thương, toàn thân đầy vết thương dữ tợn, máu tươi đầm đìa, rơi vào trạng thái bán tàn, hiển nhiên đã mất đi năng lực chiến đấu.

Một kích khủng bố này không chỉ phá hủy mọi thứ xung quanh mà còn gây ra thương tổn cực lớn cho Kim Long Ngao Du, khiến hắn không thể tiếp tục chiến đấu.

Ngao Du ngửa mặt lên trời gầm một tiếng long ngâm, vang vọng thiên địa.

Dường như đang trút bỏ sự bất mãn của mình.

Chương 898

Còn cần thể diện nữa không, thế mà lại xuất động Hỗn Nguyên Đại La.

Kim Long Ngao Du nộ hống.

Nếu không phải cách hai tầng trời cự ly quá xa, hắn cũng sẽ bị đánh chết.

Còn Cửu Đầu Trùng lại phát hiện mình không sao, thi thể Ngọc Tùy Phong bên cạnh cũng không sao.

Tưởng là Kim Long Ngao Du giúp gã, vừa chuẩn bị cảm tạ thì thân thể gã lại bị một đạo quang trói chặt kéo lên hư không, đồng thời còn có thi thể Ngọc Tùy Phong cũng bị bao bọc theo.

Dọa Cửu Đầu Trùng vội vàng hét lớn: Ngao tiền bối cứu ta.

Tim gã sắp nhảy ra ngoài rồi, không ngờ lại kinh động đến siêu cấp cự lão Hỗn Nguyên Đại La ở Nhị Tầng Thiên.

Cả đời này cũng không ngờ tới.

Rất hiển nhiên là người của Côn Luân Cung mời lão tổ ra tay giúp đỡ.

Thấy tình cảnh này, Ngao Du lập tức đốt cháy tinh huyết ra tay với kim quang, một bên dùng bí thuật thông báo cho Long tộc.

Hôm nay Cửu Đầu Trùng hắn tuyệt đối không thể nhường, tên này biết tin tức Thần Mộc Đỉnh, còn chưa tra hỏi ra đâu.

Nhưng cho dù là Ngao Du tấn công, đối mặt với kim quang cũng không có bất kỳ tác dụng gì.

Cửu Đầu Trùng này quá quan trọng.

Lúc này, Ngao Du có chút hối hận vừa rồi không trực tiếp hỏi tung tích Thần Mộc Đỉnh.

Dường như đã chọc giận đối phương, chỉ thấy trong hư không, một hạt kim quang to bằng quả trứng gà lao về phía Kim Long Ngao Du.

Tuy nhìn thì nhỏ, nhưng nơi kim quang đi qua, không gian xung quanh đều muốn nứt toác.

Ngao Du lần nữa đốt cháy tinh huyết quay người bỏ chạy, nhưng dù vậy cũng không lại tốc độ của kim quang.

Ngay khi kim quang sắp đánh trúng Ngao Du, trong hư không xuất hiện thêm một hư ảnh cự long.

Một tiếng long ngâm trực tiếp chấn nát kim quang đang truy sát Ngao Du, đồng thời cũng đánh rơi quang trụ đang bao trùm trên người Cửu Đầu Trùng.

Oanh.

Năng lượng cực lớn nháy mắt đánh tan mây trắng trên bầu trời thành phấn vụn.

Đại địa đều bắt đầu run rẩy.

Sau một kích, hư ảnh cự long liền biến mất.

Mà dường như vì Long tộc can thiệp, khiến kim quang không còn xuất hiện nữa.

Thấy thế, Ngao Du đang tàn phế chụp lấy Cửu Đầu Trùng liền quay người bỏ chạy.

Thẩm Hạo trốn trong không gian, nhìn Kim Long Ngao Du đã thập phần không còn được một phần sức lực, nuốt nước miếng.

Có lẽ do thực lực bành trướng hoặc là do có quá nhiều Tiên Thiên

Linh Bảo, Thẩm Hạo rất muốn ra ngoài giết chết Kim Long Ngao Du.

Nhưng nhìn bình nguyên đã thành nhất mã bình xuyên xung quanh, Thẩm Hạo lại nhịn xuống ý niệm này.

Quá cường đại, trước mắt tuyệt đối không phải đối thủ, chỉ có thể chờ đợi.

Lúc này, hiện trường một mảnh tử tịch, chỉ có thi thể Ngọc Tùy Phong cô linh linh nằm ngang ở đó, phảng phất bị cả thế giới lãng quên.

Thân thể hắn không chút sinh khí nằm đó, sắc mặt trắng bệch như giấy, hai mắt nhắm nghiền, vĩnh viễn cũng sẽ không mở ra nữa.

Y phục vốn chỉnh tề cũng trở nên lăng loạn không chịu nổi, dính đầy bụi đất và vết máu.

Thẩm Hạo muốn thu vào không gian, nhưng lại sợ bị phát giác, cảm thấy vẫn nên chờ một chút rồi tính.

Cùng lúc đó, tại Nhân tộc Côn Luân Cung, tòa cung điện cổ xưa mà trang nghiêm này trong ánh bình minh có vẻ phá lệ tĩnh mịch.

Trong đại điện Côn Luân Cung, không khí ngưng trọng, phảng phất có thể ngưng kết thành thực thể.

Lúc này, chưởng giáo Côn Luân Cung đương nhiệm Hạo Thanh Chân Nhân đang đoan tọa ở chủ vị đại điện, hắn nhắm chặt hai mắt, uyển như đang ngủ say.

Tuy nhiên, khi hắn đột nhiên mở mắt, một cỗ khí tức cường đại nháy mắt lan tràn ra, khiến cả đại điện đều chấn động một cái.

Đứng bên cạnh Hạo Thanh Chân Nhân là năm vị trưởng lão vừa chạy nạn trở về.

Sắc mặt bọn họ trắng bệch, thần tình mệt mỏi, hiển nhiên đã trải

qua một trận đào vong kinh tâm động phách.

Sư phụ, Tam sư huynh thế nào rồi.

Một trưởng lão trong đó lo lắng hỏi, trong giọng nói lộ ra vẻ quan thiết đối với đồng môn.

Hạo Thanh Chân Nhân chậm rãi lắc đầu, ánh mắt hắn rơi vào phương xa, dường như xuyên qua tường vách đại điện nhìn thấy một nơi xa xôi nào đó.

Vừa rồi Sư tổ truyền tin tức đến, Tùy Phong đã chết rồi.

Giọng Hạo Thanh Chân Nhân trầm thấp mà nặng nề, mang theo một tia bi thương không thể che giấu.

Mọi người nghe vậy, sắc mặt trở nên càng thêm khó coi.

Hơn nữa, lão tổ của Long tộc cũng đã ra tay.

Hạo Thanh Chân Nhân tiếp tục nói, Đối mặt với cường địch như vậy, chúng ta đã vô năng vi lực, Cửu Đầu Trùng cũng chỉ có thể từ bỏ thôi.

Lời hắn như búa tạ gõ vào tim mỗi người, khiến người ta cảm thấy vô cùng trầm trọng và bất lực.

Nghe thấy lời này, mọi người cũng kinh ngạc không thôi, hít một hơi khí lạnh.

Họ vạn lần không ngờ tới, sự kiện lần này lại nghiêm trọng đến mức độ đó, lại có thể kinh động đến cả hai vị Hỗn Nguyên Đại La.

Những nhân vật bậc này chính là sự tồn tại trong truyền thuyết, mấy vạn năm cũng chưa từng ra tay.

Điều này cũng gián tiếp nói lên tầm quan trọng của Thần Mộc Đỉnh.

Trong đầu mọi người không khỏi hiện lên hình bóng của Tam sư huynh.

Huynh ấy vì để cứu mọi người mới mất mạng.

Vừa nghĩ đến đây, trái tim năm người bọn họ như bị búa tạ gõ mạnh một cái, một nỗi đau đớn khó tả dâng lên trong lòng.

Đó là sự tự trách và áy náy sâu sắc.

Đồng thời, còn có sự hoài niệm và cảm kích khôn nguôi đối với Tam sư huynh.

Sư phụ, tại sao sư tổ không nhân cơ hội này một chiêu chém chết con Kim Long đáng ghét kia, để an ủi vong linh Tam sư huynh Tùy Phong trên trời.

Vị nữ trưởng lão duy nhất mặt đầy nghi hoặc hỏi.

Đúng vậy, sư phụ.

Nếu sư tổ có thể đích thân trừ bỏ con Kim Long này, cũng coi như là báo thù rửa hận cho sư huynh Tùy Phong rồi.

Một vị trưởng lão khác phụ họa.

Hạo Thanh Chân Nhân chậm rãi lắc đầu, vẻ mặt ngưng trọng nói: Sự tình còn lâu mới đơn giản như các con tưởng tượng.

Sư tổ cố nhiên thực lực cường đại, nhưng nếu người thực sự chém giết con Cửu Đầu Trùng kia, ngược lại cũng sẽ không gây ra sóng gió quá lớn, dù sao loại vật yêu tà này, ai ai cũng muốn giết.

Thế nhưng, con Kim Long này lại không tầm thường, hắn chính là Đại La Kim Tiên của Long tộc.

Không thể tùy tiện giết được.

Nói đến đây, Hạo Thanh Chân Nhân dừng một chút, tiếp tục nói:

Thế lực Long tộc to lớn, thực lực lại càng không thể khinh thường.

Nếu sư tổ thực sự chém giết con Kim Long này, đó không nghi ngờ gì là một sự khiêu khích đối với Long tộc.

Long tộc tự nhiên sẽ không chịu để yên, bọn chúng nhất định sẽ triển khai hành động trả thù đối với các Đại La Kim Tiên của Côn Luân Cung chúng ta.

Đến lúc đó, một trận tinh phong huyết vũ e là khó tránh khỏi.

Mọi người cẩn thận ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy quả thực là như vậy.

Đại La Kim Tiên tuy rằng cường đại, nhưng Côn Luân Cung cũng không sợ.

Nhưng Đại La Kim Tiên có bối cảnh chống lưng, kia quả thực là không thể trêu vào.

Dù sao sau lưng Kim Long này còn có Long tộc hùng mạnh làm chỗ dựa.

Hơn nữa Đại La Kim Tiên ở thượng tứ tầng trời Thái Cực Giới chính là tồn tại trụ cột vững vàng, cực kỳ hiếm hoi.

Cho nên, nếu Đại La Kim Tiên chết một người, đó tuyệt đối là một tổn thất to lớn, thế lực nào cũng sẽ bạo nộ.

Cường giả như hắn một khi ngã xuống, hậu quả gây ra sẽ cực kỳ nghiêm trọng, rất có khả năng dẫn phát một loạt phản ứng dây chuyền.

Thậm chí có thể phá vỡ sự cân bằng hiện tại, dẫn đến toàn bộ giới tu hành lần nữa rơi vào động loạn và hỗn loạn.

Nếu chết là Cửu Thiên Huyền Tiên, như vậy song phương có lẽ còn có thể kiềm chế lẫn nhau, không đến mức để cục diện hoàn toàn

mất khống chế.

Nhìn mấy người vẻ mặt bi phẫn, Hạo Thanh Chân Nhân sắc mặt hòa hoãn, nhẹ giọng an ủi nói: Tùy Phong đã bất hạnh qua đời rồi, các con hãy chấn tác lên, mối huyết hải thâm cừu này, chúng ta tuyệt đối không thể quên.

Sau này nếu có cơ hội, nhất định phải báo thù rửa hận cho nó.

Vâng, sư phụ.

Mọi người đồng thanh đáp, trong thanh âm tràn đầy bi phẫn và quyết tâm.

Chương 899

Trong đó một người do dự một chút, mở miệng nói: Sư phụ, sư huynh là vì cứu chúng con mới gặp nạn, con thực sự không đành lòng để huynh ấy phơi thây nơi hoang dã.

Con muốn đem thi thể huynh ấy về, để huynh ấy có thể nhập thổ vi an.

Hạo Thanh Chân Nhân nghe vậy, không khỏi thở dài một tiếng, ông hiểu tâm tình của đệ tử, nhưng cũng phải nhìn vào hiện thực tàn khốc.

Ông chậm rãi nói: Các con hiện tại chạy qua đó, e là thi thể Tùy Phong đã sớm không biết tung tích rồi.

Thôi bỏ đi, cứ đem vật phẩm sinh tiền của nó đi hạ táng, cũng coi như lưu lại cái niệm tưởng.

Vâng, sư phụ.

Người nọ tuy rằng trong lòng không cam, nhưng cũng biết lời sư phụ nói không sai, chỉ đành bất lực đáp ứng.

Mọi người mặc dù trong lòng buồn bã, nhưng cũng hiểu Hạo Thanh Chân Nhân nói đúng, hiện tại qua đó Yêu tộc cũng phải mất mấy ngày, thời gian dài như vậy, thi thể khẳng định đã biến mất không thấy.

Cũng vào thời điểm đó, Kim Long Ngao Du như gió lốc nhanh chóng đưa Cửu Đầu Trùng về động phủ của hắn.

Sau khi tiến vào động phủ, xác nhận không có bất kỳ nguy hiểm tiềm ẩn nào, ánh mắt Kim Long Ngao Du mới rơi xuống trên người Cửu Đầu Trùng.

Không có chút do dự và chần chừ nào, Kim Long Ngao Du vẻ mặt nghiêm túc, đi thẳng vào vấn đề trầm giọng nói: Tiên thiên linh bảo Thần Mộc Đỉnh rốt cuộc đang ở đâu.

Cửu Đầu Trùng đâu biết Thần Mộc Đỉnh ở đâu, nhất thời chỉ có thể thành thật nói: Ngao tiền bối, ta cũng không biết tung tích Thần Mộc Đỉnh.

Ngươi không biết.

Thanh âm của Ngao Du phảng phất đến từ Cửu U địa ngục, băng lãnh đến cực hạn, trong đó còn xen lẫn sự khiếp sợ và phẫn nộ không thể kìm nén.

Đôi mắt hắn nhìn chằm chằm Cửu Đầu Trùng, trong mắt tràn đầy sát ý, phảng phất muốn đem đối phương băm vằm muôn mảnh.

Giờ khắc này lồng ngực hắn toàn là lửa giận, cỗ lửa giận này khiến thân thể hắn cũng hơi run rẩy.

Vì để thông báo cho Long tộc lão tổ, hắn không tiếc thiêu đốt tinh huyết của chính mình, đây chính là một hành vi cực kỳ hao tổn sinh mệnh lực.

Thế nhưng, hiện tại lại bị báo cho biết căn bản không có tin tức về Thần Mộc Đỉnh, đây không nghi ngờ gì là một đả kích to lớn đối với hắn.

Cảm nhận được sát ý khủng bố vô cùng của Ngao Du, Cửu Đầu Trùng không dám giấu giếm, một năm một mười đem toàn bộ đầu đuôi câu chuyện kể ra.

Là Nhị đương gia Tỳ Hưu của động phủ ta phát hiện ra khí tức Thần Mộc Đỉnh.

Nghe xong Cửu Đầu Trùng kể lại, Kim Long Ngao Du từ đầu đến cuối đều giữ vẻ mặt không chút biểu cảm, phảng phất hắn đối với hết

thảy những gì Cửu Đầu Trùng nói đều không quan tâm.

Thế nhưng, dưới vẻ ngoài bình tĩnh đó, nội tâm lại sớm đã phán tử hình cho Cửu Đầu Trùng.

Khi Cửu Đầu Trùng nơm nớp lo sợ trả lời xong câu hỏi của Ngao Du, giọng nói Ngao Du đột nhiên trở nên băng lãnh mà nghiêm khắc: Cho nên, ý của ngươi là, Thần Mộc Đỉnh ngươi đều chưa từng thấy qua, chỉ là nghe nói.

Từng chữ của hắn đều như rít qua kẽ răng, để lộ ra sự phẫn nộ và thất vọng không thể che giấu.

Đối mặt với sự chất vấn của Ngao Du, Cửu Đầu Trùng sợ tới mức toàn thân phát run, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Hắn lắp bắp trả lời: Ngao.

Ngao tiền bối, phải. phải ạ.

Trong giọng nói tràn đầy sợ hãi và bất an.

Ngao Du lúc này tức đến hộc máu: Ta không tiếc liều mạng cứu ngươi, vì ngươi đắc tội với Hỗn Nguyên Đại La, còn lừa gạt lão tổ.

Hiện tại ngươi nói cho ta biết, tất cả đều là giả.

Không. không phải giả, tìm Tỳ Hưu hỏi một chút liền biết, chính là cho ta mười cái lá gan cũng không dám lừa gạt Long tộc.

Cửu Đầu Trùng lúc này cũng là cưỡi lưng cọp khó xuống.

Cố nén sát ý, Ngao Du hỏi lại lần nữa: Tỳ Hưu đâu.

Cửu Đầu Trùng: Kể từ lần trước tấn công Tiên Kiếm Phái rồi tách ra, thì chưa từng gặp lại nó, cũng không biết Tỳ Hưu đi đâu rồi.

Không biết.

Ngao Du đã không áp chế được sát ý của chính mình nữa, giọng

nói cũng cao lên gấp mấy lần.

Lần này Cửu Đầu Trùng sợ đến mức không dám trả lời.

Đã như vậy, thì giữ ngươi lại cũng vô dụng, đi chết đi.

Ngao Du nói xong, long trảo hơi dùng sức bóp nát Cửu Đầu Trùng thành huyết vụ.

Tiếp đó liền khống chế Nguyên thần của Cửu Đầu Trùng, bắt đầu cưỡng ép sưu hồn.

Kết quả sưu hồn, thế mà giống y hệt lời Cửu Đầu Trùng nói, đối phương không hề lừa hắn.

Điều này càng làm cho trong lòng Ngao Du như có hàng vạn con ngựa cỏ bùn chạy qua.

Giờ này khắc này, Ngao Du chỉ cảm thấy đầu mình sắp nổ tung, phảng phất có hai cái búa sắt khổng lồ đang không ngừng gõ mạnh.

Hắn thực sự khó có thể chấp nhận sự thật này.

Trong lòng thầm cầu nguyện tất cả chuyện này chỉ là một cơn ác mộng, hoặc là Cửu Đầu Trùng thực ra là đang cố ý nói dối để hắn không đến mức quá tuyệt vọng.

Thế nhưng, hiện thực tàn khốc lại vô tình nói cho hắn biết, Cửu Đầu Trùng không hề nói dối.

Căn cứ tin tức Cửu Đầu Trùng cung cấp, cái gọi là Tiên thiên linh bảo Thần Mộc Đỉnh chẳng qua chỉ là một loại phỏng đoán của Tỳ Hưu mà thôi, tịnh không có chứng cứ xác thực có thể chứng minh sự tồn tại của nó.

Điều này không nghi ngờ gì mang lại đả kích lớn hơn cho Ngao Du, làm cho hy vọng vốn dĩ đã mong manh của hắn trở nên càng thêm xa vời.

Càng làm cho Ngao Du cảm thấy hoang đường và nực cười chính là, con Tỳ Hưu này lại tự tin tràn đầy cho rằng, người sở hữu Thần Mộc Đỉnh vẻn vẹn chỉ là một tên La Thiên Thượng Tiên mà thôi.

Phải biết rằng, La Thiên Thượng Tiên trong mắt Ngao Du chẳng khác gì con tiểu yêu mạnh hơn một chút mà thôi, so với bảo vật như Thần Mộc Đỉnh, quả thực là khác biệt một trời một vực.

Ngao Du thực sự nghĩ không thông, khu khu một con kiến hôi La Thiên Thượng Tiên, làm sao có thể sở hữu Tiên thiên linh bảo Thần Mộc Đỉnh chứ.

Chết thế nào cũng không biết.

Càng không thể tưởng tượng nổi là Cửu Đầu Trùng không chỉ tin, còn triệu tập chúng yêu công đánh Nhân tộc Tiên Kiếm Phái.

Ngao Du không khỏi sinh ra sự hoài nghi sâu sắc đối với năng lực phán đoán của con Tỳ Hưu này, thậm chí bắt đầu hoài nghi Tỳ Hưu có mục đích không thể cho ai biết, cho nên mới nói dối lừa gạt Cửu Đầu Trùng.

Chỉnh lý xong suy nghĩ, Ngao Du lúc này hận không thể đâm đầu vào tường mà chết.

Hối hận không kịp, thật là ngu xuẩn cực điểm.

Cũng trách hắn sự tình chưa điều tra rõ ràng, đã kinh động đến tộc trưởng Long tộc, thật là đâm lao phải theo lao.

Hắn hiện tại cũng tay chân luống cuống.

Hắn đều không biết phải giao đại sự tình Thần Mộc Đỉnh với tộc trưởng như thế nào.

Nhất thời, Ngao Du một trận khó xử, thậm chí đều không dám về Long tộc nữa.

Hắn sợ hãi quay về đối mặt tộc trưởng, tràng diện kia chỉ nghĩ thôi cũng làm hắn hít thở không thông.

Suy tư hồi lâu, Ngao Du cảm thấy biện pháp duy nhất trước mắt, đó chính là vô luận như thế nào cũng phải bắt được con Tỳ Hưu chết tiệt kia.

Chỉ có như vậy, mới có thể làm rõ lời hắn nói rốt cuộc là thật hay giả.

Nếu Tỳ Hưu nói là lời thật, như vậy sự tình hoặc hứa còn dễ giải quyết, ít nhất thực sự có Thần Mộc Đỉnh.

Nhưng nếu là nói dối, hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha con Tỳ Hưu đáng ghét này, nhất định phải làm cho nó chịu trừng phạt băm vằm muôn mảnh, để giải mối hận trong lòng.

Nghĩ đến đây, trong lòng Ngao Du lập tức có chủ ý.

Hắn đương cơ lập đoạn nhanh chóng triệu tập những đại yêu mà Cửu Đầu Trùng đã triệu tập trước đó.

Những đại yêu này nghe thấy Ngao Du triệu hoán, nhao nhao chạy tới tập hợp, ngay cả Chu Tước, Côn Bằng cũng lon ton chạy tới.

Đối mặt với Long tộc, đối mặt với sự triệu hoán của Ngao Du, không dám có chút chậm trễ.

Ngao Du nhìn đám yêu quái trước mắt, thần tình lãnh mạc nói: Hiện nay tin tức về Thần Mộc Đỉnh là thật hay giả còn phải xem xét lại, cho nên, cho các ngươi một ngày thời gian tìm ra Tỳ Hưu cho ta.

Cho dù là thi thể cũng phải mang về cho bản tọa, tìm được sẽ có thưởng.

Thanh âm của hắn vang vọng trong động phủ.

Chúng yêu nhìn nhau, nhao nhao tỏ vẻ nguyện ý toàn lực ứng phó

hoàn thành nhiệm vụ.

Dưới sự chỉ huy của Ngao Du, các yêu tộc nhanh chóng triển khai hành động, tứ tán mà đi, bắt đầu tìm kiếm tung tích Tỳ Hưu.

Trong đó có Chu Tước, Côn Bằng, Hồ yêu, Hổ yêu các loại.

Chúng yêu dù trong lòng không nguyện, cũng không dám có bất kỳ phản kháng nào.

Không nói đến Ngao Du có bối cảnh Long tộc, thế lực của hắn càng là Đại La Kim Tiên.

Cường giả bậc này, bọn họ chỉ có thể thuận theo.

Kẻ không nghe lời đều đã chết rồi.

Chúng yêu nhận được mệnh lệnh của Kim Long Ngao Du, đen nghịt một đám đi tìm kiếm Tỳ Hưu.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo vẫn ở trong không gian canh giữ thi thể Ngọc Tùy Phong.

Tuy rằng rất muốn thu vào trong không gian, nhưng vẫn sợ bị phát hiện.

Trước đó, bàn tay che khuất bầu trời kia vẫn khiến Thẩm Hạo có chút áp lực.

Đại La Kim Tiên như Kim Long Ngao Du đều bị đánh cho má nhận không ra, Thẩm Hạo cũng không muốn đi ra ngoài hóng hớt.

Vị Hỗn Nguyên Đại La này quả thực có chút lợi hại, giờ khắc này Thẩm Hạo thật sự có chút mong chờ Phượng Xu sớm khôi phục lại.

Chương 900

Thẩm Hạo cũng là người có mộng tưởng, cũng muốn lên Hỗn Nguyên Đại La.

Đợi một buổi tối, Thẩm Hạo cũng không đi ra nhặt xác.

Tuy rằng không biết có tác dụng hay không, nhưng Thẩm Hạo vẫn cảm thấy nên núp lùm một đợt xem sao đã.

Đợi một ngày, vẫn không có động tĩnh gì, dù sao phương viên mấy chục vạn cây số này sớm đã không còn sinh cơ.

Thẩm Hạo đã có chút không kiên nhẫn, đã định rời đi.

Dù sao một cái thi thể Ngọc Tùy Phong, cứ đợi mãi thế này cũng không phải cách.

Nhặt xác cũng có rủi ro, vì một cái thi thể mà bị Hỗn Nguyên Đại La để mắt tới, tính thế nào cũng thấy không đáng.

Ngay lúc Thẩm Hạo muốn đi, hắn nhìn thấy một đám yêu thú.

Kẻ dẫn đầu chính là Hồ yêu, một trong mười lăm con yêu thú cầm đầu.

Đại vương, chỗ này có một cái xác Nhân tộc.

Hồ yêu gật đầu nhìn một cái, lập tức hai mắt sáng lên.

Hơn nữa thi thể này còn là người quen cũ, Ngọc Tùy Phong của Côn Luân Cung, hai bên cũng từng đánh nhau.

Ngọc Tùy Phong chính là Cửu Thiên Huyền Tiên hậu kỳ, khí tức thi thể cũng không yếu, cái này đối với gã mà nói cũng là đại bổ.

Huống chi, nhẫn không gian của Ngọc Tùy Phong vẫn còn, đan dược tiên khí bên trong đều là của gã rồi.

Vung tay lên liền thu thi thể vào trong nhẫn không gian, Vận khí thật không tồi, vừa ra cửa đã nhặt được bảo vật.

Chúc mừng đại vương, hạ hỉ đại vương.

Ha ha dễ nói dễ nói, đi tìm con Tỳ Hưu chết tiệt kia, ai biết được tin tức, bản tọa trọng thưởng.

Hồ yêu vung tay hào sảng nói.

Tạ đại vương.

Đi, đuổi theo hướng trước mặt.

Lời tuy nói thế, nhưng khi Hồ yêu nhìn thấy dãy núi xung quanh đều biến mất, hình thành một bình nguyên khổng lồ, lại càng tĩnh mịch như chết.

Trong lòng vẫn rất sợ hãi, đây chính là cường giả sao, tùy tiện một kích đã có uy lực bực này.

Sự hưng phấn vừa rồi trong nháy mắt biến mất, gã lại cẩn thận từng li từng tí.

Thẩm Hạo trốn trong không gian nhìn thấy một màn này, ánh mắt trở nên nguy hiểm.

Con hồ ly chết tiệt này đã có đường chết.

Khu khu một con hồ ly, thế mà cũng dám làm càn.

Đồ của ai mà cũng dám cướp.

Đã đối phương tìm Tỳ Hưu, Thẩm Hạo trực tiếp biến thành bộ dáng Tỳ Hưu.

Lặng yên không một tiếng động bước ra khỏi không gian, đổi một hướng khác, trực tiếp đi tới phía trước mặt con hồ ly.

Thậm chí cố ý bay chậm, ở phía trước chờ đợi con hồ ly.

Hồ ly bay chưa được bao lâu, bỗng nhiên liếc thấy một bóng người phía trước có chút quen mắt.

Khi thần thức quét qua, lập tức vui mừng quá đỗi, đúng là đi mòn gót sắt tìm chẳng thấy, đến khi gặp được chẳng tốn chút công phu.

Hồ ly kinh hỉ nói: Đây là khí vận lâm thân, Thiên Đạo phù hộ a.

Chúc mừng đại vương.

Đại vương mau đuổi theo, đừng để nó chạy mất.

Đúng a đại vương, ngộ nhỡ để các Yêu vương khác tìm được trước một bước, công lao liền không còn nha.

Hồ ly: Nói nhảm, đạo lý đơn giản như vậy còn cần các ngươi dạy bản tọa.

Dứt lời, thân ảnh hồ ly đã hóa thành lưu quang biến mất ngay trước mắt.

Thẩm Hạo thấy thế khóe miệng nhếch lên, lập tức xoay người bỏ chạy.

Mắt thấy sắp đuổi kịp, Hồ ly thấy Thẩm Hạo chạy mất, vội vàng gia tốc.

Nhưng mặc cho gã nỗ lực thế nào, cũng không đuổi kịp Thẩm Hạo.

Vì thế vội vàng hô hoán nói: Tỳ Hưu lão đệ đợi ta với, có chuyện quan trọng tìm ngươi.

Nghe tiếng hô hoán nôn nóng của Hồ yêu phía sau, Thẩm Hạo không những không có chút dừng lại, ngược lại giống như bị thanh âm này kích thích, tốc độ càng thêm nhanh, như một đạo lưu quang lóe lên.

Hồ yêu mắt thấy Thẩm Hạo càng chạy càng nhanh, trong lòng

càng thêm nôn nóng.

Gã biết rõ tầm quan trọng của Tỳ Hưu này, nếu không thể là người đầu tiên bắt được nó, như vậy công lao lập được chỗ Kim Long Ngao Du khẳng định cũng sẽ bị giảm bớt đi nhiều.

Nghĩ đến đây, Hồ yêu không còn lo lắng gì khác, gã nghiến chặt răng, sử xuất ra tất cả vốn liếng, toàn lực thôi động yêu lực trong cơ thể, khiến tốc độ bản thân trong nháy mắt tăng lên tới cực hạn.

Chỉ thấy thân ảnh Hồ yêu giống như tia chớp, bay nhanh xuyên qua rừng rậm, cho dù như thế vẫn là đuổi không kịp.

Cho dù không có phần thưởng, có cái danh tiếng này, ngày sau người khác muốn động thủ với gã cũng phải cân nhắc.

Nghĩ đến đây, Hồ yêu càng thêm sốt ruột, sinh sợ bị các đại yêu khác cướp trước.

Cái ý tưởng này xác thực rất không tồi, nhưng hiện thực lại làm cho gã có chút bất lực.

Hồ yêu kiệt tận toàn lực gia tốc, thậm chí tốc độ của gã đã đạt đến cực hạn, nhưng khoảng cách với Thẩm Hạo lại thủy chung không rút ngắn được.

Vô luận Hồ yêu đuổi theo như thế nào, Thẩm Hạo luôn có thể khéo léo duy trì một khoảng cách nhất định, vừa không tới gần cũng không rời xa.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, bất tri bất giác, mấy canh giờ cứ như vậy lặng lẽ trôi đi.

Hồ yêu vẫn không có buông tha, vẫn như cũ cắn răng kiên trì.

Thế nhưng, theo thời gian trôi qua, Hồ yêu dần dần ý thức được tình huống có chút không đúng.

Gã phát hiện con Tỳ Hưu này dường như cũng không phải đang liều mạng đào thoát, mà là cố ý khống chế tốc độ, phảng phất đang trêu đùa gã vậy.

Khoảng cách giữa Tỳ Hưu và gã thủy chung duy trì ở một mức độ vừa phải, không gần không xa, vừa vặn có thể để Hồ yêu cứ mãi đuổi theo hắn chạy, nhưng lại vĩnh viễn không cách nào đuổi kịp.

Hồ yêu chậm lại, tốc độ của Tỳ Hưu cũng chậm lại, đối phương hiển nhiên chính là cố ý.

Mặc dù trong lòng phẫn nộ vô cùng, nhưng Hồ yêu vẫn mặt đầy tươi cười, cười cầu xin nói: Tỳ Hưu lão đệ, ngươi làm thế nào mới nguyện ý dừng lại.

Nghe được câu này, Thẩm Hạo chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt rơi vào trên người Hồ yêu phía sau.

Ánh mắt hắn bình tĩnh mà thâm thúy, phảng phất có thể xuyên thấu biểu hiện giả dối của Hồ yêu, nhìn thấy suy nghĩ chân thực trong nội tâm gã.

Tuy rằng không biết Hồ yêu này có mục đích gì, nhưng đã có đường chết.

Thẩm Hạo vừa bay, vừa âm thầm tính toán trong lòng.

Hắn biết, khoảng cách đến động phủ Cửu Đầu Trùng đã càng ngày càng gần.

Hắn quyết định ở trước động phủ Cửu Đầu Trùng đem con Hồ yêu này một lần diệt trừ, để tuyệt hậu hoạn.

Sở dĩ chạy xa như vậy mới thu thập Hồ yêu, ngược lại không phải sợ Hồ yêu chạy thoát.

Mà là Thẩm Hạo muốn xem thử sau khi thi thể Ngọc Tùy Phong bị

Hồ yêu thu lấy, có ai chú ý tới chỗ đó hay không.

Nếu có người động thủ giết chết Hồ yêu, vậy Thẩm Hạo tuyệt đối xoay người bỏ chạy, đối với thi thể Ngọc Tùy Phong cũng sẽ không đánh chủ ý nữa.

Nếu thời gian dài không ai thu thập Hồ yêu, vậy chứng tỏ không có việc gì, đã không có việc gì thì Thẩm Hạo cũng sẽ không khách khí.

Hồ yêu nếu biết mình cư nhiên trở thành đối tượng thí nghiệm của Thẩm Hạo, đoán chừng phải tức chết.

Để tránh cho Hồ yêu bỏ cuộc giữa chừng, Thẩm Hạo thế mà cố ý quay đầu lại, hô với Hồ yêu: Hồ đạo hữu, ngươi cứ đuổi cùng giết tận như vậy, ta thực sự là có chút lo lắng.

Ngươi nếu không nói rõ nguyên nhân, trong lòng ta không yên tâm.

Hồ yêu nghe thấy Tỳ Hưu trả lời, vui mừng khôn xiết.

Tốc độ nói của gã cực nhanh, phảng phất sinh sợ Thẩm Hạo nghe không được, vội vàng nói: Tỳ Hưu lão đệ a, đừng lo lắng, ta không có ác ý.

Ta làm sao có thể hại ngươi chứ.

Chúng ta đều thuộc Yêu tộc, hiện tại Nhân tộc kiêu ngạo hống hách như vậy, Yêu tộc chúng ta tự nhiên nên đoàn kết lại, cùng chung mối thù, cùng nhau đối kháng Nhân tộc mới đúng.

Đối với lý lẽ của Hồ yêu, bản thân Thẩm Hạo cũng không thèm để ý.

Nhưng để diễn kịch cho giống thật, Thẩm Hạo lại bắt đầu biểu diễn.

Chỉ thấy đôi mắt to như chuông đồng của Tỳ Hưu vẫn lộ ra một tia nghi lự và cảnh giác, trầm giọng nói: Hồ đạo hữu, ngươi nói nghe

thì hay đấy, nhưng ta làm sao có thể xác định lời ngươi nói không phải là giả.

Ngươi nếu không nói cho ta biết nguyên nhân chân chính, ta tuyệt đối sẽ không dừng lại.

Mà Hồ yêu thấy thế, trong lòng thầm kêu không ổn, gã biết mình nhất định phải nghĩ ra một biện pháp để Tỳ Hưu tin tưởng mình mới được, nếu không cục diện này e là sẽ ngày càng khó thu dọn.

Tỳ Hưu lão đệ, ta chỉ là có việc cầu ngươi a.

Hồ yêu cố ý hạ thấp tư thái, vẻ mặt nịnh nọt nói.

Ồ.

Thẩm Hạo đáp: Chuyện gì có thể làm cho ngươi vội vàng như vậy, nếu không nói rõ ràng, ta đối với Hồ đạo hữu không có một chút tín nhiệm nào.

Hồ yêu trong lòng căng thẳng, gã thực ra tịnh không nghĩ ra lý do cụ thể, chỉ là thuận miệng nói, không ngờ Tỳ Hưu lại truy hỏi.

Giờ khắc này, trong đầu gã giống như một mớ bòng bong, thế nào cũng không gỡ ra được đầu mối.

Cái này mà.

Hồ yêu ấp a ấp úng, nhất thời không biết nên trả lời thế nào, giọng điệu xoay chuyển dùng tới tha tự quyết kế hoãn binh.

Việc này có chút phức tạp, một hai câu cũng nói không rõ ràng, hay là chúng ta cứ dừng lại trước, tìm một chỗ yên tĩnh, từ từ nói chuyện đi.

Nhìn thấy Hồ yêu nói như vậy, Thẩm Hạo chủ động nói: Hừ, ta thấy ngươi ngoài miệng nói thì hay, trong lòng khẳng định là vì chuyện Tiên thiên linh bảo Thần Mộc Đỉnh chứ gì.

A đúng.

Còn phải là Tỳ Hưu lão đệ thông minh, chuyện gì cũng không giấu được ngươi.

Chương 901

Đích xác là muốn hỏi thăm tin tức về Thần Mộc Đỉnh.

Hồ yêu thở phào nhẹ nhõm, gã cảm thấy cái cớ này thật không tồi.

Thấy thế, Thẩm Hạo cố làm ra vẻ đắc ý nói: Ta liền biết ngay, Hồ đạo hữu ngươi không có ý tốt gì.

Đã như vậy, cũng được, phía trước chính là động phủ của ta.

Đến động phủ rồi nói lại.

Hồ yêu vui mừng quá đỗi, vẻ mặt cười hì hì nói: Được, đều nghe Tỳ Hưu lão đệ.

Trong lòng hưng phấn không thôi, gã cũng không ngờ Tỳ Hưu lại ngu xuẩn như vậy.

Hồ đạo hữu bất quá, muốn từ chỗ ta nghe ngóng tin tức, nhưng là phải có thù lao, ta cũng không phải miễn phí đâu.

Thẩm Hạo khóe miệng nhếch lên, thản nhiên cười nói.

Muốn thù lao.

Tốt a, nhất định phải có thù lao.

Cái này đương nhiên không thành vấn đề, thù lao tuyệt đối có thể.

Tỳ Hưu lão đệ, ngươi muốn thù lao gì cứ việc mở miệng, tuyệt đối không mặc cả.

Hồ yêu không chút khách khí nói.

Thẩm Hạo lập tức cười: Hồ đạo hữu, chuyện thù lao dễ nói, ta tin tưởng ngươi tuyệt đối sẽ không nuốt lời.

Tỳ Hưu lão đệ vẫn là ngươi hiểu ta.

Hồ yêu tròng mắt xoay chuyển, trong lòng cười lạnh không ngớt.

Một con Hồ yêu như gã thì có tâm địa xấu xa gì chứ, chỉ là muốn bắt Tỳ Hưu đi tranh công mà thôi.

Ha dễ nói, Hồ đạo hữu mau đuổi theo.

Tỳ Hưu lão đệ thật dễ nói chuyện.

Lần này Hồ yêu không còn vội vã, mà là đầy lòng hoan hỉ.

Rất nhanh liền đến động phủ trước kia của Tỳ Hưu.

Nơi này từng có bầy yêu vây quanh, náo nhiệt ồn ào, nay đã trở nên vắng vẻ.

Thẩm Hạo dừng lại ở cửa động phủ một lát, chờ đợi Hồ yêu.

Khi nhìn thấy Hồ yêu xuất hiện trong tầm mắt, Thẩm Hạo liền vẫy tay cười: Hồ đạo hữu.

Hồ yêu nhìn thấy Tỳ Hưu ở ngoài động, cũng thở phào nhẹ nhõm, nếu thực sự tiến vào động phủ, gã còn có chút cẩn thận, ai biết bên trong có mai phục hay không.

Liền yên tâm đi theo qua đó.

Vừa mới đáp xuống đất, trên mặt Hồ yêu liền lộ ra một nụ cười giảo hoạt, gã nhìn Tỳ Hưu trước mắt, tiện hề hề nói: Tỳ Hưu lão đệ, ngươi cái này.

Nhiên, ngay khi lời nói của gã còn chưa dứt, đột nhiên, gã cảm giác được thân thể mình giống như bị một cỗ sức mạnh cường đại gắt gao trói chặt lại, hoàn toàn không thể động đậy.

Hồ yêu trong lòng kinh hãi, gã cúi đầu nhìn, chỉ thấy trên người mình không biết từ lúc nào lại bị một sợi dây thừng trói chặt cứng.

Sợi dây thừng này nhìn như bình thường, nhưng lại dị thường

kiên cố, vô luận gã dùng sức giãy giụa như thế nào, đều không thể thoát ra được.

Hồ yêu trong lòng càng thêm nôn nóng, gã vội vàng điều động yêu lực toàn thân, muốn dùng yêu lực để xung phá sự trói buộc của sợi dây thừng này.

Thế nhưng, điều làm gã không ngờ tới chính là, sợi dây thừng này lại có tác dụng khắc chế cực mạnh đối với yêu lực của gã.

Gã càng dùng sức giãy thoát, dây thừng càng trói chặt hơn, thậm chí đã bắt đầu thít sâu vào trong da thịt gã, làm cho gã cảm thấy một trận kịch đau, gần như sắp ngạt thở.

Hồ yêu trừng lớn hai mắt, đầy mặt đều là thần sắc khó tin.

Gã làm thế nào cũng nghĩ không thông, sợi dây thừng nhìn như bình thường này, vì sao lại lợi hại như vậy.

Ngay khi gã đang khổ sở suy tư, một phát hiện kinh người làm cho sắc mặt gã trở nên càng thêm tái nhợt.

Bởi vì sợi dây thừng này, thế mà lại là một kiện Tiên thiên linh bảo.

Không thể tin nổi nhìn Tỳ Hưu, vội vàng nói: Tỳ Hưu đạo hữu, ngươi đây là làm gì.

Thẩm Hạo: Không phải đã nói rồi sao, thu thù lao.

Hồ yêu vội vàng bồi khuôn mặt tươi cười: Tỳ Hưu lão đệ không phải là thù lao sao, đơn giản ta đưa cho ngươi là được.

Thù lao của ta chính là ngươi.

Hồ yêu nghe thấy câu này, trong lòng thót một cái, dự cảm không lành đã thành sự thật.

Đại não phảng phất bị một đạo kinh lôi đánh trúng.

Gã trừng lớn mắt, khó tin nhìn Thẩm Hạo, môi hơi hé mở, vừa định nói gì đó, lại đột nhiên cảm thấy một cỗ hàn ý từ cổ tập tới.

Cỗ lạnh lẽo kia như một dòng suối trong, trong nháy mắt xuyên thấu da thịt gã, đi thẳng vào cốt tủy.

Thân thể Hồ yêu không tự chủ được mà run rẩy một chút, muốn giãy giụa, lại phát hiện tứ chi của mình đã hoàn toàn mất đi tri giác.

Ý thức của gã bắt đầu trở nên mơ hồ, cảnh tượng trước mắt cũng dần dần vặn vẹo.

Gã nhìn thấy thân ảnh đối phương lắc lư trước mắt mình, khuôn mặt vốn dĩ quen thuộc giờ khắc này lại có vẻ xa lạ và đáng sợ như vậy.

Trong đầu Hồ yêu xẹt qua vô số ý niệm, gã không hiểu vì sao sự tình lại phát triển đến bước này.

Theo ý thức dần dần tiêu tán, thân thể Hồ yêu cũng chậm rãi ngã xuống, phảng phất một cánh hoa điêu linh, nhẹ nhàng bay xuống mặt đất.

Nhìn Hồ yêu còn chưa lạnh hẳn, Thẩm Hạo ném thi thể vào thôn phệ không gian, Thẩm Hạo muốn xem thử Hồ yêu này tìm hắn có mục đích gì.

Đồng thời cũng ném thi thể Ngọc Tùy Phong vào không gian.

Thẩm Hạo tịnh không giống như trước kia, sau khi thu thập thi thể liền lập tức không kịp chờ đợi mà vọt vào không gian.

Trái lại, cứ rời khỏi nơi này trước đã, dù sao cảm thấy nơi này không an toàn.

Hắn biết rõ hiện tại là thời điểm đa sự, có thể ẩn tàng nguy hiểm chưa biết, cho nên hắn chọn rời khỏi nơi này thật nhanh trước, để

tránh gây ra phiền toái không cần thiết hoặc bị yêu quái khác phát hiện.

Sau một hồi đi gấp, Thẩm Hạo rốt cuộc đi tới nơi giao giới của Nhân tộc và Yêu tộc.

Nơi này tương đối an toàn hơn, hơn nữa dấu chân người hiếm thấy, là một nơi ẩn náu lý tưởng.

Hắn cẩn thận tìm kiếm xung quanh, cuối cùng phát hiện một sơn cốc kín đáo.

Sơn cốc này bốn phía được bao quanh bởi những ngọn núi cao chót vót, chỉ có một con đường nhỏ hẹp có thể tiến vào, vô cùng thích hợp để ẩn giấu hành tung.

Xác nhận xung quanh không có dị thường, Thẩm Hạo dùng thần thức quét một vòng.

Khi hắn xác định nơi này đủ an toàn, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó không chút do dự bước vào không gian.

Trong không gian, vụ khí màu trắng xen lẫn vụ khí màu đỏ, cùng nhau ùa tới.

Rất nhanh, Thẩm Hạo liền xử lý xong xuôi.

Thông qua độc thủ ký ức của Hồ yêu, Thẩm Hạo thu được rất nhiều tin tức quan trọng.

Hóa ra, con Hồ yêu này tịnh không phải ngẫu nhiên xuất hiện ở đây, mà là chịu sự sai khiến của Kim Long Ngao Du đến đây bắt giữ Tỳ Hưu.

Phát hiện này làm cho Thẩm Hạo đối với toàn bộ sự việc có sự hiểu biết sâu hơn.

Càng làm người kinh ngạc chính là, Cửu Đầu Trùng đã tử vong.

Là bị tên Kim Long Ngao Du kia giết.

Thậm chí, ngay cả Chu Tước, Côn Bằng cùng chúng yêu cũng đang tìm Tỳ Hưu.

Thẩm Hạo không cần đoán cũng có thể nghĩ đến, Kim Long Ngao Du gấp gáp tìm Tỳ Hưu như vậy, nhất định cũng là vì tin tức Thần Mộc Đỉnh.

Chúng yêu sở dĩ hưng sư động chúng, cũng đều là bởi vì nguyên nhân do Tỳ Hưu.

Có thể nói, Tỳ Hưu chết một trăm lần cũng không oan uổng.

Còn việc thu thập đám yêu quái khác, Thẩm Hạo trong lòng âm thầm suy tính, cảm thấy trước mắt vẫn là nên gác lại chuyện này một chút thì tốt hơn.

Dù sao, vừa mới giải quyết xong con Hồ yêu kia, đã coi như là đạt được thành quả nhất định.

Nếu hiện tại nóng lòng đi đối phó yêu quái khác, khả năng sẽ gây ra phiền toái không cần thiết, thậm chí bại lộ chính mình.

Thẩm Hạo biết rõ, khi xử lý loại sự tình này, cần phải có đủ kiên nhẫn và sách lược.

Hắn hiện tại thực lực còn chưa đủ để hắn tứ vô kỵ đạn, một khi không cẩn thận liền có thể bị miểu sát.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo cảm thấy vẫn là an toàn quan trọng nhất.

Vì vậy, hắn quyết định quan sát một thời gian trước, xem phản ứng và động hướng của các yêu quái khác, rồi mới tính toán bước tiếp theo.

Dục tốc bất đạt, Thẩm Hạo yên lặng tự nhủ với mình.

Giết một con Hồ yêu có thể sẽ không ai nghĩ nhiều, nhưng là giết

chết Chu Tước, Côn Bằng những đại yêu tương đối mạnh này, trăm phần trăm sẽ gây ra sự hoài nghi.

Đến lúc đó thu hút sự chú ý của Kim Long Ngao Du thì không ổn, dù sao tên này sau lưng còn có Long tộc.

Tộc trưởng càng là tồn tại Hỗn Nguyên Đại La.

Không có Phượng Xu bảo hộ, Thẩm Hạo luôn cảm giác không an toàn.

Cho nên cứ yên ắng một trận rồi tính sau.

Chương 902

Nghĩ nghĩ, Thẩm Hạo cảm thấy vẫn là nên đi sang bên phía Nhân tộc dạo chơi trước đã.

Vừa khéo Ngọc Tùy Phong không làm Thẩm Hạo thất vọng.

Trong nháy mắt liền học được công pháp của Côn Luân Cung, không chỉ các loại bí pháp, mà biến hóa chi pháp cũng có, không chỉ chính mình có thể biến, cũng có thể biến hóa người khác, tuy rằng là tiểu đạo nhưng Thẩm Hạo chính mình dùng cũng được.

Bất quá, Thẩm Hạo biến hóa chính mình thì không thành vấn đề, nhưng nếu muốn biến hóa người khác thì không bằng Côn Luân Cung.

Cũng là có chút tinh hoa ở bên trong.

Còn làm cho Thẩm Hạo biết được làm thế nào để tấn thăng Đại La Kim Tiên.

Bởi vì tiên thiên bản nguyên pháp tắc biến mất, những linh khí này đều là Hậu Thiên.

Cửu Thiên Huyền Tiên muốn tấn thăng Đại La Kim Tiên chỉ có thể dựa vào Tiên thiên linh bảo.

Bởi vì mỗi một kiện Tiên thiên linh bảo, đều có tiên thiên bản nguyên pháp tắc, có thể câu thông Thiên Đạo.

Nói trắng ra, hiện tại Tiên thiên linh bảo chính là bằng chứng nhập môn.

Chỉ có Nguyên thần ký thác vào Tiên thiên linh bảo, mới có thể liên hệ với Thiên Đạo hư vô mờ mịt, liền có thể mượn nhờ Tiên thiên linh bảo đột phá Đại La Kim Tiên.

Ngày nay không phải thời kỳ viễn cổ nữa, rào cản Đại La Kim Tiên càng ngày càng cao.

Cho nên, Tiên thiên linh bảo hiện nay thập phần trân quý.

Cửu Thiên Huyền Tiên rất nhiều, nhưng Đại La Kim Tiên lại ít.

Thẩm Hạo Tiên thiên linh bảo ngược lại không thiếu, nhưng Thẩm Hạo không nguyện ý đem Nguyên thần ký thác vào Tiên thiên linh bảo để tấn thăng Đại La Kim Tiên.

Luôn cảm giác không đáng tin cậy.

Dựa vào ngoại lực luôn cảm giác có chút rác rưởi.

May mắn chính là, trong ký ức của Ngọc Tùy Phong có một tin tức làm cho Thẩm Hạo rất hài lòng.

Tinh Thần Các vừa khéo có một vị Đại La Kim Tiên ngã xuống, nghe nói dạo trước bên ngoài Thiên Hà ở tầng trời thứ ba có xuất hiện một kiện Tiên thiên linh bảo.

Vì tranh đoạt kiện Tiên thiên linh bảo này, tại bên ngoài Thiên Hà tầng ba bị Yêu tộc liên thủ đánh chết.

Nghe nói thi thể đã được đưa về Tinh Thần Các.

Nhân tộc tam đại thế lực: Côn Luân Cung, Tinh Thần Các, Ngọc Hư Động.

Điều này làm cho Thẩm Hạo rất là động tâm.

Mặc dù trộm thi thể có rủi ro, nhưng thử xem cũng tốt.

Tinh Thần Các nằm ở phương Bắc, cách nơi này rất xa.

Thẩm Hạo đứng tại chỗ, nhìn về phương xa, trong lòng thầm suy tính.

Mặc dù Tinh Thần Các đối với hắn mà nói tràn đầy sức hấp dẫn,

nhưng hắn cũng không vội vã lập tức lên đường đi ngay.

Gần đây tốc độ thực lực tăng lên tương đối nhanh, lại luôn phải giao thiệp với một đám yêu thú, Thẩm Hạo có chút ngán ngẩm rồi.

Vì vậy, hắn quyết định nghỉ ngơi một chút trước đã.

Thông qua không gian, hắn trở lại Viêm Sương U Giới.

Đến Địa Tiên Giới, Thẩm Hạo thở phào một hơi dài.

Luôn cảm giác có một sự an toàn khó tả.

Ánh mắt Thẩm Hạo như bị một luồng lực lượng thần bí nào đó dẫn dắt, không tự chủ được mà nhìn về hướng Phượng Xu đang ở.

Vốn dĩ chỉ là hành vi theo bản năng, nhưng khi tầm mắt hắn rơi vào quả trứng Phượng Hoàng kia, trong lòng không khỏi dâng lên một nỗi kinh ngạc.

Hắn định thần nhìn chăm chú vào trứng Phượng Hoàng, phảng phất như muốn nhìn xuyên qua lớp vỏ trứng cứng rắn kia để thấu thị huyền bí bên trong.

Đột nhiên, mắt hắn khẽ híp lại, lộ ra thần sắc kinh dị.

Hóa ra, hắn chú ý tới dưới đáy trứng Phượng Hoàng xuất hiện một vệt màu đỏ nhàn nhạt.

Màu đỏ này tuy rất nhạt, gần như khó mà phát hiện, nhưng đối với Thẩm Hạo có quan sát lực nhạy bén mà nói, lại là biến hóa tuyệt đối không thể bỏ qua.

Trước đó Thẩm Hạo đối với mỗi một chi tiết của quả trứng Phượng Hoàng này đều nắm rõ như lòng bàn tay, hắn có thể khẳng định, màu đỏ nhàn nhạt này tuyệt đối là trước kia không có.

Phát hiện này khiến hắn vừa cảm thấy tò mò, lại có chút cao hứng.

Điều này làm cho trong lòng Thẩm Hạo thoải mái hơn không ít.

Ít nhất chứng minh thanh tiến độ của trứng Phượng Hoàng đang chạy, coi như là đã có thể nhìn thấy một chút ánh sáng hy vọng rồi.

Nếu cứ mãi không có động tĩnh gì, Thẩm Hạo đều nghi ngờ liệu nó có thể thành công hay không.

Có biến hóa mới có động lực.

Thế là, Thẩm Hạo vặn vẹo cổ, vươn vai một cái.

Thân ảnh biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện lần nữa, hắn đã đi tới thế giới đô thị.

Thế giới đô thị, Kinh thành, Trương gia.

Bóng đêm mông lung, tuy là ở Kinh thành, nhưng buổi tối trong khu tiểu khu này lại yên tĩnh lạ thường.

Thẩm Hạo vừa về tới, liền nghe được tiếng ngáy nhẹ nhàng truyền đến.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Trương Mạt đang ngủ rất say.

Mọi thứ nơi này vẫn giống như trước kia, không có gì thay đổi.

Cảm nhận sự mềm mại của nệm Simmons, cảm giác đô thị đã lâu không gặp khiến Thẩm Hạo có chút lạ lẫm.

Nhưng năng lực thích ứng của Thẩm Hạo vẫn rất mạnh, rất nhanh liền khôi phục lại.

Theo thực lực tăng lên, một số thứ của Thẩm Hạo cũng đang dần dần biến mất.

Rõ ràng nhất chính là cảm xúc.

Hiện nay Thẩm Hạo đã không còn cảm giác sợ hãi nữa.

Hắn đã trở thành đỉnh chóp kim tự tháp của vũ trụ.

Đồ vật đạt được càng nhiều, đồ vật mất đi tự nhiên cũng sẽ càng nhiều.

Điểm này, Thẩm Hạo cũng sớm có chuẩn bị tâm lý.

Bất quá, Thẩm Hạo cũng đang cực lực duy trì nhân tính.

Vì vậy, duy trì nguyên trạng chính là phương pháp tốt nhất.

Khẽ cảm khái một hồi, Thẩm Hạo liền ôm Trương Mạt vào trong ngực.

Tự có cảm giác, Trương Mạt lập tức giống như một con lười, quấn lấy Thẩm Hạo.

Ngày hôm sau, khi Thẩm Hạo và Trương Mạt tỉnh lại.

Ông bố vợ hờ Trương Chính Dân đã đi rồi.

Chỉ có mẹ vợ Lưu Thục Cầm đang tập Thái Cực quyền, làm một vài động tác giãn cơ đơn giản.

Nhìn thấy Thẩm Hạo xuống lầu, bà vội vàng dừng công việc trong tay, nói với bảo mẫu Ngô má: Ngươi đi hâm nóng đồ ăn sáng đi, Tiểu Hạo dậy rồi.

Vâng thưa phu nhân.

Tiếp đó bà lại cười chào hỏi Thẩm Hạo: Tiểu Hạo, Mạt Mạt đâu.

Thẩm Hạo cười nói: Đang rửa mặt đánh răng ạ.

Tiểu Hạo, tối qua ngủ có quen không.

Lưu Thục Cầm kéo Thẩm Hạo ngồi xuống sô pha, quan tâm hỏi han.

Đối với cậu con rể Thẩm Hạo này, Lưu Thục Cầm càng nhìn càng hài lòng.

Nếu có thể chuyên tâm một chút, thì thật sự là hoàn mỹ.

Nhưng nhìn gương mặt hoàn mỹ không tì vết, tuấn mỹ vô song này của Thẩm Hạo, lại cảm thấy quá khó.

Chương 903

Là phụ nữ thì không ai chống đỡ được mị lực này.

Ngay cả bà, nhìn Thẩm Hạo cũng đánh trong thâm tâm thích nhìn thêm vài lần.

Vâng, ngủ cũng được ạ.

Thẩm Hạo thuận miệng nói.

Vậy thì tốt, sau này không có việc gì thì cứ ở lại đây, ít nhất cũng tiện hơn một chút.

Thế thì thôi ạ, nơi này quá yên tĩnh, con ở không quen.

Thật sự muốn hắn ở đây, chưa đến hai ngày Thẩm Hạo chắc sẽ phát điên.

Thấy Thẩm Hạo không có ý đó, Lưu Thục Cầm cũng không cưỡng cầu nữa.

Bà cười đổi chủ đề: Kể cũng phải, người trẻ tuổi các con đều có cuộc sống về đêm, ở đây đúng là chẳng có hoạt động giải trí gì về đêm cả, một chút cũng không tiện.

Mẹ, cuộc sống về đêm gì ạ.

Lúc này, Trương Mạt cũng đi xuống, cười hỏi.

Con không nhìn xem mấy giờ rồi mới dậy.

Hôm nay thứ bảy, huống hồ con được nghỉ mà.

Ừ, đúng rồi, sáng nay ông ngoại con gọi điện thoại nói chuyện giao dịch vàng kia, bên trong nước không dễ ăn nói.

Hôm qua mới vừa tung ra chút tin tức, đã có người đưa ra nghi

vấn rồi.

Nói tài nguyên khoáng sản thuộc về quốc gia sở hữu, hẳn là nộp lên quốc khố.

Do Quốc vụ viện hành sử quyền sở hữu đối với tài nguyên khoáng sản.

Cho nên sáng sớm ba con cũng bị ông ngoại gọi qua nói chuyện rồi.

Trương Mạt cạn lời nhún nhún vai, chuyện cô lo lắng trước đó vẫn là tới rồi, dù sao năm mươi tấn vàng giá trị mấy trăm tỷ, số lượng vẫn là quá lớn.

Bất kể là trong nước hay là nước ngoài.

Thế là Trương Mạt và Lưu Thục Cầm theo bản năng nhìn về phía Thẩm Hạo.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cười nói: Con chỉ đùa thôi, làm gì có vàng nào.

Thấy thế, Trương Mạt cũng hùa theo Thẩm Hạo: Mẹ, chuyện này đều tại con, không làm rõ ràng.

Lưu Thục Cầm: Năm mươi tấn vàng kia cũng không dễ giấu đâu.

Thẩm Hạo: Tuyệt đối không có vấn đề gì.

Lưu Thục Cầm cũng cười nói: Vậy thì tốt, mấy thứ đó con cứ tự mình giữ lấy mà xử lý, Mạt Mạt thì cái gì cũng không thiếu.

Trương Mạt cười nói: Mẹ, mẹ yên tâm, chồng con tự có chừng mực.

Nhà cô tuy không yếu, nhưng cũng không thể làm đến mức coi thường quy tắc, coi thường những người khác.

Bảo mẫu Ngô má bưng khay đi tới: Phu nhân, bữa sáng hâm nóng rồi ạ.

Lưu Thục Cầm chiêu hô: Tiểu Hạo, uống chút sữa bò trước đi, đây đều là sữa tươi mới đưa tới sáng nay.

Vâng.

Rất nhanh ăn xong bữa sáng, Thẩm Hạo liền cùng Trương Mạt rời khỏi khu tiểu khu.

Trên đường, Trương Mạt nghi hoặc hỏi: Ông xã, vàng kia tính sao bây giờ.

Thẩm Hạo cười nói: Đơn giản, anh cho các em, để ở Xiêm La, muốn thì cứ đi lấy là được.

Em mới không cần, em cũng không thiếu tiền, muốn chúng cũng vô dụng.

Vừa dứt lời, điện thoại Trương Mạt liền vang lên.

Ông xã, điện thoại của cậu em.

Ừ, em nghe đi.

Mấy phút sau, Trương Mạt cúp điện thoại, trên mặt cô lộ ra một tia bất đắc dĩ.

Cô quay đầu nhìn về phía Thẩm Hạo đang lái xe, nhịn không được phàn nàn nói: Cậu em vừa mới nói với em, có người sau khi nghe được tin tức chúng ta có năm mươi tấn vàng, liền bắt đầu đỏ mắt rồi.

Hiện tại có rất nhiều người đều đang nhìn chằm chằm chuyện này đây.

Nghe vậy, Thẩm Hạo một bên điều khiển xe, một bên đáp lại: Không muốn thấy em tốt đều là người bên cạnh, kệ đi, phiền phức thì thôi.

Trương Mạt tiếp tục nói: Cho nên cậu em nói, giao dịch với các đại lý châu báu ở trong nước e rằng cũng không dễ thao tác nữa.

Nếu là ở nước ngoài, có thể sẽ không có nhiều vấn đề như vậy.

Thẩm Hạo cạn lời nói: Vậy thì bỏ đi, chỉ là lâm thời nảy lòng tham, không nghĩ tới phía sau lắm chuyện rắm rối như vậy.

Thật đúng là thịt dê không ăn được, ngược lại còn rước lấy một thân mùi hôi.

Trương Mạt mặt đầy vẻ áy náy, cúi đầu khẽ nói: Ông xã, thật sự đều là lỗi của em, nếu như không phải em kiên trì muốn bán số vàng kia, cũng sẽ không mang đến nhiều chuyện như vậy.

Giọng cô tràn đầy hối hận và tự trách.

Thẩm Hạo lại khoát tay áo, cắt ngang lời cô: Được rồi, em cũng đừng quá tự trách.

Dù sao lượng vàng kia quả thực là quá lớn, bất kể là ai đi bán, đều khẳng định sẽ gây ra chuyện thôi.

Ngữ khí của hắn tuy bình tĩnh, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra một tia cạn lời.

Thấy Thẩm Hạo không có trách cứ, dù sao trong mắt Thẩm Hạo, đây chỉ là chuyện cỏn con.

Trương Mạt ngược lại càng thêm khó chịu.

Con người đều có tâm lý bù đắp.

Nghĩ đến đây, Trương Mạt cúi đầu nhỏ giọng nói: Ông xã, anh không mắng em vài câu, trong lòng em càng khó chịu hơn.

Được rồi, đừng có làm màu, không phải chỉ là chút vàng thôi sao, đáng gì chứ, thứ đồ chơi này muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Lại nói, số vàng này không phải vẫn chưa bị thu sao.

Thẩm Hạo cười nói.

Vâng.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo vẻ mặt buông lỏng nói: Được rồi, đừng lo lắng, chuyện cái đuôi rắc rối cứ giao cho anh xử lý đi, sẽ không có vấn đề lớn gì đâu.

Thế nhưng, Trương Mạt nhíu mày, lo âu đáp lại: A, ông xã, em cảm thấy cái này có khả năng không dễ xử lý đâu.

Dù sao cái đuôi này nhìn có vẻ rất phiền toái.

Ảnh hưởng vẫn phải có.

Thẩm Hạo nghe Trương Mạt nói xong, đột nhiên nhịn không được khẽ cười một tiếng.

Hắn một quyền đấm xuống, Trái Đất đều có thể bị đánh thành mảnh vụn, còn có chuyện gì là không dễ xử lý chứ.

Em cứ đem tim bỏ vào bụng đi, sơn nhân tự có diệu kế.

Thẩm Hạo khẽ nói, trong ngữ khí lộ ra một loại cảm giác tính trước kỹ càng.

Nói xong, thần thức Thẩm Hạo quét qua một cái, chuyện hậu quả của số vàng liền được giải quyết êm đẹp.

Thao tác của Thẩm Hạo cũng tương đối đơn giản thô bạo.

Ngoại trừ những người phụ nữ của mình ra, ký ức của tất cả những người biết công việc liên quan đến số vàng đều bị Thẩm Hạo không chút lưu tình xóa bỏ.

Quá trình này có thể nói là nhanh như điện xẹt, không có chút nào dây dưa dài dòng.

Tuy nhiên, loại xóa bỏ ký ức này cũng không phải không có chút cái giá nào.

Tuy không có tác dụng phụ nghiêm trọng, nhưng người bị xóa ký ức sẽ trong hai ngày tiếp theo chịu đựng sự giày vò của cơn đau đầu.

Cái này giống như một cơn bão ngắn ngủi, sau khi quét qua, để lại chút dư âm.

Hoàn thành việc xóa ký ức nhanh chóng như vậy, nguyên nhân chủ yếu là do Thẩm Hạo thực sự lười hao phí quá nhiều thời gian và tinh lực vào loại chuyện này.

Đối với hắn mà nói, đây chẳng qua là một chuyện nhỏ không đáng kể, không đáng để hắn dây dưa quá nhiều.

Làm xong hết thảy, Thẩm Hạo nói với Trương Mạt: Em và Thi Nịnh, Lục Khiết bọn họ cũng nói một tiếng, chuyện vàng bạc tạm thời đừng nói với người khác.

Vâng, ông xã.

Thế là, Trương Mạt vội vàng nhắn trong nhóm WeChat giao đại với các chị em một chút.

Tuy không biết Thẩm Hạo xử lý hậu quả thế nào, nhưng Trương Mạt vẫn lựa chọn tin tưởng.

Dù sao Thẩm Hạo luôn có thể tạo ra một vài kỳ tích.

Về đến biệt thự của Hạ Ny, Thẩm Hạo liền cảm thấy thập phần tự tại.

Còn chưa ngồi được vài phút, đã thấy Thi Nịnh thở phì phò chạy vào.

Trương Mạt nghi hoặc hỏi: Ai chọc em thế, giận lớn như vậy.

Thi Nịnh căm phẫn không thôi: Là chị họ em bị người ta bắt nạt.

Bị người ta làm chuyện kia hả.

Thẩm Hạo bát quái hỏi.

Anh Hạo anh xem anh kìa, không phải chuyện đó.

Thi Nịnh lườm Thẩm Hạo một cái.

Chị ấy là nghiên cứu sinh thạc sĩ trường 985, nhưng giáo viên hướng dẫn cứ kìm kẹp không cho chị ấy tốt nghiệp.

Trương Mạt: Vì sao kìm kẹp không cho tốt nghiệp, chẳng lẽ có nguyên nhân gì.

Hừ, chính là muốn tìm một lao động miễn phí, chị họ em quanh năm suốt tháng 365 ngày không nghỉ, làm việc không công cho giáo viên hướng dẫn kia.

Hiện tại còn phải giúp giáo viên hướng dẫn hoàn thành 2 bài luận văn, còn nói nếu không công bố được thì đừng hòng tốt nghiệp.

Em đoán chừng cho dù công bố rồi, phía sau vẫn còn điều kiện khác.

Anh Hạo, anh phải giúp em một tay.

Cứ bị kìm kẹp thế này, em sợ chị họ em sẽ nhảy lầu mất.

Thi Nịnh ôm cánh tay Thẩm Hạo nũng nịu nói.

Thẩm Hạo: Chỉ chuyện này thôi hả.

Chuyện này còn nhỏ sao, chị họ em hôm qua gọi video khóc với em, em tức cả đêm không ngủ được.

Mới từ ký túc xá của chị ấy qua đây.

Thẩm Hạo: Chị họ em muốn bằng tốt nghiệp, chẳng qua cũng là muốn tìm công việc tốt, cái này đơn giản, em sắp xếp cô ấy vào tập đoàn là được.

Nuôi thêm một người thôi mà.

Một bên Trương Mạt nói: Ông xã, người ta dù sao cũng nỗ lực lâu như vậy, muốn cái bằng tốt nghiệp cũng không quá đáng.

Em vẫn nên gọi một cuộc điện thoại, nếu không nghe lời, em đành mời hắn đi uống trà vậy.

Thẩm Hạo nói: Ừ, em gọi đi.

Thi Nịnh vui vẻ nói: Cảm ơn chị Mạt, chị thật tốt.

Đừng khách khí, quan hệ giữa chúng ta thân như tỷ muội, giúp đỡ là chuyện nên làm.

Trương Mạt cười nói.

Thi Nịnh phẫn nộ nói: Tốt nhất đem tên giáo viên hướng dẫn khốn kiếp kia tống vào tù đi.

Trương Mạt nói: Trong giới học thuật loại chuyện này rất nhiều, người khác nói em thành tích không đạt em cũng hết cách, cho nên a, chọn người hướng dẫn vẫn là phải đánh bóng con mắt.

Chị họ em ở trường nào.

Ở trường XX.

Được, để chị gọi điện thoại.

Nói xong, Trương Mạt liền gọi một cuộc điện thoại cho chuyên viên giám sát kiêm bí thư ủy ban kỷ luật của trường học.

Nhìn Trương Mạt nói chưa đến ba câu đã cúp máy, Thi Nịnh hỏi: Có cần nói rõ ràng chút không.

Trương Mạt: Thế là được rồi, nói nhiều vô ích, chờ tin tức là xong.

Thi Nịnh cười ôm lấy Trương Mạt làm nũng: Chị Mạt có chị thật

tốt.

Chị họ em cũng là xui xẻo, đoán chừng lúc chọn người hướng dẫn đã không tham khảo qua các đàn anh đàn chị.

Điều kiện nhà chị họ không tốt lắm, trong nhà cũng không giúp được gì, chị ấy cứ nghĩ tốt nghiệp sớm để tìm công việc tốt.

Trước đó thấy em lái xe Porsche, cảm thấy em có thể giúp được chút gì đó.

Thẩm Hạo nhịn không được nói: Chị họ em vẫn là quá thành thật rồi, nếu tố cáo giáo viên hướng dẫn dùng biện pháp mạnh cưỡng bức, cái này không phải đơn giản hơn nhiều sao.

Thi Nịnh: Gì nha, chị họ em cũng không có không biết xấu hổ như vậy, thật sự muốn làm như thế, sau này đều không có cách nào ngẩng đầu làm người.

Ngay sau đó Thi Nịnh chuyển chủ đề: Kể cũng phải.

Thôi không nói chuyện chị ấy nữa, sắp đến lễ 1 trên 5 rồi, định đi đâu chơi đây.

Tùy các em, anh sao cũng được.

Thẩm Hạo nói.

Hay là đi nước Xiêm La đi, đã lâu không đi rồi.

Thi Nịnh nói.

Vậy quyết định thế đi, trang viên của anh bên đó đã sửa sang xong rồi, đến đó chơi cũng không tệ.

Thẩm Hạo nói.

Ha ha, vậy để em thông báo cho các chị em khác.

Đối với việc đi du lịch, các cô gái đều vô cùng vui vẻ.

Huống hồ Xiêm La còn có hai cô nàng con lai đang chờ nữa.

Tống Mộ Mạt Lạp và Arabella, Thẩm Hạo cũng đã lâu không gặp.

Ngồi trong phòng khách nói chuyện chưa đến mười phút, điện thoại của Thi Nịnh liền vang lên.

Người gọi tới chính là chị họ của cô.

Đầu dây bên kia vẻ mặt đầy cảm kích, nói là giáo viên hướng dẫn đã đồng ý cho cô tốt nghiệp rồi.

Chương 904

Tốc độ cực nhanh, cô đều không dám tưởng tượng.

Chị họ cô cũng không nghĩ tới, tại Kinh thành đất khách quê người này, lúc cùng đường mạt lộ than khổ với em họ mình, không ngờ lại thật sự hữu dụng.

Càng không nghĩ tới em họ mình lại trâu bò như vậy.

Thi Nịnh lập tức trong lòng vui như mở cờ, giờ khắc này cảm thấy rất có mặt mũi.

Cúp điện thoại, cô ôm lấy Thẩm Hạo hôn một cái, lại ôm lấy Trương Mạt làm một nụ hôn kiểu Pháp.

Được rồi, dính đầy nước bọt của em, thật đáng ghét.

Trương Mạt đẩy Thi Nịnh ra nói.

Chị Mạt chị thế này là không đúng rồi, đều là chị em trong nhà chị cư nhiên còn ghét bỏ em.

Thi Nịnh cười nói.

Được rồi, chuyện bé xíu, chuyện này qua rồi.

Trương Mạt cạn lời nói.

Nếu là trước kia, Thi Nịnh dám làm càn như vậy, cô đã sớm vả một bạt tai rồi.

Nhưng hiện tại cũng đã quen.

Huống hồ Thẩm Hạo cũng thích xem, nên cứ tùy cô ấy thôi.

Đã hẹn nhau 1 trên 5 đi chơi, vậy em còn phải đi xin phép đơn vị một chút, có phê hay không còn chưa biết.

Hộ chiếu của em đều đang để ở đơn vị.

Trương Mạt nói.

Thẩm Hạo: Đi đi, nếu xin không được thì bảo anh.

Chắc là không có vấn đề, em chỉ là xuất ngoại thăm bạn bè lại không phải đào tẩu.

Trương Mạt cười nói.

Thi Nịnh: Xem ra làm quan to cũng không tốt, ràng buộc cũng nhiều.

Trương Mạt: Nếu cũng giống như trước kia không có ràng buộc, chẳng phải loạn cào cào lên sao, muốn đi là đi, đối với quốc gia mà nói mới là tổn thất to lớn, đã hưởng thụ phúc lợi đãi ngộ cao, chịu ước thúc cũng là chuyện nên làm.

Các người nắm thực quyền đến cấp bậc nhất định, tùy tiện làm mấy cái thân phận, cái đó chẳng phải dễ như chơi sao.

Cũng đúng, bất quá cũng chỉ có thể là cấp cơ sở bên dưới mới được, đến cấp thành phố tuyến một thì loại chuyện này quá khó.

Nói chuyện với các cô gái một lát, Trương Mạt liền về đơn vị xin phép.

Dù sao cô hiện tại xuống cơ sở cũng là Huyện thái gia rồi.

Thủ tục xét duyệt cũng tương đối chậm.

Cùng lúc đó, Jenny Smith cũng đem tin tức đi nước Xiêm La nói cho chị gái Mila Smith.

Trước đó Mila bảo Thẩm Hạo đi nước Mỹ, Thẩm Hạo cứ mãi không đi.

Đã Thẩm Hạo không đi, vậy thì cô tự mình tới.

Đã lâu không gặp, Thẩm Hạo cũng nhớ nhung rất nhiều.

Điểm khiến cô phiền toái nhất là cô và Jenny có tâm linh cảm ứng.

Ăn không được thịt, lại còn thường xuyên ngửi thấy mùi, đây mới là sụp đổ nhất.

Giống như gãi ngứa qua lớp giày, càng gãi càng ngứa.

Bất tri bất giác, đã đến lễ 1 trên 5.

Nhóm người Thẩm Hạo liền ngồi xe đi tới sân bay.

Sáu cô gái Thi Nịnh, Lục Khiết, Hạ Ny, Trương Mạt, Tiêu Băng, Jenny.

Tiêu Nhiên lái chiếc xe thương vụ Mercedes đích thân đưa ra sân bay.

Nhìn quần phương vây quanh bên người Thẩm Hạo, Tiêu Nhiên là thật tâm hâm mộ.

Đều là đại mỹ nữ a, không có một ai kém cả.

Hơn nữa da dẻ ai nấy đều tuyệt vời, thậm chí có cỗ tiên khí thần thánh không thể xâm phạm.

Đặc biệt là bà cô nhỏ Tiêu Băng quen thuộc cũng như thế, đối mặt với họ, Tiêu Nhiên theo bản năng đều cảm thấy thấp hơn một bậc.

Lúc chờ đèn đỏ, đột nhiên nghe được tiếng một đám trẻ con hét chói tai.

Soái ca, soái ca.

Đại soái ca.

Tiêu Nhiên đột nhiên nghe được một trận thanh âm ồn ào, quay đầu lại.

Chỉ thấy làn đường rẽ trái bên cạnh có một chiếc xe buýt to đang

dừng, trong cửa sổ xe thò ra rất nhiều cái đầu nhỏ, định thần nhìn lại, đều là trẻ con năm sáu tuổi.

Hẳn là nhà trẻ tổ chức hoạt động 1 trên 5.

Đúng lúc này, đám trẻ con này hưng phấn hét lên: Soái ca.

Oa, đại soái ca.

Tiếng kêu đột ngột này làm cho Tiêu Nhiên rất vui vẻ, khóe miệng đều sắp vểnh lên tận trời rồi.

Dù sao trẻ con cũng sẽ không nói dối.

Cao hứng vẫy tay với đám trẻ con: Chào các bạn nhỏ, lần này anh không mang kẹo, lần sau bù cho các em.

Nhưng đám trẻ con căn bản không thèm để ý đến cậu ta, chỉ một mực hướng về phía Thẩm Hạo mà la hét.

Oa đại soái ca.

Soái ca kìa.

Hạ Ny ở bên cạnh nói: Tiêu Nhiên, tự cậu trông như thế nào trong lòng không có chút đếm xỉa à.

Tiêu Nhiên xấu hổ sờ sờ cằm.

Có gen nhan sắc của Tiêu Băng, Tiêu Nhiên tự nhiên cũng là đại soái ca, có điều, so với Thẩm Hạo thì chẳng là cái gì cả.

Nghe đám trẻ con này la hét, chính bản thân Thẩm Hạo cũng nhịn không được mà vui lây.

Hư không chộp một cái, trong tay hiện ra mấy hộp sô cô la, khẽ vung lên, chuẩn xác không sai lầm ném sô cô la cho cô giáo của chúng.

Nhìn thấy sô cô la, đám bé gái nhà trẻ này càng thêm kích động, hưng phấn giơ tay hét chói tai.

Không biết còn tưởng rằng là thần tượng nhóm nhạc nào đến.

Soái ca, em lớn lên muốn gả cho anh.

Không được, soái ca là của tớ.

Là của tớ.

Cô giáo nhìn Thẩm Hạo, cũng là đôi gò má đỏ bừng: Cảm ơn soái ca.

Lúc này, đèn xanh bật sáng, Thẩm Hạo cười vẫy vẫy tay.

Chờ xe đi rồi, Lục Khiết nhịn không được cười nói: Hiện tại đám trẻ con này thật đúng là cái gì cũng hiểu, mới đi nhà trẻ đã biết nhìn người rồi.

Thi Nịnh cười nói: Bây giờ trẻ con thông minh lắm, hơn nữa internet phát triển như vậy, cái gì mà không hiểu a.

Không giống như trước kia nữa rồi.

Tiêu Băng: Phụ nữ bất kể là người già hay là trẻ nhỏ, thẩm mỹ đều là không sai biệt lắm, đối với cái đẹp là trời sinh hướng tới.

Hạ Ny nhịn không được trêu chọc nói: Tiêu Nhiên, lần sau nghe được có người gọi soái ca, trước tiên nhìn xem dượng cậu có ở bên cạnh hay không đã.

Nghe vậy, các cô gái nhịn không được đều bật cười.

Tiêu Nhiên cũng không cảm thấy có gì sai, Em tự hỏi dung mạo không tệ, nhưng dượng là tồn tại độc nhất vô nhị, thua cũng không mất mặt.

Thi Nịnh nhịn không được nói: Haizz, mấy bé gái này cũng quá đáng thương rồi.

Tiêu Nhiên nghi hoặc nói: Có cái gì đáng thương, nhìn mấy đứa trẻ

này gia cảnh sung túc, đời này cũng sẽ sống không tệ.

Thi Nịnh lắc đầu nói: Cậu không hiểu, bọn nó còn nhỏ như vậy đã nhìn thấy người đàn ông kinh diễm như anh Hạo, sau này những người đàn ông khác làm sao còn lọt vào mắt xanh nữa.

Trương Mạt gật gật đầu: Nói ngược lại cũng có mấy phần đạo lý, năm đó Quách Tương ở bến Phong Lăng gặp Dương Quá, cũng là cả đời bị lỡ dở.

Thẩm Hạo cạn lời nói: Các em thật đúng là đủ nhàm chán, bọn nó mới tí tuổi đầu thì hiểu cái gì a.

Anh Hạo, anh vẫn là không hiểu phụ nữ.

Thẩm Hạo nghi hoặc nói: Em nói câu này anh không đồng tình nha, phụ nữ anh theo đuổi thật đúng là không có ai từ chối cả, cái này còn không gọi là hiểu phụ nữ sao.

Các cô gái nhịn không được lườm Thẩm Hạo một cái.

Anh Hạo, anh thử đổi sang mặt của Hoàng Bác rồi đi thử xem.

Em nói cũng có đạo lý.

Đại bộ phận phụ nữ để ý nhất là nhan sắc đàn ông, tiếp theo mới là vật chất.

Nói đến chủ đề này, các cô gái vẫn là rất nhiệt tình.

Nửa giờ sau, Tiêu Nhiên nhìn nhóm người Thẩm Hạo ngồi lên máy bay tư nhân.

Lúc này mới lái xe rời đi.

Tuy cậu ta cũng muốn đi theo, có điều Thẩm Hạo đi cả đại gia đình, cậu ta đi cũng không tiện.

Đến khoảng bốn giờ chiều, máy bay tư nhân của Thẩm Hạo đã hạ

cánh an toàn xuống sân bay Xiêm La.

Vừa ra khỏi sân bay, liền thấy Tống Mộ Mạt Lạp và Arabella đã đợi từ lâu.

Do nhân số quá nhiều, cho nên trực tiếp chọn xe Toyota Coaster.

Lên xe, Tống Mộ Mạt Lạp và Arabella đều kích động ôm lấy Thẩm Hạo.

Ông chủ, nhớ ngài quá.

Thẩm Hạo cười nói: Ông chủ cũng nhớ các em.

Ông chủ, ngài không ở đây, đều cảm giác cuộc sống không còn gì mong chờ.

Tống Mộ Mạt Lạp cười nói.

Thẩm Hạo: Được đấy, hiện tại càng ngày càng biết ăn nói rồi.

Ông chủ, em đây là phát ra từ phế phủ nha.

Được rồi đừng nói nhiều lời thừa thãi nữa, lái xe đi.

Vâng ông chủ.

Tống Mộ Mạt Lạp nói với vệ sĩ của mình: Ô Nha lái xe.

Xe vững vàng khởi động, Trương Mạt sau khi ngồi xong, nhìn đồ trang trí trong xe, nhịn không được kinh thán nói: Nếu như không nhìn ngoài cửa sổ, chỉ nhìn nội thất trong xe này, còn tưởng rằng là đang đi thị sát ở trong nước đấy.

Tống Mộ Mạt Lạp cười nói: Sợ ông chủ ngồi không quen, cho nên sau khi mua, liền làm theo phong cách trong nước.

Chậc chậc, cô đây thật đúng là hầu hạ ông chủ của các cô cẩn thận tỉ mỉ.

Tống Mộ Mạt Lạp cười nói: Hết thảy của tôi đều là ông chủ cho,

tự nhiên phải chăm sóc ông chủ tốt hơn một chút.

Không có ông chủ thì không có tôi của hiện tại.

Thẩm Hạo cười nhéo nhéo má Tống Mộ Mạt Lạp, Không cần lúc nào cũng biểu lòng trung thành, trong lòng hiểu rõ là được.

Tống Mộ Mạt Lạp khoác tay Thẩm Hạo lắc đầu nói: Ông chủ, em đây là phát ra từ nội tâm, thật không phải đang cố ý biểu lòng trung thành.

Các cô gái cười mà không nói.

Xe sau khi khởi động, Tống Mộ Mạt Lạp nhìn về phía Thẩm Hạo hỏi: Ông chủ, chúng ta đi ăn cơm trước hay là trực tiếp về trang viên.

Thẩm Hạo: Về trang viên đi, chỗ đó rộng rãi làm chút tiệc nướng tự chọn các loại.

Vâng ông chủ.

Lúc đến trang viên của Thẩm Hạo, sắc trời đã ảm đạm.

Khi xe tiến vào trang viên, nhìn biệt thự mới tinh, Thẩm Hạo nói: Em cho sửa sang lại cả bên ngoài à.

Tống Mộ Mạt Lạp: Vâng thưa ông chủ, em cho sửa sang lại toàn bộ từ trong ra ngoài, tuyệt đối vô cùng mới, nghĩ là để ông chủ nhìn thuận mắt.

Sau khi xuống xe, nhìn cái bể bơi ngoài trời dài hơn năm mươi mét bên cạnh biệt thự, Tiêu Băng cười nói: Đã lâu không bơi lội, bể bơi chuyên nghiệp như vậy vẫn là rất hiếm thấy.

Tống Mộ Mạt Lạp cười nói: Nước trong bể đều là sáng nay vừa mới thay, vô cùng sạch sẽ, có thể trực tiếp bơi lội.

Hơn nữa trang viên cũng không có người ngoài, có thể tùy ý bơi.

Các chị cứ chơi trước, em và Arabella đi chuẩn bị một ít đồ ăn cho mọi người.

Thẩm Hạo nói: Được, để anh đi lấy chút thịt và rượu.

Anh Hạo, chúng em đi bơi trước đây.

Thi Nịnh cũng có chút nóng lòng muốn thử.

Ở biệt thự trong nước, cũng không có bể bơi tư nhân lớn như vậy.

Đi đi.

Vâng anh Hạo.

Lời vừa dứt, Thi Nịnh cũng không thèm để ý ánh mắt của các chị em.

Trực tiếp làm một màn phản tổ, ôm lấy thiên nhiên thuần túy.

Một đôi chân dài vừa trắng vừa thẳng, thập phần bắt mắt.

Cho dù không có bất kỳ quần áo nào làm nền, dáng người vẫn vô cùng đẹp.

Có Thi Nịnh dẫn đầu, Hạ Ny, Tiêu Băng cũng không khách khí.

Tất cả đều chơi kiểu tắm tiên.

Chương 905

Rất nhanh, Thẩm Hạo lấy ra một ít thịt yêu thú cảnh giới Chân Nguyên, còn có một ít linh tửu, linh quả.

Nhìn quả đào trước mắt, Tống Mộ Mạt Lạp kinh ngạc nói: Ông chủ, đào này chín rồi.

Thẩm Hạo: Sao thế, lại muốn bán đào à.

Tống Mộ Mạt Lạp lắc đầu nói: Cái đó thì không có.

Trước đó đã nói với bọn họ, tặng các em mỗi người năm mươi tấn vàng, đã như vậy, em cứ thu mua một công ty châu báu là được.

Chủ yếu kinh doanh vàng, dù sao Xiêm La cũng là quốc gia tiêu thụ vàng lớn.

Nghe vậy, Tống Mộ Mạt Lạp thầm tắc lưỡi, vẻ mặt không thể tin nổi.

Đây chính là một người năm mươi tấn vàng, đơn vị tiền tệ cứng nhất thế giới.

Cái này. số lượng lớn như vậy, quá nhiều rồi đi, Arabella có không.

Dù sao Arabella trước đó coi như là Tống Mộ Mạt Lạp tặng cho Thẩm Hạo bao nuôi.

Nhưng tiếp xúc với Thẩm Hạo mấy lần, Arabella liền tỏ thái độ nguyện ý cả một đời đi theo Thẩm Hạo.

Ở nước Xiêm La chuyện một chồng nhiều vợ nhiều vô kể.

Đương nhiên đều có, mỗi người năm mươi tấn.

Thẩm Hạo nói thẳng không kiêng kỵ.

Ở trong nước giao dịch lượng lớn vàng rất phiền phức, ở Xiêm La Thẩm Hạo lười phải kiêng dè nhiều như vậy, ai dám đưa tay thì cho kẻ đó biến mất.

Nghe vậy, Arabella vội vàng nói: Ông chủ em không dám nhận đâu, quá nhiều rồi, em hiện tại đã rất thỏa mãn rồi.

Được rồi, cứ quyết định như vậy đi.

Vàng thứ đồ chơi này, bọn họ cảm thấy trân quý, đối với Thẩm Hạo mà nói thứ này quá nhiều rồi, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Nếu như Thẩm Hạo nguyện ý, làm cho vàng rớt giá xuống còn một đồng một gram cũng quá đơn giản.

Tiếp theo, Tống Mộ Mạt Lạp và Arabella nướng thịt bên cạnh bể bơi.

Thẩm Hạo cũng xuống bể bơi bơi một vòng.

Khi các cô gái nhìn thấy Thẩm Hạo đặt một đĩa đào ra, mắt ai nấy đều sáng lên.

Họ cũng đã lâu không ăn đào rồi.

Mỗi người cầm một quả ăn.

Hạ Ny cắn một miếng, tán thán nói: Vẫn là mùi vị này, thật không tệ.

Thích ăn thì cứ ăn nhiều một chút.

Các cô gái trước đó đều đã ăn qua đào này, tự nhiên cũng đều không khách khí.

Rất nhanh Thẩm Hạo và nhóm Tiêu Băng đều khoác khăn tắm, ngồi quây quần cùng một chỗ, ăn thịt nướng uống linh tửu.

Các cô bởi vì sự tồn tại của Thẩm Hạo, thể chất vẫn luôn không

ngừng được cường hóa, ăn thịt yêu thú cũng là không có bất kỳ vấn đề gì.

Dù sao cũng là đi ra ngoài chơi, đám người Thẩm Hạo đốt lửa trại bên ngoài trang viên, chơi đến tận hứng.

Đến tầm gần 12 giờ đêm mới ngủ.

Buổi tối, Tống Mộ Mạt Lạp và Arabella coi như là được toại nguyện.

Sáng sớm ngày thứ hai, Jenny liền nhận được điện thoại của chị gái Mila.

Jenny đáng chết, sao em không tới đón chị.

Jenny ngáp một cái nhìn đồng hồ, vẻ mặt đầy ảo não.

Ồ xin lỗi, tối qua em ngủ muộn quá.

Đáng chết, quỷ mới biết cái xứ Xiêm La này lại nóng như vậy, còn không mau tới đón chị.

Chị trực tiếp bắt xe qua đây chẳng phải nhanh hơn sao, em gửi địa chỉ cho chị.

Một giờ sau, Mila gặp được Thẩm Hạo.

Thẩm, rốt cục gặp được anh rồi.

Thẩm Hạo cười nói: Sao em lại tới đây.

Đừng quản nữa, làm một nháy trước đã rồi nói.

Oh my god.

Liệt dương giữa trời.

Mấy cô gái Tiêu Băng đang bơi trong bể bơi đều nhịn không được cười.

Xem ra là đói thật rồi.

Còn không sao, giọng đều khản đặc rồi kìa.

Vốn dĩ còn định đi dạo phố, đoán chừng hỏng bét rồi.

Không vội, chúng ta buổi tối đi du thuyền chơi, du thuyền của ông chủ em đều đã dọn dẹp vô cùng sạch sẽ, có thể đi bất cứ lúc nào.

Tống Mộ Mạt Lạp nói.

Thế cũng được, hiện tại chị em chúng ta cũng coi như tụ tập đông đủ rồi.

À đúng rồi, anh Hạo còn có người phụ nữ nào khác nữa không.

Nghe vậy, Tiêu Băng cười nói: Mọi người quên rồi à, ông xã ở bên Trung Cẩu Chugoku Nhật Bản hình như còn có một người phụ nữ, nghe nói là Cục trưởng Cục cảnh sát gì đó.

Cô ấy tên Phúc Điền Huệ Nhất tuy là cảnh sát, nhưng cha cô ấy là Phúc Điền Thứ Lang của băng đảng xã hội đen lớn thứ hai Trụ Cát Hội.

Mặc kệ Phúc Điền Huệ Nhất thân phận gì, hay là gọi qua đây cùng nhau đi, vừa vặn người đông cũng náo nhiệt, chúng ta cũng làm một tấm ảnh chụp chung đại gia đình, dù sao hiếm khi tụ tập cùng một chỗ.

Thi Nịnh cười nói.

Hạ Ny: Tôi không có ý kiến.

Trương Mạt: Tôi cũng không có ý kiến.

Tôi cũng không có ý kiến.

Vậy cứ quyết định như thế đi.

Chuyện này để em liên hệ.

Thi Nịnh chủ động xin đi giết giặc.

Khi Phúc Điền Huệ Nhất nhận được điện thoại của Thi Nịnh, cao hứng không thôi.

Hơn nữa lập tức ngồi máy bay chạy tới bên này.

Buổi tối, Thẩm Hạo nhìn thấy Phúc Điền Huệ Nhất thì còn có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới các cô gái không tiếng không tăm đã gọi cô ấy tới.

Ngày hôm sau, tất cả các cô gái đều ở trên boong tàu ngắm mặt trời mọc.

Trương Mạt đề nghị: Ông xã, chúng ta cùng nhau chụp một tấm ảnh gia đình đi.

Được a, không vấn đề.

Kể cũng phải, Thẩm Hạo còn chưa từng chụp ảnh chung với các cô gái bao giờ.

Dưới ánh nắng màu cam, Thẩm Hạo ngồi trên ghế, Tiêu Băng và các cô gái đứng sau lưng Thẩm Hạo. 1, 2, 3 Cười lên nào.

Mọi người cùng nhau chụp ảnh lưu niệm.

Nhìn tấm ảnh, Thẩm Hạo thật đúng là cảm giác không tệ.

Trong lòng cân nhắc xem có phải sau khi trở lại Địa Tiên Giới, cũng cùng các nữ nhân bên đó chụp một tấm hay không.

Nếu là các nữ nhân cổ phong cổ vận, nhất định rất đẹp.

Chơi ở Xiêm La năm ngày, Thẩm Hạo liền cùng nhóm Tiêu Băng về nước.

Tại thế giới đô thị nhàn nhã tiêu sái chơi mấy ngày, tâm tình Thẩm Hạo vẫn là vô cùng sảng khoái.

Trong biệt thự Trường An, Thẩm Hạo chơi game một lúc, rồi lại

lần nữa trở về Địa Tiên Giới Viêm Sương U Giới.

Cảm nhận linh khí nồng đậm xung quanh, Thẩm Hạo cảm thấy toàn thân sảng khoái.

Thế giới đô thị khói lửa nhân gian nặng nề hơn, còn về linh khí thì miễn bàn.

Thẩm Hạo trong nháy mắt biến mất tại chỗ, giây tiếp theo đã xuất hiện bên cạnh quả trứng Phượng Hoàng.

Vừa đến gần, Thẩm Hạo liền cảm giác một luồng khí nóng rực truyền đến.

Theo bản năng, hắn muốn đưa tay sờ thử quả trứng Phượng Hoàng này một cái.

Tay trái vừa tới gần, đã cảm giác nhiệt độ xung quanh tăng cao.

Hiển nhiên quả trứng Phượng Hoàng này không thích người khác tới gần.

Thấy tình cảnh này, Thẩm Hạo cũng không cưỡng cầu nữa, thu tay về.

Có thể cảm giác được độ nóng, chứng tỏ là chuyện tốt.

Ít nhất biết được Phượng Xu vẫn còn sống.

Đứng bên cạnh nhìn một lát, Thẩm Hạo liền trở về Thái Cực Giới ở Thượng Tứ Tầng Thiên.

Vẫn giống như trước khi rời đi, xung quanh tĩnh lặng không một tiếng động.

Mục đích lần này của Thẩm Hạo chính là đi Cực Bắc Tinh Thần Các.

Nhưng Tinh Thần Các cách nơi này vô cùng xa xôi, Thẩm Hạo rất

muốn dùng Thần Mộc Đỉnh.

Nhưng suy đi nghĩ lại một hồi, vẫn quyết định thôi.

Nếu Thần Mộc Đỉnh chưa bị lộ ra ánh sáng, Thẩm Hạo còn dám dùng một chút, nhưng hiện tại tin tức về Thần Mộc Đỉnh đã bị rò rỉ, rất nhiều đại lão đều đang nhìn chằm chằm.

Thẩm Hạo cũng không muốn tìm đường chết.

Nghĩ tới đây, Thẩm Hạo chỉ đành khổ sở bay về hướng Bắc.

Ngoài ra còn một điểm nữa, tại Thái Cực Giới ở tầng trời thứ 4 này, mười mấy vạn năm qua vẫn luôn xảy ra chiến tranh.

Cường giả không thiếu.

Nhưng mục đích chủ yếu vẫn là vì cướp đoạt tài nguyên.

Linh khí dù ở thế giới nào cũng đều có định số.

Cho nên tu sĩ càng ngày càng nhiều, linh khí chỉ sẽ dần dần suy thoái.

Dù sao người trường sinh bất lão quá nhiều.

Hơn nữa sống càng lâu, cảnh giới càng cao, nhu cầu linh khí cũng lại càng lớn.

Dần dần linh khí và tài nguyên đều bị bọn họ lũng đoạn.

Cho nên theo thời gian trôi qua, chi phí tu luyện cũng càng cao, rào cản cũng càng lớn.

Chương 906

Trước kia Đại La Kim Tiên căn bản không cần bản nguyên chi lực của Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng hiện tại không có Tiên Thiên Linh Bảo, ngươi đừng hòng đột phá Đại La Kim Tiên.

Vì tranh đoạt Tiên Thiên Linh Bảo, cũng là các loại chém giết, cho nên cho dù là Thái Cực Giới cũng là vô cùng khắc nghiệt cuốn.

Cũng may Thẩm Hạo có không gian thôn phệ, Tiên Thiên Linh Bảo cũng vô cùng nhiều.

Căn bản không cần phát sầu.

Căn cứ công pháp của Côn Luân Cung, Thẩm Hạo hiện tại chỉ cần đem nguyên thần ký thác vào trong Thần Mộc Đỉnh là có thể trực tiếp đột phá Đại La Kim Tiên.

Bất quá Thẩm Hạo cảm thấy vẫn là không đáng tin cậy, vẫn là tìm thi thể thì bảo hiểm hơn.

Rất nhanh, Thẩm Hạo liền đi tới di chỉ cũ của Tiên Kiếm Phái.

Tiên Kiếm Phái từng phồn vinh, bây giờ đã là vắng vẻ quạnh hiu.

Một bóng người cũng không nhìn thấy.

Thi thể của những đệ tử trước kia cũng đều bị đệ tử Côn Luân Cung chôn cất tại chỗ.

Bụi về với bụi, đất về với đất, thi thể cũng coi như phản bộ lại cho thiên địa.

Một trận cuồng phong thổi qua, Thẩm Hạo liền biến mất tại chỗ.

Ngay khi Thẩm Hạo vừa mới rời khỏi phạm vi thế lực của Tiên Kiếm Phái thì bị người gọi lại.

Đạo hữu, xin dừng bước.

Nghe vậy, Thẩm Hạo theo bản năng cảnh giác lên.

Năm chữ này lực sát thương thực sự quá lớn, người không biết còn tưởng rằng Thân Công Báo tới.

Chỉ thấy một người đàn ông trung niên mặc đạo bào màu tím nhạt, chân đạp tường vân, tay cầm phất trần, vẻ mặt tiên phong đạo cốt, mặt đầy ý cười bay về phía bên này.

Thẩm Hạo không biết mục đích của tên này, nhưng đã làm xong chuẩn bị tùy thời giết chết đối phương.

Dừng lại cách Thẩm Hạo một trượng.

Không đợi gã mở miệng, Thẩm Hạo mặt không cảm xúc nói: Đạo hữu có chuyện gì.

Tại hạ Kỷ Bác Xương, đạo hữu xưng hô thế nào.

Thẩm Hạo nhướng mày: Tại hạ Vương Lão Cát, đạo hữu có việc thì nói việc.

Kỷ Bác Xương cũng nhìn ra sự cảnh giác của Thẩm Hạo, cười giải thích nói: Vương đạo hữu, ta chỉ là đi ngang qua.

Muốn nghe ngóng đạo hữu một chuyện.

Chuyện gì.

Đạo hữu có biết Tiên Kiếm Phái đi đường nào không.

Thẩm Hạo: Ngươi đến muộn rồi, Tiên Kiếm Phái đã bị Yêu tộc diệt môn.

Kỷ Bác Xương sửng sốt một chút: Yêu tộc bên này xương cuồng như vậy sao.

Thẩm Hạo lười để ý tới tên này, chỉ vào vị trí Tiên Kiếm Phái, nói:

Bay thẳng về hướng Nam liền có thể đến Tiên Kiếm Phái.

Nói xong, thân ảnh Thẩm Hạo liền đã biến mất tại chỗ.

Kỷ Bác Xương vội vàng đuổi theo: Vương đạo hữu, xin dừng bước.

Thấy thế, Thẩm Hạo trực tiếp tăng tốc, trong nháy mắt cắt đuôi Kỷ Bác Xương.

Bỗng nhiên thân hình Thẩm Hạo cực tốc lùi lại, khiếp sợ nhìn Kỷ Bác Xương trước mắt.

Không ngờ đối phương vậy mà ở phía trước hắn.

Tốc độ còn nhanh hơn hắn.

Điều này làm cho Thẩm Hạo trong lòng cảnh giác vạn phần.

Thậm chí Thẩm Hạo đều nhìn không rõ thực lực đối phương, chẳng lẽ là Đại La Kim Tiên.

Rất có khả năng.

Điều này làm cho Thẩm Hạo cảnh giác lên, dự định tùy thời chạy trốn.

Kỷ đạo hữu, ngươi đây là ý gì.

Kỷ Bác Xương cười nhạt một tiếng, nhẹ nhàng phẩy phẩy phất trần, nói với Thẩm Hạo: Vương đạo hữu chạy nhanh như vậy làm gì.

Thẩm Hạo cảnh giác nói: Kỷ đạo hữu, đã biết vị trí Tiên Kiếm Phái.

Vì sao còn đuổi theo ta không buông.

Kỷ Bác Xương giải thích nói: Bần đạo vừa rồi nói còn chưa dứt lời, ngươi liền vội vã chạy mất.

Ta làm sao không nóng nảy.

Kỷ đạo hữu nếu còn có việc, vậy thì mời nói.

Thẩm Hạo vừa giữ vững cảnh giác, vừa cũng muốn xem xem tên này trong hồ lô bán thuốc gì.

Kỷ Bác Xương nói: Là như vậy, vừa rồi thần thức ta quét qua, phát hiện Tiên Kiếm Phái đã trở thành phế tích.

Cho nên không đi cũng được.

Thẩm Hạo nói: Việc này thì có quan hệ gì với ta.

Kỷ Bác Xương cười nói: Đương nhiên có quan hệ rồi, bây giờ Tiên Kiếm Phái bị diệt môn, bần đạo không có người để tìm, cho nên muốn mời Vương đạo hữu giúp một việc.

Thẩm Hạo: Ồ, Kỷ đạo hữu không ngại nói nghe một chút.

Kỷ Bác Xương: Ta cảm ứng được có hai cường giả Hỗn Nguyên Đại La chiến đấu tại Yêu tộc, bần đạo rất muốn làm rõ tình huống cụ thể, cho nên muốn mời Vương đạo hữu đi một chuyến.

Thẩm Hạo trong lòng khẽ động, nơi giao giới giữa Nhân tộc và Yêu tộc có quy tắc, Đại La Kim Tiên không thể vượt biên giới.

Nghĩ tới đây, Thẩm Hạo lập tức làm ra vẻ cung kính nói: Kỷ tiền bối, ngài đều không dám đi, ta làm sao dám đi Yêu tộc.

Tiên Kiếm Phái đều bị diệt môn, ta đi cũng là chịu chết.

Kỷ Bác Xương: Vương đạo hữu, ngươi chỉ cần giúp ta đến nơi hai đại cao thủ động thủ sưu tập tình báo là được, nếu có tin tức đáng tin cậy, ta nhất định trọng thưởng.

Trước đó Kỷ Bác Xương cảm ứng được khí tức của Hỗn Nguyên Đại La động thủ tại nơi này, cho nên vội vàng chạy tới.

Có thể làm cho Hỗn Nguyên Đại La tự hạ thấp thân phận động thủ tại tầng trời thứ bốn, khẳng định là có đồ tốt xuất hiện.

Thấp nhất đều là Tiên Thiên Linh Bảo.

Vì vậy Kỷ Bác Xương rất động tâm, rất muốn biết là cái gì.

Nhưng Nhân tộc Thiên Tôn và Yêu tộc Thiên Tôn đã định ra quy tắc, cảnh giới Đại La Kim Tiên của Nhân tộc và Yêu tộc là không thể vượt biên giới.

Kỷ Bác Xương tự nhiên không dám vi phạm cái ước định này.

Nhưng mà xung quanh ngoại trừ Thẩm Hạo ra thì không còn ai khác, cũng chỉ đành đánh chủ ý lên người Thẩm Hạo.

Nghe vậy, Thẩm Hạo sững sờ, không nghĩ tới tên Kỷ Bác Xương này là vì chuyện này mà đến.

Còn về việc vì sao hai Hỗn Nguyên Đại La động thủ, Thẩm Hạo đương nhiên biết nguyên nhân.

Không phải là vì Thần Mộc Đỉnh sao.

Thẩm Hạo nói: Chuyện này quá nguy hiểm, tiền bối thứ cho ta khó lòng tuân mệnh.

Sắc mặt Kỷ Bác Xương lập tức trầm xuống: Hoặc là giúp bần đạo tra rõ ràng xảy ra chuyện gì.

Nếu không, phất trần này của bần đạo cũng không phải ăn chay.

Mẹ kiếp.

Thẩm Hạo lập tức khó chịu.

Đã lâu không bị người uy hiếp như vậy.

Được.

Hảo hán không ăn thiệt trước mắt.

Thẩm Hạo trong lòng cười lạnh một tiếng, hận không thể giết chết Kỷ Bác Xương, nhưng trên mặt vẫn là vẻ cung kính nói: Vâng,

tiền bối, tại hạ đi tìm hiểu ngay.

Kỷ Bác Xương khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười hài lòng.

Thanh âm của gã lộ ra một loại uy nghiêm không thể kháng cự: Rất tốt, tiểu tử ngươi ngược lại là kẻ thức thời.

Có thể còn sống sót, nghĩ đến cũng là có chút bản lĩnh.

Bất quá, ngươi chớ có đánh chủ ý xấu xa gì, tỷ như muốn chạy trốn các loại.

Ngoan ngoãn thay bần đạo làm việc, nếu không thì.

Gã cố ý dừng lại một chút, để lời nói chưa hết kia treo lơ lửng giữa không trung, hình thành một loại áp lực vô hình, sự uy hiếp nồng đậm không cần nói cũng biết.

Thẩm Hạo gật đầu nói: Vâng, tiền bối.

Lời vừa nói xong, Thẩm Hạo thậm chí đều không quay đầu nhìn lại một cái, liền như cùng một tia chớp, cấp tốc xoay người lao vút về hướng Yêu tộc.

Thân ảnh lưu lại một vệt dài giữa không trung, phảng phất như hư không bị xé rách, đủ để thấy tốc độ của hắn cực nhanh.

Kỷ Bác Xương đứng tại chỗ, khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười khó có thể phát giác.

Chỉ thấy gã nhẹ nhàng nâng tay phải, khuất chỉ búng một cái, một đạo quang mang nhỏ xíu như sao băng, lao vút về phía Thẩm Hạo.

Đạo quang mang này nhìn như yếu ớt, thực ra ẩn chứa nguyên thần chi lực cường đại của Kỷ Bác Xương.

Nó như giòi trong xương, gắt gao dính chặt trên người Thẩm Hạo, bất luận Thẩm Hạo bay nhanh thế nào cũng vô pháp cắt đuôi nó.

Đạo nguyên thần ấn ký này tựa như một hạt giống Kỷ Bác Xương trồng trên người Thẩm Hạo, chỉ cần Thẩm Hạo còn tại trên thế giới này, bất luận hắn chạy đến chân trời góc biển, Kỷ Bác Xương đều có thể thông qua đạo ấn ký này tìm được chính xác vị trí của hắn.

Sự khác biệt giữa Cửu Thiên Huyền Tiên và Đại La Kim Tiên uyển như lạch trời, Kỷ Bác Xương tự phụ Thẩm Hạo chạy không thoát khỏi lòng bàn tay mình.

Tu vi Thẩm Hạo là Cửu Thiên Huyền Tiên đỉnh phong, không cao không thấp, tu vi vừa vặn tốt.

Thế là Kỷ Bác Xương tìm một ngọn núi, lấy ra bồ đoàn, liền nhắm nghiền hai mắt ngồi xếp bằng xuống.

Kỷ Bác Xương dự định cứ ở chỗ giao giới này chờ.

Nếu như Thẩm Hạo chết, như vậy ấn ký sẽ biến mất, nếu như không chết thì chờ Thẩm Hạo ra.

Có thể làm cho Hỗn Nguyên Đại La tự hạ thấp thân phận đại đả xuất thủ tại tầng trời thứ bốn, khẳng định là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Điều này làm cho Kỷ Bác Xương thập phần động tâm.

Không chỉ Kỷ Bác Xương động tâm, không ít Đại La Kim Tiên ở tầng trời thứ ba cũng đồng dạng động tâm, chỉ là không có xuống đây mà thôi.

Thẩm Hạo sau khi tiến vào địa bàn Yêu tộc liền không tiếp tục bay về phía trước.

Hắn vừa rồi trước khi bỏ chạy liền cảm ứng được ấn ký Kỷ Bác Xương lưu lại.

Chương 907

Tuy rằng cảnh giới của Thẩm Hạo không bằng Kỷ Bác Xương, nhưng nguyên thần lại mạnh hơn Kỷ Bác Xương nhiều.

Nằm trên một cái cây thô to, Thẩm Hạo suy tư làm sao trừ bỏ Kỷ Bác Xương.

Thần Mộc Đỉnh khẳng định không thể dùng, dễ dàng rước lấy thị phi.

Nghĩ nghĩ, Thẩm Hạo cảm thấy nhất định phải gây cho Kỷ Bác Xương chút phiền toái, lắc mình một cái trực tiếp biến thành bộ dáng của Kỷ Bác Xương.

Thế là bay về phía phúc địa Yêu tộc.

Bay khoảng hai ngày, cũng không thấy bất kỳ đại yêu nào, đều là một đám tiểu yêu.

Thẩm Hạo bắt một con sói yêu trực tiếp giết chết ném vào không gian.

Mới biết được, chúng yêu đều đi tìm Tỳ Hưu, căn bản không hoạt động ở vùng này.

Do dự một chút, Thẩm Hạo cảm thấy dùng thân phận Kỷ Bác Xương tạm thời không được, vẫn là trước tiên hấp dẫn người tới lại nói.

Thế là biến thành bộ dáng Tỳ Hưu, nghênh ngang đi lại trong dãy núi Yêu tộc, có thể nói là rêu rao khắp nơi.

Dưới sự quét hình của thần thức Thẩm Hạo, phát hiện không ít tiểu yêu đều hưng phấn xoay người rời đi.

Hiển nhiên đều đi báo cáo tin tức.

Quả nhiên, chưa đến một ngày, Thẩm Hạo dùng thần thức quét qua liền thấy được một con đại điêu Cửu Thiên Huyền Tiên trung kỳ đang cực tốc bay về phía bên này.

Chính là một trong mười lăm con đại yêu tụ tập ở động phủ Cửu Đầu Trùng trước đó.

Thẩm Hạo lần này trực tiếp biến thành bộ dáng Kỷ Bác Xương.

Chờ lúc Điêu yêu tới gần, Thẩm Hạo liền lập tức ra tay dùng Tỏa Yêu Thằng khống chế đại điêu.

Nhân tộc.

Đại điêu kinh khủng không thôi, nhưng chưa chờ nó cầu xin tha thứ, Thẩm Hạo đã miểu sát nó.

Lập tức biến thi thể đại điêu thành bộ dáng Tỳ Hưu, liền bay về phía Nhân tộc.

Chẳng qua, lần này tốc độ của Thẩm Hạo khá chậm mà thôi.

Dọc đường, bị không ít tiểu yêu nhìn thấy, Thẩm Hạo lúc này mới đem thi thể ném vào trong nhẫn không gian.

Chiêu này dẫn xà xuất động quả nhiên hiệu quả không tệ, chưa đến một khắc đồng hồ, Chu Tước và Côn Bằng liền vây quanh Thẩm Hạo.

Biết điều thì giao thi thể Tỳ Hưu ra tha cho ngươi khỏi chết.

Chu Tước ánh mắt nóng rực nhìn Thẩm Hạo.

Côn Bằng bất tri bất giác đã chặn đường lui của Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo: Thi thể Tỳ Hưu gì, bần đạo không biết.

Chu Tước hừ lạnh một tiếng: Còn dám nói láo, bản tọa nhận được

tin tức, Tỳ Hưu chính là bị ngươi bắt đi.

Côn Bằng: Bỏ Tỳ Hưu xuống, đây không phải thứ ngươi có thể nhớ thương.

Thẩm Hạo khinh thường nói: Khu khu hai đầu súc sinh, cũng dám cùng bần đạo đoạt Tỳ Hưu.

Ta Kỷ Bác Đạt xuất đạo đến nay, còn chưa sợ qua bất kỳ kẻ nào.

Đại ca ta thế nhưng là Đại La Kim Tiên Kỷ Bác Xương, các ngươi không muốn chết thì cứ đến thử xem.

Nghe vậy, Chu Tước hừ lạnh một tiếng: Ca ngươi có là Hỗn Nguyên Đại La thì hôm nay ngươi cũng phải chết, xem bản tọa thiêu chết ngươi.

Thoại âm rơi xuống, Chu Tước huy vũ hai cánh.

Trong nháy mắt Thẩm Hạo bị bao vây trong biển lửa.

Làm cho Chu Tước khiếp sợ là, Thẩm Hạo thân ở trong biển lửa, lại không hề hấn gì.

Hỏa diễm chính là tuyệt chiêu của Chu Tước, vậy mà đối với người này vô dụng, loại tình huống này vẫn là lần đầu tiên gặp phải.

Nghịch thiên như thế, làm cho trong lòng Chu Tước có loại dự cảm không tốt.

Thẩm Hạo hư không chỉ một cái, một tấm bản đồ sao khổng lồ chỉ ra.

Trong hình đột nhiên xuất hiện cột sáng của Nhị Thập Bát Tinh Tú, đem Chu Tước và Côn Bằng vây khốn ở trong đó.

Chính là Hậu Thiên Linh Bảo của Côn Luân Cung Chu Thiên Tinh Đấu Đồ, trước đó Thẩm Hạo đoạt được từ chỗ Ngọc Tùy Phong.

Bất quá Thẩm Hạo chỉ có một người, không có cách nào kết Lục Hợp Trận.

Nhưng Thẩm Hạo biết dùng lôi.

Tuyệt kỹ của Côn Luân Cung, Thẩm Hạo đều biết.

Thẩm Hạo trầm giọng nói: Ngũ hành luân chuyển, Tử Tiêu Thần Lôi.

Một đạo thần lôi màu tím từ hư không đánh xuống, Côn Bằng và Chu Tước vội vàng né tránh, nhưng bị vây ở trong Chu Thiên Tinh Đấu Đồ này căn bản do không được bọn chúng.

Trong nháy mắt, Tử Tiêu Thần Lôi nổ tung vạn thiên điện xà trên thân Côn Bằng và Chu Tước.

Thẩm Hạo tuy rằng chỉ là một người, nhưng Thẩm Hạo trước đó thế nhưng là hấp thu quá nhiều lôi đình.

Cho nên uy lực thần lôi Thẩm Hạo sử dụng còn mạnh hơn so với sáu người sư huynh đệ Ngọc Tùy Phong hợp lực.

Côn Bằng và Chu Tước toàn thân khói xanh bốc lên, đau đến da tróc thịt bong, tê hống nửa ngày.

Hai yêu vạn vạn không nghĩ tới, sức chiến đấu của một mình Thẩm Hạo lại mạnh như vậy.

Nhìn thấy hai yêu thảm như vậy, Thẩm Hạo giả bộ tiêu hao cực lớn, mục đích lần này không phải giết chết bọn chúng, mà là dẫn lửa thiêu thân họa thủy đông dẫn.

Cho nên Thẩm Hạo dự định phóng chút nước.

Hai yêu nhìn Thẩm Hạo không động đậy nữa, cũng đoán chừng hắn tiêu hao cực lớn.

Chu Tước: Giỏi cho tên Kỷ Bác Đạt ngươi, vậy mà còn biết tuyệt

kỹ của Côn Luân Cung.

Chu Tước đạo hữu, mau cùng phá vỡ cột sáng này, cẩn thận xảy ra chuyện.

Được.

Chu Tước kêu dài một tiếng, đem tất cả hỏa diễm thiêu về phía Chu Thiên Tinh Đấu Đồ.

Thân ảnh Côn Bằng không ngừng lấp lóe bên trong cột sáng này, mỗi lần xuất hiện đều có một đạo lợi nhận công về phía cột sáng.

Thấy thế, Thẩm Hạo len lén thao túng Chu Thiên Tinh Đấu Đồ, chừa lại một khe hở.

Nhìn thấy khe hở, Chu Tước và Côn Bằng trong nháy mắt xông ra, đầu cũng không ngoảnh lại quay người rời đi.

Không sai, Thẩm Hạo lại phóng nước nhường rồi.

Hắn cũng không nghĩ tới sức chiến đấu của hai yêu này lại cùi bắp như vậy.

Lúc sắp đi, Chu Tước cười lạnh nói: Kỷ Bác Đạt phải không, ngươi cứ chờ đó cho bản tọa, còn có ca ca Kỷ Bác Xương của ngươi nữa, đều chờ chết đi.

Nghe vậy, Thẩm Hạo đạm nhiên cười một tiếng, vẻ mặt ngạo khí bỉ di: Đại ca ta Kỷ Bác Xương chính là Đại La Kim Tiên, hai con súc sinh tạp lông bại tướng dưới tay ta mà thôi, cũng dám ở trước mặt ta xương cuồng.

Coi như chỗ dựa Long tộc của các ngươi thì thế nào, trong mắt đại ca ta, chẳng qua chỉ là con sâu cái kiến lớn hơn một chút mà thôi.

Chu Tước và Côn Bằng lập tức nhìn nhau một cái, đều nhìn thấy hỉ sắc trong mắt đối phương.

Thật không nghĩ tới a, cái tên Kỷ Bác Đạt này vậy mà kiêu căng càn rỡ như thế, đơn giản chính là cuồng vọng đến cực điểm.

Hắn cư nhiên ngay cả Long tộc cường đại vô cùng cũng hoàn toàn không để vào mắt, đây không phải tự mình muốn chết sao.

Phải biết, Long tộc cũng không phải tùy tùy tiện tiện người nào cũng có thể đi trêu chọc a.

Nhưng càng là kiêu căng, Chu Tước và Côn Bằng càng là hưng phấn.

Ngay lúc này, Côn Bằng ở một bên đột nhiên cười ha hả, nó trào phúng nói: Ha ha, tên này quả nhiên là có gan a.

Bất quá ngươi cứ chờ đó, ta hiện tại lập tức đi bẩm báo Kim Long Ngao Du đại nhân, để ngài ấy tới hảo hảo thu thập ngươi.

Thế nhưng, đối mặt Côn Bằng uy hiếp, Thẩm Hạo lại không chút nào bị lay động, hắn mặt đầy khinh thường đáp lại nói: Ồ.

Phải không.

Vậy ngươi nhanh đi đi, bản tọa ngay tại đây chờ.

Tốt nhất đem vị Kim Long đại nhân cái quái gì đó của ngươi cũng cùng nhau gọi tới.

Bất quá ta cũng nói cho ngươi biết, đại ca ta Kỷ Bác Xương đang ở ngay chỗ giao giới chờ đấy, huynh ấy sẽ không sợ Kim Long gì đó đâu.

Ở trước mặt đại ca ta, Kim Long của các ngươi chính là cái rắm.

Huống chi Kim Long gì đó của ngươi có dám bước ra khỏi giới tuyến không.

Được, Kỷ Bác Xương, Kỷ Bác Đạt phải không, hai người các ngươi cứ chờ tiếp nhận cơn giận của Long tộc đi.

Côn Bằng nói xong, bóp nát ngọc bội trong tay.

Tiếp đó Chu Tước và Côn Bằng đều biến mất tại chỗ.

Nhìn thấy hai yêu biến mất không thấy, Thẩm Hạo hắc hắc cười một tiếng, bay về phía trước vài phút, tìm một chỗ ẩn bí, lúc này mới trốn vào trong không gian.

Ngay trong nháy mắt Thẩm Hạo tiến vào không gian, nguyên thần ấn ký trên người Thẩm Hạo trực tiếp biến mất không còn tăm tích.

Như cùng bông tuyết tan rã, điều này làm cho Thẩm Hạo đều có chút không tưởng được.

Thẩm Hạo còn có chút thất vọng, nguyên bản nghĩ lợi dụng ấn ký lại âm Kỷ Bác Xương một vố, hiện tại xem ra là không được.

Ngay trong nháy mắt ấn ký biến mất, Kỷ Bác Xương cũng lập tức cảm ứng được.

Chương 908

Lập tức tức giận không thôi: Phế vật, thế này đã chết rồi sao.

Ấn ký gã đánh dấu, trừ phi đối phương chết, bằng không sẽ không biến mất.

Thật vất vả tìm được một ứng cử viên thích hợp, cứ như vậy mà mất.

Xung quanh gã cũng đã sớm dò xét qua, ngoại trừ Thẩm Hạo, thật đúng là không có ai thích hợp.

Đáng tiếc hiện tại người đã mất, cũng không có biện pháp.

Cùng lúc đó, Kim Long Ngao Du cũng nhận được tin tức của Côn Bằng và Chu Tước.

Thân ảnh liên tục lấp lóe, rất nhanh liền đi tới bên cạnh hai yêu.

Bái kiến Ngao tiền bối.

Ngao Du lạnh mặt nói: Chuyện gì.

Vậy mà còn dùng đến ngọc bội bản vương ban cho các ngươi.

Côn Bằng vội vàng nói: Ngao tiền bối, chúng ta nhìn thấy Tỳ Hưu.

Nghe vậy, Ngao Du lập tức tỉnh táo tinh thần: Vì sao không mang về.

Tỳ Hưu bị Nhân tộc mang đi.

Làm sao có thể.

Nhân tộc có gan lớn như vậy.

Ngao Du nhíu mày nói.

Chu Tước cũng vội vàng phụ họa: Đúng vậy Ngao tiền bối, đối

phương tên là Kỷ Bác Đạt thập phần kiêu ngạo.

Còn có một ca ca Đại La Kim Tiên tên là Kỷ Bác Xương.

Đang đóng giữ tại một dải giao giới Nhân tộc.

Đối phương thực lực cường hoành không nói, lại càng là không để Long tộc vào mắt, còn nói cái gì mà Long tộc chẳng qua chỉ là con sâu cái kiến mạnh hơn một chút mà thôi.

Côn Bằng bên cạnh cũng phụ họa nói: Cái tên Kỷ Bác Đạt kia xác thực nói như vậy.

Ngao Du lập tức nộ hỏa thăng đằng, Long tộc xưa nay cao ngạo, vậy mà bị Nhân tộc coi thường.

Các ngươi nếu dám lừa gạt ta, sẽ để cho các ngươi chết không có chỗ chôn.

Côn Bằng lập tức nói: Ngao tiền bối, ta nguyện ý thề.

Ta cũng nguyện ý.

Nhìn thấy hai yêu nói như vậy, Kim Long Ngao Du gật đầu nói: Hừ, Kỷ Bác Xương, Kỷ Bác Đạt phải không, ta xem các ngươi chết như thế nào.

Nói xong, Ngao Du dừng lại một chút rồi nói tiếp: Hai người các ngươi dẫn ta đi bắt Kỷ Bác Đạt.

Vâng, Ngao tiền bối.

Côn Bằng mừng rỡ không thôi.

Lập tức giương cánh bay cao, bay về phía Thẩm Hạo.

Rất nhanh, Ngao Du liền cùng Chu Tước, Côn Bằng đến vị trí của Thẩm Hạo.

Trên mặt đất còn có vết tích chiến đấu lưu lại trước đó.

Ngao Du lạnh giọng nói: Người đâu.

Chu Tước và Côn Bằng vội vàng lục soát, sau một hồi tìm kiếm, cũng không có thân ảnh Thẩm Hạo.

Chu Tước: Đoán chừng sợ quá chạy mất rồi đi.

Ngao Du hừ lạnh một tiếng: Đuổi.

Thoại âm rơi xuống, trong nháy mắt biến mất.

Giây tiếp theo, liền đi tới địa phương giao giới Nhân tộc và Yêu tộc.

Chỉ là Kim Long Ngao Du cũng không có tiến lên, dù sao giới tuyến này cũng không phải dễ dàng vượt qua như vậy.

Thần thức vừa quét, liền cảm ứng được một cỗ khí tức cường đại, thực lực vậy mà ngang ngửa với hắn.

Trong lòng khẽ động, người này đoán chừng chính là tên gọi là Đại La Kim Tiên Kỷ Bác Xương kia.

Mà Kỷ Bác Xương cũng cảm ứng được khí tức của Kim Long Ngao Du.

Lông mày nhíu lại, trong nháy mắt đã hiểu cái gì.

Khó trách ấn ký lưu lại trên người Vương Lão Cát biến mất không thấy.

Trong nội tâm, Kỷ Bác Xương cho rằng Vương Lão Cát bị Kim Long giết chết.

Kim Long cảnh giới Đại La Kim Tiên đều tới, cũng là càng phát ra chứng minh trong cảnh nội Yêu tộc này có đồ tốt.

Hai người thần thức va chạm, bất quá đều không có vượt biên giới.

Một khắc đồng hồ sau, Chu Tước và Côn Bằng cũng chạy tới nơi này.

Ngao tiền bối, không tìm thấy bóng dáng đối phương.

Kim Long Ngao Du hừ lạnh nói: Bên ngoài có một Đại La Kim Tiên đang canh giữ.

Chu Tước: Xem ra cái tên Kỷ Bác Đạt kia không có nói dối, người này hẳn là ca ca hắn Kỷ Bác Xương.

Côn Bằng cũng ở một bên quạt gió thổi lửa, hi vọng Kim Long Ngao Du ra tay.

Theo đó phụ họa nói: Khó trách Kỷ Bác Đạt kiêu ngạo như thế, thì ra có chỗ dựa a.

Ngao Du trầm giọng nói: Ngươi xác định Tỳ Hưu bị tên Kỷ Bác Đạt kia bắt đi.

Đúng vậy, rất nhiều tiểu yêu đều thấy được.

Đoán chừng tên Kỷ Bác Đạt kia đã trốn thoát ra ngoài rồi.

Chu Tước: Không thể nào, đại ca hắn Kỷ Bác Xương còn đang ở bên ngoài canh giữ, huống chi tốc độ Kỷ Bác Đạt tuyệt đối không có nhanh bằng chúng ta.

Ngao Du hừ lạnh một tiếng: Đã như vậy, chúng ta cứ ở chỗ này chờ, ta cũng không tin tên Kỷ Bác Đạt kia có thể trốn qua được sự lục soát của chúng ta.

Vâng.

Cứ như vậy, đợi liền là một ngày, nhưng y nguyên không có thân ảnh Thẩm Hạo.

Ngay lúc Kim Long Ngao Du chờ đợi không kiên nhẫn, đột nhiên cảm giác một cỗ lực hút, giây tiếp theo thân ảnh liền trở về Long tộc.

Một tòa đại điện cao đến trăm trượng, cả tòa đại điện trống rỗng.

Nhưng Kim Long lại lập tức cung kính nói: Tộc trưởng.

Tiếp đó, trong hư không truyền đến một đạo thanh âm uy nghiêm.

Tìm được Thần Mộc Đỉnh chưa.

Ngao Du trong lòng lộp bộp một chút, vội vàng nói: Hồi bẩm tộc trưởng, tạm thời còn chưa có, tin tức Thần Mộc Đỉnh trước mắt cũng không dám xác định chân giả.

Thần Mộc Đỉnh xác thực xuất hiện.

Biết được câu trả lời khẳng định của tộc trưởng, Kim Long Ngao Du lập tức tinh thần chấn động.

Tộc trưởng, trước mắt biết được hạ lạc của Thần Mộc Đỉnh chỉ có con Tỳ Hưu kia, bất quá nó lại bị Nhân tộc bắt đi.

Hơn nữa Nhân tộc còn có Đại La Kim Tiên đang canh giữ.

Bởi vì có Thiên Tôn định ra quy tắc, ta không dám vượt qua.

Đúng vậy a, Thiên Tôn ngôn xuất pháp tùy, không thể vượt qua.

Còn xin tộc trưởng ra tay, đem người này bắt lại.

Ngô vừa động thủ, người khác cũng có thể phát giác.

Tộc trưởng, trước đó đều là Nhân tộc động thủ trước, là bọn hắn phá quy tắc trước.

Trầm mặc nửa ngày, thấy tộc trưởng nhà mình vẫn không nói lời nào, Ngao Du trong lòng có chút lo lắng.

Hắn nhịn không được lần nữa mở miệng nói: Tộc trưởng, ngài ra tay tuy rằng có chút tự hạ thấp thân phận, nhưng hiện tại chỉ có thể dựa vào ngài.

Trước đó Hỗn Nguyên Đại La của Nhân tộc vô sỉ ra tay với ta như

thế, cái này hiển nhiên đã vi phạm quy tắc giữa Nhân tộc và Yêu tộc.

Bọn hắn có thể động thủ, Long tộc chúng ta chẳng lẽ liền không thể hoàn thủ sao.

Hỗn Nguyên Đại La Nhân tộc tuy rằng không có giết ta, nhưng cũng làm cho ta bị trọng thương, nếm không ít khổ đầu.

Tộc trưởng ngài nếu là cảm thấy trực tiếp giết đối phương không quá phù hợp, vậy chí ít cũng phải để cho hắn chịu chút trọng thương đi.

Như vậy, chúng ta không những có thể bắt được tên kia, hơn nữa mặt mũi Long tộc cũng có thể vãn hồi một chút.

Một lát nữa chỉ cần tộc trưởng ngài có thể đánh hắn thành trọng thương, ta lập tức liền phái người đi qua bắt hắn tới, mặc cho tộc trưởng ngài xử trí.

Thoại âm rơi xuống, trong đại điện không có người nói chuyện, thời gian dài an tĩnh là dày vò nhất.

Loại trầm mặc này làm cho Ngao Du trong lòng thập phần thấp thỏm, âm thầm suy tư suy nghĩ của tộc trưởng, cũng sợ hãi bị tộc trưởng trách cứ.

Nửa ngày, trong đại điện lần nữa truyền đến thanh âm của tộc trưởng.

Thần Mộc Đỉnh nhất định phải cầm tới tay.

Nghe vậy, Ngao Du kinh hỉ không thôi.

Câu nói này rõ ràng là tộc trưởng đáp ứng thỉnh cầu của hắn.

Vâng, tộc trưởng.

Đừng để ta thất vọng thêm lần nữa.

Theo câu nói này không ngừng quanh quẩn trong đại điện, Ngao Du cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thần Mộc Đỉnh xác thực phi thường đặc thù, nó trong đông đảo Tiên Thiên Linh Bảo đều có thể xưng là cực phẩm.

Chỗ độc đáo của nó không chỉ ở chỗ hiếm có và trân quý, càng ở chỗ nó có năng lực cường đại có thể luyện hóa bản nguyên.

Cái gọi là luyện hóa bản nguyên, chính là có thể đem bản nguyên sức mạnh của sinh vật hoặc vật thể khác chiết xuất cũng dung hợp vào trong tự thân.

Mặc kệ là ai, chỉ cần đạt được Thần Mộc Đỉnh, đều có thể giúp bọn hắn tiến thêm một bước tăng lên thực lực bản thân.

Tưởng tượng một chút, nếu như Long tộc có thể đạt được Thần Mộc Đỉnh, như vậy bọn hắn liền có thể thông qua luyện hóa bản nguyên của các sinh vật cường đại khác để tăng cường sức mạnh của mình.

Như vậy, thực lực Long tộc sẽ đạt được tăng lên cực lớn, thậm chí có khả năng siêu việt chủng tộc khác.

Vì vậy, đối mặt Thần Mộc Đỉnh, cho dù là tộc trưởng Long tộc cũng vô pháp bình tĩnh.

Đột nhiên, Ngao Du chỉ cảm thấy thân thể mình giống như bị một cỗ sức mạnh cường đại mạnh mẽ hút một cái, cỗ lực lượng này dị thường cường đại, làm cho hắn hoàn toàn không cách nào chống cự.

Hắn thậm chí không kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào, đã bị cỗ lực lượng này cấp tốc cuốn đi.

Vẻn vẹn qua mấy hơi thở, Ngao Du liền cảm giác được cỗ lực hút kia đột nhiên biến mất.

Thân thể hắn mạnh mẽ trầm xuống, sau đó trọng trọng ngã xuống trên mặt đất.

Khi Ngao Du lần nữa mở mắt ra thì đã lần nữa trở về chỗ giao giới Nhân tộc và Yêu tộc.

Chu Tước và Côn Bằng nhìn thấy Ngao Du lần nữa xuất hiện, lập tức vội vàng cung kính hành lễ với Ngao Du: Bái kiến Ngao tiền bối.

Trong ánh mắt, tất cả đều là sùng bái và kính sợ.

Ngay tại vừa rồi trong nháy mắt Ngao Du bị mang đi, bọn chúng đột nhiên cảm giác được một cỗ khí tức cực kỳ cường đại đánh tới.

Cỗ khí tức này mang theo vô tận uy áp và chấn hám, làm cho tâm linh bọn chúng đều vì đó run rẩy.

Đó là một loại cường đại không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung, phảng phất cả thế giới đều ở trước mặt cỗ khí tức này ảm đạm phai mờ.

Chỉ có Hỗn Nguyên Đại La trong truyền thuyết mới có thể sở hữu lực lượng kinh khủng như thế.

Không cần đi phỏng đoán, bọn chúng cũng biết chủ nhân cỗ khí tức này là tộc trưởng Long tộc.

Nghĩ tới đây, trong lòng hai yêu tất cả đều là hâm mộ a, không hổ là Long tộc, nội hàm thực sự thâm hậu.

Ngao Du thản nhiên nói: Một lát nữa tộc trưởng sẽ đích thân xuất thủ phế đi tên Kỷ Bác Xương này, cho dù hắn là Đại La Kim Tiên, hôm nay cũng phải chết.

Chương 909

Chờ tộc trưởng xuất thủ xong, các ngươi tiến đến bắt hắn lại đây.

Ta không tiện vượt biên giới.

Chúng ta.

Chu Tước và Côn Bằng khiếp sợ nói.

Cho dù Kỷ Bác Xương bị đánh thảm, nhưng đó cũng là Đại La Kim Tiên, bọn chúng nơi nào dám đi trêu chọc.

Các ngươi không đi chẳng lẽ để ta đi.

Đồng tử màu vàng nhạt của Ngao Du lấp lóe hàn mang, lạnh lùng nhìn chăm chú vào hai yêu hỏi.

Chu Tước: Ngao tiền bối, cái này.

Ngài đây là có chút làm khó chúng ta, đối phương thế nhưng là Đại La Kim Tiên.

Côn Bằng phụ họa nói: Đúng vậy a Ngao tiền bối, chúng ta cũng là lực bất tòng tâm a.

Ngao Du mặt không cảm xúc nói: Hai tên phế vật, tộc trưởng hạ thấp thân phận đích thân động thủ, các ngươi cư nhiên còn dám chối từ.

Hoặc là đi, hoặc là chết.

Nghe vậy, sắc mặt Chu Tước và Côn Bằng trong nháy mắt trở nên khó coi, nhưng chỉ có thể kiên trì đáp ứng.

Kỷ Bác Xương bọn chúng không chọc nổi, Kim Long Ngao Du bọn chúng càng không chọc nổi.

Trong lòng chỉ có thể yên lặng cầu nguyện, hi vọng tộc trưởng Long tộc một lát nữa trực tiếp đánh chết Kỷ Bác Xương luôn cho xong.

Nhìn biểu tình của Chu Tước và Côn Bằng, Ngao Du một trận bất mãn, giận mắng: Hai tên phế vật các ngươi, lần này là cho các ngươi cơ hội lập công.

Yêu quái khác còn không có cơ hội này đâu.

Vâng, Ngao tiền bối.

Chu Tước kiên trì trái lương tâm nói.

Côn Bằng giờ phút này cũng là hối hận ruột đều xanh, sớm biết như thế, tuyệt đối sẽ không chạy tới xem náo nhiệt.

Không nghĩ tới trộm gà không thành còn mất nắm gạo, thậm chí chính mình cũng phải bồi táng theo.

Đột nhiên, trong hư không vốn đang bình tĩnh, một đạo kim quang chói mắt như sao băng lao vút qua.

Đạo kim quang này tốc độ cực nhanh, phảng phất là từ trong bóng tối vô tận xé rách mà ra.

Lúc này, Kỷ Bác Xương đang đoan tọa trên bồ đoàn, khuôn mặt vốn bình tĩnh đột nhiên nhăn lại, năng lực cảm ứng nhạy bén làm cho gã trong nháy mắt phát giác được một cỗ nguy cơ trí mạng.

Cỗ nguy cơ này như cùng sóng to gió lớn, phợp trời lấp đất cuốn về phía gã, làm cho tim gã thắt lại mãnh liệt.

Cơ hồ là trong nháy mắt, thân thể Kỷ Bác Xương làm ra phản ứng.

Tốc độ hắn nhanh như tia chớp, trong chớp mắt liền biến mất tại chỗ, phảng phất chưa từng xuất hiện.

Nhưng mà, bất luận Kỷ Bác Xương liều mạng đào tẩu như thế nào, cỗ nguy cơ như hình với bóng kia lại từ đầu đến cuối quanh quẩn trong lòng hắn, không hề có dấu hiệu giảm bớt.

Tim hắn đập càng phát ra kịch liệt, trên trán cũng dần dần thấm ra một tầng mồ hôi mịn.

Ngay tại lúc gã cảm thấy có chút tuyệt vọng, đột nhiên, gã liếc thấy phía trước cách đó không xa có một đạo kim quang đang với tốc độ kinh người lao vút về phía gã.

Đạo kim quang này như cùng lưỡi hái tử thần, tản ra hàn quang làm người ta sợ hãi.

Sắc mặt Kỷ Bác Xương trở nên trắng bệch như giấy, gã một bên tiếp tục điên cuồng chạy trốn, một bên cấp tốc tế ra bản mệnh Tiên Thiên Linh Bảo của mình.

Kiện linh bảo này là bảo vật gã trải qua thiên tân vạn khổ mới đạt được, sở hữu lực phòng ngự cường đại, cũng chính vì vậy, gã mới có thể tấn thăng Đại La Kim Tiên.

Chỉ thấy Kỷ Bác Xương trong miệng lẩm bẩm, pháp quyết trong tay không ngừng biến ảo, Tiên Thiên Linh Bảo kia dưới sự thôi động của gã, nở rộ ra quang mang chói mắt, uyển như một vầng thái dương màu vàng, gắt gao bảo hộ gã ở trong đó.

Phanh .

Một tiếng vang nhỏ lanh lảnh, cũng không có bất kỳ động tĩnh lớn nào.

Kỷ Bác Xương lại là thẳng tắp từ trên mây rơi xuống, lồng ngực gã đã xuất hiện thêm một lỗ máu to bằng nắm tay.

Cho dù là Tiên Thiên Linh Bảo của gã, giờ phút này cũng mất đi quang trạch.

Đúng lúc này, một đạo vân đoàn nhu hòa bao bọc lấy Kỷ Bác Xương.

Kim Long Ngao Du vẫn luôn quan sát tất cả lập tức mừng rỡ khôn xiết: Kỷ Bác Xương đã bị tộc trưởng giết chết, hai tên phế vật các ngươi còn không mau qua đó, còn chờ cái gì.

Chu Tước và Côn Bằng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng gật đầu.

Trong lòng càng thêm sợ hãi tộc trưởng Long tộc.

Kỷ Bác Xương chính là Đại La Kim Tiên, cứ thế bị xử lý không một tiếng động, không chút sức hoàn thủ.

Chuyện này đã vượt quá nhận thức của chúng.

Bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên thấy Đại La Kim Tiên bị người ta giết chết.

Chu Tước và Côn Bằng thuận theo hướng Kỷ Bác Xương bỏ chạy mà truy đuổi, thần thức của chúng căn bản không bắt được khí tức của hắn, chỉ có thể dựa vào phương hướng đạo kim quang kia.

Truy đuổi nửa ngày cũng không tìm thấy thi thể Kỷ Bác Xương, trong lòng dấy lên một trận nghi hoặc, chẳng lẽ sai hướng rồi.

Mở rộng thần thức tiếp tục tìm kiếm.

Nhưng vẫn không phát hiện.

Bỗng nhiên một đạo quang vựng nhu hòa bao trùm lấy Chu Tước và Côn Bằng, ngay cả hai yêu quái cũng không sát giác.

Thời gian trôi qua, một canh giờ chớp mắt đã hết, Kim Long Ngao Du đã bắt đầu mất kiên nhẫn.

Mày hắn khẽ nhíu lại, trong lòng bất mãn.

Đã lâu như vậy rồi, sao Chu Tước và Côn Bằng vẫn chưa tìm thấy thi thể Kỷ Bác Xương.

Tìm cái xác cũng lâu như vậy, đúng là hai tên phế vật.

Mang theo một tia bất mãn, Ngao Du phóng thần thức cường đại của mình ra như một cơn hồng lưu vô hình, nhanh chóng quét qua khu vực xung quanh.

Trong nháy mắt, thần thức hắn liền bao phủ nơi Chu Tước và Côn Bằng đang đứng.

Tuy nhiên, khi thần thức hắn chạm vào hai yêu quái này, lại phát hiện chúng dường như bị lạc đường, cứ xoay vòng tại một vị trí cố định, hoàn toàn không có đầu mối gì.

Sắc mặt Ngao Du lập tức trầm xuống, hắn lạnh lùng hừ một tiếng, âm thanh lộ rõ vẻ không vui: Hai tên phế vật, rốt cuộc các ngươi đang làm cái gì.

Nghe tiếng quát của Ngao Du, Chu Tước và Côn Bằng đều không kìm được rùng mình, hồi thần lại.

Chu Tước vội vàng giải thích: Ngao tiền bối, chúng ta đã tìm rất lâu rồi, nhưng thật sự không thấy thi thể Kỷ Bác Xương.

Nghe vậy, Ngao Du quét thần thức, phát hiện thi thể Kỷ Bác Xương quả thực đã biến mất.

Nơi vừa rơi xuống chỉ còn lại một chút vết máu nhàn nhạt, người cư nhiên không thấy đâu.

Nghĩ đến đây, Ngao Du cũng nhíu mày chặt chẽ, nghĩ không thông mấu chốt trong đó.

Chẳng lẽ đối phương có Tiên Thiên Linh Bảo gì để bảo mệnh hoặc ẩn nấp khí tức sao.

Vừa rồi thần thức của hắn cũng lao lao tỏa định Kỷ Bác Xương, nhưng bỗng nhiên người lại mất tiêu.

Chuyện gì xảy ra.

Rốt cuộc là chết rồi hay đã chạy mất.

Vừa rồi tộc trưởng ra tay, Kỷ Bác Xương dù không chết thì cũng coi như phế.

Đối với thực lực của tộc trưởng, Ngao Du tuyệt đối không nghi ngờ.

Nhưng hiện tại người không còn, biết tìm ở đâu.

Lúc này, thanh âm tộc trưởng truyền đến: Bỏ đi, Hỗn Nguyên Đại La bên Nhân tộc đã ra tay.

Xem như lần này chúng ta hòa nhau.

Nghe vậy, Kim Long Ngao Du lúc này mới hiểu chuyện gì xảy ra.

Nhưng hiểu thì hiểu, hắn tức đến nổ phổi nhưng không dám phát hỏa với tộc trưởng.

Chỉ đành hận Chu Tước và Côn Bằng hai tên phế vật làm việc bất lợi.

Hai tên phế vật các ngươi cút về đây cho ta, đừng lảng vảng nữa.

Chu Tước và Côn Bằng nghe ngữ khí của Ngao Du cũng cảm giác không ổn, nhưng cũng chỉ đành ngoan ngoãn quay về.

Vừa mới bước vào lãnh địa Yêu tộc, đột nhiên một luồng sức mạnh bài sơn đảo hải ập tới.

Còn chưa kịp phản ứng, một long trảo kim sắc khổng lồ như tia chớp từ trên không vồ xuống, chộp chặt lấy chúng.

Chu Tước và Côn Bằng kinh khủng vạn phần, liều mạng giãy dụa,

nhưng sức mạnh long trảo kia thực sự quá lớn, mặc cho chúng giãy dụa thế nào cũng không thoát được.

Không chỉ vậy, cự lực từ long trảo còn không ngừng ép chặt thân thể chúng, phảng phất như muốn bóp nổ cả nguyên thần.

Chu Tước và Côn Bằng chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ, trước mắt tối sầm, ý thức cũng bắt đầu mơ hồ.

Ngao tiền bối tha mạng a.

Ngao tiền bối.

Qua một lúc lâu, ngay khi Chu Tước và Côn Bằng cảm giác sắp bị bóp nổ thì long trảo của Ngao Du mới hơi buông lỏng một chút, hai yêu quái lúc này mới được thở dốc.

Nhưng thân thể chúng đã chịu trọng thương, nửa ngày cũng chưa hoàn hồn, chỉ có thể nằm mềm oặt trên mặt đất, động đậy không nổi.

Chương 910

Ngao Du hừ lạnh: Hai tên phế vật, mau đi tìm cái tên gọi là Kỷ Bác Đạt kia cho ta.

Vâng, Ngao tiền bối.

Dứt lời, Chu Tước và Côn Bằng cũng ráng gượng dậy, vội vàng bay đi.

Ở lại đây thêm một giây, chúng đều cảm giác mình sẽ chết trong tay Ngao Du.

Thế lực đối phương bàng đại, cho dù bị bắt nạt cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Ngao Du không ngừng dùng thần thức tìm kiếm khí tức Kỷ Bác Xương, kết quả tìm nửa ngày cũng không có bất kỳ kết quả gì, khiến hắn vô cùng tức giận.

Kỷ Bác Xương, Kỷ Bác Đạt hai anh em đều không tìm thấy, tin tức về Tỳ Hưu lại biến mất tăm.

Việc này khiến Ngao Du thập phần phiền táo.

Tổng cảm giác sau khi Thần Mộc Đỉnh hiện thế, làm cái gì cũng không thuận, nhưng lại không nói ra được là tại sao.

Thẩm Hạo trốn trong không gian, đợi thêm một ngày mới dám thăm dò chạy ra.

Hắn không vội vàng chạy loạn mà dùng Huyễn Kim Hồ che giấu khí tức, ở lại ngay chỗ cũ.

Hắn phát hiện xung quanh có phi cầm tiểu yêu đang điên cuồng tìm kiếm cái gì đó.

Bộ dạng kia, quả thực là muốn đào sâu ba thước đất.

Thẩm Hạo hiện tại cũng không biết tình huống, vẫn là quy củ cũ, bắt một con tiểu yêu Kim Tiên cảnh, trực tiếp giết chết ném vào không gian.

Hấp thu ký ức xong mới hiểu đại khái.

Hóa ra đám tiểu yêu này đều là thủ hạ của Chu Tước.

Tất cả nguyên nhân vẫn là đang tìm Thẩm Hạo.

Hơn nữa Thẩm Hạo còn biết được một tin tức, Chu Tước và Côn Bằng đã vượt giới sang Nhân tộc một chuyến.

Nói là nhặt xác Đại La Kim Tiên của Nhân tộc.

Nghe vậy, trong lòng Thẩm Hạo khẽ động, ý là sao.

Đại La Kim Tiên bên ngoài Nhân tộc thì chỉ có Kỷ Bác Xương, chẳng lẽ Kim Long và Kỷ Bác Xương đánh nhau rồi.

Nhưng tin tức cụ thể tên tiểu yêu này cũng không biết, cũng chỉ là nghe được vài câu từ cuộc trò chuyện của Chu Tước và Côn Bằng.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo lập tức tỉnh táo lại, bắt được Chu Tước và Côn Bằng là sẽ rõ.

Thế là hắn lập tức nhắm mắt, dùng thiên phú của Tỳ Hưu cảm ứng vị trí Chu Tước.

Rất nhanh từ trong vô số khí tức, hắn tìm được vị trí của Chu Tước.

Lúc này Chu Tước đang uống rượu giải sầu trong động phủ của Cửu Đầu Trùng.

Hơn nữa Côn Bằng lại không có ở đó.

Lại tìm kiếm một lượt vị trí của Côn Bằng và Kim Long Ngao Du,

phát hiện hai yêu quái đều ở khá xa.

Thẩm Hạo thở phào nhẹ nhõm, biến thành tên tiểu yêu vừa bị giết, bay về phía động phủ Cửu Đầu Trùng.

Vừa bay, Thẩm Hạo vừa dùng mũi cảm ứng khí tức xung quanh, tùy thời chuẩn bị bỏ chạy.

Còn đừng nói, thiên phú Tỳ Hưu này vẫn rất dễ dùng.

Nếu dùng thần thức tra xét rất dễ bị người ta phát hiện, nhưng dùng mũi ngửi thì không sao.

Trong hư không, có thể cảm ứng được khí tức tàn lưu của đối phương mà cũng không bị phát hiện.

Quả thật rất hữu dụng.

Thẩm Hạo cũng không vội vã bay về, mà cứ từ từ bay.

Đợi đến ngày thứ hai mới đến động phủ Cửu Đầu Trùng.

Vừa đáp xuống, hắn liền giả bộ vội vã hô to: Đại vương, tin tốt, tin tốt.

Chu Tước trong động phủ lập tức ra ngoài cửa động, vội hỏi: Có phải tìm thấy vị trí tên Kỷ Bác Đạt kia không.

Ngay khi Chu Tước vừa dứt lời, đột nhiên, gã kinh khủng nhận ra thân thể mình lại bị một sợi dây thừng trói chặt không hề báo trước.

Sợi dây này phảng phất chứa đựng một loại sức mạnh thần bí nào đó, khiến Chu Tước hoàn toàn không thể thoát khỏi trói buộc, thậm chí ngay cả khí lực giãy dụa cũng bị tước đoạt trong nháy mắt.

Ngươi.

Chu Tước trừng lớn mắt, vừa định mở miệng nộ quát, lại chỉ kịp phát ra một âm tiết liền cảm giác được một đạo lục quang chói mắt

như tia chớp lao tới.

Đạo lục quang này tốc độ cực nhanh, Chu Tước vừa cảm giác được thì ngay sau đó, gã chỉ thấy trước mắt tối sầm, cả ý thức đều bị một cỗ sức mạnh cường đại thôn phệ, nháy mắt rơi vào bóng tối vô tận.

Tư duy của gã ngưng trệ ngay khoảnh khắc này, thời gian cũng ngừng trôi.

Mà tất cả những chuyện này diễn ra quá nhanh, đến mức Chu Tước căn bản không kịp đưa ra bất kỳ phản ứng nào.

Cứ như vậy, Chu Tước tung hoành Tứ Tầng Thiên Yêu tộc, cho dù ở Cửu Thiên Huyền Tiên cảnh cũng là tồn tại bất khả nhất thế, chỉ trong nháy mắt đã mất đi sinh mệnh, vĩnh viễn rời khỏi thế giới này.

Thẩm Hạo ra tay quả đoán, ngoan lạt, hiển nhiên không cho Chu Tước chút cơ hội nói nhảm nào.

Hắn mặt không cảm xúc ném xác Chu Tước vào trong không gian như ném rác, phảng phất con thần thú từng uy phong lẫm lẫm này trong mắt hắn chỉ là một món vật phẩm không đáng nhắc tới.

Làm xong tất cả, hắn thậm chí đầu cũng không ngoảnh lại, liền như quỷ mị lặng lẽ rời khỏi nơi này.

Về phần Chu Tước liệu còn di ngôn hay tâm nguyện gì chưa hoàn thành, Thẩm Hạo căn bản chẳng thèm để ý.

Trong mắt hắn, Chu Tước chẳng qua chỉ là một trở ngại nhỏ trên con đường hắn đi, hiện tại trở ngại này đã bị hắn dễ dàng thanh trừ, lấy được tin tức hắn muốn là tốt rồi.

Thẩm Hạo nhanh chóng rời khỏi động phủ Cửu Đầu Trùng, một đường lao nhanh về phía trước.

Tốc độ bay của hắn cực nhanh, như tia chớp, trong nháy mắt đã bay ra mấy vạn dặm.

Cuối cùng, tại một nơi ít người lui tới, Thẩm Hạo tìm được một sơn cốc ẩn nấp.

Sơn cốc này bốn phía được rừng cây rậm rạp bao quanh, địa thế hiểm trở, người thường rất khó phát hiện.

Thẩm Hạo hài lòng gật đầu, sau đó không chút do dự chui đầu vào trong sơn cốc.

Tiến vào sơn cốc, hắn quan sát một chút, xác nhận xung quanh không có tung tích người khác mới yên tâm đi vào không gian của mình.

Vừa vào không gian, lượng lớn sương mù ùa tới.

Với thực lực hiện tại của Thẩm Hạo, chưa đến một phút đã hấp thu xong xuôi.

Sắp xếp lại ký ức, Thẩm Hạo mới hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Tên Kim Long Ngao Du này lại thỉnh động tộc trưởng Long tộc đích thân đánh giết Kỷ Bác Xương.

Kỷ Bác Xương sống hay chết không rõ, nhưng đã biến mất không thấy đâu.

Theo Thẩm Hạo ước tính, Kỷ Bác Xương không chết thì cũng coi như tàn phế.

Thực lực Hỗn Nguyên Đại La không thể khinh thường.

Đường đường là tộc trưởng Long tộc, thân phận tôn quý như vậy lại không màng thể diện, đích thân ra tay đối phó Kỷ Bác Xương.

Điều này thực sự khiến Thẩm Hạo không ngờ tới.

Chuyển niệm nghĩ lại, trong lòng Thẩm Hạo đại khái hiểu nguyên nhân.

Vị tộc trưởng Long tộc này làm vậy, e rằng tám phần cũng là vì chiếc Thần Mộc Đỉnh trong truyền thuyết kia đi.

Nghĩ đến đây, trong lòng Thẩm Hạo lập tức dâng lên một nỗi bất an mãnh liệt.

Dù sao hắn đối với thực lực chân chính của vị tộc trưởng Long tộc này cũng không hiểu rõ, càng không rõ Hỗn Nguyên Đại La rốt cuộc có bao nhiêu thủ đoạn lợi hại.

E rằng kẻ nhắm đến Thần Mộc Đỉnh ở cấp độ Hỗn Nguyên Đại La không chỉ có mỗi tộc trưởng Long tộc.

Nhất định phải càng thêm cẩn thận.

Xem ra quyết định không dùng Thần Mộc Đỉnh trước đó là vô cùng chính xác.

Chỉnh đốn lại cảm xúc, Thẩm Hạo cảm thấy sau này nếu không có thủ đoạn đối kháng Hỗn Nguyên Đại La, Thần Mộc Đỉnh tuyệt đối không thể sử dụng.

Mà Ngao Du còn canh giữ ở kết giới, dường như không đợi được Thẩm Hạo thì quyết không bỏ qua.

Ý tưởng thì hay đấy, nhưng ôm cây đợi thỏ e là nghĩ hơi nhiều.

Chương 911

Biết được những tin tức này, Thẩm Hạo mỉm cười.

Phân giới tuyến giữa Nhân tộc và Yêu tộc khoan quảng vô cùng, làm sao có thể canh giữ hết được.

Một khi Thẩm Hạo chạy về phía Nhân tộc, Ngao Du sẽ không thể truy đuổi, dù sao hắn ta cũng là Đại La Kim Tiên, không thể vượt giới.

Căn bản chính là uổng phí tâm cơ.

Nghĩ tới đây, Thẩm Hạo từ trong không gian đi ra.

Lợi dụng Huyễn Kim Hồ che giấu khí tức, hắn từ bên sườn rời đi.

Khi sắp tiếp cận kết giới Nhân tộc và Yêu tộc, Thẩm Hạo lặng lẽ tiến vào Nhân tộc.

Lặng lẽ vào thôn, bắn súng thì không cần.

Vượt qua kết giới Nhân tộc, Thẩm Hạo mới thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần đến đây, Đại La Kim Tiên sẽ không thể qua được.

Về phần đại yêu Cửu Thiên Huyền Tiên, Thẩm Hạo căn bản không để vào mắt.

Đến một tên giết một tên, đến hai tên, giết một khống chế một.

Nhìn quanh bốn phía, Thẩm Hạo cảm thấy nơi này cũng chưa an toàn lắm, tiếp tục bay về phía trước.

Đợi đến khi về tới Tiên Kiếm Phái, Thẩm Hạo mới triệt để thả lỏng.

Thế là hắn tĩnh tâm đứng lại, lợi dụng mũi Tỳ Hưu sưu tầm khí tức Kỷ Bác Xương.

Còn đừng nói, thiên phú Tỳ Hưu lúc này vẫn có chút tác dụng.

Không bao lâu sau, Thẩm Hạo liền như một thợ săn giàu kinh nghiệm, nhanh chóng và chuẩn xác bắt được khí tức của Kỷ Bác Xương trong hư không vô tận.

Tia khí tức này tuy rằng vi nhược, nhưng đối với Thẩm Hạo lại hiển nhiên như ngôi sao sáng nhất trong đêm.

Hắn không chút do dự thuận theo hướng khí tức này bay tới.

Tốc độ Thẩm Hạo càng lúc càng nhanh, theo khoảng cách được kéo gần, tin tức từ khí tức Kỷ Bác Xương bại lộ cũng càng nhiều.

Bất quản thế nào, Thẩm Hạo đều phải đi xem một chút.

Vạn nhất Kỷ Bác Xương chết rồi, Thẩm Hạo cũng tiện thể nhặt xác cho hắn.

Nếu trọng thương, Thẩm Hạo cũng tiện thể tiễn hắn một đoạn đường.

Nếu là bán tàn không chết, không có gì đáng ngại thì Thẩm Hạo chỉ đành chuồn.

Có điều thiên phú Tỳ Hưu quả thực nghịch thiên.

Căn cứ vào sự biến hóa của khí tức, Thẩm Hạo có thể xác định, Kỷ Bác Xương lần này có khả năng thật sự gặp đại phiền toái.

Khí tức trên người đã vô cùng yếu ớt.

Tuy nhiên khí tức biến hóa cũng không đại biểu người thật sự đã chết.

Vẫn cần dùng thần thức dò xét kỹ lưỡng một phen.

Vì an toàn, Thẩm Hạo vẫn dùng Huyễn Kim Hồ ẩn giấu khí tức.

Lấy kim bài hộ trước ngực, sau khi đảm bảo an toàn, Thẩm Hạo

mới tiếp tục đi về phía trước.

Bay khoảng nửa giờ, Thẩm Hạo cuối cùng cũng cảm ứng được vị trí của Kỷ Bác Xương.

Cách vị trí Thẩm Hạo chưa đến trăm dặm, khí tức phi thường yếu ớt.

Hắn không vội vã sử dụng thần thức mà tiếp tục dùng mũi thăm dò.

Rất nhanh liền cảm ứng được trạng thái của Kỷ Bác Xương, còn có một mùi máu tanh nhàn nhạt.

Khiến Đại La Kim Tiên chảy máu đến mức chưa khôi phục, có thể thấy thương thế vô cùng nặng.

Nghĩ nghĩ, hắn quyết định dùng lôi pháp thử xem.

Thế là Thẩm Hạo lặng lẽ bố trận trong phạm vi trăm dặm.

Đồng thời biến hóa thành bộ dạng trưởng lão Côn Luân Cung Ngọc Tùy Phong.

Rất nhanh, hai mươi tám đạo quang trụ đã phong tỏa toàn bộ xung quanh Kỷ Bác Xương, xác định không sai sót.

Ngũ hành luân chuyển, Tử Tiêu Thần Lôi.

Oanh.

Tại một sơn mạch bình thường, Kỷ Bác Xương cảm ứng được một cỗ nguy cơ chí mạng.

Giờ phút này hắn đang liều mạng tu phục thương thế của mình.

Vốn đã trọng thương, bản nguyên bị tộc trưởng Long tộc làm tổn hại, thương thế căn bản không thể khôi phục, thực lực đại tổn.

Ngay trong nháy mắt này, một ý niệm đáng sợ bay nhanh qua trong

đầu Kỷ Bác Xương.

Có thể ra tay tứ vô kỵ đạn như vậy trên địa bàn Nhân tộc, tuyệt đối không thể là người ngoài, mà chỉ có thể là người mình.

Suy nghĩ này như tia chớp xẹt qua tâm trí, khiến hắn không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh.

Hắn không nhớ mình đắc tội với ai a.

Huống hồ hắn có Tiên Thiên Linh Bảo ẩn nấp khí tức, đối phương lại còn có thể tìm được hắn, còn dám ra tay với hắn, việc này.

Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai.

Nghĩ đến đây, một luồng hàn ý từ sống lưng dâng lên khiến hắn rùng mình.

Hiện tại hắn thật sự đã đến lúc sinh tử nguy cơ.

Kỷ Bác Xương gượng gạo chống đỡ thân thể mệt mỏi rã rời, khu động nguyên thần suy yếu như ngọn nến trước gió, gian nan quét mắt nhìn tình huống xung quanh.

Khi nhìn rõ hoàn cảnh, sắc mặt hắn trong nháy mắt trở nên ngưng trọng, phảng phất bị một áp lực vô hình bao trùm.

Bởi vì hắn kinh ngạc phát hiện, thủ đoạn công kích mà đối phương thi triển, lại chính là tuyệt kỹ thành danh của Côn Luân Cung Chu Thiên Tinh Đấu Đồ.

Chu Thiên Tinh Đấu Đồ này nãi là trấn phái chi kỹ của Côn Luân Cung, uy lực cực kỳ cường đại, có thể dẫn động thiên địa tinh thần chi lực của Nhị Thập Bát Tinh Tú, hình thành một đạo phòng tuyến kiên cố không thể phá vỡ.

May là đối phương dùng Hậu Thiên Linh Bảo, chỉ là Chu Thiên Tinh Đấu Đồ phỏng chế, nhưng cho dù như thế cũng có thể lấy mạng

hắn.

Mà nay, tuyệt kỹ bực này lại bị dùng để đối phó chính mình, điều này khiến trong lòng Kỷ Bác Xương tràn ngập nghi hoặc và bất an.

Hắn nghĩ mãi không thông, chính mình với Côn Luân Cung tố vô qua cát, vì sao bọn họ lại đột nhiên ra tay với hắn.

Rốt cuộc là sai ở chỗ nào.

Là mình vô ý đắc tội người Côn Luân Cung, hay là trong đó ẩn giấu âm mưu không ai biết.

Trước đó người cứu hắn từ tay tộc trưởng Long tộc chính là lão tổ Côn Luân Cung.

Nhưng hiện tại đệ tử Côn Luân Cung lại ra tay với hắn, đây lại là vì sao.

Chẳng lẽ Côn Luân Cung muốn cướp Tiên Thiên Linh Bảo của hắn.

Vô số nghi vấn bàn hoàn trong đầu Kỷ Bác Xương, mày hắn nhíu chặt, dường như muốn tìm ra một chút đầu mối từ trong mớ suy nghĩ hỗn loạn này.

Tuy nhiên, lúc này thân thể hắn đã cực độ suy yếu, lại thêm nguy cơ giáng lâm, đã không có thời gian để hắn suy nghĩ những vấn đề này.

Chỉ trong một cái chớp mắt, nghĩ không thông Kỷ Bác Xương cũng không thèm nghĩ nữa.

Lập tức tế xuất bản mệnh Tiên Thiên Linh Bảo ra để đỡ.

Có thể sống thì ai muốn chết.

Tuy nhiên, Tiên Thiên Linh Bảo này thực tế đã chịu tổn hại nghiêm trọng.

Một kích kia của tộc trưởng Long tộc vẫn khiến hắn cửu tử nhất sinh, nếu không có Tiên Thiên Linh Bảo đỡ cho một chút thì đã chết sớm rồi.

Chương 912

Hiện giờ liệu có thể đỡ nổi công kích của đối phương hay không, ngay cả chính Kỷ Bác Xương cũng không thể xác định.

Trong lòng hắn dâng lên nỗi bất an mãnh liệt.

Cảm giác đó giống như bị một con cự thú hung mãnh nhìn chằm chằm, khiến hắn cả người không tự tại.

Càng làm hắn khó tin chính là, kẻ mang lại cảm giác nguy cơ này cho hắn lại chỉ là một tên khu khu Cửu Thiên Huyền Tiên.

Phải biết rằng, với thực lực và cảnh giới của hắn, Cửu Thiên Huyền Tiên tầm thường căn bản không thể tạo thành bất kỳ uy hiếp nào.

Nhưng hiện tại, tên Cửu Thiên Huyền Tiên này lại khiến hắn sinh lòng sợ hãi, quả thực quá mức phỉ di sở tư.

Chỉ thấy Thẩm Hạo trong lốt Ngọc Tùy Phong vừa thao túng trận pháp, vừa đồng thời nuốt Cửu U Hoàng Tuyền Đan.

Đan dược này chính là thứ mà chưởng môn Tiên Kiếm Phái Khâu Dật Nùng đã ăn trước đó.

Tập hợp thiên tài địa bảo Cửu U chí âm chí hàn, lại dùng Tam Muội Chân Hỏa tôi luyện chín chín tám mươi mốt ngày.

Người dùng có thể trong thời gian ngắn chỉnh hợp nguyên thần và năng lượng nhục thân lại.

Tu vi tăng gấp đôi, thậm chí có thể đột phá bình cảnh, có cơ suất đạt đến cảnh giới cao hơn.

Có điều tác dụng phụ rất mạnh, chính là sau một tuần trà sẽ lực

kiệt mà chết.

Dù vậy, Thẩm Hạo vẫn cảm thấy chưa đủ bảo hiểm, tế xuất Tiên Thiên Linh Bảo Thanh Mộc Kiếm, lại bắt đầu sử dụng tuyệt kỹ Kiếm Tâm Thông Minh của Tiên Kiếm Phái.

Ngưng tụ tất cả sức mạnh dung hợp với tiên kiếm hóa thành tiên kiếm, tiến công đối địch, uy lực nghịch thiên.

Đồng dạng cũng là chiêu thức tự sát.

Sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực.

Thẩm Hạo cũng không biết có thể giết chết Kỷ Bác Xương hay không, cho nên toàn lực ra tay là tốt nhất.

Không thành công thì trốn vào không gian.

Điện quang hỏa thạch chi gian, một cỗ tử lôi cường đại từ trên trời giáng xuống, đánh trúng Kỷ Bác Xương.

Phốc xuy một tiếng, Kỷ Bác Xương phun một ngụm máu tươi.

Lôi này không đúng.

Vừa dứt lời, một đạo lục quang trực tiếp xuyên qua thân thể hắn, nguyên thần vỡ nát, tâm mạch đứt đoạn, triệt để hết hy vọng.

Ngươi sao có thể. có thực lực Đại La Kim Tiên.

Lại còn là tuyệt chiêu đồng quy vu tận của Tiên Kiếm Phái, hà tất phải như vậy.

Hà tất phải như vậy.

Nói xong câu đó, Kỷ Bác Xương không còn thanh tức.

Kỷ Bác Xương chết không nhắm mắt, hắn nghĩ không thông, rốt cuộc là thù gì oán gì mà đối phương lại không tiếc hết thảy cái giá lớn lấy mạng đổi mạng.

Phải biết tuyệt chiêu của Tiên Kiếm Phái uy lực cự đại, nhưng sử dụng xong cũng là tất tử vô nghi.

Đối phương không chỉ ăn Cửu U Hoàng Tuyền, còn dùng Kiếm Tâm Thông Minh, sao có thể còn sống được.

Hắn không nhớ mình đắc tội người của Tiên Kiếm Phái, diệt Tiên Kiếm Phái cũng đâu phải là hắn.

Đáng tiếc đáp án này Kỷ Bác Xương có chết cũng không biết.

Thẩm Hạo không nói hai lời, ném xác Kỷ Bác Xương vào không gian.

Xoay người liền liều mạng rời khỏi nơi này.

Trong nháy mắt đã ở ngoài mấy vạn dặm, Thẩm Hạo lúc này mới không chút do dự trốn vào không gian.

Vừa vào không gian, Thẩm Hạo liền tu ực một ngụm Bất Lão Tuyền.

Để trăm phần trăm giết chết Kỷ Bác Xương, Thẩm Hạo cũng coi như dùng hết toàn lực.

Chủ yếu là sợ đánh rắn không chết, phản thụ kỳ hại.

Rất nhanh lượng lớn sương mù hướng Thẩm Hạo ùa tới.

Cỗ sương mù này lớn chưa từng có.

Ngay cả Thẩm Hạo cũng từ từ phiêu phù giữa không trung.

Một luồng tử khí nhàn nhạt thần bí bị Thẩm Hạo hấp thu.

Khoảnh khắc ấy, khí tức Thẩm Hạo đột nhiên đại trướng.

Bất kể là thân thể hay nguyên thần, vào giờ khắc này đều phát sinh biến đổi về chất.

Cũng không biết qua bao lâu, khí tức Thẩm Hạo mới từ từ bình ổn

lại.

Khi Thẩm Hạo mở mắt, đáy mắt lóe lên một tia tử quang nhàn nhạt, chớp mắt biến mất.

Sướng, đây chính là cảm giác của Đại La Kim Tiên sao.

Thời khắc này, Thẩm Hạo thậm chí cảm thấy mình có thể cân cả trời, cân cả đất, cân cả không khí.

Cùng Thiên Đạo càng thêm khăng khít tương liên.

Nguyên thần có thể điều động Thiên Đạo chi lực, mặc dù không nhiều, nhưng ở Tứ Tầng Thiên đã là tồn tại vô địch.

Thảo nào trước đó tốc độ Kỷ Bác Xương lại nhanh như vậy.

Ý niệm đến đâu, thân thể tức thì đến đó.

Nguyên thần đến đâu thì có thể đến đó.

Tương tự như mượn dùng Thiên Đạo chi lực, rất nhiều nơi đều là truyền tống trận miễn phí.

Cụ thể chiến đấu lực Thẩm Hạo còn chưa sử dụng, nhưng chỉ cần so sánh thế này thôi cũng đã cảm giác được chênh lệch quá lớn.

Đại La Kim Tiên đã bá đạo như vậy, Hỗn Nguyên Đại La chẳng phải càng trâu bò hơn.

Giờ khắc này Thẩm Hạo mới biết Phượng Xu lợi hại cỡ nào.

Xem ra sau này phải đối tốt với Phượng Xu một chút.

Sắp xếp lại ký ức của Kỷ Bác Xương, Thẩm Hạo mới thấy mình vừa rồi tốn công tốn sức nửa ngày hơi dư thừa.

Kỷ Bác Xương đã là bán tàn phế, căn bản không cần dùng nhiều thủ đoạn như vậy.

Nhưng Thẩm Hạo cảm thấy cũng chẳng có gì hối hận, Kỷ Bác

Xương dù sao cũng là Đại La Kim Tiên, toàn lực tiến công mới là sự tôn trọng tốt nhất dành cho hắn.

Kỷ Bác Xương bị Thẩm Hạo giết, trong lòng Thẩm Hạo thư thái vô cùng.

Bao nhiêu năm không có ai dám ra vẻ ta đây trước mặt Thẩm Hạo, may mà mối thù này đã báo.

Cục tức nghẹn ở cổ họng cuối cùng cũng nuốt trôi, tu vi còn được đề thăng, đây chính là song thắng.

Tên Kỷ Bác Xương này cũng là một lão gia hỏa sống mấy chục vạn năm.

Lịch kinh thương tang, kiến thức rộng rãi, bình thường cũng tương đối cẩn thận.

Nói chung, đối với Đại La Kim Tiên cùng cấp bậc, hắn cơ bản đều là năng tránh thì tránh, sợ mình sẽ dính phải nhân quả.

Dù sao nhân quả thứ này cũng không phải chuyện đùa, Đại La Kim Tiên một khi dính vào, hậu quả rất có khả năng chính là chết.

Tuy nhiên, chính một lão già cẩn thận như vậy lại có một sở thích đặc biệt là bắt nạt Cửu Thiên Huyền Tiên.

Có lẽ vì Cửu Thiên Huyền Tiên thực lực tương đối yếu, Kỷ Bác Xương cảm thấy bắt nạt bọn họ sẽ không có rủi ro quá lớn.

Hắn thường cướp đồ của Cửu Thiên Huyền Tiên, nhưng đệ tử đại môn phái hắn cơ bản không động đến, chỉ nhắm vào kẻ không có bối cảnh.

Nhưng hắn lại không biết, nhân quả thứ này không quan tâm đối tượng ngươi bắt nạt là ai, chỉ cần dính vào là không trốn được.

Đây này, kết nhân quả với Thẩm Hạo, Thẩm Hạo làm sao buông

tha cho lão tôn tử này.

Nói cho cùng vẫn là do tham lam gây họa.

Chương 913

Hai vị Hỗn Nguyên Đại La cách không đối chiến tại địa giới Yêu tộc, Kỷ Bác Xương vừa khéo nhìn thấy cảnh này, lòng tham trong hắn nháy mắt bùng cháy.

Muốn thừa cơ kiếm chút lợi lộc.

Nhưng vạn vạn không ngờ tới, lần này vận khí của hắn thực sự hơi quá tệ, lại gặp phải cục đá cứng Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo xưa nay không dây dưa nhân quả, bởi vì có nhân quả là hắn làm cái kết liễu ngay.

Cũng coi như Kỷ Bác Xương số mệnh phải chịu kiếp nạn này đi.

Không chỉ vậy, Kỷ Bác Xương có thể thành công đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên, nhân tố quan trọng dựa vào cũng là Tiên Thiên Linh Bảo.

Mà Tiên Thiên Linh Bảo này không phải cái gì khác, chính là cây phất trần hắn nắm chặt trong tay kia.

Cây phất trần này đối với Kỷ Bác Xương ý nghĩa phi phàm, là bản mệnh Tiên Thiên Linh Bảo của hắn.

Phất trần có tính năng độc đáo, nhưng tính công kích không mạnh.

Tác dụng chủ yếu của nó vô cùng rộng rãi, không chỉ có thể giúp tu hành giả quét sạch tâm ma, giữ cho đạo tâm thuần tịnh, mà còn có thể che giấu khí tức hiệu quả, bất luận là khi tiến công hay phòng thủ đều có thể phát huy tác dụng.

Có thể nói, thứ này gần như bao quát công năng các phương diện.

Tuy nhiên, chính vì công năng quá mức phức tạp nên mỗi phương

diện đều không quá tinh thông, nhưng tổng thể mà nói vẫn được coi là sự tồn tại tương đối khá.

Thời buổi này có được một món Tiên Thiên Linh Bảo đã là khí vận vô địch rồi.

Thẩm Hạo lấy cây phất trần ra, nhìn kỹ một chút.

Giờ khắc này phất trần đã mất đi linh vận của Tiên Thiên Linh Bảo, phảng phất đột nhiên mất đi tất cả sinh mệnh lực, trở nên ảm đạm vô quang.

Cần phải ôn dưỡng tử tế một thời gian mới được.

Thẩm Hạo lại kiểm tra trữ vật giới chỉ của Kỷ Bác Xương, linh dược, thiên tài địa bảo đều không thiếu.

Nhưng Thẩm Hạo hiện tại mắt đã bị nuôi cho kén chọn rồi, không phải Tiên Thiên Linh Bảo đều không lọt mắt.

Về phần đan dược chữa thương các loại, trước mặt Bất Lão Tuyền thì đều là rác rưởi.

Có điều nhặt được đồ miễn phí cũng không tệ.

Trước đó khi tu phục Thần Mộc Đỉnh, Bất Lão Tuyền cũng có tác dụng.

Cũng không biết cây phất trần này có được không.

Nghĩ là làm, dù sao Bất Lão Tuyền cũng không thiếu.

Thẩm Hạo lấy Bất Lão Tuyền ra, đổ một ít lên phất trần.

Vừa nhỏ lên, phất trần liền hấp thu Bất Lão Tuyền.

Thêm một tia linh vận, khí tức cũng trở nên mạnh hơn một chút.

Xem ra có tác dụng a.

Thế là Thẩm Hạo lại đổ thêm một ít.

Cũng nháy mắt bị hấp thu.

Rất nhanh, phất trần liền lấp lánh linh vận Tiên Thiên Linh Bảo.

Điều này khiến Thẩm Hạo rất hài lòng.

Cầm phất trần trong tay, Thẩm Hạo lắc mình biến hóa, trở thành một lão đầu râu trắng.

Hắn cười nói: Còn đừng nói, thật sự có chút cảm giác của Thái Bạch Kim Tinh.

Nghịch phất trần một lát, Thẩm Hạo cũng không còn hứng thú mấy.

Sau đó, Thẩm Hạo lại đem Bất Lão Tuyền đổ lên Tiên Thiên Linh Bảo Thanh Mộc Kiếm, kết quả hấp thu một chút rồi không hấp thu nữa.

Dường như Thanh Mộc Kiếm này không trọn vẹn.

Tỏa Yêu Thằng cũng như vậy, không thể toàn bộ hấp thu, tàn khuyết khá lợi hại.

Theo suy đoán của Thẩm Hạo, khả năng thiếu chút linh kiện.

Thần Mộc Đỉnh có thể tu phục là do đã tìm đủ linh kiện.

Đã không tu phục được, Thẩm Hạo cũng không suy xét những thứ này nữa.

Lợi dụng không gian, Thẩm Hạo lần nữa quay lại Địa Tiên Giới, Viêm Sương U Giới.

Thần thức quét qua trứng Phượng Hoàng, Thẩm Hạo phát hiện tơ máu màu đỏ trên trứng lại nhiều thêm.

Điều này chứng tỏ tiến độ rất nhanh a.

Thẩm Hạo nhìn một lát rồi trở lại động phủ đào trước đó, bắt đầu

bế quan củng cố khí tức.

Cùng lúc đó, tại nơi Thẩm Hạo giết chết Kỷ Bác Xương, đột nhiên xuất hiện vài đạo thân ảnh.

Chính là mấy trưởng lão của Côn Luân Cung tại Yêu tộc.

Ta trước đó cảm ứng được vị trí của Chu Thiên Tinh Đấu Đồ chính là ở chỗ này, hơn nữa xung quanh còn có khí tức của tử lôi.

Không sai, ta cũng có thể cảm ứng được.

Chẳng lẽ Ngọc sư huynh chưa chết.

Không thể nào, sư tôn nói chết rồi, khẳng định chính là chết rồi.

Vậy Tử Tiêu Thần Lôi này giải thích thế nào, chẳng lẽ Yêu tộc cũng biết bí pháp của Côn Luân Cung.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều lắc đầu, chân tay luống cuống.

Dù sao chuyện này thật sự nói không thông.

Nếu nói đối phương cướp Chu Thiên Tinh Đấu Đồ của Ngọc Tùy Phong thì còn nghe được, nhưng muốn sử dụng lại không dễ dàng như vậy, cần phải biết bí pháp Côn Luân Cung mới được.

Hơn nữa, thủ đoạn Tử Tiêu Thần Lôi này nãi là tuyệt kỹ Côn Luân Cung, Yêu tộc tuyệt đối không thể nào biết được.

Mọi người ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, đều nghĩ không thông mấu chốt trong đó.

Tìm kiếm quanh đây một chút xem sao.

Được.

Tại địa giới Nhân tộc, cho dù gặp phải Đại La Kim Tiên như Kỷ Bác Xương, bọn họ cũng không sợ.

Tình huống bình thường, Đại La Kim Tiên cũng phải nể mặt Côn

Luân Cung bọn họ.

Bất tri bất giác hai ngày trôi qua, mấy vị trưởng lão Côn Luân Cung lật tung xung quanh lên cũng không có bất kỳ phát hiện nào.

Rốt cuộc là ai.

Không biết, vẫn là quay về bẩm báo sư tôn đi.

Được.

Mọi người mặc dù không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể làm như vậy.

Bất tri bất giác, ba tháng lặng lẽ trôi qua.

Tại Viêm Sương U Giới ở Địa Tiên Giới, Thẩm Hạo cuối cùng cũng bế quan xong xuôi.

Trong thời gian ba tháng này, không chỉ củng cố cảnh giới mà còn luyện hóa phất trần.

Thực lực tuy rằng bạo trướng, nhưng may mắn có kinh nghiệm của Kỷ Bác Xương gia trì, Thẩm Hạo vận dụng vẫn thập phần thông thạo.

Thân ảnh lóe lên, hắn đi tới trước mặt trứng Phượng Hoàng.

Chỉ thấy trứng Phượng Hoàng lúc này một nửa đỏ như máu, một nửa trắng.

Nhìn dáng vẻ tiến độ chắc phải qua 50% rồi.

Nói nhanh không nhanh, nói chậm cũng không chậm.

Tổng thể cơ bản vẫn ổn định.

Hiện tại Thẩm Hạo cũng đạt tới Đại La Kim Tiên, lần nữa đi lên Tứ Tầng Thiên thì không thể tùy tiện tiến vào Yêu Giới nữa.

Mặc dù không biết quy củ này do ai định ra, nhưng Thẩm Hạo

trước khi có thực lực phá hoại quy củ thì vẫn phải tuân thủ.

Điều này cũng khiến Thẩm Hạo có chút thất vọng, hắn còn muốn giết chết Kim Long Ngao Du để đề thăng thực lực một chút.

Đứng tại chỗ mấy phút, Thẩm Hạo bấm ngón tay tính toán.

Ai da, đã ba tháng rồi, cũng nên về Bắc Dương Tiên Triều xem sao.

Tại Địa Tiên Giới, Thẩm Hạo hoàn toàn có thể tùy ý sử dụng Thần Mộc Đỉnh.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo hiện nay đã trở thành Đại La Kim Tiên, thực lực có thể nói là thâm sâu khó lường.

Hắn không chỉ có thực lực bản thân cường đại mà còn có thể vận dụng khéo léo lực lượng Thiên Đạo, điều này khiến tốc độ của hắn trở nên nhanh đến mức kinh người.

Với năng lực cường đại như vậy, Thẩm Hạo có thể tùy tâm sở dục xuyên qua các nơi, muốn đi đâu thì đi đó, hoàn toàn không chịu bất kỳ hạn chế nào.

Tất nhiên cũng có hạn chế, không thể so sánh với Hỗn Nguyên Đại La và Thiên Tôn, nhưng tốc độ cũng là miểu sát chính mình trước kia.

Chương 914

Vì vậy, chỉ trong giây lát, Thẩm Hạo liền lặng lẽ không một tiếng động trở về Bích Vân Cung của Bắc Dương Tiên Triều.

Không có Thần Mộc Đỉnh, chúng nữ cũng không cảm ứng được sự xuất hiện của Thẩm Hạo.

Tuy nhiên, ngay trong khoảnh khắc này, thiên địa vốn đang bình tĩnh đột nhiên phát sinh dị biến kinh người.

Chỉ thấy trên bầu trời Bắc Dương Tiên Triều, bầu trời vốn trong xanh đột nhiên bị mạn thiên tử khí bao trùm.

Những luồng tử khí này liên kết với khí vận của Bắc Dương Tiên Triều, giống như một dòng lũ lớn nhanh chóng hội tụ lại một chỗ, hình thành một dải mây tía khổng lồ và hùng vĩ.

Dải mây tía này uyển chuyển như một tòa trường thành, vắt ngang bầu trời Bắc Dương Tiên Triều, chiều dài thế mà đạt tới mấy chục vạn dặm.

Dưới ánh mặt trời chiếu rọi, mây tía tỏa ra hào quang lóa mắt, khiến người ta mê mẩn tâm thần.

Đồng thời, giữa thiên địa cũng vang lên từng trận tiếng nổ vang rền, phảng phất như phiến thiên địa này đang hoan hô vì cảnh tượng hùng vĩ này, lại dường như đang hoan nghênh người nào đó.

Đạo mây tía này bắt đầu từ phía trên Bích Vân Cung, kéo dài thẳng đến chân trời xa xôi, phảng phất như không có điểm cuối, mang lại cho người ta cảm giác chấn động vô cùng.

Trước thiên địa dị tượng bực này, tất cả mọi người đều ngây ra như phỗng.

Toàn bộ Bắc Dương Tiên Triều đều vỡ tổ.

Mau nhìn, tử khí vạn dặm, chưa từng thấy qua bao giờ.

Là cường giả nào buông xuống, hay là bảo vật xuất thế rồi.

Đời này có thể nhìn thấy dị tượng bực này, chết cũng không tiếc.

Ta cảm giác cảnh giới của ta dường như có chút buông lỏng.

Trời ơi là thật, mau mau bế quan.

Đây là cơ hội trời ban a, đoán chừng là do Bắc Dương Nữ Đế của chúng ta hoàn thành đại thống nhất, trời giáng điềm lành.

Thật đúng là trời giáng điềm lành a.

Bắc Dương Nữ Đế cũng cảm ứng được thiên địa dị tượng, lập tức đi ra xem xét, mày liễu nhíu chặt.

Đông Cung Vô Song vội vàng nói: Bệ hạ, dị tượng này bắt đầu từ hướng Bích Vân Cung, có phải là phu quân đã trở lại rồi không.

Nghe vậy, Bắc Dương Nữ Đế dùng thần thức quét qua lại không phát hiện được gì cả.

Nàng lắc đầu nói: Bích Vân Cung không có bất kỳ ai.

Vậy thiên địa dị tượng này là chuyện gì xảy ra.

Trong cung điện Bắc Dương Tiên Triều, Bắc Dương Nữ Đế lắc đầu, lập tức bắt đầu thôi diễn, cuối cùng lại phát hiện không phải chuyện xấu.

Ngay cả Thẩm Hạo cũng không ngờ tới, vừa mới lộ diện mà cư nhiên lại gây ra động tĩnh lớn thế này.

Xem ra khí vận của Bắc Dương Tiên Triều vì hắn mà cường thịnh, dường như đang hoan nghênh hắn cũng không có gì đáng trách.

Vốn định lặng lẽ tiến vào, không ngờ vẫn bị phát hiện.

Thẩm Hạo dùng thần thức quét qua, phát hiện Bắc Dương Nữ Đế và Đông Cung Vô Song một thân kim giáp đang ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nghe cuộc đối thoại của hai người, hắn có chút ngoài ý muốn, không ngờ thần thức của các nàng lại không nhìn thấy mình.

Ngập lập tức Thẩm Hạo bừng tỉnh đại ngộ, hắn đã luyện hóa Phất trần, thần thức dường như vô dụng với hắn.

Cây Phất trần này có tác dụng quét sạch tâm ma, trấn thủ linh đài, che chắn thần thức dường như cũng không thành vấn đề.

Thảo nào lúc trước thần thức của Kim Long Ngao Du không tìm thấy Kỷ Bác Xương.

Mà Thẩm Hạo phát hiện đám người Mạnh Tuyền Cơ và các nàng khác thì đang ở trong trạng thái tu luyện.

Ngược lại là bốn tỷ muội Tô Thiền, Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Quyên đang ở hậu hoa viên ngẩng đầu nhìn thiên địa dị tượng với vẻ mặt đầy chấn động.

Dù sao tu vi của các nàng đã đến Kim Tiên đỉnh phong, đã không cách nào đề thăng thêm được nữa.

Cho nên cũng nhàn rỗi không có việc gì làm.

Muốn tiếp tục đột phá, vậy thì phải giúp các nàng tìm một ít Tiên Thiên Linh Thổ.

Có Linh Thổ, mới có thể giúp các nàng đột phá gông cùm xiềng xích của Kim Tiên.

Đối với việc chúng nữ bế quan tu luyện từ từ, Thẩm Hạo cảm thấy hoàn toàn không cần thiết.

Thay vì tích lũy từng chút một, còn không bằng đi đường tắt, cùng hắn tăng ca là được, tu vi tuyệt đối có thể một ngày ngàn dặm.

Dù sao tốc độ tu luyện của Thẩm Hạo thật sự còn nhanh hơn ngồi tên lửa, Thẩm Hạo hiện tại chỉ cần hơi vận chuyển công pháp một chút, đều có thể khiến các nàng thụ ích vô cùng.

Cho nên nói, đi theo Thẩm Hạo mới là vương đạo, tự mình tu luyện đó chính là đi vào lầm lạc.

Ngoài ra còn một điểm nữa, lần này tới Bắc Dương Tiên Triều, Thẩm Hạo cũng dự định nghỉ ngơi thật tốt một khoảng thời gian.

Chủ yếu vẫn là cảm thấy mình gần đây ở Thượng Tứ Tầng Thiên có chút quá mức cao điệu rồi.

Vẫn là ẩn nặc một thời gian thì tốt hơn.

Phong mang tất lộ cũng không phải chuyện tốt, chết đều là chim đầu đàn.

Tại Thượng Tứ Tầng Thiên, Đại La Kim Tiên cũng không nhiều như Cửu Thiên Huyền Tiên, số lượng đều là có hạn.

Thiếu một Đại La Kim Tiên hoặc nhiều thêm một cái, mọi người đều rõ ràng.

Mặc dù đến cảnh giới này, rất nhiều Đại La Kim Tiên đều đang bế quan, nhưng không bảo đảm có mấy kẻ nhàn rỗi không có việc gì làm đang đi dạo lung tung.

Hiện nay, Kỷ Bác Xương đã chết, lại xuất hiện một Đại La Kim Tiên mới như Thẩm Hạo.

Điều này khiến Thẩm Hạo cảm giác quá mức rêu rao.

Dù sao kim tự tháp càng lên cao người càng ít.

Cho nên, Thẩm Hạo lúc này mới dự định ở lại Địa Tiên Giới chơi ba năm, cũng coi như tránh đầu sóng ngọn gió.

Dù sao vừa mới đột phá Đại La Kim Tiên, Thẩm Hạo cảm thấy

thực lực chính mình còn chưa đủ, vẫn là phải trầm luân, tích lũy thêm.

Chờ Phượng Xu phá xác mà ra, rồi hãy về Thái Cực Giới ở Thượng Tứ Tầng Thiên.

Thẩm Hạo thấy mình đến đã nửa ngày mà chúng nữ đều không phát hiện ra mình, thế là cố ý tiết lộ một tia khí tức.

Trong nháy mắt, chúng nữ liền cảm ứng được, tề chỉnh hướng về phía Thẩm Hạo phi bôn mà đến.

Bắc Dương Nữ Đế lần nữa nhìn thấy Thẩm Hạo, thân thể chấn động, nàng phát hiện mình lại nhìn không thấu Thẩm Hạo rồi.

Nếu nói trước kia còn có thể cảm giác Thẩm Hạo mạnh hơn mình, nhưng hiện tại hoàn toàn nhìn không ra tu vi của Thẩm Hạo.

Điểm càng không thể tin nổi là, nàng vừa rồi dùng thần thức cư nhiên căn bản không cảm ứng được sự tồn tại của Thẩm Hạo.

Điều này chỉ có thể nói lên một chuyện, đó chính là tu vi của Thẩm Hạo lại đến tình trạng nàng không thể tưởng tượng nổi.

Sao thế.

Không nhận ra rồi à.

Thẩm Hạo cười khẽ.

Bắc Dương Nữ Đế lắc đầu, ôm lấy Thẩm Hạo khẽ nói: Phu quân, tu vi của chàng lại nâng cao rồi, quá bất khả tư nghị.

Ta đoán chừng, chính là có nỗ lực thế nào cũng không đuổi kịp phu quân nữa.

Thẩm Hạo cười ha ha một tiếng, bóp Bắc Dương Nữ Đế một cái: Còn chưa nói, gần bốn tháng không gặp, cái mông này vẫn tròn như vậy.

Nghe vậy, gò má Bắc Dương Nữ Đế đỏ bừng lên như hai ráng chiều.

Dù sao, đến tu vi hiện tại, loại từ ngữ phóng túng phàm gian này hầu như không nghe thấy.

E rằng cả Địa Tiên Giới cũng không tìm ra được người háo sắc như Thẩm Hạo.

Phu quân, lại trêu chọc ta rồi.

Phu quân.

Đông Cung Vô Song một thân hoàng kim chiến giáp kinh hỉ xông vào.

Thẩm Hạo: Không tệ, mặc vào hoàng kim chiến giáp chính là đẹp mắt, anh tư hiên ngang.

Đông Cung Vô Song vui vẻ, đôi mắt đẹp cong lên như vầng trăng khuyết: Phu quân thích là tốt rồi.

Phu quân.

Công tử.

Chủ nhân.

Các nàng Tô Ngọc, Tô Thiền, Mạnh Tuyền Cơ cũng đã chạy tới.

Oanh oanh yến yến, trong nháy mắt hương thơm phủ đầy cả tòa cung điện.

Quả nhiên giao thiệp với mỹ nhân chính là thư thái, mềm mại.

Chư vị phu nhân đến vừa vặn, nhân cơ hội này, giúp các nàng đề thăng thực lực một chút.

Hồ Cửu Nhi kinh hỉ nói: Được, phu quân, vậy thật sự là quá tốt.

Rất rõ ràng, đối với việc có thể đề thăng thực lực bản thân, đông

đảo nữ tử tại tràng đều cảm thấy phi thường cao hứng và mong đợi.

Thẩm Hạo nhìn sắc mặt hưng phấn của chúng nữ, khóe miệng hơi nhếch lên, sau đó mở miệng hỏi: Đã mọi người đều không có ý kiến, như vậy ai tới trước, làm cái gương mẫu.

Giọng nói của hắn bình tĩnh mà ôn hòa, nhưng chúng nữ đều không tiếp lời ngay lập tức.

Ngược lại khi nghe câu hỏi của Thẩm Hạo, ánh mắt chúng nữ không hẹn mà cùng tập trung vào Bắc Dương Nữ Đế.

Bắc Dương Nữ Đế là người xuất sắc nhất trong chúng nữ, không chỉ thực lực cường đại mà tuổi tác cũng lớn nhất.

Vì vậy, chúng nữ hy vọng nàng có thể tiên phong thử nghiệm, cung cấp một chút kinh nghiệm quý báu và chỉ đạo cho mọi người.

Nàng nhất định phải làm gương mẫu.

Thấy thế, Bắc Dương Nữ Đế cũng chỉ đành kiên trì gật gật đầu, tiếng gọi đại tỷ này cũng khiến nàng bắt buộc phải xuất đầu.

Trong lòng Bắc Dương Nữ Đế có chút hoảng, nhưng vẫn cố ra vẻ trấn định nói: Được rồi, ta sẽ làm gương mẫu.

Thời gian như bạch câu quá khích lặng lẽ trôi qua, lơ đãng, ba ngày thời gian đã vội vàng trôi qua.

Trong ba ngày này, toàn bộ Bắc Dương Tiên Đô phảng phất bị một cỗ lực lượng thần bí nhóm lửa.

Thậm chí là các ngõ ngách của Tiên Đô đều tràn ngập tiếng nghị luận về thiên địa dị tượng lần này.

Chương 915

Thiên địa dị tượng lần này thật sự là quá mức kinh người, Bắc Dương Tiên Triều kiến lập nhiều năm như vậy tới nay, chưa từng xuất hiện cảnh tượng hùng vĩ như thế.

Tất cả mọi người đối với hiện tượng kỳ dị này tràn đầy tò mò và phỏng đoán, các loại thuyết pháp thi nhau xuất hiện.

Có người nói đây là trời cao ban xuống điềm lành, Bắc Dương Tiên Triều nhất thống Địa Tiên Giới, điều này dự báo Bắc Dương Tiên Triều sẽ đón chào một thời đại phồn vinh hưng thịnh.

Đương nhiên đại bộ phận người đều đoán chừng đây là điềm báo một kiện tuyệt thế bảo vật xuất thế, dẫn tới vô số người rục rịch.

Tuy nhiên, mặc dù mọi người nghị luận ầm ĩ, nhưng trước sau vẫn không có một kết luận xác thực.

Bất quá, đại bộ phận đều rất cao hứng, không ít người kẹt tại cảnh giới nhiều năm không đột phá, cũng đều bởi vì thiên địa dị tượng lần này mà đột phá.

Đối với bọn hắn mà nói, đây đích xác coi như trời giáng điềm lành.

Hiện nay, Bắc Dương Tiên Triều nhất thống toàn bộ Địa Tiên Giới, có thể nói khí vận nghịch thiên.

Các loại thiên tài dựng dục mà ra.

Có thể nói tiền đồ một mảnh quang minh.

Thậm chí có lời đồn, Bắc Dương Nữ Đế đã đột phá Cửu Thiên Huyền Tiên trong truyền thuyết, là cường giả mạnh nhất Địa Tiên Giới.

Sở dĩ có phỏng đoán như thế, thật sự là thực lực của Bắc Dương Nữ Đế quá bất khả tư nghị.

Dù sao một người một sức, nhất thống tứ đại Tiên Triều, nếu như là La Thiên Thượng Tiên đỉnh phong tuyệt đối là không làm được.

Nếu như có thể làm được, trước đó đều đại thống nhất rồi, cần gì phải chờ tới bây giờ.

Về thuyết pháp lưu truyền bên ngoài này, kỳ thật đều chỉ là một số lời đồn đãi tư hạ, cũng không có bất kỳ chứng cứ xác thực hoặc thanh minh chính thức nào để chứng thực tính chân thật của nó.

Bắc Dương Nữ Đế cũng chưa từng tiến hành bất kỳ hình thức đính chính hoặc phản bác nào đối với những lời đồn này.

Tình huống này khiến mọi người càng thêm tò mò và nghi hoặc đối với tính chân thật của lời đồn này.

Càng là không biết, càng tò mò.

Loại cảm giác thần bí này, ngược lại làm cho bọn hắn sinh ra càng nhiều kính sợ đối với Bắc Dương Nữ Đế.

Dù sao, một nhân vật khiến người ta đoán không ra như thế, thường thường sẽ được cho là có thực lực và trí tuệ cao thâm mạc trắc hơn.

Chính vì như thế, Yêu Tộc không còn dám tùy tiện xâm phạm lãnh địa Nhân Tộc.

Còn có một bộ phận là vì nguyên nhân Thẩm Hạo, giết đến sợ rồi.

Hiện tại Yêu Tộc, tựa như một đống cát vụn, mạnh ai nấy làm, chỉ lo giữ lấy một mẫu ba sào đất của mình, hoàn toàn không có sự đoàn kết và hợp tác của ngày xưa.

Ngay cả những La Thiên Thượng Tiên có thực lực cường đại kia,

cũng đều nhao nhao lựa chọn tị thế không ra, thâm cư giản xuất, sinh sợ một cái không cẩn thận sẽ mạc danh kỳ diệu bị diệt tộc.

Bọn chúng thà rằng trốn ở trong động phủ của mình bế quan tu luyện, cũng không nguyện lại đi trêu chọc cường giả thần bí khó lường kia.

Trong ba ngày này, Thẩm Hạo có thể nói là bận đến túi bụi.

Hắn đem toàn bộ tinh lực đều đầu nhập vào việc giúp đỡ các nữ nhân của mình đề thăng tu vi, thậm chí ngay cả thời gian nghỉ ngơi một lát cũng không có.

Hắn không quản ngại vất vả, mỗi một chi tiết đều không buông tha, chỉ vì để cho tu vi của các nàng nâng cao một bước.

Trải qua ba ngày cố gắng không ngừng, sự bỏ ra của Thẩm Hạo rốt cục đạt được hồi báo.

Tu vi của chúng nữ có sự đề thăng rõ rệt, thực lực tăng nhiều, làm cho Thẩm Hạo cảm thấy rất vui mừng.

Mạnh Tuyền Cơ, Vạn Mộ Tuyết, Văn Nhân Y Y, Tống Vĩnh Từ cùng các nàng khác, tu vi cũng là đuổi kịp bốn tỷ muội Tô Thiền.

Hiện tại cũng đều đến Kim Tiên cảnh đỉnh phong, tu vi không có cách nào thốn tiến thêm nữa.

Ngay cả những người đến sau như Hồ Mị Nương, Bạch Tuyết cũng đã đến Kim Tiên đỉnh phong.

Dù sao tu vi của các nàng, so với Thẩm Hạo mà nói, giống như sâu kiến, Thẩm Hạo nhổ một bãi nước bọt cũng đủ dìm chết.

Thậm chí Hồ Cửu Nhi dưới sự giúp đỡ của Thẩm Hạo, cũng thành công tấn thăng Cửu Thiên Huyền Tiên.

Có thể nói, lần này Thẩm Hạo trở về, tu vi của chúng nữ đều có

một lần chất biến phi thiên.

Hậu hoa viên Tiên Cung, vân vụ lượn lờ, kỳ hoa dị thảo đẹp không sao tả xiết.

Thẩm Hạo không quản ngại vất vả, hiếm khi rảnh rỗi lại.

Nằm trên ghế dựa, bên cạnh Vạn Mộ Tuyết đang nhẹ nhàng giúp Thẩm Hạo bóp chân.

Tống Vĩnh Từ cắt xong linh quả, từng miếng từng miếng đút cho Thẩm Hạo.

Tô Ngọc đang giúp Thẩm Hạo châm trà.

Nhìn Tô Ngọc động tác thành thạo, Thẩm Hạo khép hờ mắt, hiếu kỳ nói: Tô Ngọc, ngày thường nàng đều một lòng truy tầm đại đạo, học châm trà từ lúc nào vậy.

Tô Ngọc tuyệt mỹ cười ngọt ngào, thật đúng là đẹp không sao tả xiết: Việc châm trà này rất đơn giản, nhìn cung nữ pha qua một lần là học xong.

Thẩm Hạo tùy ý liếc mắt nhìn Tô Ngọc, trong lòng không khỏi dâng lên một tia kinh dị.

Hắn đối với ấn tượng về Tô Ngọc vẫn luôn dừng lại ở tính cách thanh lãnh của nàng, phảng phất nàng đối với vạn vật thế gian đều hờ hững, chỉ có tu hành vấn đạo mới là chấp niệm duy nhất trong lòng nàng.

Tuy nhiên, giờ này khắc này, biểu hiện của Tô Ngọc lại khác xa một trời một vực với hình tượng trong trí nhớ của hắn.

Nàng thế mà chủ động như thế, điều này hoàn toàn không phù hợp tác phong trước sau như một của nàng.

Đối với loại nữ nhân một gân như Tô Ngọc, Thẩm Hạo liếc mắt

một cái là có thể nhìn ra suy nghĩ của nàng, tám phần là có việc muốn nhờ.

Nàng có chuyện gì thì trực tiếp nói ra đi.

Tô Ngọc có chút ngượng ngùng cúi đầu, không có mở miệng, mà chỉ cúi đầu làm việc.

Thấy thế, Thẩm Hạo dường như hiểu được cái gì, nhưng Tô Ngọc không nói, hắn cũng sẽ không chủ động mở miệng.

Hắn ngược lại muốn nhìn xem Tô Ngọc có thể nhịn đến lúc nào.

Tô Ngọc nhẹ nhàng nhấc ấm trà lên, từ từ rót nước sôi vào trong chén, nhìn lá trà giãn ra trong nước, cuộn trào, cuối cùng chìm xuống đáy chén, tỏa ra mùi thơm thoang thoảng.

Nàng cẩn thận từng li từng tí bưng chén trà lên, phảng phất trong tay đang nâng một món bảo vật trân quý, sau đó mặt mang mỉm cười, nhẹ nhàng đưa tới trước mặt Thẩm Hạo.

Ngay lúc Tô Ngọc vừa muốn mở miệng nói chuyện, đột nhiên, một tiếng vang thật lớn kinh thiên động địa truyền đến.

Ngay sau đó, một cỗ năng lượng ba động cực lớn như sóng to gió lớn cuốn tới, cung điện cũng kịch liệt run rẩy dưới sự trùng kích của cỗ lực lượng cường đại này.

Chén trà trong tay Tô Ngọc bỗng nhiên nhoáng một cái, nước trà bên trong giống như con cá bị kinh động, không ngừng dập dờn, hình thành từng vòng gợn sóng.

Mà bầu không khí vốn bình tĩnh hài hòa kia, giờ khắc này cũng bị biến cố đột như kỳ lai này đánh vỡ, trở nên không còn an ninh.

Thẩm Hạo sững sờ, thế mà có người dám nháo sự trước mặt hắn.

Thần thức nhanh chóng quét qua, nơi đi qua, hết thảy đều không

chỗ che thân.

Tại một khoảnh khắc kia, thân ảnh một nữ nhân áo bào đen rõ ràng đập vào mi mắt.

Nàng mặc một bộ trường bào màu đen, lộ ra một cỗ khí tức lãnh liệt.

Người đối đầu với nàng, chính là Đông Cung Vô Song.

Đông Cung Vô Song dưới sự giúp đỡ của Thẩm Hạo, tu vi đã đạt đến La Thiên Thượng Tiên hậu kỳ, thực lực thâm sâu khó lường.

Mà hắc bào nữ tử kia, vẻn vẹn chỉ là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, so với Đông Cung Vô Song, túc túc kém một đại cảnh giới.

Chênh lệch tu vi như vậy, tựa như vân nê chi biệt.

Tuy nhiên, mặc dù thực lực cách biệt một trời, hai người lại vẫn kịch chiến chính hàm, khó phân thắng bại.

Trong cuộc đối chiến không cùng đẳng cấp này, Đông Cung Vô Song trước sau vẫn duy trì một loại thái độ khắc chế và nhẫn nhượng, cũng chưa sử xuất toàn lực, dường như đang cố ý khống chế tiết tấu chiến đấu, không để hắc bào nữ tử chịu thương tổn quá lớn.

Nữ nhân mặc hắc bào trước mắt này, Thẩm Hạo cũng quen thuộc, nàng chính là thiếp thân thị vệ của Bắc Dương Nữ Đế Phó Dao.

Càng làm cho Thẩm Hạo kinh ngạc không thôi chính là, Phó Dao giờ này khắc này ra tay ngoan độc dị thường, không chút lưu tình, dường như hoàn toàn coi Đông Cung Vô Song là cừu địch không đội trời chung, ngược lại càng giống như một trận sinh tử vật lộn.

Thao tác này, Thẩm Hạo đều có chút nhìn không rõ.

Thẩm Hạo nhớ quan hệ của hai cô gái vẫn khá tốt.

Vốn dĩ, Đông Cung Vô Song vẫn luôn ở vào một loại trạng thái

yên lặng nhẫn nhượng, dường như duy trì một loại khoan dung và đạm định đối với hết thảy hành động của Phó Dao.

Tuy nhiên, khi nàng tận mắt nhìn thấy Phó Dao thế mà lại động thủ về hướng Bích Vân Cung, lửa giận trong lòng trong nháy mắt bị nhóm lên.

Chương 916

Dù sao đây chính là nơi Thẩm Hạo ở, kinh động Thẩm Hạo, đây là điều Đông Cung Vô Song không cách nào dung thứ.

Thế là, Đông Cung Vô Song không chút do dự thi triển ra tuyệt kỹ của mình, một cái kim sắc quang quyển nhanh chóng xuất thủ, hóa thành vạn thiên, rất nhanh liền vây khốn Phó Dao ở trong đó.

Theo Đông Cung Vô Song thi pháp, vòng kim cô này phảng phất có sinh mệnh, gắt gao trói buộc chặt Phó Dao, để nàng không cách nào động đậy.

Phó Dao kinh khủng giãy dụa, nhưng bất luận nàng dùng sức thế nào, đều không cách nào tránh thoát sự trói buộc của kim quyển.

Sau khi trói Phó Dao lại, Đông Cung Vô Song vội vàng phi bôn đến bên này Thẩm Hạo.

Một mặt áy náy nói: Phu quân, vừa rồi là ta không khống chế tốt cục thế, kinh động đến phu quân rồi.

Thẩm Hạo phất phất tay nói: Không sao, nàng và cô ta là chuyện gì xảy ra.

Sao cảm giác cô ta muốn giết nàng vậy, nàng ăn hết gạo nhà cô ta à.

Đông Cung Vô Song thở dài một tiếng, vừa định nói cái gì đó.

Đột nhiên, Phó Dao đang mặc một thân hắc bào bắt đầu liều mạng giãy dụa.

Thả ta ra, nếu không mọi người cùng nhau xong đời.

Nói xong, đôi mắt đỏ ngầu, liền muốn tự bạo nguyên thần.

Thấy thế, Thẩm Hạo kinh ngạc nói: Khá lắm, cô ta làm thật à, chơi liều mạng thật à.

Sắc mặt Đông Cung Vô Song lập tức biến đổi, vừa chuẩn bị tiến lên ngăn cản.

Một đạo thân ảnh kịp thời xuất hiện, chính là Bắc Dương Nữ Đế, nhẹ nhàng chỉ một cái vào hư không, định trụ nguyên thần của Phó Dao.

Lúc này mới tránh khỏi việc Phó Dao tự bạo nguyên thần.

Đương nhiên, nếu Bắc Dương Nữ Đế không xuất thủ, Thẩm Hạo cũng sẽ động thủ.

Một cái Thái Ất Kim Tiên mà thôi, chính là tự bạo, Thẩm Hạo cũng có thể tuỳ tiện san bằng hết thảy.

Chỉ là một màn này, khiến Thẩm Hạo có chút xem không hiểu.

Chẳng lẽ tên này tạo phản rồi.

Nhìn kỹ, phát hiện trạng thái Phó Dao không thích hợp, dường như mất đi ý thức.

Thì ra là thế, thảo nào không bình thường.

Lập tức Thẩm Hạo quay đầu nhìn về phía Đông Cung Vô Song, trên mặt mang theo nụ cười, nhịn không được trêu chọc nói: Nàng chẳng lẽ giết cha mẹ cô ta hay sao.

Đông Cung Vô Song lắc đầu lúng túng nói: Phu quân, tuyệt đối không có khả năng đó.

Vậy sao lại muốn liều mạng với nàng.

Phó Dao tẩu hỏa nhập ma rồi.

Bắc Dương Nữ Đế xách Phó Dao đi đến bên cạnh Thẩm Hạo, thở

dài một tiếng nói.

Đang êm đẹp sao lại tẩu hỏa nhập ma.

Tô Ngọc nghi hoặc nói.

Đông Cung Vô Song tâm trạng sa sút: Đoán chừng lòng hiếu thắng của Phó Dao quá mạnh đi.

Bởi vì ta đột phá La Thiên Thượng Tiên trước.

Cho nên cô ấy cũng nóng vội cầu thành, kết quả đột phá La Thiên Thượng Tiên thất bại, liền. liền tẩu hỏa nhập ma.

Bắc Dương Nữ Đế đi đến bên cạnh Thẩm Hạo, vẻ mặt cầu khẩn nói: Phu quân, chàng có biện pháp gì không.

Nàng nhớ được lúc trước khi Thẩm Hạo giúp nàng chữa thương, từng cho nàng uống một loại nước thần kỳ, thương thế của nàng cứ thế mà khỏi.

Nghe vậy, Thẩm Hạo nói: Cái này đơn giản, chuyện nhỏ một cọc.

Bắc Dương Nữ Đế và Đông Cung Vô Song đều kinh hỉ không thôi.

Tẩu hỏa nhập ma chính là đại sự, Thẩm Hạo thế mà nói đơn giản.

Thật sao.

Thẩm Hạo không giải thích, chỉ là trong tay đột nhiên xuất hiện thêm một cây Phất trần.

Tiếp đó, Thẩm Hạo nhẹ nhàng huy vũ Phất trần, chỉ thấy Phất trần lấp lóe một đạo quang mang tiến vào trong linh đài của Phó Dao.

Thẩm Hạo liên tục huy vũ ba cái, liền thu hồi Phất trần.

Dưới sự tò mò của chúng nữ, Phó Dao chậm rãi tỉnh lại.

Quay đầu nhìn chung quanh, lập tức quỳ gối trước mặt Thẩm

Hạo, dập đầu một cái.

Đa tạ tiền bối cứu mạng.

Thẩm Hạo nói: Không cần khách khí, ta là nể mặt Vô Song và Nữ Đế mới cứu ngươi, muốn cảm ơn thì cảm ơn các nàng.

Phó Dao gật gật đầu, xoay người lại quỳ hướng về phía Bắc Dương Nữ Đế.

Vừa chuẩn bị mở miệng, đã bị một đạo sức mạnh nhu hòa nâng lên.

Bắc Dương Nữ Đế: Ngươi và Vô Song như nhau, đều là cánh tay đắc lực của ta, không cần đa lễ.

Đông Cung Vô Song: Phó Dao, quan hệ chúng ta tình như tỷ muội, cứu ngươi là nên làm, ngàn vạn lần đừng như vậy.

Nghe vậy, trong lòng Phó Dao một trận cười khổ, trước kia cảnh giới như nhau, đương nhiên là tỷ muội rồi.

Nhưng hiện tại kém một đại cảnh giới, làm sao có thể trở lại quá khứ.

Chúng nữ khiếp sợ nhìn Thẩm Hạo, đối mặt với Phó Dao bị tẩu hỏa nhập ma, cứ thế huy động vài cái Phất trần là xong rồi.

Bắc Dương Nữ Đế cũng tò mò nhìn Thẩm Hạo: Phu quân, chàng làm thế nào vậy, quá thần kỳ rồi.

Thẩm Hạo lấy Phất trần ra, cười nói với chúng nữ: Vừa đạt được Tiên Thiên Linh Bảo, cây Phất trần này công kích và phòng ngự khả năng yếu một chút, nhưng cũng có ưu điểm của nó.

Nó có thể giúp người tu hành quét sạch tâm ma, khiến lục thức thuần tịnh, đạo tâm như nhất.

Cảnh giới của cô ta khá thấp, đạo tâm cũng kiên, chỉ là đi lầm

đường mà thôi.

Cho nên ta cũng không tốn sức.

Tiếng nói vừa dứt, chúng nữ đều tò mò nhìn Phất trần trong tay Thẩm Hạo.

Lúc này Phất trần sớm đã không còn vẻ bảo châu bị bụi phủ như trước kia, mà là tràn đầy linh vận.

Không hổ là Tiên Thiên Linh Bảo, chính là lợi hại, cũng làm cho các nàng có nhận thức mới đối với Tiên Thiên Linh Bảo.

Duy chỉ có Phó Dao cúi đầu, đặc biệt là cảnh giới khá thấp, làm cho nàng càng thêm kiên định quyết tâm đột phá.

Không thể lạc hậu hơn Đông Cung Vô Song.

Thẩm Hạo nói: Hiện nay tâm ma đã trừ, vẫn là để. cái người nào đó đi xuống hảo hảo tu dưỡng một phen.

Gần đây đừng tu luyện nữa, không có việc gì thì đi ra ngoài đi dạo tán gẫu, như vậy có trợ giúp khôi phục.

Bất quá, phải tìm được nguyên nhân, tận gốc trừ bỏ nó mới được.

Đa tạ tiền bối chỉ điểm.

Phó Dao cung kính nói.

Ngay tại giờ khắc này, nội tâm nàng như bị ngàn vạn con kiến gặm nhấm, vô cùng phức tạp.

Thẩm Hạo đã từng trong mắt nàng chẳng qua chỉ là một tiểu nhân vật không đáng nhắc tới mà thôi, nhưng mà hôm nay, vẻn vẹn chưa đến một năm thời gian, hắn lại đã lắc mình biến hoá, trở thành tồn tại nàng vĩnh viễn đều không thể với tới.

Khi Đông Cung Vô Song nhìn thấy Phó Dao bình yên vô sự đứng ở

nơi đó, trái tim vẫn luôn treo lơ lửng của nàng rốt cục giống như một tảng đá rơi xuống đất.

Hồi tưởng lại tình cảnh Phó Dao tẩu hỏa nhập ma trước đó, Đông Cung Vô Song và Bắc Dương Nữ Đế đều cảm thấy bó tay toàn tập.

Mặc dù các nàng kiệt tận toàn lực muốn trợ giúp Phó Dao, nhưng lại trước sau không cách nào tìm được phương pháp hữu hiệu.

Tuy nhiên, khiến người ta không tưởng tượng được chính là, nan đề khiến các nàng đau đầu như thế, thế mà bị Thẩm Hạo dễ như trở bàn tay giải quyết.

Ba lần hai cái liền đem Phó Dao từ trong trạng thái tẩu hỏa nhập ma giải cứu ra.

Một màn này khiến Đông Cung Vô Song không khỏi cảm thán, thực lực Thẩm Hạo thật sự là quá lợi hại rồi.

Giờ khắc này, Đông Cung Vô Song mới thật sự kiến thức được sự lợi hại của Tiên Thiên Linh Bảo.

Thảo nào người người đều muốn sở hữu.

Đông Cung Vô Song vẻ mặt vui vẻ nói với Phó Dao: Phó Dao, ngươi không sao là tốt rồi.

Phó Dao gật gật đầu, chăm chú nói với Đông Cung Vô Song: Vô Song, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ vượt qua ngươi.

Nói xong lại cung kính hành lễ với Thẩm Hạo và Bắc Dương Nữ Đế, lúc này mới xoay người rời đi.

Nhìn thấy cảnh này, Thẩm Hạo nói với Đông Cung Vô Song: Xem ra là ganh đua với nàng rồi, không áp nàng một đầu, cô nương này trong lòng không phục a.

Đông Cung Vô Song lúng túng nói: Trước đó vẫn luôn là cô ấy áp

chế ta, hiện nay ta có sự giúp đỡ của phu quân, tu vi một ngày ngàn dặm, đã khiến cô ấy nhìn mà không với tới kịp.

Có lẽ cô ấy không phục đi.

Dù sao thiên phú của ta không bằng cô ấy, hiện tại tu vi lại nghiền ép cô ấy.

Bắc Dương Nữ Đế nói: Khả năng chênh lệch quá lớn nhất thời không thể hòa hoãn lại được, chắc là không sao đâu.

Lập tức nhìn về phía chúng nữ đang đứng, Bắc Dương Nữ Đế lần nữa nói: Được rồi, chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ mà thôi, mọi người không cần thiết khẩn trương như vậy.

Ta cho thị nữ tới khiêu vũ trợ hứng.

Thẩm Hạo hài lòng nói: Ân, khiêu vũ tốt a, đúng hợp ý ta, vẫn luôn bận rộn tu luyện, ngẫu nhiên cũng là muốn buông lỏng một chút.

Phu quân thích là tốt rồi, mời phu quân chờ một lát, ta đi an bài ngay đây.

Bắc Dương Nữ Đế cười ngọt ngào.

Nói xong bảo với Đông Cung Vô Song: Vô Song, ngươi đi chuẩn bị một chút.

Vâng, bệ hạ.

Chưa đến một khắc đồng hồ thời gian, hơn trăm vị cung nữ quốc sắc thiên hương, dung mạo như hoa giống như tiên nữ hạ phàm, chậm rãi từ không trung phiêu nhiên mà tới.

Mỗi người các nàng đều mặc một bộ sa mỏng trắng tinh như tuyết, lớp sa mỏng nhẹ nhàng trong suốt, phảng phất như mây mù lượn lờ trên người các nàng, khiến cho thân tư yểu điệu như ẩn như hiện, mang lại cho người ta cảm giác như mộng như ảo.

Những cung nữ này có người trong tay hoặc cầm tỳ bà, hoặc ôm đàn cổ, cùng các loại nhạc cụ.

Cung nữ dưới sự tôn lên của sa mỏng, uyển chuyển như bạch liên nở rộ, nhẹ nhàng mà linh động.

Thậm chí có người trên cổ buộc dải lụa dài, tùy ý bay múa trên không trung, giống như mây màu bay bổng.

Dải lụa theo động tác của các cung nữ mà tung bay.

Chúng nữ trên không trung cấu thành một bức tranh mỹ luân mỹ hoán, thật đúng là khiến người ta nhìn không kịp, đẹp không sao tả xiết.

Khi chúng nữ chậm rãi hạ xuống, khom người hành lễ nói: Bái kiến bệ hạ, bái kiến Đế Quân.

Thẩm Hạo hài lòng gật gật đầu, rốt cục cũng hiểu được hôn quân rồi, cái này thật không trách bọn hắn được.

Chương 917

Ai mà nhịn được chứ.

Bắc Dương Nữ Đế nhìn về phía Thẩm Hạo: Phu quân có thể bắt đầu chưa.

Bắt đầu đi.

Thẩm Hạo cười nói.

Bắt đầu.

Vâng, bệ hạ.

Chúng nữ chia thành một đội hình, người tấu nhạc thì tấu nhạc, người khiêu vũ thì khiêu vũ, ai làm phận nấy, bắt đầu bay múa trên không trung.

Động tác bay bổng, thân tư nhu mỹ, thật đúng là cảnh đẹp ý vui.

Bản thân các nàng đã biết bay, cho nên không cần dây thừng phụ trợ các loại.

Bởi vậy càng thêm đẹp mắt tự nhiên.

Vạn Mộ Tuyết nhịn không được tán thán nói: Không hổ là tiên nữ, dáng dấp xinh đẹp như vậy, còn múa đẹp mắt như vậy.

Thẩm Hạo ăn linh quả Vạn Mộ Tuyết đút, cười nói: Nàng bây giờ cũng là tiên nữ rồi.

Nô tỳ có thể có cảnh ngộ như hôm nay, đó đều là vì gặp được công tử.

Ta lúc đầu được ca tụng là đệ nhất mỹ nữ kinh thành Đại Dương vương triều, nhưng so với những tỷ muội khiêu vũ này, đều tự thẹn không bằng.

Một bên Văn Nhân Y Y mím môi cười nói: Mộ Tuyết, cũng đừng tự coi nhẹ mình.

Nàng hiện tại sớm đã kim phi tích bỉ, đã không phải là phàm thai chi thể lúc trước, một điểm cũng không kém hơn các nàng ấy.

Thẩm Hạo cười nói: Không sai, có ta ở đây, các nàng không kém bất luận kẻ nào.

Đa tạ phu quân.

Bầu trời xanh thẳm, chúng nữ bay múa trên không trung, đích xác cảnh đẹp ý vui.

Thẩm Hạo nhịn không được lấy điện thoại ra quay lại.

Một bên Bắc Dương Nữ Đế thấy thế: Phu quân, đây là tiên khí gì, thế mà không cảm nhận được chút linh khí nào.

Thẩm Hạo nói: Đồ chơi nhỏ chốn phàm gian, không đáng nhắc tới.

Lời này vừa nói ra, Bắc Dương Nữ Đế và Đông Cung Vô Song đều cảm thấy bất khả tư nghị.

Phàm gian có thể làm ra thứ lợi hại như vậy.

Nghe vậy, Thẩm Hạo không giải thích, mà là lấy ra một cái máy ảnh DSLR.

Hô với chúng nữ: Nào, chúng ta chụp tấm ảnh chung lưu niệm.

Chụp ảnh chung.

Trong đám chúng nữ không hiểu, Thẩm Hạo lấy điện thoại ra, trực tiếp làm một tấm selfie.

Sau đó chỉ vào tấm ảnh nói: Đây chính là chụp ảnh lưu niệm, đem hình ảnh chúng ta hôm nay lưu lại, nhiều năm sau, nhìn tấm ảnh liền có thể nhớ tới đủ loại chuyện ngày hôm nay.

Đây chính là ý nghĩa của chụp ảnh chung.

Thì ra là thế.

Chúng nữ hai mắt tỏa sáng.

Sở hữu thọ mệnh dài dằng dặc, đối với các nàng mà nói, chưa bao giờ cảm thấy thời gian trân quý.

Nhưng cũng cảm thấy chụp ảnh phi thường thú vị.

Bắc Dương Nữ Đế cũng có chút tâm động: Cái này thật đúng là không tệ.

Đều cảm thấy không tệ, vậy thì tới chụp ảnh chung.

Phu quân, chúng ta nên làm như thế nào.

Thẩm Hạo biến thành chỉ huy: Ta ngồi ở đây, ôm các nàng là được.

Một khúc múa xong, các vũ nữ cũng tò mò nhìn Thẩm Hạo, nhưng lại không dám nói lời nào, sinh sợ kinh động đến Bắc Dương Nữ Đế và Đế Quân.

Làm thị nữ trong cung đình Bắc Dương Tiên Triều, đối với Thẩm Hạo, các nàng mười phần rõ ràng.

Đó là nam nhân có thể làm cho Nữ Đế thần phục, càng là người một tay chủ đạo thống nhất tứ đại Tiên Triều.

Cường đại vô cùng.

Thị nữ trong cung sùng bái vô cùng.

Rất nhanh, dưới sự chỉ huy của Thẩm Hạo, hắn và chúng nữ chụp một tấm tập thể.

Tiếp đó, lại phân biệt chụp ảnh chung riêng với từng người.

Điều này làm cho chúng nữ rất là vui vẻ, trong các nàng cũng chỉ

có Bạch Tuyết và Thẩm Hạo ở riêng cùng một chỗ thời gian lâu nhất.

Đặc biệt nhìn thấy ảnh chụp chung riêng, thật là yêu chết đi được.

Chờ chụp xong ảnh, Thẩm Hạo lúc này mới phát hiện âm nhạc và vũ đạo đều ngừng.

Ngây ra đó làm gì, tiếp tục tấu nhạc, tiếp tục múa.

Vâng, Đế Quân.

Tiếp đó các cung nữ giống như không biết mệt mỏi, lại liên tục múa một canh giờ, mỗi người đều lấy ra bản lĩnh giữ nhà, chẳng những không có cảm thấy mệt mỏi, ngược lại càng múa cười càng vui vẻ.

Nụ cười vũ mị, dung nhan kiều mị đều có thể nở ra một đóa hoa.

Trong lòng các nàng càng rõ ràng, đây cũng là một cơ hội thay đổi vận mệnh của các nàng.

Một khi được Đế Quân nhìn trúng, vậy thì chính là một bước lên trời, quý không thể tả.

Bởi vậy múa nghiêm túc hơn bất kỳ lúc nào.

Thẩm Hạo là trăm xem không chán.

Thấy Thẩm Hạo thích, Bắc Dương Nữ Đế cười nói với Thẩm Hạo: Phu quân cảm thấy các nàng thế nào.

Thẩm Hạo nhàn nhạt nhả ra một chữ: Diệu.

Phu quân nếu là ưa thích, tối nay liền để các nàng thị tẩm.

Thẩm Hạo nhấp một ngụm trà, chép miệng: Tục, quá tục rồi.

Ta chỉ đơn thuần là thưởng thức vũ đạo của các nàng thôi.

Chúng nữ lườm Thẩm Hạo một cái, đối với sở thích của hắn, các nàng còn lạ gì nữa.

Bắc Dương Nữ Đế nhếch khóe miệng, chỉ vào người lĩnh vũ nói: Phu quân cứ nhận cô ta đi.

Nghe vậy, chúng nữ mím môi cười trộm.

Bởi vì vừa rồi ánh mắt Thẩm Hạo cứ dán chặt vào người lĩnh vũ này, tròng mắt sắp rớt cả vào rãnh ngực người ta rồi.

Bất quá, không thể không nói người lĩnh vũ này quả thực là ngực mang chí lớn.

Đúng là núi cao còn có núi cao hơn a.

Các cung nữ cũng dỏng tai lên lắng nghe, chỉ sợ Thẩm Hạo từ chối.

Thẩm Hạo khẽ ho một tiếng: Đã như vậy, ta cũng đành thịnh tình không thể chối từ.

Bắc Dương Nữ Đế trêu chọc: Là toàn bộ sao.

Nghe vậy, các cung nữ khẩn trương đến toát mồ hôi tay, đầy mong đợi nhìn Thẩm Hạo.

Nếu thật sự là toàn bộ, Bắc Dương Nữ Đế cũng không để ý, đây cũng là cách gián tiếp nâng cao thực lực cho Bắc Dương Tiên Triều.

Thẩm Hạo nghiêm mặt nói: Còn ra thể thống gì, ta là người tham lam như vậy sao, chỉ người lĩnh vũ là đủ rồi.

Đã lâu không nếm thử của lạ, Thẩm Hạo cũng muốn cảm nhận sự tươi mới một chút.

Lời này vừa nói ra, những cung nữ khiêu vũ kia đều thầm thương cảm, trong lòng thất vọng vô cùng.

Người lĩnh vũ thì ngược lại, trái tim căng thẳng nhảy lên tận cổ họng.

Được rồi phu quân, ta đi sắp xếp ngay đây.

Bắc Dương Nữ Đế dứt lời, Đông Cung Vô Song hiểu ý, mật ngữ vài câu với người lĩnh vũ.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo lấy ra hàng trăm bình đan dược, tùy tay vung lên, đan dược rơi chính xác vào tay các cung nữ.

Múa không tệ, thưởng cho các ngươi.

Tạ ơn Đế Quân.

Bắc Dương Nữ Đế nói: Được rồi, lui xuống cả đi.

Vâng, bệ hạ.

Dưới ánh tà dương, bóng dáng các cung nữ kéo dài trên mặt đất.

Tuy rằng bóng lưng vẫn đẹp không sao tả xiết, nhưng lại thêm vài phần sầu não.

Nhìn biểu cảm hài lòng của Thẩm Hạo, khóe môi Bắc Dương Nữ Đế cong lên một độ cong đẹp mắt.

Nàng cảm thấy mình suy đoán không sai.

Cung nữ hiện nay đều do Bắc Dương Nữ Đế đích thân tuyển chọn.

Trước kia bị tu vi kìm hãm, hiện tại đã khác rồi.

Bây giờ tuyển chọn cung nữ, đầu tiên là nhìn nhan sắc.

Tuy đều là tiên tử, nhưng nhan sắc cũng có phân cao thấp.

Có thể nói, có thể tiến vào Bắc Dương Tiên Triều làm cung nữ, đó tuyệt đối là sự tồn tại vạn người mới chọn được một.

Tùy tiện thả ra ngoài một người, đều là tuyệt thế mỹ nữ.

Dù vậy, đó cũng là cao nhân tất hữu cao nhân trị.

Khi ánh tịch dương màu cam đỏ triệt để biến mất, màn đêm bắt đầu buông xuống.

Thẩm Hạo vừa về đến Bích Ngọc Cung liền cảm ứng được một luồng khí tức vi nhược, không khỏi cười hài lòng.

Cùng lúc đó, tại ngự thư phòng của Bắc Dương Nữ Đế.

Bắc Dương Nữ Đế và Đông Cung Vô Song ngồi bên bàn cờ, vừa thưởng trà vừa đánh cờ vây.

Đông Cung Vô Song vẻ mặt vui mừng nói: Vẫn là bệ hạ lợi hại.

Bắc Dương Nữ Đế đáp: Không liên quan đến ta, là Phó Dao tự mình tranh khí.

Đông Cung Vô Song kinh thán: Ta cũng không ngờ tới việc để Phó Dao đi khiêu vũ, bệ hạ sao người biết phu quân sẽ thích.

Bắc Dương Nữ Đế lắc đầu: Ta cũng không biết, chỉ là biết sở thích của phu quân thôi.

Trước kia hiềm khích vòng một quá lớn, hiện tại lại thành trợ lực, thật là ông trời thưởng cơm ăn a.

Đông Cung Vô Song cảm thán.

Đúng vậy, tạo hóa trêu ngươi, đây chính là mệnh.

Nữ tử lĩnh vũ chính là Phó Dao.

Trước đó Phó Dao không chỉ tu luyện thiên phú kinh người, thân hình càng là thiên phú dị bẩm.

Nhưng to quá rõ ràng cũng là nỗi phiền toái, thường xuyên bị người khác chú ý trêu chọc, khiến Phó Dao rất ảo não.

Vì thế, từ đó về sau, nàng luôn dùng hắc bào che người.

Chiếc hắc bào này cũng là một kiện Cực phẩm Tiên khí, có thể che

giấu tất cả.

Ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu qua song cửa lên bàn cờ.

Quân cờ trên bàn đều trở nên lấp lánh sinh huy.

Chương 918

Đông Cung Vô Song nhấp một ngụm trà nói: Như vậy, Phó Dao có thể đuổi kịp ta rồi, cũng sẽ không ấm ức nữa.

Bắc Dương Nữ Đế lắc đầu cười cười, cảm thấy sự cạnh tranh giữa hai người thật sự có chút thú vị.

Tranh cả ngàn năm, vẫn còn tranh.

Tại Bích Ngọc Cung, Thẩm Hạo mới lười quản ngươi là ai.

Có thể làm cho thị giác cũng được hưởng thụ, vậy là được rồi.

Phó Dao tuy rằng khôi phục dung mạo, nhưng khí tức sẽ không đổi.

Bất quá nể tình cảnh đẹp ý vui, hắn không so đo.

Ngày thứ hai, Phó Dao mở mắt ra thì Thẩm Hạo đã không thấy đâu nữa.

Trong lòng thập thỏm cực độ, còn chưa biết nói chuyện với Thẩm Hạo thế nào.

Bỗng nhiên, nàng cảm giác được một luồng khế cơ, lập tức khoanh chân đả tọa.

Hai canh giờ sau, một luồng khí tức cường đại truyền đến.

Bắc Dương Nữ Đế và Đông Cung Vô Song trước tiên chạy tới Bích Ngọc Cung.

Đông Cung Vô Song vui vẻ nói: Thật tốt quá, Phó Dao cuối cùng cũng đột phá La Thiên Thượng Tiên rồi.

Vẫn là phu quân lợi hại a.

Lúc này, Thẩm Hạo lặng lẽ xuất hiện bên cạnh Bắc Dương Nữ Đế và Đông Cung Vô Song.

Đây cũng là do bản thân Phó Dao nỗ lực, Nguyên âm chi khí tích lũy vạn năm cũng là vốn liếng.

Phu quân, người sẽ không trách chúng ta chứ.

Giọng Bắc Dương Nữ Đế cũng yếu đi vài phần.

Thẩm Hạo còn chưa nói chuyện, thân ảnh Phó Dao lóe lên, quỳ gối trước mặt Thẩm Hạo: Tiền bối, nếu như trừng phạt, xin hãy trách phạt Phó Dao.

Thẩm Hạo nghiêm mặt không nói gì, điều này dọa Đông Cung Vô Song sợ hãi, cũng vội vàng quỳ xuống trước mặt Thẩm Hạo: Phu quân, đều là chủ ý của ta.

Thẩm Hạo thản nhiên nói: Một ngày vợ chồng trăm ngày ân, đều đã như vậy rồi còn gọi tiền bối.

Nghe vậy, Phó Dao ngẩn người.

Bắc Dương Nữ Đế cười nói: Còn không đa tạ phu quân.

Phó Dao vội vàng nói: Đa tạ phu quân.

Trẻ nhỏ dễ dạy, được rồi vừa mới đột phá, vẫn nên đi củng cố cảnh giới một chút.

Đa tạ tiền bối.

à không, đa tạ phu quân.

Thấy Thẩm Hạo thật sự không tức giận, ba người Bắc Dương Nữ Đế, Đông Cung Vô Song, Phó Dao mới thở phào nhẹ nhõm.

Bắc Dương Nữ Đế cười chúc mừng: Bắc Dương Tiên Triều chúng ta lại thêm một vị La Thiên Thượng Tiên, thật đáng mừng.

Có Cửu Thiên Huyền Tiên như nàng ở đây, La Thiên Thượng Tiên có nhiều hơn nữa cũng không có tác dụng gì mấy.

Ngay sau đó, Bắc Dương Nữ Đế nói: Phu quân, ta muốn chinh phạt Yêu tộc.

Thẩm Hạo nghi hoặc: Vì sao.

Bắc Dương Nữ Đế ánh mắt kiên định: Năm đó Yêu tộc tàn phá Bắc Dương Tiên Triều, mối thù này ta vẫn luôn nhớ kỹ, hơn nữa sau khi diệt trừ Yêu tộc, có thể thu hoạch được lượng lớn tài nguyên.

Thẩm Hạo cười nói: Việc này thật không cần thiết.

Một khi Yêu tộc bị diệt, Nhân tộc mất đi đối thủ, Bắc Dương Tiên Triều sẽ bắt đầu nội đấu.

Thay vì nội hao, còn không bằng giữ lại Yêu tộc làm đối thủ, để bọn họ nhất trí đối ngoại.

Thiên địa linh khí là có hạn, một khi mất đi Yêu tộc, Nhân tộc tu tiên giả sẽ chỉ càng ngày càng nhiều, đến lúc đó tài nguyên sẽ càng ngày càng ít, đối với Nhân tộc mà nói tuyệt đối là mang tính hủy diệt.

Vật cạnh thiên trạch, chuỗi thức ăn của đại tự nhiên bị phá hoại rồi thì ai cũng không sống tốt được.

Thấy Thẩm Hạo nói vậy, Bắc Dương Nữ Đế tuy rằng nghe không hiểu cái gì gọi là chuỗi thức ăn đại tự nhiên, nhưng cũng không kiên trì nữa: Được rồi, đều nghe phu quân.

Thẩm Hạo cười: Thế mới đúng, Thiên Đạo chế hành như vậy khẳng định là có nguyên nhân.

Yêu tộc tồn tại khẳng định có đạo lý của nó.

Phu quân, thân hình Phó Dao đẹp chứ.

Bắc Dương Nữ Đế đột nhiên chuyển đề tài, cười hỏi.

Trong đầu Thẩm Hạo nháy mắt hiện lên hình ảnh sóng to gió lớn: Không tệ, rất tuyệt.

Bất tri bất giác, ba tháng đã trôi qua.

Thẩm Hạo cả người đều lười biếng, thật đúng là cơm bưng nước rót, suýt chút nữa thì quên mất Phượng Xu.

Ba tháng này, Thẩm Hạo thật sự là vô cùng thích ý.

Nếu không phải hôm nay Bắc Dương Nữ Đế đưa tới một quả trứng chim màu đỏ, Thẩm Hạo suýt chút nữa quên đi thăm Phượng Xu.

Ôn nhu hương đúng là mộ anh hùng a.

Cho dù Thẩm Hạo không phải anh hùng, thì cũng rất dễ dàng sa vào ôn nhu hương.

Nguyên nhân chủ yếu là mỗi ngày đều có đủ loại cung nữ biểu hiện bản thân trước mặt Thẩm Hạo.

Vạn nhất được Thẩm Hạo nhìn trúng, vậy thật sự là một bước lên mây.

Mỗi ngày đối mặt với các cung nữ đủ kiểu dục cự còn nghênh, điềm ngôn mật ngữ, đối với Thẩm Hạo mà nói thật đúng là một loại khảo nghiệm.

Nhưng ai bảo Thẩm Hạo lại cứ thích cái giọng điệu này.

Dù sao mỗi ngày đều có nữ nhân mới lạ, sự tình mới lạ, tối thiểu là không nhàm chán.

Bất quá, ròng rã ba tháng, Thẩm Hạo vẫn giữ được tấm thân trong sạch.

Đảo không phải những cung nữ này không xinh đẹp, chủ yếu vẫn là chưa đủ lẳng lơ.

Nhìn quả trứng chim màu đỏ trước mắt, Thẩm Hạo lúc này mới định đi một chuyến đến Viêm Sương U Giới.

Cũng không chào hỏi chúng nữ, thân ảnh lóe lên, giây tiếp theo liền đến Viêm Sương U Giới.

Thẩm Hạo liếc mắt một cái liền nhìn thấy trứng Phượng Hoàng.

Lúc này trứng Phượng Hoàng đã có hai phần ba biến thành màu đỏ như máu.

Nhìn dáng vẻ thì thanh tiến độ sắp đầy rồi.

Hiệu quả rất khả quan.

Thẩm Hạo cũng có chút tò mò Phượng Xu sau khi ra ngoài rốt cuộc sẽ đạt cảnh giới gì.

Là Đại La Kim Tiên, hay là Hỗn Nguyên Đại La.

Vừa chuẩn bị tới gần trứng Phượng Hoàng, liền cảm nhận được hơi nóng ập tới.

Nhiệt độ này cực cao, Thẩm Hạo cảm thấy còn lợi hại hơn cả Tam Muội Chân Hỏa của mình.

Phượng Hoàng không hổ là loài chơi lửa.

Ngoài ra, Thẩm Hạo còn cảm nhận được sinh mệnh khí tức bàng bạc bên trong trứng.

Trước kia Thẩm Hạo không cách nào cảm ứng được, nhưng hiện tại hấp thu thiên phú của Tỳ Hưu, Thẩm Hạo mới có thể cảm ứng được.

Thậm chí, Thẩm Hạo có thể cảm ứng được một con Phượng Hoàng toàn thân rực lửa, nhất phi trùng thiên, hỏa diễm che khuất bầu trời, khủng bố vô cùng.

Không hổ là trứng do Phượng Hoàng Thủy Tổ lưu lại, vẫn là có chút đồ tốt.

Một khi Phượng Xu phá xác mà ra, Thẩm Hạo cũng có cảm giác an toàn.

Tại Địa Tiên Giới, Thẩm Hạo có thể không kiêng nể gì cả.

Nhưng ở tầng trời thứ tư Thái Cực Giới, Thẩm Hạo cho dù đã là Đại La Kim Tiên cũng không dám phóng túng.

Đại La Kim Tiên đã lợi hại như vậy rồi, Hỗn Nguyên Đại La, Hỗn Nguyên Thái Cực phía sau há chẳng phải là tồn tại vô địch sao.

Thẩm Hạo từng cảm nhận qua thực lực của Long Tộc tộc trưởng.

Đại La Kim Tiên thậm chí ngay cả dũng khí phản kháng cũng không có, liền có thể bị miểu sát.

Mà thực lực Long Tộc tộc trưởng chính là Hỗn Nguyên Đại La.

Lên trên nữa chính là Hỗn Nguyên Thái Cực, được xưng là Thiên Tôn, đây quả thực chính là con ruột của Thiên Đạo, còn mạnh đến mức nào nữa.

Càng lên cao, nhân số càng ít.

Đối với Thẩm Hạo mà nói, tăng thực lực lên là thứ yếu, quan trọng nhất chính là an toàn.

Dù sao thọ mệnh vô ưu, cho dù thực lực không cách nào tăng lên, tối thiểu tại Địa Tiên Giới cũng sống tiêu sái tự tại.

Mạo hiểm là tuyệt đối không có khả năng mạo hiểm, Thẩm Hạo không có sự nghiệp tâm mạnh mẽ như vậy.

Thấy Phượng Xu còn thiếu một đoạn thời gian nữa, Thẩm Hạo cũng không vội trở về.

Dù sao ở Bắc Dương Tiên Triều đã ba tháng, ngày ngày bị chúng nữ vây quanh, Thẩm Hạo cũng có chút ngấy.

Phải thanh tịnh một thời gian.

Thần thức quét qua, phát hiện phía đông Viêm Sương U Giới còn có một dòng sông, bờ sông rộng cả trăm dặm, đã là vô cùng lớn.

Giây tiếp theo, Thẩm Hạo liền đến bên bờ.

Lấy ra một cái ghế nằm, lấy ra một cái cần câu.

Ném cần câu xuống sông.

Lúc này mới ngồi lên ghế nằm, chậm rãi nhìn xung quanh.

Chương 919

Dưới ánh mặt trời chói chang, mặt sông sóng nước lấp loáng.

Thẩm Hạo lấy ra một ấm trà, ung dung pha trà.

Dưới sự thao túng của tiên lực, một ấm trà nóng rất nhanh đã pha xong.

Nhấp một ngụm trà, Thẩm Hạo mới cảm giác bên người không có nữ nhân hầu hạ thật đúng là không quen.

Dù sao bị người hầu hạ quen rồi, Thẩm Hạo đến tiên lực cũng lười dùng.

Thẩm Hạo cảm thấy lần sau lúc một mình đi ra ngoài, tốt nhất nên mang theo một nữ nhân.

Như thế mới gọi là sinh hoạt.

Bất tri bất giác, mấy canh giờ trôi qua.

Thẩm Hạo ngay cả một con cá cũng không câu được.

Điều này làm cho Thẩm Hạo rất mất mặt, thần thức quét qua phát hiện trong sông có không ít cá.

Cách đó không xa còn có một con Ngư thú cảnh giới Kim Tiên.

Thấy thế, hư không chộp một cái, con cá chép yêu quái cảnh giới Kim Tiên kia nháy mắt xuất hiện trước mặt Thẩm Hạo.

Nhìn thấy Thẩm Hạo, Lý Ngư Yêu suýt chút nữa bị hù chết.

Nó đang tu luyện, không ngờ đột nhiên bị người ta bắt tới.

Yêu lực toàn thân một chút cũng không thể sử dụng.

Lý Ngư Yêu làm gì từng thấy qua nhân loại bá đạo như vậy, sợ

đến mức lập tức mở miệng cầu xin tha thứ: Tiền bối tha mạng a, tiền bối tha mạng a.

Thẩm Hạo không vui nói: Ta ở đây câu cá nửa ngày, một con cũng không lên, có phải hay không tên khốn kiếp nhà ngươi đang tác quái.

Lý Ngư Yêu vội vàng nói: Tiền bối hiểu lầm a, thật sự không phải ta.

Không phải ngươi thì là ai.

Tiền bối, cầu ngài cho ta một cơ hội, bảo đảm không để ngài không câu được gì.

Thẩm Hạo lúc này mới hài lòng nói: Ân, không thể bức bách những con cá nhỏ kia, phải là nguyện giả thượng câu biết không.

Tiền bối, tiểu nhân biết phải làm sao.

Cút đi.

Thẩm Hạo tùy tay ném một cái, Lý Ngư Yêu bay ra mấy chục dặm.

Sau khi vào trong nước, Lý Ngư Yêu cũng không vội vã chạy trốn.

Bởi vì nó biết, với thực lực của đối phương, mặc kệ nó trốn ở đâu cũng là hẳn phải chết.

Sau khi vào trong nước, Lý Ngư Yêu nhìn thoáng qua lưỡi câu của Thẩm Hạo.

Quá lộ liễu, cá hơi có chút linh trí đều sẽ không cắn câu.

Nhưng nề hà đối phương thực lực quá mạnh, Lý Ngư Yêu lập tức triệu tập tộc quần.

Làm lão đại một vùng này, Lý Ngư Yêu vẫn là có chút lực hiệu triệu.

Rất nhanh đủ loại cá đều tới.

Thấy thế, Lý Ngư Yêu cũng không nói nhảm, trực tiếp bảo: Có một vị Nhân tộc tiền bối đang câu cá bên bờ, các ngươi mỗi cách một khắc đồng hồ, à không, một tuần trà, liền phái tiểu bối trong tộc quần đi cắn câu.

Nhớ kỹ không được giãy dụa.

Nếu không đi, chúng ta đều phải chết.

Hiến tế một con cá có thể bảo vệ cả tộc quần các ngươi.

Lão đại, vì sao không giết nhân loại kia.

Ngươi muốn tìm chết thì tự mình đi, đừng có kéo theo ta, đối phương chỉ cần một ý niệm là có thể bóp chết ta, muốn giữ được tộc quần, các ngươi tự mình cân nhắc một chút.

Thấy bọn chúng không động đậy, Lý Ngư Yêu lập tức phóng thích toàn bộ thực lực, chấn nhiếp bọn chúng: Nếu để cho ta biết tộc quần nào không phái hậu bối của mình đi, ta liền nuốt chửng bọn chúng trước.

Trải qua một phen uy hiếp, tất cả tộc quần đều ngoan ngoãn nhận mệnh.

Rất nhanh, một màn thần kỳ đã đến, bên cạnh lưỡi câu của Thẩm Hạo tụ tập vô số loài cá.

Tất cả đều đang xếp hàng, chờ đợi cắn câu.

Thẩm Hạo vừa uống một chén trà, liền cảm ứng được cần câu đang động.

Tức khắc vẻ mặt vui vẻ nói: Cắn câu rồi, vận khí không tệ.

Dùng sức kéo một cái, một con cá nặng cả ngàn cân đã bị kéo lên bờ.

Con cá này sau khi lên bờ, trực tiếp lựa chọn nằm im chịu trận, không nhúc nhích.

Thẩm Hạo đào một cái hố nhỏ bên bờ, ném cá vào, tiếp đó lại tiếp tục câu.

Cứ như vậy, Thẩm Hạo mỗi lần uống một chén trà, liền có một con cá cắn câu.

Bất tri bất giác, Thẩm Hạo đã câu được mười mấy con, hố nước đựng cá đều đầy.

Lý Ngư Yêu vẫn luôn lén lút quan chú Thẩm Hạo lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù hiến tế thuộc hạ có chút bất đắc dĩ, nhưng Thẩm Hạo vui vẻ là tốt rồi.

Tổng so với việc chọc giận Thẩm Hạo, bị hắn một tát diệt tộc còn tốt hơn.

Trong nháy mắt, một tháng trôi qua.

Thẩm Hạo đang ăn cá nướng bên bờ sông, đột nhiên cảm thấy một luồng khí tức cường đại, một luồng nhiệt lãng ập tới.

Đại địa bắt đầu kịch liệt run rẩy.

Vô số đá ngọc bên sông đều bắt đầu rung động dữ dội.

Bầu trời vốn dĩ xanh thẳm, đột nhiên đỏ rực một mảnh.

Mây trắng như bông cũng vào giờ khắc này lặng yên không một tiếng động bị bốc hơi.

Thấy thế, trong lòng Thẩm Hạo vui vẻ, nháy mắt đi tới bên cạnh trứng Phượng Hoàng.

Đập vào mắt, chỉ thấy trứng Phượng Hoàng trước đó đã toàn bộ

biến thành màu đỏ thẫm.

Không chỉ như thế, chung quanh trứng Phượng Hoàng cũng xuất hiện vô số vết nứt.

Thậm chí bên trong trứng, từng luồng nhiệt lãng bàng bạc tràn ra.

Nước xung quanh toàn bộ đều bị bốc hơi, dãy núi phụ cận cũng trở nên đỏ rực, giống như miếng sắt nung đỏ.

Thẩm Hạo đoán chừng không bao lâu nữa Phượng Xu sẽ phá xác mà ra.

Nhìn thấy một màn này, Thẩm Hạo thật đúng là có chút mong đợi.

Hắn cũng tò mò Phượng Xu rốt cuộc có thể thành công hay không.

Dần dần nhiệt lãng càng lúc càng lớn, ban đầu Thẩm Hạo còn cảm thấy không sao, nhưng theo vết nứt trên trứng Phượng Hoàng càng lúc càng lớn, nhiệt lượng tỏa ra càng ngày càng mạnh.

Cho dù là Thẩm Hạo cũng bắt đầu cảm thấy nóng.

Điều này làm cho Thẩm Hạo ngược lại rất vui vẻ, chứng minh thực lực Phượng Xu càng ngày càng mạnh.

Để không bị đồng đội ngộ thương, Thẩm Hạo vẫn là bay về phía sau, bay lên trời cao quan sát.

Theo nhiệt lãng càng ngày càng mạnh, bầu trời đều biến thành một mảnh đỏ thẫm.

Không biết còn tưởng rằng tới Hỏa Diệm Sơn.

Rắc.

Một tiếng vang lanh lảnh.

Một mảnh vỏ trứng Phượng Hoàng rơi trên mặt đất.

Tiếp theo, từng mảnh từng mảnh vỏ trứng bắt đầu rơi xuống.

Vẫn chưa thấy Phượng Xu ra tới.

Cùng lúc đó, bên ngoài nhìn thấy chân trời biến thành đỏ thẫm.

So với lần trước càng mãnh liệt hơn.

Thậm chí Bắc Dương Nữ Đế đều cảm giác được một luồng nhiệt lãng ập tới.

Cộng thêm việc Thẩm Hạo biến mất một tháng, Bắc Dương Nữ Đế còn tưởng rằng là động tĩnh do Thẩm Hạo gây ra.

Dù sao ở Địa Tiên Giới này có thể tạo ra động tĩnh cường đại như vậy, cũng chỉ có Thẩm Hạo.

Khu vực Yêu tộc.

Giờ này khắc này, tất cả phi cầm đang bay lượn, toàn bộ đều phủ phục trên mặt đất, hướng về phía Phượng Xu vái lạy.

Bọn chúng cũng không biết vì sao, nhưng chính là trong xương cốt bắt bọn chúng làm như vậy.

Một màn rung động như thế, khiến Yêu tộc càng là một mảnh hoảng loạn.

Chương 920

Thật là đa sự chi thu.

Đại khái qua mười mấy phút, vỏ trứng Phượng Hoàng rơi xuống mấy trăm mảnh.

Vốn dĩ Thẩm Hạo còn tưởng rằng vỏ trứng phải bong ra toàn bộ thì Phượng Xu mới có thể xuất thế.

Không ngờ đột nhiên, Oanh một tiếng vang thật lớn.

Nương theo một tiếng hót lanh lảnh mà du dương, phảng phất cả thế giới đều vì đó mà chấn động.

Ngay sau đó, một con Phượng Hoàng to lớn vô cùng như từ trong thần thoại giáng lâm, mãnh liệt triển khai đôi cánh che khuất bầu trời, chấn cánh bay cao, như một đoàn hỏa diễm thiêu đốt lao thẳng lên mây xanh.

Toàn thân Phượng Hoàng đều bị hỏa diễm hừng hực bao bọc, ngọn lửa nóng rực kia làm cho người ta không cách nào nhìn thẳng, thậm chí ngay cả Thẩm Hạo cũng khó có thể nhìn rõ hình dáng chân thực của Phượng Hoàng.

Hai mắt đều ẩn ẩn truyền đến cảm giác đau rát.

Tuy nhiên, chỉ một lát sau, hỏa diễm trên người Phượng Hoàng giống như bị một cỗ lực lượng thần bí hấp dẫn, toàn bộ bị hút vào trong cơ thể nàng.

Theo hỏa diễm biến mất, toàn bộ dung mạo Phượng Hoàng rốt cuộc hiện ra trước mắt Thẩm Hạo.

Chỉ thấy lông vũ của con Phượng Hoàng này hiện ra một loại màu đỏ thẫm tươi đẹp, uyển như ráng chiều đang cháy, lấp lánh sinh huy,

tản mát ra một loại vẻ đẹp khiến người ta tim đập nhanh.

Mấy cái lông đuôi của nàng càng là lộng lẫy đa tư, chương hiển sự cao quý của nàng.

Sau khi lượn một vòng trên không trung, con Phượng Hoàng này dường như cảm nhận được sự tồn tại của Thẩm Hạo, nàng ưu nhã điều chỉnh tư thái, sau đó chậm rãi bay về phía Thẩm Hạo, phảng phất là đang hướng hắn bày ra vẻ đẹp của mình.

Thẩm Hạo cảm thụ khí tức cường đại truyền đến từ Phượng Hoàng, cũng có chút cao hứng.

Chờ lúc bay đến trước mặt Thẩm Hạo, Phượng Hoàng lắc mình biến hóa, biến thành một nữ tử tuyệt mỹ ưu nhã.

Màu đỏ thẫm nháy mắt biến thành tuyết trắng, không tì vết chút nào.

Nhìn Phượng Xu, một cỗ hình ảnh quen thuộc tự nhiên sinh ra.

Trong đầu Thẩm Hạo nháy mắt nhớ tới cảnh sắc lần đầu tiên nhìn thấy Phượng Xu.

Vẫn là một chút biến hóa cũng không có, toàn thân không có một cọng lông vũ.

Chỉ bất quá Phượng Xu lúc đó đích xác là phượng hoàng rụng lông không bằng gà.

Nhưng hiện tại lại là chân chính Phượng Hoàng Niết Bàn.

Hừ, đẹp không.

Khóe môi Phượng Xu khẽ nhếch, nhịn không được xoay một vòng, để Thẩm Hạo nhìn cho rõ ràng.

Nghe thanh âm quen thuộc, khí tức quen thuộc, Thẩm Hạo lúc này mới xác định thật sự là Phượng Xu.

Trước đó Phượng Xu nửa ngày không động tĩnh, Thẩm Hạo còn thật sự sợ Phượng Xu bị đoạt xá.

Hiện tại xem ra là mình lo lắng vô ích.

Thẩm Hạo không mở miệng, mà là dùng hành động chứng minh.

Tiến lên hai bước, một phen ôm Phượng Xu vào trong ngực.

Đẹp, nhìn trăm lần không chán.

Thật không.

Thật.

Nói đến đây, Thẩm Hạo trêu chọc: Trước kia thần giao đã lâu, hiện tại coi như có thể như nguyện rồi.

Phượng Xu liếc Thẩm Hạo một cái: Chàng không sợ bị thiêu hỏng sao.

Hả.

Thẩm Hạo nói: Có rủi ro.

Phượng Xu: Không biết, vừa rồi hấp thu trứng Phượng Hoàng do Tổ Phượng lưu lại, còn chưa hoàn toàn thích ứng, có điều gì ngoài ý muốn hay không, thiếp thật đúng là không biết.

Nghe vậy, Thẩm Hạo đảo cũng không sợ hãi.

Dù sao có Bất Lão Tuyền, cho dù thật sự bị thiêu, cũng có thể khôi phục.

Vì thế, Thẩm Hạo tò mò hỏi: Thực lực nàng đã khôi phục chưa.

Phượng Xu gật gật đầu, trong đôi mắt lấp lóe hỏa diễm: Đã hoàn toàn khôi phục, còn mạnh hơn thời kỳ đỉnh phong của thiếp, sau khi hấp thu trứng Phượng Hoàng, thực lực thiếp liền khôi phục đỉnh phong.

Hơn nữa uy lực của Phượng Hỏa cũng mạnh hơn.

Thẩm Hạo hỏi: Hiện tại nàng cảnh giới gì.

Đối với Thẩm Hạo, Phượng Xu cũng không cần thiết giấu giếm, trực tiếp nói: Hỗn Nguyên Đại La đỉnh phong.

Vậy chẳng phải là giống như Long Tộc tộc trưởng rồi sao.

Ngay tại sát na này, sắc mặt Phượng Xu giống như bị một cỗ lực lượng vô hình vặn vẹo, khuôn mặt vốn trắng nõn như tuyết giờ phút này trở nên âm trầm cực độ, phảng phất bị một tầng mây đen dày đặc bao phủ.

Mái tóc đen dài óng ả của nàng nháy mắt biến thành màu đỏ thẫm, như ngọn lửa đang thiêu đốt nhảy múa trên đỉnh đầu.

Không chỉ như thế, thân thể Phượng Xu cũng giống như bị một đoàn liệt hỏa bao bọc, cắn nuốt cả người nàng vào trong.

Thẩm Hạo đứng ở một bên đều có thể cảm giác được luồng nhiệt lãng ập vào mặt, hắn thậm chí cảm thấy làn da của mình đều bị luồng khí tức nóng rực này thiêu đốt đến ẩn ẩn đau đớn.

Trong đôi mắt Phượng Xu toàn là cừu hận: Hừ, thiếp hiện tại so với trước kia càng mạnh hơn, nhất định có thể báo thù.

Thẩm Hạo an ủi: Được rồi không vội, nàng thu hồi hỏa diễm trước đã, làm ta nóng rồi.

Phượng Xu gật gật đầu, ngay sau đó nhìn về phía Thẩm Hạo lộ ra biểu tình không thể tin được: Chàng vậy mà đã đột phá đến Đại La Kim Tiên.

Nàng nhớ rõ lúc mình tiến vào trong trứng, Thẩm Hạo còn chỉ là La Thiên Thượng Tiên đỉnh phong, ngay cả Cửu Thiên Huyền Tiên cũng không phải.

Thời gian ngắn như vậy, vậy mà một bước lên mây, trực tiếp đến Đại La Kim Tiên.

Càng lên cao, đột phá càng khó khăn, nhưng đến trên người Thẩm Hạo lại hoàn toàn khác biệt.

Nghĩ tới đây, Phượng Xu không nghĩ ra lý do, chỉ đành quy hết thảy về Đại Đạo Chi Cơ.

Trong lòng có chút hâm mộ, không hổ là nam nhân sở hữu Đại Đạo Chi Cơ.

Chính là lợi hại.

Thẩm Hạo cười hắc hắc: May mắn mà thôi, không đáng nhắc tới.

Trong lòng Phượng Xu dâng lên một niềm an ủi khó diễn tả bằng lời, không kìm được cảm thán không hổ là nam nhân mình nhìn trúng, chính là mạnh.

Nhưng cho dù trong lòng từng có dự đoán, thì thực lực và năng lực của Thẩm Hạo vẫn vượt quá mong đợi của nàng, khiến nàng cảm thấy hài lòng sâu sắc.

Phượng Xu vào lúc suy yếu nhất đã chọn Thẩm Hạo, tự nhiên là đối với Thẩm Hạo có kỳ vọng cực cao.

Mà hiện nay, Thẩm Hạo dùng hành động thực tế chứng minh sự cường đại của hắn, hoàn toàn không phụ lòng tin tưởng và mong đợi của Phượng Xu.

Khóe miệng Phượng Xu khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười nhạt.

Nàng cảm thấy tự hào vì ánh mắt của mình, đồng thời cũng tràn đầy tin tưởng vào tương lai.

Thậm chí có chút mong chờ, dưới sự trợ giúp của Thẩm Hạo có thể báo được thù.

Trước kia đối với báo thù căn bản không có hi vọng, nhưng hiện tại hoàn toàn có khả năng thực hiện nguyện vọng này.

Ngay trong khoảnh khắc đó, trong đầu Phượng Xu đột nhiên hiện lên một ý niệm: Hoặc là chỉ cần luôn giúp đỡ phu quân tăng thực lực lên, vậy thì tuyệt đối có thể mau chóng báo thù rồi.

Nhưng mà ý niệm này chuyển một cái liền biến mất, giống như sao băng xẹt qua bầu trời đêm.

Dù sao, Thẩm Hạo hắn chính là nam nhân sở hữu Đại Đạo Chi Cơ, thành tựu tương lai tuyệt đối ở trên nàng, chỉ cần bảo hộ Thẩm Hạo thật tốt, chung quy có một ngày, Thẩm Hạo có thể vấn đỉnh Thiên Tôn thậm chí cao hơn.

Đôi mắt đẹp của Phượng Xu như nước, thâm tình nhìn chăm chú Thẩm Hạo, tại thế gian này Thẩm Hạo chính là duy nhất của nàng, cũng là chỗ dựa sau này của nàng.

Nàng khẽ mở đôi môi đỏ mọng, nhu thanh nói: Phu quân, thiếp vừa mới kết thúc bế quan tu luyện, tuy rằng đã luyện hóa trứng Phượng Hoàng do Tổ Phượng lưu lại, nhưng nhưng cần một chút thời gian để củng cố cảnh giới, thích ứng với sức mạnh mới đạt được này.

Thẩm Hạo nghe vậy cũng không bất ngờ, đáp lại: Suy nghĩ của nàng rất tốt, ta hoàn toàn ủng hộ.

Dù sao, củng cố tu vi đối với việc tu hành sau này là cực kỳ quan trọng.

À, đúng rồi, suýt chút nữa quên mất, bình Bất Lão Tuyền này cho nàng.

Dứt lời, trong tay hắn xuất hiện thêm một bình nước suối trong suốt, trong bình chứa Bất Lão Tuyền thanh khiết.

Thẩm Hạo đưa cái bình đến trước mặt Phượng Xu, tiếp tục nói:

Để đảm bảo nàng sẽ không lưu lại bất cứ tai ngầm hay ám tật nào, uống Bất Lão Tuyền sẽ rất có ích cho nàng.

Phượng Xu nhìn chăm chú thần tuyền thanh khiết trong tay Thẩm Hạo, trong lòng dâng lên cảm động khôn nguôi.

Thần tuyền này tuyệt đối là thiên tài địa bảo trân quý nhất trong thiên địa, độc nhất vô nhị, không thể thay thế.

Nó không chỉ là một loại thiên tài địa bảo hiếm thấy, mà còn là một loại tồn tại vượt qua nhận thức.

Cho dù là Hỗn Nguyên Đại La cũng khát vọng sở hữu.

Đa tạ phu quân.

Hai bên thần giao đã lâu, Phượng Xu cũng không khách khí, cầm lấy Bất Lão Tuyền uống một hơi cạn sạch.

Phượng Xu uống xong, không khỏi cảm thán: Lần này có thể thành công dung hợp trứng Phượng Hoàng Tổ Phượng lưu lại, thực sự là nhờ có thần tuyền của phu quân giúp đỡ.

Nếu không phải có thần tuyền trợ lực, nguyên thần của thiếp e rằng không biết phải đến khi nào mới có thể khôi phục như lúc ban đầu, càng đừng đề cập đi dung hợp trứng Phượng Hoàng.

Như vậy, muốn báo thù rửa hận, quả thực chính là người si nói mộng, căn bản chính là một hy vọng xa vời không thể với tới mà thôi.

Thẩm Hạo ôm Phượng Xu, thấm thía nói: Chuyện báo thù cứ từ từ, không cần vội, đem trạng thái của mình điều chỉnh đến tốt nhất mới là chính đạo, muốn báo thù sau này có khối cơ hội.

Phu quân, thiếp đều nghe chàng.

Phượng Xu gật gật đầu, không có phản đối, nàng tuy rằng thực lực mạnh hơn Thẩm Hạo, nhưng phương diện xử lý sự tình vẫn

không bằng Thẩm Hạo.

Càng sẽ không giảng cái gì sách lược.

Đối với báo thù, Phượng Xu hiện tại đã có tự tin rất lớn, chỉ cần có thần tuyền của Thẩm Hạo duy trì, nàng liền dám tiến lên liều mạng.

Thần tuyền chính là vô cùng cường đại.

Có thần tuyền, tương đương với sở hữu thêm mấy cái mạng.

Thậm chí uống thần tuyền, thân thể còn có thể khôi phục lại thời kỳ toàn thịnh, điểm này quá mức lợi hại.

Chỉ cần có đầy đủ thần tuyền duy trì, Phượng Xu một mình cũng dám đi đơn đấu Long Tộc.

Thẩm Hạo nói: Vậy nàng cứ hảo hảo bế quan, tranh thủ sớm ngày điều chỉnh tốt trạng thái.

Khóe miệng Phượng Xu hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười như hoa xuân nở rộ.

Thân thể nàng hơi nghiêng về phía trước, tự nhiên mà tựa đầu nhẹ nhàng vào bờ vai rộng lớn của Thẩm Hạo.

Thanh âm Phượng Xu khẽ khàng mà ôn hòa, uyển như thiên lại chi âm: Phu quân, chuyện bế quan kỳ thật không cần vội vã như vậy.

Chương 921

Dù sao chàng vừa rồi cũng nói ngày tháng còn dài, thiếp lại cần gì phải gấp gáp.

Huống hồ, thiếp đã có một khoảng thời gian rất dài không gặp phu quân, trong lòng tự nhiên là thập phần tưởng niệm.

Cho nên, vẫn là hảo hảo bồi phu quân một thời gian đã.

Nghe vậy, Thẩm Hạo nhịn không được vui vẻ, Phượng Xu sau khi xuất quan này vẫn là có chút tiến bộ: Không tệ, có tiến bộ, thế mới có chút nữ nhân vị chứ.

Khi Phượng Xu nghe được Thẩm Hạo tán dương, nội tâm nàng vậy mà như mặt hồ bình tĩnh bị ném vào một viên đá, kích khởi từng tầng gợn sóng, làm cho nàng cảm thấy một loại vui sướng cùng hưng phấn khó tả.

Giống như một trận gió mát trong ngày hè, thổi tan khô nóng cùng phiền muộn.

Tâm tình Phượng Xu trong giờ khắc này trở nên phá lệ thư sướng, phảng phất tất cả phiền não cùng lo âu đều bị vứt lên chín tầng mây.

Nàng không khỏi nhếch khóe miệng, lộ ra một nụ cười nhạt, nụ cười này lộ ra một tia thẹn thùng cùng thỏa mãn.

Chính Phượng Xu cũng có chút kinh ngạc trước sự thay đổi cảm xúc này, nàng vốn tưởng rằng mình sẽ không để ý đến lời khen của Thẩm Hạo như vậy, nhưng sự nhảy nhót trong lòng giờ phút này lại khiến nàng không cách nào coi nhẹ.

Nàng ngữ khí nhu hòa nói: Theo bên cạnh phu quân lâu như vậy, cũng nhìn thấy qua dáng vẻ chúng tỷ muội giao lưu cùng phu quân.

Ít nhiều cũng sẽ học được một ít.

Thẩm Hạo hài lòng nói: Không tệ không tệ, tiếp tục phát huy.

Dứt lời, tay Thẩm Hạo có chút không thành thật.

Hắn hiện tại cũng rất muốn thể nghiệm cảm giác của Hỗn Nguyên Đại La một chút.

Trước kia chính là vẫn luôn không có cơ hội.

Đối với phẩm tính của Thẩm Hạo, Phượng Xu cũng có chút hiểu rõ, cũng không để ý.

Chỉ cần Thẩm Hạo thích là được.

Bỗng nhiên, Phượng Xu dường như nhớ ra cái gì.

Cắt ngang bàn tay hư hỏng đang tác quái của Thẩm Hạo.

Chỉ vào vỏ trứng Phượng Hoàng tán loạn đầy đất: Phu quân, chàng xem kia là cái gì.

Nghe Phượng Xu nói, ánh mắt Thẩm Hạo nhìn theo hướng nàng chỉ.

Hắn định thần nhìn chăm chú những mảnh vỏ trứng tán loạn trên mặt đất, trong lòng không khỏi dâng lên một tia nghi hoặc.

Những mảnh vỡ vỏ trứng này nhìn qua cũng không có gì đặc biệt, Thẩm Hạo nhíu mày, khó hiểu hỏi: Đây chẳng qua chỉ là một ít mảnh vỡ vỏ trứng mà thôi, có cái gì đặc biệt sao.

Khóe miệng Phượng Xu khẽ nhếch, cười nói: Phu quân, chàng cũng đừng coi thường mảnh vỡ vỏ trứng này.

Nó là vỏ trứng Phượng Hoàng do Tổ Phượng di lưu lại.

Lực phòng ngự của vỏ trứng này có thể xưng nhất tuyệt, độ kiên cố của nó có thể so với Tiên Thiên Linh Bảo.

Nàng dừng một chút, tiếp đó lại nói: Không chỉ như thế, vỏ trứng Phượng Hoàng này còn có một đặc tính cực kỳ lợi hại, đó chính là có thể hoàn toàn miễn dịch bất kỳ công kích hỏa thuật nào.

Vô luận hỏa thuật của đối phương uy lực lớn bao nhiêu, vỏ trứng Phượng Hoàng này đều có thể nhẹ nhõm ngăn cản, giống như tường đồng vách sắt kiên cố không thể phá.

Phu quân chàng không phải có Thần Mộc Đỉnh sao.

Hoàn toàn có thể đem những vỏ trứng này toàn bộ luyện hóa, chế tác một kiện linh bảo phòng ngự.

Tuy rằng là Hậu Thiên Linh Bảo, nhưng lực phòng ngự có thể so với Tiên Thiên Linh Bảo.

Trên phương diện đối kháng hỏa hệ pháp thuật còn mạnh hơn cả Tiên Thiên Linh Bảo.

Thẩm Hạo có chút bất ngờ, không nghĩ tới còn có thu hoạch này.

Hắn nghi hoặc hỏi: Mấy thứ này nàng không ăn sao.

Ta thấy rất nhiều loài chim thú sau khi sinh ra đều ăn vỏ trứng trước, thứ này hẳn là đại bổ chứ.

Phượng Xu cạn lời liếc Thẩm Hạo một cái: Hiện tại thực lực của ta căn bản không cần.

Phu quân, số lượng vỏ trứng này không ít, ít nhất có thể làm ba món Hậu Thiên Linh Bảo nội giáp.

Phu quân, chàng thật sự không cần sao.

Thẩm Hạo đáp: Đã là đồ tốt, đương nhiên là muốn rồi.

Phượng Xu khẽ gật đầu, chỉ thấy bàn tay ngọc ngà như dương chi bạch ngọc của nàng nhẹ nhàng vung lên, một luồng năng lượng màu đỏ nồng đậm như ngọn lửa rực rỡ nháy mắt phun trào.

Luồng năng lượng màu đỏ này nhanh chóng bao bọc lấy những mảnh vỡ vỏ trứng Phượng Hoàng nằm rải rác trên mặt đất, giống như một bàn tay vô hình thu gom chúng lại một chỗ.

Dưới sự dẫn dắt của năng lượng đỏ, các mảnh vỡ như bị ma pháp tác động, từ từ tụ lại, cuối cùng hình thành nên hình dáng vỏ trứng Phượng Hoàng hoàn chỉnh.

Tiếp đó, Phượng Xu nói: Phu quân, cho ta mượn Thần Mộc Đỉnh của chàng một lát.

Thẩm Hạo gật đầu: Được, không thành vấn đề.

Vừa dứt lời, trong lòng bàn tay Thẩm Hạo đột nhiên hiện lên một luồng ánh sáng nhàn nhạt.

Trong chốc lát, chiếc Thần Mộc Đỉnh nhỏ nhắn linh lung xuất hiện.

Thẩm Hạo nhẹ nhàng ném về phía không trung, chiếc đỉnh cỡ bàn tay như được ban cho sự sống, bay thẳng lên trời.

Chỉ trong nháy mắt, nó bành trướng cấp tốc, từ kích thước bàn tay biến thành cự đỉnh cao vài trượng.

Thần Mộc Đỉnh toàn thân hiện lên màu gỗ cổ xưa, bên trên điêu khắc những hoa văn tinh mỹ, uẩn chứa Tiên Thiên linh vận vô tận.

Phượng Xu nói: Phu quân chờ một chút.

Chỉ thấy Phượng Xu nhẹ nhàng vung tay, các mảnh vỡ vỏ trứng liền bay vào trong Thần Mộc Đỉnh.

Sau khi tất cả đã vào trong, Phượng Xu hít sâu một hơi, hai tay bắt đầu kết ấn, tạo ra từng đạo pháp quyết phức tạp mà thần bí.

Theo ngón tay nàng múa lượn, pháp quyết lấp lánh ánh sáng yếu ớt giữa không trung, dường như sinh ra cộng hưởng nào đó với vỏ trứng

bên trong đỉnh.

Đột nhiên, ánh mắt Thẩm Hạo bị vầng trán trơn bóng của Phượng Xu thu hút.

Hắn nhìn kỹ, kinh ngạc phát hiện trên trán nàng lại có thêm một ấn ký màu đỏ cỡ móng tay, hình dạng như chữ Hỏa.

Ấn ký này giống như hình xăm, in sâu vào trung tâm trán nàng, phảng phất như một bộ phận bẩm sinh.

Tuy nhiên, khác với hình xăm thông thường, ấn ký hình lửa đỏ này không hề tạo cảm giác đột ngột hay thiếu hài hòa.

Ngược lại, nó dung hợp hoàn mỹ với dung nhan Phượng Xu, khiến nàng lúc này trông không chỉ xinh đẹp động lòng người mà còn tăng thêm khí chất thần thánh cao quý.

Ấn ký này như một phù hiệu thần bí, tản ra khí tức khiến người ta kính sợ.

Điều này làm Thẩm Hạo càng nhìn càng có cảm giác.

Trước đây hắn chưa từng phát hiện Phượng Xu lại có mị lực đến thế.

Thẩm Hạo nhìn đến say sưa, ánh mắt cũng trở nên không thuần khiết.

Đúng lúc này, Phượng Xu vốn đang đứng yên bỗng trở nên nghiêm túc.

Đôi môi nàng mím chặt, dường như đang uẩn nhưỡng sức mạnh gì đó.

Đột nhiên, Phượng Xu mạnh mẽ mở miệng, một luồng liệt hỏa hừng hực như núi lửa phun trào từ miệng nàng bắn ra.

Ngay cả Thẩm Hạo cũng cảm nhận rõ ràng khí tức nóng rực kia,

dường như ngọn lửa này muốn nuốt chửng cả hắn.

Trên người hắn lại truyền đến cảm giác đau rát, vội vàng tránh ra xa.

Khi tận mắt chứng kiến uy lực của ngọn lửa này, Thẩm Hạo không khỏi nhớ tới Tam Muội Chân Hỏa của mình.

Giờ phút này, trước mặt ngọn lửa cường đại kia, lửa của hắn lại trở nên nhỏ bé không đáng kể.

Hắn đột nhiên ý thức được, Tam Muội Chân Hỏa của mình tuy cũng có uy lực nhất định, nhưng so với ngọn lửa này quả là tiểu vu gặp đại vu.

Sức mạnh ngọn lửa này quá lớn, khiến Thẩm Hạo cảm thấy thực lực của mình còn không gian thăng tiến rất lớn.

Hắn không khỏi nảy sinh hứng thú nồng đậm, nhưng nghĩ lại thì thôi, chắc không có cơ hội.

Trừ khi tìm được Tổ Phượng ném vào không gian, họa may mới có khả năng đó.

Tam Muội Chân Hỏa của Thẩm Hạo bắt nạt đám dưới Cửu Thiên Huyền Tiên thì còn được.

Nhưng nếu đối mặt Đại La Kim Tiên, thậm chí cảnh giới cao hơn, thì không có tác dụng gì lớn.

Mà lửa của Phượng Xu rất mạnh, ngay cả Thẩm Hạo cũng cảm giác khó lòng đề kháng.

Sơ sẩy một chút là có thể táng thân trong biển lửa, Phượng Hoàng nhất tộc quả nhiên vẫn có chút bản lĩnh.

Dưới sự thiêu đốt của ngọn lửa hừng hực từ Phượng Xu, Thần Mộc Đỉnh như bị đốt cháy, toàn thân tỏa ra hồng quang nóng rực.

Hồng quang càng lúc càng sáng, càng lúc càng chói mắt.

Đồng thời, vô số đạo văn ẩn giấu trên đỉnh cũng như được nhiệt lực đánh thức, nhao nhao hiện lên.

Những đạo văn này như những phù chú cổ xưa, lấp lánh ánh sáng thần bí, đan xen vào nhau tạo thành một bức đồ án phồn phục mà huyền diệu.

Mà bên trong đỉnh, vỏ trứng Phượng Hoàng cũng bắt đầu biến hóa.

Trong cảm tri mẫn cảm của Thẩm Hạo, hắn có thể nhận thấy rõ ràng vỏ trứng đang dần mềm hóa, lớp vỏ cứng rắn đang bị ngọn lửa nung chảy từng chút một.

Đủ thấy uy lực của ngọn lửa này.

Bất tri bất giác một canh giờ đã trôi qua.

Chương 922

Khi mảnh vỏ trứng cuối cùng tan chảy thành dịch, Phượng Xu mới thu hồi ngọn lửa, xoay người nói với Thẩm Hạo: Phu quân, về phương diện luyện khí và trận pháp, ta không bằng chàng, cho nên tiếp theo phải làm phiền phu quân rồi.

Thẩm Hạo gật đầu không từ chối, việc nặng Phượng Xu đã làm xong, việc tỉ mỉ còn lại thì chỉ có thể để hắn ra tay.

Thẩm Hạo không lập tức động thủ mà cấu tứ hình dạng nội giáp trong đầu trước.

Sau khi xác định xong, hắn liền bắt đầu luyện chế.

Có Phượng Xu là lao động miễn phí ở đây, Thẩm Hạo lười tự mình dùng lửa.

Tiếp theo Phượng Xu phụ trách đốt lửa, Thẩm Hạo phụ trách luyện khí và khắc lục trận pháp.

Khắc chế trận pháp cũng là một việc tốn sức.

Thấm thoắt ba ngày trôi qua.

Cuối cùng cũng xong.

Nhìn ba món bảo giáp y hệt nhau lơ lửng giữa hư không, Thẩm Hạo hài lòng cười nói: Cuối cùng cũng đại công cáo thành.

Phượng Xu vẻ mặt kinh ngạc, nàng cũng không ngờ Thẩm Hạo luyện khí lại lợi hại như vậy, tán thán: Phu quân quả thực lợi hại, ba kiện Hậu Thiên Linh Bảo này lực phòng ngự còn mạnh hơn một số Tiên Thiên Linh Bảo.

Thẩm Hạo đưa cho Phượng Xu một cái: Cái này nàng mặc đi.

Phượng Xu cười lắc đầu: Phu quân, ta không cần đâu, ta có Tiên Thiên Linh Bảo Thập Nhị Diệp Liên Đài, lực phòng ngự đã đủ rồi.

Đưa cho ta cũng lãng phí, chi bằng để dành cho các vị tỷ muội.

Thấy vậy, Thẩm Hạo cũng không cưỡng cầu: Vậy được rồi.

Phượng Xu nói: Phu quân, chàng tự mình luyện hóa một bộ trước đi.

Nghe vậy, Thẩm Hạo gật đầu.

Đối với cái mạng nhỏ của mình, Thẩm Hạo vẫn vô cùng coi trọng.

Phượng Xu chê nhiều, chứ Thẩm Hạo chỉ thấy ít, hận không thể mặc cả trăm tám mươi cái lên người.

Tất nhiên, đó là vô địch cùng cấp bậc.

Nhưng phòng ngự có nhiều hơn nữa, đối mặt Hỗn Nguyên Đại La hay Thiên Tôn cũng vô dụng, chỉ có nước bị động ăn đòn.

Đối với Thẩm Hạo mà nói, luyện hóa nội giáp phòng ngự đơn giản chỉ là chuyện nhỏ.

Dù sao ba món này đều do hắn tự tay luyện chế, hắn nắm rõ từng chi tiết trong lòng bàn tay.

Thẩm Hạo mạn bất kinh tâm nhìn lướt qua ba món nội giáp, lộ ra nụ cười tự tin, hào không do dự cầm lấy một cái, sau đó tìm nơi yên tĩnh, khoanh chân ngồi xuống bắt đầu luyện hóa.

Rất nhanh hắn đã tiến vào nhập định.

Phượng Xu đứng một bên, đôi mắt đẹp nhu hòa nhìn Thẩm Hạo.

Nàng có được ngày hôm nay, tất cả đều nhờ vào Thẩm Hạo.

Những điều này nàng đều ghi tạc trong lòng.

Nhưng nàng lại chưa từng giúp được gì cho hắn.

Nàng cũng rất muốn làm gì đó cho Thẩm Hạo, nhưng không biết hắn muốn gì.

Chưa đến một khắc, Thẩm Hạo liền luyện hóa xong nội giáp.

Phượng Xu cười nói: Phu quân, có muốn thử lực phòng ngự không.

Thẩm Hạo: Được thôi.

Vừa dứt lời, Thẩm Hạo không chút do dự thôi động nội giáp, nháy mắt một luồng ánh sáng màu nâu nhanh chóng bao quanh người hắn, tạo thành một lớp năng lượng hộ thuẫn dày đặc.

Nó dán chặt vào thân thể Thẩm Hạo, bao bọc cả người hắn, tựa như một bộ áo giáp kiên cố không thể phá vỡ.

Phượng Xu thấy thế, đôi mắt đẹp khẽ ngưng lại, thần tình trở nên nghiêm túc.

Nàng hít sâu một hơi, kiều thanh nói: Phu quân, ta sắp tấn công rồi nha.

Ừ, phóng ngựa tới đây.

Được.

Phượng Xu nhìn chằm chằm Thẩm Hạo, trong miệng đột nhiên phun ra một luồng hỏa diễm lao về phía hắn.

Khi ngọn lửa chạm vào Thẩm Hạo, trực tiếp bị hộ thuẫn năng lượng hấp thu.

Sau khi hấp thu hỏa diễm, lực phòng ngự của hộ thuẫn lại còn tăng cường thêm.

Thấy cảnh này, Phượng Xu có chút kinh ngạc.

Nói cách khác, công kích của đối phương càng mạnh, lực phòng

ngự của hộ thuẫn càng cao.

Không ngờ còn có thể như vậy.

Thẩm Hạo nói: Nàng không phải đã nói nó miễn dịch với công kích pháp thuật hỏa hệ sao, ta nghĩ không thể lãng phí.

Trước kia ta biết Ngũ Hành trận pháp, chính là để công kích của địch nhân chuyển hóa thành lực phòng ngự.

Cho nên lúc luyện chế ta đã bố trí thêm vài cái trận pháp.

Phượng Xu nhịn không được tán thán: Phu quân, chàng đúng là thiên tài.

Thẩm Hạo nói: Cũng không đến mức đó, tấn công vật lý hoặc các pháp thuật khác thì vô dụng, hay là nàng phun thử chút băng sương xem sao.

Cái này ta không thuận tay, nhưng dù thế thì lực phòng ngự của nội giáp này cũng rất mạnh rồi.

Đủ dùng là được.

Nói đến đây, Thẩm Hạo lại hỏi: À đúng rồi, có chuyện này muốn hỏi nàng.

Phượng Xu hiếu kỳ không thôi, cư nhiên còn có chuyện làm khó được Thẩm Hạo: Phu quân, chuyện gì.

Thẩm Hạo vung tay lên, Tỏa Yêu Thừng, Kim Bài, Thanh Mộc Kiếm ba món Tiên Thiên Linh Bảo đều lơ lửng giữa hư không.

Thấy thế, Phượng Xu không thể tin nổi nhìn Thẩm Hạo: Phu quân, sao chàng có nhiều Tiên Thiên Linh Bảo như vậy.

Thẩm Hạo: Cái này tạm thời không nói, mấy món Tiên Thiên Linh Bảo này đều bị tổn hại, ta muốn hỏi nàng làm sao để tu phục chúng.

Nghe vậy, Phượng Xu nhìn kỹ mấy món bảo vật, dùng nguyên thần cảm tri xong liền hiểu ra vấn đề.

Mấy món Tiên Thiên Linh Bảo này ít nhiều đều bị tổn hại nghiêm trọng, sở dĩ như vậy là vì mất đi một số bộ phận quan trọng.

Muốn tu phục, tiền đề là phải tìm được bộ phận đã mất.

Người khác dù tìm đủ linh kiện e rằng cũng vô dụng, nhưng phu quân có Thần Tuyền, tuyệt đối có thể tu phục.

Thẩm Hạo lắc đầu, cảm thấy có chút khó giải quyết.

Thiên địa vô biên vô tế, biết đi đâu mà tìm.

Cổ kế là không thể nào, chẳng khác gì mò kim đáy biển.

Đối với việc tìm kiếm các bộ phận tàn khuyết, Thẩm Hạo không có lòng tin này.

Phượng Xu cũng biết chuyện này thập phần khó khăn, chỉ có thể an ủi: Phu quân, Tiên Thiên Linh Bảo có duyên mới được, hoặc giả là cơ duyên chưa tới.

Thẩm Hạo cười lắc đầu: Mấy cái cơ duyên này đều là lừa người, chủ yếu vẫn là xem ai nắm quyền quyết định.

Nói đến đây, Thẩm Hạo đổi chủ đề: Lúc nàng chưa tỉnh, ta câu được không ít cá, có muốn ăn chút không.

Phượng Xu cười gật đầu: Đa tạ phu quân.

Tuy không có hứng thú với việc ăn cá, nhưng tấm lòng của Thẩm Hạo nàng sẽ không từ chối.

Giây tiếp theo hai người liền đến bờ sông.

Phượng Xu nhìn trong sông có bao nhiêu là cá đang xếp hàng chờ cắn câu, cổ quái nhìn Thẩm Hạo.

Không cần đoán cũng biết là do Thẩm Hạo bức bách.

Nhìn trong rãnh nước nhỏ đã câu được bao nhiêu cá, Thẩm Hạo chỉ giữ lại một con, còn lại đều ném trả về sông.

Tất nhiên, cái gọi là rãnh nước nhỏ của Thẩm Hạo cũng to cỡ cái hồ chứa nước.

Bên bờ sông sóng nước lấp loáng, Thẩm Hạo ung dung tự tại ngồi trên tảng đá bằng phẳng, bên cạnh bày con cá tươi vừa làm sạch.

Hắn thành thạo xiên cá vào cành cây, đặt lên lửa nướng từ từ, đồng thời vui vẻ tán gẫu với Phượng Xu.

Phượng Xu lẳng lặng ngồi bên cạnh Thẩm Hạo, trong lòng cũng vô cùng tò mò trong khoảng thời gian nàng tiến vào trứng Phượng Hoàng, Thẩm Hạo có đi lên Thượng Tứ Tầng Thiên hay không.

Biết ý tứ của Phượng Xu, Thẩm Hạo cũng không giấu giếm, lập tức kể lại tỉ mỉ.

Gió nhẹ phất qua mang theo sự mát mẻ, Phượng Xu lẳng lặng lắng nghe, thỉnh thoảng chêm vào vài câu.

Thời gian bất tri bất giác trôi qua, mặt trời dần ngả về tây, bầu trời nhuộm một màu cam đỏ.

Cảnh sắc bờ sông càng thêm mê người, nước sông trong veo phản chiếu ráng chiều, cảnh vật xung quanh quả thực đẹp không sao tả xiết.

Nếu có thêm hai hàng chim nước, thật đúng là ý cảnh Lạc hà dữ cô vụ tề phi, thu thủy cộng trường thiên nhất sắc.

Hương thơm cá nướng lan tỏa trong không khí khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Phượng Xu chỉ đơn giản ăn vài miếng rồi thôi, ngược lại Thẩm Hạo ăn rất ngon lành.

Tuy ở đây không có gia vị gì, nhưng khẩu cảm loại cá này quả thật không tồi.

Thẩm Hạo tính toán xem có nên mang hai con về để mấy nữ nhân ở đô thị cũng nếm thử hay không.

Ăn uống no say, Thẩm Hạo nhìn tịch dương, lấy ra máy ảnh DSLR, nói với Phượng Xu: Đến đây, chúng ta chụp tấm ảnh chung, ta đều đã chụp với họ rồi, cũng không thể thiếu nàng.

Phượng Xu tuy không biết chụp ảnh chung là gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu để mặc Thẩm Hạo sắp xếp.

Nào, đầu dựa vào vai ta, cười lên một chút.

Bất tri bất giác màn đêm đã buông xuống.

Ánh trăng như nước đổ xuống, phảng phất một lớp lụa bạc nhẹ nhàng phủ lên người Phượng Xu, lưu chuyển trên làn da nàng, khiến gương mặt vốn đã trắng nõn của nàng càng thêm tinh oánh dịch thấu.

Dưới ánh trăng, thân ảnh nàng có chút mông lung nhưng lại toát lên khí tức thánh khiết không cách nào diễn tả, dường như nàng là tồn tại thuần tịnh nhất thế gian này.

Ánh mắt Thẩm Hạo trở nên nóng rực.

Gió đêm từ từ thổi động tóc mai của Phượng Xu.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Thẩm Hạo, Phượng Xu mạc danh có chút chột dạ.

Lần này không phải thần giao nữa, mà là làm thật.

Phu quân, nhìn ta như vậy làm gì.

Ta muốn trải nghiệm cảm giác của Hỗn Nguyên Đại La một chút.

Cái này trải nghiệm thế nào.

Yên tâm, ta có biện pháp.

Thẩm Hạo nói xong, kéo Phượng Xu biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện lại, bọn họ đã ở trong động phủ hắn đào trước đó.

Thậm chí trong động phủ còn có thêm một tấm nệm lò xo Simmons.

Phượng Xu nhìn hoàn cảnh động phủ, vẻ mặt nghi hoặc: Không phải trải nghiệm Hỗn Nguyên Đại La sao, tới đây làm gì.

Lát nữa nàng sẽ biết thôi.

Bất tri bất giác, năm ngày đã trôi qua.

Chương 923

Thẩm Hạo cũng từ trong nhập định tỉnh lại.

Tổng thể mà nói, chuyến trải nghiệm Hỗn Nguyên Đại La lần này vô cùng mỹ mãn.

Không chỉ lấy được Phượng huyết, còn đạt được chỗ tốt cực lớn.

Nguyên âm chi khí bàng bạc của Phượng Xu là chí thuần chí tịnh, khiến Thẩm Hạo thụ ích phỉ thiển, tu vi trực tiếp đạt đến Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Nguyên thần cũng trở nên cường hãn hơn, sở hữu cảm ngộ mạnh hơn với Thiên Đạo chi lực.

Tóm lại là lợi ích rất nhiều.

Lần trải nghiệm Hỗn Nguyên Đại La này, nếu phải chấm điểm, Thẩm Hạo trực tiếp cho điểm tuyệt đối.

Thẩm Hạo vừa tỉnh lại, Phượng Xu liền đến trước mặt, nhu thanh hỏi: Phu quân, chàng không sao chứ.

Có lẽ do Phượng huyết bị đoạt, khiến tình cảm của Phượng Xu đối với Thẩm Hạo cũng thay đổi, khóe mắt có thêm vài phần nhu tình.

Thẩm Hạo: Không sao, tu vi có chút tiến bộ nhỏ, việc này đa tạ nàng.

Phượng Xu: Có thể giúp được phu quân, ta cũng rất vui.

Nghe lời Phượng Xu, Thẩm Hạo nhịn không được cười, sự thay đổi này hơi lớn nha.

Bất quá, thay đổi này Thẩm Hạo vẫn rất hài lòng.

Thẩm Hạo cười nói: Lần này nhờ cả vào nàng.

Phượng Xu: Phu quân đừng nói vậy, giúp được chàng là ta phi thường vui vẻ.

Thẩm Hạo đứng dậy, ôm lấy Phượng Xu: Đi thôi, ra ngoài hít thở không khí.

Được, phu quân.

Tiếp đó Thẩm Hạo và Phượng Xu lại ra bờ sông.

Nhìn dòng nước chảy xiết, Thẩm Hạo hỏi: Lần này nàng bế quan cần bao lâu.

Phượng Xu trầm ngâm một chút rồi chậm rãi nói: Phu quân, đại khái cần khoảng một năm.

Ngữ khí của nàng có chút chần chừ, dường như cũng không quá chắc chắn về thời gian này.

Thẩm Hạo nghe vậy không khỏi lộ vẻ kinh ngạc, hắn hiển nhiên không ngờ lại cần lâu như thế.

Hắn vốn tưởng quá trình này sẽ tương đối ngắn, nên khi nghe Phượng Xu nói một năm, hắn sững người một chút.

Lâu vậy sao.

Thấy biểu tình của Thẩm Hạo, Phượng Xu giải thích lại: Phu quân, thích ứng sức mạnh đích xác cần một ít thời gian.

Thẩm Hạo nói: Như vậy đi, ta đưa nàng đến Linh Vân đại lục, Địa Tiên Giới một ngày bằng Linh Vân đại lục một năm, như vậy nàng bế quan cũng chỉ mất một ngày thời gian.

Phượng Xu không ngờ Thẩm Hạo lại làm thế, bất quá nàng cũng không từ chối: Phu quân, biện pháp này cũng không tệ, lợi dụng hoàn mỹ sự chênh lệch thời gian.

Đã như vậy, chọn ngày không bằng gặp ngày, đi ngay bây giờ nhé.

Đều nghe theo phu quân.

Nghe vậy, Thẩm Hạo gật đầu, lợi dụng Thần Mộc Đỉnh đưa Phượng Xu biến mất tại chỗ trong nháy mắt.

Khi xuất hiện lại, họ đã đến Bàn Tơ Động ở Linh Vân đại lục.

Thẩm Hạo nhìn quanh hoàn cảnh quen thuộc, trong lòng dâng lên cảm giác thân thiết.

Hắn quay sang Phượng Xu cười nói: Phượng Xu, nàng thấy bế quan ở đây thế nào.

Phượng Xu khẽ gật đầu đồng ý, ánh mắt nhu hòa nhìn Thẩm Hạo, khẽ nói: Được mà phu quân.

Lần này ta bế quan chủ yếu là để tự thân cảm ngộ, cho nên ở đâu cũng như nhau.

Thẩm Hạo gật đầu, hỏi tiếp: Vậy nàng còn cần gì nữa không.

Ta có thể giúp nàng chuẩn bị.

Ngữ khí tràn đầy quan thiết khiến Phượng Xu cảm thấy vô cùng ấm áp.

Phượng Xu cười lắc đầu: Phu quân, tạm thời không cần.

Thẩm Hạo nghĩ ngợi, quyết định giúp thêm một phen, bèn lấy ra mười bình Bất Lão Tuyền đưa cho Phượng Xu: Mấy bình Bất Lão Tuyền này nàng cứ cầm lấy để phòng hờ.

Nhìn nhiều thần tuyền như vậy, Phượng Xu không thể tin nổi nhìn Thẩm Hạo.

Sự thần kỳ của thần tuyền Phượng Xu quá rõ, tu vi yếu uống một ngụm là đầy máu hồi sinh.

Ngay cả thực lực Hỗn Nguyên Đại La như nàng, uống một bình

cũng có thể tu phục thương thế.

Phu quân, cái này. cái này cũng quá nhiều rồi, chàng đưa hết cho ta thì chàng dùng cái gì.

Phượng Xu vạn lần không ngờ Thẩm Hạo lại có nhiều thần tuyền như vậy.

Lượng lớn thế này, Phượng Xu còn tưởng Thẩm Hạo đưa hết thần tuyền cho nàng.

Đáng tiếc nàng không biết, thần tuyền của Thẩm Hạo nhiều đến mức có thể dùng để bơi lội.

Thẩm Hạo nói: Yên tâm, thần tuyền ta vẫn còn, nàng cầm lấy hữu dụng hơn ta.

Cảm ơn phu quân.

Phượng Xu cảm kích không thôi, nhiều thần tuyền thế này đúng là nghĩ cũng không dám nghĩ.

Đều là người một nhà, không cần khách khí.

Bỗng nhiên Phượng Xu nhớ ra điều gì: Phu quân, chàng tạm thời đừng đi lên Thượng Tứ Tầng Thiên Thái Cực Giới, đợi ta bế quan xong, chúng ta cùng đi, có ta bảo hộ chàng cũng an toàn hơn một chút.

Thẩm Hạo nói: Không vội, nàng cứ từ từ bế quan, dù sao ta ở Địa Tiên Giới thì cũng chỉ mất một ngày.

Muốn lên Thượng Tứ Tầng Thiên ta cũng sẽ cẩn thận, Long tộc cũng đang tìm ta.

Nghe vậy, ánh mắt Phượng Xu lập tức trở nên lãnh tuấn: Phu quân, Long tộc tìm chàng.

Sao lại thế.

Thế là Thẩm Hạo kể lại chuyện Kim Long Ngao Du tìm Thần Mộc Đỉnh.

Khi biết Kim Long Ngao Du dám gióng trống khua chiêng bắt nạt Thẩm Hạo, ánh mắt Phượng Xu lộ ra sát ý: Phu quân yên tâm, chẳng phải chỉ là một con rồng thôi sao, ta giúp chàng thu thập nó, đến lúc đó nợ cũ nợ mới tính một thể.

Thẩm Hạo cười: Ừ, thực lực của nàng thì ta tin.

Nàng ra tay thì con rồng này chắc chắn không sống nổi.

Có điều bắt lại là được, chuyện giết nó cứ giao cho ta.

Là một người đàn ông, ta không cách nào từ chối sự dụ hoặc của một con rồng.

Phu quân yên tâm, hết thảy cứ giao cho ta.

Huống hồ hiện tại có thần tuyền phu quân đưa, mình ta cũng có thể diệt cả Long tộc.

Đừng có ý khí dụng sự, chuyện báo thù tốt nhất đợi thực lực đủ mạnh hãy đi, thần tuyền lợi hại như vậy, một khi bị theo dõi thì không tốt đâu.

Đừng quên trên Hỗn Nguyên Đại La còn có Thiên Tôn.

Phượng Xu thần sắc ngưng trọng: Phu quân yên tâm, cho dù là Thiên Tôn cũng không sợ, Phượng Xu ta cũng có Thiên Tôn chống lưng.

Nàng còn có bối cảnh này.

Vậy sao Phượng Hoàng nhất tộc lại bị diệt.

Thẩm Hạo có chút bất ngờ.

Phượng Xu áy náy lắc đầu: Ta có chỗ dựa, Long tộc tự nhiên cũng

có, có những chuyện dù là Thiên Tôn cũng thân bất do kỷ.

Hả.

Thế này.

Thẩm Hạo không ngờ đến Thiên Tôn rồi mà vẫn không thể tùy tâm sở dục, vậy làm Thiên Tôn cũng quá khó chịu.

Bỗng nhiên Thẩm Hạo nhớ ra chuyện gì, nói: À đúng rồi, nàng nhắc đến Thiên Tôn ta mới nhớ.

Có Thiên Tôn nào đó hạ lệnh cấm Đại La Kim Tiên vượt qua kết giới Nhân tộc và Yêu tộc, cho nên Yêu tộc sau này chúng ta chắc chắn không thể đi nữa.

Phượng Xu mím môi cười: Phu quân quên rồi sao, bản thể ta là Phượng Hoàng, cho dù có quy củ này ta cũng không sao.

Thẩm Hạo vỗ trán: Ờ, xem ta này, suýt thì quên mất.

Phượng Xu nói: Phu quân, về phần quy định này thật giả thế nào ta cũng không biết.

Theo ta được biết trước kia là không có, có khả năng mấy năm nay do Nhân tộc và Yêu tộc chém giết quá ác liệt nên mới quy định như vậy.

Tuy kết giới Yêu tộc chàng không đi được, nhưng đi Tam Tầng Thiên thì không ai quản, chàng có thể khai mở động phủ ở Tam Tầng Thiên, hoặc là xử chết Kim Long Ngao Du ở đó.

Ý tưởng này không tồi.

Thẩm Hạo hài lòng nói, lập tức ôm lấy Phượng Xu hôn một cái, hôn đến mức má nàng đỏ bừng.

Được rồi, nàng hảo hảo bế quan, ta đi trước đây.

Vâng, phu quân, ta biết rồi.

An đốn xong Phượng Xu, Thẩm Hạo liền trở về Địa Tiên Giới.

Tại Bích Ngọc Cung của Bắc Dương tiên triều, Thẩm Hạo vừa mới về chưa kịp nghỉ ngơi, đã thấy chúng nữ vội vã chạy tới.

Ai nấy thân tư tha thướt, dung mạo xinh đẹp, uyển như trăm hoa đua nở, mỗi người một vẻ.

Ngay cả Phó Dao đang bế quan tu luyện cũng vội vàng chạy tới.

Phải biết rằng, khi xưa nàng và Đông Cung Vô Song nguyện vọng lớn nhất chính là đột phá cảnh giới La Thiên Thượng Tiên.

Dù sao tại Địa Tiên Giới, đối với người tu hành mà nói, La Thiên Thượng Tiên là một cột mốc cực kỳ quan trọng, là cực hạn của Địa Tiên Giới.

Nhưng hiện tại dường như đã khác.

Vận mệnh luôn tràn đầy kịch tính.

Chỉ vì Đông Cung Vô Song đột phá La Thiên Thượng Tiên sớm hơn một bước, khiến Phó Dao cảm thấy thập phần nôn nóng, thậm chí từng có lúc vì quá nóng vội mà tẩu hỏa nhập ma.

Mà nay, khi Phó Dao dưới sự giúp đỡ của Thẩm Hạo rốt cuộc cũng đột phá La Thiên Thượng Tiên cảnh giới nàng hằng mong ước, nàng lại kinh ngạc phát hiện mình không hề kích động vạn phần như tưởng tượng.

Nguyên nhân chủ yếu là vì nàng biết được trên La Thiên Thượng Tiên còn có Cửu Thiên Huyền Tiên cường đại hơn.

Mặt khác, khi biết Hồ Cửu Nhi và Bắc Dương Nữ Đế đều đã đạt đến độ cao Cửu Thiên Huyền Tiên, trái tim vốn xao động bất an của nàng càng như bị châm lửa, khó lòng bình tĩnh.

Càng làm nàng chấn kinh là tu vi của Thẩm Hạo lại còn trên cả Cửu Thiên Huyền Tiên, đã vượt ra khỏi phạm trù nàng có thể tưởng tượng.

Đối mặt chênh lệch cực lớn như vậy, nàng không khỏi bắt đầu hoài nghi bản thân liệu có đủ năng lực tiếp tục truy đuổi hay không.

Cho nên, căn bản không thể vui nổi.

Bắc Dương Nữ Đế đoan tọa bên cạnh Thẩm Hạo, đôi mắt đẹp lưu chuyển lộ ra tia hiếu kỳ, khẽ hỏi: Phu quân, thiên địa dị tượng kinh người mấy hôm trước, có phải do chàng làm không.

Khóe miệng Thẩm Hạo khẽ nhếch, lộ ra nụ cười nhàn nhạt, thản nhiên nhận: Chính phải.

Dù sao thiên địa dị tượng này thực tế do Phượng Xu gây ra.

Tuy nhiên Phượng Xu và hắn quan hệ không tầm thường, nói là do hắn làm ra cũng chẳng có gì không ổn.

Đông Cung Vô Song tò mò: Phu quân, chàng làm cái gì mà gây ra trận trượng lớn như vậy, cả bầu trời đều một màu đỏ rực.

Thậm chí còn cảm giác được một luồng nhiệt lãng ập tới, quá không thể tin nổi.

Ta cũng cảm giác được.

Mạnh Tuyền Cơ nói.

Thẩm Hạo cười: Không cần kinh ngạc, chuyện nhỏ mà thôi.

Phu quân, chàng thật quá khiêm tốn.

Đối với việc Thẩm Hạo biến mất một thời gian dài rốt cuộc lại xuất hiện trước mặt mọi người, các nàng đều cảm thấy dị thường hưng phấn và kích động.

Các nàng như bầy chim non vui vẻ, nhanh chóng vây quanh Thẩm Hạo, ríu rít nói không ngừng, phảng phật có vô số lời muốn kể cho hắn nghe.

Với các nàng, sự tồn tại của Thẩm Hạo như tia nắng ấm áp chiếu sáng cuộc sống, là duy nhất của họ.

Chỉ cần Thẩm Hạo ở bên, tâm tình họ sẽ trở nên đặc biệt vui vẻ, mọi phiền não nháy mắt tan thành mây khói.

Hơn nữa, có Thẩm Hạo bên cạnh, nội tâm họ cũng cảm thấy vô cùng yên tâm và kiên định.

Trò chuyện một lúc, Thẩm Hạo liền giúp các nàng bổ túc bài tập.

Bởi vì qua hai ngày nữa, Thẩm Hạo định cùng Phượng Xu đi một chuyến lên Thượng Tứ Tầng Thiên Thái Cực Giới, e rằng lại phải rời đi một thời gian.

Cho nên vẫn là phải bù đắp một chút.

Chương 924

Vì thế, Thẩm Hạo không nói nhảm nữa mà cắm đầu khổ làm.

Ngày hôm sau, Bắc Dương Nữ Đế sau khi lo liệu xong việc tiền triều lại đến Bích Ngọc Cung.

Nàng mơ hồ cảm giác Thẩm Hạo lại sắp đi.

Nếu không phải sắp đi, hắn sẽ không vất vả cần cù như vậy.

Nàng nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Thẩm Hạo.

Cung nữ thấy thế vội vàng đưa ấm trà trong tay cho nàng rồi lẳng lặng lui sang một bên.

Bắc Dương Nữ Đế nhận lấy ấm trà, động tác ưu nhã bắt đầu pha trà.

Hương trà nóng hổi lượn lờ bốc lên, bao trùm cả căn phòng trong mùi thanh hương.

Nàng vừa chuyên chú pha trà vừa nhu thanh nói: Phu quân, có phải chàng lại sắp rời đi không.

Thẩm Hạo cũng không kinh ngạc, dù sao chúng nữ đều cảm nhận được, cười gật đầu: Nàng đoán không sai, sao thế.

Bắc Dương Nữ Đế hai tay bưng trà đích thân đưa cho Thẩm Hạo: Phu quân uống trà trước đã.

Ừ.

Tận mắt nhìn Thẩm Hạo uống cạn chén trà, Bắc Dương Nữ Đế mới chậm rãi nói: Phu quân, là đi lên thượng giới sao.

Nói xong, đôi mắt đẹp nhìn Thẩm Hạo, trong ánh mắt tràn đầy kỳ vọng.

Thẩm Hạo gật đầu: Ừ, không sai, ta định đi một chuyến.

Nghe vậy, Bắc Dương Nữ Đế do dự một chút, lại nói: Phu quân, có thể đưa ta cùng lên thượng giới dạo chơi không.

Ta cũng rất tò mò tình hình trên đó.

Sao tự nhiên lại muốn lên Thượng Tứ Tầng Thiên.

Thẩm Hạo nghi hoặc.

Bắc Dương Nữ Đế ngại ngùng nói: Hiện nay ở Địa Tiên Giới đã không còn đối thủ, điều này làm ta cảm giác vô sở sự sự, cũng không có động lực gì.

Nhân đó rất muốn lên trên cảm nhận một chút, để bản thân có thể thường xuyên duy trì động lực.

Thẩm Hạo cười nói: Ý tưởng không tồi, Cửu Thiên Huyền Tiên ở Địa Tiên Giới là tồn tại vô địch.

Nhưng đến Thượng Tứ Tầng Thiên thì chỉ có thể coi là tầng lớp trung thấp thôi.

Trung thấp.

Thảm vậy sao.

Sắc mặt Bắc Dương Nữ Đế có chút không tự nhiên.

Nàng còn tưởng dựa vào thực lực hiện tại, dù ở Thượng Tứ Tầng Thiên cũng tạm được, không ngờ chỉ là trung thấp.

Thẩm Hạo nói: Gần như vậy, so trên không đủ so dưới có thừa.

Trên Cửu Thiên Huyền Tiên còn có Đại La Kim Tiên, Hỗn Nguyên Đại La, và Hỗn Nguyên Thái Cực Cảnh.

Hỗn Nguyên Thái Cực Cảnh hay còn gọi là Thiên Tôn, nghe nói có tám vị, cụ thể thật hay giả ta cũng chưa gặp.

Dù sao tùy tiện lôi ra một người cũng có thể nghiền ép.

Bất quá cũng không cần lo lắng, ngay cả Cửu Thiên Huyền Tiên cũng rất hiếm gặp, đại bộ phận đều chủ động trốn đi bế quan.

Trừ khi nàng chủ động kiếm chuyện.

Nghe Thẩm Hạo nói vậy, Bắc Dương Nữ Đế lại lần nữa cảm thấy áp lực.

Nàng không dám tưởng tượng Thiên Tôn mạnh cỡ nào.

Có áp lực cũng có động lực.

Phu quân, ta muốn đi cảm nhận một chút.

Thẩm Hạo nghĩ ngợi rồi cũng đồng ý.

Cảm nhận một chút cũng chẳng sao.

Bất quá, Bắc Dương Nữ Đế muốn lên Thượng Tứ Tầng Thiên Thái Cực Giới thì phải nhờ Phượng Xu giúp đỡ.

Thẩm Hạo tự mình đi thì trực tiếp qua không gian là được, nhưng không gian không thể mang người sống.

Phượng Xu đã khôi phục thực lực Hỗn Nguyên Đại La, một ý niệm liền có thể về Thượng Tứ Tầng Thiên, hộ thuẫn khu hỗn độn trước kia đối với nàng đã hết tác dụng.

Hiện tại Thẩm Hạo đã đột phá Đại La Kim Tiên, sử dụng Thần Mộc Đỉnh cũng được, nhưng Thần Mộc Đỉnh hiện giờ quá nổi bật, Thẩm Hạo không muốn làm thế.

Thế là Thẩm Hạo nói: Ừ, đã muốn đi thì ngày kia ta đưa nàng đi dạo, đến lúc đó giới thiệu một vị tỷ muội cho nàng.

Bắc Dương Nữ Đế liếc xéo Thẩm Hạo một cái, đúng là đi đến đâu cũng có tỷ muội.

Giờ phút này, Bắc Dương Nữ Đế còn chưa biết danh hiệu đại tỷ của nàng sắp mất.

Bắc Dương Nữ Đế: Được rồi phu quân, đều nghe chàng.

Vậy quyết định thế đi.

Thẩm Hạo chơi ở Bích Ngọc Cung hai ngày.

Đến ngày thứ ba, khi Thẩm Hạo chuẩn bị đi đón Phượng Xu, không ngờ Phượng Xu đã tự mình trở về.

Bắc Dương Nữ Đế nhìn người phụ nữ tuyệt mỹ trước mắt, trong lòng liền hiểu đây chính là vị tỷ muội mà Thẩm Hạo đã nói.

Chỉ là nàng lại không cảm ứng được bất kỳ khí tức nào của người phụ nữ này.

Hơn nữa, ngay khoảnh khắc ánh mắt hai người chạm nhau, một nỗi sợ hãi không thể diễn tả bằng lời lan khắp toàn thân.

Cả người nàng phảng phất bị người ta thi triển định thân thuật, không thể động đậy.

Mạnh, quá mạnh rồi.

Bắc Dương Nữ Đế cảm giác người phụ nữ trước mắt này dường như còn mạnh hơn cả Thẩm Hạo.

Nhưng sao có thể như vậy được, Thẩm Hạo là Đại La Kim Tiên, lẽ nào người phụ nữ này là Đại La Kim Tiên đỉnh phong sao.

Thẩm Hạo cười giới thiệu: À phải rồi, giới thiệu một chút, vị này cũng là nương tử của ta, Phượng Xu, vị này là.

Phượng Xu nói: Bắc Dương Nữ Đế, ta biết.

Tựa hồ cảm nhận được áp lực từ Phượng Xu, Bắc Dương Nữ Đế cũng thu lại ngạo khí của mình.

Giọng điệu ôn hòa nói: Phượng Xu, chào ngươi.

Nhìn hai người có chút không tự nhiên, Thẩm Hạo nói: Vì Phượng Xu đã đến, ta sẽ giới thiệu tất cả mọi người một lượt.

Dứt lời, Thẩm Hạo liền gọi các nàng lại.

Khi các nàng nhìn thấy Phượng Xu cũng không có gì ngạc nhiên.

Thẩm Hạo có nhiều nữ nhân, thỉnh thoảng có thêm một người mọi người cũng đều hiểu.

Chỉ là nhìn khí thế của Phượng Xu còn mạnh hơn cả Bắc Dương Nữ Đế, các nàng đều tò mò, hai người này ai là tỷ đây.

Đối với các nàng, Phượng Xu đều biết cả.

Chỉ là các nàng không nhận ra Phượng Xu mà thôi.

Thẩm Hạo cười nói: Vị này cũng là một trong các tỷ muội của các nàng, sau này cứ gọi là Phượng Xu.

Vâng, phu quân.

Các nàng lại quay sang Phượng Xu gọi: Ra mắt Phượng Xu tỷ tỷ.

Vốn dĩ Phượng Xu không hề để tâm chuyện Thẩm Hạo có nhiều nữ nhân, nữ nhân của Thẩm Hạo cũng chẳng có quan hệ gì với nàng.

Nhưng nghe các nàng gọi một tiếng tỷ, trong lòng lại có một cảm giác khoan khoái khó tả.

Cảm giác này trước đây chưa từng có.

Ngay sau đó, khi ánh mắt Phượng Xu nhìn về phía Bắc Dương Nữ Đế, Bắc Dương Nữ Đế vẫn cứng đầu không chịu gọi tỷ.

Phượng Xu cười nói: Vì các muội đã gọi ta một tiếng tỷ, ta cũng không thể thất lễ, những thứ này tặng cho các muội.

Nói xong, nàng tặng cho mỗi người một kiện Hậu Thiên linh bảo,

có quần áo, có hộ giáp.

Các nàng đều ngẩn ra, không ngờ Phượng Xu ra tay hào phóng như vậy, duy chỉ không cho Bắc Dương Nữ Đế.

Điều này khiến Bắc Dương Nữ Đế cảm thấy như bị cô lập.

Nhưng chữ tỷ này lại không thể nào thốt ra được.

Thẩm Hạo thấy vậy cũng không để tâm, mà nói: À đúng rồi, ta định rời đi một thời gian, có rảnh sẽ quay lại.

Vâng, phu quân.

Thế là Thẩm Hạo nói với Bắc Dương Nữ Đế: Nếu nàng muốn đến Thượng Tứ Tầng Thiên, thì phải nhờ Phượng Xu giúp đỡ rồi.

Bắc Dương Nữ Đế ngẩn ra, không ngờ chuyện này còn phải dựa vào Phượng Xu.

Ánh mắt nàng lóe lên tia cầu khẩn: Phu quân, chàng đưa ta đi không được sao.

Thẩm Hạo: Thực lực của ta không đủ, vẫn phải nhờ Phượng Xu giúp nàng.

Phượng Xu thản nhiên nói: Được rồi, nắm chặt lấy ta, ta đưa ngươi đi một chuyến.

Bắc Dương Nữ Đế do dự một lúc, cuối cùng vẫn gật đầu, nắm lấy vạt áo của Phượng Xu.

Phượng Xu gật đầu với Thẩm Hạo, thân ảnh tức thì biến mất tại chỗ.

Cùng lúc đó, thân ảnh của Bắc Dương Nữ Đế cũng không thấy đâu nữa.

Thấy cảnh này, Thẩm Hạo nói: Được rồi, ta cũng đi trước đây.

Sau khi thân ảnh Thẩm Hạo biến mất, các nàng lập tức bắt đầu bàn tán.

Đông Cung Vô Song: Phượng Xu này mạnh thật.

Phó Dao: Ta cảm giác lần này bệ hạ đã gặp phải đối thủ rồi.

Các muội nói xem, Bắc Dương tỷ tỷ có chịu thua không.

Ta đoán là không đâu, dù sao Bắc Dương tỷ tỷ cũng đã nắm quyền Bắc Dương Tiên Triều nhiều năm như vậy, trong xương cốt vẫn còn rất ngạo khí.

Ngược lại, Đông Cung Vô Song nói: Ta đoán bệ hạ chắc chắn sẽ gọi tỷ.

Phó Dao kinh ngạc hỏi: Vì sao.

Bất kể là ở đâu, đều là thực lực vi tôn.

Chúng ta đều là nữ nhân của phu quân, nhưng thực lực cũng có cao có thấp.

Phượng Xu còn mạnh hơn cả phu quân, bệ hạ làm sao chống đỡ nổi.

Lời này vừa nói ra, các nàng đều cảm thấy rất có lý.

Cùng lúc đó, tại tộc địa Phượng Hoàng ở Thượng Tứ Tầng Thiên.

Bắc Dương Nữ Đế nhìn khung cảnh hoang vu xung quanh, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi, cảnh giác nhìn Phượng Xu.

Nơi này tuy linh khí nồng hậu, nhưng xung quanh hoang vu, rõ ràng không phải nơi tốt lành gì.

Trong lòng nàng còn tưởng Phượng Xu thù dai, cố ý đưa nàng đến đây.

Dù sao nàng cũng không quen biết Phượng Xu, đây còn là lần đầu

gặp mặt.

Sở dĩ nàng đồng ý đi theo là vì tin tưởng Thẩm Hạo.

Khóe miệng Phượng Xu hơi nhếch lên, nửa cười nửa không liếc nhìn Bắc Dương Nữ Đế, ánh mắt ấy dường như có thể nhìn thấu mọi suy nghĩ trong lòng nàng.

Chương 925

Nàng khẽ mở đôi môi đỏ, giọng điệu bình thản nói: Ngươi à, nghĩ nhiều quá rồi.

Nếu ta thật sự có ý định xử lý ngươi, cũng đơn giản như bóp chết một con kiến không đáng kể.

Nhân vật như ngươi, căn bản không đáng để ta tốn tâm tư đối phó.

Nếu không có phu quân, khoảng cách giữa ngươi và ta, chính là phù du so với trời xanh.

Huống chi, nếu thật sự xử lý ngươi, bên phu quân, ta cũng không dễ ăn nói đâu.

Bắc Dương Nữ Đế nghe vậy, mặt liền đỏ bừng, phảng phất như bị người ta tát một cái giữa chốn đông người.

Đã bao nhiêu năm rồi, nàng nào từng bị người ta coi thường như vậy.

Đôi mắt đẹp của nàng nhìn chằm chằm Phượng Xu đầy bất phục, ngọn lửa giận trong mắt gần như phun trào ra ngoài.

Tuy nhiên, Phượng Xu lại như không hề hay biết, vẫn đứng đó ung dung, điềm tĩnh.

Bắc Dương Nữ Đế hít sâu một hơi, cố gắng bình ổn những gợn sóng trong lòng.

Nàng nén cơn giận, mặt lạnh như băng nhìn Phượng Xu, chậm rãi nói: Tuy ta tự biết không phải là đối thủ của các hạ, nhưng ta vẫn muốn lĩnh giáo cao chiêu của các hạ một chút.

Nếu đã muốn bị dạy dỗ, Phượng Xu cũng không khách khí.

Phượng Xu chỉ khẽ hừ một tiếng, Bắc Dương Nữ Đế liền cảm thấy toàn thân như bị lửa đốt, nguyên thần cũng run rẩy.

Trong nháy mắt, nàng đã mất đi sức chiến đấu.

Mặc dù Bắc Dương Nữ Đế đau đớn đến mức mặt mày méo mó, nhưng cũng không thốt ra một lời cầu xin.

Thấy vậy, Phượng Xu liền thu lại thần thông, dù sao Bắc Dương Nữ Đế cũng là nữ nhân của Thẩm Hạo, nếu quá đáng quá thì không hay với Thẩm Hạo.

Phượng Xu thản nhiên giải thích: Đây là tộc địa của Phượng Hoàng, vì vậy ta đến đây mới có thể che giấu khí tức tốt hơn để không bị phát hiện.

Nếu ngươi sợ ta bất lợi với ngươi, ta sẽ đưa ngươi đi tìm phu quân ngay bây giờ.

Nghe vậy, Bắc Dương Nữ Đế lắc đầu, chắp tay nói: Đa tạ tỷ tỷ đã hạ thủ lưu tình.

Hả.

Nhận thua rồi sao.

Trong phút chốc, Phượng Xu cũng có chút bất ngờ, thật sự là Bắc Dương Nữ Đế nhận thua quá nhanh khiến nàng có chút luống cuống.

Bắc Dương Nữ Đế nói: Phu quân từng nói, thức thời vụ giả vi tuấn kiệt, có bao nhiêu thực lực thì hưởng bấy nhiêu đãi ngộ.

Vừa rồi trong nháy mắt, ta đã biết mình không có chút sức phản kháng nào trước mặt tỷ tỷ.

Nhìn Bắc Dương Nữ Đế, Phượng Xu cũng cảm thấy kỳ lạ, nhưng rồi cũng không để tâm.

Nàng đường đường là tộc trưởng Phượng Hoàng nhất tộc, đâu có

thời gian ở đây tranh giành ghen tuông với Bắc Dương Nữ Đế.

Nàng còn có việc quan trọng phải làm.

Thế là, Phượng Xu nói: Ngươi ở đây chờ, hay là đến chỗ phu quân.

Bắc Dương Nữ Đế đầu óc thông tuệ, tự nhiên nghe ra được ý sâu xa trong lời nói của Phượng Xu, thế là nàng mỉm cười, nhẹ giọng hỏi: Tỷ tỷ, ngài có chuyện gì quan trọng cần xử lý sao.

Ánh mắt Phượng Xu đột nhiên trở nên sắc bén, dường như có thể xuyên thấu linh hồn người khác.

Giọng nói lạnh lùng: Ta đã trở lại Thượng Tứ Tầng Thiên, tự nhiên không thể về tay không.

Ta muốn chuẩn bị cho phu quân một món quà đặc biệt, để tỏ lòng cảm kích của ta đối với phu quân.

Cũng coi như là quà ra mắt.

Bắc Dương Nữ Đế tò mò hỏi: Tỷ tỷ, là quà gì vậy.

Một con rồng mà phu quân thích.

Phu quân thích rồng sao.

Bắc Dương Nữ Đế lần đầu tiên mới biết Thẩm Hạo thích rồng.

Đôi mắt đẹp của nàng bất giác nhìn về phía Phượng Xu, muốn từ trên mặt nàng nhìn ra điều gì đó.

Phượng Xu: Không sai, phu quân rất thích.

Gương mặt tuyệt mỹ của Bắc Dương Nữ Đế lộ ra một thoáng ảo não, nàng như có điều suy nghĩ, khẽ nói: Nếu sớm biết hôm nay, lúc trước ta đã nên bắt thêm vài con rồng tặng cho phu quân.

Lúc này, Bắc Dương Nữ Đế vẫn tưởng rằng Thẩm Hạo thích

rồng, chỉ đơn giản là vì thích thưởng thức vị ngon của thịt rồng.

Dù sao, ở Địa Tiên Giới, rồng cũng không phải là thứ hiếm thấy, nhưng số lượng cũng có hạn, và thực lực cao nhất cũng chỉ đạt đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên mà thôi.

Bình thường chúng cũng ẩn nấp rất kỹ, muốn tìm ra cũng rất khó.

Nghe lời này, Phượng Xu mặt không cảm xúc nói: Không cần ảo não, những con rồng tạp chủng mà ngươi nói tự nhiên không lọt vào mắt xanh của phu quân.

Rồng mà phu quân yêu thích, tu vi ít nhất cũng phải đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên mới được.

Loại đó mới xứng được gọi là rồng, còn lại đều là sâu bọ.

Giọng nói của nàng trong trẻo dễ nghe, nhưng không có chút tình cảm nào.

Nhưng ý tứ ẩn chứa trong đó lại khiến Bắc Dương Nữ Đế chấn động.

Nàng không khỏi mở to mắt, kinh ngạc nhìn Phượng Xu, phảng phất như nghe thấy chuyện gì đó khó tin.

Chỉ có Đại La Kim Tiên mới được gọi là rồng sao.

Đối với Bắc Dương Nữ Đế, Đại La Kim Tiên đã là sự tồn tại xa không thể với tới.

Tu sĩ có thể đạt đến cảnh giới này đã có thể nói là phượng mao lân giác, mà Phượng Xu lại nói chỉ có rồng như vậy mới xứng với phu quân của nàng, điều này thật sự khiến nàng khó mà tưởng tượng nổi.

Đây là muốn làm loạn gì vậy.

Chẳng phải điều này có nghĩa là, Phượng Xu sở hữu thực lực cực kỳ đáng sợ, có thể dễ dàng giết chết hoặc bắt giữ rồng ở cảnh giới

Đại La Kim Tiên sao.

Lúc này, trong lòng Bắc Dương Nữ Đế không khỏi dấy lên một cơn chấn động mạnh mẽ, nàng bắt đầu âm thầm suy đoán cảnh giới tu vi thực sự của Phượng Xu.

Bắc Dương Nữ Đế đột nhiên ý thức được, thực lực của Phượng Xu rất có khả năng đã đạt đến tầng thứ Hỗn Nguyên Đại La.

Ý nghĩ này một khi nảy ra trong đầu, liền như sóng to gió lớn, khiến nàng cảm thấy một trận sợ hãi.

Phải biết, Thẩm Hạo từng nói Hỗn Nguyên Đại La chỉ có lác đác vài người, thực lực càng vượt xa tưởng tượng.

Vốn dĩ trong lòng còn chút không phục, nhưng sau khi ý thức được Phượng Xu có thể là Hỗn Nguyên Đại La, chút bất cam đó cũng như khói bị cuồng phong thổi tan, nháy mắt biến mất không còn tăm tích.

Nếu đã không thể chọc vào, gọi một tiếng tỷ tỷ cũng hợp tình hợp lý.

Bắc Dương Nữ Đế: Vậy tỷ có biết phu quân ở đâu không.

Phượng Xu: Biết, nhưng lúc đi bắt rồng, ta nghĩ vẫn nên đưa ngươi đi trước.

Bắc Dương Nữ Đế nghi hoặc hỏi: Tại sao.

Phượng Xu liếc nhìn Bắc Dương Nữ Đế một cái, quay người đi thản nhiên nói: Ở Thượng Tứ Tầng Thiên Thái Cực Giới này, Thiên Tôn không xuất hiện, Long tộc chính là sự tồn tại vô địch.

Ngay cả ta cũng không dám quang minh chính đại đi đối phó Long tộc.

Một khi ra tay với Long tộc, sẽ bị báo thù điên cuồng, hậu quả đó rất đáng sợ.

Ta tự vệ thì không vấn đề, nhưng đối mặt với Long tộc, có thể bảo vệ được ngươi hay không, ta cũng không chắc.

Phượng Xu cũng không hề khoác lác, mà nói thẳng ra nguyên do.

Nghe câu nói này, lòng Bắc Dương Nữ Đế chợt chấn động mạnh, như bị búa tạ đập mạnh một cái.

Nàng mở to mắt, khó tin nhìn Phượng Xu, đầu óc rối loạn.

Từ trước đến nay, Bắc Dương Nữ Đế luôn tự hào về sự mạnh mẽ và thiên phú của mình.

Nàng là thiên chi kiêu nữ trong mắt mọi người, từ nhỏ đến lớn, nàng luôn là đối tượng để người khác dựa vào, là chỗ dựa và trụ cột của họ.

Thế nhưng, bây giờ Phượng Xu lại xem nàng là gánh nặng.

Đối với Bắc Dương Nữ Đế, đây quả thực là một sự thật không thể chấp nhận được.

Nàng chưa bao giờ nghĩ rằng, mình sẽ có một ngày thảm hại như vậy.

Lòng Bắc Dương Nữ Đế như bị thứ gì đó chặn lại, nặng trĩu, khiến nàng có chút không thở nổi.

Trong nháy mắt, tâm trạng của Bắc Dương Nữ Đế rơi xuống đáy vực.

Nhìn Bắc Dương Nữ Đế mặt mày ủ rũ, Phượng Xu nhíu mày, không hiểu vì sao vị nữ đế này tâm trạng thay đổi nhanh như vậy.

Quả nhiên nhân tộc tâm tư đa biến.

Nghĩ không thông, Phượng Xu cũng lười nghĩ, nàng có thể chiếu cố Bắc Dương Nữ Đế cũng là nể mặt Thẩm Hạo.

Chỉ cần người không chết là được, còn về tâm trạng, không thuộc phạm vi quản lý của nàng.

Được rồi, nếu ngươi muốn tung hoành ở Thượng Tứ Tầng Thiên này, ta có thể bảo vệ ngươi sau lưng.

Việc bắt rồng tạm thời gác lại, đợi ngươi chơi đủ ta sẽ đưa ngươi về, sau đó mới đi bắt rồng.

Phượng Xu cảm thấy biện pháp này của mình thật không tệ, vẹn cả đôi đường.

Mặc dù lời này không có ác ý, nhưng lọt vào tai Bắc Dương Nữ Đế lại vô cùng chói tai, nội tâm dấy lên một trận phản kháng.

Điều này hoàn toàn xem nàng là trẻ con.

Sự kiêu ngạo của nàng không thể chấp nhận được.

Tuyệt đối không muốn trở thành gánh nặng.

Thế là, Bắc Dương Nữ Đế hít sâu một hơi, thản nhiên nói: Đa tạ Phượng Xu tỷ tỷ, để không ảnh hưởng đến phu quân, hay là đưa ta về đi.

Phượng Xu đưa ra một giọng điệu tán thưởng: Không tệ, lựa chọn rất sáng suốt.

Nói xong, Phượng Xu một tay nắm lấy cổ tay trắng như tuyết của Bắc Dương Nữ Đế, tức thì biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện lại, đã đến Bích Ngọc Cung của Bắc Dương Tiên Triều.

Chương 926

Phượng Xu nhìn Bắc Dương Nữ Đế đang ngây người, cũng không chào hỏi mà trực tiếp quay về tộc địa Phượng Hoàng.

Đông Cung Vô Song và Phó Dao vội vàng đến trước mặt Bắc Dương Nữ Đế.

Nhìn thấy tâm trạng của Bắc Dương Nữ Đế có chút thất lạc, Đông Cung Vô Song quan tâm hỏi: Bệ hạ, có chuyện gì vậy.

Phó Dao: Có phải là vì Phượng Xu tỷ tỷ không.

Nghe vậy, Bắc Dương Nữ Đế thở dài một tiếng, lắc đầu nói: Là vấn đề của chính ta, không liên quan đến người khác.

Nói xong, nàng quay người rời đi.

Các nàng nhìn bóng lưng cô đơn của Bắc Dương Nữ Đế, nhất thời cũng không biết nói gì.

Các nàng cũng không nghĩ ra, còn có chuyện gì có thể khiến Bắc Dương Nữ Đế đau khổ như vậy.

Đợi đến khi Bắc Dương Nữ Đế biến mất, Hồ Cửu Nhi mới nói: Chắc là bị Phượng Xu tỷ tỷ đả kích rồi.

Lời này vừa nói ra, Đông Cung Vô Song là người đầu tiên không vui: Bệ hạ là Cửu Thiên Huyền Tiên, sao có thể bị đả kích được.

Phó Dao kéo tay áo Đông Cung Vô Song: Phượng Xu tỷ còn lợi hại hơn cả phu quân đó.

Câu nói này khiến Đông Cung Vô Song cứng họng.

Phải rồi, núi này cao còn có núi khác cao hơn.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo quay trở lại Thượng Tứ Tầng Thiên.

Hắn bay lượn không mục đích xung quanh Tiên Kiếm Phái, chờ đợi Phượng Xu liên lạc.

Nhưng đợi nửa ngày cũng không có phản ứng.

Đúng lúc này, giọng nói của Phượng Xu truyền đến.

Phu quân, ta đã đưa nàng ấy về rồi.

Thẩm Hạo ngạc nhiên hỏi: Không phải là muốn đi xông pha một phen sao, sao lại về rồi.

Chắc là tâm trạng không tốt.

Thôi được rồi, nàng đang ở đâu.

Thẩm Hạo hỏi.

Phu quân, chàng đến Tam Tầng Thiên mở một cái động phủ chờ ta, ta xong việc sẽ đến.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cười nói: Yên tâm, ta có động phủ ở Tam Tầng Thiên, vị trí là.

Vị trí động phủ mà Thẩm Hạo báo chính là động phủ của Kỷ Bác Xương trước đây, bây giờ đã thuộc về Thẩm Hạo.

Sau khi hẹn địa điểm với Phượng Xu xong, Thẩm Hạo bảo Phượng Xu gặp mặt một lần trước, để tránh không tìm được chỗ, rồi không còn lượn lờ ở Tứ Tầng Thiên nữa.

Thân ảnh lóe lên, hắn đã xuyên qua một tầng kết giới đến Tam Tầng Thiên.

Mặc dù đã có ký ức của Kỷ Bác Xương, đối với Tam Tầng Thiên cũng coi như hiểu rõ, nhưng tận mắt nhìn thấy mới đủ chấn động.

Xung quanh là một vùng sương mù trắng xóa, vô số tiên sơn lơ lửng trong hư không, có lớn có nhỏ, mỗi ngọn đều rực rỡ sắc màu.

Tam Tầng Thiên, vô biên vô tế.

Mỗi người đều có động phủ của riêng mình, mọi người đều khá kiềm chế, nước sông không phạm nước giếng.

Bởi vì ở Tam Tầng Thiên không có quy củ nào do Thiên Tôn đặt ra, dính phải nhân quả thì tự mình giải quyết.

Nơi này có cả yêu tộc, nhân tộc, mỗi tộc đều có địa bàn riêng.

Theo ký ức của Kỷ Bác Xương, Thẩm Hạo rất nhanh đã đến một ngọn tiên sơn ở Đông Vực.

Ngọn núi này nhìn từ bên ngoài không lớn, cũng chỉ bằng Hoa Sơn.

Nhưng khi đi qua trận pháp, tiến vào trong tiên sơn, mới phát hiện bên trong có một thế giới khác.

Không chỉ có lục địa, có sông núi mà còn có hồ nước, diện tích ít nhất cũng phải lớn bằng mấy chục cái địa cầu.

Linh khí vô cùng nồng đậm, gấp mấy lần Tứ Tầng Thiên.

Quả nhiên thực lực càng mạnh, tài nguyên nhận được cũng càng nhiều.

Thẩm Hạo thân ảnh lóe lên, đến nơi ở của Kỷ Bác Xương.

Là một tán tu, hắn không có yêu cầu gì về môi trường sống.

Chỉ là một động phủ đơn giản, trong phòng toàn là ghế đá.

Bên ngoài động thì có trồng không ít linh thảo, linh dược.

Ở quả thật có chút tồi tàn.

Thật sự là không có chút hơi thở cuộc sống nào, gã này không có việc gì làm liền đến Tứ Tầng Thiên lượn lờ, vận may tốt thì còn kiếm được chút đồ tốt.

Nơi ở tồi tàn thì thôi, mấu chốt là chỗ còn quá nhỏ, chỉ bằng một cái nhà vệ sinh.

Thẩm Hạo không thể chịu đựng được một giây nào, thế là từ trong nhẫn không gian lấy ra một thanh phi kiếm.

Đơn giản sửa sang một chút, động phủ liền trở nên lớn hơn, từ một cái nhà vệ sinh biến thành một căn hộ lớn ba phòng một sảnh.

Thi triển một pháp thuật chiếu sáng, xung quanh sáng bừng lên, Thẩm Hạo lúc này mới hài lòng gật đầu.

Có chút ra dáng rồi.

Đúng lúc này, Phượng Xu xuất hiện trong động phủ của Thẩm Hạo.

Nơi này thật không dễ tìm, tốn chút thời gian.

Thẩm Hạo cười nói: Cũng tạm được, miễn cưỡng dùng tạm.

Đến lúc đó tìm một ngọn tiên sơn tốt hơn để ở.

Phải rồi, nàng tìm thấy con Kim Long đó chưa.

Phượng Xu lắc đầu: Vẫn chưa tìm, ta đến hội họp với chàng ở đây trước, sau đó mới đi xử lý nó.

Thẩm Hạo gật đầu: Được, nàng bắt được Kim Long Ngao Du, Long tộc tộc trưởng có phát hiện không.

Nghe vậy, Phượng Xu suy nghĩ một lúc rồi nói: Dù có làm kín đáo đến đâu, tốn chút thời gian vẫn sẽ tìm ra, trừ phi ta mang Kim Long đến Hỗn Độn.

Nơi đó thiên cơ không hiển lộ, không ai tìm được.

Thẩm Hạo cười nói: Tốt, vậy thì đến khu Hỗn Độn, bây giờ nàng đưa ta đến đó, ta ở đó chờ nàng, nàng mang Kim Long đến.

Phượng Xu muốn nói lại thôi, nhưng nghĩ đến Thẩm Hạo có Đại Đạo chi cơ, căn bản không sợ cương phong của Hỗn Độn, liền không nói gì thêm.

Giây tiếp theo, nàng đưa Thẩm Hạo đến khu vực Hỗn Độn.

Phu quân, chàng ở đây chờ, ta đi tìm người.

Thẩm Hạo đưa Thần Mộc Đỉnh cho nàng: Để không bị tìm thấy, sau khi nàng giao Ngao Du cho ta, liền lập tức lợi dụng Thần Mộc Đỉnh trở về Viêm Sương U Giới.

Phượng Xu nhíu mày: Vậy còn phu quân thì sao.

Thẩm Hạo mỉm cười: Yên tâm, ta có cách thoát thân của riêng mình, nàng không cần lo lắng.

Phượng Xu do dự một lát, cuối cùng vẫn chọn tin tưởng Thẩm Hạo, dù sao lúc trước Thẩm Hạo đã biến mất ngay trước mắt nàng, một sự tồn tại không thể tìm thấy.

Phu quân, chàng phải cẩn thận, ta đi đây.

Ừ, đi đi.

Rất nhanh, Phượng Xu liền rời khỏi khu Hỗn Độn.

Thế là, chỉ còn lại một mình Thẩm Hạo ở đây chờ đợi.

Cùng lúc đó, Phượng Xu đến yêu tộc ở Tứ Tầng Thiên, lợi dụng Thập Nhị Diệp Liên Đài che giấu hoàn hảo khí tức của bản thân.

Theo thông tin Thẩm Hạo cung cấp, Kim Long Ngao Du của Long tộc lúc này vẫn đang ở Tứ Tầng Thiên tìm kiếm Thẩm Hạo.

Chính xác hơn là tìm kiếm Thần Mộc Đỉnh.

Điều này đã cho Phượng Xu một cơ hội.

Mặc dù việc tìm một Kim Long Đại La Kim Tiên dễ bại lộ bản

thân, nhưng Phượng Xu cũng không thể quan tâm nhiều như vậy.

Bây giờ, nàng hận không thể lập tức xông đến Long tộc.

Thế là, để không bại lộ, động tác của Phượng Xu vô cùng kín đáo.

Dù vậy, nàng cũng chỉ mất một chén trà công phu đã khóa chặt vị trí của Kim Long Ngao Du.

Động phủ của Kim Long Ngao Du.

Hắn đang sốt ruột chờ đợi.

Lần trước ở ngoài kết giới canh giữ nửa tháng trời, một cọng lông cũng không đợi được.

Hơn nữa, không ít đại yêu cũng bị giết.

Điều này khiến Ngao Du rất tức giận.

Hắn là Đại La Kim Tiên, sau lưng còn có Long tộc chống đỡ.

Đã bao nhiêu năm rồi, chưa có ai dám trêu đùa hắn như vậy.

Vì thế, hắn thề dù thế nào cũng phải tìm ra đối phương.

Để tìm ra động phủ, Ngao Du còn dùng lệnh của Long tộc triệu tập tất cả yêu tộc xung quanh.

Trong động phủ, Ngao Du vừa uống rượu mạnh vừa chửi bới.

Phế vật, đúng là một đám phế vật.

Đã qua lâu như vậy rồi, một chút tin tức cũng không có, nếu không tìm được nữa ta sẽ giết hết các ngươi.

Con tỳ hưu này lẽ nào lại chạy đến nhân tộc sao.

Đột nhiên, Kim Long Ngao Du cảm thấy một cảm giác nguy hiểm.

Hắn không khỏi nhíu mày, rồi lại cảm thấy có thể là ảo giác.

Dù sao hắn là Đại La Kim Tiên, sau lưng còn có Long tộc chống

đỡ.

Kẻ nào không có mắt dám đắc tội hắn.

Ngay cả Hỗn Nguyên Đại La cũng phải cân nhắc một chút.

Nhưng hắn nào biết, Phượng Xu đã lặng lẽ xuất hiện sau lưng hắn.

Kẻ nào.

Ngao Du đột nhiên cảm thấy một luồng khí nóng.

Giọng nói vừa dứt, hắn đã cảm thấy toàn thân bị lửa bao bọc.

Chương 927

Vô số ngọn lửa biến thành xiềng xích đỏ rực, trói chặt Ngao Du vào trong đó.

Nguyên thần cũng bị cắt đứt, thậm chí cả Thiên Đạo chi lực cũng không thể kết nối.

Ngao Du muốn nói chuyện, nhưng phát hiện không thể mở miệng.

Giây tiếp theo, thân ảnh hắn biến mất tại chỗ.

Khi Ngao Du mở mắt ra, hắn kinh ngạc phát hiện mình đã đến khu Hỗn Độn.

Còn chưa kịp mở miệng, ngọn lửa trên người đã thiêu đốt vảy của hắn rơi từng mảng.

Thẩm Hạo không đợi lâu, đã thấy Phượng Xu nắm một con kim long xuất hiện trước mắt.

Nhìn Kim Long Ngao Du đã hôn mê, Thẩm Hạo kinh ngạc nói: Nhanh vậy đã xong rồi.

Phượng Xu nói: Chỉ là một con Đại La Kim Tiên mà thôi, rất đơn giản, phòng ngự của Kim Long đã bị phá hủy rồi.

Thẩm Hạo gật đầu: Tốt, làm rất đẹp.

Giống như đã nói trước, nàng rời đi ngay lập tức đi.

Vâng, phu quân.

Phượng Xu đưa Kim Long Ngao Du cho Thẩm Hạo, tế ra Thần Mộc Đỉnh rồi biến mất khỏi khu Hỗn Độn.

Thẩm Hạo nhìn Kim Long, trực tiếp một kiếm chém đứt đầu lâu của Kim Long Ngao Du.

Không dám chậm trễ một giây, hắn lập tức ném thi thể vào không gian, rồi cũng theo vào trong.

Ngay khoảnh khắc Kim Long Ngao Du chết đi, tiếng gầm giận dữ của Long tộc tộc trưởng vang vọng khắp đất trời.

Là kẻ nào.

Hắn vạn lần không ngờ tới, lại có kẻ dám ra tay với Long tộc của bọn họ.

Tiếng gầm giận dữ của Long tộc tộc trưởng khiến cả Long tộc chấn động.

Tất cả các trưởng lão đều đến đại điện.

Tộc trưởng, đã xảy ra chuyện gì.

Ngao Du chết rồi.

Cái gì.

Sao có thể như vậy được.

Các con rồng nhìn gương mặt âm trầm như có thể vắt ra nước của Long tộc tộc trưởng, đều đồng loạt im lặng.

Dù sao, ở Thượng Tứ Tầng Thiên Thái Cực Giới này, trong tình huống Thiên Tôn không xuất hiện, Long tộc không nghi ngờ gì là thế lực mạnh nhất, không có đối thủ.

Lịch sử của Long tộc có thể truy ngược đến thuở sơ khai của trời đất, trải qua vô số năm tháng lắng đọng và tích lũy, nội tình sâu dày, tuyệt đối không phải các tộc khác có thể sánh bằng.

Bất kể là thực lực, tài nguyên hay truyền thừa, Long tộc đều có ưu thế không thể lay chuyển.

Bây giờ, lại có kẻ to gan như vậy, dám hạ sát thủ với Long tộc,

mà người bị giết còn là Đại La Kim Tiên của Long tộc.

Đây quả thực là một sự khiêu khích và sỉ nhục không hề che giấu đối với Long tộc, không nghi ngờ gì là một cái tát vang dội vào mặt Long tộc.

Chuyện này nếu không xử lý, Long tộc có thể nói là mất hết mặt mũi.

Tộc trưởng, Ngao Du là Đại La Kim Tiên, có thể khiến hắn không có sức phản kháng, đủ để nói rõ thực lực của kẻ địch, e rằng ít nhất cũng là Hỗn Nguyên Đại La. một trưởng lão Long tộc nói.

Lời này vừa nói ra, các con rồng đều âm thầm kinh hãi.

Nhưng nghĩ kỹ lại, rất có lý.

Ngay cả những tiên thiên linh bảo lợi hại nhất cũng không thể khiến Kim Long Ngao Du không có sức phản kháng.

Một điểm nữa, bọn họ đều là trưởng lão của Long tộc, cũng đều là Đại La Kim Tiên.

Nhưng Hỗn Nguyên Đại La thì không nhiều, cả Long tộc tích lũy bao nhiêu năm cũng chỉ có bốn người, được gọi là Tứ Đại Long Vương.

Trong đó, Long tộc tộc trưởng Ngao Thương là Đông Long Vương, thực lực mạnh nhất, là Hỗn Nguyên Đại La đỉnh phong.

Các Long Vương khác cũng đều là Hỗn Nguyên Đại La trung kỳ, chỉ là Tứ Đại Long Vương không ở cùng một chỗ mà thôi.

Nhưng lúc này, đối phương xuất động Hỗn Nguyên Đại La, rõ ràng không coi Long tộc ra gì.

Tộc trưởng có tra ra thân phận của đối phương không.

Đại trưởng lão của Long tộc nghiêm mặt hỏi.

Dù sao Ngao Thương là Hỗn Nguyên Đại La, với thực lực và thần thông của hắn, muốn tìm ra một số manh mối hắn là không khó.

Ngao Thương nghe vậy, hừ lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên một tia âm u.

Vừa rồi tìm kiếm một hồi, lại không có kết quả.

Chỉ có thể dùng Thiên Đạo chi lực.

Thế là hắn hít sâu một hơi, chỉ trong nháy mắt, một luồng thần niệm mạnh mẽ như sóng dữ cuộn trào ra, bắt đầu dùng Thiên Đạo chi lực để tìm kiếm.

Luồng thần niệm này dường như không gì không xuyên qua được, nhanh chóng lan rộng, nơi nào đi qua, tất cả đều không thể che giấu.

Thần niệm của Ngao Thương như một tấm lưới khổng lồ, bao trùm không gian xung quanh yêu tộc ở Tứ Tầng Thiên, không bỏ sót bất kỳ ngóc ngách nào.

Dưới sự bao trùm của luồng thần niệm mạnh mẽ này, Ngao Thương lập tức cảm nhận được khí tức của Kim Long Ngao Du.

Khí tức đó tuy yếu ớt, nhưng đối với Ngao Thương lại rõ ràng như mặt trăng sáng trên bầu trời đêm.

Đột nhiên, Ngao Thương nhíu mày, hắn cảm nhận được một luồng khí tức khác lạ.

Tộc trưởng, sao vậy.

Đại trưởng lão nghi hoặc hỏi.

Ngao Thương trầm giọng nói: Ta cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc, nhưng không thể nào.

Tộc trưởng, rốt cuộc có chuyện gì.

Ta cảm ứng được một luồng khí tức của ngọn lửa, rất quen thuộc, đã một triệu năm không gặp rồi.

Ngao Thương trong lòng có một dự cảm không lành.

Không lẽ là Phượng Hoàng nhất tộc chứ. một trưởng lão Long tộc không thể tin nổi nói.

Tuyệt đối không thể, Phượng Hoàng nhất tộc sớm đã bị diệt rồi, tính đến nay đã qua hơn một triệu năm, sao có thể còn xuất hiện.

Lời này có lý.

Ngao Thương hít sâu một hơi: Ta phải tự mình đi một chuyến.

A.

Các con rồng kinh ngạc, không ngờ tộc trưởng lại đích thân ra tay.

Tộc trưởng, để ta đi là được, sao có thể phiền đến ngài.

Đúng vậy tộc trưởng, ngài là tộc trưởng của Long tộc, sao có thể hạ mình đến Tứ Tầng Thiên.

Tộc trưởng, vạn lần không thể.

Ngao Thương hừ lạnh một tiếng: Câm miệng, ta đã quyết, không cần nói nữa.

Huống chi các ngươi đi thì có thể tra ra manh mối gì.

Nghe vậy, các trưởng lão đều im lặng.

Lời này của Ngao Thương bọn họ không thể phản bác, dù sao kẻ địch là Hỗn Nguyên Đại La, thủ đoạn mà đối phương sử dụng làm sao bọn họ biết được.

Chỉ có Hỗn Nguyên Đại La mới hiểu rõ Hỗn Nguyên Đại La hơn.

Bọn họ còn chưa có tư cách đó.

Nếu thật sự là tàn dư của Phượng Hoàng nhất tộc, các ngươi hãy

giữ cảnh giác.

Ngao Thương lạnh lùng nói.

Vâng, tộc trưởng.

Các trưởng lão vội vàng cung kính đáp.

Khi bọn họ ngẩng đầu lên, tộc trưởng Ngao Thương đã không thấy đâu nữa.

Các trưởng lão Long tộc nhìn nhau, đều cảm thấy sự việc có chút nghiêm trọng.

Chúng ta cũng nên bảo đệ tử Long tộc tạm thời thu liễm một chút.

Nên như vậy.

Những năm này đệ tử Long tộc có thể nói là quen thói kiêu ngạo, ngang ngược, lần đầu tiên có kẻ dám giết Đại La Kim Tiên của Long tộc.

Cùng lúc đó, Long tộc tộc trưởng Ngao Thương đến động phủ của Kim Long Ngao Du.

Đôi mắt lóe lên ánh vàng, hắn bắt đầu tìm kiếm bằng Thiên Đạo chi lực.

Rất nhanh hắn cảm ứng được hai luồng khí tức, một là của Kim Long Ngao Du, một là của ngọn lửa đỏ rực.

Cảm nhận được ngọn lửa quen thuộc, ánh mắt Ngao Thương lóe lên một tia ngưng trọng.

Nếu như suy đoán trước đó chỉ là nghi ngờ, thì bây giờ có thể hoàn toàn xác nhận.

Ngọn lửa này Ngao Thương vô cùng quen thuộc, chính là ngọn lửa của Phượng Hoàng nhất tộc.

Năm xưa đối chiến với Phượng Hoàng nhất tộc nhiều năm, tự nhiên rất quen thuộc.

Xem ra năm đó còn có cá lọt lưới a.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Ngao Thương lóe lên một tia sát ý.

Đối phương không chỉ là tử địch của Long tộc, Phượng Hoàng, mà thực lực còn là Hỗn Nguyên Đại La.

Lại còn ẩn náu trong bóng tối, điều này càng nguy hiểm hơn.

Ngao Thương đã quyết định, không tiếc bất cứ giá nào cũng phải tìm ra đối phương, nếu không giết chết con cá lọt lưới này, đối với Long tộc chắc chắn sẽ là họa vô cùng.

Thế là, nguyên thần mượn Thiên Đạo chi lực bắt đầu tìm kiếm luồng khí tức này.

Mấy canh giờ sau, đôi mắt Ngao Thương từ từ mở ra, ánh mắt lóe lên một tia sắc bén.

Chương 928

Chả trách không tìm được, lại chạy đến Hỗn Độn chi địa.

Hừ, lũ hề nhảy nhót.

Dứt lời, thân ảnh Ngao Thương đã đến khu vực Hỗn Độn.

Cương phong của khu vực Hỗn Độn tàn phá trên người Ngao Thương, hắn vội vàng vận chuyển hỗn độn.

Mặc dù những cương phong này không gây tổn thương lớn cho hắn, nhưng cũng không chịu nổi sự tổn thương liên tục.

Thần thức của Ngao Thương điên cuồng tìm kiếm manh mối.

Nhưng tìm nửa ngày cũng không có chút khí tức nào, một tia khí tức duy nhất cũng bị cương phong của Hỗn Độn thổi tan.

Manh mối đến đây hoàn toàn bị cắt đứt.

Ngay cả Ngao Thương là Hỗn Nguyên Đại La cũng không có cách nào.

Dù sao ở khu vực Hỗn Độn này, Thiên Đạo chi lực là vô dụng.

Tìm kiếm không có kết quả, Ngao Thương ngửa mặt lên trời gầm dài, tiếng rồng gầm vang đi rất xa, rất xa.

Có gan thì ra đây, quang minh chính đại đấu một trận.

Đừng có lẩn lút.

Nhưng nói nửa ngày cũng không có hồi âm.

Ta không tin ngươi có thể trốn trong khu Hỗn Độn này cả đời được.

Nói xong, Ngao Thương rời khỏi khu Hỗn Độn, trở về Long tộc.

Lúc này, Thẩm Hạo cũng đã sớm hấp thu huyết vụ.

Tu vi đã đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Trong lòng hắn ước tính tìm thêm một con rồng nữa là có thể đột phá đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Thế là, hắn lợi dụng không gian trở về Viêm Sương U Giới.

Khi nhìn thấy Thẩm Hạo xuất hiện, Phượng Xu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù Thẩm Hạo đã nói hắn có cách, nhưng đối mặt với kẻ địch có khả năng là Hỗn Nguyên Đại La, trong lòng nàng cũng không chắc chắn.

Phu quân, chàng không sao là tốt rồi.

Phượng Xu nhìn Thẩm Hạo bình an vô sự, trong lòng liền an định, tảng đá lớn treo trong tim cũng buông xuống.

Rốt cuộc thứ Thẩm Hạo phải đối mặt chính là cả Long tộc.

Giao phong với đối thủ như vậy, Thẩm Hạo không nghi ngờ gì là đang ở trong hoàn cảnh cực độ nguy hiểm, sơ sẩy một chút liền có thể mạng táng hoàng tuyền.

Đây cũng là nguyên nhân khiến Phượng Xu vô cùng lo lắng.

Thẩm Hạo cười nói: Yên tâm, khoản giữ mạng này ta chính là chuyên nghiệp, cho dù những người khác chết hết, ta cũng không sao.

Phu quân, vẫn là chàng lợi hại.

Phượng Xu cũng hiếm khi khen ngợi Thẩm Hạo một câu.

Thẩm Hạo mỉm cười: Khiêm tốn, khiêm tốn chút.

Phu quân, cái này cho chàng.

Phượng Xu khẽ nói, thanh âm thanh thúy êm tai như hoàng oanh

xuất cốc.

Tiếp đó, đôi tay ngọc ngà của nàng nâng lên Thần Mộc Đỉnh, nhẹ nhàng đặt nó trước mặt Thẩm Hạo.

Tùy tức, nàng nhìn Thẩm Hạo, không nhịn được kinh ngạc nói: Phu quân, tu vi của chàng vậy mà đã đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Thẩm Hạo nói: Có chút tiến bộ, không đáng nhắc tới.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo đổi giọng, vẻ mặt nghiêm túc nói: Phượng Xu, thực lực Long tộc vẫn rất mạnh, vậy mà lại có tới bốn vị Hỗn Nguyên Đại La, điểm này nàng cần phải cẩn thận.

Vừa rồi căn cứ vào ký ức của Kim Long Ngao Du, Thẩm Hạo biết được Long tộc lại có tới bốn vị Hỗn Nguyên Đại La, phân biệt là Tứ Đại Long Vương.

Tộc trưởng Long tộc Ngao Thương càng là tồn tại Hỗn Nguyên Đại La đỉnh phong, cùng cấp bậc với Phượng Xu.

Bất quá, may mắn một điểm là Tứ Đại Long Vương không ở cùng một chỗ, bọn hắn có địa bàn riêng.

Phượng Xu gật đầu, đối với tin tức này cũng không có bất kỳ kinh ngạc nào, rất bình tĩnh tiếp nhận.

Phượng Hoàng nhất tộc năm đó không kém gì Long tộc, thời kỳ đỉnh phong còn mạnh hơn một chút.

Tuy nhiên, đối với hảo ý của Thẩm Hạo nàng vẫn rất thụ dụng, trong lòng cảm thấy ấm áp.

Phu quân, chuyện về Long tộc thiếp vô cùng rõ ràng, bọn hắn tuy rằng có bốn Hỗn Nguyên Đại La nhưng thiếp cũng không sợ.

Hiện tại trong tay thiếp có thần tuyền mà phu quân đưa, cho dù là một chấp bốn thiếp cũng có thể, bởi vì thiếp dám liều mạng còn bọn

hắn không dám.

Thẩm Hạo nói: Chỉ có Bất Lão Tuyền thôi thì khẳng định là không được.

Nếu như không thể ngay lập tức miểu sát đối phương, các Long Vương khác chắc chắn sẽ tới chi viện ngay tức khắc.

Phượng Xu nói: Ừm, cái này thiếp biết, muốn giết chết Long Vương chỉ có thể ở khu vực Hỗn Độn, nơi đó cương phong nhiều lại mạnh, cho dù đánh nhau, các Long Vương khác muốn chi viện cũng cần một khoảng thời gian.

Nghe vậy, Thẩm Hạo gật đầu, cảm thấy tựa hồ khả thi.

Bỗng nhiên, trong lòng Thẩm Hạo khẽ động, hắn ngược lại biết một nơi còn thích hợp hơn cả khu vực Hỗn Độn.

Đó chính là Cấm địa.

Điểm quỷ dị của Cấm địa nằm ở chỗ, tu vi càng mạnh thì uy lực của Cấm địa lại càng lớn.

Nhưng, Cấm địa có tác dụng với Hỗn Nguyên Đại La hay không, Thẩm Hạo cũng không dám cam đoan.

Vạn nhất Hỗn Nguyên Đại La mạnh đến mức phớt lờ Cấm địa thì sao.

Nghĩ nghĩ, Thẩm Hạo vẫn định nói ra.

Phượng Xu, nàng biết Cấm địa của Linh Vân đại lục không.

Phượng Xu lắc đầu: Cấm địa.

Hình như từng nghe qua, nhưng không có ấn tượng gì mấy, thiếp đối với Linh Vân đại lục không quen thuộc.

Thẩm Hạo cười nói: Bất Lão Tuyền của ta chính là tìm được từ

trong Cấm địa đấy.

Nghe vậy, vẻ mặt Phượng Xu đầy vẻ không thể tin nổi, chấn kinh nói: Cấm địa vậy mà có thần tuyền.

Cái này thiếp chưa từng nghe nói qua.

Bất Lão Tuyền vậy mà ở phàm giới, điểm này thiếp tuyệt đối không nghĩ tới, thảo nào lúc trước thần tuyền biến mất, mọi người tìm khắp các nơi cũng không thấy.

Có muốn ta dẫn nàng đi thử xem không.

Thấy Phượng Xu kích động như vậy, Thẩm Hạo cười hỏi.

Được, đa tạ phu quân.

Phượng Xu rất động tâm, không hề do dự, nàng cũng rất muốn xem Cấm địa này ngưu bức đến mức nào mà lại có thể tàng trữ thần tuyền.

Năm đó ngay cả Thiên Tôn cũng không tìm thấy thần tuyền, chứng tỏ nơi này tuyệt đối không thể khinh thường.

Thẩm Hạo thần sắc nghiêm túc nói: Cấm địa rất nguy hiểm, ta cũng không biết nàng có xảy ra chuyện gì hay không, đến lúc đó ta vào trước thử xem rồi hãy nói.

Phượng Xu mím môi cười, nàng cảm thấy Thẩm Hạo có chút xem thường nàng rồi.

Dù sao đi nữa, thực lực của nàng cũng mạnh hơn Thẩm Hạo.

Phu quân, thực lực của thiếp mạnh hơn chàng một chút, phu quân đều không sao thì thiếp càng không sao, huống chi chuyện nguy hiểm thật sự thì vẫn nên để thiếp làm đi.

Nghe vậy, Thẩm Hạo lắc đầu cự tuyệt, nghiêm túc nói: Ta tự có thủ đoạn bảo mệnh, tự nhiên không sao.

Nhưng nàng thì không nhất định, ở trong Cấm địa hết thảy đều có thể phát sinh.

Hơn nữa một khi tiến vào Cấm địa thì không thể lui ra, chỉ có thể đi về phía trước.

Cấm địa rất kỳ quái, tu vi càng cao, uy lực của Cấm địa ngược lại càng lớn.

Nó có thể thôn phệ hết thảy, ngay cả nguyên thần cũng không thể sử dụng.

Nghe Thẩm Hạo nói như vậy, Phượng Xu mày liễu nhíu chặt, nàng cũng biết Thẩm Hạo sẽ không lừa nàng.

Do dự một chút, Phượng Xu nói: Phu quân, chàng dẫn thiếp đi Cấm địa một chuyến đi, thiếp muốn đi xem.

Được.

Nói xong, Thẩm Hạo lợi dụng Thần Mộc Đỉnh mang theo Phượng Xu, rất nhanh đã tới bên ngoài Cấm địa.

Phượng Xu đứng trước Cấm địa, ánh mắt ngưng thị vùng đất trọc lóc kia, trong lòng dâng lên một cỗ bất an mạc danh.

Mảnh Cấm địa này nhìn qua một mảnh hoang vu, không có bất kỳ dấu hiệu sinh mệnh nào, nhưng lại mang đến cho nàng một loại cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

Dưới tu vi Hỗn Nguyên Đại La của nàng mà lại sinh ra sợ hãi và cảm giác nguy cơ mãnh liệt đối với nơi này như thế, quả thực quá mức bất thường.

Phượng Xu mày hơi nhíu lại, không nhịn được hỏi: Phu quân, Cấm địa này xác thực có chút lợi hại, hay là để thiếp vào trước thử xem.

Thẩm Hạo lắc đầu cự tuyệt: Bên trong rất cổ quái, một khi bước vào sẽ rơi vào trong trận pháp, trận pháp này thập phần lợi hại, cho dù là ta cũng không hề phát giác.

Cho nên, vẫn là để ta thử xem, rốt cuộc ta có thủ đoạn bảo mệnh.

Nếu quả thật có thể, ngược lại có thể lợi dụng Cấm địa này để giết rồng.

Nghe Thẩm Hạo nói như vậy, lòng hiếu kỳ của Phượng Xu hoàn toàn bị khơi dậy, đối với Cấm địa càng thêm tò mò.

Chẳng lẽ còn nguy hiểm hơn cả khu vực Hỗn Độn.

Không biết, ta cũng đã lâu không tới, nói không chừng với tu vi của ta thì không sao đâu.

Nếu đã nguy hiểm như vậy, phu quân chi bằng bỏ đi.

Phượng Xu cũng có chút lo âu.

Thẩm Hạo nói: Yên tâm, ta đối với chính mình nắm chắc mười phần, huống hồ Cấm địa này ta đã từng đi, vẫn là có lòng tin.

Phượng Xu nói: Vậy được rồi, phu quân chàng ngàn vạn lần chớ cậy mạnh.

Thẩm Hạo gật đầu, điều chỉnh tốt tâm thái, liền một bước đạp vào Cấm địa.

Khoảnh khắc Thẩm Hạo vừa tiến vào, thân ảnh liền biến mất không thấy.

Phượng Xu sững sờ, bởi vì nàng cảm giác Thẩm Hạo tịnh không hề dùng bất kỳ tiên lực hay nguyên thần chi lực nào.

Điều đó có nghĩa là, Thẩm Hạo bị động biến mất.

Nghĩ đến đây, thần thức Phượng Xu lập tức quét tới.

Thế nhưng khi thần thức của nàng tiến vào Cấm địa, lại giống như tiến vào hố đen vô biên trong vũ trụ, nháy mắt bị thôn phệ.

Thấy thế, Phượng Xu vội vàng thu hồi thần thức, trong lòng một trận sợ hãi.

Nàng vạn lần không nghĩ tới, Cấm địa này vậy mà ngay cả thần thức của nàng cũng có thể thôn phệ, thậm chí tốc độ thôn phệ làm nàng chấn kinh, một độ cảm giác được sự khủng hoảng.

Tốc độ như thế, cho dù là Tiên Thiên Linh Bảo cũng không kịp sử dụng, căn bản chạy không thoát.

Lúc này nàng mới hiểu được lời Thẩm Hạo vừa nói không phải hư cấu.

Chương 929

Vậy mà còn quỷ dị hơn cả khu vực Hỗn Độn, đây là cái nơi quỷ quái gì chứ.

Bỗng nhiên, sắc mặt Phượng Xu trắng bệch, bắt đầu lo lắng cho Thẩm Hạo.

Sát na Thẩm Hạo bước vào Cấm địa, thân thể hắn khẽ run lên.

Ngay sau đó, hắn phát hiện năng lượng toàn thân mình như nước lũ vỡ đê, đang trôi đi với tốc độ kinh người.

Trong thời gian ngắn ngủi chưa đến một phút, vậy mà đã trôi mất một nửa.

Tốc độ này nhanh đến mức hắn căn bản không kịp phản ứng.

Thậm chí nguyên thần cũng không thể sử dụng.

Nguyên thần như bị đeo lên gông xiềng dày nặng, hoàn toàn bị phong tỏa.

Thần Mộc Đỉnh cũng không dùng ra được.

Thẩm Hạo giờ phút này giống như rơi vào đầm lầy không thể tự thoát ra.

Nguy hiểm cực độ.

Thấy thế, hắn vội vàng trốn vào trong không gian riêng, cả người lúc này mới xác định an toàn.

Xem ra vẫn là không gian an toàn nhất, là căn bản để giữ mạng.

Trước kia, khi Thẩm Hạo từ Thiên Vũ hoàng triều tiến vào Cấm địa, hắn còn có thể kiên trì rất lâu.

Hiện tại thì hay rồi, tu vi càng cao ở Cấm địa ngược lại thời gian trụ được càng ngắn.

Có thể nói là không chịu nổi một kích.

Thật sự quá quỷ dị.

Không chỉ như thế, ở bên trong ngay cả nguyên thần chi lực cũng không thể sử dụng.

Cấm địa phảng phất là không gian độc lập, ngăn cách với thế giới, Thiên Đạo chi lực của Đại La Kim Tiên cũng vô dụng.

Điều này làm cho Thẩm Hạo đối với Cấm địa này càng thêm một phần kính sợ.

Trước kia Thẩm Hạo còn tưởng rằng Cấm địa chỉ là thứ của phàm giới, hiện tại xem ra không đơn giản a.

Thảo nào có thể sở hữu Bất Lão Tuyền nghịch thiên tồn tại như vậy.

Bất quá, đây cũng là chuyện tốt, nói rõ cho dù là Hỗn Nguyên Đại La cũng không thể đứng vững ở bên trong.

Một khi Thẩm Hạo dẫn dụ tộc trưởng Long tộc Ngao Thương tới nơi này, vậy thì thú vị rồi.

Muốn thành công dụ Ngao Thương tới đây, đầu tiên Thẩm Hạo phải có đủ thực lực cường đại để ngăn cản công kích mãnh liệt của Ngao Thương.

Dù sao rèn sắt còn cần bản thân cứng.

Tuy rằng Thẩm Hạo trước mắt đã đạt tới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, nhưng hắn hiểu rõ, tu vi Đại La Kim Tiên đối mặt với Ngao Thương thì chẳng khác gì đi chịu chết.

Sau khi suy tính kỹ càng, Thẩm Hạo phỏng đoán tu vi của mình ít

nhất cần đạt tới Hỗn Nguyên Đại La trung kỳ mới có đủ nắm chắc để dẫn dụ Ngao Thương.

Rốt cuộc, Ngao Thương là tồn tại Hỗn Nguyên Đại La đỉnh phong, thực lực thâm sâu khó lường.

Nguyên tắc của Thẩm Hạo là khi giao phong với địch nhân, có đánh lại hay không không quan trọng, quan trọng hơn là đảm bảo an toàn cho bản thân.

Mãnh thú đi săn, sợ nhất chính là bị thương, một khi bị thương thì đồng nghĩa với tử vong.

Huống chi, Thẩm Hạo làm một người hiện đại, rất hiểu một đạo lý: tổn thất của ai lớn, đó là lỗi của kẻ đó.

Thẩm Hạo thật vất vả mới phấn đấu được cơ nghiệp này, cũng không muốn cứ thế mà táng tống.

Nếu như không có cơ hội, Thẩm Hạo cũng sẽ không đi tìm đường chết mà kiếm chuyện với Ngao Thương.

Bản thân mà nói, Thẩm Hạo và Ngao Thương cũng không có thâm cừu đại hận gì, không phải cứ nhất thiết ngươi chết ta sống, Thẩm Hạo hoàn toàn có thể lờ Ngao Thương đi.

Dù sao người có thù với Ngao Thương là Phượng Xu.

Nhu cầu của Thẩm Hạo rất đơn giản, chỉ là tìm thêm mấy con rồng mà thôi.

Trốn ở trong không gian, quan sát Cấm địa một chút, phát hiện không có gì khác biệt, hắn liền chuẩn bị rời khỏi không gian.

Đột nhiên, Thẩm Hạo kinh ngạc phát hiện, quái vật sinh tồn tại Cấm địa lại một lần nữa xuất hiện.

Đã lâu không gặp, vẫn cảm thấy xấu xí vô cùng.

Quái thú lần này so với trước kia có chút không giống, trước kia là mỏ vịt, toàn thân đỏ trắng, chỗ cổ có một nhúm lông trắng bờm xờm giống như ngựa hoặc sư tử, thể hình xấp xỉ sói hoang, có một cái đuôi dài đầy lông lá.

Hiện tại điểm khác biệt duy nhất chính là có thêm một đôi cánh.

Nhìn mật mật ma ma hàng vạn con quái vật, Thẩm Hạo đều tê cả da đầu, những tên này quá quỷ dị.

Nếu Thẩm Hạo chậm một giây, đám quái vật này liền có thể bao vây hắn.

Một điểm phi thường quan trọng là, những quái vật này vậy mà đột nhiên xuất hiện tại vị trí Thẩm Hạo vừa đứng.

Tình huống này nói lên rằng thực lực đám quái vật này tựa hồ đã phát sinh tiến hóa.

Còn việc chúng tiến hóa như thế nào, Thẩm Hạo lại hoàn toàn không biết gì cả.

Mặc dù trong lòng tràn đầy nghi hoặc, nhưng Thẩm Hạo cũng không suy nghĩ quá nhiều về vấn đề này.

Nguyên tắc của Thẩm Hạo trước nay rất đơn giản: đánh không lại thì chạy.

Ngay tại lúc Phượng Xu đang đầy bụng lo âu, đứng ngồi không yên, đột nhiên trước mắt nàng hiện lên một bóng người quen thuộc.

Định thần nhìn lại, vậy mà là Thẩm Hạo.

Phượng Xu trừng lớn mắt, đầy mặt kinh ngạc, quả thực không dám tin vào mắt mình.

Giờ phút này nhìn thấy hắn bình an vô sự đứng trước mặt mình, tảng đá lớn trong lòng rốt cục rơi xuống đất.

Phu quân.

Phượng Xu kích động kêu lên, trong thanh âm mang theo vui sướng khó có thể che giấu, Chàng không sao là tốt rồi.

Thẩm Hạo gật đầu nói: Cấm địa mà thôi, ta đã đi qua một lần, trong lòng tự nhiên là nắm chắc mười phần.

Phượng Xu: Phu quân, vẫn là chàng lợi hại, bất quá Cấm địa này rất quỷ dị, thiếp muốn dùng thần niệm tìm kiếm khí tức của chàng, kết quả trực tiếp bị Cấm địa thôn phệ.

Không thể tư nghị.

Thẩm Hạo có chút kinh ngạc: Ngay cả nguyên thần của Hỗn Nguyên Đại La cũng có thể thôn phệ.

Đúng vậy, phu quân.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cẩn thận cân nhắc một phen, cười nói: Xem ra chuyện này tựa hồ khả thi.

Phượng Xu nghi hoặc nói: Chuyện gì.

Thẩm Hạo: Dẫn dụ tộc trưởng Long tộc Ngao Thương tới khu vực cấm này, cho dù không chết cũng tróc một lớp da.

Phượng Xu nghĩ nghĩ nói: Cái này trừ phi thiếp đi câu dẫn.

Thẩm Hạo: Nàng đi khẳng định không được, nàng nếu như tiến vào khu vực cấm rồi, ước chừng cũng ra không được, chỉ có thể là ta đi dụ.

Phu quân, tu vi chàng và Ngao Thương chênh lệch quá xa, chuyện này quá nguy hiểm.

Thẩm Hạo: Yên tâm, ta không ngốc như vậy, chờ tu vi ta lên rồi hãy nói, có thể thành công là tốt nhất, không thành công thì thôi.

Nhưng mà.

Phượng Xu còn muốn nói điểm gì đó, liền bị Thẩm Hạo cắt ngang.

Không có nhưng mà gì hết, cứ vui vẻ quyết định như vậy đi.

Dù sao muốn giết chết một Hỗn Nguyên Đại La cũng không đơn giản như thế.

Được rồi phu quân.

Phượng Xu vừa nghĩ tới Thẩm Hạo vì báo thù cho nàng mà liều mạng như thế, nội tâm cảm động vô cùng.

Nghĩ nghĩ, nàng nói: Phu quân, nếu chàng cần thiếp làm gì cứ việc phân phó, thiếp nhất định kiệt tận toàn lực.

Thẩm Hạo cười nói: Nàng đừng nói, ta hiện tại đúng là đang cần một con rồng.

Phu quân, thiếp đi tìm rồng ngay đây.

Phượng Xu lập tức nói.

Không vội, ta làm cái thí nghiệm trước đã.

Phượng Xu nghi hoặc nói: Phu quân làm thí nghiệm gì.

Thẩm Hạo nói: Xem thử Thần Mộc Đỉnh có thể tiến vào khu vực cấm hay không.

Dứt lời, Thẩm Hạo liền tế ra Thần Mộc Đỉnh, sau đó dùng nó tiến vào bên trong khu vực cấm.

Vừa vào, Thần Mộc Đỉnh liền mất đi tác dụng, Thẩm Hạo thấy thế liền thu nó vào không gian, sau đó rời khỏi khu vực cấm.

Từ không gian đi tới bí cảnh Vạn Yêu Cốc, rồi lại trở về bên ngoài khu vực cấm.

Nhìn thấy Thẩm Hạo, Phượng Xu tò mò hỏi: Phu quân, thí nghiệm thế nào.

Ừm, thành công rồi, chủ yếu trước đây chưa dùng Thần Mộc Đỉnh đi vào Cấm địa, để phòng bất trắc vẫn nên thử một chút cho bảo hiểm.

Thẩm Hạo nói.

Được rồi phu quân, chúng ta hiện tại trở về đi, thiếp thấy khí tức chàng suy nhược lợi hại, cần phải hảo hảo tu dưỡng một phen.

Trong đôi mắt đẹp của Phượng Xu thoáng qua một tia quan thiết.

Thẩm Hạo mỉm cười: Nàng sai rồi, nàng mới là đại bổ.

Nói xong, Thẩm Hạo ôm Phượng Xu đi tới Bàn Tơ Động, bắt đầu tu luyện Hắc Cáp Thần Công.

Ngày thứ hai, Thẩm Hạo đầy máu phục sinh.

Thời gian thấm thoắt, bóng câu qua cửa sổ, bất tri bất giác, Thẩm Hạo và Phượng Xu đã lưu lại gần Bàn Tơ Động hơn một tháng.

Trong khoảng thời gian này, Phượng Xu uyển như một nương tử tân hôn, cùng Thẩm Hạo hưởng tuần trăng mật, tận tình hưởng thụ phần yên tĩnh và an dật hiếm có này.

Đối với Phượng Xu mà nói, cuộc sống như vậy thật quá khác biệt, cũng là lần đầu nàng trải nghiệm những ngày tháng du nhàn tự tại đến thế.

Mỗi một ngày, nàng đều có thể cảm nhận tâm tình tốt đẹp, thưởng thức cảnh đẹp xung quanh, hết thảy đều hài hòa và ninh tĩnh.

Cũng không có gì oanh oanh liệt liệt, nhưng những khoảnh khắc đơn giản mà bình phàm này lại làm cho Phượng Xu cảm thấy vô cùng hạnh phúc và thỏa mãn.

Thậm chí trong một giai đoạn thời gian nào đó, Phượng Xu rất muốn cứ vĩnh viễn tiếp tục như vậy.

Chương 930

Nhưng quá khó, cừu hận của Phượng Hoàng nhất tộc như gai mắc trong cổ họng, khiến nàng rất khó bình tĩnh.

Bên hồ nước ngoài Bàn Tơ Động, Thẩm Hạo và Phượng Xu lẳng lặng đứng đó, ngưng thị hồ nước trước mắt.

Mặt hồ tựa như một tấm gương khổng lồ, bình tĩnh mà trong veo, phản chiếu thân ảnh của bọn họ.

Thẩm Hạo thân hình đĩnh bạt, kiếm mi tinh mục, tuấn dật phi phàm.

Phượng Xu thì thân tư mạn diệu, kiều nhu uyển ước.

Hai người đứng cùng một chỗ, nam tuấn nữ tú, uyển như một đôi thần tiên quyến lữ.

Lúc này, gió nhẹ khẽ vuốt mặt hồ, nổi lên từng tầng gợn sóng.

Phượng Xu nhẹ nhàng rúc vào trong ngực Thẩm Hạo, nàng ngẩng đầu, nhìn mắt Thẩm Hạo, nhu thanh nói: Phu quân, thời gian thật nhanh, bất tri bất giác đã qua một tháng.

Cảnh sắc nơi này tuy đẹp, thiếp cũng muốn cứ mãi thế này, nhưng chung quy không được.

Chúng ta khi nào thì về Địa Tiên Giới.

Thẩm Hạo nói: Không vội, chơi thêm một thời gian nữa rồi nói.

Phản chính ở Bàn Tơ Động một năm, Địa Tiên Giới mới một ngày.

Chúng ta cho dù chơi mười năm, đối với bọn họ mà nói cũng chỉ mới trôi qua mười ngày mà thôi.

Chẳng lẽ nàng không muốn ở cùng một chỗ với phu quân.

Phượng Xu mỉm cười, đôi mắt đẹp nhu tình nhìn Thẩm Hạo: Đó cũng không phải, thiếp chỉ là lo lắng ở chung với phu quân thời gian dài, phu quân sẽ chán ghét thiếp.

Thẩm Hạo cười nói: Đây là lời nói gì chứ, chỉ có thuyết pháp lâu ngày sinh tình, chứ không có thuyết pháp lâu ngày sinh phận.

Hơn nữa, nàng và ta kỳ phùng địch thủ, tướng ngộ lương tài, mọi người đều có chỗ tốt.

Nghe vậy, Phượng Xu biết Thẩm Hạo lại không đứng đắn, nhưng cũng không để ý.

Ở cùng Thẩm Hạo lâu như vậy, sớm đã quen với sự không đứng đắn của hắn.

Gió nhẹ phất vào mặt, ấm áp say lòng người.

Hồi lâu, Phượng Xu mới chậm rãi nói: Phu quân, e rằng hiện tại Long tộc đã bắt đầu tìm kiếm chúng ta khắp nơi rồi, không biết có thể tìm được hay không.

Thẩm Hạo cười nói: Yên tâm, khẳng định tìm không thấy.

Phượng Xu lắc đầu: Cái đó không nhất định, tóm lại không thể lơ là sơ suất.

Thẩm Hạo nói: Nàng nói đúng, bất quá có câu nói thế này: Phòng thủ tốt nhất chính là tiến công.

Phượng Xu: Phu quân, ý của chàng là.

Thẩm Hạo: Nếu Long tộc đang tìm chúng ta khắp nơi, chi bằng ta lại đi tìm thêm mấy con rồng, quấy đục ngầu vũng nước này lên.

Đều nghe theo phu quân.

Nếu Thẩm Hạo muốn đi, Phượng Xu tuyệt đối sẽ không trở lan.

Sở dĩ như thế, bởi vì Thẩm Hạo từ trong ký ức của Kim Long Ngao Du biết được một tin tức.

Con trai Nam Hải Long Vương trong tay có một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, cũng là một sợi dây thừng.

Nghe nói có thể trói buộc nhân tộc.

Chẳng qua đó chỉ là Tiên Thiên Linh Bảo tàn khuyết, ngày thường tác dụng cũng chỉ dùng để thắt lưng mà thôi.

Phải nói rằng, con trai Long Vương này vẫn là rất xa xỉ.

Căn cứ Thẩm Hạo suy đoán, sợi dây này hẳn là linh kiện của Tỏa Yêu Thừng.

Hai cái dung hợp một chút thì chính là Tiên Thiên Linh Bảo hoàn chỉnh.

Căn cứ vào ký ức của Kim Long Ngao Du, Tứ Đại Long Vương tuy rằng đều là Long tộc, nhưng lẫn nhau cũng không quá hòa thuận.

Chỉ khi đối ngoại mới thống nhất trận doanh.

Khi không có ngoại địch, Tứ Đại Long Vương cũng rất ít tụ tập cùng một chỗ, mỗi người giữ địa bàn riêng, giữa bọn hắn cũng có khe hở.

Đương nhiên, chủ yếu vẫn là vì vấn đề phân phối tài nguyên.

Cho dù là anh em ruột thịt đối mặt với việc phân chia tài nguyên không đều cũng sẽ nháo ra án mạng, huống chi là Long tộc sinh tính ích kỷ.

Ngoài ra, Thẩm Hạo còn từ trên người Ngao Du đạt được một kiện Tiên Thiên Linh Bảo: Tiên Thiên Linh Châu.

Đây là pháp bảo tính khống chế, sau khi đeo có thể bảo hộ nguyên thần, còn có thể phát ra một chùm sáng định trụ nguyên thần đối

phương, từ đó khống chế đối phương.

Nguyên thần người sử dụng càng mạnh, uy lực này cũng càng lớn.

Bất quá, thực lực đối phương không thể vượt quá quá nhiều.

Ngao Du lợi hại ở nhục thân, nguyên thần tịnh không mạnh, mà chỗ cường đại của Thẩm Hạo chính là nguyên thần.

Nguyên thần hiện tại của hắn còn mạnh hơn cả Phượng Xu.

Ngay cả Phượng Xu cũng cảm thấy biến thái.

Sau khi có kế hoạch, Thẩm Hạo và Phượng Xu liền bắt đầu chuẩn bị.

Bất quá, lần này Thẩm Hạo không mang Phượng Xu về Địa Tiên Giới.

Về phần nguyên nhân Thẩm Hạo không nói, nhưng Phượng Xu cũng có thể đoán được.

Hiện nay, đối mặt chính là Long tộc cường đại, sơ sẩy một chút liền có thể xảy ra chuyện.

Thẩm Hạo và Phượng Xu một mình đối mặt Long tộc còn có biện pháp thoát thân.

Nếu như đi Địa Tiên Giới, vạn nhất làm lộ Bắc Dương Tiên Triều, vậy đối với các nàng mà nói cũng là chuyện vô cùng nguy hiểm.

Đồng thời, Thẩm Hạo cũng không định để Phượng Xu đi lên Tứ Tầng Thiên.

Dù sao đã bị lộ, Long tộc cũng đang cảnh giác, thay vì như vậy, còn không bằng Thẩm Hạo tự mình đi.

Thẩm Hạo một mình muốn đi đâu thì đi đó.

Trừ phi không làm lại, cần Phượng Xu hỗ trợ.

Bất tri bất giác, một tháng trôi qua, Thẩm Hạo cũng luyện hóa xong Tiên Thiên Linh Châu, dùng rất thoải mái.

Hiện tại pháp bảo loại khống chế, Thẩm Hạo đã có hai cái, một cái Tiên Thiên Linh Bảo, một cái Tỏa Yêu Thừng.

Đều rất tốt, phù hợp với khí chất lão lục của hắn.

Trong Bàn Tơ Động, Thẩm Hạo hôn lên má Phượng Xu một cái, cười nói: Phượng Xu, nàng cứ ở chỗ này hảo hảo tu luyện, đợi tin tốt của ta.

Phượng Xu thần sắc có chút lo âu nói: Phu quân, chàng tuy rằng đột phá Đại La Kim Tiên rồi, nhưng tu vi này ở trước mặt Ngao Thương căn bản không có bất kỳ ưu thế nào.

Vạn sự cẩn thận, an toàn đệ nhất.

Thẩm Hạo nói: Yên tâm, con người ta đối với sinh mệnh của chính mình vẫn là vô cùng xem trọng.

Trong lòng Phượng Xu có chút do dự, nàng nhẹ nhàng cắn môi, cuối cùng vẫn hạ quyết tâm, từ trong ngực lấy ra một cây trâm ngọc bích lục.

Cây trâm ngọc này thông thể thúy lục, uyển như một khối phỉ thúy thượng hảo, tản ra quang trạch ôn nhuận đạm đạm.

Phượng Xu đưa trâm ngọc đến trước mặt Thẩm Hạo, nhu thanh nói: Phu quân, cây trâm ngọc này chàng thu lấy.

Nó có tác dụng vô cùng lớn.

Một khi chàng gặp phải nguy hiểm không thể vãn hồi, chỉ cần bóp nát nó, liền có thể đạt được sự che chở của nó, bảo hộ chàng bình an vô sự.

Thẩm Hạo nhận lấy trâm ngọc, cẩn thận đoan tường.

Công nghệ của cây trâm này tịnh không thập phần tinh xảo, thậm chí có chút đơn giản, nhưng không biết vì sao, hắn luôn cảm thấy trâm ngọc này tựa hồ ẩn tàng một loại sức mạnh thần bí nào đó.

Hắn ngưng thị trâm ngọc, càng xem càng cảm thấy nó có một loại hấp dẫn lực không nói nên lời, làm cho hắn không thể dời đi tầm mắt.

Hắn nhịn không được nói: Cây trâm này có chút lợi hại a, của ai vậy.

Phượng Xu nói: Đây là tín vật dùng từ sớm nhất của Thiên Tôn Nguyệt Quế Nữ Thần, chàng giữ lấy đi.

Thẩm Hạo nghi hoặc nói: Vậy lúc trước khi nàng xảy ra chuyện vì sao không dùng.

Nghe vậy, biểu tình Phượng Xu có chút lạc mịch.

Đôi mắt đẹp lấp lóe thần sắc phức tạp, hồi lâu mới mở miệng nói: Đằng sau Long Phượng hai tộc không chỉ đơn giản là hai tộc chúng ta, còn liên quan đến vô số nhân quả.

Cho dù Nguyệt Quế Nữ Thần thân là Thiên Tôn, bà ấy cũng không thể dính vào nhân quả này, nghiệp lực vô biên bà ấy cũng gánh không nổi.

Đương nhiên, sau lưng Long tộc tự nhiên cũng có Thiên Tôn duy trì.

Hơn nữa, thiếp là tộc trưởng Phượng Hoàng nhất tộc, càng là hạch tâm của Phượng Hoàng nhất tộc.

Lúc ấy tộc quần của thiếp đều đã tráng liệt hy sinh, thiếp lại có mặt mũi nào một mình sống tạm ở đời.

Trận chiến đó, sớm đã đem sinh tử trí chi độ ngoại, ôm quyết tâm quyết tử.

Thẩm Hạo cảm khái nói: Xem ra cho dù là tồn tại như Thiên Tôn Nguyệt Quế Nữ Thần, cũng sẽ chịu một số trói buộc a.

Nếu Nguyệt Quế Nữ Thần này không dám tùy ý ra tay, cây trâm ngọc này của nàng ước chừng cũng vô dụng rồi.

Phượng Xu cười khổ một tiếng lắc đầu nói: Phu quân có chỗ không biết, sở dĩ thiếp không chết, cũng không phải do nguyên nhân niết bàn cường đại của Phượng Hoàng nhất tộc.

Dù sao lúc ấy thiếp cũng chỉ còn lại nguyên thần, căn bản chịu không nổi Hỗn Độn cương phong, không cách nào tới được Địa Tiên Giới.

Trong chuyện này nếu không có Nguyệt Quế Nữ Thần âm thầm tương trợ, thiếp làm sao có thể trốn tới Địa Tiên Giới này.

E rằng nguyên thần sớm đã bị cương phong xé nát rồi, điểm này trong lòng thiếp vẫn rõ ràng.

Thẩm Hạo nhìn Phượng Xu, chậm rãi nói: Theo lời nàng nói, Nguyệt Quế Nữ Thần này chẳng phải cũng đứng về phía nàng sao.

Phượng Xu khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói: Bà ấy đã giúp thiếp, vậy tất nhiên là đã tham dự vào nhân quả liên lụy.

Chỉ là, thiếp hiện giờ cũng không rõ Nguyệt Quế Nữ Thần rốt cuộc thế nào rồi.

Thanh âm của nàng thanh thúy, nhưng trong đó lại lộ ra một tia lo âu nhàn nhạt.

Thẩm Hạo khoan úy nói: Người ta là Nguyệt Quế Nữ Thần, nãi là Thiên Tôn, thực lực thâm sâu khó lường, khẳng định sẽ bình an vô sự, điểm này nàng cũng không cần lo lắng.

Chính nàng đang ở hoàn cảnh này rồi mà còn có tâm tình quan tâm

người khác.

Phượng Xu nghe vậy, trong lòng hơi an, khẽ gật đầu khẽ thở dài một tiếng nói: Phu quân, chàng nói có lý, bản thân thiếp hiện giờ đều là ốc không mang nổi mình ốc, lại có tư cách gì đi lo lắng cho Thiên Tôn.

Nói xong, khóe miệng Phượng Xu nổi lên một nụ cười tự giễu.

Chương 931

Nhìn biểu tình của Phượng Xu, trong lòng Thẩm Hạo ngược lại tò mò quan hệ giữa hai người này.

Hắn nhịn không được hỏi: Nguyệt Quế Nữ Thần nãi là Thiên Tôn, nàng là tộc trưởng Phượng Hoàng nhất tộc, tuy rằng thân phận nàng rất cường đại, nhưng trước mặt Thiên Tôn chênh lệch vẫn không nhỏ, căn bản không phải cùng một cấp bậc, làm sao có thể chơi cùng một chỗ được.

Phượng Xu có chút ngoài ý muốn, nàng không nghĩ tới Thẩm Hạo sẽ hỏi ra vấn đề này.

Tuy nhiên, đối mặt với sự tò mò của Thẩm Hạo, Phượng Xu tịnh không lựa chọn lảng tránh, mà quyết định thản thành trả lời hắn.

Phượng Xu hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi nói: Kỳ thực, đây cũng là chuyện từ rất lâu về trước rồi.

Nói đến đây, ngữ khí Phượng Xu dừng lại một chút, tựa hồ đang hồi ức điều gì.

Ánh mắt Thẩm Hạo nhìn về phía Phượng Xu, chờ đợi nàng nói tiếp.

Tư tác giây lát sau, Phượng Xu tiếp tục nói: Thực ra lúc Nguyệt Quế Nữ Thần còn chưa trở thành Thiên Tôn, thiếp từng giúp bà ấy một chuyện nhỏ.

Tuy rằng chuyện này cũng không phải việc gì đặc biệt quan trọng, nhưng cũng chính vì thế, quan hệ giữa chúng ta trở nên thân thuộc hơn, bà ấy cũng không có giao tập gì nhiều, ngẫu nhiên tới tìm thiếp nói chuyện phiếm, dần dà chúng ta cũng có một số giao tế.

Nghe đến đây, Thẩm Hạo không khỏi lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Hắn vốn tưởng rằng Phượng Xu và Nguyệt Quế Nữ Thần quen biết là sau khi Nguyệt Quế Nữ Thần trở thành Thiên Tôn, không ngờ bọn họ vậy mà đã quen biết từ sớm như thế.

Thẩm Hạo tò mò truy vấn: Không tệ, nàng đúng là lợi hại.

Giản trực chính là nhà đầu tư thiên sứ cổ phiếu gốc, thảo nào nàng có thể may mắn sống sót trong tai nạn lớn như vậy.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, năm đó thực lực hai người hẳn là xấp xỉ nhau đi, vậy tại sao nàng không giống bà ấy đột phá trở thành Thiên Tôn.

Phượng Xu nhìn Thẩm Hạo một cái, trong mắt đẹp thoáng qua một tia xấu hổ, nàng không nghĩ tới Thẩm Hạo lại hỏi xoáy thẳng mặt như vậy.

Nhưng rất nhanh liền khôi phục biểu tình, dù sao có thể trở thành Thiên Tôn thật sự quá khó khăn.

Ngay sau đó, biểu tình thoáng qua một tia hâm mộ, nàng nói lại lần nữa: Muốn trở thành Thiên Tôn là cần Đại Đạo cơ duyên, thiếp không có cơ hội này.

Mà Nguyệt Quế Nữ Thần bởi vì đạt được Đại Đạo chi cơ nên mới đột phá Thiên Tôn.

Phu quân chàng cũng thân mang Đại Đạo chi cơ, cho nên khả năng tương lai chàng trở thành Thiên Tôn là phi thường lớn.

Dứt lời, trong giọng nói vẫn có chút lạc mịch.

Dù sao nếu nàng có thể đạt được Đại Đạo chi cơ, cũng có thể đột phá Thiên Tôn, Phượng Hoàng nhất tộc làm sao sẽ xuống dốc đến mức này.

Nhưng đây đều là mệnh.

Thẩm Hạo trong lòng tràn đầy nghi hoặc, nhìn Phượng Xu trước mắt nhịn không được hỏi lại lần nữa: Cái Đại Đạo chi cơ này rốt cuộc là món đồ chơi gì.

Sao ta hoàn toàn cảm ứng không được nhỉ.

Lông mày hắn nhíu chặt, tựa hồ cảm thấy thập phần khốn hoặc đối với khái niệm cái gọi là Đại Đạo chi cơ này.

Phượng Xu ở bên cạnh nghe Thẩm Hạo nói, trên mặt lộ ra một tia hâm mộ.

Nàng khẽ nói: Đại Đạo vô hình, thiếp cũng nói không rõ.

Có một số thứ chính là như vậy, lúc nên xuất hiện tự nhiên sẽ xuất hiện, phu quân không cần quá phận để ý.

Thanh âm của Phượng Xu ôn nhu mà bình tĩnh, tuy rằng hâm mộ nhưng cũng biết có một số việc không thể cưỡng cầu.

Phu quân mình có thể trở thành Thiên Tôn, vậy cũng vô cùng tốt.

Nghe vậy, trong lòng Thẩm Hạo suy đoán, cái gọi là Đại Đạo chi cơ chẳng lẽ là không gian.

Nếu là không gian thì hoặc giả không thành vấn đề, rốt cuộc hết thảy của Thẩm Hạo đều là do không gian ban tặng.

Thẩm Hạo: Đã như vậy, cây trâm ngọc này ta nhận lấy.

Phượng Xu thoáng qua một tia tươi cười: Được rồi phu quân.

Hàn huyên với Phượng Xu vài câu, Thẩm Hạo liền trở về Địa Tiên Giới, tịnh không để Phượng Xu đi theo.

Vẫn là cảm thấy có chút nguy hiểm.

Nhìn trâm ngọc trong tay, Thẩm Hạo cũng không để ý, liền ném nó

vào trong không gian.

Đối với Thẩm Hạo mà nói, trâm ngọc là không có khả năng dùng.

Thời buổi này, dựa núi núi lở, dựa sông sông chảy, dựa vào chính mình vĩnh viễn không đổ.

Thẩm Hạo cũng không phải loại người đem sinh mệnh của mình ký thác lên người khác, như thế quá ngu xuẩn.

Thẩm Hạo rất nhanh đã tới Bích Ngọc Cung ở hiện trường Bắc Dương.

Đối với sự xuất hiện của Thẩm Hạo, các nàng vẫn có chút ngoài ý muốn.

Trước đó Thẩm Hạo nói ra ngoài một chuyến, các nàng còn tưởng rằng phải rời đi rất lâu, không ngờ nhanh như vậy đã trở lại.

Phu quân.

Chủ nhân.

Công tử.

Tuy rằng nghi hoặc, nhưng các nàng vẫn vẻ mặt vui sướng vây quanh lại, tiến lên chào hỏi.

Nhìn dàn oanh oanh yến yến, Thẩm Hạo cười nói: Hôm nay sao các nàng đều tụ tập ở một chỗ thế này.

Mạnh Tuyền Cơ cười nói: Chúng ta đang thảo luận về một thiên tài.

Thẩm Hạo nghi hoặc nói: Thiên tài gì.

Bắc Dương Nữ Đế cười nói: Theo đà Tứ đại tiên triều hoàn toàn đại nhất thống, khí vận Bắc Dương Tiên Triều càng đạt tới đỉnh phong.

Các nơi trong tiên triều cũng dũng hiện ra không ít thiên tài, trong đó có một nữ tử càng là thiên phú kinh người.

Nghe nói vừa sinh ra đã là Đạo Linh Thể giống như ta, ngắn ngủi trăm năm đã tu luyện đến Thái Ất Kim Tiên cảnh.

Tương lai đột phá La Thiên Thượng Tiên dễ như trở bàn tay, thành tựu không thể hạn lượng.

Thẩm Hạo kinh ngạc nói: Mạnh đến thế sao.

Bắc Dương Nữ Đế gật đầu đáp: Vâng, đích thực rất mạnh, đây có thể coi là tài năng mới nổi của Bắc Dương tiên triều chúng ta.

Thẩm Hạo nói: Chỉ có thể nói là lợi hại, nhưng cũng phải đề phòng một chút, thiên tài thường không an phận.

Nếu hắn an phận thủ thường thì mọi người đều yên ổn.

Nếu có dấu hiệu uy hiếp tiên triều thì phải trừ khử từ sớm.

Phu quân yên tâm, chúng ta cũng đang chú ý đến hắn.

Hơn nữa, Bắc Dương tiên triều dưới sự giúp đỡ của phu quân ngày càng lớn mạnh, có phu quân ở đây, ta tin rằng không ai có thể gây ra sóng gió gì.

Nghe những lời tâng bốc của Bắc Dương Nữ Đế, Thẩm Hạo không khỏi bật cười.

Đừng nói nữa, cái miệng nhỏ này của nàng ngọt như bôi mật vậy, biết nói chuyện thì nói thêm vài câu đi.

Phu quân, đây chẳng phải đều học từ chàng sao.

Bắc Dương Nữ Đế chớp chớp mắt, đôi mắt đẹp loé lên ý cười, hiển nhiên tâm trạng đang rất tốt.

Đông Cung Vô Song tò mò hỏi: Phu quân, chàng về sớm như vậy,

có đi nữa không.

Thẩm Hạo đáp: Tạm thời chưa đi vội, cứ nghỉ ngơi một tháng rồi tính.

Hiện giờ, vừa giết chết Kim Long Ngao Du của Long tộc, Thẩm Hạo đoán chừng cả Thượng Tứ Tằng Thiên đều đã chấn động.

Long tộc chắc chắn cũng sẽ phát điên tìm kiếm hung thủ.

Thẩm Hạo cảm thấy bây giờ đi đến Thượng Tứ Tằng Thiên là không thích hợp.

Cứ chơi một tháng rồi nói sau.

Nghe Thẩm Hạo muốn nghỉ ngơi một tháng, các nàng đều rất vui mừng.

Như vậy, chẳng phải là họ sẽ được ở bên Thẩm Hạo cả tháng sao.

Thẩm Hạo nhìn quanh một vòng, nói với các nàng: Tin tức về ta, sau này phải phong tỏa nghiêm ngặt.

Ta không hy vọng tin tức về sự tồn tại của ta bị tiết lộ ra ngoài.

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Thẩm Hạo, các nàng cũng gật đầu.

Bắc Dương Nữ Đế nói: Vâng, thưa phu quân.

Mặc dù không biết tại sao Thẩm Hạo lại muốn che giấu, nhưng hắn đã nói vậy chắc chắn có lý do của mình.

Đối với những thiên tài này, Thẩm Hạo cảm thấy thậm chí có khả năng là đại năng từ Thái Cực Giới của Thượng Tứ Tằng Thiên chuyển thế.

Không sợ vạn nhất, chỉ sợ nhất vạn.

Nếu đúng là vậy, Thẩm Hạo vẫn cảm thấy nên khiêm tốn một chút thì hơn.

Ai biết được mấy kẻ đó sẽ quay về lúc nào.

Thấy không khí trở nên có chút nghiêm túc, Thẩm Hạo cười nói: Ta cũng chỉ nói vậy thôi, không cần phải căng thẳng thế, trời có sập xuống đã có phu quân chống đỡ.

Vâng, thưa phu quân.

Bắc Dương Nữ Đế do dự một chút, lại nói: Nếu phu quân không muốn bại lộ thân phận, ta có một ý này.

Thẩm Hạo nghi hoặc hỏi: Ồ, ý gì nàng nói thử xem.

Bắc Dương Nữ Đế nói: Những người biết về phu quân đều ở trong cung đình, hay là chúng ta thiết lập một trận pháp bao trùm toàn bộ cung điện.

Một khi rời khỏi trận pháp này, họ sẽ quên mất chuyện của phu quân.

Thẩm Hạo nói: Ừm, ý này hay đấy, chuyện trận pháp cứ để ta xử lý.

Phu quân, chàng cần gì cứ nói với ta.

Yên tâm, chút dược liệu này ta vẫn có đủ.

Thẩm Hạo cười nói.

Hiện giờ, cả Bắc Dương tiên triều cộng lại cũng không giàu bằng Thẩm Hạo.

Cụ thể giàu đến mức nào, chính Thẩm Hạo cũng không rõ.

Không nói đâu xa, chỉ riêng tiên thiên linh bảo thôi đã nhiều không đếm xuể.

Dưới ánh mắt của các nàng, Thẩm Hạo nhanh chóng dùng dược liệu luyện chế ra trận nhãn cùng mấy bộ trận đồ.

Phất tay một cái, những trận đồ và linh thạch này liền rơi xuống khắp các ngóc ngách của Bắc Dương tiên triều.

Thẩm Hạo không muốn sự tồn tại của mình bị bại lộ.

Dù sao thì, toàn bộ Địa Tiên Giới không hề có Cửu Thiên Huyền Tiên, sự xuất hiện của Thẩm Hạo đã phá vỡ quy tắc này, vẫn có chút nguy hiểm.

Chẳng mấy chốc, một tháng đã trôi qua.

Tại Thái Cực Giới của Thượng Tứ Tầng Thiên, Long tộc vẫn chưa từ bỏ việc tìm kiếm hung thủ giết Ngao Du.

Mặc dù không biết là ai, nhưng cơ bản đã xác nhận thân phận đối phương là Phượng Hoàng.

Nhưng dù Long tộc có điên cuồng đến đâu, vẫn không tìm được bất kỳ manh mối nào.

Cả một tháng trôi qua vẫn không thu hoạch được gì, điều này khiến tộc trưởng Long tộc là Ngao Thương vô cùng phẫn nộ.

Trong đại điện của Long tộc, tộc trưởng Ngao Thương ngồi ngay ngắn trên cao, ánh mắt lạnh lẽo vô cùng.

Chương 932

Tất cả các trưởng lão Long tộc đều không dám nhìn thẳng.

Đại điện tĩnh lặng như tờ, không một con rồng nào dám lên tiếng, sợ gặp phải cơn thịnh nộ của tộc trưởng.

Nhìn quanh một vòng, Ngao Thương lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

Đều là một lũ phế vật, lâu như vậy rồi mà vẫn không có bất kỳ manh mối nào.

Tộc trưởng, kẻ địch quá giảo hoạt, thật sự không tìm được.

Tộc trưởng, hay là mời các Long Vương khác giúp đỡ.

Rầm.

Lời vừa dứt, vị trưởng lão vừa nói liền bị đánh bay ra ngoài, miệng phun máu tươi.

Ngao Thương mặt trầm như nước, ánh mắt sắc như dao, giọng nói của y phảng phất đến từ cửu u địa ngục, lạnh lẽo và vô tình: Phế vật, giữ ngươi lại để làm gì.

Câu nói ngắn ngủi này lại ẩn chứa sự uy nghiêm và áp bức vô tận, như một ngọn núi nặng trịch đè lên lòng các trưởng lão, khiến họ gần như không thở nổi.

Đối mặt với khí thế ngút trời của Ngao Thương, các trưởng lão câm như hến, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Cả khung cảnh chìm trong tĩnh lặng, chỉ có giọng nói của Ngao Thương vang vọng trong không khí, mãi không tan.

Giữa bầu không khí ngột ngạt đó, Đại trưởng lão cuối cùng cũng lấy hết can đảm, run rẩy mở miệng nói: Tộc trưởng, xin bớt giận.

Thuộc hạ có một kế, có lẽ có thể ép đối phương lộ diện.

Giọng của lão tuy có chút run rẩy, nhưng vẫn khá rõ ràng, hiển nhiên là đã suy nghĩ kỹ lưỡng rồi mới nói ra.

Nghe vậy, Ngao Thương thu lại khí thế, lạnh lùng nói: Nói.

Vâng, thưa tộc trưởng.

Nếu đã xác định đối phương là tàn dư của Phượng Hoàng nhất tộc, tàn dư này chắc chắn cũng đang trốn trong bóng tối không dám ra mặt.

Hiện tại Phượng Hoàng nhất tộc đã bị diệt, nhưng vẫn còn cá lọt lưới.

Những tàn dư này điều muốn làm nhất chính là khôi phục Phượng Hoàng nhất tộc.

Thay vì như vậy, chúng ta chi bằng làm tới cùng, đem tất cả các tộc đàn mang huyết mạch Phượng Hoàng diệt cỏ tận gốc.

Như vậy cũng có thể trừ hậu hoạn vĩnh viễn.

Để chúng sống sót nhiều năm như vậy đã là ân tứ lớn nhất đối với chúng rồi.

Lời này vừa nói ra, các trưởng lão đều cảm thấy không tồi.

Thà để người khác chết còn hơn mình gặp họa.

Chỉ cần giết bọn chúng là có thể chuyển dời cơn giận của tộc trưởng Ngao Thương, sao lại không làm chứ.

Tộc trưởng, Đại trưởng lão nói đúng.

Giết hết tất cả các tộc đàn có huyết mạch Phượng Hoàng.

Đúng, giết hết bọn chúng.

Để Phượng Hoàng nhất tộc biến mất hoàn toàn.

Nhìn phản ứng của đám rồng, Ngao Thương cũng đầy hận ý.

Đôi mắt màu vàng nhạt lạnh lùng quét qua đám rồng.

Không một con rồng nào dám nhìn thẳng.

Rất tốt, vậy thì giết.

Vâng, thưa tộc trưởng.

Theo mệnh lệnh của Ngao Thương, cả Thái Cực Giới của Thượng Tứ Tằng Thiên lại một lần nữa mở ra một trận mưa máu gió tanh.

Một mệnh lệnh của Ngao Thương có thể quyết định sinh tử của hàng ức vạn sinh linh.

Cả Long tộc bắt đầu cuộc tàn sát quy mô lớn ở Thượng Tứ Tằng Thiên.

Trận thế quả thực chưa từng có, cả Thượng Tứ Tằng Thiên đều chấn động không thôi.

Khi sự việc lan rộng, tình hình dần leo thang.

Ngay cả Nhân tộc cũng nghiêm trận chờ địch, sợ bị cuốn vào.

Long tộc thực sự quá ngông cuồng.

Nhưng dù Long tộc coi thường tất cả, vì thực lực của tộc đàn quá mạnh mẽ nên không ai dám trêu vào.

Tức giận nhưng không dám nói.

Chẳng mấy chốc, phàm là những yêu tộc có huyết mạch liên quan đến Phượng Hoàng nhất tộc, như Chu Tước, Khổng Tước và các loài chim khác đều bị Long tộc tàn sát.

Ngay cả Đại La Kim Tiên cũng khó thoát khỏi sự truy sát.

Rõ ràng, lần này Long tộc đã ra tay tàn nhẫn, dường như muốn xóa

sổ hoàn toàn huyết mạch liên quan đến Phượng Hoàng nhất tộc.

Thượng Tứ Tằng Thiên có thể nói là một vùng mưa máu gió tanh, tràn ngập sát lục và máu tanh vô tận.

Đối với các loài chim mà nói, đây là một tai nạn chưa từng có trong lịch sử, quả thực là xui tám đời.

Các loài chim vốn sống tự do tự tại, nhưng giờ đây lại trở thành đối tượng bị Long tộc truy sát.

Dù chúng trốn ở đâu cũng khó thoát khỏi số phận bị phát hiện, một khi bị phát hiện, chờ đợi chúng chính là tai họa diệt tộc.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo hoàn toàn không biết gì về tình hình ở Thượng Tứ Tằng Thiên.

Sau khi chơi ở Địa Tiên Giới thêm ba tháng nữa, Thẩm Hạo mới định đến Thái Cực Giới của Thượng Tứ Tằng Thiên.

Nào ngờ, Phượng Xu ở Linh Vân đại lục đã trải qua hơn trăm năm.

Thẩm Hạo ban đầu định dùng Thần Mộc Đỉnh để quay về, dù sao nơi lần trước rời đi cũng là Hỗn Độn Khu.

Dùng không gian để đi qua cũng sẽ đến Hỗn Độn Khu, Thẩm Hạo sợ Long tộc đang canh giữ ở nơi hắn rời đi, như vậy chẳng phải sẽ bị lộ sao.

Đây không phải là điều Thẩm Hạo muốn.

Nào ngờ, suy đoán của Thẩm Hạo không sai chút nào, nơi Phượng Xu rời đi lúc đầu, có trưởng lão của Long tộc đang canh giữ ở đây, đều là tồn tại ở cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Bỗng nhiên, hắn nhớ ra điều gì đó, hắn nhớ động phủ của các Đại La Kim Tiên ở tầng trời thứ ba đều là động thiên phúc địa, cũng thuộc

về bí cảnh.

Tu vi càng cao, động phủ chiếm cứ tài nguyên cũng càng mạnh mẽ.

Động phủ của Kỷ Bác Xương ở tầng trời thứ ba hình như chính là động thiên phúc địa, trước đây không để ý lắm, bây giờ mới thấy nên kiểm tra lại.

Thế là, Thẩm Hạo quay người tiến vào trong không gian.

Quả nhiên, trong không gian có thêm một vòng xoáy nhỏ, cảm ứng một chút chính là động phủ của Kỷ Bác Xương.

Nếu có động phủ này, Thẩm Hạo có thể lợi dụng không gian để an toàn tiến vào tầng trời thứ ba.

Điều này quả thực tiện lợi hơn nhiều.

Tiếp đó, Thẩm Hạo lặng lẽ tiến vào động phủ ở tầng trời thứ ba.

Thẩm Hạo đứng trước động phủ, nhìn chằm chằm vào hai chữ lớn rồng bay phượng múa Kỷ phủ.

Hai chữ này dưới ánh mặt trời trở nên vô cùng chói mắt, phảng phất như đang nhắc nhở hắn rằng nơi này từng thuộc về người khác.

Thẩm Hạo lúc này mới nhớ lại cảnh tượng lúc mở rộng động phủ, trước đó hắn chưa đổi tên.

Nếu động phủ này hiện tại thuộc về mình, Thẩm Hạo cảm thấy tên của nó cũng nên thay đổi.

Hắn nhìn quanh, ánh mắt dừng lại trên vách đá nhẵn bóng, vách đá này như một tấm gương, phản chiếu thân ảnh của hắn.

Thẩm Hạo nhìn chằm chằm vách đá, chứng khó đặt tên của hắn lại tái phát, trong đầu không ngừng hiện lên các loại tên, nhưng dường như đều không phù hợp lắm.

Vừa nghĩ đến động thiên phúc địa, những cái tên động phủ nổi tiếng liền hiện lên trong đầu, ví như Thủy Liêm Động, Phương Thốn Sơn, Ngũ Trang Quán, Linh Sơn, v. v.

Nhưng Thẩm Hạo không muốn chỉ đơn giản bắt chước, nghe có vẻ kỳ quặc.

Đột nhiên, hắn nghĩ ra một cái tên.

Thế là, Thẩm Hạo phất tay áo, trên vách đá lập tức hiện ra bốn chữ lớn rồng bay phượng múa Linh Vân Động Phủ.

Thẩm Hạo hài lòng nhìn cái tên mình đặt, cảm thấy cái tên này rất hợp với động phủ này.

Dù sao nơi Thẩm Hạo khởi nghiệp đầu tiên chính là Linh Vân đại lục.

Nhìn bốn chữ Linh Vân đại lục, Thẩm Hạo càng nhìn càng thấy thuận mắt.

Lúc này mới có cảm giác đây là động phủ của mình.

Thần thức của Thẩm Hạo quét qua một vòng xung quanh, không phát hiện dấu vết có người đến, chứng tỏ vẫn an toàn.

Chỉ thấy Thẩm Hạo thân hình lóe lên, trong nháy mắt, trên người hắn đã thay một bộ đạo bào màu xanh lam.

Nhìn lại trong tay hắn, không biết từ lúc nào đã có thêm một cây phất trần trắng muốt, khẽ phất một cái, phảng phất như có thể quét sạch bụi trần thế gian.

Mà dung mạo của hắn, cũng vào lúc này xảy ra biến hóa kinh người, lại giống hệt Kỷ Bác Xương.

Chương 933

Lúc này Thẩm Hạo, nghiễm nhiên chính là Kỷ Bác Xương, bất luận là trang phục hay thần thái khí chất, đều không có gì khác biệt.

Sau khi chắc chắn không có sai sót, Thẩm Hạo phất tay áo, đi một vòng rồi mỉm cười, Đây cũng chẳng phải mạo danh gì, lão tử đây vốn là Kỷ Bác Xương.

Nói đến đây, Thẩm Hạo liền rời khỏi động phủ, định ra ngoài dò la tình hình hiện tại.

Thẩm Hạo vừa bước ra khỏi động phủ, một cảm giác thiên cơ hỗn loạn mãnh liệt liền ập đến như thủy triều.

Hắn nhíu chặt mày, vẻ mặt kinh ngạc: Đây là chuyện gì.

Tại sao thiên cơ lại hỗn loạn như vậy.

Ngay sau đó, hắn chỉ cảm thấy giữa trời đất tràn ngập một luồng nghiệp lực máu tanh vô biên vô tận.

Luồng nghiệp lực đó mạnh mẽ đến mức phảng phất như được ngưng tụ từ oán niệm và thù hận của vô số sinh linh, khiến người ta rợn tóc gáy.

Thẩm Hạo có chút không thể tin được, mới bao lâu không đến, sao lại biến thành bộ dạng này.

Nguyên thần kết nối với sức mạnh của Thiên Đạo, cố gắng tìm ra nguồn gốc của luồng nghiệp lực mạnh mẽ này.

Tuy nhiên, xung quanh ngoài một khoảng hư không hỗn độn, không nhìn thấy gì cả.

Lợi hại, rốt cuộc là tên khốn nào gây ra trận thế lớn như vậy.

Luồng nghiệp lực mạnh mẽ như vậy, rõ ràng không phải người bình thường có thể gây ra.

Nhưng nhiều nghiệp lực như vậy cũng đại diện cho cơ hội, Thẩm Hạo vẫn rất phấn khích.

Tu vi tiến vào Đại La Kim Tiên, không chỉ có thể lợi dụng sức mạnh của pháp tắc Thiên Đạo ở nơi này, mà còn có thể nhìn thấy sự biến hóa của thiên cơ.

Chỉ là không nhìn rõ bằng Hỗn Nguyên Đại La mà thôi.

Về phần tại sao thiên cơ lại như vậy Thẩm Hạo không biết, nhưng luồng nghiệp lực vô biên này lại là thật.

Điều này khiến Thẩm Hạo cảnh giác.

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì.

Đi dạo một vòng ở tầng trời thứ ba, phát hiện những động phủ trước đây đều mở cửa thì bây giờ đều đóng chặt, được trận pháp bảo vệ.

Dường như sợ có người quấy rầy.

Thẩm Hạo ban đầu tưởng chỉ là trường hợp cá biệt, dựa theo ký ức của Kỷ Bác Xương, tìm hơn mười nơi, kết quả đều giống nhau, tất cả đều đóng cửa từ chối khách đến thăm.

Rõ ràng, bọn họ đều đã ngửi thấy mùi nguy hiểm.

Cảnh tượng quỷ dị như vậy khiến Thẩm Hạo có chút ngẩn ngơ, muốn tìm người hỏi thăm tình hình cũng không tìm được.

Do dự một chút, Thẩm Hạo thân hình lóe lên, đến tầng trời thứ tư.

Quả nhiên, so với sự lạnh lẽo của tầng trời thứ ba, tầng trời thứ tư lại náo nhiệt phi thường.

Đặc biệt là nơi giao giới giữa Nhân tộc và Yêu tộc, càng có hơn vạn tu tiên giả.

Có tán tu cũng có đệ tử của ba thế lực lớn Nhân tộc là Côn Luân Cung, Tinh Thần Các, Ngọc Hư Động.

Thẩm Hạo quan sát một hồi, phát hiện trong đám người không có cao nhân lợi hại nào.

Hắn định đi qua hỏi thăm, nhưng vừa nghĩ đến hình tượng của Kỷ Bác Xương thì lại thôi.

Kỷ Bác Xương tuy là Đại La Kim Tiên, nhưng ở tầng trời thứ tư cũng nổi tiếng xấu.

Chuyện cướp bóc tán tu cũng khiến người ta khinh bỉ.

Nếu Thẩm Hạo dùng hình tượng này đi xuống, chắc chắn sẽ gây ra sự phẫn nộ và hoảng sợ.

Thế là, Thẩm Hạo lắc mình một cái lại thay đổi một bộ dạng khác, lần này biến thành một người bình thường không có gì nổi bật.

Che giấu kỹ khí tức của bản thân, lúc này mới lặng lẽ trà trộn vào đám đông.

Long tộc này quả thực bá đạo vô cùng, lại dám gây ra trận mưa máu gió tanh như vậy.

Long tộc quá mạnh, Nhân tộc sao có thể trêu vào được.

Đúng vậy, Long tộc quá mạnh, may mà mục tiêu của chúng là Yêu tộc.

Thấy mọi người thảo luận sôi nổi, Thẩm Hạo hỏi một đệ tử Côn Luân Cung bên cạnh: Vị sư huynh này, các ngươi có biết tại sao Long tộc lại làm như vậy không.

Nghe vậy, đệ tử của Côn Luân Cung liếc nhìn Thẩm Hạo một cái,

Ngươi là ai.

Thẩm Hạo chắp tay nói: Tại hạ Vương Lão Cát.

Vương Lão Cát.

Nghe cái tên này, đệ tử của Côn Luân Cung khẽ nhíu mày, lộ ra vẻ nghi hoặc, hoàn toàn không có ấn tượng gì với cái tên này.

Suy nghĩ một hồi cũng không biết Vương Lão Cát là ai.

Thế là hắn liếc nhìn Thẩm Hạo một cách khinh thường, rồi không chút do dự quay người đi, hoàn toàn không có ý định để ý đến Thẩm Hạo nữa.

Thẩm Hạo thấy vậy, tặc lưỡi hai tiếng, không hổ là đệ tử của Côn Luân Cung, cái vẻ kiêu ngạo này quả thực đủ đấy.

Thấy tình hình này, Thẩm Hạo cũng không mặt dày mày dạn bám theo.

Hắn quay người đi về phía một tán tiên cảnh giới Kim Tiên bên cạnh, muốn từ đó có được một số thông tin hữu ích.

Trái ngược hoàn toàn với thái độ lạnh lùng của đệ tử Côn Luân Cung, vị tán tiên này tỏ ra rất nhiệt tình, trên mặt nở một nụ cười thân thiện.

Thẩm Hạo tự giới thiệu trước: Đạo hữu, tại hạ Vương Lão Cát.

Vương đạo hữu, tại hạ Hứa Dương.

Hứa Dương chắp tay đáp lễ.

Thẩm Hạo cười nói: Hứa đạo hữu, nhiều người ở đây như vậy là có chuyện gì.

Đối mặt với câu hỏi của Thẩm Hạo, Hứa Dương không chút do dự, ánh mắt của y thẳng thắn và chân thành, phảng phất như không có

chuyện gì cần phải che giấu.

Y hít một hơi thật sâu, sau đó từ từ kể lại tất cả những gì mình biết cho Thẩm Hạo, không hề giấu giếm chút nào.

Vương đạo hữu, chuyện là thế này, nghe nói một vị Đại La Kim Tiên của Long tộc bị giết.

Lời kể của Hứa Dương sinh động như thật, phảng phất như tái hiện lại toàn bộ sự việc trước mắt Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo chăm chú lắng nghe, theo lời kể của Hứa Dương, hắn hơi sững người.

Hắn lúc này mới hiểu ra, thì ra ngọn nguồn của tất cả mọi chuyện lại là do chính mình.

Tin tức về cái chết của Kim Long Ngao Du như một tiếng sét giữa trời quang, chấn động cả Long tộc.

Sự phẫn nộ và đau thương của Long tộc bùng phát như núi lửa.

Tộc trưởng Long tộc trong cơn đau buồn đã không chút do dự phát lệnh truy sát, mục tiêu nhắm thẳng vào tất cả những yêu tộc có huyết mạch Phượng Hoàng.

Y cho rằng, chính những yêu tộc có huyết mạch Phượng Hoàng này đã gây ra cái chết của Kim Long Ngao Du, phải bắt chúng trả giá.

Tuy nhiên, lệnh truy sát này lại như châm ngòi một thùng thuốc nổ, sự việc nhanh chóng mất kiểm soát.

Các tộc nhân của Long tộc bị cơn giận làm cho mờ mắt, họ bất chấp tất cả truy sát những yêu tộc loài chim, thậm chí không màng đến những người vô tội.

Cuộc truy sát này nhanh chóng lan rộng ra toàn bộ các loài chim, bất kể có liên quan đến huyết mạch Phượng Hoàng hay không, đều trở

thành mục tiêu tấn công của Long tộc.

Những yêu tộc chim vô tội vô cùng kinh hãi, họ chạy trốn khắp nơi nhưng phát hiện không có nơi nào để trốn.

Hành vi điên cuồng của Long tộc đã gây ra sự chú ý và lo lắng của các yêu tộc khác, họ bắt đầu lo sợ cuộc truy sát này sẽ gây ra một cuộc nội chiến yêu tộc quy mô lớn hơn.

Những yêu tộc có cánh đều sợ chết khiếp, hận không thể bẻ gãy hai cánh của mình.

Chúng đã giết đến điên rồi.

Không ít yêu tộc chim đã chạy đến bên Nhân tộc để tị nạn.

Để ngăn chặn yêu tộc làm loạn, Nhân tộc cũng canh giữ ở nơi giao giới này.

Có thể nói, các loài chim đã rơi vào tuyệt cảnh.

Dù sao phía trước có Long tộc truy đuổi gắt gao, phía sau có Nhân tộc vây chặn.

Mặc dù tầng trời thứ tư này vô biên vô tận, chúng vẫn không có nơi để trốn.

Mệnh lệnh của Long tộc được ban ra, quả thực là cả tộc đang truy sát.

Tại nơi giao giới giữa Nhân tộc và Yêu tộc, Nhân tộc cũng giết không ít yêu tộc khác, nhất thời sát khí ngút trời, tất cả mọi người đều cảm thấy đại kiếp sắp đến.

Biết được ngọn ngành sự việc, Thẩm Hạo lúc này mới hiểu ra.

Nhưng mặt khác cũng nói lên một điều, đó là Phượng Xu đã bị lộ.

Hiện giờ, Yêu tộc hỗn loạn như vậy, Thẩm Hạo thực sự muốn

đến đó đục nước béo cò.

Nhưng tu vi hiện tại của hắn là Đại La Kim Tiên, lại không thể đến Yêu tộc nhặt của hời được.

Thấy Thẩm Hạo không nói gì, Hứa Dương cười nói: Vương đạo hữu, không ít người chúng ta cũng muốn đến Yêu tộc xem sao.

Biết đâu còn có kỳ ngộ.

Thẩm Hạo nhìn tu vi Kim Tiên cảnh đỉnh phong của Hứa Dương, lắc đầu nói: Hứa đạo hữu, với tu vi này của ngươi vẫn là không nên đi thì hơn.

Dù sao Long tộc thế lớn, lỡ như ngộ thương ngươi thì không hay.

Kim Tiên ở Địa Tiên Giới là một tồn tại rất lợi hại, nhưng ở Thượng Tứ Tằng Thiên này thực sự không đủ tư cách.

Ngay cả đồng tử hầu hạ bên cạnh Đại La Kim Tiên cũng là Thái Ất Kim Tiên.

Chương 934

Hứa Dương cười nói: Vương đạo hữu nói có lý, nhưng Long tộc tuy mạnh, cũng sẽ không nán lại ở tầng trời thứ tư.

Những kẻ gây ra sát lục ở tầng trời thứ tư đều là những yêu tộc phụ thuộc vào Long tộc, giống như Cửu Đầu Trùng ở gần đây.

Ta nhận được một tin tức, trong tay Cửu Đầu Trùng có Lục Diêm La.

Thẩm Hạo nói: Hứa đạo hữu có điều không biết, con Cửu Đầu Trùng này đã chết rồi.

Hứa Dương sững người: Không ngờ lại chết rồi, vậy. xem ra Lục Diêm La e là không còn nữa.

Lục Diêm La Thẩm Hạo biết, Lục Diêm La của Cửu Đầu Trùng chính là hắn đã dùng, thứ này có thể phục hồi nguyên thần cảnh giới Cửu Thiên Huyền Tiên, còn có thể luyện chế Nguyên Thần Đan.

Thẩm Hạo đoán Hứa Dương này chắc chắn vì muốn đột phá cảnh giới nên mới tìm Lục Diêm La.

Ngươi cũng to gan thật, lại dám nhòm ngó linh quả của Cửu Đầu Trùng, con Cửu Đầu Trùng này là tồn tại Cửu Thiên Huyền Tiên đỉnh phong đấy.

Hứa Dương bất đắc dĩ nói: Vương đạo hữu có điều không biết, sư phụ ta nguyên thần bị thương, nên ta định thử vận may.

Thẩm Hạo có chút bất ngờ, không ngờ lại gặp được một người con hiếu thảo.

Nhưng Thẩm Hạo cũng không tin lời y, dù sao thì thời đại này, biết người biết mặt không biết lòng quá nhiều.

Nhưng cũng từ miệng Hứa Dương này biết được đại khái sự việc.

Biết được tình hình hiện tại, Thẩm Hạo đã có vài phần nắm chắc.

Thẩm Hạo vẫn giả vờ nói: Hứa đạo hữu, sư tôn của ngươi biết ngươi làm vậy cũng sẽ rất vui mừng.

Hứa Dương thở dài nói: Thôi vậy, nếu không phải vì ta, sư tôn của ta cũng sẽ không bị thương.

Không cần phải buồn, vẫn là không nên đến Yêu tộc, cẩn thận bị liên lụy vào.

Vương đạo hữu yên tâm, trong lòng ta tự có chừng mực.

Long tộc tuy rất mạnh, nhưng gây ra sát lục như vậy, nghiệp lực vô biên này cũng sẽ khiến chúng khó chịu.

Có lẽ một ngày nào đó ngay cả Long tộc mạnh mẽ cũng sẽ diệt vong.

Hứa Dương cũng có chút mong đợi.

Không chỉ Hứa Dương mong đợi, tất cả mọi người đều mong Long tộc mau chóng diệt vong.

Một con cá kình ngã xuống, vạn vật sinh sôi.

Một khi Long tộc bị diệt, cả tầng trời thứ tư sẽ có nghĩa là một cuộc biến đổi to lớn.

Trong tình hình Thiên Tôn không xuất hiện, Long tộc không nghi ngờ gì chính là bá chủ của Thái Cực Giới của Thượng Tứ Tầng Thiên từ trước đến nay.

Chúng sở hữu tài nguyên vô tận và sức mạnh cường đại, điều này khiến các chủng tộc khác vừa kính sợ vừa khao khát.

Đối với Nhân tộc, sự tồn tại của Long tộc giống như một ngọn núi cao không thể vượt qua, khiến họ cảm thấy áp lực và bất an.

Hiện giờ Long tộc gây ra sát lục vô biên, nghiệp lực cũng ngày càng sâu dày, không ít người Nhân tộc đang ảo tưởng Long tộc bị diệt.

Dù Long tộc là tồn tại vô địch, nhưng đối mặt với nghiệp lực ngút trời này, cũng sẽ có ngày diệt vong, chỉ là không biết ngày đó khi nào đến.

Ai sẽ là cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà.

Nếu Long tộc biến mất, những tài nguyên vốn bị Long tộc độc chiếm sẽ được phân phối lại, điều này không nghi ngờ gì sẽ mang lại nhiều cơ hội và lợi ích hơn cho Nhân tộc.

Không chỉ Nhân tộc có suy nghĩ này, Yêu tộc cũng có quan điểm tương tự.

Trong việc tranh đoạt tài nguyên, đều có chung một tâm thái.

Thẩm Hạo nhìn quanh một vòng, liền biến mất tại chỗ, hắn muốn đến Long tộc gây chút chuyện.

Vương đạo hữu, ngươi.

Hứa Dương quay người lại, định mở miệng nói chuyện với Thẩm Hạo, nhưng lời đến miệng lại đột nhiên dừng lại.

Bởi vì y kinh ngạc phát hiện, nơi vốn nên có Thẩm Hạo đứng trước mắt lại trống không.

Hứa Dương trừng lớn mắt, vẻ mặt kinh ngạc nhìn quanh, cố gắng tìm kiếm bóng dáng của Thẩm Hạo, nhưng không thu hoạch được gì.

Thẩm Hạo giống như biến mất khỏi không trung, không để lại chút dấu vết nào.

Trong lòng Hứa Dương chấn động mạnh, một cảm giác khó tin ùa đến.

Y không khỏi lẩm bẩm: Đây.

Vương đạo hữu này rốt cuộc là cảnh giới gì.

Nhớ lại cuộc tiếp xúc ngắn ngủi với Thẩm Hạo vừa rồi, Hứa Dương đột nhiên nhận ra, trước đó mình hoàn toàn không nhìn thấu được tu vi cảnh giới của Thẩm Hạo.

Mà bây giờ, Thẩm Hạo lại có thể lặng lẽ biến mất trước mắt y như vậy, điều này không nghi ngờ gì càng chứng minh sự sâu không lường được của Thẩm Hạo.

Hứa Dương không khỏi thầm nghĩ, với thực lực như Thẩm Hạo, tại sao lại khiêm tốn như vậy.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo đã đến tầng trời thứ ba.

Thân ảnh của hắn như tia chớp, xé toạc bầu trời, lao thẳng về phía nam.

Phía nam, đó là một vùng biển sâu rộng lớn vô tận, sóng dữ cuồn cuộn, mênh mông vô bờ.

Mà xung quanh vùng biển sâu này, rải rác rất nhiều hòn đảo lớn nhỏ, những hòn đảo này đều bị Long tộc chiếm giữ, trở thành lãnh địa của chúng.

Long tộc, với tư cách là thế lực mạnh nhất trong Thái Cực Giới của Thượng Tứ Tầng Thiên, địa vị của chúng không thể lay chuyển.

Địa bàn mà Long tộc chiếm giữ cũng là rộng lớn nhất, tài nguyên lại càng vô cùng phong phú.

Tuy nhiên, có lẽ do Long tộc quá mạnh, dẫn đến Tứ Đại Long Vương không hợp nhau, mỗi người chiếm giữ địa bàn của mình, mấy

vạn năm không qua lại.

Cụ thể nguyên nhân là gì, trong ký ức của Kim Long Ngao Du cũng không có ấn tượng.

Trong mắt Thẩm Hạo, điều có thể khiến Long tộc phân liệt, hoặc là bị uy hiếp, hoặc là do phân chia lợi ích khổng lồ không đều.

Hoặc là tranh giành quyền lực, Tứ Đại Long Vương đều muốn tranh giành vị trí lão đại.

đương nhiên Thẩm Hạo vẫn nghiêng về sự cám dỗ của lợi ích khổng lồ, thậm chí không tiếc trở mặt thành thù.

Như vậy, giải thích duy nhất chính là, lợi ích liên quan đến chuyện này thực sự quá lớn, lớn đến mức đủ để khiến bốn vị Long Vương này đều động lòng, thậm chí không tiếc từ bỏ tình nghĩa giữa nhau.

Dù sao, trước mặt lợi ích khổng lồ, dù là tình bạn bền chặt đến đâu, e rằng cũng sẽ trở nên không chịu nổi một kích.

Nhưng cụ thể là gì, Thẩm Hạo cũng không biết.

Lần này mục tiêu của Thẩm Hạo là con trai của Nam Long Vương, tuy nói là con trai, nhưng cũng đã sống mấy chục vạn năm, coi như là lão bất tử rồi.

Bởi vì trong tay hắn có tiên thiên linh bảo mà Thẩm Hạo cần, cũng là một sợi dây thừng.

Nghe nói có thể trói buộc Nhân tộc, không thể trói Yêu tộc.

Thẩm Hạo có mười phần chắc chắn, đây khẳng định là nửa còn lại của tiên thiên linh bảo Tỏa Yêu Thằng.

Chỉ cần có thể lấy được là đơn giản rồi.

Dù sao Thẩm Hạo có Bất Lão Tuyền, hoàn toàn có thể khiến nó hồi phục.

Nhưng muốn bắt con trai của Nam Long Vương ngay trên địa bàn của Long tộc, đây không phải là chuyện nhỏ.

Cũng có chút mạo hiểm.

Con trai của Nam Long Vương này tuy thực lực cũng không tầm thường, nhưng tu vi của hắn chỉ ở mức Đại La Kim Tiên sơ kỳ mà thôi.

Tuy nhiên, dù vậy, Thẩm Hạo cũng tuyệt đối sẽ không dễ dàng ra tay.

Dù sao, cha của hắn, Nam Long Vương, là một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đường đường, thực lực sâu không lường được, tuyệt không phải là Thẩm Hạo hiện tại có thể chống lại.

Cho nên, trước khi quyết định có ra tay hay không, Thẩm Hạo phải đảm bảo an toàn cho mình trước.

Vì vậy, để không bại lộ thân phận và ý đồ thực sự của mình, Thẩm Hạo sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng đã quyết định hành động lần này nhất định phải mang theo Phượng Xu.

Chỉ có Phượng Xu ở bên cạnh, hắn mới có thể cảm thấy an tâm.

Dù sao, sau một hồi tìm hiểu sâu, Thẩm Hạo đã biết thân phận Phượng Hoàng của Phượng Xu thực ra đã sớm bị bại lộ.

Nếu đã như vậy, Thẩm Hạo thầm nghĩ, vậy thì chi bằng khuấy đục vũng nước này, để cục diện trở nên phức tạp và hỗn loạn hơn.

Như vậy, không chỉ có thể che giấu mục đích thực sự của mình, mà còn có thể tạo thêm nhiều phiền phức và rắc rối cho Long tộc.

Một điểm nữa, bây giờ cũng là thời cơ tốt nhất.

Dù sao thiên cơ hỗn loạn, dù muốn tìm được Phượng Xu cũng cần một khoảng thời gian nhất định.

Nhưng đây chỉ là suy đoán cá nhân của Thẩm Hạo, cụ thể vẫn cần Phượng Xu xác nhận lại.

Về mặt tu vi, Thẩm Hạo chỉ là Đại La Kim Tiên, hiểu biết về Hỗn Nguyên Đại La không nhiều.

Chẳng mấy chốc, Thẩm Hạo đã đến một hòn đảo nhỏ ven biển sâu.

Ẩn nấp kỹ khí tức, Thẩm Hạo liền lợi dụng không gian quay về Bàn Tơ Động.

Trong Bàn Tơ Động, Phượng Xu đang bế quan, đột nhiên cảm ứng được sự xuất hiện của Thẩm Hạo.

Chương 935

Lập tức lộ ra một tia vui mừng.

Phu quân, chàng đến rồi.

Thẩm Hạo ha ha cười một tiếng, tiến lên ôm nàng vào lòng.

Thế nào, gần đây ra sao rồi.

Phượng Xu lườm Thẩm Hạo một cái, cạn lời nói: Phu quân ở Địa Tiên Giới chơi ba tháng, Linh Vân đại lục này đã qua trăm năm rồi.

Thẩm Hạo lúng túng nói: Cái này ta lại không để ý.

Phượng Xu cười nói: Phu quân cũng không cần để ý, đến cảnh giới của chúng ta, bế quan trăm năm nghìn năm cũng là chuyện thường, không sao đâu.

Thẩm Hạo: Vậy thì tốt, nếu là ta, một mình ở một trăm năm, thật sự sẽ phát điên mất.

Lời vừa dứt, Thẩm Hạo lại nói: Có một chuyện muốn nói với nàng.

Phượng Xu nép vào lòng Thẩm Hạo, nhẹ giọng nói: Phu quân có chuyện gì.

Thế là, Thẩm Hạo liền kể lại tất cả những chuyện xảy ra ở Thượng Tứ Tằng Thiên cho Phượng Xu.

Khi biết tin các loài chim có huyết mạch Phượng Hoàng nhất tộc bị tàn sát trên diện rộng, thậm chí lan sang cả Yêu tộc.

Phượng Xu ngược lại rất bình tĩnh, dù sao Phượng Hoàng nhất tộc đều đã bị diệt, tâm thái sớm đã vững như núi Thái Sơn.

Nhìn dáng vẻ bình thản của Phượng Xu, Thẩm Hạo khá bất ngờ:

Nàng không giận sao.

Phượng Xu: Không cần phải giận.

Nói đến đây, Phượng Xu thản nhiên cười một tiếng, Mọi chuyện đều có định số, trước đây không tin, bây giờ lại tin rồi.

Phu quân, chàng đừng nói, trăm năm này ta lại nhìn thấu được không ít chuyện.

Cũng không còn nóng nảy như vậy nữa.

Ồ, vậy thì tốt.

Ngay sau đó, Phượng Xu cười lạnh một tiếng, trong đôi mắt đẹp có chút hả hê, bởi vì Long tộc đang đi trên con đường tự tìm cái chết.

Nàng nói với Thẩm Hạo: Long tộc đây là đang tự tạo nghiệp lực vô biên cho mình, sẽ có một ngày nó lấy mạng của chúng.

Trước đây Phượng Hoàng nhất tộc cũng như vậy.

Thịnh cực tất suy a.

Nghe vậy, Thẩm Hạo lười nghĩ đến những chuyện này, mà nói ra mục đích của chuyến đi này.

Thẩm Hạo: Phượng Xu, ta đã quyết định rồi, chuẩn bị đến chỗ Nam Long Vương gây chút chuyện, giết chết con trai của hắn.

Chàng cần ta làm gì.

Phượng Xu hỏi.

Ta sợ một chiêu không giết chết được tên đó, bại lộ bản thân.

Cho nên, để chắc ăn, ta định nhờ nàng giúp một tay.

Với thực lực của nàng, sẽ không có gì sai sót.

Mặc dù ta thấy thiên cơ hỗn loạn, nhưng đối với phương diện Hỗn Nguyên Đại La, ta cũng không nắm chắc.

Cho nên, lại sợ nàng bại lộ thân phận, nên hỏi ý kiến của nàng trước.

Nếu được thì làm luôn, nếu không thành công thì đợi một thời gian, đợi tìm được cơ hội thích hợp rồi tính.

Phượng Xu kéo Thẩm Hạo ra ngoài, chỉ về phía chân trời rồi nói: Phu quân, người quan sát không sai đâu, chính vì Long tộc mà tạo thành nghiệp lực vô biên này, dẫn đến thiên cơ hỗn loạn.

Ngay cả ta cũng không cảm ứng được bất kỳ tin tức nào, Ngao Thương lại càng không thể.

Hỗn Nguyên Đại La muốn dò xét thiên cơ cũng cần đợi lúc thiên cơ quang đãng mới được.

Cho nên, bây giờ ta có đến Long tộc ở Thượng Tứ Tầng Thiên thì bọn chúng cũng không tìm được ta.

Bọn chúng căn bản không thể tìm ra khí tức của ta.

Long tộc tàn sát bừa bãi như vậy, chúng ta ngược lại có thể đục nước béo cò.

Nghe vậy, Thẩm Hạo mới yên tâm, thiên cơ hỗn loạn đúng là một chuyện tốt.

Nhưng ngay sau đó, hắn lại có chút do dự, nói: Cái đó.

Phượng Xu à, Long tộc điên cuồng tàn sát như vậy, nói cho cùng kẻ đầu sỏ chính là chúng ta.

Nàng nói xem nghiệp lực này sẽ không gây bất lợi cho chúng ta chứ.

Không thể không nói, Thẩm Hạo thật sự có chút lo lắng.

Nghe vậy, Phượng Xu lắc đầu nói: Sẽ không đâu, ta không thấy bất kỳ nghiệp lực nào trên người phu quân cả.

Thẩm Hạo ngẩn ra: Nghiệp lực ta gây ra không hề ít, thật sự không có sao.

Nghe Thẩm Hạo nói vậy, Phượng Xu dùng thần thức quét qua người Thẩm Hạo một lúc lâu, nghiêm túc nói: Phu quân, người không những không có nghiệp lực mà ngược lại. còn cho ta cảm giác công đức vô lượng.

Nàng không phải đang lừa ta đấy chứ.

Thẩm Hạo chớp chớp mắt, có chút không tin.

Theo lý mà nói, với thủ đoạn tăng tu vi của Thẩm Hạo, hắn tuyệt đối là một siêu cấp đại ma vương, vậy mà lại không có nghiệp lực.

Phượng Xu cười nói: Phu quân, sao ta có thể đem chuyện này ra đùa được.

Đợi người đến Hỗn Nguyên Đại La sẽ hiểu rõ về nghiệp lực, thậm chí còn có thể nhìn thấy cả đường nhân quả.

Kết oán với người khác, giữa hai bên sẽ sinh ra nhân quả.

Trừ phi đối phương hóa thành tro bụi, nếu không nhân quả sẽ không biến mất.

Thẩm Hạo lập tức thở phào nhẹ nhõm, cười nói: Yên tâm, nghiệp vụ biến thành tro bụi này ta rất rành.

Theo lời nàng nói, nghiệp lực đối với ta chỉ như mây bay.

Phu quân vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn, nghiệp lực một khi đã bám vào người thì dù là Thiên Tôn cũng sẽ vô cùng khó chịu.

Phượng Xu quan tâm nói.

Thẩm Hạo: Được rồi, không nói chuyện này nữa.

Đã thế thiên cơ hỗn loạn, còn đợi gì nữa, giết cho bọn chúng trời

long đất lở đi.

Nói xong, Thẩm Hạo lại đưa Thần Mộc Đỉnh cho Phượng Xu.

Cái này nàng cầm lấy, giữ lại để chạy trốn.

Phượng Xu nói: Ta biết rồi, phu quân.

Với thực lực hiện tại của nàng, trừ phi Tứ Đại Long Vương liên thủ mới có thể giữ nàng lại.

Nhưng tác dụng của Thần Mộc Đỉnh là chạy rất nhanh.

Vì lần trước Thẩm Hạo có thể thuận lợi trốn thoát nên Phượng Xu vẫn tin tưởng hắn, do đó cũng không từ chối.

Thẩm Hạo nói: Nàng cứ ở đây chờ tin tức của ta là được.

Đợi ta tìm được cơ hội thích hợp, ta sẽ thông báo cho nàng.

Vâng, phu quân.

Ánh mắt Phượng Xu lóe lên tia sáng.

Đối với chuyện giết Long tộc, nàng là người vui mừng nhất, chỉ mong giết sạch bọn chúng.

Sau khi dặn dò Phượng Xu một hồi, Thẩm Hạo một mình quay về tầng trời thứ ba.

Đến hòn đảo nhỏ, Thẩm Hạo lắc mình một cái, biến thành một tên lính tôm.

Đồng thời, hắn thi triển pháp thuật, trên người xuất hiện một vòng sáng trong suốt.

Đây là một tiểu pháp thuật của Long tộc, sau khi xuống biển sẽ hòa làm một thể với biển, như vậy sẽ không dễ bị lộ.

Thẩm Hạo nhờ đó có thể ẩn mình an toàn.

Nhảy xuống biển, Thẩm Hạo lóe lên mấy cái đã đến vùng biển

sâu.

Vượt qua vùng biển sâu tối đen, Thẩm Hạo giảm tốc độ.

Dù sao đi quá nhanh cũng dễ bị phát hiện.

Quả nhiên, ba canh giờ sau, Thẩm Hạo đã nhìn thấy một tòa cung điện nguy nga lộng lẫy giữa biển sâu, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Giữa biển sâu này, nó vô cùng nổi bật.

Càng đến gần, Thẩm Hạo mới phát hiện tòa cung điện này hùng vĩ đến mức nào.

Cánh cổng bên ngoài cung điện được chống đỡ bởi tám cây cột cao mấy ngàn trượng, tựa như cột chống trời.

Thẩm Hạo đứng trước nó, nhỏ bé như một con kiến.

Khi dần đến gần, Thẩm Hạo thấy tất cả các cung điện đều được bảo vệ bởi một kết giới màu xanh lam.

Muốn vào được thâm cung dưới đáy biển này, bắt buộc phải đi qua kết giới.

Thẩm Hạo có thể phá hủy nó dễ dàng, nhưng làm vậy chắc chắn sẽ bại lộ thân phận.

Thẩm Hạo cũng hiểu đôi chút về kết giới này từ trong ký ức của Kim Long Ngao Du, đây chỉ là một kết giới cảnh báo, có yêu bài thân phận là có thể đi vào.

Yêu bài thì đơn giản, trên người lính tôm tướng cua đều có.

Nhưng cần phải đợi một chút.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo ẩn nấp ở xung quanh.

Chẳng biết từ lúc nào, ba canh giờ đã trôi qua.

Bỗng nhiên, mấy trăm tên lính tôm tướng cua cầm vũ khí dường

như vừa tuần tra trở về.

Thẩm Hạo nhìn qua, phát hiện thực lực của mấy trăm tên lính tôm tướng cua này đều bình thường.

Không có nguy hiểm, Thẩm Hạo lặng lẽ đi theo phía sau, nhân lúc tên cuối cùng không để ý liền giết chết rồi ném vào trong không gian.

Thẩm Hạo cũng theo đó tiến vào không gian.

Một lát sau, Thẩm Hạo từ trong không gian đi ra, vội vàng đi theo đội ngũ bay về phía cung điện.

Điều khiến Thẩm Hạo thở phào là đám lính tôm tướng cua này đều có yêu bài.

Rất nhanh, Thẩm Hạo đã an toàn đi vào kết giới.

Đi theo đội ngũ, hắn cũng không vội đi lung tung.

Kết giới của Long tộc sở dĩ chỉ có tác dụng cảnh báo đơn giản là vì Long tộc đã quá tự tin.

Chương 936

Dù sao với tư cách là thế lực mạnh nhất ở Thượng Tứ Tầng Thiên Thái Cực Giới, ngoài Thiên Tôn ra thì không ai sánh bằng.

Long tộc không tin có kẻ dám xông vào Long cung.

Đúng là chán sống rồi.

Tuy nhiên, con tôm mà Thẩm Hạo giết chỉ là một tên lính quèn cấp thấp nhất, chỉ phụ trách công việc tuần tra vòng ngoài của Long cung.

Giống như mấy ông bảo vệ ở khu dân cư, chủ yếu chỉ để làm cảnh, căn bản không có tư cách tiến vào bên trong Long cung.

Rất nhanh, sau khi tuần tra một vòng quanh Long cung, tên tướng cua dẫn đầu vung vẩy đôi càng khổng lồ.

Hôm nay tuần tra kết thúc, giải tán.

Rõ.

Sau khi đội ngũ giải tán, đám lính tôm này đều vẻ mặt đờ đẫn đi tìm phòng của mình.

Cuối cùng, chỉ còn lại Thẩm Hạo.

Tướng cua nhíu mày nhìn Thẩm Hạo: Hà Cửu Cửu, ta đã nói giải tán rồi, ngươi còn đứng đây làm gì.

Thẩm Hạo nói: Đại nhân, ta có chuyện muốn nói với ngài.

Tướng cua lạnh lùng nói: Ngươi có chuyện gì.

Đại nhân mời xem.

Thẩm Hạo nói xong, lấy ra một bình linh tửu huơ huơ trước mặt tướng cua.

Dựa theo ký ức của Hà Cửu Cửu, tên tướng cua này rất thích uống linh tửu.

Đáng tiếc vật tư ở biển sâu này khan hiếm, linh tửu là hàng cao cấp.

Tướng cua tuy là một tên đội trưởng nhỏ nhưng cũng chỉ là pháo hôi cấp thấp nhất.

Nhìn thấy linh tửu, tướng cua lập tức phấn chấn hẳn lên.

Tốt, tốt, tốt.

Hà Cửu Cửu ngươi được lắm, theo ta.

Nói xong, tướng cua dẫn Thẩm Hạo đến động phủ của nó.

Trong một đám rong biển bao bọc, Thẩm Hạo tiến vào động phủ của tướng cua.

Bên trong rất đơn sơ, chỉ có hai chiếc ghế làm bằng vỏ sò già.

Thấy cảnh nghèo nàn như vậy, Thẩm Hạo cũng không nỡ nhìn.

Ít ra tu vi của tên tướng cua này cũng là Kim Tiên, vậy mà sống khổ sở thế này.

Nếu ở Địa Tiên Giới, y cũng là một phương bá chủ.

Tướng cua hài lòng nói: Hà Cửu Cửu, không ngờ ngươi cũng có mánh khóe này, linh tửu ở đâu ra vậy.

Thẩm Hạo cười nói: Trộm của Long Vương.

Tướng cua:.

Sợ đến mức nhảy dựng lên.

Ngươi muốn chết thì đừng có liên lụy ta.

Thẩm Hạo thấy vậy không nhịn được cười: Đại nhân, ta lừa ngài thôi, đùa chút ấy mà.

Chỉ là uống rượu mà không có đồ nhắm thì chán quá.

Tướng cua vừa rồi sợ đến mức tim muốn nổ tung, lạnh lùng nói: Hà Cửu Cửu, ngươi có tư cách đùa với bản tọa sao.

Cho ngươi mặt mũi rồi phải không.

Tiếng nói vừa dứt, Thẩm Hạo trực tiếp tát một cái, tướng cua lập tức đầu lìa khỏi cổ.

Tốc độ quá nhanh, đến mức tướng cua còn chưa kịp kêu lên một tiếng thảm thiết đã toi mạng.

Không nói nhiều lời, Thẩm Hạo trực tiếp ném thi thể của nó vào trong không gian.

Thẩm Hạo cũng thuận thế tiến vào không gian.

Chưa đầy một phút sau, Thẩm Hạo lại trở về động phủ.

Dựa vào ký ức của tướng cua, Thẩm Hạo biết được con cua nhỏ này tuy thân phận thấp kém nhưng vẫn có một số quyền hạn nhất định, có thể tiến vào Long cung.

Tuy nhiên, quyền hạn này cũng chỉ giới hạn ở khu vực vòng ngoài của Long cung, không thể tiến vào khu vực trung tâm.

Mặc dù cũng có thể tiếp xúc với rồng, nhưng đều là con cháu Long tộc, những tiểu bối như thái tử, công chúa.

Nhưng muốn tiếp xúc với con trai của Nam Long Vương thì vẫn rất khó.

Nam Long Vương Ngao Minh và con trai Ngao Ất đều ở trong thâm cung.

Trực tiếp đi vào chắc chắn không được, trừ phi lẻn vào.

Long cung của Nam Long Vương có thể nói là vô cùng hùng vĩ,

quy mô đồ sộ.

Tuy nhiên, điều đáng ngạc nhiên là phòng vệ của tòa long cung này lại có vẻ tương đối yếu ớt.

Dù sao cũng đã mấy chục vạn năm không có ai dám gây sự trên địa bàn của Long tộc.

Điều này khiến cho các vệ binh của Long cung dần dần lơi lỏng cảnh giác, bọn họ cho rằng uy danh của mình đủ để trấn áp mọi mối đe dọa tiềm tàng.

Ngay cả những tên lính tôm tướng cua tuần tra ở vòng ngoài, tuy thực lực không bằng tinh nhuệ bên trong Long tộc, nhưng đối với người bình thường vẫn là những tồn tại không thể xem thường.

Do đó, muốn trà trộn vào bên trong Long cung không phải là chuyện quá khó.

Đã quyết định, Thẩm Hạo không vội đi tìm Phượng Xu, mà định xác định vị trí của Ngao Ất trước rồi tính sau.

Lúc này, Ngao Ất không hề hay biết có kẻ đang nhắm vào mình.

Hắn cũng hoàn toàn không ý thức được nguy hiểm đang lặng lẽ đến gần, đây không nghi ngờ gì là một cơ hội ngàn năm có một, có thể nói là thời cơ tốt nhất để đánh lén.

Kiểu tấn công không phân biệt này là khó phòng bị nhất.

Cơ hội không thể bỏ lỡ.

Một khi thất thủ, không chỉ đánh rắn động cỏ, khiến cả Long cung rơi vào trạng thái đề phòng cao độ, mà còn hoàn toàn cắt đứt mọi cơ hội sau này.

Có thể nói, thành bại của hành động lần này trực tiếp liên quan đến toàn bộ kế hoạch.

Nếu thành công, mọi chuyện sẽ thuận lợi, nhưng nếu thất bại, Thẩm Hạo cũng chỉ có thể lựa chọn từ bỏ ý định này.

Có một điểm là nguyên thần của Thẩm Hạo vô cùng mạnh mẽ, Đại La Kim Tiên bình thường căn bản không thể phát hiện ra hắn.

Trừ phi Nam Long Vương Ngao Minh đích thân ra tay, cố ý dò xét kỹ lưỡng, nếu không rất khó nhận ra sự tồn tại của Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo tin rằng với tư cách là một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Nam Long Vương Ngao Minh ngày thường tuyệt đối không có hứng thú rảnh rỗi cả ngày đi cảnh giác kẻ địch xâm nhập, tình huống này gần như không thể xảy ra.

Vì vậy, Thẩm Hạo đợi ở ngoài Long cung một lát, quan sát động tĩnh xung quanh.

Sau khi xác định không bị phát hiện, hắn liền như một bóng ma, lặng lẽ lẻn vào trong Long cung.

Đồ trang trí trong Long cung có thể nói là vàng son lộng lẫy, đẹp đến mức khiến người ta ngỡ như đang ở trong thủy tinh cung.

Không chỉ vậy, ngay cả đèn chiếu sáng cũng rất đặc biệt, lại được tạo thành từ những con sò già yêu tộc cảnh giới Chân Tiên.

Những con sò già này cao khoảng bốn năm mét, mở hai mảnh vỏ, để lộ một viên dạ minh châu to bằng quả bóng đá.

Từ trên người chúng tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, soi sáng cả Long cung.

Những con sò già không chỉ có tác dụng chiếu sáng mà còn trở thành vệ binh gác cổng của Long cung, coi như là một cảnh quan độc đáo.

Không chỉ vậy, trên những cây cột của Long cung còn mọc rất

nhiều dây leo giống như rong biển.

Những dây leo này uốn lượn theo cột, giống như vật trang trí.

Trên thân chúng mọc từng chùm quả nhỏ như quả nho, những quả này tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, tuy không sáng lắm nhưng đủ để chiếu sáng xung quanh, cũng có tác dụng điểm xuyết.

Long cung vô cùng rộng lớn, tiền điện phía trước là nơi ở của các long tử, long tôn dưới Cửu Thiên Huyền Tiên.

Các trưởng lão cảnh giới Đại La Kim Tiên đều ở hậu điện.

Rất nhanh đã đến lối vào hậu điện, có mười hải yêu Kim Tiên đang đứng gác.

Tuy đang canh gác nhưng không hề có chút cảnh giác nào, cũng rất lơ là.

Thẩm Hạo không kinh động bọn chúng, lặng lẽ tiến vào cổng vòm của hậu điện.

So với tiền điện đèn đuốc sáng trưng, nguy nga lộng lẫy, hậu điện này lại có vẻ khiêm tốn hơn nhiều.

Tĩnh lặng vô cùng, không có bất kỳ khí tức nào.

Hoàn cảnh này, Thẩm Hạo thật sự không quen.

Đi qua một rừng san hô rậm rạp, cuối cùng Thẩm Hạo cũng nhìn thấy động phủ của các trưởng lão Long tộc.

Nhìn những động phủ quen thuộc, Thẩm Hạo cũng không có gì ngạc nhiên.

Chương 937

Mỗi một động phủ này đều là một tiểu bí cảnh.

Tài nguyên mà Long tộc chiếm giữ quá nhiều.

Thẩm Hạo nhìn qua, ít nhất cũng có hơn mười động phủ, nói cách khác, ở đây có ít nhất hơn mười vị Đại La Kim Tiên.

Long tộc thật sự giàu nứt đố đổ vách.

Không hổ là thế lực mạnh nhất Thượng Tứ Tầng Thiên.

Rất nhanh, Thẩm Hạo đã nhìn thấy động phủ của Ngao Ất.

Nhưng lối vào động phủ có kết giới, điều này khiến Thẩm Hạo không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ đánh rắn động cỏ.

Lỡ như xông vào mà Ngao Ất không có ở đó thì sao.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo cảm thấy nên giết một tên lính gác trước.

Dù sao ký ức của chúng cũng có thể cung cấp cho Thẩm Hạo một số thông tin hữu ích.

Ngay lúc Thẩm Hạo chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên, hắn nghe thấy giọng nói cung kính của tên lính gác.

Ra mắt Thân trưởng lão.

Thẩm Hạo trong lòng khẽ động, dựa vào ký ức của tướng cua, hắn vẫn có ấn tượng về vị Thân trưởng lão này.

Ngao Thân là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, thích sinh sản và rượu ngon.

Các đại yêu tộc dưới biển đều bị y chơi đùa qua, bản tính háo sắc, tự xưng Vạn Yêu Trảm.

Gieo mầm khắp nơi, đáng tiếc tỉ lệ thành công không cao, đến nay vẫn chưa có một đứa con nào.

Cứ cách một khoảng thời gian, y lại ra ngoài chơi bời một phen, đi gieo mầm một lần.

Dù tu vi đã đến Đại La Kim Tiên, y vẫn không biết mệt mỏi.

Nhìn Ngao Thân đang lững thững đi tới, Thẩm Hạo rất muốn để Phượng Xu qua đây trực tiếp bắt tên này đi.

Nhưng một khi tên này chết, chắc chắn sẽ kinh động đến Nam Long Vương.

Suy nghĩ một chút, Thẩm Hạo vẫn cảm thấy không ổn.

Chứng kiến Ngao Thân tiến vào động phủ của mình, Thẩm Hạo suy nghĩ một hồi liền nảy ra ý định.

Thế là, hắn dùng không gian quay về Bàn Tơ Động.

Thấy Thẩm Hạo, Phượng Xu hưng phấn nói: Phu quân, có phải có thể ra tay rồi không.

Thẩm Hạo: Không vội, đã đến sâu trong Long cung rồi, nàng cứ mai phục ở một bên, giết xong chúng ta sẽ đi ngay.

Phượng Xu suy nghĩ một chút rồi nói: Phu quân, nếu đã làm thì làm một vố lớn luôn đi.

Nam Long Vương Ngao Minh chỉ có tu vi Hỗn Nguyên Đại La trung kỳ, ta căn bản không coi vào đâu.

Thay vì như vậy, không bằng nhân lúc thiên cơ hỗn loạn, ta trực tiếp giết chết hắn.

Nghe vậy, Thẩm Hạo nuốt nước bọt, tu vi hiện tại của hắn là Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Nếu Phượng Xu trực tiếp giết chết Ngao Minh, Thẩm Hạo hoàn toàn có thể một bước đột phá lên Hỗn Nguyên Đại La.

Nghĩ thôi đã thấy phấn khích.

Giờ phút này, Thẩm Hạo mới phát hiện tầm nhìn của mình còn nhỏ, không hổ là tộc trưởng của Phượng Hoàng nhất tộc, lá gan đúng là lớn.

Do dự một chút, Thẩm Hạo hỏi: Nàng chắc chắn có thể giết chết Ngao Minh không.

Phượng Xu suy nghĩ một chút rồi nói: Chỉ cần dám liều mạng thì hoàn toàn có thể.

Nghe vậy, Thẩm Hạo lắc đầu từ chối: Nếu không có thực lực một kích tất sát thì thôi vậy, ta còn tưởng nàng có thể một kích tất sát chứ.

Một kích tất sát thì tương đối khó khăn, dù sao cũng đã đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La, trong tay không thiếu đồ bảo mệnh.

Ngao Minh là Long Vương, tự nhiên cũng có.

Phượng Xu nói.

Thẩm Hạo: Kế hoạch này bỏ đi.

Dù sao cũng đang ở dưới biển sâu, thực lực của Ngao Minh hẳn sẽ được tăng thêm một phần, còn nàng lại không thể phát huy hết thực lực của mình.

Vẫn là ra tay từ những kẻ nhỏ trước, rồi từ từ xử lý Tứ Đại Long Vương sau.

Ánh mắt Phượng Xu lóe lên vẻ căm hận: Nếu đã đến đây một lần, không bằng giết hết con cháu của chúng rồi nói sau.

Mỗi một chữ đều đại biểu cho mối thù khắc cốt ghi tâm.

Chà Phượng Xu này thật sự muốn diệt Long tộc.

Ban đầu ý định của Thẩm Hạo chỉ là tiễn con trai của Ngao Minh là Ngao Ất lên đường trước, không hề nghĩ đến ý định của Phượng Xu.

Bây giờ, Phượng Xu đối với Long tộc có thể nói là hận thấu xương, tâm tư muốn diệt Long tộc cũng đã đạt đến đỉnh điểm.

Long tộc tuy mạnh mẽ nhưng khuyết điểm lớn nhất của Long tộc chính là con cháu quá ít.

Lực lượng chiến đấu cao cấp của Long tộc khá nhiều nhưng con cháu lại không đông.

Dù đã qua mấy chục vạn năm, Long tộc cũng không có thêm bao nhiêu rồng.

Đương nhiên, chỉ có rồng huyết mạch thuần khiết mới được Long tộc thừa nhận.

Những kẻ có huyết mạch rồng không thuần khiết, Long tộc cũng sẽ ghét bỏ.

Nếu Phượng Xu chuyên nhắm vào con cháu Long tộc để giết thì đúng là một ý hay.

Thẩm Hạo suy nghĩ một chút liền nảy ra ý định, việc bẩn thỉu này mình cũng có thể làm được.

Thế là Thẩm Hạo hỏi: Làm vậy có bại lộ thân phận của nàng không.

Phượng Xu thản nhiên nói: Bại lộ thì bại lộ, dù sao Long tộc chúng ta và bọn chúng không chết không thôi.

Nghe vậy, Thẩm Hạo xua tay nói: Suy nghĩ này của nàng không đúng, bại lộ chắc chắn là không được.

Bọn chúng hiện tại cũng chỉ biết nàng là Phượng Hoàng, vẫn chưa dám chắc chắn thân phận của nàng.

Chỉ có sự không biết mới là đáng sợ nhất, nàng càng giấu thân phận lâu, càng có lợi cho nàng.

Lời này vừa nói ra, Phượng Xu nghĩ mãi cũng không ra có gì khác biệt.

Nhưng vẫn lựa chọn tin tưởng Thẩm Hạo.

Được rồi phu quân, ta đều nghe theo người, người nói sao làm vậy.

Thẩm Hạo cười nói: Thế mới đúng.

Tuy nhiên, có một điểm nàng đã nhắc nhở ta, cứ bắt đầu từ những kẻ nhỏ trước.

Được rồi, nàng chờ tin tức của ta.

Phu quân cẩn thận, an toàn là trên hết.

Chắc chắn rồi.

Nói xong, bóng dáng Thẩm Hạo biến mất tại chỗ.

Nhìn Thẩm Hạo lặng lẽ rời đi, nội tâm Phượng Xu vẫn cảm thấy không thể tin nổi.

Dù sao, thực lực hiện tại của nàng đang ở thời kỳ đỉnh phong.

Thậm chí vì nguyên nhân của trứng Tổ Phượng, còn mạnh hơn trước kia.

Nhưng dù vậy, nàng vẫn không thể cảm ứng được khí tức biến mất của Thẩm Hạo, chỉ có thể nói về mặt bảo mệnh, Thẩm Hạo thật sự rất mạnh.

Một lần nữa trở lại Long cung, Thẩm Hạo quan sát một phen, xác

định không có nguy hiểm.

Hắn lắc mình một cái, biến thành Ngao Thân vừa mới về động phủ lúc nãy.

Ý định ban đầu của Thẩm Hạo là gọi Phượng Xu đến, trực tiếp giết chết Ngao Ất.

Nhưng bây giờ Thẩm Hạo cảm thấy cứ từ từ cũng không vội.

Biến thành Ngao Thân, Thẩm Hạo đi ra khỏi hậu điện.

Hải yêu canh gác lập tức cung kính nói: Ra mắt Thân trưởng lão.

Thẩm Hạo chỉ vào con xấu nhất, lạnh lùng nói: Đúng, chính là ngươi, vào đây một lát.

Nghe vậy, hải yêu mặt mày hưng phấn, vội vàng nói: Vâng, Thân trưởng lão.

Hải yêu này sở dĩ vui mừng là vì nó là giống cái.

Rất nhanh hải yêu đã đi theo Thẩm Hạo vào hậu điện.

Các hải yêu khác không có gì ngạc nhiên, Thân trưởng lão chỉ cần là giống cái là được, xấu hay đẹp không quan trọng.

Hải yêu vừa vào trong, còn chưa kịp nịnh hót đã bị Thẩm Hạo giết chết, ném vào không gian.

Khoảng một tuần trà sau, Thẩm Hạo lại đi ra.

Dựa theo ký ức của hải yêu, Ngao Ất quả thật đang ở trong động phủ.

Điều này khiến Thẩm Hạo có thêm tự tin.

Thế là, Thẩm Hạo đến Bàn Tơ Động.

Phượng Xu nói: Phu quân, có tin tức rồi sao.

Thẩm Hạo cười nói: Đúng vậy, Ngao Ất đang ở trong động phủ.

Nói trước nhé, sau khi nàng giết Ngao Ất, hãy đến khu hỗn độn trước, rồi dùng Thần Mộc Đỉnh tẩu thoát.

Phượng Xu: Phu quân còn người thì sao.

Thẩm Hạo cười hắc hắc: Bảo khố bao năm của Long tộc không thể bỏ qua được.

Chỉ cần nàng dụ Ngao Minh đi, những kẻ còn lại không phải là đối thủ của ta.

Ta sẽ giúp nàng giết hết đám rồng con khác, hôm nay ta sẽ làm một thiếu niên đồ long.

Phượng Xu mặt mày hưng phấn: Phu quân vẫn là người có cách, ta đều nghe theo người.

Thẩm Hạo nói: Tốt, ta bây giờ quay lại Long cung, nàng dùng Thần Mộc Đỉnh xác định vị trí của ta, nhớ phải ẩn giấu kỹ khí tức của mình.

Vâng, phu quân.

Thẩm Hạo gật đầu, bóng dáng biến mất tại chỗ.

Chương 938

Khi Thẩm Hạo vừa đến hậu điện Long cung, bóng dáng Phượng Xu liền xuất hiện, lập tức ẩn giấu khí tức.

Thẩm Hạo nói: Ta đi gọi người trước, thấy Ngao Ất, không nói hai lời, trực tiếp giết chết, chúng ta cùng xông lên, dùng tất cả thủ đoạn.

Vâng, phu quân.

Thẩm Hạo lắc mình một cái, biến thành dáng vẻ của Ngao Thân.

Dù sao hải yêu cũng không dám kinh động trưởng lão Long tộc tu luyện.

Đến trước cửa động phủ của Ngao Ất.

Muốn đi vào, cần phải dùng pháp thuật độc hữu của Long tộc.

May mà Thẩm Hạo đã nuốt long châu, cũng đã nuốt Kim Long Ngao Du, nên việc này lại rất đơn giản.

Hắn bắt đầu gọi: Đại ca có ở đó không, có chuyện muốn tìm huynh.

Thẩm Hạo gọi liên tục ba lần.

Cuối cùng, kết giới của động phủ phát ra một luồng sáng yếu, một bóng người xuất hiện bên cạnh Thẩm Hạo.

Ngao Thân, ngươi muốn.

Ngay khoảnh khắc lời nói của Thẩm Hạo vừa dứt, hắn và Phượng Xu như tâm ý tương thông, đồng thời phát động tấn công.

Thẩm Hạo không chút do dự thúc đẩy tiên thiên linh châu trong cơ thể, tức thì phóng ra một luồng linh lực mạnh mẽ.

Luồng linh lực này như một dòng lũ cuồn cuộn ập về phía Ngao Ất, lập tức khống chế chặt nguyên thần của y.

Cùng lúc đó, Tỏa Yêu Thằng trong tay Thẩm Hạo như tia chớp bay ra, chính xác quấn quanh người Ngao Ất, trói chặt y lại.

Tuy nhiên, đòn tấn công của Thẩm Hạo vẫn chưa dừng lại.

Chỉ thấy một thanh mộc kiếm màu xanh lục từ lòng bàn tay hắn bắn ra.

Thanh mộc kiếm này mang theo kiếm khí sắc bén, như một tia chớp màu lục, đâm thẳng về phía Ngao Ất đang bị khống chế.

Có thể nói, đòn tấn công được phát ra trong chớp mắt, hoàn toàn không cho Ngao Ất cơ hội phản kháng.

Đó là đòn tấn công của Thẩm Hạo, cùng lúc đó, Phượng Xu cũng không hề yếu thế ra tay.

Nàng hét lên một tiếng, hỏa diễm chi lực trong cơ thể như núi lửa phun trào tuôn ra.

Hỏa diễm này tức thì ngưng tụ thành một con phượng hoàng khổng lồ, nhe nanh múa vuốt lao về phía Ngao Ất.

Tốc độ của phượng hoàng nhanh như chớp, trong nháy mắt đã đến trước mặt Ngao Ất.

Chỉ thấy con phượng hoàng màu đỏ như máu mở miệng to như chậu máu, một ngụm nuốt chửng Ngao Ất.

Trong khoảnh khắc, dưới ngọn lửa thiêu đốt kinh khủng này, Ngao Ất còn chưa kịp kêu lên một tiếng thảm thiết đã bị Phượng Xu và Thẩm Hạo tiêu diệt.

Thẩm Hạo thấy vậy, nhanh chóng thu thi thể của Ngao Ất vào không gian của mình, sau đó hét lên với Phượng Xu: Mau rút lui.

Phượng Xu không chút do dự, bóng dáng tức thì biến mất.

Thẩm Hạo thấy vậy cũng không dám chần chừ chút nào, nhanh chóng lóe người tiến vào không gian.

Tuy nhiên, khi hắn vừa bước vào không gian, một luồng sương mù dày đặc như sóng dữ ập về phía hắn.

Lớp sương mù này vô cùng đậm đặc, phảng phất như được ngưng tụ từ vô số giọt nước nhỏ li ti, khiến tầm nhìn của hắn trở nên mơ hồ, khó nhìn rõ xung quanh.

Bị sương mù bao bọc, Thẩm Hạo thoải mái rên lên một tiếng, bắt đầu tiếp nhận quà tặng của không gian.

Ngay lúc Phượng Xu và Thẩm Hạo vừa quay người rời đi, đột nhiên, một tiếng gầm trầm thấp và kinh thiên động địa từ sâu dưới đáy biển truyền đến.

Âm thanh này mang theo uy nghiêm và phẫn nộ vô tận, như sấm sét nổ vang khắp đáy biển.

Tiếng gầm giận dữ này không chỉ khiến các sinh vật dưới đáy biển run rẩy, mà ngay cả nước biển dường như cũng bị luồng sức mạnh này khuấy động, hình thành một xoáy nước khổng lồ.

Trong chốc lát, một bóng đen như tia chớp đột ngột xuất hiện trước cửa động phủ của Ngao Ất.

Bóng người này khí thế hung hăng, đợi đến khi bóng người này hoàn toàn hiện ra, kẻ đến lại là một con hắc long toàn thân đen kịt.

Thân thể của nó to lớn mà uy mãnh, đôi mắt hắc long như ngọn lửa đang cháy, tràn đầy phẫn nộ và sát ý, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Kẻ đến chính là Nam Long Vương Ngao Minh, y chau mày, vừa

rồi rõ ràng cảm ứng được hai luồng khí tức, sao bây giờ chỉ còn lại một.

Không kịp suy nghĩ nhiều, y lập tức đuổi theo luồng khí tức còn lại.

Đồng thời, y cũng truyền tin cho các trưởng lão Long tộc.

Giờ phút này, hận ý trong lòng Nam Long Vương Ngao Minh đã đạt đến đỉnh điểm.

Y hoàn toàn không dám tin, con trai của mình lại bị sát hại thảm thương ngay dưới mí mắt mình.

Đây quả thực là một sự sỉ nhục tột cùng.

Bao nhiêu năm rồi, y chưa từng gặp phải kẻ ngông cuồng như vậy, dám khiêu khích một cách ngạo mạn trên địa bàn của y, còn công khai giết con trai y.

Ngao Minh lúc này trong lòng chỉ có một ý niệm duy nhất — xé xác đối phương thành vạn mảnh để hả giận.

Ngay khoảnh khắc Ngao Minh biến mất, cả Long cung đều chấn động.

Tiếng gầm vừa rồi của Ngao Minh khiến đáy biển cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội, không ít lính tôm tướng cua đã bị chấn chết.

Sau khi nhận được tin nhắn của Ngao Minh, hậu điện Long cung vốn yên tĩnh cũng lập tức trở nên náo loạn.

Những trưởng lão Long tộc ngày thường ở ẩn cũng lần lượt lao ra khỏi nơi ở của mình.

Trên mặt bọn họ đều mang vẻ khó tin, hiển nhiên rất kinh ngạc trước tin tức mà Ngao Minh truyền đến.

Dù là tin tức do Nam Long Vương Ngao Minh truyền đến, các

trưởng lão Long tộc vẫn nghi ngờ tính xác thực của nó.

Vì vậy, bọn họ bắt đầu tĩnh tâm, cẩn thận cảm ứng khí tức và dao động năng lượng xung quanh.

Sau một hồi quan sát và cảm nhận kỹ lưỡng, các trưởng lão Long tộc cuối cùng cũng xác định tin tức mà Ngao Minh truyền đến là thật.

Trong phút chốc, xung quanh yên tĩnh đến đáng sợ.

Sự việc đã hoàn toàn vượt ngoài phạm vi chịu đựng của họ, trở nên vô cùng khó giải quyết, thậm chí còn có chút hoảng loạn.

Mặc dù trong lòng không muốn thừa nhận, nhưng sự thật bày ra trước mắt, bọn họ cũng không còn nghi ngờ nữa.

Làm sao có thể.

Lại có kẻ đánh lén giết chết Ngao Ất.

Đối phương là ai.

Tin tức này thật sự quá kinh khủng.

Bọn họ là Long tộc mạnh nhất, lại có kẻ dám đánh lén.

Hơn nữa kẻ bị giết còn là con trai của tộc trưởng, Ngao Ất.

Đó là một Đại La Kim Tiên.

Có thể lặng lẽ giết chết Ngao Ất trong nháy mắt, tu vi của đối phương ít nhất cũng phải là Hỗn Nguyên Đại La.

Một điểm nữa, ở dưới biển sâu này, Hỗn Nguyên Đại La bình thường cũng không thể phát huy hết thực lực.

Muốn làm được việc không kinh động Nam Long Vương mà giết chết Ngao Ất lại càng khó hơn.

Nói cách khác, tu vi của đối phương ít nhất cũng là tồn tại đỉnh phong Hỗn Nguyên Đại La.

Ngay cả Nam Long Vương cũng không phải là đối thủ.

Sau một hồi phân tích đơn giản, sắc mặt của đám rồng trở nên ngày càng ngưng trọng.

Đối mặt với kẻ địch mạnh mẽ và bí ẩn như vậy, trong lòng bọn họ không khỏi dâng lên một nỗi sợ hãi mơ hồ.

Giọng của Ngao Thân vang lên trong bầu không khí nặng nề, đặc biệt trầm thấp, y nói một cách trầm ổn: Bây giờ phải làm sao.

Đám rồng nhìn nhau, đều có chút không biết phải làm gì.

Đối phương rốt cuộc là ai.

Có thể dễ dàng giết chết Ngao Ất, cảnh giới này cũng không có mấy người.

Không biết, ta đã bế quan cả ngàn năm, đột nhiên bị gọi dậy, căn bản không biết, cũng không rõ Ngao Ất đã đắc tội với ai.

Ta cũng vậy.

Nhưng chưa chắc là Ngao Ất đắc tội với đối phương, cũng có thể là người khác.

Đám rồng đều ngơ ngác, phảng phất như cả thế giới trong chốc lát đã trở nên xa lạ.

Những năm gần đây bọn họ vẫn luôn chuyên tâm bế quan tu luyện, không còn quan tâm đến chuyện bên ngoài.

Dù sao với tu vi cao thâm như bọn họ, trên đời đã hiếm có chuyện gì có thể khiến họ hứng thú.

Hơn nữa, Long tộc bây giờ mạnh mẽ như vậy, cũng không có thế lực đối địch, cũng không cần bọn họ ra tay.

Do đó, bế quan đều tính bằng ngàn năm, vạn năm là chuyện

thường.

Người duy nhất khá kỳ quặc chính là Ngao Thân.

Có thể nói, rời xa giống cái là không sống nổi, nên thường xuyên ra ngoài dạo chơi.

Chương 939

Do đó, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Ngao Thân.

Thấy vậy, Ngao Thân khó chịu nói: Các ngươi nhìn ta làm gì.

Lại không phải ta làm.

Nói nhảm, chúng ta đương nhiên biết không phải ngươi làm.

Ngươi không phải thường xuyên ra ngoài sao, gần đây có tin tức gì không.

Đúng vậy, nếu là Long tộc đắc tội với đối phương, ngươi nên biết mới phải.

Nghe vậy, Ngao Thân dù trong lòng không vui nhưng vẫn nói: Ta biết cái rắm, Long tộc chúng ta mạnh mẽ như vậy, sao có thể có kẻ dám đắc tội với Long tộc chúng ta chứ.

Vậy là ai.

Đối mặt với kẻ địch mạnh như vậy, lòng chúng ta đều lo lắng đây này.

Ngao Thân nói cũng không phải không có lý, kẻ dám chọc vào Long tộc chúng ta vẫn rất ít.

Lẽ nào là kẻ thù trước đây.

Ngao Thân, ngươi thật sự không có chút tin tức nào sao.

Lời này khiến Ngao Thân rất bực mình, hắn ra ngoài là để tìm khẩu vị hợp ý, làm sao biết được tin tức gì.

Bỗng nhiên một tia sáng lóe lên, hắn hình như nhớ ra điều gì đó.

Thế là nói: Cách đây không lâu nghe nói Đông Long Vương Ngao

Thương hình như bị đánh lén, đang ở Thượng Tứ Tầng Thiên này gây ra một trận gió tanh mưa máu.

Lúc đó ta thấy chẳng qua chỉ là giết mấy con yêu quái nhỏ, cũng không để ý.

Đám rồng ngẩn ra, lập tức nắm được điểm mấu chốt.

Điểm mấu chốt có thể chính là ở đây, chắc chắn là Đông Long Vương đã đắc tội với ai đó, hại chúng ta gặp họa.

Đúng, thay vì bị động, không bằng chủ động đi tìm hiểu tình hình, trong lòng cũng có tính toán.

Phái ai đi đây.

Lời này vừa nói ra, ánh mắt của đám rồng đều đổ dồn về phía Ngao Thân.

Ánh mắt này khiến Ngao Thân rất khó chịu: Điên à, ta không đi đâu.

Ngao Thân, trong số chúng ta chỉ có ngươi quen thuộc nhất, vẫn là ngươi đi thì hơn.

Đúng, ta tán thành.

Ta cũng tán thành.

Mười ba vị trưởng lão Long tộc đều tán thành, thế là ánh mắt đều đổ dồn về phía Ngao Thân.

Đối mặt với áp lực của các vị trưởng lão, Ngao Thân chỉ có thể cứng rắn đồng ý.

Được, ta đi.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo cũng hấp thu huyết vụ của Ngao Ất.

Tu vi một lần nữa được tăng lên, đạt đến Đại La Kim Tiên đỉnh

phong.

Tu vi tăng lên khiến Thẩm Hạo vô cùng sảng khoái.

Đồng thời, hắn cũng xác nhận được một chuyện.

Đó chính là sợi dây yêu của Ngao Ất chính là nửa còn lại của Tỏa Yêu Thằng.

Sau khi Thẩm Hạo có được nó, hai sợi dây đã dung hợp lại, chỉ là vẫn chưa hoàn toàn khôi phục.

Điểm này Thẩm Hạo đã sớm biết, thế là hắn lấy Bất Lão Tuyền ra, nhỏ lên trên hai giọt, trong nháy mắt đã bị hấp thu.

Tiếp đó, Thẩm Hạo lại đổ thêm một ít, rồi cứ để Tỏa Yêu Thằng từ từ hấp thu, không quan tâm đến nó nữa.

Hấp thu ký ức của Ngao Ất, Thẩm Hạo cũng biết được bảo khố của Long tộc.

Đồ tốt đều bị Nam Long Vương Ngao Minh giữ, trong bảo khố chỉ còn lại một ít Hậu Thiên Linh Bảo, cùng với Tiên Thiên Linh Quả các loại, phần lớn đều dùng để ban thưởng cho con cháu Long tộc.

Phần lớn Tiên Thiên Linh Quả ở Thượng Tứ Tầng Thiên đều có tích trữ.

Dù sao Long tộc mạnh mẽ như vậy, đồ tốt đương nhiên là nhiều.

Trong đó, còn có cả Tiên Thiên Linh Thổ mà Thẩm Hạo cần.

Loại Tiên Thiên Linh Thổ này có thể giúp thân thể của các nữ nhân của Thẩm Hạo đột phá bình cảnh Kim Tiên, xem như là một món đồ tốt.

Cứ như vậy, Thẩm Hạo lại tiết kiệm được không ít chuyện.

Trong ký ức của Ngao Ất, cha của y là Ngao Minh còn có Hỗn

Độn Thạch màu đen.

Thứ này Thẩm Hạo có hai khối, mà Ngao Minh cũng có hai khối.

Hiện tại mà nói, Thẩm Hạo vẫn chưa biết công dụng của thứ này, trong ký ức của Ngao Ất cũng không có thông tin về công dụng của Hỗn Độn Thạch.

Nhưng việc Ngao Minh tự mình nắm giữ đã đủ để nói lên tầm quan trọng của nó.

Ngao Ất là con trai ruột của Ngao Minh, đồ tốt trên người y cũng không ít.

Lại có đến hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo, nếu tính cả sợi dây kia, thì là hai kiện rưỡi.

Một kiện là một cây Ngọc Như Ý, dùng để tấn công, có thể làm suy yếu nguyên thần của người khác, đối chiến vô cùng lợi hại.

Nếu nguyên thần yếu, bị Ngọc Như Ý này đánh một cái, cảnh giới sẽ trực tiếp rơi xuống.

Coi như không tệ, lúc đối chiến, trước tiên làm suy yếu cảnh giới của đối phương, sau đó thu thập cũng không tồi.

Còn một kiện là kim quan, dùng để phòng ngự.

Tên là Tử Kim Quan, sẽ phóng ra một luồng tử kim quang mang, vạn pháp bất xâm, nhưng cũng chỉ có tác dụng với cùng cảnh giới.

Có thể chặn pháp thuật, nhưng lại không chặn được tấn công vật lý.

Đương nhiên, Long tộc nổi tiếng phòng ngự mạnh.

Tử Kim Quan tuy mạnh, nhưng đối mặt với sự tấn công của Thẩm Hạo và Phượng Xu cũng bị tổn hại nặng.

May mà Thẩm Hạo có Bất Lão Tuyền có thể tu sửa.

Mà lợi ích Thẩm Hạo nhận được không chỉ có thế.

Thể chất của hắn cũng đã tiến hóa thành Thần Linh Thể 100%.

Thể chất này đã cùng cấp bậc với Phượng Xu, Nam Long Vương Ngao Minh, Đông Long Vương Ngao Thương.

Ít nhất mà nói, Thẩm Hạo đã đứng cùng vạch xuất phát với bọn họ.

Sau khi có Thần Linh Thể, thể chất của Thẩm Hạo cũng tăng lên gấp bội.

Bây giờ chỉ dựa vào nhục thân cũng có thể chống đỡ được sự tấn công của Tiên Thiên Linh Bảo.

Đương nhiên có thể chống được mấy đòn, Thẩm Hạo cũng không biết.

Còn về ý định thử một lần, Thẩm Hạo căn bản chưa từng nghĩ đến, dù sao chuyện tự làm hại mình Thẩm Hạo sẽ không làm.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo đổ Bất Lão Tuyền lên Tử Kim Quan, để nó từ từ khôi phục.

Tiên Thiên Linh Bảo thứ này, Thẩm Hạo chỉ chê ít chứ không chê nhiều.

Sau khi sắp xếp xong thông tin, Thẩm Hạo mới tập trung sự chú ý lên người Long tộc.

Thấy các trưởng lão Long tộc đang thảo luận tin tức.

Để cái thân rồng này đi nghe ngóng tin tức, Thẩm Hạo cũng không vội.

Bây giờ trưởng lão Long tộc có hơi nhiều, Thẩm Hạo không muốn

mạo hiểm.

Đúng lúc này, các con cháu khác của Long tộc cũng chạy tới.

Tu vi thấp nhất đều là Cửu Thiên Huyền Tiên.

Số lượng không nhiều, cộng thêm các trưởng lão Long tộc cũng không đủ một trăm con.

Xem ra nhiều năm như vậy, con cháu Long tộc vẫn còn ít.

Có lẽ là do thực lực quá mạnh, Thiên Đạo cần phải kìm hãm một chút.

Nếu khả năng sinh sản của Long tộc mạnh hơn một chút, vậy thì vô địch rồi.

E rằng sẽ không còn chỗ cho các tộc khác.

Đến lúc đó tất cả tài nguyên đều bị Long tộc lũng đoạn.

Thẩm Hạo nhìn đám rồng con này đang thảo luận xem kẻ địch là ai, vui vẻ đứng một bên xem náo nhiệt.

Bây giờ Thẩm Hạo chỉ đợi bọn chúng tản ra, để hắn tiện bề đục nước béo cò.

Đương nhiên, cũng phải giết vài con rồng con, coi như cho Phượng Xu một lời giao phó.

Hơn nữa nữ nhân của Thẩm Hạo đông đảo, cũng cần sự giúp đỡ của Long tộc.

Cùng lúc đó, Ngao Minh như một cơn gió lốc, thuận theo luồng khí tức lúc có lúc không, từ Tam Tầng Thiên một đường lao nhanh lên trên, phảng phất như xuyên qua vô số tầng mây và hư không.

Tốc độ của y nhanh như tia chớp, trong nháy mắt đã vượt qua một tầng trời, đến Nhị Tầng Thiên.

Tuy nhiên, luồng khí tức này lại như đang cố tình trêu đùa y, sau khi dừng lại một chút ở Nhị Tầng Thiên, lại tiếp tục bay về phía Thiên Hà.

Ngao Minh không chút do dự, bám sát theo sau, như một ngôi sao băng đang cháy, lướt qua bầu trời Thiên Hà.

Nhưng luồng khí tức này dường như không có ý định dừng lại, nó xuyên qua lại trong Thiên Hà, khiến Ngao Minh phải bay một vòng lớn mới có thể tiếp tục truy đuổi.

Cuối cùng, sau một hồi truy đuổi gian nan, Ngao Minh đã đến khu Hỗn Độn.

Chương 940

Vô tận cương phong hỗn độn đang gào thét, dường như muốn xé nát tất cả.

Đối mặt với cương phong hỗn độn cuồng bạo như vậy, dù mạnh như Ngao Minh cũng cảm thấy có chút không chịu nổi.

Cương phong kia như ngàn vạn lưỡi đao sắc bén, không ngừng cắt vào thân thể y, mang đến từng cơn đau nhói.

Nhưng Ngao Minh vẫn luôn cắn chặt răng, không hề lùi bước.

Trong quá trình gian nan này, Ngao Minh cũng biết được chủ nhân của luồng khí tức này là Phượng Hoàng.

Phát hiện này khiến y kinh hãi, vẫn còn tàn dư sao.

Lần này thì thông suốt rồi, dù sao Long tộc và Phượng Hoàng tộc có mối thù diệt tộc.

Mặc dù vẫn chưa rõ thân phận của Phượng Xu, nhưng mối thù truyền kiếp đã không phải là thứ y có thể một mình chống đỡ, thế là y gửi tin cầu cứu cho Đông Long Vương Ngao Thương, Tây Long Vương Ngao Ấn, Bắc Long Vương Ngao Kim.

Bất kể ngươi là tàn dư nào, hôm nay thề phải giết ngươi.

Trong khu vực hỗn độn này, Phượng Xu thể hiện ra tốc độ đáng kinh ngạc, vượt xa Ngao Minh.

Sự khác biệt giữa hai người như trời với đất, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Tuy nhiên, Phượng Xu không chọn trực tiếp bỏ chạy, mà quyết định ở lại cầm chân.

Nàng làm vậy không phải không có lý do, mà là vì quan tâm và bảo vệ Thẩm Hạo.

Nàng biết rõ Thẩm Hạo khi đối mặt với đông đảo trưởng lão Long tộc cũng có thể sẽ gặp phải khó khăn cực lớn, vì vậy nàng mới chọn ở lại cầm chân, để tranh thủ thêm thời gian cho Thẩm Hạo.

Phượng Xu trong lòng hiểu rõ, mỗi một khắc nàng kéo dài thêm, Thẩm Hạo lại có thêm một phần cơ hội để tiêu diệt đám rồng con kia.

Chỉ cần có thể đẩy Long tộc vào chỗ chết, trong lòng Phượng Xu lại dâng lên một cảm giác sung sướng khó tả.

Cảm giác này như núi lửa phun trào, trong nháy mắt tràn ngập lồng ngực nàng.

Đó là một mối hận đã tích tụ cả trăm vạn năm, như gánh nặng ngàn cân đè nặng trong lòng, khiến nàng không thở nổi.

Mối thù diệt tộc này, như ác ma quấn lấy nàng, ngày ngày đêm đêm, không lúc nào là không gặm nhấm linh hồn nàng.

Mà bây giờ, cuối cùng cũng thấy được một tia hy vọng báo thù, tất cả đều nhờ vào Thẩm Hạo.

Chính Thẩm Hạo đã giúp nàng khôi phục thực lực, càng là Thẩm Hạo dẫn dắt nàng từng bước, khiến nàng ngày càng đến gần mục tiêu báo thù.

Cùng lúc đó, Đông Long Vương Ngao Thương cũng nhận được tin của Nam Long Vương Ngao Minh, lập tức phấn chấn hẳn lên.

Y truy tìm tung tích của Phượng Xu đã hơn một tháng, bây giờ cuối cùng cũng có tin tức.

Mặc dù có xích mích với Nam Long Vương Ngao Minh, nhưng so với việc giết chết tàn dư của Phượng Hoàng tộc thì chuyện này quan

trọng hơn cả.

Không chỉ Ngao Thương đang vội vã tới đây, mà ngay cả Tây Long Vương Ngao Ấn và Bắc Long Vương Ngao Kim cũng đang tăng tốc vội đến khu vực Hỗn Độn.

Tàn dư của Phượng Hoàng tộc lại xuất hiện, hơn nữa tu vi còn là Hỗn Nguyên Đại La.

Điều này khiến bọn họ rất cảnh giác.

Đối với bọn họ thì không có gì uy hiếp, nhưng đối với con cháu Long tộc lại là một mối đe dọa cực lớn.

Long tộc tuy mạnh, nhưng con cháu không nhiều, kém xa Nhân tộc.

Một khi con cháu bị giết, Long tộc làm gì còn có tương lai.

Bây giờ, đối phương đã giết chết Ngao Du, Ngao Ất hai vị Đại La Kim Tiên, nếu để đối phương cứ giết như vậy nữa, chẳng phải Long tộc sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ sao.

Vì vậy, mặc dù Tứ Đại Long Vương có xích mích, nhưng trong việc đối phó với tàn dư Phượng Hoàng, lại thống nhất đến lạ thường.

Tại hậu điện Nam Long Cung, sau khi Ngao Thân rời đi, các trưởng lão cũng đều đến tiền điện.

Lần này tất cả rồng đều tụ tập lại một chỗ, để phòng kẻ địch lại đến xâm phạm.

Một kẻ có thể dễ dàng giết chết Ngao Ất, trong lòng bọn họ cũng có cảm giác nguy cơ.

Thấy đám rồng đã rời đi, Thẩm Hạo mới từ trong không gian đi ra.

Dựa theo ký ức của Ngao Ất, Thẩm Hạo đi thẳng đến bảo khố của Long tộc.

Chính cái gọi là trộm không về tay không, cơ hội tốt như vậy Thẩm Hạo sao có thể bỏ qua.

Cho dù những bảo bối thực sự trong bảo khố này đều nằm trong tay Nam Long Vương, nhưng trong đó cũng có không ít đồ tốt.

Sự tích lũy của bao nhiêu vạn năm, không phải là một con số nhỏ.

Đi qua một lối đi ẩn mật, Thẩm Hạo liền thấy được bảo khố của Long tộc.

Cao đến trăm trượng, bên ngoài có một tầng kết giới.

Kết giới này là do Nam Long Vương Ngao Minh bố trí, cứng rắn xông vào thì không được.

Nhưng may mà Thẩm Hạo có lệnh bài.

Ngao Ất là con trai ruột của Ngao Minh, địa vị chính là Long thái tử của Long tộc.

Có thể nói, tất cả tài sản và tài nguyên của long cung này đều có thể điều động.

Ngược lại lại tiện cho Thẩm Hạo.

Lấy ra một lệnh bài đen kịt, tiếp đó Thẩm Hạo liền dễ dàng xuyên qua kết giới.

Sau khi vào bảo khố, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là linh dược, các loại dược liệu chất đống như núi.

Hậu Thiên Linh Bảo nhiều đến nỗi giá để cũng không chứa hết.

Tiên khí thì càng chất đống như núi, như rác rưởi bị vứt ở đó.

Không kịp quan sát, Thẩm Hạo nhanh chóng thu tất cả vào trong không gian, đợi trở về sẽ từ từ xem.

Chẳng mấy chốc, Thẩm Hạo đã thu toàn bộ vào không gian.

Sau đó nhìn bảo khố trống rỗng, Thẩm Hạo lựa một món tiên khí kém cỏi nhất ném vào.

Làm xong tất cả, Thẩm Hạo lập tức rời khỏi bảo khố.

Ra khỏi bảo khố, Thẩm Hạo biết thời gian cấp bách, cũng không dám chần chừ, trong nháy mắt đã trốn vào trong không gian.

Qua ký ức của Ngao Ất, Thẩm Hạo biết rằng Ngao Minh có cảm ứng với bảo khố này.

Quả nhiên, Thẩm Hạo vừa biến mất không lâu, một bóng người liền xuất hiện ở hậu điện long cung.

Chính là Ngao Minh, khi thấy bảo khố bị trộm, tất cả phẫn nộ trong nháy mắt bùng nổ.

Gầm.

Một tiếng rồng gầm, toàn bộ long cung đều rung chuyển.

Giờ phút này, Ngao Minh chỉ cảm thấy nhục nhã vô cùng.

Tức đến hai mắt cũng hóa thành màu đỏ máu.

Y vốn tưởng đối phương đã chạy cả rồi, không ngờ đối phương không những không chạy, còn quay lại đánh một đòn hồi mã thương.

Nhân lúc y không có ở đây, dọn sạch bảo khố.

Đối phương không chỉ giết con trai y là Ngao Ất, còn trộm đi bảo khố.

Cú đả kích hết lần này đến lần khác khiến Ngao Minh đã nổi điên.

Đồng thời trong lòng càng thêm cảnh giác, đối phương có thể trốn thoát dưới mí mắt y hai lần, hơn nữa còn không một tiếng động.

Điều này chỉ có thể nói lên một chuyện, thủ đoạn của đối phương không kém y, cũng là một Hỗn Nguyên Đại La.

Điều này khiến Ngao Minh trong lòng phẫn nộ lại tràn đầy cảnh giác.

Rất nhanh, tất cả trưởng lão và con cháu Long tộc đều đến cửa bảo khố.

Khi thấy Ngao Minh toàn thân tỏa ra khí tức đáng sợ, các trưởng lão nghi hoặc hỏi: Tộc trưởng, sao vậy.

Ngao Minh nghiến răng nghiến lợi nói: Sao vậy.

Một đám phế vật, người ta trộm sạch bảo khố ngay dưới mí mắt các ngươi mà các ngươi lại không hề hay biết.

Các trưởng lão sững sờ, còn có chuyện này sao.

Chương 941

Vội vàng vào bảo khố kiểm tra.

Sau khi xem xong, cũng ngây người.

Bảo khố vốn chất đống như núi, lúc này trống không, không đúng, còn có một kiện tiên khí cho tôm tép dùng.

Để lại một món tiên khí rác rưởi, quả thực là sự chế nhạo trần trụi.

Là ai, chết tiệt.

Tìm ra hắn, phải băm vằm hắn thành vạn mảnh.

Tộc trưởng, đối phương cũng chạy rồi sao.

Ngao Minh lạnh lùng nói: Đối phương chạy rất nhanh, trong nháy mắt đã biến mất, ngay cả khí tức ta cũng không cảm ứng được.

Lời này vừa ra, đám rồng đều không thể tin nổi nhìn Ngao Minh, trong lòng chấn động.

Ngay cả Hỗn Nguyên Đại La cũng không thể cảm ứng được đối phương, vậy tu vi của kẻ địch phải mạnh đến mức nào.

Đây đã không phải là chuyện bọn họ có thể tham gia nữa rồi.

Tộc trưởng, làm sao bây giờ.

Ngao Minh hít sâu một hơi, trầm giọng nói: Tuy không tìm được dấu vết của đối phương, nhưng dựa vào khí tức còn sót lại trong bảo khố, thân phận đối phương hẳn là Nhân tộc, không phải Phượng Hoàng tộc.

Xem ra Nhân tộc và Phượng Hoàng tộc đã cấu kết với nhau.

Nghe vậy, sắc mặt các trưởng lão cũng trở nên khó coi.

Nhân tộc là con cưng của Thiên Đạo, sau khi Phượng Hoàng tộc bị diệt, thế lực Nhân tộc không hề yếu đi chút nào.

Nếu không phải do các tông môn quá nhiều, lòng người không đồng nhất, Long tộc cũng có khả năng bị chèn ép.

Hơn nữa Nhân tộc rất biết đoàn kết, so với Phượng Hoàng tộc còn khó đối phó hơn.

Huống hồ, Nhân tộc là con cưng của Thiên Đạo, so với Long tộc có rất nhiều ưu thế.

Vừa nghĩ đến việc Nhân tộc và Phượng Hoàng tộc liên hợp, sắc mặt Ngao Minh liền trở nên ngưng trọng.

Phải tìm ra thân phận của đối phương.

Nói xong, Ngao Minh lập tức dùng nguyên thần câu thông với sức mạnh Thiên Đạo.

Kết quả, một khắc sau vẫn không thu hoạch được gì.

Bây giờ thiên cơ hỗn loạn, Thiên Đạo cũng không tra ra được thông tin hữu ích.

Ánh mắt Ngao Minh lóe lên một tia hung ác, xem ra bây giờ chỉ có thể dùng bản nguyên của Hỗn Nguyên Đại La để câu thông với Thiên Đạo.

Đại La Kim Tiên muốn đột phá Hỗn Nguyên Đại La cần phải có sức mạnh bản nguyên Thiên Đạo.

Sức mạnh bản nguyên này vào buổi đầu của trời đất rất nhiều, nhưng bây giờ đã tuyệt tích, muốn tìm được, phải xem Thiên Đạo có chịu sắp xếp hay không.

Sức mạnh bản nguyên Thiên Đạo này có thể tìm ra sợi dây nhân

quả của đối phương.

Men theo sợi dây nhân quả, cho dù có trốn đến chân trời góc bể cũng không thoát được.

Nhưng một khi sử dụng cũng sẽ bị Thiên Đạo phản phệ, vì dò xét nhân quả không phải là chuyện mà cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La có thể tùy ý nắm giữ, phải là Thiên Tôn mới được.

Sức mạnh bản nguyên này tương đương với tiền cược, còn Thiên Đạo chính là nhà cái.

Một khi nhân quả được giải quyết, ai thắng, tiền cược này sẽ thuộc về người đó.

Cũng có nghĩa là, một khi Ngao Minh không giết được Thẩm Hạo, hoặc bị Thẩm Hạo giết, sức mạnh bản nguyên này sẽ được thưởng cho Thẩm Hạo.

Có thể nói, ai dùng người đó chịu thiệt.

Giờ phút này Ngao Minh đã không quản nhiều như vậy, nhất định phải tìm ra đối phương.

Thấy Ngao Minh toàn thân tỏa ra kim quang, đám rồng không dám thở mạnh.

Bọn họ cũng biết đây là sức mạnh bản nguyên, không ít con rồng ánh mắt đều lộ vẻ khao khát.

Chẳng mấy chốc, một khắc trôi qua, Ngao Minh đột nhiên như bị một luồng sức mạnh vô hình đánh trúng, bay ngược ra sau, vảy trên người lại bắt đầu nứt ra, rỉ máu tươi.

Ngao Minh mặt đầy kinh hãi nói: Không. không có nhân quả, sao có thể, giết con ta, trộm bảo khố của ta, vậy mà lại không tìm thấy sợi dây nhân quả.

Ngay trong khoảnh khắc đó, các trưởng lão Long tộc và đông đảo con cháu Long tộc đã tận mắt chứng kiến một cảnh tượng khó tin —— Ngao Minh như diều đứt dây bay ngược ra sau, thân thể khổng lồ của y vẽ một đường vòng cung trên không trung.

Mắt bọn họ đều trợn tròn như chuông đồng, mặt đầy kinh ngạc.

Chỉ thấy vảy trên người Ngao Minh vốn cứng rắn vô cùng lúc này lại xuất hiện những vết nứt nhỏ, máu tươi đang từ từ rỉ ra từ những vết nứt đó.

Đây chính là Hỗn Nguyên Đại La đường đường a, vậy mà lại bị thương.

Thực lực của Ngao Minh, ở Thượng Tứ Tầng Thiên cũng là tồn tại đỉnh cao.

Trừ phi Thiên Tôn ra tay, bọn họ không thể nghĩ ra ai có thể làm tộc trưởng bị thương.

Tuy nhiên, bây giờ y lại bị thương dưới con mắt của mọi người, hơn nữa còn là vết thương nghiêm trọng như vậy, thật sự khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Các trưởng lão Long tộc nhìn nhau, trong lòng tràn đầy chấn kinh và nghi hoặc.

Chuyện như vậy, quả thực đã lật đổ nhận thức của họ về thực lực của Ngao Minh, cũng khiến họ cảm thấy lo lắng chưa từng có về tình hình sắp tới.

Nguyên thần của Long tộc tuy yếu hơn một chút, nhưng phòng ngự thân thể lại vô cùng mạnh mẽ, dù ở Thượng Tứ Tầng Thiên cũng được coi là đỉnh cao.

Mà Ngao Minh lại là tồn tại có Thần Linh Thể, thuộc về tiên thiên thần thai, thân thể còn mạnh hơn cả bọn họ.

Nhưng bây giờ lại bị thương, hơn nữa xem ra mức độ thương tích tuyệt đối không nhẹ.

Đám rồng thấy vậy, trước tiên là kinh ngạc đến không ngậm được miệng, nhưng rất nhanh đã hoàn hồn, từng người một lo lắng như lửa đốt vây quanh.

Tộc trưởng sao vậy.

Tộc trưởng ngài nhất định đừng có chuyện gì nhé.

Đám rồng nhao nhao lên, mặt đầy lo lắng.

Còn Ngao Minh, y căn bản không rảnh để ý đến vết thương trên người, lúc này ánh mắt y vô cùng mờ mịt, phảng phất như mất đi ý thức, khiến đám rồng nhìn mà vô cùng lo lắng.

Ngao Minh chính là trụ cột của bọn họ, nếu Ngao Minh cũng xảy ra chuyện, trong lòng bọn họ sao không hoảng loạn.

Lúc này, Ngao Minh nghĩ mãi không ra, tại sao lại không có sức mạnh nhân quả.

Hoàn toàn không thể lý giải.

Con trai chết vô ích.

Bảo vật trong bảo khố cũng mất trắng.

Sức mạnh Thiên Đạo cũng không tìm ra được sợi dây nhân quả, đây quả thực là chuyện đùa.

Lẽ nào đối phương có Tiên Thiên Linh Bảo lợi hại nào đó, có thể che đậy mọi thông tin.

Nhưng Ngao Minh vắt óc suy nghĩ cũng không ra Tiên Thiên Linh Bảo nào lại trâu bò như vậy.

Lẽ nào đối phương là Thiên Tôn.

Nghĩ đến thôi cũng thấy không thể nào, Thiên Tôn căn bản không thể ra tay, cũng sẽ không ra tay.

Nếu thật sự muốn ra tay, hà tất phải phiền phức như vậy.

Thiên Tôn muốn cái gì chỉ cần nói một tiếng, y tuyệt đối sẽ hai tay dâng lên.

Nhất thời, Ngao Minh rơi vào bế tắc.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo đang trốn trong không gian, nhìn Ngao Minh bị thương, mặt đầy ngơ ngác.

Tên Nam Long Vương này đang giở trò quỷ gì vậy.

Trên người tỏa ra kim quang, sau đó tự làm mình bị thương.

Lẽ nào con trai chết nên tinh thần thất thường.

Cái gì mà nhân quả với không nhân quả.

Thẩm Hạo nghĩ không ra cũng lười nghĩ.

Có thể nói, trận này Thẩm Hạo kiếm lời đầy bát.

Tu vi đạt đến đỉnh phong Đại La Kim Tiên, thể chất đạt đến Thần Linh Thể.

Bảo khố của Long tộc cũng trộm đi rồi.

Hoàn hảo.

Chỉ là không biết Phượng Xu bây giờ ra sao rồi.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo lợi dụng không gian trở về Địa Tiên Giới.

Hắn không về Bắc Dương Tiên Cung, mà đến Viêm Sương U Giới.

Chương 942

Từ trong bảo khố của Long tộc tìm được Tiên Thiên Linh Thổ.

Nhìn đất màu vàng trong tay, Thẩm Hạo còn tưởng là cát vàng, chỉ là sờ vào cảm giác rất mịn màng.

Nhưng Tiên Thiên Linh Thổ này dường như không nhiều, Thẩm Hạo cũng không biết đủ cho mấy người dùng.

Long tộc dường như không quan tâm đến thứ này, bọn họ sống dưới nước, đối với Tiên Thiên Linh Thổ cũng không để ý, chủ yếu là dùng để trồng một số Tiên Thiên Linh Căn đặc thù.

Mặc dù đã có Tiên Thiên Linh Thổ, nhưng Thẩm Hạo thật sự không biết dùng thế nào, đoán chừng chỉ có thể đợi Phượng Xu trở về rồi nói sau.

Cùng lúc đó, Phượng Xu bắt đầu đi sâu vào khu Hỗn Độn.

Nơi này không chỉ có vô số khe nứt không gian, mà còn có vô số cương phong hỗn độn.

Đến khu vực Hỗn Độn này, đừng nói là Hỗn Nguyên Đại La, ngay cả Thiên Tôn đến cũng sẽ bị thương.

Ở đây, không thể sử dụng sức mạnh Thiên Đạo, bị thương chỉ có thể dựa vào chính mình hồi phục.

Không biết vì sao, tốc độ của Phượng Xu lại nhanh hơn trước.

Nhưng dù vậy, Phượng Xu cũng đầy thương tích.

So với Phượng Xu, ba đại Long Vương của Long tộc là Đông Long Vương Ngao Thương, Tây Long Vương Ngao Ấn, Bắc Long Vương Ngao Kim cũng toàn thân đầy vết thương.

Ngao Minh sao đi lâu như vậy còn chưa quay lại.

Tây Long Vương Ngao Ấn bất mãn nói: Tên khốn đó có phải cố ý để chúng ta đến, còn hắn thì ngồi đó ngư ông đắc lợi không.

Bắc Long Vương Ngao Kim cũng ánh mắt không thiện cảm, vết thương trên người khiến y rất khó chịu.

Ngao Thương nói: Nếu hắn thật sự có tâm tư đó, ta quyết không tha cho hắn.

Ba con rồng trong lòng cũng vô cùng bất mãn, dù sao ở khu vực Hỗn Độn này, bọn họ cũng chịu khổ không ít.

Tại sao tốc độ của tàn dư Phượng Hoàng phía trước lại nhanh như vậy, hoàn toàn không bị cương phong ảnh hưởng.

Hừ, có thể trốn thoát khỏi sự truy sát, tất nhiên phải có mấy phần thực lực.

Không quan tâm nữa, hôm nay nhất định phải giết chết tàn dư này, bỏ lỡ hôm nay, không biết phải đến năm nào tháng nào nữa.

Ngao Thương mặc dù đau đến nhe răng trợn mắt, vẫn cắn răng kiên trì.

Nhưng, cương phong hỗn độn này quá lợi hại, trên người toàn là vết thương, lại không phải chỉ nhắm vào chúng ta.

Bắc Long Vương Ngao Kim bất mãn nói.

Y khó chịu, dù sao Phượng Hoàng nhắm vào là Đông Long Vương Ngao Thương và Nam Long Vương Ngao Minh, chứ không đối phó y.

Tây Long Vương Ngao Ấn cũng phụ họa: Đúng vậy, chúng ta đây là ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng.

Nghe vậy, Ngao Thương lạnh lùng nhìn Tây Long Vương Ngao Ấn và Bắc Long Vương Ngao Kim, trong lòng một trận phẫn nộ.

Hai tên ngu ngốc.

Ngao Thương cố gắng nén cơn giận trong lòng, y biết không thể nổi giận, bây giờ vẫn cần hai tên ngu ngốc này giúp đỡ.

Thế là, y kiên nhẫn khuyên giải: Hai kẻ ích kỷ các ngươi, lần này là con trai của Ngao Minh bị giết, lần sau có thể là con cháu các ngươi.

Tây Long Vương Ngao Ấn thản nhiên nói: Ta dù sao cũng không có con cháu, căn bản không sợ.

Bắc Long Vương Ngao Kim cũng vậy: Con ta đã chết trong đại chiến năm xưa rồi.

Ngao Thương nhân cơ hội nói: Vậy ngươi còn không báo thù cho nó.

Tàn dư Phượng Hoàng này không chết, mọi người đều không yên ổn.

Hơn nữa, chúng ta bị thương, tàn dư Phượng Hoàng này chắc chắn cũng bị thương không nhẹ.

Cho nên kiên trì một chút, chúng ta sẽ bắt được tàn dư này.

Nghe Ngao Thương nói vậy, Ngao Ấn và Ngao Kim mới nén bất mãn không nói gì.

Phượng Xu bay ở phía trước căn bản không biết suy nghĩ của ba Long Vương.

Nhưng có biết cũng không sao.

Mặc dù nàng bây giờ cũng đầy thương tích, nhưng nàng có Bất Lão Tuyền, hoàn toàn có thể chiến đấu liên tục.

Thật sự bị thương chí tử cũng không sao.

Thậm chí, Phượng Xu còn có một ý nghĩ táo bạo, đó là ở khu Hỗn Độn này giết chết một Long Vương, làm quà tặng cho Thẩm Hạo, cũng có thể báo thù rửa hận.

Sở dĩ có ý nghĩ này, chủ yếu là vì Phượng Xu phát hiện tốc độ của mình ở khu vực Hỗn Độn không bị ảnh hưởng nhiều.

Nghĩ lại, Phượng Xu cảm thấy có lẽ là do nàng đã hấp thu quả trứng của Tổ Phượng.

Dù sao Tổ Phượng, Long Vương đều sinh ra từ khu Hỗn Độn, có chút đặc quyền cũng là điều nên có.

Nghĩ đến đây, nội tâm Phượng Xu như bị một bàn tay vô hình khuấy động, mãi không thể bình tĩnh.

Vừa nghĩ đến việc có thể tự tay trừ khử một Long Vương, máu trong người nàng dường như cũng bắt đầu sôi trào, cảm giác vừa hưng phấn vừa căng thẳng.

Nếu thật sự có thể thành công giết chết một Long Vương, nghĩ thôi cũng thấy sảng khoái vô cùng.

Đây cũng coi như là một bài học nhỏ cho vong hồn của Phượng Hoàng tộc, thu chút lợi tức.

Phượng Xu càng nghĩ càng thấy kế hoạch này khả thi, nàng tràn đầy tự tin vào thực lực của mình.

Dù sao có thần tuyền của Thẩm Hạo trợ giúp, nàng tin rằng mình tuyệt đối có cơ hội hoàn thành nhiệm vụ tưởng chừng như không thể này.

Hơn nữa, đây là khu Hỗn Độn, hoàn cảnh phức tạp đa biến, cương phong gào thét, tình cảnh của mọi người đều không tốt.

Đối với những Long Vương kia mà nói, hồi phục thực lực không

dễ dàng như vậy.

Điều này không nghi ngờ gì đã cho Phượng Xu thêm nhiều cơ hội và ưu thế.

Phượng Xu vừa bay sâu vào Hỗn Độn, vừa suy tính làm thế nào để ra tay với Long Vương.

Nhưng đột nhiên nhớ đến lời dặn của Thẩm Hạo, nội tâm lại bắt đầu dao động.

Lúc Phượng Xu đến long cung, Thẩm Hạo đã đặc biệt nói rằng, tuyệt đối không được đối đầu trực diện, lộ diện quá sớm, sự không biết mới là đáng sợ nhất.

Hồi tưởng lại thảm cảnh Phượng Hoàng tộc từng bị diệt môn, hận ý trong lòng Phượng Xu như núi lửa phun trào, nhưng nàng vẫn cố nén cảm xúc mãnh liệt này, quyết định nghe theo lời khuyên của Thẩm Hạo.

Bởi vì nàng biết rõ, thứ mình gánh vác không chỉ là thù hận cá nhân, mà còn là mối thù máu của cả Phượng Hoàng tộc.

Muốn thật sự báo được mối thù lớn này, thì phải nhổ tận gốc cả Long tộc, để bọn chúng cũng nếm trải mùi vị đau khổ của việc bị diệt tộc.

Nếu chỉ vì một phút thống khoái, giết chết một Long Vương, vậy thì không những không thể hoàn toàn xóa bỏ hận thù trong lòng, ngược lại còn có thể vì lộ thân phận mà bỏ lỡ thời cơ tốt, khiến Long tộc cảnh giác mà co cụm lại, tiến hành phòng ngự nhắm vào nàng.

Như vậy, mọi nỗ lực trước đó đều sẽ đổ sông đổ bể, thật sự là được không bù mất.

Cho nên, mặc dù Phượng Xu hận Long tộc đến tận xương tủy, nhưng nàng vẫn lý trí chọn cách ẩn nhẫn, chờ đợi một thời cơ tốt

nhất, cho Long tộc một đòn chí mạng.

Việc nhỏ không nhẫn sẽ làm hỏng việc lớn.

Lòng nàng cũng rối như tơ vò, các loại suy nghĩ đang tranh đấu.

Sợ rằng một phút bốc đồng của mình sẽ gây ra hậu quả không thể cứu vãn.

Nhất là khi nàng nghĩ đến việc có thể liên lụy đến Thẩm Hạo, nỗi lo trong lòng càng như thủy triều dâng lên.

Thẩm Hạo giúp đỡ nàng quá nhiều, nếu vì sự bốc đồng của nàng mà cuốn Thẩm Hạo vào vòng xoáy này, vậy thì nàng chết không đủ đền tội.

Phượng Xu gian nan tiến về phía trước, vô tận cương phong hỗn độn, điên cuồng tàn phá thân thể nàng.

Mỗi một luồng cương phong đều như lưỡi đao sắc bén, hung hãn cắt vào người nàng, mang đến từng cơn đau thấu xương.

Nàng cắn chặt răng, dù toàn thân đẫm máu cũng không nỡ uống Bất Lão Tuyền, cứng rắn chống đỡ cương phong đang gào thét.

Tuy nhiên, cương phong hỗn độn này dường như vô tận, hết đợt này đến đợt khác, ngày càng mãnh liệt.

Phượng Xu biết, chỉ có tiếp tục đi sâu vào Hỗn Độn, mới có thể khiến Long Vương không tìm thấy bất kỳ khí tức nào.

Thế là, nàng hít sâu một hơi, dùng hết sức lực toàn thân, tăng tốc lao về phía trước.

Khi đã hoàn toàn cắt đuôi được ba Long Vương, Phượng Xu mới thở phào nhẹ nhõm, liền dùng Thần Mộc Đỉnh trở về Bàn Tơ Động ở Linh Vân đại lục.

Thẩm Hạo đang đợi Phượng Xu ở Viêm Sương U Giới, đột nhiên

phát hiện Thần Mộc Đỉnh tự mình trở về tay.

Rất rõ ràng là Phượng Xu trả lại.

Thế là, nguyên thần lập tức cảm ứng được dấu vết Phượng Xu đã sử dụng, Thẩm Hạo cũng lo Phượng Xu xảy ra chuyện, liền dùng không gian đến Bàn Tơ Động.

Khi Thẩm Hạo thấy Phượng Xu toàn thân đẫm máu, mắt hắn đột nhiên trợn to, hắn hoàn toàn không ngờ vết thương của Phượng Xu lại nghiêm trọng đến vậy.

Quần áo của Phượng Xu đã bị máu tươi thấm đẫm, làn da vốn trắng nõn lúc này cũng bị nhuộm thành một màu đỏ thẫm, khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo cũng có mấy chục vết thương, trông vô cùng bắt mắt.

Thẩm Hạo nhanh chân bước đến bên cạnh Phượng Xu, nhẹ giọng hỏi: Sao lại bị thương nghiêm trọng thế này.

Nàng đã giao thủ với bọn chúng sao.

Giọng hắn lộ rõ sự quan tâm đối với Phượng Xu.

Hắn cẩn thận quan sát vết thương của Phượng Xu, phát hiện trên người nàng có nhiều vết đao và vết trầy xước, một số vết thương còn đang không ngừng rỉ máu.

Phượng Xu lắc đầu nói: Không có, những vết thương này đều là do cương phong ở khu Hỗn Độn gây ra.

Thẩm Hạo: Nàng không phải có Bất Lão Tuyền sao, uống hai ngụm là xong rồi, hà tất phải để mình thảm hại như vậy.

Ánh mắt Phượng Xu lóe lên một tia không nỡ: Chút vết thương nhỏ này, từ từ sẽ khỏi, sao nỡ dùng thần tuyền.

Chương 943

Thần tuyền này giữ lại còn có công dụng lớn.

Nghe vậy, Thẩm Hạo trực tiếp lấy ra một bình Bất Lão Tuyền ném cho Phượng Xu.

Thứ khác có thể tiết kiệm, Bất Lão Tuyền này ta có rất nhiều, không cần phải tiết kiệm.

Nhìn thần tuyền trong tay, Phượng Xu nuốt nước bọt, ánh mắt có chút không nỡ.

Theo nàng thấy, chút vết thương trên người mình không đáng ngại, dưỡng mấy chục năm là khỏi.

Dùng thần tuyền vào đây thật lãng phí.

Thấy Phượng Xu chần chừ không uống, Thẩm Hạo biết suy nghĩ của nàng, cũng không khuyên nữa, mà cầm lấy bình, trực tiếp uống một ngụm, rồi đưa cho Phượng Xu.

Ưm.

Phượng Xu trợn to mắt, không ngờ Thẩm Hạo lại dùng chiêu này, nhưng vẫn ngoan ngoãn tiếp nhận.

Uống hai ngụm Bất Lão Tuyền, vết thương trên người Phượng Xu đã lành lại.

Trong lòng Phượng Xu cảm thấy ngọt ngào, không nhịn được nói: Phu quân, cảm ơn chàng.

Nàng và ta là vợ chồng, không cần thiết phải như vậy.

Nói đến đây, Thẩm Hạo lấy Tiên Thiên Linh Thổ ra đưa cho Phượng Xu.

Thứ này dùng thế nào.

Nhìn những hạt cát màu vàng, Phượng Xu kinh ngạc nói: Phu quân, chàng đã đến Nhất Tầng Thiên.

Thẩm Hạo: Không có, ta đi một chuyến đến bảo khố Long tộc.

Phượng Xu: Phu quân, chàng thật lợi hại, như vậy cũng tốt, để Long tộc đau đến không thôi.

Thẩm Hạo: Được rồi, không nói chuyện này nữa, bây giờ đã có Tiên Thiên Linh Thổ, dùng thế nào.

Cái này đơn giản, dùng một chút nước Thiên Hà trộn đều rồi thoa khắp người là được.

Thẩm Hạo nói: Bất Lão Tuyền có được không.

Phượng Xu: Đương nhiên là được rồi, hiệu quả còn tốt hơn.

Cứ như vậy, các vị tỷ muội, con đường tiên lộ sẽ không còn phải lo lắng nữa.

Hơn nữa có phu quân ở đây, ta cảm thấy đột phá Cửu Thiên Huyền Tiên thậm chí Đại La Kim Tiên cũng không phải là vấn đề.

Thẩm Hạo cười nói: Lời này của nàng ta thích nghe, Cửu Thiên Huyền Tiên cỏn con quả thực đơn giản.

Cũng chỉ có phu quân mới dám nói lời này.

Nói đến đây, Phượng Xu tò mò hỏi: Phu quân, ta dẫn tên Nam Long Vương kia đi, chàng liền vào bảo khố của y sao.

Thẩm Hạo lắc đầu, rồi kể lại chuyện vừa rồi.

Tiếp đó, Thẩm Hạo cũng hỏi Phượng Xu về mọi chuyện xảy ra ở khu Hỗn Độn.

Hai người trao đổi thông tin.

Cùng lúc đó, Đông Long Vương Ngao Thương, Tây Long Vương Ngao Ấn, Bắc Long Vương Ngao Kim bị lạc trong khu Hỗn Độn, hoàn toàn không tìm thấy khí tức của Phượng Xu.

Tây Long Vương Ngao Ấn nói: Sao không còn khí tức của tàn dư Phượng Hoàng kia nữa.

Ánh mắt Ngao Thương tràn đầy hận thù: Chết tiệt, lại để nó chạy thoát rồi.

Ngao Kim nói: Nếu đã không tìm được thì mau rời khỏi cái khu Hỗn Độn chết tiệt này đi, cứ tiếp tục thế này, ta đoán là sẽ chết ở đây mất.

Thôi được, đi tìm Ngao Minh hỏi thăm tình hình.

Lúc nãy khi rời đi hắn có nói, hình như có kẻ xâm nhập vào bảo khố của hắn.

Dường như là cùng một phe với tàn dư Phượng Hoàng tộc kia.

Đối mặt với cương phong hỗn độn vô tận này, Ngao Thương cũng không chịu nổi nữa, liền thuận thế xuống nước: Được, cứ rời khỏi đây trước rồi tính.

Thế là, Ngao Thương, Ngao Ấn, Ngao Kim cũng lập tức đến Nam Long Cung.

Khi nhìn thấy Ngao Minh bị trọng thương, tam đại Long Vương toàn thân chấn động.

Đông Long Vương Ngao Thương kinh hãi nói: Ngao Minh, ngươi lại bị thương nặng như vậy.

Ai đã đánh ngươi.

Tây Long Vương Ngao Ấn và Bắc Long Vương Ngao Kim nhìn Ngao Minh cũng đầy vẻ khó tin, hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Lúc này, Ngao Minh không chỉ bị thương mà ngay cả cảnh giới cũng đã tụt xuống.

Hiện tại đã là Hỗn Nguyên Đại La sơ kỳ.

Dù sao Ngao Minh cũng là Hỗn Nguyên Đại La, vậy mà lại có thể bị thương nghiêm trọng đến thế, quả thực không thể tưởng tượng.

Tây Long Vương Ngao Ấn: Đối phương thực lực rất mạnh sao.

Nam Long Vương Ngao Minh lắc đầu, Là ta tự tìm lấy, ta đã cưỡng ép khởi động nhân quả tuyến, kết quả bị phản phệ.

Bị Thiên Đạo phản phệ.

Tam đại Long Vương đồng thanh nói, trong lòng đều kinh hãi không thôi.

Bị Thiên Đạo phản phệ, hậu quả này quá nghiêm trọng, không có mấy vạn năm thì không thể hồi phục.

Điểm mấu chốt hơn là, lại có thể bị phản phệ.

Bị phản phệ, điều này quả thực khó tin.

Dù là Thiên Tôn cũng không thể thoát khỏi nhân quả.

Đông Long Vương Ngao Thương vẻ mặt ngưng trọng nói: Ngao Minh, rốt cuộc đối phương là ai.

Tại sao lại bị phản phệ.

Tây Long Vương Ngao Ấn: Lẽ nào đối phương là tàn dư của Phượng Hoàng tộc.

Bắc Long Vương Ngao Kim: Không thể nào, nếu Phượng Hoàng tộc thật sự có bản lĩnh đó thì năm xưa đã không bị diệt tộc rồi.

Nghe vậy, Ngao Minh lắc đầu nói tiếp: Lần này kẻ giết con ta Ngao Ất có tổng cộng hai luồng khí tức, một luồng là của Phượng

Hoàng tộc quen thuộc, luồng còn lại là của Nhân tộc.

Nhân tộc chết tiệt lại dám ngấm ngầm liên thủ với Phượng Hoàng tộc.

Chẳng trách năm xưa tên ở Côn Luân Cung kia lại dám động thủ với ta.

Sắc mặt Đông Long Vương Ngao Thương vô cùng khó coi.

Đối phương là ai.

Lại có thể lợi hại như vậy.

Tây Long Vương Ngao Ấn nghi hoặc hỏi.

Ngao Minh suy nghĩ một lát rồi nói: Dựa theo khí tức còn sót lại để phán đoán, thực lực của tên Nhân tộc này có lẽ chỉ là Đại La Kim Tiên, nhưng thủ đoạn lại vô cùng quỷ dị.

Ngay cả ta cũng không tìm thấy bất kỳ khí tức nào của hắn.

Ngao Thương đột nhiên nảy ra một ý, Lẽ nào đối phương đã sử dụng Thần Mộc Đỉnh.

Thần Mộc Đỉnh.

Nam Long Vương Ngao Minh, Tây Long Vương Ngao Ấn và Bắc Long Vương Ngao Kim cùng lúc nghi hoặc nhìn về phía Ngao Thương.

Cảm nhận được ánh mắt của ba người, Ngao Thương liền chậm rãi nói: Cái chết của Ngao Du có lẽ là vì Thần Mộc Đỉnh.

Năm đó Thần Mộc Đỉnh xuất hiện ở Tứ Trọng Thiên, chuyện này đã không còn là bí mật gì, chỉ cần điều tra một chút là biết.

Kể từ khi Thần Mộc Đỉnh xuất hiện, Long tộc liên tiếp gặp chuyện.

Cho nên ta nghi ngờ, người này chắc chắn sở hữu Thần Mộc Đỉnh.

Nghe vậy, Ngao Minh xua tay nói: Ta có thể khẳng định, việc đối phương biến mất một cách thần bí tuyệt đối không phải do dùng Thần Mộc Đỉnh.

Nếu hắn sử dụng Thần Mộc Đỉnh, ta tuyệt đối có thể tìm ra vị trí của hắn.

Lời này vừa nói ra, Ngao Thương liền không nói gì nữa.

Tuy thực lực của Ngao Minh không bằng hắn, nhưng dù sao cũng là một Hỗn Nguyên Đại La, chút cảm ứng này sẽ không sai được.

Tây Long Vương Ngao Ấn hỏi: Bây giờ làm sao đây.

Ngao Thương hừ lạnh một tiếng: Nhân tộc lại dám liên thủ với tàn dư Phượng Hoàng tộc, nhất định phải tìm bọn chúng đòi một lời giải thích.

Long tộc ta không phải dễ bắt nạt.

Bắc Long Vương Ngao Kim: Được, ta ủng hộ.

Ngay sau đó, Ngao Thương nhìn quanh bốn phía, nói với ba người còn lại: Tàn dư của Phượng Hoàng tộc là một mối đe dọa lớn đối với Long tộc ta, thực lực càng không dưới ta.

Lời này vừa nói ra, ba vị Long Vương Nam, Tây, Bắc đều khẽ gật đầu, thừa nhận cách nói này.

Ngươi có ý gì.

Ngao Kim biết Ngao Thương chắc chắn vẫn còn lời muốn nói.

Ngao Thương nói: Long tộc chúng ta sở dĩ mạnh mẽ là vì có tới bốn vị Hỗn Nguyên Đại La.

Nhưng con cháu Long tộc lại quá ít, đây là điều bất lợi cho chúng ta.

Tàn dư của Phượng Hoàng tộc kia cũng biết không phải là đối thủ của chúng ta, cho nên mới ra tay với con cháu chúng ta.

Hơn nữa, Nhân tộc cũng có khả năng đã liên thủ với Phượng Hoàng tộc.

Vì vậy, vì sự an nguy của Long tộc, ta thấy Tứ đại Long Vương chúng ta nên liên hợp lại, cùng nhau đối phó kẻ địch.

Nghe vậy, Nam Long Vương Ngao Minh, Tây Long Vương Ngao Ấn, Bắc Long Vương Ngao Kim liếc nhìn nhau, đều không nói gì.

Một lúc sau, Ngao Minh nói: Có phải là hơi chuyện bé xé ra to rồi không.

Ngao Thương: Bé sao.

Lần này chết là con trai ngươi Ngao Ất, lần sau có thể sẽ là ngươi.

Ta thì không sợ, còn tùy các ngươi thôi.

Tây Long Vương Ngao Ấn nói: Ta đồng ý.

Tuy ta không sợ, nhưng con cháu của ta vẫn rất nguy hiểm.

Sau khi cân nhắc lợi hại, Bắc Long Vương Ngao Kim do dự một lát rồi nói: Ta cũng đồng ý.

Trong lòng hắn cũng có chút cảm giác nguy cơ, tàn dư của Phượng Hoàng tộc có thể tự do đi lại trong Hỗn Độn, lại còn có một kẻ có thể khiến Ngao Minh bị phản phệ, cả hai đều không phải dạng vừa.

Hắn cũng sợ con trai mình sẽ chết một cách không rõ ràng.

Bốn Long Vương đã có ba người đồng ý, chỉ còn lại Nam Long

Vương Ngao Minh.

Ngao Thương nói: Với trạng thái hiện tại của ngươi, ngươi nghĩ mình có thể đối phó được đối phương không.

Ngao Minh nghĩ lại cũng thấy đúng, Được, cứ theo ý ngươi.

Trong mắt Ngao Thương loé lên một tia vui mừng khó có thể nhận ra, Rất tốt, Tứ đại Long Vương chúng ta lại tụ họp, thật là đáng mừng đáng chúc.

Nếu đã như vậy, mọi người đều đến địa bàn của ta ở đi.

Được.

Trong Bàn Tơ Động ở Linh Vân đại lục.

Thẩm Hạo không vội trở về Địa Tiên Giới mà ở lại Linh Vân đại lục cùng Phượng Xu mấy ngày.

Sau khi xác định Long tộc không tìm đến đây, Thẩm Hạo mới nói với Phượng Xu: Được rồi, chúng ta bây giờ quay về Bắc Dương Tiên Triều, tạm thời nghỉ ngơi một chút.

Đợi ta đột phá Hỗn Nguyên Đại La sẽ bắt đầu kế hoạch báo thù.

Vâng, phu quân.

E là Long tộc bây giờ đã đề phòng rồi.

Thẩm Hạo nhếch miệng: Lần sau đến, chính là phải phô trương thanh thế mà đến.

Nàng quên rồi sao, ta có thể dẫn bọn chúng đến Cấm địa.

Phượng Xu nói: Phu quân, chàng có thể đảm bảo an toàn không.

Yên tâm đi, chắc chắn không có sai sót.

Được, vậy thì ta yên tâm rồi, chờ tin tốt của phu quân.

Đi thôi.

Dứt lời, Thẩm Hạo và Phượng Xu rời khỏi Bàn Tơ Động.

Khi xuất hiện lần nữa, họ đã đến Bích Ngọc Cung của Bắc Dương Tiên Triều.

Thẩm Hạo vừa mới đến Bích Ngọc Cung, còn chưa kịp hàn huyên với các nàng.

Đột nhiên, trên bầu trời, một vầng kim quang chói lòa như thác nước đổ xuống, dường như cả thế giới đều bị luồng sáng này chiếu rọi.

Vầng kim quang này như có ý thức, bao trùm thẳng về phía Thẩm Hạo.

Phượng Xu đứng bên cạnh, chứng kiến cảnh tượng kinh người này, mắt nàng trợn tròn, vẻ mặt tràn đầy sự khó tin.

Nàng kinh ngạc nói: Đây đây lại là Thiên Đạo bản nguyên.

Sao có thể.

Nói xong, nàng nhìn Thẩm Hạo với vẻ không thể tin nổi.

Nàng không hiểu, tại sao Thiên Đạo lại đột ngột giáng xuống bản nguyên chi lực, rốt cuộc Thẩm Hạo là ai.

Đã làm gì.

Chương 944

Lẽ nào thật sự là con ruột của Thiên Đạo.

Thiên Đạo bản nguyên, đó là mấu chốt để trở thành Hỗn Nguyên Đại La, là cội nguồn của vạn vật trên đời, sở hữu sức mạnh và sự huyền bí vô tận.

Thứ này dù có bế quan một trăm vạn năm cũng vô dụng, Thiên Đạo cho ngươi thì là của ngươi, không cho thì đừng hòng đột phá.

Vậy mà nó lại đột ngột giáng xuống người Thẩm Hạo, điều này thật sự quá sức tưởng tượng.

Đột nhiên, bầu trời bừng lên vô tận kim quang, như một dòng lũ màu vàng cuốn tới, nhuộm cả thế giới thành một màu vàng nhạt.

Ánh sáng chói lòa đến mức chúng sinh ở Địa Tiên Giới gần như không thể nhìn thẳng.

Cảnh tượng kỳ vĩ như vậy, là lần đầu tiên họ gặp trong đời.

Cùng với kim quang dâng trào, giữa trời đất bắt đầu xuất hiện vô số kim liên.

Những đóa kim liên này như từ trên trời giáng xuống, không ngừng tuôn ra, che kín cả bầu trời.

Mỗi đóa kim liên đều tỏa ra ánh sáng rực rỡ, cùng với kim quang khắp trời tạo thành một bức tranh tuyệt mỹ.

Không chỉ vậy, ngay cả cỏ cây trên mặt đất cũng bị phản chiếu thành một màu vàng óng, dường như bị cảnh tượng thần kỳ này lây nhiễm.

Vạn vật chúng sinh ở Địa Tiên Giới đều sững sờ trước cảnh

tượng kỳ lạ đột ngột này, họ trợn tròn mắt nhìn những đóa kim liên trên trời, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Trời đất trào dâng kim liên.

Chuyện này quả thực chưa từng nghe thấy.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc không thôi.

Điều kinh ngạc hơn nữa là, những yêu tộc hoặc nhân tộc vốn đang kẹt ở bình cảnh, sau khi nhìn thấy những đóa kim liên này, lại phát hiện cảnh giới mà mình đã kẹt rất lâu lại dễ dàng đột phá.

Hiện tượng này khiến tất cả mọi người kinh ngạc, họ bắt đầu nhận ra rằng những đóa kim liên này có lẽ ẩn chứa một loại sức mạnh thần bí nào đó, có thể giúp người ta đột phá bình cảnh tu hành.

Trong phút chốc, trời đất cộng hưởng, dường như sự xuất hiện của những đóa kim liên này là một điềm lành của thiên địa.

Đây là một kỳ tích, một kỳ tích chưa từng có.

Trong tiên đô của Bắc Dương Tiên Triều, Bắc Dương Nữ Đế và các nàng cũng đang ngẩng đầu nhìn những đóa kim liên khắp trời.

Khác với những người khác, ý nghĩ đầu tiên của các nàng là cảnh tượng kỳ vĩ này, mười phần thì cũng tám chín phần là do phu quân nhà mình gây ra.

Trong lòng họ, cũng chỉ có Thẩm Hạo mới có thể tạo ra động tĩnh lớn như vậy.

Thẩm Hạo thì mặt mày ngơ ngác, nhưng cũng có thêm nhiều phần cảnh giác.

Hắn không hấp thu những luồng kim quang này ngay lập tức, mà quay đầu nhìn Phượng Xu đang kinh ngạc bên cạnh, không nhịn được hỏi: Đây là gì vậy.

Phượng Xu: Đây chính là Thiên Đạo bản nguyên chi lực, chỉ khi có được nó mới có thể đột phá Hỗn Nguyên Đại La.

Bản nguyên chi lực chính là một con đường để giao tiếp và kết nối với Thiên Đạo.

Có nó, chàng sẽ có thể sử dụng Thiên Đạo chi lực một cách không giới hạn, vì vậy Hỗn Nguyên Đại La mới mạnh mẽ như thế.

Đại La Kim Tiên chỉ có thể nói là mới nhìn thấy cánh cửa mà thôi.

Nghe vậy, Thẩm Hạo không hề vui mừng, chỉ nhíu chặt mày nghi hoặc nói: Tại sao Thiên Đạo lại cho ta.

Ta có làm gì đâu.

Câu nói này lại làm khó cả Phượng Xu.

Thiên Đạo chi lực này người thường có được đều vui mừng khôn xiết, ngược lại Thẩm Hạo lại đầy vẻ nghi ngờ.

Trong phút chốc, Phượng Xu càng thêm khâm phục Thẩm Hạo.

Dù là nàng có được bản nguyên chi lực, phản ứng đầu tiên cũng là vui mừng không kể xiết.

Phu quân, ta tạm thời cũng không biết, có lẽ là Thiên Đạo đã chọn chàng.

Chàng vẫn nên tranh thủ thời gian hấp thu đi.

Mặc kệ nó đến như thế nào, dù sao đây cũng là thứ tốt.

Thẩm Hạo tin rằng, đồ miễn phí là thứ đắt nhất.

Thế là, hắn hỏi: Vậy có những cách nào để có được Thiên Đạo chi lực này.

Phượng Xu giải thích đơn giản một lượt, Thứ nhất, Thiên Đạo lựa chọn, loại này thường thì các tộc đều sẽ có được.

Nhưng đó cũng là chuyện của mấy trăm vạn năm trước rồi.

Bây giờ càng ngày càng ít, đã gần như tuyệt tích.

Thứ hai, là có người dùng bản nguyên chi lực của mình để giao tiếp với Thiên Đạo, cưỡng ép tìm kiếm nhân quả tuyến Nếu tìm kiếm thất bại, bản nguyên chi lực của hắn sẽ giáng xuống người đối phương.

Thẩm Hạo lúc này mới hiểu ra, lập tức nói: Ta hiểu rồi, chắc là do tên Nam Long Vương ngốc nghếch kia gửi tới.

Phượng Xu bừng tỉnh ngộ, Phu quân, thì ra là vậy.

Nhưng ngay sau đó, Phượng Xu lại nhìn Thẩm Hạo với vẻ kinh hãi, nàng nhận ra một chuyện còn khó tin hơn.

Thẩm Hạo lại có thể né tránh được sự truy tra của Thiên Đạo.

Điều này còn chấn động hơn cả việc nhận được Thiên Đạo bản nguyên.

Nó cũng gián tiếp nói lên một điều, Thẩm Hạo không bị Thiên Đạo ràng buộc.

Chuyện này Nghĩ đến đây, Phượng Xu không thể tin nổi nói: Nam Long Vương Ngao Minh là Hỗn Nguyên Đại La, đã vận dụng cả Thiên Đạo bản nguyên mà vẫn không tìm thấy phu quân.

Phu quân, chàng đã làm thế nào.

Thẩm Hạo: Ta cũng không biết.

Nói đến đây, Thẩm Hạo quay người hỏi: Nếu hấp thu Thiên Đạo bản nguyên này thì sẽ thế nào.

Sẽ đột phá đến Hỗn Nguyên Đại La.

Phượng Xu khẳng định.

Tên Nam Long Vương kia có thể dựa vào bản nguyên chi lực này để tìm ra ta không.

Thẩm Hạo hỏi.

Không đâu, Nam Long Vương chưa có tư cách đó, hơn nữa cho dù Nam Long Vương Ngao Minh có thể cảm ứng được, lúc này hắn cũng không rảnh mà lo đến chuyện đó.

Thẩm Hạo nghi hoặc: Ồ.

Là sao.

Phượng Xu giải thích: Thiên Đạo bản nguyên là có hạn, và không thể hồi phục.

Nếu không bọn chúng cũng đã không kẹt mãi ở Hỗn Nguyên Đại La trung kỳ mà không thể đột phá.

Bây giờ, bản nguyên chi lực của hắn đã bị phu quân hấp thu.

Vậy thì bản nguyên chi lực của Ngao Minh tự nhiên sẽ giảm bớt, một khi giảm bớt thì cảnh giới của hắn chắc chắn sẽ tụt xuống, không những vậy, còn bị Thiên Đạo phản phệ nữa.

Nghe vậy, Thẩm Hạo nhíu mày, thứ này còn bị phản phệ, chẳng phải là bị Thiên Đạo nắm trong tay rồi sao.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo suy nghĩ một chút rồi quyết định mình sẽ không hấp thu, để cho không gian lọc qua một lượt.

Thế là, hắn trực tiếp mở thức hải, để cho toàn bộ kim quang khắp trời bị không gian thôn phệ hấp thu hết.

Ngay khoảnh khắc không gian thôn phệ tiếp xúc với kim quang, nó giống như một gã trai tân lâu năm bước vào thanh lâu, tham lam nuốt chửng tất cả.

Chỉ trong một phút, kim quang khắp trời đã biến mất không còn

tăm hơi.

Phượng Xu thấy vậy cũng vui mừng không thôi, nhưng rồi sắc mặt cứng lại, vội vàng nói: Phu quân, tại sao chàng vẫn chưa đột phá.

Thẩm Hạo nói: Ồ, tạm thời chưa hấp thu, đợi tìm một nơi an toàn rồi hấp thu.

Nói xong, Thẩm Hạo cảm thấy trận thế lần này không nhỏ.

Để đề phòng mấy tên Long Vương phát hiện, Thẩm Hạo thấy tốt nhất vẫn nên đổi chỗ khác.

Dù sao các nữ nhân của Thẩm Hạo đều ở đây.

Hắn lại nói với Phượng Xu: Ở đây không an toàn, vẫn nên quay về Bàn Tơ Động trước rồi tính.

Vâng, phu quân.

Thẩm Hạo và Phượng Xu lại một lần nữa đến Bàn Tơ Động ở Linh Vân đại lục.

Sau khi đến nơi, Thẩm Hạo định vào không gian xem thử bản nguyên chi lực này rốt cuộc là thứ gì.

Thế là hắn nói: Phượng Xu, nàng ở ngoài chờ trước, ta bế quan một lát.

Vâng, phu quân, chờ tin tốt của chàng.

Thẩm Hạo khẽ gật đầu, sau đó liền trực tiếp tiến vào không gian.

Ngay khoảnh khắc hắn bước vào không gian, một làn sương mù màu vàng như sóng dữ cuồn cuộn ập về phía hắn.

Làn sương mù này như có sinh mệnh, đói khát lao về phía Thẩm Hạo, dường như đang vô cùng cấp bách muốn hòa làm một với hắn.

Trong nháy mắt, Thẩm Hạo đã bị làn sương mù màu vàng ngút trời

này nhấn chìm.

Nó chui vào từng lỗ chân lông của hắn, không bỏ sót một nơi nào.

Trong sát na, Thẩm Hạo chỉ cảm thấy cơ thể mình như bị đốt cháy, tiên lực vốn đang bình lặng trong cơ thể đột nhiên như một thùng thuốc nổ bị kích hoạt, ầm ầm nổ tung.

Cảm giác này giống như một tia lửa rơi vào thùng xăng, tức thì gây ra một trận hỏa hoạn kinh thiên động địa.

Khí tức của Thẩm Hạo bắt đầu tăng vọt.

Thời gian trôi qua không hay biết, Thẩm Hạo chìm đắm trong một trạng thái huyền diệu, dường như cả thế giới đã hòa làm một với hắn.

Đột nhiên, một tiếng nổ kinh thiên động địa từ trong cơ thể hắn truyền ra, như sấm sét vạn quân, toàn thân lóe lên những tia điện màu tím.

Trong tiếng nổ đó, nguyên thần của Thẩm Hạo cũng trải qua một sự thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Nó mạnh hơn trước gấp mấy lần, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, tựa như một vầng thái dương mới mọc.

Bản chất của nó cũng đã thay đổi, đã có thể hoàn toàn tự do lợi dụng Thiên Đạo chi lực.

Cảm giác vừa huyền diệu, lại vừa không thể diễn tả bằng lời.

Chương 945

Thẩm Hạo cảm nhận rõ ràng năng lượng cuồn cuộn trong cơ thể, tâm trạng vô cùng tốt.

Trong phút chốc, Thẩm Hạo cảm thấy mình đã vô địch.

Hắn có thể dễ dàng xé rách hư không, khống chế mọi sức mạnh giữa trời đất.

Dù là Long tộc cũng không cần phải sợ nữa.

Đột nhiên, hai mắt Thẩm Hạo đột ngột mở ra, một luồng kim quang chói lòa từ trong mắt hắn bắn ra, như hai vầng mặt trời màu vàng treo lơ lửng trong hư không, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Luồng kim quang này kéo dài rất lâu mới dần dần thu lại và biến mất.

Lúc này, khí tức của Thẩm Hạo đã hoàn toàn khác trước, trở nên sâu không lường được, dường như cả vũ trụ đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

Ngay tại khoảnh khắc này, Thẩm Hạo chính thức đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La.

Không biết tại sao, Thẩm Hạo cảm giác không gian dường như cũng có chút thay đổi.

Trước kia, rời khỏi không gian ở đâu thì khi xuất hiện trở lại vẫn ở nguyên chỗ đó.

Nhưng bây giờ quy tắc này dường như đã bị hủy bỏ, Thẩm Hạo có thể tùy thời dịch chuyển đến bất kỳ nơi nào, đã không còn hạn chế nữa.

Nói cách khác, Thẩm Hạo muốn đi đâu thì đi đó.

Tác dụng cũng gần giống Thần Mộc Đỉnh, nhưng có vẻ còn mạnh hơn một chút.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo quyết định thử xem.

Ý niệm vừa động, thân ảnh liền đến khu vực Hỗn Độn, tốc độ vừa nhanh vừa chuẩn.

Lại một ý niệm lóe lên, hắn đã đến Tam Trọng Thiên, tiếp đó lại đến Nhị Trọng Thiên.

Không hề có chút trở ngại nào, đối với điểm này, Thẩm Hạo rất hài lòng.

Không gian cuối cùng cũng có chút thay đổi rồi.

Không tồi, có tiến bộ.

Sự thay đổi này cho thấy tương lai đầy hứa hẹn.

Nói không chừng khi tu vi đạt đến Thiên Tôn, không gian này còn có thể tiến bộ nữa.

Ngay sau đó, trong lòng Thẩm Hạo khẽ động, hắn muốn thử xem bây giờ đến Cấm địa thì sẽ thế nào.

Hiện tại Thẩm Hạo đã là Hỗn Nguyên Đại La, cũng không biết Cấm địa có thể nhốt được hắn không.

Dù sao Hỗn Nguyên Đại La và Đại La Kim Tiên khác nhau một trời một vực.

Vạn nhất Cấm địa không nhốt được Hỗn Nguyên Đại La, Thẩm Hạo sẽ phải nghĩ cách khác.

Không thể làm việc vô ích được.

Ngay khoảnh khắc đó, thân ảnh của Thẩm Hạo như tia chớp, lợi

dụng không gian đến Cấm địa.

Hắn vừa bước vào khu cấm địa này, liền lập tức cảm giác năng lượng trong cơ thể mình như bị một bàn tay vô hình siết chặt, sau đó điên cuồng trôi đi với tốc độ kinh người.

Đối với Cấm địa, hắn đã vô cùng quen thuộc, vì vậy Thẩm Hạo cũng không hề hoảng sợ.

Hắn thử ngăn cản sự trôi đi của năng lượng, nhưng dù đã là Hỗn Nguyên Đại La, bất kể Thẩm Hạo cố gắng thế nào cũng không thể ngăn được tiên lực tiêu tán.

Hắn hít một hơi thật sâu, định thần lại, quyết định thử dùng thần thức của mình để giao tiếp với Thiên Đạo.

Tập trung toàn bộ tinh thần vào mi tâm, sau đó cẩn thận phóng ra thần thức, cố gắng thiết lập liên hệ với Thiên Đạo trong khu cấm địa này.

Tuy nhiên, dù Thẩm Hạo cố gắng thế nào, thần thức của hắn cũng như đá chìm đáy biển, không nhận được bất kỳ hồi âm nào.

Không những không thể kết nối, thần thức còn bị Cấm địa này thôn phệ.

Thiên Đạo ở đây dường như đã hoàn toàn cách ly với mọi thứ bên ngoài, giống như khu vực Hỗn Độn hắn từng đi qua, khiến người ta cảm thấy một sự bất lực và tuyệt vọng sâu sắc.

Nghĩ đến đây, càng tuyệt vọng, Thẩm Hạo lại càng thở phào nhẹ nhõm, không những không tức giận mà trong lòng còn rất vui mừng.

Rất rõ ràng, muốn rời khỏi Cấm địa này, không có không gian thì hoàn toàn không thể.

Điều đó chứng tỏ nơi này cũng có tác dụng với Long Vương.

Thế là, Thẩm Hạo lợi dụng không gian quay về Bàn Tơ Động.

Ngay lúc Phượng Xu đang buồn chán, trong lòng nàng dâng lên một cảm giác khác lạ.

Nhìn bóng hình quen thuộc trước mắt, tim Phượng Xu đập nhanh tức thì, Thẩm Hạo khẽ mỉm cười, thân ảnh của hắn dần trở nên rõ ràng.

Chỉ thấy toàn thân hắn tỏa ra một loại khí tức mạnh mẽ và thần bí, so với trước kia càng thêm uy nghiêm và bá khí.

Phượng Xu nhìn Thẩm Hạo, niềm vui mừng trong mắt không thể che giấu, nàng buột miệng nói: Phu quân, chàng đột phá Hỗn Nguyên Đại La rồi.

Thẩm Hạo gật đầu, khóe miệng nở một nụ cười nhàn nhạt: Ừm, chỉ là may mắn đột phá thôi.

Nghe vậy, Phượng Xu lườm Thẩm Hạo một cái, sự may mắn như vậy nàng cũng muốn.

Nếu thật sự có nhiều may mắn như thế, nàng cũng muốn đột phá Thiên Tôn.

Tuy Hỗn Nguyên Đại La đã là một trong những kẻ mạnh nhất ở Thượng Tứ Trọng Thiên này, nhưng so với Thiên Tôn thì vẫn chưa đủ tư cách.

Phượng Xu: Phu quân, vẫn nên củng cố cảnh giới trước đã.

Thẩm Hạo cười hắc hắc, Việc này cần nàng giúp đỡ.

Phượng Xu ngạc nhiên: Ta.

Ta giúp phu quân thế nào.

Chỉ thấy Thẩm Hạo không giải thích, mà bế ngang nàng lên, xông vào nội thất.

Khoảnh khắc này, Phượng Xu mới bừng tỉnh ngộ, thì ra Thẩm Hạo muốn lợi dụng song tu chi đạo để nhanh chóng củng cố cảnh giới.

Phu quân, đây cũng là một cách hay.

Nếu đã thấy khả thi, vậy thì hãy giúp đỡ phu quân cho tốt.

Vâng, phu quân.

Cùng lúc đó, tại Long tộc, Đông Long Vương Ngao Thương cảm ứng được Thiên Đạo bản nguyên giáng xuống.

Nhưng vì thiên cơ hỗn loạn nên hoàn toàn không biết là ai.

Chỉ có Nam Long Vương Ngao Minh dường như có cảm ứng, hắn biết Thiên Đạo bản nguyên này đã được trao cho kẻ đã trộm bảo khố của hắn.

Đối phương không chỉ giết con trai hắn, còn trộm bảo khố của hắn, không những thế, còn nhận được Thiên Đạo bản nguyên của hắn.

Có thể nói, lỗ nặng rồi.

Nghĩ đến việc đối phương lợi dụng Thiên Đạo bản nguyên của mình để đột phá Hỗn Nguyên Đại La, Ngao Minh tức đến khí huyết sôi trào, hận không thể cùng đối phương đồng quy vu tận.

Có lẽ vì thù hận quá lớn, khiến hắn suýt chút nữa tẩu hỏa nhập ma.

Cảm nhận được sự bất thường của Ngao Minh, tam đại Long Vương lập tức tiến lên ngăn cản.

Mặc dù giữa các Long Vương có mâu thuẫn, nhưng lúc này đại địch trước mắt, vẫn phải đoàn kết.

Đông Long Vương Ngao Thương lạnh lùng nói: Ngao Minh, chúng

ta cũng nên đi tìm Nhân tộc tính sổ rồi.

Tây Long Vương Ngao Ấn nhìn Ngao Minh vẫn chưa hồi phục thương thế, nói: Hay là đợi Ngao Minh khỏe lại rồi hẵng nói.

Ngao Minh trực tiếp nói: Không cần, ta không chờ được nữa.

Cứ kéo dài thế này, chỉ cho kẻ địch thời gian trưởng thành.

Ngao Thương nói: Được, chúng ta đến Nhị Trọng Thiên ngay bây giờ, tìm đám Hỗn Nguyên Đại La của Nhân tộc nói chuyện cho ra lẽ, hừ.

Long tộc ta là thế lực mạnh nhất, không phải bùn nhão mặc người ta nắn, phải cho chúng một bài học.

Tây Long Vương Ngao Ấn và Bắc Long Vương Ngao Kim cũng đồng thanh nói: Không vấn đề.

Xem ra Long tộc ta bao năm nay vẫn quá khiêm tốn, khiến bọn chúng nghĩ rằng chúng ta dễ bắt nạt.

Ngay sau đó, Nam Long Vương Ngao Minh lợi dụng Thiên Đạo chi lực để từ từ chữa trị vết thương.

Đến cảnh giới của họ, đã không còn bất kỳ loại đan dược nào có thể chữa trị thương thế nữa.

Bốn con rồng rời khỏi Long Cung, tiến về khu vực của Nhân tộc.

Ngao Thương không nhịn được nói: Nếu có thể tìm được Thần Tuyền, có lẽ sẽ nhanh chóng chữa lành được vết thương.

Ba con rồng còn lại đều lắc đầu, Khó, quá khó.

Thần Tuyền sớm đã không biết tung tích ở đâu rồi.

Có lẽ Thần Tuyền sớm đã biến mất không còn tăm hơi rồi.

Đông Long Vương Ngao Thương nói với vẻ mặt ngưng trọng.

Giọng nói của hắn tuy không lớn, nhưng lại gây ra một sự đồng cảm trong tai của ba Long Vương còn lại.

Ba Long Vương kia đều gật đầu, tỏ vẻ đồng tình với quan điểm của Ngao Thương.

Dù sao, một tồn tại nghịch thiên như Thần Tuyền quả thực quá hiếm thấy và quý giá.

Sức mạnh và công hiệu mà nó ẩn chứa quả thực vượt xa sức tưởng tượng.

Ngay cả đối với Long tộc, Thần Tuyền cũng là một bảo vật chỉ có thể mong mà không thể có.

Bởi vì đó là thứ chỉ có Thiên Tôn mới có tư cách phân phát, Long tộc căn bản không có cơ hội được hưởng dụng.

Phượng Xu sở dĩ biết đến Thần Tuyền cũng là vì Nguyệt Quế Nữ Thần từng mời nàng uống.

Nhưng cũng chỉ là thưởng thức một chén nhỏ, cỡ chén trà.

Chương 946

Đủ để thấy sự quý giá của nó.

Không lâu sau, Tứ đại Long Vương như sao băng lao đến, tới được vùng đất của Nhân tộc ở Nhị Trọng Thiên.

Bầu trời nơi đây rộng lớn vô ngần, nhìn xa tít tắp dường như không có điểm cuối.

Nhị Trọng Thiên này tuy rộng lớn nhưng lại vô cùng hoang vắng.

Dù sao có thể sống ở Nhị Trọng Thiên chỉ có Hỗn Nguyên Đại La.

Ở Thượng Tứ Trọng Thiên của Thái Cực Giới này, Đại La Kim Tiên đã là lông phượng sừng lân, so sánh với đó, Hỗn Nguyên Đại La lại càng hiếm thấy hơn, ít đến mức như trân bảo hiếm có.

Hỗn Nguyên Đại La hiện đang sống ở Nhị Trọng Thiên đa phần là thế hệ cũ, cũng phần lớn là những gương mặt quen thuộc, bao nhiêu năm nay căn bản không có người mới.

Đa số đều đã trải qua đại kiếp lần đó.

Tứ đại Long Vương vừa tiến vào địa giới của Nhân tộc, đã bị mấy luồng thần thức khóa chặt.

Vẫn luôn quan sát hành tung của Long tộc, họ đều muốn biết Long tộc xuất động rầm rộ như vậy rốt cuộc là vì chuyện gì.

Ngao Thương, Tứ đại Long Vương các ngươi tụ tập, đến vùng đất Nhân tộc của ta làm gì.

Giọng nói này vang vọng khắp mây xanh, ý bất mãn trong đó vô cùng nồng đậm.

Tuy nhiên, đối mặt với lời chất vấn, Tứ đại Long Vương lại

không hề có phản ứng, ánh mắt toàn là sự khinh miệt.

Họ lẳng lặng đứng trong hư không, tựa như một ngọn núi không thể lay chuyển, không hề động đậy.

Người chưa đến, tiếng đã tới.

Một lát sau, bốn bóng người xuất hiện trước mặt Tứ đại Long Vương.

Hình tượng của họ đều là đạo bào, trong đó hai vị là lão giả râu tóc bạc phơ, một vị là trung niên nho nhã, một vị là nữ tử thanh bào tuyệt mỹ.

Thậm chí, Tứ đại Long Vương còn cảm ứng được không ít thần thức đang chú ý đến nơi này.

Một người đàn ông trung niên mặc đạo bào in hình hạc trắng, mặt không biểu cảm nói: Không ngờ Đông Long Vương Ngao Thương, Nam Long Vương Ngao Minh, Tây Long Vương Ngao Ấn, Bắc Long Vương Ngao Kim, cả Tứ đại Long Vương đều đến đây.

Không biết Long tộc đến Nhân tộc chúng ta có việc gì quý.

Lý Côn Luân của Côn Luân Cung, Cố Tinh Hà của Tinh Thần Các, Ngọc Linh Lung của Ngọc Hư Động, còn có ngươi là Chu Canh Kim.

Mấy vạn năm không gặp, các ngươi vẫn phong độ như xưa.

Vốn tưởng rằng bao năm nay không nghe tin tức của các ngươi, ta còn tưởng các ngươi đã bị sét đánh chết rồi.

Ngao Thương ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm bốn người, giọng điệu âm u nói.

Lý Côn Luân hừ lạnh một tiếng: Ngao Thương, thật sự cho rằng Long tộc có thể một tay che trời sao.

Ngao Thương ngạo nghễ nói: Lần trước là ngươi ra tay.

Lý Côn Luân: Không sai, ức hiếp tiểu bối trong tông môn, ta không thể nhìn được.

Ngọc Linh Lung: Ngao Thương, nghe nói Long tộc các ngươi đã có được Thần Mộc Đỉnh.

Lời này vừa nói ra, trong mắt Chu Canh Kim cũng lóe lên một tia sáng, nhìn về phía Tứ Long Vương.

Sự mạnh mẽ của Thần Mộc Đỉnh không cần phải nghi ngờ.

Mặc dù phẩm cấp là tiên thiên linh bảo, nhưng hiệu quả lại vô cùng nghịch thiên.

So với những tiên thiên chí bảo trong tay Thiên Tôn cũng không hề thua kém.

Ngao Thương lạnh lùng nói: Ta đến đây lần này không phải để nói nhảm với các ngươi.

Nhân tộc các ngươi lại dám cấu kết với tàn dư của Phượng Hoàng tộc.

Không những giết con trai của Nam Long Vương Ngao Minh, còn trộm sạch bảo khố của hắn.

Món nợ này, nhất định phải do Nhân tộc các ngươi trả.

Nghe vậy, Lý Côn Luân, Cố Tinh Hà, Ngọc Linh Lung ba người liếc nhìn nhau, đều cảm thấy không thể tin nổi.

Chuyện này bọn họ chưa từng nghe qua.

Trước kia nghe nói Kim Long Ngao Du của Long tộc bị giết, Long tộc vì tìm kiếm Thần Mộc Đỉnh có thể nói là đã phát điên.

Không ngờ, bây giờ lại bị trộm cả nhà.

Cố Tinh Hà của Tinh Thần Các lúc này đứng ra, vẻ mặt chán ghét

nói: Long tộc các ngươi, khoảng thời gian này quả thực quá kiêu ngạo rồi.

Gây ra vô số máu tanh, hừ, bây giờ còn kéo cả Nhân tộc và Yêu tộc vào.

Vậy mà còn có mặt mũi đến hỏi chúng ta.

Đừng nói là chúng ta không biết, cho dù có biết cũng sẽ không nói.

Ngao Thương lạnh lùng nói: Vậy sao.

Xem ra các ngươi muốn bao che cho đối phương rồi.

Nếu đã như vậy, vậy thì đánh một trận.

Nghe vậy, bốn người lập tức cảnh giác nhìn Ngao Thương.

Mặc dù số người hai bên ngang nhau, nhưng thực lực của Long tộc mạnh hơn.

Ngao Thương lại là Hỗn Nguyên Đại La đỉnh phong.

Nhục thể của Long tộc cũng mạnh hơn, nội tình càng sâu không lường được, tiên thiên linh bảo lại nhiều.

Thật sự đánh nhau, bọn họ gộp lại cũng không phải là đối thủ.

Chu Canh Kim vội vàng giảng hòa: Đông Long Vương bớt giận, đừng vội.

Ngao Thương khinh thường liếc nhìn, Ngươi là cái thá gì, thứ súc sinh không ra người không ra yêu, thân là yêu tộc lại suốt ngày đi chung với Nhân tộc, đáng chết.

Dứt lời, Ngao Thương cũng lười nói nhảm.

Hắn vươn tay ra hư không, một móng vuốt vàng che trời lấp đất lao về phía bốn người.

Mấy chục luồng thần thức nhìn thấy cảnh này, đều cảm thấy tim

gan co thắt lại.

Thầm chửi Long tộc thật đáng chết.

Điều họ lo lắng bây giờ là đại kiếp lại nổi lên.

Mỗi khi đại kiếp đến, đầu tiên là những cuộc tàn sát vô biên, tiếp đó là thiên cơ hỗn loạn.

Hiện tại tất cả những điều này, thật sự quá giống nhau.

Họ có thể không sợ sao, chỉ sợ bị Long tộc hại cuốn vào trong đó.

Thế là, họ vội vàng thu hồi thần thức, phong tỏa động phủ.

Lý Côn Luân, Cố Tinh Hà, Ngọc Linh Lung, Chu Canh Kim bốn người vạn lần không ngờ, tên Đông Long Vương này lại điên cuồng đến vậy.

Vừa đến đã động thủ.

Đối mặt với móng vuốt vàng xé rách hư không này, bốn người họ vội vàng thi triển thần thông.

Lý Côn Luân vội vàng nói: Ba vị đạo hữu, trợ ta một tay.

Nói xong, hắn tế ra một tòa tháp đen.

Tòa tháp lập tức biến lớn, bao phủ cả bốn người bọn họ vào trong.

Ngọc Linh Lung và những người khác thấy vậy không do dự, lập tức thi triển pháp lực.

Tòa tháp đen này có thể hấp thu công kích của kẻ địch rồi chuyển đi nơi khác.

Nhưng thực lực hai bên phải ở cùng một đẳng cấp mới được.

Ầm.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, tòa tháp đen đối mặt với móng

vuốt vàng cũng rung chuyển dữ dội.

Năng lượng ngút trời lan ra bốn phương tám hướng.

Cố nén sự khó chịu, Lý Côn Luân chuyển năng lượng đã hấp thu đến khu vực Hỗn Độn.

Trong nháy mắt, vô số tinh thần dưới sức mạnh này đã vỡ tan.

Cùng lúc đó, tại Linh Vân đại lục đã trôi qua hơn một tháng.

Thẩm Hạo và Phượng Xu cũng đã xuất quan.

Đột nhiên, Thẩm Hạo nhìn những ngôi sao vàng lướt qua hư không, có chút bất ngờ.

Đây lẽ nào là mưa sao băng.

Phượng Xu lại vẻ mặt ngưng trọng nói: Phu quân, đây là có người đang chiến đấu.

Có thể tạo ra ảnh hưởng mạnh mẽ như vậy, hẳn là Hỗn Nguyên Đại La đang chiến đấu.

Thẩm Hạo dùng thần thức quét qua, kinh ngạc nói: Chà chà, cả một vùng ở khu vực Hỗn Độn đã biến thành một màu đen kịt.

Mấy hệ ngân hà đều bị xóa sổ.

Dường như đều là chuyện trong nháy mắt, xem ra trận chiến rất kịch liệt.

Chương 947

Hay là chúng ta đi xem thử.

Nói xong, mắt Thẩm Hạo sáng lên.

Tốt, đánh hay lắm, đây là cơ hội tốt để nhặt của hời.

Phượng Xu vội đưa tay cản Thẩm Hạo đang định tiến lên, giọng nói lộ ra một tia lo lắng: Phu quân, khoan đã.

Theo thiếp thấy, có thể gây ra động tĩnh lớn như vậy ở Linh Vân đại lục, lại còn phóng ra uy lực mạnh mẽ thế này, e rằng chỉ có Long tộc mới có bản lĩnh đó.

Bọn chúng bây giờ toàn thân nghiệp lực, ngang ngược càn rỡ, sớm đã không coi ai ra gì, xem vạn vật thế gian như cỏ rác.

Phu quân, người mới vừa ổn định cảnh giới của mình, lúc này đi đến đó, e là sẽ có nguy hiểm.

Nàng nhìn Thẩm Hạo, trong mắt tràn đầy vẻ quan tâm, tiếp tục khuyên nhủ: Nếu nhất định phải đi, vậy hãy để thiếp đi.

Thiếp vẫn có tự tin để tự vệ.

Giờ phút này, trong lòng Phượng Xu có chút lo lắng.

Nàng nhìn Thẩm Hạo, trong mắt lộ ra sự lo lắng cho thực lực của hắn.

Mặc dù Thẩm Hạo đã thể hiện ra thực lực nhất định, nhưng trong mắt Phượng Xu, hắn vẫn còn quá yếu.

Phượng Xu biết rõ thực lực của mình, nàng là Hỗn Nguyên Đại La đỉnh phong chính hiệu, còn mạnh hơn trước một chút.

Tuy nhiên, dù vậy, nàng cũng không dám coi thường Đông Long

Vương Ngao Thương.

Ngao Thương, vị tồn tại cường đại này, cũng là cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La, nhưng thực lực của hắn lại vượt xa những Hỗn Nguyên Đại La bình thường có thể so sánh.

Nguyên nhân là vì hắn từng dùng qua Long Nguyên của Long Vương, điều này khiến sức mạnh của hắn được tăng lên cực lớn, trở thành tồn tại mạnh nhất trong cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La, thậm chí có thể nói là độc nhất vô nhị.

Phượng Xu thầm nghĩ, đối mặt với Ngao Thương mạnh như vậy, Thẩm Hạo e rằng sẽ gặp phải nguy hiểm cực lớn.

Nàng sợ Thẩm Hạo sẽ bị thương trong cuộc giao tranh với Ngao Thương.

Bây giờ nếu không nhờ hấp thu Tổ Phượng Đản, Phượng Xu mới có thể miễn cưỡng ngang bằng chiến lực với Ngao Thương.

Vì vậy, Phượng Xu càng biết rõ sự lợi hại của Ngao Thương.

Với cảnh giới của Thẩm Hạo, không thể nào cản được Ngao Thương.

Nghe câu nói này, mắt Thẩm Hạo sáng rực lên, cả người trở nên hưng phấn.

Hắn không những không có chút sợ hãi nào, ngược lại còn tỏ ra càng thêm kích động.

Chỉ thấy hắn mặt mày tươi cười, không nhịn được nói: Phượng Xu, nếu thật sự là Long tộc thì tốt quá rồi.

Ta lại rất mong chờ đại chiến Long tộc đấy.

Đi, chúng ta mau đến xem sao, xem thử là vị hảo hán anh dũng vô úy nào lại dũng mãnh như vậy, dám cùng Long tộc quyết một trận cao

thấp.

Biết đâu còn có thể nhân cơ hội nhặt được của hời, nhất cử lưỡng tiện.

Nói xong, hắn vội vã cất bước, lao nhanh về phía âm thanh truyền đến, dường như hoàn toàn quên mất nguy hiểm có thể gặp phải.

Phượng Xu không khỏi sững sờ, nàng hoàn toàn không ngờ Thẩm Hạo lại kích động như vậy.

Những lời định khuyên nhủ hắn, sau khi lượn một vòng trong cổ họng, lại bị nuốt ngược trở vào.

Tuy nhiên, ngay lúc này, Phượng Xu đột nhiên nhớ tới Thần Tuyền mà Thẩm Hạo sở hữu, cùng với thần thông bảo mệnh nghịch thiên kia.

Nàng thầm nghĩ Trước kia mới Đại La Kim Tiên đã không sợ Long tộc, bây giờ Thẩm Hạo vừa có Thần Tuyền, lại có thủ đoạn bảo mệnh lợi hại như vậy, tuy không gây được thương tổn cho Long tộc, nhưng cũng không đến mức xảy ra chuyện.

Nghĩ đến đây, Phượng Xu cũng không còn do dự nữa, mà nói: Được rồi phu quân, thiếp đi cùng người.

Thẩm Hạo nói: Chú ý ẩn giấu khí tức.

Vâng, phu quân.

Thế là, chỉ thấy thân ảnh của Thẩm Hạo và Phượng Xu như tia chớp, trong nháy mắt đã đến Thượng Tứ Tầng Thiên.

Bầu trời nơi đây hiện ra một màu đỏ rực, tựa như bị ngọn lửa hừng hực bao phủ.

Phượng Xu đứng trên tầng mây, nhìn khoảng trời đỏ rực này, trong đôi mắt đẹp của nàng lộ ra một tia kinh ngạc và nghi hoặc.

Một lúc sau, nàng quay đầu nhìn Thẩm Hạo bên cạnh, nhẹ giọng nói: Phu quân, khoảng trời đỏ rực này, rõ ràng Long tộc đang ở Nhị Tầng Thiên.

Được, cùng đi xem thử.

Dứt lời, Thẩm Hạo và Phượng Xu lặng lẽ đến Nhị Tầng Thiên.

Vừa đến nơi, liền thấy Tứ Đại Long Vương đang đối chiến với Nhân tộc.

Chỉ thấy Đông Long Vương Ngao Thương lạnh lùng nhìn bốn người Lý Côn Luân, mà ba Long Vương còn lại cũng không tiếp tục động thủ.

Đông Long Vương Ngao Thương chỉ đánh thường một cái, bốn người đã phải dốc toàn lực chống đỡ, căn bản không cùng một đẳng cấp.

Hắn muốn sỉ nhục bốn người họ một cách từ từ, để họ biết uy nghiêm của Long tộc là không thể xâm phạm.

Tiếp đó, Ngao Thương lại tung ra một đòn.

Giao ra dư nghiệt của Phượng Hoàng nhất tộc, ta sẽ tha cho các ngươi không chết.

Lý Côn Luân lạnh lùng hừ một tiếng: Nói bậy.

Nhân tộc chúng ta có bao giờ qua lại với Phượng Hoàng nhất tộc.

Long tộc thật quá đáng, thật sự cho rằng chúng ta sợ các ngươi sao.

Ngọc Linh Lung và những người khác cũng đồng tình với cách nói của Lý Côn Luân, họ đều cảm thấy Long tộc đang kiếm cớ để ra tay với Nhân tộc.

Nhân tộc gặp nạn, xin các vị đạo hữu ra tay tương trợ.

Lý Côn Luân lớn tiếng truyền âm. hắn hy vọng các Hỗn Nguyên Đại La khác sẽ đứng ra, nhưng căn bản không có ai lên tiếng.

Cảm nhận được uy lực từ một trảo này của Ngao Thương, trời đất rung chuyển dữ dội, Thẩm Hạo cũng phải tấm tắc khen ngợi: Ghê gớm thật, Ngao Thương này đúng là lợi hại.

Phượng Xu cũng với vẻ mặt ngưng trọng nói: Thực lực của Ngao Thương không cần phải nghi ngờ, tuyệt đối là kẻ mạnh nhất trong số các Hỗn Nguyên Đại La, không có đối thủ.

Thẩm Hạo gật đầu: Nếu đã mạnh như vậy thì không đụng đến hắn, chúng ta để sau cùng dọn dẹp hắn.

Chỉ là bây giờ đánh nhau lợi hại như thế, sao không thấy các Thiên Tôn kia xuất hiện.

Phượng Xu vẻ mặt phức tạp nói: Sau khi trải qua đại kiếp lần trước, ta đoán các Thiên Tôn e rằng khó có thể ra tay nữa.

Hoặc có thể là ta đã đoán sai, dù sao thì các Thiên Tôn đã ở một tầng thứ khác rồi.

Đối với những trận chiến bên dưới, họ căn bản không quan tâm.

Nghe câu này, Thẩm Hạo liền yên tâm, chỉ cần không có kẻ phá đám thì đều là chuyện tốt.

Ngay sau đó, ánh mắt Thẩm Hạo nhìn về phía bốn người Lý Côn Luân đang chật vật chống cự, bèn nói với Phượng Xu: Phượng Xu, nàng đi giúp họ một tay đi.

Phượng Xu nghi hoặc hỏi: Phu quân, giúp ai.

Thẩm Hạo nói: Ngốc, đương nhiên là giúp Nhân tộc rồi.

Nếu Tứ Long Vương đã đoán Nhân tộc và Phượng Hoàng nhất tộc cấu kết với nhau, chi bằng nàng hãy chứng thực lời đồn này đi.

Phượng Xu: Phu quân, ý của người là kéo Nhân tộc xuống nước.

Thẩm Hạo: Nói vậy không đúng, là bọn họ gặp nạn, chúng ta hảo tâm giúp họ giải vây.

Phượng Xu mím môi cười, Phu quân, người nhiều mưu mẹo thật đấy, nhưng thiếp ra tay như vậy chẳng phải là bại lộ sao.

Nghe vậy, Thẩm Hạo khẽ cười, Đơn giản thôi, khí tức hiện tại của nàng đã có chút khác biệt so với trước đây rồi.

Phượng Xu gật đầu: Vâng thưa phu quân, thiếp đã hấp thu Tổ Phượng Đản, khí tức đã có sự thay đổi.

Nếu đã vậy thì chẳng phải đơn giản hơn nhiều sao, nàng cũng đừng dùng tiên thiên linh bảo trước đây nữa, cứ dùng của ta này.

Thẩm Hạo nói xong, đưa Thần Mộc Đỉnh, Ngọc Như Ý, Tử Kim Quan cho Phượng Xu.

Đây đều là những thứ Thẩm Hạo cướp được.

Trong đó Thần Mộc Đỉnh là có giá trị nhất.

Nhìn ba món tiên thiên linh bảo, Phượng Xu cũng không khỏi thán phục Thẩm Hạo, trong thời gian ngắn mà đã trở nên giàu có như vậy.

Nàng đâu biết, Thẩm Hạo còn có không ít tiên thiên linh bảo khác.

Phượng Xu nói: Phu quân, vậy thiếp sẽ ngụy trang một chút, nấp trong bóng tối giúp họ.

Thẩm Hạo nói: Đúng, cứ làm như vậy, ra tay xong thì chạy thẳng.

Vâng, phu quân.

Phượng Xu nghiêm túc đáp.

Sau khi thảo luận một vài chi tiết với Thẩm Hạo, Phượng Xu đã có kế hoạch rõ ràng cho hành động sắp tới.

Phượng Xu nhẹ nhàng nhảy vào tầng mây, khéo léo ẩn giấu thân hình của mình trong đó, tựa như hòa làm một với mây mù xung quanh, ngay cả Thẩm Hạo cũng khó mà nhận ra.

Dưới sự che chở của tầng mây mù này, Phượng Xu lặng lẽ quan sát động tĩnh bên dưới, kiên nhẫn chờ đợi thời cơ tốt nhất để ra tay.

Ánh mắt Phượng Xu liếc nhìn Thẩm Hạo, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm xúc khó tả.

Nàng phát hiện ra bản thân mình bây giờ đã thay đổi quá nhiều.

Nếu là trước kia, với tính cách và phong cách hành sự của nàng, e rằng đã sớm không do dự mà lộ ra thân phận thật, sau đó liều mình xông lên quyết đấu với Ngao Thương.

Trước đây, đối với việc lợi dụng mấy vị Hỗn Nguyên Đại La của Nhân tộc để đối phó với Long tộc, nàng cũng cảm thấy có chút khinh thường.

Theo nàng thấy, thủ đoạn như vậy thật sự quá hèn hạ, quả là sự sỉ nhục đối với Phượng Hoàng nhất tộc.

Tuy nhiên, Phượng Xu lúc này lại không làm như vậy.

Nàng lặng lẽ đứng một bên, lạnh lùng quan sát cục diện trước mắt, trong lòng thầm tính toán đối sách.

Sự trầm ổn và bình tĩnh này, so với sự bốc đồng và lỗ mãng trước đây của nàng, đã hình thành một sự đối lập rõ rệt.

Nhưng trong lòng nàng vẫn cảm thấy làm vậy có chút bỉ ổi, nhưng vẫn lựa chọn nghe lời Thẩm Hạo, không thể chỉ chiến đấu một mình.

Lúc này, Tứ Đại Long Vương tụ họp, quả thật là một bữa tiệc thị giác.

Khóe miệng Thẩm Hạo không khỏi nhếch lên, lộ ra một nụ cười

mãn nguyện.

Lực lượng chiến đấu mạnh nhất của Long tộc đều ở đây, lúc này không trộm nhà, thì còn đợi đến khi nào.

Lần trước đến Nam Long Cung, kho báu đã khiến hắn mở rộng tầm mắt.

Lần này, mục tiêu của Thẩm Hạo là Đông Long Cung, Tây Long Cung và cả Bắc Long Cung.

Là một người trưởng thành, đương nhiên là phải lấy hết, không thể bên trọng bên khinh.

Thẩm Hạo hít sâu một hơi, điều chỉnh lại tâm trạng, tiến vào trong không gian.

Dựa vào ký ức của Kim Long Ngao Du, Thẩm Hạo cũng có chút hiểu biết về Đông Long Cung.

Chương 948

Đông Long Vương hiện tại là tồn tại mạnh nhất trong số các Hỗn Nguyên Đại La, vậy thì kho báu của Đông Long Cung tự nhiên cũng là phong phú nhất.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo cũng lười tiếp tục xem trận chiến.

Hắn lợi dụng không gian, lặng lẽ rời khỏi nơi này, khi xuất hiện lần nữa đã ở Đông Long Cung.

Trạm đầu tiên của Thẩm Hạo chính là Đông Long Cung dưới biển sâu.

Chỉ thấy cổng Đông Long Cung đứng đầy binh lính vũ trang đầy đủ, ai nấy đều vẻ mặt nghiêm nghị, tay cầm trường thương, canh gác nghiêm ngặt lối vào cung điện.

Không chỉ vậy, ngay cả đội trưởng tuần tra là tướng cua cũng là cao thủ cấp Cửu Thiên Huyền Tiên.

Nhìn kỹ lại, Thẩm Hạo phát hiện, bên trong không chỉ có người của Đông Long Cung, mà còn có cả tôm binh tướng cua của các Long Cung khác.

Có thể nói, Tứ Đại Long Cung đã liên hợp lại với nhau.

Thấy cảnh này, Thẩm Hạo cũng đại khái hiểu ra.

Chắc là do Nam Long Vương bị trộm nhà, cộng thêm sự tồn tại của Phượng Xu, khiến cho Tứ Đại Long Vương cảm thấy nguy cơ.

Vì vậy mới liên hợp lại.

Mặc dù có kết giới, nhưng không gian của Thẩm Hạo có thể bỏ qua tất cả, sở dĩ đến cổng Đông Long Cung cũng là muốn xem có đi

nhầm chỗ không.

Nếu đã không nhầm, Thẩm Hạo liền yên tâm.

Do đó, Thẩm Hạo không kinh động bọn họ, mà dựa vào ký ức của Ngao Du, lợi dụng không gian trực tiếp tiến vào kho báu của Đông Long Cung.

Nhìn những bảo vật la liệt trước mắt, Thẩm Hạo hoa cả mắt, thật quá đã.

Quả nhiên biết trộm biết cướp mới là vương đạo, nhanh hơn tự mình phát triển nhiều.

Nhìn một lượt, chỉ thấy bảo vật trước mắt chất cao như núi, số lượng nhiều đến mức Thẩm Hạo hoa cả mắt.

Những bảo vật này la liệt, chủng loại phong phú, Thẩm Hạo căn bản xem không xuể.

Kể cả ba đại tông môn thế lực mạnh nhất của Nhân tộc, cộng tất cả bảo vật của họ lại, e rằng cũng không bằng số lượng và chất lượng ở đây.

Thậm chí Thẩm Hạo cảm thấy một phần mười cũng không đủ.

Nhiều bảo vật như vậy, Thẩm Hạo thậm chí lười cả kiểm tra, chỉ tùy ý vung tay, trong nháy mắt, vô số bảo vật như bị một lực lượng vô hình kéo đi, lần lượt bay vào không gian thôn phệ của hắn.

Đột nhiên, Thẩm Hạo nhận ra không gian thôn phệ đã nuốt không ít thứ.

Thẩm Hạo định thần nhìn kỹ những bảo vật này, đột nhiên, hắn nhận ra có một vài ánh sao trong đó dường như đang dần mờ đi, đều bị không gian thôn phệ.

Hắn nhìn kỹ lại, mới phát hiện những ánh sao này không phải tự

nhiên biến mất, mà là bị một loại ấn ký đặc biệt che lấp.

Loại ấn ký này lúc ẩn lúc hiện, nếu không có không gian, Thẩm Hạo cũng không phát hiện ra.

Thẩm Hạo nhìn chằm chằm vào những ấn ký này, trong lòng suy tư.

Hắn lập tức nhận ra, những ấn ký này rất có thể là do Ngao Thương để lại.

Dù sao, ngay cả Thẩm Hạo cũng không phát hiện ra, vậy thì chỉ có Ngao Thương mới có thể làm được.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo cười hắc hắc, không những không vội, ngược lại còn chuyển những bảo vật còn lại sang một nơi khác, mà là thu toàn bộ vào trong nhẫn không gian.

Ngay khoảnh khắc Thẩm Hạo thu dọn kho báu, ánh mắt Đông Long Vương Ngao Thương ngưng lại, lóe lên một tia sát ý.

Chết tiệt, dám vào kho báu.

Nghe vậy, Nam Long Vương Ngao Minh sắc mặt ngưng trọng, Vậy còn không mau quay về, nhất định phải bắt được hắn.

Ngao Thương lạnh lùng hừ một tiếng, Không vội, những linh bảo trong kho báu ta đều đã để lại ấn ký, hắn không thoát khỏi lòng bàn tay ta đâu.

Trước đó nghe tin kho báu của Nam Long Vương bị trộm, Ngao Thương đã đề phòng một tay.

Nếu đối phương có thể chạy, vậy thì cứ để lại một chút ấn ký.

Bất kể chạy đến chân trời góc bể cũng có thể tìm thấy.

Ngao Minh: Thủ đoạn của đối phương có chút quỷ dị, ta dùng Thiên Đạo bản nguyên cũng không tìm thấy nhân quả tuyến, đừng để

đối phương chạy thoát.

Ánh mắt Ngao Thương lóe lên một tia khinh thường, ngạo nghễ nói: Yên tâm, hắn không thoát khỏi lòng bàn tay ta đâu, tuy tốc độ chạy của hắn rất nhanh, nhưng đều nằm trong phạm vi cảm ứng của ta.

Hắn hình như.

Hử.

Tây Long Vương Ngao Ấn nghi hoặc hỏi: Sao vậy.

Hắn hình như đã đến Tây Long Cung.

Ngao Thương có chút hả hê nói.

Nghe vậy, Nam Long Vương Ngao Minh ánh mắt cũng lóe lên một tia thoải mái, không chỉ có mình hắn gặp nạn, xem ra Tứ Đại Long Vương đều không thoát được.

Điều khiến ba Long Vương bất ngờ là, Tây Long Vương Ngao Ấn so với Đông Long Vương Ngao Thương còn bình tĩnh hơn.

Không sao, kho báu của ta đều trống không, ta đã mang hết trên người rồi.

Là một kẻ keo kiệt, trước đó nghe tin kho báu của Ngao Minh bị trộm mà chưa bắt được người, Tây Long Vương Ngao Ấn trong lòng đã không yên.

Dù sao thực lực của hắn và Ngao Minh không chênh lệch bao nhiêu, Ngao Minh không bắt được, Ngao Ấn cũng không cho rằng mình có thể bắt được.

Thế là hắn đã mang toàn bộ kho báu theo người.

Bây giờ xem ra quyết định này vô cùng sáng suốt.

Nghĩ đến đây, trong lòng Ngao Ấn còn có chút sung sướng.

Mang theo chút ưu việt, râu rồng của Ngao Ấn vểnh lên, giả vờ nói: Bây giờ ba kho báu lớn đều đã bị trộm, Bắc Long Cung cũng phải cẩn thận đấy.

Bắc Long Vương Ngao Kim bình tĩnh nói: Trùng hợp quá, ta cũng giống ngươi, đã mang kho báu theo người rồi.

Nghe vậy, Ngao Thương và Ngao Minh lập tức cảm thấy khó chịu như nuốt phải ruồi.

Hóa ra làm rùm beng cả buổi, chỉ có hai người bọn họ bị tổn thất nặng nề.

Ngay lúc này, ngọn lửa ngút trời ập đến.

Đạo hữu, ta đến cứu ngươi, mau chạy đi.

Là dư nghiệt của Phượng Hoàng nhất tộc, ta đã đợi ngươi lâu lắm rồi.

Ngao Thương không những không căng thẳng, ngược lại còn tỏ ra hưng phấn.

Thần thức của Tứ Long Vương khóa chặt Phượng Xu.

Lần này, nhất định phải giết ngươi.

Phượng Hoàng thấy cảnh này, trong đầu lập tức tràn ngập hận thù với Long tộc, không khỏi hừ lạnh một tiếng, âm thanh này dường như ẩn chứa chút tức giận.

Tuy nhiên, rất nhanh Phượng Xu đã bình tĩnh lại.

Nàng không bị cảm xúc chi phối, mà ghi nhớ kỹ lời dặn của Thẩm Hạo trước đó, đè nén sự bốc đồng trong lòng.

Chỉ thấy Phượng Hoàng mặt mày trầm như nước, không chút do

dự khởi động công năng của Thần Mộc Đỉnh.

Trong phút chốc, một luồng ánh sáng chói mắt đột nhiên bừng lên, bao phủ hoàn toàn thân ảnh của Phượng Hoàng.

Ánh sáng nhanh như tia chớp, trong nháy mắt đã biến mất không tăm tích, như thể chưa từng xuất hiện ở đây.

Truy.

Thấy vậy, Ngao Thương lạnh lùng nói.

Khó khăn lắm mới gặp được dư nghiệt Phượng Hoàng này, lần này không thể để nó chạy thoát.

Còn tên trộm nhà kia, đã đánh dấu ấn ký, lúc nào cũng có thể xử lý hắn.

Vì vậy Ngao Thương không vội.

Tứ Đại Long Vương lập tức bỏ mặc bốn người Lý Côn Luân, quay người đuổi theo Phượng Hoàng nhất tộc.

So với Nhân tộc, con Phượng Hoàng này khó đối phó hơn, uy hiếp cũng lớn hơn.

Giờ phút này, Tứ Long Vương đã xác định được một chuyện, đó là Nhân tộc và Phượng Hoàng nhất tộc quả thật có cấu kết.

Nếu đã thành sự thật, vậy thì Nhân tộc không thể bỏ qua, Long tộc bọn họ không phải là quả hồng mềm.

Quá đáng hơn nữa, Nhân tộc còn định nhân cơ hội trộm nhà, điều này không thể nhẫn nhịn được.

Về phía Nhân tộc, bốn người Lý Côn Luân, Ngọc Linh Lung, Cố Tinh Hà, Chu Canh Kim vạn lần không ngờ mọi chuyện lại xảy ra biến cố như vậy.

Không ai ngờ được, lúc này lại có một con Phượng Hoàng thần bí đột nhiên xuất hiện phá đám, thật sự không thể tin nổi.

Ngọc Linh Lung nói: Ba vị đạo hữu, bây giờ phải làm sao.

Con Phượng Hoàng này là sao vậy.

Ánh mắt của mấy người không khỏi nhìn về phía Lý Côn Luân, trong bốn người chỉ có tu vi của Lý Côn Luân là cao nhất.

Suy nghĩ một lát, Lý Côn Luân nói: Chắc là có Phượng Hoàng thật.

Đúng rồi, vừa rồi các vị có cảm ứng được khí tức của Thần Mộc Đỉnh không.

Đúng vậy, cảm ứng được, đó tuyệt đối là khí tức của Thần Mộc Đỉnh.

Không ngờ hôm nay lại náo nhiệt như vậy, Phượng Hoàng biến mất cả triệu năm xuất hiện không nói, Thần Mộc Đỉnh cũng xuất hiện.

Lại còn ở trong tay Phượng Hoàng.

Xem ra Long tộc sắp gặp xui xẻo rồi, Thần Mộc Đỉnh này không chỉ có thể luyện hóa bản nguyên, mà còn có thể xuyên giới, nếu thật sự chạy thì rất khó bắt được.

Nói đến đây, ánh mắt Lý Côn Luân lóe lên một tia ngưỡng mộ, tiên thiên linh bảo như vậy sao có thể không yêu thích cho được.

Chương 949

Lý đạo hữu, ngài có ý tưởng gì không.

Lý Côn Luân nói: Nếu Long tộc muốn gây khó dễ cho Nhân tộc chúng ta, chúng ta cũng không phải ăn chay.

Nếu đã kết nhân quả, vậy thì phải chuẩn bị sẵn sàng.

Lý đạo hữu, chuẩn bị gì vậy.

Ngọc Linh Lung nghi hoặc hỏi.

Lý Côn Luân nói: Long tộc nói chúng ta cấu kết với Phượng Hoàng nhất tộc, chi bằng chúng ta giả hí chân tố giả kịch làm thật.

A.

Vậy chẳng phải là cho Long tộc một cái cớ sao.

Ta cho rằng vẫn không nên đối đầu với Long tộc thì hơn.

Cố Tinh Hà do dự một chút rồi nói.

Trong thâm tâm, hắn vẫn không muốn kết oán với Long tộc.

Dù sao, Đông Long Vương Ngao Thương của Long tộc quá mạnh.

Lý Côn Luân nói: Cố đạo hữu, khí tức của con Phượng Hoàng vừa rồi tuyệt đối không dưới Ngao Thương.

Có câu kẻ thù của kẻ thù chính là bạn.

Có Phượng Hoàng đạo hữu gia nhập, chúng ta còn sợ Long tộc sao.

Lời này vừa nói ra, Ngọc Linh Lung là người đầu tiên đứng ra ủng hộ.

Ta thấy ý tưởng này của Lý đạo hữu rất hay.

Nếu con Phượng Hoàng đó không đồng ý thì sao.

Đúng vậy, dù sao Phượng Hoàng cũng không phải là Nhân tộc, cũng không thể nào một lòng với chúng ta.

Phải biết rằng Phượng Hoàng nhất tộc nổi tiếng là cao ngạo, không coi ai ra gì.

Lý Côn Luân tự tin nói: Điểm này các vị cứ yên tâm, Phượng Hoàng nhất tộc tuy không cùng một lòng với chúng ta, nhưng với Long tộc lại càng có mối thù diệt tộc.

Năm xưa diệt Phượng Hoàng nhất tộc, Long tộc chính là chủ lực.

Phượng Hoàng nhất tộc năm xưa cao ngạo, đó là vì có tư bản để cao ngạo.

Nhưng bây giờ, thời thế đã khác, Phượng Hoàng nhất tộc sớm đã không còn như xưa.

E rằng đối phương cũng là con Phượng Hoàng duy nhất trên đời.

Từ lúc ra tay vừa rồi có thể thấy, vị Phượng Hoàng đạo hữu này có ý muốn kết giao với chúng ta.

Ngọc Linh Lung: Lý đạo hữu nói không sai.

Cố Tinh Hà lại im lặng, hắn vẫn giữ nguyên ý kiến của mình.

Nền tảng của Long tộc căn bản không phải là thứ họ có thể so sánh được.

Chu Canh Kim: Lý đạo hữu, ý của ngài là.

Lý Côn Luân cũng không úp mở: Ý của ta rất đơn giản, giúp Phượng Hoàng đạo hữu một tay, ba vị đạo hữu thấy thế nào.

Chu Canh Kim: Ta không có ý kiến.

Ngọc Linh Lung: Hay.

Ngay sau đó, ánh mắt của ba người đều nhìn về phía Cố Tinh Hà.

Điều này cũng khiến Cố Tinh Hà vô cùng áp lực.

Nhân tộc lúc này không đoàn kết, Long tộc chắc chắn sẽ nhân cơ hội tiến lên.

Hơn nữa, ở Thượng Tứ Tầng Thiên Thái Cực Giới này, không chỉ có Long tộc, mà còn có không ít tiên thiên thần thai linh ẩn giấu cùng các Hỗn Nguyên Đại La của Yêu tộc.

Mặc dù trong lòng vô cùng không muốn, nhưng vẫn phải cứng rắn đồng ý.

Vậy được thôi.

Ý kiến đã thống nhất, Lý Côn Luân cũng không chậm trễ, Vậy thì giúp Phượng Hoàng đạo hữu một tay, tuy nhiên, cũng phải đảm bảo an toàn cho bản thân.

Dứt lời, thân ảnh của bốn người cũng biến mất tại chỗ.

Cùng lúc đó, không chỉ có bốn người họ, ở Nhị Tầng Thiên cũng có các thần niệm đang giao lưu với nhau.

Không ít Hỗn Nguyên Đại La cũng bắt đầu hứng thú với Thần Mộc Đỉnh.

Hơn nữa, sự xuất hiện của Phượng Hoàng cũng khiến họ thấy được đại loạn sắp đến.

Mặc dù trong lòng vô cùng động tâm, nhưng chỉ dám quan sát, không ai dám chủ động tiến lên.

Cho dù muốn nhặt của hời, cũng phải đợi Long tộc và Nhân tộc lưỡng bại câu thương mới được.

Sự hùng mạnh của Đông Long Vương Ngao Thương của Long tộc, tuyệt đối là độc nhất vô nhị.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo đã đến kho báu của Tây Long Vương Ngao Ấn.

Nhìn kho báu trống không, Thẩm Hạo lập tức khó chịu.

Mất công đi một chuyến.

Thế là thần thức quét qua một lượt, phát hiện toàn bộ Tây Long Cung chỉ có một trưởng lão cảnh giới Đại La Kim Tiên đang trông coi.

Những người khác đều không có ở đây.

Thẩm Hạo lạnh lùng hừ một tiếng: Lần này coi như ngươi xui xẻo.

Đã làm trộm thì không về tay không, Thẩm Hạo đã đến rồi, không thể nào tay trắng quay về.

Bây giờ trong toàn bộ Tây Long Cung, thứ đáng giá nhất chính là vị trưởng lão cảnh giới Đại La Kim Tiên này.

Thế là, dưới sự tấn công lén của Thẩm Hạo, vị Đại La Kim Tiên này cứ thế mà toi mạng.

Ném thi thể vào trong nhẫn không gian, Thẩm Hạo định để lại cho các nàng, giúp họ nâng cao thực lực.

Tiếp đó, Thẩm Hạo ngay lập tức lại đến Bắc Long Cung.

Kết quả vẫn như cũ, trống không.

Nhìn kho báu trống rỗng, rõ ràng lại đi một chuyến vô ích.

Thẩm Hạo tức giận.

Tuy nhiên, điều khiến Thẩm Hạo thất vọng là, bên trong Bắc Long Cung còn tệ hơn, ngay cả một Cửu Thiên Huyền Tiên cũng không có.

Điều này khiến Thẩm Hạo mất hết hứng thú.

Hắn vung tay, một luồng kiếm quang lóe lên, Thẩm Hạo trực tiếp

phá hủy toàn bộ Bắc Long Cung.

Nhìn Bắc Long Cung đã trở thành một đống phế tích, Thẩm Hạo vẫn rất hài lòng.

Cảm ứng được vị trí của Phượng Xu, Thẩm Hạo cũng không vội đến.

Phượng Xu tuy đánh không lại Tứ Long Vương, nhưng nếu muốn bảo mệnh, bọn họ căn bản không có cách nào.

Bởi vì Thẩm Hạo biết Đông Long Vương Ngao Thương có thể biết vị trí của hắn.

Vì vậy, Thẩm Hạo cũng không định quay về Địa Tiên Giới, càng không định quay về Linh Vân Đại La.

Ấn ký này để lại, Thẩm Hạo còn có việc dùng.

Suy nghĩ một chút, Thẩm Hạo liền đến địa bàn của Nhân tộc.

Thẩm Hạo vừa mới đặt chân vào lãnh địa Nhân tộc, trong lòng Ngao Thương đột nhiên dâng lên một cảm ứng mãnh liệt.

Hắn lập tức biết được vị trí của Thẩm Hạo.

Mặc dù Ngao Thương đã đề phòng để lại ấn ký nguyên thần của mình trong kho báu, nhưng khi phát hiện Thẩm Hạo thật sự dám đến trộm kho báu, sự phẫn nộ trong lòng hắn không thể dùng lời nào để diễn tả.

Đây quả là một sự khiêu khích và miệt thị công khai đối với Đông Long Vương hắn.

Hắn là cường giả mạnh nhất trong số các Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, vậy mà bây giờ lại bị kẻ khác dễ dàng lẻn vào kho báu, đây quả thực là một cái tát vào mặt.

Ngao Thương cảm thấy thể diện của mình đều bị Thẩm Hạo làm

cho mất hết, đặc biệt là trước mặt ba Long Vương khác, mất hết mặt mũi.

Điều này khiến lòng căm hận của hắn đối với Thẩm Hạo càng thêm sâu sắc, hận không thể lập tức xé Thẩm Hạo thành từng mảnh, khiến hắn vĩnh viễn biến mất khỏi thế gian này.

Tuy nhiên, mặc dù trong lòng lửa giận ngút trời, Ngao Thương lại không lập tức hành động.

Bởi vì lúc này, tâm trí của hắn đều đặt vào việc đối phó với dư nghiệt Phượng Hoàng.

Thực lực của con Phượng Hoàng này không hề yếu, là mối đe dọa lớn nhất đối với Long tộc, đây mới là việc Ngao Thương quan tâm nhất hiện nay.

Mặc dù cảm thấy phẫn nộ với hành vi của Thẩm Hạo, nhưng Ngao Thương vẫn cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình.

Dù sao, so với Phượng Xu, Thẩm Hạo chỉ là một vai diễn nhỏ không đáng kể.

Ngao Thương trong lòng thầm ác độc nghĩ: Cứ để cho con cá tạp nhà ngươi đắc ý một lúc.

Đợi ta xử lý xong chuyện con Phượng Hoàng này, sẽ đến tìm ngươi tính sổ.

Đến lúc đó sẽ lấy lại cả vốn lẫn lãi.

Hắn tin rằng, với thực lực và thủ đoạn của mình, đối phó với Thẩm Hạo dễ như trở bàn tay.

Hơn nữa, những bảo vật mà Thẩm Hạo trộm đi bây giờ đã bị hắn gieo ấn ký nguyên thần, bất kể hắn chạy đến chân trời góc bể, cũng tuyệt đối không thể thoát khỏi sự truy lùng của Ngao Thương.

Trong thâm tâm Ngao Thương, Thẩm Hạo đã như một người chết, chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn mà thôi.

Chương 950

Mấy tên Nhân tộc kia đã đuổi theo rồi.

Sắc mặt Ngao Thương trầm xuống, lạnh lùng hừ một tiếng, trong mắt lóe lên một tia hung ác: Đến khu vực Hỗn Độn thì ra tay với bọn chúng, có cơ hội thì diệt luôn, uy nghiêm của Long tộc ta không thể bị xúc phạm.

Giọng nói của hắn lạnh lùng và quyết đoán, toát ra sát ý không chút lưu tình.

Ba Long Vương còn lại đều gật đầu, gần đây uy tín của Long tộc có phần bị tổn hại, quả thực cần phải thể hiện thực lực của Long tộc bọn họ.

Nam Long Vương Ngao Minh nghi hoặc hỏi: Không đuổi theo dư nghiệt Phượng Hoàng này nữa à.

Ngao Thương liếc nhìn Ngao Minh, Ngu xuẩn, ở khu vực Hỗn Độn này, ngươi có đuổi kịp dư nghiệt Phượng Hoàng này không.

Đuổi không kịp, tốc độ của đối phương có chút nhanh.

Nếu đã không đuổi kịp, vậy thì xử lý mấy tên lính quèn Nhân tộc này, chỉ cần xử lý bọn chúng, con Phượng Hoàng kia chắc chắn sẽ đến chi viện.

Chúng ta giữ chân mấy tên lính quèn Nhân tộc này, chờ nó đến chi viện là được.

Cách này được đấy.

Lời của Ngao Thương vừa dứt, ba vị Long Vương liền rơi vào trầm tư.

Họ không thể không thừa nhận, những lời Ngao Thương nói quả thực có lý.

Về phương diện tốc độ, Phượng Hoàng nhất tộc luôn rất nhanh.

So sánh với đó, Long tộc tuy cũng sở hữu sức mạnh cường đại, nhưng về tốc độ lại thua kém Phượng Hoàng một bậc.

Điểm này là được công nhận.

Đặc biệt là ở khu vực Hỗn Độn này, môi trường phức tạp đa biến, khắp nơi đều là cương phong, ngay cả Ngao Thương cũng phải cẩn thận đối phó.

Ngược lại, con Phượng Hoàng này lại khác, ở đây ưu thế về tốc độ của nó càng rõ rệt hơn.

Điểm này, Ngao Thương không thể hiểu nổi, có chút không hợp lý.

Bắc Long Vương Ngao Kim nói: Các ngươi nói con Phượng Hoàng này có phải là giả không.

Cố ý dụ dỗ chúng ta.

Ba con rồng còn lại đều nhìn Ngao Kim với ánh mắt kỳ quái, Tây Long Vương Ngao Ấn không nhịn được nghi hoặc hỏi: Tại sao lại nói vậy.

Khí tức của đối phương chính là Phượng Hoàng thuần khiết, điểm này tuyệt đối không thể làm giả được, ngươi có phải nghĩ nhiều quá rồi không.

Ngao Kim vẻ mặt nghiêm túc nói: Nghĩ lại năm xưa, Phượng Hoàng nhất tộc kiêu ngạo đến mức nào, không coi ai ra gì, ngay cả Long tộc chúng ta cũng không để vào mắt.

Sao có thể hợp tác với Nhân tộc chứ.

Phượng Hoàng nhất tộc đều là một đám ngu ngốc cao ngạo, bọn

chúng thà chết trận, cũng tuyệt đối không có ý định lùi bước.

Tuy nhiên, con Phượng Hoàng này, nó không chỉ cấu kết với Nhân tộc, mà còn như một kẻ hèn nhát chỉ biết chạy trốn, thật sự là làm mất hết mặt mũi của Phượng Hoàng nhất tộc.

Ta cho rằng là giả cũng hợp lý.

Trong thâm tâm, Ngao Kim còn có chút khinh bỉ con Phượng Hoàng này, hoàn toàn làm mất mặt của tiên thiên thần thai linh.

Lời này vừa nói ra, ba Long Vương còn lại đều vô cùng đồng tình.

Giao tiếp với Phượng Hoàng nhất tộc nhiều nhất chính là Long tộc, vì vậy họ cũng hiểu rõ nhất về Phượng Hoàng nhất tộc.

Ngao Thương nói: Đó là ngày xưa, Phượng Hoàng bây giờ lấy đâu ra tư cách để cao ngạo.

Sống được đến bây giờ, có lẽ chính là vì biết chạy.

Ngao Kim nói: Ta có một ý tưởng.

Nói ra đi.

Hay là chúng ta kích động con Phượng Hoàng này một chút, để nó mất lý trí.

Kích động thế nào.

Ngao Ấn cũng tò mò.

Đơn giản thôi, cứ chửi Phượng Hoàng nhất tộc là được, ta tin nó chắc chắn sẽ mắc bẫy.

Cách này khả thi.

Ngao Thương ngạo nghễ nói: Long tộc ta đối phó với một dư nghiệt Phượng Hoàng, lại còn phải dùng đến thủ đoạn hạ đẳng như vậy sao.

Truyền ra ngoài chẳng phải sẽ trở thành trò cười à.

Chỉ cần xử lý mấy tên lính quèn Nhân tộc kia là được rồi.

Nghe Ngao Thương nói vậy, ba Long Vương còn lại cũng không lên tiếng nữa.

Dù sao trong Tứ Đại Long Vương, chỉ có thực lực của Ngao Thương là mạnh nhất, cũng là lực lượng chiến đấu chính.

Vì vậy, Ngao Thương nói gì họ cũng sẽ không phản đối.

Rất nhanh, Phượng Xu đã tiến vào khu vực Hỗn Độn.

Tứ Long Vương cũng bám theo không rời.

Nhưng cuối cùng vẫn không đuổi kịp.

Ngao Thương cũng tức đến phát hỏa.

Chậm lại, tản ra, chờ mấy tên lính quèn Nhân tộc kia.

Được.

Không bao lâu, bốn người Lý Côn Luân, Ngọc Linh Lung, Cố Tinh Hà, Chu Canh Kim liền thấy Bắc Long Vương Ngao Kim.

Lý Côn Luân cảnh giác nói: Cẩn thận.

Dứt lời, Đông Long Vương Ngao Thương, Nam Long Vương Ngao Minh, Tây Long Vương Ngao Ấn, bốn con rồng khổng lồ liền bao vây họ ở trung tâm.

Nhìn sát ý trong mắt Tứ Long, lòng mấy người Lý Côn Luân chùng xuống.

Đây là khu vực Hỗn Độn, căn bản không thể câu thông với lực lượng Thiên Đạo, tình cảnh của họ rất nguy hiểm.

Nhân tộc dựa vào lực lượng Thiên Đạo nhiều hơn, ngược lại Long tộc thì không.

Long tộc còn có nhục thân cường đại.

Bốn người lập tức lấy ra tiên thiên linh bảo phòng ngự, chuẩn bị chiến đấu.

Ngao Thương lạnh lùng hừ một tiếng: Không ngờ bốn con cá tạp các ngươi lại dám đuổi theo, xem ra các ngươi và dư nghiệt của Phượng Hoàng nhất tộc quả nhiên có cấu kết.

Lý Côn Luân nói: Phỉ.

Ngao Thương quả là ngậm máu phun người, đừng tưởng thực lực mạnh thì sợ ngươi.

Long tộc các ngươi bao năm qua ngang ngược vô cớ, tạo nên nghiệp lực vô biên, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện thôi.

Ngao Thương lười nói nhiều, Giết.

Tứ Long Vương cùng nhau ra tay, đông tây nam bắc mỗi phương hướng đều bay lên một lá cờ lớn, mỗi lá cờ đều là tiên thiên linh bảo.

Là Tiên Thiên Tứ Tượng Trận, chạy lên trên.

Lý Côn Luân quay người bỏ chạy.

Bốn người không dám chần chừ, lập tức từ phía trên bỏ chạy.

Tiên Thiên Tứ Tượng Trận, chủ yếu là để vây khốn người, phong tỏa nguyên thần, cách tuyệt thiên cơ.

Đặc biệt ở trong khu vực Hỗn Độn này lại càng như vậy.

Vốn dĩ là Tiên Thiên Ngũ Hành Trận, chỉ là thiếu một lá cờ, vì vậy phía trên là khuyết điểm duy nhất.

Mặc dù có khuyết điểm, nhưng uy lực cũng vô cùng mạnh mẽ.

Ngao Thương cười lạnh một tiếng, trực tiếp trấn giữ ở khuyết điểm duy nhất phía trên.

Thật sự coi Long tộc là quả hồng mềm, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao.

Trong khu vực hỗn độn, bốn lá cờ khổng lồ ở bốn phía sừng sững như tường đồng vách sắt, vây chặt Lý Côn Luân và ba người còn lại ở bên trong, khiến họ chắp cánh cũng khó thoát.

Mà lối ra duy nhất lại bị Ngao Thương, kẻ mạnh nhất Hỗn Nguyên, trấn giữ.

Điều này không khác gì tuyết lại thêm sương, khiến hy vọng trốn thoát của họ trở nên vô cùng mong manh.

Đối mặt với tuyệt cảnh như vậy, ngọn lửa giận trong lòng Cố Tinh Hà bùng lên ngay tức khắc.

Hắn không khỏi hối hận vì trước đó đã không kiên trì với suy nghĩ của mình, vốn dĩ hắn không muốn kết oán với Long tộc, càng không muốn đuổi theo đến tận Hỗn Độn này.

Thế nhưng bây giờ, sự việc lại phát triển đến mức này, đúng là sợ cái gì thì cái đó đến.

Nếu chỉ đối mặt với một mình Đông Long Vương Ngao Thương, bốn người bọn họ có lẽ còn có thể lấy dũng khí quyết chiến một trận, dù sao họ cũng không phải là không có sức đánh trả.

Tuy nhiên, thứ bày ra trước mắt họ bây giờ lại là kẻ địch hùng mạnh như Tứ Đại Long Vương, đây không còn nghi ngờ gì nữa chính là một thế cục chắc chắn phải chết.

Trong lòng lập tức sợ hãi.

Nghĩ đến đây, Ngao Thương thậm chí còn chưa kịp ra tay, Cố Tinh Hà đã như bị dọa vỡ mật, vội vàng la lớn: Đông Long Vương, ta thật sự không muốn là địch với Long tộc.

Cầu xin ngài giơ cao đánh khẽ, tha cho ta lần này.

Yên tâm, chỉ cần ta ra ngoài, tuyệt đối không cùng phe với bọn họ.

Giọng nói của hắn tràn ngập sự cầu khẩn, phảng phất như kẻ hắn đang đối mặt không phải là rồng, mà là một ác ma không thể chiến thắng.

Tuy nhiên, Ngao Thương hoàn toàn không mảy may động lòng trước lời cầu xin của Cố Tinh Hà.

Trong mắt y lóe lên một tia chế giễu khó nhận ra, khóe miệng khẽ nhếch lên, để lộ một nụ cười lạnh: Ha ha, không tệ, quả nhiên không hổ là đám Nhân tộc ti tiện các ngươi.

Gặp nguy hiểm là chỉ biết cầu xin tha thứ, một chút cốt khí cũng không có.

Chậc chậc, thật thú vị.

Ngao Minh bên cạnh nghe thấy lời của Ngao Thương, cũng hùa theo: Đúng vậy đúng vậy, loại hèn nhát này, giết đi là xong, đỡ cho lưu lại trên đời làm mất mặt xấu hổ.

Lời nói của y tràn ngập sự coi thường và khinh bỉ đối với Cố Tinh Hà.

Long tộc và Phượng Hoàng tộc thực ra có rất nhiều điểm tương đồng, họ đều nổi danh cao ngạo, đối với những kẻ tham sống sợ chết lại càng khinh thường.

Lúc này, ánh mắt của Ngao Ấn và Ngao Kim đều đồng loạt đổ dồn về phía Ngao Thương, chờ đợi ý kiến của y.

Giết hay tha đều do Ngao Thương quyết định.

Ngược lại, Ngao Thương chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm, không vội ra tay, y muốn xem bốn người này lục đục nội bộ, tiện thể chờ

xem Phượng Hoàng có đến chi viện hay không.

Tuy nhiên, điều không ai ngờ tới là, Lý Côn Luân đột nhiên giận tím mặt, quát lớn Cố Tinh Hà: Cố Tinh Hà, ngươi đúng là một kẻ hèn nhát không hơn không kém.

Ngươi đường đường là lão tổ của Tinh Thần Các, đáng lẽ phải có dũng khí và trách nhiệm phi thường, nhưng ai mà ngờ được, ngươi lại là kẻ tham sống sợ chết đến thế.

Long tộc đã cưỡi lên cổ rồi, ngươi còn lùi bước sao.

Cùng lúc đó, Ngọc Linh Lung bên cạnh cũng trừng mắt nhìn Cố Tinh Hà, rõ ràng vô cùng bất mãn với hành vi của hắn.

Đối mặt với sự chỉ trích của Lý Côn Luân và Ngọc Linh Lung, Cố Tinh Hà lại không có biểu cảm gì, hắn lạnh lùng đáp lại: Bớt chụp mũ cho ta ở đây đi, ngay từ đầu ta đã không muốn đến nơi này.

Chương 951

Chuyện giữa Long tộc và Phượng Hoàng tộc thì liên quan gì đến ta.

Là chính ngươi khăng khăng muốn mạo hiểm theo tới, bây giờ lại đổ hết trách nhiệm lên đầu ta.

Nếu ngươi một lòng muốn chết thì đừng liên lụy đến ta.

Ta không muốn là địch với Long tộc.

Ngao Thương nhàn nhạt nhìn, Rất tốt, ngươi tuy nhu nhược nhưng biết đạo sinh tồn, bản tọa sẽ cho ngươi một con đường sống.

Cố Tinh Hà mừng rỡ khôn xiết, Đa tạ Đông Long Vương, ta trước nay luôn kính trọng Long tộc.

Lời vừa dứt, Ngao Thương liền buông lỏng áp chế, để Cố Tinh Hà rời đi.

Thấy vậy, Cố Tinh Hà thở phào nhẹ nhõm, lập tức độn thổ lên trên.

Để cho an toàn, hắn còn tế ra Tiên thiên linh bảo hộ thân.

Toàn thân hình thành một lớp khiên bảo vệ chính mình.

Cái nơi Hỗn Độn này hắn có chết cũng không muốn tới, quá nguy hiểm, không có một chút cảm giác an toàn nào.

Thấy con đường sống ngay trước mắt, nội tâm Cố Tinh Hà vô cùng kích động.

Ngay lúc Cố Tinh Hà sắp rời đi, đột nhiên, Ngao Thương ra tay.

Ba đạo kim quang từ hư không ập tới, Cố Tinh Hà trong lòng kinh hãi, hắn vạn lần không ngờ Long tộc lại lật lọng như vậy.

Hắn lập tức phòng ngự, nhưng dù có khiên bảo vệ, dưới một đòn này, tấm khiên toàn thân lại giòn tan như giấy, dễ dàng bị phá vỡ.

Tiên thiên linh bảo được Thiên Đạo chi lực gia trì sẽ mạnh hơn.

Nhưng khu vực Hỗn Độn này không có Thiên Đạo chi lực trợ giúp, Tiên thiên linh bảo muốn khôi phục là rất khó.

Nhưng điều đó cũng giúp Cố Tinh Hà không bị thương, Cố Tinh Hà không dám do dự, quay người định chạy trốn.

Nhưng tốc độ của hắn căn bản không phải là đối thủ của Ngao Thương, đột nhiên đuôi của Ngao Thương đã đến trước mặt, quất một cái thật mạnh.

Thân ảnh hắn bay ngược ra ngoài.

Chỉ với một đòn này, toàn thân Cố Tinh Hà gần như tan nát.

Điều khiến Cố Tinh Hà tuyệt vọng hơn nữa là, cú quất này của Ngao Thương đã đánh hắn bay vào khu vực trung tâm của cương phong hỗn độn.

Trong nháy mắt, vô số lưỡi đao gió hiện ra, như muốn cắt nát cả người hắn.

Cố nén cơn đau dữ dội, hắn liều mạng chạy trốn.

Ngao Thương ra hiệu cho ba Long Vương còn lại.

Ba Long Vương lập tức đuổi theo.

Chỉ còn lại một mình Ngao Thương canh giữ ở đây.

Lý Côn Luân thấy vậy, Đường đường Đông Long Vương lại nuốt lời, đã đồng ý tha cho Cố Tinh Hà rồi, tại sao còn ra tay.

Đối với việc Cố Tinh Hà rời đi, Lý Côn Luân tuy tức giận nhưng cũng cảm thấy áy náy.

Dù sao cũng là do ba người họ rơi vào hiểm cảnh, quả thực quá mạo hiểm.

Nếu Cố Tinh Hà thật sự có thể trốn thoát, hắn cũng vui lòng thấy điều đó.

Ngao Thương nói: Ta đã để hắn rời đi rồi, không có giết hắn, kẻ làm hắn bị thương là cương phong của Hỗn Độn.

Huống hồ loại ti tiện hèn nhát như vậy, giữ lại cũng là tai họa.

Đối với bốn người này, Ngao Thương không có ý định tha cho ai cả, đã là kẻ địch thì phải tìm mọi cách để tiêu diệt.

Không thể để đối thủ lớn mạnh.

Lý Côn Luân cũng không nói nhảm nữa, tế ra bảo tháp, sẵn sàng chiến đấu.

Mau, cùng nhau tấn công.

Ngọc Linh Lung gật đầu: Được.

Ngay lúc này, một tiếng kêu dài vang vọng khắp Hỗn Độn.

Vô số ngọn lửa, trong nháy mắt bao trùm vạn dặm xung quanh Ngao Thương.

Tiên Thiên Tứ Tượng Trận vốn đã không ổn định, dưới sự thiêu đốt của Phượng Xu, khả năng khống chế trận pháp của Ngao Thương cũng không còn mạnh nữa, trận pháp cũng xuất hiện vết nứt.

Lý Côn Luân mừng rỡ nói: Là Phượng Hoàng đạo hữu, nàng đến cứu chúng ta rồi.

Ngọc Linh Lung cũng vô cùng vui mừng: Lý đạo hữu, xem ra suy nghĩ của ngươi là đúng.

Mau, phía nam đã nứt ra một lối.

Xông ra ngoài.

Trong nháy mắt, Lý Côn Luân, Ngọc Linh Lung, Chu Canh Kim liền thoát ra khỏi trận pháp.

Ngao Thương cũng đối mặt trực diện với Phượng Xu.

Ba người cũng lập tức bao vây Ngao Thương, cục diện xoay chuyển ngay tức khắc.

Ngao Thương, không ngờ ngươi cũng có ngày hôm nay.

Lý Tinh Hà lạnh lùng nói.

Ba Long Vương vốn còn định đùa giỡn với Cố Tinh Hà một chút, không ngờ Phượng Xu lại đột nhiên quay lại chi viện.

Mặc dù có nghĩ đến việc Phượng Hoàng sẽ đến chi viện, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy.

Giết hắn rồi đi chi viện cho Ngao Thương.

Ngao Minh nói: Không vội chi viện, Ngao Thương đối phó được, dù sao vị Đông Long Vương này của chúng ta được xưng là kẻ mạnh nhất Hỗn Nguyên Đại La, cũng không phải kẻ dễ xơi.

Nghe vậy, đáy mắt Ngao Kim và Ngao Ấn lóe lên một nụ cười khó nhận ra, cũng đều ngầm thừa nhận.

Sức mạnh của Ngao Thương họ tự nhiên biết rõ, vì vậy căn bản không lo lắng cho sự an nguy của y.

Giết.

Đối với thực lực của Đông Long Vương Ngao Thương, ba Long Vương còn lại vô cùng tin tưởng.

Thế là, dưới sự hợp lực của ba Long Vương, họ dễ dàng giết chết Cố Tinh Hà đang trọng thương.

Ba con rồng chia nhau Tiên thiên linh bảo trên người Cố Tinh Hà, Ngao Minh hiện đang bị thương, đồ tốt đều bị Ngao Ấn và Ngao Kim lấy đi, y đành phải thu lấy thi thể.

Thực lực của Cố Tinh Hà có hơi yếu, nhưng bản thân cũng là một tồn tại Hỗn Nguyên Đại La.

Thi thể cũng có thể sánh ngang với Tiên thiên linh bảo, giữ lại vẫn rất hữu dụng.

Tây Long Vương Ngao Ấn nói với Nam Long Vương và Bắc Long Vương: Qua đó đi, không thì Ngao Thương sắp nổi giận rồi đấy.

Bắc Long Vương Ngao Kim và Nam Long Vương Ngao Minh chỉ hừ một tiếng, coi như là đáp lại.

Một lát sau, ba Long Vương đã đến bên cạnh Ngao Thương.

Thấy có chi viện tới, Lý Côn Luân, Ngọc Linh Lung và Chu Canh Kim lập tức cảnh giác, sợ lại bị nhốt vào trong trận pháp lần nữa.

Ngao Thương lạnh lùng liếc nhìn ba Long Vương một cái, hiển nhiên trong lòng vô cùng tức giận.

Nếu không phải ba Long Vương này cố ý, làm sao mấy người này có thể trốn thoát.

Mặc dù trong lòng vô cùng bất mãn, nhưng đại địch trước mắt, Ngao Thương cũng chỉ hừ lạnh một tiếng, bày tỏ sự bất mãn của mình.

Trước tiên giết mấy con cá tạp này.

Ba Long Vương ngẩn ra, không ngờ Đông Long Vương lại làm như vậy.

Nhưng rất nhanh đã hiểu ra suy nghĩ của Đông Long Vương, dù sao Phượng Hoàng này thực lực cường hãn, muốn giết chết đối

phương quá khó.

Hơn nữa còn chạy rất nhanh, thay vì lãng phí quá nhiều tinh lực vào Phượng Hoàng, không bằng trước tiên giết mấy kẻ thực lực yếu này.

Không còn người giúp đỡ, lúc đó sẽ xử lý Phượng Hoàng sau.

Hơn nữa, Ngao Thương đoán rằng quan hệ giữa Phượng Hoàng này và mấy tên Nhân tộc kia không tốt.

Ngược lại có quan hệ với tên Nhân tộc đã trộm bảo khố.

Trước đó, Phượng Hoàng này lại vì sự an toàn của tên Nhân tộc kia mà chủ động thu hút sự chú ý.

Đủ để nói rõ giao tình của hai bên không tầm thường.

Vì vậy, sâu trong nội tâm, Ngao Thương đã có cách để đối phó với Phượng Hoàng.

Cho nên trước đó, cứ xử lý mấy con cá tạp này đã.

Đông Long Vương đã quyết định, ba Long Vương còn lại cũng không có ý kiến, Được.

Lập tức tấn công ba người Lý Côn Luân.

Mà Ngao Thương lại không ra tay, y vẫn luôn theo dõi sát sao Phượng Xu.

Không biết vì sao, Phượng Xu cho y một cảm giác vô cùng quen thuộc, nhưng khí tức lại vô cùng xa lạ, điều này khiến y không thể nhớ ra.

Càng là ẩn số, Ngao Thương lại càng cảnh giác.

Dù sao cũng không biết thủ đoạn của đối phương, trước tiên cứ thận trọng.

Nhưng không có sự trói buộc của trận pháp, lại không có sự trợ giúp của Ngao Thương, ba Long Vương muốn giết chết Hỗn Nguyên Đại La vẫn là vô cùng khó khăn.

Dù sao cũng chỉ mạnh hơn một chút chứ không phải mạnh hơn quá nhiều.

Ba người Lý Côn Luân vừa chống đỡ cuộc tấn công điên cuồng của ba Long Vương, vừa quan sát trạng thái của ba con rồng.

Chương 952

Một lúc sau, Lý Côn Luân nói: Ngao Minh này dường như bị thương rồi, cùng nhau tấn công hắn.

Nghe vậy, Ngọc Linh Lung và Chu Canh Kim đều gật đầu, họ cũng nhận ra sự bất thường của Nam Long Vương Ngao Minh này.

Vốn dĩ ba Long Vương tạo thành thế chân vạc, nhưng Ngao Minh không ngờ, hỏa lực của cả ba người đều nhắm vào y.

Bị Thiên Đạo phản phệ, không chỉ cảnh giới tụt xuống, mà ngay cả long lân mà Long tộc tự hào cũng bị vỡ nát.

Long lân tương đương với áo giáp của rồng, có thể sánh với Tiên thiên phòng ngự linh bảo.

Bây giờ bị vỡ, uy lực không còn được một phần mười.

Trong nháy mắt, vô số pháp lực tấn công về phía Ngao Minh.

Ngao Minh căn bản không kịp né tránh, vội vàng cầu cứu: Ngao Ấn, Ngao Kim, mau đến giúp ta.

Ngao Ấn và Ngao Kim liếc nhìn nhau, cũng không chậm trễ.

Nếu là trước kia, họ tuyệt đối sẽ chậm một chút, mong cho Ngao Minh bị thương.

Nhưng bây giờ là ba chọi ba, thiếu một chiến lực thì tình thế sẽ có khác biệt rất lớn.

Dù hai con rồng đã đến chi viện, nhưng vì ba người Lý Côn Luân đột ngột tấn công, Ngao Minh vẫn phải chịu đòn tấn công của cả ba người.

Vốn dĩ thương thế chưa hồi phục, bây giờ lại thêm dầu vào lửa.

Ngao Ấn, Ngao Kim cũng vội vàng tiến lên giúp đỡ chống cự.

Phượng Xu thấy vậy, đột nhiên quay người bỏ đi.

Ngao Thương thấy vậy, lập tức đuổi theo.

Thấy không đuổi kịp, Ngao Thương lập tức bắt đầu chửi rủa: Có giỏi thì đừng chạy, ngươi làm mất hết mặt mũi của Phượng Hoàng tộc.

Xem ra phượng hoàng sa cơ không bằng gà.

Phượng Hoàng tộc bây giờ đều tham sống sợ chết cả sao.

Chẳng trách ngươi có thể sống sót, hóa ra là sống chui sống lủi.

Ngọn lửa giận trong lòng Phượng Xu bùng lên, ánh mắt đã bị lửa giận che lấp.

Ngọn lửa trên người càng lúc càng sôi sục.

Thấy vậy, Ngao Thương lập tức phấn chấn, chiêu chửi rủa này tuy mất giá nhưng hiệu quả thật sự rất tốt.

Kẻ tham sống sợ chết, không xứng làm Phượng Hoàng.

Ta thấy Phượng Hoàng tộc nên đổi tên đi, gọi là Cẩu Hoàng cho rồi.

Phượng Xu gần như đã bị phẫn nộ làm mất đi lý trí.

Tây Long Vương Ngao Ấn và Bắc Long Vương Ngao Kim đều nhìn Ngao Thương với ánh mắt kỳ quái.

Niềm kiêu hãnh của Long tộc đã nói đâu rồi.

Ngươi đường đường là Đông Long Vương sao lại nghiện chửi người thế.

Phượng Xu lạnh lùng quay người: Ngươi tìm chết.

Ngao Thương thấy vậy, không những không sợ mà còn mừng rỡ

khôn xiết.

Chạy đi, tiếp tục chạy đi, phượng hoàng sa cơ không bằng gà.

Phượng Xu không nói hai lời, trực tiếp ngửa mặt lên trời kêu dài một tiếng, âm thanh trong trẻo và vang dội, phảng phất có thể xuyên thấu mây xanh.

Tiếp đó, nàng nhanh chóng vỗ đôi cánh khổng lồ, cánh vỗ lên tạo ra một trận cuồng phong.

Cùng với sự chuyển động của đôi cánh, ngọn lửa vô tận như những con sóng dữ dội, ngập trời hướng về phía bên phải mà cuốn đi.

Ngọn lửa hừng hực cháy, dường như soi sáng cả Hỗn Độn, nơi nó đi qua, một mảng đỏ rực, phảng phất như muốn thiêu rụi tất cả.

Tuy nhiên, bên phải lại là lãnh địa của cương phong hỗn độn.

Ngao Thương thấy vậy, không khỏi cười lạnh một tiếng, chế nhạo: Phế vật, mắt ngươi mù rồi sao, ngay cả vị trí của bản tọa cũng không tìm được.

Tuy nhiên, lời y vừa dứt, một cảnh tượng kinh người đã xảy ra.

Ngọn lửa vốn đang cuồn cuộn mãnh liệt, trong khoảnh khắc tiếp xúc với cương phong hỗn độn, lại bị cương phong hỗn độn thổi ngược trở lại, bay ngược về với tốc độ còn nhanh hơn lúc đến.

Biến cố đột ngột này khiến Ngao Thương hoàn toàn trở tay không kịp.

Trong nháy mắt, sắc mặt Ngao Thương trở nên vô cùng khó coi, y vội vàng thi triển thần thông của mình, muốn chống lại ngọn lửa đang ập đến hung hãn.

Ngay lúc này, Phượng Xu đột nhiên tế ra Thần Mộc Đỉnh và biến mất tại chỗ.

Ngay lúc Ngao Thương chuẩn bị đi tìm bóng dáng của Phượng Xu, Phượng Xu lại như quỷ mị, lặng lẽ xuất hiện sau lưng Nam Long Vương Ngao Minh.

Chỉ thấy hai móng vuốt của Phượng Xu như gọng kìm sắt, gắt gao quắp lấy Ngao Minh đang bị thương.

Mặc dù thân thể Ngao Minh to lớn, ba người Lý Côn Luân ở trước mặt y cũng chỉ như con kiến.

Nhưng y lại gặp phải Phượng Hoàng còn lớn hơn.

Ngao Minh ở trước mặt Phượng Xu, giống như một que cay, dễ dàng bị Phượng Xu khống chế, đã không còn sức đánh trả.

Động tác của Phượng Xu nhanh như chớp, trong nháy mắt đã quắp chặt lấy Ngao Minh, Ngao Minh trực tiếp mất đi sức phản kháng.

Tiếp đó, nàng như một cơn lốc, mang theo Ngao Minh cùng biến mất tại chỗ, phảng phất như chưa từng xuất hiện.

Tất cả những điều này xảy ra quá nhanh, nhanh đến mức người ta căn bản không kịp phản ứng.

Toàn bộ quá trình giống như một giấc mơ, khiến người ta khó có thể tin được.

Ngay cả Ngao Thương cũng không ngờ, Phượng Hoàng này lại dùng chiêu dương đông kích tây, mục tiêu lại là Ngao Minh.

Cảnh tượng đột ngột này đã thay đổi cục diện chiến trường ngay tức khắc.

Tây Long Vương Ngao Ấn và Bắc Long Vương Ngao Kim cũng ngẩn người, không ngờ Ngao Minh lại bị bắt đi như vậy.

Ngao Thương lập tức tìm kiếm tung tích của Phượng Hoàng,

nhưng với năng lực của Thần Mộc Đỉnh, ngay cả y cũng không thể phát hiện ra ngay lập tức.

Lý Côn Luân thấy vậy, Cơ hội tốt, rút lui.

Ngọc Linh Lung, Chu Canh Kim trong nháy mắt biến mất khỏi khu vực Hỗn Độn.

Ngao Ấn, Ngao Kim, Ngao Thương không đuổi theo họ.

Mà luôn chú ý đến khí tức của Phượng Xu.

Ngao Minh rơi vào tay Phượng Xu, chắc chắn sẽ chết.

Nhưng muốn giết Ngao Minh, chỉ có thể ở trong khu vực Hỗn Độn, nơi này không có sự bảo hộ của Thiên Đạo chi lực.

Rời khỏi nơi này, muốn ra tay nữa sẽ rất khó.

Rất nhanh, Ngao Thương đã cảm ứng được vị trí của Phượng Xu, lại ở sâu trong Hỗn Độn.

Chết tiệt, ngươi dám.

Ngao Thương gầm lên một tiếng rồi lập tức đuổi theo.

Bởi vì y cảm ứng được, Phượng Xu đang dùng lửa nướng Nam Long Vương Ngao Minh.

Hơn nữa khí tức của Ngao Minh ngày càng yếu đi.

Ngao Ấn và Ngao Kim cũng không dám chậm trễ, lập tức đuổi theo.

Rất nhanh, Ngao Thương đã không còn cảm ứng được khí tức của Ngao Minh nữa, điều này cho thấy Ngao Minh đã bị giết.

Hơn nữa là bị thiêu chết.

Ngươi trốn đến nơi nào, ta cũng nhất định sẽ giết ngươi.

Ngao Thương gầm lên giận dữ.

Tứ Đại Long Vương tuy đều có mâu thuẫn, nhưng bị Phượng Hoàng giết chết vẫn vô cùng phẫn nộ.

Ngao Ấn và Ngao Kim trong lòng cũng kinh hãi.

Họ vạn lần không ngờ, Ngao Minh lại bị giết chết.

Điều này quả thực là chuyện nghìn lẻ một đêm.

Tứ Đại Long Vương bọn họ tung hoành mấy trăm vạn năm, đây là lần đầu tiên bị giết.

Nhất thời, họ đều không dám tin.

Phượng Xu không vội đi, mà chờ Ngao Thương đuổi tới, nàng muốn nhìn thấy dáng vẻ đau khổ của Ngao Thương và những kẻ khác.

Họ càng đau khổ, Phượng Xu càng sung sướng.

Vốn dĩ Phượng Xu rất muốn xé xác Ngao Minh, mối thù diệt tộc không đội trời chung.

Hận không thể lập tức biến y thành tro bụi, nhưng nàng đột nhiên nhớ ra Thẩm Hạo từng nói hắn thích rồng.

Thế là, nàng lại nén lại ý nghĩ phanh thây xé xác y.

Chương 953

Rất nhanh, Ngao Thương, Ngao Ấn, Ngao Kim, ba Long Vương đã đuổi tới.

Nhìn Ngao Minh trong móng vuốt của Phượng Xu, đã chết không thể chết hơn.

Cả ba đều cảm thấy đầu óc choáng váng.

Ngao Thương hai mắt đỏ ngầu, Ta sẽ băm ngươi thành vạn mảnh.

Phượng Xu khinh thường cười lạnh một tiếng, nàng muốn chế giễu vài câu, nhưng lại thấy không có từ nào hay.

Thế là, nàng nhớ lại dáng vẻ âm dương quái khí của Thẩm Hạo.

Bèn học theo giọng điệu của Thẩm Hạo mà chế giễu: Ta biết ngươi rất vội, nhưng ngươi đừng vội.

Ta giết ngươi.

Phượng Xu: Đây chỉ là món khai vị thôi, cứ từ từ chờ bị tàn sát đi.

Lời vừa dứt, Phượng Xu lợi dụng Thần Mộc Đỉnh biến mất tại chỗ.

Bỏ lại ba Long Vương, loanh quanh tại chỗ, vẫn không có cách nào.

Thần Mộc Đỉnh đã biến mất, bọn họ căn bản không tìm được quỹ tích, chỉ có thể chờ Phượng Xu xuất hiện lần nữa.

Ngao.

Đại ca, bây giờ làm sao.

Tây Long Vương Ngao Ấn vốn không muốn gọi đại ca, nhưng bây

giờ nhìn thấy Ngao Minh chết trước mắt, trong lòng cũng hoảng hốt.

Sợ bị Phượng Hoàng này giết chết, ở bên cạnh đại ca Ngao Thương mới có cảm giác an toàn.

Bắc Long Vương Ngao Kim cũng vội vàng nói: Đúng vậy đại ca, bây giờ làm sao.

Ngao Thương lạnh lùng nhìn Ngao Ấn và Ngao Kim, không ngờ hai tên này bây giờ lại nhận y là đại ca.

Nhưng lúc này y cũng lười so đo.

Đột nhiên, Ngao Thương hừ lạnh một tiếng, y nói: Theo ta.

Nói xong, lập tức bay ra khỏi khu vực Hỗn Độn.

Ngao Ấn, Ngao Kim không hiểu tại sao, nhưng cũng vội vàng theo sau.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo cũng đã biết được đầu đuôi sự việc từ Phượng Xu.

Hắn không nhịn được cười, không ngờ Phượng Xu lại lợi hại như vậy, đối mặt với sự bao vây của Tứ Long Vương mà vẫn có thể giết chết Nam Long Vương Ngao Minh.

Thịt rồng chính là vật đại bổ.

Huống chi lại là rồng Hỗn Nguyên Đại La, đó lại càng là cực phẩm trong cực phẩm.

Thế là, Thẩm Hạo lập tức bảo Phượng Xu mang thi thể đến.

Mặc dù Thẩm Hạo biết Đông Long Vương cũng sẽ theo tới, nhưng nói về bản lĩnh chạy trốn, Thẩm Hạo còn lợi hại hơn Phượng Xu.

Một lát sau, bóng dáng của Phượng Xu xuất hiện trước mặt Thẩm

Hạo.

Thấy Thẩm Hạo, Phượng Xu lập tức từ hình dạng Phượng Hoàng biến thành hình người.

Bị Thẩm Hạo ôm vào lòng, Bảo bối làm tốt lắm.

Nói xong, Thẩm Hạo hôn mạnh lên má Phượng Xu một cái, tỏ ý khen thưởng.

Phượng Xu mặt mày hớn hở kể lại: Đều là công lao của phu quân, là chiến thuật ngài dạy rất tốt.

Trước tiên dụ kẻ mạnh nhất đi, sau đó xử lý kẻ yếu nhất, lần lượt tiêu diệt.

Thẩm Hạo bây giờ không có tâm trạng nghiên cứu cái này, Thời gian cấp bách, chủ đề này tạm thời không nói nữa, lát nữa Đông Long Vương Ngao Thương sẽ đuổi tới, thi thể của Ngao Minh đâu.

Phượng Xu có chút thất vọng, nàng còn muốn chia sẻ kinh nghiệm với Thẩm Hạo.

Nhưng Thẩm Hạo đã nói vậy, nàng cũng không nói nữa, ném thi thể của Ngao Thương xuống đất.

Thẩm Hạo trực tiếp thu vào không gian, lập tức cười ôm lấy Phượng Xu: Ngoan, lát nữa nàng cứ tự mình chạy trước là được, không cần lo cho ta, Ngao Thương sắp đuổi tới rồi.

Nguyên thần của Thẩm Hạo cường đại vô cùng, còn mạnh hơn cả Phượng Xu, thấu hiểu vạn vật thế gian.

Ngay khoảnh khắc Ngao Thương vừa rời khỏi Hỗn Độn, nguyên thần của hắn đã bắt được khí tức của ba Long Vương.

Huống chi Thẩm Hạo cũng biết Ngao Thương có ấn ký nguyên thần, chốc lát là có thể đuổi tới.

Cùng lúc đó, Phượng Xu đứng bên cạnh lại hoàn toàn không hay biết gì.

Nàng đầy nghi hoặc nhìn xung quanh, không hiểu tại sao Thẩm Hạo lại đột nhiên trở nên cảnh giác như vậy.

Tuy nhiên, còn chưa kịp nghĩ ra nguyên do, đột nhiên, một đạo kim quang chói mắt từ trên trời giáng xuống, như một tia chớp đánh thẳng về phía họ.

Đạo kim quang này ập đến hung hãn, tốc độ cực nhanh, khiến người ta căn bản không kịp phản ứng.

Thấy kim quang sắp đánh trúng họ, ngay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, dưới sự điều khiển của Thẩm Hạo, Thần Mộc Đỉnh đột nhiên phát ra tiếng ông ông, tiếp đó, nó như được ban cho sinh mệnh, tự động bay lên đỉnh đầu Thẩm Hạo và Phượng Xu.

Thần Mộc Đỉnh nhanh chóng biến lớn, hình thành một tấm khiên khổng lồ, che chắn chặt chẽ cho họ.

Đạo kim quang vốn không thể ngăn cản, trong khoảnh khắc va chạm vào tấm khiên, phát ra một tiếng va chạm giòn tan, sau đó bị chặn lại một cách cứng rắn.

Ngao Thương, Ngao Ấn, Ngao Kim, ba con rồng tạo thành thế trận tam giác bao vây Thẩm Hạo và Phượng Xu.

Thấy cảnh này, sắc mặt Thẩm Hạo lại không có chút hoảng sợ nào, thần thái của hắn vô cùng trấn định tự nhiên, phảng phất như nguy hiểm trước mắt đối với hắn hoàn toàn không đáng nhắc tới.

Chỉ thấy khóe miệng hắn khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, sau đó nhẹ nhàng nói với Phượng Xu: Ta chạy trước đây.

Phượng Xu nghe thấy lời của Thẩm Hạo, không hề cảm thấy bất ngờ, nàng chỉ khẽ gật đầu, tỏ ý đã biết.

Ở đây, cho dù là ba Long Vương hùng mạnh muốn giết chết Phượng Xu cũng không phải là chuyện dễ, huống chi còn có thần tuyền mà Thẩm Hạo cho làm hậu thuẫn.

Phượng Xu trong lòng rất rõ, nếu nàng bất chấp tất cả liều mạng phản kháng, e rằng ba Long Vương cũng không dám dễ dàng giao phong chính diện với nàng.

Chạy.

Ngươi còn muốn chạy, nếu ngươi có thể chạy được thì bản tọa không xứng làm Long Vương.

Ngao Thương ngạo nghễ nói.

Trên người Thẩm Hạo có ấn ký, y tuyệt đối tự tin.

Nghe vậy, Thẩm Hạo không những không sợ hãi mà khóe môi còn nhếch lên: Lão lươn già, đừng trách ta không cảnh cáo ngươi.

Ngươi tuyệt đối đừng đuổi theo ta, nếu ngươi đuổi theo ta, sẽ chết rất thảm, tuyệt đối là loại thi cốt không còn.

Vẻ mặt Ngao Thương như đồ tể nhìn con mồi, coi trời bằng vung.

Y để lộ một tia khinh thường nhàn nhạt, ánh mắt lạnh như băng, phảng phất như vừa nghe được một câu chuyện cười cực kỳ hoang đường.

Hừ, chẳng qua chỉ là một con kiến Hỗn Nguyên sơ kỳ mà thôi, lại dám ăn nói cuồng ngôn như vậy.

Giọng nói của Ngao Thương lạnh lẽo mà trầm thấp, trong đó ẩn chứa uy áp vô tận, phảng phất như cả không gian đều vì lời nói của y mà run rẩy.

Thẩm Hạo chậc chậc hai tiếng: Ta đã cảnh cáo ngươi rồi, không sợ chết thì cứ đến.

Ngao Thương khinh thường, nhìn Thẩm Hạo từ trên cao, vẻ khinh miệt trong mắt càng thêm đậm đặc, Chỉ bằng chút tu vi cỏn con của ngươi, cũng dám vọng tưởng chống lại bản tọa.

Đúng là người si nói mộng.

Ta giết ngươi, dễ như lấy đồ trong túi, ai có thể cản được ta.

Dù ngươi có trốn đến chân trời góc biển, cũng chỉ là phí công vô ích mà thôi.

Giọng điệu của y càng lúc càng lạnh lẽo, khiến người ta không rét mà run, liếc nhìn Phượng Xu một cái rồi nói tiếp: Hay là ngoan ngoãn chịu chết đi, như vậy bản tọa có lẽ còn có thể đại phát từ bi, cho ngươi một cái toàn thây.

Tây Long Vương Ngao Ấn và Bắc Long Vương Ngao Kim mặt đầy vẻ khinh bỉ, ánh mắt của họ như hai lưỡi dao, đâm thẳng vào Thẩm Hạo, tư thái cao ngạo không chút che giấu.

Trong mắt hai vị Long Vương này, chỉ có nhân vật như Phượng Xu mới có tư cách trở thành đối thủ của họ.

Còn về phần Thẩm Hạo, đơn giản chỉ là một vai diễn nhỏ không đáng kể, hoàn toàn không đáng để họ liếc nhìn.

Tuy nhiên, đối mặt với sự khinh thị rõ ràng như vậy, Thẩm Hạo lại không hề tức giận.

Khóe miệng hắn khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười trào phúng, dường như không hề để tâm đến thái độ của hai vị Long Vương này, ngược lại còn như muốn kích thích ba Long Vương, tiếp tục nói: Nếu các ngươi đã muốn chết như vậy, vậy thì ta không khách sáo nữa đâu nhé.

Thẩm Hạo không chút sợ hãi nói, Nhưng mà, ta vẫn phải tốt bụng nhắc nhở các ngươi một câu, tuyệt đối đừng đuổi theo ta.

Nói xong, hắn nói với Phượng Xu: Chúng ta chia nhau ra chạy.

Phượng Xu gật đầu: Được thôi, phu quân.

Phu quân.

Ngao Thương, Ngao Ấn, Ngao Kim trong lòng chấn kinh tột độ, không thể tin nổi nhìn Thẩm Hạo và Phượng Xu.

Mấy phút ngắn ngủi này đã mang đến cho họ sự chấn động mà mấy vạn năm qua chưa từng có.

Kẻ còn sót lại của Phượng Hoàng tộc lại kết thành đạo lữ với Nhân tộc.

Nghịch thiên, thật không thể tin nổi.

Phượng Hoàng tộc cao ngạo như vậy lại chịu khuất phục trước Nhân tộc.

Chuyện này nói ra, không ai tin nổi.

Ngay lúc ba con rồng đang ngẩn người, Thẩm Hạo đã biến mất tại chỗ.

Phượng Xu thấy vậy, cũng lập tức độn đi xa.

Ngao Thương ngẩn ra, lập tức cảm tri vị trí của Thẩm Hạo.

Nhưng một lát sau, Ngao Thương kinh ngạc phát hiện, mình lại không thể cảm ứng được vị trí của Thẩm Hạo.

Đối phương như thể biến mất khỏi không trung, thậm chí không tồn tại trong thế giới này.

Ngao Thương nhíu chặt mày, nhưng y tuyệt đối không tin vào năng lực của bản thân Thẩm Hạo.

Mà trong lòng phỏng đoán trên người Thẩm Hạo có thể có thứ gì đó có thể tạm thời che giấu ấn ký mà y để lại trong bảo vật.

Đại ca, đuổi theo ai.

Ngao Thương: Đuổi theo Phượng Hoàng.

Lời vừa dứt, Ngao Thương vội vàng nói: Hai ngươi đi đuổi, ta đi đuổi tên Nhân tộc kia.

Đối phương lại là đạo lữ của Phượng Hoàng này, vậy chỉ cần bắt được hắn, Phượng Hoàng này không phải là chuyện sớm muộn sao.

Vừa rồi, Ngao Thương lại cảm nhận được khí tức của Thẩm Hạo, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần cảm ứng được là tốt rồi.

Chương 954

Chỉ là khí tức của tên Nhân tộc này biến mất không thấy, ta cảm thấy người này còn quỷ dị hơn cả Phượng Hoàng kia.

Ngao Ấn nói.

Ngao Thương ngạo nghễ nói: Yên tâm, hắn không trốn được đâu, không ngờ tên này lại chạy đến hạ giới, hắn tưởng như vậy là có thể trốn thoát.

Nực cười, chúng ta chia nhau ra đuổi.

Vâng, đại ca.

Ngao Ấn và Ngao Kim đều gật đầu.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo đã đến Thượng cổ chiến trường của Linh Vân đại lục.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, cảnh giới của Thẩm Hạo đã đạt đến Hỗn Nguyên Đại La trung kỳ.

Sức mạnh cường đại vô cùng cũng giúp thực lực của Thẩm Hạo có sự thăng tiến vượt bậc.

Cho dù là đối mặt trực diện với Ngao Thương, hắn cũng không hề nao núng.

Vốn dĩ Thẩm Hạo còn tưởng chỉ có thi thể của Nam Long Vương Ngao Minh, không ngờ còn có cả thi thể của Cố Tinh Hà, một Nhân tộc.

Coi như là một niềm vui bất ngờ, không thể không nói, Phượng Xu đã lập đại công.

Cố Tinh Hà này chính là lão tổ của Tinh Thần Các, một trong ba

thế lực lớn của Nhân tộc.

Chỉ là không ngờ lại chết ở Hỗn Độn.

Đồng thời, thông qua ký ức của Ngao Minh, Thẩm Hạo cũng đã biết Thiên Đạo bản nguyên của mình từ đâu mà có.

Không ngờ, Ngao Minh này để tìm ra mình lại mạo hiểm như vậy, chỉ là sinh không gặp thời, gặp phải Thẩm Hạo, còn tận tâm giúp mình đột phá.

Đây đúng là đại ca số một trên bảng oan gia.

Dựa vào ký ức của Ngao Minh, Thẩm Hạo cũng đã biết nguyên nhân gây ra mâu thuẫn giữa Tứ Đại Long Vương.

Lại là vì phân chia di sản không công bằng.

Giây tiếp theo, Thẩm Hạo liền cảm ứng được khí tức của Ngao Thương sắp đến.

Hừ, ngươi tưởng ngươi trốn được sao.

Lời vừa dứt, trong hư không của Thượng cổ chiến trường, một khe nứt khổng lồ hiện ra.

Một con kim long khổng lồ, uốn lượn dài mấy chục dặm.

Thần long to lớn như vậy, có thể nói là kinh thế hãi tục.

Lúc này, tất cả sinh linh trên Thượng cổ chiến trường đều cảm nhận được khí tức đáng sợ này.

Dưới uy áp này, bất kể là Nhân tộc hay Yêu tộc đều sợ hãi run lẩy bẩy.

Thẩm Hạo thấy vậy, không vội tiến về Cấm địa.

Mà thân hình lóe lên, đã đến Linh Vân động phủ ở Tam Trọng Thiên.

Lần này, Thẩm Hạo không sử dụng không gian, mà dựa vào tốc độ của bản thân.

Ngao Thương trong nháy mắt cảm ứng được dấu vết khí tức của Thẩm Hạo, hừ lạnh một tiếng, Còn muốn chạy, bản tọa hôm nay thề giết ngươi.

Nói xong, lập tức đuổi theo.

Tốc độ còn nhanh hơn cả Thẩm Hạo.

Nhưng về phương diện nguyên thần, Thẩm Hạo không hề thua kém Ngao Thương, thậm chí còn mạnh hơn một chút.

Thẩm Hạo tăng tốc rời đi.

Cứ như vậy, Thẩm Hạo như đang dắt chó đi dạo mà dẫn dắt Đông Long Vương Ngao Thương.

Lúc thì ở Tứ Trọng Thiên, lúc thì ở Tam Trọng Thiên, lúc lại đến Linh Vân đại lục.

Thậm chí còn đến cả Thiên Hà.

Ngao Thương cũng ngày càng tức giận, đường đường là kẻ mạnh nhất Hỗn Nguyên Đại La, lại không đuổi kịp Thẩm Hạo.

Tức đến điên cuồng, y gầm lên: Dừng lại, ta bảo ngươi dừng lại.

Trong bóng tối, cảnh tượng này cũng bị vô số thần thức quan sát.

Tất cả các Hỗn Nguyên Đại La ở Thái Cực giới của Thượng Tứ Trọng Thiên đều dùng thần thức theo dõi một người một rồng.

Trong lòng họ không nhịn được mà bật cười.

Vô số thần niệm đang trao đổi với nhau.

Không ngờ Ngao Thương cũng có ngày hôm nay.

Thật hả hê.

Ai biết vị đạo hữu này là ai, lại lợi hại như vậy.

Hỗn Nguyên Đại La trung cảnh, ta lại chưa từng nghe nói đến.

Xem ra là một Hỗn Nguyên Đại La ẩn thế đã lâu, chỉ không biết vì sao đột nhiên xuất hiện, lại còn gây sự với Long tộc.

Bất kể vị đạo hữu này là ai, chỉ cần có thể khiến Ngao Thương khó chịu, đó chính là chuyện tốt.

Ngao Thương đã kiêu ngạo từ lâu, hôm nay coi như là mất hết mặt mũi.

Đáng tiếc, Ngao Thương này là kẻ mạnh nhất dưới Thiên Tôn.

Lại còn sở hữu Tiên thiên chí bảo truyền thừa của Long tộc, là một tồn tại vô địch.

Vị đạo hữu này dù chạy nhanh đến đâu cũng vô dụng, cuối cùng vẫn không đánh lại Ngao Thương.

Nhất thời, các Hỗn Nguyên Đại La đang hóng chuyện đều điên cuồng trao đổi trong bóng tối.

Có thể nói, Thái Cực giới này đã cả trăm vạn năm nay chưa từng náo nhiệt như vậy.

Tâm hồn hóng hớt của họ cũng bị đốt cháy.

Phần lớn đều là những người từng bị Long tộc bắt nạt, mong sao Ngao Thương gặp xui xẻo.

Thẩm Hạo không hề đáp lời Ngao Thương, mà né trái tránh phải như một con lươn.

Ngao Thương lúc này mới phát hiện, Thẩm Hạo dường như có thể cảm nhận trước được vị trí của hắn một bước.

Nghĩ đến đây, Ngao Thương dừng bước, hắn biết cứ thế này thì

cả đời cũng không xong.

Thẩm Hạo cũng cảm ứng được Ngao Thương đã dừng lại, biết động lực của hắn không đủ.

Hắn cười khà khà, đã đến bước này rồi, muốn từ bỏ là chuyện không thể.

Thế là Thẩm Hạo định kích thích Ngao Thương một chút.

Giây tiếp theo, Thẩm Hạo liền đến Đông Long Cung, bắt đầu tấn công không phân biệt.

Gặp rồng là giết.

Ngươi dám.

Ngao Thương tức đến sôi máu, gầm lên.

Thẩm Hạo mỉa mai: Ta đương nhiên dám.

Vừa dứt lời, Thẩm Hạo tung một chưởng đánh chết một con thanh long cảnh giới Cửu Thiên Huyền Tiên, trực tiếp đánh thành sương máu.

Thẩm Hạo ngượng ngùng nói: Ra tay hơi nặng rồi, lần sau ta sẽ chú ý.

Ngao Thương lập tức chắn trước mặt các đệ tử Long tộc, nghiến răng nghiến lợi nói: Là ta đã xem thường ngươi rồi, chạy giỏi lắm phải không, vậy thì để ngươi chết không có chỗ chôn.

Nói xong, chỉ thấy Ngao Thương phun ra một ngọn đèn từ trong miệng.

Theo pháp lực của Ngao Thương thúc giục, tim đèn đột nhiên sáng lên.

Thấy vậy, Thẩm Hạo lập tức trốn vào trong không gian.

Hắn biết thứ này, nó là Tiên thiên chí bảo của Long tộc, Lưu Ly Đăng.

Một khi được thắp lên, uy lực của nó vô cùng kinh người, không chỉ phòng ngự vô tận, mà còn có thể dò xét thiên cơ, phá trừ mọi hư ảo.

Thậm chí còn có thể bỏ qua mọi phòng ngự, đốt cháy nguyên thần.

Một khi nguyên thần bị đốt thì không thể dập tắt, chỉ có thể bị thiêu sống đến chết, lại còn không dính nhân quả.

Hơn nữa còn có thể chết đi sống lại.

Đương nhiên, những kẻ bị đánh thành sương máu thì không thể sống lại được.

Ngao Thương cười lạnh một tiếng: Để ngươi chết dưới Tiên thiên chí bảo, cũng là tạo hóa của ngươi.

Trong phút chốc, toàn bộ đáy biển rực lên vạn đạo hào quang, ngàn tia sáng lành.

Ngọn đèn này bất kể là thượng tứ tầng thiên hay hạ cửu tầng thiên, đều bao trùm trong đó.

Tuy nhiên, một lát sau, Ngao Thương nhíu chặt mày, hắn kinh hãi phát hiện ra rằng mình hoàn toàn không tìm được vị trí của Thẩm Hạo, ngay cả ấn ký nguyên thần cũng không có.

Lòng hắn chấn động vô cùng.

Lưu Ly Đăng trước nay chưa từng thất bại lại mất hiệu lực.

Sao có thể như vậy được.

Điều này hoàn toàn lật đổ nhận thức của hắn.

Nào ngờ, Thẩm Hạo đang trốn trong không gian, xem Ngao

Thương biểu diễn.

Nhìn Lưu Ly Đăng rực rỡ năm màu, Thẩm Hạo cũng thấy ngứa ngáy trong lòng, thứ này đúng là bảo bối.

Chương 955

Tiếp đó, Ngao Thương không tin vào tà ma, tiếp tục tăng cường pháp lực tìm kiếm, kết quả vẫn không thu được gì.

Lúc này, một trưởng lão Đại La Kim Tiên của Đông Long Cung cầu xin: Tộc trưởng, mau thu thần thông lại đi, cứ thế này nữa thì cả Đông Long Cung sẽ mất hết.

Nghe vậy, Ngao Thương vốn đã bị cơn giận làm mất đi lý trí cũng tỉnh táo lại đôi chút.

Chỉ thấy Đông Long Cung lúc này đã biến thành luyện ngục.

Nơi Lưu Ly Đăng chiếu tới, nước biển đều bắt đầu sôi trào, thi thể la liệt khắp nơi, thương vong vô số.

Phần lớn không phải do Thẩm Hạo giết, mà là bị Lưu Ly Đăng ngộ sát.

Mặc dù Lưu Ly Đăng không nhắm vào ai, nhưng đúng là vạ lây cá trong ao.

Thấy vậy, Ngao Thương đành phải thu Lưu Ly Đăng lại.

Ngay lập tức, toàn bộ nhiệt lượng đều bị Lưu Ly Đăng hút trở về.

Mọi thứ lại trở về như cũ, không ít đệ tử Long tộc bị ngộ sát cũng đều sống lại.

Thấy cảnh này, Thẩm Hạo cảm thấy đã đến lúc.

Bây giờ đã chọc giận Ngao Thương hoàn toàn, cũng nên thu hoạch rồi.

Thân ảnh hắn lóe lên, xuất hiện tại Thượng cổ chiến trường.

Ngay khoảnh khắc Thẩm Hạo rời khỏi không gian, Ngao Thương

lập tức cảm ứng được.

Tốt, tốt, tốt, lại đến hạ giới, xem ra ngươi và nơi này có duyên lắm nhỉ.

Ánh mắt Ngao Thương lạnh lẽo, hắn lập tức lặng lẽ xuất hiện ở Thượng cổ chiến trường.

Lần này hắn không đuổi theo Thẩm Hạo, mà trực tiếp lấy Lưu Ly Đăng ra.

Thúc giục pháp lực, Lưu Ly Đăng lại một lần nữa được thắp sáng.

Để cho an toàn, Thẩm Hạo trực tiếp quay về không gian.

Trên Thượng cổ chiến trường, bầu trời vốn yên tĩnh đột nhiên bị một luồng năng lượng mạnh mẽ khuấy động.

Trong phút chốc, vạn đạo hào quang rực rỡ, ngàn tia sáng lành lan tỏa, như thể cả thế giới đều được nhuộm một lớp màu sắc lộng lẫy.

Cảnh tượng kỳ lạ này khiến vạn vật sinh linh đều phải kinh ngạc, chúng đua nhau ngẩng đầu nhìn lên, tưởng rằng trời ban điềm lành, trong lòng tràn ngập vui sướng và mong chờ.

Dù sao thì cách đây không lâu, nơi này đã từng xuất hiện kỳ cảnh kim long hiện thế, cảnh tượng chấn động đó đến nay vẫn còn rõ mồn một.

Cho nên khi ánh sáng này lại giáng xuống, mọi người tự nhiên liên hệ nó với điềm lành, cho rằng đây là phúc lành trời ban.

Thế nhưng, điều không ai ngờ tới là, ánh sáng tưởng chừng tốt đẹp này lại ẩn chứa sát ý vô tận.

Khi nó chiếu vào bất kỳ sinh vật nào, dù là người hay yêu, đều bị tiêu diệt trong nháy mắt, thậm chí không có một chút cơ hội phản

kháng.

Trong chớp mắt, hàng trăm triệu sinh linh đã tan thành tro bụi trong ánh sáng rực rỡ đáng sợ ấy, cả Thượng cổ chiến trường đều bị một mảnh chết chóc bao trùm.

Thế giới vốn tràn đầy sức sống, giờ đây trở nên yên tĩnh lạ thường, chỉ có ánh sáng chưa tan hết còn chứng minh cho mọi chuyện vừa xảy ra.

Chứng kiến cảnh tượng thảm khốc này, nội tâm Ngao Thương lại dâng lên một tia khoái trá khó tả.

Hắn lẳng lặng đứng tại chỗ, nhìn vô số sinh mệnh biến mất trước mắt mình, khóe miệng lại khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười khiến người ta lạnh gáy.

Thích đến đây lắm phải không, vậy thì để nơi này biến thành một vùng đất chết, xem ngươi chạy đi đâu.

Thẩm Hạo trốn trong không gian, nhìn thấy cảnh này cũng không khỏi thán phục sự tàn nhẫn của Ngao Thương, không hổ là Long tộc, đủ ác.

Hắn chậc chậc hai tiếng, không thể không nói, Ngao Thương này thật sự điên cuồng.

Chỉ trong vài hơi thở, tất cả sinh linh trong Thượng cổ chiến trường đã bị thảm sát, bỏ mạng nơi suối vàng.

Tuy nhiên, dù vậy, Ngao Thương vẫn không cảm nhận được chút khí tức nào của Thẩm Hạo.

Nhưng trong lòng hắn lại vô cùng chắc chắn, Thẩm Hạo tuyệt đối vẫn còn sống.

Dù sao thì, với thực lực và thủ đoạn của Thẩm Hạo, trước đó còn

có thể né được đòn tấn công của Lưu Ly Đăng.

Lần này muốn né tránh cũng không phải chuyện khó, lý do Ngao Thương thúc giục Lưu Ly Đăng, chủ yếu cũng không phải nhắm vào Thẩm Hạo, mà là giết chết tất cả sinh linh có tiếp xúc với Thẩm Hạo.

Nội tâm Ngao Thương không khỏi kinh ngạc trước thủ đoạn của Thẩm Hạo, đồng thời, một tia tham lam cũng lóe lên trong đầu hắn.

Có thể né được đòn tấn công của Lưu Ly Đăng, hiển nhiên cũng mang trong mình Tiên thiên linh bảo.

Thậm chí, Ngao Thương cho rằng Thẩm Hạo không chỉ đơn giản là có Tiên thiên linh bảo, mà là có Tiên thiên chí bảo.

Dù sao thì, thứ có thể chống lại Tiên thiên chí bảo chỉ có thể là Tiên thiên chí bảo.

Tiên thiên linh bảo bình thường hoàn toàn vô dụng.

Ngao Thương biết, nếu mình không thu hồi Lưu Ly Đăng, Thẩm Hạo này sẽ không xuất hiện.

Cười lạnh một tiếng, Ngao Thương mới thu Lưu Ly Đăng lại.

Tận sâu trong lòng, Ngao Thương đã quyết định, nếu không bắt được Thẩm Hạo, vậy thì sẽ đại khai sát giới.

Chỉ cần Thẩm Hạo trốn đi đâu, hắn sẽ giết đến đó.

Thà giết nhầm một vạn, cũng không thể bỏ sót một.

Lỡ như trong đám người bị giết có mấy kẻ quan hệ với Thẩm Hạo là đủ rồi.

Phải giết đến khi Thẩm Hạo chủ động hiện thân mới thỏa mãn.

Nghĩ đến đây, Ngao Thương đã mong chờ lần tiếp theo Thẩm Hạo xuất hiện.

Thấy Ngao Thương thu hồi Lưu Ly Đăng, Thẩm Hạo xoay người tiến vào Cấm địa.

Cảm nhận năng lượng trong cơ thể đang điên cuồng trôi đi, Thẩm Hạo cố gắng chịu đựng.

Hắn phải đợi Ngao Thương tiến vào mới được.

Ngao Thương đột nhiên nhếch mép: Tìm thấy ngươi rồi.

Ngao Thương lập tức đi tìm.

Giây tiếp theo, hắn đã đến ngay phía trên Thẩm Hạo.

Vừa chuẩn bị mở miệng, đột nhiên năng lượng khổng lồ trong cơ thể bắt đầu trôi đi.

Ngao Thương kinh hãi vô cùng, xoay người bỏ chạy.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, hắn lại quay về chỗ cũ.

Trong lòng Ngao Thương lộp bộp một tiếng, hắn biết mình đã tiến vào một không gian trận pháp nào đó.

Thần thức dò ra ngoài, kết quả cũng không có động tĩnh gì, đều bị nuốt chửng.

Theo tu vi điên cuồng giảm xuống, Ngao Thương cũng bắt đầu hoảng sợ.

Khi tìm kiếm Thẩm Hạo lần nữa thì lại chẳng thấy bóng dáng hắn đâu.

Ngay khoảnh khắc Ngao Thương xuất hiện, Thẩm Hạo đã lẻn vào trong không gian.

Rất nhanh, Ngao Thương phát hiện, dù hắn cố gắng thế nào cũng không thể thoát ra.

Chỉ trong một phút ngắn ngủi, tu vi đã tổn thất một nửa.

Cứ thế này nữa, hắn chắc chắn sẽ chết.

Ngao Thương vội vàng nói: Ra đây, ngươi ra đây cho ta, đưa ta rời khỏi đây, ân oán giữa chúng ta xóa bỏ hết.

Đáp lại hắn chỉ có sự im lặng.

Thời gian cấp bách, Ngao Thương đột nhiên nhớ đến Lưu Ly Đăng.

Lưu Ly Đăng này không chỉ là Tiên thiên chí bảo, mà còn có thể nhìn thấu hư ảo.

Hắn vội vàng tế ra Lưu Ly Đăng, thi triển pháp thuật.

Trong phút chốc, Lưu Ly Đăng tỏa ra vạn đạo hào quang, cả Cấm địa đều trở nên đa sắc đa màu.

Quả nhiên, dưới ánh sáng của Lưu Ly Đăng, Ngao Thương rất nhanh đã nhìn thấy lối ra của Cấm địa.

Hắn mừng rỡ như điên, xoay người định rời đi.

Chương 956

Thẩm Hạo trốn trong không gian cũng không ngờ Lưu Ly Đăng lại lợi hại như vậy, lại có thể giúp Ngao Thương tìm được lối ra.

Nhưng sao Thẩm Hạo có thể để Ngao Thương rời đi.

Hắn lập tức chặn lối ra của Ngao Thương, đồng thời tế ra Tiên thiên linh châu, điên cuồng thúc giục toàn bộ pháp lực.

Ngay lập tức, hắn định trụ nguyên thần của Ngao Thương.

Nhưng cũng chỉ trong khoảnh khắc, nếu không phải nguyên thần của Ngao Thương đã bị tổn thương, Thẩm Hạo thật sự không định trụ được.

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Thẩm Hạo dùng Thanh Mộc Kiếm tấn công Ngao Thương, kết quả lại bị Lưu Ly Đăng chặn lại.

Tìm chết.

Ngao Thương lập tức thúc giục Lưu Ly Đăng.

Thẩm Hạo cũng không dám cược, dù sao Lưu Ly Đăng này có thể đốt cháy nguyên thần.

Một khi bị đốt, nguyên thần sẽ trở thành nhiên liệu, bị hút vào không ngừng.

Mặc dù có Bất Lão Tuyền, Thẩm Hạo vẫn cảm thấy nên lùi một bước, an toàn của bản thân là trên hết.

Thẩm Hạo cũng không ngờ, Ngao Thương lại khó đối phó như vậy.

Vốn tưởng là một đòn tất sát, không ngờ Lưu Ly Đăng của gã này lại có tác dụng như vậy.

Dưới ánh sáng của Lưu Ly Đăng, Ngao Thương lập tức rời khỏi Cấm địa.

Giây tiếp theo, thân ảnh của Ngao Thương xuất hiện tại Thiên Vũ hoàng triều.

Lúc này hắn đã là nỏ mạnh hết đà, hơn nữa thiên địa linh khí xung quanh đối với hắn mà nói, quả thực cực kỳ loãng, hoàn toàn không thể hồi phục.

Nhưng hắn lập tức kết nối với sức mạnh Thiên Đạo, giây tiếp theo liền quay về Đông Long Cung.

Lần này tuy không chết, nhưng Ngao Thương cũng nguyên khí đại thương, nguyên thần và tu vi bị nuốt mất một nửa, cảnh giới cũng rơi xuống Hỗn Nguyên hậu kỳ, muốn phục hồi thương thế, e rằng phải mất mấy chục vạn năm.

Trong lòng hắn một trận sợ hãi.

Vạn lần không ngờ tới, một con người nhỏ bé lại đáng sợ đến vậy.

Giờ khắc này hắn mới hiểu, tại sao đối phương lại cố ý để lại ấn ký.

Hóa ra, hoàn toàn là để dụ hắn vào tròng.

Nếu không có Lưu Ly Đăng, lần này chắc chắn chết không nghi ngờ.

Đồng thời, Ngao Thương cũng hiểu ra quy tắc của Cấm địa.

Thứ này chỉ có thể tiến không thể lùi, chỉ cần tìm được lối ra là có thể rời đi ngay lập tức.

Dù vậy, Ngao Thương vẫn một trận sợ hãi, lúc này hắn mới phát hiện, kẻ lợi hại nhất không phải là dư nghiệt Phượng Hoàng kia, mà

là con người này.

Quá hèn hạ.

Trong lòng hắn lập tức dấy lên mối hận vô hạn.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo trốn trong không gian cũng một trận khó chịu.

Không ngờ lần này mất bao công sức, lại để cho Ngao Thương chạy thoát.

Công lao lớn nhất chính là Lưu Ly Đăng.

Không tìm thứ gì khắc chế nó, thật sự không dễ xử lý.

Hơn nữa, Ngao Thương bây giờ đã ra ngoài, cũng sẽ nhanh chóng hồi phục thực lực.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo cảm thấy mình phải tu luyện vượt qua đối phương trước khi Ngao Thương hồi phục đỉnh phong.

Thế là, hắn lấy những bảo vật có ấn ký nguyên thần của Ngao Thương trong nhẫn không gian ra, ném hết vào không gian, để nó nuốt chửng ấn ký.

Làm xong tất cả, Thẩm Hạo lập tức cảm ứng vị trí của Thần Mộc Đỉnh.

Vài hơi thở sau, Thẩm Hạo dùng thần niệm liên lạc với Phượng Xu.

Ngao Thương không chết, chạy thoát rồi, nhưng nguyên khí đại tổn.

Phượng Xu vừa trốn tránh, vừa kinh ngạc vui mừng, không ngờ Thẩm Hạo lại có thể làm thực lực của Ngao Thương suy giảm nặng như vậy.

Nàng vội vàng đáp lại: Phu quân chàng thật lợi hại, hay là nhân cơ hội này, chúng ta trực tiếp tìm đến vị trí của Ngao Thương, liên thủ giết hắn.

Thẩm Hạo nói: Hắn có Lưu Ly Đăng, thứ này thật sự rất lợi hại.

Ý của ta là không vội xử lý Ngao Thương, trước tiên hãy liên thủ giết Ngao Ấn, Ngao Kim đã.

Nàng chỉ cần khống chế chúng, ta sẽ kéo chúng vào cấm khu.

Như vậy sẽ dễ giết hơn nhiều.

Phượng Xu: Được, đều nghe theo phu quân.

Bên ngoài khu vực hỗn độn, Phượng Xu đã tiến vào khu vực hỗn độn.

Còn Tây Long Vương Ngao Ấn và Bắc Long Vương Ngao Kim lại chần chừ không dám vào.

Khu vực hỗn độn nguy hiểm trùng trùng, lần trước suýt chút nữa đã gặp nạn.

Hai Long Vương hiện tại vẫn chưa biết Ngao Thương đã xảy ra chuyện.

Phượng Xu vừa vào khu vực hỗn độn liền gặp được Thẩm Hạo.

Sau khi bí mật bàn bạc một phen, Phượng Xu liền chủ động đi tìm hai Long Vương Ngao Tây và Ngao Kim.

Phượng Xu mỉa mai nói: Sao không dám đuổi nữa rồi.

Hai tên phế vật.

Ngao Tây và Ngao Kim liếc nhìn nhau, đều không muốn đi vào.

Không có đại ca Ngao Thương ở đây, trong lòng chúng có chút chột dạ.

Ngao Tây hừ lạnh nói: Chỉ là dư nghiệt của Phượng Hoàng nhất tộc mà thôi, Phượng Hoàng nhất tộc các ngươi đều bị diệt rồi, còn sợ một con chim độc nhà ngươi sao.

Kết làm đạo lữ với nhân tộc, thật sự là làm mất mặt đám tiên thiên thần thai linh chúng ta.

Lời vừa dứt, đột nhiên cảm thấy một luồng nguy cơ.

Chỉ thấy trong hư không có một viên châu đang lấp lánh phát sáng.

Ngao Tây nhất thời không để ý, sững người một lúc.

Ngao Kim sợ hãi vội vàng lùi lại: Tiên thiên linh châu.

Hắn lập tức muốn cứu Ngao Tây, kết quả một sợi dây thừng màu vàng đã trói chặt Ngao Tây.

Thẩm Hạo biết những thứ này không khống chế được bao lâu, hắn tóm lấy Ngao Tây, dùng Thần Mộc Đỉnh đưa Ngao Tây đến Cấm địa.

Còn lại một mình Ngao Kim, hắn xoay người bỏ chạy.

Phượng Xu cười lạnh một tiếng: Ngươi nghĩ mình chạy được sao.

Chỉ còn một con tạp trùng nhà ngươi thôi.

Lời vừa dứt, Phượng Xu lập tức đuổi theo.

Nàng biết, chỉ cần vài phút, Thẩm Hạo sẽ giải quyết xong chuyện và đến chi viện.

Dù sao, thời gian trôi ở hạ giới và nơi này không giống nhau.

Thẩm Hạo đưa Ngao Tây đến Cấm địa.

So với Ngao Thương, Ngao Tây dễ đối phó hơn nhiều.

Ở đây dù Ngao Tây có Tiên thiên linh bảo hộ thuẫn cũng vô dụng.

Khi Ngao Tây tỉnh lại, phát hiện trên người bị một sợi dây thừng

màu vàng trói chặt.

Tiên thiên linh bảo Khổn.

Lời chưa dứt, Ngao Tây mới phát hiện ra tình cảnh hiện tại của mình.

Cảm nhận tu vi trên người đang trôi đi nhanh chóng, giống như bị một sức mạnh thần bí nào đó nuốt chửng, tình huống này hắn chưa từng gặp phải, vô cùng kinh khủng, hắn lập tức muốn giãy thoát khỏi sợi dây thừng.

Nếu là ngày thường, rất dễ dàng đã thoát ra được.

Nhưng bây giờ, một thân tu vi không thể sử dụng, chỉ có thể trơ mắt chờ chết.

Giờ phút này, trong mắt Ngao Tây toàn là sự sợ hãi.

Tha cho ta một mạng, cầu ngươi tha cho ta.

Thẩm Hạo không thèm để ý đến hắn, chưa đến một tuần trà, Ngao Tây đã không xong.

Thấy vậy, Thẩm Hạo mới ra tay dùng Thanh Mộc Kiếm tiễn Ngao Tây đoạn đường cuối cùng, rồi ném thi thể của hắn vào trong không gian.

Chương 957

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, tu vi của Thẩm Hạo tăng vọt như tên lửa, cuối cùng ổn định dừng lại ở Hỗn Nguyên Đại La hậu kỳ.

Lần đột phá này không chỉ khiến tu vi của Thẩm Hạo được nâng cao đáng kể, mà còn khiến độ mạnh nhục thân của hắn đạt đến một tầm cao chưa từng có.

Hiện tại, độ mạnh nhục thân của hắn có thể so sánh với Tiên thiên linh bảo, đó là một sự tồn tại đáng sợ đến mức nào.

Dù so với Ngao Thương, cũng mạnh hơn một bậc, hoàn toàn có thể so sánh với tiên thiên thần thai linh.

Đồng thời, Thẩm Hạo cũng lấy được bảo khố của Ngao Tây.

Trước đó gã này mang theo bảo khố bên người, bây giờ đều thuộc về Thẩm Hạo.

Đồng thời, qua quá trình lục soát của Thẩm Hạo, Ngao Tây và Ngao Minh hai người tổng cộng có sáu kiện Tiên thiên linh bảo, đều vô cùng mạnh mẽ, uy lực tuyệt đối xếp hàng đầu.

Mỗi con rồng đều có một lá cờ, chính là Tiên thiên tứ tượng trận dùng để vây khốn người trước đó.

Trong tay Ngao Tây có một cây trường thương màu bạc.

Nếu treo thêm tua rua đỏ nữa thì chính là một cây hồng anh thương.

Thẩm Hạo cầm lên múa thử một chút, chất lượng này tốt hơn nhiều so với cây thương của Triệu Tín.

Sau này dùng ngươi để xiên nướng vậy.

Để Tiên thiên linh bảo làm xiên sắt, đối với yêu thú mà nói cũng là một loại hạnh phúc.

Hơn nữa, Thẩm Hạo còn phát hiện một kiện Tiên thiên linh bảo, giống như liên đài của Phượng Xu, cũng là mười hai cánh.

Chính là của Ngao Tây, chỉ có điều, liên đài này có chút hư tổn, Ngao Tây còn chưa sử dụng.

May mà Thẩm Hạo có Bất Lão Tuyền, hoàn toàn có thể sửa chữa.

Còn có một cái rìu, một kiện đạo bào mây trắng, một cái ngọc bàn.

Đạo bào mây trắng có thể phòng ngự, ẩn nấp khí tức, che giấu thiên cơ.

Ngọc bàn cũng là một kiện Tiên thiên linh bảo, nhưng không phải để tấn công cũng không phải để phòng ngự, mà là dùng để phụ trợ tu vi, có thể cảm ngộ Thiên Đạo, xem như là một món đồ gân gà.

Rìu có sức tấn công vô cùng mạnh mẽ, cũng không tệ.

Không chỉ vậy, Thẩm Hạo còn phát hiện không ít thứ tốt.

Nửa còn lại của Thanh Mộc Kiếm, và linh kiện của kim bài.

Thẩm Hạo cũng không vội đi chi viện cho Phượng Xu, mà dùng Thần Tuyền, dung hợp Thanh Mộc Kiếm và kim bài lại.

Hiện tại Thẩm Hạo, thật sự là giàu nứt đố đổ vách.

Tứ đại Long Vương có bốn lá cờ tiên thiên, Thẩm Hạo đã có được hai lá.

Hai lá còn lại đang ở trong tay Bắc Long Vương Ngao Kim và Đông Long Vương Ngao Thương.

Ngao Thương không vội, trước tiên xử lý Ngao Kim.

Xác định không có gì bất ngờ, Thẩm Hạo mặc đạo bào mây trắng

vào, mới rời khỏi không gian, đi chi viện cho Phượng Xu.

Phượng Xu và Bắc Long Vương Ngao Kim vừa rời khỏi hỗn độn không bao lâu, Thẩm Hạo liền tìm được vị trí của họ, nhưng không lập tức hiện thân, mà lắc mình một cái, biến thành bộ dạng của Tây Long Vương Ngao Ấn.

Hắn cười lớn một tiếng: Dư nghiệt Phượng Hoàng, xem ngươi chạy đi đâu.

Ngao Kim đang chạy trối chết cũng phát hiện ra thân ảnh của Thẩm Hạo, khi thấy đó là Ngao Ấn thì mừng rỡ vô cùng.

Ngao Ấn, ngươi không sao là tốt rồi.

Thẩm Hạo: Yên tâm, đại ca đã cứu ta, bây giờ đại ca đang xử lý dư nghiệt nhân tộc kia, một lát nữa sẽ đến chi viện.

Nghe vậy, Ngao Kim tâm trạng vui vẻ hẳn lên: Vẫn là đại ca tốt, chúng ta liên thủ giữ chân nó, chờ đại ca đến.

Phượng Xu thì sắc mặt đại biến: Phu quân của ta sao rồi.

Ngao Kim: Phu quân của ngươi đã thành bữa ăn trong đĩa của đại ca rồi.

Thẩm Hạo: Hừ, vẫn là nên quan tâm đến bản thân ngươi đi.

Nói xong, hắn làm một động tác, giơ ngón giữa lên.

Khi nhìn thấy động tác này, Phượng Xu trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm.

Động tác này, chỉ có Thẩm Hạo lúc ở trên giường. lúc tu luyện mới làm.

Phượng Xu vô cùng quen thuộc.

Cũng có nghĩa là, Ngao Ấn trước mắt là do Thẩm Hạo giả trang.

Vừa rồi nàng thật sự tưởng Thẩm Hạo đã xảy ra chuyện.

Biết được thân phận của Thẩm Hạo rồi, Phượng Xu trong lòng đã có kế hoạch.

Nàng hừ lạnh nói: Chỉ là hai con giun dế thôi, thật sự nghĩ ta sợ các ngươi sao.

Ngao Kim nhìn về phía Thẩm Hạo, hỏi: Ngao Ấn, ngươi nói phải làm sao.

Thẩm Hạo nói: Sợ gì chứ, đại ca chỉ mấy hơi thở nữa là đến chi viện rồi.

Được, vậy thì đánh.

Vừa dứt lời, Thẩm Hạo đột nhiên ra tay, Khổn Yêu Thằng, Tiên thiên linh châu, Ngọc Như Ý cùng lúc bay ra.

Ngao Kim đối mặt với cảnh tượng bất ngờ này, dường như đã sớm có chuẩn bị.

Giây tiếp theo, hắn trực tiếp né tránh, sau đó không quay đầu lại mà bỏ đi.

Bởi vì ngay vừa rồi, Ngao Thương đã dùng bí pháp của Long tộc bảo hắn mau chạy, nói rằng Ngao Ấn đã chết.

Cũng có nghĩa là, Ngao Ấn trước mắt là giả.

Thẩm Hạo cũng có chút bất ngờ: Mẹ nó, diễn kỹ không tệ nha.

Nói xong, hắn cùng Phượng Xu đuổi theo.

Bắc Long Vương Ngao Kim liều mạng chạy, nhưng tốc độ và nguyên thần đều không bằng Thẩm Hạo và Phượng Xu.

Có sự chỉ huy của Thẩm Hạo, Ngao Kim rất nhanh đã bị Phượng Xu tóm được, giống như diều hâu bắt gà con vậy.

Nàng trực tiếp đưa hắn đến khu vực hỗn độn.

Thẩm Hạo cưỡi trên cổ Phượng Xu, cảm nhận bộ lông phượng hoàng mềm mại, vô cùng êm ái.

Sau khi đến khu vực hỗn độn, Phượng Xu nói: Phu quân, hắn phải làm sao.

Thẩm Hạo nói: Giết đi.

Vâng, phu quân.

Ngao Kim liều mạng giãy giụa, nhưng vô ích.

Rất nhanh hắn đã bị Phượng Xu dùng lửa thiêu chết.

Thẩm Hạo xẻo một miếng thịt rồng, dùng cây hồng anh thương vừa có được xiên lại, rồi nói với Phượng Xu: Dùng lửa nướng chín đi, ta còn chưa ăn thịt rồng Hỗn Nguyên Đại La bao giờ, nếm thử xem sao.

Phượng Xu cười nói: Vâng, phu quân, thiếp cũng chưa ăn bao giờ.

Giờ phút này, tâm trạng của Phượng Xu có thể nói là vô cùng vui sướng, thậm chí là mừng như điên.

Bởi vì dưới sự giúp đỡ của Thẩm Hạo, nàng đã thành công đưa ba trong số bốn Long Vương của Long tộc vào chỗ chết.

Đối với nàng mà nói, đây không nghi ngờ gì là một thắng lợi to lớn.

Long tộc vốn hùng mạnh vô cùng, nay chỉ còn lại một Ngao Thương tàn phế.

Ngao Thương này tuy còn sống, nhưng đã bị trọng thương, thực lực giảm mạnh, hoàn toàn không thể gây ra bất kỳ uy hiếp nào cho Phượng Xu.

Trong mắt Phượng Xu, hắn chẳng qua chỉ là một sự tồn tại không đáng kể mà thôi.

Chỉ cần giết chết Ngao Thương, là có thể diệt được cả Long tộc rồi.

Mối thù của Phượng Hoàng nhất tộc, cũng coi như đã báo được không ít.

Không lâu sau, miếng thịt rồng vốn còn sống đã được nướng đến xèo xèo bốc khói, hương thơm lan tỏa.

Dù sao, muốn nướng chín một miếng thịt rồng lớn như vậy không phải là chuyện dễ dàng, lửa bình thường e rằng không thể làm được.

Nếu không phải ngọn lửa của Phượng Xu lợi hại, Tam muội chân hỏa của Thẩm Hạo thật sự còn kém một chút.

Điều này khiến Thẩm Hạo rất hài lòng, mọi thứ đều thật trùng hợp.

Phu quân, được rồi, mau ăn đi.

Phượng Xu vui mừng nói.

Giờ phút này của Phượng Xu, thật sự có chút.

Thẩm Hạo gật đầu, ăn một miếng, khẩu vị thật sự không tệ.

Đúng rồi, Ngao Thương có Lưu Ly Đăng, nàng có biết cách đối phó với thứ này không.

Phượng Xu nói: Lưu Ly Đăng rất mạnh, có thể bỏ qua mọi phòng ngự tấn công, nhưng nó cũng không phải là vô địch.

Thẩm Hạo: Ồ, cái gì khắc chế nó.

Phượng Xu cười nói: Lưu Ly Đăng tuy mạnh mẽ, có thể đốt cháy nguyên thần, đi theo con đường hủy diệt.

Đối phó với nó thì phải làm ngược lại.

Nguyệt Quế Nữ Thần có một kiện Tiên thiên chí bảo có thể dập tắt Lưu Ly Đăng này.

Thẩm Hạo kinh ngạc nói: Thật hay giả.

Phượng Xu khẳng định gật đầu: Đương nhiên là thật, chỉ có điều chỉ có thể duy trì được vài phút.

Thẩm Hạo hài lòng nói: Vài phút là đủ rồi, làm sao để tìm Nguyệt Quế Nữ Thần.

Phượng Xu vẻ mặt nghiêm túc nói: Có thể dùng Thần Tuyền.

Thần Tuyền.

Phượng Xu nói: Nguyên nhân cụ thể thiếp cũng không giải thích rõ được, có thể nói từ sau trận chiến đó, thiên địa các giới đều hỗn loạn.

Thiên Đế cũng đã chết, có lẽ hỗn loạn kéo dài quá lâu, các vị Thiên Tôn này cũng bị hạn chế.

Còn muốn đi tìm Thiên Tôn, đường đi khó khăn sẽ bị thương, cần Thần Tuyền bổ sung một chút.

Thì ra là vậy, Thẩm Hạo còn tưởng Nguyệt Quế Nữ Thần này thích uống Bất Lão Tuyền chứ.

Ồ, ở đâu vậy.

Chẳng lẽ ở trong khu hỗn độn.

Phượng Xu nói: Chắc là vậy.

Nói đến đây, trong mắt Phượng Xu lóe lên một tia hung ác, nàng mong chờ nhìn Thẩm Hạo, lại nói: Phu quân, hiện nay ba trong số bốn Long Vương của Long tộc đã bị giết.

Chương 958

Đây là cơ hội ngàn năm có một.

Chúng ta sao không nhân cơ hội tốt này, một lần diệt sạch Long tộc chúng nó đi.

Giọng nói của nàng lộ ra một sự quyết đoán và dứt khoát, như thể kế hoạch này đã được ấp ủ trong lòng từ lâu.

Mối thù diệt tộc của Phượng Hoàng nhất tộc vẫn còn đó, lúc này chính là lúc Long tộc yếu nhất.

Nếu có thể nắm bắt cơ hội này, diệt được Long tộc, dù còn lại một mình Ngao Thương cũng vô dụng.

Dù sao thì Long tộc sinh sản vốn đã ít.

Thẩm Hạo gật đầu: Nàng nói rất có lý, huống hồ Long tộc còn không ít Đại La Kim Tiên, đối với ta vẫn còn chút tác dụng, thay vì để cho người khác hưởng lợi, không bằng để ta hưởng lợi.

Ở Địa tiên giới, Bắc Dương tiên triều, nữ nhân của Thẩm Hạo không ít, sau này muốn đột phá Đại La Kim Tiên, vẫn cần sự giúp đỡ của những con rồng này.

Phượng Xu không nhịn được liếc Thẩm Hạo một cái, đối với suy nghĩ của Thẩm Hạo, nàng cũng có thể đoán được đại khái, nhưng nàng cũng không có ý kiến gì.

Trong lòng nàng, chỉ cần có thể thấy Long tộc gặp xui xẻo là nàng đã mãn nguyện.

Còn quá trình này rốt cuộc là như thế nào, Thẩm Hạo làm gì, đối với nàng mà nói hoàn toàn không quan trọng.

Ánh mắt Phượng Xu hơi sáng lên, tinh thần phấn chấn lạ thường, nói: Việc này không thể chậm trễ, phu quân.

Chúng ta trực tiếp diệt sạch Long tộc đi.

Giọng nói của nàng lộ ra một sự cấp bách và lo lắng.

Thế nhưng, Thẩm Hạo lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh, hắn khẽ cười, chậm rãi nói: Đừng vội, lần này chúng ta không chỉ ra tay, mà còn phải làm cho động tĩnh lớn hơn một chút, tốt nhất là để tất cả mọi người đều biết chuyện này.

Phượng Xu nghe Thẩm Hạo nói, có chút kinh ngạc nhìn hắn, dường như cảm thấy bất ngờ với suy nghĩ của hắn.

Phượng Xu nghi hoặc nói: Phu quân, tại sao phải làm động tĩnh lớn hơn một chút.

Lặng lẽ diệt Long tộc không tốt sao.

Thẩm Hạo: Không chỉ nàng hận Long tộc, ta tin rằng còn có rất nhiều người cũng rất hận Long tộc.

Cho nên, chuyện diệt tộc này không thể để chúng ta gánh hết nhân quả, phải để họ cùng gánh.

Một khi biết Long Vương của Long tộc đều bị giết, nàng nói xem họ có ra tay không.

Chính cái gọi là tường đổ mọi người đẩy, cũng đỡ cho chúng ta phải ra tay.

Dù có nhân quả chúng ta cũng không sao, mọi người cùng nhau chia sẻ.

Đôi mắt đẹp của Phượng Xu tò mò nhìn Thẩm Hạo, nàng vẫn có chút không hiểu: Phu quân, tại sao lại như vậy.

Thiếp nghe không hiểu lắm.

Thẩm Hạo: Một người đánh ngươi gọi là bắt nạt, vài người gọi là ức hiếp, còn nếu mấy vạn người bắt nạt ngươi, vậy thì đó đại biểu cho chính nghĩa.

Chư thiên vạn tộc khổ vì Long tộc đã lâu, chúng ta cũng là thay trời hành đạo, hiểu chưa.

Nghe vậy, Phượng Xu không thể tin nổi nhìn Thẩm Hạo, chuyện này còn có thể hiểu như vậy sao.

Quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Nghĩ lại dường như cũng có chút đạo lý.

Phu quân, chàng. chàng nói đúng, thiếp hiểu ý của chàng rồi.

Thẩm Hạo cười khà khà: Biết là tốt rồi, cho nên động tĩnh nhất định phải lớn.

Phượng Xu gật đầu: Phu quân, chàng yên tâm, động tĩnh lớn là sở trường của thiếp.

Thẩm Hạo: Ừ, điểm này ta tin nàng.

Nhưng mà, chúng ta trước tiên giết hết các trưởng lão cảnh giới Đại La Kim Tiên đã.

Những người này cũng rất có giá trị.

Vâng, phu quân.

Phượng Xu cũng phấn khích lên.

Không ngờ mối thù diệt tộc lại có thể tiến triển thuận lợi như vậy.

Một người một phượng, lập tức đến Đông Long Cung, trực tiếp mở ra cuộc tàn sát.

Các trưởng lão Đại La Kim Tiên của Long tộc, quả thực là gặp ác mộng.

Chưa đến một canh giờ, trong nhẫn không gian của Thẩm Hạo đã có thêm ba mươi trưởng lão cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Những người còn lại có lẽ đã sớm biến mất.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là, dù vậy, Đông Long Vương Ngao Thương cũng không xuất hiện.

Thẩm Hạo tìm nửa ngày cũng không tìm được vị trí.

Thật là lợi hại.

Lại nghĩ đến các nữ nhân của mình còn không ít người là Kim Tiên, Thẩm Hạo lại tiện tay giết thêm năm mươi con rồng cảnh giới Cửu Thiên Huyền Tiên.

Phần lớn là Long tộc, còn lại là các hải yêu khác.

Cảm thấy đã gần đủ, Thẩm Hạo mới hài lòng nói: Được rồi, có thể ra tay rồi.

Nghe Thẩm Hạo nói vậy, Phượng Xu hưng phấn gật đầu, thân ảnh lập tức hóa thành bản thể phượng hoàng, bay vào hư không.

Nàng cất tiếng kêu dài, chấn động cả Thái Cực giới.

Không ít Hỗn Nguyên Đại La đều kinh hãi nhìn Phượng Xu, không ngờ Phượng Hoàng nhất tộc lại còn có một tồn tại đỉnh phong Hỗn Nguyên Đại La.

Phượng Xu vận sức một hồi, sau đó đôi cánh dang rộng, lao thẳng xuống.

Sau khi đến mặt biển, nàng bắt đầu bay song song.

Nơi nàng đi qua đều là một biển lửa đỏ rực.

Trong phút chốc, xung quanh thật sự biến thành một biển lửa.

Rất nhanh, không ít thi thể Long tộc nổi lềnh bềnh trên mặt biển.

Nhiều người đều kinh hãi trước sự to gan của Phượng Xu, khi phát hiện không một ai trong bốn Long Vương của Long tộc xuất hiện, trong lòng càng thêm chấn động.

Lẽ nào đã xảy ra chuyện.

Ngay lúc này, Lý Côn Luân, Ngọc Linh Lung, Chu Canh Kim cũng đến bên cạnh Phượng Xu.

Đạo hữu, có cần chúng ta giúp đỡ không.

Phượng Xu nói: Không cần, Tây Long Vương Ngao Ấn, Bắc Long Vương Ngao Kim, Nam Long Vương Ngao Minh đã bị giết sạch, chỉ còn lại một Đông Long Vương Ngao Thương đang hấp hối.

Có thể nói Long tộc đã bị ta phế rồi.

Nghe vậy, ba người kinh ngạc đến không thể tin nổi.

Vạn lần không ngờ, Phượng Xu lại trâu bò đến vậy, một mình giết chết ba Đại Long Vương, còn làm trọng thương Ngao Thương mạnh nhất.

Mặc dù không dám tin, nhưng việc bốn Long Vương bây giờ đều không xuất hiện dường như đã chứng thực điều này.

Lý Côn Luân nuốt nước bọt, ánh mắt nhìn Phượng Xu tràn ngập sự kính sợ, đó là sự kính sợ đối với kẻ mạnh.

Đạo hữu, lời nói có thật không.

Phượng Xu hừ lạnh một tiếng: Cần gì phải lừa các ngươi.

Nói xong, nàng xoay người biến mất tại chỗ.

Lý Côn Luân do dự một lát rồi nói: Hay là đến Long Cung xem thử.

Được, chính có ý này.

Ngọc Linh Lung và Chu Canh Kim lập tức mừng rỡ.

Nếu lời Phượng Xu nói là thật, vậy thì Long tộc bây giờ có thể nói là bảo khố khắp nơi.

Rất nhanh, ba người đến Đông Long Cung, nhìn xung quanh một mảnh hỗn độn, nhưng bảo khố đã chẳng còn gì, lúc này mới tin lời Phượng Xu nói.

Dù sao nếu Ngao Thương vẫn ổn, sao có thể để bảo khố bị trộm.

Ngay sau đó, ba người lại không ngừng vó ngựa đến Tây Long Cung, kết quả vẫn không có gì.

Nam Long Cung, Bắc Long Cung cũng đều như vậy.

Họ lập tức hiểu ra đã có người nhanh chân đến trước.

Nghĩ đến đây, ba người cũng truyền tin tức cho đồ tử đồ tôn của mình.

Mặc dù phần lớn đã mất, phần nhỏ vẫn còn.

Rất nhanh, ba thế lực lớn của nhân tộc là Côn Luân Cung, Tinh Thần Các, Ngọc Hư Động đã phát động tổng tấn công vào Long tộc.

Các chủng tộc yêu tộc khác bị áp bức đã lâu cũng phát động tổng tấn công vào Long tộc.

Những tán tu kia thấy có thịt ăn, tự nhiên cũng không bỏ qua Long tộc.

Trong một thời gian, Long tộc dường như đã trở thành chuột chạy qua đường, ai ai cũng đòi đánh.

Thẩm Hạo và Phượng Xu vẫn luôn quan sát tình hình của Long tộc, lúc này mới hài lòng mỉm cười.

Long tộc vốn kiêu căng ngang ngược, giờ đây lại trở thành mục

tiêu công kích của mọi người.

Bọn chúng sợ hãi trốn chui trốn lủi khắp nơi, thậm chí không dám để lộ thân phận Long tộc của mình.

Cũng may biển sâu này đủ rộng lớn, vẫn có không ít con rồng lọt lưới trốn thoát được.

Không chỉ vậy, ngay cả các Hỗn Nguyên Đại La cũng toàn bộ nhập cuộc, bắt đầu tìm kiếm tung tích của Ngao Thương.

Chương 959

Trước kia, bọn họ không dám đứng về phe nào, nhưng bây giờ đã khác.

Hiện tại mọi chuyện đã ngã ngũ, Long tộc diệt vong chỉ là chuyện sớm muộn.

Vì vậy, bọn họ cũng bắt đầu nhắm vào Long tộc.

Sở dĩ như vậy, cũng không phải là hận Long tộc đến mức nào, mà phần lớn là muốn cướp đoạt Tiên thiên chí bảo Lưu Ly Đăng của Đông Long Vương Ngao Thương.

Bảo vật lợi hại như vậy, ai mà không muốn chứ.

Nhìn thấy kết cục của Long tộc, giữa hai hàng lông mày của Phượng Xu tràn đầy vẻ hả hê.

Nàng hít sâu một hơi, nói với Thẩm Hạo: Phu quân, lần này có thể diệt được Long tộc, phần lớn là nhờ chàng.

Nghe vậy, Thẩm Hạo nói: Vẫn chưa thể xem là diệt tộc, Đông Long Vương Ngao Thương của Long tộc cùng không ít trưởng lão đã trốn đi rồi.

Chỉ khi giết sạch bọn chúng mới có thể xem là diệt tộc.

Phượng Xu gật đầu, rồi thở phào một hơi.

Thẩm Hạo lại hỏi: Ngoài Long tộc ra, còn có kẻ thù nào khác không.

Đã chọn báo thù rồi thì làm cho tới cùng.

Phượng Xu nói: Có, còn có hai vị Hỗn Nguyên Đại La đã tham gia vào chuyện đó.

Nghe vậy, Thẩm Hạo liền có tinh thần: Là ai.

Hay là bây giờ chúng ta đi giết bọn họ luôn.

Phượng Xu lắc đầu nói: Tạm thời vẫn chưa phải lúc, đợi chúng ta tìm được Nguyệt Quế Nữ Thần rồi hãy nói.

Hiện tại tám vị Thiên Tôn kia cụ thể ra sao ta cũng không biết.

Thấy vậy, Thẩm Hạo gật đầu nói: Được rồi, vậy chúng ta về Linh Vân đại lục trước.

Vâng, phu quân.

Địa Tiên Giới, Viêm Sương U Giới.

Thẩm Hạo nói với Phượng Xu: Ta sẽ luyện hóa thi thể của mấy vị Đại La Kim Tiên này trước đã.

Phượng Xu gật đầu: Vâng, phu quân.

Dặn dò Phượng Xu vài câu, Thẩm Hạo liền đến động phủ trước kia.

Hắn lấy Thần Mộc Đỉnh ra bắt đầu luyện chế.

Trước tiên luyện hóa những con rồng cảnh giới Cửu Thiên Huyền Tiên, luyện chúng thành đan dược.

Bước này diễn ra vô cùng nhanh chóng.

Chỉ là khi luyện hóa cảnh giới Đại La Kim Tiên thì lại khá chậm.

Luyện hóa một con rồng cảnh giới Đại La Kim Tiên cần thời gian ba ngày.

Chẳng mấy chốc, hơn một tháng đã trôi qua.

Sau khi luyện hóa những bản nguyên này thành đan dược, trên đó đều có đạo văn, tất cả đều là cửu chuyển.

Nhìn những viên đan dược màu vàng kim, Thẩm Hạo bèn đặt tên

cho chúng là Cửu Chuyển Kim Đan.

Trong số các nàng, Hồ Cửu Nhi và Bắc Dương Nữ Đế đang ở cảnh giới Cửu Thiên Huyền Tiên, những người còn lại thì chưa phải.

Kể cả hai nàng cũng chưa phải là Cửu Thiên Huyền Tiên đỉnh phong, nói chung vẫn chưa đến lúc dùng đan dược.

Sau khi luyện hóa xong, Thẩm Hạo mới nhớ ra một chuyện.

Trong không gian vẫn còn thi thể của Ngao Kim.

Không nói nhiều lời, hắn trực tiếp tiến vào không gian.

Trong nháy mắt, vô số sương mù ùa tới, Thẩm Hạo tiếp nhận toàn bộ.

Chẳng mấy chốc, khí tức của Thẩm Hạo đã đạt đến tồn tại Hỗn Nguyên Đại La đỉnh phong, không thể tiến thêm được nữa.

Cùng lúc đó, số Tiên Thiên Linh Bảo của Thẩm Hạo lại nhiều thêm hơn mười món.

Các trưởng lão Long tộc không phải ai cũng có Tiên Thiên Linh Bảo.

Bọn họ tấn thăng từ sớm, cũng không cần Tiên Thiên Linh Bảo.

Tóm lại, điều khiến Thẩm Hạo thất vọng là không có một món Tiên Thiên Chí Bảo nào.

Thế là, sau khi ra khỏi không gian, Phượng Xu lập tức cảm nhận được khí tức của Thẩm Hạo, không khỏi vui mừng nói: Chúc mừng phu quân đột phá.

Thẩm Hạo lại tỏ ra rất bình tĩnh, dù sao chuyện đột phá này đến quá dễ dàng, hắn cũng không để tâm.

Hắn không nhịn được cười nói: Chỉ là may mắn thôi.

Phượng Xu: Bây giờ chúng ta có thể về Bắc Dương Tiên Triều rồi chứ, chắc các tỷ muội cũng.

Thẩm Hạo nói: Không vội, vừa mới đột phá, phải ổn định cảnh giới trước đã.

Nói xong, ánh mắt hắn nhìn thẳng vào Phượng Xu.

Nhìn thấy ánh mắt nóng rực của Thẩm Hạo, tim Phượng Xu khẽ đập nhanh hơn, còn có chút mong đợi.

Nàng biết tiếp theo Thẩm Hạo sẽ cần sự giúp đỡ của mình.

Phu quân, ta chuẩn bị xong rồi.

Chẳng mấy chốc, một tháng đã trôi qua.

Bắc Dương Tiên Triều, Bích Ngọc Cung.

Bắc Dương Nữ Đế nhìn khung cảnh quen thuộc trong Bích Ngọc Cung, Thẩm Hạo đã rời đi mấy tháng, nàng thật sự có chút nhớ nhung.

Bây giờ, nhờ có sự giúp đỡ của Thẩm Hạo, tu vi của nàng tăng lên rất nhanh.

Vì vậy, nàng đã sớm không còn muốn tu luyện một mình khổ sở nữa.

Bế quan tu luyện trăm năm cũng không nhanh bằng Thẩm Hạo tăng ca một đêm.

Hiện tại, toàn bộ Bắc Dương Tiên Triều vô cùng hùng mạnh, đã không còn thế lực nào dám khiêu khích quyền uy của Bắc Dương Tiên Triều.

Hoàn toàn không cần Bắc Dương Nữ Đế ra mặt.

Ngay cả Yêu tộc cũng vô cùng ngoan ngoãn.

Cho nên, Bắc Dương Nữ Đế bây giờ lại thích ở trong hậu cung

hơn.

Nơi đây đều là khí tức của Thẩm Hạo, cũng có thể khiến nàng vơi đi nỗi nhớ.

Có lúc, nàng cũng tò mò về thân phận của Phượng Xu.

Thực sự quá mạnh mẽ, còn mạnh hơn cả Thẩm Hạo.

Bắc Dương Nữ Đế cũng khao khát đạt tới cảnh giới đó, nhưng nàng biết, điều đó rõ ràng là không thực tế.

Lần trước sau khi đến Thượng Tứ Tầng Thiên Thái Cực Giới, Bắc Dương Nữ Đế vẫn có chút bị đả kích.

Không ngờ ở Địa Tiên Giới, Cửu Thiên Huyền Tiên là tồn tại ở đỉnh cao, vậy mà ở đó lại chỉ là tầng lớp trung lưu, tuy không phải tầng lớp thấp nhất, nhưng cũng chẳng có cảm giác tồn tại gì cả.

Vì vậy, ý chí muốn trở nên mạnh mẽ lại lần nữa dâng cao.

Nhưng chỉ dựa vào bản thân nàng thì rõ ràng là không được, phải có sự giúp đỡ của Thẩm Hạo mới được.

Không chỉ Bắc Dương Nữ Đế, mà Tô Ngọc, Tô Dực, Tô Thiền, Tô Quyên và các nàng khác cũng khao khát đột phá thực lực.

Trước kia, thiên phú của các nàng tương đối kém, cảm thấy có thể đột phá đến Kim Tiên đã là chuyện rất tốt rồi.

Chương 960

Chỉ là không ngờ, dưới sự giúp đỡ của Thẩm Hạo, tốc độ đột phá của các nàng thực sự có chút nhanh.

Bây giờ đã là Kim Tiên đỉnh phong, tu vi không thể tiến thêm một bước nào nữa, trong lòng vẫn rất sốt ruột.

Bỗng nhiên, hai bóng người lặng lẽ xuất hiện trong đại điện của Bích Ngọc Cung.

Mọi người đều không hề hay biết.

Phượng Xu cười nói: Phu quân, chàng không chào hỏi các muội muội một tiếng à.

Thẩm Hạo: Không ngờ nàng bây giờ làm tỷ tỷ cũng nghiện rồi.

Phượng Xu mím môi cười: Ta cũng không muốn, nhưng tu vi của các nàng không bằng ta, tuổi tác cũng không bằng ta, có cho các nàng cơ hội cũng vô dụng thôi.

Nàng nói cũng có mấy phần lý.

Giọng Thẩm Hạo vừa dứt, bóng dáng của các nàng đã đến đại điện, vẻ mặt kích động nhìn Thẩm Hạo.

Phu quân.

Sư công.

Công tử.

Dù sao thì cuộc nói chuyện vừa rồi của Thẩm Hạo và Phượng Xu cũng không che giấu khí tức và giọng nói.

Các nàng rất nhanh đã cảm nhận được.

Thẩm Hạo ôm các nàng vào lòng, hôn mỗi người một cái.

Lúc này mới cười nói: Thế nào, có nhớ ta không.

Nhớ phu quân lắm.

Phu quân, nhớ chàng.

Ngay cả Bắc Dương Nữ Đế cũng lộ ra vẻ e thẹn của thiếu nữ.

Trong số các nàng, chỉ có Đông Cung Vô Song là nổi bật nhất, một thân áo giáp vàng kim, lấp lánh tỏa sáng.

Nhìn thấy cảnh này, Thẩm Hạo rất hài lòng: Bộ áo giáp này vẫn còn mặc à.

Đông Cung Vô Song cảm nhận được sự yêu thích của Thẩm Hạo, trái tim lập tức đập thình thịch, Chỉ cần phu quân thích là được.

Ánh mắt của Thẩm Hạo lướt qua trên người các nàng, chậc chậc cảm thán, thật đúng là bách hoa tranh diễm.

Mỗi một nàng đều đẹp đến nghẹt thở, lại mang những nét đặc sắc riêng.

Thẩm Hạo vẫn rất tự tin vào gu thẩm mỹ của mình đối với phụ nữ.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Thẩm Hạo, Mạnh Tuyền Cơ và các nàng khác cũng mỉm cười dịu dàng, trong lòng vô cùng ngọt ngào.

Được Thẩm Hạo yêu thích, các nàng vẫn rất vui mừng.

Nhất thời, tất cả đều vây quanh Thẩm Hạo hỏi không ngớt, mấy tháng không gặp, quả thực rất nhớ hắn.

Trong khung cảnh náo nhiệt này, Phượng Xu lại giống như một người ngoài cuộc, lặng lẽ đứng ở một góc.

Dáng người nàng cao ráo mà tao nhã, một bộ váy dài màu tím nhạt như mây bay rủ xuống đất, càng tôn lên làn da trắng như tuyết, khí chất thoát tục.

Tuy nhiên, trái ngược hoàn toàn với tiếng cười nói vui vẻ của những cô gái khác, Phượng Xu từ đầu đến cuối đều im lặng, thậm chí không nói chuyện với bất kỳ ai.

Nàng chỉ lặng lẽ đứng đó, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ.

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu lên người nàng, khắc họa nên đường nét thanh tú, nhưng cũng khiến bóng dáng nàng dưới ánh sáng rực rỡ này có vẻ hơi cô đơn.

Nhìn không khí náo nhiệt của mọi người, trong đầu Phượng Xu bất giác hiện lên hình ảnh các tỷ muội của Phượng Hoàng nhất tộc.

Khi xưa cũng là tiếng cười nói vui vẻ, giờ đây tất cả đều không còn.

Tâm trạng có chút nặng nề.

Ánh mắt của Bắc Dương Nữ Đế vô tình lướt qua Phượng Xu, chỉ là một cái liếc nhẹ, trong lòng không khỏi nghi hoặc, Phượng Xu mạnh như vậy, còn có chuyện gì phải buồn rầu chứ.

Bắc Dương Nữ Đế đã cảm nhận được sự mạnh mẽ của Phượng Xu, cũng có tự biết mình.

Nhưng đối mặt với một đối thủ như Phượng Xu, nàng vẫn không nhịn được nảy sinh một tia so sánh.

Đợi cảnh giới đột phá rồi đi tranh giành danh hiệu đại tỷ.

Chỉ là ý nghĩ này vừa nảy ra đã lập tức bị dập tắt, căn bản không thể thực hiện được.

Sau khi trò chuyện với các nàng một lúc lâu, Thẩm Hạo cuối cùng

cũng lên tiếng: Lần này ta trở về, chủ yếu là muốn giúp các nàng nâng cao thực lực.

Trải qua một thời gian nỗ lực, ta đã tìm được một phương pháp khả thi.

Lời hắn vừa dứt, mắt các nàng lập tức sáng lên, dường như nhìn thấy tia hy vọng.

Tô Ngọc càng không kìm được niềm vui trong lòng, hưng phấn nói: Phu quân, chàng thật là lợi hại.

Mới qua bao lâu đâu, chàng đã tìm được phương pháp nâng cao thực lực rồi.

Thẩm Hạo: Không sai, trong tay ta có không ít Tiên Thiên Linh Thổ, có nó, các nàng có thể tiếp tục tu hành rồi.

Cảm ơn phu quân.

Sư công, người giỏi quá.

Khóe miệng Thẩm Hạo không khỏi cong lên: Vẫn là cái miệng nhỏ của Vọng Thư ngọt ngào, ngoan.

Được Thẩm Hạo khen ngợi, Vọng Thư ngay lập tức cảm nhận được ánh mắt của các nàng đang nhìn mình, không khỏi đỏ mặt, tim đập thình thịch.

Nàng sợ mình được Thẩm Hạo khen riêng sẽ khiến các nàng khác không vui, liền cúi đầu không dám nói gì.

Dù sao, sư phụ Mạnh Tuyền Cơ còn ở đây, nàng không dám chiếm hết sự chú ý.

Về điểm này, Vọng Thư đã nghĩ nhiều rồi, lúc này các nàng làm gì có tâm tư để ý đến nàng, vừa nghĩ đến việc có thể nâng cao tu vi, trong lòng ai cũng vui mừng khôn xiết.

Trước kia tu vi của các nàng đến Kim Tiên đỉnh phong là không thể tiến thêm được nữa, luôn cảm thấy cuộc đời mất đi mục tiêu.

Bây giờ có cơ hội nâng cao tu vi một lần nữa, các nàng vô cùng vui mừng, dường như lại có thêm động lực.

Bất kể là người hay tiên, dục vọng đều là vô tận.

Đương nhiên, Thẩm Hạo cũng rất mong đợi.

Dùng một ít Bất Lão Tuyền cùng với Tiên Thiên Linh Thổ, rồi bôi khắp toàn thân.

Nghĩ thôi đã thấy rất tuyệt rồi.

Thế là, Thẩm Hạo nói: Ai tới trước.

Tô Ngọc tỷ tỷ, tỷ tới trước đi.

Không, Tuyền Cơ hay là ngươi đi.

Vọng Thư, Văn Nhân Y Y, hai ngươi bắt đầu trước đi.

Các nàng nhường qua nhường lại, ai cũng ngại ngùng không muốn là người đầu tiên.

Thẩm Hạo nhìn một lượt, cười nói: Được rồi, đừng giành nữa, tất cả cùng lúc đi.

Lời này vừa nói ra, các nàng đều có chút ngại ngùng.

Bắc Dương Nữ Đế thấy vậy, ngọc thủ vung lên, đuổi toàn bộ thị nữ ra ngoài.

Nàng thì không ra ngoài, ngược lại đôi mắt đẹp lấp lánh vẻ mong đợi.

Trong số các nàng, không ít người là phi thăng từ tầng thấp nhất của phàm gian lên, thể chất vô cùng kém.

Thậm chí có những người như Vạn Mộ Tuyết, Cơ Đông Ca và

mấy nàng khác còn là thể chất phàm nhân.

Nhưng tất cả đều vì gặp được Thẩm Hạo mà một bước lên trời, không, phải nói là trực tiếp trở thành gần Kim Tiên.

Mặc dù Kim Tiên ở trước mặt hắn không là gì, nhưng ở Địa Tiên Giới đó cũng là chiến lực cao cấp, có thể đi ngang không sợ ai.

Nếu đến hạ giới, đó chính là tư chất vô địch.

Chương 961

Dưới sự giúp đỡ của Thẩm Hạo, các nàng đều là cảnh giới Kim Tiên, bây giờ hắn còn muốn giúp các nàng một lần nữa đột phá trở ngại.

Bắc Dương Nữ Đế đương nhiên tò mò.

Những chuyện này, ngay cả nàng cũng không làm được.

Thậm chí nàng tin rằng, chỉ cần Thẩm Hạo muốn, để các nàng đột phá Cửu Thiên Huyền Tiên cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo khiến Bắc Dương Nữ Đế đỏ mặt xấu hổ.

Chỉ thấy Thẩm Hạo trộn một loại linh thổ màu vàng kim với một loại nước không rõ tên lại với nhau.

Trong nháy mắt, nó phát ra linh quang nhàn nhạt.

Ngay cả Bắc Dương Nữ Đế cũng cảm nhận được sự bất phàm trong đó.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo nói: Cởi giáp.

Vâng, phu quân.

Trong khoảnh khắc, các nàng đứng thành một hàng.

Cả đại điện tức thời rực rỡ huy hoàng, trắng đến phát sáng.

Thẩm Hạo thì giống như đang đắp người tuyết, đều đặn bôi Tiên Thiên Linh Thổ lên người các nàng.

Rất nhanh, toàn thân các nàng đều được bao phủ bởi linh thổ màu vàng kim, nhìn kỹ, thật sự có chút cảm giác giống như Thập Bát Đồng Nhân của chùa Thiếu Lâm.

Thời gian trôi rất nhanh, một tuần trà đã qua.

Lớp linh thổ màu vàng kim này hơi phát sáng, rồi từ từ biến mất vào trong da thịt.

Làn da các nàng một lần nữa trở nên trắng như tuyết.

Thẩm Hạo phát hiện các nàng vẫn đang trong trạng thái bế quan.

Phượng Xu đứng bên cạnh nhẹ giọng nói: Phu quân không cần lo lắng, hiện tại đã bắt đầu dung hợp rồi.

Chỉ cần đợi vài ngày là được.

Thẩm Hạo gật đầu, nói với Hồ Cửu Nhi, Bắc Dương Nữ Đế và mấy nàng khác: Nếu đã vậy, chúng ta đừng làm phiền các nàng ấy nữa.

Vâng.

Ra khỏi Bích Ngọc Cung, Thẩm Hạo tay trái nắm tay Bắc Dương Nữ Đế, tay phải nắm tay Hồ Cửu Nhi, cười nói: Có muốn đột phá Đại La Kim Tiên không.

Lời này vừa nói ra, Hồ Cửu Nhi thì không có cảm xúc gì, ngược lại tim Bắc Dương Nữ Đế lại đập thình thịch.

Rõ ràng đối với việc nâng cao thực lực, nàng vẫn vô cùng động lòng.

Cảm nhận được lực đạo từ lòng bàn tay Bắc Dương Nữ Đế truyền đến, Thẩm Hạo nói: Muốn đột phá rất đơn giản, vậy thì phải xem biểu hiện của các nàng rồi.

Bắc Dương Nữ Đế giả vờ không quan tâm hỏi: Phu quân, phải biểu hiện như thế nào.

Đông Cung Vô Song và Phó Dao đi theo sau Nữ Đế đều vểnh tai lên nghe.

Các nàng cũng muốn đột phá.

Mặc dù hiện tại các nàng đã là La Thiên Thượng Tiên, tồn tại đỉnh cao của Địa Tiên Giới, nhưng cũng muốn đột phá Cửu Thiên Huyền Tiên, càng muốn đột phá Đại La Kim Tiên.

Cửu Thiên Huyền Tiên đã lợi hại như vậy, thậm chí không dám tưởng tượng Đại La Kim Tiên sẽ mạnh đến mức nào.

Thẩm Hạo mỉm cười, khẽ nhướng mày nói: Nếu đã rảnh rỗi không có việc gì, chúng ta chi bằng đến Chính Vụ Đại Điện, ngồi lên long ỷ bàn bạc kỹ lưỡng.

Ta cũng muốn cảm nhận một chút cảm giác làm nữ đế.

Nghe vậy, Bắc Dương Nữ Đế lập tức đỏ mặt.

Nàng cũng hiểu ý của Thẩm Hạo, quả nhiên mặc kệ tu vi cao đến đâu, trong xương cốt vẫn xấu xa như vậy.

Nàng không nhịn được lườm Thẩm Hạo một cái: Phu quân, vậy chàng cứ xem biểu hiện của ta.

Trẫm, lệnh cho ngươi nhanh lên.

Nhìn Nữ Đế trong bộ đế bào, Thẩm Hạo không nhịn được cười.

Được lắm, phải nói là, Nữ Đế không hổ là Nữ Đế.

Bắc Dương Nữ Đế trang phục chỉnh tề xuất hiện, biểu hiện vẫn rất tốt.

Sự tương phản này rất lớn, xem như là một bất ngờ nho nhỏ cho Thẩm Hạo.

Bắc Dương Nữ Đế chỉ là Cửu Thiên Huyền Tiên, căn bản không phải là đối thủ của Hỗn Nguyên Đại La đỉnh phong như Thẩm Hạo.

Chỉ có thể nói là không biết tự lượng sức mình.

Bắc Dương Nữ Đế nhìn về phía Phượng Xu, cầu xin: Phượng tỷ, cứu ta.

Nghe vậy, Phượng Xu còn chưa nói gì, Thẩm Hạo ngược lại giật mình một cái.

Hắn lập tức sa sầm mặt nói: Sau này không được gọi như vậy.

Phượng Xu nghi hoặc nhìn Thẩm Hạo, hoàn toàn không hiểu cái tên này có gì đặc biệt.

Nhưng nàng vẫn đồng ý: Biết rồi, phu quân.

Bắc Dương Nữ Đế thấy Thẩm Hạo không vui, cũng vội vàng xin lỗi: Phu quân, xin lỗi, ta không biết.

Ừ, không biết không có tội, lần sau chú ý một chút.

Thời gian thấm thoắt, ngựa trắng lướt qua khe cửa, một tuần ngắn ngủi trôi qua như một cái chớp mắt.

Trong một tuần ngắn ngủi này, Mạnh Tuyền Cơ, Tô Ngọc, Tống Vĩnh Từ và các nàng khác đã trải qua một sự thay đổi kỳ diệu.

Kể từ khi Thẩm Hạo dùng cho các nàng Tiên Thiên Linh Thổ vô cùng quý giá, cơ thể các nàng dường như được truyền vào một luồng năng lượng mạnh mẽ, bắt đầu không ngừng hấp thụ năng lượng trong linh thổ này.

Mà Tiên Thiên Linh Thổ vốn là tiên thiên linh vật cực kỳ hiếm thấy trong trời đất, ẩn chứa linh khí và sinh cơ vô tận.

Dưới sự nuôi dưỡng và gia trì của Bất Lão Tuyền, hiệu quả hấp thụ của nó càng tốt ngoài sức tưởng tượng.

Làn da vốn vàng óng, giờ đây lại trở nên ôn nhuận tinh tế như dương chi bạch ngọc, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Đôi mắt của Tô Ngọc vốn trong như nước mùa thu, nay lại càng

sáng như sao trời đêm, lấp lánh tỏa sáng.

Không chỉ vậy, khí tức của các nàng cũng trở nên linh động và thuần khiết hơn, dường như hòa làm một thể với linh khí trong trời đất này.

Các nàng cũng đã thành công phá vỡ trở ngại của thất thải liên ngẫu, tu vi đã có thể nâng cao một lần nữa.

Nhìn vẻ mặt vui mừng của các nàng, Thẩm Hạo cũng rất hài lòng.

Dù sao thì chuyện này có thành công hay không hắn cũng không biết, chỉ là mang tâm thái thử một lần.

Cho nên nói, không có gì là không làm được, chỉ là tài nguyên không đủ mà thôi.

Trong lòng Thẩm Hạo đang tính toán làm thế nào để giúp các nàng nâng cao thực lực, dù sao các nàng cũng đã dừng lại ở Kim Tiên đỉnh phong một thời gian rồi.

Bây giờ không còn trở ngại, đột phá Thái Ất Kim Tiên là chuyện nước chảy thành sông.

Vô tình lướt mắt qua, hắn lại phát hiện Phượng Xu đang ngẩng đầu nhìn lên trời, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Điều này khiến Thẩm Hạo không khỏi tò mò, bèn mở miệng hỏi: Sao vậy.

Xảy ra chuyện gì à.

Phượng Xu hít một hơi thật sâu, dường như muốn hút hết cả sự bất an và sợ hãi trong lòng vào, sau đó nàng dùng một giọng nói nhẹ nhàng mà có phần ngưng trọng nói: Phu quân, ta có một dự cảm rất xấu, chuyện này có lẽ đã hoàn toàn vượt ra ngoài dự đoán trước đây của chúng ta, hơn nữa tình hình e là sẽ ngày càng tồi tệ.

Tuy nhiên, trái ngược hoàn toàn với sự lo lắng của Phượng Xu, Thẩm Hạo lại tỏ ra khá ung dung, hắn mỉm cười, an ủi: Đừng lo, dù trời có sập xuống, cũng có người cao chống đỡ, nàng cứ yên tâm đi.

Nghe những lời này của Thẩm Hạo, đôi mắt xinh đẹp của Phượng Xu ngưng mắt nhìn hắn, nghiêm túc nói với Thẩm Hạo: Phu quân, chàng có biết, bây giờ chàng chính là người cao đó không.

Đừng, ta dù có cao, cũng là người cuối cùng bị trời đè chết.

Chương 962

Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì, khiến nàng nghiêm túc như vậy, Thẩm Hạo cười nói.

Nghe Phượng Xu và Thẩm Hạo đối thoại, Bắc Dương Nữ Đế và các nàng khác đều chăm chú lắng nghe, không dám thở mạnh.

Phượng Xu chỉ vào một vệt sương mù màu đỏ trên trời, Phu quân, chàng xem, thiên cơ ngày càng hỗn loạn, hơn nữa mùi máu tanh vô cùng nồng nặc, đây hoàn toàn là cảnh tượng của đại kiếp.

E là Thượng Tứ Tầng Thiên đã xảy ra chuyện.

Thẩm Hạo có chút bất ngờ, Lẽ nào Long tộc đã bị diệt sạch rồi.

Phượng Xu lắc đầu: Không biết.

Thiên cơ hỗn loạn, căn bản không thể nhìn trộm.

Nếu muốn biết chân tướng, e là phải đến Thượng Tứ Tầng Thiên xem thử mới được.

Thẩm Hạo suy nghĩ một chút rồi nói: Thế này đi, nàng ở lại đây, ta đi xem thử rồi nói.

Phượng Xu gật đầu: Phu quân cẩn thận một chút.

Thẩm Hạo nói với các nàng: Các nàng đợi ta trở về.

Nói xong, bóng dáng Thẩm Hạo biến mất tại chỗ.

Bắc Dương Nữ Đế nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Phượng Xu, trong lòng không khỏi lo lắng.

Cái đó.

Phượng tỷ.

Lời còn chưa nói xong, đã bị Phượng Xu ngắt lời, Lần trước phu quân đã nói không được gọi tên này, chàng không thích nghe.

Bắc Dương Nữ Đế ngại ngùng nói: Phượng Xu tỷ tỷ, vừa rồi là ta lo quá.

Phượng Xu: Nói đi, có chuyện gì.

Bắc Dương Nữ Đế: Nếu Thượng Tứ Tầng Thiên Thái Cực Giới nguy hiểm như vậy, vậy phu quân có gặp nguy hiểm không.

Phượng Xu: Điểm này không cần lo lắng, hiện tại trong Thượng Tứ Tầng Thiên Thái Cực Giới, người có thể giết được phu quân tuyệt đối không có.

Trừ phi Thiên Tôn ra tay.

Thiên Tôn.

Các nàng kinh ngạc kêu lên.

Các nàng chưa từng đến Thượng Tứ Tầng Thiên Thái Cực Giới, đối với danh xưng Thiên Tôn này vẫn còn rất xa lạ.

Phượng Xu tỷ, Thiên Tôn có phải là người lợi hại nhất không. , Hồ Cửu Nhi tò mò hỏi.

Phượng Xu gật đầu: Không sai, Thiên Tôn là tồn tại chí cao vô thượng.

Bắc Dương Nữ Đế cũng không nhịn được hỏi: Phượng Xu tỷ tỷ, có thể cho ta biết Thiên Tôn này là chuyện gì không.

Hai chữ Thiên Tôn cũng đủ để gây chấn động.

Phượng Xu nhìn dáng vẻ tò mò của các nàng, cũng không giấu giếm, thuận miệng nói: Cái gọi là Thiên Tôn chỉ là một danh xưng của cảnh giới.

Ở Thượng Tứ Tầng Thiên Thái Cực Giới, trên Cửu Thiên Huyền Tiên là Đại La Kim Cảnh, Hỗn Nguyên Đại La Cảnh, Hỗn Nguyên Thái Cực Cảnh.

Mà Hỗn Nguyên Thái Cực Cảnh lại được gọi là Thiên Tôn.

Thái Cực Giới chính là từ đó mà ra.

Bắc Dương Nữ Đế tò mò hỏi: Thiên Tôn này chỉ có một người thôi sao.

Phượng Xu lắc đầu, nói tiếp: Thiên Tôn lúc ban đầu có chín tôn vị, hiện tại có tổng cộng tám vị.

Yêu tộc có ba vị, Nhân tộc có một vị, Tiên Thiên Thần Thai tộc có bốn vị.

Tiên Thiên Thần Thai tộc cũng được gọi là Tiên Thiên Thần Thai Linh, đều là những tồn tại có từ lúc trời đất mới sinh ra.

Phượng Hoàng nhất tộc chúng ta, Long tộc, đều thuộc Tiên Thiên Thần Thai Linh nhất tộc.

Nghe vậy, các nàng lúc này mới hiểu được thân phận của Phượng Xu, trong lòng thầm kinh hãi.

Không ngờ còn có nhiều bí mật như vậy.

Càng không ngờ phu quân nhà mình lại mạnh mẽ đến thế, ngay cả Phượng Hoàng cũng chiếm được.

Hồ Cửu Nhi lấy hết can đảm nói: Phượng Xu tỷ tỷ, vậy tỷ là cảnh giới gì, bây giờ lại là cảnh giới gì.

Phượng Xu: Ta và phu quân đều là Hỗn Nguyên Đại La đỉnh phong.

Hít Các nàng hít vào một hơi khí lạnh, ngây người nhìn Phượng Xu, không chỉ kinh ngạc về thực lực của Phượng Xu, mà còn kinh

ngạc hơn về thực lực của Thẩm Hạo.

Chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, tu vi của Thẩm Hạo đã đạt đến Hỗn Nguyên Đại La đỉnh phong.

Quá lợi hại.

Vọng Thư vẻ mặt sùng bái nói: Sư công quá lợi hại, con ngưỡng mộ người quá.

Nói đến đây, Vọng Thư lè lưỡi, vội vàng bổ sung: À đúng rồi, Phượng Xu tỷ tỷ, con cũng ngưỡng mộ tỷ nữa.

Phượng Xu chỉ dùng khóe mắt liếc nhẹ Vọng Thư một cái, sau đó như không có chuyện gì xảy ra, dời ánh mắt đi, không để ý đến nữa, cũng không trả lời.

Đối với loại nịnh nọt này, Phượng Xu đã sớm quen, đã không còn cảm giác gì nữa.

Cùng lúc đó, lòng kính phục của những cô gái này đối với Thẩm Hạo lại càng như sông dài cuồn cuộn không dứt.

Các nàng vạn lần không ngờ, Thẩm Hạo lại lợi hại đến thế, có thể chinh phục được một người phụ nữ vừa mạnh mẽ vừa cao ngạo như Phượng Xu.

Đối với Thẩm Hạo, trong lòng các nàng ngày càng sùng bái.

Có thể nói, các nàng đã chứng kiến sự trưởng thành của Thẩm Hạo.

Đặc biệt là Tống Vĩnh Từ và Mạnh Tuyền Cơ, càng là như vậy.

Mạnh Tuyền Cơ đến nay vẫn nhớ rõ cảnh tượng lần đầu gặp Thẩm Hạo.

Khi đó, Thẩm Hạo thực lực thấp kém, chỉ là một nhân vật nhỏ bé ở cảnh giới Hậu Thiên, trong mắt Mạnh Tuyền Cơ, hắn chẳng qua chỉ

là một con kiến không đáng kể.

Thậm chí lúc đó nàng còn không nhận ra Thẩm Hạo có linh căn, bây giờ nghĩ lại, chỉ có thể nói mình mắt nhìn hạn hẹp, chưa từng thấy sự đời.

Nếu không phải vì bình rượu trắng mà Văn Nhân Y Y mang đến, Mạnh Tuyền Cơ e là căn bản sẽ không có bất kỳ mối liên hệ nào với Thẩm Hạo.

Tuy nhiên, vận mệnh luôn đầy kịch tính.

Ai có thể ngờ, Thẩm Hạo có một ngày lại trở thành tồn tại đỉnh cao nhất trên thế gian này.

Thẩm Hạo bây giờ đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La, đây là một loại tồn tại gần như vô địch.

Dù sao thì, Thiên Tôn tổng cộng cũng chỉ có tám vị mà thôi.

Mỗi lần nhớ lại những điều này, Mạnh Tuyền Cơ đều không khỏi cảm thán vận may của mình.

Nếu không có Thẩm Hạo, thành tựu của nàng e là nhiều nhất cũng chỉ có thể dừng lại ở Linh Đan cảnh, muốn tiến thêm một bước, quả thực còn khó hơn lên trời.

Phượng Xu hoàn toàn phớt lờ ánh mắt của các nàng, thần thức của nàng chăm chú nhìn vào mảng thiên cơ hỗn loạn trước mắt.

Chỉ thấy trong thiên cơ, sát khí giữa trời đất đang không ngừng gia tăng với tốc độ kinh người, dường như cả thế giới đều bị một luồng sức mạnh hắc ám vô hình bao phủ.

Luồng sát khí này nặng nề đến vậy, có nghĩa là vô số sinh linh đã phải chịu cảnh diệt vong.

Trong lòng Phượng Xu không khỏi dâng lên một nỗi lo lắng và

nghi hoặc mãnh liệt, nàng thực sự không hiểu, Long tộc gần như đã bị diệt sạch, tại sao lại có mùi máu tanh nồng nặc như vậy lan tỏa khắp trời đất.

Lẽ nào là do diệt Long tộc mà mang đến hậu quả.

Nếu nói như vậy, chẳng phải Long tộc là con cưng của Thiên Đạo, không thể động đến sao.

Điều này khiến Phượng Xu không phục, Phượng Hoàng nhất tộc cũng là Tiên Thiên Thần Thai Linh, bị diệt tộc, cũng không thấy Thiên Đạo lên tiếng.

Chương 963

Bây giờ đến lượt Long tộc, sát khí lại nặng nề đến vậy.

Cùng lúc đó, Thẩm Hạo đã đến tầng trời thứ tư.

Thẩm Hạo vừa đặt chân vào khu vực này, một luồng mùi máu tanh nồng nặc và sát khí liền như thủy triều ập về phía hắn.

Luồng khí tức này nặng nề đến mức hắn gần như có thể ngửi thấy sự chết chóc và bạo lực ẩn chứa trong đó.

Hắn thầm kinh hãi, sát khí nồng đậm như vậy đối với người tu hành tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

Tu luyện trong môi trường như vậy, không chỉ ảnh hưởng đến tâm cảnh, mà còn có khả năng dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, hậu quả không thể lường được.

Thẩm Hạo không khỏi thắc mắc, so với lúc hắn rời đi, quả thực là một trời một vực.

Thần thức quét qua một lượt, lông mày Thẩm Hạo bắt đầu nhíu chặt.

Hắn thậm chí có lúc hoài nghi mình đã nhìn lầm, trong nháy mắt đã đến Côn Luân Cung, một trong ba thế lực lớn của Nhân tộc.

Tận mắt nhìn thấy Long tộc đang tàn sát Nhân tộc, Thẩm Hạo lúc này mới khẳng định là thật.

Hoàn toàn không hiểu nổi, chẳng phải Long tộc đã bị đánh cho tan tác, ôm đầu chuột chạy rồi sao.

Sao mới hơn một tháng không gặp, kịch bản đã bắt đầu đảo ngược rồi.

Long tộc lại có thể lật ngược tình thế sao.

Mấy tên này cũng quá vô dụng rồi, Tứ Đại Long Vương chết ba, một kẻ sống dở chết dở, vậy mà còn có thể bị người ta đánh tới tận cửa.

Không hiểu tại sao, Thẩm Hạo quyết định vẫn là nên giết một con rồng xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bỗng nhiên, hắn nhìn thấy một người quen, chính là tán tu cảnh giới Kim Tiên Hứa Dương đã gặp trước đó.

Bây giờ Hứa Dương bị đánh trọng thương, không còn sức phản kháng, chỉ thấy một con thanh long, móng vuốt hung hăng chộp về phía hắn.

Thấy vậy, Hứa Dương nhắm mắt lại, đã chuẩn bị sẵn sàng để chết.

Nhưng đợi mấy hơi thở, phát hiện mình vậy mà không sao, hắn nghi hoặc mở mắt ra.

Chỉ thấy con thanh long bị một sợi dây thừng màu vàng kim trói chặt, một chút cũng không thể động đậy.

Tiếp đó liền thấy một bóng người xuất hiện trước mặt hắn, Hứa Dương ngây người nói: Vương đạo hữu.

Thẩm Hạo gật đầu xem như đáp lại, ngay sau đó hắn phất tay, một đạo quang mang lóe lên, con thanh long liền chết không một tiếng động.

Nhìn thấy cảnh này, Hứa Dương theo bản năng nuốt nước bọt, kinh ngạc nhìn Thẩm Hạo.

Con thanh long này là cảnh giới Cửu Thiên Huyền Tiên, những tán tu bên cạnh hắn căn bản không phải là đối thủ một hiệp, không ngờ

lại bị Vương Lão Cát này một chiêu miểu sát.

Quá mạnh mẽ.

Giờ khắc này, trong lòng Hứa Dương vô cùng căng thẳng, Vương. tiền bối, ngài.

Thẩm Hạo ném một viên đan dược cho Hứa Dương, hỏi: Long tộc sao lại dám tấn công Nhân tộc.

Hứa Dương vội vàng giải thích: Tộc trưởng Long tộc Ngao Thương đã nổi điên rồi, Lý Côn Luân tiền bối của Côn Luân Cung đã bị giết, nghe nói còn có một vị tiền bối tên Chu Canh Kim cũng bị giết rồi.

Hơn nữa, Ngao Thương còn đang tàn sát khắp nơi, phàm là tộc quần nào đã ra tay với Long tộc, bất kể là Nhân tộc hay Yêu tộc, đều bị hắn đại khai sát giới.

Thậm chí, đã phá vỡ quy tắc.

Các trưởng lão Đại La Kim Tiên của Long tộc cũng bắt đầu tàn sát Nhân tộc ở tầng trời thứ tư.

Cái gì.

Nghe đến đây Thẩm Hạo vô cùng bất ngờ, Ngao Thương vậy mà còn dám ra ngoài.

Long tộc càng dám phá vỡ quy tắc do Thiên Tôn đặt ra, Đại La Kim Tiên cũng dám vượt giới rồi.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Nhìn Long tộc vẫn đang tấn công hộ thể đại trận của Côn Luân Cung, Thẩm Hạo tiện tay vung lên, Khổn Yêu Thằng trói tất cả rồng lại với nhau.

Sau khi miểu sát mấy con rồng, Thẩm Hạo biến mất tại chỗ.

Cảnh tượng này đã gây chấn động cho tất cả Nhân tộc.

Đặc biệt là Hứa Dương, vạn lần không ngờ Vương đạo hữu năm xưa lại mạnh đến vậy.

Rồng cảnh giới Cửu Thiên Huyền Tiên cũng bị tiện tay giết chết.

Cũng có nghĩa là, tu vi của Thẩm Hạo thấp nhất cũng ở Đại La Kim Tiên.

Nghĩ đến đây, Hứa Dương một trận hối hận, hối hận mình có mắt không tròng, chân thần ở bên cạnh mà lại không nhận ra.

Nếu không có sự giúp đỡ của Thẩm Hạo, e là hôm nay chắc chắn phải chết.

Sau khi Thẩm Hạo tiến vào không gian, hắn hấp thụ ký ức của những con rồng này, nhất thời có chút bất ngờ.

Theo ký ức, thực lực của tộc trưởng Long tộc Ngao Thương đã khôi phục đến trạng thái đỉnh phong.

Dựa vào thực lực mạnh mẽ, hắn bắt đầu báo thù, đại khai sát giới.

Đối mặt với một Ngao Thương Hỗn Nguyên Đại La đỉnh phong, căn bản không có ai có thể chống cự được.

Bất kể là Yêu tộc hay Nhân tộc, không ít đều gặp tai ương.

Hơn nữa, Ngao Thương bây giờ chiến đấu hoàn toàn là kiểu không cần mạng.

Những vị Hỗn Nguyên Đại La ở tầng trời thứ hai cũng sợ đến mức không dám ra khỏi cửa.

Căn bản không ai muốn chọc vào một Ngao Thương đang nổi điên.

Những thông tin này khiến Thẩm Hạo không ngờ tới.

Ngao Thương từ khi nào lại lợi hại như vậy.

Bất quá, địa vị của chúng trong Long tộc không cao, cũng không biết nội dung quá chi tiết, ngay cả nơi ẩn náu trước đây của Ngao Thương cũng không biết.

Cũng chính vì Ngao Thương tàn sát bừa bãi, khiến cho thiên cơ ngày càng hỗn loạn, tràn ngập khí huyết tanh.

Đồng thời, nghiệp lực trên người Long tộc cũng ngày càng mạnh.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo càng thêm kiên định với suy nghĩ của mình, hắn phải đích thân đi tìm Ngao Thương để tìm hiểu cho rõ.

Chỉ có tận mắt nhìn thấy Ngao Thương, hắn mới có thể thực sự hiểu được y rốt cuộc đã trải qua những gì, mới có thể vén màn bí ẩn này.

Quyết định này tuy có chút mạo hiểm, nhưng Thẩm Hạo không hề sợ hãi.

Về khoản tự vệ, Thẩm Hạo vẫn rất tự tin.

Huống hồ trên người hắn không thiếu tiên thiên linh bảo để giữ mạng.

Thông qua ký ức của những con rồng này, Thẩm Hạo nhanh chóng biết được một vị trưởng lão Long tộc có tu vi ở Đại La Kim Tiên cảnh sơ kỳ.

Tốc độ của Thẩm Hạo cực nhanh, vẫn dùng chiêu đánh lén, động tác hành vân lưu thủy, không chút dây dưa dài dòng, trong nháy mắt, vị trưởng lão Long tộc kia đã bị hắn hạ sát.

Hắn không cho đối phương bất kỳ cơ hội thở dốc nào.

Vị trưởng lão Long tộc đó thậm chí còn không kịp hét lên một tiếng thảm thiết.

Thẩm Hạo mặt không cảm xúc nhìn vị trưởng lão Long tộc ngã

trên mặt đất, hắn tiện tay ném vị trưởng lão kia vào trong không gian như vứt rác, sau đó cũng chuẩn bị tiến vào không gian để tìm hiểu.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc hắn sắp bước vào không gian, một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt đột nhiên dâng lên trong lòng.

Cảm giác nguy hiểm này ập đến hung hãn, như một dòng lũ cuồn cuộn, nháy mắt nhấn chìm toàn thân Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo không hề chủ quan, mà nhanh chóng trốn vào không gian trước đã.

Trong chớp mắt, vị trí Thẩm Hạo vừa đứng đột nhiên loé lên một đạo thất thải hà quang.

Ánh sáng này vô cùng chói mắt, phảng phất như chiếu sáng cả đất trời.

Chương 964

Thất thải hà quang này không hề xa lạ với Thẩm Hạo, hắn lập tức nhận ra đây chính là ánh sáng phát ra từ đèn Lưu Ly của Ngao Thương.

Ngay lúc này, đột nhiên, một bóng người như tia chớp xuất hiện ở không xa.

Thẩm Hạo nhìn kỹ, người đến chính là Ngao Thương.

Tuy nhiên, khác với trước đây, lần này Ngao Thương không hiện ra hình thái rồng khổng lồ, mà xuất hiện dưới hình dạng một nam tử trung niên.

Khí chất uy nghiêm trang trọng, một thân áo bào đen tung bay trong gió, điều thu hút nhất là trên trán y mọc ra hai chiếc sừng rồng cong cong, lấp lánh ánh sáng nhàn nhạt, toát ra một khí tức thần bí và mạnh mẽ.

Ngao Thương tập trung tinh thần, khuếch tán thần thức mạnh mẽ của mình ra xung quanh như radar, cẩn thận tìm kiếm từng ngóc ngách.

Tuy nhiên, dù y có cố gắng thế nào, cũng không thể cảm nhận được chút khí tức nào của Thẩm Hạo.

Ngao Thương chau mày, vẻ âm u trên mặt ngày càng đậm.

Dưới mí mắt y, đối phương cứ thế biến mất như khói.

Hơn nữa, sự biến mất này triệt để đến mức, cứ như thể Thẩm Hạo chưa từng tồn tại trên thế giới này, không để lại một chút dấu vết nào.

Ngao Thương càng nghĩ càng thấy không thể tưởng tượng nổi,

tâm trạng cũng ngày càng nặng nề.

Y không khỏi bắt đầu nghi ngờ năng lực của mình, lẽ nào thực lực đối phương đã vượt xa sức tưởng tượng của y.

Hay là đối phương nắm giữ một loại pháp môn thần bí nào đó mà y không biết, có thể dễ dàng tránh được sự dò xét thần thức của y.

Khả năng này, Ngao Thương trước đây đã được lĩnh giáo.

Vì vậy, lần này Ngao Thương không chủ động hiện thân mà chọn cách đánh lén, kết quả vẫn không thành công.

Điều khiến Ngao Thương càng thêm phẫn nộ là, phu quân của con phượng hoàng dư nghiệt này, tu vi lại đã ngang bằng với y.

Thậm chí khí tức cũng không hề yếu hơn y chút nào, điều này thật khiến y khó hiểu.

Đứng tại chỗ, Ngao Thương lạnh lùng nói: Đúng là phu xướng phụ tùy, đều chỉ biết chạy trốn như chó thôi sao.

Thẩm Hạo trốn trong không gian không thèm để ý đến Ngao Thương, nếu bàn về chửi người, Ngao Thương trước mặt Thẩm Hạo chỉ non nớt như một đứa trẻ.

Có gan thì ra đây, không ra nữa ta sẽ giết sạch Nhân tộc.

Thẩm Hạo suy nghĩ một chút, vẫn quyết định hiện thân xem sao.

Trốn trong không gian, hắn không thể cảm ứng được chuyện gì đã xảy ra với Ngao Thương.

Thế là, ngay lúc Ngao Thương đang chửi hăng, Thẩm Hạo lặng lẽ xuất hiện sau lưng y.

Ngao Thương giật mình, lập tức kéo dãn khoảng cách.

Ánh mắt lạnh như băng ẩn chứa vô số hận ý.

Ngươi lại dám thật sự ra đây.

Thẩm Hạo khịt mũi, liếc nhìn Ngao Thương, lập tức hiểu ra vì sao Ngao Thương lại hồi phục thực lực.

Hắn khinh bỉ nói: Ngươi, lão lươn già này, vốn đã tha cho ngươi một mạng, sao không trốn đi mà sống tạm bợ như một con chó, lại cứ phải chui ra tìm chết tiếp.

Ngao Thương ánh mắt âm lãnh nhìn Thẩm Hạo, sát ý gần như ngưng tụ thành thực chất.

Chính vì sự tồn tại của Thẩm Hạo mà Long tộc tổn thất thảm trọng, suýt nữa thì diệt tộc.

Nếu lúc đó không phải y mang theo các trưởng lão và tử đệ Long tộc khác trốn vào không gian bí cảnh của Long tộc, e rằng thật sự đã bị xóa sổ.

Con phượng hoàng dư nghiệt kia đâu, trốn ở nơi nào, hay là hai ngươi cùng ra tay, chúng ta quyết một trận tử chiến đi.

Ngao Thương tự tin nói.

Khóe miệng Thẩm Hạo thoáng qua một tia giễu cợt: Muốn một chọi hai à.

Là Thần Tuyền cho ngươi sự tự tin đó sao.

Khiến ngươi bắt đầu bành trướng rồi à.

Nghe vậy, Ngao Thương nhìn chằm chằm Thẩm Hạo, trong lòng dấy lên cảnh giác, y không ngờ đối phương lại biết y đã có được Thần Tuyền.

Đúng vậy, trước đó lúc liều mạng với Thẩm Hạo trong Cấm địa, y đã lợi dụng đèn Lưu Ly phá vỡ hư vọng, dù chỉ để lộ ra một chút khí tức.

Nhưng khi quay về không gian bí cảnh của Long tộc, Ngao Thương đã nhớ lại.

Thế là, y lặng lẽ quay lại Cấm địa, và đã lấy được Thần Tuyền.

Tuy chỉ có một chút, nhưng đủ để y sử dụng bảy, tám lần.

Điều khiến Ngao Thương kinh ngạc là, chỉ uống một ngụm, thương thế của y đã nhanh chóng hồi phục, lại không có bất kỳ di chứng nào.

Không hổ là Thần Tuyền.

Điều đó cũng có nghĩa là y có thể liều mạng tám lần mà không sợ.

Huống hồ đã biết vị trí của Thần Tuyền, dùng hết rồi lại có thể đi lấy tiếp.

Chỉ là người trước mắt cũng biết về Thần Tuyền, điều này càng khiến Ngao Thương cảm thấy phải giết Thẩm Hạo bằng được.

Thần Tuyền nghịch thiên như vậy, kẻ này lại còn biết rõ hơn cả y.

Lúc này, Ngao Thương rất muốn đánh lén, nhưng y biết, chỉ cần có chút động tĩnh, đối phương chắc chắn sẽ chạy ngay lập tức.

Ngao Thương cảnh giác nhìn Thẩm Hạo nói: Ngươi cũng biết Thần Tuyền, xem ra trong tay ngươi cũng có.

Quả nhiên là vậy, phỏng đoán của Thẩm Hạo không sai chút nào.

Vừa rồi lúc đi ra, Thẩm Hạo đã ngửi thấy mùi của Thần Tuyền, thứ này hắn uống nhiều rồi, quá rõ ràng.

Không ngờ Ngao Thương này lại có thể tìm thấy Thần Tuyền, đoán chừng cũng là lén lút đi xuống.

Ngươi đúng là gặp vận chó má, lại để ngươi tìm thấy Thần Tuyền của ta.

Có phải đã lén lút xuống đó trộm không, thật không biết xấu hổ.

Tộc trưởng Long tộc đường đường, lại làm ra chuyện hèn hạ như vậy.

Ngao Thương lập tức nổi giận: Hỗn xược, Thần Tuyền là thần vật của Thiên Đạo, người có duyên ắt sẽ có được.

Lại dám nói là của ngươi, không sợ bị Thiên Đạo đánh chết sao.

Khi đã có được thông tin hữu ích, Thẩm Hạo cũng lười nói thêm: Muốn đánh chứ gì, ở đây không thi triển được, chúng ta chi bằng đến Hỗn Độn đi.

Đèn Lưu Ly là tiên thiên chí bảo, dưới sự gia trì của lực lượng Thiên Đạo, nó là tồn tại vô địch.

Nhưng đến khu vực Hỗn Độn, hiệu quả sẽ kém đi rất nhiều.

Ngược lại, Thẩm Hạo thì khác, ở khu vực Hỗn Độn, hắn còn thích ứng tốt hơn cả Phượng Xu.

Điểm này, Thẩm Hạo đoán chính là do sự tồn tại của thứ gọi là Đại Đạo chi cơ.

Ngao Thương trừng mắt nhìn Thẩm Hạo, muốn xem hắn rốt cuộc có ý đồ gì.

Giờ phút này, không hiểu sao đối mặt với Thẩm Hạo, trong lòng y lại có một cảm giác nguy hiểm.

Kẻ này rất đáng sợ, đáng sợ hơn cả con phượng hoàng kia.

Thấy được sự cảnh giác trong mắt Ngao Thương, Thẩm Hạo trêu chọc: Lão lươn già, đừng sợ, dù sao ta cũng không giết được ngươi.

Ngao Thương hừ lạnh một tiếng: Ngươi nghĩ nhiều rồi, bản tọa cứ đứng yên cho ngươi đánh, ngươi cũng không làm gì được.

Thẩm Hạo nói: Đúng vậy, da ngươi dày thịt béo, ta quả thực không phải là đối thủ.

Nói đến đây, nguyên thần của Thẩm Hạo lập tức liên lạc với Phượng Xu, kể lại tình hình của Ngao Thương cho nàng nghe.

Khi Phượng Xu biết Ngao Thương đã hồi phục thực lực, nàng cũng chau mày, cảm thấy khó giải quyết.

Hiện giờ, nàng và Thẩm Hạo liên thủ, đánh Ngao Thương chắc chắn không có vấn đề.

Nhưng dưới sự bảo hộ của Thiên Đạo, dù liên thủ cũng không giết được Ngao Thương.

Tương tự, Ngao Thương cũng không giết được bọn họ.

Trừ phi ở khu vực Hỗn Độn, như vậy thì sẽ là so kè thực lực cá nhân.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo lại hỏi Phượng Xu làm sao để có thể giết được Ngao Thương.

Phượng Xu suy nghĩ hồi lâu mới nói: Trừ phi đột phá Hỗn Nguyên Thái Cực cảnh, thành tựu Thiên Tôn chi vị, nhưng điều đó quá khó.

Thấy Thẩm Hạo không nói gì, Ngao Thương cũng cảnh giác không thôi, y sợ Thẩm Hạo lại giở trò xấu.

Biết được chỉ có cách đột phá thành Thiên Tôn, Thẩm Hạo lập tức nói: Ngao Thương, ngươi gan cũng lớn thật.

Ngao Thương khinh thường nói: Ngươi có ý gì.

Bản tọa từ khi sinh ra đến nay, còn chưa biết sợ là gì.

Thẩm Hạo tò mò nói: Thiên Tôn đã đặt ra quy tắc, Đại La Kim Tiên ở tầng trời thứ tư không được phép vượt giới.

Long tộc các ngươi lại dám xem thường quy tắc của Thiên Tôn, xem ra thật sự sống ngán rồi.

Nghe vậy, Ngao Thương giễu cợt nhìn Thẩm Hạo: Thiên Tôn tuy mạnh, nhưng không quản được đến đây, dù có đặt ra quy tắc cũng vô dụng.

Chỉ là để dọa những kẻ không biết điều, Long tộc ta không tuân thủ thì sao nào.

Thẩm Hạo: Xem ra, bây giờ ngươi rất bành trướng, vốn không muốn trực diện giết ngươi, không ngờ ngươi lại dám kiêu ngạo như vậy.

Ngao Thương nghe xong câu này, trên mặt lộ ra nụ cười cực kỳ khinh miệt, phảng phất như vừa nghe được câu chuyện cười lớn nhất thế gian.

Giọng y đầy vẻ bất cần và trào phúng: Chỉ bằng ngươi.

Cũng dám nói ra lời cuồng ngôn như vậy.

Đúng là không biết tự lượng sức mình.

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy một đạo thất thải hà quang lộng lẫy bắn ra như tia chớp, nhắm thẳng vào Thẩm Hạo.

Đạo hà quang này khí thế bàng bạc, ẩn chứa năng lượng khổng lồ, dường như muốn nuốt chửng hoàn toàn Thẩm Hạo.

Chương 965

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc đạo hà quang sắp đánh trúng Thẩm Hạo, hắn lại một lần nữa biến mất không dấu vết như quỷ mị.

Ngao Thương thấy vậy, mặt đầy phẫn nộ, y hoàn toàn không thể hiểu được Thẩm Hạo đã biến mất như thế nào.

Thực ra, Ngao Thương không biết rằng, sức mạnh nguyên thần của Thẩm Hạo mạnh hơn y tưởng tượng rất nhiều.

Mỗi một động tác, mỗi một tia khí tức biến hóa của Ngao Thương, đều không thể thoát khỏi cảm giác nhạy bén của Thẩm Hạo.

Vì vậy, Thẩm Hạo có thể dễ dàng đoán trước được đòn tấn công của Ngao Thương, dù y có mệt chết cũng không thể đánh trúng hắn.

Về mặt an toàn, Thẩm Hạo có không gian trong tay, bẩm sinh đã có ưu thế.

Ngay khi Ngao Thương thu lại đèn Lưu Ly, một bóng đen như quỷ mị lặng lẽ xuất hiện sau lưng y.

Bóng đen này chính là Thẩm Hạo, hắn cầm một cây Hồng Anh Thương, mũi thương lấp lánh kim quang chói mắt, phảng phất ẩn chứa sát ý vô tận.

Thẩm Hạo không chút do dự, hắn ra tay nhanh như chớp, Hồng Anh Thương trong tay đâm thẳng vào gáy Ngao Thương.

Một đòn này tốc độ cực nhanh, sức mạnh càng kinh người, không gian cũng sinh ra gợn sóng, đây là Thái Cực Giới, không gian bích lũy cực kỳ vững chắc, đủ thấy lực đạo của Thẩm Hạo.

Lực đạo như vậy, dường như muốn đâm xuyên qua thân thể Ngao Thương.

Tốc độ quá nhanh, khoảng cách quá gần, Ngao Thương lại hoàn toàn không nhận ra sự tồn tại của Thẩm Hạo.

Chỉ nghe một tiếng phập trầm đục, Hồng Anh Thương không chút trở ngại đâm xuyên qua gáy Ngao Thương, máu tươi lập tức phun ra, văng tung tóe.

Ngao Thương hét lên một tiếng thảm thiết, thân thể đột ngột ngã về phía trước, đèn Lưu Ly trong tay cũng suýt rơi xuống.

Đột nhiên, một cơn đau kịch liệt không thể chịu đựng nổi ập đến như thủy triều trong cơ thể Ngao Thương, dường như muốn xé toạc y ra.

Hình người của y dưới tác động của cơn đau này, nháy mắt mất đi khống chế, như bị một luồng sức mạnh khổng lồ vặn vẹo biến hình.

Trong nháy mắt, cùng với một tiếng gầm rú kinh thiên động địa, Ngao Thương đã hoàn toàn biến hình, biến thành một con cự long dài hàng ngàn trượng.

Trước mặt con cự long này, Thẩm Hạo trông thật nhỏ bé, như một con kiến không đáng kể.

Tuy nhiên, dù chênh lệch về kích thước lớn như vậy, Ngao Thương lại không dám coi thường.

Đôi mắt rồng khổng lồ của y nhìn chằm chằm vào Thẩm Hạo, trong mắt lộ ra vẻ kiêng dè và cảnh giác đối với một sức mạnh không xác định.

Ngao Thương vạn lần không ngờ, một Thẩm Hạo mà y không thèm để vào mắt lại có thể làm y bị thương.

Bản tọa xem thường ngươi rồi Lời của Ngao Thương còn chưa nói hết, chỉ thấy Thẩm Hạo trước mắt như quỷ mị, nháy mắt đã biến mất không dấu vết.

Ngao Thương trong lòng căng thẳng, lập tức cảnh giác, thần thức bung ra, tìm kiếm tung tích Thẩm Hạo khắp nơi.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc y hơi thả lỏng cảnh giác, Thẩm Hạo đột nhiên xuất hiện như tia chớp bên dưới vuốt rồng của y.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Thẩm Hạo không chút lưu tình đâm mạnh vào vuốt rồng của Ngao Thương.

Một đòn này như sấm sét vạn quân, ẩn chứa sức mạnh khổng lồ, phảng phất như cả hư không cũng sắp bị xé toạc.

Lần này động tĩnh quá lớn, Ngao Thương cũng đã có chuẩn bị, lập tức né tránh.

Ngay khi sự chú ý của y bị động tác giả của Thẩm Hạo thu hút đi nơi khác, đột nhiên, Thẩm Hạo đâm một thương vào một miếng vảy rồng trên cổ Ngao Thương, cũng là chiếc vảy duy nhất mọc ngược trên toàn thân y.

Chính là nghịch lân của Ngao Thương.

Bụp.

Ngao Thương trợn to mắt, mặt đầy vẻ khó tin, y hoàn toàn không ngờ Thẩm Hạo lại dùng chiêu số hiểm độc và xảo quyệt như vậy.

Chỉ nghe một tiếng phập trầm đục, mũi thương sắc bén không chút trở ngại đâm xuyên qua nghịch lân của Ngao Thương, nháy mắt để lại trên thân thể y một cái lỗ đáng sợ.

Trong sát na, máu tươi phun ra như suối, văng tung tóe khắp nơi.

Ngao Thương phát ra một tiếng kêu ai oán thê lương, âm thanh vang vọng trong không trung, khiến người ta rợn tóc gáy.

Thân thể y vì đau đớn mà run rẩy kịch liệt, dáng vẻ uy phong lẫm liệt lúc này trở nên vô cùng thê thảm và yếu ớt.

Nghịch lân của rồng, chạm vào là chết.

Nhưng nó cũng là điểm yếu chí mạng của rồng, một khi bị chạm phải, hậu quả không thể lường được.

Mà bây giờ, nghịch lân của Ngao Thương lại bị Thẩm Hạo dễ dàng đâm thủng như vậy, đây không nghi ngờ gì là một đòn đả kích nặng nề đối với y.

Trong cơn đau đớn, Ngao Thương không màng đến chuyện khác, lập tức muốn uống Bất Lão Tuyền.

Nhưng giây tiếp theo, Thẩm Hạo lại nắm lấy đuôi rồng của y, định kéo đi.

Ngao Thương dường như đoán được ý đồ của Thẩm Hạo, nén cơn đau, điều động toàn thân sức lực, đèn Lưu Ly phát ra một đạo thất thải hà quang, bao bọc bảo vệ quanh thân y.

Thấy vậy, Ngao Thương không dám chủ quan, lập tức uống Bất Lão Tuyền.

Vết thương trên người hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Nhìn Thẩm Hạo, ánh mắt y đầy cảnh giác và ngưng trọng, y rất rõ mục đích của Thẩm Hạo.

Vừa rồi Thẩm Hạo chắc chắn là muốn kéo y đến Cấm địa.

Nếu lần này bị kéo vào Cấm địa, Ngao Thương có thể khẳng định mình thật sự lành ít dữ nhiều.

Ngao Thương cũng không ngờ, thực lực nhục thân của Thẩm Hạo lại mạnh mẽ đến vậy, còn mạnh hơn cả y.

Quan trọng hơn là, sau khi Thẩm Hạo áp sát, y hoàn toàn không thể cảm nhận được sự tồn tại của hắn.

Không có một chút dấu vết, quả thực là phòng không thể phòng.

Thế này thì đánh làm sao được.

Nguyên thần của y còn không thể cảm nhận được, có nghĩa là Thiên Đạo cũng không biết Thẩm Hạo đã đi đâu.

Không chỉ vậy, Thẩm Hạo thậm chí còn biết vị trí nghịch lân của y.

Toàn bộ thực lực của y, căn bản không phát huy được.

Sự mạnh mẽ của Thẩm Hạo, khiến y sinh lòng sợ hãi.

Lần trước sở dĩ có thể thoát khỏi Cấm địa, hoàn toàn là nhờ sự giúp đỡ của đèn Lưu Ly.

Nhưng lần này nếu bị kéo vào Cấm địa, Ngao Thương có thể khẳng định, chắc chắn sẽ chết.

Hoàn toàn có thể tưởng tượng được, lần này Thẩm Hạo sẽ không cho y cơ hội sử dụng đèn Lưu Ly.

Cận chiến nhục bác, y vẫn rất nguy hiểm.

Vốn tưởng Thẩm Hạo chỉ là một kẻ hèn hạ vô sỉ, thực lực chắc chắn không ra gì.

Không ngờ lại tính sai, bất kể là pháp thuật hay nhục thân đều mạnh mẽ như vậy.

Phòng không thể phòng.

Ngao Thương bây giờ vẫn không biết át chủ bài của Thẩm Hạo là gì.

Đánh thế nào đây.

Mấy trăm vạn năm rồi, đây là lần đầu tiên y gặp phải một kẻ khó nhằn như vậy.

Huống hồ, Thẩm Hạo còn biết đến sự tồn tại đáng sợ như Cấm địa, lúc nào cũng rình rập kéo y vào đó.

Nghĩ thôi cũng thấy bất lực.

Đèn Lưu Ly bây giờ tấn công cũng không dám, chỉ có thể dùng để phòng thủ.

Cùng lúc đó, các Hỗn Nguyên Đại La ở tầng trời thứ tư Thái Cực Giới đều kinh ngạc nhìn Thẩm Hạo.

Vạn lần không ngờ, lại có người có thể đánh bại Ngao Thương.

Có thể đánh Ngao Thương ra bộ dạng này, đã là chuyện xưa nay chưa từng có.

Giữa các Hỗn Nguyên Đại La cũng có chênh lệch, như Ngao Thương một chọi ba, một chọi bốn cũng không hề có áp lực.

Chương 966

Nhưng dù vậy, đối mặt với Thẩm Hạo, y lại bị đánh không có sức phản kháng.

Quá mạnh mẽ.

Trong nháy mắt, tất cả các Hỗn Nguyên Đại La đều biết đến Thẩm Hạo.

Đối với Thẩm Hạo, họ hoàn toàn cảm thấy xa lạ, chưa từng gặp qua.

Nhưng họ biết, từ hôm nay trở đi, Hỗn Nguyên Đại La mạnh nhất sẽ phải đổi người.

Đó chính là nam nhân trước mắt này.

Vị đạo hữu này là ai.

Không biết, có lẽ là một vị tiền bối ẩn danh nào đó chăng.

Quá mạnh, dù Ngao Thương có đèn Lưu Ly cũng bị đánh cho không tìm thấy phương hướng.

Không biết vị đạo hữu này thích gì, ta muốn kết bạn với ngài ấy.

Ngọc Linh Lung, người vẫn luôn bị Long tộc truy sát, cũng đang theo dõi trận chiến này.

Hoàn toàn không ngờ, lại có một tồn tại còn mạnh hơn cả Ngao Thương.

Điểm quan trọng nhất là, đó còn là một Nhân tộc.

Trong nháy mắt, Ngọc Linh Lung như tìm thấy chỗ dựa, vui mừng khôn xiết.

Thẩm Hạo chép miệng hai tiếng, Hồng Anh Thương trong tay xoay tròn nhanh chóng, tốc độ quá nhanh tạo ra một luồng gió lớn.

Phế vật, chỉ có thế thôi à.

Ngao Thương muốn chửi lại, nhưng vẫn nhịn.

Vội vàng nói: Giữa ngươi và ta cũng không có thâm thù đại hận gì, sao không bắt tay giảng hòa, cùng nhau thống trị tầng trời thứ tư Thái Cực Giới này.

Mọi hận thù giữa chúng ta xóa bỏ hết.

Thẩm Hạo chép miệng hai tiếng: Cũng được, nhưng ngươi phải đáp ứng ta một điều kiện.

Ngao Thương cảnh giác nhìn Thẩm Hạo nói: Điều kiện gì.

Thẩm Hạo: Ta để ý đèn Lưu Ly của ngươi rồi, ngươi chỉ cần tặng đèn Lưu Ly cho ta, ta, Vương Lão Cát, xin thề sau này tuyệt đối không ra tay với ngươi.

Nếu vi phạm lời thề, trời đánh sét đánh.

Ngao Thương: Không thể nào, đổi điều kiện khác đi.

Nhà ta tối quá, đang thiếu một cái đèn.

Ngươi nói xem có cho không.

Thẩm Hạo không khách khí nói.

Ngao Thương không chút do dự, liền từ chối: Tuyệt đối không thể.

Thẩm Hạo uy hiếp: Ngươi không cho, ta sẽ cướp đấy.

Nghe vậy, Ngao Thương lạnh lùng nhìn Thẩm Hạo, trong lòng hận ý ngút trời.

Bao nhiêu năm rồi, đây là lần đầu tiên bị người khác uy hiếp như

vậy, nhưng y lại không làm gì được Thẩm Hạo.

Ngao Thương hừ lạnh một tiếng: Vậy sao, còn kiêu ngạo nữa, ta sẽ tàn sát sạch Nhân tộc.

Nghe vậy, Thẩm Hạo vỗ tay cười nói: Mau đi mau đi, hay là thế này, ngươi đi tàn sát Nhân tộc, ta đi tàn sát Long tộc, ngươi thấy thế nào.

Ngươi.

Ngao Thương nhất thời không dám mở miệng nữa.

Giờ phút này y mới phát hiện, Thẩm Hạo chính là một tên điên.

Căn bản không cho y chút mặt mũi nào.

Theo cảm nhận của y, Vương Lão Cát này dường như thật sự không quan tâm đến sự sống chết của Nhân tộc.

Ngao Thương căn bản không có cách nào nắm thóp được Thẩm Hạo.

Ngay lúc này, một bóng hình xinh đẹp xuất hiện bên cạnh Thẩm Hạo.

Chính là lão tổ của một trong tam đại thế lực Nhân tộc, Ngọc Hư Động, Ngọc Linh Lung.

Hiện nay, lão tổ của hai đại thế lực còn lại của Nhân tộc, Côn Luân Cung và Tinh Thần Các, đều đã bị Ngao Thương giết chết.

Chỉ còn lại một mình Ngọc Linh Lung.

Chỉ thấy Ngọc Linh Lung mặt đầy phẫn nộ nhìn Ngao Thương, cầu xin Thẩm Hạo: Đạo hữu, Long tộc này đã sát hại Lý đạo hữu của Côn Luân Cung, Cố đạo hữu của Tinh Thần Các, và cả Chu Canh Kim, Chu đạo hữu.

Xin đạo hữu hãy vì Nhân tộc chúng ta báo thù.

Nghe vậy, Ngao Thương hừ lạnh một tiếng, ánh mắt cũng nhìn về phía Ngọc Linh Lung.

Sát ý hiện rõ.

Trong lòng một trận khinh thường: không dám động thủ với Vương Lão Cát, chẳng lẽ còn không dám xử lý ngươi.

Thẩm Hạo liếc nhìn Ngọc Linh Lung, vóc dáng quả thực lả lướt tinh tế, đúng với cái tên này.

Bọn họ chết hay không thì liên quan quái gì đến ta.

Ngọc Linh Lung không thể tin nổi nhìn Thẩm Hạo, nàng không ngờ Thẩm Hạo lại có thái độ này, nhưng cũng không dám phản bác.

Vội vàng nói: Đạo hữu, chúng ta đều có thù với Ngao Thương, ta có thể giúp đạo hữu.

Thẩm Hạo lười để ý đến nàng, trong lòng lại đang suy tính làm sao để cướp được đèn Lưu Ly.

Trước đó, Thẩm Hạo đã có sai lầm.

Hoàn toàn không ngờ Ngao Thương lại có thể thoát khỏi Cấm địa.

Càng không ngờ đèn Lưu Ly lại nghịch thiên đến vậy, có thể phá vỡ hư vọng, tuy thời gian rất ngắn, chỉ trong một thoáng.

Nhưng đối với cảnh giới của Ngao Thương, một tia khí tức là đủ rồi.

Quả là có chút thất sách, còn để Ngao Thương có được Thần Tuyền.

Thẩm Hạo cũng không có cách nào khác, dù sao hắn cũng chưa từng thử qua đèn Lưu Ly, cũng không tính được đến điểm này.

Nhưng bây giờ Thẩm Hạo cảm thấy chiến lược của mình nên thay đổi một chút.

Mục tiêu hiện tại cần thay đổi thứ tự.

Giết Ngao Thương có thể để sau, ngược lại cướp đèn Lưu Ly có thể thực hiện trước.

Nếu đèn Lưu Ly có uy hiếp với mình, Thẩm Hạo cảm thấy vẫn nên loại bỏ uy hiếp này trước thì hơn.

Chỉ cần trong nháy mắt, ném đèn Lưu Ly vào trong không gian, dù là Ngao Thương cũng không tìm thấy.

Một khi không có đèn Lưu Ly, trong mắt Thẩm Hạo, Ngao Thương chắc chắn sẽ chết.

Bởi vì không có đèn Lưu Ly, Ngao Thương sẽ không thể rời khỏi Cấm địa.

Đến lúc đó, Ngao Thương chẳng phải là quả hồng mềm mặc cho Thẩm Hạo xử lý sao.

Dưới sự bảo hộ của Thiên Đạo, Ngao Thương không chết được.

Nhưng đến Cấm địa, lực lượng Thiên Đạo cũng vô dụng.

Dù cho Ngao Thương cả một hồ Tây Hồ Bất Lão Tuyền, y cũng chắc chắn sẽ chết.

Thẩm Hạo càng nghĩ càng thấy phương pháp này khả thi.

Nhưng hiện tại Ngao Thương vẫn chưa biết kế hoạch của hắn, vì vậy, Thẩm Hạo vẫn chưa thể để lộ mục đích lần này.

Do đó, phải tạo cho Ngao Thương một ảo giác, đó là mục đích của mình chính là muốn giết y.

Thẩm Hạo không nói, Ngao Thương và Ngọc Linh Lung cũng đều

im lặng.

Cùng lúc đó, vô số Hỗn Nguyên Đại La đều đang chú ý đến Thẩm Hạo.

Thấy Thẩm Hạo không để ý đến mình, Ngọc Linh Lung cũng không dám nói nữa.

Dù sao nàng cũng đã quyết định, bất kể Thẩm Hạo đi đâu nàng cũng sẽ đi theo đó.

Hiện tại Thẩm Hạo là tồn tại duy nhất có thể bảo vệ nàng, nếu không, chắc chắn sẽ bị Ngao Thương giết chết.

Ngao Thương hiện nay đã đạt đến đỉnh cao thực lực, trong lòng Ngọc Linh Lung y như một ngọn núi cao không thể vượt qua.

Mà Ngọc Linh Lung nàng tuy cũng có thực lực nhất định, nhưng so với Ngao Thương, quả thực là châu chấu đá xe.

Nếu Ngọc Linh Lung không chọn cách trốn đi, vậy thì nàng chắc chắn sẽ gặp bất trắc.

Đối mặt với cường địch như vậy, trong lòng Ngọc Linh Lung tràn đầy sợ hãi và bất an, nàng thậm chí không có một chút tự tin nào.

Ban đầu, nàng cũng từng tham gia vào việc vây quét Long tộc.

Bây giờ nghĩ lại, vẫn cảm thấy không biết tự lượng sức mình.

Tuy nhiên, điều khiến Ngọc Linh Lung không ngờ tới là, ngay cả một tồn tại mạnh mẽ như Ngao Thương, khi đối mặt với Thẩm Hạo lại không có sức phản kháng, điều này quả thực quá không thể tưởng tượng nổi.

Thực lực của Thẩm Hạo mạnh mẽ đến mức đã vượt qua sức tưởng tượng của Ngọc Linh Lung, thậm chí vượt qua sức tưởng tượng của tất cả Hỗn Nguyên Đại La.

Lần sau gặp lại Thẩm Hạo, tất cả mọi người đều phải chạy.

Ngọc Linh Lung chứng kiến cảnh này, nàng nhận ra, chỉ có đi theo Thẩm Hạo, mới có thể tránh được sự báo thù của Ngao Thương.

Nghĩ đến đây, ánh mắt của Ngọc Linh Lung liền khóa chặt vào Thẩm Hạo, một khắc cũng không dám thả lỏng, sợ rằng giây tiếp theo hắn sẽ đột nhiên biến mất.

Thẩm Hạo mặt không cảm xúc liếc nhìn Ngao Thương, vẻ ngoài có vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng lại đang suy tính, làm sao để lấy được đèn Lưu Ly trong tay Ngao Thương.

Chương 967

Để không để lộ mục tiêu, ánh mắt Thẩm Hạo cũng không nhìn vào đèn Lưu Ly.

Tuy nhiên, cái nhìn có vẻ tùy ý này lại khiến Ngao Thương trong lòng căng thẳng.

Y không khỏi sinh lòng cảnh giác, âm thầm suy đoán ý đồ của Thẩm Hạo.

Lẽ nào Thẩm Hạo lại đang có ý đồ xấu xa gì.

Ngao Thương càng nghĩ càng thấy bất an, thần thức của y khóa chặt Thẩm Hạo, sợ rằng hắn sẽ đột nhiên ra tay.

Thẩm Hạo dường như cảm nhận được sự căng thẳng của Ngao Thương, khóe miệng hắn hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười khiến người ta không thể đoán được.

Nụ cười này trong mắt Ngao Thương, lại càng đầy thâm ý và uy hiếp.

Thời gian trôi qua từng giây, hai người cứ thế giằng co, không ai mở miệng trước.

Không khí tràn ngập sự căng thẳng, phảng phất như một trận bão tố sắp ập đến.

Thấy vậy, Thẩm Hạo biết rằng muốn trực diện cướp đèn Lưu Ly chắc chắn không được rồi, chỉ có thể tìm cơ hội, nhân lúc Ngao Thương không đề phòng mới được.

Thế là hắn cảm thấy vẫn nên lùi một bước trước đã.

Tiếp đó, chỉ thấy Thẩm Hạo lờ đi Ngọc Linh Lung và Ngao

Thương.

Giây tiếp theo, bóng dáng Thẩm Hạo như tia chớp, nháy mắt biến mất tại chỗ.

Ngọc Linh Lung và Ngao Thương bị cảnh tượng đột ngột này dọa cho giật mình, họ hoàn toàn không phản ứng kịp.

Đặc biệt là Ngao Thương, thần kinh của y lập tức căng như dây đàn, phảng phất như giây tiếp theo sẽ có nguy hiểm ập đến.

Còn Ngọc Linh Lung thì có vẻ hơi hoảng loạn, nàng vội vàng nhìn quanh, cố gắng tìm kiếm bóng dáng Thẩm Hạo.

Tuy nhiên, xung quanh ngoài một khoảng không trống rỗng, không có gì cả.

Thẩm Hạo cứ như bốc hơi, khiến Ngọc Linh Lung cảm thấy một trận mờ mịt và bất lực.

Căn bản không tìm thấy khí tức của Thẩm Hạo, quá kỳ lạ.

Tìm kiếm hồi lâu vẫn không thấy bóng dáng Thẩm Hạo.

Điều này khiến Ngọc Linh Lung không cảm thấy an toàn, không nói hai lời quay người bỏ chạy.

Đối mặt với Ngao Thương nàng không phải là đối thủ.

Còn Ngao Thương lại không hề thả lỏng chút nào, y biết rõ Thẩm Hạo hoàn toàn có thể xuất quỷ nhập thần.

Căn bản không thể nắm bắt được dấu vết.

Huống hồ Thẩm Hạo lại có ác ý với y, nói không chừng giây tiếp theo sẽ cho y một đòn.

Ai ngờ, Thẩm Hạo sớm đã đến Viêm Sương U Giới của Địa Tiên Giới.

Phượng Xu cũng đang ở đây chờ Thẩm Hạo.

Lần nữa gặp lại Thẩm Hạo, Phượng Xu nói: Phu quân, nếu Ngao Thương đã dám ra ngoài, hay là chúng ta cùng hợp lực giết y đi.

Thẩm Hạo nói: Ta cũng có ý nghĩ này, vừa rồi đã thử qua, Ngao Thương không phải là đối thủ của ta, nhưng muốn giết y ngay lập tức thì hơi khó, cái đèn Lưu Ly kia có chút phiền phức.

Nghe những lời này, Phượng Xu mặt đầy kinh ngạc, khó tin nói: Phu quân, chàng lại lợi hại đến vậy.

Ngao Thương thực lực rất mạnh, ngay cả ta cũng chưa chắc có thể chống lại, vậy mà chàng lại có thể đánh bại y.

Phải biết, Phượng Xu và Ngao Thương đều ở đỉnh phong cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La, nhưng nàng biết rõ sự chênh lệch thực lực giữa mình và Ngao Thương.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo lại có thể chiến thắng Ngao Thương, điều này quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Thẩm Hạo: Xử lý Ngao Thương thì không khó, chỉ là muốn giết y thì hơi khó.

Nàng nói cái vị Nguyệt Quế Nữ Thần gì đó tìm như thế nào.

Phượng Xu: Phu quân, ta đưa chàng đi, nhưng có gặp được không thì không biết.

Hiện nay tầng trời thứ tư đã loạn như một nồi cháo rồi, cũng không thấy Thiên Tôn nào ra mặt, đoán chừng Thiên Tôn cũng xảy ra chuyện rồi.

Hả.

Lời này lại khiến Thẩm Hạo ngẩn người, Thiên Tôn mạnh nhất mà cũng có thể xảy ra chuyện sao.

Đi xem thử tình hình rồi nói.

Phượng Xu gật đầu, mang theo Thẩm Hạo nháy mắt đến tầng trời thứ nhất.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là, tầng trời thứ nhất này mây mù bao phủ, vô biên vô tận, căn bản không tìm thấy ranh giới.

Nhưng linh khí lại vô cùng dồi dào.

Trước đây Thẩm Hạo chưa từng đến nơi này.

Tiếp đó, Phượng Xu đưa Thẩm Hạo vào một khu vực Hỗn Độn, rất nhanh trong khu vực này, Thẩm Hạo phát hiện sấm sét màu tím đang hoành hành.

Phượng Xu chỉ vào những tia sét đang lóe lên nói: Phu quân, xuyên qua đám mây sét này mới có thể gặp được Nguyệt Quế Nữ Thần, các Thiên Tôn đều ở sau những tia sét này.

Mà khu vực này, phải đi qua tầng trời thứ nhất mới đến được.

Thẩm Hạo: Nguyệt Quế Nữ Thần sống ở đây sao.

Xem ra cuộc sống của các Thiên Tôn này cũng không dễ dàng gì.

Vốn Thẩm Hạo còn tưởng các Thiên Tôn này đều sống ở tầng trời thứ nhất, bế quan tu luyện.

Không ngờ hoàn toàn không phải như vậy.

Phượng Xu nhìn những tia sét, ánh mắt vẫn có chút sợ hãi.

Uy lực của những tia sét này, là Tử Tiêu Thần Lôi, ngay cả nàng cũng không chịu được bao nhiêu.

Nếu không phải đã có được Thần Tuyền, nàng thật sự không dám đến.

Thấy vẻ mặt ngưng trọng của Phượng Xu, Thẩm Hạo hỏi: Sét này

rất mạnh sao.

Phượng Xu gật đầu.

Phu quân, vẫn nên cẩn thận một chút, uy lực của loại sấm sét này rất lớn.

Thẩm Hạo lại có chút hứng thú, muốn thử xem sao.

Nhục thân hiện tại của hắn đã vô cùng mạnh mẽ, nhưng muốn tiến bộ thêm thì có chút khó khăn, nếu có loại sấm sét này để luyện thể thì cũng tốt.

Dù sao Thẩm Hạo cũng có thể hấp thu sấm sét, cộng thêm có Bất Lão Tuyền tăng cường sức chống đỡ, quả thực rất khả thi.

Nàng đợi ở đây, ta đi cảm nhận một chút.

Lời vừa dứt, bóng dáng Thẩm Hạo đã xuất hiện giữa những tia sét.

Tử Tiêu Thần Lôi trút xuống, đánh trúng Thẩm Hạo.

Trong nháy mắt, cả người Thẩm Hạo trở nên trong suốt.

Cảm nhận kỹ một chút, lại phát hiện mình chẳng hề hấn gì.

Một chút cũng không cảm thấy đau, nhưng thân thể lại trở nên mạnh hơn.

Cảm giác này khiến Thẩm Hạo thấy vô cùng kỳ lạ.

Chẳng chịu chút khổ nào mà lại hưởng hết phúc.

Tiếp theo đó, vô số đạo Tử Tiêu Thần Lôi tiếp tục điên cuồng oanh tạc.

Nhưng Thẩm Hạo vẫn không sao.

Thậm chí Bất Lão Tuyền cũng không cần uống.

Phượng Xu ở bên cạnh cũng ngây người, dù biết Thẩm Hạo đã đủ

lợi hại, nhưng không ngờ lại lợi hại đến mức này.

Thẩm Hạo không những không chịu khổ, thân thể đã lại được cường hóa một lần nữa.

Mạnh đến mức nào Thẩm Hạo không biết, nhưng có thể khẳng định là, nếu đối đầu với Ngao Thương lần nữa, một thương hoàn toàn có thể đâm thủng tim y.

Tất cả những thay đổi này Thẩm Hạo không thể biết rõ, nhưng có thể khẳng định là không gian thôn phệ đang phát huy tác dụng.

Nghĩ đến đây, giây tiếp theo Thẩm Hạo liền tiến vào trong không gian.

Khoảnh khắc Thẩm Hạo bước vào không gian, hắn vốn nghĩ sẽ thấy được những thay đổi rõ rệt hay dị thường gì đó, nhưng cảnh tượng trước mắt lại khiến hắn vô cùng thất vọng.

Mọi thứ trong không gian trông y hệt như lúc hắn rời đi, không có chút thay đổi nào.

Thẩm Hạo không khỏi cảm thấy hoang mang và mơ hồ, hắn bắt đầu nghi ngờ liệu mình có thực sự trải qua cơn bão sét kinh hoàng kia không.

Những tia sét vừa rồi còn đang hoành hành rốt cuộc đã đi đâu.

Chẳng lẽ đã bị nuốt chửng rồi sao.

Hắn nhìn quanh bốn phía, quan sát kỹ lưỡng từng ngóc ngách trong không gian, cố gắng tìm ra manh mối để giải thích hiện tượng kỳ quái này.

Chương 968

Tuy nhiên, dù tìm kiếm thế nào, hắn cũng không phát hiện bất kỳ dấu vết nào liên quan đến sấm sét.

Sau một hồi quan sát, hắn nhận thấy giữa những thứ này dường như chẳng có sự khác biệt rõ ràng nào.

Dần dần, hắn mất đi hứng thú tìm hiểu thêm, bèn lười biếng không quan tâm nữa.

Tuy nhiên, có một điều khiến Thẩm Hạo vô cùng hài lòng, đó là cơ thể hắn lại một lần nữa được cường hóa.

Lợi ích hữu hình này khiến hắn cảm nhận được thực lực của mình đã tăng lên, đây không nghi ngờ gì là một chuyện đáng mừng.

Hắn từ không gian đi ra, đến bên cạnh Phượng Xu.

Trong đôi mắt trong như nước mùa thu của Phượng Xu lúc này đang ánh lên từng tia quan tâm, nàng khẽ mở đôi môi anh đào, dịu dàng hỏi: Phu quân, chàng có sao không.

Có chỗ nào không khỏe ư.

Thẩm Hạo nhếch miệng, nở một nụ cười nhạt, nhẹ giọng đáp: Yên tâm, ta đương nhiên không sao.

Chỉ là chút sấm sét thôi mà, ta đã trải qua nhiều rồi.

Phượng Xu nghe vậy, lòng mới tạm yên, nhưng vẫn có chút không yên tâm mà nhìn hắn từ trên xuống dưới, thấy sắc mặt hắn vẫn như thường mới thở phào một hơi, nói: Vậy thì tốt quá, chúng ta đi thôi.

Thẩm Hạo gật đầu đồng ý.

Đối với sự thần kỳ của Thẩm Hạo, nàng cũng đã thấy nhiều, vì

hắn không nói thêm nên nàng cũng không hỏi.

Tiếp đó, có Thẩm Hạo đi trước canh chừng, Phượng Xu không hề bị thương chút nào.

Nàng kinh ngạc trước sự lợi hại của hắn.

Ngay cả Tiên thiên linh bảo đối mặt với những tia Tử Tiêu Thần Lôi này cũng không thể chống đỡ nổi.

Xuyên qua tầng sấm sét, trong nháy mắt, vô tận cương phong từ bốn phương tám hướng ập tới.

Tất cả đều bị Thẩm Hạo dễ dàng hóa giải.

Không biết đã qua bao lâu, một giây sau, Thẩm Hạo tiến vào một không gian đặc thù.

Ánh sáng trắng lóe lên, cảnh tượng trước mắt liền thay đổi.

Tiếng chim hót líu lo, hương hoa thơm ngát, núi non trùng điệp, sông suối thác đổ, mọi thứ đều có đủ.

Các loại thiên địa linh căn nhiều không đếm xuể, thậm chí Thẩm Hạo còn nhìn thấy không ít phượng hoàng.

Các ngươi đã đến.

Đột nhiên, một giọng nói ngọt ngào truyền đến từ hư không, âm thanh uyển chuyển du dương, tựa như tiếng trời.

Một giây sau, một bóng người xuất hiện trước mặt Thẩm Hạo và Phượng Xu.

Mặc dù đã duyệt hết quần phương, nhưng người phụ nữ trước mắt vẫn khiến Thẩm Hạo phải nuốt nước bọt.

Quả thực đẹp đến mức không thể tả được.

Chẳng trách có thể trở thành nữ thần số một của Thái Cực Giới

thuộc Thượng Tứ Tầng Thiên.

Thẩm Hạo sẵn lòng cho điểm tuyệt đối, hoàn toàn không thể tìm ra bất kỳ khuyết điểm nào.

Làn da trắng hơn sương tuyết.

Mày như núi xa, tóc đen như thác, mềm mại rủ xuống vai.

Một bộ váy dài màu trắng trăng, nhẹ nhàng phiêu dật, phác họa nên dáng người ưu mỹ.

Khóe miệng nàng treo một nụ cười ngọt ngào, một cảm giác cao cấp ập vào mặt.

Phượng Xu cung kính nói: Bái kiến Nguyệt Quế Nữ Thần.

Thẩm Hạo cũng nói theo: Bái kiến Nguyệt Quế Nữ Thần.

Nguyệt Quế Nữ Thần khẽ gật đầu, phất tay một cái, cảnh vật xung quanh tức thì thay đổi.

Lần nữa xuất hiện, ba người như quỷ mị, trong nháy mắt đã có mặt tại một tòa cung điện vàng son lộng lẫy.

Tòa cung điện này khí thế hùng vĩ, chạm trổ tinh xảo, đẹp đến mức khiến người ta phải kinh ngạc thán phục.

Trong cung điện, hai thị nữ mặc trang phục lộng lẫy đã chờ sẵn.

Thấy ba người đến, họ vội vàng cung kính tiến lên, rồi nhẹ nhàng xoay người, nhanh chóng bưng lên từng đĩa linh quả tinh xảo và từng tách linh trà thơm ngát.

Ngay khi thị nữ chuẩn bị tự mình rót trà cho Thẩm Hạo, Nguyệt Quế Nữ Thần đột nhiên đưa tay ngọc ra, ngăn cản động tác của thị nữ.

Nàng mỉm cười, dịu dàng nói: Hay là để ta.

Dứt lời, Nguyệt Quế Nữ Thần tự mình cầm ấm trà, cẩn thận rót đầy một tách linh trà cho Thẩm Hạo.

Thị nữ và Phượng Xu đứng bên cạnh đều kinh ngạc đến chết lặng.

Thẩm Hạo bị hành động bất ngờ này dọa cho không nhẹ, cơ thể hắn giật nảy một cái, suýt chút nữa thì bật dậy khỏi ghế.

Hắn trừng to mắt, kinh ngạc nhìn Nguyệt Quế Nữ Thần, lắp bắp nói: Cái đó Nguyệt Quế Nữ Thần, sao có thể như vậy được.

Trong chốc lát, Thẩm Hạo còn nghi ngờ có bẫy.

Cùng lúc đó, trong lòng Phượng Xu cũng dấy lên sóng to gió lớn.

Nàng hoàn toàn không ngờ Nguyệt Quế Nữ Thần lại có hành động như vậy, điều này khiến nàng vô cùng chấn kinh và khó hiểu.

Tuy nhiên, Nguyệt Quế Nữ Thần dường như không để tâm đến phản ứng của họ, nàng cứ thế cầm ấm trà, nhẹ nhàng rót cho cả Thẩm Hạo và Phượng Xu mỗi người một tách.

Sau đó, nàng nhếch miệng, nở một nụ cười nhạt, nói: Năm xưa, còn phải đa tạ ơn cứu mạng của Thẩm công tử.

Thẩm Hạo ngơ ngác nhìn Nguyệt Quế Nữ Thần, chỉ vào mình: Ta cứu ngươi.

Nguyệt Quế Nữ Thần là Thiên Tôn, ta lấy gì cứu ngươi.

Nghe vậy, Nguyệt Quế Nữ Thần mỉm cười nói: Thẩm công tử quên rồi, nhưng ta thì chưa.

Năm xưa ở Thiên Vũ hoàng triều, tại nước Đại Khôn, có một góa phụ tên Trác Tuyết sắp bị thiêu chết.

Chính nhờ một niệm thiện của Thẩm công tử mà mới có thể sống sót.

Nói xong, Nguyệt Quế lấy ra một bản bí tịch đặt trước mặt Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo lật xem, ký ức tức thì ùa về.

Hình như đúng là có chuyện như vậy.

Một lần đi ngang qua nước Đại Khôn, thấy một đám người đang thiêu sống một thiếu nữ, hắn liền không nhịn được mà ra tay cứu giúp.

Không ngờ người phụ nữ tên Trác Tuyết này lại chính là Nguyệt Quế Nữ Thần.

Thẩm Hạo chỉ cảm thấy trời giáng sấm sét, chuyện này quá mức huyền huyễn rồi.

Phượng Xu ở bên cạnh cũng hoàn toàn không ngờ rằng Thẩm Hạo lại từng cứu cả Nguyệt Quế Nữ Thần.

Phượng Xu: Nguyệt Quế Nữ Thần, đây là chuyện gì vậy.

Vẫn như trước đây, gọi ta là Nguyệt Quế là được rồi, ngươi cứ một tiếng nữ thần, hai tiếng nữ thần, nghe thật khó chịu, Nguyệt Quế Nữ Thần cười nói.

Phượng Xu: Được rồi, Nguyệt Quế tỷ, có thể giải đáp thắc mắc cho ta được không.

Nghe vậy, Nguyệt Quế Nữ Thần khẽ gật đầu: Năm xưa chỉ còn một luồng nguyên thần hạ giới.

Nhưng đến hạ giới mới phát hiện mọi chuyện không đơn giản như vậy, bản thể bị phong ấn, hoàn toàn không có ký ức.

Có lẽ Thiên Đạo đã cố ý cản trở.

Ta đã quên mất mình đã luân hồi bao nhiêu năm, mỗi một kiếp vận mệnh đều vô cùng bi thảm.

Chỉ có một lần được người cứu, đó là lúc ở nước Đại Khôn.

Cũng chính vì có được bí tịch mà Thẩm công tử đưa, ta mới giải khai được phong ấn, tìm được vị trí của thần tuyền.

Thẩm Hạo kinh ngạc nói: Nguyệt Quế Nữ Thần cũng đã từng đến Cấm địa.

Nguyệt Quế Nữ Thần nói: Cấm địa thực ra cũng là một phần khiếm khuyết của Thiên Đạo.

Năm xưa sau một trận đại chiến, Thiên Đạo bị tổn hại không thể phục hồi.

Lâu dần liền biến thành Cấm địa.

Năm đó, không chỉ Phượng Hoàng nhất tộc bị diệt tộc, đến cuối cùng, ngay cả tám vị Thiên Tôn cũng rơi vào phong ấn.

Ta vì cuối cùng cũng tu luyện, mới giải khai được phong ấn, lợi dụng thần tuyền mới khôi phục được nguyên thần khiếm khuyết như hiện tại.

Cấm địa đó, tuy cấm bất kỳ ai tiến vào, nhưng đến cảnh giới Thiên Tôn, tự nhiên biết được quy tắc trong đó cũng có cách giải quyết.

Hơn nữa ta cũng có Tiên thiên chí bảo, cũng đã giúp ích rất nhiều.

Hiện tại, bản thể của ta vẫn còn trong phong ấn, tám đại Thiên Tôn đều như vậy.

Nghe vậy, Thẩm Hạo nuốt nước bọt, trong mắt không có bất kỳ dục vọng nào, chỉ có sự khao khát đối với thực lực.

Trong lòng hắn thầm nghĩ, nếu có thể nuốt chửng thì tốt biết bao.

Thẩm Hạo đầy vẻ hồ nghi hỏi: Thiên Tôn đã đạt đến cảnh giới cao như Hỗn Nguyên Thái Cực, sao lại còn bị phong ấn.

Nguyệt Quế Nữ Thần dường như đã lường trước Thẩm Hạo sẽ có câu hỏi này, nàng mỉm cười, đôi mắt đẹp long lanh, trông như đang cười nhưng trong ánh mắt lại toàn là sự ảm đạm, nhẹ giọng giải thích: Thiên Tôn tuy thực lực cường đại, nhưng chung quy cũng chỉ là một quân cờ của Thiên Đạo mà thôi.

Thẩm Hạo nghe vậy, nghi hoặc trong lòng không những không giảm đi mà còn ngày càng đậm đặc.

Vốn dĩ Thiên Tôn là cảnh giới hắn rất muốn đột phá, bèn truy hỏi: Tại sao lại như vậy.

Thiên Tôn mạnh mẽ như thế, sao lại trở thành vật hy sinh của Thiên Đạo.

Nguyệt Quế Nữ Thần hơi do dự rồi mới từ từ giải thích: Những tồn tại được gọi là Thiên Tôn chúng ta, thực tế đều là Tiên thiên thần thai linh.

Từ lúc sinh ra, mỗi người chúng ta đều có đạo của riêng mình, khoảnh khắc ra đời đã là cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La.

Nàng dừng lại một chút, rồi nói tiếp: Tuy nhiên, vào thời kỳ sơ khai nhất, Thiên Đạo vừa mới ra đời, còn rất không hoàn thiện, căn bản không thể khống chế hiệu quả những Tiên thiên thần thai linh chúng ta.

Chương 969

Khi đó, số lượng Tiên thiên thần thai linh cực kỳ đông đảo, các chủng tộc như Long, Phượng, Kỳ Lân đều có đến hàng trăm loại.

Giọng Nguyệt Quế Nữ Thần hơi trầm xuống, dường như hồi tưởng về thời đại xa xôi đó, lại nói tiếp: Về sau, Thiên Đạo muốn bổ sung cho chính mình, liền cần phải nuốt chửng những Tiên thiên thần thai linh chúng ta.

Vì thế để thay đổi cục diện này, nó đã tung ra một thứ gọi là Đại Đạo chi cơ làm mồi nhử.

Nghe nói, Đại Đạo chi cơ có thể đột phá Hỗn Nguyên Thái Cực, còn có đặc tính bất sinh bất diệt, điều này đối với những Tiên thiên thần thai linh theo đuổi sự vĩnh hằng như chúng ta mà nói, không nghi ngờ gì là có sức hấp dẫn cực lớn.

Thế là, vô số Tiên thiên thần thai linh bị lời đồn này hấp dẫn, tranh giành Đại Đạo chi cơ.

Trận tranh đoạt kịch liệt này dẫn đến trời đất sụp đổ, hình thành vô số vị diện, cũng mới có cách nói Thập Tam Tầng Thiên như ngày nay.

Đến cuối cùng, Tiên thiên thần thai linh không ngừng suy giảm, chỉ còn lại bảy vị.

Ta cũng là một trong số đó.

Trong thời gian này, Thiên Đạo đã nâng đỡ Nhân tộc, cũng đã sinh ra một vị Thiên Tôn cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực.

Nào biết đây chính là khởi đầu của ác mộng, cái gọi là Đại Đạo chi cơ hoàn toàn là một lời nói dối.

Một khi hấp thụ Đại Đạo chi cơ, chẳng khác nào bị Thiên Đạo hạ ấn ký.

Thiên Đạo không những không cho ngươi lợi ích, thậm chí còn từ trong nguyên thần của những Tiên thiên thần thai linh chúng ta mà nuốt chửng Đại Đạo bản nguyên.

Vì vậy để phản kháng, chúng ta đã bắt đầu một trận chiến với Thiên Đạo.

Kết quả dẫn đến ý chí Thiên Đạo hỗn loạn, Thập Tam Tầng Thiên cũng bắt đầu sụp đổ.

Phượng Hoàng nhất tộc, Kỳ Lân tộc cũng toàn bộ bị diệt.

Họ chẳng qua chỉ là vật hy sinh mà thôi.

Lời này vừa nói ra, Phượng Xu kinh ngạc không thôi, không ngờ còn có chuyện như vậy.

Nguyệt Quế tỷ, ý của tỷ là Đại Đạo chi cơ lại chính là lưỡi hái của Thiên Đạo dùng để thu hoạch những Tiên thiên thần thai linh này.

Ngay sau đó, Nguyệt Quế Nữ Thần gật đầu nói: Đúng vậy, năm xưa Phượng Hoàng nhất tộc có ơn với ta, nếu không phải nhờ sự giúp đỡ của Phượng Hoàng nhất tộc, ta cũng sẽ không có được như ngày hôm nay.

Đáng tiếc lúc đó ta đã bất lực, chỉ có thể giúp ngươi trốn xuống hạ giới.

Bởi vì Trần Âm đạo hữu đã tính toán, đó là cơ duyên của ngươi, cũng là cơ duyên của chúng ta, là mấu chốt để chúng ta phá trừ phong ấn.

Nghe vậy, Phượng Xu nhìn về phía Thẩm Hạo.

Ý là có phải đang nói đến Thẩm Hạo không.

Nguyệt Quế Nữ Thần gật đầu: Không sai, Thẩm công tử chính là cơ duyên của ngươi, cũng là cơ duyên của chúng ta.

Chính cái gọi là Đại Đạo năm mươi, Thiên Diễn bốn chín, độn đi một.

Khi đó chúng ta vì tranh thủ một tia sinh cơ này, nhân lúc Thiên Đạo sắp viên mãn, vì để tự cứu mình, tám đại Thiên Tôn chúng ta đã cùng nhau ra tay, dẫn đến ý chí Thiên Đạo sụp đổ.

Cái một kia đã độn đi.

Chúng ta cũng bị phong ấn, thực ra cũng chẳng khác gì chết, chỉ có ta trước đó dựa vào một tia bản nguyên để hạ giới.

Mà cái gọi là Cấm địa cũng là một phần của Thiên Đạo.

Những Tiên thiên thần thai linh đã chết cũng bị Thiên Đạo vô tình nuốt chửng, mà Cấm địa chính là công cụ Thiên Đạo dùng để nuốt chửng bản nguyên của Tiên thiên thần thai linh.

Sau này bị tám đại Thiên Tôn chúng ta cùng ra tay, Thiên Đạo cũng sụp đổ, Cấm địa cũng bị chúng ta tách ra.

Mà thần tuyền, cũng là biện pháp duy nhất để cứu chúng ta, vì vậy chúng ta đã đặt nó trong Cấm địa.

Thẩm Hạo: Vậy tại sao Ngao Thương có thể ra khỏi Cấm địa.

Nguyệt Quế Nữ Thần nói: Ngao Thương ta biết, hắn có Tiên thiên chí bảo Lưu Ly Đăng.

Cho dù Cấm địa không còn ý chí của Thiên Đạo, nhưng Cấm địa chung quy vẫn là một phần của Thiên Đạo.

Tiên thiên chí bảo vốn là sản vật của Thiên Đạo, tự nhiên có thể sử dụng.

Thẩm Hạo hiếu kỳ không thôi: Thần tuyền có lai lịch gì.

Lại có thể giúp các ngươi khôi phục.

Nguyệt Quế Nữ Thần đáp: Tên đầy đủ là Hỗn Độn Thần Tuyền, không phải sản vật của Thiên Đạo.

Thần tuyền rất mạnh, trước đây do tám đại Thiên Tôn chúng ta cùng nhau quản lý, năm xưa cũng nhờ có thần tuyền mới có thể chống lại Thiên Đạo.

Nói đến đây, Nguyệt Quế Nữ Thần nhìn về phía Thẩm Hạo.

Thẩm công tử, ngươi chính là biến số duy nhất.

Thẩm Hạo xua tay nói: Đừng, ta không phải đâu.

Nguyệt Quế Nữ Thần lại nói: Thẩm công tử, ngươi cũng mang trong mình Đại Đạo chi cơ.

Nghe vậy, Thẩm Hạo có chút sốt ruột.

Theo cách nói của Nguyệt Quế Nữ Thần, Đại Đạo chi cơ này hoàn toàn là một cái bẫy.

Mặc dù có thể đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực, trở thành Thiên Tôn, nhưng lại cần phải không ngừng rút máu cung phụng cho Thiên Đạo, cho đến khi bị vắt cạn.

Chuyện như vậy, Thẩm Hạo tuyệt đối không làm.

Hơn nữa, tu vi của Thẩm Hạo đã là tồn tại đỉnh phong của Hỗn Nguyên Đại La, ngay cả Ngao Thương cũng không phải là đối thủ.

Xét về mặt thực tế, các Thiên Tôn đều đã bị phong ấn, Thẩm Hạo hiện tại đã vô địch thiên hạ rồi.

Cần gì phải tốn công sức đi đột phá Hỗn Nguyên Thái Cực.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo hoàn toàn mất hứng thú với việc đột phá Hỗn Nguyên Thái Cực.

Cùng lắm thì không đột phá là được, ta cảm thấy hiện tại cũng rất tốt.

Nguyệt Quế Nữ Thần lắc đầu, nói tiếp: Dùng Tiên thiên linh bảo để đột phá Đại La Kim Tiên, bản thân điều đó đã có mối liên hệ cơ bản với Thiên Đạo.

Đợi đến khi đột phá đến Hỗn Nguyên Đại La, Thiên Đạo tự nhiên cũng sẽ cảm ứng được.

Chỉ là hiện tại Thiên Đạo hỗn loạn, thiên cơ cũng hỗn loạn không chịu nổi.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cũng không cảm thấy có gì to tát, dù sao những lần đột phá của hắn đều là nhờ nuốt chửng mà có.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo nói: Ta rời đi một lát, ngươi thử xem có thể phát hiện ra ta không.

Dứt lời, Thẩm Hạo trốn vào trong không gian.

Nguyệt Quế Nữ Thần không cảm ứng được khí tức của Thẩm Hạo, trong lòng cũng khá kinh ngạc.

Đợi một phút, Thẩm Hạo mới đi ra.

Thẩm Hạo hỏi: Nguyệt Quế Nữ Thần, vừa rồi có cảm ứng được không.

Nguyệt Quế Nữ Thần lắc đầu: Không có, ngươi dường như không tồn tại trong thế giới này, thật là quỷ dị.

Bỗng nhiên, Nguyệt Quế Nữ Thần sững sờ một lúc: Trước kia, Trần Âm đạo hữu từng nói, muốn phá cục cần người ngoài cuộc, không ngờ lại là ý này.

Phượng Xu ở bên cạnh giải thích: Phu quân, Trần Âm là một trong bát đại Thiên Tôn, cũng là một trong các Tiên thiên thần thai linh,

thuộc Yêu tộc.

Giỏi nhất là xu lợi tị hại, phùng hung hóa cát, thông âm dương, hiểu tính toán.

Nguyệt Quế Nữ Thần gật đầu nói: Không sai, năm xưa chính nhờ sự giúp đỡ của Trần Âm đạo hữu, ta mới đến được nước Đại Khôn.

Ông ấy còn nói, sinh tức là tử, tử tức là sinh, nhưng câu nói này ta đến giờ vẫn chưa hiểu rõ.

Nói đến đây, ánh mắt nàng lại nhìn về phía Thẩm Hạo: Thẩm đạo hữu có biết không.

Thẩm Hạo từ từ lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: Nguyệt Quế Nữ Thần, ngài là tồn tại cấp Thiên Tôn, ngay cả ngài cũng không hiểu ý nghĩa trong đó, một Hỗn Nguyên Đại La nhỏ bé như ta làm sao có thể biết được.

Nguyệt Quế Nữ Thần nghe xong cũng nhẹ nhàng lắc đầu, nhưng ánh mắt nhìn Thẩm Hạo lại vô cùng kiên định: Không, Thẩm công tử, Trần Âm đạo hữu từng nói, ngài chính là tia hy vọng cuối cùng của chúng ta, cũng là tia sinh cơ duy nhất.

Cho nên, bất kể ngài đưa ra quyết định gì, chúng tôi đều sẽ toàn lực ủng hộ ngài.

Câu nói này khiến Thẩm Hạo thật sự không biết phải nói gì cho phải.

Theo cách làm của Thẩm Hạo, nếu đã bị phong ấn cả rồi, thì đừng lãng phí, chi bằng cứ đưa đạo thể của các ngươi qua đây, ném vào không gian cho ta đột phá, sau đó ta lại giải cứu các ngươi.

Trong lòng nghĩ vậy, nhưng Thẩm Hạo không dám nói ra, sợ bị giết chết.

Thế là, Thẩm Hạo do dự một chút rồi hỏi: Làm thế nào mới được coi là cứu các ngươi, hay nói cách khác, làm thế nào để giúp các ngươi giải trừ phong ấn.

Nguyệt Quế Nữ Thần nói: Phá vỡ quy củ.

Ý của ngươi là, tiêu diệt Thiên Đạo, tái lập Thiên Đạo mới.

Nguyệt Quế Nữ Thần mỉm cười, khẽ gật đầu, tỏ vẻ đồng tình nói: Thẩm công tử nói rất đúng, ý tứ đại khái là như vậy.

Thiên Đạo hiện nay vốn đã khiếm khuyết không hoàn chỉnh, Nhân tộc, Yêu tộc, Quỷ tộc, trời đất hỗn loạn không chịu nổi, không có trật tự gì cả, làm tốt việc này sẽ có đại công đức.

Giọng nói của nàng nhẹ nhàng uyển chuyển, tựa như gió nhẹ lướt qua dây đàn, khiến người ta say đắm.

Thẩm Hạo nghi hoặc hỏi: Vậy cô cảm thấy thực lực thế nào mới có thể phá vỡ quy củ của Thiên Đạo.

Nguyệt Quế Nữ Thần trầm tư một lát, rồi chậm rãi nói: Muốn phá vỡ Thiên Đạo, e rằng ít nhất cần phải đạt đến đẳng cấp tương đồng với Thiên Đạo mới được.

Mà đẳng cấp này, theo ta được biết, hẳn là cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực.

Một khi Thẩm công tử đột phá, việc phá vỡ phong ấn sẽ quá đơn giản.

Hơn nữa, từ lúc Thẩm công tử biến mất vừa rồi, ta cảm thấy Đại Đạo chi cơ của công tử tuyệt đối không phải là sản vật của Thiên Đạo.

Hẳn là cấp bậc cao hơn, thuộc về Đại Đạo chi cơ chân chính.

Nếu thật sự là như vậy, hoàn toàn có thể lợi dụng Đại Đạo chi cơ

để đột phá Hỗn Nguyên Vô Cực, đến lúc đó phá vỡ trật tự Thiên Đạo cũng chỉ là chuyện thuận tay mà làm.

Ta đối với Thẩm công tử vô cùng có lòng tin.

Nghe xong những lời này, Thẩm Hạo không khỏi cảm thấy vô cùng kinh ngạc, hắn vạn lần không ngờ Nguyệt Quế Nữ Thần lại tin tưởng mình đến vậy.

Phải biết rằng, họ mới chỉ gặp nhau lần đầu tiên, mức độ tin tưởng này quả thực khiến người ta có chút bất ngờ, thậm chí khiến hắn cảm thấy có chút không quen.

Dù cho đã cứu nàng một lần, cũng không đến mức khoa trương như vậy.

Có lẽ đã bị phong ấn quá lâu rồi.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo không khỏi nảy sinh nghi ngờ, hắn nhíu mày, nhìn Nguyệt Quế Nữ Thần nói: Đại Đạo chi cơ này tại sao ta lại không cảm ứng được.

Nguyệt Quế Nữ Thần mỉm cười, nhẹ giọng nói: Thẩm công tử đừng vội, thời cơ chưa đến mà thôi, hãy xem đây là vật gì.

Dứt lời, chỉ thấy nàng khẽ giơ tay ngọc, một viên đá màu đen như biến ảo thuật xuất hiện trong lòng bàn tay nàng.

Thẩm Hạo nhìn kỹ, một cảm giác quen thuộc ập đến, viên đá màu đen này hắn quá quen thuộc rồi, vì trong tay hắn có đến tận sáu khối.

Trước đó, Thẩm Hạo có hai khối đá đen, nhưng lần này hắn đã cướp sạch bảo khố của Long tộc, lại bất ngờ nhận được thêm bốn khối nữa.

Đây là cái gì.

Thẩm Hạo hỏi.

Đối với viên đá màu đen này, mỗi người đều có một cách nói khác nhau.

Thẩm Hạo cũng không biết ai nói thật, ai nói giả.

Nhưng có một điểm Thẩm Hạo thừa nhận, đó là người nào tu vi cao hơn, người đó nói sẽ có uy tín hơn.

Nguyệt Quế Nữ Thần đưa bàn tay thon dài tựa ngọc dương chi trắng ra, nhẹ nhàng nắm lấy viên đá đen đó.

Ngay khoảnh khắc tay nàng tiếp xúc với viên đá, một luồng sức mạnh bí ẩn và cường đại tức thì bộc phát.

Chương 970

Viên đá đen dưới sự tác động của luồng lực này, dường như mất hết sức chống cự, trong nháy mắt đã hóa thành một đống tro tàn.

Tuy nhiên, ngay trong đống tro tàn đó, một tia sáng tím cực kỳ yếu ớt lặng lẽ hiện ra.

Tia sáng tím này mảnh như sợi tóc, lúc ẩn lúc hiện, dường như có thể tiêu tán vào không khí bất cứ lúc nào.

Đây là Hỗn Độn Nguyên Thạch, ngươi cũng có thể hiểu nó tương tự như linh thạch.

Một tia sáng tím này chính là Đại Đạo bản nguyên, quý giá vô cùng.

Có thể nâng cao tu vi, cũng có thể tu sửa Tiên thiên linh bảo.

Nhìn tia sáng màu tím này, Thẩm Hạo có chút ngây người.

Hắn hoàn toàn không ngờ thứ này lại quý giá đến vậy.

Lại có tên là Hỗn Độn Nguyên Thạch, nghe tên thôi đã thấy cao cấp rồi.

Thấy Nguyệt Quế Nữ Thần làm nhẹ nhàng như vậy, Thẩm Hạo cũng quyết định thử một lần.

Hắn đặt Hỗn Độn Nguyên Thạch vào lòng bàn tay, rồi hơi dùng sức bóp một cái.

Tuy nhiên, điều khiến Thẩm Hạo kinh ngạc là Hỗn Độn Nguyên Thạch này giống như một pháo đài kiên cố không thể phá vỡ, hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng nào.

Bất kể Thẩm Hạo dùng sức thế nào, Hỗn Độn Nguyên Thạch vẫn

không hề nhúc nhích.

Cái quái gì vậy.

Trong chốc lát, Thẩm Hạo bắt đầu hoài nghi thực lực của chính mình.

Không tin vào tà ma, Thẩm Hạo lại thử thêm vài lần nữa nhưng vẫn không có kết quả, hắn cũng đành bỏ cuộc.

Thân thể của Thẩm Hạo hiện tại đã mạnh mẽ đến mức đáng kinh ngạc, có thể sánh ngang với Tiên thiên linh bảo.

Phải biết rằng, Tiên thiên linh bảo là tồn tại cực kỳ hiếm có, sở hữu uy năng hủy thiên diệt địa.

Thế nhưng, thân thể của Thẩm Hạo hiện tại đã có thể miễn nhiễm trực tiếp với công kích của Tiên thiên linh bảo thông thường, điều này có nghĩa là thân thể của hắn đã vượt qua nhận thức thông thường, đạt đến một cảnh giới gần như vô địch.

Vậy mà một thân thể mạnh mẽ như vậy, bây giờ lại không bóp nát nổi một viên đá.

Nói ra ngoài, thật quá mất mặt.

Hoặc là, Nguyệt Quế Nữ Thần quá mạnh.

Nguyệt Quế Nữ Thần cũng không chế giễu Thẩm Hạo, nhẹ giọng giải thích: Đây chỉ là sự khác biệt về cảnh giới, chỉ khi đạt đến Hỗn Nguyên Thái Cực ngươi mới có thể bóp nát nó.

Dứt lời, Nguyệt Quế Nữ Thần phất tay ngọc, chỉ thấy tia sáng màu tím kia như sao băng lao đi, bay thẳng về phía Thẩm Hạo.

Tia sáng màu tím này tốc độ cực nhanh, mang theo một luồng khí tức bí ẩn và mạnh mẽ.

Thẩm Hạo thấy vậy, trong mắt lóe lên một tia cảnh giác.

Thẩm Hạo không hấp thụ nó một cách vội vàng.

Mặc dù Nguyệt Quế Nữ Thần nói rất hay, nhưng suy nghĩ thực sự của nàng, Thẩm Hạo không thể biết được, hai người vẫn chưa quen thuộc.

Vì vậy, hắn quyết định quan sát tính chất và tác dụng của tia sáng này trước, rồi mới quyết định.

Đối với sự cảnh giác của Thẩm Hạo, Nguyệt Quế Nữ Thần cũng không để ý, mà kiên nhẫn giải thích một cách vô cùng thành khẩn: Ta không có ác ý với ngươi, thật sự muốn ra tay, đã ra tay từ nãy rồi, cần gì phải phiền phức như vậy.

Phượng Xu ở bên cạnh biết Thẩm Hạo không tin tưởng Nguyệt Quế Nữ Thần, sợ hai người nảy sinh mâu thuẫn gì đó, liền tiến lên giảng hòa: Phu quân, hay là để ta cảm nhận Đại Đạo bản nguyên này trước.

Dứt lời, Phượng Xu mở rộng nguyên thần, tia sáng màu tím kia tức thì tiến vào thức hải.

Thấy Phượng Xu không chút e dè, trong lòng Nguyệt Quế Nữ Thần cũng có chút an ủi.

Rất nhanh, Phượng Xu đã trực tiếp hấp thụ luồng bản nguyên chi lực này.

Khi tia sáng màu tím tức thì tiến vào trong nguyên thần của Phượng Xu, nó nhanh chóng bị nguyên thần hòa tan, nhưng không phải là bị nhấn chìm.

Giống như một tia lửa nhỏ rơi vào thùng xăng, tức thì đốt cháy nguyên thần.

Trong chốc lát, toàn thân Phượng Xu bùng lên ngọn lửa đỏ rực, cả mái tóc cũng biến thành màu đỏ thẫm.

Khí thế toàn thân cũng đang dần dần tăng lên.

Mặc dù chỉ là một tia bản nguyên chi lực, nhưng cũng đã khiến nguyên thần của Phượng Xu có một sự biến đổi chất lượng khổng lồ.

Điểm này, ngay cả Phượng Xu cũng không ngờ tới.

Không hổ là Đại Đạo bản nguyên, quả nhiên đủ lợi hại.

Nguyệt Quế Nữ Thần kinh ngạc nói: Phượng Xu đây là muốn phản tổ sao.

Nghe vậy, Thẩm Hạo nhìn về phía Phượng Xu, không khỏi nghi hoặc hỏi: Phản tổ.

Ngươi chắc chứ.

Nguyệt Quế Nữ Thần không nói hai lời, lại lấy ra năm viên Hỗn Độn Nguyên Thạch, toàn bộ bóp nát.

Trong chốc lát, năm luồng Đại Đạo bản nguyên màu tím lại bay về phía Phượng Xu.

Chúng bay thẳng vào thức hải của Phượng Xu, và nhanh chóng được hấp thụ.

Trong khoảnh khắc, khí tức của Phượng Xu ngày càng mạnh mẽ.

Còn mạnh hơn cả Ngao Thương một chút, nhưng vẫn chưa phải cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực.

Rất nhanh, lông mày và lông mi của Phượng Xu đều biến thành màu đỏ thẫm.

Cả người nàng tựa như một ngọn lửa hừng hực, Thẩm Hạo cũng cảm nhận được nhiệt độ cao bỏng rát.

Thẩm Hạo không nhịn được hỏi: Phượng Xu sẽ không có nguy hiểm chứ.

Nguyệt Quế Nữ Thần lắc đầu nói: Sẽ không có nguy hiểm.

Phượng Xu sở dĩ có thể phản tổ, ta đoán trước đó nàng chắc chắn đã hấp thụ bản nguyên của tổ phượng Phượng Hoàng nhất tộc.

Dù sao tổ phượng cũng là Tiên thiên thần thai linh thuần chính sinh ra từ hỗn độn.

Vì vậy, Phượng Xu hấp thụ Đại Đạo bản nguyên này, chắc chắn sẽ gây ra biến hóa.

E rằng trước đây chỉ là chưa hoàn toàn dung hợp.

Bây giờ nhờ vào Đại Đạo bản nguyên, đã có dấu hiệu dung hợp.

Đây cũng là lý do tại sao Đại Đạo bản nguyên lại quý giá.

Thấy vậy, Thẩm Hạo kinh ngạc nói: Đại Đạo bản nguyên này quả thật tốt.

Nguyệt Quế Nữ Thần cười tươi nhìn Thẩm Hạo: Thẩm công tử, bây giờ đã biết Đại Đạo bản nguyên là thứ tốt rồi, có muốn thử không.

Thẩm Hạo cười cười, xua tay nói: Không vội, ta tạm thời không cần.

Hắn muốn xem hiệu quả của Phượng Xu sau khi hấp thụ.

Hơn nữa Thẩm Hạo có sự tồn tại của không gian nuốt chửng, căn bản không cần bất kỳ ngoại lực nào.

Chỉ cần có đủ năng lượng là được.

Rõ ràng Thẩm Hạo vẫn đang đề phòng nàng, thấy vậy Nguyệt Quế Nữ Thần trong lòng cảm thấy bất đắc dĩ, cũng không tiện nói thêm gì.

Nhưng Thẩm Hạo cứ mãi đề phòng nàng, vẫn khiến nàng rất phiền muộn.

Muốn hòa hoãn một chút, cũng không biết làm thế nào.

Vì vậy, nàng lại nhắc lại chủ đề trước đó.

Thẩm công tử, năm xưa ở nước Đại Khôn, thật sự phải cảm tạ đại ân đại đức của Thẩm công tử.

Nếu năm đó không gặp được ngài, ta không biết còn phải luân hồi bao nhiêu năm nữa, có lẽ sẽ mãi mãi không thể thức tỉnh.

Nghe vậy, Thẩm Hạo xua tay nói: Chỉ là tiện tay mà thôi, Nguyệt Quế Nữ Thần không cần để ý.

Cho dù không có ta, cũng sẽ có người khác.

Dù sao, người tốt tự có trời giúp.

Năm xưa Thẩm Hạo ở nước Đại Khôn nghỉ lại một đêm, tình cờ bắt gặp, cũng tiện tay cứu giúp mà thôi.

Chỉ là không ưa những việc làm của đám thôn dân vô tri đó, đem một thiếu nữ ngây thơ chưa trải sự đời, cứ thế thiêu sống.

Thực sự nhìn không nổi, mới ra tay can thiệp.

Thẩm Hạo chưa từng nghĩ đến việc được báo đáp gì, dù sao, Nguyệt Quế Nữ Thần lúc đó, cũng chỉ là một người phàm.

Căn bản không thể mang lại cho Thẩm Hạo thứ gì.

Nhưng ai có thể ngờ, lai lịch lại lớn đến vậy, lại là Nguyệt Quế Nữ Thần.

Nguyệt Quế Nữ Thần ở bên cạnh lại kiên quyết lắc đầu, thần sắc vô cùng nghiêm túc: Thẩm công tử, đối với ngài việc cứu một thiếu nữ sắp bị tế tự là chuyện tiện tay.

Nhưng đối với ta lại có ý nghĩa trọng đại.

Ta từ ngày sinh ra, chưa từng trải qua nỗi sợ hãi này.

Lúc đó ta bị phong ấn, chỉ là một người phàm.

Chương 971

Trong một đêm tối đen, vô số thôn dân đều muốn giết ta.

Nỗi sợ hãi đó, bây giờ nhớ lại vẫn còn rõ mồn một, đối với ta là khắc cốt ghi tâm.

Nếu không phải trải qua một phen ở trần gian này, ta cũng sẽ không thể nghiệm được thế nào là sợ hãi, thế nào là tâm chết.

Chỉ vì vị hôn phu chết, đám thôn dân đó liền lấy cớ này, muốn thiêu sống ta, tế tự cho cái gì đó gọi là Phật A Gia Giáo.

Khi đó ở một số nơi của nước Đại Khôn tín ngưỡng A Gia Giáo.

Đối với ta lúc đó, thật sự là tuyệt vọng, là hương vị của nỗi sợ hãi đến tận cùng vực sâu.

Trải nghiệm này, cả đời khó quên.

Cảm giác sinh mệnh không thể nắm giữ, thật sự là bất lực.

Hóa ra người phàm lại khổ như vậy.

Ngày đó, sự xuất hiện của Thẩm công tử, đối với ta, thật sự là một lần tái sinh.

Nghe đến đây, Thẩm Hạo cầm tách trà lên nhấp một ngụm, nói: Chuyện nhỏ không đáng kể, Nguyệt Quế Nữ Thần cũng không cần để ý, lúc đó ta chỉ ném cho một bản công pháp rác rưởi và một viên Tẩy Tủy Đan mà thôi.

Ngoài ra không làm gì khác.

Nói không chừng đây đều là do cái vị Trần Âm đạo hữu gì đó sắp đặt.

Ta chỉ là một công cụ nhân.

Nguyệt Quế Nữ Thần nói: Lời tuy nói vậy, nhưng không có Thẩm công tử, ta căn bản không thể khôi phục ký ức, cũng không thể có được thần tuyền, đại ân đại đức, ta khắc ghi trong lòng.

Nhân quả giữa ngươi và ta đã sớm được định sẵn rồi.

Đây cũng tính là nhân quả.

Có ơn tất báo, đây chính là nhân quả.

Dứt lời, Phượng Xu không còn khống chế được bản thân nữa, toàn thân tỏa ra nhiệt độ cao bỏng rát.

Dường như muốn thiêu hủy cả tòa cung điện.

Trong phút chốc, nàng biến thành một con hỏa phượng hoàng.

Mà những con phượng hoàng được Nguyệt Quế Nữ Thần cứu chữa, thấy cảnh này, tất cả đều quỳ xuống khấu bái.

Khi đó mặc dù Nguyệt Quế Nữ Thần không rảnh tay, nhưng vẫn cố gắng hết sức để bảo toàn huyết mạch của Phượng Hoàng nhất tộc.

Nhiệt độ cao bỏng rát, thiêu cháy mọi thứ xung quanh.

Thấy vậy, Nguyệt Quế Nữ Thần phất tay, một tấm khiên ánh sáng màu xanh lam bao bọc hoàn toàn Phượng Xu lại.

Nhiệt độ xung quanh cũng từ từ hạ xuống.

Theo thời gian trôi qua, khí tức của Phượng Xu cũng từ từ giảm xuống.

Không biết đã qua bao lâu, Phượng Xu đột nhiên mở mắt, một lần nữa hóa thành hình người.

Nàng vui mừng nhìn Thẩm Hạo: Phu quân.

Thẩm Hạo: Cảm giác thế nào.

Phượng Xu vui mừng gật đầu: Ân, thực lực đã được tăng lên rất

nhiều, thân thể ta cũng đã xảy ra biến đổi về chất, bây giờ đối phó với Ngao Thương cũng có thể dễ dàng chiến thắng.

Thậm chí Lưu Ly Đăng của hắn ta cũng không cần phải sợ.

Thẩm Hạo: Thật hay giả vậy.

Phu quân, là thật đó, ta đã hấp thụ Đại Đạo bản nguyên, tuy không nhiều, nhưng cũng khiến nguyên thần của ta sản sinh ra biến đổi về chất.

Phượng hỏa của ta, so với trước đây mạnh hơn rất nhiều, giống như được tôi luyện một phen.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cũng vui mừng cho Phượng Xu.

Vậy thì tốt.

Phượng Xu nói rồi, quỳ một gối xuống trước mặt Nguyệt Quế Nữ Thần.

Nhưng dù nàng cố gắng thế nào cũng không thể quỳ xuống được.

Nguyệt Quế Nữ Thần nói: Phượng Xu, năm xưa quan hệ của chúng ta không tệ, ngươi đừng làm trò này.

Phượng Xu thần sắc nghiêm túc nói: Nguyệt Quế tỷ, không có sự giúp đỡ của tỷ, cũng sẽ không có ta của hiện tại.

Hơn nữa, Phượng Hoàng nhất tộc có thể tồn tại, cũng là nhờ có tỷ, đại ân đại đức này, ta dù có tam khấu cửu bái cũng là điều nên làm.

Được rồi, được rồi, muốn bái thì bái phu quân của ngươi ấy, ta cũng cần sự giúp đỡ của chàng, Nguyệt Quế Nữ Thần nhìn Thẩm Hạo bằng đôi mắt đẹp.

Thẩm Hạo ho nhẹ một tiếng: Chúng ta vẫn nên bàn chuyện đột phá thì hơn.

Nguyệt Quế Nữ Thần nghiêm mặt nói: Hiện tại, tu vi của Thẩm công tử đã đạt đến đỉnh phong của Hỗn Nguyên Đại La, nhưng Đại Đạo chi cơ vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Điều đó đủ để chứng minh điều kiện kích hoạt vẫn chưa đủ.

Thẩm Hạo: Ý của ngươi là, cảnh giới hiện tại của ta vẫn chưa đủ.

Nguyệt Quế Nữ Thần gật đầu: Không sai, nếu Thẩm công tử có thể đột phá đến đỉnh phong Hỗn Nguyên Thái Cực cảnh, ta nghĩ ngài sẽ có thể phá vỡ cực hạn.

Thẩm Hạo liếc nhìn Nguyệt Quế Nữ Thần, trong lòng không khỏi cạn lời, hắn không muốn đột phá sao.

Phải có thực lực đó mới được chứ.

Dường như nhận ra suy nghĩ của Thẩm Hạo, Nguyệt Quế Nữ Thần điềm nhiên mỉm cười, vung tay một cái, một chiếc quan tài bằng băng huyền xuất hiện trước mặt Thẩm Hạo.

Mở ra xem.

Ánh mắt Thẩm Hạo ngưng lại trên chiếc quan tài băng, trong lòng dấy lên một tia nghi hoặc.

Hắn do dự một chút, nhưng cuối cùng vẫn quyết định đưa tay đẩy nắp quan tài ra.

Khi nắp quan tài từ từ di chuyển, một luồng hàn khí ập vào mặt, khiến Thẩm Hạo không khỏi rùng mình một cái.

Lúc quan tài băng được đẩy ra hoàn toàn, mắt hắn bỗng trợn trừng, dường như đã nhìn thấy điều không thể tin nổi nhất trên đời.

Trong quan tài băng, có một người phụ nữ mặc váy dài màu trắng đang nằm.

Làn da nàng trắng như tuyết, tựa như một tiên tử đang say ngủ.

Khi Thẩm Hạo nhìn rõ dung mạo của người phụ nữ, tim hắn đập lỡ mấy nhịp, hoàn toàn ngây người.

Người phụ nữ này vậy mà lại giống hệt Nguyệt Quế Nữ Thần.

Đầu óc Thẩm Hạo trống rỗng, hắn không thể tin vào những gì mình đang thấy.

Người phụ nữ này rốt cuộc là ai.

Tại sao lại giống Nguyệt Quế Nữ Thần đến vậy.

Lẽ nào là song sinh hoặc là bản thể của Nguyệt Quế Nữ Thần.

Đây.

Trong nhất thời, Thẩm Hạo không biết phải mở lời thế nào, chỉ dùng ánh mắt đầy nghi hoặc nhìn Nguyệt Quế Nữ Thần.

Khóe miệng Nguyệt Quế Nữ Thần khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười như có như không, đôi mắt xinh đẹp mà sâu thẳm của nàng lúc này đang tĩnh lặng nhìn Thẩm Hạo, dường như có thể thấu suốt từng tia gợn sóng trong lòng hắn.

Ngay sau đó, chỉ thấy Nguyệt Quế Nữ Thần khẽ mở đôi môi mỏng, nói: Tặng ngài.

Ba chữ này được nói ra vô cùng tùy ý, khiến Thẩm Hạo không khỏi chấn động.

Khuôn mặt Thẩm Hạo tràn đầy kinh ngạc, hắn hoàn toàn không ngờ Nguyệt Quế Nữ Thần lại làm như vậy.

Hắn trợn to hai mắt, miệng hơi há ra, nhất thời có chút luống cuống.

Nghe vậy, Thẩm Hạo ngẩn ra, hoàn toàn bị hành động của Nguyệt

Quế Nữ Thần làm cho hồ đồ.

Nhưng có thể khẳng định một điều, người phụ nữ trong quan tài băng rất có khả năng là bản thể của Nguyệt Quế Nữ Thần.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo vẫn quyết định xác nhận lại, bèn hỏi: Nguyệt Quế Nữ Thần, người phụ nữ trong quan tài băng là.

Nguyệt Quế Nữ Thần đáp: Đây là bản thể của ta, ta của hiện tại, ngài có thể hiểu là kim thiền thoát xác.

Đã thuộc về nguyên thần chi thể, tuy không còn mạnh mẽ như trước, nhưng lại không bị Thiên Đạo trói buộc.

Thiên địa vạn vật không thoát khỏi âm dương, tự nhiên có sinh ắt có tử.

Trần Âm đạo hữu từng nói, sinh tức là tử, tử tức là sinh.

Trước đây không hiểu, nhưng bây giờ dường như đã hiểu ra một chút.

Ta cảm ứng được một luồng tử vong khí tức từ trên người ngài, có điểm tương đồng với Cấm địa.

Khi xưa tám đại Thiên Tôn chúng ta liên thủ khiến Thiên Đạo không trọn vẹn, có lẽ ngài chính là góc khuyết thiếu đó.

Thêm vào đó ngài lại mang trong mình Đại Đạo chi cơ.

Vừa rồi suy ngẫm mới bừng tỉnh ngộ, có lẽ sự đột phá của ngài cần đến chúng ta.

Thẩm Hạo không ngờ Nguyệt Quế Nữ Thần này lại thông minh đến vậy.

Nhìn Nguyệt Quế Nữ Thần trong quan tài băng, trong lòng Thẩm Hạo vẫn rất thích.

Nhưng cũng không biết Nguyệt Quế Nữ Thần này có đang thử dò xét hay không.

Hắn bèn hỏi: Ngươi không sợ sẽ gây bất lợi cho mình sao.

Nguyệt Quế Nữ Thần thần sắc điềm nhiên: Vừa sinh đã vừa tử, vừa tử đã vừa sinh, chuyện là chuyện không phải, chuyện không phải là chuyện.

Đại đạo vô hình, tự có định số.

Trong quan tài băng này là bản thể của ta, cũng có Thiên Đạo Đại Đạo chi cơ, càng có năng lượng thuần chính của ta từ khi hỗn độn sinh ra.

Thẩm Hạo liếc nhìn Nguyệt Quế Nữ Thần, xác định đối phương không phải đang giăng bẫy.

Hắn bèn thu Nguyệt Quế Nữ Thần trong quan tài băng vào không gian.

Thu bản thể vào không gian ngay trước mặt Nguyệt Quế Nữ Thần, Thẩm Hạo vẫn có chút ngại ngùng không muốn đi.

Cái đó.

Không sao, Thẩm công tử cứ tự nhiên.

Lời còn chưa dứt, đã bị Nguyệt Quế Nữ Thần cắt ngang.

Được, nếu thật sự có thể cứu các ngươi, ta xin nguyện không từ chối.

Thẩm Hạo nói xong, thân ảnh liền tiến vào trong không gian.

Chương 972

Có lợi không chiếm là đồ ngốc, bất kể Nguyệt Quế Nữ Thần có mục đích gì, nâng cao tu vi của bản thân mới là vương đạo.

Dù sao thực lực không bằng người, nói chuyện cũng không thể cứng rắn.

Vừa tiến vào không gian, Thẩm Hạo đã bị cảnh sắc trước mắt làm cho chấn động.

Sương mù biến thành màu tím, hơn nữa còn hình thành một Tiên thiên bát quái.

Trong nháy mắt, tất cả đều ùa về phía Thẩm Hạo.

Năng lượng khổng lồ, trong nhất thời, ngay cả Thẩm Hạo cũng cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Đã bao lâu rồi hắn không có cảm giác này.

Nguyên thần giống như một quả bóng bay, phình to cực nhanh.

Theo nguyên thần ngày càng mạnh, đầu của Thẩm Hạo cũng càng lúc càng đau dữ dội.

Đột nhiên, bụp một tiếng.

Thẩm Hạo chỉ cảm thấy nguyên thần của mình đã nổ tung, hóa thành vô số điểm sáng, tựa như bụi trần, ẩn giấu trong không khí.

Ý nghĩ đầu tiên của Thẩm Hạo là, tiêu rồi, mụ đàn bà Nguyệt Quế này giở trò.

Nhưng giây tiếp theo, Thẩm Hạo lại cảm thấy không đúng.

Nếu thật sự chết rồi, sao vẫn còn ý thức được.

Chưa đợi Thẩm Hạo suy nghĩ kỹ, trong khoảnh khắc, hắn cảm nhận được vô số tinh quang bắt đầu ngưng tụ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Thẩm Hạo có thể cảm nhận rõ ràng những hạt đó đang dần dần thành hình.

Không biết qua bao lâu, nguyên thần của Thẩm Hạo lại khôi phục bản thể.

Và vào khoảnh khắc này, Thẩm Hạo chỉ cảm thấy nguyên thần của mình mạnh mẽ vô cùng.

Thẩm Hạo cuối cùng đã đột phá một lần nữa, đạt đến một cảnh giới mới, Hỗn Nguyên Thái Cực cảnh, cũng thành công trở thành một Thiên Tôn mới.

Trước đây, mỗi lần Thẩm Hạo thăng cấp, không gian đều tăng trưởng theo cấp số nhân.

Sau này cảnh giới cao rồi, không gian đã lớn đến mức Thẩm Hạo cũng không còn quan tâm nữa.

Nhưng bây giờ, Thẩm Hạo lại có thể cảm nhận được từng chi tiết nhỏ của không gian, dường như hắn chính là chúa tể của mảnh thiên địa này.

Thậm chí, không gian cũng đã xảy ra chất biến.

Tất cả các vòng xoáy của bí cảnh trước đây đều biến mất, nhưng Thẩm Hạo lại có thể cảm nhận được, chỉ cần hắn muốn, bí cảnh này có thể dễ dàng bị thôn phệ.

Không chỉ vậy, không gian cũng có thể bị Thẩm Hạo khống chế, dường như cũng có thể cấm không gian thôn phệ người khác.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo quyết định thử xem.

Điểm dừng chân đầu tiên của Thẩm Hạo chính là Thượng cổ

chiến trường.

Trước đây khi Thẩm Hạo và Ngao Thương chiến đấu, Ngao Thương đã giết sạch toàn bộ vạn vật sinh linh ở đây.

Đã không còn ai, Thẩm Hạo cũng không chần chừ.

Thần niệm vừa động, Thượng cổ chiến trường trực tiếp biến mất, bị không gian thôn phệ.

Thật sự có thể làm được.

Giây tiếp theo, Thẩm Hạo lại đến Linh Vân đại lục, bắt một con vượn yêu khoảng Thập cảnh yêu thú, tương đương với Tiên Khiếu cảnh của tu sĩ nhân tộc.

Ném nó vào không gian, kết quả, không gian thật sự không thôn phệ con vượn yêu.

Chỉ thấy con vượn cảnh giác nhìn Thẩm Hạo: Ngươi là ai, đây lại là đâu.

Thẩm Hạo kinh ngạc nói: Vẫn còn sống thật sao.

Con vượn hừ lạnh một tiếng, đầu tiên là cảnh giác nhìn Thẩm Hạo, khi cảm nhận được trên người Thẩm Hạo không có chút dao động linh khí nào, ánh mắt nó thoáng qua một tia khinh miệt: Ta thấy ngươi đang tìm chết.

Nhìn con vượn đang nhe nanh múa vuốt, mặt mày hung tợn trước mắt, Thẩm Hạo không khỏi bật cười.

Con vượn này tuy trông khí thế hung hăng, nhưng trong mắt Thẩm Hạo chẳng qua chỉ là một con kiến không biết tự lượng sức mình mà thôi, vậy mà lại vọng tưởng khiêu chiến quyền uy, quả thực là châu chấu đá xe.

Nếu không phải để làm thí nghiệm, Thẩm Hạo thậm chí còn chẳng

có hứng thú nói nhảm với nó.

Hắn tâm niệm vừa động, không khí xung quanh dường như đột nhiên ngưng đọng lại, ngay sau đó, một lớp sương trắng mờ ảo lặng lẽ hiện ra.

Lớp sương trắng này như một tấm lụa mỏng, nhanh chóng bao bọc chặt lấy con vượn.

Con vượn rõ ràng bị lớp sương trắng bất ngờ này dọa cho giật mình, nó trợn to mắt, kinh hãi nhìn xung quanh.

Nó cảm nhận được một luồng sức mạnh cường đại đang đến gần, bèn theo bản năng làm ra tư thế phòng ngự.

Nhưng đối mặt với một Thiên Tôn như Thẩm Hạo, tất cả đều là vô ích.

Giây tiếp theo, linh khí và khí huyết trong cơ thể vượn yêu lập tức biến mất.

Toàn bộ thân thể đều hóa thành hư vô, tan biến trong không gian.

Thấy vậy, Thẩm Hạo vô cùng hài lòng với khả năng khống chế không gian của mình, hoàn toàn có thể làm theo ý muốn.

Sau khi đột phá Hỗn Nguyên Thái Cực cảnh, Thẩm Hạo đã có thể nắm giữ công dụng của không gian.

Nhưng cảm giác vẫn chưa hoàn toàn triệt để nắm giữ, dường như tu vi vẫn còn thiếu một chút.

Nhưng ít nhất cũng có thể quyết định có thôn phệ hay không, điểm này rất quan trọng, ít nhất cũng có thể đưa các cô gái ở thế giới đô thị đến thế giới tu tiên.

Cho dù không tu tiên, cũng có thể đến thế giới tu tiên này du ngoạn.

Đồng thời, Phượng Xu và Bắc Dương Nữ Đế cũng có thể đến thế giới đô thị chơi một chuyến, cảm nhận phong thổ nhân tình của hai thế giới.

Đến lúc đó, Vân Trúc thích ăn đồ ngọt có thể thoải mái ăn thỏa thích.

Một điểm nữa, theo tu vi của Thẩm Hạo đạt đến Hỗn Nguyên Thái Cực cảnh, không gian này đã có thể thôn phệ bí cảnh.

Nói cách khác, chỉ cần thôn phệ Linh Vân đại lục, Địa Tiên giới, thì Thẩm Hạo trong mắt chúng sinh ở hai nơi đó, tự nhiên sẽ là cái gọi là Thiên Đạo.

Thậm chí, Thẩm Hạo tin rằng, chỉ cần tu vi của mình đột phá một lần nữa, ngay cả toàn bộ Thiên Đạo cũng có thể thôn phệ.

Nếu thôn phệ Thiên Đạo, thì Thẩm Hạo tự nhiên cũng chính là Thiên Đạo, có thể chế định quy tắc.

Đừng nói nữa, nghĩ đến thôi cũng thấy rất phấn khích.

Bỗng nhiên, Thẩm Hạo nhớ đến Cấm địa.

Trước đây Nguyệt Quế Nữ Thần đã nói, Cấm địa cũng là một phần của Thiên Đạo.

Không biết không gian có thể thôn phệ Cấm địa hay không.

Nếu thôn phệ Cấm địa, cũng đồng nghĩa với việc thôn phệ một phần Thiên Đạo.

Ừm, xem ra có thể làm được.

Thế là trong lòng có cảm ứng, Thẩm Hạo tâm niệm vừa động, liền đến Cấm địa.

Sau khi đến Cấm địa, Thẩm Hạo phát hiện Cấm địa vẫn sẽ thôn phệ tu vi.

Nhưng khi Thẩm Hạo phóng thích nguyên thần, Cấm địa lại ngừng thôn phệ.

Cảm nhận những thay đổi nhỏ bé này, Thẩm Hạo hiểu ra, xem ra nguyên thần của Thiên Tôn vẫn rất mạnh, Cấm địa đã không thể thôn phệ nổi nữa.

Nhìn Cấm địa, Thẩm Hạo thử thôn phệ nó vào không gian.

Toàn bộ nguyên thần được phóng thích, Cấm địa đột nhiên như bị động đất, bắt đầu run rẩy.

Chỉ giãy giụa trong chốc lát, sau đó liền bị không gian thôn phệ.

Ngay khoảnh khắc Cấm địa biến mất, dường như cả thế giới đều bị chấn động, Thiên Vũ hoàng triều và Linh Vân đại lục như bị một bàn tay vô hình siết chặt lại với nhau.

Cùng với một tiếng nổ kinh thiên động địa, mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội, trên trời cũng sấm chớp đùng đùng, dường như ngày tận thế đã đến.

Biến cố đột ngột này khiến nhiều người kinh hãi tột độ, họ không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tuy nhiên, đối với các tu luyện giả của Thiên Vũ hoàng triều, đây lại là một cơ hội ngàn năm có một.

Chương 973

Họ nhạy bén nhận ra rằng, cùng lúc Cấm địa biến mất, linh khí giữa trời đất trở nên vô cùng hoạt náo.

Linh khí vốn yên tĩnh như ngọn lửa được châm lên, điên cuồng cuộn trào, hình thành từng dòng lũ linh khí cuồn cuộn.

Những dòng lũ linh khí này như những luồng sức mạnh cường đại, không ngừng tuôn vào cơ thể các tu luyện giả, khiến họ cảm nhận được tốc độ tu luyện chưa từng có.

Nhiều tu luyện giả đều kích động đến rơi lệ, họ biết, đây là một cơ hội tuyệt vời để đột phá giới hạn của bản thân.

Lập tức phấn khích không thôi.

Không ít người đều hô lớn, thịnh thế đã đến, thịnh thế đã đến.

Nhưng họ không biết rằng, vừa là thịnh thế cũng vừa là tai nạn.

Bởi vì tu vi cao nhất của Thiên Vũ hoàng triều cũng chỉ là Kim Đan cảnh, Thông Huyền cảnh, trong khi Linh Vân đại lục tùy tiện qua một Đạo Thai cảnh, hoặc Thất cảnh yêu thú, đối với Thiên Vũ hoàng triều mà nói, đều là đòn đánh hạ cấp.

Đối với trận chiến của lũ kiến, Thẩm Hạo không có hứng thú, ngược lại như một vị thiên thần, âm thầm quan sát mọi thứ.

Nhìn kiệt tác của mình, hắn vẫn rất hài lòng.

Một điểm khiến Thẩm Hạo vui mừng, không chỉ Cấm địa bị không gian thôn phệ, mà ngay cả Bất Lão Tuyền cũng được thu vào không gian.

Sau đó, Thẩm Hạo cũng tiến vào không gian.

Điều khiến Thẩm Hạo bất ngờ là, khi hắn dùng thần thức dò xét thần tuyền, thần thức của hắn lại bị Bất Lão Tuyền chặn lại bên ngoài.

Xung quanh Bất Lão Tuyền tỏa ra một vòng hào quang nhàn nhạt, trước đây Thẩm Hạo hoàn toàn không nhìn thấy.

Nhưng bây giờ sau khi tấn cấp Hỗn Nguyên Thái Cực cảnh, mới có thể cảm ứng được.

Thần tuyền này là thứ có từ khi trời đất mới sinh, cấp bậc vẫn rất lợi hại.

Đã không thể tìm hiểu nội tình, Thẩm Hạo cũng không còn quan tâm nữa.

Bây giờ còn một chuyện quan trọng phải làm, đó là xử lý Ngao Thương.

Đã đột phá Thiên Tôn, vậy thì Ngao Thương cũng không cần phải sống nữa.

Hơn nữa, Thẩm Hạo cũng định dùng Ngao Thương để làm một thí nghiệm.

Cùng lúc đó, trong bí cảnh Long tộc.

Lúc này, tứ đại Long Vương, chỉ còn lại một mình Đông Long Vương, ngay cả trưởng lão của Long tộc cũng còn lại không đến năm người.

Còn có một số long tử long tôn, tất cả cộng lại, không đến hai mươi con rồng.

Đây đã là những gì Ngao Thương cố gắng hết sức bảo toàn.

Ngao Thương bây giờ, ngay cả ra ngoài cũng không dám, chỉ sợ chọc phải sao chổi Thẩm Hạo này.

Đánh lại không đánh lại, trốn cũng không trốn được, ở lại chỉ có thể chờ chết.

Tộc trưởng, lẽ nào Long tộc chúng ta cứ mãi rúc ở đây sao.

Ánh mắt Ngao Thương lập tức lạnh đi: Ngươi đang chất vấn ta.

Không không phải, tộc trưởng ta chỉ cảm thấy Ngươi cảm thấy.

Nếu ta đánh thắng được hắn, ta còn cần phải trốn ở đây sao.

Lời còn chưa dứt, Ngao Thương chỉ cảm thấy toàn thân lạnh buốt, một cảm giác nguy hiểm cực độ ập đến.

Cảm giác này khiến gã vô cùng khó chịu.

Giây tiếp theo, gã liền nhìn thấy một cảnh tượng không thể tin nổi, chỉ thấy Thẩm Hạo vung tay một cái, tất cả rồng của Long tộc đều biến mất không thấy đâu.

Không một tiếng động, thủ đoạn kinh khủng như vậy, ngay cả gã cũng không làm được.

Ngao Thương vội vàng tế ra Tiên thiên chí bảo Lưu Ly Đăng, toàn thân được hào quang bảy màu bảo vệ.

Sở dĩ không tấn công, là vì Ngao Thương biết, cho dù phát động công kích, đối với Thẩm Hạo cũng không có tác dụng, chi bằng phòng thủ cho tốt.

Hơn nữa, không biết tại sao khi đối mặt với Thẩm Hạo, Ngao Thương lại có một cảm giác sợ hãi sâu sắc.

Cảm giác này chỉ có Thiên Tôn mới có.

Nghĩ đến đây, Ngao Thương không rét mà run.

Nếu Thẩm Hạo thật sự đột phá Thiên Tôn, vậy gã chắc chắn phải chết.

Nhưng nghĩ lại, lại cảm thấy không đúng, dù sao bây giờ Thiên Đạo không trọn vẹn, thiên cơ không hiện, căn bản không thể đột phá Thiên Tôn.

Hơn nữa, đột phá Thiên Tôn còn có thiên địa dị tượng.

Ngươi ngươi làm sao biết được bí cảnh Long tộc của ta.

Nhìn ánh mắt sợ hãi của Ngao Thương, Thẩm Hạo cười cười: Luôn có cách thôi.

Lần trước, ta bảo ngươi đưa Lưu Ly Đăng cho ta, ân oán giữa chúng ta sẽ xóa bỏ.

Nhưng ngươi quá làm ta thất vọng.

Cho ngươi cơ hội ngươi không biết tận dụng, nên đành phải tự mình đến lấy.

Ngao Thương: Vậy thì thử xem.

Nhưng lời còn chưa dứt, đã thấy Lưu Ly Đăng trên đầu mình đã nằm trong tay Thẩm Hạo.

Nhìn thấy cảnh này, Ngao Thương tâm thần chấn động.

Cảnh tượng gã lo lắng nhất đã xuất hiện.

Trong nhất thời, đầu óc trống rỗng.

Thiên Tôn ngươi sao có thể là Thiên Tôn.

Thẩm Hạo cười nói: Không có gì là không thể, chỉ có thể nói tiểu tử nhà ngươi không biết điều.

Lời vừa dứt, Thẩm Hạo cũng đưa Ngao Thương vào không gian thôn phệ.

Thẩm Hạo bước vào không gian thôn phệ, ánh mắt như đuốc nhìn chằm chằm vào những con rồng còn sót lại của Long tộc.

Trong lòng hắn không hề dấy lên sát ý cấp bách, ngược lại, hắn bắt đầu suy nghĩ sâu xa.

Những con rồng này tuy số lượng ít ỏi, nhưng mỗi con đều tỏa ra khí tức cường đại, rõ ràng là tinh anh trong Long tộc.

Thẩm Hạo không khỏi suy nghĩ, liệu có nên giữ lại vài con trong số đó không.

Lỡ như giết sạch thật, sau này tuyệt chủng thì làm sao.

Biết đâu ngày nào đó các nàng đến, cũng muốn ăn thịt rồng.

Mặc dù Long tộc và hắn có thù, nhưng thực lực của Thẩm Hạo bây giờ đã vô địch, căn bản không sợ Long tộc báo thù.

Hơn nữa, dù cho chúng cơ hội, cũng vô dụng.

Vẫn là nên giữ lại một ít, nuôi nhốt lại, tiện cho sau này dùng, càng nghĩ càng thấy đúng.

Tuy nhiên, ngay lúc ý nghĩ này lóe lên trong đầu Thẩm Hạo, hắn đột nhiên nhận ra chỉ giữ lại vài con rồng dường như vẫn còn quá ít.

Dù sao, Long tộc xưa nay nổi tiếng với khả năng sinh sản yếu kém, số lượng như vậy đối với sự phồn thịnh của chúng rõ ràng là không đủ.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo cảm thấy giữ lại tất cả dường như cũng không tệ.

Như vậy không chỉ có thể tăng số lượng của Long tộc, mà còn giúp chúng sinh sôi phát triển.

Hơn nữa, những vị trưởng lão cảnh giới Đại La Kim Tiên trong số những con rồng này, thực lực đều không tầm thường, giữ lại họ có thể để những trưởng lão này kéo long liễn, các nàng ngồi trên long liễn, cũng rất có cảm giác.

Kẻ mạnh nhất là Ngao Thương, dùng làm tọa kỵ cũng không tồi.

Nhưng bên Phượng Xu lại khó ăn nói.

Thẩm Hạo thầm tính toán, mặc dù hắn cảm thấy Ngao Thương trở thành tọa kỵ của mình cũng được.

Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, hắn cuối cùng vẫn quyết định giữ lại Ngao Thương, và giao cho Phượng Xu xử lý.

Dù sao, Phượng Xu và Ngao Thương có mối thù diệt tộc không đội trời chung, mối hận thù này sâu như vực thẳm, Phượng Xu tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua cho Ngao Thương.

Giữa hai người, vẫn là nên cho Phượng Xu một chút mặt mũi, một Ngao Thương cỏn con chẳng đáng là gì.

Hơn nữa, Thẩm Hạo cũng đến đi tự do.

Ngay lúc này, chỉ thấy Thẩm Hạo vung tay, một luồng sức mạnh cường đại như cuồng phong cuốn ra.

Luồng sức mạnh này như một bàn tay vô hình, tóm chặt tất cả những con rồng trừ Ngao Thương, sau đó không chút do dự ném chúng vào bí cảnh của Long tộc.

Cùng với sự biến mất của những con rồng này, động tác của Thẩm Hạo vẫn chưa dừng lại.

Chương 974

Hai tay hắn nhanh chóng kết một ấn ký phức tạp, ấn ký đó như được ban cho sinh mệnh, lấp lánh ánh sáng chói mắt.

Ánh sáng ngày càng rực rỡ, cuối cùng như một cái lồng ánh sáng khổng lồ, bao phủ hoàn toàn bí cảnh Long tộc.

Thẩm Hạo từ từ ấn lồng ánh sáng xuống, triệt để phong ấn bí cảnh.

Làm xong tất cả, Thẩm Hạo hài lòng nhìn kiệt tác của mình.

Không có sự cho phép của hắn, những con rồng bị phong ấn bên trong tuyệt đối không thể thoát khỏi cái lồng này.

Chờ đợi hắn tùy thời sử dụng, thật là một nơi tốt.

Là tộc trưởng của Long tộc, Ngao Thương lại lo lắng, lớn tiếng nói: Tên khốn nhà ngươi, thân là Thiên Tôn, lại dám lạm sát người vô tội, ngươi đã làm gì chúng.

Thẩm Hạo: Không cần lo lắng, ta đã thả chúng đi, hơn nữa nếu nói về lạm sát vô tội, Long tộc các ngươi mới là kẻ tội ác tày trời, ngươi Ngao Thương càng là kẻ đứng đầu.

Nghe vậy, Ngao Thương vội nói: Cầu Thiên Tôn tha cho ta một con đường sống, ta Ngao Thương nguyện thề chết trung thành.

Thẩm Hạo đáp: Ta thì không có ý kiến, tiếc là Phượng Xu sẽ không đồng ý.

Đã biết ngươi chắc chắn phải chết, hay là để ta làm một thí nghiệm.

Nghe đến thí nghiệm, Ngao Thương quay người bỏ chạy, lại phát

hiện căn bản không chạy được.

Toàn thân dường như bị đóng đinh tại chỗ, không thể cử động.

Đột nhiên, Ngao Thương chỉ cảm thấy khí huyết và pháp lực toàn thân đang điên cuồng biến mất, cảm giác y hệt như ở trong Cấm địa.

Khi Ngao Thương chuẩn bị uống Bất Lão Tuyền, lại bị Thẩm Hạo giật lấy.

Trong khoảnh khắc, Ngao Thương đã suy yếu vô cùng, trở thành con rồng tàn trong gió.

Đến thời khắc cuối cùng, Thẩm Hạo ngừng thôn phệ.

Khi cảm ứng được đã hoàn toàn có thể tự do điều khiển lực thôn phệ này, Thẩm Hạo mới ngừng hành hạ Ngao Thương.

Lúc này, Ngao Thương toàn thân không còn chút sức lực nào, căm hận nhìn Thẩm Hạo, thều thào nói: Ngươi sẽ không được chết tử tế.

Thẩm Hạo thờ ơ đáp: Không cần để ý, dù sao ngươi cũng chết chắc rồi.

Giây tiếp theo, Thẩm Hạo và Ngao Thương xuất hiện trong cung điện của Nguyệt Quế Nữ Thần.

Khi Phượng Xu nhìn thấy Ngao Thương, trong ánh mắt bùng phát ra lòng căm thù mãnh liệt.

Ngao Thương, không ngờ tới phải không, ngươi cũng có ngày hôm nay.

Ngao Thương biết mình đã chắc chắn phải chết, dứt khoát cũng không còn sợ hãi.

Hừ, giấu đầu hở đuôi, thì ra là ngươi.

Phượng Xu, không ngờ ngươi, tộc trưởng đường đường của

Phượng Hoàng nhất tộc, lại trở thành nữ nhân của nhân tộc, thật mất mặt cho Tiên thiên thần thai linh.

Sau đó, ánh mắt gã liếc sang Nguyệt Quế Nữ Thần bên cạnh, kinh ngạc nói: Nguyệt Quế Nữ Thần, ngươi sao ngươi lại ở đây.

Nhưng Nguyệt Quế Nữ Thần không hề để ý đến gã, liếc nhìn một cái cũng là thừa.

Phượng Xu nói: Ngao Thương, hôm nay là ngày chết của ngươi, giết được ngươi, ta đã mãn nguyện rồi.

Nói xong, Phượng Xu nhìn về phía Thẩm Hạo, vẻ mặt cảm động.

Nàng vạn lần không ngờ, việc đầu tiên Thẩm Hạo làm sau khi đột phá, lại là giúp nàng báo thù.

Điều này khiến nội tâm Phượng Xu vô cùng cảm động.

Phu quân, cảm ơn chàng.

Thẩm Hạo cười nói: Nàng và ta là vợ chồng một thể, thù của nàng chính là thù của ta.

Phượng Xu gật đầu: Phu quân, ta đưa Ngao Thương đi, ở đây ta sợ làm bẩn mắt hai người.

Đối với lòng căm hận trong lòng Phượng Xu, Thẩm Hạo vẫn hiểu rõ, lúc này nàng hận không thể lập tức hành hạ Ngao Thương.

Mau đi đi.

Nguyệt Quế Nữ Thần nhìn Phượng Xu một cái, khẽ gật đầu.

Hít một hơi thật sâu, ánh mắt Phượng Xu lóe lên một tia tàn nhẫn, hóa thành một con hỏa phượng, hai vuốt tóm lấy Ngao Thương biến mất trong cung điện.

Đợi Phượng Xu biến mất, đôi mắt đẹp của Nguyệt Quế Nữ Thần

dịu dàng nhìn Thẩm Hạo.

Thẩm công tử, ngài bây giờ đã đột phá Hỗn Nguyên Thái Cực cảnh, hiện tại có thể tin ta chưa.

Nghe vậy, Thẩm Hạo cười gật đầu: Tin rồi.

Có thể hiến dâng cả bản thể của mình, đây tuyệt đối là chân ái.

Thẩm Hạo đương nhiên tin tưởng.

Bây giờ Nguyệt Quế căn bản không phải là đối thủ của Thẩm Hạo, vì vậy tâm cảnh tự nhiên thoải mái.

Ít nhất có thể đối thoại bình đẳng, không còn áp lực.

Nguyệt Quế Nữ Thần nói: Thẩm công tử, ngài chuẩn bị làm gì.

Thẩm Hạo: Nguyệt Quế Nữ Thần, cô muốn ta làm thế nào.

Nguyệt Quế Nữ Thần nói: Thẩm công tử, nếu không chê thì cứ gọi ta là Nguyệt Quế được rồi.

Nguyệt Quế.

Thẩm Hạo cũng không khách khí, trực tiếp gọi.

Ân.

Nguyệt Quế.

Ân.

Nguyệt Quế.

Thấy Thẩm Hạo gọi liên tiếp mấy lần, trong lòng Nguyệt Quế Nữ Thần có chút không hiểu.

Công tử, Nguyệt Quế có gì không đúng sao.

Không có, chỉ là cảm thấy cái tên này nghe hay.

Thẩm Hạo nhìn thẳng vào Nguyệt Quế cười nói.

Đã lâu rồi hắn không có hứng thú với phụ nữ, nhưng với một người phụ nữ mạnh mẽ như Nguyệt Quế, Thẩm Hạo vẫn rất có hứng thú.

Không biết lên Thiên Tôn là tư vị gì.

Cảm nhận được ánh mắt không chút che giấu của Thẩm Hạo, trong lòng Nguyệt Quế Nữ Thần lại có một cảm giác e thẹn, không dám nhìn thẳng.

Thẩm công tử, ngài là ân nhân cứu mạng của ta.

Theo quy củ của phàm gian, chính là lấy thân báo đáp.

Nếu công tử thích tấm da này, tùy thời có thể lấy.

Ta cũng không có ý kiến.

Chỉ là Nguyệt Quế Nữ Thần cũng dũng cảm nhìn thẳng Thẩm Hạo.

Mọi chuyện chỉ sợ chữ nhưng mà, chỉ là.

Thẩm Hạo cười nói: Nói thử xem.

Đôi mắt đẹp của Nguyệt Quế Nữ Thần điềm nhiên nhìn Thẩm Hạo: Ta chỉ là nguyên thần chi thể, e rằng Thẩm công tử sẽ không có nhiều thú vui.

Thẩm Hạo xua tay nói: Không sao cả, thần giao cũng không tồi, phương diện này ta có kinh nghiệm.

Nguyệt Quế Nữ Thần nhất thời không biết nói gì nữa.

Nàng đã đánh giá thấp Thẩm Hạo rồi.

Thật ra, chỉ cần ngài đột phá Hỗn Nguyên Vô Cực cảnh, liền có thể khôi phục lại thân thể cho ta.

Vậy cũng được sao.

Nguyệt Quế Nữ Thần nghiêm túc nói: Không sai, Hỗn Nguyên Vô Cực cảnh, chính là có thể làm chủ tất cả.

Khôi phục lại bản thể của ta, cũng chỉ là một việc rất nhỏ.

Chính vì vậy, ta mới bằng lòng tặng bản thể cho ngài.

Lời này, không phải Nguyệt Quế Nữ Thần lừa gạt Thẩm Hạo, mà là thật sự đặt cược vào hắn.

Chỉ cần Thẩm Hạo có thể đột phá Hỗn Nguyên Vô Cực, thân thể đã mất cũng có thể khôi phục lại.

Còn sợ gì nữa.

Nghe vậy, Thẩm Hạo nói: Muốn đột phá cũng được, chỉ là cần sự giúp đỡ của ngươi.

Nguyệt Quế Nữ Thần đưa tay ra, trong tay có thêm bảy đạo tử mang.

Bảy đạo tử mang này là vị trí phong ấn bảy vị đạo hữu.

Với thực lực của Thẩm công tử, tìm thấy họ dễ như trở bàn tay.

Thẩm Hạo gật đầu, cũng không khách khí.

Có thể tăng cường thực lực, tự nhiên sẽ không từ chối.

Thẩm Hạo: Các ngươi cũng thật rộng lượng, không sợ ta sau khi đột phá sẽ mặc kệ các ngươi sao.

Nguyệt Quế Nữ Thần khẽ thở dài: Vậy cũng không sao, bọn họ bây giờ đã không khác gì người chết.

Nếu Thẩm công tử không muốn khôi phục lại họ, thì cũng cho họ một cơ hội luân hồi.

Thẩm Hạo: Ừm, cái này được.

Đa tạ Thẩm công tử.

Lời vừa dứt, Nguyệt Quế Nữ Thần liếc nhìn Thẩm Hạo, y phục trên người lập tức biến mất.

Thẩm công tử Vậy ta không khách khí nữa.

Thời gian lặng lẽ trôi.

Trong nháy mắt, ba tháng đã qua.

Trong ba tháng, Thẩm Hạo đã tìm được bảy vị đạo hữu, cũng đã ném hết bọn họ vào không gian.

Mà thực lực của Thẩm Hạo cũng đã đạt đến đỉnh phong Hỗn Nguyên Thái Cực cảnh, nhưng vẫn không thể tiến thêm một bước.

Trong cung điện của Nguyệt Quế Nữ Thần, Thẩm Hạo ôm Nguyệt Quế Nữ Thần và Phượng Xu.

Nguyệt Quế, thực lực của ta bây giờ đã là đỉnh phong Hỗn Nguyên Thái Cực cảnh rồi, tại sao Đại Đạo chi cơ mà các ngươi nói vẫn chưa xuất hiện.

Nguyệt Quế Nữ Thần suy nghĩ một lúc rồi nói: Có lẽ điều kiện kích hoạt vẫn chưa đủ.

Vẫn chưa đủ.

Đúng vậy, phu quân.

Thẩm Hạo: Lẽ nào phải thôn phệ cả Thiên Đạo.

Phượng Xu và Nguyệt Quế Nữ Thần nhìn nhau, đều gật đầu.

Phu quân, rất có khả năng.

Thẩm Hạo nghi hoặc nói: Thiên Đạo này làm sao thôn phệ.

Vô hình vô tích, tìm cũng không tìm được.

Nguyệt Quế Nữ Thần cười nói: Phu quân, không cần để ý, biết đâu giây tiếp theo, chàng sẽ tìm ra cách.

Bỗng nhiên, trong đầu Thẩm Hạo lóe lên một tia linh quang.

Ta hình như có cách rồi.

Nguyệt Quế Nữ Thần và Phượng Xu đều tò mò nhìn về phía Thẩm Hạo.

Phu quân, cách gì vậy.

Thẩm Hạo: Ta sẽ thôn phệ hết mười ba tầng trời này, cùng với những tiểu thế giới kia, như vậy chẳng phải là được rồi sao.

Theo tu vi tăng lên, vạn vật trong không gian đều có thể thôn phệ.

Cái này.

Phượng Xu và Nguyệt Quế Nữ Thần lập tức bị ý nghĩ này của Thẩm Hạo làm cho kinh ngạc.

Xem ra khả thi.

Phượng Xu: Thử một lần cũng không sao.

Hai nàng đều tán thành như vậy, Thẩm Hạo cảm thấy cũng có thể thử một lần.

Nếu đã như vậy, các nàng chờ xem.

Lời vừa dứt, thân ảnh của Thẩm Hạo biến mất tại chỗ.

Vài phút sau, Thẩm Hạo đưa tất cả nữ nhân của mình đến đây.

Chủ yếu là vì Thẩm Hạo lo lắng mình sơ ý một chút, các nàng cũng bị không gian thôn phệ.

Khi các nàng nhìn thấy Nguyệt Quế Nữ Thần, đều không biết nói gì.

Chương 975

Phu quân của mình quá lợi hại, nữ nhân tìm được ngày càng mạnh.

Vị trí đại tỷ này cứ thay đổi liên tục.

Bắc Dương Nữ Đế không hiểu sao tâm tình lại tốt lên.

Đã quyết định, Thẩm Hạo không chần chừ.

Bắt đầu từ Thái Cực giới của thượng tứ tầng thiên.

Nguyên thần khủng bố của Thẩm Hạo bao trùm toàn bộ Thái Cực giới.

Trong nháy mắt, một tầng trời biến mất không thấy, bị không gian thôn phệ.

Ngay lúc này, thiên địa phong vân đột biến, vô số mây đen ngưng tụ, tất cả các thế giới đều chìm trong bóng tối.

Thấy vậy, trong lòng Thẩm Hạo khẽ động, lẽ nào đã chọc vào chỗ hiểm của Thiên Đạo.

Nóng nảy rồi sao.

Quả nhiên, rất nhanh, trong hư không hình thành một vòng xoáy khổng lồ, dường như tất cả sức mạnh đều hội tụ lại một chỗ.

Vòng xoáy này vô biên vô tế, bao trùm cả thiên địa, dường như cả thế giới đều đang xoay chuyển.

Thẩm Hạo thậm chí còn có ảo giác, là chính mình quay đến chóng mặt.

Vòng xoáy này tựa như một con mắt khổng lồ, xung quanh bao phủ vô số sức mạnh sấm sét, khóa chặt khí tức của Thẩm Hạo.

Ngay cả Thẩm Hạo cũng cảm nhận được nguy hiểm.

Giây tiếp theo hắn định chạy, nhưng Thẩm Hạo lại cảm nhận được không gian cũng lóe lên một tia điện quang, thậm chí còn có chút hưng phấn, giống như một gã trai tân già nhìn thấy mỹ nữ tuyệt sắc.

Cảm ứng được điều này, Thẩm Hạo vẫn lựa chọn tin tưởng không gian.

Để cho an toàn, hắn vẫn tách ra một luồng nguyên thần trốn trong không gian.

Lỡ như thất bại, vẫn có thể uống chút Bất Lão Tuyền hạ hỏa.

Hai bên giống như hai cao thủ mạnh nhất đương thời, đều đang tích tụ lực lượng.

Thẩm Hạo giơ ngón giữa lên.

Tới đây, tới đây, có gan thì đánh ta đi.

Thời gian dường như ngưng đọng vào khoảnh khắc này, mọi thứ xung quanh trở nên vô cùng yên tĩnh.

Đột nhiên, một tia sét màu tím đen như tìm được mục tiêu, với tốc độ kinh người giáng xuống, mang theo khí thế hủy thiên diệt địa.

Ầm ầm một tiếng, trời đất rung chuyển.

Tia sét màu tím đen đó chính xác không sai lệch đánh trúng người Thẩm Hạo, lập tức nhấn chìm hắn trong một vùng ánh sáng đen chói mắt.

Trong khoảnh khắc này, Thẩm Hạo cảm giác, Tiên thiên chí bảo Lưu Ly Đăng trên người vỡ nát, đài sen cũng vỡ.

Bốn năm món Tiên thiên linh bảo phòng ngự, dưới một kích này, biến mất không thấy.

Mà Thẩm Hạo còn bị đánh đến chỉ còn lại một hơi thở.

Nhục thể của Thẩm Hạo bây giờ còn mạnh hơn cả Tiên thiên chí bảo, dù vậy, cũng không chịu nổi.

Ngay khi Thẩm Hạo chuẩn bị uống Bất Lão Tuyền, cơ thể bắt đầu hồi phục.

Tia sét màu tím đen đó lại một lần nữa giáng xuống.

Ngay khoảnh khắc tiếp cận Thẩm Hạo, nó đã bị không gian thôn phệ.

Lần này, dường như đã chọc giận đối phương.

Sấm sét màu tím đen như không cần tiền mà giáng xuống tới tấp, tất cả đều bị không gian nuốt chửng.

Dần dần, Thẩm Hạo phát hiện một vấn đề, uy lực của tia sét màu tím đen này dường như có chút không ổn.

Diện tích của vòng xoáy cũng đang thu nhỏ lại.

Nói cách khác, thực lực của đối phương đang nhanh chóng suy giảm.

Không biết qua bao lâu, trong thức hải của Thẩm Hạo, một tia điện màu tím như được kích hoạt, bao bọc toàn thân hắn.

Trong nháy mắt, khí tức của Thẩm Hạo bắt đầu tăng vọt, đã ngang bằng với tia sét màu tím đen này.

Điều quan trọng hơn là, Thẩm Hạo đã có thể cảm ứng được ý thức phát động tia sét màu tím đen.

Có thể cảm ứng được đối phương, có thể phát hiện vấn đề, vậy thì có nghĩa là, hai bên đã ở cùng một cấp độ.

Vào khoảnh khắc này, Thẩm Hạo có thể khẳng định đối phương

chính là Thiên Đạo.

Thiên Đạo này dường như cảm nhận được sự tồn tại đáng sợ nào đó, ý thức lập tức biến mất giữa thiên địa.

Nhưng Thẩm Hạo lúc này, không gian lúc này đã khác xưa rất nhiều.

Thiên Đạo ở khắp mọi nơi, nhưng lại không thể đi vào Hỗn Độn.

Hiện giờ, Thẩm Hạo đã có thể cảm nhận được sự tồn tại của Thiên Đạo.

Hơn nữa, Thẩm Hạo còn thôn phệ bản thể của tám vị Thiên Tôn.

Những bản thể Thiên Tôn này đều có Đại Đạo chi cơ do Thiên Đạo ban cho.

Trước đây, những thứ gọi là Đại Đạo chi cơ này là công cụ Thiên Đạo dùng để khống chế tám vị Thiên Tôn.

Nhưng bây giờ, chúng lại trở thành mồi dẫn lửa để tiêu diệt Thiên Đạo.

Giống như một cái đuôi, căn bản không thể vứt bỏ.

Vì vậy, Thiên Đạo căn bản không thể trốn thoát.

Thế là, nguyên thần khủng bố vô cùng của Thẩm Hạo lập tức được phóng ra.

Rất nhanh, hắn đã phát hiện ra một luồng Đại Đạo chi cơ, đây chính là một phần của bản nguyên Đại Đạo, cũng là sức mạnh mà Thiên Đạo dùng để quản lý vạn vật sinh linh.

Tổng cộng Thiên Đạo còn lại bốn mươi mốt luồng.

Không gian của Thẩm Hạo mỗi khi thôn phệ một luồng Đại Đạo chi cơ, khí tức của Thiên Đạo lại yếu đi một phần.

Đợi đến khi Thẩm Hạo thôn phệ toàn bộ, Thiên Đạo cũng sẽ biến mất.

Thời gian trôi qua, không ít yêu tộc và cả nhân tộc phát hiện ra một vấn đề, đó là khi đột phá không còn lôi kiếp nữa.

Điều này khiến vô số tu sĩ reo hò vui sướng.

Đối với họ, thứ đáng sợ nhất không gì khác ngoài lôi kiếp.

Thẩm Hạo đứng sừng sững giữa hư không, hai mắt nhắm nghiền, điên cuồng tìm kiếm khí tức của Thiên Đạo.

Bất tri bất giác, trăm năm đã trôi qua.

Sở dĩ như vậy, chủ yếu là vì luồng Đại Đạo chi cơ cuối cùng chính là ý thức chủ của Thiên Đạo, nên nó ẩn giấu vô cùng kỹ lưỡng.

Vì thế, trăm năm qua Thẩm Hạo không làm gì khác, chỉ điên cuồng tìm kiếm chủ thể của Thiên Đạo.

Đã quyết định diệt trừ Thiên Đạo, Thẩm Hạo sẽ không bỏ cuộc giữa chừng để tự rước lấy phiền phức.

Tìm thấy rồi.

Một giọng nói thanh thoát vang vọng khắp đất trời.

Dứt lời, Thẩm Hạo cũng thành công thôn phệ luồng khí tức cuối cùng của Thiên Đạo.

Cộng thêm tám vị Thiên Tôn trước đó, Thẩm Hạo đã thôn phệ trọn vẹn bốn mươi chín luồng Đại Đạo chi cơ.

Bỗng nhiên, trong không gian của Thẩm Hạo, ánh sáng tím bùng lên rực rỡ.

Còn Thẩm Hạo, nguyên thần của hắn nổ ầm một tiếng rồi hóa thành hư vô.

Tiếng nổ kinh hoàng này khiến vạn vật trong trời đất lập tức rơi vào trạng thái thời gian ngưng đọng.